

Tử thần
hiếu quyết

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

Tác giả: The Reaper (INKYO)

Thể loại: Kiếm Hiệp, Hắc Bang

Nguồn: truyenyy.pro

DTV-EBOOK.COM.VN

Phiêu Nguyệt - một thiếu niên mang cái tên với ý nghĩa du ngoạn hưởng thụ bổng dung bị bắt bởi một tổ chức thích khách bí ẩn. Tại đây, Phiêu Nguyệt cùng những đứa trẻ khác phải trải qua khoá huấn luyện địa ngục, ép buộc bọn họ phải trở thành những thích khách m.á.u lạnh vô nhân tính. Thế nhưng, trước ngày thực hiện nhiệm vụ đầu tiên, nơi trú ẩn của tổ chức thích khách đã bị phát hiện!. Nhóm võ giả kẻ thù đã xông vào và tàn s.á.t tất cả người ở đây và chỉ còn 1 người có thể bỏ chạy đó là Phiêu Nguyệt. Hành trình trả thù những kẻ đã tàn s.á.t đồng môn của Phiêu Nguyệt chính thức bắt đầu từ đây!

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 70

... .. Bản dịch được thực hiện bởi A-H Team, đăng tải độc quyền tại VLOGNOVEL.COM. Hãy đón xem bản dịch sớm nhất tại VLOGNOVEL.COM.

Tin tức phái Thanh Thành và phái Nga Mi giao chiến ở Thành Đô đã lan khắp thành Tứ Xuyên như lửa cháy trên đồng.

Trận chiến giữa hai môn phái để lại rất nhiều giai thoại về số người hy sinh.

Vô số người bỏ mạng đến mức không thể đếm chính xác là bao nhiêu. Trong số những người đã ra đi, không chỉ có võ giả của hai môn phái mà còn có lương dân bị cuốn vào trận chiến phải chết một cách oan uổng.

Chính vì thế, nhiều người chỉ trích sự bất cẩn của Thanh Thành và Nga Mi. Thế nhưng, không ai dám đứng trước mặt họ mà chửi cả. Bởi vì họ sợ sẽ bị hai môn phái trả đũa.

Có điều, mỗi khi họ tụ họp lại với nhau, câu chuyện luôn xoay quanh hai môn phái này. Bất mãn cứ thế ngày một chồng chất.

Hiện giờ các môn pháavetemi ở Thành Đô buộc phải lựa chọn. Thanh Thành hoặc Nga Mi. Chỉ được chọn một trong hai, thế trung lập đã không còn nữa.

Mối lo ngại của những môn phái ở phe trung lập bắt đầu lớn dần hơn.

5

Tại nơi ở của Hắc Vân Binh Đoàn đứng về phía Nga Mi chống lại Thanh Thành cũng đang vô cùng căng thẳng.³

Rầm!

Trương Vũ Lượng đâm mạnh tay xuống bàn trà, chiếc bàn lập tức vỡ vụn thành nhiều mảnh.

Trước mặt hắn là hai thi thể đã lạnh tanh.

Đó chính là Triệu Đích Sơn và Thiết Biểu.

Nơi phát hiện ra Triệu Đích Sơn là một con ngõ nhỏ cách chiến trường không xa lắm, còn thi thể Thiết Biểu được phát hiện dưới gốc cây to gần đó.

“Là ai đã giết bọn họ chứ?”⁶

Ánh mắt Trương Vũ Lượng lúc này đã tràn đầy căm phẫn.

Những người khác cũng thế.

Tất cả mọi người đều nhìn thi thể với ánh mắt hằn đầy nộ khí.

Cao Đạo sĩ đại diện Hắc Vân Binh Đoàn xem xét thi thể.

“Bọn họ là do cùng một người giết.”²

“Người chắc chứ?”

“Mọi người hãy vết thương ở cổ Đích Sơn, và cả vết thương trên vai Thiết Biểu. Cả hai đều có vết cắt hết nhau. Nhìn vào hình dáng và kích thước của vết cắt, khả năng cao đây là do phi đao hoặc đoản kiếm gây ra.”

“Phi đao?”

“Mặc dù vết thương trên cổ có phần sắc bén hơn một chút, nhưng nhìn vết thương đều có thể đoán là do cùng một loại vũ khí gần như phi đao cắt qua.”

Nghe Cao Đạo sĩ giải thích xong, vẻ mặt Trương Vũ Lượng càng trở nên méo mó khó coi.

Y hỏi Dương Vũ Tịnh.

“Còn Dục Bá? Vết thương trên người Ngũ Dục Bá cũng là do phi đao gây ra sao?”

“Đúng vậy ạ.”

“Mang Ngũ Dục Bá đến để đối chiếu vết thương.”

“Thuộc hạ đã rõ.”

Một lúc sau, những võ giả nhận lệnh của Trương Vũ Lượng đã mang Ngũ Dục Bá đến.

“Sao thế ạ? Đoàn chủ.”³

Bất ngờ bị gọi ra, Ngũ Dục Bá cứ mơ hồ không rõ đầu đuôi.

“Cho ta xem vết thương.”

Trương Vũ Lượng đột nhiên vạch áo của Ngũ Dục Bá rồi xem xét một hồi.

“Ừm!”

“Sao thế ạ?”

“Giống hệt nhau.”⁰

“Giống hệt á? Ý ngài là sao?”

Trương Vũ Lượng không giải thích lý do mà hành động đột ngột, Ngũ Dục Bá liền cao giọng.

“Vết thương của người và vết thương của bọn họ giống hệt nhau.”

“Cái gì?”

Phải đến lúc này, Ngũ Dục Bá mới nhận ra Triệu Địch Sơn và Thiết Biểu đã trở thành hai cái xác lạnh tanh.

Hơn nữa, vết thương của hắn và họ lại giống hệt nhau đến mức đáng kinh ngạc.

“Vậy, vậy tên khốn đã thương ta đã giết họ ư?”

Vai Ngũ Dục Bá bất giác run lẩy bẩy.

Ánh mắt Trương Vũ Lượng liền hướng về phía Hứa Lan Châu.

“Tên khốn đó bây giờ đang ở đâu?”

“Hắn vẫn còn ở trong quán trọ. Hắn đã giết bọn họ thật ư?”

“Muội nhìn vết thương mà còn không rõ sao? Hắn ta chính là người đã giết bọn họ.”

Nàng ta cũng từng thấy Phiêu Nguyệt dùng phi đao nên không còn nghi ngờ gì nữa.

“Tại sao hắn lại làm thế?”

“Từ giờ chúng ta phải tìm hiểu nguyên do. Rõ ràng hấn đã nhắm đến chúng ta từ lâu rồi. Biết đâu ngay từ đầu hấn đã xem chúng ta là mục tiêu.”

Nếu như Phiêu Nguyệt không giết Triệu Đích Sơn, Hắc Vân Binh Đoàn đã có thể áp đảo được Nga Mi.

Bởi vì bị Phiêu Nguyệt cản trở, đại đệ tử Tinh Hoa của Nga Mi đã bị thương nghiêm trọng, cả Nga Mi cũng chịu tổn thất nặng nề.

Đối với Hắc Vân Binh Đoàn, đó là đả kích vô cùng lớn. Trương Vũ Lượng nhìn Hứa Lan Châu.

“Này!”

“Vâng!”

“Muội hãy mang thuốc hạ đến tóm cổ tên khốn đó cho ta. Khiến hấn thành phế nhân cũng được, chỉ cần để hấn giữ chút hơi tàn rồi đem hấn về đây. Ta sẽ trực tiếp thẩm vấn.”

“Muội hiểu rồi.”

Hứa Lan Châu gật đầu.

Cho dù là nguyên do gì đi nữa, Phiêu Nguyệt cũng đã gây ra tổn thất lớn cho Hắc Vân Binh Đoàn. Xét về nguyên tắc hay tương lai của Hắc Vân Binh Đoàn, họ nhất định phải bắt Phiêu Nguyệt về trừng trị.

Hứa Lan Châu tuy tính tình tự do phóng khoáng, hay cãi lời Trương Vũ Lượng, nhưng sâu thẳm trong lòng, nàng luôn tự hào là thành viên của Hắc Vân Binh Đoàn.

Hứa Lan Châu nhìn Huyết Tăng và Cao Đạo sĩ.

Họ đồng loạt gật đầu rồi đi theo Hứa Lan Châu. Phía sau còn có thêm hai mươi thành viên nữa.

Bầu không khí ở Bách Hoa Môn hiện giờ ảm đạm như nhà có tang.

Bởi lẽ trận chiến với Thanh Thành phải ngưng giữa chừng do đại đệ tử Nga Mi - Tinh Hoa đã trọng thương.

Tinh Hoa hiện giờ không thể cử động do nội thương nghiêm trọng. Kể từ lần mất đi một bên mắt bảy năm trước, đây là lần

đầu bà ta bị thương đến nông nổi này.

Mất một mắt vẫn còn may, không nguy hiểm đến tính mạng.
Thế nhưng hiện giờ lại khác.

Vết thương lần này có thể lấy mạng bà ta bất cứ lúc nào.

Chính vì thế, danh y nổi tiếng ở Thành Đô đã được mời đến
Bách Hoa Môn để chữa trị cho Tinh Hoa.

Võ giả Nga Mi xếp hàng, vẻ mặt ai nấy đều bồn thần như mất
đi nửa linh hồn.

Kim Hạ Liên - Môn chủ Bách Hoa Môn cố gắng mọi cách xử
lý tình hình, nhưng bầu không khí vẫn không khá hơn chút
nào.

Kim Hạ Liên dư sức dẫn dắt Bách Hoa Môn, thế nhưng để dẫn
dắt cả võ giả Nga Mi đó lại là một chuyện khác.

“Ta phải làm sao đây...”

... .. Bản dịch được thực hiện bởi A-H Team,
đăng tải độc quyền tại VLOGNOVEL.COM. Hãy đón xem
bản dịch sớm nhất tại VLOGNOVEL.COM.

Kim Hạ Liên nhìn số người thương vong lấp đầy cả Bách Hoa
Môn liền thần thờ. Bà không biết nên làm sao mới phải trong
tình hình hiện giờ.

Vũ Tiên Hà cũng thế.

Nàng ta là cháu của Tinh Hoa, hơn nữa còn thân thiết với võ
giả của Nga Mi, nhưng để chỉ đạo Nga Mi lại là vấn đề nan
giải.

Lúc đó, Long Tuyết Lan liền xuất hiện.

“Mọi người tỉnh táo lại đi.”

Ngoại trừ Tinh Hoa, người có bối phận cao nhất ở đây chính là
Long Tuyết Lan.

Từ trước đến nay, nàng không muốn ra mặt bởi vì Tinh Hoa,
nhưng hiện giờ tình thế cấp bách, nàng buộc lòng phải đứng
ra.

Long Tuyết Lan nhìn Kim Hạ Liên.

“Xin Môn chủ hãy kiểm tra lại phòng ngự của Bách Hoa Môn. Không biết chừng Thanh Thành lại xông vào đây.”

“Họ cũng bị tổn thất nặng nề mà, có cần phải làm đến thế không?”

“Có thể họ sẽ nhắm vào nhược điểm của chúng ta. Dù sao cần tặc vô ý này vẫn hơn mà. Chúng ta chỉ cần cầm cự đến lúc chi viện của bốn sơn đến là được.”

“Cô muốn xin chi viện từ bốn sơn sao?”

“Sư tử Tinh Hoa đã thế này rồi nên ta sẽ chuyển lời đến sư phụ xin nhận thêm chi viện.”

“Được như thế ta thấy nhẹ nhõm rồi.”

Kim Hạ Liên thở phào một hơi.

Có rất nhiều đệ tử hoặc chết hoặc bị thương. Nếu có thêm chi viện từ phía Nga Mi, họ có thể ngăn việc số người hy sinh tăng lên.

Long Tuyết Lan dời ánh mắt sang một đệ tử đời hai rồi nói.

“Khổng Hà!”

“Vâng! Sư thúc.”

“Con mau gửi bồ câu đưa thư đến bốn sơn ngay. Hãy truyền đạt lại những việc xảy ra ở đây và xin thêm chi viện.”

“Con hiểu rồi ạ.”

Khổng Hà trả lời xong liền ra ngoài.

Long Tuyết Lan lại nhìn sang Vũ Tiên Hà.

“Sư tử sao rồi?”

“Tình trạng không tốt lắm.”

Vũ Tiên Hà mệt mỏi đáp lời.

Hậu thuẫn lớn nhất của nàng ta không phải là Kim Hạ Liên mà chính là Tinh Hoa. Nhìn Tinh Hoa hiện giờ, nàng ta đã không còn vẻ cao ngạo vốn có nữa. Long Tuyết Lan nhìn Vũ Tiên Hà một lát rồi nói.

“Chúng ta cần phải bình tĩnh nắm bắt tình hình đã.”

“Ý cô là sao? Trận chiến với Thanh Thành chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên thôi mà.”

“Đương nhiên nhìn kết quả thì đúng là thế. Nhưng nếu xét từ quá trình dẫn đến kết quả, cô sẽ thấy được điều bất thường. Cái chết của sư muội Khổng Tiên và Tiểu Môn chủ Lôi Âm Môn. Tất cả đều xảy ra cùng một thời điểm. Chính vì chuyện đó mà ác cảm giữa bốn phái và Thanh Thành mới càng trở nên nghiêm trọng hơn.”

“Cô nghĩ hai sự việc đó có liên quan đến nhau ư?”

“Hiện tại mọi thứ đều rất đáng nghi.”

Long Tuyết Lan vô cùng dứt khoát.

Sau khi rời khỏi núi Nga Mi vào Thành Đô, nàng liên tục có dự cảm chẳng lành mà chẳng biết căn nguyên từ đâu.

Lúc đầu nàng còn tự hỏi liệu có phải do bản thân đã quá nhạy cảm hay không. Thế nhưng, khi rời Nga Mi vài ngày, nàng cảm thấy có một dòng chảy vô cùng bất thường.

Do bị Tinh Hoa chèn ép quá mức nên nàng đành phải im lặng cho đến tận bây giờ, nhưng tình thế hiện tại đã khác.

Tinh Hoa hiện không thể cử động, chỉ có nàng mới đủ tư cách dẫn dắt Nga Mi.

‘Ta phải xác nhận con sóng ngầm này mới được. Dường như có ai đó đang cố tình nhúng tay vào trận chiến giữa Nga Mi và Thanh Thành.’

... .. Bản dịch được thực hiện bởi A-H Team, đăng tải độc quyền tại VLOGNOVEL.COM. Hãy đón xem bản dịch sớm nhất tại VLOGNOVEL.COM.

“Hư! U!”

Tinh Hoa khó nhọc thở dốc.

Mặc dù được danh y của Thành Đô chữa trị, sức khỏe có khá hơn, nhưng bà vẫn còn đang trong tình trạng nguy kịch.

Hứng phải tuyệt chiêu mà Thanh Sơn thi triển, khí huyết trong người Tinh Hòa đều đảo lộn dẫn đến nội thương nghiêm trọng.

Bà ta cần phải quay lại Nga Mi và tịnh dưỡng ít nhất một năm mới có thể hồi phục ở mức độ nào đó.

‘Thanh... Thành, lũ đáng chết.’

Mặc dù bị thương nghiêm trọng, nhưng trong lòng Tinh Hoa vẫn bùng bùng ngọn lửa căm thù đối với Thanh Thành.

Nếu cơ thể có thể cử động dù chỉ một chút, bà ta nhất định sẽ chạy đến Kim Xuyên Môn tiêu diệt bằng sạch lũ võ giả của phái Thanh Thành.

Một bên mắt Tinh Hoa ứa ra dòng lệ.

Nội tâm vẫn hừng hực lửa chiến đấu nhưng cơ thể lại không thể nhúc nhích được khiến bà vô cùng bức bối.

‘Cứ thế này ta sẽ bị Tuyết Lan cướp quyền chỉ đạo mất.’

Đây là lần đầu tiên bà ta cảm nhận việc không thể di chuyển khó chịu đến mức nào.

Y sư bên cạnh thấy thế lập tức lên tiếng.

“Các hạ xin hãy nén cơn giận. Càng giận dữ khí huyết đang ổn định sẽ lại đảo lộn lên mất.”

Vẻ mặt y sư lúc này vô cùng bối rối.

Gương mặt nhợt nhạt của Tinh Hoa bỗng chốc đỏ bừng. Lửa giận trong lòng đã khiến bà ta sôi cả máu.

Tinh Hoa khó nhọc xoay đầu nhìn y sư.

Cả người y sư đột nhiên run lên bần bật.

Bởi lẽ ánh mắt của Tinh Hoa hiện giờ vô cùng đáng sợ.

Dù chỉ còn lại một bên mắt, nhưng ánh mắt ấy lại tràn đầy độc khí khủng khiếp. Trên người dấu đang thương tích đầy mình nhưng ánh mắt Tinh Hoa vẫn không hề thay đổi.

Bà ta khó khăn lên tiếng.

“Vâng?”

Y sư nghe không rõ bà ta đang lắm bầm điều gì liền ghé sát tai vào.

“Cút ngay. Trước khi ta lấy cái đầu của ngươi...”

“Hic!”

Nghe câu nói đầy cay độc của Tinh Hoa, y sư vội vàng bỏ chạy ra ngoài.

Mặc dù ông ta biết rằng Tinh Hoa không thể cử động được, nhưng chính bản chất của bà ta đã làm ông vô cùng sợ hãi.

Y sư vừa đóng sầm cửa, Tinh Hoa liền nhắm chặt mắt lại.

Bây giờ bà ta có thể thoải mái mà nghỉ ngơi rồi.

Bà không muốn cho bất cứ ai nhìn thấy dáng vẻ thê thảm của mình. Tinh Hoa thà tự kết liễu bản thân cũng không muốn kẻ khác chứng kiến bộ dạng đáng xấu hổ này.

Chính lúc đó.

Két!!

Cửa phòng khẽ mở ra.

Tinh Hoa dù chỉ còn một bên mắt vẫn không giấu nổi nỗi sợ hãi trong đó.

“Ta... đã nói là ngươi cút đi rồi mà.”

Bà ta khó khăn quay đầu nhìn về phía cửa. Đột nhiên đồng tử Tinh Hoa khẽ lay động.

Bởi vì người bước vào không phải là vị y sư kia.

Rõ ràng đây là lần đầu bà nhìn thấy gương mặt này, thế nhưng lại không hề có cảm giác xa lạ.

Đồng tử nhàn nhạt cùng với diện mạo khác người vô cùng thu hút.

Ngay khi nhìn thấy hấn ta, lông tơ khắp người Tinh Hoa liền dựng đứng lên.

Tinh Hoa tròn tròn mắt nhìn mình một cái, tựa hồ có con dao đang trượt trên sống lưng bà ta.

Cạch!

Hấn nhẹ nhàng đóng cửa lại.

“Ngươi... là ai?”

Tinh Hoa cố gắng lên tiếng.

Gã nam nhân im lặng nhìn Tinh Hoa.

Đôi mắt ánh lên tia sáng đo đỏ vô cùng quái dị kia xoáy sâu vào người Tinh Hoa hệt như một phi đao.

Tinh Hoa thoáng cau mày rồi nói tiếp.

“Khư! Ta... hỏi ngươi... là kẻ nào.”

“Ra là bà không nhớ sao.”

“Ngươi biết ta ư?”

“Đương nhiên rồi. Trong bảy năm qua, ta chưa từng quên dù chỉ một ngày, một giờ, một khắc nào cả.”

Giọng gã nam nhân vô cùng bình tĩnh. Thế nhưng ẩn ý chứa trong lời hắn nói lại không hề tầm thường chút nào.

“Bảy năm ư?”

“Đúng thế! Bà không nhớ à? Bảy năm trước ấy.”

“...”

“Xem ra bà không nhớ rồi. Hay là ta làm cho con mắt còn lại của bà mù luôn để bà nhớ nhé?”

Khoảnh khắc đó, toàn thân Tinh Hoa bất giác run lên như bị sét đánh.

“Ngươi, ngươi chính là tên thích khách đó?”

“Lâu rồi không gặp.”

Gã nam nhân đó không ai khác chính là Phiêu Nguyệt. Hắn nhìn Tinh Hoa rồi nhếch mép cười.

Khoảnh khắc nhìn thấy nụ cười quỷ dị ấy, Tinh Hoa cảm giác một bên mắt đã bị kén của bà nhói lên từng cơn đau buốt.

Bên mắt đã bị hắn cướp đi vào bảy năm trước.

... .. Bản dịch được thực hiện bởi A-H Team, đăng tải độc quyền tại VLOGNOVEL.COM. Hãy đón xem bản dịch sớm nhất tại VLOGNOVEL.COM.

“Sao ngươi? Rõ ràng là ngươi đã chết rồi mà. Rõ ràng là khi đó Vũ Tịnh... Chân Nhân đã ném ngươi xuống hang rắn kia mà...”

Tinh Hoa nói lắp bắp.

Bà ta thật sự không thể tin được những chuyện đang hiện ra trước mắt mình.

Con người vốn dĩ khi gặp phải một việc quá tầm hiểu biết của mình thì sẽ tốn rất nhiều thời gian để chấp nhận việc đó là sự thật.

Tinh Hoa lúc này cũng như thế.

Đôi mắt dao động của bà ta phản ánh rõ tâm trạng hoảng loạn của bà ta lúc này.

Hộc!

Tinh Hoa bị sốc nặng làm cho khí huyết đã được ổn định giờ lại bị đảo lộn khiến cho máu của bà ta hộc máu ra ngoài.

Gương mặt Tinh Hoa trong phút chốc trở nên nhợt nhạt.

Tinh Hoa lúc này có ngừng thở thì cũng không phải là chuyện gì quá kỳ lạ.

Phiêu Nguyệt đưa tay bắt mạch cho Tinh Hoa. Sau đó hần truyền công vào cho bà ta. Khí huyết lúc này đã được ổn định khiến cho sắc mặt của bà ta trở nên hồng hào trở lại thêm một chút. Nhưng mà Tinh Hoa hoàn toàn không vui một chút nào.

Ngược lại, bà ta còn nhìn chăm chăm vào Phiêu Nguyệt với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống hần.

“Tên thích khách khốn kiếp! Ngươi dám cầm tay của ai thế hả?”⁵

Tinh Hoa dùng hết sức lực còn lại của mình để thét lớn.

Bà ta nghĩ rằng nếu hét lớn như thế, biết đâu ở ngoài kia sẽ có người nghe thấy giọng của bà ta. Nhưng mà trái với mong đợi, giọng của bà ta lúc này thực sự rất nhỏ.³

Nhỏ đến mức chỉ có người ngồi trong căn phòng này mới có thể nghe giọng của bà ta.

Phiêu Nguyệt biết rõ bà ta có hét như thế cũng chẳng có ảnh hưởng gì nên mặc cho Tinh Hoa la hét gào rú gì đấy hấn cũng chẳng quan tâm.

“Người có hét hay không hét thì ta cũng sẽ giết người thôi.”⁶

“Người định làm gì ta?”

“Ta vừa mới nói đấy. Ta sẽ giết người.”

“N, người nghĩ giết ta rồi người có cảm đáng được hậu họa không? Người nghĩ Nga Mi Phái sẽ để yên cho người à?”

“Chắc chắn là không rồi. Như bảy năm trước vậy.”²

Hấn ta đã được trải nghiệm sự cứng đầu của Nga Mi Phái vào bảy năm trước rồi. Lúc đó, Phiêu Nguyệt cũng đã cận kề với cái chết. Vậy nên lời đe dọa của Tinh Hoa lúc này sao có thể dọa sợ được Phiêu Nguyệt chứ.

Phiêu Nguyệt của lúc đó yếu đuối, chuẩn bị chưa kỹ và còn nhiều thiếu sót hơn so với Phiêu Nguyệt lúc này nhiều. Nhưng cuối cùng thì Phiêu Nguyệt khi ấy vẫn có thể sống sót được.³

Phiêu Nguyệt hiện tại đã có nhiều thứ hơn, mạnh hơn và còn chuẩn bị nhiều thứ hơn Phiêu Nguyệt lúc đó rất nhiều.

Vậy nên hấn chẳng có lý do gì để phải e ngại lời đe dọa Tinh Hoa cả.

“Tên thích khách khốn nạn bản thủ!”

“Người có biết người thành thế này là do ta không?”

“Người nói vớ vẩn gì thế?”

“Ta là người đã giết Không Tiên. Người giết tiểu môn chủ của Lôi Âm Môn cũng chính là ta.”

“Người... nói dối.”

Tinh Hoa phủ nhận lời nói của Phiêu Nguyệt. Nhưng Phiêu Nguyệt chẳng thêm bận tâm mà nói tiếp.

“Đó là sự thật. Ta đã giết Không Tiên khi cô ta đang ngủ. Ta đã tặng cho cô ta một cái chết không đau đớn gì mấy. Giết được tiểu môn chủ của Lôi Âm Môn cũng chẳng có gì khó với ta. Như người nói đấy, ta là một tên thích khách khốn nạn bản thủ. Vậy nên ta đã rất tận hưởng việc ám sát của mình.”

“N, người không thấy xấu hổ à?”

“Ta đã nói rồi. Ta là thích khách mà. Chẳng phải các người đã nuôi dưỡng nên ta sao?”⁰

“Người đừng có mà nói xằng bậy.”

“Người cùng Cửu Hòa Sư Thái đã ủy thác cho Huyết Ảnh Đoàn ám sát Vũ Quân Thương đúng chứ? Huyết Ảnh Đoàn sau khi nhận được ủy thác đã bắt cóc ta cùng những đứa trẻ khác và nuôi dưỡng chúng ta trở thành thích khách. Suy ra bọn ta cũng giống con cái của các người còn gì. Vì nếu không có các người, bọn ta tuyệt đối sẽ không bao giờ sống một cuộc đời của một thích khách cả.”

“Ngụy biện...”

“Người nghĩ đó là ngụy biện thật à?”

Phiêu Nguyệt nhìn thẳng vào mắt của Tinh Hoa.

Tinh Hoa rùng mình.

Đôi mắt đỏ rực của Phiêu Nguyệt đang tỏa sáng ở trong bóng tối như thể đang găm nhăm lầy tâm hồn của bà ta.

Tinh Hoa tưởng tượng như có một con rắn khổng lồ đang ẩn nấp trong bóng tối. Mỗi lần con rắn hít thở, bóng tối dường như cũng dao động.

Phiêu Nguyệt chính là con rắn khổng lồ đó.

Phiêu Nguyệt nhìn chằm chằm vào Tinh Hoa mà không chớp mắt lấy một cái.

Trong ánh mắt đó hoàn toàn không có sát khí hay độc khí gì cả. Thế mà Tinh Hoa đến thở cũng không dám thở mạnh.

Có lẽ bây giờ Tinh Hoa đã biết tại sao một con chuột lại từ bỏ việc chạy trốn khi đứng trước một con rắn rồi.

Suy nghĩ của con chuột ấy cũng giống như Tinh Hoa lúc này vậy.

Chỉ cần nhìn vào mắt của Phiêu Nguyệt thôi, bà ta đã chẳng còn thiết sống nữa rồi.

Tinh Hoa hét lớn để đè nén nỗi sợ.

“R, rốt cuộc người muốn gì từ ta?”

“Ta không muốn gì cả. Ta chỉ có một điều muốn nói với người.”

“Là điều gì?”

“Chuyện sau này Nga Mi Phái sẽ như thế nào.”

“...”

“Nga Mi Phái sau này rồi sẽ đối đầu một trận đổ máu với Thanh Thành Phái. Vì Thanh Diệp của Thanh Thành Phái dự sẽ chết vào đêm nay. Những võ giả Thanh Thành Phái sẽ cực kỳ phần nộ và chạy đến nơi này. Và cho dù các người có biện minh như thế nào đi chăng nữa, bọn họ tuyệt đối sẽ không nghe đâu. Vì cái chết của đệ tử đời thứ nhất của một môn phái lớn như Thanh Thành Phái không thể được xoa dịu chỉ với một vài lời biện minh được.”

“Người, người...”

Tinh Hoa không thể nói thành câu, cơ thể bà ta run lên liên hồi.

Bà ta liên tục ho ra máu đen.

Đó là một minh chứng cho việc nội thương của bà ta đang ngày càng nghiêm trọng.

Tinh Hoa đang chết dần chết mòn. Tâm hỏa đã làm hỏng tâm mạch của bà ta.

Và nguồn cơn của việc đó không ai khác chính là Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt dẫu không hề động tay đến Tinh Hoa nhưng vẫn có thể gây ảnh hưởng lớn đến bà ta.

“Chắc hẳn người cũng có rất nhiều mối nghi ngờ nhỉ? Rằng có một kẻ nào khác đã can thiệp vào? Cũng đã có người nghĩ như thế rồi. Là sư muội Long Tuyết Lan của người đấy. Cô ta đã nghi ngờ đến việc có ai đó đã can thiệp vào chuyện lần này. Quả thực là một nữ nhân nhanh nhạy.”

Phiêu Nguyệt khẽ cười khi nhớ đến Long Tuyết Lan.

“Nhưng mà có nghi ngờ thì cũng chẳng có ích lợi gì. Vì đêm nay, Thanh Diệp sẽ bị ám sát bởi tuyệt kỹ Phiêu Tuyết Xuyên Vân Chương của Nga Mi Phái.”

“Người nói sao?”

“Có một bản sao chép về Phiêu Tuyết Xuyên Vân Chưởng trong áo của một đệ tử Nga Mi Phái chết ở núi Không Động. Ta đã luyện được nó.”

Tinh Hoa mở to mắt nhìn vào Phiêu Nguyệt.

Máu từ vết thương chảy ra từ mắt hòa lẫn vào cùng nước mắt của bà ta.

“Vừa hay, sư muội của người cũng đã thành thực Phiêu Tuyết Xuyên Vân Chưởng.”

“Tên ác quỷ! Người có chết đi cũng không thể chết một cách yên bình được đâu. Tên ác ma!”

Tới lúc này, khi mà đã nhận ra được ý đồ của Phiêu Nguyệt, Tinh Hoa phun ra biết bao nhiêu lời văng tục nguyên rửa Phiêu Nguyệt. Phiêu Nguyệt vẫn vậy, không quan tâm những lời chửi rửa của bà ta mà nói tiếp.

“Đây chính là bức tranh được vẽ nên ở trong đầu ta. Thế nào? Vui chứ?”

“Người... dừng lại mau.”

“Nhưng rồi Nga Mi Phái và Thanh Thành Phái cũng sẽ lâm vào thế lưỡng bại câu thương mà thôi. Đến lúc đó, những con quái vật ngồi khoanh tay trên núi như Cửu Hòa Sư Thái, Vũ Tịnh Chân Nhân,... sẽ không thể nào ngồi yên được nữa.”

“Hừ!”

Tinh Hoa học máu ra ngoài.

Trong cơn phần nộ quá mức, huyết quản trong đầu của Tinh Hoa lúc này đã vỡ tung. Thân thể của Tinh Hoa không thể chịu đựng được cơn đả kích tâm lý này.

Tinh Hoa đã ngừng thở với vẻ mặt đau đớn nhất trên thế giới này. Nhưng Phiêu Nguyệt vẫn tiếp tục nói.

“Một thế giới có ta khủng khiếp lắm đúng không? Ta cũng thấy ghê rợn lắm, Ta...”

Phiêu Nguyệt chuyển tầm mắt nhìn về phía Tinh Hoa.

Đôi mắt của Tinh Hoa chảy ra đầy máu nước mắt. Trong đôi mắt trống rỗng ấy hiện lên hình ảnh của của Phiêu Nguyệt.

Tinh Hoa đã chết. Nhưng Phiêu Nguyệt vẫn đặt cho bà ta một câu hỏi.

“Vậy tại sao còn tạo ra ta?”

Long Tuyết Lan nhíu mày.

Đây là thói quen của nàng mỗi khi linh cảm được điều gì kỳ lạ.

Có thể những người khác không biết, nhưng thực lực của nàng đã vượt qua Tinh Hoa từ lâu rồi.

Trước giờ, nàng không thể hiện thực lực của bản thân cũng vì không muốn bị cuốn vào những chuyện phiền phức.

Nàng vẫn muốn tiếp tục sống bình lặng như cái cách mà nàng đã sống từ trước đến nay. Nhưng trong tình cảnh như hiện tại, nàng đã không thể ở yên được nữa rồi.

“Hầy! Khó thật đấy.”

Long Tuyết Lan một mình tản bộ ở hậu viên của Bách Hoa Môn.

Có vẻ như nơi này được Bách Hoa Môn chăm sóc rất kỹ càng nên trông rất ưa mắt.

Xung quanh hồ sen lớn và Thạch Giả Sơn, kỳ hoa dao thảo đang nở rộ. Muôn vài loài hoa đang đua nhau khoe sắc dưới ánh trăng. Nhưng lúc này Long Tuyết Lan tâm trạng rối bời nên chẳng có có hứng thú để ngắm hoa.

Đi giữa một rừng hoa mà trái tim nặng nề của Long Tuyết Lan không hề lắng dịu đi dù chỉ là một chút. Thậm chí, lòng bất an trong nàng còn trở nên dữ dội hơn.

“S, sư thúc. Có chuyện không hay rồi!”

Một đệ tử đời hai của Nga Mi Phái vội vã chạy tới Long Tuyết Lan.

“Có chuyện gì?”

“S, sư bá Tinh Hoa... không qua khỏi rồi ạ.”

“Con nói vậy là sao?”

Long Tuyết Lan không thể tin vào những gì mà mình vừa nghe thấy.

Đúng là vết thương của Tinh Hoa rất nghiêm trọng, nhưng chỉ mới một lúc trước thôi y sư đã chẩn đoán bà ấy đã vượt qua được cơn nguy kịch cơ mà.

Long Tuyết Lan không thể tin được trong khoảng thời gian đó, vết thương của Tinh Hoa lại có thể trở nên trầm trọng đến mức làm cho bà ấy nhắm mắt xuôi tay được.

Long Tuyết Lan vội vàng chạy đến phòng của Tinh Hoa.

Khi nàng đến, các đệ tử đời hai của Nga Mi Phái và y sư đã đứng tập hợp trước thi thể của bà.

Gương mặt của y sư điều trị cho Tinh Hoa lúc này đã trở nên trắng bệch.

Bởi vì Tinh Hoa đã tuyệt mệnh trong lúc y tạm rời khỏi phòng Tinh Hoa một chút.

“Chuyện này rốt cuộc là sao vậy? Sao Tinh Hoa sư tử lại...?”

“T, tiểu nhân cũng không rõ. Rõ ràng là tình trạng của người đã trở nên ổn định rồi mà...”

“Có phải là do sư tử bị ám sát không?”

“Tiểu nhân không phát hiện có vết thương bất thường gì ở ngoài ạ. Dựa vào máu tươi chảy ra ở miệng có thể đoán được nội thương bị tái phát dẫn đến nôn ra máu.”

Y sư vội vàng nói ra những gì mà mình phỏng đoán.

Vì y sợ rằng bản thân sẽ bị hiểu lầm rằng mình đã đưa ra chẩn đoán sai dẫn đến việc khiến cho Tinh Hoa chết.

Vị y sư một mực khẳng định rằng do Tinh Hoa đã đuổi y đi nên Tinh Hoa mới thành ra như thế này. Trên gương mặt y đầy sợ hãi, vì y sợ rằng Nga Mi Phái sẽ bắt y phải chịu trách nhiệm.

Những lời của y sư lúc này chẳng lọt vào tai của Long Tuyết Lan, nàng chăm chú quan sát cơ thể của Tinh Hoa.

Giương mặt và vùng ngực của Tinh Hoa đầm máu đỏ tươi, nhưng đó không phải là những gì mà nàng chú ý.

Thứ lọt vào mắt nàng lúc này là đôi mắt của Tinh Hoa. Trong mắt của Tinh Hoa lúc này chứa đựng đầy nỗi khiếp sợ.

Tinh Hoa không phải là người thể hiện ra những cảm xúc như thế này chỉ vì sợ bản thân sẽ chết. Chắc chắn đã có điều gì đó khiến cho Tinh Hoa sợ hãi đến mức độ này.

Long Tuyết Lan hỏi y sư.

“Cho ta hỏi ngài tránh mặt khỏi đây vào lúc nào?”

“K... khoảng một giờ trước ạ.”

Đôi mắt của Long Tuyết Lan lóe sáng.

‘Nếu là một giờ thì có lẽ người đó vẫn chưa đi được xa.’

Long Tuyết Lan vội vàng chạy ra bên ngoài Bách Hoa Môn.

“Sư thúc!”

Phía sau lưng là tiếng gọi của những đệ tử Nga Mi Phái, nhưng nàng chẳng để tâm.

Long Tuyết Lan ra ngoài Bách Hoa Môn rồi nhìn quanh.

Con đường xung quanh tối mịt, nàng chẳng cảm nhận được một chút bóng dáng nào của con người quanh đây cả.

Long Tuyết Lan leo lên mái điện các cao nhất ở gần đó rồi quan sát xung quanh.

Nàng phóng ra một làn khí ba như cuộn chỉ rồi phóng ra khắp vùng.

Nếu là một võ giả bình thường khi phóng ra một lượng khí ba như này thì không lâu sau đó sẽ kiệt sức và ngất đi. Nhưng nội công của Long Tuyết Lan thâm hậu hơn so với những gì mà người khác biết nhiều.

Khí ba của nàng phóng ra khắp nơi, mãi chẳng thấy điểm dừng.

Những giọt mồ hôi chảy lấm tẩm trên trán của Long Tuyết Lan.

“Tìm thấy rồi.”

Khi khí của cơ thể đã sắp cạn, nàng đã cảm nhận được một dấu hiệu kỳ lạ nào đó.

Ban đầu, sự cảm nhận tồn tại về vật thể đó quá mờ ảo nên nàng cứ tưởng đó chỉ là chuyển động của một con chuột hay con mèo nào đó. Nhưng làm gì có con thú nào một bước di chuyển được mấy trượng cơ chứ.

‘Ồ phía Bắc!’

Long Tuyết Lan bay về phía nàng cảm nhận được có sự chuyển động kỳ lạ.

Nàng lao nhanh trên bầu trời đêm hệt như những tia sao băng.

Càng về phía Bắc, khí tức của người đó lại càng mạnh. Nhưng không hiểu sao, chỉ trong chớp mắt, khí tức của người kia hoàn toàn biết mất.

“Chuyện gì vậy?”

Long Tuyết Lan dừng lại ở nơi cuối cùng nàng cảm nhận được khí tức kia rồi nhìn xung quanh. Nhưng nàng chẳng thấy có ai khả nghi cả.

“Là do mình nhầm sao?”

Long Tuyết Lan lắc đầu.

Mặc dù chỉ trong thời gian rất ngắn, nhưng chắc chắn nàng đã cảm nhận được khí tức của một sinh vật lạ.

Đó không phải chuột, cũng không phải là mèo.

Đó chắc chắn là con người.

Long Tuyết Lan nhướn mắt nhìn quanh, nhưng quả thật nàng chẳng cảm nhận được gì cả.

Nàng cảm giác như bản thân đã bị ma quỷ ám vậy.

Cảm giác như đang bị trêu đùa bởi một người mà nàng không thể thấy được.

Nàng bàng hoàng dùng khí cảm thêm một lần nữa. Nhưng vẫn không cảm nhận được khí tức nào bất thường cả.

Và thế là nàng mệt mỏi rời đi.

Ngay sau khi nàng vừa biến mất, một ai đó từ sau bức tường gần đó bước ra.

Phiêu Nguyệt chính là sinh vật đã chuyển động mà không có lấy một chút khí tức nào.

Phiêu Nguyệt nhìn chằm chằm vào hướng mà Long Tuyết Lan đã biến mất.

‘Quả là một nữ nhân nhanh nhạy.’

Từ trước cho đến nay, chưa có một võ giả nào có thể cảm nhận được chuyển động của hắc cả.

Long Tuyết Lan là người đầu tiên cảm nhận được khí tức của hắc cả từ sau khi hắc cả bước ra thế giới này. Nhưng chỉ cần Phiêu Nguyệt giấu khi hoàn toàn khí tức của mình thì đâu có nhanh nhạy đến mấy nữa, nàng cũng chẳng thể cảm nhận được.

Một khi Phiêu Nguyệt đã quyết tâm giấu đi khí tức của mình thì sẽ chẳng có ai trên thế giới này cảm nhận được khí tức của hắc cả. Phiêu Nguyệt đã xác nhận được điều này qua Long Tuyết Lan.

Phiêu Nguyệt bước tiếp.

Điểm đến cách đây không xa, nên hắc cả cũng chẳng cần phải dùng đến khinh công để làm gì.

Chỉ một lát sau, nơi hắc cả cần đến đã hiện ra trước mắt.

Kim Xuyên Môn.

Là một trong Tam Môn và cũng là nơi mà những võ giả của Thanh Thành Phái đang trú ngụ.

Cũng giống như Bách Hoa Môn, Kim Xuyên Môn cũng đang thiết lập nên một màng chắn nghiêm ngặt. Những võ giả canh gác cho Kim Xuyên Môn lúc này hiện lên rõ vẻ mệt mỏi. Nhưng không một ai dám chảnh mảng cả.

“Tất cả tập trung vào. Nga Mi Phái có thể tấn công bất cứ lúc nào đây.”

“Đám ti tiện Nga Mi Phái khôn kiếp.”

Trời đã dần sáng, vậy mà cơn phẫn nộ của những võ giả bảo vệ cho Kim Xuyên Môn vẫn sôi sục không ngưng.

Hôm qua, bọn họ đã mất đi bao nhiêu đồng liêu vì bọn Nga Mi Phái kia.

Mặc dù chiếm được ưu thế trong trận đấu lần này, nhưng nỗi đau mất đi đồng đội không thể nào biến mất được.

Nỗi đau đón dần biến thành phần nộ.

Bọn họ mở to mắt cảnh giác vì sợ rằng Nga Mi Phái có thể tấn công bất cứ lúc nào. Nhưng bọn họ đâu biết, một bóng đen hệt như một con rắn đã luồn lách vào Kim Xuyên Môn từ lúc nào mà bọn họ chẳng hay.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 72

Rầm!

Cánh cửa bật mở, một nhóm người bước vào phòng. Bọn họ chính là người của Hắc Vân Bình Đoàn do Hứa Lan Châu và Cao Đạo sĩ dẫn đầu. Cao Đạo sĩ nhìn quanh phòng rồi nói.

“Có vẻ hắc đã rời khỏi đây.”

Căn phòng trống rỗng.

Chăn gối được xếp gọn gàng, trên giường cũng không có dấu vết có người nằm qua.

Huyết Tăng xem xét kỹ lưỡng cả căn phòng rồi nói.

“Rõ ràng tôi hôm qua hắc không về đây.”

“Hắc biết chúng ta xông vào nên rời khỏi rồi sao?”

“Ta không nghĩ thế. Có vẻ hắc để phòng trống như thế mà không hề vào trong thì phải.”

“Ừm!”

Cao Đạo sĩ thở dài một hơi.

Huyết Tăng không chỉ có võ công cao thâm mà còn là kẻ biết dụng đầu óc. Chính vì thế, Hứa Lan Châu và Cao Đạo sĩ rất tin tưởng vào phán đoán của Huyết Tăng.

Cao Đạo sĩ nhìn Hứa Lan Châu.5

“Chúng ta phải làm sao đây? Cứ đợi hấn ở đây đến khi hấn quay lại? Hay là trở về binh đoàn?”

“Có chờ cũng không có tác dụng gì. Hấn sẽ không quay lại đâu.”

“Sao cô lại nghĩ như thế?”

“Con người hấn hành động vô cùng cẩn thận. Nếu biết rõ bản thân bị nghi ngờ đầu tiên, người có quay lại không?”

“Thì ra là vậy.”

“Ta đúng là một ả điên mà. Cứ chăm chăm vào diện mạo của hấn... Ta mà gặp lại hấn lần nữa nhất định sẽ lột da hấn ra.”

Hứa Lan Châu lúc này hết như con độc xà đang phùng mang.

Nàng ta nghĩ rằng bản thân đã bị Phiêu Nguyệt bốn cọt một vố thật đau.

“Chúng ta phải tóm được hấn nhanh nhất có thể.”

“Cao Đạo sĩ nghĩ sẽ có tổn thất lớn hơn à?”

“Người không thấy chuyện hấn làm ư? Cảnh giới cao thâm, ra tay tàn độc. Và hấn còn là kẻ lòng dạ thâm sâu khó dò, hành động vô cùng cẩn thận. Cứ để tên khốn đó nhởn nhơ trên thiên hạ, hậu quả nhất định khó lường.”

Người luôn xởi lởi như Cao Đạo sĩ lúc này đã mất hấn nụ cười.

Đó chính là minh chứng cho thấy tình hình hiện giờ đã nghiêm trọng đến mức nào.

Người đứng đầu của Hắc Vân Binh Đoàn đúng là Trương Vũ Lượng, nhưng người được cho là tinh thần của binh đoàn lại là Cao Đạo sĩ.

Cao Đạo sĩ là người giúp binh đoàn thắt chặt tình đoàn kết bằng bầu không khí vui vẻ hân hoan.

Thế nhưng, Cao Đạo sĩ không chỉ là người có tính cách tốt. Hấn còn là điển hình của Tiểu Lý Tàng Dao (笑裏藏刀) mà người ta hay nhắc đến.

Ý nói rằng nụ cười hắn luôn ẩn giấu đao kiếm, bên ngoài mềm mỏng nhưng bên trong chứa đựng toàn thứ sắc bén kinh người.

Hầu như Cao Đạo sĩ chưa từng bộc lộ cảm xúc rõ ràng như thế. Thế nên mới nói, hiện giờ hắn ta đã công nhận sự tồn tại của Phiêu Nguyệt chính là một sự uy hiếp.³

“Không hiểu sao lần đầu gặp gỡ ta đã có linh cảm rất mạnh rồi.”

“Chết tiệt! Lúc đó ngươi phải nói chứ.”

“Có cần thiết phải nói không? Dù gì cẩn thận vẫn hơn.”

“Cái gì?”

“Cô còn phải lòng tên khốn đó kia mà.”

“Chết tiệt! Khi nào chứ? Ta chính là Huyết Tri Thù đó. Ta muốn dùng nam nhân thì ta sẽ dùng, nhất định không trao trái tim cho hắn.”

“Được lắm! Cô nhớ phải quyết tâm thật lâu đấy. Ta mà thấy cô đổ gục trước hắn, ta sẽ là người giết cô đầu tiên.”

Hứa Lan Châu đột nhiên cảm thấy rùng mình.

Cao Đạo sĩ đang n&oaavetemcute;i chuyện với nàng bằng gương mặt tươi cười nhưng nàng lại cảm thấy hắn có thể động thủ bất cứ lúc nào.

“Ngươi đừng lo. Sẽ không có chuyện đó đâu.”

“Hư hư! Đương nhiên phải thế chứ.”

Phải đến lúc đó Cao Đạo sĩ mới nở nụ cười đặc trưng của mình. Thế nhưng, Hứa Lan Châu vẫn chưa hoàn toàn hết căng thẳng.⁶

Hứa Lan Châu dời ánh mắt sang Huyết Tăng.

“Mà, ngươi có tìm được gì không?”

“Hoàn toàn không! Bần tăng không thấy thứ gì đáng giá cả.”

“Rốt cuộc ngươi biết làm gì vậy chứ? Tên đầu trọc!”²

“A Di Đà Phật! Bần tăng là cái thớt cho người ta chém thôi mà.”

Nghe Hứa Lan Châu trách móc, Huyết Tăng chỉ biết thở dài.

Cao Đạo sĩ lắc lư đầu nói.

“Phù! Do cái tính nóng nảy của cô cả. Vậy nên mới không có nam nhân nào chịu nổi quá một tháng. Nhưng mà tên tiểu tử đó đi đâu rồi nhỉ? Lẽ nào?”

Một ý nghĩ chẳng lành thoáng hiện lên trong đầu Cao Đạo sĩ. Ngay lập tức, hấn lắc đầu phủ nhận chính suy nghĩ của mình.

“Không! Không đâu.”

Kim Xuyên Môn đã chọn căn biệt phòng để đảm bảo an toàn cho Thanh Diệp.³

Hấn không cần quan tâm đến chuyện bên ngoài mà chỉ cần an tâm tịnh dưỡng trong phòng là được. Ngay khi trở về Kim Xuyên Môn, Thanh Diệp luôn ở trong biệt phòng để vận công điều tức.

Mặc dù đã áp chế được Tinh Hoa, nhưng hấn vẫn bị không ít chấn thương. Nếu không kịp thời chữa trị, vết thương đó sẽ ảnh hưởng đến cả đời hấn. Nhưng Thanh Diệp không hề lo lắng.

May mắn thay, ở Thanh Thành đã có vận công liệu thương pháp vô cùng hữu hiệu, nhất là vào những lúc thế này.

Vận công liệu thương pháp có hàng trăm năm này công hiệu hơn nhiều so với cách thức khác.⁰

Chỉ mới vận công khoảng ba canh giờ mà hấn đã hồi phục không ít rồi.

“Hư ư!”

Thanh Diệp thở hắt một hơi rồi từ từ mở mắt ra. Tầm nhìn của hấn đã rõ hơn so với lúc mới vào phòng. Nhưng hấn vẫn không thể lơ là được.

Việc chữa trị nội thương bằng vận công liệu thương pháp chỉ là biện pháp tạm thời, không phải cách chữa trị dứt điểm.

Để trị khỏi nội thương hoàn toàn, hấn phải quay về Thanh Thành dùng hoàn đan bí truyền, và phải chăm chỉ vận công trong hai hoặc ba tháng nữa.

“Dù sao ta cũng phải thỏa mãn vì áp chế được Tinh Hoa Sư Thái đã chứ?”

Trận chiến giữa Thanh Diệp và Tinh Hoa Sư Thái không đơn thuần chỉ là một trận đánh.

Hai người đều là đại đệ tử của tư phái và được cho là những võ giả vô cùng có thực lực. Cuộc đối đầu của họ có thể nó chính là cuộc đối đầu giữa phái Thanh Thành và phái Nga Mi, cũng được xem như bước ngoặt để dự đoán dòng chảy của giang hồ sau này sẽ xuôi về bên nào.

May mắn là Thanh Diệp đã áp đảo được Tinh Hoa.

Điều này đồng nghĩa Thanh Thành vẫn có thể áp đảo được Nga Mi. Ngay cả khi Tinh Hoa Sư Thái hay Nga Mi phủ nhận, những người quan sát trận chiến này cũng sẽ nghĩ như thế.

Đó là một trận chiến quan trọng đến mức khiến Thanh Diệp vui mừng khôn xiết.

“Hừ! Chắc ta phải nghỉ ngơi một chút rồi lại vận công tiếp thôi.”

Chính lúc đó.

Roẹt!

Thanh Diệp nghe thấy một âm thanh kỳ lạ.

Dường như có ai đó đang vào trong biệt phòng của hắn.

Ban đầu hắn không nghĩ ngợi gì nhiều.

Nói là biệt phòng nhưng các đệ tử Thanh Thành vẫn đang canh gác bên ngoài, trong lúc đó còn có cả những người luôn túc trực theo dõi tình hình của hắn.

Thỉnh thoảng nghe được tiếng động cũng không có gì kỳ lạ. Thế nhưng Thanh Diệp lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Tiếng bước chân vô cùng yếu ớt.

Cho dù đệ tử Thanh Thành có cẩn thận đến mấy cũng không thể tạo ra tiếng bước chân nhỏ như kiến như thế.

‘Vậy là Kim Xuyên Môn chủ à? Không phải! Nếu là ông ấy thì đâu cần phải đi khẽ vậy chứ.’

Thanh Diệp rời khỏi chỗ ngồi đứng dậy.

Lúc này, cánh cửa khẽ mở ra, ai đó bước vào bên trong. Khoảnh khắc nhìn thấy người kia đột ngột tiến vào, Thanh

Diệp thoáng cau mày.

Bởi vì gương mặt của vị khách không mời này vô cùng anh tuấn.

Sự chú ý của Thanh Diệp đã va vào vẻ ngoài xinh đẹp cùng đôi mắt rực đỏ nổi bật trong bóng tối, nếu đây là nữ nhân có khi hắn đã phải lòng ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Thanh Diệp nắm lấy thanh kiếm dựng bên cạnh rồi lên tiếng.

“Người là ai?”

“Phiêu Nguyệt!”

Phiêu Nguyệt không ngần ngại tiết lộ thân phận.

Thanh Diệp liền nghiêng đầu. Bởi vì đây là cái tên lần đầu tiên hắn nghe thấy trong đời. Thế nhưng, Thanh Diệp không hề bối rối mà tiếp tục hỏi.

“Được. Phiêu Nguyệt! Tại sao người lại lén la lén lút như mèo rình chuột vào đêm hôm khuya khoắt thế này chứ?”

“Không kẻ nào lén la lén lút vào ban đêm mà có mục đích tốt cả. Ta cũng thế.”

“Ta đã hỏi một câu ngớ ngẩn rồi nhĩ. Thiện giả bất lai (善者不來) Lai giả bất thiện (來者不善).”

Gương mặt Thanh Diệp lúc này đã cứng đờ.

“Ta muốn hỏi người thêm một câu. Người chính là kẻ đã giết Tiểu Môn chủ của Lôi Âm Môn đúng không?”

“Đúng thế!”

“Quả nhiên là vậy. Ta có thể hỏi lý do được không?”

“Để thu hút phái Thanh Thành.”

Phiêu Nguyệt từ tốn trả lời.

Phiêu Nguyệt biết rõ Thanh Diệp đang hỏi lân la để kéo dài thời gian. Dù vậy cũng chẳng sao. Tất cả võ giả bảo vệ biệt phòng đều đã bị hắn không chế hết cả rồi.

Thanh Diệp bày ra vẻ mặt nghi ngờ.

“Người có ân oán gì với bốn phái ư? Tại sao lại muốn thu hút bốn phái?”

“Ta có thù oán, với cả Thanh Thành và Nga Mi.”

“Nga Mi? Vậy ra đệ tử của Nga Mi là cũng là do người giết luôn ư.”

“Đúng thế!”

Phiêu Nguyệt chậm chậm gật đầu.

Thanh Diệp lúc này đã đành mặt.

Hắn cố tình nói chuyện với Phiêu Nguyệt hòng kéo dài thời gian, nhưng vẫn chưa có đệ tử nào xông vào cả. Điều này có nghĩa Phiêu Nguyệt đã hoàn toàn nắm được thế thượng phong.

Thanh Diệp ngấm ngầm vận công lực.

“Người là người có thù với cả Thanh Thành và Nga Mi. Ta không nhớ rõ. Người có thể nói cho ta biết thân phận thật sự của người không?”

“Ta là thích khách.”

“Thích khách?”

“Có vẻ như người không nhớ ra rồi. Vì Nga Mi mà ta bị nuôi dưỡng trở thành một tên thích khách, vì Thanh Thành mà ta trở thành kẻ thù chung của thành Tứ Xuyên. Cho dù người không nhớ nhưng ta nghĩ vẫn nên lấy cái đầu của người.”

“Không lẽ là bảy năm trước?”

“Bây giờ người nhớ ra rồi. Xem ra người không phải kẻ đàn độn.”

“Vậy ra người chính là người giết sư đệ Vũ Quân Thương.”

“Đúng thế!”

Phiêu Nguyệt thản nhiên gật đầu.

Không biết tự lúc nào, trên môi hắn đã vẽ nên nụ cười lạnh lùng như vạn niên băng. Ngược lại, gương mặt Thanh Diệp lúc này đã cứng đờ.

Thanh Thành là nơi luôn tự hào có hệ thống canh phòng nghiêm ngặt nhất trong thành Tứ Xuyên. Thế nhưng bảy năm

trước niềm tự hào ấy đã bị phá vỡ.

Sự việc Vũ Quân Thương - kỳ tài bậc nhất của Thanh Thành bị ám sát đã gây đả kích không chỉ cho Thanh Thành mà còn cho toàn môn phái ở Tứ Xuyên.

Những nhuệ binh của Thanh Thành và Nga Mi không ngừng truy bắt tên thích khách đã giết Vũ Quân Thương, nhiều môn phái ở Tứ Xuyên cũng giúp sức cho họ.

Thanh Diệp cảm thấy rung mình không đơn thuần chỉ vì Phiêu Nguyệt đã ám sát Vũ Quân Thương.

Phiêu Nguyệt đã cố tình dẫn dắt các đệ tử Thanh Thành và Nga Mi đến Không Động khi họ muốn làm sáng tỏ chân tướng sự việc.

Thế nhưng, kể từ ngày hôm đó, Thanh Thành và Nga Mi liền trở thành kẻ thù không đội trời chung.

Căn nguyên của mọi chuyện đều do tên thích khách đang đứng ngay trước mặt hắn - Phiêu Nguyệt gây ra.

Phiêu Nguyệt che nửa khuôn mặt bằng khăn choàng. Thanh Diệp hiểu rõ điều đó có ý nghĩa thế nào.

“Phiêu Nguyệt! Ta tuyệt đối không quên cái tên này.”

Thanh Diệp cầm thanh kiếm chĩa vào Phiêu Nguyệt.

Mặc dù nội thương chưa lành, nhưng hắn hoàn toàn không nghĩ bản thân đến cả tên thích khách cũng không đối phó được.

Cho dù nội thương có nghiêm trọng đến mấy, hắn vẫn là người có thể trở thành chủ môn nhân của Thanh Thành. Nếu không thể đối phó được một tên thích khách con con kia thì hắn có thể sẽ đánh mất địa vị đại đệ tử.

“Phiêu Nguyệt! Hôm nay ngươi đã phạm phải sai lầm lớn. Ngươi đáng lẽ phải trốn trong bóng tối đến cùng chứ. Có vậy ngươi mới giữ được cái mạng quèn thêm mấy ngày nữa.”

Xoẹt!

Thanh kiếm của Thanh Diệp xé toạc bóng tối bắn ra luồng kiếm khí dữ dội hướng về phía Phiêu Nguyệt. Thế nhưng,

Phiêu Nguyệt đã tránh được kiếm khí chỉ bằng một động tác lách người nhẹ nhàng, lập tức hấn tiến về trước.

Xà Hành Bộ.

Hắn không dùng U Linh Chủy hay Thu Hồn Ti mà gần đây hay sử dụng.

Hôm nay hắn quyết không dùng độc môn võ công của Nga Quỷ Đồ mà là Phiêu Tuyết Xuyên Vân Chương của Nga Mi.

Phiêu Tuyết Xuyên Vân Chương là một tuyệt học vô cùng khó luyện. Nếu không luyện được tâm công của Nga Mi thì đừng mơ chiêu thức có thể phát huy hết uy lực.

Thế nhưng, Phiêu Nguyệt đã thay thế tâm công bằng Phân Lôi Tả Hồi Tâm Pháp.

Kết quả, Phiêu Tuyết Xuyên Vân Chương trở nên u ám và mang tính tàn phá hơn. Ngược lại uy lực của nó lại vượt trội hơn so với bản gốc.

Rầm!

Phiêu Nguyệt vung tay, một luồng chương lực khủng khiếp đánh vào người Thanh Diệp.

Thanh Diệp vung kiếm đánh văng chương lực.

Rầm!

Chương lực bị đánh văng ra trúng vào vách tường làm sụp đổ một mảng lớn.

Căn biệt phòng lập tức rung lắc tựa hồ có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

“Chuyện gì thế?”

“Đó chẳng phải là nơi ở của Thanh Diệp sư thúc sao?”

Các đệ tử Thanh Thành và Kim Xuyên Môn giật mình hốt hoảng chạy ngay ra ngoài.

Đúng lúc đó, hai nhân ảnh vọt lên trên mái biệt phòng bắn mình lao vào không trung.

Một người là Thanh Diệp, người còn lại dùng khăn che mặt nên không xác nhận được là ai.

Thanh Diệp rất muốn điều tra thân thể của Phiêu Nguyệt. Thế nhưng với tình trạng bị nội thương nghiêm trọng như hiện giờ, nếu hắn mở miệng nói chuyện trong lúc đang thi triển kiếm pháp sẽ khiến vết thương càng tệ hơn.

Vì thế, Thanh Diệp không nói được câu nào, hắn mím chặt môi mà vung kiếm.

‘Chỉ cần áp chế được hắn thôi. Sau khi không chế hắn ta có tra thân phận cũng chưa muộn.’

Vùu!

Thanh kiếm của hắn cắt ngang màn đêm rồi vung một chiêu về phía Phiêu Nguyệt. Phiêu Nguyệt vận mình trong không trung tránh được một kiếm của Thanh Diệp.

Các đệ tử Thanh Thành cố gắng ứng cứu Thanh Diệp, thế nhưng trận chiến của hai người lúc này vô cùng uy hiếp, họ không thể tùy tiện xông vào.

Phiêu Nguyệt lập tức thi triển Phiêu Tuyết Toàn Phong Bích (飄雪 旋風壁) tuyệt chiêu của Phiêu Tuyết Xuyên Vân Chưởng.

Vùu!

Chưởng lực khủng khiếp chưa từng thấy lập tức hướng về phía Thanh Diệp.

“Đó là Phiêu Tuyết Xuyên Vân Chưởng mà?”

“Vậy ra là võ giả của Nga Mi ư?”

Một số võ giả Thanh Thành nhận ra chưởng pháp mà Phiêu Nguyệt dùng. Bởi lẽ Phiêu Tuyết Xuyên Vân Chưởng là tuyệt kỹ vô cùng nổi tiếng của Nga Mi.

“Chưởng lực mạnh đến thế...”

Thanh Diệp vận tất cả nội công còn lại dồn vào kiếm.

Hắn muốn bỏ đôi chưởng lực trong một nhát.

Tất cả nội công của hắn đã bị vắt sạch, thế nhưng hắn dự đoán nếu làm thế các đệ tử Thanh Thành sẽ có khoảng trống xông vào giúp đỡ hắn.

Thanh Diệp dốc hết sức vung kiếm.

Vù!

Thế nhưng thanh kiếm của hắn chỉ lướt qua khoảng không.

Thanh Diệp trợn tròn mắt.

Chuyện này không thể xảy ra được.

Ngay cả trong mơ hắn cũng chưa từng nghĩ bản thân có thể chém lệch một chiêu mà hắn đã dày công tu luyện hàng chục năm.

Thanh Diệp vô tình nhìn xuống chân. Hắn có cảm giác thứ gì đó đang quán lấy chân mình.

Đó là một sợi tơ rất mỏng, khó mà nhìn thấy bằng mắt thường. Thu Hồn Ti.

Vào thời khắc quyết định, Phiêu Nguyệt vung ra Thu Hồn Ti khiến Thanh Diệp phân tán thể cân bằng. Một chút khác biệt đó đã làm lệch đi đường kiếm của Thanh Diệp.

Rầm!

Lập tức tuyệt chiêu của Phiêu Tuyết Xuyên Vân Chương kịch liệt đánh vào ngực Thanh Diệp.

“Khặc!”

Thanh Diệp hét lên thảm thiết rồi rơi thẳng xuống đất.

“Sư thúc!”

“Không thể nào!”

Các đệ tử phái Thanh Thành và Kim Xuyên Môn vội vàng chạy đến. Khi họ đến nơi, xương ngực của Thanh Diệp vỡ vụn, hắn đã trút hơi thở cuối cùng.

Trước cái chết khủng khiếp của Thanh Diệp, võ giả Thanh Thành và Kim Xuyên Môn như mất đi lý trí.

“Đuổi theo hắn!”

“Phái Nga Mi đã giết Thanh Diệp sư thúc.”

“Chúng ta phải trả thù.”

Võ giả Thanh Thành và Kim Xuyên Môn lúc này như người điên mất trí.

Họ đã tận mắt chứng kiến tuyệt kỹ của Nga Mi lấy mạng Thanh Diệp. Họ nghĩ Nga Mi đã phái cao thủ đến đây trả thù.

Tất cả võ giả đều xông ra ngoài, không một ai ngăn cản họ.

Đích đến của họ chính là Bách Hoa Môn, nơi các đệ tử Nga Mi đang lưu lại.

“Haaa!”

“Mau đuổi đám Nga Mi bản thủ ra khỏi Thành Đô.”

“Chúng ta phải báo thù cho Thanh Diệp sư thúc.”

Con đường ở Thành Đô lúc này đã bị tiếng la hét của các võ giả bao lấy.

Bầu trời đêm của Thành Đô vừa mới yên tĩnh lại sắp phải trải qua thêm một cơn mưa máu.

Chap 73

Mọi người gọi buổi sáng của ngày hôm đó là Huyết Lưu Hà Thi Sơn Nhật.

Một ngày máu chảy thành sông, xác chết thành núi.

Sáng hôm đó Nga Mi Phái bị những võ giả của Thanh Thành Phái và Kim Xuyên Môn tập kích tại Bách Hoa Môn.

Cái chết của Thanh Diệp đã làm cho những võ giả của Thanh Thành Phái hoàn toàn đánh mất lý trí.

Những võ giả của Nga Mi Phái lúc này cũng vô cùng nhay cảm vì cái chết của Tinh Hoa.

Bọn họ bộc phát sự phẫn nộ lên những võ giả Thanh Thành Phái kéo đến tấn công bất ngờ.

Và cứ thế, hai bên lại tiếp tục đối đầu với nhau và gây ra thiệt hại không hề nhỏ cho đối phương.

Long Tuyết Lan đã cố gắng kiểm soát những đệ tử của Nga Mi Phái bằng mọi giá nhưng hoàn toàn không có tác dụng gì cả. Họ nghĩ Thanh Thành Phái chính là những kẻ đã hại chết Tinh

Hoa, còn Thanh Thành Phái thì nghĩ người giết Thanh Diệp là cao thủ được phái đến từ Nga Mi Phái.

Và mọi sự hiểu lầm đó đều là do mưu lược của Phiêu Nguyệt gây ra, nhưng chẳng ai có thể nghĩ đến việc này là do một người khác đã nhúng tay vào.

Bọn họ cần có người để thỏa cơn giận.

Và thế là hai thế lực lao vào tấn công nhau, để lại một tổn thất cực kỳ lớn.

Bách Hoa Môn biến thành chiến trường, bị phá hủy một cách thâm trọng, nơi đây đã nhuốm đầy máu tươi của vô số người.

Cuộc chiến đầy sát khí chết chóc kéo dài liên tiếp hơn một phần tư của ngày.

Cuộc chiến lần trước không thể so sánh với cuộc chiến lần này được.

Bọn họ trở thành ác quỷ rồi chém giết lẫn nhau.

Cuộc chiến giữa bọn họ kinh khủng đến mức những người sống xung quanh cũng phải bỏ nhà của mình lại để chạy thoát thân.

Sau này, khi họ trở lại nhà của mình, quang cảnh trước mắt họ lúc này là một Bách Hoa Môn bị phá hủy hoàn toàn. Bách Hoa Môn giờ đây trở thành một nấm mồ khổng lồ chứ không đơn thuần chỉ là một nơi bị phá hủy nữa. Môn chủ Bách Hoa Môn là Kim Hà Liên cũng đã bỏ mạng.⁵

Những người tấn công trước là Thanh Thành Phái và Kim Xuyên Môn cũng bị thiệt hại nặng nề.

Chỉ vì cuộc chiến ngày hôm nay, mà số võ giả tử vong hoặc bị thương lên đến năm trăm người.

Cuộc chiến nổ ra ngày càng lớn khiến cho những môn phái lân cận cũng phải đến hiệp sức làm cho thiệt ngày càng ngày càng trở nên lớn, không thể nào kiểm soát được.

“Không thể nào!”

Long Tuyết Lan nhìn khung cảnh trước mắt, nàng không thể tin được Bách Hoa Môn bị phá hủy chỉ trong một buổi sáng.

Cơ thể nàng lúc này đã nhuộm đầy máu.

Bởi vì nàng đã thể hiện hết uy vũ của mình vì những gì mà Nga Mi Phái đã phải chịu đựng.

Toàn thân nàng lúc này nhuộm đỏ rực màu máu của những võ giả Thanh Thành Phái.

Màu máu đỏ rực trên người nàng lúc này chính là máu của những võ giả Thanh Thành Phái.

Đây chẳng khác gì một cơn ác mộng cả.

Ban ngày đánh nhau với Thanh Thành Phái, tới đêm Tinh Hoa chết. Rồi qua sáng sớm hôm sau lại phải đối đầu với Thanh Thành Phái một lần nữa. Tất cả mọi thứ đều bị sụp đổ chỉ trong giây lát.

Nàng không thể tin được chỉ trong hai ngày mà mọi chuyện lại có thể thành ra như thế này.

Bình thường, Long Tuyết Lan luôn nghĩ dù có gặp tình huống khó khăn đến mức nào nàng vẫn có thể cáng đáng được. Vì nàng tin vào lòng dũng cảm cùng với tu vi của bản thân.

Nhưng trước thảm kịch rừng rợn xảy ra chỉ trong một buổi sáng, nàng chẳng thể suy nghĩ được điều gì.³

Trong đầu nàng hoàn toàn trống rỗng.

Nàng không thể nghĩ được gì cả.

Giờ nàng chỉ như một người mất hồn.

“Long tiểu thư!”⁶

Giọng nói khe khẽ của ai đó vang lên kéo nàng về thực tại.

Nàng quay đầu lại thì thấy Trương Vũ Lượng đang dẫn dắt Hắc Vân Binh Đoàn tiến vào.

Cuối cùng Hắc Vân Binh Đoàn cũng đã xuất hiện và tham gia vào cuộc chiến.

Có Hắc Vân Binh Đoàn tham chiến, cuộc chiến này đã có thể đi đến hồi kết. Nếu như không có Hắc Vân Binh Đoàn, có lẽ tất cả những võ giả của Nga Mi Phái đã chết dưới tay những võ giả của Thanh Thành Phái rồi.

Long Tuyết Lan chấp tay cúi người với Trương Vũ Lượng.

“Xin cảm tạ Trương đại hiệp đã giúp đỡ. Nhờ có đại hiệp mà nhiều người trong số bọn ta mới có thể sống sót được.”

“Dù gì chúng ta cũng đã thỏa thuận với nhau hết rồi mà. Tiểu thư đừng bận tâm. Nhưng ta có điều này muốn nói với tiểu thư.”

“Chuyện gì vậy?”

“Chúng ta tới một chỗ yên tĩnh rồi nói chuyện.”

“Vâng.”

Long Tuyết Lan gật đầu, vẻ mặt của Trương Vũ Lượng lúc này trông rất kỳ lạ.

Hai người cùng nhau đến một nơi yên ắng không có ai.

Sau khi chắc chắn xung quanh không có ai, Trương Vũ Lượng mới cẩn trọng nói.

“Long tiểu thư, không biết tiểu thư có nghĩ chuyện hôm nay chỉ là tình cờ thôi không?”

“Ý của đại hiệp là...?”

“Ý của ta là tiểu thư có nghĩ việc những võ giả Thanh Thành Phái kéo đến chỉ là tình cờ thôi không?”²

“Ta không nghĩ trong giang hồ này có tồn tại hai chữ “tình cờ”. Đại hiệp có thể nói cho ta biết sao đại hiệp lại nói như thế được không?”

“Vậy chắc tiểu thư sẽ hiểu ý của ta thôi. Thực ra, khi phó đoàn chủ của bọn ta đến thành đô đã đồng hành với một người vô tình gặp trên đường. Nhưng tung tích của người đó quả thật rất kỳ lạ.”

“Đại hiệp có thể nói chi tiết thêm được không?”

Đôi mắt của Long Tuyết Lan trở nên dao động.

Vì một việc gì đó đã hiện lên trong đầu nàng sau khi nghe những gì mà Trương Vũ Lượng nói.

“Người đó tên là Phiêu Nguyệt. Người đó...”

Trương Vũ Lượng nói hết cho Long Tuyết Lan nghe những gì mà mình biết về Phiêu Nguyệt.³

Rằng Phiêu Nguyệt đã đối xử với Hứa Lan Châu như thế nào và đã giết Triệu Đích Sơn cùng Thiết Biểu ra sao.0

Trong lúc Trương Vũ Lượng kể chuyện, Long Tuyết Lan chẳng nói lấy một lời. Nhưng trong mắt nàng tràn đầy sự chắc chắn về một điều gì đó.

‘Chắc chắn hẳn là người gián tiếp tác động lên bốn môn và Thanh Thành Phái.’

Long Tuyết Lan chắc chắn Phiêu Nguyệt là kẻ đã đứng sau giết đây.

“Đại hiệp nói hẳn tên Phiêu Nguyệt sao?”

“Vâng.”

“Vậy giờ hẳn đang ở đâu?”

“Không thể nào biết được. Ta đã gửi binh lực đi để bắt hắn, nhưng được báo cáo lại là hắn không có mặt tại khách điểm.”

“Chúng ta nhất định phải bắt hắn lại. Chắc chắn hẳn ta đã làm cho Thanh Thành Phái phải kéo đến đây ngày hôm nay.”

“Có vẻ như tiểu thư nghi ngờ Thanh Diệp đạo trưởng đã bị hắn giết sao?”

“Thanh Thành Phái nói hung thủ giết Thanh Diệp đạo trưởng đã dùng võ công của bốn phái. Nhưng trong số những cao thủ có mặt tại thành đô lúc này, chỉ có ta mới dùng được Phiêu Tuyết Xuyên Vân Chương. Và dĩ nhiên, không có chuyện ta giết Thanh Diệp đạo trưởng rồi.”

“Vậy là tiểu thư chắc chắn hẳn đã giết Thanh Diệp đạo trưởng ư? Nhưng mà dùng đến cả võ công của Nga Mi Phái thì...”

“Không còn lời giải thích nào thỏa đáng hơn cho lúc này ngoài việc đó cả...”

“Ừm!”

Trương Vũ Lượng nuốt nước bọt cái ực.

Rõ ràng hung thủ giết tiểu môn chủ của Lôi Âm Môn đã dùng võ công của Thanh Thành Phái. Nếu hắn còn dùng được cả võ công của Nga Mi Phái thì vấn đề lại càng trở thêm nghiêm trọng rồi.

“Vậy con quái vật đó đã học được võ công của Thanh Thành Phái và Nga Mi Phái ư.”

“Hiện tại thì chúng ta chỉ có thể nghĩ như thế thôi.”

“Tại sao một người ghê rợn như thế lại được sinh ra nhỉ? Nếu gián tiếp công kích cả Nga Mi Phái và Thanh Thành Phái như thế thì chắc hẳn hẳn có oán hận gì với cả hai môn phái rồi. Tiểu thư không phỏng đoán được gì sao?”

“Ta kh...”

Long Tuyết Lan bỗng dưng im lặng.

Vì đột nhiên nàng lại nghĩ đến một người.

‘Nhưng hắn đã chết rồi kia mà.. Không! Giả sử hắn còn sống thì sao?’

Khoảnh khắc ấy, Long Tuyết Lan lạnh cả sống lưng.

Vì nàng chỉ mới thay đổi một giả định thôi mà mọi chuyện lại khớp nhau như những chiếc bánh răng lắp vào nhau vậy.

Hơn hết, giác quan thứ sáu của nàng đang nói cho nàng biết, giả định của nàng đã đúng.

‘Nếu có oán hận với cả Nga Mi Phái và Thanh Thành Phái thì chỉ có tên thích khách đó thôi.’

Và lúc ấy, gương mặt của thích khách đó hiện lên trong đầu nàng.

Mặc dù đã trôi qua một thời gian dài, nhưng nàng vẫn nhớ rõ gương mặt của tên thích khách ấy.

Vì ký ức về hắn là một ký ức không thể quên đối với nàng.

“Chúng ta không có nhiều thời gian đâu. Nếu cứ để hắn giương giương tự đắc thế này thì tình hình ngày càng sẽ trở nên nghiêm trọng đến mức không thể kiểm soát được mất.”

“Trước đó thì ta có một điều muốn hỏi Long tiểu thư.”

Trương Vũ Lượng trầm giọng.

Ánh mắt của y lúc này sắc bén hơn bao giờ hết.

“Lý do để hắn phải làm việc này là gì vậy? Chẳng phải nếu biết được lý do thì chúng ta mới có thể biết cách đề ứng phó

với hấn sao?”

“Ta không thể nói ra chuyện đó được.”

“Long tiểu thư!”

“Mong đại hiệp thứ lỗi.”

Long Tuyết Lan cắt ngang lời Trương Vũ Lượng.

Chuyện xảy ra bảy năm trước là một chuyện đáng xấu hổ của Nga Mi Phái.

Bi kịch ấy cũng là do lòng tham của Cửu Hòa Sư Thái. Vì vậy, nàng không thể tùy tiện tiết lộ chuyện này với ai khác được.

“Xin lỗi đại hiệp. Ta cũng rất muốn nói ra, nhưng thực sự ta không thể nói được. Vì đó không phải là chuyện mà ta có thể tự ý quyết định được. Trương đại hiệp chắc chắn sẽ rất khó chịu nhưng mong là đại hiệp hãy ráng chịu đựng cho tới khi sự phụ của ta đưa ra quyết định.”

“Ta rõ rồi.”

Trương Vũ Lượng lùi lại một bước.

Vì y nhận ra nếu gây áp lực cho nàng như thế này thì nàng sẽ chỉ có ác cảm với mình thôi.

Long Tuyết Lan nhắm chặt mắt.

‘Hắn đã quay trở lại rồi sao...’

Đến hôm nay, nàng mới biết được tên của hấn là Phiêu Nguyệt.

Lúc Phiêu Nguyệt mới chỉ là một thích khách tầm thường thôi, hấn cũng đã trêu ghẹo cả Thanh Thành Phái và Nga Mi Phái rồi.

Hấn đánh đôi cả tính mạng của mình để kéo cả hai thế lực đến tầng hầm ở núi Không Động. Kết cục đã khiến cho cả hai thế lực xung đột với nhau.

Lúc đó hấn cũng đã rất đáng sợ rồi. Vậy thì bảy năm trôi qua, hiện tại hấn đã đáng sợ đến mức nào đến tưởng tượng thôi nàng cũng không dám tưởng tượng.

‘Phiêu Nguyệt!’

Không khí ở thành đô lúc này trở nên hỗn loạn.

Chính là vì cuộc chiến giữa Thanh Thành Phái và Nga Mi Phái. Những người dân lúc này chỉ ở ôm nỗi sợ hãi ở yên trong nhà.

Trên phố chẳng có một bóng người, vì mọi người đều đã trốn ở nhà hết rồi.

Mọi người cũng đã linh cảm được sẽ có một chuyện gì đó còn khủng khiếp hơn sẽ xảy ra.

Hai thế lực mạnh nhất Tứ Xuyên là Thanh Thành Phái và Nga Mi Phái đã cạn kiệt nhân lực.

Và hai môn phái dĩ nhiên sẽ không ngồi yên được.

Chắc chắn họ sẽ gửi chiến lực mạnh hơn đến thành đô. Đến khi đó, thành đô chắc hẳn sẽ hóa thành tro bụi.

Khi chuyện đó xảy ra, ai là người bị thiệt hại lớn nhất đã quá rõ ràng rồi.

Không còn ai ngoài những bách tính yếu đuối này cả.

Vậy nên những ai tinh mắt đã sớm rời khỏi thành đô này.

Khách điểm nào cũng xin đóng cửa không nhận khách.

Phiêu Nguyệt một mình bước trên con đường không có lấy một bóng người.

Hắn đang ra khỏi thành đô và hướng về phân đà của Hỏa Long Bang.

Chẳng có ai quan tâm đến Phiêu Nguyệt cả. Vì mỗi người tự lo cho bản thân mình thôi cũng đã bận lắm rồi.

Con phố nơi phân đà của Hỏa Long Bang đang ngụ tại cực kỳ yên tĩnh.

Đa số các công phòng đều đóng cửa. Có vẻ như họ đã cảm nhận được bầu không khí lúc này ở thành đô không được bình thường rồi.

Nơi bán vũ khí cũng không tránh khỏi việc bị ảnh hưởng bởi chuyện ở thành đô.

Nếu buôn bán vào những ngày thế này thì có thể gây thị phi với những võ giả nên họ vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Quả nhiên, phân đà của Hỏa Long Bang cũng đã đóng chặt cửa.

Phiêu Nguyệt nhíu mày nhìn chăm chăm vào cánh cửa của phân đà. Vì hắn nghe được âm thanh gì đó ở phía sau cánh cửa kia.

Phập! Phập!

Âm thanh đó không phải là âm thanh búa đập vào kim loại.

Mà là âm thanh đánh người bằng vũ khí.

Phiêu Nguyệt mở cửa ra.

Mặc dù bên trong đã bị chốt lại bằng then cửa, nhưng Phiêu Nguyệt chỉ cần dùng một chút sức đã có thể phá vỡ được nó.

Phía trong công phòng có bốn người đang đánh đập một người một cách tàn nhẫn. Bên cạnh là một nam nhân râu dê đứng khoanh tay ngắm nhìn khung cảnh trước mặt.

Thấy cửa đột ngột mở ra, những nam nhân kia giật mình quay lại nhìn Phiêu Nguyệt.

“Người là...?”

“Gì thế? Sao người lại vào được đây?”

Bọn họ là những đồ tể của nơi này. Và người đang bị bọn chúng hành hạ chính là Đường Sở Trụ.

Đường Sở Trụ đang nằm co ro trên vũng máu.

Tên râu dê bước ra phía trước.

“Là vị khách quan có ghé qua đây vài ngày trước.”

Hắn là phó phân đà chủ của phân đà Hỏa Long Bang, là người chịu trách nhiệm trực tiếp của nơi này.

Phó phân đà chủ vẫn nhớ Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt không nói gì cả, chỉ nhìn chăm chăm vào Đường Sở Trụ. Thấy thế, phó phân đà chủ nở một nụ cười rồi bước đến đứng chặn trước mặt Phiêu Nguyệt.

“Đây là chuyện nội bộ của bốn bang. Mời khách quan về cho.”

“Hắn ta đã làm sai việc gì sao?”

“Chuyện đó ta không thể nói được. Vì đó là chuyện nội bộ của bốn bang. Nếu ngài muốn tìm vũ khí thì mời ngài đến nơi khác mà tìm. Chỗ của bốn bang hiện đang tạm ngưng hoạt động một thời gian.”

Phó phân đà chủ dùng sức đẩy Phiêu Nguyệt ra ngoài. Nhưng Phiêu Nguyệt vẫn đứng yên chẳng hề nhúc nhích như một cái cây lớn vậy.

Gương mặt của phó phân đà chủ trở nên đỏ chót vì dùng sức quá nhiều.

Tới lúc này hắn mới nhận ra Phiêu Nguyệt là một cao thủ nên mới chịu lùi lại.

“Ta không biết khách quan là cao thủ đến từ môn phái nào, nhưng mời ngài về cho. Nếu ngài còn can thiệp vào chuyện của Hỏa Long Bang nữa thì sẽ phải có những trải nghiệm không hay đâu.”

Phó phân đà chủ đặc biệt nhấn mạnh từ Hỏa Long Bang.

Vì hầu hết tất cả đều e ngại khi nghe thấy cái tên này. Nhưng với Phiêu Nguyệt thì từ Hỏa Long Bang chẳng có gì đáng để mang ra uy hiếp cả.

Phiêu Nguyệt vẫn chỉ đứng đó nhìn vào Đường Sở Trục.

Đường Sở Trục ngẩng đầu lên một cách khó khăn rồi nhìn vào Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt nói với hắn.

“Ngươi quyết định đi.”

“...”

“Cứ thế mà đi à?”

Ngay lúc đó, con mắt của Đường Sở Trục lập tức dao động.

Vì hắn hiểu Phiêu Nguyệt đang nói gì.

Hôm nay hắn chẳng phạm lỗi gì cả. Hắn không cầm búa, cũng chẳng đến gần hỏa lò. Thế mà bọn đồ tể này vẫn ủa vào đánh hắn. Hơn nữa, phó phân đà chủ đang ở ấy thế mà hắn cũng mặc kệ bọn đồ tể muốn làm gì thì làm.

Có lẽ, tội của hắn là đã được sinh ra mang danh họ Đường.

Đó đâu phải do hắn lựa chọn, hà cớ gì mọi người lại căm ghét và ức hiếp hắn như vậy.

Giờ việc ăn hiếp hắn trở thành một chuyện hiển nhiên và những người ở đây lúc nào cũng dùng hắn để trút giận.

Cơ thể hắn giờ đã thương tích đầy mình, nỗi oán hận của hắn đã đạt đến cực hạn.

Đường Sở Trục đứng dậy một cách khó khăn.

Hai chân của hắn run rẩy như cây dương xỉ đang lung lay trong gió. Trông thật tội nghiệp.

“Tên khốn này, ngươi nằm yên ở đó cho ta.”

Bốp!

Một tên đồ tể đã đánh vào gáy của Đường Sở Trục.

Đường Sở Trục không thể chịu nổi cú đánh đó, hắn đập mặt xuống đất.

Sống mũi hắn bị gãy. Máu chảy ra làm ướt đầm cả miệng và cằm của hắn.

Đường Sở Trục khó khăn quay đầu lại nhìn Phiêu Nguyệt.

Mắt của hai người chạm vào nhau. Đường Sở Trục nói với Phiêu Nguyệt.

“Có thể giúp ta giết chúng không?”

“Tất cả?”

“Tất cả!”

“Ta giết chúng thì ta sẽ được lợi gì?”

“Ngài muốn gì ta cũng chiều theo ý của ngài.”

Đường Sở Trục ngẩng cao đầu nhìn vào Phiêu Nguyệt.

Đôi mắt vô hồn giống hệt như Phiêu Nguyệt vậy.

Bị đánh đập trong một thời gian dài khiến cho cảm xúc của hắn đã bị mài mòn đi.

Phiêu Nguyệt cười nhẹ khi thấy hình ảnh của Đường Sở Trục lúc này thật giống mình.

“Được!”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 74

“Ngài đang nói gì vậy chứ?”

Gã Phó phân đà chủ tỏ ra vô cùng khó tin.

Phiêu Nguyệt là người đầu tiên dám lớn tiếng ầm ĩ như thế tại phân đà của Hắc Long Bang.

Toàn thân hắn ta lúc này toát ra khí thế lạnh lùng tựa vạn niên băng.

Gã Phó phân đà chủ là một trong những cao thủ nổi bật nhất trong Hắc Long Bang.

Bình thường hắn ta luôn đối đãi vô cùng nhiệt tình với khách khứa, thế nhưng thực tế hắn chính là một tên bạo quân của phân đà Hắc Long Bang.

Có điều Phiêu Nguyệt không thèm để mắt đến tên phó phân đà chủ này.

Phiêu Nguyệt nói với Đường Sở Truy.

“Ta sẽ dạy cho ngươi cách sử dụng U Linh Chủy mà ngươi đã làm cho ta.”

Xoẹt!

Ngay lập tức, U Linh Chủy từ thắt lưng hắn vọt ra ngoài.

“Khục!”

Gã Phó phân đà chủ hét lên thất thanh rồi văng ra phía sau. Chẳng biết từ khi nào, U Linh Chủy đã cắm lút cán vào trán hắn.

“Hộc!”

“Phó phân đà chủ!”

Đám đệ tử kinh ngạc hét lên, nhưng gã Phó phân đà chủ lúc này đã không còn hơi thở.

“Ư ư! Tên điên này!”³

Đám đệ tử đánh keng báo động, lập tức những võ giả của phân đà liền xông vào.

“Chuyện gì?”

“Có chuyện gì thế?”

Trong tay họ đều đang cầm vũ khí trông vô cùng đáng sợ tiến thẳng vào phòng.

Một tên đệ tử vừa chỉ tay vào Phiêu Nguyệt vừa nói.

“Tên khốn kiếp đó đã giết Phó phân đà chủ.”⁶

“Cái gì?”

Phải đến lúc đó, đám võ giả mới phát hiện ra phi đao đang cắm vào trán gã Phó phân đà chủ.

“Bắt hẩn lại!”

“Tên điên này!”

Đám võ giả cùng lúc xông về phía Phiêu Nguyệt.²

Lúc này, Phiêu Nguyệt phát ngón tay.

Xoẹt! Xoẹt!

U Linh Chủy không ngừng được phóng ra.

“Khặc!”³

“Khục!”

Một phi đao đổi lấy một mạng người.

Thoáng chốc, hơn chục võ giả đều mất mạng vô ích.

“Khư ư!”

Tên võ giả cuối cùng bị phi đao cắm vào tim lập tức quỳ thụp gối xuống.

Phiêu Nguyệt dùng Thu Hồn Ti thu hồi tất cả phi đao lại.⁰

“Ư ư!”

“Cái, cái gì?”

Đám đệ tử trợn tròn mắt, vẻ mặt họ lúc này đã cắt không còn giọt máu.

Chỉ trong nháy mắt, trước mặt họ đã diễn ra một thảm cảnh khó tin.

Đám đệ tử hiện giờ không biết nên làm gì trước cảnh tượng khủng khiếp vừa đập vào mắt mình.

Lúc này, Phiêu Nguyệt lại vung Thu Hồn Ti một lần nữa. Ngay lập tức, U Linh Chủ phóng ra tạo thành một đường cong tuyệt mỹ tựa như những linh hồn.

Xoẹt!

Tích tắc sau, U Linh Chủ sượt qua cổ đám đệ tử. Bọn họ thậm chí không thể hét lên, tay cứ bịt chặt lấy cổ không buông.

Không phòng lúc này đã nhuộm một màu đỏ tươi.

Ngoại trừ Phiêu Nguyệt và Đường Sở Truy, trong căn phòng hiện giờ không còn hơi thở của bất kỳ một ai cả.

Hơn mười người đã bỏ mạng chỉ trong một cái phất tay, nhưng trên mặt Phiêu Nguyệt không động lại chút gì gọi là cảm giác tội lỗi cả.

Hỏa Long Bang bảy năm trước đã cùng tham gia vào lần thảo phạt huyết ảnh đoàn.

Hắn biết rõ chuyện đó nên đã ra tay không chút thương tiếc.

Đường Sở Truy khó khăn lắm mới nâng được người lên.

Mặc dù cảnh tượng trước mặt hắn hiện giờ chẳng khác gì địa ngục, thế nhưng Đường Sở Truy mặt vẫn không đổi sắc. Hắn không thèm liếc nhìn bọn người kia mà chỉ chăm chăm vào Phiêu Nguyệt.

“U Linh Chủ ra là có thể dùng như thế.”

“Đó là Thu Hồn Ti. Ta chỉ có thể dùng một thứ thôi.”

“Nếu ngươi rút mười ngón tay ra thì có thể dùng mười cái U Linh Chủ rồi.”

“Lý thuyết thì là vậy...”

Nghe Phiêu Nguyệt đáp, Đường Sở Truy bật cười.

“Hahaha! Ngươi đỉnh thật đấy. Ngươi quả thật... rất xuất sắc.”

Hắn cứ nhìn Thu Hồn Ti và U Linh Chủy tựa hồ đã bị mê hoặc. Chỉ nghĩ đến việc vũ khí do hắn làm ra có thể hòa hợp với Thu Hồn Ti tạo uy lực mạnh đến thế, trong lòng hắn vô cùng kích động.

Mặc dù Đường Sở Truy đang thương tích đầy mình, nhưng lại không hề cảm thấy đau đớn chút nào.

Các võ giả của phân đà đều đã bỏ mạng nhưng trên mặt Đường Sở Truy không hề lộ ra vẻ gì gọi là thương xót cả.

Đối với hắn, bọn họ chỉ là một lũ đáng căm hận, có chết cũng không tiếc.

Đường Sở Truy mặc xác bọn họ, hắn lên tiếng hỏi Phiêu Nguyệt.

“Người sẽ không sao chứ?”

“Sao cơ?”

“Nhờ có người mà ta cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm hơn hẳn, thế nhưng người của Hắc Long Bang sẽ không để yên cho người đâu.”

“Chắc là người chưa nghe tin rồi.”

“Tin gì chứ?”

“Thảm kịch của Thanh Thành và Nga Mi.”

“Vậy ra?”

Ánh mắt Đường Sở Truy lấp lánh mong chờ.

Phiêu Nguyệt gật đầu.

“Đúng vậy! Chính là do ta làm.”

“Hahaha!”

Đường Sở Truy đột nhiên cười lớn.

Hắn nhớ tới lần đầu tiên gặp Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt nói rằng hắn muốn đổi đầu với Thanh Thành và Nga Mi.

Lúc đó Đường Sở Truy thật lòng không hề tin. Bởi vì chuyện này hoàn toàn phi thực tế. Thế nhưng, bây giờ hắn buộc phải

tin vào Phiêu Nguyệt, chẳng phải chúng cứ đã rõ ràng rành rồi sao?

Đường Sở Truy hỏi hần.

“Người có cần ta giúp không?”

“Nhiều là đằng khác.”

“Ta có thể giúp gì cho người?”

Trên mặt Đường Sở Truy lúc này thoáng qua nét điên rồ.

avetem

Râm!

Chiếc bàn trà lớn lập tức vỡ tan.

Cửu Hòa Sư Thái không nén nổi cơn giận mà đập mạnh tay xuống bàn.

Mặc dù những mảnh vỡ của bàn trà văng tứ tung, nhưng các cao thủ của Nga Mi mắt vẫn không chớp lấy một cái.

Bởi vì bọn họ cũng phần nộ không kém Cửu Hòa Sư Thái.

Trên tay Cửu Hòa Sư Thái đang cầm một tờ giấy được gửi đến bằng bồ câu đưa thư.

Bên trong tờ giấy ghi chi tiết cái chết của Tinh Hoa cùng với tình hình trong thời gian qua.

Cái chết của Tinh Hoa đã làm dấy lên cơn sóng thịnh nộ trong lòng Cửu Hòa Sư Thái.

“Tinh Hoa, đứa trẻ đó... nó bị giết rồi ư.”

Người đó không ai khác chính là đại đệ tử phái Nga Mi.

Đương nhiên khi các đệ tử khác chết bà cũng đau lòng không kém, nhưng cái chết của Tinh Hoa lại có ý nghĩa vô cùng lớn đối với bà.

Có đôi lúc Tinh Hoa làm bà ấy thất vọng, nhưng dù sao vẫn là đệ tử đầu tiên bà thu nhận.

Vậy nên càng nghĩ Cửu Hòa Sư Thái càng thấy đau lòng hơn.

Cửu Hòa Sư Thái cúi đầu thở hắt hắt.

Cửu Hòa Sư Thái lúc nào cũng lạnh lùng với kẻ khác, nhưng đối diện với cái chết của đệ tử, chính bà cũng khó mà điều chỉnh cảm xúc được. Thế nhưng, với tham vọng nắm được bá quyền thành Tứ Xuyên, cuối cùng bà đành phải kìm nén cảm xúc mãnh liệt trong lòng lại.

Một hồi sau, Cửu Hòa Sư Thái ngẩng đầu lên, đôi mắt bà lúc này đã tràn đầy hàn khí.

“Chúng ta phải sắp xếp lại mọi chuyện thôi. Tên thích khách đã ám sát Vũ Quân Thương đang thọc gậy bánh xe cho Thanh Thành và Nga Mi xung đột với nhau. Thứ hấn sử dụng là võ công của Thanh Thành và cả Nga Mi đúng chứ? Nếu là võ công Thanh Thành thì do chúng ta đã bí mật truyền thụ, vậy còn võ công của bốn phái thì sao? Phiêu Tuyết Xuyên Vân Chương ấy?”

Phiêu Tuyết Xuyên Vân Chương là tuyệt học võ công không được tiết lộ cho đệ tử ngoại môn. Vậy mà Phiêu Nguyệt lại luyện được loại võ công ấy, Cửu Hòa Sư Thái không thể hiểu nổi.

Lúc đó, Thiết Tâm cẩn trọng lên tiếng.

Thiết Tâm là sư muội xếp ngay sau Tinh Hoa. Sau khi Tinh Hoa qua đời, bà ấy có nhiều triển vọng trở thành Chương môn nhân đời tiếp theo nhất. Cửu Hòa Sư Thái nhìn Thiết Tâm.

“Con nói đi.”

“Liệu có phải mật tịch mà Không Vân giữ đã bị tuồn ra ngoài không ạ?”

“Không Vân? Ý con là đứa trẻ đã chết trong Không Động ư?”

“Vâng! Con nghe nói cô ta có một bản sao được chấp thuận để luyện Phiêu Tuyết Xuyên Vân Chương đó ạ.”

“Nó cầm bản sao vào trong Không Động ư?”

“Theo suy đoán của đệ tử thì có lẽ là thế ạ.”

“Điên thật mà! Còn dám mang bản sao ra ngoài? Nó có tỉnh táo không thế?”

Rầm!

Cửu Hòa Sư Thái lại giáng một đấm xuống tay cầm ghế thái sư. Tay cầm lập tức biến thành một đồng gỗ vụn.

Tất cả mọi người đều nín thở trước cơn thịnh nộ của Cửu Hòa Sư Thái.

“Nhưng hấn đã luyện được Phiêu Tuyết Xuyên Vân Chương dù không có tâm công của bốn phái ư? Có thể hay sao?”

“Về mặt lý thuyết thì không thể ạ, nhưng mà con nghĩ hiện giờ chỉ có duy nhất một khả năng đó.”

Thiết Tâm rụt vai tựa như một người vừa gây ra tội.

Cửu Hòa Sư Thái cắn chặt môi.

Bà biết suy đoán của Thiết Tâm nghe ra vô cùng hợp lý. Thế nhưng, bà không muốn thừa nhận việc tên thích khách đã đánh cắp và tu luyện võ công của Nga Mi uy chấn thiên hạ. Đó là vấn đề liên quan đến lòng tự tôn của cả phái Nga Mi.

“Vậy nên hẳn ta đã luyện được Thất Thập Nhị Trảm và Phiêu Tuyết Xuyên Vân Chương của bốn phái. Và hẳn có mối thâm thù đại hận với chúng ta, đúng không?”

“Chắc là vậy ạ.”

“Khực! Chỉ là một tên thích khách cón con mà dám đùa bỡn với Đại Nga Mi phái sao. Phái Thanh Thành có biết chuyện này không?”

“Bọn họ cứ đinh ninh rằng cao thủ của bốn phái đã giết chết Thanh Diệp. Dù chúng ta có nói gì họ cũng không tin đâu.”

“Đúng là vậy. Họ không bao giờ tin tưởng chúng ta chỉ khi chúng ta tóm được tên thích khách và cho họ biết chân tướng sự việc.”

Thanh Thành vốn không tin tưởng Nga Mi.

Chính bởi vì tội lỗi mà Nga Mi đã gây ra khi xưa.

Nguyên nhân chính là Cửu Hòa Sư Thái.

Quyết định của bà đã gây ra bi kịch của ngày hôm nay. Thế nhưng, bà ta chưa bao giờ hối hận về lựa chọn của mình.

Giấc mộng biến Nga Mi thành bá giả của thành Tứ Xuyên luôn hiện hữu trong thâm tâm bà ta.

Lúc đó, một nam nhân trung niên nãy giờ vốn im lặng đột nhiên lên tiếng.

“Chương môn nhân!”

“Nói đi. Trương Bình!”

Võ gia trung niên này chính là Trương Bình - Phương trưởng của Vũ Cốc Tự ((霧谷寺), một trong những phân tự của Nga Mi.

Ông là đệ tử đầu tiên được thu nhận sau khi Nga Mi mở rộng quy mô thu nhận môn hộ là nam nhân.

Từ trước đến nay, ông ta dường như không có quyền phát ngôn bởi chịu sự uy áp từ phía Tinh Hoa, nhưng nếu xét về mặt võ công hay thực lực ông không thua kém gì Tinh hoa.

“Nếu sư phụ cho phép, con sẽ tự tay bắt tên thích khách.”

“Đó là một kẻ vô cùng nguy hiểm.”

“Không thừa nhận sự tồn tại của hắn mới là nguy hiểm, giờ chúng ta đã biết hắn rồi thì còn gì nguy hiểm nữa ạ? Vậy nên xin người hãy để con đi.”

“Không! Ta sẽ tự tay bắt hắn.”

“Chương môn nhân muốn đích thân hạ sơn sao ạ?”

Nghe câu nói của Cửu Hòa Sư Thái, Trương Bình liền đứng bật dậy. Các đệ tử khác cũng thế.

“Không được đâu ạ, Chương môn nhân.”

“Làm sao Chương môn nhân có thể đích thân xuất chinh được ạ? Chỉ vì một tên thích khách mà...”

Các đệ tử lúc này cố gắng ngăn cản Cửu Hòa Sư Thái. Thế nhưng bà vô cùng cương quyết.

“Dù sao mục tiêu cuối cùng của hắn cũng là ta. Nếu ta cứ khoanh tay đứng nhìn, hắn chắc chắn sẽ tìm đến Nga Mi.”

“Chuyện đó...”

Cửu Hòa Sư Thái vô cùng kiên định với phán đoán của mình.

‘Rõ ràng từ đầu mục tiêu của hắn là ta. Nhắm vào ta nên mới gây ra cơ sự này. Đáng lẽ lúc đó phải loại bỏ hắn triệt để chứ.’

Bà ta chính là đang oán trách Vũ Tịnh Chân Nhân của Thanh Thành.

Nếu ông ta trừ khử hắn thì sự việc hôm nay đã không xảy ra rồi. Chỉ cần nghĩ đến tình hình hiện giờ chính là do Vũ Tịnh

Chân Nhân, sự căm phẫn đối với Thanh Thành trong lòng Cửu Hòa Sư Thái càng tăng vọt.

“Thiết Tâm!”

“Vâng! Sư phụ.”

“Con hãy đảm đương Nga Mi trong một thời gian.”

“Con...”

“Chỉ cần tóm được tên thích khách, ta sẽ quay trở lại bốn sơn ngay. Trương Bình!”

“Vâng! Chương môn nhân.”

“Con ở lại giúp đỡ Thiết Lâm.”

“Con xin tuân lệnh ạ.”

“Nếu có chuyện gì khó, các con cứ việc đến tìm ba vị Bách Nguyệt Tam Tăng thỉnh cầu họ giúp đỡ.”

Bách Nguyệt Tam Tăng chính là những cao thủ hàng đầu thuộc Nga Mi.

Kể từ sau khi Cửu Hòa Sư Thái đảm nhận vị trí chương môn, họ đã rời xa thế tục, bế quan tu luyện, thế nhưng chỉ cần Nga Mi gặp hiểm nguy họ luôn sẵn sàng ra tay ứng cứu trước tiên.

Chính vì có họ nên Cửu Hòa Sư Thái mới có thể an tâm rời khỏi núi Nga Mi.

“Không ngờ một tên thích khách dê hèn lại gây ra hỗn loạn thế này. Ta nhất định phải bắt được hắn, phanh thây hắn ra làm trăm mảnh mới hả lòng hả dạ.”

Ánh mắt Cửu Hòa Sư Thái lúc này đã dâng đầy oán khí khủng khiếp.

Ngày hôm ấy, Cửu Hòa Sư Thái đã cùng hai trăm đệ tử tinh nhuệ của Nga Mi hạ sơn.

Chap 75

Tất cả thất thần đứng nhìn chiếc quan tài nằm giữa sân luyện võ.

Thi thể của đại đệ tử Thanh Thành Phái Thanh Diệp đang nằm trong chiếc quan tài được những đệ tử khác vác từ dưới núi lên.

Vũ Linh Chân Nhân bàng hoàng nhìn vào thi thể của Thanh Diệp đang nằm trong quan tài.

“Thanh... Diệp!”

Giọng của ông ta run lên từng hồi.

Tưởng chừng trái tim của một lão đạo nhân sẽ không thể bị dao động bởi vì tu luyện đã lâu, nhưng chuyện này chẳng khác gì cơn sóng lớn kéo đến đập vào trái tim của lão cả.

Trái tim lão như đã vỡ tan thành từng mảnh vụn.

“Thanh Diệp của ta ơi!”

Vũ Linh Chân Nhân vừa gọi đạo hiệu của Thanh Diệp vừa chạy tới gần quan tài.

Trông lão đau đớn đến mức muốn gục ngã.

“Chương môn nhân!”⁵

“Hức!”

Những võ giả của Thanh Thành Phái khi thấy cảnh ấy cũng không thể nào kìm được tiếng khóc.

Vũ Linh Chân Nhân từng bước từng bước nặng nề đến gần thi thể của Thanh Diệp.

Thanh Diệp nhắm mắt như đang ngủ. Thế nhưng, những vết thương thâm trên toàn thân của hắn làm cho hắn không giống đang ngủ một chút nào cả.

Đó chính là vết tích của Phiêu Tuyết Xuyên Vân Chương.

Vũ Linh Chân Nhân cẩn thận chạm vào thi thể của Thanh Diệp.

Lúc này, Thanh Sơn quỳ gối rồi cúi rạp đầu xuống đất.

“Xin sư phụ hãy xử phạt con vì đã không thể bảo vệ sư huynh.”

“Xin hãy trách phạt chúng con.”

Những võ giả vác thi thể của Thanh Diệp về cũng đồng loạt cúi đầu.

Mặc dù trên trán của họ chảy đầy máu, nhưng chẳng ai tỏ vẻ đau đớn gì cả.³

Vì bọn họ là những kẻ tội đồ.

Bọn họ đã không thể bảo vệ được đại đệ tử của Thanh Thành Phái. Vì thế bọn họ không có tư cách để đau.

Mặc dù việc tấn công Bách Hoa Môn đã làm cho Nga Mi Phái bị thiệt hại không nhỏ nhưng tội đồ của họ vẫn không thể biến mất được.

Vũ Linh Chân Nhân không trách bọn họ.

Vì lão biết rõ họ cũng đã cố hết sức rồi.⁶

“Su huynh!”

Vũ Hóa Chân Nhân đến gần Vũ Linh Chân Nhân.

Lão im lặng đặt tay lên vai của Vũ Linh Chân Nhân. Chỉ với hành động nhỏ như thế thôi đã làm cho Vũ Linh Chân Nhân cảm thấy được an ủi rất nhiều rồi.

Vũ Nhất Chân Nhân cũng đến lại gần an ủi Vũ Linh Chân Nhân.

Trên mặt của họ chứa đựng đầy nét buồn bã.

Dù đã thấm thía tư tưởng đạo gia và được dạy là phải biết bình thản trước những việc xảy ra trên thế gian này nhưng khi nhìn thấy những đệ tử mà bản thân yêu quý ra đi như thế này khiến cho họ khó mà nén đau thương được.

Uỳnh!

Bỗng dưng bên trong Thanh Thành Phái phát ra một tiếng nổ rất lớn.

Vũ Linh Chân Nhân giật mình chạy về nơi có có tiếng nổ phát ra, đó là điện các nơi mà các thượng nhân ghé qua Thanh Thành Phái dùng để nghỉ ngơi.

Vũ Tịnh Chân Nhân đang đứng ở sân luyện võ ở trước điện các, những võ giả của Lô Âm Môn nhìn lão bằng ánh mắt đầy sợ hãi.

Trên người Vũ Tịnh Chân Nhân chảy đầy khí thể kỳ lạ.

Khí thể tựa như cuồng phong khiến cho võ giả của Lôi Âm Môn run lập cập như những con cừu đứng trước mặt sư tử.²

“Sư đệ! Đệ làm gì vậy?”

“Sư huynh!”

Vũ Tịnh Chân Nhân và Vũ Hóa Chân Nhân lên tiếng gọi Vũ Tịnh Chân Nhân. Nhưng Vũ Tịnh Chân Nhân không trả lời mà mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước.

Vũ Linh Chân Nhân và Vũ Tịnh Chân Nhân cũng nhìn theo hướng mà Vũ Tịnh Chân Nhân đang nhìn về thì bỗng dưng nhắm nghiền mắt.

“Nguyên Thủy Tiên Tôn...”

“Ừm!”³

Trước mặt Vũ Tịnh Chân Nhân là một thi thể bị nghiền nát một cách dã man.

Nhưng cũng không mất nhiều thời gian để phát hiện ra thi thể đó chính là Môn chủ Lôi Âm Môn Thái Niên Hồ.

“Rốt cuộc đã có chuyện gì vậy?”

“Sư huynh! Sao huynh lại giết Thái Môn chủ chứ?”

Chỉ có một người trong Thanh Thành Phái này mới có thể một chưởng đánh chết được Môn chủ Lôi Âm Môn.

Đó chính là Vũ Tịnh Chân Nhân.

Trong mắt của Vũ Tịnh Chân Nhân như có một ngọn lửa màu xanh đang bập bùng.⁰

Lão nhìn vào thi thể của Thái Niên Hồ rồi nói.

“Vì hấn mà Thanh Diệp chết.”

“Thanh Diệp chết không phải vì Thái Môn chủ.”

“Hấn gián tiếp làm ra việc đó.”

“Vũ Tịnh sư đệ!”

“Sư huynh! Đệ sẽ không để cho bất cứ kẻ nào liên quan đến chuyện này có thể sống sót cả.”

Vũ Tịnh Chân Nhân thốt ra một câu nói mà với một đạo sĩ, chỉ nghĩ thôi cũng không được phép nghĩ tới.

Sát khí trong mắt lão ngày càng trở nên ảm đạm.

‘Sát khí của Vũ Tịnh đạt đến cực hạn rồi.’

Bảy năm trước, sau khi trở về từ tầng hầm ở núi Không Động, sát khí của Vũ Tịnh Chân Nhân ngày càng trở nên mạnh hơn nhưng không một ai biết lý do tại sao cả.

Chỉ có thể suy đoán không biết là có phải Vũ Tịnh Chân Nhân đã rơi vào tâm ma rồi không.

Vấn đề là không có ai chế ngự được Vũ Tịnh Chân Nhân cả.

Vì Vũ Tịnh Chân Nhân là đệ nhất cao thủ của Thanh Thành Phái.

Người có thể áp chế được Vũ Tịnh Chân Nhân chỉ có thể là đệ nhất cao thủ của đời trước là Cao Diệp Chân Nhân mà thôi. Nhưng Cao Diệp Chân Nhân đã lâu lắm rồi không còn nhìn thấy bóng dáng của ông ấy đâu nữa.

Đến mức không một ai biết liệu ông ấy đã chết chưa, hay vẫn đang ngự tại núi Thanh Thành này.

“Vũ Tịnh sư đệ bình tĩnh lại nào.”

“Thanh Diệp đã chết rồi. Sư huynh bảo đệ phải bình tĩnh ư?”

“Chúng ta phải xem xét kỹ lưỡng chứ. Chắc chắn có lý do gì đó nên mọi chuyện trở nên nghiêm trọng hơn như thế này.”

“Rõ ràng đây là động thái của Nga Mi Phái. Dấu tích trên người của Thanh Diệp chắc chắn là Phiêu Tuyết Xuyên Vân Chương.”

“Nhưng mà...”

“Bảy năm trước, chúng ta đã mất đi Quân Thương vì bọn chúng. Bảy năm sau, chúng ta mất đi Thanh Diệp. Đây là chuyện có liên quan đến tương lai của Thanh Thành Phái. Huynh bảo đệ phải nhìn sao?”

“Sư đệ.”

“Đệ không nhìn được. Sư huynh bảo đệ nhìn sao, nếu nhìn rồi kết quả ra sao huynh có biết không?”

“...”

“Sư huynh đừng cản đệ. Nhân cơ hội này, đệ sẽ cho huynh thấy bản chất thật sự của Nga Mi Phái. Thái Thượng Lão Quân sẽ thông cảm cho việc làm này của đệ thôi.”

“Thời gian vẫn còn nhiều mà. Đệ cứ bình tĩnh đã.”

“Đệ không thể, lỡ như trong thời gian chúng ta án binh bất động còn Nga Mi Phái lại đang chuẩn bị để làm những việc tàn ác với chúng ta thì sao đây. Đệ không thể ngồi yên trước sự khiêu khích của bọn họ được nữa rồi.”

Vũ Tịnh Chân Nhân đột nhiên đạp thật mạnh xuống mặt đất rồi phóng mình lên không trung. Bảy kiếm tu thấy thế cũng lao vào không trung đi theo sau Vũ Tịnh Chân Nhân.

Đó chính là Thanh Thành Thất Kiếm do chính Vũ Tịnh Chân Nhân dạy dỗ.

Vũ Tịnh Chân Nhân cùng Thanh Thành Thất Kiếm lao nhanh xuống núi với tốc độ không một ai có thể ngăn cản được.

Vũ Hóa Chân Nhân lo lắng nói.

“Không xong rồi. Nếu huynh ấy hợp sức với Vũ sư huynh thì sẽ lớn chuyện mất.”

“Không lẽ đệ ấy định đi gặp Vũ sư đệ sao? Nhưng mà đệ ấy cũng đã sống ẩn dật được bảy năm rồi kia mà.”

Vũ sư đệ ở đây chính là Vũ Chấn Bình - cha của Vũ Quân Thương.

Vũ Chấn Bình là một thiên tài cốt cán giúp cho Thanh Thành Phái có thể nhảy vọt lên nhưng sau cái chết của con trai là Vũ Quân Thương, lão đã tự xây nên một bức tường tách biệt mình với thế giới.

Đã có vài lần Vũ Tịnh Chân Nhân tìm đến để gọi Vũ Chấn Bình đến Thanh Thành Phái nhưng lần nào cũng bị từ chối cả.

Chỉ cần có Vũ Chấn Bình, cuộc chiến với Nga Mi Phái lần này sẽ có thể đi đến hồi kết.

“Làm sao có ai biết được chuyện đời ra sao. Nếu hai người đó thực sự hiệp lực, không biết chừng Thiểm Tây sẽ nổi lên huyết phong mất.”

“Ừm!”

“Chúng ta phải mau phái người đi cản huynh ấy lại thôi. Điều mà chúng ta muốn là Nga Mi Phái quỳ gối và xin lỗi chúng ta chứ không phải là khiến cho họ bị diệt môn.”

“Sư đệ nói đúng. Nhưng chúng ta phải cử ai đi bây giờ?”

“Để đệ đích thân xuống núi.”

“Sư đệ sao?”

“Dù sao thì đầu đuôi câu chuyện lần này không được rõ ràng cho lắm. Mọi chuyện xoay chuyển dường như quá nhanh chóng đi.”

Vũ Hóa Chân Nhân cảm thấy nghi hoặc về những chuyện xảy ra ở dưới núi. Phải có ai đó xuống núi để làm sáng tỏ mọi chuyện mới được.

Vũ Linh Chân Nhân thở dài.

“Hầy! Hết cách rồi. Đệ hãy dẫn theo võ giả của Cháp Pháp Đường đi. Phòng khi cần dùng vũ lực để áp chế Vũ Tịnh sư đệ.”

“Đa tạ sư huynh.”

Vũ Hóa Chân Nhân cúi đầu tạ ơn Vũ Linh Chân Nhân.

Cháp Pháp Đường là nơi sở hữu vũ lực mạnh nhất đồng thời cũng là nơi quản lý kỷ cương của Thanh Thành Phái.

Đường chủ Cháp Pháp Đường Vũ Doanh Chân Nhân là cao thủ chỉ đứng sau Vũ Tịnh Chân Nhân. Có thể nói những võ giả của Cháp Pháp Đường do lão dẫn dắt sở hữu vũ lực có thể sánh vai với Thanh Thành Thất Kiếm.

Vậy nên, việc giao Cháp Pháp Đường cho Vũ Hóa Chân Nhân chẳng khác gì giao toàn quyền cho lão ấy cả.

“Đệ tuyệt đối sẽ không làm sư huynh thất vọng!”

“Vận mệnh của Thanh Thành Phái giờ đã nằm trong tay đệ. Còn nữa...”

“Huynh cứ nói.”

“Chúng ta phải tìm ra nguyên do tại sao Vũ Tịnh lại sa vào tâm ma như thế. Nếu cứ để tâm ma của đệ ấy ngày càng lớn

dần thì không khéo sẽ gây nguy hiểm cho toàn bộ Tứ Xuyên mất.”

“Đệ biết rồi, thưa sư huynh!”

Vũ Hóa Chân Nhân nén đau thương đáp lời.

Nét mặt của Vũ Linh Chân Nhân tràn đầy lo lắng.

“Không biết chuyện này rồi sẽ đi về đâu nữa.”

Vũ Linh Chân Nhân thở dài một hơi. Tiếng thở dài của lão theo làn gió bay vào không trung.

Phiêu Nguyệt quay trở về thành đô.

Bầu không khí ở thành đô vẫn ghê rợn như cũ.

Từng con phố, con đường không có lấy một bóng người. Các cửa hàng, khách điểm hầu hết cũng đã đóng cửa.

Cũng chính vì thế nên Phiêu Nguyệt tốn không ít thời gian trong việc đi tìm khách điểm để tá túc. Cũng may là cuối cùng hắn cũng đã tìm được một khách điểm tồi tàn rồi, xem như không bỏ công vô ích.

Trong không khí man rợ như thế này mà chủ khách điểm vẫn cố chấp mở cửa để có thể kiếm tiền.

Giá phòng đắt gấp đôi thường ngày, những món ăn dở tệ cũng được bán ra với giá đắt đỏ.

Dù có uất ức đến mấy thì các khách quan cũng phải chịu đựng hành động lỗ mãng này của ông ta. Vì hiện tại ở thành đô này, số khách điểm đang mở cửa chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Nhưng thương nhân bày tỏ sự bất mãn.

“Điên thật đấy. Không ngờ ta phải trả năm đồng cho một ngày chỉ để ở một nơi như thế này.”

“Chúng ta cũng đâu còn cách nào khác. Cũng đâu thể ngủ bờ ngủ bụi được.”

“Chết tiệt! Chẳng phải mọi chuyện đều do Nga Mi Phái và Thanh Thành Phái mà ra sao? Tự dưng lại làm ảnh hưởng đến cả chúng ta.”

“Suyt! Nói nhỏ thôi. Lỡ như bọn chúng nghe thấy thì phải làm thế nào?”

“Không lẽ Nga Mi Phái và Thanh Thành Phái mà cũng đến chỗ này à?”

“Lỡ như có người có liên can đến họ đang ở quanh đây thì sao, cẩn thận vẫn hơn. Bộ người chưa nghe câu tai vách mạch rừng à?”

“Hầy!”

Mặc dù những thương nhân kia đã nhỏ giọng xuống, nhưng Phiêu Nguyệt vẫn nghe rõ mồn một từng chữ. Nhưng hắn không trách bọn họ.

Vì tất cả mọi chuyện đều do hắn mà ra.

Nếu hắn không ra mặt thì mọi chuyện đã không có lý do gì để càng ngày càng nghiêm trọng như thế này, cũng không có chuyện nhiều người bị thiệt mạng đến vậy.

Nhưng Phiêu Nguyệt không hề hối hận một chút nào.

Từ lâu, khái niệm về thiện và ác trong hắn đã biến mất rồi.

Đối với hắn, tất cả mọi thứ gây cản trở đến sự sinh tồn của hắn là ác, ai gây nguy hại cho hắn chính là tuyệt đối ác.

Bản chất của hắn đã bị vắn vẹo sau hơn 14 năm bị giam cầm trong bóng tối rồi.

Trong suốt 14 năm, tâm trí của hắn bị vắn vẹo rồi lại tiếp tục bị vắn vẹo. Giờ đây nó đã không thể trở về bình thường được nữa rồi.

Nhưng Phiêu Nguyệt biết rõ một sự thật.

Rằng bản thân tuyệt đối không bình thường.

Rằng hắn khác biệt với những người khác.

Vậy nên hắn hoàn toàn không có ý định sẽ thay đổi.

Vì tới lúc này, hắn đã không còn nghĩ nếu thay đổi bản thân thì vận mệnh cũng sẽ thay đổi nữa.

Hắn chẳng biết điểm dừng của vận mệnh này là đâu, nhưng hắn sẽ dùng toàn lực để chạy cho đến khi cơ thể kiệt quệ. Biết

đầu đang chạy giữa chừng thì hấn gục ngã vì cạn kiệt sức lực thì sao.

“Thức ăn của khách quan đây ạ.”

Chủ khách điểm mang thức ăn tới, cắt đứt dòng suy nghĩ của Phiêu Nguyệt.

Chỉ cần nhìn liếc qua thôi cũng biết món này dở tệ.

Chủ khách điểm đặt thức ăn xuống bàn cho Phiêu Nguyệt rồi lật bà lật bệt đi về phòng bếp.

Phiêu Nguyệt chẳng thèm liếc mắt đến đồ ăn, hấn lôi một cuốn sách từ trong ngực ra.

Trên bìa cuốn sách được khắc rõ bảy chữ Thành Đô Võ Giả Nhân Danh Bộ.

Đây là cuốn sách hấn lấy được khi giết phân đà chủ Hạ Ô Môn Ô Sơn Khánh.

Lâu nay, vì mãi đi qua đi lại giữa hai bên Nga Mi Phái và Thanh Thành Phái và lập kế hoạch các thứ nên hấn không có thời gian để xem qua thứ này được. Vậy nên, đây là lần đầu tiên hấn nghiêm túc xem Thành Đô Võ Giả Nhân Danh Bộ này.

Thành Đô Võ Giả Nhân Danh Bộ là một cuốn sách viết về những võ giả ở thành đô do Hạ Ô Môn viết.

Mạng lưới thông tin của Hạ Ô Môn vốn phủ rộng nên những võ giả dù chỉ mới bước một bước chân đến thành đô thôi cũng được ghi chép vào đây.

Bằng chứng chính là tên của Phiêu Nguyệt ở trang đầu tiên.

Phiêu Nguyệt không phải là một kẻ được biết nhiều đến trong giang hồ, hấn cũng có mặt ở thành đô chỉ mới vài ngày mà Hạ Ô Môn đã nắm bắt được thông tin của hấn và ghi chép vào đây rồi.

Đó chính là bằng chứng cho việc tai mắt của Hạ Ô Môn nằm ở mọi góc ngách trong thành đô này.

Phiêu Nguyệt yên lặng ngồi xem Thành Đô Võ Giả Nhân Danh Bộ.

Sột soạt!

Phiêu Nguyệt bỗng cười nhẹ.

Vì trong Thành Đô Võ Giả Nhân Danh Bộ này không những có mỗi thông tin về hắn mà thông tin của Hắc Vân Binh Đoàn cũng được ghi chép chi tiết ở trong này.

[Hắc Vân Binh Đoàn

Tiếp nhận lính kỵ mã và nuôi dưỡng thể lực ở tái ngoại.

Thông qua việc có liên quan đến những bộ tộc ở tái ngoại, có thể thấy mục tiêu của họ là có được vị trí nhất định ở Tứ Xuyên.

Đoàn chủ Trương Vũ Lượng biết tính toán nhanh nhạy, tham vọng lớn.

Nếu có phân tranh, họ sẽ thăm dò ở hai bên rồi chuyển qua phía có lợi cho bản thân.

Dù không hẳn lúc nào cũng thế nhưng nơi nào có Hắc Vân Binh Đoàn, nơi đó có xung đột.

Đối tượng cần chú ý là Cao đạo sĩ và huyết tăng.

Cao đạo sĩ...]

Phiêu Nguyệt ghi nhớ hết tất cả những kẻ được ghi chép trong Thành Đô Võ Giả Nhân Danh Bộ, không bỏ sót một ai.

Thông tin trong giang hồ luôn là những thông tin quý báu còn hơn cả bất cứ loại bảo vật nào. Hơn nữa, đây lại còn là thông tin do Hạ Ô Môn ghi chép, những thông tin này dẫu có đưa ra nghìn lượng vàng cũng không thể nào tìm ra được.

Mặc dù tiêu đề của cuốn sách là Thành Đô Võ Giả Nhân Danh Bộ nhưng nội dung bên trong không chỉ có những võ giả ở thành đô và còn bao quát ở cả thành Tứ Xuyên này.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 76

Bách Hoa Môn hiện giờ không còn vẻ đẹp hào nhoáng, lộng lẫy vốn có. Một nửa môn phái đã bị phá hủy do trận chiến với phái Thanh Thành.

Chính vì trận chiến này mà đại đệ tử Nga Mi Tinh Hoa cùng Môn chủ Bách Hoa Môn Kim Hạ Liên đã phải bỏ mạng.

Sau khi hai môn phái mất đi vị trí trung tâm, Long Tuyết Lan đã tập hợp võ giả hai bên lại để thu xếp tình hình. Nếu nàng không kịp thời đứng ra, có lẽ Bách Hoa Môn đã hoàn toàn sụp đổ tại Thành Đô này.

Long Tuyết Lan dẫn dắt đệ tử hai môn phái và khôi phục lại hàng ngũ, đồng thời siết chặt hệ thống canh phòng hơn nữa. Nàng còn phái người đến các môn phái tục gia của Nga Mi để thỉnh cầu hợp sức.

Chính nhờ hành động nhanh chóng của nàng, Bách Hoa Môn mới tránh được tình huống tồi tệ nhất.

Nhìn Long Tuyết Lan như thế, Trương Vũ Lượng không khỏi cảm thán.

“Quả là nữ nhân xuất chúng. Một kỳ tài như thế sao đến giờ vẫn không ai biết đến kia chứ.”

“Theo những gì ta biết, nàng ta chính là người tài năng nhất của phái Nga Mi. Có điều, nàng ấy thường chỉ thích sống ẩn dật, không hay tiết lộ danh tính, một phần cũng do sự kiểm soát thái quá của sư tỷ Tinh Hoa Sư Thái.”⁵

Nghe Cao Đạo sĩ nói, Trương Vũ Lượng mỉm cười.

“Bây giờ Tinh Hoa Sư Thái đã chết, nàng ta nên dốc hết tài năng ra được rồi.”

“Đúng vậy. Chỉ cần nhìn cách nàng ta giải quyết tình huống cấp bách trơn tru như thế, chẳng phải đã chứng minh nàng xuất chúng đến mức nào sao? Con người đặt đúng chỗ, làm việc càng hiệu quả. Nếu nàng ta trở thành Chương môn nhân của Nga Mi, chắc chắn nơi này sẽ lại phát dương quang đại một lần nữa cho xem.”

“Humm! Kẻ chiếm được nàng ta sẽ trở thành chủ nhân thật sự của Nga Mi.”

“Sao thế, ngươi có tham vọng đó à?”

“Hư hư!”

Thay vì đáp lời, Trương Vũ Lượng nở nụ cười đầy ẩn ý. Cao Đạo sĩ nhếch khóe miệng.

“Nếu Đoàn chủ có thể ôm nàng ta vào trong vòng tay, quả là đây chính là chiến lợi phẩm hoàn hảo. Hơn nữa mục tiêu của Đoàn chủ sẽ dễ dàng đạt được hơn.”

“Vậy nên ta mới phải trăn trở. Bức tường trong trái tim nàng ta có vẻ rất kiên cố đấy.”

“Hoa hồng càng rực rỡ thì càng ẩn giấu nhiều gai nhọn. Nếu Đoàn chủ không chấp nhận chịu một chút tổn thương thì làm sao hái được nhành hoa đó chứ.”

“Cao Đạo sĩ lúc nào cũng nói những câu hay ho với ta.”

“Chẳng phải ta lúc nào cũng đứng về phía ngươi sao?”³

“Ta hy vọng tấm lòng của ngươi sẽ không bao giờ thay đổi. À, mong ngươi hãy để tâm đến cả Lan Châu nữa.”

“Lan Châu thế nào?”

“Tâm trạng muội ấy có vẻ không tốt lắm. Nếu đứa trẻ đó nổi xung lên không biết hậu quả sẽ thế nào nữa.”

“Ta biết rồi. Chẳng phải quản Lan Châu là chuyên môn của ta ư?”

Nghe Cao Đạo sĩ trả lời, Trương Vũ Lượng gật đầu tỏ vẻ hài lòng.

Chính lúc đó.

Vù!

Đột nhiên hai người cảm nhận được cơn gió mạnh lướt ngang qua.

Sắc mặt cả hai lập tức thay đổi.

“Đó là?”

“Một cao thủ.”⁶

Đúng lúc này, cánh cửa bật mở, hàng trăm võ giả xông vào Bách Hoa Môn.

Giữa đám người kia có một lão bà thoạt nhìn hết như một con quạ đen.

Lão bà vừa vào trong, toàn thân liền toát ra cỗ khí thế bức người không sao diễn tả được.²

Bá khí mạnh mẽ mà Trương Vũ Lượng và Cao Đạo sĩ cảm nhận được vừa nãy chính là phát ra từ người lão bà kia. Cao Đạo sĩ và Trương Vũ Lượng nhanh chóng nhận ra bà.

“Có vẻ Cửu Hòa Sư Thái đã đích thân đến đây.”

“Hừm! Chủ nhân của Nga Mi xuất hiện rồi.”

Như thể chứng minh cho lời họ vừa nói, các đệ tử Nga Mi và Bách Hoa Môn lập tức kéo nhau đón Cửu Hòa Sư Thái.

“Chúng đệ tử xin bái kiến Chương môn nhân.”

“Hoan nghênh Chương môn nhân đại giá quang lâm đến bốn môn.”

Đệ tử hai phái nhất loạt quỳ một gối cung kính chào đón Cửu Hòa Sư Thái.

Chỉ cần nhìn cảnh tượng đó cũng biết uy thế của Cửu Hòa Sư Thái cao đến mức nào.

Toàn bộ Bách Hoa Môn dường như bị đóng băng đứng vào khoảnh khắc bà ấy xuất hiện.

Không chỉ các đệ tử của Bách Hoa Môn, ngay cả những đệ tử Nga Mi cũng đang nín thở nhìn bà.

Cửu Hòa Sư Thái không chỉ là đáng tuyệt đối của phái Nga Mi mà còn là người có tầm ảnh hưởng vô cùng lớn ở thành Tứ Xuyên.

Nếu chỉ có thể thôi, đệ tử cả hai môn phái không cần phải nín cả thở khi gặp bà ấy.³

Tất cả mọi người đều biết.

Cửu Hòa Sư Thái tính tình tàn nhẫn như thế nào. Hơn thế nữa, nếu để lọt vào mắt bà ta sẽ phải hứng chịu thảm cảnh hết sức khủng khiếp.

Cửu Hòa Sư Thái không chỉ mà là người chi phối mà còn là đáng tuyệt đối vô cùng hung tàn.

Ít nhất, đối với những nơi chịu ảnh hưởng của Nga Mi, không một ai dám làm phật lòng bà ta.

“Đệ tử bái kiến sư phụ.”

“Vũ Tiên Hà của Bách Hoa Môn hoan nghênh Chương môn nhân đại giá quan lâm.”

Cuối cùng, Long Tuyết Lan và Vũ Tiên Hà cũng đến chào hỏi Cửu Hòa Sư Thái. Thế nhưng Cửu Hòa Sư Thái chỉ lạnh lùng nhìn bọn họ.

Vũ Tiên Hà đối mặt với ánh mắt lạnh tựa vạn niên băng kia, cả người bất giác run rẩy.

‘Ánh mắt gì vậy chứ...?’

Nàng vốn không quen với cái nhìn tựa như thấu cả tâm can con người như thế.

Cửu Hòa Sư Thái im lặng một lúc lâu rồi lên tiếng.

“Tất cả vào trong đi.”

Bà ta tự nhiên bước vào đại điện hết như đây là bốn môn của mình.

Long Tuyết Lan cùng Vũ Tiên Hà lập tức theo sau bà, những đệ tử có bối phận cao cũng tiến vào trong đại điện.

Lúc Trương Vũ Lượng và Cao Đạo sĩ đang phân vân không biết phải làm sao, đột nhiên hai người nghe thấy âm thanh lạ lẫm.

Giọng nói bảo hai người cùng vào trong.

Đó chính là truyền âm của Cửu Hòa Sư Thái.

Trương Vũ Lượng và Cao Đạo sĩ nhìn nhau.

“Có vẻ như họ muốn chúng ta tham dự nhỉ?”

“Ta cũng không muốn tham dự vào chuyện này đâu, nhưng không còn lựa chọn nào khác.”

“Cao Đạo sĩ vào trước đi.”

“Những lúc thế này người mới chịu kính lão đây hả?”

“Hư hư! Ta cũng muốn sống lâu một chút chứ.”

“Người phải sống lâu để còn dẫn dắt Hắc Vân Binh Đoàn thật tốt chứ.”

Hai người ta một câu người một câu cuối cùng cũng vào trong đại điện.

Cửu Hòa Sư Thái ngồi trên ghế thái sư lộng lẫy giữa đại điện nguy nga.

Hai bên trái phải là đệ tử Nga Mi và Bách Hoa Môn.

Trong đại điện rộng lớn lúc này có rất nhiều người, nhưng không một ai dám thở mạnh, ánh mắt họ chỉ chăm chăm vào Cửu Hòa Sư Thái.

Trương Vũ Lượng và Cao Đạo sĩ lén lút ngồi ở hàng ghế sau.

Trong bầu không khí ảm đạm thế này, tốt nhất họ không nên xuất hiện trước mặt kéo lại làm Cửu Hòa Sư Thái phiền nộ.

Cửu Hòa Sư Thái nhìn Long Tuyết Lan.

“Con nói cho ta biết. Chuyện gì đã xảy ra...”

Bà đã biết toàn bộ sự tình qua bức thư mà Long Tuyết Lan gửi đến, thế nhưng bà lại yêu cầu Long Tuyết Lan phải giải thích mọi chuyện lần nữa trước mặt mọi người.

Biết tính khí sư phụ cố chấp, Long Tuyết Lan liền thuận lời kể lại đầu đuôi câu chuyện cho Cửu Hòa Sư Thái.

Cửu Hòa Sư Thái mắt nhắm chặt, tai nghe Long Tuyết Lan thuật lại sự tình. Các đệ tử Nga Mi thấy thái độ của bà tựa hồ không muốn bỏ lỡ bất cứ chi tiết nào, trong lòng liền cảm thấy bất an vô cùng. Thế nhưng sắc mặt Long Tuyết Lan vẫn không thay đổi.

Chẳng biết là tính nết vốn can đảm hay vì nàng không sợ sư phụ, nhưng nhìn nàng, Trương Vũ Lượng không khỏi bật ra câu cảm thán trước thái độ bình tĩnh và kiên cường kia.

Thấy dáng vẻ đó của Long Tuyết Lan, Trương Vũ Lượng càng tham vọng muốn chiếm hữu nàng hơn.

“... Mọi chuyện là vậy đó ạ.”

Sau một hồi diễn giải, Long Tuyết Lan cũng đã nói xong. Mãi đến lúc đó, Cửu Hòa Sư Thái vẫn chưa mở mắt. Long Tuyết

Lan chỉ lặng lẽ nhìn sư phụ mà không nói thêm câu nào.

Chuyện nàng phải làm đã xong xuôi. Phần còn lại sẽ nghe theo phán đoán và quyết định của Cửu Hòa Sư Thái.

Một lúc sau, Cửu Hòa Sư Thái cuối cùng cũng lên tiếng.

“Vậy là, mọi chuyện bắt đầu từ việc Tiểu Môn chủ của Lôi Âm Môn bị tên thích khách ám sát. Và tên thích khách đó đã luyện được Thất Thập Nhị Trảm của Thanh Thành ư?”

“Đúng vậy ạ.”

“Và hắn còn là kẻ đã gây ra cuộc hỗn loạn vào bảy năm trước?”

“Theo những gì con nắm bắt cho đến hiện giờ, chính là như thế ạ.”

“Chúng ta đã bị một tên thích khách dắt mũi. Tên hắn là Phiêu Nguyệt ư?”

“Đúng là thế ạ.”

“Phiêu Nguyệt, Phiêu Nguyệt...!”

Cửu Hòa Sư Thái cứ lặp đi lặp lại cái tên Phiêu Nguyệt.

Bà ta nghiêng răng lắm bấm tựa hồ trong miệng đang nhai phải sạn. Lúc đó, ánh mắt Cửu Hòa Sư Thái đột nhiên sắc bén đến lạ.

Sau khi nghe thấy cái tên Phiêu Nguyệt, bà liền liếc nhìn sắc mặt Vũ Tiên Hà, biểu cảm của nàng có chút thay đổi.

Vũ Tiên Hà cố gắng duy trì vẻ mặt bình tĩnh, nhưng mọi sự không qua nổi đôi mắt thâm sâu của Cửu Hòa Sư Thái.

“Tiên Hà!”

“Vâng? Vâng!”

Nghe Cửu Hòa Sư Thái bất ngờ gọi tên, Vũ Tiên Hà vội vã đáp lời.

Cửu Hòa Sư Thái nhìn thẳng vào mắt Vũ Tiên Hà.

“Ngươi có gì muốn nói với ta không?”

“Vâng? Chuyện gì ạ?”

Trước ánh mắt như nhìn thấu hồng trần của Cửu Hòa Sư Thái, Vũ Tiên Hà lộ rõ vẻ bối rối.

Cửu Hòa Sư Thái không bỏ lỡ phản ứng của nàng.

“Phiêu Nguyệt!”

“A?”

“Người có quan hệ gì với hắn?”

“Ý, ý người là sao ạ? Con, con có mối quan hệ gì với Phiêu Nguyệt chứ?”

“Tiên Hà à.”

Cửu Hòa Sư Thái gọi thẳng tên Vũ Tiên Hà rồi đứng bật dậy. Sau đó bà ta đến gần Vũ Tiên Hà.

Rầm! Rầm!

Âm thanh quái trượng đập xuống sàn vang lên nghe thật quái dị. Đến nỗi khiến tim Vũ Tiên Hà đập nhanh như muốn nổ tung.

Cuối cùng, Cửu Hòa Sư Thái đứng trước mặt Vũ Tiên Hà rồi nói.

“Nhìn thẳng vào mắt ta.”

“Ch, chương môn nhân! Con....”

Ánh mắt Vũ Tiên Hà lúc này vô cùng bàng hoàng.

Nhìn bộ dạng Vũ Tiên Hà như thế, ai nấy đều nghĩ nàng ta thật sự đang che giấu điều gì đó.

Vũ Tiên Hà không dám nhìn thẳng vào mắt Cửu H&ogravaveteme;a Sư Thái. Bởi vì ánh mắt ấy khiến nàng vừa căng thẳng vừa vô cùng sợ hãi.

Rầm!

Chính lúc này, Cửu Hòa Sư Thái liền đưa tay siết chặt lấy cằm Vũ Tiên Hà. Sau đó bà ta cưỡng chế Vũ Tiên Hà phải nhìn thẳng vào mắt mình.

“Hức!”

Vũ Tiên Hà không thể thẳng nỗi áp lực bức người toát ra từ Cửu Hòa Sư Thái, nàng chỉ biết thở dốc. Cửu Hòa Sư Thái

nhìn chăm chăm Vũ Tiên Hà rồi nói.

“Ta không thích kẻ nào dám lừa dối ta. Người có quan hệ thế nào với Phiêu Nguyệt? Sao lại dao động khi nghe thấy tên hắc ta chứ?”

“Ch, chuyện đó...”

Vũ Tiên Hà không thể chịu nổi thứ áp lực này thêm chút nào nữa.

Nàng là một kỳ tài nổi danh trong thành Tứ Xuyên, và là nữ nhân sở hữu dung mạo xuất chúng đến mức không biết đã đánh cắp bao nhiêu trái tim của nam nhân trong thiên hạ. Thế nhưng, tinh thần nàng vốn không chịu nổi áp lực khủng khiếp từ Cửu Hòa Sư Thái.

Cuối cùng Vũ Tiên Hà đành phải kể rõ đầu đuôi ngọn ngành mọi chuyện đã xảy ra với Phiêu Nguyệt.

“Thật ra...”

Nàng nói ra hết mọi chuyện, kể từ lần gặp mặt đầu tiên, mối hệ với hắc, đến việc ủy thác ám sát Tiểu Môn chủ Lôi Âm Môn.

“Xin Chương môn nhân thứ lỗi. Con thật sự không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này.”

Vẻ mặt Vũ Tiên Hà lúc này vô cùng thống khổ, đôi mắt nàng đã ầng ậc nước.

Đại mỹ nhân của Thành Đô lúc này đã lệ chảy hai hàng, thế nhưng không một ai đến bên an ủi nàng cả.

Nếu ai đó đứng ra bảo vệ Vũ Tiên Hà, Cửu Hòa Sư Thái nhất định sẽ nổi cơn thịnh nộ.

Cả người Vũ Tiên Hà run như cây sậy.

Nàng thật sự không ngờ có một ngày nam nhân mà nàng lợi dụng lại là căn nguyên của tất cả những hỗn loạn này.

Chính vì hắc mà nghĩa mẫu và cũng là đại đệ tử Nga Mi Tinh Hoa đã bỏ mạng, đến cả sư phụ Kim Hạ Tiên cũng phải tạ thế.

Vũ Tiên Hà không trực tiếp gánh chịu trách nhiệm cho cái chết của họ, nhưng nàng không tránh khỏi chỉ trích vì đã lôi kéo

Phiêu Nguyệt vào chuyện này.

Vũ Tiên Hà quỳ thụp xuống sàn.

“Con sẽ giải quyết tất cả những chuyện này. Nếu cho con thêm vài thuộc hạ nữa, con nhất định sẽ bắt được hắn. Xin hãy tin tưởng con, hắn ta nhất định sẽ mắc bẫy của con thôi.”

“Rốt cuộc từ nãy đến giờ ngươi nghe được gì rồi hả? Ngươi nghĩ người như hắn sẽ mắc bẫy của ngươi ư? Một con độc xà như hắn...”

Cửu Hòa Sư Thái chặc lưỡi.

Nếu tên đó thật sự bị tóm bởi một ả như Vũ Tiên Hà, bảy năm trước hắn đã không thoát khỏi bàn tay của Nga Mi và Thanh Thành rồi.

Chỉ vì một gã thích khách mà Thanh Thành và Nga Mi đã trở thành kẻ thù không đội trời chung, đến nay vẫn còn trong tình trạng đối đầu với nhau.

Phiêu Nguyệt không thể nào dễ dàng mắc bẫy của Vũ Tiên Hà được. Đối với Phiêu Nguyệt, Vũ Tiên Hà chẳng qua chỉ là công cụ cho hắn lợi dụng mà thôi. Có lý nào một tên thích khách lại có tình cảm với nữ nhân này được chứ?

Cửu Hòa Sư thái đưa tay xoa đầu Vũ Tiên Hà.

“Tiên Hà à!

“Chương... môn nhân!”

“Ai bảo ngươi giết Tiểu Môn chủ của Lôi Âm Môn chứ?”

“Nhưng mà hắn đã đe dọa con. Nếu không thành hôn với hắn, hắn sẽ về phe Thanh Thành. Vậy nên con... Dù kết quả có thể nào, con làm việc này cũng chỉ vì Nga Mi và Bách Hoa Môn thôi mà.”

“Ngươi cứ việc làm đúng phận sự thôi là được rồi. Nhiệm vụ của ngươi là câu dẫn và mê hoặc lũ nam nhân. Đó chính việc ngươi phải làm.”

“Cái gì?”

“Chuyện này đâu có khó gì. Ngươi chỉ cần an phận thủ thường là được rồi.”

“Xin, xin hãy tha thứ cho con.”

Vũ Tiên Hà cảm nhận được bầu không khí bất thường liền quỳ thụp xuống. Thế nhưng, ánh mắt Cửu Hòa Sư Thái nhìn nàng ta vốn không có chút xúc cảm nào.

Long Tuyết Lan cũng cảm nhận có gì đó khác lạ liền muốn tiến về trước.

“Sư phụ! Cô ta...”

Bốp!

Chính lúc này, đỉnh đầu Vũ Tiên Hà liền phun ra một dòng máu đỏ tươi.

Cửu Hòa Sư Thái dùng lòng bàn tay đánh vào đỉnh đầu Vũ Tiên Hà. Xương sọ Vũ Tiên Hà lập tức vỡ vụn như miếng đậu phụ nát.

Vũ Tiên Hà nhìn Cửu Hòa Sư Thái với vẻ mặt khó tin.

“Con...”

Nàng không kịp nói dứt câu liền ngã khuỵu xuống.

Vũ Tiên Hà - người được mệnh danh là mỹ nhân bậc nhất của Thành Đô đã bỏ mạng một cách vô nghĩa.

Cửu Hòa Sư Thái vừa vẩy sạch vết máu dính trong lòng bàn tay vừa lầm bầm.

“Vì thế ta mới nói đừng nên có tư tâm gì kia mà.”

Bầu không khí trong đại điện lúc này đã hoàn toàn đóng băng sau cái chết thê thảm của Vũ Tiên Hà.

Chap 77

“Sư phụ!”

Tiếng hét của Long Tuyết Lan vang vọng cả đại điện, phá vỡ sự im lặng từ nãy đến giờ.

Vù vù!

Bỗng một làn khí ba cường mãnh như cuồng phong quét mạnh vào trong đại điện.

Y phục của nàng phập phồng bay lên, mái tóc đen mượt dựng đứng đung đưa như những ngọn cỏ biển.

Rầm rầm!

Đại diện rung lắc dữ dội, dường như muốn sụp đổ ngay tức khắc.

Long Tuyết Lan nhìn vào Cửu Hòa Sư Thái bằng ánh mắt chứa đựng đầy sự phẫn nộ.

Lần đầu tiên thấy được hình ảnh này của Long Tuyết Lan khiến các đệ tử Nga Mi Phái không khỏi kinh ngạc.

Khí cơ mà bọn họ cảm nhận được ở Long Tuyết Lan thực sự không thua kém gì Cửu Hòa Sư Thái cả.⁵

‘Ôi trời ạ!’

‘Tuyết Lan đã đạt đến cảnh giới này rồi sao?’

Những đệ tử đời thứ nhất của Nga Mi Phái cũng ngạc nhiên không kém.

Mặc dù bọn họ đã biết rằng Long Tuyết Lan có tài năng vô cùng xuất chúng rồi nhưng bình thường nàng ấy rất im lặng, hơn nữa cũng không khoe khoang với ai về thực lực của bản thân mình nên không ai nghĩ rằng nàng đã có thể leo lên tới cảnh giới này rồi.

Cửu Hòa Sư Thái cười nhẹ.

“Tuyết Lan!”³

“Rõ ràng là sư phụ đâu cần phải làm đến mức này. Chuyện này cũng đâu phải do cô ấy cố ý...”

Con giận của Long Tuyết Lan đạt đến cực độ.

Cái chết của Vũ Tiên Hà đã khiến cho nàng phải bộc lộ ra những gì mà nàng đã cố che giấu từ trước đến nay.

Long Tuyết Lan đã không thể nào dung thứ cho cái cách xem người khác chỉ là công cụ của Cửu Hòa Sư Thái được nữa rồi.

Khi thấy Long Tuyết Lan chống đối mình, Cửu Hòa Sư Thái vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi. Vì bà ta đã luôn muốn thấy được dáng vẻ này của Long Tuyết Lan.

Long Tuyết Lan đã luôn luôn che giấu bản thân mình.

Mặc dù nàng làm như thế một phần là do sự chèn ép của Tinh Hoa, nhưng quan trọng hơn hết là nàng không muốn bị Cửu Hòa Sư Thái lợi dụng.

Vốn dĩ, nàng đã luôn che giấu thực lực của bản thân cũng vì không muốn Cửu Hòa Sư Thái có thể lợi dụng nàng theo ý muốn của bà ấy. Và việc nàng không thể kiềm chế được cơn giận và thể hiện thực lực của bản thân mình ra thế này đã khiến cho Cửu Hòa Sư Thái có một cái cớ để lợi dụng nàng.

Long Tuyết Lan biết rõ chuyện đó. Nhưng lần này, nàng hoàn toàn không thể nhịn được nữa rồi.

“Dù cô ấy có làm sai việc gì đi chăng nữa thì cũng không thể giết cô ấy như thế này được.”

“Kẻ gây ra tội đáng chết thì phải chết.”

“Sư phụ!”

“Tuyết Lan, con phải nhớ rõ điều này. Nếu con bỏ qua lần một lần hai, chắc chắn sẽ có lần thứ ba và rồi mọi chuyện sẽ tiếp diễn mà không có hồi kết... Vậy nên chúng ta phải dùng Nhất Phạt Bách Giới để giữ được kỷ cương.”⁶

“...”

“Có thể giờ con vẫn chưa hiểu ý của ta. Nhưng rồi một ngày nào đó, khi con leo lên vị trí hiện tại của ta thì con sẽ hiểu thôi. Vậy nên con đừng nũng nịu nữa, mau quay trở về vị trí của mình đi.”

“Sư phụ!”

“Nhanh lên!”

Tông giọng của Cửu Hòa Sư Thái hết như một con quạ đen đang gào thét làm cho Long Tuyết Lan phải ngậm chặt miệng.

Giờ nàng mới nhận ra.

Dù bản thân có nói gì đi chăng nữa thì con người đang ở trước mắt nàng đây sẽ tuyệt đối không bao giờ nghe theo lời của nàng.

Mỗi người có một tiêu chuẩn nhìn người khác nhau, nhưng cái cách mà sư phụ nàng đánh giá và phân loại người khác chỉ có thể miêu tả bằng hai chữ duy nhất chính là nhẫn tâm.

Cửu Hòa Sư Thái tuyệt đối không dùng đến hai chữ từ bi với những người không thể chạm đến trình độ mà Cửu Hòa Sư Thái mong muốn. Và tiểu môn chủ của Bách Hoa Môn là Vũ Tiên Hà chính là một trong số những người đó.

Cái chết của Vũ Tiên Hà chính là lời cảnh báo cho những võ giả của Nga Mi Phái và Bách Hoa Môn. Long Tuyết Lan cũng biết rằng đã có vô số người bị Cửu Hòa Sư Thái lợi dụng và vứt đi như Vũ Tiên Hà nên nàng mới căm ghét Cửu Hòa Sư Thái như vậy.

Bảy năm trước, nếu Vũ Quân Thương không chết dưới tay của Phiêu Nguyệt thì có lẽ giờ nàng chỉ là một con cò của Cửu Hòa Sư Thái mà thôi.

Long Tuyết Lan cắn răng quay về chỗ của mình.

Trên môi Cửu Hòa Sư Thái thoáng qua một nụ cười hả hê. Nhưng chỉ vài giây sau, bà ta đã đổi qua ánh mắt sắc lạnh nhìn vào những đệ tử của mình.

“Dọn dẹp thi thể của ả đi.”

Bà ta nói rồi chỉ vào thi thể của Vũ Tiên Hà đang nằm ở giữa đại điện.

“Hức!”

“Tiểu môn chủ ơi!”

Những võ giả của Bách Hoa Môn nghẹn ngào mang thi thể của Vũ Tiên Hà đi.²

Bỗng dưng mất đi cả môn chủ và tiểu môn chủ của mình, những võ giả của Bách Hoa Môn giờ đây thất thần như người vô hồn.

Cửu Hòa Sư Thái nói với bọn họ.

“Dù gì thì Bách Hoa Môn cũng là một nhánh có chung gốc rễ với Nga Mi Phái nên từ giờ ta sẽ thu nhận lại các người.”

Chẳng có ai dám chống lại lệnh của Cửu Hòa Sư Thái cả.

Vì họ sợ nếu họ đứng ra, họ sẽ gặp phải thảm cảnh như Vũ Tiên Hà.

Tâm trạng của Trương Vũ Lượng có chút lắng xuống.

‘Đúng là cáo già chín đuôi.’

Cửu Hòa Sư Thái chỉ mới dùng một chiêu mà đã có thể thu tóm được bầu không khí của nơi này rồi.

Giả dụ như việc làm sai trái của Vũ Tiên Hà không bị phát hiện đi chăng nữa thì Cửu Hòa Sư Thái vẫn sẽ viện cớ gì đó rồi giết chết nàng ta mà thôi. Vì phải làm như thế bà ta mới có thể khiến cho Bách Hoa Môn toàn tâm toàn ý phục tùng cho bà ta.

Nhìn bề ngoài thì có vẻ như bà ta bị kích động nên mới vô tình giết Vũ Tiên Hà, nhưng thực ra bên trong bà ta đã tính toán hết cả rồi.

‘Mọi chuyện không đơn giản như mình nghĩ.’

Nếu là đối đầu với vũ lực, thì cuộc mua bán này không có gì là khó.

Nhưng đối tượng lại là Cửu Hòa Sư Thái có mưu kế khôn lường. Hơn nữa, võ công của bà ta cũng không phải thuộc loại yếu kém gì nên lại càng khó.

Người có thể sánh vai với tuyệt đối cao thủ Vũ Tịnh avetemChân Nhân của Thanh Thành Phái ở Tứ Xuyên này chính là Cửu Hòa Sư Thái.

Và Cửu Hòa Sư Thái là người khó tính hơn bất cứ ai mà Trương Vũ Lượng từng gặp.

Bỗng dưng Cửu Hòa Sư Thái bắt chuyện với Trương Vũ Lượng làm y cắt đứt dòng suy nghĩ của mình.³

“Trương đoàn chủ.”

“Vâng!”

“Có vẻ đã tới lúc để đoàn chủ phải hành động rồi.”

“Chuyện gì?”

“Dẫn dắt Hắc Vân Binh Đoàn săn bắt Phiêu Nguyệt.”

“Huy động cả Hắc Vân Binh Đoàn chỉ để bắt một tên thích khách sao?”

“Chỉ vì một tên thích khách đó thôi mà bốn phái cùng Bách Hoa Môn đã bị thiệt hại lớn đến nhường này. Hơn nữa hẳn còn

khiến cho mối quan hệ giữa bốn môn và Thanh Thành Phái trở nên tệ đến mức không thể khôi phục như ban đầu được nữa.”

Đôi mắt của Cửu Hòa Sư Thái bỗng trở nên bất an.

Bà ta nói tiếp.

“Nếu cứ để hấn tung hoành như thế này mãi thì bọn ta sẽ bị thiệt hại lớn trước khi chiến đấu một trận thực sự với Thanh Thành Phái mất. Vậy nên chúng ta phải loại bỏ hấn ta trước. Dù gì thì việc bắt hấn vẫn cấp bách hơn việc đối đầu với Thanh Thành Phái lúc này.”

“Hừm! 350 người của Hắc Vân Binh Đoàn phải ra mặt chỉ để bắt một tên thích khách thôi sao? Hình như cuộc mua bán này không có lợi lắm thì phải.”

“Ta sẽ giúp cho Hắc Vân Binh Đoàn an cư ở một nơi ở gần thành đô.”⁰

“...”

“Và ngăn chặn không cho bất kỳ môn phái nào ở Tứ Xuyên này dám đụng vào Hắc Vân Binh Đoàn. Hơn nữa ta sẽ cho đoàn chủ quyền giao thương ở tái ngoại. Thế nào? Vẫn chưa có lời sao?”

“Haha! Vậy thì ta không có lý do gì để từ chối rồi. Bà có thể viết văn thư cho ta chứ?”

“Dĩ nhiên.”

Cửu Hòa Sư Thái đáp lời một cách phấn khởi khiến cho Trương Vũ Lượng khẽ nhú mày.

Việc Cửu Hòa Sư Thái chấp thuận một cách đơn giản thế này đúng là kỳ lạ.

Trương Vũ Lượng nhìn qua Cao đạo sĩ.

Cao đạo sĩ gật đầu. Tức là bảo y mau mau đồng ý đi.

Đây là một cơ hội quý giá để đặt được nền móng cơ bản ở thành Tứ Xuyên. Nếu bỏ lỡ cơ hội lần này không biết bao giờ mới có thể gặp lại lần nữa.

Cao đạo sĩ vội vàng truyền tín hiệu cho Trương Vũ Lượng mau mau chấp thuận.

Trương Vũ Lượng nói một cách chắc nịch.

“Được. Bọn ta sẽ đi bắt Phiêu Nguyệt. Thay vào đó, bà nhất định phải giữ lời hứa.”

“Đương nhiên rồi.”

Trương Vũ Lượng vừa đồng ý là Cửu Hòa Sư Thái viết một văn thư giao ước ngay tại chỗ.

Thậm chí bà ta còn chỉ đích danh Trương Vũ Lượng trong văn thư.

Trương Vũ Lượng cẩn thận cất văn thư mà Cửu Hòa Sư Thái đã viết vào trong ngực.

Chỉ cần có được văn thư này, hắn sẽ có thể định cư ở Tứ Xuyên này. Chỉ cần có thể lưu lại nơi đây, y tự tin mình có thể nuôi dưỡng Hắc Vân Binh Đoàn trở nên lớn mạnh không thua kém một môn phái nào ở thành Tứ Xuyên.

Hơn nữa, y còn được quyền giao thương ở tái ngoại. Nếu vậy thì cuộc giao dịch lần này giống như một mỏ vàng rồi.

Ngay lúc đó, Cửu Hòa Sư Thái dội một gáo nước lạnh vào người của y.

“Cũng không có gì để vui mừng đâu. Nếu đoàn chủ không mang được thủ cấp của Phiêu Nguyệt về đây thì văn thư xem như vô hiệu.”

“Bà yên tâm, tuyệt đối sẽ không có chuyện đó đâu.”

“Xem ra đoàn chủ rất tự tin.”

“Cửu Hòa Sư Thái sẽ không thể ngờ được đâu. Những chuyện mà ta đã làm cũng như là những chuyện mà ta có thể làm.”

“Chỉ nói bằng lời thôi thì chuyện gì mà chẳng làm được. Ta không tin vào những người quá nhiều lời đâu.”

“Hô hô! Bà cứ nhìn vào kết quả là biết ngay thôi.”

Trương Vũ Lượng đứng dậy.

Nhận được văn thư rồi, y cũng chẳng còn lý do gì để ở lại nơi này nữa.

Trương Vũ Lượng cùng Cao đạo sĩ bước ra ngoài.

Hai người vừa mất bóng, một đệ tử cẩn trọng nói với Cửu Hòa Sư Thái.

“Chúng ta có thể tin vào bọn họ không ạ?”

“Bọn họ chỉ là những kẻ lãng nhân, sao chúng ta có thể tin vào chúng được. Niềm tin lúc này không quan trọng. Quan trọng là tham vọng của chúng.”

“Tham vọng?”

“Phải! Bọn chúng cần một danh phận để bám rễ tại Tứ Xuyên. Và tham vọng của chúng là tạo nên một pháo đài thép để không một ai có thể xâm phạm sau khi bám rễ tại đây và lôi kéo những lãng nhân khác đến.”

“Nếu vậy thì đây chẳng phải đây là một chuyện nguy hiểm ạ? Nếu chúng ta để những kẻ nguy hiểm như thế tiến vào thành Tứ Xuyên e rằng sẽ có hậu họa về sau.”

“Sẽ như vậy nếu Hắc Vân Binh Đoàn có thể thực sự bám rễ được ở thành Tứ Xuyên này.”

Nụ cười nở trên môi Cửu Hòa Sư Thái lúc này chứa đựng đầy hàm ý.

Thi thể của Vũ Tiên Hà được phủ lên bằng một tấm chiếu rồi vút trên Dã Sơn ở tái ngoại.

Những người không có gia đình thân thích sẽ được vút ở ngọn núi này. Đây vốn không phải một nơi phù hợp để chôn một người như Vũ Tiên Hà.

Ít nhất là khi Bách Hoa Môn vẫn còn nguyên vẹn.

Giờ đây, Bách Hoa Môn đã hoàn toàn trực thuộc Nga Mi Phái rồi. Và Cửu Hòa Sư Thái đối xử với Vũ Tiên Hà như một tội nhân đã bán đứng Nga Mi Phái nên những đệ tử của Bách Hoa Môn không thể xây cho Vũ Tiên Hà một ngôi mộ đàng hoàng được.

“Hức!”

Nước mắt của bọn họ rơi không ngừng, họ vừa khóc, vừa quay trở về thành đô.

Grừu!

Một bày chó hoang kéo đến khi ngửi thấy mùi của xác chết.

Chúng nó đặt mũi lên tấm chiếu hít hà, nước miếng ứa ra tứ tung.

Con chó đầu đàn mở miệng định ngoạm vào thi thể của Vũ Tiên Hà thì bốp!

Một hòn đá từ đâu bay đến đập vào đầu con chó đầu đàn. Bọn chó giật nảy mình quay về hướng viên đá bay tới một cách đề phòng.

Lúc ấy, từ trong bóng tối, một nam nhân mặc tiền y hoa lệ xuất hiện.

Đó chính là Phiêu Nguyệt.

Bầy chó hoang kia chạy khiếp vía khi thấy Phiêu Nguyệt xuất hiện. Bản năng mách bảo cho bọn chúng rằng Phiêu Nguyệt ở một đẳng cấp khác với bọn chúng.

Phiêu Nguyệt bước từng bước về tấm chiếu phủ lên thi thể của Vũ Tiên Hà.

Khi vừa dỡ tấm chiếu ra, thi thể chết thảm của Vũ Tiên Hà hiện ra với cái đầu vỡ nát.

Phiêu Nguyệt ôm thi thể của Vũ Tiên Hà lên.

Mặc dù mối quan hệ này chỉ là đôi bên lợi dụng nhau nên hẳn cũng không có chút tình cảm hay có lỗi gì với nàng ấy cả. Dù vậy thì hẳn nghĩ ít nhất hẳn cũng nên chôn thi thể của nàng ta ở một nơi tử tế hơn nơi này.

Phiêu Nguyệt ôm thi thể của Vũ Tiên Hà đến một nơi có nhiều nắng. Hắn đích thân đào đất rồi an táng cho nàng.

Hắn còn sợ Nga Mi Phái sẽ đào bới ngôi mộ của nàng lên nên đã xây một nấm mồ thật lớn cho nàng.

Phiêu Nguyệt ngồi cạnh ngôi mộ rồi nhìn về phía thành đô.

Thành đô lúc này chẳng khác gì một quả bom đang chờ chờ để nổ.

Cuộc chiến của Nga Mi Phái và Thanh Thành Phái đã làm ra điều đó. Nhưng người đã dẫn dắt mọi việc đi đến mức này

chính là Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt đã đẩy cuộc chiến giữa hai môn phái đến mức độ trầm trọng khiến cho tất cả những môn phái ở thành Tứ Xuyên phải chia ra làm hai và đối đầu với nhau.

Mặc dù cho tới hiện tại, đã có rất nhiều người phải ngã xuống rồi, nhưng trong tương lai, sẽ còn có nhiều người phải ngã xuống hơn nữa. Dầu vậy thì Phiêu Nguyệt vẫn không cảm thấy hối hận về những việc hắn đã làm.

Đã tới lúc này rồi, hắn không nghĩ đến việc quay đầu nữa.

Dầu kết quả có ra sao thì hắn vẫn phải đi đến cùng.

Có khi, điểm dừng của mọi chuyện chính là cái chết của bản thân hắn cũng nên.

Phiêu Nguyệt nằm dài bên ngôi mộ rồi nhìn lên bầu trời cao kia.

Ánh nắng chói chang của bầu trời xanh thắm thu vào tầm mắt hắn. Đây là khung cảnh mà hắn đã không thể tưởng tượng được rằng mình có thể thấy được nó khi còn ở dưới tầng hầm núi Không Động.

Hắn vừa ngắm bầu trời xanh kia vừa lầm bầm.

“Ta sẽ không nói lời xin lỗi với cô đâu. Dù sao thì chúng ta cũng chỉ lợi dụng lẫn nhau mà thôi. Nhưng mà ta có thể trả thù cho cô. Ta sẽ cho bà ta trải nghiệm nỗi đau mà cô đã phải chịu đựng.”

Phiêu Nguyệt nằm yên một lúc lâu mà không hề động dậy.

Mãi cho đến khi mặt trời lặn, hắn mới chịu đứng dậy. Hắn di chuyển trong bóng tối mịt mù rồi xuống Dã Sơn.

Phiêu Nguyệt từng bước hướng về thành đô.

Con đường về thành đô vắng vẻ, chỉ lưa thưa một vài bóng người.

Nhờ thế mà hắn có thể tự do tự tại bước đi giữa con đường chứ không cần phải để ý đến ánh nhìn của người khác nhưng Phiêu Nguyệt vẫn dùng khăn che nửa mặt để phòng hờ.

Vì giờ Phiêu Nguyệt giờ đã là người nổi tiếng theo nhiều mặt.

Hắn đã thu hút được ánh mắt của mọi người bởi gương mặt quá anh tuấn.

Hắn có thể tự do đi lại nếu bản thể của hắn chưa bị phát hiện, nhưng lúc này thì không thể nữa rồi.

Thanh Thành Phái thì hắn không rõ nhưng Nga Mi Phái lúc này chắc chắn đã biết được về bản thể của hắn rồi.

Cái chết của Vũ Tiên Hà chính là minh chứng cho điều đó.

Thật ra đây cũng là ý đồ của Phiêu Nguyệt.

Nếu không để lộ ra bản thể thì hắn có thể ám sát bọn chúng một cách dễ dàng nhưng nếu như thế thì nỗi sợ mà đối phương cảm nhận được sẽ bị giảm đi một nửa.

Đó chính là lý do tại sao Phiêu Nguyệt lại để lộ bản thể của mình.

Bằng không, bọn chúng đã phải tốn rất nhiều thời gian mới có thể biết được bản thể của Phiêu Nguyệt rồi.

Phiêu Nguyệt lẳng lặng bước về phía thành đô.

Hắn ghé vào một khách điểm ở ngoại thành.

Hắn bước vào trong khách điểm nhưng không có một ai quan tâm đến hắn cả. Mặc dù lúc này hắn đang đeo khăn che đến nửa mặt.

Hầu hết tất cả mọi người ở đây đều không quan tâm đến chuyện của người khác, chỉ quan tâm đến chuyện của mình. Và những người ở trong khách điểm này cũng vậy.

Một đám người cùng nhau nói hăng say về những chuyện xảy ra ở thành đô hôm nay.

“Nghe nói Cửu Hòa Sư Thái tới thành đô rồi à?”

“Không những thế, vừa đến Bách Hoa Môn một cái là bà ấy làm một chương cho Vũ tiểu thư đi luôn rồi.”

“Không thể nào, sao bà ấy lại làm thế với Vũ tiểu thư chứ?”

“Ai mà biết được. Mà người cũng cẩn thận đấy. Nhỡ mà bị bắt vì mắc sai lầm gì đó rồi bị giống nàng ấy cũng nên.”

“Sợ thật.”

Nam nhân kia mới tưởng tượng thôi cũng đã thấy rùng mình.
Phiêu Nguyệt lắng lẽ ngồi vào bàn lắng nghe câu chuyện của bọn họ.
Vì biết đâu, một chút điều nhỏ nhặt thôi cũng có thể trở thành thông tin quan trọng đối với hắn.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 78

Ầm ầm!

Trời chỉ mới sáng ra nhưng trước cổng chính của một gia môn đã vang lên tiếng gõ cửa dồn dập.

Người đang đập cửa liên hồi là một lão đạo sĩ già râu ria rậm rạp. Phía sau ông ta còn có hơn chục đạo sĩ trẻ.

Dù đã cố gắng gõ không ngừng, nhưng cánh cửa vẫn đóng chặt không hề hé một chút nào. Các đạo sĩ trẻ đã tỏ vẻ mệt mỏi chán chường, thế nhưng, lão đạo sĩ vẫn không hề có ý định bỏ cuộc.

Cuối cùng cánh cửa cũng bật mở ra trước sự kiên nhẫn của lão đạo sĩ.

Người mở cửa là một lão nhân cũng trạc tuổi như ông ta.

Lão nhân vui mừng lên tiếng.

“Trời ạ! Mới sáng tinh mơ mà Vũ Hóa Chân Nhân đã đến gõ cửa rồi sao.”⁵

“Dạo này ông có khỏe không? Cao Tổng quản. Xem ra ông cũng già đi rồi.”³

“Con người ai mà thắng nổi thời gian chứ? Nhưng ngài đến đây có chuyện gì chăng?”⁶

Lão nhân được gọi là Cao tổng quản kia cẩn trọng hỏi.

Vũ Hóa Chân Nhân đích thân xuống núi Thanh Thành là chuyện hiếm thấy. Việc ông ta hạ sơn và ghé thăm nơi này đồng nghĩa đã có chuyện gì đó xảy ra.

“”Vũ sư huynh. Sư huynh có trong đó đúng không?”

“Ngài ấy có trong đó nhưng...”

“Nhờ ông vào trong chuyển lời rằng: ‘Sư đệ đã đến rồi. Sư đệ biết sư huynh đang vô cùng thương tâm, nhưng hiện giờ phái Thanh Thành đang đối mặt với hiểm họa khó lường và rất cần sự giúp đỡ của Vũ sư huynh’.”²

“Gì cơ?”

“Xin hãy truyền đạt lại lời của ta như thế.”

“Tại hạ đã hiểu rồi. Xin ngài hãy đợi cho một chút.”

“Ta đợi bao lâu cũng được.”

Nghे Vũ Hóa Chân Nhân nói xong, Cao tổng quản nhanh chóng chạy ngay vào trong đại sảnh.

Vũ Hóa Chân Nhân đứng ngoài cửa nhìn tám biển ở cổng chính với vẻ mặt vô cùng cay đắng.³

Bên trên tám biển đề bốn chữ ‘Vũ Gia Thương Đoàn’ đã mờ nhạt, có thể đoán đã lâu không được ai coi sóc kỹ lưỡng.

Không chỉ có huyền biển, mà cả bức tường đồ nát cùng cây cối rậm rạp cũng đủ thấy nơi này đã bị bỏ mặc rất nhiều năm.

Đột nhiên, một lão đạo sĩ trông trạc tuổi Vũ Hóa Chân Nhân tiến lại gần ông ta.⁰

Ông ấy chính là Vũ Doanh Chân Nhân đảm nhận chức Đường Chủ Chấp Pháp Đường và cũng là sư đệ của Vũ Hóa Chân Nhân.

Vũ Doanh Chân Nhân lên tiếng, vẻ mặt ông có phần chua xót.

“Có vẻ Vũ sư huynh vẫn còn rất đau lòng.”

“Đương nhiên rồi. Đối với chúng ta, Quân Thương chỉ là một đệ tử, nhưng đối với huynh ấy lại là cốt nhục duy nhất. Nỗi đau của chúng ta làm sao so với sư huynh được cơ chứ?”

“Sự ra đi của Quân Thương là đả kích lớn cho tất cả mọi người. Ai mà ngờ rằng có thích khách đột nhập vào Thanh Thành ám sát kỳ tài bậc nhất của bốn phái cơ chứ?”

“Phù! Chính vì chuyện đó mà đôi cánh của bốn phái đã gãy mất.”

Vũ Hóa Chân Nhân thở dài một hơi.

Bảy năm trước, sau khi Vũ Quân Thương - kỳ tài bậc nhất của phái Thanh Thành bị ám sát, Vũ Chấn Bình vì quá thương tâm mà vứt bỏ mọi thứ về lại bốn gia sống ẩn dật.

Ông ấy không những không qua lại với Thanh Thành mà còn bỏ mặc cả công việc của Vũ Gia Thương Đoàn. Dù phía Thanh Thành đã nhiều lần đến thuyết phục ông, nhưng hoàn toàn vô dụng.

Mất đi Vũ Quân Thương, Vũ Chấn Bình chìm vào đau thương, đánh mất hy vọng vào thế gian. Ông bịt chặt tai, che chặt mắt mà sống.

Trong bảy năm đó, hầu hết gia quyến đều đã rời đi, chỉ còn lại vài tâm phúc bao gồm Cao tổng quản chăm sóc ông ta.

Từ khi Vũ Chấn Bình ẩn cư, khí thế vốn cao ngất trời của Thanh Thành cũng nhanh chóng giảm sút. Nhiều người tin rằng nếu Vũ Chấn Bình còn tại vị, cuộc phân tranh với phái Nga Mi đã sớm đi đến hồi kết.

Một kỳ tài xuất chúng như thế lại vì đau lòng quá độ sau cái chết của nhi tử mà quay về nhà ở ẩn. Thế mà hôm nay, Vũ Hóa Chân Nhân lại đến thuyết phục ông trở lại chốn giang hồ.

Chuyện này đúng là khó khăn, nhưng phải có ai đó đứng ra đảm đương.

Vũ Hóa Chân Nhân và Vũ Doanh Chân Nhân đã đứng chờ một hồi lâu. Thế nhưng họ vẫn không thấy bóng dáng Cao tổng quản đâu cả.

Lúc này ai cũng có thể bộc lộ bất mãn, nhưng không một người nào bày ra biểu hiện chán ghét cả.

Bởi vì họ vô cùng thấu hiểu hoàn cảnh của Vũ Chấn Bình.

Kết!

Một lúc lâu sau, cánh cửa lại bật mở, một lão nhân đầu tóc bù xù đột nhiên xuất hiện. Khoảnh khắc nhìn thấy ông ta, Vũ Hóa Chân Nhân chực rơi nước mắt.

“ Sư huynh!”

“Lâu rồi không gặp, sư đệ!”

“Sư huynh vẫn khỏe chứ? Sư huynh! Thứ lỗi cho đệ không đến thăm sư huynh thường xuyên!”

“Như đệ thấy đó, ta vẫn sống khỏe đây. Mà sư đệ Vũ Doanh cũng đến nhỉ.”

Vũ Chấn Bình chào hỏi Vũ Doanh Chân Nhân.

“Sư huynh!”

Vũ Doanh Chân Nhân ôm chặt Vũ Chấn Bình rồi không nói thêm câu nào.

Dáng vẻ hốc hác của Vũ Chấn Bình khiến ông không khỏi đau lòng.

Lúc đó, những võ giả của Cháp Pháp Đường đồng loạt làm thế bao quyền cúi đầu trước Vũ Chấn Bình.

“Chúng đệ tử bái kiến Vũ sư thúc.”

“Ừm! Các con cũng đến à. Tất cả vào trong đi.”

Vũ Chấn Bình liền đưa mọi người vào bên trong. Tình trạng bên trong còn thảm hơn cả bên ngoài.

Đa số điện các đều đã sụp đổ quá nửa, chỉ có điện các nơi Vũ Chấn Bình và Cao tổng quản ở vẫn trông còn nguyên vẹn.

Võ giả Thanh Thành nhìn cảnh tượng trong Vũ Gia Thương Đoàn liền quên mất lời muốn nói.

Vũ Hóa Chân Nhân thở dài một hơi.

“Phù! Đệ xin lỗi. Xin sư huynh cứ trách tội người sư đệ vô tâm này. Đệ thực sự không ngờ sư huynh lại bỏ bê mọi thứ đến mức này.”

“Ta đã không còn con cái để kế tục nữa, kiếm tiền nhiều để làm gì chứ? Tất cả đều vô dụng cả thôi. Ta sống thế này cũng đủ rồi.”

“Sư huynh!”

“Nhưng mà mọi người đến đây có việc gì chứ?”

“Chẳng lẽ Vũ Tịnh sư huynh không tìm đến sư huynh sao?”

“Ta còn không thấy mặt Vũ Tịnh sư huynh đâu. Mà đệ nói Thanh Thành đang rơi vào tình thế cấp bách là có ý gì?”

“Ừm! Thật ra...”

Vũ Hóa Chân Nhân liền kể cho Vũ Chấn Bình mọi chuyện xảy ra trong thời gian qua.

Vũ Chấn Bình nhắm mắt lắng nghe. Sau khi nghe xong mọi chuyện, Vũ Chấn Bình từ từ mở mắt rồi nói.

“Rõ ràng có bên thứ ba động tay vào.”

“Sao sư huynh lại nghĩ thế?”

“Bởi vì thời gian vô cùng phù hợp. Việc Tiểu Môn chủ của Lôi Âm Môn bị ám sát bởi Thất Thập Nhị Trảm của bốn môn...”

Vũ Chấn Bình đột nhiên run lấy bầy như bị sét đánh.

“Sư huynh sao vậy ạ?”

“Hỡi Thiên Tôn! Thất Thập Nhị Trảm.”

Vũ Chấn Bình khẽ nhắm mắt lại.

Thất Thập Nhị Trảm chính là kiếm pháp đã lấy mạng Vũ Quân Thương. Lúc Vũ Quân Thương mất không ai hay biết, nhưng sau khi xem xét kỹ thi thể, họ đã phát hiện vết thương chính là do Thất Thập Nhị Trảm gây ra.

“Có khi nào là do tên thích khách giết Quân Thương đã luyện Thất Thập Nhị Trảm làm ra không?”

“Chẳng phải Vũ Tịnh sư huynh đã giết hắn rồi ư?”

“Ta nghe nói là hắn bị đẩy vào động rắn, đâu phải là trực tiếp giết chết.”

“Vậy là sư huynh nghĩ hắn ta đã sống lại sao?”

“Không phải là hoàn toàn không có khả năng.”

Đôi mắt Vũ Chấn Bình đột nhiên sáng lên một cách đáng sợ.

Nhìn ánh mắt chưa từng thấy ấy, Vũ Hóa Chân Nhân và Vũ Doanh Chân Nhân bất giác cảm thấy toàn thân truyền đến một cơn ớn lạnh.

Vũ Hóa Chân Nhân cẩn trọng lên tiếng.

“Vậy nếu hắn thật sự là tên thích khách lúc đó thì sao?”

“Đương nhiên ta phải trả thù cho hài tử của ta rồi. Chẳng phải việc trả thù cho con cái vẫn quan trọng hơn những chuyện còn lại ư?”

Lần đầu tiên trên gương mặt Vũ Chấn Bình tràn đầy sinh khí.

Phiêu Nguyệt mài U Linh Chủy lên hòn đá.

Do dùng nhiều suốt thời gian qua nên chúng đã bị hư hại không ít. Giao cho Đường Sở Truy bảo dưỡng sẽ tốt hơn, nhưng mài trên đá thế này cũng xem như một cách tạm thời không tồi.

Mỗi lúc Phiêu Nguyệt di chuyển tay, U Linh Chủy lại thêm phần sắc bén.

Chỉ cần chạm nhẹ một chút cũng đủ cứa tay chảy máu.

Phiêu Nguyệt lần lượt giắt mười phi đao vào thắt lưng.

Do hấn ngồi thụp xuống trong thời gian dài nên chân và lưng có hơi mỏi.

Phiêu Nguyệt siết tay thành nắm đấm rồi đấm thùm thụp vào lưng và chân.

Vừa đúng lúc có một khoảng trống gần giếng quanh chỗ hấn vừa mài phi đao, hấn dùng tay phóng ra Thu Hồn Ti.

Một sợi tơ vô hình được kéo căng ra.

Hiện giờ hấn phóng và duy trì Thu Hồn Ti vô cùng thành thực, không cần phải tốn nhiều sức nữa. Bởi vì hấn đã có được chút mẹo hữu ích.

“Vậy thì hai sợi chắc cũng được nhỉ?”

Phiêu Nguyệt liền phóng thêm một sợi Thu Hồn Ti nữa.

Nhờ có thủ thuật hữu ích này mà hấn phóng ra thêm một sợi tơ nữa cũng không gặp chút khó khăn nào, có điều hấn lại không dễ duy trì lâu do tiêu hao nhiều công lực.

Trên trán Phiêu Nguyệt lúc này đã đầm đìa mồ hôi. Những giọt mồ hôi chảy xuống rơi vào mắt khiến mắt hấn cay xè lên, thế nhưng Phiêu Nguyệt không hề mất tập trung.

Phiêu Nguyệt dốc hết sức để duy trì hai sợi Thu Hồn Ti. Sau một hồi rung lên, hai sợi Thu Hồn Ti đã ổn định hơn.

Hiện giờ hắn đã dùng được hai sợi tơ cùng một lúc.

Xoẹt!

Phiêu Nguyệt phóng Thu Hồn Ti phá vỡ mảnh đất gần giếng.

Thu Hồn Ti sắc bén xuyên thủng không gian như muốn thể hiện hết uy lực của mình. Thế nhưng Phiêu Nguyệt vẫn chưa cảm thấy avetemhài lòng.

Thu Hồn Ti phóng ra khỏi tay hắn sau đó luồn vào thắt lưng kéo U Linh Chủy ra.

Mỗi một sợi tơ mang theo một chiếc U Linh Chủy.

Xoẹt!

Nghe ngay U Linh Chủy được rút ra, uy lực của Thu Hồn Ti liền được tối đa hóa.

Phiêu Nguyệt xem hai sợi tơ như ngón tay của mình mà di chuyển U Linh Chủy.

Phải một lúc lâu sao, hắn ta mới thu hồi hai chiếc phi đao.

Sau khi U Linh Chủy đã yên vị trong thắt lưng, Thu Hồn Ti cũng tự nhiên biến mất.

Toàn thân Phiêu Nguyệt lúc này đã ướt đầm mồ hôi. Thế nhưng trên vẻ mặt hắn vẫn còn chút bất mãn.

Bởi vì hắn nghĩ cảnh giới của hắn tăng lên quá chậm.

Mục tiêu của hắn chính là sử dụng Thu Hồn Ti điều khiển được cả mười U Linh Chủy một cách trơn tru nhất. Hai cái vẫn còn chưa đủ.

Phiêu Nguyệt lắc đầu rồi quay trở lại giếng.

Hắn vốc nước từ giếng lên mặt.

Dòng nước lạnh lẽo chảy ướt cả y phục hắn. Phiêu Nguyệt kéo nước từ giếng lên những mấy lần để rửa sạch mồ hôi hây còn nhễ nhại.

Sau khi thả gàu múc nước xuống, hắn liền vận nội công.

Vùuu!

Chỉ trong chốc lát, quần áo và cơ thể ướt đầm của hắn đã khô ráo hẳn.

Phiêu Nguyệt thong thả bước ra khỏi giếng.

Sau khi rời đi, hắn dùng khăn choàng che kín nửa dưới khuôn mặt. Cho dù có che đi, chỉ bấy nhiêu đó cũng không giấu nổi ngoại hình nổi bật của mình, nhưng hắn vẫn có thể tránh được ánh mắt của người khác phần nào.

Bầu không khí ở Thành Đô lúc này đang vô cùng hỗn loạn.

Bởi vì hiện tại không chỉ có phái Thanh Thành và phái Nga Mi lưu lại mà còn nhiều môn phái đại diện của thành Tứ Xuyên cũng đã cử binh lực đến.

Lúc này, không chỉ có hai môn phái vốn thuộc Thành Đô như Thanh Minh Bang và Kim Xuyên Môn mà còn có nhiều võ giả ngoại ô đang hoạt động ở Thành Đô.

Trong số bọn họ có những người trực tiếp liên quan đến Thanh Thành hoặc Nga Mi, và có những người không thuộc bên nào cả.

Trên gương mặt họ ánh lên tia phản kích lẫn với kinh hãi.

Trận chiến giữa Thanh Thành và Nga Mi bắt đầu từ bảy năm trước, sau khi võ giả của thành Tứ Xuyên hợp lực thảo phạt đám thích khách của Huyết Ảnh Đoàn.

Cho dù ai là kẻ thắng thì cán cân quyền lực ở thành Tứ Xuyên ắt sẽ bị ảnh hưởng đáng kể.

Những võ giả liên kết với Thanh Thành đương nhiên sẽ chiến đấu hết mình để giành thắng lợi cho Thanh Thành, và phía Nga Mi cũng như thế. Thế nhưng, không phải tất cả mọi người đều có chung mục đích.

Có những kẻ đã lợi dụng cơ hội hiếm hoi này để nâng cao danh tiếng của bản thân. Chính vì những người như thế, Thành Đô hiện giờ không khác gì tâm của một cơn vũ bão.

Trước bầu không khí căng thẳng giữa các võ giả, bách tính trong thị trấn không ai dám đặt chân ra khỏi cửa nửa bước.

Phiêu Nguyệt lúc này đã bước vào một quán trọ trước Bách Hoa Môn.

“Chào khách quan.”

Phiêu Nguyệt vừa bước vào, tiểu nhị lập tức chạy đến.

Bởi vì trước đây hắn đã ở đây vài ngày nên tiểu nhị cũng quen mặt hắn.

“Cho ta một chỗ có thể nhìn ra ngoài cửa sổ.”

“Xin mời theo tại hạ.”

Tiểu nhị vui vẻ hướng dẫn Phiêu Nguyệt đến chỗ tốt nhất trong quán trọ. Thời gian hãy còn sớm nên quán trọ khá vắng khách.

Phiêu Nguyệt gọi vài món đơn giản, sau đó ngồi xuống chỗ có thể quan sát tình hình Bách Hoa Môn rõ nhất.

Hắn nhìn thấy các võ giả đang đứng canh gác trước cổng chính của Bách Hoa Môn.

Phiêu Nguyệt nhận ra họ chính là đệ tử của Nga Mi.

Hắn đã ở đây quan sát Bách Hoa Môn nhiều ngày, thế nên hắn có thể nhớ được đa số gương mặt đệ tử của Nga Mi.

Hình thể, gương mặt, giọng nói và cả bối phận của họ.

Cạch.

Thức ăn lúc này đã được mang lên, nhưng người đặt thức ăn xuống không phải là tiểu nhị vừa rồi.

“Lâu rồi không gặp, ca ca anh tuấn.”

Nữ nhân vừa đặt thức ăn lên bàn không ai khác chính là Hứa Lan Châu.

Hứa Lan Châu tự nhiên ngồi xuống phía đối diện Phiêu Nguyệt rồi nói.

“Thức ăn ở đây ngon lắm đấy. Huynh mau ăn đi.”

“...”

“Này! Huynh sợ ta bỏ độc vào thức ăn à? Ta không làm chuyện bẩn thỉu như thế đâu, huynh cứ an tâm ăn đi.”

Hứa Lan Châu chống hai tay lên cằm mỉm cười.

Phiêu Nguyệt không thèm động tay vào thức ăn mà hỏi Hứa Lan Châu.

“Cô đến đây có chuyện gì?”

“Có chuyện gì được chứ? Ta đến đây để gặp ca ca anh tuần ấy mà.”

“Lý do là gì?”

“Vì ta nhớ huynh.”

Hứa Lan Châu cười tươi hơn cả lúc nãy rồi duỗi ngón tay trắng nõn nà ra phía trước. Ngón tay nàng ta dần dà tiến đến chạm vào khăn choàng của Phiêu Nguyệt.

Hứa Lan Châu từ từ kéo khăn choàng của Phiêu Nguyệt xuống. Lập tức, gương mặt đẹp như tượng tạc của Phiêu Nguyệt lộ ra ngoài.

“Ca ca quả nhiên vô cùng anh tuấn. Sao lại che lại như thế chứ?”

“Cô đến đây để nhìn mặt ta thôi à?”

“Thì đúng là như thế, ngoài ra còn có lý do khác... Mà nhìn mặt huynh là ta đã thấy vui rồi. Quả nhiên ngắm nam nhân đẹp lúc nào cũng khiến cho tâm trạng vui vẻ hẳn ra.”

Hứa Lan Châu liên tục tươi cười tựa hồ nàng ta đang thật sự rất sung sướng. Thế nhưng Phiêu Nguyệt không phải kẻ ngây thơ đến mức bị vẻ ngoài của nàng ta lừa.

Hứa Lan Châu đột nhiên ghé sát gương mặt mình vào mặt Phiêu Nguyệt. Nàng bồi thêm một câu.

“Ca ca có biết ta tìm huynh vất vả thế nào không? Ai mà ngờ có thể gặp huynh ở trước cửa Bách Hoa Môn thế này cơ chứ? Đúng là nhân duyên mà.”

“Cô tìm ta ư?”

“Ừm!”

“Tại sao?”

“Đoàn chủ đã ra lệnh cho ta.”

“Nếu ta hỏi đó là mệnh lệnh gì, cô trả lời ta chứ?”

“Đương nhiên rồi. Huynh cũng phải biết chuyện đó mà.”

“Cô nói đi. Đó là mệnh lệnh gì.”

“Đó chính là lấy cái mạng của huynh.”

Hứa Lan Châu trả lời với gương mặt vô cùng tươi tỉnh.

Phiêu Nguyệt nghe nàng nói xong liền thay đổi biểu cảm. Chính lúc đó, Hứa Lan Châu nghiêng đầu.

“Huynh không bất ngờ sao?”

“Ta đã ngạc nhiên xong rồi.”

“Thế hả? Ta còn tưởng huynh không thấy bất ngờ nữa đây, suýt nữa thì thất vọng rồi.”

Hứa Lan Châu mở to mắt.

Bộ dạng của nàng tựa như đang làm nũng với tình nhân, thế nhưng ánh mắt lại không hề tỏ ra chút ý cười nào cả.

Hứa Lan Châu lạnh lùng nhìn chằm chằm Phiêu Nguyệt.

“Phiêu Nguyệt!”

“Nói đi.”

“Ta sẽ nói lại lần cuối. Huynh hãy gia nhập Hắc Vân Binh Đoàn. Nếu thế ta sẽ hủy mệnh lệnh này.”

Chap 79

Phiêu Nguyệt nói.

“Ta nhớ là ta đã từ chối lời đề nghị đó rồi mà.”

“Khi đó khác, bây giờ khác.”

“Có gì khác?”

“Lúc đó bọn muội thật sự chỉ có ý định chiêu mộ huynh thôi, còn đề án lần này lấy là để đảm bảo tính mạng cho huynh. Nga Mi Phái đã ủy thác cho bọn muội mang thủ cấp của huynh về. Vậy nên, đề án của bọn muội lần này không đơn thuần chỉ là một đề án chiêu mộ huynh mà còn là cách duy nhất để có thể cứu mạng huynh nữa.”

“...”

“Ca ca đẹp trai nghĩ cho kỹ đi. Lần này mà từ chối bọn muội nữa là không có cơ hội nào nữa đâu đó nha. Muội thực lòng rất muốn huynh chấp nhận đề án của bọn muội. Chứ để gương mặt đẹp trai này lìa đời thì tiếc chết đi được.”

Uỳnh!

Một tiếng động nặng nề phát ra, thân hình cao lớn của một hòa thượng xuất hiện phía sau Phiêu Nguyệt. Hắn chính là Huyết Tăng lúc nào cũng bám dính lấy Hứa Lan Châu.

Huyết Tăng chấp tay nói.5

“A di đà phật! Tiểu tăng cũng thấy thí chủ nên chấp nhận đề án của Lan Châu thì hơn.”

Lời nói thì trịnh trọng, nhưng khí tức cùng nội dung hàm ý thì không hề như vậy.

Toàn thân của Huyết Tăng đang tỏa ra đầy khí thế cường mãnh uy hiếp Phiêu Nguyệt.

Ngay lúc đó lại có một giọng nói khác vang lên.

“Thật là! Thu cái khí thế đó vào đi. Người định đi giết ai đấy à? Sao mà nhìn người ta hung tợn thế không biết.”

Cao đạo sĩ xuất hiện, hắn dùng tay vỗ vỗ lên vai của Huyết Tăng rồi tiến đến gần Phiêu Nguyệt.

“Lâu rồi không gặp. Các hạ vẫn anh tuấn như mọi khi. Chết tiệt! Đúng là ghen tị quá đi mất. Nếu ta sở hữu được gương mặt như thế kia thì sướng biết bao nhiêu nhỉ? Nhưng mà chắc kiếp này của ta không cho phép ta được tận hưởng chuyện đó rồi.”

“...”

“Gặp được mặt các hạ khó thật luôn đấy. Mà cũng đúng, các hạ chăm chỉ đi lang thang đây đó thế kia nên sao có thể dễ dàng gặp mặt được. Nhưng mà dữ dằn thật. Các hạ đã đi qua đi lại giữa hai bên Nga Mi Phái và Thanh Thành Phái rồi ly gián bọn chúng như thế sao. Nhờ vậy mà bọn ta gặp may đấy.”

Cao đạo sĩ ngồi phịch xuống bên cạnh Hứa Lan Châu.

Hứa Lan Châu khẽ nhú mồm như thể không hài lòng, nhưng nàng vẫn im lặng mà không nói gì cả.

Cao đạo sĩ ranh mãnh nhìn chằm chằm vào Phiêu Nguyệt.

“Lan Châu đã nóng lòng mong mỏi như thế này rồi sao các hạ còn không bắt bắt tay với bọn ta đi. Với năng lực như các hạ thì sẽ được đoàn chủ trọng dụng đấy.”

“Các người đã nhận được ủy thác từ Nga Mi Phái mà? Có thể thu hồi dễ như vậy sao?”

“Còn việc gì mà không thể làm được chứ? Cứ lừa bọn họ đã giết các hạ là được rồi. Đến khi Nga Mi Phái biết được sự thật thì bọn ta cũng đã có được một vị trí vững chắc ở thành Tứ Xuyên này. Đến lúc đó thì bọn họ làm gì được bọn ta đâu chứ.”

“Các người phản bội người ủy thác mình như vậy sao? Chẳng phải đối với các lãnh nhân, điều quan trọng nhất chính là lòng tin à?”

“Hờ hờ! Đạo này ai lại còn dùng mấy thứ cớ hủ đó nữa? Có thể các hạ cũng biết rồi nhưng mà thứ quan trọng nhất trên thế gian này là tiền mới đúng. Chỉ có giá trị của đồng tiền mới không thay đổi theo thời gian thôi.”

Cao đạo sĩ giả vờ xoa xoa hai ngón tay vào nhau như thể hắn đang mân mê một đồng tiền trong bàn tay vậy.³

“Chỉ cần các hạ gia nhập binh đoàn của bọn ta, nếu muốn trở thành phó đoàn chủ luôn cũng được ấy chứ. Vì bọn ta cũng cần một người nham hiểm như các hạ.”⁶

“Ta từ chối.”

“Sao mà từ chối nhanh vậy? Lý do là gì thế?”

“Có thể đối với lãnh nhân, đồng tiền là quan trọng nhất nhưng đối với thích khách, lòng tin mới là thứ quan trọng.”

“Lòng tin? Sao mà các hạ lạc hậu thế. Chỉ vì lý do đó thôi mà các hạ từ chối đề án của bọn ta á. Đúng là không thể hiểu nổi mà.”

“Ta cũng không nghĩ các người có thể hiểu được. Nhưng nếu có một điều duy nhất mà ta mong muốn, thì đó chính là các

ngươi đừng cản trở việc ta được ủy thác.”

“Ủy thác? Ủy thác gì? Không lẽ các hạ gây ra những chuyện này là vì nhận được ủy thác của người khác sao?”

Cao đạo sĩ cao giọng.

Nếu Phiêu Nguyệt thực sự nhận ủy thác từ một ai đó nên mới làm ra chuyện này thì tức là phía sau hắn còn có một người nữa.

Hứa Lan Châu gạn hỏi.

“Người ủy thác là ai vậy?”

Phiêu Nguyệt không trả lời.

Lúc này, những gì mà Lý Mẫn nói khi đang hấp hối ngày ấy chợt luân quần bên tai hắn.

... Ước gì bọn chúng có thể cảm nhận được cảm giác này giống ta. Cái cảm giác khổ sở khi bị giẫm đạp nhưng không có sức mạnh để có thể chống đối...2

Đó đơn thuần là lời trăng trối của Lý Mẫn, nhưng Phiêu Nguyệt lại xem những lời nói đó chính là ủy thác của nàng dù cho hắn chẳng được trả một đồng nào cho cuộc ủy thác này.

Đã bảy năm trôi qua rồi.

Đây là chuyện mà chỉ có mỗi hắn vẫn còn nhớ.

Bây giờ đã không còn một ai bên cạnh để khuyên nhủ hắn dừng lại cả.

Nhưng Phiêu Nguyệt cũng không có ý định ngừng lại.

Bởi vì hắn là thích khách.

Mặc dù hắn được sinh ra là một người bình thường, nhưng hắn đã được nuôi dưỡng để trở thành một thích khách.

Đến lúc này rồi, việc thay đổi nhận thức về một điều gì đó đã găm sâu vào tận xương tủy là một điều không thể.

Bởi vì đặc tính của Phiêu Nguyệt vốn là như thế.

Giọng nói của Cao đạo sĩ kéo Phiêu Nguyệt về thực tại.3

“Ta hỏi lần cuối. Người ủy thác là ai vậy?”

Có vẻ như Cao đạo sĩ nghĩ đây là một chuyện quan trọng nên hấn dồn dập hỏi với tông giọng sắc lạnh, không giống với Cao đạo sĩ thường ngày một chút nào.

Hứa Lan Châu chen ngang.

“Một mục đàn bà chẳng...”

“Người nói vậy là sao?”

“Lý do để nam nhân đánh cược cả mạng sống của mình vào một điều bất khả thi chỉ có một. Đó chính là vì việc đó có liên quan đến nữ nhân.”

Với trực giác mà một nữ nhân có, Hứa Lan Châu suy luận rằng chuyện này rõ ràng là có liên quan đến nữ nhân nào đó. Mặc dù nàng vẫn không biết lý do cụ thể là gì.

Cao đạo sĩ cười lớn.

“Là ủy thác của nữ nhân sao? Nhìn vậy thôi chứ các hạ cũng cảm tính phết nhỉ. Đại thật đấy.”

Cao đạo sĩ thật không thể hiểu nổi sao Phiêu Nguyệt lại chỉ vì một ủy thác của nữ nhân mà có thể đem tính mạng của bản thân mình ra đánh cược như vậy.

Cũng có thể giá trị quan của hấn trái ngược với điều đó cũng nên.

Hứa Lan Châu hấn học nhìn Phiêu Nguyệt bằng ánh mắt hung tợn.

“Là con ả nào vậy?”

Cảm xúc ần chứa trong tông giọng lúc này của nàng ấy đích thị là ghen rồi.

Nếu là bình thường thì Cao đạo sĩ sẽ trêu ghẹo Hứa Lan Châu tới bến, nhưng lúc này hấn lại không làm vậy.

Vì theo kinh nghiệm của hấn, lúc này không đụng vào Hứa Lan Châu vẫn tốt hơn.

Hứa Lan Châu tiếp tục hỏi tới tấp.

“Mau nói đi. Rốt cuộc đó là con ả nào?”

Rầm!

Hứa Lan Châu không kìm được cơn giận đâm mạnh xuống mặt bàn.

Mặt bàn vỡ vụn, thức ăn được đặt trên bàn văng đi tứ tung.

Cảm thấy như thế còn chưa đủ, Hứa Lan Châu còn đưa tay định tát Phiêu Nguyệt. Cơn ghen đã khiến nàng mất đi lý trí rồi.

Ngay khi nàng dơ tay lên, Phiêu Nguyệt đá vào chiếc bàn đã vỡ nát.

Rầm!

“Khực!”

Chiếc bàn va đập mạnh vào cơ thể của Hứa Lan Châu.

“Lan Châu.”

“A di đà phật!”

Cao đạo sĩ cùng Huyết Tăng di chuyển cùng lúc khi thấy Hứa Lan Châu đang lao đảo.

Mặc dù thường ngày bọn họ bực tức vì không thể giết chết được người kia nhưng thực chất bọn họ cực kỳ quý trọng nhau.

Dù gì thì Phiêu Nguyệt cũng cần bị trừ khử.

Bọn họ đã nhận được ủy thác từ Nga Mi Phái, một phần của Hắc Vân Binh Đoàn cũng đã chuẩn bị.

“Hãy!”

Huyết Tăng hô hào lấy khí thế rồi xòe tay ra. Ngay lúc đó, một chưởng lực hùng mạnh hướng về phía Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt không bật lại chưởng lực đó mà bay vào không trung.

Rầm!

Phiêu Nguyệt phá vỡ mái nhà của khách điếm rồi phóng lên không trung.

Ngay khi Phiêu Nguyệt vừa nhảy ra, khoảng mười kẻ đang nấp sẵn trên mái nhà vây quanh Phiêu Nguyệt.

“Chính là hần.”

“Phiêu Nguyệt chạy trốn rồi.”

Những võ giả ấy gào thét khi thấy Phiêu Nguyệt lộ ra.

Đó chính là những lãnh nhân của Hắc Vân Binh Đoàn.

Bọn họ đã bố trí sẵn ở mỗi con hẻm.

Hắc Vân Binh Đoàn đã dựng nên một vòng vây bao quanh khách điểm mà Phiêu Nguyệt đang tá túc.

Trương Vũ Lượng nhìn vào Phiêu Nguyệt rồi cười nhạt.

“Cuối cùng cáo cũng chịu rời khỏi hang rồi.”

Đi tìm Phiêu Nguyệt chẳng khác gì đi tìm một con cáo đang ẩn nấp trong hang cả. Mặc dù Phiêu Nguyệt vẫn đi qua đi lại trong thành đô với gương mặt được che một cách kín đáo nhưng hẳn tuyệt đối không để lại một chút vết tích nào của bản thân cả.

Cũng nhờ thế mà Hắc Vân Binh Đoàn đã phải vất vả lắm mới có thể tìm thấy được Phiêu Nguyệt.

Trương Vũ Lượng đã phải huy động toàn bộ lực lượng lục lọi suốt thành đô để có thể t~~h~~ được Phiêu Nguyệt. Cuối cùng sau bốn ngày vất vả, y cũng đã có thể tìm thấy Phiêu Nguyệt.

Thoạt đầu, y cứ tưởng là Phiêu Nguyệt sẽ ở tại một khách điểm gần Bách Hoa Môn - nơi mà binh lực của Nga Mi Phái đang ở đó nhưng thì ra không phải vậy.

Phiêu Nguyệt đặt chân xuống mái nhà của khách điểm.

Theo sau là Hứa Lan Châu, Huyết Tăng và Cao đạo sĩ đã chạy theo và bao vây xung quanh Phiêu Nguyệt. Nhưng Phiêu Nguyệt chẳng thèm quan tâm lấy bọn họ, ánh mắt vẫn ghim chặt vào Trương Vũ Lượng.

“Có vẻ như ngươi đã nhận lệnh của Cửu Hòa Sư Thái.”

“Hô hô! Đó là một đề án khó lòng mà từ chối được.”

“Vậy nên ngươi mới huy động toàn lực để bắt một mình ta sao?”

“Các hạ phải hiểu cho ta chứ. Các hạ vốn là người khó đoán nên bọn ta cũng phải chuẩn bị thật chu đáo. Các hạ có thể

xem đây là vinh dự của mình. Vì đây là lần đầu tiên ta huy động cả Hắc Vân Binh Đoàn chỉ để bắt một người.”

“Ta sẽ làm cho ngươi phải hối hận vì quyết định đó của ngươi.”

“Hối hận sao? Người hối hận phải là các hạ chứ.”

“Đáng ra ta phải cảnh báo trước với các người là đừng xen vào cuộc chiến của ta.”

Giọng nói của Phiêu Nguyệt điềm tĩnh đến kỳ lạ.

Trương Vũ Lượng bỗng dưng cảm thấy xương sống lạnh buốt.

Đôi mắt của y chợt dao động, y cảm giác như từng dây thần kinh trong đầu mình đang gào thét, tóc gáy của y đang dựng đứng hết cả lên.

‘Chuyện gì thế này?’

Cảm giác lạ lẫm mà lần đầu tiên y cảm nhận được khiến cho y rùng mình.

Trương Vũ Lượng vô thức gào lên.

“Bắt lấy hắn!”

Trương Vũ Lượng vừa dứt câu, Hứa Lan Châu, Cao đạo sĩ cùng Huyết Tăng cùng lao vào tấn công Phiêu Nguyệt một cách đáng sợ.

“Hãy!”

“Cha!”

“A di đà phật!”

Hứa Lan Châu vung cây roi da nhắm đến hông của Phiêu Nguyệt còn Cao đạo sĩ dùng chưởng lực để chặn đường thoát của Phiêu Nguyệt.

Đòn tấn công uy lực nhất thuộc về phần của Huyết Tăng.

Y vừa vung nắm đấm, một quyền khí hùng mãnh hướng thẳng về phía chính diện của Phiêu Nguyệt.

Uỳnh uỳnh!

Ba cao thủ hợp công làm cho quyền khí cường mãnh quét mạnh như giông bão.

Ở chính giữa họ chính là Phiêu Nguyệt.

Tà áo của hắn bay phấp phới một cách điên cuồng. Nhưng hắn vẫn đứng yên, không hề chuyển động.

Hắc Vân Binh Đoàn di chuyển một cách có trật tự hết như bọn họ là sinh vật đơn nhất.

Mục tiêu của họ chỉ có một, đó chính là Phiêu Nguyệt.

“Người nhìn đi đâu vậy hả?”

“Người dám xem thường bọn ta à?”

Hứa Lan Châu cùng Cao đạo sĩ tức giận khi thấy Phiêu Nguyệt đến cuối cùng vẫn không chịu nhúc nhích.

Khoảnh khắc cây roi da của Hứa Lan Châu, chưởng lực của Cao đạo sĩ và quyền khí của Huyết Tăng đánh trúng vào cơ thể của Phiêu Nguyệt ai cũng nghĩ có lẽ giờ đã quá muộn để có thể né được những đòn tấn công này.

Cả Trương Vũ Lượng đang quan sát từ bên dưới cũng nghĩ vậy.

Và lúc đó, một chuyện khó tin đã xảy ra.

Hình bóng của Phiêu Nguyệt đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm nhìn của bọn họ. Đòn tấn công của ba người kia không chém vào người mà chỉ chém vào không trung.

“Chuyện gì vậy?”

Cả ba người đồng thời kinh ngạc khi thấy khung cảnh không thể ngờ diễn ra trước mắt.

Bọn họ vốn là những cao thủ tiêu biểu trong giang hồ. Vậy nên bọn họ không thể tin được có một Kinh Thân Thuật có thể đánh lừa thị giác của họ và giúp cho Phiêu Nguyệt có thể biến mất trong chớp mắt như vậy.

Xoẹt!

Phiêu Nguyệt lại xuất hiện trên mái nhà của một khách điểm cách xa khách điểm mà họ đang đứng gần mười trượng.

“Hắn dùng tà thuật sao?”

“Chà!”

“Tất cả cẩn thận. Kinh thân công của hắc không hề bình thường đâu.”

Bọn họ bay tới nơi khách điểm mà Phiêu Nguyệt vừa xuất hiện. Nhưng khi bọn họ đến được nơi, Phiêu Nguyệt đã di chuyển qua mái của một điện các khác rồi.

“Chuyện gì thế này?”

Đôi mắt của Cao đạo sĩ khẽ dao động.

Hắc đã từng đối đầu với biết bao võ giả, nhưng người như Phiêu Nguyệt là lần đầu tiên hắc gặp.

Hắc cảm giác như Phiêu Nguyệt không phải là người mà là một hồn ma vậy.

Từng bước chuyển động của Phiêu Nguyệt đúng là vượt quá sức tưởng tượng.

HẮC LÔI.

Phiêu Nguyệt tự đặt cái tên Hắc Lôi cho Kinh Thân Thuật mà bản thân đã tự học khi còn ở dưới hầm núi Không Động.

Thông qua Phân Lôi Tâm Pháp, Phiêu Nguyệt đã thức tỉnh được Tâm Tốc.

Hắc Lôi là một nhánh của Tâm Tốc.

Phản ứng của con người được vận hành dựa trên điện khí tức Lôi Lực. Hắc Lôi chính là điều chỉnh Lôi Lực và tăng tốc độ phản ứng của cơ thể đạt đến giới hạn.

Tâm Tốc giúp gia tăng suy nghĩ, Hắc Lôi giúp tăng phản ứng của cơ thể đến cực hạn. Qua đó, có thể tái hiện lại được chuyển động giống Kinh Thân Thuật trong truyền thuyết của Phật Môn chính là Bất Động Thân Pháp.

Rầm!

Ba người hợp sức phá vỡ mái của điện các vỡ ra thành từng mảnh vụn. Nhưng Phiêu Nguyệt đã không còn ở đó từ lâu rồi.

“Chết tiệt!”

“Gì thế?”

“Dồn lực tấn công mạnh hơn đi!”

Ba người tấn công Phiêu Nguyệt như điên dại. Nhưng những đòn tấn công của họ chỉ phá hủy đi những mái điện các vô hại.

“Hắn!”

Trương Vũ Lượng cắn chặt răng, cảnh giới của Phiêu Nguyệt xuất sắc ngoài tầm dự đoán của y.

Y phẩy tay ra lệnh cho thuộc hạ.

“Nơi đây là chiến trường có lợi cho hắn. Mau dồn hắn đến một vùng đất trống đi. Ở đó có dùng đến tà thuật thì cũng vô dụng.”

“Vâng!”

Năm mươi cao thủ đang đứng ở dưới chờ từ nãy đến giờ cũng bắt đầu lao vào tham chiến.

Uỳnh uỳnh!

Việc tham chiến của bọn họ đã làm gây sự chú ý của những võ giả của thành đô.

“Gì vậy? Đám người đó là ai thế?”

“Sao bọn họ lại hợp công để đánh một người vậy nhỉ?”

Những võ giả đó tiếp cận con phố đang xảy ra cuộc chiến để tìm hiểu đầu đuôi sự việc.

Trương Vũ Lượng ra lệnh cho phó đoàn chủ Dương Vũ Tịnh.

“Chặn những võ giả kia lại.”

“Rõ.”

Trương Vũ Lượng không muốn sự việc này càng lớn thêm và thu hút sự chú ý của những võ giả đó nữa.

Điều mà y muốn chính là mọi việc nhanh chóng kết thúc.

Nhưng mà dường như Phiêu Nguyệt không muốn ý nguyện của y thành hiện thực.

Phiêu Nguyệt sử dụng Hắc Lôi để né đòn tấn công từ ba người kia từ nãy đến giờ đột ngột đổi hướng tấn công một võ giả đang tiếp cận nơi này.

“G, gì vậy? Khục!”

Trước khi tên võ giả kia kịp đề cao cảnh giác thì đã bị Phiêu Nguyệt cho một cú vào ngực rồi.

Bị đánh một cú đấm chí mạng, cơ thể của tên võ giả bị đập mạnh vào tường. Nhưng hắn chẳng gào lên tiếng thét nào cả. Vì hắn đã chết từ lâu rồi.

Một võ giả đã chết, nhưng Phiêu Nguyệt không có ý định dừng lại.

Hắn tìm đến con mồi tiếp theo.

“Khục!”

“Ặc!”

Lại thêm hai võ giả nữa bị Phiêu Nguyệt thảm sát.

Đến lúc này Trương Vũ Lượng mới nhận ra ý đồ của Phiêu Nguyệt, y hét lớn.

“Không được! Mau ngăn hắn lại!”

Những cao thủ của Hắc Vân Binh Đoàn bắt đầu hành động để chặn Phiêu Nguyệt lại. Nhưng trước khi họ kịp bắt kịp Phiêu Nguyệt thì đã Phiêu Nguyệt giết thêm được một vài cao thủ nữa rồi.

“Gì thế này? Bọn khốn!”

“Chết tiệt!”

Phiêu Nguyệt di chuyển với cái đuôi theo sau là Hắc Vân Binh Đoàn hết như Phiêu Nguyệt đang dẫn theo thuộc hạ của mình để tấn công đám người của quần hùng vậy.

“Chặn những tên mặc y phục màu đen kia lại.”

“Chết đi!”

Con phố trở thành một bãi hỗn chiến trong tích tắc.

Đám quần hùng hiểu nhầm Hắc Vân Binh Đoàn là đồng bọn của Phiêu Nguyệt nên lao vào tấn công tới tấp. Còn Hắc Vân Binh Đoàn thì thẳng tay chém những võ giả cản đường họ để bắt được Phiêu Nguyệt.

“Phải ngăn hắn lại! Hắn ta định để chúng ta và quần hùng tàn sát lẫn nhau đấy.”

Trương Vũ Lượng đã nhận ra ý đồ của Phiêu Nguyệt nhưng mà đã quá trễ, bây giờ có ngăn Phiêu Nguyệt được thì bầu không khí cũng đã đi theo chiều hướng mà Phiêu Nguyệt muốn mất rồi.

“Aaaa!”

Những võ giả từ những con phố khác không biết đầu đuôi câu chuyện ra sao nhưng vẫn lao vào cuộc chiến.

Con phố thoáng chốc nhuộm đầy máu.

Phiêu Nguyệt lúc này đang đứng ở trung tâm cuộc hỗn chiến.

“Phải tìm ra những kẻ đang ẩn nấp chứ.”

Ngọn lửa cuồng nhiệt khổng lồ bắt đầu thiêu đốt thành đô kể từ đó.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 80

Trong ba ngày qua, Phiêu Nguyệt đã quan sát tất cả võ giả vào trong Thành Đô.

Kết quả nhận về, hắn chia họ thành ba loại.

Đầu tiên là phái Thanh Thành và Kim Xuyên Môn cùng những môn phái theo phe họ.

Diễn hình chính là Hỏa Long Bang.

Do trận chiến trước đó, Hỏa Long Bang đã hoàn toàn nghiêng về phía Thanh Thành. Ngoài ra, nhiều võ quán và bang phái khác cũng theo phe Thanh Thành.

Loại thứ hai chính là thế lực ủng hộ phái Nga Mi.

Có khá nhiều môn phái ủng hộ Nga Mi bao gồm Bách Hoa Môn và Thanh Minh Bang. Thế nhưng, thế lực của họ không thể sánh bằng sức mạnh phía Thanh Thành được.

Thứ ba chính là những võ giả không thuộc về bất kỳ bên nào.

Họ thập thò ngoài chiến trường như những con chó hoang để chờ cơ hội lập công ghi danh.

Loại thứ ba này không ai kiểm soát. Và cũng là người sống lâu nhất trên chiến trường.

Nếu nghĩ theo cách này, bọn họ cũng tương tự như Hắc Vân Binh Đoàn. Chỉ có sự khác biệt chính là Hắc Vân Binh Đoàn là những lãnh nhân thuộc về chiến trường, sống lang bạt đây đó, còn họ lại là kẻ định cư ở trong thành Tứ Xuyên.

Đó là bên thứ ba mà Phiêu Nguyệt muốn tấn công.

Khi hấn công kích vào đám người này, họ liền bị kéo vào chiến trường.

Không giống với những võ giả theo Thanh Thành hay Nga Mi, loại thứ ba này vốn không hề hay biết Thành Đô đang xảy ra chuyện gì.

Họ chỉ nghĩ rằng bầu không khí ở đây đang rất bất thường.

Trong hình hình đó, đột nhiên bị Phiêu Nguyệt tấn công khiến họ nhầm lẫn rằng có kẻ thù không rõ danh tính đang công kích mình.⁵

“Lũ khốn kiếp!”³

“Mau giết tất cả lũ người vận y phục đen cho ta.”

Các quần hùng liên tục tấn công Hắc Vân Binh Đoàn dù không biết rõ đầu đuôi sự việc ra sao.

“Chết tiệt! Lũ khốn điên rồ này...”

Phó Đoàn chủ Hắc Vân Binh Đoàn Dương Vũ Tịnh lúc này vô cùng bối rối.

Nếu chỉ có một vài người thì không thành vấn đề, thế nhưng khi số lượng đến cả trăm thì lại là chuyện khác.

Vấn đề chính là hiện giờ, số lượng võ giả tham gia và trận chiến đã tăng theo cấp số nhân.

Những võ giả ở Thành Đô nghe tin tức muộn cũng bị cuốn vào trận chiến của Hắc Vân Binh Đoàn và các quần hùng.

Trong số đó có những võ giả của môn phái ủng hộ Thanh Thành và Nga Mi. Khi có họ tham gia vào, trận chiến mỗi lúc

một điên cuồng hơn.⁶

Ngọn lửa cuồng nộ mà Phiêu Nguyệt thắp lên lúc này đang dần nuốt chửng lấy Thành Đô.

“Chết tiệt! Người còn muốn trốn một cách hèn hạ cho đến khi nào đây?”

Huyết Tăng nổi xung hét lớn rồi giáng một đấm về phía Phiêu Nguyệt.

Rầm!

Mái điện các nơi Phiêu Nguyệt đứng đã nổ tung như bị đạn pháo bắn trúng.

“Khực!”²

“Tên đầu trọc đó...”

Đám võ giả gần đó bị những mảnh vỡ bắn vào người liền nổi điên tấn công Huyết Tăng. Chính vì thế Huyết Tăng liền bị giữ chân lại.

“Chết tiệt!”

Gương mặt Cao Đạo sĩ dần méo mó khó coi.

Cảnh tượng này hoang đường đến mức ông không thốt nổi nên lời.³

Hắc Vân Bình Đoàn bị một tên võ giả đùa bốn một vô vô cùng đau đớn.

Bởi vì Phiêu Nguyệt lôi kéo các quân hùng nên hành động của Hắc Vân Bình Đoàn vốn phải thực hiện đều bị phá vỡ và ngăn chặn.

Hắc Vân Bình Đoàn có thể phát huy uy lực lớn nhất khi hợp lại thành một. Thế nhưng vì phải chiến đấu với các quân hùng, họ không thể nào hành động theo một trật tự có hiệu quả được.

Hơn nữa, hai trăm kỵ mã binh chủ chốt của binh đoàn cũng không thể dụng được. Hiện giờ họ đang đợi ở ngoài ô Thành Đô, chờ đồng liêu đẩy lùi Phiêu Nguyệt.

“Người!”

Cao Đạo sĩ lúc này đã bốc hỏa, ông ta dồn hết sức tung chương lực về phía Phiêu Nguyệt.

Đó chính là Vũ Hỏa Thần Chưởng (舞火神掌) tuyệt kỹ bí truyền của Cao Đạo sĩ. Ông ta dự đoán lần này Phiêu Nguyệt cũng sẽ tránh được.

Bởi vì chịu sự bốn cột từ Phiêu Nguyệt quá nhiều lần thế nên ông đã lường trước được chuyển động của Phiêu Nguyệt.

Chỉ là ông ta không thể bắt kịp tốc độ của hắn.

Lúc này Hứa Lan Châu nhanh chóng di chuyển đến nơi mà nàng ta đoán rằng Phiêu Nguyệt sẽ xuất hiện.

Sụt!0

Đột nhiên có thứ gì đó sụt qua không trung bay thẳng đến trước mặt Cao Đạo sĩ.

“Hộc!”

Cao Đạo sĩ hoảng sợ ngã người về phía sau.

Trong đầu ông không còn nghĩ nổi đến chuyện ngăn chặn, bởi lẽ đòn tấn công này quá đột ngột. Chính vì thứ này mà Vũ Hỏa Thần Chưởng của ông đã bị phân tán.

Công lực đáng lẽ phải được xuất ra hoàn toàn lại dội ngược vào người đánh vào tâm mạch.

Thứ vừa tấn công Cao Đạo sĩ chính là một chiếc phi đao.

Phi đao vẽ một quỹ đạo dài tựa như sinh vật sống cứ bám riết theo Cao Đạo sĩ.

“Ặc!”

Cao Đạo sĩ hét lên thất thanh.

Cánh tay trái của ông ta lúc này đã rơi phịch xuống đất.

Phi đao vô tình cắt ngang qua vai Cao Đạo sĩ.

“Cao Đạo sĩ!”

Hứa Lan Châu hét lên một tiếng rồi chạy nhanh về phía Cao Đạo sĩ. Lúc này, một phi đao khác lại xuất hiện trước mặt nàng ta. Phi đao thần tốc tấn công Hứa Lan Châu.

Thứ này chính là U Linh Chủ.

Phiêu Nguyệt điều khiển hai chiếc U Linh Chủ bằng hai sợi Thu Hồn Ti. Chiếc roi da của Hứa Lan Châu lúc này lẫn lộn

với Thu Hồn Ti.

Roẹt!

Lập tức roi da của Hứa Lan Châu bị cắt rời từng khúc một.

“Không được!”

Trước cảnh tượng khó tin đó, Hứa Lan Châu chỉ biết trợn tròn mắt.

Xoẹt!

Chính lúc này, U Linh Chủy liên bay đến sượt qua hông nàng ta. Quần áo lẫn da thịt đều bị cứa rách toạc, máu đỏ không ngừng tuôn ra.

“Hum!”

Hứa Lan Châu cố nén không hét lên, sau đó nàng vội vàng lùi về sau. Nàng nhanh chóng đảo mắt đuổi theo chuyển động của Phiêu Nguyệt.

Thế nhưng Phiêu Nguyệt đã biến mất tăm giữa chừng.

Hắn ta lại thi triển Hắc Lôi lần nữa.

Có điều lần này nơi mà Phiêu Nguyệt xuất hiện chính là trước mặt Cao Đạo sĩ.

Cao Đạo sĩ vừa bị mất một cánh tay hầy còn đang lảo đảo, không thể cảm nhận được chuyển động của Phiêu Nguyệt.

“Không được!”

Hứa Lan Châu gấp gáp hét lớn lên.

Cao Đạo sĩ giật mình ngẩng đầu nhìn về trước.

Ông ta không biết tự lúc nào, Phiêu Nguyệt đã đứng trước mặt mình. Hắn thu hồi Thu Hồn Ti và trực tiếp cầm U Linh Chủy trên tay.

“Dừng lại ngay!”

Tiếng hét của Trương Vũ Lượng vang lên từ phía chiến trường.

Sau khi hạ được đám quân hùng chặn phía trước, y nhanh chóng chạy đến chỗ Phiêu Nguyệt.

Y vươn tay cố gắng cứu Cao Đạo sĩ.

Trên tay Trương Vũ Lượng xuất hiện một thanh hắc thương.

Y lập tức thi triển Hắc Long Bạo Diệt (黑龍爆滅) - chiêu thức bí truyền của Trương Gia Cối Pháp (張家檜法) trứ danh thiên hạ.

Rầm!

Hắc thương xé toạc không khí hướng về phía Phiêu Nguyệt. Thế nhưng, Phiêu Nguyệt không hề để tâm mà dùng U Linh Chủy đâm vào sườn của Cao Đạo sĩ.

“Hum!”

Cao Đạo sĩ lúc này mặt đã biến sắc.

U Linh Chủy đang không ngừng xoáy sâu vào trong phổi ông ta.

Trước cơn đau đớn khủng khiếp lần đầu cảm nhận được trong đời, miệng Cao Đạo sĩ mỗi lúc một há rộng hơn.

Cao Đạo sĩ định nói gì đó, thế nhưng Phiêu Nguyệt liền dùng tay chặn miệng ông rồi đổi vị trí với Cao Đạo sĩ.

Cao Đạo sĩ bị đâm vào phổi, cả người liền mất hết sức lực không thể phản kháng được chút nào.

Lúc này, đòn tấn công của Trương Vũ Lượng nhắm thẳng vào người ông ta.

Rầm!

“Khực!”

Tiếng động rung chuyển cả đất trời cùng giọng hét của Cao Đạo sĩ đồng loạt vang lên.

Cao Đạo sĩ đã thay Phiêu Nguyệt hứng một thương của Trương Vũ Lượng.

Tâm lung Cao Đạo sĩ hiện giờ hệt như một tấm giẻ rách, da thịt rơi rụng hở cả xương. Ông ta hứng chịu vết thương chí mạng từ chính đồng liêu của mình.

“Không được!”

“Cao Đạo sĩ!”

Trương Vũ Lượng cùng Hứa Lan Châu đồng loạt chạy đến.

Phiêu Nguyệt liền quay đầu lại liếc nhìn bọn họ.

Ánh mắt lạnh lùng không chứa bất cứ cảm xúc nào của Phiêu Nguyệt xoáy sâu vào hai người họ hết như một chiếc phi đao.

“Cao Đạo sĩ!”

Đôi mắt Hứa Lan Châu đã giăng đầy tơ máu, tựa hồ nàng sắp chảy ra hai dòng huyết lệ.

Cho dù mỗi ngày đều cãi vã nhau, nhưng Hứa Lan Châu lại quý mến Cao Đạo sĩ hơn bất kỳ ai.

Bởi vì trong ba trăm năm mươi người của Hắc Vân Bình Đoàn, người hiểu rõ nàng nhất chính là Cao Đạo sĩ.

Hình ảnh Cao Đạo sĩ ngã xuống đã khiến nàng như mất đi lý trí.

Lúc này ngọn lửa oán giận trong nàng đã bùng lên đến đỉnh điểm, nàng muốn tấn công Phiêu Nguyệt ngay lập tức. Thế nhưng Phiêu Nguyệt đã phóng người ra xa rồi biến mất.

“Cao Đạo sĩ ông không sao chứ?”

Hứa Lan Châu nhanh chóng ôm lấy Cao Đạo sĩ. Thế nhưng, Cao Đạo sĩ lúc này đang trong tình trạng vô cùng nguy kịch.

“Hộc! Hộc!”

Cao Đạo sĩ không còn sức để trả lời, ông chỉ thở hộc hộc.

“Chết tiệt!”

Trương Vũ Lượng nghiêng chặt răng.

Bởi lẽ chính y đã khiến Cao Đạo sĩ thành ra nông nổi này.

Hứa Lan Châu nhìn Trương Vũ Lượng rồi hét toáng lên.

“Còn không mau đuổi theo hắn đi! Chúng ta phải giết được tên khốn đó!”

Nghe tiếng hét của nàng, Trương Vũ Lượng sức tỉnh phóng người về hướng Phiêu Nguyệt biến mất.

Hứa Lan Châu ôm Cao Đạo sĩ rồi nức nở.

“Cao Đạo sĩ! Ông đừng chết mà. Hức! Ông không được chết.”

Cao Đạo sĩ khó khăn đưa tay nắm lấy bàn tay Hứa Lan Châu.

“Nha đầu ngọc này! Ta chưa chết mà... ừm... sao lại... nói xui như thế? Ta còn chưa.... ư.”

Cao Đạo sĩ cavetemổ gắng gượng cười.

Rầm!

Lúc này đệ tử phái Thanh Thành đập cửa xông vào chỗ ở của Cửu Hòa Sư Thái.

“Lớn chuyện rồi ạ. Chương môn nhân.”

“Làm gì mà rùm beng vậy hả?”

Cửu Hòa Sư Thái trừng mắt nhìn đệ tử.

Người đệ tử bình thường luôn khép nép vậy mà lại không để tâm cứ tiếp tục nói. Bởi vì tình hình đang vô cùng cấp bách.

“Thành Đô hiện giờ đang vô cùng hỗn loạn ạ.”

“Ý con là sao?”

“Đã, đã xảy ra bạo loạn rồi ạ.”

“Bạo loạn?”

Cửu Hòa Sư Thái bắt giác đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi. Bởi vì hai từ ‘bạo loạn’ khiến bà cảm giác vô cùng bất an.

“Mau nói chi tiết tình hình cho ta nghe.”

“Chuyện là Hắc Vân Binh Đoàn đã ra tay bắt tên thích khách, hành động của họ đã kích động những võ giả kéo đến Thành Đô. Và rồi tên thích khách gây ra xung đột giữa người của Hắc Vân Binh Đoàn lẫn các võ giả...”

“Ha!”

Nghe đệ tử nói, Cửu Hòa Sư Thái liền thở dài một hơi.

Bà không ngờ chỉ vì một tên thích khách mà lại gây ra xung đột cho cả Hắc Vân Binh Đoàn và các quần hùng.

Người đệ tử tiếp tục nói.

“Hiện giờ trận chiến cứ ngày một lớn dần lên, kéo theo cả những môn phái vốn ủng hộ bốn phái.”

“Nếu vậy Thanh Minh Bang và những võ quán khác cũng bị kéo vào trận chiến này ư?”

“Vâng! Không chỉ thế, những môn phái về phe Thanh Thành cũng bị cuốn vào cơn huyết phong này nữa ạ.”

“Cái gì cơ?”

Cửu Hòa Sư Thái bày ra vẻ mặt khó tin.

Bà không thể tin cuộc hỗn loạn này lại xảy ra chỉ vì một tên thích khách cón con.

Lúc đó, Long Tuyết Lan đang ngồi đối diện Cửu Hòa Sư Thái đột nhiên lên tiếng.

“Sư phụ, người phải tin.”

“Ý con là sao?”

“Hắn ta đã đảo lộn hoàn toàn dự đoán của mọi người vào bảy năm trước và còn giết Vũ Quân Thương của phái Thanh Thành. Chính vì chuyện đó nên mối quan hệ giữa bốn phái Thanh Thành và bốn phái mới tòi tộ như hiện giờ.”

“Con muốn nói gì chứ?”

“Ý con chính là tất cả những chuyện này chính là một phần trong bức họa lớn mà hắn đã vẽ nên.”

“Bức họa lớn? Ý con là tên thích khách đang làm chủ thế cục này ư?”

“Thật sự chuyện đó đang diễn ra đấy ạ.”

“Con đừng nói nhảm nữa, mau ngồi đi.”

“Con không nói nhảm. Những việc đang xảy ra cho đến hiện giờ đã cho thấy hắn đáng sợ đến mức nào. Hắn không phải một tên thích khách tầm thường. Hắn là một kẻ đã thành thạo cách thức giết người của thích khách.”

“Tuyết Lan!”

Cửu Hòa Sư Thái nhíu mày rồi phát tay yêu cầu nàng dừng lại, nhưng Long Tuyết Lan vẫn không chịu ngừng.

“Nếu chúng ta không ủy thác ám sát Vũ Quân Thương, chuyện này đã không xảy ra rồi. Chẳng phải đó chính là trách nhiệm của chúng ta khi tạo ra một kẻ ghê gớm như thế sao ạ?”

“Vậy con muốn nói gì đây? Con muốn ta quỳ gối xuống trước mặt hấn rồi thỉnh tội ư?”

“Không ạ! Sư phụ tuyệt đối không được làm chuyện như thế. Ý con là người hãy cẩn trọng. Hấn ta sẽ không chịu dừng lại cho đến khi lấy được mạng của người đâu.”

“Hừm! Mười tên thích khách như hấn có kéo đến cũng không thể đụng vào sợi lông của ta.”

Cửu Hòa Sư Thái hừ lạnh.

Bà ta vốn không muốn nghe lời khuyên của Long Tuyết Lan. Bởi vì cảnh giới võ công của bà vốn thuộc vào hàng thượng thừa, còn là người đứng đầu phái Nga Mi - một trong những danh môn chính phái uy chấn giang hồ.

Nếu để chuyện chương môn nhân Nga Mi trốn chạy chỉ vì một tên thích khách đồn ra ngoài, tất cả đồng đạo trên giang hồ chắc chắn sẽ cười nhạo bà ta.

Long Tuyết Lan thở dài một hơi.

Nàng cũng nghĩ Cửu Hòa Sư Thái sẽ không nghe lời mình, nhưng nàng không ngờ bà ta lại cố chấp đến mức độ này.

Long Tuyết Lan nhìn Cửu Hòa Sư Thái với ánh mắt u sầu.

Dù là lúc nhận nàng làm đệ tử hay cả hiện giờ, vẻ uy áp của bà vẫn không thay đổi. Thế nhưng nàng không còn e sợ sư phụ như trước đây nữa.

Không biết có phải vì nàng đã quá quen thuộc hay vì nàng đã trưởng thành hơn, có điều bây giờ Long Tuyết Lan không nhất thiết phải đối đầu với sư phụ.

“Phù!”

Nàng cất tiếng thở dài lần nữa, chính lúc đó...

Đột nhiên cánh cửa bật mở, một đệ tử khác bước vào phòng.

Cửu Hòa Sư Thái tỏ vẻ cau kinh.

“Lại có chuyện gì nữa hả?”

“Thanh, Thanh Minh Bang thỉnh cầu giúp đỡ ạ. Họ giao chiến với Hỏa Long Bang nhưng hiện đang bị yếu thế.”

“Thanh Minh Bang ư?”

Cửu Hòa Sư Thái lúc này đã méo xệch cả mặt.

Thanh Minh Bang cũng là môn phái có giao tình với Nga Mi. Nếu ngó lơ an nguy của Thanh Minh Bang, những môn phái khác ắt sẽ không theo Nga Mi nữa.

Cửu Hòa Sư Thái nghiêng răng ken két. Bây giờ bà đành phải can thiệp vào trận chiến này, không thể trốn tránh thêm được nữa.

Bà siết chặt quái trượng rồi nói.

“Chúng ta phải làm dịu tình hình trước khi các đạo sĩ Thanh Thành nhúng tay vào. Toàn bộ đệ tử mang vũ khí theo ta.”

Và rồi, Cửu Hòa Sư Thái và phái Nga Mi cũng dần bị cuốn vào trận huyết phong khủng khiếp này.

Chap 81

Ngọn môi lửa do Phiêu Nguyệt đốt đã nhanh chóng lan rộng ra khắp Thành Đô.

Hắc Vân Binh Đoàn cùng các võ giả thi xung đột với nhau, còn Thanh Thành Phái phải đương đầu với những môn phái tới Thành Đô để giúp đỡ cho Nga Mi Phái.

Cuộc đối đầu của các võ giả với nhau trở nên đẫm máu, đâu đâu ở Thành Đô của lúc này cũng nhuộm màu sợ hãi. Những môn phái lân cận Thành Đô đã cố gắng chen vào cuộc chiến để trấn tĩnh tất cả nhưng bất thành.

Con diên lúc này đã lan đến tận những người dân thường chứ không có chỉ mỗi những võ giả nữa.

Lợi dụng hỗn loạn, một vài người đã bắt đầu cướp đoạt đồ đạc ở cửa hàng và ở những gia đình khá giả. Ban đầu chỉ là thiếu số, nhưng con số đó ngày càng tăng lên không ngừng theo cấp số nhân.

Những người chủ cửa hàng vốn yếu đuối nên phải thuê những võ giả khi cần dùng đến sức mạnh nay đã cầm dùi cui lao vào sống chết với đám côn đồ. Cảnh tượng ở những nhà khá giả cũng không khác là mấy.

Nếu là bình thường, chỉ cần họ vung một chút tiền đã có thể thuê được võ giả một cách dễ dàng, nhưng những võ giả ở Thành Đô lúc này chắc không rảnh rỗi để giúp đỡ bọn họ nữa.

Cuộc chiến khốc liệt giữa những người muốn cướp và những người bị cướp càng làm cho Thành Đô vốn đã hỗn loạn nay càng hỗn loạn hơn.⁵

Không một ai có thể tưởng tượng ra trị an ở Thành Đô có thể sụp đổ dễ dàng đến mức này.

Hệ thống an ninh kiên cố suốt hàng trăm năm qua giờ đã tan vỡ như một tòa lâu đài cát bị sóng đập vào.

Con cuồng loạn đã nuốt chửng lấy Thành Đô.

Nhưng nguồn cơn gây ra sự việc đã không còn ở Thành Đô.

Nhân lúc hỗn loạn, hắn đã thoát ra khỏi Thành Đô.

Và đã có một nam nhân săn đuổi theo hắn.

Đó chính là đoàn chủ Trương Vũ Lượng của Hắc Vân Binh Đoàn.

Y điên cuồng đuổi theo Phiêu Nguyệt, trên mặt y hiện rõ sát khí hung ác của một con ác quỷ.

‘Ta nhất định phải giết hắn.’

Tuy lúc nào trên môi của y cũng xuất hiện nụ cười thành thạo nhưng lúc này, khi thấy vết thương của Cao đạo sĩ, y đã hoàn toàn trở nên mất tỉnh táo rồi.

Vì Cao đạo sĩ không chỉ đơn thuần là một thuộc hạ của y mà còn là một người thầy đã dẫn dắt y từ khi y còn rất nhỏ.

Ý có thể trở thành đoàn chủ của Hắc Vân Binh Đoàn cũng là vì có Cao đạo sĩ hỗ trợ từ phía sau.

Vậy nên thường ngày, y rất cung kính với Cao đạo sĩ.

Sự phẫn nộ của Trương Vũ Lượng xé toạc cả bầu trời vì Cao đạo sĩ bị trọng thương bởi đòn tấn công của y.³

Nỗi phẫn nộ ấy hướng thẳng về Phiêu Nguyệt.

Dù gì Phiêu Nguyệt cũng phải bị giết chết, vậy nên Trương Vũ Lượng sẽ trao cho hắn một cái chết thật thê thảm.

Không biết là tình cờ hay may mắn, nơi mà Phiêu Nguyệt đang hướng đến chính là nơi là kỵ binh của Hắc Vân Binh Đoàn đang đợi sẵn.

Đặc trưng của kỵ binh chính là phải leo lên ngựa thì mới tối đa hóa được uy lực. Nhưng để kỵ binh tiến vào những con phố của Thành Đô là một việc khó khăn nên bọn họ phải đứng đợi ở tái ngoại.

Trương Vũ Lượng huýt một tiếng sáo thật dài. Ngay lúc đó, ở trong bóng tối đằng xa kia chợt xuất hiện một ngọn đuốc, ngọn đuốc ấy đột ngột chuyển động vẽ thành một hình tròn lớn.

Đó là tín hiệu của những người trong Hắc Vân Binh Đoàn gửi đến.

Trương Vũ Lượng lại huýt sáo thêm một lần nữa.

Âm thanh vó ngựa rung chuyển cả mặt đất vang lên trong đêm tối.

Hai trăm kỵ mã đồng thời di chuyển.6

“Người không còn nơi nào để chạy trốn nữa đâu. Bỏ cuộc đi.”

Trương Vũ Lượng hét lớn, y không ngừng vung cây thương về phía trước. Một làn thương khí ác liệt thổi về phía của Phiêu Nguyệt.

Ngay lúc đó, cơ thể của Phiêu Nguyệt bỗng lắc lư.

Phiêu Nguyệt không cần nhìn về phía sau nhưng vẫn có thể né được đòn tấn công của Trương Vũ Lượng hết như hắn có thêm một đôi mắt gắn ở đằng sau gáy vậy. Nhưng không chỉ dừng lại ở đó.

Ánh mắt của hắn xuyên qua bóng tối, hắn nhìn thấy rõ những kỵ mã binh đang lao đến bằng khí thế cực kỳ đáng sợ.

Kỵ mã binh là tập hợp hai trăm người được cấu thành nên từ những võ giả ở vùng tái ngoại.

Họ mới chính là chiến lực thực sự của Hắc Vân Binh Đoàn.

Võ công của họ tuy là có bị tụt lại so với những người khác trong Hắc Vân Binh Đoàn, nhưng một khi họ đã leo lên ngựa, uy lực thực sự của họ mới được thể hiện ra.

“Hãy!”

“Mục tiêu ở kia.”

Kỵ mã binh đồng loạt rút thương rồi nhắm thẳng vào mục tiêu.

Cây thương dài quả là một vũ khí hợp với kỵ mã binh nhất.

Và lý do Trương Vũ Lượng dùng thương cũng giống như vậy.

Lộc cộc!

Dù đang là ban đêm nên không thể thấy được rõ nhưng hai trăm nhân mã đang tạo nên một đám mây bụi cực kỳ lớn ở phía sau.

Mục tiêu của bọn họ chỉ có một, đó chính là Phiêu Nguyệt.

Hai trăm nhân mã lao như bay ập tới để giết chết Phiêu Nguyệt.²

Dù Phiêu Nguyệt có tài giỏi cỡ nào đi chăng nữa thì cũng phải bất lực trước hai trăm kỵ mã binh mà thôi.

Trương Vũ Lượng mặc định Phiêu Nguyệt sẽ bỏ chạy. Thế nhưng, Phiêu Nguyệt lại chạy về phía kỵ mã binh đang lao đến như thể đang cười cợt dự đoán của y vậy.

“Ta bắt đầu phát điên vì không thể giết được ngươi rồi đây. Mau giẫm chết hắn cho ta.”

Âm thanh của Trương Vũ Lượng vang vọng trong bầu trời đêm.

Kỵ mã binh tăng tốc độ nhanh hơn như thể để hồi đáp lời nói của Trương Vũ Lượng.³

Xoẹt xoẹt!

Những cây thương phóng thẳng về phía trước. Kỵ mã binh ở hàng cuối đã vận công và ném nó thẳng về phía Phiêu Nguyệt.

Dẫu trong bóng tối mịt mờ nhưng họ vẫn có thể nhắm chính xác vào người của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt thối bay cây thương đang bay về phía mình. Nhìn hắn chẳng khác gì một người muốn tự sát vậy.

“Hắn điên rồi!”

Trương Vũ Lượng thốt ra những lời văng tục, hắn bắt đầu cảm thấy căng thẳng.

Vì những gì mà hắn thấy ở Phiêu Nguyệt từ trước đến nay lúc nào cũng đi ngược lại hoàn toàn với dự đoán của hắn.

Và lần này cũng vậy.

Khi hàng chục cây thương sắp chạm đến người của Phiêu Nguyệt thì hắn lại biết mất khỏi tầm nhìn của tất cả mọi người chỉ trong chớp mắt.

Sau đó hắn lại hiện ra, nhưng nơi mà hắn đứng lúc này là trên đầu của kỵ mã binh ở tuyến đầu rồi.

Hắc Lô đã giúp hắn thu hẹp không gian trong chớp mắt để có thể di chuyển nhanh hơn.

Xoẹt!

U Linh Chủ đã xuất hiện.

“Vô vọng rồi.”

“Hãy!”

Tất cả kỵ mã binh đều cảm nhận được nguy kịch theo bản năng của một quân tinh nhuệ, họ vùng thương ra để bảo vệ cho bản thân.

Nhưng bọn họ đâu biết.

U Linh Chủ của Phiêu Nguyệt không đơn thuần chỉ là một thanh đoản đao.

Khi U Linh Chủ kết hợp cùng với Thu Hồn Ti, nó có thể thay đổi quỹ đạo theo chuyển động tay của Phiêu Nguyệt.

U Linh Chủ như những con lươn luồn lách giữa những cây thương cướp lấy mạng sống của hai người.

“Khục!”

“Khục!”

Đó chỉ mới là bắt đầu.

Phiêu Nguyệt dùng Hắc Lô để di chuyển.

Một chốc sau, hắn xuất hiện trên lưng con ngựa mất chủ. Hắn đứng trên lưng ngựa phóng U Linh Chủ ra.

Xoẹt xoẹt!

Âm thanh ón lạnh găm lên trong không khí.

“Ặc!”

“Khực!”

Tiếng thét ghê rợn lại tiếp tục vang lên.

“Bắt lấy hắn!”

“Chết tiệt!”

Chẳng mấy chốc, đoàn kỵ mã binh trở nên hỗn loạn.

Từ trước tới nay, bọn họ đã giẫm nát và dùng thương xuyên qua người không biết bao nhiêu kẻ địch, nhưng chưa có một ai dám lao vào kỵ mã binh bao giờ cả. Vì làm vậy chẳng khác gì tự sát.

Và Phiêu Nguyệt đang làm hành động mà bọn họ cho là điên rồ đó.

Phiêu Nguyệt đạp lên kỵ mã bằng tốc độ điên dại rồi thăm sát kỵ mã binh bằng U Linh Chủy.

Khi kỵ mã binh kịp vùng thương để tấn công Phiêu Nguyệt thì Phiêu Nguyệt đã giấu bản thân của mình đi rồi.

Bóng tối chính là vũ khí tối thượng của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt dùng Hắc Lôi để chuyển động trong bóng tối, ám sát bằng U Linh Chủy.

Phiêu Nguyệt đã phá vỡ hoàn toàn định kiến rằng đã là thích khách thì phải ẩn nấp rồi mới tấn công.

“Tên điên khùng kia, mau dừng lại!”

Tới lúc này, Trương Vũ Lượng mới sát nhập được với kỵ mã binh.

Y leo lên một con ngựa vô chủ rồi lao thẳng về phía Phiêu Nguyệt.

Vù vù!

Thương khí được phóng ra.

Y xoay cổ tay, thương khí xoay tròn rồi bay về phía Phiêu Nguyệt. Thế nhưng, thương khí của y không thể chạm vào Phiêu Nguyệt mà chỉ chạm được vào không khí.

Vì Phiêu Nguyệt đã bay đến hướng khác rồi.

Phiêu Nguyệt chuyển động giữa những con ngựa rồi trêu đùa cùng với kỵ mã binh.

Xoẹt!

Hai sợi Thu Hồn Ti gắn vào hai thanh U Linh Chủy tung hoành trong bóng tối. Đám kỵ mã binh đang chết dần chết mòn.

Điều nhảy chết chóc do thích khách Phiêu Nguyệt trình diễn gây xáo loạn kỵ mã binh đến thảm.

Giữa hỗn loạn, Trương Vũ Lượng gào thét trong vô vọng.

“Dừng lại đi! Ta bảo dừng lại mà. Tên khốn kiếp!”

“Chuyện gì thế? Phong cảnh hoang tàn này là sao đây...”

Cửu Hòa Sư Thái đứng thất thần một lúc nhìn về phía trước.

Thành Đô đang rực cháy.

Chuyện này không đơn thuần chỉ là linh cảm của bà ta nữa mà khắp nơi ở Thành Đô lúc này đang bùng cháy thật sự. Những kẻ cướp giờ cũng đã không còn cướp nữa mà chuyển qua phóng hỏa rồi.

Thành Đô vốn đã hỗn loạn giờ lại càng hỗn loạn thêm.

Những võ giả dữ dội lao vào nhau để chém giết lẫn nhau.

Đã có rất nhiều người đã phải ngã xuống, những thanh âm rên rỉ của những võ giả bị trọng thương vang lên đầy thảm thiết.

Máu của họ chảy ra làm ướt đầm cả mặt đất.

Địa ngục như đang mở ra trước mắt vậy.

Tất cả những chuyện này chỉ mới xảy ra một vài giờ trước mà thôi.

Không ai biết được sẽ có một ngày trung tâm của thành Tứ Xuyên là Thành Đô chỉ trong phút chốc đã có thể biến thành

địa ngục như thế này.

Long Tuyết Lan nói với Cửu Hòa Sư Thái.

“Sư phụ, chúng ta phải mau chóng cứu Thanh Minh Bang để nhanh chóng xoa dịu mọi chuyện thôi. Nếu để lỡ mất thời cơ thì mọi chuyện e là có khó thể mà giải quyết được.”

“Ta biết rồi.”

Lần này, Cửu Hòa Sư Thái đã chịu đồng tình với ý kiến của Long Tuyết Lan.

Tình hình hiện tại nghiêm trọng hơn bà ta nghĩ nhiều.

Trường hợp xấu nhất có thể là vị trí trung tâm của thành Tứ Xuyên là Thành Đô có thể sẽ bị trở thành một bãi chiến trường và không thể phục hồi được. Nếu vậy thì dẫu có giành thắng lợi trong cuộc giao chiến với Thanh Thành Phái, bà ta cũng chẳng nhận được gì cả.

Vậy nên bà ta nhất định phải ngăn chặn trường hợp xấu nhất đó xảy ra bằng mọi giá.

Cửu Hòa Sư Thái lớn giọng.

“Tất cả tấn công Hỏa Long Bang.”

“Hâyyyy!”

Cửu Hòa Sư Thái vừa hạ lệnh, đệ tử của Nga Mi Phái và Bách Hoa Môn lập tức lao về chiến trường nơi Thanh Minh Bang và Hỏa Long Bang đang giao chiến với nhau.

Bang chủ Hỏa Long Bang Pháo Sơn Hải ngỡ ngàng khi thấy Nga Mi Phái cũng tham chiến.

“Tất cả cẩn thận. Nga Mi Phái tới rồi.”

Trái ngược với dáng vẻ e dè của Pháo Sơn Hải, Bang chủ Thanh Minh Bang như được tiếp thêm sức mạnh hét lớn lên.

“Nga Mi Phái đã tới trợ trợ chúng ta rồi. Tất cả cố gắng lên nào.”

“Aaaaa!”

Tiếng hò hét của Thanh Minh Bang vang vọng khắp Thành Đô.

Sát khí của Thanh Minh Bang tăng lên khi được những võ giả của Nga Mi Phái hợp sức, khí thế của Hỏa Long Bang thì đang tắt dần.

“Tránh ra!”

Cửu Hòa Sư Thái dùng Quái Trượng quét sạch đám Hỏa Long Bang đang chắn đường mình rồi lao thẳng về phía Pháo Sơn Hải.

“Khực!”

“Ặc!”

Những người của Hỏa Long Bang bị Quái Trượng đánh bay ra tứ phía, chúng hét lên những tiếng thất thanh. Hình ảnh bọn chúng nằm dài trên mặt đất trông thật thảm hại.

Tay chân chúng gãy nát, xương ngực bị lọt xuống dưới. Dù có cứu được cũng phải sống trong cảnh tàn tật suốt phần đời còn lại. Thà rằng để bọn họ chết đi vẫn còn hơn.

Cửu Hòa Sư Thái đã thi triển thần công tuyệt học của Nga Mi Phái là Kim Quang Dao Pháp.

Chưa có ai thấy qua uy lực này bao giờ cả.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, hơn mười người của Hỏa Long Bang đã nằm co ro nên vũng máu.

Pháo Sơn Hải thấy cảnh đó liền chạy ra để cản Cửu Hòa Sư Thái lại.

“Ả ma nữ kia! Mau dừng tay lại ngay.”

“Ngươi cũng lớn mật thật đấy, Pháo Bang chủ. Dám gọi ta là ả ma nữ sao.”

Cửu Hòa Sư Thái nhìn chằm chằm vào Pháo Sơn Hải với ánh mắt dữ tợn.

Pháo Sơn Hải khúm núm trước khí thế cường mãnh của bà ta. Nhưng hắn hoàn toàn không có dấu hiệu của việc lùi bước.

Đúng là hắn có e ngại trước sức mạnh của Nga Mi Phái, nhưng dù gì hắn cũng là một Bang chủ. Nếu như thấy được bộ dạng yếu đuối của hắn thì những người trong Hỏa Long Bang

làm sao còn khí thế để chiến đấu nữa. Chính vì thế nên hắn đành phải mạnh dạn ra mặt.

“Mời bà im lặng và dẫn binh lực về cho. Đây là vấn đề giữa Hỏa Long Bang và Thanh Minh Bang. Không phải là chuyện mà Nga Mi Phái nên can thiệp vào.”

“Hừm! Pháo Bang chủ nói gì thế? Thanh Minh Bang và Nga Mi Phái có mối thâm giao ra sao ai cũng rõ, sao Bang chủ lại buông lời xằng bậy như thế kia? Có vẻ như Pháo Bang chủ hơi ngốc nghếch thì phải.”

“Ai bảo vậy? Chỉ là ta...”

“Câm mồm!”

Cửu Hòa Sư Thái cắt ngang lời Pháo Sơn Hải rồi lao vào tấn công.

Uỳnh!

“Khực!”

Pháo Sơn Hải vung đao chặn được đòn tấn công của Cửu Hòa Sư Thái. Nhưng Cửu Hòa Sư Thái cũng chỉ đang khởi động mà thôi.

Vù vù!

Bà ta thi triển Kim Quang Phong Pháp.

Kim Quang Phong Pháp lấy một trong những tâm công tối thượng của Nga Mi Phái là Vô Tướng Kim Quang Thần Công làm nền tảng nên có uy lực rất đáng sợ.

Pháo Sơn Hải chịu không nổi quá mười chiêu, cơ thể hắn bắt đầu đứng không vững.

Sắc mặt của Pháo Sơn Hải trở nên tái mét, máu từ miệng hắn chảy ra không ngừng. Dù chỉ mới bị va đập có mười lần nhưng hắn đã bị nội thương nghiêm trọng.

‘Võ công của ả ma nữ này đúng là đáng gờm.’

Pháo Sơn Hải cảm giác như cái chết đang tới thật gần.

Mặc dù hắn biết rõ giữa Hỏa Long Bang và Nga Mi Phái có sự khác biệt rất lớn nhưng hắn thực sự không ngờ, trình độ của bọn họ lại chênh lệch nhau đến mức này.

Bọn họ hoàn toàn mạnh ngoài sức tưởng tượng của hắn.

Giờ thì Pháo Sơn Hải đã biết, tại sao có rất nhiều môn phái trong giang hồ này lại sợ Nga Mi Phái như vậy rồi.

Uỳnh!

Mỗi khi bị Quái Trượng giáng xuống, hắn lại cảm giác như bản thân đang bị một thanh sắt đập vào người vậy.

“Khục!”

Cuối cùng, Pháo Sơn Hải không thể chịu nổi đòn tấn công nữa, hắn hộc ra máu.

“Khụ!”

Sức cạn dần, Pháo Sơn Hải khụy xuống. Quái Trượng của Cửu Hòa Sư Thái đang ở ngay trên đỉnh đầu hắn.

Bị Quái Trượng nhắm thẳng vào đầu thế này, chắc chắn đầu của Pháo Sơn Hải vỡ ra thành từng mảnh vụn.

Gương mặt Pháo Sơn Hải tối sầm.

“Dừng lại!”

Có ai đó nhảy lên trước mặt Pháo Sơn Hải.

Người đó vung kiếm để chặn Quái Trượng của Cửu Hòa Sư Thái lại.

Keng!

Cửu Hòa Sư Thái bị bật ra đằng sau.

Cửu Hòa Sư Thái bị đẩy ra xa khoảng mười bước, sau khi lấy lại được thăng bằng, Cửu Hòa Sư Thái bỗng cảnh giác đến kỳ lạ.

Đòn tấn công này ắt phải sử dụng hơn tám thành công lực.

Với sức mạnh đó, nó có thể nghiền nát một tảng đá lớn bằng ngôi nhà thành bột.

Võ giả đột nhiên nhảy vào không những không bị ảnh hưởng bởi đòn tấn công của Cửu Hòa Sư Thái mà có thể đẩy lùi được bà ta nữa.

Những người mang uy lực mạnh như thế ở thành Tứ Xuyên này hầu như chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

“Vũ Tịnh... Chân Nhân.”

Và vị đạo sĩ lạnh lùng đang đứng chắn trước mặt của Pháo Sơn Hải - Vũ Tịnh Chân Nhân là một trong số người ít ỏi đó.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 82

Ánh mắt Cửu Hòa Sư Thái mỗi lúc một đáng sợ hơn.

Sau trưởng lão Cao Diệp Chân Nhân uy chấn thiên hạ, Vũ Tịnh Chân Nhân chính là cao thủ tuyệt thế mạnh nhất của phái Thanh Thành.

Dù Cửu Hòa Sư Thái là chưởng môn nhân của Nga Mi đi chăng nữa, bà vẫn không dám xem thường Vũ Tịnh Chân Nhân.

“Đã lâu không gặp, Vũ Tịnh Chân Nhân!”

“Hân hạnh được diện kiến, Cửu Hòa Sư Thái!”

“Vậy sao? Ta lại không thấy vui vẻ gì cả.”

“Ta đã chờ bảy năm để gặp bà. Vậy mà bà không thấy vui sao?”

Giọng điệu Vũ Tịnh Chân Nhân lúc này đã bị bao phủ bởi hàn khí lạnh lẽo thấu xương.

Ánh mắt ông ta nhìn Cửu Hòa Sư Thái chỉ có địch ý khủng khiếp.

Vũ Quân Thương - tương lai của Thanh Thành đã mất mạng bởi tên thích khách nhận ủy thác từ chính Cửu Hòa Sư Thái.

Vũ Tịnh Chân Nhân yêu quý Vũ Quân Thương hơn bất kỳ ai, sau cái chết của hắn, ông vô cùng đau khổ và vật avetemplon với nỗi đau mất mát suốt mấy năm. Cảm giác mất mát nhanh chóng hóa thành phần nộ, và Cửu Hòa Sư Thái chính là nguồn cơn của tất cả sự phẫn nộ trong lòng ông ta.

Thế nhưng, cho dù Vũ Tịnh Chân Nhân sở hữu cảnh giới võ công vô cùng cao thâm cũng không thể đối đầu với toàn bộ

phái Nga Mi.

Vũ Tịnh Chân Nhân từng đề nghị sư huynh là Vũ Linh Chân Nhân dẫn dắt đệ tử tấn công Nga Mi.⁵

Thế nhưng Vũ Linh Chân Nhân lập tức bác bỏ lời đề nghị của ông ta.

Cho dù Nga Mi có gây ra tội ác tày trời thế nào đi chăng nữa, Vũ Linh Chân Nhân vẫn không khỏi cảm thấy áp lực vì đôi nên cùng mang danh là danh môn chính phái.

Vũ Tịnh Chân Nhân vô cùng thất vọng trước vị sư huynh thiếu quyết đoán như thế.

Ông ấy quyết định giam mình tu luyện võ công, mọi chuyện ông làm đều chỉ để trả thù Cửu Hòa Sư Thái.

Có điều, Cửu Hòa Sư Thái hết như một con cáo già không bao giờ rời khỏi núi Nga Mi.

Vũ Tịnh Chân Nhân vốn đã muốn từ bỏ cảm giác thất vọng ngày một lớn, ấy vậy mà ông ta vẫn cố chấp kiên trì đến tận bây giờ.

Cứ như thế, bảy năm ròng trôi qua.

Cuối cùng, Vũ Tịnh Chân Nhân cũng đã chờ được đến lúc đối mặt với người mà ông vô cùng khao khát muốn gặp.

Đó chính là Cửu Hòa Sư Thái.

Trước một Vũ Tịnh Chân Nhân không hề che giấu khí thế, Cửu Hòa Sư Thái thoáng cau mày. Bà ta cảm nhận được cỗ khí thế Vũ Tịnh Chân Nhân tỏa ra không hề bình thường chút nào.

Cửu Hòa Sư Thái không thể tin thứ khí thế âm u ấy lại tỏa ra từ kẻ tu luyện võ công phái Thanh Thành, môn phái chính tông đạo gia như thế.

3

Cửu Hòa Sư Thái lên tiếng.

“Ta nghĩ Đạo trưởng vừa giác ngộ ra điều gì mới mẻ nhỉ. Ta cảm nhận được thứ khí thế vô cùng kỳ lạ mà trước nay chưa

từng thấy từ Đạo trưởng đây.”⁶

“Giác ngộ ư? Ta chỉ học thêm vài điều mới mẻ thôi.”

“Ta không nghĩ Cửu Hòa này là bách đại tinh thâm (博大精深) không rõ võ công của phái Thanh Thành đến vậy. Có điều, ta tự hào bản thân cũng khá rõ võ công Thanh Thành, nhưng có năm mơ cũng không ngờ các vị đây lại che giấu thứ võ công phát ra khí thể u ám thế này.”

Cửu Hòa Sư Thái tỏ ý mỉa mai rằng Vũ Tịnh Chân Nhân đã tu luyện loại võ công không phù hợp với phái Thanh Thành, thế nhưng về mặt ông ta vẫn không hề thay đổi.

“Đừng lấy thước của bà mà đo cho Thanh Thành. Bầu trời Thanh Thành rộng hơn bầu trời Nga Mi của bà nhiều.”

“Hừm! Ta không biết Thanh Thành các người có gì mà tài giỏi vậy chứ.”

“Bây giờ ta sẽ sớm cho bà biết. Thanh Thành mà bà tùy tiện đụng vào xuất sắc thế nào, và đáng sợ ra sao.”

“Aha! Tài cán như vậy nên mới bị một tên thích khách bốn cọt ư?”

“Thích khách?”

Nghe thấy câu nói bất ngờ thốt ra từ miệng Cửu Hòa Sư Thái, Vũ Tịnh Chân Nhân thoáng cau mày.²

Hai từ ‘thích khách’ vang lên khiến tâm trạng Vũ Tịnh Chân nhân càng khó chịu hơn.³

“Ý bà là gì? Thích khách là sao?”

“Tên tiểu tử mà ngươi bảo đã xử lý ở Không Động vẫn còn sống.”⁰

“Bà đừng nói dối. Hắn đã chết rồi.”

“Ngươi đã xác nhận thi thể chưa?”

“...”

“Xem kìa. Ngươi vẫn chưa xác nhận đúng không? Vậy nên hắn mới gây ra cố sự ngày hôm nay đây.”

Cửu Hòa Sư Thái lập tức chỉ trích Vũ Tịnh Chân Nhân.

Thế nhưng Vũ Tịnh Chân Nhân vốn không để tâm đến lời trách cứ từ Cửu Hòa Sư Thái.

“Vậy là hắn vẫn còn sống ư?”

“Đúng thế! Chính hắn đã giết chết Tiểu Môn chủ của Lôi Âm Môn, kích động Thanh Thành và Nga Mi dẫn đến cái chết của Tinh Hoa đệ tử ta.”

“Nếu lời bà nói là thật, chúng ta đã bị tên thích khách đó bốn cột rồi.”

“Đương nhiên! Vậy nên ân oán giữa hai phái hãy để sau hẵng giải quyết.”

“Ta từ chối.”

Vũ Tịnh Chân Nhân ngay lập tức từ chối đề nghị của Cửu Hòa Sư Thái. Bà ta liền tròn tròn mắt hỏi lại.

“Ý ngươi là ngươi sẽ không bắt tên thích khách đã giết đệ tử mình sao?”

“Nếu tên khốn đó còn sống, hắn nhất định phải chết trong tay ta.”

“Nhưng tại sao?”

“Chẳng phải kẻ thật sự xúi giục hắn đang đứng trước mặt ta sao? Làm sao ta có thể bỏ lỡ cơ hội ngàn năm có một này chứ?”

“Hừm! Đúng là đạo sĩ Thanh Thành, suy nghĩ phiến diện. Chỉ vì ân oán nhỏ nhoi mà coi thường kẻ địch thật sự.”

“Câm miệng cho ta! Cửu Hòa Sư Thái. Bà đừng có bốn cột ta bằng cái lưỡi không xương gian xảo đó. Ta sẽ cắt lưỡi lão già nhà bà để bà không thể đưa ra yêu cầu lần nữa.”

Khí thế của Vũ Tịnh Chân Nhân lập tức vọt lên càn quét xung quanh như vũ bão.

“Hộc!”

Pháo Sơn Hải đang đứng phía sau Vũ Tịnh Chân Nhân lập tức ngã phịch lẫn lộn trên đất.

Ông ta nhìn Vũ Tịnh Chân Nhân bằng ánh mắt vô cùng khiếp đảm.

“Vũ Tịnh Chân Nhân là đệ nhất cao thủ của Thanh Thành, lời này quả nhiên không phải nói suông.”

Pháo Sơn Hải là người đứng đầu của một môn phái, thế nhưng ông lại cảm thấy sợ hãi trước khí thế khủng khiếp mà Vũ Tịnh Chân Nhân bộc phát lúc này.

Chỉ bấy nhiêu đã đủ chứng minh Vũ Tịnh Chân Nhân đáng gờm đến mức nào.

Vũ Tịnh Chân Nhân tiến về phía Cửu Hòa Sư Thái rồi hét lớn.

“Thanh Thành Thất Kiếm hãy giúp Hỏa Long Bang đánh đuổi lũ Nga Mi vô sỉ này cho ta.”

“Xin tuân lệnh.”

Sau khi đồng dạc đáp lời, bảy đạo sĩ từ đâu bước lên phía trước.

Đám người tỏa ra khí thế vô cùng sắc bén đó chính là Thanh Thành Thất Kiếm do Vũ Tịnh Chân Nhân đích thân chỉ dạy.

Bảy thanh kiếm đại diện cho Thanh Thành lập tức tấn công đệ tử Nga Mi.

Vù!

Tiếng vũ khí va chạm vang lên khắp mọi nơi.

Mặc dù chỉ có bảy người, nhưng sức ảnh hưởng của họ đã khiến cho tình hình trận chiến trở nên vô cùng căng thẳng.

“Phái Thanh Thành đang tương trợ cho chúng ta. Tất cả cố gắng lên.”

“Ha!”

Các cao thủ Hỏa Long Bang như được tiếp theo sức mạnh, trái lại, võ giả Nga Mi lúc này đã vô cùng hoảng loạn.

Cuộc chiến giữa những võ giả luôn tùy thuộc vào khí thế đôi bên, phía nào chiếm thế thượng phong, dòng chảy đương nhiên sẽ xuôi về bên đó.

Và hiện giờ Thanh Thành Thất Kiếm chính là người đang làm chủ dòng chảy ấy.

Sau khi nhìn quanh một lượt, sắc mặt Cửu Hòa Sư Thái lúc này hệt như hung thần ác sát. Dù không như thế, với vẻ ngoài

như một con quạ đen cũng khiến bà trông cực kỳ đáng sợ.

“Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt. Vũ Tịnh Chân Nhân.”

“Ta là người nên nói câu đó mới phải. Con quạ già của núi Nga Mi.”

“Sao ngươi dám ăn nói ta như vậy hả? Ta tuyệt đối không tha thứ cho ngươi.”

Cửu Hòa Sư Thái lúc này trong lòng như có ngàn con sóng phần nổi, bà xông về phía Vũ Tịnh Chân Nhân.

Ầm!

Quái tượng của bà xé toạc không trung phun ra hàng chục ảo ảnh. Thứ bà ta vừa thi triển chính là tuyệt chiêu Kim Quang Phong Pháp.

Trước khi quái tượng kịp chạm tới, áp lực khủng khiếp đã đè nặng lên Vũ Tịnh Chân Nhân. Đó chính là uy lực của Kim Quang Phong Pháp.

Xoẹt!

Thế nhưng, Vũ Tịnh Chân Nhân lập tức phá tan khí thế khổng lồ đó chỉ bằng một nhát kiếm.

“Hãy lấy cái chết của ngươi mà đền tội đi.”

Vũ Tịnh Chân Nhân xông thẳng về phía Cửu Hòa Sư Thái.

Ầm!

Khi hai người va chạm mạnh, khí lực bộc phát càn quét xung quanh như vũ bão.

Lúc này Long Tuyết Lan cũng đang một mình đối đầu với Thanh Thành Thất Kiếm.

Vạt áo Long Tuyết Lan tung bay phấp phới trước luồng khí lực khủng khiếp.

‘Không ổn chút nào!’

Tình hình ngày càng nhanh chóng thay đổi đến mức không lường trước được.

Toàn bộ Thành Đô đã chìm vào cơn huyết phong khủng khiếp.

Thậm chí không ai đoán trước được cơn huyết phong ấy bao giờ mới kết thúc.

‘Phiêu Nguyệt!’

Nàng nhìn lướt qua chiến trường tựa hồ muốn truy tìm gã nam nhân là căn nguyên của tất cả chuyện này. Thế nhưng nàng không hề thấy vết tích của Phiêu Nguyệt nơi đâu.

‘Hắn lại muốn bày trò gì nữa đây chứ?’

Chỉ tưởng tượng thôi đã khiến nàng phải nổi cả gai ốc.

“Hư ư ư!”

“Khư!”

Giữa trận chiến lúc này vang lên tiếng hô hấp dồn dập.

Đó chính là tiếng thở dốc của kỵ mã binh thuộc Hắc Vân Binh Đoàn.

Tình trạng của đám kỵ mã binh vô cùng thảm hại.

Trong số hai trăm kỵ mã binh, một phần ba đã chết hoặc trọng thương không thể cử động được, số còn lại hoặc bị thương hoặc hít thở vô cùng khó nhọc.

“Sao có thể... hắn ta chỉ là một tên thích khách cón con...”

Trương Vũ Lượng nhìn quanh với ánh mắt khó tin.

Đến tận bây giờ họ đã trải qua vô số trận chiến, nhưng đây là lần đầu tiên phải chịu tổn thất nặng nề thế này.

Việc nuôi dưỡng và duy trì kỵ mã binh vốn là chuyện vô cùng khó khăn.

Kỵ mã binh vốn quen với phép tắc, không hợp với những võ giả vốn tự do tự tại trên giang hồ.

Chính vì thế, Trương Vũ Lượng phải chiêu mộ võ giả tái ngoại thay vì võ giả Trung Nguyên để duy trì kỵ mã binh.

Để duy trì được đám người này phải tiêu một số tiền khổng lồ, vậy mà chỉ vì một tên nhãi ranh mà họ phải chịu thảm cảnh thế này. Đối với Trương Vũ Lượng, đây là đả kích vô cùng nặng nề.

Phiêu Nguyệt chính là thiên địch của đám kỵ mã binh.

Hắn ta không trực chiến với bọn họ mà chỉ lẩn trốn một cách hèn nhát, gây ra hỗn loạn và lợi dụng nó để ra tay hành sự.

Việc kết hợp Hắc Lôi hòa vào bóng tối hết sức hoàn hảo khiến người khác không khỏi khiếp hãi, có mở to mắt đến cỡ nào cũng không thể theo kịp quỹ đạo của hắn.

Hắn không phải là thứ mà các kỵ mã binh có thể săn được.

U Linh Chủy và Thu Hồn Ti của hắn như lưỡi hái tử thần gặt lấy mạng sống của kỵ mã binh như gặt lúa trên đồng.

Trương Vũ Lượng cố gắng vật lộn để ngăn chặn Phiêu Nguyệt, nhưng đến y cũng không thể làm gì hơn.

Chuyển động của Phiêu Nguyệt hết như một con rắn.

Chỉ cần sơ hở một li, con rắn ấy sẽ trườn đến siết lấy hơi thở của đám kỵ mã binh.

Hành động của Phiêu Nguyệt từng chút từng chút một phá vỡ tâm lý vốn vững như bàn thạch của Trương Vũ Lượng. Mỗi một kỵ mã binh ngã xuống là một lần mảnh gạch trong bức tường ấy lại đổ xuống.

Lúc này, Phiêu Nguyệt tạm ngưng một lát để ổn định chân khí.

Trong bóng tối dày đặc, gương mặt trắng nõn nà cùng đôi đồng tử đỏ ngầu hiện lên. Hắn khẽ nhếch đôi môi đỏ mọng cùng thần thái quái dị khiến Phiêu Nguyệt hắn hiện giờ không còn giống một con người nữa.

“Tử.. thần (死神) ư?”

Trương Vũ Lượng vô thức lâm bảm.

Trương Vũ Lượng y là người đã vượt qua bao nhiêu hiểm nguy, sống mà không biết đến hai từ ‘sợ hãi’. Ấy vậy mà ngay lúc này đây, trong lòng y dấy lên cảm giác kinh sợ tột cùng.

Y không ngờ bản thân lại cảm nhận được thứ cảm xúc này chỉ vì một tên thích khách.

Lòng bàn tay y lúc này đã siết chặt, mồ hôi túa ra như tắm.

Trương Vũ Lượng cố gắng xua tan nỗi sợ hãi đang bao trùm lấy tâm trí y, y hùng hồn lên tiếng.

“Đối thủ của người chính là ta đây. Người đừng lẩn trốn một cách hèn nhát nữa. Phiêu Nguyệt!”

Nghe tiếng hét của Trương Vũ Lượng, ánh mắt Phiêu Nguyệt liền hướng về phía y.

Đôi mắt Phiêu Nguyệt lúc này ánh lên ánh sáng đỏ rực vô cùng quý dị. Thứ ánh sáng ấy hết như đôi mắt của một con rắn đang rình con mồi của mình.

Mặc dù hắc đã giết rất nhiều người, nhưng trong lòng hắc không hề lung lay chút nào.

Chính Hắc Vân Binh Đoàn đã nhắm đến hắc đầu tiên.

Về bản chất, hắc và Hắc Vân Binh Đoàn hoàn toàn khác nhau.

Khác nhau về cách ra tay giết người và cái giá nhận về cho hành động của mình.

‘Mà, khác nhau ư? Ta vẫn chưa nhận được bất kỳ cái giá nào mà.’

Dù sao hắc cũng không quan tâm.

Dù thế nào đi nữa, hắc ắt sẽ phải nhận một cái giá nào đó cho cuộc chiến này.

Trận chiến vốn không phải do hắc bắt đầu.

Càng không phải bắt đầu vì hắc muốn như thế.

Ấy vậy mà, khi trận chiến đi đến hồi kết, có khi cũng là cái kết cho chính hắc.

Đột nhiên ánh mắt Phiêu Nguyệt hướng về Thành Đô.

Ánh lửa đang bùng lên ở khắp mọi nơi.

Đó chính là bằng chứng cho thấy cuộc hỗn loạn đã lên đến đỉnh điểm. Bản chất con người vốn là như thế.

Hầu như mọi người đều sống và tuân theo quy tắc hà khắc, nhưng vài người lại xem phép tắc đó chính là xiềng xích và cảm thấy bức bối vì những thứ quy củ rườm rà ấy.

Việc Phiêu Nguyệt làm chỉ là tạo ra bầu không khí để những người đó bộc lộ hết bản chất của mình mà thôi.

Ban đầu là số ít, nhưng việc làm của họ dần dà lan truyền mạnh mẽ rồi thu hút cả những người xung quanh.

Họ kết thành một nhóm, quên đi nỗi sợ hãi, vứt bỏ lý trí và điên cuồng bộc phát bản tính.

Đây chính là nguyên cớ cho cuộc đại hỗn loạn nơi Thành Đô này.

Dù là võ giả, dù là lương dân bách tính, không phân biệt ai với ai, tất cả đều phát rồ lên vì lợi ích của bản thân.

Trương Vũ Lượng lại hét lớn.

“Giờ ngươi đã thấy thỏa mãn chưa? Tên điên rồ. Ta đã từng nghe nhiều người bảo ta điên, nhưng so với ngươi ta chẳng qua chỉ là tên nhãi nhép thôi. Ngươi còn dám khiến Thành Đô rơi chìm vào đại loạn thế này cơ mà.”

Y thật lòng cảm thấy phần nộ với Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt chính là cực ác (巨惡) thật sự.

Kẻ ác thì phải bị tiêu diệt.

Trương Vũ Lượng đã quyết định sẵn số phận cho Phiêu Nguyệt.

“Ta nhất định sẽ tự tay lấy cái mạng chó nhà ngươi, Phiêu Nguyệt! Dù ta phải trả giá thế nào đi nữa.”

“Ta không hiểu được.”

“Ngươi đang nói nhảm gì thế?”

“Ý ta là ta đã làm gì tồi tệ đến mức ngươi phải nói ra những lời này chứ.”

“Hãy nhìn việc ngươi làm đi. Chỉ vì một mình ngươi mà toàn bộ Thành Đô đều chìm trong biển máu cả rồi.”

“Con người đều sống như thế cả mà.”

“Cái gì?”

“Đó chẳng phải là giang hồ sao? Ngươi, Thanh Thành, Nga Mi, đều sống như vậy cả. Nhưng tại sao chỉ có mình ta phải hứng chịu những lời chỉ trích đó chứ?”

Phiêu Nguyệt thật sự tò mò.

Để Thanh Thành và Nga Mi có được quy mô và danh tiếng như ngày hôm nay, có bao nhiêu người đã phải ngã xuống rồi chứ?

Trong hàng trăm năm qua, số người hy sinh nhiều đến mức không thể đếm xuể, tất cả chỉ để trở thành đồng phân bón cho họ trưởng thành và lớn mạnh.

Hắc Vân Binh Đoàn cũng thế.

Để duy trì một nhóm lãnh nhân 350 người, họ phải giết gấp 10 lần số người như vậy.

Tất cả những gì hắc làm chỉ là ném cho họ một môi lửa. Thứ nuôi dưỡng môi lửa đó là lòng tham và danh vọng. Nếu họ thật sự đến đây với mục đích đơn thuần, thảm cảnh hôm nay chắc hẳn đã không xảy ra.

Đây chính là tái hiện cảnh tượng của bảy năm về trước.

Chỉ có một thứ thay đổi, chính là Phiêu Nguyệt đã không còn là con môi cho bọn họ săn đón nữa.

Hắc sẽ đuổi theo những kẻ đã khiến hắc trở thành như hôm nay, đuổi chúng đến tận cùng của địa ngục rồi siết lấy cổ chúng.

Đó chính là cách Phiêu Nguyệt chiến đấu.

Trương Vũ Lượng không hiểu cũng chẳng sao.

Từ trước đến nay, hắc vẫn sống như vậy và đương nhiên sau này hắc vẫn sẽ tồn tại như thế.

“Ngươi đúng là một tên khốn điên rồ mà.”

Trương Vũ Lượng nghiêng rằng, sau đó y lập tức xông tới tấn công Phiêu Nguyệt.

Bản năng của y đang khê thì thâm với y.

Nếu bây giờ y không loại bỏ Phiêu Nguyệt, hậu quả sau này ắt sẽ vô cùng khó lường, tai ương lớn hơn nhất định sẽ xảy ra.

Chap 83

Trương Gia Cối Pháp phát huy uy lực lớn nhất khi ở trên ngựa.

Độ nặng của cơ thể kết hợp với sức bật của ngựa sẽ nâng cao uy lực của Cối Pháp.

Điều đó có nghĩa là, uy lực của Trương Gia Cối Pháp sẽ bị giảm đi một nửa khi không cưỡi ngựa.

Đó không phải là vấn đề của chỉ riêng Trương Vũ Lượng.

Mà còn là điểm yếu của tất cả mọi người trong kỵ mã binh.

Khi đối đầu với những kỵ mã binh của Hắc Vân Binh Đoàn, Phiêu Nguyệt đã nắm bắt được điểm yếu của bọn họ. Vậy nên hắn không hề giữ khoảng cách với bọn họ mà ngược lại còn lao vào giữa đám kỵ mã binh để tạo ra một cuộc hỗn loạn.

Nếu là một thích khách thông thường tuyệt đối sẽ không bao giờ dùng đến phương pháp này.

Hầu hết những thích khách chỉ phân định thắng bại trong một đòn duy nhất chứ không đòi hỏi nào lại tự mình tạo ra một cuộc hỗn chiến như thế này.

Vì bọn họ không đủ năng lực, hoặc những cuộc chiến như thế khác xa với bản chất của bọn chúng.

Đó là một cách thức mà chỉ có duy nhất một người như Phiêu Nguyệt mới có thể làm được trong giang hồ.

Tuy Trương Vũ Lượng cũng là một võ giả lão luyện có nhiều kinh nghiệm, nhưng y đã bị cuốn theo ván cờ do Phiêu Nguyệt đặt ra và đánh mất đi cả lý trí của mình.

Vù vù!

Cây thương của Trương Vũ Lượng phóng ra thương khí sắc bén. Nhưng Phiêu Nguyệt như một con rắn uốn lượn né khỏi đòn tấn công của Trương Vũ Lượng một cách dễ dàng.

Xà Hình Bộ mô phỏng lại chuyển động của rắn giúp cho Phiêu Nguyệt có thể luôn lách khắp mọi nơi, mọi kẽ hở dù kẽ hở đó chỉ nhỏ bằng một lỗ kim khâu.

Đòn tấn công của Trương Vũ Lượng tuy là có uy lực nhưng vẫn còn thô kệch.

Mà đa số những võ công được dùng trên chiến trường cũng thế.⁵

Tuy có uy lực, nhưng thiếu độ tinh tế.

Đó chính là điểm khác biệt giữa võ công của những danh môn chính phái và võ công của những lãnh nhân.

Khác với võ công của danh môn chính phái được hoàn thiện trong một thời gian dài, võ công của lãnh nhân đâu đâu cũng thấy được nhược điểm.

Và đôi mắt của Phiêu Nguyệt có thể thấy được rõ từng điểm yếu trong đó.

Đó cũng là nhờ trình độ võ công của Phiêu Nguyệt ngày một nâng cao.

Những năm tháng ở cùng rắn đã khai hóa phần lớn khả năng mà Phiêu Nguyệt đang có.

Phiêu Nguyệt một mặt đối đầu với Trương Vũ Lượng nhưng hãn vẫn không bỏ lỡ từng chuyển động của kỵ mã binh.³

Kỵ mã binh đã muốn đến tương trợ cho Trương Vũ Lượng bằng mọi giá nhưng Phiêu Nguyệt tuyệt đối không để lộ sơ hở để bọn họ có thể làm điều đó.

Xoè xoẹt!

Hai thanh U Linh Chủy tung hoành ngang dọc.

Những diệu kỹ mà chỉ có thể luyện được Lưỡng Nghi Tâm Công của phái Võ Đang mới có thể thi triển được được Phiêu Nguyệt thi triển một cách dễ dàng.

“Người chỉ định tránh né mãi như một con lươn thế thôi sao? Như thế mà là bậc trượng phu à?”

Trương Vũ Lượng chế giễu Phiêu Nguyệt khi thấy hãn chỉ tránh né mà không đối diện trực tiếp với mình.

Y định khiêu khích Phiêu Nguyệt làm cho Phiêu Nguyệt tức giận và khiến cho hãn có thể đối đầu trực diện với y. Nhưng Trương Vũ Lượng rõ ràng là không biết gì về Phiêu Nguyệt cả.

Phiêu Nguyệt có thể cụp đuôi và chạy trốn bất cứ khi nào chỉ để sinh tồn.

Chút khiêu khích nhỏ nhoi này sao có thể kích động và khiến cho Phiêu Nguyệt mất trí được.

Có bị ăn chửi bao nhiêu, Phiêu Nguyệt cũng chẳng thêm quan tâm.

Hắn có bị giễu cợt cả ngày cũng chẳng sao.

Vì chuyện đó không quan trọng.

Điều thực sự quan trọng chính là có được kết quả mong muốn sau khi nhẫn nhịn chịu đựng.

Phiêu Nguyệt tập trung thêm công lực vào U Linh Chủy.

Lúc đó, Thu Hồn Ti vô hình tỏa sáng vào lộ diện.

Thu Hồn Ti lúc này trông thực đẹp.6

Từng chuyển động của hai sợi Thu Hồn Ti lúc này có thể gọi là nghệ thuật.2

Xoẹt!

“Khục!”

“Ặc!”

Đúng như cái tên, Thu Hồn Ti lúc này đang tung hoành thu gom linh hồn của kỵ mã binh. Còn để lại một vết thương sâu trên cây thương của Trương Vũ Lượng.

Trương Vũ Lượng cảm giác như Phiêu Nguyệt vẫn chưa thể hiện hết năng lực của mình. Hắn ta giống như đang tiết kiệm toàn lực để kéo dài thời gian vậy.

Nếu hắn dùng toàn thực để đối đầu với kỵ mã binh thật, thì hắn không có lý do để lộ ra Thu Hồn Ti để làm gì.

Không rõ làm như thế thì uy lực có tăng lên không, nhưng một khi đã để lộ ra hình thể như thế kia thì bọn chúng vẫn có đủ thời gian để phòng bị rồi.

Vấn đề là Phiêu Nguyệt cũng biết điều đó.

Phiêu Nguyệt làm gì có chuyện truyền khí vào Thu Hồn Ti và để lộ vũ khí của bản thân ra cho toàn thiên hạ thấy mà không

có lý do gì được.

“Rốt cuộc ngươi đang mưu đồ chuyện gì?”

Phiêu Nguyệt không trả lời.³

Thay vào đó, Phiêu Nguyệt lại truyền thêm công lực vào Thu Hồn Ti giúp cho ánh sáng tỏa ra từ nó càng ngày càng sáng chói hơn.

Chính là lúc đó;

Cùng lúc đó.

Một đoàn người chạy ra khỏi Thành Đô.

“Trước mặt ta mà ngươi dám bỏ chạy sao? Cữu Hòa Sư Thái.”

“Hừ! Có ai chạy trốn đâu chứ? Tên cố chấp.”

Hai người cãi nhau kịch liệt và trao cho nhau những lời độc địa đó chính là Vũ Tịnh Chân Nhân và Cữu Hòa Sư Thái.

Phía sau bọn họ là những võ giả của Thanh Thành Phái và Nga Mi.

Cuộc giao chiến của Vũ Tịnh Chân Nhân và Cữu Hòa Sư Thái làm cho con phố trở nên hoang tàn.

Cuộc chiến giữa hai cao thủ hoàn toàn khác biệt với nhau tạm thời xoa dịu được cuộc hỗn loạn ở Thành Đô lúc này.

Không hổ danh là những cao thủ đại diện cho thành Tứ Xuyên. Võ công của họ thực sự rất tuyệt vời.

Cao thủ đại diện cho Thanh Thành Phái là Vũ Tịnh Chân Nhân sở hữu kiếm công tuyệt hảo, cả Cữu Hòa Sư Thái cũng am tường về võ công của Nga Mi Phái khác với tính cách kỳ quái của mình.

Vậy nên, họ khó có thể phân thắng bại chỉ qua một cuộc chiến được, và thế là cuộc chiến kéo dài. Thiệt hại của Thành Đô ngày càng lớn.

Việc này là gánh nặng đối với cả hai.

Bọn họ nhất định phải nắm được trong tay quyền bá chủ của Thành Đô thì mới có thể thống trị thành Tứ Xuyên này được. Nếu cứ phá hủy những con phố của Thành Đô như thế này thì dân chúng sẽ quay lưng lại với bọn họ mất.

Thế là cả hai ngằm đồng ý di chuyển đến nơi khác.0

Đó là lý do tại sao họ lại rời khỏi Thành Đô.

Các đệ tử của Thanh Thành Phái và Nga Mi Phái cũng đi theo bọn họ, những võ giả còn lại cũng di chuyển theo hết như bọn họ đã bị mê hoặc bởi một thứ gì đó vậy.

“Cái gì thế?”

“Thứ đó là?”

Thứ đập vào mắt bọn họ đầu tiên một sợi chỉ lấp lánh trong bóng tối, đó chính là Thu Hồn Ti.

Hình ảnh Thu Hồn Ti di chuyển tứ tung hết như ngọn hải đăng đang dẫn dắt những con thuyền trên biển tăm tối vậy.

Thu Hồn Ti di chuyển càng nhanh thì lại có âm thanh kỳ quái vang lên từ xa trong đêm tối.

Vù vù!

Âm thanh kỳ quái do Thu Hồn Ti lao vút trong không khí đã thu hút được bọn họ.

Không biết chừng, trong Thu Hồn Ti có chứa một thứ ma lực có thể thu hút được con người cũng nên.

“Người đó là...?”

Long Tuyết Lan là người đầu tiên nhận ra người đang điều khiển Thu Hồn Ti chính là Phiêu Nguyệt.

Khi thấy phản ứng đó của nàng, một đệ tử đời thứ nhất đứng cạnh nàng hỏi.

“Muội biết hấn sao?”

“Hấn chính là Phiêu Nguyệt!”

“Là tên thích khách đó ư?”

“Vâng!”

Nghe Long Tuyết Lan trả lời xong, nàng ta hét lớn.

“Hấn chính là Phiêu Nguyệt. Tên thích khách đó đang ở đằng kia.”

Tiếng thét của nàng ta không những truyền đến những đệ tử của Nga Mi Phái mà còn lọt vào tai của Vũ Tịnh Chân Nhân.

‘Thích khách?’

Vũ Tịnh Chân Nhân di chuyển tầm mắt qua nhìn Phiêu Nguyệt.

Ngay lúc đó, trong mắt của ông ta tỏa ra một nhãn quang cường mãnh.

Hắn đã nhận ra Phiêu Nguyệt đang chôn mình vào bóng tối.

Ngay khi xác nhận được gương mặt của Phiêu Nguyệt, nỗi phần nộ chôn sâu trong lòng ông ta đột ngột phun trào lên.

“Hắn!”

Suốt bảy năm qua, ông ta chưa bao giờ quên mất gương mặt này.

Tên thích khách mà đích thân ông ta đẩy vào hố rãnh nay lại đứng ở kia đối đầu với kỵ mã binh của Hắc Vân Binh Đoàn với một bộ dạng hoàn toàn lạnh lặn.

Ngay khi nhìn thấy Phiêu Nguyệt, Vũ Tịnh Chân Nhân như thể mất trí.

“Thì ra ngươi vẫn còn sống.”

Giọng nói hùng hồn của ông ta xé toạc bầu trời đêm.

“Khực! Tai ta...”

“Ặc!”

Những võ giả có nội công yếu loạn choạng đưa tay lên bịt tai lại. Giọng nói của Vũ Tịnh Chân Nhân làm cho màng nhĩ của bọn họ như muốn nổ tung ra vậy.

Đó chính là minh chứng cho việc nội công của Vũ Tịnh Chân Nhân khủng khiếp đến mức nào.

Mặc kệ đầu tiêu mọi chuyện là Cửu Hòa Sư Thái nhưng chính Phiêu Nguyệt mới là người giết Vũ Quân Thương.

Sự phần nộ dành cho Cửu Hòa Sư Thái đã được chuyển qua Phiêu Nguyệt.

Xoẹt!

Vũ Tịnh Chân Nhân dùng toàn lực vung Nhất Kiếm về Cửu Hòa Sư Thái.

“Khực!”

Cửu Hòa Sư Thái bị đòn tấn công mạnh mẽ đẩy lùi về sau.

Quái Trượng của bà ta xuất hiện một vết nứt. Chỉ cần sơ suất một chút thôi thì có lẽ Quái Trượng của bà ta đã bị chém nát rồi.

Vết nứt trên Quái Trượng làm cho lòng tự trọng của Cửu Hòa Sư Thái xuất hiện một vết nứt.

Đôi mắt của bà ta trở nên ác độc hơn.

Vũ Tịnh Chân Nhân mặc kệ Cửu Hòa Sư Thái, ông ta lao thẳng về phía Phiêu Nguyệt. Phải đến lúc này, Cửu Hòa Sư Thái cũng mới phát hiện ra hung thủ của tất cả mọi việc chính là Phiêu Nguyệt.

“Bắt hẩn ta lại!”

Khi nghe Cửu Hòa Sư Thái ra lệnh, toàn bộ đệ tử của Nga Mi Phái lao thẳng về phía Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt nhếch môi.

Phía trước là Trương Vũ Lượng và Hắc Vân Binh Đoàn, phía sau là cao thủ Thanh Thành Phái và Nga Mi Phái, còn có vô số những võ giả đang chạy theo sau nữa.

Quả là một tình huống tiến thoái lưỡng nan.

Nhưng Phiêu Nguyệt vẫn cười.

“Giờ thì tất cả đã tụ tập lại rồi.”

Những nhân vật chính của sự việc bảy năm về trước nay đã tập hợp lại một chỗ.

Chỉ vì khoảnh khắc này mà Phiêu Nguyệt không rời khỏi vùng lân cận Thành Đô và phải ở đây duy trì một cuộc giao chiến nhàm chán với Hắc Vân Binh Đoàn.

Đến lúc này, Trương Vũ Lượng mới nhận ra đây chính là ý đồ của Phiêu Nguyệt.

“Tên điên! Người có tình để tất cả mọi người tụ hợp lại một chỗ này?”

Y cảm thấy Phiêu Nguyệt thật đáng sợ.

Tâm suy nghĩ và tính quyết đoán làm ra những việc mà tất cả mọi người cho là điên rồ của Phiêu Nguyệt làm cho y cảm thấy khiếp sợ.

Từ trước đến nay, y đã được tiếp xúc với nhiều người, nhưng hạng người như Phiêu Nguyệt là lần đầu tiên.

Y thực sự không thể đoán được có bao nhiêu tâm kế ác độc và nhẫn tâm bên trong cái đầu bé nhỏ đó nữa.

Khi Vũ Tịnh Chân Nhân và Cửu Hòa Sư Thái đã ở ngay phía sau lưng hắn, Phiêu Nguyệt bỏ chạy mà không hề quay đầu lại nhìn dù chỉ một cái. Trương Vũ Lượng cùng những kỵ mã binh của Hắc Vân Binh Đoàn đã cố gắng ngăn chặn hắn lại nhưng Phiêu Nguyệt đã thi triển Hắc Lôi và lẩn trốn, làm sao có thể ngăn chặn được hắn được.

Kết cục, Trương Vũ Lượng cùng kỵ mã binh bị vuột mất Phiêu Nguyệt như chó đuổi gà.

“Chết tiệt! Đuổi theo hắn!”

Trương Vũ Lượng đốc thúc kỵ mã binh.

Y phải bắt hoặc trừ khử được Phiêu Nguyệt trước người ủy thác mình là Nga Mi Phái.

Dẫu việc săn đuổi Phiêu Nguyệt sẽ trở nên rất nguy hiểm nhưng Trương Vũ Lượng đã không còn cách nào khác ngoài ra lệnh cho những kỵ mã binh truy lùng Phiêu Nguyệt.

Một trận truy kích săn tìm Phiêu Nguyệt diễn ra.

Hắc Vân Binh Đoàn, Thanh Thành Phái, Nga Mi Phái ở tuyến đầu. Sau đó là vô số các quân hùng hậu không biết đầu đuôi sự việc ra sao nhưng vẫn đuổi theo.

Và cứ thế, cuộc săn lùng diễn ra giữa màn đêm mịt mù.

Tái hiện lại Thiên La Địa Vọng ở toàn bộ thành Tứ Xuyên này vào bảy năm trước.

Trước đây, bọn họ đã hợp sức mở rộng mạng lưới bao vây từ mọi phía để giam cầm Phiêu Nguyệt, nhưng bây giờ họ chỉ đơn phương làm theo nhau.

Như thể Phiêu Nguyệt đang chạy trên cái đuôi của bọn họ vậy.

Một vài người nhanh trí đã tinh ý nhận ra tất cả mọi chuyện đều là ý đồ của Phiêu Nguyệt, nhưng họ đã bị cuốn vào cơn cuồng loạn của đám đông nên cũng chẳng thể làm được gì.

“Tên khốn, người nghĩ người có thể chạy được đến đâu?”

Tiếng la hét của Vũ Tịnh Chân Nhân vang vọng cả bầu trời đêm.

Ông ta liên tục khai triển kiếm khí tấn công Phiêu Nguyệt nhưng Phiêu Nguyệt dường như có mắt gắn ở phía sau gáy, hẩn tránh được tất cả mọi đòn tấn công với khoảng cách sát sao.

Điều đó làm cho Vũ Tịnh Chân Nhân càng trở nên điên cuồng đuổi theo Phiêu Nguyệt.

Đôi mắt của Vũ Tịnh Chân Nhân từ khi nào đã trở nên đỏ rực, sát khí ông ta tỏa ra khiến ai cũng phải ớn lạnh.

Đến cả người theo phía sau ông ta là Cửu Hòa Sư Thái cũng cảm thấy rùng mình. Nhưng bản thân ông ta lại hoàn toàn không nhận ra điều đó.

Trong mắt ông ta lúc này chỉ có duy nhất hình ảnh tấm lưng của Phiêu Nguyệt.

Vũ Tịnh Chân Nhân cùng những võ giả sẵn đuổi Phiêu Nguyệt như bầy sói săn mồi.

Tưởng chừng chỉ cần giơ tay ra là có thể bắt được Phiêu Nguyệt nhưng Phiêu Nguyệt tuyệt đối không để bị bắt.

Cuộc chạy đua của bọn họ đã kéo dài nửa canh giờ rồi.

‘Hắn cố ý lôi kéo bọn ta sao?’

Người đầu tiên phát hiện ra có điều gì đó không ổn chính là Long Tuyết Lan.

“K, khoan đã! Chúng ta phải dừng lại thôi. Nếu chúng ta cứ thế này thì mọi chuyện sẽ diễn ra theo ý định của hắn mất.”

“Ồn ào quá. Con im lặng đi.”

Giọng nói của Long Tuyết Lan bị lấn át bởi tiếng quát mắng của Cửu Hòa Sư Thái.

Việc bị đẩy lùi bởi đòn tấn công của Vũ Tịnh Chân Nhân đã khiến cho Cửu Hòa Sư Thái bị tổn thương lòng tự trọng.

Bây giờ bà ta chỉ muốn nhanh chóng giết chết Phiêu Nguyệt và chiến đấu một trận cho ra lẽ với Vũ Tịnh Chân Nhân.

Đã lâu lắm rồi mới có chuyện gì đó khiến cho bà ta giận dữ tới mức này.

“Hầy!”

Long Tuyết Lan thở dài.

Nàng cảm giác như đã quá muộn để có thể can ngăn Cửu Hòa Sư Thái lại.

‘Phiêu Nguyệt!’

Long Tuyết Lan nhìn vào bóng lưng của Phiêu Nguyệt đang chạy ở phía trước.

Nàng cảm thấy có điều gì đó không ổn khi trông thấy bóng lưng của Phiêu Nguyệt đang chìm dần vào bóng tối. Và dự cảm bất an của nàng đã trở thành hiện thực.

“Khục!”

“Khục!”

Đột nhiên giữa dòng người phát ra tiếng la hét thảm thiết.

Long Tuyết Lan ngạc nhiên quay đầu nhìn lại thì thấy một phần lớn võ giả gào thét rồi ngã xuống.

“C, có ám khí.”

“L, là bẫy.”

Những võ giả bên cạnh những người đã nằm xuống vội vàng hét lên.

Đến lúc này, những võ giả điên cuồng đuổi theo Phiêu Nguyệt mới giật mình dừng lại.

Vũ Tịnh Chân Nhân và Cửu Hòa Sư Thái ở tuyến đầu cũng cảm nhận được có gì đó không bình thường nên đã dừng lại.

Bọn họ đồng thời cảnh giác, cùng quan sát xung quanh như thể đã quên mất vừa mới nửa canh giờ trước thôi, cả hai đã giao chiến với nhau một trận rất khốc liệt.

Mặc dù xung quanh tối mịt, nhưng họ vẫn thấy rõ những hàng rào nghiêng ngả cùng với những viên đá nền vỡ vụn nằm rải rác ở khắp nơi.

Phải đến lúc này, bọn họ mới nhận ra nơi này là tàn tích của một môn phái nào đó.

“Đây là Đường Môn sao?”

“Hẳn dụ chúng ta đến bãi hoang tàn của Đường Môn sao?”

Không những Vũ Tịnh Chân Nhân và Cửu Hòa Sư Thái mà sắc mặt của vô số người đuổi theo sau Phiêu Nguyệt cũng đã trở nên tái nhợt.

Mặc dù bây giờ chỉ là một đồng đồ nát, nhưng cái tên Đường Môn vẫn là một cái tên khiến cho người khác phải khiếp sợ.

Trước khi Thanh Thành Phái và Nga Mi Phái xuất hiện, họ là những người đã dùng nỗi sợ để cai trị thành Tứ Xuyên này. Tuy bọn họ đã biết mất trong tàn dư của lịch sử, nhưng nỗi sợ mà bọn họ để lại vẫn không bao giờ phai.

Vũ Tịnh Chân Nhân hét lớn.

“Tên khốn kiếp! Ngươi dám dụ bọn ta đến một nơi xúi quẩy như thế này sao. Còn không mau lộ diện ư?”

Cùng lúc đó, Phiêu Nguyệt hiện ra giữa Đường Môn.

Không một âm thanh, cũng không một tiếng động. Như thể hần đã đứng ở đó ngay từ đầu vậy.

Ngay cả trong bóng tối, gương mặt trắng toát cùng đôi mắt đỏ rực nổi bật trong bóng tối.

Hầu hết những quần hùng ở đây đều là lần đầu tiên thấy Phiêu Nguyệt.

Nhưng ngay khi nhìn thấy hần, bọn họ liền cảm thấy có một làn khí lạnh đang chạy dọc sống lưng.

Phiêu Nguyệt nhìn vào đám quần hùng rồi nói.

“Đây chính là Thiên La Địa Vồng của ta.”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 84

Thiên la địa võng chính là nói đến tình thế không lối thoát, không có đường ra, dù có vùng vẫy thế nào cũng không chui lọt khỏi vòng vây khép chặt từ bốn phía, tóm lại chính là: hết đường thoát thân.

Bảy năm trước, Phiêu Nguyệt hấn cùng với nhóm thích khách của Huyết Ảnh Đoàn bị đám võ giả thành Tứ Xuyên giăng thiên la địa võng săn bắt như những con mồi.

Họ cố vùng vẫy thoát khỏi vòng vây của đám võ giả nhưng cuối cùng cũng phải bỏ mạng một cách thê thảm.

Vào lúc đó, những võ giả tham gia vào trận thiên la địa võng kia đánh đuổi đám trẻ cứ như đang tận hưởng một thú vui tiêu khiển.

Những đứa trẻ vật lộn trong bóng tối suốt bảy năm vẫn chưa được tận hưởng ánh sáng bao nhiêu năm đã phải trở về bên vòng tay của đất Mẹ.

Trong số đám người đuổi theo Phiêu Nguyệt vào Đường Môn tổng đà lúc này cũng có nhiều kẻ đã từng tham gia vào trận vây bắt năm đó.

Chuyện này không thể là ngẫu nhiên.

Tính cách con người không dễ thay đổi, vậy nên những người tham gia vào trận vây bắt bấy giờ cũng đến Thành Đô để tìm kiếm niềm vui tương tự thế.

Đã bảy năm trôi qua, nhưng Phiêu Nguyệt vẫn nhớ rõ in như gương mặt những người mà hấn từng gặp, thậm chí chỉ là lướt qua nhau.⁵

Phiêu Nguyệt nhớ rõ họ, nhưng họ lại hoàn toàn không nhận ra hấn.

Phiêu Nguyệt vốn không hề để tâm.³

Từ bây giờ họ sẽ không bao giờ quên hấn được.

Bởi vì hắn sẽ gọi cho bọn họ nhớ lại ký ức bảy năm trước một cách sống động nhất.

“Người đang nói nhằm gì vậy hả?”

Một võ giả tính tình có vẻ nóng nảy tiến lên phía trước.

Gã nam nhân tên Ngũ Châu Cảnh này là một võ giả có danh tiếng ở phía nam Tây Xương thành Tứ Xuyên. Thế nhưng uy danh của hắn chỉ gói gọn trong khu vực Tây Xương, nếu xét đến toàn Tứ Xuyên hắn chẳng khác nào một con cá tuế nhỏ bé tầm thường. Vậy nên hắn luôn tham vọng có thể nâng cao danh tiếng lan rộng khắp Tứ Xuyên.

Ngũ Châu Cảnh nghĩ đây chính là cơ hội vô cùng tốt, thế nên khi mọi người còn đang e ngại ngập ngừng, hắn liền xông xáo tiến lên.

Ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung vào hắn ta.

avetem

Ngũ Châu Cảnh tràn đầy khí thế hét to lên.6

“Ngũ Châu Cảnh này sẽ lấy cái mạng chó nhà ngươi.”

Hắn ta lập tức cầm lấy vũ khí xông thẳng về phía Phiêu Nguyệt.2

Chỉ cần lấy được mạng Phiêu Nguyệt, danh tiếng của hắn nhất định sẽ nổi như cồn khắp cả thành Tứ Xuyên này. Trước khi đám võ giả khác lập công, hắn phải tự mình nhận lấy phần thưởng trước.

Ngũ Châu Cảnh vận hết toàn lực thi triển khinh công. Thế nhưng, trước khi hắn định di chuyển, cả người liền khựng lại.

Roẹt!3

Chính bởi vì một tiếng nổ vang trời.

“Ám khí ư?”

Ngũ Châu Cảnh tức tốc vung đao lên chặn trước mặt.

Rầm!

Cùng với tiếng kim loại va chạm kịch liệt, ám khí bị chặn lại lập tức rơi xuống đất. Ngũ Châu Cảnh nhìn Phiêu Nguyệt rồi hét lên.

“Làm sao.....”

Thế nhưng hắn vẫn chưa kịp nói dứt câu.

Bởi vì ba ám khí lại lần nữa bay về phía hắn.0

Chiếc đầu tiên hắn còn chặn được, nhưng chiếc thứ hai đã xuyên qua vai hắn, chiếc cuối cùng đâm sâu vào trong bụng hắn.

“Khực!”

Ngũ Châu Cảnh không thể đến gần Phiêu Nguyệt dù chỉ nửa bước, hắn liền gục xuống.

Lúc này hắn không thể cử động được nữa. Dù chỉ một chút.

Nhìn cảnh tượng đó, trên mặt các quần hùng lập tức lộ ra vẻ kinh hoàng.

Không chỉ vì Ngũ Châu Cảnh bị lấy mạng quá dễ dàng.

Mà nơi hắn bị giết chính là Đường Môn tổng đà.

Đường Môn có ý nghĩa vô cùng đặc biệt trong thành Tứ Xuyên.

Đường Môn tổng đà này còn chính là nơi sản sinh ra độc và ám khí gieo rắc nỗi khiếp sợ cho toàn giang hồ.

Nỗi sợ hãi thâm căn cố đế không biết bên trong nơi này còn ẩn chứa độc tính hay ám khí nguy hiểm đã ăn sâu vào tâm trí của mọi người.

Chính vì thế, sau khi Đường Môn diệt môn không một ai dám bén mảng tìm đến Đường Môn tổng đà nữa.

Trong tình huống đó, Ngũ Châu Cảnh lại chết vì ám khí, nỗi sợ hãi của họ càng lúc càng lớn hơn.

Bởi vì bọn họ nghĩ rằng Phiêu Nguyệt đã hồi sinh Đường Môn tổng đà thêm lần nữa.

Suy đoán của họ nửa đúng nửa sai.

Trong Đường Môn tổng đà vốn không có cơ quan hay ám khí nào. Khi Đường Môn diệt môn những thứ bí truyền đều đã bị tuồn ra ngoài.

Thay vào đó, Phiêu Nguyệt có Đường Sở Truy.

Khi Phiêu Nguyệt hoạt động ở Thành Đô, Đường Sở Truy - người kế thừa bí truyền của Đường Môn đã quay về Đường Môn tổng đà vận dụng hết kiến thức mà hắn có để bố trí ám khí và cơ quan.

So với thời kỳ huy hoàng của Đường Môn, nó không thể phát huy được hết mười 10 phần uy lực, nhưng đối với Phiêu Nguyệt chỉ bấy nhiêu thôi là đủ.

Uy lực của ám khí và cơ quan kết hợp với bóng tối mịt mù còn hữu hiệu hơn cả tưởng tượng.

Âm thanh sắc bén xé toạc bóng tối vang lên.

“Khục!”

“Tất cả cẩn thận!”

Những võ giả hồn xiêu phách lạc chạy loạn tứ phía.

Hành động của họ lúc này đã không còn nhất quán và trật tự nữa. Có điều, khi hỗn loạn lên đến cực điểm, tổn thất sẽ càng nặng nề hơn.

Thế nhưng, chỉ có võ giả Thanh Thành và Nga Mi là còn đủ tỉnh táo tạo ra bàng trận để ứng phó, những võ giả còn lại đã mất phương hướng, họ điên cuồng chạy loạn để tránh ám khí. Chính vì thế, tổn thất mỗi lúc một lớn hơn.

“Tên ác quỷ này!”

Trước tình thế khó lường này, toàn thân Cửu Hòa Sư Thái run lên bần bật. Tiếng la hét thất thanh không ngừng vang lên, số người chết tăng lên mỗi khắc trôi qua.

Chỉ vì một người mà xảy ra thảm cảnh khủng khiếp thế này.

Lăm người xông đến muốn bắt Phiêu Nguyệt, nhưng chưa đi được nửa đường họ đã trúng ám khí mà ngã gục.

Thời gian càng trôi qua, thiệt hại càng tăng theo cấp số nhân.

Ngay cả trong mơ họ cũng không ngờ lại gặp phải loại tình huống này ở Đường Môn tổng đà.

“Ư á! Cứu ta với.”

“Ta không muốn ở lại nơi này nữa.”

Tiếng hét thảm thiết liên tục vang lên chấn động trời đất.

Nỗi sợ hãi cái tên Đường Môn đã ăn sâu vào tiềm thức cùng với ám khí không ngừng phóng ra khiến sự khiếp đảm trong lòng họ dâng lên đỉnh điểm.

Phiêu Nguyệt không cần phải đuổi theo những kẻ đã bỏ chạy.

Bởi vì hắn không dư thời gian và họ cũng không phải mục tiêu thực sự của hắn.

Mục tiêu chính của hắn chính là Cửu Hòa Sư Thái.

“Ta phải xé toạc cổ họng ngươi ra.”

Cửu Hòa Sư Thái dẫn dắt đệ tử Nga Mi tấn công Phiêu Nguyệt.

Đúng lúc đó, Phiêu Nguyệt liền huýt sáo.

Vúttt!

Tiếng huýt sáo hết như tiếng thở của loài rắn vang lên vắng vắng.

Ngay sau đó, các đệ tử Nga Mi lập tức hét lớn.

“Á!”

“Có thứ gì đó cắn ta.”

Đột nhiên các đệ tử lần lượt ngã xuống.

“Là rắn. Rắn bò ra từ trong bụi rậm.”

“Tất cả cẩn thận.”

Sau khi hàng chục đệ tử ngã xuống, họ mới biết hung thủ chính là lũ rắn.

Không chỉ các đệ tử Nga Mi mới phải hứng chịu cảnh này.

Nhiều võ giả còn ở lại Đường Môn tổng đà cũng bị rắn cắn ngã gục.

“Tất cả cẩn thận đây. Hẩn dùng tà thuật để chiêu dụ lũ rắn ra.”

Cửu Hòa Sư Thái hét lớn rồi vùng quái trượng đuổi lũ rắn không ngừng kéo đến.

Trên mặt võ giả Nga Mi lúc này đã tràn đầy nỗi khiếp sợ.

Họ không thể đoán được rốt cuộc có bao nhiêu con rắn đang ẩn mình trong Đường Môn tổng đà này cũng như Phiêu Nguyệt đã dùng cách gì để gọi lũ rắn ra.

Bảo Phiêu Nguyệt giảng ra thiên la địa võng không phải là một lời khoa trương.

Sau khi Đường Môn sụp đổ, Đường Môn tổng đà trở thành nơi ở của lũ rắn này.

Và lũ rắn sinh sống ở đây cũng chính là thứ cuối cùng trong cái bẫy mà Phiêu Nguyệt đã giảng ra.

Cửu Hòa Sư Thái muốn tấn công Phiêu Nguyệt nhưng bà phải đưa việc giải cứu đệ tử ưu tiên hàng đầu.

Phiêu Nguyệt mỉm cười nhìn Cửu Hòa Sư Thái.

“Cuối cùng bà cũng phải bỏ mạng mà thôi.”

Ánh mắt Phiêu Nguyệt liền dời sang các đạo sĩ đang xông vào hắn.

Vũ Tịnh Chân Nhân lúc này đi xuyên qua bụi rậm.

Đòn tấn công của lũ rắn không thể ngăn được bước chân của ông ta.

Bởi vì lũ rắn không muốn đến gần thứ khí thể khủng khiếp tỏa ra từ người ông.

Dù Thanh Thành Thất Kiếm đang bị lũ rắn liên tục tấn công, Vũ Tịnh Chân Nhân ông cũng không màng đến.

Ông ta chỉ nhắm vào mục tiêu chính là lấy mạng Phiêu Nguyệt

Dù trong bóng tối, ánh mắt Vũ Tịnh Chân Nhân vẫn tỏa sáng một cách đáng sợ.

Dường như trong đôi mắt ông có một ngọn quỷ hỏa đang bùng lên.

Phiêu Nguyệt mở to mắt nhìn chằm chằm Vũ Tịnh Chân Nhân, hình ảnh ông ta như khắc như tạc vào trong tâm trí hắn.

Vũ Tịnh Chân Nhân - kẻ đã đẩy hắn vào trong động rắn.

Chính vì điều đó mà hắn có được năng lực và cơ duyên kỳ lạ như trở thành đồng loại của loài rắn. Thế nhưng đó cũng là nỗi thống khổ mà con người khó có thể chịu đựng được.

Phiêu Nguyệt vẫn còn nhớ như in nỗi đau khi ấy.

Roẹt!

Vũ Tịnh Chân Nhân đến gần Phiêu Nguyệt rồi rút kiếm ra.

Toàn thân Vũ Tịnh Chân Nhân toát ra cỗ khí thể khủng khiếp đúng chất một kiếm hào đại diện cho phái Thanh Thành.

Bụp bụp bụp!

Trước khí thể bộc phát dữ dội như thế, đầu những con rắn gần đó lập tức nổ tung.

Vũ Tịnh Chân Nhân chĩa kiếm vào Phiêu Nguyệt rồi nói.

“Chính vì ngươi mà Thanh Thành ta đã mất đi đôi cánh. Ngươi sẽ phải dùng mạng của mình để giá.”

“Trả giá gì chứ? Trên đời này ta không phải trả giá cho thứ gì cả.”

Cái giá phải trả cho việc giết Vũ Quân Thương chính là hắn phải bị giam cầm trong bóng tối suốt bảy năm trời.

Lúc bị đẩy vào động rắn, Phiêu Nguyệt tựa như một kẻ đã chết rồi.

Hắn không phải trả cái giá nào nữa.

Hắn chỉ còn lại món nợ phải đòi mà thôi.

Phiêu Nguyệt dang rộng hai cánh tay, U Linh Chuyển gắn trên Thu Hồn Ti liền chuyển động dữ dội.

Hắn không muốn kéo dài thời gian hơn nữa.

Trong lúc những người khác còn mất lý trí bởi ám khí và lũ rắn, hắn phải xử lý Vũ Tịnh Chân Nhân ngay lập tức.

Vụt!

Phiêu Nguyệt biến mất trong bóng tối.

Hết như sự tồn tại của hắn đã bị xóa bỏ thế gian này vậy.

Hắn thi triển Hắc Lôi, thứ hắn dùng đối phó với Hắc Vân Binh Đoàn.

Chính bởi chiêu này mà họ đã mất đi rất nhiều binh lực vì không thể nắm bắt được chuyển động của Phiêu Nguyệt.

Thế nhưng, Vũ Tịnh Chân Nhân không phải kẻ tầm thường như Hắc Vân Binh Đoàn.

“Chỉ toàn mấy trò vặt vãnh mà đòi đối phó ta. Hừ!”

Ông ta hừ lạnh một tiếng rồi vung kiếm về bên phải. Kiếm khí mạnh mẽ xé toạc không gian.

Rầm!

Lập tức tiếng kim loại va chạm vào nhau, Phiêu Nguyệt liền xuất hiện.

Đây là lần đầu tiên Hắc Lôi bị chặn.

Nếu lúc này hắn không dùng U Linh Chủy chặn một kiếm của Vũ Tịnh Chân Nhân, hiện giờ hắn đã bị chia làm hai khúc rồi.

Nhưng dù Hắc Lô đã bị cản phá, vẻ mặt của Phiêu Nguyệt vẫn không thay đổi dù chỉ một chút.

Chỉ nhìn biểu cảm của hắn, hoàn toàn không thể đọc vị được hắn đang nghĩ gì trong đầu. Đến cả Vũ Tịnh Chân Nhân cũng thế.

Vũ Tịnh Chân Nhân lập tức thi triển Thanh Vân Xích Hà Kiếm (青雲赤霞劍) hướng thẳng về phía Phiêu Nguyệt rồi hét lên.

“Người giả vờ bình tĩnh cũng vô dụng mà thôi. Dù người có dùng thủ thuật gì đi nữa cũng không thể lừa được ta đâu.”

Xoẹt!

Thanh kiếm của ông ta làm biến đổi cả không gian.

Kiểm pháp của Vũ Tịnh Chân Nhân hết như ánh dương lúc hoàng hôn nhuộm đỏ bầu trời đằng tây, hết như áng mây phủ xanh trên vòm trời.

Kiểm khí mãnh liệt phân chia bóng tối, suýt nữa đã xé toạc Phiêu Nguyệt ra từng mảnh. Thế nhưng, thanh kiếm của ông ta đã lệch qua Phiêu Nguyệt với khoảng cách rất nhỏ.

Hắc Lô bị chặn, Phiêu Nguyệt vẫn còn Xà Hành Bộ.

Phiêu Nguyệt chuyển động tránh tất cả đòn tấn công của Vũ Tịnh Chân Nhân hết như con rắn. Cùng lúc đó, hắn phòng ra Thu Hồn Ti.

Vùuu!

Hai chiếc U Linh Chủy gắn trên đầu Thu Hồn Ti phát ra âm thanh rợn người xông thẳng đến tấn công Vũ Tịnh Chân Nhân.

“Hừm! Người cũng khá đấy.”

Vũ Tịnh Chân Nhân cười lạnh rồi thi triển tuyệt chiêu Thanh Vân Xích Hà Kiếm.

Keng!

Tiếng va chạm cực lớn liên tục phát ra khiến người khác thấy đình cả tai nhức cả óc.

U Linh Chủy hiện như con độc xà có sự sống cứ hăm he lấy mạng Vũ Tịnh Chân Nhân, còn thanh kiếm của Vũ Tịnh Chân

Nhân không ngừng tạo ra kiếm mạc (劍幕) đen ngòm ngăn chặn đòn tấn công của hắn.

Về mặt Vũ Tĩnh Chân Nhân lần đầu thoáng qua nét cảm thán.

Ông ta vốn luôn xem thường Phiêu Nguyệt chỉ là tên thích khách tầm thường, thế nhưng thủ pháp mà Phiêu Nguyệt thi triển lại đáng sợ và sắc bén hơn bất kỳ loại võ công của danh môn chính phái nào.

Chỉ cần một chút sơ hở sẽ bị U Linh Chủ cắm vào người ngay lập tức.

Vũ Tĩnh Chân Nhân đột nhiên cảm thấy khủng hoảng cực độ.

Trong suốt hàng chục năm qua, ông được mệnh danh là người bất khả chiến bại ở thành Tứ Xuyên, đây là lần đầu ông cảm nhận được loại cảm giác căng thẳng mãnh liệt thế này.

Vũ Tĩnh Chân Nhân bắt giác rung mình.

Cảm giác uy áp khủng khiếp đánh thức tham vọng chiến thắng trong lòng ông ta.

“Hãy!”

Vũ Tĩnh Chân Nhân hét toáng lên rồi thi triển Thanh Vân Thập Tam Thiết (青雲十三切) kiếm pháp bí truyền của phái Thanh Thành.

Mọi người đều thấy lạnh sống lưng khi thấy Vũ Tĩnh Chân Nhân thi triển Thanh Vân Thập Tam Thiết.

Không cần bộc phát khí lực bên ngoài như kiếm khí hay kiếm cang để cực đại hóa uy lực của kiếm.

Thanh Vân Thập Tam Thiết phát huy uy lực lớn nhất bằng cách dồn khí lực vào trong thanh kiếm.

Nhìn bên ngoài vô cùng bình thường, nhưng bên trong lại chứa một lực đạo vô cùng khủng khiếp.

Xoẹt!

Thanh kiếm của Vũ Tĩnh Chân Nhân không ngừng lao về phía Phiêu Nguyệt hết như ngôi sao băng xẹt qua màn đêm.

Lông tơ toàn thân Phiêu Nguyệt đều dựng đứng cả lên.

Hắn cảm nhận được bên trong nhất kích của Vũ Tịnh Chân Nhân là luồng sức mạnh hết sức khủng khiếp. Nhưng hắn lại không thấy sợ hãi.

Phiêu Nguyệt bắn người về phía Vũ Tịnh Chân Nhân.

Thân ảnh của hắn chìm vào trong bóng tối.

Hắn lại lần nữa thi triển Hắc Lô.

“Chẳng phải ta đã nói ngươi làm thế cũng vô dụng rồi sao?”

Vũ Tịnh Chân Nhân vung kiếm bắn ra một luồng khí lực về phía Phiêu Nguyệt.

Vùuu!

Vũ Tịnh Chân Nhân tin rằng lần này ông có thể kết liễu được Phiêu Nguyệt. Ông ta lập tức tưởng tượng đến bộ dạng Phiêu Nguyệt bỏ mạng dưới lưỡi kiếm của mình.

Chính lúc đó...

Cộp!

Một âm thanh nằm ngoài dự đoán của Vũ Tịnh Chân Nhân vang lên.

Thanh kiếm của ông đã bị chặn bởi thứ gì đó. Ông ta vô cùng kinh ngạc, bởi vì Phiêu Nguyệt đã dùng ngón tay để chặn kiếm của ông.

Chỉ dùng tay không mà có thể chặn được thanh kiếm chứa lực đạo khủng khiếp của Vũ Tịnh Chân Nhân ư?

Trước cảnh tượng vô cùng khó tin này, ai nấy đều tròn mắt.

“Ngươi, ngươi?”

Trên miệng Phiêu Nguyệt lúc này đã chảy ra một dòng máu.

Hắn bị không ít chấn thương do đòn tấn công mãnh liệt của Thanh Vân Thập Tam Thiết. Dù thế, sắc mặt Phiêu Nguyệt vẫn vô cảm như cũ.

Chiếu lượng hắc ám (照亮黑暗) nhất chúc hỏa (一烛火). Ngã tiền hắc ám (我前黑暗) túc đan tâm (足丹心).

Muốn thấp sáng bóng đêm chỉ cần một đốm lửa nhỏ cùng một trái tim kiên định vượt qua bóng tối trước mắt là đủ.

Cho dù là danh kiếm chứa sức mạnh khủng khiếp hấn vẫn có thể phá đảo được nếu biết cách vận dụng Hắc Lôi vào một điểm.

Phá Ngọc (破玉) - bí truyền thức của Nga Quỷ Đạo (餓鬼道).

Tách!

Trên thanh kiếm của Vũ Tịnh Chân Nhân vẫn còn mắc lại trên tay Phiêu Nguyệt lập tức xuất hiện những vết nứt chẳng chịt như mạng nhện.

Chap 85

Thanh kiếm đã gãy nát bay ra tứ tung hết như một loại ám khí.
“Khực!”

Vũ Tịnh Chân Nhân thốt ra âm thanh ngổ ngàng.

Một vài mảnh vụn của thanh kiếm cắm sâu vào tay của ông ta.

Nhưng vết thương trên cơ thể lúc này không hề khiến cho ông ta cảm thấy đau đớn.

Thứ khiến ông ta đau đớn chính là việc thanh kiếm yêu thích của bản thân đã bị nghiền nát bởi Nhất Chỉ của Phiêu Nguyệt.

Đó là thanh kiếm ông được kế thừa từ sư phụ.

Và ông ta định sẽ giao nó lại cho đệ tử của mình.

Đó là thanh danh kiếm được ông tự hào về độ hoàn thiện đến mức dẫu cho có truyền từ đời này qua đời khác cũng chẳng phải sửa chữa gì mấy.

Một thanh danh kiếm như thế lại bị phá hủy hoàn toàn với Nhất Chỉ của Phiêu Nguyệt khiến cho ông bị đả kích lớn.

Dĩ nhiên là Phiêu Nguyệt không thể bỏ qua khoảnh khắc này được.

Ngay khi thấy Vũ Tịnh Chân Nhân loạn choạng, hấn phóng U Linh Chủy ra.

Hai thanh U Linh Chủy vạch ra hai đường bay theo quỹ đạo khác nhau.

Trước sự luồn lách như rắn độc của U Linh Chủy, Vũ Tịnh Chân Nhân cũng quên mất thể diện mà nằm bò xuống đất.

Vũ Tịnh Chân Nhân nằm lăn tròn trên mặt đất như một con lừa lười biếng để né toàn bộ đòn tấn công của U Linh Chủy.

Kế hoạch của ông xem như thất bại.

Khi ông ta đang định tăng thành công lực để đối phó với đòn tấn công của Phiêu Nguyệt thì Phập!

Ngay lúc đó, ông ta cảm nhận được một nỗi đau rát lên ở phía sau lưng.⁵

Vũ Tịnh Chân Nhân há hốc mồm vì cơn đau bất chợt, ông ta quay lại nhìn phía sau. Phía sau ông ta là một lão bà với gương mặt đầy nếp nhăn.

“Cửu Hòa... Sư Thái?”

Nhân lúc hỗn loạn, Cửu Hòa Sư Thái đã đánh úp Vũ Tịnh Chân Nhân. Bà ta cắm một thanh đoản kiếm vào lưng của Vũ Tịnh Chân Nhân.

Mặc dù bận rộn để đối phó với rắn và ám khí, nhưng Cửu Hòa Sư Thái vẫn luôn chực chờ thời cơ để có thể chen vào cuộc chiến giữa Phiêu Nguyệt và Vũ Tịnh Chân Nhân. Vì lúc đó, sự chú ý của Vũ Tịnh Chân Nhân sẽ bị phân tán, yếu điểm của lão sẽ bị lộ ra. Quả là một thời điểm hoàn hảo để tấn công bất ngờ.

Cửu Hòa Sư Thái cười nhạt nhìn vào Vũ Tịnh Chân Nhân đang tỏ vẻ đầy kinh ngạc.

“Vũ Tịnh Chân Nhân, ngài vất vả rồi! Bây giờ hãy giao tên thích khách đó cho ta.”

“Đồ dê tiện... ngươi dám đánh úp ta sao.”³

“Hừm! Đánh úp thì sao? Giang hồ cũng chỉ nhớ đến những người thắng cuộc mà thôi.”

Gương mặt của Vũ Tịnh Chân Nhân tối sầm lại khi nghe thấy những lời nói trơ tráo của Cửu Hòa Sư Thái.

“Đường đường là chưởng môn nhân của Nga Mi Phái mà sao lại có thể có những suy nghĩ như thế chứ... Danh dự của Nga Mi Phái bị tổn hại cũng là do nguoi cả đấy.”

“Danh dự lúc này có bị tổn hại ra sao cũng chẳng sao. Vì cuối cùng, Nga Mi Phái sẽ trở thành người chiến thắng và thống trị thành Tứ Xuyên này. Đến lúc đó thì làm gì có ai dám chửi thẳng trước mặt ta nữa đây? Kết cục thì lịch sử chỉ tôn sùng và nhớ đến người chiến thắng mà thôi.”

Cửu Hòa Sư Thái bình thân đáp lời Vũ Tịnh Chân Nhân.

Xem ra bà ta bị chửi nhiều thành quen rồi.

Ngay từ khi bà ta lên kế hoạch để ám sát Vũ Quân Thương vào mười bốn năm trước, Cửu Hòa Sư Thái đã ném danh dự của bản thân xuống nơi sâu thẳm nhất rồi.

Điều mà bà ta thật sự muốn là sự phục hưng của Nga Mi Phái, và để làm được như thế, bà ta phải lật đổ Thanh Thành Phái.

Vũ Tịnh Chân Nhân là trụ cột lớn nhất, người có thể duy trì Thanh Thành Phái. Chỉ cần phá vỡ cây trụ này, bà ta sẽ có cơ hội. Vậy nên bà ta chẳng có lý do gì để phải do dự cả.

Mặc dù bà ta có thể sẽ bị toàn bộ võ giả của thành Tứ Xuyên chửi rửa cho rằng danh dự của Nga Mi Phái giờ đã nằm dưới đáy vực.⁶

“Đồ ma nữ. Nga Mi Phái suy tàn cũng vì nguoi.”

“Trước khi lo cho Nga Mi Phái bọn ta thì ngài hãy lo cho bản thân mình trước đã.”

Rầm!

Tiếng động lớn phát ra, Cửu Hòa Sư Thái dùng Quái Trọng của mình giáng xuống ngực của Vũ Tịnh Chân Nhân.

Phần ngực của Vũ Tịnh Chân Nhân bị lõm vào trong.

Hơn mười người lao đến bên Vũ Tịnh Chân Nhân.

“Sư phụ!”

“Chết tiệt!”

Thanh Thành Nhất Kiếm đã định chạy tới bên Vũ Tịnh Chân Nhân nhưng những võ giả của Nga Mi Phái lúc này bám chặt

họ không buông.

“Hừ! Tuyệt thật!”

Cửu Hòa Sư Thái cười khẩy rồi tiến đến gần Phiêu Nguyệt.

“Ta bắt đầu cảm thấy biết ơn ngươi một chút rồi đây. Cũng nhờ ngươi xáo trộn Thanh Thành Phái mà ta mới có thể có được cơ hội này.”

Phiêu Nguyệt đối với Cửu Hòa Sư Thái vừa là một điều xui xẻo, vừa là một cơ may.²

Mặc dù vì Phiêu Nguyệt ám sát Vũ Quân Thương nên chiến tranh với Thanh Thành Phái mới nổ ra, nhưng cũng chính vì thế mà vị thế của Nga Mi Phái được củng cố. Và hôm nay, sự chú ý của Vũ Tịnh Chân Nhân bị phân tán nên bà ta mới có thể trừ khử được ông ta.

Vũ Tịnh Chân Nhân là nhân vật chủ chốt chiếm hơn một nửa sức mạnh của Thanh Thành Phái. Giờ đây, nhân vật chủ chốt đó đã được loại bỏ rồi nên trong cuộc chiến với Thanh Thành Phái sau này, Nga Mi Phái được giao cho quyền chủ đạo.

“Để hậu tạ thì ta sẽ tặng cho ngươi một cái chết không đau đớn.”

Vụt!³

Quái Trượng trong tay của Cửu Hòa Sư Thái gào thét.

Chuyện này chỉ xảy ra khi Cửu Hòa Sư Thái truyền toàn bộ công lực vào trong nó.⁰

Phiêu Nguyệt nheo mắt nhìn vào Cửu Hòa Sư Thái.

Nếu không có tham vọng của bà ta, có lẽ giờ này hắn đã được phiêu bạt thiên hạ, không cần phải bận tâm gì cả.

Hắn đã có một cuộc sống bình thường.

Hoặc cũng có thể giờ hắn đã chết thảm ở một nơi đất khách quê người cũng nên.

Vì giang hồ luôn tàn nhẫn đến mức đáng sợ đối với một kẻ ăn xin chẳng có gì trong tay mà.

Tham vọng của Cửu Hòa Sư Thái đã tạo ra hắn của ngày hôm nay.

Một thích khách mang tên Phiêu Nguyệt.

Một tên quái vật đầu bị biết bao nhiêu võ giả vây quanh nhưng cũng không hề chớp mắt.

Bây giờ, đã đến lúc phải cho bà ta biết tên quái vật mà bà ta đã tạo ra là một kẻ hung ác và tàn bạo đến mức nào.

Phiêu Nguyệt thi triển Hắc Lôi rồi lao về phía Cửu Hòa Sư Thái.

“Quả là rất khó đoán.”

Cửu Hòa Sư Thái đã quan sát rất kỹ lưỡng khi Phiêu Nguyệt giao chiến với Vũ Tịnh Chân Nhân. Vậy nên, bà ta tự tin mình có thể đối phó được với Hắc Lôi.

Vù vù!

Cửu Hòa Sư Thái thi triển một trong những chiêu thức của Kim Quang Phong Pháp là Kim Quang Loạn Đả.

Kim Quang Loạn Đả là một thủ pháp bao bọc khí xung quanh phần chân trượng và tấn công được lần lượt mười đòn trong một lần hô hấp.

Vì không thể tấn công trực tiếp bằng trượng nên bà ta không phải lo về việc thủ pháp kỳ quái của Phiêu Nguyệt có thể phá vỡ được nó.

Xẹt!

Vào lúc đó, có một thanh đoản đao xé toạc không khí bay ra với âm thanh sắc bén ở trong bóng tối.

Đó chính là U Linh Chủy.

“Hộc!”

Cửu Hòa Sư Thái bất ngờ cúi đầu xuống bởi sự xuất hiện đột ngột của thanh đoản đao.

Bà ta nghĩ mình đã né được đòn đánh úp của Phiêu Nguyệt rồi, nhưng U Linh Chủy không chỉ có một thanh.

Xoẹt!

Trong bóng tối lại có một âm thanh sắc bén phát ra, một thanh U Linh Chủy khác lại xuất hiện.

Kết cục, Cửu Hòa Sư Thái đành phải thu hồi cơn gió do Kim Quang Loạn Đả tạo ra để đối phó với thanh đoản đao kia.

Cheng!

Thanh đoản đao uy hiếp tính mạng của bà bắn ra tứ phía.

“Người chỉ có nhiều đây thôi sao?”

Cửu Hòa Sư Thái chế giễu Phiêu Nguyệt.

Nhưng bà ta đâu biết.

Trong lúc bà ta đang đánh bật lại U Linh Chủy thì đã có một sợi Thu Hồn Ti quấn quanh cổ bà ta như một con rắn rồ.

Thành U Linh Chủy kia chỉ là một con mồi để đánh lạc hướng sự chú ý của bà ta mà thôi.

Phiêu Nguyệt đã giăng ra một cái bẫy từ Thu Hồn Ti, sau đó dùng U Linh Chủy để dụ bà ta.

Phiêu Nguyệt kéo Thu Hồn Ti khiến cho cơ thể của Cửu Hòa Sư Thái bị chao đảo dữ dội.

“Hộc!”

Trong tình cảnh không thể lường trước, Cửu Hòa Sư Thái hoảng hốt điều chỉnh lại cơ thể của mình. Trong một thoáng thời gian rất ngắn chỉ đủ để thở ra một hơi đó, bà ta đã để lộ ra điểm yếu của mình. Nhưng bấy nhiêu đó thôi cũng đã đủ với Phiêu Nguyệt rồi.

Phiêu Nguyệt tiếp tục thi triển Hắc Lôi rồi tiến lên phía trước.

Tốc lực tăng lên gấp bội khi kết hợp Tâm Tốc cùng với Hắc Lôi.

Với tốc độ âm thanh mà mắt người không thể cảm nhận được, Phiêu Nguyệt nắm chặt tay lại.

Tốc độ khủng khiếp làm cho sức nặng của Phiêu Nguyệt trở nên càng lớn.

Phiêu Nguyệt lúc này chẳng khác gì một vũ khí với sức công phá hạng nặng cả.

Cửu Hòa Sư Thái mở to mắt.

Theo bản năng, bà ta vẫn có thể cảm nhận được Phiêu Nguyệt. Nhưng nắm đấm của Phiêu Nguyệt đã đâm thẳng vào bụng của bà ta trước khi bà ta kịp phản ứng.

Àm!

“Khục!”

Âm thanh va chạm lớn như tiếng bom nổ. Cửu Hòa Sư Thái bị đánh bật ra phía sau.

Gương mặt của Cửu Hòa Sư Thái đang nằm co ro trên mặt đất lúc này dính đầy máu.

Trên gương mặt bà ta hiện lên vẻ kinh ngạc.

Bởi vì chỉ với một quyền của Phiêu Nguyệt đã khiến cho bên trong của bà bị chấn động, hệ tim mạch bị rung lắc dữ dội.

Trong tay bà ta là những mảnh vỡ của Quái Trọng đã bị gãy nát.

Trước khi đòn của Phiêu Nguyệt chuẩn bị trúng vào mình, bà ta đã kịp thời đưa Quái Trọng lên che chắn cho mình.

Dẫu vậy, bà ta vẫn không thể hoàn toàn ngăn chặn được đòn tấn công của Phiêu Nguyệt.

Quái Trọng nổi danh cứng cáp trong thiên hạ giờ đã gãy nát. Bản thân bà ta cũng đang bị nội thương nghiêm trọng.

Nỗi đau như thể cả toàn thân bà ta đã bị tháo rời nhanh chóng ập tới.

Lần đầu tiên, trên mặt của Cửu Hòa Sư Thái xuất hiện nét sợ hãi.

“Tuyệt Lan, mau hợp sức với đoàn chủ Hắc Vân Binh Đoàn!”

Bà ta ra lệnh cho đệ tử của mình hợp công với Trương Vũ Lượng.

Mặc dù có chút hèn nhát, nhưng đây không phải là lúc để quan tâm đến những chuyện như thế.

Điều quan trọng nhất bây giờ chính là tính mạng của bà ta.

Chỉ cần giữ được mạng thì danh dự có bị tổn hại đến mấy bà ta cũng có thể khôi phục lại được.

Dù làm vậy sẽ khiến cho Long Tuyết Lan và Trương Vũ Lượng phải bỏ mạng đi chẳng nữa thì bà ta cũng phải cứu lấy mình. Nhưng Phiêu Nguyệt không có ý định buông tha cho bà ta.

Hắn ta đã dụ được bà ta từ núi Nga Mi đến đây.

Nếu để vụt mất bà ta lúc này, thì biết đến khi nào, cơ hội mới đến một lần nữa.

Phiêu Nguyệt lao vào Cửu Hòa Sư Thái.

“Tên kia!”

Trương Vũ Lượng đang đứng ở gần đó ra mặt đầu tiên.

Y thi triển Trương Gia Cối Pháp rồi lao vào tấn công Phiêu Nguyệt.

Ngay lúc đó, Phiêu Nguyệt vung U Linh Chủy đã được gắn với Thu Hồn Ti ra.

Loẹt xoẹt!

Thu Hồn Ti lúc này như một con độc xà quấn chặt lấy cây thương của Trương Vũ Lượng.

“Ặc!”

Trương Vũ Lượng kinh ngạc.

Nếu muốn thoát khỏi Thu Hồn Ti, y phải bỏ cây thương ra. Nhưng lòng tự trọng của một võ giả không cho phép y phải buông vũ khí của mình.

Trong lúc y do dự thì U Linh Chủy được gắn vào Thu Hồn Ti bay đến với tốc độ kinh khủng.

Phập!

U Linh Chủy đâm thẳng vào ngực phải của Trương Vũ Lượng.

Trương Vũ Lượng ngã xuống, trên ngực hắn thấm đẫm máu tươi nhưng Phiêu Nguyệt vẫn một mạch hướng về đến Cửu Hòa Sư Thái mà không để mắt đến hắn.

“Dừng lại!”

Long Tuyết Lan vung kiếm để chặn Phiêu Nguyệt lại.

Phiêu Nguyệt không hề né tránh đòn tấn công mà nâng tay và ăn trọn lưỡi kiếm của nàng.

Thanh kiếm của Long Tuyết Lan dường như đã ăn sâu vào hơn một nửa bắp tay của hắn.

Mặc dù bắp tay hắn đang chảy ra rất nhiều máu nhưng sắc mặt của Phiêu Nguyệt lúc này lại chẳng có một chút thay đổi.

Còn Long Tuyết Lan đứng thất thần một hồi lâu vì nàng ta không thể ngờ Phiêu Nguyệt sẽ chặn đòn tấn công của nàng bằng cơ thể của hắn.

Lợi dụng lúc Long Tuyết Lan sơ hở, Phiêu Nguyệt dùng Xà Hành Bộ để lướt ngang qua nàng.

Phiêu Nguyệt vượt qua được hai chương ngại chỉ trong một thời gian rất ngắn và xuất hiện trước mặt Cửu Hòa Sư Thái.

“Ngươi!”

Cửu Hòa Sư Thái gân cổ thét lên nhưng thực tế là bà ta đang co ro như một con ếch khi gặp phải một con rắn đang đứng ở trước mặt.

Khoảnh khắc nhìn thấy được ánh mắt đỏ rực của Phiêu Nguyệt, nỗi sợ hãi của bà ta lại tăng đến cực độ.

Bà ta cảm giác như trước mặt là ta lúc này là một con rắn khổng lồ mà bà ta không thể ước tính được độ lớn đang há to mồm để nuốt bà ta vào trong bụng.

Xoẹt!

Lúc đó, một âm thanh sắc bén phát ra ở cổ họng của Cửu Hòa Sư Thái.

Đó chính là âm thanh khi U Linh Chủy chém ngang qua cổ bà ta.

“Khực!”

Cửu Hòa Sư Thái rên rỉ, đôi tay của bà ta vội vàng ôm lấy cổ của mình.

Bàn tay bà ta ướt nhẹp.

Từng dòng máu đỏ thẩm len vào từng ngón tay của bà ta.

“Ta, ta không thể chết được. Còn không bao lâu nữa là bá quyền của thành Tứ Xuyên sẽ thuộc về ta cơ mà...”

Cả người của Cửu Hòa Sư Thái run rẩy không ngừng.

Bà ta đã dành cả đời làm ra bao nhiêu việc chỉ để nhìn thấy được sự phục hưng của Nga Mi Phái. Mục tiêu giờ đã không còn xa nữa rồi, hà cớ sao bà ta lại phải bỏ mạng dưới tay một tên thích khách kia chứ. Bà ta không thể nào chấp nhận được sự thật này được.

“Tên ác quỷ, chỉ cần không có người thì...”

Cửu Hòa Sư Thái vươn tay định bắt lấy Phiêu Nguyệt. Nhưng tầm tay của bà ta không thể nào chạm đến Phiêu Nguyệt được.

Phiêu Nguyệt nhìn chăm chăm vào Cửu Hòa Sư Thái rồi nói.

“Giờ thì biến khỏi cuộc đời ta đi.”

“Khừ khừ!”

Cửu Hòa Sư Thái phun ra một ngụm máu rồi gục xuống.

“Sư phụ!”

“Chưởng môn nhân!”

Những đệ tử của Nga Mi Phái gọi Cửu Hòa Sư Thái một cách đau thương rồi vội vã chạy đến bên bà ta.

Bọn họ lúc này đang cực kỳ sợ hãi và hoang mang tột độ.

Bọn họ không thể tin được người mà bọn họ xem như Thượng Đế nay đã chết. Chuyện này không giống hiện thực một chút nào.

“Tên khốn kiếp!”

“Người không phải là con người.”

Đám quần hùng cũng run rẩy trong sợ hãi khi thấy Cửu Hòa Sư Thái ngã xuống.

Người nhuộm đầy máu của Cửu Hòa Sư Thái đứng sừng sững ở đó lúc này hoàn toàn không giống một con người chút nào.

Phiêu Nguyệt lúc này chỉ đứng yên lặng, hần không hề phóng ra ám khí. Nhưng đám quần hùng chẳng dám lao đến tấn công Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt với ánh mắt đỏ rực và cơ thể nhuốm đầy máu của Cửu Hòa Sư Thái đã khiến cho chúng cảm thấy bị áp đảo.

“Tên Sát Tinh đó ở đâu ra vậy...”

“Chính là hấn đấy. Một kẻ săn đuổi cái chết...”

“U!”

Đối với những kẻ yếu kém, chỉ cần nhìn thấy Phiêu Nguyệt thôi cũng đủ để khiến bọn chúng cảm thấy phát điên với nỗi sợ hãi cực độ rồi. Bản thân bọn chúng cũng vô thức tè dầm ra quần.

‘Không ổn rồi! Tất cả đều bị hấn áp đảo.’

Đôi mắt của Long Tuyết Lan trở nên dao động.

Hàng trăm hàng nghìn võ giả đều bị áp đảo trước sự tồn tại của một người.

Thậm chí, người mà bọn chúng sợ hãi lại chính là thích khách mà bọn họ đã từng xem thường.

Bộ dạng không thể cử động vì bị áp đảo bởi một người quá ư là phi hiện thực.

Nếu tất cả bọn chúng cùng lao vào một lúc thì tên Phiêu Nguyệt kia chắc chắn sẽ không thể làm gì được. Nhưng chẳng có một ai dám bước ra cả.

Long Tuyết Lan linh cảm như đã c&oavetemacute; một nhân vật mới xuất hiện sẽ thống trị thành Tứ Xuyên này.

Một tử thần thống trị Tứ Xuyên bằng máu và nỗi sợ.

Lúc đó, một chuyện mà không ai có thể ngờ được đã xảy ra.

Ai đó đã xuất hiện từ phía sau của Long Tuyết Lan - nơi mà lúc này chẳng ai chú ý đến.

Đạo sĩ đó nhìn chằm chằm vào Phiêu Nguyệt với đôi mắt đầy điên loạn.

“Hơ hơ hơ!”

Âm giọng của người đó vang vọng cả chiến trường.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 86

“Khực!”

“Hộc!”

Sau tiếng sư tử hồng của Vũ Tịnh Chân Nhân, nhiều võ giả lão đảo ngã khụy xuống đất.

Màng nhĩ của họ nổ tung.

Màu từ tai chảy xuống ướt cả đôi gò má. Hàng trăm võ giả đều hứng chịu tình cảnh này.

Vũ Tịnh Chân Nhân của mọi khi sẽ không đòi nào bộc phát một cách quá khích như thế. Dù ông ta là người tính tình kiêu ngạo và xem thường mọi thứ xung quanh, nhưng ông vẫn là trưởng lão của Thanh Thành danh môn chính phái.

Thế nhưng Vũ Tịnh Chân Nhân hiện giờ vốn không còn trong trạng thái bình thường nữa.

Đôi mắt ông bùng lên quý hỏa, cả người tỏa ra cỗ khí thể quái dị.

Chỉ nhìn thôi đã khiến toàn thân nổi cả gai ốc.

Đến Thanh Thành Thất Kiếm cũng vô cùng kinh ngạc trước dáng vẻ bất thường của Vũ Tịnh Chân Nhân.

5

Phiêu Nguyệt lúc này mở to mắt nhìn Vũ Tịnh Chân Nhân.

Phần ngực bị Cửu Hòa Sư Thái đả thương hãy còn lõm vào một mảng. Cho dù cảnh giới võ công có cao thâm đến mấy cũng không thể di chuyển trong tình trạng này.³

Đó là thương thức mà mọi người đều biết. Nhưng Vũ Tịnh Chân Nhân đã phủ định tất cả những kiến thức đó.

“Cái gì?”

“Khí thể của Vũ Tịnh Chân Nhân thật quá đáng sợ.”

Đám quần hùng cảm giác được một luồng khí thể u ám khó tin toát ra từ một vị trưởng lão Thanh Thành được mệnh danh là danh môn kia.

Từ lúc nào đó, Vũ Tịnh Chân Nhân cũng nghĩ tính tình của ông đã thay đổi rất nhiều.⁶

Một người điềm tĩnh và lý trí hơn bất kỳ ai đột nhiên trở nên vô cùng nóng nảy. Chỉ cần thấy không vừa ý một chút, ông liền không thể kiềm chế được cơn thịnh nộ trong lòng.

Sự thay đổi này đến sau khi Vũ Tịnh Chân Nhân đọc quyển sách vô tình nhặt được trong Không Động vào bảy năm trước.

Cửu Ma Lưu (九魔流).

Đó chính là một trong mười chi phái của Ma Giáo đã gieo rắc nỗi khiếp sợ cho giang hồ khi xưa.

Quyển sách mà ông ta có được chứa đựng tâm đắc của Cửu Ma Lưu. Ban đầu ông đọc vì cảm thấy tò mò, nhưng không ngờ nó đã gieo vào lòng ông tâm ma.

Thời gian trôi qua, hạt giống ấy nảy nở và lớn lên, đến khi Vũ Tịnh Chân Nhân nhận ra và muốn loại bỏ nó thì mọi thứ đã quá muộn màng.

Để thoát khỏi sự mê hoặc của Cửu Ma Lưu, chỉ còn cách phế bỏ võ công của mình. Thế nhưng việc phế bỏ võ công đã dày công tu luyện mấy chục năm đâu phải chuyện dễ dàng gì.

Hơn nữa, đối với Vũ Tịnh Chân Nhân, người được mệnh danh là cao thủ đệ nhất của phái Thanh Thành lại càng không thể tự phế võ công và từ bỏ cái danh ấy được.

Ông ta dần dà chìm sâu vào Cửu Ma Lưu.

Đối với người cả đời chỉ tu luyện võ công Thanh Thành như ông, Cửu Ma Lưu đã mở ra cho ông một chân trời mới.

Không biết có phải bởi vì ông vốn quá thanh khiết nên mới dễ dàng bị cuốn vào ma công hay không.

Đòn tấn công của Cửu Hòa Sư Thái đã khiến Vũ Tịnh Chân Nhân rơi vào nguy kịch. Khi ông hoàn toàn mất kiểm soát, nội công của Cửu Ma Lưu bắt đầu hoạt động.

Sức mạnh đến từ Cửu Ma Lưu vốn khác hẳn với võ công Thanh Thành.

Ngược Vũ Tịnh Chân Nhân dù bị lồm sồm vào nhưng nhờ có nội công từ Cửu Ma Lưu, ông vẫn có thể di chuyển được.

Khí thể đen ngòm u ám lúc này đã bao trùm lấy Vũ Tịnh Chân Nhân.

“Chẳng lẽ Vũ Tịnh Chân Nhân đã tu luyện ma công ư?”

“Sao trưởng lão của Thanh Thành lại luyện thứ ma công đó chứ?”

Quần hùng xì xào tỏ vẻ kinh ngạc.

Mặc dù họ yếu kém hơn Vũ Tịnh Chân Nhân nhưng họ vẫn là những nhân sĩ võ lâm đã trải qua bao sóng gió trên giang hồ. Chỉ một cái chớp mắt họ cũng nhận ra được thứ kia chính là ma công.

Tình hình đi đến nước này, người bàng hoàng nhất chính là Thanh Thành Thất Kiếm.

“Sư phụ, người...”

“Dừng lại đi, sư phụ!”

Họ liên tục thỉnh cầu Vũ Tịnh Chân Nhân dừng ngay hành động của mình lại. Thế nhưng Vũ Tịnh Chân Nhân không hề ngoáy đầu mà một mạch tiến thẳng về phía Phiêu Nguyệt.³

Phiêu Nguyệt nghĩ rằng khí thể từ Vũ Tịnh Chân Nhân có đôi chút giống với bản thân hắn. Không biết chừng đó chính là mối liên kết đến từ thứ gọi là ‘rắn’.

Phiêu Nguyệt rơi xuống động rắn và tự nhiên tiếp nhận tập tính của loài rắn, còn Cửu Ma Lưu lại là ma công tập hợp và nghiên cứu về rắn.

Ma khí từ Cửu Ma Lưu dần xâm nhập vào tâm trí Vũ Tịnh Chân Nhân và ăn mòn chúng. Trong mắt Vũ Tịnh Chân Nhân hiện giờ chỉ có Phiêu Nguyệt hắn thôi.

Ông ta nhặt bừa một thanh kiếm rơi trên đất.

Vù!

Vũ Tịnh Chân Nhân lập tức giẫm chân cước.

Chỉ trong nháy mắt ông đã phóng người lao một mạch đến trước mặt Phiêu Nguyệt.

Vù!0

Thanh kiếm của Vũ Tịnh Chân Nhân bổ đôi về phía Phiêu Nguyệt với khí thế hệt như vũ bão. Phiêu Nguyệt liền thi triển Xà Hành Bộ lùi về phía sau.

Vũ Tịnh Chân Nhân nhanh chóng đuổi theo Phiêu Nguyệt.

Sự khác biệt tốc độ giữa người tiến về trước và kẻ lùi về sau vô cùng rõ ràng.

Vũ Tịnh Chân Nhân có chút nhanh hơn. Thế nhưng, ông vẫn không thể bắt kịp Phiêu Nguyệt.

Bởi vì Xà Hành Bộ vốn mô phỏng chuyển động của loài rắn nên vô cùng khó nắm bắt.

Xoẹt!

Phiêu Nguyệt dang rộng hai tay. Lập tức U Linh Chủy trên Thu Hồn Ti nhắm thẳng cổ Vũ Tịnh Chân Nhân một đường lao tới.

Thế nhưng Vũ Tịnh Chân Nhân vốn không phải kẻ tầm thường. Ông chỉ cần vung nhẹ thanh kiếm đã đánh bật được U Linh Chủy.

Dù đã chìm sâu vào sự cuồng nộ, nhưng chuyển động của Vũ Tịnh Chân Nhân chẳng những không có sơ hở mà còn nhanh và chính xác hơn bình thường.

Có lẽ bởi vì ông đã kinh qua U Linh Chủy và Thu Hồn Ti một lần rồi.

Vũ Tịnh Chân Nhân thi triển kiếm pháp Thanh Thành tấn công Phiêu Nguyệt. Phiêu Nguyệt cũng phóng U Linh Chủy đối lại ông.

Keng!

U Linh Chủy trên Thu Hồn Ti tựa như hai con rồng thăng thiên lao thẳng vào Vũ Tịnh Chân Nhân.

Kiểm của Vũ Tịnh Chân Nhân và U Linh Chủy của Phiêu Nguyệt va chạm kịch liệt với nhau.

Những người xung quanh không dám rời mắt khỏi cuộc chiến tiến thoái lưỡng nan này một khắc nào.

“Tên thích khách đó mạnh ngang ngựa đê nhất kiếm khách của Thanh Thành ư.”

Các quần hùng ngơ ngác trước cảnh giới võ công đáng gờm của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt nghĩ khoảnh khắc này chính là ngã rẽ sinh tử của hắn. Bởi lẽ hắn chỉ mới lập ra Nga Quỷ Đạo mấy năm gần đây mà thôi.

“Đó là tu vi của một tên thích khách thật ư?”

Khi sống cùng với lũ rắn, hắn đã giác ngộ và kết hợp nhiều loại võ công khác nhau để tạo ra Nga Quỷ Đạo, nhưng hắn thật sự không biết giới hạn của nó đến đâu.

Nga Quỷ Đạo vẫn chưa phải là loại võ công hoàn thiện. Hiện giờ nó chỉ là thứ võ công còn ở vạch xuất phát.

Hắn phải biết giới hạn của loại võ công này mới có thể đối đầu với đối thủ là cao thủ bậc nhất của Thanh Thành.

Đó là lý do Phiêu Nguyệt chọn tấn công trực diện với Vũ Tịnh Chân Nhân.

Đây chính là thử thách về giới hạn.

Trận chiến này dùng để đánh giá giới hạn của hắn, cũng như thử xem hắn có thể vượt qua giới hạn đó bức phá hơn nữa hay không.

Đã hàng chục lần hắn va chạm trực diện với Vũ Tịnh Chân Nhân.

Phiêu Nguyệt lúc này mới có thể chắc chắn.

‘Mười bốn năm của ta quả không vô ích.’

Hắn đã sống một nửa cuộc đời trong bóng tối sâu thẳm. Hắn đã bỏ ra nhiều tháng năm như thế, chỉ để được tái sinh.

Bây giờ hẳn nhất định sẽ không quay lại quãng thời gian
nghỉ ngơi này thêm một lần nào nữa.

Đôi đồng tử màu đỏ của Phiêu Nguyệt lúc này càng sẫm màu
hơn.

Vũ Tịnh Chân Nhân chịu ảnh hưởng của Cửu Ma Lưu nên
càng mạnh và khó đối phó hơn. Vậy nên hẳn phải thay đổi
cách thức giao chiến ngay lập tức.

Tốc độ tư duy của Phiêu Nguyệt mỗi lúc một nhanh hơn. Lúc
này hẳn liền thi triển Hắc Lôi.

“Vô dụng thôi.”

Vũ Tịnh Chân Nhân vung kiếm về phía bên trái.

Ông ta vốn đã hiểu rõ Hắc Lôi rồi. Vậy nên dù trong trạng thái
mất đi lý trí, ông vẫn có thể truy được sự biến đổi của thứ khí
tức kia mà ra chiêu.

Xoẹt!

Thanh kiếm lúc này đã bị khí thể của Cửu Ma Lưu cuốn lấy.

Luồng khí bao lấy kiếm mỗi lúc một đen và đậm hơn.

“Kiếm, kiếm cang?”

“Trời ạ!”

Các quần hùng há mồm kinh ngạc.

Dù đương lúc hỗn loạn, nhưng thứ Vũ Tịnh Chân Nhân vừa
thi triển quả đúng là kiếm cang.

Trong số võ giả thành Tứ Xuyên, người thi triển được kiếm
cang trước mặt quần hùng thế này chỉ có mỗi Vũ Tịnh Chân
Nhân.

Mọi người chẳng những vô cùng kinh ngạc mà còn bất giác
rùng mình.

Họ tin rằng chỉ một chiêu này Vũ Tịnh Chân Nhân nhất định
sẽ bỏ đời được Phiêu Nguyệt. Bởi vì uy lực của kiếm cang là
tuyệt đối.

Vấn đề chính là sau đó.

Không ai ở đây có thể đối phó được Vũ Tịnh Chân Nhân.

Ai cũng hiểu rằng, nếu như Vũ Tịnh Chân Nhân rơi vào ma cảnh và bộc phát quá mức, họ sẽ phải bỏ mạng vô ích.

Thế nhưng họ vẫn không nghĩ đến việc sẽ chạy trốn.

Mọi người đều hiểu chỉ cần có chút sơ suất, nhất định sẽ gây nguy hiểm đến tính mạng. Thế nhưng, lòng hiếu kỳ đối với trận chiến giữa Phiêu Nguyệt và Vũ Tịnh Chân Nhân lớn hơn cả nỗi sợ hãi trong thâm tâm họ.

Rầm!

Kiểm cang của Vũ Tịnh Chân Nhân xé toạc không gian hướng về phía Phiêu Nguyệt.

Trước uy lực khủng khiếp ấy, mọi thứ dường như đều bị phá hủy.

Thế nhưng vẫn không ai nhìn thấy Phiêu Nguyệt đâu.

Trên mặt Vũ Tịnh Chân Nhân lập tức hiện lên nỗi nghi hoặc.

Chính lúc này, Phiêu Nguyệt đột nhiên xuất hiện từ một nơi không ai lường trước được. Hắn đã thay đổi quỹ đạo của Hắc Lôi.

Tốc độ khủng khiếp cho phép hắn làm được nhiều thứ, thế nhưng nó lại đè lên cơ thể một áp lực to lớn.

Chính vì thế, Phiêu Nguyệt chỉ có thể thi triển Hắc Lôi theo một đường thẳng. Có điều, với người có cảnh giới như Vũ Tịnh Chân Nhân hay Cửu Hòa Sư Thái, chuyển động này của hắn sẽ lập tức bị đọc được ngay.

Vậy nên, Phiêu Nguyệt mới bổ sung thêm một loại chuyển động theo đường cong.

Chính là để đối phương không thể đoán trước được sự di chuyển của hắn, nhưng làm thế, cơ thể càng chịu áp lực lớn hơn nữa.

Có điều, Phiêu Nguyệt tin vào thể chất của hắn, và hắn đã chịu đựng được.

Cái giá cho sự mạo hiểm chính là hái được quả ngọt.

Phập!avetem

U Linh Chủy đâm sâu vào đùi Vũ Tịnh Chân Nhân.

Trên mặt Vũ Tịnh Chân Nhân lập tức lộ ra vẻ đau đớn tột cùng.

Dù đang bị sự cuồng nộ chi phối nhưng ông vẫn cảm nhận được cơn đau thấu xương.

“Hư a a a!”

Vũ Tịnh Chân Nhân hét lên thất thanh, ông ta lập tức vung kiếm về phía Phiêu Nguyệt. Thế nhưng Phiêu Nguyệt đã không còn ở yên đó.

Tự lúc nào hắn đã thi triển Hắc Lôi dời sang một nơi khác.

Khi di chuyển quá nhanh sẽ để lại dư ảnh tựa như hắn vẫn chưa hề di chuyển, và thế là hắn đã để lại dư ảnh của mình quanh Vũ Tịnh Chân Nhân.

Chỉ trong chốc lát, trước mặt ông ta dường như xuất hiện thêm vài tên Phiêu Nguyệt nữa.

Âm thanh sắc bén liên tục vang lên. Một lúc sau, chuyển động của Phiêu Nguyệt cũng dừng lại.

Hắn đứng từ xa nhìn chằm chằm Vũ Tịnh Chân Nhân.

“A!”

“Sao, sao có thể?”

Những người đang quan sát Vũ Tịnh Chân Nhân bất giác thở dài tuyệt vọng.

Trên thân thể đã nhuộm huyết sắc của Vũ Tịnh Chân Nhân lúc này bị cấm hàng chục U Linh Chủ, trông ông ta chẳng khác gì con nhím xù lông.

Hừ!

Vũ Tịnh Chân Nhân đột nhiên thở hắt một hơi.

Dù Vũ Tịnh Chân Nhân đã có được sức mạnh khủng khiếp từ Cửu Ma Lưu nhưng ông ta vẫn không thể sống sót khi bị hàng chục phi đao cắm vào người thế này.

Phi đao mà Phiêu Nguyệt phóng ra đã ngăn chặn ma khí hồi sinh từ Cửu Ma Lưu.

Về mặt Vũ Tịnh Chân Nhân lúc này không còn vương chút sinh khí nào.

Sinh khí biến mất, sự cuồng nộ chi phối ông ta cũng chẳng còn. Vũ Tịnh Chân Nhân nhìn chăm chăm Phiêu Nguyệt tựa hồ không tin đây là sự thật.

“Ta đã nói sẽ tự tay lấy mạng tên thích khách nhà...”

Chính lúc đó.

“Vũ Tịnh sư huynh!”

Cùng với giọng nói giận dữ vang lên, ai đó xông đến chỗ Vũ Tịnh Chân Nhân. Đó là một lão đạo sĩ vận y phục hết như Vũ Tịnh Chân Nhân. Ông ấy chính là sư đệ của Vũ Tịnh Chân Nhân - Vũ Hóa Chân Nhân.

Vũ Hóa Chân Nhân ôm chầm lấy Vũ Tịnh Chân Nhân đang dần ngã xuống.

Vũ Tịnh Chân Nhân lúc này đã rơi vào trạng thái nguy kịch, hơi thở hỗn hển nặng nề. Vũ Hóa Chân Nhân nhìn bộ dạng thảm hại của vị sư huynh, trong lòng không khỏi dấy lên cơn đau quặn lòng.

“Tại sao sư huynh lại tu luyện thứ ma công này chứ?”

Phải đến lúc này, mọi nghi vấn mới được giải đáp.

Tại sao một người như Vũ Tịnh Chân Nhân lại trở nên cuồng bạo như thế.

Vũ Tịnh Chân Nhân khó nhọc nắm lấy tay Vũ Hóa Chân Nhân mà nói.

“Tất cả mọi thứ ta làm... đều là vì... Thanh Thành cả.”

Đây chính là câu nói cuối cùng mà Vũ Tịnh Chân Nhân để lại trên cõi đời này.

“Sư huynh thật là...”

Vũ Hóa Chân Nhân không nói được hết câu.

Đến lúc mất mạng, Vũ Tịnh Chân Nhân vẫn không hối hận vì quyết định của mình. Thế nhưng vì quyết định ngu ngốc của ông mà Thanh Thành phải đối mặt với rắc rối lớn hơn.

Ánh mắt quần hùng nhìn võ giả Thanh Thành đã không còn như trước nữa.

Tất cả họ đều tận mắt chứng kiến Vũ Tịnh Chân Nhân rơi vào ma cảnh, không một ai có thể ngăn được hàng chục, hàng trăm cái miệng như thế.

Danh tiếng của phái Thanh Thành như thể rơi xuống tận cùng địa ngục.

Cả phái Nga Mi cũng thế.

Cảnh tượng Cửu Hòa Sư Thái đánh lén Vũ Tịnh Chân Nhân đã đập thẳng vào mắt họ.

Chương môn nhân phái Nga Minh danh chấn thiên hạ vậy mà lại giờ thủ đoạn hèn hạ chỉ lữ tà phái mới làm ra.

Cho dù có bị chỉ trích cũng không thể biện minh được.

Làm thế không biết bà có trở thành kẻ chiến thắng hay không, nhưng cuối cùng lại mất mạng trong tay Phiêu Nguyệt.

Và võ giả Nga Mi chính là những người phải gánh chịu hậu hoạn về sau.

Võ giả Nga Mi nhìn chằm chằm Phiêu Nguyệt tựa hồ muốn ăn tươi nuốt sống hắn mới hả lòng hả dạ. Nhưng không ai dám động thủ một cách khinh suất.

Phiêu Nguyệt chính là một cao thủ thực thụ.

Hắn là con quái vật một mình nuốt trọn cả hai cao thủ đệ nhất của Thanh Thành và Nga Mi.

Phiêu Nguyệt không chỉ lấy mạng Cửu Hòa Sư Thái và Vũ Tịnh Chân Nhân mà còn giết chết nhiều võ giả khác. Trong quá trình đó, thứ võ công thần bí mà Phiêu Nguyệt phô ra đã khiến đám võ giả kinh hãi tột cùng.

Phiêu Nguyệt không phải con mồi đáng thương bị mắc vào bẫy.

Trái lại, chính những quần hùng có mặt nơi đây mới là kẻ đã vướng phải thiên la địa võng do hắn tạo ra.

Các quần hùng nhìn Phiêu Nguyệt, không ai dám thở mạnh.

Phiêu Nguyệt chính là một siêu cường giả chi phối toàn bộ chiến trường này.

Ít nhất các quần hùng có mặt ở đây đã cảm nhận như thế.

Vũ Hóa Chân Nhân thở hắt một hơi.

Ông ta không biết nên giải quyết tình huống hiện giờ như thế nào.

Phái Thanh Thành vẫn còn các cao thủ của Cháp Pháp Đường và Thanh Thành Thất Kiếm. Nếu tất cả bọn họ hợp sức lại, không biết chừng có thể kết liễu được Phiêu Nguyệt, thế nhưng họ nhất định sẽ phải trả một cái giá rất đắt.

Trong khi Vũ Hóa Chân Nhân còn đang ngả nghiêng giữ trả thù và giữ mạng, đột nhiên Long Tuyết Lan phía Nga Mi tiến về trước.

Long Tuyết Lan nhìn Phiêu Nguyệt rồi lên tiếng.

“Phiêu... Đại hiệp, nếu các hạ cho phép, ta muốn đưa thi hài của Chương môn nhân về núi Nga Mi.”

Lúc ấy, các võ giả Nga Mi lập tức phản đối.

“Sao lại xin phép kẻ đã giết Chương môn nhân chứ?”

“Chúng ta phải trả thù cho Chương môn nhân.”

Thế nhưng, Long Tuyết Lan chỉ lạnh lùng nhìn họ rồi nói.

“Làm thế nào? Hai vị như Chương môn nhân và Vũ Tịnh Chân Nhân ra tay còn không thể lấy mạng hắn, các người có thể sao?”

“Chuyện đó...”

“Bây giờ không phải là lúc khẳng khẳng trả thù mà phải lo cho cái mạng mình trước đã.”

Giọng nói của Long Tuyết Lan vang lên như thể đánh thức hiện thực của Nga Mi.

Chap 87

Không một ai trong Nga Mi Phái dám phản bác lại lời nói của Long Tuyết Lan.

Vì những gì nàng nói đã kéo những võ giả của Nga Mi Phái về hiện thực.

Chương môn nhân của một chính phái đã hèn hạ đánh úp cao thủ của Thanh Thành Phái. Kể từ lúc đó, thanh danh của Nga Mi Phái đã bị tổn thất nặng nề rồi.

Giờ đây, không một ai ở thành Tứ Xuyên này tôn kính Nga Mi Phái nữa. Đến cả những môn phái đã từng hiệp trợ cho Nga Mi Phái trong thời gian qua cũng vậy.

Nga Mi Phái đã đánh mất danh phận để có thể trả thù Phiêu Nguyệt.

Việc những võ giả trong giang hồ quá ám ảnh đến danh phận cũng đều vì lý do này. Nhờ có danh phận, một võ giả đánh mất tất cả có thể vực dậy với sự giúp đỡ của những người xung quanh, nhưng cũng có những người đuổi theo những tham vọng quá sức với bản thân để rồi mất đi tất cả mọi thứ.

Nga Mi Phái chính là về sau.

Bọn họ lúc này không những có xung đột với Thanh Thành Phái mà còn đánh mất cả lòng tin của những võ giả thành Tứ Xuyên. Dù tiềm lực của họ có mạnh đến mấy thì họ vẫn không thể sống sót nổi khi mà toàn bộ võ giả thành Tứ Xuyên đã quay lưng trở thành kẻ địch của họ.

Thanh Thành Phái cũng không khác gì là vậy.

Chuyện Vũ Tịnh Chân Nhân tu luyện Ma Công bị lộ ra khiến cho Thanh Thành Phái cũng mất đi danh phận để phục thù.

Trong lòng Vũ Hóa Chân Nhân thật sự rất muốn ra lệnh cho Thanh Thành Thất Kiếm và những võ giả của Cháp Pháp Đường tấn công Phiêu Nguyệt, nhưng nếu làm như thế thì chút niềm tin còn lại của những người khác đối với Thanh Thành Phái cũng chẳng còn.

Phiêu Nguyệt đã hoàn toàn cướp lấy danh phận và quyền chủ đạo của bọn họ.

Thậm chí, Phiêu Nguyệt còn dùng nỗi sợ điều khiển cả đám quần hùng.⁵

Lần đầu tiên có một võ giả có thể làm được việc này trong lịch sử của thành Tứ Xuyên.

Ngay cả thời Đường Môn còn huy hoàng cũng không khiến đám quần hùng phải sợ hãi đến mức độ này.

“Hây!”

Vũ Hóa Chân Nhân thở dài một hơi.

Vì ông nhận ra sự thật rằng giờ là lúc phải lui về và trông nom nội bộ như những gì mà Long Tuyết Lan vừa nói.

Ông để lại thi thể của Vũ Tịnh Chân Nhân cho Vũ Doanh Chân Nhân rồi tiến về phía Phiêu Nguyệt.

“Bọn ta cũng muốn được thu dọn thi thể của Vũ Tịnh sư huynh và rút lui. Mong đại hiệp cho phép.”

Tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Phiêu Nguyệt.

Vì tình hình thay đổi ra sao thì còn phải phụ thuộc vào câu trả lời của hắn nữa.

Phiêu Nguyệt nhìn chằm chằm vào Vũ Hóa Chân Nhân và Long Tuyết Lan mà không nói một lời.³

Đôi mắt vô hồn, không chứa đựng một chút cảm xúc hết như một thanh đoản đao cắm sâu vào trong tim của hai người.

Một lúc lâu sau, Phiêu Nguyệt mới chịu mở miệng.

“Nếu ta để các người đi thì chẳng phải các người sẽ tính kế để phục thù sao. Giống như những gì mà ta đã làm...”

“Ta dám lấy tên của mình ra để đảm bảo. Nga Mi Phái tuyệt đối sẽ không bao giờ trả thù Phiêu đại hiệp.”

“Sao ta có thể tin vào lời đó được?”⁶

“Ta sẽ khiến cho đại hiệp tin điều đó.”

Trong lời nói của Long Tuyết Lan phát ra âm thanh kỳ dị.²

Phiêu Nguyệt nhìn vào nàng một hồi lâu.

Bảy năm trước, khi gặp nàng ở tầng hầm Không Động cũng thế, hắn đã cảm nhận được Long Tuyết Lan rất khác với những đệ tử khác của Nga Mi Phái. Mặc dù hắn cũng không rõ là khác ở đâu.

Giọng nói của Long Tuyết Lan lúc này đầy trịnh trọng, hắn không hề thấy một chút hèn hạ nào trong lời nói ấy.

“Giả sử Phiêu đại hiệp không đồng ý với đề án của bọn ta đi chẳng nữa thì bọn ta cũng không còn cách nào khác. Nhưng ta

muốn ngăn chặn tình xuống xấu nhất có thể xảy ra ấy.”

“Được.”

Phiêu Nguyệt gật đầu.

Hắn đã giết được hung thủ gây ra mọi chuyện rồi nên cũng không cần phải để tâm đến Nga Mi Phái nữa.

Long Tuyết Lan gật nhẹ đầu với Phiêu Nguyệt rồi lùi về sau.

“Tất cả hay thôi đi không. Chúng ta là tội nhân, chúng ta không có tư cách gì để khóc cả.”

Nàng đốc thúc những đệ tử của Nga Mi Phái đang gào khóc mau mau thu dọn thi thể của những người đã chết.

Sau khi thu dọn thi thể của Cửu Hòa Sư Thái cùng với đồng liêu của mình, những võ giả của Nga Mi Phái kiệt sức lui khỏi chiến trường.

Trong khi đó, Vũ Hóa Chân Nhân lại lo lắng không nguôi.

Chỉ vì thua trận dưới tay một người, mà thanh danh của Thanh Thành Phái lại tụt dốc không phanh.

Tương lai mỗi ngày phải chịu cảnh nhục nhã hiện ra ngay ở trước mắt khiến cho ông cảm thấy nặng nề không thôi.

‘Lẽ ra ta phải ngăn cản Vũ Tịnh sư huynh sớm hơn một chút...’

Đến giờ này có hối hận cũng chẳng có tác dụng gì.

Điều quan trọng lúc này là phải bảo toàn được lực lượng của Thanh Thành Phái và lui về.

Vũ Hóa Chân Nhân nói.

“Bọn ta cũng có lỗi nên sẽ không hỏi tội của đại hiệp. Hãy quên đi hết nỗi oán hận mà hai bên dành cho nhau bằng chuyện này.”

Nói một cách êm tai thì cả hai quên đi nỗi oán hận dành cho nhau, nhưng nói một cách khó nghe chính là Thanh Thành Phái chấp nhận đầu hàng.

Vũ Hóa Chân Nhân cùng với những đệ tử của Thanh Thành Phái cúi đầu nhục nhã. Nhưng không ai dám manh động cả. Vì khí thế của bọn họ đã bị Phiêu Nguyệt áp đảo hết rồi,³

Phiêu Nguyệt gật đầu.

Vũ Hóa Chân Nhân chấp tay với Phiêu Nguyệt sau đó cũng thu dọn thi thể của những võ giả Thanh Thành Phái rồi ra về.

Lúc này chỉ còn Hắc Vân Binh Đoàn và đám quần hùng ở lại.

Trương Vũ Lượng lặng người.

‘Mọi chuyện kết thúc như thế này sao? Chỉ vì một tên như hắc ta mà...’

Những gì mà y đã làm suốt thời gian qua trên đất Tứ Xuyên này trở thành vô nghĩa.

Nga Mi Phái mà hắc tướng chừng sẽ trở thành một chỗ dựa vững chắc cho hắc nay đã bại trận và kéo nhau về núi Nga Mi để lại Hắc Vân Binh Đoàn bơ vơ đứng một mình ở đây.

Hắc Vân Binh Đoàn mất đi không ít binh lực vì Phiêu Nguyệt. Nhưng với tình hình lúc này thì y không thể nào phục thù cho bọn họ được.

Vì Trương Vũ Lượng cũng do Phiêu Nguyệt mà bị trọng thương.

Chỉ cần thanh đoản đao cắm vào ngực phải lúc này di dịch sang bên cạnh một chút nữa thôi là y cũng đi đời. Việc y vẫn còn sống đã là một kỳ tích rồi.

‘Hắc tự lập ra ván cờ này và cũng chỉ có một mình hắc chiến thắng. Xem ra, tử thần thực sự đã xuất hiện trong giang hồ này rồi.’

Trương Vũ Lượng cắn chặt môi.

Vì cảm giác của Trương Vũ Lượng lúc này cũng giống với Nga Mi Phái và Thanh Thành Phái.

Bầu không khí cùng quyền chủ đạo đ&avetematilde hoàn toàn thuộc về Phiêu Nguyệt. Dẫu cho y cùng Hắc Vân Binh Đoàn có đứng dậy để chiến đấu đi chăng nữa thì chỉ trông thật thảm hại mà thôi.

‘Chết tiệt! Nỗi hận này chắc chắn ta sẽ trả lại cho ngươi.’

Trương Vũ Lượng ngoảnh người quay đi với gương mặt đầy tức giận,

Hắc Vân Binh Đoàn cũng đi theo phía sau hắn.

Đến Hắc Vân Binh Đoàn cũng rút khỏi chiến trường rồi, đám quân hùng lúc này cũng chẳng thể làm được gì cả.

Bọn họ chỉ biết giương đôi mắt đầy sợ hãi nhìn vào Phiêu Nguyệt.

Bọn họ cũng đã nhận ra quyền chủ đạo ở thành Tứ Xuyên đã nằm trong tay của Phiêu Nguyệt.

Đó chính là kết quả của việc xem thường một thích khách.

Phiêu Nguyệt bước đi từng bước.

Số lượng quân hùng rất đông, nhưng chẳng ai dám đứng ra ngăn cản Phiêu Nguyệt cả. Trái ngược lại, bọn họ còn lui ra để mở đường cho Phiêu Nguyệt đi.

Phiêu Nguyệt bước từng bước trên con đường được đám quân hùng mở ra.

Đám quân hùng linh cảm được rồi sẽ có một truyền thuyết mới ra đời ở thành Tứ Xuyên.

Truyền thuyết về một vị thích khách...

Đám quân hùng nhìn vào Phiêu Nguyệt bằng ánh mắt đầy kinh sợ. Nhưng không hẳn ai cũng thế.

Ở đó, có một nam nhân bùng lên ngọn lửa muốn phục thù dữ dội.

‘Phiêu... Nguyệt!’

Kẻ đang nhìn chăm chăm vào Phiêu Nguyệt giữa đám quân hùng lúc này chính là Vũ Chấn Bình.

Ông ta vừa là cha của Vũ Quân Thương - người đã bị Phiêu Nguyệt ám sát vào bảy năm trước, vừa là Tri Nang của Thanh Thành Phái.

Ông đã mong Thanh Thành Phái có thể trả thù cho con trai ông, nhưng Thanh Thành Phái đã phản bội lại mong đợi của ông.

Thanh Thành Phái đã hứa với Phiêu Nguyệt nên chắc chắn bọn họ sẽ không lên kế hoạch để trả thù Phiêu Nguyệt trong một thời gian.

‘Tốt thôi! Ta sẽ trả thù cho con trai ta bằng chính sức của ta.’

Ngày hôm đó, Vũ Chấn Bình thanh lý toàn bộ tài sản của mình rồi rời khỏi thành Tứ Xuyên.

Tứ Xuyên Võ Lâm lúc này gặp biến động.

Nga Mi Phái và Thanh Thành Phái tranh đấu bá quyền một cách khốc liệt từ trước đến nay nay lại đồng thời ngưng hoạt động, những môn phái khác cũng đóng chặt cửa để khôi phục thiệt hại.

Tứ Xuyên Võ Lâm lúc này bước vào thời kỳ trì trệ.

Tất cả những võ giả của Tứ Xuyên đều ngậm chặt miệng, không hó hé về bất cứ chuyện gì về ngày hôm đó như thể đã hẹn trước.

Ngày hôm đó là một nỗi nhục nhã vĩnh viễn không thể xóa bỏ đối với bọn họ.

Đến nỗi khi để lục lợi lại ký ức Tứ Xuyên Giang Hồ bị áp đảo bởi một tên thích khách thôi bọn họ cũng không dám.

Đã có rất nhiều người phải chết và có nhiều môn phái bị tổn thất nặng nề nhưng không một ai dám mơ tưởng về ý định trả thù Phiêu Nguyệt cả.

Vì nỗi sợ hãi lúc này đã lớn đến mức bọn họ sợ đêm đến, khi nhắm mắt lại, Phiêu Nguyệt sẽ lặng lẽ tìm tới bọn chúng.

Và cứ thế, thời gian trôi qua trong sự im lặng của toàn bộ những người ở nơi đây.

Thành Đô bị phá hủy bởi xung đột giữa những võ giả giờ cũng đã ổn định được một phần nào đó, con người dần trở về với cuộc sống bình thường.

Mặc dù ai ai cũng đã quay về vị trí vốn có như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra nhưng ký ức về ngày hôm đó vẫn in sâu vào trong đầu của từng người. Chỉ là bọn họ không thể hiện ra ngoài mà thôi.

Thương nhân là những người phục hồi nhanh nhất.

Các thương nhân nhanh chóng xây dựng lại những cửa hàng đã bị phá hủy, bắt đầu quay trở lại việc buôn bán. Con phố cũng trở nên nhộn nhịp trở lại khi những thương nhân bắt đầu nhập đồ từ vùng ngoài để bán.

Từng con phố tìm lại sức sống của mình, những người ở ngoài thành Tứ Xuyên cũng bắt đầu tìm đến nơi này.

Thiên Hạc Thương Đoàn cũng là một thương đoàn từ bên ngoài tiến vào Thành Đô.

Ngay khi Thiên Hạc Thương Đoàn bước vào Thành Đô liền dỡ bọc vải che chắn những mảnh lụa tốt cùng với trang sức quý giá chất đầy trên xe kéo.

Những mảnh lụa cùng với trang sức mà bọn họ mang đến là những cực phẩm quý giá khó có thể tìm thấy được nên những thương nhân ở Thành Đô đã náo loạn một trận.

Chỉ vì cuộc thương hành lần này mà Thiên Hạc Thương Đoàn đã phải huy động hơn một trăm người bao gồm những thương nhân, võ giả hộ tống và những tạp phu.

Thiên Hạc Thương Đoàn đã thuê hẳn một khách điếm rộng lớn để có chỗ nghỉ ngơi.

Thương đoàn chủ của Thiên Hạc Thương Đoàn là Kim Chu Sơn là một nam nhân trung niên gần bốn mươi tuổi. Khí chất mạnh mẽ, đôi mắt tuy to và sáng nhưng vẫn có thể khiến đối phương cảm thấy bị áp lực.

Tính tình của ông ta có chút ương bướng, tính toán nhanh nhạy. Bất cứ cuộc thương hành nào ông ta cũng để lợi nhuận lên đầu tiên.

Cũng chính vì thế nên Thiên Hạc Thương Đoàn mới có thể nhanh chóng trở thành một thương đoàn lớn, mọi người trong thương đoàn ai ai cũng tôn kính Kim Chu Sơn.

Trong Thiên Hạc Thương Đoàn, Kim Chu Sơn được xem như một đấng tuyệt đối.

Một Kim Chu Sơn vĩ đại như thế lại đang quỳ gối vào lúc này.

Những người trong Thiên Hạc Thương Đoàn mà chứng kiến được khung cảnh lúc này ắt hẳn sẽ há hốc mồm kinh ngạc cho mà xem.

Nhưng trên gương mặt của Kim Chu Sơn lúc này không có chút gì gọi là nhục nhã. Hắn ta cúi đầu trước một nam nhân trẻ tuổi đang ngồi trước mặt hắn như thể đây là một chuyện hiển nhiên.

Khác với Kim Chu Sơn đang khoác lên mình y phục làm bằng lụa xa hoa lộng lẫy, nam nhân trẻ tuổi trước hắn chỉ mặc một phục trang rất đơn giản.

Đôi mắt cong vút như ánh trăng đêm rằm xuất hiện trên gương mặt trông thật ấn tượng.

Chắc chắn ai nhìn vào gương mặt đó cũng cảm thấy vui vẻ. Chỉ có người đang quỳ gối là Kim Chu Sơn lúc này là đầy căng thẳng không thôi.

Vì hắn là một trong số ít người biết được nam nhân trước mặt khác với những gì được thể hiện bên ngoài đến mức nào.

Hắn cẩn trọng báo cáo với nam nhân trẻ tuổi.

“Thương hành lần này lời được hơn 300 lượng vàng. Nếu mua được ngũ cốc từ Thành Đô mang về có lẽ sẽ thu thêm được một chút đỉnh nữa.”

“Thật tuyệt vời. Quả nhiên là Kim đoàn chủ. Lần thương hành nào cũng thu được lời.”

“Ngài quá khen rồi. Hồng đội chủ!”

“Kim đoàn chủ cẩn trọng giúp ta. Ở nơi này chỉ cần gọi ta là Hồng công tử là được rồi.”

“Vâng! Thưa Hồng công tử.”

“Trong thời gian đến đây Kim đoàn chủ đã vất vả nhiều rồi. Mong là ngài quay trở về an toàn.”

“Công tử không quay về cùng bọn ta sao?”

Kim Chu Sơn ngạc nhiên nhìn vào nam nhân kia.

“Ô phân đà chủ đã chết rồi.”

“Sao ạ?”

“Vì báo cáo bị chậm trễ nên ta đã tìm hiểu thử thì phát hiện ngài ấy đã chết trong thời kỳ loạn lạc ở Thành Đô.”

“S, sao có thể?”

“Từ giờ ta sẽ bắt đầu tìm hiểu mọi chuyện.”

Nam nhân kia vươn vai rồi nói.

Kim Chu Sơn nhìn hắn với đôi mắt đầy sợ hãi.

Tên của nam nhân kia là Hồng Hữu Tân.

Hắn là Đội chủ Giám Sát Đội của Hạ Ô Môn.

Nhiệm vụ của hắn chính là giám sát khu vực phương Đông của Hạ Ô Môn và kiểm tra xem có gì kỳ lạ không, xử lý công việc khi có vấn đề nảy sinh.

Quyền hạn của hắn rất mạnh.

Thiên Hạc Thương Đoàn là một trong những thương đoàn nguy trang được vận hành dưới quyền của Hạ Ô Môn.

Hồng Hữu Tân nói.

“Nếu ngài ở đây quá lâu sẽ có người nghi ngờ. Ngài nên nhanh chóng mua hàng rồi quay về thì hơn.”

“Vâng. Nhưng công tử không cần bọn ta giúp đỡ gì sao?”

“Mặc dù Ô phân đà chủ đã mất rồi nhưng phân đà vẫn đang hoạt động bình thường. Chúng ta phải lợi dụng bọn chúng chứ.”

“Ta hiểu rồi. Vậy bọn ta sẽ cố gắng mua hàng hóa thật nhanh và rời khỏi đây sớm nhất có thể.”

Kim Chu Sơn cúi đầu chào.

Hồng Hữu Tân cười rồi đứng dậy.

“Vậy ta cũng xin phép đi trước. Mặc dù lần này ta tham gia thương hành với tư cách là tạp phu nhưng nếu ở riêng với đoàn chủ quá lâu sẽ khiến người khác nảy sinh nghi ngờ.”

“Vâng. Vậy công tử giữ gìn sức khỏe!”

“Đa tạ. Hẹn gặp lại lần sau.”

Hồng Hữu Tân chấp tay chào Kim Chu Sơn rồi rời khỏi khách điểm.

Hắn ta tiến thẳng về phía trước trên con đường của Thành Đô, không thèm ngoảnh lại phía sau lấy một lần.

Mặc dù đêm đã khuya nhưng vẫn có rất nhiều người đi qua đi lại trên đường. Vô số ánh đèn được thắp lên, sáng cả Hồng Đăng Gia lúc này.

“Vị công tử khôi ngô tuấn tú kia ời. Mau lại đây nào.”

“Hô hô!”

Những kỹ nữ ló đầu ra khỏi cửa sổ, giọng nói cùng cử chỉ điệu đà mê hoặc những nam nhân đang đi qua đi lại trên khu phố.

Từng cơn gió thổi nhẹ làm cho hương thơm phấn sáp từ những cô kỹ nữ lớn vờn quanh mũi của Hồng Hữu Tân.

“Được! Được lắm.”

Hồng Hữu Tân cười mãn nguyện rồi gật đầu lia lịa.

Hắn cũng là nam nhân.

Hơn nữa, lại là một nam nhân ở độ tuổi sinh khí dồi dào.

Chỉ mỗi mùi phấn sáp của những kỹ nữ xinh đẹp thôi đã đủ khiến cho Hồng Hữu Tân cảm thấy bồi hồi xao xuyến rồi. Nhưng trong đôi mắt của hắn lúc này lại không có chút rung động.

Vẻ mặt lúc này của hắn rõ hưng phấn, nhưng đôi mắt lại lạnh lẽo như băng. Nhưng không anh thấy được đôi mắt đó cả, vì đôi mắt của Hồng Hữu Tân khá nhỏ và cong vút như hình bán nguyệt.

Hồng Hữu Tân nhìn quanh Hồng Đăng Gia rồi ghé vào thanh lâu lớn nhất ở đó.

Thủy Liên Lâu nổi tiếng là nơi có nhiều kỹ nữ nhất Thành Đô, không những nhiều mà lại còn rất xinh đẹp.

Vậy nên, ngoại trừ xảy ra những sự việc đặc biệt thì Thủy Liên Lâu lúc nào cũng đông nghẹt khách.

Mặc dù đã vào bên trong nhưng không ai để ý đến Hồng Hữu Tân cả. Những kỹ nữ thì bận rộn tiếp đón khách, những tiểu nhị cũng bận rộn chạy tứ tung để làm việc của mình.

Dù bị phớt lờ nhưng Hồng Hữu Tân vẫn thẳng lưng tiến về phía trước khiến cho tổng quản của Thủy Liên Lâu để mắt đến hắn.

Tổng quản gấp gấp chạy lại gần Hồng Hữu Tân.

“Kính chào quý công tử! Công tử đang tìm một nữ nhân đặc biệt nào chăng?”

“Ta muốn gặp Lâu chủ.”

“Nếu không hẹn trước thì sẽ hơi khó để có thể gặp được Lâu chủ của tiểu nữ ạ.”

Ngay lúc đó, Hồng Hữu Tân rút một miếng ngọc bội từ trong ngực ra rồi cho tổng quản xem.

Tổng quản trở mắt kinh ngạc.

“Tiểu nữ bái kiến Đội chủ Giám Sát Đội.”

“Suyt! Be bé cái mồm thôi.”

“Vâng!”

“Không được khinh suất, với cả gọi Lâu chủ đến đây cho ta. Dem cả những tài liệu ghi chép về những sự việc xảy ra gần đây ở Đông Dương Thành Đô cho ta nữa.”

“Vâng ạ.”

Mồ hôi lạnh trên trán của tổng quản không ngừng chảy ra.

Thủy Liên Lâu là một trong những thanh lâu vận hành bởi Hạ Ô Môn. Nhưng đây là lần đầu tiên Đội chủ Giám Sát Đội ghé qua nơi này, vậy nên bà ta không tránh khỏi lo lắng.

‘Lại có chuyện gì sắp xảy ra ở Thành Đô sao?’

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 88

Hồng Hữu Tân ngồi trong phòng đọc báo cáo được gửi đến từ các phân đà trong thời gian qua.

Trong lúc đó, tổng quản và chủ lầu vẫn ra ra vào vào phòng Hồng Hữu Tân.

Sau khi đọc xong tất cả báo cáo, Hồng Hữu Tân lẩm bẫm.

“Có tất cả mọi thứ nhưng lại thiếu quyển Thành Đô Võ Giả Nhân Danh Bộ (成都武人人名簿).”

Thành Đô Võ Giả Nhân Danh Bộ là một quyển sách quý giá ghi chép lại xuất thân và hành tung của những võ giả hoạt động trong Thành Đô và Tứ Xuyên.

Phân đà Thành Đô ghi chép lại thông tin mỗi mười ngày một lần và gửi báo cáo về cho tổng đà mỗi hai tháng một lần.

Thông qua thông tin nhận được, tổng đà Hạ Ô Môn có thể nắm bắt tình hình của toàn bộ Tứ Xuyên và Thành Đô.

Thế nhưng, trong hai tháng qua, tổng đà không hề nhận được bất cứ tin tức nào từ Tứ Xuyên truyền về.

Sau khi tìm hiểu, hóa ra Ô Sơn Khánh phân đà chủ ở Thành Đô đã bị sát hại.

Ô Sơn Khánh là người kết nối duy nhất giữa phân đà Thành Đô và tổng đà Hạ Ô Môn.

Tất cả thông tin từ phân đà truyền đến tổng đà đều thông qua hắn ta. Chính vì một nhân vật quan trọng như hắn đã chết nên thông tin từ thành Tứ Xuyên đương nhiên không đến được tổng đà.

Và vì thế, trong hai tháng qua tổng đà không hề hay biết bất cứ chuyện gì đã xảy ra ở Thành Đô và Tứ Xuyên.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy chứ?”

Hắn nhìn quyển sách đặt trên cùng.

Trên quyển sách có đề tên những sự việc đã xảy ra ở Thành Đô gần đây.

“Có một gã thích khách đã gây náo loạn cho võ lâm cả thành Tứ Xuyên ư? Chuyện này đáng tin sao?”

Nội dung ghi chép trong quyển sách khiến hắn không thể tin vào mắt mình.⁵

Chỉ một gã thích khách mà có thể lấy mạng chương môn nhân phái Nga Mi, một bá giả của Tứ Xuyên và Vũ Tịnh Chân Nhân - võ giả đệ nhất của phái Thanh Thành, hơn nữa hắn còn khiến nhiều phái khác chịu tổn thất nặng nề.

Nội dung trong quyển sách khiến Hồng Hữu Tân kinh ngạc đến trợn tròn mắt, có điều bên trong chỉ đề cập đến kết quả mà không viết gì đến quá trình.

Nếu phân đà chủ Ô Sơn Khánh còn sống, hẳn nhất định sẽ phải thuộc hạ đi thu thập tin tức và sắp xếp lại thông tin một cách hệ thống nhất. Thế nhưng, môn đồ Hạ Ô Môn ở Thành Đô nay đã không còn kẻ đứng đầu, họ chỉ biết ghi chép lại những gì mà mình chứng kiến.³

Thậm chí tên của gã thích khách là gì, diện mạo của hắn ra sao cũng không được ghi chép đàng hoàng.

Nếu Ô Sơn Khánh còn sống có lẽ hắn đã truy ra tung tích và làm sáng tỏ mọi chuyện.

Tên tuổi, xuất thân, môn phái sở thuộc và cả chỗ ở hiện tại của gã thích khách. Thế nhưng, Ô Sơn Khánh mất mạng, trật tự phân đà bị phá vỡ, thông tin vì thế cũng trở nên vô cùng hỗn loạn.

“Cuối cùng ta vẫn phải đích thân hành động thôi.”⁶

Hồng Hữu Tân thở dài một hơi.

Hắn gọi chủ lâu đến.

Chủ lâu của Thủy Tiên Lâu là một mỹ nhân tuổi đã ngoài ba mươi.

Nàng vận một bộ y phục lộng lẫy hoa lệ, trên mái tóc được vấn lên gọn gàng được tô điểm với đầy các loại trang sức lấp lánh càng làm tôn lên nét đẹp trang nhã của nàng.

“Ngài gọi tiện thiếp có chuyện gì ạ?”

“Hiện có bao nhiêu môn đồ Hạ Ô Môn đang ở Thành Đô?”

“Có khoảng 72 kỹ nữ, 400 tên chạy vặt, và khoảng 100 người đang làm việc cho các môn phái ạ.”

“Tốt! Bây giờ nàng hãy chuyển lời đến các môn đồ nhanh chóng theo dõi hành tung gã thích khách này. Tìm hiểu bất cứ thứ gì. Chỉ cần thông tin liên quan đến hắn dù là nhỏ nhất cũng phải thu thập cho ta.”

“Tiện thiếp đã rõ rồi ạ.”

“Sau đó mang tất cả thông tin đến cho ta.”

Hồng Hữu Tân sau khi ra lệnh liền đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

Chủ lâu ngạc nhiên nhìn Hồng Hữu Tân.

“Ngài muốn trực tiếp hành động sao? Ngài hãy nghỉ ngơi một chút đi.”

“Nếu đối phương thật sự là kẻ có thực lực, tổng đà phải trực tiếp tiếp quản thông tin này.”

“Ừm!”

“Hãy tạm dừng thu thập những tin tức khác mà tập trung vào gã thích khách này cho ta. Đặc biệt bảo kỹ nữ không được bỏ lỡ bất kỳ tin tức nào từ miệng khách quan. Biết chưa?”

“Vâng! Tiện thiếp sẽ làm thế ạ.”

Chủ lâu gấp gáp gật đầu.

Hồng Hữu Tân là Đội chủ Giám sát Đội đến từ tổng đà. Đã lâu rồi hắn mới đích thân ra ngoài thu thập tin tức thế này. Có điều hắn vẫn rất tự tin.²

Để trở thành Đội chủ Giám sát Đội của Hạ Ô Môn phải là kẻ tương đối có thực lực. Thực tế, Hồng Hữu Tân là một kẻ sở hữu thực lực vượt trội hơn hẳn đám người khác mới đảm nhận được vị trí đội chủ này.

Nơi đầu tiên hắn hướng đến chính là Đường Môn tổng đà.

Trong báo cáo nói rằng ở Đường Môn tổng đà đã xảy ra một trận chiến lớn, điều này làm hắn vô cùng hứng thú.

Đường Môn tổng đà chính là nơi ở của Đường Môn.

Mặc dù hiện giờ nó chỉ còn là mảnh đất đã bị phá hủy, nhưng chỉ cần cái tên đã khiến nơi này trở nên vô cùng ý nghĩa rồi.

“Hắn đã dẫn dụ Thanh Thành và Nga Mi đến đây để áp đảo họ sao?”

Chuyện này nghe thật khó tin làm sao. Thế nhưng sự việc này chỉ được viết trong báo cáo nên hắn phải tận mắt xác nhận một lần. Rốt cuộc gã thích khách đã dùng cách thức nào để áp đảo nhiều quần hùng như thế.

Một thời gian dài trôi qua, nơi này vốn đã không còn lưu lại vết tích cuộc chiến khi ấy. Nhưng Hồng Hữu Tân vẫn kiên trì kiểm tra mọi ngóc ngách ở Đường Môn tổng đà.

Kết quả thu về, hắn đã tìm thấy nhiều ám khí và cơ quan được bố trí tại nơi này.

Hồng Hữu Tân còn tìm thấy nhiều ngân châm có kích thước nhỏ đến nỗi khó mà nhìn thấy bằng mắt thường.

“Còn thợ rèn nào có kỹ thuật luyện kim cao siêu đến thế ư? Sở hữu tài nghệ đến mức này chỉ có thuật đã kim từ Đường Môn mà thôi. Lẽ nào Đường Môn đã thật sự hồi sinh rồi sao?”

Hồng Hữu Tân thoáng cau mày.³

“Ta không ngờ có người còn kế tục được đã kim thuật của Đường Môn đây. Nếu thế, có khi gã thích khách kia đã lôi kéo được sự giúp đỡ từ người Đường Môn không chừng.”

May là ngân châm không mang độc tính. Nhưng nếu vẫn còn người kế tục được độc công Đường Môn, mọi chuyện sẽ càng phức tạp hơn.

Độc công Đường Môn khủng khiếp đến mức khiến toàn nhân sĩ võ lâm phải rung mình sợ hãi. Mặc dù Đường Môn diệt môn đã lâu, nhưng nhiều người vẫn không muốn đề cập đến cái tên ấy chính là do độc công đáng sợ của họ.

Hồng Hữu Tân đứng bật dậy.

“Trước tiên ta phải tìm người thợ rèn đã làm ra ngân châm này đã. Hắn chắc chắn biết rõ lai lịch gã thích khách này.”⁰

Hồng Hữu Tân nhanh chóng quay về Thủy Tiên Lâu.

Hắn ta cho rằng kẻ đã tạo ra ám khí và cơ quan là một thợ rèn đã luống tuổi.

Bởi kỹ thuật của một người thợ rèn sẽ tăng dần theo thời gian và những tháng năm cặm cụi bên lò rèn.

Hồng Hữu Tân tự tin hắn có thể tìm thấy người thợ rèn này ngay lập tức.

Cuộc hỗn loạn vài tháng trước đã gây ra nhiều biến động trong Thành Đô.

Một trong số đó chính là nhiều nhà và hiệu buôn đã phải đổi chủ. Đến cả lương dân bình thường cũng không thoát khỏi đả kích từ việc cướp bóc và bạo loạn, nhiều người phải bán cả nhà cửa rời khỏi Thành Đô vì quá tuyệt vọng khi hiệu buôn sụp đổ.

Nhìn lại, quả thực hiện giờ có nhiều hiệu buôn đã đổi chủ mới.

Trên con đường phía nam Thành Đô, xuất hiện nhiều hiệu buôn như thế.

Nói chính xác thì đó không phải là hiệu buôn mà là công phòng.

Chủ cũ của công phòng vốn là một lão thợ rèn đã hứng chịu đả kích nặng nề do trận hỗn loạn, đến nỗi ông phải bán cả công phòng đi, bởi vì hiện giờ lão nhân chỉ muốn sống phần đời còn lại trong bình an. Người mua lại công phòng của ông là một gã thợ rèn trẻ tuổi.

Gã thợ rèn trẻ đến công phòng nơi lão nhân đã dành hơn cả đời làm việc mà không có chút gì gọi là lạ lẫm cả. Giống như nơi này ngay từ đầu đã thuộc về hắn ta.

Gã thợ trẻ lúc này đang miệt mài với phần cuối của công việc.

Keng keng!

Mỗi một nhát búa đập xuống mảnh sắt nóng, hình dạng của nó lại thay đổi.

Đập sắt một hồi lâu rồi cho vào nước để làm nguội, rồi lại đưa vào hỏa lò làm nóng, sau đó tiếp tục đập từng nhát búa...

Gã thợ trẻ cứ lặp đi lặp lại nhiều lần động tác nhàm chán như thế. Thứ hắn đang tạo ra chính là một chiếc phi đao nhỏ.

Gã thợ rèn chiêm ngưỡng tác phẩm của mình một lúc rồi cẩn thận mài phi đao lên hòn đá mài.

Mỗi một lần tay hắn di chuyển, phi đao lại càng sắc bén hơn nữa. Gã thợ rèn phải tốn khá nhiều công sức để mài bén chiếc phi đao này.

“Phù!”

Hắn mài cho đến khi thật sự hài lòng mới đứng bật dậy. Hắn ngồi xồm quá lâu nên chân đã tê cứng hết cả. Thế nhưng, trên mặt gã thợ rèn không hề có chút gì gọi là mệt mỏi cả.

Đây là lần đầu trong đời hắn có được một công phòng riêng thế này.

Thế nên dù công việc có vất vả đến đâu, hắn vẫn không hề buông lấy một lời than vãn.

Gã thợ rèn đặt phi đao mới toanh lên chiếc bàn cũng đầy những chiếc phi đao sắc bén.

Nếu tính cả chiếc hắn vừa hoàn thiện thì có tất thảy mười phi đao.

Hắn bỏ hết phi đao vào túi da rồi bước ra khỏi công phòng.

Hắn cẩn thận khóa cửa sau đó nhìn chằm chằm vào lối đi.

Mặc dù bề ngoài có chút tồi tàn nhưng đối với hắn nó còn lỏng lẻo hơn bất kỳ điện các nào.

Gã thợ rèn kiểm tra khóa lại lần nữa sau đó mới an tâm bước đi.

Hắn rời khỏi Thành Đô rồi đi bộ đoạn đường khá dài.

Nơi hắn đến chính là Mân Giang, có thể gọi đây là mạch sống của thành Tứ Xuyên. Mân Giang là một dòng sông rộng lớn xuyên qua lưu vực thành Tứ Xuyên màu mỡ.

Đất đai phì nhiêu được duy trì nhờ phù sa từ thượng nguồn đổ về lưu vực dọc theo dòng Mân Giang.

Chính nhờ thế nên nông nghiệp luôn được mùa, giúp lương dân thành Tứ Xuyên duy trì đời sống sung túc, ấm no.

Trên dòng Mân Giang bao la hiện giờ có hàng chục chiếc thuyền đang thả mình trên sông.

Tất cả đều là thuyền đánh cá.

Trên một chiếc thuyền đánh cá lớn, những ngư dân đang vật lộn với tấm lưới đánh cá khổng lồ.

Gã thợ rèn neho mắt nhìn những chiếc thuyền trôi trên sông. Hắn nhìn một con thuyền lúc lâu rồi khẽ nhếch miệng cười.

Chiếc thuyền nhỏ bé đập vào mắt hắn.

Chiếc thuyền ấy nhỏ đến mức chỉ có thể chứa một hoặc hai người. Thế nhưng, hắn không thấy một ai trên đó cả.

Hệt như chiếc thuyền đang tự thả mình trên dòng Mân Giang.

Gã thợ rèn hướng về phía thuyền rồi hét lớn.

“Ta đến rồi.”

Giọng gã thợ rèn nhanh chóng hòa vào âm thanh dòng nước đang cuộn trào.

Hắn đang định hét lên lần nữa, nhưng lúc này trên thuyền liền xuất hiện một ai đó. Chắc là hắn ta đang nằm nên đang cố bật người dậy.

Người trên thuyền bắt đầu chèo thuyền về phía gã thợ rèn.

Vì khoảng cách khá xa nên phải mất một lúc thuyền mới đến được bờ. Thế nhưng, gã thợ rèn vẫn kiên trì chờ đợi mà không tỏ vẻ bức bối chút nào.

Rầm!

Cuối cùng thuyền cũng cập bến, lúc nhìn thấy nam nhân trên thuyền, gã thợ rèn bất giác thốt lên một lời mắng.

“Chà, chết tiệt!”

Dưới ánh mắt chói chang, nam nhân xuất hiện với làn da trắng muốt, gương mặt mỹ miều không rõ là nam hay nữ nhân, thần thái của hắn lại thu hút đến kỳ lạ. Nam nhân này quả nhiên sở hữu ngoại hình vượt qua thường thức trên thế gian này.

Dù gã thợ rèn đã nhìn thấy gương mặt này mấy lần rồi, nhưng hắn vẫn cảm thấy chưa quen.

Nam nhân đó chính là Phiêu Nguyệt. Và gã thợ rèn không ai khác ngoài Đường Sở Truy.

Thấy Đường Sở Truy ngơ ngác nhìn mình, Phiêu Nguyệt liền lên tiếng trước.

“Ngươi còn đứng đó làm gì thế?”

“Chỉ là ta thấy ganh tị thôi.”

“Chuyện gì?”

“Ta đang tự hỏi nếu được sống với gương mặt đó thì sẽ thế nào.”

“Người không phải đến đây để nói mấy lời nhảm nhí đó chứ?”

“A! Ta làm xong thứ này rồi đây...”

Đường Sở Truy đưa chiếc túi da cho Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt liền lấy phi đao từ trong túi ra quan sát một hồi. Chiếc phi đao sắc bén này chính là U Linh Chủ.

Trong trận chiến với Cửu Hòa Sư Thái và Vũ Tịnh Chân Nhân, U Linh Chủ của hắn đã bị hư hại nặng nề. Một vài chiếc đã gãy vỡ đến không thể dùng được nữa.

Chính vì thế, Phiêu Nguyệt mới nhờ Đường Sở Truy phục hồi lại phi đao cho hắn.

Đường Sở Truy đã lựa chọn làm ra cái mới thay vì phục hồi những thứ đã bị hư hỏng. Bởi vì nếu có sửa được thì cũng không phát huy hết uy lực.

Hắn phải tìm được loại sắt có chất lượng tốt nhất để làm cho phi đao cứng cáp hơn. Vì thế, hắn mất khá nhiều thời gian mới tạo ra được U Linh Chủ.

U Linh Chủ là một trong những lý do khiến Phiêu Nguyệt lưu lại nơi này.

Nụ cười dần hiện trên môi Phiêu Nguyệt.

Bởi vì hắn vô cùng hài lòng với những chiếc U Linh Chủ mới navetemày.

Sự cân bằng và độ sắc bén cũng hoàn hảo hơn trước đây mấy lần. Nếu kết hợp U Linh Chủ vừa được chế tác với Thu Hồn Ti có thể tăng uy lực lên gấp bội.

Thấy Phiêu Nguyệt có vẻ hài lòng, Đường Sở Truy liền hỏi.

“Nhưng mà người không đánh cá sao lại hạ thuyền chứ?”

Hắn không hề nhìn thấy lưới đánh cá hay cần câu nào trên thuyền Phiêu Nguyệt đang đi.

Phiêu Nguyệt bình tĩnh đáp.

“Vì ta muốn thử.”

“Muốn thử cái gì cơ?”

“Chỉ nằm trên thuyền ngắm nhìn bầu trời mà không phải làm gì cả.”

Nghe câu trả lời từ Phiêu Nguyệt, Đường Sở Truy không biết phải nói gì.

Hắn biết Phiêu Nguyệt đã sống một cuộc sống không thấy ánh sáng trong suốt mười bốn năm.

Hắn đã đôi lần tự hỏi nếu bản thân phải trải qua những năm tháng ấy, liệu hắn có đủ tỉnh táo như thế hay không. Và rồi hắn tự kết luận rằng: hắn không đủ tự tin.

Hắn tự hào bản thân cũng có độc khí, nhưng lại không dám so với Phiêu Nguyệt.

Sau qua nhiều tháng năm chịu đựng khổ sở, cuối cùng Phiêu Nguyệt cũng đã trả được mối thù lớn, thế nhưng đối loại độc tâm như hắn, Đường Sở Truy lại không dám học theo.

Vậy mà nguyện ước của một kẻ tàn nhẫn như thế chỉ là nhìn lên bầu trời cao xa mà không cần làm gì cả.

Hắn không hiểu tại sao nhưng vẫn cảm thấy có phần cay đắng.

Phiêu Nguyệt đột nhiên nói.

“Chúng ta đi ăn cơm thôi.”

“Bỏ đi. Người còn chẳng bắt được con cá nào mà...”

“Chỉ cần bắt là được rồi.”

Trước sự khước từ của Đường Sở Truy, Phiêu Nguyệt liền vươn tay ra phía sông. Nhìn hành động bất ngờ của hắn, Đường Sở Truy liền há mồm ra nhìn.

Phiêu Nguyệt nhắm mắt lại rồi tập trung một hồi.

Một lát sau, hắn mở mắt ra rồi giả vờ như đang kéo thứ gì đó. Lập tức một con cá lớn nhảy vọt lên không trung tựa hồ như vừa bị mắc câu.

Phiêu Nguyệt hắn đang dùng Thu Hồn Ti để câu cá.

Nhìn cảnh tượng khó tin ấy, Đường Sở Truy lắc đầu bất lực.

“Diên mất rồi!”

Chap 89

Phiêu Nguyệt lúc này đang sống ở một ngôi nhà nhỏ trên ngọn đồi gần sông Mân.

Ngôi nhà này trước đây được một gia đình ngư dân sử dụng nhưng đã bị bỏ hoang khá lâu.

Phiêu Nguyệt đã sửa chữa ngôi nhà hoang một cách đơn giản rồi dùng nó làm nơi ở của mình.

Sau khi Đường Sở Truy rời đi, Phiêu Nguyệt ngày ngày một mình nằm dài nhìn lên bầu trời đêm.

Đó là bóng tối mà hắn đã thấy đến phát ngán khi ở tầng hầm núi Không Động. Nhưng có một điểm khác biệt.

Đó là biển sao chạy dọc theo bầu trời đêm kia.

Biển sao đó chính là ngân hà.

Phiêu Nguyệt nằm thẩn thờ nhìn ngắm dải ngân hà lộng lẫy.

Tưởng chừng cảm xúc của hắn đã bị mai một, nhưng khi nhìn vào biển sao sáng lấp lánh, hắn lại cảm giác có một điều gì đó thật lạ.

Sột soạt!

Bỗng có tiếng lá ở đâu phát ra tiếng sột soạt.

Phiêu Nguyệt ngồi dậy nhìn về hướng có âm thanh phát ra.

Âm thanh này không giống với âm thanh di chuyển của động vật cho lắm. Ở trong bóng tối, giác quan của Phiêu Nguyệt đặc biệt trở nên nhạy cảm nên hắn có thể nhận ra ngay chủ nhân của những bước chân kia là một cao thủ.

Một lúc sau, chủ nhân của bước chân từ trong bóng tối bước ra.⁵

Đôi mắt của Phiêu Nguyệt trở nên khác lạ.

Bởi vì hắn nhận ra đó là một vị khách không mời mà đến.

‘Long Tuyết Lan!’

Nữ nhân toát ra một vẻ đẹp rạng rỡ dù đã khoác lên mình bộ phục trang đơn giản nhất đó chính là Long Tuyết Lan.

Nàng đi thẳng về phía Phiêu Nguyệt.³

Hình ảnh nàng bước tới với đôi mắt khẽ nhìn xuống hết như một bức tranh tuyệt đẹp.

Loạt soạt!

Long Tuyết Lan xuyên qua rừng cỏ dại rồi dừng lại bên cạnh chiếc ván gỗ mà Phiêu Nguyệt đang nằm.

“Lâu rồi không gặp.”

“Có chuyện gì?”

“Khách đến mà đại hiệp không mời ngồi sao?”

“Tự biết mà ngồi đi.”

“Đa tạ.”

Long Tuyết Lan cười nhẹ rồi ngồi cạnh Phiêu Nguyệt.

Nàng nhìn quanh rồi nói.

“Nơi này thật đẹp và cũng rất khó tìm nữa. Ta đã mất rất nhiều thời gian mới tìm được nơi này đây. Ta cứ tưởng đại hiệp sẽ ở ngoài thành Tứ Xuyên chứ.”⁶

“Đây là nơi ta muốn lưu lại thật lâu.”

“Nếu có thể, ta cũng muốn được ở một nơi thế này. Không cần lo lắng, không cần bận tâm...”

Mặc dù bóng tối làm cho vạn vật như ngưng đọng, nhưng với một người đạt đến cảnh giới như Long Tuyết Lan thì vẫn có thể ngắm nhìn được quang cảnh ở nơi này được một phần nào đó.

Phía sau ngôi nhà có một ngọn đồi nhỏ chắn gió, phía trước mặt là dòng sông Mân cùng bình nguyên rộng lớn.

Bất cứ ai đến nơi này có lẽ cũng muốn ở lại thật lâu.

Bỗng dưng, tầm nhìn của Long Tuyết Lan hướng về bầu trời.

Dòng biển sao lọt vào mắt nàng.

Mặc dù phong cảnh này nàng có thể thấy hầu như hằng ngày ở núi Nga Mi, nhưng không hiểu sao hôm nay nó lại lộng lẫy đến lạ.

Ánh sao tỏa sáng trong mắt nàng.

Nàng cứ thế ngồi đó, ngắm nhìn bầu trời một lúc lâu.

Bẵng một lúc sau, nàng mới nhìn qua Phiêu Nguyệt. Phiêu Nguyệt từ nãy đến giờ vẫn nhìn vào nàng mà không nói một lời.

“Xin đại hiệp thứ lỗi vì ta đột ngột tìm đến thế này. Thực ra hôm nay đã có rất nhiều chuyện xảy ra. Vậy nên tâm trạng của ta có hơi phức tạp một chút.”

“...”²

“Hôm nay ta đã bị phế môn rồi. Nói chính xác là ta đã yêu cầu được phế môn trước, Chương môn nhân sư tử đã cho phép ta.”

Mặc dù Phiêu Nguyệt chẳng hề hỏi lý do nhưng Long Tuyết Lan vẫn ngồi đó lảm nhảm một mình.

“Từ giờ ta đã không còn liên quan gì đến Nga Mi Phái nữa. Đại hiệp có tò mò tại sao ta lại đưa ra lựa chọn như thế không?”³

“Không!”

“Ta cũng nghĩ thế. Dù vậy thì ta vẫn sẽ kể cho đại hiệp nghe. Mong đại hiệp hãy lắng nghe ta vì nó có liên quan đến đại hiệp. Từ giờ bốn phái,... à không, Nga Mi Phái không thể ngáng đầu thật cao mà bước đi trong giang hồ được nữa. Những hành vi hèn hạ mà sư phụ ta làm đã bị lộ ra, bọn ta giờ đây đã chẳng còn gì gọi là thể diện nữa rồi. Tất cả những môn phái trước đây từng có mối thâm giao nay cũng đã quay lưng với bọn ta. Lòng dân cũng thế, giờ đây chẳng còn ai tin vào Nga Mi Phái của bọn ta nữa. Ta biết tự làm thì phải tự chịu. Tất cả những đệ tử của Nga Mi Phái đều biết rõ điều đó. Nhưng trái tim của con người không phải lúc nào cũng lý tính cả.”

“...”

“Nga Mi Phái muốn trả thù đại hiệp. Mặc dù biết là không thể nhưng ít nhất thì họ vẫn muốn lấy lại thể diện của mình. Thế

nhưng, ánh mắt dòm ngó xung quanh lại không cho phép họ làm điều đó. Họ biết rõ nếu lần này lại bại trận dưới tay của đại hiệp nữa thì họ thực sự sẽ không thể vực dậy được nữa, vậy nên bọn họ không còn cách nào khác, buộc phải nhẫn nhịn.”

“Vậy nên cô đã tự mình phế môn.”

“Đúng vậy. Quả nhiên đại hiệp rất nhạy bén.”

Long Tuyết Lan gật gù.

Cửu Hòa Sư Thái đã nhận ra thể trạng của nàng và thực sự đã hết lòng tận tâm với nàng. Bà ta không ngần ngại truyền cho nàng bí truyền của Nga Mi Phái và cho nàng dùng biết bao nhiêu là linh dược.⁰

Có lẽ bà ấy muốn Long Tuyết Lan có thể trở thành một trong những cao thủ xuất sắc của Nga Mi Phái.

Nhưng nếu mục đích của Cửu Hòa Sư Thái chỉ đơn thuần như thế thì Long Tuyết Lan nguyện toàn tâm toàn ý một lòng với Nga Mi Phái. Tuy nhiên, những gì mà Cửu Hòa Sư Thái mong muốn khi đầu tư cho nàng còn lớn hơn vậy. Bà ta xem nàng như một đạo cụ để có thể tối đa hóa lợi ích cho bản thân.

Bà ta phớt lờ suy nghĩ của Long Tuyết Lan và chỉ chăm chăm vào hôn nhân giữa nàng với Vũ Quân Thương cùng với vô số những việc khác một cách độc đoán.

Mỗi lần như thế, Long Tuyết Lan lại cảm thấy bị tổn thương, vậy nên nàng trở nên căm ghét Cửu Hòa Sư Thái.

Những tỷ muội đáng ra phải trở thành chỗ dựa cho nàng lại luôn ghen tị và phớt lờ nàng.

Vậy nên Long Tuyết Lan quyết định tự tách rời bản thân mình ra khỏi họ.

Mặc dù đều thuộc Nga Mi Phái với nhau, nhưng nàng bị tách biệt khỏi quyền lực và quan hệ giữa người với người trong Nga Mi Phái. Dù vậy thì Long Tuyết Lan vẫn không rời khỏi Nga Mi Phái.

Không, là không thể rời khỏi được. Nàng nghĩ ít nhất mình phải trả được ân huệ cho sư phụ cái đã rồi muốn làm gì thì làm.

Và rồi hơn chục năm trôi qua. Cuối cùng cũng đã đến lúc.

Cửu Hòa Sư Thái chết, Nga Mi Phái suy tàn.

Giờ đây, Nga Mi Phái chỉ biết nhai đi nhai lại nổi ai oán dành cho Phiêu Nguyệt.

Mặc dù ngọn nguồn cũng do bọn họ mà ra cả, nhưng họ lại bỏ bản thân mình ra và cho rằng Phiêu Nguyệt mới chính là nguyên nhân của mọi chuyện.

Dẫu vậy thì họ cũng không thể hành động tùy tiện được.

Vì nếu lần này lại thất bại, họ thật sự sẽ không thể nào tìm lại huy hoàng như khi xưa được nữa.

“Vậy nên ta đã yêu cầu được phết môn. Giờ ta đã không còn liên quan gì đến Nga Mi Phái, ta sẽ chiến đấu với đại hiệp một trận.”

Trên danh phận là để trả thù cho sư phụ. Giả sử có thua đi chẳng nữa thì cũng có thể xem đây là thử thách của bản thân chứ không liên quan gì đến Nga Mi Phái cả.

Nga Mi Phái sẽ không bị tổn hại gì.

Hơn nữa, điểm mạnh của việc này chính là đuổi được cái gai trong mắt là Long Tuyết Lan ra khỏi Nga Mi Phái.

Vậy nên, chương môn nhân mới của Nga Mi Phái cũng không có lý do gì để không chấp nhận lời đề nghị của Long Tuyết Lan cả.

Phiêu Nguyệt hỏi.

“Cô có được gì khi làm như vậy?”

“Tự do!”

Long Tuyết Lan đáp gọn hai chữ. Câu trả lời của nàng đi sâu vào lòng của Phiêu Nguyệt.

Nếu nàng tìm đến đây vì những lý do tầm thường vô bổ, hẳn sẽ không có ý định đối đầu với nàng. Nhưng nếu nàng đã đến đây giao chiến để tìm được tự do, hẳn chấp nhận.

Vì bản thân hẳn đấu tranh đến lúc này cũng là vì hai chữ tự do.

Phiêu Nguyệt đứng dậy.

“Không cần kéo dài thời gian nữa.”

“Đạ tạ đại hiệp đã chấp nhận thỉnh cầu vô lễ này của ta.”

Long Tuyết Lan cũng đứng dậy.

Toàn thân nàng từ khi nào đã tỏa ra một khí thế đầy lạnh lẽo.

Lúc này, Long Tuyết Lan đã thể hiện ra tất cả những gì mà bản thân đã đè nén bấy lâu nay. Khí tức như cơn cuồng phong với bán kính khoảng mười trượng bao vây lấy nàng.

Phiêu Nguyệt cảm nhận được khí thế của Long Tuyết Lan lúc này không thua kém gì với Cửu Hòa Sư Thái. Thậm chí còn có phần vượt trội.

Bấy lâu nay, Long Tuyết Lan đã che giấu đi cảnh giới của nàng.

Phiêu Nguyệt lặng lẽ vận nội công.

Xoẹt!

Long Tuyết Lan là người di chuyển trước.

Thanh kiếm của nàng chém vào bầu trời đêm.

Ngay lúc đó, Phiêu Nguyệt tưởng chừng trước mắt mình là những cánh hoa sen đang bay phấp phới. Mỗi lần Long Tuyết Lan vung kiếm, đòn tấn công mang hình dáng của hoa sen lại hiện ra.

Vô Thượng Liên Hoa Kiếm .

Đây là tuyệt kỹ bị bỏ quên lâu đời của Nga Mi Phái.

Tu luyện thì khó, hơn nữa lại tốn rất nhiều thời gian để có thể luyện thành công.

Nàng đã vô tình tìm thấy cuốn bí kíp và luyện được nó.

Với sự nỗ lực không ngừng, cuối cùng nàng cũng luyện được hơn bảy thành Vô Thượng Liên Hoa Kiếm.

Uy lực của nó thực sự ngoài sức tưởng tượng.

Mặc dù chỉ mới luyện được bảy thành mà thôi mà uy lực của nó đã vượt trội hơn rất nhiều so với những tuyệt học tiêu biểu của Nga Mi Phái rồi.

Vô Thượng Liên Hoa Kiếm kết hợp cùng với Thái Âm Tiên Công. Thêm vào đó là Cửu Chuyển Huyền Ảnh Bộ thì sức mạnh khỏi phải bàn.

Vù vù vù!

Từ một Long Tuyết Lan phân tách ra thành chín Long Tuyết Lan.

Đó là ảo ảnh được tạo ra từ sự biến đổi rục rờ của Cửu Chuyển Huyền Ảnh Bộ.

Long Tuyết Lan dốc toàn lực, phô bày ra những gì mà nàng đã luyện được.

Những thứ mà nàng đã che giấu trước sư phụ mà tỷ muội Nga Mi Phái.

Long Tuyết Lan lúc này hết như một vũ nữ.

Từng động tác duyên dáng, đẹp đẽ nhưng kết quả mà nó mang lại lại không đẹp một chút nào.

Phập phập!

Thanh kiếm của nàng chạm đến đâu, chỗ đó liền xuất hiện lỗ hổng.

Đến cả những cái cây to lớn, nhưng những tảng đá khổng lồ cũng xuất hiện vô số lỗ hổng.

Phiêu Nguyệt thoát ần thoát hiện, né tránh những đường tấn công của nàng. Thực ra để tránh được những đường tấn công của Long Tuyết Lan là một chuyện không hề đơn giản.

Cửu Chuyển Huyền Ảnh Bộ mà Long Tuyết Lan thi triển chứa đựng tinh hoa của võ công Nga Mi Phái. Đến mức phải tò mò tại sao Cửu Hòa Sư Thái lại không luyện bảo pháp này.

Nhưng không phải là Cửu Hòa Sư Thái không luyện, mà là không thể luyện được.

Để thi triển được Cửu Chuyển Huyền Ảnh Bộ cần phải có tài năng thiên phú và trực giác nhạy bén. Và Long Tuyết Lan là người duy nhất hội tụ đủ hai điều kiện này.

Phiêu Nguyệt rút U Linh Chủy ra.

Xoẹt!

Âm thanh ớn lạnh xé toạc bầu trời đêm.

Hai thanh U Linh Chủy chém đêm tối thành từng mảnh vụn, đè nén hơi thở của Long Tuyết Lan.

Cheng!

Kiểm của Long Tuyết Lan và U Linh Chủy va đập vào nhau hơn mười lần.

Những tia lửa tóe ra vào những lần va đập cùng cùng chiếc lá bay phấp phới trong không trung.

Long Tuyết Lan dùng hết tất cả những chiêu thức mà mình có.

Nội công đã cạn dần, cơ thể nàng đau nhức. Nhưng nàng vẫn không ngừng tấn công.

Mặc dù trên danh nghĩa, cuộc chiến này chính là cuộc chiến để trả thù cho sư phụ và Nga Mi Phái, nhưng những lý do nhỏ nhoi đó không hề nằm trong đầu nàng lúc này.

Trước mắt nàng là một kẻ cực mạnh.

Và trong đầu nàng lúc này chỉ có suy nghĩ nàng phải thắng được hắn.

Phát!

Bỗng hình ảnh của Phiêu Nguyệt biến mất khỏi tầm mắt của nàng.

Hắn đã thi triển Hắc Lôi và Tâm Tốc

Tâm Tốc làm cho suy nghĩ của Phiêu Nguyệt lúc này nhanh hơn gấp mấy lần bình thường.

Mọi thứ xung quanh dần trở nên chậm chạp.

Dường như chỉ có một mình hắn đã bước vào một thế giới khác vậy.

Nhưng thay vào đó, áp lực lên cơ thể cũng tăng lên nhiều lần. Nhưng cơ thể của Phiêu Nguyệt đã được rèn luyện chạm đến giới hạn nên áp lực đó chẳng là gì đối với hắn cả.

Hắn đột ngột xuất hiện trước mặt Long Tuyết Lan.

Long Tuyết Lan tung ra tuyệt chiêu của Vô Thượng Liên Hoa Kiếm để phòng ngự, nhưng tốc độ của Phiêu Nguyệt còn

nhANH hơn.

RẦM!

ẦM thanh chấn động phát ra, Long Tuyết Lan bị đẩy bay về phía sau.

Phá Ngọc nổ tung.

Toàn cơ thể của nàng như vụn vỡ, Long Tuyết Lan nằm co ro trên nền đất, nỗi đau đớn cực hạn khiến nàng đến thét lên cũng không được.

Dù Long Tuyết Lan lúc này thương tích đầy mình nhưng nàng vẫn cố gắng với lấy thanh kiếm của mình.

Phiêu Nguyệt bước đến, chân hấn giẫm nhẹ vào thanh kiếm của nàng.

Long Tuyết Lan đã cố dùng hết sức nhưng thanh kiếm của nàng vẫn không động đậy, nó giống như đang bị một tảng đá lớn đè lên vậy.

Long Tuyết Lan bám lấy gấu quần của Phiêu Nguyệt rồi gắng gượng đứng dậy.

“Hộc hộc!”

Nàng thở hổn hển rồi hướng nắm đấm về phía Phiêu Nguyệt.

Bốp! Bốp!

Nội công lúc này đã cạn kiệt nên nắm đấm của nàng chẳng có một chút sinh khí nào. Đã vậy, mỗi khi tung nắm đấm, cơn đau như toàn cơ thể bị xé nát lại dấy lên không ngừng. Dầu vậy, Long Tuyết Lan vẫn không hề dừng lại.

Bốp!

Phiêu Nguyệt chớp lấy cổ tay nàng.

Long Tuyết Lan cố vùng vẫy để thoát khỏi tay Phiêu Nguyệt ra nhưng không thành.

Phiêu Nguyệt áp chế hai tay của nàng rồi nhìn chăm chăm vào mắt nàng.

“Haa! Haa!”

Long Tuyết Lan điều chỉnh lại hơi thở rồi nhìn vào Phiêu Nguyệt.

Ánh mắt của hai người chạm vào nhau.

“...”

Trong khoảnh khắc đó, giữa hai người dường như có một thứ tình cảm gì đó thật mãnh liệt.

Phiêu Nguyệt buông tay nàng ra. Tay của hắn di chuyển xuống eo của nàng. Eo của nàng nhỏ như con kiểng vậy, chỉ một tay đã có thể ôm trọn.

Long Tuyết Lan vươn hai tay ra vòng qua ôm lấy cổ của Phiêu Nguyệt rồi đè môi mình lên môi Phiêu Nguyệt.

Môi chạm môi, lưỡi cuốn lấy lưỡi.

Cả hai quấn lấy môi của đối phương một cách mãnh liệt như thể muốn hút đi cả linh hồn của đối phương.

Lúc này, chẳng có ai nghĩ được gì cả.

Chỉ còn lại nỗi khát khao đối phương đến tột cùng.

Hai người không ai bảo ai, cả hai cùng ngã lẫn ra sàn.

Từng lớp áo được cởi ra, cơ thể trắng nõn lấp lánh dưới bầu trời sao.

Hai người táo bạo nuốt lấy nhau.

Đôi môi của họ quấn chặt lấy nhau, từng hơi thở mãnh liệt phả mạnh trên gáy. Cơ thể của họ cứ thế mà quấn quýt không rời.

Long Tuyết Lan cuộn chặt lấy cơ thể Phiêu Nguyệt như một con rắn, còn Phiêu Nguyệt không ngừng dồn ép Long Tuyết Lan như thể muốn phá hủy nàng.

Nỗi khát khao xâm chiếm lấy đối phương không ngừng cho đến khi biển trời sao ôm lấy bầu trời kia biến mất.

Khi Phiêu Nguyệt tỉnh giấc đã không còn thấy Long Tuyết Lan đâu.

Không một lời nhắn, cũng không một lời từ biệt. Nàng ấy đã biến mất như thế.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 90

Phiêu Nguyệt đã lưu lại dòng Mân Giang một khoảng thời gian dài sau đó.

Khi vầng thái dương vươn lên vòm trời, hấn đi thuyền ra sông rồi không làm gì cả.

Những ngư dân gần đó nghĩ Phiêu Nguyệt hấn cũng kỳ lạ quá đi. Trong mắt họ, hành động của hấn trông thật vô dụng và lãng phí thời gian làm sao. Thế nhưng, bản thân Phiêu Nguyệt lại không nghĩ như thế.

Hấn đang trải qua quãng thời gian bình yên nhất trong cuộc đời.

Chỉ việc ngả lưng trên thuyền thả mình trôi trên dòng Mân Giang, lặn ngắm những đám mây lững lờ giữa bầu trời trong vắt đã đủ khiến hấn thấy mãn nguyện rồi.

Thế nhưng, mọi sự bắt đầu đều có kết thúc.

Một hôm nọ, Phiêu Nguyệt chợt nhận ra hấn phải rời khỏi nơi này.

Hấn không có lý do gì phải chần chừ, không còn nguyên cớ gì phải lưu lại.

Sau khi đã quyết tâm, hấn liền rời khỏi Mân Giang.

Lúc đến tay không, rời đi cũng hoàn trắng tay.

Phiêu Nguyệt rời Mân Giang quay trở lại Thành Đô.

Hấn quay lại không phải vì có nguyên do đặc biệt gì cả. Chỉ là bước chân hấn tự động chuyển hướng tiến về phía Thành Đô mà thôi.

Phiêu Nguyệt vào một quán trọ.⁵

Chỉ mới vài tháng trước thôi, đã xảy ra một sự việc chấn động cả Thành Đô lẫn Tứ Xuyên thành, nhưng có vẻ mọi người đều đã chôn vùi sự việc ấy vào lãng quên cả rồi.

Trong bầu không khí bình yên này, nhiều người còn tụm năm tụm ba tán gẫu thưởng rượu cùng nhau.

Phiêu Nguyệt cũng chọn một chỗ mà ngồi xuống.

“Hic!”

Chỉ trong nháy mắt, sắc mặt một vài người liền thay đổi. Họ đã nhận ra Phiêu Nguyệt.

Tất cả bọn họ đều là võ giả trong võ quán có tiếng ở Thành Đô.

Đối với kẻ khác chẳng biết có phải ký ức của ngày xưa cũ hay không, nhưng đối với ai đã tận mắt diện kiến Phiêu Nguyệt trong lòng liền dấy lên nỗi sợ hãi khủng khiếp.

Những người đã kinh qua sự tàn nhẫn và quỷ quyết trái hẳn với vẻ ngoài bất thường kia cảm giác kinh sợ không thốt nên lời.

Họ len lén đứng dậy khỏi chỗ ngồi, liếc nhìn Phiêu Nguyệt sau đó nhanh chân bước ra ngoài.

Phiêu Nguyệt cũng nhận ra chuyện đó. Thế nhưng hắn vốn không hề quan tâm.³

Phiêu Nguyệt gọi tiểu nhị mang thức ăn lên rồi nhìn ra ngoài khung cửa sổ.

Con đường bị phá hủy vài tháng trước nay đã được sửa sang lại hoàn thiện. Chỉ nhìn bề ngoài không hề nhận ra nơi này từng hứng chịu sự việc gì.

Ngoài ra, sự việc chấn động ngày đó đã mang đến sự biến đổi quyền lực không nhỏ trong Thành Đô.

Thử dụ như Kim Xuyên Môn và Bách Hoa Môn từng hợp sức với Thanh Thành và Nga Mi đã sụp đổ.

Họ đã chịu tổn thất nặng nề bởi trận thiên la địa võng mà Phiêu Nguyệt giăng ra. Thanh Thành và Nga Mi đã mất đi hậu thuẫn vững chắc. Kết quả là địa vị mỗi lúc một tuột dốc không phanh.

Hắc Long Bang đại diện cho lợi ích của thợ thủ công cũng chịu tổn thất lớn và tạm ngưng mọi hoạt động bên ngoài.

Mọi người đều nghĩ rằng võ lâm ở Tứ Xuyên đã rời vào thời kỳ đình trệ. Cũng phải thôi, tất cả môn phái đại diện cho thành Tứ Xuyên đều chịu hậu quả nặng nề và hạn chế các hoạt động ngoại giao. Thế nhưng đa số người không để tâm đến chuyện giang hồ vẫn cứ trải qua cuộc sống bình yên phẳng lặng.

Bầu không khí đó cũng đang tồn tại trong Thành Đô.

Cả bên trong quán trọ cũng như thế.

Một hồi sau, tiểu nhị mang thức ăn ra.

Đã lâu lắm rồi hắn mới được nếm mùi thức ăn đúng nghĩa.

Phiêu Nguyệt thông thả thưởng thức các món ăn. Hắn cứ chậm chậm mà dùng bữa, nên mất khá khá thời gian.⁶

Lúc Phiêu Nguyệt đã gần gác bữa thì...

“Các hạ là Phiêu Nguyệt công tử! Có đúng không?”

Có ai đó tiến đến chiếc bàn Phiêu Nguyệt đang ngồi. Một gã nam nhân sở hữu đôi mắt con cong tựa như bán nguyệt.

Người này không ai khác chính là Hồng Hữu Tân - Đội chủ Giám sát Đội của Hạ Ô Môn.

Phiêu Nguyệt ngẩng đầu nhìn Hồng Hữu Tân.

“Ngươi là ai?”²

“Tại hạ là người hỏi trước mà.”

“Hừm!”

“Nhìn người thật quả nhiên còn hơn cả lời đồn. Gương mặt này...”

“Chắc ngươi không đến tìm ta nói mấy lời nhảm nhí này đâu nhỉ.”

“A! Xin thứ lỗi. Tại hạ phải lao tâm khổ tứ lắm mới tìm được Phiêu Công tử đây, vui mừng quá nên quên mất phải chào hỏi. Tại hạ là Hồng Hữu Tân.”

“Hồng Hữu Tân?”

“Lần đầu các hạ nghe thấy nhỉ. Đây là lần đầu tại hạ tiết lộ danh tính của mình cho người không phải môn đồ Hạ Ô Môn đấy.”

Hồng Hữu Tân cười tươi rói. Cho dù hấn không nhoẻn miệng, đôi mắt cong cong của hấn cũng vẽ nên được ý cười.

Phiêu Nguyệt hỏi hấn.

“Hạ Ô Môn đến tìm ta có chuyện gì?”

“Các hạ thật sự không biết nên mới hỏi ư?”

Hồng Hữu Tân nghiêng đầu hỏi lại tựa hồ khó tin.

Trong mười ngày qua, hấn đã phải khổ sở vất vả bao nhiêu để tìm kiếm Phiêu Nguyệt.

Lần đầu hấn đã tìm đến một lão thợ rèn, nhưng lại không thu về bất cứ thông tin gì. Sau đó, hấn nhận thêm chút thông tin rằng khả năng người hỗ trợ cho Phiêu Nguyệt là thợ rèn còn trẻ cao hơn.

Trong số những thợ rèn trẻ, hấn đã truy ra được một người có tay nghề vô cùng xuất sắc, đó chính là Đường Sở Truy.

Tìm thấy Đường Sở Truy vẫn không giải quyết được vấn đề. Hấn ta vô cùng kín miệng và không muốn bán bất kỳ thông tin nào về Phiêu Nguyệt cho Hạ Ô Môn.

Hồng Hữu Tân có thể cưỡng chế buộc Đường Sở Truy phải mở miệng, nhưng đó không phải là cách làm của hấn.³

Hôm đó, Hồng Hữu Tân tìm đến những võ giả từng vướng vào trận thiên la địa võng, thông qua họ, hấn biết được sự tồn tại của Phiêu Nguyệt.⁰

Hấn truy ra được tên và dung mạo của Phiêu Nguyệt, nhưng việc tìm hấn ta lại là chuyện khó khăn khác.

Hồng Hữu Tân đã huy động tất cả môn đồ Hạ Ô Môn lục soát khắp Thành Đô, nhưng không tìm thấy bất cứ dấu vết nào của Phiêu Nguyệt.

Đúng lúc hấn định từ bỏ việc tìm kiếm và rời khỏi Thành Đô, hấn đột nhiên nhận được thông tin rằng Phiêu Nguyệt lại lần nữa xuất hiện ở Thành Đô.

Hồng Hữu Tân liền vội vã chạy đến nơi để xác nhận tình hình.

“Đúng là tuyệt vời mà.”

“Đừng vòng vo nữa, người muốn gì cứ nói.”

Ngũ khí Hồng Hữu Tân nói với Phiêu Nguyệt lập tức thay đổi.

“Người thật không biết sợ thế gian này mà. Nếu người nghĩ rằng mọi người trong thành Tứ Xuyên đều sợ hải uy danh của người, ta nghĩ đó là một sai lầm.”

“Dong dài quá.”

“Vậy ta sẽ nói ngắn gọn hơn. Chính người đã giết Ô Sơn Khánh đúng chứ?”

“Ô Sơn Khánh?”

“Hắn là Phân đà chủ phân đà Thành Đô của Hạ Ô Môn.”

“Đúng!”

“Tên khốn kiếp!”

Hồng Hữu Tân liền đứng bật dậy.

Bởi lẽ hắn không ngờ Phiêu Nguyệt lại dễ dàng thừa nhận như thế.

Hắn nhìn chăm chăm Phiêu Nguyệt bằng ánh mắt giăng đầy hàn khí. Thế nhưng chỉ bấy nhiêu không thể khiến Phiêu Nguyệt lung lay.

Phiêu Nguyệt mặt không đổiavetemi sắc nhìn Hồng Hữu Tân.

Nụ cười trên mặt Hồng Hữu Tân lúc này đã hoàn toàn biến mất. Đôi mắt hình bán nguyệt vốn cong cong ý cười hiện giờ lại vô cùng sắc bén.

“Thật sự là do người giết ư?”

“Đúng! Chính là ta.”

“Tại sao người lại giết hắn.”

“Vì hắn thu thập thông tin của ta.”

“Chỉ với lý do đó ư... Bộ người không rõ nghề của Hạ Ô Môn chính là thu thập thông tin à?”

“Rồi sao?”

“Cái gì?”

“Đó là nghề của các người nên các người có thu thập thông tin bán đi thì ta cũng nên bàng quan im lặng thôi đúng chứ?”

Giọng Phiêu Nguyệt mỗi lúc càng âm đậm hơn.

Đột nhiên Hồng Hữu Tân cảm giác toàn thân nổi đầy gai ốc.
Thế nhưng hắn vẫn cố gắng trấn tĩnh bản thân.

“Có vẻ ngươi không biết Hạ Ô Môn to lớn đến mức nào.
Ngươi nghĩ lọt vào tầm mắt của Hạ Ô Môn rồi ngươi có thể
sống thoải mái được hay sao?”

“Ta không hề nghĩ như thế.”

“Ngươi nói gì?”

“Ta chưa từng nghĩ đến việc có thể sống thoải mái.”

“Ờ! Đúng là một kẻ điên hết thuốc chữa mà. Một con bê non
không biết sợ hổ là gì. Nếu bây giờ ta hạ lệnh thì toàn bộ môn
đồ Hạ Ô Môn ở Thành Đô này sẽ tấn công ngươi ngay lập tức.
Ngươi vẫn cho rằng mình sẽ an ổn ư?”

“Trước đó đầu ngươi đã rơi rồi. Tiếp theo chính là môn chủ
của Hạ Ô Môn.”

“Chẳng lẽ ngươi nghĩ chuyện đó khả thi sao?”

“Đương nhiên có thể!”

Phiêu Nguyệt nói mà không thèm chớp mắt.

Hồng Hữu Tân liền thấy rùng mình.

Bản năng hắn mách bảo, lời Phiêu Nguyệt nói vô cùng chân
thành.

‘Tiểu tử này!’

Trước khi đến đây, hắn đã điều tra hành tung của Phiêu
Nguyệt. Đương nhiên cũng tra ra Phiêu Nguyệt đã gây ra cuộc
hỗn loạn lớn thế nào.

Chỉ vì một người mà cả Thanh Thành và Nga Mi lần lượt mất
đi vị trưởng lão và cường môn nhân và đứng trước nguy cơ
phải phong bế sơn môn, hơn nữa còn có vô số người đã chết
hoặc bị thương dưới tay hắn.

Tinh khí của võ lâm Tứ Xuyên đã bị giảm đi đáng kể.

Một cá nhân có thể gây chuyện lớn như thế quả khiến người
khác phải kinh ngạc há mồm.

Hồng Hữu Tân thậm chí còn không đoán được cảnh giới võ công của hắn mạnh đến bao nhiêu, tâm kế phải đáng sợ đến mức nào mới làm ra được loại chuyện này. Vậy nên, Hồng Hữu Tân vốn còn bán tín bán nghi.

Thế nhưng, lời đe dọa của Hồng Hữu Tân không hề lay chuyển được Phiêu Nguyệt.

Hắn thật sự không biết nếu muốn lấy mạng Phiêu Nguyệt phải chịu tổn thất lớn đến nhường nào.

Tấn công Phiêu Nguyệt không thành, hậu quả ắt sẽ khó lường.
‘Vấn đề hắn là một tên thích khách.’

Theo những gì hắn biết được cho đến giờ, Phiêu Nguyệt dù sở hữu võ công cao cường nhưng vẫn không ngại ngần ẩn mình lẫn trốn.

Thấy bất lợi sẽ rút lui, âm thầm chờ cơ hội.

Phiêu Nguyệt có tư duy khác hắn với những võ giả ngồi trên vị trí cao trên giang hồ hiện tại.

Vậy nên hắn càng khiến người khác khó chịu hơn.

Bởi vì không có cách đối phó với hắn.

‘Hay là bây giờ loại bỏ hắn...?’

Ánh mắt Hồng Hữu Tân lúc này đã hằn đầy sát khí.

Vúuut!

Đột nhiên có thứ gì màu trắng vừa vọt ra từ hông của Phiêu Nguyệt.

Đó chính là U Linh Chủy.

“Khực!”

“Ặc!”

Bên ngoài liên tục phát ra tiếng hét thất thanh.

U Linh Chủy hắn vừa phóng ra lập tức bắn lên mái nhà cắm vào người đám võ giả của Hạ Ô Môn đang ẩn nấp bên trên.

Rầm!

Đám võ giả của Hạ Ô Môn lần lượt rơi xuống như mưa rơi nơi Phiêu Nguyệt và Hồng Hữu Tân đang ngồi.

“Ngươi!”

Hồng Hữu Tân kinh ngạc nhìn Phiêu Nguyệt, hắn vừa định tấn công đáp trả thì...

Đột nhiên cổ Hồng Hữu Tân bị thứ gì đó thít chặt.

Rầm!

Hồng Hữu Tân thậm chí không thể hét lên, mặt hắn đập mạnh xuống mặt bàn.

“Khư ư ư!”

Gương mặt Hồng Hữu Tân gần như biến thành màu đỏ.

Có thứ gì đó vô hình đang siết lấy cổ họng hắn không buông.

Hồng Hữu Tân vội vã vận nội công muốn cắt đứt thứ đang quấn lấy cổ mình. Thế nhưng thứ ấy không hề nhúc nhích dù chỉ một chút.

Sợi tơ đoạt hồn phách - Thu Hồn Ti.

Phiêu Nguyệt dùng Thu Hồn Ti siết chặt lấy cổ Hồng Hữu Tân rồi lên tiếng.

“Trước mặt ta đừng tỏ ra sát khí, ta nhạy cảm lắm đấy.”

“Khư ư! Ta, biết...”

Thu Hồn Ti trên cổ hắn dần nói lỏng hơn đôi chút.

Phải đến lúc đó, Hồng Hữu Tân mới có thể hít thở bình thường. Thế nhưng Phiêu Nguyệt vẫn chưa hoàn toàn thu hồi Thu Hồn Ti.

Phiêu Nguyệt nhìn chăm chăm Hồng Hữu Tân rồi tiếp tục nói.

“Hạ Ô Môn các ngươi duy trì thế nào, sống bằng cách ra sao ta cóc cần biết. Ta không quan tâm, sau này cũng không. Nhưng, cứ lớn vồn làm phiền đến ta thế này ta nhất định sẽ lấy cái mạng môn chủ của các ngươi. Người nghĩ bọn người có thể ngăn được ta sao? Thậm chí có lập đội hộ vệ một trăm, một ngàn người cũng vô dụng cả thôi. Cho dù phải chờ một năm hay mười năm, ta nhất định cũng sẽ tìm ra cơ hội. Lúc các

ngươi lơ đãng ta nhất định sẽ lấy đầu hắn ngay lập tức. Nếu ngươi không tin thì cứ thử mà xem.”

Mồ hôi lập chảy ròng ròng trên đôi gò má Hồng Hữu Tân, rơi thẳng xuống mặt bàn.

Bản năng hắn nói rằng, lời Phiêu Nguyệt thốt ra không phải chỉ là nói miện giương oai.

Tất cả những võ giả đang ẩn náu trên mái nhà quán trọ này đều là cao thủ thuộc Giám sát Đội. Vậy mà bọn họ không thể đối phó với Phiêu Nguyệt dù chỉ một chiêu, hiện giờ còn đang rên rỉ vì bị phi đao cắm vào người đến nỗi không thể gượng dậy.

Đến lúc này Hồng Hữu Tân mới nhận ra sự thật rằng Phiêu Nguyệt vô cùng mạnh và quá khích hơn nhiều so với hắn nghĩ.

Biết đâu những thông tin khó tin hắn nhận được đều là sự thật.

‘Chỉ vì tỏa ra chút sát khí mà ta phải chịu cảnh này rồi.’

Hồng Hữu Tân dù có chết đi sống lại cũng không hề biết.

Rằng Phiêu Nguyệt hắn đã phải sinh tồn trong môi trường thế nào, vậy nên hắn vô cùng nhạy cảm với sát khí từ người khác.

Đôi đồng tử Hồng Hữu Tân bất giác lay động.

Mặt hắn vẫn còn dính chặt trên bàn.

Tư thế này thật nhục nhã làm sao. Thế nhưng hắn thậm chí không cảm nhận được nỗi ô nhục này. Bởi lẽ trong đầu hắn đang kịch liệt đưa ra những suy tính.

Quyết định thế nào để không gây tổn thất cho Hạ Ô Môn, hơn nữa liệu bản thân hắn có rời khỏi đây bình an vô sự hay không.

‘Bây giờ ta vẫn nên rút lui thì hơn.’

Khí thế của đối phương quá sức hung tàn.

Hắn cảm giác đối phương hết như một con sói hoang hay một con gấu hung tàn chưa được thuần hóa.

“Khực!”

Đúng lúc đó, Thu Hồn Ti lại siết chặt lấy cổ hắn lần nữa.

“Ngươi đang tính toán gì thế?”

“Khực! Ta, ta không có.”

“Vậy thì mau trả lời đi!”

“Ta, ta đã hiểu rồi. Ta, ta sẽ làm như thế.”

“Dù ta có làm gì, sẽ làm gì cũng đừng để tâm đến ta. Nếu ta biết được các người thu thập bất cứ thông tin nào của ta, mọi chuyện sẽ không kết thúc dễ dàng thế này đâu.”

Xoẹt!

Phiêu Nguyệt liền thu Thu Hồn Ti.

Phải đến lúc đó, Hồng Hữu Tân mới có thể thoát khỏi tư thế đáng xấu hổ kia.

Gương mặt hắn hiện giờ đã đỏ bừng lên, xung quanh cổ vẫn còn nét hằn vô cùng rõ ràng.

Hồng Hữu Tân đưa tay chạm vào vết hằn trên cổ.

Chỉ cần siết sâu hơn một chút có thể đầu hắn đã rơi khỏi cơ thể rồi. Hắn còn lạnh hết cả sống lưng, chưa thể trấn tĩnh lại tâm trí.

Hồng Hữu Tân nhìn Phiêu Nguyệt với ánh mắt giăng đầy tơ máu.

Gương mặt khôi ngô tuấn tú của hắn ta hiện giờ hết như một ác quỷ.

Cả đời Hồng Hữu Tân chưa từng thấy ai quá khích và tàn nhẫn như thế.

Trước sự ô nhục khó mà diễn tả được, Hồng Hữu Tân siết chặt nắm đấm.

Ngày hôm đó, Hồng Hữu Tân đã gửi một bức thư về tông đà Hạ Ô Môn.

[Đối tượng - Phiêu Nguyệt

Võ công - Thượng thừa

Mức độ nguy hiểm - Khó nắm bắt

Tính hướng - Dứt khoát, tàn nhẫn

Phán đoán tổng hợp - cần giám sát viễn kiến (遠見) hơn là áp sát.]

Chap 91

Vùng cao phía Tây thành Tứ Xuyên như một tấm bình phong khổng lồ chắn ngang trung nguyên và tái ngoại.

Những người bình thường gần như là không thể vượt qua đây để ra tái ngoại. Dĩ nhiên, những người có lòng gan dạ hoặc có thể lực vượt trội vẫn có thể vượt qua đó, nhưng bọn họ phải đặt cược cả tính mạng của mình để có thể vượt ra khỏi đó.

Đương nhiên là vẫn có một vài con đường dẫn ra tái ngoại nhưng những vùng trọng điểm như thế được canh giữ rất nghiêm ngặt, nếu chưa được phép thì không thông qua được.

Nếu được thông qua cổng, tái ngoại sẽ hiện ra trước mắt. Người ta gọi khu vực tiếp giáp với thành Tứ Xuyên này là Tây Tạng.

Tây Tạng có nghĩa là khu vực bị ẩn giấu của vùng phía Tây.

Tây Tạng từ xưa đã là nơi luôn bị mọi người giữ khoảng cách tối đa có thể.

Vì thỉnh thoảng, những cao thủ ở Tây Tạng lại đến giang hồ và gây ra những việc kinh khủng, hơn nữa ai ai đến từ Tây Tạng cũng có tu vi đáng gờm nên điều đó đã ngấm gieo nỗi sợ vào tâm trí của những người khác. Vậy nên khi nhắc đến Tây Tạng, ai ai cũng nghĩ nơi đây sẽ có vô số cao thủ vô cùng đáng sợ.

Nhưng suy nghĩ của bọn họ chỉ đúng một nửa.

Không phải ai trong Võ Lâm Tây Tạng cũng mạnh mẽ và đáng sợ như vậy. Tuy nhiên, vẫn có một vài môn phái ở đây có tiềm lực không thua kém gì những đại môn phái trong giang hồ.

Một trong số đó là Tiểu Lô Âm Tự.⁵

Bước vào Tây Tạng, đi bộ về phía Tây khoảng một tháng sẽ gặp được một nơi tên Nam Mộc Lâm. Đúng như cái tên, đây là một nơi có khu rừng rậm khổng lồ mà mọi người cũng không muốn đến gần dù đang là ban ngày.

Tiểu Lô Âm Tự chính là ngôi đền chùa lâu đời ở Nam Mộc Lâm.

Tiểu Lô Âm Tự không cho phép người thường vào. Hơn nữa, nơi đây lại có sương mù dày đặc quanh năm. Vậy nên những người bình thường đừng nói là đi vào, đến đến gần thôi cũng chẳng dám.

Nhưng vào buổi sáng hôm nay, sự bất thường;nh yên vốn có của Tiểu Lô Âm Tự đã bị phá vỡ.

Vì đột nhiên có khách đến thăm.

Họ đi qua Tây Tạng với hai chiếc quan tài trên vai và tiến thẳng đến Tiểu Lô Âm Tự. Sương mù dày đặc bao quanh lấy Tiểu Lô Âm Tự cũng tản ra rồi tan biến dần như để chào đón sự có mặt của bọn họ.

Những vị khách vác quan tài trên vai rồi leo từng bước lên bậc thang, cuối cùng họ cũng đến Tiểu Lô Âm Tự.

Bọn họ đặt chiếc quan tài xuống rồi gào khản cổ họng.

“Người cai quản chuyện sinh tử của thế tục Pháp Tông Huyết Phật kính mến. Chúng đệ tử do năng lực thiếu sót nên gặp phải chuyện bi thảm, mong người hãy giải nỗi oan ức này cho chúng đệ tử.”

Bọn họ lặp đi lặp lại một câu đến mấy lần.³

Bọn họ dập đầu lạy, nước mắt chảy ra không ngừng.

Một lát sau, có ai đó xuất hiện cùng với tiếng gõ mõ.

Đó là những vị hòa thượng khoác trên mình chiếc áo cà sa đỏ như máu.

Đứng giữa những vị hòa thượng tỏa ra khí thế không được bình thường cho lắm là một vị lão tăng với vóc dáng vạm vỡ.

Trên tay lão cầm một tràng hạt được xâu chuỗi từ quả óc chó, lão tăng nhìn vào những vị khách đang dập đầu cúi lạy kia.

“Chẳng phải các ngươi là những đệ tử được phái đến thành Tứ Xuyên sao?”

“Vâng ạ. Chúng đệ tử là những người được Pháp Tông đòi trước hạ lệnh cho ra ngoài giang hồ ạ.”

“Thế các ngươi có chuyện gì mà quay lại đây vậy? Pháp Tông đòi trước đã ra lệnh cho các ngươi phải xây dựng cứ điểm ở

thành Tứ Xuyên kia mà.”

“Xin hãy giết chúng đệ tử. Chúng đệ tử đã mất đi môn chủ và tiểu môn chủ nên mới bị xua đuổi chẳng khác gì con chó cả. Xin hãy giải oan cho chúng đệ tử. Hức hức!”

Những vị khách khóc nức nở.

Bọn họ chính là những kẻ còn sống sót còn lại của Lôi Âm Môn.⁶

Thanh Thành Phái sau khi mất đi Vũ Tịnh Chân Nhân đã trả tự do cho những đệ tử của Lôi Âm Môn. Nhưng môn chủ và tiểu môn chủ của bọn họ đã mất, bọn họ chẳng có nơi nào tìm đến để giải oan. Vậy nên bọn họ đã vác thi thể được đựng trong quan tài của hai người họ, không quản đường xa tìm đến nguồn gốc của họ chính là Tiểu Lôi Âm Tự.

“Đã có chuyện gì xảy ra sao? Rõ ràng ta nghe được các người rất thành công ở thành Tứ Xuyên kia mà.”

“Hức! Chuyện đó...”

Những đệ tử của Lôi Âm Môn bắt đầu kể hết mọi chuyện xảy ra ở Thành Đô.

Tiểu môn chủ Nam Hồ Sơn đã bị tên thích khách do Thanh Thành Phái cử tới ám sát ra sao, Vũ Tịnh Chân Nhân đã giết Thái Niên Hồ để truy cứu trách nhiệm như thế nào ở Thanh Thành Phái. Họ đều kể ra hết.

“Hừm!”

Sau khi nghe môn đồ của Lôi Âm Môn kể xong, một tia sáng mãnh liệt bùng lên trong mắt của Huyết Phật.

Người lợi dụng lúc Thanh Thành Phái và Nga Mi Phái đang phong môn nên mới gửi một số đệ tử đến thành Tứ Xuyên để xâm chiếm thành Tứ Xuyên chính là sư phụ của ông - Pháp Tông đời trước.

Kế hoạch của ông ấy vốn dĩ là xây dựng được một căn cứ đầu não, sau đó chờ đợi cơ hội để vào được thành Tứ Xuyên.

Với sự hỗ trợ của Tiểu Lôi Âm Tự, Lôi Âm Môn đã xây dựng được một nền tảng vững chắc.

Giả như kế hoạch tiến vào Thành Đô có bị hoãn lại do Nga Mi Phái và Thanh Thành Phái kết thúc phong môn thì Huyết Phật cũng đã rất mãn nguyện vì bọn họ đã xây dựng được một nền tảng vững chắc ở thành Tứ Xuyên rồi.

Ông cho rằng, chỉ cần chờ đợi, một ngày nào đó cơ hội sẽ đến. Rồi ước mơ được bước vào trung nguyên sẽ không còn là mơ nữa.

Nhưng điều đó chỉ có thể nếu Lôi Âm Môn vẫn còn nguyên vẹn.

Cả môn chủ và tiểu môn chủ được tôn công nuôi dưỡng đều đã bị giết. Nền móng ở thành Tứ Xuyên xem như mất sạch.

Huyết Phật giận dữ quay qua hỏi những hòa thượng đang ở xung quanh hộ tống cho mình.

“Thanh Thành Phái dám đánh bay nền móng của bọn tự. Ta hoàn toàn không thể bỏ qua việc này được. Các con nghĩ sao?”

“Tuyệt đối không được bỏ qua ạ. Chắc chắn Thanh Thành Phái cũng biết rõ Lôi Âm Môn là môn phái có liên quan đến bọn tự, thế mà bọn họ vẫn ra tay tàn độc với môn chủ và tiểu môn chủ của Lôi Âm Môn. Rõ ràng là bọn họ coi thường bọn tự. Nếu bỏ qua, ắt hẳn sau này sẽ có nhiều người xem thường bọn tự hơn.”

“Đúng vậy ạ. Nếu làm ngơ, sau này sẽ có nhiều kẻ xem thường Tiểu Lôi Âm Tự.”

Những hòa thượng đang đứng quanh hộ tống cho Huyết Phật chính là Huyết Lôi Thập Tăng - những cao thủ bậc nhất của Tiểu Lôi Âm Tự.²

Cả mười người họ đều cho rằng họ phải trả thù cho Lôi Âm Môn.

Huyết Phật cũng nghĩ vậy.

Bất kể lý do có ra sao, bọn họ cũng không thể bỏ qua chuyện này được.

“Phái Hắc Ám đi xử lý chuyện này cho ta.”

“Vâng.”

Huyết Lôi Thập Tăng đồng loạt chấp tay đồng tình.

Không có kẻ nào bác bỏ lại mệnh lệnh của Huyết Phật cả.

Điều đó có nghĩa là Hắc Ám là một người rất đặc biệt trong Tiểu Lôi Âm Tự.³

Huyết Phật lắm bầm.

“Ta sẽ cho các người phải hối hận vì dám đụng vào Tiểu Lôi Âm Tự.”

Phiêu Nguyệt ra khỏi khách điểm.⁰

Sau ngày gặp gỡ hôm đó, Hồng Hữu Tân không xuất hiện lại trước mặt hắn nữa. Nhưng Phiêu Nguyệt biết rõ Hồng Hữu Tân vẫn chưa rời khỏi Thành Đô.

Nhưng mà Hồng Hữu Tân cũng không trực tiếp xuất hiện trước mặt của bản thân nữa nên hắn cũng chẳng để tâm làm gì.

Phiêu Nguyệt hướng đến công phòng của Đường Sở Truy.

Vừa mới tới trước công phòng, hắn đã nghe thấy tiếng búa đập mạnh. Đó là âm thanh khi Đường Sở Truy đang làm việc.

Phiêu Nguyệt đẩy cửa rồi bước vào trong.

Bên trong công phòng nóng bừng, đèn thờ thoi cũng thấy mất sức. Nếu là một người bình thường chắc sẽ chẳng chịu được lâu ở một môi trường khắc nghiệt như thế này, thế mà Đường Sở Truy vẫn miệt mài làm việc.

Thân trên Đường Sở Truy lúc này trần trụi, hắn miệt mài gõ búa. Từng giọt mồ hôi to như viên bi tứa ra không ngừng.

Đường Sở Truy hoàn toàn không biết Phiêu Nguyệt đang ở đây, hắn chuyên tâm vào công việc của mình.

Phiêu Nguyệt cũng không muốn làm phiền nên chỉ đứng đó nhìn hình ảnh Đường Sở Truy miệt mài làm việc.

Phải một lúc lâu sau, Đường Sở Truy mới kết thúc công việc của mình

“Phù!”

Đường Sở Truy thở một cách nhẹ nhõm rồi nhìn vào thành phẩm mà mình đang cầm trên tay.

Đó là một thanh kiếm mà hắn đã dành hơn nửa ngày để làm.

Mặc dù nó chỉ vón vện là một lưỡi kiếm chưa có chuôi nhưng nhuệ khí của nó tuyệt đối không bình thường.

Trên môi Đường Sở Truy lộ rõ một nụ cười mãn nguyện.

Thành phẩm xem như xứng đáng với công sức mà hắn bỏ ra. Giờ chỉ cần gắn thêm chuôi kiếm, làm thêm vỏ kiếm là nó không hề thua kém gì với những thanh danh kiếm thông thường rồi.

Đường Sở Truy mãi ngắm nhìn thanh kiếm nên chẳng để ý đến một người khác cũng đang ở trong công phòng. Mãi một lúc sau, hắn mới nhận ra.

“Ồ?”

“Quả là một vũ khí tuyệt vời.”

Đến lúc này, Phiêu Nguyệt mới chịu lên tiếng.

“Sao huynh đến rồi mà không nói gì vậy?”

“Trông ngươi có vẻ tập trung nên ta cũng không làm phiền.”

“Đa tạ! Nhờ huynh mà ta mới có thể hoàn thành tên nhóc này được.”

“Có vẻ như ngươi đã được đặt hàng.”

“Vâng! Đạo này ở Thành Đô đồn ta rất khéo tay. Nhờ vậy mà số lượng đặt hàng cũng tăng lên nhiều.”

“Thật may mắn.”

“Cũng là nhờ huynh cả. Nếu không có huynh, ta cũng không thể có được ngày hôm nay.”

Đường Sở Truy ngượng ngùng khi gọi Phiêu Nguyệt là huynh. Hắn vẫn chưa quen với cách gọi này lắm.

Cũng nhờ Phiêu Nguyệt nên hắn mới có thể xây dựng được một công phòng ở đây. Phiêu Nguyệt đã cho hắn hầu hết số tiền mà Phiêu Nguyệt có.

Nhờ vậy mà hắn có thể chịu đựng được cho đến khi nhận bàn giao công phòng và có những đơn đặt hàng đầu tiên.

Đối với Đường Sở Truy, Phiêu Nguyệt chính là ân nhân của hắn.

Phiêu Nguyệt đã giúp hắn trả thù Thanh Thành Phái và Nga Mi Phái, lại còn giúp hắn xây dựng công phòng và có một cuộc sống ổn định.

Ân huệ này Đường Sở Truy có trả cả đời cũng không thể trả hết.

Hắn đã bị biết bao nhiêu người giày vò chỉ vì mang họ Đường. Chỉ có Phiêu Nguyệt mới đối xử tốt với hắn. Vì thế nên hắn lại càng biết ơn Phiêu Nguyệt.

“Nhưng mà huynh đến đây có chuyện gì vậy? U Linh Chủ lại bị hỏng nữa sao?”

“Không! Ta muốn đặt làm thứ khác.”

“Ta cần uyển giáp*.”

*Uyển giáp: Giáp đeo cổ tay.

“Uyển giáp?”

Sau khi giao chiến cùng Cửu Hòa Sư Thái và Vũ Tịnh Chân Nhân, Phiêu Nguyệt nhận ra tay của hắn cần được bảo vệ.

Bởi vì cách thức tiếp cận kẻ địch của Phiêu Nguyệt cũng giống với những thích khách bình thường.

Mặc dù hắn chủ yếu dùng U Linh Chủ, nhưng hắn cũng cần phải có thứ gì đó để phòng bị khi đối đầu trực diện với kẻ địch.

Vậy nên hắn muốn dùng một vũ khí khác ngoài U Linh Chủ. Và sau một hồi cân nhắc kỹ lưỡng, Phiêu Nguyệt quyết định chọn một thứ để bảo vệ cho tay của mình chính là uyển giáp.

Nếu dùng uyển giáp có thể chặn được đòn tấn công của đối phương chỉ trong một lần thì hắn có thể tận dụng cơ hội đó để phản công.

Sau khi nghe Phiêu Nguyệt giải thích xong, Đường Sở Truy gật đầu.

“Nếu vậy thì đệ sẽ làm một uyển giáp bao bọc từ mu bàn tay đến bắp tay để huynh có thể dễ dàng cử động bàn tay.”

“Được!”

“Có lẽ nên gắn thêm phần da lên để che đi phần kim loại. Như vậy mới không thu hút sự chú ý được.”

Chưa gì mà Đường Sở Truy đã có thể hình dung ra mình phải làm uyển giáp như thế nào rồi.

“Mất bao nhiêu lâu để hoàn thành?”

“Đệ cũng không biết! Phải làm mới biết được nhưng ít nhất chắc phải tốn hơn năm ngày đấy. Dù sao thì cũng phải đắp thật nhiều thiết loại nhẹ vào, nhưng để đảm bảo được độ bền thì sẽ phải tốn khá nhiều công sức. Huynh có thể cho đệ xem tay một chút được không.”

Phiêu Nguyệt chìa tay ra, Đường Sở Truy cẩn thận cầm lấy tay Phiêu Nguyệt rồi quay sát thật kỹ.

“Được rồi. Sau năm ngày nữa huynh hãy quay lại đây. Đến lúc đó là đệ làm xong rồi đấy.”

“Vậy nhờ người.”

“Huynh về đi, không cần phải lo lắng gì đâu. Giờ đệ phải đi làm việc rồi.”

Đường Sở Truy bỏ mặc lại Phiêu Nguyệt đứng ở phía sau rồi vội vàng bắt tay vào công việc.

Phiêu Nguyệt bước ra ngoài công phòng rồi từng bước tiến về con phố nơi có những lộ điểm tụ tập lại.

Trên phố, người người qua lại đông đúc, những thương nhân cao giọng gọi mời khách.

Phiêu Nguyệt bước trên con phố với chiếc khăn quàng che nửa mặt. Vì đã có quá nhiều người biết được gương mặt của hắn.

Cũng may là những thương nhân chỉ mãi lo chuyện bán buôn nên chẳng để ý gì đến Phiêu Nguyệt.

“Người dám bán những thứ như thế này cho ta sao.”

Có một giọng nói đầy tức giận vang lên, sau đó là âm thanh đồ vật rơi loảng choảng.

Phiêu Nguyệt quay lại nhìn, một tên gù lưng lùn tịt đang gây náo động.

Có vẻ như hắn ta tức giận lắm, hắn ta lật đổ mảnh ván để trưng hàng sau đó nhìn chằm chằm vào thương nhân ở đó. Ánh mắt của hắn cực kỳ hung tợn làm cho thương nhân kia chỉ biết đứng run rẩy chứ chẳng dám nói gì.

“Hờ hờ! Xem ra ngươi coi thường ta vì ta là một thằng gù chứ gì?”

“K, không phải đâu ạ.”

“Không mà bán thứ này cho ta với ba lượng bạc sao?”

Gã gù kia lắc lắc món đồ trang sức đang cầm trong tay.

Đó là món đồ chủ hiệu buôn mang đến đây để bán. Ở trên đó có đính thêm ngọc bích cùng ngọc trai nên trông rất tao nhã.

Chủ hiệu buôn oan ức nói.

“Giá gốc vốn đã cao cộng thêm với tiền công nữa nên tiểu nhân thực sự đã giảm rất nhiều khi bán ra ba lượng bạc rồi ạ.”

“Ồn ào quá, một lượng bạc thôi.”

“Như vậy thì tội cho tiểu nhân quá ạ.”

“Vậy là ngươi không giảm giá được cho ta đấy à?”

“Mong ngài hiểu cho của tiểu nhân.”

Chủ hiệu buôn cúi đầu van nãi, thế mà gã gù kia vẫn chỉ nhìn vào chủ hiệu buôn với ánh mắt đầy hung tợn.

Trên hông của tên gù có đeo một dây xích, đầu dây xích là một quả sắt lớn.

Nếu hắn mạnh động lôi quả sắt ra giáng vào đầu chủ hiệu buôn kia, chắc chắn đầu của hắn sẽ vỡ nát như một quả bí ngô bị hỏng.

Vì biết rõ điều đó, nên chủ hiệu buôn chỉ biết cầu xin được tên kia thương xót. Thế nhưng, ánh mắt của gã gù kia vẫn không thể bình tĩnh lại.

Trông hắn ta thật hung tợn, tưởng chừng hắn có thể vụt quả sắt ra ngay lập tức.

Bỗng nhiên, một giọng cười sáng khoái vang cả khắp con phố.

“Haha! Có chuyện gì mà Thiết Cung Uy Đà lại tức giận như thế này. Bầu không khí này đáng sợ quá đi mất, ngài đừng ăn hiếp con người đáng thương kia nữa. Nếu ngài thiếu tiền thì ta có thể trả giúp ngài.”

“Ngươi là ai?”

Tên gù được gọi là Thiết Cung Uy Đà quay ngoắt về phía giọng nói phát ra.

Một lão trung niên râu ria rậm rạp đang đứng ở đó.

Gương mặt của Thiết Cung Uy Đà bỗng trở nên méo mó khi thấy gương mặt kia.

“Vô Ảnh Tu Sĩ Lưu Thần Phong? Sao ngài lại ở đây?”

“Haha! Ta cùng tôn nhi lưu lạc đến đây thôi.”

Lão trung niên tên Lưu Thần Phong lùi lại một bước, một nữ nhân tầm tuổi đôi mươi đang đứng ở phía sau xuất hiện.

Nữ nhân ấy đáng yêu như một chú cún con, tính cách cũng rất hiếu kỳ.

“Hạ nhi mau chào hỏi đi con. Vị này là Thiết Cung Uy Đà Ngô Cảnh Việt đại hiệp của Thất Tinh Đảng nổi danh khắp giang hồ đang ngự trị tại vùng phía nam của thành Hà Nam đấy.”

“Tiểu nữ Lý Tiểu Hạ kính chào Ngô đại hiệp.”

Lý Tiểu Hạ nhẹ nhàng nở một nụ cười rồi chào hỏi Thiết Cung Uy Đà.

Chuyện bản thân là một thành viên của Thất Tinh Đảng bị lộ ra khiến cho Thiết Cung Uy Đà không thể hành động lỗ mãng với chủ hiệu buôn được nữa.

Do thành Tứ Xuyên nằm ở khá xa nên có lẽ hầu hết sẽ không biết nhưng Thất Tinh Đảng khá nổi tiếng ở vùng lân cận thành Hồ Nam.

Thất Tinh Đảng là một môn phái được lập nên bởi những võ giả là huynh đệ kết nghĩa.

Tuy chỉ có bảy thành viên, nhưng ai ai cũng có tu vi thâm sâu, hơn nữa, tình cảm giữa bọn họ rất tốt nên chẳng có ai dám

xem thường họ.

Trong số đó, Thiết Cung Uy Đà nổi tiếng với tính cách dơ bẩn. Vì bị gù lưng bẩm sinh nên hắn luôn mặc cảm và tự ti. Nhưng ngay cả một kẻ không coi ai ra gì như Thiết Cung Uy Đà cũng cảm thấy e dè với người trung niên đang đứng trước mặt hắn.

Vô Ảnh Tu Sĩ Lưu Thần Phong.

Mặc dù không thuộc môn phái nào nhưng tu vi thâm sâu cùng với tấm lòng nghĩa hiệp vô tận khiến cho ai ai cũng phải khen ngợi.

Cũng nhờ vào tấm lòng nghĩa hiệp của ông ấy mà ông ấy có được mối thâm giao với rất nhiều võ giả.

Vậy nên, Thiết Cung Uy Đà không thể nào bất cẩn gây hấn với ông ta được. Nếu xảy ra xung đột lúc này, hậu hoạn về sau e là rất khó lường.

Lưu Thần Phong nói.

“Haha! Nếu ngài vẫn muốn có món đồ đó, ta có thể mua giúp ngài.”

“Không cần! Ta không phải ăn mày.”

Ngô Cảnh Việt bị tổn thương lòng tự trọng, hắn ném đồ trang sức đang cầm trên tay lên người chủ hiệu buôn.

Hắn nhìn chằm chằm vào những người đang đứng vây ở xung quanh rồi nói.

“Nhìn cái gì? Mấy tên khốn kiếp! Đã xem đủ chưa?”

Sau đó hắn đẩy đám người kia qua một bên rồi đi mất.

Lưu Thần Phong nhìn về hướng Ngô Cảnh Việt biến mất rồi lắc đầu.

“Nếu Thiết Cung Uy Đà đã ở đây thì việc những võ giả khác của Thất Tinh Đẳng đến đây để sát nhập cũng chỉ là vấn đề thời gian.”

Có một điều người trong giang hồ ai cũng biết, nơi đâu có Thất Tinh Đẳng, nơi đó có bình địa phong ba.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 92

Lưu Thần Phong được giang hồ biết đến với uy danh Vô Ảnh Tu Sĩ (無影修士).

Biệt hiệu này ra đời do ông ta lúc nào cũng xuất quỷ nhập thần, hôm qua có mặt ở phía đông hôm nay đã sải bước trên con đường phía tây cách đó ngàn dặm.

Lưu Thần Phong phiêu bạt trên giang hồ cốt để hành hiệp trượng nghĩa.

Chỉ cần nhìn thấy việc bất nghĩa, ông đều không chịu được mà ra tay tương trợ cho kẻ yếu thế. Vậy nên, trên thiên hạ có rất nhiều người kính trọng và muốn trở nên thân thiết với ông.

Lưu Thần Phong không bao giờ từ chối ai muốn tiếp cận làm thân với mình.

Tính tình ông hào sảng, cởi mở đáng quý vô cùng, những ai từng một lần nhâm nhi vài ly rượu với ông đều mặc nhiên xem ông như hảo bằng hữu. Vậy nên người ta hay gọi Lưu Thần Phong là kẻ có nhiều bằng hữu nhất thiên hạ.

Lưu Thần Phong ông có một người cháu gái, tên nàng chính là Lý Tiểu Hạ.

Giang hồ hay gọi Lý Tiểu Hạ nàng là Thanh Yên Tiên Tử (青燕仙子). Lý Tiểu Hạ tuy tuổi đời còn trẻ nhưng đã được thiên hạ ưu ái xưng bằng biệt hiệu chính bởi thành tích xuất chúng của nàng.

Lý Tiểu Hạ là một trong những bậc kỳ tài trẻ tuổi nổi danh giang hồ.

Chỉ cần điểm qua việc nàng thuộc Kim Thiên Hội (金天會) nơi tập hợp vô số kỳ tài cũng đủ biết nàng là người có tài cán đến mức nào.

Kim Thiên Hội là một hội nhóm được xây dựng từ thế hệ trước, ban đầu chỉ để các kỳ tài giao lưu với nhau.

Thế nhưng, năm tháng trôi qua, quy mô của Hội ngày càng mở rộng, đến nỗi hiện giờ bất kỳ kỳ tài tiêu biểu nào trong giang hồ cũng đều muốn đặt chân vào Kim Thiên Hội.

Lý Tiểu Hạ nhìn con đường ở Thành Đô với ánh mắt đầy hiếu kỳ.

Từ lúc còn tấm bé, nàng đã lang bạc nhiều nơi trên giang hồ, nhưng đây là lần đầu nàng đến thành Tứ Xuyên. Chính vì thế mọi thứ đều mới mẻ đối với nữ tử như nàng.⁵

“Con bé này!”

Lưu Thần Phong nhìn diệt nữ rồi cười vui vẻ.

‘Cũng phải thôi. Thành Tứ Xuyên là một nơi khép kín nên khó lắm mới được đến đây một lần trong đời.’

Chính ông cũng lâu rồi mới lại đến thành Tứ Xuyên.

Nếu không có việc gì đặc biệt không ai muốn lưu lại chốn này. Bây giờ cũng thế, có điều lúc Đường Môn ngày xưa chưa diệt môn có nhiều người càng ngại tiếp cận nơi này hơn.

Lý Tiểu Hạ đột nhiên hỏi Lưu Thần Phong.

“Thúc phụ! Chúng ta đi đâu thế ạ? Chắc không phải lưu lại quán trọ đâu ha?”

“Làm gì có chuyện đó chứ? Ta có người quen trong Thành Đô nên chúng ta sẽ dừng chân ở đây.”

“Ở Thành Đô người cũng có người quen sao?”

Lý Tiểu Hạ mở to đôi mắt tròn xoe đen láy đến là đáng yêu nhìn ông mà hỏi.

Dáng vẻ của nàng khiến Lưu Thần Phong phải phì cười một tiếng rồi mới đáp.

“Haha! Đi đến cuối đường sẽ đến Cửu Gia Trang (九家莊), gia chủ nơi đó là Cửu Đại hiệp - bằng hữu của thúc phụ. Ta mà đến đây ông ấy nhất định sẽ không đuổi đi đâu.”

“Vậy chúng ta đi thôi.”

Lý Tiểu Hạ sai bước đi đầu như thể mình là người nắm rõ nơi này trong lòng bàn tay.

Ánh mắt Lưu Thần Phong nhìn bóng lưng Lý Tiểu Hạ không giấu nổi nét cười.³

‘Đưa nó theo thật tốt mà.’⁶

Lưu Thần Phong vốn là người thích một mình du ngoạn đó đây, có điều lần này ông mang theo Lý Tiểu Hạ cốt để nàng có thể tích lũy thêm nhiều kinh nghiệm giang hồ.

Suốt quãng đường đến đây, Lý Tiểu Hạ đã kinh qua nhiều điều mới mẻ, những thứ ấy nhất định có thể giúp nàng phát triển sau này.

“Hả?”

Lưu Thần Phong đang dao dác nhìn quanh, đột nhiên ánh mắt ông hiện lên tia sáng kỳ lạ.

Bởi vì trong mắt ông hiện lên bóng dáng một nam nhân sở hữu gương mặt nổi bật trong biển người.

Nam nhân có làn da trắng đến kỳ quái cùng đôi đồng tử u ám tựa như một người cả đời chưa từng nhìn thấy ánh sáng.

Mặc dù hắn đã dùng khăn choàng che đi nửa khuôn mặt nhưng chỉ cần nhìn vào những chỗ được phô ra cũng đủ đoán hắn là một tuyệt sắc nam nhân.

Thứ khiến Lưu Thần Phong ấn tượng hơn cả chính là đôi mắt của hắn.

Một người vốn giỏi đọc vị đối phương như ông cũng không thể nhìn thấu vào tâm can của nam nhân kia.

Lưu Thần Phong thoáng cau mày, lúc ông muốn nhìn kỹ một chút, nam nhân đã biến mất khỏi dòng người.

‘Ai vậy nhỉ?’

Lúc ấy, Lý Tiểu Hạ đi trước vội vàng kéo lấy tay ông.²

“Thúc phụ còn làm gì thế? Người cứ như kẻ mất hồn vậy...”

“Ồ? Không có gì đâu. Chúng ta đi thôi.”

Ông ấy lắc lư đầu rồi sải bước tiếp trên con đường chật ních người qua kẻ lại của Thành Đô.

Cả hai không mất quá nhiều thời gian để tới Cửu Gia Trang.

Lưu Thần Phong đứng trước cổng chính, mặt ông ta đột nhiên nhàn nhó. Bởi vì ông cảm thấy bầu không khí trong Cửu Gia Trang không còn như xưa nữa.

‘Đã xảy ra chuyện gì vậy nhỉ?’³

Lưu Thần Phong đưa tay gõ lên cổng chính của Cửu Gia Trang. Một lát sau, có một người từ trong đi ra.

Một nam nhân tầm tuổi tứ tuần cẩn trọng lộ đầu ra nhìn Lưu Thần Phong và Lý Tiểu Hạ.

“Các người là ai?”

“Đây có phải là Cửu Gia Trang không?”

“Hai người đến đây có chuyện gì?”

Trên mặt kẻ vừa đáp lời thoáng qua nét cảnh giác. Nghĩ bụng chắc có gì đó không ổn nên Lưu Thần Phong liền hỏi lại.

“Vậy Cửu Đại hiệp có bên trong nhỉ. Ta là Lưu Thần Phong, bằng hữu của Cửu Đại hiệp. Không biết các hạ có thể vào trong báo rằng ta đã đến đây hay không?”

“Tại hạ đã rõ. Xin hãy chờ cho một chút.”

Rầm!

Hắn ta đóng sầm cửa rồi biến mất. Lý Tiểu Hạ hỏi Lưu Thần Phong.

“Thúc phụ có quen Cửu Đại hiệp không đó? Sao phản ứng của họ lại hơi hệt thế kia?”⁰

“Đúng mà. Có điều, bầu không khí ở đây có gì đó tối tăm u ám lắm.”

Lưu Thần Phong gãi gãi đầu.

Cửu Gia Lượng mà ông biết là người hào phóng và tình cảm hơn bất cứ ai. Ông ta vốn cũng là người thích giao lưu kết bằng hữu như Lưu Thần Phong nên Cửu Gia Trang lúc nào cũng nhộn nhịp rộn ràng.

Lưu Thần Phong không thể tưởng tượng được một nơi như thế bây giờ lại mang không khí ảm đạm thế này.

Sau một hồi đợi chờ, cánh cửa lần nữa bật mở, lần này là một nam trung niên gầy gò bước ra.

Lưu Thần Phong nhìn ông ta mà không khỏi bất ngờ.

“Ồ, Cửu Đại hiệp! Có đúng là Cửu Đại hiệp không?”

“Tại hạ rất vui được tái ngộ với Lưu Đại hiệp! Cũng đã gần chục năm rồi nhỉ.”

“Có chuyện gì đã xảy ra thế? Sao mà các hạ lại thành ra thế này?”

“Trong mấy tháng nay có nhiều chuyện xảy ra quá. Nhưng trước tiên mời các hạ vào trong trước đã.”

“Đa tạ. Mà, đây là điệt nữ của tại hạ, tên Lý Tiểu Hạ.”

“Hân hạnh được gặp! Lý tiểu thư.”

“Lần đầu được diện kiến, Cửu Đại hiệp! Tiểu nữ đã nghe thúc phụ nhắc nhiều về người rồi.”

Lý Tiểu Hạ lễ phép chào hỏi, Cửu Gia Lượng liền nở nụ cười hài lòng.

Cửu Gia Lượng nhanh chóng đưa hai người vào trong gia trang.

Mọi khi, bên trong Cửu Gia Trang vốn luôn tấp nập người ra kẻ vào, ấy vậy mà hiện giờ lại vô cùng yên ắng, tiêu điều. Khắp nơi đều là dấu vết bị phá hủy.

Lưu Tân Phong không nhịn được nữa liền hỏi.

“Rốt cuộc ở đây đã xảy ra chuyện gì thế? Cửu Đại hiệp!”

“Thật ra mấy tháng trước trong Thành Đô đã xảy ra một cuộc hỗn chiến cực lớn.”

“Chuyện gì cơ?”

“Một gã võ giả đã khuấy đảo toàn bộ Thành Đô. Chính vì chuyện đó mà phái Nga Mi và Thanh Thành phải chịu tổn thất nặng nề, hàng loạt võ quán và môn phái buộc phải đóng cửa hoặc phong bế sơn môn.”

“Còn có chuyện như thế sao?”

“Tất cả mọi người đều che giấu nên câu chuyện không lọt ra ngoài thành Tứ Xuyên. Cho dù có biết cũng chỉ số ít người.”

“Xin các hạ hãy kể chi tiết cho tại hạ nghe. Rốt cuộc chuyện là thế nào.”

“Lúc đó...”

Cửu Gia Lượng liền kể rõ đầu đuôi sự tình vụ việc ngày hôm đó cho Lưu Thần Phong nghe.

Vì một võ giả, phái Thanh Thành và Nga Mi đã xảy ra xung đột với nhau, nhiều môn phái khác phải hợp lực lại đối phó, những lương dân ở Thành Đô cũng bị cuốn vào cuộc chiến kịch liệt giữa các môn phái.

Cửu Gia Trang lúc này cũng thành mục tiêu của bọn hung đồ.

Bọn hung đồ phá hủy công chính xong vào Cửu Gia Trang cướp bóc và phá hoại. Trong số những tên hung đồ, có cả những kẻ bình thường hay qua lại thân thiết với Cửu Gia Lượng.

Ký ức ngày hôm đó khiến Cửu Gia Lượng như mất đi ý chí sống.

May thay, nhờ ông ta có trữ lại tài sản trong kho bí mật nên vẫn sống sung túc được một chút, thế nhưng sự việc lần này đã khiến Cửu Gia Lượng không còn tin tưởng vào bất cứ ai nữa.

Sau khi nghe toàn bộ câu chuyện, Lưu Thần Phong thở dài thườn thượt.

“Huầy! Có chuyện như vậy cơ chứ? Tại hạ không biết chuyện này lại còn đến làm phiền Cửu Đại hiệp. Thật thất lễ quá.”

“Không đâu. Tại hạ không tin bọn họ nhưng Lưu Đại hiệp thì khác. Trái lại, gặp được Lưu Đại hiệp thế này khiến tại hạ rất vững lòng.”

“Các hạ nói thế, tại hạ thật lấy làm cảm kích.”

“Nhưng mà Lưu Đại hiệp đến đây có việc gì thế? Không lẽ các hạ đến vì chuyện ngày hôm đó ư?”

“Tại hạ không hề biết chuyện cho đến khi gặp Cửu Đại hiệp đây, nên tại hạ không vì chuyện đó mà vào Thành Đô. Tại hạ có việc nên mới đến.”

“Là chuyện gì thế?”

“Điệt nữ tại hạ bảo muốn gặp ai đó ở đây, tại hạ theo bảo vệ nó nhân tiện ghé ngang qua.”

“Các hạ có thể cho tại hạ biết cháu gái đây muốn gặp ai không?”

“Xin thứ lỗi. Tại hạ vẫn chưa thể nói cho Cửu Đại hiệp biết được. Nhưng người đó sẽ sớm đến Thành Đô, các hạ ắt sẽ biết thôi.”

“Ô hô! Tại hạ thật sự tò mò không biết ai lại khiến Lưu Đại hiệp trở nên thần thần bí bí thế này.”

Cửu Gia Lượng cười rạng rỡ.

Phiêu Nguyệt quay lại quán trọ.

“Khách quan đã về rồi sao?”

Lão bản nhìn thấy Phiêu Nguyệt lập tức bước đến chào hỏi.

Bởi lẽ Phiêu Nguyệt là khách trọ lại quán trọ lâu nhất nên lão bản mới nắm được phần nào hoạt động của hắn, thái độ cũng tận tâm, nồng nhiệt hơn.

Mọi người đều biết cái tên Phiêu Nguyệt là sự tồn tại đáng sợ nhường nào, nhưng hầu như không ai biết mặt hắn ta. Có điều thứ gì cũng có ngoại lệ, ví như lão bản đây chính là người nhận ra Phiêu Nguyệt. Y là kẻ đã tận mắt chứng kiến sự việc hôm đó nên nhớ rất rõ diện mạo của Phiêu Nguyệt.

Lúc Phiêu Nguyệt tìm đến quán trọ, y đã vô cùng kinh ngạc. Y đã thức trắng suốt đêm vì lo lắng không biết có vợ phải vận xui vào người hay không. Thế nhưng, y chợt nhận ra Phiêu Nguyệt vốn không phải kẻ nguy hiểm như thế.

Hắn không đặc biệt khó tính cũng không quá cầu kỳ, câu nệ.

Nhìn vẻ ngoài có ai mà ngờ hắn lại gây ra sự việc khủng khiếp như vậy. Thế nhưng, nói gì cũng phải nói lại, lão bản vẫn không thể buông bỏ hết sự căng thẳng trong lòng.

Có vẻ tính tình Phiêu Nguyệt không thích gây rắc rối, nhưng nếu chọc hắn nổi giận, lão bản y cũng chẳng dám gánh nổi.

Vì chuyện ấy mà lão bản luôn đối đãi nhiệt tình với Phiêu Nguyệt.

Y sợ tiểu nhị sẽ sơ suất gây ra lỗi lầm nghiêm trọng nên tuyệt nhiên không cho họ hé chút bóng dáng, lão bản đây trực tiếp phục vụ cho Phiêu Nguyệt.

“Hôm nay khách quan chỉ dùng bữa thôi đúng không?”

“Ừm!”

“Quán trọ tại hạ có mẻ cá ngon mới thu về, tối nay làm món Thủy Chủ Ngư (水煮鱼), không biết khách quan có muốn nếm thử không ạ?”

“Được! Mang lên đi!”

“Vâng! Xin khách quan chờ cho.”

Lão bản hỏi chuyện vô cùng lịch sự rồi lui xuống bếp.

Phiêu Nguyệt ngồi cạnh cửa sổ ngắm nhìn đường phố Thành Đô. Đạo gần đây hắn ưa thích chiếm vị trí này trong quán trọ.

Phiêu Nguyệt đưa mắt nhìn xuống dòng người ngược xuôi trên con đường đá rồi chìm vào suy nghĩ.

‘Sau này ta phải làm thế nào đây?’

Hắn lưu lại Thành Đô không phải vì có mục đích đặc biệt gì cả.

Hắn cũng không có ý định chiếm một chỗ nào đó ở đây.

Hắn vẫn còn xuất hiện trên mảnh đất này chỉ vì chưa biết phải đi đâu và làm gì.

Có mục tiêu để trả thù còn dễ sống hơn.

Hắn không cần phải nghĩ ngợi điều gì khác.

Có điều, kẻ thù của hắn đã biến mất khỏi thế gian.

Hắn đã trần trở từ khi còn buông mình trên dòng Mân Giang.

Sau này phải làm gì...

Phải sống ra sao...

Thế nhưng nghĩ mãi nghĩ mãi hắn vẫn chẳng nghĩ ra được gì cả.

Lúc hẩn tu luyện võ công, bộ não của hẩn tựa như một món đồ đã hỏng, không nảy ra được bất cứ điều gì khác.

Mọi thứ trong đầu hết một chiếc hộp rỗng tuếch.

Trống đến nỗi cảm giác chỉ còn lại một mảng trắng tinh khôi.

Đó chính là nguyên do Phiêu Nguyệt còn lưu lại Thành Đô này.

Thế nhưng hẩn không thể ở mãi nơi đây.

Rời khỏi thành Tứ Xuyên quen thuộc đến một nơi mới mẻ và bắt đầu lại có khi còn tốt hơn.

Phiêu Nguyệt dần sắp xếp lại mớ suy nghĩ hỗn độn trong đầu rồi chờ thức ăn được dọn lên.

Đột nhiên hẩn nghe thấy giọng nói oang oang ồn ào vang lên.

“Lão bản ra đây!”

Một gã lưng gù gầy guộc tiến vào trong quán trọ lớn tiếng gọi lão bản.

Leng keng!

Dây xích cùng chày sắt đeo trên hông va vào nhau phát ra tiếng kim loại rõ ràng.

Lão bản hoảng hốt chạy nhanh đến.

“Ồ, xin chào khách quan. Tại hạ là lão bản ở đây.”

“Lấy cho ta bảy phòng thượng hạng.”

“Bây, bây giờ tại hạ không có nhiều phòng như vậy.”

“Cái gì? Khách khứa có nhiều đâu sao lại không có phòng trống chứ?”

“Có nhiều khách đã đặt phòng nhưng chỉ đến ở vào ban đêm thôi ạ.”

“Thôi được! Ta hiểu hoàn cảnh của ông rồi, vậy ông cứ đuổi khách đi hay là bồi thường cho họ, làm sao miễn chuẩn bị được phòng cho ta thôi.”

“Trời ạ! Khách quan. Làm thế lão bản tại hạ không xong mất. Ngài chỉ cần đi thêm một chút sẽ có quán trọ lớn hơn, ngài đến

đó hỏi thử xem sao. Bên đây to gấp đôi bên này nên sẽ có nhiều phòng hơn.”

“Cái gì? Ý ông là ta đang làm phiền ông đó hả? Muốn chết không?”

Ngay khi gã lưng gù tròn tròn mắt, hắn liền tỏa ra khí thế hung tợn.

Đối mặt với cỗ khí thế đáng sợ ấy, gương mặt lão bản đã cắt không còn giọt máu.

Gã lưng gù đang đe dọa lão bản chính là Thiết Cung Uy Đà.

Một lão bản quán trọ nhỏ bé như y sao có thể đảm đương nổi khí thế của Thiết Cung Uy Đà cao thủ có tiếng trên giang hồ chứ?

Lão bản lập tức thở hồn hển. Thiếu Cung Huy Đà nhìn mặt lão bản rồi cười toe tóa.

Những vị khách khác cũng nhìn hắn rồi xì xầm với nhau. Liên sau đó, Thiết Cung Uy Đà hét toáng lên.

“Bàn tán cái gì hả, lũ khốn kia! Mấy thứ chết nhất mới xì xào sau lưng người khác mà không dám đứng ra. To con thì sao chứ? Chỉ là một lũ khốn kiếp thôi!”

Hắn luôn miệng phun ra những lời chửi rửa khó nghe.

Từ trước đến này, Thiết Cung Uy Đà luôn sống tùy tiện, hắn sinh ra là một tên gù nên luôn mang cảm giác thấp kém. Sau khi tu luyện võ công, hắn đã dùng chính cảm giác tự ti trong lòng làm động lực để vươn lên địa vị như ngày hôm nay.

Thế nhưng, có danh tiếng lẫy lừng không đồng nghĩa sự tự ti trong hắn hoàn toàn biến mất.

Sự tự ti hết như chiếc gai nhọn đâm vào trái tim hắn, có rút thế nào cũng không ra, thế nên hắn càng ngày trở nên hung tợn hơn.

Không ai chịu nổi ánh mắt dữ dằn của hắn. Còn hắn, nhìn bộ dạng mọi người cúi đầu hoặc quay đi, hắn lại thấy vui sướng đến kỳ lạ.

Thế nhưng chỉ có một kẻ không có ý muốn tránh đi ánh mắt Thiết Cung Uy Đà hắn mà còn nhìn chằm chằm hắn.

Đập vào mắt Thiết Cung Uy Đà là một nam nhân sở hữu làn da trắng tuyết đỉnh cùng ngoại hình có dùng bao nhiêu mỹ từ cũng khó mà tả hết được. Con giận dữ trong lòng hắn lúc này như nước sôi sùng sục.

“Ngươi nhìn cái gì hả? Tên khốn nam không ra nam nữ không ra nữ nhà ngươi muốn trừng mắt với ta sao?”

Chap 93

Chủ khách điểm nhắm nghiền mắt.

Vì ở đây không có ai biết Phiêu Nguyệt lâu như ông ta cả. Vậy nên Phiêu Nguyệt là người đáng sợ đến mức nào, ông ta là người rõ hơn ai hết.

Trong mắt ông ta như hiện rõ được chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo. Và dự cảm của ông ta đã trở thành hiện thực.

Xoẹt!

Âm thanh ớn lạnh xé toạc bầu không khí của khách điểm.

“Hộc!”

Sát khí bay đến đột ngột khiến cho Thiết Cung Uy Đà hoảng hốt ngã đầu về phía sau. Ngay lúc đó, một vật sắc nhọn sượt qua chân mày của hắn.

Chỉ cần chậm chút nữa thôi là thứ đó đã xuyên qua trán của hắn rồi.

“Chuyện gì vậy?”

Thiết Cung Uy Đà quay lại nhìn nam nhân mà mình đã chửi trước đó.⁵

Xoẹt!

Bỗng nhiên phía sau hắn lại có thêm một âm thanh phát ra.

Thiết Cung Uy Đà kinh ngạc tưởng chừng mình đã tránh được nguy hiểm, hắn vội vàng nằm sấp xuống nền nhà.

“Khực!”

Một thứ gì đó lướt ngang qua lưng của hắn.³

Cũng may là hắn nhanh chóng né kịp nên thứ đó mới chỉ cắt vào y phục vào sượt qua da hắn. Nếu hắn chậm một chút nữa, chắc chắn cột sống của hắn sẽ không còn nguyên vẹn.

“Ngươi!”

Thiết Cung Uy Đà nhanh chóng bật người dậy và nhìn vào một nam nhân nhan sắc còn mỹ miều hơn cả nữ nhân. Trong tay hắn là một thanh phi đao nhỏ.

Theo bản năng, Thiết Cung Uy Đà đã nhận ra thanh phi đao nằm trong tay của nam nhân kia chính là thứ đã làm cho mình bị thương.

Thiết Cung Uy Đà tháo dây xích đang treo lơ lửng ở một bên hông.

Quả cầu sắt được treo ở đầu dây xích phát ra tiếng leng keng.

“Tên điên kia! Ngươi dám đánh úp ta sao? Ngươi là cái thá gì vậy hả!”

“Đó đâu phải là những gì mà người chửi người khác trước nên nói nhỉ?”

Phiêu Nguyệt đứng dậy rồi nói.6

Bỗng dưng trong mắt hắn phát ra một tia sáng đỏ nhạt.

Mặc dù hắn không phải là kiểu người thích gây chuyện trước, nhưng nếu bị dính vào thị phi, Phiêu Nguyệt không từ chối để đón nhận.

Phiêu Nguyệt biết rõ dung mạo của bản thân phi thực tế đến mức nào. Vậy nên sẽ có rất nhiều người không có mấy thiện cảm với hắn.

Nhất là đối với những người không tự tin về ngoại hình của bản thân. Càng không tự tin, mức độ công kích càng nặng. Nếu bỏ qua chuyện đó thì chuyện gì sẽ xảy ra đã quá rõ ràng rồi.2

Vụt!

Thiết Cung Uy Đà xoay xoay còng dây xích rồi nói.

“Ngươi biết ta là ai mà còn dám làm thế này với ta sao?”

“Lùn tụt ti mà nhiều lời thật đấy. Vấn đề ở đây không phải là ngoại hình của người đây, não của người mới đang có vấn đề đấy.”

“Người...”

Thiết Cửng Uy Đà đỏ bừng mặt.

Hắn ta chẳng màng đến gì nữa, liên tục xoay vòng dây xích.

Bốp!

Quả cầu sắt ở đầu dây xích đập vỡ đồ đạc bên trong khách điếm, bay thẳng về phía Phiêu Nguyệt.

“Ôi trời đất ơi!”

Chủ khách điếm nhắm nghiền mắt nằm co ro trên mặt sàn. Vì ông ta không thể nào đứng nhìn khách điếm của mình bị đập phá được. Nhưng lạ là ông ta không hề nghe thấy âm thanh gì cả.

Loạch xoạch!

Bởi vì Phiêu Nguyệt đã cầm được dây xích trong tay rồi.³

“Hộc!”

Thiết Cửng Uy Đà há hộc mồm, quả cầu sắt còn chưa kịp phát huy uy lực của nó thì đã bị Phiêu Nguyệt nắm trọn trong tay rồi.

Phiêu Nguyệt kéo mạnh quả cầu sắt về phía mình khiến cho Thiết Cửng Uy Đà bị ném ra khỏi ngoài cửa sổ đang bị dây xích quán vào.

Phiêu Nguyệt cũng phóng ra ngoài.

“Tên chó đẻ khôn kiếp này...”

Thiết Cửng Uy Đà bị ném qua cửa sổ lúc này đang nằm dài dưới đất thì bật dậy.

Trong mắt hắn đầy sát khí. Sự tức giận của hắn đã chạm đến mức cao nhất.

Thiết Cửng Uy Đà truyền nội công vào sợi dây xích rồi vung mạnh.

Xoạch xoạch xoạch!

Khí thể của quả cầu sắt lúc này còn dữ dội hơn ban nãy, nó bay thẳng về phía Phiêu Nguyệt.

Áp Thiên Thiết Cầu Công.

Đó là tên của môn võ công mà hần luyện được.

Áp Thiên Thiết Cầu Công là một võ công cảnh giới tuyệt đỉnh. Giống như với cái tên của nó, đè nặng cả bầu trời với quả cầu sắt.

Khi quả cầu sắt chứa đựng đầy nội công bên trong, nó có thể nghiền nát một tảng đá khổng lồ to bằng ngôi nhà thành bột trong chớp mắt.

“Đi chết đi!”

Thiết Cung Uy Đà hét lên đầy giận dữ.

Ngay lúc đó Phiêu Nguyệt phóng người vào không trung, hần lơ lửng bên trên như con diều gặp gió. Sau đó, hần nhẹ nhàng nhảy lên đứng trên quả cầu sắt với khí thể vô cùng đáng sợ.

“Hộc!”

Tim của Thiết Cung Uy Đà như muốn nhảy ra ngoài vì bất ngờ.

Lần đầu tiên hần gặp trường hợp như thế này. Từ trước đến nay, hần đã dùng quả cầu sắt này để đè chết bao nhiêu kẻ địch.

Bịch bịch bịch!

Phiêu Nguyệt đập mạnh vào quả cầu sắt rồi nhảy lên dây xích phóng như bay về phía Thiết Cung Uy Đà.

Còn chưa kịp thở được một hơi, Phiêu Nguyệt đã xuất hiện ngay trước mặt Thiết Cung Uy Đà.

Phiêu Nguyệt đứng từ trên không trung nhìn xuống, mắt của hai người chạm vào nhau.

Gương mặt của Thiết Cung Uy Đà trở nên tái mét.

Vì hần cảm nhận được cơn đau ở mắt như bị cây dùi đâm vào khi nhìn vào đôi mắt không chứa đựng một chút cảm xúc nào của Phiêu Nguyệt.

Phập!

Ngay lúc đó, vai của Thiết Cung Uy Đà bị thanh phi đao của Phiêu Nguyệt cắm sâu vào.

“Khực!”

Thiết Cung Uy Đà cố gắng rút thanh phi đao ra. Nhưng Phiêu Nguyệt đã nhanh tay hơn, hấn bẻ cổ tay của Thiết Cung Uy Đà. Ngay lúc đó, bỗng dung cơ thể của Thiết Cung Uy Đà bay lên không trung.

Thiết Cung Uy Đà đã bị mắc vào Thu Hồn Ti.

Phiêu Nguyệt bay vào không trung, hướng về nơi Thiết Cung Uy Đà đang bị treo lơ lửng.

Xoẹt xoẹt!

U Linh Chủy liên tiếp được phóng ra.

“Chết tiệt!”

Thiết Cung Uy Đà vội vàng thi triển tuyệt chiêu của Áp Thiên Thiết Cầu Công để bảo vệ cho bản thân mình. Nhưng lúc này hấn đang lơ lửng ở trên không, không có nơi nào để chân làm điểm tựa nên không thể nào thi triển tuyệt chiêu một cách hoàn hảo được.

Cuối cùng hấn đã không thi triển được tuyệt chiêu mà lại còn bị lộ ra điểm yếu, U Linh Chủy cứ thế cắm vào hấn ta như một con độc xà.

Phập phập phập!

“Khực!”

Thiết Cung Uy Đà gào thét rồi bị rơi xuống đất.

Đó cũng là lúc Phiêu Nguyệt phóng U Linh Chủy ra để kết thúc mọi chuyện.

“Dừng tay.”

“Dừng lại!”

“Thiết Cung Uy Đà!”

Những giọng nói khác nhau vang lên, ngay sau đó có sáu người xuất hiện bao quanh lấy Thiết Cung Uy Đà.

Một người ôm lấy Thiết Cung Uy Đà đang rơi, năm người còn lại vung vũ khí để đánh bật lại.

Người cao tuổi nhất trong số đó tỏa ra đầy nộ khí khi thấy tình trạng của Thiết Cung Uy Đà.

“Ta không biết giữa hai người có chuyện gì, nhưng thiếu hiệp hơi quá tay rồi.”

Đôi mắt to và sáng cùng với đôi lông mày nhíu lên tận trời cao chính là người đứng đầu của Thất Tinh Đảng - Sử Hiệu Cảnh.

Tu vi của Sử Hiệu Cảnh thâm sâu đến mức được đặt cho biệt danh là Tật Phong Hỏa Long.

Những người xuất hiện cùng Sử Hiệu Cảnh chính là những thành viên còn lại của Thất Tinh Đảng.

Phúc Mật Độc Kiếm Tăng Sơn Vệ.

Ly Lăng Khách Tư Hùng Bình.

Huyết Hoa Ma Nữ Dao Tuyết Linh.

Trúc Diệp Kiếm Khách Cam Nhất Hải.

Cuavetemông Phong Huyết Tản Dao Triệu Tam Thích.

Những vị cao thủ có cảnh giới tuyệt đỉnh náo loạn cả giang hồ đang vây quanh lấy Thiết Cung Uy Đà và nhìn vào Phiêu Nguyệt với ánh mắt đầy học hăn.

Phiêu Nguyệt phát tay. Ngay lúc đó, U Linh Chủ đang cầm lên người Thiết Cung Uy Đà cùng với những thanh phi đao đang nằm rải rác trên đất được thu hồi về.

Điều đó khiến cho Sử Hiệu Cảnh không khỏi ngạc nhiên.

Vì trông Phiêu Nguyệt giống như đang thi triển tuyệt kỹ của Hư Không Nhiếp Vật vậy.

Gương mặt lão ta trở nên nghiêm trọng.

Vì mặc dù vẫn chưa biết đối phương là ai, nhưng lão ta biết đó là một cao thủ mà lão ta không thể xem thường được.

Hơn nữa, đối phương còn là người đã vô hiệu hóa được đòn tấn công và áp chế được nghĩa đệ Thiết Cung Uy Đà của lão ta chỉ trong chớp mắt.

Lão ta không thể xem nhẹ một kẻ có uy lực như thế này được.

“Chẳng hay cao danh quý tánh của thiếu hiệp là gì? Tại sao thiếu hiệp lại tấn công nghĩa đệ của ta? Tấn công nghĩa đệ của ta đồng nghĩa với việc tấn công Thất Tinh Đảng. Vậy nên nếu thiếu hiệp không có lý do thích đáng, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ.”

Sử Hiệu Cảnh cao giọng, giọng nói của lão ta vang vọng cả con phố.

Những người ở trên con phố giạt mình rồi xì xào với nhau.

Mặc dù không biết đến cái tên Thất Tinh Đảng, nhưng khí thế của Sử Hiệu Cảnh quá đồi man rợ khiến cho mọi người nghĩ đó là một môn phái lớn nào đó.

Thất Tinh Đảng thật ra rất nổi danh ở vùng lân cận thành Hồ Nam. Bảy người bọn họ đều có võ công đáng gờm khiến cho những môn phái nhỏ và vừa chỉ cần nghe thấy tên Thất Tinh Đảng thôi là sẽ nhượng bộ một bước.

Sử Hiệu Cảnh không nghĩ là nó sẽ có công dụng ở một nơi cách xa Hồ Nam là thành Tứ Xuyên này. Nhưng hắn mong cái tên đó sẽ đủ để khiến cho đối phương cảm thấy bị áp lực ở một mức nào đó.

Nhưng mà điều hắn mong muốn lại chẳng hề xảy ra.

“Vậy là người cùng phe với tên gù lưng kia à?”

Sắc đỏ trong đôi mắt của Phiêu Nguyệt càng ngày càng đậm.

Điều này trái ngược với Sử Hiệu Cảnh mong đợi.

Vô số võ giả trong giang hồ đều tôn kính Thất Tinh Đảng, nhưng nam nhân dung mạo mỹ miều trước mặt lão ta lúc này thì không.

Là do hắn ngó lơ cái tên Thất Tinh Đảng hay do hắn chưa từng nghe đến cái tên này.

Sử Hiệu Cảnh nghĩ có lẽ Phiêu Nguyệt nằm ở về sau.

Nếu đối phương chỉ ở mãi trong thành Tứ Xuyên thì việc không biết đến cái tên Thất Tinh Đảng, lão ta có thể thông cảm được.

Một nữ nhân tầm ba mươi tuổi theo dõi tình trạng của Thiết Cung Uy Đà từ nãy đến giờ đứng ra chắn trước mặt Sử Hiệu Cảnh.

“Xin huynh ngừng tay.”

“Ý muội là...?”

“Huynh nhìn mà không biết sao? Gã lùn kia gây sự trước nên mới dẫn đến việc như này xảy ra. Nếu huynh lại hành động tùy tiện sẽ khiến cho vị thiếu hiệp kia không khỏi tức giận mất.”

“Chuyện đó...”

Sử Hiệu Cảnh nói lấp bắp.

Lão ta cũng nghĩ người gây chuyện trước là Thiết Cung Uy Đà. Nhưng Thiết Cung Uy Đà đã thành ra như thế rồi, nếu cứ thế này mà rút lui và xem như không có chuyện gì xảy ra thì còn đâu là thể diện nữa.

Nữ nhân kia liếc xéo Sử Hiệu Cảnh như thể biết rõ lão ta đang nghĩ gì.

Nếu là nữ nhân khác nhìn lão với ánh mắt như thế này, lão ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Lão ta là một người có quyền uy. Bất kể là nam nhân hay nữ nhân, ai dám ra mặt thách thức quyền uy của lão ta. Lão ta tuyệt đối sẽ không bao giờ tha thứ.

Nhưng nếu đối phương là Huyết Hoa Ma Nữ Dao Tuyết Linh thì lại khác.

Nàng ấy là thành viên thứ năm của Thất Tinh Đảng, cũng là nữ nhân duy nhất trong Thất Tinh Đảng.

Không những Sử Hiệu Cảnh, mà tất cả những nam nhân khác trong Thất Tinh Đảng cũng rất yêu quý nàng.

Thiết Cung Uy Đà đến chợ để mua trang sức hay náo động khách điếm một trận cũng là vì muốn thể hiện thật tốt trước mặt Dao Tuyết Linh.

Thiết Cung Uy Đà hết lòng với Dao Tuyết Linh như thế, nhưng nàng chẳng thích Thiết Cung Uy Đà một chút nào. Không, phải nói là cực kỳ ghét mới đúng.

Nàng ghét thứ tình cảm thuần khiết mà Thiết Cung Uy Đà dành cho nàng, chỉ cần cảm nhận được ánh mắt của hắn đang chạm vào làn da nàng thôi cũng đủ để khiến nàng nổi cả da gà.

Việc Thiết Cung Uy Đà gây ra việc như thế này khiến nàng đã ghét nay còn thấy chán ghét hơn.

Mặc dù có cái biệt danh nghe hơi khiếp vía là Huyết Hỏa Ma Nữ nhưng về cơ bản, Dao Tuyết Linh là một mỹ nữ ưa nhìn.

Nàng có một gương mặt gợi cảm cùng với từng đường cong rõ nét. Y phục của nàng bám chặt vào cơ thể khiến cho từng đường cong của nàng lộ ra, bấy nhiêu đó thôi cũng đủ mê hoặc những nam nhân trên con phố này rồi.

Dao Tuyết Linh ngẩng nhẹ đầu nhìn vào Phiêu Nguyệt.

Vào lúc đó, đôi mắt của nàng chợt dao động.

‘Nam nhân mà lại...’

Dung mạo anh tuấn của Phiêu Nguyệt hoàn toàn lay động được trái tim của nàng.

Chẳng như những võ giả của Thất Tinh Đẳng, nàng thật sự chẳng có một câu từ nào để miêu tả về nhan sắc của bọn họ.

Dao Tuyết Linh nở một nụ cười khiêu gợi rồi nói với Phiêu Nguyệt.

“Thành thực xin lỗi thiếu hiệp vì do gã lùn kia mà thiếu hiệp lại bị dính vào chuyện chẳng hay. Tiểu nữ thay mặt gửi lời xin lỗi đến thiếu hiệp. Tiểu nữ là Dao Tuyết Linh của Thất Tinh Đẳng. Mọi người gọi tiểu nữ là Huyết Hỏa Ma Nữ. À, xin thiếu hiệp đừng hiểu nhầm nhé. Ma nữ không đồng nghĩa với việc tiểu nữ là người xấu đâu ạ. Không biết, tiểu nữ có thể biết cao danh quý tánh của thiếu hiệp đây được không?”

“Phiêu Nguyệt.”

“Quả là một cái tên đẹp. Rất phù hợp với dung mạo của thiếu hiệp. Dù sao thì chuyện lần này đều là do gã lùn kia sai, tiểu nữ thành thật xin lỗi. Vậy nên tiểu nữ nghĩ hai bên cũng nên dừng ở đây thôi. Dĩ nhiên, tiểu nữ sẽ bồi thường thiệt hại mà gã lùn kia gây ra ngày hôm nay. Thiếu hiệp thấy đề nghị này như thế nào?”

Lời nói của Dao Tuyết Linh vừa có tính trình trọng lại vừa có tính thuyết phục.

Phiêu Nguyệt không đáp lời, chỉ gật đầu một cái.

Nếu đã được rủ đánh nhau thì có đánh bao nhiêu hấn cũng đánh được, nhưng Thành Đô mới ổn định chưa được bao lâu, nay lại gây chiến nữa thì nó lại bị phá hủy như cũ mất.

Mặc dù Phiêu Nguyệt không quan tâm đến người khác cho lắm, nhưng hấn không muốn chuyện đó lặp lại một lần nữa.

Phiêu Nguyệt quay trở vào trong khách điếm. Ngay khi hấn vừa quay lưng đi, Sử Hiệu Cảnh hỏi Dao Tuyết Linh.

“Muội đang nghĩ gì thế? Đừng nói muội cũng bị tên mặt mày giống kỹ nam kia mê hoặc đấy nhé?”

“Hô hô! Thì sao ạ? Như vậy không được sao?”

“Hừ!”

“Huynh đừng lo! Không phải như huynh nghĩ đâu. Chỉ là muội có chút bận lòng nên mới thế thôi.”

“Chuyện gì?”

“Bầu không khí của Thành Đô lúc này.”

“Cảm giác như nó bị đình trệ một cách kỳ lạ. Ở Thành Đô vốn có rất nhiều môn phái, hơn nữa lại là nơi có ảnh hưởng mạnh từ Nga Mi Phái và Thanh Thành Phái. Thế mà lạ là muội chẳng cảm nhận được chút nào nhiệt nào trong bầu không khí ở đây cả.”

“Muội nói ta mới để ý...”

Sử Hiệu Cảnh đồng ý với lời nói của Dao Tuyết Linh.

Mặc dù thanh danh của Thất Tinh Đẳng bay đến tận các vùng lân cận của thành Hồ Nam nhưng vẫn phải cẩn thận ở thành Tứ Xuyên này. Nơi này là lãnh địa cách xa nơi của bọn họ, hơn nữa những môn phái hùng mạnh như Thanh Thành Phái và Nga Mi Phái đang ngự trị tại đây.

Vậy nên khi vào Thành Đô, bọn họ cực kỳ căng thẳng và đầy cảnh giác. Nhưng không khí ở Thành Đô lúc này hoàn toàn khác với những gì trong trí tưởng tượng của bọn họ.

Họ không thấy võ giả của Nga Mi Phái cũng như là Thanh Thành Phái ở đâu cả, những võ giả của những môn phái khác cũng chẳng thấy đâu.

Giống như trong Thành Đô lúc này không có bất cứ một võ giả nào vậy.

Dao Tuyết Linh lạnh lùng nhìn quanh từng con đường của Thành Đô rồi nói.

“Chắc hẳn đã có chuyện gì xảy ra ở nơi này. Vậy nên cấm các huynh xảy ra xung đột vớ vẩn cho đến khi biết được nguyên do là gì.”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 94

“Vô Ảnh Tú Sĩ Lưu Thần Phong cùng điệt nữ và Thất Tinh Đẳng đã vào Thành Đô ư?”

“Vâng! Thuộc hạ đã xác nhận bọn họ vào Thành Đô vào đêm hôm qua.”

Nghe thuộc hạ báo cáo, sắc mặt Hồng Hữu Tân lập tức trở nên nghiêm trọng.

“Người có tìm được lý do họ vào Thành Đô chưa?”

“Thứ lỗi cho thuộc hạ. Thuộc hạ không thể xác nhận được vì thời gian quá gấp rút. Nhưng thuộc hạ lại phát hiện ra một hành tung bất thường.”

“Chuyện gì?”

“Vâng! Ngay khi Thất Tinh Đẳng vào Thành Đô, họ đã xảy ra xung đột với gã nam nhân đó.”

“Ai chứ?”

“Chính là... Phiêu Nguyệt ạ.”

“Thế à?”

Trong lòng Hồng Hữu Tân liền dấy lên sự hiếu kỳ.

Gần đây, Phiêu Nguyệt chính là mối lo ngại lớn nhất của Hạ Ô Môn.

Bởi vì lo ngại sẽ xung đột trực diện với Phiêu Nguyệt nên Hạ Ô Môn luôn tránh tiếp cận hẳn, có điều họ vẫn đều đặn điều tra hành tung của hẳn.

Sau lần diện kiến Phiêu Nguyệt, Hồng Hữu Tân phải chịu đả kích nặng nề.

Không chỉ đơn thuần là do cảnh giới võ công thâm hậu hay vì sự uy áp khủng khiếp của Phiêu Nguyệt.

Nguyên nhân là bởi, chẳng biết từ đâu lại xuất hiện một gã nam nhân mang tên Phiêu Nguyệt hết như từ trên trời rơi xuống.⁵

Dù chốn giang hồ có ví kỳ nhân dị sĩ tựa như hạt cát trên sa mạc, nhưng đột nhiên có một người sở hữu tu vi cảnh giới như Phiêu Nguyệt lộ diện, đã thế không một ai biết bởi cảnh xuất thân của hẳn, chuyện này quả là khó mà tin được.

Hàng trăm năm qua, võ công trên giang hồ luôn không ngừng phát triển. Chính vì lý do đó, đến cả những kỳ tài kiệt xuất cũng không thể tu luyện được loại võ công thượng thừa nếu không có sự chỉ dạy tận tâm của một ân sư có tầm.

Trên thực tế, những võ giả nổi bật trên giang hồ hiện tại đều là xuất thân từ các sư môn có danh tiếng.

Vậy nên, việc họ trở thành cường giả cũng chẳng phải việc gì kỳ lạ. Thế nhưng Phiêu Nguyệt lại khác.

Cả môn phái xuất thân hay sư phụ của hẳn là ai chưa từng một lần được hé lộ. Thế nhưng, cảnh giới võ công của hẳn lại khiến người khác phải sờn cả gai ốc. Với thường thức của Hồng Hữu Tân, đúng là không thể hiểu nổi.³

Vì vậy, Hồng Hữu Tân không rời khỏi Thành Đô mà tiếp tục tiến hành điều tra thân thế của Phiêu Nguyệt. Ngoài ra hẳn cũng muốn nhân cơ hội này củng cố lại phân đà Thành Đô đang rơi vào hỗn loạn do mất đi vị trí đứng đầu.

Hẳn có nhiều việc cần làm, nhưng lần này , khi nghe tin Vô Ảnh Tu Sĩ cùng diệt nữ, và Thiết Tinh Đảng vào Thành Đô,

hắn không ngần ngại nán lại dăm ba ngày. Đã thế Thiết Tinh Đảng còn xảy ra xung đột với Phiêu Nguyệt.

“Kết quả thế nào?”

“Thuộc hạ nghe nói Thiết Cung Uy Đà đã phải chịu mối nhục lớn.”

“Biết ngay mà. Không phải là ta yếu. Mà do người đó mạnh đến nỗi khiến kẻ khác phải lạnh cả xương sống.”

Hồng Hữu Tân cười khẩy một tiếng.

Hắn đang cảm thấy vô cùng sảng khoái vì không chỉ mình hắn phải chịu ô nhục.

Hạ Ô Môn kiểm soát rất chặt chẽ thông tin về Phiêu Nguyệt.

Có điều, kim trong bọc cũng có ngày lộ ra, hắn không thể bịt miệng tất cả mọi người, thế nên thông tin về Phiêu Nguyệt ắt sẽ dần bị tiết lộ khắp thiên hạ. Quan trọng là bên ngoài thành Tứ Xuyên, Phiêu Nguyệt dường như chỉ là kẻ vô danh.

Hắn cười khoái chí một hồi rồi hỏi thuộc hạ.

“Nhưng tại sao Thất Tinh Đảng lại vào Thành Đô chứ? Theo ta biết họ vốn đâu có cơ duyên gì ở nơi này.”

“Chúng thuộc hạ vẫn chưa tìm ra lý do ạ.”

“Cố tìm nhanh nhất cho ta.”⁶

“Thuộc hạ đã rõ rồi.”

Sau khi đáp lời, tên thuộc hạ lập tức rút lui. Còn lại một mình, Hồng Hữu Tân lẩm bầm gì đó.

“Sóng gió cứ không ngừng kéo đến thành Tứ Xuyên này nhỉ.”

Hắn có dự cảm không lành.

Hắn cảm thấy bầu không khí ảm thấp đang bao trùm cả cơ thể. Và một khi Hồng Hữu Tân có cảm giác như thế, chắc chắn có chuyện không hay sắp xảy ra.

Đường Sở Truy thức dậy từ sớm tinh mơ rồi cho củi đốt vào hỏa lò.

Là một thợ rèn, cho dù lúc nghỉ ngơi hay làm việc đều phải duy trì lửa bên trong hỏa lò. Người ta nói rằng một khi lửa bên trong hỏa lò vụt tắt, sinh mệnh của công phòng cũng không giữ nổi.

Đường Sở Truy ngẩn ngơ nhìn ngọn lửa đang cháy bùng trong lò.²

Hắn tưởng chừng như đây là giấc mơ, thế nhưng hiện giờ hắn đã sở hữu một công phòng, có một nơi làm việc thỏa thích cho riêng mình.

Mọi chuyện ập đến chỉ vài tháng trước khiến hắn không tài nào tưởng tượng được.

“Phù!”

Đường Sở Truy nhìn ngọn lửa bập bùng hồi lâu rồi thở hắt một hơi đứng dậy.

Hắn chậm rãi tiến về phía bàn làm việc.

Trên bàn rải rác những mảnh luyện thiết. Đó là thứ mà hắn đã lao tâm làm trong mấy ngày qua.

Gọi là luyện thiết nhưng thực chất đó là những mảnh kim loại có độ cứng và bền gấp mấy lần bình thường được luyện theo phương thức bí truyền của Đường Môn.

Để hoàn thiện uyển giáp mà Phiêu Nguyệt yêu cầu, hắn đã dùng luyện thiết để làm phần khung trước.

Luyện thiết phải di chuyển nhẹ nhàng mới không làm ảnh hưởng đến chuyển động của bàn tay, nhưng vẫn phải đảm bảo độ bền đến mức đao kiếm bất xâm.

Trong số các công phòng ở Thành Đô, không nơi nào có thể làm ra luyện thiết đạt đến trình độ này, và cũng không có người thợ nào có kỹ thuật thành thục như hắn.³

Thế nên Đường Sở Truy phải một mình làm mọi việc từ đầu đến cuối.

May mắn là những nỗ lực trong mấy ngày qua đều kết thành quả ngọt, hắn đã tạo ra được luyện thiết khiến bản thân vô cùng hài lòng.

Bây giờ chỉ còn công đoạn lắp các phần luyện thiết và phủ da lên nữa là xong.

Đường Sở Truy đi về phía sau công phòng.0

Hắn tiến đến một nhà kho cũ nát. Đây là nhà kho được người chủ cũ của công phòng dùng để lưu giữ thiết cùng các loại vật liệu khác nhau.

Chủ cũ đã để lại hết những gì còn trong kho cho Đường Sở Truy, hầu hết đều là các loại vật liệu rẻ tiền, nhưng nếu kiên nhẫn vẫn có thể tìm được một vài thứ vô cùng hữu dụng.

Đường Sở Truy cũng mong lần này hắn sẽ phát hiện ra được đồ tốt, hắn nhanh nhẩu đẩy cửa bước vào.

Kétt!

Chiếc bản lề đã hoen gỉ vang lên âm thanh xưa cũ, cánh cửa bật mở, khung cảnh bên trong liền hiện ra.

Bên trong nhà kho tối tăm đến nỗi, đương là ban ngày nhưng vẫn không có chút ánh sáng nào có thể lách mình chiếu vào.

Đường Sở Truy châm ngọn đèn dầu bắt đầu lục lọi đồ đạc bên trong.

Sau một hồi hì hục tìm kiếm, hắn cũng tìm ra được thứ đồ mà mình mong muốn.

“Tốt lắm! Vẫn còn dùng được.”

Thứ hắn cầm trên tay là một mảnh da dày. Có lẽ vẫn chưa qua sử dụng nên kích thước khá rộng.

Với kích thước này, sau khi làm uyển áp chắc có thể còn thừa lại không ít.

Đường Sở Truy cuộn tấm da, hắn vừa định ra ngoài thì...

“Hả?”

Đột nhiên có động tĩnh kỳ quái đập vào mắt hắn.

Thứ đó di chuyển vào sâu trong nhà kho. Đương nhiên hắn có thể nghĩ kia là chiếc bóng của mình lay động do ánh đèn chao đảo, thế nhưng linh cảm mách bảo hắn không phải như thế.

Mặc dù võ công của hắn luyện được bữa đực bữa cái, nhưng dòng máu chảy trong người vẫn thuộc về Đường Môn.

Uyển lực và nhãn lực của hắn nhanh nhạy hơn người thường rất nhiều.

Hắn di chuyển đến nơi chuyển động lạ xuất hiện mà không chút sợ hãi nào.

“Là ai đấy?”

Hắn chiếu đèn vào một góc nhà kho. Đột nhiên hắn nhìn thấy bóng dáng kẻ nào đó đang ngồi thu lu một góc.

Đó là một thiếu niên độ khoảng 15-16 tuổi.

Dáng vẻ ngồi co ro của hắn hết như một chú mèo con.

Tên gương mặt không biết đã chịu đựng bao nhiêu khổ cực kia đầy những bụi là bẩn, y phục thì rách tươm bao lấy cơ thể gầy gò nhợt nhạt.

Đường Sở Truy nhíu mày.

“Người là ai? Sao lại vào được chỗ này?”

Nghe Đường Sở Truy, thiếu niên ngậm chặt miệng, càng thu mình lại nhỏ bé hơn. Nhìn bộ dạng kẻ đột nhập vào nhà kho khiến Đường Sở Truy hắn không thể tin nổi.

“Chết tiệt! Gì vậy chứ?”

Nội tâm hắn muốn lôi cổ cậu bé ra, nhưng trông thấy dáng vẻ cảnh giác sợ hãi, Đường Sở Truy không biết nên làm gì, hắn cũng không thể cứ bỏ mặc cậu bé.

Đường Sở Truy nhìn cậu bé một lúc rồi thở dài một hơi bước ra ngoài nhà kho.

Một lúc sau hắn quay trở lại, trên tay cầm theo một khay thức ăn.

“Ta sẽ để ở đây, ngươi cứ ăn đi.”

Đường Sở Truy đặt khay thức ăn trước mặt cậu bé rồi đi ra ngoài.

Bây giờ có ăn hay không là quyết định của cậu bé.

Đường Sở Truy chặc lưỡi rồi để mặc cậu bé mà quay lại công phòng. Hắn tiếp tục tập trung vào việc cắt tỉa miếng da vừa tìm được khi nãy.

May mắn thay, miếng da hấn tìm đã được làm sạch sẽ nhẵn nhụi nên không cần phải động tay vào quá nhiều.

Đường Sở Truy dùng vài dược phẩm đặc biệt xử lý toàn bộ bề mặt miếng da. Các loại dược phẩm này cũng được bào chế theo cách riêng của Đường Môn, công dụng chính là giúp cho da được mềm và đàn hồi hơn.

Muốn dược phẩm hấp thụ vào da cần khá khá thời gian.

Để tiết kiệm thì giờ, Đường Sở Truy quyết định làm sợi ngân ty liên kết luyện thiết cùng với miếng da.

Làm ngân ty trái lại còn khó khăn cực nhọc gấp mấy lần chế tác luyện thiết. Chính vì thế, công việc này đòi hỏi phải có sự kiên nhẫn cùng kỹ thuật tế công (細工) đặc biệt.

Trước tiên, phải đun chảy khối thiết to để làm ra thiết ty. Sau đó làm nóng thiết ty, xoắn nó lại rồi kéo dẫn ra.

Cứ liên tục lặp đi lặp lại nhiều lần công việc này, sau đó trải qua công đoạn xử lý bề mặt theo cách thức đặc biệt là hoàn thành.

avetem

“Phù!”

Đường Sở Truy đưa tay quạt những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán rồi nhìn thành quả vừa làm xong.

Thiết ty dài và mỏng cuối cùng cũng hoàn thiện. Thế nhưng nó vẫn chưa đủ khiến Đường Sở Truy hài lòng.

Đường Sở Truy vốn muốn làm cho thiết ty mỏng hơn gấp ba lần thế này.

Hắn muốn dành một ngày để để thiết ty cứng cáp hơn, thế nên những việc còn lại hắn đành để sang ngày mai.

Chính lúc đó...

Đường Sở Truy cảm giác có người đang lén quan sát hắn.

Hắn quay đầu lại để xác nhận, đột nhiên hắn thấy một thân ảnh chạy vội vào công phòng. Chính là cậu bé trốn trong nhà kho lúc nãy.

Đường Sở Truy chẳng thèm đuổi theo mà cứ mặc cậu bé.

Bản thân hắn cũng từng phải chịu đựng những ánh mắt soi mói của mọi người nên hắn hiểu rõ những lúc thế này, không để ý thì hơn.

Ngày hôm sau, Đường Sở Truy mang thức ăn cho cậu bé trong nhà kho rồi quay lại công phòng vẫn mãi mê làm việc.

Hắn dành khá nhiều thời gian để làm ra ngân ty, trong lúc đó hắn vẫn cảm nhận được ánh mắt chăm chú dõi theo mình. Cậu bé luôn lén quan sát hắn làm việc.

Đường Sở Truy cứ để mặc cậu bé mà vui đầu vào công việc.

Kéo rồi lại xoắn, xoắn rồi lại nung, nung rồi lại kéo,... hắn cứ làm công việc ấy hàng chục lần trong ngày.

“Phù!”

Cuối cùng khi mặt trời mệt mỏi khuất bóng sau dãy núi, hắn cũng làm ra ngân ty với kích thước và độ bền như mong muốn.

Một sợi ngân ty dày bằng ba bốn sợi tóc được cuộn tròn đặt trên bàn làm việc.

Nó mỏng đến mức chỉ nhìn bằng mắt thường khó mà có thể nhận ra được, thế nhưng độ bền và đàn hồi lại không có loại vật liệu nào bì kịp.

Đường Sở Truy nở nụ cười mãn nguyện.

Hắn đứng chiêm ngưỡng tác phẩm của mình một lúc lâu rồi quay đầu lại nhìn về phía sau. Cậu bé luôn lén nhìn trộm hắn đã không còn ở đó.

Đường Sở Truy liền đi về hướng nhà kho.

Thức ăn buổi sáng hắn mang đến đã được chén sạch.

Hắn thu gom bát đĩa rồi đi vào căn phòng nhỏ bên cạnh công phòng.

Sau khi dùng qua loa buổi tối, hắn lên giường định ngủ thiếp đi.

Đột nhiên hắn nghe tiếng lạch cạch bên ngoài, có vẻ như ai đó đang lục lọi trong nhà bếp.

Đường Sở Truy bật cười một tiếng rồi lại chìm vào giấc ngủ say.

Đến sáng khi tỉnh dậy, Đường Sở Truy không giấu được nét hoang mang. Cậu bé trốn trong nhà kho dạo trước đang thu mình ngủ ngay bên cạnh hắn.

Cậu bé này trông nhỏ hơn nhiều so với hắn nghĩ.

Nhìn tay chân sưng húp, quần áo rách rưới cũng đủ đoán cậu bé đã trải qua khoảng thời gian khổ sở và vất vả thế nào.

Có vẻ do được ăn uống đầy đủ trong hai ngày qua nên trông cậu đã có da thịt hơn. Nhưng thật ra, thế này cũng chỉ là mới thoát khỏi nguy cơ chết đói mà thôi.

Đường Sở Truy nhìn cậu bé một chốc rồi ra ngoài.

Hắn nấu qua loa bữa sáng rồi đưa một ít thức ăn vào căn phòng cậu bé đang ngủ.

Hắn phải hoàn thành đôi uyển giáp càng nhanh càng tốt.

Đường Sở Truy ngồi vào bàn làm việc rồi nói từng đoạn ngân ty và luyện thiết lại với nhau. Công việc này đòi hỏi sự tỉ mỉ và tinh tế cực cao.

Hắn làm việc không ngừng nghỉ và liên tục thao tác những công đoạn nhằm chán, cuối cùng tất cả đã liên kết với nhau. Hắn chỉ cần phủ lớp da lên phần khung đã hoàn thiện là xong thành phẩm.

Sau nửa ngày trời cặm cui miệt mài, đôi uyên giáp cũng đã hoàn thành.

Lớp da phủ bên ngoài trông vô cùng bình thường. Hắn đã nghĩ như thế có quá đơn điệu hay không, thế nhưng hắn lập tức lắc đầu.

Bởi vì hắn hiểu rõ thứ Phiêu Nguyệt quan trọng là tính thực dụng của nó.

Đường Sở Truy bọc đôi uyên giáp mới toang vào túi vải rồi đi ra ngoài.

Trước khi đẩy cửa ra ngoài, hắn nói với vào trong nhà.

“Ta ra ngoài một lát, có đói thì tự vào bếp tìm thức ăn nhé.”

Đương nhiên đáp lại hắn chỉ là một khoảng lặng thính. Đường Sở Truy cũng không mong chờ lời hồi đáp nên cứ đóng cửa mà rời khỏi công phòng thẳng hướng đến quán trọ của Phiêu Nguyệt.

Đã không biết bao nhiêu lần mặt trời treo mình trên vòm trời rồi hắn mới chịu chường mặt ra ngoài.

Trong lúc làm uyên giáp cho Phiêu Nguyệt, hắn tuyệt nhiên không cất nửa bước chân khỏi công phòng, đôi mắt lâu ngày chưa tiếp xúc với ánh nắng chói chang không khỏi lóa cả lên.

Dù khá lâu mới lại sải bước trên con đường Thành Đô, nhưng hắn vẫn cảm thấy dòng người có vẻ như tăng lên khiến một đoạn đường nhộn nhịp tưng bừng hơn mọi khi.

Đường Sở Truy không khỏi tò mò dáo dác nhìn quanh. Đột nhiên bên cạnh hắn vang lên giọng chuyện trò.

“Vẫn chưa tìm ra à?”

“Ta chắc chắn đã vào Thành Đô rồi, nhưng không truy ra được hành tung.”

“Hừm! Phiên ghê đấy.”

“Hay là ủy thác cho Hạ Ô Môn đi? Nếu nhờ bạn họ chắc sẽ dễ hơn.”

“Người quen điều kiện phía được ủy thác đưa ra rồi hả? Đã nói là tuyệt đối giữ bí mật mà. Bọn Hạ Ô Môn đó quý quyết lắm, ai mà tin tưởng cho được.”

“Ừ nhỉ!”

Những người nói chuyện bao gồm một nữ nhân có đuôi mắt cong cong quyến rũ cùng một kiếm khách mang thanh kiếm giống như các xiên lớn trên thất lung.

Họ cứ mãi mê bàn chuyện mà không nhận ra Đường Sở Truy đang đứng gần đó.

Đường Sở Truy cũng thôi không bận tâm đến họ nữa.

Bởi vì hắn rõ hơn ai hết, lòng hiếu kỳ vô ích chỉ tổ khiến mạng sống rút ngắn hơn mà thôi.

Hắn lập tức rảo bước về phía quán trọ nơi Phiêu Nguyệt ở.

“Huynh!”

Phiêu Nguyệt đang ngồi một mình thưởng trà bên khung cửa sổ trên tầng một của quán trọ. Nghe tiếng Đường Sở Truy, hắn liền đưa mắt nhìn.

Đường Sở Truy ngồi phịch xuống băng ghế đối diện rồi đặt túi vải đựng uyển giáp lên bàn.

“Đệ đã làm xong rồi.”

Chap 95

Lớp vải gói được gỡ ra, hình dáng của một cặp uyển giáp hiện ra.

Hình dạng tuy đơn giản nhưng chỉ cần nhìn vào đã thấy đây là một vật dụng với độ hoàn thiện cao.

Phiêu Nguyệt lẳng lẳng đeo uyển giáp vào tay.

Tuy đã được đắp da bên ngoài, nhưng bên trong của nó là một lớp sắt. Nhưng Phiêu Nguyệt không hề cảm nhận được sự lạnh

lễo của lớp sắt ấy một chút nào.

Phiêu Nguyệt đeo uyển giáp rồi thử cử động tay.

Hắn không cảm thấy vướng víu, cảm giác nhẹ nhàng và có thể dễ dàng di chuyển như đang mặc một chiếc áo lụa.

Đường Sở Truy giải thích.

“Nó được làm từ sắt đã luyện nên sẽ không cảm thấy khó chịu khi di chuyển đâu. Nếu truyền nội công vào có thể chặn được những vũ khí ở mức tương đối một cách dễ dàng.”

“Tốt lắm, người thật khéo tay!”

“Dĩ nhiên rồi. Đệ đã dồn biết bao nhiêu tâm huyết để làm ra nó đấy.”

Đường Sở Truy cười rạng rỡ khi thấy Phiêu Nguyệt hài lòng.

Đối với một thiết tượng, khoảnh khắc hạnh phúc nhất chính là lúc người ủy thác cảm thấy hài lòng về món đồ mà mình làm ra.

Nếu người đó biết tận dụng đúng công dụng của món đồ mà mình tạo ra thì không cần phải nói thêm nữa.

Chắc chắn Phiêu Nguyệt chắc chắn sẽ tận dụng hết mọi ưu điểm của món đồ mà Đường Sở Truy tâm huyết làm ra.

Đối với Đường Sở Truy, chỉ bấy nhiêu thôi cũng đã đủ khiến hắn mãn nguyện.

“Huynh còn cần thêm gì không?”

“Trước mắt thì không.”⁵

“Huynh lấy cái này đi.”

Đường Sở Truy lấy một cuộn ngân ty từ trong ngực ra rồi đưa cho Phiêu Nguyệt.

“Đây là gì vậy?”

“Là những thứ còn dư lại khi đệ làm uyển giáp. Tính đàn hồi và độ bền cao nên chắc chắn sẽ rất hữu dụng.”

Phiêu Nguyệt nhận lấy ngân ty.

Hắn đã có Thu Hồn Ti, nên cũng không cần thiết phải dùng đến ngân ty làm gì. Nhưng thôi hắn cứ mang theo, biết đâu

một ngày nào đó sẽ cần dùng đến.

Phiêu Nguyệt kiểm tra độ bền và đàn hồi của ngân ty.

Đúng như Đường Sở Truy nói, biết đâu một ngày nào đó nó sẽ hữu dụng.

Phiêu Nguyệt nhét ngân ty vào trong ngực rồi nói.

“Tốt lắm! Ta sẽ dùng nó thật tốt.”

“Vậy là tốt rồi. Đệ về nhé.”³

“Chưa gì đã đi sao?”

“Ở nhà đang có một vị khách không mời mà đến. Đệ phải về xem sao.”

“Khách không mời mà đến?”⁶

“Đại khái là thế. Vậy đệ về nhé.”

Đường Sở Truy nhìn Phiêu Nguyệt cười nhẹ rồi rời khỏi khách điểm.

Phiêu Nguyệt không nói gì nữa, lặng nhìn hình bóng Đường Sở Truy đi ra khỏi cửa.

“Có vẻ như đó là bằng hữu tốt của thiếu hiệp nhỉ?”

Bỗng lúc đó, một giọng nói lạ lẫm cùng với mùi hương mãnh liệt kích thích khứu giác của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt quay lại nhìn thì thấy một nữ nhân sở hữu dáng người thanh mảnh, ngoại hình khiêu gợi đang mỉm cười nhìn hắn.

Đó chính là Dao Tuyết Linh của Thất Tinh Đẳng.

Bên cạnh nàng là Thiết Cung Uy Đà.

Thiết Cung Uy Đà hẳn học nhìn chăm chăm vào Phiêu Nguyệt bằng ánh mắt dữ tợn. Nhưng rõ ràng là hắn đang cố gắng kìm nén cơn giận của mình vì sự nhục nhã của vài ngày trước.

Dao Tuyết Linh bỏ mặc Thiết Cung Uy Đà đứng đó, nàng ngồi xuống phía đối diện Phiêu Nguyệt rồi chống cằm nhìn hắn một cách đầy ám muội.

Thiết Cung Uy Đà nổi khùng khi thấy nàng ta biểu lộ thái độ quan tâm đến Phiêu Nguyệt.²

“Sao muội, sao muội lại nói chuyện với một kẻ như hấn làm gì chứ?”

“Tên lùn kia, huynh thật là ồn ào! Ta nói chuyện với ai thì có liên quan gì đến huynh chứ?”

“N, nhưng mà...”

“Huynh im lặng chút coi.”

“Ta biết rồi.”

Bị Dao Tuyết Linh trách cứ nên Thiết Cung Uy Đà chẳng dám nói thêm một lời nào.

Bộ dạng của Thiết Cung Uy Đà lúc này trông thật đáng thương.

Ai nhìn vào cũng biết hấn đơn phương Dao Tuyết Linh. Còn Dao Tuyết Linh thì chẳng có một chút hứng thú nào với hấn.

Thiết Cung Uy Đà vừa im lặng là Dao Tuyết Linh lại quay qua nhìn Phiêu Nguyệt với ánh mắt đầy triu mến.

“Xin thứ lỗi vì đã làm ồn...”

“Có chuyện gì?”

“Ôi chao! Tính cách của thiếu hiệp cũng vội vàng thật đấy. Được một mỹ nhân như ta bắt chuyện mà sao thiếu hiệp lại cộc cằn như thế?”

“Nếu còn ở đây nói mấy lời vớ vẩn nữa thì phiền tránh ra cho.”

“Người gì mà cộc cằn thật đấy. Nhưng mà vì thiếu hiệp dung mạo khôi ngô tuấn tú nên tiểu nữ sẽ tha thứ cho thiếu hiệp.”

“...”³

“Có vẻ như thiếu hiệp là một người rất tài giỏi. Ta thay mặt cho tên lùn này vì đã không nhận ra đối phương là một cao thủ tài giỏi như thế nào mà manh động.”

Dao Tuyết Linh cười nhẹ, để lộ hàm răng trắng ngà.⁰

Thất Tinh Đẳng vào Thành Đô cũng đã được một thời gian rồi. Thời gian còn lại vẫn đủ để nàng tìm hiểu về Phiêu Nguyệt.

Ở ngoài thành Tứ Xuyên, Phiêu Nguyệt gần như là một kẻ vô danh, nhưng hẳn lại rất nổi tiếng ở trong Thành Đô này. Duy chỉ những võ giả khi nhắc đến Phiêu Nguyệt đều cảm thấy e ngại.

Cây dù nhọn trong túi một ngày nào đó cũng sẽ lộ ra. Chỉ cần để tâm một chút, đến cả những tin đồn về Phiêu Nguyệt nàng cũng có thể nghe ngóng được một cách dễ dàng.

“Đừng nói muội tin vào mấy tin đồn nhảm nhí đó nhé?”

Thiết Cung Uy Đà gọi đó là tin đồn nhảm nhí, nhưng người đứng đầu Thất Tinh Đảng là Sử Hiệu Cảnh lại nghĩ những tin đồn đó cũng có một phần nào đó là sự thật.

Vì lão thấy rõ được nỗi sợ hãi tràn ngập trên gương mặt của những võ giả ở nơi này khi nói chuyện cùng họ.

Sử Hiệu Cảnh đã căn dặn các nghĩa đệ của mình phải đặc biệt cẩn thận khi đối mặt với Phiêu Nguyệt.

Mục đích của Thất Tinh Đảng đến Thành Đô là hoàn thành ủy thác của người khác chứ không phải là gây xung đột với ai.

Mặc dù gặp phải sự việc ngoài ý muốn là Nga Mi Phái và Thanh Thành Phái đóng chặt cửa và hạn chế hoạt động ở bên ngoài nhưng xét về một mặt nào đó, nó cũng là một cơ hội nghìn năm có một.

Vì nếu như bọn họ vẫn hoạt động bình thường thì Thất Tinh Đảng đã không thể tự do tự tại như ở này ở trong Thành Đô.

Dao Tuyết Linh nhìn vào Phiêu Nguyệt với ánh mắt đầy hiếu kỳ.

Mặc dù đã là tin đồn thì không thể hoàn toàn tin vào nó được, nhưng dù chỉ có một nửa trong số đó là sự thật đi chăng nữa thì Phiêu Nguyệt rõ ràng vẫn là một võ giả có võ công xuất chúng.

Mặc dù kẻ đang đứng khúm núm cạnh nàng lúc này cũng là một người có võ công xuất chúng. Nhưng Phiêu Nguyệt vẫn có thể áp chế được hẳn ta một cách dễ dàng.

Đó là minh chứng cho việc những tin đồn cũng có một phần nào đó là sự thật.

Dao Tuyết Linh nghiêng người về phía Phiêu Nguyệt.

“Thiếu hiệp đừng quan tâm đến mấy lời gã lùn này nói làm gì. Vì toàn là mấy thứ vớ vẩn chẳng có tác dụng gì đâu.”

“Cô cũng có khác gì đâu.”

“Hô hô! Thiếu hiệp đang đùa đúng không? Thiếu hiệp mà gộp tiểu nữ với tên lùn này làm một làm tiểu nữ buồn lắm đó.”

Dao Tuyết Linh phá lên cười.

Mỗi lần nàng cười, bầu ngực đầy đà lại rung lắc dữ dội khiến cho Thiết Cung Uy Đà ngây ngất không thôi.

Chỉ cần nhìn bộ dạng của Thiết Cung Uy Đà lúc này là có thể biết được hắn ta ái mộ Dao Tuyết Linh đến mức nào. Mặc dù Dao Tuyết Linh chẳng thèm đoái hoài gì đến Thiết Cung Uy Đà.

“Nếu thiếu hiệp muốn thì ta có thể cho thiếu hiệp biết ta có ích như thế nào. Thiếu hiệp thấy sao?”

“Có vẻ như một trong số đó là khơi dậy sự hứng thú.”

“Hô hô! Quả nhiên thiếu hiệp rất biết nhìn người.”

Dao Tuyết Linh cười càng ngày càng lớn, nét mặt của Thiết Cung Uy Đà trông càng ngày càng thảm.

‘Tên kỹ nam đó sao lại dám nói Dao muội...’

Thiết Cung Uy Đà nhìn chăm chăm vào Phiêu Nguyệt với ánh mắt đầy phẫn nộ.

Ánh mắt của Thiết Cung Uy Đà đáng sợ đến mức nên có thể giết người chỉ với ánh mắt thì Phiêu Nguyệt chắc cũng phải đã chết hơn chục lần rồi. Nhưng Phiêu Nguyệt chẳng quan tâm gì đến Thiết Cung Uy Đà, hắn hỏi Dao Tuyết Linh.

“Sao các người lại đến Thành Đô?”

“Bọn ta đi tìm người.”

“Ai?”

“Hô hô! Thiếu hiệp muốn nghe chuyện cơ mật của bốn đảng sao? Nếu thiếu hiệp gia nhập bốn đảng của tiểu nữ thì tiểu nữ sẽ kể cho thiếu hiệp nghe.”

“Ta từ chối.”

“Tại sao? Thiếu hiệp không vừa ý tiểu nữ à?”

“Ta ưng cô, nhưng nếu lại gần cô thì bị người kia đánh chết ta mất.”

Phiêu Nguyệt hất cằm về phía Thiết Cung Uy Đà. Thế là Dao Tuyết Linh phá lên cười.

“Hô hô! Thiếu hiệp sợ tên lùn này sao? Thiếu hiệp đùa mà cũng vui thật đó.”

“Cô nghĩ đây là đùa cũng được nhưng đừng làm phiền ta nữa.”

“Tại sao thế? Tiểu nữ phiền lắm sao?”

“Phiền!”

“...”

Dao Tuyết Linh cứng đờ người vì nàng không thể ngờ Phiêu Nguyệt sẽ trả lời như thế.

Đây là lần đầu tiên nàng bị như thế này.

Tất cả những nam nhân đều muốn thể hiện thật tốt trước mặt nàng, chưa từng có ai phũ phàng với nàng như thế này.

Phiêu Nguyệt đứng dậy.

“Ta không biết các người đến đây để làm gì nhưng hãy ở lại trong yên lặng rồi rời đi đi. Đừng làm ta bị cuốn vào những chuyện phiền phức.”

“Ta không thích đây.”

“Vậy thì tới lúc đó cô sẽ biết tại sao Thanh Thành Phái và Nga Mi Phái lại thành ra như vậy.”

“...”

Những lời nói của Phiêu Nguyệt khiến cho Dao Tuyết Linh phải ngậm chặt miệng.

Nàng ta cảm thấy thật nhục nhã.

“Người dám phát ngôn bừa bãi với Dao muộavetemi sao?”

Thiết Cung Uy Đà nổi xung định lao vào tấn công Phiêu Nguyệt thì bị tay của Dao Tuyết Linh chặn lại.

“Điên à! Đừng có mà vô lễ!”

“Dao muội!”

“Nếu huynh cứ can dự vào chuyện của ta thì ta sẽ không đi cùng huynh nữa đâu.”

“Ta... biết rồi!”

Thiết Cung Uy Đà ừ ừ đáp lời.

Gương mặt hồ thẹn vì nhục nhã của Dao Tuyết Linh từ lúc nào đã trở nên rạng rỡ, tươi tắn như cũ.

“Tiểu nữ biết rồi. Tiểu nữ sẽ ghi nhớ những gì mà thiếu hiệp nói. Nhưng để tiểu nữ cho thiếu hiệp biết một chuyện. Dao Tuyết Linh này không phải là một con người dễ dãi. Rồi một ngày nào đó, thiếu hiệp sẽ phải quỳ gối dưới chân ta và khát khao có được tình yêu của ta mà thôi.”

“Nói xong rồi thì mau đi đi. Ta muốn được yên tĩnh.”

“Hẹn gặp lại.”

Dao Tuyết Linh nở một nụ cười mê hoặc rồi đứng dậy.

Nàng rời đi khiến cho không gian nơi này trở nên tĩnh mịch.

Lúc này chỉ còn một mình Phiêu Nguyệt, hẩn lẩm bầm.

“Chúng đến để thăm dò mình sao?”

Mặc dù Dao Tuyết Linh hành động như thể bản thân nàng ta đã bị Phiêu Nguyệt làm cho tổn thương nhưng Phiêu Nguyệt có thể nhìn thấu những chuyện đó đều là giả dối.

Việc Dao Tuyết Linh cho Phiêu Nguyệt thấy rằng nàng có hảo cảm với mình chính là đang ngăn chặn Phiêu Nguyệt can thiệp vào chuyện gì đó.

Vì làm gì có nam nhân nào cưỡng lại việc có một nữ nhân có hảo cảm với mình. Hơn nữa, đó lại còn là một mỹ nữ như Dao Tuyết Linh.

Nói tóm lại là tất cả những gì Dao Tuyết Linh thể hiện ra bên ngoài đều là có tính toán cả.

“Có vẻ bọn họ đang mưu đồ chuyện gì đó.”

Phiêu Nguyệt khẽ nhú mày.

Nếu cảm thấy bản thân sẽ bị cuốn vào những chuyện tầm phào vớ vẩn thì hấn sẽ từ chối. Vậy nên hấn luôn bàng quan với những chuyện không liên quan đến bản thân mình. Nhưng lần này, hấn cảm giác như hấn không thể làm như vậy được.

Phiêu Nguyệt biết rằng linh cảm của mình rất đúng.

Đặc biệt là những chuyện càng liên quan đến hấn, thì dự cảm của hấn càng mạnh.

Phiêu Nguyệt thâm nghĩ chắc hấn phải tìm hiểu về Thất Tinh Đẳng rồi.

Tuy nhờ vào Thành Đô Võ Nhân Nhân Danh Bộ mà hấn có thể biết rõ về tất cả những võ giả ở thành Tứ Xuyên này, nhưng những võ giả ở ngoài thành Tứ Xuyên thì hấn lại chẳng biết một chút gì cả.

Phiêu Nguyệt đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

Hấn ra khỏi khách điểm rồi bước về con phố phủ đầy màu đỏ của những chiếc đèn lồng.

“Hô hô! Ba vị quan khách kia hãy tới đây nào. Tiểu nữ sẽ phục vụ cho các ngài thật chu đáo.”

“Mời ngài đi theo lối này. Tiểu Hương đây sẽ khiến cho ngài lạc tới tận trời mây.”

Một nơi mà những tiếng cười của các kỹ nữ không bao giờ ngớt, đó chính là phố đèn đỏ.

Phố đèn đỏ lúc nào cũng có rất nhiều nam nhân ghé đến.

Những công tử nhà giàu hiếu kỳ thì vào thẳng trong thanh lâu còn những kẻ khốn đốn thì đang đứng trước thanh lâu giao kèo với tổng quan.

Dục vọng của nam nhân cùng với sự căm dỗ của những kỹ nữ khiến cho phố đèn đỏ bao giờ cũng nóng rực. Nhưng khi Phiêu Nguyệt xuất hiện, bầu không khí nóng rực đó dường như nguội hấn đi trong chốc lát.

“Gì thế? Nam nhân kia...”

“A! Sao có thể đẹp đến thế!”

Những kỹ nữ đang thò một nửa ra ngoài cửa sổ thất thần khi thấy ngoại hình không hề giống một con người của Phiêu Nguyệt.

“Gì thế? Mấy con ranh này nhìn đi đâu vậy hả.”

“Chết tiệt! Đáng ghét thật...”

Mấy kẻ nam nhân giận dữ vì bị Phiêu Nguyệt cướp đi sự chú ý của những kỹ nữ xinh đẹp về phía mình. Dầu vậy bọn họ vẫn không hề trút giận lên người Phiêu Nguyệt.

Vì bọn họ biết rõ.

Nam nhân có vẻ ngoài xinh đẹp kia đáng sợ đến mức nào.

Phiêu Nguyệt chính là nỗi sợ của Thành Đô này.

Phiêu Nguyệt bước vào thanh lâu lớn nhất ở phố đèn đỏ là Thủy Liên Lâu.

Phiêu Nguyệt vừa bước vào trong, Thủy Liên Lâu trở nên náo loạn.

Đa số các kỹ nữ tranh đấu nhau, nàng nào cũng muốn vào phòng hầu hạ cho Phiêu Nguyệt khiến cho tổng quản chật vật đến mức đổ mồ hôi không ngừng.

Và người duy nhất đổ mồ hôi hột không chỉ có tổng quản.

Mà còn có Lâu chủ của Thủy Liên Lâu nữa.

‘Sao hắn ta lại đến đây? Lẽ nào hắn biết nơi đây là phân đà của Hạ Ô Môn rồi sao?’

Có rất ít người biết Thủy Liên Lâu là phân đà của Hạ Ô Môn. Đặc biệt là ở Thành Đô này hầu như không có ai biết chuyện đó cả. Nàng phải che giấu nơi này là phân đà của Hạ Ô Môn vì sự an toàn của những kỹ nữ. Chỉ dám làm cho nơi đây trông như là một chi bộ.

Lâu chủ cho rằng chuyện này chỉ là tình cờ, nàng cho gọi Thảo Hương đến.

Thảo Hương là kỹ nữ được ưa thích nhất ở Thủy Liên Lâu dạo gần đây. Nàng không những có ngoại hình xinh đẹp mà còn có tính cách vừa yếu điệu lại vừa duyên dáng khiến cho nam nhân

chỉ cần ngồi vào bàn rượu của nàng một lần thôi đã muốn lột sạch nàng.

Hơn nữa, nàng lại còn thông thạo cả cầm kỳ thư họa, nói nàng là kỹ nữ tuyệt nhất của Thủy Liên Lâu quả thực không có gì sai.

Thảo Hương cúi chào Lâu chủ.

“Lâu chủ cho gọi Thảo Hương!”

“Muội nghe tin Phiêu Nguyệt đến đây chưa?”

“Vì chuyện đó mà cả Thủy Liên Lâu này đang náo loạn. Mọi người ai ai cũng bận rộn bàn tán về chuyện này cả.”

“Vậy ta giao hẳn cho muội.”

“Giao cho Thảo Hương sao? Nhưng đêm nay Thảo Hương đã có khách đặt trước rồi mà?”

“Muội cứ tập trung vào Phiêu Nguyệt, vị khách đó ta sẽ giao cho người khác. Muội hãy thăm dò mục đích cũng như là tâm tình của hắn cho ta. Đó là chuyện hôm nay muội phải làm.”

“Thảo Hương rõ rồi ạ.”

Đến lúc này, Thảo Hương mới cảm nhận được sự nghiêm trọng của mọi việc. Nàng gật đầu.

“Ta tin vào muội đấy, Thảo Hương!”

“Xin Lâu chủ cứ giao cho Thảo Hương. Dù chàng ta có giấu bí mật ở tận trong nội y, Thảo Hương cũng sẽ lôi ra cho bằng được.”

“Tốt! Ta tin muội.”

“Xin Lâu chủ đừng lo lắng.”

Thảo Hương tràn đầy tự tin đáp lời.

Chưa từng có kẻ nào giữ được sự tỉnh táo khi đối diện với nàng cả. Tất cả đều thổ lộ ra mọi bí mật của bản thân trong vô thức khi đang mải mê vui đùa vào dưới lớp váy của nàng.

“Nam nhân đó giờ sẽ là của ta.”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 96

Hồng Hữu Tân nhăn mặt.

“Người nói hấn đến Thủy Liên Lâu ư? Khi nào?”

“Nửa canh giờ trước.”

“Sao bây giờ mới báo cáo chứ?”

“Thuộc hạ đã chạy đến nhanh nhất có thể rồi ạ. Đội chủ!”

Tổng quản của Thủy Liên Lâu mặt mày mồ hôi nhễ nhại chưa kịp giờ tay lau đi đã vội vàng giải thích.

“Người có hiểu lý do hấn đến Thủy Liên Lâu chưa?”

“Thuộc hạ cũng không rõ. Kỹ nữ đệ nhất Thảo Hương của Thủy Liên Lâu được cử đi tìm hiểu tình hình rồi, chắc sẽ moi được chút thông tin đó ạ.

“Người tên Thảo Hương có đáng tin không?”

“Nàng là kỹ nữ đệ nhất của Thủy Liên Lâu. Bản tính của nàng vốn kiêu ngạo, vả lại còn được huấn luyện đặc biệt tại tổng đà nên vô cùng đáng tin.”

“Ừm!”

Hồng Hữu Tân cau mày thở dài một hơi.

Thảo Hương không chỉ sở hữu nhan sắc tuyệt trần mà còn có cảnh giới võ công xuất chúng, được xem là một trong những nhân tài của Hạ Ô Môn.

Một nhân tài như thế tiếp nhận nhiệm vụ đương nhiên rất đáng trông chờ. Thế nhưng, Hồng Hữu Tân lại không đủ kiên nhẫn, hấn đứng bật dậy rời khỏi chỗ ngồi.

“Ta sẽ đích thân đi.”

“Vâng? Ý ngài là...”

“Ta sẽ trực tiếp đến Thủy Liên Lâu theo dõi tình hình.”5

Sống trên đời đôi khi sẽ linh cảm được nỗi bất an đột nhiên ủa đến một cách kỳ lạ.

Hồng Hữu Tân hẳn hiện tại cũng như thế.

Trong lòng hắn đang bị cảm giác bất an chiếm trọn lấy.

Hắn nhanh chân ra ngoài, thẳng hướng Thủy Liên Lô mà tiến.

“Ngài mới đến ạ?”

Chủ lâu vội vàng ra đón Hồng Hữu Tân.

“Hắn ta đang ở đâu?”

“Hiện đang ở Mai Thất (梅室) ạ.”³

“Kỹ nữ Thảo Hương đang đối phó với hắn ư?”

“Vâng! Hắn đã uống khá nhiều rượu, chắc chắn sẽ say ngay thôi. Đến lúc đó, Thảo Hương sẽ dùng đến chiêu Sắc Hương Thuật (色香術), đảm bảo hắn ta nhất định sẽ tự nguyện mở miệng tiết lộ hết mọi thứ ngay ấy mà.”

Sắc Hương Thuật là một thuật bí truyền ở Hạ Ô Môn tương tự như Mê Hồn Thuật. Nói chính xác là dùng mỹ sắc và sự quyến rũ để khiến đối phương say mê đến điên đảo thần trí.

Thảo Hương rất thành thực loại Sắc Hương Thuật này.

Hồng Hữu Tân sau khi nghe mọi chuyện liền gật gù.⁶

“Được! Ta sẽ đợi ở đây, nếu có gì bất thường hãy báo cáo với ta ngay.”

“Tiện thiếp đã hiểu rồi ạ.”

Chủ lâu cúi đầu rồi cáo lui. Hồng Hữu Tân ở lại một mình liền gõ gõ tay lên bàn.

“Hắn đến đây làm gì nhỉ? Hắn vốn không biết nơi này là phân đà Hạ Ô Môn nên chỉ tình cờ lui tới ư?”

Vẻ mặt Hồng Hữu Tân lúc này không giấu nổi vẻ bối rối.

Hắn thấp tha thấp thỏm chờ đợi, mãi mà vẫn chưa thấy chủ lâu mang tin tức đến. Hồng Hữu Tân đã chờ một canh giờ rồi đến

hai canh giờ trôi qua, hấn vẫn chẳng thấy bóng dáng chủ lâu quay trở lại.

Cuối cùng hấn đành thức trắng suốt một đêm dài đến khi trời hửng sáng.²

Chủ lâu lúc này mới tìm đến phòng hấn, vẻ mặt nàng hốc hác đến ngạc nhiên.

“Thế nào rồi?”

“Xin thứ lỗi cho tiện thiếp.”

“Mọi chuyện thế nào rồi?”

“Thảo Hương không thể đến được ạ.”

“Có phải đã bị hấn bắt nạt không?”

“Không phải ạ. Chuyện là...”

Chủ lâu đột nhiên đỏ cả mặt.

Trên gương mặt còn vương sắc hồng hòa cùng son phấn ánh lên nét ngượng ngùng khó tả.

Bởi lẽ trong Mai Thất kia suốt đêm không ngừng vang lên tiếng rên rỉ nỉ non của Thảo Hương.

Nàng ấy được phái đi để mê hoặc nam nhân kia, cuối cùng lại rơi vào khoái lạc, suốt cả đêm dài không ngừng quẩn quýt cùng gã nam nhân.

Chủ lâu bảo rằng khi gắng hỏi Thảo Hương lúc này toàn thân đã không còn chút sức lực có tra ra được gì không, nàng ta chỉ biết lắc đầu nguây nguây.

Nàng chỉ lặp đi lặp lại một lời mãi không thôi.

“Hấn không phải con người. Không phải con người...”³

Thảo Hương cứ thế quay về phòng ngủ thiếp đi sau một đêm dài kịch liệt. Toàn thân nàng chẳng còn chút sức lực, không biết đã bị Phiêu Nguyệt dày vò biết bao nhiêu.

“Tiện thiếp... xin lỗi ngài.”

Chủ lâu cúi thấp đầu về phía Hồng Hữu Tân.⁰

Hồng Hữu Tân đột nhiên đứng phắt dậy khỏi chỗ ngồi.

“Ta phải đến chỗ hần. Mau dẫn đường đi!”

“Vâng?”

“Ta nghĩ hần đến đây để tìm ta. Mau đưa ta đến phòng hần nào.”

“Tiện, tiện thiếp biết rồi ạ.”

Chủ lâu vội vàng dẫn đường cho Hồng Hữu Tân.

Bên trong Mai Thất nơi Phiêu Nguyệt đang ở không ngừng vang lên tiếng kỹ nữ cười đùa giòn hót.

Những kỹ nữ này được đưa đến thay thế cho Thảo Hương.

Hồng Hữu Tân không thèm gõ cửa mà ngang nhiên xông vào phòng. Cảnh tượng bên trong căn phòng ngập mùi hương sắc đục lập tức lộ lộ trước mắt hần.

Phiêu Nguyệt ngồi nghiêng người để lộ nửa thân trên cùng làn da trắng nõn, hai bên trái phải hần là những nàng kỹ nữ không mảnh vải che thân đang tận tình chăm sóc hần.

Mặc dù Hồng Hữu Tân đột nhiên bước vào nhưng Phiêu Nguyệt mặt vẫn không đổi sắc.

Quả nhiên suy đoán của Hồng Hữu Tân hần rất đúng.

“Xem ra ngươi đến đây tìm ta rồi?”

“Ngồi đi!”

“Sao ngươi biết ở đây mà đến?”

“Trên người ngươi lưu lại mùi son phấn của kỹ nữ nơi này.”

“Kiếp trước ngươi là chó à? Sao mũi thính vậy chứ?”

“Ta có khả năng hơn người!”

“Ờ! Đúng là tài giỏi mà.”

Hồng Hữu Tân gạt gù rồi tiến đến trước mặt Phiêu Nguyệt.

Hần gạt đầu với những kỹ nữ. Lập tức các kỹ nữ đứng dậy sửa soạn y phục rồi nhanh bước ra ngoài. Gương mặt các kỹ nữ thoáng qua vẻ luyến tiếc khó tả.

Họ đã hoàn toàn bị Phiêu Nguyệt mê hoặc thần trí.

“”Gương mặt của ngươi cũng thật là. Giả tạo quá, giả tạo quá rồi! Ai cũng bị ngươi cướp đi hồn phách nhĩ. Chết tiệt! Không biết ngươi có muốn gia nhập Hạ Ô Môn không? Bọn ta nhất định sẽ đối đãi tốt với ngươi.”

“Ngươi đừng làm nhảm nữa, ngồi yên là được.”

“Vâng! Vâng! Nhưng chẳng phải ngươi dọa sẽ giết ta nếu ta tiếp cận ngươi sao? Không biết ta có thể ngồi được không?”

“Nếu ngươi không ngồi, ta sẽ lấy cái mạng chó của ngươi ngay.”

“Ta ngồi, ta ngồi. Chết tiệt!”

Hồng Hữu Tân nhăn mặt nhíu mày. Đây là lần đầu hắn nói chuyện không thông với đối phương như vậy.

Hắn không ngờ việc giành lấy quyền chủ đạo thật ra lại khó khăn vất vả như thế.

Hồng Hữu Tân nhìn tám chần lộn xộn cả lên liền lẩm bẩm.

“Ngươi vừa trải qua một đêm nóng bỏng lắm nhĩ.”

“Là bọn họ cứ bám lấy ta không tha đấy .”

“Chắc ta phải giáo huấn lại bọn họ thôi. Đáng lẽ phải quyền rũ nam nhân chứ, ai lại bị nam nhân làm cho mê mẩn mất hồn đến như vậy.”

“Đó là chuyện của ngươi...”

Phiêu Nguyệt bất ngờ hạ thấp giọng.

Đột nhiên biểu cảm của Hồng Hữu Tân trở nên cứng nhắc hết như đá tảng. Hắn cảm nhận được bây giờ mới là lúc bắt đầu bàn vào chính sự.

“Nói cho ta biết chuyện của Thất Tinh Đảng đi.”

“Sao ngươi lại hỏi chuyện đấy?”

“Ngươi không cần phải hỏi lý do.”

“Vậy ta không thể nói cho ngươi rồi.”

“Chắc ngươi muốn đi đầu thai sớm rồi nhĩ.”

“Lấy mạng ta cũng không có ích gì đâu. Dù ta đã cho ngươi thấy bộ dạng không đẹp đẽ gì, nhưng Hạ Ô Môn vốn không

phải nơi người có thể tùy tiện lợi dụng như vậy.”

“...”

“Có giết ta cũng vô dụng mà thôi. Thậm chí người có tàn sát hết kỹ nữ ở đây cũng không lấy được thứ người muốn đâu.”

“Rồi sao?”

“Chúng ta giao kèo đi.”

“Giao kèo?”

“Đúng! Đôi bên cùng có lợi. Chẳng phải như thế sẽ linh hoạt và công bằng hơn sao?”

“Được! Nói thứ người muốn đi.”

Thấy Phiêu Nguyệt dễ dàng thốt ra câu đồng ý, Hồng Hữu Tân lại không giấu nổi vẻ hoảng hốt.

“Cái gì? Người đang âm mưu chuyện gì ư? Sao đột nhiên lại cư xử nhẹ nhàng như thế?”

“Người nói là giao kèo mà.”

“Thì đúng là như vậy, nhưng...”

Hồng Hữu Tân đương nói thì ngập ngừng, nửa câu sau vẫn còn nghẹn lại trong cổ họng.

Đột nhiên Phiêu Nguyệt hạ thấp giọng.

“Ta chỉ cho người một cơ hội. Người nên suy nghĩ kỹ rồi hăng nói.”

“Được thôi. Vậy mục đích của người là gì?”

“Mục đích ư?”

“Ta đang hỏi mục đích cuối cùng của người là gì.”

“Không có!”

“Hả?”

“Ta chưa từng sống với mục đích gì cao cả hết.”

“Nhưng một người có thành tựu như người lại không mơ trở thành bá giả giang hồ, hay thống trị võ lâm ư?”

“Ta luyện võ công cốt để sống sót mà thôi. Ta đã sống chỉ để trả thù, thù đã trả xong, hiện giờ trong tim ta cũng chẳng còn mong muốn gì cả. Ta nên nói là, một chút tâm ý còn sót lại đã bị thiêu rụi cùng ngọn lửa kia rồi không nhỉ?”

Hồng Hữu Tân nhìn Phiêu Nguyệt tựa hồ muốn đâm thủng một lỗ trên mặt hắn.

“Ngươi... thật lòng?”

“Ta không có lý do gì để nói dối cả.”

“Ngươi không có mục tiêu khác sao?”

“Không có!”

“Ngươi cũng chưa từng muốn trở thành bá giả của thành Tứ Xuyên này ư?”

“Ngươi phiền quá đấy!”

“Ha! Vậy thì ta thiệt thòi quá rồi.”

“Ta chỉ nói sự thật thôi.”

“Hừm!”

Hồng Hữu Tân lại thở dài thêm lần nữa.

Trông hắn như đang thất vọng náo nê, nhưng trong lòng lại thâm yên tâm nhẹ nhõm.

Bởi lẽ hắn không lường được một người như Phiêu Nguyệt mà ôm tham vọng lớn liệu thiên hạ này sẽ trở nên thế nào.

Càng nhìn rõ những gì Phiêu Nguyệt gây ra ở Thành Đô, Hồng Hữu Tân càng hoang mang lo sợ.

Phiêu Nguyệt hắn lên kế hoạch kỹ càng tỉ mỉ, sự chuẩn bị cũng vô cùng chu đáo, hơn nữa cảnh giới võ công lại cao thâm khó lường.

Sự tồn tại mang tên Phiêu Nguyệt này có thể khiến điều bất khả thi trở thành hiện thực.

Vậy nên hắn mới đáng sợ. Bởi lẽ ai cũng biết rằng sự hiện diện của hắn sẽ gây ra hỗn loạn lớn thế nào cho thiên hạ nếu hắn thật sự ôm trong lòng một tham vọng khủng khiếp cùng mưu đồ thâm tóm giang hồ. Hồng Hữu Tân đương nhiên hiểu

rõ, chính vì thế hắn mới lưu lại Thành Đô nhằm quan sát Phiêu Nguyệt.

Hồng Hữu Tân cất tiếng hỏi.

“Người tò mò chuyện gì của Thất Tinh Đẳng?”

“Mục đích bọn họ đến đây là gì.”

“Nếu ta hỏi tại sao người lại thắc chuyện đó thì người sẽ trả lời ta chứ?”

“Ta nghĩ có liên quan đến ta.”

“Là linh cảm của người ư?”

“Linh cảm chính là công cụ giúp ta sống sót đến tận bây giờ. Và nó luôn luôn chính xác.”

“Ta hiểu rồi. Ta sẽ tìm hiểu thử. Bọn ta cũng tò mò lý do bọn họ vào Thành Đô này trong khi họ không hề có mối quan hệ nào ở đây cả.”

Hồng Hữu Tân gật gù.

Hắn biết rõ linh cảm của võ giả khi đã đạt đến cảnh giới cao thâm luôn chính xác đến đáng sợ.

Là võ giả ở cảnh giới thượng thừa như thế, họ luôn sở hữu khả năng nắm bắt hoàn cảnh, đọc vị tâm can con người và khả năng thấu rõ vô cùng xuất sắc. Họ luôn đưa ra được kết luận mà phàm nhân không thể nào làm được.

Bản thân họ cũng không rõ vì sao lại đưa ra kết luận chính xác như thế, nhưng hầu hết đáp án ấy lại đúng đến khó tin.

Hồng Hữu Tân nghĩ Phiêu Nguyệt cũng là một trong những võ giả tinh tường như thế.

Hắn chẳng biết vì sao Thất Tinh Đẳng có liên quan đến hắn, nhưng rõ là hắn đã có dự cảm mọi chuyện sẽ dính dáng đến hắn.

“Nhưng mà đến lượt ta yêu cầu rồi nhỉ?”

“Chuyện gì?”

“Quyền Thành Đô Võ Giả Nhân Danh Bộ. Nếu người không trả lại nó, người chắc chắn sẽ gặp rắc rối to đấy.”

Nghe Hồng Hữu Tân nói xong, Phiêu Nguyệt liền cầm quyển sách bìa vàng nặng nề quăng lên bàn. Đó chính là quyển Thành Đô Võ Giả Nhân Danh Bộ mà Hồng Hữu Tân đang tìm.

Phiêu Nguyệt đã ghi nhớ tất cả nội dung bên trong nên không còn luyến tiếc gì nữa.

Hồng Hữu Tân ôm quyển sách vào lòng rồi nói.

“Ta có nên nghĩ mối quan hệ của chúng ta đã có tiến triển rồi hay không?”

“Có thể nói vừa vượt qua khỏi ranh giới tồi tệ nhất.”

“Cũng không tồi.”

Hồng Hữu Tân nhếch khóe miệng vẽ thành nụ cười.

Nếu hẳn đánh giá cuộc gặp gỡ lần đầu với Phiêu Nguyệt là điều tệ nhất thì tiến triển này cũng xem như là kỳ tích rồi.

Hồng Hữu Tân đứng nhìn Phiêu Nguyệt rồi nói.

“Người cứ chơi cho thỏa đi. Mà! Người có biết vào Thủy Liên Lâu này tìm thú vui phải tốn rất nhiều tiền không? Miễn người thanh toán đầy đủ thì không thành vấn đề.”

“Ta không cần làm chuyện đó.”

“Hả?”

“Họ nói ta không cần lo chuyện tiền nong, cứ ở càng lâu càng tốt.”

“Ai nói thế?”

“Tất cả kỹ nữ vừa vào phòng của ta đều cầu xin ta ở lại, họ đều tự nguyện chi trả cho ta mà.”

“Chết tiệt!”

Hồng Hữu Tân bất giác phun ra một câu chửi rủa, lập tức hắt nộ nụ cười gượng gạo.

“A! Ta không có ý nói người. Chỉ là...ta thấy thế gian này đôi khi không công bằng chút nào. Có người phải lấy hết can đảm để thổ lộ với nữ nhân, tính toán xem có nên bộc bạch lời trong lòng hay không, còn ai đó lại xem như chuyện dễ dàng...”

Đôi mắt Hồng Hữu Tân lúc này đã ươn ướt.

Phiêu Nguyệt nhìn Hồng Hữu Tân với ánh mắt vô cảm.

Hồng Hữu Tân lại ngắm gương mặt Phiêu Nguyệt thêm lần nữa, trong lòng không khỏi cảm thán thế gian này cũng vô lý quá rồi.

Nếu bản thân là một nữ nhân, chỉ cần nhìn gương mặt đó thôi chắc cũng tự nguyện mà cởi thắt lưng buông xuống chiếc váy xúng xính trên người.

‘Dù sao thì ‘chỗ đó’ cũng bình thường thôi nhỉ. Đúng, phải thế chứ. Như vậy thế gian mới còn cái gọi là công bằng.’

Thế nhưng, hy vọng của hắn đã đổ vỡ hoàn toàn khi nghe giọng nói của những kỹ nữ thủ thỉ bên ngoài.

“Thảo Hương tỷ tỷ nói là đỉnh lắm đấy.”

“Cái gì?”

“Thì ‘chỗ đó’ ấy...”

Hồng Hữu Tân lập tức nhắm chặt mắt.

Chap 97

“Có vẻ như ta bị lừa rồi.”

“Ý của ngài là?”

Lâu chủ nghi hoặc những lời Hồng Hữu Tân tự lẩm bẩm một mình.

Đội chủ Giám Sát Đội là một vị trí đáng sợ của Hạ Ô Môn. Là một người có quyền giám sát cũng như là xử phạt môn đồ của toàn bộ Hạ Ô Môn.

Để leo lên được vị trí này, không đơn thuần chỉ cần võ công mạnh.

Để trở thành Đội chủ Giám Sát Đội, cần phải có một bộ não vượt trội cùng với khả năng thấu suốt tường tận, có thể nhìn thấu sự thật.

Chính vì thế nên giang hồ này dầu rộng lớn nhưng Đội chủ Giám Sát Đội vẫn có thể nắm được mọi thông tin của giang

hồ. Vậy nên Lâu chủ cảm thấy không khỏi nghi ngờ khi Hồng Hữu Tân nói mình đã bị ai đó lừa.

Hồng Hữu Tân nhắm hờ mắt.

Ký ức về cái ngày gặp Phiêu Nguyệt lần đầu tiên hiện ra.

Lúc đó, Phiêu Nguyệt chẳng chịu thương thảo gì với hắn cả.

Phiêu Nguyệt ngay lập tức phản ứng khi bên phía Hồng Hữu Tân tỏ ra thiếu thiện chí như thể hắn đang chờ đợi điều này từ nãy đến giờ rồi.

Phiêu Nguyệt sở hữu uy lực man rợ, ra tay quyết đoán cùng với thứ sát khí ớn lạnh như muốn xuyên thủng linh hồn của đối phương.

Hồng Hữu Tân đã bị Phiêu Nguyệt áp đảo và không thể chống cự.

Đã vậy, Phiêu Nguyệt còn đe dọa rằng sẽ chém toàn bộ người của Hạ Ô Môn nếu bọn họ dám tiếp cận Phiêu Nguyệt.

Vậy nên Hồng Hữu Tân cho rằng Phiêu Nguyệt là một người không thể nói chuyện được và là một người mà hắn phải cực kỳ cảnh giác.

Lúc Phiêu Nguyệt tìm đến Thủy Liên Lâu cũng là lúc định kiến của Hồng Hữu Tân về Phiêu Nguyệt đạt đến cực điểm.

Nhưng cuộc ghé thăm bất ngờ của Phiêu Nguyệt đã phá tan mọi định kiến của hắn.⁵

Đặc biệt, hắn rất hào hứng khi thấy Phiêu Nguyệt nhanh chóng chấp nhận giao dịch mà hắn đề xuất.

Hắn nhầm tưởng một nơi sẽ không giờ sụp đổ như pháo đài thép vững chắc của Phiêu Nguyệt nay đã bị phá hủy một phần nên mới nhanh chóng chấp nhận lời đề nghị của Phiêu Nguyệt mà không một chút do dự.

Cho đến tận lúc đó, hắn vẫn chưa cảm thấy gì bất thường. Dù sao thì nói chuyện cùng một người mà hắn nghĩ là hoàn toàn không có khả năng thương thảo thôi cũng đủ khiến cho hắn thấy mãn nguyện rồi.

Nhưng khi cơn hào hứng đi qua, nhìn lại hắn lại thấy bản thân mình chẳng có được chút lợi gì từ lần giao dịch này.

‘Giao dịch ư? Chỉ có hấn mới có lợi thôi, mình chẳng có một chút lợi nào cả. Hấn ta nói hấn không có tham vọng gì là để mình an tâm chứ gì, còn lòng dạ thật sự của hấn ra sao thì đã bị hấn ém chặt đi rồi. Toàn bộ những chuyện này âu cũng chỉ là một bức tranh do hấn vẽ ra mà thôi.’

Hồng Hữu Tân cảm thấy khiếp sợ.

Không biết chừng, bức tranh này đã được vẽ ra ngay từ lần đầu gặp hấn rồi cũng nên.

Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi đó mà Phiêu Nguyệt đã có thể nắm bắt được con người của hấn cũng như là tìm ra cách để lợi dụng được hấn.³

‘Đã vậy còn được những kỹ nữ ở Thủy Liên Lâu say đắm nữa chứ.’

Ngay cả lúc này, những kỹ nữ cũng đang xếp hàng dài để được đến Mai Thất nơi mà Phiêu Nguyệt đang nghỉ ngơi.

Thế là Phiêu Nguyệt chẳng tốn một đồng một cắc nào mà vẫn có được thông tin từ Hồng Hữu Tân. Lại còn được tận hưởng khoảng thời gian tươi đẹp ở Thủy Liên Lâu.

Cảm giác như tiền vốn của hấn như bị vét sạch vậy.

‘Hấn ta không đơn thuần chỉ là một con cáo ranh mãnh mà còn là một con gấu có đầy đủ sức mạnh và trí tuệ. Nhưng mà có con gấu nào đẹp trai như vậy không nhỉ? Nhưng mà đẹp trai thì đâu phải là gấu nữa đâu nhỉ? Ôi trời, cái gì vậy không biết? Mình đang nghĩ cái quái gì thế này...’

Hồng Hữu Tân lắc đầu gạt đi những suy nghĩ vô ích.

Lâu chủ ngồi bên cạnh hấn vẫn đang nhìn vào hấn với ánh mắt đầy nghi hoặc. Trong mắt nàng, Hồng Hữu Tân lúc này chẳng khác gì kẻ điên đang lẩm bẩm một mình cả.

Hồng Hữu Tân nói.

“Hãy truyền lời giám sát những nơi mà Thất Tinh Đảng lui tới với toàn bộ môn đồ của Hạ Ô Môn đang ở Thành Đô giúp ta.”

“Vâng.”

Lâu chủ gật đầu đáp lời.

Hồng Hữu Tân nhìn về phía xa xăm.6

“Thất Tinh Đảng. Những con lươn của giang hồ.”2

Bảy võ giả của Thất Tinh Đảng tụ họp lại một chỗ.

Họ đã thuê toàn bộ phòng khách quý ở tầng hai của khách điểm. Trên chiếc bàn mà bọn họ ngồi xung quanh có đầy đủ các món ăn được chất đầy như núi.3

Những võ giả của Thất Tinh Đảng không ai nói gì với ai, chỉ yên lặng ăn ngấu nghiến những món ăn được đặt trên mặt bàn.

Đặc biệt là lão tứ Tư Hùng Bình và người nhỏ tuổi nhất là Triệu Tam Thích. Cả hai đều cầm đầu ăn lấy ăn để như sợ ai ăn hết thức ăn của mình không bằng. Miếng đùi gà to bị biến thành cục xương chỉ trong nháy mắt, lúc này một đồng xương đang chất đống bên cạnh bọn họ.

Sức ăn của một nữ nhân như Dao Tuyết Linh cũng không thua kém gì nam nhân.

Thế là những m&ocavetemute;n ăn trên bàn được vét sạch.

Sử Hiệu Cảnh mút chóp chếp chút dầu mỡ còn dính trên đôi đũa rồi nói.0

“Chúng ta cũng không còn nhiều thời gian nữa. Nhất định phải tìm được hắc trong ba ngày tới.”

“Huynh đừng lo. Dù gì chúng ta cũng đã xác nhận hắc đã vào Thành Đô rồi. Chắc là hắc sợ quá nên chỉ đang rút đầu trốn ở một nơi nào đó thôi, chúng ta rồi cũng sẽ tìm được hắc ngay ấy mà.”

Người đáp lời Sử Hiệu Cảnh chính là người đứng vị trí thứ hai trong Thất Tinh Đảng Tăng Sơn Vệ.

Biệt danh của Tăng Sơn Vệ là Phúc Mật Độc Kiếm. Tức giấu kiếm trong bụng.

Hắc rất tự hào về lòng dạ nham hiểm cùng với bộ não vượt trội của bản thân giống như ý nghĩa của biệt danh của hắc vậy.

Sử Hiệu Cảnh nhìn qua Dao Tuyết Linh.

“Còn hắc thì sao?”

“Vẫn không có động tĩnh.”

“Muội chắc chứ?”

“Vâng! Muội cùng với tên lùn kia đã đi thăm dò thử rồi, bọn muội có làm gì hắn cũng chẳng thêm để tâm tới.”

“Nhớ phải quan sát thật kỹ những hành động của hắn. Có vẻ tin đồn về hắn không phải bịa đặt đâu.”

Cam Nhất Hải kinh ngạc trước lời nói của Sử Hiệu Cảnh.

“Vậy tin đồn đó là thật sao? Vì hắn mà Thanh Thành Phái và Nga Mi Phái bị tổn thất nặng nề.”

“Bọn ta đã gặp những võ giả của Bách Hoa Môn và Kim Xuyên Môn để thăm dò và đối chiếu với nhau rồi. Chắc chắn đó là sự thật!”

“Hừm!”

“Khó tin lắm phải không? Ta cũng vậy. Nhưng tin đồn đúng là sự thật. Ta không biết tại sao một người như hắn lại được sinh ra nhưng một con quái vật nằm ngoài tầm hiểu biết của thế gian đang xây tổ ở Thành Đô này.”

“Chúng ta phải làm gì đây ạ? Cứ mãi tránh né hắn như thế này sao? Chẳng phải dù hắn có mạnh đến đâu đi chăng nữa thì chỉ cần bảy người trong Thất Tinh Đẳng chúng ta hợp lực là có thể xử lý hắn một cách dễ dàng rồi sao?”

“Vấn đề là tính hiệu quả. Không kích động hắn thì chúng ta vẫn có thể giải quyết được vấn đề mà, vậy nên không nhất thiết phải gây ra xung đột với hắn làm gì cả.”

“Đệ rõ rồi...”

Cam Nhất Hải công nhận những gì Sử Hiệu Cảnh nói rất đúng.

Sử Hiệu Cảnh lại tiếp tục nhìn qua Dao Tuyết Linh.

“Phiền muội làm cho hắn không để mắt đến chuyện của chúng ta nhé.”

“Hô hô! Cứ giao cho muội.”

Dao Tuyết Linh nở ra nụ cười mê hoặc, Thiết Cung Uy Đà lúc này bần chồn ngồi không yên.

“C, có nhất thiết phải để Dao muội ra mặt kh...”

“Hãy biết thế nào là công tư phân minh đi chứ. Lần trước vì đệ mà chút nữa là xảy ra xung đột với hần rồi còn gì?”

“Xin lỗi đảng chủ!”

“Ủy thác lần này là của bá chủ phía Đông. Chỉ cần mọi chuyện hoàn thành một cách êm đẹp, chúng ta cũng sẽ vượt qua Hồ Nam trở thành bá chủ của toàn vùng.”

Trong mắt của Sử Hiệu Cảnh lúc này chứa đầy tham vọng.

Thế lực của Thất Tinh Đảng lúc này không được tốt như danh tiếng của họ.

Vì bọn họ chỉ có bảy người.

Mặc dù ai trong số họ cũng mạnh cả, nhưng vẫn chưa đủ để hậu thuẫn cho người khác về tài lực và thế lực nên hiện tại họ vẫn đang hoạt động chủ yếu của thành Hồ Nam.

Nhưng chỉ cần mọi chuyện lần này diễn ra tốt đẹp, người ủy thác sẽ lấp đầy phần còn thiếu của bọn họ.

“Chúng ta phải bắt được hần và mang hần quay trở về bằng mọi giá. Nếu không thể bắt sống thì giết chết hần rồi loại bỏ hoàn toàn chứng cứ. Nhớ lời ta cho rõ! Mặc dù lần này đúng là cơ hội tuyệt hảo, nhưng cũng là con đường ngắn nhất dẫn đến sự suy tàn của chúng ta.”

“Vâng!”

“Rõ.”

Sáu người còn lại đồng thanh trả lời.

Đến lúc này, Sử Hiệu Cảnh mới nở một nụ cười mãn nguyện.

Lão tin vào các nghĩa đệ, nghĩa muội của mình.

Mặc dù được sinh ra ở nơi khác nhau, nhưng bọn họ đã đặt niềm tin vào nhau và tin tưởng lẫn nhau, cũng đã thề ước nếu chết sẽ chết cùng một ngày.

‘Sẽ không một ai có thể ngăn cản chúng ta được.’

Đã có bảy người sánh bước cùng nhau nên chẳng có việc gì phải sợ cả.

Phiêu Nguyệt xem Mai Thất như chính căn phòng của bản thân mình.

Mặc dù hắt chỉ suốt ngày đóng chặt cửa nhốt mình ở trong phòng nhưng cũng chẳng có ai dám nói gì.

Trong suốt thời gian qua, kỹ nữ được yêu thích nhất Thủy Liên Lâu đã ở lại Mai Thất và chăm sóc cho Phiêu Nguyệt.

Có vô số những kỹ nữ rình mò Phiêu Nguyệt như hổ rình mồi nhưng hầu hết đều đã bị Thảo Hương chặn lại nên ý định của bọn họ không thành.

Phiêu Nguyệt đang tựa lưng vào chiếc gối mềm mại và đọc sách, bên cạnh hắt là Thảo Hương đang trần như nhộng, nàng thận trọng ngồi xuống.

Khi Phiêu Nguyệt vừa hé môi, Thảo Hương nhanh chóng nhét một miếng trái cây đã được cắt gọt sẵn vào miệng của hắt.

“Vị của nó thế nào ạ?”

“Cũng được!”

“Thiếp đã đặc biệt nhờ thương nhân mang đến vào sáng hôm nay đây. Không những tươi ngon mà mùi vị cũng rất tuyệt.”

Thảo Hương dụi dụi bầu ngực của mình vào cánh tay của Phiêu Nguyệt rồi nũng nịu.

Ai nhìn vào cũng thấy Thảo Hương đã hoàn toàn say đắm Phiêu Nguyệt rồi.

Và sự thật là thế.

Chỉ cần nhìn thấy hắt nàng đã cảm thấy mãn nguyện.

Dung mạo cùng làn da xinh đẹp còn hơn cả nữ nhân, đôi mắt có chút màu đỏ loáng thoáng, sâu hoắm như nhìn thấu tất cả mọi thứ khiến cho nàng không khỏi mê đắm.

Những gì mà Lâu chủ cùng Đội chủ Giám Sát Đội căn dặn giờ đây đã không còn nằm ở trong đầu nàng nữa. Trong đầu nàng giờ chỉ có mỗi suy nghĩ về Phiêu Nguyệt mà thôi.

Phải làm sao để thể hiện thật tốt trước mặt nam nhân này, phải làm gì để chàng có thể vui đây?

Những suy nghĩ như thế chiếm lấy tâm trí của nàng từ ngày này qua ngày khác.

Chỉ cần Phiêu Nguyệt cười với nàng một cái thôi, nàng cảm giác như mình có thể bán luôn cả linh hồn cho hắn. Nhưng Phiêu Nguyệt cũng thật vô tâm, chàng chả cười với nàng lấy một lần nào cả.

Nhưng mà thế này cũng tốt.

Nhưng vì quá tốt nên nàng cũng cảm thấy sợ.

Sau khi vào Mai Thất, Phiêu Nguyệt chỉ chăm chú đọc sách.

Ngay khi vừa mới vào, Phiêu Nguyệt đã vô tình đọc được bản nhạc được đặt ở một góc của Mai Thất. Tất cả những kỹ nữ đều đặt những cuốn sách có liên quan đến cảm kỳ thư họa ở bên để nâng cao khả năng của mình.

Bản nhạc mà Phiêu Nguyệt đang đọc chính là một trong số đó.

Âm điệu được ghi trên bản nhạc chính là giai điệu mà những kỹ nữ thường dùng để biểu diễn.

Và Phiêu Nguyệt chìm đắm vào bản nhạc đó như thể gặp được định mệnh của mình.

Phiêu Nguyệt chăm chú như để lấp đầy kiến thức hần còn thiếu suốt thời gian qua vậy.

Phiêu Nguyệt như một con ma đói khao khát về tất cả mọi thứ mà hần chưa thể làm cho tới hiện tại.

Hần ta ham muốn cơ thể của nữ nhân và kiến thức về tất cả mọi thứ.

Ánh nhìn của người khác cùng với đạo đức của thế gian không thể gây ảnh hưởng đến hần.

Điều cần thiết với hần là thỏa lấp cơn đói của mình.

Bộp!

Phiêu Nguyệt đóng cuốn sách lại.

Hần đã đọc hết cuốn sách này.

Trên gương mặt của Thảo Hương hiện lên một nét mong đợi.

Vì nàng biết sau khi đọc hết cuốn sách đó thì thứ Phiêu Nguyệt muốn nghiền ngẫm tiếp theo chính là cơ thể của nàng. Nhưng mà mọi chuyện không được như nàng mong đợi.

Xoẹt!

Một âm thanh sắc bén phát ra, đôi mắt của Thảo Hương trợn ngược lên rồi ngã xuống.

Phiêu Nguyệt khẽ nhú mày rồi cẩn thận đỡ lấy cơ thể mềm mại của Thảo Hương đang ngã xuống vào lòng mình.

Ngay lúc đó, một lão đạo sĩ xuất hiện trong căn phòng như một ảo ảnh.

Trên gương mặt đỏ rực xuất hiện nụ cười trong sáng như một đứa trẻ.

Lão đạo sĩ bày ra vẻ mặt hứng thú rồi nhìn quanh căn phòng.

“Quả là một căn phòng ngập tràn mùi nhục dục. Sao người có thể sinh hoạt bình thường ở một căn phòng như vậy được chứ?”

“Vẫn tốt hơn khi sống ở trên núi, phải ăn toàn cỏ dại để sống qua ngày.”

“Haha! Cũng đúng. Đôi khi một cuộc sống như cực lại với một ai đó lại vô cùng nhàm chán trong mắt người khác mà. Nhưng mà người có biết ta là ai không?”

“Không biết!”

“Vậy sao người lại thản nhiên như vậy?”

“Nếu cảm giác được đối phương có ý đồ xấu thì ta đã ra tay trước rồi.”

“Quả là một đứa trẻ cuồng ngạo. Giờ thì ta có thể hiểu tại sao Vũ Tĩnh lại thành ra như thế rồi.”

“Quả nhiên là người đến từ Thanh Thành.”

“Lão đạo là Cao Diệp. Là sư thúc của Vũ Tĩnh.”

“Có vẻ như người đến đây không phải là để báo thù, có chuyện gì vậy?”

Phiêu Nguyệt không một chút ngạc nhiên hỏi ngược lại Cao Diệp Chân Nhân. Thái độ của Phiêu Nguyệt khiến cho Cao Diệp Chân Nhân không ngừng cảm thán.

Cao Diệp Chân Nhân là cao thủ có vai vế lớn nhất trong Thanh Thành Phái.

Mặc dù ở ngoài đồn đại Vũ Tịnh Chân Nhân là đệ nhất cao thủ của Thanh Thành Phái nhưng thực chất, Cao Diệp Chân Nhân mới chính là Thanh Thành Đệ Nhất Kiếm. Chỉ vì lão đã lui về ở ẩn quá lâu nên ít ai biết tới.

Giả sử như không có ai biết tên của lão đi chăng nữa thì chỉ cần nghe lão là sư thúc của cường môn nhân hiện tại của Thanh Thành Phái thôi cũng đã đủ khiến cho ai ai cũng phải đông cứng khi đứng trước mặt lão rồi.

Cao Diệp Chân Nhân là chỗ dựa tinh thần của Thanh Thành Phái.

Thế mà đối mặt với một người như Cao Diệp Chân Nhân, Phiêu Nguyệt lại chẳng có chút lo sợ.

“Người có biết là người đã làm cho Thanh Thành trở thành một bãi chiến trường không?”

“Ta phải biết à?”

Phiêu Nguyệt hỏi ngược lại.

Cao Diệp Chân Nhân cứng họng.

Từ trước đến nay chưa từng có ai dám nói chuyện trống không với lão chứ đừng nói là trả treo với lão như thế này.

Lần đầu được trải nghiệm một việc như thế này khiến cho lão cảm thấy thật mới mẻ.

“Dù vậy thì chắc người vẫn phải biết vì người mà Thanh Thành Phái mới trở thành tang gia chứ?”

“Tại sao lại vì ta?”

“Người đang phủ nhận những gì mà người đã gây ra?”

“Không! Ta không phủ nhận những gì mà ta làm. Nhưng việc Thanh Thành Phái bị mất thể diện và trở thành tang gia là do

Thanh Thành Phái tự chuốc lấy mà thôi. Việc Vũ Tịnh luyện Ma Công đâu phải là lỗi của ta.”

“Hừm!”

Cao Diệp Chân Nhân thở dài.

Lão đột nhiên bày ra nét mặt râu rĩ.

Giả sử như Vũ Tịnh Chân Nhân bại trong tay Phiêu Nguyệt một cách đường đường chính chính thì họ còn có danh phận để có thể thách đấu với Phiêu Nguyệt lại một lần nữa.

Dù cả thế giới này có mắng chửi bọn họ là hèn nhát đi chăng nữa thì với tiềm lực của Thanh Thành Phái, bọn họ vẫn có tự tin để có thể giải quyết mọi chuyện.

Nhưng vấn đề ở đây là Vũ Tịnh Chân Nhân đã luyện Ma Công.

Trưởng lão của một danh môn tiểu biểu trong giang hồ mà lại đi luyện Ma Công và làm ra những chuyện rồ dại.

Thanh danh của Thanh Thành Phái vì thế mà bị ô uế, một chút danh phận để trừng trị Phiêu Nguyệt thôi bọn họ cũng không có.

Vậy nên, điều cần lo lắng lúc này là sự tồn tại của Thanh Thành Phái chứ không phải trả thù.

Tất cả mọi chuyện đều do Phiêu Nguyệt mà ra.

Nhìn kiểu gì cũng thấy Thanh Thành Phái là người bị hại.

Cũng vì sự ủy thác của Nga Mi Phái và Phiêu Nguyệt mà Thanh Thành Phái đã mất đi kỳ tài Vũ Quân Thương - người trong tương lai sẽ dẫn dắt Thanh Thành Phái, lại còn bị mất uy tín trong giang hồ.

“Đúng là đức đăng hô danh, tri xuất hô tranh.”

Nhân đức bị quét sạch bởi lòng tham về danh dự, trí tuệ vì chiến đấu nên mới được sinh ra.

Nhân đức của Thanh Thành Phái đã bị lòng tham của Vũ Tịnh Chân Nhân quét sạch, còn Phiêu Nguyệt có được trí khôn thông qua những cuộc đấu đá được lặp đi lặp lại liên tục.

Trước khi đến đây, Cao Diệp Chân Nhân chỉ nghĩ Phiêu Nguyệt là một kẻ chỉ giỏi đánh đấm. Nhưng suy nghĩ ấy đã thay đổi khi lão nhìn thấy ánh mắt của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt không đơn thuần chỉ mạnh về võ công.

Đôi mắt của Phiêu Nguyệt sâu thẳm khiến cho bất cứ ai cũng khó để có thể nắm bắt được lòng dạ của hắn.

Không biết có phải từ đầu Phiêu Nguyệt đã như thế không, nhưng chắc chắn việc thường hay va chạm khiến cho hắn sở hữu trí lực vô cùng mạnh.

Cao Diệp Chân Nhân khẽ thở dài.

“Hãy! Ta vốn định giết ngươi để khôi phục lại danh dự cho Thanh Thành.”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 98

Phái Thanh Thành hiện giờ đang rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Sau khi bị trả thù, họ bắt đầu sợ hãi lời chỉ trích từ giang hồ, nhưng nếu cứ để yên lại ngại thiên hạ giễu cợt. Thế nhưng hiện tại họ đang bị tổn thất nặng nề, khó mà huy động binh lực quy mô lớn, hơn nữa cũng không có gì đảm bảo rằng có thể xử lý được Phiêu Nguyệt chỉ trong một lần tấn công.

Như đã cho thấy trong cuộc chiến lần trước, Phiêu Nguyệt không nghĩ trốn chạy là một việc đáng hổ thẹn.

Cách thức chiến đấu của Phiêu Nguyệt chính là lợi dụng thời cơ đảo ngược tình thế, khi bất lợi thì tìm cách ẩn náu, trái ngược hẳn với cách thức của Thanh Thành.

Chính vì như thế nên phái Thanh Thành có mơ cũng không thể ra tay hành động mà không gặp chút trở ngại nào được, cuối cùng Cao Diệp Chân Nhân buộc lòng phải ra mặt.

Trước khi tới đây, Cao Diệp Chân Nhân vẫn nghĩ rằng không thể tha thứ cho một tên ma đầu như Phiêu Nguyệt, vậy nên lão

phải nhanh chóng giải quyết hẳn ngay lập tức.

Thế nhưng, khi gặp trực tiếp Phiêu Nguyệt, lão nhận thấy hẳn không chỉ là một đối thủ đáng gờm mà xung quanh còn tỏa ra bầu không khí khác hẳn với hai chữ ma đầu.⁵

Lão cảm nhận khí thế toát ra từ Phiêu Nguyệt vừa u ám lại vừa sắc bén. Thế nhưng, lại không thấy chút gì gọi là hung ác, tàn nhẫn cả.

Chẳng có lý gì lão cần phải giao chiến, mà thật ra lão cũng không có ý muốn đánh nhau.

Cao Diệp Chân Nhân trong lòng thoáng hoang mang.

“Quả là vô thích chi dĩ nhĩ (無聽之以耳), nhi thính chi dĩ tâm (而聽之以心) mà.”

Đó mà một câu tục ngữ xưa cũ rằng đừng chỉ nghe bằng tai mà hãy cảm nhận bằng cả tâm hồn nữa.

Cao Diệp Chân Nhân đã đổ lỗi cho bản thân vì chỉ nghe những lời ca thán từ võ giả Thanh Thành. Đáng lý lão phải biết dùng đến cả trái tim để đánh giá tình hình khách quan hơn.

Cuối cùng, mọi sự xảy ra đều do phái Thanh Thành không giữ được tâm lòng trong sạch vốn có của một môn phái đạo gia.

Lão đã không lắng nghe bằng trái tim mà chỉ thu vào tai những lời vớ vẩn khác hẳn với sự thật.³

“Hừ! Thật hồ thẹn. Đúng là mắt mắt quá mà.”

“...”

“Xin hãy lượng thứ cho lão đạo vì đã hẹp hòi muốn đổ hết trách nhiệm cho người, Thanh Thành ra nông nổi này cũng do ý trời cả thôi. Nhưng ta cũng là con người nên không thể oán trách người được. Vậy nên xin hãy hứa với lão đạo một chuyện. Sau này lão đạo mong người kiềm chế không sát sinh tùy tiện nữa. Nếu người làm được, phái Thanh Thành sẽ không bao giờ cản đường người trên con đường phía trước.”

“Ta không thể hứa được.”⁶

“Lão đạo và Thanh Thành đã nhượng bộ người đến thế rồi, người không thể thực hiện một lời hứa còn con con như thế sao?”

“Con người giết người là vì có lý do, nhưng ta đã gặp nhiều kẻ giết người mà không cần bất cứ lý do gì cả. Giang hồ ta sống hiện giờ không phải là nơi thâm sơn cùng cốc như Thanh Thành, cũng không phải là chỗ những người có tấm lòng rộng lượng có thể quên đi ân oán chỉ bằng một nụ cười xòa. Đôi khi có lúc sẽ giết người mà không cần lý do. Đó mới chính là thể giới của ta. Vậy nên nếu không thể chấp nhận ta như thế thì cứ giết quách ta là được.”

“Phù!”

Phiêu Nguyệt vừa nói xong, Cao Diệp Chân Nhân liền nhắm chặt mắt. Thoáng chốc, suy nghĩ như cơn sóng dữ ủa vào tâm trí lão.

Cứ thế này mà rút lui liệu có tốt không?

Liệu có nên xử lý Phiêu Nguyệt ngay tại đây cho dù có chịu bất cứ hy sinh nào?

Vô số suy nghĩ kéo đến lấp đầy tâm trí khiến lão vô cùng bối rối.

‘Ông trời muốn thế nào mà lại hành hạ người khác thế chứ?’

Đột nhiên Cao Diệp Chân Nhân lén có ý nghĩ như thế.

Cao Diệp Chân Nhân thoáng hé mắt nhìn Phiêu Nguyệt.

Lão cố gắng dùng tấm lòng để thấu hiểu Phiêu Nguyệt. Sau đó lão cảm nhận được ba luồng khí thể rõ mồn một.

Một luồng khí thể vững chắc như đá tảng, một u ám tựa bóng tối, còn lại mạnh mẽ hết sấm sét.

Cao Diệp Chân Nhân chợt nhận ra ba luồng khí tuy khác nhau nhưng lại kết hợp tạo thành một hình trạng (形狀).

Lão nghĩ đây chính là bản chất thật sự của kẻ mang tên Phiêu Nguyệt này.

Cho dù có nhìn thế nào cũng không thấy được sự tàn độc ẩn trong người hắn.

Lão biết rất rõ rằng không phải bóng tối nào cũng xấu xa, và chẳng phải ánh sáng nào cũng mang theo sự chính trực.

‘Vạn vật không có thứ gì là vô dụng cả, kẻ này xuất hiện hẳn có nơi cần đến hẳn. Được rồi! Hãy dừng mọi chuyện lại ở đây.’²

Cao Diệp Chân Nhân chậm chậm mở mắt ra.

Thoáng chốc, ánh mắt lão đã avetemtrở nên sâu sắc hơn.³

“Lão già này có vẻ quá tọc mạch rồi. Ta xin tạ lỗi với ngươi!”

“.....”

“Thế nhưng lão đạo phải nói với ngươi một điều. Thiên khí luôn duy trì sự cân bằng và hài hòa. Và Tứ Xuyên này cũng thế. Tuy nhiên, hai môn phái lớn của thành Tứ Xuyên là Thanh Thành và Nga Mi đã ngừng hoạt động cùng lúc, nên những người khác sẽ chiếm lấy vị trí đó. Nếu kẻ theo đuổi chính nghĩa leo lên thế chỗ, thiên hạ ắt sẽ thái bình, ngược lại nếu không như thế, tai ương khó lường nhất định ập xuống thiên hạ này. Nếu ngươi có một chút lòng trắc ẩn, lão đạo mong ngươi hãy ngăn chặn tình thế này lại.”

“.....”

“Xin thứ lỗi vì đã làm gián đoạn thời gian vui vẻ của ngươi. Nếu có duyên ắt sẽ gặp lại.”

Cao Đạo Chân Nhân nói xong thì đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

Lão đột ngột biến mất như cách lão đã bất ngờ xuất hiện vậy. Phiêu Nguyệt cứ nhìn chăm chăm vào vị trí đã từng hiện diện một Cao Đạo Chân Nhân trước mặt.

“Um!”

Lúc này, Thảo Hương mới tỉnh lại.⁰

Nàng ngơ ngác nhìn quanh rồi lẩm bẩm.

“Ôi mẹ ơi! Chuyện gì đã xảy ra vậy chứ? Không ngờ ta lại thấy buồn ngủ vào ban ngày ban mặt thế này.”

Nàng chỉ đơn giản nghĩ bản thân đã ngủ thiếp đi, không hề hay biết có kẻ lạ mặt vừa ghé thăm.

Phiêu Nguyệt vương tay ôm lấy vòng eo Thảo Hương.

“Á!”

Bàn tay Phiêu Nguyệt vừa chạm vào, Thảo Hương bất giác bật ra tiếng rên rỉ. Cơ thể nàng hiện giờ đã hoàn toàn nuông chiều theo Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt vừa lướt đôi môi trên chiếc gáy trắng ngần của Thảo Hương vừa nghĩ.

‘Ta mà cũng có thứ gọi là lòng trắc ẩn ư.’

Cảm nhận được hơi thở Phiêu Nguyệt phả vào da thịt, cả người Thảo Hương liền run bật lên.

“Hur!”

Đường Sở Truy thở hắt một hơi, y đưa tay quạt mấy giọt mồ hôi trên trán. Bởi vì y làm việc gần hỏa lò nên lúc nào cũng tiếp xúc với ngọn lửa hùng hực sức nóng, vì thế cả người đầy mồ hôi cũng không có gì lạ.

Ban đầu y có chút không quen vì sức nóng đến mức ngột thở, thế nhưng bây giờ y đã khá quen thuộc rồi.

Mặc dù toàn thân lúc nào cũng nhễ nhại mồ hôi, nhưng y lại có thể thỏa thích làm những việc bản thân muốn mà không bị ai ép buộc hay đánh mắng. Chỉ bấy nhiêu cũng đủ khiến y quên đi tất cả mệt mỏi.

Đột nhiên Đường Sở Truy quay đầu lại nhìn. Y thấy tên thiếu niên đang ngồi trong một góc nhìn chăm chăm mình.

Mấy ngày trước hắn bất ngờ xuất hiện trong căn kho cũ của công phòng.

Đến tận bây giờ giữa hai người vẫn giữ khoảng cách, nhưng đã không còn xa lạ như hồi đầu.

Trạng thái của hắn cũng đã tốt hơn. Lúc mới gặp hắn chỉ có da bọc xương, ấy mà hiện tại đã trông giống một con người hơn.

Tất cả chính là nhờ Đường Sở Truy đã cho hắn ăn uống đầy đủ một ngày ba bữa.

Dù hắn chưa nói với y câu nào, thế nhưng cảm giác đã gần gũi hơn so với trước đây rất nhiều.

Đường Sở Truy nói với hắn.

“Chúng ta đi ăn tối nào. Ta đã mua một con gà già, tối nay đệ có thể no bụng rồi.”

Đường Sở Truy đã quyết định mua một con gà già về làm bữa tối cho hai người.

Dù thịt gà có chút dai nhưng cũng đủ để hai người no bụng.

Mới nghe đến hai từ ‘gà già’, tên thiếu niên lần đầu cất tiếng phản ứng.

“Gà?”

“Đúng thế! Là gà. Đệ biết ăn không?”

Hắn lập tức gật đầu.

Đường Sở Truy đi về phía nhà bếp.

Bên trong có một con gà đã được làm sạch sẽ.

Đường Sở Truy nhanh nhẹn phân gà ra thành miếng nhỏ rồi bắt đầu nấu ăn. Vì sống một mình đã lâu nên y rất thạo việc bếp núc.

Mùi cay nồng lẫn với hương thơm nước mũi lan tỏa khắp căn phòng. Chỉ trong nháy mắt, món gà xào cay đã hoàn thành xong.

Y cho vào trong món ăn rất nhiều gia vị kích thích vị giác, chỉ ngửi mùi thôi đã khiến tuyến nước bọt không ngừng hoạt động.

Đường Sở Truy dọn cơm cùng món gà lên bàn rồi gọi tên thiếu niên.

“Đệ ăn đi!”

Hắn ta như bị mê hoặc bởi lời nói của Đường Sở Truy mà từ từ tiến đến bàn ngồi xuống.

Ngửi thấy mùi thơm không thể kháng cự được, hắn bắt đầu cầm đũa ăn ngấu nghiến. Đường Sở Truy mỉm cười nhìn hắn rồi cũng nâng đũa dùng bữa.

Tên thiếu niên liên tục gấp thức ăn như quỷ đói. Thoáng chốc, bát cơm vừa nãy còn đầy ụ giờ đã thấy được đáy.

Đường Sở Truy lại nhếch khóe miệng.

Mặc dù có hấn khiến phần ăn của y giảm đi, nhưng y vẫn thấy mãn nguyện.

Y đã sống cùng tên thiếu niên kỳ lạ này cũng đã mấy ngày rồi. Trong thời gian đó, Đường Sở Truy chưa một lần hỏi về xuất thân của hấn, hiển nhiên hấn ta cũng chẳng hé môi nửa lời.

“Ừa!”

Đột nhiên tiểu thiếu niên nôn ra hết những thứ vừa ăn từ nãy đến giờ.

Món thịt gà ngon lành vừa yên vị trong dạ dày giờ đã thành một đồng lộn xộn vương vãi khắp sàn nhà.

“Đệ có sao không?”

Đường Sở Truy vừa vỗ vào lưng hấn vừa hỏi.

Tên thiếu niên vội lấy ống tay áo lau miệng rồi cúi đầu. Sắc mặt hấn lúc này đã trắng bệch.

“Đệ đau ở đâu sao? Hay là đến y quán nhé?”

Hấn ta lắc đầu mà không nói câu nào.

Đường Sở Truy nhìn hấn, trên mặt không giấu nổi vẻ lo lắng.

Đúng là một đứa trẻ kỳ lạ.

Hấn đột nhiên xuất hiện ngồi thu mình trong công phòng của y. Nhìn vẻ mặt ấy rõ ràng là đang bị ai đó truy đuổi.

Sau khi trốn vào trong xưởng, tên thiếu niên không ra ngoài lấy một lần. Giống như đang sợ hãi ai đó phát hiện.

“Phù! Ta không biết chứa chấp đệ ở đây là tốt hay xấu nữa.”

Đường Sở Truy thở dài một hơi.

Lý do y mãi không đuổi tên thiếu niên đi vì trông thấy thiếu niên này, y lại bất giác nhớ về hình ảnh bản thân khi xưa.

Y không bị người khác truy đuổi, nhưng lại chịu sự ngược đãi và lăng mạ, phải nhìn sắc mặt người khác để sống trong suốt quãng thời gian ấy.

Cũng chính vì lý do đó, y phải che giấu tài năng dù y đã thuộc lòng bí truyền của Đường Môn.

Nếu không gặp được Phiêu Nguyệt, cuộc đời y có lẽ vẫn còn khổ sở chật vật đủ đường.

Và một ngày nọ, y bắt gặp tên thiếu niên trốn trong công phòng của mình nhưng lại chẳng hề cảm thấy xa lạ chút nào.

Đường Sở Truy vừa lau dọn sàn nhà vừa nói.

“Đệ còn đói bụng không? Hay ta làm cái khác cho đệ nhé?”

“Ta... không đói.”

“Thật á? Đã nôn hết còn gì.”

“Ta không sao!”

Hắn ta lắc đầu.

Đường Sở Truy nhìn hắn với ánh mắt có chút nghi ngờ.

Ngày đầu tiên đến đây, tên thiếu niên trông gầy đến thê thảm. Cơ thể hắn chỉ còn da bọc xương không giống như một người sống chút nào. Vậy nên, y luôn để ý đến khẩu phần thức ăn dành cho hắn.

Nhờ sự quan tâm của Đường Sở Truy mà hắn được ăn uống đầy đủ và dần hồi phục như hiện giờ. Thế nhưng, từ lúc nào đó, tên thiếu niên có vẻ như khước từ thức ăn.

Không phải hắn cố tình không ăn mà do cơ thể hắn không muốn hấp thụ thức ăn.

Kể từ khi gặp nhau, Đường Sở Truy luôn chờ đợi hắn ta tự mở lòng, nhưng y không thể chờ đợi thêm được nữa.

Đã đến lúc y phải nói chuyện rõ ràng với tên thiếu niên.

Đường Sở Truy cẩn thận hỏi hắn.

“Tên đệ là gì?”

Sau một hồi suy ngẫm, hắn ta chậm rãi thốt ra tên mình.

“Nam Thần Vũ ư? Tên đệ hay thật đấy? Đệ từ đâu đến?”

“.....”

“Đệ đến từ Hợp Phì hay thành An Huy? Mà sao có thể từ đó đến đây được nhỉ? Khoảng cách cũng hơn cả ngàn dặm.”

“Ta không biết!”

Nam Thần Vũ khẽ lắc đầu.

“Hay là đệ bị ai đó truy đuổi đúng không? Đệ thoát ra từ chỗ nào?”

“Đám người vận y phục đen.”

“Hả? Đám người vận y phục đen? Đệ nói chi tiết cho ta nghe đi.”

“Không biết!”

Nam Thần Vũ lại lắc đầu lần nữa.

Hắn đang cau mày nhớ lại, nhưng trong đầu lại như có làn sương che mờ đi không nhìn rõ được bất cứ thứ gì.

Nam Thần Vũ bất giác rên rỉ tựa hồ rất đau đớn.

Mắt hắn đảo liên hồi, cả người co giật hết như kẻ động kinh.

“Không sao! Đệ không cần phải cố nhớ đâu.”

Đường Sở Truy vội vàng ôm hắn ta trấn an.

‘Lạnh quá.’

Nhiệt độ hắn thấp đến mức khiến y tưởng như bản thân đang ôm phải tảng băng vào lòng.

Được Đường Sở Truy ôm một lúc, tên thiếu niên dường như đã trấn tĩnh lại đôi chút. Thế nhưng, cơ thể hắn vẫn chưa ấm lên được chút nào.

“Đệ chờ ta một chút. Ta mang chăn đến cho đệ.”

Đường Sở Truy vỗ vỗ vào vai hắn rồi đứng dậy.

Lúc y định đến phía bên kia lấy tấm chăn thì...

Rầm!

Mái công phòng đột nhiên bị phá hỏng, lập tức có ai đó xông vào trong.

“Tìm thấy người rồi.”

Gã nam nhân vừa đột nhập vào trong phòng cười khẩy một tiếng hở cả hàm răng ó vàng.

“Người là ai thế?”

Đường Sở Truy giật mình hét lên, nhưng gã nam nhân chỉ ngó lơ y.

“Ra là người trốn ở đây. Cái gì cũng không biết, chỉ biết trốn là hay thôi.”

Kẻ vừa lau bầu vừa tỏa ra sát khí đáng sợ kia chính là Cuồng Phong Huyết Tán Dao (狂風血散刀) - Triệu Tam Thích, lão ầu của Thất Tinh Đàng.

Triệu Tam Thích tiến lại gần Nam Thần Vũ.

“Dừng lại!”

Đường Sở Truy vội vàng ngăn Triệu Thập Tam.

“Người phiền quá đấy....”

Triệu Tam Thích vung cánh tay cầm thanh đao dày cộm như khúc gỗ về phía Đường Sở Truy

Bốp!

Đường Sở Truy không kịp hét lên một tiếng đã bị đánh bay ra xa gục xuống.

Nhìn cảnh tượng đó, đôi mắt Nam Thần Vũ không ngừng run rẩy.

“U’aa!”

Nam Thần Vũ hét lên rồi xông thẳng về phía Triệu Tam Thích.

“Cái gì?”

Triệu Tam Thích vô thức vung đao về phía Nam Thần Vũ đang hùng hổ xông tới hệt như một dã thú.

Roẹt!

Đao của hắn chém sượt qua ngực Nam Thần Vũ. Cảm giác thanh đao xé thịt cắt xương truyền đến tay vô cùng chân thật.

Ngực Nam Thần Vũ bị chém một đường dài, phần thịt đỏ cùng xương trắng hỏ lộ ra ngoài, máu như thác đổ chảy xuống ướt cả y phục.

Vết thương chí mạng này đến cả Hoa Đà tái thế cũng không thể cứu nổi cái mạng hắn.

“A! Đã nói nhất định phải bắt sống mà...”

Triệu Tam Thích đưa tay gãi đầu sờn sột.

Ủy thác mà họ đưa ra cho hắn là phải bắt sống mục tiêu bằng mọi giá. Thế nhưng, hắn đã vô tình giết chết mục tiêu, đương nhiên sẽ không thể nhận được đúng giá tiền đã giao kèo.

“Mà, mang thi thể về nhận nửa giá thôi cũng được.”

Triệu Tam Thích nhăn mũi rồi nhìn về phía Nam Thần Vũ.

Lúc đó, trước mắt hắn hiện ra cảnh tượng vô cùng khó tin.

“Hộc!”

Nam Thần Vũ mà hắn tưởng chừng đã chết, ấy thế mà lại đứng bật dậy, còn thở một cách vô cùng kỳ quái.

“Cái gì chứ?”

Chap 99

Nam Thần Vũ lúc này trông thật kỳ quặc.

Máu tuôn ra từ vết thương sâu trong ngực đã ngừng chảy từ lúc nào, con ngươi trong mắt cũng đã biết mất.

Cái cách hắn ta đứng dậy rồi loạng choạng quả thực không bình thường một chút nào.

“Gì thế? Sao tên này vẫn còn sống vậy?”

Triệu Tam Thích kinh ngạc trở mắt lên nhìn.

Dù võ công có cao siêu đến mấy đi chăng nữa thì cũng không thể di chuyển trong khi bị trọng thương như thế kia được. Mặc dù Nam Thần Vũ lúc này có hơi loạng choạng, nhưng hắn vẫn đang đi trên chính đôi chân của mình.

“Chết tiệt! Mọi chuyện ra sao ta không biết, nhưng chẳng phải hắn còn sống là tốt rồi sao?”

Trong mắt của Triệu Tam Thích bùng lên một tia sáng.

Hắn nghĩ mọi chuyện đi theo hướng này cũng không tệ.5

Mặc dù Nam Thần Vũ đang trong tình trạng kỳ quái, nhưng chắc chắn nếu Thất Tinh Đảng bắt được Nam Thần Vũ lúc này, bọn họ nhất định sẽ được trả đúng giá.

Suốt mấy ngày qua, Thất Tinh Đảng đã phải lục lọi từng góc ngách của Thành Đô để có thể tìm được Nam Thần Vũ. Và người tìm được đầu mối nhanh nhất chính là Triệu Tam Thích.

Chỉ cần bắt được Nam Thần Vũ, Thất Tinh Đảng sẽ được công nhận là đã lập được công lớn.

“Hờ hờ!”

Triệu Tam Thích cười rạng rỡ tiến lại gần Nam Thần Vũ.

Nam Thần Vũ vẫn đi loạng choạng. Vậy nên hắn nghĩ rằng, sẽ không khó để có thể bắt được Nam Thần Vũ trong tình huống này.

“Lại đây nào.”

Triệu Tam Thích vươn bàn tay to lớn của mình ra, hung tợn tóm lấy tóc của Nam Thần Vũ.

Triệu Tam Thích quá mạnh để một người còn nhỏ và mềm yếu như Nam Thần Vũ có thể kháng cự. Vì biết rõ điều đó nên Triệu Tam Thích cứ thế mà sấn tới chẳng e ngại gì mà giật mạnh mái tóc của Nam Thần Vũ.

Bốp!

Bỗng dưng Nam Thần Vũ bất ngờ tung một đòn vào hông của Triệu Tam Thích.

“Khực!”

Triệu Tam Thích mở to mắt trước cơn đau dữ dội xuyên qua lồng ngực.

Theo hắn biết, Nam Thần Vũ không biết một chút về võ công. Nhưng đòn tấn công đầy mạnh mẽ này là gì vậy chứ?

Triệu Tam Thích nghiêng chặt răng rồi đá vào người Nam Thần Vũ.³

Nam Thần Vũ bị đá bay ra xa như một quả bóng.

“Chết tiệt, người rút cuộc là thứ gì thế?”

Triệu Tam Thích thở hắt hà hắt hễn bước về phía Nam Thần Vũ.

Ngay lúc đó, Nam Thần Vũ lại bật người dậy.

Đôi mắt của hắn hoàn toàn mất đi tiêu cự. Nhưng điều đáng bất ngờ hơn lúc này chính là vết thương trên ngực của hắn.⁶

Vết thương mà Triệu Tam Thích đã chém vào ngực hắn đã lành lặn trở lại.

Một chuyện như vậy tuyệt đối không thể nào xảy ra với một người bình thường. Và dù hắn có luyện được ma công đi chăng nữa thì cũng không có khả năng hồi phục vết thương chỉ trong chớp mắt như vậy.

Đến lúc này, Triệu Tam Thích mới nhận ra ủy thác mà bọn họ nhận được không hề bình thường một chút nào.

“Ta đã luôn thắc mắc sao bọn họ lại trả cho bọn ta một cái giá cao như thế, thì ra đều là có lý do cả.”

Triệu Tam Thích nhíu mày.

Mặc dù hắn đúng là có chút lo lắng về bộ dạng kỳ quái cũng như là khả năng hồi phục của Nam Thần Vũ nhưng hắn tuyệt đối không hề sợ một chút nào.

Triệu Tam Thích là một cao thủ luyện võ chính thống.

Cuồng Phong Đạo mà hắn luyện được có khả năng làm cho những cao thủ có trình độ khá khá biến thành những lát thịt mỏng.

Vậy nên, hắn chẳng có lý do gì để sợ một kẻ luyện được tà thuật kỳ quái làm gì cả.

“Nếu ngươi cứ tiếp tục phản kháng thì ta sẽ chặt đứt tứ chi của ngươi đấy. Chặt đến cả tay chân rồi mà ngươi vẫn có thể sống được thì quả một chuyện thú vị đáng để xem mà. Hừ hừ!”

Trên người Triệu Tam Thích tỏa ra đầy sát khí.

Nam Thần Vũ lúc này e ngại lùi bước về sau như thể đã cảm nhận được sát khí của Triệu Tam Thích. Mặc dù đang trong tình trạng mất đi ý thức nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được sức mạnh đáng gờm của đối phương.

Ngay lúc đó, bỗng có ai nhảy vào phía sau Triệu Tam Thích rồi ghì chặt lấy hắn.²

Đó chính là Đường Sở Truy.

“Chạy ngay đi!”

Đường Sở Truy siết chặt tay rồi hét lớn.

Dù đã mất đi lý trí nhưng Nam Thần Vũ vẫn phản ứng với giọng của Đường Sở Truy.³

Dường như hắn do dự một lúc rồi sau đó, hắn quay người chạy ra khỏi công phòng.

“Gì đây? Người là tên nào.”⁰

Triệu Tam Thích vùng vẫy để cố gắng thoát khỏi Đường Sở Truy đang ghi chặt lấy mình. Nhưng mà Đường Sở Truy bám dai như đĩa vậ.

“Bỏ ta ra, tên khốn kiếp!”

Cuối cùng, Triệu Tam Thích nổi cáu. Hắn vận nội công rồi hất Đường Sở Truy xuống. Nhưng giữa lúc đó, Nam Thần Vũ đã biến đi đâu mất rồi.

“Tên khốn kiếp này...”

Triệu Tam Thích lúc này máu như dồn lên nào, hắn dồn hết sức lực để đập vào người của Đường Sở Truy.

Uỳnh!

Đường Sở Truy bị đá bay vào tường của công phòng tạo ra âm thanh như thể chiếc trống bị nổ tung.

Triệu Tam Thích chẳng thèm liếc đến Đường Sở Truy nằm rũ rượi ở đó không có chút chuyển động, cứ thế mà bay thẳng về phía Nam Thần Vũ đã biến mất.

Sau khi Nam Thần Vũ cùng Triệu Tam Thích rời khỏi công phòng, một lúc lâu sau, Đường Sở Truy vẫn không hề nhúc nhích.

Phải đến nửa canh giờ sau, y mới chịu cử động.

“Khục!”

Đường Sở Truy nặng nề nhắc mình ngồi dậy.

Y ta đã cận kề với cái chết nhưng thật kỳ tích, y ta vẫn còn sống một cách thần kỳ.

Cũng chính vì thế mà đầu óc y lúc này trống rỗng, y chẳng nhớ được bản thân mình đã gặp phải chuyện gì nữa.

Phải một lúc lâu sau, ký ức của y mới dần dần quay trở lại.

“Thần... Vũ?”

Y nhìn quanh, chẳng thấy bóng dáng của Nam Thần Vũ và Triệu Tam Thích đâu.

“Khực!”

Đường Sở Truy đứng dậy.

Toàn thân y đau nhức như thể y vừa bị một cây búa khổng lồ đập vào người vậy.

Cũng chính vì thế mà đến cả việc đứng dậy đơn giản thôi mà y cũng cảm thấy đau nhức không thôi.

Đường Sở Truy cố gắng đứng dậy rồi nhìn quanh công phòng.

Công phòng chứa đựng nỗi khát vọng của y giờ đây đã bị phá nát. Nhưng đó không phải vấn đề. Vì công phòng vẫn có thể sửa được.

Vấn đề ở đây là Nam Thần Vũ.

Đứa trẻ ấy khiến y phải lo lắng đến lạ.

Y không biết tại sao Triệu Tam Thích lại đuổi theo đứa trẻ đó, nhưng y có thể chắc chắn một điều, nếu y cứ bỏ mặc để cho đứa trẻ đó bị bắt thì đứa trẻ đó sẽ xảy ra chuyện chẳng lành.

Vậy nên y nhất định phải giúp đứa trẻ đó, nhưng mà chỉ với năng lực của y thôi thì vẫn chưa thể giúp đứa trẻ ấy được.

Nếu chỉ biết cắn chặt răng rồi tấn công thì rồi y cũng sẽ thành ra như thế này nữa thôi.

Mặc dù lần này may mắn nên y mới có thể sống sót. Nhưng lần sau y chắc chắn sẽ chết.

Đường Sở Truy đứng đó suy nghĩ một lúc rồi loạng choạng bước ra con đường dưới ánh nắng chiều.

“Chàng mặc thử cái này đi.”

Thảo Hương bẽn lễn dâng lên một bộ y phục cho Phiêu Nguyệt.

Trong tay nàng lúc này là một chiếc trường bào màu đỏ được làm bằng lụa loại cao cấp nhất.

Chiếc trường bào vừa như in trên cơ thể của Phiêu Nguyệt khiến cho nó lúc này chẳng khác gì một tác phẩm nghệ thuật.

Phiêu Nguyệt vuốt nhẹ chiếc trường bào rồi nói.

“Rất thoải mái.”

“Vây thì may quá. Y phục có chất liệu tốt nhất này được thợ giỏi nhất Thành Đô dùng cả tâm huyết để làm ra nó. Quả nhiên là rất hợp với chàng.”

Thảo Hương không kiềm được mà cười một cách rạng rỡ.

Mặc dù nàng đã tốn không ít chi phí để có thể đặt được chiếc trường bào màu đỏ này, nhưng khi thấy chiếc trường bào này lại càng làm cho ngoại hình của Phiêu Nguyệt thêm nổi bật, nàng lại chẳng thấy tiếc một đồng một cắc nào cả.

“Ta sẽ giữ gìn nó cẩn thận.”

Thảo Hương vòng tay qua ôm lấy eo của Phiêu Nguyệt rồi nói.

“Mỗi lần mặc nó nhất định phải nhớ đến thiếp đây.”

“Được.”

“Đa tạ chàng.”

Từng giọt lệ vương trên bờ mi của Thảo Hương.

Những ngày được ở cùng Phiêu Nguyệt chính là những ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời của nàng.

Sau khi bắt đắ dĩ trở thành kỹ nữ, nàng chưa từng trao cho ai tình cảm thuần khiết như thế này cả. Có lẽ, Phiêu Nguyệt chính là tình đầu của nàng.

Nhưng nàng cũng biết.

Niềm hạnh phúc này chẳng tồn tại được bao lâu nữa.

Chẳng có giấc mộng đẹp nào lại kéo dài mãi mãi cả.

Đã đến lúc nàng phải tỉnh giấc rồi.

Vậy nên, nàng đã chuẩn bị một chiếc trường bào đỏ rực chứa đựng đầy tình cảm của nàng để tặng cho Phiêu Nguyệt.

Nàng mong rằng Phiêu Nguyệt sẽ mãi nhớ về nàng.

Thảo Hương gạt đi nước mắt rồi buông Phiêu Nguyệt ra. Sau đó nàng cười chầm chím.

“Thực sự trông rất anh tuấn.”

Lúc này, giọng nói của Hồng Hữu Tân từ bên ngoài vọng vào.

“Ta có thể vào trong được chứ? Có chuyện nghiêm trọng.”

“Vào đi!”

Hồng Hữu Tân mở cửa bước vào trong. Hắn nhìn qua Thảo Hương.

“Người ra ngoài đi.”

“Vâng ạ!”

Thảo Hương cúi đầu chào Phiêu Nguyệt rồi bước ra ngoài.

Phiêu Nguyệt nhìn chằm chằm vào Hồng Hữu Tân.

“Có vẻ như người đã tìm được gì rồi?”

“Thất Tinh Đẳng đang tìm một đứa trẻ.”

“Đứa trẻ?”

“Bọn họ đang đi thăm dò ở khắp nơi để tìm một cậu thiếu niên tầm 15 - 16 tuổi. Nhưng bọn họ luôn dò hỏi những người không phải môn đồ của Hạ Ô Môn. Dựa vào đó, có thể suy đoán nếu chúng ta biết được việc này thì sẽ rất khó khăn cho bọn họ.”

“Một đứa trẻ?”

“Đúng! Là một đứa trẻ gầy gò khoảng 15 - 16 tuổi.”

“Lý do?”

“Vẫn chưa rõ.”

Hồng Hữu Tân tránh né ánh mắt của Phiêu Nguyệt.

Hắn đã tổng động viên toàn bộ môn đồ của Hạ Ô Môn để đi dò tìm thông tin suốt mấy ngày qua nhưng chỉ tìm được bấy nhiêu

đây thông tin khiến cho hắn không còn chút thể diện nào để đối diện với Phiêu Nguyệt nữa.

Nhưng Phiêu Nguyệt không hề than trách Hồng Hữu Tân.

Hồng Hữu Tân đã tin vào linh cảm của Phiêu Nguyệt và huy động toàn bộ Hạ Ô Môn đi tìm kiếm thông tin. Hắn không cảm ơn thì thôi, hà cớ gì phải nói lời trách móc.

“Bỏ ta ra!”

Lúc này, ở bên ngoài phát ra âm thanh ồn ào.

Hồng Hữu Tân khẽ nhú mày rồi nói.

“Có chuyện gì?”

“Có một kẻ tự xưng là Đường Sở Truy đang một mực đòi vào Mai Thất cho bằng được ạ.”

“Sở Truy?”

Phiêu Nguyệt nghe thấy cái tên đó liền mở cửa rồi bước ra ngoài.

“Huynh!”

Khi thấy bóng dáng của Phiêu Nguyệt, Đường Sở Truy lúc này đang bị những võ giả bảo vệ Thủy Liên Lô vây quanh vội vàng quỳ xuống.

Phiêu Nguyệt vội vàng tiến đến gần Đường Sở Truy. Những võ giả kia thấy thế liền lùi lại về sau.

“Đã có chuyện gì xảy ra sao?”

“Giúp đệ với.”

Đường Sở Truy nắm lấy tà áo của Phiêu Nguyệt rồi nhìn thẳng vào mắt hắn.

Phiêu Nguyệt nhìn vào đôi mắt đỏ ngầu của Đường Sở Truy rồi gật đầu.

“Nói đi!”

“Huynh sẽ giúp đệ sao?”

“Nếu đó là chuyện ta có thể giúp.”

“Có một đứa trẻ đã chạy đến trốn ở công phòng của đệ.”

Đường Sở Truy giải thích một cách ngắn gọn về câu chuyện của Đường Sở Truy.

“VẬY là có một tên võ giả dùng đao có thân hình cao lớn kéo đến đập phá công phòng của người rồi bắt đứa trẻ mà người đang bảo vệ đi mất?”

“ĐÚNG vậy!”

Phiêu Nguyệt nhìn qua Hồng Hữu Tân.

“CÓ lẽ kẻ dùng đao mà vị huynh đệ nói đến chính là người nhỏ tuổi nhất trong Thất Tinh Đảng Cuồng Phong Huyết Tảo Đao Triệu Tam Thích. Dung mạo và những đặc trưng mà vị huynh đệ này kể rất giống với hắn.”

“Triệu Tam Thích?”

“CHẮC là người cũng đã thấy qua rồi. Hắn sử dụng một thanh đao rất lớn. Tính cách nóng nảy nhưng cũng có một phần điềm tĩnh. Nếu trúng đòn của hắn mà vẫn còn sống thì vị huynh đệ hắn là được ông trời phù hộ.”

Sở dĩ Đường Sở Truy có thể sống sót là nhờ cơ thể của y đã được rèn luyện mỗi ngày nhờ công việc của rèn sắt của y.

Nếu là người bình thường mà bị Triệu Tam Thích tấn công như thế thì đã tắc thở từ lâu lắm rồi.

Đường Sở Truy quỳ một bên gối xuống.

Một chút sức lực còn lại của y cũng đã cạn.

Ý thức của y dần trở nên mờ nhạt. Nhưng Đường Sở Truy vẫn cố gắng giữ tỉnh táo và nói.

“CÓ một chuyện rất kỳ lạ. Rõ ràng đao của Thất Tinh Đảng đã chém sâu vào ngực của đứa trẻ đó. Vết thương ấy sâu đến mức lòi cả xương ra, đệ cứ tưởng đứa trẻ đó không xong rồi nhưng thật thần kỳ, đứa bé ấy đã sống lại. Mặc dù bước đi không vững... nhưng trông quang cảnh đó thực sự quái lạ. Thực sự...”

Đường Sở Truy lịm đi.

Y đã mất đi ý thức.

Phiêu Nguyệt cẩn thận ôm lấy Đường Sở Truy và đặt y nằm xuống.

Thật may là Đường Sở Truy chỉ đang ngất đi chứ không ảnh hưởng gì đến tính mạng của y.

Hồng Hữu Tân thần thờ lẩm bầm.

“Bị thương đến lòi cả xương ngực nhưng vẫn có thể sống lại lành lặn sao? Chẳng lẽ có liên quan gì đến Quỷ Vương ư?”

“Quỷ Vương?”

“Người không biết Quỷ Vương sao?”

“Không biết!”

Phiêu Nguyệt thật lòng trả lời.

Hồng Hữu Tân khẽ nhú mày rồi giải thích cho Phiêu Nguyệt nghe về Quỷ Vương.

“Mấy chục năm về trước, đã có một quái nhân không rõ nguồn gốc xuất hiện. Hắn vừa xuất hiện trong giang hồ liền gây được sự chú ý của mọi người. Người có biết tại sao không?”

“...”

“Vì dẫu có bị thương nặng đến mấy thì hắn vẫn có thể sống lại được. Một vết thương chí mạng tước đi mạng sống của bao người bình thường lại không thể làm cho hắn ta chết. Không có bất cứ một tuyệt đỉnh cao thủ nào có thể giết được hắn.”

Dù có bị thương nặng đến mấy Quỷ Vương vẫn không chết. Chỉ trong chớp mắt, hắn đã có thể hồi phục thể trạng như ban đầu.

Mọi người đều gọi Quỷ Vương là thứ bí hiểm nhất trong giang hồ.

Không một ai biết gì về hắn cả.

Hắn đến từ đâu?

Năng lực đó ở đâu mà hắn có được?

Nguồn gốc lai lịch của hắn?

Điều mà hắn muốn là gì?

Không biết từ khi nào, một tin đồn lại bắt đầu được loan ra khắp giang hồ.

Rằng kẻ nào biết được bí mật của hắc thì có thể trường sinh bất tử.

Vô số võ giả đã ra mặt để bắt Quỷ Vương nhưng không thành.

Quỷ Vương rất mạo hiểm.

Mạnh đến mức khiến người ta ớn lạnh.

Dù cho những tuyệt đối cao thủ trong giang hồ có hợp lực đi chăng nữa cũng không làm gì được hắc.

Đã từng có một môn phái ra mặt để bắt hắc, nhưng kết cục không còn một ai nhìn thấy người của môn phái đó ở đâu nữa, môn phái đó đã bị diệt vong, tất cả những người trong môn phái đã bị tàn sát một cách thê thảm.

Sau đó, Quỷ Vương trở thành một huyền thoại.

Mặc dù vẫn còn nhiều kẻ lăm le đến hắc, nhưng chẳng có ai dám tùy tiện ra mặt động vào hắc.

Quỷ Vương tựa như Thần Long ẩn sau từng đám mây.

Có tin đồn rằng Quỷ Vương phiêu bạt khắp nơi trên giang hồ nhưng số người đã gặp được hắc chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Quỷ Vương cũng là mục tiêu giám sát của Hạ Ô Môn. Nhưng Quỷ Vương cứ thoát ần thoát hiện khiến cho bọn họ đến cả tung tích của Quỷ Vương cũng không nắm bắt được.

Phiêu Nguyệt nghe xong mọi chuyện từ Hồng Hữu Tân thì lẩm bầm.

“Vậy là một kẻ có thể trạng giống Quỷ Vương đã xuất hiện.”

Giờ thì hắc đã hiểu tại sao Thất Tinh Đẳng lại truy đuổi đứa trẻ ấy rồi.

Chỉ cần bắt được đứa trẻ ấy, bọn họ đã có thể tiến gần hơn đến bí mật của Quỷ Vương.

Như vậy thì trường sinh bất tử giờ đây đã không còn là một giấc mơ nữa.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 100

Sở Hữu Cảnh là một người có dã tâm lớn.

Là nam nhân trong thiên hạ ai mà chưa từng mơ được một lần thống trị một cõi? Ai mà chẳng mộng ước có ngày được bước lên vị trí đứng đầu võ lâm giang hồ dù chỉ một lần trong đời kia chứ?

Thế nhưng tham vọng là thế, hiện thực lại tàn nhẫn hơn nhiều.

Trên giang hồ có một thể hệ vô cùng vững chắc là nhị cường (二強), tam môn (三門), tam bá (三霸), tam tôn (三尊), tam trang (三莊) đều dành cho những người gọi là cao thủ tuyệt đỉnh của giang hồ.

Vậy nên đương nhiên không có chỗ cho Thất Tinh Đảng chen chân vào.

Thất Tinh Đảng khó khăn lắm mới có được chút danh tiếng ở tỉnh Hồ Nam, nhưng bọn họ cũng chỉ là những võ giả có giới hạn nhất định.

Mỗi người thuộc Thất Tinh Đảng đều là cao thủ, có điều, không một ai đạt đến cảnh giới có thể hô mưa gọi gió trên giang hồ.

Sở Hữu Cảnh có tu vi cảnh giới vượt trội hẳn sáu người còn lại, thế nhưng lão cũng không nổi bật đến mức có thể xem thường cả thiên hạ như tam tôn.

Lão không có thực lực dẫn dắt xuất chúng, càng không có thực lực huy động mạnh mẽ.

Chính vì những hạn chế như thế mà Thất Tinh Đảng dù có được danh tiếng lẫy lừng vẫn không thể tập trung thế lực mà chỉ nhắm tới số ít người tinh nhuệ.

Sở Hữu Cảnh luôn bất mãn vì chuyện này. Thế nhưng, thực tế tàn nhẫn buộc lão đành ngậm ngùi kiên nhẫn chờ thời cơ đến. Và rồi, cơ hội lớn đã tìm đến với lão khiến chính lão cũng không tin vào mắt mình.

Chỉ cần bắt được Nam Thần Vũ và mang hắn đến người đã ủy thác, lão có thể nhận được sự hỗ trợ cùng lợi ích to lớn.

Cơ hội này, Sở Hữu Cảnh đã mong muốn từ rất lâu. Vậy nên lão nhất định phải bắt được Nam Thần Vũ.⁵

“Đẩy nó đến ngôi làng của bản dân phía bắc đi. Lần này mà còn để xổng mất thì các người sẽ chết trong tay ta.”

Sở Hữu Cảnh trợn mắt ra lệnh cho cho các tiểu muội tiểu đệ của mình.

“Tiểu tử đó đã bị thương rồi. Hắn không thể đi xa được đâu ạ.

Triệu Tam Thích nói với giọng điệu có chút vui mừng phấn khởi, mặt Sở Hữu Cảnh liền nhăn như tờ giấy bị nhàu nát.

“Ý đệ là dù nó bị thương rồi nhưng vẫn còn để vụt mất sao?”

“Đệ đâu có ngờ tên thợ rèn kia lại cẩn chặt không buông như thế?”

“Tên thợ rèn ư?”³

“Vâng! Tên tiểu tử kia đã trốn trong công phòng của y.”

“Thế à? Sao tiểu tử đó lại trốn trong công phòng chứ?”

“Mà đại huynh đừng lo! Sẽ không có vấn đề gì đâu.”

“....”⁶

“Chắc chỉ là ngẫu nhiên thôi ạ. Đại huynh không cần phải để tâm.”

“Nhớ kết thúc mọi chuyện êm xuôi, đừng để xảy ra vấn đề gì nữa đây, biết chưa?”

“Vâng!”

Câu trả lời của Triệu Tam Thích không đáng tin cậy mấy, nhưng Sở Hữu Cảnh cũng chẳng mấy quan tâm.

Bây giờ lão phải tập trung vây bắt Nam Thần Vũ.

Mặc dù Nam Thần Vũ đã bị thương khá nặng nhưng hắn vẫn tránh được sự truy đuổi của Thất Tinh Đẳng hệt như một con chuột nhắt.

‘Chậc! Nếu được Hạ Ô Môn giúp sức thì ta có thể tóm được hắn ngay lập tức rồi.’²

Sở Hữu Cảnh chặc lưỡi thành tiếng.

Nếu là ở Hồ Nam, nơi được gọi là sân nhà của Thất Tinh Đảng, lão không cần để tâm chuyện nọ chuyện kia, chỉ cần tận sức nhiệt tình làm việc là được. Ở nơi đó, lão tự tin có thể xử lý tất cả mọi vấn đề phát sinh.

Thế nhưng đây lại là thành Tứ Xuyên.

Nếu xảy ra vấn đề ở đây lão khó mà giải quyết cho êm xuôi được.

Thành Tứ Xuyên được đánh giá là nơi có cảnh giới nghiêm ngặt với ngoại nhân vào hàng bậc nhất trên thiên hạ. Thực tế, võ lâm ở Tứ Xuyên sở hữu thể hệ riêng nên không có chỗ cho ngoại nhân can thiệp vào.

Chính vì lý do này, Thất Tinh Đảng sẽ càng phải chịu áp lực lớn nếu lưu lại đây một thời gian dài.

“Ta phải nhanh chóng bắt được tiểu tử khôn kiếp đó và rời khỏi đây mới được. Nếu cứ kéo dài thời gian, có khi lại có ruồi nặng đánh hơi bay đến không chừng.”

Thế nhưng, Nam Thần Vũ lại khó tóm hơn lão đã nghĩ.³

Nam Thần Vũ tránh được sự truy sát của Thất Tinh Đảng nhờ vào bản năng gần giống như dã thú của mình. Hắn có trực giác hoàn hảo có thể đoán trước được mọi tình huống, còn biết vận dụng khéo léo cấu trúc hết như mê cung của khu ổ chuột khiến Thất Tinh Đảng gặp vô vàn khó khăn.

Dao Tuyết Linh vừa chải lại mái tóc rồi vừa lẩm bẩm.

“A! Bực thật đấy! Cái gì thế này? Sao hắn lại nhanh như thế....”⁰

Y phục thơm tất xinh đẹp của nàng vì phải truy bắt Nam Thần Vũ mà bị vấy bẩn hết cả, vàng trán trắng ngần lúc này cũng vương đầy những giọt mồ hôi.

Thứ làm cho nàng khó chịu nhất chính là mùi hôi thối đặc trưng của khu ổ chuột. Trong đôi mắt Dao Tuyết Linh lúc này đã giăng đầy sát khí.

“Tên chuột nhất khốn kiếp này! Thử để ta bắt được người xem. Ta sẽ không để yên cho người đâu.”

Nàng lập tức vận nội công khuếch trương cảm giác. Hiện tại nàng đang ở một khu ổ chuột thuộc ngoại ô Thành Đô.

Do cấu trúc đặc trưng của nơi này nên dùng cách thông thường khó mà tìm kiếm được Nam Thần Vũ.

Thế nhưng, bọn họ cũng không thể yêu cầu những người dân trong khu ổ chuột này hợp lực được.

Sát khí của Dao Tuyết Linh mỗi lúc một tăng cao hơn.

Nàng càng khuếch đại cảm giác lại càng bắt được nhiều chuyển động, trái lại khiến cho quá trình tìm kiếm khó khăn hơn.

“A! Bực mình quá đi.”

Dao Tuyết Linh cúi kính định bước đi thì...

Đột nhiên có vài gã nam nhân chắn trước mặt nàng.

Có vẻ bọn họ đã không tắm rửa mấy ngày trời nên trên mặt lấm lem bùn đất trông vô cùng bẩn thỉu, y phục lại còn rách nát, trên người bốc ra thứ mùi hôi thối gay cả mũi.

Bọn họ chính là những bần dân sống trong khu ổ chuột này.

“Hư ư!”

“Có chuyện gì mà tiểu thư xinh đẹp đây lại đến chỗ này thế?”

“Còn sao nữa! Chắc là cô nương đây đến an ủi đám nam nhân đáng thương này rồi, đúng không?”

Dao Tuyết Linh hiểu rõ ánh mắt bọn nam nhân này nhìn mình có ý nghĩa gì.

“Dung mạo của ta thế này mà thèm dính vào cái lũ như các người á? Đại tỷ đây đang bận lắm, xéo ra chỗ khác đừng cản đường ta!”

“Ôi trời! Sợ ghê cơ.”

“Gương mặt xinh đẹp thế này mà lại ăn nói sỗ sàng vậy hả? Người lớn như bọn ta phải dạy cho cô nương một bài học rồi.”

Miệng đám bản dân không ngừng huyền thuyên, ánh mắt thì cứ lướt qua thân hình đầy đà của Dao Tuyết Linh.

Trong khu ổ chuột này, hiếm thấy được một nữ nhân có dung mạo xinh đẹp như Dao Tuyết Linh xuất hiện. Bởi vì những nữ nhân như thế đời nào lại lộ diện ở khu ổ chuột thế này kia chứ?

Nếu ở nơi khác, họ thậm chí còn chẳng thể đến gần Dao Tuyết Linh, có điều đây chính là địa bàn của đám bản dân như họ. Dù có một nữ nhân biến mất cũng không ai biết được.

Mặc dù thái độ Dao Tuyết Linh có chút ngạo mạn, nhưng mấy gã nam nhân này vốn không có thời gian nghĩ sâu xa bởi lẽ họ đã chìm vào trong dục vọng tầm tối.

Dù sao cuộc sống họ cũng đáng khinh rồi, nên chẳng còn gì phải sợ nữa.

“Hư hư!”

“Tiểu thư xinh đẹp. Hãy ban cho bọn ta một ân huệ đi.”

“Trông da dẻ mềm mại thế kia, cho bọn ta nếm thử cũng không sao đâu.”

Đám nam nhân không ngừng phun ra những lời tục tĩu rồi tiến gần đến Dao Tuyết Linh.

Dao Tuyết Linh lúc này tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc. Nàng thực sự không ngờ rằng bản thân sẽ phải đối mặt với loại chuyện này ở vùng đất Tứ Xuyên xa xôi.

Gương mặt nàng đỏ bừng bừng, đám nam nhân nhìn đáng vẻ ấy cả người như bị thiêu đốt nóng bừng cả lên.

“Hư hư! Chưa gì ta đã nóng cả người rồi.”

“Ta còn cứng rồi đây này.”

“Ôi bầu không khí này thật là.”

Mấy lời này đám nam nhân thốt ra đã châm mồi cho ngòi nổ.

“Muốn nóng lắm chứ gì! Được thôi! Ta sẽ đốt tất cả các người.”

Trong đôi mắt Dao Tuyết Linh lóe lên tia sáng.

Đám nam nhân lập tức giật bắn người.

Phải đến lúc đó bọn họ mới nhận ra nữ nhân kia không phải kẻ tầm thường. Một nữ tử nhà lành không lý nào dám bước chân vào khu ổ chuột một mình cả. Thế nhưng, lúc họ nhận ra đã quá muộn màng rồi.

Roẹt!

Lúc Dao Tuyết Linh vung tay, một luồng khí đỏ rực vọt ra bao lấy cơ thể đám nam nhân.

Luồng khí tức khắc biến thành ngọn lửa hùng hực không ngừng quần lấy họ.

Phùng!

“Khư ặc!”

“Cứu, cứu ta với!”

Đám nam nhân lẫn lộn như điên trên mặt đất, cổ vùng vẫy hết sức để dập tắt ngọn lửa. Thế nhưng, ngọn lửa đang cháy trên người họ đâu phải lửa tự nhiên, đó là ngọn lửa địa ngục do Dao Tuyết Linh tạo ra.

Một khi đã bám vào cơ thể, nó sẽ cháy đến khi kẻ đó chết mới chịu tắt đi.

Đám nam nhân nào biết chuyện này, họ cứ lẫn lộn tìm cách dập tắt ngọn lửa đang bám riết lấy cơ thể, không những thế ngọn lửa còn lan ra bén lấy những căn nhà gần đó.

Những ngôi nhà ọp ẹp làm bằng gỗ nhanh chóng bốc cháy, chẳng mấy chốc đã lan rộng ra khắp khu ổ chuột.

“Hô hô!”

Dao Tuyết Linh liếc mắt nhìn cảnh tượng ấy liền bật cười thành tiếng.

Chỉ cần bấy nhiêu thôi cũng đủ hiểu tại sao nàng lại có biệt hiệu là Huyết Hỏa Ma Nữ (血火魔女).

Dao Tuyết Linh chính là một ma nữ yêu máu ái lửa, chi phối ngọn lửa thành thực chẳng ai bằng.

Ngọn lửa mà nàng tạo ra không ngừng lan rộng khắp khu ổ chuột.

“Tên chuột nhãi nhép kia! Nếu không muốn bị thiêu chết thì mau thò mặt ra đây. Hô hô hô!”

Dao Tuyết Linh ngấm nhìn ngọn lửa đang bùng lên dữ dội, trên môi nở nụ cười trông vô cùng đáng sợ.

“Cháy rồi!”

“Ư á! Cứu ta với.”

“Nhà, nhà của ta...”

Những bản dân la hét thất thanh, choáng váng trước ngọn lửa đang dần nuốt chửng nhà cửa, b&eaavetemcute;n sang các con đường.

Ngọn lửa bốc lên quá nhanh, chỉ với vài thùng nước chẳng thấm tháp nổi vào đâu.

Dục vọng bộc phát trong giây lát của vài gã nam nhân đã dẫn đến hậu quả vô cùng khủng khiếp. Đám nam nhân vừa nãy đã hóa thành tro hòa vào đất cát trên đường, nhưng tai họa mà họ gây ra lại đang đổ ập xuống khu ổ chuột nghèo nàn.

“Ôi trời ơi!”

“Bây giờ ta phải sống sao đây?”

Nhìn ngôi nhà chìm vào biển lửa, những bản dân không ngừng kêu gào trong tuyệt vọng.

Nữ nhân và trẻ nhỏ khóc lóc inh ỏi trên đường, nam nhân thì bất lực mà nhìn trân trân vào ngọn lửa.

“Hô hô hô! Mau ra đây đi nào, tiểu tử thôi!”

Dao Tuyết Linh cho rằng Nam Thần Vũ sớm sẽ xuất hiện mà thôi. Thế nhưng, nàng nhìn đông ngó tây mà chẳng thấy bóng dáng hán ta đâu cả.

“Gì thế? Vẫn chưa chịu lộ mặt ra đây à? Lý nào lại thế chứ.”

Dao Tuyết Linh cau mày nhìn khu ổ chuột đang chìm trong biển lửa. Hiện giờ trên đường đã có rất nhiều người, nhưng đến cả một đứa trẻ giống Nam Thần Vũ cũng không thấy đâu.

“Chắc! Chẳng lẽ hán không có ở đây sao?”

Dao Tuyết Linh bữu môi rồi xoay người rời đi.

Nhìn dáng vẻ thản nhiên của nàng ta khiến người khác không thể tin nàng vừa đẩy vô số người vào cảnh khốn cùng.

“Dao muội!”

Đúng lúc này, một võ giả mang đao chạy đến gọi Dao Tuyết Linh.

Gã nam nhân đó chính là Tư Hùng Bình - Ly Lãng Khách (麗影浪客), thành viên thứ tư trong Thất Tinh Đẳng.

“Tứ ca ca!”

“Muội đang làm gì ở đây vậy?”

“Muội đang tìm tên nhãi ranh đó đây.”

“Tiểu tử đó đã thoát khỏi Thành Đô rồi.”

“Cái gì?”

“Lão ầu đang đuổi theo nên chúng ta phải nhanh đến phối hợp thôi.”

“Ôi trời ạ! Muội đã làm chuyện vô ích rồi sao?”

Dao Tuyết Linh bày ra vẻ mặt bất lực không nói nên lời.

Tư Hùng Bình vừa nhìn Dao Tuyết Linh vừa tắc lưỡi.

“Chậc chậc! Sao lần nào muội cũng đoán bừa vậy chứ?”

“Hô hô hô!”

Tư Hùng Bình nhìn đám lửa đang lan rộng trong khu ổ chuột rồi nhăn mặt.

“Sao muội lại phóng hỏa ở Thành Đô thế này? Nhỡ các môn phái ở đây kéo đến thì phải làm sao đây?”

“Hô hô! Họ không đến được đâu. Vì hấn ta mà họ đã đã hạn chế hoạt động đi nhiều rồi.”

“Hấn ta?”

“Chính là tên Phiêu Nguyệt đấy. Chẳng biết có phải đã bị hấn hành cho ra bã hay không mà mỗi lần nhắc đến tên hấn, ai nấy đều run như cây sậy cả. Bọn họ đều đang đóng cửa hạn chế giao du nên chắc sẽ phản ứng khá chậm. Lúc họ kéo đến, chúng ta đã biến mất rồi. Hô hô hô!”

“Hừm! Có tin được không đây? Nghe có chút khoa trương đấy. Vì một tên võ giả mà tất cả võ giả Thành Đô phải dè chừng ư? Ta không tin được.”

“Nếu đụng phải người đó ca ca tính sao đây?”

“Lúc đó ta sẽ lập tức lấy đầu hắn bằng Huyết Lăng Dao này. Ta sẽ khiến hắn không kịp phản ứng mà phải nộp cái mạng mình cho ta.”

Tư Hùng Bình vừa nói vừa vỗ vào ái đao đang mang trên thắt lưng. Nghe mấy lời nói điên rồ của hắn, Dao Tuyết Linh liền hừ mũi. Mặc dù tính kiêu ngạo của hắn khiến người khác có phần chướng mắt, nhưng hắn có tư cách để làm như thế.

Luận về sức công phá của võ công, Tư Hùng Bình được coi là người đứng thứ ba trong Thất Tinh Đẳng.

Nhược điểm duy nhất của hắn chính là tính khí khá nóng nảy và rất thiếu quyết đoán khi đưa ra quyết định. Ngoại trừ những điều này ra, hắn là một người khá đáng tin.

“Muội trông chờ huynh lấy cái đầu của hắn quá.”

“Ta hứa đấy. Nếu ta lấy được đầu hắn, ta sẽ mang đến cho muội đầu tiên.”

“Hô hô hô!”

Dao Tuyết Linh cười phá lên.

Dáng vẻ nàng lúc này đã bị nhuộm bởi ánh lửa đỏ rực, trở nên càng mê hoặc hơn.

Khuôn ngực đầy đặn, vòng eo thon thả, đôi chân thon dài, chỉ bấy nhiêu đó cũng đủ khiến trái tim Tư Hùng Bình đập loạn lên từng đợt.

Tư Hùng Bình nhìn thân hình Dao Tuyết Linh, trong lòng không khỏi dấy lên tham vọng. Dao Tuyết Linh đương nhiên hiểu ánh mắt của hắn.

Không chỉ Tư Hùng Bình mà tất cả võ giả của Thất Tinh Đẳng đều nhìn nàng với ánh mắt tràn đầy khao khát. Đối với nữ nhân bình thường, sẽ thấy loại chuyện này vô cùng ghê tởm, thế nhưng Dao Tuyết Linh lại rất thích thú với ánh mắt ấy của bọn họ.

“Đi thôi!”

Dao Tuyết Linh khẽ cong khoe miệng trông hết sức gợi cảm, Tư Hùng Bình lại càng dán chặt mắt vào nàng hơn.

Một bước, lại một bước nhẹ nhàng uyển chuyển như nàng bướm xinh đẹp.

Thế nhưng, Dao Tuyết Linh đột nhiên cau mày.

Bởi vì có gì đó rất kỳ quái.

Từ nãy đến giờ, nàng không hề cảm nhận được sự di chuyển của Tư Hùng Bình đáng lẽ đã phải bắt kịp nàng.

“Huynh đang làm gì thế? Còn không nhanh đến đây?”

“...”

“Huynh làm gì mà chậm chạp lê mê thế hả? Không nhanh lên là muội bỏ lại đây.”

Thế nhưng Tư Hùng Bình vẫn không đáp lại nàng.

Dao Tuyết Linh cúi kinh quay lại phía sau.

“Huynh sao thế? Từ nãy đến giờ...”

Dao Tuyết Linh bất giác trợn tròn mắt quên cả lời muốn nói.

Dưới tán cây lớn đang bốc cháy, Tư Hùng Bình cố sức vùng vẫy điên cuồng trong không trung.

Đôi mắt mở to đỏ ngầu, chiếc lưỡi thè ra khỏi đôi môi đã dần chuyển sang màu xanh.

“Cái, cái gì?”

Sóng lưng Dao Tuyết Linh lập tức nổi cơn ớn lạnh.

Một sợi gân ty cực mảnh khó mà nhìn bằng mắt thường đang siết chặt lấy cổ Tư Hùng Bình.

“Tứ ca ca!”

Tiếng hét thảm thiết của Dao Tuyết Linh lúc này vang vọng khắp khu ổ chuột đang điên cuồng chìm trong biển lửa địa ngục.

Chap 101

“Đằng kia có chuyện gì mà lại âm ỉ vậy?”

Vô Ảnh Tu Sĩ Lưu Thần Phong nhướng cằm lên nhìn về phía đằng xa.

Xa xa kia có ánh lửa vút lên bầu trời cao.

Một ngọn lửa đỏ rực bùng lên nuốt trọn cả bầu trời, Thành Đô lúc này bị bao trùm bởi một làn khói đen ngòm.

Trên con phố có rất nhiều bần dân bỏ chạy để trốn khỏi đám lửa.

“Trời ơi! Sao có thể?”

“Nhà chúng tôi cháy rụi cả rồi.”

“Hức hức!”

Những bần dân gào thét một cách tuyệt vọng.

Lý Tiểu Hạ nhíu mày hỏi.

“Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy ạ?”

“Ta cũng không biết. Nhưng chắc chắn đã có chuyện gì đó bất thường xảy ra.”

Ngay lúc đó, một nam nhân quen thuộc lọt vào mắt của Lưu Thần Phong.

Một vị kiếm khách gầy trơ xương đang đứng ở đó tỏa ra sát khí đầy sắc bén.

Hắn chính là Trúc Diệp Kiếm Khách Cam Nhất Hải - một trong những thành viên của Thất Tinh Đảng.

Trong lúc cực kỳ hỗn loạn, Cam Nhất Hải vẫn đứng yên quan sát xung quanh với ánh mắt đầy sắc bén mà không có một chút dao động.

Trông hắn lúc này như đang tìm kiếm một thứ gì đó vậy. Và điều này vô tình thu hút được sự chú ý của Lưu Thần Phong.

Lưu Thần Phong là một võ giả có nhiều kinh nghiệm.

Ngay khi nhìn thấy hành động kỳ lạ của Cam Nhất Hải, ông đã biết chuyện này có gì đó liên quan đến Cam Nhất Hải.

Bản thân ông bỗng dưng cũng bước về phía Cam Nhất Hải trong vô thức. Theo sau ông là Lý Tiểu Hạ.

Đôi mắt của Lý Tiểu Hạ trở nên lấp lánh.³

Cuộc sống của nàng từ trước đến nay quá đổi bình yên nên đến cả cuộc hỗn loạn này cũng khiến cho nàng cảm thấy hiếu kỳ.

‘Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy?’

Lý Tiểu Hạ cảm nhận được trái tim của mình đang đập liên hồi.

Bấy lâu nay, nàng đã luôn mơ ước về sự lãng mạn trong chốn giang hồ.

Nàng sẽ được tự do tự tại chu du khắp nơi, cùng chia sẻ nghĩa khí với những võ giả mà nàng gặp được, sau đó nàng sẽ gặp gỡ và kết duyên với một võ giả đồng trang lứa với nàng.

Hầu hết những ai khi mới ra ngoài giang hồ cũng tưởng tượng đến những chuyện đẹp như mơ như thế.

Lưu Thần Phong nhìn vào Lý Tiểu Hạ với ánh mắt đầy lo lắng.

Vì giang hồ chẳng phải là một nơi lãng mạn như Lý Tiểu Hạ nghĩ. Nhưng ông có nói cho Lý Tiểu Hạ khi nàng vẫn chưa được trải nghiệm thì cũng vô dụng.

Lưu Thần Phong thở dài một hơi rồi tiếp tục bám theo Cam Nhất Hải.

Cam Nhất Hải lúc này vẫn đang chăm chỉ nhìn quanh mà không biết Lưu Thần Phong và Lý Tiểu Hạ đang bám theo mình.

Ánh mắt của hắn sắc lẹm như một con diều hâu, đến mức đứng từ xa thôi cũng cảm thấy đáng sợ.

‘Hắn đang tìm gì vậy nhỉ?’

Lưu Thần Phong nhìn theo hướng nhìn của Cam Nhất Hải nhưng chẳng phát hiện ra thứ gì bất thường cả.

Cam Nhất Hải mà Lưu Thần Phong biết là một võ giả không hề tầm thường.

Mặc dù ở trong Thất Tinh Đẳng, hắn chỉ đứng thứ sáu. Nhưng so với cả thành Hồ Nam thì số võ giả vượt trội hơn hắn chỉ đếm trên đầu ngón tay.⁶

Nhất là khoái kiếm được thi triển từ thanh kiếm sắc nhọn như cây tre kia được đồn thổi là tuyệt đối trong giang hồ.

Đến cả Lưu Thần Phong cũng không có tự tin nắm được phần thắng trong tay khi đối đầu trực diện với Cam Nhất Hải. Vậy nên, ông không thể tránh khỏi tò mò về điều mà Cam Nhất Hải đang tìm kiếm.

Lý Tiểu Hạ thăm thì.

“Cam đại hiệp đang tìm gì vậy ạ?”²

“Ta cũng không biết. Và ta đang rất tò mò đây.”

“Không rõ nó là gì nhưng có vẻ khá quan trọng. Bằng không, trong mắt đại hiệp sẽ không tỏa ra nhiều sát khí đến thế.”

“Con cảm nhận được sát khí sao?”

“Dĩ nhiên rồi ạ! Trong mắt đại hiệp có đầy sát khí thế kia, nếu không biết thì đúng là đồ ngốc mà.”

“Haha! Đúng vậy.”

Lưu Thần Phong nhìn Lý Tiểu Hạ rồi cười.

Xem ra diệt nữ của ông cũng có cái nhìn thật sắc sảo.³

Để có thể sinh tồn trong giang hồ hiểm trở này, một đôi mắt có thể nhìn thấu được năng lực và tâm tình của đối phương là một điều thiết yếu.

Và sự tinh ý ban nãy mà Lý Tiểu Hạ cho ông thấy đã đạt chuẩn rồi.

“Á!”

Bỗng dưng Lý Tiểu Hạ thét lên.

“Con sao thế?”

“K... không thấy Cam đại hiệp ở đâu nữa.”

“Hừm.”

Lưu Thần Phong nhìn về phía của Cam Nhất Hải.

Chỉ một lúc trước thôi, Cam Nhất Hải còn ở đó đảo mắt dò xét xung quanh, giờ đã không thấy hình bóng của hắn đâu.

Ông chỉ mới rời mắt khỏi hắn một chút để nói chuyện với Lý Tiểu Hạ. Vậy mà trong thời gian cực kỳ ngắn ngủi đó, Cam Nhất Hải lại biến đi đâu mất.

“Chuyện gì thế? Không lẽ đại hiệp đã phát hiện ra đang bị chúng ta theo đuổi nên mới bỏ chạy sao?”

Lưu Thần Phong lắc đầu.

Cam Nhất Hải không phải kiểu người sẽ lo sợ trước một ai đó.

Cũng không phải là người e ngại Lưu Thần Phong nên mới sợ hãi tránh né.

Ông vội chạy đến nơi Cam Nhất Hải đứng ban nãy.

“Đợi con với thúc thúc!”

Lý Tiểu Hạ chạy theo sau Lưu Thần Phong.

Trong chớp mắt, hai người đã đến được nơi mà Cam Nhất Hải biến mất.

Hai người đứng nhìn xung quanh. Bỗng dưng sắc mặt của họ trở nên tái mét.

“Hộc!”

“Ừm!”

Lý Tiểu Hạ lấy tay bịt chặt miệng như thể sắp nôn đến nơi. Lưu Thần Phong không thể che giấu vẻ mặt kinh ngạc của mình.

Cơ thể của Cam Nhất Hải lúc này bị dập nát như một trang giấy nhàu nhĩ, thi thể hắn nằm ở một góc khuất nơi mà góc nhìn từ nơi bọn họ đứng ban nãy không thể thấy được.

Ở cổ của Cam Nhất Hải có một vết chém rất sâu, máu từ đó chảy ra không ngừng. Hắn nằm yên ở đó, lúc này, hắn đã ngừng thở.

“Không thể nào! T, từ khi nào mà...?”

Lưu Thần Phong bước lại gần thi thể của Cam Nhất Hải rồi
lầm bầm.

Ông rời mắt khỏi Cam Nhất Hải còn chưa tới vài giây. Rõ ràng
là ông chỉ quay qua Lý Tiểu Hạ một chút rồi quay lại ngay, sao
Cam Nhất Hải lại có thể bị ai đó sát hại chỉ trong một thời gian
ngắn ngủi như thế chứ.

Trước mặt ông lúc này là Cam Nhất Hải đã chết, nhưng ông
vẫn không thể tin được.

Dù gì Lưu Thần Phong cũng là một cao thủ nổi danh trong
giang hồ. Và có một kẻ nào đó đã qua mắt được ông để giết
chết Cam Nhất Hải.

Ông bị qua mắt là một chuyện. Nhưng người trong cuộc là
Cam Nhất Hải lại thành ra thế này mà không chút phòng bị thì
thật là đáng ngờ.

Dựa vào tư thế lúc này của Cam Nhất Hải có thể suy đoán
được hẳn ta đã avetemchết mà không biết tại sao mình lại chết.

Toàn thân ông ớn lạnh.

“Chuyện này có khả năng sao? Một cao thủ như Cam Nhất
Hải lại chết mà không phòng bị.”

Tu vi của Cam Nhất Hải và Lưu Thần Phong không khác biệt
nhau là mấy.

Nếu Cam Nhất Hải chết mà không phòng bị như thế này, thì có
lẽ bản thân ông ta cũng sẽ như thế. Vết thương trên người của
Cam Nhất Hải rõ ràng là do ai đó ám sát.

Vậy thì hung thủ chính là một thích khách.

“Trong thiên hạ này lại có một vị thích khách tài giỏi đến mức
này sao?”

“Thúc thúc?”

“C... chắc chắn là người đó.”

“Ý thúc thúc là ai ạ?”

“Là nam nhân đảo lộn cả Thành Đô không lâu trước đây.”

“Vậy ý thúc thúc tin đồn về người đó là thật ạ?”

Vẻ mặt của Lý Tiểu Hạ lúc này đầy kinh ngạc.

Mặc dù khi ở Cửu Gia Trang, nàng đã được nghe tin đồn về một nam nhân một mình đối đầu với tất cả môn phái ở thành Tứ Xuyên. Nhưng nàng cũng nghĩ tin đồn đó chỉ là đang bị thổi phồng lên mà thôi.

Vì trên thực tế, hầu hết những tin đồn được truyền miệng ở trong giang hồ thường bị thổi phồng lên. Vậy nên nàng đã chẳng quan tâm gì lắm vì nghĩ tin đồn về nam nhân kia cũng vậy.

Guơng mặt của Lưu Thần Phong lúc này tối sầm.

“Thật khó tin nhưng kết quả đang ở ngay trước mắt thế này thì không muốn tin cũng không được.”

“Lạy trời! Trên thế gian thực sự có một thích khách đáng sợ như thế này sao.”

“Xem ra có một tai ương lớn đang rình rập ở thành Tứ Xuyên này rồi.”

“Sao Thất Tinh Đảng lại gây thù chuốc oán với một người như hấn vậy? Hay là hấn ta nhận được ủy thác giết người từ ai đó?”

“Ta cũng không rõ. Ta không biết sự tình ra sao nhưng có một điều ta có thể chắc chắn, Thất Tinh Đảng đang đối mặt với sự nguy kịch.”

Lý Tiểu Hạ vô thức rung mình trước những lời nói của Lưu Thần Phong.

Ánh mắt của Sử Hiệu Cảnh lúc này hệt như con sói già.

Không những ánh mắt mà sự kiên trì một khi đã nhắm phải con mồi nào thì tuyệt đối sẽ không để vụt mất cùng với sự tàn độc cắn đứt lấy con mồi ngay cả khi nó còn vẫn còn sống cũng giống như một con chó sói vậy. Vì vậy mà Sử Hiệu Cảnh được các nghĩa đệ, nghĩa muội gọi là Cuồng Lang tức sói điên thay vì Tật Phong Hỏa Long.

Ánh mắt lúc này của Sử Hiệu Cảnh chính là một Cuồng Lang.

Lão đang lườm đối phương bằng ánh mắt tàn độc của một con chó sói chứ không phải ánh mắt hào hiệp như biệt danh Tật

Phong Hỏa Long như mọi khi.

Nơi mà ánh mắt lão hướng đến là một cậu thiếu niên tầm 15 - 16 tuổi đang nằm trên nền nhà.

Loạt soạt!

Cậu thiếu niên kia bò ra uốn éo như một con bọ.

Cậu thiếu niên vươn tay phải đập xuống sàn nhà rồi dùng hết sức lực để lết lên phía trước. Sau đó cậu bé lại vươn tay trái và lặp lại hành động tương tự.

Thiếu niên ấy từng chút từng chút bò về phía trước.

Cậu bé cố gắng như vậy cũng là vì muốn thoát khỏi Sử Hiệu Cảnh dù chỉ một chút.

Cậu thiếu niên bê bết máu đang bò lồm ngồm đó chính là Nam Thần Vũ.

Nam Thần Vũ bị Sử Hiệu Cảnh phát hiện cách đâu không lâu. Hắn đang cố gắng thoát khỏi Sử Hiệu Cảnh nhưng bất thành.

Sử Hiệu Cảnh là một con sói già.

Lão là một kẻ đầy lão luyện và hung ác.

Ngay từ đầu, việc một cậu thiếu niên không có bất kỳ vũ khí nào trong tay có thể trốn thoát khỏi một người có nhiều kinh nghiệm trong việc săn lùng con mồi đã là một chuyện không thể.

Chỉ khi được ông trời phù hộ thì mới có thể trốn thoát vào lúc này.

“Học học!”

Hơi thở của Nam Thần Vũ trở nên nặng nề, hắn vẫn tiếp tục công cuộc trốn thoát của mình. Nhưng nơi mà hắn bò qua nhuộm đầy vết máu.

Máu của Nam Thần Vũ chảy ra không ngừng, nếu là người thường khi bị chảy ra một lượng máu nhiều như thế này thì đã chết từ lâu rồi, nhưng mà Nam Thần Vũ vẫn sống.

“Nhìn kia, dù võ công có cao siêu đến mấy thì làm gì có ai vẫn còn sống khi bị mất nhiều máu như thế này chứ. Nói đi, người rốt cuộc là ai?”

Sử Hiệu Cảnh đến gần Nam Thần Vũ rồi hỏi.

Nam Thần Vũ không thèm đáp. Sử Hiệu Cảnh cũng không chờ đợi câu trả lời của Nam Thần Vũ, ban này lão cũng chỉ là buột miệng nói ra những nghi vấn đang hiện lên trong đầu lão mà thôi.

Phập!

“Ặc!”

Sử Hiệu Cảnh rút một thanh chủy thủ ra đâm vào chân của Nam Thần Vũ.

Lão dùng chủy thủ găm sâu vào chân của Nam Thần Vũ rồi cắm nó xuống sàn như thể cố định một con côn trùng bằng kim châm.

Nam Thần Vũ vùng vẫy nhưng thanh chủy thủ vẫn cắm chặt vào chân của hắn mà không chịu rơi ra.

“Thật là thần kỳ. Làm sao một con người có thể làm điều này được chứ?”

Sử Hiệu Cảnh ngồi xổm xuống rồi nhìn thẳng vào mắt của Nam Thần Vũ.

Đôi mắt của Nam Thần Vũ lúc này chứa đựng đầy nỗi sợ hãi.

“Ta, ta sai rồi. Làm ơn tha mạng!”

“Ồi đứa trẻ này thật là, người không làm gì sai cả!”

Sử Hiệu Cảnh nhếch mép cười với Nam Thần Vũ.

Nụ cười lạnh lẽo đến rợn người của Sử Hiệu Cảnh khiến cho Nam Thần Vũ run rẩy như thể đã đoán trước được số phận của mình.

Sử Hiệu Cảnh lôi ra một thanh chủy thủ khác từ trong ngực ra.

Sử Hiệu Cảnh lướt chủy thủ trên lưng của Nam Thần Vũ.

“Nhưng mà trong giang hồ này, không làm gì sai không đồng nghĩa với việc sẽ không bị giết.”

Xoẹt!

Sử Hiệu Cảnh dùng chủy thủ rạch một đường dài trên lưng của Nam Thần Vũ.

Phần da thịt bên trong lộ ra, máu đỏ tươi chảy ra không ngừng.

“Hức hức!”

Nam Thần Vũ khóc nức nở, gào lên tiếng thét đau thương.

Nhưng lúc này, đến sức để hét thôi hấn cũng chẳng còn.

Sử Hiệu Cảnh cẩn thận quan sát bộ dạng của Nam Thần Vũ.

Thật đáng ngạc nhiên khi Nam Thần Vũ vẫn còn máu để chảy ra mặc dù từ nãy đến giờ, hấn đã chảy rất nhiều máu. Nhưng điều đáng ngạc nhiên hơn vẫn là việc Nam Thần Vũ lúc này vẫn còn sống.

Sử Hiệu Cảnh đã có nhiều kinh nghiệm chu du trong giang hồ, nhưng lão chưa từng thấy cảnh tượng như lúc này bao giờ cả.

“Thì ra đây chính là lý do mà bọn họ yêu cầu bọn ta phải bắt sống người về.”

Sử Hiệu Cảnh gật gù như đã hiểu ra mọi chuyện.

Vì một số lý do nào đó mà Nam Thần Vũ vẫn không chết dù có bị thương nặng đến mấy.

Lão không rõ là Nam Thần Vũ đã được uống linh đan khi còn nhỏ hay là hấn đã có được năng lực này mà không rõ lý do. Nhưng nếu lão có thể tìm ra bí mật của Nam Thần Vũ, giấc mơ trường sinh bất tử sẽ không còn là giấc mơ hão huyền nữa.

Trong giang hồ vốn đầy rẫy nhưng kẻ có đầy tiền tài và quyền lực. Nhưng dầu có giàu có và quyền lực đến bao nhiêu, bọn họ vẫn không thể tránh khỏi cái chết.

Được sinh ra, lớn lên, già đi và chết. Đó là trình tự không thể nào tránh né được khi sinh ra là một con người. Đa số mọi người đều chấp nhận quá trình tự nhiên đó, nhưng một số thì không.

Nam Thần Vũ đối với một số ít đó như một miếng mồi ngon.

Nếu lão mang hấn về cho người ủy thác, có lẽ Nam Thần Vũ sẽ bị cắt ra từng mảnh để được nghiên cứu từ thần kinh đến mạch máu và xương tủy.

Xoẹt!

Sử Hiệu Cảnh lại một lần nữa dùng chủy thủ vẽ lên lưng Nam Thần Vũ một đường dài.

Nam Thần Vũ thút thít gục đầu xuống nền đất. Cơ thể không ngừng run rẩy một cách kỳ lạ.

“Có vẻ như ngươi sắp đến giới hạn rồi nhỉ.”

Sử Hiệu Cảnh thu chủy thủ về.

Được thỏa lòng tò mò cũng thích nhưng nếu Nam Thần Vũ chết thì bản thân lão sẽ gặp phải chuyện khó xử mất.

Dù sao thì người ủy thác vẫn yêu cầu lão bắt sống Nam Thần Vũ về. Nam Thần Vũ phải còn thở thì lão mới được trả đúng thù lao.

Sử Hiệu Cảnh vác Nam Thần Vũ lúc này đang thở một cách khó khăn lên vai.

“Đại huynh!”

Lão ấu của Thất Tinh Đẳng Triệu Tam Thích vội vàng chạy về phía lão.

Ngay khi thấy gương mặt méo mó cùng đôi mắt đỏ ngầu của Triệu Tam Thích, lão đã cảm nhận được có chuyện chẳng lành.

“Có chuyện gì vậy?”

“L, lục huynh...”

Triệu Tam Thích nói lắp lửng.

Sử Hiệu Cảnh bỏ Nam Thần Vũ đang vác lên vai xuống rồi vội vàng hỏi.

“Nhất Hải làm sao?”

“Huynh ấy... chết rồi.”

“Sao?”

“Nhất Hải huynh đã chết rồi ạ.”

“Đệ nói cái gì vậy hả? Nhất Hải làm sao mà chết?”

“Đệ nói thật. Vô Ảnh Tu Sĩ Lưu Thần Phong đã phát hiện ra thi thể của huynh ấy. Vừa nãy ông ấy mới nói cho đệ biết.”

Triệu Tam Thích đã tình cờ gặp phải Lưu Thần Phong trên đường đi đến đây.

Ông ta nói cho hần biết Cam Nhất Hải đã chết và chỉ cho hần thi thể của Cam Nhất Hải đang nằm ở đâu.

“Rốt cuộc là ai? Là ai đã giết Nhất Hải? Lưu Thần Phong sao?”

“Không. Ông ấy chỉ phát hiện được thi thể của huynh ấy thôi, không có liên quan gì cả.”

“Vậy là ai?”

Khóe mắt của lão khẽ run run.

Nhưng lão đâu biết.

Tất cả mọi chuyện chỉ mới bắt đầu.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 102

Thiết Cung Uy Đà khom lưng càng lúc càng sâu, hần đưa mắt quan sát xung quanh.

Ánh mắt sắc bén của hần lướt khắp mọi nơi hết như con chó săn.

‘Lạ thật đấy!’

Không biết tự lúc nào, hần đã không còn cảm nhận được dấu vết của các nghĩa huynh đệ nữa.

Thiết Cung Uy Đà nghĩ bụng có lẽ hần mãi mê đuổi theo Nam Thần Vũ nên để mất dấu, nhưng chẳng biết vì lý do nào đó hần lại đề cao cảnh giác.

“Chết tiệt!”

Đột nhiên hần cảm thấy cả người truyền đến cơn đau khủng khiếp.

Cơn đau đón nhói lên từ những vết thương do U Linh Chủ gây ra.

May là hắn đã được các nghĩa huynh đệ xử lý tốt vết thương nên mới cứu được cái mạng này, nhưng ký ức của ngày hôm ấy mãi là nỗi ô nhục mà hắn không thể xóa nhòa được.

“Ta nhất định phải giết ngươi. Ngươi dám làm ta mất mặt trước Tuyết Linh như thế.”

Thiết Cung Uy Đà nghĩ đến gã nam nhân đã đả thương hắn liền nghiêng răng nghiêng lợi.

Ai trong Thất Tinh Đảng cũng đem lòng yêu thích Dao Tuyết Linh, nhưng Thiết Cung Uy Đà hắn là người mãnh liệt nhất.³

Có vẻ là do sở hữu ngoại hình lôi thôi và không hoàn hảo nên hắn càng ngưỡng mộ đóa hồng lộng lẫy như Dao Tuyết Linh.

“Ta nhất định sẽ cho ngươi chết một cách thê thảm nhất.

Thiết Cung Uy Đà nhìn xung quanh, ánh mắt tràn ngập ngọn lửa hận thù.

Và rồi hắn nhìn thấy ánh lửa bập bùng phía xa xa. Đó chính trận hỏa hoạn ở khu ổ chuột.

Khóe miệng Thiết Cung Uy Đà lập tức lộ ra nụ cười.

“Là do Dao Linh làm.”

Chỉ cần nhìn quy mô ngọn lửa hắn cũng có thể đoán là do ai làm nên.

Dao Tuyết Linh thỉnh thoảng sẽ hơi quá khích như thế.

Thế nhưng điều đó vẫn khiến Thiết Cung Uy Đà chết mê chết mệt.

Chính lúc này.

Bịch bịch!

Hắn nhìn thấy bóng dáng một nữ nhân đang lao nhanh về trước.

Dung mạo tuyệt sắc, thân hình hoàn hảo.⁶

Chỉ cần nhìn bóng dáng cũng đủ biết nữ nhân kia chính là Dao Tuyết Linh.

Cho dù còn cách xa trăm trượng, Thiết Cung Uy Đà đã mừng rỡ khi nhận Dao Tuyết Linh.

Biểu cảm đầy cảnh giác từ nãy đến giờ lập tức biến mất không vết tích.

Hắn nhìn dáng vẻ Dao Tuyết Linh trong lòng liền giải tỏa hết mọi căng thẳng. Trong đầu hắn lúc nào cũng chỉ có Dao Tuyết Linh, Dao Tuyết Linh. Vậy nên nàng ta mới xem thường hắn đến như thế.

Hắn biết chứ, nhưng như thế cũng tốt.

Hắn chỉ cần nàng nói chuyện với mình dù chỉ một câu, điều đó đã khiến hắn vô cùng hạnh phúc.

Nhìn thấy nàng, trên môi hắn tự động vẽ nên nụ cười rạng rỡ.

Thế nhưng nụ ấy nhanh chóng biến mất ngay lập tức.

Bởi vì thần sắc Dao Tuyết Linh lúc này trông có chút bất thường.

Gương mặt nàng cứng đờ, lộ rõ vẻ hốt hoảng, đồng tử không ngừng lay động dữ dội. Đây là lần đầu hắn chứng kiến một Dao Tuyết Linh như thế. Vậy nên hắn cảm thấy vô cùng bất an.

“Tuyết Linh!”

Thiết Cung Uy Đà lớn tiếng gọi Dao Tuyết Linh. Thế nhưng nàng ta dường như không nghe thấy lời hắn mà cứ cắm mặt tháo chạy.

“Hướng này này!”²

Thiết Cung Uy Đà vẫy tay về phía Dao Tuyết Linh. Thế nhưng nàng vẫn không hề để mắt tới, hắn liền gấp gấp chạy về phía nàng.

Phập!

Đúng lúc đó.

Hắn cảm nhận được âm thanh sắc bén cùng cơn đau khủng khiếp truyền tới.

Thiết Cung Uy Đà không kịp hét lên một tiếng, lập tức đánh đường mắt nhìn xuống vai. Một chiếc phi đao vừa xuyên qua vai hắn.

‘Cái này?’

Chiếc phi đao mà hắn từng nhìn thấy một lần.

Hắn không chỉ nhìn thấy mà còn bị nó đả thương.³

Chính là phi đao của Phiêu Nguyệt.

‘Hắn ta!’

Thiết Cung Uy Đà xoay người cố gắng hét lên. Thế nhưng, hắn không thể thốt ra thành câu, bao nhiêu con chữ đều ứ nghẹn trong cổ họng.

Bởi vì có thứ gì đó sắc bén đang siết chặt lấy cổ hắn.

‘Ngân ty.’

Thuyết Cung Uy Đà nhận ra thứ đang siết lấy cổ mình là một sợi ngân ty, hắn vươn tay muốn kéo nó ra nhưng sợi ty càng lúc càng thít chặt hơn.

Roẹt!

Hắn cố gắng vùng chày sắt gắn với dây xích về phía kẻ đang điều khiển ngân ty, thế nhưng chày sắt của hắn đời nào chạm được vào người Phiêu Nguyệt. Khi chiếc chày sắt vùng tới, Phiêu Nguyệt đã bắn người sang bên trái.

Trong tay hắn vẫn còn căng sợi ngân ty không ngừng siết lấy cổ Thiết Cung Uy Đà.

“Khực!”

Thân hình nhỏ bé của Thiết Cung Uy Đà lập tức lặn lộn dưới đất. Ngân ty quấn lấy cổ rồi quật hắn ngã phịch xuống.

Lúc bị kéo cho ngã vật, Thiết Cung Uy Đà đã để tuột chày sắt ra khỏi tay.

‘Ngươi!’

Thiết Cung Uy Đà lúc này dùng cả hai tay nắm lấy sợi ngân ty. Ngân ty cứa sâu vào tay hắn, một dòng máu đỏ sẫm chảy ra, thế nhưng hắn không có thời gian để cảm nhận đau đớn.

Chỉ cần hắn dừng lại một khắc, ngân ty chắc chắn sẽ cắt sâu đến tận xương cổ hắn.

Thiết Cung Uy Đà vận công lực toàn thân để đối phó với ngân ty. Nếu là ngân ty thông thường, hắn đương nhiên có thể cắt

đứt trong một chiêu, thế nhưng, đây là vật mà Đường Sở Truy đã dùng cả tâm huyết để chế tạo ra.0

Độ bền và lực căng sao có thể mang ngân ty bình thường ra so được cơ chứ?

“Khư ư ư!”

Ngân ty mỗi lúc một cửa sâu vào cổ hắn.

Đôi mắt Thiết Cung Uy Đà đỏ ngầu cả lên vì tơ máu.

Hắn không ngừng nhìn Phiêu Nguyệt đang nắm lấy đầu ngân ty. Phiêu Nguyệt trong chiếc trường bào đỏ sẫm cũng đang liếc nhìn hắn.

Ánh mắt vô cảm hết như con rắn đang rình mồi khiến toàn thân Thiết Cung Uy Đà không rét mà run lên từng đợt.

Thiết Cung Uy Đà có vật lộn đến mấy cũng không thể khỏi vòng vây của sợi ngân ty kia.

Lúc đó, Thiết Cung Uy Đà liền nghĩ đến việc lợi dụng sức mạnh của Phiêu Nguyệt để tiến về trước.

Hắn để mặc ngân ty trên cổ mà lao như thiểm điện tấn công Phiêu Nguyệt.

Dù vũ khí không còn, nhưng hắn vô cùng tự tin vào uyển công của mình.

Xoẹt!

Chưởng lực khủng khiếp lập tức vọt ra từ tay Thiết Cung Uy Đà, một chưởng vừa rồi chính là Thiết Ma Chưởng (鐵魔掌) có uy lực cực lớn.

Thiết Cung Uy Đà không nghĩ hắn có thể hạ Phiêu Nguyệt chỉ với Thiết Ma Chưởng, hắn đưa ra phán đoán dựa trên thực lực hết ma quỷ mà Phiêu Nguyệt đã thể hiện cho đến hiện giờ.

Thay vào đó, hắn mong nhờ một chưởng này sẽ khiến ngân ty trên tay Phiêu Nguyệt rơi lỏng hơn một chút, như vậy hắn có thể gọi Dao Tuyết Linh đến ứng cứu.

Chỉ cần Dao Tuyết Linh hỗ trợ, hắn có thể thoát khỏi bàn tay ác ma ngay tức khắc. Thế nhưng trông đợi của hắn chỉ là hư vô.

Thân ảnh Phiêu Nguyệt đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt hắn.

Phiêu Nguyệt thi triển Hắc Lô, tốc độ còn nhanh hơn cả chiêu pháp của Thiết Cung Uy Đà.

Tăng!

Sợi ngân ty vừa được nói lỏng trong chốc lát liền bị kéo căng ra, Thiết Cung Uy Đà lập tức ngã nhào về phía trước.

Mặt Thiết Cung Uy Đà đâm sầm xuống mặt đất.

Rầm!

Phiêu Nguyệt liền lấy chân giẫm lên đầu Thiết Cung Uy Đà.

“Khư!”

Thiết Cung Uy Đà nghiêng răng cố ngẩng đầu lên. Thế nhưng hắn càng muốn ngẩng, lực chân đạp lên đầu càng mạnh hơn.

Rắc!

Tiếng xương gãy vỡ vang lên từ phía cổ nghe rợn cả người.

Nếu Thiết Cung Uy Đà hắn tiếp tục dùng sức, cái cổ kia nhất định sẽ gãy vụn như thân cao lương.

“Ngươi là thứ gì? Ngươi là thứ gì vậy chứ?”

Thiết Cung Uy Đà vận lực gào thét.

Hắn không hiểu tại sao Phiêu Nguyệt lại tập kích hắn như thế.

Hắn thừa nhận bản thân đã sai lầm khi gây chuyện với Phiêu Nguyệt, thế nhưng Thiết Cung Uy Đà không ngờ đó lại là nguyên do khiến hắn mất mạng mà không hét lên nổi thành tiếng.

Ánh mắt Thiết Cung Uy Đà hướng về phía Dao Tuyết Linh.

Hắn muốn dùng tất cả sức lực cuối cùng gọi tên Dao Tuyết Linh.

Rắc!

Chính lúc ấy, cổ Thiết Cung Uy Đà lập tức vỡ vụn.

Thiết Cung Uy Đà đến khi trút hơi thở cuối cùng vẫn không thể gọi tên Dao Tuyết Linh lấy một lần, ánh mắt hắn tràn ngập

nỗi tuyệt vọng đến đáng thương.

Phải đến lúc đó, Phiêu Nguyệt mới ngẩng đầu thu hồi U Linh Chủ đang cắm vào vai Thiết Cung Uy Đà.

Dao Tuyệt Linh lúc này đã chạy xa khỏi đó.

Dao Tuyệt Linh bỏ chạy mà không hề hay biết Thiết Cung Uy Đà đã bỏ mạng dưới chân Phiêu Nguyệt chỉ cách này có mấy trăm trượng. Nếu nàng bình tĩnh dù chỉ một chút, hoặc chỉ cần nhìn lại phía sau một khắc, có lẽ nàng đã nhận ra Thiết Cung Uy Đà đang rơi vào tình thế nguy hiểm.

Thế nhưng, Tư Hùng Bình Ly Lãng Khách đi cùng nàng đã bị ám sát ngay bên cạnh, đả kích này khiến nàng không sao tỉnh táo được. Chính vì vậy; thế, nàng không thể cảm nhận được Thiết Cung Uy Đà đang chết dần đi, trong khi đó nàng chỉ một mạch muốn chạy đến chỗ Sở Hữu Cảnh.

Phiêu Nguyệt nhìn bóng lưng nàng đi xa liền lặng lẽ bám theo sau.

Thiết Cung Uy Đà đến lúc chết vẫn mở to mắt tựa hồ không tin nỗi bản thân đã bỏ mạng vô ích như thế.

Phiêu Nguyệt nhìn hắn, trong mắt không hề dấy lên chút cảm giác tội lỗi nào.

Đúng là Thất Tinh Đảng cũng không phải phường tốt lành gì.

Bọn họ thiêu rụi khu ổ chuột chỉ vì muốn bắt Nam Thần Vũ, khiến nhiều người phải mất mạng oan uổng.

Phiêu Nguyệt ám sát những kẻ thuộc Thất Tinh Đảng hết như cách bọn họ đã cướp đi mạng sống của những người vô tội khác.

Tư Hùng Bình, Cam Nhất Hải, Thiết Cung Uy Đà, đã có ba người bỏ mạng dưới tay hắn ta.

Phiêu Nguyệt chỉ cần nhắm vào một chóc lơ dềnh đã có thể lấy mạng họ.

Võ giả của Thất Tinh Đảng đều là kẻ mạnh. Thế nhưng, họ lại không hề biết gì về Phiêu Nguyệt. Và cũng không hề ngờ hắn sẽ nhắm tới bọn họ.

Họ những tướng bản thân chính là người kiểm soát cục diện này, nhưng kẻ nắm trong tay mọi thứ chính là Phiêu Nguyệt.

Lúc này, Phiêu Nguyệt hết như con rắn bám theo Dao Tuyết Linh, đến cả một tiếng động nhỏ cũng không hề vang lên.

“Thúc thúc, người nhìn này.”

Lý Tiểu Hạ đột nhiên vẫy tay.

Lưu Thần Phong tiến đến gần nàng, vẻ mặt thoáng chút nghi hoặc.

“Có chuyện gì thế?”

“Người này này.”

Lý Tiểu Hạ chỉ tay vào một thi thể.

Một gã nam nhân gù lưng đang nằm co ro trên đất, hơi thở đã lạnh đi từ lúc nào.

Sắc mặt Lưu Thần Phong liền cứng đờ hết đá tảng.

Là người giang hồ không thể không biết.

Trên thiên hạ này chỉ có duy nhất một võ giả có đặc điểm rõ ràng như thế.

“Người này là Thiết Cung Uy Đà.”

Ông vẫn còn nhớ rõ gương mặt hấn vì cả hai vừa chạm mặt nhau chỉ mới vài ngày trước.

Thiết Cung Uy Đà giờ đã tắt thở, nhưng đôi mắt đỏ ngầu vẫn mở to.

Đến cả khi chết đi, gương mặt hấn vẫn tràn ngập vẻ hoang đường khó tin. Lý Tiểu Hạ không dám nhìn hình ảnh ấy nữa, nàng liền quay đầu dời ánh mắt đi.

“Tên này là bị người đó giết đúng không nhỉ?”

“Cam Nhất Hải rồi đến Thiết Cung Uy Đà. Có vẻ hấn ta đang nhắm vào Thất Tinh Đẳng rồi.”

“Chẳng lẽ hấn có thù hận gì với Thất Tinh Đẳng ư?”

“Ta không rõ chuyện đó, nhưng hắn là kẻ có thủ pháp giết người vô cùng tài tình. Cả Cam Nhất Hải hay Thiết Củng Uy Đà đều là người sở hữu võ công cao cường, vậy mà hắn lại dễ dàng lấy mạng họ như thế. Đây không phải là chuyện một thích khách tầm thường có thể làm được.”

“Không lẽ... hắn là người của Bách Quỷ Liên ạ?”

“Bách Quỷ Liên chưa từng hoạt động ở thành Tứ Xuyên.”

“Vậy là gã thích khách kia ư?”

“Có lẽ đây là chuyện hắn gây ra.”

“Hum!”

Lý Tiểu Hà bắt giắc nuốt một ngụm nước bọt khô.

Cơn buồn nôn ập tới khiến nàng muốn nôn ngay tức khắc. Không phải là vì nhìn thấy thi thể của Thiết Củng Uy Đà, mà vì cách thức ra tay tàn khốc của gã thích khách kia.

Cam Nhất Hải mất mạng mà không hề hay biết bản thân đã chết thế nào, còn Thiết Củng Uy Đà trông có vẻ đã kháng cự nhưng cũng không được bao lâu.

“Đúng là tài giỏi mà. Tên này xem ra đã luyện được cách thức giết người mang lại hiệu quả cao nhất. Trong đời ta chưa từng thấy qua tài nghệ nào như thế.”

“Rốt cuộc hắn ta là ai? Hắn đã học được cách giết người như thế ở đâu chứ?”

“Hừ! Sao thúc thúc biết chuyện đó được, nhưng ta có thể khẳng định một điều. Những kẻ mà hắn xem là kẻ thù nhất định không thể ngủ yên trong suốt quãng đời còn lại. Làm sao có thể sống thoải mái khi biết một gã thích khách có tài năng như thế đang để mắt đến mình chứ?”

“Ư ư! Hắn chắc chắn là một lão quái vật già nua. Gương mặt xấu xí dị hợm nên mới phải dùng mạng che mặt rồi.”

Lý Tiểu Hà chỉ tưởng tượng thôi đã cảm thấy kinh tởm, toàn thân run lên từng đợt.

Lưu Thần Phong lắc đầu nói với nàng.

“Những người đã nhìn thấy hấn nói rằng hấn trẻ tuổi và vô cùng anh tuấn.”

“Tất cả đều là giả dối đó thúc thúc. Nam nhân vừa trẻ vừa đẹp sao có thể ra tay tàn độc thế này chứ?”

Lý Tiểu Hạ lắc đầu phủ nhận mấy lời của Lưu Thần Phong.

Lý Tiểu Hạ vẫn còn mơ mộng giang hồ là chốn bình yên lãng mạn như thế đấy.

Nàng còn định ninh tuyệt sắc nam nhân phải là kẻ hết sức thiện lành.

Lưu Thần Phong rất muốn nói với cháu gái rằng định kiến như vậy là sai. Thế nhưng, tận mắt chứng kiến sẽ dễ dàng thay đổi suy nghĩ hơn trăm ngàn lời nói nào.

“Đi thôi! Có vẻ hắn ta sẽ không chỉ kết thúc như thế đâu.”

“Ý người là sao?”

“Ta không biết hắn có thù hận với Thất Tinh Đảng, nhưng hắn không được phép tùy tiện giết người như thế này.”

“Thúc thúc! Chẳng phải người can thiệp quá sâu vào chuyện người khác rồi sao?”

“Ta sống cả đời trên giang hồ này, một lòng hành hiệp trượng nghĩa. Làm sao ta có thể dễ dàng bỏ qua chuyện này kia chứ? Huống hồ, Thất Tinh Đảng cũng đâu phải là môn phái đi theo con đường tà đạo (邪道). Mặc dù thành viên của họ khá kỳ quái, nhưng dù sao cũng là môn phái chính đạo, sao ta có thể giả vờ bỏ qua được.”

Nghe Lưu Thần Phong nói, Lý Tiểu Hạ cảm thấy có chút bất mãn.

Nàng không muốn bị cuốn vào vụ việc thêm nữa. Dù sao thân là nữ tử, theo bản năng nàng e ngại dấn thân vào những chuyện nguy hiểm khó lường thế này. Thế nhưng suy nghĩ của Lưu Thần Phong lại khác.

Ông ta cả nổi danh cả đời chu du khắp giang hồ làm chuyện hiệp nghĩa. Chính vì thế, bắt gặp loại chuyện bất nghĩa như thế mà lại giả vờ không hay không biết quả không phải là cách làm của Lưu Thần Phong ông.

‘Cứ thế cho qua luôn thì tốt biết mấy.....’

Lý Tiểu Hạ lén buông một tiếng thở dài thườn thượt.

Chap 103

Sử Hiệu Cảnh nhìn quanh với ánh mắt đầy phần nộ.

Tăng Sơn Vệ, Dao Tuyết Linh, Triệu Tam Thích và cả lão nữa là bốn người đang tập trung lại một chỗ.

Ba người còn lại chẳng thấy đâu.

Sử Hiệu Cảnh không ngờ đến mức không biết việc đó có nghĩa là gì.

Hiện tại, lão đã xác nhận được cái chết của Cam Nhất Hải và Tư Hùng Bình. Người còn lại là Thiết Cung Uy Đà cũng chẳng thấy có mặt ở đây nên rõ ràng là hắn cũng đã chết.

“Rốt cuộc là tên nào đã gây ra chuyện này chứ?”

Đôi vai của Sử Hiệu Cảnh run lên không ngừng, trên người lão tỏa ra sát khí đầy hung bạo khiến cho chiếc trường bào bay phấp phới không ngừng.

Tăng Sơn Vệ cố gắng trấn an Sử Hiệu Cảnh.

“Xin đại huynh bình tâm!”

“Đệ nói ta bình tâm sao? Ba nghĩa đệ thân yêu đã cùng thê hện sống cả đời cùng nhau của ta đã chết rồi đây.”

“Vậy nên huynh càng phải bình tĩnh. Những gì mà kẻ đó muốn chính là kích động chúng ta. Không biết chừng lúc này, hắn ta đang nấp ở đâu đó và theo dõi nhất cử nhất động của chúng ta. Vậy nên, chúng ta nhất định phải bình tâm hết sức.”

“Hừm!”

Đến lúc này, Sử Hiệu Cảnh mới chịu đè nén cơn tức giận xuống, Tăng Sơn Vệ thở phào nhẹ nhõm.

Bất kể ai nói gì thì cốt lõi của Thất Tinh Đảng vẫn là Sử Hiệu Cảnh.

Sử Hiệu Cảnh phải biết giữ vững chính kiến thì bọn họ mới có thể tiến lên phía trước mà không bị lung lay được.

Sử Hiệu Cảnh hỏi Tăng Sơn Vệ.

“Đệ nghĩ là ai làm?”⁵

“Hiện tại thì khả năng cao là người đó.”

“Người đó.”

“Phiêu... Nguyệt. Nếu là năng lực có thể phân thắng bại với Thanh Thành Phái và Nga Mi Phái thì khả năng cao người đó chính là hắn.”

Sau khi vào Thành Đô, điều mà Tăng Sơn Vệ tâm huyết nhất chính là thu thập thông tin về các mối đe dọa tiềm tàng.

Vốn dĩ ban đầu, mục tiêu mà bọn họ phải cảnh giác nhất là Nga Mi Phái và Thanh Thành Phái. Tuy nhiên, bọn họ đã bị thiệt hại nặng nề đến mức phải dừng hoạt động của mình. Tình hình của những môn phái khác ở Thành Đô cũng không khác biệt là mấy.

Bách Hoa Môn mất đi bang chủ và tiêu bang chủ, còn Lôi Âm Môn hoàn toàn bị diệt môn.

Tất cả những chuyện đó đều là do một người mà ra.

Một thích khách đã làm đảo lộn cả Võ Lâm Tứ Xuyên.³

Tìm thấy hắn không có gì là khó.

Chính vì hắn ta sở hữu một vẻ đẹp đến mức khó có thể tin hắn ta là một con người.

Một nam nhân sở hữu dung mạo còn mỹ miều hơn cả nữ nhân.

Đó chính là Phiêu Nguyệt.

Những võ giả trong Thành Đô này không có ai lại không biết đến Phiêu Nguyệt cả. Nhưng chẳng có ai sẵn lòng nói cho Tăng Sơn Vệ những chuyện về Phiêu Nguyệt.

Vì vậy, phải mất một khoảng thời gian hắn mới có thể tìm hiểu về Phiêu Nguyệt.⁶

Hắn đã rất ngạc nhiên khi biết vết thương lớn trên người của Thiết Cung Uy Đà là do Phiêu Nguyệt gây ra.

‘Đáng ra lúc đó mình nên giết quách hắn cho rồi...’

Giờ nghĩ lại chỉ còn lại sự tiếc nuối.

Ai mà có ngờ những chuyện hắn giấu bụng vì không muốn thu hút sự chú ý của Thanh Thành Phái và Nga Mi Phái giờ lại trở thành một thảm họa thế này.²

“Đệ đã tìm hiểu lý do tại sao hấn lại nhắm đến chúng ta chưa? Chắc không phải vì hấn cảm thấy bị xúc phạm bởi chuyện xảy ra với lão tam đâu nhỉ?”

Lão tam mà lão nói đến ở đây chính là Thiết Cung Uy Đà Ngô Cảnh Việt.

Tăng Sơn Vệ lắc đầu.

“Nếu lý do là thế thì ngay từ đầu, hấn đã không có lý do gì để kéo dài thời gian đến lúc này.”

“Nếu vậy thì...”

“Có vẻ như hấn có liên quan gì đến đứa trẻ đó.”

Tăng Sơn Vệ nhìn xuống Nam Thần Vũ đang nằm thoi thóp dưới chân mình.

Đôi mắt của Sử Hiệu Cảnh bỗng trở nên sắc bén.³

“Ý đệ là vì tên nhóc này mà...?”

“Khả năng cao là như vậy ạ.”

Gương mặt của Sử Hiệu Cảnh trở nên méo mó khi nghe thấy câu trả lời của Tăng Sơn Vệ.

Việc này chẳng khác gì gặp phải phục binh ở một nơi chẳng thể nào nghĩ tới vậy.

“Trước tiên thì chúng ta phải ra khỏi đây đã. Cho đến giờ hấn đang có lợi thế là vì chúng ta luôn tách lẻ nhau ra, nhưng nếu chúng ta hợp lại thì chắc chắn hấn sẽ không thể dễ dàng tấn công chúng ta được đâu.”

“Được rồi, cứ làm theo những gì mà Tam Thích nói đi!”

“Dạ vâng! Đại huynh.”

“Đệ cũng tên nhóc này đi.”

“Dạ vâng.”

Triệu Tam Thích trả lời rồi nhắc Nam Thần Vũ đã ngất kia cõng lên lưng.

“Tuyệt Linh!”

“Huynh cứ nói.”

“Muội dẫn đầu đi. Dù gì trong số chúng ta thì muội vẫn là người có trực giác nhanh nhạy nhất, hãy dẫn đầu và nắm bắt chuyển động của hắn.”

“Muội rõ rồi ạ.”

Dao Tuyết Linh gật đầu rồi tiến về phía trước.

“Tất cả hãy cẩn thận. Vì hắn có thể ám sát chúng ta bất cứ khi nào, bất cứ ở đâu.”

Sử Hiệu Cảnh căn dặn thêm một lần nữa.

“Vâng.”

“Đi thôi!”

Sử Hiệu Cảnh vừa nói xong, bốn người bắt đầu di chuyển. Tuy là bốn người nhưng từng chuyển động của họ cứ như một người vậy.

Dao Tuyết Linh di chuyển ở phía trước khuếch đại cảm giác, còn Sử Hiệu Cảnh, Tăng Sơn Vệ và Triệu Tam Thích thì di chuyển ở xung quanh để hộ tống nàng.

Khuôn mặt họ lúc này đầy vẻ bi ai.

Ba huynh đệ kết nghĩa đã cùng thề hẹn sẽ cùng sống cùng chết mà nay đã bỏ họ đi trước. Và hôm nay lời thề đó sẽ được thực hiện nếu bọn họ sơ xuất và hôm nay.

Bọn họ phải ngăn chặn chuyện đó xảy ra.

Sử Hiệu Cảnh nghiêng răng nhìn vào vào bóng lưng của Dao Tuyết Linh ở phía trước.

‘Hôm nay bọn ta đã phải rút lui trong nhục nhã, nhưng nỗi nhục này, bọn ta nhất định sẽ trả lại.’

Đó là lần đầu tiên trong đời lão cảm thấy xấu hổ đến như vậy.

Vẫn chưa làm được gì mà đã phải rời khỏi Thành Đô. Sự thật này khiến cho lão cảm thấy quá thê thảm.

Tăng Sơn Vệ như thể đọc được nội tâm của Sử Hiệu Cảnh, hắn nói.

“Quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Đại huynh! Sau khi giao nạp tiểu tử này và nhận được chi viện, chúng ta sẽ có thể

dễ dàng giết được tên Phiêu Nguyệt kia mà thôi. Đại huynh chỉ cần nhẫn nhịn đến lúc đó là được.”

“Được! Ta nhất định phải cho hắn nếm được mùi nhục nhã của những gì mà ta phải ngậm đắng nuốt cay ngày hôm nay.”

“Bọn đệ sẽ luôn đi theo huynh.”

“Có đệ ở bên ta như được tiếp thêm sức mạnh vậy.”

Tăng Sơn Vệ khẽ mỉm cười trước lời nói của Sử Hiệu Cảnh, nhưng chỉ trong chớp mắt, gương mặt của hắn đã đanh lại.

Bây giờ không phải lúc để tận hưởng việc được khen ngợi.

Bây giờ là lúc để cùng nhau đồng lòng vượt qua khỏi nguy hiểm.

“Tuyệt Linh, cẩn thận.”

“Ca ca đừng lo. Hắn cũng là nam nhân mà, ca ca nghĩ hắn sẽ làm được gì muội chứ?”

“Muội đừng xem hắn là nam nhân. Hắn là thích khách đấy. Hãy nhớ rõ, không có việc gì ngu ngốc hơn việc mong đợi sự chấp thuận từ một thích khách cả.”

“Muội nhớ rồi.”

Dao Tuyệt Linh cắn vào bờ môi đỏ mọng của mình.

Trên mặt nàng lúc này không thể giấu nổi nét bàng hoàng.

Đến cả trong mơ nàng cũng chưa bao giờ nghĩ rằng, nam nhân mà nàng muốn căm dỗ lại là một kẻ đáng sợ đến vậy.

Nếu biết đằng sau gương mặt khôi ngô tuấn tú đó là một kẻ có bản chất độc ác và man rợ như vậy, nàng đã không bao giờ tiếp cận hắn một cách không phòng bị như vậy rồi.

‘Nhưng hắn cũng là nam nhân mà. Đã là nam nhân thì không thể làm gì được ta đâu.’

Nàng tin vào vẻ đẹp của mình.

Vũ khí lớn nhất đối với một nữ nhân không phải là võ công mà là một dung mạo tuyệt đẹp. Điều đó có nghĩa là nàng đã có trong tay vũ khí mạnh nhất rồi.

Dao Tuyết Linh tự tin rằng Phiêu Nguyệt sẽ không bao giờ tấn công nàng. Ngược lại, nếu Phiêu Nguyệt xuất hiện, chắc chắn nàng sẽ quyến rũ hắn và cuộn chặt hắn vào dưới váy của nàng.

“Khực!”

Bỗng dưng có tiếng thét phát ra từ phía sau nàng.

Nàng giật mình quay lại nhìn thì thấy Tăng Sơn Vệ đang loạng choạng.

“Chuyện gì thế?”

“Đừng cử động.”

Tăng Sơn Vệ hét lên, hắn không muốn để đội hình bị xáo trộn vì mình.

Vụt!

Bỗng dưng cơ thể của Tăng Sơn Vệ bị kéo vào trong bóng tối.

“Sơn Vệ!”

“Nhị ca!”

Sử Hiệu Cảnh và Dao Tuyết Linh đồng loạt hét lên rồi chạy theo. Nhưng mà tốc độ đang kéo Tăng Sơn Vệ đi còn nhanh hơn cả bọn họ gấp mấy lần.

Tăng Sơn Vệ nhìn vào chân trái của mình.

Có một thứ gì vô hình đang siết chặt lấy cổ chân hắn.

Tăng Sơn Vệ cố vùng vẫy để thứ đang siết lấy cổ chân hắn đứt ra nhưng vô ích.

‘Nếu cứ như vậy thì ta sẽ chết mất.’

Giờ hắn đã biết các tiêu đề của mình vì sao mà chết rồi.

Tất cả bọn họ đều bị kéo vào bóng tối và mất mạng chỉ trong chớp mắt.

Trên mặt Tăng Sơn Vệ lúc này hiện lên vẻ cương quyết.

Hắn dồn công lực vào mép bàn tay và chém vào chân của mình.

Xoẹt!

Vết chém sâu lên tận phần đầu gối.

“Khực!”

Tăng Sơn Vệ ráng kìm nén để không phát ra những tiếng rên rỉ. Hắn tự đứng dậy bằng một bên chân còn lại của mình.

Tăng Sơn Vệ thì thấy Sử Hiệu Cảnh và Dao Tuyết Linh đang chạy về phía mình.

Tăng Sơn Vệ hét lớn khi thấy bọn họ đang chạy điên cuồng về phía hắn.

“Không được! Đừng đến đây!”

Vụt!

Ngay lúc đó, Triệu Tam Thích đang đứng một mình biến mất khỏi tầm mắt của hắn.

Triệu Tam Thích đang cõng Nam Thần Vũ trên lưng thì cũng bị kéo vào bóng tối giống như Tăng Sơn Vệ.

Thế nhưng, Sử Hiệu Cảnh cùng Dao Tuyết Linh đã không để ý đến chuyện đó vì mãi chạy đến Tăng Sơn Vệ.

Toàn thân Tăng Sơn Vệ run lên bần bật.

‘Hắn không phải con người. Hắn là ác quỷ.’

Từ này đến giờ, hắn vẫn chưa thể thấy được bóng dáng của Phiêu Nguyệt đầu. Có lẽ bây giờ Phiêu Nguyệt đang trốn ở một góc tối nào đó để sẵn lòng Thất Tinh Đẳng bọn họ.

Nếu như được đối đầu trực diện, hắn sẽ không cảm thấy sợ hãi đến thế.

Đây không phải là một cuộc đối đầu giữa những võ giả nữa.

Đây là một cuộc đi săn hoặc đi ám sát. Không hơn không kém.

Nếu là bình thường, chắc chắn hắn sẽ chửi mắng và coi thường Phiêu Nguyệt vì đã làm một hành động thật hèn hạ.

Từ trước đến nay, Tăng Sơn Vệ luôn nghĩ thích khách là một hạng hạ đẳng chỉ biết núp bóng và ám sát người khác.

Nhưng đến hôm nay, suy nghĩ của hắn đã thay đổi.

Thích khách là một người mà hắn tuyệt đối không thể xem thường mà cũng không được cười nhạo.

Hoặc ít nhất thì hắn không nên đánh đồng Phiêu Nguyệt cũng giống như những thích khách khác.

Giờ thì hắn hiểu rồi.

Tại sao những môn phái lớn như Thanh Thành Phái và Nga Mi Phái lại bại trận một cách thê thảm dưới tay của Phiêu Nguyệt như vậy.

Phiêu Nguyệt đã là một thích khách nằm ở đẳng cấp khác.

Hắn đang thể hiện rõ ràng tất cả những gì vĩ đại nhất mà một sát thủ có thể làm.

Đến khi Sử Hiệu Cảnh cùng Dao Tuyệt Linh nhận ra Triệu Tam Thích đã bị kéo đi mất thì đã muộn màng, bọn họ quay đầu lại.

Xoẹt!

Bỗng lúc đó, có một thứ gì đó chợt lấp lánh xuất hiện ngay trước mặt của Tăng Sơn Vệ.

Tăng Sơn Vệ tưởng rằng thế giới đang nghiêng về một bên. Nhưng thực tế là cơ thể của hắn đang ngã xuống.

Chân phải còn lênh lặn của hắn cũng bị Triệu Tam Thích cắn đứt.

Tăng Sơn Vệ ngã xuống mặt đất, lúc này, có ai đó từ trong bóng tối bước ra một cách đáng sợ.

Gương mặt trắng toát tương phản với bóng tối đen như mực như một con ác quỷ hiện lên trong mắt của Tăng Sơn Vệ.

Thế nhưng gương mặt của hắn còn đẹp hơn bất cứ nữ nhân nào trên thế gian này. Vì thế nên Tăng Sơn Vệ còn cảm thấy đáng sợ hơn.

Tăng Sơn Vệ dơ tay chỉ về Phiêu Nguyệt.

“Người?”

Phiêu Nguyệt vùng tay.

Tăng Sơn Vệ cảm nhận được có gì đó sắc bén đang cứa vào cổ của hắn ta.

Đó cũng chính là cảm giác cuối cùng mà Tăng Sơn Vệ cảm nhận được trên thế gian này.

Cổ họng của Tăng Sơn Vệ nứt ra, máu từ cổ hắt phun ra không ngừng.

Thu Hồn Ti đã lấy đi tính mạng của Tăng Sơn Vệ.

“Aaaa!”

“Nhị ca!”

Sử Hiệu Cảnh và Dao Tuyết Linh gào thét rồi chạy như điên về phía của Tăng Sơn Vệ sau khi phát hiện ra Tăng Sơn Vệ đã chết.

Phiêu Nguyệt vẫn đứng ở đó nhìn bọn họ.

Hắn không ẩn nấp ở trong bóng tối nữa, cũng không né tránh bọn họ.

Phụt!

Cơ thể của Phiêu Nguyệt thoát ẩn thoát hiện, bỗng dưng, hắn xuất hiện ở ngay trước mặt Sử Hiệu Cảnh đang chạy hết tốc lực về phía trước.

Phiêu Nguyệt đã thi triển Hắc Lôi.

“Ngươi!”

Sử Hiệu Cảnh gào lên như một con thú rồi vung nắm đấm về phía trước.

Một quyền khí với uy lực đáng gờm hướng về phía Phiêu Nguyệt. Nhưng Phiêu Nguyệt đã thi triển Sát Hành Bộ và tránh được nó một cách dễ dàng.

Sử Hiệu Cảnh liên tục thi triển tuyệt chiêu của bản thân để tấn công Phiêu Nguyệt. Nhưng Phiêu Nguyệt đều làm chệch hướng hoặc tránh được tất cả các đòn tấn công đó.

‘Không thể nào!’

Trong mắt của Sử Hiệu Cảnh hiện lên nét tuyệt vọng.

Phiêu Nguyệt cứ như một bóng ma vậy.

Hắn nắm bắt được đúng lúc hắn tấn công và lùi lại, đến khi lão lùi lại thì hắn lại áp sát lão với khoảng cách y hệt như lúc đầu.

Lông tóc trên người lão dựng đứng hết cả lên trước phản ứng của Phiêu Nguyệt. Phản ứng của hắn như thể hắn đã biết lão ta

sắp thi triển chiêu thức nào vậy.

Đó chính là vì Phiêu Nguyệt đã thi triển Đồng Điều. Đồng Điều giúp phản ứng của hắn đồng nhất cách hô hấp với phản ứng của đối phương.

Vì lý do đó mà Phiêu Nguyệt đã đọc trước được phản ứng của Sử Hiệu Cảnh và áp chế lão.

Đến một kẻ lão luyện như Sử Hiệu Cảnh cũng mới gặp thứ võ công này lần đầu tiên nên lão cũng không khỏi bất ngờ.

“Đại ca!”

Dao Tuyết Linh hợp lực để giúp Sử Hiệu Cảnh. Nhưng phản ứng của Phiêu Nguyệt còn nhanh hơn chuyển động của nàng gấp mấy lần.

Xoẹt xoẹt!

Âm thanh ghê rợn xé toạc cả màn đêm.

Đó chính là âm thanh của U Linh Chủ.

“Hộc!”

Dao Tuyết Linh ngã người ra phía sau và vùng kiếm theo bản năng.

Keng!

Nàng đã đánh bật được U Linh Chủ chỉ trong một khoảng cách rất nhỏ.

Nàng thở dồn dập rồi nâng người đứng thẳng dậy. Nàng vừa cứu được mình thoát khỏi cái chết.

Nàng ngẩng đầu, đôi mắt mở to.

“Đại ca!”

Sử Hiệu Cảnh vẫn há hốc mồm đứng yên ở đó.

Một sợi ngân ty cực nhỏ đến mức mắt thường không thể nhìn thấy được đang quấn quanh cổ của lão. Chỉ cần di chuyển một chút, nó sẽ cứa sâu vào cổ của lão.

Phía sau lưng Sử Hiệu Cảnh là Phiêu Nguyệt đang nắm lấy ngân ty.

Chỉ trong một khoảnh khắc rất ngắn khi Dao Tuyệt Linh tránh đòn tấn công của U Linh Chủ, Phiêu Nguyệt đã có thể áp chế lão từ phía sau lưng và quán ngân ty vào cổ của lão rồi.

“Khực!”

Ngân ty dần chui sâu vào cổ của Sử Hiệu Cảnh.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 104

Sắc mặt Sử Hiệu Cảnh hết xanh lại trắng. Cảm giác ngân ty siết chặt vào da thịt khiến lão không khỏi rùng mình.

Lão không còn thời gian để hồ thẹn nữa. Bởi vì tất cả những chuyện này đều xảy ra trong nháy mắt.

Triệu Tam Thích bị kéo vào bóng tối, Tăng Sơn Vệ đã bỏ mạng. Còn lão chỉ mất vài nhịp thở đã bị kẻ kia khống chế đến nước này.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, Phiêu Nguyệt đã từng bước áp đảo và loại bỏ các thành viên còn sống sót của Thất Tinh Đảng.

Mọi chuyện cứ như cơn ác mộng khủng khiếp không lối thoát.

Lão hiểu nếu đã dấn thân vào chốn giang hồ này, một ngày nào đó ắt sẽ đối diện với hiểm nguy, thế nhưng lão không ngờ thời điểm ấy lại đến mà không có điềm báo trước như vậy.

‘Sao lại có tên thích khách như thế trên giang hồ này cơ chứ?’

Dù bản thân đã trực tiếp kinh qua, lão vẫn không thể tin nổi.

Phiêu Nguyệt hẳn ta vượt xa khỏi thường thức đối với một thích khách của lão.

Những kiến thức thông thường lão có được đều không áp dụng trong trường hợp của Phiêu Nguyệt.

Chỉ với sự tồn tại của một gã thích khách như hắn đã là ác mộng của toàn giang hồ. Vấn đề chính là võ giả ngoài thành Tứ Xuyên lại không hề hay biết chuyện này.

‘Thì ra trong thành Tứ Xuyên tồn tại một con quái vật đáng sợ như thế.’⁵

Sử Hiệu Cảnh không dám nghĩ đến việc động thủ mà chỉ đảo tròn mắt quần quanh. Thu vào tầm mắt lão là gương mặt Dao Tuyết Linh đã trắng bệch đi.

Ngay khi Sử Hiệu Cảnh bị khống chế, Dao Tuyết Linh chỉ đứng yên gương mặt nhìn Phiêu Nguyệt rồi đến Sử Hiệu Cảnh.

Lão bật tiếng chửi rủa.

‘Tiện nhân chết tiệt! Đừng chỉ đứng nhìn mà mau đến cứu ta đi chứ.’

Thế nhưng vì cô đang bị ngân ty siết chặt lấy, nên lão không thể thoát nên lời, câu chữ cứ ứ nghẹn thốn thức trong cổ họng.

Chính lúc này, Phiêu Nguyệt lên tiếng.

“Tại sao các người muốn bắt đứa bé đó?”

Nghe giọng Phiêu Nguyệt vang lên, Sử Hiệu Cảnh lập tức cảm thấy sống lưng truyền tới cơn ớn lạnh.

Dao Tuyết Linh cứ lắp ba lắp bắp không nói nổi nên lời.

Nàng ta cố gắng thoát ra mấy chữ không biết gì cả.

Chỉ vì Sử Hiệu Cảnh đã nhận được ủy thác nên họ buộc phải làm, chẳng để tâm sự thật là gì.³

Phiêu Nguyệt đánh một đường mắt sang Sử Hiệu Cảnh.

“Nói đi!”

Ngân ty siết lấy cổ Sử Hiệu Cảnh đã nói lỏng đôi chút.

“Khụ! Ta, ta cũng không rõ. Ta chỉ nhận ủy thác... khụ!”

Lúc này ngân ty càng siết chặt lấy cổ lão hơn.

Đôi mắt Sử Hữ Cảnh lập tức lòi cả ra ngoài, trông vô cùng khiếp đảm.⁶

Phiêu Nguyệt hẳn chỉ cần nghe tiếng thở cũng đủ biết đối phương đang nói thật hay nói dối.

Lúc này tiếng tim Sử Hiệu Cảnh đập có chút bất an, hẳn nhận ra ngay lão ta đang nói dối.

“Ta không hỏi hai lần. Là ai đã xúi giục các ngươi?”

“Khực!”

Gương mặt Sử Hiệu Cảnh lúc này đã đỏ bừng cả lên.

Nhìn cảnh tượng lão ta sắp tắt thở đến nơi, Dao Tuyết Linh liền cắn chặt môi.

“Khoan đã! Chúng ta nói chuyện chút đi.”²

“Thì đang nói chuyện đây này.”

“Ý ta là nói chuyện nhẹ nhàng, không bạo lực...”

Dao Tuyết Linh rút thanh kiếm đang cầm trong tay xuống đất.

Sau khi nàng giơ hai tay xác nhận đã không còn vũ khí, nàng cẩn thận di chuyển về phía Phiêu Nguyệt.

Mỗi một bước chân đều thể hiện nét quyến rũ từ thân hình gợi cảm của mình.

Ánh mắt Phiêu Nguyệt tự động chuyển hướng đến bộ ngực nàng. Nụ cười liền nở trên môi Dao Tuyết Linh.

‘Ngươi cũng là nam nhân kia mà.’

Dao Tuyết Linh vô cùng tự tin rằng đã là nam nhân thì dù có là Ngọc Hoàng Thượng Đế cũng sẽ bị nàng ta mê hoặc.

Nàng ta cố gắng dụ hoặc Phiêu Nguyệt bằng cử chỉ và biểu cảm đầy sức hút nhất mà nàng có thể thể hiện lúc này. Và nàng trao đổi ánh mắt với Sử Hiệu Cảnh.

Chỉ cần nhìn ánh mắt, họ đã thông tỏ được ý định của đối phương.

Ngay cả trong tình thế đến thở cũng chật vật khó khăn, Sử Hiệu Cảnh vẫn nắm bắt được ý muốn của Dao Tuyết Linh mà gật đầu.

Bộp!

Dao Tuyết Linh liền cởi bỏ lớp áo ngoài ra.

Lập tức, bờ ngực trắng ngần lồ lộ ra trước mắt.

“Chỉ cần đại hiệp thả lỏng một chút, chúng ta sẽ trải qua thời gian tuyệt vời cùng nhau. Ta rất ghét bầu không khí nguy hiểm

thể này. Ta sẽ cho đại hiệp cảm nhận được cái gì gọi là khoái lạc nhất trên thế gian này.”

Diễm khí của Dao Tuyết Linh lập tức bùng nổ.

Ánh mắt mơ màng, cử chỉ mê hoặc chết người, từng bước từng bước như muốn cướp hồn đoạt phách Phiêu Nguyệt.³

Bất kỳ gã nam nhân nào cũng không thể thắng nổi sự cám dỗ này.

Chí ít, những nam nhân đã bị Dao Tuyết Linh câu mất linh hồn từ trước đến nay nhìn thấy dáng vẻ này của nàng cũng sẽ không kìm được mà quỳ mọp xuống váy nàng.

Dao Tuyết Linh nghĩ rằng lần này cũng thế, nàng nở nụ cười xinh đẹp và quyến rũ nhất, sau đó chậm chậm tiến về phía Phiêu Nguyệt.

Dường như mỹ nhân kế của nàng ta có chút tác dụng, ngân ty đang siết trên cổ Sử Hiệu Cảnh dần thả lỏng hơn.

‘Cơ hội đây rồi.’

Sử Hiệu Cảnh xoay người nhanh như thiểm điện, lập tức tung ra song chưởng.

Rầm!

Chưởng lực vận tất cả công lực trên cơ thể đánh thẳng vào ngực Phiêu Nguyệt.

Trong chớp mắt, Sử Hiệu Cảnh nhận ra có gì đó không đúng. Bởi vì lão chẳng cảm nhận được bất kỳ cảm giác nào trên hai tay cả.

“Phía sau! Ca ca.”

Đột nhiên Dao Tuyết Linh gấp gấp hét lên.

Sử Hiệu Cảnh theo bản năng xoay người về sau. Thế nhưng lần này lão vẫn không hề nhìn thấy Phiêu Nguyệt đâu.

Dao Tuyết Linh nhìn bộ dạng Sử Hiệu Cảnh, ánh mắt nàng tràn ngập khiếp đảm. Chính xác nàng đang dán chặt mắt vào nam nhân đứng phía sau Sử Hiệu Cảnh hệt như một u linh.

Từ đầu chí cuối, Phiêu Nguyệt đã ở phía sau Sử Hiệu Cảnh. Thế nhưng, Sử Hiệu Cảnh nào biết sự thật đó.

“Phía, phía sau...”

Dao Tuyết Linh không kịp nói dứt câu. Bởi vì có một luồng sáng vừa lao thẳng vào trán nàng ta.

“Dao muội!”⁰

Tiếng thét thảm thiết của Sử Hiệu Cảnh như muốn xé toạc bầu trời đêm.

Trán Dao Tuyết Linh bị U Linh Chủ cắm phập vào không chút thương tiếc.

Cả người Dao Tuyết Linh đổ gục mà không hề hay biết chuyện gì xảy ra.

Sau khi Dao Tuyết Linh bị hạ, Sử Hiệu Cảnh lập tức bộc phát như mất hết lý trí.

“Ư aa! Tên khốn điên rồi! Ta giết ngươi! Ta phải lấy mạng chó nhà ngươi.”

Lão không còn phân định trước sau, cứ điên cuồng tung chưởng lực.

Rầm! Rầm!

Mọi thứ hứng phải chưởng lực của lão đều bị phá hủy đến thảm thương. Thế nhưng không một đòn nào của lão chạm được vào người Phiêu Nguyệt cả.

Phiêu Nguyệt thi triển Xà Hành Bộ tránh tất cả các chưởng lực, sau đó hần bất ngờ giáng nhất kích vào ngực Sử Hiệu Cảnh.

Phá Ngọc (破玉) - chiêu thức tập trung tất cả sức mạnh vào một điểm.

Rầm!

Cùng với tiếng nổ long trời, Sử Hiệu Cảnh bị đánh văng ra xa.

Trên ngực Sử Hiệu Cảnh xuất hiện một lỗ thủng to tướng.

“Ngươi, ngươi...”

Sử Hiệu Cảnh nằm gục trên đất, đôi mắt vẫn chăm chăm nhìn về phía Phiêu Nguyệt.

Dáng vẻ thu vào tầm mắt lão thật không giống con người chút nào.

Phiêu Nguyệt ném cho Sử Hiệu Cảnh một ánh mắt lạnh tanh rồi xoay người rời đi.

Thất Tinh Đẳng vừa vào Thành Đô đã bị tuyệt diệt.

Chỉ trong một đêm, nhóm võ giả nổi danh ở tỉnh Hồ Nam đã bị cướp đi mạng sống.

Đây là sự việc gây chấn động cho những võ giả trên giang hồ, thế nhưng Phiêu Nguyệt, kẻ gây ra mọi sự mất may vẫn vô cảm lạnh lùng.

Đối với Phiêu Nguyệt, hắn không để tâm đến những thứ như danh tiếng hay xuất thân giang hồ.

Trong mắt hắn chỉ có hai loại người.

Người có thể và không thể giết.

Và hôm nay hắn đã xác nhận.

Rằng không có ai mà hắn không thể giết được cả.

Phiêu Nguyệt biến mất, trong tay hắn chính là Nam Thần Vũ.

Sau khi hắn rời khỏi, có một đôi nam nữ xuất hiện tại nơi Sử Hiệu Cảnh và Dao Tuyết Linh bị giết.

“Trời ạ!”

Nhìn thấy thi thể Sử Hiệu Cảnh, đôi mắt Vô Ảnh Tu Sĩ Lưu Thần Phong không giấu nổi nét kinh ngạc.

Ông không ngậm nổi miệng khi nhìn thi thể Sử Hiệu Cảnh và Dao Tuyết Linh trên nền đất lạnh lẽo. Đương nhiên Lý Tiểu Hạ đi cùng Lưu Thần Phong cũng thế.

“Thất... Thất Tinh Đẳng bị tuyệt diệt rồi ư? Do một người làm thật sao? Chuyện này có vô lý quá không chứ?”

Việc này đã vượt quá thường thức của nàng.

Nếu không tận mắt chứng kiến, nàng tuyệt đối không bao giờ tin cảnh tượng trước mặt mình là sự thật.

Lưu Thần Phong mơ hồ lẩm bẩm.

“Tai ương đã ập xuống nơi Thành Đô này rồi. Phải làm sao đây?”

Phiêu Nguyệt ôm lấy Nam Thần Vũ rời khỏi hiện trường.

Sắc mặt Phiêu Nguyệt nhìn Nam Thần Vũ đang bất tỉnh không mấy sáng sủa.

Nam Thần Vũ người đã hóa huyết sắc sau cơn bạo phát của Sử Hiệu Cảnh. Thế nhưng, nếu nhìn kỹ sẽ thấy vết thương trên người hắn đang lành lại với tốc độ đáng sợ. Một số chỗ đã lành hẳn chỉ để lại vài vết sẹo.

Cảnh tượng này quả nhiên không thể hiểu theo thường thức được.

Chính Phiêu Nguyệt hẳn cũng đã phủ nhận thường thức của người khác, thế nhưng Nam Thần Vũ này thậm chí còn đáng sợ hơn như vậy.

‘Người là Quỷ Vương à?’

Hồng Hữu Tân từng chỉ vào hắn và bảo đây hẳn chính là người thần bí nhất trên giang hồ.

Không chỉ vì cảnh giới võ công thượng thừa của hắn.

Mà vì nhiều người tin rằng hắn có bí quyết bất lão bất tử.

Phiêu Nguyệt chỉ lắc đầu phủ nhận.

Bởi lẽ đó chỉ là suy nghĩ vô căn cứ.

Nếu đã sinh ra là con người thì sao tránh khỏi vòng lặp sinh lão bệnh tử của tự nhiên được cơ chứ? Hẳn không rõ có thể khước từ quá trình đó hay không, thế nhưng giả như chuyện ấy có khả thi đi chăng nữa, hẳn không biết cái giá phải trả đắt đến mức nào.

Ánh mắt vô cảm của Phiêu Nguyệt đột nhiên hướng thẳng về trước.

Có ai đó đang đi ngược lại hướng hắn đi tiến tới.

Lần đầu tiên trên mặt Phiêu Nguyệt xuất hiện nếp nhăn giữa mi tâm.

Rõ ràng hắn thoáng thấy bóng dáng ai đó nhưng tuyệt nhiên không cảm nhận được dấu vết nào của kẻ kia.

Từ trước đến nay chỉ có người khác không cảm nhận được sự tồn tại của hắn chứ không có chuyện hắn không nhận ra dấu hiệu của đối phương.

Tất cả dây thần kinh trên người Phiêu Nguyệt đều căng cả ra.

Hắn khuếch trương giác quan, dây thần kinh sắc bén hết như con nhím xù lông.

Xoẹt!

Thế nhưng giác quan của Phiêu Nguyệt đã chặn đứng giữa chừng.

Một thứ gì đó mờ nhạt tựa sương mù che đi giác quan của Phiêu Nguyệt khiến hắn không nắm bắt được tình hình trước mặt.

Đồng tử Phiêu Nguyệt lập tức lóe lên tia sáng.

Lần đầu hắn cảm nhận được cảm giác khủng hoảng khó tin như thế.

Cơ bắp tự động căng cứng lại, sức lực dồn cả vào vai.

Hắn đặt Nam Thần Vũ sang một bên rồi tìm một nơi cao quan sát kẻ đang tiến tới.

Đột nhiên, có cơn gió thổi đến cuốn lấy toàn thân Phiêu Nguyệt.

Làn gió mát lạnh này mang tới cho hắn cảm giác vô cùng kỳ quái.

Làn gió bao trùm lấy ý chí, lướt qua toàn thân Phiêu Nguyệt. Xích quang trong mắt hắn ngày càng đậm hơn. Bây giờ chỉ còn lại hai luồng ánh sáng đỏ lơ lửng trong bóng tối.

Trong khoảnh khắc, hắn cảm nhận được sự tồn tại của đối phương.

Phiêu Nguyệt lần nữa khuếch đại giác quan toàn thân. Hắn liền cảm nhận cơn gió mạnh xoẹt qua toàn thân.

Cảm giác này đối với Phiêu Nguyệt không hề có chút lạ lẫm. Hệt như cách loài rắn cảm nhận, đánh giá và nắm bắt đối

phương bằng cả cơ thể.

Con gió cố ý lướt khắp người Phiêu Nguyệt để nắm bắt hắn. Chính xác là người đang điều khiển con gió này muốn thăm dò tất cả con người Phiêu Nguyệt.

Thế nhưng đối phương không hề hay biết.

Phiêu Nguyệt vốn không phải kẻ thích bộc lộ nội tâm với người khác.

Trái lại, khí tức trên người Phiêu Nguyệt bắt đầu chuyển động.

Con gió lướt khắp người hắn liền bị kìm hãm và quay ngược lại hướng ban đầu.

Giống như giọt mực nước rơi xuống hóa bản chậu nước sạch, công lực tối tăm của Phiêu Nguyệt đã làm ngọn gió nhiễm bẩn và quay trở lại nơi khởi phát.

Công lực Phiêu Nguyệt di chuyển không ngừng nghỉ hết như loài rắn chỉ.

“Huýt!”

Tiếng huýt sáo vang lên từ phía kẻ đối diện vốn muốn thăm dò Phiêu Nguyệt.

Mặc dù vẫn chưa thấy mặt mũi, nhưng Phiêu Nguyệt cảm nhận được toàn thân đối phương có vẻ đã thất bại trong hành động lần này.

Đối phương lập tức thu con gió cắt đứt liên kết với Phiêu Nguyệt. Thế nhưng, Phiêu Nguyệt nào muốn để mặc như thế.

Công lực Phiêu Nguyệt không ngừng bám vào ngọn gió. Hết như hàng ngàn con rắn chỉ đuổi bám theo con mồi không buông.

Phiêu Nguyệt lặp lại hành động hết như đối phương đã làm, cố gắng dùng con gió để nắm bắt kẻ kia.

Hành động này chẳng khác gì một sự lãng mạ đối với đối phương.

Thế nhưng, Phiêu Nguyệt không để tâm đến những điều nhỏ nhặt ấy.

Kẻ kia đã giờ trò với hần trước, hần chỉ dùng chiêu gậy ông đập lưng ông mà thôi.

Hần không hề để tâm đến thứ cảm xúc mang tên tội lỗi.

Đây là một cuộc chiến.

Phiêu Nguyệt hần sẽ làm bất cứ điều gì để giành được phần thắng về tay. Ngay cả đánh cắp thủ pháp của đối thủ hần cũng không từ.

Có bị cho là hèn hạ, vô liêm sỉ cũng chẳng sao.

Chỉ cần bản thân sống sót là được.

Cho dù tu vi cảnh giới của hần đã đạt đến đỉnh cao thế nào, hần vẫn không thể an tâm mà sống.

Nếu có thứ hay hơn, hần nhất định phải học, phải cướp lấy để tiến lên vị trí cao hơn.

Chính lúc đó, tiếng sư tử hồng từ phía đối phương vang lên chấn động cả trời đất.

“Haa(喝)!”

Tiếng gầm vang dội cả trời đất tựa hồ muốn nuốt trọn lấy Phiêu Nguyệt trong tích tắc.

Chap 105

Đầu óc của hần trở nên choáng váng trong giây lát.

Tiếng hét của đối phương làm rung chuyển cả não bộ của Phiêu Nguyệt. Cảm giác như cái chuông khổng lồ mà hần chui vào đã bị đánh một cái thật mạnh vậy.

Xích quang trong mắt Phiêu Nguyệt trở nên nhạt dần. Nhưng chỉ một lúc sau, xích quang lại bùng lên một cách mạnh mẽ.

Hần đã dùng Phân Lôi Thu Hồn Tâm Pháp để ngăn cho ý thức không bị mất đi.

Trong mắt Phiêu Nguyệt lúc này đầy sát khí.

Hần còn chưa thấy được mặt của đối phương.

Nhưng điều đó lúc này không quan trọng một chút nào.

Điều quan trọng hơn cả chính là hắn đang bị tấn công.

Phụt!

Phiêu Nguyệt biết mất.

Nơi mà hắn ta xuất hiện trở lại chính là ngay trước mặt của đối thủ.⁵

Phiêu Nguyệt đã thi triển Hắc Lôi.

Két két!

Tai của Phiêu Nguyệt bị ù đi.

Đây là hiện tượng xảy ra khi hắn gia tốc suy nghĩ bằng Tâm Tốc.

Dòng chảy thời gian như đang chảy chậm lại.³

Trong dòng chảy chậm rãi ấy, chỉ có Phiêu Nguyệt là đang di chuyển thật nhanh chóng.

Vừa tấn công đối thủ, vừa phân tích, vừa đào sâu mọi chuyện cùng một lúc.

Đó là một hành động điên rồ mà một võ giả bình thường đến suy nghĩ thôi cũng không dám. Nhưng Phiêu Nguyệt đã biến chuyện không thể thành có thể với cơ thể đã được tôi luyện vượt quá giới hạn của con người.

Hắn dần thấy rõ được gương mặt của đối phương.

Nam nhân đó khoảng ngoài 40 tuổi, vóc dáng cường tráng, y mặc trường bào màu trắng, bên hông đeo một thanh trường kiếm, những ngón tay của y dài và thanh tú.

Từng bước di chuyển của y nhẹ tựa mây bay, ánh mắt sắc lẹm chẳng khác gì một con hổ.

Chỉ trong chốc lát, một loạt thông tin được truyền vào đầu của Phiêu Nguyệt.⁶

Nhưng vẻ ngoài của đối phương hoàn toàn chẳng có gì quan trọng đối với Phiêu Nguyệt cả.

Điều quan trọng là đối phương là kẻ mạnh.²

Một nam nhân cực mạnh đầu tiên mà Phiêu Nguyệt phải đối mave temặt kể từ khi hấn ra ngoài thế giới này.

Không giết được y thì hấn sẽ chết.

Xoẹt!

Phiêu Nguyệt phóng Thu Hồn Ti ra.

Cho tới nay, Thu Hồn Ti chưa bao giờ phản bội lòng tin của Phiêu Nguyệt cả.

Rầm!

Nhưng lần này, nó đã làm Phiêu Nguyệt hoàn toàn thất vọng.

Khí công trước mặt nam nhân bùng nổ khiến cho Thu Hồn Ti bị thổi bay tứ tung.

“Đúng là một kẻ kỳ quái.”³

Nam nhân kia vùng kiếm.

Lúc này, Phiêu Nguyệt cảm nhận được một phần không khí đã biến đổi.

Xoẹt xoẹt!

Phần không khí xoay tít đó như biến đổi thành hàng trăm, hàng ngàn lưỡi kiếm sắc bén tấn công Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt lúc này hết như đang bị nhốt trong một chiếc cối xay với hàng ngàn thanh kiếm được cắm ngược đang chĩa thẳng vào hấn.

Phong cảnh lúc này như hết như ngày tận thế.

Một phong cảnh mà đến tưởng tượng thôi cũng không có ai dám tưởng tượng.

Nó dường như không nằm trong lĩnh vực võ thuật nữa, nó đã chạm gần tới sự tạo hóa của thần rồi.

Ít nhất thì Phiêu Nguyệt cảm thấy như thế.

Nhưng Phiêu Nguyệt không tuyệt vọng.

Vì ngay cả trong tình huống tuyệt vọng hơn như thế này, Phiêu Nguyệt vẫn kiên trì và sống sót.

Phiêu Nguyệt đã phải ăn rêu và ăn rắn sống. Những trải nghiệm đó khiến cho Phiêu Nguyệt không hề bị dao động ngay cả trong tình huống tuyệt vọng nhất.

Phiêu Nguyệt lúc này hết như một con quỷ đói.

Con gió sắc như dao bay đến xé toạc cả y phục hắn, chém vào da thịt hắn khiến cho máu của hắn chảy ra không ngừng nhưng hắn vẫn không dừng lại, vẫn một mực tiến lên phía trước.

Việc làm của Phiêu Nguyệt khiến cho đối phương không ngừng cảm thán.

“Ờ! Người có thể chịu đựng được sao?”

Thứ mà y vừa thi triển chính là tuyệt kỹ mà y tâm đắc nhất - Phong Dương Kiếm.0

Từng lưỡi kiếm trong cơn gió quét mạnh về phía Phiêu Nguyệt chính là kết tinh của khí mà y tỏa ra.

Đây là một tuyệt kỹ đỉnh cao. Phải có một lượng nội công lớn gần như vô hạn hỗ trợ phía sau thì mới có thể thi triển được.

Sau khi y luyện thành Phong Dương Kiếm, chưa có một ai có thể chịu được quá mười giây cả, nhưng Phiêu Nguyệt đã chịu đựng được hơn mấy chục giây rồi.

Không, lúc này Phiêu Nguyệt không đơn thuần chỉ có chịu đựng, mà hắn còn đang phản công nữa.

Mới ban nãy thôi hắn còn gấp gáp để tránh né y, nhưng giờ hắn đã chuyển sang thế tấn công rồi.

‘Chỉ trong bấy nhiêu đó thời gian mà hắn có thể phân tích được cách phá hủy đòn tấn công của ta và tìm ra một con đường sống sao?’

Rõ ràng là võ công của Phiêu Nguyệt không hề bình thường.

Y có rất nhiều kinh nghiệm vì đã chu du trong giang hồ đã lâu.

Hầu hết những võ công trong suốt 100 gần đây đều nằm trong tầm hiểu biết của y. Nhưng y chưa từng thấy bất cứ một loại võ công nào giống như loại võ công mà Phiêu Nguyệt đang thi triển cả.

Điều đó chứng tỏ võ công của Phiêu Nguyệt rất khác biệt và độc đáo.

Cái cách mà hắn ta ẩn mình trong bóng tối rồi bất thành linh xuất hiện thật giống với Bất Động Thần Pháp của Phật Môn.

Bùm!

Cú đấm của Phiêu Nguyệt phá vỡ Phong Dương Kiếm. Ngay sau đó, một luồng khí tức lạnh lẽo tỏa ra.

Khí tức lạnh lẽo luồn lách qua Phong Dương Kiếm như một con rắn chỉ luồn lách qua từng lỗ nhỏ đang nhắm thẳng vào mạng sống của y.

Đây là một thứ quái công mà y chưa từng được nghe hay nhìn thấy bao giờ.

Nếu không gặp được Phiêu Nguyệt, có lẽ y cũng không nghĩ đến một thứ võ công như thế này có tồn tại trên đời.

Xoẹt xoẹt!

Từ cơ thể của Phiêu Nguyệt phát ra những âm thanh đáng sợ.

Đó là âm thanh Thu Hồn Ti va chạm với Phong Dương Kiếm.

Chỉ trong chốc lát, toàn thân của y trở nên tê nhức như thể bị sét đánh trúng.

Đây là do Lôi Lưu đã kích thích dây thần kinh của y.

‘Chuyện gì thế?’

Y trở mắt ra nhìn Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt lúc này như đang rơi vào trạng thái Vô Ngã Chi Cảnh.

Tâm trí của hắn chỉ tập trung vào việc phá vỡ cơn gió sắc lẹm của Phong Dương Kiếm.

Thu Hồn Ti đã lấy đi mạng của biết bao nhiêu người đang đối đầu với Phong Dương Kiếm.

Thu Hồn Ti được làm bằng khí, có hình dạng như một sợi chỉ. Với hình dạng này thì sẽ bị ảnh hưởng bởi gió rất nhiều. Cũng chính vì vậy mà Thu Hồn Ti lúc này đang bị gió đẩy đi tứ phương.

Phiêu Nguyệt dốc hết sức nghĩ cách để kiểm soát Thu Hồn Ti. Hắn cứ nghĩ, nghĩ mãi xem hắn có thể làm được gì vào lúc này.

Chuyện này nghe thì vô lý, nhưng hoàn toàn có khả năng đối với Phiêu Nguyệt. Vì hắn đã bước vào thế giới của Tâm Tốc.

Suy nghĩ và khả năng phân tích tình huống hiện tại của hắn nhanh gấp mấy lần người bình thường, và cuối cùng, hắn cũng nghĩ ra được cách để hạn chế khuyết điểm của Thu Hồn Ti.

‘Truyền Lôi Lực vào Thu Hồn Ti.’

Nguyên mẫu của Phân Lôi Thu Hồn Tâm Pháp là Phân Lôi Tâm Pháp có khả năng kích thích các dây thần kinh bằng Lôi Lực khiến cho chúng phản ứng nhanh hơn gấp mấy lần bình thường.

Mặc dù hắn đã dùng Phân Lôi Thu Hồn Tâm Pháp để tái sinh sau khi bị rơi vào hang rắn nên phần lớn diện mạo vốn có của hắn đã biến mất. Nhưng cốt lõi của việc sử dụng Lôi Lực vẫn còn đó.

Phiêu Nguyệt nâng cao Lôi Lực rồi truyền vào Thu Hồn Ti.

Sau đó, ngay cả trong cơn gió dữ dội, Thu Hồn Ti vẫn bay về phía trước mà không bị lay động.

Xoẹt xoẹt!

Hàng loạt Thu Hồn Ti được phóng ra ngoài, Lôi Lực leo lên Thu Hồn Ti và phóng về phía trước.

Những tia lửa ánh lên khi Lôi Lực va chạm vào không khí.

Lần đầu tiên trong đời, y thấy được cảnh tượng như thế này.

‘Có vẻ như càng ngày càng thú vị rồi đây.’

Vấn đề ở đây là Lôi Lực được bao bọc quanh Thu Hồn Ti lúc này sẽ kết hợp cùng với Lôi Khí khiến cho nó trở nên mạnh mẽ hơn.

Xoẹt! Xoẹt!

Từng tia lửa lập lòe gây cảm giác uy hiếp cho người xem.

‘Hò! Thế là ta đã giúp hắn phát huy hết sức mạnh tiềm ẩn của hắn đấy sao?’

Y tặc lưỡi.

Lần đầu tiên trong đời y gặp phải trường hợp như thế này.

Y đã gặp được vô số những võ giả trên chốn giang hồ này, trong số đó có rất nhiều người sở hữu võ công thâm sâu và tài năng đáng ngưỡng mộ. Nhưng không có ai trong số họ có thể khai hóa tài năng với tốc độ đáng kinh ngạc như nam nhân đang đứng trước mặt ông lúc này cả.

‘Nếu cứ như này mãi thì ta sẽ bị bắt ngược lại mất.’

Thực ra y muốn kéo dài thời gian để quan sát Phiêu Nguyệt thêm một chút nữa nhưng nếu làm vậy thì y sẽ không còn đường lui mất.

“Hãy!”

Y hô lớn rồi vùng kiếm loạn xạ trong không trung.

Âm thanh kỳ lạ phát ra. Từng làn gió được y gom lại tạo thành hình dạng của một cây kiếm.

Đó chính là Phong Kiếm được tạo ra từ gió.

Xoẹt xoẹt!

Phong Kiếm cứ thế mà bổ xuống Phiêu Nguyệt.

‘Kết thúc rồi sao?’

Y khẽ nheo mắt nhìn về nơi mà Phiêu Nguyệt đã đứng ban nãy.

Phong Kiếm mà y thi triển khiến cho bụi bay mịt mù, che khuất cả tầm nhìn của y.

Bỗng nhiên, y cảm thấy dưới chân của mình hơi nhói nhói.

Nét mặt của y dần trở nên kỳ lạ.

Vì y đã nhìn thấy được sợi chỉ vô hình đang quấn lấy cổ chân mình.

Sợi chỉ đó chính là Thu Hồn Ti.

Thật ngạc nhiên vì Phiêu Nguyệt vẫn còn sống. Thu Hồn Ti đang quấn lấy chân y chính là minh chứng của việc đó.

Roẹt!

Lôi Lực bao quanh Thu Hồn Ti chảy vào cơ thể của y.

Y vội vàng thi triển Phong Dương Kiếm để cắt đứt Thu Hồn Ti rồi vội vàng nhảy về phía sau.

Nhưng dường như Lôi Lực khiến cho não bộ của y bị tê liệt trong giây lát.

“Hờ! Không ngờ lại có một kẻ nhanh trí như vậy?”

Y chẳng biết nói gì nữa.

Làn bụi biến mất, dáng vẻ của Phiêu Nguyệt hiện ra.

Cơ thể hần lúc này gần như nhuộm đầy máu. Uy lực khủng khiếp của Phong Kiếm khiến cho hần bị thương nghiêm trọng.

Từ khi ra ngoài giang hồ đến giờ, đây là lần đầu tiên hần bị đả thương nghiêm trọng đến vậy. Nhưng đôi mắt của Phiêu Nguyệt vẫn lạnh lẽo như ban đầu.

Y thở dài khi nhìn thấy Phiêu Nguyệt.

“Sao ông trời lại để cho một người như người xuất hiện trên thế giới này chứ. Lão già này thực không hiểu ông trời đang nghĩ gì mà.”

Đòn tấn công ban nãy chứa đựng đầy sát ý.

Y đã thi triển chiêu thức để giết chết Phiêu Nguyệt. Nhưng Phiêu Nguyệt vẫn sống.

Không những còn sống, mà hần còn phản công lại y.

Lần đầu tiên, y đối đầu với một kẻ thù như Phiêu Nguyệt.

Ít nhất thì không có một ai ở độ tuổi của Phiêu Nguyệt có thể đối ứng như thế với y.

‘Đây là cơ hội ngàn vàng nếu muốn giết hần.’

Trong lúc chiến đấu với y mà Phiêu Nguyệt vẫn có thể phát giác ra điểm mạnh của mình và phát huy nó.

Không biết khi khoảnh khắc này trôi qua thì Phiêu Nguyệt còn trở nên đáng sợ đến mức nào nữa, đến nghĩ thôi y cũng không dám nghĩ.

Ngay cả khi biết rõ sự thật đó mà y vẫn không thể tiến lên phía trước được.

‘Có thể giết được hắn. Nhưng nếu thế thì mình cũng không đảm bảo bản thân có thể toàn mạng.’

Chỉ cần nhìn vào mắt hắn thôi, y cũng đủ hiểu.

Trong đôi mắt vô hồn ấy chẳng có chút gì gọi là sợ hãi.

Bên trong ấy chỉ có sát ý muốn đối phương phải trả một cái giá thích đáng bằng mọi cách.

Dù đã tung hoành trong giang hồ mấy chục năm, nhưng đã lâu rồi hắn mới lại thấy được một người sở hữu đôi mắt như thế này.

Ánh mắt của Phiêu Nguyệt khiến y nhớ đến một đoạn ký ức về một khoảng thời gian rất lâu trước đây. Và y cũng nghĩ về chính bản thân mình.

Khi còn trẻ, y cũng không sợ việc mình bị thương. Nhưng khi cơ thể đã thỏa hiệp với thời gian, y chẳng muốn bản thân mình bị thương một chút nào nữa.

Hơn tất cả, y nghĩ y gặp được Phiêu Nguyệt ở nơi này không phải là chuyện ngẫu nhiên.

“Chậc! Trời cao thâm sâu quá khiến cho bộ óc nhỏ bé của con người này chẳng hiểu được gì cả... Ta cũng không biết mình sẽ phải hối hận về quyết định ngày hôm nay hay là ngược lại đây.”

Y tặc lưỡi rồi vươn tay. Ngay lúc đó, cơ thể của Nam Thần Vũ bỗng bay lơ lửng về phía của y.

Đó chính là tuyệt kỹ Hư Không Nhiếp Vật.

“Dừng lại!”

Phiêu Nguyệt lao tới định cướp lấy Nam Thần Vũ nhưng y đã nhanh chóng thi triển Phong Bích để ngăn không cho Phiêu Nguyệt tiếp cận.

Một cơn bão nổi lên giữa khoảng cách của y và Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt dừng lại vì hắn biết nếu hắn bị cuốn đi thì sẽ biến thành thịt băm mất.

Y mở miệng.

“Ngươi tên gì?”

“...”

“Người hèn đến vậy sao, đến cả dũng khí để nói ra tên mình cũng không có?”

“Chẳng phải người mới là người nên giới thiệu trước thì mới phải phép sao?”

“Hahaha! Cũng đúng. Ta là Phong Tôn.”

“Phong Tôn?”

“Có vẻ như lần đầu người nghe thấy cái tên này. Sau này cứ hỏi người có hiểu biết về giang hồ thử xem. Hẳn người đó sẽ biết rõ về ta đây.”

“Không quan tâm. Tại sao người lại muốn dẫn tiểu tử ấy đi?”

“Để bảo vệ hắn.”

“Bảo vệ? Bảo vệ khỏi gì?”

“Xin thứ lỗi. Ta không thể nói ra điều đó được.”

“Vậy thì ta không cho người dẫn tiểu tử ấy đi được.”

“Tên tiểu tử kia! Ta có dẫn tiểu tử này đi hay không thì cũng không cần sự cho phép của người.”

Phong Tôn khịt mũi.

Phiêu Nguyệt là người đầu tiên có phản ứng như thế này mặc cho y đã tiết lộ danh tính của mình.

Nếu đó là một người quen thuộc với giang hồ thì có lẽ đã bỏ chạy khi nghe thấy biệt danh Phong Tôn rồi.

Hiện tại, Phong Tôn là võ giả thần bí nhất trong giang hồ.

Trong giang hồ có Tam Tôn gồm Niên Phật Võ Tôn, Hàn Hữu Thiên Kiếm Tôn và Phong Tôn là hắn. Trong khi lai lịch của hai người kia được biết đến rộng rãi thì thông tin về Phong Tôn chỉ là một con số không.

Không một ai biết y xuất thân từ môn phái nào, thậm chí đến cả tên của y cũng không có một người nào biết.

Mặc dù y sở hữu uy lực mạnh mẽ đủ để được phong cho cái tên Phong Tôn nhưng y lại bị đối xử như một người kỳ quái vì lai lịch không rõ ràng cộng với tính cách lập dị.

Người ta gọi một người có động thái không rõ ràng cùng với việc du ngoạn cả thiên hạ như cây lục bình trôi như y là Phong Tôn. Nâng y lên ngang hàng với tuyệt đại cao thủ trong giang hồ là Niên Phật Vũ Tôn, Hàn Hữu Thiên Kiếm Tôn và những tuyệt đại cao thủ trong giang hồ hiện nay như chủ nhân của Nhị Cường môn phái, Tam Môn, Tam Bá, Tam Trang.

Phong Tôn vác Nam Thần Vũ lên vai rồi nói.

“Ta không biết làm sao tiểu tử này có thể đến được đây nhưng đây không phải là nơi mà nó nên lưu tại. Nếu tiểu tử này tiếp tục ở đây, vùng đất Tứ Xuyên này sẽ chìm vào thảm họa. Võ công của ngươi thâm sâu như vậy thì có thể tự cứu được mạng của mình nhưng những người khác thì không may mắn như vậy. Vậy nên ta sẽ bảo vệ cho tiểu tử này.”

“Sao ta có thể tin được những lời đó của ngươi?”

“Hừm! Ngươi có tin hay không ta cũng chẳng quan tâm. Ngươi tưởng ta sợ ngươi nên mới rút lui sao? Võ công của ngươi đúng là phi thường thật nhưng không có nghĩa là ngươi sẽ áp chế được tất cả mọi người.”

Phong Tôn khịt khịt mũi.

Toàn thân y đang tỏa ra khí thế đầy nguy hiểm khiến cho bất cứ ai cũng không muốn chạm vào.

Trong số những võ giả mà Phiêu Nguyệt đã gặp cho tới bây giờ, không một ai sánh bằng tên Phong Tôn đang ở trước mặt hắn. Thậm chí đệ nhất cao thủ của Thanh Thành Phái là Cao Diệp Chân Nhân cũng thua kém nhiều.

Phiêu Nguyệt nhận ra trên bầu trời cao còn có một bầu trời cao hơn nữa.

Hắn tự cảm thấy xấu hổ vì đã dương dương tự đắc rằng mình không có đối thủ ở thành Tứ Xuyên này. Nhưng hắn không hề tuyệt vọng.

Vì qua trận đối đầu với Phong Tôn, hắn nhận ra đúng là giữa hắn và Phong Tôn có chênh nhau về thực lực. Nhưng mức độ chênh lệch không lớn đến nỗi không thể thu hẹp được.

Ngược lại, hắn lại có được một điểm khởi đầu mới.

Chuyện này như một cuộc làm ăn có lời đối với Phiêu Nguyệt vậy.

Vù vù vù!

Gió nổi lên nuốt lấy Phong Tôn cùng Nam Thần Vũ.

Phong Tôn như thể trở thành một phần của gió và bay đi xa dần chỉ trong tích tắc.

“Khi thanh đao của Thiên Sát khuất bóng sau ánh hoàng hôn, một bầu trời màu máu sẽ mở ra. Tiểu tử! Hãy cẩn thận với độc tâm bên trong mình.”

Phong Tôn để lại những lời nói khó hiểu rồi biến mất.

Phiêu Nguyệt nhíu mày nhìn về phía nơi mà Phong Tôn đã biến mất.

“Ta đang bị trêu chọc đấy sao.”

Hắn đã cướp được Nam Thần Vũ từ Thất Tinh Đảng nhưng lại bị Phong Tôn cướp đi mất.

Những gì hắn có lúc này chỉ là những vết thương do Phong Tôn để lại.

Nhưng hắn không thấy tuyệt vọng hay yếu chí gì cả.

Hắn sẽ để Phong Tôn phải hối hận vì đã không giết mình.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 106

Hồng Hữu Tân cảm thấy cả người mệt mỏi không thôi.

Trước mắt hắn là thi thể của bảy thành viên Thất Tinh Đảng được xếp thành hàng trên mặt đất.

Môn đồ Hạ Ô Môn đã phải giải quyết hàng tá công việc trong suốt một đêm.

Chính xác là bảy người, không thừa không thiếu một ai, tất cả đều bị Phiêu Nguyệt hạ thủ.

‘Chẳng lẽ chỉ trong một đêm mà hấn lấy mạng cả bảy người ư?’

Nói sao thì, Thất Tinh Đảng cũng là một nhóm võ giả nổi danh ở tỉnh Hồ Nam.

Đặc biệt, đại huynh Sử Hiệu Cảnh là võ giả sở hữu cảnh giới võ công thâm hậu cùng khả năng phán đoán xuất sắc. Vậy mà lão ta lại bị giết dễ dàng như thế, chứng tỏ võ công Phiêu Nguyệt phải thâm hậu đến mức nào mới có thể làm được như thế.

“Thâm hậu thì cũng vừa phải thôi chứ. Thế này thì...”⁵

Lịch sử giang hồ từ trước đến nay đã chứng minh.

Những kẻ xuất chúng luôn khiến giang hồ không ngừng biến đổi, cho dù bản thân hấn có muốn hay không.

Quả nhiên, Phiêu Nguyệt hấn cũng thế.

“Ta phải tìm hiểu thật tường tận tên này mới được.”

Sau khi sắp xếp lại suy nghĩ, Hồng Hữu Tân đưa tay ra hiệu cho đám võ giả Hạ Ô Môavetemn. Ngay sau đó, đám võ giả đồng loạt đến mang thi thể Thất Tinh Đảng rời đi.

Đám người này vốn không phải là võ giả bình thường, họ vừa là võ giả mà cũng vừa là học giả.³

Học giả tu luyện võ công.

Từ lúc này họ sẽ bắt đầu phân tích kỹ thi thể của Thất Tinh Đảng và nắm bắt xem Phiêu Nguyệt đã sử dụng loại võ công gì để ra tay hoặc ít nhất cũng phải tìm ra vũ khí hấn đã dùng.

Hạ Ô Môn luôn dùng cách này để tích lũy thông tin những người có khả năng uy hiếp trên giang hồ.

“Lúc hấn còn ở thành Tứ Xuyên, chúng ta phải thu thập thông tin nhiều nhất có thể. Để hấn ra ngoài rồi sẽ muộn mất.”

Ánh mắt Hồng Hữu Tân lúc này đã lạnh đi vài phần.

Bản thân hấn đã từng kinh qua võ công của Phiêu Nguyệt nên hiểu rõ đối thủ mạnh đến mức nào.

Nếu trực chiến với những võ giả tuyệt đỉnh trên giang hồ như người đứng đầu nhị cường, tam môn, tam trang, tam bá, biết

đâu Phiêu Nguyệt sẽ thua trong tay họ. Thế nhưng, Phiêu Nguyệt lại là một thích khách.⁶

Dù hắn đã tu luyện võ công cao cường đến mức nào, hắn vẫn không bỏ được thân phận thích khách.²

Hắn có thể ám sát người khác bất cứ lúc nào.

Và không hề có cảm giác mặc cảm tội lỗi hay hổ thẹn dấy lên trong lòng hắn.

Một cao thủ như Phiêu Nguyệt nếu đã muốn ám sát, cho dù là cao thủ tuyệt thế đại danh鼎鼎 trên giang hồ cũng khó mà tránh khỏi vòng nguy hiểm.

Phiêu Nguyệt chính là mối đe dọa hoàn toàn mới chưa từng tồn tại trên giang hồ từ trước đến nay. Vậy nên, Hồng Hữu Tân luôn đặc biệt chú ý đến hắn.

Hồng Hữu Tân hỏi thuộc hạ bên cạnh.

“Hắn sao rồi?”

“Đang ở công phòng ạ.”³

“Công phòng á?”

“Công phòng do tên hậu duệ Đường Môn quản lý ạ.”

“Có tìm hiểu được mối quan hệ của họ chưa?”⁰

“Thuộc hạ đang tìm hiểu xem vì sao chúng lại thân thiết như vậy.”

“Không được bỏ lỡ bất kỳ chi tiết nào liên quan đến hắn. Chúng ta không thể kiểm soát hắn, nhưng nếu thu thập càng nhiều thông tin thì càng có lợi cho phía ta.”

“Thuộc hạ đã rõ.”

Tên thuộc hạ làm thế bao quyền rồi lui xuống.

Hồng Hữu Tân còn lại một mình trong phòng liền thở dài một hơi.

Đường Sở Truy hỏi Phiêu Nguyệt.

“Vậy ý huynh là gã tên Phong Tôn kia mang Thần Vũ đi là muốn bảo vệ đệ ấy á? Theo huynh lời hắn nói có thật không?”

“Hắn không giống như đang nói dối.”

“Phù!”

Đường Sở Truy thở dài thườn thượt.

Đêm hôm qua, Thành Đô lại trải qua một phen sóng gió.

Dao Tuyết Linh đã nhấn chìm cả khu ổ chuột trong biển lửa, Thành Đô lần nữa bị cuốn vào trận hỗn loạn lớn.

Rất nhiều người tan nhà nát cửa, trở thành kẻ lang thang đầu đường xó chợ.

Lòng dân sau khi trải qua trận phong ba lần trước lại dậy sóng, bầu không khí trên khắp các ngõ hẻm nghiêm trọng hơn bao giờ hết.

Tất cả mọi chuyện đều do Thất Tinh Đảng gây ra, nguyên do chỉ vì để truy bắt Nam Thần Vũ.

“Rốt cuộc tiểu tử đó có bí mật gì mà lại trở thành mục tiêu của đám người đó chứ? Hơn nữa còn là Phong Tôn...”

“Ngươi biết Phong Tôn?”

“Sao đệ lại không biết được cơ chứ? Đó là một cường giả tuyệt đối có thể sánh với những kẻ đứng đầu nhị cường, tam trang, tam bá.”

“Nói chi tiết ta nghe nào.”

Thứ hiện trên mặt Phiêu Nguyệt hiện giờ không chỉ là sự hiếu kỳ.

Hắn không hiểu rõ về chốn giang hồ cho lắm.

Kiến thức của hắn chỉ giới hạn trong khu vực thành Tứ Xuyên, phải nói là vô cùng ít ỏi.

Hắn chỉ chú tâm đến chuyện trả thù nên hầu như không mấy để tâm đến những thông tin tổng thể trên giang hồ, thế nhưng bây giờ hắn cần phải thay đổi.

“Đệ cũng không rõ lắm. Máy thứ đệ biết thì ai cũng đều biết cả.”

“Nói những thứ ngươi biết đi.”

“Phải nói từ đâu nhỉ? A! Nhị cường (二強) là những môn phái mạnh nhất giang hồ danh xưng với thực. Cả hai đều là môn phái mới xuất hiện chưa được trăm năm, thế nhưng thành tựu mà các môn chủ để lại vô cùng to lớn và rất đáng ngưỡng mộ.”

“Vậy tên hai môn phái đó là gì?”

“Đó là Quảng Võ Môn (廣武門) và Thiên Phủ Trang. Quảng Võ Môn là môn phái được Đại hiệp Lý Quách - người cuối cùng còn trụ lại trong trận Ma Thiên Đại Chiến lập nên. Thiên Phủ Trang là môn phái do trang chủ là Đại hiệp Trang Thiên Hoa - người đã lấy mạng Minh chủ Tân Ma Liên gây dựng nên. Quảng Võ Môn được liệt vào hàng đỉnh cao giang hồ nhờ hào quang của Lý Quách, còn Thiên Phủ Trang lôi kéo được nhiều người nhờ tài chính khổng lồ, sau đó cũng nhanh chóng xây dựng được thế lực to lớn.”

Môn chủ của Quảng Võ Môn hiện giờ là Lý Thanh con trai Lý Quách, và Thiên Phủ Trang hiện tại do Trang Xuyên Hoa dẫn dắt.

Quảng Võ Môn là môn phái thuần túy, trong khi Thiên Phủ Trang là sự kết hợp giữa võ môn và thương đoàn.

Nếu chỉ xét đến võ lực thì Quảng Võ Môn có phần vượt trội hơn, thế nhưng xét về thế lực và tài chính thì lại xếp sau Thiên Phủ Trang. Nối tiếp nhị cường là Tam Môn (三門) bao gồm Thiếu Lâm Tự, phái Võ Đang và phái Hoa Sơn.

Sau một thời gian phong bế sơn môn kể từ trận Ma Thiên Đại Chiến, họ lại tái xuất giang hồ.

Trong trận Ma Thiên Đại Chiến họ đã lập được công to, thế nên thiên hạ biết đến họ như những võ môn mạnh mẽ cổ hũ trên giang hồ.

Tam Bá (三霸) là dùng để chỉ ba môn phái là Long Thiên Cốc (龍天谷), Võ Kiếm Liên (武劍聯) và Thủ Thiên Hội (守天會).

Trước trận Ma Thiên Đại Chiến, những thế lực được gọi là Thập Bá (十霸) vốn phân chia chi phối thiên hạ, thế nhưng trong số đó chỉ còn trụ lại Tam Bá.

Tam Trang (三莊) là cách gọi ba trang viên lớn, so với lịch sử hình thành chưa lâu thì sức mạnh của họ vượt trội hơn thế nhiều.

Ba nơi này chính là Tân Nguyệt Trang (新月莊), Quỷ Kiếm Trang (鬼劍莊) và Vũ Kiếm Sơn Trang (雨劍山莊).

Những môn phái này được xem là trụ cột của giang hồ hiện nay.

Quảng Võ Môn và Thiên Phủ Trang sở hữu sức mạnh vượt trội nhất, thế nhưng những môn phái còn lại cũng không hề thua kém là bao.

Mười một môn phái tạo nên sự cân bằng tuyệt đối và duy trì hòa bình trên thiên hạ.

“Người đứng đầu mười một môn phái đều là kẻ chi phối giang hồ. Thế nhưng, có những người dù không có thế lực lớn vẫn không thua kém gì những người đứng đầu mười một môn phái đó. Người ta gọi họ là Tam Tôn và Bát Tinh Tọa. Bát Tinh Tọa thì đệ không rõ, huynh thử hỏi người khác xem sao.”

“Còn Tam Tôn?”

“Họ đều là những võ giả thượng thừa chốn giang hồ được biết đến như với danh xưng như Võ Tôn Niên Phật, Kiếm Tôn Hàn Hữu Thiên và Phong Tôn .”

“Nếu thế có ít nhất hơn hai mươi võ giả có cảnh giới ngang ngửa Phong Tôn rồi.”

Người đứng đầu của 11 môn phái, 8 người của Bát Tinh Tọa, 3 người Tam Tôn, tổng cộng có 22 người.

Giang hồ có rất nhiều kỳ nhân dị sĩ tồn tại như hạt cát trên sa mạc, nếu cộng thêm cả bọn họ nữa không biết chừng con số còn nhiều hơn thế.

Phiêu Nguyệt lúc này mới cảm nhận được sự rộng lớn của chốn giang hồ này.

Sau khi hấn hoàn thành việc trả thù, hấn chỉ quanh quẩn trong thành Tứ Xuyên hết như một con ếch ngồi dưới đáy giếng.

‘Bây giờ ta đã nhận thức rõ rồi.’

Lần chạm trán với Phong Tôn đã đánh thức tinh thần cảnh giác trong hắn.

Giang hồ tuyệt đối không phải là một nơi tầm thường như hắn đã nghĩ.

Hôm nay hắn còn sống sót, nhưng biết đâu ngày mai hắn sẽ trở thành cái xác lạnh lẽo như các võ giả của Thất Tinh Đẳng.

‘Ta phải mạnh hơn nữa.’

Để tồn tại ở chốn địa ngục trần gian này, hắn cần phải mạnh mẽ và kiên cường hơn.

Phiêu Nguyệt đứng bật dậy rồi nói.

“Ta nhất định sẽ tìm được đứa bé Thần Vũ đó.”

“Không cần đâu.”

“Tại sao?”

“Mặc dù lúc này đệ có chút tình cảm với tiểu tử đó, nhưng đệ không thể giữ hắn bên mình lâu được. Nếu để Phong Tôn bảo vệ hắn thì sẽ tốt hơn.”

Đường Sở Truy bất giác cảm thấy xúc động.

Hắn lập tức xin lỗi.

“Đệ xin lỗi! Vì đệ mà huynh phải vất vả nhiều rồi.”

“Nhờ ngươi mà ta cũng ngộ ra nhiều điều thú vị kia mà.”

“Vậy thì may quá.”

“Được rồi! Ta đã có được kinh nghiệm vô cùng quý giá.”

Phiêu Nguyệt gật đầu, ánh mắt hắn đã lạnh đi vài phần. Việc Phong Tôn cướp được Nam Thần Vũ từ tay hắn đã khiến hắn chịu không ít đả kích.

‘Lần sau nhất định ta sẽ không để ngươi cướp được đâu.’

Bị cướp thứ gì đó khỏi tay khó chịu hơn hắn nghĩ nhiều.

Dù là thứ hữu hình hay vô hình đi chăng nữa.

Hắn cảm thấy tâm trạng thả lỏng rất nhiều sau khi kết thúc việc trả thù, thế nhưng hiện giờ hắn phải nâng cao cảnh giác hơn nữa.

“Ta đi đây!”

Phiên Nguyệt nói lời tạm biệt với Đường Sở Truy rồi ra ngoài.

Mặc dù hần đã ra khỏi công phòng hùng hực khí nóng, thế nhưng chẳng biết có phải do dư âm sau sự việc ngày hôm trước hay không mà hần vẫn còn vô cùng khó chịu.

Đã một ngày trôi qua, nhưng ký ức về Phong Tôn vẫn đọng lại trong đầu hần mãi không tan.

Có thể người khác xem đó là sự ám ảnh vô nghĩa, nhưng đối với Phiên Nguyệt đó là chuyện liên quan đến tính mạng.

Phiên Nguyệt tuyệt đối không bỏ qua bất cứ thứ gì nhỏ nhất, mọi chuyện đều phải được giải quyết ổn thỏa mới khiến hần giải tỏa được tâm trạng. Phải như thế hần mới có thể sinh tồn trong thời gian lâu dài.

‘Bây giờ mọi thứ đã bị phơi bày. Ta cũng phải có nơi ẩn náu cho riêng mình.’

Lưu lại khách trọ quả thật là thoải mái, nhưng lại vướng phải ánh mắt soi mói của người khác.

Ngay cả hiện giờ, hần vẫn cảm nhận được ánh mắt theo dõi của môn đồ Hạ Ô Môn từ phía xa xa.

Hành tung của hần đã bị phơi bày nên các võ giả khác tự nhiên cũng nắm bắt được đường đi nước bước của hần.

Lộ trình của hần chắc chắn sẽ được chuyển tới Hạ Ô Môn ngay tức khắc.

Cứ như thế hần không thể tự do làm điều mình muốn được.

Vậy nên trước tiên phải ẩn mình đi.

Hần cần một nơi ẩn náu ngay từ bây giờ.

Để có chỗ ở mới, hần phải có một số tiền khá lớn. Thế nhưng chuyện tiền nong đối với hần lại trở thành vấn đề nan giải.

Nếu đe dọa thương đoàn hay môn phái nào đó ở Thành Đô này, họ chắc chắn sẽ dâng vàng bạc lên tận miệng hần. Thế nhưng đó không phải là cách làm của Phiên Nguyệt. Hơn nữa, nếu hần nhận tiền từ họ, hành tung của hần sẽ bị bại lộ ngay.

Hần cần một nguồn tiền mà thiên hạ này không ai biết đến.

Phiêu Nguyệt suy nghĩ một lát rồi rời khỏi Thành Đô không chút chần chừ.

Hắn đi suốt ba ngày ba đêm.

Có một nơi mà hắn nhất định phải đến.

Vấn đề chính là hắn không biết con đường chính xác để đến nơi đó.

Hắn chỉ mới kinh qua đúng một lần, đã thế còn ngồi trên xe ngựa kín mít nên hoàn toàn không nhìn được khung cảnh xung quanh.

Chuyện này chẳng khác gì tìm lục châu giữa sa mạc mà không hề có lấy một tấm bản đồ.

Tất cả những thứ hắn có thể tin tưởng bây giờ chính là cảm giác của bản thân.

Phiêu Nguyệt vừa cảm nhận độ ẩm không khí vừa đánh hơi để tìm kiếm.

Tuy thời gian đã trôi qua khá lâu, nhưng ký ức về nơi đó vẫn còn đọng lại vô cùng rõ ràng trong tâm trí hắn.

Thực lực cảm nhận diện rộng có được từ lúc còn ở căn ngục trong Không Động đã giúp hắn có thể dễ dàng tìm kiếm đường đi.

Phiêu Nguyệt cứ thế lần theo dấu vết còn sót lại hết như con chó săn đi rình mồi. Sau ba ngày, cuối cùng hắn cũng đến được nơi hắn muốn.

Trang viên nhỏ được bao quanh bởi những bức tường cao lớn.

Trên tấm biển cũ kĩ vẫn để ba chữ “Xuân Phong Trang” (青風莊).

Chẳng biết có phải vì bị bỏ hoang nhiều năm hay không, hắn không cảm nhận được chút bóng dáng con người nào cả.

Két!

Phiêu Nguyệt vừa đẩy cửa, tấm bản lề cũ kĩ liền vang lên.

Bên trong Xuân Phong Trang vô cùng hoang tàn.

Vì là nơi bỏ hoang đã lâu nên đâu đâu cũng là dấu tích bị lục lọi cướp bóc. Những đồ đạc có giá trị hiện kim đều bị cuỗm đi mất.

Phiêu Nguyệt cau mày nhìn quanh Xuân Phong Trang.

Xuân Phong Trang là một hiệu buôn của Huyết Ảnh Đoàn.

Sau khi Phiêu Nguyệt cùng những đứa trẻ khác bị đưa vào Không Động, đây là nơi đầu tiên họ được đưa đến sau bao năm sống trong bóng tối.

Hắn vẫn nhớ như in đây là nơi hắn được tắm rửa và được ăn uống đàng hoàng như một con người.

Kể từ khi Huyết Ảnh Đoàn bị Nga Mi tuyệt diệt, Xuân Phong Trang cũng bị bỏ hoang.

Mặc dù bề ngoài đã thay đổi rất nhiều nhưng Phiêu Nguyệt chắc chắn đây là nơi hắn từng ở trước đây.

Hắn lưu lại đây vài ngày, sau đó bị kéo vào cuộc ám sát Vũ Quân Thương.

Phiêu Nguyệt di chuyển đến Đại Nguyệt Điện, tòa điện các lớn nhất trong Xuân Phong Trang.

Đại Nguyệt Điện là tư phòng của Đoàn chủ Huyết Ảnh Đoàn. Quả nhiên nơi này cũng bị dọn dẹp sạch sẽ không còn bất cứ món đồ nào có giá trị.

Những món đồ được quy thành tiền đã không cánh mà bay.

Phiêu Nguyệt không hề để tâm đến những món đồ đã mất đi.

Hắn cũng không nghĩ đến những thứ còn lại.

Hắn nhìn vào tư phòng của Cửu Chu Dương - Đoàn chủ Huyết Ảnh Đoàn. Nơi này đã hủy toàn bộ, hơn nữa còn bị người khác đến kiểm soát không còn sót lại thứ gì.

Nhiều người nghĩ rằng trong điện các lớn nhất nhất định có đồ vật gì đó quý giá.

Phiêu Nguyệt hắn cũng thế.

Thế nhưng món đồ quý giá mà Phiêu Nguyệt nghĩ lại khác với mọi người.

Hắn nằm lên giường của Khuru Chu Lương rồi nhìn lên trần nhà. Hắn dựa trên lập trường của Khuru Chu Lương mà suy nghĩ.

“Nếu là ta ta sẽ giấu đồ quý giá ở đâu nhỉ?”

Một nơi có thể chạm tới. Một nơi cho dù có thu vào tầm mắt cũng sẽ không bị để ý.

Đột nhiên họa tiết trên trần nhà đập vào mắt Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt bắn mình lên trần, đưa tay chạm vào họa tiết khác lạ. Lập tức một phần tấm họa tiết rơi xuống hiện ra một khoảng không gian.

Phiêu Nguyệt đặt tấm họa tiết sang một bên rồi lục lọi bên trong không gian vừa lộ ra. Đột nhiên hắn cảm nhận được thứ gì đó.

Phiêu Nguyệt cầm vật thể trong tay rồi phi thân xuống. Trong tay hắn hiện giờ là một quyển sách được bọc trong một tấm giấy dầu.

Hắn cẩn thận lật giở cuộn giấy dầu bọc bên ngoài ra. Trên quyển sách không được đề tên, màu giấy đã ố vàng mang dấu ấn năm tháng.

Phiêu Nguyệt chậm rãi lật giở trang sách

Loạt soát!

Vừa nhìn vào nội dung, trên môi Phiêu Nguyệt liền vẽ ra nụ cười hài lòng.

‘Biết ngay mà.’

Chap 107

Triệu Gia Thương Đoàn là một thương đoàn ngự tại Mi Sơn của thành Tứ Xuyên.

Quy mô của thương đoàn tuy không lớn nhưng vẫn khá có tiếng ở khu vực này.

Mặc dù đã có một thời gian, họ phải tổng tiến người nhà ra ngoài do thiếu kinh phí, nhưng một thời gian sau, thương đoàn

của họ đã phát triển một cách rất mạnh mẽ.

Nhờ đó mà Triệu Gia Thương Đoàn đã trở thành một trong số ít thương đoàn lớn ở khu vực này.

Triệu Chí Dương là một nam nhân có thân hình cao lớn mập mạp ngoài năm mươi tuổi.

Vốn dĩ cơ địa của ông ta có chút gầy guộc nhưng sau khi Triệu Gia Thương Đoàn có được một vị trí nhất định, ông ta trở nên háu ăn hơn nên mới tăng cân nhiều như thế này. Mặc dù có cơ thể béo tròn nhưng chẳng ai dám chửi lão béo cả. Vì lão chính là chủ nhân của Triệu Gia Thương Đoàn.

Triệu Chí Dương không những là chủ nhân của Triệu Gia Thương Đoàn mà còn là một trong số ít người có thể lực ở Mi Sơn.

Vậy nên, không có ai là không để mắt đến ông ta khi ông ta xuất hiện. Nhưng ông ta hoàn toàn không quan tâm đến ánh mắt của mọi người. Vì ít nhất thì ở Mi Sơn này, ông ta chẳng khác gì vua cả.

“Hừ hừ! Được đấy.”

Triệu Chí Dương cười hả hê rồi bước ra khỏi Bạch Dương Lâu.

Bạch Dương Lâu là thanh lâu lớn nhất ở Mi Sơn này.

Mặc dù những kỹ nữ ở đây được đánh giá là dung mạo vẫn còn thua kém những kỹ nữ ở Thành Đô nhưng nơi này vẫn có vô số những mỹ nhân ưa nhìn xếp thành hàng.

Triệu Chí Dương đang trên đường quay trở về sau khi được tiếp đãi cực kỳ nồng nhiệt ở Bạch Dương Lâu. Chơi đùa cùng với ba kỹ nữ xinh đẹp nhất Bạch Dương Lâu trong một lần khiến cho toàn thân ông ta không có chỗ nào là không đau nhức.

Tuy mệt, nhưng ông ta rất vui.

Xem ra ông ta có một cuộc sống khá thành công khi được sinh ra là nam nhân và đắm chìm vào những thứ hào nhoáng, xa xỉ đến mức quên cả thời gian như thế này.

Đã vậy còn không bị ai ràng buộc, cũng không phải lo sợ để mắt đến ai khiến cho cuộc sống đã thoải mái lại càng thoải mái hơn.⁵

Triệu Chí Dương quay về nơi ở của mình, trên mặt không giấu nổi vẻ thỏa mãn.

Nơi ở của ông ta là điện các lớn nhất trong Triệu Gia Thương Đoàn, nơi đây lúc nào cũng được hơn mười võ giả canh giữ. Vậy nên, đây là nơi an toàn nhất trong suy nghĩ của ông ta.

Triệu Chí Dương bước vào phòng với nụ cười tươi trên môi, nhưng rồi nụ cười của ông ta chợt tắt. Ông ta khẽ nhíu mày.

Có ai đó đang ngồi trên ghế của ông ta.

“Người là ai?”

Triệu Chí Dương cao giọng.

Giọng ông ta đầy giận dữ.

Bởi vì ông ta cảm thấy quyền uy của mình đang bị giảm bớt.³

“Triệu Chí Dương!”

“Rõ ràng người biết ta là ai mà còn dám xông vào chỗ ở của ta? Đã thế lại còn ngồi lên ghế của ta ư?”

Ông ta cực kỳ ghét việc quyền uy của mình bị xâm phạm.

Ông ta cho gọi thuộc hạ đang đứng gác bên ngoài mà không chút nghĩ ngợi.

“Bên ngoài có ai không?”

Ngay lập tức, hàng chục võ giả từ bên ngoài nhảy vào.

“Vâng! Thưa đoàn chủ.”

“Có chuyện gì vậy ạ?”

Triệu Chí Dương chỉ vào người đang ngồi trên ghế của ông ta rồi hét lên.

“Các người không thấy cái tên đang ngồi ở ghế của ta kia à? Các người canh gác kiểu gì mà để người ngoài có mặt trong chỗ ở của ta thế hả?”

“Hộc?!!”

“T, tên đó sao có thể?”

Những võ giả đều giật mình khi thấy có một nam nhân đang ngồi trên ghế của Triệu Chí Dương. Nhưng nơi mà nam nhân kia đang ngồi bị bóng đêm phủ kín nên bọn họ vẫn chưa thấy rõ mặt của nam nhân ấy.⁶

“Ngươi là ai?”

“Sao ngươi dám ngồi lên ghế của đoàn chủ vậy? Mau kéo hắn ta ra ngay.”

Đám võ giả giận dữ lao vào nam nhân đang ngồi trên ghế.

Xoẹt xoẹt!

Ngay lúc đó, một âm thanh sắc bén vang lên trong căn phòng.

Những võ giả ban nãy lao vào nam nhân giờ đã đứng yên như tượng đá.

Triệu Chí Dương thấy vậy liền thét lên.

“Các ngươi đang làm gì thế hả? Còn không nhanh lùi hắn ta ra ngoài cho ta.”²

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Ngay lúc đó, từng võ giả kia lần lượt ngã xuống.

“Hộc!”³

Triệu Chí Dương giật mình ngồi phịch xuống sàn.

Từng dòng máu tươi đang chảy ra từ cơ thể của những võ giả đã ngã xuống. Bọn họ rõ ràng đã mất mạng.

“S, sao có thể?”

Những thuộc hạ bảo vệ nơi này đều là những võ giả có tiếng trong vùng, Triệu Chí Dương đã đặc biệt chi trả một số tiền lớn để có thể thuê được họ. Nhưng tại sao bọn họ còn chưa kịp động thủ mà đã mất mạng rồi?

Đến lúc này, Triệu Chí Dương mới nhận ra kẻ đang ngồi trên chiếc ghế của ông ta chính là một cao thủ.

“C, các hạ là ai?”

“Triệu Chí Dương! Xem ra suốt thời gian qua ngươi đã kiếm được khá nhiều tiền nhỉ.”

“Hừm! Vậy thì...?”

Triệu Chí Dương ngẫm nghĩ.

Bỗng một cái tên nằm sâu trong ký ức của ông ta hiện lên.

“P, phải chăng ngài là Âm Nguyệt?”

“Là ta!”

“Hộc!”⁰

Sau khi nghe nam nhân kia đáp lời, Triệu Chí Dương liền thở hổn hển như thể bị hết hơi. Đó là vì cái tên Âm Nguyệt đem lại nỗi sợ cho ông ta quá lớn.

Nam nhân ngồi trên ghế yên lặng nhìn vào Triệu Chí Dương.

Mặc dù vì hắn đang hoàn toàn chìm vào bóng tối nên ông ta không thể thấy được gương mặt của hắn lúc này. Nhưng ông ta có thể nhận ra đôi mắt của hắn. Đó chính là vì ánh đỏ lập lờ vẫn đang phát sáng ngay cả khi ở trong bóng tối.

Triệu Chí Dương run rẩy.

“V, vì thời gian qua không có liên lạc gì từ ngài nên tiểu nhân mới không thể nhận ra ngài. Xin ngài độ lượng bỏ qua cho tiểu nhân.”

“Triệu Chí Dương!”

“Xin ngài tha mạng. Thành thực xin ngài tha mạng. Vì ngài không liên lạc nên tiểu nhân tưởng rằng ngài không quan tâm gì đến tiểu nhân. Hức hức!”

Triệu Chí Dương dập đầu van xin.

Trán ông ta bị rách ra chảy cả máu mà ông ta chẳng cảm thấy đau một chút nào cả. Đây là do nỗi sợ đã lấn át nỗi đau của ông ta rồi.

Từ rất lâu trước đây, khi mà Triệu Gia Thương Đoàn đang trên đà phá sản vì thiếu vốn.

Lúc đó, Âm Nguyệt đã xuất hiện. Hắn đưa cho ông ta một số tiền lớn và bảo ông ta hãy dùng số tiền đó để kinh doanh. Thay vào đó, ông ta phải giao nộp cho hắn ba mươi phần trăm tài sản của ông ta mỗi năm.

Triệu Chí Dương lúc đó đã bị dồn đến đường cùng, ông ta nhận ngay số tiền đó mà chẳng thèm tìm hiểu gì về nguồn gốc của nó. Mà vốn dĩ lúc đó, ông ta cũng không có sự lựa chọn khác.

Triệu Chí Dương đã xây dựng nền móng cho Triệu Gia Thương Đoàn bằng số tiền mà Âm Nguyệt đưa cho ông ta. Và hằng năm, ông ta phải cống nạp ba mươi phần trăm tài sản mà mình kiếm được.

Và đến một ngày, ông ta cảm thấy tiếc nuối về số tiền ông phải cống nạp hằng năm đó.

Ông ta cảm thấy rằng, số tiền mà ông ta cống nạp từ trước đến nay là đã đủ rồi. Vì vậy nên hẳn không đóng tiền nữa. Thay vào đó, ông ta đã dùng một số tiền lớn để thuê các võ giả hộ tống cho mình.

Ông ta đã xây nên một tấm màn che chắn cho mình. Nhưng chỉ qua hôm sau, ông ta mới nhận ra chuyện mà ông ta làm thực vớ vẩn đến nhường nào.

Không những những võ giả hộ tống của ông chết mà đến cả ái thiếp của ông cũng chẳng toàn thây.

Điều đáng sợ nhất chính là Triệu Chí Dương vẫn ngủ yên mà không hề biết xung quanh ông ta đã có nhiều người chết đến vậy.

Lúc đó, khi ông ta mở mắt ra, ông ta đã nằm ở giữa vô số xác chết rồi.

Thi thể của những võ giả hộ vệ cùng với ái thiếp bao bọc lấy xung quanh ông ta.

Ông ta vẫn còn nhớ đến ngày đó, khi ông ta vừa mở mắt đã thấy được đôi mắt của ái thiếp đã chết đang trợn ngược. Đôi mắt ấy đáng sợ đến mức nào đến bây giờ ông ta vẫn không thể quên.

Ngày hôm đó, Triệu Chí Dương đã tuyệt vọng khi nhận ra mình đã làm ra chuyện ngu ngốc đến mức nào. Và kể từ sau hôm đó, Triệu Chí Dương luôn cống nạp đầy đủ số tiền cho Âm Nguyệt vào hằng năm.

Nhưng mà kể từ bảy năm trước, Âm Nguyệt đã không còn xuất hiện nữa.

Trong một hai năm đầu, ông ta còn nghi ngờ Âm Nguyệt đang mưu đồ chuyện gì đó. Nhưng qua năm thứ ba, rồi lại năm thứ tư, Âm Nguyệt vẫn không hề xuất hiện.

Triệu Chí Dương nghĩ có lẽ Âm Nguyệt đã xảy ra biến cố gì đó. Nếu không thì làm gì có chuyện hắn không tìm đến ông ta chứ.

Kể từ sau đó, Triệu Chí Dương đã quên đi Âm Nguyệt mà sống. Không, là ông ta ép mình phải quên. Ông ta đã rất vui khi Âm Nguyệt không tìm đến ông ta nữa.

Chiếc xiềng xích trói buộc ông ta nay đã biến mất khiến cho ông ta rất hạnh phúc. Kể từ đó, ông ta sống mà chẳng vương bận. Trở thành một bá vương thực sự của Mi Sơn.

Nhưng hôm nay, Âm Nguyệt mà ông ta phải cố gắng hết sức mới quên đi được nay lại xuất hiện ở trước mặt ông ta khiến cho ông ta sợ hãi tột độ.

Không biết ông ta sợ đến mức nào, nhưng đũng quần của ông ta lúc này đã ướt sũng.

Lật phật!

Âm thanh Âm Nguyệt lật sổ thu chi cùng sổ nhà đất phát lên.

Triệu Chí Dương cúi gằm mặt lặng lẽ nuốt nước bọt.

‘Làm ơn! Làm ơn!’

Ông ta chẳng dám phản kháng mà chỉ yên lặng ngồi đợi phán quyết của Âm Nguyệt.

Toàn thân ông ta run rẩy không ngừng chờ đợi, nhưng đợi một hồi lâu sau, ông vẫn không nghe thấy Âm Nguyệt nói gì cả.

Triệu Chí Dương cẩn trọng ngẩng đầu lên.

Bỗng dưng ông ta trở mặt lên. Nơi mà Âm Nguyệt đáng ra phải ngồi ở đó thì lại chẳng thấy bóng dáng của hắn đâu cả.

“Đ, đi rồi sao? Hộc!”

Ông ta ngồi bệt xuống sàn như thể toàn thân ông ta đã mất hết sức lực.

Hai hàng nước mắt ông ta chảy ròng ròng vì đã giữ được mạng. Nhưng ông ta không hề cảm thấy xấu hổ một chút nào.

Của cải thì có thể kiếm lại được nhưng tính mạng thì không, mạng sống chỉ có một.

“A, ngài Âm Nguyệt đã quay trở lại. Vậy là từ giờ ta sẽ phải cống nạp cho ngài ấy mỗi năm rồi sao.”

Tay của ông ta lúc này vẫn còn run lập cập.

Nam nhân được Triệu Chí Dương gọi là Âm Nguyệt rời khỏi Triệu Gia Thương Đoàn mà không có chút tiếng động.

Ngay lúc đó, mây dần tan, ánh trăng dần lộ ra.

Gương mặt của Âm Nguyệt hiện ra dưới ánh trăng mờ ảo. Hình dáng của hắn hiện rõ mồn một dưới ánh trăng.

Nam nhân trắng như tuyết với dung mạo còn mỹ miều hơn cả nữ nhân đó chính là Phiêu Nguyệt.

“Đây gọi là giáo thổ tam quật sao.”

Đoàn chủ Huyết Ảnh Đoàn Khuru Chu Lương đã phân tán tiền ra nhiều nơi để chuẩn bị cho trường hợp khẩn cấp.

Và mục tiêu của hắn chính là những người có tài kinh doanh nhưng không có tiền như Triệu Chí Dương. Chỉ cần đầu tư vào bọn họ thì số tiền ban đầu ắt sẽ tự tăng lên nhiều hơn.

Những người được nhận tiền từ người mang tên giả là Âm Nguyệt nên bọn họ có mơ cũng không nghĩ Huyết Ảnh Đoàn có liên quan gì đến chuyện này.

Tên của những người Khuru Chu Lương đầu tư được ghi trong một cuốn sổ mà Phiêu Nguyệt tìm thấy được ở Thiên Phong Trang.

Bây giờ đã đến lượt người tiếp theo.

Phiêu Nguyệt cũng dự định sẽ đào thật nhiều hang ở Thành Đô giống như cái cách mà Khuru Chu Lương đã từng làm.

Lưu Thần Phong bày ra vẻ mặt nghiêm trọng nhìn quanh khu ổ chuột.

Khu ổ chuột giờ đây chỉ còn lại đồng tro tàn. Những người ở đó lúc này đang ngồi bần thần dưới nền đất. Bây giờ phải bắt đầu khôi phục từ đâu và như thế nào bọn họ cũng không biết.

“Hầy!”

Lưu Thần Phong thở dài một hơi.

Chuyện này là do Dao Tuyết Linh của Thất Tinh Đảng gây ra.

Mặc dù ông ta không có liên quan gì đến Thất Tinh Đảng, nhưng với tư cách là một võ giả như nhau, ông ta cảm thấy tội lỗi vô cùng.

Lý Tiểu Hạ đến gần Lưu Thần Phong.

“Thúc thúc đâu có lỗi. Người đừng cảm thấy tội lỗi như vậy chứ.”

“Giá như làm cũng dễ như nói thì thật tốt biết bao. Dù khi đó ta đã chứng kiến bọn họ làm việc sai trái nhưng ta đã chẳng làm gì cả. Vậy nên ta tuyệt đối không thể tha thứ cho bản thân mình được.”

“Nhưng lúc đó đâu còn cách nào khác. Đầu đuôi sự việc ra sao chúng ta còn chưa rõ, sao chúng ta có thể chen vào đối đầu với Thất Tinh Đảng được chứ. Người trong giang hồ nếu biết sự tình ra sao thì sẽ không trách thúc thúc đâu.”

“Hầy!”

“Dù có ai nói gì thúc thúc đi chăng nữa thì con vẫn tin người. Lòng nghĩa hiệp của một người quang minh chính đại như thúc thúc mới tuyệt vời biết bao nhiêu chứ.”

“Cảm ơn con.”

Lưu Thần Phong gượng cười.

Dù vậy, cũng nhờ Lý Tiểu Hạ mà trái tim nặng nề của ông ta mới cảm thấy nhẹ nhàng hơn một chút.

“Giờ thúc thúc định làm gì ạ?”

“Ta phải ở lại Thành Đô để tìm hiểu thêm về người đó.”

Đôi mắt của Lưu Thần Phong trở nên sắc bén.

Thảm kịch diễn ra vào mấy ngày trước ở Thành Đô đã làm cho ông ta bị sốc nặng.

Kể từ sau ngày hôm đó, Lưu Thần Phong luôn để mắt đến Thất Tinh Đẳng. Nhưng ông ta hoàn toàn không biết những võ giả của Thất Tinh Đẳng đã chết như thế nào cả.

Sự thật đó khiến cho ông ta càng sốc hơn.

Dù gì ông ta cũng là một võ giả có tiếng trong giang hồ, thế mà những võ giả được ông ta để mắt đến bị thảm sát ra sao ông cũng không hề biết chứ đừng nói đến là thấy được hung thủ.

Thực ra, để suy đoán được hung thủ là ai không hề khó.

Hung thủ chắc hẳn là tên thích khách xuất hiện ở Thành Đô dạo gần đây.

Ngoài người đó ra thì ông không thể nghĩ đến ai khác cả.

‘Ta phải xác nhận xem hắn có phải là mối hiểm họa tiềm tàng trong giang hồ hay không. Nếu hắn thực sự là kẻ ác muốn náo loạn giang hồ thì ta phải loại bỏ hắn bằng mọi giá.’

Lưu Thần Phong tự hào rằng mình là một nghĩa hiệp của giang hồ.

Nên ông ta không thể nào nhắm mắt làm ngơ khi thấy hạt mầm của hiểm họa đang nảy nở được.

“Con hãy quay về bốn gia đi.”

“Con không thể.”

“Tiểu Hạ, nghe ta!”

“Thúc thúc!”

“Ta cũng là vì suy nghĩ cho con mà thôi. Hắn ta rất nguy hiểm.”

“Vậy thì con càng phải ở lại bên cạnh thúc thúc.”

“Con đừng ngang bướng nữa. Nếu ta đặt con vào nguy hiểm, ta làm gì còn mặt mũi nào để gặp mặt tỷ tỷ được nữa chứ.”

Bình thường Lưu Thần Phong luôn chiều theo bất cứ điều gì mà Lý Tiểu Hạ muốn. Nhưng lần này thì không.

Trên nét mặt cương quyết của ông ta không hiện ra một chút gì có thể thỏa hiệp.

“Thúc thúc...!”

Đôi mắt của Lý Tiểu Hạ rơm rớm nước mắt khiến cho Lưu Thần Phong cảm thấy có chút yếu lòng nhưng ông ta đã mau chóng tỉnh tâm lại.

“Theo như ta tìm hiểu thì có một tiêu cục đang chuẩn bị di dời về phía của bốn gia. Còn hãy theo họ quay trở về đi.”

“Con biết rồi.”

“Cảm ơn con. Thứ lỗi cho ta. Lời hứa sẽ cho con chiêm ngưỡng toàn bộ giang hồ xem ra ta không giữ được rồi.”

“Không đâu ạ.”

Lý Tiểu Hạ lắc đầu nguầy nguậy.

Không phải ai cũng có được phong mạo nghĩa hiệp như thúc thúc của nàng. Vậy nên nàng luôn tôn kính Lưu Thần Phong hơn bất cứ ai.

“Giờ con avetemsẽ quay về bốn gia. Nhưng con nhất định sẽ quay trở lại đây.”

“Tiểu Hạ!”

“Người đừng cản con, nếu không con sẽ không chịu quay về bốn gia đâu.”

“Được rồi.”

“Thúc thúc bảo trọng.”

Cuối cùng, Lý Tiểu Hạ cùng tiêu cục quay trở về, chỉ còn Lưu Thần Phong ở lại cùng với tinh thần chiến đấu rực lửa.

“Ta nhất định sẽ lật trần tất cả mọi thứ về con người của ngươi.”

Ử THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 108

Mùa đông năm ấy vô cùng giá rét.

Tứ Xuyên nhờ vào địa hình được bao quanh bởi núi cao nên mùa đông tính chừng cũng không quá lạnh, nhưng năm nay lại khác. Tuyết rơi dày đặc bất thường, cái lạnh liên tục bao trùm suốt cả mùa đông.

Chính vì tình hình này, mọi con đường dẫn ra vùng ngoại thành đều tắc nghẽn, Tứ Xuyên cứ thế bị cô lập trong vài tháng.

Mặc dù có vài thương đoàn và tiêu cục cố gắng khai thông đường xá, nhưng do tính chất địa hình quá hiểm trở và băng tuyết tích cao lên đến đầu người khiến việc di chuyển vô cùng nguy hiểm.

Kết cuộc, lương dân thành Tứ Xuyên buộc phải chịu cảnh chôn chân trong nội thành đến khi tuyết tan.

Và rồi khi ánh nắng ngày xuân ủa về, những con đường bị tắc nhanh chóng được khai thông. Băng tuyết cao ngang đầu người vừa tan, liền xuất hiện thương đoàn và tiêu cục nối đuôi nhau kéo đến từ bên ngoài.

Nhìn dáng vẻ những người từ ngoài vào, lương dân thành Tứ Xuyên mới cảm nhận được sắc xuân đã ủa về nơi đây.⁵

Nơi đầu tiên mà những người ngoại thành tìm đến chính là Thành Đô - trung tâm của thành Tứ Xuyên.

Lâu lắm rồi Thành Đô mới tìm lại được sức sống nhờ có ngoại nhân tìm đến.

Mọi người vừa dọn tuyết còn đọng lại trên đường vừa chào đón những vị khách tìm đến Thành Đô.

“Bây giờ mới có sức sống đây.”³

“Phù! Lần đầu ta thấy mùa đông khắc nghiệt đến vậy. Nhưng giờ đã qua rồi.”

Trên môi ai nấy đều đọng lại nụ cười.

Nụ cười vui tươi hứng khởi cứ hiện mãi trên môi những người đã chịu đựng qua mùa đông giá rét để chào đón mùa xuân ấm áp ủa về.

6

“Vào Thành Đô này cũng không dễ dàng gì.”

Một gã nam nhân tuổi tầm hai mươi nhìn quanh Thành Đô rồi cất tiếng cầu nhàu.

Vóc dáng cao ráo, gương mặt thanh tao, tuấn mỹ khiến bất cứ ai đi ngang qua cũng phải ngoái đầu lại nhìn một cái.

Hắn nói xong thì đảo mắt khắp đường phố Thành Đô.

Trên gương mặt nam nhân tràn đầy nét tò mò.

“Những người khác vẫn chưa đến ư?”

Đường dẫn đến thành Tứ Xuyên đúng là đã được khai thông, thế nhưng tuyệt còn sót lại không ít. Cho dù có xuất phát cùng lúc thì thời gian vào được thành cũng phải có chút chênh lệch.

Nam nhân tựa hồ đang suy nghĩ điều gì đó, trên gương mặt bắt giáng hiện lên nụ cười.

“Ta không thể bỏ lỡ cơ hội ngàn năm có một này được.”

Hắn giữ một người đi đường lại rồi hỏi.

“Huynh đài, kỹ lâu nào nổi tiếng nhất ở Thành Đô này vậy?”

“Kỹ lâu á?”

Người đi đường liếc mắt nhìn nam nhân từ trên xuống dưới rồi khẽ cười.²

“Hư hư! Có vẻ đây là lần đầu huynh đến Thành Đô nhỉ, đang tìm kỹ lâu sao?”

“Haha! Chẳng phải vì lần đầu đến nên ta mới phải nếm thử mùi phấn son nữ nhân ở đây sao? Như vậy ta với đoán được Thành Đô là một nơi thế nào chứ.”

“Hơ! Huynh đài phải dùng kỹ nữ để đánh giá thị trấn này á? Đúng là đại trượng phu thực thụ mà!”

Đột nhiên người qua đường bật ngón cái lên.

Gã nam nhân kia quả nhiên là một tên háo sắc.³

Tài sản mà hấn cung phụng cho kỹ lâu chắc có thể xây được cả một trang viên lớn.

Ánh mắt người qua đường lúc này đầy thiện chí.

“Dù sao cũng phải xưng danh tính chứ. Ta là Ngụy Thương Diễn. Như huynh đài thấy rồi đó, ta sống ở Thành Đô.”

“Ta là Sở Văn Bình. Đây là lần đầu ta đặt chân đến Thành Đô.”

“Ngày đầu đến Thành Đô đã muốn tìm kỹ lâu, ta thật khâm phục sự hào phóng của huynh đài đây. Ta sẽ trực tiếp dẫn đường cho huynh.”

“Thật sao?”

“Chẳng phải người ta nói tứ hải đều là đồng đạo sao? Là người như huynh đài, ta rất hân hạnh được chỉ đường ấy chứ?”

“Vậy chúng ta đi cùng nhau nhé? Chi phí cứ để ta lo.”

“Thật sao?”

Sở Văn Bình vô cùng hài lòng với Ngụy Thương Diễn.

Sở Văn Bình lên tiếng hỏi.

“Thành Đô có kỹ lâu nào nổi tiếng vậy?”

“Xét về độ nổi tiếng thì số một là Thủy Liên Lâu. Nơi này nổi là nhờ sở hữu những kỹ nữ xinh đẹp nhất thành Tứ Xuyên. Mỹ nhân xuất sắc mà thức ăn cũng ngon, nên người ghé qua một lần nhất định sẽ lại tìm đến lần nữa.”

“Vậy chúng ta đến Thủy Liên Lâu đi!”

“Nhưng gần đây có một kỹ lâu đang nổi lên. Gọi là Thiên Hương Lâu. Bàn về quy mô đúng là không thể bì với Thủy Liên Lâu, thế nhưng có tin đồn rằng nhan sắc kỹ nữ ở đây vô cùng xinh đẹp. Kỹ lâu đó ta chưa từng đến lần nào nên rất muốn thử, nếu huynh thấy ổn ta muốn đến Thiên Hương Lâu một lần.”

“Có một nơi như thế ư?”

Đôi mắt Sở Văn Bình lấp lánh vì tò mò.

“Ta cũng chỉ nghe nói thôi. Có điều, tất cả những người từng đến đó đều tấm tắc khen hết lời.”

“Vậy chúng ta đến Thiên Hương Lâu đi. Thủy Liên Lâu thì lúc nào đi mà chẳng được đúng không?”

“Haha! Đúng là hào phóng mà. Vậy chúng ta cùng đến Thiên Hương Lâu nhé.”

Ngụy Thương Diễm cười to rồi kéo Sở Văn Bình đi.

Trong suốt quãng đường đi, Sở Văn Bình không tiếc lời khen Ngụy Thương Diễm là người tốt bụng, thân thiện.

Hai người chỉ mới gặp nhau không lâu, vậy mà Ngụy Thương Diễm lại cư xử với Sở Văn Bình tựa như bằng hữu thân quen nhiều năm.

Sở Văn Bình khúc khích cười.

Cách nhanh nhất để nam nhân thân thiết với nhau chính là rượu ngon cùng mỹ nhân. Nơi có thể đáp ứng cả hai thứ đó không chỗ nào tốt bằng kỹ lâu.

“U’ haha!”

Sở Văn Bình miệng không khép nổi, cứ liên tục cười khoái chí mà kéo Ngụy Thương Diễm đến Thiên Hương Lâu.

“Ô ô!”

Sở Văn Bình đột nhiên bật tiếng cảm thán.

Bởi vì lối vào Thiên Hương Lâu đầy những mỹ nữ xinh đẹp.

Vẻ đẹp của họ không kém gì những kỹ nữ Hàng Châu hay Tô Châu được gọi là sắc hương.

“Mời vào trong. Ngụy đại hiệp!”

Tổng quản Thiên Hương Lâu nhanh chóng chạy đến.

“Ô ô! Ông biết ta sao?”

“Làm gì có ai ở Thành Đô này không biết Ngụy đại hiệp kia chứ? Ngài đại giá quang lâm đến Thiên Hương Lâu, tại hạ thật lấy làm vinh hạnh.”

“Đúng là biết nhìn người mà. Hôm nay ta đưa khách quý đến, nàng mau chuẩn bị một gian phòng tốt đi.”

Trước thái độ hồ hởi của tổng quản khi nhận ra mình, Ngụy Thương Diễm ưỡn vai đầy tự hào.

“Khách quý sao ạ?”

“Đây là đại hiệp Sở Văn Bình. Hôm nay là lần đầu đến Thành Đô, nên ta đưa huynh ấy đến đây.”

“A, thế ạ? Thật vinh hạnh được tiếp đón đại hiệp đây. Sở đại hiệp! Mời ngài vào trong.”

“Haha! Hân hạnh, hân hạnh. Ta rất trong chờ đấy. Mong là quý lâu không làm ta thất vọng.”

“Đương nhiên sẽ không có chuyện đó đâu ạ.”

“Hahaha!”

Nghe câu trả lời đầy tự tin của tổng quản, Sở Văn Bình bật cười thật lớn.

Hai người được đưa đến gian phòng lồng lầy nhất Thiên Hương Lâu.

“Xin hai đại hiệp hãy chờ một chút. Tại hạ sẽ chuẩn bị bàn ngay đây ạ.”

Tổng quản cúi thấp đầu rồi rời đi. Chỉ còn lại hai người trong gian phòng, Sở Văn Bình liền hỏi Ngụy Thương Diễn.

“Chủ kỹ lâu này có vẻ là một người rất giàu có. Trang trí đến mức này phải tốn không ít tiền đấy.”

“Ta nghe nói kỹ nữ nổi danh ở đâu đó đã một mình gây dựng nên kỹ lâu này đấy.”

“Huynh nói một kỹ nữ mà mở được cả kỹ lâu thế này ư?”

“Tiền của chúng ta được tiêu ở đâu chứ? Chắc chắn nàng ta đã vớ được một chỗ tốt rồi.”

“Ừm!”

“Huynh sao thế? Có gì còn vướng mắc sao?”

“Không có. Ta chỉ thấy có chút ganh tị thôi. Nếu nhà đầu tư này là người như thế, chẳng phải cả ngày đều sống vô cùng xa xỉ sao?”

“Haha! Chắc là như thế.”

Ngụy Thương Diễn gật đầu.

“Mà huynh có biết ai là nhà đầu tư của Thiên Hương Lâu này không?”

“Làm sao ta biết được kia chứ? Một lát nữ kỹ nữ đến chúng ta hỏi thử họ xem.”

“Đành phải vậy thôi.”

Một hồi sau, một đám kỹ nữ bước vào trong gian phòng.

“Tiện thiếp là Kim Hương.”

“Tiếp thiếp là Thanh Hoa.”

Các kỹ nữ ai nấy đều sở hữu dung mạo mỹ miều, tuyệt sắc.

Ngụy Thương Diễm ghé tai nói với Sở Văn Bình.

“Huynh mau ngồi xuống đi.”

“Haha! Kỹ nữ của Thành Đô không thua kém gì Tô Châu hay Hàng Châu nhỉ.”

Họ đưa rượu cho các kỹ nữ ngồi bên cạnh.

Các kỹ nữ cũng nũng nịu mà rót rượu cho hai người.

Khi đã ngà ngà say, Sở Văn Bình mới hỏi Thanh Hoa.

“Nàng được lâu chủ dạy dỗ à? Sao lại làm dáng giỏi như thế chứ?”

“Hô hô! Sao tướng công biết tiện thiếp được lâu chủ tỷ tỷ dạy dỗ thế?”

“Thật á? Vậy lâu chủ không tiếp khách sao?”

“Lâu chủ tỷ tỷ không tiếp khách nữa rồi.”

“Vậy gặp mặt cũng không được ư?”

“Vâng! Lâu chủ tỷ tỷ hiện giờ chỉ tiếp một người thôi.”

“Ai thế? Là nhà đầu tư nơi này à?”

“Ôi! Sao mà tướng công biết thế?”

Thanh Hoa tròn xoe hai mắt. Sau đó, Sở Văn Bình chỉ vào Ngụy Thương Diễm ngồi bên cạnh.

“Đại hiệp này đã nói như thế đấy?”

“Ra là vậy.”

“Nhà đầu tư là ai mà lại may mắn thế chứ?”

“Tiện thiếp cũng không rõ.”

“Nàng không biết á?”

“Vâng! Tiện thiếp chưa gặp lần nào...”

“Kỹ nữ ở Thiên Hương Lâu chưa từng gặp nhà đầu tư lần nào ư? Nếu ta mà là nhà đầu tư, ngày nào cũng sẽ gọi các nàng đấy.”

Trước lời nói đùa của Sở Văn Bình, Thanh Hoa liền phá lên cười.

Thanh Hoa hoàn toàn say đắm Sở Văn Bình nên thuận miệng mà nói ra hết mọi chuyện. Sở Văn Bình ôm lấy Thanh Hoa nhàn nhã nghe nàng nói.

Cách nắm được thông tin nhanh và chính xác nhất chính là lợi dụng kỹ lâu thế này.

Đó là một trong những nguyên tắc cổ hữu trên thiên hạ mà Sở Văn Bình học được.

Phía sau Thiên Hương Lâu có một tư phòng nho nhỏ.

Tư phòng này chính là nơi ở của lâu chủ Thiên Hương Lâu.

Những vị khách đến Thiên Hương Lâu không hề biết một nơi to lớn lộng lẫy đến thế lại có căn tư phòng nằm tách biệt một khu thế này.

Căn tư phòng được bao quanh bởi những bức tường cao nên dễ dàng tránh được ánh mắt ngoại nhân.

Bên trong khuôn viên có một vườn hoa nhỏ. Những đóa hoa xinh đẹp bung nở như muốn báo hiệu rằng mùa xuân đã về.

Trước hoa viên có một mỹ nhân đang ngồi gọt hoa quả.

Suốt!

Nàng chăm chú, tỉ mỉ gọt bỏ vỏ trái cây rồi đặt chúng vào đĩa. Trên môi nữ nhân hiện lên nụ cười vô cùng dịu dàng, xinh xắn. Trên đùi nàng, một nam nhân đang gối đầu ung dung nằm ngửa.

“Trái cây ngon lắm ạ.”

Nữ nhân bón trái cây vừa gọt sạch sẽ vào miệng nam nhân. Nam nhân không nói lời nào, nhai nhả thưởng thức trái cây ngọt lành.

Nữ nhân nhìn dáng vẻ nam nhân, trên mặt lộ vẻ nét hạnh phúc khó tả.

Nữ nhân đó chính là Thu Hương - Lâu chủ của Thiên Hương Lâu.

Còn nam nhân nằm gối đầu trên đùi Thu Hương sở hữu ngoại hình xuất chúng thiên hạ không ai sánh bằng.

Nam nhân trong thiên hạ rất nhiều, nhưng người có được dung mạo như thế chỉ có một - đó là Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt nằm trên đùi Thu Hương rồi lắng nghe nàng nói chuyện.

“Hôm nay Thiên Hương Lâu có đón một vị khách đặc biệt.”

“....”

“Tên hần là Sở Văn Bình, giang hồ gọi hần là Tiểu Quyền Vương. Người ta đồn rằng hần xuất thân từ Trịnh Châu tỉnh Hà Nam, là người có cảnh giới võ công cao cường và có thói phong lưu. Hần vào Thành Đô để tập hợp cùng thân hữu, và trong vài ngày tới tất cả sẽ đến Thành Đô. Lúc đó tiện thiếp sẽ tìm hiểu thân phận của họ.”

Thu Hương vừa vờ vẩy mái tóc Phiêu Nguyệt vừa nói.

Thu Hương vốn là kỹ nữ trong kỹ lâu nhỏ ở Tử Dương cách Thành Đô khoảng trăm dặm.

Gia đình nàng nổi danh có học thức uyên thâm. Phụ thân Thu Hương là văn sĩ có danh tiếng lẫy lừng. Nhưng vấn đề là ông ta nghiện cờ bạc.

Phụ thân nàng ngày càng lún sâu vào cờ bạc đến nỗi mắc một khoản nợ khổng lồ.

Gia đình tan hoang, nàng đành dần thân vào chốn lầu xanh để kiếm tiền trả nợ. Thế nhưng cho dù nàng có bán đi bao nhiêu nụ cười, khoản nợ khổng lồ kia cũng không vơi đi. Nàng cứ thế chết dần trong nỗi tuyệt vọng.

Chính lúc ấy, Phiêu Nguyệt đã đến kéo nàng khỏi đầm lầy ảm.

Lúc đó, Phiêu Nguyệt có việc cần xử lý nên đến Tử Dương và gặp được Thu Hương ở đây. Sau khi trả hết nợ cho nàng, hắn đưa nàng về Thành Đô.

Thu Hương xây dựng nên Thiên Hương Lâu, Phiêu Nguyệt trở thành nhà đầu tư của nàng. Thu Hương bí mật thu thập thông tin và hành tung của những vị khách đến Thiên Hương Lâu cho Phiêu Nguyệt.

Hầu hết các kỹ nữ ở Thiên Hương Lâu đều giống như Thu Hương, vì nợ nần nên bị bắt đến các kỹ lâu bán thân kiếm tiền.

Phiêu Nguyệt đã đưa cho Thu Hương một số tiền lớn, Thu Hương nhận tiền rồi mua lại các kỹ nữ, xây dựng nên Thiên Hương Lâu này. Làm việc tự do, không bị ai mắng nhiếc, nhưng bọn họ lại là người chăm chỉ hơn bất cứ kia.

Sở Văn Bình nghĩ hắn chính là người thu thập được thông tin hữu ích, nhưng ngược lại hành tung của hắn đã bị Phiêu Nguyệt nắm bắt thông qua các kỹ nữ.

Ít nhất những việc xảy ra trong Thành Đô này không có chuyện gì Phiêu Nguyệt không biết.

Thu Hương và các kỹ nữ nghiễm nhiên trở thành tai mắt của Phiêu Nguyệt ở Thành Đô này.

‘Sở Văn Bình ư...?’

Phiêu Nguyệt lẩm bẩm cái tên của kẻ kia rồi đứng dậy. Liên sau đó, Thu Hương nhìn hắn với ánh mắt đầy tiếc nuối.

“Tướng công định đi sao?”

“Ta phải đến một nơi.”

“Tướng công sẽ lại đến chứ?”

“Nhất định!”

Nghe câu trả lời ngắn gọn của Phiêu Nguyệt, vẻ mặt Thu Hương lập tức sáng rõ lên.

Giảo thảo tam quật. Ý nói thỏ có ba ngách hang để tránh khỏi bị chết, cũng như con người phải có trí mưu tự tồn. Đã xác định hang đầu tiên, đến lúc tìm kiếm hang tiếp theo rồi.

Chap 109

Trong suốt mùa đông, Thành Đô đã có rất nhiều thay đổi.

Một trong số đó là những căn dinh thự được xây mới ở trong khu ổ chuột - nơi từng gặp phải một trận hỏa hoạn lớn vào năm ngoái.

Trận hỏa hoạn khi ấy đã khiến cho nhiều căn nhà bị cháy rụi. Những bản dân cũng không có đủ khả năng để khôi phục lại nhà cửa của họ. Vậy nên, bọn họ đành phải bán những căn nhà ấy bằng một cái giá rẻ mạt rồi rời đi nơi khác. Sau khi họ rời đi, những kẻ giàu có ở Thành Đô đã đến để thế chỗ avetemcho bọn họ.

Khu ổ chuột đã trở thành đồng tro tàn khi ấy được đám người giàu có cho người dọn sạch và xây lên những căn dinh thự khổng lồ. Những dinh thự khổng lồ càng ngày càng mọc nhiều lên, một rồi hai, cứ thế mà chẳng mấy chốc, khu ổ chuột tồi tàn nay đã được tái sinh thành những căn dinh thự cao cấp.

Mọi người luôn ghen tị và gọi khu dinh thự cao cấp mới được xây là Tân Thiên Lộ.

Hầu hết, những người sở hữu dinh thự ở Tân Thiên Lộ đều là những kẻ có quyền có thể ở Thành Đô. Trong số đó có cả chủ nhân của thương đoàn lớn cũng như là những người đang điều hành tiêu cục hay võ quán.

Vì thế nên Tân Thiên Lộ đã trở thành một thành phố của những kẻ quyền lực.

Vì đây là nơi mà hầu hết những người quyền lực ở Thành Đô tụ tập lại sống nên nó được canh phòng rất nghiêm ngặt. Hầu như mọi con hẻm có những võ giả đứng canh khác khiến cho những người danh tính chưa rõ hoàn toàn không thể bước vào Tân Thiên Lộ được.

Được bước chân vào khu dinh thự của Tân Thiên Lộ trở thành một mơ ước của những người đang sống ở Thành Đô. Đặc biệt dạo gần đây, những thương nhân và những người quyền lực đã tiết kiệm được một khoản lớn đang xếp thành một hàng dài để

vào được Tân Thiên Lộ. Tuy nhiên, số lượng dinh thự là có hạn.

Số người muốn mua thì nhiều, mà số người muốn bán lại chẳng có ai. Cũng chính vì thế mà giá của các dinh thự ở Tân Thiên Lộ liên tục gia tăng với cái giá cao ngất ngưởng.

Ngay cả ở trong Tân Thiên Lộ cũng có một căn dinh thự trở thành đối tượng ghen tị của bao người. Đó chính là căn đại dinh thự nằm ở ngay giữa Tân Thiên Lộ.

Trong số những căn dinh thự sang trọng, cao cấp ở Tân Thiên Lộ thì chỉ có căn dinh thự với quy mô đặc biệt lớn cùng với những bức tường rào cao ngất khiến cho người khác phải liên tưởng đến đây là một pháo đài chứ không chỉ đơn thuần là một căn dinh thự nữa.⁵

Vì ở trên cao kia, sau những bờ rào có những tán cây thông đỏ hiện ra nên mọi người gọi nơi này là Xích Tùng Trang.

Nhìn vào bên ngoài, theo như mọi người được biết thì chủ nhân của Xích Tùng Trang chính là Triệu Chí Dương - chủ nhân của Triệu Gia Thương Đoàn. Nhưng ông không sống ở đây mà chỉ thỉnh thoảng ghé qua. Vậy nên, mọi người đều cho rằng Xích Tùng Trang chỉ là một căn biệt thự của Triệu Chí Dương chứ không một ai biết chủ nhân thực sự của Xích Tùng Trang là ai.

Kéttt!

Cánh cửa lớn của Xích Tùng Trang mở ra, một nam nhân trẻ bước vào trong.

Nam nhân có gương mặt trắng toát nổi bật ngay trong cả bóng đêm ấy chính là Phiêu Nguyệt.

Ngay khi Phiêu Nguyệt vừa bước vào thì có một ai đó vội vàng chạy đến.

Đó là một nam nhân với vẻ ngoài sắc sảo tầm 50 tuổi với bộ da sam màu xanh dương khoác trên người.

Ông ta ngay lập tức cúi đầu xuống chào khi nhìn thấy Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt gật đầu rồi đi lướt qua ông ta. Ngay khi Phiêu Nguyệt vừa lướt qua, ông ta cũng vội vàng quay lại đi theo sau

Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt đường đường chính chính sải bước trên Xích Tùng Trang như thể đây là nhà của hắn, còn nam nhân kia luôn đi sát Phiêu Nguyệt với thái độ tôn trọng hết mực như thể ông ta là người hầu của Phiêu Nguyệt vậy.

Nam nhân trung niên đó tên Cao Hoằng Tự.

Còn Phiêu Nguyệt gọi ông ta là tổng quản.

Cao tổng quản là một người khá ít nói.

Cái cách mà ông ta chỉ chăm chăm đi theo Phiêu Nguyệt từ nãy đến giờ mà không nói một lời đã cho thấy ông ta là một người kiệm lời như thế nào rồi.

Nhưng thực ra, Cao tổng quản không còn lựa chọn nào khác ngoài việc im lặng.

Bởi vì lưỡi của ông ta đã bị cắt tận gốc rồi. Vốn dĩ, ông không phải là một người bẩm sinh không có lưỡi mà Khuru Chu Lương đoàn chủ của Huyết Ảnh Đoàn đã cắt mất lưỡi của ông ta.⁶

Khuru Chu Lương là một kẻ tàn độc.

Ngoài Huyết Ảnh Đoàn ra, hắn ra còn vận hành một đoàn thể nữa.

Thông thường, mọi người đều nghĩ rằng thích khách sẽ tự mình thu thập thông tin sau khi nhận được ủy thác. Điều đó cũng không hẳn là sai, nhưng nó chỉ áp dụng đối với một tổ chức thích khách quy mô nhỏ hoặc những thích khách hành động đơn lẻ.

Để nuôi dưỡng Huyết Ảnh Đoàn lớn mạnh hơn, Khuru Chu Lương đã thành lập nên tổ chức tập hợp những người hỗ trợ thích khách một cách có hệ thống.

Nhiệm vụ của họ chính là thu thập động hướng và thông tin của mục tiêu.

Và Khuru Chu Lương đã cắt đi lưỡi của tất cả bọn họ để giữ bí mật. Đó chính là lý do vì sao Cao tổng quản bị cắt mất lưỡi.²

Tuy Huyết Ảnh Đoàn đã sụp đổ vào bảy năm trước, nhưng tổ chức mà Khuru Chu Lương tạo ra vẫn còn tồn tại. Và bọn họ

vẫn luôn chờ đợi sẽ có ai đó liên quan đến Huyết Ảnh Đoàn liên hệ với họ vào một ngày nào đó.

Theo một cách nào đó, họ không khác gì di sản mà Khuru Chu Lương để lại cả.

Thông tin cá nhân của bọn họ vẫn còn nguyên vẹn trong tập sách do Khuru Chu Lương để lại và Phiêu Nguyệt đã thu nhận bọn họ vào mùa đông năm ngoái.

Điều đó không có nghĩa là hấn muốn tiếp tục duy trì Huyết Ảnh Đoàn. Vì hấn không có ý định sẽ nhận ủy thác ám sát, cũng không có ý định sẽ nhận tiền để giết người.

Phiêu Nguyệt cũng chỉ là đang tập hợp lại những gì mà Khuru Chu Lương đã để lại mà thôi.

Dù đã bảy năm trôi qua, nhưng lòng trung thành của bọn họ đối với Khuru Chu Lương vẫn như ngày nào. Mặc dù bọn họ có thể rời đi sau khi Huyết Ảnh Đoàn diệt vọng, nhưng họ vẫn tiếp tục ở lại và tồn tại cho tới giờ. Đó chính là minh chứng cho lòng trung thành của bọn họ.

Trung tâm của mọi việc chính là Cao tổng quản.

Lòng trung thành từ khi còn nhỏ đối với Khuru Chu Lương của Cao tổng quản nay đã đổi qua Phiêu Nguyệt.

Ông ta có một lối suy nghĩ mà người bình thường tuyệt đối sẽ không bao giờ có thể hiểu được.

Phiêu Nguyệt đã giao việc điều hành Xích Tùng Trang cho Cao tổng quản.

Những người làm việc tại Xích Tùng Trang đều là những người do Cao tổng quản dẫn đến. Thậm chí ngay lúc này, một số người đang tản ra ở khắp Thành Đô để thu thập thông tin cho Phiêu Nguyệt.³

Đó là cách sống của bọn họ, ngoài cách đó ra thì bọn họ không biết đến một cách nào khác nữa.

Phiêu Nguyệt không ngăn cản cũng không hỗ trợ bọn họ. Nhưng bọn họ vẫn làm việc hết mình vì chủ nhân mới xuất hiện của họ.

Cao tổng quản dẫn Phiêu Nguyệt đến căn phòng lớn nhất ở Xích Tùng Trang.

Đó là một căn phòng hoang vắng không lấy một món đồ nội thất hay đồ trang trí đơn giản.

Khi Phiêu Nguyệt vừa ngồi vào chiếc bàn giữa phòng, Cao tổng quản đã đưa cho hắn một mảnh giấy được ông ta chuẩn bị từ trước.

Trên tờ giấy đó có chứa toàn bộ thông tin mà những người ở Xích Tùng Trang thu thập được.

Thương đoàn ở Thành Đô đã kiếm được bao nhiêu, động hướng của tiêu cục là gì hay võ quán nào đã thu nhận được những đệ tử xuất sắc. Tất cả thông tin đều được ghi kín trên mặt giấy.

Những thông tin này đều do những người trong Xích Tùng Trang phải chạy đôn chạy đáo mới có được.

Mặc dù vẫn còn thiếu sót so với mạng lưới thông tin bao phủ cả thiên hạ như Hạ Ô Môn. Nhưng ít nhất thì những thông tin về Thành Đô và thành Tứ Xuyên mà Xích Tùng Trang thu thập được tuyệt đối không thua kém gì bọn họ.

Cao tổng quản lễ phép đứng nhìn Phiêu Nguyệt một hồi lâu.

Phiêu Nguyệt gật đầu.

“Làm tốt lắm. Thông tin này sẽ rất có ích.”

Bỗng dưng trên gương mặt của Cao tổng quản nở ra một nụ cười như thể ông ta đang rất vui.

Khuru Chu Lương đã nuôi ông ta như một con chó.

Một con chó sẵn chỉ cảm thấy vui khi được chủ nhân khen ngợi. Cao tổng quản đã chấp nhận Phiêu Nguyệt là chủ nhân mới của mình, vậy nên, lời khen của chủ nhân mới dường như đã khôi phục lại sức sống của ông ta.

[Thuộc hạ xin sẽ phụng dưỡng ngài thành tâm hết sức.]

Cao tổng quản vui vẻ viết chữ vào tờ giấy rồi đưa cho Phiêu Nguyệt xem.0

Phiêu Nguyệt gật đầu.

Trong số những thành viên của Xích Tùng Trang, Cao tổng quản là người duy nhất có thể nhìn thấy toàn cảnh của bức tranh. Trong khi các thành viên khác chỉ nắm giữ được những thông tin đơn lẻ, còn ông ta là người duy nhất vẽ ra và nắm được tổng thể của bức tranh là gì.

Cao tổng quản xem đây là một đặc ân của mình, chính vì thế mà ông ta ngày càng làm việc nhiệt huyết hơn.

Ông ta đã bị Khuru Chu Lương tẩy não từ khi còn nhỏ nên lối tư duy của ông ta mới thay đổi như thế.

Cao tổng quản nhìn vào Phiêu Nguyệt với ánh mắt đầy chờ đợi. Ông ta đang mong đợi rằng Phiêu Nguyệt sẽ hạ lệnh cho ông ta làm việc gì đó.

“Có một kẻ tên Sở Văn Bình đã vào Thành Đô. Tìm hiểu xem mục đích của hắn vào đây để làm gì.”

Cao tổng quản cười rạng rỡ và gật đầu khi được Phiêu Nguyệt ra lệnh.

Không hiểu, trong nụ cười rạng rỡ ấy lại có chút gì đó bất an.

Cao tổng quản rời đi, giờ đây chỉ còn mỗi Phiêu Nguyệt một mình trong căn phòng lớn. Một căn phòng lớn nhưng chẳng có gì cả.

Không gian của căn phòng lớn đến mức có thể luyện võ này chính là cái hạng thứ hai của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt dành phần lớn thời gian ở nơi đây để có thể tu luyện cũng như là tra dồi sát pháp.

Trên các bức tường và cây cột vẫn còn nguyên dấu vết luyện võ do Phiêu Nguyệt để lại.

Bằng cách tận dụng di sản mà Khuru Chu Lương để lại, Phiêu Nguyệt đã có thể xây dựng lãnh địa của riêng mình ở Thành Đô.

Hắn tuyệt nhiên không tham gia những hoạt động đối ngoại.

Hắn để Thu Hương của Thiên Hương Lâu cùng với Cao tổng quản đứng ra phía trước và che giấu hoàn toàn sự tồn tại của mình.

Vì vậy nên ngay cả Hồng Hữu Tân Đội chủ Giám Sát Đội của Hạ Ô Môn cũng nghĩ rằng Phiêu Nguyệt đã rời khỏi Thành Đô và đi đến nơi khác.

Hồng Hữu Tân đã huy động tất cả các môn đồ của Hạ Ô Môn ở Thành Đô để tra tìm tung tích của Phiêu Nguyệt nhưng vẫn không thể tìm thấy Phiêu Nguyệt đang nhốt chặt mình ở Xích Tùng Trang ngày ngày chỉ biết luyện võ.

Sự biến mất của khu ổ chuột chính là một đả kích lớn đối với Hạ Ô Môn.

Vì những bản dân chính là tình báo đặc trưng của Hạ Ô Môn.

Vụ hỏa hoạn xảy ra ở Thành Đô vào năm ngoái đã khiến cho bản dân bị đuổi ra ngoài. Vậy nên, mạng lưới thông tin trong Thành Đô dường như đã bị đục đi một lỗ hổng lớn.

Cao tổng quản cùng Thu Hương cũng góp một phần trong chuyện này.

Bọn họ đã tận dụng tất cả mọi thứ mà bản thân có để xóa bỏ triệt để dấu vết của Phiêu Nguyệt.

Vậy là Phiêu Nguyệt trở thành một người không tồn tại ở Thành Đô.

Một số người sẽ cảm thấy khó chịu khi phải trốn trong một nơi âm u như thế, nhưng Phiêu Nguyệt thì khác, được sống lần trốn như thế này khiến hắn cảm thấy rất thoải mái.

Hắn không ham danh lợi, cũng chẳng ham vinh hoa phú quý.

Hắn chỉ muốn sống một đời giống như hiện tại.

Bỗng dưng, Phiêu Nguyệt hướng mắt đến một cuốn sách được đặt trên bàn.

Đó chính là cuốn sách mà Cao tổng quản tìm thấy được.

Cuốn sách đó viết về nguyên lý của Dịch Dung Thuật.

Một trong những điểm tốt nhất về Cao tổng quản là những cuốn sách như thế này luôn sẵn có.

Mặc dù khó có thể tìm thấy những cuốn chứa đựng bí truyền của từng môn phái, nhưng những thứ có liên quan đến tạp

thuật hoặc cầm kỳ thư họa thì hẳn có thể tìm thấy một cách dễ dàng.

Trong suốt mùa đông quá, Cao tổng quản đã đi tìm rất nhiều cuốn sách và dâng lên cho Phiêu Nguyệt. Và Phiêu Nguyệt đã nghiền ngẫm tất cả những cuốn sách đó.

Nhờ vậy mà kiến thức của Phiêu Nguyệt đã tăng vọt.

Phiêu Nguyệt ngồi đọc cuốn sách về những nguyên lý của Dịch Dung Thuật một cách trầm lặng.

Sột soạt! Sột soạt!

Trong căn phòng tĩnh lặng chỉ phát ra tiếng Phiêu Nguyệt lật trang sách.

Mãi đến khi hừng đông ló dạng, Phiêu Nguyệt mới chịu gấp cuốn sách lại.

Nguyên lý của Dịch Dung Thuật cũng tương tự với Đạp Kiềm mà hẳn học được ở tầng hầm núi Không Động. Chỉ khác biệt ở chỗ là việc tu luyện cần phải được chia nhỏ ra và có mức độ thâm sâu hơn.

Phiêu Nguyệt thi triển Dịch Dung Thuật để thử nghiệm.

Tách! Lách tách!

Các cơ trên mặt hẳn di chuyển từng chút một và bắt đầu thay đổi hình dáng.

Cũng không có gì thay đổi lớn lắm. Chỉ là một chút thay đổi nhỏ nhưng cũng có thể khiến khí phách của cả gương mặt thay đổi rõ rệt.

Đuôi mắt của hẳn hơi đi xuống, mũi của hẳn bị bè đi. Gương mặt này khiến cho hẳn trông thật thà hơn.

Phiêu Nguyệt giữ nguyên bộ dạng đó và đi ra khỏi Xích Tùng Trang.

Trời vừa rạng sáng nên trên đường đã có khá nhiều người qua lại. Nhưng không một ai trong số đó chú ý đến Phiêu Nguyệt cả.

Gương mặt vốn có của Phiêu Nguyệt quá đổi mỹ miều nên luôn thu hút sự chú ý của người khác. Cũng chính vì thế mà

hành động của hắn cũng bị hạn chế.

Lý do Phiêu Nguyệt đặc biệt tìm kiếm cuốn sách về Dịch Dung Thuật và luyện nó cũng là vì hắn muốn được tự do, không bị những người xung quanh dòm ngó.

Phiêu Nguyệt tự do tự tại đi trên con đường của Thành Đô.

Bỗng dưng, mắt của hắn sáng lên.

Bởi vì hắn đã nhìn thấy một gương mặt quen thuộc.

Đó là một nam nhân trung niên cùng với bộ râu ấn tượng. Trong tay ông ta là một chiếc quạt xếp được họa tranh rất đẹp.

‘Lưu Thần Phong.’

Người đó chính là Vô Ảnh Tu Sĩ Lưu Thần Phong.

Ông ta đã vào Thành Đô vào năm ngoái, nhưng không rời đi mà ở lại để thăm dò tung tích của Phiêu Nguyệt.

Tuy nhiên, kể từ mùa thu năm ngoái, Phiêu Nguyệt đã biến mất hoàn toàn khỏi Thành Đô nên Lưu Thần Phong cũng đã mất mục tiêu của mình.

Lưu Thần Phong đã làm mọi thứ trong khả năng của mình để có thể tìm được Phiêu Nguyệt. Tuy nhiên, thông tin còn hạn chế nên ông hoàn toàn không thể tìm thấy được Phiêu Nguyệt.

Cuối cùng, Lưu Thần Phong cũng từ bỏ việc tìm kiếm Phiêu Nguyệt. Vì ông ta cho rằng Phiêu Nguyệt đã rời khỏi Thành Đô rồi. Vậy nên, ông ta đã định rời khỏi Thành Đô, nhưng tuyết năm nay lại rơi rất nhiều.

Tất cả con đường dẫn ra bên ngoài đều đã bị tuyết chặn lại vậy nên ông ta đã phải trải qua mùa đông ở đây. Đó chính là lý do tại sao Lưu Thần Phong vẫn còn lưu lại Thành Đô này.

Có lẽ, vì đã phải chịu nhiều thương tâm nên trông Lưu Thần Phong lúc này rất tiều tụy. Thực ra, ông ta đã hoàn toàn mệt mỏi về cả tâm hồn lẫn thể xác.

Vì ông ta đã để diệt nữ của mình rời khỏi thành Tứ Xuyên và một mình ở lại đây nhưng ông ta chẳng mang lại kết quả gì cả.

Kết cục, trái tim của ông ta chỉ có nặng trĩu vì ông ta đã lãng phí cả mùa đông ở đây.

“Hầy.”

Lưu Thần Phong vô thức thở dài một hơi.

Phiêu Nguyệt đang ở ngay cạnh ông ta, nhưng ông ta lại chẳng thể nhận ra hắn.

Phiêu Nguyệt lặng lẽ đứng quan sát bộ dạng của Lưu Thần Phong.

Phiêu Nguyệt đã nhận được báo cáo về nhất cử nhất động của Lưu Thần Phong từ Cao tổng quản.

Vậy nên Phiêu Nguyệt biết tại sao ông ta lại tìm mình và cũng biết ông ta đang cảnh giác điều gì.

Đứng quan sát Lưu Thần Phong như thế này, Phiêu Nguyệt lại biết thêm được nhiều điều. Rằng tâm lý của con người phức tạp ra sao và một người có lòng nghĩa hiệp khi có mục tiêu thì sẽ nhẫn nại đến mức nào.

Lưu Thần Phong vô tình đã trở thành người dạy dỗ biết bao nhiêu điều tuyệt vời cho Phiêu Nguyệt từ khi nào mà không hay. Do quan sát ông ta mà Phiêu Nguyệt đã biết được cơ bản trạng thái tâm lý của những võ giả chính phái.

Có lẽ Lưu Thần Phong có chết đi sống lại cũng chẳng ngờ Phiêu Nguyệt đang quan sát mình. Và Phiêu Nguyệt cũng không có ý định đến trước mặt ông ta và tự khai ra mình.

Lộc cộc!

Bỗng có tiếng vó ngựa đánh thép ở đâu đó phát ra.

Một chiếc xe ngựa lớn đang chạy về hướng của Phiêu Nguyệt và Lưu Thần Phong.

Rồi xe ngựa dừng ở ngay trước mặt của Lưu Thần Phong.

“Hửm?”

Lưu Thần Phong đang nhìn chiếc xe ngựa một cách ngờ vực thì bỗng có ai đó từ trong xe ngựa nhảy ra.

“Thúc thúc!”

Nữ nhân kia hét lớn rồi xà vào lòng của Lưu Thần Phong. Nàng ấy chính là Lý Tiểu Hạ đã rời Thành Đô vào năm ngoái.

“Tiểu Hạ! Sao con lại...?”

Lưu Thần Phong mở to mắt ngạc nhiên. Lý Tiểu Hạ ngẩng đầu lên và nói.

“Thúc thúc mãi không chịu quay về nên con mới trở lại đây mà.”

“Ờ!”

“Thật may vì thúc thúc vẫn bình an vô sự.”

Đôi mắt của nàng ngẩn lẹ.

Sau khi bỏ lại Lưu Thần Phong một mình ở Thành Đô và quay về bốn gia, không có ngày nào là nàng có thể ngủ yên cả.

Nàng thực lòng rất muốn quay lại Thành Đô ngay lập tức, nhưng bão tuyết đã chặn hết đường nên nàng đành phải đợi đến mùa xuân.

Vậy nên nàng đã lập tức xuất phát khi nghe tin con đường đến Thành Đô đã được lưu thông.

“Đừng nói với ta là con đến đây một mình trên con đường đầy hiểm nguy đó đấy nhé?”

“Con đi cùng bằng hữu ạ.”

“Bằng hữu?”

Lưu Thần Phong nghi hoặc nhìn về phía xe ngựa.

Đúng lúc đó, một nữ nhân trong bộ trang phục kiều diễm bước xuống xe ngựa.

Nàng là một tuyệt sắc giai nhân khiến người ta mỗi khi nhìn vào nàng phải liên tưởng đến Băng Hoa vì bầu không khí lạnh lẽo bao quanh lấy nàng.

Nữ nhân ấy chấp tay chào Lưu Thần Phong.

“Văn bồi Viên Giai Linh kính chào Vô Ảnh Tu Sĩ Lưu Thần Phong đại hiệp.”

“Viên Giai Linh? Phải chăng tiểu thư là Huyền Kiếm Tiên Tử?”

Trên mặt Lưu Thần Phong lộ rõ nét kinh ngạc.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 110

Nhiều người gọi giang hồ hiện giờ là thời đại của Long Phụng. Bởi vì càng ngày càng có nhiều võ giả sở hữu tài năng và võ công xuất chúng.

Giang hồ sau khi trải qua thời kỳ đình trệ kể từ trận Ma Thiên Đại Chiến, đã lấy lại được sức sống nhờ vào sự xuất hiện của nhiều võ giả mới.

Những võ giả này sở hữu tài năng vượt bậc từ khi còn nhỏ, và chiếm được vị trí nhất định trên giang hồ.

Huyền Kiếm Tiên Tử chính là một trong những bậc kỳ tài ưu tú trong thời đại Long Phụng này.

Từ lúc còn nhỏ, nàng đã đạt được cảnh giới võ công thâm hậu đến mức sở hữu cho mình một biệt hiệu.

Huyền Kiếm biến đổi khó lường chính là tuyệt kỹ của nàng, vậy nên nàng mới được giang hồ gọi với cái tên Huyền Kiếm Tiên Tử.

Trong số võ giả hiện tại, không có mấy người được vinh dự sở hữu Huyền Kiếm như nàng. Một số người cho rằng võ công của nàng được phóng đại quá mức, thế nhưng đa số đều đồng ý nàng là người vô cùng có thực lực.

Đại danh鼎鼎 của Viên Giai Linh không chỉ nhờ vào cảnh giới võ công mà còn ảnh hưởng một phần còn từ sự phụ của nàng.

Sự phụ của Viên Giai Linh chính là một trong những võ giả được đánh là vĩ nhân đương thời.

Kiểm Tôn Hàn Hữu Thiên.

Ông là một trong ba kiếm hào kiệt xuất của Tam Tôn vô đôi thủ.

Viên Giai Linh là đệ tử đích truyền của Hàn Hữu Thiên, nàng cũng đã cho thiên hạ nhìn thấy thành tích xuất sắc của mình.

Đó là lý do vì sao Lưu Thần Phong cảm thấy ngạc nhiên khi gặp được Viên Giai Linh.

Chỉ cần là đệ tử của Hàn Hữu Thiên đã đủ khiến Viên Giai Linh nhận được sự tôn trọng tuyệt đối.

“Hơ! Viên tiểu thư chính là người có nhân duyên với diệt nữ tại hạ sao?”

“Vẫn bối biết Tiểu Hạ đã lâu rồi. Mà đây là lần đầu chúng ta đi một quãng đường dài thế này nhỉ?”⁵

“Nếu vậy tiểu thư đến đây là do diệt nữ của tại hạ rồi. Dám xin tiểu thư thứ lỗi vì cháu gái đã làm phiền.”

“Không đâu. Dù sao vẫn bối cũng muốn đến Thành Đô một chuyến.”³

Viên Giai Linh mỉm cười nhẹ nhàng rồi trả lời. Nhìn vẻ mặt nàng như thế, Lưu Thần Phong cảm giác đây là một nữ nhân vô cùng ý tứ.

Nếu Viên Giai Linh không cùng đồng hành, chắc Lý Tiểu Hạ đã không dám lặn lội đến tận đây.

Mặc dù Lý Tiểu Hạ và Viên Giai Linh trạc tuổi nhau, thế nhưng trông Viên Giai Linh trưởng thành và chín chắn hơn nhiều.

Viên Giai Linh hỏi Lưu Thần Phong.

“Lưu đại hiệp đã hoàn tất mục tiêu mình đặt ra chưa ạ?”

“Tiểu Hạ đã kể chuyện đó cho tiểu thư ư?”

“Vẫn bối cũng đã nghe qua đôi chút.”

“Tại hạ thậm chí còn không thấy bóng lưng của hắn. Tại hạ đoán hắn đã rời khỏi Thành Đô rồi cũng không chừng.”

“Thế ạ?”

“Tại hạ không chắc lắm. Nhưng chắc sẽ ở lại thêm mấy ngày nữa, nếu vẫn không thu được gì thì tại hạ sẽ quay về.”

“Đúng là thúc thúc không thể ở mãi nơi này được.”

Nghe Lưu Thần Phong nói, Lý Tiểu Hạ vui mừng ra mặt.

“Vậy chúng ta đi cùng nhau nhé.”

“Như vậy có ổn không?”⁶

“Con không biết sẽ bị mẫu thân mắng ra sao nếu để thúc thúc một mình rồi quay về đâu.”²

Lý Tiểu Hạ tỏ vẻ oan ức. Nhìn dáng vẻ đáng yêu của nàng, Lưu Thần Phong đành mỉm cười bất lực.³

“Sao lại là lỗi của con được chứ? Ta đã bảo con làm thế mà.”

“Nhưng mà mẫu thân...”

“Ta sẽ nói lại với tỷ tỷ, con không cần phải lo.”

“Vâng!”

“Phải đi một chặng đường dài mới đến được nơi tốt hơn. Mùa đông năm ngoái ta đã tìm được một quán trọ khá được. Con mà ăn thức ăn ở đó thì sẽ giải tỏa được cơn mệt mỗi lúc đi đường xa đấy.”

Nghe Lưu Thần Phong nói, Lý Tiểu Hạ lắc lư đầu.

“Con sẽ dời bữa ăn với thúc thúc sang ngày mai.”

“Tại sao?”⁰

“Hôm nay con phải đi gặp mọi người.”

“Ai chứ?”

“Cuộc họp của Kim Thiên Hội sẽ diễn ra ở đây.”

“Ý con là cuộc họp của Kim Thiên Hội được tổ chức ở nơi xa xôi này ư?”

“Bọn họ quyết định sẽ họp nhau ở đây. Vậy nên hôm nay con sẽ tới đó.”

“Hơ! Kim Thiên Hội mà lại tụ họp ở đây ư?”

Lưu Thần Phong bất ngờ đến nỗi không ngậm được miệng.

Kim Thiên Hội là nơi tập hợp các kỳ tài có danh tiếng cao trên giang hồ. Không phải tất cả các kỳ tài trên giang hồ đều được vinh dự bước chân vào hội, thế nhưng thông qua hội này mà lắm người kết giao được nhiều mối nhân duyên hơn.

Đây là cuộc họp có sức ảnh hưởng khá lớn trên giang hồ.

Kim Thiên Hội vốn là cuộc họp được diễn ra ở những nơi dễ tụ tập mọi người như Hồ Nam hay Hồ Bắc. Vậy mà lần này lại được tổ chức ở Thành Đô - một nơi xa xôi thế này, đúng là khiến người khác khó mà tin được.

“Lần này không phải mọi người đều tụ họp lại đâu ạ. Chỉ một số ít thôi nên người không cần phải bất ngờ như thế.”

“Thế à?”

“Vâng! Khó mà tổ chức một cuộc họp với quy mô lớn ở đây.”

“Thế thì ta hiểu rồi. Mà có những ai đến vậy?”

“Chuyện đó con sẽ nói sau, thúc phụ! Trước tiên chúng con phải đến cuộc họp trước đã.”

“Được! Ta không nên giữ người bận rộn lại quá lâu. Con biết chỗ ta ở chứ?”

“Vẫn là Cửu Gia Trang đúng không ạ?”

“Ra là con còn nhớ. Ta sẽ ở đó nên khi nào cuộc họp kết thúc, con đến Cửu Gia Trang tìm ta nhé.”

“Vâng! Thúc thúc khỏi phải lo.”

Lý Tiểu Hạ gật mạnh đầu.

Một lúc sau, hai người chia tay Lưu Thần Phong rồi tiến về hướng quán trọ ở Thành Đô.

Nơi bọn họ hướng đến là quán trọ có tên Tứ Hải Lâu.

Quy mô không lớn lắm, thế nhưng thức ăn lại rất ngon, trang trí cũng gọn gàng trang nhã. Chính vì thế, nơi này rất được thương đoàn và tiêu cục ưa chuộng.

Tin đồn một đồn mười, mười đồn trăm, thế là giang hồ liền ưu ái gọi Tứ Hải Lâu là Tứ Xuyên Đệ Nhất Lâu.

Thực tế, đây không phải nơi có tài nghệ nấu ăn bậc nhất Tứ Xuyên, nhưng chung quy nó vẫn nổi tiếng với ngoại nhân.

Chính vì lý do đó, những người lần đầu đến Thành Đô thường chọn Tứ Hải Lâu làm điểm dừng chân.

Kim Thiên Hội cũng giống như thế.

Họ chọn Tứ Hải Lâu làm điểm hẹn vì đây là nơi nổi danh nên dễ dàng tập hợp mọi người lại.

“Mời khách quan.... vào ạ.”

Tiểu nhị ra tiếp đón hai nữ tử đột nhiên lấp ba lấp bắp. Chính là vẻ đẹp khó tin của họ.

Tên tiểu nhị đỏ hết cả mặt mày, hấn lập tức tỉnh táo rồi nói với hai nữ tử.

“Phải, phải làm sao đây ạ? Chỗ ngồi đã kín hết cả...”

“Bọn ta có hẹn trước rồi. Một nam nhân cao ráo anh tuấn. Hấn ta nói nhiều, hay cười...”

“A! Có đấy ạ. Người đó một mình chiếm tận hai cái bàn và nói rằng đồng liêu của mình sẽ tới.”

“Mau đưa bọn ta đến chỗ đó.”

Lý Tiểu Hạ đưa cho tiểu nhị một đồng xu.

Tiểu nhị vui vẻ đưa hai người lên tầng hai.

Nếu tầng một mang lại cảm giác ồn ào náo nhiệt quen thuộc của mọi quán trọ, thì tầng hai lại yên tĩnh và số bàn cũng ít hơn.

“Đây này!”

Vừa lên tầng hai đã có một nam nhân đang ngồi một mình vẩy tay về phía hai nữ tử.

Hấn ta là nam nhân anh tuấn đến mức khi gặp trên đường nhất định sẽ khiến người khác phải ngoái đầu lại nhìn.

Hấn ta đứng dậy rồi nói.

“Nhanh nào! Hai người cũng đúng hẹn quá nhỉ.”

“Lâu rồi không gặp. Sở Văn thiếu hiệp!”

“Chắc ngươi đến sớm hơn rồi chạy đến kỹ lâu ăn chơi chứ gì?”

Phản ứng của hai nữ tử đối với nam nhân hoàn toàn khác nhau.

Trong khi Lý Tiểu Hạ tỏ ra vui mừng thì Viên Giai Linh lại ném cho nam nhân ánh mắt lạnh lẽo như vạn niên băng.

Nam nhân kia chính là Sở Văn Bình.

Hắn là một trong những thành viên Kim Thiên Hội đến cuộc họp hôm nay.

Biệt hiệu của hắn là Tiểu Quyền Vương.

Sở Văn Bình hắn là một quyền sư mà không một ai đồng trang lứa có thể vượt qua được quyền cước của hắn. Sở Văn Bình còn một biệt khác mà chỉ những thân bằng cố hữu của hắn mới gọi hắn.

Phong Nguyệt Khách.

Nhìn vẻ ngoài phong lưu kia rất hợp với biệt hiệu này của hắn. Những nam nhân khác gọi hắn là Phong Nguyệt Khách, nhưng Viên Giai Linh lại ‘ưu ái’ gọi hắn là một con chó chỉ biết động dục.

Vậy nên, có thể tránh ở cùng Sở Văn Bình thì nàng sẽ cố mà tránh, thế nhưng hôm nay nàng bắt buộc dĩ phải ở một chỗ với hắn.

Ánh mắt Viên Giai Linh nhìn Sở Văn Phong hệt như nhìn một loài sâu bọ gớm ghiếc nào đó. Sở Văn Bình cũng biết, thế nhưng hắn không để tâm.

“Haha! Những kỹ nữ ở Thành Đô đúng là đặc biệt thật. Các nàng ấy vô cùng nhiệt tình luôn.”

“Đừng nói nữa! Tai ta sắp thôi ra rồi này.”

“Nếu thấy oan ức sao không sinh ra là nam nhân đi? Nếu là nam nhân sở hữu dung mạo anh tuấn, chắc chắn nữ nhân sẽ vây quanh cô nương mà tình nguyện cởi váy yếm cũng không chừng.”

“Ngươi mà còn nói nhảm nữa, ta sẽ chém ngươi đấy.”

Viên Giai Linh vừa nói vừa nắm chặt lấy kiếm.

Khí thế của nàng lúc này có phần tàn bạo nên Sở Văn Bình liền giơ cả hai tay lên rồi lùi về sau.

“Đầu hàng! Ta đùa thôi, đùa thôi mà. Vậy nên Viên tiểu thư mau thu kiếm lại đi. Cô mà cứ muốn rút kiếm ra như thế thì không ai dám yêu mến đâu.”

Nghe Sở Văn Bình nói, đôi mày Viên Giai Linh liền giật giật mấy cái.

Chính lúc đó, Lý Tiểu Hạ liền nắm lấy tay Viên Giai Linh rồi nói.

“Hai người thôi đi! Chúng ta đâu có hợp lại để đánh nhau chứ.”

“Ngươi phải đa tạ Tiểu Hạ đây. Nếu không vì Tiểu Hạ, ta đã lấy cái mạng chó của ngươi rồi.”

“Haha! Đa tạ nhé, Lý tiểu thư!”

Sở Văn Bình nở nụ cười hết như một người tử tế nhìn Lý Tiểu Hạ.

Cho dù mối đe dọa có phải là Viên Giai Linh hay không, Sở Văn Bình cũng không để tâm.

Tối qua hắn đã có một giấc mộng đẹp tại Thiên Hương Lâu.

Các kỹ nữ ở Thiên Hương Lâu vô cùng nhiệt tình, chu đáo nên trong lòng hắn đang rất sung sướng. Nhờ thế mà hắn cảm thấy hết sức mãn nguyện.

‘Hừ hừ! Tối nay ta phải đến kỹ lâu khác mới được.’

Hắn đã tính hôm nay sẽ đến Thủy Liên Lâu, kỹ lâu lớn nhất trong Thành Đô này.

Trong thời gian lưu lại Thành Đô, hắn phải thử qua tất cả các kỹ lâu mới hả dạ.

Lý Tiểu Hạ nhìn xung quanh rồi cất tiếng hỏi.

“Những người khác đâu rồi?”

“Hai người đến đầu tiên đây. Bọn họ chắc sẽ đến ngay thôi.”

“Hay chúng ta gọi món nhé?”

“Đương nhiên rồi. Ta đã gọi tất cả các món ngon nhất ở Tứ Hải Lâu này. Một chốc nữa sẽ có ngay thôi.”

Nghe Sở Văn Bình nói, Lý Tiểu Hạ bày ra vẻ mặt chán chường.

“Gọi nhiều thế làm gì? Ăn có hết đâu chứ.”

“Ăn không hết thì để lại, có gì mà phải lo chứ?”

“Nhưng mà...”

“Lý tiểu thư lo lắng thừa thãi rồi. Mà, tiểu thư đã gặp Lưu Thần Phong đại hiệp rồi chứ?”

“Rồi. Ông ấy vẫn bình an vô sự.”

“Vậy thì may quá.”

Sở Văn Bình vừa aavetem gật gù vừa mỉm cười.

Một trong những lý do Kim Thiên Hội nhất định phải tụ họp ở Tứ Xuyên chính vì tình hình của Lý Tử Hạ.

Chính lúc đó.

Rầm!

Đột nhiên họ cảm nhận được bá khí vô cùng quen thuộc.

Ánh mắt ba người đồng loạt hướng về phía cầu thang.

“Đến rồi!”

Trên môi Sở Văn Bình liền hiện lên nụ cười.

Chỉ có một người có thể tỏa ra bá khí khiến tim họ đập dữ dội như thế.

Họ nhìn thấy kẻ kia đang từng bước bước lên cầu thang.

Thân hình y vạm vỡ hơn cả Sở Văn Bình, khiến người khác cảm tưởng đến một tháp thiết sừng sững.

Lông mày rậm, đôi mắt to sáng, đôi môi mím chặt trông giống hệt một con hổ, toàn thân y tỏa ra cỗ khí thế vô cùng bá đạo.

“Kiếm Vũ đại huynh!”

Sở Văn Bình đứng bật dậy chạy đến chỗ nam nhân.

“Quả nhiên đệ đến đây đầu tiên nhỉ.”

“Haha! Dù sao đệ cũng phải đến xem xét tình hình Thành Đô trước chứ ạ?”

Sở Văn Bình tán gẫu đôi ba câu với gã nam nhân.

Sở Văn Bình hẳn vốn là một kẻ có lòng tự trọng cao.

Từ khi còn nhỏ, hắn đã nổi tiếng là người xuất chúng, thế nên đôi khi hắn không thèm để người khác vào tầm mắt mình.

Thế nhưng nam nhân trước mắt lại là ngoại lệ.

Thiết Huyết Võ Khách - Chân Kiếm Vũ.

Y vừa là Hội chủ Kim Thiên Hội vừa là nhân vật được đánh giá là kỳ tài bậc nhất trên giang hồ.

Dù tuổi đời còn trẻ thế nhưng y lại là cao thủ có thể sánh vai với những bậc trưởng bối có tiếng tăm lẫy lừng trên giang hồ.

Một khi y đã quyết tâm, tuyệt đối sẽ không thay đổi, y là một nam nhân không sợ hãi nhìn thấy máu đổ chỉ để đạt được thứ mình muốn.

Tuy tính tình y có phần quá khích, thế nhưng y chưa bao giờ vượt qua giới hạn, y chính là một võ giả chân chính luôn chiến đấu chống lại sự bất nghĩa.

Vậy nên những võ giả khác trên giang hồ gọi y là Thiết Huyết Võ Khách. Chân Kiếm Vũ là võ giả duy nhất mà Sở Văn Bình kính trọng. Vậy nên thái độ của hắn đối với Chân Kiếm Vũ lúc nào cũng vô cùng chân thành.

Lý Tiểu Hạ và Viên Giai Linh cũng như thế.

“Kiếm Vũ ca ca!”

“Hội chủ!”

Hai người làm thế bao quyền với Chân Kiếm Vũ.

Chân Kiếm Vũ lập tức nhìn hai người tươi cười.

“Lâu rồi không gặp mọi người.”

Giọng nói y vô cùng trầm ấm và đĩnh đạc.

Chỉ cần nghe giọng của hắn cũng đủ khiến người khác an tâm một cách kỳ lạ. Ba người cứ đứng nhìn y tựa hồ như bị mê hoặc.

Những người có mặt trên tầng hai cũng thế. Mặc dù họ không biết thân phận của Chân Kiếm Vũ, thế nhưng chỉ cần nhìn dung mạo và nghe giọng nói đã khiến họ như điên đảo hồn phách.

Chân Kiếm Vũ có sức mạnh khiến người khác phải ngưỡng mộ mà cảm thán. Vậy nên mọi người đều nhìn về phía y.

Trong đó có cả Phiêu Nguyệt.

Chap 111

Lý Tiểu Hạ, Sở Văn Bình hay Viên Giai Linh. Tất cả đều là những kỳ tài tuyệt đỉnh của giang hồ. Bọn họ đã rất nổi bật từ khi còn trẻ nên đã trở thành đối tượng khiến bao người ghen tị.

Nhưng những kỳ tài tuyệt đỉnh của giang hồ lúc này lại đang nhìn vào Chân Kiếm Vũ với ánh mắt đầy ghen tị.

Kavetem không chỉ đơn thuần là vì danh tiếng vươn xa của Chân Kiếm Vũ hay võ công thâm hậu của y.

Mà trên người của Chân Kiếm Vũ có gì đó rất thu hút sự chú ý của người khác.

“Ánh hào quang sao?”

Phiêu Nguyệt nghĩ trên người của Chân Kiếm Vũ có tỏa ra ánh hào quang.

Thực ra là Chân Kiếm Vũ không hề tỏa ra ánh sáng hay là có vàng hào quang vây quanh y hay gì cả, chỉ là trên người y có một thứ gì đó vô hình khiến cho người khác không thể rời mắt khỏi y.

Đó chính là lý do tại sao Phiêu Nguyệt lại chỉ nhìn vào Chân Kiếm Vũ.

‘Thật đáng sợ!’⁵

Đôi mắt của Phiêu Nguyệt bỗng dưng trở nên sắc bén.

Võ công của Chân Kiếm Vũ không đáng sợ.

Vì nếu chỉ xét về võ công, Phiêu Nguyệt nghĩ hẳn chẳng thua kém gì Chân Kiếm Vũ cả. Nếu hẳn dùng sát pháp của thích khách đúng với bản chất của hắn, hẳn tự tin rằng mình có thể ám sát y.

Nhưng Phiêu Nguyệt có chết đi sống lại cũng không thể thu hút mọi người bằng vàng hào rạo rạng rỡ đến như vậy.

Phiêu Nguyệt được sinh ra trên mặt đất, nhưng lại lớn lên dưới lòng đất.³

Vậy nên, bóng tối dày đặc đã ăn sâu vào người hắn ta.

Lối suy nghĩ, quan điểm nhìn nhận về thế giới cũng như là hành động của hắn đều nhuộm màu bóng đêm.

Hành động ẩn mình trong bóng tối và quan sát không ngừng đối phương của hắn là một điều mà đầu óc của một người bình thường không thể nào nghĩ đến được.

Mặt khác, Chân Kiếm Vũ đang thu hút mọi người xung quanh bằng chính sự tồn tại và vầng hào quang bẩm sinh của y.

Phiêu Nguyệt tự hỏi làm thế nào mà một người có thể có được sự tự tin và cảm giác được tồn tại như thế. Vậy nên, hắn lặng lẽ ẩn mình và quan sát Chân Kiếm Vũ.

“Tại hạ đến trễ nhất rồi sao.”

Sau đó, thêm một kỳ tài nữa gia nhập với bọn họ.

Bầu không khí tỏa ra từ nam nhân này hoàn toàn với những người từ này đến giờ có mặt ở đây.

Hắn ta mặc một bộ trang phục đơn giản mà các nho sinh hay bận, anh hùng vắn buộc chặt trên đầu, bên hông treo một thanh cổ kiếm.

Hắn gần 30 tuổi, bầu không khí tĩnh lặng kỳ lạ xung quanh hắn khiến cho người ta cảm thấy ấn tượng.

Nếu gọi Chân Kiếm Vũ là một vầng thái dương ấm áp thì có thể gọi hắn là vầng trăng tỏa sáng lạnh lẽo trên bầu trời đêm.⁶

“Đến rồi sao!”

“Tiêu Vận huynh!”

Chân Kiếm Vũ và Sở Văn Bình chạy ngay đến bên nam nhân kia khi thấy hắn.

“Kiếm Vũ, Bình!”

Nam nhân mỉm cười nhìn vào hai người bọn họ.

Nam nhân ấy lúc nào cũng lạnh lùng như ánh trăng, vậy nên biệt danh của hắn cũng là Bạch Nguyệt Kiếm.

Bạch Nguyệt Kiếm Lăng Tiêu Vận.

Hắn là một thành viên của Kim Thiên Hội.

Hắn cũng là người mà Chân Kiếm Vũ tin tưởng và dựa dẫm vào nhất.

Hắn là người đã hỗ trợ Chân Kiếm Vũ và dẫn dắt Kim Thiên Hội với sự điềm tĩnh đặc hữu cùng với năng lực phán đoán vượt trội.

“Huynh đến rồi sao.”

“Oa! Tiêu Vận ca ca.”

Viên Giai Linh và Lý Tiểu Hạ cũng vui mừng chào đón Lăng Tiêu Vận.²

“Lâu rồi không gặp mọi người.”

“Tiêu Vận ca ca đến muộn nhất nên hôm nay ca ca phải đãi một bữa đi.”

“Được! Mọi người cứ gọi tùy thích, tối nay ta mời.”

“Hô hô! Quả nhiên Tiêu Vận ca ca là đỉnh nhất.”

Lý Tiểu Hạ giơ ngón tay cái lên.

Lăng Tiêu Vận mỉm cười nhìn nàng.³

“Thật là, thế muội đã gặp được Lưu đại hiệp chưa?”

“Muội gặp ban nãy rồi.”⁰

“Vậy à?”

“Dạ! Cũng may là thúc thúc vẫn bình an vô sự. Muội thấy an tâm hơn rồi.”

“May thật đấy.”

Lý Tiểu Hạ gật đầu lia lịa trước câu đáp lời của Lăng Tiêu Vận.

Có lẽ vì có rất nhiều điều muốn nói mà nàng ấy nói liên tục với Lăng Tiêu Vận.

Lăng Tiêu Vận cùng mọi người ngồi vào bàn.

Ngay khi bọn họ vừa ngồi vào bàn, cả chủ quán và tiểu nhị đều xuất hiện và mang ra những món mà Tứ Hải Lâu bọn họ tự hào nhất.

Chân Kiếm Vũ từ nãy đến giờ vẫn nhìn vào đồ ăn mà không nói một lời bỗng nhiên lại ngẩng đầu lên rồi nhìn chăm chăm về một nơi nào đó.

Viên Giai Linh ngờ vực nhìn Chân Kiếm Vũ rồi hỏi.

“Có chuyện gì sao?”

“Ta cảm nhận được ánh mắt của ai đó...”

“Tất cả những người trong khách điểm đều đang nhìn chúng ta mà. Chắc là một trong số đó thôi?”

“Có lẽ vậy.”

Chân Kiếm Vũ gật đầu và nhìn đi chỗ khác. Thế nhưng, sự nghi ngờ trong đôi mắt của y vẫn không hề biến mất.

‘Không! Rõ ràng là có một ánh mắt nào đó rất khác lạ.’

Cảm giác lạnh lẽo đến nổi da gà vẫn còn vương trên da của y.

Ánh mắt mà y cảm nhận được tuyệt đối không phải từ những đang ở trong khách điểm lúc này.

‘Rõ ràng là có kẻ nào đó.’

Phiêu Nguyệt rời hỏi Tứ Hải Lâu rồi bước đi lặng lẽ.

Hắn rời đi vì nghĩ rằng hắn cảm giác được rằng hắn sẽ bị Chân Kiếm Vũ phát giác nếu còn ở lại Tứ Hải Lâu thêm một giây nào nữa.

‘Chân Kiếm Vũ, Kim Thiên Hội...’

Có lẽ bọn họ đến Thành Đô không phải vì du ngoạn.

Ngay từ đầu, khu vực của bọn họ đã cách xa Thành Đô đến mức còn không có điểm liên lạc với nhau.

Vậy nên, khả năng cao là bọn họ vào Thành Đô vì mục đích nào đó.

Bây giờ hắn phải tìm hiểu mục đích của bọn họ khi vào Thành Đô là gì trước đã.

‘Chắc là đang tìm hiểu rồi.’

Phiêu Nguyệt nhớ đến Thu Hương và Cao tổng quản.

Họ là những người có năng lực.

Không biết chừng, bọn họ đã tìm hiểu mục đích đến Thành Đô của những người kia rồi cũng nên.

Tất cả những việc mà Phiêu Nguyệt phải làm bây giờ là sinh hoạt như thường ngày và chờ đợi thông tin mà họ mang về cho hắn.

Sau khi xác nhận không có ai ở xung quanh, Phiêu Nguyệt vuốt ve gương mặt của mình. Ngay lập tức, gương mặt của hắn biến đổi.

Một gương mặt nam nhân với những đường nét bình thường dễ thấy ở xung quanh hắn hiện ra.

Chiếc mũi thấp cùng với đôi mắt xếch.

Trong số những người đi ngang qua, có mười người thì phải đến bảy tám người sở hữu dung mạo như thế này rồi.

Cũng chính vì thế nên chẳng có ai để ý đến Phiêu Nguyệt cả.

Phiêu Nguyệt đi bộ một hồi lâu thì đến một lò mở ở ngoài Thành Đô.

Tất cả những con bò và lợn nhập vào Thành Đô đều bị bắt ở đây.

Còn chưa vào trong lò mổ mà mùi máu khùng khiếp đã bốc lên nồng nặc rồi. Ấy thế mà Phiêu Nguyệt vẫn không cau mày dù chỉ một cái, hắn lặng lẽ bước tiếp.

“Đến rồi sao?”

Một lão đạo phủ bước ra đón tiếp Phiêu Nguyệt.

Trên mặt lão đầy rẫy những nếp nhăn hằn sâu trên làn da vàng sẫm không thể chiến thắng được dòng chảy của thời gian.

Phiêu Nguyệt khẽ gật đầu với lão đao phủ. Thế là lão đao phủ liền nhe hàm răng ó vàng ra cười toe toét với Phiêu Nguyệt.

“Người chưa đến trễ lần nào nhĩ.”

“Vì không có lý do gì để đến muộn cả.”

“Nhưng hôm nay ta có rất nhiều việc. Người chờ được chứ?”

“Được. Vì hôm nay là lần cuối rồi.”

“Lần cuối? Thế là người định nghỉ luôn sao?”

“Vâng.”

“Ồ!”

Lão đao phủ bày ra vẻ mặt tiếc nuối khi nghe Phiêu Nguyệt trả lời. Nhưng vẻ tiếc nuối ấy cũng chỉ là thoáng qua, lão lập tức gật đầu.

“Lão biết rồi. Nếu thiếu hiệp đã quyết rồi thì lão cũng không còn gì để nói. Vì người chỉ làm đến hôm nay thôi nên lát nữa ta sẽ trả tiền cho người luôn.”

“Vâng!”

“Vào trong đi.”

Phiêu Nguyệt khẽ gật đầu rồi bước vào lò mổ.

Bên trong lò mổ có mười con bò đang bị nhốt trong chuồng.

Đôi mắt to ngấn ngấn lệ như thể nó cũng biết rằng hôm nay chính là ngày cuối cùng của nó.

Phiêu Nguyệt lặng lẽ nhìn vào những con bò.

Những con bò cũng đang dụi dụi nhìn vào Phiêu Nguyệt.

Trong vài tháng qua, Phiêu Nguyệt luôn đều đặn đi đến lò mổ để giết bò, hẳn chưa vắng một ngày nào cả.

Dù sao thì số phận của những con bò này cũng đã được định đoạt cả rồi.

Vận mệnh của chúng chính là bị đao phủ giết sau đó được cung cấp cho người dân trong Thành Đô.

Dù sao thì những con bò này cũng không thể tránh khỏi cái chết.

Phiêu Nguyệt bước ra như muốn nói để hấn làm thay cho lão đao phủ kia.

Ngay lúc đó, lão cười Phiêu Nguyệt một cách giễu cợt.

Giết bò không hề dễ như người ta nghĩ.

Giết bò không phải chỉ dùng sức mạnh là được.

Vì cả việc giết bò cũng có chữ đạo ở trong đó.

Nếu để con bò phải chịu đựng nỗi đau đớn cực hạn, thịt của nó sẽ không ngon.

Để giữ được hương vị ngon nhất và không làm giảm chất lượng thịt thì phải giết chúng một cách nhanh chóng để không gây đau đớn cho chúng.

Giết một con bò lớn trong một mạch thôi đã là chuyện mà đến cả những đao phủ lão luyện còn cảm thấy chẳng dễ dàng gì.

Giết mà không gây đau đớn cho nó còn khó hơn thế.

Lão đao phủ này cũng đã phải giết bò suốt mấy chục năm mới biết cách để giết sao cho không gây đau đớn cho con bò.

Đây là công việc mà bị tất cả mọi người đều xa lánh vì cho là thô tục, nhưng phải có ai đó làm. Và lão đao phủ này đã làm việc này suốt mấy chục năm qua.

Vậy nên, lão mới cười nhạo Phiêu Nguyệt khi biết hấn sẽ thay mình làm công việc khó nhọc này.

“Chắc cùng lắm là một hai ngày nhỉ?”

Một người có thể ngửi được mùi tanh ở lò mổ không đồng nghĩa với việc người đó có sức chịu đựng tốt. Vậy nên, những người có lối suy nghĩ bình thường khó mà chịu đựng được chuyện này trong một hai canh giờ.

Thoạt đầu, lão đao phủ cũng cho rằng Phiêu Nguyệt cùng lắm cũng chỉ chịu đựng được hơn hai ngày. Nhưng khác với những gì mà lão dự đoán, Phiêu Nguyệt mỗi ngày đều đặn đến lò mổ giết bò.

Phiêu Nguyệt cũng đã phải rất khổ sở vào lần đầu tiên.

Vì sát pháp thích khách của hấn cũng hoàn thiện được một phần nào đó rồi nên hấn cứ tưởng rằng hấn có thể giết con bò

này một cách dễ dàng thôi. Nhưng không lâu sau đó, hắn đã nhận ra những gì mà hắn nghĩ thật là sai lầm.

Mặc dù những con bò đó vẫn bị giết trong một nhát đao bằng sát pháp của hắn, nhưng bọn chúng vẫn vùng vẫy trong nỗi đau tột độ.

Vậy nên chất lượng thịt của những con bị Phiêu Nguyệt giết đã giảm đi rất nhiều.

Lão đao phủ mắng Phiêu Nguyệt sắp mặt.

“Không phải chỉ dùng sức thôi là được đâu. Cũng không phải cần chém có kỹ thuật. Người phải biết cách để an ủi, vỗ về bọn chúng.”

Ban đầu, Phiêu Nguyệt không thể hiểu những lời đó của lão đao phủ có nghĩa là gì.

An ủi vỗ về con bò sao? Làm vậy thì con bò đó sẽ hiểu được tâm tình của mình ư? Phiêu Nguyệt thật sự không thể hiểu nổi.

Tuy nhiên, sau những ngày liên tục giết bò, Phiêu Nguyệt đã hiểu được những lời của lão đao phủ có nghĩa là gì.

Phiêu Nguyệt đã bước vào lò mổ với sát ý nhất định phải giết bò. Tuy hắn không để lộ sát ý của mình ra ngoài, nhưng khi những con bò đối mặt với cái chết, chúng cảm nhận được sát khí như ma quỷ đó của hắn và cảm thấy sợ hãi tột độ.

Vậy nên, hắn ta phải xóa bỏ toàn bộ sát ý đã ăn sâu vào người mình.

Hắn không được nghĩ đến việc sẽ giết chúng.

Hắn ta phải xóa bỏ hoàn toàn sát ý và giết chúng trong sự vô thức.

Phải như vậy, con bò mới không thể nhận thức được bản thân nó đang chết.

Một con, hai con,... và cứ thế, xác bò chất thành đống.

Con bò mà Phiêu Nguyệt giết bị xẻ thịt rồi gửi đến Thành Đô.

Ban đầu, những vị khách phàn nàn về chất lượng kém của thịt, nhưng từ khi nào mà bọn họ lại bắt đầu tìm mua những con bò bị Phiêu Nguyệt giết.

Đến cả lão đạo phủ cũng phải công nhận.

“Người đúng là giỏi bấm sinh. Chữ “sát” đã ăn sâu vào tay của người rồi. Một người có tài năng thiên bẩm không ai sánh bằng.”

Phiêu Nguyệt khám phá sinh và tử thông qua những con bò.

Cơ thể của người và bò có khác biệt rất lớn.

Từ cấu trúc đến vị trí của các cơ quan nội tạng đều chẳng có cái nào giống nhau cả. Nhưng với sự nghiên cứu liên tục của Phiêu Nguyệt, hắn đã tìm ra một tử huyết mà chưa từng có ai biết đến trước đây.

Sinh tử huyết.

Tử huyết ngăn cách giữa sự sống và cái chết.

Nếu đâm vào nơi đó, thì bất cứ sinh mệnh nào cũng sẽ chết ngay tức khắc.

Nhưng vị trí của Sinh Tử Huyết không cố định.

Mỗi ngày, nó lại di chuyển từng chút.

Có khi nó nằm gần tim, có lúc thì nằm ở cổ chân.

Nhưng với sự nghiên cứu đều đặn của Phiêu Nguyệt, hắn đã nhận ra Sinh Tử Huyết di chuyển theo một quy luật nhất định. Và hôm nay là ngày cuối cùng để chứng minh cho giả định của hắn là đúng.

Phiêu Nguyệt lôi một con bò đang bị nhốt từ trong lồng ra.

Con bò tỏ vẻ buồn xuôi như thể đã biết được số phận của mình.

Phiêu Nguyệt vuốt ve đầu con bò một lúc.

“Xin lỗi.”

Phiêu Nguyệt buông câu xin lỗi ngắn gọn rồi di chuyển những ngón tay của mình chỉ vào một điểm trên vai của nó.

Bỗng dưng, cơ thể to lớn của con bò yếu ớt ngã xuống.

Không đau đớn, cũng không có tiếng gào thét.

Con bò đã tắt thở trong yên bình.

Như thể tuổi thọ trời ban của nó đã đến hạn vậy.

Phiêu Nguyệt tiếp tục giết những con bò còn lại. Cả mười con đều chết một cách rất nhẹ nhàng mà không hề thét lên một tiếng.

Phiêu Nguyệt tốn còn không quá một khắc để giết hết tất cả những con bò.

Phiêu Nguyệt lặng nhìn những con bò chết dưới tay mình rồi đi ra ngoài.

Khi hắn vừa bước ra ngoài, lão đao phủ lập tức đứng bật dậy.

“Đã xong rồi sao?”

Phiêu Nguyệt lặng lẽ gật đầu còn lão đao phủ thì lắc đầu nguầy nguậy.

“Ôi trời đất! Ngươi...”

Để giết hết mười con bò, lão cũng phải tốn hơn nửa canh giờ. Vậy mà Phiêu Nguyệt chỉ trong một khắc đã có thể giết hết chúng. Sao mà lão không thể ngạc nhiên cho được.

Và lão còn ngạc nhiên hơn nữa khi nhìn vào bên trong.

Vì lão chẳng thấy có vết thương nào ở bên ngoài con bò cả.

Lão không thể biết được rốt cuộc Phiêu Nguyệt đã lấy mạng con bò bằng cách nào cả.

“Ngươi... đúng là một người đáng sợ mà.”

“Thời gian qua tại hạ đã học hỏi được rất nhiều.”

“Ờ!”

Lão đao phủ thở dài một hơi rồi rút tiền từ trong ngực ra.

Phiêu Nguyệt nhận tiền rồi nói lời từ biệt với lão đao phủ rồi từng bước bước ra ngoài lò mổ.

Lão đao phủ nhìn bóng lưng của Phiêu Nguyệt từ xa bằng ánh mắt đầy sợ hãi.

“Tử thần vừa ghé qua đây thì phải.”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 112

Phiêu Nguyệt ra khỏi lò mổ rồi dừng lại ở một con suối tắm rửa sạch sẽ.

Lúc mới bước chân ra lò mổ, hắn đã rất khổ sở vì không thể xóa sạch mùi tanh tưởi trên người. Dù có tắm bao nhiêu lần cũng không thể gột rửa đi thứ mùi ấy.

Sau này hắn mới nhận ra.

Những thứ bám trên cơ thể hắn không chỉ là mùi máu bò.

Mà là ác ý của lò mổ lẫn với ác ý của chính hắn.

Oán hận hay ác ý sâu sắc chắc chắn sẽ phát sinh một cách tự nhiên ở nơi mà vô số sinh mạng đã chết trong thời gian dài.

Một người bình thường ở lâu trong lò mổ cũng khiến ác ý cũng đeo bám lên người họ.

Đặc biệt đối với kẻ có sát ý như Phiêu Nguyệt thì ác ý lại càng cao. Vậy nên hắn khó có thể phui sạch được.

Phiêu Nguyệt cho rằng đó chính là một loại lạc ấn.⁵

Đó là dấu ấn của sự trừng phạt không thể xóa nhòa mà ông trời dành cho người như hắn, những kẻ mãi cũng không thể sống một cuộc đời bình thường.

Phiêu Nguyệt cố gắng che giấu đi sát ý đó.

Hắn không thể xóa bỏ hoàn toàn nhưng ít nhất cũng được che giấu đi đạvetemôi chút. Khi đạt đến mức độ đó, ác ý bám vào hắn liền giảm đi đáng kể.

Phiêu Nguyệt ngồi trên tảng đá cạnh dòng suối sắp xếp lại suy nghĩ.

‘Thử nghiệm thông qua súc vật không còn ý nghĩa nữa. Bây giờ chắc ta phải thay đổi đối tượng sang con người.’³

Phiêu Nguyệt hít một hơi rồi đưa ra quyết định.

Bò trong lò mổ là súc vật, số phận của chúng đã định sẽ chết nên hắn có thể không ngần ngại mà xuống tay, nhưng con người lại khác.

Ngay từ đầu, Phiêu Nguyệt đã là kẻ không máu không nước mắt.

Hầu hết những người hắn giết đều là những kẻ có ân oán gì với hắn. Hắn chưa từng xuống tay với những người không có thù hằn với mình.

Nếu đã không ân không oán, hắn chẳng có lý do gì phải giết chết một người cả.

Thế nên, Phiêu Nguyệt đã trì hoãn việc nghiên cứu áp dụng Sinh Tử Huyết đối với con người.

Trước tiên hắn nghĩ chỉ cần thế này là đủ.

Sau khi sắp xếp lại suy nghĩ, Phiêu Nguyệt vuốt mặt một cái rồi đứng dậy. Hắn lập tức thay đổi khuôn mặt.

Tổng thể gương mặt hắn không có sự thay đổi lớn, thế nhưng chỉ cần đường nét khuôn mặt có chút dịch chuyển cũng đã trở thành con người khác hắn.

Sau khi dịch dung, hắn hướng đến Thiên Âm Nhạc Quán.

Thiên Âm Nhạc Quán là nơi dạy nhạc của một nghệ nhân có nghệ danh là Nhạc Đại Tiên Sinh.

Ông chủ yếu dạy nhạc cho những kỹ nữ trong tửu lâu hoặc những nghệ nhân trẻ, trong số đó có những người tìm đến chỉ vì yêu thích âm nhạc.

Phiêu Nguyệt không ngần ngại bước vào trong Thiên Âm Nhạc Quán.

Lúc này đã có hàng chục người tập trung tại một vọng lâu lớn bên trong Thiên Âm Nhạc Quán chờ đợi bài giảng của Nhạc Đại Tiên Sinh.

Khi Phiêu Nguyệt bước vào, một thư sinh tuổi tầm đôi mươi bước ra đón hắn.

“Huynh mau vào trong.”

“Hình như Nhạc Đại Tiên Sinh vẫn chưa đến nhỉ?”⁶

“Haha! Chẳng phải ông ấy lúc nào cũng đến trễ ư? Huynh cứ ngồi trước đi đã.”

“Ừm!”

Phiêu Nguyệt gật đầu rồi ngồi xuống.

Chỗ của hắn đã được đặt một cỗ huyền cầm.

Phiêu Nguyệt đặt huyền cầm lên một cái bàn gỗ rồi chờ Nhạc Đại Tiên Sinh.

Một lát sau, một lão nhân độ khoảng năm mươi tuổi trông vô cùng đỉnh đạo bước vào trong vọng lâu.

Ông ấy chính là chủ nhân của Thiên Âm Nhạc Quán này và cũng là nghệ nhân xuất chúng nhất ở thành Tứ Xuyên - Nhạc Đại Tiên Sinh.

“Hôm nay chúng ta sẽ học đoạn Biệt Tường Khúc. Biệt Tường Khúc là một khúc đòi hỏi phải chú ý đến chuyển động ngón tay mới có thể gãy đúng. Khúc này...”

Nhạc Đại Tiên sinh say sưa diễn giải một tràng về khúc nhạc sẽ diễn tấu ngày hôm nay.

Các nghệ nhân và kỹ nữ đôi mắt lấp lánh dòng tai lắng nghe lời giảng của Nhạc Đại Tiên Sinh.

Phiêu Nguyệt cũng ngồi đó lắng nghe ông ấy giảng giải.

Thế nhưng ngay từ đầu hắn đã chẳng mấy để tâm.

Đối với Phiêu Nguyệt, người luôn sống trong sự uy hiếp của cái chết, âm nhạc chỉ là sở thích vô bổ của những kẻ ăn no rừng mỡ mà thôi.

Thế nhưng, sau khi giết những võ giả của Thất Tinh Đẳng hắn đã thay đổi suy nghĩ.

Nếu muốn sống hòa nhập với những người bình thường phải học cách làm người bình thường. Phải như thế mới không bị kẻ khác nghi ngờ.²

Hơn hết, hắn vừa phải học nhạc vừa phát triển sát pháp của hắn.

Hắn đột nhiên nghĩ ra một thứ.³

Thế nhân hay gọi là Cầm Kỳ Thi Họa.

Cầm là chỉ cổ cầm, Kỳ là nhắc đến việc chơi cờ. Còn Thi là thơ ca, cuối cùng là Họa ý nói đến hội họa.

Người tinh thông cầm kỳ thi họa thường nhận được sự đối đãi nhiệt tình trên chốn giang hồ.

Phiêu Nguyệt tuy không có ý định được chào đón nồng nhiệt nhưng hẳn biết rằng hẳn có thể che giấu bản chất thông qua cách học hỏi cầm kỳ thi họa này.

Thứ này giúp ích cho hẳn đáng kể trong việc phong ấn sát ý trong lòng.

Và khi sử dụng gương mặt này, Phiêu Nguyệt chính là Lâm Quyền Ngọc.⁰

Lâm Quyền Ngọc là một thư sinh tinh thông cầm kỳ thi họa nổi tiếng trong vùng.

Hắn sinh ra trong gia đình phú quý, tính cách điềm đạm nên có mối quan hệ rộng rãi.

Đó chính là bối cảnh xuất thân của Lâm Quyền Ngọc, người mà Phiêu Nguyệt đang sống trong thân phận của hắn. Và hắn phải hành động sao cho phù hợp với con người này.

Phiêu Nguyệt trong bộ dạng của Lâm Quyền Ngọc không hề cảm nhận được chút cảm giác bất hòa nào.

Những người học âm nhạc cùng hắn cũng nhìn hắn bằng ánh mắt đầy thiện cảm, các kỹ nữ thì thầm ngưỡng mộ hắn.

Không một ai biết bản chất của Phiêu Nguyệt chính là một tên thích khách. Phiêu Nguyệt cứ thế mà triệt để che giấu bản thân.

Sau khi kết thúc buổi thuyết giảng, Nhạc Đại Tiên Sinh gọi Phiêu Nguyệt.

“Lần này Quyền Ngọc hãy thử diễn tấu khúc nhạc này nhé.”

“Vâng!”

Phiêu Nguyệt sau khi trả lời liền bắt đầu lướt tay trên huyền cầm.

Tăng!

Mỗi một lần ngón tay Phiêu Nguyệt gảy vào dây đàn, âm thanh sâu sắc liền vọng vào tai người nghe. Những người có mặt ở đó nhắm mắt thưởng thức màn diễn tấu của Phiêu Nguyệt.

“Hay thật.”

Nhạc Đại Tiên Sinh cười tươi.

Không thể nói là hoàn hảo, nhưng quả nhiên đây là bài diễn tấu rất tốt.

Phiêu Nguyệt chỉ mới học đàn được vài tháng, có thể đánh như thế quả là thành tích đáng kinh ngạc.

Mọi người ai nấy không ngớt lời khen ngợi sau khi Phiêu Nguyệt hoàn thành khúc nhạc.

“Vị bằng hữu này, thực lực càng ngày càng tiến bộ nha. Cứ thế này có khi huynh trở thành nhạc sư đệ nhất thiên hạ cũng không chừng đó.”

“Lâm thiếu hiệp! Không biết huynh có nhã hứng muốn đến kỹ lâu của bọn ta diễn tấu không? Với thực lực của Lâm thiếu hiệp đây, chắc chắn sẽ kiếm được rất nhiều tiền đó.”

Những người đến gần Phiêu Nguyệt cứ ta một câu người một câu tấm tắc ca ngợi.

Chẳng những thế, các kỹ nữ còn trắng trợn cám dỗ hấn. Thế nhưng, Phiêu Nguyệt chỉ mỉm cười nhẹ nhàng rồi từ tốn từ chối đề xuất của họ,

“Thứ lỗi cho tại hạ. Tại hạ học nhạc vì sở thích của mình mà thôi.”

“Ôi! Huynh lại khiêm tốn rồi.”

Các kỹ nữ cứ nhìn Phiêu Nguyệt khen lấy khen để.

Phiêu Nguyệt chỉ cảm thấy nhẹ nhõm sau khi họ thôi không nói nữa.

Sau đó, Phiêu Nguyệt rất chăm chỉ học hội họa, làm thơ, đánh cờ.

Lúc hấn kết thúc mọi thứ thì trời cũng đã khá khuya.

Ngay khi Phiêu Nguyệt trở về chỗ ở, hắn liền thay đổi lại gương mặt vốn có. Cao tổng quản nhanh chân ra đón Phiêu Nguyệt.

Hai người ngồi đối diện nhau trong phòng.

[Đây là những gì thuộc hạ thu thập được trong hôm nay.]

Cao tổng quản dùng bút đàm nói chuyện với Phiêu Nguyệt rồi đưa quyển sách màu vàng cho Phiêu Nguyệt.

Mùi mực hầy còn thoang thoảng, rõ ràng nó vừa được viết xong.

Phiêu Nguyệt im lặng lật quyển sách.

Trên quyển sách ghi rõ thông tin những võ giả tham gia Kim Thiên Hội ở Tứ Hải Lâu hôm nay.

[Chân Kiếm Vũ

Vừa là Hội chủ Kim Thiên Hội vừa là kỳ tài nổi danh trên thiên hạ.

Cháu trai của Chân Nguyệt Minh, một trong những Bát Tinh Tọa, từ nhỏ đã được cho là xuất chúng.

Võ công lẫn nhân phẩm đều xuất sắc, sở hữu năng lực dẫn dắt mạnh mẽ.

Được đánh giá là cường giả tuyệt đối thế hệ sau của tổ phụ.

Thế nhưng, nhìn vào những bước đi của y từ những năm cuối tuổi thiếu niên, sẽ thấy nhiều điều kỳ lạ, dường như y đang theo đuổi thứ gì đó.

Sơ lược...]

Chỉ trong thời gian ngắn, Cao tổng quản đã thu được rất nhiều thông tin và ghi chép lại tất cả.

Đương nhiên trong quyển sách chỉ ghi chép được nội dung được nhiều người trên giang hồ biết đến. Thế nhưng đối với Phiêu Nguyệt chỉ bấy nhiêu là đủ.

Không chỉ có Chân Kiếm Vũ.

Trong quyển sách còn ghi lại thông tin của Viên Giai Linh, Lăng Tiêu Vận, Sở Văn Bình và cả Lý Tiểu Hạ.

Đó chỉ là bản tóm lược bối cảnh xuất thân và tính cách của họ.

Phiêu Nguyệt hỏi Cao tổng quản.

“Ông có tìm hiểu lý do vì sao họ lại vào Thành Đô chứ?”

[Xin thứ lỗi. Vì thời gian quá gấp rút nên thuộc hạ vẫn chưa tìm hiểu.]

Cao tổng quản lại đáp bằng bút đàm.

“Ta hiểu rồi! Ông hãy tìm hiểu vì sao họ lại đến đây cho ta.”

[Thuộc hạ sẽ cố hết sức.]

Sau khi Phiêu Nguyệt phát tay, Cao tổng quản liền cúi đầu cáo lui.

Còn lại một mình, Phiêu Nguyệt nhìn ra khung cửa sổ đang mở rộng.

Bầu trời tối đen như mực, đến cả chút ánh trăng cũng bị mây che khuất không thấy bóng dáng đâu.

Phiêu Nguyệt cứ nhìn chăm chăm vào màn đêm không chút vệt sáng ấy.

Nhạc Sơn nằm cách Thành Đô khoảng trăm dặm về phía nam.

Mặc dù không bằng núi Nga Mi hay núi Thanh Thành, nhưng vẫn là ngọn núi nổi danh ở thành Tứ Xuyên.

Bên dưới Nhạc Sơn có một võ quán mang tên Cao Thiên Võ Quán đang tọa lạc giữa chân núi.

Cao Thiên Võ Quán là một trong năm võ quán lớn nhất ở Thành Đô.

Do cách xa Thành Đô - trung tâm Tứ Xuyên nên thường phải nhận về đánh giá không tốt, thế nhưng nơi này lại nổi tiếng về cách dạy dỗ và cảnh giới võ công.

Vậy nên suốt cả năm lúc nào cũng có người kéo đến xin tu luyện võ công.

Quan chủ Cao Thiên Võ Quán là Lý Bình nổi tiếng là người sở hữu quyền công mạnh mẽ.

Hồng Lạc Quyền chính là thành danh tuyệt kỹ của ông ấy.

Tổ tiên của Lý Bình vốn là người tu luyện võ công từ phái Thanh Thành, khoảng độ tam tuần lại tách ra độc lập và thành lập nên võ quán.

Đã qua năm thế hệ, có thể nhiều người đã quên đi mối nhân duyên trước đây, nhưng Lý Bình vẫn còn giữ mối quan hệ bền chặt với phái Thanh Thành.

Lý Bình còn phái đệ tử nổi bật nhất ở Cao Thiên Võ Quán để tu luyện võ công tục gia Thanh Thành.

Phái Thanh Thành rất vui mừng khi nhận đệ tử xuất sắc, và Cao Thiên Võ Quán cũng hài lòng với chiếc ô vũng chắc mang tên Thanh Thành.

Bọn họ cứ hỗ trợ lẫn nhau như thế suốt hơn trăm năm. Thế nhưng gần đây quan chủ Cao Thiên Võ Quán Lý Bình lại không còn nhìn thấy bóng râm đó đâu nữa.

“Phù!”

Lý Bình một mình đứng ở sân luyện võ của Cao Thiên Võ Quán mà thở dài một hơi.

Bầu trời tối tăm không có đến một ánh sao càng khiến tâm trạng ông ấy trĩu nặng hơn.

“Phái Thanh Thành phải làm sao đây...”

Căn nguyên nổi lo lắng trong lòng ông chính là vì phái Thanh Thành.

Nơi đã có mối nhân duyên trăm năm như Thanh Thành vốn không phải là chỗ xa lạ với ông. Thế nhưng bọn họ đã chọn phong bế sơn môn. Đối với Lý Bình tin tức này quả như sét đánh ngang tai.

Do cách xa Thành Đô nên ông không biết được tình hình cụ thể, thế nhưng ông biết họ đã phải tổn thất nặng nề.

Mặc dù chỉ là tạm thời, nhưng vì Thanh Thành phong bế sơn môn nên các võ quán có liên quan cũng bị hạn chế hoạt động ít nhiều.

Bởi vì không có mối đe dọa nào lớn bằng việc Thanh Thành hoàn toàn biến mất khỏi thế gian.

“Ta phải đến Thanh Thành một chuyến thôi.”

Ông phải trực tiếp kiểm tra xem phái Thanh Thành đã chịu tổn thất thế nào. Phải thế ông mới có thể tính toán mà hỗ trợ cho họ.

Lúc Lý Bình đang sắp xếp lại suy nghĩ, đột nhiên ông xoay người lại.

Sượt!

Có thứ gì đó màu đen vừa sượt qua trước mặt ông.

“Cái gì thế?”

Lý Bình nâng cao cảnh giác, một chiếc túi nhỏ bất ngờ nổ tung ra.

Bụp!

Chiếc túi nổ tung, thứ bột màu trắng trong túi liền xộc vào mũi Lý Bình.

“Hộc!”

Lý Bình hoảng sợ lùi lại mấy bước.

Ông ấy gấp gấp lấy ống tay áo lên lên che mặt, thế nhưng ông đã hít phải một lượng lớn bột màu trắng đó.

“Thứ, thứ gì đây?”

“Không cần căng thẳng đâu.”

Lúc đó, một giọng nói khẽ vang lên bên tai ông.

Lý Bình ngược mắt lên nhìn vào thân ảnh kia.

Ông thậm chí không phân biệt kẻ kia là nam nhân hay nữ nhân.

Lý Bình siết chặt nắm đấm hét lên.

“Ngươi muốn làm gì ta hả?”

“Ta đã nói không cần phải căng thẳng rồi mà.”

Lý Bình cảm giác kẻ kia đang bật cười.

“Ngươi dám!”

Ông muốn tung một đấm về phía hắn ta.

Thế nhưng lúc đó, Lý Bình thấy hai mắt kẻ kia sáng lên.

“Khực!”

Lý Bình bất giác quay đầu đưa tay che mặt. Ông ta cứ giữ yên trạng thái đó một lúc lâu.

Lý Bình bỏ tay xuống rồi ngo ngác đứng nhìn về trước.

Ông ta cảm thấy toàn thân đau nhức vô cùng.

“Tại sao lại làm thế với ta?”

Lý Bình thần thờ lảm bảm trong miệng.

Rõ ràng kẻ kia vừa làm gì đó với ông, nhưng ông hề biết chính xác đó là gì.

Thậm chí ông còn không nhớ rõ tại sao bản thân lại đứng yên bất động như thế.

“Chắc ta cũng đã lớn tuổi rồi. Hừ!”

Cuối cùng Lý Bình đành đổ lỗi cho năm tháng vô tình rồi xoay người rời đi

Chap 113

Hồng Hữu Tân lúc này cảm thấy không được vui cho lắm.

Bởi vì hắn ta đã bị mắc kẹt ở Thành Đô trong suốt mùa đông mà chẳng thu được kết quả gì.

Lần đầu tiên trong đời, hắn ta dành ra vài tháng để chẳng làm được gì cả.

Hắn ta luôn hành động khi có mục đích.

Từng hành động, thậm chí là cử chỉ của hắn đều chứa đựng mục đích rõ ràng. Điều mà hắn ghét nhất cũng là lãng phí thời gian vô ích.

Thế mà trong suốt mấy tháng qua, hắn ta đã phải làm việc mà hắn ta ghét nhất.

“Chết tiệt!”

Hắn đập mạnh xuống mặt bàn rồi phun ra những lời chửi rủa.

“Đội chủ!”

Giọng nói của một thuộc hạ vang vọng từ bên ngoài.⁵

“Có chuyện gì?”

“Có khách đến tìm phân đà chủ ạ.”

“Vậy sao không đi báo cho phân đà chủ?”

Hồng Hữu Tân tức giận nói.

Sau khi phân đà chủ đời trước đã mất mạng dưới tay Phiêu Nguyệt, Hồng Hữu Tân đã bổ nhiệm cho người trong nội bộ thay thế cho vị trí đó.

Mặc dù do bất đắc dĩ nên hắn mới phải ở lại Thành Đô nhưng không có nghĩa là hắn sẽ thay phân đà chủ xử lý công việc ở đây.³

“Xin lỗi đội chủ, nhưng người này phân đà chủ không thể cáng đáng được ạ.”

“Là ai vậy? Là tên trùm đó sao?”

“Là Thiết Huyết Võ Khách Chân Kiếm Vũ thiếu hiệp ạ.”⁶

Con giận trên mặt của Hồng Hữu Tân bỗng dung biến mất trong chốc lát.

Chân Kiếm Vũ là một võ giả được Hạ Ô Môn đề mắt đến. Ngoài việc Chân Kiếm Vũ có năng khiếu từ rất sớm ra thì tổ phụ của y là một trong Bát Tinh Tọa. Hạ Ô Môn sao không thể đề mắt đến y cho được.

“Là Chân Kiếm Vũ thật sao?”

“Thuộc hạ có thể chắc chắn ạ. Về ngoài của Chân Kiếm Vũ hoàn toàn giống với Dung Mạo Ba Ký. Hơn nữa, Kim Thiên Hội cũng đã hội họp tại Thành Đô.”

“Cuộc hội họp giữa Kim Thiên Hội?”

Hồng Hữu Tân nhíu mày.

Cuộc hội họp của Kim Thiên Hội không theo định kỳ.

Cũng không có địa điểm tổ chức gặp mặt cụ thể nên cũng không có gì lạ khi bọn họ tổ chức hội họp ở Thành Đô.

Theo kiến thức thông thường thì là như vậy.

Nhưng Hồng Hữu Tân biết rất rõ tất cả mọi thứ trên đời này không phải lúc nào cũng là lẽ thường tình.

“Mục đích của bọn họ là gì?”²

“Thuộc hạ vẫn đang điều tra ạ.”

“Ta sẽ đến gặp trực tiếp Chân Kiếm Vũ. Các người cũng hay nhanh chóng tìm ra mục đích đến Thành Đô của bọn họ đi. Người đến báo với phân đà chủ lui về đi, ta sẽ ra mặt thay cho phân đà chủ.”

“Rõ.”³

Giọng nói của tên thuộc hạ đó xa dần.

Trong phòng lúc này chỉ còn lại Hồng Hữu Tân, hắn chỉnh lại trang phục cho chỉnh tề rồi từ từ rời khỏi phòng.

Tuyệt đối không bao giờ được ra mặt trước và tiếp đón đối phương. Vì khi đối phương chờ đợi, thế chủ động của họ đã mất đi.

Vậy nên Hồng Hữu Tân cố gắng di chuyển chậm nhất có thể.

Vì hắn muốn để đối phương phải chờ đợi để giành thế chủ động về tay mình.

Hắn mở cửa rồi bước vào căn phòng nơi Chân Kiếm Vũ đang chờ đợi.

“Xin lỗi vì để thiếu hiệp chờ lâu. Tại hạ có chuyện gấp cần phải xử lý nên đến hơi muộn.”

Hồng Hữu Tân bước vào phòng với gương mặt cực kỳ hối lỗi thì thấy Chân Kiếm Vũ đang khoanh tay với đôi mắt nhắm nghiền.

“Chậc!”

Ngay khi thấy dáng vẻ ấy, Hồng Hữu Tân tặc lưỡi.

Hắn cảm thấy choáng ngợp trước bầu không khí hệt như tòa tháp sắt không hề bị lay chuyển này.⁰

Vậy nên, Hồng Hữu Tân cho rằng Chân Kiếm Vũ không phải là một đối tượng mà hắn có thể chơi trò tâm lý cùng.

Hồng Hữu Tân nhanh chóng thay đổi chiến thuật.

“Để thiếu hiệp chờ đợi lâu như thế này, tại hạ cảm thấy thật có lỗi. Tại hạ là phân đà chủ của Thành Đô thuộc Hạ Ô Môn.”

“Tại hạ Chân Kiếm Vũ.”

Chân Kiếm Vũ mở mắt ra.

Ngay khi đối mặt với nhãn quang của Chân Kiếm Vũ, Hồng Hữu Tân liền cảm giác bản thân mình vừa bị búa đập xuống. Đó là bởi nhãn quang của Chân Kiếm Vũ quá mãnh liệt.

‘Ánh mắt gì thế này...’

Hồng Hữu Tân cảm giác ánh mắt của Chân Kiếm Vũ cứng cáp như thép vậy.

Trong ánh mắt đó hiện rõ lên ý chí mạnh mẽ như thể dù có tấn công mạnh mẽ đến mấy cũng không bao giờ bị phá vỡ.

Hắn đã gặp vô số võ giả, nhưng hắn chưa bao giờ thấy ai có một ánh mắt cường mãnh như thế này cả.

‘Về độ gây sốc thì công nhận là giống hắn thật.’

Hồng Hữu Tân nhớ đến người mà hắn đã gặp vào năm ngoái là Phiêu Nguyệt.

Nhưng ánh mắt của Phiêu Nguyệt không hề giống Chân Kiếm Vũ.

Không giống như Chân Kiếm Vũ không ngần ngại biểu lộ hết bản thân mình, Phiêu Nguyệt hoàn toàn giấu nhem mọi thứ.

Hai bản thể hoàn toàn trái ngược nhau, nhưng không hiểu sao Hồng Hữu Tân lại cảm thấy bọn họ rất giống nhau.

“Nghe danh của Chân thiếu hiệp đã lâu, nay mới được gặp mặt. Không biết là Chân thiếu hiệp có chuyện gì mà ghé thăm phân đà của chúng ta vậy?”

“Các hạ là phân đà chủ thật à?”

“Ý của thiếu hiệp là sao?”

“Bầu không khí xung quanh phân đà chủ rất khác với những phân đà chủ của Hạ Ô Môn khác mà tại hạ biết.”

Ánh mắt của Chân Kiếm Vũ trở nên sắc bén.

Hồng Hữu Tân thâm nghĩ Chân Kiếm Vũ đúng là một kẻ nhanh trí, nhưng hẳn không thể hiện suy nghĩ của mình ra ngoài.

“Có lẽ là do tại hạ nhậm chức chưa được bao lâu rồi.”

“Vậy sao?”

“Nhưng mà chắc Chân thiếu hiệp đây không rảnh rồi tới mức đến đây chỉ để hỏi tên của tại hạ đúng chứ? Thiếu hiệp vẫn chưa cho tại hạ biết mục đích thiếu hiệp đến đây là gì.”

“Tại hạ muốn tìm một người.”

“Thiếu hiệp muốn tìm ai?”

“Tại hạ cũng không rõ hẳn tên gì.”

“Thiếu hiệp tới đây để nhờ tại hạ tìm một người mà thiếu hiệp thậm chí còn không biết tên sao?”

“Chính vì thế nên tại hạ mới tìm đến Hạ Ô Môn. Vì tại hạ nghĩ ít nhất thì phân đà tại Thành Đô của Hạ Ô Môn sẽ nắm trong tay tất cả mọi chuyện xảy ra trong Thành Đô này.”

Chân Kiếm Vũ kiên quyết nhìn vào Hồng Hữu Tân.

Ánh nhìn chói chang như ánh mặt trời của Chân Kiếm Vũ đã trở thành một áp lực đè lên Hồng Hữu Tân khiến cho hắn nhẹ quay đầu đi chỗ khác.

Thấy vậy, Chân Kiếm Vũ liền tiếp lời.

“Tại hạ biết năm ngoái, ở Thành Đô đã xảy ra một chuyện rất lớn. Đã có rất nhiều người chết, Thanh Thành Phái và Nga Mi Phái cũng bị thiệt hại nặng nề đến mức phải phong bế sơn môn.”

Hồng Hữu Tân nheo mắt lại.

Vì hắn đã có thể dự đoán được câu tiếp theo của Chân Kiếm Vũ là gì.

“Vậy các hạ tới đây là để tìm được nam nhân đã gây ra những vụ việc đó?”

“Vâng.”

“Hãy!”

Hồng Hữu Tân vô thức thở dài.

Hắn ta cúi đầu xuống, gương mặt tràn đầy vẻ bối rối.

Kẻ mà Chân Kiếm Vũ đang tìm kiếm chính là Phiêu Nguyệt.

Vấn đề ở đây là Hồng Hữu Tân và Hạ Ô Môn đã dành ra suốt một mùa đông qua để lục tung khắp nơi tìm kiếm Phiêu Nguyệt.

Nhưng không rõ là Phiêu Nguyệt đã bay lên trời hay vùi xuống đất mà đến cả một chút vết tích của Phiêu Nguyệt thôi bọn họ cũng không tìm thấy được.

Hồng Hữu Tân vẫn kiên trì truy tìm dấu vết của Phiêu Nguyệt. Nhưng dù có cố gắng thế nào, hắn vẫn không thể tìm lại được Phiêu Nguyệt.

Phân đà Thành Đô đã bỏ cuộc trong việc tìm kiếm Phiêu Nguyệt, thậm chí những thuộc hạ trong Giám Sát Đội của hắn cũng cho rằng Phiêu Nguyệt đã rời khỏi thành Tứ Xuyên.

Nhưng Hồng Hữu Tân tin rằng Phiêu Nguyệt vẫn còn ở Thành Đô.

Không phải vì hắn có chứng cứ.

Mà giác quan thứ sáu đã được tôi luyện bao năm dưới tư cách là một Đội chủ Giám Sát Đội của Hạ Ô Môn đã mách bảo cho hắn như vậy.

Mặc dù tin tưởng vào giác quan thứ sáu một cách vô điều kiện là điều không nên. Nhưng Hồng Hữu Tân chắc chắn giác quan thứ sáu lần này của hắn sẽ đúng.

‘Chắc chắn là hắn chỉ đang che giấu bản thân mình chứ thực chất hắn vẫn còn ở Thành Đô.’

Vấn đề là hắn không thể nói ra những suy nghĩ đó của mình được.

Hắn không thể chỉ dựa vào trực giác của mình mà khẳng định rằng Phiêu Nguyệt vẫn đang ở Thành Đô trong khi hắn cả huy động cả phân đà Thành Đô và Giám Sát Đội của Hạ Ô Môn mà vẫn không thể tìm ra Phiêu Nguyệt được.

Hồng Hữu Tân thận trọng hỏi.

“Tại sao các hạ lại muốn tìm hắc?”

“Phải nói ra lý do thì phân đà chủ mới tìm cho tại hạ sao?”

“Hừm!”

Hồng Hữu Tân thở dài.

Chân Kiếm Vũ nói đúng. Đối với Hạ Ô Môn, lý do tại sao lại tìm kiếm một ai đó không quan trọng. Chỉ cần trả một cái giá thích đáng thì dù có phải truy lùng xuống tận cùng địa ngục, bọn họ vẫn sẽ truy lùng cho bằng được.

Hồng Hữu Tân im lặng một chút để sắp xếp suy nghĩ rồi mở miệng.

“Hắc không ở Thành Đô.”

“Ừm!”

“Mọi người đều nói như thế. Nhưng tại hạ không cho là như vậy.”

“Vậy là phân đà chủ nghĩ hắc vẫn đang còn ở Thành Đô sao?”

“Đúng vậy. Tuy không có chứng cứ gì, nhưng tại hạ nghĩ thế. Hắc như một hồn ma vậy. Rõ ràng là cùng tồn tại trong một không gian, trong một đô thị nhưng lại hoàn toàn không thể tìm thấy chút dấu vết gì của hắc. Nhưng chắc chắn là hắc đang ở đây.”

“Vậy là chúng ta phải đi tìm con ma này rồi.”

Chân Kiếm Vũ ngay lập tức hiểu ra những gì mà Hồng Hữu Tân đang nói.

Y lôi ra một viên Thất Sắc Dạ Minh Châu lớn ra từ trong ngực.

Thất Sắc Dạ Minh Châu tỏa sáng mập mờ ngay giữa ban ngày là một vật quý hiếm thấy. Một món hàng cực phẩm đến mức có hét giá cao bao nhiêu cũng sẽ có người mua cho bằng được.

“Tại hạ tạm ứng trước bao nhiêu đây. Nếu như tìm được hắc tại hạ sẽ đưa cho ngài thêm một viên nữa.”

“Ừm!”

“Phân đà chủ nhận lời ủy thác này chứ?”

“Được.”

Hồng Hữu Tân thích thú đáp ứng ủy thác của Chân Kiếm Vũ.

Việc này cho hắn ta thêm một cơ hội khác để tìm kiếm Phiêu Nguyệt một cách hợp pháp, vì thế nên hắn chẳng có lý do gì để từ chối cả.

Chân Kiếm Vũ đứng dậy rồi nói.

“Vậy tại hạ sẽ chờ được nghe tin tốt từ ngài. Hiện tại tại hạ đang ở Tứ Hải Lâu, nếu có tin gì thì ngài cứ gửi về đó là được.”

“Tại hạ sẽ cố gắng hết sức để đáp ứng kỳ vọng của Chân thiếu hiệp.”

“Vậy tại hạ xin phép.”

Chân Kiếm Vũ chấp tay chào Hồng Hữu Tân rồi đi ra ngoài.

Y trở về Tứ Hải Lâu ngay lập tức.

Trong khách điểm lúc này chỉ có mỗi Viên Giai Linh đang ngồi một mình thưởng rượu.

Chân Kiếm Vũ ngồi xuống đối diện Viên Giai Linh rồi hỏi.

“Những người khác đâu rồi?”

“Tiểu Hạ đi đến chỗ của Lưu Thần Phong đại hiệp rồi, còn Tiêu Vận ca ca nói muốn nắm bắt bầu không khí của Thành Đô nên đã ra ngoài rồi.”

“Còn Bình?”

“Đi đâu ca ca cũng biết rồi đấy.”

“Đến thanh lâu rồi sao.”

“Ca ấy cùng một bằng hữu mới quen ở Thành Đô đến tham quan Thủy Liên Lâu rồi.”

“Thủy Liên Lâu?”

“Muội cũng không rõ nhưng nghe đâu đó là thanh lâu tuyệt nhất Thành Đô này. Bình ca hào hứng chạy biến đi như một con chó động dục vậy.”

“Phụt.”

Chân Kiếm Vũ bật cười trước cách dùng từ cay độc của Viên Giai Linh.

Tất cả hội viên của Kim Thiên Hội đều biết nàng không thích Sở Văn Bình. Vì hai người bọn họ lúc nào cũng xung khắc với nhau.

Hai người không hợp nhau đến mức mỗi khi gặp mặt là đều cãi nhau đủ thứ. Nhưng bọn họ cũng không đấu đá đến mức không biết công tư phân minh là gì.

“Ta uống cùng muối được không?”

“Ca ca muốn uống bao nhiêu cũng được.”

Được Viên Giai Linh đồng ý, Chân Kiếm Vũ nâng bình rượu lên rồi rót vào ly của mình. Chút lỏng màu hổ phách ngập tràn ly.

Chân Kiếm Vũ uống hết ly rượu trong một hơi.

“Ngon thật.”

“Đây là loại rượu được chính chủ khách điểm ủ đấy.”

“Có lẽ là vậy. Mùi vị rất đặc trưng của khách điểm này.”

Chân Kiếm Vũ dùng tay áo lau miệng rồi gật gù.

Viên Giai Linh nhìn chằm chằm vào Chân Kiếm Vũ rồi hỏi.

“Ca ca có nghĩ hẳn có liên quan gì đó không?”

“Sao ta biết được. Nhưng cũng cần phải xác nhận. Vậy nên chúng ta mới đến đây.”

“Nếu như không có thì sao ạ?”

“Nếu vậy thì chúng ta đi một chuyến vô ích rồi. Nhưng cũng không quan trọng. Vì đó cũng có thể xem như là một phương pháp loại trừ.”

Chân Kiếm Vũ nhìn vào chiếc ly trống không rồi đáp lời Viên Giai Linh.

Viên Giai Linh nhìn vào Chân Kiếm Vũ với ánh mắt chứa đựng đầy cảm xúc phức tạp.

Chân Kiếm Vũ là nam nhân mạnh mẽ nhất mà cô biết.

Nếu xét về mặt võ công cũng có rất nhiều cao thủ mạnh hơn Chân Kiếm Vũ. Chẳng hạn như chủ nhân của nhị cường, tam môn, tam bá, tam trang hoặc những người trong Bát Tinh Tọa.

Nhưng Chân Kiếm Vũ sở hữu một trái tim sắc bén hơn họ nhiều.

Trái tim cứng cáp như thép và khí chất mạnh mẽ đã thu hút những kỳ tài khác.

Viên Giai Linh cũng là một trong số người bị thu hút bởi Chân Kiếm Vũ.

“Phù! Ghét mấy chuyện phức tạp chết đi được. Chúng ta đi hóng gió một chút đi.”

“Hóng gió?”

“Muội nghe nói có một nơi tên Thiên Âm Nhạc Quán hay tổ chức biểu diễn định kỳ, tình cờ hôm nay chính là ngày đó.”

“Vậy à?”

“Dù sao hôm nay cũng không có việc gì làm mà! Đi đi mà ca ca!”

“Được.”

Chân Kiếm Vũ gật đầu.

Y biết rõ Viên Giai Linh rất say mê âm nhạc nên mới đồng ý đi với nàng ấy.

Hơn nữa, vừa nghe ca hát để sắp xếp lại tâm trí phức tạp cũng không tệ.

Thế là cả hai rời khỏi khách điểm và đến Thiên Âm Nhạc Quán.

Để tìm Thiên Âm Nhạc Quán không quá khó. Vì nó nằm ngay giữa Thành Đô nhộn nhịp.

Vừa mới bước vào Thiên Âm Nhạc Quán, bọn họ đã nghe thấy âm thanh của huyền cầm.

Chưa gì mà họ đã bắt đầu trình diễn rồi.

Có rất nhiều người tập trung lại để xem buổi biểu diễn.

Hầu hết mọi người đều nhắm mắt đắm chìm vào âm nhạc, trông có vẻ rất điều luyện.

Chân Kiếm Vũ và Viên Giai Linh len lỏi qua đám đông và đi vào trong.

Một nữ nhân trông có vẻ như là kỹ nữ đang gảy huyền cầm.

Mỗi khi đôi tay trắng muốt và thon dài kéo căng từng dây đàn, một âm thanh trong trẻo lại phát ra vang vọng khắp cả khán phòng.

Khi kỹ nữ biểu diễn xong, tất cả đều vỗ tay rất nhiệt liệt.

“Ồaaa!”

“Tuyệt quá. Ta nhất định sẽ đến Đình Hương Lô để tìm nàng.”

Có vẻ như mọi người ở đây đều biết danh tính của kỹ nữ đó.

Sau khi kỹ nữ kia bẽn lễn cúi chào rồi lui xuống, một người lên sân khấu và bắt đầu biểu diễn.

Đó là một nam nhân có vẻ ngoài rất bình thường, trông gần ba mươi tuổi.

Rõ ràng lần đầu tiên Chân Kiếm Vũ nhìn thấy gương mặt này.

Nhưng không hiểu sao y lại cảm thấy ánh mắt đó rất đối quen thuộc một cách kỳ lạ.

Đột nhiên, đôi mắt của nam nhân kia và Chân Kiếm Vũ chạm vào nhau.

‘Là hấn.’

Ngay lúc đó, Chân Kiếm Vũ nhận ra y đã thấy được ánh mắt này khi nào.

Ánh mắt ấy giống với hệt ánh mắt bí ẩn mà y đã cảm nhận được ở Tứ Hải Lô vào ngày đầu tiên đến Thành Đô.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 114

Người Phiêu Nguyệt đang thể thân là Lâm Quyền Ngọc.

Hắn vốn sinh ra trong gia đình phú quý nên tính tình có phần ôn hòa và điềm tĩnh.

Hắn là một nhân vật có tài kinh thương xuất chúng, chính vì thế hắn đã giúp gia đình tăng của cải lên không ít. Khi tài sản đã đạt đến kỳ vọng của hắn, hắn bắt đầu việc học nhạc vốn là sở thích thời thơ ấu của hắn.

Đó là tiểu sử của Lâm Quyền Ngọc.

Lâm Quyền Ngọc là một nhân vật có thật. Vài năm trước, trong một chuyến thương hành, hắn đã gặp phải cường đạo và mất mạng, Cao tổng quản đã ghi lại tiểu sử của hắn biến Phiêu Nguyệt thành Lâm Quyền Ngọc.

Vì đây là nhân vật có thật nên không ai nghi ngờ thân phận của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt lúc này đang cầm huyền cầm rồi bước lên vũ đài.

Nói là vũ đài nhưng cũng chỉ là một cái bục cao hơn bình thường một chút.

Khán giả đang vô cùng phấn khích trước màn biểu diễn của kỹ nữ trước đó, vậy nên ánh mắt mọi người nhìn hắn lúc này tràn đầy kỳ vọng.

Diễn tấu hội được tổ chức định kỳ bởi Nhạc Đại Tiên Sinh nhằm đánh giá thành tích của học trò. Vì chuyện này nên có khá nhiều người tìm đến để xem diễn tấu.

Phiêu Nguyệt ngồi xuống rồi bắt đầu đàn tấu.

Tăng!

Tiếng đàn trầm bổng vang lên.

Âm nhạc là một trong những thứ thể hiện con người.

Tùy thuộc và tâm trạng biểu diễn, nhạc phổ cũng sẽ khác nhau.

Bài diễn tấu của Phiêu Nguyệt vừa trầm tĩnh lại vừa sắc bén đến kỳ lạ. Mang lại cho thính giả cảm giác giống như một cái dùi sắt cắm sâu vào từng nấc cảm xúc.⁵

Nhạc Đại Tiên Sinh và các đệ tử đều nhắm mắt thưởng thức màn diễn tấu của Phiêu Nguyệt. Những thánh giả bên dưới cũng như thế.

Viên Giai Linh không ngừng cảm thán trước màn diễn tấu của hắn.

“Kỹ thuật không quá xuất sắc, nhưng sức mạnh chứa trong âm thanh lại vô cùng tuyệt vời. Mỗi một âm sắc đều chứa đựng ý chí mạnh mẽ.”

“Thế à?”

“Vâng! Kỹ thuật có chút vụng về, có vẻ hắn học chưa lâu. Nếu được học âm luật sớm hơn chắc có thể trở thành một nhạc công xuất sắc rồi, tiếc thật.”

Viên Giai Linh nghiêm túc đánh giá Phiêu Nguyệt. Thế nhưng, Chân Kiếm Vũ chỉ nghe tai này rồi lọt qua tai khác.³

Chân Kiếm Vũ không quan tâm đến màn biểu diễn của Phiêu Nguyệt.

Thứ mà y chú ý chính là bản thân Phiêu Nguyệt.

Đôi mắt Phiêu Nguyệt mở ra hờ hững, tâm lưng thẳng tắp tập trung vào cây đàn.

Đến mức y cảm nhận được kẻ kia toát ra phong mạo một bậc thầy đã diễn tấu lâu năm. Thế nhưng, Chân Kiếm Vũ lại cảm thấy hình ảnh Phiêu Nguyệt giống với một kiếm khách hơn cả nhạc công.

Bàn tay trắng nõn không chút tì vết đang không ngừng gảy trên phím đàn.

‘Bàn tay đó mà cầm kiếm thì sao nhỉ?’

Ánh mắt Chân Kiếm Vũ trở nên dữ dội.

Chỉ tưởng tượng thôi đã thấy sống lưng lạnh toát.

Đây là lần đầu tiên y bộc lộ cảm xúc rõ ràng như thế. Viên Giai Linh nhận ra sự thay đổi mạnh mẽ ấy liền hỏi Chân Kiếm Vũ.

“Huynh sao thế?”

“Người đó ấy.”

“Huynh biết người đó ư? Sao thế? Hay huynh có gì vương mắc trong lòng à?”

“Chỉ là... ta có chút tò mò.”

Nghe câu trả lời của Chân Kiếm Vũ, Viên Giai Linh nghiêng đầu khó hiểu. Dù đã quen biết đã lâu nhưng đây là lần đầu nàng thấy Chân Kiếm Vũ quan tâm người khác đến mức này.

“Muội sẽ tìm hiểu cho huynh.”

“Đa tạ muội.”

Viên Giai Linh tạm rời khỏi chỗ ngồi.

Còn lại một mình, Chân Kiếm Vũ khoanh hai tay tiếp tục quan sát Phiêu Nguyệt.

Dù y không thể xác nhận chính xác vì hắn cứ cúi mặt xuống, nhưng Chân Kiếm Vũ vẫn chắc chắn đó chính là ánh mắt mà y cảm nhận được ở Tứ Hải Lâu.⁶

Khả năng cao kẻ kia là khách đã đến Tứ Hải Lâu. Vấn đề là Chân Kiếm Vũ chưa bao giờ nhìn thấy gương mặt giống Phiêu Nguyệt trong đám đông.

Trí nhớ Chân Kiếm Vũ thuộc dạng phi thường nên y tuyệt đối sẽ không quên một khi đã gặp một ai đó. Trong mắt người khác, y chỉ đơn giản là nhìn lướt qua, nhưng thật ra y đã nhớ tất cả những gì thu vào tầm mắt mình.

Đương nhiên y có thể lẫn lộn giữa người này với người khác, thế nhưng không có nghĩa là y chưa từng thấy gương mặt đó bao giờ.

Lúc này, Phiêu Nguyệt đang say mê diễn tấu đột nhiên ngừng đầu lên.

Ánh mắt mạnh mẽ của Chân Kiếm Vũ cùng ánh mắt âm trầm của Phiêu Nguyệt chạm nhau.

Chân Kiếm Vũ cổ dòn sức vào hai mắt.

Ánh mắt y lúc này sáng rực lên. Ngay cả võ giả có chút thân thủ nhìn vào cũng phải bất giác rung mình một cái, nhưng khi đối diện với ánh mắt ấy, sắc mặt Phiêu Nguyệt không hề thay đổi.

Có lẽ hắn đang say sưa thả hồn vào màn diễn tấu nên không cảm nhận được ánh nhìn của Chân Kiếm Vũ.

Thế nhưng Chân Kiếm Vũ lại không nghĩ như thế.

Bởi vì Phiêu Nguyệt đang nhìn thẳng vào mắt y.

Trong khoảnh khắc đó, Phiêu Nguyệt nở nụ cười nhẹ nhàng trên môi rồi chuyển hướng sang huyền cầm.

Hắn lại hòa mình vào bài diễn tấu.2

Có lẽ lúc ánh mắt chạm nhau chỉ là sự tình cờ. Chắc hẳn không nhận ra thứ sức mạnh chứa trong ánh mắt Chân Kiếm Vũ bởi vì hắn chẳng qua chỉ là một nhạc công.

‘Không, hắn rõ ràng đã nhìn thẳng vào mắt ta. Đã thế còn không có chút dao động nào.’

Ánh mắt Chân Kiếm Vũ lúc này vô cùng âm trầm.3

Cuối cùng màn diễn tấu cũng kết thúc.

“Chàaaa!”

“Hay quá. Thật cảm động làm sao.”

Thính giả không ngừng khen ngợi màn diễn tấu của Phiêu Nguyệt.

Nhạc Đại Tiên Sinh cùng các đệ tử nở nụ cười mãn nguyện. Bởi vì họ vô cùng hài lòng sau khi nghe màu diễn tấu của Phiêu Nguyệt.

Nhạc Đại Tiên Sinh lên tiếng.

“Đánh tốt lắm. Cỡ này có khi danh tiếng của ta cũng chẳng bì kịp.”

“Vẫn bồi xin đa tạ.”

Phiêu Nguyệt trịnh trọng cúi đầu trước Nhạc Đại Tiên Sinh rồi lui người về sau.

Lúc đó, Viên Giai Linh đã quay lại chỗ Chân Kiếm Vũ.

“Muội đã tìm hiểu rồi. Tên hắn là Lâm Quyền Ngọc. Là người Thành Đô, hắn là thương tài có tiếng. Hắn thừa hưởng gia tài của phụ mẫu nhưng vẫn được người đời công nhận là có tài kinh thương xuất chúng. Sau khi đã tích lũy được không ít tài

sản, hắn quyết định theo đuổi con đường nghệ nhân mà hắn yêu thích.”

“Người gốc Thành Đô ư? Muội có chắc không?”⁰

“Muội đã xác nhận với nhiều người ở đây rồi. Hắn rõ ràng xuất thân từ Thành Đô này.”

“Ừm!”

Khác với dự đoán, Chân Kiếm Vũ có vẻ bối rối khi nghe Viên Giai Linh nói. Thế nhưng chỉ trong thoáng chốc mà thôi.

“Gặp trực tiếp là biết ngay thôi.”

“Huynh nói là gặp trực tiếp á?”

Viên Giai Linh mở to mắt.

Chân Kiếm Vũ lướt qua Viên Giai Linh rồi chậm rãi tiến về phía sau vũ đài. Phiêu Nguyệt đang thu xếp lại huyền cầm, Chân Kiếm Vũ không ngần ngại đến gần Phiêu Nguyệt.

“Diễn tấu hay lắm. Tại hạ là Chân Kiếm Vũ.”

Phiêu Nguyệt tỏ vẻ bối rối rồi làm thế bao quyền.

“A! Tại hạ Lâm Quyền Ngọc. Xin đa tạ các vị.”

Hắn bày ra vẻ mặt bối rối vì đột nhiên có người đến tìm gặp thế này.

“Màn diễn tấu của Lâm thiếu hiệp khiến tại hạ vô cùng ấn tượng. Vậy nên tại hạ bất chấp thất lễ mà đường đột tìm đến đây. Xin thiếu hiệp lượng thứ.”

“A, không có gì đâu.”

“Nếu thiếu hiệp thấy ổn, tại hạ xin mời thiếu hiệp một ly có được không?”

“Xin thứ lỗi cho tại hạ. Tại hạ không biết...”

“Vậy còn trà thì sao?”

“Vậy, vậy tại hạ xin nhận lời.”

“Đa tạ thiếu hiệp. Khi nghe diễn tấu của Lâm thiếu hiệp, tại hạ rất muốn được làm quen với thiếu hiệp.”

“A, thì ra là vậy!”

Phiêu Nguyệt gương gao trả lời.

Bây giờ hắn là Lâm Quyền Ngọc.

Nếu là hắn, hắn không có lý gì phải ngượng ngùng, cũng không cần phải lắp ba lắp bắp. Thế nhưng Lâm Quyền Ngọc lại khác.

Hắn là một tài thương xuất sắc và có danh tiếng tốt. Trong quá trình kinh thương giao thiệp hắn đã bị lừa khá nhiều lần, kinh qua vô số loại người. Vì thế, hắn buộc phải hết sức cảnh giác với những người lạ lần đầu gặp mặt.

Một Lâm Quyền Ngọc như thế sẽ không thể dễ dàng mở lòng với người khác được.

Phiêu Nguyệt phải trung thành với con người thật của Lâm Quyền Ngọc.

Tay hắn ôm huyền cầm to tướng, đi theo Chân Kiếm Vũ với ánh mắt cảnh giác cao độ. Thế nhưng nội tâm hắn lại khác.

‘Người nhìn ra ta sao?’

Mặc dù hắn đã che giấu bản thân triệt để, nhưng Chân Kiếm Vũ rõ là đã nhìn ra điều gì đó.

Phiêu Nguyệt chột nghĩ vạn sự trên đời quả thú vị làm sao.

Ai đó cố gắng che giấu thân phận, lại có kẻ lén nhìn trộm và nghi ngờ chân tướng ẩn sau lớp vỏ nguy tạo đó.

Cho đến bây giờ, Phiêu Nguyệt luôn đứng trên lập trường là người quan sát. Thế nhưng, tình hình hiện tại đã thay đổi, hắn đang bị Chân Kiếm Vũ nghi ngờ thân phận. Hắn buộc lòng phải ẩn mình kỹ lưỡng hơn nữa.

Chân Kiếm Vũ đưa Phiêu Nguyệt đến một quán trà gần đó.

Dù vẫn chưa mở cửa bước vào nhưng đã nghe thoang thoảng hương trà xộc vào mũi. Ba người bao gồm cả Viên Giai Linh bước vào trong quán trà.

Chân Kiếm Vũ nói với lão bản.

“Mang cho ta một bình Long Đỉnh Hương.”

“Vừa đúng lúc có trà tốt nhập về mấy ngày trước. Còn các vị thì sao ạ?”

Phiêu Nguyệt và Viên Giai Linh cũng gọi trà theo sở thích của mình.

Lúc chờ trà ra, Chân Kiếm Vũ lên tiếng trước tiên.

“Tại hạ rất thích màn diễn tấu của Lâm thiếu hiệp. Thiếu hiệp có thể cho ta biết bài đó là gì không?”

“Đó là Thiên Thượng Hương. Là khúc nhạc mà tại hạ rất thích.”

“Hương thơm trên cõi tiên à? Tại hạ tò mò quá. Rốt cuộc có mùi hương như thế thật không nhỉ. Nhưng khúc nhạc ấy quả nhiên rất hay.”

“Vậy thì may thật. Tại hạ cũng mới học chưa lâu nên còn khá vụng về.”

“Rất hay ấy chứ.”

Chân Kiếm Vũ lại dùng sức để trả lời.

Viên Giai Linh không nói gì mà nhìn Chân Kiếm Vũ.

Chân Kiếm Vũ mà nàng biết là người không hề có hứng thú với những thứ như cầm kỳ thi họa. Nếu y nói vậy chắc chắn có ý đồ gì đó.

‘Kiếm Vũ ca ca đã nhìn ra điều gì rồi sao?’

Dù cùng nhìn vào một người, nhưng Viên Giai Linh lại không cảm nhận được gì từ Phiêu Nguyệt.

Bề ngoài Phiêu Nguyệt vô cùng bình thường.

Ngoại hình này nếu có là võ giả thì cũng chỉ là kiểu người tầm thường không có gì nổi bật.

Nhìn qua da dẻ hần còn mang lại cảm giác như chưa từng cầm lấy vũ khí bao giờ. Làn da trắng trẻo mịn màng tựa hồ chưa từng phải phơi nắng phơi sương chịu khổ.

Ít nhất, vẻ ngoài của hần chẳng khác gì một thư sinh.

Chân Kiếm Vũ lên tiếng hỏi Phiêu Nguyệt.

“Lâm thiếu hiệp vốn sinh sống ở Thành Đô này ư?”

“Vâng! Tại hạ là người Thành Đô.”

“Ra là vậy. Thiếu hiệp có thể giới thiệu cho tại hạ vài nơi đáng thăm thú ở Thành Đô được không? Dù sau đây cũng là lần đầu tại hạ đến thành Tứ Xuyên nên hoàn toàn không biết gì cả.”

“Thật ra tại hạ cũng chỉ là một thương gia thôi... A! Nếu được các vị hãy đến núi Thanh Thành hoặc núi Nga Mi một lần đi. Đó là nơi nổi tiếng nhất nhì Thành Đô này đây.”

“Thanh Thành và Nga Mi ư? Tại hạ luôn muốn thử đến tham quan hai nơi này. Thế nhưng thật không may, lần này tại hạ không thể đến đó được.”

“Sao thế? A, có phải vì chuyện xảy ra cách đây không lâu không? Tại hạ nghe nói phái Thanh Thành và phái Nga Mi phải chịu tổn thất vô cùng nặng nề...”

“Có vẻ như thiếu hiệp rất rõ chuyện giang hồ nhỉ?”

“Là người sống Thành Đô làm sao mà không biết cho được. Vì chuyện đó mà nơi này phải chịu ảnh hưởng lớn trong thời gian dài kia mà.”

“Vậy sao?”

Chân Kiếm Vũ hỏi lại tựa như mới lần đầu nghe thấy.

“Hôm đó có vô số người chết, rất nhiều hiệu buôn chịu thiệt hại nặng nề. Sao tại hạ không thể không biết cho được.”

“Thì ra là vậy. Nếu thế thiếu hiệp có biết rõ chuyện gì đã xảy ra vào ngày hôm đó không?”

“Tại hạ chỉ biết những chuyện mà ai cũng biết thôi.”

“Có đúng là hôm đó có một tên thích khách đã khuấy đảo cả Thành Đô không?”

“Ai cũng nói như vậy.”

“Có đúng là một mình hắc đã giăng thiên la địa võng đối phó với phái Thanh Thành với phái Nga Mi?”

“Làm sao tại hạ biết được chứ?”

“Thiếu hiệp thật sự không biết sao?”

Đột nhiên ánh mắt Chân Kiếm Vũ phát sáng đến mức khiến người khác phải nổi cả gai ốc.

Phiêu Nguyệt cũng nhìn lại Chân Kiếm Vũ bằng ánh mắt sắc bén hệt như lưỡi kiếm, hần trả lời không chút ngập ngừng.

“Tại hạ không biết.”

Chân Kiếm Vũ nhìn chằm chằm vào mắt Phiêu Nguyệt.

“Tại hạ nghe nói tên thích khách đã dùng mưu hèn kế bẩn khiến phái Thanh Thành và Nga Mi chịu đả kích lớn. Để một kẻ đê hèn như hần sống là bị kích lớn của cả giang hồ. Lâm thiếu hiệp có nghĩ như thế không?”

“Tại hạ cũng nghĩ giống Chân thiếu hiệp đây.”

“Thật sao?”

Phiêu Nguyệt vừa cười vừa nói.

“Tại hạ có lý do gì để nói dối sao? Không lẽ thiếu hiệp đến Thành Đô là để tìm tên thích khách kia ư?”

“Đúng vậy.”

“Sao một người như Chân thiếu hiệp lại muốn tìm hần chứ?”

“Tại hạ có chuyện muốn tìm hiểu. Vậy nên cần phải gặp trực tiếp mới hỏi được.”

“Chắc sẽ không dễ đâu.”

“Sao các hạ lại nghĩ như thế?”

“Chẳng phải tên thích khách đó nên lần trốn đi ư? Hoặc là hần đã rời khỏi Thành Đô này rồi cũng nên.”

“Tại hạ không nghĩ thế. Rõ ràng hần vẫn còn ở đây.”

Chân Kiếm Vũ nhấn mạnh hai từ ‘ở đây’ trong câu mà mình vừa nói.

Đột nhiên Phiêu Nguyệt đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

“Tại hạ muốn ngồi lâu hơn nữa, nhưng chắc phải rời đi rồi.”

“Thiếu hiệp còn chưa dùng trà mà đã đi rồi sao?”

“Nói sao thì, việc học cầm nghệ đã ảnh hưởng nhiều đến chuyện kinh thương nên doanh thu giảm đi đáng kể. Thịnh thoảng tại hạ cũng phải lộ diện giả vờ như người làm việc chăm chỉ chứ.”

“Vậy sao? Nếu có cơ hội chúng ta có thể tái ngộ không?”

“Nếu thiếp hiệu đến Thiên Âm Nhạc Quán chúng ta có thể gặp nhau bất cứ lúc nào.”

“Vậy lần sau tái ngộ.”

“Tại hạ xin phép.”

Phiêu Nguyệt làm thế bao quyền về phía Chân Kiếm Vũ rồi cầm đàn ra khỏi quán trà. Khi hắn đã khuất bóng, Viên Giai Linh mới trách Chân Kiếm Vũ.

“Hắn ta chỉ là thương nhân bình thường? Sao huynh hỏi như hỏi cung thế?”

“Bình thường? Hắn không phải kẻ tầm thường đâu.”

“Vâng?”

“Hắn không hỏi một câu nào về ta cả. Thông thường mới lần đầu gặp mặt, đương nhiên sẽ có chút tò mò về đối phương, nhưng hắn hoàn toàn không thể hiện điều đó. Nếu hắn không tìm hiểu trước về ta, nhất định sẽ không có phản ứng như thế.”

Ánh mắt Chân Kiếm Vũ cứ chăm chăm vào cánh cửa quán trà nơi bóng lưng Phiêu Nguyệt khuất dần đi.

Chap 115

Phiêu Nguyệt cảm giác như phía sau gáy mình như muốn thủng ra.

Đó chính là sức nóng của ánh mắt của Chân Kiếm Vũ.

‘Nhảy bén thật.’

Phiêu Nguyệt biết Chân Kiếm Vũ đang nghi ngờ hắn.

Mặc dù y không biết hắn là thích khách nhưng chắc chắn y sẽ nghĩ hắn có liên quan đến nó.

Và việc có thể suy đoán hắn có liên quan đến thích khách sau khi ghi nhớ ánh mắt chỉ mới nhìn qua một lần là một chuyện hoàn toàn bất khả thi.

Phải có một thứ trực giác gần với bản năng của một con thú thì mới có thể đưa ra phán đoán như vậy được.

Lần đầu tiên Phiêu Nguyệt gặp được hạng người như Chân Kiếm Vũ. Vậy nên, hắn lại càng cảm thấy thật thú vị.⁵

Nếu Chân Kiếm Vũ thực sự nghi ngờ Phiêu Nguyệt dựa trên trực giác nhạy bén như động vật của y, thì hắn sẽ có hứng thú với chính Chân Kiếm Vũ hơn. Vậy nên hắn mới hành động một cách mơ hồ như vậy.

Hắn không biết tại sao Chân Kiếm Vũ lại tìm kiếm mình, nhưng nếu ở cạnh bên quan sát y, hắn sẽ biết lý do tại sao thôi.

Bạn xa, thù gần.

Mặc dù Phiêu Nguyệt không có bạn bè, nhưng kẻ thù của hắn thì nhiều vô số.

Và Chân Kiếm Vũ là một ứng cử viên trong số đó.

Phiêu Nguyệt ghé qua hiệu buôn do Lâm Quyền Ngọc điều hành.

“Đại nhân tới rồi sao?”

“Mời ngài vào trong ạ.”

Đám hạ nhân hân hoan đón tiếp Phiêu Nguyệt.

Hay nói một cách chính xác là hân hoan đón tiếp người mà Phiêu Nguyệt biến đổi thành - Lâm Quyền Ngọc chứ không phải hắn.³

Phiêu Nguyệt gật nhẹ đầu rồi đi vào trong. Có lẽ bọn hạ nhân có chết cũng không ngờ đến Lâm Quyền Ngọc đã chết từ lâu rồi.⁶

Bởi vì Cao tổng quản đã xử lý hoàn toàn việc đó.

Bên trong cửa hàng là nơi Phiêu Nguyệt trú ngụ.

Lối vào được vận hành bằng động cơ nên nếu không biết cách vô hiệu hóa thì tuyệt đối không bao giờ có thể vào được. Tất nhiên, đám hạ nhân cũng bị cấm vào trong nơi này.²

Khi cửa vừa mở, một căn phòng lớn hiện ra. Nơi không có cửa sổ lưu thông với bên ngoài này chính là nơi ở của Lâm Quyền Ngọc.

Phía trong phòng còn có thêm một động cơ khác nữa.

Phiêu Nguyệt điều chỉnh động cơ, sàn nhà mở ra, một cầu thang dẫn xuống tầng hầm hiện ra.

Phiêu Nguyệt bước xuống cầu thang mà không có một chút do dự.³

Càng xuống dưới, mùi hôi thối bốc lên lại càng nồng nặc. Một mùi hôi kinh khủng đến mức nếu là một người bình thường thì sẽ không thể chịu nổi dù chỉ là một chút.

Nhưng một nét cau mày cũng không thể thấy trên gương mặt của Phiêu Nguyệt.

Khi hắn vừa bước xuống cầu thang, một dòng nước chứa đầy chất bẩn hiện ra.

Tất cả những rác thải của người dân ở Thành Đô đều chảy theo dòng nước nơi mà Phiêu Nguyệt đang đứng để ra bên ngoài.

Phiêu Nguyệt đạp lên phần nhô lên rồi bước đi trên mặt nước.

Dưới chân hắn là một đồng rác rưởi hôi thối đang trôi. Mùi hôi lay động cả linh hồn khiến cho những con quỷ của địa ngục cũng phải thấy e ngại khi đến gần.

Phiêu Nguyệt đã làm tê liệt khứu giác của mình.

Hắn có thể làm tăng cảm giác của mình đến cực hạn, nhưng cũng có thể làm tê liệt chúng như thế này. Cũng nhờ thế mà Phiêu Nguyệt mới có thể thông thả bước đi ngay cả khi đang ở trong một nơi đầy hôi thối như thế này.⁰

Dòng nước hết như màng nhện giăng khắp nơi dưới lòng đất của Thành Đô.

Chỉ được chịu được mùi hôi thối là có thể đi đến bất cứ đâu trong Thành Đô này.

Đây chính là cái hang thứ ba của Phiêu Nguyệt.

Một nơi mà không ai dám đến gần, thậm chí còn chẳng có ai biết đến sự tồn tại của nó.

Phiêu Nguyệt nghĩ rằng nơi đây rất hợp với bản thân hắn.

Tuy vẻ ngoài được ngụy trang một sự hào nhoáng, nhưng bản chất của hắn hợp với nơi này hơn. Vậy nên khi ở đây, hắn cảm nhận được sự yên bình.

Không có ánh lửa, cũng chẳng có bản đồ.

Một người bình thường vào đây chắc chắn sẽ đi loanh quanh vì mất phương hướng và cuối cùng sẽ bỏ mạng. Tuy nhiên, Phiêu Nguyệt vẫn bước tiếp mà không có chút do dự.

Sau khi đi một hồi lâu, cuối cùng Phiêu Nguyệt cũng đến được ngõ cụt.

Phiêu Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên trần nhà. Một tia sáng yếu ớt lọt qua.

Phiêu Nguyệt đẩy trần nhà lên, một lối đi dẫn ra bên ngoài hiện ra.

“Cái gì thế?”

Phiêu Nguyệt vừa ló mặt ra đã nghe thấy tiếng càu nhàu.

“Ặc! Cái mùi gì thế này? Là huynh đấy hả.”

Nam nhân đang bịt mũi rồi phẩy phẩy tay hắn cho mùi hôi thối bay đi ấy chính là Đường Sở Truy.

Đường Sở Truy cau mày hắn học nhìn vào Phiêu Nguyệt vừa mới đột ngột trời từ dưới đất lên.

Ngõ cụt của dòng nước ấy liên kết với công phòng của Đường Sở Truy.

“Đợi một chút!”

Phiêu Nguyệt giải phóng khí ra bên ngoài.

Bùm!

Mùi hôi thối hoàn toàn biến mất do đã bị khí cuốn đi.

Đến lúc này, Đường Sở Truy mới thôi bịt mũi.

“Đệ đã bảo huynh đừng có đến đây bằng đường đó nữa rồi mà”

“Ta cũng không còn cách nào khác. Vì có người đang giám sát ta.”

“Giám sát sao? Ai cơ?”

“Ngoại nhân.”

“Đừng nói là huynh đã làm mấy chuyện đáng ngờ đấy nhé?”

“Không hề.”

“Vậy thì tại sao...?”

“Ta cũng không rõ. Nhưng cũng sẽ tìm ra sớm thôi. Vì ta đã giăng mồi rồi.”

“Đúng là không có ngày nào được yên bình mà.”

Đường Sở Truy lắc đầu.

Mới yên bình được vài tháng thôi, giờ lại bắt đầu có chuyện xảy ra rồi.

Cứ như mọi việc không tốt đều đi theo Phiêu Nguyệt vậy.

Đường Sở Truy linh cảm rằng chừng nào y còn ở bên Phiêu Nguyệt thì chừng ấy y vẫn không thể thoát khỏi sự náo loạn này.

Nhưng bây giờ đã quá muộn để lùi bước rồi. Không chỉ y liên quan quá nhiều đến Phiêu Nguyệt mà lương tâm của Đường Sở Truy cũng không cho phép y làm điều đó.

“Lần này lại là ai nữa đây?”

“Kim Thiên Hội!”

“Nơi hội tụ những kỳ tài đó sao?”

“Đúng vậy!”

“Đúng là núi non trùng điệp. Nhưng mà sao mấy kẻ cao ngạo đó lại tìm đến huynh làm gì vậy chứ?”

“Sẽ biết được sớm thôi. Uyển giáp ra sao rồi?”

“Đệ vừa mới làm xong luôn. Huynh đợi đệ một chút.”

Đường Sở Truy nói rồi đi vào bên trong.

Một lúc sau, y xuất hiện trở lại với đôi uyển giáp trên tay.

Đây chính là đôi uyển giáp mà y đã làm cho Phiêu Nguyệt trước đó.

Phiêu Nguyệt đã sử dụng rất tốt uyển giáp trong cuộc chiến với Thất Tinh Đẳng. Tuy nhiên, hấn cảm thấy vẫn có vài phần

thiếu sót vậy nên mới mang đến cho Đường Sở Truy để nhờ ý hoàn thiện.

“Đệ sửa lại hết mấy phần mà huynh nói rồi. Lúc dùng nó sẽ cảm thấy thoải mái hơn trước đây rất nhiều.”

“Cảm ơn.”

“Ồi giờ ời! Huynh giống con người hơn rồi đấy. Không ngờ cũng có một ngày, đệ được nghe câu cảm ơn thốt ra từ miệng của huynh.”

“...”

“Đệ đang nói tốt cho huynh mà. Đừng để ý quá làm gì.”

Đường Sở Truy cười khúc khích.

Giọng cười Đường Sở Truy khiến cho Phiêu Nguyệt cảm thấy khó chịu, nhưng điều quan trọng lúc này vẫn là uyển giáp đã được sửa chữa ra sao.

Phiêu Nguyệt đeo uyển giáp vào tay rồi thử cử động.

Cảm giác cử động thoải mái hơn rất nhiều so với trước đây.

“Huynh bảo ngân ti rất hữu dụng nên đệ đã làm thêm ngân ti dự bị rồi. Nó được giấu trên bắp tay đây, khi nào huynh cần thì lấy nó ra dùng.”

“Ta biết rồi.”

Khi đeo uyển giáp trên tay, Phiêu Nguyệt cảm giác như tìm lại được bản thân đã mất của mình.

Uyển giáp đeo trên tay cùng với U Linh Chùy giấu bên hông sẽ làm cho hắn không quên mất bản chất thích khách của mình.

“Ta sẽ dùng nó đúng cách.”

“Chậc! Nhìn cái cách huynh nói chuyện là biết huynh sắp đi đâu đánh nhau một trận rồi đó.”

Đường Sở Truy tặc lưỡi.

Dự cảm của hắn về việc này chưa bao giờ sai.

Thật bất hạnh.

Lôi Âm Môn bị bỏ trống lâu ngày.

Điều này là do môn chủ Thái Niên Hổ cùng với tiểu môn chủ Nam Hổ Sơn đã mất mạng cùng lúc.

Mất đi hai người có thể gọi là trụ cột, môn phái không thể duy trì được là chuyện hiển nhiên.

Cổng chính ngày nào còn mở rộng nay đã đóng chặt, thậm chí còn bị đóng ván vào.

Ai nhìn vào cũng thấy cánh cửa ở đó đã hoàn toàn bị đóng lại.

Những người sống gần đó cũng nghĩ Lôi Âm Môn đã hoàn toàn đóng cửa.

Nhưng một ngày nọ, bọn họ phát hiện những tấm ván được đóng trên cổng chính của Lôi Âm Môn đã được gỡ xuống.

Mọi người ngơ ngợ đến gần cổng chính của Lôi Âm Môn.

Cánh cửa thường ngày được đóng chặt nay đã mở toang, bọn họ còn thấy được bên trong có rất nhiều võ giả đang luyện võ.

Những võ giả của Lôi Âm Môn đã mất dạng một thời gian nay đã quay trở lại.

“Lôi Âm Môn quay trở lại rồi.”

“Những môn đồ đang bắt đầu tu luyện trở lại.”

Tin đồn Lôi Âm Môn đã mở cửa trở lại nhanh chóng được truyền đi một cách khủng khiếp.

Hầu hết mọi người đều cho rằng đây là việc tốt.

Đó là bởi danh tiếng của Lôi Âm Môn cũng không tệ.

Vậy nên những người ở đây đã rất xót thương khi nghe tin tiểu môn chủ cùng môn chủ Lôi Âm Môn đã chết thảm.

Việc một môn phái như Lôi Âm Môn đóng cửa là một mất mát lớn đối với những người sống ở quanh đó. Bởi có nhiều người muốn kết thân với những môn phái trong giang hồ để được những môn phái đó bảo hộ.

Ít nhất là đối với những người ở gần đó, Lôi Âm Môn như một người bảo hộ vững chắc vậy.

Người bảo hộ mà bọn họ tưởng đã mất nay đã quay trở lại khiến cho những người dân dang cả hai tay chào đón sự trở lại của Lôi Âm Môn.

“Nhưng môn chủ là ai nhỉ?”

“Chắc là chúng ta sẽ được biết sớm thôi ha?”

Mọi người rất tò mò ai là môn chủ mới của Lôi Âm Môn. Nhưng vì nội bộ còn chưa được tái tổ chức xong nên môn chủ mới vẫn chưa lộ diện.

Có một vài người không kìm được tò mò nên đã đến Lôi Âm Môn để xin được diện kiến môn chủ nhưng Lôi Âm Môn đã trịnh trọng từ chối tất cả bọn họ.

Lý do là bây giờ là lúc để chỉnh đốn lại nội bộ môn phái chứ không phải là lúc để môn chủ tham gia vào những hoạt động đối ngoại.

Lý do quá rõ ràng rồi nên ai cũng ngậm ngùi ra khỏi Lôi Âm Môn. Nhưng có vài điều bất ngờ thốt ra từ miệng của vài người trong số những người đã đến Lôi Âm Môn.

“Chẳng phải bầu không khí có chút kỳ lạ sao?”

“Người cũng cảm nhận được đúng không? Hình như là có nhiều gương mặt lạ lẫm hơn thì phải.”

Những người sống xung quanh biết rất rõ về môn đồ của Lôi Âm Môn.

Mặc dù bọn họ không thể nhớ mặt hết tất cả nhưng chí ít, họ vẫn biết hầu hết những người ở đó. Nhưng lần này ghé thăm, bọn họ thấy gương mặt xa lạ dường như nhiều hơn là những gương mặt thân quen thì phải.

Thế nhưng, nỗi ngờ vực của bọn họ đã bị lu mờ bởi những lời nói của người khác.

“Môn chủ chết đột ngột như vậy, hẳn những môn đồ cũng đã rất kích động. Vậy nên, có nhiều người rời đi là chuyện dĩ nhiên, và những gương mặt mới sẽ lấp vào chỗ trống đó, thế thì có gì mà lạ chứ?”

Những câu nói ấy đã xóa bỏ hoàn toàn sự ngờ vực của một số người.

Chỉ với việc Lôi Âm Môn đã mở cửa trở lại thôi, bọn họ cũng đã cảm thấy thỏa mãn lắm rồi.

Và Lôi Âm Môn cứ thế mà nhanh chóng tái tổ chức hệ thống nội bộ với sự quan tâm của biết bao nhiêu người.

Và trung tâm của sự quan tâm đó chính là Ngô Cảnh Hóa.

Ngô Cảnh Hóa vốn là một trong những đệ tử đích truyền của môn chủ đời trước là Thái Niên Hồ. Tuy võ công cao siêu nhưng lại không quá nổi bật do cái bóng của tiểu môn chủ Nam Hồ Sơn. Tuy nhiên, lòng trung thành của Ngô Cảnh Hóa đối với môn chủ Thái Niên Hồ rất lớn nên cũng được tín nhiệm.

Ngô Cảnh Hóa chính là người đau buồn nhất khi Thái Niên Hồ mất mạng dưới tay Vũ Tịnh Chân Nhân của Thanh Thành Phái.

Khi đó, hẳn cùng những đệ tử khác của Lôi Âm Môn đã bị giam cầm trong Tân Khách Sảnh nên đến cả tang lễ cho Thái Niên Hồ, bọn họ cũng không thể tổ chức được.

Cuối cùng, Thanh Thành Phái bại dưới tay Phiêu Nguyệt. Thanh Thành Phái bị thiệt hại một cách nặng nề, bọn họ cũng được trả tự do nhưng Lôi Âm Môn khi đó đã bị tổn hại nặng nề, không có khả năng có thể phục hồi được nữa.

Trong thời gian những môn đồ Lôi Âm Môn bị giam giữ bởi Thanh Thành Phái, một vài kẻ lớn mật đã tranh thủ lúc Lôi Âm Môn không có người mà đến lấy trộm tài vật của bọn họ.

Chẳng mấy chốc, Lôi Âm Môn chẳng còn một xu dính túi.

Ngô Cảnh Hóa và môn đồ Lôi Âm Môn đã mất hết tất cả.

Thanh Thành Phái phải gấp rút xử lý những tổn hại do Phiêu Nguyệt gây ra nên cũng không thể gửi đến Lôi Âm Môn một lời xin lỗi.

Nỗi oán hận cùng căm phẫn dành cho Thanh Thành Phái - kẻ đã gây ra tất cả những chuyện này cao đến tận trời xanh. Nhưng trên thực tế, Lôi Âm Môn chẳng có cách nào để có thể trả thù Thanh Thành Phái được.

‘Vì thế nên ta đã gọi ngài ấy ra ngoài giang hồ.’

Ngô Cảnh Hóa ngẩng đầu lên và nhìn vào người đang ngồi trước mặt mình. Người đó ngồi giữa những huynh đệ của Ngô Cảnh Hóa.

Không rõ đó là nam hay nữ.

Toàn thân của người đó được quấn bằng miếng vải màu đen hết như Mộc Nãi Y. Vậy nên đừng nói là giới tính, đến gương mặt thật của người đó cũng chẳng có ai biết.

Không rõ người này đã quấn vải toàn thân từ xưa đến nay hay là chỉ những lúc ra mặt ngoài giang hồ mới nguy trang như thế này.

Hắc ám.

Là người được Pháp Tông Huyết Phật của Tiêu Lôi Âm Tự cử đến.

Ngay cả sau khi Ngô Cảnh Hóa và môn đồ Lôi Âm Môn quay trở về Lôi Âm Môn mà vẫn chưa thấy bóng dáng của Hắc Ám đâu.

Cũng chính vì thế mà cơn giận của môn đồ Lôi Âm Môn mới dâng tới tận đỉnh đầu. Bọn họ chỉ tin mỗi Hắc Ám do Huyết Phật cử đến, thế mà Hắc Ám dường như đã bỏ mặc bọn họ, bọn họ chẳng thấy Hắc Ám hành động gì cả.

Đến độ một số môn đồ Lôi Âm Môn còn bảo Pháp Tông đã bịp bọn họ.

Hắc Ám mở miệng.

“Ba ngày nữa lên núi Thanh Thành đi.”

“Bọn ta sao?”

“Tất cả đã được chuẩn bị sẵn sàng rồi. Các ngươi chỉ cần lên đó hỏi tội đám người kia thôi.”

“Chẳng phải ngài nên nói ngài đã chuẩn bị gì rồi thì bọn ta mới có thể hành động được sao?”

“Các ngươi không cần phải biết.”

“Chuyện đó...”

Ngô Cảnh Hóa nhú mày trước sự khinh thường của Hắc Ám dành cho bọn họ.

Hắn ta cố nén cơn giận của mình bằng lòng nhẫn nại siêu phàm nhưng không phải ai cũng kiên nhẫn được như hắn.

“Đừng có nói vớ vẩn nữa. Bọn ta đi đến một một nơi xa xôi như Tiểu Lôi Âm Tự và mang người về đây không phải là để nghe người nói nhảm.”

Người vừa lớn giọng chính là sư đệ của Ngô Cảnh Hóa - Lý Thôi Linh.

Sự bất mãn về kẻ luôn tùy tiện hành động mà không chịu bàn bạc với bọn họ là Hắc Ám đã lên đến đỉnh điểm.

Vậy nên khi nghe thấy những điều nhảm nhí của Hắc Ám, hắn cũng vô tình bộc phát cơn giận lúc nào không hay.

Ngay lúc đó, Hắc Ám biến mất khỏi tầm nhìn của mọi người ở đó.

“Khực!”

Bỗng dưng, âm thanh rên rỉ đau đớn thoát ra từ miệng của Lý Thôi Linh.

Tất cả đều giật mình quay qua nhìn Lý Thôi Linh, khi họ nhìn qua đã thấy Hắc Ám đứng trước mặt Lý Thôi Linh từ lúc nào.

Hắc Ám vung tay hướng về mặt của Lý Thôi Linh.

Tất cả đều ngơ ngác nhìn vào Hắc Ám, không biết hắn đang giở trò ma quỷ gì.

Ngay lúc đó.

“Ặc!”

Bỗng dưng Lý Thôi Linh hét lên một tiếng thất thanh rồi nằm lăn ra đất.

Đột nhiên, Lý Thôi Linh dùng ngón tay gãi soàn soạt lên đầu tóc và cơ thể của mình. Mặc cho da thịt của hắn đang bị xé rách, hắn vẫn không dừng lại.

Hắn cào khắp người cho đến khi chết. Lớp thịt trên toàn cơ thể hắn bị xé toạc, lộ rõ phần thịt đỏ chóc ở bên trong. Bộ dạng của Lý Thôi Linh lúc này trông thật kinh hoàng.

Có một thứ gì đó đang ngọ nguậy trong máu của Lý Thôi Linh, nhưng chẳng ai thấy được nó cả.

Hắc Âm quay lại nhìn tất cả những người đang ở đó và nói.

“Lăng mạ ta cũng chính là lăng mạ Pháp Tông. Ta tuyệt đối không bao giờ tha thứ cho bất cứ kẻ nào xúc phạm đến Phong Tôn cả.”

“U!”

Tất cả đều nhìn vào Hắc Âm với vẻ mặt đầy sợ hãi.

‘Ôi trời ơi! Chúng ta đang làm gì thế này?’

‘Chúng ta gọi ác quỷ đến đây rồi.’

Đến lúc này, tất cả mới nhận ra có gì đó không ổn.

Giọng nói của Hắc Âm lại một lần nữa vang lên.

“Ba ngày nữa sẽ lên núi Thanh Thanh. Kẻ nào không theo lệnh ta, kết cục sẽ giống như kẻ này.”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 116

Tâm trạng Sở Văn Bình lúc này vô cùng tốt.

Chính là vì sau khi vào Thành Đô, hắn đã đến nhiều thanh lâu tận hưởng niềm vui khoái lạc.

Có điều, Viên Giai Linh cực kỳ chán ghét con người hắn, thế nhưng Sở Văn Bình lại chẳng hề bận tâm.

Hắn luôn mang theo suy nghĩ rằng con người chỉ được sống một lần, không cần phải để ý đến ánh mắt của người khác.

Hơn nữa hắn cũng không có hành vi đòi bại như cưỡng bức nữ tử nhà lành.

Hắn đã trả tiền cho kỹ nữ ở thanh lâu nên hắn không có gì phải cắn rứt lương tâm cả.

Thời gian qua, hắn tìm được hàng chục thanh lâu mà hắn cho là đỉnh nhất ở Thành Đô này. Hắn thậm chí còn không nghĩ sẽ đến những thanh lâu còn lại.

5

Theo Ngụy Thương Diễn, người đã kéo hấn đến khu hoan lạc của Thành Đô cho hay, những thanh lâu khác chẳng có gì đặc biệt cả.³

Sở Văn Bình hấn là kẻ mỗi khi có thời gian rảnh rỗi liền tìm đến thanh lâu ôm kỹ nữ vào lòng.⁶

Hấn là một nam tử vừa trẻ tuổi lại vô cùng tuấn tú.

Ngoài ra hấn còn là một võ giả có tiếng tăm trên giang hồ.

Những kỹ nữ không việc gì phải cự tuyệt một người như hấn.²

Kỹ nữ ở mỗi thanh lâu đều bày đủ trò hồng mèi gọi mỗi khi hấn đi ngang qua.

Thế nhưng, Sở Văn Bình chỉ chọn nữ nhân mà hấn vừa lòng nhất rồi tận hưởng cả một đêm bên nàng ta. Có điều, bây giờ đối với hấn chuyện đó đã quá nhàm chán.

Hơn nữa, hiện giờ tất cả các thành viên của Kim Thiên Hội đều đã tập hợp ở Thành Đô, bây giờ hấn không còn nhiều thời gian để tận hưởng thú vui khoái lạc nữa.

Sở Văn Bình liền nghĩ hấn phải hưởng thụ thêm một ngày rồi mới quay về bên cạnh Chân Kiếm Vũ cũng chưa muộn.

Tuy nhiên, có một chuyện khiến hấn cảm thấy có chút tiếc nuối.

Bởi vì trong số những người đến Thành Đô lần này không có nhân vật nào đồng sở thích ăn chơi trụy lạc như hấn cả.³

Chân Kiếm Vũ vốn là một tên gỗ đá không để tâm đến nữ nhân, Lăng Tiêu Vận lại thích làm những việc thiên về sáng tạo hơn là nữ sắc.

Hấn không bàn đến những nữ tử như Viên Giai Linh hay Lý Tiểu Hạ. Lý Tiểu Hạ dường như cũng hiểu con người Sở Văn Bình đôi chút, còn Viên Giai Linh luôn tỏ ra khó chịu với hấn ra mặt.⁰

Cuối cùng, hấn định bụng hôm nay phải đi tìm niềm vui một mình.

“Minh nên đi đâu đây nhỉ?”

Sau khi suy đi tính lại, Sở Văn Bình cũng quyết định được điểm đến.

Nơi hấn hướng tới chính là Thiên Hương Lâu.

Dù sao đây cũng là nơi hấn cùng với Ngụy Thương Viễn đến lần đầu tiên khi vào Thành Đô nên vẫn còn nhớ rất rõ.

Sở Văn Bình không chần chừ bước vào Thiên Hương Lâu.

“Mời vào trong, Sở Văn thiếu hiệp.”

Thấy hấn đến, tổng quản liền nhanh chân chạy ra tiếp đón.

Sở Văn Bình chính là khách quý ở đây.

Hấn vung tiền vô cùng mạnh tay, vậy nên được các kỹ nữ vô cùng yêu thích. Những kỹ nữ đã phục vụ cho Sở Văn Bình lúc đó đều trông ngóng hấn đến.

Họ không có lý do gì phải từ chối một vị khách quý tiêu tiền hào phóng như thế.

“Tại hạ mong chờ thiếu hiệp ngày đêm đây, còn không biết khi nào thiếu hiệp mới đến.”

“Haha! Chắc là ông chờ tiền của ta chứ không phải chờ ta đâu.”

“Làm gì có chứ. Mấy cô nương phục vụ cho Sở Văn thiếu hiệp lần đó đều mong chờ ngài từng ngày đấy. Để tại hạ gọi bọn họ đến cho ngài nhé?”

“Không! Hôm nay ta muốn người mới.”

“Tại hạ đã rõ. Tại hạ sẽ gọi những người khác tới, mời ngài chọn những ai mà ngài vừa ý nhé.”

“Đúng là tổng quản có khác.”

Sở Văn Bình nở nụ thật tươi với tổng quản.

Tổng quản lập tức đưa hấn đến căn phòng lộng lẫy nhất trong Thiên Hương Lâu.

“Hả?”

Trước khi vào phòng, Sở Văn Bình đột nhiên tròn mắt. Bởi vì hấn vô tình nhìn thấy một nữ nhân trên hành lang.

Mái tóc được vén gọn trông vô cùng trang nhã, đôi môi đỏ thắm tương phản với ánh mắt u sầu như làn nước mùa thu, làn da nàng trắng như tuyết không một tì vết. Đây là nữ nhân xinh đẹp nhất mà hắn từng gặp từ lúc vào Thành Đô đến giờ.

Nữ nhân vận chiếc áo lụa đỏ bình tĩnh bước đi mà không thể để ý đến Sở Văn Bình.

Sở Văn Bình hỏi tổng quản.

“Nữ nhân đó là ai thế?”

“Người đó...”

“Thôi, để ta trực tiếp hỏi vậy.”

Sở Văn Bình chưa kịp nghe tổng quản đáp đã vội bước tiến về phía nữ nhân.

“Trời ạ! Không được đâu. Đó là Lâu chủ của Thiên Hương Lâu đấy.”

“Vậy càng tốt. Ta nghe nói Lâu chủ nơi này chính là đệ nhất kỹ nữ của Thành Đô mà.”

Tổng quản tóm lấy tay Sở Văn Bình. Thế nhưng sức của một nam nhân tầm thường không thể thắng nổi bậc kỳ tài đại danh lẫm lừng trên giang hồ được.

Tổng quản mặt mày biến sắc tóm lấy tay Sở Văn Bình nói.

“Lâu chủ không tiếp khách bình thường đâu.”

“Hừm! Làm gì có chuyện đó hả? Nếu khách muốn thì phải nhận chứ.”

“Nhưng mà lâu chủ... trời ạ!”

Ngay lập tức, Sở Văn Bình vùng mạnh tay hắn ra khỏi tay, khiến ông ta lảo lộn trên sàn.

“Nếu còn tóm ta lại lần nữa, ta sẽ đánh gãy cánh tay đó.”

Sở Văn Bình nhìn chằm chằm tổng quản đang lảo lộn trên sàn mà nói.

Trước khí thế của hắn, tổng quản không dám hé môi nửa lời.

Sở Văn Bình lập tức đuổi theo nữ nhân đã biến mất dạng. May mắn là

nàng vẫn chưa đi xa.

“Cô nương.”

Sở Văn Bình bất ngờ bắt lấy cổ tay nữ nhân.

“Á!”

Nữ nhân hét lên thay vì trả lời.

Bởi vì cổ tay nàng hiện giờ đang rất đau.

Sở Văn Bình không hề bận tâm mà vẫn tiếp tục nói.

“Nàng là lâu chủ ở đây đúng không?”

“Đúng vậy.”

Nữ nhân cẩn trọng đáp lời.

Nữ nhân này chính là Thu Hương, lâu chủ của Thiên Hương Lâu.

Sở Văn Bình liếc nhìn Thu Hương một lượt từ trên xuống dưới.

“Nàng... đúng là khác biệt mà. Xinh đẹp tuyệt trần!”

“Xin đa tạ lời khen của công tử đây, nhưng ngài có thể bỏ tay tiểu nữ ra không?”

“Tối nay ta muốn uống với nàng một chén có được không?”

“Xin công tử thứ lỗi nhưng tiểu nữ đã là một cựu kỹ nữ rồi ạ.”

“Nàng không tiếp khách nữa á?”

“Vâng! Bây giờ tiểu nữ chỉ chú tâm quản lý Thiên Hương Lâu, đã lâu rồi không còn tiếp khách nữa. Vậy nên xin công tử hãy chọn kỹ nữ khác. Ở Thiên Hương Lâu có rất nhiều cô nương xinh đẹp kia mà.”

“Ta không muốn.”

“Vâng?”

“Ta muốn nàng phải uống rượu cùng ta.”

Ánh mắt Sở Văn Bình lúc này đã tràn đầy dục vọng.

Người ta hay nói càng khó có được lại càng ham muốn hơn. Sở Văn Bình hẳn lúc này chính là như thế.

Tất cả kỹ nữ ở Thành Đô này đang mong chờ để gặp được hắn, thế nhưng Thu Hương trước mặt lại khước từ hắn khiến hắn càng khao khát có được nàng hơn.

Thu Hương lập tức lắc đầu.

“Ngài đừng thế mà. Sở Văn công tử.”

“Nàng biết ta sao? Vậy là nàng cũng biết tính ta rồi. Ta có thể đối xử vô cùng tốt với người thuận ý mình, nhưng lại không có chút lòng thương hại nào với kẻ muốn chống đối ta đâu đấy.”

“Cho dù ngài có ép buộc, tiểu nữ cũng sẽ không đổi ý đâu.”

Thu Hương nói với vẻ mặt khản khiết. Sau khi được Phiêu Nguyệt cứu giúp, nàng đã thôi không hành nghề nữa.

Vì tự thân nàng nhận ra, đối với kỹ nữ thì làm gì có tình cảm thuần khiết, vậy nên nàng chỉ tiếp một mình Phiêu Nguyệt.

Đôi mắt Sở Văn Bình mỗi lúc càng sắc bén hơn.

Bây giờ trong lòng Sở Văn Bình chỉ muốn ở cùng với Thu Hương.

“Nếu nàng cứ từ chối ta, hôm nay ta nhất định sẽ không để Thiên Hương Lâu này tiếp tục làm ăn nữa.”

“Hả?”

“Ta sẽ phá hủy Thiên Hương Lâu.”

“Nếu một người có tiếng tăm như Sở Văn công tử mà làm như thế, sẽ không tránh khỏi sự chỉ trích của giang hồ đâu. Như vậy cũng được ư?”

“Có sao chứ? Một kẻ có tiếng như ta gây ra chút chuyện cũng không cũng không bị ai chỉ trích nặng nề. Ngược lại họ còn đồng tình kia kìa.”

Ở đây hiện giờ không ai có thể kiểm soát được Sở Văn Bình cả.

Thu Hương bắt giác nhắm chặt mắt.

‘Ta có nên nhận lời không đây?’

Nếu Thiên Hương Lâu bị hủy sẽ gây tổn thất lớn cho Phiêu Nguyệt.

Thà là hy sinh thân mình để nhận lấy thông tin hữu ích cho Phiêu Nguyệt còn hơn, tính ra chuyện này cũng không tồi.

Dù sao nàng cũng là phận kỹ nữ.

Đã là kỹ nữ thì làm gì có quan niệm trinh tiết chứ?

Thế nhưng nàng lại không hề có chút hứng thú với con người này.

Tình cảm và lý trí là hai thứ khác biệt.

Dẫu sao phục vụ hần vẫn có sự khác biệt lớn với lúc phục vụ cho Phiêu Nguyệt.

‘Được rồi! Ta chính là kỹ nữ kia mà. Suốt thời gian qua ta đã quên mất thân phận của mình rồi.’

Thu Hương cuối cùng cũng đã quyết định.

Nàng sẽ tiếp vị khách trước mặt này.

“Tiểu nữ sẽ...”

“Thu Hương!”

Chính lúc đó, một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Giọng nói kia không hề chứa bất kỳ cảm xúc nào, khác hẳn với sự nhiệt huyết của Sở Văn Bình.

Thu Hương và Sở Văn Bình cùng quay đầu lại nhìn về một hướng.

Có một nam nhân đang đứng ở đó tự lúc nào. Hần vận một chiếc trường bào đỏ thẫm.

Dù không phải là một mỹ nam tuyệt sắc, nhưng hần lại sở hữu nước da trắng trẻo cùng ngoại hình sáng sủa. Thu Hương thấy hần liền vui mừng ra mặt.

Chỉ cần nghe giọng thôi nàng cũng đủ nhận ra đó chính là Phiêu Nguyệt.

Thu Hương biết rõ chuyện Phiêu Nguyệt thường thay đổi gương mặt tùy theo tình huống. Mặc dù dáng vẻ mỗi lần đều khác nhau, nhưng chỉ cần nghe giọng nàng cũng xác nhận được đó là Phiêu Nguyệt.

Thu Hương hất tay Sở Văn Bình rồi cúi đầu.

“Tiểu nữ bái kiến chủ nhân.”

“Chủ nhân ư?”

Lông mày Sở Văn Bình lập tức nheo lại.

Bởi vì hắn cảm thấy khó chịu khi kỹ nữ mà hắn vừa lòng lại gọi kẻ kia là chủ nhân.

Sở Văn Bình nhìn chằm chằm Phiêu Nguyệt.

“Người chính là chủ nhân của lâu chủ cô nương đây ư?”

“Đúng vậy!”

“Vậy thì phải dạy dỗ kỹ nữ cho đàng hoàng chứ. Kỹ nữ mà còn dám từ chối khách sao?”

“Ta không ép buộc bọn họ. Ta để các nàng ấy tự do quyết định.”

“Người để bọn họ tự mình quyết định á?”

“Bọn họ cũng là con người mà.”

Lông mày Sở Văn Bình lại càng nhíu lại sâu hơn.

Nghe lời Phiêu Nguyệt nói hết như đang mĩa mai chính hắn vậy.

Sở Văn Bình cố kìm nén cơn thịnh nộ trong lòng rồi hỏi.

“Tên người là gì?”

“Người không cần phải biết.”

“Cái gì?”

“Ta không có nghĩa vụ phải đáp lại câu hỏi của người.”

“Ha! Lâu rồi ta mới thấy tức mình như thế đó.”

Sở Văn Bình đưa tay hất mái tóc của mình lên.

Lúc này gương mặt hắn đã đỏ bừng hết cả.

Hắn nghĩ tên chủ lâu kia đang cố giễu cợt hắn, vậy nên cơn giận lúc này đã dâng đến đỉnh đầu.

Bây giờ Thu Hương đã không còn là mối quan tâm của hắn nữa.

Hắn đang vô cùng phần nộ với Phiêu Nguyệt.

Sở Văn Bình chậm chậm tiến về phía Phiêu Nguyệt. Toàn thân hắn toát ra cỗ khí thế vô cùng bá đạo.

Sở Văn Bình hắn chính là Tiểu Quyền Vương.

Khí thế của hắn mạnh mẽ vô cùng, đa số người đồng trang lứa khó có ai dám đương nổi hắn.

Sở Văn Bình không có ý định đả thương Phiêu Nguyệt.

Thay vào đó hắn muốn dùng khí thế áp đảo để Phiêu Nguyệt tự nhận ra lỗi lầm của mình.

Hắn tự tin rằng tên chủ nhân thanh lâu này chỉ cần đối diện với khí thế của hắn sẽ lập tức sợ hãi đến sồn ra quần mà quỳ gối dưới chân hắn. Thế nhưng, khác hẳn với suy nghĩ của Sở Văn Bình, thần sắc trên mặt Phiêu Nguyệt không thay đổi chút gì cả.

Người biến sắc trái lại chính là Sở Văn Bình.

“Xem ra võ công ngươi cũng không tồi.”

Nếu đối phương là người đã tu luyện thì mọi chuyện sẽ khác.

Bởi vì dù có đả thương đối phương thì hắn cũng có lý do để biện minh.

Sở Văn Bình liền giương nắm đấm.

Trong nắm đấm của hắn chứa nội công khá lớn.

Sở Văn Bình lập tức vùng nắm đấm ra.

Bốp!

Chỉ một cú đấm nhẹ nhàng của hắn cũng đã khiến cho bức tường trên hành lang và đồ đạc đều đổ vỡ ngổn ngang.

“Á!”

Trước cảnh tượng khủng khiếp đó, Thu Hương bất giác hét lên một tiếng.

Trong mắt nàng có vẻ nhìn thấy Phiêu Nguyệt sẽ bị thương nghiêm trọng.

Thế nhưng, đôi mắt Sở Văn Bình lúc này không ngừng lay động dữ dội.

Bởi vì Phiêu Nguyệt đã biết mất khỏi tầm mắt của hắn.

Rầm!

Trong mắt hắn chỉ có lỗ thủng lớn trên bức tường mà hắn vừa tung cú đâm vào. Sở Văn Bình đột nhiên rùng mình một cái.

Bởi vì bây giờ hắn đang cảm nhận được hơi thở lạnh lẽo phả ra từ phía sau cổ. Không biết từ lúc nào mà Phiêu Nguyệt đã di chuyển ra phía sau hắn.

‘Từ khi nào mà?’

Sở Văn Bình lúc này không tin được vào mắt mình.

Hắn chính là một cao thủ đại danh鼎鼎 trên giang hồ.

Ít nhất, trong số những người đồng trang lứa với hắn không có nhiều võ giả có khả năng áp đảo được hắn. Ngay cả khi kẻ đó có tu vi cảnh giới cao hơn hắn, cũng không thể đem lại cho hắn cảm giác uy áp từ phía sau lưng thế này.

Võ giả đưa lưng ra trước kẻ thù chẳng khác nào trao mạng sống của mình vào tay ác quỷ.

“Người!”

Sở Văn Bình hét toáng lên, hắn cố gắng xoay người về sau.

Trong khoảnh khắc, hắn cảm nhận được thứ gì đó lạnh lẽo truyền đến từ thất lưng. Và rồi hắn nghe thấy tiếng thì thầm rót vào tai.

“Nếu muốn cưỡng chế người khác thì phải liều mạng mình chứ. Đúng không?”

Chap 117

“Khực!”

Sở Văn Bình rên rỉ rồi đưa tay chạm đến phần hông nơi hắn đang cảm thấy đau dữ dội. Bỗng dưng, hắn phát hiện có một cái lỗ lớn bằng ngón tay đang nằm ở đó.

Sở Văn Bình nhìn qua Phiêu Nguyệt.

Từng dòng máu đỏ thẫm chảy lách tách trên ngón trỏ bên bàn tay phải của Phiêu Nguyệt. Đến lúc này, Sở Văn Bình mới

phát hiện ra cái lỗ trên hông của hắn là do ngón tay của Phiêu Nguyệt mà ra.

“Tên khốn! Thì ra là người đang che giấu cảnh giới của mình.”

Sở Văn Bình nghiêng răng rồi uốn thẳng lưng của mình lên.

Cũng may là chỉ có phần cơ bắp bị thủng chứ nội tạng thì vẫn lành lặn. Chỉ ở mức này thì hắn vẫn có thể di chuyển được.

Sở Văn Bình lờm Phiêu Nguyệt như thể hắn vừa bị Phiêu Nguyệt đâm cho một sát lưng vậy.

Hắn đã phỏng đoán được Phiêu Nguyệt có biết võ công, nhưng hắn không ngờ võ công của Phiêu Nguyệt cao siêu đến mức qua mặt và tiếp cận được hắn.

Nếu biết cảnh giới của Phiêu Nguyệt cao đến vậy, hắn đã cảnh giác và phòng bị rồi.

“Người chọn nhầm đối thủ rồi.”

Sở Văn Bình hít một hơi thật sâu rồi truyền lực vào trong cơ bắp. Ngay lúc đó, cơ bắp của hắn tựa như những sợi dây kim loại siết chặt vết thương và cầm máu cho nó.

Bất cứ ai nhìn thấy cảnh tượng trước mắt cũng chẳng dám tin vào mắt mình.

Thất Bộ Truy Hồn Quyền.

Thu hồn của đối phương trước khi bước tới bước chân thứ bảy.⁵

Một quyền công có cái tên đáng sợ tới luyện cơ thể đến cực hạn và khiến cho phạm nhân thực hiện được những kỹ nghệ bất khả.

Một trong số đó là việc Sở Văn Bình siết chặt cơ để cầm máu.

Không phải khi không mà hắn có biệt danh là Tiavetemêu Quyền Vương.

Đúng như cái tên của nó, năng lực thể chất vô hạn trở thành bệ đỡ giúp cho hắn có thể phóng ra vũ lực hùng mạnh.

Phát!

Sở Văn Bình đạp lên hành lang rồi lao đến Phiêu Nguyệt.

Hắn ta như con bò rừng lao đến Phiêu Nguyệt một cách đáng sợ. Chỉ trong chớp mắt, hắn ta đã có thể rút ngắn khoảng cách và ở ngay trước mắt Phiêu Nguyệt.

“Hãy!”

Nắm đấm của hắn nổ tung như quả đạn pháo.

Chỉ cần bị trúng một quyền chứa đựng đầy nội lực như thế này, cơ thể của đối phương sẽ bị nghiền nát như thịt cá một cách thê thảm, đến mức không thể nhận ra hình thù ban đầu.

Nhưng đó là khi trúng đòn.

“Khực!”³

Gương mặt của Sở Văn Bình méo mó.

Bởi vì Phiêu Nguyệt đã tránh được nắm đấm của hắn chỉ với một khoảng cách chênh lệch rất nhỏ.⁶

Khoảng cách chỉ bằng một ngón tay.

Phải như cơ thể của Phiêu Nguyệt tiêu tan trong phút chốc như cái cách mà hắn bị Phiêu Nguyệt giáng cho một đòn vào hông thì lòng tự trọng của hắn ta đã không bị tổn thương đến mức này.

“Người đang chơi đùa với ta đấy sao?”

Vèo!

Hắn ta tiếp tục thi triển Thất Bộ Truy Hồn Quyền.

Đòn tấn công lần này mang công lực mạnh mẽ hơn cả đòn tấn công ban nãy. Nhưng lần này, Phiêu Nguyệt cũng có thể né được đòn tấn công của hắn chỉ với khoảng cách một ngón tay.

“Người!”

Sở Văn Bình tức sôi máu.

Hắn lại tiếp tục thi triển Thất Bộ Truy Hồn Quyền một lần nữa.

Thất Bộ Truy Hồn Quyền lần này có chứa kỹ nghệ Tầng Tầng Thượng Thừa.

Mỗi lần tung quyền, nội lực được tiếp nối chồng chất lên nhau làm cho uy lực được khuếch đại theo cấp số nhân.

Chính vì thế mà nhị kích đáng sợ hơn nhất kích, tam kích có uy lực lớn hơn nhị kích. Vậy nên, đòn tấn công cuối cùng thất kích còn mạnh hơn nhất kích gấp mười lần.

‘Quả là quái công!’

Chỉ trong một thời gian ngắn mà Phiêu Nguyệt đã nắm bắt được bí quyết của Thất Bộ Truy Hồn Quyền.

Bởi vì uy lực của nó tăng lên thấy rõ mỗi khi Sở Văn Bình vung nắm đấm.

Uỳnh!

Nắm đấm của Sở Văn Bình còn chưa chạm tới, bức tường của Thiên Hương Lô đã nổ tung. Hệt như đã có một quả đạn pháo được đặt sẵn ở đó vậy.

Phiêu Nguyệt nhận ra nếu cứ để Sở Văn Bình giương giương tự đắc thế này thì Thiên Hương Lô sẽ bị phá hủy mất.

Vậy nên, Phiêu Nguyệt phải áp chế được Sở Văn Bình trước khi quyền công của hắn phát huy đến uy lực mạnh nhất.²

Xoẹt!

Phiêu Nguyệt thi triển Xà Hành Bộ.

Cơ thể Phiêu Nguyệt lắc lư như một con rắn tránh né tứ kích của Sở Văn Bình rồi tiếp cận hắn.

Sở Văn Bình nghiêng rằng khi thấy Phiêu Nguyệt xuất hiện ngay trước mặt hắn chỉ trong chốc lát.

‘Cách di chuyển của hắn thật kỳ lạ.’

Rõ ràng là Phiêu Nguyệt đang ở ngay trước mắt hắn, nhưng hắn lại chẳng cảm nhận được chút khí tức nào từ Phiêu Nguyệt cả.

Bộ pháp kỳ lạ giống rắn cũng như là cái cách di chuyển sao cho tránh né được các đòn tấn công của hắn chỉ trong khoảng cách một ngón tay hoàn toàn thoát ra khỏi những luân lý thông thường.

Chưa từng có môn võ công nào hắn biết mà tương tự như thứ này cả.

Một loại võ công phủ nhận triệt để kiến thức thông thường của loài người.³

Sở Văn Bình vội vàng thu hồi tứ kích và chuyển sang thế phòng thủ. Nhưng Phiêu Nguyệt như một con rắn, phá vỡ được sự phòng thủ của hắn một cách dễ dàng.

Phiêu Nguyệt lúc này như một con rắn chỉ cứng đầu luôn lách qua khe hở dù đó là khe hở nhỏ nhất. Và cứ thế, Phiêu Nguyệt phá vỡ được phòng ngự của Sở Văn Bình và lọt vào không gian của hắn.

“Khục!”

Gương mặt của Sở Văn Bình trở nên tái mét.

Bốp bốp bốp!

Ngay lúc đó, Phiêu Nguyệt đưa tay giáng năm đấm xuống toàn thân Sở Văn Bình.

Không giống như Thất Bộ Truy Hồn Quyền Sở Văn Bình, từng quyền từng quyền đều mang uy lực mạnh mẽ, từng cú đấm của Phiêu Nguyệt trong nhẹ nhàng không có chút sức lực.

Trông Phiêu Nguyệt lúc này như chỉ đang gõ nhẹ nhàng vào cơ thể của đối phương. Nhưng kết quả mà những cú đấm của Phiêu Nguyệt mang lại uy lực tàn khốc đến lạ.

“Khục!”

Sở Văn Bình đau đớn thét lên rồi gục xuống.

Cơ thể của hắn bị bẻ cong một cách kỳ lạ. Chân tay của hắn lúc này bị bẻ cong theo những hướng khác nhau, trông cực kỳ đáng sợ.

“Khục! Ngươi...”

Sở Văn Bình nghiến chặt răng, gắng gượng đứng dậy. Nhưng tay chân của hắn chẳng còn tí sức.

Vì tất cả các khớp của hắn đã bị trật do bị tác động mạnh.

Đòn tấn công ban nãy có ứng dụng Nhân Thể Phá Hoại Thuật.

Chỉ cần tác dụng lực mạnh thêm một chút, Phiêu Nguyệt đã có thể phá hoại được khớp xương của hắn chứ không đơn thuần chỉ làm cho hắn bị trật khớp nữa.

Nhưng Phiêu Nguyệt cũng có sự tình riêng, vì nơi này chính là Thiên Hương Lâu. Nếu hắn giết Sở Văn Bình, hắn vẫn sẽ yên ổn nhưng Thiên Hương Lâu thì không. Thiên Hương Lâu sẽ không thể tránh khỏi họa sát thân. Phiêu Nguyệt không thể đánh mất cứ điểm mà hắn đã dày công gây dựng được.

Cũng chính vì thế nên Phiêu Nguyệt không giết Sở Văn Bình mà chỉ dừng lại ở việc vô lực hóa tạm thời Sở Văn Bình.⁰

Thế nhưng, cú sốc mà Sở Văn Bình nhận không thể diễn tả bằng lời được.

Hắn ta rất tự tin về cú đâm của mình, một cú đâm vang danh khắp giang hồ với cái tên Tiểu Quyền Vương. Thế mà hắn ta còn chưa thi triển được một nửa tuyệt kỹ của mình đã bị Phiêu Nguyệt áp chế. Sự thật ấy khiến hắn trở nên tuyệt vọng.

“Ngươi, ngươi...”

Sở Văn Bình ngẩng đầu lên hắn học nhìn vào Phiêu Nguyệt như muốn ăn tươi nuốt sống Phiêu Nguyệt.

Sở Văn Bình không thể tin rằng sẽ có một ngày, hắn phải chịu thất bại nặng nề dưới tay của chủ nhân của một thanh lâu như thế này. Hiện thực khó tin khiến cho hắn cảm thấy tuyệt vọng.

Phiêu Nguyệt nhìn tổng quản rồi nói.

“Dọn thứ đó đi.”

Phiêu Nguyệt đối xử với Sở Văn Bình như một món vật chứ chẳng phải là con người nữa.

“Vâng.”

Tổng quản vội vàng cúi người cùng với những hạ nhân khác đỡ Sở Văn Bình lên.

Sở Văn Bình chỉ hắn học nhìn vào Phiêu Nguyệt mà không nói lấy một lời. Vì nỗi nhục nhã lúc này đang dồn dập kéo đến rồi.

Dẫu hắn có mười cái miệng cũng không thể biện minh cho sự thất bại này.

Dù cho đối phương có dùng thủ pháp kỳ quái ra sao thì sự thật rằng hắn đã bại trận cũng không thay đổi.

Mặc dù hắn ta gây ra hành động đáng xấu hổ này là do bị phân tâm bởi một kỹ nữ. Nhưng sâu trong tận xương tủy của hắn, hắn là một võ giả.

Vậy nên, hắn không thể đổ lỗi cho ai được.

Phiêu Nguyệt nhìn Sở Văn Bình một hồi rồi dẫn theo Thu Hương vào một gian riêng biệt.

“Khực!”

Sở Văn Bình nhắm nghiền mắt.

Hắn hoàn toàn đã bị đánh bại mà không thể biện minh.

Con phần nộ đang bùng cháy trong lồng ngực, nhưng lúc này hắn ta chẳng thể làm gì cả.

Tổng quản cùng hạ nhân của Thiên Hương Lâu đang kéo lê hắn như đang kéo một món hành lý.

Tất cả các kỹ nữ của Thiên Hương Lâu đều mở cửa ra nhìn xuống trước âm thanh ầm ỹ.

Mới hôm qua thôi, các nàng còn nhìn hắn với ánh mắt đầy ngưỡng mộ. Vậy mà giờ đây, các nàng đang nhìn vào hắn với ánh mắt chứa đựng đầy nỗi chán ghét như đang trông thấy một con sâu con bọ vậy.

Thực tế không phải vậy, nhưng Sở Văn Bình đã cảm nhận như thế. Có lẽ là do hắn tự cảm thấy xấu hổ về chính mình.

Khoảng thời gian từ trong Thiên Hương Lâu ra bên ngoài tuy ngắn ngủi nhưng đối với Sở Văn Bình, nó chẳng khác gì địa ngục cả.

Tổng quản cùng các hạ nhân căn dặn mang Sở Văn Bình về nơi hắn đang tá túc là Tứ Hải Lâu.

Khi bọn họ vừa đến Tứ Hải Lâu, Lăng Tiêu Vận ngạc nhiên chạy ra ngoài.

“Có chuyện gì thế?”

“...”

“Ai làm đệ thành ra thế này?”

Lăng Tiêu Vận đỡ Sở Văn Bình thay cho đám người kia rồi hỏi nhưng Sở Văn Bình tuyệt nhiên không trả lời.

“Bình! Nói cho huynh nghe.”

“...”

Lăng Tiêu Vận gắng hỏi một lần nữa nhưng lần này Sở Văn Bình vẫn câm như hến chẳng chịu nói gì. Sở Văn Bình lúc này nhắm nghiền mắt, có vẻ như lúc này có hỏi gì hắn thì chắc hẳn cũng chẳng chịu trả lời.

Lăng Tiêu Vận thôi không hỏi nữa, y nhờ chủ khách điếm gọi giúp mình y sư tới.

Vì tình trạng lúc này của Sở Văn Bình không hề bình thường một chút nào.

“Vậy chúng tiểu nhân xin phép đi trước.”

Tổng quản Thiên Hương Lôu tinh ý cẩn trọng rời đi.

Nếu là bình thường, Lăng Tiêu Vận chắc chắn sẽ tra khảo tổng quản để tìm hiểu xem nguyên do là gì. Nhưng vì lúc này không có thời gian nên y đành phải để cho bọn họ đi.

Trong khi đó, Viên Giai Linh đang đứng một bên để quan sát bọn họ.

Nàng nhíu mày nhìn theo bóng lưng của tổng quản cùng đám hạ nhân đang rời khỏi Tứ Hải Lôu.

Nhìn vào phục trang của tổng quản cũng đám hạ nhân là nàng biết ngay bọn họ đang làm việc ở thanh lâu.

Dù là hạ nhân như nhau, nhưng hạ nhân ở thanh lâu sẽ ăn mặc lộng lẫy hơn những hạ nhân làm ở nơi khác. Hơn nữa, mùi phấn sáp đặc trưng của thanh lâu luôn bám đầy trên người của họ.

Trên mặt Viên Giai Linh hiện lên một nét khinh miệt.

‘Hóa ra là vào thanh lâu gây chuyện.’

Không cần chứng kiến tận mắt cũng biết.

Nam nhân mà đôi co với nhau tại thanh lâu, thì vấn đề chỉ có thể là kỹ nữ.

Chắc chắn Sở Văn Bình đã đôi co với ai đó để tranh giành kỹ nữ với nhau.

Kỳ tài triển vọng trong giang hồ Sở Văn Bình chỉ vì một kỹ nữ mà thành ra cái bộ dạng thảm hại này.

Viên Giai Linh thực sự rất tò mò không biết kẻ nào đã khiến cho Sở Văn Bình thành ra bộ dạng đó.

Vì Viên Giai Linh đúng là chẳng ưa gì Sở Văn Bình, nhưng nàng cũng một phần nào đó công nhận võ công của hắn.

Nàng có thể phỏng đoán được võ công của người đó cao siêu đến mức nào khi làm cho Sở Văn Bình thành ra dạng này.

‘Ở Thành Đô vẫn còn một cao thủ như thế tồn tại sao?’

Theo như nàng biết thì sau cuộc chiến đẫm máu vào năm ngoái ở Thành Đô, những võ giả với trình độ như thế này chẳng còn tồn tại nữa. Vì đa số những võ giả đáng gọi là cao thủ đã hạn chế hoạt động hết rồi.

Viên Giai Linh khẽ nhún mày.

‘Không lẽ?’

Một giả định đã hiện lên trong đầu nàng.

Quá trình phục hồi đang diễn ra nhanh chóng.

Hạ nhân của Thiên Hương Lôu nhanh chóng sửa chữa hành lang đã vỡ nát. Cũng may là nơi Sở Văn Bình gây náo loạn là ranh giới giữa gian chính và gian phụ nên không bị thiệt hại gì nhiều.

Thu Hương đứng đó giám sát công việc sửa chữa của hạ nhân.

“Hày!”

Nàng thở dài một hơi.

Bức tường bị sập thì chỉ cần xây lại là được, nhưng mà nàng phải tìm đồ trang trí chẳng hạn như một bức tranh nào đó để treo lên tường. Để tìm được một món đồ trang trí phù hợp với Thiên Hương Lôu thực sự chẳng dễ dàng chút nào.

Nhưng việc này cần phải có cảm quan với con mắt nghệ thuật nên nàng chẳng thể giao cho ai việc này được cả. Nàng đành phải đích thân đi đây đi đó để tìm món đồ cho phù hợp.

Bỗng dưng, trên gương mặt của Thu Hương hiện lên nét ngờ vực.

Cuộc náo động âm ỉ thế này mà những quan khách lại chẳng có chút động tĩnh gì.

Chí ít thì cũng phải có một ai đó thò đầu ra nhìn, nhưng lạ là chẳng có quan khách nào trong Thiên Hương Lâu lúc này quan tâm đến chuyện này cả. Hơn nữa, các kỹ nữ khác cũng vậy. Thậm chí còn chẳng có ai thét lên.

Đây là việc trái với lẽ thường mà nàng biết. Thế nhưng, nàng nhanh chóng lắc đầu nguầy nguậy.

Đó là chuyện mà nam nhân nàng phụng dưỡng như chủ nhân đã làm.

Ngay từ đầu, sự tồn tại của người ấy đã là một chuyện khó hiểu rồi. Dung mạo khác người cùng với năng lực thần bí mà thảnh thơi nàng được thấy.

Thu Hương cho rằng, lần này Phiêu Nguyệt cũng đã nhúng tay vào làm việc gì đó.

“Quả nhiên là nơi này.”

Bỗng dưng sau lưng nàng có giọng nói của một nữ nhân phát ra.

Thu Hương cảm giác được từng sợi lông tơ của mình đang dựng đứng lên.

Vì chắc chắn chỉ mới khi nãy, xung quanh nàng vẫn chỉ có những hạ nhân.

Thu Hương lập tức quay đầu lại thì thấy một nữ nhân xinh đẹp đang nhìn vào mặt tường vỡ vụn.

“Cho hỏi tiểu thư là...?”

“Ta là đồng liêu... của tên vô lại bị bề mặt ở đây lúc nãy. Trước mắt là thế”

Nữ nhân ấy chính là Viên Giai Linh.

Nàng đã thăm dò tung tích của tổng quản đã tới Tứ Hải Lâu và cuối cùng nàng cũng đến được đây.

Viên Giai Linh nhìn quanh rồi nói.

“Yên tĩnh hơn ta nghĩ.”

“Sao ạ?”

“Đồ võ thể này thì những quan khách cũng sẽ chạy trốn loạn hết cả rồi, nhưng mà nơi này lại rất yên tĩnh. Chẳng phải rất lạ sao?”

“A!”

Thu Hương bắt giắc kêu lên một tiếng. Vì nữ nhân kia cũng có suy nghĩ giống nàng. Nhưng nàng chợt phát hiện ra bản thân đã phạm phải sai lầm.

Vì việc đó chẳng khác nào nàng đã tự thừa nhận với Viên Giai Linh những gì đã xảy ra ở nơi này vậy.

Viên Giai Linh là một người có bộ nào tuyệt vời. Hơn nữa lại có cái nhìn rất sắc bén.

Thu Hương dù là kỹ nữ đã chịu hết mọi bề khổ đi chăng nữa thì cũng không thể nào qua mặt Viên Giai Linh được.

Viên Giai Linh nở một nụ cười nham hiểm.

“Cô nương dẫn ta đến gặp chủ nhân của nơi này được không?”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 118

“Tại sao lại muốn gặp chủ nhân?”

“A! Ta không phải tới đây truy cứu trách nhiệm về vụ của gã điên kia đâu. Cứ an tâm đi.”

“Vậy thì tại sao?”

Ánh mắt của Thu Hương tràn ngập sự cảnh giác.

Nàng ngửi thấy mùi nguy hiểm toát ra từ nữ nhân xinh đẹp ngay trước mắt. Một nữ nhân với vẻ đẹp sắc nước hương trời cùng trí tuệ sắc bén khiến nàng không thể không cảnh giác được. Hơn nữa, có vẻ như Viên Giai Linh còn biết cả võ công.

Tài nữ - đó là cái tên mà giang hồ dùng để gọi những người như nữ nhân này.

Thu Hương lại đặc biệt thận trọng khi đối mặt với những tài nữ như vậy.

Không đơn giản chỉ vì nữ nhân thường có cảm giác thù địch với nhau. Mà là bởi sắc đẹp - thứ vũ khí lợi hại nhất của kỹ nữ, không hề có tác dụng trong trường hợp này.

Ngay cả gương mặt đã được trang điểm vô cùng rực rỡ và hào nhoáng, vốn là điểm thu hút những gã nam nhân, lại chính là thứ khiến các tài nữ trên giang hồ này vô cùng khinh thường.

May mắn thay, Viên Giai Linh không hề tỏ vẻ khinh thường chút nào. Nhưng đôi mắt kiên định của nàng lại sắc bén cực độ, như thể nàng thừa sức nhìn thấy tâm can của Thu Hương.

Viên Giai Linh khẽ mỉm cười.

“Ta chỉ thắc mắc không biết kẻ nào đã khiến gã điên đó thành ra như vậy. Nhưng ta xin thề danh dự. Ta nhất định sẽ không bao giờ làm việc gì ảnh hưởng tới chủ nhân của cô nương đâu.”

‘Cho nàng ta vào đi.’

Giọng nói của Phiêu Nguyệt văng vẳng bên tai Thu Hương. Hắn đang sử dụng truyền âm để nói chuyện với nàng.

Thu Hương giật mình, nhưng nàng không vụng về tới mức để lộ điều đó rồi bình tĩnh nói.

“Để ta dẫn cô nương vào trong.”

“Đa tạ.”⁵

Viên Giai Linh mỉm cười và đi theo Thu Hương đến tư phòng.

Vì tách biệt hoàn toàn với gian chính, bầu không khí ở tư phòng vô cùng yên tĩnh. Đôi mắt của Viên Giai Linh chợt sáng rực lên lên khi thấy vẻ ngoài bình dị của tư phòng, khác hẳn với sự hào nhoáng, lộng lẫy của gian chính.

Nó giống với nơi ở của nữ nhân hơn là của một nam nhân.

‘Khả năng cao chủ nhân của tư phòng chính là kỹ nữ này. Còn kẻ đang ở bên trong hiện giờ vốn dĩ ở nơi khác tới. Hẳn ta chỉ

đến đây ở trong một thời gian ngắn khi có việc gì đó thôi.’

Thu Hương bước vào tư phòng cùng thái độ cung kính. Nhìn bộ dạng ấy cũng đủ để thấy được nàng ta toàn tâm toàn ý với chủ nhân của mình như thế nào.

“Cô nương vào đi”

Thu Hương vừa nói vừa mở cửa phòng ra.

Viên Giai Linh gật đầu rồi bước vào.

Đúng như dự đoán, căn phòng tràn ngập mùi hương của nữ nhân. Mùi hương ấy y hệt như mùi tỏa ra từ người Thu Hương vậy.³

Nhưng người đang ngồi chễm chệ trong phòng lại là một nam nhân. Hắn chính là Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt vẫn cứ nằm trên nệm rồi gật đầu chào Viên Giai Linh. Gương mặt hiện giờ của Phiêu Nguyệt không phải gương mặt thật của hắn.

Đây là gương mặt hắn dùng mỗi khi đối mặt với Sở Văn Bình.⁶

Vẻ đẹp chỉ nhỉnh hơn người thường một chút. Trong số những kỳ tài trên giang hồ, người có diện mạo như thế không phải hiếm. Viên Giai Linh thậm chí còn chưa bao giờ để mắt tới những người như thế. Vậy mà không hiểu có gì, nàng lại không thể rời mắt khỏi Phiêu Nguyệt.

Ở Phiêu Nguyệt có thứ gì đó thu hút sự chú ý của người đối diện.²

Khoảnh khắc ấy, Viên Giai Linh bỗng tưởng tượng ra một con rắn khổng lồ.

Và đó là một con rắn vô cùng đẹp.³

Thoạt đầu, con rắn ấy chỉ khiến người khác rùng mình. Nhưng cứ tiếp tục ngắm nhìn, sẽ phát hiện con rắn đang cuộn tròn trước mắt ấy lại sở hữu vẻ đẹp mê hoặc đến chết người.

Chỉ việc nhìn thôi đã khiến nàng thần hồn điên đảo.

Viên Giai Linh cắn môi trong vô thức. Bờ môi chợt nhói lên khiến nàng bừng tỉnh lại.

Nàng cố tỏ ra lạnh lùng rồi nói.

“Thiếu hiệp chính là lâu chủ của Thiên Hương Lâu đúng chứ?”

“Thu Hương mới là lâu chủ ở đây. Tại hạ chỉ góp vào ít ngân lượng để giúp nàng ấy điều hành Thiên Hương Lâu mà thôi.”

“Thế thì thiếu hiệp đây cũng được coi là chủ nhân của nơi này rồi. Hân hạnh được diện kiến. Tiểu nữ là Huyền Kiếm Tiên Tử Viên Giai Linh. Không biết thiếu hiệp đã từng nghe qua tên của tiểu nữ chưa?”

“Chưa từng!”

“Vậy thì tiểu nữ phải nỗ lực hơn nữa mới được. Tiểu nữ vốn nghĩ tên tuổi của mình trên giang hồ này được kha khá người biết đến rồi chứ, nhưng có vẻ như nó chưa lan ra tới tận đây thì phải.”

“Vậy thì không phải lỗi của cô nương. Là do tại hạ vốn không để tâm nhiều đến sự tình trên chốn giang hồ mà thôi.”

“Thế thì thiếu hiệp chưa từng rời khỏi Tứ Xuyên bao giờ sao?”

“Đúng thế.”⁰

“Ra là vậy. Nếu thế thì tiểu nữ đã hiểu rồi.” Viên Giai Linh cười bên lên.

Nụ cười ấy thật khiến người khác điêu đứng.

Khi một nữ nhân luôn lạnh lùng như băng giá nở nụ cười thanh thuần, vẻ đẹp ấy như sở hữu mê lực kinh hồn.

Nụ cười của nàng tựa hồ chứa đựng thứ ma lực dư sức hớp hồn vô số nam nhân. Tuy nhiên, Phiêu Nguyệt không hề bị mê hoặc. Thứ ma lực ấy vẫn chẳng thể sưởi ấm nổi trái tim lạnh giá của hắn.

Viên Giai Linh hỏi tiếp.

“Vậy thì đằng ấy có thể cho tiểu nữ biết danh tính được không?”

Phiêu Nguyệt khẽ cau mày.

Hắn đang ngụy trang bằng một gương mặt khác. Thế nên chẳng có lý do gì để hắn khai danh tính thật của mình ra cả.

“Cứ gọi ta là Dạ chủ.”

“Dạ chủ sao? Ý ngài là chủ nhân của bóng đêm á hả? Tên thật của ngài là gì?”

“Chẳng phải chúng ta chưa thân thiết tới mức để lộ tên thật của nhau sao?”

“Tiểu nữ đã nói hết với ngài còn gì, nhưng ngài lại không nói. Thế thì chẳng công bằng chút nào.”

“Nếu không thích cô nương cứ về đi. Dễ mà.”

“Hừm!”

Viên Giai Linh khoanh tay nhìn Phiêu Nguyệt.

Kể từ khi gia nhập chôn giang hồ, Phiêu Nguyệt là người đầu tiên đối xử với nàng ta một cách tùy tiện như vậy.

Một số nữ nhân thừa nhận rằng những khoảnh khắc thế này sẽ khiến họ rung động, nhưng nàng lại khá tỉnh táo.

‘Hắn ta đã quá quen với nữ nhân rồi. Mỹ nhân kế với hắn không có tác dụng gì cả.’

Cũng phải. Ngay cả Thu Hương đang đứng cạnh hắn cũng là một giai nhân hiếm có. Chỉ cần hắn muốn, những kỹ nữ như thế sẽ lao vào vòng tay hắn ngay lập tức. Bởi vậy nên hắn mới không dễ dàng xiêu lòng trước nữ sắc.

Vả lại, nàng cũng không giỏi sử dụng mỹ nhân kế, càng không thích việc bản thân phải dùng đến chiêu trò này chút nào.

Hôm nay nàng đến đây là để tìm hiểu, chứ không phải để quyến rũ Phiêu Nguyệt.

“Tốt thôi. Tiểu nữ đến nơi này là để hỏi ngài một chuyện.”

“Nếu cô nương muốn tìm hiểu thứ gì thì cứ đến Hạ Ô Môn thì hơn.”

“Vì ngài khá thân thiết với các kỹ nữ ở đây nên chắc cũng biết rõ tin đồn về nơi này đúng chứ?”

“Nếu ta từ chối không trả lời thì sao?”

“Vậy thì khá rắc rối đấy. Mặc dù Sở Văn Bình là một tên khốn, nhưng hắn vẫn là thành viên của Kim Thiên Hội.”

“Cô nương đây muốn báo thù sao?”

“Trả thù ư? Chỉ là tiểu nữ muốn thận trọng một chút để những chuyện phiền phức không tiếp diễn mà thôi.”

Viên Giai Linh khẽ cười.

Phiêu Nguyệt nhìn Viên Giai Linh mà không đáp lại lời nào.

Đột nhiên, Viên Giai Linh chợt nao núng. Vì ánh mắt của Phiêu Nguyệt hiện giờ cứ như một con dao sắc bén đang dò xét toàn bộ cơ thể nàng. Thế nhưng Viên Giai Linh là một cao thủ có tiếng trong giang hồ. Nàng từng vượt qua biết bao chiến trường hỗn loạn.

Nhờ đó mà nàng có thể giữ được vẻ mặt bình tĩnh cùng thái độ lạnh nhạt hiếm có.

Phiêu Nguyệt hỏi.

“Cô nương muốn biết chuyện gì?”

“Về tên thích khách!”

“Thích khách sao?”

“Là tên thích khách đã gây ra vụ thảm sát ở thành Tứ Xuyên vào năm ngoái. Chẳng phải chính là ngài sao?”

“Sao cô nương lại nghĩ vậy?”

“Thì... trực giác của nữ nhân mách bảo chẳng?”

“Đó cũng chỉ là cảm giác mà thôi.”

“Ra là vậy sao?”

“Cô nương tìm kẻ đó làm gì?”

“Vì tiểu nữ có thứ muốn hỏi hắn.”

“Hỏi chuyện gì?”

“Tiểu nữ chỉ có thể nói khi được trực tiếp gặp hắn. Nếu thiếu hiệp đây không phải là tên thích khách đó thì tiểu nữ không có lí do gì để nói với ngài cả.”

“Nếu thế thì cô nương cứ quay về đi thì tốt hơn đấy.”

“Tức là ngài không phải tên thích khách đó thật sao?”

“Không phải.”

Phiêu Nguyệt nói dối không chớp mắt.

Viên Giai Linh nhìn Phiêu Nguyệt với đôi mắt tràn ngập nỗi nghi ngờ. Phiêu Nguyệt không hề né tránh. Hắn nhìn thẳng vào mắt nàng.

Viên Giai Linh nghĩ bản thân có thể đọc được suy nghĩ của người khác chỉ cần nhìn thẳng vào mắt của họ. Ít nhất là ở trình độ của nàng, việc đọc được tâm can của ai đó không phải là thứ gì quá khó khăn. Tuy nhiên, niềm tự hào về khả năng của bản thân đã hoàn toàn sụp đổ khi nàng nhìn vào ánh mắt vô cảm của Phiêu Nguyệt.

‘Hoàn toàn không thể đọc vị được gì cả.’

Dù có căng mắt ra nhìn, nàng cũng chẳng thể phát hiện ra bất cứ sự thật nào trong mắt của Phiêu Nguyệt.

Vì đây là lần đầu tiên đối mặt với chuyện này, nữ nhân ấy không giấu được vẻ bối rối.

‘Không phải thật sao?’

Viên Giai Linh tiếp tục nhìn thẳng vào mắt Phiêu Nguyệt. Và quả nhiên, nàng vẫn chẳng thể phát hiện điều gì.

Thay vào đó, nàng lại cảm giác như chính nàng mới là người bị Phiêu Nguyệt nhìn thấu. Kết cục, nàng lại phải quay sang chỗ khác để tránh ánh mắt của Phiêu Nguyệt.

Viên Giai Linh vội vàng đứng dậy. Nàng cảm thấy nếu ở đây lâu hơn nữa thì sẽ bị vạch trần mặt.

Nàng nhìn Phiêu Nguyệt lần cuối trước khi bước ra ngoài.

“Tiểu nữ có thể đến đây lần nữa được không?”

“Không!”

“Ngài hẳn tâm thật đây.”

“Như cô nương đã thấy đây, nơi này không phải chỗ của ta. Một vị khách ghé thăm thường xuyên không thể thay thế vị trí của chủ nhân thực sự được.”

“Vậy khi nào ngài trở lại nơi này?”

“Khi nào ta thích.”

Phiêu Nguyệt vòng tay ôm lấy eo Thu Hương. Thu Hương này giờ vẫn đứng ngay bên cạnh hắn. Nàng không hề kháng cự mà ngã vào lòng Phiêu Nguyệt.

Đôi mắt của Viên Giai Linh run lên trước thái độ phớt lờ của Phiêu Nguyệt.

Nàng cố kìm nén cơn giận đang dâng trào rồi nói.

“Tiểu nữ đang trọ lại ở Tứ Hải Lâu. Nếu ngài thay đổi ý định, hãy liên lạc với tiểu nữ.”

Phiêu Nguyệt vui mặt vào cổ của Thu Hương rồi làm những động tác như thể muốn bảo nàng rời đi. Viên Giai Linh đỏ mặt vội vã chạy ra ngoài.

“A... a!”

Đứng ở ngoài cửa cũng có thể nghe giọng của Thu Hương phấn khích rên lên.

“Đúng là đồ tồi.”

Viên Giai Linh cắn chặt môi vì xấu hổ.

Nàng hồi hận khi đã đặt chân đến nơi này.

Mỗi nghi hoặc Phiêu Nguyệt chính là tên thích khách mà nàng đang tìm kiếm thậm chí đã biến mất khỏi tâm trí.

Nàng phát ngáy với cảm giác tạp uế đang lan ra khắp người nên rời khỏi Thiên Hương Lâu ngay lập tức.

Phiêu Nguyệt đứng dậy.

Ở cạnh hắn là Thu Hương cùng cơ thể trắng nõn mà không mảnh vải che chắn. Phiêu Nguyệt đắp chăn cho cô rồi đứng dậy.

Hắn xóa bỏ thuật dịch dung. Gương mặt lại trở về như lúc ban đầu.

Không muốn đánh thức Thu Hương dậy, Phiêu Nguyệt cẩn thận mặc quần áo rồi bước ra ngoài.

Bình minh vẫn chưa tỏ, trời vẫn tối mù mịt. Phiêu Nguyệt đi bộ một mình trên con đường vắng lặng.

‘Bọn chúng đã tới Thành Đô để tìm ta rồi sao.’

Vài câu đối đáp với Viên Giai Linh cũng đủ để hắn suy ra mục đích của Kim Thiên Hội khi tới Thành Đô này.

Vấn đề ở đây là bọn chúng tìm hắn để làm gì.

Địa bàn của hắn hoàn toàn gói gọn trong thành Tứ Xuyên. Hắn chưa từng đi ra khỏi Tứ Xuyên bao giờ nên khó có thể gây thù chuốc oán với ai, càng không thể xuất hiện kẻ địch ở bên ngoài được.

Tất nhiên, trong số những nạn nhân của hắn hiện đang ở Thành Đô hoặc Tứ Xuyên, biết đâu có kẻ dính dây mơ rễ má với ngoại nhân. Thế nên không thể loại trừ khả năng kẻ ngoài cuộc sẽ tìm tới hắn để phục thù.

Tuy vậy, Phiêu Nguyệt cho rằng khả năng đó cực kỳ nhỏ nhoi.

Đầu tiên, hắn không cảm thấy bất cứ ý thù địch nào khi trò chuyện cùng Viên Giai Linh. Nếu nàng ta muốn tìm hắn để trả thù, đáng lý hắn phải cảm thấy sự thù hận hoặc sát khí phát ra từ nàng. Thế nhưng hắn không hề phát hiện ra những cảm xúc đó.

‘Vậy là có chuyện gì khác đang diễn ra rồi...’

Phiêu Nguyệt lại cau mày.

‘Không chắc chắn’ chính là cụm từ khiến hắn ghét nhất.

Phiêu Nguyệt thích những thứ rõ ràng.

Vậy mà Kim Thiên Hội lại đột nhiên xuất hiện và hỏi thăm về hành tung của hắn. Sự tồn tại của bọn họ khiến hắn khó chịu.

Phiêu Nguyệt lắc đầu rồi tiếp tục bước đi.

Đầu hắn đau buốt, nhưng hắn không làm gì cả. Đây không phải việc gấp tới mức cần hắn giải quyết ngay.

Trước mắt, cách tốt nhất là cứ quan sát bọn chúng đã.

Sau khi sắp xếp mọi suy nghĩ trong đầu, Phiêu Nguyệt bước vào Xích Tùng trang.

Vừa bước vào trong, Cao tổng quản liền chạy ra đón tiếp. Cao tổng quản cúi đầu trước Phiêu Nguyệt.

Trông thấy vẻ mặt sốt ruột của ông, Phiêu Nguyệt hỏi.

“Có chuyện gì sao?”

Cao tổng quản lấy bức thư từ trong túi ra rồi đưa cho Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt đọc hết nội dung trong thư rồi hỏi Cao tổng quản.

“Có phát hiện ra động thái đáng ngờ nào của Lôi Âm Môn không?”

Cao tổng quản gật đầu thay cho câu trả lời.

Sau khi tiểu môn chủ và môn chủ lần lượt qua đời, Lôi Âm Môn hoàn toàn sụp đổ. Một môn phái mất đi đầu não thì rất khó có thể hồi phục như trước.

“Tức là một kẻ có khả năng trở thành đầu não đã xuất hiện rồi sao?”

Phiêu Nguyệt thoáng cau mày.

Nếu có kẻ như vậy tồn tại ngay từ ban đầu, Lôi Âm Môn sẽ không sụp đổ nhanh đến thế.

Phiêu Nguyệt đưa lại bức thư cho Cao tổng quản rồi nói.

“Theo dõi động tĩnh của Lôi Âm Môn. Mau tìm hiểu những gì đang xảy ra rồi báo cáo lại cho ta.”

Cao tổng quản gật đầu.

Phiêu Nguyệt nhìn bình minh đang từ từ ló dạng.

Dường như có một mùi thối rửa đang tỏa ra từ bức thư lúc nãy.

Chap 119

“Đệ thấy sao rồi?”

Sở Văn Bình cắn răng không trả lời câu hỏi của Chân Kiếm Vũ.

Sự xấu hổ cùng phần nộ lúc này đồng thời xuất hiện trên gương mặt của hắn ta.

Bản thân là Tiểu Quyền Vương nhưng còn chưa phát huy được thực lực đặc biệt của mình thì đã bị Phiêu Nguyệt áp chế khiến hắn thấy xấu hổ không thôi.

Vì vậy nên hắn không nói.

Mặc dù nguyên do là vì kỹ nữ nhưng dù gì cuộc giao đấu đó cũng là chính đáng.

Hắn đã thua trong một cuộc giao đấu chính đáng nên hắn chẳng muốn biện minh gì cả, cũng chẳng muốn nhờ ai trả thù cho hắn.

Vì lòng tự trọng của hắn không cho phép hắn làm điều đó.

Đúng là hắn có say đắm nữ nhân nhưng hắn cũng tự hào mình là một võ giả chân chính.

‘Ta nhất định sẽ trả thù bằng chính đôi tay của mình!’

Sở Văn Bình nghiêng chặt răng.

Chân Kiếm Vũ lạnh lẽo nhìn Sở Văn Bình.

Lần đầu tiên y thấy Sở Văn Bình có vẻ mặt như vậy. Điều đó có nghĩa là Sở Văn Bình lúc này đang rất tức giận.

Sở Văn Bình đến cuối cùng vẫn không chịu nói ra là ai là người đã khiến hắn thành thế này.

Chân Kiếm Vũ cũng tôn trọng ý định của hắn.

‘Lần thất bại này sẽ là một bài học bổ ích để Bình trưởng thành hơn.’

Không có bất cứ một võ giả nào thích thất bại cả. Nhưng nếu biết vượt qua nỗi thất bại và dùng nó làm bàn đạp thì có thể sẽ tiến lên cao hơn nữa.

Chân Kiếm Vũ nghĩ lần thất bại này sẽ là một cơ hội để Sở Văn Bình tiến lên cao hơn.⁵

Y bước ra ngoài, để lại Sở Văn Bình một mình nghiền ngẫm về thất bại của bản thân.

Vừa ra ngoài y đã thấy Viên Giai Linh đang đứng ở đó.

“Muội mới đi đâu về à?”³

“Thanh lâu!”

“Là nơi mà Bình nhi đến sao?”

“Vâng.”

“Vậy có lẽ muội đã gặp được người khiến cho Bình Nhi thành ra như thế này.”

Viên Giai Linh không nói gì, chỉ lặng lẽ gật đầu.

Chân Kiếm Vũ hỏi tiếp.

“Là ai vậy?”

“Chủ nhân của thanh lâu.”

“Quả nhiên là vấn đề phát sinh ở thanh lâu.”

“Vấn đề là chủ nhân thanh lâu là một kẻ đáng gờm. Tên vô lại kia thành ra như thế cũng còn may đấy.”

“Đến mức đó luôn sao?”

“Rất mạnh.”⁶

Chân Kiếm Vũ tỏ vẻ kinh ngạc trước câu trả lời không chút do dự của Viên Giai Linh.

Sở Văn Bình có lòng tự trọng rất cao, nhưng Viên Giai Linh cũng chẳng hề kém cạnh.

Võ công của nàng cao siêu đến mức nàng được gọi là Huyền Kiếm Tiên Tử. Vậy nên nàng rất tự hào về võ công của mình. Một người như nàng đã đích thân công nhận đối phương mạnh mà không chút do dự thì chắc chắn kẻ đó có võ công thực sự thâm hậu.

“Tên của người đó là gì?”

“Hắn tự gọi mình là Dạ Chủ.”

“Chủ nhân của bóng đêm sao? Quả là một kẻ ngạo mạn. Vậy có bao nhiêu phần trăm hắn là người mà chúng ta tìm kiếm?”

“Um... một nửa ạ.”

“Vậy là vẫn chưa chắc chắn được sao?”

“Hắn ta là một người biết kiềm soát cảm xúc của bản thân. Lòng dạ của hắn ra sao muội hoàn toàn không thể nhìn thấu được.”

“Đôi khi cũng có những người như thế xuất hiện. Phần lớn bọn chúng đều đã tu luyện khắc nghiệt để nắm được cách che

giấu cảm xúc của mình. Một số thì bẩm sinh đã thế. Hấn thuộc bên nào?”

“Muội cũng không biết.”

“Ta bắt đầu thấy hiểu kỳ rồi đó. Hấn ở thanh lâu nào vậy?”

“Ca ca có đến cũng vô dụng thôi. Hấn ta ở một nơi khác, thỉnh thoảng mới ghé qua thanh lâu.”

“Vậy à?”

Trong mắt Chân Kiếm Vũ lóe lên một tia sáng.

Không phải là Viên Giai Linh không biết ánh mắt đó có ý nghĩa gì.

“Muội đang tìm hiểu bằng mọi cách, ca ca sẽ được nghe tin tốt sớm thôi.”²

“Được, ta đợi tin tốt từ muội.”

Chân Kiếm Vũ không hỏi thêm.

Viên Giai Linh là một trong số ít người mà y tin tưởng.

Y tin vào khả năng phán đoán cùng với sự điềm tĩnh của nàng.

Viên Giai Linh hỏi.

“Giờ ca ca định làm gì? Chỉ ngồi chờ đợi thôi sao?”³

“Trong lúc chờ đợi, ta sẽ lên núi Thanh Thành một chuyến.”

“Ca ca định đến gặp Thanh Thành Phái sao? Nhưng họ đang đóng chặt cửa mà.”

“Nhưng cũng không hẳn là họ đã hoàn toàn phong môn. Nếu họ phong môn thật thì chúng ta đã nhận được tin tức rồi.”

“Vậy là ca ca nghĩ họ chỉ tạm thời đóng cửa sao?”

“Giả sử họ có hoàn toàn phong bế sơn môn và không vào được đi chẳng nữa thì ta cũng không có tổn hại gì. Vẫn nên đi một chuyến xem sao.”

Được một người vang danh thiên hạ như Chân Kiếm Vũ ghé thăm thì bất cứ môn phái nào trong giang hồ cũng đều sẽ dang tay đón chào nồng nhiệt. Nhưng vấn đề ở đây là sau khi Thanh Thành Phái bị tổn thất nặng nề đã đóng chặt cửa và không tham gia bất kỳ hoạt động đối ngoại nào nữa.

Nên khả năng cao là dù Chân Kiếm Vũ có đến thăm, thì Thanh Thành Phái cũng chẳng mở cửa đón tiếp.

Viên Giai Linh mỉm cười.

“Nhân cơ hội này lên núi Thanh Thành một chuyện cũng không tệ.”⁰

“Sẵn tiện trên đường về ta cũng ghé qua núi Nga Mi luôn, muội thấy thế nào?”

“Chẳng hiểu sao muội lại không có cảm tình với Nga Mi Phái cho lắm.”

“Ta đùa thôi. Ta cũng không muốn đến đó.”

Không có một võ giả nào là không biết nguyên do của cuộc chiến đẫm máu xảy ra ở Thành Đô vào năm ngoái là do lòng tham vô hạn của Nga Mi Phái cả.

Vậy nên có rất nhiều võ giả kính nhi viễn chi Nga Mi Phái.

Chân Kiếm Vũ cũng vậy.

Nga Mi Phái là một danh môn trong giang hồ.

Mặc dù không còn vẻ vang như ngày trước, nhưng cũng đủ để mọi người kính trọng.

Một môn phái như thế mà đã khiến cho mọi thứ rơi vào cảnh bất hạnh chỉ vì tính háms lợi của bản thân. Vậy nên, bọn họ phải chịu hoàn toàn trách nhiệm. Và bọn họ đang trả giá cho việc đó.

Minh chứng cho việc đó chính là ngay lúc này vẫn có người lên gõ cửa Thanh Thành Phái còn Nga Mi Phái thì không, thậm chí trên núi Nga Mi còn không có lấy một bóng người.

Nếu không có gì thay đổi, Nga Mi Phái sẽ không tránh khỏi suy tàn.

Một môn phái sụp đổ là khi không có một nhân tài nổi bật nào tìm đến. Dựa vào đó, Chân Kiếm Vũ có thể suy đoán rằng Nga Mi Phái sẽ suy tàn trước khi qua đời mới.

Chân Kiếm Vũ chợt nhớ đến thích khách đã khiến cho Thanh Thành Phái và Nga Mi Phái phải phong bế sơn môn.

Ban đầu, y còn không thể tin khi được nghe kể về tên thích khách đó.

Vì quy mô của sự việc lớn quá sức tưởng tượng để có thể nói là toàn bộ vụ việc chỉ do một tên thích khách gây ra.

Khi đó, cảm xúc hiện lên trong người y chính là rùng mình.

Sâu đến tận xương tủy, Chân Kiếm Vũ là một võ giả của chính phái.

Y là một đại trượng phu không dung thứ cho sự đê tiện và chứng minh võ công của bản thân thông qua đối đầu trực diện.

Và cách thức chiến đấu của thích khách xảy ra ở Thành Đô đã làm cho y sốc nặng.

Y thực sự không hiểu tại sao chỉ mới một người mà có thể thắng bại Thanh Thành Phái, Nga Mi Phái và cả những môn phái khác ở thành Tứ Xuyên. Càng đào sâu, y lại càng cảm thấy rùng mình.

Vậy nên y mới đến nơi đây.

Để xác nhận mọi chuyện.

‘Nếu tên thích khách đó thuộc phe của bọn họ, thì hẳn sẽ trở thành tai họa lớn trong giang hồ này.’

Y phải trực tiếp gặp mặt hắn thì mới đưa ra phán đoán được.

Hồng Hữu Tân đưa tay xoa xoa hai bên thái dương rồi đứng dậy khỏi ghế. Hắn ta mãi mê kiểm tra thông tin ở khu vực Thành Đô và thành Tứ Xuyên suốt đêm, chăm chú đến mức mặt trời lên đỉnh đầu từ lúc nào còn chẳng hay.

Hắn đã thức cả đêm.

Do phân đà chủ mới của Thành Đô vẫn còn hơi vụng về nên hắn phải xem xét và xử lý hầu hết mọi việc. Thế là việc của hắn đã nhiều nay lại càng nhiều thêm.

“Phù!”

Vì thức trắng cả đêm nên đôi mắt cùng với đầu của hắn lúc này đau kinh khủng.

Hồng Hữu Tân đang phân vân có nên chợp mắt một chút không thì bỗng dưng hấn lắc đầu nguầy nguậy.

Vì hấn nghĩ rằng nào cũng thức cả đêm rồi, bây giờ chợp mắt thì lãng phí thời gian quá.

Để làm cho bản thân tỉnh táo, không có thứ gì ngoài trà cả.

Vừa hay có Trà Long Tỉnh quý hiếm ở phân đà.

Mặc dù môn đồ Hạ Ô Môn không phù hợp với việc uống một loại trà cao quý như trà Long Tỉnh nhưng Hồng Hữu Tân vẫn hân hoan đầu tư một món tiền lớn để tìm kiếm được trà Long Tỉnh để phục vụ cho sở thích duy nhất của mình.

“Phù!”

Sau khi nhấp một ngụm trà Long Tỉnh, đầu óc của hấn dường như trở nên minh mẫn hơn.

Hấn nhìn vào những cuốn sách trên bàn rồi lẩm bẩm.

“Rốt cuộc là người đang trốn ở nơi nào? Rõ ràng là người vẫn ở Thành Đô mà.”

Phiêu Nguyệt cùng với đồng tuyết dày kia chính là những thứ đã chôn chân hấn tại Thành Đô.

Hồng Hữu Tân vẫn truy đuổi Phiêu Nguyệt.

Dẫu không có ủy thác của Chân Kiếm Vũ thì hấn vẫn không có ý định từ bỏ việc săn đuổi Phiêu Nguyệt.

“Chắc chắn là hấn ở đây. Hấn chỉ đơn thuần thay đổi bộ dạng của mình thôi. Rõ ràng là hấn đang ở ngay cạnh chúng ta.”

Đó là điều hấn chắc chắn, không phải dự đoán.

Chỉ là hấn không có chứng cứ cụ thể mà thôi.

“Nếu mọi chuyện đã thành ra thế này thì chắc chắn hấn đã tìm thấy trợ thủ cho mình. Nếu không thì chuyện này quả là vô lý hết sức.”

Nếu chỉ giấu đi bản thân thôi thì ai mà chẳng làm được.

Nhưng đã sống trên đời này thì không thể nào tìm được thức ăn, trang phục cũng nơi ở chỉ một mình được.

Hơn nữa, thật không thể tưởng tượng nổi khi một kẻ xem việc giết người là nghề như Phiêu Nguyệt lại làm một việc khác để

kiếm tiền. Vậy nên, hắn đoán Phiêu Nguyệt còn có đồng minh nữa.

“Minh cần phải nắm bắt được hắn càng nhanh càng tốt.”

Hắn ta cảm thấy thấp thỏm.

Và hắn ta cũng biết rõ nguyên do hắn cảm thấy thấp thỏm là vì cảm giác nguy hiểm.

Trực giác được nuôi dưỡng khi lăn lộn ở trong giang hồ lúc này đang không ngừng cảnh báo rằng hắn đang ở trong một tình thế nguy hiểm. Vì thế nên dù tuyết đã tan và những con đường đã được lưu thông, hắn vẫn chưa thể rời khỏi Thành Đô.

Nơi mà hắn cho giám sát kỹ lưỡng nhất chính là công phòng của Đường Sở Truy.

Cho đến tại, Đường Sở Truy & aavetemgrave; người duy nhất trong Thành Đô có mối liên hệ với Phiêu Nguyệt.

Hắn nghĩ rằng nếu giám sát công phòng của Đường Sở Truy một ngày nào đó Phiêu Nguyệt sẽ xuất hiện nhưng chẳng hiểu sao, hắn lại chưa từng thấy bóng dáng của Phiêu Nguyệt xuất hiện ở nơi này lần nào cả.

“Hầy!”

Đầu của hắn lại nhức nhối không thôi khi nghĩ đến Phiêu Nguyệt.

Hắn nhấp thêm một ngụm trà Long Tĩnh.

Ly trà cạn trong chớp mắt, hắn lại đổ đầy thêm một ly nữa.

Sau khi uống hai ly trà, tâm trí và cơ thể của hắn dường như đã bình tâm lại một chút. Hồng Hữu Tân muốn giữ lại cảm xúc bình thản này thật lâu, nhưng hiện thực không cho phép hắn làm điều đó.

“Đội chủ! Có chuyện lớn rồi.”

Một võ giả trong Giám Sát Đội chạy vào phòng của hắn.

Nhìn vào gương mặt đỏ bừng của hắn thôi cũng đủ biết tình hình khẩn cấp như thế nào rồi.

Hồng Hữu Tân có linh cảm thời gian yên bình của mình đã chấm dứt.

“Có chuyện gì?”

“Chuyện đó... Có một nơi tên Luật Kim Thôn ở ngoài Thành Đô đã xảy ra một chuyện lớn ạ.”

“Chuyện lớn?”

Hồng Hữu Tân nhú mày.

“Chuyện đó... có lẽ đội chủ nên đích thân đến xem trực tiếp thì hơn...”

Tên thuộc hạ nói lắp bắp.

Hồng Hữu Tân chưa từng thấy tên thuộc hạ này như thế này bao giờ cả. Vậy nên hắn không khỏi cảm thấy tò mò.

Hồng Hữu Tân đá bật ghế ra rồi đứng dậy.

“Đi thôi!”

“Vâng! Để thuộc hạ dẫn đường cho ngài đến Luật Kim Thôn.”

Khi Hồng Hữu Tân vừa bước ra ngoài, những võ giả của Giám Sát Đội và phân đà chủ hiện tại lần lượt đi theo hắn.

Hồng Hữu Tân nhìn chằm chằm vào phân đà chủ. Không biết có phải cảm thấy áp lực hay không mà gương mặt hắn lúc này cứng đờ đến mức còn không nhận ra rằng Hồng Hữu Tân đang nhìn vào hắn.

Phân đà chủ đương nhiệm tên Đào Nhất Thuật.

Hồng Hữu Tân đã chọn ra một người được cho là thông minh nhất trong số môn đồ ở phân đà Thành Đô. Tuy nhiên, do chưa có võ công và kinh nghiệm nên Hồng Hữu Tân chưa thể hoàn toàn tin tưởng và giao phó công việc cho hắn được.

Có lẽ bản thân phân đà chủ cũng biết rõ điều đó nên hắn chăm chỉ làm việc hơn bất cứ ai. Nhưng hắn vẫn còn thiếu sót về nhiều thứ ở nhiều mặt.

Nhưng Hồng Hữu Tân không trách Đào Nhất Thuật.

Vì ban đầu ai cũng sẽ như Đào Nhất Thuật mà thôi.

Sau khi đi một hồi lâu, bọn họ cuối cùng cũng đã đến Luật Kim Thôn.

Ngay khi bước vào Luật Kim Thôn, Hồng Hữu Tân đã rất ngạc nhiên.

“Rốt cuộc tại sao...?”

“Ôi trời ơi!”

Đào Nhất Thuật cũng ngạc nhiên đến mức không thể im lặng được nữa khi nhìn quanh Luật Kim Thôn.

Luật Kim Thôn luôn tự hào có một phong cảnh tuyệt đẹp nay đã bị phá hủy hoàn toàn. Các tòa nhà gần như muốn sụp đổ và vô số thi thể đang nằm rải rác trên mặt đường.

Các thi thể đều là người của thôn này.

Trên thi thể của dân làng đều chằng chịt vết thương sắc bén, toàn thân bọn họ nhuốm đầy máu.

“Người sống sót?”

“Không có ạ.”

Thuộc hạ trả lời với gương mặt đau thương.

“Chuyện này xảy ra từ khi nào?”

“Chúng thuộc hạ phát hiện chuyện này vào sáng nay ạ.”

“Còn hung thủ?”

“Không thể tìm được ạ. Và có thể là vĩnh viễn không tìm thấy được.”

“Người nói vậy là sao?”

“Đội chủ hãy nhìn vào tay của mọi người đi.”

Thuộc hạ nói xong, Hồng Hữu Tân liền nhìn vào tay của những thi thể của. Người nào cũng đang cầm vũ khí trong tay.

Người cầm trong tay một cao dao lớn dùng trong nhà bếp, người thì cầm cây đập lúa, người cầm dùi cui, người cầm cuốc.

“Dựa vào hình dáng của vết thương trên người họ có thể chắc chắn họ đã tàn sát lẫn nhau.”

“Ý người là bọn họ tự tấn công nhau sao?”

“Dựa vào vết thương trên thi thể thì trước mắt có thể suy đoán như vậy ạ.”

“Ý người là sao? Luật Kim Thôn chẳng phải là làng của những người cùng họ sao? Mọi người đều là bà con họ hàng của nhau mà người nói họ tấn công nhau là sao? Đúng là vô lý mà.”

“Chúng thuộc hạ cũng nghĩ như thế, nhưng vết thương trên người họ thì lại nói khác ạ.”

Nghe thuộc hạ nói vậy, Hồng Hữu Tân liền trực tiếp đến quan sát thi thể của dân làng.

Hình dáng của vết thương trên thi thể đúng là đồng nhất với vũ khí mà bọn họ đang cầm trong tay.

“Ôi trời đất! Sao lại có chuyện này vậy chứ...”

Vì một lý do nào đó mà dân làng nơi đây đã tấn công và chém giết lẫn nhau. Không còn một ai sống sót cả.

Hồng Hữu Tân biết rõ những ngôi làng cùng họ thân thiết và quý mến nhau đến mức nào. Vậy nên, hẳn hoàn toàn không thể hiểu nổi tại sao cuộc thảm sát như thế này lại có ở Luật Kim Thôn.

“Nhất định phải làm rõ chuyện này. Giám Sát Đội sẽ tập trung lực lượng vào việc này cho đến khi nó được giải quyết.”

“Vâng!”

Giám Sát Đội đồng thanh trả lời. Nhưng giọng nói của bọn họ đều chứa một điều gì đó thật khó tin.

“Rốt cuộc là chuyện quái gì đang diễn ra vậy?”

Đôi mắt của Hồng Hữu Tân dao động dữ dội.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 120

Khung cảnh đỉnh núi như xuyên thủng bầu trời cao xa khiến người khác không khỏi liên tưởng đến những bức tường thành xanh thẳm được thể nhân gọi là Thanh Thành.

Núi Thanh Thành muôn đời sừng sững không đổi thay trước dòng chảy của năm tháng. Mỗi khi nhìn thấy ngọn núi xanh biếc nguy nga, mọi phiền não trong lòng dường như đều tiêu biến hết cả.

“Phù! Bây giờ đã tốt hơn rồi.”

Nam nhân đứng trên đỉnh núi Thanh Thành nhìn xuống quang cảnh tráng lệ kia là một đạo sĩ tuổi ngoài ba mươi.

Đạo hiệu của y là Thanh Cảnh.

Y là đệ tử đời thứ nhất của phái Thanh Thành.

Sau trận huyết sự xảy ra vào năm ngoái, phái Thanh Thành đã chọn phong bế sơn môn, không cho phép ngoại nhân đặt chân vào nửa bước. Lý do là vì họ đã phải chịu tổn thất nặng nề, không còn đủ khả năng nhận khách đến viếng thăm. Quan trọng hơn, họ cần phải giải quyết vấn đề nội bộ của bốn phái.

Nói thế cũng đúng. Thế nhưng lý do lớn nhất chính là bởi đệ tử phái Thanh Thành đã phải chịu nỗi ô nhục to lớn.

Cao thủ đệ nhất và cũng là trưởng lão Thanh Thành - Vũ Tịnh Chân Nhân đã tu luyện ma công, điều này khiến các đệ tử không dám ngẩng cao đầu nhìn thiên hạ nữa.⁵

Đây quả là một đả kích vô cùng lớn đối với đệ tử của một môn phái uy chấn thiên hạ hơn trăm năm, một nơi luôn tự hào về sư môn như Thanh Thành. Ấy vậy lại vì một Vũ Tịnh Chân Nhân mà phá hỏng hết cả.

Lòng tự tôn cao ngất trời của họ cứ thế rơi từ thiên đàng xuống tận địa ngục vô biên.

Nỗi ô nhục cùng với phần nô đã khiến đệ tử Thanh Thành phải chịu tổn thương vô cùng sâu sắc.

Vì chuyện đó mà chương môn nhân Vũ Linh Chân Nhân không còn cách nào khác ngoài việc phong bế sơn môn Thanh Thành.

3

Mùa đông năm ngoái, các trưởng lão của Thanh Thành đã phải dốc toàn lực để chữa vết thương lòng cho các đệ tử.

Bọn họ trực tiếp trò chuyện với đệ tử, từ đời thứ nhất đến đời ba, và cả đồng đạo, sau đó đưa ra các đối sách phù hợp với từng người một. Và cả Cao Diệp Chân Nhân - cao thủ bậc nhất của phái Thanh Thành đã sống ẩn dật cũng đứng ra dạy dỗ các đệ tử.

Kết quả là đã kích trong lòng các đệ tử đã giảm đi đáng kể.

Mặc dù sơn môn vẫn đóng chặt im ỉm, nghiêm cấm bên ngoài tiếp cận, thế nhưng đệ tử Thanh Thành vẫn có thể tự do ra ngoài.

Trong lúc nhìn ngắm phong cảnh núi Thanh Thành, một vài đệ tử đã minh ngộ ra những điều mà họ chưa từng nghĩ tới, hoặc đạt được vài thứ mà trước nay chưa từng có.

Chính vì thế mà họa liền biến thành phúc.

6

Chương môn nhân Vũ Linh Chân Nhân đã quyết định kết thúc phong bế sơn môn. Và vì chuyện của Vũ Tịnh Chân Nhân nên ông nghĩ cần phải gây dựng lại uy tín đã rơi xuống vực thẳm của phái Thanh Thành.

Thanh Cảnh là một trong những võ giả có bước tiến vượt bậc trong võ công nhờ sự dạy dỗ của Vũ Linh Chân Nhân và Cao Diệp Chân Nhân.²

Gần đây y đã giác ngộ được không ít thứ nên bắt đầu tu luyện Thanh Vân Cửu Thức mà trước đây y chưa thể thi triển dù chỉ một lần. Thế nhưng, Thanh Cảnh không mấy hài lòng với thành tựu võ công của mình.

Y là người tôn trọng Vũ Tĩnh Chân Nhân hơn bất cứ ai trên thiên hạ này. Vậy nên đến tận bây giờ y vẫn không thể hiểu nổi hành động của Vũ Tĩnh Chân Nhân.

Y luôn tự hỏi tại sao ông ta lại rơi vào ma cảnh.

3

“Chẳng lẽ võ công Thanh Thành vẫn còn thiếu sót hay sao?”

Thanh Cảnh tò mò không rõ điều gì đã khiến Vũ Tĩnh Chân Nhân lạc lối như thế. Câu hỏi ấy cứ mãi quẩn quanh trong đầu hắn không thôi.

Những lúc tâm trạng phức tạp như thế, y lại một mình tìm đến nơi này.

Bởi lẽ không một ai tìm đến nơi hoang vu bị ẩn giấu trong núi Thanh Thành này như y, nên y có thể thả hồn theo dòng suy nghĩ của mình.

0

Thanh Cảnh ngờ ngác ngấm nhìn cảnh vật trước mặt. Tâm hồn y lại thấy có chút bình yên đến lạ.

Chính lúc đó.

Soạt!

Đột nhiên y cảm nhận có bóng người phía sau lưng.

“Là ai?”

Thanh Cảnh nghĩ có lẽ là đệ tử Thanh Thành nên đã đến gần đó rồi nhẹ giọng hỏi. Thế nhưng y không hề nhận lại được câu trả lời nào.

Phải đến lúc đó Thanh Cảnh mới cảm nhận được bầu không khí kỳ quái.

“Tại sao không trả... khực!”

Đột nhiên có một bàn tay thò ra che đi gương mặt y.

Thanh Cảnh không thể hét nổi một tiếng, y bị áp chế ngay lập tức. Ngay lúc bàn đen xì che đi gương mặt y, y liền thấy toàn thân bị tê liệt đến nỗi không cử động được cả một đầu ngón tay.

Thanh Cảnh bị kéo về phía sau một cổ thụ gần đó.

‘Khực!’

Y cố sức hét lên, thế nhưng giọng nói vẫn ứ nghẹn trong họng không thốt ra ngoài được.

Ngay lúc này, thân ảnh màu đen đột nhiên xuất hiện.

Y biết rõ đó là con người, nhưng mặt mũi hắn ta đều độc màu đen nên không thể xác nhận rõ ràng thứ gì cả.

Thân ảnh đen ngòm đó chính là Hắc Ám.

Hắc Ám ngồi xổm rồi nhìn Thanh Cảnh một hồi lâu.

Thanh Cảnh cũng mở to mắt liếc nhìn Hắc Ám.

‘Dám làm chuyện này trong sân nhà Thanh Thành. Ta nhất định phải hỏi rõ thân phận của ngươi!’

Thanh Cảnh nhìn Hắc Ám, trong ánh mắt hắn tựa hồ còn mang cả giọng nói. Thế nhưng Hắc Ám không thể hiện bất kỳ xúc cảm nào khi nhìn vào mắt Thanh Cảnh.

Ngược lại, hắn đang nhìn xoáy vào Thanh Cảnh tượng hồ đang quan sát y.

Y không hề nhìn thấy tròng trắng trong đôi mắt đen sâu thẳm của Hắc Ám.

Lúc nhìn vào đôi mắt ấy, trong lòng Thanh Cảnh dấy lên sự phẫn nộ tột cùng.

Ánh mắt Hắc Ám khiến cho những ký ức mà y đã chôn vùi thật sâu lại lần nữa hiện lên vô cùng rõ ràng.

Hình ảnh Hắc Ám biến mất, thay vào đó là võ giả mà y xem là tượng đài sừng sững trong lòng mình.

Vị võ giả mà y tôn trọng hơn bất cứ ai, vị võ giả mà y muốn trở thành giống ông nhất trên thiên hạ.

Đó chính là Vũ Tịnh Chân Nhân.

‘Tại sao người lại như thế? Tại sao người lại tu luyện thứ ma công đó chứ?’

Thế nhưng ngay cả khi y có hét đến khản cổ, Vũ Tịnh Chân Nhân chỉ lạnh lùng nhìn y mà không hề đáp lại câu nào.

‘Chính người đã khiến cho Thanh Thành ra nông nổi này. Chính người đã làm cho danh tiếng Thanh Thành rơi xuống vực thẳm. Người làm sao để gánh chịu hậu quả này đây? Người mau trả lời con đi.’

‘Người không có tư cách nghe câu trả lời của ta.’

Vũ Tịnh Chân Nhân lần đầu đáp trả. Nghe câu trả lời của ông ấy càng khiến Thanh Cảnh phẫn nộ hơn.

‘Mọi chuyện đều là lỗi của người. Xin người hãy chịu trách nhiệm khi khiến Thanh Thành suy tàn thế này.’

Thanh Cảnh đột nhiên co giật dữ dội.

Y hét lên như muốn vỡ cả cổ họng rồi nhìn chăm chăm hết như muốn ăn tươi nuốt sống Vũ Tịnh Chân Nhân. Nhưng thực tế y không thể cử động được một bước.

Tất cả mọi thứ đều chỉ là ảo ảnh trong tâm trí y mà thôi.

Trước mắt y hiện giờ không có Vũ Tịnh Chân Nhân nào cả, mà chính là tên Hắc Ám kia.

Ánh mắt của hắn khiến người khác mất hồn mà rơi vào hôn mê.

Đây chính là Đoạt Phách Nhãn bẩm sinh đã có.

Huyết Phật sớm nhận ra tài năng của Hắc Ám nên đưa hắn về Tiểu Lô Âm Tự dạy dỗ.

Huyết Phật là người đầu tiên dạy hắn, nhưng sau này hắn đã tự mình mày mò học hỏi và tiến tới một cảnh giới mới, có thể nói tài năng của hắn là vô địch.

Từ trước đến này, không có người nào thoát khỏi Đoạt Phách Nhân của hắn. Cho dù là người có cảnh giới võ công thượng thừa đến mấy, chỉ cần không chế được, hắn liền có thể phát huy đến mười phần uy lực của Đoạt Phách Nhân.

Có một vấn đề duy nhất chính là chiêu thức này khiến hắn hao tổn khá nhiều công sức nếu muốn duy trì một thời gian. Nếu có thể áp chế đối phương chỉ bằng cách đối mắt với nhau, có lẽ bây giờ hắn đã leo lên vị trí giang hồ đệ nhất nhân rồi. Thế nhưng hắn không hề thất vọng.

Hắc Ám đã nghiên cứu rất nhiều cách để bù đắp lại những thiếu sót của Đoạt Hồn Phách, và cuối cùng hắn cũng có được thành tựu đáng kể.

Hắn lấy một chiếc bình trong tay ra.

Chiếc bình vừa mở, một con côn trùng rất nhỏ nhỏ mà nhìn thấy bình mắt thường lập tức bay ra ngoài.

Hắc Ám đặt con côn trùng vào mũi Thanh Cảnh. Con vật lập tức xâm nhập vào trong khoang mũi y.

Một lát sau, cả người Thanh Cảnh liền run lên bần bật.

Ánh mắt y trở nên mơ hồ.

Trong cơn ảo tưởng, y đã đối mặt với Vũ Tịnh Chân Nhân.

Thứ đang diễn ra bây giờ không phải là hiện thực mà chỉ là thế giới trong tiềm thức của y.

Hắc Ám đánh vào má Thanh Cảnh vài cái rồi đứng dậy.

Trước khi đến núi Thanh Thành, hắn đã suy tính không biết làm thế nào mới có thể xâm nhập vào trong mà không để lại dấu vết.

Thế nhưng, hắn đã lo lắng dư thừa, những đệ tử Thanh Thành vẫn được tự do đi đây đi đó trên ngọn núi này.

Con môi ở khắp mọi nơi.

Trước khi bọn họ trở lại bốn phái, hắn phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ.

‘Đúng là đáng thử mà.’

Hắc Ám mỉm cười.

Khóe miệng hắn chỉ là hơi cong lên một chút, nhưng rất lâu rồi hắn mới lại để lộ ra biểu cảm như thế.

Hắc Ám hắn bất thành linh đến rồi lại đột ngột rời đi.

Hắc Ám rời đi một lúc, Thanh Cảnh mới tỉnh dậy khỏi hỗn mộng.

Y đã tỉnh táo lại, thế nhưng ánh mắt y hoàn toàn trống rỗng. Phải một khoảng thời gian sau đôi mắt hắn mới lấy lại được tiêu cự.

“Sao mình lại nằm ở đây vậy chứ?”

Thanh Cảnh tỏ vẻ bàng hoàng.

Rõ ràng là y đang thưởng thức cảnh đẹp trên núi Thanh Thành, sao đột nhiên bây giờ lại nằm dài trên nền đất rồi chứ?

Y hoàn toàn không nhớ bất cứ chuyện gì xảy ra với mình.

Đúng là có chuyện gì đó đã xảy ra, nhưng y lại mông lung không biết chính xác sự tình thế nào.

“Phù! Có vẻ tâm ma của ta lại lớn hơn rồi. Nếu không muốn giống như Vũ Tịnh sư thúc, ta phải mau quay về đọc Đạo Đức Kinh thôi.”

Thanh Cảnh lắc lư đầu rồi đứng bật dậy.

Y vặn người sang trái rồi sang phải, sau đó quay lại Thanh Thành.

Trên khắp núi Thanh Thành, có rất nhiều người cũng ra ngoài giống như Thanh Cảnh.

Roẹt!

Phiêu Nguyệt trái một tờ giấy lớn trên mặt bàn.

Đó chính là bản đồ thành Tứ Xuyên do Cao tổng quản mang đến.

Thứ này không phải dễ tìm thấy trên thiên hạ. Cao tổng quản khó khăn lắm mới ghi chép lại một cách tỉ mỉ vị trí của từng môn phái và địa hình của thành Tứ Xuyên.

Phiêu Nguyệt nhìn tấm bản đồ hồi lâu.

Hắn lập tức ghi nhớ tất cả địa hình Tứ Xuyên vào trong đầu.

Chuyện này đương nhiên sẽ quá sức với người thường, thế nhưng đối với Phiêu Nguyệt lại là chuyện vô cùng dễ dàng. Bởi vì khả năng này xuất phát từ nỗi ám ảnh về sự sống luôn hiển hiện trong thâm tâm Phiêu Nguyệt.

Nỗi ám ảnh hình thành từ thời thơ ấu sẽ không biến mất khi một người trưởng thành, và có triệu chứng gần giống với chứng hoang tưởng ảo giác.

Mặc dù hắn đã tạo ra nhiều thân phận giả nhưng hắn vẫn còn thấy bất an.

Bởi vì nếu những người có chuyên môn phát hiện họ sẽ lập tức đào bới thông tin và phát hiện ra sự thật ngay lập tức.

Mặc dù hắn biết không có mấy người có khả năng làm được chuyện đó, tuy nhiên hắn vẫn không khỏi cảnh giác.

Phiêu Nguyệt phát huy khả năng tập trung cao độ.

Mắt hắn mở to, đầu bắt đầu đau nhức, nhưng hắn không ngừng nhìn vào bản đồ.

Gần nửa ngày trôi qua, Phiêu Nguyệt vẫn không rời mắt khỏi tấm bản đồ.

Và rồi cuối cùng hắn cũng đã học thuộc lòng tất cả những thứ chứa đựng trong tấm bản đồ Tứ Xuyên kia.

Toàn bộ địa hình, vị trí các môn phái trọng điểm và cả vị trí đường bộ, đường thủy đều nằm hết trong đầu hắn.

Một khi hắn đã ghi nhớ, tuyệt đối sẽ không có chuyện quên đi.

Phiêu Nguyệt cuộn tấm bản đồ lại, ném vào một góc phòng rồi đi ra ngoài.

Hắn ta khẽ cau mày.

Ánh nắng chói chang đang chiếu thẳng vào mặt hắn.

Bây giờ hắn đã quen với ánh nắng mặt trời, dù có ở ngoài trời một khoảng thời gian dài cũng không bị đau mắt, nhưng Phiêu Nguyệt vẫn cảm thấy buổi đêm thoải mái hơn so với ban ngày.

Lúc đó, hắn nhìn thấy Cao tổng quản đang vội vàng chạy đến.

Phiêu Nguyệt trực giác đã có chuyện gì đó xảy ra.

“Có chuyện gì thế?”

Cao tổng quản đưa một bức thư đã chuẩn bị sẵn cho Phiêu Nguyệt.

Vốn đã quen với chuyện này nên Phiêu Nguyệt nhận lấy bức thư mà không hề có chút bối rối.

“Lôi Âm Môn đã hành động rồi ư?”

Cao tổng quản gật đầu tựa hồ xác nhận thông tin.

Theo những gì được viết trong lá thư, lúc Phiêu Nguyệt đang học thuộc bản đồ, các môn đồ của Lôi Âm Môn đã bắt đầu ra tay hành động.

Số người di chuyển là khoảng hơn hai trăm người. Đây tuyệt đối không phải là con số ít.

Vấn đề là không chỉ có Lôi Âm Môn.

“Ngay cả Cao Thiên Võ Quán cũng có động thái đáng ngờ ư?”

Việc các môn phái đó đồng loạt xuất hiện không thể dễ dàng bỏ qua được.

“Tại sao chúng lại hành động chứ? Có liên quan gì với nhau sao?”

Cao tổng quản liền lắc đầu.

Ông vẫn chưa nắm bắt được chuyện đó.

Phiêu Nguyệt vò bức thư lại.

Thời gian các môn phái xuất hiện gần như là cùng lúc, nhưng hẳn có thể xem đây chỉ là ngẫu nhiên.

Có điều, hẳn nghĩ trường hợp này không khả thi cho lắm.

Ít nhất trên giang hồ, loại chuyện này gần như là không thể.

‘Rõ ràng là có chuyện gì đó mới khiến ba môn phái có động thái cùng lúc thế này.’

Bởi không trực tiếp ra mặt nên việc thu thập thông tin đối với Phiêu Nguyệt có chút hạn chế.

‘Hay là liên quan đến việc Kim Thiên Hội đến Thành Đô này?’

Chân Kiếm Vũ - Hội chủ Kim Thiên Hội đang tìm hấn.

Xét hành động của họ lại không có bất kỳ mối liên quan gì đến ba môn phái kia. Cuối cùng việc họ vào Thành Đô và việc các môn phái có động thái chẳng qua chỉ là ngẫu nhiên. Vậy lại càng đáng ngờ hơn.

Hà có gì chúng lại xảy ra cùng một thời điểm kia chứ?

Thà là động thái này nhắm vào bản thân, Phiêu Nguyệt còn dễ đối ứng hơn. Thế nhưng, trước hành động mơ hồ khiến hấn khó mà xác định có phải đang nhắm vào mình không. Đối với hấn như vậy lại càng khó hơn.

“Phái người theo dõi xem bọn họ di chuyển đến đâu.”

Cao tổng quản cúi đầu tỏ ý đã hiểu rồi quay người đi.

Ngay khi ông ta biến mất, Phiêu Nguyệt vẫn không hề di chuyển. Chẳng hiểu sao hấn lại có cảm giác bất an không nguôi.

Mỗi khi hấn có cảm giác này ắt sẽ lại xảy ra sự việc chấn động nào đó.

Lúc này, đột nhiên có cơn gió rít qua khiến người khác vô cùng khó chịu.

121

Vũ Doanh Chân Nhân nhìn quanh sân luyện võ với ánh mắt u buồn.

Sân luyện võ trước đây tràn ngập những đạo sĩ luyện võ nay chẳng có lấy một bóng người.

Đó là bởi vì những đạo sĩ Thanh Thành Phái đã đánh mất đi ý chí của mình.

Dĩ nhiên, bọn họ đều luyện võ trong thời gian quy định. Nhưng cũng chỉ có thế.

Mỗi khi rảnh rỗi, bọn họ đều nhốt mình trong phòng hoặc leo lên đỉnh núi Thanh Thành để phục hồi lại tâm hồn cũng như là

thể xác đầy mệt mỏi chán chường của họ.

Cuộc chiến đổ máu vào năm ngoái đã để lại một vết sẹo lớn ở trong lòng của những đạo sĩ Thanh Thành Phái, khiến cho bọn họ mất đi ý chí của mình. Cũng chính vì thế mà bọn họ dồn hết thời gian để tập trung vào việc đọc đạo kinh hơn là luyện võ.

Vì Thanh Thành Phái là một môn phái đạo gia nên việc những đạo sĩ tập trung vào việc đọc đạo kinh là một chuyện lý tưởng. Tuy nhiên, đối với quan điểm của người đang dẫn dắt Thanh Thành Phái là Vũ Doanh Chân Nhân, ông ta không khỏi cảm thấy lo lắng. Dù gì thì bọn họ cũng đang đi trên con đường của một võ môn.

“Phù! Dù vậy thì cũng phải gọi là may mắn vì sư thúc đã chịu ra mặt nhỉ?”

Nếu chỉ có một mình, có lẽ ông sẽ không bao giờ vượt qua được cảm giác áp lực này. Nhưng cũng may có Cao Diệp Chân Nhân ra mặt nên ông ta mới có thể trấn chỉnh lại bầu không khí của Thanh Thành Phái.

Sau khi vượt qua khỏi tình huống tồi tệ nhất, Cao Diệp Chân Nhân đã dẫn theo những đệ tử có triển vọng của Thanh Thành Phái và quay trở về nơi sinh sống của mình.

Lão sẽ đích thân nuôi dạy những trụ cột mới để dẫn dắt Thanh Thành Phái về sau.

Những người lão dẫn theo đều là những kỳ tài tiêu biểu sở hữu tài năng xuất chúng trong Thanh Thành Phái.

Để đào tạo bọn họ một cách cẩn chu, Cao Diệp Chân Nhân đã dẫn bọn họ về thung lũng nơi mà bản thân đang ẩn trú.⁵

Lão đã hứa với Vũ Doanh Chân Nhân là bảy năm.

Lão đã hứa rằng lão sẽ dùng tất cả những gì mà bản thân có để nuôi dạy những cao thủ sau này sẽ dẫn dắt tương lai của Thanh Thành Phái.

Thực ra, lão cũng đã chuẩn bị đầy đủ từ lâu rồi.

Trước đó làm không làm, vì lão không cần phải làm. Nhưng giờ tình hình đã thay đổi, nếu bây giờ lão không thử nghiệm

một cuộc phiêu lưu mạo hiểm, lão sẽ phải lo cho sự tồn vong của môn phái.

Với Cao Diệp Chân Nhân, lão không có lý do gì để phải lưỡng lự cả.

Và cứ thế, Cao Diệp Chân Nhân dẫn theo những kỳ tài quay trở về thung lung nơi lão đang sống ẩn dật.

“Nuôi dưỡng lương đông giờ đã là việc của sư thúc nên ta không cần phải bận tâm nữa. Giờ ta chỉ cần tập trung vào việc thay đổi bầu không khí của bốn phái là được.”

Vũ Doanh Chân Nhân cho rằng, việc thay đổi bầu avetemkhông khí của Thanh Thành Phái lúc này là một chuyện rất cấp bách.

Chỉ cần ông ta vực dậy lòng tự trọng đã bị rớt xuống đáy của những môn đồ Thanh Thành Phái, những vấn đề còn lại ắt cũng sẽ được giải quyết.

“Sư huynh! Đệ vào có được không? Có việc gấp đệ muốn nói với huynh.”

Vũ Doanh Chân Nhân trầm ngâm suy nghĩ về phương án để giải quyết vấn đề thì một giọng nói quen thuộc vang lên.³

Đó chính là giọng của sư đệ ông - Vũ Hóa Chân Nhân.

“Đệ vào đi.”

“Sư huynh!”

“Việc gấp là việc thế?”

Vũ Doanh Chân Nhân nhìn vào Vũ Hóa Chân Nhân đang mở cửa bước vào với ánh mắt đầy nghi hoặc.

“Môn đồ Lôi Âm Môn đang kéo đến ở bên ngoài ạ.”

“Hầy!”

Vũ Doanh Chân Nhân vô thức thở dài một cái.

Việc Vũ Tịnh Chân Nhân giết môn chủ Lôi Âm Môn Thái Niên Hồ là một việc đáng xấu hổ của Thanh Thành Phái. Mặc dù Vũ Tịnh Chân Nhân vì rơi vào ma giới nên mới phạm phải một việc như thế, nhưng cũng không thể dùng chuyện đó để xá tội cho ông ta được.

“Môn đồ Lôi Âm Môn đang yêu cầu xử phạt người có trách nhiệm.”

“Vũ Tịnh đã chết rồi, họ muốn ai chịu trách nhiệm đây?”

“Chuyện đó...”

“Đệ nói đi.”⁶

“Họ muốn chương môn nhân phải chịu trách nhiệm ạ.”

“Ờ!”

Vũ Doanh Chân Nhân thở dài một tiếng.

Trên mặt ông ta lúc này tràn ngập vẻ bi thương.

Việc ông ta phải chịu trách nhiệm về những gì mà sư đệ Vũ Tịnh Chân Nhân của mình đã gây ra là một điều hiển nhiên. Chỉ là, nếu Thanh Thành Phái vẫn còn nguyên vẹn, chắc Lôi Âm Môn sẽ không có gan để đường đường chính chính đến yêu cầu bọn họ phải chịu trách nhiệm như thế này.

Hành động của Lôi Âm Môn chính là minh chứng cho việc Thanh Thành Phái đã suy tàn. Vậy nên ông ta đã buồn, nay lại càng buồn hơn.

“Đệ sẽ ra gặp họ và bảo họ quay trở về.”

“Không cần đâu! Ta sẽ đến gặp họ.”

“Sư huynh! Huynh không nhất thiết phải làm như vậy đâu. Yêu cầu của họ rõ là quá đáng mà.”

“Họ có tư cách để làm thế mà. Dù sao, việc Vũ Tịnh giết môn chủ Lôi Âm Môn Thái Niên Hồ cũng là sự thật. Đáng lẽ khi đó, ta phải ngăn cản đệ ấy bằng mọi giá mới đúng.”

“Chuyện đó... chỉ là một tai nạn thôi mà.”

“Đệ thật sự nghĩ đó chỉ là một tai nạn sao?”

Vũ Hóa Chân Nhân không trả lời.

Bởi lẽ Vũ Hóa Chân Nhân cũng không thể chấp nhận được lời biện minh của bản thân.²

Vũ Doanh Chân Nhân đi lướt qua Vũ Hóa Chân Nhân và nói.

“Chẳng phải người ta có câu “tự làm tự chịu” sao? Nếu không có Vũ Tịnh, ta đương nhiên sẽ là người giải quyết. Chúng ta ra

ngoài thôi.”

“Vâng! Thừa sư huynh.”

Cuối cùng, Vũ Tịnh Chân Nhân chẳng thể làm gì khác ngoài việc gặt đầu.

Khi bọn họ vừa bước ra ngoài thì thấy những đệ tử đã tập hợp lại từ lúc nào. Bọn họ cũng đã nghe được tin những võ giả của Lôi Âm Môn đã kéo đến bên ngoài sơn môn.

Nếu là trước đây, bọn họ sẽ ngẩng cao đầu khinh thường chúng, nhưng Thanh Thành Phái lúc này đã trở thành một đồng hồ độn nên mặt của những đệ tử người nào người nấy đều tối sầm.

Vũ Doanh Chân Nhân đi ngang qua họ mà không nói một lời. Ông ta mở cửa sơn môn rồi bước ra ngoài.

Ở bên ngoài, môn đồ của Lôi Âm Môn đang xếp thành hàng.

Vũ Doanh Chân Nhân nói với bọn họ.

“Vô lượng thiên tôn! Bần đạo là chương môn nhân của Thanh Thành Phái Vũ Doanh Chân Nhân. Nghe nói các vị muốn gặp bần đạo.”

Ngay lúc đó, một nam nhân đứng giữa những môn đồ Lôi Âm Môn bước ra phía trước.

“Tại hạ là Ngô Cảnh Hóa, hiện đang đảm nhiệm vị trí môn chủ của Lôi Âm Môn.”³

“Thì ra các hạ là tân môn chủ.”

“Với tư cách là người kế tục hợp pháp của Lôi Âm Môn, tại hạ đến đây để yêu cầu Thanh Thành Phái chịu trách nhiệm về cái chết của môn chủ đời trước của chúng tại hạ.”

“Trách nhiệm sao... trách nhiệm... Vậy các hạ muốn bần đạo phải chịu trách nhiệm như thế nào đây?”

“Chà... mọi chuyện cũng quá rõ ràng rồi. Bôn môn đã mất đi môn chủ nên Thanh Thành Phái cũng phải trả mạng bằng một người ngang tầm với môn chủ chúng tại hạ.”

Bỗng có những giọng nói tràn đầy tức giận trước sự cưỡng ép của Ngô Cảnh Hóa phát ra từ phía Thanh Thành Phái.

“Quát!”⁰

“Ở đâu ra cái kiêu Lôi Âm Môn mà dám uy hiếp chưong môn nhân của bốn phái thế hả?”

“Các người mau rời khỏi núi Thanh Thanh nhanh đi.”

Dù bị tổn thương nên mới nhụt chí nhưng lòng tự hào rằng bản thân là đệ tử của Thanh Thành Phái của họ vẫn còn đó.

Những đệ tử của Thanh Thành Phái nhìn chăm chăm vào môn đồ Lôi Âm Môn với ánh mắt đầy nộ khí.

Đôi mắt của Ngô Cảnh Hóa chột dao động.

‘Chuyện gì thế này? Chẳng phải hắn ta nói chỉ cần lên đây gây loạn, phần còn lại hắn tự biết mà làm sao?’

Cái tên Hắc Ám hiện ra trong đầu hắn.

Hắn lên núi Thanh Thành cũng chỉ vì bị Hắc Ám đe dọa chứ thực chất, hắn vẫn cảm thấy sợ Thanh Thành Phái vô cùng.

“Tại hạ là Lý Bình - Quan chủ của Cao Thiên Võ Quán.”

Bỗng dưng có một nam nhân lạ mặt xuất hiện giữa Thanh Thành Phái và Lôi Âm Môn.

Sự xuất hiện của nam nhân kia khiến cho gương mặt Vũ Doanh Chân Nhân trở nên rạng rỡ.

Bởi vì Cao Thiên Võ Quán là một nhánh được tách ra từ Thanh Thành Phái, không phải người lạ.

“Ồ! Có chuyện gì mà Lý quan chủ lại đến đây thế? Quan chủ đến đây là để hỗ trợ bốn phái sao?”

Trên gương mặt của Vũ Doanh Chân Nhân xuất hiện đầy vẻ mong chờ. Nhưng câu trả lời của Lý Bình hoàn toàn phản bội lại sự mong đợi của ông ta.

“Tại hạ nghĩ yêu cầu của môn chủ Lôi Âm Môn là rất thích đáng.”

“Không đâu, chuyện này là sao?”

“Không thể nào! Sao Quan chủ Cao Thiên Võ Quán lại có thể đối xử với bốn phái như thế chứ?”

Tất cả những đệ tử của Thanh Thành Phái đều không thể giấu khỏi sự bàng hoàng trên gương mặt khi nghe câu trả lời hoàn toàn ngoài dự đoán của Lý Bình.

Thanh Thành Phái cùng Cao Thiên Võ Quán đã luôn duy trì mối quan hệ tốt đẹp trong hàng trăm năm qua. Dầu Thanh Thành Phái có làm chuyện sai trái đến mấy, thì mối quan hệ giữa hai bên cũng không đến mức phải chỉ trích đối phương như thế này.

Lúc đó, lại có thêm một võ giả khác xuất hiện.

“Tại hạ bang chủ Chân Tinh Bang Triệu Kết Hộ cũng đồng tình với ý kiến của đại hiệp Lý Bình đây.”

Đến cả Triệu Kết Hộ mà cũng đứng về phía Lôi Âm Môn khiến cho những võ giả của Thanh Thành Phái cảm thấy kinh ngạc đến tột độ.

Triệu Kết Hộ tuy trình độ võ công không cao nhưng nổi tiếng là một người quang minh chính đại. Đến cả một người như thế cũng đứng về phía Lôi Âm Môn khiến cho Thanh Thành Phái cảm giác như bọn họ đã phạm phải trọng tội.

‘Thì ra đây là những gì mà hần đã chuẩn bị. Nhưng mà như vậy vẫn chưa đủ.’

Ngô Cảnh Hóa siết chặt nắm đấm.

Với sự ủng hộ của chủ nhân của hai môn phái nổi danh ở thành Tứ Xuyên, ý kiến của Lôi Âm Môn xem như tăng thêm sức mạnh. Nhưng vẫn chưa đủ để vượt qua bức tường cao chót vót của Thanh Thành Phái.

Hần không hiểu rốt cuộc Hắc Ám đã làm gì để khiến Lý Bình và Triệu Kết Hộ lại về phe của mình. Vì theo lẽ thường, hai người bọn họ tuyệt đối không phải là những người sẽ đứng về phía Lôi Âm Môn.

Bỗng hần lại nghĩ, những gì mà Hắc Ám đã chuẩn bị không đơn thuần chỉ có thế này.

Những võ giả của Thanh Thành Phái lúc này đang trong tâm thế có thể tấn công Lôi Âm Môn bất cứ lúc nào.

Vũ Doanh Chân Nhân khó xử hỏi.

“Lý quan chủ thực sự cho rằng Vũ Doanh này phải chết để chịu trách nhiệm về việc đó sao?”

Ông ta hỏi để xác nhận ý nghĩa của những gì Lý Bình của Cao Thiên Võ Quán nói một lần nữa.

Lý Bình gật đầu không do dự.

“Đúng thế.”

“Triệu bang chủ cũng nghĩ như thế ư?”

“Tại hạ cũng có cùng suy nghĩ với Lý đại hiệp.”

Cả Triệu Kết Hộ cũng đồng dạ trả lời.

Vũ Doanh Chân Nhân nhìn thẳng vào mắt của hai người bọn họ.

Bỗng có một tia sáng lóe lên trong mắt ông ta.

Bởi vì ông ta đã cảm nhận được một luồng khí tức đầy ác ý nằm trong đôi mắt của hai người họ. Cả Vũ Hóa Chân Nhân cũng cảm nhận được điều đó.

Vũ Hóa Chân Nhân đến cạnh thì thâm vào tai của Vũ Doanh Chân Nhân.

“Tình trạng của hai người họ rất kỳ lạ. Có vẻ như họ không còn tỉnh táo nữa.”

“Ta cũng nghĩ thế.”

Vẻ mặt của hai người càng trở nên nghiêm trọng.

Chỉ với Lôi Âm Môn thôi bọn họ đã thấy đau đầu lắm rồi, nay còn có thêm hai người thiếu minh mẫn này nữa. Nhưng vấn đề ở đây là bọn họ không thể ngờ hai người này được.

“Chương môn nhân! Con có chuyện muốn thưa với người ạ.”

Bỗng lúc đó có một võ giả cẩn trọng đến gần phía sau lưng Vũ Doanh Chân Nhân.

Người đó chính là đệ tử đời thứ nhất Thanh Cảnh.

“Có chuyện gì?”

Tầm nhìn của Vũ Doanh Chân Nhân vẫn ghim chặt vào môn đồ của Lôi Âm Môn và Lý Bình.

Phập!

Đột nhiên, ông ta cảm thấy đau rất ở hông.

Ông ta quay lại thì thấy một con dao găm có độ dài khoảng một ngón tay của người trưởng thành đang ghim vào một bên hông của ông ta. Nhưng đặc biệt hơn, người cầm con dao găm đó lại chính là Thanh Cảnh.

Vũ Doanh Chân Nhân trợn tròn mắt như không thể tin được những gì đang xảy ra trước mắt mình.

“C, con?”

“Đã làm sai thì phải trả một cái giá thật thích đáng ạ.”

Chất giọng của Thanh Cảnh lúc này đều đều hết như một người không có cảm xúc.

“Con đang làm gì thế hả? Thanh Cảnh! Sao con dám phạm phải tội khi sư diệt tổ thế kia.”

Vũ Hóa Chân Nhân cực kỳ tức giận đập xuống tay của Thanh Cảnh.

Uỳnh!

Chỉ với một đòn đầy công lực thâm hậu của Vũ Hóa Chân Nhân, Thanh Cảnh đã gục xuống khi còn chưa kịp thét. Trên người y chảy ra đầy máu.

“Khực!”

Bị đâm trong trạng thái không phòng bị, cơ thể của Vũ Doanh Chân Nhân ngã gục xuống.

“Sư huynh!”

Vũ Hóa Chân Nhân chạy tới đỡ lấy eo của Vũ Doanh Chân Nhân đang ngã xuống.

Ngay lúc đó, từ phía sau Vũ Hóa Chân Nhân cũng có một đệ tử rút một con dao găm được giấu trong ngực ra rồi bất ngờ tấn công ông ta hết như Thanh Cảnh.

“Hộc! Chân Duyệt, sao con?”

Người vừa mới tấn công Vũ Hóa Chân Nhân chính là đệ tử đời hai Chân Duyệt.

Đó là một đệ tử hiền lành và đáng tin cậy mà Vũ Hóa Chân Nhân yêu thương hết mực. Vậy nên, Vũ Hóa Chân Nhân không khỏi kinh ngạc khi thấy đệ tử yêu quý của mình mà lại tấn công bất ngờ ông ta như vậy.

Vũ Hóa Chân Nhân tránh được đòn tấn công của Chân Duyệt trong gang tấc. Ông ta ngay lập tức quay qua áp chế lấy Chân Duyệt.

Nhưng không chỉ có mỗi Chân Duyệt.

Một số đệ tử của Thanh Thành Phái bỗng dưng quay qua tấn công những đệ tử đồng môn khác như thể bọn họ đang bị quỷ ám vậy.

“Sao đệ lại?”

“Sư huynh! Sao huynh lại thế này?”

Tiếng thét bàng hoàng của những đệ tử Thanh Thành Phái vang vọng khắp nơi.

Lý Bình Quan chủ của Cao Thiên Võ Quán lúc này bỗng hét lên.

“Tất cả đệ tử của Cao Thiên Võ Quán tấn công Thanh Thành cho ta.”

Những đệ tử của Cao Thiên Võ Quán ai ai cũng bàng hoàng trước mệnh lệnh bất ngờ của Lý Bình. Bởi vì đến cả bọn họ cũng bất ngờ trước những gì mà Lý Bình ra lệnh cho bọn họ. Nhưng mà lệnh của Quan chủ vốn cao như trời, bọn họ cũng không còn cách nào khác, đành phải nghe theo.

Những võ giả của Cao Thiên Võ Quán tấn công Thanh Thành Phái với vẻ mặt bất đắc dĩ. Những võ giả của Chấn Tinh Bang do Triệu Kết Hộ kéo đến cũng thế.

“AAAA!”

Những võ giả của Chấn Tinh Bang cũng gào thét xông lên.

Sắc mặt của Ngô Cảnh Hóa trở nên trắng bợt trước khung cảnh không thể ngờ đến.

Mặc dù bản thân hẳn có mang môn đồ Lôi Âm Môn đến đây, nhưng hẳn không nghĩ mọi chuyện sẽ biến đổi thành ra thế này nhanh như vậy.

Ngô Cảnh Hóa đang đứng chờ ra đó không biết phải làm gì thì bỗng dung giọng nói của Hắc Âm truyền tới tai của hắn.

“Người còn chần chừ cái gì vậy? Tên đàn! Còn không mau tấn công đi.”

Ngay lúc đó, Ngô Cảnh Hóa như thể bị thứ gì đó chiếm hữu, hắn ra lệnh cho môn đồ Lôi Âm Môn tấn công về phía trước.

Sự tham chiến của môn đồ Lôi Âm Môn khiến cho nơi này trở thành một bãi hỗn loạn chỉ trong chớp mắt.

Những võ giả như thể phát điên vì lúc này bọn họ không những đang đối đầu với những võ giả của Lôi Âm Môn, Chân Tinh Bang, Cao Thiên Võ Quán mà còn có những kẻ phản bội trong nội bộ.

“Tất cả dừng lại!”

Vũ Hóa Chân Nhân hét đến vỡ cả cổ họng nhưng chẳng có tác dụng gì. Những võ giả bị mờ mắt trước cuồng khí không ngừng lao vào tấn công nhau một cách ác liệt.

Sơn Môn của Thanh Thành - Thanh Tịnh Đạo Quán lúc này nhuộm đầy màu đỏ tươi của máu.

Ai là người đã kích động mọi chuyện không còn quan trọng nữa. Những võ giả nơi đây lúc này đã bị mờ mắt vì ý định báo thù, bọn họ liên tục tung tuyệt kỹ phóng về phía đối phương.

“Khục!”

“Khục!”

Tiếng la hét xé toạc bầu trời xanh của Thanh Thành.

“Hừ hừ!”

Chỉ có một kẻ lúc này đang ngồi cười trên một cây đại thụ - nơi có thể thấy rõ toàn cảnh của sơn môn Thanh Thành Phái.

Quái nhân bao bọc toàn thân bởi lớp vải màu đen đỏ chính là Hắc Âm.

Y đang thực sự cảm thấy rất hả hê khi nhìn thấy thảm kịch do bản thân tạo ra.

Tai ương của hỗn loạn.

Đó là một cái tên khác của y ở Tiểu Lôi Âm Tự.

Một kẻ điều khiển tâm trí của người khác bằng Đoạt Phách Nhân, cổ độc cùng với nước thuốc.

Tạo ra hỗn loạn và sợ hãi đối với y dễ như ăn cháo.

Sau khi chi phối hoàn toàn được tâm trí của một vài người như thế này, y sẽ tạo ra ra được sự chia rẽ trong nội bộ. Rồi sau đó, y sẽ đẩy mọi việc thành cuộc hỗn chiến với quy mô lớn, việc còn lại là để chúng tự hủy diệt nhau.

Thế là y không cần phải động tay mà vẫn có thể xử lý hết bọn chúng.

Sao y không thể vui cho được.

Sự việc trước mắt y lúc này dường như đã trở nên tồi tệ đến mức không thể nào kìm hãm được nữa.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 122

“Gì thế?”

“Trời ạ!”

Chân Kiếm Vũ cùng các đồng liêu lập tức nâng cao cảnh giác.

Họ đang trên đường đến Thanh Thành, đang lúc gần đến sơn môn, đột nhiên một mùi máu tanh tươi từ đâu xộc vào khoang mũi.

Trực giác mách bảo rằng có gì đó đã xảy ra, họ liền vội vàng chạy đến nơi thứ mùi ấy bốc lên. Trước mắt họ là cảnh tượng thật sự không thể nhìn nổi.

Vũ Hoá Chân Nhân ngồi bệt xuống ôm lấy Vũ Linh Chân Nhân đang nằm trên đất, còn võ giả Thanh Thành thì đang vật lộn để bảo vệ bọn họ.

Võ giả của Lôi Âm Môn, Cao Thiên Võ Quán và Chấn Tinh Bang đang thực hiện một cuộc tổng tấn công. Chỉ ngần ba thế lực kia hợp sức đã đủ khó khăn, tệ hơn nữa bọn họ còn phải đối phó với kẻ địch trong nội bộ.

Chẳng hiểu vì sao các đệ tử Thanh Thành hôm qua còn cùng khóc cùng cười với nhau, vậy mà hôm nay đã quay sang chém giết, hạ thủ đồng liêu không chút tiếc thương. Chính vì thế, họ không thể thuận lợi đối ứng, cứ thế dẫn đến tổn thất nặng nề.

5

Sau khi thấy nhiều phải người ngã xuống bởi chính tay đồng liêu, họ mới hợp lực chống trả.

Tình thế lúc này đang vô cùng nguy cấp.

Chân Kiếm Vũ trợn tròn mắt.

“Phái Thanh Thành bị tấn công ư?”

3

“Chúng ta phải tương trợ cho họ ngay.”

“Mau đi thôi.”

Viên Giai Linh và Lăng Tiêu Vận lập tức thúc đốc Chân Kiếm Vũ.

Bọn họ không còn thời gian để chần chừ nữa.

Nếu cứ đà này những võ giả Thanh Thành sẽ phải chịu tổn thất vô cùng nặng nề. Nhất định bọn họ phải ngăn chặn trước khi mọi chuyện tồi tệ hơn.

Chân Kiếm Vũ, Viên Giai Linh và Lăng Tiêu Vận chạy như bay xông vào chiến trường.

“Tất cả dừng tay.”

Sau tiếng sư tử hồng vang vọng, Chân Kiếm Vũ tung nhất quyền như thiểm điện vào khoảng trống giữa phái Thanh Thành và Lôi Âm Môn.

6

Rầm!

Cùng với tiếng nổ long trời, trên mặt đất liền liền xuất hiện một cái hố khổng lồ.

Mảnh vụn đất đá văng ra tứ phía đánh trúng đám võ giả đang hăng máu chiến đấu.

“Khực!”

“Khặc!”

Đòn tấn công bất ngờ giáng xuống đầu khiến đám võ giả hét lên thảm thiết rồi bật người về sau.

Trong lúc đó, Viên Giai Linh và Lăng Tiêu Vận lần lượt đối phó với võ giả của Cao Thiên Võ Quán và Chấn Tinh Bang.

Chỉ có ba người hợp sức, nhưng khí thế của họ lại áp đảo cả chiến trường hiện tại.

Trong lúc đám người kia còn đang do dự, Chân Kiếm Vũ nhanh chóng nói với Vũ Hóa Chân Nhân.²

“Tại hạ là Chân Kiếm Vũ của Kim Thiên Hội. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Ô! Là Chân thiếu hiệp. Không biết vì sao bọn họ đột nhiên hợp lực tấn công, bọn ta cũng vô phương đối phó. Có vẻ như họ đã trúng tà thuật (邪術) rồi.”

“Ý ngài là sao?”

“Bản đạo cảm thấy có gì đó kỳ lạ trong mắt họ trước khi bị họ tấn công. Bất thành linh, đệ tử lại quay lưng chém giết lẫn nhau như thế, nếu không phải trúng tà thuật thì khó mà giải thích được.”

“Ừm!”

Chân Kiếm Vũ nuốt một ngụm nước bọt khô.

Lời của trưởng lão phái Thanh Thành đương nhiên không phải xuất khẩu cuồng ngôn.

Chân Kiếm Vũ nhìn các đệ tử Thanh Thành đang chém giết đồng môn.³

Nhìn bề ngoài cũng không có gì kỳ lạ. Thế nhưng, như lời Vũ Hóa Chân Nhân nói, tình hình này rất bất thường.

Hơn hết, bọn họ tấn công sư huynh đệ đồng môn nhưng lại chẳng tỏ ra chút tội lỗi nào cả.

Chuyện này tuyệt đối không thể là ngẫu nhiên được.

“Là tà thuật ư...”

Ánh mắt y đột nhiên hướng về Thanh Cảnh đã đổ gục gần đó.

Bộ dạng hắn lúc này trông vô cùng thê thảm. Thế nhưng, thứ mà Chân Kiếm Vũ để tâm chính là dòng máu đen ngòm đang chảy trên đất.

Có thứ gì đó đang bò lúc nhúc trong vũng máu.

0

Chuyên động nhỏ đến mức nếu không tập trung chú ý sẽ không tài nào phát hiện ra được.

Siêu Nhiên Tâm Công mà y luyện chính là một trong những công phu thuần khiết nhất thiên hạ. Vậy nên y tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ bất kỳ thứ gì nhỏ nhất nhất.

“Trong máu của hắn... có cổ độc ư?”

Chân Kiếm Vũ lập tức nghĩ lại những loại cổ độc có thể chi phối tâm thức con người.

Nếu sự việc lần này là do cổ độc gây ra thì có thể dễ dàng giải thích được trạng thái hiện giờ của các đệ tử Thanh Thành.

Chân Kiếm Vũ hét to một tiếng.

“Là cổ độc. Bọn họ đã bị trúng cổ độc rồi.”

Nghe y nói, Lăng Tiêu Vận chính là người phản ứng đầu tiên.

“Nếu thật sự là cổ độc thì kẻ chủ mưu chỉ ở gần đây. Phải tìm được hắn để loại bỏ ngay. Bọn ta sẽ phụ trách chỗ này, đệ mau đi tìm và xử lý hắn đi.”

“Đệ hiểu rồi.”

Chân Kiếm Vũ tỏa ra khí ba hết một tấm lưới rồi dùng ánh mắt lướt một lượt khắp xung quanh.

Một trong những hiệu năng của Siêu Nhiên Tâm Công chính là tỏa ra khí ba để phát hiện sự tồn tại của sự vật nào đó.

Lưới của khí ba nhạy bén và dày đặc như mạng nhện nên chỉ cần có chút khác biệt, lập tức sẽ ảnh hưởng đến các giác quan của y, như vậy y nhất định sẽ tìm ra được thứ mình muốn.

Chân Kiếm Vũ đã tu luyện Siêu Nhiên Tâm Công đến cảnh giới tối thượng.

Khí ba vô hình lan rộng khắp mọi nơi.

Năm trượng, rồi mười trượng... mồ hôi đã chảy ròng ròng trên trán Chân Kiếm Vũ. Đây chính là giới hạn của y. Thế nhưng, Chân Kiếm Vũ lại cố sức phóng khí ba xa hơn nữa.

Khi khí ba đã lan rộng đến mười lăm trượng, mắt Chân Kiếm Vũ bắt đầu lóe lên.

“Tìm thấy rồi.”

Y vừa cảm nhận được dấu hiệu có kẻ đang ẩn náu trên một cổ thụ.

Chân Kiếm Vũ không do dự dù chỉ một khắc, y phóng nhanh về phía cổ thụ rồi rút kiếm ra.

“Ha!”

Cùng tiếng hô lấy khí thế, một luồng khí lực mạnh mẽ phóng ra khỏi kiếm của y.

Thanh kiếm chứa kiếm khí khủng khiếp xuyên qua cổ thụ nhanh như thiểm điện.

“Ha!”

Lúc này, một bóng đen vụt ra, nếu có thể thấy được thần sắc, có lẽ đó chính là sự bàng hoàng khó tin.

Hắn ta chính là Hắc Ám.

Đòn tấn công bất ngờ của Chân Kiếm Vũ khiến thất lung hắn bị chém một đường dài.

“Nhà ngươi mau xưng danh tính đi.”

Chân Kiếm Vũ hét lên rồi xông tới tấn công Hắc Ám.

‘Tên khốn này ở đâu ra thế...’

Mặt Hắc Ám méo mó đến khó coi.

Đã phá hỏng chuyện tốt của người khác còn dám lớn tiếng.

Hắc Ám vô cùng phần nộ với Chân Kiếm Vũ.

Kiểm kích của Chân Kiếm Vũ lao về hấn hệt như vũ bão.

‘Cứ chờ đó đi!’

Hắc Ám trong lòng đã quyết tâm phục thù, sau đó trốn đi mất.

“Dừng lại!”

Chân Kiếm Vũ đuổi theo hấn, khí thế của y lúc này vô cùng đáng sợ. Thế nhưng, chuyển động của Hắc Ám lại nhanh đến nỗi Chân Kiếm Vũ cũng không bám theo kịp.

Soạt!

Hắc Ám trong thoáng chốc đã biến mất khỏi tầm mắt Chân Kiếm Vũ.

Y không thể tìm được hấn, một kẻ đã biến mất hút trong rừng sâu.

“Nếu để hấn thoát, hậu hoạn về sau ắt sẽ khó lường.”

Gương mặt Chân Kiếm Vũ lúc này đã méo mó khủng khiếp.

Võ công Hắc Ám vốn không hề yếu kém. Thế nhưng, ngay khi thấy tình hình đang ở thế bất lợi, hấn liền không chút do dự mà rút lui. Hấn là kẻ xem trọng mạng sống hơn cả lòng tự tôn.

Loại người này cực kỳ quý trọng sinh mạng, chỉ cần cảm nhận được chút nguy hiểm liền ẩn mình vào nơi không ai nhận ra được. Vậy nên, việc tìm kiếm và xử lý những người như hấn trở nên khó khăn hơn.

Đó là loại người tồi tệ nhất.

Chân Kiếm Vũ cố kìm nén tâm trạng khó chịu mà quay trở lại.

Hấn thấy tiếc vì không thể bắt được Hắc Ám, nhưng bây giờ hấn có việc cần phải giải quyết ngay.

Chân Kiếm Vũ phi người quay về phía các võ giả đang tấn công Thanh Thành.

Ngay khi Hắc Ám biến mất, đám võ giả lại tiếp tục tấn công Thanh Thành.

Đó là bằng chứng cho thấy mệnh lệnh vẫn được duy trì cho dù không có tên thi thuật giả ở đó.

Ánh mắt Chân Kiếm Vũ quay sang nhìn Ngô Cảnh Hóa của Lôi Âm Môn.

Kẻ duy nhất không che giấu nổi vẻ bối rối khi Hắc Ám bị phát hiện chính là Ngô Cảnh Hóa.

Chân Kiếm Vũ chắc chắn hẳn ta là người biết rõ về Hắc Ám.

Chỉ cần khống chế hẳn sẽ tra ra được chân tướng sự việc ngày hôm nay.

“Haa!”

Liên sau đó, Chân Vũ Kiếm dốc toàn lực xông về phía Ngô Cảnh Hóa.

Rầm!

Độc tin tức Cao tổng quản mang đến, ánh mắt Phiêu Nguyệt trở nên vô cùng sắc bén.

“Thanh Thành ư...”

Điểm đến cuối cùng của Lôi Âm Môn chính là núi Thanh Thành.

Cao tổng quản đã thăm dò ra được thông tin rằng các môn đồ Lôi Âm Môn đã kéo đến Thanh Thành. Thế nhưng, họ lại không vào được bên trong núi.

Bởi lẽ từ lâu, núi Thanh Thành đã hạn chế ngoại nhân tiếp cận gần môn phái. Nếu ông lên vào núi Thanh Thành và bị họ phát hiện, Phiêu Nguyệt chắc chắn sẽ rơi vào tình thế bất lợi. Chính vì lý do đó, ông chỉ xác nhận điểm đến của Lôi Âm Môn rồi báo cáo tình hình với Phiêu Nguyệt.

Cao tổng quản dùng bút đàm hội thoại với Phiêu Nguyệt.

[Nhưng có một điểm rất lạ.]

“Chuyện gì?”

[Các võ giả của Cao Thiên Võ Quán và Chấn Tinh Bang cũng nhúng tay vào chuyện này.]

“Ý ông là họ cùng hành động với Lôi Âm Môn ư?”

[Đúng vậy ạ.]

Phiêu Nguyệt dùng tay phải chống cằm rồi gõ gõ ngón tay vào cằm mình.

Mỗi khi hấn bày ra bộ dáng như vậy, chính là lúc hấn cần yên tĩnh suy nghĩ, Cao tổng quản tinh ý hiểu ra liền lui xuống.

‘Lôi Âm Môn đúng là có thù hấn với Thanh Thành. Ta đã giết Tiểu môn chủ Nam Hồ Sơn vì muốn đổ tội cho Thanh Thành.’

Đó chính là ý đồ của Phiêu Nguyệt.

Để làm được như thế, hấn đã lợi dụng tuyệt kỹ của Thanh Thành để giết Nam Hồ Sơn.

‘Hơn nữa, Môn chủ Thái Niên Hồ cũng đã chết trong tay Vũ Tinh Chân Nhân, vậy nên hận càng thêm hận. Vấn đề chính là thực lực của họ.’

Chính hấn là kẻ trực tiếp giết Nam Hồ Sơn nên hấn nắm rõ thực lực của Lôi Âm Môn hơn bất cứ ai.

Họ tuyệt đối không đủ sức mạnh để trả thù phái Thanh Thành. Nếu họ mạnh đến thế thì sau cái chết của môn chủ, môn đồ ở đó sẽ không phải chia năm xẻ bảy như thế.

‘Họ đã giải tác ư? Hay không phải? Nếu không phải đã giải tán thì sao lại tụ họp như thế?’

Suy nghĩ cứ nối đuôi nhau kéo đến trong tâm trí Phiêu Nguyệt.

‘Cao Thiên Võ Quán và Chấn Tinh Bang dù có tài giỏi đến mấy thì cũng chỉ là dạng tôm tép thôi. Lôi Âm Môn không thể nào đặt hết niềm phối hợp với họ như thế. Phải có hậu thuẫn khác. Một nơi mà Lôi Âm Môn có thể tin tưởng và dựa dẫm vào. Một nơi không sợ Thanh Thành. Tiểu Lôi Âm Tự.’

Phiêu Nguyệt lập tức đưa ra phán đoán.

Nhiều môn phái trên giang hồ đều miễn cưỡng thân thiện với chính phái như Thanh Thành. Sỡ dĩ như thế, bởi lẽ môn phái

này đã chịu nổi ô nhục sau sự việc của Vũ Tịnh Chân Nhân, thế nhưng đây vẫn là danh môn có tên tuổi hơn trăm năm.

Giả như có hợp sức và chiến thắng trong trận chiến này, họ cũng không thu được nhiều lợi ích.

Vậy nên những môn phái trên giang hồ đều bị loại khỏi danh sách tình nghi.

Phiêu Nguyệt đột nhiên nhớ lại nội dung ghi chép trong cuốn Thành Đô Võ Giả Nhân Danh Bộ.

Trong cuốn Thành Đô Võ Giả Nhân Danh Bộ này không hề có Tiểu Lôi Âm Tự, hậu thuẫn của Lôi Âm Môn. Lôi Âm Môn bave temước ra hoạt động độc lập và chiếm được địa vị ở Thành Đô từ lâu, nhưng nguồn gốc xuất phát từ Tiểu Lôi Âm Tự vẫn không hề thay đổi.

Cũng giống như đứa trẻ bị bằng hữu bắt nạt sẽ quay về tìm phụ mẫu chúng, Lôi Âm Môn mất đi môn chủ kia cũng đã đến nhờ vả Tiểu Lôi Âm Tự.

‘Nếu không có sự tương trợ của Tiểu Lôi Âm Tự, họ có mơ cũng không dám trả thù Thanh Thành.’

Mặc khác, chi viện cho Lôi Âm Môn cũng không phải chuyện xấu đối với Tiểu Lôi Âm Tự.

Thông qua Lôi Âm Môn, họ có thể mở rộng tầm ảnh hưởng đến Thành Đô, rộng hơn nữa là thành Tứ Xuyên, đây là chuyện vô cùng có lợi cho Tiểu Lôi Âm Tự.

Vấn đề chính là Tiểu Lôi Âm Tự đã giúp đỡ cho Lôi Âm Môn đến mức nào.

‘Chúng sẽ không cử binh lực với quy mô lớn đến. Chúng còn phải để tâm đến những môn phái khác nữa.’

Tiểu Lôi Âm Tự rõ là thế lực tái ngoại.

Những môn phái trên giang hồ xảy ra giao chiến vì có xu hướng đầu đá lẫn nhau, nhưng nếu có thế lực bên ngoài tấn công, họ sẽ hợp sức chống lại.

Hai trận chiến lớn lần lượt xảy ra đã chứng minh điều đó. Rõ ràng Tiểu Lôi Âm Tự cũng rõ sự thật này.

‘Chắc chắn chỉ có vài người tinh nhuệ chỉ viện cho Lôi Âm Môn.’

Nhưng vẫn còn một điểm đáng ngờ.

Nếu thế lựa chọn của bọn họ chỉ có một.

Cho dù có phái quân tinh nhuệ đi chẳng nữa, nếu để lại dấu vết Tiểu Lôi Âm Tự đã nhúng tay vào nhất định sẽ khiến các môn phái trên giang hồ phần nộ.

Nếu họ thật sự can thiệp, Tiểu Lôi Âm Tự cũng sẽ gặp khó khăn. Đặc biệt điều đó sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến tham vọng mở rộng sức ảnh hưởng trong thành Tứ Xuyên này.

‘Vậy là sẽ cử người có bị phát hiện cũng không sao, hoặc sẽ không bao giờ bị phát hiện.’

Phạm vi đang dần được thu hẹp.

Phiêu Nguyệt vẫn không ngừng suy nghĩ.

‘Muốn thay đổi cục diện với số ít người quả là chuyện không dễ dàng gì.’

Phải có được vũ lực áp đảo hoặc thực lực khác tương ứng với nó.’

Phiêu Nguyệt liền nghĩ đến về sau.

Cho dù có sở hữu vũ lực áp đảo đi chẳng nữa, chỉ cần thi triển võ công của Tiểu Lôi Âm tự nhất định sẽ bị phát giác.

Phiêu Nguyệt chú ý đến việc võ giả của Cao Thiên Võ Quán và Chấn Tinh Bang cũng tham gia vào hành động lần này.

Hai môn phái vốn không có mối quan hệ đặc biệt gì với Lôi Âm Môn. Thế nhưng, khả năng cao họ cùng nhau hành động là vì giao kèo hay lợi ích chung nào đó.

Có điều, cho dù nghĩ thế nào, Cao Thiên Võ Quán và Chấn Tinh Bang vốn không hề nhận được lợi lộc gì từ việc này. Tuy vậy, khó mà nắm bắt được họ bị ràng buộc bởi mối quan hệ ra sao.

‘Làm thế nào để khiến hai môn phái kia hành động chứ? Thỏa hiệp, hay là đe dọa?’

Phiêu Nguyệt khẽ cau mày.

Bởi vì cả hai đều không vừa ý hắn.

Sau khi đặt chân đến Thành Đô, Phiêu Nguyệt đã phái Cao tổng quản thu thập thông tin sơ lược về các môn phái trên giang hồ.

Trong số đó có cả Tiểu Lôi Âm Tự.

Nội dung báo cáo có một phần ghi chép đáng chú ý về Tiểu Lôi Âm Tự.

- Có năng lực dụng tà thuật đã thất truyền trên giang hồ.

‘Tà thuật? Nếu đó là tà thuật chi phối tinh thần thì sao?’

Điều này nghe có vẻ hợp lý với tất cả các giả định mà hắn đưa ra từ nãy đến giờ.

Cuối cùng, những sự thật rải rác đã được xâu lại thành một chuỗi hoàn chỉnh.

123

Đôi vai của thân hình màu đen không ngừng run lên.

Một giọng nói ghê rợn phát ra từ nơi được cho là miệng của hắn.

“Người dám làm hỏng việc của ta sao.”

Lớp vải đen kỳ lạ quấn quanh cơ thể y lần lượt rơi ra, hình dáng vốn có của y dần dần hiện ra.

Vóc dáng của y vẫn bình thường. Nhưng gương mặt của y hoàn toàn không bình thường một chút nào.

Chiếc mũi cao hếch lên tận trời, răng hô, gương mặt đầy những lỗ nhỏ li ti trên mặt cùng với đôi mắt đục ngầu. Y hội tụ đủ các tiêu chuẩn của một nam nhân xấu xí.

Gương mặt y xấu xí đến độ khiến ai cũng phải quay mặt đi một khi nhìn thấy y.

Tất cả những ai nhìn thấy y khi y còn nhỏ đều nguyên rửa và đánh đập y như một con quái vật. Những tổn thương trong quá khứ khiến y càng thu mình hơn.

Nếu không được Huyết Phật của Tiểu Lôi Âm Tự thu nhận, có lẽ giờ hắn đã chết ở một xó nào rồi.

Sau khi vào Tiểu Lôi Âm Tự, y mới biết rằng mình có một tài năng thật sự đáng kinh ngạc.

Y đã được sinh ra với một yêu nhãn hiếm có tên là Đoạt Phách Nhãn, thứ có thể cướp đi linh hồn của bất cứ ai khi nhìn vào đó.

Vì còn nhỏ, uy lực còn yếu nên y tốn rất nhiều thời gian để thức tỉnh được nó.

Và Huyết Phật của Tiểu Lôi Âm Tự đã tôi luyện và phát huy tài năng của Hắc Ám đến mức cực đại. Uy lực của y từ đó mà ngày càng trở nên mạnh hơn. Nhưng cũng có một nhược điểm mà y không thể khắc phục được.

Nhược điểm đó chính là việc để áp chế được tâm trí của đối phương, y phải mất khá nhiều thời gian. Hơn nữa, y chỉ có thể áp chế được tâm trí của đối phương sau khi đối phương hoàn toàn rơi vào trạng thái vô lực.

Để khắc phục được nhược điểm chí mạng này, y đã nghiên cứu phương pháp kết hợp cổ độc với dược thảo.

Và thứ y say mê hơn cả chính là cổ độc có chứa trong những con bọ nhỏ.

Y nhốt rất nhiều côn trùng vào cùng một nơi sau đó để chúng đấu đá ăn thịt lẫn nhau và con mạnh nhất sẽ sống sót. Và con côn trùng cuối cùng còn sống sót đó đã đạt được đặc tính kỳ lạ.

Đó chính là có thể sống ký sinh trong não và điều khiển tâm trí của con người.

Tuy nhiên, chúng không thể kiểm soát hoàn toàn tâm trí của con người mà chỉ ảnh hưởng một chút.

Ở mức độ đó thì một người bình thường thì không rõ, nhưng đối với một võ giả có sức mạnh tinh thần vững chắc thì chắc chắn không nhầm nhò gì. Nhưng nếu kết hợp nó với Đoạt Phách Nhãn thì lại là một câu chuyện hoàn toàn khác.

Sức mạnh của nó sẽ được khuếch đại lên hàng chục lần chứ không phải vài lần nữa.

Thêm vào đó, Hắc Ám đã tìm những loại dược thảo có khả năng gây ảnh hưởng đến tâm trí của con người và tạo ra một sự kết hợp tối ưu nhất.

Hắc Ám có một tài năng thiên bẩm.

Một tổ hợp mà những người khác dành ra vài năm để chiêm nghiệm cũng chưa chắc đã tìm ra được, còn Hắc Ám chỉ đơn thuần tạo ra nó bằng cảm giác. Hắc Ám đặt tên cho loại thuốc đó là Mộng Hồn Tán.

Sự kết hợp của Đoạt Phách Nhãn, cổ độc cùng với Mộng Hồn Tán như lắp thêm đôi cánh cho Hắc Ám.

Khiến cho hắn có thể thống trị và điều khiển tâm trí của người khác.

Hắc Ám đã sử dụng tài năng của mình để loại bỏ những kẻ thù của Tiêu Lô Âm Tự.³

Y thường xâm nhập vào căn cứ của kẻ địch sau đó chi phối tâm trí của những người ở trong nội bộ địch để gây náo loạn. Y sẽ khiến cho chúng không tin tưởng lẫn nhau, kích động cơn điên trong chúng và khiến cho chúng mâu thuẫn từ bên trong.

Vậy nên y mới có biệt hiệu là tai ương của những sự hỗn loạn.⁶

Vì những nơi mà y đi qua chỉ còn lại hỗn loạn, sợ hãi cùng với nỗi hoài nghi. Về mọi mặt, có thể nói Hắc Ám như một sự tồn tại còn ghê gớm hơn bất cứ võ giả đã luyện đến cảnh giới cao nhất.

Từ trước tới nay, Hắc Ám chưa bao giờ thất bại trong nhiệm vụ của mình.

Ít nhất là cho đến hôm qua. Vì hôm nay, một vết nhơ đã xuất hiện lên trên lịch sử đầy rực rỡ của y.

Một tiểu tử nào đó đã chen vào mà không biết sợ hãi và đánh một đòn chí mạng vào lòng tự trọng của y.²

Hắc Ám đưa tay chạm vào bên hông của mình.

Máu từ vết thương do thanh kiếm của Chân Kiếm Vũ chém vào đang chảy ra không ngừng.

Vết thương của Hắc Âm nghiêm trọng đến mức dù đã được cầm máu nhưng máu từ đó vẫn túa ra không ngừng.

Không biết chừng, chỉ cần chém sâu một chút nữa thôi, Hắc Âm có thể đã mất mạng.

“Ngươi!”

Con phần nộ bộc phát về phía Chân Kiếm Vũ.

Y lao đảo tiến về phía trước.

Một thành phố lớn hiện ra trước mắt y.

Thành Đô.

Trung tâm của thành Tứ Xuyên.³

Những võ giả của Thanh Thành Phái ngồi bệt xuống nền đất vì kiệt sức.

Vô số xác chết nằm rải rác xung quanh họ.

Vũ Hóa Chân Nhân dờ dẩn nhìn xung quanh.

Những võ giả của Lôi Âm Môn, Cao Thiên Võ Quán cùng Chấn Tinh Bang đều đã bị áp chế và đã quy hàng.

Những võ giả Thanh Thành Phái cùng với Chân Kiếm Vũ ưu tiên giết những người đã bị Hắc Âm chi phối tâm trí.⁰

Khi không còn ai kích động và ra lệnh nữa, những võ giả còn lại cũng tự động đầu hàng. Quả nhiên bọn họ chỉ chiến đấu theo mệnh lệnh, vậy nên khi những kẻ ra lệnh biến mất, ý chí chiến đấu của họ cũng chẳng còn.

Tất cả đều buông vũ khí và chờ đợi sự trừng phạt của Thanh Thành Phái.

Vũ Hóa Chân Nhân hướng mắt về phía thi thể của những đệ tử Thanh Thành Phái.

Cơ thể của họ đều bị hủy hoại một cách thê thảm.

Hắc Âm đã dùng một loại độc tính mạnh kiểm soát tinh thần của đệ tử Thanh Thành Phái. Cũng chính vì thế mà họ chỉ chăm chăm vào việc tấn công, chẳng biết sợ bản thân sẽ bị thương.

Mọi chuyện đã đành, bọn họ đành phải thi triển tuyệt chiêu để phản công lại những người đã mất lý trí và tấn công họ. Vì thế nên những vết thương trên thi thể của những người kia cũng không tránh khỏi tàn khốc.

“Sao lại có chuyện như thế này xảy ra vậy chứ?”

Vũ Hóa Chân Nhân không thể nào tin vào hiện thực thảm khốc này.

Mọi chuyện cứ như một cơn ác mộng thật khủng khiếp vậy.

Ông thầm nghĩ giá như chỉ cần nhắm mắt lại rồi mở mắt ra, mọi thứ sẽ bình ổn như chưa từng có chuyện gì xảy ra như một giấc mơ thì hay biết mấy.

Tuy vậy, dẫu có nhắm rồi mở mắt biết bao nhiêu lần đi chẳng nữa, hiện thực vẫn không thay đổi. Khung cảnh thảm khốc hiện ra trước mắt ông ta lúc này không phải mơ mà là hiện thực.

“Sư thúc! Tất cả những thi thể đã được phân loại rồi ạ. Sơ cứu khẩn cấp cho những người bị thương cũng đã hoàn tất.”

Một đệ tử đời thứ nhất đến gần báo cáo cho ông ta.

Vũ Hóa Chân Nhân gật đầu một cách mệt mỏi.

“Tốt lắm! Vất vả cho con rồi.”

Vì chương môn nhân hiện tại là Vũ Doanh Chân Nhân đang bị trọng thương nên Vũ Hóa Chân Nhân phải dẫn dắt Thanh Thành Phái cho đến khi Vũ Doanh Chân Nhân hồi phục.

Áp lực nặng nề khó cáng đáng khiến Vũ Hóa Chân Nhân đến thở thôi cũng thấy nặng nề. Nhưng ông không thể để lộ bộ dạng yếu đuối mãi được.

Tất cả những đệ tử của Thanh Thành Phái đều nhìn vào mặt của ông ta.

Vũ Hóa Chân Nhân đứng dậy rồi tiến tới nhóm của Chân Kiếm Vũ đang đứng ở một bên.

“Xin đa tạ các vị đã giúp đỡ! Ân huệ này bản đạo cùng với Thanh Thành Phái tuyệt đối sẽ không bao giờ quên.”

“Tại hạ làm việc này không phải vì mong muốn được đền đáp gì cả. Xin đừng để tâm đến nó quá.”

Vũ Hóa Chân Nhân lắc đầu khi nghe được câu trả lời điềm tĩnh của Chân Kiếm Vũ.

“Sao có thể như thế được? Ân huệ này mai sau, bản đạo nhất định sẽ trả lại cho thiếu hiệp.”

“So với chuyện đó thì chân nhân có biết kẻ đã điều khiển tâm trí của họ là ai không?”

“Bản đạo hoàn toàn không biết kẻ đó là ai. Nhưng mà chuyện đó là thật sao? Hẳn sử dụng cổ độc thật ư.”

“Tại hạ đã tận mắt nhìn thấy nó. Trong máu của đệ tử Thanh Thành Phái có những con bọt nhỏ mà mắt thường khó có thể nhìn thấy được. Hiện tại thì không còn lời giải thích nào hợp lý hơn ngoài cổ độc cả.”

Chân Kiếm Vũ dẫn Vũ Hóa Chân Nhân đến một thi thể của đệ tử Thanh Thành Phái.

Người này cũng bị Hắc Âm áp chế và tấn công những đồng liêu khác như Thanh Cảnh. Hẳn cũng vì thổ huyết mà chết, cũng như cổ độc đã bị phát hiện.

Vũ Hóa Chân Nhân tập trung nội công vào mắt rồi xác nhận xem đó có phải cổ độc hay không.

“Ôi trời ơi! Đúng là loại cổ độc điều khiển tâm trí thật này.”

Ông ta lâm bầm trong sự hoài nghi.

Ông ta biết cổ độc cũng có nhiều loại. Nhưng ông ta chưa từng nghe thấy về loại cổ độc có thể gây ảnh hưởng trực tiếp đến trí óc của con người như thế này bao giờ cả.

Chân Kiếm Vũ vận Tam Mạt Chân Hỏa rồi đốt cháy cổ độc rồi và nói.

“Đối phương là một kẻ có thể tùy thích điều khiển tâm trí của con người. Nếu để vượt mắt hấn, e là sẽ có hậu họa. Nhất định phải truy lùng và loại bỏ hấn bằng mọi giá.”

“Nhưng chẳng phải chúng ta không biết chút gì về danh tính của hấn sao?”

“Chẳng phải sẽ có người biết hấn sao?”

Chân Kiếm Vũ nói xong rồi hướng tầm nhìn về phía những môn đồ Lôi Âm Môn.

Trong ba môn phái đã tấn công Thanh Thành Phái, Lôi Âm Môn là môn phái bị tổn hại nặng nề nhất.

Vì dù gì bọn chúng cũng chính là người dẫn dắt mọi chuyện đến mức này, vậy nên những võ giả của Thanh Thành Phái cũng không khỏi cảm thấy nóng giận mà tấn công bọn chúng không ngừng.

Tình trạng của những môn đồ Lôi Âm Môn còn sống cũng chẳng được tốt cho mấy.

Chân Kiếm Vũ đến gần một người trong số chúng và nói.

“Nói cho ta nghe về người ban nãy.”

“Ư ư! Tại hạ không biết gì cả.”

Môn chủ hiện tại của Lôi Âm Môn là Ngô Cảnh Hóa đã bỏ mạng trong trận kịch chiến ban nãy.

Những kẻ còn sống lúc này cũng chỉ là những kẻ có chức còn con trong Lôi Âm Môn nên họ chẳng biết chân tướng mọi việc ra sao cả. Số võ giả đến Tiểu Lôi Âm Tự cũng rất ít, và tất cả đều đã bỏ mạng rồi.

Chân Kiếm Vũ gằn giọng uy hiếp.

“Không biết thật sao?”

“Thật... ạ...”

“Ta hỏi lần này là lần cuối. Sẽ không hỏi thêm lần hai đâu.”

Đôi mắt của Chân Kiếm Vũ toả ra đầy sát khí. Bộ dáng ấy của y khiến cho người khác khó mà tin được y là một võ giả chính phái.

Môn đồ Lôi Âm Môn nuốt nước bọt khô khan rồi nói.

“A! Tại hạ nghe nói những cao thủ đứng đầu trong môn phái đã đi đến Tây Tạng ạ.”

“Tây Tạng!”

“Vâng! Tại hạ nghe nghe ngóng được là họ đến đó để yêu cầu chi viện còn sự tình cụ thể ra sao thì một kẻ cón con như tại hạ không biết ạ.”

“Thật sao?”

“Những người khác cũng nghe được chứ không chỉ có mỗi tại hạ. Vậy nên tại hạ chắc chắn.”

Chân Kiếm Vũ đứng dậy rồi nhìn Vũ Hóa Chân Nhân.

“Nếu là Tây Tạng thì có thể là...?”

“Nơi có thể gọi là cội nguồn của Lôi Âm Môn chính là Tiểu Lôi Âm Tự đang nằm ở Tây Tạng.”

“Hừm! Vậy thì khả năng cao hẳn ta là võ giả của Tiểu Lôi Âm Tự.”

“Ta cũng nghe nói những tà thuật ở Tiểu Lôi Âm Tự đều rất kỳ lạ.”

Giọng điệu của Vũ Hóa Chân Nhân bỗng trầm xuống.

Vì nếu Tiểu Lôi Âm Tự đã can thiệp, thì chuyện lần này quả là không bình thường.

“Việc cấp bách lúc này là phải xác nhận rằng hẳn ta có phải là một võ giả của Tiểu Lôi Âm Tự hay không. Sau đó chúng ta mới yêu cầu trợ giúp từ những môn phái khác được.”

“Thiếu hiệp nói đúng, nhưng bốn phái hiện tại không có đủ sức mạnh để chiến đấu với bọn chúng. Như thiếu hiệp đã thấy đó, lực lượng còn lại của bốn phái cũng đã bị tổn hại rất nhiều. Ta cũng không biết sẽ mất bao nhiêu thời gian để phục hồi nữa.”

“Chân nhân?”

“Xin thứ lỗi. Bốn phái xin phép không tham gia vào vụ việc lần này.”

Vẻ mặt của Vũ Hóa Chân Nhân hiện đầy vẻ bi thương.

Nếu là trước đây, chắc chắn ông ta sẽ đi báo thù ngay lập tức. Nhưng gốc rễ của Thanh Thành Phái lúc này đang lung lay dữ dội.

Ông ta đã mất quá nhiều đệ tử trong một thời gian ngắn.

Thanh Thành Phái lúc này tồn tại thôi đã khó rồi chứ đừng nói gì đến việc báo thù.

Ông ta phải đưa ra quyết định. Và quyết định của ông chính là phong bế sơn môn hoàn toàn Thanh Thành Phái.

Ông ta chẳng còn cách nào khác ngoài việc phong bế sơn môn và nuôi dưỡng lại lực lượng của Thanh Thành Phái như trước đây cả.

Biết rằng phải chịu đựng sự nhục nhã thêm một lần nữa. Nhưng Vũ Hóa Chân Nhân cũng không còn lựa chọn nào khác.

‘Chúng ta phải biết nhẫn nại và chịu khó. Chỉ cần nhẫn nại nuôi dưỡng thế lực, rồi một ngày nào đó chúng ta nhất định sẽ trả lại nỗi nhục ngày hôm nay.’

Chân Kiếm Vũ và những đồng liêu của y nhìn vào Vũ Hóa Chân Nhân với ánh mắt đầy thương xót.

Bởi vì họ hiểu được tại sao Vũ Hóa Chân Nhân lại quyết định như thế.

Bây giờ là lúc Thanh Thành Phái phải lo lắng cho sự sinh tồn hơn là lòng tự trọng của họ.

“Quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Thanh Thành Phái dù có phải mất một trăm năm để có thể trả thù thì cũng không muộn. Thanh Thành Phái nhất định sẽ hồi phục lại thanh thế khi xưa và trả lại nỗi nhục này trong một trăm năm nữa.”

“Nếu chân nhân đã quyết thì cũng không còn cách nào khác. Mong rằng Thanh Thành Phái sẽ tái thiết thành công.”

“Đa tạ thiếu hiệp! Đáng ra phải mời thiếu hiệp vào trong dùng một bữa cơm, nhưng như thiếu hiệp cũng thấy, mọi chuyện đã thành ra thế này rồi. Thực lòng mong thiếu hiệp bỏ qua cho bản đạo lần này.”

“Tại hạ hiểu mà.”

“Xin đa tạ! Vậy các vị xuống núi cẩn thận. Bảo trọng.”

“Tại hạ cũng mong Thanh Thành Phái sẽ phục hồi như trước đây. Vậy tại hạ xin phép...”

Chân Kiếm Vũ chấp tay chào Vũ Hóa Chân Nhân rồi quay lưng đi.

Lăng Tiêu Vận cùng Viên Giai Linh cũng tập hợp lại rồi đi xung quanh y.

Chân Kiếm Vũ nói với bọn họ.

“Đuổi theo hắn. Nhất định phải bắt được hắn bằng mọi giá.”

“Nhưng hắn chạy trốn cũng được một lúc lâu rồi, liệu chúng ta có thể bắt được hắn chứ?”

“Hắn đã bị kiếm của ta chém cho bị thương rồi. Vì vết chém khá sâu nên y sư bình thường sẽ không thể chữa trị được. Vậy nên, chắc chắn hắn sẽ tìm đến những y sư có tiếng.”

“Nếu là y sư có tiếng thì khả năng cao hắn ta đang ở Thành Đô.”

Thành Đô là trung tâm của thành Tứ Xuyên, nơi tập trung đủ loại hàng hóa cũng như là con người. Ở đây có rất nhiều bệnh nhân, và y sư cũng thế. Suy ra, khả năng cao là kẻ đã bị Chân Kiếm Vũ đả thương sẽ vào Thành Đô để được điều trị.

“Chúng ta cũng phải liên hệ với Hạ Ô Môn để nhờ họ giúp đỡ mới được. Nếu có họ giúp đỡ thì việc bắt được hắn chắc chắn sẽ dễ hơn nhiều.”

“Được. Để ta liên hệ với Hạ Ô Môn.”

Chân Kiếm Vũ gật đầu đồng tình với Lăng Tiêu Vận.

Viên Giai Linh từ nãy đến giờ chỉ nghe họ nói giờ đã lên tiếng.

“Muội cùng Tiểu Hạ sẽ kể mọi chuyện cho Lưu Thần Phong đại hiệp nghe và nhờ đại hiệp hỗ trợ. Nếu là Lưu Thần Phong đại hiệp thì chắc chắn ngài ấy sẽ vui vẻ giúp đỡ chúng ta thôi.”

“Cứ làm như vậy đi.”

Chân Kiếm Vũ gật đầu với vẻ mặt nặng nề.

Lăng Tiêu Vận lặng im nhìn Chân Kiếm Vũ một hồi lâu.

Y thực lòng muốn ngăn Chân Kiếm Vũ lại.

Vì thực tế thì chuyện này chẳng có ích lợi thiết thực gì cả. Nhưng mà y hiểu rõ tính cách của Chân Kiếm Vũ hơn ai hết.

Chân Kiếm Vũ có một niềm tin mãnh liệt.

Một niềm tin mạnh mẽ rằng những người có sức mạnh phải làm việc “nghĩa”.

Một số chế giễu Chân Kiếm Vũ là người cổ hủ, một số lại cho rằng Chân Kiếm Vũ quá ngây thơ và nhát nhẽo.

Còn Lăng Tiêu Vận cho rằng Chân Kiếm Vũ quá khờ dại.

Chỉ cần có thêm một chút tính linh hoạt, Chân Kiếm Vũ đã có thể gây dựng được danh tiếng nhanh hơn và leo đến một vị trí cao hơn rồi. Nhưng người bằng hữu ngốc nghếch này chỉ cố chấp tin vào những gì mà Chân Kiếm Vũ muốn tin chứ không thể nào thỏa hiệp được.

Và y đã phải lòng một Chân Kiếm Vũ như vậy, đó cũng chính là lý do tại sao y đi theo Chân Kiếm Vũ.

Đối với Lăng Tiêu Vận, Chân Kiếm Vũ như một vàng thái dương vậy.

Một người tự tỏa sáng rực rỡ và chiếu rọi cả xung quanh.

Số người giống Chân Kiếm Vũ trong giang hồ theo như Lăng Tiêu Vận biết chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Lần này cũng vậy, Chân Kiếm Vũ cũng đã ngoan cố chọn đi trên một con đường đầy khó khăn.

Mặc dù nếu có quay mặt làm ngơ thì cũng chẳng có ai nói gì nhưng Chân Kiếm Vũ vẫn cố chấp đi trên một con đường đầy gian nan và vất vả.

Lăng Tiêu Vận đi đến bên cạnh Chân Kiếm Vũ.

‘Ít nhất thì huynh sẽ không phải đi trên con đường gian khổ một mình nữa. Vì đã có ta lúc nào cũng ở bên cạnh huynh rồi.’

Ử THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 124

“Tướng công đi cẩn thận nhé.”

Thu Hương tiễn Phiêu Nguyệt ra về, ánh mắt đầy vẻ trùu mến, tình cảm.

Phiêu Nguyệt quay đầu nhìn Thu Hương. Chạm phải ánh mắt Phiêu Nguyệt, đôi má Thu Hương liền đỏ ửng cả lên.

Dù da thịt đã quần quýt mấy lần, nhưng mỗi khi nhìn Phiêu Nguyệt, trái tim nàng vẫn không an phận mà tồn thức từng hồi. Đành rằng đối với kỹ nữ, tìm đồ mắt cũng khó ra thứ tình cảm thuần khiết, nhưng nàng vẫn không thể ngăn nổi trái tim loạn nhịp vì Phiêu Nguyệt.

“Lần sau ta lại đến.”

“Tiện thiếp sẽ chờ chàng.”

Thu Hương nhẹ nhàng mỉm cười nhìn Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt rời khỏi Thiên Hương Lâu rồi sải bước trên con đường tối tăm.

Con đường vắng vẻ nay lại càng u &aaavetemcute;m hơn khi màn đêm bao trùm lên vạn vật. Thế nhưng, Phiêu Nguyệt đã quá quen thuộc rồi.

Từ lúc còn ở Không Động không khác gì địa ngục đó, hắn đã thích ứng với cuộc sống thế này, hắn còn cảm thấy ở trong bóng tối thoải mái và dễ chịu hơn ban ngày nhiều. Trong bóng tối, giác quan của hắn càng trở nên nhạy bén hơn gấp mấy lần.

Lúc giác quan được khuếch đại lên, hắn cảm nhận được ánh mắt của ai đó.

Hắn có thể nhận ra đó là ánh mắt mang theo sức nặng ngàn cân cùng cảm giác tồn tại mạnh mẽ cho dù đang ở trong bóng đêm dày đặc.

Tựa như một ngọn núi Thái Sơn sừng sững. Phiêu Nguyệt đã từng gặp qua sự tồn tại mãnh liệt thế này.

‘Chân Kiếm Vũ.’

Đúng như hắn dự đoán, Chân Kiếm Vũ đang dựa vào bờ tường xa xa rồi nhìn về phía này.

Phiêu Nguyệt khẽ nheo mắt.

Bây giờ hắn chính là Dạ Chủ.

Sau cuộc gặp gỡ với Sở Văn Bình, hắn luôn dùng gương mặt của Dạ Chủ mỗi lần đến Thiên Hương Lâu. Chính là để che giấu danh tính thật sự của mình.

‘Hắn ta đến gặp Dạ Chủ sao?’

Quả nhiên đó là lý do Chân Kiếm Vũ xuất hiện ở đây. Lúc đó, Chân Kiếm Vũ đang tựa người vào tường liền tiến đến gần Phiêu Nguyệt, sau đó lên tiếng.

“Tại hạ là Thiết Huyết Võ Khách - Chân Kiếm Vũ. Không biết thiếu hiệp có phải là chủ nhân của Thiên Hương Lâu không?”

Chân Kiếm Vũ nhìn thẳng vào Phiêu Nguyệt.

Y đã nhờ đến sự giúp đỡ của Hạ Ô Môn và Lưu Thần Phong để bắt Hắc Ám. Bọn họ cũng nhận thức được tầm quan trọng của vấn đề nên tích cực hợp tác với y.

Hạ Ô Môn và Lưu Thần Phong dường như đã lật tung cả Thành Đô này lên. Thế nhưng họ không tìm thấy bất kỳ dấu vết nào của Hắc Ám.

Y cần thêm người giúp sức.

Đột nhiên trong đầu Chân Kiếm Vũ hiện lên cái tên Dạ Chủ.

Người mang biệt hiệu là Dạ Chủ này mạnh đến mức có thể áp đảo Sở Văn Bình chỉ trong một chiêu, hắn còn là chủ nhân của Thiên Hương Lâu đương nhiên sẽ có tầm ảnh hưởng đáng kể với các kỹ nữ.

Tình thế hiện giờ đến cả tay mèo y cũng muốn mượn. Chỉ cần là sự tương trợ nhỏ nhất, y nhất định không muốn bỏ qua.

Sau một hồi đắn đo, Chân Kiếm Vũ lập tức đến tìm Dạ Chủ.

Phiêu Nguyệt im lặng gật đầu. Trên môi Chân Kiếm Vũ lập tức nở nụ cười tươi.

“Tại hạ chỉ đến xem thử, không ngờ lại gặp nhau thế này.”

“Các hạ có chuyện gì vậy?”

“Thật ra tại hạ muốn nhờ Dạ Chủ một chuyện...”

Đột nhiên Chân Kiếm Vũ lắp ba lắp bắp.

Y ngậm chặt miệng rồi nhìn thẳng vào vào Phiêu Nguyệt.

Trong bóng tối, ánh mắt ấy sáng lên một cách mãnh liệt.

Phiêu Nguyệt không né tránh mà đối mặt với Chân Kiếm Vũ.

Hai người cứ thế nhìn nhau trong màn đêm.

Người lên tiếng đầu tiên chính là Chân Kiếm Vũ.

“Tại hạ rõ ràng đã từng nhìn thấy ánh mắt đó. Nhưng lúc ấy không phải khuôn mặt này...”

“....”

“Bộ dáng đó có vẻ không phải thật rồi nhỉ.”

Chân Kiếm Vũ chắc chắn dáng vẻ trước mặt y không phải là nhân dạng thật sự.

Phiêu Nguyệt tỏ vẻ kinh ngạc.

Hắn chỉ mới gặp Chân Kiếm Vũ đúng một lần.

Lúc ấy, hắn lại gặp y dưới thân phận khác mà không phải con người thật vốn có.

Lâm Quyền Ngọc.

Một nam tử yêu thích đánh đàn nên đã đến học âm nhạc từ Nhạc Đại Tiên Sinh.

Hắn không ngờ rằng Chân Kiếm Vũ chỉ mới gặp hắn một lần đã nhớ chính xác ánh mắt hắn như thế.

“Các hạ là ai mà lại mang gương nhiều mặt khác nhau vậy chứ?”

“...”

“Các hạ rốt cuộc là ai?”

Phiêu Nguyệt không cần che giấu thân phận của mình nữa.

Bởi vì hắn cảm nhận rằng, trước mặt Chân Kiếm Vũ có che giấu bản thân đến mấy cũng chẳng mang ý nghĩa gì cả.

Từ trước đến nay, chưa một ai nhận ra hắn sở hữu nhiều gương mặt như vậy, Chân Kiếm Vũ kia chính là kẻ đầu tiên. Điều này khiến Phiêu Nguyệt cảm thấy hắn quả nhiên tài giỏi.

Chân Kiếm Vũ nhìn chằm chằm như muốn đào sâu vào nội tâm Phiêu Nguyệt.

Ánh mắt hần mãnh liệt như ba đào, nóng bỏng như vàng thái dương. Trái lại, ánh mắt Phiêu Nguyệt lại đứng yên, không hề thể hiện bất kỳ cảm xúc nội tâm nào. Thế nhưng chính điều đó lại càng khiến niềm tin của Chân Kiếm Vũ mạnh mẽ hơn.

“Trước khi đến đây ta đã nghe câu chuyện về một gã nam nhân. Gã ta là tên thích khách ưa bốn cột các môn phái ở thành Tứ Xuyên. Lần đầu nghe thấy, ta còn chưa dám tin. Bởi vì chuyện đó quá vô lý.”

“Vậy nên người mới đi tìm hần?”

“Người biết chuyện đó sao? Quả nhiên là tài giỏi. Đúng thế! Ta đang tìm hần.”

“Tại sao?”

“Ta đã theo dõi một nhóm người từ rất lâu. Ta đang cố gắng xác nhận xem người có phải thuộc nhóm người đó không.”

Hai người thoải mái chuyện trò với nhau hết như bằng hữu lâu năm.

“Nếu hần ta thuộc nhóm người đó thì sao?”

“Phải chiến đấu rồi áp chế chứ sao. Sau đó là tìm ra chân tướng.”

“Đúng là mù quáng.”

“Ta đã nghe câu đó rất nhiều.”

Phiêu Nguyệt mở to mắt nhìn Chân Kiếm Vũ.

Có lẽ bản thân hần dù chết đi sống lại cũng không thể đường đường chính chính được như thế.

Hần thậm chí còn tự hỏi làm thế nào có thể sống mà thể hiện bản thân một cách tự tin đến như thế.

Chân Kiếm Vũ hỏi hần.

“Bây giờ đến lượt người trả lời ta. Người là ai? Là Lâm Quyền Ngọc của Thiên Âm Nhạc Quán, Dạ Chủ của Thiên Hương Lâu, hay là...”

“Hay là?”

“Tên thích khách đã khiến thành Tứ Xuyên trải qua trận gió tanh mưa máu. Rốt cuộc đầu mới là con người thật của

ngươi?”

Chân Kiếm Vũ chắc chắn nam nhân trước mặt chính là kẻ mà y đang tìm kiếm. Nếu còn phủ nhận thêm nữa quả là chuyện nực cười đi.

Rắc rắc!

Các cơ bắp trên mặt Phiêu Nguyệt di chuyển từng chút một. Và rồi bộ dạng thật sự của hắn lộ ra.

Dù đang ở trong bóng tối, làn da trắng không tì vết cùng mi mục như họa của hắn khiến Chân Kiếm Vũ không khỏi kinh ngạc.

“Đây chính là con người thật của ngươi ư?”

“Đúng vậy!”

“Cũng có gì đáng phải che giấu đâu. Khuôn mặt như ngươi đi đâu cũng sẽ được chú ý mà.”

“Chắc ngươi không tìm đến đây để nói những chuyện này đâu nhỉ?”

“Đúng vậy! Ta đã sai rồi. Ta chỉ thấy có chút kinh ngạc trước diện mạo của ngươi thôi. Không có gì quan trọng cả.”

Chân Kiếm Vũ nhẹ nhàng thừa nhận y đã phạm sai lầm.

Phiêu Nguyệt liền hỏi.

“Ngươi đang tìm gì sao?”

“Cửu Long.”

“Hả?”

Chân Kiếm Vũ rút một đồng vàng về phía Phiêu Nguyệt.

Trên mặt đồng vàng có khắc họa tiết chín con rồng vô cùng tinh xảo.

“Đây là cái gì.”

“Có vẻ như ngươi không biết nhỉ.”

“Không biết mới hỏi đấy.”

“Gần đây ta phát hiện ra những kẻ sử dụng biểu tượng này. Những kẻ dù không có bất cứ mối quan hệ hay tiếp xúc với

nhau cũng đều dùng đến nó. Chúng nhúng tay vào những lợi ích khác nhau và rộ lên nhanh chóng như nấm mốc. Chúng khác hẳn với các môn phái cổ hữu trên giang hồ. Những môn phái cổ hữu trên giang hồ coi trọng danh tiếng và quan tâm đến sự chú ý của người khác. Thế nhưng chúng hoàn toàn không để tâm đến lời đánh giá của thế gian. Những thứ chúng cần chỉ là lợi ích.”

“Đúng là mới mẻ. Rất thực dụng.”

Phiêu Nguyệt bật ra câu cảm thán.

“Đúng thế! Từ trước đến nay chưa từng tồn tại nhóm người như thế. Trông bộ dạng của chúng rất giống với thương nhân. Đều mù quáng theo đuổi vinh hoa. Thế nhưng khác biệt ở chỗ, chúng dùng vũ lực.”

“Rồi sao?”

“Ta sẽ hỏi thật lòng. Người có thuộc nhóm người đó không?”

“Không!”

“Thì ra là vậy!”

“Người tin lời ta nói?”

“Tin chứ!”

“Dựa vào đâu?”

“Dựa vào ánh mắt của người. Ta đây mới không tin người có ánh mắt như người lại đi giao lưu với kẻ khác đây.”

Câu nói này nghĩ thế nào cũng thấy không hay, thế nhưng Phiêu Nguyệt vốn không quan tâm. Trái lại, hắn khá kinh ngạc bởi con mắt nhìn người của Chân Kiếm Vũ.

“Người thất vọng à? Đến tận thành Tứ Xuyên xa xôi này lại không thu được gì.”

“Đâu có, trái lại ta nghĩ ta đến đúng nơi rồi ấy chứ. Chẳng phải nếu không đến tận đây ta sẽ không gặp được người sao?”

“Đúng là đặc biệt mà. Thường thì chẳng phải người như người sẽ đứng về phe Thanh Thành hay Nga Mi sao?”

“Tôm đồng thì về phe của ư? Đương nhiên cũng có thể, nhưng ta không thích hai môn phái đó cho lắm. Cả hai môn phái ấy

đều ái ngại Tân Ma Liên mà phong bế sơn môn đương lúc diển ra trận Ma Thiên Đại Chiến. Đối với ta, muốn người khác tôn trọng thì phải có đủ tư cách đã.”

Nghe Chân Kiếm Vũ nói, Phiêu Nguyệt cảm thấy tính cách y vô cùng ngay thẳng.

“Không thể sống lâu đâu.”

“Ai chứ? Ta à?”

“Kẻ có tính không khoan nhượng như thế đương nhiên sống không thọ rồi.”

“Haha! Cũng có thể lắm.”

Chân Kiếm Vũ không để tâm đến lời nói cay độc của Phiêu Nguyệt mà bật cười.

Phiêu Nguyệt thoáng cau mày.

Càng nhìn lại càng thấy khó chịu.

Bộ dạng không che giấu bản thân dù chỉ một chút của y đã kích thích tâm trạng Phiêu Nguyệt.

“Ta là Chân Kiếm Vũ. Tên thật của ngươi là gì?”

“Được đây! Ta là Phiêu Nguyệt.”

“Vậy giờ chúng ta là bằng hữu sao? Nếu thế, ngươi có thể bỏ thân phận giả tạo mà trở thành bằng hữu chân chính rồi.”

“Ta từ chối.”

Phiêu Nguyệt lập tức từ chối.

Tâm trạng của hắn càng lúc càng tồi tệ hơn.

Rốt cuộc y hiểu bao nhiêu về hắn mà muốn làm bằng hữu chứ? Cảm giác Chân Kiếm Vũ không ngừng công kích vào lãnh địa của hắn khiến hắn muốn từ chối ngay lập tức.

Dù bị Phiêu Nguyệt từ chối nhưng Chân Kiếm Vũ vẫn không thấy thất vọng là bao.

“Ngươi không thể suy nghĩ lại sao? Ta rất vừa ý ngươi.”

“Không được!”

“Hơ!”

Chân Kiếm Vũ thở dài một hơi. Thế nhưng y vẫn chưa chịu từ bỏ.

“Nếu ngươi đổi ý, bất cứ khi nào cũng có thể đến tìm gặp ta. Vì ta thật sự muốn tạo dựng mối quan hệ với ngươi. Bằng hữu!”

Y vẫn cố gọi Phiêu Nguyệt hai tiếng ‘bằng hữu’.

Phiêu Nguyệt lập tức bước đi, hần lạnh lùng nói với Chân Kiếm Vũ.

“Nói nhảm xong rồi có thể tránh ra được chưa?”

“Chuyện vẫn chưa xong mà.”

“....”

(64229aca239055551c46731c)

“Xin hãy giúp đỡ ta. Có một kẻ vô cùng nguy hiểm đã lẻn vào Thành Đô này. Hắn ta đang lẩn trốn ở đâu đó. Nếu cứ để mặc hắn như thế, ắt sẽ có chuyện lớn xảy ra. Ngươi hãy giúp ta tìm ra hắn. Đó cũng là lý do ta tìm đến ngươi.”

Phiêu Nguyệt không đáp.

Bởi lẽ hắn chẳng có lý do gì đồng ý lời nhờ vả của Chân Kiếm Vũ cả.

Phiêu Nguyệt vô tình đi lướt qua Chân Kiếm Vũ.

Chân Kiếm Vũ cũng không thèm ngăn Phiêu Nguyệt lại.

“Ta biết rõ ngươi không phải người xấu. Ngươi nhất định sẽ giúp ta.”

Phiêu Nguyệt thấy mấy lời của Chân Kiếm Vũ chỉ là tạp âm. Thứ âm thanh ồn ào vô nghĩa.

Phiêu Nguyệt lập tức biến mất hút trong bóng tối. Chân Kiếm Vũ tiếc nuối nhìn theo bóng lưng Phiêu Nguyệt.

Trước khi đến đây, y đã điều tra kỹ càng về huyết sự xảy ra ở Tứ Xuyên.

Đa số mọi người chỉ chú ý đến tên thích khách tên Phiêu Nguyệt đã gây ra đại họa đó. Thế nhưng y lại điều tra xem nguyên do vì sao thành ra như thế.

‘Hắn không đơn thuần là một con quỷ khát máu. Trái lại, hắn chính là kẻ bị hại. Nếu là ta rơi vào hoàn cảnh như thế, biết đâu cũng sẽ làm ra loại chuyện đó.’

Càng đào sâu vào con người Phiêu Nguyệt, y càng không khỏi kinh ngạc.

Và rồi y quả quyết rằng, Phiêu Nguyệt không phải kẻ xấu xa thâm căn cố đế.

Trực tiếp gặp Phiêu Nguyệt thế này khiến y càng tự tin hơn. Vậy nên, y đưa ra lý do vô lý chỉ vì muốn trở thành bằng hữu với hắn.

Ngay cả thời khắc này, y vẫn không hề thay đổi suy nghĩ.

“Chúng ta nhất định sẽ gặp lại nhau.”

Y nói xong liền xoay người rời đi.

Thành Đô chìm trong bóng tối hiện ra trước mắt y.

Màn đêm buông xuống cùng cũng là lúc mọi người chìm sâu vào giấc mộng.

Thế nhưng có có người vẫn còn rảo mắt trong đêm.

Chân Kiếm Vũ hy vọng kẻ đó không phải là người mà y truy đuổi.

Thà rằng người hắn truy đuổi đã bỏ trốn đến Tiểu Lôi Âm Tự còn hơn. Nếu hắn còn ở lại Thành Đô và âm mưu chuyện gì đó, nhất định sẽ mang lại hậu quả khủng khiếp.

“Ta phải bắt được hắn trước khi mọi chuyện tồi tệ hơn. Nhất định!”

Chân Kiếm Vũ cắn chặt môi, sau đó hoà mình vào đêm đen vô tận.

125

Màu đỏ sẫm chảy đầy trong căn phòng ngập tràn mùi hương của thuốc.

Chủ nhân của dòng máu đỏ ấy là một lão y sư. Lão y sư ấy đã chết trong trạng thái mắt trợn ngược cả lên. Trên đầu nằm của lão y sư ấy, có một thân hình màu đen đang nhìn xuống lão.

Đó chính là Hắc Âm.

Y đến đây không đơn thuần chỉ để chữa trị vết thương. Trong nhà của lão y sư này có vô số các loại thảo dược mà lão đã thu thập được suốt bao lâu nay. Trong số đó có những loại thảo dược quý hiếm khó tìm.

Và tất cả những gì Hắc Âm cần đều nằm ở đây.

Hơn nữa, y cũng biết ngoài kia, có vô số người đang lục tung khắp nơi để tìm được y.

Bọn họ đào bới, lục lọi khắp Thành Đô này như thể đang giăng ra một tấm lưới mũi nhọn vậy. Lúc này, Hắc Âm đã không thể đảm bảo được sự an toàn của bản thân nữa.

“Tên tiểu tử đó!”

Hắc Âm nhớ đến Chân Kiếm Vũ - người đã gây ra tất cả những chuyện này.⁵

Chân Kiếm Vũ cũng chính là người đã xúi giục Hạ Ô Môn cùng rất nhiều người khác để săn đuổi y.

Chân Kiếm Vũ ở trên núi Thanh Thành gây trở ngại cho y còn chưa đủ, đến Thành Đô rồi lại còn truy đuổi hấn.

Tất cả mọi chuyện mà y cố gắng lên kế hoạch đều vì một người mà trở thành một đồng hỗn độn.

Thanh Thành Phái lúc này đã phong bế sơn môn hoàn toàn, xem như y đã đạt được mục tiêu ban đầu. Nhưng chỉ có nhiều đó thôi thì lòng tự trọng đã vỡ nát của y vẫn không thể nào phục hồi lại được.

“Ta sẽ làm cho ngươi phải hối hận vì đã cản trở việc của ta. Hừ hừ!”

Hắc Âm cười ghê rợn rồi bày những loại thảo dược được treo trên tường ra sàn.

Xác chết của lão y sư nằm ở ngay bên cạnh, nhưng y chẳng để tâm đến, cứ thế mà bắt đầu giã các loại thảo dược trong một cái cối nhỏ.

Cộp! Cộp!

Âm thanh nặng nề của chiếc cối đá vang vọng khắp căn phòng.

Sau khi giã nát những loại thảo dược thành bột mịn, Hắc Ám đã pha trộn các loại thảo dược với nhau theo bí truyền của riêng bản thân và tạo ra Mộng Hồn Tán.

Nếu là bình thường, chỉ cần Mộng Hồn Tán thôi là đủ. Nhưng y vẫn chưa thỏa mãn.

Y cho nó vào ninh trong ấm đun thuốc để phát huy tối đa tác dụng của thuốc. Sau khi thuốc đã ninh nguội đi, nó sẽ tạo ra đan hoàn.

Và cứ thế, số lượng đan hoàn mà Hắc Ám thu được cuối cùng là hai mươi viên.

“Đoạt Phách Nhãn, cô độc và hai mươi viên Mộng Hồn Tán thế này đã đủ rồi.”³

Hắc Ám cười thầm.

Vũ khí trong tay đã được chuẩn bị sẵn sàng, bây giờ, đến lượt y hành động.

Từ bây giờ, y sẽ đào sâu về một người tên là Chân Kiếm Vũ.

Y sẽ phân tích và nghiên cứu kỹ lưỡng để tìm ra cách đả kích một đòn chí mạng nhất vào người tên Chân Kiếm Vũ.

Con ác mộng thực sự đối với Chân Kiếm Vũ bắt đầu từ đó.

“Hừ hừ!”

Hắc Ám ẩn mình cùng giọng cười ghê rợn.

Sở Văn Bình nhíu mày nhìn ra bên ngoài.

Cả Chân Kiếm Vũ, Lăng Tiêu Vận, Viên Giai Linh cùng Lý Tiểu Hạ đã ra ngoài để truy tìm Hắc Ám cả rồi.

Hắn cũng muốn đi cùng với bọn họ. Nhưng vết thương mà Phiêu Nguyệt để lại cho hắn còn chưa khỏi nên hắn phải nhốt mình mãi ở trong khách điểm như thế này.

“Chết tiệt!”

Sở Văn Bình văng ra mấy lời chửi bậy.

Vì hắn không chịu quan sát và nhìn nhận, đánh giá đối phương nên mới mắc phải sai lầm này. Nhưng cái giá để trả cho sự sai lầm này cũng lớn quá rồi.

“Dạ Chủ!”

Sở Văn Bình nghiêng răng ken két khi nghĩ đến Phiêu Nguyệt.

Nếu có thể, hắn muốn chạy thật nhanh đi để trả thù Dạ Chủ ngay lập tức. Nhưng hắn biết đó chỉ là một hành động bốc đồng mà thôi.

Lúc hắn còn lênh lặn đã vô phương cứu chữa, huống hồ lúc này hắn đang bị thương. Nếu hắn tấn công Phiêu Nguyệt trong tình trạng này, chắc chắn hắn sẽ lại thua trận một lần nữa.

Sở Văn Bình nghiêng chặt răng. Trên thực tế, hắn ta chẳng thể làm được gì cả.

“Mang rượu đến đây.”

Hắn lớn giọng với tiểu nhị vô tội.

Tiểu nhị mang bình rượu đến cho hắn, cơ thể không ngừng run rẩy vì sợ.

Sở Văn Bình chẳng thèm rót rượu ra ly, cứ thế mà đưa bình rượu lên miệng tu ừng ực

“Chết tiệt! Chết tiệt!”

Con say đã kéo đến, thế mà con giận chẳng thèm nguôi.

Ngược lại, nỗi phẫn nộ đè nén ở sâu nhất trong tim lại đang trỗi dậy.

Sở Văn Bình liên tục nốc rượu không ngừng, trên bàn lúc này vô số những bình rượu rỗng đang nằm ngổn ngang.

Tiêu điểm trong mắt hắn đã biến mất trước khi hắn nhận thức được điều đó.

Có lẽ do hắn nạp một lượng lớn rượu trong một thời gian ngắn nên hắn cũng nhanh say hơn bình thường.

Bỗng lúc đó, có ai đó đã ngồi xuống bên cạnh Sở Văn Bình.

Sở Văn Bình mơ màng nhìn vào người ngồi xuống bên cạnh hắn mà không xin phép. Nhưng mà hình thù của người đó rất kỳ lạ.

Gương mặt và cơ thể của người đó toàn bộ đều là màu đen.

“Hừ! Xem ra ta đã say quá rồi.”

Sở Văn Bình lấy tay dụi dụi mắt nhưng vẫn không thể nào thấy rõ được tai mắt mũi miệng của người kia.

“Gì thế này?”

Đến lúc này, Sở Văn Bình mới cảm nhận được điều gì đó kỳ lạ.

Bỗng đôi mắt của tên kia lóe lên một cách kỳ lạ. Sở Văn Bình lúc này đã say khướt chỉ chăm chăm nhìn vào mắt của tên kỳ lạ kia chứ chẳng thể nào nghĩ được cách để ứng phó với hắn cả.

Đôi mắt đã mất đi tiêu cự của Sở Văn Bình do cơn say mà càng trở nên mơ hồ hơn.

“...”

Bỗng Sở Văn Bình nghe thấy ai đó đang thì thầm những điều kỳ lạ vào tai của hắn. Những hắn chẳng thể hiểu chính xác những lời đó là gì cả.

Tên kỳ quái kia đã chuốc thuốc cho Sở Văn Bình.

Mặc dù trong thâm tâm hắn muốn từ chối, nhưng cơ thể say xỉn của hắn đã hoàn toàn vượt ra khỏi tầm kiểm soát của hắn ta.

Rầm!

Sở Văn Bình đột ngột gục đầu xuống mặt bàn.

Nhìn bên ngoài thì trông có vẻ như hắn ta đã bất tỉnh hoàn toàn do quá say.

“U ưm!”

Phải một lúc lâu sau, Sở Văn Bình mới tỉnh lại.

Những vị khách quan khác đã quay về từ lâu, trong khách điểm lúc này chỉ còn lại một mình hắn. Tiểu nhị cũng vì quá sợ nên không dám đánh thức hắn, cứ thế mà quay về nhà.

Sở Văn Bình mơ màng nhìn xung quanh.

Bỗng dưng lúc đó, dự vọng từ sâu thẳm trong tim hắn phun trào một cách mãnh liệt.

Suy nghĩ muốn ôm ấp nữ nhân đã hoàn toàn xâm chiếm lấy tâm trí hắn ngay lúc này.

Sở Văn Bình loạn choạng đứng dậy.

Một nơi có nhiều nữ nhân và hắn có thể dễ dàng ôm lấy các nàng.

Vừa hay, Sở Văn Bình biết rất rõ về một nơi như thế.

Vậy là hắn một mình bước đi trên con đường tăm tối.

Đi được một lúc, phố đèn đỏ lúc nào cũng được thắp sáng hiện ra trước mắt Sở Văn Bình.

Sở Văn Bình chọn một trong số đó rồi bước vào bên trong.

Từng bước chân của hắn không có chút do dự.

“Kính chào...”

Tổng quản chào đón hắn với vẻ mặt cảnh giới chứ không phải vẻ mặt hân hoan chào đón khi thấy có khách tới. Đó là vì tổng quản nhận ra gương mặt của Sở Văn Bình.

“Có chuyện gì mà Sở Văn thiếu hiệp lại...”

Sở Văn Bình vừa mới gây ra náo động ở nơi này chỉ một vài ngày trước.

Cũng vì chuyện đó mà Lô chủ Thu Hương và nhiều người khác phải chịu đựng tủ nhục. Nếu lúc đó Phiêu Nguyệt không xuất hiện, e là bọn họ không thể không chế được Sở Văn Bình.

Nơi mà Sở Văn Bình tìm đến chính là Thiên Hương Lô.

Tổng quản Thiên Hương Lô nhìn vào Sở Văn Bình bằng ánh mắt đầy cảnh giác.

‘Hà có gì hắn lại đến đây vào lúc này chứ.’

Sở Văn Bình là một võ giả trẻ tuổi được kỳ vọng trong giang hồ.

Nếu hắn đã muốn gây náo động ở thanh lâu thì không ai có thể ngăn cản được hắn.

Tuy trong thanh lâu cũng có những thanh niên trai tráng mạnh mẽ. Nhưng họ làm sao có thể ngăn cản được kẻ được mệnh danh Tiểu Quyền Vương như Sở Văn Bình chứ.

“Sở Môn thiếu hiệp! Hiện tại thanh lâu chúng tiểu nhân đã hết thời gian mở cửa. Phiền thiếu hiệp ghé qua nơi kh...”

“Dẫn Thu Hương tới đây.”

“Sao ạ?”

Tổng quản mở to mắt trước những lời nằm ngoài dự đoán thốt ra từ miệng Sở Văn Bình.

Sở Văn Bình nói lại một lần nữa.

“Dẫn Thu Hương tới cho ta.”

“Ôi chao tôi! Sở Văn thiếu hiệp. Sao thiếu hiệp lại như vậy? Thiếu hiệp cũng rõ Lâu chủ của chúng tiểu nhân không nhận khách mà?”

“Vậy ý người là không thể dẫn nàng ấy tới được?”

“Lâu chủ ra ngoài rồi ạ.”

“Vậy thì gọi nàng đến đây.”

“Sở Văn thiếu hiệp!”

“Cả người cũng dám khinh thường ta sao?”

“Sao ạ? Ý của thiếu hiệp là...?”

“Ý ta là người ý có Dạ Chủ chống lưng nên mới xác láo với ta đúng không.”

Tổng quản tái mặt trước sự ngoan cố vô lý của Sở Văn Bình.

“Sao tiểu nhân có thể...”

“Vậy sao người còn không mau dẫn nàng đến cho ta mà còn làm gì vậy?”

Đôi mắt của Sở Văn Bình trở nên đỏ ngầu.

Đỏ không đơn thuần chỉ vì say. Mà còn có một thứ gì đó đang tồn tại trong mắt của Sở Văn Bình lúc này.

Theo bản năng của một người đã tiếp những vị khách say xỉn lâu năm, tổng quản cũng nhận được đôi mắt đỏ có nghĩa là gì.

Nhưng hắn vẫn giữ bình tĩnh hết sức có thể rồi nói.

“Có vẻ như thiếu hiệp đã say quá rồi. Trước mặt thì hôm nay thiếu hiệp nên... khục!”

Rắc!

Sở Văn Bình đâm mạnh vào đầu của tổng quản.

Cổ của tổng quản bị đập gãy, hắn chết ngay tức khắc.

“Ặc!”

“G-Giết người rồi.”

Những kỹ nữ mở cửa ra thì thấy được cuộc đôi co của giữa tổng quản và Sở Văn Bình. Bọn họ vội vàng hét lên.

“Trời đất ơi!”

“T, tổng quản...”

Những nam nhân trai tráng trong thanh lâu nghe thấy tiếng hét thì vội vàng chạy đến, bọn họ tái mặt khi chứng kiến khung cảnh trước mắt.

Tầm nhìn của Sở Văn Bình hướng về những nam nhân kia.

“Các ngươi cũng xem thường ta sao?”

“Sao chúng tiểu nhân có thể...?”

“K, không đâu ạ.”

Đám nam nhân vội vàng biện minh nhưng vô dụng.

Bốp! Bốp!

Chỉ với hai cú đâm của Sở Văn Bình, đầu của bọn họ đã vỡ nát.

“Ngươi đang trốn ở đâu rồi?”

Sở Văn Bình đi lướt qua đồng xác của đám nam nhân kia rồi dáo dác nhìn quanh.

Khịt khịt!

Sở Văn Bình khịt khịt mũi như một con thú. Bộ dạng lúc này của hắn trông hoàn toàn không được bình thường một chút nào.

“Phải làm sao đây?”

“C, chạy ngay đi!”

Kỹ nữ cùng khách quan vội vàng chạy trốn ra ngoài.

Bọn họ va vào nhau rồi ngã ra khiến cho cuộc hỗn loạn lúc này đạt đến đỉnh điểm.

“Ồn ào quá!”

Sở Văn Bình đạp lên những người bị ngã xuống và tiếp tục bước về phía trước.

Từng bước chân chứa đầy nội công của hắn khiến cho tay chân những người bị giẫm lên vỡ nát, nội tạng của bọn họ phọt cả ra ngoài.

Thảm cảnh địa ngục đang diễn ra ngay trong trong thanh lâu lúc này.

Khịt khịt!

Sở Văn Bình liên tục hít lấy mùi hương tỏa ra trong không khí. Không biết từ lúc nào, ánh mắt của hắn ta đã càng trở nên hung bạo.

Rầm!

Sở Văn Bình đạp cửa sổ rồi bay ra ngoài.

Chỉ trong chớp mắt, hắn đã đến biệt thự của Thiên Hương Lâu cách đó khoảng mười trượng.

Một nữ nhân xinh đẹp bước ra khỏi biệt thự.

Đó chính là Thu Hương. Nàng bị giật mình bởi tiếng thét ở gian nhà chính nên mới vội vã chạy ra ngoài.

“A!”

Thu Hương giật thót khi thấy Sở Văn Bình, nàng vội vàng lùi về phía sau.

“Chuyện gì đang xảy ra thế này?”

Chân Kiếm Vũ và Lăng Tiêu Vận lúc này đã không thể nào bình tĩnh được nữa.

Bởi vì bạo loạn lúc này đang diễn ra ở trên khắp Thành Đô.

Những ngọn lửa bốc lên từ tứ phía. Những võ giả đồng loạt gây ra bạo loạn như thể đã hẹn nhau được vậy.

“Chính là hắn.”

Ngay khi bạo loạn xảy ra, Chân Kiếm Vũ theo bản năng đã nhận ra sự thật rằng Hắc Ám lúc này đã bắt đầu hành động.

Chân Kiếm Vũ nghiêng chặt răng.

Y đã triển khai toàn lực để bắt Hắc Ám. Thế mà Hắc Ám vẫn có thể thoát ra khỏi vòng vây của bọn họ và biến biết bao nhiều người trở thành con rối của hắn.

Nhận ra tình hình lúc này đã trở nên nghiêm trọng, Hồng Hữu Tân của Hạ Ô Môn lệnh cho Giám Sát Đội xuất phát. Cả Lưu Thần Phong và Lý Tiểu Hạ cũng bắt đầu di chuyển để áp chế những võ giả gây ra bạo loạn.

Chân Kiếm Vũ lẩm bẩm.

“Lạ thật! Những gì mà hắn muốn chỉ là những cuộc bạo loạn này thôi sao? Thật vô lý.”

“Có lẽ hắn thấy vòng vây bị thu hẹp lại nên trong lúc hoảng loạn mới gây ra bạo loạn mà thôi.”

Lăng Tiêu Vận cho rằng đây chỉ là một chuyện bình thường.

Đúng là bạo loạn bỗng dưng nổ ra, nhưng vì trình độ của những võ giả đó không cao nên bọn họ có thể áp chế chúng ngay được thôi.

“Lớn chuyện rồi.”

Bỗng dưng Viên Giai Linh chạy đến bọn họ cùng gương mặt trắng bệch.

“Có chuyện gì thế?”

“Bình ca...”

“Bình? Sở Văn Bình? Đệ ấy làm sao?”

Lăng Tiêu Vận vội vàng hỏi. Nhưng vì gấp gáp chạy đến mức cả huyệt hơi nên Viên Giai Linh chưa thể trả lời ngay được.

Chân Kiếm Vũ nhìn về hướng mà Viên Giai Linh đã chạy đến.

Nơi đó xuất hiện thêm một ngọn lửa mới bùng lên.

Chân Kiếm Vũ không một chút suy nghĩ chạy ngay đến nơi bùng lên ngọn lửa ấy. Viên Giai Linh cùng Lăng Tiêu Vận cũng chạy theo phía sau y.

“Trời đất ơi!”

Cả ba người đều bất thần nhìn về nơi mới bùng lên ngọn lửa ban nãy.

Thanh lâu đang cháy rụi. Nhưng ngọn lửa thiêu rụi thanh lâu không nằm trong tầm mắt của bọn họ lúc này.

Lọt vào tầm mắt họ lúc này chính là nam nhân đang đứng thất thần giữa những bức tường đổ nát.

Nam nhân đang ôm lấy thi thể của một nữ nhân nào đó trong tay, đứng thất thần như người mất hồn ấy chính là Sở Văn Bình.

Hắn ta đang ngẩn ngơ nhìn lên bầu trời bằng đôi mắt vô hồn.

“Bình!”

Ngay cả khi Chân Kiếm Vũ đang gọi, Sở Văn Bình cũng chẳng phản ứng gì cả.

Sở Văn Bình lúc này hết như người mất hồn vậy.

Chân Kiếm Vũ cùng Lăng Tiêu Vận ngay lập tức nhận ra khi nhìn vào trạng thái của Sở Văn Bình.

“Ôi trời đất!”

“Chắc chắn đệ ấy đã bị dính tà thuật của hắn.”

Hai người đồng loạt quay qua nhìn nhau.

Bọn họ phải áp chế được Sở Văn Bình, tránh làm cho hắn bị thương và khiến hắn quay về trạng thái ban đầu mới được.

Bọn họ chỉ lo đến an nguy của Sở Văn Bình mà chẳng hề bận tâm đến nữ nhân mà hắn ta đang ôm lấy.

Có lẽ đó là một kỹ nữ ở thanh lâu này.

“Bình! Đệ bình tĩnh lại rồi tới đây nào.”

Lăng Tiêu Vận cẩn trọng tiếp cận Sở Văn Bình.

Xoẹt!

Bỗng lúc đó, một thanh âm ớn lạnh xé toạc cả bầu không khí.

Chân Kiếm Vũ cùng Lăng Tiêu Vận giật mình ngẩng đầu lên. Trong tầm mắt của bọn họ hiện lên một đường thẳng màu bạc đang chém vào không khí hết như sao băng lướt qua trên bầu trời đêm.

Trong chớp mắt, đường thẳng màu bạc ấy quần quanh cổ Sở Văn Bình.

“Không được!”

Chân Kiếm Vũ ngớ ngàng chạy đến bên Sở Văn Bình.

Xoẹt!

Ngay lúc đó, cổ của Sở Văn Bình bị cắt ra dễ dàng giống như đang cắt một thanh đậu phụ.

Đầu của Sở Văn Bình rơi xuống, lăn lông lốc trên nền đất khiến cho đám người Chân Kiếm Vũ không dám tin vào mắt mình.

“Bình!”

“Vô lại ca ca!”

Lăng Tiêu Vận cùng Viên Giai Linh hét lên trong đau đớn. Nhưng Sở Văn Bình đầu đã rơi ra ngoài lúc này đã không thể trả lời bọn họ được nữa.

Cơ thể của Sở Văn Bình ngã xuống.

Nơi mà hắn ngã xuống có một nam nhân xuất hiện.

Không một chút tiếng động, cũng không một chút dấu tích.

Nam nhân sở hữu gương mặt trắng toát cùng với dung mạo trông đầy hiểm ác ấy chính là Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt không nói một lời cướp lấy thi thể của nữ nhân kia trong tay của Sở Văn Bình rồi ôm lấy nàng.

Gương mặt nàng tái nhợt không còn chút sắc hồng, toàn thân của nàng giờ đây đã trở nên lạnh ngắt.

Nữ nhân ấy đã tắt thở.

“Thu Hương!”

Phiêu Nguyệt gọi tên của nữ nhân kia.

Nhưng có câu đáp lại nào cả.

Trước khi bị Sở Văn Bình làm nhục, nàng đã tự kết liễu đời mình.

Phiêu Nguyệt cẩn thận đặt thi thể của Thu Hương xuống nền đất rồi nói.

“Ta đã mơ mộng giấc mơ hảo huyền trong một chốc. Một giấc mơ rằng ta đã tạo ra được thế giới nhỏ của riêng mình. Nhưng đến cả điều nhỏ nhất ấy ta cũng không được phép. Giờ thì ta hiểu rồi. Rằng ta không hợp với những gì được gọi là hạnh phúc.”

“Ngươi...”

Phiêu Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn vào Chân Kiếm Vũ.

“Chúc mừng nhé! Vì đã kéo ta trở về thế giới này một lần nữa.”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 126

“Bình à!”

Chân Kiếm Vũ trợn tròn hai mắt.

Đôi mắt y lúc này đã giăng đầy tơ máu thành một mảng huyết hồng.

Hắn nhìn chằm chằm thi thể Sở Văn Bình gục xuống, tựa hồ có thể trào ra huyết lệ bất cứ lúc nào.

Đầu và cơ thể Sở Văn Bình tách ra làm hai, cảnh tượng này quá ư là khó tin. Vậy nên, ngay cả Chân Kiếm Vũ uy chấn thiên hạ cũng phải mất một lúc lâu mới có thể chấp nhận cái chết của hắn.

Cả Lăng Tiêu Vận và Viên Giai Linh cũng như thế.

Dù thích hay ghét thì hắn cũng là thành viên thuộc Kim Thiên Hội. Chẳng những Lăng Tiêu Vận bình thường vốn quý hắn ta

mà đến cả Viên Giai Linh không ưa nổi hắn cũng kinh ngạc tột độ trước cái chết của Sở Văn Bình.

“Người dám giết Văn Bình.”⁵

“Trời ạ!”

Đôi mắt Lăng Tiêu Vận hiện giờ cũng nhuộm đỏ huyết sắc không kém gì Chân Kiếm Vũ.

Lăng Tiêu Vận thường ngày là kẻ lý trí hơn bất cứ ai, thế nhưng hiện giờ trong đầu hắn chỉ là một mảng mờ mịt. Thay vào đó, cơn phần nộ như vũ bão đang dần xâm chiếm lấy khối óc và con tim hắn.

“Người dám!”³

Lăng Tiêu Vận hét ầm lên rồi xong tới.⁶

Chẳng biết tự lúc nào, tay hắn đã cầm lấy ái kiếm.

Vù!

Kiểm khí hết trắng sáng phóng ra che khuất cả tầm nhìn.

Lăng Tiêu Vận lập tức thi triển Bạch Nguyệt Thập Bát Thức, tuyệt kỹ thượng thừa của hắn.

2

Bạch Nguyệt Thập Bát Thức được biết đến là có thể phá vỡ đồ vật to bằng tảng đá khổng lồ chỉ với một nhát, vô cùng nổi danh trên giang hồ.

Biệt hiệu Bạch Nguyệt Kiếm của hắn cũng xuất phát từ Bạch Nguyệt Thập Bát Kiếm mà ra.

“Không được!”

Chân Kiếm Vũ định ngăn Lăng Tiêu Vận, thế nhưng kiếm khí hết như vàng trắng bạc sắc đã điên cuồng tấn công Phiêu Nguyệt.

Trước kiếm khí đầy uy lực, bụi đất bốc lên dữ dội che khuất cả tầm mắt.

Thế nhưng, Lăng Tiêu Vận cảm thấy không yên tâm, hấn lại phóng kiếm khí lần nữa.

Chính lúc đó.3

Vùu!

Giữa làn cát bụi mịt mù, có thứ gì đó đang lao tới.

Lăng Tiêu Vận vận người tránh vật thể đang bay đến trong tích tắc.

‘Phi đao ư?’

0

Lăng Tiêu Vận nhận ra thứ vừa sượt qua hấn rõ là một phi đao.

Chỉ cần hấn tránh đi muện một chút thôi, phi đao ấy đã cắt ngang cổ hấn rồi.

Lăng Tiêu Vận nâng cao cảnh giác rồi xông thẳng tới trước.

Phiêu Nguyệt hãy còn lành lặn.

Phi đao được phóng ra lúc nãy đã chứng minh điều này.

Lăng Tiêu Vận lập tức khuếch trương giác quan toàn thân.

Vút!

Bất thành linh, hấn cảm nhận được sát khí sắc bén phả ra từ sau gáy.

Phi đao vừa rời sượt qua người hấn lại đánh một vòng lao về phía gáy hấn.

“Cái gì?”

Lúc Lăng Tiêu Vận vẫn còn đang bàng hoàng vì quỹ đạo của phi đao, Viên Giai Linh liền ra tay hành động.

“Ha!”

Nàng thi triển kiếm pháp vô cùng hào nhoáng, tựa hồ như chứng minh cho việc nàng là đệ tử của Kiếm Tôn Hàn Hữu

Thiên đại danh đỉnh đỉnh thiên hạ. Lập tức, thanh kiếm của nàng đánh bật phi đao đang nhắm vào gáy Lăng Tiêu Vận.

Keng!

Mặc dù được Viên Giai Linh kéo ra khỏi tình thế ngàn cân trên sợi tóc, nhưng Lăng Tiêu Vận vẫn cảm thấy lông tơ toàn thân đang dựng đứng hết cả lên.

Roẹt!

Phi đao bị thanh kiếm của Viên Giai Linh đánh bật ra liền bị cuốn vào trong bụi đất giống như bị chỉ quần quanh.

Thế nhưng, nàng vẫn chưa mấy an tâm.

Vút! Vút!

Bởi lẽ lần này có đến hai chiếc phi đao được phóng ra.

Phi đao chuyển động vô cùng uyển chuyển hết như sinh vật sống nhắm thẳng vào Lăng Tiêu Vận và Viên Giai Linh một đường lao tới.

“Thứ này!”

“Chậc!”

Hai người bắt hoảng loạn ngăn chặn đòn tấn công của phi đao.

Chân Kiếm Vũ vẫn chưa di chuyển, y đang quan sát phi đao tấn công hai người kia.

Thoạt nhìn có vẻ như phi đao đó tự mình chuyển động.

‘Là Dĩ Khí Ngự Đao ư? Không phải!’

Chân Kiếm Vũ ngay lập tức phủ nhận chính suy nghĩ của mình. Lúc y tập trung sức vào nhãn lực, y nhìn thấy một luồng khí mỏng như sợi tơ kết nối với hai phi đao.

Kết nối khí rồi sử dụng nó hết như sợi tơ.

Kỹ nghệ này y chưa từng thấy cũng chưa từng nghe.

Nếu muốn sử dụng khí ở mức độ đó phải là người vô cùng tinh tế và sở hữu nội công thâm hậu mà người thường không thể nào ngờ được.

Chân Kiếm Vũ y tự hào nội công của thân thuộc vào loại cao thâm trên giang hồ, nhưng y lại không dám phỏng theo cách

dùng nội công như thế.

Không chỉ Chân Kiếm Vũ. Đường như chẳng có võ giả nào trên giang hồ tự tin nhận mình có thể sử dụng khí hệt sợi tơ như thế.

Chân Kiếm Vũ thật sự không hiểu rốt cuộc vì sao kẻ kia có thể làm được như thế.

Keng!

Kiếm cùng phi đao va chạm kịch liệt, tia lửa đỏ không ngừng phóng ra.

Đây là lần đầu trong đời Lăng Tiêu Vận và Viên Giai Linh rơi vào tình trạng hoảng loạn như thế.

Phi đao hệt như một con độc xà.

Chúng chỉ chăm chăm nhắm vào mục tiêu mà phóng tới.

Chính vì thế, cả hai người đều không thể tiếp cận được Phiêu Nguyệt, chỉ đối với phi đao đã đủ khiến họ kiệt sức rồi.

Lăng Tiêu Vận không chịu nổi nữa liền hét to một tiếng.

“Ra đây đi! Tên khốn hèn hạ kia!”

Chính lúc đó.

Phập!

Đột nhiên hắn thấy bả vai truyền tới cơn đau nhói.

Có thứ gì đó vừa xuyên qua vai hắn rồi nhô ra phía trước. Hắn lơ mơ nhìn hình dạng của nó.

“Là tơ ư?”

Đột nhiên cơ thể hắn run lên bần bật.

Thu Hồn Ti vừa xuyên qua bả vai đang kéo cả người hắn đi.

“Hơ!”

Lăng Tiêu Vận bất giác hét lên thảm thiết.

“Tiêu Vận ca ca!”

Lúc Viên Giai Linh giẫm chân bắn người muốn cứu Lăng Tiêu Vận, đột nhiên...

Phập!

Có thứ gì đó cắm vào mắt cá chân nàng rồi quán quanh ống quyển.

Viên Giai Linh lập tức cảm nhận cơn đau truyền tới, nàng cũng bị kéo đi hết như Lăng Tiêu Vận.

“Á!”

Viên Giai Linh hét lên một tiếng.

Vút!

Chính lúc đó, phi đao từ trên không trung lao về phía Viên Giai Linh và Lăng Tiêu Vận.

Phiêu Nguyệt đang điều khiển hai sợi Thu Hồn Ti áp chế Lăng Tiêu Vận và Viên Giai Linh, hai sợi khác thì dùng không chế U Linh Chủy.

Mặc dù hẳn chỉ dùng thêm hai sợi Thu Hồn Ti nhưng hiệu quả lại tăng lên gấp mười lần.

Viên Giai Linh nhìn U Linh Chủy cắt không trung lao tới, nàng liền nhắm chặt hai mắt.

Lúc này, Chân Kiếm Vũ đã rút kiếm bắn người lên không trung.

Y không thể giương mắt nhìn đồng liêu đang rơi vào nguy hiểm thêm được nữa.

“Dừng tay lại!”

Đột nhiên cơ thể y lao thẳng xuống đất với tốc độ cực nhanh.

Điểm tiếp đất của y chính là khoảng giữa Phiêu Nguyệt và Viên Giai Linh.

Cửu Hoàn Thiên Diệt Kiếm đệ tam thức Quang Hồn Trảm.

Rầm!

Thanh kiếm chứa nội lực khổng lồ của y giáng xuống nền đất hết như sao băng.

Cuồng phong quét qua tứ phía, cắt đứt Thu Hồn Ti đang trói Viên Giai Linh và Lăng Tiêu Vận.

Hai người vừa được trả tự do liền vội vàng tránh U Linh Chủy trong tích tắc.

Suốt!

Phiêu Nguyệt lần nữa thu hồi Thu Hồn Ti có gắn U Linh Chủy.

“Hộc hộc!”

“Ha! Ha!”

Lăng Tiêu Vận và Viên Giai Linh vừa thoáng chết trong gang tấc, lúc này không ngừng thở hổn hển nhìn U Linh Chủy trở về với chủ nhân.

Bụi đất lắng xuống, Phiêu Nguyệt từ từ hiện ra trước mặt bọn họ.

Phiêu Nguyệt vẫn đứng yên tại chỗ hệt như lúc đầu.

Đối mặt với cao thủ trẻ tuổi như Viên Giai Linh và Lăng Tiêu Vận, vậy mà hắn không hề lùi lại dù chỉ một bước.

Thoáng chốc, gương mặt hai người đã méo xệch đi vì nhục nhã.

“Úc!”

Lăng Tiêu Vận cố dồn sức tấn công Phiêu Nguyệt thêm lần nữa. Thế nhưng, Chân Kiếm Vũ đã đưa tay ngăn cản hắn.

Lăng Tiêu Vận hét lên.

“Kiếm Vũ!”

“Nhìn chút đi nào!”

“Ta phải trả thù cho Văn Bình chứ. Sao huynh lại có thể nói như vậy?”

Lăng Tiêu Vận lúc này dường như có thể xông về phía Phiêu Nguyệt ngay lập tức. Viên Giai Linh liền nắm chặt lấy bàn tay hắn.

“Huynh nhìn chút đi.”

“Cả muội cũng thế ư?”

“Chúng ta không phải đối thủ của hắn. Huynh thấy rồi mà. Hắn còn không di chuyển một bước nào.”

“Khực!”

“Hãy giao chuyện này cho Kiếm Vũ ca ca đi.”

Viên Giai Linh bày ra bộ dáng đau khổ nhìn hấn.

Chính cả nàng cũng không thể dễ yên được.

Nàng là đệ tử của Kiếm Tôn, bậc thầy dụng kiếm xuất sắc nhất thiên hạ.

Vậy nên lòng tự tôn của nàng vô cùng lớn.

Ấy thế mà kiếm pháp được sư phụ truyền thụ lại không thể dùng chỉ một chiêu, cuối cùng còn bị dồn vào thế bí.

Trong thâm tâm nàng đã muốn quyết một trận sinh tử cùng Phiêu Nguyệt ngay lập tức. Thế nhưng, nàng bắt buộc phải nhẫn nhịn vì nàng hiểu rõ cho dù có vội vàng hấp tấp xông vào cũng chỉ làm hòn đá cản trở Chân Kiếm Vũ mà thôi.

Lúc này, Phiêu Nguyệt và Chân Kiếm Vũ nhìn nhau.

Phiêu Nguyệt đã mất Thu Hương vì Sở Văn Bình, còn Chân Kiếm Vũ lại mất đi Sở Văn Bình vì Phiêu Nguyệt.

Giữa hai người đã có sự đả kích không thể hồi phục được nữa.

Đối với người khác, Sở Văn Bình chẳng qua chỉ là tên tiểu tử tùy tiện, hư

hông, nhưng với Chân Kiếm Vũ mà nói, hấn ta chính là huynh đệ tốt. Y tuyệt đối sẽ không để mặc hấn chết rồi rút lui.

Thế nhưng, Chân Kiếm Vũ vẫn kiên nhẫn.

Y khác với Lăng Tiêu Vận và Viên Giai Linh.

Y sở hữu khối óc và đôi mắt tinh xảo đến mức có thể gọi là ‘nhìn thấu hồng trần’. Vậy nên y có thể nhận ra thứ gì nên được ưu tiên.

Chân Kiếm Vũ nhìn Phiêu Nguyệt rồi lên tiếng.

“Hãy để mọi ân oán của chúng ta lại phía sau đi.”

“Tại sao ta phải làm như thế?”

“Chẳng phải ưu tiên hàng đầu là bắt được tên đầu sỏ thật sự dẫn đến chuyện này ư? Sau khi ta bắt được hấn, chúng ta hãy

giải quyết chuyện này. Trong thời gian chúng ta đối phó nhau, hấn đã cao chạy xa bay khỏi Thành Đô rồi.”

“Nếu ta nói không muốn?”

“Vậy ta sẽ dốc toàn lực chiến đấu với ngươi. Ta hoặc ngươi, một trong hai có thể thắng. Thế nhưng, cho dù người thắng là ai cũng không thể bắt được tên đầu sỏ đã giết chết nàng ấy. Vậy cũng được ư?”

Thái độ Chân Kiếm Vũ không hề có chút nhu nhược nào cả, trái lại còn rất đường hoàng, lịch sự.

Trong lòng y vô cũng muốn dốc toàn lực đấu với Phiêu Nguyệt một trận.

Thế nhưng, làm như vậy chẳng những không bắt được tên đầu sỏ mà còn khiến mọi thứ tồi tệ hơn.

Phiêu Nguyệt nhìn chăm chăm Chân Kiếm Vũ.

Chân Kiếm Vũ cũng không né tránh ánh mắt hấn.

Sự im lặng đến ngột thở lập tức bao trùm lấy không gian.

Cuộc đối mắt của hai người căng thẳng đến mức khiến cho Viên Giai Linh và Lăng Tiêu Vận cảm thấy bầu không khí xung quanh như bị bóp nghẹt đi.

Đột nhiên Phiêu Nguyệt nhìn vào thi thể Thu Hương đang nằm trên đất.

Dù không biết lúc chết có cảm thấy đơn đốn thống khổ hay không, nhưng trông nàng lúc này vô cùng bình thản.

Phiêu Nguyệt cẩn thận ôm thi thể Thu Hương vào lòng.

“Phù!”

Phải đến lúc đó, Chân Kiếm Vũ mới thở phào nhẹ nhõm. Bởi lẽ nhìn hành động của Phiêu Nguyệt, chắc chắn hấn đã chấp nhận đề xuất của y.

Thu Hương bây giờ đã không còn thở, nhưng nàng vẫn trông rất xinh đẹp.

Cảm giác như nàng đang chìm vào giấc ngủ say, có thể bất tỉnh giấc bất cứ lúc nào.

Lúc đó, những kỹ nữ còn sống sót trong Thiên Hương Lâu chạy về phía Phiêu Nguyệt.

“Lâu chủ!”

“Tỷ tỷ! Hức!”

Nhìn thi thể Thu Hương, các kỹ nữ lập tức òa khóc nức nở.

“Chính là vì ngươi.”

Một vài người còn nhỏ nước bọt chửi bới thi thể của Sở Văn Bình đã đầu lìa khỏi cổ.

Thiên Hương Lâu bị phá hủy, Thu Hương, tổng quản chết dưới tay Sở Văn Bình, nếu không phải hắn, các kỹ nữ chắc có lẽ đang trải qua thời gian bình yên như trước đây.

Bọn họ không thể đá và đầu tên Sở Văn Bình kia vì còn e dè ánh mắt của đám người Chân Kiếm Vũ.

Lăng Tiêu Vận và Viên Giai Linh quay lưng về phía các kỹ nữ.

Bởi vì chỉ cần nhìn thấy hành động của các kỹ nữ đối với Sở Văn Bình, trong lòng lại càng nặng nề hơn.

Chính lúc này họ mới cảm nhận sâu sắc hành động mà Sở Văn Bình đã gây ra.

Mặc dù hắn bị mê hoặc bởi quái nhân của Tiểu Lôi Âm Tự, thế nhưng chỉ bấy nhiêu cũng không thể xóa hết tội lỗi mà hắn đã gây ra.

‘Chết tiệt!’

‘Ha! Làm sao đây...’

Hai người họ không thể đối mặt với các kỹ nữ.

Phiêu Nguyệt nói với Đoan Tuyết, kỹ nữ xếp sau Thu Hương trong thanh lâu.

“Từ giờ nàng sẽ phụ trách Thiên Hương Lâu.”

“Vâng!”

“Hãy chôn thi thể Thu Hương ở nơi nào đây năg đi.”

“Tiện thiếp đã rõ.”

Đoan Tuyệt vừa lau nước mắt vừa gật đầu.

Nàng ấy rất thân với Thu Hương. Chính vì thế, khi Thu Hương nói rằng sẽ

xây dựng Thiên Hương Lâu, nàng đã không do dự mà xin được giúp đỡ.

Bình thường Thu Hương cũng hay tìm nàng thảo luận chuyện kinh thương Thiên Hương Lâu.

Phiêu Nguyệt nghĩ Đoan Tuyệt chắc chắn sẽ quản lý tốt Thiên Hương Lâu.

Đoan Tuyệt nói với Phiêu Nguyệt đang ôm thi thể Thu Hương đang ngủ say trong vòng tay.

“Chủ nhân đừng lo lắng cho Thiên Hương Lâu, cứ lo chuyện của ngài trước đi ạ.”

“Bọn thiếp sẽ bảo vệ Thiên Hương Lâu.”

“Xin hãy tin tưởng bọn thiếp.”

Các kỹ nữ đều đồng loạt nói một lời với Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt xoay người rời đi mà không nói câu nào.

Chân Kiếm Vũ liền hỏi hần.

“Ngươi không tìm hung thủ mà đi đâu đây?”

“Tìm hần không khó lắm đâu.”

“Hả?”

“Cái khó là tìm ra kẻ đứng sau hần kia kìa.”

Trước câu nói đầy bất ngờ của Phiêu Nguyệt, Chân Kiếm Vũ mở to mắt.

“Kẻ đứng sau ư? Lẽ nào là nói Tiểu Lôi Âm Tự?”

127

Viên Giai Linh cắn chặt răng.

Vết thương ở cổ chân lúc này vẫn đau nhói không thôi.

Đó là vết thương do Phiêu Nguyệt gây ra. Một vết thương nhỏ như có một chiếc kim đâm vào cổ chân của nàng.

Bản thân vết thương không nghiêm trọng.

Dù nói là nó đâm vào cổ chân nàng, nhưng vết thương để lại cũng nhỏ đến mức chẳng ai thấy được nó.

Vấn đề không phải là vết thương ở cổ chân mà là vết thương ở lòng tự trọng của nàng.

‘Mình còn không thể thi triển kiếm công mà mình đã học một cách đàng hoàng được.’

Thà rằng nàng thua ở một cuộc chiến khốc liệt thì lòng tự trọng của nàng sẽ không tổn thương đến mức này.

Cảm giác thất bại không thể căng đáng được khiến nàng bẽ mặt.

Không phải khi không mà nàng có được danh hiệu là Huyền Kiếm Tiên Tử. Nàng đã ra ngoài giang hồ và tỷ võ khá nhiều, danh tiếng nàng vang dội khi trừng phạt những đám lưu manh cướp giết và bọn Lục Lâm. Nàng mạnh mẽ theo cách của riêng mình khiến những đồng đạo cũng phải công nhận biệt danh Huyền Kiếm Tiên Tử của nàng.

Cho đến bây giờ, nàng đã mặc nhiên chấp nhận biệt danh Huyền Kiếm Tiên Tử đó của mình. Nhưng mà biệt danh mà nàng mặc nhiên nó là của nàng giờ lại khiến cho nàng cảm thấy nặng nề đến lạ.

Nó đang đè nặng lên đôi vai của nàng.

Đến lúc này, Viên Giai Linh mới cảm nhận được độ nặng thực sự của biệt danh mà mình có.

‘Mình chẳng là gì cả. Chỉ có được một chút danh tiếng con con mà tự thấy thỏa mãn rồi sao? Đúng là làm liên lụy đến thanh danh của sư phụ mà.’

Sư phụ của nàng chính là kiếm tôn Hàn Hữu Thiên.⁵

Ông ta là một siêu cao thủ có cảnh giới vượt trội về kiếm. Ông ta không cho phép một sự thất bại nào xuất hiện trong cuộc đời của ông ta cả.

Viên Giai Linh cho rằng nàng cũng sẽ đi trên con đường không một đối thủ như sư phụ.

Đó là điều nàng cho là hiển nhiên, nên dĩ nhiên nàng cũng không mấy may nghi ngờ. Nhưng nàng đã bị đánh bại.

Hơn nữa, nàng còn bại dưới tay một võ giả trẻ tuổi mà lần đầu tiên nàng gặp trong đời.

Nàng sợ đến mức hai hàm răng va cầm cập vào nhau.

Vấn đề không chỉ đơn thuần là do võ công mạnh hay yếu.³

Mà hẳn ta như một con rắn vậy. Một con rắn gian xảo ẩn mình trong đám cỏ rậm mát để lăm le con mồi.⁶

Loài rắn khiến con người sợ hãi, Phiêu Nguyệt cũng vậy, hẳn gây ra những nỗi sợ rùng rợn cho những võ giả.

Chỉ những kẻ đã từng đối đầu trực tiếp với hắn thì mới cảm nhận được hắn ta đáng sợ tới mức nào.

Đã hơn hai canh giờ trôi qua kể từ khi đối đầu với Phiêu Nguyệt, vậy mà Viên Giai Linh vẫn chưa thể thoát ra khỏi cảm giác thất bại đó. Có lẽ đây là lần bại đầu tiên của nàng nên dư âm của nó mới để lại lâu đến vậy.

Nhưng Viên Giai Linh vẫn còn đỡ.

Lăng Tiêu Vận không thể chịu nổi cảm giác nhục nhã nên đã nhốt chặt mình trong Tứ Hải Lô.

‘Con người đó xuất hiện từ đâu ra vậy chứ?’

Gương mặt của nàng trở nên méo mó khi nhớ đến Phiêu Nguyệt.

Nàng cúi gằm mặt, nghiêng chặt răng.

Thành Đô lúc này cũng rối rắm như trái tim của nàng vậy.

Bởi vì lúc này, vô số võ giả đang truy tìm Hắc Ám. Nhưng trong tim nàng lúc này chỉ tràn ngập cảm giác thất bại, nàng chẳng có thì giờ để nghĩ được gì khác cả.

Bộp!

Bỗng lúc đó, có ai đó đi qua va phải người nàng.

Viên Giai Linh ngẩng đầu lên xin lỗi.²

“À. Xin thứ lỗi. Tiểu nữ đang suy nghĩ đôi chút nên...”

Nàng không thể nói hết câu.

Bởi vì một bàn tay màu đen đã vươn đến trước mặt của nàng.

Trong phút chốc, tầm nhìn của nàng trở nên tối mịt. Nàng mất ý thức trong giây lát.

Tên kỳ lạ kia ôm lấy cơ thể nàng sau khi áp chế được nàng một cách dễ dàng.

“Hừ hừ!”³

Tên quái lạ màu đen đó chính là Hắc Ám.

Hắc Ám vác cơ thể rũ rượi không còn chút sức của Viên Giai Linh lên vai.

Viên Giai Linh lúc này đã dính phải thủ pháp của Hắc Ám nên hoàn toàn không thể chống đối được y.

“Ngươi sẽ là một loại nguyên liệu tốt đấy.”

Hắc Ám lầm bầm.

Trong mắt của y tràn đầy nỗi oán hận đối với Chân Kiếm Vũ.

Y muốn phá hủy hoàn toàn mọi thứ nhưng Chân Kiếm Vũ cùng môn đồ Hạ Ô Môn đối ứng nhanh hơn y nghĩ nên lúc này y vẫn chưa đạt được thành quả mà y mong muốn.

Và điều mà y tiếc nuối hơn hết chính là không thể gây ra đả kích lớn cho Chân Kiếm Vũ. Đáng lẽ y phát giết sạch hết những người xung quanh để đẩy Chân Kiếm Vũ vào thế tuyệt vọng, nhưng mọi chuyện chỉ kết thúc với cái chết của Sở Văn Bình.

“Là do tên tiểu tử như ác quỷ đó...”

Hắc Ám nghiền răng ken két.

Sở Văn Bình có thể trở nên điên rồ hơn vậy mà lại mất mạng dưới tay của Phiêu Nguyệt. Điều này khiến y tiếc nuối biết bao.⁰

“Tên khốn đó từ đâu nhảy ra vậy chứ...”

Sở Văn Bình cũng đâu phải là một người kém cỏi, thế mà hắn còn chưa kịp kháng cự, đầu đã lìa khỏi cổ.

Cả đời này, Hắc Ám chưa bao giờ thấy một thứ võ công nào như vậy cả.

Mặc dù không trực tiếp mặt đối mặt, nhưng ánh mắt của Phiêu Nguyệt cũng đủ khiến cho ruột gan y cảm thấy ớn lạnh.

Ngay lúc nhìn vào đôi mắt ấy, y đã nhận ra.

Rằng Phiêu Nguyệt cũng là một hạng người giống y.

Một người phù hợp với những nơi u ám hơn là sáng sủa.

Một người có thể làm ra bất cứ việc độc ác nào mà không một chút do dự để có thể đạt được mục đích của mình.

Nếu y có thời gian chuẩn bị từ từ, bản thân y sẽ có ưu thế hơn Phiêu Nguyệt. Nhưng nếu bất ngờ chạm mặt, y hoàn toàn không có tự tin rằng bản thân sẽ nắm chắc được phần thắng trong tay.

Phiêu Nguyệt là một sự tồn tại đáng sợ đến như thế.

“Lúc này ta đành lòng phải rút lui, nhưng rồi ta nhất định sẽ quay trở lại.”

Hắc Ám hoàn toàn không cảm thấy hổ thẹn khi bỏ chạy.

Ngược lại, trốn thoát và chuẩn bị đầy đủ, sau đó quay trở lại trả thù vẫn có tính hiệu quả cao hơn. Nhưng cứ thế mà bỏ trốn thì không hợp với tính cách của y một chút nào.

Ít nhất thì trước khi trốn thoát, y phải để lại một đả kích lớn cho Chân Kiếm Vũ mới được. Đó chính là lý do tại sao đến lúc này rồi mà y vẫn còn ở Thành Đô. Và bây giờ, y đã đạt được mục đích của mình.

Y đã rình mò Viên Giai Linh như hổ rình mồi.

Y tin rằng nàng ta là một người quý giá đối với Chân Kiếm Vũ, ngoài ra, tư chất của nàng có vẻ cũng rất tốt.

Hắc Ám thích điều khiển tâm khí của người khác.

Khi kết hợp Đoạt Phách Nhãn, cổ độc và Mộng Hồn Tán lại với nhau, chúng sẽ phát huy uy lực tối thượng. Những kẻ bị áp chế bởi chúng sẽ trở thành một con rối và hành động theo ý muốn của y. Nhưng chỉ với nhiều đó thôi vẫn chưa khiến Hắc Ám cảm thấy thỏa mãn.

Y muốn con rối của mình trở nên mạnh hơn nữa và y đã tìm thấy phương pháp có thể giúp y đạt được điều đó trong bí truyền của Tiểu Lôi Âm Tự.

Nhưng vấn đề là tất cả những nguyên liệu để có thể thực hiện phương pháp đó hiện giờ đang nằm ở Tiểu Lôi Âm Tự. Vậy nên y phải mang Viên Giai Linh lành lặn qua trở về Tiểu Lôi Âm Tự.

Nhưng Hắc Âm sẵn lòng chịu đựng mọi gian khổ.

‘Ta sẽ khiến ngươi phải hối hận vì dám gây cản trở công việc của ta.’

Ý có thể làm bất cứ chuyện gì gian khổ hơn thế này nếu có thể khiến Chân Kiếm Vũ đau khổ.

Hắc Âm nhìn về phía trước bằng ánh mắt ảm đạm.

Xa xa kia là một đoàn võ giả đang lục lọi khắp Thành Đô.

Bọn họ đang tìm ai, ai cũng rõ.

Hắc Âm cười nhạo bọn chúng.

Từ trước cho đến nay, Hắc Âm chưa bao giờ để lộ bộ dạng thật sự của y trước mặt những người khác. Vậy nên, Hắc Âm cảm thấy những người đang tìm kiếm y thật buồn cười. Sao chúng có thể tìm thấy y trong khi chưa thấy được bộ dạng thật của y cơ chứ.

Hắc Âm biến mất, xung quanh chỉ còn lại tiếng cười giễu cợt.

Đường Sở Truy nhíu mày nhìn quanh Thành Đô.

“Đúng là không có ngày nào mà gió chịu lặng mà.”

Năm ngoài Thành Đô bị nhiễm dịch sỏi.

Tưởng chừng đến giờ sẽ hồi phục được một chút rồi thì lại một làn gió phá hoại khác lại kéo đến quét sạch cả Thành Đô.

Đến mức Đường Sở Truy còn phải nghi ngờ rằng, liệu có phải Thành Đô đã bị dính lời nguyền gì đó rồi không.

Cũng may mà đến sáng sớm, những cuộc hỗn loạn đã được chế ngự một phần nào đó. Tiếng thét ai oán của mọi người

cũng lắng dần đi, những ngọn lửa cao chọc trời cũng đã dịu lại.

May mắn là công phòng của Đường Sở Truy không bị ảnh hưởng gì cả. Nhưng không hiểu sao Đường Sở Truy vẫn cảm thấy có đôi chút bất an.

Và rồi, linh cảm của y nhanh chóng trở thành hiện thực.

Phiêu Nguyệt đã tìm đến y.

“Huynh?”

Đường Sở Truy như hóa đá trước sự xuất hiện đột ngột của Phiêu Nguyệt.

Bởi vì trông gương mặt vô cảm của Phiêu Nguyệt lúc này không được bình thường một chút nào.

“Có chuyện gì sao?”

“Có lẽ ta phải đi xa một chuyến.”

“Huynh?”

“Chuẩn bị những thứ cần thiết cho ta đi.”

“Huynh định đi đâu?”

“Tây Tạng!”

“Tây Tạng?”

Đôi mắt của Đường Sở Truy trở nên dao động.

Phải đi bộ hơn một tháng ở ngoài cao nguyên Tây Bộ của thành Tứ Xuyên mới có thể đến được Tây Tạng. Phiêu Nguyệt bỗng dừng lại đi tới một nơi xa xôi như thế khiến cho Đường Sở Truy không khỏi cảm thấy nghi ngờ.

“Là do chuyện xảy ra ngày hôm nay sao?”

Phiêu Nguyệt không nói một lời, chỉ lặng lẽ gật đầu.

Đường Sở Truy nhìn Phiêu Nguyệt với ánh mắt đầy thương cảm trong một chốc.

Vì Phiêu Nguyệt chỉ muốn sống yên bình, nhưng những người xung quanh Phiêu Nguyệt lại cứ mãi làm phiền, chẳng chịu để yên cho hắn.

Đường Sở Truy nhìn vào đôi mắt vô cảm của Phiêu Nguyệt một lúc rồi nói.

“Huynh đợi đệ chút.”

Y nói xong rồi quay người bước vào công phòng.

Chỉ còn lại một mình, Phiêu Nguyệt ngấm nhìn Thành Đô lúc này.

Trong gió thoang thoang mùi máu tanh.

Hắc Ám không đụng tay mà chỉ điều khiển những người như Sở Văn Bình. Kết quả là chỉ trong một ngày mà đã có vô số người thiệt mạng.

Mặc dù bản thân Phiêu Nguyệt cũng là một nỗi sợ hãi của Thành Đô, nhưng chí ít, hắn cũng không làm liên lụy những người không liên quan đến giang hồ vào như Hắc Ám.

Thủ pháp của Hắc Ám thực sự tàn nhẫn. Một khi đánh phải nó, họ sẽ bắt đầu nghi ngờ lẫn nhau và không thể tin tưởng vào bất cứ cái.

Mọi chuyện xảy ra ở Thành Đô lần này chính là minh chứng cho điều đó.

Hầu hết những người đã chết đều bị giết bởi những người mà họ tin tưởng. Cũng vì thế mà hỗn loạn cùng bất tín mới đạt đến cực hạn.

Nhưng không quan trọng.

Nếu như bọn họ không đụng đến người liên quan tới hắn.

Kẻ dồn Thu Hương đến cái chết là Sở Văn Bình. Nhưng người khiến Sở Văn Bình thành ra như vậy chính là Hắc Ám.

Nếu để Hắc Ám sống, không biết chừng một ngày nào đó, chuyện này sẽ lặp lại một lần nữa.

Đó cũng là lý do mà Phiêu Nguyệt phải hành động.

Sau khi đợi được một chút, Đường Sở Truy mang thứ gì đó từ trong công phòng ra ngoài.

Thứ đó được cuộn tròn bởi một tấm da màu đen.

Đường Sở Truy mở tấm da ra rồi nói.

“Đây là Phi Phong Y. Đệ đã thấm vào nó một lớp dầu được gia công đặc biệt nên có thể chống thấm ở mức cơ bản, ngoài ra còn có khả năng chặn được lửa ở một mức độ nào đó. Bên trong có một vài ngăn chứa nên có thể đựng một số thứ đơn giản ở trong đó.”

Phiêu Nguyệt nhận lấy Phi Phong Y từ tay Đường Sở Truy rồi mặc lên người.

Phi Phong Y vừa khít với cơ thể của Phiêu Nguyệt như thể nó được may theo số đo của Phiêu Nguyệt vậy.

Giống như những gì Đường Sở Truy đã nói, bên trong có túi có thể đựng được nhiều đồ vật khác nhau. Và trong túi đã có sẵn những thứ mà Phiêu Nguyệt cần rồi.

“Có lẽ nó sẽ không cần thiết với huynh nhiều nhưng đệ đã chuẩn bị một vào ám khí cơ bản trong đó. Huynh cứ mang chúng theo, biết đâu lại cần. Cả cái này nữa.”

Đường Sở Truy lấy ra từ trong ngực một chiếc bình sứ nhỏ rồi đưa cho Phiêu Nguyệt.

“Cái này là gì vậy?”

“Bạch Lân Hỏa! Là món đồ thất truyền của Đường Môn, lần này đệ đã thử phục chế lại nó. Nó là tia lửa một khi dính vào người là không bao giờ có thể dập tắt được.”

“Ồ trong này có tia lửa sao?”

“Không phải thế. Nhưng nó có chứa loại dầu làm vật trung gian cho Bạch Lân Hỏa thôi. Chỉ cần nhỏ nó ra và châm lửa, Bạch Lân Hỏa sẽ bùng lên. Chỉ có vài giọt thôi nên huynh dùng cho tiết kiệm vào. Không dùng đến thì càng tốt.”

Phiêu Nguyệt nhận lấy bình sứ rồi cho nó vào nơi sâu nhất trong Phi Phong Y.

“Ta sẽ dùng nó cẩn thận.”

“Làm ra nó khó lắm đấy. Nếu không cần thiết thì đừng dùng.”

“Ta sẽ xem xét.”

“Chết tiệt! Thấy huynh nói vậy là đệ biết huynh sẽ dùng nó rồi.”

“Người đưa ta thì ta dùng thôi.”

“Dù sao thì bảo trọng. Giờ đệ đang bận lắm nên phải vào trong rồi.”

Đường Sở Truy vẫy tay rồi bước vào trong công phòng.

Phiêu Nguyệt nhìn vào cánh cửa của công phòng đã đóng chặt rồi xoay người đi.

Khi ra tới đường lớn, có một nam nhân đang đứng đợi sẵn hắn ở đó.

Đó chính là Chân Kiếm Vũ.

Ánh mắt sắc bén của Chân Kiếm Vũ quét qua toàn thân Phiêu Nguyệt.

“Ta chưa từng thấy Phi Phong Y như thế này bao giờ cả. Mà người đang định đến Tiểu Lô Âm Tự sao?”

“Người đến đây chỉ để hỏi câu đó à?”

“Giai Linh đã biến mất rồi.”

“Giai Linh?”

“Là nữ nhân mà người đã thương. Muội ấy rất thân với ta.”

Vẻ mặt của Chân Kiếm Vũ trở nên nghiêm trọng.

Từ tối qua đến sáng nay, y chẳng thấy bóng dáng của Viên Giai Linh đâu cả. Và nàng cũng không có lý do gì để biến mất mà không nói bất cứ điều gì với y cả.

Chân Kiếm Vũ đã điều tra về tung tích của nàng, hắn tin chắc nàng đã bị Hắc Âm bắt cóc hoặc đã bị sát hại.

“Hắn đang nhắm vào ta. Hắn đã chọn Bình và làm ra những điều đó là vì hắn muốn ta đau khổ. Rồi hắn lại bắt cóc Giai Linh. Là để trả thù ta.”

“Vậy là người muốn đi theo ta?”

“Chắc chắn hắn đã trở về Tiểu Lô Âm Tự. Với năng lực của ta thì không thể tìm được Tiểu Lô Âm Tự cũng như không thể săn đuổi được hắn. Lần này chắc ta phải mắc ơn người rồi.”

“Hắn người vẫn chưa quên người giết Sở Văn Bình là ta?”

“Ta sẽ tạm thời quên đi nỗi oán hận này.”

Chân Kiếm Vũ nhìn thẳng vào Phiêu Nguyệt.

Đôi mắt của y hiện rõ sự cố chấp nhất định phải đi theo Phiêu Nguyệt bằng mọi giá.

Phiêu Nguyệt xoay người rồi nói.

“Người hãy cố gắng mà đi theo ta. Nếu bị tụt lại thì ta sẽ bỏ rơi người đấy.”

“Người không cần phải lo. So với chuyện đó thì người sẽ tìm hắc bằng cách nào vậy? Có lẽ giờ hắc đã rời khỏi Thành Đô rồi mà.”

Toàn bộ võ giả của phân đà Thành Đô của Hạ Ô Môn được huy động để tìm Hắc Ám nhưng đã thất bại.

Vô Ảnh Tu Sĩ Lưu Thần Phong cũng đã tổng động viên những người mà ông ta quen biết nhưng đến cả cái bóng của Hắc Ám thôi cũng chẳng thấy.

Vậy nên, y không khỏi thắc mắc Phiêu Nguyệt sẽ truy đuổi Hắc Ám bằng cách nào trong tình huống như hiện tại.

Phiêu Nguyệt bước về phía trước và nói.

“Không một kẻ nào còn sống có thể thoát khỏi ta cả.”

Ử THẦN PHIÊU NGUYỆT CHAP 128

“Ừm!”

Chân Kiếm Vũ vô thức nuốt một ngụm nước bọt khô.

Nơi y đang đứng là nhà của một y sư già nào đó.

Vị y sư bên trong đã tắt thở, máu trên sàn đông cứng lại từ lúc nào, ruồi nhặng đánh được hơi cũng bắt đầu bay tới.

Điều này chứng tỏ, ông ta đã qua đời khá lâu.

Chân Kiếm Vũ cho rằng Hắc Ám đã trốn trong căn nhà của y sư ở Thành Đô. Bởi vì hắc đã bị thương khá nghiêm trọng.⁵

Chân Kiếm liên huy động các môn đồ Hạ Ô Môn khác tìm kiếm. Thế nhưng y lại không hề phát hiện chút dấu vết nào của Hắc Ám cả.

Vị y sư già trước mặt đã thôi hành nghề từ lâu. Chính vì thế trong mạng lưới thông tin của Hạ Ô Môn không hề đề cập đến ông.

‘Có thể tìm được hắc không đây?’

Có vẻ sau khi trị thương tại đây, Hắc Ám đã lấy mạng vị y sư kia.

Cứ như thế, y và các môn đồ Hạ Ô Môn chỉ lục soát những nên không liên quan.

Y không khỏi rùng mình vì trí thông minh của Hắc Ám. Thế nhưng người khiến y kinh ngạc hơn chính là Phiêu Nguyệt.

Dù có nhiều môn đồ Hạ Ô Môn ráo riết tìm kiếm nhưng lại không bằng một mình hắc.³

Y đã bên cạnh theo dõi làm thế nào mà Phiêu Nguyệt lại tìm được nơi này, nhưng hoàn toàn không nhận ra điều gì.

Phiêu Nguyệt chỉ quan sát xung quanh khoảng mấy lần. Chắc là do may mắn nên hắc mới nhanh chóng tìm được đến đây.

Thế nhưng, Chân Kiếm Vũ lập tức phủ nhận suy nghĩ của mình.

6

‘Không phải trùng hợp ngẫu nhiên. Rõ ràng hắc sở hữu tầm nhìn mà phàm nhân không có.’

2

Với những kẻ như Phiêu Nguyệt, quả không hợp với hai từ ‘ngẫu nhiên’.

Phiêu Nguyệt mà y biết tỉ mỉ và lý trí hơn bất cứ ai.

Rõ ràng hẳn ta có suy luận riêng khiến người khác khó mà hiểu được.

Phiêu Nguyệt không để ý đến vị y sư mà nhìn vào bức tường. Nhiều loại thảo dược được treo trên đó đã không cánh mà bay. “Hắn đã đến đây tìm thảo dược.”³

0

“Vì sao hẳn lại muốn tìm thảo dược chứ?”

“Điều khiến tinh thần con người không phải chuyện đơn giản. Đặc biệt muốn khống chế kẻ có tinh thần mạnh mẽ như võ giả thì phải tốn không ít công sức.”

“Hắn ta đã dùng đến cổ độc. Nhưng hẳn vẫn cần đến thảo dược ư?”

“Càng nhiều phương pháp thì càng tốt mà.”

“Ừm!”

“Nếu suy đoán thêm một chuyện nữa, cổ độc mà hẳn cấy vào não người không phải là loại dễ tìm. Bởi là thứ dễ có thì chẳng cần dùng đến thảo dược làm gì hết.”

“Đúng là vậy nhỉ.”

Chân Kiếm Vũ gật gù.

Suy luận của Phiêu Nguyệt nghe ra vô cùng hợp lý.

‘Đáng sợ thật! Chỉ có mấy loại thảo dược biến mất mà hẳn đã nghĩ sâu xa như vậy rồi ư.’

Nghe qua thì giống như suy luận hết sức đơn giản, nhưng bản thân y lại không nghĩ ra, vậy mà Phiêu Nguyệt ngay lập tức đã vẽ ra hết mọi thứ trong đầu.

Cùng một sự vật hiện tượng nhưng góc nhìn lại khác nhau hoàn toàn. Cho dù có cố mấy, Chân Kiếm Vũ y cũng không có được tầm nhìn xa như

avetem

Phiêu Nguyệt. Phiêu Nguyệt sinh ra đã là thứ khác biệt như thế.

Phiêu Nguyệt lúc này xem xét kỹ lưỡng nhà của y sư.

Hắc Ám đã cố gắng xóa bỏ triệt để dấu vết của mình. Thế nhưng, trong mắt Phiêu Nguyệt vẫn hiện rõ dấu vết mà hắn ta để lại.

‘Trước khi giết chết y sư, quả nhiên hắn đã lưu lại đây một thời gian. Tên khốn đó tài giỏi hơn ta nghĩ đấy.’

Sau khi điều khiển Sở Văn Bình, hắn ta còn lợi dụng sơ hở bắt cóc cả Viên Giai Linh. Đây là việc người thường không bao giờ dám tưởng tượng ra.

Đầu óc nhanh nhạy, nham hiểm, chẳng những thế năng lực hành động còn vô cùng vượt trội. Xét theo khía cạnh nào đó, hắn giống hệt Phiêu Nguyệt.

Một khi đã kết thù sẽ không bao giờ quên đi, sau đó dùng độc tâm của mình để phục thù bằng mọi giá. Điều này giống hệt với Phiêu Nguyệt hắn, vậy nên càng khiến hắn thấy khó chịu hơn.

Tồn tại một kẻ tương tự mình trên đời khiến Phiêu Nguyệt cảm thấy tâm trạng không mấy thoải mái. Thế nhưng nhờ vậy mà hắn càng hiểu rõ hành động của Hắc Ám.

Phiêu Nguyệt suy nghĩ thật kỹ dựa trên lập trường của Hắc Ám.

‘Nếu là ta...’

Hắn đã trị thương ở đây, sau đó tìm thảo dược, bây giờ chính là lúc hắn phải tìm cơ hội trả thù Chân Kiếm Vũ.

Phiêu Nguyệt đột nhiên sải bước ra ngoài. Sau đó hắn tìm được địa điểm tốt nhất có thể quan sát Tứ Hải Lâu - nơi ở của nhóm Chân Kiếm Vũ.

Địa điểm này không quá khó tìm.

Chính là một căn nhà nhỏ nằm đối diện Tứ Hải Lâu.

Gia đình được xem là chủ nhân đã mất mạng không chừa một ai. Tất cả bị nhốt vào cùng một phòng, thi thể đang bắt đầu thối rữa.

“Đúng là khiến thiên nhân phần nộ mà.”

Chân Kiếm Vũ nhìn thấy thi thể gia đình nọ liền nổi cơn thịnh nộ. Thế nhưng, dù y có làm gì, Phiêu Nguyệt vẫn không hề để tâm, hắn tiến đến khung cửa sổ nhìn về phía Tứ Hải Lâu.

Toàn cảnh Tứ Hải Lâu lập tức hiện ra trước mặt.

Phiêu Nguyệt nhìn Tứ Hải Lâu trong chốc lát rồi dời mắt quan sát căn phòng. Thực tế, ở đây chẳng còn sót lại dấu vết gì cả.

Toàn bộ trong này chỉ có một tấm da bị cắt bỏ, một mảnh bông và tấm sắt không rõ mục đích dùng.

Phiêu Nguyệt lập tức nghĩ ra ý định của Hắc Âm.

“Ta nghĩ hắn sẽ đi qua cao nguyên phía tây.”

“Ý ngươi là sao? Tại sao hắn phải đi qua cao nguyên phía tây chứ?”

Phiêu Nguyệt cầm tấm da lên rồi nói.

“Tấm da đã được bôi dầu.”

“Thế thì sao?”

Khi bôi dầu lên da nó sẽ chống thấm nước.”

“Vậy thì sao?”

“Những ai muốn băng qua nơi ẩm thấp hay chuẩn bị những thứ này. Rõ ràng là hắn đã làm một bộ phi phong y ở đây.”

“Sao ngươi tự tin rằng hắn sẽ băng qua cao nguyên phía tây chứ?”

“Có lẽ mảnh bông được phủ lên trên lớp da đó. Điều này đồng nghĩa hắn phải đi qua một nơi lạnh lẽo. Mảnh sắt này là để gắn vào để giầy với mục đích chống trơn trượt. Hiện nay ở Tứ Xuyên chỉ có cao nguyên phía tây là đáp ứng đủ điều kiện như thế. Nơi đó gần với Tây Tạng, trên đỉnh hầy còn nhiều tuyết chưa tan hết.”

“A!”

Nghe Phiêu Nguyệt giải thích, Chân Kiếm Vũ bất giác bật ra tiếng rên rĩ.

Chỉ với một tấm da, một mảnh bông và miếng sắt mà hắn có thể suy luận được đến mức này.

Phiêu Nguyệt mỉm cười.

Bởi vì bản thân hắn cũng từng suy nghĩ giống hệt Hắc Ám. Thực tế, thứ Phi Phong Y mà Hắc Ám chuẩn bị cũng có công dụng giống với thứ mà hắn đã từng dùng. Đương nhiên, phong y mà Hắc Ám làm ra không thể đem so với thứ Đường Sở Truy tạo ra được.

Từ lúc đó, Phiêu Nguyệt thôi không theo dõi dấu vết của Hắc Ám nữa.

Phiêu Nguyệt đã tìm ra con đường Hắc Ám bắt cóc Viên Giai Linh, vậy nên hành động của hắn lại càng nhanh hơn.

‘Bắt cóc nữ nhân khỏi Thành Đô cảnh giới nghiêm ngặt không phải là chuyện dễ dàng.’

Thời điểm Viên Giai Linh bị bắt cóc, các môn đồ Hạ Ô Môn đã lùng sục khắp nơi trong Thành Đô.

Phiêu Nguyệt hỏi thăm đó đây xem từ tối hôm qua đến rạng sáng hôm nay có cỗ xe ngựa nào đi qua hay không. Kết quả, hắn nhận được thông tin có một cỗ xe dọn rác đã ra khỏi Thành Đô vào sáng sớm hôm nay.

Có một nam tử chi khá nhiều ngân lượng mua lại cỗ xe từ người dọn rác.

Phiêu Nguyệt liền hỏi chủ nhân cỗ xe chi tiết tình hình lúc đó.

Chân Kiếm Vũ lúc này lòng nóng như lửa đốt.

Hiện tại họ đã tìm ra tung tích cỗ xe nên phải đuổi theo Hắc Ám nhanh nhất có thể, nhưng Phiêu Nguyệt lại đang lãng phí thời gian hỏi những câu không đâu. Có điều, Chân Kiếm Vũ cố nhẫn nhịn vì y rõ Phiêu Nguyệt làm việc gì cũng có lý do riêng cả.

Cuối cùng, Phiêu Nguyệt đã hỏi han xong xuôi rồi rời khỏi Thành Đô. Tuy nhiên, hướng mà hắn di chuyển lại rất kỳ lạ.

Nơi hấn hướng tới không phải đường đến cao nguyên phía tây mà là một hướng chẳng liên quan gì cả.

Chân Kiếm Vũ không nhìn được nữa liền lên tiếng hỏi.

“Này, tại sao chúng ta không chọn đường ngắn nhất đến cao nguyên phía tây mà lại đi đường này?”

“Ngựa già.”

“Ý ngươi là sao?”

“Tên khốn đó đã mua một con ngựa già. Hấn không thể dùng con ngựa như thế để đi đường xa được. Rõ là hấn đã chọn đường thủy. Cách đó vừa có thể rút ngắn thời gian lại dễ dàng che giấu nữ nhân.”

“A!”

Chân Kiếm Vũ bày ra vẻ mặt ngượng ngùng.

Y chỉ biết bật ra tiếng cảm thán.

Phiêu Nguyệt là một người khác biệt hoàn toàn với y.

Hấn ta rất thành thạo trong việc theo dõi cũng như kết hợp với nhiều thông tin Chân Kiếm Vũ cung cấp rồi đưa ra kết quả tối ưu nhất.

Dù có cố gắng thế nào y cũng không thể có cái nhìn tinh tế như Phiêu Nguyệt. Vậy nên, y chỉ còn cách thừa nhận con người hấn.

Lần này đương nhiên Phiêu Nguyệt vẫn đúng.

Bởi vì cỗ xe ngựa được cho là xe Hắc Ám đi được phát hiện đã bị bỏ lại bên bờ sông cách xa Thành Đô.

Con ngựa già nua bị vắt kiệt sức lực không ngừng thở hổn hển rồi co giật.

Phiêu Nguyệt dùng ánh mắt sắc bén nhìn về phía bờ sông. Không lâu sau đó, hấn tìm thấy một thi thể của người lái đò.

Rõ ràng Hắc Ám đã lấy mạng người lái đò rồi cướp thuyền của y.

“Chúc mừng ngươi! Cô nương ấy vẫn còn sống.”

“Thật sao?”

“Ta phát hiện dấu chân giống như của nữ nhân. Nhìn vào chiều rộng và độ lún cũng như phương hướng di chuyển, rõ ràng nàng ta đã bị khống chế.”

“Hay là muội ấy đã bị khống chế thần trí như Văn Bình rồi.”

“Nàng ta vẫn còn tỉnh táo.”

“Sao ngươi lại nghĩ như thế?”

“Nếu đã có ý định khống chế tinh thần thì hẳn ta không cần phải cố gắng bắt cóc nàng như vậy. Rõ ràng hẳn có lý do đưa nàng ta đến Tiểu Lôi Âm Tự, và cần phải để cho nàng ta tỉnh táo.”

“Ừm!”

Chân Kiếm Vũ bắt giác gật đầu.

Bây giờ Phiêu Nguyệt có nói gì đi chăng nữa, y tuyệt đối tin tưởng hẳn.

Chân Kiếm Vũ không hề nghi ngờ bất cứ hành động nào của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt hẳn không làm gì mà không có lý do cả.

Thoạt nhìn, trông việc hẳn làm có vẻ đều dư thừa, vô nghĩa, nhưng hóa ra lại là một việc vô cùng cần thiết.

Đó chính là lý do Chân Kiếm Vũ tin tưởng Phiêu Nguyệt.

Thời gian càng trôi qua, tốc độ truy tìm của Phiêu Nguyệt càng tăng lên.

Chân Kiếm Vũ không hỏi Phiêu Nguyệt cặn kẽ từng chút một.

Y chỉ cần đặt niềm tin và làm theo những gì Phiêu Nguyệt muốn là được.

Cho dù trong điều kiện tồi tệ nhất, Phiêu Nguyệt nhất định sẽ tìm ra tung tích Hắc Ám. Đột nhiên trong đầu Chân Kiếm Vũ hiện lên suy nghĩ vô cùng khủng khiếp.

‘Nếu để một kẻ như hẳn trở thành kẻ địch, không biết ta nên trốn ở đâu trên thiên hạ này.’

Nếu hẳn ta là võ giả ưa thích tỷ thí trực diện thì dù có là cao thủ đệ nhất thiên hạ, Chân Kiếm Vũ y cũng không sợ.

Bởi lẽ cho dù có thất bại, vẫn là một kết quả mang sức thuyết phục. Thế nhưng, khi nghĩ rằng một tên thích khách như Phiêu Nguyệt nhắm vào y, toàn thân y bất giác nổi một trận gai ốc.

Phiêu Nguyệt chỉ cần vài ngày ẩn náu rồi quan sát. Sau đó, hẳn ắt sẽ tìm ra điểm yếu chí mạng và tiến hành tấn công kẻ địch.

Chỉ tưởng tượng thôi đã thấy lồng ngực ứ nghẹn không thở nổi.

Đối với thích khách, không hề có thứ gọi là lòng kiêu hãnh của một võ giả.

Hắn có thể sử dụng bất kỳ thủ đoạn hèn hạ nào miễn là được mạng kẻ thù.

Phiêu Nguyệt chính là kẻ đứng trên đỉnh cao của những gã thích khách.

Y còn không tưởng tượng được sát pháp của Phiêu Nguyệt đáng sợ đến mức nào.

Nếu giao đấu trực diện, Chân Kiếm Vũ y tự tin sẽ không dễ thua, thế nhưng chỉ cần nghĩ đến việc bị Phiêu Nguyệt tập kích, cổ họng y lại nhờn nhợn lên.

Chẳng biết Phiêu Nguyệt có nhận ra Chân Kiếm Vũ đang nghĩ về hắn hay không, lúc này hắn chỉ tập trung vào việc tìm Hắc Ám.

Tự lúc nào, trên miệng Phiêu Nguyệt đã phả ra một làn sương mờ mờ.

Nhìn thấy bộ dạng đó, Chân Kiếm Vũ nhận ra bọn họ đã đến nơi cao nhất trên cao nguyên phía tây.

Phía tây thành Tứ Xuyên tiếp giáp với tỉnh Thanh Hải, phía tây nam lại giáp với tỉnh Tây Tạng.

Và rồi cuối cùng, vùng cao nguyên như chọc thủng cả bầu trời đang mở ra trước mắt họ.

Về mặt lý thuyết, chỉ cần vượt qua cao nguyên là sẽ dễ dàng đến tỉnh Thanh Hải hoặc Tây Tạng. Thế nhưng, con đường vượt cao nguyên không hề đơn giản như thế.

Mùa xuân đã đến ở thành Tứ Xuyên, nhưng nơi này tuyết vẫn còn chưa tan hết. Tuyết phủ cao đến tận thắt lưng người, địa

hình này vô cùng nguy hiểm, có thể bỏ mạng bất cứ lúc nào.

Thứ nguy hiểm nhất chính là thứ ẩn giấu bên trong ụ tuyết to khổng lồ đó không biết có ẩn giấu vách đá sâu hay đỉnh núi sắc nhọn hay không.

Chỉ cần đặt sai một bước chân có thể sẽ rơi xuống vách đá ngay lập tức.

Vậy nên cho dù có quen thuộc với núi non thế nào đi chăng nữa người ta cũng chỉ muốn đến cao nguyên phía tây vào mùa hè hoặc mùa thu.

Thế nhưng, không biết bằng cách nào mà Phiêu Nguyệt cảm nhận được nguy hiểm mà tránh được tất cả chướng ngại. Chân Kiếm Vũ có chút hoang mang khi thấy Phiêu Nguyệt bỏ qua con đường thẳng mà đánh một vòng lớn, nhưng sau đó y mới biết rằng vị trí này nằm ngay trên vách đá phủ đầy tuyết, hoặc thường xảy ra tuyết lở sau khi đi qua.

Chân Kiếm Vũ là người sở hữu cảnh giới võ công thâm hậu nhưng trước sức mạnh của thiên nhiên, y chẳng qua chỉ là con sâu cái kiến.

Trượt!

Ngay cả Chân Kiếm Vũ cũng không thể ngậm được miệng trước trận tuyết lở khủng khiếp kia.

Chỉ cần bị tuyết cuốn trôi, y sẽ mất mạng một cách vô nghĩa.

Thế nhưng, Phiêu Nguyệt lại không quan tâm đến xung quanh chút nào.

Hắn chỉ tập trung theo dõi Hắc Ám. Ngoài chuyện đó ra, không một điều gì có thể làm phân tán sự chú ý của hắn.

‘Dấu vết mỗi lúc một rõ hơn.’

Trước đó, dấu vết của Hắc Ám vô cùng mờ nhạt. Thế nhưng, từ lúc này trở đi, hành tung của hắn ngày một lộ rõ hơn.

Hắc Ám là một tên vô cùng thận trọng.

Chỉ Phiêu Nguyệt mới có thể truy ra tung tích của hắn, nếu là người khác đã mù mờ trước sự gian xảo của hắn rồi.

Ấy vậy mà Hắc Âm hần bây giờ lại không để tâm đến việc để lại dấu vết nữa, điều này chỉ có một ý nghĩa.

‘Hần ta đã nhận ra bản thân bị truy đuổi.’

129

‘Mình đang bị một cái đuôi bám theo sao.’

Gương mặt của Hắc Âm trở nên méo xệch.

Bỗng dưng, y lại cảm thấy bất an.

Y có thể không quan tâm đến nó nhưng tiếng chuông cảnh báo trong y đang rung lên liên hồi.

Sự thận trọng chính một trong những bí quyết để Hắc Âm có thể sinh tồn tới ngày hôm nay.

Hắc Âm thay đổi hướng đi và xóa bỏ dấu vết tinh vi hơn để làm phép thử. Thế nhưng, nỗi bất an trong y vẫn không hề biến mất.

Đó là một thứ mà y dấu nhìn tận mắt cũng không thể xác định được là gì.

Hắc Âm tin vào trực giác của mình.

‘Chắc chắn có kẻ đang đuổi theo mình.’

Y cũng suy đoán được chuyện này sẽ xảy ra, nhưng y không thể ngờ là chúng có thể theo kịp y.

Hắc Âm cảm nhận được nguy hiểm đang cận kề.⁵

Trên đường từ Thành Đô đến đây, y thực sự đã cố gắng hết sức để xóa sạch dấu vết của mình. Một kẻ dù có thông thạo Truy Tích Thuật đến mấy thì cũng không thể tìm ra và lần theo dấu vết mà hần để lại được.

Nhưng một kẻ bí ẩn nào đó đã phá vỡ sự tự tin đó của Hắc Âm ra thành mảnh vụn và săn đuổi y đến tận đây.

Chắc chắn Truy Tích Thuật mà kẻ đó luyện được nằm ở mức thượng thừa.³

‘Ồ thành Tứ Xuyên có một võ giả như vậy sao?’⁶

Hắc Ám cắn chặt môi.

Y nhớ đến một người.

Chính là kẻ đã phá hỏng kế hoạch mà hắn cố gắng tạo nên.

Kẻ đã giết Sở Văn Bình và vô hiệu hóa đòn hợp công của Viên Giai Linh cùng Lăng Tiêu Vận chỉ trong chớp mắt.

Từ trước tới nay, Hắc Ám không sợ một ai, nhưng khi nhìn vào kẻ đó, toàn thân của hắn lại ớn lạnh.

Không chỉ vì võ lực của kẻ đó mạnh.

Vì y cảm nhận được, kẻ đó là đồng loại của mình.

Một kẻ ẩn mình trong bóng tối, không từ thủ đoạn để có thể đạt được mục tiêu của bản thân.

Một sự tồn tại khi ẩn nấp sẽ phát huy được uy lực cường mạnh hơn là khi lộ diện.

Phiêu Nguyệt trong mắt Hắc Ám chính là như thế.

‘Thì ra hắn ta đang bám theo mình.’

Lý do là gì không quan trọng.²

Việc Phiêu Nguyệt đang đuổi theo y mới là điều quan trọng.

“Chết tiệt!”

Hắc Ám thốt ra câu chửi rủa.

Nếu chỉ có một mình, y tự tin mình có thể thoát khỏi sự truy đuổi của Phiêu Nguyệt. Nhưng lúc này y đang có gánh nặng là Viên Giai Linh ở trên vai.

Nếu còn cộng Viên Giai Linh trên vai, y sẽ không thể hoàn toàn thoát khỏi sự truy đuổi của Phiêu Nguyệt.

Nhưng nếu bỏ lại Viên Giai Linh hoặc giết nàng thì cũng không phải là một chuyện dễ dàng gì. Vì nếu làm vậy, những nỗ lực mà y bỏ ra cho đến nay sẽ trở nên công cốc. Và hơn hết, y cảm giác như dẫu y có làm vậy thì Phiêu Nguyệt vẫn sẽ không từ bỏ y.³

Phiêu Nguyệt là một người mà một khi đã nhắm đến mục tiêu, hắn sẽ đuổi theo đến cùng dẫu phải đến tận cùng của địa ngục.

Nếu y là Phiêu Nguyệt, có lẽ y cũng làm vậy.

Hắc Ám chỉ còn một sự lựa chọn duy nhất.

Đó là y phải đến Tiểu Lôi Âm Tự trong thời gian ngắn nhất. Tiểu Lôi Âm Tự là sân nhà của y.

Y không đủ tự tin để một mình đối đầu với Phiêu Nguyệt nhưng trong Tiểu Lôi Âm Tự có rất nhiều vị hòa thượng sở hữu võ lực mạnh mẽ hơn y nhiều.

Phiêu Nguyệt dẫu có mạnh đến mấy cũng không thể đối đầu với bọn họ được.

Hắc Ám thôi không lãng phí thời gian để xóa dấu vết nữa, y bắt đầu chạy cật lực đến Tiểu Lôi Âm Tự.⁰

Vừa cõng một người trên vai vừa chạy tuyệt đối không phải là một chuyện dễ dàng. Huống hồ chi còn phải vượt qua vùng cao nguyên Tây Bộ phủ đầy tuyết trắng, chuyện này gần như là không thể. Thế nhưng, với cảm giác cùng lòng kiên nhẫn siêu phàm, Hắc Ám đã biến chuyện không thể thành có thể.

Sau khi xuống được vùng cao nguyên Tây Bộ, bình nguyên rộng lớn hiện ra. Một sự chuyển đổi đầy kịch tính đến mức có nhìn tận mắt cũng chẳng thể tin được. Nhưng khung cảnh này quá đỗi quen thuộc với Hắc Ám rồi.

Tây Tạng từ khúc này trở đi có thể gọi là sân nhà của y.

‘Ra khỏi cao nguyên là đuổi rồi chứ gì.’

Đôi mắt của Hắc Ám ánh lên vẻ tàn độc.

Chân Kiếm Vũ trông thật tiêu tụy sau khi thoát ra được cuộc vật lộn với sơn lâm phủ đầy tuyết.

Y phục của hắn bị rách te tua, trên người đầy vết thương do cành cây cào xước.

Đó cũng chỉ là những vết thương ngoài da nên y không hề cảm thấy đau đớn một chút nào. Nhưng trên mặt y lại không thể giấu nổi vẻ mệt mỏi.

Y không thể nghỉ ngơi một giây phút nào vì lo sẽ có sạt lở hoặc gặp phải vực thẳm. Và điều làm y khổ sở hơn cả chính là cái lạnh khủng khiếp.

Cái lạnh thấu xương khiến cho một người có nội công thâm hậu như Chân Kiếm Vũ cũng khó mà chịu đựng được.

Con lạnh buốt như những con ký sinh trùng bào mòn lấy thể lực của y.

Đến lúc này, Chân Kiếm Vũ mới cảm nhận được bằng cả cơ thể tại sao vùng cao nguyên Tây Bộ lại nổi danh là khắc nghiệt đến vậy. Bài học đầu đời cho y là đi qua một ngọn núi trong mùa đông mà không chuẩn bị gì thì chẳng khác nào hành vi tự sát cả.

Y có thể chịu đựng đến bây giờ là vì có nội công thâm hậu, nếu là người khác thì có lẽ đã chết còng từ lâu rồi.

Chân Kiếm Vũ liếc nhìn qua Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt hoàn toàn lạnh lặn. Sẽ chẳng có ai tin được hắn vừa mới vượt qua khu vực cao nguyên phủ đầy tuyết khi nhìn vào vẻ ngoài của hắn lúc này cả.

‘Không ngờ có một ngày, mình lại phải ghen tị với một người chỉ vì Phi Phong Y như thế này.’

Chân Kiếm Vũ nhìn vào Phi Phong Y mà Phiêu Nguyệt đang mặc với ánh mắt đầy ghen tị. Lớp da của Phi Phong Y được ngâm với dầu đã hoàn toàn bảo vệ được Phiêu Nguyệt khỏi cái lạnh khắc nghiệt.

Nó cho phép hắn bảo toàn được thể lực của mình ngay cả trong lúc đang di chuyển. Nhờ vậy mà Phiêu Nguyệt vẫn duy trì được trạng thái tốt nhất của cơ thể ngay cả khi phải di chuyển liên tục trong thời tiết khắc nghiệt như thế này.

Chân Kiếm Vũ khá mệt mỗi khi phải cố gắng theo kịp Phiêu Nguyệt. Nhưng y không để lộ ra chút khí sắc mệt mỏi nào.

Tất cả là vì Viên Giai Linh.

Nếu y chậm trễ thì không biết Hắc Ám sẽ làm ra trò gì với Viên Giai Linh, vì vậy nên y không cho phép bản thân được nghỉ ngơi.

Tuy đã vượt qua được cao nguyên Tây Bộ và xuống được bình nguyên nhưng Phiêu Nguyệt vẫn không hề nghỉ ngơi mà tiếp tục cuộc hành quân của mình.

Hắn phải duy trì khoảng cách với Hắc Âm.

Nếu để khoảng cách giữa họ cách xa với Hắc Âm thêm nữa thì dù dấu vết Hắc Âm để lại có rõ ràng đến mấy, bọn họ cũng khó để đuổi theo được. Bởi vì thiên nhiên sẽ xóa sạch dấu vết của Hắc Âm.

Gió đang không ngừng thổi mạnh ở bình nguyên. Vì thế cỏ ở đây cũng không mọc quá cao mà chỉ cao đến mắt cá chân.

Dấu vết trên nền đất bị gió xóa sạch cũng chỉ là vấn đề thời gian. Vậy nên bọn họ phải bám theo Hắc Âm với khoảng cách gần nhất có thể trước khi điều đó xảy ra. Vì thế nên bọn họ không thể nào nghỉ ngơi được.

Phiêu Nguyệt cố chấp đuổi theo Hắc Âm.

Còn Chân Kiếm Vũ tìm kiếm những dấu vết cực nhỏ mà mắt thường không thể thấy được và bám sát Hắc Âm.

Bỗng dưng Phiêu Nguyệt ngẩng đầu lên.

Một cơn gió đặc biệt mạnh kéo đến.

Chỉ cần sơ suất một chút, mọi dấu vết còn lại của Hắc Âm có thể sẽ bị xóa sạch.

Chỉ cần vượt mặt Hắc Âm ở nơi này thì việc tìm được Tiểu Lôi Âm Tự sẽ trở nên rất xa vời.

Vị trí của Tiểu Lôi Âm Tự được giữ bí mật tuyệt đối nên ngoại nhân nếu không có người dẫn đường thì khả năng tìm được nó gần như bằng không. Huống hồ, Phiêu Nguyệt và Chân Kiếm Vũ chẳng có một chút thông tin gì về Tiểu Lôi Âm Tự cả.

Vì thế nên cả hai sống chết lần theo dấu vết của Hắc Âm. Nhưng một sự việc đã phát sinh cản trở hai người.

Phía xa kia bụi đang bốc lên trắng xóa.

Một đàn ngựa đang chạy đến.

Phiêu Nguyệt và Chân Kiếm Vũ đều là những người sở hữu thị lực vượt trội. Mặc dù cách ở một khoảng khá xa nhưng bọn họ vẫn có thể nhận ra được đặc trưng cùng số lượng của những người đang cưỡi ngựa chạy đến trong tức khắc.

“Khoảng chừng một trăm người, bên hông bọn họ có đeo khúc đao mà những võ giả ở Tây Tạng thường sử dụng.”

Ánh mắt của Chân Kiếm Vũ trở nên lạnh lẽo.

Những võ giả cưỡi ngựa đang chạy thẳng về phía của bọn họ. Rõ ràng bọn họ là mục tiêu của chúng.

“Có vẻ như hắn đã bắt đầu hành động rồi. Toàn bộ Tây Tạng đều nằm dưới ảnh hưởng của Tiểu Lôi Âm Tự nên việc có thể huy động được Mã Tặc Đoàn không phải là chuyện gì khó.”

Chân Kiếm Vũ chắc chắn những kẻ đang cưỡi ngựa ấy chính là Mã Tặc Đoàn.

Nỗi sợ lớn nhất của những thương nhân khi đến Tây Tạng không phải là môi trường tự nhiên khắc nghiệt chẳng hạn như những cơn gió mạnh mà chính là Mã Tặc Đoàn.

Bọn chúng tụ tập và cướp bóc bất cứ thứ gì chúng bắt gặp.

Nếu chỉ có cướp mỗi hàng hóa thì chúng sẽ không mang tai tiếng như vậy. Bọn chúng không chỉ cướp hàng hóa mà còn cướp đi mạng sống của người khác. Thủ pháp tàn độc không để cho một kẻ nào còn sống sót khiến các thương nhân chỉ nghe đến Mã Tặc thôi cũng đã thấy run sợ.

Bọn Mã Tặc trong chốc lát đã thu hẹp được khoảng cách với bọn họ.

Với tốc độ này, bọn chúng có thể sẽ ập đến đây ngay thôi.

Phiêu Nguyệt nói với Chân Kiếm Vũ.

“Ngươi xử lý chúng đi.”

“Một mình ta sao?”

“Nếu đến cả ta cũng lãng phí thời gian để vướng vào chúng thì những dấu vết của tên kia để lại sẽ biến mất mất.”

Gió vẫn đang nổi lên không ngừng.

Điều đó cũng có nghĩa là những dấu vết của Hắc Ám cũng đang bị xóa sạch.

Chân Kiếm Vũ hỏi.

“Ta phải làm gì để tìm được ngươi.”

“Ta sẽ để lại dấu vết cho ngươi.”

“Ta biết rồi!”

Chân Kiếm Vũ gật đầu không chút do dự.

Đồng hành với Phiêu Nguyệt đến lúc này rồi, Phiêu Nguyệt là một người ra sao y cũng nắm được một phần nào đó. Vậy nên y quyết định nghe theo quyết định của Phiêu Nguyệt.

Y tin Phiêu Nguyệt có thể để lại những dấu vết mà y có thể nhận ra.

Vậy nên, y sẽ ở lại nơi này chiến đấu với bọn Mã Tặc Đoàn để Phiêu Nguyệt không bỏ lỡ bất cứ một dấu vết nào.

Trong mắt Chân Kiếm Vũ tỏa ra sát khí đầy lạnh lẽo.

Cho đến lúc này, y không còn cách nào khác ngoài việc nhường lại quyền chủ động cho Phiêu Nguyệt.

Bởi vì săn đuổi không phải sở trường của y.

Nhưng về khoản đánh đấm thì y rất tự tin.

Thêm vào đó, nếu đây thực sự là những kẻ đã gây hại cho những thương nhân thì hẳn cũng không có lý do gì để bỏ qua cho bọn chúng cả.

Chân Kiếm Vũ nhìn bọn Mã Tặc Đoàn đang tới gần họ với tốc độ cực kỳ nhanh chóng và nói.

“Ngươi đi đi! Ta sẽ theo sau ngay.”

Phiêu Nguyệt nhìn vào Chân Kiếm Vũ một lúc rồi bắt đầu di chuyển.

Cũng như Chân Kiếm Vũ, Phiêu Nguyệt hành động mà không chút do dự.

Chân Kiếm Vũ có việc y phải làm, Phiêu Nguyệt cũng vậy.

Chỉ cần làm việc bản thân giỏi nhất là được.

Phiêu Nguyệt bỏ lại một mình Chân Kiếm Vũ ở phía sau rồi lao về phía trước với tốc độ đáng sợ.

Bọn Mã Tặc Đoàn ập tới là khi Phiêu Nguyệt đã biến mất khỏi tầm mắt của Chân Kiếm Vũ.

“Hãy!”

“Giết hần!”

Bọn chúng lao đến Chân Kiếm Vũ với khí thế đầy đáng sợ.

Xoẹt!

Chân Kiếm Vũ rút kiếm.

Khí thế đáng gờm tựa như mây tỏa ra toàn thân y.

Cửu Hoàn Thiên Diệt Kiếm đệ tứ thức Huyết Vũ Kiếm.

Vù vù!

Kiếm khí đầy kinh hãi phóng thẳng về phía đám Mã Tặc Đoàn. Địa ngục mở ra tại bình nguyên.

Phiêu Nguyệt tạm thời dừng lại khi cảm nhận được cảm giác bất an từ sau lưng. Nhưng hần không hề quay đầu nhìn lại.

Bởi vì hần không cần phải trực tiếp nhìn bằng mắt cũng có thể cảm nhận được Chân Kiếm Vũ đang trở nên điên loạn.

Một cơn ớn lạnh chạy dọc trên sống lưng hần.

Khí ba cùng sát khí mà Chân Kiếm Vũ tỏa ra mang tính chí mạng đến thế.

Giờ hần đã hiểu tại sao Chân Kiếm Vũ lại được gọi là kỳ tài kiệt xuất trong giang hồ. Nhưng dẫu Chân Kiếm Vũ có mạnh đến mấy thì nếu muốn xử lý hết hơn một trăm tên mã tặc thì cũng phải tốn một khoảng thời gian nhất định.

Phiêu Nguyệt tăng tốc. *avetem*

Chân Kiếm Vũ đã nghĩ rằng tốc độ của Phiêu Nguyệt từ lúc xuất phát cho đến giờ là tốc độ tối đa của Phiêu Nguyệt. Nhưng đó không phải là năng lực thực sự của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt không ngốc đến mức bộc lộ hết năng lực thực sự của bản thân trước mặt người khác.

Thời điểm được tách ra khỏi Chân Kiếm Vũ chính là cơ hội ngàn vàng của hần.

Phiêu Nguyệt phóng về phía trước với tốc độ đáng gờm.

Tuy những dấu vết nhỏ nhoi hầu như đã bị gió mạnh xóa mờ, nhưng điều đó không quan trọng. Bởi vì Phiêu Nguyệt có thể

ngửi được mùi hương trong gió.

Con gió này khô khốc, hầu như không có độ ẩm và có rất nhiều mùi trộn lẫn trong đó.

Đối với người bình thường, đó chỉ là một mùi khó chịu, nhưng đối với Phiêu Nguyệt, nó không khác gì một kho tàng chứa đầy thông tin cả.

Phiêu Nguyệt ngửi thấy được mùi hương ngọt ngào trong vô số mùi khác nhau.

‘Tìm được rồi.’

Đó chính là mùi hương của Viên Giai Linh.

Bản thân hắn thì không biết, nhưng mùi hương của Viên Giai Linh là mùi kẹo ngọt. Mùi hương đó có thể nàng bẩm sinh đã có hoặc cũng có thể do ảnh hưởng bởi Nội Công Tâm Pháp mà mùi hương đi sâu vào cơ thể.

Nhưng nguồn gốc mùi hương của nàng là gì không quan trọng.

Phiêu Nguyệt đã nhớ được mùi hương của nàng khi nàng va phải hắn. Nhờ vậy mà dù dấu vết trên mặt đất đã biến mất, hắn vẫn có thể đuổi theo nàng.

Phiêu Nguyệt lao như bay về hướng gió có mùi hương thổi đến.

Bỏ được cái tạ là Chân Kiếm Vũ, tốc độ của Phiêu Nguyệt lúc này tăng lên gấp đôi.

Không có gì vướng víu, cũng chẳng phải để mắt đến ai.

Phiêu Nguyệt lướt nhanh trên bình nguyên như một cơn gió.

Mùi hương của Viên Giai Linh ngày càng rõ, điều đó có nghĩa là khoảng cách giữa hắn và Hắc Ám đang thu hẹp lại.

Hắn đã nhìn thấy được nhân ảnh ở đằng xa.

Một thân hình màu đen đang di chuyển cùng với ai đó được vác ở trên vai.

Đó chính là Hắc Ám.

Hắc Ám hoàn toàn không biết Phiêu Nguyệt đang đến gần.

Đó là điều dĩ nhiên.

Phiêu Nguyệt đã giấu đi khí tức của mình.

Gánh nặng Chân Kiếm Vũ cũng đã được bỏ lại.

Vậy nên, dù tai mắt Hắc Âm có tinh tường đến đâu, cảm giác của hắn có tốt đến mấy thì vẫn không thể nhận ra được sự tồn tại của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt theo sau Hắc Âm như một bóng ma.

Hắn điều chỉnh hành động của bản thân cho đồng nhất với phản ứng của cơ thể Hắc Âm.

Hơi thở cùng trái tim của hắn như hòa một nhịp với Hắc Âm.

Và cứ thế, Phiêu Nguyệt đồng bộ hành động của bản thân cho khớp với Hắc Âm.

Đó là kỹ nghệ của riêng Phiêu Nguyệt mà không một ai có thể bắt chước được.

Ngay lúc này, Phiêu Nguyệt chính là một Hắc Âm khác.

Hắc Âm tuy có giác quan nhạy bén hơn bất kỳ ai khác, nhưng y hoàn toàn không nhận ra dù Phiêu Nguyệt đang ở ngay sau lưng hắn ta.

Nhưng có một người đã phát hiện được Phiêu Nguyệt.

Viên Giai Linh đang đứng đưa một cách yếu ớt trên vai Hắc Âm như một món hành lý thì bỗng dừng ngẩng đầu lên và nhìn vào Phiêu Nguyệt.

Nàng tròn tròn mắt.

“...”

Nếu Hắc Âm không điểm ách huyết của nàng thì có lẽ giờ nàng đã hét lên rồi.

Gương mặt trắng bệnh cùng đôi mắt vô cảm hiện ra trước mắt nàng.

Hệt như một bóng ma đang đuổi theo nàng vậy.

‘Phiêu Nguyệt!’

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 130

Lăng Tiêu Vận chạm vào trước ngực rồi khẽ nhíu mày.

Hắn vừa cảm nhận được vết thương nhỏ trên đầu ngón tay. Cái lỗ ấy chỉ đủ để luồn một sợi chỉ qua.

Ai không biết nhìn vào còn nhầm vết thương đó với một cái chấm nhỏ.

Thế nhưng cơn đau từ vết thương truyền tới lại khủng khiếp hơn bất kỳ vết thương nào.

Thu Hồn Ti của Phiêu Nguyệt đã khoét sâu vào xương bả vai của Lăng Tiêu Vận rồi xuyên về phía trước. Vết thương này không gọi là chí mạng nhưng đủ để phá vỡ lòng tự tôn của Lăng Tiêu Vận.

5

Lăng Tiêu Vận cắn chặt môi rồi nhìn ra cửa sổ.

“Ta không làm được gì cả. Không làm được gì cả...”

Thay vì trả thù cho cái chết của Sở Văn Bình, hắn lại trở thành kẻ bất lực thế này. Chính điều đó làm hắn vô cùng đau khổ.

Kể từ lúc xuất hiện trên giang hồ đến nay, đây là lần đầu hắn cảm thấy bất lực đến như thế.

6

Một người luôn bước trên con đường thành công lại nhận về thất bại thảm hại, ai mà không tổn thương chứ?

“Phù!”

Hắn thở dài một hơi.

Trong lòng hắn vốn muốn đi truy bắt Hắc Ám đã bắt cóc Viên Giai Linh.

Thế nhưng, với cơ thể không lành lặn thế này, hắn đi theo chỉ tổ làm vướng tay vướng chân.

2

Trước hết hắn có nhiệm vụ mang thi thể Sở Văn Bình an táng cho cẩn thận. Vì thế Lăng Tiêu Vận mới còn ở lại Thành Đô này.

Cốc cốc!3

Đột nhiên có ai đó gõ cửa phòng hắn.

“Ta có thể vào trong được không?”

Giọng nói vang lên chính là Vô Ảnh Tu Sĩ - Lưu Thần Phong.

“Xin mời vào trong, Lưu đại hiệp!”

Lăng Tiêu Vận đáp lời xong, Lưu Thần Phong liền cùng điệt nữ Lý Tiểu Hạ đẩy cửa bước vào. Thế nhưng không chỉ có hai người vào trong.

0

Đi cùng họ là một vị nam tử lạ mặt.

Thấy Lăng Tiêu Vận tỏ vẻ nghi hoặc, Lưu Thần Phong liền giới thiệu.

“Vị này là Hồng Hữu Tân đại hiệp thuộc Hạ Ô Môn.”

“A! Hạ Ô Môn.”

“Hiện tại Hồng đại hiệp đang quản lý các môn đồ Hạ Ô Môn ở Thành Đô.”

Nghe Lưu Thần Phong giới thiệu, ánh mắt Lăng Tiêu Vận sáng lên. Hắn làm thế bao quyền rồi chào hỏi.

“Rất hân hạnh được diện kiến. Hồng đại hiệp!”

“Tại hạ rất vinh hạnh được diện kiến Lãng thiếu hiệp.”

Hồng Hữu Tân cũng trịnh chào hỏi lại.

Y đã từng gặp Chân Kiếm Vũ, thế nhưng đây là lần đầu y gặp Lãng Tiêu Vận.

“Hong đại hiệp đến đây có chuyện gì không?”

“Là vì chuyện Chân thiếu hiệp đang đi cùng tên thích khách Phiêu Nguyệt kia.”

“....”

“Hắn ta là kẻ vô cùng nguy hiểm. Hạ Ô Môn đã theo dõi hắn từ trước đến nay, nhưng không thu được gì hữu dụng cả.”

“Vậy rồi sao?”

“Chúng ta hãy hợp tác đi. Tại hạ phải thu thập mọi tin tức của hắn để đề phòng khi có bất trắc xảy ra.”

Hồng Hữu Tân vốn là người không giỏi bộc lộ cảm xúc và suy nghĩ của bản thân. Thế nhưng, nếu là chuyện liên quan đến Phiêu Nguyệt, y lại vô cùng bình tĩnh.

Cho đến bây giờ, Phiêu Nguyệt vẫn là sự tồn tại đáng sợ nhất mà y từng gặp.

Y không dám chắc cảnh giới võ công của hắn có gọi là mạnh nhất thiên hạ hay không, thế nhưng so về độ nguy hiểm, hắn là kẻ nguy hiểm hơn bất kỳ võ giả nào. Hành động của Phiêu Nguyệt từ trước đến giờ chính là minh chứng rõ ràng cho chuyện đó.

Chính vì thế, Hồng Hữu Tân buộc phải phá vỡ nguyên tắc không tiết lộ thân phận mà đến tìm Lãng Tiêu Vận.

Phiêu Nguyệt chính là sự tồn tại đáng để y làm như thế.

Nếu không chuẩn bị từ bây giờ, khi hắn trở thành mối đe dọa thật sự, đến lúc đó nhất định sẽ vô phương đối phó.

Lãng Tiêu Vận nhìn chằm chằm Hồng Hữu Tân một lúc rồi gật đầu.

“Tại hạ hiểu rồi. Tại hạ sẽ hợp tác.”

“Các hạ nghĩ đúng lắm. Lãng thiếu hiệp!”

“Nhưng tại hạ không hiểu rõ chuyện hợp tác này cho lắm.”

“Ý các hạ là sao?”

“Đến tận bây giờ tại hạ vẫn không rõ mình đã dính phải thủ pháp gì.”

Lăng Tiêu Vận cởi bởi lớp áo bên trên, vết thương trên ngực hằn lập tức lộ ra.

“Tại hạ còn không biết hấn đã dùng chiêu thức gì nữa, vậy có thể xây dựng đối sách gì sao?”

Nghe câu hỏi của Lăng Tiêu Vận, Hồng Hữu Tân liền mím chặt môi.

Lông tơ toàn thân Hắc Âm dựng đứng cả lên.

‘Là hấn ta.’

Hấn có thể cảm nhận được sự tồn tại của Phiêu Nguyệt chính là nhờ Viên Giai Linh đang được hấn vác trên vai.

Đột nhiên nhịp tim vốn luôn ổn định của nàng lại tăng lên đáng kể.

Nhịp tim tăng lên chính là phản ứng với kích thích bên ngoài.

Sau khi nhận ra có thứ gì đó kích thích Viên Giai Linh, Hắc Âm liền khuếch trương giác quan toàn thân.

Thế nhưng hấn lại không phát hiện ra gì cả.

Hấn cố quan sát xung quanh nhưng không có bất kỳ thứ gì lọt vào tầm mắt hấn. Không một dấu vết, cũng chẳng một bóng người.

Hấn cứ nghĩ bản thân chỉ quá nhạy cảm mà thôi. Thế nhưng, nhịp tim Viên Giai Linh vẫn đang đập rất mạnh.

Viên Giai Linh đang nhìn thứ gì đó mà Hắc Âm không thể nhìn thấy. Chính là ngay phía sau hấn.

Hắc Âm nhanh chóng xoay người nhìn về sau. Thế nhưng, đừng nói là con người, đến cả cái bóng cũng không thấy đâu.

Thứ lọt vào tầm mắt hấn chỉ có bình nguyên rộng lớn. Trong bình nguyên đó lại không hề ẩn giấu thứ gì cả.

Hơn nữa, bây giờ hắn đã nâng cao cảnh giác lên mức cao nhất. Các dây thần kinh căng lên hết cỡ và sắc bén hết như lưỡi kiếm để không bỏ lỡ bất cứ biến đổi nào.

Cho dù là cao thủ thượng thừa cũng không thể vượt qua được giác quan của hắn. Vậy mà, lần đầu trong đời, Hắc Ám đang nghi ngờ chính cảm giác cảm mình.

Trái tim Viên Giai Linh vẫn không ngừng đập lên liên hồi.

Ánh mắt nàng luôn hướng về phía sau hắn.

‘Lẽ nào?’

Hắc Ám thi triển bộ pháp rồi thân tốc xoay người.

Tốc độ của hắn nhanh như một con quay, vậy nên mọi thứ liền đập vào tầm mắt hắn. Có điều, hắn vẫn không phát hiện ra gì cả.

Đồng tử Hắc Ám dao động dữ dội.

Rõ ràng hắn không hề nhìn thấy thứ gì cả. Thế nhưng, Viên Giai Linh dường như vẫn đang phản ứng lại với ai đó. Điều này khiến hắn muốn phát điên lên.

‘Muốn đánh lừa cảm giác của ta sao? Không thể được.’

Hắc Ám là người ngay từ nhỏ đã phải để ý ánh mắt kẻ khác vì ngoại hình quái dị của mình. Nhờ đó, tất cả các giác quan của hắn sắc bén hơn người bình thường rất nhiều.

Không một cao thủ nào trong Tiểu Lôi Âm Tự dám đánh lừa cảm giác của hắn cả. Vậy nên Hắc Ám chưa từng nghi ngờ khả năng của bản thân.

Tâm sinh ám quỷ.

Nếu cứ nghi ngờ, trong lòng ắt sẽ xuất hiện bóng ma, bây giờ hắn đang rơi vào trạng thái như thế.

Hắn luôn là kẻ khiến người khác phải sợ hãi, chứ không phải sợ hãi người khác.

Thế nhưng, lần đầu tiên Hắc Ám cảm thấy hoảng loạn đến thế.

Trước cảm giác lần đầu kinh qua, Hắc Ám không khỏi bàng hoàng. Và sự dao động của hắn đã truyền đến cho Viên Giai Linh.

Viên Giai Linh có thể hiểu rõ sự dao động của Hắc Ám.

Bởi vì bản thân nàng cũng đã đang cảm nhận được sự tồn tại khủng khiếp của kẻ kia.

Viên Giai Linh hướng mặt về phía sau lưng Hắc Ám. Trong mắt nàng liền hiện rõ hình ảnh Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt cứ bám theo Hắc Ám hết như một bóng ma.

Hắn di chuyển với tốc độ ngang bằng với Hắc Ám.

Nếu Hắc Ám tiến một bước, hắn cũng tiến một bước. Còn Hắc Ám quay đầu lại, hắn cũng xoay đầu về sau.

Cảnh tượng Phiêu Nguyệt di chuyển để tránh ánh mắt của Hắc Ám dường như đã hợp hồn Viên Giai Linh.

‘Ma, ma quỷ ư?’

Không một ai nhìn thấy cảnh tượng đó mà không bị dao động cả.

Viên Giai Linh nàng cũng thế.

Hành động của Phiêu Nguyệt như đang phủ nhận hết thầy thường thức của nàng từ trước đến nay, thứ ấy vượt qua cả giới hạn một con người.

‘Làm thế nào mà hắn có thể di chuyển như thế đã tiên đoán trước như vậy chứ?’

Viên Giai Linh không hiểu nổi làm sao Phiêu Nguyệt có thể biến chuyển động của cơ thể hợp với Hắc Ám như thế.

Giả như nàng biết, nàng cũng không dám tin. Hành động của Phiêu Nguyệt khiến nàng như chịu phải đả kích lớn, không thể dùng bất kỳ kiến thức thông thường nào giải thích được.

Hắn hết như một u linh vô hình.

Thế nhưng tất cả quang cảnh đó chỉ có Viên Giai Linh nhìn thấy.

Nàng cảm nhận được sự dao động rõ ràng của Hắc Ám.

Hắc Ám cũng biết có ai đó đang bám theo. Thế nhưng, cho dù hắn có nâng cao cảnh giác hay khuếch trương giác quan đến mức nào cũng không thể nhìn thấu sự tồn tại của Phiêu

Nguyệt. Nỗi sợ hãi trong lòng hắn ngày một chất chồng cao hơn.

Rõ ràng là có thứ gì đó, nhưng lại không thể nhìn thấy. Điều này khiến hắn muốn nổi xung lên.

‘Người đang bốn cột ta ư?’

Hắc Ám cắn chặt môi.

Nếu đã đánh lừa cảm giác của hắn hoàn hảo như thế, rõ là kẻ kia có thể tấn công để lấy mạng hắn bất cứ lúc nào.

Thế nhưng, kẻ kia cứ không ngừng giữ khoảng cách rồi theo dõi hắn, việc này chẳng khác nào đang trêu đùa hắn cả.

‘Tên khốn ác quỷ này!’

Hắc Ám nghiêng răng.

Dù biết sự tồn tại của kẻ địch nhưng lại không thể làm gì được hắn, cảm giác này khiến Hắc Ám đau khổ đến không chịu nổi.

Ý đồ của Phiêu Nguyệt rất rõ ràng.

Chính là muốn Hắc Ám phải tự sát.

Hắc Ám không ngờ hắn lại rơi vào tình cảnh này. Thời gian càng trôi qua, hắn càng cảm thấy vô cùng áp lực.

Phiêu Nguyệt vẫn không hề có bất cứ động thái nào.

Không tấn công, cũng chẳng hiện thân trước mặt Hắc Ám.

Hắn chỉ im lặng ở phía sau như thế.

Hành động của Phiêu Nguyệt càng làm Hắc Ám phát điên hơn. Hắn cảm giác như có chiếc thòng lòn vô hình đang siết chặt lấy cổ mình. Nếu cứ tiếp tục như thế hắn sẽ phát điên trước khi về đến Tiểu Lôi Âm Tự mất.

Nỗi kinh hãi lần đầu trong đời được cảm nhận.

Hắn chưa từng nghĩ rằng có nỗi sợ hãi như thế tồn tại trên thế gian này.

“Ra đây! Người mau ra đây đi!”

Cuối cùng, Hắc Ám không chịu nổi liền tung chưởng lực tứ phía.

Rằmmmm!

Mặt đất hứng chưởng lực lập tức nổ tung, cát bụi mịt mù bay lên. Thế nhưng, hắn vẫn không thấy Phiêu Nguyệt ở đâu cả.

Hắc Ám cho rằng nếu kẻ kia bị thương, ắt sẽ lưu lại vết máu. Nhưng... không hề có gì cả.

‘Là do ta nhầm lẫn rồi sao?’

Hắc Ám bắt đầu nghi ngờ phán đoán của hắn.

‘Không, không phải! Rõ ràng là hắn.’

Bây giờ Viên Giai Linh trên vai hắn đã trở thành gánh nặng. Cho dù phải vượt qua cao nguyên phía tây thành Tứ Xuyên hắn vẫn không hề thấy mệt mỏi, vậy mà bây giờ hắn lại cảm thấy trên vai như đang có tảng đá vạn cân đè nặng lên.

‘Khoan đã! Có cần phải đưa ả ta đi đến cùng không?’

Đôi mắt Hắc Ám đột nhiên lóe lên tia tàn độc.

Hắn muốn bắt cóc Viên Giai Linh để Chân Kiếm Vũ phải chịu đả kích lớn, nhưng bây giờ nghĩ lại, hắn không có lý do gì phải đưa nàng đến Tiểu Lôi Âm Tự cả.

Chân Kiếm Vũ không phải là vấn đề.

Vấn đề chính là bây giờ Phiêu Nguyệt cứ bám theo hắn hết như một bóng ma.

Hắn chợt nghĩ, nếu hủy đi Viên Giai Linh đang là gánh nặng trên vai hắn xuống, thì hắn có thể tự do hơn một chút.

‘Được.’

Hắn dồn lực vào tay đang ôm lấy cơ thể Viên Giai Linh.

Ngay lúc gân nổi lên trên mu bàn tay, hắn liền ném Viên Giai Linh vào không trung.

Viên Giai Linh đã bị điễm đại huyết thậm chí không thể hét lên một tiếng, nàng cứ thế mà bay lên trên không.

Hắc Ám hướng hai tay về phía Viên Giai Linh. Hắn lập tức thi triển Ma Hỏa Chưởng - một trong những tuyệt kỹ cavetemủa Tiểu Lôi Âm Tự.

Ma Hỏa Chương chính là chương pháp đáng sợ đến mức, cho dù có là cao thủ sở hữu công lực thâm hậu đến mấy, một khi đã hứng chịu chương pháp này đều chết không toàn thây.

Hơn nữa hiện giờ, Viên Giai Linh không thể nhúc nhích dù chỉ một chút.

Phản ứng duy nhất mà nàng có thể làm chính là nhắm chặt mắt lại.

“Khực!”

Đột nhiên Hắc Âm hét lên một tiếng thất thanh.

Trên bàn tay đang cố thi triển Ma Hỏa Chương tự bao giờ đã bị cắm phải một phi đao. Chính vì thế mà hắn không thể thi triển chương pháp được nữa.

Nhờ thế Viên Giai Linh vẫn bình an vô sự.

Mặc dù nàng phải rơi từ trên cao xuống trong trạng thái bị điểm huyết, thế nhưng bấy nhiêu nỗi đau đó nàng vẫn chịu đựng được.

Hắc Âm siết chặt lấy bàn tay bị cắm phi đao mà rên rỉ.

Hắn nhìn xung quanh với vẻ mặt vô cùng bàng hoàng pha lẫn khó tin. Quả nhiên hắn vẫn không thấy Phiêu Nguyệt đâu.

Thế nhưng, Viên Giai Linh đang nằm trên nền đất lại nhìn thấy rõ ràng, cảnh tượng Phiêu Nguyệt đang áp sát phía sau Hắc Âm.

Dưới ánh mặt trời chói chang, gương mặt hắn trắng đến phát sáng. Điều này càng khiến hắn trở nên khác thường và đáng sợ hơn.

“Hư ư ư!”

Khóe miệng Hắc Âm không ngừng phát ra tiếng rên rỉ hết như cầm thú.

Ánh mắt hắn cứ dán chặt vào chiếc phi đao trên tay. Hắn chắc chắn Phiêu Nguyệt đang đuổi theo hắn. Chiếc phi đao này chính là bằng chứng rõ ràng nhất.

Hắc Âm rút phi đao ra rồi ném xuống đất, sau đó chạy như điên. Hắn thậm chí còn không để tâm đến Viên Giai Linh,

người mà hắn cố gắng bắt cóc trước đó.

Hắn không còn thời gian để chần chừ nữa.

Trong đầu hắn chỉ muốn chạy nhanh về đến Tiểu Lôi Âm Tự mà thôi.

Hắc Ám dốc hết tốc lực đẩy nhanh tốc độ đến mức cao nhất.

Suốt!

Phiêu Nguyệt cứ nhìn theo bóng lưng của Hắc Ám, bây giờ kẻ này sẽ đưa hắn đến Tiểu Lôi Âm Tự. Việc mà hắn phải làm chính là tiếp tục bám theo Hắc Ám.

Phiêu Nguyệt nhanh chóng đuổi theo Hắc Ám.

Lúc này, Viên Giai Linh mới nhìn Phiêu Nguyệt với ánh mắt tựa như cầu khẩn.

Toàn thân nàng hiện giờ như bị tê liệt, không thể nhúc nhích dù chỉ một đầu ngón tay. Nếu nàng không được giải huyết, chắc chắn sẽ trở thành mồi ngon cho thú hoang hoặc chết khô dưới ánh nắng mặt trời nóng rực.

‘Làm ơn cứu ta với.’

Nàng cứ hướng về Phiêu Nguyệt mà âm thầm cầu xin hắn. Thế nhưng Phiêu Nguyệt chỉ lướt ngang qua nàng, thậm chí còn không liếc nhìn nàng một cái.

‘Làm ơn cứu ta đi! Tên ác quỷ này!’

Viên Giai Linh cố gắng gào thét đến mấy Phiêu Nguyệt cũng không thèm ngoảnh lại.

Thoáng chốc Phiêu Nguyệt đã biến mất khỏi tầm mắt nàng.

Viên Giai Linh đã mất hết tinh thần, nàng chỉ biết tuyệt vọng nhìn theo hướng Phiêu Nguyệt đã biến mất.

“Muội không sao chứ?”

Đột nhiên nàng nghe thấy giọng nói của ai đó, nàng liền tỉnh táo lại.

Lúc đầu nàng còn tưởng đây chỉ là ảo ảnh do bản thân tạo ra. Nhưng ngay sau khi cảm giác được ai đó đang ôm nàng trong vòng tay, Viên Giai Linh mới chậm chậm mở mắt.

Một Gương mặt vô cùng quen thuộc.

“Kiếm Vũ... ca ca.”

Chân Kiếm Vũ chính là người đang ôm nàng vào trong lòng.

Chân Kiếm Vũ vội vàng giải ma huyết cho Viên Giai Linh.

“Muội không sao chứ?”

“Muội... không sao.”

Nàng cố gắng để trông tự nhiên nhất có thể nhưng nàng không thể giấu được sự run rẩy trong giọng nói của mình.

Chân Kiếm Vũ ôm nàng vào lòng rồi thở phào nhẹ nhõm.

Thấy nàng vẫn bình an vô sự khiến y cũng cảm thấy nhẹ lòng đôi chút.

Suốt thời gian qua y đã lo lắng cho nàng như thế nào không một ai biết cả.

Ngoài mặt y giả vờ thản nhiên nhưng bên trong, y lại rất lo lắng cho an nguy của nàng.

Cũng may có Phiêu Nguyệt gây áp lực cho Hắc Ám nên mới khiến Hắc Ám không thể nghĩ được việc gì khác. Cũng nhờ thế mà Viên Giai Linh mới được thả ra một cách an toàn.

Cơ thể của Viên Giai Linh lúc này cứng đờ như một khúc gỗ vì bị điểm huyết và khuôn vác như một món hành lý trong một thời gian dài.

Chân Kiếm Vũ truyền nội công vào mệnh môn huyết của Viên Giai Linh. Y dùng nội công của mình để giúp cho cơ thể nàng hồi phục từ bên trong.

Một lúc sau gương mặt của Viên Giai Linh hồng hào trở lại như thể nỗ lực của Chân Kiếm Vũ đã có kết quả. Hiện tượng này chứng tỏ máu của nàng đã lưu thông trở lại.

“Giờ để muội tự làm được rồi.”

Viên Giai Linh ngượng ngừng nói.

Bị Hắc Ám đối xử như một món hành lý trong nhiều ngày, toàn thân nàng giờ đây cũng đã bị bẩn và có mùi hôi. Nàng không muốn để Chân Kiếm Vũ phải thấy bộ dạng khó coi này của nàng một chút nào.

Chân Kiếm Vũ gật đầu rồi lùi về phía sau như thể hiểu được tâm tình của nàng ấy.

Viên Giai Linh ngồi xuống, hai chân vắt lên đùi và tập trung vào việc hồi phục nội lực.

Cuối cùng, sau khi vận công được một canh giờ, cơ thể của nàng đã hồi phục hoàn toàn.

Viên Giai Linh đứng dậy và nói.⁵

“Cảm ơn ca ca đã đến đây cứu muội.”

“Muội nên cảm ơn hấn thì hơn. Nếu không có hấn có lẽ ta sẽ không bao giờ có thể cứu được muội.”

“Nhưng hấn...”

“Ta biết hấn đã giết Bình. Nhưng chuyện hấn cứu nàng vẫn là sự thật. Ta cũng không biết ân huệ này phải trả lại như thế nào nữa.”

“Muội trở thành gánh nặng của huynh rồi.”

“Đừng nghĩ như thế. Muội tuyệt đối không phải là gánh nặng của ta. Chỉ là xui xẻo gặp phải chuyện này mà thôi.”

“Hãy!”³

Viên Giai Linh thở dài trước câu an ủi của Chân Kiếm Vũ.

Bởi vì nàng cảm thấy biệt danh Huyền Kiếm Tiên Tử của mình thật là phù phiếm.

‘Tiên tử gì chứ? Bộ dạng lúc này của mình trông thật thảm hại mà.’

Không giúp được người thương đã đành, nàng lại còn trở thành gánh nặng cho người ấy khiến nàng cảm thấy xấu hổ không thôi.

Nàng không thể chịu đựng được vì cảm thấy nhục nhã trước sự thật bản thân mình đã chìm đắm vào hư danh Huyền Kiếm Tiên Tử trong suốt thời gian qua.

Chân Kiếm Vũ hỏi.

“Cơ thể muội sao rồi?”

“Có thể di chuyển được rồi.”

“Muội có thể quay trở về một mình được chứ?”

“Còn ca ca thì sao ạ?”

“Nợ thì phải trả.”

Chân Kiếm Vũ ngẩng đầu lên nhìn về phía mà Phiêu Nguyệt đã biến mất.

Nếu không có Phiêu Nguyệt, y đã không thể đuổi theo avetem Hắc Ám đến tận đây, cũng không thể gặp được Viên Giai Linh vẫn còn bình an như thế này.

Chân Kiếm Vũ là người rõ ràng chuyện ân oán.

“Ân” cứu Viên Giai Linh không thể nào xóa đi “oán” giết Sở Văn Bình được.

Hai chuyện đó cần phải được rạch ròi rõ ràng.

Một số người có thể bảo y quá cô hủ, nhưng bản chất của Chân Kiếm Vũ vốn là vậy.⁶

Viên Giai Linh cũng biết rõ điều đó nên nàng mới không ngăn Chân Kiếm Vũ lại.

“Muội hiểu rồi. Ca ca! Muội sẽ một mình quay trở về Thành Đô.”

“Xin lỗi. Và cũng cảm ơn muội.”

“Không đâu. Muội mới là người phải xin lỗi vì đã gây cản trở ca ca mới đúng. Muội xin hứa từ giờ muội sẽ tuyệt đối sẽ không để ca ca thấy bộ dạng kém cỏi như thế này nữa.”

“Muội chưa từng như thế bao giờ cả.”

Mặc dù được Chân Kiếm Vũ an ủi nhưng Viên Giai Linh vẫn không thể ngẩng đầu lên được.

“Hây!”

Tiếng thở dài của nàng hòa vào trong gió.

‘Tên ác quỷ đó...’

Hắc Ám nghĩ rằng.²

Mây mù màu đen bao quanh lấy cơ thể y đã biến mất không một chút dấu vết. Mây mù màu đen ấy được vận hành bằng nội công của y, nhưng nội công hiện tại của y không dư dả để có thể làm được chuyện đó. Vậy nên để tránh tiêu hao nội công dù chỉ là một chút, y buộc phải di chuyển mà không có màn mây mù màu đen bao phủ lấy vẻ ngoài xấu xí của mình.

Suốt mấy ngày qua y chưa được ngủ một giấc hẵn hoi, cũng chưa được nghỉ ngơi dù chỉ một chút.

Tất cả đều là do Phiêu Nguyệt.

Bất cứ khi nào Hắc Ám có thể nghỉ ngơi, Phiêu Nguyệt đều tung ra U Linh Chủy và để lại những vết thương trên người y. Y không thể cảm nhận được nó, cũng chẳng thể nào ngăn nó lại được.

Và cứ thế, số lượng vết thương trên người của Hắc Ám ngày càng tăng.

Đoạt Phách Nhãn mà y tự hào cũng không có hiệu nghiệm với Phiêu Nguyệt.

Phải nhìn vào mắt nhau thì Đoạt Phách Nhãn mới có tác dụng, nhưng gương mặt của Phiêu Nguyệt y thậm chí còn không thấy, Đoạt Phách Nhãn xem như vô dụng. Mà dẫu có chạm được mắt nhau thì y cũng không thể đảm bảo được Đoạt Phách Nhãn sẽ có tác dụng với một người có võ công cao cường và tâm lý vững chắc như Phiêu Nguyệt.³

Giờ y chỉ còn lại cổ độc và Mộng Hồn Tán. Cả hai chỉ dùng được khi y áp chế được Phiêu Nguyệt.

Nhưng Hắc Ám đã chạy trốn đến tận đây rồi mà mặt Phiêu Nguyệt y còn chưa thấy thì sao có thể áp chế hẵn được.

Nhưng điều đó không có nghĩa là Hắc Ám không thể làm được gì.

Bởi vì toàn bộ Tây Tạng đều nằm dưới sức ảnh hưởng của Tiểu Lôi Âm Tự.

Tuy không được như trong giang hồ, nhưng ở Tây Tạng cũng có rất nhiều môn phái.⁰

Trong số đó cũng có nơi sở hữu võ lực rất mạnh.

Và Xích Mộc Tháp là một trong số đó.

Đó là một nơi dựng nên bởi một cao tăng của Tiểu Lôi Âm Tự từ rất lâu trước đây, cao tăng ấy đã chuyển ra ngoài hoạt động độc lập và xây dựng nên Xích Mộc Tháp này. Và tháp chủ hiện tại vẫn đang duy trì mối quan hệ tốt đẹp với Tiểu Lôi Âm Tự.

Hắc Ám tin rằng Tháp chủ sẽ giúp mình. Nên y mới cố tình chạy trốn đến Xích Mộc Tháp.

Xích Mộc Tháp đơn độc một mình giữa bình nguyên hoang dã không một bóng người.

Tòa tháp có tổng cộng bảy tầng, mỗi tầng đều có những cao thủ đang tu luyện.

Tháp chủ Lật Mộc Ngã tu luyện ở tầng cao nhất là tầng bảy cũng như quản lý toàn bộ tòa tháp này.

Lật Mộc Ngã là một cao thủ mà đến cả Huyết Phật Pháp Tông của Tiểu Lôi Âm Tự cũng phải công nhận.

Hắc Ám cho rằng Lật Mộc Ngã có thể ngăn chặn được người đang quấy rầy mình một cách dài dằng chính là Phiêu Nguyệt.

Hắc Ám dùng toàn lực lao như bay về phía Xích Mộc Tháp.

Sau khi chạy được một lúc, cuối cùng y cũng thấy được tòa tháp khổng lồ màu đỏ ở phía xa kia.

Đó chính là đích đến của y - Xích Mộc Tháp.

“Người là ai?”

“Dừng lại ngay!”

Thấy có người lạ xuất hiện, những võ giả canh gác xung quanh Xích Mộc Tháp giương vũ khí lên rồi hét lớn.

“Ta đến từ Tiểu Lôi Âm Tự. Ta đến đây để gặp Tháp chủ Lật Mộc Ngã nên mau chóng mở cửa ra cho ta đi.”

“Ngài đến từ Tiểu Lôi Âm Tự sao?”

“Đúng thế. Sự tình ra sao ta sẽ kể cho Tháp chủ nghe sau. Các người mau mở cửa cho ta.”

Hắc Ám lôi ra từ trong ngực một miếng ngọc bội nhỏ để chứng minh y là người của Tiểu Lôi Âm Tự.

Những võ giả kia lập tức trở nên lễ phép sau khi nhìn thấy miếng ngọc bội kia.

“Mời ngài vào trong.”

Bọn họ mở cánh cửa lớn duy nhất ra.

Chỉ cần cánh cửa này bị khóa, Xích Mộc Tháp sẽ trở thành một pháo đài mà ngoại nhân tuyệt đối sẽ không thể nào đột nhập vào được.

Tuy mỗi tầng đều có cửa sổ, nhưng tất cả các tầng đều có cao thủ đứng canh gác nên chỉ một con kiến thôi cũng đừng hòng mà lọt vào.

Rầm!

Cánh cửa đóng sầm lại ngay khi Hắc Ám vừa vào trong Xích Mộc Tháp.

“Phù!”

Đến lúc này, Hắc Ám mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng y không có thời gian để thư thả như thế này.

‘Phải ngăn chặn để hắn không lọt vào đâu mới được.’

Hắc Ám vội vàng leo lên tầng cao nhất.

Lật Mộc Ngã cũng đang đợi sẵn y ở đó.

Lật Mộc Ngã cao khoảng sáu thước. Toàn thân y đeo rất nhiều trang sức. Nhưng ít ai biết được rằng, những món đồ trang sức tráng lệ mà nữ nhân thường sử dụng kia lại là những vũ khí có sức mạnh chết người.

Lật Mộc Ngã nhìn chăm chăm vào Hắc Ám với ánh mắt dữ tợn.

“Ngươi đến từ Tiểu Lôi Âm Tự?”

“Vâng. Tại hạ là Hắc Ám.”

“Hắc Ám? Ta có từng nghe qua rồi. Có phải là chó săn được Pháp Tông nuôi dạy không?”

“Đúng vậy ạ.”

Dẫu đang nghe đến những lời xúc phạm bản thân nhưng nét mặt của Hắc Ám vẫn không hề thay đổi.

Bởi vì lúc này không phải là lúc để quan tâm đến những lời xúc phạm nhỏ nhặt đó.

“Được rồi! Người tới đây có chuyện gì?”

Lật Mộc Ngã nói với giọng điệu vô cùng kiêu ngạo.

Tuy đã tách khỏi Tiểu Lôi Âm Tự nhưng lòng tự trọng của Lật Mộc Ngã vẫn rất lớn. Thành viên của Xích Mộc Tháp tuy chỉ có khoảng một trăm người nhưng ai ai cũng có tu vi thâm sâu không thua kém bất cứ một môn phái nào trong giang hồ chứ đừng nói gì Tây Tạng.

Tu vi của Lật Mộc Ngã cũng không thua kém gì Huyết Lôi Thập Tăng - niềm tự hào của Tiểu Lôi Âm Tự.

Có thể nói ở vùng phía nam Tây Tạng, y còn đáng sợ hơn cả Tiểu Lôi Âm Tự.

Cũng chính vì thế mà tính tình y cũng tự nhiên mà kiêu ngạo. Y cho rằng không một ai dám đứng trên bản thân ngoại trừ Pháp Tông Tiểu Lôi Âm Tự là Huyết Phật cả.

Nếu là Hắc Âm của ngày thường, y tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho thái độ vênh váo của Lật Mộc Ngã. Nhưng lúc này y đang đến đây để nhờ vả nên y không có thời gian rảnh để đôi co về mấy chuyện nhỏ nhặt.

“Có một người đang đuổi theo tại hạ.”

“Chó săn của Pháp Tông mà lại bị truy đuổi sao? Hờ hờ! Thú vị đấy.”

“Thực ra hắn là một kẻ đang sợ. Võ công cùng ẩn thân thuật của hắn vô cùng điêu luyện. Vậy nên nhất định phải phòng thủ nghiêm ngặt để ngăn hắn vào Xích Mộc Tháp này.”

“Hahaha! Ai mà dám xâm nhập vào Xích Mộc Tháp này chứ? Ngay cả Pháp Tông của thiên hạ cũng không thể nào đây nếu không phá hủy nơi này cơ mà.”

“Nhưng mà...”

“Thôi được rồi. Nếu người tìm đến đây vì sự an toàn thì cứ ở lại trong yên lặng rồi rời đi. Nghe tiếng sủa của một con chó đang lẩn trốn khiến ta rất khó chịu đấy.”

“...”

Giương mặt xấu xí của Hắc Ám trở nên méo xệch, trông y vốn đã khó coi nay lại càng khó coi hơn. Nhưng y đã nhanh chóng lấy lại vẻ mặt ban đầu của mình.

“Tại hạ rõ rồi. Hôm nay xem như tại hạ mắc ơn ngài.”

Hắc Ám cúi rạp đầu trước mặt Lật Mộc Ngã.

Suốt mấy ngày qua, y chưa được nghỉ ngơi dù chỉ một giây. Sự mệt mỏi đã lên tới đỉnh điểm, y chẳng còn sức để đôi co với Lật Mộc Ngã nữa.

“Được rồi! Chỉ cần ta nghỉ ngơi cho lại sức thôi. Hi vọng nơi này sẽ không bị đục thủng.”

Thái độ hống hách của Lật Mộc Ngã tuy có chút ngửa mặt, nhưng tu vi của y không thua kém gì Huyết Lôi Thập Tăng. Với năng lực của Lật Mộc Ngã, Hắc Ám tin y có thể bảo vệ cho Hắc Ám trong ngày hôm nay.

Trước khi ra khỏi cửa, Hắc Ám để lại một câu đầy lo lắng.

“Hắn là thích khách. Nhất định hắn sẽ lên vào đây bằng mọi giá. Vậy nên Thập chủ nhất định phải tăng cường phòng thủ.”

“Hờ hờ! Thoạt nhìn bình thường thế thôi nhưng mỗi tầng tháp đều được bố trí rất nhiều máy móc và bẫy, những cao thủ của bốn tháp vẫn đang canh giữ những điểm cốt yếu, đến cả con kiến cũng không vào trong được. Vậy nên yên tâm mà nghỉ ngơi đi nhé, chó săn!”

“Vâng.”

“Ngươi bốc mùi quá. Mau đi tắm rửa rồi nghỉ ngơi đi.”

“Đa tạ Thập chủ đã quan tâm. Vậy tại hạ xin phép...”

Hắc Ám chào Lật Mộc Ngã rồi bước ra ngoài.

Một cao thủ của Xích Mộc Tháp đang đợi sẵn và dẫn y về chỗ nghỉ ngơi.

Nơi y được tá túc là một căn phòng nhỏ nằm trong góc tầng ba của Xích Mộc Tháp. Phòng tuy có nhỏ nhưng trong phòng có một bồn tắm làm bằng gỗ nên y có thể tận hưởng việc ngâm mình.

“Phù!”

Hắc Âm cởi y phục và bước vào bồn tắm.

Tuy nước trong bồn tắm lạnh ngắt do chưa được đun nóng nhưng đối với Hắc Âm, nó chẳng khác gì thiên đường cả.

Sau khi tắm xong, y ăn qua loa rồi nằm lãn ra giường.

‘Liệu hắn có dám đuổi theo mình đến tận đây không nhỉ?’

Hắc Âm cố gắng phủ nhận suy nghĩ của bản thân.

Mặc dù ngứa mắt Lật Mộc Ngã nhưng y cũng phải công nhận Xích Mộc Tháp như một tòa pháo đài kiên cố vậy.

Không một cao thủ nào của thiên hạ có thể lên vào đây chứ đừng nói gì đến Phiêu Nguyệt.

Hắc Âm nghĩ rằng có lẽ Phiêu Nguyệt lúc này đang ở một nơi nào đó để quan sát Xích Mộc Tháp.

‘Hắn sẽ không tùy tiện vào đây đâu. Chắc chắn hắn đang ở một nơi nào đó quan sát và sẽ tấn công mình khi thấy mình lộ diện.’

Chỉ cần nghĩ đến việc bị Phiêu Nguyệt gây áp lực thôi, sống lưng hắn cũng đã nổi hết cả da gà.

‘Tiếc thật đấy. Chỉ cần có được cô ta, mình có thể thao túng ả và biến ả thành vũ khí của mình.’

Hắc Âm lúc này cảm thấy thật tiếc nuối vì bỏ lại Viên Giai Linh để bảo toàn mạng sống của mình.

Nếu có nàng, y có thể áp chế được tâm hồn nàng và biến nàng thành vũ khí của mình, lại có thể tận hưởng chút thời gian vui vẻ cùng nàng. Như vậy thật là tốt biết bao.

Nhưng chuyện gì qua cũng đã qua rồi. Hối hận cũng đã muộn, hơn nữa tình thế khi đó cũng quá cấp bách nên y cũng không còn cách nào khác.

Dù sao thì y cũng phải thỏa mãn vì cái mạng của y đã được bảo toàn.

Suy nghĩ lung tung một hồi, Hắc Âm chìm vào giấc ngủ khi nào không hay.

Hắc Âm ngủ một giấc thật sâu mà không có chút phòng bị.

Lâu rồi y mới được ngủ ngon như thế này.

Đây là lần đầu tiên y ngủ ngon như vậy kể từ ngày rời khỏi Tiểu Lôi Âm Tự.

Hắc Ám mở mắt ra.

Xung quanh tĩnh mịch.

Sự yên tĩnh đầy lạ lẫm nhưng lại khiến cho y an tâm hơn.

Vì đó là minh chứng cho việc đêm qua không có chuyện gì xảy ra cả.

‘Quả nhiên hẳn không đủ can đảm để lên vào đây.’

Hắc Ám mỉm cười.

Giấc ngủ sâu khiến cơ thể y cảm thấy thật khỏe khoắn. Y cảm thấy giờ y đã có thể trực tiếp đối đầu với Phiêu Nguyệt nếu gặp lại hẳn.

Y chống tay lên giường rồi bật người dậy.

Leng keng!

Đúng lúc đó, một âm thanh kim loại kỳ lạ phát ra từ trong giường.

Hắc Ám nghi ngờ lật chăn lên.

“...”

Hắc Ám nhìn vào phía dưới chăn rồi tròn tròn mắt.

Những món đồ trang sức lộng lẫy nhuộm máu đang được đặt dưới chăn của y.

Rõ ràng là y đã thấy những món đồ trang sức này ở đâu đó rồi thì phải.

“Lẽ nào...?”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 132

Rầm!

Hắc Ám đá văng cửa bước vào.

Bên trong Xích Mộc Tháp vô cùng yên ắng.

Mọi khi Xích Mộc Tháp vốn cũng hết sức tĩnh lặng. Bởi lẽ chủ nhân tòa tháp này không thích ồn ào huyên náo cho lắm. Thế nhưng, sự yên tĩnh đến nghiệt thờ trong tòa tháp này hiện giờ khó mà dùng câu từ nào tả hết được.

5

Nơi này đã không còn chút hơi ấm, thậm chí cả nhịp thở yếu ớt cũng không cảm nhận được. Thứ còn lại chỉ là bầu không khí lạnh lẽo khiến da gà toàn thân Hắc Ám bất giác nổi lên.

Hắc Ám nhìn chăm chăm vào hành lang tối tăm. Thế nhưng, cho dù hắn có nhú mắt nhìn bao nhiêu lâu cũng chẳng thể nhận ra bất kỳ điều gì.

Trong lòng hắn liền dấy lên dự cảm không lành.

Hắc Ám do dự một lúc rồi cẩn trọng mở cửa phòng bên cạnh. Đó là căn phòng của một trong số các võ giả của Xích Mộc Tháp dùng.

“Hum!”

Ngay khi mở cánh cửa ra kiểm tra, Hắc Ám liền bật ra tiếng rên rĩ.³

Lúc này, có một võ giả thân hình vạm vỡ đang đứng sừng sững nhìn chăm chăm hắn ta.

Bộ dạng hắn lúc này hệt như đang phải đối mặt với chuyện sinh tử.

6

“A, thứ lỗi...”

Hắc Ám vụng về đưa ra lời xin lỗi sau đó ngậm chặt miệng lại.

Bởi lẽ hắn hoàn toàn không cảm nhận được chút sức sống nào toát ra từ người của võ giả kia.

“Lẽ nào?”

Hắc Ám cẩn trọng tiến lại gần nam nhân kia. Thế nhưng, võ giả vẫn không hề động đậy.

“A!”

Cuối cùng Hắc Ám đứng ngay trước mặt võ giả, sau đó hắt thở hắt một hơi.

Đúng như hắc dự đoán, võ giả kia đã tắt thở rồi.

2

Thế nhưng, tư thế đứng và ánh mắt của y lại vô cùng sống động hệt như một người vẫn còn sinh khí.

Võ giả đã tắt thở là một cao thủ nổi danh trong tòa Xích Mộc Tháp này.

Một cao thủ như thế lại chết ngay trong phòng bên cạnh, vậy mà Hắc Ám hắc không hề hay biết gì cả.

Hắn cảm thấy toàn thân truyền đến cơn ớn lạnh.

Hắc Ám dùng đôi mắt còn đọng lại nét sợ hãi mà quan sát thi thể võ giả.

Thế nhưng hắn không hề phát hiện ra vết thương nào.

3

Một võ giả sở hữu cảnh giới võ công cao cường đã mất mạng, nhưng Hắc Ám lại mù tịt không biết y đã chết như thế nào. Điều này khiến hắn phải rung mình vài cái.

“Là tên đó. Hắn đã lên vào trong này.”

Hắc Ám chạy ra khỏi phòng.

Sau một hồi quan sát xung quanh, Hắc Ám ngay lập tức chạy trở vào căn phòng khác.

Chủ nhân căn phòng này là người trông giống một thư sinh.

Y cũng đã tắt thở trong tư thế ngồi đọc sách trên bàn. Quả nhiên trên người y không hề có vết thương nào.

“Ư ư!”

Hắc Ám bất giác bật ra tiếng rên rỉ.

Hắn không biết làm thế nào xoa dịu đi nỗi sợ hãi đang không ngừng dâng lên như sóng trào trong lòng.

Cả đời hắn luôn đem lại nỗi kinh sợ cho người khác.

Cổ độc cùng Đoạt Phách Nhân và Mộng Hồn Tán là những tà thuật mà hắn dùng kết hợp với nhau để gây ra nỗi khiếp đảm cho người khác. Một vài người chế nhạo võ công của hắn không có gì đặc sắc, thể nhưng, thực tế, võ công của hắn lại thuộc hàng xuất sắc trong Tiểu Lôi Âm Tự.

Tất cả mọi người đều sợ hãi Hắc Ám. Và Hắc Ám luôn thích tận hưởng ánh mắt đầy vẻ hoảng sợ trong đôi mắt họ.

Hắn dùng nỗi kinh hãi của người khác để khóa lấp đi sự tự ti về ngoại hình xấu xí của mình.

Hắn là kẻ luôn khiến người khác kinh sợ như thế.

Vậy mà giờ đây, lòng tư hắn dựng đứng cả lên, đôi vai không ngừng co giật.

Dạ dày hắn nhộn nhạo đến mức buồn nôn.

Hắc Ám đập cửa chạy ra ngoài.

“Oe!”

Hắn ngồi xổm ở một góc hành lang rồi nôn hết thức ăn trong bụng ra.

Phải đến khi nôn ra cả dịch vị dạ dày hắn mới thôi mà đứng dậy.

Hắc Ám mở tất cả cửa phòng trong Xích Mộc Tháp.

“Tất cả... đều chết rồi. Không còn sót lại một ai...”

Hắc Ám mơ hồ lắm bầm.

Rõ ràng, khi hắn đến đây vào hôm qua, mọi người còn hoạt động trong Xích Mộc Tháp với dáng vẻ tràn đầy sức sống.

Một vài người luyện võ công, một số khác thì làm việc lật vật hàng ngày. Trong số đó, cũng có những người ung dung nhìn Hắc Ám với ánh mắt nghi hoặc. Rõ ràng họ từng tồn tại như thế kia mà? Thế nhưng, hiện giờ họ đều trở thành cái xác lạnh tanh.

“Làm sao mà...?”

Mặc dù có thể nói Hắc Ám đã chìm vào giấc ngủ sâu, nhưng hẳn vốn là một cao thủ mắt tinh tai thính kia mà? Thế nhưng, bản thân lại không nhận ra những người kia đã chết thế nào, điều này càng khiến cho nỗi kinh sợ trong lòng hắn dâng lên đến đỉnh điểm.

Hắc Ám dùng đôi tay đang run lẩy bẩy mở cửa phòng nằm trên đỉnh tháp.

Lúc này, Hắc Ám mở to mắt.

Lật Mộc Ngã đang ngồi trên ghế thái sư.

Dù Hắc Ám có đến gần mấy, Lật Mộc Ngã vẫn không hề có phản ứng.

Giống như những người khác, y đã không còn hơi thở.

Đôi mắt y mở to và hàm răng nghiến chặt tựa hồ có thể đứng bật dậy bất cứ lúc này, trông bộ dạng ấy sống động đến kỳ lạ.

Hắc Ám nhìn thấy nỗi sợ hãi tột cùng trong nét mặt của Lật Mộc Ngã.

Hắn không biết trước khi chết y đã trải qua chuyện gì, thế nhưng chỉ cần nhìn vào biểu cảm cũng đoán được sự tình khủng khiếp đến mức nào.

Hắc Ám biết rõ hung thủ là ai.

Bởi lẽ chỉ có một kẻ cứ bám theo hắn dai như đĩa từ Thành Đô cho đến tận nơi này. Đó chính là Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt bây giờ là một kẻ săn mồi tàn ác.

Hắn đang cố siết chặt lấy cổ Hắc Ám bằng sợi dây thòng lọng vô hình.

Hắn không hành động vội vàng, cũng chẳng mảy may hiện thân. Cho đến tận thời khắc này, Hắc Ám vẫn chưa nhìn thấy

nhân dạng của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt hết như một bóng ma quần quanh bên cạnh hắn rồi từng chút một siết lấy sợi dây thòng lọng kia.

Đến ngay cả Xích Mộc Tháp nơi mà hắn vô cùng tin tưởng cũng không thể ngăn được Phiêu Nguyệt. Sau sự sụp đổ của Xích Mộc Tháp, không còn nơi nào có thể bảo vệ cho Hắc Ám nữa.

Không, đúng ra hắn còn duy nhất một nơi.

‘Chỉ có đến Tiểu Lôi Âm Tự mới là con đường giúp ta thoát khỏi bàn tay ma quỷ đó.’

Hắc Ám không muốn chết.

Từ trước đến nay, hắn đã giết vô số người như một trò đùa bỡn, thế nhưng bản thân hắn lại không muốn đổi mặt với cái chết giống như những võ giả trong Xích Mộc Tháp này.

Hắn vẫn muốn được người khác nhớ đến là một sự kinh hãi tột cùng, chứ không muốn bị lãng quên như một kẻ bỏ mạng vô ích dưới tay kẻ sát nhân này.

Nghĩ thế, Hắc Ám liền chạy ra khỏi phòng Lật Mộc Ngã.

Khoảng thời gian chạy từ tầng bảy xuống tầng một chỉ có một đoạn ngắn, vậy mà hắn lại không ngừng run sợ.

Hắn cảm giác dường như có một lưỡi kiếm đâm tới từ phía sau và sượt qua cổ hắn.

Hắc Ám lăn từ tầng một xuống đất trong nỗi kinh hãi đến nỗi không thể hít thở đàng hoàng được.

Rầm!

Hắn lao mạnh người vào cánh cửa của Xích Mộc Tháp rồi chạy như điên ra ngoài.

Khi đã bước ra khỏi tháp, ánh mặt trời rực rỡ lập tức chiếu vào tầm mắt.

“Hộc! Hộc!”

Hắc Ám thậm chí còn không thể mở mắt ngay lập tức, hắn nằm vật ra đất mà thở hổn hển.

Chính lúc đó.

Vút!

Âm thanh nhỏ như ong vỗ cánh vang lên, đột nhiên Hắc Âm thấy cánh tay đau đớn như bị lửa đốt.

Phi đao từ đâu đó bay tới suýt qua cánh tay hắn rồi đâm xuống đất.

Bắp tay hắn lúc này đã rách ra, máu không ngừng chảy ròng ròng nhuộm đỏ cả một mảng cánh tay.

Chính là Phiêu Nguyệt đã động thủ.

“Khực!”

Hắc Âm nghiêng răng đứng bật dậy ngay lập tức.

Phiêu Nguyệt không để hắn thư thái thêm giây phút nào nữa.

Nếu không muốn chết, Hắc Âm hắn phải ép mình di chuyển đến cùng.

Đây là tình huống mà hắn vô cùng quen thuộc, thế nhưng điều đó không làm giảm cảm giác sợ hãi của hắn.

Không muốn bị thương thì phải hành động.

Hắc Âm liền cố sức mà sai bước đi.

Phiêu Nguyệt nhìn phía sau Hắc Âm với ánh mắt vô cảm.

Nhìn thấy Hắc Âm đang rũ vai xuống nhưng hắn không hề có chút thương hại nào.

Hắn đã đẩy một người vào tình thế khó khăn, nhưng không phải vì hắn đã mất đi nhân tính nên mới chẳng biết cảm giác tội lỗi là như thế nào.

Hắn hiểu rõ hậu quả phải nhận khi đưa cảm xúc thương hại vào cuộc chiến sinh tồn tột tể thế nào.

Đây chính là cuộc chiến giữa sự sống và cái chết.

Hắn phải dùng tất cả các biện pháp mà bản thân có thể thực hiện.

Ví như gây ra áp lực về tâm lý khiến đối phương không thể suy nghĩ được cũng là một cách vô cùng hiệu quả.

Để đẩy Hắc Ám vào tình huống cực đoan như thế, Phiêu Nguyệt đã giết tất cả người trong Xích Mộc Tháp.

Xích Mộc Tháp dùng môi trường là một tòa tháp để làm lá chắn. Sự tự tin rằng không ai có thể xâm nhập được vào bên trong tháp ngược lại lại trở thành chất một chất độc chí mạng.

Bởi vì đây là một môi trường khép kín nên đúng là khó xâm nhập, nhưng một khi đã vào được bên trong lại không dễ tìm được lối thoát.

Họ tin tưởng vào tòa tháp, nhưng lại không ngăn được Phiêu Nguyệt xâm nhập vào bên trong.

Phiêu Nguyệt bí mật lên vào Xích Mộc Tháp rồi tìm đến tư phòng của họ, sau đó lấy mạng từng người một.

Không một ai nhận ra sự tồn tại của Phiêu Nguyệt cả.

Phiêu Nguyệt chính là tử thần.

Hắn đã đưa ra một hình phạt rất công bằng đối với những cao thủ trong Xích Mộc Tháp. Đó là cái chết.

Lật Mộc Ngã - tháp chủ của Xích Mộc Tháp cũng không tránh khỏi hình phạt này.

Dù vậy y vẫn tốt hơn những võ giả khác.

Ít nhất trước khi chết nàng còn được diện kiến diện mạo của Phiêu Nguyệt.

Thế nhưng, điều này không có nghĩa là y có thể đường đường chính chính đối phó với Phiêu Nguyệt.

Như đã nói, tòa tháp là một không gian khép kín và an toàn.

Chính vì thế, y không hề cảm thấy tính mạng đang bị đe dọa, cũng không sợ hãi uy quyền.

Những người ở tháp hằng ngày đều tu luyện võ công nhưng thật ra họ không cảm thấy việc này quá quan trọng. Tu luyện chẳng qua cũng chỉ là để duy trì tình trạng sức khỏe cơ thể và cảnh giới võ công hiện tại mà thôi.

Kết quả là thùng rỗng kêu to.

Đó chính là lý do Lật Mộc Ngã không thể đối phó với Phiêu Nguyệt được nửa chiêu thì đã mất mạng.

Nhưng chẳng biết chừng là do sát pháp của Phiêu Nguyệt đã tiến bộ không ít, thế nhưng lý do không còn quan trọng nữa.

Điều quan trọng chính là những kẻ có thể bảo vệ cho Hắc Ám đã bị tiêu diệt.

Từ trước đến nay, để thoát khỏi Phiêu Nguyệt, Hắc Ám luôn thay đổi sang hướng nọ hướng kia để tìm người tương trợ.

Thế nhưng, bây giờ hắn đã không còn nơi nào để đi, hắn chỉ có thể di chuyển một đường thẳng.

Điều này chỉ có một ý nghĩa.

‘Hắn đang hướng tới Tiểu Lôi Âm Tự.’

Chớ cùng rút giậu, hắn sẽ liều mạng tiến về nơi mà hắn cảm thấy an toàn nhất lúc này.

Và nơi đó chính là Tiểu Lôi Âm Tự, một nơi được xem là tất cả của hắn.

Ở đó hắn có Pháp Tông, Huyết Phật, có Huyết Lôi Thập Tăng. Cũng có những người nghiên cứu đại pháp như Hắc Ám hắn, ngoài ra còn những kẻ dùng độc thuật mà phàm nhân không dám tưởng tượng.

Trên hết, trong Tiểu Lôi Âm Tự vẫn lưu lại những ‘thành quả’ mà họ nghiên cứu từ trước đến nay.

Hắn tin nếu dùng chúng đối phó với Phiêu Nguyệt nhất định sẽ lấy được cái mạng của y.

Mặc dù Phiêu Nguyệt không hề biết Hắc Ám đang suy nghĩ như thế, nhưng hắn lúc nào cảm thấy tự tin.

Sau khi cứu được Viên Giai Linh, Phiêu Nguyệt đã không còn để lại chút dấu hiệu nào nữa.

Bởi vì hắn không cần đến Chân Kiếm Vũ.

Hắn nghĩ Chân Kiếm Vũ đã cứu Viên Giai Linh rồi ắt sẽ quay trở lại Thành Đô.

Dù là người có lòng hiệp nghĩa mạnh mẽ đến mấy, nếu đã thoát khỏi khó khăn của bản thân thì sẽ không quan tâm đến việc của người khác nữa.

Phiêu Nguyệt hiểu rõ đặc tính của những kẻ như thế, nên hắn nghĩ rằng Chân Kiếm Vũ cũng giống như vậy. Bởi lẽ đó, hắn thôi không nghĩ đến Chân Kiếm Vũ và cắt đứt mọi liên lạc.

Phiêu Nguyệt khuếch đại đồng điều rồi điều chỉnh bộ pháp sao cho hợp với Hắc Âm.

Hắc Âm đương nhiên cũng biết Phiêu Nguyệt đang đuổi theo hắn. Thế nhưng hắn cũng biết không thể cắt đuôi được nên đành cứ tiếp tục tiến về phía trước.

Cảnh tượng này quả thật vô cùng kỳ quái.

Hắc Âm thở hắt một hơi rồi chặt vật bước đi, Phiêu Nguyệt cũng bám theo hắn hết như một bóng ma.

Khoảng cách giữa Hắc Âm và Phiêu Nguyệt chỉ cách tầm vài chục bước chân. Thế nhưng, Hắc Âm vẫn chưa một lần nhìn thấy gương mặt Phiêu Nguyệt.

Hắc Âm không khỏi rung mình trước sự uy áp tỏa ra từ Phiêu Nguyệt, hắn chỉ dám nặng nề bước đi.

Đồng tử Hắc Âm lúc này đã mờ đi.

Hắn dường như không thể giữ cho tâm trí bình tĩnh được nữa.

Bây giờ trong đầu hắn chỉ còn lại hai luồng suy nghĩ.

Một là Tiểu Lô Âm Tự, hai chính là Phiêu Nguyệt. Hắn không thể suy nghĩ bất cứ điều gì khác nữa.

Phiêu Nguyệt cứ áp chế hắn như thế.

Tinh thần của Hắc Âm mỗi lúc càng trở nên kiệt quệ hơn.

Phiêu Nguyệt khiến Hắc Âm không thể thư giãn dù chỉ một khắc để điều chỉnh lại nhịp thở.

Đây chính là một loại tra tấn.

Sự tra tấn tinh tế phá hủy tinh thần và nhục thể. Phiêu Nguyệt không cần nhúng tay vào nhưng vẫn có thể khiến Hắc Âm mỗi lúc một khốn đốn hơn.

“Hộc! Hộc!”

Hắc Âm không ngừng thở hổn hển, đột nhiên lúc này, trong đôi mắt mơ hồ của hắn đã hiện lên chút sức sống.

Bởi vì hắn đã nhìn thấy khu rừng rộng lớn ở phía xa xa.

Một khu rừng khổng lồ với những đám mây mù dày đặc. Dù là giữa ban ngày nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy rợn người vì bầu không khí âm u, tịch mịch này. Thế nên người bình thường vốn không dám đặt chân vào khu rừng đó.

Người ta gọi nó là Nam Mộc Lâm.

Đây chính là đích đến cuối cùng của Hắc Ám.

“Cuối cùng cũng đến!”

Lần đầu tiên trên mặt Hắc Ám lộ ra vẻ hân hoan như thế. Điểm đến cuối cùng của hắn chính là nằm trong Nam Mộc Lâm này. Tiểu Lôi Âm Tự.

Môn phái vang danh thiên hạ đang chi phối Tây Tạng.

Hắc Ám cầm đầu cầm cổ chạy thẳng về Nam Mộc Lâm.

Màn mây mù dày đặc nuốt chửng lấy y trong chớp mắt.

Hắc Ám và Phiêu Nguyệt lúc này chỉ cách nhau khoảng mười bước. Một khoảng cách chẳng có ý nghĩa gì đối với những cao thủ như bọn họ.

Bởi vì bọn họ có thể di chuyển được một đoạn đường như vậy trước khi kịp thở một hơi.

Thực ra, Phiêu Nguyệt đã nhảy vào Nam Mộc Lâm cùng lúc với Hắc Ám. Nhưng những gì chào đón hắn không phải là bóng lưng của Hắc Ám mà là khung cảnh lạ lẫm ở nơi này.

Từng ngọn cây cùng bụi rậm khổng lồ liên sát nhau không có lấy một kẽ hở như một bức tường chặn đứng hắn lại.

Phiêu Nguyệt nhìn quanh.

Không thấy Hắc Ám ở đâu cả.

Không những không thấy Hắc Ám đâu, đến những dấu hiệu sinh tồn như hơi thở hay nhiệt độ cơ thể của y Phiêu Nguyệt cũng không thể cảm nhận được.

“Là... trận pháp sao?”

Phiêu Nguyệt lâm bầm, trong giọng điệu không chứa chút tình cảm nào.

Trong giang hồ có rất nhiều trận pháp, trong số đó cũng có những loại như Mê Lộ Trận hoặc Huyền Ảnh Trận. Những trận pháp như thế khiến cho hai người dù cùng vào một lối nhưng sẽ dẫn họ đến hai nơi hoàn toàn khác nhau.

Có lẽ Nam Mộc Lâm lúc này cũng đang mở ra trận pháp giống vậy.⁵

Mặc dù để vượt mặt Hắc Âm ở ngay trước mắt, nhưng Phiêu Nguyệt không hề tuyệt vọng hay nản chí.

Một trận pháp mà hắc không biết được mở ra chính là chứng cứ cho việc Tiểu Lôi Âm Tự đang ở đây.

Nếu không có Hắc Âm, có lẽ hắc sẽ phải tốn thời gian cùng nỗ lực gấp mấy lần bây giờ để tìm được Tiểu Lôi Âm Tự.

Khi Hắc Âm vào Tiểu Lôi Âm Tự, y sẽ kể chuyện về hắc cho đám người ở đó nghe.

Tuy Phiêu Nguyệt không thích thông tin của mình bị tiết lộ, nhưng điều đó lúc này không quan trọng.

Bởi vì sức mạnh mà hắc cho Hắc Âm thấy cũng chỉ là một phần cực kỳ nhỏ.

Đám người kia có thể lên kế hoạch để đối phó với hắc, nhưng bấy nhiêu đó thời gian cũng đủ để cho Phiêu Nguyệt chuẩn bị rồi.

Phiêu Nguyệt đi bộ trong Nam Mộc Lâm. Đi được một lúc, hắc phát hiện bản thân đã đứng ở bìa rừng từ lúc nào.

‘Đánh lừa các giác quan bằng cách kết hợp Giao Loạn Trận, Mê Lộ Trận cùng Huyền Ảnh Trận sao?’

Có tận ba trận pháp được mở ra, trải rộng đến tận bìa rừng.

Chỉ cần nhìn vào trận pháp không lồ mà một người bình thường không dám tưởng tượng đến là có thể phỏng đoán được sức mạnh của Tiểu Lôi Âm Tự nằm ở mức độ nào rồi.

Sức ảnh hưởng của Tiểu Lôi Âm Tự lớn đến mức bao trùm cả Tây Tạng. Tới hiện tại, vẫn chưa rõ có bao nhiêu cao thủ đang tập trung tại nơi đó.

Phiêu Nguyệt lặng lẽ nhìn quanh Nam Mộc Lâm.

Toàn bộ khu rừng lúc này như thể đang hẩn học nhìn vào hẩn một cách ác ý vậy.³

Lần đầu tiên hẩn có cảm giác như thế này.

Căn cứ của địch đã được xác định, giờ cũng đã đến lúc để hẩn chuẩn bị.

Phiêu Nguyệt đi quanh Nam Mộc Lâm để ước chừng độ lớn của khu rừng. Khu rừng rộng đến mức hẩn không thể ước chừng chỉ bằng mắt được.

Tìm Tiểu Lôi Âm Tự ở đây chẳng khác nào mò kim đáy bể cả. Nhưng Phiêu Nguyệt không nản chí. Dù khu rừng có rộng đến mấy thì chỉ cần truy tìm dấu vết là hẩn có thể có thể tìm được tọa độ của nó rồi.

Phiêu Nguyệt đã quá quen thuộc với những chuyện như thế này. Hơn nữa, hẩn có lòng nhẫn nại và sức chịu đựng mạnh mẽ. Hẩn tuyệt đối sẽ không bao giờ bỏ cuộc cho đến khi đạt được mục đích của mình.

Phiêu Nguyệt không bao giờ vội vàng.

Hẩn từ từ dạo quanh Nam Mộc Lâm và thu thập càng nhiều thông tin càng tốt.

Ngay cả những thứ mà người khác vô tình lướt qua, Phiêu Nguyệt cũng không để sót.

Từ sự phân bố của thực vật đến con suối nhỏ chảy ra từ Nam Mộc Lâm, hẩn đều cẩn thận kiểm tra mọi thứ.

Nam Mộc Lâm quả thực rất rộng và có rất nhiều con suối dẫn ra bên ngoài. Phiêu Nguyệt đã nếm và tất cả nước ở những con suối ấy.

Phiêu Nguyệt cứ mãi thu thập thông tin đến khi trời xẩm tối lúc nào cũng chẳng hay.

Khi đó, Phiêu Nguyệt phát hiện được một ánh lửa mờ nhạt ở bìa rừng Nam Mộc Lâm.

Hẩn lần theo ánh lửa ấy thì thấy một ngôi làng tồi tàn hiện ra.

Nhưng bầu không khí của ngôi làng trông rất lạ.⁶

Ngôi làng tĩnh mịch như thể không có người ở đó. Nhưng rõ ràng là hẳn có thể cảm nhận được hơi thở cùng ánh mắt của con người đang ở khắp mọi nơi, nhưng không một ai trong số họ ra ngoài cả.

Mặc dù Phiêu Nguyệt đã bước vào trong làng, nhưng vẫn không có ai ra ngoài để bắt chuyện với hắn.

Dù cảnh giác với ngoại nhân đến đâu thì như thế này cũng hơi quá rồi.

Bỗng có một hòn đá bay tới từ đâu đó.

Hòn đá bay trúng ngực Phiêu Nguyệt rồi rơi xuống đất.

Phiêu Nguyệt im lặng nhìn hòn đá đang lăn dưới chân mình. Dù nó va phải ngực hắn, nhưng hắn chẳng cảm thấy đau một chút nào. Bởi vì nó chẳng chứa chút sức lực nào trong đó cả.

Phiêu Nguyệt nhìn về hướng viên đá bay tới.

Một cậu thiếu niên khoảng chừng mười ba mười bốn tuổi đang hẳn học nhìn vào Phiêu Nguyệt. Trong tay của tiểu tử ấy là một hòn đá khác.

“Mau rút khỏi làng của ta ngay!”

Tiểu tử ấy tiếp tục ném đá vào người Phiêu Nguyệt.

Lần này, Phiêu Nguyệt không muốn bị ném đá trúng một cách vô cớ nữa nên đã bắt lấy viên đá mà tiểu tử kia ném một cách dễ dàng.²

Khi thấy Phiêu Nguyệt bắt lấy viên đá mà mình ném đi, tiểu tử kia không những không bỏ chạy mà còn trừng đôi mắt đỏ ngầu nhìn vào Phiêu Nguyệt.

Trong đôi mắt ấy lúc này chứa đầy phẫn nộ cũng oán giận.

“Ôi đại nhân. Xin hãy tha thứ cho tiểu tử nhà chúng tiểu nhân. Nó còn chưa hiểu chuyện nên mới làm ra những việc như thế này.”

“Xin ngài hãy tha thứ cho A Minh.”

Đến lúc này, những người trong ngôi làng yên tĩnh mới chạy ra ngoài đứng chắn trước mặt cậu thiếu niên kia.

Sợ hãi chính là điều duy nhất mà Phiêu Nguyệt thấy được trong mắt của bọn họ lúc này.

Phiêu Nguyệt liếc nhìn nam nhân trung niên đang che chắn cho cậu bé đã ném đá vào hắn. Bởi vì ông ta là người duy nhất bị cụt tay.

Nam nhân cụt tay ấy ôm chặt cậu bé vào lòng và cầu xin Phiêu Nguyệt.

“Xin đại nhân rộng lượng bỏ qua cho A Minh lần này!”

Bất kể phụ thân đang cầu xin, cậu bé tên A Minh kia vẫn không hề rời mắt khỏi Phiêu Nguyệt.

“Gia gia! Con không sợ gì cả.”³

“Ôi tiểu tử đàn này! Con cũng muốn giống đệ đệ của con đây sao? Yên lặng đi nào!”

“Tuy bọn chúng khiến... Tiểu Mã thành quái vật nhưng con sẽ không như thế đâu.”

“Tiểu tử này, dù vậy thì...”

Người cha bịt miệng của đứa con trai bằng bàn tay to lớn. Cảnh tượng nỗ lực bảo vệ con trai của người cha thật sự cảm động.

Phiêu Nguyệt hỏi A Minh.

“Những kẻ đã bắt đệ đệ ngươi đi là ai?”

“Ngươi hỏi vì không biết thật đấy là? Là Tiểu Lôi Âm Tự các ngươi còn gì.”

“Tiểu Lôi Âm Tự?”

Chút cảm xúc của nhân tính trong mắt Phiêu Nguyệt biến mất.

Những người khác cùng A Minh đồng loạt cảm thấy ớn lạnh. Bởi vì họ cảm nhận được hàn khí đột ngột tỏa ra xung quanh đây.

“U!”

Dân làng nhìn Phiêu Nguyệt bằng ánh mắt đầy sợ hãi.

Bởi vì họ đã nhận ra nam nhân có dung mạo khác người đang đứng trước mặt họ chính là một cao thủ đáng gờm.

Tất cả đều chìm trong sợ hãi, chỉ có duy nhất một người không sợ hãi mà hét lên.

“Người mang đệ đệ ta cùng với những đứa trẻ khác của làng ta đi hết rồi còn gì? Thế mà vẫn chưa đủ à?”

“...”

“Được rồi! Có ngon thì bắt cả ta này. Bắt đi.”

A Minh liều mạng gào thét.

Phiêu Nguyệt nhìn chăm chăm vào A Minh rồi nói.

“Ta không đến để bắt người đi.”

“Nói dối!”

“Ta vẫn thích giết chết cho lòng thoải mái hơn là dẫn theo để không làm gì cả.”

“U!”

“Vậy nên ta không có lý do gì để bắt người cả.”

“Người không phải đến từ Tiểu Lôi Âm Tự à?”

“Không phải.”

“Thật hả?”

“Ta có nói gì thì người cũng không tin, vậy nên người tự đoán đi. Nhưng ta đảm bảo với người, nếu người còn hỏi ta nữa, ta sẽ khiến cho người ngừng thở trong một nốt nhạc.”

“U!”

A Minh ngậm chặt miệng trước những lời không chứa đựng chút cảm xúc của Phiêu Nguyệt.

Tất cả những người mà cậu bé biết khi nói chuyện đều chứa đựng cảm xúc ở trong đó. Bao gồm cả mặt tích cực và tiêu cực. Nhưng Phiêu Nguyệt lại không hề có thứ đó.

Cảm giác như cậu bé đang chạm mặt với một con rắn khổng lồ vô cảm vậy.

Phụ thân A Minh cẩn trọng hỏi.

“Ngài thực sự không phải đến từ Tiểu Lôi Âm Tự sao?”

“Ta đã bảo là đừng hỏi ta lần hai rồi mà.”

“Thành thực xin lỗi ngài. Nhưng lòng căm ghét cùng nỗi sợ hãi của chúng tiểu nhân dành cho Tiểu Lôi Âm Tự quá lớn nên chúng tiểu nhân cũng không còn cách nào khác. Chúng tiểu nhân đã bị Tiểu Lôi Âm Tự cướp hết mọi thứ. Vậy nên tiểu nhân mới muốn xác nhận lại một lần nữa.”

“Liên quan tới những đứa trẻ sao?”

“Vâng! Bọn chúng đã bắt hết những đứa trẻ trong làng rồi.”

Nam nhân cụt tay cúi gầm mặt.

Từng giọt nước mắt to như viên bi trong mắt ông ta rơi xuống tí tách. Những người khác trong làng cũng vậy.

Chỉ mới vài năm trước thôi, dân làng vẫn sống rất hạnh phúc.

Cuộc sống tuy có nghèo nàn nhưng bọn họ vẫn sống đủ ăn vì vẫn có thể trồng trọt và săn bắn.

Mặc dù biết rõ Tiểu Lôi Âm Tự ở gần đây, nhưng miễn là họ không vào trong Nam Mộc Lâm là sẽ không có chuyện gì xảy ra nên bọn họ cũng không lo lắng gì mấy.

Thậm chí, Tiểu Lôi Âm Tự ở gần khiến bọn họ cảm thấy an toàn vì bọn Mã Tặc sẽ không dám tập kích làng của họ.

Tiểu Lôi Âm Tự thậm chí còn không quan tâm đến việc bọn họ đang sống ở gần chúng. Vậy nên, tinh thần cảnh giác của dân làng nơi đây mới được nói lỏng.

Nhưng rồi một sự việc đã xảy ra.

Những vị hòa thượng của Tiểu Lôi Âm Tự bỗng dưng kéo đến ngôi làng và bắt toàn bộ những đứa trẻ của ngôi làng đi.

A Minh khi đó đã một mình lên núi hái nấm nên mới có thể tránh được họa.

“Chúng tiểu nhân đã cầu xin bọn họ thả những đứa trẻ ra.

Nhưng chúng tiểu nhân không thể vào rừng, bọn họ thậm chí còn không thèm giả vờ không nghe thấy những gì chúng tiểu nhân nói.”

Ngay lúc đó A Minh bước lên phía trước và nói.

“Và rồi chúng đã biến những đứa trẻ mà chúng bắt cóc gồm em ta cùng bằng hữu của ta thành những con quái vật.”

“Quái vật?”

Vài năm trôi qua sau khi sự kiện đó xảy ra.

Những hòa thượng đã xuất hiện trở lại ngay trước mặt những dân làng từng ngày từng ngày chìm đắm trong tuyệt vọng trong những ngày quá. Và bên cạnh họ là những đứa trẻ bị bắt cóc.

Dĩ nhiên là phụ mẫu đều nhận ra con của họ.

Bọn họ tưởng rằng Tiểu Lô Âm Tự đã chịu trả con cho họ nên mới nước mắt giàn dụa chạy đến gần đó.

Ngay lúc đó, những hòa thượng của Tiểu Lô Âm Tự ra lệnh cho những đứa trẻ.

“Chiến đấu với nhau.”

Bọn trẻ do dự.

Tuy chúng đã bị bắt cóc về Tiểu Lô Âm Tự và bị tẩy não nhưng chúng không hề muốn chĩa mũi kiếm của mình vào những người bạn đồng hành với chúng kể từ khi sinh ra một chút nào.

Nhưng những phụ mẫu của những đứa trẻ lưỡng lự đã bị những hòa thượng kia giết một cách tàn nhẫn.

Bọn trẻ nói.

“Nếu không đánh nhau với bạn hữu thì phụ mẫu các người sẽ chết thay chúng. Phụ mẫu của những kẻ bại trận cũng sẽ chết. Vậy nên hãy chiến đấu vì gia đình của các người đi.”

Cuối cùng bọn trẻ cũng đành bắt đầu dĩ vãng kiếm về phía nhau.

Cuộc chiến này không chỉ để cứu bản thân mà còn cứu phụ mẫu của chúng nữa.

Và cứ thế, bọn trẻ chiến đấu với nhau một cách quyết liệt.

Kẻ thắng và kẻ bại dần xuất hiện.

Kẻ bại bị giết, phụ mẫu của chúng cũng bị giết thảm.

Một nửa dân làng thiệt mạng.

Những kẻ còn sống thì mang nặng nỗi đau trong lòng.

Thời gian trôi qua. Lần này, những hòa thượng của Tiểu Lôi Âm Tự lại tiếp tục đến đây cùng với những đứa trẻ ấy.

Khung cảnh tương tự diễn ra.

Những đứa trẻ ngày ấy còn sống chiến đấu với nhau. Kẻ thua trận cùng phụ mẫu của chúng mất mạng cả thảy.

Trong chớp mắt, số lượng dân làng giảm xuống chỉ còn một phần tư.

Bọn họ không biết tình huống tương tự ấy khi nào sẽ xảy ra một lần nữa. Nhưng họ vẫn không rời làng.

Những đứa trẻ bị Tiểu Lôi Âm Tự bắt đi đã mất đi nhân tính và tái sinh thành những kẻ đồ sát con người.

“Tiểu nhân không biết chúng đã dùng thủ đoạn gì, nhưng lúc này, những đứa trẻ đã không thể nhận ra phụ mẫu của chúng nữa.”

Chỉ vài tháng trước, hòa thượng của Tiểu Lôi Âm Tự cùng với bọn trẻ đã xuất hiện trở lại. Nhưng lần này, những hòa thượng ấy lệnh cho những đứa trẻ phải đả thương phụ mẫu của mình. Và những đứa trẻ ấy đã tấn công phụ mẫu của mình mà không có chút do dự.

Phụ thân A Minh cho Phiêu Nguyệt thấy cánh tay bị chém đứt của mình.

“Cánh tay này là do hài nhi của tiểu nhân chặt đứt.”

Cánh tay bị chặt đứt ông có thể chịu được. Nhưng sao ông có thể chịu đựng được việc con trai của mình mất đi lý trí và trở thành một con thú gây tổn hại đến cả phụ mẫu của mình được cơ chứ.

Sụt sịt!

Nước mắt của dân làng chảy không ngừng.

Phụ mẫu nào có thể thoải mái khi nhìn thấy con mình trở thành một thứ gì đó không phải con người cơ chứ? Trái tim họ đã mục nát từ lâu. Nhưng họ vẫn không rời khỏi ngôi làng. Vì lỡ như bọn họ rời đi thì con cái của họ sẽ gặp phải chuyện gì thì sao.

Phiêu Nguyệt nhìn chăm chăm vào dân làng nơi đây.

Số người còn lại trong làng chỉ còn khoảng mười lăm. Một số gia đình vẫn đầy đủ một cặp phu thê, nhưng đa số chỉ còn lại một trong hai người. Vậy có nghĩa là còn lại khoảng mười đứa trẻ nữa.

Tuy chỉ có mười người nhưng hẳn không vẫn không thể xem nhẹ bọn chúng được. Vì chúng hoàn toàn đã đánh mất nhân tính, đến mức tấn công phụ mẫu của mình mà không có chút do dự. Phiêu Nguyệt không rõ năng lực của những đứa trẻ đó ra sao, nhưng nếu Tiểu Lô Âm Tự đã dành hết tâm huyết để nuôi dưỡng chúng, thì không còn phải bàn cãi gì nữa, chắc chắn có thể gọi chúng là những vũ khí giết người hoàn hảo.

Phụ thân A Minh dùng hết dũng khí để hỏi Phiêu Nguyệt.

“Ngài đang tìm Tiểu Lô Âm Tự đúng không ạ?”

“Đúng!”

“Sao ngài lại t&igravaveteme;m bọn họ vậy ạ?”

“Giết.”

“Tất cả ạ?”

“Không để sót một ai.”

Nghe được câu trả lời của Phiêu Nguyệt, phụ thân A Minh nhìn chằm chằm vào Phiêu Nguyệt như thể muốn ăn tươi nuốt sống hẳn.

Ánh mắt của ông ta lúc này đầy hung tợn.

Bên trong ông ta đã hoàn toàn trở nên mục nát, hơn nữa, ông ta đang mắc phải căn bệnh nghiêm trọng.

Bản năng của ông đã cảm nhận được bản thân sẽ không còn sống được bao lâu nữa.

Và rồi một ngày, một nam nhân bất ngờ xuất hiện.

Chỉ cần nhìn vào đôi mắt không có chút dao động ấy, tâm trí của ông đã trở nên xây xẩm.

Và ông ấy đã quyết định sẽ đánh cược tất cả mọi thứ của bản thân vào nam nhân sở hữu dung mạo không giống con người này.

“Tiểu nhân sẽ cho ngài biết tất cả về Tiểu Lô Âm Tự.”

Ử THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 134

Tên người cha là Diệp Sở Bình.

Gia đình họ di chuyển đến Tây Tạng vào thời phụ thân y còn sống. Không hiểu lý do vì sao ông lại chuyển từ Trung Nguyên đến Tây Tạng, nhưng để làm được điều này, ông đã vô cùng cố gắng. Kết quả là gia đình họ đã xây dựng được cơ ngơi ở mức độ nào đó.

Cho đến khi các vị hòa thượng của Tiểu Lôi Âm Tự đến viếng thăm vài năm trước.

Trong lần đầu diện kiến các vị hòa thượng này, cha của Diệp Sở Bình đã phải mất mạng. Để bảo vệ đứa cháu yêu quý của mình, ông đã bị các hòa thượng đánh đến chết.

Sau sự việc lần đó, trong lòng Diệp Sở Bình liền bùng lên mối thù hận với Tiểu Lôi Âm Tự. Y dùng mọi cách cố gắng thu thập thông tin về Tiểu Lôi Âm Tự để cứu con mình.

Ngoài việc Tiểu Lôi Âm Tự là một môn phái thần bí thì không có gì đặc biệt cả. Họ đã ngăn chặn triệt để thông tin, nếu có ai muốn tiết lộ dù chỉ một chút tin đồn thì người đó sẽ bị đuổi cùng giết tận ngay lập tức.⁵

Chính vì như thế, những ai biết chuyện về Tiểu Lôi Âm Tự đều im thin thít không dám hé môi lấy nửa lời. Bởi vì họ không biết rằng liệu một lúc nào đó có bị những Huyết Tăng của Tiểu Lôi Âm Tự tìm đến cửa hay không.

Chẳng có bất kỳ ai cung cấp thông tin cho Diệp Sở Bình. Thế nhưng, y không hề bỏ cuộc.

Sự kiên trì của một người cha bị cướp đi con cái thật sự vô cùng tuyệt vời. Vì thế, một vài người biết chút ít thông tin cũng thận trọng tiết lộ cho y.

Giống như nhặt đồng thóc rơi xuống đất, Diệp Sở Bình thu thập mọi thông tin có thể về Tiểu Lôi Âm Tự.³

“Đấng chí tôn của Tiểu Lôì Âm Tự được gọi là Pháp Tông. Người ta nói rằng Pháp Tông đương thời đạt đến cảnh giới võ công thượng thừa thiên hạ không ai sánh bằng. Ông ta đã tu luyện tâm công có tên là Thiên Long Tầng Tầng Vô Thượng Càng.”

Diệp Sở Bình không biết Thiên Long Tầng Tầng Vô Thượng Càng là võ công gì cả. Y chỉ nghe nói rằng đây là loại võ công tối thượng nhất của Tiểu Lôì Âm Tự, và Huyết Phật đã luyện loại võ công này.

6

“Có hàng chục người dưới trướng Huyết Phật, bọn chúng được gọi là Huyết Lôì Thập Tăng. Và khoảng 300 Ma La Huyết Tăng dưới trướng chúng, đó chính là chủ lực của Tiểu Lôì Âm Tự. Ngoài ra chúng còn ba, bốn tổ chức được bồi dưỡng nhằm mục đích đặc biệt. Những kẻ bắt cóc con cái bọn ta có vẻ dùng bọn trẻ để làm vũ khí nhằm mục đích đó.”

So với nỗ lực của Diệp Sở Bình thì tin tức này cũng có gì đặc biệt cả. Thế nhưng, bấy nhiêu đó lại giúp ích rất nhiều cho Phiêu Nguyệt.

Vốn dĩ trước khi hành động, thích khách phải thu thập thông tin nhiều nhất có thể. Như mọi khi, Phiêu Nguyệt sẽ tìm kiếm thông tin xung quanh Nam Mộc Lâm. Thế nhưng lần này hẳn không thể.

2

Hắc Ám đã trở về Tiểu Lôì Âm Tự, chắc chắn họ sẽ tìm cách đối phó với Phiêu Nguyệt.

Thời gian càng trôi qua, Phiêu Nguyệt sẽ càng bất lợi.

Bởi vì tuyến phòng thủ của Tiểu Lôì Âm Tự sẽ được xây dựng ngày càng kiên cố hơn. Tốc chiến tốc thắng.

Không được cho họ có đủ thời gian để ứng phó tử tế.

Cho dù Hắc Âm có là thành viên của Tiểu Lôi Âm Tự đi chăng nữa, hẳn cũng khó làm họ tin vào những thông tin của Phiêu Nguyệt.

Bởi lẽ thực lực của Phiêu Nguyệt đã vượt ra khỏi thường thức của con người.

Tiểu Lôi Âm Tự chắc chắn sẽ nửa tin nửa ngờ. Nhưng nếu càng kéo dài, họ ắt sẽ tin vào lời Hắc Âm nói.³

Phiêu Nguyệt đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi. Liền sau đó A Minh cũng đứng dậy theo.”

“Ta cũng đi theo.”

0

“Nói nhảm!”

Phiêu Nguyệt lạnh lùng khước từ rồi xoay người đi. Ngay sau đó, A Minh nắm lấy ống quần của Phiêu Nguyệt.

“Tại sao? Ta cũng muốn giúp mà. Cho ta theo với.”

Trước khi Phiêu Nguyệt đồng ý, A Minh có vẻ không muốn buông tay ra. Thế nhưng, Phiêu Nguyệt không rảnh hơi đối phó với sự trẻ con của y.

Bộp!

Phiêu Nguyệt lập tức điểm đại chùy huyết của y. A Minh không hét lên được câu nào, lập tức mất đi ý thức. Diệp Sở Bình đón lấy cơ thể đang ngã xuống của A Minh.

“Xin thứ lỗi. Sau khi đệ đệ nó bị bắt cóc, nó hầu như không ngủ ngon một ngày nào vì nghĩ rằng đó là lỗi của mình. Tại hạ đã bảo nó đừng nghĩ như thế nhưng cũng vô dụng.”

“....”

“A Minh không cản trở thiếu hiệp đâu. Mong là thiếu hiệp có thể sớm hoàn thành tâm nguyện của mình.”

Diệp Sở Bình cúi đầu về phía Phiêu Nguyệt.

Y không rõ cảnh giới võ công của Phiêu Nguyệt cao siêu đến mức nào. Thế nhưng, y không nghĩ hẳn có thể khiến cho Tiểu Lô Âm Tự kia sụp đổ.

Tiểu Lô Âm Tự là một nơi quá vĩ đại, chỉ với một kẻ như Phiêu Nguyệt sao có thể chống lại thế lực to lớn đó kia chứ?

Nhiều môn phái ở Tây Tạng dù trong lòng tràn đầy thù hận với Tiểu Lô Âm Tự vẫn không dám làm ra bất kỳ hành động thách thức nào.

Thế nhưng, nếu có thứ mà Diệp Sở Bình y mong muốn thì chính là y hy vọng Phiêu Nguyệt sẽ gây ra tổn thất lớn cho Tiểu Lô Âm tự. Y muốn cho họ biết rằng không phải tất cả mọi người đều phủ phục dưới chân của họ.

Diệp Sở Bình im lặng nhìn theo bóng lưng Phiêu Nguyệt.

‘Liệu sẽ có thêm một người chết nữa hay không đây...?’

Sau khi rời khỏi làng, Phiêu Nguyệt quay lại hướng Nam Mộc Lâm.

Trong lúc trò chuyện với Diệp Sở Bình, thể lực của hắn đã hồi phục hoàn toàn. Đơn giản vì hắn đã được ăn một bữa chín chu nên tình trạng cơ thể mới khỏe hắn lên.

Phiêu Nguyệt đi đến con suối dọc bên đường.

Những nơi khác vị nước tương đối giống nhau, nhưng ở đây lại có gì đó kỳ lạ.

Trong suối có nhiều cá hơn, và nước lại có vị vô cùng đặc biệt.

Điều này đồng nghĩa môi trường ở đây giúp cá sinh sôi tốt hơn những nơi khác.

Phiêu Nguyệt nghĩ nguyên nhân có thể chính là do chất thải của con người đổ xuống con suối này.

Nếu là nơi có nhiều người sinh sống, thì vấn đề lớn nhất đặt ra là xử lý phân và chất thải. Vậy nên, trong các thị trấn lớn quan chức luôn chú ý đến chuyện bố trí cống rãnh. Thế nhưng trong khu rừng này không cần phải xây dựng hệ thống cống rãnh làm gì cả. Chỉ cần cho chúng chảy xuống suối là được.

Phiêu Nguyệt cho rằng con suối này chính là dùng cho mục đích đó.

Cho dù có dùng cách thức thần kỳ nào để ẩn mình đi chăng nữa, họ cũng không thể giấu được những nơi cơ bản thế này.

Phiêu Nguyệt không chân chừ mà bước dọc theo con suối.

Hắn đi ngược lên một chút, sau đó hắn liền nhận thấy khung cảnh có cavetemhút lạ lẫm. Thế nhưng, hắn không hề bị cuốn vào khung cảnh ấy.

Hắn nhắm chặt mắt rồi lắng tai nghe tiếng nước chảy.

Hắn chỉ lắng nghe tiếng nước chảy róc rách và không để bất cứ giác quan nào ảnh hưởng đến hắn.

Phiêu Nguyệt cứ thế mà tiến về trước.

Việc chặn tất cả các giác quan chỉ dựa vào mỗi thính giác và bước đi trên con đường bản thân chưa từng trải nghiệm là một chuyện không dễ dàng gì. Thế nhưng, đối với Phiêu Nguyệt lại là chuyện không mấy khó khăn.

Sau khi đi bộ khoảng ba canh giờ, mùi nước tanh và hôi thối càng lúc càng nồng nặc. Thứ mùi ấy mà xộc vào khoang mũi có khi sẽ khiến người khác bất tỉnh nhân sự không chừng.

Mãi lúc lúc đó, Phiêu Nguyệt mới mở mắt ra.

Hắn đã nhìn thấy một ngôi chùa lớn phía trước.

Ngôi chùa trông tối tăm, u ám hết như một con quái vật khổng lồ.

Đập vào mắt Phiêu Nguyệt chính là dòng chữ trên tấm bảng lớn ở cổng chính. Tiêu Lô Âm Tự.

Cuối cùng hắn cũng đã đến được đích.

Phiêu Nguyệt đi bộ dọc theo con suối rồi lên vào bên trong Tiêu Lô Âm Tự. Đúng như Phiêu Nguyệt dự đoán, con suối này quả nhiên thông với Tiêu Lô Âm Tự.

Từ xa nhìn tới, hắn thấy nhiều người đang bận rộn làm việc bên trong Tiêu Lô Âm Tự.

Trông hoạt động của họ có vẻ vô cùng bình thường, nhưng bầu không khí lại không hề bình thường chút nào.

Phiêu Nguyệt có thể dễ dàng suy đoán được lý do.

‘Có vẻ như hắn đã nói gì đó về ta rồi.’

Phiêu Nguyệt cũng đã tiên liệu chuyện này trước nên hẳn không có gì phải ngạc nhiên hay dao động cả.

Cho dù họ có tăng cường cảnh giác đến đâu cũng chẳng có tác dụng gì.

Phiêu Nguyệt đã xác nhận được con đường để xâm nhập vào bên trong.

Hắn lập tức chuyển hướng sang con suối đang tràn ngập rác rưởi trôi nổi.

Nước dâng lên đến ngực.

Mùi thối bốc lên tận não, khiến khứu giác như bị đóng băng, không thể thở dài thoải mái được.

Đây là con suối chứa đầy phân do hàng trăm người bài tiết ra. Đương nhiên thứ mùi tanh tưởi ấy cũng không phải dạng vừa.

Người bình thường chỉ cần ngửi qua thôi có thể đã xỉu lăn quay ra, thế nhưng Phiêu Nguyệt lúc này mặt vẫn không đổi sắc.

Thứ mùi khủng khiếp này vốn không thể ảnh hưởng đến một người từng sống trong Không Động như hắn.

Hắn thậm chí còn ngụp cả đầu vào dòng suối lênh bênh chất thải. Hắn không quan tâm phân người có bám vào cơ thể mình hay không.

Lúc này, ở giữa bất ngờ xuất hiện một song cửa sắt to bằng cánh tay trẻ con. Có vẻ nó dùng để ngăn kẻ xâm nhập.

Chỗ này có bố trí một cái bẫy, bất cứ khi nào có kẻ cắt song cửa sắt, sợi dây nối sẽ khiến dây chuông rung lên ngay lập tức.

Nhưng chỉ bấy nhiêu không thể làm khó Phiêu Nguyệt, hắn nhẹ nhàng luồn qua cái bẫy rồi tiến vào trong.

Sau khi xâm nhập vào Tiểu Lôi Âm Tự, việc đầu tiên hắn làm chính là tìm một cái giếng gần đó để gột rửa mùi hôi thối và chất bẩn bám trên cơ thể.

Hắn không sợ bẩn nhưng nếu cứ để thế này sẽ bị các hòa thượng trong tự phát hiện ra mất. Phiêu Nguyệt vận công làm khô nước trên cơ thể rồi quan sát nội bộ Tiểu Lôi Âm Tự.

Đột nhiên tiếng một hòa thượng vang lên.

“Bần tăng không hiểu có ai dám lên vào bồn tự cơ chứ? Đêm hôm khuya khoắt mà chúng ta còn phải làm chuyện quá vô nghĩa nữa.”

“Ta cũng nghĩ như thế nhưng đó là mệnh lệnh từ bên trên.”

“Trong lịch sử trăm năm của Tiểu Lôi Âm Tự chưa từng có ngoại nhân nào đột nhập được vào đây được cả... Có ai dám cả gan làm chuyện đó sao?”

“Chẳng phải ta đã nói là mệnh lệnh bên trên đưa xuống rồi sao? Đừng có cần nhần nữa, mau nâng cao cảnh giác đi.”

“Vâng!”

Các hòa thượng bị bắt đi canh gác đêm khuya đang dâng trào sự bất mãn.

Họ bất mãn cũng đúng thôi, bởi lẽ trước giờ họ chưa từng làm loại chuyện này. Phiêu Nguyệt quan sát họ một lúc rồi ẩn mình vào bóng tối.

Trong đại điện lớn nhất của Tiểu Lôi Âm Tự, một nam nhân cả người đen màu đen đang quỳ gối.

Y chính là Hắc Ám.

Trước mặt Hắc Ám là những cao thủ tuyệt đỉnh Huyết Lôi Thập Tăng và Huyết Phật - Pháp Tông của Tiểu Lôi Âm Tự.

Huyết Phật lạnh lùng nhìn Hắc Ám.

“Vậy ý ngươi chính là hiện giờ ngươi bị một tên thích khác truy đuổi ư?”

“Xin thứ lỗi... cho thuộc hạ.”

“Nhưng ngươi chưa từng nhìn thấy gương mặt hay nghe qua giọng nói của hắn lần nào sao?”

“Vâng!”

Giọng Hắc Ám càng lúc càng nhỏ lại. Con thịnh nộ trên gương mặt Huyết Phật mỗi lúc một rõ ràng hơn.

Rầm!

Lão đập mạnh tay xuống bàn hét lên.

“Người nghĩ chuyện đó nghe hợp lý hay sao? Đã bị truy đuổi gần cả tháng trời mà không nhìn thấy mặt hắn ư? Còn bảo ta phải cảnh giác với tên thích khách đó nữa? Ta quý mến người nên hết lòng hỗ trợ, vậy mà người lại làm ta thất vọng quá.”

“Pháp Tông đại sư. Ngài phải tin lời thuộc hạ. Đây là sự thật. Tên khốn đó...”

“Được rồi! Cứ cho là có kẻ như thế đi. Sao người lại không cắt đuôi hắn mà để hắn bám theo như vậy chứ?”

“Đó là vì thuộc hạ chưa sẵn sàng... Nếu có đủ thời gian, thuộc hạ có thể loại bỏ hắn. Xin hãy cho thuộc hạ cơ hội.”

Rầm!

Hắc Ám đập đầu xuống sàn ra sức van xin.

‘Không lý nào đưa trẻ đó lại nói dối cả.’

Huyết Phật cau mày nhìn Hắc Ám.

Lão hiểu rõ lòng tự tôn của Hắc Ám cao đến mức nào.

Một Hắc Ám vô cùng chán ghét phải thừa nhận thất bại lại nói đến mức này, có khả năng những điều hắn vừa thốt ra đúng là sự thật.

Huyết Phật nhìn Huyết Lôi Thập Tăng rồi hỏi.

“Mọi người nghĩ sao về chuyện này?”

Huyết Lôi Thập Tăng lập tức thì thầm thảo luận ý kiến với nhau. Sau đó, lão tăng lớn tuổi nhất liền thay mặt trả lời.

“Mọi người đều rõ Hắc Ám không phải người dối trá. Vậy nên, bản tăng tin tưởng lời hắn nói. Lẽ ra nên trừng phạt hắn, nhưng hắn đã giúp ta trả thù phái Thanh Thành. Bản tăng nghĩ việc này xem như lấy công chuộc tội, dù sao hắn cũng hoàn thành được mệnh lệnh của Pháp Tông rồi.”

“Thế à?”

“Thay vào đó, chúng ta phải bắt được tên thích khách đã đe dọa Hắc Ám. Hắn khó mà đột nhập vào Nam Mộc Lâm được, thế nhưng bản tăng nghĩ tốt hơn chúng ta nên thả chó săn để đề phòng trường hợp xấu nhất.”

“Chó săn ư?”

“Vâng! Vừa hay dưới trướng bàn tăng có mấy tên Cuồng Huyết Tăng có khả năng làm chuyện này. Nếu thả bọn chúng ra nhất định sẽ bắt được hấn.”

“Hum! Như thế có đủ không?”

“Đương nhiên đủ rồi. Cho dù thực lực hấn có xuất sắc đến mấy chắc chắn cũng sẽ bị kẹt trong trận địa ở rừng Nam Mộc Lâm thôi. Bắt một tên như vậy dễ như trở bàn tay ấy mà.”

“Có lý đấy.”

Huyết Phật gật gù.

Bầu không khí trong đại điện lúc này đã thả lỏng đôi chút. Thế nhưng, trong lòng Hắc Ám lại đang không ngừng gào thét.

‘Không! Như thế không được đâu. Làm thế nào có thể dùng Cuồng Huyết Tăng bắt hấn chứ? Hấn ta không ngu xuẩn đến mức đó đâu.’

Hắc Ám cảm thấy lòng như lửa đốt.

Hấn muốn nói rằng phải tăng cường cảnh giác và cử nhiều binh lực hơn nữa. Thế nhưng bầu không khí hiện giờ có vẻ không mấy thiện chí với hấn.

Nếu hấn còn nói thêm nửa lời, có thể Huyết Phật sẽ tiến hấn đến tây thiên cũng không chừng.

Nghĩ đến chuyện đó, Hắc Ám bất giác cúi đầu cắn chặt môi.

‘Cuối cùng ta vẫn nên tin tưởng chính mình thì hơn.’

Vốn dĩ Võ Lâm Tây Tạng được ba Phật Môn thống trị.

Bao gồm Bồ Thát La Cung ở phía Tây, Thiên Long Tự ở phía Bắc và Đại Lôi Âm Tự ở phía Đông.

Cả ba môn phái này đều giống như chỗ dựa tinh thần của Võ Lâm Tây Tạng vì cả ba đều có nguồn gốc từ Phật Giáo.

Trong số ba môn phái, môn phái có sức ảnh hưởng nhất chính là Đại Lôi Âm Tự. Cũng do đó mà Đại Lôi Âm Tự có rất nhiều môn phái tục gia và môn phái bàng hệ.

Quy định của Đại Lôi Âm Tự rất nghiêm ngặt. Bọn họ áp dụng nghiêm ngặt giáo lý của Phật Môn. Và bọn họ không chỉ

áp đặt những quy định ấy lên bốn sơn mà còn áp đặt những quy định đó lên những môn phái tục gia nữa.

Vì bọn họ áp đặt giáo lý mà không có một ngoại lệ nào nên đã có những người đứng dậy phản đối. Một trong số đó chính là Tiểu Lôi Âm Tự.

Tiểu Lôi Âm Tự phản đối chính sách của Đại Lôi Âm Tự và gắn chữ Tiểu vào tên của mình với hàm ý bọn họ không đi theo đại nghĩa của Đại Lôi Âm Tự mà chỉ đi theo tiểu nghĩa vì chính bản thân họ.

Mặc dù có nguồn gốc từ Đại Lôi Âm Tự, nhưng hướng phát triển của Tiểu Lôi Âm Tự lại hoàn toàn khác với Đại Lôi Âm Tự.

Họ đã phân tích và sáng tạo dựa trên võ công lấy Phật Pháp làm nền móng của Đại Lôi Âm Tự. Tiểu Lôi Âm Tự đề trí tưởng tượng của mình bay xa không có giới hạn.

Bọn họ đã lặp đi lặp lại vô số lần để đổi mới được võ công của Đại Lôi Âm Tự theo ý muốn. Và cứ thế, họ cải tiến võ công bằng hướng đi hoàn toàn khác với cội rễ của mình.

Vào 500 năm trước, một thiên tài đã xuất hiện làm chấn động cả Võ Lâm Tây Tạng.

Hắn tự xưng là Vạn Pháp.

Vạn Pháp là một thiên tài xuất chúng.

Hắn đã cải tiến hoàn toàn hệ thống võ công của Tiểu Lôi Âm Tự, nơi vốn chỉ là một nhánh của Đại Lôi Âm Tự.

Không giới hạn cũng không phân biệt trong việc tu luyện.⁵

Đó chính là triết lý của hắn ta.

Hắn lấy võ công của Đại Lôi Âm Tự làm nền tảng và gắn kết tất cả những gì mà hắn đã học được. Thậm chí hắn còn kết hợp với với Tà Công, Ma Công cùng với những thuật chú kỳ lạ.

Và cứ thế, thứ võ công độc đáo của Tiểu Lôi Âm Tự được hoàn thiện.

Từ sau khi Vạn Pháp xuất hiện, vị thế của Đại Lôi Âm Tự và Tiểu Lôi Âm Tự có sự thay đổi rõ rệt. Vì Tiểu Lôi Âm Tự đã bắt đầu áp đảo Đại Lôi Âm Tự.

Tiểu Lôi Âm Tự đã áp bức Đại Lôi Âm Tự bằng cách sử dụng võ thuật tàn độc cùng vô số tà thuật khác nhau - những thứ hoàn toàn không thể gọi là võ công của Phật Môn.

Đại Lôi Âm Tự cũng thay đổi ý định và chuyển qua đối ứng với Tiểu Lôi Âm Tự nhưng bọn họ không thể nào đối đầu với Tiểu Lôi Âm Tự do Vạn Pháp dẫn dắt.

Đại Lôi Âm Tự hoàn toàn bị giẫm đạp bởi Tiểu Lôi Âm Tự và cuối cùng dẫn đến diệt môn.

Và cứ thế, Tiểu Lôi Âm Tự trở thành bá giả mới của Võ Lâm Tây Tạng.

Sau khi tiêu diệt được Đại Lôi Âm Tự, không còn một kẻ thù nào của bọn họ xuất hiện nữa.

Bồ Thất La Cung cùng Thiên Long Tự ở quá xa, hơn nữa, lãnh thổ cũng không bị trùng lặp nên giữa họ cũng không có lý do gì để va chạm với nhau.

Và cứ thế, Tiểu Lôi Âm Tự trở thành một kẻ thống trị và gây ảnh hưởng lên toàn bộ Tây Tạng trong suốt hàng trăm năm.

Cũng vì thế mà những hòa thượng ở Tiểu Lôi Âm Tự rất ngạo mạn.

Họ tự mãn khi có ai đó dám đến thách thức bọn họ.

Nhưng trên thực tế, suốt hàng trăm năm qua, chưa một ai dám ra mặt thách thức Tiểu Lôi Âm Tự cả. Đến cả Bồ Thất La Cung và Thiên Long Tự cũng e sợ và chỉ biết theo dõi họ từ xa.

Võ công của những chủ lực Tiểu Lôi Âm Tự là Ma La Huyết Tăng vô cùng hùng mạnh.

Lực lượng của họ mạnh đến độ có thể diệt trừ tận gốc những môn phái tương đối lớn trong giang hồ chỉ trong một đêm.

Tiểu Lôi Âm Tự không chỉ có mỗi Ma La Huyết Tăng mà còn có những người tuy võ công không được như Ma La Huyết Tăng nhưng rất thành thực Truy Tích Thuật do được huấn luyện đặc biệt.

Bọn họ được gọi là Cuồng Huyết Tăng.³

Khi Cuồng Huyết Tăng săn đuổi và ngoạm được con mồi, Ma La Huyết Tăng sẽ xuất phát để áp chế con mồi. Đó chính là phương thức tất thắng trăm năm không đổi của Tiểu Lô Âm Tự.6

Cuồng Huyết Tăng có tổng cộng 30 người.

Mặc dù số lượng chỉ bằng một phần mười của Ma La Huyết Tăng, nhưng xét về thực lực riêng của mỗi người thì Cuồng Huyết Tăng cũng không thua kém Ma La Huyết Tăng gì nhiều.2

Cuồng Huyết Tăng tản ra và đi xung quanh Nam Mộc Lâm để tìm bất cứ kẻ nào xâm nhập vào.

Người ta cho rằng nếu được sinh ra ở đây thì đã quá quen thuộc với địa hình ở nơi này nhưng di chuyển trong một khu rừng rậm rạp chưa bao giờ là một điều dễ dàng.

Hơn nữa, trận pháp đang được mở ra ở khắp Nam Mộc Lâm.

Trận pháp luôn công bằng với tất cả mọi người. Chỉ cần sơ suất dù chỉ một chút thì đến cả bọn họ cũng sẽ bị cuốn vào và phải vật lộn khổ sở với những trận pháp khác nhau nên bọn họ cần phải hết sức chú ý.

Sau khi lang thang trong Nam Mộc Lâm suốt vài ngày, cơ thể cùng tinh thần của những Cuồng Huyết Tăng lúc này đã có dấu hiệu cực kỳ mệt mỏi.

Thủ lĩnh Cuồng Huyết Tăng Trác Mộc nói.

“Cứ săn lùng Nam Mộc Lâm mãi như thế này thì thật vô nghĩa. Nếu hấn vào đây thì chúng ta đã phát hiện hấn từ lâu rồi. Có lẽ thông tin do Hắc Ám cung cấp đã sai rồi thì phải.”

“Ta cũng nghĩ thế. Bình thường hấn ta cứ tỏ vẻ như mình giỏi giang lắm...”

“Đúng là không nên tin vào lũ chỉ chơi một mình mà. Chạy trốn như chó cụp đuôi về đây rồi ăn nói vớ vẩn.”

Những người trong Cuồng Huyết Tăng bộc bạch hết những lời bất mãn như thể bọn họ đã chờ đợi giây phút này từ lâu rồi vậy.

Hắc Âm bình thường không giao lưu với ai, chỉ lủi thủi trong thế giới của chính mình.³

Việc người khác không tiếp cận Hắc Âm là do đặc tính thích chơi đùa với tâm trí của người khác của y nhưng trên hết, lý do lớn nhất vẫn là Hắc Âm bài xích và xem thường người khác.⁰

Cũng chính vì thế mà hầu như không có ai ở Tiểu Lôi Âm Tự ưa nổi Hắc Âm.

Cuồng Huyết Tăng cũng thế.

Bọn họ tức giận và cho rằng bản thân đã bị đem ra làm trò đùa bởi thông tin bịa đặt của Hắc Âm. Mấy ngày qua phải vất vả mà không được nghỉ ngơi đằng hoàng khiến cho sự phẫn nộ trong họ lớn dần.

Cuối cùng, Cuồng Huyết Tăng trở về Tiểu Lôi Âm Tự mà không thu được kết quả gì.

Thủ lĩnh Cuồng Huyết Tăng phải đến nơi của Huyết Phật để báo cáo, còn những người khác giải tán và trở về tệt xá của mình.

Trịnh Mộc là một thành viên trong Cuồng Huyết Tăng, hấn quay trở về tệt xá và cởi bỏ y phục của mình ra. Toàn thân hấn đầy vết xước nhỏ. Đó là vết thương do cành cây cào trùn.

“Tại sao mình phải chịu khổ vì cái tên xảo trá kia vậy chứ?”

Hấn than vãn rồi nằm lên giường nhìn lên trần nhà.

Đột nhiên hấn trợn tròn mắt.

Có ai đó đang treo ngược trên trần nhà nhìn xuống hấn.

Gương mặt trắng bệch cùng đôi mắt đỏ ngầu đập thẳng vào mắt hấn.

Trịnh Mộc chớp chớp mắt.

Cảnh tượng khác lạ khiến não hấn vẫn chưa thể tiếp nhận được.

Trong thời gian đó, nam nhân treo ngược trên trần nhà kia đã nhảy xuống đứng trước mặt Trịnh Mộc mà không có lấy một tiếng động.

Đến lúc này Trịnh Mộc mới nhận ra có gì đó không ổn và hét lên.

Phập!

Ngay lúc đó, một khí tức vô hình tỏa ra từ navetemam nhân kia áp chế ma huyết của Trịnh Mộc.

“Khực!”

Trịnh Mộc trợn tròn mắt.

Toàn thân hắn hoàn toàn tê liệt, không thể cử động được.

Trịnh Mộc dốc hết sức để vận nội công và giải ma huyết. Nhưng dù hắn có cố gắng đến mấy cũng không thể thả lỏng được cơ thể đang cứng đờ lúc này.

Chỉ có mí mắt và đồng tử của hắn mới có thể cử động được.

Đồng tử của hắn lảo liên tứ tung.

Hắn ta đang cố gắng hết sức để có thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

‘Là tên thích khách đó. Vậy những gì mà Hắc Âm nói là sự thật.’

Đến lúc này hắn mới nhận ra những gì Hắc Âm nói là sự thật, nhưng đã quá muộn.

Trong thời gian Trịnh Mộc cùng Cuồng Huyết Tăng ra ngoài để tìm kiếm Phiêu Nguyệt, Phiêu Nguyệt đã ở đây và thu thập thông tin về Tiểu Lôi Âm Tự.

Từ cấu trúc, đến bộ máy đầu não đến những người khác của Tiểu Lôi Âm Tự.

Vì chỉ có một mình nên hắn không thể thu thập được nhiều thông tin, nhưng bấy nhiêu thôi cũng đủ để hắn biết được Tiểu Lôi Âm Tự cấu thành ra sao và vận hành như thế nào.

Mọi tổ chức đều có điểm yếu.

Trên đời này, không có thứ gì là hoàn hảo cả. Tiểu Lôi Âm Tự cũng không ngoại lệ.

Tiểu Lôi Âm Tự tưởng chừng như là một bức tường thành kiên cố nhưng vẫn có điểm yếu.

Và một trong điểm yếu mà Phiêu Nguyệt phát hiện được của Tiểu Lô Âm Tự chính là Cuồng Huyết Tăng.

Vì số lượng Cuồng Huyết Tăng rất ít nên Tiểu Lô Âm Tự đặc biệt quan tâm đến bọn họ. Bằng chứng là:

Tiểu Lô Âm Tự không can thiệp vào chuyện riêng của Cuồng Huyết Tăng khi bọn chúng không có nhiệm vụ.

Đến mức bọn chúng có nhốt mình trong phòng suốt nhiều ngày cũng chẳng ai quan tâm.

Tiểu Lô Âm Tự quan tâm đến Cuồng Huyết Tăng đến thế nhưng đối với Phiêu Nguyệt, đó là một kẻ hờ.

Trịnh Mộc tròn tròn mắt nhìn Phiêu Nguyệt. Phiêu Nguyệt cũng vô cảm nhìn vào Trịnh Mộc.

‘Rốt cuộc là ngươi định làm gì với ta vậy?’

Trịnh Mộc gào thét trong lòng.

Có nằm mơ hắn cũng chẳng ngờ bản thân sẽ bị áp chế một cách dễ dàng đến vậy.

Mọi chuyện dường như xảy ra quá tự nhiên đến mức hắn cứ tưởng mình đang mơ vậy.

Trịnh Mộc cho rằng Phiêu Nguyệt đang quan sát hắn. Phiêu Nguyệt đang nhìn chăm chăm vào Trịnh Mộc như một đứa bé đang quan sát con châu chấu hay chuồn chuồn vừa mới bắt được vậy.

‘Ngươi còn không mau thả ta ra?’

Những mạch máu hiện rõ mồn một trên cổ của Trịnh Mộc.

Chỉ cần ách huyết được giải là hắn sẽ gào lên một tiếng ngay. Nhưng tiếc là giọng nói của hắn chỉ loanh quanh ở trong miệng.

Bỗng Phiêu Nguyệt gật đầu.

Khoảnh khắc đó, Trịnh Mộc chợt cảm thấy ớn lạnh.

Hắn có một dự cảm chẳng lành.

Hắn cảm nhận được cái gật đầu đó như đang đặt một dấu chấm hết cho sinh mệnh của hắn vậy.

Lách tách!

Ngay lúc đó, gương mặt của Phiêu Nguyệt biến dạng.

“U Ừm!”

Trịnh Mộc vùng vẫy khi thấy gương mặt của Phiêu Nguyệt. Gương mặt của Phiêu Nguyệt lúc này giống hệt với gương mặt của hắn.

Hắn cảm giác như mình đang soi gương vậy.

Phiêu Nguyệt há miệng và mở mắt to ra để sửa lại những phần thiếu tự nhiên.

Một lúc sau, gương mặt của Phiêu Nguyệt đã hoàn toàn trở thành gương mặt của Trịnh Mộc, một cách hoàn hảo.

Trịnh Mộc mở to mắt nhìn chằm chằm vào Phiêu Nguyệt.

Hắn sờn gai ốc.

Một gương mặt giống hệt hắn đang vô cảm nhìn hắn khiến hắn cảm thấy sợ hãi tột độ.

Phiêu Nguyệt lấy phi đao ra rồi đâm vào tim của Trịnh Mộc.

Phi đao sắc bén đâm sâu vào da thịt mà không hề phát ra một chút tiếng động.

Phi đao xuyên thủng qua tim Trịnh Mộc.

‘A... á... c... quý...’

Thứ cuối cùng mà hắn thấy trước khi ngừng thở là gương mặt vô cảm không chứa đựng một chút cảm xúc của chính bản thân hắn.

Phiêu Nguyệt thu hồi U Linh Chủ đang cắm vào tim của Trịnh Mộc khi hắn hoàn toàn tắt thở.

Tuy giết Trịnh Mộc, nhưng không có một chút cảm giác tội lỗi nào hiện trên gương mặt của Phiêu Nguyệt lúc này cả.

Phiêu Nguyệt đội lên đầu một chiếc mũ lông sau khi giấu xác của Trịnh Mộc xuống dưới gầm giường.

Hắn dùng mũ trùm kín đầu rồi đi ra ngoài.

Hắn lướt qua vô số người, nhưng không một ai nghi ngờ hắn cả.

Bởi vì Phiêu Nguyệt đã mô phỏng lại một Trịnh Mộc hoàn toàn rất tự nhiên.

Không chỉ có gương mặt giống Trịnh Mộc, từ bầu không khí cùng ánh mắt của Trịnh Mộc đều được Phiêu Nguyệt mô phỏng lại một cách hoàn hảo. Cũng chính vì thế nên không ai cảm thấy kỳ lạ cả.

Phiêu Nguyệt tiến tới Vạn Pháp Điện.

Nơi đây được dựng nên để vinh danh Vạn Pháp - người đã dẫn dắt Tiểu Lôi Âm Tự đến sự phục hưng của chính mình. Bên trong có rất nhiều vị hòa thượng đang nghiên cứu bí truyền của đời trước hoặc nghiên cứu kỹ nghệ của riêng mình.

Có thể gọi Vạn Pháp Điện là sức mạnh tiềm ẩn của Tiểu Lôi Âm Tự.

Vì những thứ được nghiên cứu ở nơi này được Ma La Huyết Tăng áp dụng để gia tăng sức mạnh của họ.

Tệ xá của Hắc Âm nằm ở phần rìa của Vạn Pháp Điện.

Hắc Âm sẽ xé mở đầu của những người bị y bắt cóc và nghiên cứu phương pháp để trấn áp tinh thần của đối phương tại đây.

Phiêu Nguyệt biết được điều đó suốt mấy ngày âm thầm quan sát ở Tiểu Lôi Âm Tự.

Nơi này được canh phòng nghiêm ngặt nên hẳn không thể đột nhập bằng phương pháp thông thường được. Vậy nên, hẳn đành phải đợi Cuồng Huyết Tăng quay trở về.

Vì đám người Cuồng Huyết Tăng có thể tự do ra vào bất cứ nơi nào tại Tiểu Lôi Âm Tự.

“Ai đây? Là Trịnh Mộc sư huynh sao?”

Võ giả canh gác Vạn Pháp Điện nhận ra gương mặt của Trịnh Mộc.

Phiêu Nguyệt thản nhiên nói.

“Không có gì bất thường chứ?”

“Không có gì bất thường ạ.”

“Tên thích khách đó thì sao?”

“Ôi trời, huynh nghĩ tên thích khách đủ điên để mò đến tận nơi này sao? Sư huynh đừng lo, mau vào trong đi.”

“Đệ vất vả rồi!”

“Có gì đâu chứ sư huynh!”

Tên võ giả kia mở cửa cho Phiêu Nguyệt mà không có lấy một chút nghi ngờ.

Phiêu Nguyệt thản nhiên bước qua cửa rồi bước vào trong Vạn Pháp Điện.

Quy mô của Vạn Pháp Điện cực kỳ lớn.

Trong đại điện rộng lớn được chia ra một vài phân khu.

Những hòa thượng bao gồm cả Hắc Ám đang ở trong phân khu của riêng bản thân để thỏa thích nghiên cứu bí truyền.

Phiêu Nguyệt nhìn quanh Vạn Pháp Điện rồi hít một hơi thật sâu. Hắn đang thu thập thông tin qua mùi hương.

Phiêu Nguyệt neho mũi.

Hắn ngửi được mùi hôi thối thoang thoảng trong không khí.

Mùi hôi khủng khiếp khiến đầu óc đau nhức này tuyệt đối không phải bình thường.

‘Là độc sao?’

Độc khí ở đâu đó đang rò rỉ ra từng chút một.

Lượng độc cực kỳ ít nên những hòa thượng không thể cảm nhận được. Nhưng sao thứ đó có thể qua mặt được một người sở hữu giác quan nhạy cảm như Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt đi tìm nơi tỏa ra độc khí. Đi được một lúc, hắn tìm thấy một lối đi dẫn xuống tầng hầm.

Độc khí tỏa ra từ lối đi này.

Phiêu Nguyệt mở cửa bước vào trong không một chút do dự.

Trên lối đi tối mịt chỉ có một vài ngọn đuốc.

Đi được một lúc, một tầng hầm rộng lớn hiện ra.

Trong không gian rộng lớn được hình thành một cách tự nhiên, Phiêu Nguyệt chợt nhớ đến tầng hầm dưới núi Không Động,

nơi mà mình đã học được sát pháp.

Những hòa thượng đang tất bật đi qua đi lại.

Mặc dù có người lạ là Phiêu Nguyệt bước vào, nhưng chẳng ai bận tâm đến hắn cả.

Phiêu Nguyệt chú ý đến một lão tăng đang cẩn thận xử lý lọ gốm lớn.

Trên mặt lão lóm đóm vết đồi mồi, đầu móng tay thì bị đổi màu.

Phiêu Nguyệt biết những kẻ xử lý độc sẽ bị biến đổi thành thế kia.

Chủ nhân của độc khí mà Phiêu Nguyệt gửi được chính là lão tăng ấy.

Chính xác hơn là độc khí đang tỏa ra từ chiếc lọ gốm trên tay lão ta. Tuy đã được đậy kín, nhưng loại độc ấy vốn mạnh nên khí của nó đang len lõi tỏa ra ngoài từng chút một.

“Hờ hờ!”

Lão ấy cười một cách nham hiểm.

Bởi vì lão đã hoàn thiện được một loại độc hoàn toàn mới sau khi kết hợp rất nhiều loại độc vào với nhau.

“Chỉ cần một giọt độc này đã có thể giết chết mười thanh niên trai tráng một cách dễ dàng. Nếu dâng lên Pháp Tông, chắc hẳn ta sẽ được ngài ấy khen ngợi.”

Ngay lúc đó, một giọng nói lạ lẫm phát ra như thể đã đợi sẵn.

“Thứ đó chắc chắn sẽ rất hữu dụng đây.”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 136

Lão hòa thượng già quay đầu nhìn lại hướng giọng nói phát ra. Lập tức lão nhìn thấy một gương mặt quen thuộc.

“Là Trịnh Mộc à. Ngươi thấy nó hữu dụng không?”

Lão hòa thượng cười ha hả.

Miệng lão đã rụng hết răng chỉ còn lại nướu, đã thế còn bốc mùi thối kinh khủng.

Chính vì nghiện cứu độc trong thời gian dài nên bản thân lão cũng đã bị nhiễm độc được. Thế nhưng lão lại không hề cảm nhận được chuyển động đó.

Phiêu Nguyệt hỏi lão.

“Đây là loại độc gì?”⁵

“Hiện tại ta vẫn chưa đặt tên. Nó chỉ mới được hoàn thành thôi. Ta đảm bảo với ngươi, tên khốn nào trúng phải loại độc này đều sẽ mất mạng trước khi kịp bước tới bước thứ bảy.”

“Bảy bước á? Vậy gọi nó là Thất Bộ Truy Hồn Tán thì sao?”

“Thất Bộ Truy Hồn Tán á? Nghe cũng được quá chứ. Vậy ta sẽ gọi nó là Thất Bộ Truy Hồn Tán. Khư hư hư!”

Lão hòa thượng già cười mãn nguyện.

Tên của lão là Đỗ Oanh.

Niềm vui lớn nhất trong đời Đỗ Oanh là bào chế ra các loại độc được mới. ³

Những loại độc mà lão chế ra khủng khiếp đến mức, nếu như bị tuồn ra bên ngoài nhất định sẽ gây ra đại họa. Chính vì lý do đó mà lão mới chọn một nơi sâu trong lòng đất để sống cùng các đệ tử.

Tất cả những người ở đây đều đã quen thuộc với độc dược. Trong người họ có khả năng kháng độc nên dù có tiếp xúc mấy cũng không bị ảnh hưởng nhiều.

Đột nhiên trên gương mặt Đỗ Oanh thoáng qua nét nghi hoặc.

“Nhưng mà Trịnh Mộc, ngươi đến đây làm gì? Đến chỗ này ngươi không thấy sợ ư?”

“Ta đến để truyền lời của Pháp Tông.”

“Pháp Tông á?”

“Lão ghé tai vào đây...”

6

Đỗ Oanh nghe Phiêu Nguyệt nói liền không chút nghi ngờ mà ghé tai vào.

Phập!

2

Đúng lúc này, U Linh Chủy xuyên thẳng qua tai lão hết như xuyên qua miếng đậu phụ.

Đỗ Oanh trợn tròn hai mắt, lão thậm chí không hét lên được nửa chữ.

‘Tại, tại sao nguoi lại...?’³

Ngay cả dòng suy nghĩ của lão cũng không thể tiếp nối đến cùng.

Phiêu Nguyệt đẩy U Linh Chủy vào sâu bên trong hơn.⁰

Lúc này lọ đựng Thất Bộ Truy Hồn Tán trong tay lão chực rơi xuống đất.

Nếu cứ để nó rơi xuống rồi vỡ tan, độc khí khủng khiếp sẽ phát tán ra ngoài ngay lập tức.

Phiêu Nguyệt tức tốc bắt lấy chiếc lọ trước khi nó kịp rơi xuống.

Các đệ tử của Đỗ Oanh vẫn chưa hay biết lão ta đã chết. Bởi lẽ mọi chuyện chỉ xảy ra trong tích tắc mà thôi.

Phiêu Nguyệt đỡ thi thể Đỗ Oanh nằm xuống sàn, sau đó hẩn giết từng đệ tử một.

Hẩn đã dùng cả U Linh Chủy và Thu Hồn Ti để lấy mạng bọn họ.

Các đệ tử của Đỗ Oanh không kịp hét lên một tiếng, tất cả đều phải bỏ mạng oan uổng.

Chỉ trong nháy mắt, Không Động dưới lòng đất đã trở thành một vùng đất chết chóc.

Đây vốn là một nơi không ai dám đặt chân vào do xung quanh được bao bọc bởi chất độc. Một nơi rộng lớn nhưng tối tăm u ám.

Phiêu Nguyệt vô cùng hài lòng với chỗ này.

Nhìn qua một lượt, hắn lại nhớ tới thời điểm được dạy dỗ cách thức giết người hồi còn ở Huyết Ảnh Đoàn.

Lúc ấy, đâu đâu cũng là cơ quan và bầy chết người nên hắn không được lơ là dù chỉ một khắc.

Phiêu Nguyệt quan sát kỹ mọi ngóc ngách trong Không Động này.

Hắn đã nắm bắt được địa hình và tỉ mỉ xem xét bên trong có thứ gì.

Đỗ Oanh và các đệ tử của lão hầu như chỉ quần quanh trong động.

Họ rất hiếm khi ra ngoài. Những người khác cũng ngại tiếp xúc với họ.

Chính vì thế bên trong chứa đầy những vật dụng thiết yếu cho sinh hoạt.

Phiêu Nguyệt liền gật đầu tỏ vẻ hài lòng.

“Được lắm!”

Lân Mộc đang ngồi trên ghế chú tâm vận công.

Y là một trong những thành viên của Cuồng Huyết Tăng.

Mỗi ngày y đều phải tu luyện loại võ công có tên là Võ Cuồng. Loại võ công này phải đòi hỏi sự tu luyện hà khắc và chăm chỉ đến mức không được bỏ luyện dù chỉ một ngày.

Dẫu có bận bịu đến mấy y cũng phải bỏ thì giờ ra tu luyện. Chính vì thế mà cảnh giới võ công của y vượt qua cả kẻ đứng đầu Cuồng Huyết Tăng và ngang ngửa một Ma La Huyết Tăng.

Mặt dù người đứng đầu Cuồng Huyết Tăng là Trác Mộc, nhưng nếu xét đến tu vi cảnh giới thì người mạnh nhất trong số Cuồng Huyết Công chính là Lân Mộc.

Mấy ngày qua y đã lang thang trong rừng Nam Mộc Lâm nên không thể tu luyện tử tế được. Thế nên, ngay sau khi trở về tư phòng, Lâm Mộc liền lao vào vận công.

Chính vì thế, y không hề nhận ra bóng đen đang xâm nhập vào tư phòng của mình.

Bóng đen ấy mở khóa cửa mà không hề phát ra chút tiếng động nào, sau đó hần tiến đến gần Lâm Mộc hơn.

Ngay lúc này, Lâm Mộc mới cảm nhận được luồng khí tức kỳ lạ nên liền mở mắt ra.

Lập tức, cổ y bị siết chặt lấy.

Một sợi ngân ty đang tạo thành hình thòng lọng quấn lấy cổ y. Cả người y đột nhiên run lên bần bật, ngân ty mỗi lúc một cửa sâu vào da thịt hơn.

Lâm Mộc không còn hơi mà hét lên nữa.

Bóng đen lập tức thu ngân ty về.

Kẻ đó không ai khác chính là Phiêu Nguyệt. Hắn bỏ lại Lâm Mộc rồi lén sang phòng bên cạnh. Lại một người nữa phải bỏ mạng vô ích.

Cứ nhưng thế, tử thần địa ngục viếng thăm từng phòng rồi lấy mạng tất cả các Cuồng Huyết Tăng.

Sáng hôm sau, bên trong Tiểu Lôi Âm Tự phát ra tiếng còi cảnh giới vô cùng ồn ào. Chính bởi lẽ họ đã phát hiện ra thi thể của các Cuồng Huyết Tăng.

Tất cả 30 thành viên Cuồng Huyết Tăng đã chết mà không hề có dấu hiệu phản kháng nào.

Người đầu tiên phát hiện ra thi thể chính là đệ tử thuộc cấp của họ.

Hắn phụ trách việc thu dọn và giặt giũ y phục của các Cuồng Huyết Tăng, hôm nay hắn cũng làm việc như mọi ngày. Thế nhưng chờ mãi vẫn không thấy có động tĩnh gì, hắn bèn vào trong thì phát hiện ra thi thể.

Một Cuồng Huyết Tăng đã chết trong phòng.

Nếu đệ tử ấy không sớm phát hiện, thời gian sẽ bị kéo dài lâu hơn.

Đương nhiên chuyện này khiến Tiểu Lôi Âm Tự phải nháo nhào cả lên.

Cuồng Huyết Tăng là những kỳ tài khó lòng mà nuôi dưỡng được.

Nếu chịu tổn thất lớn thế này, họ phải mất thêm vài chục năm mới có thể dưỡng ra được những võ giả xuất sắc như thế.

Huyết Phật hiện giờ đã nổi giận đùng đùng.

“Chuyện này là sao đây chứ? Các Cuồng Huyết Tăng đã bị sát hại cả rồi. Tại sao không ai trả lời được hả?”

“Rõ ràng là do tên thích khách kia đã hạ thủ. Hắn đang lẫn trốn trong Tiểu Lôi Âm Tự này.”

“Chẳng phải người nói hắn tuyệt đối không vào được đây nhờ bố trí trong rừng Nam Mộc Lâm hay sao?”

“Thực lực của hắn vượt xa dự đoán của bản tăng.”

Rầm!

Huyết Phật đập mạnh tay vào tay vịn ghế.

Chiếc tay vịn lập tức vỡ nát, một đám bụi mỏng lơ lơ bay lên.

Nhìn cảnh tượng đó, các lão hoà thượng của Tiểu Lôi Âm Tự lén nuốt một ngụm nước bọt khô. Bởi vì họ biết rằng cơn thịnh nộ của Huyết Phật đã lên đến đỉnh điểm.

Pháp Tông của Tiểu Lôi Âm Tự là người mạnh nhất.

Dù là đích thống đi chăng nữa, chỉ cần không đủ thực lực thì sẽ bị đào thải khỏi Tiểu Lôi Âm Tự này. Nhưng Huyết Phật lại là võ giả được đánh giá sở hữu tu vi cảnh giới cao thâm nhất trong số những Pháp Tông từ trước đến nay.

Nếu lão đã nổi giận, không một ai trong Tiểu Lôi Âm Tự có thể can đáng được.

Ngay cả Huyết Lôi Thập Tăng cũng như thế.

Huyết Lôi Thập Tăng cúi đầu chờ Huyết Phật hạ hỏa. Thế nhưng, thời gian càng trôi qua, ngọn lửa phẫn nộ trong lòng Huyết Phật lại càng lớn hơn.

Đã có đến 30 người thiệt mạng.

“Tên khốn đó đang trốn ở đây ư.”

“....”

“Rõ ràng hắn ta đã giết ai đó rồi cải trang thành người ấy. Nếu cứ để như thế, hắn sẽ lại tiếp tục giết các đệ tử của Tiểu Lôi Âm Tự này mất. Mau đưa hắn đến đây cho ta. Ta phải cắt tứ chi hắn mới hả dạ. Có hiểu không?”

“Vâng!”

Huyết Lôi Thập Tăng đồng loạt đáp lời rồi chạy nhanh ra ngoài.

Bọn họ tập túc tập hợp những hòa thượng dưới trướng rồi bắt đầu lục soát mọi góc ngách trong Tiểu Lôi Âm Tự.

“Mau tìm tên khốn đó cho ta!”

“Rõ ràng hắn đã ẩn nấp đâu đó trong số chúng ta.”

“Nếu có kẻ nào hành động đáng ngờ thì hắn chính là tên thích khách.”

Sự phản nộ của các vị hòa thượng đã lên đến tận trời xanh.

Hiện giờ họ không ngừng cảnh giác, nghi ngờ lẫn nhau.

Chỉ cần làm ra một chút hành động đáng nghi, bản thân ắt sẽ bị bắt hỏi cung ngay lập tức.

Tên thích khách rõ đã lên vào đây. Vấn đề chính là không một ai thấy mặt của hắn ta cả.

Họ không biết diện mạo hắn trông thế nào, cũng chẳng rõ loại võ công hắn sử dụng là gì.

Càng không biết gì lại càng cảm thấy khủng hoảng hơn.

Đối với họ, Phiêu Nguyệt hiện giờ chính là một ẩn số.

Không lý nào có thể dễ dàng tìm ra một người như thế. Tình hình hiện giờ vô cùng rối ren bởi có quá nhiều sự việc liên tục xảy ra.

Cuối cùng, các hòa thượng lại nghi ngờ lẫn nhau, thậm chí còn xảy ra xung đột.

Tất cả mọi sự chỉ vì một tên thích khách xa lạ.

Khi tình thế trở nên tồi tệ hơn, Huyết Lôi Thập Tăng đã trực tiếp đứng ra kiểm soát các đệ tử. Nếu có sơ suất gì xảy ra, có thể sẽ trở thành cuộc xung đột nội bộ khó mà khống chế được.

May thay, trong vài ngày qua, tên thích khách không có động thái nào đặc biệt cả. Một vài người còn cho rằng hắn đã rời khỏi Tiểu Lôi Âm Tự.

“Tên khốn đó chắc thấy áp lực nên chuồn rồi nhỉ?”

“Chẳng phải hắn không thể trốn trong Tiểu Lôi Âm Tự mãi sao? Chắc có lẽ hắn đã lên ra ngoài rồi.”

Thế nhưng, giống như một màn cười nhạo cho dự đoán của họ, đêm hôm ấy lại có thêm vài người bỏ mạng.

Tất cả đều chết bởi Thu Hồn Ti, địa điểm vẫn là bên trong tư phòng của họ.

Rõ ràng họ đã khóa chặt cửa, trong ngoài đều canh gác nghiêm ngặt, thế nhưng mọi thứ đều không có tác dụng gì cả.

Tên thích khách vẫn ngang nhiên phá vỡ đi hệ thống phòng thủ của Tiểu Lôi Âm Tự.

Trong ba ngày qua, đã có hơn 20 hòa thượng bị tên thích khách sát hại.

Tình hình tương tự ngày càng nghiêm trọng hơn, các võ giả trong Tiểu Lôi Âm Tự bắt đầu cảm thấy hoảng sợ không nguôi.

Mũi tên vô hình còn khiếp đảm hơn đao kiếm hữu hình gấp trăm ngàn lần.

Nỗi sợ hãi không biết khi nào bản thân sẽ trở thành mục tiêu của tên thích khách mà bỏ mạng oan uổng khiến họ không dám làm ra hành động lộ liễu gì.

“Chỉ vì một tên thích khách mà chúng ta lại khúm núm thế này ư?”

Huyết Phật nói như rít lên.

“Không có gì phải sợ. Hắn chỉ có một mình thôi mà.”

“....”

“Nếu chúng ta đoàn kết lại, hấn sẽ không thể làm được gì đâu.”

Huyết Lôì Thập Tăng cũng cố gắng trấn an các đệ tử. Thế nhưng, lại có thêm hàng chục đệ tử thiệt mạng chỉ trong một đêm.

Thủ pháp giống hệt nhau.

Thế nhưng, từ trước đến nay, tên thích khách không hề để lộ chút sơ hở nào.

Hấn không hề vội vàng, gấp gáp ra tay.

Hấn ta nhắm vào điểm yếu của các hòa thượng sau đó mới hạ thủ, chưa lần nào hấn thất bại cả.

Chính vì thế, nỗi sợ hãi trong lòng các hòa thượng một lúc một chất chồng cao hơn.

“Đúng là tên ác quỷ mà. Chỉ vì một tên thích khách nhãi nhép mà bốn sư phải điêu đứng cả lên.”

Minh Nhạc - một trong các thành viên của Huyết Lôì Thập Tăng lau mồ hôi chảy ròng ròng trên trán rồi lẩm bẩm.

Mấy ngày qua y không hề ngủ được một giấc đàng hoàng, đôi mắt lúc này đã đỏ ngầu cả lên.

Y không biết khi nào tên thích khách sẽ xuất hiện nên y phải liên tục duy trì trạng thái tập trung cao độ nhất. Phần gáy đã nặng trĩu tựa như có tảng đá ngàn cân đè lên, có vận khí thế nào cũng không giải tỏa hết được.

“Nếu bắt được hấn, ta nhất định sẽ phân hấn thành trăm ngàn mảnh mới hả lòng hả dạ.”

Minh Nhạc tỏa ra sát khí ngùn ngụt rồi tiếp tục sải bước.

Tất cả các hòa thượng của Tiểu Lôì Âm Tự đều đang trong tình trạng hết như Minh Nhạc. Sự phần nộ chất chồng, chỉ cần một mối lửa có thể sẽ bùng nổ ngay lập tức.

Nơi Minh Nhạc đang tiến đến chính là tư phòng của Hắc Âm.

Kể từ lúc từ Thành Đô trở về, Hắc Âm chỉ nhốt mình trong phòng. Toàn bộ Tiểu Lôì Âm Tự bị tên thích khách kia bốn cợt, nhưng hấn vẫn không một lần chường mặt ra khỏi cửa.

“Sao lại kéo tên thích khách kia đến đây chứ?”

Chính Hắc Âm đã gây ra tình thế hiện giờ, y phải giải quyết cho ra lẽ.

Một vài đệ tử nhìn thấy y liền gấp gáp cúi đầu chào. Thế nhưng, họ không dám đến gần hơn.

Sau nhiều chuyện xảy ra, các hòa thượng đều bắt đầu nghi ngờ và cảnh giác lẫn nhau. Bởi vì họ không biết chừng trong số các đồng liêu lại chính là tên thích khách cũng nên.

Minh Nhạc cũng như thế.

Y chỉ gật đầu đáp lại lời chào của các đệ tử, không đến gần hay nói thêm bất cứ lời nào nữa.

Chính lúc đó.

Phập!

Đột nhiên y cảm giác lòng bàn chân truyền tới cảm giác bỏng rát.

Lúc nhìn xuống bàn chân, y thấy ngân châm siêu nhỏ đang cắm vào người mình. Y bắt đầu cảm thấy cơ thể đang tê liệt dần đi bắt đầu từ chỗ bị ngân châm đâm vào.

‘Là độc châm ư?’

Minh Nhạc vội càng vận công đẩy chất độc ra ngoài.

Thế nhưng, trước khi nội lực kịp vận lên, y đã tê liệt đến phần thân trên.

Dường như cả dây thanh quản cũng cứng cả lại khiến y không thốt lên được câu nào.

Cơ thể y lúc này đã cứng đờ như tượng đá, nhưng tinh thần lại còn minh mẫn đến kỳ lạ.

Minh Nhạc nhớ lại Đỗ Oanh đã từng chế tạo ra loại độc này trước đây.

‘Lẽ nào Đỗ Oanh cũng bị sát hại rồi ư?’

Chính lúc này, bóng đen xuất hiện trước mặt Minh Nhạc.

Cái bóng ấy không hề phát ra chút tiếng động nào, hắn đang nhìn chăm chăm vào Minh Nhạc.

Khoảnh khắc nhìn thấy ánh mắt vô cảm đáng sợ kia, Minh Nhạc đã nhận ra hẳn chính là tên thích khách mà Tiểu Lôi Âm Tự đang ráo riết tìm kiếm.

Đúng như dự đoán của Minh Nhạc, bóng đen ấy chính là Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt đột nhiên vác Minh Nhạc đã cứng đờ lên vai.

Trọng lượng của Minh Nhạc lúc này tăng lên đáng kể, nhưng Phiêu Nguyệt lại vác y nhẹ nhàng hết như cầm một chiếc lông vũ.

Ngay sau khi Phiêu Nguyệt biến mất, các hòa thượng của Tiểu Lôi Âm Tự mới đi ngang đó. Nhưng không một ai nhận ra Minh Nhạc đã mất dạng rồi cả.

Trong căn phòng nhỏ không có lấy một chiếc cửa sổ, Hắc Âm lẩm bẩm.

“Ta đã cảnh báo với các người rồi mà. Hẳn ta không phải con người.”

Tuy không bước ra ngoài dù chỉ một bước, nhưng chuyện gì đang xảy ra ở Tiểu Lôi Âm Tự Hắc Âm cũng biết rõ.

Mỗi ngày đều có vài avetemhòa thượng chết.

Cuộc sát hành điên rồ này chắc chắn sẽ không bao giờ kết thúc cho đến khi toàn bộ người trong Tiểu Lôi Âm Tự chết sạch.

“Chắc chắn không thể bắt được hẳn bằng phương pháp thông thường được.”

Hắc Âm lẩm bẩm rồi nhìn chăm chăm vào bàn làm việc được đặt ở trước mặt.

Một đứa trẻ khoảng chừng mười ba tuổi đang nằm bần trong tình trạng trần truồng.

Tiểu Lôi Âm Tự gọi bọn chúng là Nhi Lang.

Tất cả những đứa trẻ trong Nhi Lang đều là những đứa trẻ bị bắt cóc từ ngôi làng nọ.

Ở Tiểu Lôi Âm Tự, ngoài Hắc Âm ra thì vẫn còn rất nhiều kẻ điên như hẳn. Một trong số đó là Mộc Viên.

Mộc Viên đã tiêm những loại độc khác nhau vào những đứa trẻ bị bắt cóc để tăng khả năng thể chất của chúng. Nếu muốn đặt nền tảng cho chúng bằng cách truyền thụ võ công căn bản thì sẽ mất rất nhiều thời gian nên hắn đã nâng cấp thể lực của chúng thông qua độc để không tốn nhiều thời gian mà vẫn có được hiệu quả mong muốn.

Đúng như hắn dự đoán, cơ thể của những đứa trẻ phát triển với tốc độ chóng mặt. Nhưng vẫn còn một vấn đề.

Cơ thể đã biến hóa của chúng lúc này đã phù hợp với việc luyện võ công, nhưng bản tính của chúng vẫn còn mềm yếu.

Tâm trí mềm yếu chắc chắn sẽ gây cản trở cho việc luyện võ công. Vậy nên, Mộc Viên đã dựng nên một kế hoạch vô cùng ghê rợn.⁵

Hắn sẽ khiến cho bọn chúng phải đánh nhau trước mặt phụ mẫu của mình. Và phụ mẫu của người thua cuộc sẽ phải chết.

Tình trạng này lặp đi lặp lại nhiều lần khiến cho tâm trí của bọn trẻ đã bị hủy hoại hoàn toàn.

Nhân tính của chúng đã bị mài mòn, chỉ còn lại khao khát muốn hủy diệt đối phương.

Mọi chuyện đã diễn biến theo những gì mà Mộc Viên mong muốn.³

Hắn đã truyền thụ cho chúng một trong những ma công của Tiểu Lôi Âm Tự.

Một ma công hiếm có có tên là Phản Quán Âm Ma Công. Là một ma công nghịch đảo với Quan Âm Thần Công của Thiếu Lâm Tự.

Về mặt lý thuyết, nếu luyện thành công thì có thể phát huy được uy lực khủng khiếp, nhưng trên thực tế thì không thể. Bởi vì Phản Quán Âm Ma Công là một võ công chỉ mới hoàn thiện được một nửa.

Điểm mấu chốt của Phản Quán Âm Ma Công chính là kích thích não bộ của con người và làm bộc phát tất cả sức mạnh tiềm ẩn của chúng để phát huy được uy lực mạnh mẽ. Tuy nhiên, não bộ của con người không hề đơn giản như người ta tưởng.

Sức mạnh tiềm ẩn là vô hạn, nhưng bộ não sẽ không thể trụ được và tan chảy nếu phát huy hết toàn bộ sức mạnh đó.⁶

Vậy nên, bộ não đã tự đặt ra giới hạn cho chính nó để không phát huy quá một lượng sức mạnh nhất định.

Khi nào não bộ của con người vẫn tự đặt ra một giới hạn cho chính nó, khi ấy vẫn Phản Quán Âm Ma Công vẫn chưa thể hoàn thiện.

Mà dầu có luyện thành công đi chăng nữa thì vẫn khó mà đảm bảo não bộ vẫn còn nguyên vẹn.

Chỉ cần sơ suất một chút, người luyện nó có thể biến thành ma nhân không còn chút lý tính.

Đó chính là lý do tại sao những hòa thượng vẫn còn tỉnh táo không bao giờ dòm ngó đến Phản Quán Âm Ma Công.

Chỉ có Mộc Viên là phát điên vì Phản Quán Âm Ma Công và đem những đứa trẻ ra làm nghiên cứu. Nhưng nghiên cứu của hắn đang bị dậm chân tại chỗ, lâm vào tình trạng trễ nải.

Dầu những đứa trẻ đã đánh mất lý tính của mình nhưng chúng vẫn không thể phá vỡ giới hạn bộ não của chúng.

“Người cho rằng mình có thể phá vỡ được giới hạn của Nhi Lang sao?”

Một nhân ảnh nhỏ bé bước lại gần rồi ngược lên nhìn Hắc Ám.

Kẻ sở hữu gương mặt xấu xí ngang tầm Hắc Ám ấy chính là Mộc Viên.

“Đúng vậy! Nếu là ta thì có thể.”

“Thật sao?”

“Người quên chuyên môn của ta là gì rồi à?”²

“Khì khì! Thao túng tâm trí con người đúng là sở trường của người. Nhưng thế thì sao chứ?”

“Muốn thao túng được tâm trí, trước hết phải biết kiểm soát được não bộ của đối phương.”

Đôi mắt của Mộc Viên lóe sáng.

Vì hắn đã nhận ra Hắc Ám đang lăm le đến điều gì.

“Hờ! Vậy tức là ngươi sẽ cưỡng ép phá vỡ giới hạn bằng cách điều khiển tâm trí của đối phương sao. Nhưng mà nếu làm thế, não bộ sẽ nổ tung vì không thể chịu nổi áp lực ấy đâu.”

“Nhưng vẫn đáng để thử.”

“Hừm!”

“Thử nghĩ đến những Nhi Lang sẽ biến mất giới hạn đi. Chắc chắn là giác quan của chúng phát triển mạnh một cách bất thường. Như thế thì chúng có thể tìm ra tên thích khách đang trốn chui trốn lủi như con chuột nhắt ấy rồi.”

“Thì ra mục đích của ngươi là tìm được và loại bỏ tên thích khách kia.”

“Phải vậy thì ta mới sống được.”

“Hờ hờ! Ta bắt đầu thích nó rồi đây.”

Mộc Viên cười một cách nham hiểm.

Bọn trẻ đều có khung xương chưa phát triển.

Dẫu có cưỡng hóa thân thể bằng thuốc thì năng lực thể chất của chúng vẫn kém hơn so với những hòa thượng nhiều. Nếu đột ngột phá vỡ giới hạn của chúng, não cũng cơ thể sẽ không thể chịu nổi và thay vào đó, chúng có thể mất hoàn toàn nhận thức.

Chỉ cần phạm một chút sai lầm, hơn chục Nhi Lang mà bọn chúng đã dày công nuôi dưỡng có thể chết. Dù vậy thì Mộc Viên vẫn sẵn sàng tham gia vào kế hoạch của Hắc Ám.

Dù sao thì kế hoạch của hắn vẫn đang bị chậm lại mà không có chút tiến triển nào.³

Hắn đã dành hết tâm huyết để tạo ra Nhi Lang suốt bao nhiêu năm qua, thế mà hắn lại chẳng có một chút luyến tiếc nào cả.

Bởi vì hắn có thể đi tìm những đứa trẻ khác. Bao nhiêu hắn cũng tìm được.

Hắc Ám lại gần những đứa trẻ.

‘Thật đáng tiếc khi bỏ lại con ả đó. Nguyên liệu tối thượng như vậy mà...’

Nỗi hối hận vì đã bỏ lại Viên Giai Linh để cứu sống bản thân một lần nữa lại kéo đến. Nhưng đó là chuyện của quá khứ, hắn cũng không thể quay ngược thời gian trở lại được.

Bây giờ là lúc hắn phải tập trung vào những đứa trẻ này.

“Muốn bắt được ác quỷ, cần phải có ác quỷ.”

Huyết Phật đang ngồi xếp bằng trên bậc thang cao nhất.

Đôi mắt lão nhắm nghiền, mây mù ánh đỏ đang trôi bập bềnh xung quanh toàn thân lão. Làn mây mù đỏ ấy quay cuồng xoay quanh toàn thân của lão dưới hình dạng của một con rồng.

Đó chính là hiện tượng xảy ra khi luyện thành Thiên Long Tầng Tầng Vô Thượng Cang - võ công tối cao của Tiểu Lôi Âm Tự.

Kể từ khi Tiểu Lôi Âm Tự được lập ra ở Nam Mộc Lâm, số Pháp Tông luyện thành công Thiên Long Tầng Tầng Vô Thượng Cang chỉ có ba người. Chỉ bấy nhiêu đó cũng đủ để bọn họ thống trị hoàn toàn được Võ Lâm Tây Tạng.

Huyết Phật là Pháp Tông đầu tiên hoàn thiện được Thiên Long Tầng Tầng Vô Thượng Cang.

Lão ngừng vận công và mở mắt ra. Ngay lúc đó, rồng đỏ xoay vòng quanh cơ thể của lão ta bị hút vào khoang mũi của lão và biến mất.

“Phù!”

Mặc dù lập được kỳ công, nhưng lão chẳng cảm thấy thoải mái một chút nào.

Bởi vì có một tên thích khách đang loanh quanh bên trong Tiểu Lôi Âm Tự như thể đây là nhà riêng của hắn.

Chỉ vì một tên thích khách mà Tiểu Lôi Âm Tự rơi vào tình trạng hỗn loạn. Chẳng khác gì ao sen bị vẩn đục chỉ vì một con cá chạch vậy.

Nếu cứ mặc cho tên thích khách Phiêu Nguyệt đó tiếp tục lộng hành thì sẽ không còn một con cá nào có thể sống trong ao sen không lò như Tiểu Lôi Âm Tự được nữa.

Cho đến bây giờ, Huyết Phật vẫn để những hòa thượng dưới quyền của lão tự tìm kiếm tên thích khách kia. Lão tưởng bọn họ sẽ vượt qua được thử thách này. Nhưng trái với mong đợi của lão, bọn họ không những không bắt được tên thích khách

kia mà còn làm cho thiệt hại cùng nỗi sợ trong Tiểu Lôi Âm Tự ngày càng lớn dần.

Lão phải tìm được tên thích khách ấy và loại bỏ hẳn ta trước khi quá muộn.

Nhưng có một điểm kỳ lạ.

“Tại sao hẳn lại nhắm đến bốn tự chứ? Hẳn có thù oán gì với bốn tự sao?”

Hắc Ám chỉ nói hẳn bị một tên thích khách truy đuổi, còn lý do tại sao thì hẳn không nói.

Bởi vì Hắc Ám cũng không rõ lý do là gì.

Có lẽ hẳn cũng không ngờ tới nguyên do là kỹ nữ đã chết do Sở Văn Bình.

Huyết Phật thôi nghĩ ngợi.

Số người ác cảm với Tiểu Lôi Âm Tự nhiều như sao trên trời. Những người trong Tiểu Lôi Âm Tự có thể đạt được thành tựu như hiện tại là do tài năng xuất chúng của mình. Có lẽ một môn phái nào đó ghen tị với Tiểu Lôi Âm Tự nên đã phái thích khách đến để sát hại bọn họ.

“Dù sao thì chỉ cần bắt được tên thích khách đó. Ai đứng sau hẳn từ từ sẽ rõ thôi.”

“Hắc Ám muốn được diện kiến Pháp Tông ạ.”

Bỗng lúc đó, giọng của một hòa thượng đang canh gác bên ngoài truyền vào trong.

Một nét khó chịu hiện lên mặt Huyết Phật trong một chốc.

Bởi vì chuyện này âu cũng là do Hắc Ám mà ra.

Cũng vì thế mà không những Huyết Phật mà những hòa thượng khác trong Tiểu Lôi Âm Tự đều có cái nhìn không tốt về Hắc Ám.

Sau khi trở về Tiểu Lôi Âm Tự, Hắc Ám chỉ trốn trong nơi ở của mình. Nghe nói hẳn cùng Mộc Viên - thủ lĩnh của Nhi Lang đang âm mưu làm gì đó nhưng chi tiết thế nào thì lão vẫn chưa nhận được báo cáo.

“Cho hẳn vào.”

Ngay khi Huyết Phật cho phép, cánh cửa lập tức mở ra.

Hắc Ám bước vào trong.

Ngay khi bước vào trong, Hắc Ám cúi rạp trước Huyết Phật.

“Thuộc hạ bái kiến Pháp Tông vĩ đại của Tiểu Lôi Âm Tự.”

“Được rồi. Người đến đây có việc gì?”

“Thuộc hạ có cách để bắt được tên thích khách đó ạ.”

Hắc Ám nói với tông giọng tràn đầy tự tin.

“Cách gì?”

“Giới hạn của Nhi Lang đã bị phá vỡ.”

“Thì sao?”

“Một chuyện thú vị đã xảy ra với chúng. Nếu lợi dụng chúng, chúng ta có thể bắt được tên thích khách kia.”

“Người chắc chứ?”

“Thuộc hạ sao có thể lừa Pháp Tông được chứ? Thuộc hạ có thể đem mạng sống của mình ra để đảm bảo.”

Hắc Ám cười khúc khích.

Mặc dù mây mù u ám đang vây quanh cơ thể hắn, nhưng Huyết Phật vẫn nhận ra Hắc Ám lúc này đang cười.

Chẳng mấy khi Hắc Ám tự tin như thế này khiến lão không khỏi tò mò.

“Người cược cả tính mạng sao?”

“Thuộc hạ chưa từng thấy được mặt hắn trong lúc bị hắn ta truy đuổi. Nổi nhục khi ấy mà thuộc hạ cảm nhận được sẽ không một ai có thể tưởng tượng được.”

Tên thích khách đã đem Hắc Ám ra làm trò đùa.

Tên thích khách đã dồn Hắc Ám vào một góc và cho hắn thấy hắn có thể bị giết bất cứ lúc nào.

Đối với một người luôn trêu đùa với người khác như Hắc Ám, ký ức về khi đó là một nỗi tủi nhục khiến hắn không muốn nhớ lại một chút nào.

Cũng chính vì thế mà dù đã quay trở về Tiểu Lôi Âm Tự, hắn vẫn không thể chợp mắt dù chỉ một chút.

Ngày qua ngày, hắn luôn sống trong run sợ, đôi mắt lúc nào cũng lảo liên vì không biết khi nào tên thích khách sẽ đến tìm mình. Lúc đó, hắn mới nhận ra.

Nếu hắn không giết tên thích khách ấy, có lẽ hắn sẽ phải sống suốt đời trong đau khổ, mãi mãi không thể nào thoát ra khỏi cái bóng của tên đó.

Vì thế nên hắn mới tìm đến Mộc Viên và bảo Mộc Viên giao Nhi Lang cho mình.

Hắn phải phá bỏ giới hạn của Nhi Lang để chúng đôi đầu với tên ác quỷ đó. Và ý đồ của hắn đã thành công được một nửa.

“Ngươi chắc chứ?”

“Nếu thất bại, thuộc hạ sẽ chết. Vậy nên thuộc hạ đem tất cả mọi thứ của bản thân ra để đánh cược ạ.”

Rầm!

Hắc Ám đập đầu xuống sàn và trả lời.

Tên thích khách đó đã đuổi theo Hắc Ám để vào được Tiểu Lôi Âm Tự. Điều đó có nghĩa là chuyện này sẽ không bao giờ kết thúc nếu bản thân hắn chưa chết.

Vậy nên Hắc Ám cược cả tính mạng của mình vào chuyện lần này.

Huyết Phật im lặng nhìn Hắc Ám một hồi.

Sự kiên quyết của Hắc Ám đã được truyền tới Huyết Phật.

“Thuộc hạ sẽ đánh cược cả mạng sống của mình?”

Thuộc hạ đã đem cả mạng sống của mình ra để đánh cược, thủ lĩnh là lão làm ngơ thì còn đâu là thể diện.

Huyết Phật đứng dậy.

Lão ra lệnh cho những hòa thượng canh gác nơi ở của mình.

“Mau tập hợp toàn bộ đệ tử đến Vạn Nguyệt Điện.”

“Rõ.”

Mệnh lệnh của Huyết Phật ngay lập tức được truyền xuống toàn bộ đệ tử.

Tuy có cảm thấy bối rối trước lệnh tập hợp đột ngột nhưng tất cả đều nhanh chóng tập trung trước Vạn Nguyệt Điện.

Tuy nơi này đang trở nên hỗn loạn chỉ vì một thích khách, nhưng mệnh lệnh của Huyết Phật vẫn là tuyệt đối ở Tiểu Lôi Âm Tự.

Vạn Nguyệt Điện rộng lớn đến độ toàn bộ những hòa thượng của Tiểu Lôi Âm Tự đã tập trung lại nơi này nhưng vẫn còn chỗ trống. Rộng lớn là thế, nhưng chỉ cần liếc mắt một cái là có thể thấy được toàn bộ bên trong Vạn Nguyệt Điện, bởi vì chỉ có một cái cột lớn nâng đỡ trần nhà, ngoài ra không còn bất kỳ kết cấu nào khác.

Trên bậc cao nhất có đặt một tấm đệm ngồi lớn màu đỏ.

Đó chính là vị trí của Huyết Phật kính mến của Tiểu Lôi Âm Tự.

Huyết Phật ngồi vào tấm đệm màu đỏ, sau đó có khoảng mười lão tăng bước vào và ngồi vào những bậc phía dưới Huyết Phật.

Tiếp xuống phía dưới là Ma La Huyết Tăng và những hòa thượng khác lần lượt ngồi theo thứ bậc.

Cánh cửa của Vạn Nguyệt Điện đóng chặt khi tất cả những hòa thượng của Tiểu Lôi Âm Tự đã vào trong. Không những thế, cửa thép chắn bên ngoài cửa chính cũng được hạ xuống.

Rầm! Rầm!

Mọi cánh cửa thông ra bên ngoài đều bị đóng chặt.

Vạn Nguyệt Điện lúc này đã bị cô lập hoàn toàn.

Thủ lĩnh của Huyết Lôi Thập Tăng hỏi Huyết Phật.

“Có việc gì mà ngài lại cho tập hợp toàn bộ đệ tử vậy ạ?”

“Là Hắc Âm yêu cầu.”

“Sao ạ? Hắc Âm sao lại?”

“Hắc Âm bảo hắc có kế sách để lũng ra tên thích khách.”

“Kế sách ư? Liệu có tin được không ạ?”

“Ta cũng không rõ! Nhưng nếu hắc đã bảo sẽ đặt cược cả mạng sống của mình vào đó thì xem ra hắc cũng có chút tự tin.”

“Thật đáng mong đợi.”

Lão tăng gật gù.

Lão ấy vốn không thích Hắc Ám. Vì lão thấy chán ghét cái năng lực có thể chơi đùa với tâm trí con người của Hắc Ám. Nhưng lão cũng phải công nhận năng lực của Hắc Ám rất vượt trội.

Ngay khi tất cả lối ra vào bị phong tỏa, Hắc Ám xuất hiện. Nhưng hắc không chỉ xuất hiện một mình.

Đi theo hắc là ba đứa trẻ trông còn rất nhỏ gồm hai tiểu nam tử và một tiểu nữ tử.

Những đứa trẻ ấy chính là Nhi Lang.

Hay nói chính xác hơn là những đứa trẻ còn sống sót của Nhi Lang Đội.

Sau khi phá vỡ được giới hạn của não bộ, hầu hết những đứa trẻ đều bị thổ huyết mà chết. Đó là cái giá tự nhiên phải trả khi phá vỡ giới hạn của não bộ. Được hình thành từ cơ chế tự nhiên để bảo vệ thân thể.

Nhưng mà có ba trong số đó vẫn còn sống.

Tất cả những đứa trẻ sống sót đều có được khả năng phi thường.

Phản Quán Âm Ma Công đã phá vỡ giới hạn và khai hóa đặc tính tiềm ẩn của những đứa trẻ đó.

Chúng sở hữu giác quan nhạy bén như động vật và một loại năng lực dị thường khó mà có thể diễn tả bằng lời được.

Hắc Ám tự tin bọn trẻ sẽ tìm được tên thích khách kia.

Hắc Ám ra lệnh.

“Chắc chắn hắc đang ở tại nơi này cùng với chúng ta. Mau tìm hắc đi.”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 138

Tên đám trẻ lần lượt là Tiểu Mã, Quý An và Ân Diệu. Tất cả đều bị bắt cóc từ ngôi làng lân cận về đây cưỡng chế làm nhi lang.

Mặc dù Tiểu Ma đã hơn 10 tuổi nhưng trông chỉ như đứa trẻ vừa lên 8.

Y phục tiểu hài tử vận lên người rộng thùng thình, chân không được đi giày nên trông chẳng khác nào một kẻ ăn mày. Thế nhưng vẻ mặt lại có chút kỳ quái.

Người ta gọi đó là gương mặt cười.

Đôi mắt tiểu hài tử cong cong hình bán nguyệt, trên miệng lúc nào cũng hiện lên ý cười. Một đứa trẻ luôn mỉm cười là chuyện vô cùng hiển nhiên, thế nhưng nụ cười đó lại không phù hợp với đứa trẻ đã bị hủy hoại nhân cách như Tiểu Mã.⁵

Trên cổ Tiểu Ma có đeo bảy chiếc vòng trông rất đặc biệt. Mỗi khi Tiểu Ma di chuyển mấy chiếc vòng va vào nhau vang lên âm thanh leng keng.

Lúc này, Quý An và Ân Diệu đi theo sau lưng Tiểu Mã.

Đồng tử của Quý An đen láy. Tròng đen vốn dĩ đã to, nhưng vì bị Hắc Ám động tay động chân nên đôi mắt ấy trông hệt như chỉ còn độc màu đen vậy.

Còn Ân Diệu là một tiểu nữ tử mù cả hai mắt.³

Ban đầu đôi mắt tiểu nữ tử vốn bình thường, nhưng sau khi bị Hắc Ám làm qua vài thủ thuật, đôi mắt ấy không còn nhìn thấy được nữa.

Bất ngờ mất đi ánh sáng và phải sống trong bóng tối, thế nhưng trong lòng Ân Diệu lại không hề có chút dao động nào cả.

Các hòa thượng trong Tiểu Lôi Âm Tự nhìn ba đứa trẻ với ánh mắt nghi hoặc.

Khi Hắc Âm vừa hạ lệnh, đám trẻ liền tản ra len vào giữa các vị hoà thượng.

6

Quý An mở to mắt nhìn lướt qua các hòa thượng, Ân Diệu giật giật đôi tai rồi cũng bước theo sau.

Tiểu Ma di chuyển sau cùng, trong miệng không ngừng lẩm bẩm gì đó.²

Huyết Phật nhìn ba đứa trẻ liền bày ra vẻ mặt thú vị.

Hắc Âm tiến đến gần Huyết Phật rồi nói.

“Xét đến hành động của hắc cho đến bây giờ, nhất định tên khốn đó nằm trong số chúng ta.”

“Đúng vậy.”

Huyết Phật lập tức gật gù.

“Ngay lúc này, hắc đã cướp đi thân phận của ai đó rồi âm thầm quan sát chúng ta đây ạ.”

“Rồi sao?”³

0

“Đó chính là điểm yếu của hắc.”

“Điểm yếu?”

“Hắc vô cùng tự tin vì mình chưa bao giờ thất bại cả. Không, phải gọi là tự mãn mới đúng. Hắc tự mãn tuyệt đối sẽ không bao giờ bị phát hiện.”

“Người nói tiếp đi.”

“Đó chính là thất bại của hắc. Hắc đến tận đây vì nghĩ bản thân sẽ không bao giờ bị phát hiện ra thân phận thật sự của mình. Thế nhưng, bây giờ mọi cánh cửa thông ra bên ngoài đều đã bị chặn, bên trong lại tập trung tất cả cao thủ của Tiểu Lô Âm Tự. Thử hỏi trên thiên hạ làm gì có cái bẫy nào hoàn

hảo hơn thứ này chứ? Chỉ cần chúng ta tìm ra hấn, hấn sẽ không thể bỏ trốn được nữa.”

Họ sợ tên thích khách vì lo ngại sẽ bị hấn đánh lén. Nhưng nếu tên thích khách bại lộ, hấn không còn là nỗi khiếp đảm của mọi người nữa.

“Ý ngươi là đám trẻ đó có thể tìm ra tên thích khách à?”

“Hư hư! Trong số 10 đứa trẻ, chỉ có ba đứa chúng nó là còn sống sót. Mỗi đứa đều có tài năng riêng biệt hết đấy ạ.”

“Hum!”

“Tiểu tử Quý An có thể nhìn thấy được dòng khí tức.”

“Dòng khí tức ư?”

“Nó có thể đọc được dòng chảy của khí tức một cách dễ dàng. Võ công của bốn tự có một dòng khí tức đặc biệt, và nó cũng có thể đọc được thứ ấy.”

“Rồi sao?”

“Cho dù tên thích khách có cải trang giỏi thế nào cũng không thể bắt chước được dòng khí tức chứa đựng trong võ công của bốn tự được.”

“Đúng rồi nhỉ!”

Huyết Phật dùng lòng bàn tay đánh đét vào đùi.

Trước phản ứng của lão, Hắc Âm nở nụ cười rạng rỡ rồi nói tiếp.

“Khả năng của tiểu nữ tử đó cũng xuất sắc không kém. Bù cho thị lực đã bị mất đi, các giác quan trên người nó vô cùng nhạy cảm, đặc biệt là thính giác.”

“Thế thì sao?”

“Khi con người nói dối, trên cơ thể sẽ xuất hiện một vài thay đổi. Ví dụ như tim đập nhanh, nhiệt độ cơ thể tăng lên, hoặc ra mồ hôi. Tiểu nữ tử đó có thể nắm bắt được tất cả các dấu hiệu đó.”

“Điều đó đúng là tuyệt vời. Vậy thì có thể dùng tiểu tử Quý An tìm ra dòng khí tức, rồi để tiểu nha đầu Ân Diệu đó nắm bắt chân tướng rồi.”

“Đúng là vậy ạ.”

“Vậy còn tiểu tử Tiểu Ma kia có nhiệm vụ gì chứ?”

“Tiểu tử đó lòng đầy sát khí. Thuộc hạ cũng không biết rõ thực lực thật sự của nó là gì, nhưng trong đầu nó luôn có ý muốn giết chết ai đó.”

“Thế à? Vậy xem ra nó vô dụng rồi.”

Huyết Phật lập tức đánh giá thực lực của Tiểu Mã.

Đa số những kẻ bước chân vào Tiểu Lôi Âm Tự đều có sát khí cực kỳ lớn. Nếu tu luyện võ công Tiểu Lôi Âm Tự, tự nhiên sát ý ấy sẽ không ngừng tăng lên.

Hắc Âm cũng không phản bác được gì.

Bởi lẽ đúng là hắn chưa nắm rõ thực lực của Tiểu Mã.

Lúc này, ba đứa trẻ đã tiến lại gần các hòa thượng.

Quý An dùng đôi mắt đen tuyền của mình quan sát các hòa thượng, Ân Diệu thì cẩn thận đi sau Quý An.

Cuối cùng là Tiểu Mã, tiểu nam tử bước một bước, bảy chiếc vòng trên cổ liền vang lên tiếng leng keng hòa cùng điệu cười khúc khích trên môi.

Không một vị hòa thượng nào dám cười nhạo vẻ ngoài ngây ngô của Tiểu Ma cả.

Một lúc sau, đám trẻ đã kiểm tra xong 300 Ma La Huyết Tăng.

Ít nhất trong mắt Quý An, tiểu nam tử không tìm ra tên thích khách ẩn nấp trong số họ.

Các Ma La Huyết Tăng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

“Phù! Quả nhiên không phải trong số chúng ta.”

“Tên khốn đó gan to bằng trời cũng không dám lên vào đám người chúng ta.”

Huyết Phật lập tức vẫy tay với các Ma La Huyết Tăng.

Lập tức bọn họ nhanh chóng lui xuống trần ở lối vào đại điện. Bây giờ chỉ còn một vài kẻ tình nghi, lão ta chính là muốn phong tỏa tất cả lối thoát ra ngoài.

“Không phải, cũng không phải người này.”

Quý An nhanh chóng nhìn lướt qua những người còn lại. Bây giờ cũng chẳng còn bao nhiêu người.

Còn những kẻ đã được Quý An thông qua đều nhìn đám người còn lại bằng ánh mắt vô cùng căng thẳng. Tựa hồ có thể xông lên tấn công họ bất cứ lúc nào.

‘Hắn ta thân cô thế cô. Không có một lỗ hổng nào để thoát thân cả.’

‘Ta nhất định sẽ giết chết hắn để trả thù cho các đồng liêu.’

Các hòa lượng ai nấy đều hùng hện ngọn lửa hận thù đối với tên thích khách.

Chỉ vì một tên thích khách cón con mà suốt thời gian qua mà họ đã phải trải qua biết bao nhiêu thăng trầm. Mỗi thù cũng từ đó mà ngày một tích tụ lớn hơn.

Chính lúc này.

“Gì thế?”

“Không có.”

Các hòa thượng đồng loạt thở dài.

Bởi vì người cuối cùng đã thông qua được đôi mắt của Quý An.

Bây giờ chỉ còn lại Huyết Phật và Huyết Lôi Thập Tăng.

Không thể có chuyện hắn cải trang thành họ được. Các nhà sư nhìn đám trẻ cùng Quý An với ánh mắt bất tin.

“Không phải nó nhìn sai rồi chứ?”

“Hay là không có trong số chúng ta thật?”

Các hòa thượng lập tức xôn xao bàn tán.

Sự dao động của họ mỗi lúc một lớn hơn, Huyết Phật liền nhíu mày.

Lão lập tức hỏi Hắc Ám.

“Có khi nào hắn không có trong đây không?”

“Không thể nào. Thuộc hạ chắc chắn hắn ở đây mà.”

“Nếu vậy ý người là hấn nằm trong số những người còn lại là chúng ta à?”

Trong giọng nói của Huyết Phật lúc này đã ngập tràn sát khí.

Huyết Lôì Thập Tăng bắt giắc nhìn nhau, vẻ mặt ai nấy đều vô cùng khó tin.

Một lúc sau, mọi người đều nhìn Hắc Ám.

“Người dám nghi ngờ bọn ta sao?”

“Thật sai lầm khi để đám trẻ ranh đó tìm ra tên thích khách mà.”

“Hum! Lẽ ra ta không nên tin lời của một tên lạc loài.”

Dù bọn họ không ngừng chỉ trích, Hắc Ám vẫn chẳng mấy may lung lay.

‘Lũ hòa thượng già bản thiú! Chỉ như thế mà muốn ta mất tự tin ư?’

Dù sao Hắc Ám cũng đã rơi vào đường cùng.

Hấn không còn chỗ để thoái lui nữa.

“Chỉ cần thử một lần thôi. Nếu thật sự hấn không có trong số các vị thì thuộc hạ bằng lòng chịu phạt.”

“Gì cơ?”

“Thật là!”

Thấy bộ dạng không chịu khuất phục của Hắc Ám, Huyết Lôì Thập Tăng đương muốn bùng nổ cơn giận thì...

Rầm!

“Tất cả im lặng hết đi!”

Huyết Phật đập mạnh tay xuống bực.

Cả không gian lập tức chìm vào im lặng.

Huyết Phật nhìn Huyết Lôì Thập Tăng rồi nói.

“Không ai ngoại lệ cả. Tất cả đều phải được những đứa trẻ kia kiểm chứng.”

“Bần tăng xin tuân lệnh.”

“Vâng! Huyết Phật!”

Huyết Lôì Thập Tăng liền im lặng ngay tức khắc.

Dù có bất mãn với Hắc Ác thế nào đi chăng nữa, họ cũng không dám chống lại mệnh lệnh của Pháp Tông.

Quý An lúc này đã đứng trước Huyết Lôì Thập Tăng, tất cả mọi người trong đại điện lập tức nín thở nhìn tiểu nam tử.

Quý An quan sát từng người một, Ân Diệu và Tiểu Ma vẫn đi theo sau tiểu nam tử.

Đột nhiên Quý An dừng trước mặt ai đó.

Y chính là Minh Nhạc.

Minh Nhạc là một trong các thành viên của Huyết Lôì Thập Tăng, tính tình có phần nóng nảy, y sở hữu cảnh giới võ công cao cravetemờng và được đám đệ tử đánh giá là một vị bạo quân.

Quý An thấy Minh Nhạc có gì đó kỳ lạ liền không ngừng lắc đầu. Cùng lúc đó, Ân Diệu cũng nhăn cả mặt mày.

Chính lúc này, Tiểu Ma nãy giờ luôn đi theo hai đứa bé liền bước về trước.

Tiểu Ma nhìn chằm chằm Minh Nhạc với vẻ mặt rạng rỡ vốn có.

“Huynh! Đúng chứ?”

“Tên của ngươi là gì?”

Lúc này, Minh Nhạc đột nhiên lên tiếng.

Giọng nói không mang theo chút đặc trưng nào của một lão nhân, thay vào đó âm điệu lại có phần trẻ trung, điềm tĩnh.

Cộc!

Huyết Lôì Thập Tăng đang đứng xung quanh Minh Nhạc liền lùi về sau.

“Chính là hắc ta.”

“Thật sự hắc ở trong số chúng ta ư?”

Huyết Lôì Thập Tăng lúc này vô cùng kinh ngạc, ai nấy đều lên vậ nội công.

Không chỉ có bọn họ mà tất cả mọi người đều nhìn Minh Nhạc, à không, phải là nhìn Phiêu Nguyệt bằng ánh mắt tràn đầy sát khí.

Mặc dù phải đối mặt với sát khí ùng ùng, nhưng Phiêu Nguyệt vẫn không chút dao động.

“Tiểu Mã!”

“....”

“Ra người là em trai của A Minh.”

“Huynh... đã gặp ca ca của ta?”

“Và cả phụ thân người.”

“Họ... có khỏe không?”

“Vẫn khỏe.”

Nghe Phiêu Nguyệt đáp, ánh mắt Tiểu Ma có chút dao động.

Tiểu Ma chính là đệ đệ của A Minh mà Phiêu Nguyệt đã gặp khi đến ngôi làng thu thập tin tức trước khi vào Tiểu Lôi Âm Tự.

Khi A Minh ra ngoài, đứa trẻ đã bị bắt cóc và trở thành một con quái vật thế này đây.

Tiểu Ma hạ mắt xuống rồi lầm bầm.

“May thật đấy. Họ chưa chết.”

“....”

“Phụ thân và ca ca nhờ huynh đến đây à? Huynh đến cứu ta sao?”

“Không!”

“Vậy thì?”

“Ta đến giết hết tất cả.”

“Là tất cả những người ở đây ư?”

“Tất cả họ!”

Nghe câu trả lời ngắn gọn của Phiêu Nguyệt, Tiểu Ma bất giác nhả mặt.

Những đứa trẻ khác có thể đã quên đi sự tồn tại của song thân, thế nhưng không hiểu lý do gì mà tiểu nam tử này lại nhớ rõ ràng đến như vậy.

Chẳng biết có phải vì ký ức về việc tiểu nam tử đã tự cắt tay phụ thân mình quá mãnh liệt hay không nữa.

Chính lúc ấy.

“Mau xuất đầu lộ diện đi, tên chuột nhắt này!”

Hắc Ám bên cạnh Huyết Phạt chỉ tay về phía Phiêu Nguyệt mà hét lên.

Phiêu Nguyệt vẫn dùng gương mặt không chút biểu cảm mà nhìn hấn.

Hắc Ám bắt giác giật thót.

Bởi vì lúc này gương mặt của Phiêu Nguyệt đang dần thay đổi.

Từ một Minh Nhạc già nua biến thành gương mặt cổ hũu của hấn.

Ai nấy đều cảm thấy bất ngờ trước khuôn mặt anh tuấn tuyệt mỹ nhưng lại có chút xanh xao của hấn dần dần hiện ra. Một phần bọn họ không ngờ kẻ khiến họ khiếp sợ đến mất ăn mất ngủ lại sở hữu dung mạo tuyệt trần như thế.

Có điều họ chỉ cảm thấy trong một chốc mà thôi. Họ lập tức tỉnh táo lại rồi nâng cao sát khí.

“Sao ngươi dám làm ra loại chuyện đó ở Tiểu Lôi Âm Tự này kia chứ. Ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho ngươi.”

“Ta sẽ xé nát ngươi thành trăm mảnh.”

Khí thế của họ lúc này đã dâng cao đến nỗi, chỉ cần Huyết Phạt hạ lệnh, họ liền lập tức xông lên. Sát khí khủng khiếp của hàng trăm võ giả bao trùm cả đại điện.

Dù là cao thủ sở hữu võ công tuyệt đỉnh đi chăng nữa, đối mặt với sát khí khủng khiếp này cũng phải tim đập chân run mà thôi. Thế nhưng cho dù phải đối mặt với tình hình bất lợi như thế, mặt Phiêu Nguyệt vẫn không đổi sắc.

Lúc ấy, Huyết Phạt lên tiếng.

“Mau quỳ xuống, tên thích khách nhà ngươi!”

Ừng!

Giọng nói của lão vang vọng bên trong đại điện. Liền sau đó, các hòa thượng đều trông có vẻ vô cùng đau đớn.

Bởi lẽ bên trong giọng nói của Huyết Phật có chứa nội lực khủng khiếp đến nỗi có thể xuyên thủng màng nhĩ mà xâm nhập vào não bộ con người.

Ngoài ra giọng nói ấy còn chứa đựng sức mạnh có thể khống chế tâm hồn của con người.

Ngay cả Huyết Lôi Thập Tăng cũng bị ảnh hưởng không ít.

Thế nhưng, Phiêu Nguyệt vẫn trước sau như một, cả cái nhú mày hăn cũng chẳng bày ra. Hăn thậm chí còn không để mắt đến Huyết Phật.

Bộ dạng của hăn càng khiến các hòa thượng của Tiểu Lôi Âm Tự cảm thấy phần nộ hơn.

Đột nhiên lúc này, Tiểu Ma cất tiếng hỏi hăn.

“Huynh! Huynh điên rồi à? Huynh muốn một mình giết chết bọn họ sao?”

“Có gì không được à?”

“Điên rồi! Điên thật rồi!”

Lúc ấy, Ân Diệu nãy giờ im lặng đột nhiên lên tiếng.

“Thật đó!”

“Cái gì?”

“Vị ca ca này! Nói thật. Huynh ấy rất tự tin.”

Tiểu Ma nghe Ân Diệu nói xong liền im bặt.

Tiểu nam tử có thể không tin lời người khác, nhưng nếu là Ân Diệu, cho dù tiểu nữ tử có nói đá mọc trên cây, Tiểu Ma cũng sẽ tin.

Biểu cảm của cậu bé liền trở nên nghiêm túc hăn.

“Vậy là thật đúng chứ? Huynh tự tin có thể giết chết tất cả bọn họ chứ gì?”

“....”

“Được thôi!”

Tiểu Ma bật cười rạng rỡ.

“Vậy ta cũng sẽ giết họ cùng với huynh.”

Việc bị Quý An phát hiện hoàn toàn là một chuyện nằm ngoài tính toán của Phiêu Nguyệt.

Suốt mấy ngày biến thành Minh Nhạc, Phiêu Nguyệt đã làm được rất nhiều thứ.

Vì Minh Nhạc là một trong Huyết Lôi Thập Tăng nên không một ai trong Tiểu Lôi Âm Tự nghi ngờ hắn cả. Nhờ vậy mà Phiêu Nguyệt có thể tiến hành kế hoạch của mình mà không bị ai nghi ngờ.

Nếu Quý An không làm lộ thân phận của hắn thì có lẽ hắn đã có thể chuẩn bị một cách hoàn thiện hơn. Tuy nhiên, không có điều gì thay đổi khi thân phận của hắn bị lộ trước toàn thiên hạ.

Phiêu Nguyệt cũng không có ý định che giấu bản thân mãi mãi.

Tiểu Lôi Âm Tự là một nơi khép kín.

Bị bại lộ khi đã ở đây được một thời gian là một chuyện tất yếu. Chỉ là mọi việc diễn ra sớm hơn hắn dự kiến.

Ánh mắt đầy sát khí như trở thành hàng ngàn mũi kim đâm vào khắp cơ thể của Phiêu Nguyệt. Một cảm giác áp lực khủng khiếp đang đè nặng lên Phiêu Nguyệt. Nhưng Phiêu Nguyệt vẫn nhìn thẳng vào ba đứa trẻ kia mà không có lấy một chút do dự.

Tiểu Ma lúc này đang cười như một kẻ điên.

Mỗi khi nó cười, bảy chiếc vòng quanh cổ nó va đập vào nhau và vang ra âm thanh trong trẻo.

Quý An đang nhìn chăm chăm vào Phiêu Nguyệt với đôi mắt đen láy đặc trưng của mình, còn Ân Diệu vẫn cúi đầu im lặng. Tuy vậy, sát ý mà Phiêu Nguyệt cảm nhận được trên cơ thể nhỏ bé vượt quá mức bình thường.

Bọn chúng đã bị bắt cóc và mất hoàn toàn nhân tính khi còn chưa nhận thức điều gì là đúng, điều gì sai.

Những đứa trẻ này cũng giống như hấn. Được nuôi dưỡng để trở thành những vũ khí giết người theo ý của người khác.

Tiểu Ma đứng ở giữa.

Tiểu nam tử có nụ cười rạng rỡ này là trung tâm của ba đứa trẻ.

Có thể thấy, Ân Diệu và Quý An sẽ tuân theo bất cứ quyết định nào mà Tiểu Ma đưa ra.

Có lẽ Hắc Ám không biết, khi hấn phá bỏ giới hạn não bộ của bọn trẻ cũng chính là lúc hấn gỡ bỏ mọi sự tẩy não cùng sự kiểm soát tinh thần mà Mộc Viên áp đặt lên người bọn chúng.

Tiểu Ma ngược nhìn Phiêu Nguyệt với nụ cười rạng rỡ.

Trong đôi mắt ngây thơ ấy chứa đầy sức sống.

Nhưng có một điều gì đó đang ẩn chứa sau lớp mặt nạ trẻ con đó.⁵

Sau khi bị Mộc Viên bắt cóc, những đứa trẻ đã phải sống trong cảnh kìm nén những thứ như oán hận, phẫn nộ, tham vọng muốn phá hủy mọi thứ. Và rồi Hắc Ám điều khiển bộ não của bọn chúng khiến cho những khao khát bị đè nén bấy lâu nay như được bộc phát.

Phiêu Nguyệt chỉ cần nhìn qua là đã có thể nhìn thấu sự thật.

“Người chỉ cần nhớ một điều.”

“Chuyện gì?”

“Phải nghe lời ta trong bất cứ tình huống nào. Nếu không, đừng mơ đến việc đi cùng ta.”

“Được thôi! Ta sẽ nghe lời huynh mà. Đệ giỏi nghe lời người khác lắm.”

Tiểu Ma gật đầu ngay cái rụp mà không có chút do dự.

“Hãy nhớ rõ những gì mà người nói lúc này. Chỉ cần người làm trái lời ta, ta sẽ khiến cho người phải hối hận vì đã sống tới hiện tại.”

“Dạ! Huynh không cần phải lo.”³

Tiểu Ma cười thật cười rồi đi tới đứng cạnh Phiêu Nguyệt. Quý An cùng Ân Diệu cũng đi theo nó.

Giương mặt của Hắc Ám trở nên méo mó khi chứng kiến khung cảnh khó tin đang diễn ra trước mắt.

“Bọn khốn các ngươi còn không mau tấn công hắn mà làm cái quái gì thế hả?”

Tiểu Ma cùng bọn trẻ vẫn hờ hững trước giọng nói giận dữ của Hắc Ám lúc này.

Tiểu Ma ngược lên nhìn Phiêu Nguyệt.

“Đệ có thể giết tên khốn đó không? Chúng ta giết hắn ngay đi. Đệ muốn giết hắn!”

Tiểu Ma riu rít như một chú chim non nhưng nội dung của nó lại khiến người khác ớn lạnh.

Phiêu Nguyệt ngăn Tiểu Ma lại.

“Vẫn chưa đến lúc.”

“Tại sao ạ?”⁶

“Chưa gì mà ngươi đã không chịu nghe lời ta rồi à?”

“Không mà! Ta đang nghe đây.”

“Vậy thì đợi đi. Ta sẽ để cho ngươi giết hắn.”

“Dạ!”

Tiểu Ma vui vẻ đáp lời.²

Tầm nhìn của Phiêu Nguyệt hướng đến Huyết Phật lúc này đang ngồi ở bục cao nhất.

Lão đang nhìn xuống Phiêu Nguyệt với ánh mắt tràn đầy nộ khí.

“Ngươi đã chơi đùa với bọn tự trong suốt thời gian qua. Thành thực mà nói, ta công nhận ngươi có năng lực tuyệt vời. Vì ngươi đã khiến cho tất cả những hòa thượng của bọn tự run rẩy trong sợ hãi.”

“Cũng không khó đến thế.”

“Ngươi nghĩ thế nào về việc sử dụng năng lực đó vì ta? Ta sẽ cho ngươi một vị trí nhất nhân chi hạ, vạn nhân chi thượng.”

“Ta không thích có người nhìn xuống ta.”

“Người dám từ chối đề nghị của ta sao?”³

Tiếng gào giận dữ của Huyết Phật tỏa ra khiến cho đại diện như thể muốn sụp đổ ngay lập tức.

Nội khí làm rung chuyển cả cây cột khổng lồ và những mái ngói trên trần nhà. Thế nhưng, vẻ mặt của Phiêu Nguyệt lúc này hoàn toàn không có chút biến đổi.

Huyết Phật đã đạt đến một cảnh giới võ công hiếm có ngay cả trong giang hồ. Chỉ cần nghe tiếng quát ban nãy thôi đã có thể suy đoán cảnh giới của lão đang nằm ở mức nào rồi.

Ở đó lúc này có khoảng một trăm võ giả.

Dù Phiêu Nguyệt có đạt tới cảnh giới kinh thiên động địa tới đâu thì cũng không thể đối phó với tất cả bọn chúng.

Dù vậy, Phiêu Nguyệt vẫn không hề chùn bước vì hắn đã chuẩn bị xong xuôi hết mọi thứ rồi.

Thích khách là những kẻ luôn chuẩn bị kỹ càng cho mọi thứ.

Để phục vụ cho một lần sát hành (thực hiện ám sát), bọn họ phải chuẩn bị tỉ mỉ ít nhất là vài ngày, nhiều thì là vài năm.

Phiêu Nguyệt nằm ở đỉnh cao của những thích khách như vậy.

Hắn đã chuẩn bị cho tất cả mọi thứ.

Huyết Phật cảm giác có chuyện chẳng lành khi nhìn thấy bộ dạng oai vệ của Phiêu Nguyệt.⁰

“Bắt lấy hắn!”

Huyết Phật ra lệnh, các hòa thượng của Tiểu Lô Âm Tự ủa đến như sóng thần.

Ngay lúc đó, Phiêu Nguyệt nói với Tiểu Ma và bọn trẻ.

“Theo sát phía sau ta.”

“Vâng!”

Tách!

Phiêu Nguyệt búng ngón tay. Một ngọn lửa nhỏ bùng lên trên ngón tay của hắn. Đây chính là kỹ nghệ Tam Mạt Chân Hỏa.

Phiêu Nguyệt ném thẳng ngọn lửa xuống sàn.

Mỗi lửa tuy nhỏ, nhưng kết quả mà nó đem lại thật quá sức khủng khiếp.

Ngay lập tức, một đám cháy lớn bùng lên.

Phùng phục!

Ngọn lửa nhanh chóng bùng lên tận tóc của đại diện.

Nếu là một đám cháy bình thường tuyệt nhiên sẽ không thể nào bùng lên với một tốc độ đáng sợ như vậy được.

Làn khói dày bốc lên cùng với ngọn lửa xanh ngắt.

“Khục!”

“Hộc!”

Những hòa thượng đứng quanh ngọn lửa thét lên.

Bởi vì khi hít phải làn khói ấy, bọn họ cảm thấy ngột thở và choáng váng.

“Cẩn thận đám khói! Chắc chắn hẳn đã làm gì với nó rồi.”

Những hòa thượng vội vàng lui về sau và hét lên.

Đám khói quả nhiên không bình thường như những gì mà bọn họ đã suy đoán.

Trong suốt mấy ngày qua, Phiêu Nguyệt đã thấm dầu xuống sàn của Vạn Nguyệt Điện và giấu tiêu thạch ở bên dưới. Tất cả đều được lấy từ nơi ở của Đỗ Oanh.

Sàn nhà được ngấm dầu sẽ phun ra ngọn lửa của địa ngục còn tiêu thạch sẽ tỏa ra những làn khói dày đặc đến mức khó thở.

Nơi đây chẳng mấy chốc trở thành một mớ hỗn độn.

Để bắt được Phiêu Nguyệt, tất cả cánh cửa đều bị chặn nên lửa cùng khói không thể thoát ra ngoài và tràn ngập trong đại điện.

Những hòa thượng không hề phòng bị trước đã hít phải mùi khói và lăn ra sàn thở dốc.

“Tiểu tử đó!”

Huyết Phật bật dậy khi thấy nơi này trở thành biển lửa chỉ trong chớp mắt. Nhưng vì làn khói dày đặc nên lão chẳng thể nhìn thấy bóng dáng của Phiêu Nguyệt đâu cả.

“Ặc!”

“Khục!”

Giữa ngọn lửa cùng làn khói đỏ rực, tiếng la hét của những hòa thượng vang lên không ngừng.

Không nhìn tận mắt cũng biết Phiêu Nguyệt lúc này đang hòa mình vào ngọn lửa và làn khói để ám sát những vị hòa thượng.

Bọn họ vốn muốn dùng Nhi Lang Đội để tìm ra tên thích khách đang lẫn trốn. Nhưng mọi nỗ lực của bọn họ đều trở nên vô ích. Bằng một lý do nào đó, Nhi Lang Đội đã về phe của Phiêu Nguyệt khiến cho Hắc Âm cùng Huyết Phật lúc này không khỏi tức giận và cũng không kém bàng hoàng.

“Chúng ta phải tránh đi thôi.”

“Ra ngoài trước đã, đối sách tính sau.”

Huyết Lôị Thập Tăng bao quanh lấy Huyết Phật rồi nói. Nhưng Huyết Phật đã từ chối đề án của bọn họ ngay lập tức.

“Nhất định phải giết hắc. Nếu để vượt mắt hắc ở đây, hậu họa e là sẽ không có hồi kết.”

Đôi mắt Huyết Phật lóe sáng.

Cang khí đáng gờm đang ngưng tụ trong tay lão.

“Hãy!”

Huyết Phật hô một tiếng rồi vung tay.

Ngay lúc đó, khí vận tựa giông bão nổi lên và quét qua đại điện.

Một con rồng xuất hiện.

Con rồng đỏ to lớn ấy được hình thành từ Thiên Long Tăng Tầng Vô Thượng Cang.

Cang khí dạng rồng đỏ ấy đã nuốt trọn khói cùng ngọn lửa trong đại điện và đục một lỗ hồng lớn ở tường.

Uỳnh!

Làn khói cùng ngọn lửa lấp đầy bên trong đại điện cùng con rồng theo lỗ hồng lớn đó bay ra ngoài.

Đó thực sự là một sức mạnh đáng sợ.

Nếu mục tiêu của Thiên Long Tăng Tăng Vô Thượng Cang không phải là bức tường kia mà là cơ thể của con người, thì có lẽ cơ thể ấy sẽ bốc hơi trong chớp mắt mà không để lại một dấu vết gì rồi.

Các hòa thượng cố gắng đứng dậy khi những thứ cản trở tầm nhìn và hô hấp của bọn hắn đã biến mất.

“Không thể nào!”

“Ôi trời ơi!”

Những hòa thượng trở mắt ra nhìn cảnh tượng tawetemhảm khốc ở trước mặt.

Hàng chục hòa thượng đang nằm dưới mặt sàn.

Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi đó mà Phiêu Nguyệt cùng những đứa trẻ đã tấn công và hạ gục những vị hòa thượng ấy.

Ngọn lửa cùng làn khói hạn chế tầm nhìn và giác quan của các hòa thượng chẳng phải là vấn đề to tát gì đối với Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt có khả năng cảm nhận được chính xác khí tức của kẻ địch ở một nơi còn tệ hơn cả nơi này.

Điều bất ngờ chính là Tiểu Ma và bọn trẻ.

Những đứa trẻ đã được phá bỏ giới hạn của não bộ sở hữu giác quan nhạy bén mà một người bình thường không thể sánh bằng. Cũng nhờ thế mà bọn trẻ có thể tự do di chuyển trong khói lửa mà không gặp chút trở ngại.

Thực lực của bọn trẻ còn vượt trội hơn cả những gì mà Hắc Âm hay Mộc Viên đã tưởng tượng. Những đứa trẻ tựa như sinh ra đã là thích khách, lợi dụng khói để ẩn thân và tấn công vào điểm yếu của những hòa thượng.

Cơ thể nhỏ bé giúp chúng có thể di chuyển nhanh thoăn thoắt. Hơn nữa, chúng còn biết cách để che giấu hoàn toàn sự hiện diện của bản thân mình.

Trong mắt Phiêu Nguyệt, Tiểu Ma cùng những đứa trẻ kia cũng giống như những con báo tuyết đang săn mồi vậy.

Bọn trẻ rất nhanh nhạy.

Ngay khi biến cố xảy ra trong đại điện, chúng có thể ngay lập tức nhận ra Phiêu Nguyệt đang làm gì và nhanh chóng dùng vật áo bịt mũi và miệng của mình lại giống như Phiêu Nguyệt. Và hít thở chậm nhất có thể.

Hàng loạt hành động đó không phải thông qua việc học tập. Mà là bẩm sinh.

Bịch bịch!

Phiêu Nguyệt phóng ra bên ngoài từ lỗ thủng trên tường do Thiên Long Tăng Tăng Vô Thượng Cang mà Huyết Phật tạo ra. Tiểu Ma cùng những đứa trẻ khác cũng đuổi theo Phiêu Nguyệt.

“Đuổi theo hắn.”

Huyết Phật ra lệnh.

Gương mặt lão tràn đầy giận dữ.

Lão đục thủng tường cũng là vì muốn xem phần thắng sẽ thuộc về ai ở trong đại điện này. Hà có gì Phiêu Nguyệt cùng với những đứa trẻ đó lại chui qua cái lỗ đó và đào tẩu cơ chứ.

Quả là một hành động sỉ nhục Huyết Phật.

“Ta sẽ đích thân bắt lấy hắn và giết hắn ta.”

Lão đã chán chường khi phải ngồi không chờ đệ tử của mình đi bắt lấy hắn rồi.

Huyết Phật vừa di chuyển, Huyết Lôi Thập Tăng cũng theo sau. Phía sau bọn họ có Ma La Huyết Tăng cùng những hòa thượng khác đang đuổi theo cùng.

Uỳnh uỳnh!

Những đồ vật có hàng trăm năm lịch sử bị vỡ nát và bị giẫm đạp trong trận truy kích của bọn họ.

Vèo!

Xoẹt!

Những hòa thượng rút vũ khí ra để tấn công Phiêu Nguyệt cùng bọn trẻ. Nhưng những vũ khí mà bọn họ ném ra đều lệch hướng hoặc cắm vào nền đất cách chân Phiêu Nguyệt một khoảng rất hẹp.

Điều này khiến cho những hòa thượng càng trở nên điên loạn hơn.

Phiêu Nguyệt bị những hòa thượng do Huyết Phật dẫn đầu bám đuôi chạy vào một đại điện lớn.

Đó chính là Vạn Pháp Điện.

Hắc Ám trung ra vẻ mặt nghi ngờ.

“Sao hắn lại chạy vào Vạn Pháp Điện?”

Vạn Pháp Điện là nơi quen thuộc đối với Hắc Ám. Vậy nên Hắc Ám mới cảm thấy khó hiểu khi Phiêu Nguyệt lại chạy vào một nơi quen thuộc đối với hắn như thế.

Nỗi nghi ngờ của Hắc Ám nhanh chóng được giải đáp.

Bởi vì Phiêu Nguyệt đã biến mất vào không gian dưới lòng đất.

Đó chính là nơi Đỗ Oanh cùng những đệ tử nghiên cứu độc.

Ngay lúc đó, gương mặt của Hắc Ám trở nên tái mét khi nhận ra ý đồ của Phiêu Nguyệt.

“K, không được!”

Hắc Ám hét lên, nhưng tiếng hét của hắn đã bị chôn vùi trong tiếng chạy của những vị hòa thượng.

Huyết Phật cùng những hòa thượng không do dự mà lao vào lối đi dẫn xuống tầng hầm.

Nếu không phải là những hòa thượng sống tại Vạn Pháp Điện thì không thể hiểu rõ lối đi dẫn xuống tầng hầm này được. Đặc biệt, tất cả thường ngày vốn e ngại nơi đây vì đó là nơi nghiên cứu của Đỗ Oanh.

Chỉ trong chớp mắt, hàng trăm hòa thượng biến mất vào nơi ở của Đỗ Oanh, chỉ có Hắc Ám vẫn còn đứng e ngại ở lối vào nhìn vào lối đi tối tăm ấy.

“Chết tiệt!”

Trong lòng hắn lúc này đầy mâu thuẫn.

Nên vào? Hay không vào?

Và Hắc Ám đã chọn về sau.

Hắc Âm là một người coi trọng mạng sống của bản thân hơn tất cả.

Những từ vô hình không thể nắm được trong tay như lý tưởng hay tiên phong đối với hắn không quan trọng.

Hắn phải sống thì mới tận hưởng được vinh hoa phú quý và điều khiển tâm trí của người khác được.

Hắc Âm không có ý định từ bỏ những thứ đó.

Nhưng hắn cũng không thể chạy trốn được.

Mặc dù đã chạy trốn từ Thành Đô đến nơi này, nhưng hắn cảm giác được nếu hắn cứ tiếp tục chạy trốn thì sẽ tiếp tục bị truy đuổi.

Hắn đã chán ngấy với điều đó rồi.

“Thôi thì cứ đứng ở đây phục kích hắn vậy.”

Nơi này là lối ra vào duy nhất dẫn vào nơi ở của Đỗ Oanh.

Chỉ cần đợi, Phiêu Nguyệt chắc chắn sẽ xuất hiện.

Bùm!

Đột nhiên bên trong lối đi phát ra tiếng nổ lớn. Làn khói trắng đục tỏa ra bên ngoài.

“Tên điên đó!”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 140

Tất cả các hoà thượng của Tiểu Lôi Âm Tự đều biết việc Đỗ Oanh sống ở Vạn Pháp Điện dưới lòng đất. Thế nhưng số người bước chân vào nơi ở của lão chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Đỗ Oanh là người bào chế độc, nếu trúng phải độc dược của lão, cho dù có là cao thủ nội công thâm hậu đến mấy cũng khó lòng giữ được tính mạng.

Chính vì thế, chẳng biết từ lúc nào, chỗ ở của Đỗ Oanh đã trở thành một nơi cấm kỵ đối với Tiểu Lôi Âm Tự. Vậy nên ít

người biết được cấu trúc bên trong Vạn Pháp Điện.

Huyết Phật cũng như thế.⁵

Là đáng chí tôn của Tiểu Lô Âm Tự nhưng lão chưa từng đến chỗ ở của Đỗ Oanh bao giờ. Nếu cần lão chỉ việc gọi Đỗ Oanh diện kiến là được.

Vậy nên, hôm nay chính là lần đầu lão đặt chân vào nơi này.

Lúc đuổi theo Phiêu Nguyệt đến tận chỗ ở của Đỗ Oanh, trong đầu lão liền hiện ra suy nghĩ vô cùng phức tạp.

Bây giờ lão mới biết Không Động tồn tại dưới lòng Tiểu Lô Âm Tự lại to lớn thế này. Thế nhưng lão không có dư thời gian để cảm thán.

Bây giờ lão phải tóm được Phiêu Nguyệt.

Hàng chục hòa thượng đã bỏ mạng dưới tay hắn và đám Nhi Lang kia.

Nếu hắn còn làm càn hơn, không biết tổn thất sẽ lớn đến mức nào.³

“Chết tiệt!”

“Ta nhất định phải bắt được ngươi.”

Đám Ma La Huyết Tăng không ngừng đuổi theo Phiêu Nguyệt, ánh mắt họ lúc này đã giăng đầy tơ máu đỏ ngầu.

6

Sau khi các Ma La Huyết Tăng mất đi hàng chục đồng liêu, sự phản nộ của bọn chúng dâng đến tận trời xanh. Trong đầu chúng hiện giờ chỉ có một suy nghĩ duy nhất. Chính là phải bắt rồi giết chết tên thích khách đê tiện kia.

Sự phản nộ khiến cho người ta mù quáng, và chính sự mù quáng đó đã thu hẹp tầm nhìn của con người.

Các Ma La Huyết Tăng hiện giờ đang rơi vào trạng thái như thế.

Trong mắt bọn hắn hiện giờ chỉ có Phiêu Nguyệt.

Xoẹt!

Lúc này, Phiêu Nguyệt rút U Linh Chủy từ thắt lưng ra phóng vào không trung.

Các Ma La Huyết Tăng đuổi theo hấn đột nhiên khựng lại một lúc. Bởi vì họ tưởng hấn đang nhắm về phía mình. Thế nhưng, ngoài dự đoán của bọn họ, nơi U Linh Chủy hướng tới chính là trần của Không Động.

2

Trên trần có treo hàng chục túi nhỏ.

Phập!3

U Linh Chủy lập tức xuyên qua hàng chục chiếc túi nhỏ đó.

Những chiếc túi nổ tung ra, lập tức, một lớp bột mịn nhanh chóng bao phủ bên trong Không Động.

Phiêu Nguyệt truyền âm cho Tiểu Ma và đám trẻ.

- Ngưng thở rồi trùm chần lên người đi.

Trong Không Động có một tấm chần mà Đỗ Oanh và các đệ tử đã dùng trước đó.

Tiểu Ma và đám trẻ không hề hỏi lý do, chúng chỉ ngoan ngoãn nghe theo chỉ thị của Phiêu Nguyệt.

Vùuu!0

Đúng lúc này, lớp bột mịn bắt đầu rơi xuống đất.

Các hòa thượng đang xông về phía Phiêu Nguyệt liền bị phủ đầy bột lên người.

“Khặc!”

“Ha!”

Khoảnh khắc đó, tiếng la hét thất thanh của các hòa thượng vang vọng khắp Không Động. Những người bị lớp bột dính lên người không ngừng thổ huyết.

“Là độc.”

“Mọi người mau ngừng thở!”

Mặc dù Huyết Lôî Thập Tăng đã hét lên cảnh báo, nhưng lúc đó đã quá muộn rồi. Bây giờ, nhiều hòa thượng phải vật lộn vì chất độc đang ngấm dần vào cơ thể.

Nhiều người trong số họ còn tắt thở trước khi đi được ba bốn bước chân.

Thứ bột mà họ hít vào chính là Thất Bộ Truy Hồn Tán do Đỗ Oanh bào chế ra.

Trước khi bước đến bước thứ bảy, kịch độc kinh khủng đã cướp đi mạng sống của các hòa thượng của Tiêu Lôî Âm Tự.

“Cứu ta với!”

“Ặc!”

“Làm ơn....”

Tiếng hét thảm thiết của các hoà thượng không ngừng vang lên trong Không Động.

Kịch độc đáng sợ lập tức phá hủy nội tạng và lấy đi mạng sống của họ.

“Sao có thể thế chứ!”

Nhìn thảm cảnh khó tin vào mắt mình, Huyết Phật liền tròn mắt.

Tất cả mọi người đang dần ngã gục trước mặt lão.

Lúc này, những vị hòa thượng đang dẫn dắt Tiêu Lôî Âm Tự cùng những người rường cột có vai trò quan trọng trong tương lai đều đã trúng Thất Bộ Truy Hồn Tán mà nằm lăn lộn dưới sàn.

Bi kịch vẫn chưa kết thúc.

Xoẹt!

Âm thanh không khí bị thứ gì đó cắt ngang không ngừng vang lên trong bóng tối.

“Á!”

“Khực!”

Các hòa thượng đang nín thở để tránh Thất Bộ Truy Hồn Tán đột nhiên hét lên thất thanh rồi gục ngã.

“Ám khí.”

“Hắn ta vừa phóng ám khí đấy.”

Trên người các hòa thượng đã chết đều bị cấm ám khí sắc nhọn.

Phiêu Nguyệt không trực tiếp phóng chúng ra.

Đây chính là những cơ quan do chính Đỗ Oanh lắp đặt trong chỗ ở của mình.

Thứ này không cần phải chế tạo quá phức tạp hay tinh xảo.

Bóng tối cùng kịch độc đã ngăn các hòa thượng tìm được vị trí của cơ quan.

Thấy tình hình không ổn, Huyết Phật liền tung quyền lực về phía không trung.

Thất Bộ Truy Hồn Tán liền tản ra khắp nơi. Thế nhưng, trước khi Thất Bộ Truy Hồn Tán kịp chạm vào cơ thể Huyết Phật, cả người lão đã bốc cháy thành ngọn lửa.

Toàn thân Huyết Phật bị bao trùm bởi một con rồng tạo ra từ Thiên Long Tàng Tàng Vô Thượng Cang. Chính sức mạnh của cang khí đó đã đốt cháy tất cả độc khí.

Huyết Phật phát mạnh ống tay áo.

“Ha!”

Lão ta điên cuồng vung vẩy hai tay. Lập tức, dòng khí lưu mạnh mẽ cuốn lấy một thứ xung quanh.

Mật Tông Đại Thủ Ấn - Dịch Luân Hỏa .

Vùuu!

Thất Bộ Truy Hồn Tán đang rải khắp trong Không Động lập tức bị dòng khí lưu đẩy đi.

Mồ hôi đã chảy ròng ròng trên trán Huyết Phật.

Dù cảnh giới võ công của lão ta có mạnh đến mấy đi chăng nữa, thì việc phân tán độc khí trong khắp Không Động này chẳng phải là chuyện dễ dàng gì. Thế nhưng lão phải làm.

Ngay thời khắc này, các đệ tử của lão còn đang học máu vật vã dưới sàn.

Nếu để độc khí tiếp tục lan ra, họ sẽ phải chịu tổn thất nặng nề hơn.

Các Huyết Lôi Thập Tăng cũng dốc hết sức ra tay cứu các đệ tử.

“Ha!”

“Tránh qua bên này.”

Một số người dùng chưởng lực để đẩy Thất Bộ Truy Hồn Tán ra, một vài người gấp gáp tìm chỗ tránh cho các đệ tử.

Lúc ấy, Tiểu Ma và đám trẻ trốn trong chần tránh độc khí cũng bắt đầu hành động.

“Ta sẽ giết các ngươi!”

Keng!

Tiểu Ma phóng bảy chiếc vòng trên cổ ra, cả Quý An và Ân Diệu cũng nín thở lao vào tấn công.

“Á!”

“Khực!”

Bảy chiếc vòng Tiểu Ma phóng ra lập tức lấy mạng các hòa thượng.

Bảy chiếc vòng kia gọi là Thất Thương Luân. Đây là một loại ma binh được các cao tăng của Tiểu Lôi Âm Tự sử dụng rất lâu về trước. Thế nhưng, Mộc Viên đã đưa cho Tiểu Ma thứ mà hầu như không thể dùng được vì quá khó sử dụng.

Ma binh từng được Tiểu Lôi Âm Tự dùng lại chính là thứ xé toạc cơ thể của các hòa thượng.

“Ta sẽ giết hết tất cả. Tất cả...”

Trên gương mặt Tiểu Ma lúc này đã không còn vương nụ cười ngây ngô của một đứa trẻ nữa.

Nụ cười tiểu nam tử phô ra thường ngày chỉ là một lớp mặt nạ che đi nỗi thống khổ tận sâu bên trong.

Sau khi bị bắt cóc đến đây, Tiểu Ma chưa một ngày nào thoát khỏi nỗi đau đớn dày vò travetemong tâm can. Nếu không bị ngược đãi về mặt thể xác thì cũng là tinh thần bị dày xé đến tan nát.

Mộc Viên đã dùng nhiều hành vi ngược đãi đối với đám trẻ mà con người khó thể tượng tượng nổi. Chính vì thế, tinh thần của Tiểu Ma và đám trẻ ngày càng trở nên kiệt quệ.

Việc Mộc Viên giết phụ mẫu của đám trẻ bại trận trong cuộc chiến sống còn đã cướp đi bản tính con người cuối cùng của Tiểu Mã.

Tiểu Ma còn nhớ rõ khoảnh khắc tiểu nam tử tự mình chém đứt tay phụ thân. Tiểu nam tử cố tình làm thế là để cứu phụ thân, nhưng ký ức ấy vẫn như cơn đau khổ xuất phát từ địa ngục.

Sau đó tiểu nam tử đã quyết tâm.

Rằng dù có dùng cách gì đi nữa, nó quyết phải trả thù Tiểu Lôi Âm Tự.

Cả Quý An và Ân Diệu cũng như thế.

Tính mạng chúng có ra sao cũng không quan trọng.

Hành động của chúng hiện giờ chính là xuất phát từ lòng thù hận đối với Tiểu Lôi Âm Tự, chúng không còn chút luyến tiếc gì đối với mạng sống của mình nữa.

Chỉ cần có thể trả thù, có phải bỏ mạng chúng cũng chấp nhận.

“Lũ khốn điên rồi này!”

“Dám can lại chủ nhân đã nuôi dưỡng mình ư?”

Các hòa thượng tránh được Thất Bộ Truy Hồn Tán liền xông về phía bọn trẻ. Bọn trẻ cũng không hề né tránh và đối mặt với họ. Chém rồi giết...

Cảnh tượng này chẳng khác nào địa ngục A Tu La.

Đôi mắt Huyết Phạt lúc này dường như đã bùng lên ngọn lửa. Thế nhưng lão không thể di chuyển được. Bởi vì Thất Bộ Truy Hồn Tán đã bám chặt vào lòng bàn tay hắn.

Vùuu!

Thất Bộ Truy Hồn Tán gom thành hình tròn rồi xoay vòng trong lòng bàn tay lão.

Huyết Phật vận thêm nội lực. Ngay tức khắc, Tam Muội Sơn Hỏa xuất hiện xoay vòng giữa lòng bàn tay.

Lửa chính là tương khắc của độc.

Thất Bộ Truy Hồn Tán dù có khủng khiếp đến mấy cũng không thể chịu được tam muội sơn hỏa từ địa ngục.

am Muội Sơn Hỏa trong tích tắc đã thiêu rụi tất cả độc khí. Thế nhưng, Huyết Phật lại không có thời gian để thở. Bởi vì các đệ tử của lão đang chết dần chết mòn đi.

“Khực!”

Huyết Phật vừa định di chuyển thì bất giác rên lên một tiếng.

Bởi vì có thứ gì đó đang siết lấy cổ lão.

‘Ngân ty?’

Lợi dụng tình hình đương lúc hỗn loạn, Phiêu Nguyệt đã âm thầm động tay động chân với Huyết Phật.

Cho đến bây giờ, có nhiều người đã phải bỏ mạng bởi cách thức này. Thế nhưng, Huyết Phật lại khác hẳn với các võ giả mà Phiêu Nguyệt đối phó trước đó.

Phụt!

Huyết Phật dùng cả hai tay để cắt đứt ngân ty.

Thứ ngân ty đã lấy mạng biết bao nhiêu người thế kia lại không thể để lại một vết xước nhỏ trên đôi bàn tay của Huyết Phật. Thế nhưng Phiêu Nguyệt không hề có chút bối rối hay thất vọng.

Phản ứng này cũng nằm trong dự đoán của hắn.

Xoẹt!

Hắn lại phóng ra U Linh Chủ.

Huyết Phật lập tức thi triển Thiên Long Tầng Tầng Vô Thượng Cang ngăn cản U Linh Chủ.

Keng!

U Linh Chủ như vừa đụng phải bức tường vô hình mà rơi xuống đất.

“Người chỉ có mấy trò vật vãnh này thôi ư?”

Huyết Phật hét lớn rồi bắn người về phía Phiêu Nguyệt. Lão vung nắm đấm lên.

Nắm đấm của lão đỏ chói hết như thiên thạch vụt qua bầu trời đêm.

Đây chính là quyền cang.

Thiên Long Tàng Tàng Vô Thượng Cang là loại võ công sở hữu cang khí mạnh nhất trên thiên hạ. Nếu tu luyện đến cảnh giới thượng thừa có thể tùy ý sử dụng cang khí hết như hơi thở của mình.

Rầm!

Nơi Phiêu Nguyệt ẩn náu lập tức bị phá hủy. Thế nhưng, Phiêu Nguyệt đã không còn ở đó nữa. Ngó thấy Huyết Phật sắp tung quyền lực, hắn đã thi triển Hắc Lôi rời đi.

Không Động tối tăm chính là một nơi vô cùng hoàn hảo để thi triển Hắc Lôi.

Hai tay Phiêu Nguyệt lúc này đã thủ sẵn U Linh Chủ.

Xoẹt!

U Linh Chủ gắn trên Thu Hồn Ti nhắm thẳng về phía Huyết Phật.

“Ba cái trò mèo này không hợp với ta đâu.”

Huyết Phật liên tục thi triển tuyệt chiêu của Thiên Long Tàng Tàng Vô Thượng Cang.

Keng!

U Linh Chủ bị đánh văng ra ngoài. Thế nhưng Phiêu Nguyệt lại tiếp tục dùng Thu Hồn Ti điều khiển U Linh Chủ tấn công Huyết Phật.

Huyết Phật không tiến lên nữa mà vung hai tay ngăn U Linh Chủ.

“Người dám!”

Huyết Phật vận công lực lên đến cực hạn. Lập tức cang khí quần quanh người lão mỗi lúc một mạnh mẽ hơn.

Rắc!

U Linh Chủy không chịu nổi sức mạnh liền vỡ nát thành bụi. Thế nhưng Thu Hồn Ti vẫn lạnh lặn không hề sức mẻ chút nào.

Vùuu!

Thu Hồn Ti lập tức cuộn quanh người Huyết Phật hết như con rắn chỉ.

Tăng!

Lúc này, Thiên Long Tăng Tăng Vô Thượng Cang đã đánh bật Thu Hồn Ti.

Trước sức mạnh khủng khiếp của cang khí, Thu Hồn Ti liền đứt ra thành nhiều đoạn.

“Ta sẽ phanh thây ngươi ra!”

Huyết Phật sau khi hủy đi vũ khí của Phiêu Nguyệt liền thi triển Thiên Long Phi Hành rồi xông về phía hắn.

Chuyển động của Huyết Phật giống hệt một con rồng phi thẳng không ngừng nghỉ. Liền sau đó, Phiêu Nguyệt thi triển Xà Hành Bộ đối phó với lão ta.

Cảnh tượng trước mắt hệt như cuộc chiến giữa Long và Xà.

Dù ai nhìn vào cũng thấy Phiêu Nguyệt chính là bên bất lợi.

Huyết Phật là bên áp đảo hơn.

Rầm!

Mỗi khi Huyết Phật vung vẩy hai tay, tiếng nổ vang trời lại không ngừng vang lên.

Ánh mắt Huyết Phật sáng lên.

Lão nghĩ rằng lão đã nắm được cơ hội chiến thắng trong tay.

‘Chỉ cần chút nữa thôi là ta có thể tóm được tên này rồi.’

Vù!

Cang khí vung ra cách Phiêu Nguyệt một khoảng chỉ trong gang tấc.

‘Một chút nữa thôi nhĩ...?’

Huyết Phật điều chỉnh quỹ đạo rồi lại tung cang khí ra. Thế nhưng hướng đi có hơi chệch một chút.

‘Sắp rồi...’

Huyết Phật lại khuếch trương sức mạnh.

Rầm!

Lần này, nơi Phiêu Nguyệt đứng đã nổ tung. Thế nhưng hấn đã thần tốc mà tránh ra xa.

“Con chuột nhắt kia! Người chỉ biết trốn thôi à?”

Huyết Phật nổi giận mà hét to.

Phiêu Nguyệt vẫn không đáp lại câu nào.

Thay vào đó hấn chỉ nhìn chăm chăm Huyết Phật.

Điều này càng khiến Huyết Phật nổi đóa hơn nữa.

“Người!”

Huyết Phật điên cuồng tấn công Phiêu Nguyệt.

Có điều lần này Phiêu Nguyệt cũng tránh được đòn tấn công của lão.

Trong một trận chiến, đôi bên không cần nhất thiết phải đo chiều mới có thể phân thắng bại.

Phiêu Nguyệt đã tạo ra sơ hở, để đối phương làm tương bản thân đang tiến gần đến chiến thắng

‘Chỉ cần bước một bước nữa thôi.’

‘Chỉ cần vươn tay.’

‘Là có thể thắng rồi.’

‘Cố gắng thêm chút nữa là được.’

Hấn dẫn dắt kẻ địch vượt qua khỏi giới hạn của bản thân, cuối cùng rơi vào địa ngục không lối thoát.

Nga Quỷ Đạo - Ma Nghĩ Địa Ngục.

Huyết Phật lúc này không hề hay biết bản thân đang rơi vào địa ngục tối tăm do Phiêu Nguyệt tạo ra.

141

Cuộc đối đầu với Phong Tôn để lại cho Phiêu Nguyệt rất nhiều bài toán cần phải xử lý.

Từ trước đến nay, hắn đã có thể dễ dàng ám sát được bao nhiêu cao thủ chỉ với sát pháp luyện được ở dưới hang động kia. Nhưng đối đầu với những cao thủ đạt đến cảnh giới như Phong Tôn là một chuyện hoàn toàn khác.

Cảm nhận rõ được sự thiếu sót của mình, Phiêu Nguyệt đã rất nỗ lực để nâng cao võ công của bản thân và qua đó, hắn giác ngộ được vài điều.

Tuy chỉ là những điều nhỏ nhặt và hắn cần phải nghiên cứu thật nhiều trong tương lai. Tuy nhiên, trong số đó vẫn có thứ có thể dùng ngay được.

Đó chính là Mã Nghĩ Địa Ngục.

Mã Nghĩ Địa Ngục không phải võ công.

Đó là phương thức chiến đấu mà chỉ thích khách Phiêu Nguyệt mới có thể làm được.

Một phương thức cực đoan đánh lừa kẻ địch để kéo chúng vào không gian của bản thân sau đó đánh vào nhược điểm của chúng khiến chúng phải chết vật.

Để làm được như vậy, hắn phải cách đòn tấn công của địch bằng khoảng cách chỉ như một cọng tóc. Bởi vì nếu tránh đòn quá dễ dàng sẽ khiến có kẻ địch nghi ngờ và không lọt vào bẫy của hắn nữa.

Đây là một phương thức thậm chí còn không thể thử nghiệm nếu không tự tin vào năng lực của bản thân hoặc tính quyết đoán dám ném mình vào nguy hiểm cũng như là sự táo bạo không chớp mắt ngay cả khi đang trong tình huống nguy hiểm.

Vào!

Cang khí lướt qua vai Phiêu Nguyệt với một khoảng cách rất nhỏ.

Tuy không đánh thẳng trực tiếp nhưng hậu quả mà cang khí để lại khiến cho da hắc xoắn lại theo hình xoắn ốc và xuất hiện những cục máu đỏ sẫm.

Phiêu Nguyệt cố nén đau và chịu đựng.

Hắc cũng là con người.

Cũng biết đau và cảm nhận được cơn đau như bao người khác. Nhưng hắc khác với những người khác ở chỗ hắc biết cách đè nén và chịu đựng cơn đau của mình.⁵

Sắc mặt của Phiêu Nguyệt không có chút biến đổi, hắc kéo Huyết Phật vào Ma Nghĩ Địa Ngục của mình.

Hắc đã tưởng tượng ra nó vô số lần, nhưng đây là lần đầu tiên mà hắc áp dụng nó vào đời thực.

Chỉ cần sai sót, hắc sẽ mất mạng.

Việc này chẳng khác gì hắc đang trên một sợi dây trên vực thẳm sâu ngàn trượng vậy.

Nơi đặt chân chỉ là một sợi dây mỏng.

Tình hình của Phiêu Nguyệt lúc này cũng giống như thế.

Chỉ cần sơ suất, mạng sống của hắc cũng coi như xong. Dầu vậy, Phiêu Nguyệt vẫn chờ đợi để đánh vào nhược điểm chí mạng của Huyết Phật chứ không hề dao động.

“Người định bỏ chạy một cách hèn nhát đến khi nào nữa đây?”

Cơn giận của Huyết Phật bùng phát, luồng cang khí xoay tít quanh người lão chảy cuộn cuộn.

Luồng cang khí chỉ kéo dài trong một thời gian ngắn, nhưng Phiêu Nguyệt lại cảm thấy thời gian đó như dài vô tận.

Vù!3

Phiêu Nguyệt không ngần ngại bay vào giữa luồng cang khí đang chảy cuộn cuộn.

Xoẹt xoẹt!

Luồng cang khí xé rách y phục của hắn, cứa vào từng sợi thịt. Máu trào ra, cơn đau dữ dội chạy dọc sống lưng hắn. Nhưng Phiêu Nguyệt vẫn không hề thốt lên tiếng rên rỉ vì đau dù chỉ một lần.

Nếu muốn đạt được thứ gì đó, hắn bắt buộc phải trả giá.

Muốn kẻ địch mạnh ngừng thở, hắn cũng phải chịu được vết thương một cách thích đáng.

Không có chiến thắng nào mà không phải trả giá.⁶

Bên hông hắn bị chém vào một đường dài, máu bắn ra tung tóe.

Trên bắp đùi cũng đầy rẫy những vết thương.

Dẫu vậy, Phiêu Nguyệt vẫn chẳng để tâm đến những vết thương cùng cơn đau đó.

Phập!

Phiêu Nguyệt xuyên qua cang khí rồi dùng U Linh Chủy đâm vào hoành cách mô của Huyết Phật.

“Khực!”

Huyết Phật phát ra tiếng rên rỉ.

Hoành cách mô là một trong những điểm chí mạng của con người. Nếu một nơi như thế bị phi đao đâm vào thì chắc chắn không thể lành lặn được.

Nhưng Huyết Phật vốn là một cao thủ đã vượt qua giới hạn của con người.

Nếu là một người bình thường thì sẽ mất mạng từ lâu rồi, nhưng nhờ có nội công thâm hậu, dẫu bị thương nhưng lão vẫn có thể di chuyển.

“Ngươi!”

Huyết Phật nâng cao hai nắm đấm rồi giáng thẳng xuống phần xương sọ của Phiêu Nguyệt.²

Ngay lúc đó, Thu Hồn Ti được phóng ra từ tay của Phiêu Nguyệt.

Rồi chúng trói chặt hai tay của Huyết Phật lúc này đang giơ cao quá đầu.

“Chỉ được bấy nhiêu thôi sao!”

Huyết Phật cười khẩy rồi truyền lực vào hai tay.

Thu Hồn Ti bị đứt trong chớp mắt. Nhưng trong lúc đó, Phiêu Nguyệt đã cắm được một thanh U Linh Chủy khác vào bên sườn của Huyết Phật.

“Khực!”

Huyết Phật lão đảo, lần này lão đã không chịu được mà phát ra tiếng rên rỉ.

Nhân cơ hội này, Phiêu Nguyệt thi triển Hắc Lôi lao tới Huyết Phật.

Thanh kiếm như trở thành tia savetemét vọt qua.

Lần này, Phiêu Nguyệt thi triển Phá Ngọc để tập trung toàn lực vào một điểm nhất định!

Phập!

Huyết Phật loạng choạng lùi về phía sau.

Phiêu Nguyệt không dùng Phá Ngọc giáng mạnh vào cơ thể của Huyết Phật mà là U Linh Chủy đang cắm vào hoành cách mô của Huyết Phật.

Sắc mặt của Huyết Phật thay đổi trong chớp mắt.

Phiêu Nguyệt đã tác động vào bên trong cơ thể của Huyết Phật thông qua vật trung gian là U Linh Chủy.³

Đòn tấn công lấy U Linh Chủy làm vật trung gian khuấy động bên trong cơ thể lão giống như một giọt nước rơi xuống mặt ao tạo ra những gợn sóng lăn tăn trên đó.

“Khực!”

Huyết Phật thét lên rồi loạng choạng. Gương mặt lão lúc này chứa đầy tử khí.

“Ta...”

Huyết Phật nhìn xuống hoành cách mô của mình với vẻ mặt khó tin.

Nội lực to lớn giúp lão có thể chịu đựng được một thời gian dài cũng đang cạn dần.

Nội lực cạn dần như thủy triều xuống khiến toàn thân lão trở nên lão hóa một cách nhanh chóng.

Làn da lão trở nên nhăn nhúm, đôi mắt lão trở nên mờ đục.

“Ngài Pháp Tông!”

“Aaaa!”⁰

Huyết Lôì Thập Tăng lúc này đang đối đầu với Tiểu Ma cùng bọn trẻ đã chứng kiến được khung cảnh đó lập tức lao đến như điên để cứu Huyết Phật.

Tiểu Ma cùng những đứa trẻ kiên trì bám sát theo chúng để giữ chân chúng lại. Nhưng năm người vẫn thoát khỏi tay bọn trẻ và hướng về phía Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt nhìn bọn họ rồi tăng công lực.

Vù vù!

Tuyệt kỹ được Huyết Lôì Thập Tăng thi triển bay về phía Phiêu Nguyệt với sức mạnh đáng gờm.

Phiêu Nguyệt nghiêng chặt răng rồi thi triển Xà Hành Bộ.

Lúc này hắn đang cố gắng thoát khỏi nguy kịch hơn là trực tiếp đối đầu với nó.

“Đừng hòng thoát.”

Ngay lúc ấy, có ai đó đã bí mật tiếp cận Phiêu Nguyệt từ phía sau và dùng kiếm đâm vào bên sườn của Phiêu Nguyệt.

Phập!

Thanh kiếm xuyên thẳng qua phần thắt lưng của Phiêu Nguyệt.

“Giờ ta sẽ hoàn trả lại nỗi nhục nhã này cho ngươi.”

Kẻ đang cười vì đã đánh úp thành công đó chính là Hắc Ám.

Trong lúc Phiêu Nguyệt và Huyết Phật đang đánh nhau kịch liệt, hắn đã bí mật ẩn mình quan sát tình hình và chờ đợi cơ hội.

Nếu là bình thường, Phiêu Nguyệt tuyệt đối sẽ không bao giờ để Hắc Ám có cơ hội để đánh úp hắn nhưng lúc này hắn đang trong cuộc chiến khốc liệt với Huyết Phật, hơn nữa hắn ta còn

phải cảnh giác Huyết Lôì Thập Tăng nên sự tập trung của Phiêu Nguyệt lúc này đang bị phân tán dữ dội.

Chính vì thế nên Phiêu Nguyệt không thể tránh được đòn tấn công bất ngờ của Hắc Âm được.

Vết thương không phải chí mạng nhưng cũng đủ để dồn ép Phiêu Nguyệt đến nguy kịch.

“Đi chết đi!”

“Hãy!”

Năm người trong Huyết Lôì Thập Tăng đồng loạt lao vào tấn công Phiêu Nguyệt.

Những người đứng đầu trong Tiểu Lôì Âm Tự lúc này đang hợp công toàn lực để tấn công hắn.

Đòn tấn công tựa như trời cao đang sụp xuống.

Phiêu Nguyệt lúc này đã không còn nơi nào để chạy trốn.

“Kết thúc rồi.”

Gương mặt của Hắc Âm lóe lên tia vui mừng.

Để nhìn thấy được khoảnh khắc này, hắn đã phải mạo hiểm xuống đây để đánh úp Phiêu Nguyệt.

Đòn hợp công của Huyết Lôì Thập Tăng rung chuyển cả hang động, nơi này như thể muốn sụp đổ ngay lập tức.

Phiêu Nguyệt cuộn người thành hình tròn.

Trông hắn lúc này như thể đã phó mặc cho số phận, chẳng còn chút ý chí để phản kháng.

Bỗng nhiên, Phiêu Nguyệt duỗi thẳng lưng và vươn hai tay về phía Huyết Lôì Thập Tăng.

Xoẹt!

Một cang khí vô hình giống như sợi tơ phóng ra với tốc độ kinh hoàng.

Đó chính là Thu Hồn Ti.

Hắc Âm cười khi nhìn thấy khung cảnh đó.

Bởi vì hắn đã thấy được Thu Hồn Ti của Phiêu Nguyệt bị màng cang khí của Huyết Phật chặn lại.

Toàn thân của Huyết Lôi Thập Tăng cũng được một lớp màng tương tự như thế bao quanh. Tuy mật độ có ít hơn Huyết Phật, nhưng cũng đủ để chặn Thu Hồn Ti lại.

“Hộc!”

Ngay lúc ấy, một chuyện khó tin đã diễn ra.

Phập!

Thu Hồn Ti xuyên thủng qua lớp màng cang khí và xuyên thẳng qua trán của bốn người trong Huyết Lôi Thập Tăng.

Bọn họ thậm chí còn không thể biết được là mình đã chết.

Khoảnh khắc Thu Hồn Ti xuyên qua trán của bọn họ, thế giới trở nên tối mịt, suy nghĩ của bọn họ cũng bị cắt đứt.

Thu Hồn Ti là những sợi tơ được làm từ khí.

Nó cũng là một môn võ công tương tự như kiếm khí. Tuy nhiên, nó mỏng manh và di chuyển tự do hơn kiếm khí nên cần phải biết vận công một cách khéo léo. Vì vậy nên nếu luyện được nó thì có độ ứng dụng rất cao.

Tuy nhiên, nó cũng không thể tránh khỏi những hạn chế của khí vô hình.

Bởi vì bản chất của nó cũng tương tự với kiếm khí.

Nhưng Thu Hồn Ti mà Phiêu Nguyệt phóng ra lần này khác với những lần trước.

Thu Hồn Ti lần này không chỉ đơn thuần là một sự kết hợp của khí.

Mà là cang khí được tạo nên từ những sợi khí.

Loại cang khí được đặt tên là Ti Xà Cang vì nó mỏng như một con rắn chỉ. Một loại cang khí mà nếu không phải là Phiêu Nguyệt thì không thể tạo ra cũng không thể sử dụng nó được.

Giết được bốn người chỉ trong chớp mắt nhưng sắc mặt của Phiêu Nguyệt vẫn không có chút biểu hiện gì là vui vẻ.

Hắn vốn định tạo ra năm sợi Ti Xà Cang. Nhưng vì vết thương do Hắc Ám để lại khiến cho việc vận công trở nên bất ổn định

nên hắn chỉ có thể tạo ra được bốn Tì Xà Cang.

Người còn lại trong Huyết Lôì Thập Tăng không dính phải Tì Xà Cang càng trở nên phần nộ, toàn lực tấn công. Phiêu Nguyệt vừa tạo ra Tì Xà Cang trong tình trạng bị thương nên công lực của hắn lúc này hầu như đã cạn. Thời gian lúc này không đủ để hắn có thể tập hợp công lực.

Lúc này Phiêu Nguyệt chỉ biết trừng mắt ra nhìn kẻ địch.

“Gràooo!”

Bỗng lúc đó có tiếng thét như tiếng sấm vang. Kiếm kích cường mãnh đánh thẳng vào hòa thượng cuối cùng trong Huyết Lôì Thập Tăng.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Hang động lúc này rung chuyển như thể vừa mới có sấm nổ.

“Khắc!”

Tên cuối cùng trong Huyết Lôì Thập Tăng lúc đó hoàn toàn tập trung vào Phiêu Nguyệt nên không thể phòng bị, hắn hét lên trước đòn tấn công bất ngờ và tuyệt mệnh.

“C, chuyện gì thế?”

Hắc Ám há hốc mồm vì ngạc nhiên trước khung cảnh không ngờ tới.

Ngay lúc đó, một nam nhân cao lớn nhảy xuống che chắn trước mặt Phiêu Nguyệt.

Nam nhân ấy có đôi mắt to sáng, khuôn miệng đóng chặt trông như một con hổ, thân hình của y tựa như một tòa tháp làm bằng sắt.

Toàn thân y tỏa ra khí chất áp đảo tựa như một cơn cuồng phong.

Nam nhân kia nói với Phiêu Nguyệt mà chẳng thèm quay đầu về phía sau.

“Vị bằng hữu này không sao chứ?”

“Chân... Kiếm Vũ?”

“Ta đã rất khó khăn mới có thể đuổi theo được ngươi vì ngươi chẳng để lại dấu vết gì đấy. Nhưng thật may là vẫn chưa quá

muộn.”

Nam nhân nhìn giống hỏ kia chính là Chân Kiếm Vũ. Y nhếch miệng cười.

Trên vai của y dính đầy bụi.

Chân Kiếm Vũ đã để Viên Giai Linh một mình quay trở về Thành Đô, còn y thì đuổi theo Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt là kẻ thù đã giết chết Sở Văn Bình, nhưng hẳn cũng là ân nhân đã cứu mạng Viên Giai Linh.

Y đã phân vân một lúc vì phải đứng giữa oán và ân.

Và quyết định của y chính là trả lại ân huệ cho Phiêu Nguyệt.

Y nghĩ rằng, hận thù có thể giải quyết sau cũng được.

Y đã rất cố gắng để đuổi được theo Phiêu Nguyệt đến tận đây.

Chân Kiếm Vũ vốn không biết một chút gì về Truy Tích Thuật.

Vốn dĩ, y tuyệt đối sẽ không bao giờ có thể truy tìm được Phiêu Nguyệt. Nhưng y là một người có trí óc vượt trội.

Khi đuổi theo Hắc Ám và Viên Giai Linh, Phiêu Nguyệt đã giải thích những điều cơ bản về Truy Tích Thuật cho y nghe.

Y đã đuổi theo Phiêu Nguyệt giống với cách Phiêu Nguyệt đã từng làm tuy vẫn còn chút vụng về. Với sự trợ giúp của một món đồ tên Thiên Nguyên Bàn, y có thể thông qua trận pháp. Thiên Nguyên Bàn là một món đồ của đạo gia giúp người sử dụng có thể đi theo đúng phương hướng mà không bị ảnh hưởng bởi mê hoặc.

Kết quả là vừa nãy, y đã có thể đến Tiểu Lôi Âm Tự.

Nhờ vậy mà y mới có thể cứu được Phiêu Nguyệt chỉ trong gang tấc.

Phiêu Nguyệt thẳng lưng nói.

“Ta nợ ngươi rồi.”

“Giờ chúng ta xem như huê.”

Chân Kiếm Vũ truyền lực vào tay đang cầm kiếm.

Toàn thân hắt tủa ra khí thể đáng gờm như muốn chia tách cả bầu trời xanh.

Tình hình trong hang động ngầm lúc này trở nên thảm khốc.

Hơn hai phần ba số hòa thường đã mất mạng, những người còn sống thì bị thương và rên rỉ không ngừng.

Tuy một phần là được Tiểu Ma cùng lũ trẻ giúp đỡ, nhưng hầu hết cả mọi chuyện đều là tác phẩm mà Phiêu Nguyệt tạo ra.

Chỉ một mình hắt đã có thể dồn ép Tiểu Lôi Âm Tự - bá giả vùng tái ngoại dẫn đến bờ vực của diệt vong.

Một khung cảnh đến nhìn tận mắt cũng chẳng ai dám tin.

Phiêu Nguyệt không chỉ đơn thuần dùng võ lực mà còn có độc và ám khí, điều đó càng khiến cho hắt trở nên đáng sợ hơn.

Bởi vì đó chính là minh chứng cho việc hắt sẽ không từ thủ đoạn để có thể chiến thắng.

Những kẻ đã từng đối đầu với Phiêu Nguyệt cả đời này sẽ không bao giờ có thể ngủ yên.

Phiêu Nguyệt như một cơn ác mộng đối với chúng. Nhưng vấn đề phải quan tâm lúc này không phải là chuyện đó.

“Các người!”

“Đi chết đi!”

Những người còn sống của Tiểu Lôi Âm Tự chạy như điên đại về phía của bọn họ.

Đôi mắt bọn họ lúc này chẳng khác gì kẻ điên.

Bọn họ đã mất đi thủ lĩnh cùng những đồng đội của mình chỉ trong một buổi sáng.

Giờ bọn họ đã không còn gì để mất nữa.

Bọn họ lao thẳng về Phiêu Nguyệt cùng Chân Kiếm Vũ mà không có chút do dự.

Chân Kiếm Vũ bước về phía đám người đang lao đến rồi nói.

“Phần còn lại để ta xử lý. Bằng hữu!”

“Ta không phải bằng hữu của người.”

“Sao cũng được...”

Xoẹt!

Thanh kiếm của Chân Kiếm Vũ khuấy động cả hang động.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 142

“Hur! Mấy tên điên này...”

Hắc Âm chạy ra khỏi Vạn Pháp Điện, bộ dạng y lúc này phải gọi là mình đầy thương tích.

Trên mặt y đã ngập tràn nỗi sợ hãi không cùng.

Y là kẻ cả đời đào bới vào tinh thần của người khác rồi cười trên nỗi thống khổ của họ.

Trên gương mặt vốn chưa từng biết sợ hãi của y giờ đây chỉ còn một màu khiếp đảm.

Chân Kiếm Vũ xuất hiện vào phút chót đã cắt đứt hoàn toàn tinh khí của Tiểu Lôi Âm Tự bằng sức mạnh khủng khiếp.

Thế nhưng, người mà Hắc Âm thật sự cảm thấy khiếp đảm không phải là Chân Kiếm Vũ.

Y không sợ hãi những kẻ ưa giao chiến đường đường chính chính và cương trực như thế.

Nếu đối phương sở hữu cảnh giới võ công quá thâm hậu, y chỉ cần tránh đi là được.

3

Chịu khó chờ cơ hội, thì một ngày nào đó y có thể phục thù, khiến đối phương phải phủ phục dưới chân mình.

Thế nhưng Phiêu Nguyệt lại khác.

Hắn chẳng những sở hữu cảnh giới võ công cao cường mà còn ra tay vô cùng tàn nhẫn. Hơn nữa hắn còn là một kẻ có quỷ kế

đa đoan, thâm sâu khó dò.

Hắn khác biệt hẳn với những võ giả bình thường.

Hắc Ám chưa bao giờ gặp một võ giả thế này trong đời.

Không, y còn không tưởng tượng nổi trên thế gian này lại có một người như thế.

Ngộ nhỡ trở thành kẻ địch với hắn, y còn không dám nghĩ đến chuyện trả thù một kẻ như Phiêu Nguyệt.

Bởi lẽ y đã chứng kiến tận mắt Tiểu Lôi Âm Tự bị hủy đi như thế nào.

6

“Ta phải rời khỏi đây ngay lập tức.”

Y chẳng còn tâm trí nào nghĩ đến chuyện thu dọn hành lý.

2

Trong đầu Hắc Ám chỉ có một suy nghĩ duy nhất chính là phải rời xa nơi này càng sớm càng tốt.

“Trước tiên ta phải đến Bồ Đạt Lạp Cung đã. Tên khốn kia không thể đuổi đến đó được đâu.”

Y đã nghĩ ra được nơi đã bỏ trốn rồi.

Bồ Đạt Lạp Cung ở một nơi cách rất xa nơi này. Phiêu Nguyệt dù có khùng khiếp đến mức nào cũng không thể theo y đến nơi đó được.

Hắc Ám lúc này cảm đầu chạy như điên.³

Đây chính là tốc độ tối đa mà y có thể vận ra được.

Chạy được một lúc, Hắc Ám cảm giác lồng ngực như bị ép đến nghẹt thở và muốn nổ tung ra.

“Hộc! Hộc! Tầm này chắc an toàn rồi nhỉ?”

Hắc Ám đã bỏ khá xa Tiểu Lôi Âm Tự.

0

Y liền dừng lại nghỉ ngơi một chốc.

Y dựa vào một thân đại thụ rồi thở hỗn hển, trong lòng vốn không có ý định nghỉ ngơi lâu.

Chỉ cần điều chỉnh lại nhịp thở, y sẽ rời đi ngay.

Sau một hồi nghỉ ngơi, nhịp tim y cũng đã bắt đầu ổn định trở lại.

Đã đến lúc y phải rời đi.

Hắc Ám đá vào cổ thụ mà mình vừa dựa vào rồi định sải bước đi.

Suốt!

Đột nhiên có thứ gì đó siết chặt lấy cổ y.

“Khục!”

Hắc Ám hét lên thất thanh, sau đó gáy y đập mạnh vào thân cây.

Trên mặt y lúc này đã tràn ngập nỗi kinh sợ.

Không cần phải nhìn mặt y cũng đoán ra.

‘Là hắc. Tên khốn đấy đã đuổi theo rồi.’

Ngân ty trên cổ y chính là bằng chứng rõ ràng nhất.

Ngân ty siết chặt lấy cổ y cùng cùng với thân cây một hồi lâu.

Chỉ cần duy chuyển một chút, ngân ty lại càng cứa sâu vào cổ hơn nữa.

Thoáng chốc, Phiêu Nguyệt đã đứng trước mặt Hắc Ám. Động tác của hắn nhẹ như cánh bướm vỗ, không hề phát ra chút âm thanh nào.

Dù trên người hắn đã bị thương khá nặng, nhưng ánh mắt ấy vẫn không hề thể hiện chút cảm xúc nào.

Con người một khi bị thương đều sẽ bày ra bộ dạng đau đớn, hoặc có chút dao động nào đó. Thế nhưng Phiêu Nguyệt chẳng tỏ ra chút xúc cảm nào cả.

Hắc Ám không thể đọc được bất kỳ thứ gì toát ra từ ánh mắt của Phiêu Nguyệt.

Ngược lại, Hắc Ám cảm thấy chính bản thân y mới là kẻ bị nhìn thấu.

Đôi mắt vô cảm và phẳng lặng tựa mặt hồ đó dường như đang đào sâu vào mọi góc ngách trong tâm can y.

Vậy nên y càng cảm thấy kinh hãi hơn.

Y không muốn nhìn thấy đôi mắt quái dị kia thêm nữa.

Nếu bán đi đôi mắt mới có thể tránh ánh mắt ấy, có lẽ y cũng sẽ bán đi.

“Hic!”

Hắc Ám bất giác phát ra âm thanh quái dị.

Phiêu Nguyệt chỉ nhìn chăm chăm y mà không nói hay không làm bất cứ gì cả.

Bầu không khí lúc này khủng khiếp đến mức ngột thở.

“Thà là... giết ta... đi... Tên ác quỷ này...”

Suốt!

Khoảnh khắc đó, ngân ty sắc bén lập tức xuyên qua cổ y mà không hề phát ra tiếng động nào. Hắc Ám y cũng chẳng cảm nhận được cơn đau đớn.

Ánh mắt y lúc nào chỉ nhìn chăm chăm vào Phiêu Nguyệt.

“Ta sai rồi... nên người giết... ta...đi...”

Siết!

Ngân ty siết chặt lấy cổ Hắc Ám và thân cây cùng một lúc.

Ngay lập tức, cái đầu nhanh chóng tách rời khỏi cơ thể mà lăn lông lốc trên mặt đất. Đầu Hắc Ám lăn mấy vòng liền, sau khi chạm phải chân Phiêu Nguyệt rồi mới dừng lại.

‘Bây giờ ta đã tự do ư...?’

Ánh mắt Hắc Ám dần mất đi tiêu cự.

Đây chính là kết cục mà Hắc Ám y phải nhận lấy. Một cái chết giúp y thoát khỏi nỗi sợ hãi đối với Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt nhìn chăm chăm vào cái đầu của Hắc Âm rồi lạnh lùng xoay người rồi đi.

Phùng phùng!

Điện các có lịch sử trăm năm bây giờ đã bị nhấn chìm trong biển lửa.

Tiểu Ma và đám trẻ nhìn cảnh tượng đó không chớp mắt, trên mặt chúng hiện giờ là sự nhẹ nhõm khó mà diễn tả bằng lời.

Chính bọn trẻ là người đã phóng hỏa Tiểu Lôi Âm Tự.

Chúng trả thù Tiểu Lôi Âm Tự vì đã khiến cho bản thân và gia đình phải rơi vào tình cảnh đau thương, mất mát từng ấy năm.

Kẻ đứng bên cạnh đám trẻ chính là Chân Kiếm Vũ.

Chân Kiếm Vũ lúc này cả người cũng hóa thành huyết nhân.

Một mình y vừa lấy mạng hai thành viên Huyết Lôi Thập Tăng, và xử lý tất cả các hòa thượng còn lại.

Chân Kiếm Vũ cho rằng Tiểu Lôi Âm Tự chính là căn nguyên của cái ác.

Y không để sót lại một người nào vì nghĩ rằng chỉ cần một mầm mống nhỏ cũng có thể để lại hậu họa về sau.

Y không làm vậy để xứng với cái danh Thiết Huyết Vô Khách.

Đối với những kẻ y cho là kẻ địch, y có thể ra tay tàn nhẫn hơn bất cứ ai.

Chân Kiếm Vũ khoanh tay nhìn về phía Tiểu Lôi Âm Tự đang chìm trong biển lửa.

Ngọn lửa mạnh đến nỗi sức nóng lan rộng ra cả nơi xa xôi này.

“Cháy mạnh lên nào.”

Tiểu Ma nhìn thấy Tiểu Lôi Âm Tự bốc cháy ngàn ngút thì cười ngả nghiêng.

Dáng vẻ của tiểu nam tử trông không hề bình thường chút nào.

Không như Tiểu Mã, Quý An và Ân Diệu lúc này mặt không hề đỏ sắc.

Thế nhưng, Chân Kiếm Vũ có thể cảm nhận được.

Rằng trong lòng chúng đang thật sự đang vô cùng vui sướng.

‘Ta đoán ở đây đã xảy ra chuyện gì đó nhưng lại không biết nội dung chi tiết là gì.’

Đột nhiên, Tiểu Ma ngân nga giai điệu một bài hát.

Mỗi khi hấn cử động cổ, Thất Thương Luân lại va vào nhau vang lên leng keng.

Lúc đó, Phiêu Nguyệt đang truy đuổi Hắc Ám đã quay trở lại.

Đột nhiên Tiểu Ma nở nụ cười tươi.

“Á! Là huynh ấy.”

Tiểu nam tử nhảy cẫng lên như một chú cún con khi thấy Phiêu Nguyệt.

Chân Kiếm Vũ bày ra vẻ mặt bối rối, y cho rằng bộ dạng này thật sự không hợp với Tiểu Ma cho lắm.

“Ta đã giết tất cả rồi, huynh! Không sót một tên nào cả... hì hì!”

Tiểu Ma ngẩng mặt lên nhìn Phiêu Nguyệt như một chú cún đang chờ được khen thưởng. Phiêu Nguyệt liền đưa tay ra xoa xoa đầu tiểu nam tử rồi tiến về phía Chân Kiếm Vũ.

Phiêu Nguyệt lên tiếng.

“Ta đã nợ ngươi một món ân tình. Ta nhất định sẽ trả lại.”

“Ngươi không cần trả cũng được. Ta cũng đã mang ơn ngươi mà. Nếu không nhờ ngươi, ta đã không thể cứu Giai Linh rồi.”

“Chuyện đó và chuyện này khác nhau.”

“Ngươi cũng thật là. Không thể nhận hảo ý người khác được sao?”

“Trên đời này làm gì có hảo ý nào mà không phải trả giá chứ?”

“Đúng là cứng nhắc mà. Cũng đúng thôi, vì ngươi sống trong thế giới như vậy nên có suy nghĩ đó cũng là chuyện hiển nhiên mà.”

Chân Kiếm Vũ gật đầu tỏ ý thấu hiểu.

Y cảm thấy có chút tiếc nuối, nhưng Phiêu Nguyệt không nói thêm câu nào nữa. Dù sao hắn cũng đã nhận sự tương trợ từ Chân Kiếm Vũ.

Chân Kiếm Vũ hỏi hắn.

“Bây giờ ngươi làm gì tiếp?”

“Quay về chứ sao.”

“Ý ngươi là Thành Đô?”

“Đúng vậy!:

“Chúng ta về cùng nhau đi. Người của ta vẫn còn ở đó.”

Phiêu Nguyệt gật đầu rồi nhìn Tiểu Ma và đám trẻ.

Bọn trẻ hết như chú cún đang chờ chủ nhân, cứ ngẩng đầu nhìn chăm chăm Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt liền nói với bọn trẻ.

“Các ngươi cũng về nhà đi.”

“Về nhà rồi thì sao?”

Tiểu Ma đột nhiên cất tiếng hỏi.

“Lúc ta quay về, phụ thân và ca ca sẽ chào đón ta chứ? Bọn ta có thể sống hòa hợp được không đây?”

“....”

“Hai người họ có chấp nhận được ta không? Có thể cùng nhau chung sống như chưa từng có chuyện gì xảy ra hay không? Ta không đủ tự tin. Ta sợ bản thân tức giận lại vô thức làm tổn thương họ.”

“Ngươi muốn nói gì?”

“Huynh dẫn ta theo với. Huynh mạnh hơn ta mà. Cho dù ta có nổi nóng thì cũng không hại chết huynh được. Vậy nên huynh mang ta theo nhé?”

Chính lúc đó.

Ân Diệu này giờ im lặng cũng nắm lấy tay Phiêu Nguyệt.

“Đem ta theo nữa.”

“.....”

“Phụ mẫu ta đều chết cả rồi. Ta không còn nơi nào để đi cả.”

Tiếp theo, Quý An cũng tiến lại gần.

Tiểu nam tử tự nhiên đứng phía sau Phiêu Nguyệt.

Nhìn cảnh tượng đó, Chân Kiếm Vũ liền cười khẩy.

“Bọn chúng xếp thành hàng cả rồi. Chúng mừng ngươi! Cuối cùng cũng có đồng liêu rồi.”

Văn Thầu là một nam nhân tuổi ngoài ba mươi.

Y có phong thái hết nhưng những người sống xung quanh Nam Lục Lâm.

Tóc dài đến vai, y phục bình thường không có gì nổi bật. Thế nhưng y không hề tầm thường như vẻ ngoài vốn có.

Văn Thầu vốn là một hòa thượng của Bồ Đạt Lạp Cung - môn phái lâu đời nhất ở vùng đất Tây Tạng.

Bồ Đạt Lạp Cung đã theo dõi Tiểu Lôi Âm Tự từ lâu, bởi lẽ họ nghĩ rằng Tiểu Lôi Âm Tự chính là mối đe dọa lớn đối với Bồ Đạt Lạp Cung.

Tiểu Lôi Âm Tự đã diệt môn Đại Lôi Âm Tự có dây mơ rễ má với mình. Trong quá trình đó, sức mạnh mà họ phô ra đã kích thích tinh thần cảnh giác của Bồ Đạt Lạp Cung.

Vì lý do này, Bồ Đạt Lạp Cung mới cử đệ tử mà họ tin tưởng nhất đến sống gần Tiểu Lôi Âm Tự để bí mật giám sát hành tung của họ. Và Văn Thầu là người đảm nhận trọng trách ấy.

Sau một thời gian nuôi tóc dài để che giấu thân phận hòa thượng, y liền di chuyển đến nơi này thực hiện nhiệm vụ được giao.

Từ vài năm trước, y đã chứng kiến Tiểu Lôi Âm Tự bắt cóc trẻ con rồi biến chúng thành các Nhi Lang. Đám trẻ ấy chủ yếu xuất thân từ ngôi làng mà Văn Thầu đang sống.

Dù nhìn thấy lũ trẻ bị bắt cóc ngay trước mặt, Văn Thầu cũng chẳng thể làm được gì.

Bởi lẽ nếu y vội vàng ra tay, ắt sẽ bại lộ danh tính ngay lập tức.

Mất đi một mạng sống không quan trọng, thế nhưng nếu y làm thế, có thể sẽ gây ra xung đột trực diện giữa Bồ Đạt Lạp Cung và Tiểu Lôi Âm Tự.

Giả như hai môn phái lớn ở Tây Tạng xảy ra xung đột với nhau, chắc chắn sẽ không tránh khỏi sự cộng diệt.

‘Ta cũng hết cách rồi. Hành động khinh suất một chút thì toàn bộ Tây Tạng sẽ bị cuốn vào trận chiến hỏa ngay lập tức. Ta chỉ ngăn chặn tình huống tồi tệ đó thôi.’

Văn Đầu đã biện minh cho sự hèn nhát của bản thân như thế.

Khi Diệp Sở Bình lang thang khắp nơi tìm con trai, và ngay cả khi A Minh gào thét chống lại cái ác, y đều quay lưng như chẳng có gì xảy ra.

Lúc này, một nam nhân không rõ danh tính lại tìm đến.

Một nam nhân anh tuấn đến khó tin nhưng lại tỏ ra bầu không khí vô cùng đáng sợ khiến Văn Thầu y không khỏi rùng mình khi nhìn thấy hắn.

Bản năng y cảm nhận được thứ gì đó vô cùng khủng khiếp. Vậy nên y càng không thể che giấu danh tính thêm được nữa.

Y không ngần ngại tiến vào Nam Mộc Lâm địa bàn của Tiểu Lôi Âm Tự. Và mười ngày đã trôi qua.

Văn Thầu nghĩ rằng nam nhân kia đã chết rồi. Thế nhưng, đập vào mắt y lại là hình ảnh Tiểu Lôi Âm Tự bị nhấn chìm trong biển lửa.

Văn Thầu bất giác chạy vào Nam Mộc Lâm. Thế nhưng, trận địa được bố trí ngăn chặn ngoại nhân xâm nhập trong rừng đã bị hủy hoàn toàn.

Càng đến gần Tiểu Lôi Âm Tự, y càng cảm nhận được sức nóng khủng khiếp.

Cổ tự mang dấu ấn thời gian hơn trăm năm giờ đây đang không ngừng gào thét trong khói lửa mịt mù.

“Aa!”

Văn Thầu bất giác đưa tay lên che miệng.

Cảnh tượng này có nằm mơ y cũng không không bao giờ
mường tượng ra được.

Y còn nghĩ Tiểu Lôi Âm Tự sẽ trường tồn cùng thời gian.
Trong đầu y chưa từng vẽ ra khung cảnh một bi thảm đến
như thế này.

Cho dù đến Bồ Đạt Lạp Cung có xông đến cũng chưa chắc
tiêu diệt được Tiểu Lôi Âm Tự.

Trong đầu y luôn nghĩ Tiểu Lôi Âm Tự chính là một Thiết
Ứng Thành vô cùng kiên cố.

Và nơi này mãi sẽ không bao giờ sụp đổ dễ dàng như thế.

Y không còn thấy bóng dáng một ai sống sót cả.

Đây chính là avetemiệt môn, tuyệt diệt sạch sẽ không còn sót
lại chút tàn dư.

“Sao có thể như thế được!”

Văn Thầu run rẩy toàn thân vì sợ hãi.

Chỉ một gã nam nhân mà có thể làm được những việc mà đến
cả Bồ Đạt Lạp Cung cũng chưa chắc đảm đương nổi.

Một gã nam nhân mà y không hề biết danh tính hay xuất thân
của hắn.

“Trời ơi! Tử thần đã xuất hiện trên giang hồ rồi.”

143

/

Phiêu Nguyệt yên lặng nhìn vào đồng lửa đang bập bùng.

Khác với ban ngày, bình nguyên buổi đêm rất lạnh. Khi mặt
trời lặn, nhiệt độ vốn nóng trên vùng đất rộng lớn giảm xuống
một cách nhanh chóng khiến hơi thở phà ra cả khói.

Vì thế nên nếu muốn ngủ ở đây, họ buộc phải đốt lửa để giữ
ấm cho cơ thể.

Phiêu Nguyệt vốn đã đạt đến cảnh giới miễn nhiễm với cái
nóng và lạnh nên không cần đến đồng lửa đó làm gì. Nhưng vì

Tiểu Mã, Ân Diệu và Quý An vẫn còn nhỏ nên hẳn nghĩ vẫn nên đốt lửa để giữ ấm cho bọn trẻ thì hơn.

Ba đứa trẻ như anh em ruột thịt.

Chúng cuộn người nằm ngủ cạnh nhau.

Phiêu Nguyệt lặng lẽ nhìn vào chúng.

Vì một lý do nào đó, sự phát triển của Tiểu Ma đã dừng lại ở mức bảy tuổi, Ân Diệu gần như đã mất đi thị lực và Quý An cũng đã bị mất đi một thứ gì đó quý giá.

Bọn chúng đã lớn lên trong sự ngược đãi của Tiểu Lôi Âm Tự, giờ đây, chúng đã không thể sống được một cuộc đời bình thường nữa. Vì biết rõ điều đó nên bọn chúng mới đi theo Phiêu Nguyệt.

Trong suốt đoạn đường từ Tiểu Lôi Âm Tự đến đây, bọn trẻ chưa từng than vãn mệt mỏi lấy một lần.

Tuy cơ thể của chúng vẫn chỉ là những đứa trẻ, nhưng sức mạnh tinh thần của chúng đã vượt xa hầu hết những người lớn.⁵

Cũng nhờ thế mà Phiêu Nguyệt không hề cảm thấy mệt mỏi khi đi cùng bọn trẻ.

Lúc này, nam nhân ngồi đối diện hẳn mới mở miệng.

“Người định dẫn những đứa trẻ này về Thành Đô thật sao?”

Nam nhân đó chính là Chân Kiếm Vũ.

Phiêu Nguyệt gật đầu.

“Ừ!”

“Dù gì đó cũng là lựa chọn của người nên ta cũng không cản. Nhưng mà người nên biết một điều. Chịu trách nhiệm cho bọn trẻ không phải là một chuyện dễ dàng gì. Chúng quá mạnh, rồi chúng sẽ gây ra nhiều rắc rối mà thôi.”

“Vẫn đỡ hơn Sở Văn Bình.”³

“Chắc!”

Chân Kiếm Vũ tặc lưỡi trước câu trả lời không thể ngờ tới của Phiêu Nguyệt.

Sở Văn Bình như là nghịch lân của Chân Kiếm Vũ.

Một kỳ tài trong giang hồ như Sở Văn Bình lại bị Hắc Âm điều khiển và làm cho vô số người bị thương.

Không một lời biện minh nào có thể bao che đậy lỗi lầm của Sở Văn Bình được cả.

Mặc dù cái giá mà Sở Văn Bình phải trả là chết dưới tay Phiêu Nguyệt, nhưng mỗi lần nghĩ đến Sở Văn Bình, trái tim Chân Kiếm Vũ lại không thể nào yên.

Bởi vì đối với Phiêu Nguyệt, Sở Văn Bình có thể là một kẻ giết người. Nhưng đối với Chân Kiếm Vũ, đó là đệ đệ mà y yêu quý.

Ngay cả lúc này, hai suy nghĩ vẫn đang mâu thuẫn với nhau trong đầu của y.

Suy nghĩ trả thù cho Sở Văn Bình cùng mong muốn bỏ qua thì dù gì Sở Văn Bình cũng gây ra tội đáng chết.⁶

Cũng chính vì thế nên ánh mắt Chân Kiếm Vũ nhìn Phiêu Nguyệt lúc này đang cực kỳ rối bời.

Chỉ cần đi thêm một chút nữa thì nơi có thể được gọi là lối vào của thành Tứ Xuyên là vùng cao nguyên Tây Bộ sẽ hiện ra. Sau khi qua được cao nguyên Tây Bộ sẽ không mất nhiều thời gian để đến Thành Đô - căn cứ của Phiêu Nguyệt.²

Trước khi đó, y phải đưa ra lựa chọn của mình.³

Chân Kiếm Vũ nhìn chăm chăm vào Phiêu Nguyệt.

Còn Phiêu Nguyệt thì thờ ơ nhìn vào đồng lửa.

Tuy còn trẻ nhưng y đã trải qua muôn vàn khó khăn nên y có thể hiểu được đại khái người khác đang nghĩ gì khi nhìn vào mắt của họ. Nhưng y hoàn toàn không thể đọc được suy nghĩ của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt như thể đã bao bọc quanh trái tim mình bằng một bức tường làm bằng sắt vậy.

Y cho rằng sẽ không có bất kỳ một võ giả nào có thể đục thủng bức tường sắt đó và đột nhập vào trong để đọc được tâm tư của Phiêu Nguyệt.

Bổng Phiêu Nguyệt đổi sang tư thế ngồi xếp bằng.0

Hắn đang vận công để trị thương.

Những vết thương do những người ở Tiểu Lôi Âm Tự gây ra cho hắn sâu đến mức nếu hắn là một người bình thường có lẽ đã chết tươi từ lâu. Nhưng Phiêu Nguyệt đã điều trị vết thương của bản thân bằng năng lực thần kỳ của mình.

Chỉ sau một đêm, vết thương của hắn đã lành lại rõ rệt, nội thương gần như cũng được chữa khỏi hoàn toàn.

Bằng chứng là huyết sắc đã chảy lại gương mặt trắng bệch của hắn.

Có vẻ như chỉ cần vận công điều thương xong trong hôm nay, cả nội và ngoại thương của hắn sẽ hoàn toàn được chữa khỏi.

Chân Kiếm Vũ quay đầu nhìn quanh.

Vận công điều thương vốn phải được thực hiện ở một nơi yên tĩnh không ai cản trở. Một việc làm phải biết khéo léo và đầy mạo hiểm.

Chỉ cần bị cản trở, bản thân có thể bị tẩu hỏa nhập ma hoặc tình trạng sẽ trở nên tồi tệ hơn.

‘Hắn là quá táo bạo hay là quá tin tưởng...’

Chân Kiếm Vũ tắc lưỡi khi thấy hành động thiếu suy xét của Phiêu Nguyệt rồi đứng dậy bảo vệ cho hắn.

Thời gian chậm chậm trôi qua.

Phiêu Nguyệt kết thúc vận công điều thương khi trời đã rạng sáng.

Phiêu Nguyệt mở mắt ra rồi kiểm tra tình trạng cơ thể của mình.

Tuy vẫn còn một vài chỗ khó chịu nhưng có thể nói đây là trạng thái tốt nhất của hắn.

“Tốt rồi!”

“Vậy thì may quá.”

Giọng nói của Chân Kiếm Vũ lọt vào tai Phiêu Nguyệt.

“Người không ngủ à?”

“Bằng hữu đang vận công điều thương, ta sao có thể ngủ? Ta phải đứng bảo vệ cho người chứ.”

“Ta không cần bảo vệ.”

“Được thôi. Vậy thì người không phải bận tâm làm gì. Ta cũng tự bảo vệ người là vì ta còn có thứ ta muốn mà thôi.”

Chân Kiếm Vũ đứng dậy.

Toàn thân y tỏa ra khí thế hùng mạnh.

Phiêu Nguyệt cũng biết rõ điều đó có nghĩa là gì.

Hắn cũng lặng lẽ đứng dậy.

Chân Kiếm Vũ nói.

“Cho dù kết quả có ra sao, ta cũng sẽ quên đi oán hận vì người đã giết chết Sở Văn Bình qua trận chiến lần này.”

“Người không quên cũng chẳng sao.”

“Có lẽ vậy. Nhưng trái tim ta thì không như thế. Ta không muốn sống với món nợ trong lòng. Một món nợ mà người không hoàn trả chắc chắn sẽ ăn mòn trái tim của người.”

“Người sống phức tạp thật.”

“Chẳng phải giang hồ vốn là nơi phức tạp sao? Ân oán giăng đầy như mạng nhện. Nếu không xử lý ngay từ đầu, nó sẽ rồi tung đến mức người sẽ không bao giờ có thể một mình giải quyết được.”

Chân Kiếm Vũ điềm tĩnh đáp lời.

Đó chính là câu trả lời mà y đã đặt ra trong khi Phiêu Nguyệt đang vận công điều thương.

Có lẽ Sở Văn Bình cũng chỉ là một cái cờ.

Máu của Chân Kiếm Vũ lúc này đang sôi sục.

Máu của y bùng lên sau khi chứng kiến được võ công tuyệt vời của Phiêu Nguyệt tại Tiểu Lôi Âm Tự. Dòng máu sôi sục không có dấu hiệu nguội đi, thậm chí còn nóng dần theo thời gian.

Y muốn chiến đấu với nam nhân trước mặt mình.

Y muốn dùng toàn lực để đương đầu với hắn.

Bản năng của một võ giả kích động lòng ham muốn chiến thắng của Chân Kiếm Vũ.

Nếu là bình thường, y sẽ dùng lý tính lạnh lùng của mình để cho bản năng ấy ngủ yên, nhưng lúc này, y hoàn toàn không muốn làm vậy.

Y muốn chiến đấu với Phiêu Nguyệt bằng trái tim này.

Y vẫn không biết rằng, liệu trái tim sôi sục này có nguội lại khi y quay trở lại giang hồ không.

Nhưng đây là thời điểm tốt nhất để chiến đấu với Phiêu Nguyệt.

Sức nóng tỏa ra từ Chân Kiếm Vũ truyền tới Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt khác với Chân Kiếm Vũ.

Hắn chẳng muốn phân thắng bại với ai cả.

Vì đó là một thứ xa xỉ đối với thích khách.

Lý do hắn muốn đối đầu với Chân Kiếm Vũ là vì hắn đã giác ngộ ra một điều nho nhỏ trong cuộc chiến với những hòa thượng ở Tiểu Lôi Âm Tự.

Và hắn đang cần một cơ hội để làm rõ điều đó. Vì thế nên hắn mới chấp nhận yêu cầu của Chân Kiếm Vũ.

Phiêu Nguyệt nhìn vào những đứa trẻ lúc này đang còn ngủ.

Những đứa trẻ dường như đã chìm vào giấc ngủ sâu, bọn chúng thậm chí còn không cử động.

Phiêu Nguyệt bỏ mặc bọn trẻ ở đó rồi di chuyển ra sau ngọn đồi. Chân Kiếm Vũ cũng lặng lẽ đi theo hắn.

Hình dáng của bọn họ xa dần và biến mất phía sau ngọn đồi.

Ngay lúc đó, Tiểu Ma mở to mắt ra.

Ân Diệu và Quý An cũng bật người dậy như thể bọn nhỏ chưa hề ngủ.

Ân Diệu mở miệng.

“Ai sẽ là người thắng đây?”

“Dĩ nhiên là...”

“Dĩ nhiên là?”

“Là huynh rồi.”

“Thiết tháp đại thúc trông cũng không đơn giản đâu.”

Ân Diệu tỏ vẻ lo lắng khi nghe câu trả lời của Quý An.

“Dòng chảy khí của hai người cũng khác nhau nữa. Huynh thì giống như kim khâu, còn thiết tháp đại thúc như là búa vậy.”

“Ý ngươi là huynh sắc nhọn, còn thiết tháp đại thúc thì mạnh mẽ đúng không?”

“Đúng vậy.”

Chỉ cần nghe qua mấy lời khó hiểu của Ân Diệu một lần là Quý An có thể hiểu ngay.

Quý An quay qua hỏi Tiểu Mã.

“Ngươi nghĩ... ề?”

Quý An chớp chớp mắt.

Rõ ràng vừa mới ban nãy, Tiểu Ma còn ở cạnh đây, thế mà giờ đã biến đi đâu mất rồi.

Khi Quý An cùng Ân Diệu phát hiện Tiểu Mã, nó đã ngồi trên ngọn đồi.

Trước khi Quý An cùng Ân Diệu kịp nhận ra, Tiểu Ma ngồi đó ngấm nhìn trận chiến sau đồi của hai người kia.

“Đúng là tên đáng ghét mà...”

“Phải xem cùng chứ.”

Quý An cùng Ân Diệu vội vàng chạy lên đồi.

Khi chúng vừa lên đến đỉnh đồi, cuộc chiến của hai người kia như nằm gọn trong tầm mắt của chúng.

“Oa!”

Tiếng cảm thán của bọn trẻ bay theo làn gió.

Rời khỏi Thành Đô vào mùa xuân, nhưng khi quay về đã là những ngày hè oi ả.

“Oa!”

“Đây là Thành Đô sao?”

“Nhiều quá đi.”

Tiểu Ma cùng bọn trẻ vô thức cảm thán không ngừng.

Lần đầu tiên bọn trẻ được thấy một đô thị rộng lớn có nhiều người như thế này.

Những điện các cùng những dinh thự đồ sộ, con đường rộng lớn đầy áp người cũng đủ khiến bọn trẻ cảm thấy choáng ngợp.

Chúng vốn là những đứa trẻ sống ở nơi Tây Tạng hoang vắng.

Từ trước đến nay, nơi mà chúng thấy nhiều người nhất chỉ có Tiểu Lô Âm Tự. Tuy vậy, ở nơi rộng lớn đó cũng chỉ có vài trăm người.

Đây là lần đầu tiên bọn chúng thấy được vô số người đi qua đi lại như thế này. Một lượng người mà bọn chúng không thể nhắm đếm được.

Chúng hoàn toàn bị áp đảo bởi khung cảnh trước mắt.

Chân Kiếm Vũ phì cười khi nhìn thấy phản ứng của bọn trẻ.

“Đúng là mấy tiểu tử miền quê. Không lần đi đâu cho được.”

Y cảm thấy rất vui khi thấy được những phản ứng khi lần đầu tiên được thấy một thứ gì đó của bọn trẻ, rất phù hợp với lứa tuổi chúng, khác với bộ dạng chững chạc mà chúng cho y thấy trước đó.

Chân Kiếm Vũ nhìn qua Phiêu Nguyệt.

“Có lẽ phải nói lời từ biệt ở đây rồi. Thời gian qua ta đã rất vui.”

Trên mặt y hiện lên vẻ tiếc nuối tràn trề.

Cuộc đối đầu với Phiêu Nguyệt đã cho y ngộ ra rất nhiều điều.

Nhờ vậy mà võ công của y đã tăng lên, trước đây cũng không thể sánh bằng.

Có được những thành tựu này không hề dễ dàng.

Trận chiến ngày hôm ấy là một bước ngoặt để cả hai công nhận nhau.

Mặc dù chí hướng và thân phận của cả hai hoàn toàn khác nhau nên không thể thoải mái giao thiệp với nhau nhưng ít nhất thì bọn họ cũng xây dựng mối thâm giao có thể trao đổi với nhau qua thư từ.

Chân Kiếm Vũ nói.

“Nếu phải rời khỏi thành Tứ Xuyên thì cứ đến Thiên Trung Sơn đi. Nơi đó là bốn gia của ta.”

“Điều đó sẽ không bao giờ xảy ra đâu.”

“Ngươi vẫn ngưng ngưng nhỉ. Thôi không sao! Nếu ngươi không đến thì ta tìm đến ngươi. Năm này năm sau ta sẽ quay trở lại Thành Đô, hẹn lúc đó tái ngộ.”

Chân Kiếm Vũ nở nụ cười rạng rỡ.

Tiểu Ma thấy vậy thì lẩm bẩm.

“Đúng là kỳ quái mà. Đại thúc kia sao lại thích cục băng đó đến vậy nhỉ?”

“Đúng đó.”

Ân Diệu cũng đồng ý với Tiểu Mã.

Suốt quãng đường đến đây, Phiêu Nguyệt trước sau vẫn lạnh lùng như một. Thế mà không hiểu sao Chân Kiếm Vũ lại nhiệt tình với Phiêu Nguyệt đến thế.

Bọn trẻ thật không thể hiểu nổi Chân Kiếm Vũ mà.

“Giờ ta phải đi rồi. Hẹn gặp lại. Bằng hữu!”

“Đừng nói ngớ ngẩn nữa. Đi đi.”

“Hahaha!”

Chân Kiếm Vũ cười lớn rồi sai bước.

Phiêu Nguyệt nhìn bóng lưng của Chân Kiếm Vũ đang xa dần rồi bắt quay đi về hướng ngược lại.

Nơi mà hắn đến chính là Tân Thiên Lộ.

Gần đây, Tân Thiên Lộ rất nổi tiếng vì đó là nơi ở của những quan chức cao cấp hay những người ở quyền lực ở Thành Đô

này. Sau khi đi qua con đường hoa lệ mà người thường tuyệt đối không dám đến gần, hắn tiến đến một căn dinh thự lớn nằm ở ngay giữa Tân Thiên Lộ.

Căn dinh thự to lớn chỉ thấy mỗi cây thông màu đỏ đang ló ra bên trên hàng rào đó chính là Xích Tùng Trang.

Cộc cộc!

Ngay khi Phiêu Nguyệt vừa gõ cửa, có ai đó thận trọng thò đầu ra.

Nam nhân trung niên mở to mắt khi nhìn thấy Phiêu Nguyệt đó chính là Cao tổng quản.

Cao tổng quản rung rung nước mắt cúi đầu chào Phiêu Nguyệt.

Tuy ông không thể nói vì đã bị cắt lưỡi, nhưng sự vui mừng đang biểu hiện trên toàn cơ thể của ông.

Phiêu Nguyệt giới thiệu những đứa trẻ cho Cao tổng quản.

“Từ hôm nay chúng ta sẽ sống chung với chúng, sắp xếp cho mỗi đứa một phòng đi.”

Cao tổng quản kinh ngạc nhìn vào bọn trẻ.

Tiểu Ma cười toe toét rồi vẫy tay, Ân Diệu thì nấp sau Phiêu Nguyệt với vẻ mặt đầy ngượng ngùng còn Quý An trầm lặng nhìn chằm chằm vào Cao tổng quản.

Trước ba phản ứng khác nhau của ba đứa trẻ, Cao tổng quản vừa ngạc nhiên vừa thích thú.

Một phần vì Phiêu Nguyệt đã trở về sau một thời gian dài, hơn nữa Phiêu Nguyệt lại còn dẫn người khác đến đây khiến ông cảm thấy vui lại càng vui.

Cao tổng quản gật đầu liên tục rồi dẫn Phiêu Nguyệt cùng bọn trẻ vào Xích Tùng Trang.

Phiêu Nguyệt nói với bọn trẻ.

“Cao tổng quản vì bị cắt lưỡi nên mới không nói được, các người tự biết mà hành xử sao cho đúng đi.”

“Khỏi phải lo. Bọn này cũng đã để mắt đến rồi. Nhưng mà huynh sống ở một nơi tiện nghi thật đó. Từ giờ bọn ta có thể

sống ở đây sao?”

Tiểu Ma nhìn quanh Xích Tùng Trang với vẻ mặt đầy phấn khích.

Từ khi sinh ra đến giờ, lần đầu tiên nó mới thấy được một căn dinh thự rộng lớn và hoa lệ đến vậy, sao không thể phấn khích cho được.

Những đứa trẻ khác cũng thế.

Đôi mắt của Ân Diệu hầu như không thể nhìn thấy được, nhưng tiểu nữ tử có thể cảm nhận và phỏng đoán đại khái được quy mô của Xích Tùng Trang bằng cảm giác của mình.

Hơn tất cả, Ân Diệu cảm nhận được khí tức tốt trong Xích Tùng Trang.

Trên gương mặt Ân Diệu hiện lên một nét an tâm.

Có một ngôi nhà để ở khiến Ân Diệu cảm thấy an tâm hơn bao giờ hết.

‘Đây là ngôi mà mà mình sẽ sống. Một nơi mà từ giờ trở đi mình phải bảo vệ.’

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 144

Mùa xuân năm trước và cả năm nay, ở Thành Đô liên tiếp xảy ra những sự kiện lớn. Cả hai vụ việc đều làm rung chuyển cả một thị trấn lớn và tổn thất nhận về cũng vô cùng nặng nề.

Thế nhưng, sau vài tháng trôi qua, lương dân Thành Đô lại quay về cuộc sống bình thường vốn có, tựa hồ như việc đó chưa từng xảy ra.

Các hiệu buôn lại mở cửa kinh thương, trên đường người người qua lại như mắc cửi. Trong số đó, có vài thương nhân từ nơi khác thương hành đến thành Tứ Xuyên.

Thành Đô vốn là nơi vô cùng màu mỡ đối với các thương nhân ngoại thành.

Bởi vì họ có thể tìm thấy những món đồ xuất xứ từ Tây Tạng và đặc sản của thành Tứ Xuyên ở cùng một nơi.

Chỉ cần đem hàng hóa từ nơi này đến tỉnh khác bán nhất định sẽ kiếm được món lãi không hề nhỏ. Vậy nên có nhiều tiêu cục chọn nơi đây là điểm đến cho việc kinh thương.

Chiêu Minh Tiêu Cục cũng là một trong những tiêu cục như thế. Chiêu Minh Tiêu Cục là một tiêu cục lớn với 20 tiêu đầu, 50 tiêu sư và 20 tranh tử thủ.

Việc huy động tất cả 90 người trong tiêu cục là một việc vô cùng hiểm gặp. Chiêu Minh Tiêu Cục đã được thành lập hơn trăm năm, nhưng việc tiêu hành mà huy động nhiều thành viên như thế thì lại chưa tới ba lần.⁵

Đây lại còn là lần tiêu hành đầu tiên sau nhiều thập kỷ, họ di chuyển với số lượng lớn như thế.

Chỉ có Sở Quốc Tường - người đứng đầu tiêu cục mới biết rõ thứ hàng hóa cần chuyển là gì.

Sở Quốc Tường chất hết hàng hóa lên xe ngựa rồi ra lệnh bắt đầu cuộc tiêu hành.

Hàng hóa vốn chỉ là một cái rương, thế nhưng số thành viên vận chuyển lại đến 90 người.

Thế nhưng, không một ai trong tiêu cục tỏ ra bất mãn cả.³

Những tiêu đầu và tiêu sư của Chiêu Minh Tiêu Cục hộ tống xe ngựa của Cục chủ rồi tiến thẳng vào Thành Đô. Họ đã đi không ngừng nghỉ suốt quãng đường khá dài, cuối cùng cũng đến được Tuyết Vân Trang.

Tuyết Vân Trang là trang viên mới được xây dựng ở Tân Thiên Lộ.

Tân Thiên Lộ tự hào là nơi có nhiều tư vinh cao cấp nhất nhì thành Tứ Xuyên.

Lúc Chiêu Minh Tiêu Cục vừa đến, cánh cổng lớn của Tuyết Vân Trang liền mở rộng ra.

Một sân luyện võ cực kỳ rộng lớn đập vào mắt đoàn người của tiêu cục, khoảng sân này rộng đến mức có tiếp đón 90 người cũng không thành vấn đề.⁶

2

Trong sân luyện võ, một lão nhân có hàm râu rậm rạp cùng với hơn chục võ giả vui mừng bước ra chào đón Chiêu Minh Tiêu Cục.

“Mời mọi người vào trong. Mọi người đi đường xa cực nhọc rồi.”

“Không đâu. Ngài trực tiếp ra tiếp đón thế này, tại hạ thật lấy làm cảm kích. Lưu đại hiệp!”

“Hô hô! Ngài đã mang món đồ quý giá đến bồn trang an toàn, đương nhiên ta phải trực tiếp nghênh đón rồi.”

Lão nhân râu rậm kia chính là Lưu Kỷ Thiên - trang chủ của Tuyết Vân Trang.

Lưu Kỷ Thiên khi xưa vận hành một thương đoàn lớn ở tỉnh Hồ Nam. Ông bắt đầu từ hai bàn tay trắng và gây dựng được cơ ngơi đồ sộ, thế nhưng khi sức khỏe ngày một yếu đi, ông liền cáo lão hồi hương trở về Thành Đô.

Mặc dù đã nghỉ hưu nhưng ông vẫn hỗ trợ cho con cái vận hành thương đoàn. Quy mô này một mở rộng hơn, phải nói là lớn gấp đôi so với khi ông còn tiếp quản.

Nhờ thế mà cho dù ngôi yên, ông vẫn có thể kiếm được khối tài sản khổng lồ.³

Sở Quốc Tường lập tức nháy mắt với các tiêu đầu.

Các tiêu đầu nhanh chóng chạy đến bên chiếc rương to từ trên xe ngựa xuống.

0

“Đây là thứ mà con trai của Lưu đại hiệp đã phó thác tại hạ chuyển đến.”

“Ô ô!”

Lưu Kỷ Thiên mở to hai mắt.

Ông ta bày ra vẻ mặt vô cùng cảm kích.

Các tiêu đầu đặt chiếc rương xuống trước mặt Lưu Kỳ Thiên.

Lưu Kỳ Thiên cẩn trọng mở chiếc rương ra, đập vào mắt ông là những cuốn sách đã ố vàng.

Ngay cả đề mục cũng đã phai nhạt mang theo dấu ấn của năm tháng.

Các tiêu đầu ngơ ngác nhìn những quyển sách trong rương, gương mặt ai nấy không giấu nổi vẻ nghi hoặc. Họ tò mò không biết rốt cuộc những quyển sách đó chứa đựng thứ gì mà đến cả người giàu có nhất thiên hạ như Lưu Kỳ Thiên cũng phải bày ra bộ dạng cảm kích như thế.

Lưu Kỳ Thavetemiên lấy một quyển sách rồi cẩn trọng mở ra. Bên trong là những câu từ kỳ quái khó mà hiểu được ý nghĩa của chúng.

Các tiêu đầu dù nhìn thế nào cũng không thể đọc được.

“Đây đúng là bản gốc rồi.”

Lưu Kỳ Thiên đặt quyển sách lại rồi lẩm bầm.

Đây là bản gốc mà cao tăng của Trung Nguyên đã trực tiếp mang từ Tây Vực về.

Tất cả Kinh Phật trong giang hồ đều chứa đựng trong chiếc rương này.

Lưu Kỳ Thiên luôn tìm bản gốc này đã rất lâu rồi.

Sau khi nghỉ hưu, ông vô cùng say mê những lời dạy bảo của Phật Giáo. Ông quyết định một lòng hướng về Phật Pháp, sau đó ông chợt ngộ ra rằng không biết điều gì mới có ý nghĩa nhất trong những năm cuối đời.

Lúc ấy, ông nghe đồn trên thiên hạ có bản gốc Kinh Phật được viết bằng tiếng Phạn, vậy nên ông đã đi khắp nơi tìm kiếm thứ ấy.

May mắn thay, con trai ông đã tìm được bản gốc ở tỉnh Thiểm Tây và ủy thác cho Chiêu Minh Tiêu Cục chuyển đến cho ông.

‘Sau này ta sẽ gửi tất cả Kinh Phật đến bảo quản ở Thiếu Lâm, như vậy là tốt nhất.’

Thế nhưng trước đó, ông muốn tự mình xem và dịch Kinh Phật kia ra.

Lưu Kỷ Thiên ra lệnh cho tổng quản chuyển chiếc rương chứa Kinh Phật vào tư phòng của mình rồi quay sang nhìn Sở Quốc Tường.

“Ta thật sự đa tạ quý Cục chủ đã chuyển món đồ đến nơi an toàn. Ta sẽ báo đáp ngài thật xứng đáng.”

“Tại hạ đã nhận được báo đáp từ con trai ngài. Xin ngài đừng quan tâm.”

“Hô hô! Không thể như thế được. Không biết Cục chủ đã thu xếp chỗ ở hay chưa?”

“Bây giờ tại hạ sẽ đi tìm ngay đây.”

“Ta có một quán trọ khá khá tên Đại Khánh nằm ở trung tâm Thành Đô. Nếu ngài muốn tìm chỗ nghỉ ngơi thì ta sẽ phái tổng quản đưa đoàn của ngài đến đây.”

“Có cần phải như vậy...”

“Đây là tấm lòng của ta.”

“Vậy tại hạ xin được phép nhận hảo ý của Lưu đại hiệp.”

Sở Quốc Tường không thể khước từ thêm nữa liền chấp nhận đề nghị của Lưu Kỷ Thiên.

Trong lòng y nghĩ mình đã gặp phải vận may.

Chính bởi vì nếu xây dựng được mối quan hệ tốt đẹp với Lưu Kỷ Thiên, y sẽ có thể tiếp tục mối giao thương với thương đoàn mà con trai ông ta đang làm chủ.

Việc đảm bảo giao thương đối với tiêu cục là một việc vô cùng quan trọng. Hơn nữa, nếu đối tượng giao thương là thương đoàn nổi danh nhất nhì thiên hạ thì còn gì bằng.

Sở Quốc Tường không ngừng gửi lời cảm kích đến Lưu Kỷ Thiên rồi rời khỏi Tuyết Vân Trang.

Quán trọ Đại Khánh là một nơi lớn đến mức đủ sức chứa cả 90 người cùng lúc.

Sau khi vào trong, Sở Quốc Tường mới nói với tiêu đầu và tiêu sư.

“Chúng ta sẽ ở đây cho đến khi nhận được báo đáp từ Lưu đại hiệp, nên mọi người nghỉ ngơi thật tốt đi nhé. Hôm nay ta sẽ thết đãi rượu thịt, cứ ăn uống cho thỏa thích đi.”

“Chàaaa!”

“Cục chủ là nhất.”

Những thành viên của Chiêu Minh Tiêu Cục không ngừng reo hò hân hoan.

Bọn họ lập tức gọi rượu thịt ra đánh chén.

Lúc này, tiêu đầu Tạ Công Luân cũng uống rượu cùng các đồng liêu.

Tạ Công Luân tuổi tầm đôi mươi. Cả võ công và kinh nghiệm của hắn vốn không đủ điều kiện để trở thành tiêu đầu. Thế nhưng, hắn được trở thành tiêu đầu là do hắn là cháu vợ của Sở Quốc Tường.

Trên bàn ăn, tất cả mọi người đều cười nói vui vẻ nhưng chỉ có Tạ Công Luân là tỏ ra bất mãn.

‘Chết tiệt! Không có nữ nhân nên rượu chả có chút vị gì cả.’

Ở quê nhà hắn là một kẻ vô cùng phóng túng.

Phụ thân hắn hết cách đành gửi hắn cho Sở Quốc Tường để hắn lên làm tiêu đầu của Chiêu Minh Tiêu Cục. Ông ta nghĩ rằng nếu để hắn lang bạt đây đó và học hỏi công việc của tiêu cục thì hắn sẽ tỉnh người ra.

Sở Quốc Tường đối xử với Tạ Công Luân hết như những tiêu sư khác. Chức vụ của hắn là tiêu đầu, nhưng công việc thì không khác gì một tiêu sư cả.

Chính vì thế mà hắn không cần phải mài móng trên lưng ngựa đi đường xa cực khổ. Thế nhưng, thứ khiến hắn bất mãn nhất chính là không được tìm kiếm hương vị nữ nhân.

‘Không có nữ nhân nào hết, có gì mà sướng chứ?’

Hắn cảm thấy đám tiêu đầu và tiêu sư ngồi cười nói quanh đó đều như những kẻ điên.

Dù cùng uống rượu ăn thịt một bàn nhưng hắn không thể hoà nhập với mọi người xung quanh được.

Cuối cùng hắn phải lên ra ngoài giữa chừng.

“Những lúc thế này tới kỳ lâu là sướng hơn.”

Chỉ cần có tiền là đủ.

Tìm một con đường có nhiều kỳ lâu không quá khó khăn. Bởi vì hắn chỉ cần đến nơi nào thấp nhiều lồng đèn đỏ là được.

May mắn cho hắn, có một con phố đèn đỏ cách quán trọ Đại Khánh không xa.

Tạ Công Luân đường đường chính chính hướng về phía phố đèn đỏ.

“Hả?”

Tạ Công Luân đột nhiên dừng lại.

Bởi lẽ có một tiểu nữ tử đã thu hút sự chú ý của hắn.

“Hô!”

Hắn lập tức bật ra lời cảm thán.

Tuổi đời tiểu nữ tử mới chỉ khoảng mười bốn. Nhưng thần thái của nàng lại vô cùng kỳ quái.

Đầu nàng hơi cúi xuống một chút, ánh mắt hơi mơ màng, chiếc cổ trắng ngần lộ ra vô cùng quyến rũ.

Tạ Công Luân nhìn tiểu nữ tử như bị hấp hồn.

Từ trước đến nay, Tạ Công Luân hắn đã gặp qua vô số nữ nhân, nhưng đây là lần đầu tiên có một người sở hữu thần thái thu hút và độc đáo như vậy.

Đối với hắn ta, một đứa trẻ vẫn chưa trưởng thành không phải là vấn đề quá lớn.

Tạ Công Luân bất giác đuổi theo sau tiểu nữ tử.

Không biết tiểu nữ tử có nhận ra chuyện này hay không, nàng cứ thế bước đi.

Sau một hồi đuổi theo tiểu nữ tử, Tạ Công Luân đột nhiên có cảm giác gì đó không đúng.

‘Nữ tử đó, là một người mù.’

Từ nãy đến giờ, tiểu nữ tử chưa từng nhìn xung quanh dù chỉ một lần.

Lúc đến ngã ba, nàng phải đưa tay ra rồi mò mẫm trên bức tường để tìm hướng đi.

Nếu là người sáng mắt không ai lại làm như thế cả.

Tạ Công Luân liền nhếch miệng lên cười.

‘Mù thì càng tốt.’

Đột nhiên cả người hắn nóng bừng lên, nửa thân dưới lúc này như thể đã tràn đầy sinh lực.

Hắn cẩn trọng theo bước chân tiểu nữ tử.

Thế nhưng nơi mà tiểu nữ tử hướng tới có phần kỳ quái.

‘Đó là đường đến Tuyết Vân Trang kia mà.’

Hắn nghe nói rằng chỉ những người có quyền lực đứng đầu ở Thành Đô mới có thể ở lại nơi này.

‘Đụng sai người liệu có vấn đề gì không nhỉ?’

Thế nhưng hắn lập tức lắc đầu.

Dù sao đối tượng mà hắn nhắm tới cũng là một người mù.

Hắn có muốn động tay động chân bao nhiêu thì tiểu nữ tử cũng không nhận ra được gương mặt hắn.

Hắn nghĩ bản thân có thể thuận lợi làm xằng làm bậy, vậy nên chút cẩn trọng cuối cùng liền biến mất ngay lập tức.

Tạ Công Luân càng táo bạo bước theo tiểu nữ tử hơn.

Tiểu nữ tử đứng trước một tư dinh có cây thông đỏ. Nhìn thế nào cũng giống như đây chính là nhà của nàng.

Tiểu nữ tử gõ cửa, hạ nhân liền ra đón nàng.

Rầm!

Cánh cửa đóng lại, tiểu nữ tử liền đi vào trong tư dinh.

Hắn không nhìn được nữa.

Tạ Công Luân bắn người trèo qua hàng rào của tư dinh.

Hàng rào cũng khá cao, nhưng không thể ngăn một kẻ luyện võ như hắn.

Hắn nhẹ nhàng leo qua rào hết như con mèo hoang.

Bên trong tư dinh vô cùng yên tĩnh.

Nếu hắn không tận mắt chứng kiến thì sẽ không nghĩ nơi này có người nào đó đang sống.

Lúc này, một căn phòng đã chông đèn lên.

Rõ ràng đó chính là phòng tiểu nữ tử vừa mới bước vào.

‘Ra là căn phòng đó.’

Ánh mắt Tạ Công Luân sáng lên vì hưng phấn.

Từ bây giờ hắn chỉ việc vào phòng rồi làm những việc mà hắn cần làm là được.

Khác với lo lắng của hắn, bên trong tư dinh hầu như không có chút canh phòng nào cả. Thế này thì khác gì vô chủ không sơn kia chứ?

Tạ Công Luân không do dự thêm nữa.

Hắn nhẹ nhàng đáp xuống sàn. Chính lúc ấy.

“Huynh là ai vậy?”

Đột nhiên hắn nghe thấy giọng nói của một đứa trẻ phát ra từ phía sau, hắn liền quay đầu lại. Thoáng chốc, Tạ Công Luân cảm thấy cổ họng khô khốc đi.

“Hơ!”

Tạ Công Luân vội vàng xoay người thì thấy một đứa trẻ tuổi tầm 6, 7 tuổi đang tươi cười nhìn hắn.

Trên cổ cậu bé có đeo bảy chiếc vòng trông như đồ trang sức.

‘Rõ ràng ta không thấy ai cả mà?’

Hắn cảm giác như bị ma ám vậy.

Hắn cẩn trọng lên tiếng hỏi.

“Ngươi là ai?”

“Ta ư? Là người sống trong căn nhà này.”

Tiểu nam tử dùng nét mặt tươi tắn mà đáp lại lời hấn.

“Vậy còn tiểu nữ tử vừa vào đây thì sao?”

“Là bằng hữu của ta.”

“Ngươi đừng nói dối. Nhìn thoáng qua tiểu nữ tử kia lớn tuổi hơn ngươi nhiều.”

“Xin lỗi nhé! Huynh đài. Nhưng đây là sự thật. Ta gặp phải chút vấn đề nên không lớn hơn được nữa.”

“Ngươi nói gì mà khó tin thế....”

“Nhưng mà huynh biết không?”

“Cái, cái gì cơ?”

“Huynh là tên vô lại thứ 15 đã lẻn vào nơi này đó.”

“Cái gì?”

Tiểu Ma lập tức bật cười khúc khích.

“Mỗi lần Ân Diệu ra ngoài là lũ ruồi nhặng cứ bám theo thế này. Đúng là phiền quá đi.”

Đột nhiên ánh mắt Tiểu Ma thay đổi hoàn toàn.

“Hộc!”

Tạ Công Luân bất giác cảm thấy hoảng sợ tột độ.

Ánh mắt tiểu nam tử khiến toàn thân hấn cảm giác như bị kim đâm vào.

Tiểu Ma lấy một chiếc vòng đang đeo trên cổ ra rồi nói.

“Vì huynh mà gia đình huynh sẽ bị hủy hoại tất cả.”

“Ngươi nói gì vậy chứ?”

“Huynh nên tin lời ta. Đến tận bây giờ, gia đình cả 14 người vượt qua bức tường kia đều đã hoàn toàn bị tiêu diệt.”

“Ngươi đừng nói nhảm nữa.”

Không thể chịu được cảm giác uy hiếp khủng khiếp kia, Tạ Công Luân liền rút kiếm ra.

Hấn đã định nhanh chóng xử lý tiểu nam tử trước mặt, sau đó tiếp tục việc hấn còn dở dang và cuối cùng là tiêu hủy chứng

cứ.

Xoẹt!

Đột nhiên một âm thanh vang lên khiến toàn thân hắn nổi hết cả gai ốc.

Lúc này Tiểu Ma nhếch khóe miệng mỉm cười.

“Ta đâu cần nói thẳng ra cho huynh hiểu nhỉ.”

145

“Phù!”

Sở Quốc Tường day day hai thái dương sau đó đứng dậy.

Y không biết hôm qua y đã uống bao nhiêu rượu nữa.

Vì đang có tâm trạng tốt nên y cứ nhận rượu rồi rót rượu, ký ức của y đã bị cắt ngang từ lúc nào không hay.

Y đã uống nhiều đến mức chẳng nhớ hôm qua đã xảy ra chuyện gì.

Bởi vì y cảm thấy rất tuyệt khi kết thân được với Lưu Kỷ Thiên. Thương đoàn của Lưu Kỷ Thiên có sức ảnh hưởng rất lớn trong giang hồ. Tuy lúc này, thương đoàn của Lưu Kỷ Thiên đã được con trai ông ta tiếp quản nhưng nếu y tiếp tục phát triển tình bạn giữa mình với Lưu Kỷ Thiên thì chắc chắn con trai của Lưu Kỷ Thiên sẽ giao cho Chiêu Minh Tiêu Cục rất nhiều việc.

“Hô hô!”

Đầu tuy đau nhưng miệng y vẫn cười không ngớt.

Sở Quốc Tường đứng dậy rời khỏi giường.

Khi y xuống quán ăn dưới tầng một đã thấy những thành viên của tiêu cục ngồi ở đó từ lúc nào. Bọn họ đang gấp lấy gấp để để lấp đầy cái bụng trống rỗng của họ.

“Cục chủ tỉnh rồi sao?”

“Cục chủ vẫn ổn chứ?”

Bọn họ nhìn Sở Quốc Tường rồi hỏi.

Sở Quốc Tường lắc đầu rồi ngồi xuống.

“Không ổn một chút nào. Chẳng biết hôm qua ta đã uống bao nhiêu nữa...”⁵

“Haha! Dù gì cũng là một ngày vui mà.”

“Vui thì vui, nhưng mà đầu ta nhức quá.”

“Ngài uống chút canh đi. Nó sẽ giúp bụng ngài đỡ cồn cào hơn đó.”

Tiêu đầu đẩy chén canh ở giữa bàn về phía Sở Quốc Tường. Sở Quốc Tường không từ chối cầm chén canh lên uống.

“Ờ! Được đây.”

Sở Quốc Tường cảm thán về mùi vị của món canh.

Y rót canh vào cái chén đặt trước mặt rồi rồi húp sùm sụp.

Bụng no rồi, triệu chứng đau đầu của y cũng biến mất.

“Sống rồi.”³

“Chúng thuộc hạ cũng thế.”

“Hô hô!”

Sở Quốc Tường đang cười tươi thì đột nhiên nhìn quanh.

“Giờ mới để ý, sao không thấy tiểu tử đó đâu nhỉ?”⁶

“Ai ạ? À, ý cục chủ là tiêu đầu Tạ Công sao?”

“Đúng vậy! Có ai thấy tiểu tử đó ở đâu không?”

“Hôm qua thuộc hạ có thấy tiêu đầu nhưng đến cuối buổi lại không thấy đâu nữa ạ.”

“Hầy!”²

Sở Quốc Tường thở dài.

Khi nhớ đến tiểu tử đó, cảm xúc vui vẻ của y dần nguội lạnh.

Gia đình bên vợ vì không thể chịu nổi Tạ Công Luân nên mới giao phó hẳn cho y. Y đã cố tình ném hẳn vào cho những tiêu đầu để giám sát không cho hắn gây rối.

Có lẽ vì thế nên suốt quãng đường đến được đây, Tạ Công Luân chỉ ngoan ngoãn ở yên mà chưa hề gây chuyện lấy một

lần.

“Không phải nó lại đi gây chuyện nữa rồi đấy chứ?”

“Cục chủ nghĩ trên đất Tứ Xuyên này mà ngài ấy dám gây chuyện sao? Có lẽ ngài ấy chỉ đi đâu đó để hóng gió thôi?”

“Được vậy thì tốt quá...”³

Tuy được tiêu đầu an ủi, nhưng Sở Quốc Tường vẫn không thể giấu nổi nét mặt lo lắng. Cơ mà nghĩ lại thấy lo lắng cũng chẳng thay đổi được gì nên y cố gắng nghĩ rằng sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Ngay lúc đó, những tiêu sư vừa mới tỉnh giấc lần lượt đi xuống.

Phòng ăn nhanh chóng chật kín người của Chiêu Minh Tiêu Cục. Sở Quốc Tường nhìn quanh phòng ăn chứa đầy tiêu sư Chiêu Minh Tiêu Cục rồi mỉm cười.

Y đã kết thân được với Lưu Kỷ Thiên rồi, chỉ cần lợi dụng cơ hội này, Chiêu Minh Tiêu Cục của y sẽ phát triển mạnh mẽ.

“Chỉ cần nỗ lực thêm một chút là Chiêu Minh Tiêu Cục có thể sánh vai với những tiêu cục lớn trong giang hồ rồi.”

Đó chính là khoảnh khắc mà y hằng mơ ước.⁰

Chỉ cần nghĩ đến ngày đó không còn xa, trên môi y cũng vô thức mà nở nụ cười. Bỗng lúc đó, một giọng nói vang lên phá vỡ suy nghĩ của y.

“Cục chủ!”

Ngay khi nghe được giọng nói hót hải chạy từ bên ngoài vào, y đã cảm giác được có chuyện chẳng lành.

Như chứng minh cho dự cảm bất an của y, một tranh tử thủ đập cửa xông vào trong. Trên lưng hắn là một nam nhân người dính đầy máu.

Chỉ cần nhìn qua thôi, Sở Quốc Tường đã có thể nhận ra ngay đó là ai.

“Luân nhi!”

Nam nhân rú xuống, cả người nhuộm đầy máu ấy rõ ràng là tiêu diệt Tạ Công Luân của y.

Sở Quốc Tường vội vàng đỡ lấy Tạ Công Luân rồi hỏi tên tranh tử thủ.

“Có chuyện gì thế? Sao Luân nhi lại thành ra thế này?”

“Thuộc hạ cũng không rõ ạ. Thuộc hạ ra ngoài thì thấy ngài ấy đã nằm ở trước sân rồi.”

“Trước sân sao?”

Sở Quốc Tường vội vàng quan sát toàn thân của Tạ Công Luân.

Mặc dù toàn thân hắn đã nhuốm máu. Nhưng trên người hắn chỉ có một. Nhưng vị trí của vết thương lại thật chí mạng.

“Không thể nào! Sao đan điền lại...”

Đan điền là trọng điểm của võ giả, ấy mà lúc này nó lại xuất hiện một vết thương rất sâu.

Sâu đến mức không thể nào hồi phục được.

Đan điền bị hỏng như thế này, tích tụ nội công xem như bỏ. Sinh mệnh của một võ giả xem như đã hoàn toàn kết thúc.

“Luân Nhi! Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy?”

Sở Quốc Tường lay lay Tạ Công Luân để đánh thức hắn ta dậy nhưng vô ích, Tạ Công Luân đến một chút phản ứng cũng không có.

“Rốt cuộc đã có chuyện gì vậy hả?”

Bi kịch xảy ra quá bất ngờ khiến Sở Quốc Tường dường như mất hết cả tâm trí. Nhưng bi kịch của y không chỉ dừng lại ở đó.

Chủ khách điểm bồng dung chạy đến chỗ của Sở Quốc Tường và nói.

“Sở đại hiệp! Mong ngài rời khỏi khách điểm ngay.”

“Ngài nói vậy là sao? Sao đột nhiên lại bảo ta rời khỏi đây.”

“Trước giờ ăn trưa mong đại hiệp cho tất cả người của Chiêu Minh Tiêu Cục dọn phòng ngay lập tức ạ.”

“Sao chứ. Bọn ta là khách của Lưu đại hiệp đó. Lưu đại hiệp đã đích thân bảo bọn ta nghỉ ngơi tại nơi này kia mà.”

“Đây là lệnh của Lưu đại hiệp ạ.”

“Gì chứ?”

“Lưu đại hiệp đã cử người đến truyền lời lại cho tiểu nhân vào sáng nay. Lưu đại hiệp bảo tiểu nhân phải đuổi người của Chiêu Minh Tiêu Cục đi ngay lập tức. Hơn nữa, mọi giao dịch với Chiêu Minh Tiêu Cục cũng sẽ bị hủy bỏ ạ.”

“Không thể nào, chuyện này là sao chứ?”

Sở Quốc Tường không thể giấu nổi vẻ mặt bàng hoàng.

Lưu Kỷ Thiên nổi tiếng là người có tín nghĩa. Một người như vậy sao có thể thất hứa chỉ trong một đêm kia chứ. Chuyện này thật đúng là khó hiểu.

Sở Quốc Tường giao Tạ Công Luân cho tiêu đầu đang ở gần đó rồi đứng dậy.

“Lưu đại hiệp không lý nào lại làm như vậy được. Ngài ấy vốn là một người rất đáng tin mà.”

“Ngài có tin hay không cũng không quan trọng. Quan trọng là Lưu đại hiệp đã lệnh cho tiểu nhân làm như thế.”

“Ta phải trực tiếp đến gặp Lưu đại hiệp mới được. Rõ ràng là đại hiệp đã có hiểu lầm gì đó, để ta đến gặp và nói chuyện với ngài ấy thì mọi chuyện sẽ được giải quyết ngay thôi.”

“Đó là việc của Sở đại hiệp, trước giờ ăn trưa tất cả người của Chiêu Minh Tiêu Cục vẫn phải rời khỏi phòng giúp tiểu nhân.”

Chủ khách điểm vẫn ngoan cố.

Sở Quốc Tường hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra lúc này cả.

Tạ Công Luân quay trở về với vết thương chí mạng trên người, Lưu Kỷ Thiên chỉ trong một đêm đã thay đổi hoàn toàn thái độ.

“Đừng nói là hai việc này có liên quan đến nhau nhé?”

Cảm giác bất an xâm lấn lấy tâm trí y.

Y vội vàng rời khỏi khách điểm, hướng tới Tuyết Vân Trang.

Cánh cửa của Tuyết Vân Trang lúc này đang đóng chặt.

Sở Quốc Tường dùng hết sức lực đập vào cửa.

“Ta là Sở Quốc Tường của Chiêu Minh Tiêu Cục. Ta đến để gặp Lưu đại hiệp, mau mở cửa cho ta đi.”

Y gõ cửa được một lúc lâu nhưng cánh cửa vẫn đóng chặt, chẳng chịu mở ra.

Sở Quốc Tường ngồi xuống trong tuyệt vọng.

“Vậy là thật sao? Nhưng tại sao Lưu đại hiệp lại đột ngột đổi ý như thế nhỉ?”

Rõ ràng chỉ mới hôm qua thôi, cả hai bên vẫn rất vui vẻ với nhau kia mà.

Lưu Kỷ Thiên cảm thấy hài lòng khi nhận được một món bảo vật quý giá khiến cho ông ta cảm thấy có thiện chí với y.

Sở Quốc Tường có nghĩ thế nào đi chăng nữa cũng không thể hiểu nổi tại sao Lưu Kỷ Thiên lại thay đổi ý định.

Đúng lúc đó, cánh cửa Tuyết Vân Trang chậm chậm mở ra, có ai đó thò đầu ra ngoài. Đó chính là tổng quản cavetemủa Tuyết Vân Trang.

Sở Quốc Tường thấy thế vội vàng đứng dậy.

“T, ta là Sở Quốc Tường - Cục chủ của Chiêu Minh Tiêu Cục.”

“Tiểu nhân biết, thưa Sở Cục chủ!”

“Ta muốn gặp Lưu đại hiệp. Làm ơn hãy cho ta gặp ngài ấy.”

“Ngài ấy đã bảo tôi ra ngoài mời Sở Cục chủ vào ạ. Mời ngài vào trong.”

“Đa tạ.”

Sở Quốc Tường vội vàng đi theo tổng quản vào trong Tuyết Vân Trang.

Y nhìn thấy bóng dáng của Lưu Kỷ Thiên ở sân luyện võ mà hôm qua y đã gặp ông ấy.

Sở Quốc Tường quỳ gối xuống trước mặt Lưu Kỷ Thiên.

“Lưu đại hiệp! Sao ngài lại thay đổi ý định vậy ạ? Không biết là tiêu cục bọn ta đã làm phật ý ngài ở chỗ nào sao?”

“Sở Cục chủ.”

“Chỉ cần ngài nói ra, bọn ta nhất định sẽ sửa chữa. Xin ngài đừng cắt đứt quan hệ với tiêu cục của bọn ta như thế mà.”

“Hãy! Sở Cục chủ nghĩ ta làm như thế là vì tình cảm cá nhân sao?”

“Không phải ạ?”

“Sở Cục chủ! Ta là một người trọng chữ “nhân duyên” hơn bất cứ ai. Sở Cục chủ là một người tốt. Là một người có tín nghĩa. Ta thực lòng cũng rất muốn duy trì mối quan hệ lâu dài với một vị như Sở Cục chủ đây.”

“Vậy tại sao...?”

“Tạ công tử...”

“Không lẽ chuyện này có liên quan đến Luân nhi sao?”

“Hãy!”

“Xin ngài hãy nói cho ta biết. Như vậy thì ta mới biết phải giải quyết như thế nào được.”

Dẫu Sở Quốc Tường đang cầu xin tha thiết, nét mặt của Lưu Kỷ Thiên vẫn không hề thay đổi.

“Ta sẽ giải thích chuyện gì đã xảy ra với Sở Cục chủ và Chiêu Minh Tiêu Cục. Trước hết, sẽ không có một khách điểm nào ở Thành Đô nhận Sở Cục chủ và Chiêu Minh Tiêu Cục đâu.”

“Sao chứ?”

“Và sẽ không có bất cứ thương đoàn nào giao thương với Chiêu Minh Tiêu Cục cả. Ngoài ra, khả năng cao là Chiêu Minh Tiêu Cục sẽ không nhận được bất cứ yêu cầu chuyên chở vào ở thành Tứ Xuyên này.”

“Lưu đại hiệp!”

“Không biết chừng, tất cả môn phái ở Thành Đô đều xem Chiêu Minh Tiêu Cục là kẻ địch cũng nên. Ta khuyên ngài nên rời khỏi Thành Đô cùng với Chiêu Minh Tiêu Cục càng sớm càng tốt thì hơn.”

“Ý của Lưu đại hiệp là sao? Xin ngài cứ nói với ta.”

“Hầy!”

Lưu Kỷ Thiên thở dài. Trên gương mặt ông hiện rõ sự xung đột.

Phân vân một hồi lâu, ông mở miệng.

“Được rồi! Ngài nghe cho rõ lời ta nói đây. Đêm qua, Tà công tử đã leo rào nhà người khác để xâm hại một thiếu nữ.”

“Chuyện đó...?”

“Vấn đề ở đây là chủ nhân của ngôi nhà đó là một người rất đáng sợ.”

“Xin ngài hãy cho ta biết ngôi nhà đó ở đâu. Ta sẽ trực tiếp đến xin lỗi họ.”

“Không nên đi vẫn tốt hơn. Người ấy không biết tha thứ là gì đâu.”

“Lưu đại hiệp mà cũng sợ người đó sao?”

“Không chỉ có mỗi lão già này đâu. Tất cả mọi người ở thành Tứ Xuyên đều sợ người đó. Và rất ít người như lão đây biết được danh tính thực sự của người ấy là gì. Vấn đề là người ấy

lại là người có ảnh hưởng trong Thành Đô. Tuy mọi chuyện lúc này chỉ dừng lại ở việc trừng phạt Tạ công tử, nhưng nếu người ấy thay đổi ý định, Chiêu Minh Tiêu Cục có thể diệt vong trong chớp mắt.”

“Hừm!”

“Xin ngài đừng xem thường lời khuyên của lão già này. Vì sống tới lúc này, ta chưa từng thấy ai đáng sợ như người đó cả.”

“Rốt cuộc vị thiếu chủ đó là ai vậy ạ?”

“Đừng cố biết để làm gì. Ngài hãy rời khỏi Thành Đô và quên hết chuyện xảy ra hôm nay đi. Đừng mơ mộng đến việc trả thù cho Tạ công tử. Và cũng đừng đến thành Tứ Xuyên một lần nào nữa.”

Lưu Kỷ Thiên nói xong câu đó là ngậm chặt miệng.

Sở Quốc Tường có thể thấy được nỗi sợ hãi trên gương mặt của Lưu Kỷ Thiên. Rõ ràng là ông ta cực kỳ sợ hãi người bí ẩn đó.

Lưu Kỷ Thiên là người đã từng trải qua muôn vàn khó khăn trên đời, thậm chí còn lâm vào nguy hiểm trước khi tạo dựng nên thương đoàn lớn như ngày hôm nay.

Tuy đã lui về nghỉ dưỡng, nhưng không có nghĩa là lòng gan dạ của ông ta đã sụt giảm.

Trái lại, ông ta còn can đảm và có tầm suy nghĩ rộng lớn hơn nhiều.

Một người như thế lại thể hiện ra nỗi sợ đến mức này thì rõ ràng là ông ấy rất sợ người bí ẩn kia rồi.

Sở Quốc Tường nhận ra có nói thêm cũng chẳng được ích gì. Hơn nữa, y cũng cảm nhận được lời khuyên của Lưu Kỷ Thiên là chân thành.

“Tiểu quỷ đó rốt cuộc đã đụng phải ai vậy?”

Sở Quốc Tường chửi rủa người đã gây ra tất cả những chuyện này rồi rời khỏi Tuyết Vân Trang.

Sở Quốc Tường đi rồi, Lưu Kỷ Thiên mới thở phào nhẹ nhõm.

Bỗng dưng Lưu Ký Thiên nhìn về phía điện các. Và rồi, ông cần trọng nói.

“Như vậy là được rồi chứ?”

“Vẫn chưa đủ nhưng nhìn thấy gương mặt của lão già đó thì ta tạm thỏa mãn vậy.”

Cửa điện các mở ra, một cậu bé khoảng chừng sáu, bảy tuổi bước ra.

Cậu bé đeo bảy chiếc vòng quanh cổ ấy chính là Tiểu Ma.

Vai của Lưu Ký Thiên run lên không ngừng khi Tiểu Ma đến gần.

Ông biết rõ tiểu nam tử có gương mặt sáng sủa này đáng sợ đến mức nào.

Một ngày nọ, có ba đứa trẻ đột nhiên xuất hiện tại Thành Đô.

Một tiểu nam tử có đôi mắt đen ngòm, một tiểu nữ tử mù và cuối cùng là một tiểu nam tử có vóc dáng nhỏ bé hơn hai đứa bé còn lại.

Thoạt đầu, khi bọn trẻ xuất hiện tại Thành Đô, chẳng có ai quan tâm đến chúng cả.

Thành Đô là một đô thị rộng lớn, những cô nhi mất đi phụ mẫu thường đến đây để tìm chỗ ăn chỗ ngủ.

Kết cục của những đứa trẻ như vậy hầu hết đều giống nhau.

Hoặc là tham gia vào khu vực của những tên lưu manh, hoặc là lưu lạc đây đó để ăn xin rồi bị đập chết.

Ai cũng tưởng rằng, ba đứa trẻ kia cũng giống như vậy.

Đặc biệt là tiểu nữ tử mù có sức hấp dẫn kỳ lạ nên nó luôn trở thành mục tiêu mà những nam nhân nhắm đến.

Thực ra có rất nhiều nam nhân tiếp cận tiểu nữ tử mù kia. Nhưng không một ai trong số đó còn sống cả.

Ba đứa trẻ đó không phải những cô nhi tội nghiệp.

Sức mạnh của chúng vượt quá sự tưởng tượng của con người.

Chỉ ba đứa trẻ ấy đã có thể tàn phá khu vực của những tên lưu manh ở Thành Đô.

Những nên lưu manh kiêu ngạo trong những con hẻm biển mất, chẳng thấy tăm hơi đâu. Và sau một thời gian dài, bọn họ xuất hiện trong tình trạng tàn tật và trở thành tay chân trung thành của lũ trẻ.

Chẳng mấy chốc, ba đứa trẻ đã thống trị được những lưu manh ở Thành Đô.

Chuyện đã thành ra như thế, những môn phái ở Thành Đô cũng định ra mặt để trừng phạt những đứa trẻ đó. Nhưng không một nơi nào dám manh động cả.

Bởi vì ba đứa trẻ đó có một nam nhân chống lưng.

Những chuyện to chuyện nhỏ xảy ra ở thành Tứ Xuyên từ năm ngoái tới năm nay đều có sự góp mặt của người đó.

Nga Mi Phái cùng Thanh Thành Phái phong bế sơn môn.

Câu chuyện đổ máu ở Thành Đô.

Và còn một tin đồn nữa tuy khó tin, nhưng người đó đã khiến cho Tiểu Lô Âm Tự cai trị vùng Tây Vực bị diệt môn.

Hắn chính là một nỗi sợ.

Những võ giả ở Thành Đô thậm chí còn không dám nhắc đến tên hắn.

Vị thần hiện thân cho cái chết.

Tử thần.

Đó là cách mà những người ở Thành Đô gọi hắn.

Họ cho rằng ba đứa trẻ kia chính là tay chân của tử thần.

Trong đó, đứa bé tàn độc nhất cũng như là trong treo nhất.

Tiểu Ma.

Một con tiểu quỷ.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

146

Đã mấy tháng trôi qua kể từ khi Tiểu Ma vào Thành Đô, nhưng bộ dạng của tiểu nam tử trông vẫn như thế.

Trong khi những đứa trẻ cùng trang lứa không ngừng phát triển thì Tiểu Ma vẫn cứ như một đứa trẻ chỉ mới 6, 7 tuổi.

Nếu là người khác, chúng chắc chắn sẽ thấy buồn tủi, thế nhưng Tiểu Ma lại vô cùng thản nhiên mà chấp nhận sự thật đó.

‘Mà, thế này cũng có lợi đây chứ.’

5

Dáng điệu tươi sáng của một đứa bé là vũ khí tốt nhất khiến người khác hạ thấp tinh thần cảnh giác.

Cả Lưu Kỷ Thiên trước mặt cũng là một trong những người bị lừa bởi vẻ ngoài của Tiểu Ma.

Ông tình cờ gặp Tiểu Ma trên đường và cảm thấy có cảm tình trước dáng vẻ đáng yêu của tiểu nam tử. Nếu gặp tiểu nam tử, ông sẽ cho hắn tiền tiêu vặt hoặc bánh trái.

Và việc Lưu Kỷ Thiên nhận ra thân phận thật sự của Tiểu Ma cũng là ngẫu nhiên.

Trên đường trở về tư dinh cùng hộ vệ, ông đã bị các lăng nhân tập kích.

Chúng đã định giết chết tất cả hộ vệ và lấy cái mạng của Lưu Kỷ Thiên.

Lúc ấy, Tiểu Ma bất ngờ xuất hiện và giết chết toàn bộ lăng nhân.

3

Người ủy thác cho đám lăng nhân ám sát Lưu Kỷ Thiên là kẻ thù cũ của ông. Y đã thuê bọn chúng hòng nhắm vào khối tài sản mà Lưu Kỷ Thiên đang sở hữu.

Nhân cơ hội này, Tiểu Ma đã tìm đến chỗ kẻ thù kia và xử lý mọi chuyện vô cùng gọn gàng.

Mãi đến lúc đó, Lưu Kỳ Thiên mới nhận ra Tiểu Ma là một đứa bé vô cùng đáng sợ.⁶

Kể từ dạo ấy, Tiểu Ma thường xuyên đến tư dinh của ông và được thiết đãi những món ăn ngon. Thế nhưng, Lưu Kỳ Thiên ngày càng trở nên dè dặt với tiểu nam tử hơn.

Bởi lẽ ông nhận ra bộ mặt thật ẩn sau lớp mặt nạ đáng yêu và ngây thơ của Tiểu Ma là một tiểu quỷ đáng sợ thế nào.

Hơn hết, phía sau Tiểu Ma còn là nam nhân đã gieo nỗi kinh hoàng cho tất cả người trong thành Tứ Xuyên.

Lúc biết được sự thật ấy, Lưu Kỳ Thiên đã vô cùng kinh ngạc.

Phiêu Nguyệt giống như đại diện cho nỗi khiếp sợ trong thành Tứ Xuyên.

Đặc biệt, đối với người có quyền lực như Lưu Kỳ Thiên lại là đối tượng mà ông cần phải lưu tâm.

Từ trước đến nay, tất cả những người có quyền ở Thành Đô và thành Tứ Xuyên đều phải xếp sau các danh môn như Nga Mi hay Thanh Thành.

Để bảo vệ quyền lực và phú quý, họ phải bắt tay với những danh môn chính phái như thế. Có điều, dây mơ rễ má của họ đã bị một kẻ như Phiêu Nguyệt giẫm đạp không chút thương tiếc, đến mức những môn phái kia phải chọn phong bế sơn môn.²

Đương nhiên vài người có thế lực đã từng tìm cách tiếp cận Phiêu Nguyệt. Thế nhưng, không một kẻ nào thành công cả.

Vậy nên, một vài người cho rằng Phiêu Nguyệt đã rời khỏi Thành Đô. Thế nhưng, Lưu Kỳ Thiên biết rõ rằng Phiêu Nguyệt vẫn còn lưu lại một căn tư dinh ở Tân Thiên Lộ trong Thành Đô.

Người đã nói cho ông biết chuyện đó chính là Tiểu Ma.

Tiểu Ma thật sự rất thích Lưu Kỳ Thiên. Có lẽ bởi vì ông ta là người đối tốt với tiểu nam tử mà không tính toán gì cả.

3

Mặc dù đó là vì ông ấy bị đánh lừa bởi vẻ ngoài của thiếu niên ấy.

Ngay cả bây giờ nhìn Tiểu Ma vẫn đang cười vô cùng rạng rỡ, Lưu Kỷ Thiên vẫn không thể nhếch nổi khóe miệng lên.

Tiểu Ma nhìn chăm chăm vào Lưu Kỷ Thiên.

“Ông lão là một người rất tốt.”

“Ta sao?”

“Chuyện của người hôm qua ấy. Ông có không có lý do gì phải can thiệp cả.”

“Y là một người tốt. Mặc dù cháu y đã gây ra lỗi lầm lớn nhưng...”

“Phải biết phân biệt đúng sai chứ. Hắn có ý đồ không trong sáng kia mà. Chuyện đó không thể nói chỉ là sai lầm được. Lão à!”

“Xin lỗi. Ta đã sai rồi. Dù sao ta vẫn nghĩ đó là một cái giá quá đắt cho lỗi lầm mà cháu mình gây ra.”

“Ta hiểu sự lựa chọn của lão. Nhưng lần sau đừng ra mặt trong những việc thế này nữa nhé.”

“Được rồi! Ta sẽ chú ý.”

“Xin lỗi, ông lão. Vì chuyện này mà...”

“Ta hiểu mà.”

Lưu Kỷ Thiên lắc đầu.

“VẬY LẦN SAU GẶP NHÉ, ÔNG LÃO!”

“Được!”

Tiểu Ma lập tức bắn mình lên không trung.

Chỉ trong tích tắc, tiểu nam tử đã khuất khỏi tầm mắt Lưu Kỷ Thiên.

“Phù!”

Còn lại một mình, Lưu Kỳ Thiên bất giác thở dài một tiếng.

Tiểu Ma đã quay lại Xích Tùng Trang. Lúc này, Cao tổng quản liền ra chào đón tiểu nam tử.

Vốn dĩ Cao tổng quản là người mang lại cho người đối diện ấn tượng vô cùng sắc bén. Thế nhưng, sau khi Tiểu Ma và đám trẻ đến, vẻ mặt của ông liền trở nên nhẹ nhàng và gần gũi hơn.

Tiểu Ma hỏi ông.

“Tổng quản đại thúc! Quý An đâu rồi?”

Cao tổng quản chỉ tay vào tầng hầm của tư dinh.

“Lại nhốt mình ở đó nữa rồi à?”

Cao tổng quản mỉm cười gật đầu. Tiểu Ma liền thở dài.

“Bên dưới có gì hay ho lắm à?”

Tiểu Ma lại thở dài rồi đi bộ về phía lối vào tầng hầm.

Cao tổng quản nhoen miệng cười nhìn theo phía sau Tiểu Ma.

Bộ dáng tiểu nam tử bước đi cùng với những chiếc vòng kêu lên leng keng trông vô cùng đáng yêu.

Từ khi Tiểu Ma và đám trẻ vào Xích Tùng Trang, gánh nặng trên vai Cao tổng quản đã giảm đi rất nhiều. Bọn trẻ đã chia sẻ với ông không ít công việc, chính vì thế ông có thể tập trung và tận tâm cho nhiệm vụ của một tổng quản hơn.

Tiểu Ma đứng ở lối ra vào rồi hét lên.

“Ta vào đây nhé.”

Tiểu nam tử phải hét để Quý An nghe thấy.

Nếu không nói trước mà tự tiện vào trong thì Quý An sẽ phát động cơ quan mà hắn đã bố trí sẵn.

Quý An đã tự tay bày biện cho không gian riêng tư của hắn dưới tầng hầm Xích Tùng Trang. Từ lối vào đều được bố trí đầy chạm bẫy và các cơ quan khác nhau, khiến người ta liên tưởng đến một nơi như Thuyết Ứng Thành. Vậy nên đến cả Tiểu Ma hay Ân Diệu muốn vào trong cũng phải báo trước một tiếng.

Chắc có lẽ bởi vì đã nghe thấy giọng nói của Tiểu Ma nên cơ quan và cảm bầy đã đã được vô hiệu hóa. Nhờ đó Tiểu Ma có thể dễ dàng tiến vào bên trong.

Căn phòng dưới tầng hầm thật sự rất rộng lớn.

Trong không gian đó chứa cơ mang là sách xếp vào vô số giá để. Tiểu Ma nghĩ những khoảng trống còn lại đó cũng sẽ nhanh chóng được lấp đầy mà thôi.

Giữa những giá đỡ sách là một chiếc bàn lớn, trên bàn có một đồng giấy tờ, sổ sách chất chồng lên nhau. Và Quý An đang ngồi ở đó.

Quý An giở quyển sách màu vàng rồi viết thứ gì đó vào trong.

Tiểu Ma không muốn làm phiền hấn nên chỉ ngồi cạnh rồi quan sát.

Một lúc lâu sau, Quý An đã hoàn thành công việc.

“Xong rồi!”

Bộp!

Quý An đóng quyển sách lại rồi vươn vai một cái.

Tiểu Ma hỏi hấn.

“Đó là gì thế?”

“Ta đang lập danh sách các thương đoàn và tiêu cục đã đến Thành Đô vào hôm qua.”

Quý An chỉ nhẹ nhàng đáp lời tựa hồ đây là một việc vô cùng nhỏ nhặt.

Thế nhưng Tiểu Ma biết công việc này khó khăn đến mức nào.

Sau khi theo Phiêu Nguyệt vào Xích Tùng Trang, Quý An đã phát hiện ra công việc phù hợp với hấn.

Đó chính là thu thập vào nắm bắt những thông tin cần thiết.

Việc nắm bắt dòng chảy của thông tin đối với một người có thể nhìn thấy những thứ mà người khác không thấy như hấn hết như cá gặp nước.

Quý An nhanh chóng tiếp quản công việc mà Cao tổng quản đang làm, và thể hiện tài năng gần như là thiên bẩm của mình.

Quý An đảm nhận thu thập thông tin ở những khu vực được cho là thế giới ngầm của Thành Đô.

Tiểu nam tử sẽ cử Tiểu Ma và Ân Diệu xâm nhập vào thế giới ngầm. Từ lúc đó, mọi chuyện lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió.

Tiểu nam tử biết cách xây dựng hệ thống giám sát theo cách riêng của mình để nắm bắt được mọi chuyện xảy ra ở Thành Đô ngay lập tức.

Ban đầu, Hạ Ô Môn là bên chủ trì thông tin ở Thành Đô. Thế nhưng, Quý An lại đang từng chút thâm tóm toàn bộ thông tin trong Thành Đô.

Khi Hạ Ô Môn nhận ra chuyện này, họ liền chuyển phần lớn quyền chủ đạo lại cho Quý An.

Hạ Ô Môn vốn dĩ không thể sử dụng sức mạnh cố hữu ở Thành Đô. Hơn nữa, hệ thống thông tin mà Quý An xây dựng lại có uy lực hơn bọn họ rất nhiều.

Trong một ngày, có rất nhiều thông tin được chuyển đến tầng hầm của Quý An.

Hầu hết thông tin đều không có mấy giá trị, nhưng Quý An đã lọc lại tất cả và ghi chép lại những thông tin mà tiểu nam tử cho là hữu ích, sau đó chuyển đến cho Phiêu Nguyệt.

Đột nhiên Tiểu Ma hỏi hần.

“Người không ra ngoài sao?”

“Ra ngoài làm gì?”

“Người cũng không thấy bức bối luôn à? Chúng ta đã bị nhốt ở Tiểu Lôi Âm Tự rồi, giờ người còn tự nhốt mình dưới tầng hầm này nữa.”

“Lúc đó là do ta bị ép buộc, còn bây giờ thì ta muốn như thế. Ta rất thích chỗ này.”

Quý An đang rộng hai cánh tay.

Hiện giờ tiểu nam tử chính là chủ nhân của không gian rộng lớn chứa đầy những giá đỡ sách này.

Chỉ cần ngồi ở đây, tiểu nam tử đã có thể nắm bắt tất cả thông tin của Thành Đô, hẳn không có lý do gì để ra ngoài cả. Tiểu Ma chỉ biết lắc lư đầu.

“Người đứng là một tên cuồng phòng kín mà.”

“Đừng nói nhảm nhí nữa, người đến đây làm gì thế?”

“A! Chuyện Chiêu Minh Tiêu Cục đã giải quyết ổn thỏa rồi.”

“Dù sao ta cũng có báo cáo rồi. Ta nghe nói họ đã rời khỏi Thành Đô.”

“Nhanh vậy sao?”

“Chuyện này liên quan đến tính mạng của họ mà.”

“May là chúng tỉnh ý đây. Nếu ngày mai còn chường mặt ở đây, ta nhất định sẽ lấy mạng của chúng.”

Tiểu Ma tắc lưỡi ra chiều tiếc nuối.

Quý An nhìn chăm chăm hắn, vẻ mặt tiểu nam tử như thể bất lực với tiểu nam tử kia.

Tiểu Ma sở hữu ngoại hình như một đứa trẻ nhưng lại có suy nghĩ rất khác biệt. Những ai biết được bộ mặt thật của hắn đều sợ hãi một Tiểu Ma như thế, nhưng đối với Quý An và Ân Diệu, chúng lại thấy Tiểu Ma rất đáng tin cậy.

Mối quan hệ giữa ba đứa trẻ dành cho nhau khiến người khác khó lòng hiểu được. Từ lúc còn bé, chúng đã bị bắt cóc rồi sau đó lớn lên cùng nhau. Vậy nên sự gắn kết giữa chúng người khác không thể nào chen chân vào được.

Đối với Tiểu Ma, Ân Diệu và Quý An còn thân thiết hơn cả máu mủ ruột rà. Vì thế, chỉ cần là chuyện liên quan đến hai vị bằng hữu kia, Tiểu Ma sẽ bày ra thái độ quá khích.

Nếu không có Phiêu Nguyệt, chắc chắn đêm qua Chiêu Minh Tiêu Cục đã biến mất khỏi thế gian này rồi.

Tiểu Ma hỏi Quý An.

“Còn Ân Diệu thì sao?”

“Đang ở cùng với huynh ấy.”

“Lại học đàn nữa à? Kiên trì thế.”

“Phải kiên trì chứ. Nhưng vấn đề là nữ tử đó không có tài năng gì cả.”

Quý An nói xong liền lắc đầu với vẻ mặt chán chường. Tiểu Ma đứng dậy rồi nói.

“Đi cùng ta không?”

“Không!”

Quý An lập tức từ chối.

Tiểu nam tử hầu như không có ý định bước chân ra khỏi nơi này.

Tiểu Ma tặc lưỡi một cái rồi đi ra ngoài.

Tiểu nam tử liền hướng thẳng đến tư phòng của Phiêu Nguyệt.

Tầng!

Càng đến gần phòng Phiêu Nguyệt thì tiếng đàn lại càng lớn hơn.

Tiểu Ma lập tức cau mày.

Tiếng đàn đáng lý ra phải trầm bổng du dương, nhưng âm thanh kia lại chẳng khác nào tiếng cào mạnh vào thanh sắt cả.

Càng đến gần âm thanh lại càng khó nghe hơn.

Tiểu Ma cuối cùng phải đưa tay bịt chặt hai tai lại.

“Huynh, ta là Tiểu Ma đây! Ta vào trong nhé!”

Tiểu Ma nói lớn rồi bước vào trong phòng.

Bên trong, Phiêu Nguyệt và Ân Diệu đang ngồi đối diện nhau.

Trước mặt Ân Diệu là một cỗ huyền cầm, đôi bàn tay trắng trẻo của tiểu nữ tử đang không ngừng gảy phím. Mỗi lúc tiểu nữ tử gảy một nốt đàn, âm thanh khó chịu lại vang lên.

Tiểu Ma nghe âm thanh đinh tai kia càng nhíu mày chặt hơn.

“Trời ạ!”

Người đáng nói ở đây chính là Phiêu Nguyệt.

Hắn im lặng ngồi ngay ngắn nghe Ân Diệu đàn tấu, dù tiếng đàn phát ra có chói tai đến mức nào, hắn vẫn giữ thái độ vô cùng tôn trọng.

Cuối cùng, màn đàn tấu của Ân Diệu cũng kết thúc.

Ân Diệu ngẩng đầu.

Đôi mắt không có tiêu cự của tiểu nữ tử lúc này có chút trông chờ.

Phiêu Nguyệt liền lên tiếng.

“Có vẻ như đàn không hợp với muội lắm.”

“Ừc!”

“Dù không biết chơi đàn thì vẫn vận hành kỹ lâu được mà, nên muội hãy từ bỏ đi.”

Trước lời nói dứt khoát của Phiêu Nguyệt, Ân Diệu chỉ biết cúi đầu.

“Khì khì!”

Tiểu Ma nhìn Ân Diệu rồi bật cười lớn.

“Đừng có cười!”

“Ta đã nói là bỏ cuộc đi mà. Cuối cùng xôi hỏng bỏng không rồi đấy?”

“Hừm! Ta không bỏ cuộc đâu. Không bao giờ.”

Ân Diệu rời khỏi chỗ ngồi.

Dù không nhìn thấy nhưng tiểu nữ tử vẫn xác định chính xác vào vị trí của Tiểu Ma, nàng liếc tiểu nam tử một cái rồi đi ra ngoài.

Tiểu Ma cười khúc khích ngồi xuống trước mặt Phiêu Nguyệt.

“Huynh giỏi thật đấy. Sao huynh có thể chịu nổi âm thanh ồn ào đó chứ? Ta còn không chịu nổi một khắc đây này.”

Ân Diệu cũng đã tìm được thứ mà tiểu nữ tử ưa thích, hết như Quý An.

Thứ nàng cực kỳ yêu thích chính là kỹ lâu của Phiêu Nguyệt.

Ân Diệu chưa từng nhìn thấy cảnh tượng xa hoa lộng lẫy ấy một lần nào trong đời.

Thế nhưng tiểu nữ tử lại bị mê hoặc bởi sự hào nhoáng của kỹ lâu và các kỹ nữ ở đây.

Dù không thể tận mắt nhìn thấy, nhưng tiểu nữ tử vẫn luôn thích ăn vận thật xinh đẹp và đam mê trang điểm làm đẹp.

Dẫu Ân Diệu không muốn trở thành kỹ nữ bán thân, nàng vẫn muốn vận hành kỹ lâu.

Và tiểu nữ tử nghĩ rằng muốn vận hành kỹ lâu thì phải học tất cả những việc mà kỹ nữ phải làm. Vậy nên nàng mới học đánh đàn.

Thế nhưng nàng lại không có tài năng.

Ông trời ban cho tiểu nữ tử ngoại hình xinh xắn, nhưng lại không ban cho nàng tài năng về âm nhạc.

Phiêu Nguyệt đã gửi nàng đến Thiên Âm Nhạc Quán theo học Nhạc Đại Tiên Sinh, nhưng thực lực của nàng cũng không khá lên nổi.

Ngược lại, thứ âm điệu nàng gảy ra còn khiến cho Nhạc Đại Tiên Sinh phải phát ngáy lên. Cuối cùng, nàng trụ được hai tháng rồi bị đuổi khỏi Thiên Âm Nhạc Quán.

Từ sau đó, Phiêu Nguyệt cũng tìm cách cho nàng học đàn. Nhưng kết quả cũng chẳng khả quan mấy.

Tiểu Ma luôn ganh tị với Quý An và Ân Diệu. Vì hai người đã tìm được thứ mà bản thân chúng yêu thích.

Thế nhưng tiểu nam tử tìm hoài tìm mãi vẫn chưa ra.

Thứ mà tiểu tử đó thật sự yêu thích.

Phương hướng mà bản thân hắn phải đi.

Có lẽ dù đã thoát khỏi Tiểu Lôi Âm Tự, nhưng tâm hồn tiểu nam tử hãy còn hoài lang thang vô định.

147

Tiểu Ma cười rạng rỡ.

Một nụ cười hồn nhiên mà tiểu tử đó thường hay cho mọi người thấy. Chỉ khác ở chỗ nụ cười này xuất phát từ tận đáy lòng của nó.

Tiểu Ma rất thích Phiêu Nguyệt.

Sau khi cùng nhau đến Thành Đô, Phiêu Nguyệt không ép buộc cũng không sai bảo Tiểu Ma cùng bọn trẻ làm điều gì cả. Hắn để bọn trẻ tự quyết định mọi thứ.

Xây dựng một mạng lưới thông tin ở Thành Đô cũng là do Quý An muốn, Ân Diệu quyết tâm điều hành thanh lâu cũng là do Ân Diệu muốn làm.

Phiêu Nguyệt không gây bất kỳ ảnh hưởng nào đến sự lựa chọn của bọn trẻ cả.

Tiểu Ma biết rõ điều đó khó khăn như thế nào. Vậy nên, tiểu tử ấy mới càng cảm thấy biết ơn Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt hỏi Tiểu Ma.

“Trà?”

“Không! Cho ta một cốc nước là được rồi.”

Phiêu Nguyệt rót nước vào chiếc cốc được đặt trên bàn.

Đôi mắt của Tiểu Ma bỗng lóe sáng.

Bởi vì Tiểu Ma đã thấy được lá thư đặt ở cạnh cốc nước.

“Ai vậy? Là thiết tháp huynh sao?”

Phiêu Nguyệt không trả lời, chỉ yên lặng gật đầu. Tiểu Ma nheo mắt.

“Cái huynh đó cũng khó hiểu thật. Có phải thư tình đâu mà gửi suốt thế?”

Suốt mấy tháng vừa qua, Chân Kiếm Vũ đã gửi cho Phiêu Nguyệt tổng cộng ba lá thư.

Và tất cả đều bắt đầu bằng câu.

[Gửi vị bằng hữu thân mến...]5

Phiêu Nguyệt chưa bao giờ đọc đến cuối những bức thư mà Chân Kiếm Vũ gửi.

Bởi vì hắn đã mất hết tâm trạng ngay từ dòng đầu tiên rồi.

Phiêu Nguyệt không biết Chân Kiếm Vũ ung mặt điếm gì ở mình mà gọi hắn là bằng hữu và đối xử thân thiết với hắn như vậy.

Ngay cả sau khi rời Thành Đô, Chân Kiếm Vũ vẫn gửi thư cho Phiêu Nguyệt để thông báo về tình hình hiện tại của y.

‘Tình cảm đơn phương của cái huynh đấy cũng hơi quá rồi.’

Tiểu Ma cười khẩy.

Phiêu Nguyệt không đọc hết thư của Chân Kiếm Vũ, lại càng không hồi âm. Dù vậy, Chân Kiếm Vũ vẫn liên tục gửi thư cho Phiêu Nguyệt mà không cảm thấy chán chường.

Tiểu Ma thật không thể hiểu nổi Chân Kiếm Vũ.

‘Huynh ấy có biết những lá thư mình gửi đi bị bỏ mặc như thế không nhỉ?’

Tiểu Ma nghĩ nếu biết, có lẽ Chân Kiếm Vũ cũng không gửi thư đều đặn như thế này.

Tiểu Ma cứ cười mãi khi nhớ đến Chân Kiếm Vũ.

Nó hỏi Phiêu Nguyệt.

“Người ta đã gửi thư nhiều như thế, chẳng phải huynh cũng nên hồi âm một lần sao?”

“Có gửi hay không là quyền của hã, có hồi âm hay không là quyền của ta.”

“Cũng đúng.”³

Tiểu Ma gật gù trước câu trả lời chắc nịch của Phiêu Nguyệt.

Sau khi trở về từ Tiểu Lôi Âm Tự, Phiêu Nguyệt hầu như không tham gia những hoạt động đối ngoại mà chỉ nhốt mình trong Xích Tùng Trang để luyện võ công.

Sát pháp của hã đã đạt đến cảnh giới cao nhất. Nhưng Phiêu Nguyệt cảm thấy vẫn chưa đủ.

Hã cố gắng phản ánh lại phần còn thiếu trong võ công mà hã cảm nhận được khi chiến đấu cùng Tiểu Lôi Âm Tự và Chân Kiếm Vũ.

Cũng nhờ đó mà Nga Quỷ Đạo giờ đã có cơ chế phù hợp hơn và đang trong quá trình hoàn thiện.

Tiểu Ma thấy Phiêu Nguyệt có gì đó rất khác.

Trước đây nó cảm thấy hơi sợ Phiêu Nguyệt, nhưng bây giờ nó không còn cảm thấy như vậy nữa.

Tiểu Ma biết rõ việc đó không đơn thuần là do nó đã quen với Phiêu Nguyệt.

‘Lại biến đổi nữa rồi.’

Biến đổi ở đây là biến đổi về mặt cải tiến võ công.

Tiểu Ma tưởng chừng Phiêu Nguyệt đã đạt đến cảnh giới rất cao, nhưng Phiêu Nguyệt vẫn không ngừng thúc giục bản thân tiến lên cao hơn nữa.

Chỉ cần nhìn vào Phiêu Nguyệt, Tiểu Ma đã có thể biết Phiêu Nguyệt đã nỗ lực chịu khó đến thế nào.

Tiểu Ma dù có chết đi sống lại cũng không có tự tin nỗ lực đến vậy. Và nó cũng không có ý định làm như thế.

Sau bao nhiêu năm vất vả, cuối cùng nó cũng tìm được tự do. Vậy nên nó muốn được tận hưởng lâu nhất có thể.

Khác với Ân Diệu và Quý An, nó vẫn chưa tìm được công việc mà mình muốn làm là gì nhưng nếu tận hưởng tự do như thế này, rồi một ngày nào đó nó sẽ tìm được công việc phù hợp với bản thân mình mà thôi.

Bỗng Phiêu Nguyệt đứng dậy và nói.

“Ta đi đến công phòng, còn ngươi?”

“Ta đi cùng huynh.”

Tiểu Ma háo hức đi theo Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt đã giao lại U Linh Chủ và uyển giáp cho Đường Sở Truy sau khi trở về từ Tiểu Lôi Âm Tự. Trong trận kịch chiến, một vài U Linh Chủ đã bị vỡ nát hoàn toàn, uyển giáp cũng xuất hiện vài vết nứt.

Đường Sở Truy là người duy nhất có thể sửa chữa trang bị của Phiêu Nguyệt một cách hoàn hảo.

Công phòng của Đường Sở Truy đang trong thời kỳ làm ăn phát đạt.

Những võ giả ở Thành Đô gọi Đường Sở Truy là thợ rèn đệ nhất Tứ Xuyên. Bởi vì tài năng của y cũng tương đương với

cái danh ấy.2

Sau khi nghe được tin đồn, có rất nhiều võ giả tìm đến giao cho Đường Sở Truy bảo dưỡng vũ khí. Tuy phải đợi hơn ba bốn tháng, nhưng số người tìm đến đây vẫn không ngớt.

Nhưng chuyện đó chẳng quan trọng với Phiêu Nguyệt.

Bởi vì Đường Sở Truy luôn ưu tiên bảo dưỡng vũ khí của Phiêu Nguyệt trước. Dầu vậy, Phiêu Nguyệt vẫn phải đợi đến mấy tháng như thế này chứng tỏ U Linh Chủ cùng uyển giáp hư hại đến mức nào.

Cả U Linh Chủ và uyển giáp đều hư hại đến mức gần như phải làm mới lại.

Phiêu Nguyệt giao U Linh Chủ và uyển giáp cho Đường Sở Truy xong thì cũng không quan tâm gì đến nó nữa. Bởi vì hẳn tin Đường Sở Truy sẽ sửa chữa chúng thật tốt.

Phiêu Nguyệt cùng Tiểu Ma xuống dưới tầng hầm của Xích Tùng Trang.

Tầng hầm này là không gian tách biệt với tầng hầm nơi Quý An đang ở và liên kết với dòng nước ngầm của Thành Đô.3

Tất cả rác của Thành Đô đều chảy qua dòng nước này nên nó bốc ra mùi hôi thối kinh khủng. Thế nhưng Phiêu Nguyệt và Tiểu Ma không hề nhíu mày lấy một lần.

Hai người thân nhiên đi trên dòng nước hướng đến công phòng của Đường Sở Truy như đang tản bộ.

“Huynh! Tiểu Ma cũng đến à.”

Đường Sở Truy vui vẻ tiếp đón hai người đi ra từ trong công phòng mà không có chút bất ngờ.

“Chào huynh!”

Tiểu Ma bám vào chân của Đường Sở Truy.

Đường Sở Truy xoa xoa đầu Tiểu Ma rồi nói.

“Nhóc con cũng đến à.”0

“Hề hề!”

Tiểu Ma cười sảng khoái.

Đường Sở Truy là một trong số ít người mà nó thích một cách chân thành. Vậy nên nó mới thành thật hỏi.

“Huynh có muốn giết ai không? Để ta giết cho.”

“Hiện tại vẫn chưa có.”

“Khi nào có thì nói ta nghe. Ta sẽ giết chúng cho huynh.”

“Ta biết rồi.”

Đường Sở Truy gật đầu cái rụp mà không hề tỏ vẻ bối rối.

Lần đầu gặp mặt, Đường Sở Truy cũng hơi bàng hoàng trước cách nói chuyện của Tiểu Ma nhưng giờ y đã quen với việc đó rồi.

Đường Sở Truy nhìn qua Phiêu Nguyệt.

“Huynh đến đúng lúc lắm. Đệ cũng đang định cho người gửi đến cho huynh đây.”

“Xem ra đã sửa chữa xong rồi.”

“Ừm!”

Đường Sở Truy gật đầu rồi chỉ vào bàn làm việc.

Trên bàn là một đôi uyển giáp cùng thắt lưng màu đen.

“U Linh Chủy gần như được làm mới. Đệ có trộn vào đó hàn thiết vạn niên nên lần này chắc chắn sẽ không dễ bị vỡ nữa đâu.”

“Hàn thiết vạn niên?”

“Đạo này khó tìm được nó lắm đấy.”

Hàn thiết vạn niên là một dạng kim loại mà bất kỳ thợ rèn nào cũng muốn sở hữu nó. Chỉ cần trộn với một lượng nhỏ cũng có thể làm tăng độ bền của vũ khí lên rất nhiều. Nhưng nó vốn quý hiếm nên rất khó để tìm được.

Nếu Đường Sở Truy không nổi danh như bây giờ thì có lẽ y sẽ không bao giờ tìm được nó. Bởi vì hàn thiết vạn niên không bán cho thợ rèn không có năng lực.

Chỉ cần nhìn vào những dấu vết để lại trên uyển giáp, y đã biết được Phiêu Nguyệt đã chiến đấu quyết liệt đến thế nào.

Cũng chính vì thế mà Đường Sở Truy đã dùng nó để làm ra U Linh Chủy, phần còn lại dùng để gia cố cho uyển giáp.

“Lần này sẽ không dễ vỡ nữa đâu.”

“Cảm ơn.”

“Hừm! Là vì huynh nên đệ mới làm cho đây, chứ mấy tên khác không có cửa đâu nhà.”

Đường Sở Truy hát mũi lên đến tận trời cao.

Sau khi Đường Môn bị diệt môn, y luôn bị ngược đãi. Nhưng giờ đây, không một ai ở Thành Đô và thành Tứ Xuyên đối xử tệ bạc với y như thế nữa.

Bởi vì sau uy danh thợ rèn đệ nhất Tứ Xuyên là một người hậu thuẫn tên Phiêu Nguyệt.

Sau khi trở về từ Tiểu Lôi Âm Tự, Phiêu Nguyệt hầu như không hoạt động đối ngoại nhưng đa số những người quyền lực đều biết rõ Phiêu Nguyệt đang ở đâu ở Thành Đô này. Hơn nữa, hầu hết bọn họ đều biết Phiêu Nguyệt đang bảo vệ cho Đường Sở Truy.

Nếu có chuyện gì xảy ra với Đường Sở Truy, ngày đó đại tai ương sẽ kéo đến Thành Đô. Và hiểm họa đó sẽ ảnh hưởng đến cả bọn họ.

Cũng chính vì thế mà những người quyền lực hay những môn phái ở Thành Đô đều canh gác nghiêm ngặt ở những khu vực lân cận công phòng của Đường Sở Truy ngầm tạo ra một khu vực yên bình.

Cũng nhờ thế mà Đường Sở Truy có thể yên tâm tập trung vào công việc ở công phòng của mình. Có lẽ vì thế mà những tác phẩm do y làm ra gần đây có chất lượng vượt trội. Tài năng như một thợ rèn của y được nở rộ.

Những võ giả có tiếng trong thành Tứ Xuyên đã gom góp tiền và xếp hàng để yêu cầu Đường Sở Truy làm ra vũ khí cho bọn họ. Nhưng Đường Sở Truy rất hiếm khi nhận làm chế tạo trực tiếp cho bọn họ.

Thứ mà Đường Sở Truy chuyên tâm để chế tác nhất chính là những món đồ của Phiêu Nguyệt.

Y đã dùng hàn thiết vạn niên khó tìm để nâng cao độ bền cùng tính năng của U Linh Chủy và uyển giáp.

Nói nghe thì dễ, nhưng quá trình thực hiện lại chẳng dễ dàng gì.

Đường Sở Truy đã dồn hết tâm huyết của mình để làm ra vũ khí cho Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt gật đầu.

Bởi vì hắn rất hài lòng về những món đồ này.

Đường Sở Truy chưa bao giờ làm hắn thất vọng. Lần này cũng vậy.

“Ta thích lắm.”

Phiêu Nguyệt gật đầu.

Đường Sở Truy cười nói.

“Huynh biết thực lực của...”

“Không có chuyện gì vật vờ chứ?”

“Không có! Chúng sợ tên nhóc này nên chẳng dám gây thị phi gì đâu.”

Đường Sở Truy nhìn vào Tiểu Ma rồi cười nhẹ. Tiểu Ma thấy vậy liền nhếch mép.

“Có kẻ nào huynh thấy không vừa lòng thì cứ nói với ta. Ta sẽ giết hết cho.”

“Được!”

Đường Sở Truy xoa xoa đầu Tiểu Ma.

Không biết được bàn tay thô ráp đó xoa vào đầu thì có thích không nhưng Tiểu Ma lúc này đang nhắm mắt tận hưởng. Đối với Đường Sở Truy, Tiểu Ma như một con cún vậy. Mặc dù con cún này hơi hung dữ và răng cũng sắc hơn những con cún khác.

Phiêu Nguyệt nói chuyện cùng Đường Sở Truy một hồi lâu rồi bước ra ngoài.

Hắn đã định quay trở lại dòng nước ngầm nhưng lại thôi.

Phiêu Nguyệt dùng khăn trùm kín nửa mặt rồi bước đi. Bên cạnh hắn là Tiểu Ma với nụ cười trong trẻo ở trên môi.

Trong hai năm qua, Thành Đô đã phải trải qua mấy lần đổ máu. Nhưng lúc này đây, một chút vết tích của cơn huyết phong khi đó cũng không còn.

Những người ở đây đã quên đi quá khứ và đắm chìm vào cuộc sống hàng ngày của họ.

Thương nhân hô hào mời khách để cố gắng bán thêm hàng. Những người đi qua lại trên phố cũng vô tình lơ đãng ra khi nghe thấy tiếng rao của họ.

Phiêu Nguyệt dừng chân ngắm nhìn quang cảnh ấy thật lâu.

Một lúc lâu sau, Phiêu Nguyệt vẫn không có dấu hiệu sẽ chuyển động. Tiểu Ma nhìn hắn với vẻ mặt đầy nghi hoặc.

“Huynh?”

“Sao?”

“Không đi nữa à?”

“Đi thôi!”

“Ta đói rồi.”

“Vậy đi ăn rồi về.”

“Đến Tân Thiên Lộ đi.”

“Tại sao?”

“Tại lẩu ở đó ngon.”

“Thế à?”

“Ừm!”

Tiểu Ma đáp lời mà không chút do dự.

Phiêu Nguyệt gật đầu rồi đi theo sau Tiểu Ma.

Trong thời gian Phiêu Nguyệt nhốt mình ở Xích Tùng Trang thì Tiểu Ma đã tung tăng khắp Thành Đô mà không hề nghỉ ngơi. Cũng chính vì thế mà Tiểu Ma tự hào rằng nó còn biết rõ về những con đường ở Thành Đô hơn cả Phiêu Nguyệt.

Nơi mà Tiểu Ma đặc biệt thích chính là quán ăn.

Có lẽ do nó đã bị nhốt ở Tiểu Lôi Âm Tự và không được đối xử như một con người trong một thời gian dài. Tiểu Ma chỉ thèm thuồng những món ăn ngon. Nên mỗi khi được Phiêu Nguyệt cho tiền vật thì nó luôn tiêu sạch vào đồ ăn.

“Tiểu Ma đến rồi à.”

Chủ Thanh Liên Lôu vừa nhìn thấy Tiểu Ma đã nhận ra ngay.

Ai lại đi ghét một cậu nhóc đáng yêu khoảng chừng sáu bảy tuổi này được cơ chứ. Huống hồ, tiểu nam tử ấy còn là khách quen ở đây.

Tiểu Ma ngược lên nhìn Lôu chủ rồi nói.

“Lấy cho ta lẩu thịt cừu đi. Thật nhiều vào.”

“Ta biết rồi. Ta sẽ cho đệ thật nhiều thịt.”

“Nếu có ai mà tỷ muốn giết thì cứ nói với ta. Ta sẽ giết chúng cho tỷ.”

“Nhóc con, ta không muốn giết ai cả.”

“Vậy khi nào muốn thì nói ta biết ngay đây.”

“Sẽ không có chuyện đó đâu. Nhưng nếu có thì ta sẽ nói cho đệ.”

“Ừm!”

Tiểu Ma gật đầu.

Có thể Lôu chủ Thanh Liên Lôu chỉ nghĩ đây đơn thuần chỉ là một câu nói đùa, nhưng Phiêu Nguyệt biết rõ những gì Tiểu Ma nói là thật lòng.

Tiểu Ma chỉ nói như thế với những người nó thực sự thích mà thôi. Bởi đó là sự đáp lễ lớn nhất mà nó có thể làm.

Hai người ngồi đối diện nhau.

Vì chiều cao có hạn nên chân của Tiểu Ma không thể chạm tới mặt sàn. Nó ngồi trên ghế, dùng đũa hai chân.

Vẻ ngoài dễ thương của nó khiến cho những người ngồi quanh nhìn chăm chăm vào nó như thể bị mê hoặc. Còn Phiêu Nguyệt đang tưởng tượng đến cảnh nếu bọn họ biết được danh tính thực sự của Tiểu Ma thì sẽ như thế nào đây.

Bọn họ sẽ không bao giờ biết rằng đằng sau gương mặt dễ thương ấy chính là một con thú tàn bạo với hàm răng sắc nhọn.

Ánh mặt của Tiểu Ma bỗng dung thay đổi.

Bởi nó ghét cái cảm giác tất cả những vị khách trong Thanh Liên Lâu đang nhìn chằm chằm vào bản thân mình lúc này.

Tiểu Ma hỏi.

“Ta giết hết bọn chúng được không?”

“Không!”

“Vậy thì giết một tên để làm gương thôi.”

“Không được!”

“Vậy thì bao giờ ta mới giết được?”

“Khi ta cho phép.”

“Chậc! Sao dạo gần đây huynh ngoan ngoãn thế. Giá như ta được giết sạch, không bỏ sót một ai như ở Tiểu Lôi Âm Tự thì tốt biết mấy.”

Tiểu Ma bĩu môi bày ra vẻ mặt đầy bất mãn, nhưng nếu Phiêu Nguyệt đã nói không được thì nó cũng không đòi hỏi nữa. Bởi vì nó rất thích Phiêu Nguyệt.

“Huynh ơi!”

“Gì?”

“Ta thích huynh!”

“Ăn cơm đi.”

“Ừm!”

Tiểu Ma nở một nụ cười rạng rỡ.

Ử THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 148

Bách Tiên Môn là một môn phái lớn ở Nghi Tân thuộc tỉnh Tứ Xuyên.

Lý Tiên Diệp là võ giả có công lớn trong cuộc Ma Thiên Đại Chiến, sau khi khói lửa chiến tranh kết thúc, ông trở về quê nhà và lập nên môn phái này. Nhiều người trẻ ngưỡng mộ danh tiếng của Lý Tiên Diệp nên quyết định đầu quân cho môn phái này và từ đó xây dựng nên thế lực vô cùng hùng mạnh.

Bách Tiên Môn, cùng với Lôi Âm Môn và Kim Xuyên Môn là ba môn phái lớn của thành Tứ Xuyên. Trong khi Lôi Âm Môn và Kim Xuyên Môn đóng đô ở Thành Đô hoặc lân cận thì Bách Tiên Môn lại chọn một nơi xa như Nghi Tân. Cũng chính điều này đã giúp môn phái tránh được những tai ương không đáng có.

Mặc dù nằm trong tam môn, nhưng so với Lôi Âm Môn và Kim Xuyên Môn, sức mạnh của Bách Tiên Môn lại thua kém hơn. Thế nhưng môn phái này vẫn có thể tồn tại được là vì bản thân nó luôn lặng lẽ phấn đấu vươn lên.

5

Khi cuộc hỗn loạn xảy ra ở Thành Đô, môn chủ Bách Tiên Môn - Lữ Giảng Bình đến cuối cùng vẫn không điều động binh lực.

Tính y vốn dĩ thận trọng và ghét sự mạo hiểm, và nhờ như thế, y đã cứu được Bách Tiên Môn khỏi họa diệt môn.

Vậy nên, cho dù Lôi Âm Môn và Kim Xuyên Môn đã sụp đổ sau vụ việc của Thanh Thành và Nga Mi, Bách Tiên Môn vẫn bình an vô sự.

Lý Tiên Diệp - môn chủ đời đầu của Bách Tiên Môn luôn nhắc nhở Lữ Giảng Bình phải luôn biết thận trọng. Ông ta dạy rằng sự thận trọng là vũ khí duy nhất để cứu sống chính mình trên giang hồ đầy rẫy hiểm ác này.

Lữ Giảng Bình không quên lời dạy của sư phụ dù chỉ một chút, chính vì thế mà y mới có thể ngư ông đắc lợi như bây giờ.

Nhiều môn phái ở thành Tứ Xuyên bị cuốn vào trận gió tanh mưa máu kia không phong bế sơn môn cũng chịu tổn thất nặng nề. Và theo một lẽ tự nhiên nhất, võ lâm Tứ Xuyên liền xảy ra nhiều biến động. 3

Thanh Thành, Nga Mi lựa chọn phong bế sơn môn, Lô Âm Môn và Kim Xuyên Môn lại hoàn toàn sụp đổ. Thế nên cuối cùng Bách Tiên môn nghiễm nhiên trở thành môn phái trọng tâm mới của thành Tứ Xuyên.

Thế nhưng Lữ Giảng Bình lại không mấy yên tâm.6

Mặc dù trở thành nơi trọng tâm của thành Tứ Xuyên nhờ ngư ông đắc lợi, thế nhưng đó chỉ là cái mã bên ngoài mà thôi.

Thành Đô còn có hãn ta.

Kẻ đã làm xáo trộn trật tự ở thành Tứ Xuyên vốn luôn vững chắc trong hàng trăm năm qua.

Cho dù mọi người có đề cao Bách Tiên Môn hơn, nhưng Lữ Giảng Bình lại luôn dè chừng gã nam nhân đó nên lúc nào cũng thấp thỏm lo âu.

2

‘Nếu làm hãn phạt lòng, có khi hãn sẽ tiêu diệt cả Bách Tiên Môn này mất.’

Lữ Giảng Bình đã ra lệnh cấm tiệt các đệ tử tùy tiện đặt chân vào Thành Đô. Bởi lẽ y không biết liệu có vô duyên vô cớ gây thù chuốc oán với hãn hay không.

Lữ Giảng Bình rất biết thân biết phận của mình. 3

Những người trở thành trung tâm sau này ắt sẽ phải dẫn dắt võ lâm của Tứ Xuyên, vậy nên cho dù thiên hạ có dùng lời ngon tiếng ngọt thế nào y cũng không muốn nghe.

0

‘Con người càng tham vọng thì sẽ càng thất bại mà thôi.’

Lữ Giảng Bình chỉ muốn an phận thủ thường thế này cả đời.

Đột nhiên ánh mắt y hướng về phía bàn trà. Cây nến to đang lập lòe đốm lửa đỏ hồng, mùi nến thơm thoang thoang phả vào trong mũi.

“Hum!”

Lữ Giảng Bình hít một hơi thật sâu.

Dường như muốn tịnh tâm an thần lại.

Chính lúc này.

“Môn chủ, trà đến rồi ạ.”

Bên ngoài vang lên tiếng của thị tì.

Nghe giọng nói quen thuộc, Lữ Giảng Bình liền đồng ý mà chẳng mảy may nghi ngờ gì cả.

“Vào trong đi.”

“Vâng!”

Sau khi đáp lời, thị tì cẩn trọng bước vào trong. Lúc này, đột nhiên ánh mắt Lữ Giảng Bình lóe lên.

Bởi vì mùi hương cơ thể của thị tì đang xâm chiếm khứu giác y. Ngửi thấy hương thơm ngọt ngào, trái tim y bắt đầu đập mạnh.

Thị tì lập tức đặt tách trà lên bàn, nàng hơi cúi người xuống để lộ phần xương quai xanh thon thả.

Trước tình huống bất ngờ, Lữ Giảng Bình có chút bàng hoàng.

‘Đứa trẻ này đã trưởng thành như thế rồi sao?’

Thị tì mang trà đến là người mà y vô cùng quen thuộc.

Gương mặt đáng yêu cùng với làn da trắng hồng của nàng khiến nhiều võ giả của Bách Tiên Môn say đắm không thôi. Thế nhưng y vốn không để tâm vì đã biết nàng từ lúc còn tấm bé.

Y chỉ cảm thấy nàng như con gái hay một người cháu vậy. Thế nhưng, trông thấy dáng vẻ của thị tì lúc này, trái tim Lữ Giảng Bình đã hẫng đi một nhịp.

Chính Lữ Giảng Bình còn giật mình trước phản ứng của bản thân.

Gần đây có quá nhiều việc đáng lưu tâm nên y không hề để tâm đến chuyện chăn gối, thế nhưng lúc này trong lòng y lại có gì đó nhộn nhạo cả lên.

“Ngươi lại đây nào.”

Lữ Giảng Bình bất giác nắm lấy tay thị tì.

“Ôi tavetemrời!”

Thị tì bất giác co rúm người lại. Thế nhưng, trước bộ dạng này của nàng, Lữ Giảng Bình càng thấy hưng phấn hơn.

“Năm nay ngươi bao nhiêu tuổi rồi?”

“Mười, mười bảy ạ.”

“Tuổi đẹp đấy chứ.”

Lữ Giảng Bình nhìn chăm chăm vào gương mặt và cổ của thị tì.

Thị tì vì quá kinh ngạc nên không biết phải phản ứng như thế nào.

Nàng đã hầu hạ cho Lữ Giảng Bình khá lâu. Thế nhưng, từ trước đến nay, Lữ Giảng Bình chưa hề vượt quá giới hạn hay làm ra hành động thất lễ nào. Thế nhưng, bây giờ y lại bày ra bộ dáng như cảm thú và đối xử thô lỗ thế này khiến nàng không biết phải làm sao.

“Ngươi đứng yên đó cho ta.”

Roẹt!

Lữ Giảng Bình thô bạo xé toạc áo thị tì.

Thị tì cũng không dám phản kháng lại. Thế nhưng tự lúc nào, ánh mắt nàng đã thay đổi.

Nàng mơ hồ nhìn Lữ Giảng Bình, một lúc sau cũng bắt đầu phối hợp với động tác của y.

Cả hai người bắt đầu cuộn lấy nhau không rời, trong phòng không ngừng vang lên tiếng thở dốc đầy ám muội. Họ cứ thế lăn lộn đến tận đêm khuya.

“Hộc!”

Lữ Giảng Bình thở dốc một hơi sau khi cùng thị tì tận hưởng cuộc thác loạn.

Thị tì nhắm chặt mắt ôm lấy Lữ Giảng Bình.

Y cũng thuận thế mà ghì thị tì vào lòng, hơi thở cả hai lúc này đã nặng dần đi. Y cảm nhận rõ ràng cơ thể thị tì trong vòng tay mình.

“Phù!”

Lữ Giảng Bình nở nụ cười mãn nguyện. Y cứ thế ôm chặt thị tì rồi chìm vào giấc ngủ sâu.

Trong khi cả hai đang say giấc nồng, ngọn nến trong phòng cũng bắt đầu tàn lụi.

Một đêm dài trôi qua, bình minh cuối cùng cũng ló dạng. Thế nhưng, hai người ôm nhau kia lại không hề nhúc nhích.

Ngay cả khi mặt trời lên đến đỉnh đầu, cũng chẳng thấy Lữ Giảng Bình đâu. Lúc này, đệ tử của y - Quách Trịnh Hàn mới tỏ vẻ nghi hoặc.

Bởi vì nhiều năm qua hắn chưa từng thấy loại chuyện này xảy ra.

“Su phụ! Con là Trịnh Hàn đây. Con vào trong được không ạ?”

Hắn cẩn trọng lên tiếng, nhưng bên trong lại không hề vang lên lời đáp trả.

Quách Trịnh Hàn không thể chờ được nữa, hắn cùng các đệ tử lập tức bước vào phòng Lữ Giảng Bình.

“Cái gì đây?”

“Trời ạ!”

Họ nhìn thấy Lữ Giảng Bình đang ôm thị tì chìm vào giấc ngủ.

Đối với những người có quyền lực tầm cỡ như Lữ Giảng Bình thì việc ôm thị tì ngủ vốn là chuyện hết sức bình thường. Bởi lẽ nam nhân có năm thê bảy thiếp không phải hiếm thấy trong thời đại này.

Vấn đề chính là Lữ Giảng Bình vốn không phải loại người như thế.

Nếu muốn y có thể ôm nữ nhân mà y vừa lòng. Nhưng giả như việc Lữ Giảng Bình ôm ấp nữ nhân còn chưa đến tuổi trưởng thành lộ ra ngoài, thể diện của y nhất định sẽ bị hủy.

Quách Trịnh Hàn đột nhiên cảm thấy đầu đau nói, hắn không biết nên giải quyết chuyện này như thế nào. Hắn phải giải quyết tình huống ổn thỏa nhất để sư phụ không phải mất mặt.

Đột nhiên, một suy nghĩ kỳ lạ xoẹt qua đầu Quách Trịnh Hàn.

Bởi lẽ nếu hắn và các đệ tử bước vào, Lữ Giảng Bình đáng lẽ phải dậy rồi kia chứ.

Thế nhưng, y vẫn chìm vào giấc ngủ say như không hay biết gì cả, chuyện này quả thật hết sức vô lý.

“Sư phụ! Người mau dậy đi ạ.”

“Sư phụ!”

Hắn và các đệ tử lập tức chạy đến đánh thức Lữ Giảng Bình. Thế nhưng lúc này y đã không còn cử động nữa. Cả thị tì cũng như thế.

Cả hai người họ đều đã tắt thở.

“Trời ơi! Là thượng mã phong ư?”

“Lý nào lại như thế chứ!”

Quách Trịnh Hàn và các đệ tử vô cùng kinh ngạc.

Môn chủ Bách Tiên Môn uy chấn thiên hạ sao có thể bị thượng mã phong mà tắt thở được kia chứ?

Nếu chuyện này bị đồn ra bên ngoài, danh tiếng của Bách Tiên Môn và cả Lữ Giảng Bình đều sẽ rơi xuống địa ngục vô biên.

Nhất định phải ngăn điều này xảy ra.

“Chết tiệt! Chuyện xảy ra hôm nay chỉ có chúng ta biết. Nếu để lộ ra bên ngoài, chúng ta không còn mặt mũi nào mà hành tẩu giang hồ được nữa. Các đệ biết chưa?”

“Vâng! Sư huynh.”

Các đệ tử đồng loạt đáp lời.

Họ vốn không quan tâm đến cái chết của thị tì.

Chẳng một ai để tâm đến nàng cả, và cũng không ai tò mò vì sao nàng lại chết.

Bọn họ muốn che giấu triệt để sự thật chỉ vì danh dự của Bách Tiên Môn và sư phụ mình.

Về mặt đối ngoại, họ sẽ tuyên bố rằng Lữ Giảng Bình đã bị tẩu hỏa nhập ma trong quá trình tu luyện võ công dẫn đến mất mạng.

Nhiều người cảm thấy tiếc thương cho cái chết của Lữ Giảng Bình liền bắt đầu tổ chức buổi tang lễ thật long trọng.

Lưu Kỷ Thiên bắt giác cau mày.

“Lữ đại hiệp đã chết rồi ư?”

Trên bàn ông lúc này là một tấm thiệp mời đến dự tang lễ.

Lưu Kỷ Thiên vốn có mối thâm tình với Lữ Giảng Bình từ rất lâu.

Lưu Kỷ Thiên là một thương nhân thành đạt, còn Lữ Giảng Bình là môn chủ của một môn phái lớn. Đương nhiên họ phải quan tâm, giao thiệp qua lại với nhau.

Sau khi ông trở về quê nhà, ông và Lữ Giảng Bình trở nên thân thiết với nhau. Ông vốn không có ý định mở rộng thương đoàn nữa, thế nhưng để có cuộc sống thoải mái ở thành Tứ Xuyên, ông buộc phải qua lại với người có quyền lực mạnh mẽ như Lữ Giảng Bình.

“Là tẩu hỏa nhập ma dẫn đến mất mạng ư?”

Lưu Kỷ Thiên lẩm bẩm tựa hồ không thể tin được.

Ông mới gặp Lữ Giảng Bình vào mấy ngày trước.

Lữ Giảng Bình lúc đó còn vô cùng khỏe mạnh, không có dấu hiệu gì là tẩu hỏa nhập ma cả.

Thậm chí khi được Lưu Kỷ Thiên hỏi về thành tích dạo gần đây, Lưu Giảng Bình còn bảo y không mấy để tâm kia mà.

Lữ Giảng Bình vốn không để tâm đến cảnh giới võ công của bản thân. Đồng nghĩa y sẽ không chăm chỉ mà tu luyện đến

mức phải bỏ mạng.

Chính vì thế mà ông không tin Lữ Giảng Bình mất mạng vì tàu hỏa trong quá trình tu luyện.

“Khoan đã...”

Lưu Kỷ Thiên đột nhiên khựng lại.

Bất giác có thứ gì đó vừa hiện lên đầu ông.

Ông nhanh chóng mở ngăn bàn. Bên trong có rất nhiều thư mời được gửi đến cho ông.

Lưu Kỷ Thiên lấy một vài bức trong số đó.

Nội dung trong thư đều là mời dự tang lễ hết như Lữ Giảng Bình.

“Ngọc đại hiệp của Kim Quyên Trang, Chân Quán chủ của Phúc Tinh Võ Quán. Tất cả đều được cho là đã chết vì tàu hỏa nhập ma.”

Cả hai người đều có mối quan hệ thân thiết với Lưu Kỷ Thiên. Và còn mất mạng với nguyên nhân giống hệt nhau.

Lưu Kỷ Thiên gõ nhẹ ngón tay lên bàn.

“Đây là ngẫu nhiên ư? Hà cớ gì phải có ba người chết do tàu hỏa nhập ma chứ?”

Trán ông lúc này đã nhíu chặt lại.

Ông vốn không phải người tin vào sự tình cờ ngẫu nhiên.

Một trong những bài học ông rút ra được sau nhiều thập kỷ sống với tư cách là một thương nhân chính là nếu có việc gì đó xảy ra vô cớ thì chính là một điềm báo trước.

“Nếu cái chết của ba người này là điềm báo cho chuyện gì đó thì sao? Hay có ai cố ý ngụy tạo cái chết của họ như thế?”

Một vài giả thuyết lập tức hiện lên trong đầu Lưu Kỷ Thiên.

Người bình thường sẽ coi đây là suy nghĩ vô nghĩa, thế nhưng Lưu Kỷ Thiên lại không bỏ lỡ dù chỉ là chi tiết nhỏ nhất.

Lưu Kỷ Thiên suy nghĩ một chốc rồi gọi võ giả đang bảo vệ bên ngoài tới.

“Người mau vào đây.”

“Có chuyện gì vậy ạ? Trang chủ!”

Võ giả có vẻ ngoài mạnh mẽ, tuổi đời của y chưa ngoài ba mươi.

Y là một lãng nhân có tiếng sở hữu võ công cao cường trên giang hồ, Lưu Kỳ Thiên đã bỏ ra một số tiền lớn để chiêu mộ y về làm việc cho mình.

Lưu Kỳ Thiên nói với y.

“Người đến Bách Tiên Môn với ta.”

“Ngay bây giờ luôn ạ?”

“Đúng vậy.”

“Bây giờ đã là đêm muộn rồi mà?”

“Môn chủ của Bách Tiên Môn đã quy thiên rồi.”

“Không, làm sao ngài ấy lại mất chứ?”

“Là bị tẩu hỏa nhập ma. Chúng ta đi nhanh thôi.”

“Thuộc hạ đã rõ. Thuộc hạ xin phép ra ngoài chuẩn bị trước.”

“Được.”

Sau khi hộ vệ lui ra ngoài, Lưu Kỳ Thiên mới thay y phục xuất hành.

Hộ vệ lúc này đã chờ sẵn ông bên ngoài.

“Đi thôi!”

“Vâng!”

Lưu Kỳ Thiên vội vã rời khỏi Tuyệt Vân Trang cùng hộ vệ.

Cánh cửa vừa bật mở, ai đó nhìn thấy ông ta rồi hét to.

“Ồ, ông lão.”

Người vừa hét lên trong con ngõ nhỏ chính là Tiểu Ma.

Tiểu Ma bắt gặp Lưu Kỳ Thiên liền nhảy căng lên. Thế nhưng ánh mắt ông lại đánh về phía gã nam nhân bên cạnh tiểu nam tử.

Hắn choàng một chiếc khăn che đi nửa khuôn mặt.

Lưu Kỳ Thiên lập tức nhận ra gã nam nhân đó.

‘Chính là hấn.’

Người đã nhuộm đỏ Thành Đô bởi màu máu tươi.

Hấn chính là kẻ thống trị màn đêm khiến tất cả võ giả thành Tứ Xuyên đều phải khiếp sợ.

Gương mặt Lưu Kỳ Thiên bất giác đanh lại.

“Ông lão, ông đi đâu thế?”

Tiểu Ma lúc này không biết gì, tiểu nam nữ cứ thế thốt ra một câu hỏi ngây ngô.

149

Sao mọi chuyện lại thành ra như thế này nhỉ?’

Lưu Kỳ Thiên chẳng thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Tiểu Ma thì đang đi cạnh ông lèm bèm mấy câu gì đó. Còn bên cạnh nó là nam nhân được cho là “người ấy”.

Sóng lưng ông lạnh toát, mồ hôi lạnh túa ra toàn thân.

Tim ông đập dữ dội như thể sắp nổ tung.

Tất cả là vì nam nhân đang đi bên cạnh Tiểu Ma kia.

Người ấy đã dùng khăn che nửa khuôn mặt nên ông không thể thấy được diện mạo thực sự nhưng ánh mắt kiên định cùng với bầu không khí bao quanh lấy người đó không lệch đi đâu cho được.

Hấn chính là Phiêu Nguyệt.

Trên đường về nhà, Tiểu Ma cùng Phiêu Nguyệt đã chạm mặt với Lưu Kỳ Thiên.

Thấy Lưu Kỳ Thiên nửa đêm nửa hôm gấp gấp đi ra ngoài cùng với những võ giả hộ tống khiến Tiểu Ma không khỏi hiếu kỳ. Lưu Kỳ Thiên mà nó biết không phải là một người sẽ dẫn theo một đám võ giả ra ngoài lúc nửa đêm dù có là chuyện gấp đến mấy.

Vì thế nên Tiểu Ma mới thuyết phục Phiêu Nguyệt đến Bách Tiên Môn ở Nghi Tân cùng với Lưu Kỳ Thiên.

Phiêu Nguyệt nhận ra Lưu Kỷ Thiên đã để mắt đến danh tính thật sự của hắn. Nhưng hắn chẳng quan tâm. Bởi hắn biết Lưu Kỷ Thiên không phải kiểu người sẽ tiết lộ danh tính của hắn cho bất cứ ai.

Lưu Kỷ Thiên là một người rất thận trọng, hơn nữa ông ta ghét vì mình mà người khác bị liên lụy.

Vậy nên không đời nào mà ông ta lại gây ra rắc rối lớn cho những người ở Tuyết Vân Trang bằng cách tiết lộ danh tính của Phiêu Nguyệt được.⁵

Bởi ông biết Phiêu Nguyệt sẽ làm gì với những người ở Tuyết Vân Trang khi ông ta làm điều đó.

Suốt thời gian qua, Phiêu Nguyệt tuy chỉ nhốt mình ở Thành Đô nên sự tình của thành Tứ Xuyên ra sao hắn đều mù tịt. Tuy vậy, hắn cũng biết được đại khái thông qua Quý An, nhưng dù sao thì trực tiếp trải nghiệm vẫn khác biệt rất lớn so với việc chỉ nghe thuật lại.

Tiểu Ma vẫn cười như mọi khi.

Phiêu Nguyệt nhận ra Tiểu Ma đang thực sự rất vui.

Tiểu Ma đã sinh sống ở Thành Đô suốt thời gian qua. Thoạt đầu nó khá hào hứng, nhưng giờ đã quen thuộc dần với Thành Đô nên không còn cảm thấy hào hứng như trước nữa.

Lần này có việc phải ra ngoài Thành Đô mà nó đã chán chường, sao nó lại không vui cho được.

Lưu Kỷ Thiên đến Nghi Tân làm gì không quan trọng. Quan trọng mà nó đang đến Nghi Tân cùng với Phiêu Nguyệt.

Cảm xúc của Tiểu Ma hiện rõ trên gương mặt.

Phiêu Nguyệt lặng lẽ nhìn vào Tiểu Ma.³

Dù gì nó cũng vì tin tưởng nên mới đi theo hắn. Thấy tiểu tử ấy cười vui vẻ thế này vẫn tốt hơn là u uất, chán nản hơn nhiều.

Bỗng Lưu Kỷ Thiên thận trọng nói với Phiêu Nguyệt.

“Từ khúc này chúng ta phải đi thuyền rồi.”

Trước mặt họ là một bến tàu.

Một chiếc thuyền được chuẩn bị trước đã đợi sẵn ở đó.

Chiếc thuyền ấy khá lớn, có thể chứa hơn ba mươi người.

Phiêu Nguyệt hỏi.

“Người nói đi đến Nghi Tân sao?”

“Vâng. Nếu đi thuyền thì sáng mai có thể đến nơi rồi ạ.”

Lưu Kỷ Thiên thận trọng đáp.

Mặc dù Phiêu Nguyệt đáng tuổi con trai ông, nhưng thái độ của Lưu Kỷ Thiên đối với Phiêu Nguyệt cực kỳ lễ phép và khiêm tốn.

Bởi vì ông biết, nếu nam nhân trước mặt ông muốn, hẳn có thể hủy hoại cuộc đời và tất cả mọi thứ của ông chỉ trong một đêm.

Phiêu Nguyệt nhìn Lưu Kỷ Thiên rồi nói.

“Không cần phải căng thẳng như thế. Sau khi đến Nghi Tân bọn ta sẽ đi riêng.”

“À? Vâng! Đa tạ ngài.”

Lưu Kỷ Thiên vô thức thốt ra lời cảm ơn. Bởi vì lúc này ông ta đang cực kỳ căng thẳng.⁶

Phiêu Nguyệt chính là một sự tồn tại như vậy.

Chỉ cần ở cạnh thôi cũng đủ để khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Một sự tồn tại khiến bất cứ ai cũng phải e ngại khi ở cạnh.

Trong khi đó, võ giả hộ tống của Lưu Kỷ Thiên cảm thấy Phiêu Nguyệt thật chướng tai gai mắt. Bởi vì bọn họ không biết tại sao Lưu Kỷ Thiên lại run sợ đến vậy.

“Tên khốn đó là ai mà sao Trang chủ lại sợ đến thế nhỉ?”

Bọn họ rất tôn kính Lưu Kỷ Thiên. Thấy một kẻ lạ mặt khiến cho người mà họ tôn kính run rẩy đến như vậy khiến sát tâm của bọn chúng sôi lên sùng sục.

Bọn họ tự thề sẽ chinh đồn lại Phiêu Nguyệt khi có cơ hội.

Con thuyền chở Phiêu Nguyệt băng qua sông với tốc độ cực nhanh.

Hơn mười chiếc đèn được treo ở mũi và mạn thuyền. Nhờ thế mà con thuyền có thể lao nhanh về phía trước ngay cả trong đêm tối.

“Thích thật.”

Tiểu Ma ngồi trên mũi thuyền cười rạng rỡ.

Gió đêm se lạnh thổi qua cơ thể tiểu nam tử. Cảm giác lạnh lẽo thấm vào da thịt khiến nó cảm thấy không còn thích thú nữa.

Phiêu Nguyệt ngồi xuống cạnh Tiểu Ma rồi yên lặng nhìn dòng sông.

Con thuyền đi trên sông suốt đêm và hướng tới Nghi Tân.

Tại bến tàu Nghi Tân, những võ giả của Bách Tiên Môn đang đợi sẵn để tiếp đón những vị khách trên thuyền ở phía xa kia.

“Hoan nghênh Lưu Trang chủ!”²

Nhị đệ tử của Lữ Giảng Bình là Thạch Chung Sơn ra mặt tiếp đón Lưu Kỳ Thiên.

“Có chuyện gì đã xảy ra thế? Tàu hỏa nhập ma sao?”

“Vâng. Trước tiên chúng ta đến Bách Tiên Môn cái đã. Sư huynh sẽ giải thích cho ngài hiểu.”

“Ta biết rồi.”

Thạch Chung Sơn ra lệnh cho các môn đồ dẫn nhóm của Lưu Kỳ Thiên đến Bách Tiên Môn.

Bách Tiên Môn lúc này đông nghịt người viếng tang. Người có chút quan hệ với Bách Tiên Môn cũng đến viếng, không sót một ai.

Đại đệ tử Quách Trịnh Hàn đang tiếp đón những người đến viếng với tư cách là tang chủ.

Lưu Kỳ Thiên lại gần nắm lấy tay y.

“Đã có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Lưu đại hiệp đến rồi sao. Tâm trạng của tại hạ lúc này cũng đang rối bời ạ.”

“Lữ Môn chủ bị tàu hỏa nhập ma là thật sao?”³

“Là... thật.”

“Quả nhiên là không phải rồi.”

“Lưu đại hiệp?”

Quách Trọng Hàn trở mắt kinh ngạc.

Y không quen với việc nói dối, còn Lưu Kỳ Thiên là một người rất giỏi trong việc phát hiện nói dối.

Lưu Kỳ Thiên khề thì thầm.

“Cho ta xem qua thi thể của Môn chủ.”

“Chuyện đó...?”

“Ta thể sẽ giữ bí mật. Ta đã biết Lữ Môn chủ qua đời không phải vì tẩu hỏa nhập ma rồi. Vậy nên, xin đừng nói dối ta.”

“Lưu đại hiệp, ngài yêu cầu như vậy khiến tại hạ thực khó xử quá...”

“Nếu ngài không để ta kiểm tra thi thể của Lữ đại hiệp thì Bách Tiên Môn rồi sẽ trở nên khốn đốn hơn thôi. Bởi vì ta sẽ không hỗ trợ cho Bách Tiên Môn nữa.”

Quách Trọng Hàn cắn chặt môi trước những lời đanh thép của Lưu Kỳ Thiên.

Tuyết Vân Trang vốn là nơi hỗ trợ nhiều nhất cho Bách Tiên Môn. Nếu Tuyết Vân Trang cắt hỗ trợ, Bách Tiên Môn đã mất đi Môn chủ, nay lại không còn được Tuyết Vân Trang chu cấp, sự suy tàn của Bách Tiên Môn cũng sẽ không còn xa.

“Mong ngài... giữ bí mật.”

“Ta xin hứa.”

Quách Trọng Hàn thở dài trước câu trả lời dứt khoát của Lưu Kỳ Thiên.

Y cẩn trọng dẫn Lưu Kỳ Thiên đến căn phòng đặt thi thể của Lữ Giảng Bình.

“Môn chủ đã qua đời tại căn phòng này ạ.”

“Nguyên nhân tử vong là gì?”

“Cái đó thì...”

“Ngài cứ nói đi.”

“Là Phúc... Thượng Tử ạ.”

Quách Trinh Hàn cắn môi với vẻ mặt đầy xấu hổ.

“Phúc Thượng Tử?”

“Vâng! Ngài ấy qua đời sau khi quan hệ với một thị nữ.”

“Chuyện đó là thật sao?”

“Nếu không phải như vậy thì tại hạ lan truyền tin sư phụ qua đời do tàu hỏa nhập ma để làm gì? Chuyện này tuy khó tin nhưng nó là sự thật. Ngài ấy đã tắt thở cùng với thị nữ trên chiếc giường kia. Vết tích vẫn còn ở trên nệm.”

Nghe Quách Trinh Hàn nói thế, Lưu Kỳ Thiên liền đi tới nhìn vào tấm nệm.

“Vết tình” mà hai người để lại vẫn còn rõ ràng trên tấm nệm.

“Lạy trời! Vậy là ngài ấy bị Phúc Thượng Tử thật sao?”

Lưu Kỳ Thiên khẽ thở dài.

Ông ta không thể tin được một vĩ nhân như Lữ Giảng Bình lại có thể bị Phúc Thượng Tử trong khi đang ngủ cùng với thị nữ. Tuy nhiên, dấu vết vẫn còn đây nên ông không thể nào không tin được.

“Ra là độc.”

Bỗng có một giọng nói lạnh lùng phát ra.

“Là ai?”

Quách Trinh Hàn giật mình đặt tay lên kiếm.

Rõ ràng y đã xác nhận kỹ càng ở trong phòng chỉ có mỗi y và Lưu Kỳ Thiên. Sao lại có giọng nói của người khác phát ra lúc này.

Chỉ cần nghĩ đến nếu sơ suất, bí mật đáng xấu hổ của sư phụ y có thể bị bại lộ, y không ngần ngại rút kiếm ra.

“Sao người vào đây khi chưa được phép?”

Y chìa thanh kiếm về nơi có giọng nói phát ra.

Một nam nhân che kín nửa khuôn mặt đang quan sát phần chân nền nơi nền đã chảy hết mà không quan tâm đến việc Quách Trinh Hàn có đang chĩa kiếm vào mình hay không.

Quách Trinh Hàn kề kiếm vào cổ của nam nhân kia rồi cao giọng.

“Ta hỏi ngươi là ai.”

“Không được.”

Lưu Kỷ Thiên chặn Quách Trinh Hàn lại.

Ông ta đứng chắn trước mặt Quách Trinh Hàn rồi nói với nam nhân kia.

“Xin ngài tha thứ. Vị huynh đệ này vì không biết nên mới manh động.”

“Lưu đại hiệp?”

“Còn không mau thu kiếm về? Nhanh lên!”

Quách Trinh Hàn đứng nghệt mặt ra trước tiếng quát của Lưu Kỷ Thiên, Lưu Kỷ Thiên thấy vậy liền giật lấy thanh kiếm từ tay y.

“Lưu đại hiệp? Sao ngài lại làm vậy?”

“Thiếu hiệp nhìn vào cổ của mình đi.”

“Sao ạ? Học!”

Quách Trinh Hàn giật mình hoảng sợ khi nhìn xuống cổ mình. Một chiếc vòng với những lưỡi dao sắc bén đã kề vào cổ y từ khi nào.

“T, từ khi nào mà...?”

Gương mặt của Quách Trinh Hàn trở nên trắng bệch.

Chủ nhân của chiếc vòng đó chính là Tiểu Ma.

Tiểu Ma đã leo lên lưng và kề chiếc vòng vào cổ của Quách Trinh Hàn. Thế nhưng y không hề cảm nhận được độ nặng của Tiểu Ma.

Tiểu Ma lúc này chỉ cần dùng một chút lực, đầu của y có thể rơi ra bất cứ lúc nào.

Tiểu Ma thì thâm vào tai Quách Trinh Hàn.

“Huynh đừng cử động! Cũng đừng nói hay thở mạnh.”

Quách Trinh Hàn như trở thành tượng đá. Nhưng đôi mắt y vẫn dao động dữ dội vì sợ hãi.

“Hầy!”

Lưu Kỷ Thiên thở dài khi thấy bộ dạng đó của Quách Trinh Hàn.

So với Môn chủ đời trước là Lữ Giảng Bình thì Quách Trinh Hàn vẫn còn quá nhiều thiếu sót. Ông đã thấy được tương lai mờ mịt của Bách Tiên Môn.

Lưu Kỷ Thiên nhìn qua Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt vẫn đang chăm chú nhìn vào chân nến.

“Ban nãy ngài nói vậy là có ý gì? Là độc sao? Ý ngài là Lữ Môn chủ đã bị hạ độc?”

“Ừ!”

“Sao ngài lại biết chuyện đó ạ?”

“Bởi vì có độc hương tỏa ra từ nến. Hầu hết độc khí sẽ biến mất khi nến tan chảy, nhưng độc khí vẫn còn vương lại một chút ở đây.”

Phiêu Nguyệt chạm vào sáp nến với vẻ mặt thích thú.

Sáp nến cứng lại tan chảy ra khi hần xoa xoa ngón tay vào sáp nến. Ngay lúc đó, độc khí dày đặc tỏa ra.

Tuy lượng độc khí nhỏ đến mức người bình không thể cảm nhận được, nhưng nó không thể đánh lừa được khứu giác nhạy bén của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt đến gần quan tài chứa thi thể của Lữ Giảng Bình.

Nắp quan tài mở ra, Lữ Giảng Bình đang trong tư thế đặt hai tay trước ngực.

Phiêu Nguyệt cẩn thận quan sát thi thể của Lữ Giảng Bình.

Sau khi quan sát được một lúc lâu, hần đứng dậy rồi lẩm bẩm.

“Khá đây!”

“Ý ngài là...?”

“Ta khen Dụng Độc Thuật của hần rất khá. Hần rắc độc vào nền để cặn khí, khiến cho người khác lầm tưởng người bị đầu độc đã chết do Phúc Thượng Tử.”

“Chuyện đó...”

Lưu Kỷ Thiên không nói nên lời.

Nếu là người khác nói, ông tuyệt đối sẽ không tin. Nhưng người nói ra những điều này lại chính là Phiêu Nguyệt.

Một nam nhân được gọi là tử thần.

Một người như thế không lý nào lại nói ra những lời vô nghĩa.

Phiêu Nguyệt nhìn vào Quách Trịnh Hàn.

“Thi thể của thị nữ đâu?”

“...”

“Không sao đâu, ngài cứ nói đi.”

Vào lúc đó, Tiểu Ma thu chiếc vòng kè vào cổ của Quách Trịnh Hàn về.

“B... bị hỏa thiêu rồi ạ.”

“Mới đó đã hỏa thiêu rồi sao?”

“Vì để bảo vệ danh dự cho sư phụ nên...”

“Người phạm sai lầm rồi.”

“Sao ạ?”

“Chẳng phải thị nữ là người quản lý căn phòng này sao? Nếu vậy thì cây nến kia ắt hẳn cũng là do thị nữ kia mang đến.”

“A!”

Đến lúc này Quách Trịnh Hàn mới chợt bừng tỉnh và thở dài.

Y đã không nghĩ gì nhiều mà đốt thi thể của thị nữ để bảo vệ danh dự cho Lữ Giảng Bình. Nhưng lúc này, y mới nhận ra y đã phạm phải một sai lầm rất lớn.

Thị nữ kia có thể sẽ có thứ gì đó liên quan đến hung thủ. Nhưng tất cả thứ đó đã bị thiêu rụi rồi.

Sự hấp tấp của y đã phá hỏng cơ hội để bắt được hung thủ đầu độc sư phụ. Cảm giác tội lỗi khiến y không thể ngẩng đầu cao

lên được.

“Rốt cuộc là ai đã làm như thế với sư phụ chứ?”

Cơ thể của Quách Trịnh Hàn run lên không ngừng.

Phiêu Nguyệt chẳng màng liếc mắt đến Quách Trịnh Hàn, hần hỏi Lưu Kỷ Thiên.

“Người nghi ngờ ngay từ đầu rồi sao?”

“Vâng! Thời gian gần đây Lữ Môn chủ không hứng thú mấy với võ công. Vậy nên chuyện ngài ấy bị tẩu hỏa nhập ma khi đang luyện võ thật vô lý. Hơn nữa, gần đây cũng có hai người tử vong với triệu chứng giống hệt với Lữ Môn chủ.”

“Vậy à?”

“Vâng! Nguyên nhân được thông báo đều là do tẩu hỏa nhập ma.”

“Thì thế thì sao?”

“Ta cũng đang định đi xem đây.”

“Đi cùng đi.”

“Thật sao? Nhưng sao trông ngài lại có vẻ như quan tâm đến việc này vậy ạ? N, ngài đâu có liên quan gì đến đại hiệp...?”

“Ta không thích có người khác quấy rối trong lãnh địa của ta.”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 150

“Nhanh lên, nhanh lên.”

“Nếu chậm trễ là sẽ bị nhỡ giờ lên thuyền đấy.”

Đám thương nhân không ngừng hối thúc người làm công.

Người làm công đồ cả mồ hôi hột luôn tay luôn chân chắt hàng hóa lên xe bò.5

Hàng chục cỗ xe bò được xếp thành hàng trên bãi đất trống. Mỗi lần chắt hàng hóa lên xe, động tác của họ lại chậm đi một

chút.

“Phải hoàn thành xong trong nửa canh giờ đấy.”

“Xin ngài đừng lo. Công việc sẽ kết thúc ngay thôi.”

Nghe đoàn chủ hồi thúc, Lý Thương Đồ lập tức đáp lời.

Lý Thương Đồ là một thương nhân dày dặn kinh nghiệm và rất tháo vát.

Trên mấy cỗ xe ngựa kia có treo lá cờ đề bốn chữ Huyền Vũ Thương Đoàn đang bay phấp phới.

Huyền Vũ Thương Đoàn nằm ở Khai Viễn tỉnh Vân Nam. Họ chủ yếu kinh thương mặt hàng muối, nhập từ bờ biển Vân Nam rồi bán lại ở Thành Đô - Tứ Xuyên.³

Mặc dù trong thành Tứ Xuyên cũng có mỏ muối, nhưng lại không nhiều. Chính vì thế nên nhu cầu tiêu thụ muối ở đây khá cao.

6

Huyền Vũ Thương Đoàn kiếm được lợi nhuận khá nhiều từ việc bán muối này. Vậy nên họ không thể tay không mà quay về Vân Nam được.

Họ đã đi khắp thành Tứ Xuyên để tìm mua trà.

Trà ở Tứ Xuyên vốn vô cùng nổi tiếng nên giá cũng không hề rẻ.

Triệu Vũ Sinh đã nghĩ đến việc mang trà của Tứ Xuyên về bán ở Vân Nam. Thế nhưng việc tìm trà lại không dễ như y nghĩ.

2

Nhu cầu dùng trà trong thành Tứ Xuyên vốn dĩ đã cao nên khó có thể tìm mua với số lượng lớn để bán lại.

Chính vì thế, Triệu Vũ Sinh liền quyết định đi khắp Tứ Xuyên để gom góp từng chút một. Và rồi nỗ lực của y cũng có kết

quả.

Cuối cùng y đã gom đủ lượng trà mong muốn, đến nỗi chất đầy cả mây cỗ xe ngựa mang đến.

Ngay khi hoàn thành mục tiêu, Triệu Vũ Sinh sẽ quay trở về Thành Đô. Sau khi sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện, y sẽ về lại Vân Nam.

Lúc này, Lý Thương Đồ lâu lâu rồi nhìn về phía thanh niên trẻ tuổi đang chất hành lý.

3

“Này! Lão ầu! Cả đêm làm gì mà giờ không còn chút sức lực vậy hả? Ngươi không thể buộc chặt hơn ư? Nếu hàng hóa có vấn đề, ngươi có nôn ra hết tiền công cũng không trả nổi. Cột chặt hơn nữa đi. Có biết cái gì là chặt đến không tháo nổi không hả?”

“Vâng! Tại hạ biết rồi.”

Thanh niên bị chỉ trích liền nhỏ giọng đáp.

Lý Thương Đồ nhìn hắn tỏ vẻ không mấy hài lòng. Chẳng biết có phải thanh niên cảm nhận được ánh mắt của Lý Thương Đồ hay không, hắn liền rút cổ lại rồi tập trung vào việc chất hàng hóa.

Tên của thanh niên kia là Thái Long Hà, hắn là người làm công mới được thu nạp gần đây.

Thể lực cùng sức khỏe của hắn vô cùng tốt, nhưng đầu óc lại hay lơ đãng nên thường xuyên mắc lỗi.

Chính vì thế, Lý Thương Đồ nghĩ rằng ngay khi trở về Vân Nam sẽ lập tức sa thải Thái Long Hà.

‘Trên đời này có vô số người làm, dùng một tên vô dụng như hắn chỉ tổ lãng phí mà thôi.’

Lý Thương Đồ quát mắt nhìn Thái Long Hà một lần nữa rồi đi đến cỗ xe ngựa dẫn đầu.

Lúc Lý Thương Đồ đi khuất dạng, Thái Long Hà khẽ ngẩng đầu lên. Về ngoài hắn vô cùng bình thường.

Khuôn mặt rộng, mắt mũi miệng đều chẳng có gì nổi bật cả. Phải nói là có chút nhạt nhẽo.

Thái Long Hà lại tiếp tục tập trung vào công việc.

Hắn cố hết sức thít chặt sợi dây thừng cố định hàng hóa, lắc qua lại đôi ba lần để kiểm tra xem đã chắc chắn hay chưa rồi mới thôi.

“Không có gì bất thường cả.”

Lý Thương Đồ hay chê bai rằng hắn làm việc không tốt, nhưng thực tế Thái Long Hà lại rất chăm chỉ và tháo vát. Chỉ là Lý Thương Đồ cảm thấy hắn khó ưa mà thôi.

“Mà, ta không quan tâm lắm. Ta cũng không định ở lại đây lâu.”

Thái Long Hà lẩm bẩm rồi ra phía sau xe bò tìm một chỗ trống để ngồi.

Huyền Vũ Thương Đoàn là một thương đoàn khá lớn, nhưng lại không mấy quan tâm đến người làm công.

Người làm như Thái Long Hà phải đi bộ cả quãng đường dài hoặc tự tìm chỗ trống thế này mà chen vào ngồi giữa đống hàng hóa.

Dù sao được ngồi lên xe bò cũng là may lắm rồi. Có nhiều người làm còn phải đi bộ bên cạnh xe.

“Mọi người xuất phát thôi.”

Sau khi hàng hóa được chất lên ngay ngắn, bọn họ bắt đầu di chuyển.

Đi đầu là hộ vệ hộ tống thương đoàn, phía sau là các thương nhân và xe bò.

Thái Long Hà ngồi trên cỗ xe bò cuối cùng, hắn ngược mắt nhìn lên bầu trời cao.

Bởi vì hắn ngồi ở cỗ xe cuối cùng nên không ai để ý đến hắn cả. Thậm chí cả những người đi cùng cũng chẳng thèm để tâm.

Hàng hóa chất cao như núi đã cản trở tầm nhìn của bọn họ.

Lúc này, Thái Long Hà lấy thứ gì đó từ trong ống tay áo ra.

Đó là một chiếc ống tre khá dài.

Lúc hắn mở ống tre ra, bên trong có vài gói giấy.

Thái Long Hà liếc mắt nhìn quanh xác nhận không có ai rồi mở gói giấy ra.

Bên trong gói giấy có một ít bột phấn.

Thái Long Hà cẩn trọng trộn lẫn mấy thứ bột trong các gói giấy.

Hắn trộn chúng theo tỷ lệ vô cùng chính xác không sai một li nào.

Thái Long Hà tập trung hoàn toàn vào việc pha lẫn các loại bột.

Một lát sau, hắn đã có được thứ mà hắn mong muốn.

Thứ bột sau khi hoàn thành phát ra ánh sáng lấp lánh hết như đóa hoa đỗ quyên.

Thái Long Hà cho thứ bột đó vào ống tre rồi đập lại.

Lúc này tâm lưng hắn đã ướt đầm mồ hôi. Công việc này đòi hỏi phải có sự tập trung cao độ.

May là hắn đã hoàn thành mà không hề có bất kỳ trở ngại nào.

Lúc đó đột nhiên hắn nghe thấy giọng nói của người phía trước.

“Con đường này nguy hiểm lắm, cẩn thận đấy.”

“Kiểm tra hàng hóa lại lần nữa kẻo bị rơi mất đấy.”

Con đường nhẵn nhụi vừa đi qua, một con đường gập ghềnh liền xuất hiện. Đoạn đường này hiểm khá hiểm trở nên cỗ xe bò không ngừng lắc lư sang trái phải.

Những người làm công ngồi trên xe bò cố gắng giữ cho hàng hóa không rơi xuống. Cho dù có buộc chặt đến mức nào đi nữa thì đánh xe trên những con đường này, hàng hóa cũng có thể rơi xuống mà thôi.

Cả thương nhân và người làm công đều cẩn trọng bảo vệ đồ hàng hóa.

Họ đi một quãng khá xa, cuối cùng cũng đến được một con sông lớn.

Điểm đến của con sông ấy chính là Thành Đô.

Lúc này, ở bến cảng đã có một chiếc thuyền đợi sẵn. Những người trong thương đoàn nhanh chóng chuyển hàng hóa lên thuyền.

Sau khi hoàn tất mọi thứ, chiếc thuyền cũng bắt đầu rời bến.

“Phù! Bây giờ mới được nghỉ ngơi một chút.”

“Thoải mái quá.”

Các thương nhân và người làm công liền ngồi nghỉ ngơi trên mạn thuyền.

Con thuyền sắp sửa đến được Thành Đô.

Gần đây không có thủy tặc nên họ không cần phải nâng cao cảnh giác làm gì cả.

Các thương nhân cùng người làm công cứ thông thả thư giãn sau quãng đường dài mệt mỏi.

Con thuyền thuận chiều gió nhanh chóng lướt trên mặt sông. Sau khi đi được nửa ngày đường, họ đã nhìn thấy Thành Đô ở phía xa xa.

Trên môi ai nấy đều cong lên nét cười.

Bởi vì ngay khi đến Thành Đô, họ có thể nghỉ ngơi thật thoải mái rồi.

‘Đến Thành Đô rồi ta phải đi kỹ lâu mới được.’

‘Ta sẽ uống rượu thật thỏa thích.’

Đúng lúc mọi người đang chìm vào giấc mộng tươi đẹp thì...

Tôm!

Đột nhiên họ nghe thấy thứ gì đó rơi xuống từ phía đuôi tàu.

“Có người rơi xuống rồi.”

“Có người rơi xuống nước rồi.”

Trong thoáng chốc cả thuyền rối loạn cả lên, thương đoàn chủ Triệu Vũ Sinh vội vã chạy xuống đuôi thuyền.

Đám người làm cũng kéo xuống phía sau.

Triệu Vũ Sinh gấp gấp hỏi.

“Có chuyện gì thế?”

“Lão ầu rơi xuống nước rồi.”

“Cái gì?”

Triệu Vũ Sinh lập tức nhìn xuống mặt sông. Thế nhưng y không hề thấy lão ầu Thái Long Hà ở đâu cả.

Chiếc thuyền liền chạy xung quanh để tìm kiếm thi thể của Thái Long Hà, nhưng vẫn chẳng phát hiện ra bất cứ thứ gì.

“Đúng là xui xẻo mà. Sắp đến Thành Đô rồi lại còn chết đuối.”

“Có ai biết gia quyến của Long Hà không?”

“Tiêu tử đó là trẻ mồ côi.”

“Thật là...”

Thái Long Hà tính tình vốn luôn khép kín nên ít khi giao tiếp với mọi người. Họ cảm thấy tiếc cho cái chết của hắn, nhưng lại không cảm thấy đau buồn.

Thi thể không nổi lên, chiếc thuyền cũng thôi tìm kiếm mà thẳng hướng đến Thành Đô.

Vậy nên, Thái Long Hà cứ thế mà biến thành một kẻ đã chết.

“Đúng là quá tình vi.”

Phiêu Nguyệt nhìn thi thể trước mặt liền lẩm bầm.

Thi thể trước mặt y là của Chân Thắng Học.

Ông ta là quán chủ của Phúc Tinh Võ Quán đã chết được hơn năm ngày do tàu hỏa nhập ma.

Phiêu Nguyệt đã đào thi thể Chân Thắng Học lên.

Thi thể này đã chết được gần một tuần rồi, nhưng trên người lại không hề có dấu vết bị thối rữa.

Khi được chôn xuống đất, cơ thể ắt sẽ bắt đầu phân hủy, thế nhưng thi thể Chân Thắng Học lại còn lành lặn không chút sứt

mẻ nào. Phiêu Nguyệt rút ngân châm ra rồi đâm vào người Chân Thắng Học.

Ngân châm được đâm vào hai ngón tay của ông ta.

Lưu Kỷ Thiên căng thẳng nhìn hành động của Phiêu Nguyệt.

Một hồi sau, Phiêu Nguyệt rút ngân châm ra.

Phản giữa ngân châm đã chuyển thành màu đen.

Phiêu Nguyệt đưa ngân châm đến trước mặt quan sát kỹ càng.

“Ông ta đã bị hạ độc. Nhưng chất độc được hạ vào da chứ không phải xâm nhập vào nội tạng.”

“Điều này có ý nghĩa gì?”

“Kẻ giết người này là một cao thủ dụng độc được.”

“Cao thủ dụng độc ư?”

“Nội tạng ông ta không bị tổn hại, chắc chắn chất độc đã xâm nhập qua da tiến vào cơ bắp cuối cùng là dẫn đến đau thắt cơ tim. Khi tim đột nhiên ngừng đập nhất định sẽ thể hiện nổi thống khổ tột cùng. Bộ dạng đó giống như bị tẩu hỏa nhập ma nên có thể lừa được mọi người.”

“A!”

Lưu Kỷ Thiên bất giác bật ra câu cảm thán.

Lần đầu tiên ông biết có thể hạ độc người khác theo cách này. Chất độc lan ra da rồi thấm vào cơ bắp, nên không thể bị thổi rửa ư...

“Vậy những thi thể còn lại cũng thế ư?”

“Khả năng cao là vậy. Tiếc là ta không thể xác nhận được.”

Lưu Kỷ Thiên liền lẩm bẩm.

“Rốt cuộc ai đã giết họ chứ, mục đích của hắn ta là gì?”

Cả ba người đều có mối quan hệ thân thiết với Lưu Kỷ Thiên.

Một người là môn chủ Bách Tiên Môn, người còn lại là quán chủ Phúc Tinh Võ Quán. Và người cuối cùng là chủ nhân của trang viên. Giữa ba người vốn không có điểm chung nào cả.

“Không có nhiều người có thể dụng độc thành thạo đến mức này. Kẻ sở hữu độc thuật như thế không lý nào hành động mà không có lý do.”

“Vậy là thích khách ư?”

“Chính xác là một tên thích khách ưa dùng độc thuật.”

Phiêu Nguyệt lập tức đính chính lại lời của Tiểu Ma.

Không phải cứ là thích khách thì phải tu luyện tất cả các loại võ công trên đời mới có thể ám sát thành công.

Một số kẻ thích dùng đến cạm bẫy, một số khác lại chuyên dùng độc thuật.

Tất cả đều có điểm chung là dễ dàng ra tay giết người. Hơn nữa độc thuật còn có ưu điểm là ít nguy hiểm hơn so với lúc trực tiếp ra tay ám sát.

“Trên thiên hạ vốn có nhiều thích khách sử dụng độc. Thế nhưng hiếm hoi lắm mới có kẻ nào dụng độc tinh vi thế này.”

Thông thường những người bị hạ độc đều sẽ để lại dấu vết. Có điều cả Lữ Giảng Bình và Chân Thắng Học đều không có bất kỳ dấu vết nào trên người cả.

Một giết người bằng độc mà không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Chỉ bấy nhiêu cũng đủ gọi y là cao thủ dụng độc.

“Một kẻ khó nhằn đã đặt chân vào Thành Đô. Hay là hắn đã ẩn trong bóng tối từ rất lâu rồi nhỉ?”

Khi Huyết Ảnh Đoàn còn tồn tại hắn không hề nghĩ đến việc có nhóm thích khách khác hoạt động trong Thành Đô.

Huyết Ảnh Đoàn không đủ rộng lượng để mặc người khác hoạt động trong khu vực của mình.

Nếu có một tên thích khách thạo dùng độc xuất hiện từ lâu, nhất định sẽ bị Huyết Ảnh Đoàn để mắt đến.

Vậy nên, rõ ràng tên thích khách dùng độc này mới chỉ vào trong thành Tứ Xuyên cách đây không lâu.

“Cho đến giờ đã có ba người hy sinh oan uổng rồi, chắc chắn sẽ còn nhiều người chết hơn nữa.”

“Rốt cuộc chúng giết người vì mục đích gì chứ?”

“Chỉ có một lý do mà thích khách giết người. Chính là ai đó đã ủy thác cho chúng.”

“Rốt cuộc là ai chứ?”

“Từ giờ tìm hiểu là được rồi.”

Phiêu Nguyệt quay đầu nhìn thi thể Chân Thắng Học.

Hắn không biết tên thích khách kia là ai, nhưng rõ ràng đây là một thử thách đối với hắn.

Hạ Ô Môn đã chặn mọi thông tin liên quan đến Phiêu Nguyệt, nên võ giả bên ngoài Thành Đô vốn không biết rõ về con người hắn.

Thế nhưng, một tay không thể chặn được tất cả miệng trên thiên hạ.

Tin tức về Phiêu Nguyệt cứ bị lan truyền từng chút một. Thế nhưng, phần lớn thông tin đều khiến người khác khó mà tin tưởng được.

Một gã thích khách thống trị màn đêm ở thành Tứ Xuyên ư?

Ai nghe thấy điều này đều nghiễm nhiên nghĩ nó quá phi lý. Thế nhưng, đối với thích khách lại khác. Thích khách vốn nhạy cảm với thông tin hơn bất cứ ai.

Dù là thông tin nhỏ nhặt đến mức nào chúng cũng không bỏ lỡ. Đó chính là đặc điểm của một tên thích khách cần phải có.

Nếu thật là thế, đương nhiên chúng sẽ nghĩ những thông tin của Phiêu Nguyệt sẽ có phần nào đó là sự thật.

“Tiểu Ma!”

“Ừm! Huynh.”

“Từ bây giờ hãy truy bắt hắn cho ta.”

“Ta hiểu rồi!”

Tiểu Ma lập tức gật đầu.

Trên gương mặt tiểu nam tử lúc này tràn đầy hưng phấn.

Từ sau khi vào Thành Đô, tiểu nam tử hiếm khi được giao việc hãn hoi.

Thế nhưng, khi nhận được lệnh theo dõi một ai đó lại khiến trái tim hắn đập rộn ràng cả lên.

Có vẻ như truy đuổi người khác là công việc rất hợp với tiểu nam tử này.

Đột nhiên, Lưu Kỳ Thiên cẩn trọng hỏi.

“Chúng ta không biết mặt hay danh tính của gã thích khách đó. Hắn ta hệt như một bóng ma ấy. Vậy có thể tìm được hắn sao?”

“Có thể.”

“Làm thế nào?”

“Đó là chuyện mà ta giỏi nhất. Chính là tìm giết kẻ nào thích lẫn trốn.”

151

Tiểu Ma cười tươi.

Bình thường tiểu tử ấy cũng cười, nhưng càng là chuyện khiến nó hứng thú, nụ cười của nó càng tươi.

Tiểu Ma theo sau Phiêu Nguyệt với nụ cười rạng rỡ trên môi.

Đi theo Phiêu Nguyệt thế này khiến nó cười rất nhiều.

Có rất nhiều người sợ Tiểu Ma cùng bọn trẻ. Cả Lưu Thiên Kỳ cũng thế. Chỉ cần nhìn lướt qua thấy bọn chúng, bọn họ đều trưng ra ánh mắt sợ hãi như thể đang nhìn thấy hung thần ác sát vậy.

Nhưng Phiêu Nguyệt thì khác.

Phiêu Nguyệt không sợ bọn trẻ. Trái lại, bọn trẻ mới là người phải sợ Phiêu Nguyệt. Nhưng Phiêu Nguyệt cũng không có ý định ép buộc bọn trẻ phải sợ hãi hắn.

Vậy nên bọn trẻ mới thích Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt là người duy nhất không dao động dẫu có thấy bản chất thực sự của bọn chúng.

Tiểu Ma tò mò không biết Phiêu Nguyệt sẽ đuổi theo tên thích khách dùng độc kia như thế nào.

Mặc dù bị ngược đãi tại Tiểu Lôi Âm Tự và cường hóa hết sức mạnh tiềm ẩn của mình nhưng Tiểu Ma chưa từng được học về Truy Tích Thuật.⁵

Thế nên, tiểu tử ấy sẽ học lén nó từ Phiêu Nguyệt. Nghĩ đến thể thối trái tim của Tiểu Ma cũng đã đập dữ dội rồi.

Phiêu Nguyệt và Tiểu Ma cùng đi về nơi có nạn nhân đầu tiên xuất hiện - Cao Huyền.³

Cao Huyền là một đô thị nằm ở cực nam của thành Tứ Xuyên.

Nạn nhân đầu tiên tên Ngọc Thiên Quan. Là một học giả và võ giả nổi danh của Kim Quyền Trang. Từ khi sinh ra, ông chưa từng ra khỏi thành Tứ Xuyên một lần nào. Tuy vậy, vì được sinh ra trong gia đình danh giá, hơn nữa lại có học vấn cao nên rất nhiều người tìm đến ông để được chỉ giáo.

Tuy ông ấy có luyện võ công gia truyền nhưng tính cách ông ôn hòa, cả đời cũng chỉ ngồi đọc sách nên chẳng gây thù chuốc oán với ai.⁶

Một người như thế đã bị tẩu hỏa nhập ma mà chết.

Gia đình ông cũng cho rằng cái chết của ông quá bất thường, nhưng họ không thể làm sáng tỏ được nguyên do là gì. Bởi vì ông ấy ra đi quá đột ngột.²

Khi đến Cao Huyền, Phiêu Nguyệt chưa vội đi đến Kim Quyền Trang.

Thay vào đó, hắn ta đi loanh quanh để quan sát từng góc ngách của Cao Huyền.

Có lúc hắn dò hỏi những người ở gần đó, có lúc hắn lại lãng phí thời gian ở khách điếm hoặc bến tàu.

Tiểu Ma thật không thể hiểu hành động này của Phiêu Nguyệt.

Sau khi lãng phí một ngày tại Cao Huyền, Phiêu Nguyệt đến đô thị nơi nạn nhân thứ hai là Chân Thừa Tiêu Quán chủ Phúc Tinh Võ Quán chết.

Hắn tiếp tục lặp lại hành động giống như lúc ở Cao Huyền.

Tiểu Ma tự hỏi đây là kiểu trò chơi ma quái gì.

Cái đầu nhỏ bé của tiểu tử ấy không thể hiểu nổi tại sao Phiêu Nguyệt lại chỉ lãng phí thời gian vào mấy việc vô ích như vậy. Nó cứ tưởng Phiêu Nguyệt sẽ phô diễn ra Truy Tích Thuật đẳng cấp cho nó xem chứ.³

Thế nhưng tiểu tử ấy vẫn đi theo Phiêu Nguyệt, vì nó nghĩ Phiêu Nguyệt ắt phải có lý do nào đó.

Phiêu Nguyệt hành động hoàn toàn không liên quan gì đến việc “truy tích” ngay cả khi hắn đang ở Phúc Tinh Võ Quán. Hắn chỉ uống trà rồi đứng thần thờ ở khu vực trung tâm rồi lãng phí thời gian ngắm nhìn dòng người qua lại. Tiểu Ma cuối cùng cũng không thể chịu đựng được nữa nên mở miệng hỏi.

“Huynh thực sự đang làm gì vậy?”

“Truy tìm kẻ đó.”

“Chẳng phải nếu muốn truy tìm hắn thì phải đi tìm kiếm dấu vết sao?”

“Đúng vậy!”

“Đúng vậy sao huynh không đi tìm dấu vết mà chỉ ở đây lãng phí thời gian vậy?”

“Ngươi thấy ta đang lãng phí thời gian à?”

“Ừm! Không phải hả?”⁰

“Nếu có thể tìm ra hắn chỉ với những dấu vết vụn vặt thì hay rồi. Nhưng đối với một cao thủ như hắn thì chúng ta sẽ không thể tìm ra hắn bằng cách đó được đâu.”

“Sao thế? Hắn trốn kỹ quá ư?”

“Đúng thế!”

Tiểu Ma nhú mày trước câu trả lời của Phiêu Nguyệt. Bởi vì tiểu tử ấy vẫn chưa hiểu được phương thức của Phiêu Nguyệt là gì.

Phiêu Nguyệt nhìn vào dòng sông đang chảy trước mặt rồi nói.

“Thế giới này vốn được trộn lẫn từ vô số thứ, và vô số những thứ nhỏ nhất ấy tập hợp lại với nhau để tạo thành một sự kết hợp hài hòa. Truy tích bắt đầu từ việc tìm ra những thứ khác

biệt nhất trong số đó. Tìm ra thứ phá vỡ sự hài hòa tự nhiên, thứ không hòa hợp với những thứ còn lại.”

Ngoại trừ đô thị của nạn nhân đầu tiên thì những đô thị còn lại không giao lưu nhiều với bên ngoài.

Điều đó có nghĩa là những đô thị đó cũng như nước được đựng trong hồ chứa vậy.

Chỉ cần có một gợn sóng nhỏ, chúng sẽ nhanh chóng đập vào mắt của người nhìn. Thứ Phiêu Nguyệt đang chăm chú theo dõi chính là gợn sóng nhỏ đó.

Nói thì lúc nào nghe cũng dễ, nhưng việc một ngoại nhân có thể phát hiện gợn sóng đó hoàn toàn không phải là một chuyện dễ dàng.

Nó đòi hỏi cần phải có sự kiên nhẫn và khả năng quan sát tinh tường.

Thông thường, người dân tại khu vực đó thường cảnh giác với ngoại nhân và không kể về những gì họ biết cho người lạ. Vì vậy, để có được thông tin từ họ chưa bao giờ là một việc dễ dàng.

Đến cả Phiêu Nguyệt cũng không thể dùng phương pháp tiếp cận ai đó và giành được hảo cảm của người khác. Tuy nhiên, hắn đã quan sát bằng sự tập trung và nhanh nhạy của mình.

Hắn quan sát rồi lại quan sát, nắm bắt bầu không khí của thành phố và loại bỏ từng thứ từng thứ không phù hợp đi.

Tên thích khách đã ám sát ba nạn nhân bằng độc thuật nhưng lại ngụy trang thành tẩu hỏa nhập ma ẩn mình rất kỹ. Chỉ đi thăm dò tin tức thôi thì không thể tìm ra hắn được.

Tên đó lúc này như một cái cây trong một khu rừng hay một cây kim trong một bãi cát.

Vậy nên, Phiêu Nguyệt phải đi vào trong khu rừng hoặc bãi cát nơi kẻ kia đang ẩn mình để tìm ra hắn. Cuộc rượt đuổi bắt đầu từ đó.

Và Phiêu Nguyệt đã tìm được khu rừng nơi tên thích khách được cho là đang ẩn náu.

“Cả ba đô thị đều giáp sông. Và các dòng sông ấy đều liên kết với nhau. Tốc độ chảy trung bình của dòng sông rơi vào khoảng hai mươi hải lý một giờ. Mỗi nạn nhân bị giết với thời gian chênh lệch khoảng từ hai đến ba ngày. Theo hướng chảy của dòng sông...”

“À! Vậy tức là tên đó đã đi bằng thuyền sao. Hắn đã lên thuyền di chuyển đến nơi cần đến rồi ám sát bọn họ...”

“Đúng vậy! Và điểm chung là có một thương đoàn vào trong ba đô thị này vào ngày hôm đó. Bọn chúng là Huyền Vũ Thương Đoàn. Chúng xuống đô thị này để mua trà rồi tiếp tục di chuyển đến đô thị khác.”

“Vậy là tên thích khách đó đã lợi dụng Huyền Vũ Thương Đoàn sao?”

“Tám, chín phần mười khả năng là vậy.”

Tiểu Ma cảm giác như da gà đang nổi toàn thân tiểu nam tử ấy sau khi nghe câu trả lời của Phiêu Nguyệt.

Bởi vì giải thích nghe thì dễ thế thôi, nhưng để suy luận ra như thế thì hoàn toàn không dễ. Một phương pháp mà dẫu Tiểu Ma có biết cũng không thể nào thực hiện được.

Có lẽ không có một quân sư nào trong giang hồ này có thể tìm ra Huyền Vũ Thương Đoàn - nơi mà tên thích khách kia đang lợi dụng nhanh đến vậy.

Chỉ có duy nhất thích khách Phiêu Nguyệt mới có thể làm được điều đó.

Bản chất của thích khách đã ăn sâu vào máu của hắn, bởi vậy, tâm sinh lý của thích khách ra sao hắn thân thuộc hơn bất cứ ai, thủ đoạn của thích khách là gì hắn cũng có thể nhìn thấu.

Không một thích khách nào có thể hoàn toàn che giấu đi sự tồn tại của bản thân trước mặt hắn.

Tiểu Ma nói.

“Vậy thì chúng ta phải nhanh chóng đi tìm Huyền Vũ Thương Đoàn thôi.”

“Điểm đến cuối cùng của Huyền Vũ Thương Đoàn là Thành Đô.”

“Vậy thì chúng ta chỉ cần chạy theo đường tắt là được, không cần phải đi theo con sông làm gì.”

Tiểu Ma nhếch miệng cười.

Đi thuyền chắc chắn sẽ nhanh nhưng không phải lúc nào cũng thế. Bởi những con sông thường rất ngoằn ngoèo và tốc độ của thuyền cũng có giới hạn.

Đi đường bộ đôi khi có thể sẽ nhanh hơn.

Nếu đã xác định được đích đến của Huyền Vũ Thương Đoàn thì việc bắt kịp bọn họ không phải là điều không thể.

Hơn nữa, cả Phiêu Nguyệt và Tiểu Ma đều là những cao thủ về võ công và còn thành thạo về khinh công. Sự cơ động của bọn họ rõ ràng là vượt trội hơn so với những người khác nhiều.

Bọn họ bắt đầu chạy trên đường bộ.

Nhờ vậy mà bọn họ có thể thu hẹp khoảng cách với Huyền Vũ Thương Đoàn nhanh hơn dự kiến.

Huyền Vũ Thương Đoàn đang nghỉ ngơi tại một khách điểm nằm ở lối vào Thành Đô.

Khi Phiêu Nguyệt và Tiểu Ma đến nơi đã thấy bầu không khí của Huyền Vũ Thương Đoàn rất hỗn loạn. Bởi vì khi gần đến Thành Đô, một phu quân vác của bọn đã rơi xuống nước và mất tích.

Nếu đã bị rơi xuống nước thì khả năng cao là hắn đã chết rồi.

Tuy hắn ta chỉ là một người làm những việc vặt vãnh, nhưng cái chết của hắn đã khiến những người trong Huyền Vũ Thương Đoàn bị sốc không thôi.

Do vậy mà không ai có thể tập trung vào công việc của mình, chỉ ngồi đó bày ra vẻ mặt thất thần.

Phu khuân vác mất tích tên Thái Long Hà.

Ngay khi nghe thấy được tên của người phu quân vác, Phiêu Nguyệt đã chắc chắn.

“Chính là hắn.”

Phiêu Nguyệt nhìn lướt qua, có vẻ như không có ai khả nghi trong số những người trong Huyền Vũ Thương Đoàn đang có

mặt tại đây cả.

Nếu vậy, Thái Long Hà đã được cho là chết đuối kia chính là người khả nghi nhất.

Tiểu Ma nghiêng đầu.

“Hắn ta chết đuối thật sao?”

“Chuyện thích khách chết đuối khi rơi xuống nước cũng vô lý như chuyện cá chết đuối trong nước vậy.”

Thủy công là điều cơ bản mà thích khách phải học.

Bởi vì bọn chúng phải thường sử dụng nước để tiếp cận mục tiêu. Bởi vậy, là một thích khách không có chuyện chết đuối được.

“Vậy tại sao hắn lại giả chết nhỉ? Hắn ta đã hoàn thành nhiệm vụ nên đang trốn đó sao?”

“Nếu vậy thì thà rằng hắn cùng Huyền Vũ Thương Đoàn rời khỏi thành Tứ Xuyên thì sẽ dễ dàng hơn nhiều. Nếu hắn ta đã ẩn mình có nghĩa là lần sát hành này cần phải cực kỳ thận trọng.”

“Hắn là cao thủ sao?”

“Có lẽ vậy.”

“Một cao thủ như thế ở Thành Đô thì có thể là ai nhỉ?”

Tiểu Ma nhíu mày.

“Hắn đã đi theo Huyền Vũ Thương Đoàn để sát hành. Điều đó có nghĩa là thông tin về mục tiêu đã được thu thập từ trước. Nếu lần này hắn cũng đã có thông tin về mục tiêu, hắn sẽ không phải rời khỏi Huyền Vũ Thương Đoàn bằng cách giả chết. Có lẽ hắn đang thu thập thông tin về mục tiêu ở Thành Đô. Và cách dễ nhất để ngoại nhân thu thập thông tin ở Thành Đô là...”

“Hạ Ô Môn?”

“Đúng vậy! Nếu là bình thường, tuyệt đối không có ai đến Hạ Ô Môn. Nhưng nếu không có nhiều thời gian thì có thể tận dụng bọn chúng.”

Nếu là Phiêu Nguyệt, hẳn sẽ không bao giờ ghé qua Hạ Ô Môn và làm lộ tung tích của mình trong bất cứ hoàn cảnh nào.

Tuy nhiên, nếu là một người mới đến Thành Đô, không có bất cứ thông tin gì và thời gian có hạn, người đó có thể đến tìm Hạ Ô Môn.

‘Hơn nữa, hẳn cũng không biết bản thân mình đang bị truy đuổi.’

Một thích khách chưa từng thất bại trong việc giết người dù chỉ một lần. Hơn nữa hẳn cũng chưa từng để lộ danh tính của bản thân.

Khả năng cao hẳn đang an tâm.

Điều mà Phiêu Nguyệt mong đợi chính là sự an tâm của hẳn.

Phân đà Hạ Ô Môn đã biết.

Nơi Phiêu Nguyệt chú ý nhất khi ở Thành Đô chính là Hạ Ô Môn.

Bởi vì Hồng Hữu Tân - Đội chủ Giám Sát Đội đã căng mắt ra để thu thập thông tin về Phiêu Nguyệt. Nhưng y đã rời khỏi Thành Đô khi Phiêu Nguyệt đang ở Tiểu Lôi Âm Tự.

Vị trí Đội chủ Giám Sát Đội của Hạ Ô Môn không phải là một vị trí nhàn rỗi. Đó là một vị trí quan trọng phải đi đến các phân đà của Hạ Ô Môn trải rộng khắp giang hồ để giữ gìn kỷ cương.

Việc một người có trọng trách như vậy ở lại Thành Đô quá lâu quả là một việc bất thường.

Sau khi Hồng Hữu Tân rời đi, Đào Nhất Thuật - Tân Phân đà chủ phân đà Thành Đô đảm nhận việc dẫn dắt phân đà.

Phiêu Nguyệt cùng Tiểu Ma đi về phía phân đà Thành Đô của Hạ Ô Môn.

Thời gian qua, phân đà Thành Đô đã di chuyển căn cứ rất nhiều lần. Nhưng Quý An đã tìm hiểu về phân đà Thành Đô và báo cáo với Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt cùng Tiểu Ma lặng lẽ xâm nhập vào nơi ở của Đào Nhất Thuật.

“Huynh?”

Tiểu Ma nhú mày nhìn qua Phiêu Nguyệt.

Bởi vì Đào Nhất Thuật lúc này đang nằm tựa lưng vào ghế trong tình trạng tắt thở. Y ngã người ra sau ghế rất tự nhiên, trông giống như đang chìm sâu vào giấc ngủ vậy.

Phiêu Nguyệt chạm vào cổ của Đào Nhất Thuật.

“Vẫn còn ấm. Hẳn rời đi chưa được bao lâu đâu.”

Những võ giả bên ngoài vẫn chưa nhận ra Đào Nhất Thuật đã chết. Và bọn họ vẫn sẽ không biết gì về cái chết của Đào Nhất Thuật cho đến sáng mai. Dẫu có biết, bọn họ cũng sẽ nghĩ rằng Đào Nhất Thuật đột tử là do bị kiệt sức bởi công việc nặng nhọc.

Cái chết của Đào Nhất Thuật tự nhiên đến mức độ đó.

Phiêu Nguyệt quan sát xung quanh nơi ở của Đào Nhất Thuật.

Hắn cũng đã giết Phân đà chủ Thành Đô và có được Thành Đô Võ Giả Nhân Danh Bộ từ ông ta. Và hắn đã sử dụng nó rất hiệu quả.

Phiêu Nguyệt tìm thấy một không gian bí mật trong chiếc tủ âm tường. Nhưng trong đó trống rỗng.

Phiêu Nguyệt không rõ tên thích khách kia đã lấy đi cuốn sách nào.

Hắn cảm thấy không thể tìm thấy được gì ở đây nữa.

“Đi thôi.”

“Vâng!”

Hai người âm thầm ra ngoài như cái lúc họ lên vào.

Tuy đến muộn một bước và không thể bắt được tên thích khách nhưng Phiêu Nguyệt không hề thất vọng.

Bởi vì Thành Đô chẳng khác gì sân trước nhà của hắn.

Hắn có một mạng lưới giám sát do Quý An tạo nên và thanh lâu do Ân Diệu đang điều hành.

“Người đến gặp Quý An kiểm tra xem gần đây có chuyện gì đáng ngờ không.”

“Vâng.”

Tiểu Ma đáp lời rồi biến mất.

Phiêu Nguyệt lúc này chỉ còn lại một mình, hẩn nhìn quanh từng con đường của Thành Đô.

Tên thích khách đó đang trốn ở đâu đó ở nơi này.

Thoạt đầu, hẩn còn nghĩ việc này thật thú vị.

Nhưng Phiêu Nguyệt đã trở nên nghiêm túc. Hẩn bắt đầu suy nghĩ dựa trên lập trường của thích khách.

‘Điều mà thích khách cần nhất lúc này chính là một nơi ẩn náu an toàn. Một nơi có thể tự do ra vào mà không bị ai nghi ngờ. Một nơi có thể quan sát mục tiêu một cách dễ dàng.’

Thành Đô là một đô thị rộng lớn.

Có rất nhiều người đang sinh sống tại nơi này.

Và có rất nhiều nơi để lẩn trốn.

Tìm kiếm một kẻ ẩn mình giữa vô số người một cách hoàn hảo đến thế chưa bao giờ là một việc dễ dàng.

Tên thích khách lúc này chẳng khác gì con rắn đang ẩn mình trong bụi cỏ là Thành Đô rộng lớn.

Và Phiêu Nguyệt biết rất rõ phải làm thế nào để dụ được con rắn đang ẩn mình ra ngoài.

Đả thảo kinh xà.

Chỉ cần lừa vào cò, con rắn bị giật mình ắt sẽ lộ diện.

152

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 152

Thành Đô là một thị trấn lớn của thành Tứ Xuyên.

Số dân ở đây tương đối đông đúc, đường xá lại chẳng chịt hết như một mê cung. Vậy nên, nếu là người lần đầu đến Thành

Đô, khả năng cao sẽ bị lạc và khó tìm được đường ra.

Hơn nữa, nhiều con đường đã bị thiêu rụi hoặc sụp đổ do phải chịu nhiều thảm họa trong mấy năm gần đây. May mắn thay, chúng đã được khôi phục và tân trang thành diện mạo mới hoàn toàn khác so với trước đây.

Những người đến Thành Đô lần đầu sau một khoảng thời gian dài thường hay bị lạc cũng bởi lý do này.

Thái Long Hà cũng nằm trong số đó.

Hắn vào Thành Đô cách đây đã hơn 10 năm.

Hắn cho rằng bản thân đã thật sự nhớ rõ mọi góc ngách của Thành Đô, nhưng khi đặt chân đến đây, hắn không khỏi bối rối trước sự thay đổi chóng mặt này.

Thái Long Hà nhìn xung quanh rồi tiếp tục sải bước.

“Tất cả thông tin ta thu thập được đều vô dụng cả rồi.”

Hắn ta đã giả chết để bí mật xâm nhập vào Thành Đô.

Sau khi giả vờ bị rơi xuống sông, hắn đã ngâm mình trong làn nước trong hơn một canh giờ rồi mới bơi vào bờ.

Hắn cởi bỏ y phục đang vận lên người, sau đó thay một bộ mới toanh chuẩn bị từ trước, rồi nghiêm nhiên bước vào thị trấn.

Cả gương mặt và thần thái hắn cũng khác hẳn với trước.

Bây giờ hắn đã ra dáng một thư sinh nho nhã chứ không còn là một tên làm công việc khuân vác trẻ tuổi vụng về của Huyền Vũ Thương Đoàn nữa.

Tên thật của hắn là Bạch Lộc.

Thái Long Hà chỉ là một cái tên giả được hắn sử dụng ở Huyền Vũ Thương Đoàn. Đương nhiên hắn không chỉ có một cái tên như thế.

Tên họ mà hắn đã dùng một lần sẽ không bao giờ dùng lại nữa. Do đó, cái tên Thái Long Hà chắc chắn sẽ biến mất khỏi thế gian này.

Bạch Lộc hắn thường từ chối những vụ ám sát tầm thường chỉ kiếm được vài ba đồng bạc lẻ.

Hầu hết các khoản tiền hần nhận về đều nhờ vào những phi vụ nguy hiểm với mức giá vô cùng to lớn.

Chỉ bấy nhiêu cũng đủ cho thấy thực lực của hần xuất sắc đến mức nào.

Ban đầu địa bàn hoạt động của hần chỉ gói gọn ở khu vực phía đông giang hồ.

Các khu vực như Sơn Đông, Giang Tô, Chiết Giang,... chính là nơi hần hoạt động mạnh mẽ nhất.

Khi còn là một kẻ mới vào nghề, hần đã thực hiện một ủy thác ở thành Tứ Xuyên. Thế nhưng lúc đó, công việc khó khăn đến mức hần không bao giờ muốn chấp nhận ủy thác tại thành Tứ Xuyên nữa.

Lý do hần lại quay về thành Tứ Xuyên này đương nhiên cũng do được ủy thác. Nhưng đó lại là ủy thác từ người mà hần không thể từ chối được, vậy nên hần buộc lòng phải chấp nhận mà thực hiện nhiệm vụ.

Lựa chọn theo chân Huyền Vũ Thương Đoàn vào thành Tứ Xuyên quả nhiên là điều sáng suốt. Nhờ thế mà hần đã thành công hoàn thành ủy thác kia.

Hần dùng độc để nguy trang cái chết thành tẩu hỏa nhập ma.

Không một ai nghi ngờ hần cả. Thế nhưng, Bạch Lộc tuyệt không bao giờ bắt cần.

Cho dù kế hoạch có hoàn hảo đến mấy cũng sẽ có sơ hở. Bất kể chuyện gì xảy ra trên thế gian đều sẽ xuất hiện biến số mà con người không lường trước được.

Đôi khi biến số nhỏ nhất cũng sẽ làm hỏng cả kế hoạch đã dày công chuẩn bị. Bạch Lộc hần là người muốn chuyện đó xảy ra nhất.

Vậy nên hần mới cải trang thành Thái Long Hà và thay đổi gương mặt của mình.

Hần đã loại trừ hoàn toàn những biến số nhỏ nhất có thể.

Bạch Lộc lúc này đưa mắt ngắm nhìn khung cảnh ven đường xa Thành Đô.

Nhìn bề ngoài hắn như một thư sinh nhã nhặn đang du sơn ngoạn thủy nhưng thực chất hắn đang ghi nhớ từng địa danh một.

Bây giờ hắn không bị tóm nhưng không có gì đảm bảo sau này hắn sẽ bình an vô sự cả.

Chính vì lý do đó, Bạch Lộc phải tập quen với địa hình địa thế trước khi bắt đầu việc ám sát. Chỉ có như vậy hắn mới đảm bảo được đường lui.

Đặc biệt ở một nơi phức tạp như Thành Đô, hắn càng phải chuẩn bị cho bản thân một con đường lui an toàn nhất.

Bạch Lộc dạo vài vòng trên phố, hình dung ra lối thoát trong đầu và bắt đầu làm quen với bầu không khí tại đây.

Hắn phải làm mọi cách để hòa hợp với không khí ở đây. Nếu có chút gì đó khác biệt, hắn nhất định sẽ bị người khác chú ý.

Hắn phải cố gắng để không ai nhận ra bản thân là một tên thích khách.

Chính vì thế Bạch Lộc mới vận y phục và tỏ ra như một thư sinh thực thụ.

‘Mặc dù không nói cuộc sống quá dư dả, nhưng đây vốn là nơi dành cho những người có mức sống trên trung bình sinh sống. Vậy nên có một thư sinh đi qua cũng không ai để ý cả.’

Chính lúc đó.

“Cử một tên sang hướng đó.”

“Vâng.”

Đột nhiên có nhóm người xuất hiện trên đường.

Trong đó có một gã nam nhân ra vẻ là kẻ đứng đầu, hắn ra lệnh cho thuộc hạ sang đứng ở một bên đường.

Bạch Lộc nhận ra ngay bọn họ là ai.

‘Hạ Ô Môn?’

Hạ Ô Môn luôn toát ra bầu không khí vô cùng đặc biệt.

Mặc dù trông họ có vẻ bản hàn và khiến người khác không chút cảnh giác, thế nhưng môn đồ của họ có rất nhiều kẻ sở hữu kỹ năng quan sát tuyệt vời.

Tên môn đồ Hạ Ô Môn trên con đường mà hắn vừa đi qua cũng giống như thế.

Bề ngoài y trông có vẻ vô cùng bình thường, ăn mặc xuề xòa nhưng lại có đôi mắt khá tinh tường. Y đứng bên đường không ngừng quan sát người qua kẻ lại.

Vị trí của y lại hết sức thuận lợi, chỉ cần liếc mắt cũng có thể nhìn rõ người đi ngang qua.

Bất cứ ai xuất hiện trên đoạn đường này đều sẽ bị môn đồ Hạ Ô Môn chú ý.

‘Gì vậy chứ?’

Bạch Lộc linh cảm có gì đó không đúng.

Đột nhiên Hạ Ô Môn lại cử người đến quan sát khu vực trung tâm Thành Đô.

‘Lẽ nào cái chết của tên phân đà chủ đã bị bại lộ rồi ư? Nếu vậy cũng nhanh quá đấy.’

Sau khi xác nhận lịch trình của phân đà chủ Thành Đô, những tưởng phải kéo dài thời gian ít nhất hai ngày cái chết của y mới bị phát hiện. Nhưng có được phát hiện nhanh hơn hắn cũng không quan tâm. Bởi vì hắn đã nguy tạo thành cái chết tự nhiên do làm việc quá sức.

Hắn nghĩ bản thân đã xóa sạch mọi dấu vết một cách triệt để để không ai nghi ngờ phân đà chủ Thành Đô đã bị sát hại.

Thế nhưng bây giờ nhìn phản ứng của môn đồ Hạ Ô Môn, hắn chắc chắn họ đã phát giác ra sự thật rằng y đã bị ám sát.

‘Sao lại như thế chứ?’

Bạch Lộc thoáng cau mày. Rõ ràng hắn đã che dấu dấu vết hoàn hảo lắm kia mà?

Với thực lực của Hạ Ô Môn, bọn họ tuyệt đối không thể nhận ra những gì mà hắn đã làm. Thế nhưng động thái của họ hiện giờ cho thấy rõ ràng có ngoại nhân can thiệp vào.

‘Là ai đã can thiệp vậy chứ?’

Bạch Lộc đột nhiên cảm thấy vô cùng áp lực.

Hắn làm nhiệm vụ với tư cách là một thích khách đã lâu nhưng đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy uy áp mạnh mẽ như thế.

Việc môn đồ Hạ Ô Môn ra tay hành động chắc chắn không phải chủ trương của họ mà là do ai đó đã xúi giục.

Một bàn tay vô hình đã nhúng vào chuyện này.

Nếu hắn bày ra dáng vẻ dao động không yên thì sẽ bị môn đồ Hạ Ô Môn chú ý ngay.

Vậy nên hắn cứ thể thản nhiên mà bước đi.

Hắn nhìn thấy môn đồ Hạ Ô Môn ở khắp nơi trên đường xá Thành Đô.

‘Ta phải nhanh lên mới được.’

Vốn dĩ hắn cần dành thời gian để thực hiện một vụ ám sát sao cho thật hoàn hảo.

Thế nhưng tình hình đã thay đổi.

Vậy nên hắn cần phải thay đổi kế hoạch đã định sẵn.

Hắn phải kiểm tra lại tất cả nguồn thông tin mà mình thu được từ trước đến giờ. Bạch Lộ vội vàng quay về chỗ ở của mình.

Hắn đã lưu lại trong một quán trọ ở Thành Đô.

Hắn muốn tìm một chỗ an toàn hơn nhưng chuyện đó lại không dễ dàng gì ở một nơi mà không có ai giúp đỡ hắn. Trái lại, làm thế có khi hắn còn dễ bị phát hiện hành tung hơn.

Vậy nên bây giờ tốt nhất là hắn nên ở trong quán trọ.

Bạch Lộ nhốt mình trong phòng kiểm tra tất cả dụng cụ.

Hắn chủ yếu dùng độc, nhưng điều này không đồng nghĩa võ công của hắn yếu. Binh khí mà hắn thường dùng là một thanh tề kiếm dài bằng cánh tay một đứa trẻ.

Nó chỉ dài bằng một nửa thanh kiếm thông thường, và cực kỳ mỏng, thế nhưng chỉ cần bị Tề kiếm đâm qua thì sẽ mất một lượng máu lớn dẫn đến mất mạng chỉ trong nháy mắt.

Thế nhưng, dùng kiếm lại để lại dấu tích quá rõ ràng nên hắn hạn sử dụng nó chế tối đa.

Ngoài ra hắn còn mang theo những món đồ dùng cho trường hợp cấp bách như ám khí và phi đao. Và thứ cuối cùng chính là chất độc.

Đây là một loại kịch độc chỉ cần uống một giọt cũng đủ cướp đi mạng sống của người khác.

Vì người ủy thác muốn một cái chết thật hoàn hảo nên hắn phải chuẩn bị cho chu toàn.

Ngoài ra hắn còn chuẩn bị nhiều loại độc dược khác nhau.

Từ chất độc nguy tạo thành cái chết tự nhiên đến chất độc khiến người bị hạ giống như bị tẩu hỏa nhập ma.

Sau khi chuyển tất cả chất độc vào trong vật chứa, hắn liền nhét chúng vào ống tay áo.

Người ta không biết hắn mang theo vũ khí hay chất độc bởi vì hắn luôn vận những bộ y phục rộng rãi.

Hắn đã phá vỡ định kiến rằng thích khách phải mặc dạ hành phục, thế nên hắn luôn vận những bộ y phục vô cùng hoa lệ.

Trông vẻ ngoài của hắn hệt như một người giàu có mới phát lên.

‘Ai mà nghi ngờ một người ăn vận lộng lẫy thế này lại là thích khách kia chứ?’

Xưa nay người ta vốn luôn có định kiến như thế.

Mọi người hay nghĩ sai lầm rằng ăn vận đẹp đẽ là người sang trọng, còn vận y phục bần hàn là người nghèo khó vất vả.

Đương nhiên, nếu là thích khách thì thường sẽ vận y phục màu đen để dễ dàng di chuyển ở những nơi tối tăm tránh ánh mắt người khác.

Bạch Lộc đã tấn công vào tâm lý của mọi người như thế.

Lúc này, hắn vẫn còn nhìn thấy môn đồ Hạ Ô Môn trên đường xá Thành Đô.

Cả người thường cũng không nhận ra sự tồn tại của họ, nhưng Bạch Lộc lại nhìn nhận ra được.

Nơi Bạch Lộc tìm đến là một chỗ nằm ở ngoại ô Thành Đô.

Nó cách xa trung tâm và còn vào ban đêm nên hầu như không bị ai để ý.

‘Được lắm!’

Bạch Lộc nghĩ rằng đây chính là trong cái rủi có cái may.

Nếu nơi này có đầy môn đồ Hạ Ô Môn hẳn sẽ xem xét lại việc ám sát vào tối nay.

Bạch Lộc nhìn về nơi đối tượng mà hắn sắp ám sát ở.

Dù đã khuya nhưng người kia vẫn đang làm việc.

Ánh sáng xuyên qua ô cửa sổ, thỉnh thoảng hắn còn thấy bóng người đi qua đi lại.

Dù đêm đã khuya nhưng bước chân con người vẫn không ngừng là bằng chứng cho thấy họ đang sống cuộc sống bận rộn. Thế nhưng, cho dù có bận đến mấy cũng không thể cứ tiếp tục công việc mãi được.

Một lúc nào đó nơi này cũng sẽ phải đóng cửa, và đối tượng hắn cần ám sát cũng sẽ đi ngủ.

‘Dài thì cũng nửa canh giờ nữa thôi.’

Trời cũng đã khuya rồi.

Dù có làm ăn phát đạt đến mấy cũng không thể buôn bán vào lúc này nữa.

Bạch Lộc vẫn kiên trì chờ đợi.

Thực tế thì khoảng nửa canh giờ sau hiệu buôn cũng đã tắt đèn.

Bạch Lộc không hành động ngay.

Hắn kiên trì chờ đợi đến khi không còn thấy vết hiệu có người đi lại trong hiệu buôn.

‘Chính là lúc này.’

Bạch Lộc kiểm tra lại lần nữa xung quanh không có người liền bắn người lên không trung.

Hắn đáp xuống mái nhà nhẹ nhàng hết như một con mèo.

Hắn chạm tay vào mái nhà.

Mái nhà hãy còn nóng hổi.

Nhiệt độ nóng đến nỗi làm bỏng cả lòng bàn tay hấn. Thế nhưng Bạch Lộc không hề quan tâm mà đỡ mái ngói lên xâm nhập vào bên trong.

Bạch Lộc lén vào trong hệt như một con rắn.

Bên trong vô cùng nóng. Không phải nói suông mà bên trong thật sự rất nóng.

Nguyên nhân là do hỏa lò đặt ở giữa căn phòng.

Sau khi làm việc xong, hỏa lò vẫn còn rực lửa.

Đây không phải là một cửa hàng bình thường.

Mà đây là một công phòng.

Trên tường có treo nhiều vũ khí được làm trực tiếp, trên bàn có đầy những mảnh sắt và búa phục vụ cho công việc.

Bạch Lộc nhìn quanh công phòng một lát rồi di chuyển vào trong. Bên trong có một căn phòng nhỏ.

Đối tượng mà hấn ám sát dường như không ra ngoài mà chỉ sống ở trong căn phòng nhỏ kia.

Bạch Lộc mở cửa mà không hề gây ra chút tiếng động nào.

Có ai đó đang ngủ trong căn phòng nhỏ.

Suốt!

Bạch Lộc rút thanh tể kiếm từ trong ống tay áo ra.

Tể kiếm chậm chậm nhằm vào cổ chủ nhân công phòng.

Người chủ công phòng cảm nhận được cảm giác lạnh lạnh trên cổ liền mở mắt ra.

Đột nhiên Bạch Lộc lên tiếng.

“Đường Sở Truy! Đúng chứ?”

“Ngươi là ai?”

“Ta đến để lấy cái mạng của ngươi.”

“Thích... khách.”

Đường Sở Truy lập tức bật người dậy.

Đường Sở Truy nhìn chăm chăm vào Bạch Lộc mà không chút ngạc nhiên.

“Thích khách đang nhắm vào mạng sống của ta. Điều này đồng nghĩa cái mạng ta đáng giá nhỉ?”

“Mang bí truyền của Đường Môn ra đây. Đường Sở Truy!”

“Bí truyền?”

“Đúng vậy. Ta thừa biết ngươi nắm rõ bí truyền của Đường Môn. Nếu ngươi đưa nó cho ta, ta sẽ cho ngươi một cái chết thật thanh thản.”

“Bí truyền ư...”

Đường Sở Truy thoáng cau mày.

Phải đến lúc đó y mới hiểu vì sao thích khách lại tìm y. Một ai đó có lòng tham đã ủy thác kẻ kia chiếm lấy bí truyền của Đường Môn.

Vấn đề chính là y không biết ai lại có tham vọng với bí truyền của Đường Môn.

Bí truyền của Đường Môn vốn không thể truyền cho người khác bởi vì nó được cho là phi nhân bất truyền.

Đường Sở Truy hỏi Bạch Lộc.

“Là ai đã ủy thác cho ngươi?”

“Ngươi không có quyền đặt câu hỏi.”

Bạch Lộc dồn sức vào tể kiếm. Liên sau đó, mũi kiếm sắc bén đã cứa vào cổ Đường Sở Truy.

Mặc dù máu đang chảy ra ròng rọc nhưng Đường Sở Truy không hề bối rối mà nhìn chăm chăm Bạch Lộc.

Nhìn thấy thái độ của Đường Sở Truy, Bạch Lộc cảm thấy gì đó không bình thường.

Đường Sở Truy quá đổi bình tĩnh.

Đây không phải là thái độ nên có khi bị một tên thích khách đe dọa tính mạng thế này.

Ít nhất đến tận bây giờ, trong số những người đã bỏ mạng dưới tay Bạch Lộc, hẳn chưa từng gặp qua một người như hắn.

Một dự cảm không hay lập tức ập đến.

Hắn chưa dự cảm sai dù chỉ một lần.

“Chết tiệt!”

Bạch Lộc chém mạnh thanh tể kiếm.

Dù sao bí truyền của Đường Môn cũng chỉ là phụ. Có được thì tốt, không có cũng chẳng sao.

Thứ quan trọng hơn chính là cái mạng của Đường Sở Truy.

Tăng!

“Khực!”

Đột nhiên cả người Bạch Lộc bị kéo thẳng lên trần nhà. Chính vì thế thanh tể kiếm không thể xuyên qua được cổ họng của Đường Sở Truy.

Bạch Lộc treo ngược mình lên rồi nhìn xuống chân mình.

Trên cổ chân hắn bị quấn một sợi ngân ty khó mà phân biệt bằng mắt thường.

‘Cái gì?’

Bạch Lộc mở to mắt.

Bên tai hắn bắt chợt vang lên giọng cầu nhàu của Đường Sở Truy.

“Huynh phải nhanh lên một chút chứ. Đệ suýt thì chết thật rồi đấy.”

Cộp!

Trong khoảnh khắc, có ai đó xuất hiện từ trong bóng tối.

(64229aca239055551c46731c)

153

Dẫu trong công phòng tắm tối, nam nhân đó vẫn tỏa sáng với làn da trắng cùng với dung mạo mỹ miều còn hơn cả nữ nhân.

Khoảnh khắc thấy được gương mặt ấy, toàn thân Bạch Lộc trở nên ớn lạnh.

‘Hắn ta giống mình.’

Chỉ cần nhìn qua, Bạch Lộc đã nhận ra nam nhân trước mặt chính là đồng loại của mình. Và hắn linh cảm được rằng tất cả mọi chuyện cũng đều do nam nhân trước mặt mà ra.

‘Vậy là thông tin về hắn là thật rồi.’

Trước khi vào thành Tứ Xuyên, hắn đã thu thập được một số thông tin khó tin.

Một thích khách đã khiến Thanh Thành Phái và Nga Mi Phái phải phong bế sơn môn, trấn áp cả Võ Lâm Tứ Xuyên.

Thoạt đầu, hắn không tin lắm.

Bởi vì thông tin đó quá phi thực tế.

Tuy nhiên, những người đồng hành cùng hắn cho rằng thông tin đó là sự thật và khuyên bảo Bạch Lộc phải hết sức cẩn thận.⁵

Bạch Lộc tuy bán tín bán nghi nhưng vẫn nghe lời những người kia, hắn hành động hết sức thận trọng, hắn ngại trang thành người của Huyền Vũ Thương Đoàn cũng vì lý do đó mà ra.

Dù đã rất cẩn thận như thế, vậy mà cuối cùng tung tích của hắn vẫn bị bại lộ bởi một tên thích khách vô danh.

Bạch Lộc vẫn đang trong tình trạng treo ngược mở miệng nói.

“Sao ngươi biết mục tiêu của ta là người này? Rõ ràng là ta không để lại manh mối gì mà. Không lẽ là do ta đã để sót lại manh vụn nào sao?”

“Không!”

“Vậy sao ngươi có thể biết ta sẽ phục kích ở nơi này?”

“Bởi vì nó đang xảy ra ở trước sân nhà của ta.”

Nghe được câu trả lời đó của Phiêu Nguyệt, Bạch Lộc liền hiểu toàn bộ mọi chuyện.

“Môn đồ Hạ Ô Môn hành động cũng là do ngươi sao?”³

“Đúng vậy!”

“Chắc hẳn ngươi đã lợi dụng Hạ Ô Môn để đánh lạc hướng ta và dùng một tổ chức khác để dò tìm những tung tích đáng ngờ.”

“Đúng!”

“Ta đã đánh giá thấp ngươi rồi.”

Bạch Lộc đánh giá chân thành.

Hiện tại, hẳn vẫn chưa rõ Phiêu Nguyệt đã phát hiện ra tung tích của hắn bằng cách nào.

Phiêu Nguyệt đã nói với Hạ Ô Môn về cái chết của Đào Nhất Thuật.

Khi biết được Đào Nhất Thuật đã chết, Hạ Ô Môn cực kỳ tức giận và cố gắng tìm ra thủ phạm.

Bấy nhiêu thôi thì Bạch Lộc cũng đã đoán được đại khái rồi.

Bởi vì hắn phải di chuyển vì Hạ Ô Môn đã bắt đầu hành động sớm hơn dự tính.

Cùng lúc đó, Phiêu Nguyệt và Quý An đã hành động.⁶

Quý An đã xây dựng cho mình một mạng lưới thông tin riêng biệt với Hạ Ô Môn.²

Và Phiêu Nguyệt đã ra lệnh cho Quý An tìm một người đáp ứng những điều kiện sau.

Đầu tiên, người một mình di chuyển sau khi Hạ Ô Môn hành động.³

Không một kẻ nào mà không sót ruột khi Hạ Ô Môn đang huy động toàn quân để tìm kiếm mình cả, bất kể kẻ đó có gan dạ đến mấy. Vì vậy, Phiêu Nguyệt cho rằng tên thích khách đó nhất định cũng sẽ di chuyển khi Hạ Ô Môn hành động.

Thứ hai, đó là kẻ đang lưu trú tại khách điểm.

Phiêu Nguyệt đã phán đoán được rằng, sẽ khó để tìm được một An Gia riêng biệt do bầu không khí ở Thành Đô. Tình hình ở Thành Đô không cho phép một ngoại nhân bên ngoài thành Tứ Xuyên có thể tìm được một An Gia mà không bị ai để mắt đến.

Thứ ba, đó là một kẻ mặc y phục lộng lẫy không hề phù hợp với một nơi khách điểm.

Bởi vì Hạ Ô Môn đang lòng sục hấn ở khắp nơi nên hấn không thể mặc một bộ y phục sẫm màu hay cũ kỹ để khơi dậy sự nghi ngờ được.

Nếu đó là Phiêu Nguyệt, chắc chắn hấn sẽ diện một bộ y phục lộng lẫy để khỏi bị nghi ngờ.

Một bộ y phục vừa rộng rãi để có thể giấu vũ khí, vừa để lại ấn tượng cho người khác rằng bản thân rất giàu có.

Rất ít người đáp ứng được cả ba điều kiện trên.

Phiêu Nguyệt đã chú ý đến Bạch Lộc trong số ít người đó.

Khoảnh khắc nhìn thấy Bạch Lộc từ xa, hấn đã biết.

Bạch Lộc là đồng loại của mình.

Nếu có điều gì đó ngoài sức tưởng tượng của Phiêu Nguyệt, thì đó chính là mục tiêu ám sát của Bạch Lộc chính là Đường Sở Truy.

Đạo gần đây, tuy Đường Sở Truy đã bắt đầu gây dựng tên tuổi nhưng y vẫn chưa làm điều gì để khiến ai phải oán giận bao giờ cả. Vậy nên, Phiêu Nguyệt đã quan sát nhằm biết được lý do tại sao Bạch Lộc lại muốn ám sát Đường Sở Truy.

Ngay khi nhận ra Bạch Lộc đang nhắm đến Đường Sở Truy, Phiêu Nguyệt đã ngay lập tức phái Tiểu Ma đến để cảnh báo cho Đường Sở Truy.

“Có ai nổi lòng tham với bí truyền của Đường Môn sao?”

“Ta cũng không biết. Mà ta có biết đi chẳng nữa thì người nghi ta sẽ nói cho người biết sao? Ta cũng có lòng tự trọng đấy.”

Bạch Lộc lúc này vẫn đang treo ngược, hấn nhếch miệng cười.

Thân hình của hấn lúc này đứng đưa qua lại như một quả cân. Thế nhưng, trông hấn vẫn rất bình thản.

Ánh mắt cùng thái độ của hấn hoàn toàn không giống một người đang bị dồn vào đường cùng một chút nào.

Bạch Lộc hỏi.

“Người học sát pháp này ở Huyết Ảnh Đoàn sao?”

“Người cũng biết nhiều đấy.”

“Huyết Ảnh Đoàn tuy có giỏi nhưng vẫn chưa đủ trình độ để tạo ra một kẻ như người. Mà cũng đúng, trên thế giới này luôn tồn tại những người nằm ngoài sức tưởng tượng mà. Ý ta là những người phá vỡ khuôn mẫu và vượt ra ngoài giới hạn đấy. Có vẻ như người là kiểu người như thế.”

Phiêu Nguyệt lặng yên nhìn Bạch Lộc lúc này đang nói không ngừng.

Bạch Lộc biết rất nhiều về Phiêu Nguyệt.

Có rất nhiều người biết Phiêu Nguyệt là một thích khách nhưng rất ít ai biết hẳn xuất thân từ Huyết Ảnh Đoàn.

Ngoại nhân ngoài thành Tứ Xuyên còn khó biết chuyện đó hơn. Thế nhưng Bạch Lộc lại đề cập đến Huyết Ảnh Đoàn một cách rất tự nhiên.

Rất ít tổ chức có được những thông tin như thế này.

Đặc biệt là tổ chức thích khách.

“Người đến từ Bách Quỷ Liên sao?”

“Ờ! Người suy luận được đến đó luôn sao. Quả nhiên không hề tầm thường.”

Bạch Lộc mở to mắt.

Lần này, hẳn thực sự rất ngạc nhiên.

Hắn chưa hề đưa ra bất kỳ thông tin nào để Phiêu Nguyệt có thể suy đoán được danh tính của hắn. Thế mà Phiêu Nguyệt vẫn có thể biết được hắn thuộc Bách Quỷ Liên chỉ trong chớp mắt.

‘Quả là không tầm thường.’

Suy nghĩ một hồi, Bạch Lộc mở miệng.

“Ta sẽ cho người một đề án.”

“Nếu là gia nhập Bách Quỷ Liên thì ta xin từ chối trước.”

“Người thấy nó không đáng để cân nhắc sao?”

“Nói ta biết kẻ nào đã lệnh cho người giết Sở Truy.”

“Chuyện đó ta cũng không biết. Ta cũng chỉ đang thi hành nhiệm vụ mà Bách Quỷ Liên giao cho mà thôi.”

“Người là con rồi đây sao?”

“Nếu nằm trong Thập Huyết Sát có lẽ sẽ biết người ủy thác là ai, nhưng tiếc là ta không nằm trong đó nên không thể biết được danh tính của người ủy thác được, hơn nữa, ta cũng không có hứng thú.”

“Vậy thì ta cũng không còn lý do gì để người sống cả.”

“Người chắc chưa? Nếu người giết ta, người sẽ trở thành mục tiêu của Bách Quỷ Liên đây. Hẳn người cũng biết điều đó mà. Cuộc sống của người rồi sẽ mệt mỏi biết bao nhiêu khi trở thành mục tiêu của những thích khách giống người. Có tận một trăm người có thực lực giống người. Có loại bỏ ta đi chẳng nữa thì vẫn còn lại chín mươi chín người đây.”

Phiêu Nguyệt mỉm cười trước lời uy hiếp của Bạch Lộc.

Hàm răng trắng nõn khê lộ ra giữa đôi môi đỏ một cách bất thường.

Ngay lúc ấy, Bạch Lộc chợt có một cảm giác kỳ lạ.

Như thể có một mũi kim sắc nhọn xuyên qua ngực đâm sâu vào tim hần vậy.

Lần đầu tiên có một kẻ ngoài Thập Huyết Sát khiến hần có được cảm giác này.

Phiêu Nguyệt nói.

“Chín mươi chín hay chín trăm chín mươi chín đi chẳng nữa cũng không thành vấn đề. Chỉ cần tìm đến giết từng người một thì một ngày nào, con số đó cũng biến thành số không mà thôi.”

“Chậc! Người đúng là đàn độn. Người dám đối đầu với cả Bách Quỷ Liên đây sao. Giờ thì ta thấy người không phải là một thích khách tàn nhẫn nữa rồi, là một tên ngốc đầy ngạo mạn thì có.”

Bạch Lộc cười nhạo Phiêu Nguyệt.

Đã là thích khách thì dĩ nhiên phải tàn nhẫn hơn bất cứ ai.

Họ phải phán đoán khả năng thành bại ngay lập tức và có khả năng chấm dứt mạng sống của đối phương bằng một đòn duy nhất.

Đó là lý do tại sao một thích khách đòi hỏi phải có suy nghĩ cùng năng lực phán đoán lạnh hơn băng.

Mọi thứ sẽ trở nên tồi tệ khi một thích khách đánh giá quá cao khả năng của mình. Một thích khách cần phải biết điểm tĩnh nhìn nhận lại bản thân và đánh giá thấp năng lực của bản thân.

Phải như vậy thì tỷ lệ thành công mới cao lên được, dù chỉ là một chút.

Phiêu Nguyệt dù có mạnh đến mấy cũng không thể đối đầu với một trăm người của Bách Quỷ Liên được. Những thích khách thuộc Bách Quỷ Liên đều là những cao thủ ám sát, đặc biệt là Thập Huyết Sát, họ có thể leo lên vị trí cao nhất trong giang hồ chỉ với võ lực của họ.

Phiêu Nguyệt một mình đối đầu với bọn họ chẳng khác nào lấy trứng chọi đá cả.

“Đừng vì chìm đắm trong chút danh tiếng cỏn con ở thành Tứ Xuyên mà mơ mộng hão huyền. Éch ngồi đây giềng không biết được thiên hạ rộng lớn đến thế nào đâu, đừng ở đó mà ăn nói tùy tiện.”

“Thành Tứ Xuyên không phải giềng. Ta cũng không phải éch.”

“Hừm! Người bôi dầu mỡ vào miệng của mình đấy à? Ăn nói cũng lưu loát quá nhỉ.”

“Người mới là kẻ bôi dầu vào miệng. Bởi vì người đang nói thật nhiều để cố gắng kéo dài thời gian còn gì.”

“Sao người lại...?”

Ngay lúc đó, đôi mắt của Bạch Lộc trở nên dao động.

“Khi thích khách nói nhiều thì chỉ có một lý do duy nhất. Hơn nữa, ánh mắt của người cũng không giống ánh mắt của một kẻ đã thất bại trong việc sát hành.”

“Người biết nhưng vẫn đứng nhìn sao?”

“Bởi vì ta muốn biết số lượng bí mật mà Bách Quỷ Liên đang nắm giữ là bao nhiêu.”

“Ờ! Người định ước chừng toàn bộ Bách Quỷ Liên thông qua ta sao? Đúng là không biết trời cao đất dày là gì.”

Trong mắt Bạch Lộc tỏa ra đầy sát khí.

Bùm!

Bỗng nhiên một tiếng nổ phát ra từ trong công phòng, ngay sau đó, một làn khói dày đặc ập tới cả căn phòng nhỏ..

Đó chính là Hỏa Hồn Độc. Chỉ cần hít vào là sẽ chết.

Ngay khi Bạch Lộc xâm nhập vào công phòng, hắn đã đặt Hỏa Hồn Độc đã được đậy kín trong hỏa lò. Khói độc sẽ tỏa ra ngoài khi sức nóng của hỏa lò làm tan chảy phần được dùng để đậy kín Hỏa Hồn Độc đó.

Hỏa Hồn Độc đặc biệt mạnh khi có nhiệt. Nó không bị triệt tiêu khi chạm vào lửa, ngược lại, nó còn theo hơi nóng lan rộng ra.

Nếu không uống thuốc giải trước thì sẽ chết ngay tức khắc khi hít phải nó dù chỉ là một chút.

Ngay khi Hỏa Hồn Độc tràn đầy công phòng, Bạch Lộc đã vung Tể Kiếm vào ngân ti đang trói chân của hắn lại.

Ngân ti dẫu bền nhưng vẫn bị chém đứt một cách dễ dàng bởi lưỡi kiếm đã được truyền nội công vào trong.

Phụt phụt!

Bạch Lộc tiếp đất nhanh chóng và chạy đi tìm Đường Sở Truy nhưng chẳng thấy y đâu cả, có lẽ Đường Sở Truy đã chạy trốn trong khi hắn nói chuyện cùng Phiêu Nguyệt.

“Hắn cũng chỉ là một con chuột bị rơi xuống giếng mà thôi.”

Hắn không quan tâm đến Phiêu Nguyệt.

Xét về khía cạnh thích khách, năng lực của Phiêu Nguyệt rõ ràng là đáng gờm.

Việc Phiêu Nguyệt có thể xác định và tìm được hắn là một chuyện rất vi diệu. Đến mức hắn nghĩ rằng nếu có một người như Phiêu Nguyệt trong Bách Quỷ Liên thì việc sát hành sẽ trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó.

Hỏa Hồn Độc do hấn tự luyện chế không phải là một loại độc mà con người có thể chịu đựng được.

Loại cực độc này vốn khó điều chế nên hấn chỉ chế tạo ra được một lượng nhỏ, nhưng một khi sử dụng thì có thể thấy được hiệu quả rõ rệt.

Ít nhất, hấn chưa từng thất bại trong nhiệm vụ khi dùng Hỏa Hồn Độc.

Bạch Lộc đã thấy Phiêu Nguyệt bị nhấn chìm trong Hỏa Hồn Độc. Phiêu Nguyệt vốn không phòng bị trước nên chắc chắn hấn đã hít phải nó.

Nếu vậy thì mọi chuyện xem như đã kết thúc.

Hấn không cần phải để tâm đến Phiêu Nguyệt làm gì nữa.

Phiêu Nguyệt chỉ được cái to mồm ngạo mạn, cuối cùng Phiêu Nguyệt cũng chỉ là một con ếch ngồi đáy giếng mà thôi.

Bạch Lộc khuếch đại cảm giác để đi tìm Đường Sở Truy.

Tuy danh tính của hấn đã bị lộ ra bởi Phiêu Nguyệt, nhưng dù sao mục tiêu của hấn vẫn là Đường Sở Truy. Chỉ cần giết được Đường Sở Truy, mọi chuyện xem như được giải quyết.

Bạch Lộc phát hiện được một lối nhỏ trên sàn của công phòng. Đó là một lối đi được dùng trong những trường hợp khẩn cấp.

‘Tên chuột nhắt đó đã chạy trốn bằng đường này sao.’

Bạch Lộc không do dự chạy xuống lối đi khẩn cấp.

Phập!

Bỗng dưng Bạch Lộc cảm nhận được cơn đau ở cổ chân.

Có thứ gì đó đã đâm xuyên qua cổ chân của hấn.

Rầm!

Bạch Lộc ngã lăn xuống sàn.

“Cái gì thế?”

Bạch Lộc vội vàng đứng dậy rồi nhìn xuống cổ chân. Ngay lúc đó, hấn phát hiện có một sợi chỉ sáng mấp mờ đang xuyên thủng cổ chân hấn trong làn khói độc dày đặc.

Bạch Lộc không kịp xác nhận sợi chỉ đó là gì. Trước hết hẳn phải chém được sợi chỉ đó để lấy lại tự do cho bản thân cái đã.

Keng!

Thanh kiếm của Bạch Lộc bị bật ra khỏi sợi chỉ.

“Gì thế?”

Bạch Lộc kinh ngạc.

Bởi vì điều này nằm ngoài phạm vi hiểu biết của hẳn.

“Khực!”

Hắn vùng mình và cố gắng cắt đứt sợi chỉ đang xuyên qua chân mình một lần nữa. Nhưng lần này, Tể Kiếm vẫn bị bật lại.

Đến lúc này, Bạch Lộc mới nhận ra sợi chỉ sáng mập mờ kia không phải là một dạng như ngân ti mà là một vật được kết cấu từ khí.

Loại khí vô hình sở hữu thực thể hữu hình như sợi chỉ và đang dùng chính sức mạnh của nó.

Lúc này, cơ thể của Bạch Lộc bị kéo lê lét đến nơi Hỏa Hồn Độc đang tỏa ra nhiều nhất.

Dù hẳn đã uống thuốc giải, nhưng mắt hẳn lúc này vẫn cay, cổ họng hẳn như nghẹn lại. Nếu còn tiếp tục ở đây, mạng sống của hẳn cũng khó mà đảm bảo.

Nước mắt hẳn chảy thành hàng.

Bỗng hẳn chợt thấy bóng dáng của một ai đó.

Một hình dáng kiên định ngay khi đang đứng trong biển khói của Hỏa Hồn Độc.

Người đó chính là Phiêu Nguyệt.

“Sao có thể?”

Đầu óc của Bạch Lộc dần ở nên mơ hồ.

Hỏa Hồn Độc không có tác dụng khiến cho lòng tự trọng của hẳn bị lay động dữ dội.

Phiêu Nguyệt lúc này đang giữ chặt Thu Hồn Ti. Hẳn không hề thấy Phiêu Nguyệt có dấu hiệu trúng độc gì cả.

Phiêu Nguyệt cũng không hề nín thở.

Hắn vẫn đang thở như bình thường.

“K, không lẽ là Vạn Độc Bất Xâm? Sao, sao có thể...”

Bạch Lộc đang cố phủ nhận suy đoán của mình.

Bởi vì Vạn Độc Bất Xâm là một cảnh giới chỉ có trong truyền thuyết. Nếu trên đời thực sự có một cảnh giới như thế thì những kẻ dùng độc như hắn đã không có chỗ đứng rồi.

‘Phải giết hắn bằng mọi giá.’

Bạch Lộc đẩy hai tay hướng về phía Phiêu Nguyệt. Ngay lúc đó, độc được giấu trong tay áo của hắn đồng loạt tỏa ra.

Vù vù!

Một làn khói độc khác nuốt chửng lấy Phiêu Nguyệt.

Ngay lúc đó, cổ chân của Bạch Lộc văng ra. Thu Hồn Ti đã cắt đứt cổ chân của hắn.

“Ặc!”

Bạch Lộc hét lên một tiếng rồi bỏ chạy bằng một chân còn lại.

Hắn cầm đầu cầm cổ chạy ra khỏi công phòng mà không dám ngoảnh đầu về phía sau.

Cộp!

Phía sau lưng hắn, có tiếng bước chân nhẹ nhàng phát ra.

\

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 154

Bạch Lộc chạy ra khỏi công phòng liền gấp gáp tìm Đường Sở Truy. Thế nhưng hắn không thấy bóng dáng Đường Sở Truy đâu cả.

‘Chết tiệt!’

Bạch Lộc nghiêng răng ken két.

Giết được Đường Sở Truy, nhiệm vụ lần này của hắn xem như thành công mỹ mãn. Có điều, hắn đã thất bại, hơn nữa còn để chính mình bị thương.

Thất bại này ắt sẽ được ghi lại trong lịch sử của Bách Quỷ Liên.

Hắn không có gì biện minh cả.⁵

Kể từ khi sống cuộc đời của một tên thích khách, hắn luôn trong tâm thế sẵn sàng đón nhận cái chết. Vậy nên đương nhiên hắn không sợ cái chết.

Thế nhưng trước khi từ giã cõi đời này, hắn nhất định phải làm một chuyện.

Bạch Lộc lên nhìn vào trong công phòng.³

6

Đập vào mắt hắn là làn khói độc đang dần lan ra khắp công phòng.

Bạch Lộc liếc nhìn xung quanh một hồi, sau đó hắn tìm được một cán chổi vớt gần đó. Hắn nhặt cán chổi buộc vào cổ chân đã bị đứt lìa.

Con đau khủng khiếp truyền đến từ cổ chân. Mặc dù đã dùng cán chổi làm trụ đỡ nhưng hắn vẫn không cảm thấy khá khẩm hơn chút nào.

Dù hắn là một tên thích khách vốn đã quen với nỗi đau nhưng trong tình huống này, hắn không thể di chuyển với cổ chân bị thương nghiêm trọng như thế được.

Bạch Lộc lấy ba bốn viên độc đan trong tay áo ra cho vào miệng.²

Viên độc đan này có thể giúp hắn cầm máu tạm thời.

Tác dụng của nó làm giảm đau và hồi phục sinh khí, nhưng di chứng lại vô cùng khủng khiếp, thế nên nếu không phải tình huống khẩn cấp hắn nhất định sẽ không dùng tới.

Sau khi uống độc đan, cơn đau ở cổ chân nhanh chóng biến mất, toàn thân hần lại tràn đầy sinh khí như trước.

Thế nhưng chỉ là hiệu quả tạm thời.

Trước khi thuốc phát huy hết tác dụng hần phải rời khỏi chỗ này.

Bạch Lộc đã nhìn thấy con đường thoái lui.

Chân hần lúc này đã được cố định nên thân thủ của hần có vẻ đã nhanh hơn ban nãy một chút.

Bây giờ thứ làm hần đề tâm hơn cả chính là nỗi sợ đối với Phiêu Nguyệt.

Lúc này hần vẫn cảm giác được Thu Hồn Ti bay đến cửa đứt cổ chân hần.

Bạch Lộc vô thức bật ra tiếng rên rĩ.³

Dù hần trở th&aavetemgrave;nh thích khách trên hai mươi năm, nhưng hần chưa từng cảm thấy kinh sợ như hiện tại.

‘Tên ác quỷ đó đâu rồi nhỉ....?’

Kẻ kia tuyệt đối không phải là một con ếch nhỏ bé.⁰

Hần ta chính là một con độc xà khổng lồ đang ẩn nấp trong giếng sâu.

Hoàn toàn không thể đoán được kích thước của nó là bao nhiêu.

Và một khi con rắn đó phá vỡ cái giếng và bò ra ngoài, tai ương khó lường nhất định sẽ ập xuống thế gian.

Trước lúc đó, Bạch Lộc phải cho Bách Quỷ Liên biết đến sự tồn tại của Phiêu Nguyệt.

Thông tin về Phiêu Nguyệt mà bọn chúng có được chỉ là một phần nổi của tảng băng chìm. Nhất định hần phải cho Bách Quỷ Liên biết con người thật sự của Phiêu Nguyệt đáng sợ đến mức nào.

Bạch Lộc chạy như điên trên con đường mà hần đã chọn làm đường lui.

Hần thoát khỏi đường lớn rồi luồn vào một con hẻm, hần vượt qua con hẻm, sau đó băng qua cây cầu đi xuyên qua khu ổ

chuột.

Tất cả đều là không gian hoàn hảo để hấn ăn thân.

Dù kẻ địch có khả năng truy lùng xuất sắc đến mấy cũng không thể dễ dàng truy ra những chỗ mà hấn đã chọn.

Thế nhưng Bạch Lộc vẫn không an tâm.

Phiêu Nguyệt là một kẻ rất thành thạo việc truy sát giống như hấn. Nếu không thể vượt qua Phiêu Nguyệt trong hôm nay, sau này hấn sẽ không còn nơi nào có thể lẩn trốn nữa.

Bạch Lộc dốc hết tốc lực mà chạy.

Hấn chạy một mạch không ngừng nghỉ cho đến khi ra tới ngoại thành.

Phía xa xa kia chính là dòng Mân Giang.

Mân Giang là một trong bốn con sông nổi tiếng chảy qua thành Tứ Xuyên.

Bạch Lộc bắt đầu tìm kiếm khắp bụi rậm ở gần dòng Mân Giang, bởi lẽ hấn đã giấu một chiếc thuyền nhỏ ở đó.

Chỉ cần thả thuyền xuống sông là hấn có thể giữ được cái mạng này rồi.

May mắn cho hấn, vị trí mà hấn giấu thuyền không quá khó để tìm thấy. Một phần cũng vì hấn đã làm dấu để dễ dàng nhận ra.

Trên mặt Bạch Lộc không giấu nổi vẻ hân hoan vui mừng.

Hấn vốn không phải người hay bộc lộ cảm xúc, nhưng lần này lại khác.

Chỉ cần nghĩ đến việc cuối cùng hấn có thể thoát khỏi địa ngục trần gian kia cũng đủ khiến trái tim hấn đập nhanh hơn bình thường.

Hấn gấp gấp kéo chiếc thuyền ra khỏi bụi rậm, đột nhiên lúc này...

Kéttt!

Một âm thanh sắc bén vang lên bên tai hấn.

“Khực!”

Bạch Lộc theo bản năng bỏ tay khỏi con thuyền rồi lùi lại phía sau.

Rầm!

Lúc này có một chiếc vòng bay đến đập vỡ chiếc thuyền. Nhìn thấy chiếc thuyền vỡ vụn thành nhiều mảnh, ánh mắt Bạch

Lộc dao động dữ dội.

Chính lúc ấy.

Két! Két!

Tiếng kim loại cọ xát liên tục vang lên trong không gian tịch mịch.

Trước cảm giác uy áp đến rùng mình, Bạch Lộc không ngừng vận người qua lại. Đột nhiên hai vòng tròn lướt qua cơ thể hắn.

“Điên thật!”

Chiếc vòng cắt qua không trung hết như một sinh vật sống có ý chí mà quay lại tấn công Bạch Lộc.

Bạch Lộc tận dụng hết bản năng của một gã thích khách để tránh chiếc vòng. Thế nhưng hắn càng tránh thì số vòng lại càng tăng lên.

Ban đầu chỉ có hai, nhưng bây giờ đã có bốn chiếc lao vào tấn công hắn ta.

Bạch Lộc không tránh được nữa liền vùng té kiếm lên hông chặn lại những chiếc vòng.

Kengg!

Vòng và kiếm va chạm nhau rồi văng ra. Thế nhưng, chỉ tích tắc sau chúng lại thẳng hướng tới chỗ Bạch Lộc.

“Chết tiệt!”

Sắc mặt Bạch Lộc lúc này đã tràn đầy tuyệt vọng.

Hắn chưa từng thấy qua Luân Pháp ma quỷ hết như thế này trong đời cả.

Nếu cơ thể lạnh lặn hắn nhất định sẽ quyết phân thắng bại bằng mọi giá, thế nhưng hắn không thể chiến đấu tử tế vì mắt cá chân đã bị cắt.

Xoẹt!

Cuối cùng hắn ngã khụy xuống bởi giờ đây một bên chân đã hoàn toàn bị chiếc vòng cắt đứt.

“Khực!”

Bạch Lộc hét lên thảm thiết rồi ngã gục xuống đất.

Không bỏ lỡ cơ hội đó, chiếc vòng liền chém đứt cánh tay phải của hắn.

“Ặc!”

Bạch Lộc trợn tròn mắt.

Hắn thà là bất tỉnh còn hơn phải chịu đựng cơn đau thống khổ thế này, nhưng hắn không thể làm điều đó do tác dụng của thuốc. Thứ độc đan đó đã giúp hắn duy trì sinh khí.

Lúc này một tiểu nam tử đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn.

Trên cổ tiểu nam tử có đeo ba bốn chiếc vòng tựa như đồ trang sức.

Tiếng leng keng phát ra từ mấy chiếc vòng trong thời khắc này thật sự không thể nào đáng sợ hơn.

Lúc tiểu nam tử vươn tay ra, những chiếc vòng liền xoay tròn rồi bay vào tay hắn.

“Úi chà!”

Tiểu nam tử đeo mấy chiếc vòng vào cổ rồi dang hai tay ra.

“Khực! Ngươi làm gì thế?”

“Ta? Tiểu Ma nghe lời huynh ấy nên chờ ở đây này.”

“Cái gì?”

“Huynh ấy nói nếu chờ ở đây thì ngươi sẽ xuất hiện. Nhưng ngươi lại đến trễ hơn ta nghĩ nên có chút nhàm chán ấy nha. Hihi!”

Tiểu Ma khúc khích cười.

“Sao hắn có thể đoán được con đường thoái lui của ta? Tại sao chứ?”

“Huynh ấy biết tất cả. Ta không rõ tại sao huynh ấy lại biết, nhưng đây là sự thật. Vậy nên ta chỉ cần nghe lời huynh ấy là được.”

Tiểu Ma nở nụ cười vô cùng ngây thơ.

Trái lại, lúc này Bạch Lộc cảm thấy cả ngươi không còn chút sức lực nào nữa.

Cuối cùng hắn đã có thể bỏ trốn đến tận chỗ này, thế nhưng hắn lại bị Phiêu Nguyệt vờn trong lòng bàn tay đến nỗi mất luôn cả tinh thần chiến đấu.

‘Thật là!’

Bạch Lộc đưa lưỡi liếm lấy răng.

Trong miệng hắn có giấu độc đan.

Một khi thất bại hắn sẽ sử dụng đến thứ độc đan ấy.

Chỉ là hắn không ngờ lại dùng nó vào thời khắc này, nhưng chỉ cần độc đan vỡ ra hắn sẽ không còn phải chịu thống khổ nữa.

Đó là cái chết tốt nhất cho một tên thích khách.

Bạch Lộc vừa định cắn vỡ độc đan thì...

Phập!

Phi đao từ đâu đó bay đến cắm vào cằm hắn.

Chiếc phi đao xuyên qua răng và lưỡi nên hắn không thể cử động hàm được nữa. Đương nhiên hắn cũng không thể cắn vỡ độc đan.

Tiểu Ma không có chút gì ngạc nhiên trước sự việc vừa diễn ra. Ngược lại tiểu nam tử còn cười đến rạn rỡ rồi đứng dậy.

Bởi lẽ tiểu nam tử biết rõ chủ nhân của phi đao là ai.

“Huynh!”

Phiêu Nguyệt vượt qua bụi rậm rồi đi tới.

Tiểu Ma nhìn thấy hắn thì nhảy căng rồi hét lên.

“Huynh! Như huynh nói, ta đã bắt được hắn rồi. Ta có giỏi không?”

“Giỏi lắm.”

“Hi hi!”

Phiêu Nguyệt đi sượt qua Tiểu Ma rồi đứng trước mặt Bạch Lộc.

Bạch Lộc bị cắt đứt hai bên mắt cá chân và một tay, hắn nằm quần quai như một loài sâu bọ vô dụng.

Hắn vẫn còn một bên tay, nhưng chỉ bấy nhiêu thì không thể làm được gì cả.

Bạch Lộc tỏ vẻ không sao hiểu nổi.

‘Thật sự có thứ gọi là vạn độc bất xâm ư?’

Hắn không hiểu.

Phiêu Nguyệt đúng là bị rắn cắn vô số lần nên có thể kháng lại một vài chất độc thông thường. Thế nhưng cả khi mắc phải kịch độc chết người, Phiêu Nguyệt dường như không chịu bất cứ ảnh hưởng nào cả. Khả năng kháng thuốc của hắn có vẻ đã chiến thắng mọi loại độc được.

Phiêu Nguyệt nhìn Bạch Lộc rồi nói.

“Ngươi vẫn chưa được chết.”

“Khur! Bách... Quỷ Liên... sẽ không để yên....”

Câu nói của Bạch Lộc bị phi đao làm cho méo mó hết cả.

Phiêu Nguyệt nhìn Bạch Lộc rồi khẽ mỉm cười.

“Bây giờ chúng ta bắt đầu trò chuyện nào.”

“Ngươi?”

“Ta khuyên ngươi đừng nên cố chấp. Dù ngươi có cứng đầu thế nào, cuối cùng cũng phải nói hết những gì ngươi biết mà thôi.”

Phiêu Nguyệt ngồi xổm trước mặt Bạch Lộc.

Bây giờ Bạch Lộc hiểu rõ số phận hắn sẽ ra sao.

‘Hắn sẽ tra tấn ta để có được thông tin của Bách Quỷ Liên. Thế nhưng, dù tra tấn thế nào ta tuyệt đối sẽ trả lời.’

Bạch Lộc vốn nhận được sự huấn luyện hà khắc từ Bách Quỷ Liên để chịu đựng mọi sự tra tấn.

Hắn thà chết cũng không khuất phục trước đau đớn và tiết lộ thông tin về Bách Quỷ Liên.

‘Ngươi sẽ không bao giờ nghe thấy tiếng hét của ta.’

Bạch Lộc đã quyết tâm như thế. Có điều ngay lập tức hắn đã phải hối hận bởi suy nghĩ của chính mình.

“Khur aaa!”

Đường Sở Truy nhìn vào công phòng bị lật tung cả lên rồi tắc lưỡi. Bên trong vẫn còn đầy khói độc.

Chất độc khủng khiếp đến mức dù đứng từ xa y vẫn cảm thấy đầu óc choáng váng cả lên, đôi mắt cũng dần đỏ ngầu đi.

Nếu cứ để mặc như thế, chất độc sẽ phát tán sang khu vực lân cận.

Mặc dù công phòng của y nằm ở vùng ngoại ô, nhưng xung quanh đó cũng có khá nhà lương dân.

Thời gian càng lâu, độc khí sẽ bay đi và giết chết tất cả mọi người.

Có điều, dù y là hậu duệ Đường Môn nhưng kiến thức về độc của y lại có giới hạn nên không thể hóa giải được chúng.

Sau một hồi im lặng, Đường Sở Truy nhìn vào công phòng rồi ném ngọn đuốc đang cầm trên tay.

Công phòng nhanh chóng bốc cháy với tốc độ đáng sợ.

Bên trong vốn có nhiều thứ dễ cháy và còn có cả hỏa lò. Hơn nữa Đường Sở Truy vừa mới châm thêm cả Bạch Lân Hỏa.

Đây chính là điều kiện tốt nhất để bắt đầu một trận hỏa hoạn.

Phùng phùng!

Ngọn lửa nhanh chóng thiêu rụi công phòng với tốc độ vô cùng đáng sợ.

Bạch Lân Hỏa nuốt chửng cả Hỏa Hồn Độc vốn có sẵn trong công phòng.

Ngọn lửa màu trắng xóa ấy bùng lên vô cùng dữ dội.

“Cháy rồi!”

“Công phòng cháy rồi.”

Những lương dân gần đó đang ngủ đột nhiên kinh ngạc trước ánh sáng bùng lên bất chợt liền chạy ra ngoài.

Họ không ngừng lấy thùng múc nước mang đến dập tắt lửa ở công phòng.

Thế nhưng, chỉ mấy thùng nước chẳng thể nào cứu nổi cả một công phòng với đầy chất dễ cháy cả.

Cuối cùng công phòng đã hoàn toàn bị ngọn lửa nhấn chìm.

“Chỉ còn lại thứ này thôi ư”

Đường Sở Truy giắt chiếc búa vào thắt lưng rồi bấm bấm.

Đây chính là công phòng đầu tiên mà y tạo ra.

Tất cả mọi thứ đã bị cháy rụi, nói không đau buồn chính là dối trá. Thế nhưng y không hề nản lòng.

Bởi lẽ y đã trả qua những chuyện còn tuyệt vọng hơn cả lúc này.

“Chỉ cần bắt đầu lại là được rồi!”

“Ta sẽ mở cho đệ một công phòng hoành tráng hơn nữa!”

Lúc ấy y nghe thấy giọng nói quen thuộc phát ra sau lưng.

Đường Sở Truy không nhìn lại phía sau vẫn nhận ra người ấy là ai.

“Huynh!”

Kẻ đứng cạnh y lúc này chính là Phiêu Nguyệt.

Và bên cạnh Phiêu Nguyệt lại có thêm một đứa trẻ nữa.

“Tiểu ca ca!”

“Ra là Tiểu Ma.”

“Ta đã bắt được kẻ tấn công huynh.”

“Thế à?”

“Thật tiếc ta không thể tự tay lấy mạng hắn, nhưng ta vẫn làm tốt rồi nhỉ?”

“Ngươi làm tốt lắm.”

Đường Sở Truy mỉm cười rồi xoa đầu Tiểu Ma.

“Hi hi!”

Tiểu Ma vui vẻ cười rạng rỡ.

Đường Sở Truy quay sang hỏi Phiêu Nguyệt.

“Huynh đã tìm ra kẻ ủy thác chưa?”

Giọng nói y lộ rõ vẻ phần nộ không sao che giấu được.

Phiêu Nguyệt nghe xong thì gật đầu mà không nói thêm câu nào nữa.

155

Đều đặt một con ếch vào nồi nước lạnh và tăng dần nhiệt độ thì nó sẽ không thể nhảy ra và chết trong nồi.

Đường Môn cũng sụp đổ như thế.

Thanh Thành Phái và Nga Mi Phái, những nơi lựa chọn phong bế sơn môn do sai lầm nhất thời, đã từng chèn ép Đường Môn. Công cuộc lật đổ Đường Môn của bọn họ rất tỉ mỉ và diễn ra trong một thời gian dài.

Khi Đường Môn nhận ra sự thật đó thì bọn họ đã nhà tan cửa nát.

Bí truyền về độc thuật cùng thiết tượng thuật vốn là gốc rễ của Đường Môn bị thất truyền. Đặc biệt có rất nhiều thợ rèn của Đường Môn thiệt mạng.

Ám khí của Đường Môn mang tính chí mạng.

Những ám khí được phóng ra trên nguyên tắc mà người bình thường không thể tưởng tượng được luôn là thứ mà những võ giả phải cảnh giác.

Những thợ rèn chế tạo ra ám khí được giám sát chặt chẽ ngay cả khi bọn họ đang ở trong Đường Môn. Bởi họ là những nhân tài quan trọng, nên thông tin về họ được bảo vệ rất nghiêm ngặt.

Và rồi một ngày, một sự cố lớn xảy ra, những thợ rèn cũng bị thảm sát.

Khi đang lắp đặt lò cao để thu được sắt nóng chảy, một vụ nổ không rõ nguyên nhân đã xảy ra, những thợ rèn có mặt ở đó đều chết tại chỗ.

Sau này, người ta mới biết rằng những chuyện đó đều là âm mưu của Nga Mi Phái nhằm ngăn chặn Đường Môn lắp đặt lò cao mới.

Tuy ban đầu bọn họ làm thế vì nghĩ rằng nếu Đường Môn lấp đất lò cao mới thì năng suất của Đường Môn sẽ tăng lên nhưng kết quả mang lại lại chí mạng đến mức có thể làm rung chuyển cả gốc rễ của Đường Môn.

Vì tai nạn lần đó mà sự diệt vong của Đường Môn như được đẩy nhanh hơn.

Bí truyền cùng nhân tài tồn tại hàng trăm năm qua đã biến mất, Đường Môn cũng mất đi sức mạnh để có thể chịu đựng. Thanh Thành Phái cùng Nga Mi Phái tuyệt nhiên không thể bỏ qua Đường Môn lúc này được.

Kết cục, Đường Môn bị giày vò trong khi bị trọng thương và cuối cùng là tan rã.

Tất cả mọi người đều tin rằng bí truyền của Đường Môn đã bị thất truyền.

Đền cả bàng hệ - có thể gọi là một nhánh của Đường Môn, cũng nghĩ như vậy.⁵

Bàng hệ là những người tuy mang họ Đường, nhưng lại không thể thừa hưởng bí truyền của Đường Môn.

Trong số đó, có những người tham vọng rất lớn.

Đường Thiết Sơn là một trong số đó.

Ông ta là bàng hệ của Đường Môn.

Tuy mang họ Đường nhưng gia đình ông đã ra ở riêng từ lâu và hoàn toàn không có liên quan gì đến Đường Môn cả.

Tổ tiên của ông đã rời Đường Môn từ lâu và định cư ở Giang Tô.

Tuy họ đã gây dựng lên công phòng cùng thương đoàn lớn chỉ với hai bàn tay trắng, nhưng bọn họ vẫn luôn cảm thấy chưa đủ.

Bọn họ muốn tái hiện lại sự vinh hoa của Đường Môn ở Giang Tô. Nhưng có nỗ lực thế nào đi chăng nữa thì họ cũng không thể làm cho bí truyền của Đường Môn sống lại được.

Khi đó bọn họ nghe ngóng được có một thợ rèn trẻ xuất hiện ở Thành Đô.

Kỹ thuật rèn của người đó đạt đến cảnh giới đỉnh cao nên vũ khí do người đó làm ra được bán ra với cái giá cao ngất ngưỡng.

Ngay khi nghe được tin đồn về thợ rèn trẻ tuổi kia, Đường Thiết Sơn lại nổi lòng tham.

Ông ta tưởng người đó đã được thừa hưởng bí truyền của Đường Môn. Và hẳn nhận ra, nếu thợ rèn trẻ tuổi kia phát triển hơn nữa, công phòng mà bản thân đang vận hành sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.

Tuy Thành Đô cách xa bọn họ, nhưng tiếng tăm của thợ rèn vĩ đại đó vẫn vang xa tới tận đây.

Đường Thiết Sơn nổi lòng tham muốn cướp đi bí truyền của người đó trước khi hắn ta trưởng thành thêm. Nếu không cướp được bí truyền đi chẳng nữa thì cũng không sao, ông ta sẽ loại bỏ hắn.

“VẬY là tên Đường Thiết Sơn đó đã ủy thác cho Bách Quỷ Liên.”

“Đúng vậy!”

“Dù vậy thì vẫn là huyết tộc mang cùng họ mà... cũng đúng, bọn họ đã tách ra từ lâu nên giờ bọn ta cũng có quan hệ gì đâu nhỉ?”

Đường Sở Truy nở nụ cười cay đắng.

Phiêu Nguyệt yên lặng quan sát y.

Bạch Lộc đã nói ra tất cả mọi thứ.³

Tuy Bạch Lộc đã một mực nói không biết người ủy thác là ai, nhưng sự thật là gì hắn đều biết.

Đáng ngạc nhiên những điều về Bách Quỷ Liên.⁶

Rõ ràng Bạch Lộc là một thích khách thuộc Bách Quỷ Liên nhưng hắn lại không biết gì về Bách Quỷ Liên cả.

Bởi vì Bách Quỷ Liên là một tổ chức ở dạng tiềm.

Chỉ có Thập Huyết Sát mới nắm được toàn bộ Bách Quỷ Liên, số thích khách còn lại đều được hoạt động dưới hình thức bị lệ thuộc.

Khi có ủy thác được gửi đến Bách Quỷ Liên, nhiệm vụ sẽ được giao tùy vào khả năng, khu vực hoạt động cũng như là mức độ nguy hiểm cho từng thích khách.

Bạch Lộc cũng được giao một nhiệm vụ giống như vậy.²

Sẽ không có vấn đề gì nếu hắn chỉ nhận ủy thác về Đường Sở Truy, nhưng sẵn dịp đến Tứ Xuyên xa xôi nên hắn cũng đã nhận thêm những ủy thác khác.³

Cũng chính vì thế mà hắn đã bị Lưu Kỷ Thiên giẫm phải đuôi của mình.

Tất cả mọi thứ cũng vì lòng tham của hắn mà ra.

Đường Sở Truy hỏi.

“Rồi mọi chuyện sẽ thế nào đây? Liệu Bách Quỷ Liên có từ bỏ vì Bạch Lộc đã thất bại không?”

“Bọn họ sẽ không bao giờ từ bỏ.”

Sinh mệnh của một tổ chức thích khách là niềm tin.

Nếu từ bỏ nhiệm vụ vì thất bại, niềm tin sẽ sụp đổ.

Không một ai tìm đến một tổ chức thích khách không đáng tin cậy để ủy thác cả.

Đặc biệt là một nơi được coi là tổ chức thích khách đệ nhất trong giang hồ như Bách Quỷ Liên thì lại càng nhạy cảm với sự tín nhiệm đó.

Nếu biết được Bạch Lộc thất bại, Bách Quỷ Liên nhất định sẽ phát một tên thích khách khác đến để hoàn thành ủy thác.

“May mắn thay, vẫn còn một thời gian dài trước khi tin Bạch Lộc đã chết đến tại bọn họ.”

Bạch Lộc đã lợi dụng Huyền Vũ Thương Đoàn và xóa sạch dấu vết của vậy.

Cũng vì thế mà hắn đã rất khó khăn trong công cuộc tìm kiếm Bạch Lộc, và Bách Quỷ Liên cũng thế.

Bách Quỷ Liên lúc này vẫn đang duy trì tổ chức dạng điểm.⁰

Bởi vậy, Bách Quỷ Liên sẽ không thể biết tung tích của Bạch Lộc đang ở đâu trừ phi được Bạch Lộc báo cáo. Đặc biệt, việc

truy tìm một kẻ che giấu dấu vết kỹ như Bạch Lộc thì càng khó khăn hơn.

Thông thường, thời gian để thích khách hoàn thành nhiệm vụ là từ một tháng đến một năm.

Nếu là ủy thác ở một nơi xa như thành Tứ Xuyên thì tốn hơn một năm cũng không có gì lạ.

“Nếu sau một năm mà không có ai quay về để báo cáo đã hoàn thành nhiệm vụ, Bách Quỷ Liên cũng sẽ nghi ngờ và phái thích khách khác tới đây mà thôi.”

“Vậy là tuổi thọ của đệ được kéo dài thêm một năm rồi à.”

Đường Sở Truy bật cười.

Phiêu Nguyệt là người hiểu rõ tâm sinh lý của một tổ chức thích khách hơn bất cứ ai.

Đường Sở Truy nói đúng.

Y chỉ còn một năm.

Đường Sở Truy cũng biết rõ về tiếng xấu của Bách Quỷ Liên.

Họ là nhóm thích khách giỏi nhất trong giang hồ, những người một khi nhận được ủy thác thì sẽ không bao giờ thất bại.

Chưa kẻ nào trở thành mục tiêu của họ mà còn sống. Ít nhất đó là những gì y biết cho đến nay.

Nếu người ủy thác không hủy bỏ yêu cầu, Bách Quỷ Liên sẽ tiếp tục nhắm đến Đường Sở Truy.

Đường Sở Truy làm bầm.

“Cuộc sống gì mà chật vật thế này? Tưởng được sống thoải mái hơn một chút rồi ai mà có ngờ lại trở thành mục tiêu của Bách Quỷ Liên cơ chứ. Chậc!”

“Không cần phải lo.”

Phiêu Nguyệt vỗ vai Đường Sở Truy.

Hắn không bao giờ có ý định sẽ để Đường Sở Truy phải chết.

“Huynh định làm gì.”

“Rồi người sẽ biết thôi.”

Phiêu Nguyệt nói xong câu đó thì cũng không nói gì thêm nữa.

Đường Sở Truy im lặng nhìn chăm chăm vào Phiêu Nguyệt.

Khuôn mặt của Phiêu Nguyệt sáng bừng lên dưới ánh lửa đang thiêu rụi công phòng. Hắn đẹp còn hơn cả nữ nhân, một vẻ khiêu gợi khiến người khác phải choáng váng.

Trong mắt Đường Sở Truy, hình dáng ấy của Phiêu Nguyệt hết như một tử thần.

Đường Sở Truy chuyển đến ở tại Xích Tùng Trang.

Y tự dựng lên công phòng ở một phía của Xích Tùng Trang.

Y dùng những loại gạch được chế tác đặc biệt để xây tường và lớp mái bằng những tấm ngói thép do y tự tay làm.

Làm như thế, công phòng sẽ hoàn toàn biệt lập với bên ngoài.

Nó được thiết kế theo kiểu ngăn tiếng ồn và hơi nóng thoát ra bên ngoài.

Đường Sở Truy đã nối chỗ thông gió với đường nước ngầm để tiếng ồn cùng hơi nóng sẽ thoát ra từ đó. Cũng chính vì thế mà mỗi ngày y đều trong công phòng rèn sắt nhưng những người sống quanh không một ai biết về điều đó cả.

Mọi việc đều được thực hiện trong bí mật.

Tất cả là vì sự an toàn của Đường Sở Truy.

Tuy làm vậy vẫn không thể bảo vệ y hoàn toàn khỏi uy hiếp từ Bách Quỷ Liên nhưng ít nhất thì y cũng có thể kéo dài thời gian.

Đường Sở Truy tự nhốt mình trong công phòng mới.

Mỗi ngày y đều rèn sắt, nhưng không ai biết y định sẽ tạo ra thứ gì cả.

Phiêu Nguyệt không can thiệp vào công việc của Đường Sở Truy.

Bởi vì hắn nghĩ Đường Sở Truy cũng cần thời gian để chấn chỉnh lại tinh thần.

Phiêu Nguyệt ngồi trong phòng của mình nhìn về công phòng của Đường Sở Truy.

Tuy công phòng im ắng không có chút tiếng động, nhưng Phiêu Nguyệt biết rõ Đường Sở Truy đang miệt mài làm việc hơn bao giờ hết.

Có lẽ y đang cố làm việc để quên đi cảm giác bất an.

Phiêu Nguyệt hoàn toàn hiểu được cảm giác lúc này của Đường Sở Truy.

Dù có gan dạ đến mấy y cũng không thể giữ bình tĩnh khi biết một nhóm thích khách như Bách Quỷ Liên đang nhắm tới mình được.

Phiêu Nguyệt chợt nhìn qua bàn bên cạnh.

Trên bàn có hai bức thư.

Tất cả đều là của Chân Kiếm Vũ.

Trong khoảng thời gian hẩn vắng mặt, Chân Kiếm Vũ đã gửi thêm Cao Huyền hẩn hai bức thư.

Phiêu Nguyệt không thềm mở thư xem mà cho thẳng nó vào ngăn kéo.

Bên trong ngăn kéo, những lá thư của Chân Kiếm Vũ được xếp chồng lên nhau.

Cạch!

Phiêu Nguyệt đóng ngăn kéo lại một cách vô tình.

Kể từ lúc này, hẩn có rất nhiều việc phải suy nghĩ.

Hẩn không muốn bị phân tâm khi đọc những lá thư vô nghĩa từ Chân Kiếm Vũ.

‘Phải giải quyết trong vòng một năm nhỉ?’

Phiêu Nguyệt nghĩ rằng, đầu tiên, hẩn phải thu thập thông tin về Bách Quỷ Liên.

Như đã nói với Đường Sở Truy, Bạch Lộc biết rất ít về Bách Quỷ Liên.

Bạch Lộc đứng thứ 37 trong Bách Quỷ Liên.

Hẩn có thể không cao, nhưng tuyệt đối không thấp.

Vậy mà Bạch Lộc hầu như không biết gì về thông tin về nội bộ Bách Quỷ Liên cả.

Rõ ràng chỉ có mười người đứng đầu nằm trong Thập Huyết Sát mới nắm được toàn bộ Bách Quỷ Liên.

Vô số suy nghĩ nối đuôi nhau.

Phiêu Nguyệt không khước từ bất kỳ suy nghĩ nào hiện lên trong đầu.

Bởi hắn biết nếu dòng suy nghĩ này tiếp tục thì một lúc nào đó nó sẽ mang lại kết quả tốt mà thôi.

Ngay cả khi không đạt được kết quả tốt, Phiêu Nguyệt cũng sẽ không thất vọng.

Vì thời gian vẫn còn nhiều.

Một năm có thể ngắn, nhưng đối với hắn, một năm là quá đủ để hoàn thành một việc gì đó.

Cuộc sống hàng ngày của Phiêu Nguyệt vẫn không thay đổi.

Khi ở trong Xích Tùng Trang thì luyện võ, khi ra ngoài thì học cầm kỳ thư họa. Hắn cứ tiếp tục hoàn thiện bản thân mình như thế.

Bộ dạng của thích khách được thể hiện ở bên ngoài Phiêu Nguyệt đã hoàn toàn biến mất.

Người lần đầu gặp tuyệt đối sẽ không bao giờ có thể nghĩ rằng hắn là một thích khách được.

Một ngày nọ, khi Phiêu Nguyệt từ bên ngoài trở về.

“Huynh!”

Quý An luôn nhốt mình trong tầng hầm nay đã chịu ra ngoài sau một thời gian dài.

Quý An là người có công lớn nhất trong việc tìm kiếm ra Bạch Lộc.

Quý An đã xác định được Bạch Lộc chỉ bằng một vài manh mối nhỏ.

Nhờ vậy mà Đường Sở Truy mới được bảo vệ.

Đó là lý do tại sao Phiêu Nguyệt rất tin tưởng Quý An.

“Đệ nghĩ huynh nên đi gặp Ân Diệu.”

“Ân Diệu?”

Phiêu Nguyệt bày ra nét mặt nghi ngờ.

Sau khi Thu Hương mất, Phiêu Nguyệt hầu như không đặt chân đến Thiên Hương Lâu nữa.

Quyền quản lý thanh lâu đã được giao lại cho Ân Diệu.

Tay nghề của tiểu nữ tử ấy đáng kinh ngạc đến mức đã có thêm ba thanh lâu được mở ra mà không cần sự hỗ trợ của Phiêu Nguyệt.

Hạ Ô Môn lúc này đã không còn dùng được sức mạnh ở Thành Đô.

Bởi vì sau khi phân đà chủ Đào Nhất Thuật mất, quyền lực tổ chức cũng nhanh chóng tan rã.

Người thế chỗ vào vị trí đó chính là Quý An và Ân Diệu.

Cả hai đứa trẻ cùng hợp lực và nắm giữ tất cả các mạng lưới thông tin của Thành Đô trong tay.

Sau khi nắm quyền kiểm soát mạng lưới thông tin ở Thành Đô, Quý An trở nên rất thoải mái. Rất hiếm khi tiểu tử ấy bày ra vẻ mặt cứng nhắc như lúc này.

Phiêu Nguyệt đã dự cảm được có điều gì bất thường xảy ra.

“Có chuyện gì?”

“Ta cũng chưa biết. Ân Diệu cho người tới gọi huynh đến.”

“Đến đâu?”

“Thiên Hương Lâu ạ.”

Phiêu Nguyệt đứng dậy đi thẳng về phía Thiên Hương Lâu.

“Huynh! Chờ ta với.”

Không biết tại sao Tiểu Ma lại biết chuyện và đi theo Phiêu Nguyệt như một bóng ma.

Hai người sánh bước tiến vào Thiên Hương Lâu.

Dù mới chạng vạng tối nhưng Thiên Hương Lâu lúc này khách khứa đã đông nghẹt.

“Mời hai người vào trong.”

Tổng quản đứng đợi sẵn ở lối vào để tiếp đón hai người họ.

“Ân Diệu đâu?”

“Lâu chủ đang ở Quý Tân Thất ạ.”

“Quý Tân Thất? Không phải ở tư phòng sao?”

“Vâng!”

Ân Diệu tuyệt đối sẽ không ra khỏi tư phòng nếu không có chuyện gì quan trọng.

Việc Ân Diệu đang đợi ở Quý Tân Thất chứ không phải tư phòng quả là chuyện bất thường.

Tổng quản dẫn hai người đến Quý Tân Thất.

“Huynh, Tiểu Ma!”

Ân Diệu đứng dậy chào hai người.

“Có chuyện gì mà gọi ta đến vào giờ này vậy?”

“Bởi vì có khách đang ở phòng bên cạnh ạ.”

“Phòng bên cạnh?”

“Vâng! Phòng bên đó cũng là Quý Tân Thất. Chỉ những vị khách cấp cao mới được đón tiếp ở Quý Tân Thất.”

“Thì sao?”

“Hôm nay có một vị khách quý đến từ Hà Nam. Ngài ấy là Cục chủ của Trang Thương Tiêu Cục ở Đặng Châu. Một kỹ nữ tên Tiên Ý đang phục vụ cho ngài ấy.”

“Thì sao?”

“Tiên Ý ban nãy vừa mới ra ngoài và nói với ta rằng, Cục thủ Trang Thương Tiêu Cục nói rằng một kỳ tài đầy hứa hẹn trong giang hồ đã đoán mệnh...”

“...”

“Nhưng kỳ tài đã chết mà Cục chủ nói đến tên là Chân Kiếm Vũ.”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 156

Phiêu Nguyệt chớp chớp mắt.

Câu nói vừa rồi quá bất ngờ khiến hắn phải mất một thời gian mới có thể chấp nhận được.

“Chân... Kiếm Vũ ư?”

“Vâng! Theo lời của cục chủ, Chân Kiếm Vũ... à không, Thiết Tháp đại thúc đã chết rồi.”

“Có chắc không?”

5

“Muội vẫn chưa rõ. Muội đến báo cho huynh ngay nên cũng không có thời gian để xác nhận sự thật.”

Ân Diệu run rẩy nói.

Sau khi trốn thoát khỏi Tiểu Lôi Âm Tự đến Thành Đô, Chân Kiếm Vũ rất nhiệt tình chăm sóc tiểu nữ tử cùng bọn trẻ.

Chân Kiếm Vũ và bọn trẻ vốn không hề quen biết nhau. Thế nhưng Chân Kiếm Vũ vẫn vô cùng rộng lượng mà đối tốt với chúng.

3

Ít nhất, Ân Diệu nhận thấy hành động của y không hề mang theo chút toan tính nào.

Tiểu Ma cũng không tin vào tai mình, tiểu nam tử mở to đôi mắt tròn xoe đen láy của mình. Phiêu Nguyệt đột nhiên lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng lúc này.

6

“Cục chủ ở phòng bên cạnh đã nói thế ư?”

“Vâng!”

Phiêu Nguyệt đứng dậy khỏi chỗ ngồi rồi hướng về phía phòng bên cạnh.

Ân Diệu và Tiêu Ma chỉ dám nhìn theo bóng lưng Phiêu Nguyệt.²

Biểu cảm của hắn chẳng khác với thường ngày là mấy. Thế nhưng, cả hai đứa trẻ đều cảm thấy vô cùng sợ hãi trước một Phiêu Nguyệt như thế.

‘Huynh ấy khác với mọi khi quá!’

‘Huynh à!’

Hai đứa trẻ vốn bị ngược đãi một thời gian dài trong hoàn cảnh khắc nghiệt nên đã mất đi cảm giác kinh sợ. Có điều, thần thái Phiêu Nguyệt lúc này chỉ là đổi khác một chút, chỉ bấy nhiêu cũng đủ khiến bọn trẻ khiếp vía cả lên.

Roẹt!

Phiêu Nguyệt mở cửa Quý Tân Phòng bước vào trong.

“Hơ! Là ai đây?”

3

“Làm thế có hơi vô lễ rồi nhi?”

Quý Tàn đang bàn chuyện với Cục chủ Trang Thương Tiêu Cục liền thoáng cau mày.

Bởi lẽ có một kẻ lạ mặt vừa vào cắt ngang câu chuyện của bọn họ.

Quý Tàn là một người có quyền lực ở Thành Đô.

Nói tóm lại, quyền lực mà y sở hữu có thể diệt cả một gia môn chỉ trong vòng một ngày.

0

“Người là ai mà dám cả gan xông vào phòng hủ? Nếu không làm cho ra lẽ, ta sẽ tận diệt gia môn và hủy cả Thiên Hương Lâu này.”

“Phiêu Nguyệt.”

“Cái gì?”

“Tên ta là Phiêu Nguyệt.”

“Hơ!”

Thoáng chốc gương mặt của Quý Tần đã cắt không còn giọt máu.

Trong số những người có quyền lực ở Thành Đô, ai lại không biết đến cái tên này kia chứ?

Tử thần của Thành Đô.

Kẻ đã khiến phái Nga Mi và phái Thanh Thành phải phong bế sơn môn.

Không một người nào ở Thành Đô dám đem danh tiếng của mình ra độ với hắn cả.

Nếu thực lực của hắn tạm tạm có lẽ y đã cố gắng lôi kéo hắn về phục tùng cho mình, nhưng Phiêu Nguyệt lại là sự tồn tại mà y có ăn gan hùm cũng không dám chiêu mộ về dưới trướng.

Dù không nhìn rõ mặt nhưng chẳng lý nào y lại không rõ cái tên ấy.

Phiêu Nguyệt kéo khăn choàng che mặt rồi ngồi xuống.

Cả người Quý Tần đột nhiên cứng đờ.

Bởi lẽ đập vào mắt y là gương mặt xinh đẹp hơn cả nữ nhân khiến hắn phải thừa nhận đây đích thị là Phiêu Nguyệt bằng xương bằng thịt.

‘Trời ạ! Sao tử thần lại tìm đến đây chứ?’

Vẫn còn rất lâu nữa mới đến mùa đông, thế nhưng cả người Quý Tần đã run lên như cây sậy.

Nếu có thể đảo ngược thời gian, chỉ muốn quay lại thời khắc vừa nãy mà đánh vỡ cái mồm ăn nói tùy tiện của mình ra.

Y còn dám uy hiếp cả Tử Thần ư?

Nếu Phiêu Nguyệt hấn muốn, chắc chắn y và gia quyến sẽ biến mất khỏi thế gian này ngay tức khắc.

Y không dám mở miệng mà quỳ rạp xuống im lặng chờ Phiêu Nguyệt.

Cục chủ Trang Thương Tiêu Cục nhìn Quý Tàn với ánh mắt đầy nghi hoặc.

Thế nhưng, y cũng là người đã kinh qua vô số thăng trầm nên đương nhiên nhận ra gã nam nhân trước mặt không phải kẻ tầm thường. Y chỉ lịch sự gật đầu rồi hỏi.

“Ngài là... Phiêu Nguyệt đại hiệp đúng không? Ngài vào phòng này là có việc gì thế?”

“Chân Kiếm Vũ!”

“Vâng?”

“Ta nghe nói hấn đã chết rồi? Là thật sao?”

“Ra là đại hiệp đến vì chuyện này. Vâng, đó là sự thật.”

“Thật sự... sao?”

“Vâng! Tại hạ xin lấy tính mạng ra đảm bảo. Hoàn toàn là thật.”

“Tại sao hấn lại chết?”

“Chuyện đó tại hạ cũng không rõ. Gia môn của Chân thiếu hiệp ở núi Thiên Trung Sơn đã bí mật che giấu chuyện này. Họ cũng đang bối rối trước cái chết của Chân thiếu hiệp. Trang Thương Tiêu Cục của chúng tại hạ có giao thương với gia môn của Chân thiếu hiệp đã lâu nên mới nhận được tin, còn các môn phái khác hiện vẫn chưa hay tin này.”

Cục chủ Trang Thương Tiêu Cục đã tiết lộ hết những gì mà y biết cho Phiêu Nguyệt. Thế nhưng Phiêu Nguyệt dường như không để lời y nói vào tai.

‘Hắn thật sự đã chết rồi ư?’

Trong lòng hấn đột nhiên cảm thấy vô cùng bức bối.

Phiêu Nguyệt rời khỏi Quý Tân Phòng rồi đi ra ngoài.

“Huynh!”

Tiểu Ma tiến đến gần Phiêu Nguyệt.

“Chúng ta về nhà thôi.”

“Thật à? Đúng là Thiết Thập đại thúc đã chết rồi ư?”

“Chắc là thế.”

“Là ai đã giết thúc ấy chứ? Hả? Huynh nói cho ra nghe đi. Ta sẽ đi giết người đó.”

Tiểu Ma nhảy cẫng lên.

Trên gương mặt sáng sủa của tiểu nam tử hiện giờ chỉ còn lại sát khí ghê gớm.

“Hộc!”

“Khực!”

Những vị khách ngồi nhắm rượu vô cùng ngạc nhiên trước sát khí mà Tiểu Ma tỏa ra.

Phiêu Nguyệt đã đưa Tiểu Ma trở về Xích Tùng Trang.

Dù đã đến Xích Tùng Trang nhưng Tiểu Ma vẫn chưa nguôi cơn giận mà cứ nổi đóa lên.

Phiêu Nguyệt để tiểu nam tử trong phòng rồi quay về tư phòng mở ngăn kéo ra.

Trong đó vẫn còn hàng chục phong thư chưa được hấn mở ra. Phong thư nào cũng bắt đầu bằng một câu.

[Gửi vị thân hữu của ta...]

Đã hai tháng trôi qua kể từ khi người cùng ta đến Tây Tạng. Thời gian đó chúng ta đã đến rất nhiều nơi.

Ta nhớ nhất chính là Vân Nam. Ký ức hồi còn ở Vân Nam khiến ta không sao quên được.

Lúc ở đây....]

Trong thư, Chân Kiếm Vũ có nhắc đến bản thân đã trải qua những chuyện gì và tự hào vượt qua tất cả hiểm nguy ra sao khi còn ở Vân Nam.

Phiêu Nguyệt lại mở một phong thư khác.

[Gửi đến vị bằng hữu thân thương...

... Ta vẫn đang đuổi theo chúng. Thế nhưng hành tung của chúng quá thần bí nên ta không thể nắm được chút gì cả.

Liệu có phải ta đang đuổi theo một thứ ảo ảnh nào đó không?

Bây giờ ta cũng quá mệt mỏi rồi. Nhưng ta phải cố gắng hơn nữa đúng chứ?]

Phiêu Nguyệt tiếp tục mở một phong thư khác. Một phong thư không hề có dấu niêm phong.

[Gửi đến vị bằng hữu thân mến....

Đừng nói đến cái đầu của Cửu Long, đến cả cái đuôi ta cũng không thể nhìn thấy. Chẳng biết có phải do ta nhìn nhầm hay không nữa.

Bây giờ ta không chắc chắn thứ gì cả.

Những lúc thế này mà được gặp người thì tốt biết mấy?

Ta vẫn chưa quên được những tháng ngày cùng người băng qua cao nguyên phía tây của thành Tứ Xuyên.

Ta tự hỏi trong cả cuộc đời mình có bao giờ ta được tự do như thế hay không.

Trong lòng ta thật sự rất muốn sau này được sống như thế.

Sống một đời tự do, không bị ràng buộc bởi thứ gì cả...

Một ngày nào đó sau khi quy ẩn giang hồ, ta lại muốn được cùng người vượt qua cao nguyên phía tây kia. Và ta cũng muốn được tỷ võ với người nữa.

Ta vẫn không thể nào quên được bầu trời đêm mà chúng ta cùng nhau ngắm vào những tháng ngày ấy.

Bọn trẻ vẫn khỏe chứ nhỉ?

Ta nhớ Tiểu Ma, Quý An và cả Ân Diệu nữa.]

Phiêu Nguyệt khẽ đóng phong thư lại.

Trong cuộc đời kéo dài 30 năm ấy, họ chỉ bên nhau đúng hai tháng.

Thế nhưng, mấy tháng vốn vẹn ấy dường như đã để lại dấu ấn khó phai trong tâm trí Chân Kiếm Vũ.

Mỗi phong thư y đều đề cập đến việc đi cùng Phiêu Nguyệt đến Tây Tạng.

Phiêu Nguyệt bất giác lẩm bầm.

“Ngươi chết rồi ư? Chết một cách vô nghĩa như thế....”

Hình ảnh Chân Kiếm Vũ vẫn còn sống động qua từng con chữ trong phong thư, khiến hắn khó tin được y đã chết.

Suốt thời gian qua, Phiêu Nguyệt chưa từng lật mở thư của Chân Kiếm Vũ dù chỉ một lần. Thế nhưng, Chân Kiếm Vũ lại rất thường xuyên viết thư cho Phiêu Nguyệt.

Chân Kiếm Vũ vốn không mong bất cứ điều gì từ Phiêu Nguyệt cả.

Y chỉ điềm đăm mà truyền đạt tâm ý của mình đến vị bằng hữu mà y quý mến.

Có lẽ y chỉ cần một ai đó để bộc bạch hết tâm tình mà thôi. Vậy nên, dù có Viên Giai Linh và Lăng Tiêu Vận bên cạnh, y vẫn muốn gửi vài cánh thư cho Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt gấp thư lại rồi nhét vào lồng ngực.

Lúc này hắn cảm thấy vô cùng bức bối.

Ngoại trừ lúc bị giam ở Không Động, đây là lần đầu hắn cảm thấy khó chịu như thế.

Dường như có một tảng đá lớn đang đè lên ngực y.

Phiêu Nguyệt chợt nhận ra phải làm sao mới giải tỏa được tâm trạng này.

Hắn liền đứng bật dậy.

Hắn vừa đi ra ngoài thì Tiểu Ma đã nhanh chóng bám theo.

“Huynh!”

Phiêu Nguyệt không đáp lại lời tiểu nam tử. Lập tức Tiểu Ma đề ý đến thần thái của Phiêu Nguyệt.

‘Đáng sợ thật đấy!’

Gương mặt hắn vốn không thay đổi so với mọi khi. Thế nhưng Tiểu Ma vẫn cảm thấy sợ hãi.

Tiểu Ma liền ngậm chặt miệng.

Bản năng tiểu nam tử mạch bảo, trong những lúc thế này hắn nên im lặng vẫn hơn.

Nơi Phiêu Nguyệt lui tới là công phòng mới của Đường Sở Truy phía sau Xích Tùng Trang.

Kéttt!

Vừa mở cửa công phòng, nhiệt độ bên trong liền tỏa ra như vũ bão.

Sức nóng ấy dữ dội đến nỗi khiến người cảm thấy muốn nghẹt thở đến nơi.

Keng keng!

Bên trong công phòng, Đường Sở Truy đang miệt mài làm việc.

Không rõ y đang làm ra thứ gì, thế nhưng toàn thân y nhể nhại mồ hôi tứa hồ đã liên tục đập búa trong khoảng thời gian dài.

Phiêu Nguyệt và Tiểu Ma ngồi trên ghế quan sát Đường Sở Truy.

Một lát sau, Đường Sở Truy mới kết thúc công việc.

“Ồ, huynh?”

Phải đến lúc đó Đường Sở Truy mới nhận ra sự hiện diện của Phiêu Nguyệt.

“Đệ làm xong rồi à?”

“Ừm! Huynh đến sao không nói với đệ một tiếng?”

“Ta không muốn làm phiền đệ.”

“Mà có việc gì thế? Trông huynh rất khác thường.”

“Ta muốn ra ngoài một chuyến.”

“...”

“Đi khỏi thành Tứ Xuyên.”

“Sao chứ?”

“Chân Kiếm Vũ chết rồi.”

“....”

“Nhân tiện ra ngoài, ta cũng sẽ giải quyết chuyện của đệ luôn.”

“Đệ á? Ý huynh là Bách Quỷ Liên?”

“Chúng ta không thể cứ mơ hồ thế này mãi được.”

“Phù! Sao huynh cứ ôm gánh nặng về mình mãi vậy.”

“Đây không phải là gánh nặng.”

“Huynh chờ ta một chút.”

Đường Sở Truy lập tức đi vào trong.

Một hồi sau y mang ra một trường bào màu đen.

“Huynh cầm cái này đi.”

“Gì thế?”

“Đây là Âm Long Bào.”

“Âm Long Bào á?”

“Mặc dù bề ngoài chỉ là trường bào bình thường, nhưng nó được phủ thêm một lớp vải lót làm bằng ngân ty. Vậy nên có thể tránh được bất cứ đao kiếm sắc bén nào, huynh mặc vào thử xem.”

Phiêu Nguyệt liền khoác Âm Long Bào lên người.

Nó không mang lại cảm giác cứng cáp chút nào, thay vào đó trường bào có tính đàn hồi nên di chuyển rất tiện lợi.

“Đệ đã nhuộm năm loại thuốc nhuộm bên ngoài. Huynh thử vận nội công xem.”

Đúng như Đường Sở Truy nói, khi truyền nội cung vào trường bào, nó lập tức thay đổi màu sắc. Bây giờ đã hóa thành một màu đen tuyền như màn đêm.

“Màu sắc sẽ thay đổi tùy theo nội công huynh truyền vào đó, vậy nên huynh có thể biến đổi tùy theo mục đích sử dụng.”

“Vi diệu thật đấy.”

“Vì thế mà một kẻ thân thích xa của Đường Môn mới có lòng tham với bí truyền đó. Đây là kỹ thuật có từ lâu đời ở gia môn Đường Môn, nhưng vì được cho là vô dụng nên mới không được phát triển. Có điều, nó lại rất phù hợp với một thích khách.”

“Đa tạ đệ.”

“Bên trong Âm Long Bào còn có cả Bạch Lân Hỏa và cả ám khí nhỏ. Nếu huynh cần thì lấy mà dùng. Đệ chỉ có thể giúp được huynh bấy nhiêu thôi. Xin huynh thứ lỗi!”

“Chỉ bấy nhiêu là đủ rồi.”

Phiêu Nguyệt liền vỗ vai Đường Sở Truy.

Chân Kiếm Vũ là nam nhân thành thật nhất mà hắn gặp lần đầu tiên trong đời. Một người tin tưởng vào phải thân, không hề toan tính thiệt hơn.

Ở y tỏa ra thứ ánh sáng tựa vàng thái dương mà Phiêu Nguyệt tuyệt nhiên không bao giờ có được.

Thứ ánh sáng chói đến lóa cả mắt.

Vậy nên hắn đã nghĩ y không hợp với mình.

Đó là lý do vì sao hắn lại đẩy Chân Kiếm Vũ ra, dù y luôn coi hắn như thân hữu.

Bởi lẽ chỉ cần ở gần Chân Kiếm Vũ thì bóng tối trong hắn sẽ phai nhạt dần đi.

Dẫu thế hắn vẫn tin một ngày nào đó có thể san sẻ tâm tình với Chân Kiếm Vũ.

Khi bóng tối trong hắn đã tan biết và trái tim luôn đóng cửa im ỉm kia sẽ lại hé mở lần nữa.

Thế nhưng chuyện ấy sẽ không bao giờ xảy ra.

Chúng đã cướp đi Chân Kiếm Vũ.

Nam nhân duy nhất xem hắn là bằng hữu, Phiêu Nguyệt vẫn chưa từng một lần gọi y hai tiếng ‘bằng hữu’. Và sai này mãi mãi cũng không còn cơ hội nữa.

‘Bây giờ ta sẽ bắt chúng phải trả giá cho mất mát của ta.’

Ưu Trường Lạc là cánh tay trợ thủ đắc lực của Lưu Kỳ Thiên.

Từ khi còn trẻ, y đã đồng cam cộng khổ với Lưu Kỳ Thiên và góp phần trong việc phát triển thương đoàn của Lưu Kỳ Thiên.

Y đã chiến đấu quyết liệt hơn bất kỳ ai để bảo vệ Lưu Kỳ Thiên, và y đã cứu mạng Lưu Kỳ Thiên rất nhiều lần.

Sau khi Lưu Kỳ Thiên về hưu và quay trở về quê hương, Ưu Trường Lạc cũng đi theo ông ta đến Thành Đô mà không có chút do dự.

Đối với Lưu Kỳ Thiên, Ưu Trường Lạc còn hơn cả một người huynh đệ.

Ngay cả sau khi vào Tuyết Vân Trang, mối quan hệ ấy vẫn không hề thay đổi.

Ưu Trường Lạc luôn ở bên cạnh Lưu Kỳ Thiên và bảo vệ cho ông ta nếu không có việc đặc biệt gì ở bên ngoài.

Một người luôn kề vai sát cánh với Lưu Kỳ Thiên như Ưu Trường Lạc hôm nay lại đang chuẩn bị để rời khỏi Thành Đô.

Bởi vì Lưu Kỳ Thiên đã nhờ vả y.

“Lần này tìm được một vài cuốn Kinh Phật. Ta muốn biếu cho Thiếu Lâm Tự. Việc này ta giao lại cho người.”

Ưu Trường Lạc biết rõ Lưu Kỳ Thiên đã phải cố gắng thế nào để tìm được những cuốn Kinh Phật nguyên bản này.

Việc này vốn có thể giao cho tiêu cục, nhưng người duy nhất mà Lưu Kỳ Thiên có thể tin tưởng chỉ có Ưu Trường Lạc.”

“Thuộc hạ hiểu rồi. Thuộc hạ sẽ đến Thiếu Lâm Tự.”

Ưu Trường Lạc vui vẻ chấp nhận lời yêu cầu của Lưu Kỳ Thiên.

Khi Lưu Kỳ Thiên đến viếng tang của những người đã bị Bạch Lộc ám sát, vì mãi xử lý việc khác, không thể đi cùng Lưu Kỳ Thiên nên y vẫn còn cảm thấy nặng lòng đến bây giờ.⁵

Tuy y rất lo lắng khi bỏ lại Lưu Kỳ Thiên một mình, nhưng y cố tự trấn an bản thân rằng sẽ không có vấn đề gì vì Lưu Kỳ Thiên có rất nhiều võ giả ở bên cạnh bảo vệ.

Khi còn trẻ, Ưu Trường Lạc đã học võ công tại Thiếu Lâm Tự. Tuy không học được nhiều vì là đệ tử tục gia nhưng y có thể có được thành quả như ngày hôm nay cũng nhờ y đã lấy võ công học được ở Thiếu Lâm Tự làm bàn đạp cho mình.

Nhân cơ hội này ghé thăm sư môn một chuyến, y thấy cũng không tệ.

Sau khi y đã chuẩn bị xong mọi thứ để đến Thiếu Lâm Tự thì Lưu Kỳ Thiên một nam nhân trẻ tuổi cùng tiểu nam tử tới.

Ngay khi nhìn kỹ gương mặt của hai người kia, gương mặt y như méo xệch.

‘Hộc!’

Y cố đè nén thanh âm hoảng hốt trong cổ họng của mình.

Bởi vì thân phận của những kẻ đi cùng Lưu Kỳ Thiên đáng kinh ngạc đến thế.

‘Sao hắn ta lại ở đây?’

Xương sống y cứng lại, da gà như nổi hết toàn thân.

Nam nhân xuất hiện cùng Lưu Kỳ Thiên khiến cho y sợ hãi.³

Nam nhân ấy dù đã dùng khăn che nửa mặt nhưng cũng không thể che giấu nổi dung mạo đầy lộng lẫy và ma mị của hắn.

Tuy có vẻ đẹp lay động lòng người nhưng sự tồn tại của hắn đều là nỗi sợ hãi của tất cả những võ giả ở Thành Đô này. Nam nhân ấy chính là Phiêu Nguyệt.

Đứng cạnh Phiêu Nguyệt là một tiểu nam tử đeo bảy chiếc vòng quanh cổ.⁶

Đôi mắt của Ưu Trường Lạc hiện lên nét run sợ.

‘Tiểu Ma!’

Ba tiểu tử được gọi là tam kiếm của Phiêu Nguyệt. Và Tiểu Ma được biết đến là tiểu nam tử tàn ác nhất trong số đó.

Ưu Trường Lạc cắn chặt môi nhìn chằm chằm vào Lưu Kỳ Thiên.

Y đang yêu cầu ông một lời giải thích.

Lưu Kỷ Thiên mở miệng với vẻ mặt đã hiểu ý của y.

“Không cần phải căng thẳng vậy đâu. Hai người họ sẽ đồng hành cùng người cho đến khi ra khỏi thành Tứ Xuyên.”

“Đồng... hành ạ?”

“Đúng vậy. Phiêu đại hiệp sẽ tách ra riêng khi thích ứng được với giang hồ, nhờ người chú ý đến đại hiệp cho tới lúc đó là được. Bởi vì đây là lần đầu tiên hai người này ra khỏi thành Tứ Xuyên.”

“Vâng.”

Ưu Trường Lạc đáp lại với vẻ mặt cứng ngắc.

Dù sao thì y cũng không có quyền lựa chọn.

Y không biết tại sao Phiêu Nguyệt lại đồng hành cùng mình nhưng y tuyệt đối không nên tỏ ra bản thân đang bị làm phiền. Càng không nên tỏ ra không thích chuyện đó.

Lưu Kỷ Thiên khẽ thở dài khi thấy dáng vẻ cứng ngắc của Ưu Trường Lạc.

Bởi vì ông ta hiểu được hoàn cảnh của y.

Bản thân ông đã cảm thấy hoang mang rồi, huống chi là người phải đồng hành cùng với Phiêu Nguyệt là Ưu Trường Lạc.

Sáng nay, Phiêu Nguyệt đột nhiên tìm đến ông ta.²

Không biết tại sao Phiêu Nguyệt lại biết được Ưu Trường Lạc sẽ rời khỏi Thành Đô vào hôm nay nên đã tới ngỏ lời với Lưu Kỷ Thiên rằng hần muốn đi cùng Ưu Trường Lạc.

Vì hần chỉ mới ra bên ngoài thành Tứ Xuyên có một lần. Nhưng nơi hần đến cũng chỉ là nơi Tây Tạng xa xôi cách xa giang hồ.

Vì không có kinh nghiệm trong việc du ngoạn giang hồ nên hần nghĩ sẽ tốt hơn nếu nắm bắt được tình hình chung khi đồng hành cùng Ưu Trường Lạc.

Lưu Kỷ Thiên sẵn lòng chấp nhận lời đề nghị của Phiêu Nguyệt.

‘Dù sao thì nếu đi cùng Phiêu đại hiệp, nguy hiểm sẽ giảm đi đáng kể.’

Những cuốn Phật Kinh ấy rất khó để kiếm được.

Vì nó là nguyên bản bằng tiếng Phạn nên ông ta không thể định giá. Mặc dù nó chỉ là một phần của nguyên bản, nhưng có rất nhiều người thèm muốn có được nó.³

Nếu đi cùng Phiêu Nguyệt, khả năng nó tới được tay Thiếu Lâm Tự một cách an toàn sẽ cao hơn.

Ưu Trường Lạc cẩn trọng nói với Phiêu Nguyệt.

“Tại hạ sẽ không nói với người khác về thân phận của Phiêu đại hiệp. Đại hiệp có thể an tâm yên lặng di chuyển bên cạnh chúng tại hạ.”

“Được. Làm như vậy đi.”

“Đa tạ đại hiệp.”⁰

Ưu Trường Lạc cúi đầu chào Phiêu Nguyệt rồi lui xuống.

Trước khi sát nhập cùng Ưu Trường Lạc, Phiêu Nguyệt không quên nói lời cảm ơn với Lưu Kỷ Thiên.

“Đa tạ vì đã giúp ta.”

“Không có gì đâu. Ta phải là người vinh dự khi được giúp đỡ Phiêu đại hiệp mới đúng. Mong đại hiệp quay trở về an toàn.”

“Đa tạ ông!”

“Tiểu tử cũng phải quay trở về an toàn nhé.”

“Vâng!”

Tiểu Ma gật đầu.

Lưu Kỷ Thiên tiễn nhóm người do Ưu Trường Lạc dẫn đầu rời khỏi Thành Đô.

Phiêu Nguyệt cùng Tiểu Ma đi theo sau bọn họ.

Thuộc hạ của Ưu Trường Lạc nhìn Phiêu Nguyệt và Tiểu Ma rời lẫm bẩm.

“Bọn họ là ai mà đi cùng chúng ta vậy nhỉ?”

“Trang chủ đích thân nhờ vả cho họ đi cùng, có lẽ đó không phải người bình thường.”

“Chắc là vậy.”

“Đi cùng nhau rồi chắc sẽ biết sớm thôi. Ngươi cũng đừng bận tâm đến họ, trước mắt hãy lo làm cho tốt công việc của mình cái đã.”

“Ừ!”

Đây là những cuốn Kinh Phật quý hiếm nên bọn họ phải giữ gìn nó thật cẩn thận trên suốt quãng đường đến Thiếu Lâm Tự.

Chỉ cần sơ suất làm hỏng nó, không chỉ có Lưu Kỷ Thiên mà cả Thiếu Lâm Tự cũng sẽ không tha thứ cho bọn họ.

Cũng chính vì thế mà Ưu Trường Lạc mới đặc biệt cho mời một người hiểu rõ về việc bảo quản kinh thư trong lần đi đến Thiếu Lâm Tự lần này. Hắn sẽ chịu trách nhiệm cho việc bảo quản Kinh Phật trên đường đi.

Những thuộc hạ mà Ưu Trường Lạc mang theo đều là những võ giả dày dặn kinh nghiệm trong thương đoàn. Ngay cả khi Ưu Trường Lạc không ra lệnh thì họ cũng sẽ tự biết sẽ phải làm gì.

Bọn họ hoàn toàn xem Phiêu Nguyệt cùng Tiểu Ma như những người vô hình.

Bởi vì Ưu Trường Lạc đã yêu cầu bọn họ phải làm như vậy.

Phiêu Nguyệt và Tiểu Ma cũng không hề quan tâm gì đến cách đối xử của bọn họ đối với mình.

Bởi vì ngay từ đầu, Phiêu Nguyệt và Tiểu Ma đi cùng bọn họ không phải là vì muốn đổi đãi như khách quý.

“Hãy! Đi nào, đi thôi nào! Con ngựa to xác kia, nếu không chịu đi nhanh, cổ chân sẽ đứt lìa. Hãy!”

Tiểu Ma ca một bài ca man rợ với vẻ mặt vô cùng ngây thơ.

Khi Phiêu Nguyệt nói rằng hắn sẽ ra ngoài giang hồ, Tiểu Ma đã đi theo Phiêu Nguyệt như thể đó là một chuyện hiển nhiên.

Nếu được, tiểu tử ấy muốn Quý An cùng Ân Diệu đi cùng, nhưng tiếc là hai tiểu tử ấy phải ở lại để trông chừng và bảo vệ

Thành Đô.

Tiểu Ma không thể giấu nổi vẻ mặt hạnh phúc khi được đi riêng cùng với Phiêu Nguyệt.

Tiểu Ma đá bộp bộp vào bên hông con ngựa bằng đôi chân nhỏ bé của mình và đi theo Phiêu Nguyệt.

Một con ngựa bình thường sẽ phản kháng nếu bị kích động như thế, nhưng kỳ lạ thay, con ngựa mà Tiểu Ma đang cưỡi lại không phản kháng gì. Bởi vì con ngựa ấy cũng bị áp đảo bởi sát khí ngăm mà Tiểu Ma tỏa ra.

Phiêu Nguyệt nhìn qua Tiểu Ma một lúc rồi chuyển tầm nhìn về phía trước.

Sau khi ra khỏi Thành Đô, bọn họ sẽ đi thuyền.

Để đi đường xa thì thuyền là phương tiện hiệu quả hơn bất kỳ phương tiện nào khác. Đặc biệt là khi có nhiều người cùng đi với nhau như trường hợp lúc này.

Ưu Trường Lạc là một người dày dặn kinh nghiệm trong việc chu du giang hồ. Vậy nên, y biết rằng cách di chuyển hiệu quả nhất trong trường hợp này là gì.

Nhờ thế mà Phiêu Nguyệt không cần phải bận tâm đến việc gì cả.

Nhóm người của Ưu Trường Lạc lên Vận Mã Độ Giang Thuyền trên sông Mân.

Và cứ thế, đoàn người rời khỏi Thành Đô.

Cuộc hành trình trên thuyền khá thuận lợi.

Thường những cuộc chu du trên sông sẽ có thủy tặc xuất hiện và uy hiếp bọn họ. Nhưng chuyện đó đã không xảy ra.

Bởi vì ngay từ đầu, bản thân thành Tứ Xuyên không phải là một nơi có điều kiện địa hình để bọn thủy tặc có thể hoạt động.

Nơi đây vốn là một lưu vực rộng lớn, tứ phía được núi vây quanh, tốc độ dòng chảy của sông chậm và không có nơi nào để ẩn nấp để cướp hàng hóa.

Cũng chính vì thế mà thủy tặc hoàn toàn không hoạt động ở thành Tứ Xuyên. Nhờ vậy mà bọn họ có thể tiến lên phía trước mà không cần phải lo lắng gì về thủy tặc, ít nhất là khi còn ở trong thành Tứ Xuyên.

Phiêu Nguyệt ngồi trên lan can ngắm nhìn phong cảnh ven sông.

Tuy hắn đã ở thành Tứ Xuyên được 15 năm nhưng đây là lần đầu tiên hắn có thể đi thuyền một cách nhàn nhã đến vậy.

Không cần phải cảnh giác, cũng chẳng phải lo lắng về bất cứ điều gì.

Tất cả mọi thứ đều thật yên bình.

Phiêu Nguyệt có thể cứ thế mà tận hưởng khung cảnh mà hắn đang nhìn thấy. Nhưng trên thực tế, Phiêu Nguyệt không quen với sự yên bình như thế này.

Cảm giác cứ như đang mặc một bộ y phục không phù hợp với bản thân vậy.

Tiểu Ma thì ngược lại, không rõ có gì vui mà tiểu tử ấy ngồi bên cạnh Phiêu Nguyệt liên tục tủm tỉm cười.

Nhóm người của Ưu Trường Lạc không hề tiếp cận Phiêu Nguyệt.

Một phần nhỏ là do Lưu Kỷ Thiên đã dặn dò bọn họ, một phần lớn còn lại là do bản năng của bọn họ mách bảo rằng bọn họ nên giữ khoảng cách với Phiêu Nguyệt.

Bọn họ không rõ Phiêu Nguyệt là ai nhưng bọn họ có thể nhận thức được về cơ bản, Phiêu Nguyệt có gì đó rất khác với bọn họ.

Nhờ đó mà Phiêu Nguyệt có thể thoát ra khỏi sự quan tâm của người khác và thoải mái nghỉ ngơi.

“Huynh! Giang hồ là một nơi như thế nào vậy ạ?”

“Ta cũng không biết.”

“Ta nghe về từ “giang hồ” nhiều lắm, nhưng cụ thể là một nơi như thế nào thì ta không rõ. Đó có phải là một nơi riêng biệt được gọi là giang hồ không?”

“Ta chưa từng nghĩ đến vấn đề này.”

Phiêu Nguyệt thành thật nói.

Những võ giả thường nói về giang hồ, nhưng Phiêu Nguyệt chưa bao giờ suy nghĩ về nó.

“Thế giới mà võ giả sống khác vậy sao? Vậy nên mới gọi là giang hồ? Vậy thì giang hồ nằm ở nơi nào vậy?”

“Không phải thế giới chúng ta đang sống chính là giang hồ sao?”

“Vậy là thế giới của võ giả là một thế giới riêng biệt với thế giới này sao?”

“Nếu thực sự có một thế giới như vậy thì thế giới này đã không trở nên hỗn loạn như vậy rồi. Vì tồn tại cùng nhau nên mới phát sinh vấn đề. Nếu chúng tách biệt thì sẽ không có bất cứ xung đột nào rồi.”

“Thế rốt cuộc giang hồ là gì vậy?”

“Ta cũng tò mò. Tại sao lại vậy nhỉ...”

“Ta cứ tưởng huynh biết.”

“Người thất vọng sao?”

“Không hề! Vì huynh vẫn là huynh mà.”

Tiểu Ma cười rạng rỡ để lộ ra hàm răng trắng sáng.

Tuy không được giải đáp thắc mắc nhưng Tiểu Ma vẫn luôn giữ gương mặt vui vẻ như cũ.

Lần đầu tiên Tiểu Ma được đi thuyền, lần đầu tiên tiểu tử ấy được ngồi trên thuyền hóng gió, lần đầu tiên nó được trò chuyện cùng một ai đó như thế này.

Tiểu Ma rất thích cuộc trải nghiệm này. Thích đến mức ngâm nga tiếng hát trong miệng.

Con thuyền chở hai người đã cập bến đến Đạt Châu sau một quãng đường dài.

Đạt Châu là một đô thị nằm ở cổng vào phía đông thành Tứ Xuyên.

Hơn một nửa người phải đi qua nơi này nếu muốn đến hoặc rời khỏi thành Tứ Xuyên. Đặc biệt, đối với những thương đoàn có số lượng người lớn, họ thường phải dừng lại ở Đạt Châu để chuẩn bị cho một chuyến đi xa.

Ưu Trường Lạc lại gần Phiêu Nguyệt và nói.

“Chúng ta sẽ ở tạm nơi này để chuẩn bị, mai sẽ tiếp tục xuất phát ạ.”

“Chuẩn bị gì?”

“Dù sao đây cũng là những món đồ quý giá nên tại hạ định sẽ thuê thêm binh lực để đề phòng ạ.”

“Ý ngươi là lãng nhân sao?”

“Vâng. May mắn là chợ lãng nhân ở đây khá phát triển. Chỉ cần thuê thêm ba đến bốn người nữa là chúng ta có thể đến Thiều Lâm Tự một cách an toàn rồi ạ.”

“Có tin vào lãng nhân được không?”

“Tất cả những lãng nhân ở Đạt Châu đều thuộc chợ lãng nhân. Nếu có vấn đề xảy ra, chợ lãng nhân sẽ chịu trách nhiệm. Chợ lãng nhân ở đây nổi tiếng về độ uy tín. Có lẽ sẽ không có vấn đề gì đâu ạ.”

“Tùy ngươi. Dù sao ta cũng chỉ là một kẻ ăn nhờ ở đậu, nửa đường sẽ phải từ biệt.”

Phiêu Nguyệt xua tay.

Hắn đồng hành cùng Ưu Trường Lạc là vì lý do tất yếu nhưng hắn không hề có ý định can thiệp vào những gì Ưu Trường Lạc sẽ làm.

Ưu Trường Lạc cúi đầu chào Phiêu Nguyệt và lui xuống.

Một lúc sau, con tàu thả neo ở bên Đạt Châu.

Nhóm người của Ưu Trường Lạc xuống tàu trước. Bọn họ kiểm tra kỹ càng lại chiếc xe ngựa chở Kinh Phật lại một lần nữa rồi mới hướng đến quán trọ trong nội thành Đạt Châu.

Quán trọ Tây Phong nằm ngay cạnh chợ lãng nhân.

Quy mô rộng lớn, có nhiều không gian dành cho ngựa cùng xe ngựa nên nhiều thương đoàn cùng tiêu cực hay ghé vào đây.

Ngoài nhóm của Ưu Trường Lạc, có rất nhiều thương đoàn khác vào ra quán trọ Tây Phong.

Bởi vậy nên quán trọ Tây Phong là một nơi khá ồn ào.

Phiêu Nguyệt nhú mày.

Bởi vì hắn không thích một nơi ồn ã như thế này. Nhưng hắn cũng không buông lời phàn nàn.

Dù sao hắn cũng đang trong quá trình để thích nghi với thế giới này.

Hắn không thể sống một cuộc sống chỉ có thể làm theo những gì mình thích được. Đôi khi cũng phải có những việc bản thân không thích.

Đó chính là nguyên tắc của thế giới này.

Nếu chỉ sống ở thành Tứ Xuyên, hay chỉ ở Thành Đô thì hắn sẽ không phải để ý đến ánh mắt của người khác nhưng Phiêu Nguyệt lúc này đã quyết định bước ra thế giới, vậy nên hắn cũng phải học cách để thích ứng với thế giới này.

“Thích thật!”

Trái ngược với Phiêu Nguyệt, Tiểu Ma thực sự rất thích nơi này.

Nó thực sự rất thích bầu không khí huyền ảo mà lần đầu tiên nó cảm nhận được trong đời này.

“Thích quá đi! Ta muốn giết hết tất cả bọn chúng!”

Gương mặt của Ưu Trường Lạc trở nên trắng bệch khi nghe thấy những gì Tiểu Ma nói.

Qua Lưu Kỷ Thiên, y mới biết được Tiểu Ma là một người đáng sợ đến mức nào.

Tiểu Ma trừng mắt nhìn vào quán trọ rồi lẩm bẩm, chẳng biết nó có biết được tâm tình của Ưu Trường Lạc hay không.

“Muốn giết quá đi. Ước gì huynh cho phép ta...”

Nó lẩm bẩm rồi liếc nhìn Phiêu Nguyệt.

Vẻ mặt đó quả nhiên là không được rồi.

Tiểu Ma chán nản.

“Chặc!”

Ử PHÂN PHIÊU NGUYỆT CHAP 158

Quán trọ Tây Phong vốn có rất nhiều người lui tới. Chỗ nào cũng kín cả chỗ, họ luôn miệng tán gẫu thưởng rượu cùng nhau.

Chỉ mới chập tối mà trên bàn đã có hàng chục bình rượu rỗng nằm lẫn lóc trên sàn.

Những người say rượu cứ ồn ào huyên náo không thôi, vậy nên không ai thèm để ý đến xung quanh cả.

Nếu ở quán trọ khác có lẽ đã xảy ra xung đột rồi, thế nhưng may là quán trọ Tây Phong này hầu hết đều tiếp đãi những vị khách như thế.

Nhờ vậy mà nhóm người của Ưu Trường Lạc không bị ai để ý đến cả.

Phiêu Nguyệt tách khỏi nhóm Ưu Trường Lạc rồi tìm một chỗ ngồi.

5

“Xin mời vào ạ.”

Một tiểu nam tử mặt đầy tàn nhan nhanh nhẩu chạy đến. Tiểu nam tử chính là tiểu nhị của quán trọ Tây Phong.

Gương mặt tiểu nam tử trông lớn hơn Tiểu Ma khỏi ba bốn tuổi, sắc mặt hắc có vẻ khá mệt mỏi.

Chuyện này cũng đương nhiên thôi, bởi lẽ tiểu nam tử đã phải tiếp khách từ sáng sớm cho đến chập tối thế này.

Số tiền nhận về chẳng bỏ bèn bao nhiêu, nhưng việc phải làm lại chất đống như núi. Tiểu nam tử có kiệt sức cũng là chuyện bình thường.³

6

Phiêu Nguyệt ném một đồng tiền cho tiểu nhị rồi nói.

“Mang món nào ngon nhất ở đây đến cho ta.”

“Tiểu, tiểu nhân đã rõ ạ.”

Tiểu nhị nhìn đồng xu trong tay liền cười vui vẻ.

Dường như cảm giác lạnh lạnh từ đồng xu cầm trong tay đã xua đi tất cả mệt mỏi trong lòng tiểu nam tử.

“Huynh! Ta muốn ăn màn thầu.”

2

Tiểu Ma giơ tay lên rồi nói.

“Ừm! Màn thầu ở quán trọ ta là nhất phẩm đấy. Sẽ không làm vị khách quan nhỏ này thất vọng đâu.”

“Hihi! Nghe hấp dẫn quá đi.”

“Chờ một chút nhé. Ta sẽ mang đến ngay.”

“Ừm!”

Tiểu Ma gật mạnh đầu.

Tiểu nhị chạy nhanh vào trong bếp.³

Tiểu Ma nhìn dáng vẻ của tiểu nhị thì lẩm bẩm.

0

“Làm việc mỗi ngày thế này chắc hẳn ta vất vả lắm.”

Trước khi bị bắt cóc đến Tiểu Lô Âm Tự, Tiểu Ma cũng hay phụ giúp những công việc vặt vặt trong nhà. Mặc dù công việc có chút mệt nhọc nhưng đó lại là những ký ức vô cùng tốt đẹp của tiểu nam tử.

Đột nhiên bàn bên cạnh vang lên mấy lời dâm ô tục tĩu.

“Vậy nên ta đã tóc vấy ả nữ nhân đó lên. Ắ ta cứ bảo đừng làm thế mà.”

“Rồi sao nữa?”

“À ta cứ bảo ta đừng làm thế. Vậy mà ta mới dùng có chút sức, ả đã sượng điên lên rồi thở hổn hển suốt.”

Đám người kia đều ở độ tuổi tầm khoảng tứ tuần.

Thân hình họ hết sức vạm vỡ, gương mặt lại khá rắn rỏi. Bọn họ không hề để ý đến xung quanh mà cứ phun ra những lời khó nghe cùng điệu cười vô cùng nham hiểm.

Họ đang làm việc với tư cách là lãnh nhân ở Đạt Châu.

Trên giang hồ có rất nhiều khu lãnh nhân. Thế nhưng không một nơi nào sở hữu số lượng nhiều như Đạt Châu cả.

Phong Lôĩ Bang chính là nơi quản lý nhóm lãnh nhân của Đạt Châu.

Thông thường, khu lãnh nhân thường phát sinh do nhu cầu của bên ủy thác. Còn khu lãnh nhân Đạt Châu được Phong Lôĩ Bang tạo ra để nắm bắt trước nhu cầu của bên cung cầu.

Phong Lôĩ Bang quản lý khu lãnh nhân vô cùng chặt chẽ, họ chủ yếu cung cấp lãnh nhân cho thương đoàn và tiêu cức cho những chuyên tiêu hành.

Bù lại, họ cũng sẽ trừng phạt nghiêm khắc đối với những lãnh nhân gây chuyện làm hỏng việc.

Chính vì được Phong Lôĩ Bang quản lý nghiêm ngặt như thế nên lãnh nhân ở Đạt Châu được tin tưởng nhiều hơn những nơi khác.

Lý do Ưu Trường Lạc muốn chiêu mộ lãnh nhân ở Đạt Châu chính cũng vì nguyên nhân ấy.

“Khư hư hư! À ta từ chối như thế, nhưng đến sáng ngươi biết ả đã nói gì không?”

“Nói gì thế?”

“À hỏi ta ngày mai khi nào đến đây.”

“Hư hư! Chắc ngươi làm cho ả sượng rên rồi.”

Đám người nói chuyện tục tĩu khó nghe ngồi cạnh bàn Phiêu Nguyệt kia đều thuộc Phong Lôĩ Bang.

Công việc của chúng là quản lý đám lãng nhân thô thiển nên tính tình cũng thô thiển theo.

Phiêu Nguyệt liền bỏ ngoài tai câu chuyện của họ nữa.

“Thức ăn đến rồi đây.”

Lúc này, tiểu nhị liền mang khay thức ăn đến.

Tiểu nhị nhanh nhẹn đặt thức ăn lên bàn.

“Chúc khách quan ngon miệng.”

“Chà! Trông ngon ghê.”

Tiểu Ma cầm chiếc màn thầu to lên rồi mỉm cười.

“Tiểu đệ cũng ăn ngon nhé.”

“Ừm!”

Tiểu nhị mỉm cười rồi lại bắt đầu quay lại chỗ làm việc.

Phiêu Nguyệt nhìn thức ăn được bày trên bàn.

Trên bàn có món mì nước, màn thầu và thịt xào trông vô cùng hấp dẫn.

Mùi thơm vô cùng kích thích vị giác.

Phiêu Nguyệt hít sâu một hơi rồi kéo khăn che mặt xuống.

“Hơ!”

“Ừm!”

Đột nhiên những người gần đó bất giác bật ra lời cảm thán.

Bởi lẽ diện mạo của hắn quá ư xinh đẹp so với một nam nhân.

Nếu hắn không sở hữu bờ vai rộng cùng thân hình cao lớn thì có thể người khác đã nhìn nhầm thành nữ nhân. Có kha khá người cứ nhìn chăm chăm vào Phiêu Nguyệt. Thế nhưng, Phiêu Nguyệt không để tâm đến ánh mắt bọn họ mà lãng lẽ gấp thức ăn lên.

“Tiểu tử đó, có phải là nam nhân không thế?”

“Nhìn làn da hắn xem. Chạm vào chắc là mềm mại lắm nhỉ.”

“Ồi! Mẹ kiếp, ta đã cương rồi này.”

“Hư hư! Tên biến thái này! Người nhìn đàn ông mà cũng cứng được nữa ư?”

Đám võ giả của Phong Lôi Bang lần này nhìn vào Phiêu Nguyệt rồi tuôn ra những câu từ vô cùng khó nghe. Họ thì thầm nói chuyện với nhau, nhưng vì giọng nói ồ ồ nên Phiêu Nguyệt có thể nghe thấy rõ ràng.

Lúc này, Phiêu Nguyệt đã dừng đũa. Sau đó, đám võ giả của Phong Lôi Bang lại tiếp tục ồn ào.

“Tiểu tử đó, có vẻ đã nghe thấy rồi.”

“Hư hư! Nghe thấy thì sao chứ?”

“Tiểu tử trông như nữ nhân đó tại cũng thính quá nhỉ.”

Dù biết Phiêu Nguyệt nghe thấy nhưng chúng cũng không dừng việc nói những lời dâm tục lại.

Gương mặt chúng hiện rõ vẻ giễu cợt.

Những khách quan khác bên trong quán trọ nhìn đám võ giả của Phong Lôi Bang cùng Phiêu Nguyệt với vẻ mặt vô cùng thích thú.

Họ hoàn toàn không có ý định ngăn cản đám võ giả kia.

Khi đã đặt chân lẫn lộn trên giang hồ, có xảy ra những chuyện này cũng rất đổi bình thường.

Đối với người bị sỉ nhục, họ sẽ thấy xấu hổ nhưng với những kẻ ngoài cuộc, đó lại là một chuyện vô cùng đáng xem.

Họ tò mò không biết gã nam nhân trông như nữ tử kia sẽ phản ứng thế nào.

“Rốt cuộc hấn có nói được câu nào không nhỉ?”

“Ta đặt cược một nén bạc là hấn sẽ không nói gì đâu. Gương mặt đã thế thì tính tình chắc cũng giống như nữ tử mà thôi.”

“Hư hư! Không biết người có rõ không? Sở hữu dung mạo như thế thì chắc có khí chất lắm đấy.”

“Khư haha! Nói gì có lý chút đi. Tên nhãi ranh đó thì có khí chất gì chứ? Có bóp nát ‘quả ót’ của hấn, hấn cũng không nói được câu nào ấy chứ.”

Họ thậm chí còn đưa ra những lời lẽ không hay với Phiêu Nguyệt. Chỉ trong thoáng chốc, bầu không khí trong quán trọ đã nóng bừng lên.

‘Kh, không được!’

Chỉ có gương mặt Ưu Trường Lạc lúc này đã biến sắc.

Bởi lẽ hắn là người hiểu Phiêu Nguyệt là kẻ thế nào. Lúc đó, Phiêu Nguyệt đột nhiên lên tiếng.

“Tiểu Ma!”

“Ừm! Huynh!”

Tiểu Ma nhìn Phiêu Nguyệt với ánh mắt đầy mong chờ.

Từ lúc đám võ giả của Phong Lôi Bang chế giễu Phiêu Nguyệt, trong lòng Tiểu Ma đã bùng bùng lửa giận.

Tiểu Ma tỏ vẻ mong đợi rồi hỏi.

“Giết tất cả chúng ư?”

“Giết đi!”

“Ta giết thật đấy nhé? Huynh hứa rồi đấy. Sau này không được nói gì đâu đó?”

“Ta sẽ không!”

“Được thôi!”

Tiểu Ma đáp lời rồi đứng bật dậy. Đám võ giả nhìn hai người với ánh mắt khó tin.

“Tiểu tử kia! Lẽ nào ngươi muốn giết chúng ta ư, thật á?”

“Ừm! Huynh ấy cho phép ta rồi.”

“Ngươi mất trí rồi.”

“Sao ngươi biết hay thế? Ta mất trí rồi. Mà huynh ấy đã nói chưa nhỉ?”

“Nói gì chứ? Tiểu tử thôi nhà ngươi.”

Một tên võ giả đột nhiên đứng bật dậy rồi tiến gần đến chỗ Tiểu Ma và Phiêu Nguyệt.

“Này! Cho ta xem ‘quả ốt’ ngươi đặt ở đâu nào.”

Y lập tức vươn tay về phía đống quần Phiêu Nguyệt.

Người bình thường chỉ cần nhìn thấy thân hình to lớn và gương mặt hung tợn của y sẽ không dám phản kháng.

Hơn nữa, đây còn là địa bàn của Lôi Phong Bang. Cho dù là một lãnh nhân vô cùng thô lỗ cũng không dám nói nặng y.

Y nghĩ lần này cũng nghĩ như thế.

Thế nhưng, làm gì có chuyện y chạm được vào Phiêu Nguyệt.

Bởi lẽ bàn tay vừa vươn ra kia đã bị cắt đứt từ lúc nào.

Tên võ giả tròn tròn mắt nhìn cánh tay rơi lăn lóc trên sàn.

Tình huống này khiến y không thể nào theo kịp.

“Cái gì? Tay... của ta?”

Sự việc xảy ra quá đột ngột đến nỗi y còn chưa cảm nhận được cơn đau đớn ập đến.

Lúc này, bên tai hắn vang lên giọng của Tiểu Ma.

“Hihi! Đầu tiên là một cánh tay.”

“Cái gì?”

Két!

Thoáng chốc, bên trong quán trọ đã huyên náo cả lên.

Âm thanh rùng rợn ấy hết như có hàng ngàn, hàng vạn con ong đang đồng loạt vỗ cánh.

Tất cả mọi người trong quán trọ đều rụt vai khi nghe tiếng ồn kia.

Trước mắt họ hiện giờ là một chiếc vòng đang xoay điên cuồng.

Chiếc vòng hết như một sinh vật sống xoay xung quanh Tiểu Ma, sau đó nó chém đứt tay võ giả nhanh như thiểm điện.

Roẹt!

Chiếc vòng cắt đứt tay còn lại của tên võ giả rồi lướt đi.

“Khắc!”

Tiếng la hét thất thanh vang vọng khắp quán trọ.

Chớp mắt, tên võ giả mất hay tay liền hét lên như một con thú.

“Cái, cái gì?”

“Tiểu tử thôi nhà ngươi...”

Lập tức đồng liêu của hắn đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi.

Trên mặt họ tỏ rõ vẻ khó tin.

Gã võ giả mất cả hai tay gào lên như cầm thú kia vốn là một kẻ mạnh trong Phong Lô Bang. Cả y cũng không kịp phản ứng đến nỗi mất cả hai tay, điều này đã khiến đám người kia vô cùng hãi hùng.

Xoẹt xoẹt!

Lúc này, Tiểu Ma lại phóng thêm hai chiếc Thất Thương Luân nữa.

Hai chiếc vòng liền cắt phăng đôi chân của tên võ giả kia.

Rầm!

Gã võ giả mất hết tứ chi nằm lăn lộn trên mặt đất.

Một chốc sau y đã tắt thở vì mất máu quá nhiều.

Trước cảnh tượng khủng khiếp vừa diễn ra, gương mặt đám võ giả còn lại cắt không còn giọt máu.

“Tiểu tử điên này...”

“Ngươi dám giết võ giả của Phong Lô Bang ư?”

Cảm xúc của đám võ giả Phong Lô Bang lúc này không thể nào diễn tả hết bằng lời.

Cộp!

Tiểu Ma thu lại bảy chiếc lòng trong không trung rồi đeo vào cổ.

Leng keng!

Mỗi lần tiểu nam tử bước đi, những chiếc vòng va vào nhau vang lên âm thanh vô cùng sống động. Thế nhưng không ai nghĩ âm thanh ấy nghe hay ho cả.

“Người thứ hai là đại thúc này.”

Tiểu Ma liền chỉ định người sắp bị giết thứ hai.

Giương mặt của võ giả vừa bị chỉ định liền trắng bệch đi.

“Khoan đã! Ngươi có biết ta là ai không hả?”

“Không biết! Sao ta phải biết chứ?”

“Nếu, nếu ngươi giết ta sẽ gặp rắc rối to đấy.”

“Không sao!”

“Đây là địa bàn của Phong Lôi Bang. Ngươi mà động đến ta, Phong Lôi Bang sẽ không tha cho ngươi đâu.”

“Ta cũng mong Bang chủ Phong Lôi Bang kia nổi giận, sau đó xông đến tấn công ta đấy. Nếu thế ta cứ tùy ý giết chết là xong.”

“Tên điên này...”

Phập!

Võ giả không kịp nói được hết câu.

Bởi vì chiếc vòng sắc bén đã cắm sâu vào trán gã.

Y thậm chí không thốt lên được một tiếng đã bỏ mạng.

Bây giờ chỉ còn lại một người.

Hắn ta cũng buông lời tục tĩu hết như mấy kẻ khác.

Lúc nhìn thấy gương mặt trắng trẻo của Phiêu Nguyệt, y là kẻ cười cợt nhiều nhất. Thế nhưng gương mặt y hiện giờ đã xanh như tàu lá.

“Tên ác quỷ này rốt cuộc là ai mà sao vậy chứ?”

Nhìn đứa trẻ vừa mỉm cười vừa tiến lại gần kia, y cảm tưởng tiểu nam tử đã không còn giống một con người nữa.

Điều đáng sợ hơn nữa là Phiêu Nguyệt vẫn đưa bình tĩnh mà nâng đứa.

Mặc dù đã có hai người bỏ mạng nhưng hắn vẫn thản nhiên gắp thức ăn, đến cả cái chớp mắt cũng không có.

Trên miệng tên võ giả liền phát ra tiếng rên rỉ tựa hồ đang vô cùng đau đớn.

Y nhìn xung quanh quán trọ hồng tìm kiếm sự giúp đỡ.

Bên trong quán trọ có rất nhiều người, thế nhưng không ai muốn nhìn thẳng vào mắt y cả.

Bọn họ tỏ ra vô cùng bàng quan.

Họ từ chối xen vào việc không liên quan đến mình.

Bây giờ trong đại sảnh không còn ai dám nở nụ cười nữa.

Bởi lẽ họ đã bị áp đảo bởi sự điên cuồng của Tiểu Ma.

Leng keng!

Tiếng kim loại sông động lại vang lên theo nhịp chân của Tiểu Ma.

Âm thanh ấy như tảng đá vạn cân đè nặng lên ngực những người có mặt trong quán trọ.

Lúc này, Tiểu Ma mới lên tiếng, giọng của tiểu nam tử còn mang theo cả ý đùa cợt.

“Người thứ ba đâu rồi nhỉ?”

159

Lý Luật Sơn của Phong Lôì Bang là một nam nhân có một cái đầu lạnh.

Ông chính là người đã dự đoán nhu cầu về lãg nhâñ sau đó thành lập nên chợ lãg nhâñ ở Đạt Châu và làm cho nó phát triển được như ngày hôm nay.

Võ công của ông tuy cao cường, nhưng điều khiến ông nổi bật hơn cả chính là cái đầu lạnh có thể đọc và dự đoán dòng chảy của thời đại.

Trước khi ông ta trở thành Bang chủ, Phong Lôì Bang chỉ là một kẻ thất bại ở một khu vực nhỏ gọi là Đạt Châu.

Sức ảnh hưởng của Phong Lôì Bang nhỏ bé đến mức còn không thể so sánh với những môn phái đang cai trị ở thành Tứ Xuyên.

Lý Luật Sơn muốn phá vỡ giới hạn của Phong Lôì Bang. Và thế là ông đã nghĩ đến chợ lãg nhâñ.

Việc tạo ra chợ lãg nhân ở Đat Châu có thể giúp cho ông khuếch trương sức ảnh hưởng của Phong Lôi Bang. Và canh bạc của ông ta xem ra đã được đền đáp xứng đáng.

Phong Lôi Bang đã kiểm được một khối tài sản kếp xù thông qua việc quản lý có hệ thống những lãg nhân thô bạo và mạnh mẽ, đồng thời chợ lãg nhân còn kết nối họ với những thương đoàn hay tiêu cục có nhu cầu. Kết quả là Phong Lôi Bang đã gây ra sức ảnh hưởng to lớn không chỉ ở Đat Châu mà còn ở những khu vực lân cận khác.

Tuy so với những kẻ mạnh ở thành Tứ Xuyên thì vẫn còn nhiều thiếu sót nhưng bọn họ cũng đã tạo ra một bàn đạp để thách thức với những người đó trong vài chục năm tới.

Giờ ăn tối đã đến, nhưng Lý Luật Sơn chẳng màng tới chuyện ăn uống mà chỉ chăm chăm đọc cuốn sách viết về xu hướng của chợ lãg nhân.

Ai đã thuê bao nhiêu lãg nhân và họ đã chi trả bao nhiêu tiền. Tất cả đều được viết chi tiết trong cuốn sách này.

Cuốn sách này không những giúp ông biết được xu hướng ở chợ lãg nhân mà còn thấy được cả xu hướng của thương đoàn và tiêu cục giao thương với thành Tứ Xuyên, cứ như đang xem chỉ tay vậy. Cũng chính vì thế mà Phong Lôi Bang xem cuốn sách này như bảo vật, mỗi tháng đều cập nhập thông tin trong cuốn sách này một lần.

Rầm!

“Bang chủ! Có chuyện lớn rồi.”⁵

Bỗng có ai đó mở tung cửa và chạy vào trong.

Nam nhân có chòm râu dê ấy chính là Lưu Tổng quản - người đang quản lý tổng quát công việc ở chợ lãg nhân.

Lý Luật Sơn nhú mày nhìn Lưu Tổng quản.

“Có chuyện gì? Rõ ràng là ta đã bảo người đừng làm phiền ta vào giờ này rồi mà.”

“Có chuyện lớn rồi ạ. Các tiểu tử nhà chúng ta đang chết dần chết mòn ở quán trọ Tây Phong rồi.”

“Chẳng phải quán trọ Tây Phong rất gần chợ lãng nhân sao? Không lẽ bọn lãng nhân lại gây chuyện rồi?”

“Không phải ạ. Không phải lãng nhân...”

Lưu Tổng quản lấp bắp không nói nên lời.

Dựa vào sắc mặt của Lưu Tổng quản, Lý Luật Sơn cảm nhận được chuyện lần này nghiêm trọng hơn ông nghĩ.

Lý Luật Sơn đóng sách lại rồi đứng dậy.³

“Tập hợp tất cả đệ tử có thể huy động lúc này đến quán trọ Tây Phong ngay lập tức.”

“Rõ! Thừa bang chủ.”

Lưu Tổng quản mau chóng tập hợp những đệ tử đang có mặt trong Phong Lôi Bang.

Ngoại trừ những đệ tử ra ngoài làm việc, Lưu Tổng quản tập hợp được hơn năm mươi đệ tử.

Với số lượng này, Lý Luật Sơn nghĩ rằng đã có thể dễ dàng đẩy lùi mọi nguy hiểm.

Lý Luật Sơn hỏi.

“Tình hình thế nào?”

“Thuộc hạ nhân được thông báo toàn bộ đệ tử đến quán trọ Tây Phong đều đã thiệt mạng ạ.”

“Toàn bộ?”

“Vâng! Tổng cộng có năm đệ tử đều chết hết ạ.”

“Hung thủ là ai?”⁶

“Một nam nhân và một đứa trẻ ạ.”

“Chỉ có hai người sao?”

“Vâng! Một lãng nhân ở gần đó sau khi chứng kiến cuộc thảm sát đã vội vàng tới đây để báo cáo cho thuộc hạ ạ.”

“Hừm! Ý ngươi là năm người đều chết hết sao?”²

Vẻ mặt của Lý Luật Sơn trở nên nghiêm trọng.

Không phải một hai người mà là năm người đã chết mà không kịp phản kháng, điều đó có nghĩa là võ công của hai tên kia

không hề tầm thường.

Nhưng Lý Luật Sơn không hề tỏ ra lo lắng.

Đạt Châu vốn là lãnh địa của Phong Lôì Bang.

Bọn họ không chỉ được nhận giúp đỡ từ những võ giả của Phong Lôì Bang mà còn những lãng nhân cùng với những thương đoàn và tiêu cục đã từng giao dịch với bọn họ.

Với toàn lực như thế này thì đến cả môn phái lớn trong giang hồ bọn họ cũng không sợ.

Thế nhưng, ngay khi mở cánh cửa của quán trọ Tây Phong ra, Lý Luật Sơn dự cảm được suy nghĩ của mình đã sai.

“ ... ”

Rõ ràng trong quán trọ lúc này có rất nhiều người, nhưng đến một tiếng thở thoi ông cũng không thể nghe thấy.

Nếu như Lý Luật Sơn dẫn theo thuộc hạ của mình vào đây, chắc chắn những người đó phải có phản ứng gì đó. Nhưng bọn họ lúc này lại cứng đờ như tượng, không hề nhúc nhích.

Nét mặt của những người có mặt tại quán trọ lúc này đã chuyển sang trắng bệch.

Lý Luật Sơn có thể đọc được nỗi sợ hãi trên gương mặt của bọn họ.

Ít nhất một nửa trong số những người ở đây là võ giả.

Võ giả không phải là những người có thể dễ dàng mất hết dũng khí khi đến bất cứ nơi nào.

Võ giả là những người sẽ phản kháng mạnh mẽ khi họ bị khiêu khích. Nhưng lúc này đây, tất cả những võ giả có mặt tại quán trọ Tây Phong đều cúi gằm mặt, không có một ý chí phản kháng nào trong ánh mắt của họ.³

Điều đó có nghĩa là bọn họ đang bị nỗi sợ hãi đè nặng.⁰

“Phù!”

Lý Luật Sơn hít sâu một hơi rồi bắt đầu tìm kiếm căn nguyên nỗi sợ đang đè nặng lên những võ giả.

Để tìm được kẻ đó không hề khó.

Bởi vì chỉ có duy nhất một người đang dùng đũa trong khi những người còn lại đang nín thở, thậm chí còn không dám nhấc một đầu ngón tay.

Lách cách!

Mỗi khi hấn ta di chuyển đôi đũa, âm thanh từ chiếc đĩa lại phát ra.

Bàn tay cầm đũa đặc biệt trắng trẻo và thon dài như bàn tay ngọc ngà của nữ nhân.

Ngay khi nhìn đến gương mặt của người đó, Lý Luật Sơn đã ngừng thở trong một chốc.

Không đơn thuần chỉ vì người đó có dụng mạo xinh đẹp hơn cả nữ nhân. Ông ta không ngờ đến mức đánh ra con người chỉ qua vẻ bề ngoài.

Điều khiến ông ta ngạc nhiên chính là vẻ ngoài của nam nhân kia khiến ông nhớ đến một truyền thuyết của nỗi sợ đang thống trị thành Tứ Xuyên.

“Phiêu... Nguyệt!”

Nam nhân khiến cho Thanh Thành Phái cùng Nga Mi Phái phong bế sơn môn.

Dao gần đây còn có tin đồn khó tin rằng hấn đã khuất phục được môn phái huyền thoại của Tây Tạng là Tiểu Lôi Âm Tự.

Những người khác thì không biết nhưng một người phụ trách bang phái như Lý Luật Sơn thì đã xác nhận truyền thuyết về Phiêu Nguyệt không phải bịa đặt thông qua nhiều nơi.

Tuy khó tin, nhưng tất cả những câu chuyện nghe có vẻ thái quá về Phiêu Nguyệt lại là sự thật.

Những Quán chủ ở Thành Đô đã cảnh báo cho Lý Luật Sơn.

Rằng ông phải tuyệt đối cẩn thận khi gặp phải nam nhân có dụng mạo xinh đẹp còn hơn cả nữ nhân ở trong thành Tứ Xuyên.

Rằng hấn là kẻ mang đến cái chết.

Từ lúc cảm giác được nam nhân trước mặt chính là Phiêu Nguyệt, ngón tay của Lý Luật Sơn không ngừng co giật.

Mặc dù ông ta không hề muốn vậy.

Bên cạnh Phiêu Nguyệt là một tiểu nam tử.

Khoảnh khắc nhìn thấy một tiểu tử đầu tóc bù xù trong bộ y phục rộng thùng thình và bảy chiếc vòng đeo quanh cổ, Lý Luật Sơn đã chắc chắn rằng suy đoán của mình đã đúng.

Dưới chân của tiểu nam tử kia là nam thuộc hạ của ông đang nằm la liệt.

Toàn thân bọn họ dính đầy máu, khuôn ngực không còn đập phập phồng nữa. Rõ ràng bọn họ đã chết.

Không cần tận mắt chứng kiến, ông cũng đã có thể hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

‘Mấy tên vô dụng này.’

Những kẻ nằm kia vốn nổi tiếng đam mê nữ sắc ngay cả là nữ nhân trong Phong Lô Bang. Cũng chính vì thế mà từ trước đến nay, bọn họ đã gây ra biết bao nhiêu chuyện. Nhưng ông vẫn mặc bọn chúng muốn làm gì thì làm vì bọn họ biết cách để thỏa thuận có hiệu quả với những lãnh nhân khó tính.

Tuy ông ta đã dự đoán một ngày nào đó bọn họ sẽ gây ra họa lớn, nhưng không ngờ họa ấy lại lớn đến mức này.

Lý Luật Sơn lúc này đang hối hận vì đã không cảnh báo cho những thuộc hạ của mình vì ông nghĩ Phiêu Nguyệt sẽ không bao giờ đến một nơi nằm ở phần rìa của thành Tứ Xuyên như Đạt Châu.

‘Nếu hắn thực sự là tử thần, ta tuyệt đối không thể chống đối.’

Lý Luật Sơn nuốt khan nước bọt.

Ngay lúc đó, Tiểu Ma đang ngồi trên ghế và đứng đưa chân một cách nghịch ngợm lên tiếng.

“Ta giết hết bọn chúng có được không?”

Ngay lập tức, không khí trong quán trọ như đông cứng lại.

Bởi vì bọn họ đã chứng kiến được thảm kịch xảy ra chỉ vì một câu nói đó.

Tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào Phiêu Nguyệt.

Số phận của Lý Luật Sơn cùng Phong Lôi Bang sẽ ra sao đều phụ thuộc vào câu trả lời của hắn.

Phiêu Nguyệt đặt đũa xuống và nói.

“Đợi một chút.”

“Vâng!”

Tiểu Ma không đòi hỏi gì thêm mà nghe theo ngay lập tức.

Phiêu Nguyệt quay lại nhìn Lý Luật Sơn.

“Nhìn vào mắt ngươi, có lẽ ngươi biết ta?”

“Vâng! Ta có biết.”

Lý Luật Sơn thật lòng đáp.

“Vậy thì dễ nói rồi. Bọn chúng quấy rối ta.”

“Xin ngài thứ lỗi. Tất cả đều là lỗi của ta.”

Lý Luật Sơn quỳ gối.

Ông ta không hề biện bạch bất cứ điều gì.

Lỗi của thuộc hạ cũng là lỗi của ông ta.

Cũng do ông ta quản thuộc hạ không tốt nên mới xảy ra chuyện này.

Ông ta không có tư cách để bào chữa.

“Ta sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm. Xin hãy xử lý ta để kết thúc tất cả mọi chuyện. Những bang đồ khác không có tội gì cả.”

Lý Luật Sơn từ bỏ mạng sống của mình.

Bởi vì ông ta không có tự tin để đối phó với nam nhân ở trước mặt, hơn nữa, ông cũng muốn cứu những đệ tử khác.

Ngay lúc đó, Lưu Tổng quản cũng quỳ xuống.

“Đại hiệp! Xin ngài hãy tha thứ cho Bang chủ. Bang chủ không có lỗi gì cả. Thà ngài giết ta đi còn hơn.”

“Ngươi mau lùi lại ngay.”

“Bang chủ đi rồi thuộc hạ còn sống để làm gì nữa? Thuộc hạ cũng sẽ kề vai sát cánh cùng với Bang chủ.”

Bất chấp Lý Luật Sơn đã can ngăn, Lưu Tổng quản vẫn không chịu lùi bước.

Cảnh tượng của hai người thật khiến người khác cảm động.

“Nếu còn tiếp tục âm ỉ thì ta sẽ lấy cả mạng của những kẻ trong Phong Lôi Bang chứ không phải chỉ mỗi hai người thôi đâu.”

Ngay lúc đó, giọng nói lạnh lùng của Phiêu Nguyệt đã làm bọn họ bừng tỉnh.

“Hộc!”

“Không phải vậy đâu ạ.”

Bọn họ vội vàng lắc đầu.

Bọn họ biết rất rõ Phiêu Nguyệt không bao giờ nói ra những lời vô nghĩa.

Chỉ cần Phiêu Nguyệt muốn, Phong Lôi Bang có thể bị diệt sạch ngay lập tức.

Phiêu Nguyệt hỏi Lý Luật Sơn.

“Ta ở lại đây thì có vấn đề gì không?”

Ngay khi nghe được giọng nói của Phiêu Nguyệt, Lý Luật Sơn cảm thấy ông ta không muốn làm to vấn đề này ra thêm nữa.

Rầm!

“Không hề có vấn đề gì ạ.”

Lý Luật Sơn đập đầu xuống sàn và đáp.

Tuy trán bị rách mà chảy cả máu, nhưng ông không hề bận tâm.

“Chậc!”

Giọng nói của Tiểu Ma vang lên.

Ngay khi thấy được vẻ mặt thành thực hối tiếc của Tiểu Ma, Lý Luật Sơn cảm thấy máu toàn thân mình như lạnh đi.

Nếu ông ta trả lời chậm trễ dù chỉ một chút, có lẽ huyết phong sẽ thổi qua quán trọ này.

‘Ngay cả tính tình của đứa trẻ kể bên tử thần cũng chẳng khác gì ác quỷ.’

Lý Luật Sơn thề dẫu có chết, ông ta cũng không bao giờ khiến cho Phiêu Nguyệt tức giận.

Phiêu Nguyệt xua tay.

Lý Luật Sơn nhận ra hành động đó có nghĩa là gì.

“Đa tạ. Bọn ta sẽ đảm bảo sẽ không có bất cứ vấn đề gì xảy ra khi ngài ở tại đây.”

“Các người tự biết đường mà làm.”

“Vâng!”

Lý Luật Sơn mạnh mẽ đáp lời.

Cảm giác như ông vừa mới sống sót trở về sau khi bước đến ranh giới của cái chết vậy.

Phiêu Nguyệt đứng dậy rồi lên phòng.

Tiểu Ma đi theo phía sau Phiêu Nguyệt, nó liên tục ngoái đầu nhìn lại với vẻ mặt đầy tiếc nuối. Mỗi lần tiểu tử ấy quay đầu lại, những người trong quán trọ đều cảm giác như tim mình đang thắt lại.

“Hây!”

“Phù!”

Sau khi bóng dáng của Phiêu Nguyệt cùng Tiểu Ma hoàn toàn biến mất, những tiếng thở phào nhẹ nhõm vang lên khắp quán trọ.

Hết như khoảng thời gian ngưng đọng nay đã chảy trở lại.

“Rốt cuộc hần là ai mà man rợ đến thế kia chứ?”

“Không ngờ đến cả Bang chủ của Phong Lôi Bang cũng không dám động đây.”

Hầu hết những vị khách ở trong quán trọ đến cả tên của Phiêu Nguyệt cũng không biết chứ đừng nói đến danh tính của hần ta.

Bởi vì, việc nhắc đến tên Phiêu Nguyệt là một điều cấm kỵ ở thành Tứ Xuyên. Nó không được quy định bởi bất cứ ai,

nhưng mọi người đều ngầm quy định nó.

Lý Luật Sơn cũng chưa từng nhắc đến tên Phiêu Nguyệt dù chỉ một lần.

Điều này khiến những người từ bên ngoài thành Tứ Xuyên đến không tránh khỏi hiếu kỳ.

Lý Luật Sơn hét vào mặt những võ giả của Phong Lôi Bang.

“Mau thu dọn thi thể của bọn rác rưởi này, tập hợp tất cả những bang đồ và lãnh nhân lại. Hôm nay ta sẽ dạy dỗ cho bọn hăn ra hồn.”

Trong mắt của Lý Luật Sơn tỏa ra đầy sát khí.

Sự tức giận của ông đạt đến cực độ, chỉ vì một sai lầm của bọn thuộc hạ mà Phong Lôi Bang một chút nữa đã phải đối mặt với hiểm họa diệt môn.

Những võ giả của Phong Lôi Bang mắt nhắm nghiền vì đã dự đoán được số phận đêm nay của bọn họ sẽ ra sao.

Lý Luật Sơn nói với những người đang có mặt ở trong quán trọ.

“Thành thực mong các vị thứ lỗi vì một chút sơ suất của bốn bang mà gây ra náo loạn. Bốn bang sẽ chi trả toàn bộ chi phí thiệt hại. Trong thời gian các vị ở đây, bốn bang sẽ chịu trách nhiệm hoàn toàn về vấn đề an ninh nên các vị cứ yên tâm nghỉ ngơi. Còn nữa, tốt hơn các vị đừng nói với ai về người đó. Nếu có ai ở thành Tứ Xuyên đề cập đến người đó, bốn bang sẽ đích thân dẫn thuộc hạ đến tìm.”

Đó vừa là lời xin lỗi, vừa là lời đe dọa nhưng không một ai dám phản kháng.

Dù cho Lý Luật Sơn không nói điều đó thì cũng chẳng có ai lớn mật đến mức dám nói về Phiêu Nguyệt và Tiểu Ma.

Phong Lôi Bang dọn dẹp thi thể rồi ra ngoài.

Đến lúc này, những vị khách trong quán trọ mới bắt đầu xôn xao.

Trong số đó còn có cả một thiếu nữ duyên dáng khoảng mười bảy mười tám tuổi và một võ giả độ chừng hơn hai mươi.

Thiếu nữ nói với vẻ mặt sợ hãi.

“Sợ thật đó. Không ngờ có một người như thế tồn tại. Ở ngoài giang hồ cũng có nhiều quái vật như hắc sao?”

“Nếu có nhiều người như hắc thì thế giới này sớm đã biến thành địa ngục từ lâu rồi. Những người như hắc rất hiếm thấy.”

“Nhưng mà cũng may thật. Chỉ với tình hình hiện tại thôi muội cũng đã thấy khó khăn lắm rồi, nếu phải trở thành kẻ thù của người đó thì chắc muội không chịu nổi mất.”

“Muội đừng lo. Gia Tuệ! Ta sẽ dẫn muội đến Thiên Ân Trang một cách bình an vô sự bằng mọi giá.”

“Vô Kiềm ca ca!”

Thiếu nữ nhìn võ giả trẻ tuổi với đôi mắt đượm buồn.

Võ giả trước mặt nàng là Tân Vô Kiềm, là võ giả hộ vệ của nàng.

“Thật sự sẽ không sao chứ? Ngay cả khi ca ca đích thân hộ tống muội đến Thiên Ân Trang?”

“Đó là mệnh lệnh ta được nhận.”

Tân Vô Kiềm đáp lời, nhưng hắc lại né tránh ánh mắt của Mộc Gia Tuệ.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 160

“Oáp!”

Tiểu Ma vươn vai rồi bước ra khỏi quán trọ.

Gương mặt của tiểu nam tử ngây thơ đến nỗi khiến người khác khó mà tin đêm qua hắc đã giết chết tận năm mạng người.

Tiểu Ma ngáy ngủ nhìn xung quanh rồi lập tức di chuyển đến cái giếng phía sau quán trọ.⁵

Mỗi lần tiểu nam tử bước đi, bảy chiếc vòng trên cổ vang lên âm thanh vô cùng trong trẻo.

“Hộc!”

“Hum!”

3

Những võ giả nghe thấy tiếng kim loại từ xa liền tránh khỏi nơi đó. Chỉ cần nghe thấy tiếng vòng kêu thôi đã đủ khiến họ nhận ra Tiểu Ma sắp xuất hiện.

Ký ức mà Tiểu Ma để lại cho họ vào đêm qua quá mãnh liệt khiến họ phải đặt cho tiểu nam tử biệt hiệu Tiểu Diêm La. Bộ dạng của tiểu nam tử ngày hôm qua thật sự khiến họ bị đả kích dữ dội. Thế nhưng Tiểu Ma lại không hề biết chuyện đó.

“Ồ?”

Tiểu Ma đến trước giếng rồi nghiêng đầu nhìn.

Bởi vì có một vị khách đang rửa mặt ở đó.

“A!”

Người đang rửa mặt giật mình khi nhìn thấy Tiểu Ma.

Trước mặt tiểu nam tử là một tiểu nữ tử xinh đẹp với đôi mắt tròn xoe và gương mặt ướt đẫm nước. Tiểu nữ tử đó chính là Mộc Gia Tuệ.

2

Tiểu Ma nhìn tiểu nữ tử rồi mỉm cười.

“Xin chào! Tỷ tỷ xinh đẹp.”³

“A, chào đệ!”⁰

Giọng nói của Mộc Gia Tuệ có hơi run lên.

Bởi lẽ ký ức đêm qua đã hiện lên trong đầu nàng.

“Đệ, đệ rửa mặt trước đi.”

“Thôi! Tỳ đến trước mà. Tỳ cứ rửa mặt trước đi.”

“VẬY CŨNG ĐƯỢC SAO?”

“Ừm!”

Tiểu Ma gạt đầu rồi ngồi phịch xuống tảng đá cạnh giếng.

Mộc Gia Tuệ liếc nhìn Tiểu Ma.

Tiểu nam tử vận bộ y phục rộng thùng thình, mái tóc rối bù xù, nhìn thế nào cũng chẳng khác gì một đứa trẻ sáu bảy tuổi.

Bất kỳ ai gặp tiểu nam tử cũng sẽ thấy hắn thật đáng yêu.

Thế nhưng, suy nghĩ đó sẽ lập tức biến mất sạch sẽ ngay khi nhìn thấy bảy chiếc vòng trên cổ Tiểu Ma.

Đêm qua tiểu nam tử đã dùng bảy chiếc vòng đó cướp đi mạng sống của tận năm người.

Mộc Gia Tuệ lần đầu trong đời nhìn thấy cảnh tượng khủng khiếp như thế.

Nàng rất muốn nhanh chóng rời khỏi giếng nước. Vậy nên tiểu nữ tử vội vội vàng vàng rửa mặt.

Lúc này, Tiểu Ma đột nhiên lên tiếng.

“Tỳ tỳ không cần phải gấp gáp như vậy đâu!”

“Hả?”

“Tỳ cứ từ từ mà rửa mặt.”

“Ta, ta...”

Mộc Gia Tuệ không khỏi bối rối trước câu nói của Tiểu Ma, hệt như tiểu nam tử đã nhìn thấu được suy nghĩ của nàng vậy.

Nhìn nàng lấp ba lấp bắp đến đỏ cả mặt, Tiểu Ma liền bật cười.

“Dù có chuyện gì xảy ra ta cũng không giết tỳ đâu.”

“Đa, đa tạ!”

Mộc Gia Tuệ vốn không việc gì phải cảm tạ Tiểu Ma cả.

Nàng vốn không hề nhận thức được bản thân vừa nói gì. Bộ dáng ngây ngô của nàng khiến Tiểu Ma cứ khúc khích cười.

Mộc Gia Tuệ chưa kịp lau sạch nước trên mặt đã rời khỏi giếng.

“Đúng là một tỷ tỷ ngây thơ.”

Nhìn bóng lưng của Mộc Gia Tuệ, Tiểu Ma lẩm bẩm một câu.

Mộc Gia Tuệ và Tiểu Ma vốn không chênh lệch tuổi tác là mấy. Thế nhưng vì sống lâu trong thân hình của một đứa trẻ, nên trong tư tưởng của tiểu nam tử vẫn chưa thật sự trưởng thành. Vậy nên tiểu nam tử cứ tự nhiên gọi Mộc Gia Tuệ là tỷ tỷ.

Tiểu Ma kéo nước lên rồi rửa mặt qua loa, sau đó hần chạy ù vào quán trọ.

Phiêu Nguyệt và Ưu Trường Lạc đã ngồi sẵn trên bàn ăn.

“Ngươi, ngươi ngủ ngon chứ?”

Ưu Trường Lạc gượng gạo chào hỏi Tiểu Ma.

Tiểu Ma mỉm cười rồi ngồi xuống.

Chính vì đã tận mắt chứng kiến cảnh tượng khủng khiếp giống như Mộc Gia Tuệ nên Ưu Trường Lạc có phản ứng như thế cũng không có gì kỳ lạ.

Người biết một chút về con người thật của Tiểu Ma đều không khỏi nâng cao cảnh giác.

“Ăn cơm đi.”

Chỉ có Phiêu Nguyệt vẫn không thay đổi thái độ với tiểu nam tử. Vậy nên Tiểu Ma rất thích Phiêu Nguyệt.

Cho dù hần có thể hiện bản thân thế nào, Phiêu Nguyệt vẫn sẽ đối đãi tốt với hần.

“Ừm!”

Tiểu Ma ngồi bên cạnh Phiêu Nguyệt rồi nở nụ cười rạng rỡ.

Thức ăn được bày trên bàn vô cùng phong phú.

Rõ là đầu bếp của quán trọ đã phải chăm chỉ làm việc từ sáng sớm.

Quá đổi kinh ngạc trước sức mạnh và sự tàn bạo của Tiểu Ma, cùng với sự uy áp từ Lý Luật Sơn - Bang chủ Phong Lô Bang,

đương nhiên y phải phục vụ họ thật chu đáo.

Chính vì thế, y đã phải thức dậy từ sáng sớm và dùng tất cả sức lực của mình để nấu ăn.

Nhờ thế mà nhóm của Phiêu Nguyệt mới được thưởng thức những thức ăn ngon lành nhất.

Sau khi ăn xong, Phiêu Nguyệt mới hỏi Ưu Trường Lạc.

“Người đã tìm lãng nhân rồi nhỉ?”

“Vâng. Bang Chủ Lý của Phong Lôì Bang đã cử những lãng nhân giỏi nhất từ khu của họ. Thay vào đó tại hạ phải chịu hết mọi chi phí ủy thác.”

“Có vẻ ông ta khá dễ tâm đấy nhỉ.”

“Tất cả là nhờ đại hiệp đấy ạ. Xin đa tạ ngài.”

Ưu Trường Lạc liền cúi đầu cảm tạ Phiêu Nguyệt.

Muốn tìm được lãng nhân có thực lực một chút phải đích thân đến vào khu lãng nhân từ tận sáng sớm.

Sau đó, để kiểm chứng nhân cách cùng cảnh giới võ công, phải mất không ít thời gian và công sức nữa, ấy vậy mà nhớ có Lý Luật Sơn, y không cần phải trải qua quá trình lãng nhằng này.

Từ trước đến nay yavetem đã thuê nhiều lãng nhân ở Đạt Châu, nhưng đây là lần đầu được đãi ngộ như thế.

Ưu Trường Lạc lúc này mới cảm nhận rõ địa vị của Phiêu Nguyệt to lớn thế nào.

Phiêu Nguyệt hỏi Ưu Trường Lạc.

“Lịch trình sắp tới thế nào?”

“À, đầu tiên tại hạ định sẽ đi đường bộ đến Bích Sơn. Đến Bích Sơn lại đi thuyền đến tỉnh Ân Thi thuộc Hồ Bắc, rồi lại đi đường bộ đến tỉnh Hồ Nam. Đến Đặng Châu của Hồ Nam rồi thì... Phiêu đại hiệp đến Thiên Trung Sơn ở phía Đông, còn tại hạ thì đến Thiếu Lâm Tự ở phía Bắc.”

“Vậy chúng ta sẽ đi cùng nhau đến Đặng Châu à?”

“Đúng vậy. Tại hạ sẽ tận tình chăm sóc cho đại hiệp nên ngài không cần bận tâm.”

“Ta hiểu rồi!”

Phiêu Nguyệt thông thả gật đầu.

Trái lại, Ưu Trường Lạc vừa báo cáo một lượt xong không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Chuyện này vốn chẳng có gì đặc biệt cả, nhưng vì đối phương là Phiêu Nguyệt nên y đương nhiên có chút căng thẳng.

Phiêu Nguyệt không bảo Ưu Trường Lạc cứ cứ xử thoải mái. Bởi lẽ hắn có nói thế nào thì đối phương vẫn tuyệt không nghe theo. Và hắn nghĩ cũng chẳng cần thiết phải làm đến mức đó.

Hắn không cần biến Ưu Trường Lạc thành mối bận tâm của mình.

Bây giờ hắn chỉ cần để tâm đến việc một mạch đến thẳng bồn gia của Chân Kiếm Vũ ở Thiên Trung Sơn mà không phải phiêu bạt đó đây.

Về mặt đó, Ưu Trường Lạc lại khá hữu dụng.

Thời điểm hiện giờ, hắn khó tìm được một người đồng hành có ích như Ưu Trường Lạc. Nếu đồng hành cùng y, hắn có thể đi đường thoải mái hơn, tránh được những khó khăn không đáng có.

Một trong những điều khiến Phiêu Nguyệt ghét nhất chính là lãng phí thời gian vào những việc vô ích. Thay vì lãng phí thời gian vào mấy thứ như thế, hắn có thể làm được nhiều việc ý nghĩa hơn.

Phiêu Nguyệt ăn xong thì ra ngoài, đột nhiên hắn nhìn thấy hàng chục người lạ mặt.

Đám người tỏa ra khí thế mãnh liệt kia đều là lãng nhân dưới trướng Lý Luật Sơn.

Trên mặt họ lộ rõ vẻ căng thẳng.

Một vài kẻ còn nhìn Phiêu Nguyệt với ánh mắt đầy thách thức.

Bản tính họ vốn tự do và có phần thô bạo nên ghét việc bị trói buộc bởi thứ gì đó. Vậy nên họ mới trở thành lãng nhân, vậy mà bây giờ họ lại bị ép phải làm việc cho kẻ khác nên trong lòng có chút khó chịu. Thế nhưng, người ra lệnh cho họ lại là

Lý Luật Sơn, họ nào dám thể hiện tâm trạng không hài lòng của mình ra.

Lý Luật Sơn ra lệnh cho đám lãnh nhân này phải tuyệt đối phục tùng Phiêu Nguyệt nhưng lại không nói rõ thân phận của hã cho họ biết. Cứ thế bất mãn tự nhiên chồng chất lên.

Lúc đó, Ưu Trường Lạc bước về phía trước rồi nói.

“Tại hạ là Ưu Trường Lạc, người chịu trách nhiệm trong chuyến đi lần này. Có các vị bên cạnh thật khiến tại hạ vô cùng an tâm. Thời gian tới mong được các vị đây chiếu cố.”

Có vẻ y đã đọc được tâm ý của đám lãnh nhân nên đã tiến lên trước để làm dịu lại bầu không khí.

Sau đó một nam nhân tầm ba mươi tuổi bước ra khỏi nhóm lãnh nhân.

Trên mặt hã có vết sẹo dài cùng đôi mắt sắc bén khiến người khác vô cùng ấn tượng.

Hã làm thế bao quyền về phía Phiêu Nguyệt và Ưu Trường Lạc.

“Hân hạnh được diện kiến. Ưu đại hiệp! Tại hạ là Cao Nhật Bá. Họ có chút thiếu sót nhưng lại vô cùng trách nhiệm với công việc. Nếu có việc gì cần, các vị cứ việc ra lệnh với tại hạ là được.”

“Haha! Ra là Cao đại hiệp. Mong được các hạ chiếu cố.”

“Chính chúng tại hạ mới phải nói câu đó đây.”

Cao Nhật Bá liền khẽ cúi đầu. Thái độ của hã không hề thể hiện chút nhu nhược nào. Ưu Trường Lạc nhìn hã liền nở nụ cười mãn nguyện.

Bởi lẽ y vừa cảm nhận được bầu không khí cương trực toát ra từ người Cao Nhật Bá. Chỉ bấy nhiêu y cũng đoán ra hã là người đáng tin cậy đến mức nào.

Cao Nhật Bá đích thực là người được tin nhiệm nhất trong số các lãnh nhân. Vậy nên, Lý Luật Sơn mới cử Cao Nhật Bá đảm nhận việc quản lý các lãnh nhân khác.

Ưu Trường Lạc liền nói cho Cao Nhật Bá biết thân phận thật sự của Phiêu Nguyệt. Bởi vì y tin Cao Cao Nhật Bá là một kẻ

kín miệng.

Cao Nhật Bá nhìn Phiêu Nguyệt với ánh mắt có phần âm trầm.

‘Người đó là Tử Thần ư...’

Hắn thoáng nghĩ bản thân đã vướng phải một nhiệm vụ đau đầu. Cho đến hiện giờ không có một nhân vật hay môn phái nào yên ổn nếu đụng phải Phiêu Nguyệt. Thế nhưng bây giờ hắn không thể quay đầu được nữa.

‘Ta chỉ có thể cầu mong không xảy ra chuyện gì thôi...’

“A!”

Mộc Gia Tuệ bất giác thở dài. Đây là tiểu nữ tử lần trước đã chạm mặt Tiểu Ma.

“Ồ, chào tỷ tỷ.”

Tiểu Ma vẫy mạnh tay tựa hồ vừa gặp được bằng hữu thân thiết, tiểu nam tử tỏ vẻ vô cùng vui mừng.

Hôm nay hai đứa trẻ đã gặp nhau tận hai lần.

Nếu không nhìn thấy con người thật của Tiểu Ma, có lẽ tiểu nữ tử đã xem như đây là mối nhân duyên tốt lành. Thế nhưng cảnh tượng đêm hôm qua đã khắc sâu vào trong tâm trí tiểu nữ tử.

Mộc Gia Tuệ gượng gạo mỉm cười.

“Chào, chào đệ!”

“Hôm nay tỷ tỷ cũng rời đi à?”

“Ừm!”

“Thì ra là vậy. Hôm nay bọn ta cũng đi, đúng là có duyên mà.”

“Đ, đúng vậy...”

“Tóm lại là ta rất vui. Ta sẽ không bao giờ quên tỷ tỷ đâu. Ta nhất định sẽ nhớ tỷ.”

“Đa... đa tạ đệ!”

Khoảnh khắc ấy, Mộc gia Tuệ cảm thấy có thứ gì đó đang dâng trào trong lòng.

Mặc dù Tiểu Ma không có ý gì đặc biệt, nhưng trong tình huống và trạng thái tâm lý hiện giờ, nàng lại cảm thấy có chút kỳ lạ.

“Đệ, đệ có muốn mang theo cái này ăn không?”

Mộc Gia Tuệ vừa nói vừa lục lọi trong túi ra một gói giấy.

“Cái gì thế?”

“Đây là khô bò tự tay ta làm. Lúc đói bụng thì lấy ra mà ăn.”

“Thật á? Ôi! Đa tạ tỷ.”

Tiểu Ma cười rạng rỡ rồi nhảy cẫng lên.

Nhìn thấy dáng vẻ thích thú hết như một đứa trẻ, Mộc Gia Tuệ liền nở nụ cười.

Nàng vốn không quen với việc bếp núc, món khô bò này nàng vất vả lắm mới làm ra được. Vậy nên thấy Tiểu Ma thích thú như thế, trong lòng nàng dâng lên niềm vui sướng không sao diễn tả được.

Nàng đã tự mua thịt về chế biến, phải trải qua nhiều công đoạn sơ chế rồi nướng thật cẩn thận mới có được một mẻ khô bò như thế.

Mộc Gia Tuệ dù có tiếc nuối cho sự vất vả của mình nhưng vẫn sẵn sàng đưa cho Tiểu Ma món ăn quý giá mà mình còn chưa được nếm thử.

Nhìn đôi mắt Mộc Gia Tuệ đã đỏ ửng lên, Tiểu Ma liền hỏi.

“Tỷ tỷ, tỷ khóc hả?”

“Không có! Ta phải đi rồi. Đệ đi mạnh giỏi nhé, sau này có duyên sẽ gặp lại.”

“Ừm! Tỷ tỷ đi đường cẩn thận.”

Tiểu Ma vẫy tay tạm biệt Mộc Gia Tuệ.

Mộc Gia Tuệ mỉm cười rồi dắt ngựa của mình cùng Tân Vô Kiềm ra khỏi quán trọ.

Đột nhiên nàng quay đầu lại nhìn.

Tiểu Ma vẫn đang vẫy tay với nàng. Kỳ lạ thay, nàng không hề thấy Tiểu Ma đáng sợ nữa.

Mộc Gia Tuệ bất giác đưa tay chào lại Tiểu Ma. Sau đó, Tiểu Ma còn phản ứng mạnh mẽ hơn.

“Phụt!”

Cuối cùng nàng bật cười.

“Mới sáng tâm trạng đã vui vẻ rồi nhỉ.”

Tân Vô Kiềm đang đứng bên ngoài chờ Mộc Gia Tuệ liền nhìn nàng với ánh mắt nghi hoặc.

“Chỉ là ta thấy vui hơn mọi khi thôi.”

“May thật đấy. Từ giờ khó khăn thật sự mới bắt đầu, nhưng tâm trạng tốt thế cũng không tồi nhỉ.”

Nghe Tân Vô Kiềm nói, Mộc Gia Tuệ mới nhận thức lại thân phận của bản thân.

Sắc mặt Mộc Gia Tuệ lập tức tối đi mấy phần.

Tân Vô Kiềm nhìn nàng, gương mặt hắc lúc này cũng bị bao phủ bởi làn sương âm đạm.

“Đi thôi.”

161

Phiêu Nguyệt nhìn chằm chằm vào Tiểu Ma.

Bởi vì từ sau khi rời khỏi quán trọ, Tiểu Ma cứ lảm bảm mãi điều gì đó.

Ngay khi ánh mắt của tiểu tử ấy và Phiêu Nguyệt chạm nhau, Tiểu Ma vội vàng giấu thứ gì đó đang cầm trên tay về phía sau lưng. Thấy Tiểu Ma như vậy, Phiêu Nguyệt khẽ nhú mày.

Nhận ra mình đã sơ suất, Tiểu Ma liền cười chúm chím.

“Hề hề!”

“Đó là gì vậy?”

“Là khô bò. Một tỷ tỷ ta gặp được ở quán trọ đã cho ta đấy. Hay ta cũng... cho huynh một ít nhé?”

“Thôi khỏi.”

Câu trả lời của Phiêu Nguyệt làm cho nét căng thẳng thoáng qua trên gương mặt của Tiểu Ma biến mất như tuyết tan chảy.

Bởi vì miếng khô bò mà Mộc Gia Tuệ cho tiểu tử ấy rất ngon.

Ban đầu Tiểu Ma chỉ định ăn một miếng nhưng tay nó cứ xé mãi miếng thịt mà không thể ngừng lại được.

Đến khi tỉnh táo lại thì nó phát hiện nó đã ăn gần hết miếng thịt rồi.

Tiểu Ma cẩn thận đặt miếng khô bò còn lại chẳng được bao nhiêu vào trong ngực.

‘Từ giờ ta sẽ ăn nó thật tiết kiệm.’⁵

Lần sau nếu gặp được Mộc Gia Tuệ, Tiểu Ma nhất định phải tìm hiểu bí pháp làm ra món khô bò này mới được.

Hành trình đến Bích Sơn diễn ra rất thuận lợi.

Bởi nhóm người của Ưu Trường Lạc vốn dĩ thân thuộc với địa lý của giang hồ, những lãnh nhân vừa mới nhập hội cũng phối hợp một cách hoàn hảo.³

Cao Nhật Bá đã dẫn dắt đoàn lãnh nhân rất tốt.

Hắn vốn dĩ là người có tiếng tăm trong chợ lãnh nhân, hơn nữa lại có khả năng lãnh đạo, biết cách để dẫn dắt mọi người.

Mỗi khi di chuyển, hắn đều để những lãnh nhân đi trước để đảm bảo không có vấn đề gì xảy ra và hắn cũng không hề sao nhãng nhiệm vụ của mình chẳng hạn như đứng canh gác trong lúc mọi người nghỉ ngơi.

Nhờ vậy mà nhóm của Ưu Trường Lạc có thể di chuyển rất thoải mái.

Bọn họ rời khỏi quán trọ Tây Phong chưa bao lâu mà trời đã tối.

Cao Nhật Bá đến gần Ưu Trường Lạc và nói.

“Hôm nay có lẽ chúng ta phải ngủ ở ngoài một đêm rồi.”

“Được. Các hạ có biết nơi nào để chúng ta có thể nghỉ lại không?”

“Phía trước có một con suối nhỏ, gần đó có một cánh đồng. Nghỉ tại đó một đêm có lẽ sẽ không có vấn đề gì.”

“Được, vậy chúng ta đến đó nghỉ ngơi.”⁶

“Vâng. Ta sẽ đi thông báo cho mọi người.”

Cao Nhật Bá quay lại rồi đưa ra chỉ dẫn cho lãnh nhân.

Ưu Trường Lạc nhìn vào Cao Nhật Bá một hồi lâu.

“Quả là nhân tài khiến người khác muốn có được. Nếu có thể mang người đó về trang viên thì ta có thể an tâm biết bao.”

Tìm được một người có võ công cao cường không khó. Những võ giả đã đạt đến một cảnh giới nhất định luôn nằm rải rác ở khắp nơi. Nhưng để tìm được một người vừa có võ công cao cường lại vừa có đầu óc thông minh thì lại là một chuyện khác.

Hầu hết những người có đủ hai yếu tố đó đều nằm trong những danh môn đại phái. Để tìm ra những người như họ trong số lãnh nhân còn khó hơn hái sao trên trời.

Ưu Trường Lạc trầm nghĩ sau này y nhất định phải ngấm đưa ra đề xuất cho Cao Nhật Bá mới được.

Đột nhiên, tầm nhìn của Ưu Trường Lạc hướng về phía cuối hàng để đảm bảo rằng Phiêu Nguyệt và Tiểu Ma vẫn theo sát bọn họ.

Hai người họ vẫn đang ngồi trên ngựa và theo sau họ.

Trái ngược lại với lo lắng ban đầu của y, Phiêu Nguyệt và Tiểu Ma không hề oán trách hay kêu ca gì cả.

Tuy câu nói “Ta giết tất cả được không?” của Tiểu Ma có hơi khiến người khác giật mình nhưng cũng may mỗi lần Tiểu Ma nói như thế Phiêu Nguyệt đều ngăn cản nên không có vấn đề gì xảy ra cả.

Ưu Trường Lạc dắt ngựa đi về phía Phiêu Nguyệt.

“Đi thêm một chút nữa sẽ gặp con suối. Tại hạ đang phân vân đêm nay chúng ta có nên ngủ lại cánh đồng cạnh con suối đó hay không ạ.”²

“Người tự quyết đi. Không nhất thiết mỗi khi làm gì cũng phải báo cáo cho ta.”

“Vâng.”

Ưu Trường Lạc ngượng ngùng lui về.

Phiêu Nguyệt nhìn quanh.

Như Ưu Trường Lạc đã nói, nơi này có địa hình rất phù hợp để bọn họ qua đêm.

Vì không có nơi nào chắn tầm nhìn nên người khác sẽ khó ẩn nấp và tiếp cận bọn họ. Kế bên cũng là con suối nên bọn họ có thể dễ dàng tìm được nước uống.

Có lẽ nghỉ tại nơi này sẽ không thành vấn đề.

Những người đi đầu đã xuống ngựa và chuẩn bị chỗ ngủ.

Bọn họ bận rộn di chuyển để san bằng mặt đất hoặc đốt lửa bằng đôi tay thuần thục của mình.

Thuộc hạ của Ưu Trường Lạc thì chuẩn bị thức ăn, còn Cao Nhật Bá cùng những lãnh nhân thì kiểm tra xung quanh xem có những mối nguy hiểm có thể xảy ra nào không./

Cũng nhờ thế mà một nơi để qua đêm được chuẩn bị một cách hoàn hảo trước khi mặt trời lặn.

“Nào. Mỗi người một bát.”

Một thuộc hạ của Ưu Trường Lạc hét lên.

Hắn vốn là người nấu ăn giỏi nên được đảm nhiệm phần chuẩn bị thức ăn mỗi khi bọn họ phải ngủ ở ngoài.

Hôm nay hắn làm một món cháo không rõ tên.

Hắn treo chiếc nồi lớn trên đồng lửa rồi đổ tất cả những nguyên liệu đã được chuẩn bị sẵn vào trong, tạo ra một nồi cháo có hương vị tuyệt hảo.

“Ngon thật!”

“Ngon quá đi.”

Những lãnh nhân ăn thử một muỗng, miệng không ngừng cảm thán.

Bọn họ đến mơ cũng không dám mơ đến một bữa ăn đàng hoàng như thế này khi ngủ ở ngoài.³

Trước đây, hầu hết bọn họ chỉ thỏa mãn cơn đói bằng lương khô cứng ngắt mà thôi.⁰

“Lần này xa hoa thật.”

Cao Nhật Bá vừa ăn cháo vừa lẩm bẩm.

Không rõ nó là gì nhưng trong này có rất nhiều nguyên liệu. Trong số đó không có món nào mà hắn không ăn được nên hắn có thể an tâm ăn ngon lành.

Phiêu Nguyệt cũng nhận một bát cháo rồi ngồi xuống tảng đá gần đó.

Hắn kéo chiếc khăn đang trùm kín mặt xuống để ăn cháo.

Ngay khi gương mặt của Phiêu Nguyệt hiện ra, các lãnh nhân trở nên náo động.

“Điên mất thôi.”

“Ôi! Sao lại che đi mặt gương mặt xinh đẹp như vậy chứ.”

“Đó mà là nhan sắc của nam nhân đấy sao?”

Và thế là bọn họ quên đi mất lời dặn dò của Lý Luật Sơn và nhìn chằm chằm vào mặt của Phiêu Nguyệt với gương mặt thất thần.

Ngay lúc đó, giọng nói lạnh lùng của Cao Nhật Bá đã thức tỉnh bọn họ.

“Tất cả cẩn thận. Bởi vì những người bị gương mặt của người đó mê hoặc không chết thì cũng bị trọng thương. Lớp vỏ hào nhoáng đó chỉ là lớp nguy trang để qua mắt mọi người mà thôi. Ẩn sâu nó là một con quái vật khó thể tưởng tượng đang ngủ yên. Chỉ cần sơ suất, không chỉ bản thân mà những người xung quanh cũng bị bắt thịt. Bang chủ Phong Lôĩ Bang cảnh báo cho chúng ta điều này không phải vì ông ấy là một kẻ nhất gan. Mà người kia là một người rất đáng sợ...”

“...”

Ngay lập tức, một sự im lặng bao trùm lấy họ.

“Mọi người cẩn thận. Tốt nhất là đừng nên vướng vào nếu có thể.”

“Lâu rồi mới thấy bộ dạng lo lắng này của Hùng Phong Dao đấy.”

Người vừa mở miệng là một nam nhân có đường nét thanh tú.

Mặc dù người đó cố tình bôi tro lên mặt nhưng ai tinh mắt cũng sẽ nhận ra đó là một nữ nhân cải trang thành nam.

Cao Nhật Bá chuyển tầm mắt về phía nàng.

“Hạ Chân!”

“Hắn nguy hiểm đến mức nào mà Hùng Phong Dao của thiên hạ phải co rúm lại như chó cụp đuôi như thế này chứ?”

“Đến mức ta có giải thích bao nhiêu cũng không đủ.”

“Vậy thì hắn là cao thủ rồi...”

Nữ nhân giả dạng nam nhân kia nhìn về phía Phiêu Nguyệt.

Tên nàng là Tiết Hạ Chân.

Là một người nổi tiếng ở chợ lãng nhân như Cao Nhật Bá.

Thoạt đầu khi xuất hiện ở chợ lãng nhân, nàng chưa có kinh nghiệm nên mới hoạt động với bộ dạng thật của mình. Song có quá nhiều nam nhân tiếp cận vì mê mẩn vẻ đẹp của nàng nên sau này nàng mới cải trang thành nam để hoạt động.

“...”

Dĩ nhiên những người tiếp cận nàng đều bị đâm chết hoặc bị thương nặng và buộc phải rửa tay gác kiếm.

Bởi vì võ công của nàng rất mạnh.

Nàng tuy xinh đẹp nhưng lại ra tay tàn nhẫn khiến những lãng nhân biết được thân phận của nàng chưa từng tiếp cận nàng một lần nào.

Tiết Hạ Chân nhìn chăm chăm vào Phiêu Nguyệt như một người mất hồn.

“Quá đáng thật đó. Gương mặt đó đẹp quá mức cho phép rồi.”

Trái tim tưởng chừng đã chai lì vì cuộc sống lãng nhân nay lại đập không ngừng.

Lâu rồi nàng mới có được cảm giác như thế này.

Cao Nhật Bá nói với Tiết Hạ Chân.

“Ta đã cảnh báo trước rồi đấy.”

“Rồi rồi, biết rồi. Ta sẽ ráng nhồi những lời người nói vào tai nên đừng có nói nữa.”

Tiết Hạ Chân xoa tay với vẻ mặt đầy khó chịu.

Cao Nhật Bá nhìn Tiết Hạ Chân một hồi lâu rồi quay đi.

“Nha đầu ấy là một đứa trẻ thông minh, rồi sẽ tự biết cách chăm sóc bản thân mà thôi.”

Giữa các lãnh nhân không có sự ràng buộc.

Có khuyên nữa thì cũng chỉ có tác dụng ngược mà thôi.

Cao Nhật Bá thôi quan tâm đến nàng và ăn nốt phần cháo còn lại.

Sau khi ăn xong, nhóm người chuẩn bị để đi ngủ.

Nói là chuẩn bị thế thôi chứ cũng không có gì để chuẩn bị cả. Tất cả chỉ là nằm co quắp rải rác xung quanh đồng lửa.

Những người đã chuẩn bị sẵn từ trước hoặc có điều kiện tốt thì đắp chăn ngủ còn những người không có gì thì chỉ cuộn tròn người lại rồi ngủ.

Hầu hết những lãnh nhân đều thuộc trường hợp ở sau.

Những thứ như chăn là một thứ xa xỉ đối với những người tin vào cơ thể rắn chắc và kinh nghiệm lăn lộn trong thế giới đầy khắc nghiệt như họ.

Bọn họ đốt một ngọn lửa khác ở một nơi cách xa nơi của nhóm Ưu Trường Lạc đang ngủ và ngủ ở đó.

May mắn thay, tất cả đều đã luyện nội công nên có thể chịu đựng được một chút khí lạnh.

Phiêu Nguyệt cũng một mình ngồi cách xa mọi người.

Bởi vì cả nhóm của Ưu Trường Lạc và những lãnh nhân đều không muốn ở cạnh hắn hơn nữa Phiêu Nguyệt cũng không thích những chỗ đông người.

Còn Tiểu Ma thì đã trèo lên một cây cách xa nơi mà nhóm người của Ưu Trường Lạc và ngủ một mình ở đó.

Tiểu tử ấy cho dù có thích Phiêu Nguyệt đến mấy thì nó vẫn có thể ngủ một mình được.

Bộ dạng của Tiểu Ma khiến Phiêu Nguyệt liên tưởng đến một con dơi nhỏ.

Phiêu Nguyệt lấy Âm Long Bào làm chặn đắp lên người rồi nhìn lên bầu trời.

Âm Long Bào rất rộng. Nếu trải cả Âm Long Bào ra thì sẽ đủ cho hai người vào trong.

Vô số vì sao thù dật trên bầu trời đêm như sắp trút xuống lọt vào mắt hấn.

Khung cảnh này hấn đã thấy không biết bao nhiêu lần kể từ khi ra khỏi Không Động. Nhưng đâu có nhìn nhiều đến mấy, hấn cũng không cảm thấy chán.

Tiếng côn trùng vang lên.

Âm thanh này hấn cũng không chán dù đã nghe bao nhiêu lần.

Không Động - nơi mà hấn đã dành nửa đời người để ở đó là một không gian hoàn toàn tĩnh lặng.

Nơi đó tuy vẫn có sự sống tồn tại, nhưng không một sinh vật nào dám để lộ ra âm thanh của bản thân một cách ồn ào như vậy.

Một môi trường khắc nghiệt nơi những sinh vật chỉ biết cách ẩn mình thật kỹ và chờ đợi thời cơ để có thể sống sót.

Khung cảnh bình yên này quá đối xa lạ với một người đã quen với môi trường khắc nghiệt như Phiêu Nguyệt.

Trừ những người canh chừng ở phía xa kia, tất cả đều chìm vào giấc ngủ. Chỉ có Phiêu Nguyệt là không thể ngủ được.

Phiêu Nguyệt vẫn nằm đó, gối tay lên đầu và ngấm nhìn bầu trời.

Loạt soạt!

Tiếng động ai đó đang di chuyển vang lên bên tai hấn.

Tuy người đó di chuyển rất thận trọng nhưng dù có thận trọng đến mấy thì sao có thể qua mắt được đôi tai của Phiêu Nguyệt.

Đôi mắt của Phiêu Nguyệt trở nên sắc bén.

Bởi vì tiếng bước chân càng lúc càng lớn dần. Chủ nhân của những bước chân đó đang đến gần chỗ của Phiêu Nguyệt.

Bàn tay của Phiêu Nguyệt lặng lẽ di chuyển đến U Linh Chủ bên đai quần. Nhưng Phiêu Nguyệt bàn tay nắm U Linh Chủ của Phiêu Nguyệt nhanh chóng thả lỏng.

Bởi vì mùi hương xộc vào mũi hắn.

Một cái đầu hiện ra trước mặt hắn che lấp những vì sao.

Đó là Tiết Hạ Chân - nữ nhân cải trang thành nam.

Tiết Hạ Chân nhìn xuống Phiêu Nguyệt như thể đang nhìn thấy một món đồ gì đó thật thần kỳ. Trong nàng lúc này chẳng khác gì một con mèo đầy hiếu kỳ cả.

Phiêu Nguyệt vẫn giữ nguyên tư thế gối tay lên đầu, ngược nhìn Tiết Hạ Chân.

Đột nhiên, Tiết Hạ Chân xõa mái tóc đang búi lên như nam nhân ra. Mái tóc đen của nàng xõa xuống như thác nước, để lộ ra hình dáng thật của nàng.

Tuy là một lãnh nhân, nhưng nàng khá xinh đẹp. Tuy nhiên, nó vẫn chưa đủ để làm cho Phiêu Nguyệt cảm thấy hứng thú.

Bởi vì Phiêu Nguyệt đã từng ôm ấp những nữ nhân còn xinh đẹp hơn nàng rất nhiều lần. Nhưng hắn cũng không nhẫn tâm đến mức từ chối một nữ nhân tự tìm đến mình.

Chỉ cần nhìn vào mắt Tiết Hạ Chân, hắn cũng biết nàng ta muốn gì.

Chỉ có một lý do duy nhất để một nữ nhân tìm đến một nam nhân đang ngủ lúc nửa đêm nửa hôm mà thôi.

Phiêu Nguyệt nâng Ám Long Bào lên. Ngay lúc đó, Tiết Hạ Chân cười chúm chím rồi bước vào trong như thể nàng đã đợi sẵn. Tiết Hạ Chân thì thầm bên trong Ám Long Bào.

“Nghe nói ngươi là một nam nhân nguy hiểm?”

“...”

“Ta thích nam nhân nguy hiểm.”

Nói rồi Tiết Hạ Chân cắn vào tai của Phiêu Nguyệt bằng hàm trắng trắng muốt của mình.

Nàng biết rất rõ phải làm thế nào để kích thích nam nhân.

Nữ nhân cũng thích những nam nhân anh tú giống như cái c&aacutaveteme;ch mà nam nhân thích nữ nhân xinh đẹp vậy. Hơn nữa, Phiêu Nguyệt đẹp đến độ không thể miêu tả vẻ đẹp của hấn chỉ qua hai từ “anh tú”.

Khoảnh khắc nhìn thấy Phiêu Nguyệt, toàn thân Tiết Hạ Chân đã run lên không ngừng và cảm thấy ngứa ngáy.

Đó là lý do tại sao Tiết Hạ Chân lại như một con mèo hoang tìm đến Phiêu Nguyệt.

Bàn tay trắng nõn của Tiết Hạ Chân luồn vào bên trong y phục của Phiêu Nguyệt và sờ soạng làn da trần của hấn.

“Giày vò ta đi.”

Vụt!

Phiêu Nguyệt kéo y phục của nàng xuống.

Da thịt trắng nõn của nàng hiện ra bên trong Âm Long Bào. Người bình thường có thể sẽ không thể thấy được, nhưng Phiêu Nguyệt có thể nhìn thấy rõ mồn một dù bọn họ đang ở trong bóng tối.

Phiêu Nguyệt ngấm nhìn cơ thể trần trụi của Tiết Hạ Chân một lúc rồi nhanh chóng đặt cơ thể của mình lên người nàng.

“Ha!”

Tiết Hạ Chân vô thức rên rỉ trước sức nặng đang đè lên khắp cơ thể của nàng.

Phiêu Nguyệt phủ môi mình lên môi nàng rồi tham lam thềm muốn nàng. Tiếng rên rỉ của nàng không thoát ra ngoài mà cứ quanh quẩn trong miệng của Phiêu Nguyệt.

Tiết Hạ Chân cảm thấy áp lực như thể có một con rắn khổng lồ đang cuộn lấy mình.

Nhưng đã quá muộn để bước ra ngoài.

Phiêu Nguyệt không có ý định thả nàng ra cho đến khi hấn thỏa mãn. Và hấn cũng không biết cách để có thể thỏa mãn một cách dễ dàng là gì.

Đến là do Tiết Hạ Chân tự chọn, nhưng đi phải để Phiêu Nguyệt quyết.

Bên trong Ấm Long Bào tràn ngập hơi nóng của hai người. Cơ thể trần trụi của Tiết Hạ Chân đã ướt đầm cả mồ hôi.

Đến tờ mờ sáng, Tiết Hạ Chân mới có thể ra khỏi Ấm Long Bào.

Nàng ta chỉnh lại quần áo cùng với đầu tóc bù xù rồi quay về chỗ của những lãnh nhân như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Thế nhưng nàng không thể giấu đi nét ửng đỏ trên gương mặt của mình.

Tiết Hạ Chân liếc nhìn về phía Phiêu Nguyệt rồi thầm nghĩ.

‘Cao thủ! Đúng là cao thủ!’

Ử THẦN PHIÊU NGUYỆT CHAP 162

Trong số các lãnh nhân, người có thân hình cao to vạm vỡ nhất đang nhìn chăm chăm vào Tiết Hạ Chân. Gã nam nhân đang đeo trên lưng thanh Thiên Ma Dao kia tên là Hồng Vũ Quang.

Hắn nhìn Tiết Hạ Chân lúc này gương mặt vẫn còn ửng đỏ rồi hỏi.

“Cô đã ngủ với hắn ta à?”

“Đúng vậy! Ta đã ngủ với hắn.”⁵

“Thích không?”

“Thích chứ.”

3

“Cái tên gầy trơ xương đó mạnh mẽ lắm sao?”

“So với thứ cơ bắp vô dụng thì tốt hơn nhiều.”

Tiết Hạ Chân trả lời mà không hề cảm thấy có chút ngượng ngùng gì cả. Hồng Vũ Quang thật sự vô cùng ấn tượng Tiết Hạ Chân nàng.

Trên giang hồ này, có người bất đắc dĩ mới trở thành lãng nhân, nhưng cũng không ít người vì bản tính ghét bị ràng buộc nên mới chọn con đường này.

Tiết Hạ Chân chính là kiểu người thuộc về sau.

Sinh ra trong gia đình nhà võ chính gốc, nhưng Tiết Hạ Chân nàng lại không chịu được quy tắc của gia môn mà bỏ nhà ra đi. Đối với chuyện tình cảm, nàng cũng tự do phóng khoáng như tính cách cổ hủ của nàng. Nếu thích thì hẹn ước, còn không thích thì đường ai nấy đi.

Trong khu lãng nhân có rất nhiều người để mắt đến Tiết Hạ Chân, nhưng nàng lại không mấy để tâm đến họ.

Hồng Vũ Quang cũng là một trong những người để ý đến Tiết Hạ Chân. Thế nhưng, Tiết Hạ Chân thậm chí còn không thèm liếc hần lẩy một cái.

Nàng chỉ ngủ với người mà nàng ưng ý, còn không sẽ triệt để phớt lờ họ.

‘Chết tiệt! Ả nữ nhân ngạo mạn này.’

Hồng Vũ Quang cắn chặt môi.6

Hắn luôn mong đợi được một lần ‘nếm thử’ mùi vị của Tiết Hạ Chân, nhưng không ngờ nàng lại bị gã nam nhân lạ kia ôm ấp trong vòng tay.

Mặc dù chính miệng nàng đã thừa nhận với Hồng Vũ Quang chuyện nàng ngủ với Phiêu Nguyệt nhưng sắc mặt chẳng hề lộ chút gì là xấu hổ cả.

“Đúng là ả nữ nhân lăng loạn!”

Ánh mắt Hồng Vũ Quang hướng về phía Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt đứng dậy rồi khoác Áo Long Bào lên người.

Dù trong bóng tối, làn da trắng đến phát sáng cùng gương mặt tuyệt mỹ của hắn vẫn hiện ra rõ mồn một.

Hồng Đại Quang nhìn chăm chăm tựa hồ muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

Phiêu Nguyệt đương nhiên cảm nhận được ánh mắt ấy, nhưng hắn vốn chẳng thèm quan tâm.

2

Phiêu Nguyệt khoác Âm Long Bào rồi đi đến bờ suối.

“Huynh!”³

Tiểu Ma đột nhiên xuất hiện bên cạnh hắn hết như một u linh.

Đầu và vai tiểu nam tử lúc này đã ướt đầm. Chắc là tiểu nam tử đã hứng sương suốt cả đêm. Là người thường có lẽ đã bị cảm sốt rồi, nhưng Tiểu Ma hiện giờ vẫn khỏe như vâm.

“Ta giết hắn nhé?”

Tiểu Ma bất ngờ lên tiếng hỏi.

Tiểu nam tử nhìn chăm chăm Hồng Vũ Quang đang liếc xéo Phiêu Nguyệt từ đằng xa.⁰

Phiêu Nguyệt liền lắc đầu.

“Vẫn chưa được...”

“Ta biết rồi.”

Tiểu Ma không hỏi lại nữa.

Sau đó, hai người xuống con suối rửa mặt.

Nước suối mát lạnh chảy qua da khiến tiểu nam tử tỉnh táo hẳn ra.

“Hi hi!”

Sau khi rửa mặt xong, Tiểu Ma cứ cười tươi tựa hồ tâm trạng hắn đang rất tốt.

Phiêu Nguyệt và Tiểu Ma quay lại chỗ nghỉ chân, lúc này mọi người đều đã thức dậy hết cả.

“Ôi! Chết mất thôi.”

“Chết tiệt! Cảm giác như có tảng đá đè lên lưng ấy.”

Tiếng rên rĩ phát ra khắp nơi.

Dù đã quen với việc ngủ ngoài trời nhưng họ vẫn cảm thấy toàn thân đau nhức không thôi.

Ưu Trường Lạc đến gần Phiêu Nguyệt rồi cất tiếng chào hỏi.

“Đại hiệp ngủ có ngon không?”

“Cũng tạm tạm.”

“Có vẻ ngài rất quen với việc ngủ ngoài trời nhỉ. Trông đại hiệp không hề mệt mỏi chút nào. Còn tại hạ lại đau nhức người muốn chết đi được.”

“Sau này có phải ngủ ngoài trời không?”

“Từ giờ đến Bích Sơn không có chỗ nào lưu lại được cả.”

“Vậy phải tiếp tục ngủ bên ngoài rồi.”

“Xin thứ lỗi cho tại hạ. Tại hạ không thể chăm lo cho đại hiệp thật chu đáo.”

“Không sao đâu! Ta cũng quen với chuyện này mà.”

“Từ Bích Sơn đến Ân Thi sẽ không cần phải ngủ thế này nữa đâu. Chúng ta sẽ đi bằng thuyền, chỉ cần chịu đựng đến lúc đó là được.”

“Ta biết rồi.”

Phiêu Nguyệt liền gật đầu.

Ưu Trường Lạc y khá tử tế nên hẳn không có lý gì phải phàn nàn cả.

Lúc này, mọi người đã đứng dậy sửa soạn xuất phát. Bữa sáng của họ vô cùng đơn giản, chỉ có thịt bò khô ăn cùng với chút lương khô.

Thỉnh thoảng trong những chuyến đi thế này, họ rất dễ gặp xung đột với đám môn đồ Lục Lâm, nhưng nhờ có Cao Nhật Bá nên chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Cao Nhật Bá không chỉ sở hữu cảnh giới võ công cao cường mà còn rất giỏi nắm bắt tình hình xung quanh. Dường như hẳn biết rõ những nơi mà môn đồ Lục Lâm thường hay xuất hiện.

Hắn đã chỉ cho mọi người con đường nào có thể tránh chạm mặt Lục Lâm, nhờ vậy mà nhóm người của Ưu Trường Lạc mới thuận lợi vượt qua quãng đường xa như thế.

Chuyến hành trình bình yên đến nhàm chán vẫn cứ tiếp tục. Thế nhưng không một ai phàn nàn cả.

Những kẻ mới bước chân vào giang hồ sẽ cho đây là một chuyến đi tẻ nhạt, nhưng người giàu kinh nghiệm lại rất vui sướng.

So với việc xảy ra tranh chấp và dùng vũ lực để giải quyết, họ thích đi con đường an toàn, thoải mái hơn nhiều.

Đương nhiên đám lãng nhân cũng hiểu chuyện này nên chẳng ai tỏ ra bất mãn cả.

Chỉ có Hồng Vũ Quang thỉnh thoảng sẽ nhìn chăm chăm vào Phiêu Nguyệt với ánh mắt chán ghét thấy rõ.

Trời sắp tối, Cao Nhật Bá mới đến gần Ưu Trường Lạc.

“Trước mặt chúng ta có một chỗ hợp để dừng chân, hôm nay chúng ta sẽ nghỉ ở đó nhé?”

“Được đây.”

Ưu Trường Lạc vui vẻ đáp lời.

Y rất tin tưởng vào Cao Nhật Bá.

Bởi lẽ y đã nhìn thấy rõ thực lực của Cao Nhật Bá trong suốt thời gian đi cùng nhau vừa qua.

Cao Nhật Bá là một người dẫn đường vô cùng xuất sắc. Đến hiện giờ, hắn chưa từng đưa ra phán đoán sai lầm.

Một hồi sau, quả nhiên bọn họ đã tìm thấy nơi nghỉ ngơi lý tưởng hệt như Cao Nhật Bá nói.

Ưu Trường Lạc liền cao giọng nói.

“Hôm nay chúng ta sẽ dừng chân tại đây, mọi người chuẩn bị chỗ ngủ đi nhé.”

Ưu Trường Lạc nói xong, thuộc hạ cùng các lãng nhân liền nhanh chóng di chuyển.

Họ phối hợp với nhau vô cùng ăn ý. Thoáng chốc, chỗ nghỉ ngơi đã được sắp xếp đâu vào đấy. Cả nhóm người bắt đầu

dùng bữa. Bữa tối của họ vẫn đơn giản hết như ngày hôm trước.

Mỗi người cầm lấy một bát cháo rồi tản ra.

“Ta thấy phía kia có ánh lửa.”

“Hình như chúng ta có khách không mời thì phải.”

Đột nhiên từ xa vang lại giọng nói của ai đó.

Đám người lập tức buông đũa thủ sẵn vũ khí trong tay. Gương mặt họ thoáng chốc đã tràn đầy cảnh giác.

Ở một chỗ hoang vu thế này mà lại có người xuất hiện như thế, phần nhiều chính là kẻ địch, vậy nên họ phải nâng cao cảnh giác hết mức có thể.

Đám người của Ưu Trường Lạc liền nhìn chăm chăm đoàn người trong bóng tối với khí thế có thể vung vũ khí lên bất cứ lúc nào.

Nhóm người phía trước có khoảng 20 người, tất cả đều cưỡi ngựa đến.

Ưu Trường Lạc và Cao Nhật Bá là người cảnh giác hơn ai hết.

Ngựa là một món đồ vô cùng đắt đỏ. Mua đã đắt mà nuôi dưỡng được nó càng phải tốn rất nhiều chi phí.

Chính vì lý do đó, trong nhóm của Ưu Trường Lạc không có mấy người dùng ngựa làm phương tiện di chuyển. Thế nhưng tất cả kẻ vừa xuất hiện trong đêm tối kia đều đang phi ngựa đến.

Khả năng cao họ không phải kẻ tầm thường.

‘Đám người đó là võ giả.’

Ở nơi ngủ lộ thiên thế này mà chạm mặt võ giả tuyệt đối không phải chuyện đáng vui mừng gì cả.

Đương nhiên có thể chỉ là họ tình cờ đi ngang qua, nhưng cũng không loại trừ trường hợp họ tiếp cận với ý đồ xấu.

Lúc này, đột nhiên một trong số những người cưỡi ngựa cao giọng nói.

“Này, kia có phải là Hùng Phong Dao Cao huynh ở khu lăng nhân không?”

Cao Nhật Bá liền nheo mắt lại.

Bởi lẽ biệt hiệu Hùng Phong Đao của hắn chỉ thường được các lãng nhân gọi mà thôi. Nhân sĩ võ lâm và thường dân hầu như không hề biết đến biệt hiệu này.

Cao Nhật Bá liền lớn tiếng đáp lại.

“Các hạ là ai?”

“Haha! Ta là Bách Tiến Cung. Huynh đài không cần phải cảnh giác đến thế đâu.”

“Là Bạch Nhân Quỷ (獨眼鬼) Bách Tiến Cung ư?”

“Đúng vậy!”

Vừa nghe câu trả lời, Cao Nhật Bá liền thu vũ khí lại. Thế nhưng trên gương mặt y vẫn lộ rõ vẻ cảnh giác.

Một hồi sau, đám người cười ngửa tiến vào nơi nghỉ chân của nhóm Ưu Trường Lạc.

Một người trong số họ bước xuống đến gần Cao Nhật Bá.

avetem

Gã nam nhân ấy mang lại ấn tượng khá mạnh, mắt phải của y còn bị bịt lại bởi một dải băng. Y chính là Độc Nhân Quỷ Bách Tiến Cung.

Bách Tiến Cung làm ra vẻ quen biết với Cao Nhật Bá.

“Đã lâu không gặp, Cao huynh!”

“Truy Ma Đội đến đây có chuyện gì thế?”

“Ta đến đây vì được ủy thác làm một chuyện.”

“Chuyện gì chứ?”

“Haha! Cao huynh đừng nên vượt quá giới hạn. Mỗi quan hệ của chúng ta không thân thiết đến nỗi ta có thể nói cho huynh biết nội dung chi tiết đến thế đâu.”

“Được thôi. Vậy ngươi có việc gì?”

“Như huynh thấy đây, ta đã tốn thời gian để tìm chỗ dừng chân. Mặt trời cũng lặn rồi, có tìm chỗ khác cũng khó khăn lắm, nên hôm nay chúng ta chia nhau chỗ nghỉ ngơi đi.”

Nghe mấy lời xảo quyệt của Bách Tiến Cung, Cao Nhật Bá liền cau mày.

Vẻ mặt hắn không có chút gì gọi là hài lòng cả.

Nếu chỉ có hắn và các lãnh nhân khác, đương nhiên hắn sẽ không cho phép nhóm người Bách Tiến Cung ở lại. Thế nhưng người có tiếng nói ở đây lại chính là Ưu Trường Lạc.

“Ta sẽ hỏi người ủy thác rồi quyết định sau. Ngươi chờ đó đi.”

“Haha! Huynh đài nhớ nói tốt nhé. Bọn ta thật sự không có ý gì đâu.”

“Vậy mới là vấn đề đây. Tóm lại là ngươi cứ chờ ở đó đi.”

Cao Nhật Bá vừa lắc đầu vừa đi lại gần Ưu Trường Lạc. Ưu Trường Lạc hạ giọng hỏi.

“Sắc mặt của tại hạ không tốt lắm. Bọn họ có vấn đề gì sao?”

“Họ được gọi là Truy Ma Đội. Xuất thân là lãnh nhân như tại hạ đây, nhưng phẩm chất lại không được tốt lắm. Họ chủ yếu

nhận những ủy thác mà người thường không làm được. Bởi vì được nhiều tiền mà.”

“Các hạ nói rằng họ không làm các ủy thác bình thường ư?”

“Đúng vậy. Chỉ cần đưa ra cái giá hợp lý, họ sẽ làm bất cứ ủy thác nào. Cho dù đó là thứ mà con người chưa từng làm.”

“Ừm!”

“Chính vì thế, khi bị những người ở khu lăng nhân xem thường, họ đã lôi kéo nhau tách ra lập thành Truy Ma Đội như hiện giờ.”

Ánh mắt Cao Nhật Bá nhìn Bách Tiến Cung và Truy Ma Đội không được thiện chí cho lắm.

Khi còn ở khu lăng nhân, họ hay bất đồng ý kiến dẫn đến đấu khẩu với nhau. Với tâm lý đó, đương nhiên hẳn không muốn ở cùng một nơi với Truy Ma Đội, nhưng người quyết định cuối cùng lại là Ưu Trường Lạc.

Hắn phải làm theo quyết định của Ưu Trường Lạc.

Ưu Trường Lạc liền hỏi.

“Các hạ nghĩ chúng ta chia sẻ chỗ nghỉ cho họ thì có vấn đề gì không?”

“Chắc là không.”

“Nếu vậy thì cứ chấp nhận chia cho họ đi. Nếu chúng ta từ chối lại gây ác cảm cũng không hay lắm.”

“Tại hạ hiểu rồi.”

Cao Nhật Bá đáp lời rồi không nói thêm gì nữa.

Hắn đến chỗ Bách Tiến Cung rồi truyền đạt lời của Ưu Trường Lạc.

“Người ủy thác đã cho phép. Ở cùng nhau cũng được. Nhưng, nếu các người gây rối, bọn ta sẽ đuổi các người đi ngay.”

“Haha! Huynh còn nghĩ ta là tên thanh niên trẻ người non dạ ngày nào ư? Bọn ta cũng đâu muốn gây chuyện. Dù sao ta cũng sẽ không quên hảo ý này đâu.”

Bách Tiến Cung liền ra hiệu cho Truy Ma Đội. Sau đó các thành viên nhanh chóng xuống ngựa tìm chỗ trống.

Bách Tiến Cung đến chỗ bọn họ rồi nhìn Tiết Hạ Chân.

“Đã lâu không gặp. Cô vẫn mặc đồ của nam nhân à?”

“Ngươi ồn ào quá, làm ơn ngậm mồm lại đi.”

“Khư khư! Xem cái cách nói chuyện kia...”

“Úi trời! Bốc mùi quá.”

Tiết Hạ Chân liền đưa tay bịt mũi lại rồi giả vờ phe phẩy tay. Lập tức, gương mặt Bách Tiến Cung đỏ bừng cả lên.

“Sau này ta sẽ nói chuyện với cô.”

“Ngay bây giờ thì sao?”

Tiết Hạ Chân hỏi xong liền xắn tay áo lên rồi ngoắc ngón tay.

Trước sự khiêu khích của nàng, Bách Tiến Cung chỉ biết bật cười.

“Sau này đi... có gì mà phải gấp.”

Nếu là người khác y đã không cần phải e dè rồi, nhưng Bách Tiến Cung chỉ bày ra vẻ mặt bình thản rồi quay lại với đoàn của mình.

Chỉ cần nhìn thoáng qua cũng đủ biết tâm trạng y đang thế nào.

Bách Tiến Cung và Truy Ma Đội ngồi thành vòng tròn trò chuyện với nhau. Dường như có một bức tường vô hình chia cách nhóm của Ưu Trường Lạc và Truy Ma Đội.

Rõ ràng đang ở cùng một không gian, nhưng họ cứ xem nhau như không khí.

Tiết Hạ Chân lúc này tiến đến gần Phiêu Nguyệt và Tiểu Ma đang ngồi ăn kế bên.

Họ chỉ tập trung vào bữa ăn mà không thêm chú ý đến Bách Tiến Cung và Truy Ma Đội.

Tiết Hạ Chân liền cảm thán thái độ của hân quả thật quá đổi tuyệt vời.

Kẻ khác sau một đêm mặn nồng với nàng, họ sẽ tiếp tục đến làm phiền nàng, nhưng Phiêu Nguyệt lại hoàn toàn khác.

Hắn đối xử với Tiết Hạ Chân như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Tiết Hạ Chân thật sự muốn như thế, nhưng khi chuyện đó thành sự thật nàng lại có chút không ổn.

Đột nhiên, Phiêu Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn Tiết Hạ Chân.

“Có chuyện gì?”

“Huynh không tò mò à?”

“Chuyện gì?”

“Bọn họ ấy.”

Tiết Hạ Chân nhìn Truy Ma Đội.

Phiêu Nguyệt liền lắc đầu.

“Hoàn toàn không!”

“Đó là những tên nguy hiểm. Chúng là những kẻ đã quảng đi đạo đức và lễ tiết cổ hủ của một con người rồi. Lần này ta không biết chúng sẽ đi săn ai nhưng tốt nhất không nên dính dáng với bọn chúng làm gì.”

“Săn người ư?”

“Đúng thế! Ngựa tốt như thế thì dùng để săn người là hợp lý. Ta không biết mục tiêu lần này của chúng là ai, nhưng thỉnh thoảng chúng cũng sẽ tìm đến nam nhân tuần mỹ như huynh. Khi nhận được ủy thác, chúng không phân biệt ai với ai đâu, cứ trung thành mà làm nhiệm vụ thôi. Vậy nên mới xảy ra xung đột với thủ lĩnh mấy lần đấy.”

“Thủ lĩnh? Cao Nhật Bá ư?”

“Mà, bây giờ đúng là hắn đã làm thủ lĩnh. Dù sao thì huynh phải cẩn thận đấy. Ta không muốn nhìn thấy người hoan lạc với ta trở thành con mồi của chúng đâu.”

“Đương nhiên!”

Đột nhiên Tiểu Ma lên tiếng hỏi.

“Ta giết có được không?”

“Vẫn chưa được.”

“Chắc!”

“Nhịn thêm chút đi.”

“Ừm!”

163

Không rõ có việc gì gấp mà từ sáng sớm Truy Ma Đội đã rời đi ngay.

Hai mươi con ngựa di chuyển cùng lúc thì không thể nào mà không âm ỉ được. Kết cục, mọi người đều bị đánh thức bởi sự ồn ào của Truy Ma Đội tạo ra khi rời đi.

“Đúng là mấy tên vô lễ!”

“Đã ở nhờ thì ít nhất thì cũng phải chào hỏi người khác rồi mới đi chứ!”

“Nếu bọn chúng là người tử tế thì sẽ không hành động thiếu năng như vậy rồi. Đúng là mấy kẻ khó ưa mà.”

Những lãnh nhân thì nhau chửi rửa.

Tiểu Ma lăm bầm một mình.

“Bởi vậy nên hôm qua ta mới bảo để ta giết sạch bọn chúng đi còn gì.”

Tiểu tử ấy giận dữ nhìn Phiêu Nguyệt. Nhưng khi ánh mắt của hai người chạm nhau, Tiểu Ma lại thay đổi thái độ và nở nụ cười đặc trưng của nó.

Ưu Trường Lạc đến gần Phiêu Nguyệt và nói.

“Đảng nào cũng tỉnh rồi, có lẽ chúng ta sẽ xuất phát sớm luôn.”

“Ừ.”

Sau khi được Phiêu Nguyệt cho phép, Ưu Trường Lạc rời đi và ra lệnh cho các thuộc hạ của mình.

Thuộc hạ của Ưu Trường Lạc cùng những lãnh nhân dọn dẹp chỗ ngủ rồi xuất phát đến Bích Sơn. Bọn họ cảm thấy như vậy cũng không tệ.

Dù gì thì có ngủ thêm một giấc trên nền đất thì cũng không làm dịu đi sự mệt mỏi. Thà rằng xuất phát sớm để nhanh

nhANH đến được Bích Sơn và có được một khách điểm để nghỉ ngơi thì hơn.

Bọn họ hành quân gần như không ngừng nghỉ.

Cuối cùng bọn họ đã có thể đến điểm đến đầu tiên của họ Bích Sơn trước khi mặt trời lặn.

“Bích Sơn kia rồi.”⁵

“Cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi ở khách điểm rồi.”

Tiếng reo hò vang lên khắp nơi.

Ưu Trường Lạc đã tìm một khách điểm lớn nhất Bích Sơn và đặt phòng.

“Hôm nay chúng ta sẽ nghỉ ngơi ở đây, mọi người nghỉ ngơi dưỡng sức, ngày mai chúng ta sẽ đi chuyển tàu đầu tiên.”

Nghe Ưu Trường Lạc nói xong ai ai cũng vui mừng, từng người tản ra về phòng của họ.

Phiêu Nguyệt và Tiểu Ma cũng được phân cho phòng riêng.

Tuy nơi này cũng chỉ có một chiếc giường nhỏ nhưng vẫn tốt hơn rất nhiều so với việc phải nằm ở nền đất cứng ngắt.

Phiêu Nguyệt nhìn quanh căn phòng một lúc rồi ra khỏi khách điểm.

Những người khác đều mệt mỏi khi ngủ ở ngoài đồng, nhưng với hắn thì khác.

Phiêu Nguyệt đã lớn lên ở một môi trường còn khắc nghiệt hơn ở ngoài đây gấp mấy lần nên việc ngủ ở ngoài đối với hắn chẳng là vấn đề gì to tác cả.

Thay vì nằm nghỉ trong phòng, thời gian đó dùng để đi ngắm cảnh Bích Sơn có ý nghĩa hơn đối với Phiêu Nguyệt hơn.³

Phiêu Nguyệt rời khỏi khách điểm và đi dạo quanh nội thành Bích Sơn.

Đô thị Bích Sơn lớn hơn Phiêu Nguyệt nghĩ.

Tuy không sánh bằng Thành Đô, nhưng ở đây thứ gì cũng có.⁶

Phiêu Nguyệt cứ đi mãi mà không có đích đến.

Mặt trời đã lặn nhưng vẫn còn rất nhiều người qua lại trên phố.

Khung cảnh nơi có con người sống nơi đâu cũng giống hệt nhau.

Phiêu Nguyệt ghé vào Trà Quán, tìm chỗ và ngồi xuống.

Trà Quán nổi tiếng là nơi bán trà có khá nhiều người đang ngồi trò chuyện.

Gọi một tách trà xong cùng nhau nói chuyện, trông bọn họ lúc này thật thư thả.

Phiêu Nguyệt là người duy nhất đến một mình. Tuy nhiên, Phiêu Nguyệt không hề cảm thấy cô đơn.

Dẫu có ở một mình, hắn cũng không bao giờ cô đơn.

Bởi hắn luôn một mình.²

Khi mọi người đang tụ tập thành một nhóm, hắn vẫn một mình hành động. Thói quen cứ thế tiếp diễn nên giờ hắn cũng đã quen với việc ở một mình rồi.

Xup!

Phiêu Nguyệt yên lặng ngồi uống trà.

Hậu vị của trà thoang thoảng trong miệng của hắn.³

Đối với một người không uống rượu như Phiêu Nguyệt, trà như là một sở thích độc nhất vậy.

Thoạt đầu hắn không cảm nhận được hương vị gì cả, nhưng giờ đây, mỗi khi có thời gian rảnh hắn đều ngồi thưởng trà.

“Ồ kìa?”⁰

Đột nhiên, hắn nghe được giọng nói ngạc nhiên của ai đó phát ra từ bên cạnh.

Hắn quay đầu lại nhìn thì trông thấy gương mặt quen thuộc.

“Ngươi cũng biết uống trà à?”

Tiết Hạ Chân kinh ngạc nhìn Phiêu Nguyệt.

Bên cạnh nàng là Cao Nhật Bá cùng với những lãnh nhân khác.

Sau khi sắp xếp hành lý vào trong khách điếm, bọn họ quyết định cùng nhau đi uống rượu.

Mặc dù có thể uống tại khách điểm mà bọn họ tá túc đêm nay, nhưng dù sao đó cũng là nơi mà người ủy thác của bọn họ đang nghỉ ngơi nên bọn họ mới kéo nhau ra ngoài.

Phiêu Nguyệt đặt tách trà xuống rồi nói.

“Sao? Ta không được uống trà à?”

“Không phải! Chỉ là thấy không hợp thôi...”

“Hợp mới được uống sao...”

“Không phải nhưng mà...”

“Trà ngon mang lại sự yên bình.”

Đó chính là lý do tại sao Phiêu Nguyệt lại thích uống trà.

Rượu khiến cả tâm hồn lẫn thể xác trở nên suy yếu, còn trà làm cho đầu óc trở nên minh mẫn.

Phiêu Nguyệt vẫn thích giữ cho đầu óc lúc nào cũng tỉnh táo hơn là say xỉn đến quên mất bản thân mình. Vì thế nên Phiêu Nguyệt mới uống trà.

Cao Nhật Bá thận trọng hỏi.

“Bọn ta đang định đến tửu quán ở phía trước. Ngài có muốn đi cùng không?”

“Không. Một tách trà với ta là đủ rồi.”

“Vâng.”

Cao Nhật Bá cũng không nói gì thêm nữa.

Hắn đưa ra đề xuất không phải vì muốn Phiêu Nguyệt đi cùng họ mà cũng chỉ là một phép lịch sự tối thiểu.

Hồng Vũ Quang nhìn Phiêu Nguyệt rồi lẩm bẩm.

“Cứ làm như mình là tiên sinh nho nhã.”

Tuy hắn chỉ lẩm bẩm trong miệng, nhưng không những các lãnh nhân mà Phiêu Nguyệt cũng có thể nghe thấy một cách rõ ràng.

Cao Nhật Bá vội vàng can ngăn Hồng Vũ Quang.

“Vũ Quang! Cẩn thận lời nói.”

“Sao? Ta nói có gì sai à?”

Hồng Vũ Quang trợn mắt.

Hắn thật không thể chịu nổi cái bộ dạng Phiêu Nguyệt ngồi một mình uống trà một cách tao nhã như vậy.

“Đã là nam nhân thì phải uống rượu chứ, sao hắn lại uống trà? Cả gương mặt trắng trẻo cùng hành động của hắn cũng chẳng khác gì bọn nữ nhân cả.”

Hồng Vũ Quang trừng mắt nhìn Phiêu Nguyệt. Sự thù địch hiện rõ trong đôi mắt của Hồng Vũ Quang.

“Đệ điên rồi sao?”

Cao Nhật Bá hoảng hốt, hắn cố gắng đưa tay bịt miệng Hồng Vũ Quang lại. Thế nhưng, Hồng Vũ Quang đã quay đầu để tránh khỏi tay của Cao Nhật Bá và nói.

“Huynh sao thế? Đã là nam nhân...”

Bốp!

Ngay lúc đó, một âm thanh khe khẽ vang lên.

“Khực!”

Hồng Vũ Quang đang nói liền thoáng từ nãy đến giờ đột nhiên hét lên.

Một thanh phi đao đang găm vào một bên mắt của hắn ta.

Hồng Vũ Quang cũng là một cao thủ nổi tiếng trong giới lãng nhân, nhưng hắn không hề nhận ra có một thanh phi đao đang bay đến cho đến khi nó cắm vào trong mắt hắn.

Cao Nhật Bá và những lãng nhân khác cũng vậy.

Tiết Hạ Chân vội vàng nhìn qua Phiêu Nguyệt.

Bởi ở đây chỉ có Phiêu Nguyệt mới có thể ném phi đao vào Hồng Vũ Quang mà thôi.

Phiêu Nguyệt vẫn giữ nguyên tư thế cầm tách trà.

Nhưng tất cả mọi người đang có mặt ở đây đều biết chủ nhân của thanh phi đao đang cavetemắm vào mắt Hồng Vũ Quang chính là Phiêu Nguyệt.

“Hừ hừ hừ!”

Trong miệng Hồng Vũ Quang phát ra tiếng kêu như thú vật.

Hắn dùng con mắt còn lại để nhìn vào Phiêu Nguyệt.

“Người...”

“Còn nói thêm một câu, vĩnh viễn không thấy đường.”

Ngay khi giọng nói của Phiêu Nguyệt cất lên, không những Hồng Vũ Quang mà tất cả lãnh nhân ở đó đều cảm thấy ớn lạnh.

Tuy hắn nói điềm đạm như không có chuyện gì, nhưng nội dung câu nói lại rất ghê sợ.

Nếu là người khác nói câu này, có lẽ bọn họ đã lao vào quyết đấu một trận sinh tử.

Bọn họ không ngần ngại chiến đấu đến chết để bảo vệ cho lòng tự trọng của mình.

Nhưng lúc này đây, bọn họ chẳng phản bác gì cả. Bởi bản năng họ đã mách bảo Phiêu Nguyệt tuyệt đối không phải là người mà bọn họ nên dây vào.

Bọn họ lúc này như lũ ếch đang đứng trước một con rắn. Bầu không khí vô hình do Phiêu Nguyệt tạo nên đè nặng bọn họ đến mức thở thôi cũng không dám thở mạnh.

Cả Hồng Vũ Quang đã bị mất một bên mắt cũng vậy.

“Ư ư!”

Hắn chỉ phát ra tiếng rên rỉ đau đớn chứ chẳng dám nhúc nhích.

Nỗi sợ hãi cùng tức giận cùng tồn tại trong con mắt còn lại của hắn. Nhưng hắn không thể biểu lộ sự tức giận của mình. Bởi nếu làm thế, con mắt còn lại của hắn sẽ biến mất.

Sụp!

Phiêu Nguyệt uống trà, chẳng buồn liếc mắt qua nhìn Hồng Vũ Quang.

Bộ dạng ấy thậm chí trông còn đáng sợ hơn.

Lý do Phiêu Nguyệt đáng sợ chính là vì hắn không để lộ ra sát khí.

Nhiều võ giả không ngần ngại tỏa ra sát khí để đưa ra lời cảnh báo, kiểu như “coi chừng ta sẽ giết ngươi.”.

Và lúc đó, đôi phương sẽ dựa vào sát khí và tìm ra cách để đối phó.

Nếu sát khí của đôi phương tỏa ra mạnh mẽ hơn dự đoán, họ có thể cúi đầu và rút lui. Còn nếu đáng để thử, họ sẽ gồng lên chống cự.

Nhưng Phiêu Nguyệt không có thứ đó.

Bởi vì Phiêu Nguyệt không để lộ ra sát khí, nên Hồng Vũ Quang hoàn toàn không thể đoán trước được khi nào thì Phiêu Nguyệt sẽ hành động.

Không thể nhìn thấu suy nghĩ và đoán được hướng đi của Phiêu Nguyệt khiến cho hắn càng sợ.

‘Quả nhiên hắn ra tay quyết đoán giống như những gì mình được nghe.’

Cao Nhật Bá cắn chặt môi.

Dù muốn hay không, hắn vẫn là người phụ trách cho những lãng nhân đang có mặt tại vị trí này.

Hắn phải đưa ra quyết định phải làm như thế nào.

Những lãng nhân nhìn vào Cao Nhật Bá với ánh mắt lo lắng.

Bởi vì mối quan hệ với Phiêu Nguyệt ra sao sẽ dựa vào quyết định của Cao Nhật Bá.

Ánh mắt của mọi người đổ dồn về Cao Nhật Bá, cuối cùng, hắn cũng đưa ra quyết định.

“Xin thứ lỗi vì đã phá hỏng tâm trạng của ngài.”

Hắn cúi đầu tạ lỗi với Phiêu Nguyệt.

Hình ảnh này của Cao Nhật Bá khiến các lãng nhân trở mắt kinh ngạc.

Cao Nhật Bá vốn là người có lòng tự trọng cao nên chẳng bao giờ cúi đầu trước ai cả. Vậy mà lúc này hắn đang cúi đầu trước Phiêu Nguyệt mà không có chút do dự chứng tỏ hắn ta đánh giá người kia cao đến mức nào.

“Ta sẽ kiểm soát họ để chuyện này không xảy ra thêm một lần nữa. Mong ngài nhân từ bỏ qua cho Vũ Quang lần này.”

Lễ phép nhưng không bị quy phục.

Lời xin lỗi đường đường chính chính của Cao Nhật Bá khá ấn tượng.

Phiêu Nguyệt vẫy tay, thanh phi đao cắm vào mắt của Hồng Vũ Quang lập tức được thu về mà không phát ra một tiếng động.

Hình ảnh đó khiến Cao Nhật Bá cùng những lãnh nhân một lần nữa nổi da gà toàn thân. Bởi họ không thể nhìn thấy thanh phi đao đó đã được thu hồi như thế nào cả.

Nỗi sợ hãi khắc sâu vào tim của bọn họ.

Cao Nhật Bá một lần nữa cúi đầu trước Phiêu Nguyệt.

“Đa tạ ngài đã tha thứ.”

Hồng Vũ Quang lúc này vẫn đang rên rỉ như một con thú. Cao Nhật Bá đỡ Hồng Vũ Quang rời khỏi đó. Những lãnh nhân khác cũng theo sau bọn họ.

Tiết Hạ Chân đi cuối hàng lãnh nhân khẽ liếc nhìn Phiêu Nguyệt. Trong mắt nàng hiện ra đầy vẻ sợ hãi.

Nàng không ngờ nam nhân thác loạn cùng nàng đêm qua lại ra tay tàn độc đến vậy.

‘Vừa anh tú lại vừa tàn độc... quả là một nam nhân nguy hiểm thu hút.’

Tiết Hạ Chân lắc lắc đầu rồi bước tiếp.

Phiêu Nguyệt lúc này chỉ còn lại một mình, hấn gọi thêm một tách trà khác.

Chủ nhân của Trà Quán đã chứng kiến vụ va chạm giữa Phiêu Nguyệt và lãnh nhân. Ông vội vàng mang ra loại trà thượng hạng nhất cho Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt thưởng thức mùi hương của trà rồi uống từng ngụm một.

Sự náo động ban nãy đã không còn đọng lại trong tâm trí của hấn.

Tuy sự việc đó đủ lớn để khiến cho những lãnh nhân cảm thấy bị uy hiếp về cái chết, nhưng đối với Phiêu Nguyệt, đó chỉ là một cơn náo động nhỏ thoáng quá.

Phiêu Nguyệt nhìn ra đường, bỗng đôi mắt của hắn lóe lên.

Bởi hắn đã thấy những nhân vật xuất hiện nằm ngoài dự đoán của hắn.

Một thiếu nữ xinh đẹp cùng với một nam nhân trông như võ giả hộ tống của nàng.

Bọn họ liên tục nhìn quanh như thể đang cảnh giác về điều gì đó.

‘Tiểu tử ấy gọi là cô ta là Mộc Gia Tuệ thì phải?’

Khô bò mà Tiểu Ma ăn tiết kiệm chính là do nàng cho.

Tiểu Ma đã nói với Phiêu Nguyệt Mộc Gia Tuệ là một người tốt biết bao nhiêu lần. Vậy nên Phiêu Nguyệt mới biết tên Mộc Gia Tuệ.

Mộc Gia Tuệ cùng võ giả hộ tống nàng là Tân Vô Kiềm vẫn chưa biết rằng Phiêu Nguyệt đang quan sát hai người.

Phiêu Nguyệt chăm chú nhìn vào họ cho đến khi họ biến mất trong con hẻm.

Trông bọn họ có vẻ đang có sự tình gì đó, nhưng hắn chẳng có lý do gì để phải quan tâm về chuyện đó.

Phiêu Nguyệt uống nốt tách trà rồi đứng dậy.

Ngay khi trở về khách điểm, Tiểu Ma là người đầu tiên đón tiếp hắn.

“Huynh!”

Đầu tóc bờm xờm của tiểu nam tử đã được chải lại gọn gàng như thể nó vừa mới tắm xong.

Tiểu Ma nhìn một lượt Phiêu Nguyệt từ trên xuống dưới rồi hỏi.

“Huynh mới đi đâu về à?”

“Uống trà.”

“Trà ngon lắm hả? Ta chỉ thấy nó đắng thôi.”

“Uống mãi thì thấy ngon.”

“Èo!”

Nghe Phiêu Nguyệt nói thế, Tiểu Ma liền lè lưỡi chán chường.

“À! Ta có gặp đứa trẻ đó.”

“Ai?”

“Mộc Gia Tuệ.”

“Hửm? Tỷ tỷ ấy đang ở Bích Sơn sao?”

Tiểu Ma mở to mắt.

Bảo vật số một của tiểu tử ấy chính là khô bò được Mộc Gia Tuệ cho. Nó đã ăn rất tiết kiệm, nhưng giờ chẳng còn lại là bao.

“Huynh biết giờ tỷ tỷ ấy đang ở đâu không?”

“Không.”

“Hừ!”

“Cần ta tìm cho không?”

“Không cần đâu! Có duyên thì sẽ gặp thôi.”

Tiểu Ma ưỡn ngực đáp lời.

Muốn tìm được Mộc Gia Tuệ cũng không có gì khó.

Bích Sơn không rộng bằng Thành Đô, hơn nữa lại là một nơi phù hợp cho một ngoại nhân của Mộc Gia Tuệ ở lại.

Nhưng Tiểu Ma không làm thế.

Tuy nó rất biết ơn vì Mộc Gia Tuệ đã cho nó bò khô, nhưng tiểu tử ấy cũng biết rõ Mộc Gia Tuệ sợ mình.

‘Dù sao thì ở bên cạnh huynh vẫn là vui nhất.’

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 164

Tiểu nhị mang thức ăn đến. Đó là đều là những món ăn mà Tiểu Ma đã gọi trước khi Phiêu Nguyệt tới.

“Huynh mau ăn đi!”

Tiểu Ma xoa xoa hai tay.

Trong lúc ngủ ngoài trời, họ không có lấy một bữa ăn tử tế, vậy nên nhìn mấy món ngon trước mặt, tiểu nam tử bất giác chảy cả nước dãi.

“Còn những người khác thì sao?”

“Người của Tuyết Vân Trang đã ăn xong nên về phòng rồi, còn các lãnh nhân cũng vừa mới đi. Có một tên trong họ đã biến thành tên một mắt, là huynh làm à?”

“Đúng thế!”⁵

“Huynh lại đánh lừa rồi hả? Phải gọi cả ta chứ.”

“Đệ không có ở đó mà.”

“Sau này ta tuyệt đối sẽ không rời khỏi huynh nửa bước. Hihi!”

Tiểu Ma cười khúc khích rồi cầm đũa lên.

Nếu người khác nghe thấy có lẽ họ đã nổi cả gai ốc, nhưng Phiêu Nguyệt lại nghĩ chuyện này không có gì kỳ lạ cả.³

Tiểu Ma vốn là đứa trẻ như thế. Hắn rất hiểu Tiểu Ma, vậy nên tiểu nam tử mới vô cùng thích hắn.

Tay nghề của đầu bếp ở đây không được giỏi cho lắm.

Có món quá mặn, có món lại quá nhạt, hoặc nồng mùi.

Thế nhưng cả hai người đều ăn ngon lành mà không hề tỏ ra bất mãn gì cả. Họ vốn không kén thức ăn, chỉ cần bấy nhiêu là đủ rồi.

Phiêu Nguyệt và Tiểu Ma có khá nhiều điểm tương đồng nhau.⁶

Một trong số đó chính là cả hai đều ăn khá ít.

Mặc dù trên bàn bày đủ loại thức ăn nhưng họ chỉ ăn mỗi thứ một chút. Bởi lẽ khi ăn quá nhiều, cơ thể sẽ trở nên chậm chạp, các giác quan cũng không còn nhạy bén nữa.

Vậy nên khi ăn họ chỉ ăn một lượng tương đối. Nếu người nào không biết nhìn vào sẽ mắng rằng gã nam nhân này chỉ ăn uống cho có lệ, quả là lãnh phí thức ăn.²

Hắn thậm chí còn không đụng vào một giọt rượu.

3

Lúc uống rượu chẳng rõ có vui vẻ hay không nhưng nó khiến cho tinh thần con người rơi vào trạng thái không phòng bị và lơ đãng hơn.

Lúc hai người đang tập trung dùng bữa thì....

Rầm!

Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng âm thanh vô cùng to.

Chấn động mạnh đến nỗi lan đến cả chỗ Phiêu Nguyệt và Tiểu Ma đang ngồi.

“Khục!”

0

Tân Vô Kiếm khụy một gối xuống rồi dùng tay siết chặt thanh kiếm.

Kéttt!

Thanh kiếm rít lên một tiếng.

Tân Vô Kiếm còn đủ sức lực để khiến thanh kiếm kêu lên. Nhưng hắn vốn không định như thế.

Do chặn đòn tấn công bất ngờ mà thân kiếm đang không ngừng run lên.

“Ca ca!”

Mộc Gia Tuệ phía sau cố tiến lên trước. Thế nhưng, Tân Vô Kiếm liền đưa tay ngăn nài lại.

“Nguy hiểm lắm. Lui ra phía sau ta đi.”

“Ca ca?”

“Ta phải bảo vệ muội.”

Tân Vô Kiếm cố gắng ưỡn lưng đứng thẳng dậy. Đập vào mắt là mấy gã nam nhân vừa tấn công hắn.

Có tất cả bảy người, ai cũng tỏa ra khí thế vô cùng dữ dội. Thứ khí thế này hiếm khi phát ra từ võ giả của một danh môn chính phái.

Vậy nên hắn chắc chắn đám người bất ngờ tấn công hắn chỉ có thể là lãng nhân mà thôi.

Tân Vô Kiếm chĩa kiếm về phía họ rồi hỏi.

“Các người là ai vậy hả? Là ai đã ra lệnh cho các người tấn công ta?”

“Người không cần biết chuyện đó, người chỉ giao thanh Công Bố Kiếm ra là được.”

“Là sao chứ?”

Đồng tử Tân Vô Kiếm lay động dữ dội.

Hắn ta đang mang hai thanh kiếm bên người.

Một thanh kiếm đang cầm trên tay, thanh còn lại được hắn bao bọc kỹ lưỡng và đeo trên lưng.

Thanh kiếm trên lưng kia chính là Công Bố Kiếm.

“Chỉ cần giao thanh Công Bố Kiếm đó ta sẽ tha mạng cho người.”

“Là ai đã ủy thác cho các người làm chuyện này? Công Bố mà bọn ta mang là thứ tuyệt mật...”

“Chậc! Xem người đông dài chưa kìa, có vẻ người không muốn giao nó ra rồi. Mà, ta không quan tâm. Bọn ta cũng không có ý định tha cho người.”

Đôi mắt tên thủ lĩnh liền sáng quắc lên. Y chính là Độc Nhãn Quỷ Bách Tiến Cung.

Những kẻ tấn công Tân Vô Kiếm chính là thành viên của Truy Ma Đội do y dẫn dắt.

Ngay khi phát hiện ra tung tích của Tân Vô Kiếm và Mộc Gia Tuệ đã đến Bích Sơn, bọn chúng liền đuổi theo không ngừng nghỉ. Chúng gần như đã lùng sục khắp Bích Sơn mới lùng ra hai người bọn họ.

Ánh mắt Bách Tiến Cung tỏa ra sát khí ngùn ngụt.

Y cứ nhìn chằm chằm vào một thanh kiếm đang trên lưng Tân Vô Kiếm.

Thanh kiếm đó tên là Công Bố.

Đó chính là một trong ba thanh kiếm được chế tạo bởi vị thợ rèn nổi danh Âu Dã Tử.

Thanh Công Bố cùng với Thái A và Long Uyên chính là tam đại danh kiếm huyền thoại.

‘Thanh Công Bố đó thật sự tồn tại trên thiên hạ ư.’

Gọi chúng là danh kiếm nhưng thật chất chúng không có hiệu năng gì đặc biệt.

Nó chỉ cứng và sắc hơn những thanh kiếm bình thường một chút. Thế nhưng, câu chuyện về chúng mới chính là thứ khiến chúng được coi là danh kiếm.

Đó là các giai thoại về những người chủ nhân của ba thanh danh kiếm này.

Chủ nhân của thanh Thái A và Long Uyên vốn là những vị anh hùng với thể lực vô cùng lớn mạnh. Vậy nên người ta mới xem nó là thanh kiếm dành cho anh hùng.

Thực tế, người ta chỉ từng nghe tên chứ chưa từng nhìn thấy chúng ngoài đời thật.

Công Bố, Thái A và Long Uyên đều được tạo ra từ cùng một thợ rèn. Nếu hai thanh kiếm kia được mệnh danh là kiếm của anh hùng thì thanh Công Bố này cũng thế.

Chỉ cần có thể cầm trên tay thanh Công Bố thì người đó có thể được gọi là anh hùng rồi.

Năm tháng trôi qua, thanh Thái A và Long Uyên đã biến mất khỏi giang hồ. Chẳng ai biết có phải là do chúng đã hư hỏng hay được chôn cùng với chủ nhân hay không.

Nhưng người ta chắc chắn một điều, chúng sẽ không bao giờ xuất hiện trên thế gian này nữa. Và thanh Công Bố nghiêm nhiên chiếm được sự ưu ái của thiên hạ.

Bất cứ ai cũng muốn sở hữu thanh kiếm này.

‘Lẽ nào thanh Công Bồ đó lại rơi vào tay một võ gia vô danh ư.’

Chủ nhân của thanh Công Bồ chính gia môn nhà họ Mộc.

Vì vài nguyên do mà Mộc Gia Tuệ đang mang thanh Công Bồ gia bảo này đến Ân Thi.

Bách Tiến Cung đã nhận được ủy thác phải cướp được thanh Công Bồ trên đường đi.

Người ủy thác không yêu cầu lấy mạng của hai người, nhưng Bách Tiến Cung lại không nghĩ như thế.

‘Giết chúng để loại bỏ hậu hoạn về sau cũng tốt.’

Nếu việc cướp đi thanh Công Bồ bị lan truyền, chắc chắn chúng sẽ trở thành mục tiêu của nhiều người.

Cái tên Công Bồ ấy thật sự vô cùng có giá trị.

Chỉ cần sở hữu được nó, danh tiếng của kẻ sở hữu nó chắc chắn sẽ tăng vọt lên trong chốn giang hồ này.

Một võ giả trở thành chủ nhân của thanh Công Bồ sẽ khiến tất cả mọi người phải ngẩng đầu ngưỡng mộ. Thế nhưng, nếu để một tên lãnh nhân như Bách Tiến Cung chiếm nó trong tay, ắt sẽ có nhiều kẻ tìm đến lấy mạng y.

Vậy nên y phải xử lý Tân Vô Kiếm và Mộc Gia Tuệ gọn gàng nhất có thể. Ngay cả khi điều đó không nằm trong sự ủy thác.

“Thủ lĩnh!”

“Bọn ta đến rồi đây.”

Lúc này, Truy Ma Đội đã xuất hiện khắp nơi trong con hẻm.

Những kẻ tản đi tìm Mộc Gia Tuệ và Tân Vô Kiếm nhìn thấy tín hiệu liền tập hợp lại đây.

‘Có tất cả hai mươi người!’

Giương mặt Tân Vô Kiếm liền tối sầm lại.

Dù mới có bảy người chặn phía trước đã khiến họ gặp không ít khó khăn, bây giờ con số đó còn tăng gấp ba lần.

‘Dù ta có làm sao cũng phải bảo vệ được Gia Tuệ.’

Tân Vô Kiếm xóc lại tinh thần rồi siết chặt tay cầm kiếm.

“Ha!”

Lúc này, Truy Ma Đội cũng bắt đầu nâng cao khí thế tấn công.

Truy Ma Đội rất thành thạo trong việc này.

Họ đã phát hiện ra điểm yếu của Tân Vô Kiếm chính là Mộc Gia Tuệ, vậy nên chúng liền tập trung ra tay với nàng.

Mộc Gia Tuệ sinh ra trong võ gia nên cảnh giới võ công không đến nỗi tồi. Thế nhưng nàng lại chưa từng trải qua thực chiến thế này.

Chính vì thế, nàng gặp không ít khó khăn khi chống lại khí thế của đám lãng nhân.

“Các người!”

Tay chân Tân Vô Kiếm lúc này đã luống cuống cả lên.

Trong lúc cứu Mộc Gia Tuệ, Tân Vô Kiếm đã lộ ra không ít sơ hở. Bách Tiến Cung liền tấn công vào sơ hở đó.

‘Đúng như ta dự đoán.’

Bách Tiến Cung nhếch mép cười. Bình thường võ công của Tân Vô Kiếm không hề yếu kém như thế.

Trong trận chiến bình thường, một mình hắn dư sức xử lý hơn một nửa thành viên của Truy Ma Đội.

Cảnh giới của Tân Vô Kiếm thật sự khá cao cường.

Chính Bách Tiến Cung cũng không đủ tự tin có thể chiến thắng được hắn nếu cả hai đối đầu trực diện. Nhưng hiện giờ Tân Vô Kiếm còn phải bảo vệ cho Mộc Gia Tuệ.

Người khác có nói Bách Tiến Cung y hèn nhất cũng không sao.

Nếu là kẻ trọng danh dự, y đã chọn làm đệ tử của danh môn chính phái thay vì sống cuộc đời của một lãng nhân.

Chỉ cần đạt được mục đích, có vứt thể diện xuống địa ngục y cũng không màng đến.

Bách Tiến Cung để lũ thuộc hạ xử lý Tân Vô Kiếm còn mình thì tấn công Mộc Gia Tuệ.

Dù Bách Tiến Cung không can thiệp vào trận chiến, Mộc Gia Tuệ cũng không thể chịu đựng thêm được nữa, nàng đã bị thương nghiêm trọng ở thắt lưng.

“Á!”

Nghe tiếng hét của nàng, Tân Vô Kiềm liền quay đầu lại nhìn.

“Gia Tuệ!”

Tân Vô Kiềm không thêm để ý xung quanh nữa, hắn lập tức lao đến giải cứu Mộc Gia Tuệ. Hắn đã bị thương nhưng hắn không hề cảm thấy chút đau đớn nào.

Trong đầu hắn chỉ nghĩ đến việc phải cứu Mộc Gia Tuệ bằng mọi giá.

‘Cơ hội!’

Bách Tiến Cung không bỏ lỡ cơ hội liền tung ra nhất kích nhanh như thiểm điện.

Phập!

“Khực!”

Tân Vô Kiềm bị thương nặng ở lưng liền lao đảo chực ngã. Thế nhưng hắn vẫn cố gắng chịu đựng.

“Ca ca!”

Mộc Gia Tuệ nước mắt lưng tròng nhìn Tân Vô Kiềm trước mặt. Lưng hắn đã bị máu nhuộm đỏ cả một mảng lớn.

Mộc Gia Tuệ nhắm chặt mắt lại.

Tận mắt chứng kiến Tân Vô Kiềm vì mình mà bị thương nặng đến thế khiến nàng đau khổ hơn cả bước chân vào cửa tử.

‘Cuối cùng mình chỉ làm vướng chân huynh ấy.’

Tầm nhìn của nàng đã bị nước mắt làm cho nhòe cả đi.

“Được rồi. Tấn công hắn thêm chút nữa đi.”

Đến lúc này, Bách Tiến Cung vẫn giục lũ thuộc hạ ra tay với hai người họ.

Vết thương trên người Tân Vô Kiềm mỗi lúc một nhiều hơn. Thế nhưng hắn vẫn không hề bỏ cuộc.

“U’ aaa!”

Tân Vô Kiếm cứ điên cùng vung kiếm rồi hét lên như mãnh thú.

Bách Tiến Cung và Truy Ma Đội không hề tha cho hắn, chúng từng bước dồn hắn đến đường cùng mới thỏa lòng.

Chúng là những thợ săn dày dạn kinh nghiệm.

“Aa!”

“Gào thét nữa đi.”

Bọn chúng không ngừng bốn cọt với Tân Vô Kiếm và Mộc Gia Tuệ.

Lúc Mộc Gia Tuệ và Tân Vô Kiếm gần như đã rơi vào vũng lầy tuyệt vọng...

“Tỷ tỷ, còn khô bò không?”

Đột nhiên nàng nghe thấy giọng nói của trẻ con vang lên.

Mộc Gia Tuệ ngạc nhiên nhìn về phía trước, đập vào mắt nàng là một đứa trẻ vận y phục rộng thùng thình đang nhìn nàng.

Cảnh tượng vô cùng kỳ quái.

Rõ ràng Bách Tiến Cung và Truy Ma Đội đang bao vây nàng và Tân Vô Kiếm đến mức không có thời gian để thở.

Hai người điên cuồng chống trả nhưng không thể nào thoát khỏi vòng vây. Thế nhưng, tiểu nam tử lại thần nhiên xuyên qua vòng vây mà tiến về phía họ.

Mộc Gia Tuệ không thể tin vào tình huống trước mắt.

Cả Truy Ma Đội cũng thế.

“Từ khi nào mà?”

“Tiểu tử đó là sao vậy chứ?”

Trên mặt chúng không giấu nổi vẻ khó tin. Đặc biệt, Bách Tiến Cung bối rối đến độ chỉ biết há mồm kinh ngạc.

Bách Tiến Cung cảm giác đã từng nhìn thấy tiểu nam tử trước mặt Mộc Gia Tuệ ở đâu đó. Nhưng y lại chẳng nhớ rõ chính xác đã thấy tiểu nam tử ấy ở đâu .

Tiểu Ma lại hỏi Mộc Gia Tuệ.

“Tỷ tỷ, tỷ còn khô bò không?”

Tiểu nam tử nở nụ cười ngây thơ như một thiên thần.

Mộc Gia Tuệ bối rối lắc đầu.

“Ta, ta hết rồi.”

“Thế à?”

“Nhưng, nhưng ta có thể làm thêm cho đệ.”

“Thật sao?”

Sau một chốc thất vọng, Tiểu Ma tràn đầy sinh khí như mọi khi.

“Thật đấy. Ta sẽ làm cho đệ mà.”

“Tỷ tỷ hứa nhé?”

“Nếu đệ cứu bọn ta, ta sẽ làm cho đệ.”

“Tỷ tỷ này?”

“Hả?”

“Ta giết bọn họ nhé?”

Đột nhiên, Mộc Gia Tuệ có cảm giác gì đó vô cùng khủng khiếp khó mà diễn tả bằng lời.

Người khác thì không rõ, nhưng Mộc Gia Tuệ hiểu rõ lời của tiểu nam tử đáng sợ đến mức nào.

Nếu là khi khác, nàng chắc chắn sẽ không đáp lại lời hắn. Thế nhưng, nhìn Tân Vô Kiềm đã biến thành huyết nhân, bao nhiêu lý trí của nàng đều đã tan biến sạch sẽ.

“Ừm!”

“Được lắm!”

Nghe nàng trả lời, Tiểu Ma liền mỉm cười.

Thành viên Truy Ma Đội nhìn thấy tiểu nam tử liền vô cùng kinh ngạc.

“Tiểu tử đó đang nói linh tinh gì thế... Khục!”

Xoẹt!

Đột nhiên tiếng hét thất thanh vang lên, cùng lúc đó, cổ tên võ giả phun ra một dòng máu đỏ tươi.

Chiếc vòng đã trượt qua chém đứt cổ hắn.

Kétttt!

Bảy chiếc vòng tự lúc nào đã xoay xung quanh người Tiểu Ma.

165

Vèo vèo!

“Ặc!”

Máu của những võ giả của Truy Ma Đội tủa ra không ngừng sau mỗi lần chiếc vòng xoay trong không trung, rồi bọn họ ngã xuống.

Bị mất ba thuộc hạ trong chớp mắt, Bách Tiên Cung vội vàng hét lên.

“Dừng tay!”

Tiểu Ma chẳng thèm để tâm đến mấy lời y nói.

“Hi hi!”

Tiểu tử ấy thậm chí còn cao hứng nhảy cẫng lên.

Vèo! Vèo!

Tiểu Ma liên tục ném từng chiếc vòng ra.

Keng! Keng!

Một vài võ giả vung vũ khí để đánh bật lại chiếc vòng lại nhưng thay vì rơi xuống đất, những chiếc vòng lại bay theo một quỹ đạo kỳ lạ.

Những chiếc vòng hệt như bánh xe của địa ngục, dù có đánh bật lại bao nhiêu lần nó vẫn không rơi xuống mà bay ngược trở lại.

“Tiểu tử thôi!”

Bách Tiến Cung lúc này đã không thể đứnavetemg nhìn được nữa, y lao vào tấn công Tiểu Ma. Thế nhưng Tiểu Ma không trực tiếp đối đầu với y mà liên tục lách mình vào những người trong Truy Ma Đội để tránh né.

Chuyển động của tiểu nam tử quá nhanh khiến Bách Tiến Cung không thể bắt kịp.

Bách Tiến Cung cứ bám theo sau Tiểu Ma như cái đuôi của nó, còn Tiểu Ma vẫn không ngừng vung tay tung ra những chiếc vòng.

Keng!

Mỗi lần có tiếng độc lạ vang lên trên không trung là sẽ có người học máu và ngã xuống.

“Ặc!”

“Khục!”

Bách Tiến Cung không thể hiểu được cảnh tượng đang diễn ra trước mắt mình.

Tuy lăng nhân được gọi là những người vô danh nhưng Truy Ma Đội thì không hề như thế.³

Những người khác có thể cho rằng bọn họ chỉ là một nhóm lăng nhân không có nền móng nhưng về độc khí và võ công thì bọn họ có thể tự tin rằng bọn họ không hề thua kém những võ giả khác.⁶

Sự cô chấp không bao giờ buông tha cho con mồi và sự tàn ác ngay đến cả ân oán nhỏ nhất cũng không quên khiến bao người khiếp sợ.

Bách Tiến Cung rất tự hào về Truy Ma Đội. Vậy nên y rất nỗ lực trong việc phát triển và nuôi dưỡng Truy Ma Đội.²

Tuy lực lượng chỉ có hai mươi người, nhưng y tự tin rằng y có thể nâng con số ấy lên gấp mấy lần. Thế nhưng, sự tự tin của y đã bị phá vỡ thành từng mảnh vụn bởi sự xuất hiện đột ngột của tiểu tử này.

Vèo!

Mỗi lần chiếc vòng hình tròn chém vào không trung, những võ giả của Truy Ma Đội mà y xem như con cái lần lượt bỏ mạng.

Có vung vũ khí cũng vô dụng.

Bảy chiếc vòng bay vào không trung và tàn sát những võ giả của Truy Ma Đội một cách không thương tiếc.

“Tên khốn! Còn không mau dừng tay?”

Bách Tiến Cung hét lên nhưng tiếng hét của y chẳng ảnh hưởng gì đến Tiểu Ma cả.

Tiểu Ma chỉ liếc nhìn qua y một lần như để hỏi chớ nhà ai đang sửa thể rồi chuyển tâm vào việc thăm sát đám người Truy Ma Đội.

Trên mặt tiểu nam tử hiện rõ vẻ tận hưởng.

Bách Tiến Cung tuy là một nỗi sợ đối với người khác, nhưng y lúc này lại cảm thấy Tiểu Ma thật ghê sợ.

“Tên điên này!”

Y thực sự đã cố hết sức để bắt được Tiểu Ma. Nhưng Tiểu Ma như một con sóc bay bay tứ tung để né chiêu và giết chết thuộc hạ của y.

Mộc Gia Tuệ cùng Tân Vô Kiếm nhìn vào Tiểu Ma với ánh mắt kinh ngạc.

Bọn họ biết Tiểu Ma rất mạnh, nhưng bọn họ không ngờ Tiểu Ma mạnh đến mức có thể trêu đùa với hơn hai mươi võ giả như thế này.

Bách Tiến Cung từ bỏ việc bắt Tiểu Ma.³

Y đổi mục tiêu qua Mộc Gia Tuệ và Tân Vô Kiếm.

“Là do các người mà ra cả.”

Y vung kiếm về hai người bọn họ.

“Chết tiệt!”

Tân Vô Kiếm phản ứng không kịp, thanh kiếm của Bách Tiến Cung hướng thẳng về cổ Mộc Gia Tuệ.

Mộc Gia Tuệ mở to mắt. Thế nhưng một điều khó tin đã xảy ra, thanh kiếm của Bách Tiến Cung lại dừng ngay trước cổ Mộc Gia Tuệ.

Đó không phải là ý định của Bách Tiến Cung.

“Ư ư!”

Có thứ gì đó đang quấn quanh cổ tay y.

Bách Tiến Cung tròn tròn mắt nhìn vào cổ tay mình. Phần thịt ở cổ tay đang bị bóp vào. Đường như có một thứ gì đó vô hình đang siết chặt cổ tay của y lại.

“Gì vậy?”

Ngay lúc đó, Bách Tiến Cung cảm nhận được cơn đau như lửa đốt ở cổ tay mình.

Bàn tay cầm kiếm của y đã bị một thứ gì đó vô hình cắt đứt. Nó xảy ra quá nhanh khiến y chẳng dám tin vào hiện thực. Vậy nên Bách Tiến Cung cũng quên mất phải hét lên.

Cổ tay bị cắt đứt, máu từ đó túa ra không ngừng.

Phải đến khi từng giọt máu đỏ tươi rơi lổm đổm trên mặt, y mới nhận thức được chuyện gì đang xảy ra.

“Áaaa!”

Y thét lên tiếng thét muồn màng.

Ngay lúc đó, một ai đó xuất hiện ngay trước mặt Bách Tiến Cung như một hồn ma.

Đó là một nam nhân có vẻ ngoài ảo diệu, khoác trên người một chiếc trường bào màu đỏ.

Gương mặt trắng buốt nổi bật trong bóng tối đặc biệt khác lạ.

Bách Tiến Cung nắm chặt cổ tay đã bị cắt đứt của mình và hét lên.

“Người là ai?”

Y chắc chắn nam nhân trước mặt là kẻ đã chặt đứt cổ tay của y. Mặc dù y không biết hắn đã dùng thủ pháp gì để làm được điều đó.

Nam nhân đứng trước mặt Bách Tiến Cung lúc này chính là Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt nhìn chăm chăm vào gương mặt của Bách Tiến Cung mà không nói một lời.

Ánh đỏ mập mờ hiện trên con ngươi màu đen.

Ngay lúc đó, một cảm giác kỳ lạ khó có thể diễn tả bằng lời dấy lên trong lòng của Bách Tiến Cung.

Toàn thân y tự động co rúm lại, mồ hôi lạnh túa ra toàn thân. Tim y đập nhanh hơn bình thường, trong miệng thì khô khốc. Bách Tiến Cung biết rõ phản ứng lúc này của y có nghĩa là gì. ‘Ta đang sợ sao?’

Gương mặt của y trở nên méo mó.

Bách Tiến Cung không thể chấp nhận được hiện thực này.

Vậy nên, y càng hét to hơn.

Phập!

Ngay lúc đó, một thanh phi đao âm thầm bay đến đâm vào vai trái của y. Gân và cơ bị đứt, vai trái của y mất sức đàn và buông thõng xuống.

Phập!

Một thanh phi đao khác lại bay tới để cắm vào vai phải của y. Cánh tay phải của y cũng buông thõng, Bách Tiến Cung lúc này hoàn toàn không có khả năng phòng bị.

Phiêu Nguyệt vô hiệu hóa được sức mạnh của Bách Tiến Cung trong chớp mắt.

Hắn lại gần Bách Tiến Cung với gương mặt vô cảm.

“Ư ư!”

Bách Tiến Cung rên rỉ.

Gương mặt của Phiêu Nguyệt hiện ra ngay trước mặt y.

Xích đồng đang nhìn chăm chăm vào mắt của y.

Y muốn trốn tránh ánh mắt của Phiêu Nguyệt, nhưng y không thể quay đầu đi nơi khác. Đến đôi mắt của y cũng không thể khép lại được.

Y lúc này hết như một con côn trùng bị mắc vào mạng nhện và không thể di chuyển.

Đôi môi đỏ hồng của Phiêu Nguyệt hé mở.

“Nói đi!”

Tân Vô Kiềm và Mộc Gia Tuệ không thể tin vào những thứ đang diễn ra trước mặt họ.

Ác mộng của bọn họ là Truy Ma Đội bị diệt trừ tận gốc chỉ trong chớp mắt. Hơn nữa, người làm ra chuyện đó lại là một đứa trẻ trông như mới sáu hoặc bảy tuổi.

Tiểu Ma chà chà những chiếc vòng dính đầy máu vào y phục rồi đeo lại vào cổ.

Bảy chiếc vòng được đeo trên cổ Tiểu Ma như trang sức phát ra tiếng kêu leng keng như thể đang chờ đợi lần sát hành kế tiếp.

Bách Tiến Cung - đội chủ Truy Ma Đội lúc này trông thật thâm.

Y đang quỳ gối trước mặt Phiêu Nguyệt, nước mắt chảy ra thành hai hàng. Miệng y mấp máy như đang nói gì đó, nhưng âm thanh quá nhỏ nên chẳng có ai nghe thấy được.

“Tỷ tỷ!”

Tiểu Ma đến gần Mộc Gia Tuệ.

Vẫn là gương mặt tươi sáng như mọi khi. Nhưng Mộc Gia Tuệ cùng Tân Vô Kiềm đều thấy gương mặt của Tiểu Ma chẳng khác gì ác quỷ. Dầu vậy, tiểu tử ấy cũng là ân nhân đã cứu bọn họ nên Mộc Gia Tuệ đành phải gượng cười và nói.

“C, cảm ơn đệ vì đã cứu ta...”

“Có gì đâu. Nhưng mà tỷ tỷ vẫn sẽ giữ lời hứa đúng chứ?”

“Hứa sao? À! D, dĩ nhiên rồi.”

“Phải làm cho ta nhiều nhiều một chút đấy.”

“Được! Ta sẽ làm cho đệ thật nhiều.”

“Hề hề!”

Phiêu Nguyệt tiến lại gần Tiểu Ma khi tiểu nam tử đang phá lên cười vì vui sướng.

Phía sau hắn là hình ảnh Bách Tiến Cung nằm ngã xuống. Không cần kiểm tra cũng biết Bách Tiến Cung đã tắt thở.

Tuy không biết y đã nói gì với Phiêu Nguyệt trước khi chết, nhưng gương mặt y lúc đó rất nhẹ nhõm.

Có vẻ như y cảm thấy may mắn vì mình đã chết.

‘Rốt cuộc là hắn sợ hãi đến mức nào mà cảm thấy may mắn vì tìm được nơi để trốn thoát là cái chết vậy chứ?’

Cơ thể cả hai đều trở nên cứng đờ.

Tiểu Ma cũng đáng sợ nhưng sao có thể đáng sợ bằng Phiêu Nguyệt.

Chỉ cần nhìn vào Phiêu Nguyệt thôi cũng khiến tim họ như ngừng đập.

Bọn họ chẳng cảm nhận được gì từ nam nhân trước mặt cả.

Nam nhân ấy cứ như một hồn ma đang đến gần bọn họ vậy.

Nhưng vẻ ngoài đẹp đến ảo diệu khiến bọn họ thất thần như người mất hồn.

Hai cảm xúc trái ngược khiến bọn họ trở nên hỗn loạn.

Cho đến lúc này, bọn họ mới hiểu được vẻ mặt trước khi chết ấy của Bách Tiến Cung là gì.

Ánh mắt của Phiêu Nguyệt lướt qua Mộc Gia Tuệ và hướng đến Tân Vô Kiếm.

“Người nói đó là Công Bố Kiếm sao? Ta xem được không?”

“C, cái đó...”

Tân Vô Kiếm e ngại lùi về sau.

Bởi hắn nghĩ Phiêu Nguyệt đang muốn cướp Công Bố của hắn.

Mộc Gia Tuệ lên tiếng.

“Ca ca đưa cho ngài ấy đi! Đằng nào thì chúng ta cũng không thể bảo vệ được nó bằng sức của mình.”

“Nhưng mà...”

“Đưa ngài ấy đi.”

Mộc Gia Tuệ dứt khoát.

Đến lúc này, Tân Vô Kiếm mới chịu đưa thanh kiếm cho Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt mở tấm vải trắng, một thanh kiếm kiểu cổ hiện ra.

Những hoa văn sắc sảo được khắc họa lên phần vỏ kiếm và chuôi kiếm trông rất ấn tượng.

Xoẹt!

Phiêu Nguyệt rút kiếm, hình dáng xinh đẹp của lưỡi kiếm mang tên Công Bố hiện ra.

Lưỡi kiếm dài khoảng hai thước.

Phần gần chuôi kiếm dày, càng về mũi kiếm càng nhọn.

Hiện tại, hầu như đã không còn ai làm ra loại kiếm như thế này.

Vũ khí cũng biến đổi theo thời đại.

Hầu hết những loại vũ khí nổi tiếng lúc này đều là những loại có lợi cho thực chiến.

Nhất thôn trường nhất thôn cường, nhất thốt đoản nhất thôn hiểm

Càng dài càng mạnh, càng ngắn càng nguy hiểm.

Có thể câu nói này không thông dụng đối với các cao thủ, nhưng hầu hết những võ giả đều xem nó là chuẩn mực.

Đó là lý do tại sao hiện nay thích trường binh hơn là đoản binh. Và dù có cùng là một loại kiếm đi chăng nữa, họ sẽ vẫn chọn thanh kiếm dài và cân đối hơn.

Nếu xét theo khía cạnh đó thì Công Bố hoàn toàn không có tính thực tiễn.

Từ chiều dài đến hình dạng và độ cân bằng. Công Bố hoàn toàn không phù hợp cho chiến đấu thực tiễn.

Nó quá thiếu sót để nói thanh kiếm này do những thợ rèn danh tiếng ở thời trước đã hợp sức lại để tạo ra nó.

Dĩ nhiên, sức mạnh và độ bén của thanh kiếm rất hoàn hảo, không có lời gì để chê nhưng nếu hỏi Phiêu Nguyệt có chọn

thanh kiếm này làm vũ khí không thì hẳn sẽ trả lời không ngay lập tức.

Bởi nó quá khó để sử dụng khi chiến đấu thực tiễn.

“Nó hợp làm một thanh kiếm mang tính hình thức hơn”

Cách đây rất lâu, những thứ đầu tiên xuất hiện khi loài người lần đầu tiên tạo ra vũ khí là những loại có một lưỡi như đao và rìu.

Chúng dễ chế tạo, cũng dễ sử dụng.

Trong đó, đao là vũ khí dễ sử dụng nhất.

Nó giống như loại vũ khí mà bất kỳ ai cũng có thể sử dụng được ngay từ lần đầu tiên. Nó được tạo ra chỉ để hủy diệt và giết chóc.

Một thời gian sau, kiếm xuất hiện.

Trí thức mở rộng, những người biết đọc được thiên cơ xuất hiện.

Bọn họ đã tạo ra một loại vũ khí khác với đao để tôn vinh bầu trời.

Đấy chính là kiếm.

Khác với đao, cách sử dụng của kiếm có chút phức tạp. Vậy nên tính thiết thực của chúng cũng bị giảm sút.

Đao vẫn có hiệu quả hơn nhiều trong việc giết người. Tuy nhiên, một vài người vẫn thích sử dụng kiếm vì chúng mang tính tượng trưng cao.

Bọn họ nghĩ, kiếm chính là một tiếp điểm giữa con người và bầu trời. Vậy nên kiếm được sử dụng trong những nghi lễ cúng tế cho bầu trời.

Vũ khí đóng vai trò là tiếp điểm giữa con người và bầu trời.

Vì thế nên kiếm được gọi là Vạn Bình Chi Vương tức vũ khí của đế vương.

Ở trong những thanh kiếm kiểu cũ chứa đựng mong muốn của người thống trị.

Bọn họ đã đặt tên cho những thanh kiếm cho những thiết tượng có tiếng chế tạo và biến chúng thành tín vật của bản

thân.

Công Bố cũng là một trong số đó.

Phiêu Nguyệt vung thử vài đường kiếm.

Quả nhiên, áp lực trên cánh tay sẽ khiến cho đòn tấn công bị giảm hiệu quả khi chiến đấu thực tiễn.

Nếu được lựa chọn, hẳn tuyệt đối sẽ không bao giờ chọn Công Bố.

U Linh Chủy của hắn còn hiệu quả gấp mấy lần.

Nhưng đó chỉ là đối với Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt là người coi trọng hiệu quả hơn hình thức hay vẻ bề ngoài. Thế nhưng thế giới này rộng lớn, những người có suy nghĩ trái ngược với Phiêu Nguyệt cũng nhiều vô số.

Những người muốn có được thanh kiếm này nhiều vô số kể. Và những người không muốn thanh kiếm này tới được tay của bất kỳ ai cũng thế.

Phiêu Nguyệt trả lại Công Bố cho Tân Vô Kiếm rồi nói.

“Người định mang thanh kiếm này đi đâu?”

“...”

Tân Vô Kiếm mím chặt môi không nói một lời.

Hắn biết mình không thể đối đầu với Phiêu Nguyệt nhưng hắn cũng không thể tùy tiện nói ra bí mật được.

Hắn là võ giả hộ tống của Mộc Gia Tuệ.

Mặc dù năng lực còn thiếu sót nên không thể bảo vệ được nàng nhưng hắn cũng không thể tùy tiện để lộ bí mật ra được.

Mộc Gia Tuệ bên cạnh thấy vậy thì lên tiếng.

“Bọn ta đến Thiên Ân Trang ở Ân Thi.”

“Gia Tuệ!”

Tân Vô Kiếm giật mình hét lên, Mộc Gia Tuệ không quan tâm đến hắn và nói tiếp.

“Thanh kiếm đó là của hồi môn của ta.”

“Của hồi môn?”

“Lễ vật tân nương mang đến nhà tân lang khi thành thân. Công Bố là bảo vật duy nhất còn lại của gia đình ta.”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 166

Gia môn của Mộc Gia Tuệ đã suy vong. Họ phải chịu cảnh tan cửa nát nhà, tài sản tích lũy bao nhiêu năm cũng cạn kiệt không còn gì cả.

Người ta nói rằng người giàu thất bại cũng cầm cự ít nhất ba năm, nhưng câu ấy lại không áp dụng cho gia môn của Mộc Gia Tuệ.

Nhà của Mộc Gia Tuệ phải chịu một khoản nợ khổng lồ đến mức có làm lụng cật lực cả ba đời cũng không trả nổi.⁵

Phụ mẫu nàng đã rơi vào hố sâu tuyệt vọng, chủ nợ cứ không ngừng tìm đến gõ cửa nhà.

Phụ mẫu cùng những người trong gia tộc nàng vốn không còn đủ sức để chống chọi lại nỗi đau đớn về cả thể xác lẫn tâm hồn.

3

Lúc đó đột nhiên có người tìm đến gia môn của họ.

“Người đó là trang chủ của Thiên Ân Trang. Ngài ấy đề nghị trả hết nợ cho gia đình ta nếu như đồng ý cho ta nên duyên vợ chồng với ngài ấy.”

“Có vẻ phụ thân cô đã chấp nhận lời đề nghị đó.”

“Vâng! Và phụ thân nàng đã đưa thanh Công Bố cho ta làm của hồi môn. Đó là món đồ quý giá duy nhất còn sót lại trong nhà.”

“Hoa Hữu Thiên bảo lấy thanh kiếm đó làm của hồi môn ư?”

6

“Đúng vậy.”

“Hum!”

“Huynh còn nghe được gì từ tên đó không?”

Mộc Gia Tuệ nhìn vào xác Bách Tiến Cung.

Phiêu Nguyệt liền lắc đầu.

2

“Hắn ta chỉ là một con tốt thí. Ta cũng không rõ thân thế của người ủy thác hắn. Hắn chỉ nhận được lệnh rằng mang thanh Công Bố Kiếm đến chỗ đã hẹn.”

3

“Chuyện đó...”

Mộc Gia Tuệ thoáng cau mày.

Cuối cùng nàng vẫn không biết ai mới chính là kẻ thêm khát thanh Công Bố này.

Phiêu Nguyệt nhìn chằm chằm gương mặt Mộc Gia Tuệ.

Có một chuyện mà hắn không nói cho nàng biết.

Đó chính là trong ủy thác có nói không được động vào Mộc Gia Tuệ và Tân Vô Kiếm.

Việc đả thương họ hoàn toàn là chủ ý của Bách Tiến Cung chứ không có trong ủy thác kia.

‘Nghĩ lại thì người ủy thác cho Bách Tiến Cung và Truy Ma Đội chỉ muốn cướp thanh Công Bố chứ không hề có ý đả thương hai người kia.’

Có thể chuyện này không có gì đặc biệt, nhưng với Phiêu Nguyệt lại là manh mối quan trọng.

‘Trước tiên cứ loại Hoa Hữu Thiên ra khỏi diện tình nghi đã. Kẻ muốn thanh Công Bố không phải là Hoa Hữu Thiên kia. Nhưng người ủy thác thật sự lại không có ý để Mộc Gia Tuệ và Tân Vô Kiếm bị thương.’

Phiêu Nguyệt hỏi Tân Vô Kiếm.

“Hiện tại môn phái có thế lực lớn nhất ở Ân Thi này là Thiên Ân Trang đúng chứ?”

“Thiên Ân Trang đúng là một nơi rất nổi tiếng, nhưng nói đến nơi lớn mạnh nhất phải nhắc đến Trúc Hải Trang.”

“Trúc Hải Trang ư?”

“Trúc Hải Trang là một nơi có từ lâu đời ở Ân Thi, xung quanh trang viên được bao bọc bởi những hàng trúc trải dài tựa biển khơi nên người ta mới gọi nó như thế. Sau khi Thiên Ân Trang xuất hiện, nơi này đã mất đi sức ảnh hưởng đáng kể và bị đẩy lùi về sau.”

“Không ngờ lại có trang viên lâu đời như thế. Có vẻ nhiều người ủng hộ Thiên Ân Trang lắm nhỉ.”

“Sao có thể chứ? Thật ra, Thiên Ân Trang có mối quan hệ mật thiết với Vũ Kiếm Sơn Trang. Tiểu muội của trang chủ Thiên Ân Trang - Hoa Hữu Thiên là tiểu thiếp của Vũ Kiếm Sơn Trang, bà ta còn sinh ra con trai thứ bên đó. Chính vì thế mà họ nhận được không ít hậu thuẫn.”

Vũ Kiếm Sơn Trang là môn phái siêu cường trong tam trang bao gồm Quỷ Kiếm Trang và Tân Nguyệt Trang.

Trong số 11 thế lực được xếp trong nhị cường, tam phái, tam trang, tam bá thì nơi này nằm ở cuối, thế nhưng nó vẫn là đại môn phái có sức ảnh hưởng vô cùng lớn.

Nhận được hậu thuẫn từ Vũ Kiếm Sơn Trang nên Thiên Ân Trang phát triển vô cùng nhanh chóng và thịnh vượng.

Nó sở hữu khí thế mạnh mẽ và áp bức cả Trúc Hải Trang vốn là môn phái lâu đời và nổi danh ở Ân Thi.

Phiêu Nguyệt thoáng cau mày.

Tân Vô Kiếm và Mộc Gia Tuệ nhìn Phiêu Nguyệt với vẻ mặt căng thẳng.

Phiêu Nguyệt lập tức sắp xếp lại những suy nghĩ vừa nảy ra trong đầu.

‘Nếu Hoa Hữu Thiên có được thanh Công Bố thì nơi cần đề tâm nhất chính là Trúc Hải Trang.’

Trong đầu hắn liền vẽ ra một bức tranh lớn.

Phiêu Nguyệt hỏi Tân Vô Kiềm.

“Không biết trang chủ Vũ Kiềm Sơn Trang có thích sưu tầm kiếm không?”

“Sao đại hiệp lại biết?”

“Quả nhiên là vậy!”

Nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Tân Vô Kiềm, Phiêu Nguyệt liền chắc chắn suy đoán của mình.

‘Trang chủ Vũ Kiềm Sơn Trang muốn trở thành chủ nhân của danh kiếm để nâng cao địa vị của mình, Hoa Hữu Thiên nhận ra điều đó nên đã giúp ông ta chiếm thanh danh kiếm ấy.’

Chính vì thế nên ông ta mới tìm đến gia môn nhà họ Mộc.

Bọn họ có được món bảo vật vô giá nhưng lại không biết giá trị thực của nó.

Trong mắt Hoa Hữu Thiên họ là con mồi vô cùng béo bở.

Dựa vào danh tiếng của Vũ Kiềm Sơn Trang, việc phá hủy một gia môn đối với họ dễ như trở bàn tay.

Chính vì thế nhà họ Mộc nháy mắt đã tan cửa nát nhà, Hoa Hữu Thiên cứ thế tiếp cận họ.

Ông ta làm mọi thứ để có được thanh Công Bố cũng như biến Mộc Gia Tuệ thành tiểu thiếp của mình.

Một nữ tử trẻ đẹp như thế đủ để thỏa mãn dục vọng của lão già như ông ta. Thanh Công Bố ông ta dâng lên cho trang chủ Vũ Kiềm Sơn Trang, còn bản thân lại có được một nữ tử mỹ lệ.

Đúng là một mũi tên trúng hai đích. Sau đó ông ta lại nhận được một phần lợi ích nữa khi giao thanh Công Bố cho vị trang chủ kia.

Ngược lại, Trúc Hải Trang lại không muốn Thiên Ân Trang lớn mạnh hơn. Nếu lấy được thanh Công Bố, Vũ Kiềm Sơn

Trang nhất định sẽ hậu thuẫn cho nơi này nhiều hơn cả bây giờ.

Vậy nên phía Trúc Hải Trang buộc phải phá hỏng kế hoạch của Hoa Hữu Thiên bằng cách đoạt lấy thanh kiếm kia.

Cuối cùng ý đồ của Trúc Hải Trang đã thất bại.

Dù chỉ là suy đoán riêng nhưng Phiêu Nguyệt vẫn chắc chắn phán đoán của hã không sai.

Họ thất bại vì một lý do duy nhất.

Đó chính là Trúc Hải Trang đó không lường trước được việc Phiêu Nguyệt sẽ can thiệp vào chuyện này.

Phiêu Nguyệt đột nhiên cảm thấy mọi sự trên thế gian này vô cùng kỳ lạ.

Nếu không muốn tính mạng bị uy hiếp, Mộc Gia Tuệ cứ để cho thanh Công Bố bavetemi cướp đi là được, như thế sẽ tốt hơn.

Vậy thì nàng không cần làm tiểu thiếp của Hoa Hữu Thiên, Trúc Hải Trang cũng có thể cân bằng quyền lực với Thiên Ân Trang ở Ân Thi này. Đương nhiên gia cảnh sẽ khó khăn một chút, nhưng chuyện này vốn không thể tránh khỏi.

Cuối cùng Phiêu Nguyệt đã cứu được Mộc Gia Tuệ, nhưng chính vì thế nàng phải nên duyên vợ chồng với Hoa Hữu Thiên.

Chuyện này lẽ ra đã không xảy ra nếu Bách Tiến Cung và Truy Ma Đội lấy được thanh Công Bố đi.

Bây giờ mọi thứ đã quá muộn rồi, Phiêu Nguyệt cũng không muốn can thiệp thêm nữa.

Hã tham gia vào chuyện này chỉ vì Tiểu Ma.

“Đa tạ huynh!”

Tiểu Ma bày ra vẻ mặt nhẹ nhõm nhìn Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt nói với Tiểu Ma.

“Đi thôi!”

“Khoan đã...”

Tiểu Ma nhìn Mộc Gia Tuệ.

“Tỷ tỷ! Làm xong khô bò thì mang đến quán trọ lớn nhất ở gần thành Tứ Xuyên cho ta nhé. Ta đợi tỷ.”

“Ta... ta biết rồi.”

Mộc Gia Tuệ khẽ cắn môi rồi đáp.

Tiểu Ma vẫy tay chào nàng rồi trở về quán trọ cùng Phiêu Nguyệt.

Mộc Gia Tuệ thần thờ nhìn hai người dần biến mất trong bóng tối.

“Gia Tuệ à!”

Nghe Tân Vô Kiềm gọi nàng mới chợt tỉnh lại.

“Hur!”

Nàng bất giác buông tiếng thở dài.

“Đây là thật sao?”

“Thật sự họ đã chết rồi ư?”

“Không thể tin được.”

Buổi sáng ở quán trọ ồn ào gấp mấy lần bình thường.

Ở giữa là nhóm lãnh nhân do Cao Nhật Bá dẫn dắt.

Họ tụ tập lại buôn chuyện với nhau, trên mặt ai cũng tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc.

Cao Nhật Bá nghiêm túc nhìn lãnh nhân vừa báo tin tức bất ngờ.

“Có nhầm lẫn gì không?”

“Không đâu. Tận mắt ta xác nhận mà. Thi thể đó đúng là của Bách Tiến Cung đấy.”

“Ừm!”

“Không chỉ có Bách Tiến Cung đâu. Cả Truy Ma Đội đều bị tiêu diệt cả rồi.”

Hắn cứ nói đi nói lại mấy lời này với những lãnh nhân khác.

Tiết Hạ Chân vừa vỗ vai tên lãnh nhân vừa nói.

“Thôi đi!”

“Nhưng mà...”

“Ta biết người nói thật. Ta tin người, vậy nên đừng có nói nữa.”

“Ta biết rồi.”

Tiết Hạ Chân nhìn Cao Nhật Bá.

“Tiểu tử này thích làm quá mọi chuyện lên, nhưng hắn không nói dối đâu. Có vẻ là thật đó.”

“Thật sự Truy Ma Đội đã bị tàn sát rồi ư?”

Cao Nhật Bá tựa lưng vào ghế mà lẩm bẩm.

Hắn đương nhiên biết lời tên lãnh nhân lúc nãy nói là thật. Chỉ là chuyện này quả thật vô cùng khó tin.

Bách Tiến Cung và Truy Ma Đội đã bị tận diệt ư?

Mặc dù mối quan hệ của hai người không tốt lắm, nhưng suy cho cùng, Bách Tiến Cung cũng là một kẻ xuất chúng nên hắn không hề coi thường y.

Hắn không so bì đến cảnh giới võ công, nhưng về cơ bản, Bách Tiến Cung và Truy Ma Đội vốn là lũ người hèn hạ và giỏi chiến đấu tập thể. Hắn không hề nghĩ những người như thế lại dễ dàng bỏ mạng đến vậy.

“Còn thủ pháp?”

“Không biết. Chỉ thấy thi thể thôi...”

“Thế vết thương?”

“Trước khi kịp kiểm tra, thi thể đã được cho vào quan tài rồi.”

“Ừm!”

Thấy Cao Nhật Bá thở dài, Tiết Hạ Chân liền vỗ vai hắn.

“Mà, cũng tốt đấy chứ. Chẳng phải sao?”

“Chuyện này không dễ như thế đâu.”

“Ta cóc cần biết! Ta không muốn quan tâm nữa.”

“Cô...”

“Ta đã không ưa mấy tên đó từ lâu rồi. Thấy chúng bị giết ngược lại ta còn thấy rất nhẹ nhõm ấy chứ.”

Nghe Tiết Hạ Chân nói, một số lãnh nhân liền gật đầu. Cao Nhật Bá định phản bác gì đó liền khựng lại. Bởi vì hắn vừa nghe thấy giọng nói không muốn nghe.

Chính lúc đó.

“Xin chào các huynh.”

Một giọng nói trong trẻo đột nhiên vang lên trong quán trọ.

Tiểu Ma và Phiêu Nguyệt đang bước xuống cầu thang.

Lúc nhìn thấy họ, Cao Nhật Bá bất giác cau mày. Bởi lẽ hắn nghe thấy mùi máu tanh nồng nặc bốc ra từ người bọn họ.

Thật chất không hề có thứ mùi nào ở đây cả.

Đó chỉ là tưởng tượng của Cao Nhật Bá mà thôi. Thế nhưng, Cao Nhật Bá không nghĩ hắn đơn giản là người nhầm.

‘Là do họ làm ư?’

Hắn không đoán mò.

Cao Nhật Bá đã làm công việc lãnh nhân này rất lâu.

Sống trong môi trường khắc nghiệt như thế nên linh cảm của hắn vô cùng nhạy bén. Dù không có bằng chứng nhưng hắn vẫn có thể đoán được ai chính là hung thủ thật sự.

‘Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy chứ?’

Sự sợ hãi trong ánh mắt Cao Nhật Bá mỗi lúc một sâu hơn.

Sau khi liếc nhìn họ, Phiêu Nguyệt liền ngồi xuống ghế mà không thèm chào hỏi ai. Tiểu Ma cũng nhanh nhẹn ngồi trước rồi gọi thức ăn.

Quán trọ ồn ào lập tức chìm vào im lặng.

Chính bởi vì sự xuất hiện của Phiêu Nguyệt.

Bầu không khí kỳ quái toát ra từ Phiêu Nguyệt đã khiến những người có mặt trong quán trọ phải ngậm chặt miệng lại.

Đến cả những lãnh nhân luôn tự do phóng khoáng cũng bị uy áp bởi khí thế của hãnh.

Nếu như lúc đó cánh cửa quán trọ không mở ra, một nam một nữ bất ngờ bước vào, có lẽ đám lãnh nhân đã nghẹt thở mà chết rồi.

Cao Nhật Bá và đám lãnh nhân nhìn vị khách vào quán trọ với ánh mắt vui mừng hết như nhìn vào vị cứu tinh.

Đó là một nữ tử trẻ xinh đẹp đi cùng hộ vệ của nàng.

Bọn họ chính là Mộc Gia Tuệ và Tân Vô Kiếm.

“Tỷ tỷ.”

Tiểu Ma là người phản ứng đầu tiên.

Hãnh nhanh nhẹn chạy đến chỗ Mộc Gia Tuệ.

“Tỷ đến rồi?”

“Ừm!”

“Còn khô bò?”

“Bây, bây giờ ta làm ngay đây. Ta có thể dùng nhà bếp trong quán trọ được không nhỉ?”

Mộc Gia Tuệ đang cầm trên tay một miếng thịt to tướng.

Nàng vừa mới mua nó ở một sạp thịt trên đường đến đây.

Tiểu Ma liền gật mạnh đầu.

“Đương nhiên rồi. Ta sẽ nói với lão bản.”

“Đa tạ đệ!”

“Ôi! Khô bò. Lại còn là khô bò mới làm. Quoa!”

Tiểu Ma nhảy cẫng lên chạy khắp quán trọ. Nhưng không một ai ở đó dám làm gì tiểu nam tử cả.

Mộc Gia Tuệ nhìn Tiểu Ma một hồi rồi dời ánh mắt sang Phiêu Nguyệt.

“Xin thứ lỗi. Ta chỉ có thể làm được mỗi cái này thôi. Bù lại ta sẽ làm thật nhiều.”

“Vậy là được rồi.”

Phiêu Nguyệt thản nhiên trả lời nàng.

Nghe hẳn đáp lời, Mộc Gia Tuệ liền thở phào nhẹ nhõm.

Trước khi đến đây nàng đã luôn đắn đo suy nghĩ.

Nàng tự hỏi việc tìm đến đây có đúng hay không.

Đương nhiên nàng đã có kết luận. Chính là nàng phải đến Ân Thi cùng họ.

Nàng không biết liệu có còn mối đe dọa nào đang nhắm vào mình hay không. Nếu đồng hành cùng Phiêu Nguyệt, nàng có thể tránh được những hiểm nguy không lường trước như thế. Đó là lý do mà nàng tìm đến tận đây.

Vừa đúng lúc có một cái cơ rất hay.

“Ái chà! Khô bò. Khô bò!”

Tên tiểu quỷ ấy cứ chạy quanh quán trọ như điên.

Tiểu Ma chính là cái cơ để vô cùng tuyệt vời cho nàng đưa ra quyết định ấy.

167

Rừng trúc rộng mênh mông xanh ngút ngàn.

Mỗi lần có gió thổi qua, những cây tre đồng loạt đung đưa như những con sóng nhấp nhô trên mặt biển.

Giữa rừng trúc có một trang viên lớn đang tọa lạc.

Bầu không khí yên tĩnh ngập tràn trong trang viên cổ kính ghi dấu của thời gian.

Trang viên này có lịch sử lâu đời nhất tại Ân Thi. Tên của nó là Trúc Hải Trang.

Trúc Hải Trang đã trải qua một thời gian dài trong lịch sử có vẻ đẹp tựa một bức tranh.

Bên ngoài được bao bọc bởi một rừng trúc, bên trong là giả sơn cùng hoa viên được chăm chút kỹ lưỡng đang khoe khoang vẻ đẹp của chúng.

Phong cảnh tuyệt đẹp mà bất cứ ai ghé qua Trúc Hải Trang chỉ một lần cũng không thể ngừng cảm thán.

Một nữ nhân lặng lẽ đi dạo giữa vườn hoa đua nở.

Loạt soạt! Loạt soạt!

Âm thanh vui tai mang lên mỗi khi vạt váy lướt qua ngọn cỏ.

Nữ nhân kia đẹp như trang phục lộng lẫy nàng đang mặc.⁵

Tóc nàng được búi gọn gàng và cố định bằng những trang sức lộng lẫy, đường nét gương mặt hài hòa đến mức khiến người khác phải cảm thán.

Tên nàng là Dư Hoa Ảnh.

Nàng là một trong số ít những tuyệt sắc giai nhân trong hàng trăm dặm gần đây và cũng là nữ trượng phu thiết huyết dẫn dắt Trúc Hải Trang.

Những người biết được danh tính thực sự của Dư Hoa Ảnh gọi nàng là Thiết Kiếm Tiên Tử.

Thường thì những nữ võ giả được đặt những biệt danh có thể biểu hiện được vẻ đẹp của họ, nhưng Dư Hoa Ảnh lại đặc biệt được đặt cho một biệt danh thô kệch.

Bởi thiết huyết là bản chất của nàng.

Từ nhỏ nàng đã say mê kiếm thuật và nàng được như ngày hôm nay cũng nhờ quá trình luyện tập không ngừng nghỉ.

Rất ít người có thể so sánh với nàng trong số những võ giả trẻ tuổi ở trong vùng. Và Dư Hoa Ảnh luôn tự hào về sức mạnh vượt trội của mình trong số ít những người đó.

Nàng sở hữu kiếm thuật vượt trội, vẻ ngoài lại xinh như hoa và còn là trụ cột của Trúc Hải Trang lâu đời.

Một người hội tụ những điều kiện hoàn hảo như nàng khiến cho không biết có bao nhiêu nam nhân theo đuổi cầu thân. Nhưng Dư Hoa Ảnh đều từ chối tất cả bọn họ để ở lại bảo vệ Trúc Hải Trang.³

Dư Hoa Ảnh dạo quanh hoa viên với đôi mắt hơi sụp xuống.

Mỗi khi lo lắng về điều gì đó, nàng luôn dành thời gian một mình ở hoa viên này.

Bỗng cửa của hoa viên mở ra, có ai đó cẩn thận tiến tới gần nàng.

Nam nhân ấy ngoài bốn mươi ăn vận như văn sĩ là tổng quản đảm nhận xử lý mọi chuyện lớn nhỏ ở Trúc Hải Trang.

Tổng quản thận trọng tới gần Dư Hoa Ảnh.

“Tiểu thư!”

“Có chuyện gì vậy Hữu thúc!”

Tổng quản tên Hữu Chấn Hùng. Vậy nên Dư Hoa Ảnh gọi ông ấy là Hữu thúc.

Hữu Chấn Hùng là một trong số ít những người nàng có thể tin tưởng và dựa dẫm.

Hữu Chấn Hùng cẩn trọng nói.⁶

“Thất bại rồi ạ. Tin tức toàn quân của Truy Ma Đội dưới quyền Bách Tiến Cung đã tử mạng vừa mới được truyền về đây ạ.”

“Thật... thật sao? Bọn họ mạnh đến mức có thể diệt tận gốc Truy Ma Đội sao?”²

“Không phải vậy ạ.”

“Vậy tại sao họ lại thất bại?”³

“Chuyện này vốn xảy ra ở nơi xa xôi nên thuộc hạ cũng không rõ sự tình ạ.”

“Thúc đến nhờ Hạ Ô Môn tìm hiểu xem sao.”

“Rõ.”

Hữu Chấn Hùng đáp lời với vẻ mặt áy náy.

Thần sắc của Dư Hoa Ảnh càng trở nên u tối.

“Hầy! Sự việc thế gian vốn không bao giờ đi theo ý muốn của ai cả mà.”

“Thuộc hạ cứ tưởng rằng nếu là Truy Ma Đội thì họ có thể hoàn thành ủy thác của chúng ta. Xin tiểu thư thứ lỗi! Tất cả đều là do thuộc hạ sơ suất.”⁰

“Không đâu. Ta cũng nghĩ như vậy mà.”

“Bây giờ thuộc hạ sẽ đến nơi khác để ủy thác ạ.”

“Không cần đâu.”

“Tiểu thư?”

“Hãy! Không chừng như vậy sẽ tốt hơn. Dù đã ủy thác cho họ nhưng ta vẫn thấy không thoải mái trong suốt thời gian qua.”

Dư Hoa Ảnh thở dài.

“Nhưng nếu danh kiếm bọn họ đang giữ đến được tay Vũ Kiếm Sơn Trang, chắc chắn bọn họ sẽ hỗ trợ cho Thiên Ân Trang nhiều hơn.”

Trang chủ Vũ Kiếm Sơn Trang Chương Bình Sơn vừa là kiếm hào vang danh giang hồ vừa là một nhà sưu tầm những thanh danh kiếm.

Có thể thấy ông là một người ám ảnh về việc sưu tập những thanh danh kiếm đến mức ở Vũ Kiếm Sơn Trang còn có một không gian riêng để bảo quản những thanh kiếm mà ông sưu tập được.

Chương Bình Sơn đặc biệt say mê những thanh kiếm được chế tạo từ rất lâu trước đây. Nhưng thanh danh kiếm có giá trị về mặt lịch sử. Đặc biệt là những thanh kiếm từng được các quân chủ cai trị thời đại đó sử dụng, ông ta cuồng nó đến mức gần như phát điên.

Và Công Bố được truyền lại trong gia đình nhà Mộc Gia Tuệ chính là thanh kiếm khiến Chương Bình Sơn thêm khát.

Thanh kiếm được chế tạo từ những thợ rèn danh tiếng thời chiến quốc.

Công Bố, Long Uyên cùng Thái A được gọi là tam đại danh kiếm. Và thật dễ dàng để có thể đoán được Chương Bình Sơn sẽ làm bất cứ điều gì để có thể có được Công Bố.

“Có lẽ ta phải mời một cao thủ để tìm hãm Chương Bình Sơn lại rồi.”

“Có võ giả nào có thể làm điều đó sao? Để tìm hãm ông ta không nằm trong Bát Tinh Tọa thì cũng phải là võ giả ngang ngửa họ mới có thể làm được điều đó. Mà những người như

thế thì không biết họ có chịu gây xung đột với Chương Bình Sơn hay không nữa.”

“Thúc đừng lo. Ta có quen một người. Nếu ta liên lạc với người đó thì chắc chắn người đó sẽ giúp ta thôi.”

“Vâng.”

“Nhờ thúc theo dõi nhất cử nhất động của Thiên Ân Trang. Không biết chừng bọn họ lại có hành động khiêu khích nào nữa.”

“Vâng, tiểu thư!”

Hữu Chấn Hùng đáp rồi lui bước.

Dur Hoa Ảnh lúc này chỉ còn lại một mình, nàng nhìn lên bầu trời.

“Hầy! Thế gian yên bình thế này hà cớ sao bọn trang lại phải khổ sở thế này chứ. Phải chăng vận may của bọn trang cũng đã cạn...”

Nàng biết rất rõ không có gì là tồn tại mãi mãi trên thế giới này.

Trúc Hải Trang cũng không thể tận hưởng được vinh hoa mãi mãi. Nhưng nàng vẫn muốn sự tồn tại của Trúc Hải Trang kéo dài thêm, dù chỉ là một chút.

Phiêu Nguyệt đứng trên khoang thuyền và ngắm nhìn phong cảnh trôi qua trước mắt.

Hắn và nhóm người của Ưu Trường Lạc đã lên thuyền ở Bích Sơn và hướng tới Ân Thi.

Bọn họ di chuyển bằng một chiếc thuyền khá lớn nên tốc độ di chuyển của thuyền khá chậm, tuy vậy, nó vẫn di chuyển rất ổn định.

Cũng nhờ thế mà mọi người có thể nghỉ ngơi thoải mái. Nhưng cũng không thể loại bỏ hoàn toàn được căng thẳng.

Bởi bọn họ đang vận chuyển món đồ rất quý giá nên những thuộc hạ của Ưu Trường Lạc phải thay phiên nhau để canh giữ kinh Phật.

Những lãnh nhân nghỉ ngơi trên boong thuyền và quan sát xem có kẻ nào tiếp cận hay không.

Chưa từng có báo cáo nào cho thấy có lục lâm hay thủy tặc hoạt động ở đây nhưng bọn họ hoàn toàn không thể lơ là được.

Cao Nhật Bá đứng ở mũi thuyền và nhìn quanh. Nhưng thứ hấn thực sự quan tâm lúc này chính là Phiêu Nguyệt.

‘Chắc chắn người đó đã tàn sát Tiến Cung và Truy Ma Đội.’

Hắn không có chứng cứ. Nhưng trực giác của hấn mách bảo Phiêu Nguyệt là thủ phạm.

Có chút sợ hãi loáng thoáng trong ánh mắt của hấn.

‘Nếu mình trở thành kẻ thù của người đó có lẽ mình sẽ phải sống trong sợ hãi cả đời này.’

Chỉ cần tưởng tượng thôi, toàn thân hấn cũng trở nên ớn lạnh. Vì vậy nên hấn mới cố tình tránh mặt Phiêu Nguyệt.

Hấn cố gắng không nhìn Phiêu Nguyệt, cũng cố gắng đánh lừa bản thân rằng Phiêu Nguyệt không có mặt ở đây. Nhưng tâm trí con người không phải lúc nào cũng được như theo ý muốn của mình.

Hấn cứ liếc nhìn Phiêu Nguyệt mãi mà bản thân hấn cũng không hề nhận ra. Tuy nhiên, hấn vẫn cố gắng không để lộ liễu hết sức có thể.

“Huynh!”

Bổng Tiêu Ma từ trong buồng nhảy ra.

Tay của tiểu nam tử đang cầm thứ gì đó.

“Huynh ăn thử đi. Tỷ tỷ vừa mới làm xong luôn đó.”

Thứ tiểu tử ấy mời Phiêu Nguyệt ăn chính là khô bò.

Khô bò lúc này vẫn còn nóng, chắc chắn là vừa mới được làm xong.

Phiêu Nguyệt yên lặng nhận lấy miếng khô bò.

Mùi vị hoàn toàn khác biệt với những loại khô bò rẻ tiền được bán trong chợ. Nó mềm mại và thanh đạm, hấn thậm chí còn không cần nhai cũng có thể nuốt được khô bò xuống miệng.

Mộc Gia Tuệ thậm chí còn chất một cái lò than nhỏ lên thuyền để làm khô bò. Nàng đặt một miếng thiết trên sàn để ngăn ngọn lửa lan rộng và mở một cửa sổ nhỏ để thông khí và làm khô bò.

Vốn dĩ việc đốt lửa trên thuyền là một điều nghiêm cấm nhưng thuyền trưởng vẫn cho phép nàng đốt lửa để làm khô bò.

Bởi Ưu Trường Lạc đã đưa ông ta một khoản tiền rất lớn.

Ưu Trường Lạc tuyệt đối không muốn làm phật lòng tên tiểu quỷ kia. Hắn nghĩ cái chết của Truy Ma Đội liên quan đến tiểu quỷ ấy nên dù biết đốt lửa trên thuyền là điều không thể nhưng hắn vẫn cố gắng chiều theo ý của họ hết sức có thể.

Tiểu Ma có thể nhận được một lượng khô bò lớn, đổi lại, Mộc Gia Tuệ cùng Tân Vô Kiếm có thể an tâm đi thuyền đến Ân Thi.

Một cuộc giao dịch đôi bên cùng có lợi.

Mặc dù Tiểu Ma không hề nghĩ đây là một cuộc giao dịch.

Phiêu Nguyệt nhai từng miếng khô bò mà Tiểu Ma đưa cho.

“Ngon đúng không? Ngon lắm đúng không?”

“Ngon thật.”

“Ta biết ngay mà. Huynh yên tâm, ta đã dặn tử ấy làm luôn cả phần cho huynh rồi nên tạm thời chúng ta sẽ không cần phải lo lắng về đồ ăn nhẹ trong một thời gian. Hề hề!”

Tiểu Ma thích thú chạy nhảy trên khoang thuyền.

Ngay lúc đó, Mộc Gia Tuệ cùng Tân Vô Kiếm cũng bước ra khoang tàu.

Mộc Gia Tuệ thấy Tiểu Ma chạy vòng trên khoang thuyền thì cũng vô thức mỉm cười.

Dẫu nàng biết Tiểu Ma là một đứa trẻ đáng sợ nhưng thật lạ thay nàng lại cảm thấy có thiện cảm với tiểu tử ấy.

Có lẽ đến cả nàng cũng không biết nàng đang dần trở nên quen thuộc với Tiểu Ma rồi.

Mộc Gia Tuệ cùng Tân Vô Kiếm thận trọng tiến đến Phiêu Nguyệt.

“Cảm ơn ngài vì cho bọn ta đi chung thuyền.”

“Cảm ơn Tiểu Ma ấy. Tiểu tử ấy khẳng khái đòi cho bằng được nên ta mới cho các người đi.”

“Vâng! Bọn ta sẽ gửi lời cảm ơn đặc biệt đến Tiểu Ma.”

“Vậy là được rồi.”

Phiêu Nguyệt thờ ơ đáp.

Nếu không có Tiểu Ma, hẳn sẽ không giúp hai người họ.

Tuy ở bên nhau chưa được bao lâu nhưng Tiểu Ma cùng bọn trẻ giống như gia đình của hắn vậy.

Yêu cầu của Tiểu Ma không hề khó, hơn nữa bọn họ sẽ tách ra ngay sau khi đến Ân Thi nên hắn mới cho phép bọn họ đi cùng.

Tân Vô Kiếm vẫn ở cạnh để bảo vệ cho Mộc Gia Tuệ, Công Bố vẫn nằm trên lưng hắn.

Tân Vô Kiếm không hề rời mắt khỏi Mộc Gia Tuệ dù chỉ là một giây.

Ngay cả một tên ngốc cũng biết Tân Vô Kiếm đang nghĩ gì.

Phiêu Nguyệt khẽ lắc đầu.

Hắn cũng thôi nghĩ ngợi.

Hắn không muốn can thiệp sâu hơn nữa.

Chặng đường đến Thiên Trung Sơn vẫn còn xa. Hắn không muốn phải lãng phí thời gian vào những việc vô ích.

“Huynh!”

Bỗng Tiểu Ma lớn tiếng gọi Phiêu Nguyệt.

Tiểu Ma ngồi trên cổ Cao Nhật Bá chỉ tay về phía đối diện.

Hắn nhìn theo hướng chỉ tay của Tiểu Ma thì thấy một chiếc thuyền nhỏ đang nhanh chóng đến gần.

“Tất cả cẩn thận. Những võ giả đang đến đây.”

Cao Nhật Bá hét lớn.

Những lãng nhân đang ngồi thoải mái trên khoang thuyền vội vã đứng dậy, Ưu Trường Lạc và thuộc hạ đang ngồi trong

buồng cùng vôi vàng ra ngoài.

Đó là một chiếc thuyền cao tốc có hình dạng phần trước tròn, phần sau nhọn để ít chịu lực cản của nước.

Nó khác với những con thuyền đánh cá mà ngư dân sử dụng. Chỉ cần căng buồm và chạy toàn lực, nó sẽ đuổi kịp con thuyền của Phiêu Nguyệt trong chớp mắt.

Những người trên con thuyền đó đều tỏa ra khí chất mạnh mẽ cùng với ánh mắt hung tàn. Vũ khí của họ được đeo ở bên hông.

Bỗng dưng bị một con thuyền cao tốc chở đầy võ giả đến gần, bọn họ không thể nào mà không thấy căng thẳng cho được.

“Chắc không phải thủy tặc đâu nhỉ?”

Cao Nhật Bá lẩm bẩm.

Nếu chúng thực sự là thủy tặc, huyết chiến sẽ nổ ra. Và người phải đổ máu sẽ là chúng chứ không phải là bọn họ.

Bởi vì chiếc tàu này đang chở con quái vật khó mà có thể tưởng tượng được.

Hơn nữa không chỉ có một mà là hai.

“Là những người đến từ Thiên Ân Trang à.”

Cờ hiệu hình tam giác được viết Thiên Ân Trang trên đó đang tung bay trên con thuyền cao tốc.

“Ta đã dùng bồ câu để thông báo là ta đang ở đây. Chắc chắn họ đến để đón ta.”

Giọng nói của ai đó hét lên từ chiếc thuyền cao tốc đang tiến đến gần như thể chứng minh cho lời nói của nàng.

“Bọn ta đến từ Thiên Ân Trang. Mau thả thang xuống, bọn ta sẽ lên thuyền.”

Trước lời yêu cầu đường đường chính chính của bọn họ, thuyền trưởng đã hạ thang xuống mà không hề phản nản.

Vì thường xuyên tạt qua Ân Thi nên ông ta biết Thiên Ân Trang có quyền lực lớn đến mức nào. Nếu ông từ chối yêu cầu của Thiên Ân Trang, chắc chắn ông ta sẽ không thể cập bến một lần nào nữa ở Ân Thi.

Khi thang vừa được thả xuống, những võ giả trên thuyền cao tốc lần lượt lên con thuyền lớn.

Người trông có vẻ như là thủ lĩnh chấp tay chào những người trên khoang thuyền.

“Tại hạ là Phong Lộ Sơn - ngoại đàng chủ của Tuyết Vân Trang bái kiến các vị. Thành thực xin lỗi vì đã khiến các vị lo lắng khi đột ngột lên thuyền như thế này. Tại hạ sẽ đền bù thích đáng, mong các vị lượng thứ.”

Ánh mắt của Phong Lộ Sơn hung tợn đến mức bọn họ không thể thấy được sự hối lỗi của nam nhân trước mặt.

Hầu hết những hành khách không dám nhìn thẳng vào mắt của ông ta mà chỉ biết né tránh.

Phong Lộ Sơn thẳng tiến đến gần Mộc Gia Tuệ và nói.

“Tiểu thư có phải là tiểu thư Mộc Gia Tuệ?”

“Là ta!”

“Thật may vì tiểu thư vẫn bình an vô sự. Khi nghe được tin tiểu thư bị tấn công, Trang chủ lập tức phái chúng tiểu nhân đến để đón Mộc tiểu thư.”

“Đa tạ.”

“Xin tiểu thư thứ lỗi. Đáng nhẽ bọn trang phải chú ý hơn. Bây giờ tiểu thư có thể an tâm được rồi. Chúng tiểu nhân sẽ hộ tống tiểu thư đến Thiên Ân Trang.”

“Được!”

“Nhân tiện Trang chủ rất quan tâm đến Công Bố. Không biết là...?”

“Thanh kiếm vẫn đang được bảo quản an toàn. Ông không cần lo.”

“Tiểu nhân không phải là xem thường Mộc tiểu thư, nhưng chẳng phải nếu giao nó cho chúng tiểu nhân giữ thì sẽ an toàn hơn sao?”

“Ta không thể làm thế. Công Bố là gia bảo nhà ta. Vậy nên, ta phải chịu trách nhiệm với nó đến cùng.”

Trước sự từ chối thẳng thừng của Mộc Gia Tuệ, Phong Lộ Sơn lui về với chút tiếc nuối lướt qua trên gương mặt. Tuy nhiên, ông ta đã nhanh chóng điều chỉnh lại nét mặt và hỏi.

“Nghe nói tiêu thư đã được giúp đỡ sao?”

“Vâng! Nhờ các vị này quan tâm giúp đỡ nên ta mới có thể lên được thuyền.”

Mộc Gia Tuệ chỉ về phía Ưu Trường Lạc. Phong Lộ Sơn ngay lập tức đến chỗ của Ưu Trường Lạc để chào hỏi.

“Đa tạ ân công vì đã giúp đỡ.”

“Bọn ta không làm gì to tác cả.”

“Tại hạ thì không thấy thế. Chúng tại hạ thực lòng muốn mời các vị đến Thiên Ân Trang để báo đáp các vị.”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 168

Ưu Trường Lạc không còn lựa chọn nào khác ngoài việc chấp nhận lời đề nghị của Phong Lộ Sơn. Bởi lẽ sẽ thật thô lỗ nếu hắn từ chối lời mời của Thiên Ân Trang.

Trên hết, y phải giữ mối quan hệ tốt đẹp với những môn phái như Thiên Ân Trang thì mới có thể nhận được sự giúp đỡ mỗi khi đi tới khu vực này.

Ưu Trường Lạc quyết định ở lại Thiên Ân Trang vài ngày nữa để cân nhắc thêm nhiều thứ.

Phiêu Nguyệt cũng quyết định hệt như Ưu Trường Lạc.

Bởi vì Ưu Trường Lạc là kẻ chịu trách nhiệm cho chuyến đi này.

Cứ như thế, đích đến là Thiên Ân Trang đã được quyết định.

Càng tới gần Ân Thi nơi Thiên Ân Trang đang tọa lạc, biểu cảm của Mộc Gia Tuệ và Tân Vô Kiềm càng tối sầm lại. Khi thuyền cập bến Ân Thi, Mộc Gia Tuệ như phát khóc đến nơi.

Hiện giờ, một khi nàng bước chân vào Thiên Ân Trang, nàng không còn con đường nào khác ngoài trở thành tiểu thiếp của lão già Hoa Hữu Thiên. Đã quá muộn để nàng có thể thay đổi suy nghĩ.

“Hầy!”

Mộc Gia Tuệ nhốt mình trong buồng trên thuyền rồi thở dài mà không biết rằng khuôn mặt Tân Vô Kiếm đang canh giữ trước cửa cũng đang tối sầm.

Rầm!

Cuối cùng thuyền cũng đã cập bến Ân Thi.

Vừa nhìn thấy bóng dáng Mộc Gia Tuệ xuất hiện, một giọng nói cất lên.

“Kính cẩn nghênh đón Mộc tiểu thư đến ghé thăm.”

Hàng chục võ giả xếp hàng ngay ngắn ở bến. Bọn họ đều là võ giả của Thiên Ân Trang.

Ánh mắt của tất cả mọi người ở bến đều dồn vào Mộc Gia Tuệ. Mộc Gia Tuệ thấy mặt mình nóng bừng.

Nàng muốn tìm ngay một cái lỗ rồi trốn xuống quách cho rồi.

Hối hận giờ cũng đã muộn.

Nàng chỉ mong rằng mình có thể xoay chuyển tình thế thì thật tốt biết bao.

Mộc Gia Tuệ hít một hơi thật sâu rồi thận trọng bước xuống thuyền. Tân Vô Kiếm lặng lẽ theo sau nàng.

Tất cả mọi người đều dồn sự chú ý vào bọn họ.

Nhìn thấy Mộc Gia Tuệ đang đi phía trước, Phong Lộ Sơn cười thầm.

Mộc Gia Tuệ không còn đường nào để trốn thoát nữa rồi.

Nàng ta sẽ trở thành tiểu thiếp của Hoa Hữu Thiên. Và gia môn của nàng ta sẽ phải hạ mình trước Thiên Ân Trang và trở thành một bàn đạp để Thiên Ân Trang chiếm lấy vị trí cao hơn.

‘Mọi chuyện diễn ra khá suôn sẻ đấy chứ.’

Phong Lộ Sơn quay đầu nhìn lại.

Y nhìn thấy Ưu Trường Lạc.

‘Không ngờ hẳn ta lại là người của Tuyết Vân Trang.’

Trang chủ của Tuyết Vân Trang là Lưu Kỷ Thiên. Ông nắm giữ vị trí khá quyền lực trong thương giới. Mặc dù Lưu Kỷ Thiên đã về hưu nhưng con trai ông vẫn tích cực đẩy mạnh hoạt động của thương đoàn.

Nhân cơ hội này y có thể củng cố mối quan hệ với Tuyết Vân Trang. Việc này rõ ràng sẽ mang lại lợi ích cho Thiên Ân Trang.

Thế nên dù thất lễ, y vẫn cố mời cho được Ưu Trường Lạc đến Thiên Ân Trang.

Mặc dù y có hơi e ngại việc Ưu Trường Lạc dẫn nhóm lãnh nhân vào Thiên Ân Trang, nhưng nhiều đây người thì chắc sẽ không có vấn đề gì xảy ra.

Điều quan trọng là y phải làm thân với Ưu Trường Lạc. Nếu y tạo dựng được mối quan hệ thân thiết với Ưu Trường Lạc thì danh tiếng của y sẽ phát lên trông thấy.

Phong Lộ Sơn chỉ tập trung vào mỗi Ưu Trường Lạc. Bởi lẽ đó mà y không hề quan tâm đến Phiêu Nguyệt và Tiểu Ma đang đi ở phía xa xa kia. Không, y không nhận ra sự tồn tại của bọn họ luôn mới đúng.

Lí do là vì kể từ lúc Phong Lộ Sơn lên thuyền, Phiêu Nguyệt và Tiểu Ma chỉ ở mãi trong buồng và không đi đâu cả.

Khi Phiêu Nguyệt và Tiểu Mã ra khỏi phòng, Ưu Trường Lạc mới vội vã chạy lại rồi nói.

“Thứ lỗi cho tại hạ. Bọn họ van nài khẩn thiết quá nên tại hạ không thể cự tuyệt được. Chắc là lịch trình của chúng ta phải dời lại thêm vài ngày nữa rồi.”

“Ta đã nói là biết rồi mà. Ta không quan tâm đâu.”

“Đa tạ ngài đã hiểu cho tại hạ.”

Ưu Trường Lạc bày tỏ lòng biết ơn xong, tất cả vội vã xuống tàu.

Phiêu Nguyệt và Tiểu Ma cố tình di chuyển cùng với nhóm lãnh nhân. Thế nên những người khác mới nghĩ bọn họ cũng là lãnh nhân được thuê.

Khoảng cách từ bến đến Thiên Ân Trang không xa là bao.

Ai nấy đều sững sốt trước quy mô hoành tráng của Thiên Ân Trang.

Đứng ở nơi cao thế này cũng có thể thấy được hàng chục điện các. Nhìn không giống một trang viên chút nào. Quy mô này hết như Thành Đô thu nhỏ vậy.

“Ngạc nhiên thật đấy. Ta vốn biết uy thế của Thiên Ân Trang cũng không phải dạng vừa, nào ngờ lại tráng lệ thế này.”

Ưu Trường Lạc cảm thán trước toàn cảnh của Thiên Ân Trang.

Tuyệt Vân Trang cũng khá rộng, nhưng trong mắt y, khi so với Thiên Ân Trang thì nó chẳng là gì cả.

Có một văn sĩ khoảng đầu ngũ tuần đang đứng chờ ở cổng chính Thiên Ân Trang để nghênh đón bọn họ.

Ấn tượng đầu tiên về ông là bầu không khí nghiêm chỉnh cùng ánh mắt trong veo. Ông làm thế bao quyền với những vị khách ghé thăm.

“Hân hạnh được đón tiếp các vị. Tại hạ là Tổng quản của Thiên Ân Trang Mai Bất Quân. Đa tạ các vị đã hạ cố đến bồn trang. Đường xá xa xôi như thế hẳn là các vị cũng đã mệt rồi. Trước tiên cứ vào trong đã rồi tối nay kính mời các vị tham dự yến tiệc cùng bồn trang.”

“Đa tạ lời mời của Mai đại hiệp!”

“Không đâu. Ngược lại tại hạ mới là người nên biết ơn vì các vị đã hạ cố ghé thăm. Hãy để tối nay bàn chuyện kĩ hơn, giờ các vị hãy vào trong nghỉ ngơi đã. Biết tin các vị đến nên bồn trang đã dọn sẵn tân khách sảnh rồi.”

“Tại hạ biết rồi. Vậy tối nay chúng ta lại đàm đạo sau.”

“Ngài trang chủ sẽ trực tiếp chủ trì yến tiệc tối nay.”

“Ra là vậy sao.”

“Hẹn gặp Ưu đại hiệp và mọi người sau!”

Mai Bất Quần cúi chào Ưu Trường Lạc rồi tiến lại gần Mộc Gia Tuệ.

Thấy ông ta tiếp cận, Mộc Gia Tuệ chột nao núng.

‘Ta có linh cảm không hay.’

Ánh mắt của Mai Bất Quần rõ ràng là không chút ý đồ. Nhưng khoảnh khắc nhìn vào mắt ông ta, toàn thân Mộc Gia Tuệ như nổi da gà.

“Bồn trang đã chuẩn bị phòng riêng cho Mộc tiểu thư đây. Tiểu thư hãy thoải mái nghỉ ngơi ở đó nhé.”

“Tiểu nữ muốn ở cùng với bọn họ.”

“Sao cơ?”

Mai Bất Quần nheo mắt lại.

Ông không ngờ Mộc Gia Tuệ lại thốt ra được lời đó.

Ông mỉm cười rồi nói.

“Nhưng trang chủ đã đặc biệt căn dặn tại hạ chú ý chăm sóc cho Mộc tiểu thư đây. Nếu Mộc tiểu thư lại ở tân khách sảnh chung với mọi người, nhỡ đâu nhiều người biết được thì lại trách mắng đấy.”

“Tại sao lại phải trách mắng cơ chứ?”

“Cái đó...”

“Tiểu nữ vẫn chưa phải là người của Thiên Ân Trang. Vậy thì tiểu nữ hiển nhiên phải ở chung tân khách sảnh với bọn họ rồi. Không phải sao?”

Thần sắc của Mai Bất Quần chột cứng đờ trước những lời lẽ gai góc của Mộc Gia Tuệ. Tuy nhiên, vì có nhiều người đang chứng kiến nên ông lập tức giãn cơ mặt rồi nói.

“Haha! Nếu đó là ý muốn của Mộc tiểu thư. Tại hạ biết rồi. Vậy thì tại hạ sẽ chuẩn bị phòng cho Mộc tiểu thư đây ở tân khách sảnh. Tiểu thư cứ ở lại đó, nếu có bất tiện gì thì hãy nói cho tại hạ biết ngay. Tại hạ sẽ sắp xếp nơi khác cho tiểu thư.”

“Tiểu nữ xin đa tạ.”

Mộc Gia Tuệ cúi đầu chào.

Khi nàng vừa cúi xuống, ánh mắt của Mai Bất Quần chợt xuất hiện hàn khí. Nhưng ngay khi nàng ngẩng lên, ánh mắt của ông ta liền trở lại bình thường.

“Vậy thì hẹn gặp lại Mộc tiểu thư trong yến tiệc tối nay!”

Mai Bất Quần làm thế bao quyền với Mộc Gia Tuệ rồi rời đi.

“Phù!”

Khi thấy ông ta đã đi khuất bóng, Mộc Gia Tuệ thở phào nhẹ nhõm.

Dù đã cố tỏ ra bình tĩnh nhưng kỳ thực nàng vô cùng lo lắng.

Mọi thứ ở đây thật xa lạ với Mộc Gia Tuệ.

Trang viên thì rộng lớn. Con người thì che giấu bản chất thật.

Vừa xa lạ, lại còn đáng sợ.

Nếu không có Tân Vô Kiềm ở đây, có lẽ nàng đã gục xuống rồi bật khóc không chừng.

Tân Vô Kiềm nhìn nàng với vẻ mặt lo lắng.

“Muội không sao chứ?”

“Muội ổn.”

“Gia Tuệ à!”

“Muội thực sự không sao đâu. Thật đấy.”

“Ta biết rồi. Hầy!”

Tân Vô Kiềm khẽ thở dài.

Ngay lúc đó.

“Tỷ tỷ!”

Một giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên.

Chỉ có một người ở đây gọi nàng là tỷ tỷ.

“Ồ kìa? Là Tiểu Ma à.”

“Ta giết hấn nhé.”

“Sao cơ?”

“Tên tổng quản đó, ta giết hấn cho tỷ nhé.”

“Không, không được! Đừng làm như thế mà.”

Mộc Gia Tuệ sợ hãi ngăn Tiểu Ma lại.

Nếu một đứa trẻ khác thốt ra lời này, nàng sẽ coi đó chỉ là một trò đùa. Nhưng Tiểu Ma thì khác. Tiểu nam tử ấy sẽ giữ lời. Trên hết, Tiểu Ma có khả năng làm được những gì mình đã nói.

Tiểu Ma mỉm cười rồi tiếp tục nói.

“Khi nào tử đối ý thì nói cho ta nhé. Tử biết chưa?”

Mộc Gia Tuệ miễn cưỡng đáp lời.

Nàng đi về phòng với khuôn mặt mệt mỏi.

Tiểu Ma đứng đằng sau trông thấy dáng vẻ đó rồi tiến lại gần Phiêu Nguyệt.

“Huynh này, chúng ta cũng về phòng nghỉ thôi.”

“Đệ cứ vào trước đi.”

“Vậy huynh thì sao?”

“Ta muốn đi xem bên ngoài một lát.”

“Vậy thì huynh nhớ về trước bữa tối là được.”

“Đệ đừng lo.”

“Ta biết rồi. Vậy gặp huynh sau.”

Tiểu Ma vào trong trước.

Ngay lúc đó, Cao Nhật Bá tiếp cận Phiêu Nguyệt.

“Ngài muốn đi ra ngoài ư?”

“Vậy thì sao?”

“Bọn ta cũng muốn ra ngoài.”

“Các người không nghỉ ngơi à?”

“Ở đây chẳng có cái gì đáng xem cả? Thà ra ngoài uống vài chén rượu còn vui hơn. Ta đã báo với Ưu đại hiệp rồi. Vậy nên như ta đã nói, ngài muốn đi cùng bọn ta không. Nếu thế thì ngài sẽ không phải trải qua mấy cái thủ tục rườm rà.”

“Cứ làm thế đi.”

Phiêu Nguyệt nghĩ rằng Cao Nhật Bá khá nhanh trí.

Lúc này, Phiêu Nguyệt vẫn đang trùm kín mặt. Hắn không muốn thu hút sự chú ý.

Tuy nhiên, nếu hắn đơn độc đi ra ngoài thì phải để lộ mặt ra kiểm tra. Vậy thì hắn mới được xác minh danh tính và quay trở về được.

Nhưng chỉ cần đi cùng Cao Nhật Bá thì hắn không cần phải làm như thế. Bởi vì hắn có về quay trở về cùng với Cao Nhật Bá và không nhất thiết để lộ mặt ra kiểm tra nữa.

Cao Nhật Bá rõ ràng là đã nhận ra điều này nên mới đề nghị với Phiêu Nguyệt.

Ngay sau đó, Phiêu Nguyệt cùng với nhóm lãnh nhân rời khỏi Thiên Ân Trang.

Đám võ giả canh cổng Thiên Ân Trang chỉ kiểm tra mỗi mặt của Cao Nhật Bá rồi mau chóng để nhóm lãnh nhân và Phiêu Nguyệt ra ngoài.

Vừa ra khỏi cổng chính, Tuyết Hạ Chân liền hỏi.

“Huynh tính đi đâu? Sao không đi uống rượu chung với bọn ta luôn thể?”

Tuyết Hạ Chân thoải mái nói với Phiêu Nguyệt. Phiêu Nguyệt nghe xong rồi lắc đầu.

“Không, ta còn việc riêng cần phải làm.”

“Là việc gì?”

“...”

“Ta biết rồi! Ta không hỏi nữa. Huynh đi đi.”

Tuyết Hạ Chân giơ hai tay lên. Nàng hết như quỷ thần đọc vị được Phiêu Nguyệt. Phiêu Nguyệt cứ thế chia tay với bọn họ rồi bước đi không quay đầu nhìn lại. Hồng Vũ Quang trừng mắt nhìn bóng lưng Phiêu Nguyệt.

Cao Nhật Bá nhìn thấy Hồng Vũ Quang như thế liền nói.

“Sao? Muốn mắt luôn bên mắt còn lại à?”

“Đâu... đâu có...”

Hồng Vũ Quang cúi đầu.

Hắn phần uất vì mất đi một con mắt, nhưng hắn không đủ dũng khí để đứng lên trả thù.

Ân Thi là một nơi khá yên tĩnh.

Tùy thuộc vào tính khí của người dân sinh sống ở đó mà mỗi thị trấn sẽ mang một bầu không khí rất riêng.

Ví như Thành Đô, một thị trấn lớn với người người ra vào tấp nập thì bầu không khí tự khắc sẽ trở nên sôi nổi, náo nhiệt. Còn Ân Thi cũng là một thị trấn lớn nhưng lại khá yên tĩnh.

Không biết có phải do tính khí hướng nội của bách tính nơi đây mà ngoại trừ khu trung tâm sầm uất thì những nơi còn lại đều vô cùng yên ắng.

Sau khi dạo vòng quanh thị trấn, Phiêu Nguyệt tiến vào khu trung tâm.

Khu trung tâm sầm uất hết như những thị trấn hắn từng thấy.

Tử điểm, khách điểm, lầu xanh. Đâu đâu cũng chật kín người.

Mây giăng kín trời, hết như thể sẽ đổ mưa bất cứ lúc nào. Đám kỹ nữ cố vươn nửa thân trên của họ ra ngoài cửa sổ để quyến rũ những gã nam nhân say rượu.

Những kẻ bị cám dỗ bởi nữ sắc sẽ bước chân vào lầu xanh. Còn có những kẻ lại lạc sang mấy tử điểm rẻ tiền rồi than gào đổ lỗi cho túi tiền rỗng tuếch. Có vô vàn kiểu người ở đây.

“Ồ đây này, ca ca! Ca ca tháo khăn ra đi. Trời nóng thế này sao lại phải quấn khăn như thế chứ?”

Một kỹ nữ vươn người ra khỏi cửa sổ rồi quyến rũ Phiêu Nguyệt.

Khuôn mặt nàng ta đã nhuốm màu thời gian rồi. Nàng ta trước đây vốn gây dựng tên tuổi của mình ở những lầu xanh tầm cỡ, nhưng vì không thể chống lại dòng chảy khắc nghiệt của thời gian nên mới phải lưu lạc sang Ân Thi này.

Mặc dù nàng ta đã bán mình vào nơi lầu xanh rẻ tiền, nhưng ánh mắt nàng ta vẫn rất tinh tường. Chỉ cần nhìn vào vóc dáng

và bầu không khí xung quanh Phiêu Nguyệt, nàng ta cũng đoán được hẳn sở hữu một khuôn mặt tuấn tú.

“Ngài vào đi.”

Nàng taavetem vẫy tay rồi dụ Phiêu Nguyệt vào. Nhưng Phiêu Nguyệt chẳng mảy may để ý đến nàng ta.

Phiêu Nguyệt đến đây để dò la thông tin ở thị trấn này và Thiên Ân Trang.

Dù đi đến đâu, việc đầu tiên mà Phiêu Nguyệt làm chính là phải nắm bắt thông tin ở nơi đó, nhất là đặc điểm địa hình.

Bản năng sinh tồn đó đã khắc sâu vào cơ thể hắn.

Hắn biết rõ những hành động tuy nhỏ nhặt này lại có thể cứu nguy cho hắn ở những thời khắc mang tính quyết định.

Phiêu Nguyệt nhìn xung quanh rồi bước vào một khách điếm.

“Ta vào đây một chút được chứ?”

Giọng nói của một nữ nhân vang lên phía sau lưng hắn.

Hắn quay lại nhìn thì thấy một nữ nhân khoảng đôi mươi đang che mặt. Nàng ta cũng đang nhìn hắn.

169

Bầu không khí vây quanh nữ nhân ấy thật đặc biệt.

Đôi mắt sâu thẳm lộ ra trên lớp mạng che mặt. Một vài người có thể che giấu hoàn toàn cảm xúc khiến cho người khác không thể đọc thấu được tâm tư của mình. Thông thường, chỉ những người thâm mưu viễn lữ mới sở hữu ánh mắt như vậy.

Bên hông nàng đeo một thanh thiết kiếm.

Một thanh thiết kiếm quá thô kệch so với phục trang sang trọng của nàng. Nhưng nó lại hợp với nữ nhân ấy một cách kỳ lạ.

Dường như sự bất hòa kết hợp với nhau lại tạo nên một tổ hợp thật hài hòa.

Lần đầu tiên hắn thấy một người có bầu không khí như thế này.

Phiêu Nguyệt lặng lẽ đứng sang một bên. Nữ nhân khẽ cúi đầu với Phiêu Nguyệt.

“Đa tạ.”

Nữ nhân lướt qua Phiêu Nguyệt rồi bước vào quán trọ.

Phiêu Nguyệt lại nhìn ra đường.

Phiêu Nguyệt quan sát xem mọi người tập trung ở đâu và rời đi theo hướng nào.

Sau khi ngắm nhìn đường phố một hồi lâu, Phiêu Nguyệt cũng cảm thấy hơi đói.

Chẳng phải tìm đâu xa, Phiêu Nguyệt bước vào ngay quán trọ mà nữ nhân ban nãy vừa đi vào.

Bên trong quán trọ có khá nhiều người nên không tránh khỏi ồn ào.

Tuy đông nhưng không gian trong quán vốn rộng rãi nên vẫn còn một vài chỗ trống.⁵

Phiêu Nguyệt ngồi xuống một bàn trống.

Sau khi gọi những món đơn giản, Phiêu Nguyệt lại tiếp tục nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Tuy mắt hướng ra ngoài, nhưng tai của hắn thì đang lắng nghe cuộc trò chuyện của những người trong quán trọ.

“Khí thế của Thiên Ân Trang quả là đáng sợ. Cứ thế này mãi chắc Thiên Ân Trang sẽ đè bẹp Trúc Hải Trang và trở thành bá chủ của vùng này cho mà coi.”

“Dư tiêu thư của Trúc Hải Trang thật là đáng thương. Giá như Trang chủ còn khỏe mạnh thì Trúc Hải Trang đã không bị Thiên Ân Trang bỏ xa đến mức này.”

“Đâu phải do sức khỏe. Chẳng phải do tính cách của ngài ấy vốn ôn hòa sao? Vì ngài ấy không thích những xung đột không cần thiết hoặc những trận chiến cảm tính nên mới liên tục nhượng bộ Thiên Ân Trang nên mới lâm vào cảnh này đây chứ?”

“Bất kể lý do là gì thì người khổ sở nhất vẫn là Dư tiểu thư. Chắc chắc!”

Cuộc đối thoại của mọi người đều xoay quanh một vài chủ đề nhất định. Trong đó, câu chuyện mà Phiêu Nguyệt cảm thấy hứng thú chính là câu chuyện về hai thế lực hiện đang thống trị Ân Thi.

Phiêu Nguyệt yên lặng ngồi lắng nghe câu chuyện của bọn họ.

Có được một thông tin chuẩn xác ở trong quán trọ là một điều bất khả thi. Bởi vì đa số mọi người đều khiến nó trở nên thú vị bằng cách thêm trí tưởng tượng và những suy đoán dựa trên những gì sẵn có của họ.

Có những phản trùng lặp khi Phiêu Nguyệt lắng nghe câu chuyện của những người ở đây. Phiêu Nguyệt nghĩ rằng đó chính là phần cốt lõi của tin đồn.

Chỉ cần xác thực chéo bằng cách này, hẳn sẽ tiến đến gần hơn với sự thật.

‘Khả năng cao tiểu trang chủ Trúc Hải Trang là người đã thuê Truy Ma Đội.’

Tuy đó chỉ là suy đoán không hề có bằng chứng, nhưng hẳn tin suy đoán đó chính là sự thật.

Hiện tại, Trúc Hải Trang đã bị Thiên Ân Trang đẩy lùi và đang đối mặt với nguy cơ phải nhường quyền bá chủ của Ân Thi mà họ nắm giữ hàng trăm năm nay cho Thiên Ân Trang đang trỗi dậy.

Thiên tính của Trang chủ Trúc Hải Trang là Dư Vụ Diễn vốn gần giống với nho sinh. Ông không những ghét những cuộc tranh đấu khốc liệt và còn cực kỳ ghét tay mình phải dính máu. Hơn nữa, ông ấy bẩm sinh đã ốm yếu.

Khi Trúc Hải Trang bị Thiên Ân Trang đẩy lùi, ông ấy cũng vì quá tức giận mà sinh bệnh. Kết cục đành phải lui về ở ẩn.

Thay vì đối đầu và giải quyết vấn đề, ông ta đã chọn trốn tránh nó.

Cũng chính vì thế mà con gái của ông là Dư Hoa Ảnh phải gánh chịu hậu quả.³

Không giống như phụ thân của mình, Dư Hoa Ảnh là một người thông minh và mạnh mẽ.

Nàng biết cách nắm bắt được chính xác cốt lõi của vấn đề và có ý chí muốn giải quyết vấn đề đó.⁶

Vấn đề là tình huống nàng gặp phải lúc này không hề dễ dàng.

Vậy nên nàng phải ngăn chặn việc Thiên Ân Trang mở rộng thế lực bằng mọi giá. Ngay cả khi phải dùng đến những phương pháp phi đạo đức nhất.

Đó là những gì mà Phiêu Nguyệt suy luận.

“Hừm!”

Phiêu Nguyệt khẽ nhú mày.

Hắn thu thập thông tin và suy luận như vậy không phải vì muốn giúp đỡ Mộc Gia Tuệ. Hắn chỉ đơn thuần là đang tò mò.

Phiêu Nguyệt hiểu rõ tầm quan trọng của thông tin hơn bất cứ ai khác.

Phải biết được chuyện gì đang xảy ra xung quanh mình thì mới có thể biết cách đối phó với mọi mối đe dọa.²

Phiêu Nguyệt không lơ là trong việc thu thập thông tin ở bất cứ nơi nào mà hắn đến. Có thể nói hắn ám ảnh với việc này đến mức có thể gọi đó là bệnh hoạn.

Rầm!

Bỗng một làn bá khí mãnh liệt khiến Phiêu Nguyệt thoát khỏi dòng suy nghĩ.

Bá khí là làn sóng của khí tạo ra bởi các võ giả.

Bá khí sở hữu điểm riêng biệt đến mức nếu có một nghìn võ giả thì bá khí của tất cả những võ giả đó sẽ khác nhau.³

Có rất nhiều yếu tố để quyết định được bá khí.

Nó được chia ra hàng nghìn, hàng vạn tùy theo võ công và thiên hướng cũng như là chủng loại và cảnh giới của nội công của những võ giả.

Một số thích che giấu bá khí của bản thân, một số lại thích thể hiện chúng.

Trường hợp này rơi vào vế trước.

Chủ nhân của bá khí không hề muốn làm điều đó.

Bằng chứng là không ai trong quán trọ nhận thức được bá khí đó cả. Điều đó chứng tỏ bá khí được phóng ra ban nãy rất kín kẽ.

Kín đáo đến mức nếu không đạt đến cảnh giới như Phiêu Nguyệt thì không thể cảm nhận được.

Bá khí dần dần mạnh hơn.

Điều đó có nghĩa là chủ nhân bá khí đang đến gần.0

Ngay lúc đó, cánh cửa quán trọ mở ra, một ông lão mặc trường bào màu đen xuất hiện.

avetem

Đầu tóc lão bù xù như con sư tử, đôi lông mày hung tợn
nhướn lên đến trời cao.

Lão nhìn quanh quán trọ một lượt rồi đi thẳng lên tầng hai.

Bên hông của ông lão đang đi lên cầu thang có treo một thanh
đao bự tổ chăng.

Một vài người đã lờm lảo vài cái nhưng họ nhanh chóng
quay đầu lại và để lộ vẻ mặt mất hứng.

Lão già đó chắc chắn là một cao thủ có tu vi thâm hậu. Nhưng
những người trong quán trọ sẽ không thể nhận ra điều đó vì
lão ta đã che giấu hoàn toàn bá khí của mình.

Phiêu Nguyệt gọi tiểu nhị đến và hỏi.

“Ta có thể đổi chỗ lên tầng hai không?”

“Thành thực thứ lỗi. Một vị khách quan đã thuê toàn bộ tầng
hai rồi ạ.”

“Là ai?”

“Tiểu nhân cũng không biết, vì vị khách đó do chủ nhân đích
thân tiếp đón ạ. Để tiểu nhân đi tìm hiểu cho ngài nhé?”

“Được rồi, không cần đâu.”

Có hỏi nữa thì cũng chỉ làm hấn nghi ngờ thêm mà thôi.

Phiêu Nguyệt lại nhìn một lượt quán trọ.

Hắn không nhìn thấy nữ nhân đeo mạng che mặt đã vào trong
quán trọ trước hấn đâu. Rõ ràng nàng ấy là người đã thuê toàn
bộ tầng hai.

Tuy tò mò về danh tính của nàng, nhưng Phiêu Nguyệt quyết
định thôi không quan tâm nữa. Bởi hấn cảm giác nếu hấn can
thiệp vào sâu hơn, hấn sẽ bị cuốn vào một chuyện phiền phức.

Phiêu Nguyệt chuẩn bị đứng dậy thì Rầm!

Cánh cửa quán trọ mở toang cùng với tiếng động rung cả trời
đất.

Có ai đó đã đá vào cánh cửa.

Cột kẹt!

Chẳng biết người đó đá mạnh đến bao nhiêu mà cánh cửa mở rộng lúc này vẫn đang còn rung lắc không ngừng.

Một nhóm võ giả kéo vào trong quán trọ.

Sự xuất hiện của bọn họ khiến những người trong quán trọ đồng loạt nín thở. Bởi họ nhận ra những người đó là ai.

“Là những võ giả của Thiên Ân Trang.”

“Sao bọn họ lại ở đây?”

Họ nhìn những võ giả vừa mới bước vào quán trọ với vẻ mặt nghi hoặc.

Đứng trung tâm những võ giả kia là một nam nhân trẻ tuổi.

Một nam nhân có dung mạo thanh tú khoác trên mình một chiếc trường bào trắng tinh.

Điểm từ duy nhất có lẽ là đôi mắt của y quá sắc bén, nhưng dung mạo của y khiến bất kỳ nữ nhân nào cũng phải ngoái nhìn.

Mọi người đều nhận ra danh tính của y ngay lập tức.

“Đó chẳng phải là công tử Hoa Ngọc Kỳ của Thiên Ân Trang sao?”

“Sao công tử lại đến nơi này vậy nhỉ?”

Hoa Ngọc Kỳ là con trai của Trang chủ Thiên Ân Trang Hoa Hữu Thiên.

Được thừa hưởng dòng máu của phụ thân, Hoa Ngọc Kỳ là một người rất thông minh và có khả năng phán đoán tình huống tốt. Nhờ đó mà y được phụ thân tin nhiệm khi lập được nhiều công lớn.

Hoa Ngọc Kỳ quét đôi mắt lạnh lùng qua toàn bộ quán trọ. Tất cả những người bất gặp phải ánh mắt của y đều cúi đầu xuống. Bởi bọn họ không muốn gây chú ý với y.

Đột nhiên ánh mắt của y lóe lên.

Tất cả mọi người đều đang né tránh ánh mắt của y, duy chỉ có một nam nhân đang nhìn vào y. Một nửa gương mặt đã được

che lại nên không thể biết được gương mặt thật của người đó trông như thế nào.

Y cảm thấy nam nhân đó thật thú vị nhưng y nhanh chóng nhìn đi chỗ khác.

Bởi hôm nay y đến đây là có mục đích khác.

Ngay lúc đó, một nam một nữ đi xuống cầu thang, có lẽ bọn họ đã nghe thấy tiếng động.

Đôi mắt của Hoa Ngọc Kỳ trở nên long lanh khi nhìn thấy nữ nhân đứng trước mặt mình.

Tuy gương mặt của nữ nhân ấy đã bị mạng che mặt che lại, nhưng Hoa Ngọc Kỳ biết rất rõ ràng là ai.

Y chấp tay chào nữ nhân kia.

“Bái kiến Dư tiểu thư!”

“Ra là Hoa công tử. Công tử có chuyện gì mà đến đây thế?”

“Ta nghe nói Dư tiểu thư đến đây.”

Nữ nhân kia khẽ nhú mày.

Nàng chính là Dư Hoa Ảnh của Trúc Hải Trang.

Việc Dư Hoa Ảnh đến đây là một chuyện hoàn toàn bí mật. Nàng còn phải dùng đến mạng che mặt không mấy khi dùng và bí mật rời khỏi Trúc Hải Trang để che giấu thân phận vậy mà Hoa Ngọc Kỳ vẫn biết nàng ở đây. Điều đó có nghĩa là thông tin đã bị rò rỉ từ bên trong của Trúc Hải Trang.

‘Quả nhiên không thể biết được có bao nhiêu người đã bị Thiên Ân Trang mua chuộc mà.’

Lý do nàng ghét Thiên Ân Trang là do Thiên Ân Trang đã mua chuộc những người trong Trúc Hải Trang và dùng họ như một gián điệp.

Dư Hoa Ảnh đã phát hiện ra việc đó và đuổi đi biết bao nhiêu người liên quan đến Thiên Ân Trang nhưng có vẻ như số người bị mua chuộc bởi Thiên Ân Trang đang ở trong Trúc Hải Trang vẫn còn khá khá thì phải.

Gương mặt của Dư Hoa Ảnh cứng như đá.

“Đa tạ công tử vì đã đến nhưng ta không có gì để nói với công tử cả.”

“Tiểu thư đừng như thế mà, chúng ta nói chuyện một chút đi. Chẳng phải như vậy sẽ tốt hơn sao?”

“Không hẳn! Suy nghĩ của ta khác với Hoa công tử. Ta không có ý định nói chuyện với công tử.”

“Dư tiểu thư.”

“Xin phép.”

Dư Hoa Ảnh lướt ngang qua Hoa Ngọc Kỳ.

Ngay lúc đó, một võ giả đứng sau lưng Hoa Ngọc Kỳ bước ra ngoài chặn nàng lại.

“Công tử nhà tại hạ vẫn chưa nói xong.”

Võ giả đứng ra chặn nàng lại là một tráng niên ở độ tuổi ngoài ba mươi. Hắn có vóc dáng rắn rỏi và lòng bàn tay to bằng cái nắp nồi.

Tráng niên ấy tên Hoàng Phủ Chi Thắng, là võ giả hộ vệ của Hoa Ngọc Kỳ.

Hoàng Phủ Chi Thắng là hậu duệ của danh môn Hoàng Phủ Thế Gia.

Tuy Hoàng Phủ Thế Gia đã biến mất trong những năm tháng thăng trầm nhưng hậu duệ của họ vẫn còn. Hoàng Phủ Chi Thắng là một trong số đó.

Hoàng Phủ Chi Thắng đã luyện được quyền công đại diện cho Hoàng Phủ Thế Gia chính là Thiên Vương Tam Quyền.

Trang chủ Thiên Ân Trang Hoa Hữu Thiên đã bỏ ra một số tiền lớn để mời hắn về.

Ở Thiên Ân Trang, có rất nhiều cao thủ được chiêu mộ từ bên ngoài về giống Hoàng Phủ Chi Thắng. Và tu vi của Hoàng Phủ Chi Thắng thuộc hạng cao nhất trong số họ.

Dư Hoa Ảnh có thể nhận ra danh tính của Hoàng Phủ Chi Thắng ngay lập tức.

“Ra là Hoàng Phủ đại hiệp. Nghe nói đại hiệp đã từ chối đề nghị của bốn trang và gia nhập Thiên Ân Trang.”

“Tại hạ cũng hết cách. Vì đề xuất của Thiên Ân Trang vẫn tốt hơn nhiều.”

“Ta không biết Hoàng Phủ đại hiệp lại là một người tâm thường như vậy.”

“Biết phải làm sao? Bần cùng sinh đạo tặc, trên thế gian này có biết bao nhiêu người phải kiếm ăn để sống.”

“Đại hiệp không nghĩ về danh dự sao?”

“Từ lâu tại hạ đã nhận ra danh dự không thể nuôi sống được bản thân. Giờ tại hạ cũng chỉ là một lãng nhân bán mình vì tiền. Một lãng nhân thì cần danh dự để làm gì chứ?”

“Haa!”

“Giang hồ đã thay đổi rồi.”

Hoàng Phủ Chi Thắng khẽ nhắm mắt.

Đã có lúc, danh dự là ưu tiên hàng đầu.

Mọi người đều tôn kính những ai có danh tiếng.

Cũng có những kẻ vì say mê danh lợi nên đã bất chấp tất cả để nhảy vào cuộc đại chiến như Ma Thiên Đại Chiến. Và kết cục của những kẻ đó ra sao Hoàng Phủ Chi Thắng cũng biết rõ.

Bọn họ bị thương và mất tất cả trong cuộc chiến nhưng chẳng có ai quan tâm đến họ.

Nếu có nền tảng tài chính vững chắc như những danh môn đang thống trị giang hồ hiện nay thì sẽ đỡ hơn. Những người không có thứ đó thì khác, cuối đời của họ cực kỳ bi thảm.

Hoàng Phủ Thế Gia đã đánh mất gốc rễ từ lâu.

Có một thời gian bọn họ tự hào về uy thế tuyệt đỉnh đến mức vang danh giang hồ nhưng họ đã rơi vào cảnh hoàn toàn đủ để được nhớ đến như một vinh hoa của quá khứ.

Hiện tại nam nhân của Hoàng Phủ Thế Gia đã phân tán ra khắp trung nguyên để kiếm sống. Hoàng Phủ Chi Thắng cũng thế.

Dư Hoa Ảnh nhìn Hoàng Phủ Chi Thắng với ánh mắt đầy thương cảm.

Hoàng Phủ Chi Thắng là một nam nhân có nhân cách tuyệt vời đến mức khiến nàng thành tâm cố gắng để mời về. Việc một người như thế bị Thiên Ân Trang mua cuộc và lãng phí thời gian khi phải trở thành võ giả hộ vệ của Hoa Ngọc Kỳ khiến nàng cảm thấy thật đáng tiếc.

Dư Hoa Ảnh thở dài và nói.

“Dù sao thì ta cũng phải quay lại Trúc Hải Trang.”

“Xin tiểu thư có thể dành ra một chút thời gian.”

“Nếu ta vẫn muốn đi thì sao?”

“Tại hạ đành phải ngăn cản.”

Hoàng Phủ Chi Thắng trả lời một cách chắc nịch.

Cá nhân hắn cảm thấy đáng thương cho Dư Hoa Ảnh, nhưng hiện tại hắn đang làm việc cho Thiên Ân Trang.

Dù không thích thì hắn cũng phải làm theo ý của Hoa Ngọc Kỳ.

“Hoàng Phủ đại hiệp ức hiếp tiểu nữ hơi quá rồi.”

“Mong tiểu thư tha thứ.”

“Điều đó không có nghĩa là những chuyện đã xảy ra sẽ biến mất.”

“Xin tiểu thư hiểu cho tại hạ.”

“Hoàng Phủ đại hiệp không hiểu cho tình cảnh của ta, hà cớ gì ta phải hiểu cho đại hiệp?”

“Dư tiểu thư?”

Hoàng Phủ Chi Thắng cao giọng. Ngay lúc đó, những đồ vật trong quán trọ rung lắc vang lên tiếng lạch cạch.

Đó là một công lực cực kỳ lớn.

Dư Hoa Ảnh nhú mày.

Bởi tiếng gầm của Hoàng Phủ Chi Thắng khiến nàng đau đớn.

Ông lão lặng lẽ đứng sau nàng từ nãy đến giờ lặng lẽ đứng ra chắn trước mặt Dư Hoa Ảnh. Tiếng gầm của Hoàng Phủ Chi Thắng ngừng lại. bá khí của lão đã ngăn tiếng gầm của hắn gây ảnh hưởng đến nàng.

Lão già nhìn vào Hoàng Phủ Chi Thắng với đôi mắt sư tử.
“Dừng được rồi.”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 170

Khoảnh khắc lão nhân đó bước tới, bầu không khí trong khách điểm liền thay đổi.

Không khí trong khách điểm vốn đã căng thẳng, giờ như thêm dầu vào lửa, có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Đôi mắt của Hoàng Phủ Chi Thắng tràn ngập cảnh giác.

Chỉ cần nhìn thấy gương mặt của lão nhân đó cũng khiến thần kinh hắn căng thẳng cực độ. Cơ thể hắn cảm nhận được sự nguy cấp liền phản ứng lại ngay.

5

Khi đứng sau Dư Hoa Ảnh, bá khí của lão mờ nhạt đến mức hắn không thể cảm nhận được chút gì. Vậy mà vừa đứng đối diện, khí đạo của lão như đè bẹp toàn bộ võ giả Thiên Ân Trang.

‘Là cao thủ.’

Hoàng Phủ Chi Thắng nhận ra lão nhân kia chính là cao thủ đã đạt tới trình độ ẩn mình, khiến người khác không thể phát hiện.

Hắn trịnh trọng làm thế bao quyền với lão nhân đó.

“Văn bối là Hoàng Phủ Chi Thắng. Cho phép văn bối được hỏi cao danh quý tánh của tiền bối đây là?”

“Ta là Nhạc Trừu Sơn.”

“Nhạc... Trừu Sơn. Ngài đây là Sư Tử Dao sao?”

Hoàng Phủ Chi Thắng bắt giác tròn tròn mắt. 3

Sư Tử Dao Nhạc Trừu Sơn.

Ông là một trong những cao thủ hàng đầu trong chốn võ lâm giang hồ này.

Ông cũng chính là chủ nhân của những thế lực Nhị Cường, Tam Môn, Tam Bá, Tam Trang. Mặc dù so với Bát Tinh Tọa và Tam Tôn thì ông thấp hơn một bậc nhưng quần chúng cho rằng khoảng cách chênh lệch đó không quá lớn.

Việc luôn được nhắc đến ngang hàng với Bát Tinh Tọa và Tam Tôn là minh chứng cho việc Nhạc Trừu Sơn là một người đáng gờm. 6

Thiên hạ đồn thổi rằng chỉ một chiêu Sư Tử Bá Vương Dao của ông cũng đủ sức thống lĩnh giang hồ.

Xét về uy lực thì đao pháp của ông được công nhận là nằm trong mười đao pháp uy chấn thiên hạ.

Hoàng Phủ Chi Thắng không giấu nổi vẻ mặt căng thẳng.

“Tại sao lão tiên bối lại ở đây?”²

Nhạc Trừu Sơn không phải người nên có mặt ở đây. Trên hết, ông không có liên can gì đến Trúc Hải Trang. Việc thấy ông ở cùng với Dư Hoa Ảnh khiến hắn cảm thấy bối rối.

“Ta có mối nhân duyên với sư phụ của đứa trẻ này. Thế nên ta mới không thể cự tuyệt lời nhờ vả của đứa trẻ này được.”

3

“Vậy thì...”

“Người muốn thế nào? Tính tiếp tục gây áp lực cho đứa trẻ này à?”

“Tiền bối! Vãn bối không hề có ý định áp bức ai cả.”⁰

“Thân là cao thủ như ngươi thì mọi hành vi đều sẽ khiến kẻ yếu hơn cảm thấy bị áp bức. Chẳng lẽ ngươi lại không biết điều này sao...”

“Hừm!”

Hoàng Phủ Chi Thắng đánh mặt lại.

Nhạc Trừu Sơn như đi guốc trong bụng hắn.

Ngay lúc đó, Hoa Ngọc Kỳ bước lên đằng trước rồi nói.

“Tiểu sinh là Hoa Ngọc Kỳ thuộc Thiên Ân Trang. Đây là chuyện mà tiểu sinh và Dư tiểu thư cần giải quyết riêng, tiền bối có thể đứng ở ngoài theo dõi thôi được chứ?”

“Đúng là đám người đê tiện.”

“Sao cơ?”

“Người bảo chuyện này là của hai người giải quyết riêng vậy mà kéo đàn kéo đồng tới đây thế này á? Đừng nói với ta người đây là công bằng đấy nhé?”

“Cái đó...”

Khuôn mặt Hoa Ngọc Kỳ đỏ bừng bừng.

Hắn không nghĩ ra bất cứ lời biện minh nào thích đáng cả. Thế nên hắn xấu hổ vô cùng.

Như Nhạc Trừu Sơn đã nói, hắn ta chính là kẻ trợ trên đã lớn tiếng rằng đây là chuyện riêng của hai người nhưng lại kéo cả bày thủ hạ tới để gây sức ép cho Dư Hoa Ảnh.

Ngay lúc đó.

“Người dám cả gan nhục mạ thiếu chủ sao? Lão già điên khùng hắn là cái mồm bị lủng rồi nên mới dám hàm hồ như thế.”

Một võ giả đứng đằng sau Hoàng Phủ Chi Thắng lớn tiếng la hét.

Khác với Hoàng Phủ Chi Thắng, y là võ giả đã đi theo Hoa Ngọc Kỳ từ rất lâu rồi. Nhìn thấy chủ nhân của mình bị Nhạc Trừu Sơn chỉ trích, y không thể nhịn được mà buông lời chửi mắng.

Tức khắc, ánh mắt của Nhạc Trừu Sơn liền trở nên u ám.

“Người mới nói cái gì cơ?”

“Người là lão già điên khùng.”

Hoa Ngọc Kỳ hoảng sợ ngăn y lại.

“...”

Xoẹt!

Nhưng một tiếng động mạnh còn vang lên nhanh hơn giọng của hắn.

Rầm!

Bức tường của khách điểm võ vụn.

Gã nam nhân đã chửi mắng Nhạc Trừu Sơn là lão già điên giờ chỉ còn nửa thân dưới nguyên vẹn. Phần thân trên của y đã biến mất không để lại dấu vết gì.

Đao pháp của ông kinh khủng đến mức chỉ trong một chiêu mà đã nghiền nát thân thể đối thủ. Đám võ giả Thiên Ân Trang e ngại lùi dần về phía sau.

Phải đến lúc đó bọn chúng mới cảm nhận được sự tồn tại nguy hiểm của lão nhân trước mắt.

Ai nấy đều rút về phía sau, nhưng Hoàng Phủ Chi Thắng vẫn đứng đó.

Mặc dù đã bán mình cho đồng tiền nhưng hắn vẫn giữ trọn lòng tự tôn của một võ giả.

Nếu hắn sợ hãi trước uy vũ của Nhạc Trừu Sơn mà chạy ra khỏi đây thì sẽ chẳng còn ai muốn thuê hắn nữa.

Hắn không muốn phải chiến đấu với những cao thủ như Nhạc Trừu Sơn. Nhưng sống trên thế gian này, có những khoảnh khắc hắn không thể nào rút lui được.

Và hiện giờ chính là khoảnh khắc đó.

Hoàng Phủ Chi Thắng chặn ngang trước mặt Hoa Ngọc Kỳ rồi nói.

“Ngài ra ngoài trước đi.”

“Nhưng mà...”

“Nhạc đại hiệp hiện giờ đang rất tức giận. Có vẻ chúng ta không thể giải quyết bằng cách nói chuyện nữa rồi.”

Lúc này toàn thân Nhạc Trừu Sơn đang toát ra khí thế vô cùng mãnh liệt. Chính là sát khí.

Nhạc Trừu Sơn lại không phải dạng người có tấm lòng bao dung độ lượng.

Sư Tử Đao là biết biệt hiệu được gán cho ông vì võ công cao cường, chứ không phải vì ông là người sẵn sàng tha thứ cho kẻ khác.

Chỉ một lời lăng nhục nhỏ nhất thôi cũng khiến bản tính nóng nảy trong ông trỗi dậy.

“Ngươi tính đi đâu? Lỗi lầm của thủ hạ cũng chính là sai phạm của chủ nhân. Chẳng phải ngươi nên chịu trách nhiệm sao?”

Nhạc Trừu Sơn nổi giận với Hoa Ngọc kỳ.

Mặt Hoa Ngọc Kỳ tái nhợt.

Đối mặt với sát khí đầy sát phạt của một cao thủ như Nhạc Trừu Sơn khiến tâm trí hắn như chịu một đòn đả kích nặng nề.

Hoàng Phủ Chi Thắng chặn lại trước mặt Hoa Ngọc Kỳ rồi nói.

“Hoa công tử không liên quan gì đến chuyện này cả. Nếu ngài cần một người chịu trách nhiệm thì hãy để Hoàng Phủ ta đây đứng ra gánh cho.”

“Ngươi đánh giá bản thân quá cao rồi đấy. Ngươi mới gây dựng danh tiếng chút đỉnh ở chốn giang hồ mà nghĩ mình có thể đứng ngang hàng với lão phu sao?”

“Thân là văn bối sao tại hạ dám nghĩ như thế được? Nhưng văn bối chỉ mong rằng chuyện ngày hôm nay sẽ chỉ gói gọn lại trong trận quyết đấu này mà thôi.”

“Nói ra được lời này chứng tỏ ngươi sẽ chịu trách nhiệm toàn bộ đúng chứ?”

“Đúng thế.”

“Bá khí mạnh mẽ đấy. Mong là thực lực của ngươi cũng ngang tầm với bá khí ngươi đang cố tỏa ra.”

“Văn bối sẽ cố gắng hết sức để không làm ngài thất vọng.”

Hoàng Phủ Chi Thắng bắt đầu vận công.

Vù vù vù!

Khí đạo mạnh mẽ phủ lấy toàn thân hắn.

Hoàng Phủ Thế Gia trước giờ vẫn nổi danh với quyền công bá đạo.

Đặc biệt là Thiên Vương Tam Quyền là quyền pháp chứa đựng hàng trăm năm tinh hoa của Hoàng Phủ Thế Gia.

Hoàng Phủ Chi Thắng chỉ được học mỗi Thiên Vương Tam Quyền.

Cả đời này chưa chắc hắn đã thi triển được thành công. Bởi lẽ gia môn của hắn đã sụp đổ, còn khẩu quyết chủ chốt của Thiên Vương Tam Quyền cũng thất lạc từ lâu.

Giấc mơ của Hoàng Phủ Chi Thắng chính là trước khi chết có thể khôi phục hoàn hảo được Thiên Vương Tam Quyền.

‘Trước đó, phải cố mà sống sót đã...’

Ánh mắt Nhạc Trừu Sơn trở nên khác lạ.

Hoàng Phủ Chi Thắng ra khỏi khách điểm. Hắn không muốn gây ra bất cứ thiệt hại nào cho khách điểm này nữa.

Nhạc Trừu Sơn đi phía sau. Chỉ một chốc sau đó, một tiếng nổ lớn vang lên.

Đùng!

Hai người bắt đầu lao vào nhau.

Những người này giờ vẫn sợ sệt lại ào ra khỏi khách điểm để chứng kiến.

“Ai sẽ thắng đây?”

“Tất nhiên là Nhạc đại hiệp rồi. Hoàng Phủ đại hiệp thì cũng tài giỏi đấy, nhưng làm sánh được với Sư Tử Đao thiên hạ lừng danh được?”

“Ta cược Nhạc đại hiệp sẽ thắng trong hai mươi chiêu.”

“Chả lẽ tên kia không chịu được tới ba mươi chiêu hay sao?”

Nhiều kẻ thậm chí còn đặt cược vào sự thắng bại trong trận quyết đấu giữa hai người.

Thấy những kẻ như thế, Dư Hoa Ảnh lộ ra biểu cảm như vỡ mộng.

Với nàng, đây là vấn đề liên quan tới sự tồn tại của trang viên. Vậy mà đám người kia lại chỉ xem đây là trò đùa để đem ra cá cược.

‘Trúc Hải Trang đã đem lại bao nhiêu tiền của đến cho Ân Thi rồi nhỉ?’

Nàng ngẫm nghĩ về sự vô cảm của thế gian này.

Tình cảm của nàng dành cho người dân Ân Thi vỡ vụn.

Đột nhiên, có một người trong đám đông đó chợt thu hút sự chú ý của nàng.

Người đó đang ngồi, gương mặt bị che khuất phân nửa bởi một chiếc khăn choàng. Trong số những kẻ mù quáng xuôi theo số đông đang ở khách điểm này, chỉ có người đó là không rời khỏi vị trí.

Nếu là lúc xưa, nàng hẳn sẽ không chú ý tới những điều này rồi. Nhưng vì quá chán ngấy với cảm giác bị phản bội, nàng lại thấy người này thật kì lạ.

Dư Hoa Ảnh tiến lại gần nam nhân đó rồi bắt chuyện.

“Các hạ không muốn ra xem bọn họ đấu với nhau sao?”

Nam nhân đó ngẩng đầu lên nhìn Dư Hoa Ảnh.

Trong khoảnh khắc, Dư Hoa Ảnh chợt rung mình.

Đồng tử của nam nhân này khác hoàn toàn với những người mà nàng từng gặp qua.

Đồng tử đen thẳm thẳm tuyệt nhiên không bộc lộ bất kỳ thứ cảm xúc gì. Nhìn vào mắt hắn, nàng chẳng thể đọc được cảm xúc hay suy nghĩ nào cả.

Hơn thế nữa, nàng càng bối rối khi nhìn thấy xích quang le lói trong đôi mắt đen láy của hắn.

Nàng càng cảm thấy hắn bí ẩn hơn.

Nam nhân đó chính là Phiêu Nguyệt.

“Ta đã xem rồi.”

“Sao cơ?”

“Không cần phải chứng kiến tận mắt mới biết được thứ gì đang diễn ra đâu.”

Dư Hoa Ảnh nghĩ Phiêu Nguyệt đang trêu chọc nàng. Nàng không hiểu được lời của hắn có nghĩa gì cả.

Nhưng Phiêu Nguyệt lại đang nói sự thật.

Mặc dù bức tường đã ngăn cản tầm mắt của hắn, nhưng khí tức của bọn họ thì không.

Hắn cảm nhận được hai thứ bá khí cường mãnh và bá khí hung tợn đang liên tục va đập vào nhau như một cơn cuồng phong cuộn cuộn xoáy.

Cả hai đều tấn công nhau mà không hề giấu diếm khí tức của bản thân.

Mọi hình ảnh trong trận đấu của họ đều được tái hiện lại trong đầu Phiêu Nguyệt.

Từng cử chỉ của họ đã diễn ra một cách tự nhiên thông qua việc cảm nhận khí tức mà họ đang toát ra.

Đây cũng là lần đầu Phiêu Nguyệt có trải nghiệm thế này. Vì vậy, hắn muốn tập trung mọi giác quan. Tuy nhiên, Dư Hỏa Ảnh lại khiến hắn không thể tập trung được.

“Các hạ tự tin thật đấy. Nghĩa là thực lực của các hạ đây cũng không phải dạng vừa nhỉ?”

“Cô nương nghĩ thế nào thì tùy.”

“Ta có thể nhìn khuôn mặt thật của các hạ được chứ?”

Dư Hoa Ảnh thật sự tò mò khuôn mặt của Phiêu Nguyệt đang bị ẩn giấu đằng sau tấm khăn đó. Nhưng Phiêu Nguyệt lại kiên quyết phớt lờ mong muốn của nàng.

“Mặt của ta không phải thứ để ngắm đâu.”

“Các hạ lạnh lùng thật đấy.”

“Cô nương cũng chẳng biết phép tắc gì cả.”

“Hắn là vậy rồi. Thứ lỗi cho sự vô lễ của tiểu nữ. Thay vào đó, tiểu nữ có thể biết được cao danh quý tánh của các hạ được không. Việc này đâu có gì là quá đáng đúng chứ.”

“Phiêu Nguyệt!”

“Một cái tên thật đẹp. Tiểu nữ là Dư Hoa Ảnh. Nếu các hạ muốn nương nhờ ở đâu thì cứ tìm đến Trúc Hải Trang nhé. Lúc nào cũng được.”

Phiêu Nguyệt thừa biết đây chỉ là lời mời xã giao của Dư Hoa Ảnh nên hẳn không đáp trả lời nào.

Đoàng!

Một tiếng động dữ dội vang lên bên ngoài khách điếm.

‘Thắng thua đã rõ.’

Có một kẻ đã thua. Và Phiêu Nguyệt thừa biết là ai.

Bá khí cường mãnh đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại mỗi bá khí hung tợn.

Phiêu Nguyệt đứng dậy, rời khỏi chỗ ngồi rồi ra khỏi khách điếm. Dư Hoa Ảnh bước ra cùng hẳn.

“Ôi chao! Quả nhiên là Sư Tử Dao.”

“Triệt hạ đôi thủ trong hai mươi lăm chiêu. Quá xuất sắc.”

Ai nấy đều reo hò cho kẻ chiến thắng.

Nhạc Trừu Sơn đứng đó với vẻ mặt đắc thắng. Nhạc Trừu Sơn chấp hai tay sau lưng rồi nhìn những kẻ lộ ra biểu cảm kinh ngạc đang đứng xung quanh.

Trước mặt ông là Hoàng Phủ Chi Thắng đang quỳ gối, đầu cúi xuống đất. Vai trái của hẳn mất rồi.

Thanh đao của Nhạc Trừu Sơn đã chém đứt cánh tay của hẳn.

Hoàng Phủ Chi Thắng đã mất cánh tay, thứ biểu trưng cho sinh mệnh của một võ giả. Gương mặt hẳn giờ chỉ còn nỗi tuyệt vọng tràn trề.

Với một võ giả sử dụng quyền công như Hoàng Phủ Thắng, mất một cánh tay chính là điểm chí mệnh. Nếu hẳn không thể giữ cơ thể thăng bằng thì làm sao phát huy được sức mạnh của quyền công.

Ngay cả khi vết thương đã hoàn toàn lành lặn, thực lực của hẳn cũng không thể trở về như trước. Đây chính là án tử hình của một võ giả.

Đáng lý chỉ cần dạy một bài học là được, nhưng Nhạc Trừu Sơn lại chặt đứt luôn cánh tay của Hoàng Phủ Chi Thắng. Đó là cách ông chúnaveteng mình quyền uy của bản thân.

Dư Hoa Ảnh cũng không có ý đồ lỗi cho Nhạc Trừu Sơn.

Đã đến lúc chứng minh cho đám Thiên Ân Trang luôn nhắm nhe xâm chiếm địa bàn rằng Trúc Hải Trang vẫn còn tồn tại.

Hoàng Phủ Chi Thắng chính là vật hy sinh.

Kể từ giờ, Thiên Ân Trang phải cảnh giác và không thể tùy tiện đối xử với Trúc Hải Trang nữa.

Nàng nhìn xung quanh. Hoa Ngọc Kỳ và đám thuộc hạ đã biến mất không vết tích. Hẳn là bọn chúng đã nhận ra tình hình bất lợi nên vội vã trở về Thiên Ân Trang rồi.

Hắn ta đã bị Thiên Ân Trang bỏ lại.

Dư Hoa Ảnh nói với Nhạc Trừu Sơn.

“Chúng ta đi thôi.”

“Được rồi.”

Nhạc Trừu Sơn gật đầu rồi đi theo Dư Hoa Ảnh.

Đám người theo dõi trận chiến của hai người cũng lần lượt trở vào khách điểm. Chỉ còn lại Hoàng Phủ Chi Thắng và Phiêu Nguyệt trên phố.

Lộp độp! Mưa rồi.

Trong chốc lát, cơ thể Hoàng Phủ Chi Thắng ướt sũng vì mưa. Nhưng hắn vẫn không nhúc nhích.

Sinh mệnh của một võ giả đã chấm dứt rồi, hắn không thể trở về Thiên Ân Trang. Ngay cả Hoa Ngọc Kỳ cũng đã bỏ rơi hắn.

‘Ta phải đi đâu đây?’

Hoàng Phủ Chi Thắng ngẩng đầu lên trời với đôi mắt tuyệt vọng. Và đập vào mắt hắn là một nam nhân đang nhìn mình với đôi mắt thờ ơ đến vô cảm.

Hoàng Phủ Chi Thắng đã tin tưởng và dựa dẫm vào nắm đấm của bản thân để sống sót trong giang hồ đầy khắc nghiệt này.

Nhờ nắm đấm mạnh mẽ của mình, hắn đã cứu được rất nhiều người. Tuy lúc này hắn đã bán thân và chẳng khác gì con chó của Thiên Ân Trang nhưng hắn vẫn biết ơn và trung thành hết mực với Thiên Ân Trang vì họ đã nuôi sống những người trong gia đình của hắn.

Trung thành là thế, nhưng hắn lại bị bỏ rơi ngay lập tức, một bên tay của hắn còn bị mất đi.

Trong lòng của Hoàng Phủ Chi Thắng lúc này chỉ chứa toàn nỗi tuyệt vọng.

Hoàng Phủ Chi Thắng ngược nhìn Phiêu Nguyệt bằng đôi mắt trống rỗng.

Đôi mắt của một kẻ đã mất đi tất cả.

Hoàng Phủ Chi Thắng tuyệt vọng đến mức dầu Phiêu Nguyệt đang ở ngay trước mặt nhưng hắn vẫn không thể nhận thức được Phiêu Nguyệt đang ở đó.

Trong đầu hắn lúc này chỉ tràn đầy suy nghĩ về cánh tay trái đã bị đứt.

Hoàng Phủ Chi Thắng cẩn thận nhặt cánh tay trái đã bị đứt lìa của mình lên.

Lúc này hắn mới nhận thức được chuyện gì đang xảy ra.

Rằng cuộc đời của một võ giả đã chấm dứt.

Những giọt mưa liên tục rơi lộp bộp vào đầu và vai của hắn. Máu chảy ra từ phần vai đứt lìa hòa với từng giọt mưa đang chảy dọc cơ thể hắn.

Hắn ước gì mình có thể chết ngay lúc này.

“Nếu đã hoàn thiện Thiên Vương... Tam Quyền... vậy nếu mọi chuyện có khác đi nếu ta theo đuổi võ công thay vì đồng tiền hay không?”

Sự hối tiếc muộn màng kéo đến.

Hoàng Phủ Chi Thắng nhắm mắt rồi nghẹn ngào khóc.

Thật may mắn vì những giọt mưa đã che đi những giọt nước mắt của hắn.

Phiêu Nguyệt lặng lẽ đứng yên nhìn Hoàng Phủ Chi Thắng.

Hắn có thể hiểu được cảm giác tuyệt vọng mà Hoàng Phủ Chi Thắng đang cảm nhận. Nhưng Hoàng Phủ Chi Thắng phải tự mình vượt qua nỗi tuyệt vọng ấy.

Liệu Hoàng Phủ Chi Thắng sẽ ngồi ở đây, hay vực dậy từ nơi hắn đã ngã xuống.

Phiêu Nguyệt rất tò mò về lựa chọn của Hoàng Phủ Chi Thắng. Vậy nên hắn vẫn đứng yên ở đó theo dõi Hoàng Phủ Chi Thắng.

Khi mưa tạnh, Hoàng Phủ Chi Thắng đứng dậy và cầm cánh tay bị đứt của mình lên.

Bỗng hắn nhìn về phía Phiêu Nguyệt.

Đến lúc này, hắn mới nhận ra Phiêu Nguyệt đang đứng ngay trước mặt mình từ nãy đến giờ.

Mọi người đều đã rời đi, duy chỉ có Phiêu Nguyệt vẫn đứng đó nhìn vào hắn.

“Tại sao, tại sao lại muốn cười nhạo ta cho đến cuối cùng vậy? Được rồi, ngươi muốn làm gì thì làm đi. Ngươi cũng thấy rồi đấy, giờ ta chỉ là một kẻ tật nguyền không có tay mà thôi.”

“Mất một cánh tay không phải vấn đề. Lòng dạ yếu đuối mới là vấn đề.”

“Ngươi thì biết gì mà nói như vậy chứ? Làm sao ngươi có thể biết được nỗi tuyệt vọng mà ta đang cảm nhận kia chứ?”

“Ta phải hiểu ngươi sao?”

Phiêu Nguyệt không hiểu.

Tại sao nỗi tuyệt vọng của bản thân mà lại muốn người khác hiểu.

Vượt qua nỗi tuyệt vọng chính là trách nhiệm của bản thân. Bản thân có thể vượt qua tuyệt vọng ở một mức nào đó khi nhận được sự giúp đỡ của người khác nhưng không thể vượt

qua hoàn toàn nó nếu không có ý chí của chính bản thân người đó.

Từ trước đến nay, Phiêu Nguyệt chưa từng chia sẻ hay mong ai đó hiểu được nỗi tuyệt vọng của mình.

Hắn phải vật lộn để tìm ra lối thoát và chạy hết sức mình để đào tẩu bằng mọi giá. Bởi vì hắn đã vượt qua được nghịch cảnh và có được thành quả như ngày hôm nay, nên hắn mới cảm thấy thật buồn cười khi thấy ánh mắt tuyệt vọng như mất đi cả thế giới của Hoàng Phủ Chi Thắng.

Phiêu Nguyệt quay người rồi nói.

“Mất một cánh tay chứ đâu phải mất toàn bộ võ công. Vậy mà ngươi lại làm như cả thế giới này sụp đổ vậy.”

“Vậy ngươi nghĩ ta phải làm sao đây?”

“Luyện lại từ đầu.”

“...”

“Luyện cách thi triển chiêu thức bằng một tay và tập trung dòng chảy nội công trước kia dọc theo kinh mạch của hai tay vào tay còn lại.”

“Chuyện đó có thể sao?”

“Vậy ngươi sẽ ngồi yên như thế nếu không có khả năng sao? Nếu ngươi chỉ đến mức đó thôi thì chấp nhận sống như vậy hết cả đời đi.”

Phiêu Nguyệt bước đi mà không hề do dự.

Hắn làm vậy không phải vì hắn có tình cảm đặc biệt gì với Hoàng Phủ Chi Thắng mà hắn chỉ muốn xem Hoàng Phủ Chi Thắng có thể vượt qua được hay không.

Nhưng Hoàng Phủ Chi Thắng không phải nam nhân ở mức độ đó. Đến mức hắn cảm thấy ở lại đây thật lãng phí thời gian.

Rầm!

Bỗng có thứ gì đó bay đến và đáp xuống trước mặt Phiêu Nguyệt.

Đó là một cánh tay không chủ.

Hoàng Phủ Chi Thấnaveteng đã ném cánh tay bị đứt của mình đi.

Ngay khi Phiêu Nguyệt quay đầu nhìn lại, Hoàng Phủ Chi Thấn lập tức quỳ gối.

“Xin hãy giúp ta.”

“...”

“Chẳng phải người nói thế là vì có cách gì đó sao?”

Hoàng Phủ Chi Thấn nhìn Phiêu Nguyệt với ánh mắt tràn đầy năng lượng. Khác với vẻ trống rỗng ban nãy.

Hắn thành khẩn đến mức muốn nắm lấy một vật gì đó để cứu vớt bản thân, dù cho đó là cọng rơm đi chăng nữa.

Hơn tất cả, hắn có thể cảm nhận được Phiêu Nguyệt khác với những người bình thường. Và việc Phiêu Nguyệt ở lại đến cuối không đơn thuần chỉ vì Phiêu Nguyệt chỉ muốn nhìn hắn.

Khoảnh khắc nhìn thấy đôi mắt tĩnh lặng của Phiêu Nguyệt, bản năng của Hoàng Phủ Chi Thấn đã cảm nhận được rằng ánh mắt đó chính là của một người đã leo lên từ vực thẳm của sự tuyệt vọng.

Tuy không rõ nỗi tuyệt vọng ấy là gì nhưng hắn nghĩ Phiêu Nguyệt đã từng phải chịu đựng một khoảng thời gian như địa ngục và Phiêu Nguyệt sẽ có thể gợi ý cho hắn một con đường mới.

“Tại sao ta phải giúp người? Giúp người ta được gì?”

“Lòng trung thành của ta.”

“Ta không cần.”

“Vậy thì ta sẽ cống nạp linh hồn cho người. Chỉ cần khôi phục được võ công, người muốn lấy mạng ta ta cũng vui vẻ chấp nhận.”

Hoàng Phủ Chi Thấn lúc này đang rất chân thành.

Hắn nhận ra bản thân đã không còn cần những thứ hạ đẳng như lòng tự trọng gì đó nữa, bởi hắn đã hoàn toàn bị bỏ rơi trên thế giới này rồi.

Thứ hấn cần lúc này là một sợi dây để kéo hấn lên khỏi đáy của tuyệt vọng.

Chỉ cần có thể tìm được một sợi dây, linh hồn của hấn bị bắt giữ cũng được.

Lần đầu tiên trong mắt Phiêu Nguyệt hiện lên vẻ hứng thú.

Bởi gương mặt của Hoàng Phủ Chi Thắng khiến hấn về đến một gương mặt mà hấn đã quên từ lâu.

Sở Như Nguyệt.

Thiếu nữ bị giam trong Không động cùng hấn.

Người thiếu nữ từng phải phục tùng biết bao nam nhân bằng cơ thể của nàng. Đôi mắt của nàng cũng giống như Hoàng Phủ Chi Thắng lúc này vậy.

Chỉ có một điểm khác biệt là Sở Như Nguyệt đã tự vượt qua nó trong khi Hoàng Phủ Chi Thắng lại cầu cứu sự giúp đỡ từ hấn.

Phiêu Nguyệt nhìn chằm chằm vào Hoàng Phủ Chi Thắng.

Hấn vẫn chưa được cầm máu bài bản nên máu lúc này chảy ra không ngừng từ vết thương. Tình trạng của Hoàng Phủ Chi Thắng lúc này cực kỳ tồi tệ. Sắc mặt hấn tái nhợt đến mức hấn có chết lúc này cũng không có gì là lạ. Thế nhưng hấn vẫn nhìn vào Phiêu Nguyệt một cách thành khẩn.

Hấn đang hy vọng rằng Phiêu Nguyệt sẽ mở ra một con đường mới cho hấn.

Phiêu Nguyệt chột tò mò.

Nếu Phiêu Nguyệt mở đường cho người này, thì hấn có thể đi xa được tới đâu.

“Theo ta!”

Nói rồi Phiêu Nguyệt bước đi.

Hoàng Phủ Chi Thắng lảo đảo theo sau hấn.

Hấn còn chẳng buồn liếc đến cánh tay ban nãy hấn còn cẩn thận ôm lấy.

Cánh tay của hấn chẳng qua cũng chỉ là một sự thất bại của quá khứ.

Đằng nào cũng không thể dùng được, hắn cũng chẳng còn gì phải hối tiếc. Đó chính là lý do tại sao hắn bỏ lại cánh tay ở đó.

Hoàng Phủ Chi Thắng loạng choạng đuổi theo sau Phiêu Nguyệt.

Mất một cánh tay không đơn thuần chỉ như việc mất một bộ phận của cơ thể.

Việc cảm nhận được nỗi đau chỉ với một cái gai nhỏ đâm vào đầu ngón tay và việc co rúm lại để làm dịu cơn đau chính là cơ chế của cơ thể con người.

Cơ thể mỏng manh của con người đã có được sự hài hòa thông qua quá trình tương trợ qua lại giữa các bộ phận lẫn nhau và hoàn thiện một cách phức tạp phức tạp. Cơ thể phá vỡ tạo hóa cũng giống như cơ thể của những đứa trẻ đang học đi vậy.

Tình trạng cơ thể của Hoàng Phủ Chi Thắng lúc này là thế.

Hắn đã cố gắng bước đi như bình thường, nhưng hắn cứ mãi nghiêng người về một bên. Đầu hắn cũng thế.

Sự hài hòa và cân bằng bị phá vỡ khiến cho việc hít thở của hắn cũng trở nên khó khăn. Dù vậy, Hoàng Phủ Chi Thắng vẫn cương quyết đi theo Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt dừng lại ở một căn nhà hoang tại ngoại thành Ân Thi.

Ít nhất thì trần nhà vẫn còn nguyên vẹn để ngăn được mưa trút xuống.

“Ngồi xuống đi!”

Hoàng Phủ Chi Thắng lập tức ngồi xếp bằng mà không nói gì.

Phiêu Nguyệt lục lọi Âm Long Bào và lôi ngân châm ra.

Đó chính là ám khí mà Đường Sở Truy đã làm cho hắn.

Ám khí này tên Ngưu Mao Châm. Nó mảnh như lông bò vậy, vậy nên rất khó để có thể nhìn thấy nó bằng mắt thường được.

Phiêu Nguyệt cắm Ngưu Mao Châm lên cơ thể Hoàng Phủ Chi Thắng.

Phiêu Nguyệt không cảm theo trật tự hay quy tắc nào cả, cứ thế mà nhắm tâm đâm Ngưu Mao Châm vào người của Hoàng Phủ Chi Thắng.

“Khực!”

Hoàng Phủ Chi Thắng phát ra tiếng rên rỉ đau đớn.

Không có chuyện lại có người cảm thấy đau khi bị những chiếc châm mỏng như Ngưu Mao Châm đâm vào cơ thể được. Nhưng nỗi đau mà Hoàng Phủ Chi Thắng cảm nhận được lúc này thật sự rất giống như địa ngục vậy.

Nơi nào bị Ngưu Mao Châm đâm vào, hắn lại cảm thấy nơi đó như bị sét đánh trúng.

Đến khi không chịu nổi nữa, hắn hét thật lớn. Ngay lúc đó, giọng nói lạnh lùng của Phiêu Nguyệt vang lên.

“Chỉ mới nhiều đây thôi mà đã chịu không được thế mà đòi nỗ lực đứng lên sao? Đúng là buồn cười mà.”

“Khực!”

Hoàng Phủ Chi Thắng cắn nghiến chặt răng.

Bàn tay của Phiêu Nguyệt không có chút do dự. Hắn đã cắm được hai mươi Ngưu Mao Châm lên người Hoàng Phủ Chi Thắng. Tuy nhiên, tất cả Ngưu Mao Châm đều được nằm ở bên trái của cơ thể.

Phiêu Nguyệt đã chặn hoàn toàn kinh mạch bên trái của Hoàng Phủ Chi Thắng.

Đó là một loại cấm chế.

Lúc này, khí của Hoàng Phủ Chi Thắng không còn chảy qua phần thân bên trái của hắn nữa.

Hoàng Phủ Chi Thắng ngẩng đầu lên nhìn Phiêu Nguyệt.

“Khi còn hai tay thì khí chảy ra phía bên đó là một điều rất tự nhiên nhưng bây giờ thì không. Để khí tràn qua bên đó lúc này thật vô nghĩa. Tốt nhất vẫn nên chặn bên đó lại và đồng nhất dòng chảy của khí và tập trung vào nó cánh tay phải thì hơn.”

“À!”

Hoàng Phủ Chi Thắng mở to mắt như thể giác ngộ được điều gì vĩ đại.

Hoàng Phủ Chi Thắng là một võ giả xuất chúng.

Phiêu Nguyệt nói với Hoàng Phủ Chi Thắng lúc này đang mở to mắt.

“Sẽ không dễ đâu. Nhưng không dễ vẫn phải làm. Nếu không thể làm được thì rửa tay gác kiếm rời khỏi giang hồ đi.”

Khi Phiêu Nguyệt trở về Thiên Ân Trang thì trời đã trở khuya.

Những võ giả đứng canh gác tại Thiên Ân Trang đưa Phiêu Nguyệt vào trong mà không có chút nghi ngờ. Bởi vì Tiểu Ma đứng trước cửa đợi Phiêu Nguyệt đã hân hoan ra chào đón hẳn.

“Sao huynh về muộn thế? Ta đợi lâu lắm đó.”

Tiểu Ma chạy ra đón Phiêu Nguyệt.

“Nhóm của Cao Nhật Bá đâu?”

“Bọn họ mới về rồi.”

“Không có chuyện gì đặc biệt chứ?”

“Vâng! Ngoại trừ việc huynh về muộn.”

“Ta có chút chuyện.”

“Chuyện gì thế?”

“Gieo hạt.”

“Hạt? Là hạt giống của hoa sao?”

“Ừ!”

“Huynh đi làm nông cấy hái? Sao tự dưng lại gieo hạt hoa?”

“Còn phải xem nó sẽ trở thành một bông hoa nhỏ nhắn hay một cái cây cao lớn nữa. Nói chung sẽ rất thú vị.”

“Huynh thấy thú vị thì nhất định ta cũng sẽ thích. Lần sau đi nhất định phải dẫn ta đi cùng đó.”

“Được!”

“Hi hi!”

Câu trả lời dứt khoát của Phiêu Nguyệt làm cho Tiểu Ma cười một cách vui vẻ.

“Yến tiệc thế nào rồi?”

“Bị hoãn lại rồi.”

“Tại sao?”

“Ta không biết! Tự dưng có người đến báo là yến tiệc đã bị dời qua tối mai.”

“Thế à?”

Trong mắt của Phiêu Nguyệt khẽ lóe lên tia sáng.

Việc một thế lực lớn như Thiên Ân Trang lại hoãn lịch trình đã định không phải là điều thường thấy.

Bởi thường thì họ sẽ mời rất nhiều người, mà mỗi lần dời lịch trình như vậy sẽ phải tốn một khoản lớn.

Hơn nữa, thật bất lịch sự khi nói với khách mời lịch trình đã bị hoãn lại.

‘Là do Hoa Ngọc Kỳ sao?’

Việc Hoa Ngọc Kỳ tìm đến Dur Hoa Ảnh có lẽ là việc nằm ngoài kế hoạch.

Y đã đến gặp Dur Hoa Ảnh và gây chuyện với nàng, kết quả là đánh mất Hoàng Phủ Chi Thắng. Nếu y xử lý tốt hậu quả thì sẽ không có gì, đằng này y lại vứt bỏ Hoàng Phủ Chi Thắng đã mất một cánh tay đi như cỏ rác rồi quay về.

Điều này khiến Hoa Hữu Thiên không khỏi tức giận với Hoa Ngọc Kỳ.

Ông ta đã phải tốn biết bao công sức để có thể mời được Hoàng Phủ Chi Thắng về. Hắn đâu phải người muốn vứt là vứt như đồ cũ bỏ đi chỉ vì bị mất một cánh tay như thế.

Đối với Hoa Ngọc Kỳ, đó chỉ là chuyện xảy ra do y quá bàng hoàng nên suy nghĩ không thấu, nhưng đối với Hoa Hữu Thiên, vấn đề không chỉ đơn giản như vậy.

Mặc dù Thiên Ân Trang đang trong thời kỳ huy hoàng nhưng trên thực tế, nền tảng của Thiên Ân Trang thực sự rất yếu.

Bởi vì những võ giả của Thiên Ân Trang không phải là những người do Thiên Ân Trang nuôi dưỡng mà là mua từ bên ngoài về.

Hoa Hữu Thiên đã mời bọn họ về với lời hứa sẽ đem lại cho họ vinh hoa phú quý, ấy thế mà Hoa Ngọc Kỳ lại tàn nhẫn bỏ rơi Hoàng Phủ Chi Thắng vì hắn bị thương như thế thì còn ai dám trung thành với Thiên Ân Trang nữa đây?

Hoa Hữu Thiên nổi điên và đuổi Hoa Ngọc Kỳ ra ngoài. Ông đã dọa Hoa Ngọc Kỳ nếu không mang được Hoàng Phủ Chi Thắng về thì đừng mong quay lại Thiên Ân Trang một lần nào nữa.

Cũng chính vì thế mà Hoa Ngọc Kỳ mới dắt những thuộc hạ ra ngoài để đi tìm Hoàng Phủ Chi Thắng. Mọi chuyện đã thành ra như vậy, yếm tiệp dĩ nhiên có nằm mơ cũng chẳng thấy đâu.

Có lẽ việc Hoa Ngọc Kỳ có thể tìm thấy Hoàng Phủ Chi Thắng và đưa hắn về Thiên Ân Trang sẽ không bao giờ xảy ra.

Phiêu Nguyệt thực sự rất tò mò.

Hạt giống bị Hoa Ngọc Kỳ bỏ rơi là Hoàng Phủ Chi Thắng sẽ nảy nở như thế nào đây.

‘Rồi ta sẽ biết sớm thôi.’

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 172

Dù đã ngoài ngũ tuần nhưng Hoa Hữu Thiên vẫn giữ được thân hình cân đối không chút mỡ thừa.

Tất cả là nhờ vào việc tu luyện vất vả mỗi ngày và quản lý chế độ ăn uống một cách hiệu quả.

Mặc dù tuổi không còn trẻ nhưng ông vẫn luôn tự hào về sức mạnh cơ bắp và sinh lực tràn trề không thua kém gì tuổi đôi mươi.

Đáng lý ra tâm trạng ông hôm nay sẽ rất tốt.

Bởi vì ông sẽ được gặp nữ nhân sắp trở thành tiểu thiếp của mình.

Hơn thế nữa, nữ nhân ấy còn trẻ và vô cùng xinh đẹp.

Tuổi tác còn trẻ là thứ đặc biệt quan trọng.

Đối với một nam nhân đang chạy về phía hoàng hôn của cuộc đời, một tiểu thiếp trẻ trung sẽ trở thành nguồn sinh lực dồi dào cho ông.

Nhưng đứa con trai của ông đã phá hỏng tâm trạng tốt ấy.

“Cái tên đàn độn này! Vì mất đi một cánh tay mà người dám bỏ rơi một kẻ như Hoàng Phủ Chi Thắng sao chứ.”

Ông hiểu rõ vô cùng lòng người trên chốn giang hồ này đáng sợ đến mức nào.

Vấn đề sẽ không phát sinh ngay. Nhưng sau này, khi Thiên Ân Trang dần suy yếu hoặc gặp nguy thì có thể phải đối mặt với vấn đề đó và khiến tình hình tồi tệ hơn.

Nếu gia chủ dễ dàng vứt bỏ tâm phúc như thế, thì không một tên thuộc hạ nào dám hiến dâng lòng trung thành cả. Những vấn đề trông thì nhỏ nhặt này lại có thể được tập hợp lại và phá hủy một thế lực khổng lồ như Thiên Ân Trang.

Hoa Hữu Thiên thở dài vì đứa con đáng hổ thẹn. Nhưng dù vậy ông cũng không bao giờ nhăn nhó.

Hoa Hữu Thiên cho gọi tổng quản.

“Mai tổng quản!”

“Vâng! Trang chủ có gì dặn dò.”

Ngay sau đó, tổng quản Mai Bất Quần xuất hiện cùng với câu đáp lời.

“Việc chuẩn bị yến tiệc thế nào rồi?”

“Mọi thứ đã xong xuôi rồi.”

“Liệu ta tin người được không đây?”

“Thuộc hạ đã kiểm tra nhiều lần rồi. Sẽ không có bất kỳ vấn đề gì đâu.”

Hoa Hữu Thiên gật đầu trước sự xác nhận của Mai Bất Quần.

“Còn mấy tên ở Tuyết Vân Trang thì sao?”

“Thuộc hạ đã sắp xếp tân khách sảnh cho bọn họ trú lại rồi.”

“Bọn họ không phản nản gì về việc yến tiệc bị hoãn lại à?”

“Cũng không còn cách nào khác, họ đành phải chấp nhận thôi.”

“Cố mà làm bọn họ nguôi ngoai đi. Nhớ bồi thường cho thích đáng. Phàm là việc thế này thì càng phải cư xử thật tinh tế.”

“Thuộc hạ đã rõ thưa trang chủ!”

“Phía bên đó có ai đáng chú ý không?”

“Có Ưu Trường Lạc đại hiệp. Hắn là tâm phúc của Lưu trang chủ và có ảnh hưởng rất lớn đến những quyết định của ngài ấy.”

“Còn kẻ nào khác nữa không?”

“Thuộc hạ vẫn chưa thấy kẻ nào đặc biệt nổi bật cả.”

“Hãy để mắt đến bọn họ đi.”

“Liệu rằng đã có điều gì đó khiến ngài phiền lòng sao?”

Mai Bất Quần bày ra vẻ mặt nghi hoặc.

Hoa Hữu Thiên mà ông biết không phải là người vô cớ ra lệnh.

“Người cũng biết về biến cố lớn ở thành Tứ Xuyên đúng chứ?”

“Vâng! Thuộc hạ nghe rằng phái Nga Mi và phái Thanh Thành đều đã bị phong môn.”

“Vì biến cố đó mà giang hồ được phen huyên náo.”

“Hắn đây là sự kiện kinh hoàng nhất trong hàng chục năm qua ở chốn võ lâm giang hồ này.”

“Vậy mà ngoài dự đoán, chẳng ai biết về ẩn tình bên trong ra sao cả. Thành Tứ Xuyên vốn là một nơi khép kín và ngay cả những kẻ biết rõ về sự thật vụ việc cũng ngậm chặt miệng không tiết lộ bất kì điều gì.”

Thiên Ân Trang được biết đến là một bá gia mới nổi lên ở Ân Thi, nhưng khả năng thu thập thông tin lại không hề nổi trội.

Nguồn thông tin mà bọn họ nắm được là có hạn, và trên hết, bọn họ không có thời gian để quan tâm đến tình hình ở thành Tứ Xuyên.

Vì lẽ đó mà sự tình ở thành Tứ Xuyên không còn cách nào khác dần chìm vào quên lãng.

“Cách đây không lâu, ta có đến Vũ Kiếm Sơn Trang và đã nghe sự kiện phong bế sơn môn của hai môn phái đó. Một câu chuyện thật khó tin làm sao?”

“Câu chuyện đó như thế nào vậy?”

“Một tên thích khách đã khiến cho hai môn phái đó phải phong bế sơn môn.”

“Sao lại có chuyện đó được?”

Mai Bất Quần vô thức thốt lên kinh ngạc.

Bởi vì chuyện này nghe quá khó tin.

“Ta cũng thế. Cũng không tài nào tin nổi. Thanh Thành và Nga Mi đều là minh chủ của thành Tứ Xuyên. Hai môn phái lớn như vậy lại vì một tên thích khách mà phong bế sơn môn. Nhưng đó lại là sự thật.”

“Vậy ý ngài chuyện này là thật sao?”

“Ta nghe rằng những đại môn phái trên giang hồ đã tìm ra nguyên do. Vấn đề lúc này là danh tính của tên thích khách đó. Những đại môn phái vẫn chưa truy ra được chính xác tên thích khách đó là ai.”

“Chúng ta có thể tìm hiểu thông qua Hạ Ô Môn mà?”

“Ngược lại đây, Hạ Ô Môn có vẻ như đang đẩy mạnh chặn đứng thông tin rồi.”

“Hừm! Đó là lí do vì sao ngài đặc biệt chú ý đến người của Tuyết Vân Trang. Vì bọn họ tới từ thành Tứ Xuyên đúng chứ.”

“Phải! Bọn họ tới từ trung tâm Thành Đô của Tứ Xuyên, ắt là cũng biết gì đó về tên thích khách kia.”

Mai Bất Quần nghĩ Hoa Hữu Thiên thật là một người đáng sợ.

Nếu thực sự tồn tại một tên thích khách có thể khiến cả phái Nga Mi và phái Thanh Thành phải phong bế sơn môn thì bọn

họ phải tìm cách kết nối với tên đó. Bằng mọi giá phải tìm cách liên lạc được với hắn. Như thế, khi cần thiết, bọn họ có thể ủy thác được hắn.

“Người phải đặc biệt chú ý tới bọn họ. Nhất định phải có được thông tin của tên thích khách đó.”

“Thuộc hạ đã rõ.”

Mai Bất Quần cúi đầu rồi trả lời.

Phiêu Nguyệt vừa bước ra ngoài, Tiết Hạ Chân liền bắt chuyện.

“Tôi hôm qua có chuyện gì sao?”

“Hỏi làm gì?”

“Không, ta không thấy huynh nên hỏi thôi. Huynh về trễ lắm à?”

“Phải.”

“Thế huynh đã đi đâu? Thanh lâu?”

“Ta có người phải gặp.”

“Ở Ân Thi này lại có người quen của huynh sao?”

“Bằng một cách nào đó mà giờ ta có người quen ở đây rồi.”

“Ta không nghĩ huynh lại là dạng người hòa đồng như thế đấy.”

Tiết Hạ Chân cau mày. Nhưng chỉ một lát sau, nàng ta mỉm cười rồi thì thầm nói.

“Tôi nay huynh có ở phòng không đấy?”

“Chắc là có!”

“Phù!”

Tiết Hạ Chân nở một nụ cười kì lạ.

“Cao Nhật Bá thì sao?”

“Hắn đi cùng với Ưu đại hiệp rồi. Dù gì thì chúng ta cũng đâu được tham gia yến tiệc.”

Lăng nhân gần như không bao giờ được mời đến những yến tiệc.

Căn bản là do lăng nhân không được dạy dỗ về lễ nghĩa nên ít nhiều sẽ phát sinh ra nhiều vấn đề.

Vì thế nên nhiều môn phái thường cảnh giác khi đưa lăng nhân vào nội phủ.

Thiên Ân Trang cũng vậy.

Phải tầm cỡ như Lang Vương Cửu Chân Vương thì mới được trịnh trọng mời tới những yến tiệc như thế này.

Lang Vương Cửu Chân Vương là một trong Bát Tinh Tọa.

Hắn là một trường hợp rất đặc biệt.

Sinh ra trong một gia môn danh giá, nhưng khi rời khỏi vòng tay bảo bọc của gia đình thì hắn đã tự mình trở nên mạnh mẽ khi xông pha nơi cuồn dã.

Hắn đi đến đâu cũng được đối đãi nồng nhiệt, nhưng những lăng nhân khác thì lại không được như thế.

Ưu Trường Lạc thậm chí còn không mời nhóm lăng nhân tới yến tiệc dù chỉ là một lời sáo rỗng. Thế nhưng hắn lại can trọng nói với Phiêu Nguyệt.

“Bọn ta sẽ giữ gìn hành lý cẩn thận nên ngài cứ việc an tâm tham gia yến tiệc nhé.”

Tiết Hạ Chân nheo mắt lại rồi quay sang nhóm lăng nhân.

Phiêu Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn một cái cây.

Có thứ gì đó đang ngồi thu mình lại trên cành cây cao nhất.

Đó là một thiếu niên đầu tóc bù xù đang mặc một bộ y phục màu đen đã cũ.

Dáng vẻ tiểu nam tử ấy ngồi co ro lại như thế giống hệt một con quạ khổng lồ.

Dù vào phòng cùng với Phiêu Nguyệt nhưng Tiểu Ma sớm ra ngoài rồi thức cả đêm ở trên cành cây cao vút vường kia.

Dù cho chỗ ở có thoải mái đến đâu thì Tiểu Ma cũng không thể ngủ ngon ở đó được.

Khi không ngủ được, tiểu nam tử sẽ ngồi thu mình lại rồi gật gù ở một chỗ thật cao.

Gió thổi vù vù, cành cây liên tục chao đảo như có thể gãy bất cứ lúc nào. Nhưng Tiểu Ma vẫn ngủ ngon. Có thể ngủ được trong trạng thái như thế thật thần kỳ.

Phiêu Nguyệt hiểu Tiểu Ma.

Kí ức về tuổi thơ như sống trong địa ngục thường để lại trong lòng những vết thương nặng nề.

Có những người được chữa khỏi hoàn toàn không còn dấu vết gì sót lại, nhưng hầu hết mọi người đều giấu đi rồi ngụy trang cho vết thương đó.

Tiểu Ma đã làm như thế.

Khi còn nhỏ, Tiểu Ma từng bị bắt cóc và ngược đãi thậm tệ. Ký ức về việc tiểu nam tử đó phải chặt đứt cánh tay của cha mình vẫn khiến Tiểu Ma đau đớn cực độ.

Bên ngoài, tiểu nam tử ấy giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, vẫn cười đùa vui vẻ. Nhưng tất cả chỉ là ngụy trang để che giấu vết thương trong lòng.

Phiêu Nguyệt cũng hết như vậy.

Hắn chưa từng quên đi dù chỉ là một khắc.

Việc hắn luôn cảnh giác với mọi người xung quanh ngay cả khi đang nghỉ ngơi chính là vết tích của chấn thương tâm lý do ký ức tăm tối kia để lại.

Một khi đã dấn thân vào bóng tối thì không thể nào rũ bỏ hoàn toàn được.

Đó là lí do vì sao Tiểu Ma lại bất chấp muốn đi theo Phiêu Nguyệt, và cũng là nguyên do Phiêu Nguyệt chấp nhận giữ Tiểu Ma bên mình.

Phiêu Nguyệt lặng lẽ đi vào phòng rồi ngồi thiền.

Từ lúc nào đó, hắn nhận ra việc thiền định như thế này lại giúp ích cho võ công của hắn hơn là trực tiếp rèn luyện thân thể.

Đây chính là vết tích của việc sinh tồn bằng thứ võ công độc môn của hắn – Nga Quỷ Đạo.

Hắn đã tạo ra một chiêu thức mới để phù hợp với tình hình hiện tại, và thêm vào đó những bước cơ bản trong võ công vốn có của mình. Thế nên không thể coi đó là một thứ võ công chính thống bởi nhiều mặt phức tạp của nó.

Gần đây hắn còn thích thú sử dụng kết hợp cả U Linh Chủy và Thu Hồn Ti. Dù sao thì Nga Quỷ Đạo cũng không phải được tạo ra trong đầu hắn mà là do bản năng của hắn ứng biến trong tình huống đó.

Phiêu Nguyệt nghĩ rằng hiện giờ thay vì tạo ra một chiêu thức mới thì hắn chỉ cần trau chuốt lại vài đường cơ bản thì có thể tạo ra một thứ võ công trọn vẹn rồi.

Hắn không biết phải mất bao nhiêu thời gian mới làm được. Nhưng hắn nhất quyết không từ bỏ.

Vì thế, mỗi khi có thời gian, Phiêu Nguyệt đều ngồi thiền và trau chuốt thêm Nga Quỷ Đạo. Hắn cứ đắm chìm trong Nga Quỷ Đạo như thế, thời gian cứ trôi qua vô định.

Khi Phiêu Nguyệt mở mắt, mặt trời đã dần khuất bóng.

Hắn nghe thấy giọng của Ưu Trường Lạc bên ngoài cửa.

“Đại hiệp! Đến lúc tham dự yến tiệc rồi.”

“Ta ra ngay đây.”

Phiêu Nguyệt đứng lên rồi bước ra ngoài.

Hắn đã ngồi yên một chỗ suốt nửa ngày trời nhưng không hề có vẻ gì là bị tê chân cả.

Khi ra ngoài, hắn thấy Ưu Trường Lạc và đám thuộc hạ đang đứng chờ hắn.

“Huynh!”

Đột nhiên, giọng nói của Tiểu Ma vang lên giữa không trung.

Phục y của Tiểu Ma chợt tung bay hết như một con quạ đen.

Tiểu nam tử ấy hạ cánh nhẹ nhàng trước mặt Phiêu Nguyệt.

“Đệ vẫn ở trên cây suốt à?”

“Vâng!”

“Có thứ gì đặc biệt không.”

“Khi mặt trời vừa lên đỉnh thì có khách tới đây. Lối vào ồn ào lắm.”

Nếu ở trên cành cây cao tít đó thì Tiểu Ma có thể nhìn rõ mọi thứ đang xảy ra ở Thiên Ân Trang này.

Và tất nhiên là mắt phải tốt thì mới nhìn được.

May mắn thay, Tiểu Ma sở hữu thị lực và thính giác vượt xa người thường. Người khác có thể chỉ thấy Tiểu Ma thật kì dị khi suốt ngày đu mình trên cành cây kia. Thực tế, Tiểu Ma đang quan sát và thu thập mọi thông tin về những gì xảy ra ở Thiên Ân Trang. Những tin tức mà Tiểu Ma thu thập sẽ được chuyển đến Phiêu Nguyệt. Cứ như thế, Phiêu Nguyệt sẽ nắm được tình hình dựa trên tin tức mà Tiểu Ma truyền lại.

Người ta gọi đây là sự phối hợp ăn ý.

Ưu Trường Lạc nổi gai ốc khi nghe nội dung cuộc trò chuyện giữa Phiêu Nguyệt và Tiểu Ma.

Hắn đã cảm nhận được điều này kể từ khi đến đây. Rằng hai người bọn họ không bao giờ cảm thấy an tâm tuyệt đối.

Ngay cả lúc mọi người đang lơ đãng nghỉ ngơi, bọn họ vẫn không ngừng quan sát xung quanh rồi nắm bắt mọi tình huống có thể trở thành biến số.

Nhìn hai người bọn họ như thế khiến Ưu Trường Lạc chán nản.

Hắn nghĩ rằng sẽ không có chuyện gì xảy ra ở Thiên Ân Trang này cả. Dù gì thì bọn họ cũng chỉ là khách, và vài ngày nữa sẽ rời khỏi nơi này rồi.

‘Cũng đúng, thân là phạm nhân sao hiểu được suy nghĩ của những kẻ như này?’

Ưu Trường Lạc từ bỏ việc cố hiểu Phiêu Nguyệt rồi bước đi.

Yến tiệc được tổ chức tại đại điện lớn nhất của Thiên Ân Trang.

Trong đại điện rộng lớn với mái nhà được đỡ bởi cây cột khổng lồ, hàng loạt món ăn được bày ra. Người người tấp nập ra vào.

“Các vị đến từ Tuyết Vân Trang có thể ngồi ở đây.”

Tổng quản Mai Bất Quần trực tiếp hướng dẫn chỗ ngồi cho bọn họ.

Đó là vị trí gần nhất với ghế thái sư. Việc được sắp xếp ngồi gần chỗ của trang chủ là bằng chứng cho thấy bọn họ được đối đãi đặc biệt.

Phiêu Nguyệt và Tiểu Ma được ấn định ngồi ở phía sau cùng của nhóm người Tuyết Vân Trang.

Trong khi đó, người người lần lượt ra vào.

Hầu hết đều là võ giả của Thiên Ân Trang. Bọn họ chủ yếu được xếp cho vị trí ngồi sau Phiêu Nguyệt.

Vì còn rất nhiều chỗ trống phía trước nên có vẻ ngoài Thiên Vân Trang thì còn khá nhiều khách từ bên ngoài được mời đến đây.

Dự đoán của Phiêu Nguyệt đã trở thành sự thật.

“Mọi người có thể ngồi ở đây.”

Mai Bất Quần hướng dẫn một nhóm võ giả ngồi ngay cạnh Tuyết Vân Trang.

Một nam một nữ, đều đẹp và rục rờ.

Y phục của họ đều được làm bằng lụa quý hào nhoáng, trên hông còn đeo một thanh gươm trông vô cùng quý giá.

Chỉ cần nhìn vẻ ngoài cũng biết được bọn họ có gia thế khá tốt.

Đầu ngẩng lên cao, ánh mắt lại hướng xuống dưới.

Dáng vẻ thường thấy của những kẻ kiêu ngạo và tự hào về xuất thân của mình.

Mai Bất Quần giới thiệu bọn họ với Ưu Trường Lạc.

“Giới thiệu với Ưu đại hiệp, vị này là Nhậm Thái Văn thiếu hiệp, còn vị này là Cẩm Châu Hoa tiểu thư. Hai vị này đều là bằng hữu của công tử Hoa Ngọc Kỳ.”

“Hân hạnh được gặp. Tại hạ của Ưu Trường Lạc đến từ Tuyết Vân Trang.”

“Nếu là Tuyết Vân Trang thì chẳng phải là trang viên của Lưu đại hiệp thuộc Thái Nguyên Thương Đoàn sao?”

Trước phản ứng của Nhậm Thái Văn, Ưu Trường Lạc nghiêng đầu.

“Các hạ biết sao?”

“Làm sao mà không biết được chứ? Hân hạnh được diện kiến Ưu đại hiệp. Tại hạ là Nhậm Thái Văn đến từ Thần Dao Trang.”

“Thần Dao Trang sao?”

Vẻ nghi ngờ chợt hiện lên trên khuôn mặt của Ưu Tavetemrường Lạc.

Bởi lẽ, hắn chưa bao giờ nghe thấy tên của môn phái đó dù chỉ một lần.

173

Ưu Trường Lạc vốn là người giàu kinh nghiệm trong giang hồ.

Và dĩ nhiên, kiến thức và trí thức mà y có không hề ít. Nhưng y xin thề rằng y chưa bao giờ nghe về một môn phái tên Thần Dao Trang bao giờ cả.

Môn phái đó chắc hẳn phải hoành tráng như cái tên của nó, không lý nào mà y lại không biết được.

Ngay lập tức, một nét nghi ngờ khê thoáng qua trong mắt của Ưu Trường Lạc.

Những môn phái chân chính không bao giờ tùy tiện đặt ra một cái tên khoa trương như thế này cả. Chỉ có những người khinh thường thế giới hoặc đánh giá quá cao bản thân mới có thể đặt ra những cái tên thu hút người khác như thế này thôi.

Và thật hay, những người không biết thực trạng này sẽ bị đánh lừa bởi cái tên khoa trương Thần Dao Trang đó.

Ưu Trường Lạc cẩn thận nhìn Nhậm Thái Văn và đánh giá.

Y không rõ thực hư môn phái Thần Dao Trang đó ra sao nhưng cảnh giới của Nhậm Thái Văn trông cũng không tệ.

Thân hình oai vệ, khí tức tỏa ra từ cơ thể cũng không tồi. Tuy nhiên, hắn cũng chỉ có thế.

Hắn còn lâu mới lọt được vào mắt của y, tuy vậy, Ưu Trường Lạc vẫn không để lộ ý nghĩ của mình ra ngoài.

“Ôi, Ưu mỗ đúng thật là kiến thức hạn hẹp nên mới không biết gì về Thần Dao Trang. Nếu thiếu hiệp cho ta biết vị trí của Thần Dao Trang, ta nhất định sẽ ghé qua.”

“Ha ha! Thần Dao Trang của tại hạ vốn đi theo con đường Thần Bí Chi Môn nên Ưu đại hiệp không biết cũng phải.”

“Nếu là Thần Bí Chi Môn thì chẳng phải các vị đã không để lộ bản thân suốt thời gian qua sao?”

“Chẳng phải Ưu đại hiệp cũng rõ trong cuộc Ma Thiên Đại chiến có rất nhiều môn phái bị tổn hại sao? Thần Dao Trang của bọn ta khi đó đã đứng ở tuyến đầu và bị thiệt hại nặng nề. Sau đó bọn ta hạn chế hoạt động và tập trung củng cố và cường hóa bên trong cũng như là nuôi nấng những đệ tử.”

“Um!”

“Tuy đi theo con đường Thần Bí Chi Môn do tình huống không thể tránh khỏi và không hoạt động đối ngoại trong một thời gian nhưng giờ toàn lực nội bộ đã được giải quyết một phần nên bọn ta đang định hoạt động trở lại.”

“Vậy sao?”

Ưu Trường Lạc nghiêng đầu.

Y nghi ngờ rất nhiều điều nhưng trông Nhậm Thái Văn ăn nói một cách tự nhiên thế kia khiến y tự hỏi liệu mình có phán đoán sai không.

“Không biết là cao danh quý tánh của Trang chủ Thần Dao Trang là gì? Ta phải biết được tên của người ấy thì sau này gặp lại mới không mắc sai lầm.”

“Ngài ấy họ Nhậm tên Cửu Sơn.”

“Thì ra là Nhậm Cửu Sơn đại hiệp. Không biết là...?”

“Haha! Đúng vậy. Ngài ấy là phụ thân của ra.”

“Quả nhiên.”

“Phụ thân ta mà gặp được Ưu đại hiệp cũng sẽ rất vui cho mà xem.”

“Ta cũng rất mong đợi được gặp ngài ấy.”

“Lúc này thì hơi bất tiện, nhưng nếu Ưu đại hiệp ghé qua đây trước khi trở về Thành Đô thì ta sẽ sắp xếp một cuộc gặp mặt cho đại hiệp cùng với phụ thân ta. Đại hiệp tuyệt đối sẽ không bao giờ hối hận đâu.”

“Được.”

Nhậm Thái Văn cười tươi trước câu trả lời của Ưu Trường Lạc.

Đó chính là vẻ mặt của một người khi nghe được câu trả lời mà họ mong muốn.

“Thiếu hiệp là bằng hữu của Hoa công tử sao?”

“Vâng.”

“Ta rất tò mò sao hai người lại trở thành bằng hữu đây. Nếu là người kế nghiệp của một Thần Bí Chi Môn thì có lẽ thiếu hiệp không hoạt động ngoài giang hồ nhỉ?”

“Ta gặp huynh ấy ở quán trọ. Bọn ta vô tình ngồi chung và nói chuyện rất hợp nhau. Và kể từ đó, bọn ta kết giao huynh đệ và trở nên thân thiết hơn.”

“Ra là thế!”

Một chuyện thường xuyên xảy ra.

Trên thực tế, có khá nhiều võ giả vô tình gặp nhau ở quán trọ và kết giao huynh đệ. Ưu Trường Lạc cũng có một vị bằng hữu như thế.

Theo sau Nhậm Thái Văn là một nữ nhân xinh đẹp. Nàng tuy mới gần đôi mươi nhưng lại sở hữu một vẻ ngoài mê hoặc.

“Bái kiến Ưu đại hiệp. Tiểu nữ là Cẩm Châu Hoa của Hàn Âm Môn. Tiểu nữ thật vinh dự khi được gặp Ưu đại hiệp như thế này.”

“Hân hạnh! Cẩm tiểu thư.”

Ưu Trường Lạc tỏ vẻ bất ngờ.

Không phải vì Hàn Âm Môn là một danh môn nổi tiếng trong giang hồ mà vì đó là một môn phái đã có hàng trăm năm lịch sử.

Hàn Âm Môn là một môn phái được xếp vào hạng danh môn, khác với môn phái vô danh như Thần Dao Trang.

Vậy nên, phản ứng của Ưu Trường Lạc dành cho nàng cũng khác.

“Công Môn chủ vẫn khỏe chứ?”

“Đại hiệp biết sự phụ của tiểu nữ sao?”

“Tuy vẫn chưa được gặp mặt trực tiếp nhưng ta luôn ngưỡng mộ danh tiếng của Môn chủ Hàn Âm Môn Công Tăng Hạc. Cứ ngỡ không có duyên vì lâu nay không hề gặp mặt, không ngờ lại được gặp đề tử của ngài ấy thế này. Thật là vinh hạnh.”

Cầm Châu Hoa nở một nụ cười tươi tắn.

Được một người có danh tiếng cao như Ưu Trường Lạc khen ngợi sự phụ của mình, nàng tự nhiên cũng thấy vui.

“Tiểu nữ cũng rất vinh dự khi được gặp Ưu đại hiệp. Sau này nhờ đại hiệp chỉ giáo thêm.”

“Chỉ giáo gì chứ? Giờ ta đã rửa tay gác kiếm rồi, chỉ sống và làm những việc mình thích thôi.”

“Dù vậy thì kinh nghiệm tích lũy trong giang hồ cũng vẫn còn ở đó mà. Sau này nhờ đại hiệp chỉ giáo.”

“Ờ! Vị tiểu thư này thật là khéo ăn khéo nói. Dù sao thì rất vui khi được gặp tiểu thư.”

Ưu Trường Lạc nhìn Cầm Châu Hoa với vẻ mặt hài lòng.

Còn vẻ mặt của Nhậm Thái Văn thì trở nên méo mó.

Bởi hắn cảm nhận được sự khác biệt giữa cái cách Ưu Trường Lạc đối xử với bản thân hắn và Cầm Châu Hoa.

‘Ông già này đang phân biệt đối xử đấy à.’

Tuy khó chịu nhưng hắn vẫn cố gắng che giấu sự tức giận của mình.

Ánh mắt của hắn di chuyển đến Phiêu Nguyệt và Tiểu Ma đang ở phía sau Ưu Trường Lạc.

“Hai vị này là...?”

“Họ là những người đồng hành cùng ta đến Đặng Châu.”

“Đại hiệp có thể giới thiệu về họ cho bọn ta được không?”

“Hả?”

Ưu Trường Lạc bàng hoàng.

Bởi vì y đã gặp được rất nhiều người khi đi cùng Phiêu Nguyệt nhưng chẳng ai trong số đó quan tâm đến Phiêu Nguyệt cả.

Phiêu Nguyệt đã dùng khăn để che đi gương mặt anh tú của mình để tránh được sự chú ý của mọi người. Người chú ý đến hắn cũng chỉ có nhóm người của Ưu Trường Lạc.

‘Chắc chắn là có uẩn khúc.’

Đôi mắt của Nhậm Thái Văn lóe lên một tia sáng.

Hắn không phải là có ý đồ gì với Phiêu Nguyệt. Chỉ là hắn đang khó chịu nên hỏi vu vơ, không ngờ Ưu Trường Lạc lại bàng hoàng đến thế khiến hắn cảm thấy thật thú vị.

“Chuyện đó...”

“Nếu Ưu đại hiệp cảm thấy áp lực thì để ta đích thân đến chào hỏi vậy.”

Nhậm Thái Văn sai bước về phía Phiêu Nguyệt mà không cần đến sự cho phép của Ưu Trường Lạc.

Hắn không do dự chấp tay chào Phiêu Nguyệt.

“Tại hạ là Nhậm Thái Văn. Được gặp nhau ở yến tiệc thế này âu cũng là cái duyên, tại hạ có thể biết cao danh quý tánh của các hạ được không?”

Phiêu Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn vào Nhậm Thái Văn đột nhiên xông tới.

Nhậm Thái Văn đang nhìn Phiêu Nguyệt với nụ cười đặc trưng trên môi của hắn.

Tuy đôi mắt của Phiêu Nguyệt đang tỏ ra vẻ lạnh lẽo nhưng Nhậm Thái Văn vẫn nhìn thẳng vào mắt Phiêu Nguyệt mà không hề tránh né.

Khi thấy một hồi lâu sau mà Phiêu Nguyệt vẫn không nói gì, Nhậm Thái Văn khẽ nhú mày.

“Sao các hạ không trả lời? Các hạ không muốn chào hỏi với ta sao?”

Giọng điệu của Nhậm Thái Văn trở nên sắc bén.

“Nhậm thiếu hiệp!”

Ưu Trường Lạc vội vàng ngăn cản hấn lại.

Bởi vì y hiểu rõ tính cách của Phiêu Nguyệt.

Đến lúc này, Phiêu Nguyệt mới mở miệng.

“Phiêu Nguyệt!”

“Hả?”

“Tên ta là Phiêu Nguyệt.”

“Hô! Thì ra các hạ không bị câm. Vì các hạ cứ ngậm chặt miệng nên ta tưởng lưỡi của các hạ đã bị cắt mất rồi ấy chứ. Dù sao thì rất vui khi được gặp Phiêu thiếu hiệp! Thiếu hiệp định sẽ đi đến đâu?”

“Sao lại hỏi ta về chuyện đó?”

“Chỉ là tò mò thôi.”

Nhậm Thái Văn đáp lời, cảm hơi hắt lên.

Thái độ của hấn thật vô lễ.

“Nhậm thiếu hiệp! Chuyện này...”

Cầm Châu Hoa lúc này đứng cạnh hấn hoảng hốt ngăn hấn lại.

Nàng ấy tuy cũng có phần kiêu ngạo, nhưng nàng vẫn giữ phép lịch sử tối thiểu để xứng với cái danh đệ tử một một danh môn danh giá.

Tuy nàng đi cùng hấn là vì đều có quen biết Hoa Ngọc Kỳ, nhưng nàng không ngờ hấn là một người vô lễ đến vậy.

Phiêu Nguyệt mở miệng.

“Ngươi hiểu kỳ vậy sao?”

“Ta vốn là người không thể chịu được khi tò mò về điều gì đó. Vậy thiếu hiệp sẽ không trả lời ta sao?”

“Ta không có lý do gì để trả lời.”

Sự tức giận hiện rõ trên gương mặt của Nhậm Thái Văn trước câu trả lời thờ ơ của Phiêu Nguyệt.

Ngay khi cơn điên của hắn sắp nổi lên thì có ai đó hét lên.

“Trang chủ tiến vào.”

Giọng nói của Mai Bất Quần vang vọng khắp đại điện.

“Tham kiến Trang chủ.”

Những võ giả của Thiên Ân Trang đồng loạt đứng dậy và đồng thanh chào ông ta.

“Haha! Tất cả ngồi xuống hết đi.”

Hoa Hữu Thiên giơ tay ra hiệu cho các võ giả ngồi xuống.

Sự xuất hiện của Hoa Hữu Thiên khiến Nhậm Thái Văn không thể nói gì thêm, hắn cắn môi rồi quay về chỗ của mình.

Đến lúc này Ưu Trường Lạc mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

‘Suýt chút nữa là trùng tang bởi một con cá chạch rồi.’

Y cảm giác tuổi thọ của mình như vừa bị giảm đi mười năm vậy.

Chỉ mới đó thôi mà trông mặt hắn như già đi vài tuổi.

Ưu Trường Lạc hắn học nhìn vào bóng lưng của Nhậm Thái Văn.

‘Một môn phái đào tạo ra một con người như hắn thì cũng đủ hiểu rồi đấy.’

Từ lúc nghe đến cái tên Thần Dao Trang thôi, y cũng đã nhận ra rồi.

Rõ ràng môn phái đó cũng chỉ được cái tên khoa trương chứ thực chất bên trong không có gì cả.

Không rõ Nhậm Thái Văn cảm thấy chưa hài lòng vì chưa nghe được câu trả lời của Phiêu Nguyệt hay thấy Phiêu Nguyệt chướng tai gai mắt mà kể cả khi quay về chỗ ngồi của mình, hắn vẫn không hề rời mắt khỏi Phiêu Nguyệt.

Thấy vậy, Ưu Trường Lạc thở dài.

‘Nếu cứ như thế thì không sống nổi đâu.’

Ưu Trường Lạc lắc lắc đầu ngồi xuống ghế rồi nhìn về Hoa Hữu Thiên.

Hoa Hữu Thiên mở miệng.

“Xin chân thành cảm ơn các vị đã có mặt tại yến tiệc ngày hôm nay. Tuy không có gì đặc biệt nhưng mong là quý vị có thể thỏa lòng tận hưởng nó. Hô hô hô!”

Hoa Hữu Thiên trông rất cởi mở, không giống như chủ nhân của một thế lực lớn mang tên Thiên Ân Trang. Nhưng tại nơi này, không có một ai tin những gì mà Hoa Hữu Thiên thể hiện ra ngoài là sự thật cả.

Ông ta là một người có tài năng đã nuôi dưỡng Thiên Ân Trang đạt đến quy mô như hiện tại chỉ trong vài thập kỷ. Những gì mà họ thấy lúc này cũng chỉ một kỹ năng thông thường.

Đợi Hoa Hữu Thiên nói xong, Mai Bất Quân giới thiệu Nhậm Thái Văn và Cẩm Châu Hoa.

“Thật tuyệt khi được gặp những kỳ tài nổi tiếng của giang hồ. Các vị có phải là bằng hữu của Ngọc Kỳ không?”

“Vâng! Vì tính cách hợp nhau nên bọn tại hạ khá thân thiết.”

“Hô hô! Sau này nhớ các vị giúp đỡ. Đứa trẻ ấy vốn được sống trong nhung lụa từ nhỏ nên còn nhiều thiếu sót lắm.”

“Ngài nói quá rồi.”

“Lúc nào đó ta cũng muốn gặp phụ thân của thiếu hiệp một lần. Nhìn thấy thiếu hiệp thế này thì ta biết chắc là ta cũng sẽ rất hợp với phụ thân của thiếu hiệp rồi.”

“Phụ thân tại hạ vẫn luôn nói rằng ông ấy muốn kết thân với Hoa đại hiệp.”

“Ồ! Thật sao?”

“Sao tại hạ dám nói dối được ạ?”

Hoa Hữu Thiên mỉm cười khi nghe những lời nói của Nhậm Thái Văn.

Thành thật mà nói thì môn phái Thần Dao Trang nằm ở đâu ông ta còn không biết, nhưng khi nghe có người muốn kết thân mình, ông sao có thể không vui cho được.

“Ta thực lòng rất nôn nóng để gặp phụ thân của thiếu hiệp.”

“Phụ thân tại hạ chắc chắn sẽ rất vui.”

“Nhờ thiếu hiệp nói khéo với phụ thân của mình.”

“Dĩ nhiên rồi.”

Trên môi Nhậm Thái Văn nở một nụ cười tươi rọi.

Bởi vì hắn sẽ coi như được lập công lớn nếu có thể kết duyên được phụ thân và Hoa Hữu Thiên.

“Nhưng Ngọc Kỳ đâu rồi, tại hạ không thấy huynh ấy.”

“Vì có chuyện nên ta sai tiểu tử ấy đi làm ấy mà. Chắc nó sẽ quay về nhanh thôi, thiếu hiệp đợi một chút nhé.”

“Vâng.”

Nhậm Thái Văn khẽ cúi đầu với Hoa Hữu Thiên rồi ngồi xuống.

Hoa Hữu Thiên cũng vui vẻ chào hỏi Cẩm Châu Hoa.

Tiềm lực của Hàn Âm Môn không hề thua kém với Thiên Ân Trang. Cũng chính vì thế mà ông ta nói chuyện với Cẩm Châu Hoa nhiều hơn cả khi nói với Nhậm Thái Văn.

Sau khi kết thúc trò chuyện với các bằng hữu của Hoa Ngọc Kỳ, Hoa Hữu Thiên tiến về phía Ưu Trường Lạc.

“Ưu đại hiệp!”

“Hoa Trang chủ!”

Hoa Hữu Thiên và Ưu Trường Lạc chấp tay chào nhau.

“Đại hiệp không thấy gì bất tiện khi ở lại bốn trang chứ?”

“Nhờ Trang chủ quan tâm mà tại hạ có thể nghỉ ngơi thật thoải mái.”

“Sao có thể để Ưu đại hiệp của Thái Nguyên Thương Đoàn cảm thấy bất tiện được chứ.”

“Tại hạ đã lui về lâu rồi, không còn là người của Thái Nguyên Thương Đoàn nữa. Giờ ta chỉ là một tổng quản của một trang viên bé nhỏ mà thôi.”

Thái Nguyên Thương Đoàn được Lưu Kỳ Thiên nuôi dưỡng khi được giao cho con trai ông còn phát triển rộng hơn. Thậm

chỉ còn lớn hơn rất nhiều so với lúc Lưu Kỳ Thiên vẫn còn đương nhiệm.

Cũng chính vì thế mà không ít môn phái trong thiên hạ muốn kết duyên với Thái Nguyên Thương Đoàn. Vì bọn họ có thể đảm bảo nguồn tài chính ổn định nếu được nhận hỗ trợ từ Thái Nguyên Thương Đoàn.

Thiên Ân Trang không khó khăn đến mức phải mở rộng tay với Thái Nguyên Thương Đoàn. Ngược lại bọn họ còn rất giàu có. Tuy nhiên, tài chính càng nhiều thì càng tốt. Cũng chính vì thế mà Hoa Hữu Thiên dự định sẽ làm thân với Ưu Trường Lạc trước sau đó sẽ cố gắng nhờ Ưu Trường Lạc giới thiệu mình với Lưu Kỳ Thiên.

Ưu Trường Lạc cũng đã nhận ra ý định của Hoa Hữu Thiên. Nhưng y cũng không trách gì lòng tham của ông ta.

Bởi giang hồ vốn là nơi khốc liệt như vậy.

Thái Nguyên Thương Đoàn của những thời kỳ đầu cũng như vậy.

Lưu Kỳ Thiên cùng Ưu Trường Lạc thực sự đã chiến đấu rất ác liệt và vất vả để xây dựng mối quan hệ.

Hoa Hữu Thiên hạ giọng.

“Ta muốn hỏi một điều.”

“Ngài cứ hỏi.”

“Nghe nói gần đây, có rất nhiều chuyện xảy ra ở Thành Đô.”

“À! Ý trang chủ là việc phái Nga Mi và phái Thanh Thành phong bế sơn môn sao?”

“Vâng. Liệu ta có thể biết sự tình ra sao được không? Ta chỉ nghe được hai môn phái đó đã phong bế sơn môn, còn lý do tại sao ta lại không hề hay biết, cũng chẳng nghe ngóng được gì cả.”

Do địa hình mang tính khép kín của thành Tứ Xuyên nên rất khó để vùng ngoài có được thông tin cụ thể. Vậy nên ông ta mới tìm hiểu thông tin từ Ưu Trường Lạc.

Ưu Trường Lạc hơi bất ngờ trong giây lát vì những lời nằm ngoài dự đoán của Hoa Hữu Thiên. Tuy nhiên, là một người

được đào tạo qua những lần thương hành trong một thời gian dài, y nhanh chóng quản lý nét mặt và bình thản nói.

“Sự tình ra sao bọn ta cũng không rõ. Như ngài cũng biết, mọi chuyện xảy ra quá nhanh nên bọn ta cũng không rõ có chuyện gì đã xảy ra.”

“Nhưng hẳn là đại hiệp cũng sẽ biết đại khái chứ.”

“Nói ra lúc này có hơi khó.”

“Hả?”

“Thành thực thứ lỗi, Hoa đại hiệp!”

Hoa Hữu Thiên ngạc nhiên trước phản ứng của Ưu Trường Lạc.

Ông cứ tưởng sẽ được Ưu Trường Lạc kể cho nghe ở một mức độ nào đó, không ngờ y lại từ chối ông như vậy.

Ưu Trường Lạc cũng không thể giấu nổi nét bối rối trên gương mặt.

Không phải vì Hoa Hữu Thiên mà là vì người đồng hành cùng y - Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt không muốn danh tính của mình được quá nhiều người biết đến. Nếu y giải thích chi tiết về quá trình phong bế sơn môn của hai môn phái thì chắc chắn cũng phải nhắc đến Phiêu Nguyệt.

Người trong cuộc đang theo dõi thì y sao có thể kể chuyện về người đó được chứ?

Hành động đó không những ảnh hưởng đến bản thân y mà còn ảnh hưởng đến cả Lưu Kỳ Thiên nữa.

Ưu Trường Lạc vẫn chưa muốn chết.

Phản ứng ngoài dự đoán của Ưu Trường Lạc khiến gương mặt của Hoa Hữu Thiên hơi méo mó.

Ngay lập tức, một bầu không khí lạnh lẽo bao quanh lấy hai người.

May mắn thay, bọn họ đều là những người giàu kinh nghiệm nên nhanh chóng niềm nở như lúc nãy nhưng vẫn không thể xóa bỏ bầu không khí ngưng đọng.

Phiêu Nguyệt lặng yên quan sát bọn họ.

Dù cách xa, nhưng Phiêu Nguyệt vẫn nghe đầy đủ cuộc nói chuyện của hai người, không thiếu một chữ.

Hắn biết Ưu Trường Lạc đang khó xử, nhưng hắn không có ý định can thiệp.

Đồng hành cùng Ưu Trường Lạc cho đến lúc này, hắn biết được Ưu Trường Lạc là một người có năng lực và rất sáng suốt.

Bọn họ chỉ cần ở lại thêm một ngày nữa, Ưu Trường Lạc rồi sẽ tự biết mà giải quyết thôi.

Bỗng có một võ giả của Thiên Ân Trang vội vàng chạy vào đại điện. Hắn thì thầm vào tai tổng quản Mai Bất Quân điều gì đó khiến mặt ông ta biến sắc.

Mai Bất Quân vội vàng chạy đến cạnh Hoa Hữu Thiên.

“Có chuyện lớn rồi thưa Trang chủ!”

“Có chuyện gì?”

“M, Một tiểu thư đã bỏ trốn rồi ạ.”

“Một Gia Tuệ?”

“Vâng! Vì đến giờ yến tiệc rồi nhưng chẳng thấy tiểu thư đâu nên thuộc hạ đã sai người đến phòng của tiểu thư nhưng ở đó chẳng có ai cả.”

“Gì chứ? Vậy còn Công Bố Kiếm?”

“Không thấy đâu nữa ạ. Có lẽ tiểu thư đã mang theo nó và chạy trốn rồi.”

“Mau đi bắt con nha đầu đó lại cho ta!”

Con tức giận của Hoa Hữu Thiên bộc phát.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 174

“Học học!”

Mộc Gia Tuệ thở hồng hộc.

Nếu Tân Vô Kiềm không nắm lấy đôi bàn tay nàng, có lẽ nàng đã từ bỏ chuyện bỏ trốn rồi.

“Muội ổn chứ?”

“Muội không sao đâu. Huynh đừng lo. Muội còn chịu đựng được mà.”

Mộc Gia Tuệ cố gắng tỏ ra bình tĩnh. Thế nhưng, nàng không thể lừa được Tân Vô Kiềm.

“Chúng ta nghỉ một chút đi.”

“Chúng ta không có thời gian đâu. Có lẽ ông ta đã phát hiện muội biến mất và cho người truy tìm rồi.”

“Đúng vậy.”

“Chúng ta càng nghỉ lâu sẽ càng để lại dấu vết. Vậy nên không được nghỉ ngơi. Dù muội có ngất đi chẳng nữa.”

“Hay là ta cõng muội nhé.”

“Muội vẫn còn đi được mà.”

“Gia Tuệ à!”

“Muội không muốn chưa gì đã trở thành gánh nặng của huynh đâu.”

“Ta biết rồi. Nhưng nếu mệt quá thì phải nói ta đấy.”

“Được.”

Mộc Gia Tuệ khó khăn gật đầu.

Tân Vô Kiềm nhìn Mộc Gia Tuệ với vẻ mặt lo lắng.

Sau khi thoát khỏi Thiên Ân Trang, Mộc Gia Tuệ không hề có ý định ngủ một khắc nào.

Nàng đã chấp nhận trở thành thiếp của Hoa Hữu Thiên để cứu gia môn. Trải qua vô số khó khăn, cuối cùng nàng đã đến Thiên Ân Trang nhưng Hoa Hữu Thiên lại chưa một lần đến gặp nàng.

Lúc đó nàng đã nhận ra.

Thứ mà Hoa Hữu Thiên muốn không phải nàng mà là thanh Công Bố. Nàng chỉ là một món hàng đính kèm mà thôi.

Nàng đã nghĩ nếu vì gia môn thì có hy sinh bản thân cũng không sao. Nàng vốn tin rằng chỉ cần bản thân chịu đựng sẽ tìm được bến bờ hạnh phúc.

Thế nhưng, ngay khi bước chân vào Thiên Ân Trang, niềm tin của nàng lập tức bị lung lay.

Chính cuộc trò chuyện với Phiêu Nguyệt đã làm lay động quyết tâm của nàng.

Lúc Phiêu Nguyệt hỏi về mối quan hệ giữa Thiên Ân Trang và Trúc Hải Trang, Mộc Gia Tuệ đã nhận ra kẻ ủy thác cho Truy Ma Đội chính là Trúc Hải Trang.

Chỉ có Trúc Hải Trang mới có hiềm khích với Thiên Ân Trang và muốn cướp lấy thanh Công Bố kia.

Cả Thiên Ân Trang hay Trúc Hải Trang đều không hề lo lắng cho an nguy của nàng.

Thứ mà tất cả đám người bọn họ muốn chính là thanh Công Bố Kiếm nổi danh.

Chỉ cần có được thanh Công Bố, cái mạng nhỏ của nàng có mất cũng chẳng sao.

Mộc Gia Tuệ hoàn toàn mất niềm tin vào Hoa Hữu Thiên.

Nàng cũng không thể tin vào lời hứa rằng ông ta sẽ giúp đỡ cho gia môn.

Mộc Gia Tuệ nghi ngờ liệu lựa chọn của mình có đúng hay không.

Trong lúc Phiêu Nguyệt vắng mặt, nàng đã suy nghĩ rất nhiều.

Đương lúc tâm tư chông, nàng liền ra ngoài hóng gió.

Đập vào mắt nàng là hình ảnh Tân Vô Kiếm đang khóc thầm

một góc.

Hắn bảo vệ nữ tử mình yêu thương đến đây rồi bất lực nhìn nàng rơi vào tay gã nam nhân khác. Nhưng đó cũng là cách mà hắn trả ơn cho Mộc gia đã cứu mang và nuôi dạy hắn khôn lớn.

Họ được Phiêu Nguyệt tương trợ đến được Thiên Ân Trang, nhưng giờ nàng lại sắp trở thành tiểu thiếp của người khác.

Hắn đã tự an ủi rằng chỉ cần ở cạnh bên dõi theo và cầu mong nàng hạnh phúc là đủ, thế nhưng trái tim hắn không ngừng đau nhói tựa hồ vỡ ra hàng trăm mảnh.

Hắn ngồi ở một nơi Mộc Gia Tuệ không nhìn thấy mà rơi nước mắt. Cho dù hắn cố nhin đến mấy, đôi dòng lệ vẫn rơi mãi không thôi.

Lúc nhìn thấy bộ dạng đó của Tân Vô Kiềm, Mộc Gia Tuệ cũng bật khóc theo.

Phải đến lúc này, nàng mới nhận ra Tân Vô Kiềm yêu nàng đến nhường nào.

Hai người liền avetemôm chậm lấy nhau mà rơi lệ. Sau đó họ cùng nhau quyết tâm thoát khỏi sự trói buộc của số phận.

Cuối cùng Tân Vô Kiềm cũng đã thổ lộ lòng mình.

Hắn đưa Mộc Gia Tuệ đến tận đây không phải vì hắn muốn như thế.

Hắn đưa nàng đến Thiên Ân Trang vì nghĩ đây là con đường tốt đẹp đối với nàng. Thế nhưng, rốt cuộc hắn nhận ra.

Rằng hắn đã sai lầm.

Người duy nhất có thể khiến cho Mộc Gia Tuệ nàng hạnh phúc chỉ có Tân Vô Kiềm hắn mà thôi.

Chỉ có hắn mới thật lòng yêu thương nàng vô điều kiện.

Thế nên hai người không có lý gì ở lại Thiên Ân Trang này cả.

Nhưng họ phải cân nhắc nhiều thứ. Hoa Hữu Thiên nhất định sẽ không buông tha cho nàng. Bởi nếu để vụt mất thanh Công Bố, lòng tự tôn của ông ta ắt sẽ tổn thương nghiêm trọng.

Hơn nữa, biết được nữ nhân sắp trở thành tiểu thiếp bỏ trốn trong đêm, ông ta sẽ không thể ngăn đầu lên nổi. Đối với võ giả, lòng tự tôn đôi khi còn quan trọng hơn cả mạng sống. Một người có thể lực như Hoa Hữu Thiên càng coi trọng điều này hơn nữa.

Nhưng không chỉ có Thiên Ân Trang.

Rõ ràng cả Trúc Hải Trang cũng nhắm vào nàng.

Mộc Gia Tuệ nàng không phải kẻ ngu ngốc. Trái lại nàng là nữ tử có đầu óc thông tuệ hơn người thường rất nhiều.

Mộc Gia Tuệ đã nhận ra sự thật, vậy nên nàng không khó dự đoán những chuyện xảy ra sắp tới.

Nếu biết Mộc Gia Tuệ trốn khỏi Thiên Ân Trang, cả Trúc Hải Trang cũng sẽ gửi người truy sát. Chính vì nàng đang giữ thanh Công Bố nên cần phòng trừ cả việc Vũ Kiếm Sơn Trang sẽ can thiệp vào.

Thiên Ân Trang đã lập ra Truy Tích Đội và phía Trúc Hải Trang cũng nhận ra việc nàng trốn thoát. Thế nên ắt họ cũng sẽ gửi Truy Tích Đội lùng sục.

Nàng không đủ tự tin có thể thoát khỏi sự truy sát của cả hai thế lực như thế. Có điều, nàng không muốn chần chừ do dự thêm nữa.

Mộc Gia Tuệ liền chìa bàn tay ra. Tân Vô Kiếm liền nắm chặt lấy tay nàng.

Hơi ấm lập tức truyền tới.

Nàng đã sẵn sàng trả bất kỳ cái giá nào để mãi được cảm nhận thứ hơi ấm ngọt ngào này.

Tân Vô Kiếm siết lấy tay nàng rồi tiến về trước.

Vượt qua bụi rậm trong đêm đen không có lấy chút ánh sáng vốn chẳng phải chuyện dễ dàng gì.

Cành cây và gai nhọn đâm vào người làm trầy xước cả da thịt. Dầu thế, Tân Vô Kiếm vẫn không dừng một bước.

Ngược lại, bàn tay đang nắm lấy tay Mộc Gia Tuệ của hắn càng siết chặt hơn.

‘Ta tuyệt đối không buông tay nàng đâu.’

Thiên Ân Trang lúc này vô cùng hỗn loạn, bởi lẽ họ đã phát hiện ra Tân Vô Kiềm và Mộc Gia Tuệ bỏ trốn. Rất nhiều người được điều động để đi bắt hai người bọn họ. Đường như lúc này họ không còn tâm trạng nào để tiếp đãi những vị khách đến từ Tuyết Vân Trang nữa.

Ưu Trường Lạc nghĩ rằng có ở lại Thiên Ân Trang nữa cũng không có ý nghĩa gì cả.

Y liền nói với tổng quản Mai Bất Quần rằng y sẽ về lại Thành Đô và hẹn ngày tái ngộ.

Mai Bất Quần bày tỏ sự tiếc nuối, nhưng không ngăn y.

Mời khách đến nhưng không tiếp đãi khách chu đáo đã là một sự thất lễ khó bỏ qua rồi.

“Khi nào đến Thành Đô, tại hạ sẽ ghé thăm ngài.”

“Tại hạ đã hiểu rồi.”

Sau khi hứa hẹn mấy lần, Ưu Trường Lạc mới thoát khỏi Mai Bất Quần.

Khi trở lại tân khách sảnh, gương mặt y tràn đầy vẻ mệt mỏi. Nhưng y vẫn cố gắng cất lời.

“Nào, chúng ta xuất phát thôi.”

“Đi thôi! Kiểm tra đồ đạc lại lần nữa, chú ý cảnh giác xung quanh.”

Cao Nhật Bá nhắc nhở đám lãnh nhân rồi lên đường. Phiêu Nguyệt và Tiểu Ma cũng chậm chậm đi theo họ.

Tiểu Ma nhìn Phiêu Nguyệt rồi nói.

“Ta mong tỷ tỷ không bị bắt lại.”

Mặc dù chỉ ở cạnh nhau vài ngày nhưng Tiểu Ma dường như đã nảy sinh cảm tình với nàng. Mộc Gia Tuệ chính là người đã làm cho tiểu nam tử món khô bò mà hắn yêu thích nhất.

Ước nguyện nhỏ nhoi của Tiểu Ma chính là Mộc Gia Tuệ có thể an toàn trốn thoát để lần sau nàng lại làm khô bò cho tiểu nam tử nữa.

Phiêu Nguyệt không nói gì về Mộc Gia Tuệ cả.

Đến Thiên Ân Trang hay trốn thoát khỏi đó đều là lựa chọn của nàng.

Phiêu Nguyệt không có lý do gì can thiệp vào quyết định hướng đi của cuộc đời ai cả.

Hắn không biết thứ gì đã khiến nàng thay đổi suy nghĩ, nhưng có lẽ nàng đã rất khó khăn mới lựa chọn như thế. Hắn cũng mong nàng có thể đạt được mục tiêu của mình.

Phiêu Nguyệt cùng nhóm của Ưu Trường Lạc rời khỏi Thiên Ân Trang, đột nhiên hắn quay đầu nhìn về một hướng.

Hắn cảm nhận được ánh mắt ai đó đang dõi về phía này.

Gã nam nhân đó là một võ giả trẻ tuổi. Hắn chính là người mà Phiêu Nguyệt đã gặp vào bữa tiệc tối qua.

‘Nhậm Thái Văn.’

Hắn đang cau mày nhìn chằm chằm vào Phiêu Nguyệt.

Hắn ta cho rằng tối qua Phiêu Nguyệt đã khiến hắn phải chịu ô nhục, thế nên hắn mới xuất hiện ở đó và dùng ánh mắt ấy nhìn Phiêu Nguyệt.

Ý muốn nói rằng hắn đã ghi nhớ rõ mặt Phiêu Nguyệt.

Lúc này Tiểu Ma đột nhiên thì thầm với Phiêu Nguyệt.

“Ta giết hắn nhé?”

“Nếu có tái ngộ.”

“Thật á?”

Tiểu Ma liền mở to mắt.

Bởi lẽ tiểu nam tử chỉ hỏi thế thôi, không hề có chút trông mong nào cả.

Từ trước đến nay, Tiểu Ma đã gặp nhiều người có cá tính đặc biệt, nhưng đây là lần đầu tiểu nam tử diện kiến một kẻ có lòng tự tôn cao như Nhậm Thái Văn.

Loại người như hắn đáng bị chém chết ở đâu đó.

Chẳng biết có phải do may mắn nên hắn sống sót đến hiện giờ hay không, nhưng nếu hắn cứ sống theo cái thói ấy, một ngày

nào đó người ta ắt sẽ tìm thấy thi thể lạnh tanh của hắn trong một con hẻm nào đó.

‘Tiêu chuẩn của Hoa Ngọc Kỳ cũng chỉ có vậy thôi.’

Chỉ cần nhìn vào những kẻ xung quanh cũng hiểu được một con người.

Có bằng hữu như Nhậm Thái Văn đã thể hiện phần nào rằng con người Hoa Ngọc Kỳ cũng không tốt lành gì cho cam.

Cũng đúng, nếu hắn đủ tỉnh táo thì ngay từ đầu đã không bỏ rơi Hoàng Phủ Chi Thắng như thế.

Phiêu Nguyệt liền nghĩ bụng địa vị của Thiên Ân Trang hắn không thể giữ được lâu. Bởi lẽ rõ ràng nếu để một người như Hoa Ngọc Kỳ tiếp quản Thiên Ân Trang, không cần đoán cũng biết sẽ thành ra bộ dạng gì.

Lúc này, Ưu Trường Lạc tiến đến gần Phiêu Nguyệt.

“Từ bây giờ chúng ta sẽ đi đường bộ đến Đặng Châu của tỉnh Hồ Nam. Ngoại trừ lúc đi thuyền vượt Trường Giang, tại hạ nghĩ khi cưỡi ngựa sẽ hơi mệt một chút.”

“Ta biết rồi.”

Phiêu Nguyệt nghe xong thì gật đầu.

Ưu Trường Lạc là một kẻ dẫn đường rất hữu dụng.

Hắn không chỉ dẫn đường mà còn giải thích về địa hình lân cận vô cùng tỉ mỉ.

Ngoài thành Tứ Xuyên ra, Phiêu Nguyệt còn thiếu hụt khá nhiều kiến thức về giang hồ. Đó là lý do vì sao hắn chọn đồng hành cùng nhóm của Ưu Trường Lạc.

Phiêu Nguyệt ghi nhớ tất cả nội dung mà Ưu Trường Lạc cung cấp cho hắn.

Trước khi bị bắt cóc vào Huyết Ảnh Đoàn, hắn vốn rất thông thạo tình hình giang hồ, nhưng những kiến thức cũ kỹ đó bây giờ không thể dùng lại được nữa.

Trái lại, thứ mà Ưu Trường Lạc cho hắn biết chính là thường thức mới mẻ nhất. Những điều này đã giúp ích rất nhiều cho

Phiêu Nguyệt trong việc tìm hiểu tình hình giang hồ lúc bấy giờ.

“Cuối phía Bắc tỉnh Hồ Bắc mà chúng ta đang ở chính là thuộc về phía Võ Đang. Họ phải trải qua thời kỳ đình trệ cũng như phong bế sơn môn, nhưng trong trận Ma Thiên Đại Chiến họ đã gỡ bỏ phong bế sơn môn và lập được công lớn. Chính vì thế bây giờ họ đã lấy lại được vinh quang và phát triển thịnh vượng hơn.”

Sau dấu mốc Ma Thiên Đại Chiến, phái Võ Đang lại tái xuất giang hồ và gây dựng được sự thanh thế ở đỉnh cao.

Những võ giả đã dồn hết tâm huyết cho việc tu luyện trong thời gian phong bế sơn môn, năm dài thảng rộng họ trở thành điểm tựa vững chắc cho phái Võ Đang. Họ vốn không quên nỗi ô nhục mà thế hệ trước để lại nên chú tâm nuôi dưỡng cho thế hệ sau.

Kết quả là họ đã đạt nhiều thành tựu trong việc tạo ra kỳ tài có thể dẫn dắt tương lai của phái Võ Đang.

“Vũ Cung và Vũ Kiếm đạo trưởng dẫn dắt đệ tử đời thứ nhất, hai người đều sở hữu tài năng xuất chúng đến mức ghi lại nhiều dấu ấn trong lịch sử Võ Đang. Trong đó, Vũ Kiếm đạo trưởng có kiến thức uyên bác về kiếm pháp của Võ Đang nên được cho là sẽ trở thành Võ Đang Đệ Nhất Kiếm đời tiếp theo. Trong số đệ tử đời hai nổi bật nhất phải kể đến Sở Minh, hắn được gọi là Võ Đang Đệ Nhất Tú, tức là đệ tử ưu tú nhất của Võ Đang.”

Không chỉ có Sở Minh.

Sở Hàn, Sở Duyệt, Sở Kiếm cũng đều là những đệ tử đời hai xuất sắc của Võ Đang.

Họ vốn đã có thành tích nổi bật từ chục năm trước, hơn nữa các đệ tử của Võ Đang còn để lại dấu ấn vô cùng tốt trong đại hội tỷ võ với các môn phái khác.

Chính vì điều đó, người ta cho rằng chẳng biết chừng phái Võ Đang sẽ vượt qua cả Thiên Vũ Trang và Quãng Võ Môn trong vài chục năm tới.

Ưu Trường Lạc biết rất rõ về phái Võ Đang.

Thái Nguyên Thương Đoàn do Lưu Kỷ Thiên làm chủ đã góp một số tiền lớn cho phái Võ Đang và duy trì mối quan hệ thân thiết giữa hai bên.

Chính vì thế, Ưu Trường Lạc phải đặc biệt quan tâm đến phái Võ Đang. Vậy nên y mới sở hữu lượng kiến thức sâu rộng về môn phái này như vậy.

Phiêu Nguyệt đột nhiên hỏi.

“Thiên Ân Trang cũng thuộc Hồ Bắc đúng chứ?”

“Đúng thế. Vì Ân Thi vốn thuộc tỉnh Hồ Bắc mà.”

“Cùng ở Hồ Bắc vậy mà lại không để tâm đến Ân Thi sao?”

“Vì khoảng cách khá xa nên họ không mấy lưu tâm đâu. Cùng ở Hồ Bắc nhưng khoảng cách giữa hai môn phái là hơn trăm dặm kia mà. Trên thực tế, có thể nói đó là một khu vực hoàn toàn tách biệt. Hơn nữa, Ân Thi cũng chỉ là một thị trấn nhỏ nên quyền lợi cũng không nhiều. Không có lý do gì Võ Đang phải để tâm đến họ cả.”

“Ra là vậy!”

Phiêu Nguyệt liền gật gù.

Cần tiêu tốn một số tiền khổng lồ để duy trì một môn phái. Chính vì điều đó mà các đại môn phái trên giang hồ mới bắt tay với những nơi mang lại lợi ích cho họ.

Ngay cả Thiếu Lâm Tự được xem là thanh liêm nhất cũng sở hữu nhiều điền thổ quy mô. Họ thu lại số tiền khổng lồ từ những lương dân xung quanh cũng như tiền mà các đệ tử tục gia quyên góp mỗi năm.

Cả phái Võ Đang cũng như thế.

Mặc dù Hồ Bắc là khu vực của phái Võ Đang, nhưng họ không thể quản lý hết tất cả mọi nơi. Vậy nên, họ chỉ tập trung vào việc quản lý nơi nào thu được lợi nhuận cao. Một nơi nhỏ như Ân Thi không đáng trở thành đối tượng cho họ quan tâm.

Phiêu Nguyệt đã nắm bắt được một chút cách thức mà các đại môn phái hoạt động.

Nói tóm lại, muốn quản lý một khu vực cần phải có một số tiền lớn.

Nơi nào không có tài sản sẽ nằm ngoài sự quan tâm của họ. Đó cũng là lý do mà Thiên Ân Trang cố gắng tránh đi sự chú ý của Võ Đang để nhận sự hậu thuẫn từ Vũ Kiếm Sơn Trang.

Người ta hay nghĩ rằng giang hồ là nơi vô cùng cao quý và thanh liêm, nhưng nếu tìm hiểu kỹ càng sẽ thấy bọn họ chẳng khác nào phường lưu manh đầu đường xó chợ cả.

Phiêu Nguyệt đã thu được kiến thức mới mẻ về giang hồ và Võ Đang như thế.

Đột nhiên Cao Nhật Bá đang dẫn đầu hét lớn.

“Hai người đến đây một chút đi.”

Phiêu Nguyệt và Ưu Trường Lạc liền cưỡi ngựa đến chỗ Cao Nhật Bá.

“Ừm!”

Ưu Trường Lạc bất giác bật ra tiếng rên rỉ.

Bởi vì đập vào mắt y là thi thể nằm rải rác khắp nơi.

“Đó là võ giả của Thiên Ân Trang.”

175

Đa số đều là những gương mặt có mặt ở bữa tiệc.

Rõ ràng bọn họ đều là những võ giả của Thiên Ân Trang.

Toàn thân họ đầy những vết thương lớn nhỏ như thể họ vừa mới trải qua một trận kịch chiến vậy.

Ưu Trường Lạc cau mày.

“Đã có chuyện gì xảy ra thế? Không lẽ những người này đều là do tiểu thư Mộc Gia Tuệ cùng võ giả hộ vệ đánh chết sao?”

Vì đồng hành cùng nhau đến đây nên Ưu Trường Lạc đã có thể nắm bắt được cảnh giới của Mộc Gia Tuệ và Tân Vô Kiếm.

Với trình độ của Mộc Gia Tuệ tuyệt đối không thể đánh gục nhiều người như thế này được. Dĩ nhiên Tân Vô Kiếm mạnh

hơn nàng. Nhưng không mạnh đến mức có thể đối phó với chừng này người trong cùng một lúc.

Dĩ nhiên vẫn có trường hợp bọn họ che giấu sức mạnh của mình. Nhưng kể cả như vậy, Ưu Trường Lạc nghĩ bọn họ vẫn không thể đối đầu với nhiều võ giả như vậy được. Nếu bọn họ thực sự mạnh đến mức này thì đã không bị cho Truy Ma Đội cho ăn hành đến mức tuyệt vọng rồi.

‘Một bên thứ ba đã can thiệp.’

Không đời nào Mộc Gia Tuệ cùng Tân Vô Kiếm đang vội vàng chạy trốn mà lại ở lại để giết hết tất cả những người này được. Hơn nữa, khả năng của bọn họ cũng không cho phép làm điều đó.

Rõ ràng là có ai đó đã can thiệp vào và giết chết võ giả của Thiên Ân Trang.

‘Là ai nhỉ? Trúc Hải Trang sao?’

Chuyện đó hoàn toàn có thể.

Bởi Trúc Hải Trang đã thuê Truy Ma Đội để ngăn chặn Công Bố tới tay Vũ Kiếm Sơn Trang.

Bọn họ có đủ lý do để can thiệp sau khi biết được thông tin Mộc Gia Tuệ đang bị Thiên Ân Trang truy đuổi.

Ưu Trường Lạc lại gần Phiêu Nguyệt.

“Mọi chuyện dần trở nên phức tạp rồi. Tốt hơn chúng ta nên rời khỏi đây trước khi bị cuốn vào những chuyện vô ích.”

Phiêu Nguyệt lặng lẽ gật đầu.

Ưu Trường Lạc nói với Cao Nhật Bá.

“Tìm một nơi càng ít người đến càng tốt.”

“Rõ.”

Cao Nhật Bá đáp lời với vẻ mặt nghiêm trọng.

Dù hẳn là một lãng nhân sống cùng cái chết đi chăng nữa thì nhìn thấy nhiều thi thể như thế này, hẳn cũng không tránh khỏi khó chịu.

Tránh không được đương nhiên phải đánh, còn nếu tránh được thì tránh càng xa càng tốt.

Cao Nhật Bá trao đổi ánh mắt với những lãnh nhân.

“Thành Hoa dẫn đầu đi.”

“Rõ.”

Chấn Thành Hoa đáp.

Hắn là người dẫn đường mà Cao Nhật Bá tin tưởng nhất.

Khả năng phán đoán tình huống nhanh và tinh thông về địa hình khu vực nên có thể tin tưởng giao cho hắn việc dẫn đường.

Ngay khi nhận được mệnh lệnh của Cao Nhật Bá, Chấn Thành Hoa ngay lập tức đi ra phía trước dẫn đường.

“Lối này.”

Những lãnh nhân đi theo sau hắn mà không nói một lời.

Bởi vì họ biết rõ năng lực của hắn nên hoàn toàn tin tưởng.

Chấn Thành Hoa tăng tốc chạy.

Hắn đang tìm một nơi không có người. Bỗng hắn đụng phải một bức tường.

“Gì thế?”

Chấn Thành Hoa dừng lại và nhìn qua Cao Nhật Bá.

Bỗng gương mặt của Chấn Thành Hoa trở nên bàng hoàng. Cao Nhật Bá cũng vậy.

Hàng chục thi thể đang nằm rải rác trên tuyến đường mà họ đi.

Bọn họ đã cố gắng rời khỏi chiến trường, giờ lại vô tình gặp phải những thi thể này khiến gương mặt của họ trở nên cứng đờ.

“Lại là Thiên Ân Trang sao?”

Ưu Trường Lạc thở dài rồi kiểm tra thi thể.

“Họ không phải võ giả của Thiên Ân Trang.”

Ưu Trường Lạc đưa ra kết luận sau khi kiểm tra thi thể.

Từ vũ khí đến trang phục của họ đều khác với võ giả của Thiên Ân Trang.

“Hình như là võ giả của Trúc Hải Trang.”

Ồ gần đây chỉ có Trúc Hải Trang mới có thể huy động một số lượng lớn võ giả như thế này.

Giương mặt của Cao Nhật Bá đánh lại.

“Rắc rối rồi đây. Nếu Thiên Ân Trang và Trúc Hải Trang thực sự huy động toàn lực thì huyết phong sẽ nổ ra mất.”

Ngay cả khi bỏ trốn cùng Tân Vô Kiếm, Mộc Gia Tuệ cũng không ngờ chuyện này sẽ xảy ra.

Nàng biết Thiên Ân Trang và Trúc Hải Trang lần lượt sẽ kéo đến để đuổi theo nàng sau một khoảng thời gian. Bởi Trúc Hải Trang tuyệt đối sẽ không để chậm chân hơn Thiên Ân Trang.

Nhưng nàng không ngờ Trúc Hải Trang lại nhanh đến vậy, kết quả là Trúc Hải Trang đã đụng độ với Thiên Ân Trang.

Trúc Hải Trang quả nhiên cũng đang theo dõi hành tung của Thiên Ân Trang giống như cái cách mà Thiên Ân Trang đã mua chuộc người trong Trúc Hải Trang làm gián điệp và nắm bắt thông tin của bọn họ vậy.

Mọi chuyển động của Thiên Ân Trang đều được mạng lưới giám sát của Trúc Hải Trang nắm chặt trong tay.

Không quá khó để Dư Hoa Ảnh nhận ra Mộc Gia Tuệ đã trốn thoát khỏi Thiên Ân Trang.

Sau khi khổ tâm với tình huống bất ngờ một lúc, Dư Hoa Ảnh đã nhanh chóng điều binh đi để bảo vệ Mộc Gia Tuệ.

Nếu không thể bảo vệ được Mộc Gia Tuệ thì ít nhất cũng phải có được Công Bố trong tay. Như vậy thì bọn họ mới có thể ngăn chặn hoàn toàn khả năng Vũ Kiếm Sơn Trang sẽ can thiệp được.

Quyết định nhanh chóng, hành động nhanh lẹ.

Dư Hoa Ảnh đã phái võ giả của Trúc Hải Trang đi theo con đường mà Mộc Gia Tuệ trốn thoát.

Trúc Hải Trang cùng Thiên Ân Trang đã chạm mặt khi tới giữa đường. Bọn họ đã xung đột dữ dội.

Hai trang viên này trước sau gì cũng sẽ va chạm, chỉ là nó xảy ra sớm hơn vì sự đào tẩu của Mộc Gia Tuệ mà thôi.

Những võ giả của Thiên Ân Trang và Trúc Hải Trang đang đối đầu với nhau ở khắp nơi trong khu rừng.

Ngay cả Mộc Gia Tuệ cũng không ngờ rằng chỉ vì mình bỏ trốn mà mọi chuyện lại thành ra như thế này.

Keng Keng!

Khắp nơi đều vang lên âm thanh vũ khí chạm vào nhau.

Tình hình càng ngày càng trở nên nghiêm trọng.

“Mau rời khỏi nơi này thôi.”

Ưu Trường Lạc thúc giục những người đồng hành cùng mình.

Ở ngoại ô Ân Thi có một khu rừng rộng lớn.

Người ta gọi khu rừng rộng lớn với những cái cây cao to rậm rạp đến mức không thể nhìn thấy bầu trời là Tử Vong Lâm.

Nó được đặt tên như vậy bởi một khi đã lạc giữa rừng thì không thể ra ngoài cho đến khi chết.

Vì vậy nên những người sống ở gần đó cũng không dám đi sâu vào Tử Vong Lâm.

Khu rừng nơi Mộc Gia Tuệ trốn chính là Tử Vong Lâm.

Một nữ nhân đeo mạng che mặt đứng trên một cái cây lớn.

Mỗi khi gió thổi, cành cây mà nữ nhân ấy đang đứng cũng rung đưa, nhưng nàng không hề chuyển động.

Nữ nhân ấy chính là Dư Hoa Ảnh.

Những chuyện xảy ra ngày hôm nay cũng là do nàng khởi xướng.

Ngay sau khi nhận được tin Mộc Gia Tuệ và Tân Vô Kiếm đã bỏ trốn, nàng lập tức phái quân tinh nhuệ của Trúc Hải Trang đi chuyên.

‘Càng để lâu Thiên Ân Trang sẽ càng trở nên vững mạnh. Đây là cơ hội ngàn vàng của ta.’

Nàng biết nếu để Vũ Kiếm Sơn Trang can thiệp, nàng sẽ không thể làm cho con lắc bị nghiêng nghiêng ngược trở lại nữa, vậy nên nàng mới quyết tâm làm một việc táo bạo.

Có khoảng ba trăm quân tinh nhuệ của Trúc Hải Trang đang ở trong Vong Tử Lâm.

Bọn họ đã lần theo dấu vết do Mộc Gia Tuệ và Tân Vô Kiềm để lại sau đó tiến vào nơi rất sâu trong Tử Vong Lâm.

Tin tức rằng những người trong Trúc Hải Trang đang chiến đấu với những võ giả của Thiên Ân Trang được truyền đến nhưng Dur Hoa Ảnh không hề chớp mắt. Nàng thậm chí còn khuyến khích võ giả Trúc Hải Trang làm điều đó.

“Nhất định phải bảo vệ được Công Bồ. Khoảnh khắc bọn họ có được nó, Vũ Kiếm Sơn Trang sẽ can thiệp. Nếu Vũ Kiếm Sơn Trang can thiệp, chúng ta sẽ bị đuổi khỏi vùng đất mà chúng ta đã sinh sống hàng năm nay qua một cách thảm hại.”

Ngay lúc đó một ông lão tỏa ra bá khí mạnh mẽ như một con sư tử đã lại gần Trúc Hải Trang.

Lão giẫm lên cành cây to bằng ngón tay trẻ con nhưng cành cây ấy không hề nhúc nhích. Lão chính là Sư Tử Dao Nhạc Trừu Sơn.

Nhạc Trừu Sơn nói.

“Thực sự sẽ không sao chứ? Sẽ bị thiệt hại khá lớn đấy.”

“Đành chịu thôi.”

“Ngươi khá hơn phụ thân của ngươi nhiều. Đáng lẽ ngươi nên được sinh ra là nam nhân.”

“Ta cũng nghĩ thế. Nếu ta là nam nhân, phụ thân đã trao lại tất cả quyền lực cho ta sớm hơn. Nếu ta có toàn quyền sớm hơn một chút thì Trúc Hải Trang đã không bị Thiên Ân Trang đẩy lùi như thế này.”

“Đúng vậy.”

Nhạc Trừu Sơn gật đầu đồng thuận.

Chỉ mới đêm qua, nàng còn bị Hoa Ngọc Kỳ chế giễu.

Nếu là nữ nhân khác, có lẽ người ấy đã rơi nước mắt vì uất hận nhưng Dư Hoa Ảnh thì khác.

Nàng cho rằng đây là cơ hội tuyệt hảo cho nàng, nàng phải cử binh lính hành động, quên đi hết nỗi nhọc nhằn đêm qua.

Một suy nghĩ mà khá nhiều nam nhân cũng không dám làm theo.

Nhạc Trừu Sơn thâm trầm trở về tầm suy nghĩ và sự quyết đoán của Dư Hoa Ảnh.

Tính cách này phải bẩm sinh mới có, không phải cứ học là sẽ có được.

‘Hừ hừ! Quan sát nha đầu này thật thú vị.’

Tu vi của Nhậm Thái Văn tuy chọc đến tận trời cao nhưng lão lại chẳng có lấy một đệ tử nào.

Chính vì tính khí cục cằn của lão nên tất cả những đệ tử được lão thu nhận đều không thể chịu nổi và bỏ trốn.

Vậy nên lão chưa bao giờ cảm thấy thú vị khi nuôi dưỡng học trò của mình. Nhưng khi thấy được hướng đi rõ ràng có mục tiêu của Dư Hoa Ảnh, lão lại cảm thấy hài lòng.

“Tiểu trang chủ!”

Bỗng có một nam nhân trung niên nhảy lên cây.

Nam nhân đeo anh hùng vắn trên đầu đó chính là nội Đàng chủ của Trúc Hải Trang Lãnh Truy Tâm.

Lãnh Truy Tâm võ công cao cường, ra tay tàn ác khiến bao người ghê sợ.

Dư Hoa Ảnh vội vàng hỏi.

“Mọi chuyện sao rồi?”

“Có vấn đề phát sinh ạ.”

“Sao?”

“Thiên Ân Trang đã bổ sung thêm binh lực.”

“Sao chứ?”

“Binh lực tiếp theo đã khởi hành từ Thiên Ân Trang. Cứ thế này thì dù chúng ta có bảo vệ được Mộc Gia Tuệ đi chăng nữa

thì cũng không tránh khỏi việc bị chúng cướp lấy vì toàn lực của chúng ta yếu hơn họ nhiều.”

“Bọn họ làm gì có nhiều thời gian, sao có thể huy động thêm binh lực được chứ?”

“Có vẻ như Hoa Hữu Thiên đã trực tiếp dẫn binh.”

“Chuyện đó...”

Gương mặt của Dư Hoa Ảnh đanh lại.

Cao thủ giỏi nhất ở Thiên Ân Trang chính là Hoa Hữu Thiên. Nhưng ông ta rất hiếm khi trực tiếp ra mặt.

Sau khi Thiên Ân Trang ổn định ở Ân Thi, số lần Hoa Hữu Thiên trực tiếp hành động chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Nhưng một khi ông ta đã hành động chắc chắn sẽ đạt được thành quả mà ông ta mong muốn.

Cho đến bây giờ, lý do Trúc Hải Trang bị Thiên Ân Trang đẩy lùi cũng chỉ vì một mình Hoa Hữu Thiên. Sức ảnh hưởng của ông ta lớn như hàng trăm võ giả cộng gộp lại.

Lãnh Truy Tâm nói.

“Có lẽ bây giờ rút lui vẫn tốt hơn. Nếu cứ thế này thì bốn trang sẽ phải hy sinh thêm nhiều người nữa mất.”

“Không thể. Chúng ta đã phải hy sinh rất nhiều, nếu giờ rút lui thì mọi chuyện sẽ tồi tệ hơn lúc chưa bắt đầu mất.”

“Nhưng mà...”

“Binh lực còn lại của bốn trang là bao nhiêu?”

“Ngoại đàn còn bảy mươi tám ạ.”

“Huy động họ đến bằng mọi giá đi.”

“Nhưng nếu làm thế thì bốn trang xem như hết sạch người...”

“Bọn chúng cũng thế thôi. Chúng ta phải phân định thắng bại tại nơi này. Chỉ cần rút lui khỏi Vong Tử Lâm, sẽ không còn chỗ nào để Trúc Hải Trang chúng ta có thể đứng vững được nữa.”

Dư Hoa Ảnh dứt khoát.

Lãnh Truy Tâm biết y không thể thay đổi được tâm trí nàng.

Có nói gì đi chăng nữa thì nàng cũng không thay đổi ý định.
Dù sao thì xung đột với Thiên Ân Trang là một điều không thể tránh khỏi.

Cuối cùng Lãnh Truy Tâm gửi bồ câu đưa thư đến cho ngoại
đàng để gọi thêm người đến Tử Vong Lâm.

“AAA!”

“Là Thiên Ân Trang.”

“Mấy con họ Trúc Hải Trang đã chịu xuất hiện rồi sao.”

Tiếng nói cùng tiếng va chạm vũ khí đi theo gió vang vọng cả
khu rừng.

Mục đích đánh cắp Công Bỏ Kiếm từ tay của Mộc Gia Tuệ đã
biến mất khỏi tâm trí họ từ lâu.

Những võ giả của Thiên Ân Trang và Trúc Hải Trang lao vào
cầu xé nhau với lòng căm ghét dành cho đối phương.

Giết người rồi bị người giết, Tử Vong Lâm trở thành một khu
rừng chết chóc đúng như tên gọi của nó.

Phiêu Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Có mùi máu nồng nặc trong gió.

Trên đường đi đến đây, hẳn cùng những người đi cùng đã thấy
hơn hàng trăm thi thể.

Bọn họ đều là những võ giả của Thiên Ân Trang và Trúc Hải
Trang.

Nơi này có những võ giả của Thiên Ân Trang chết, nơi khác
lại là võ giả của Trúc Hải Trang.

Những thi thể đều bị phá hủy một cách ghê rợn, máu tươi tủa
ra nhuộm đỏ cả nền đất.

Bọn họ càng đi, mức độ tổn hại của thi thể càng ghê rợn. Đó
chính là minh chứng của việc cuộc chiến càng kéo dài, lòng
hận thù của họ càng trở nên sâu sắc.

“Phiêu đại hiệp!”

Ưu Trường Lạc lại gần Phiêu Nguyệt.

Gương mặt của hắn lúc này cứng như đá.

Một người chưa bao giờ mất bình tĩnh trong bất cứ hoàn cảnh nào như y lúc này đã không còn giữ được bình tĩnh nữa.

Bầu không khí trong Tử Vong Lâm lúc này thật hỗn loạn.

Lỡ như bọn họ gặp phải những võ giả của Thiên Ân Trang hay Trúc Hải Trang thì sẽ lớn chuyện.

Bởi những võ giả bị mù quáng sẽ không thể phân biệt được đâu là bạn đâu là thù, cứ thế mà tấn công về phía trước.

Bởi vậy nên Ưu Trường Lạc cùng thuộc hạ và những lãnh nhân cực kỳ lo lắng.

Nỗi bất an của bọn họ cũng truyền đến Phiêu Nguyệt.

Bỗng Phiêu Nguyệt nhìn về phía trước.

Bởi hắn cảm nhận được mùi máu tanh đặc biệt nồng nặc.

“Có chuyện gì vậy ạ?”

Phiêu Nguyệt không trả lời câu hỏi Ưu Trường Lạc và đi về phía tỏa ra mùi máu.

Hắn vạch bụi rậm ra thì thấy hơn hai mươi thi thể đang nằm rải rác khắp nơi.

Trong số đó bao gồm cả võ giả của Thiên Ân Trang và Trúc Hải Trang.

Máu của bọn họ chảy ra tạo thành một cái ao nhỏ.

Ở giữa cái ao, có ai đang ngồi đó.

Một nam nhân cúi gầm mặt không một chút sức lực thở hổn hển. Toàn thân hắn ta nhuộm đầy máu khiến người ta không thể nhận diện được gương mặt của hắn là gì.

Nhưng Phiêu Nguyệt chỉ cần nhìn qua là nhận ra danh tính của hắn ngay.

“Tân Vô Kiềm.”

Tân Vô Kiềm người dính đầy máu hơi ngẩng đầu lên khi nghe thấy có ai đó gọi tên mình.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 176

Cả thế gian nhuộm một màu đỏ rực.

Chẳng biết có phải do tơ máu hằn sâu trong đáy mắt hay vì máu bắn tung tóe khắp mọi nơi. Thế nhưng, chuyện đó không hề quan trọng.

Tất cả thế gian tựa hồ đều bị nhuộm đỏ nhưng duy chỉ một kẻ vẫn hiện ra rõ ràng.

Gã nam nhân che mặt.

Hắn biết phía sau lớp khăn choàng kia là một gương mặt tuấn mỹ nhưng lại lạnh lùng sương giá đến rợn cả người.

Tân Vô Kiềm đương nhiên biết rõ thân thể của hắn ta. Có điều, hắn còn hiểu rõ đứ tra đi theo nam nhân kia đáng sợ đến mức nào.

Trong khoảnh khắc, tiểu quý đã hạ hết đám lãnh nhân khiến chúng không thể nào cựa quậ nổi.

Hơn nữa, Bang chủ Phong Lôi Bang Lý Luật Sơn chi phối cả Đạt Châu đứng trước mặt Phiêu Nguyệt chẳng khác nào một con chuột nhắt trước nanh vuốt của loài mèo cả. Đến cả thờ ông ta cũng không dám thờ mạnh.

Giang hồ là nơi được chi phối bởi sức mạnh.

Lý Luật Sơn không dám đối đầu với kẻ kia mà chỉ biết đứng chờ đợi.

Điều này đồng nghĩa tu vi cảnh giới của Phiêu Nguyệt vượt trội hẳn so với Lý Luật Sơn và cả Phong Lôi Bang.

Tân Vô Kiềm hiện giờ chỉ có thể dựa vào Phiêu Nguyệt mà thôi.

Hắn muốn dùng sức mạnh của mình để bảo vệ Mộc Gia Tuệ bằng mọi giá.

Hắn đã giao chiến với võ giả của Thiên Ân Trang, và trải qua trận kịch chiến với cả võ giả của Trúc Hải Trang.

Hắn có thể cầm cự đến hiện giờ là vì võ giả của hai trang viên đột nhiên lao vào tấn công lẫn nhau. Nhưng giả như hai bên hợp sức lại đối phó, Tân Vô Kiềm có mười cái mạng cũng khó bảo vệ được Mộc Gia Tuệ.

Có điều, Tân Vô Kiềm hẳn buộc phải đánh cược.

Hắn đã bảo Mộc Gia Tuệ bỏ trốn và một mình chặn võ giả của cả hai trang viên.

Lúc này hắn đã bị thương nặng ở vai và thắt lưng, cả lưng cũng bị chém nốt. Ngoài ra còn những vết thương nhỏ lẻ không kể hết.

Hắn chảy nhiều máu đến mức đầu óc đã mơ hồ choáng váng.

Người thường mà bị thương đến thế không chừng phải bỏ mạng từ lâu chứ đừng nói đến chỉ hoa mắt. Thế nhưng hắn có lý do phải giữ cho bản thân tỉnh táo.

Chính là vì Mộc Gia Tuệ.

Tân Vô Kiềm chỉ cần nghĩ đến nàng liền cắn chặt môi. Tuy nhiên, sự thật là bây giờ hắn đã đến giới hạn rồi.

Hắn không được phép bất tỉnh trước khi kịp gửi gắm nàng cho nam nhân trước mặt.

“Làm... làm ơn hãy cứu Gia Tuệ. Hừm!”

Vừa mở miệng nói được mấy tiếng, hắn đã phun ra một ngụm máu tươi dâng lên cổ họng. Hắn cảm nhận được ánh mắt của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt nhìn Tân Vô Kiềm với ánh mắt âm trầm khó đoán.

Tân Vô Kiềm cố dồn sức vào hai chân mà đứng dậy.

Phịch!

Thế nhưng chân hắn đã không còn chút sức lực nào, hắn liền ngã phịch xuống vũng máu tươi.

Chính vì hắn cố gắng di chuyển nên máu từ vết thương không ngừng chảy ra.

Tân Vô Kiềm cảm nhận cơn đau truyền tới toàn thân như thiêu như đốt. Thay vì hét lên, Tân Vô Kiềm lại chọn cắn chặt răng

mà dồn sức xuống chân.

Phịch!

Tân Vô Kiềm gần như quỵ gối xuống đất. Sau đó đầu hắn đập vào vũng máu.

“Xin hãy giữ lời hứa. Nàng ấy là một nữ tử vô cùng đáng thương. Hy sinh cả đời cho gia môn. Xin ngài hãy giúp nàng ấy được sống cuộc sống của chính mình.”

Phiêu Nguyệt không đáp lại lời hắn.

Tân Vô Kiềm tỏ vẻ lo lắng.

“Làm... ơn!”

Dường như hắn đang cố sức gắng gượng đến lúc nghe Phiêu Nguyệt trả lời mới an tâm nhắm mắt xuôi tay.

Lúc này Phiêu Nguyệt mới lên tiếng.

“Ta là thích khách.”

“Hả?”

“Ta không thể giữ lời hứa được.”

Trước câu trả lời bất ngờ ấy, đồng tử Tân Vô Kiềm lay động dữ dội.

Ngay cả trong mơ Tân Vô Kiềm cũng không nghĩ Phiêu Nguyệt là thích khách.

Đột nhiên trong đầu hắn có một suy nghĩ xẹt qua nhanh như thiểm điện.

“Vậy thì... ta sẽ ủy thác cho ngài.”

“Ủy thác?”

“Ủy... thác cho thích khách thì có gì mà lạ chứ?”

Phiêu Nguyệt cảm thấy có chút vô lý.

Thứ Tân Vô Kiềm muốn vào thời khắc cuối đời của hắn lại là một ủy thác.

Thành thật mà nói, phản ứng của Tân Vô Kiềm đã vượt xa mong đợi của Phiêu Nguyệt. Vậy nên hắn cảm thấy vô cùng thú vị.

“Ủy thác của ngươi là gì?”

“Hãy giết kẻ nào đe dọa tính mạng của nàng ấy.”

Phiêu Nguyệt thoáng cau mày lại.

Bởi lẽ ủy thác mà Tân Vô Kiếm vừa đưa ra khiến hắn khá thất vọng.

Cứu Mộc Gia Tuệ hay xử lý kẻ thù uy hiếp nàng ấy suy cho cùng cũng như nhau mà thôi.

Cách diễn đạt có hơi khác nhưng ý nghĩa vẫn là như nhau. Thế nhưng, Phiêu Nguyệt đành chấp nhận ủy thác của hắn.

Bởi lẽ lời Tân Vô Kiếm nói rất hợp tình hợp lý.

“Cái giá là gì?”

“Cái mạng... của ta có được không?”

“Cái giá này không hợp lý chút nào. Cứ mặc như thế ngươi cũng chết thôi, ta có thể dùng cái mạng của ngươi làm gì kia chứ?”

“Ta sẽ kèm theo cả thanh Công Bồ nữa. Như thế có được không?”

“Ngươi thông minh đấy. Cũng khá lắm.”

Phiêu Nguyệt liền nhếch miệng cười.

Thật lòng hắn thấy vô cùng cảm thán.

Tân Vô Kiếm khi rơi vào bước đường cùng lại có thể sáng suốt đến mức này. Lý do mà Thiên Ân Trang và Trúc Hải Trang xung đột với nhau cũng chính vì thanh Công Bồ đó.

Một thanh kiếm chỉ có ý nghĩa tượng trưng chứ không hề có tác dụng trong việc phát triển kiếm pháp.

Đối với ai đó nó có ý nghĩa rất lớn, nhưng với Phiêu Nguyệt thanh kiếm ấy chẳng khác nào một hòn đá vô dụng nằm lẫn lóc bên đường.

Tân Vô Kiếm lại muốn giao món đồ vật đem đến tai ương cho Mộc Gia Tuệ cho Phiêu Nguyệt.

Trong một chốc, Phiêu Nguyệt thật muốn vỗ tay tán dương Tân Vô Kiếm.

Bình thường hắn sẽ không nhận những ủy thác như thế.

Chỉ bấy nhiêu thôi chẳng có lợi ích gì cả.

“Được thôi, ta chấp nhận.”

Thế nhưng lần này Phiêu Nguyệt đã chấp nhận ủy thác của Tân Vô Kiềm.

“Huynh!”

Chính bởi vì Tiểu Ma.

Trong lúc Phiêu Nguyệt và Tân Vô Kiềm nói chuyện, Tiểu Ma chỉ hầy hầy mông mà không câu nào.

Tiểu nam tử rất nóng lòng muốn giúp Mộc Gia Tuệ nhưng hắn phải chịu đựng chờ quyết định của Phiêu Nguyệt.

Ngay khi Phiêu Nguyệt vừa dứt câu, Tân Vô Kiềm cũng nhắm mắt.

‘Được rồi. Giờ nàng ấy có thể bình an vô sự...’

Cả người Tân Vô Kiềm đổ gục xuống hết như lâu đài cát.

Thế lực của hắn đã đạt đến giới hạn rồi. Hắn cố gắng gượng chỉ để nghe được câu trả lời của Phiêu Nguyệt. Sau khi nghe được lời cần nghe, hắn liền thả lỏng tất cả dây thần kinh.

Tân Vô Kiềm ngã phịch xuống vũng máu, hơi thở của hắn đã đứt quãng. Cứ đà này hắn sẽ không thể thở nổi nữa.

“Tại hạ sẽ chăm sóc cho hắn.”

Lúc đó, Ưu Trường Lạc tiến tới.

Ưu Trường Lạc lấy ra một viên Hộ Tâm Đan cho vào miệng Tân Vô Kiềm. Lập tức hô hấp của Tân Vô Kiềm liền ổn định hơn. Thế nhưng nếu không kịp trị thương, cái mạng này của hắn khó mà giữ nổi.

Hắn chỉ còn lại chút thời gian.

Tiểu Ma liền nói với Phiêu Nguyệt.

“Huynh! Ta nên làm gì đây?”

“Làm thứ gì mà đệ giỏi nhất ấy.”

“Tùy ý hả?”

“Cứ tùy ý!”

“Đa tạ! Huynh!”

Tiểu Ma bật cười rạng rỡ.

Khoảnh khắc nhìn thấy nụ cười của tiểu nam tử, nhóm của Ưu Trường Lạc bất giác nổi gai ốc toàn thân.

Tên tiểu quỷ kia cuối cùng cũng để lộ bản chất thật của mình ra. Họ thậm chí không thể đoán được có bao nhiêu người sẽ bỏ mạng dưới tay hắn.

Phản phật!

Cùng với tiếng hắc y vút lên trong gió, Tiểu Ma lập tức biết mất khỏi tầm mắt bọn họ.

Sau một hồi nhìn về phía Tiểu Ma, bọn họ lại dời ánh mắt sang Phiêu Nguyệt. Thế nhưng, họ không thấy Phiêu Nguyệt đâu nữa.

Bởi lẽ hắn ta đã biến mất hết như vừa vọt thẳng lên trời.

“Trời ạ!”

“Từ khi nào chứ?”

Nháy mắt, Phiêu Nguyệt đã khuất khỏi tầm mắt họ.

Hắn đã che giấu dấu vết vô cùng hoàn hảo khiến ai cũng không thể tin nổi.

“Sắp loạn cả rồi.”

Ưu Trường Lạc nhắm chặt mắt.

Nhìn Phiêu Nguyệt lao vào nơi đó, trong đầu y liền vẽ ra viễn cảnh sắp tới.

“Và rồi nơi đó sẽ biến thành một khu rừng chết chóc thật sự.”

Phong Lộ Sơn vốn là một cô nhi.

Thấy y không có nơi này để đi, Hoa Uy Thần - phụ thân của Hoa Hữu Thiên mới thu nhận y về bổn trang.

Không chỉ cho y chỗ ăn chỗ ngủ, Hoa Uy Thần còn dạy võ công cho y. Bởi lẽ trông y có vẻ vô cùng hữu dụng.

Từ sau đó, Phong Lộ Sơn trở thành trung bộc của Hoa Uy Thần.

Sau khi Hoa Uy Thần qua đời, y liền trở thành tâm phúc của Hoa Hữu Thiên. Chức vụ chính thức của y là Ngoại Đàng Chủ của Thiên Ân Trang.

Những người khác tự hỏi y có hài lòng với chức vụ Ngoại Đàng Chủ đó hay không, nhưng với Phong Lộ Sơn, như thế đã khiến y mãn nguyện rồi.

Bởi lẽ Hoa Hữu Thiên cũng đối đãi tốt với y hết như Hoa Uy Thần. Thế nên, Phong Lộ Sơn mới hết mực trung thành với Hoa Hữu Thiên.

Ở Thiên Ân Trang có hơi 200 võ giả thuộc ngoại đàng.

Chất lượng của những võ giả ngoại đàng không bằng nội đàng, nhưng số lượng lại vượt trội hơn. Điều này không đồng nghĩa cảnh giới võ công của họ kém cỏi.

Những võ giả ngoại đàng vẫn đủ tư cách được gọi là cao thủ.

Lúc này, Phong Lộ Sơn hỏi nam nhân bên cạnh.

“Tổ Ba có tin tức gì không?”

“Vừa nãy thuộc hạ có nghe tin họ đã phát hiện ra Tân Vô Kiềm.”

“Ừm!”

Phong Lộ Sơn thoáng cau mày.

Ngoại đàng của Thiên Ân Trang được tạo thành từ mười tổ.

Mỗi tổ có 20 võ giả, họ hành động độc lập dưới quyền kiểm soát của tổ trưởng. Thế nhưng, họ vẫn phải báo cáo tình hình cho cấp trên.

Hiện giờ, phía tổ trưởng tổ ba đã ngưng báo cáo, đồng nghĩa đã có chuyện gì đó xảy ra.

“Chẳng lẽ lại xung đột với võ giả của Trúc Hải Trang ư?”

Họ không thể lường trước phía Trúc Hải Trang lại cử võ giả đến Tử Vong Lâm một cách đột ngột như thế.

“Quả nhiên ả nữ nhân kia chính là vấn đề.”

Phong Lộ Sơn liền nghĩ đến Dư Hoa Ảnh.

Nhờ có nàng mà Trúc Hải Trang mới có thể cầm cự đến hiện giờ.

Nhưng may thay, Dư Hoa Ảnh chỉ là nữ tử trẻ tuổi. Giả như nàng mà một nam nhân và nắm toàn quyền chi phối Trúc Hải Trang, có lẽ tình hình đã khác hẳn rồi.

Khả năng phán đoán cũng như tùy cơ ứng biến của Dư Hoa Ảnh vô cùng xuất sắc. Đến cả Phong Lộ Sơn cũng cảm thấy ganh tị với nàng.

“Vậy càng tốt. Nhân cơ hội này ta sẽ lấy mạng ả Dư Hoa Ảnh kia. Thế nào ả ta cũng sẽ đặt chân vào Tử Vong Lâm mà thôi. Tổ Một đến Tổ Năm tập trung tìm Mộc Gia Tuệ, số còn lại tìm Dư Hoa Ảnh cho ta.”

“Vâng!”

Các tổ trưởng từ tổ một đến tổ năm lập tức dẫn dắt thuộc hạ tiến sâu vào rừng.

Phong Lộ Sơn cùng năm tổ còn lại truy tìm tung tích Dư Hoa Ảnh.

Tử Vong Lâm là một khu rừng rộng đến mức có đi hai ngày cũng không hết nổi. Tiến sâu vào khu rừng này mà không có người dẫn đường chẳng khác nào đi tìm đường chết cả.

Thế nhưng Phong Lộ Sơn lại bước đi rất tự tin.

Bởi vì chính Phong Lộ Sơn là người dẫn đường xuất sắc nhất. Y sớm đã quen thuộc với địa hình địa thế của khu rừng này.

Y không biết liệu có một lúc nào đó phải bước chân vào Tử Vong Lâm này hay không, thế nên y đã lần mò từng chút một và học thuộc đường đi.

‘Rõ ràng Dư Hoa Ảnh đã đến đây.’

Bên trong khu rừng có vô số cỏ thụ cành lá um tùm nên khó mà phát đoán được phương hướng. Nếu thế đám người kia phải tìm đến nơi cao nhất mới nắm bắt được hành động của Thiên Ân Trang.

Nếu là y đang đứng trên lập trường của Dư Hoa Ảnh, y chắc chắn sẽ làm như thế.

“Tất cả cẩn thận. Biết đâu chừng nữ nhân kia đang chờ chúng ta đây.”

“Vâng!”

“Ngài đừng lo lắng!”

Các tổ trưởng lập tức trả lời y. Thế nhưng lại thiếu mất giọng của một người. Đó chính là tổ trưởng tổ ba đi sau cùng.

“Nhuận Tổ trưởng đâu?”

Phong Lộ Sơn liền tìm Nhuận Học Các - Tổ trưởng Tổ Ba. Thế nhưng, y vẫn không thấy Nhuận Học Các đáp lời.

Ánh mắt Phong Lộ Sơn liền sáng lên.

Càng nhiều nhóm di chuyển thì càng phải tuân thủ nguyên tắc.

Chỉ cần một người không đáp lời hoặc quên báo cáo sẽ rất khó nắm bắt được tình hình.

Phong Lộ Sơn vốn luôn giáo huấn các tổ trưởng vô cùng nghiêm khắc để duy trì nguyên tắc như thế.

“Nhuận Tổ trưởng!”

Phong Lộ Sơn lại gọi Nhuận Học Các thêm lần nữa. Thế nhưng vẫn không thấy ai trả lời.

Y dự cảm có gì đó chẳng lành.

“Sao lại im lặng thế nhỉ?”

177

Nhuận Học Cát vùng vẫy.

Một sợi dây vô hình đang quấn lấy cổ của y. Sợi dây ấy kéo cơ thể y lên một cái cây thật cao.

Nhuận Học Cát cố gắng vùng vẫy để thoát ra khỏi sợi dây nhưng y càng vùng vẫy, sợi dây càng siết chặt cơ thể y hơn.

Máu lưu thông lên não bị tắc, tâm trí của y cũng dần lu mờ.

‘Gì thế?’

Cho đến khi chết, y vẫn không thể biết được.

Tại sao bản thân y lại thành thế này.

Rốt cuộc là ai đã khiến y thành ra như vậy.

Bộp!5

Đầu của y gục xuống.

Y đã tắt thở.

Thi thể của Nhuận Học Cát được đặt lên một nhánh cây to lớn một cách nhẹ nhàng. Thế mà không một ai ở xung quanh nhận ra rằng y đã biến mất cả.

Người kéo Nhuận Học Cát lên cành cây cao ấy chính là Phiêu Nguyệt. Hắn đã siết cổ Nhuận Học Cát bằng Thu Hồn Ti và kéo y lên đó.

Phiêu Nguyệt cẩn thận đặt thi thể của Nhuận Học Cát lên nhánh cây lớn. Tuy nhiên, ở đó không chỉ có mỗi thi thể của Nhuận Học Cát mà còn có xác của những người trong Tổ Mười đang nằm rải rác ở khắp nơi trên những cành cây to lớn.

Chỉ nhìn bên ngoài, không ai có thể biết được bọn họ còn sống hay đã chết được vì bên ngoài cơ thể bọn họ không hề có vết thương nào cả.

Dù những đồng liêu đứng ngay bên cạnh đã biến mất, nhưng những võ giả của ngoại đàng hoàn toàn không nhận ra điều đó.

Với năng lực của họ thì dĩ nhiên không thể phát hiện hành động của Phiêu Nguyệt được.

Không có chút tiếng động, cũng không để lại vết tích.

Khu rừng với cây cối rậm rạp chính là môi trường tốt nhất để Phiêu Nguyệt hoạt động.

Ở những nơi thế này, năng lực của Phiêu Nguyệt như tăng lên gấp bội.

Phiêu Nguyệt tựa như con báo đen lấy màn đêm làm vỏ bọc để di chuyển.

Hắn lặng lẽ bước từ cành cây này sang cành cây khác mà không có chút tiếng động rồi nhìn xuống.

Hắn nhìn thấy vô số cái đầu.

Đó là những võ giả của Thiên Ân Trang.

Bọn họ đang đảo dác nhìn xung quanh. Nhưng có mơ bọn họ cũng không bao giờ nghĩ đến có một người khác đang di chuyển trên đầu của họ.

Tuy bọn họ đang cảnh giác cao độ với xung quanh, nhưng Phiêu Nguyệt đã thấy được một khoảng mù mà bọn họ không thể thấy được.

Loạt soát!

Thu Hồn Ti một lần nữa được thả xuống để tìm kiếm con mồi.

Nó cũng tương tự như câu cá vậy, nhưng bản chất thì khác.³

Khi câu cá, người ta phải đợi thật lâu để chờ cá cắn câu, còn Phiêu Nguyệt thì khác, Phiêu Nguyệt muốn con mồi nào, hắn sẽ chớp lấy con mồi đó.

Siết!

Giống như lúc này vậy.

Lại có thêm một người trở thành vật tể cho Thu Hồn Ti.

Thu Hồn Ti siết chặt cổ của võ giả ngoại đàng rồi kéo y lên cây.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi khi bị kéo lên cành cây, y đã tắt thở.

Tuy đã tắt thở, nhưng nỗi sợ hãi cực độ mà y cảm thấy trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy vẫn còn in rõ trên gương mặt.

Phương thức của Phiêu Nguyệt không phải là cuộc chiến giữa những võ giả.

Cuộc chiến của thích khách dĩ nhiên phải khác cuộc chiến của những võ giả. Vì thế nên những võ giả mới khinh thường thích khách.

Bọn họ bảo đảm người thích khách chỉ là những võ giả nửa xu vì không biết làm gì ngoài đánh úp. Nhưng trong lời nói đó cũng chứa đựng nỗi sợ của chúng dành cho thích khách.⁶

Phiêu Nguyệt chưa bao giờ xấu hổ hay nhục nhã vì bản thân là thích khách.

Tuy không có lý do gì để tự hào nhưng hắn cũng chẳng có lý do gì để phải xấu hổ cả.

Hắn trở thành thích khách không phải vì hắn muốn.

Hắn trở thành thích khách theo ý muốn của người khác, hắn trở thành thích khách để tồn tại.

Tuy bây giờ hắn đã có thể thoát khỏi sự ràng buộc của hai từ “thích khách”, nhưng hắn không có ý định làm như thế.²

Phương thức ám sát của thích khách có hiệu quả rất cao. Và nó có điểm mạnh là có thể gieo rắc nỗi sợ cho kẻ địch.

“Aaaaa!”³

“Dương Thành biến mất rồi.”

Tiếng hét của võ giả ngoại đàng vang vọng cả Tử Vong Lâm.

Đến giờ bọn họ mới nhận thức được đồng liêu của mình đã biến mất.

Sự hỗn loạn cùng nỗi sợ cực độ xâm chiếm toàn bộ tâm trí của những võ giả ngoại đàng lúc này.

“Tất cả bình tĩnh.”

Phong Lộ Sơn cố gắng làm cho họ bình tĩnh lại, nhưng vô ích.

Đã có hơn mười võ giả ngoại đàng biến mất khi bọn họ phát hiện rồi.

Bọn họ đang cảm thấy cực kỳ sợ hãi.⁰

Bộp!

Ngay lúc đó, Phiêu Nguyệt đẩy một thi thể được đặt trên cành cây xuống. Một sợi ngân ti rất mảnh được quấn quanh cổ thi thể khiến cho thi thể ấy đung đưa trong không trung.

Ngay khi thấy được thi thể đang lung lay trong không trung, nỗi sợ hãi của những võ giả ngoại đàng như đạt đến đỉnh điểm.

“U!”

“T, trong rừng có ma.”

“Chúng ta sẽ bị ăn thịt mất.”

Những võ giả ngoại đàng hét lên rồi chạy tán loạn.

Sự kết hợp của nỗi sợ mà khu rừng mang tên Tử Vong Lâm mang lại cùng với những thi thể bị sát hại mà không có chút

tiếng động tạo ra được một hiệu quả mà đến cả Phiêu Nguyệt cũng phải bất ngờ.

“Tất cả dừng lại. Những ai tự ý trốn chạy đừng hòng quay về Thiên Ân Trang nữa.”

Phong Lộ Sơn avetemđe dọa, nhưng những lời đe dọa ấy dường như chẳng lọt được vào tai của những võ giả.

“Cái tên khốn này!”

Cuối cùng, Phong Lộ Sơn vì quá tức giận nên đã vung kiếm vào những võ giả đang bỏ chạy đi ngang qua y.

Y định trừng phạt bọn họ bằng Nhất Phạt Bách Giới để nắm giữ được kỷ cương. Nhưng nỗ lực của y đã thất bại.

Uỳnh uỳnh!

Bởi vì ngay lúc đó, những thi thể liên tục rơi xuống.

Khung cảnh những xác chết treo lơ lửng trên không trung thực sự rất kinh hoàng.

Khoảng 80% thông tin con người tiếp nhận từ bên ngoài phụ thuộc vào thị giác.

Thông tin được tiếp nhận qua mắt sẽ ngay lập tức được truyền đến não mà không cần đến bất kỳ màng lọc hay quá trình gì, điều đó làm nỗi sợ hãi của bọn võ giả ngoại đàng tăng lên gấp bội chỉ trong chớp mắt.

Tâm trí của những võ giả ngoại đàng trở nên trống rỗng bởi nỗi sợ hãi.

Điều duy nhất trong đầu họ lúc này chính là phải rời khỏi nơi đây ngay lập tức.

“Cứu mạng!”

“Ta không muốn ở đây nữa.”

Những võ giả ngoại đàng cầm đầu cầm cổ chạy về phía trước mà không thèm ngoảnh lại, chỉ còn lại Phong Lộ Sơn đứng trơ trọi một mình.

“C, cái bọn...”

Chòm râu của y run bần bật.

Trong mắt y chứa đầy sự tức giận.

“D, dám làm như vậy sao...”

Phong Lộ Sơn tự hào rằng mình đã trải qua muôn vàn khó khăn nhưng đây là lần đầu tiên y thấy có người kích thích được nổi sợ bằng cách báng bổ những thi thể của người chết như thế này.

“Là ai? Mau ra mặt đi! Người ẩn nấp một cách hèn nhát rồi ám sát người khác như thế sao. Như vậy mà là một võ giả chân chính ư?”

Y hét vào trong không trung.

Vù!

Tiếng thét đầy công lực của y khiến cho lá cây của một vùng rơi ra như mưa.

Phập!

“Khực!”

Bỗng Phong Lộ Sơn hét lên.

Một thanh phi đao nhỏ đã găm vào vai y.

Đó chính là U Linh Chủ.

“T, từ khi nào mà...?”

Đôi mắt của Phong Lộ Sơn dao động dữ dội.

Rõ ràng y đã khuếch đại giác quan của mình đến cực hạn thể mà y vẫn không cảm nhận được có một thanh phi đao đang bay về phía y.

“Lá... cây?”

Ngay lúc đó, y hướng mắt nhìn về phía những chiếc lá đang rơi xuống không ngừng như mưa.

Chắc chắn là thanh phi đao này đã bay xuyên qua những chiếc lá rơi xuống do tiếng gầm của y. Những chiếc lá ấy đã che khuất tầm nhìn của y, vậy nên y mới không thể nhận ra có một thanh phi đao đang bay tới gần mình.

“Chuyện này...”

Phập!

Vào lúc đó, lại có thêm một thanh phi đao bay tới đâm vào ngực y.

Cú va chạm mạnh khiến thân thể của Phong Lộ Sơn đảo ngược về phía sau.

Phong Lộ Sơn cố nhìn đầu và vung kiếm về phía phi đao đã bay tới. Thế nhưng, thanh kiếm của Phong Lộ Sơn đã không thể vung lên hết cỡ.

Phập!

Bởi vì U Linh Chủ đã cắm vào trán của Phong Lộ Sơn.

Phong Lộ Sơn ngã về phía sau trong tư thế vung kiếm.

Uỳnh!

Cơ thể của Phong Lộ Sơn ngã lăn ra đất tạo ra âm thanh tựa như một khúc gỗ vừa mới ngã xuống nền đất.

Phiêu Nguyệt xuất hiện không chút tiếng động trước Phong Lộ Sơn đã chết với đôi mắt trợn ngược.

Phiêu Nguyệt nhìn vào thi thể của Phong Lộ Sơn một lúc rồi vung tay thu hồi U Linh Chủ cắm vào người của Phong Lộ Sơn. Và rồi hắn lặng lẽ biến mất như cái cách mà hắn đã xuất hiện.

Những chiếc lá bay bay rồi hạ xuống chất đống lên thi thể của Phong Lộ Sơn như một nấm mộ.

“Lạ thật!”

Cặp lông mày thanh tú của Dư Hoa Ảnh khẽ nhíu lại.

“Có gì lạ sao?”

Nhạc Trừu Sơn đứng bên cạnh nghi hoặc hỏi nàng.

“Không khí thay đổi rồi?”

“Ngươi cũng cảm nhận được sao?”

“Nhạc đại hiệp cũng vậy ư?”

“Dòng chảy vừa mới bị thay đổi.”

Nhạc Trừu Sơn là một cao thủ.

Hơn nữa, lão còn là một cao thủ có tiếng trong thiên hạ.

Một cao thủ có thể dễ dàng lọt vào Bách Đại Cao Thủ.

Tuy một vài người có thể nói chỉ lọt vào được “Bách” chứ không phải vào được “Thập” có gì đâu mà to tát nhưng xét về thực tế, số lượng võ giả trong giang hồ là vô số kể, giống như hạt cát trên bãi cát vậy. Vậy nên được lọt vào Bách Đại Cao Thủ thôi cũng đủ biết người đó mạnh đến mức nào rồi.

Ngay cả ở trong số một trăm người đó, số người vượt qua được lão cũng chỉ có chủ nhân của mười một thế lực siêu cường cùng với Bát Tinh Tọa. Cùng lắm cũng chỉ có từ hai đến ba mươi người.

Cảnh giới của những võ giả còn lại trong Bách Đại Cao Thủ cũng tương tự.

Thật ra, việc lọt vào Bách Đại Cao Thủ cũng chỉ là suy đoán của mọi người chứ không phải do bọn họ đã từng trực tiếp tỷ võ hay so tài với nhau để phân định trên dưới bao giờ cả.

Đó chỉ là sự đánh giá đại khái dựa trên danh tiếng, tu vi võ công cùng với đánh giá của dư luận. Tuy nhiên, vẫn có nhiều người tin vào đánh giá này đã cho rằng nó là chính xác tuyệt đối.

Nhạc Trừu Sơn cũng thế, lão có võ công và năng lực đủ để xếp hạng vào trong đó.

Đặc biệt, thứ mà lão tự tin nhất chính là nhãn mục tinh tường của mình.

Đó không đơn thuần chỉ là con mắt nhìn người mà còn có khả năng đọc được diễn biến và bầu không khí của chiến trường.

Tình hình lúc này ở Tử Vong Lâm phản chiếu trong mắt lão rõ ràng không hề bình thường.

Dù bọn họ có đang ở trên một cái cây cao đến mấy thì cũng không thể nhìn thấy hết những gì đang xảy ra ở bên dưới vì những tán cây mọc sum suê nên đã che chắn bớt tầm nhìn của bọn họ. Tuy nhiên, lão có thể suy đoán được đại khái chuyện gì đang xảy ra thông qua dòng chảy của khí.

“Mạch khí mờ dần. Lúc này thì hoàn toàn không cảm nhận được gì nữa. Chắc chắn đã có ai đó đã can thiệp.”

Dư Hoa Ảnh gặt đầu đồng tình với Nhạc Trừu Sơn.

Nàng không có năng lực đọc được dòng chảy của khí như Nhạc Trừu Sơn. Nhưng khi nghe báo cáo của thuộc hạ truyền về, nàng có thể phán đoán được có chuyện kỳ lạ đang xảy ra ở Vong Tử Lâm.

Trúc Hải Trang yếu thế hơn Thiên Ân Trang.

Suốt mấy chục năm qua, toàn lực của Trúc Hải Trang suy yếu còn Thiên Ân Trang thì mạnh dần. Kết quả là sự chênh lệch ấy đã trở thành nỗi áp lực của bọn họ khi phải đối đầu trực tiếp với Thiên Ân Trang.

Thế nhưng, nàng vẫn dồn hết toàn lực vào Tử Vong Lâm vì nàng nghĩ nếu để sự chênh lệch này lớn thêm nữa, khoảng cách giữa Trúc Hải Trang của nàng và Thiên Ân Trang sẽ không bao giờ có thể thu hẹp lại được.

Nếu đối đầu trực diện thì Trúc Hải Trang sẽ phải chịu đả kích lớn nhưng nếu tấn công Thiên Ân Trang theo cách đánh rồi chạy thì thiệt hại sẽ không lớn bằng.

Thoạt đầu, mọi thứ dường như đều đi theo kế hoạch của nàng.

Những võ giả của Thiên Ân Trang đều ngã xuống mà không thể đối phó với sự xuất hiện của Trúc Hải Trang. Dư Hoa Ảnh thừa thắng xông lên, nàng định cuốc lấy Công Bố rồi lui quân.

Nhưng tình hình đã thay đổi khi Hoa Hữu Thiên gửi thêm quân. Dư Hoa Ảnh cũng không thể ngờ Hoa Hữu Thiên sẽ phản ứng nhanh đến thế.

Cuộc chiến cắn xé nhau vẫn tiếp diễn, thiệt hại của Trúc Hải Trang cũng tăng theo cấp số nhân.

Vậy nên, đã đến lúc để Dư Hoa Ảnh cân nhắc có nên rút quân hay không.

Ngay lúc đó, bầu không khí của chiến trường lại biến đổi.

Dòng chảy của cuộc chiến đã thay đổi.

Đội ngũ chiến đấu đã bị xáo trộn như thể những võ giả của Thiên Ân Trang đang bùng bùng khí thế bỗng trở nên sợ hãi một thứ gì đó.

Hoa Hữu Thiên không phải là một người tầm thường. Nếu không, ông ta đã không thể dựng nên được Thiên Ân Trang như hiện tại.

Không có chuyện một người vĩ đại như ông ta lại để toàn lực của Thiên Ân Trang trở nên tán loạn như vậy. Điều đó có nghĩa là có thứ gì đó nằm ngoài dự đoán của Hoa Hữu Thiên đã can thiệp.

Vấn đề ở đây là ai là người đã can thiệp vào chuyện này.

Dur Hoa Ảnh hỏi Nhạc Trừu Sơn.

“Đại hiệp có suy đoán được gì không?”

“Không có. Ít nhất thì không phải những võ giả đang ở gần đây.”

“Vậy là có kẻ thứ ba đã can thiệp...”

Dur Hoa Ảnh đưa bàn tay trắng nõn chạm vào bờ môi đỏ mọng của mình.

Ngay lúc đó, hình ảnh một nam nhân hiện lên trong tâm trí của Dur Hoa Ảnh.

Nam nhân mà nàng đã gặp ở quán trọ.

Khi mọi người còn đang tập trung vào cuộc chiến của Hoàng Phủ Chi Thắng và Nhạc Trừu Sơn, chỉ có nam nhân đó là ngồi một mình đắm chìm vào suy tư như thể hẳn chẳng có hứng thú với chuyện này. Đó chính là lý do tại sao hẳn vẫn còn tồn tại trong ký ức của nàng một cách sống động đến vậy.

“Không lẽ...”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 178

Hoa Hữu Thiên nhíu chặt đôi lông mày.

Sắc mặt ông hiện giờ không còn nhẹ nhàng như bình thường nữa. Chỉ cần nhếch miệng một chút, thần thái liền thay đổi rõ rệt.

Lúc nhìn thấy gương mặt lạnh lùng cùng ánh mắt đầy sát khí của ông ta, các tâm phúc liền cứng đờ cả người, hết như vừa rơi xuống hố băng.

Hoa Hữu Thiên mà là người hiền lành, Thiên Ân Trang đã không lớn mạnh như hiện giờ. Ông ta chính là một tên bạo quân giả dạng thánh nhân.

Đám thuộc hạ biết rõ bộ mặt thật của ông ta nhìn đáng vẻ ấy liền không dám thở mạnh.

“Vậy là bây giờ đám người ngoại đảng đang hỗn loạn và tháo chạy ư?”

“Đúng vậy ạ.”

“Ta còn chưa hạ lệnh mà dám chạy ra khỏi Tử Vong Lâm rồi sao?”

“Xin Trang chủ thứ lỗi.”

Tên võ giả đến báo cáo liền cúi đầu nhận lỗi tựa hồ chính hắn là người làm sai. Thế nhưng Hoa Hữu Thiên vẫn không nguôi giận.

“Ngoại Đảng Chủ làm gì mà không ngăn lũ thuộc hạ đó hả?”

“Chuyện đó...”

“Nói đi!”

“Có vẻ ngài ấy đã biến mất ở đâu đó rồi ạ.”

“Ý người là sao?”

“Theo lời những kẻ tháo chạy, Ngoại Đảng Chủ là người còn ở lại đến cuối cùng.”

“Rồi sao?”

“Đó là lần cuối mà thuộc hạ thấy ngài ấy. Chúng thuộc hạ không phát hiện ra ngài ấy ở đâu nữa.”

“Điên mất thôi! Chuyện quái gì đang diễn ra vậy chứ?”

Cuối cùng cơn thịnh nộ của Hoa Hữu Thiên cũng bùng nổ như núi lửa phun trào.

Mới lúc này, võ giả của ngoại đảng đã rời chiến tuyến mà đào tẩu.

Ngay từ đầu vốn đã không thể ngăn được những người sợ hãi muốn bỏ trốn. Vậy nên ông mới tóm lấy võ giả ở gần đó mà gắng hỏi tình hình, nhưng chúng đều nói có ác quỷ trong Vong Tử Lâm.

Hoa Hữu Thiên không thể nắm được chính xác thông tin từng kẻ đã chìm vào nỗi khiếp đảm đến loạn cả ngôn từ.

Ông ta chỉ có thể chắc một điều rằng có ai đó trong Vong Tử Lâm đã gieo rắc nỗi sợ hãi cực độ cho đám võ giả ngoại đảng này.

Hoa Hữu Thiên nhìn Mai Bất Quân.

“Mai tổng quản!”

“Trang chủ cứ việc hạ lệnh ạ!”

“Mau đi tìm Ngoại Đường Chủ. Và tìm hiểu xem kẻ nào dám gây ra chuyện này.”

“Thuộc hạ xin tuân lệnh.”

Mai Bất Quân lập tức cúi đầu đáp lời.

Ông ta là người mà Hoa Hữu Thiên tin tưởng nhất.

Ông không chỉ tính toán nhanh nhẹn mà còn thông thạo việc hành chính nên được đảm đương chức vụ tổng quản.

Ngoại trừ Hoa Hữu Thiên, người mạnh nhất trong Thiên Ân Trang chính là Mai Bất Quân. Chỉ có Hoa Hữu Thiên mới biết chuyện này. Vậy nên ông rất tin tưởng giao nhiệm vụ nguy hiểm lần này cho Mai Bất Quân.

Mai Bất Quân chọn ra một vài thuộc hạ mà ông tin tưởng rồi bắt đầu hành động.

Thoáng chốc ông ta đã biến mất sau bụi rậm.

“Tại sao lại vào lúc quan trọng thế này...”

Hoa Hữu Thiên tắc lưỡi.

Ông không hề lường trước được cuộc xung đột với Trúc Hải Trang.

Ban đầu đúng là có chút bàng hoàng, nhưng sau đó ông lại nghĩ đây cũng là một chuyện tốt.

Từ trước đến nay, Thiên Ân Trang không ngừng mở rộng thế lực bằng cách chiếm lấy địa bàn của Trúc Hải Trang từng chút từng chút một, thế nhưng điều gì cũng có giới hạn.

Để mở rộng khu vực hơn nữa, họ phải đối mặt với Trúc Hải Trang.

Nếu lần này có thể khiến Trúc Hải Trang sợ hãi, đây là cơ hội tuyệt vời cho Thiên Ân Trang giáng một đòn đả kích lớn về phía kia.

Ngộ nhờ bỏ lỡ thời cơ, ông không biết khi nào mới có thể lấy lại. Vậy nên Hoa Hữu Thiên mới bổ sung binh lực chiến đấu, nhưng không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này.

Hoa Hữu Thiên nhìn xung quanh. Vấn đề khiến ông đau đầu lại đang ở trước mặt ông.

Chính là đám thuộc hạ lúc này đang nhìn ông chằm chằm.

Nếu không có Hoa Hữu Thiên và Mai Bất Quân, chúng chẳng khác nào vật thể vô tri. Phải ra lệnh từng chút một mới chịu hành động, chứ không biết tự thân vận động.

Đây chính là vấn đề kinh niên đối với các môn phái mới nổi đang phát triển năng lực chỉ đạo và tăng cảm giác tồn tại như Thiên Ân Trang.

Nhưng dù vậy ông ta cũng không thể trút giận lên thuộc hạ được. Dù sao họ cũng là những người đã góp phần tạo nên Thiên Ân Trang của hôm nay.

Bù lại ông ta đang tìm người khác.

“Sao không thấy Ngọc Kỳ đâu hết vậy?”

“Lúc này công tử có bảo tự mình hành động rồi bỏ đi rồi ạ.”

“Nó đi một mình ư?”

“Còn có Nhậm Thái Văn công tử và Cẩm Châu Hoa tiểu thư đi cùng nữa ạ.”

“Vậy thì ta yên tâm rồi.”

Cho dù không hài lòng thế nào thì Hoa Ngọc Kỳ vẫn là máu mủ của ông.

Việc ông điên cuồng mở rộng Thiên Ân Trang cũng là muốn truyền lại cho con trai mình.

Chính lúc đó.

Vút!

Đột nhiên một cơn gió lướt qua người Hoa Hữu Thiên và đám võ giả Thiên Ân Trang.

Một tên võ giả trong số đó bất giác rùng mình.

Mộc Gia Tuệ nghiêng chặt răng.

Nàng đang ôm một thanh kiếm trong tay.

Đó chính là thanh Công Bố Kiếm mà tất cả những người có mặt trong khu rừng này đều muốn có được.

Chính vì nó mà nàng bị vô số võ giả đổ mắt lũng sục trong khu rừng Vong Tử Lâm này.

‘Vô Kiếm ca ca!’

Mộc Gia Tuệ bất giác nghĩ đến Tân Vô Kiếm.

Để giúp nàng thoát thân, Tân Vô Kiếm đã ở lại Vong Tử Lâm.

Nàng không hề muốn rời xa hắn. Thế nhưng, nếu có nàng bên cạnh, Tân Vô Kiếm không thể nào phát huy được hết sức mạnh của mình.

Vậy nên Mộc Gia Tuệ đành nén nước mắt mà rời đi.

‘Huynh phải sống sót đó. Ta nhất định sẽ tìm được huynh.’

Vài ngày trước nàng còn là một nữ tử yếu đuối. Ấy vậy mà sau khi trải qua nhiều biến cố, nàng đã trở nên gai góc hơn.

Đôi mắt nàng lúc này đã tràn đầy độc khí.

Ngoài Tân Vô Kiếm ra nàng không tin một ai cả.

Trong tình thế bị cô lập như hiện giờ, nàng chỉ có thể tin tưởng vào bản thân mà thôi.

Nàng nuốt một ngụm nước bọt khô rồi vượt ra khỏi bụi rậm.

Đột nhiên lúc này...

Vút!

Bên tai nàng bất ngờ vang lên âm thanh vô cùng sắc bén.

Mộc Gia Tuệ theo bản năng cúi thấp xuống đất. Chính hành động này đã cứu mạng nàng.

Phập!

Thanh đao khá lớn cắm vào thân cây đang run lên. Ai đó đã phóng thanh đao hết như phóng ám khí về phía nàng.

Mộc Gia Tuệ ngẩng đầu lên nhìn về phía thanh đao.

“Mộc tiểu thư! Đúng không?”

Bảy võ giả đang tiến gần về phía nàng. Đám người tỏa ra khí thế sắc bén kia chính là võ giả của Trúc Hải Trang.

Ánh mắt họ đang nhìn chăm vào thanh Công Bố trong tay Mộc Gia Tuệ.

“Nếu giao thanh kiếm đó cho ta, ta sẽ tha mạng cho cô nương.”

Tên võ giả đứng đầu chìa tay ra trước mặt rồi nói. Thế nhưng, Mộc Gia Tuệ đời nào tin lời hắn.

Đó là kẻ đã phóng đao về phía nàng. May là nàng đã tránh được, giả như chậm trễ chút nữa, nàng đã bỏ mạng ngay lập tức rồi.

Mộc Gia Tuệ tuyệt đối không thể tin tưởng một kẻ muốn lấy mạng mình.

Mộc Gia Tuệ giấu thanh Công Bố sau lưng rồi lùi về sau. Lập tức sắc mặt tên võ giả dẫn đầu liền ánh lên tia điên cuồng.

“Cô nương không thấy có nhiều người đã phải khổ sở vì nó rồi hay sao? Nhanh chóng giao thanh kiếm ra mới là tốt cho cô nương đấy.”

Lúc này Dư Hoa Ảnh đã lên tiếng khẳng định rằng võ giả Trúc Hải Trang sẽ không lấy mạng Mộc Gia Tuệ. Cùng là phận nữ nhân với nhau, Dư Hoa Ảnh sẽ niệm tình mà tha cho nàng.

Đám võ giả của Trúc Hải Trang mới đầu rất nghe theo lệnh của Dư Hoa Ảnh. Thế nhưng trong lúc xung đột gay gắt với võ giả của Thiên Ân Trang, phe họ đã có nhiều người hy sinh, vậy nên họ đã thay đổi suy nghĩ.

Họ cho rằng căn nguyên của mọi chuyện chính là từ Mộc Gia Tuệ mà ra.

Giả như ngay từ đầu Mộc Gia Tuệ không mang thanh kiếm rời khỏi Thiên Ân Trang thì đã không gây ra hỗn loạn như hiện giờ.

Chỉ cần nghĩ chính do Mộc Gia Tuệ mà họ mới mất đi đồng liêu, trong lòng liền dấy lên cơn thịnh nộ khủng khiếp. Vì tham vọng của Thiên Ân Trang nên họ mới tham gia vào trận chiến tranh đoạt hiện giờ, nhưng khi thiệt hại ngày càng lớn, họ còn căm ghét cả Mộc Gia Tuệ.

Họ nhìn Mộc Gia Tuệ với ánh mắt tràn đầy sát khí.

Nếu là trước kia, Mộc Gia Tuệ sẽ không nhìn thẳng vào mắt họ. Có điều bây giờ nàng đã thay đổi.

“Thanh kiếm này chính là gia bảo của gia môn ta. Các người có tư cách gì mà lấy nó chứ?”

“Không có sức mạnh bảo vệ gia bảo chính là một cái tội. Cô nương không có tư cách sở hữu nó.”

“Ta cứ tưởng chỉ có Thiên Ân Trang là bỉ ổi, vậy mà đến cả Trúc Hải Trang cũng thế. Các người muốn ép buộc tiểu nữ để lấy thanh kiếm này ư? Nếu vậy các người chẳng khác gì lũ người như Hoa Hữu Thiên - trang chủ Thiên Ân Trang cả.”

“Người dám xúc phạm tiểu thư ư.”

Tên võ giả dẫn đầu liền nổi cáu.

Mộc Gia Tuệ đột nhiên cảm thấy hết sức nực cười.

Hắn ta không ngại mồm mà nói lời xúc phạm nàng, trong khi đó hắn lại không muốn người khác buông lời không hay với người mà hắn phục tùng.

Bản thân không có sức mạnh chính là một cái tội. Còn dùng lý do đó để nói lời nặng nhẹ với nàng.

Roẹt!

Mộc Gia Tuệ lập tức rút kiếm ra rồi chĩa về phía tên võ giả.

“Ta có thể xúc phạm tiểu thư ngươi bất cứ lúc nào. Nếu ngươi không muốn nghe mấy lời đó thì cứ lấy cái mạng của ta đi.”

“Được thôi! Dù ta cũng không muốn làm như vậy.”

Tên võ giả dẫn đầu cùng thuộc hạ lập tức tấn công Mộc Gia Tuệ. Nàng cố hết sức vùng kiếm chống lại chúng.

Kenggg!

Kiếm va chạm kiếm bắn ra tia lửa tứ phía.

Mộc Gia Tuệ dốc hết sức mà chiến đấu. Thế nhưng, nàng không chỉ yếu thế về cảnh giới võ công mà còn bị áp đảo về số lượng.

“Á!”

Nàng chưa vượt qua được hai mươi chiêu đã bị đả thương nặng.

Mộc Gia Tuệ người chảy đầy máu tươi đỏ thẫm, nàng ngồi phịch xuống đất.

Tên võ giả dẫn đầu liền tiến đến chỗ nàng.

“Vậy nên ta mới nói giao thanh Công Bố ra là tốt rồi.”

Hắn ta chĩa thanh kiếm vào cổ Mộc Gia Tuệ.

Mộc Gia Tuệ không thể phản kháng lại được nữa.

Nàng không hề cảm thấy xấu hổ hay sợ hãi. Nàng chỉ cảm thấy phần nộ. Vì không đủ mạnh nên mới rơi vào tình thế hiện giờ. Chính điều ấy khiến lòng nàng như cuộn trào từng cơn sóng.

“Chậc! Ta còn định xem xem là kẻ nào, ra là lũ sâu bọ của Trúc Hải Trang.”

Lúc này, một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên từ phía bụi rậm.

“Là kẻ nào?”

Tên võ giả dẫn đầu dời thanh kiếm khỏi cổ Mộc Gia Tuệ rồi nhắm nhìn vào nơi giọng nói phát ra.

Lúc đó hắn nhìn thấy hai nam một nữ dần xuất hiện sau bụi rậm

Khi chạm mắt với một kẻ trong số họ, gương mặt tên võ giả lập tức méo xệch đi.

“Hoa Ngọc Kỳ?”

“Sao ngươi dám vô lễ với khách của bản trang vậy chứ.”

Gã nam nhân dẫn đầu chính là Tiểu trang chủ của Thiên Ân Trang - Hoa Ngọc Kỳ. Phía sau hắn là Nhậm Thái Văn và Cẩm Châu Hoa.

Đáng lẽ đám thuộc hạ của hắn đang đứng chờ ở gần đó phải lên tiếng rồi chứ?

Giả như thấy Hoa Ngọc Kỳ tiếp cận, chúng ắt sẽ báo cáo tình hình. Nếu không có động tĩnh gì, đồng nghĩa chúng đã bị tiêu diệt sạch sẽ.

Máu dính trên y phục bọn họ rõ là máu của lũ thuộc hạ.

“Hôm nay ngươi đừng nghĩ đến chuyện sống sót quay về.”

Tên võ giả dẫn đầu chữa kiếm về phía Hoa Ngọc Kỳ.

Ánh mắt Hoa Ngọc Kỳ liền dấy lên tia sát khí.

“Ta không biết ai mới là người phải nói câu đó nữa.”

Mặc dù hắn đã bị bề mặt sau chuyện của Hoàng Phủ Chi Thắng, nhưng với cảnh giới võ công của Hoa Ngọc Kỳ cũng không đến nỗi không đối phó được đối thủ trước mặt.

Hoa Ngọc Kỳ nghĩ chỉ cần lần này lập được công lớn, Hoa Hữu Thiên chắc chắn sẽ tin tưởng hắn hơn.

Cẩm Châu Hoa bên cạnh Hoa Ngọc Kỳ liền lên tiếng bồi thêm.

“Ta cũng sẽ giúp huynh.”

“Ừm!”

Hoa Ngọc Kỳ liền gật đầu.

Nhậm Thái Văn lùi lại một bước rồi nói.

“Vậy thì ta sẽ giám sát Mộc Gia Tuệ và thanh Công Bố.”

Cho dù Hoa Ngọc Kỳ và Cẩm Châu Hoa có đối phó được đám võ giả của Trúc Hải Trang đi chăng nữa, nhưng nếu để vụt mất Mộc Gia Tuệ cũng xem như công cốc.

“Haa!”

Lúc này, đám võ giả của Trúc Hải Trang liền đồng loạt tấn công Hoa Ngọc Kỳ và Cẩm Châu Hoa.

Kengggg!

Lại một trận kịch chiến nữa diễn ra.

Cảnh giới võ công của Hoa Ngọc Kỳ và Cẩm Châu Hoa khá cao cường, nhưng bảy người của Trúc Hải Trang được cũng coi là quân tinh nhuệ.

Họ lợi dụng ưu thế về số lượng để tấn công áp đảo hai người.

Trong khi hai thế lực đang chiến đấu kịch liệt với nhau, Nhậm Thái Văn liền tiến đến gần Mộc Gia Tuệ.

Mộc Gia Tuệ đứng bật dậy chĩa kiếm về phía hắn.

“Đừng lại gần ta.”

“Hur hur! Đã bị thương đến thế còn giương oai cái gì chứ...”

Nhậm Thái Văn cười khẩy một cái rồi xông tới.

“Oái!”

Mộc Gia Tuệ dùng hết sức lực còn lại để vung kiếm. Thế nhưng, Nhậm Thái Văn rất dễ dàng chop lấy cổ tay rồi kéo nàng lại.

“Á!”

Mộc Gia Tuệ hét lên rồi ngã nhào về phía Nhậm Thái Văn.

Nhậm Thái Văn siết lấy nàng rồi cướp lấy thanh Công Bố trên lưng.

“Không được!”

Mộc Gia Tuệ cố gắng giằng lại thanh kiếm nhưng lúc này nàng không thể bì lại sức mạnh của một gã nam nhân. Nhậm Thái Văn không chỉ lấy đi thanh Công Bố mà còn tiện thể ghi chặt lấy cơ thể nàng.

“Hức!”

Mộc Gia Tuệ lúc nàng ngượng đến muốn chết đi được.

Nàng đã cố gắng phản kháng, nhưng trên người nàng lúc này đã chịu vô số vết thương khi chiến đấu với võ giả của Trúc Hải Trang.

“Hehe!”

Bàn tay Nhậm Thái Văn mỗi lúc một sờ loạn lung tung.

Hoa Ngọc Kỳ và Cẩm Châu Hoa đang liều mạng giao chiến còn hấn ta lại chỉ tập trung vào thứ dục vọng xấu xa của bản thân.

‘Có sao đâu, ả ta cũng sắp chết rồi mà.’

Hấn hành động như thể nghĩ rằng Hoa Hữu Thiên tuyệt đối sẽ không để cho Mộc Gia Tuệ sống sót.

Vậy nên hấn mới không thấy chút tội lỗi nào.

Ròng rọc!

Lúc nước mắt đã rơi ướt đầm đôi gò má của Mộc Gia Tuệ thì...

“Tỷ tỷ! Ta giết hấn nhé?”

Bất chợt nàng nghe thấy một giọng nói bốn cột vô cùng quen thuộc.

179

Thoạt đầu khi nghe thấy giọng nói ấy, nàng cứ ngỡ đó là ảo giác.

Bởi vì không có lý nào nàng lại nghe được giọng của Tiểu Ma ở đây được.

Tuy nghi ngờ, nhưng nàng vẫn thận trọng mở mắt ra. Ngay lúc đó, nàng thấy một tiểu nam tử với mái tóc bù xù đang ngồi xổm ở nơi cách nàng vài bước chân.

Tiểu nam tử mặc y phục đen rộng thùng thình trong tư thế ngồi xổm trông chẳng khác gì một con quạ.

Tiểu nam tử khiến nàng liên tưởng tới con quạ ấy chính là Tiểu Ma.

“Đệ, đệ sao có thể...?”

“Gì đây? Tiểu tử này là ai?”

Mộc Gia Tuệ cùng Nhậm Thái Văn đồng thời hét lên kinh ngạc.

Mộc Gia Tuệ tuy có ngạc nhiên, nhưng sự ngạc nhiên của nàng không thể nào so sánh được với Nhậm Thái Văn.

Nhậm Thái Văn luôn tự tin rằng mình là một cao thủ.

Mặc dù bận rộn với việc quấy rối Mộc Gia Tuệ nhưng các giác quan của hắn vẫn được mở rộng. Thế mà tiểu tử quạ trước mắt vẫn có thể qua mặt được các giác quan của hắn và tiếp cận lại gần đây.

Chuyện này đúng là nằm ngoài khả năng hiểu biết của hắn mà.

Tiểu Ma chẳng buồn nhìn lấy Nhậm Thái Văn.

Ánh mắt của tiểu tử ấy chỉ cố định trên người Mộc Gia Tuệ.

“Tỷ tỷ trả lời đi! Ta giết hắn nhé?”

“Ừ!”

Mộc Gia Tuệ đáp lời như thể bị phù phép.

Ngay lúc đó, Tiểu Ma cười thật tươi.

“Ta biết rồi! Để ta giết hắn cho tỷ.”

Tiểu tử dang rộng hai tay rồi đứng dậy vẫy vẫy như một con quạ đang vỗ cánh.

Leng keng!

Thất thương luân trên cổ của tiểu tử ấy va đập vào nhau, âm thanh kim loại vang lên.

Nhậm Thái Văn ngay lập tức cảm thấy lo sợ.

“Tiểu tử thôi, ngươi tính làm gì?.”

“Ta hả? Tiểu Ma!”

“Tiểu Ma?”

“Ừ! Tên ta là Tiểu Ma.”

Tiểu Ma đáp lời Nhậm Thái Văn với vẻ mặt vô cùng ngây thơ. Tiểu tử ấy càng như vậy, Nhậm Thái Văn càng cảm thấy nó như vậy thật không hợp.

Xoẹt!

Nhậm Thái Văn cũng vô thức mà rút kiếm.

Cảm giác bất hợp lý đã biến thành cảm giác nguy kịch.

“Không được đến đây! Nếu không thì mạng của con ả này xem như không còn.”

Ngay lúc đó, một âm thanh ghê rợn vang lên trong không khí.

Xoẹt!

“Hộc!”

Nhậm Thái Văn hốt hoảng lùi về sau.

Ngay lúc đó, chiếc vòng lướt qua chỗ ban nãy hấn vừa đứng.

Nếu khi nãy hấn vẫn đứng đó, có lẽ cơ thể hấn giờ đã chia làm hai.

Chiếc vòng ấy được ném ra bởi Tiểu Ma.

“Ta sẽ giết hết!”

Xoẹt!

Tiểu Ma cười rạng rỡ rồi liên tục ném ra Thất Thương Luân.

Bốn chiếc vòng như bánh răng bay đến tấn công Nhậm Thái Văn.

“Khực!”

Nhậm Thái Văn vung kiếm, răng hấn nghiến chặt.

Thanh kiếm của hấn đánh bật những chiếc vòng bay ra xa.

Nhưng dù hấn có đánh bật lại bao nhiêu thì những chiếc vòng ấy vẫn sẽ quay vòng trên không trung và quay lại tấn công hấn.

“Hự!”

Dòng máu đỏ thẫm chảy ra từ khóe miệng của Nhậm Thái Văn.

Mỗi khi Thất Thương Luân cùng kiếm của hấn va chạm vào nhau, hấn cảm thấy bên trong bị tác động lực không ít. Con xung kích được tích lũy khiến cho nội thương của hấn trở nên nghiêm trọng.

‘Gì thế này?’

Gương mặt của hắn trở nên trắng bệch.

Dù Công Bố có quý giá đến mấy thì cũng không bằng mạng sống của hắn. Nhưng Tiểu Ma không để Nhậm Thái Văn hoàn thành ý nguyện của mình.

“Huynh cũng khá đấy. Chịu được bốn chiếc lặn sao. Vậy thì ta tặng huynh thêm một cái nữa.”

Tiểu Ma lấy thêm chiếc Thất Thương Luân thứ năm rồi nâng lên.

Nhìn thấy vậy, gương mặt Nhậm Thái Văn không còn chút sắc hồng.

Chỉ mới đối đầu với bốn chiếc Thất Thương Luân thôi hắn đã bị nội thương nghiêm trọng rồi. Kết quả sẽ ra sao nếu thêm một chiếc Thất Thương Luân nhập cuộc cũng đã rõ.

“Đ, đợi đã!”

Hắn vội vàng hét lên với Tiểu Ma.

Tiểu Ma nhìn hắn cùng với nụ cười tươi trên môi.

“Sao thế?”

“C, chúng ta giải quyết bằng lời nói đi. Người muốn gì ta cũng sẽ làm hết.”

“Ta muốn mạng của huynh! Chỉ cần lấy được mạng huynh là được rồi.”

“N, người điên à! Người không thấy nó vô lý sao?”

“Sao lại vô lý? Huynh cũng cố lấy mạng của tỷ tỷ cơ mà.”

“Chuyện đó...”

Nhậm Thái Văn e ngại lùi về sau.

Hắn hoàn toàn không muốn làm vậy.

Bởi vì Thất Thương Luân không ngừng tấn công hắn trong lúc hắn nói chuyện cùng Tiểu Ma. Tác động vào bên trong lớn dần khiến hắn không còn đủ sức để nhắc cánh tay lên nữa. Thế nhưng Tiểu Ma vẫn không ngừng ném Thất Thương Luân về phía hắn.

Nhậm Thái Văn cố gắng dồn hết công lực lại để chém đứt Thất Thương Luân thành hai mảnh nhưng không rõ Thất Thương Luân được làm từ gì mà đến cả một vết xước cũng không có.

Vù vù vù!

Tốc độ bay của chiếc vòng tăng dần. Tốc độ Nhậm Thái Văn vung kiếm cũng không ngừng tăng lên.

Nhậm Thái Văn thở hổn hển.

Hắn lúc này đã hụt hơi, đến nói cũng không thể nói được.

Chỉ cần mở miệng, số công lực còn lại xem như tiêu tán.

Tiểu Ma chạy quanh Nhậm Thái Văn với tốc độ kinh ngạc, không thể thấy bằng mắt thường. Tiểu tử ấy bắt lấy những chiếc vòng bị đánh bật ra ngoài rồi ném nó quay trở lại.

Rắc!

Một chiếc vòng cắt qua chân của Nhậm Thái Văn.

Máu tuôn ra từ đó không ngừng.

“Khục!”

Nhậm Thái Văn gào thét.

Kiểm chiêu bảo vệ toàn thân hắn trong phút chốc bị dao động, Thất Thương Luân đã luồn lách vào những khoảng trống đó để tấn công hắn.

Vai của hắn bị thương, phần hông cũng bị nứt toác. Trên ngực có một vết thương sâu đến mức có thể nhìn thấy xương ở bên trong.

Nhậm Thái Văn trở nên bất lực trong chốc lát.

Toàn thân hắn lúc này đầy vết thương, hắn đã không còn sức để chống cự được nữa.

“L, làm ơn!”

Nhậm Thái Văn quỳ gối xuống cầu xin. Nhưng thứ đáp lại hắn là nụ cười tươi rói của Tiểu Ma.

Nhậm Thái Văn thấy Tiểu Ma thật đáng sợ.

Nỗi sợ mà hắn không thể cáng đáng từ một đứa trẻ chỉ bằng nửa người hắn.

Đáy quần hắn đã ướt đầm từ khi nào. Nhưng hắn hoàn toàn không nhận thức được bản thân đã tè ra quần vì sợ hãi.

Nhậm Thái Văn bỏ kiếm xuống rồi chấp tay lại.

“Tha mạng. Xin tha mạng. Ngài muốn gì ta cũng sẽ chiều tất.”

“Ta không muốn gì ngoài cái mạng của huynh cả...”

“Tên nhóc ác quỷ này! Người khác đã cầu xin như thế mà sao ngươi còn tàn nh...”

Bóp bóp bóp!

Thất Thương Luân bay dòn dập đến cơ thể của Nhậm Thái Văn đang gào thét lên trong phần nộ.

Năm chiếc vòng lần lượt cắm sâu vào đầu, cổ, ngực, bụng và lưng của hắn.

Nhậm Thái Văn đã tắt thở khi đang gào thét.

Tiểu Ma dùng ngón tay út ngoáy ngoáy tai rồi lẩm bẩm.

“Gì mà ồn ào thế, làm người ta hết cả hồn.”

Tiểu nam tử thổi ráy tai dính trên ngón tay rồi tiến lại gần thi thể của Nhậm Thái Văn.

Nó thu hồi Thất Thương Luân trước rồi mới nhận thanh kiếm rơi cạnh chân Nhậm Thái Văn lên.

Công Bố Kiếm chính là nguyên nhân của mọi chuyện.

“Hờ hờ hờ!”

Tiểu Ma nhặt Công Bố lên rồi cười một cách bốn cọt.

Mộc Gia Tuệ thất thần nhìn Tiểu Ma.

Nàng chẳng thể nghĩ ra mình phải nói gì cả.

Tiểu Ma đeo Công Bố vào một bên hông rồi lại gần Mộc Gia Tuệ.

Xém chút nữa là Mộc Gia Tuệ hét lên rồi lùi về sau.

Bởi uy vũ mà tiểu tử ấy cho nàng thấy thực sự rất đáng sợ. Nhưng nàng đã phát huy lòng nhẫn nại siêu phàm của mình.

Nàng không để nét mặt của mình trở nên biến sắc hay gào thét hay lùi bước gì cả mà cố gắng chịu đựng.

“Đi thôi tử tử. Chúng ta về với huynh.”

“Huynh? Là ai?”

“Vô Kiềm huynh đó.”

“Vô Kiềm ca ca... vẫn còn sống sao?”

“Vâng! Huynh ấy đã ủy thác cho huynh nhà ta đây.”

“Thì ra vì vậy nên đệ mới đến đây để cứu ta. Vô Kiềm ca ca vẫn bình an chứ?”

“Huynh ấy bị thương nhiều lắm. Nhưng mà huynh ấy chưa chết ngay được đâu.”

“Vô Kiềm ca ca ở đâu rồi? Đệ dẫn ta đến đây được không?”

Nước mắt của Mộc Gia Tuệ chảy thành hai hàng. Gương mặt thanh tú của nàng lúc này nhuốm đầy máu và nước mắt.

“Tỷ đừng lo. Tỷ không nói ta cũng mang tỷ tới đó mà. Thay vào đó ta sẽ đưa thanh kiếm này cho huynh của ta. Vô Kiềm huynh đã dùng nó để trả thù lao cho lần ủy thác này.”

“Đệ muốn làm gì cũng được! Giờ ta không cần thanh kiếm đó nữa.”

Mộc Gia Tuệ đã chán lắm rồi.

Chỉ vì một thanh kiếm ấy mà thảm kịch này mới xảy ra.

Tuy một nửa chuyện này cũng do ý định của nàng mà ra, nhưng thật khó để có thể chịu được khi nhìn thấy có quá nhiều người mù quáng vì tham vọng mà chém giết lẫn nhau.

“Người dám giết Thái Văn sao?”

“Mau dừng chân! Thanh kiếm đó là của bản trang.”

Có ai đó hét lên với Tiểu Ma. Đó là những võ giả của Trúc Hải Trang, những người đã chiến đấu rất ác liệt với Hoa Ngọc Kỳ từ nãy đến giờ.

Tuy ba trong bảy võ giả của Trúc Hải Trang đã mất mạng dưới tay Hoa Ngọc Kỳ và Cẩm Châu Hoa nhưng bọn họ lúc này lại

nhìn hần học vào Công Bố trong tay Tiểu Ma thay vì chiến đấu với hai người Hoa Ngọc Kỳ và Cẩm Châu Hoa.

Tất cả mọi chuyện xảy ra đều là vì Công Bố.

Vô số võ giả đã bỏ mạng. Và để những người đó không hy sinh vô ích, bọn họ nhất định phải có được Công Bố.

Hoa Ngọc Kỳ cũng vậy.

“Tiểu tử kia, mau giao thanh kiếm ra đây! Rồi ta sẽ tha mạng cho ngươi.”

Trên người y tỏa ra đầy sát khí.

Toàn thân y nhuộm ầy máu, vẻ ngoài thanh khiết đã biến mất.

Nhậm Thái Văn là thân hữu mà y mời đến.

Mất đi thân hữu cùng Hoàng Phủ Chi Thắng đã đành, nay còn mất thêm cả Công Bố thì vị thế của y ở Thiên Ân Trang sẽ tụt dốc đến thảm.

Vậy nên hần phải lấy được Công Bố bằng mọi giá.

“Mau giao Công Bố ra đây.”

“Chỉ cần giao lại thanh kiếm này cho Trúc Hải Trang bọn ta, rồi bọn ta sẽ cho ngươi hưởng vinh hoa phú quý.”

Hoa Ngọc Kỳ cùng võ giả Trúc Hải Trang đồng thời lên tiếng.

Một bên đe dọa, một bên thì cố hòa giải. Nhưng Tiểu Ma không có ý định tiếp nhận đề xuất của ai hết.

“Thanh kiếm này giờ là của huynh nhà ta.”

“Ngươi đừng có mà nói vớ vẩn.”

“Vậy là ngươi từ chối lời đề nghị của bọn ta sao?”

Tiểu Ma nhú mày vì tiếng la của Hoa Ngọc Kỳ và tên võ giả thủ lĩnh.

“Aish!! Ôn ào chết đi được. Các ngươi nói gì mà nhiều thế. Cứ lao vào chiến nhau là được mà.”

“Ặc!”

Tiểu Ma vừa dứt câu thì có tiếng thét của một võ giả vang lên.

Chiếc vòng đã cắm vào gáy của hắn từ khi nào. Không có ai nhận ra Tiêu Ma đã ném chiếc vòng ấy từ khi nào cả.

“Hic!”

Những võ giả của Trúc Hải Trang vô cùng vẫn nộ và lao về phía trước mà không chút do dự.

Hoa Ngọc Kỳ cũng hợp lực với bọn họ.

Những người đã từng chiến đấu khốc liệt với nhau nay đã hợp lực khi một kẻ thù chung mang tên Tiêu Ma xuất hiện.

“Ha! Gì thế này...”

Cầm Châu Hoa thở dài rồi lùi về sau.

Tuy nàng đã tham chiến vì mối thâm giao với Hoa Ngọc Kỳ, thế nhưng mọi chuyện càng ngày càng trở nên hỗn loạn nên nàng không tránh khỏi thất vọng.

Cầm Châu Hoa là đệ tử của môn danh môn danh giá trong giang hồ.

Nàng đã luôn được dạy phải luôn đương đầu với những cuộc chiến một cách đường đường chính chính. Nhưng cuộc chiến như những con chó cắn xé lẫn nhau như thế này khủng khiếp đến mức nàng thậm chí còn không muốn nhắc đến nó nữa.

Cầm Châu Hoa nói với Mộc Gia Tuệ đang đứng cách xa nàng.

“Xin cô nương thứ lỗi. Ta thực lòng cũng không muốn chuyện này xảy ra.”

“...”

“Ta sẽ rút khỏi cuộc chiến này. Xin phép...”

Cầm Châu Hoa quay đầu không một chút tiếc nuối.

Mộc Gia Tuệ chẳng buồn liếc lấy Cầm Châu Hoa.

Ánh mắt của nàng chỉ dán chặt vào Tiêu Ma đang một mình đối đầu cùng Hoa Ngọc Kỳ và những võ giả của Trúc Hải Trang.

Hoa Hữu Thiên chớp chớp mắt.

‘Gì vậy nhỉ?’

Trong một chốc, ông ta đã tưởng mình nhìn nhầm.

Tuy bị viễn thị ở cái tuổi này thì không có gì lạ nhưng đối với một người luyện võ đến cảnh giới cao cường như ông ta thì lại là một chuyện khác.

Từ trước đến nay, ông ta chưa từng nhìn nhầm thứ gì cả. Mắt ông ta trong sáng như gương, hơn nữa lại còn được nội công thâm hậu hỗ trợ.

Vậy mà lúc này ông ta lại đang nghi ngờ đôi mắt của chính mình.

Bởi sự việc trước mắt phi hiện thực đến mức ông không thể tin vào nó.

Tổng quản Mai Bất Quân đã rời khỏi ông ta để đi tìm ngoại đảng chủ Phong Lộ Sơn.

Thế mà giờ y đang đứng đó, dựa lưng vào một cái cây lớn và nhìn ông.

Đôi mắt trợn ngược tụ đầy máu, đôi môi mở hờ cũng có máu chảy ra không ngừng. Gương mặt của Mai Bất Quân không còn chút sắc hồng nào nữa.

Ai nhìn vào cũng biết y đã chết.

Một thanh kiếm đã xuyên qua ngực và cắm y vào một cái cây. Vậy nên y mới không bị ngã xuống.

Trớ trêu thay, thanh kiếm ngay trên ngực Mai Bất Quân lại chính là thanh kiếm của y.

“Không... thể nào!”

Giọng của Hoa Hữu Thiên run run.

Mai Bất Quân là một võ giả có cảnh giới chỉ xếp sau ông trong Thiên Ân Trang.

Nhìn thấy Mai Bất Quân chết đi cùng với vẻ mặt sợ hãi thế này khiến ông ta bị đả kích lớn.

Không chỉ có mỗi Hoa Hữu Thiên.

Những võ giả khác đi cùng ông ta cũng tỏ vẻ sợ hãi.

Mai Bất Quân không đơn thuần chỉ là thủ lĩnh của bọn họ mà còn là một người đáng tin cậy sau Hoa Hữu Thiên, một bức

tường vững chắc không thể sụp đổ.

Chỉ với việc xác chết của Mai Bất Quần xuất hiện trên đường đi của họ thôi cũng đủ để khiến họ mất đi ý chí để chiến đấu rồi.

“Là ai...?”

Hoa Hữu Thiên loạng choạng tới gần Mai Bất Quần.

Ông ta vốn là người vô cùng lạnh lùng với con cái, nhưng trước cái chết của Mai Bất Quần, ông ta không còn vẻ lạnh lùng như mọi ngày nữa. Bởi Mai Bất Quần là một người mà ông rất quý trọng, ông đã được Mai Bất Quần giúp đỡ rất nhiều.

Một bước, rồi hai bước.

Khoảng cách giữa ông và Mai Bất Quần ngày càng thu hẹp lại.

Nét sợ hãi trên mặt y càng ngày càng hiện ra một cách rõ ràng.

Hoa Hữu Thiên vươn tay chạm vào gương mặt của Mai Bất Quần.

Phập!

Bỗng có một thứ gì đó xuyên qua mu bàn chân ông.

“Khực!”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 180

Thứ xuyên qua mu bàn chân của Hoa Hữu Thiên là một thanh tre. Thanh tre khi được vót nhọn ở đầu liền biến thành vũ khí sắc bén.

Mặt đất nơi Hoa Hữu Thiên bước vào có được đặt nhiều thanh tre được vót nhọn như thế.

“Trang chủ!”

“Ai đã gài bẫy vậy chứ?”

Đám thuộc hạ hoảng sợ chạy đến chỗ Hoa Hữu Thiên.

“Khực!”

“Á!”

Thế nhưng, bọn họ cũng hét toáng lên rồi lăn lộn trên mặt đất. Chân của họ lúc này đã chảy đầy máu tươi.

Những thanh tre nhọn ấy không chỉ được đặt gần thi thể Mai Bất Quần mà còn được bố trí cả xung quanh.

“Tên điên nào...”

Hoa Hữu Thiên tròn mắt nhìn xung quanh.

Gương mặt ông méo xệch hết như quỷ dữ.

Đó là một cái bẫy đơn giản đến mức một đứa trẻ năm tuổi cũng có thể bố trí được. Thế nhưng lại vô cùng hiệu quả.

Năm sáu võ giả bao gồm cả Hoa Hữu Thiên đều đã bị thương. Hơn nữa, tất cả bọn họ còn là tâm phúc của Hoa Hữu Thiên.

Bọn họ lo lắng cho an nguy của Hoa Hữu Thiên nên vội chạy đến, cuối cùng phải chịu thảm cảnh thế này.

Ông không biết ai là người đã giăng bẫy, nhưng kẻ đó quả nhiên có tâm địa vô cùng hiểm độc.

“Mọi người ở yên tại chỗ đi. Không biết còn có cái bẫy nào khác hay không.”

Hoa Hữu Thiên lập tức giơ tay ngăn đám thuộc hạ đang cố đến gần mình.

Đám thuộc hạ đã nhìn thấy người đi trước phải chịu đau đớn thế nào liền ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh.

Hoa Hữu Thiên cẩn thận nhổ cây tre đâm xuyên qua bàn chân.

“Khực!”

Gương mặt ông dần méo méo vì cơn đau truyền tới.

Trên bàn chân ông lúc này xuất hiện một lỗ thủng lớn. Vết thương bị rách to nên dù có điểm huyết đạo cũng không thể ngăn nó tiếp tục xuất huyết.

Hoa Hữu Thiên lập tức xé ống tay áo rồi buộc chặt vào chân. Máu vẫn không ngừng chảy ra. Thế nhưng ông không thể làm gì thêm được nữa.

Muốn trị thương tử tể thì phải có y sư.

Có điều ông ta chưa lấy được thanh Công Bố nên không thể quay lại được.

Cứ tay không mà trở về, thanh danh của ông hấn sẽ rơi tọt xuống đất, Thiên Ân Trang ắt sẽ bị Trúc Hải Trang gây áp lực.

Ông đã đi quá xa rồi.

Ông buộc phải tiến về trước cho đến khi gạo nấu thành cơm.

“Ta không biết là kẻ nào, nhưng để rơi vào tay ta mà xem, nhất định ta sẽ khiến hấn phải cầu xin tha mạng.”

Hoa Hữu Thiên nghiêng răng đứng dậy, đột nhiên...

“Khực!”

Một võ giả đứng ở hàng trên đột nhiên bị kéo lên hết như cá mắc câu.

Tất cả đều nhìn thấy cảnh tượng này.

Một người lạnh lặn đột nhiên bay vút lên trời, chỉ cần nhìn thôi đã khiến bọn họ kinh ngạc đến há mồm không biết phải phản ứng thế nào.

Người phá vỡ sự im lặng chính là Hoa Hữu Thiên.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì? Nhanh đi tìm hấn đi.”

“A!”

“Nhanh, nhanh đi tìm hấn đi.”

Phải đến lúc đó, đám võ giả mới sực tỉnh lại. Họ vừa đi vừa tìm tên võ giả vừa bị kéo lên. Thế nhưng, bước đi của họ chậm chạp chẳng khác nào rùa bò trên mặt đất.

Những võ giả của Thiên Ân Trang lúc nào cũng bày ra bộ dáng hết sức xông xáo, thế nhưng bây giờ có tìm đồ mắt cũng không thấy hình ảnh đó nữa.

Họ đang vô cùng hỗn loạn, tựa hồ đang bị ma quỷ đeo bám.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi đã có quá nhiều chuyện xảy ra. Một võ giả bình thường khó mà đảm đương nổi.

Trên gương mặt của đám võ giả Thiên Ân Trang hiện rõ sự bất an không sao che giấu được.

Đồng tử họ lung lay đến mất kiểm soát, đôi tay run rẩy hết như người bị chứng co giật.

“Còn làm gì thế? Nhanh đi tìm hấn ta đi.”

Nghe thấy mệnh lệnh dứt khoát của Hoa Hữu Thiên, họ liền nhanh chóng di chuyển.

Con giận của Hoa Hữu Thiên đã dâng đến đỉnh đầu.

Thực tế ông ta cũng thấy vô cùng bàng hoàng.

Tình hình ngày càng tồi tệ vượt xa khỏi dự đoán của ông ta, không những thế, đám thuộc hạ còn run sợ trước mối đe dọa vô hình kia.

‘Rốt cuộc là kẻ nào? Tên nào dám nhắm vào bản trang? Lẽ nào là lũ khốn ở Trúc Hải Trang ư?’

Thoáng chốc, trong đầu ông nảy ra rất nhiều suy nghĩ.

Kẻ địch chưa rõ thân thế vô cùng xảo quyệt.

Hấn ta rất biết cách kích thích nỗi sợ hãi của người khác.

Hấn triệt để che giấu sự hiện diện của bản thân rồi khiến cho đám võ giả của Thiên Ân Trang rơi vào kinh hãi. Mỗi dây liên kết của Thiên Ân Trang đang từ từ sụp đổ khi phải đối diện với nỗi sợ hãi bao trùm.

Điều đáng sợ hơn cả chính là ông chưa từng một lần nhìn thấy dáng vẻ của hấn ta.

“Ra đây đi! Người đừng ẩn nấp rồi đánh lén một cách hèn hạ như thế nữa!”

Hoa Hữu Thiên không nhịn được nữa liền hét lên như sư tử hồng.

Tiếng hét của ông ta như vang vọng khắp khu Tử Vong Lâm, cả đám võ giả Thiên Ân Trang cũng bịt chặt tai vì đau đớn.

Chính lúc này...

Đột nhiên có một bóng đen xuất hiện phía sau Hoa Hữu Thiên.

Thế nhưng Hoa Hữu Thiên lại không hề phát hiện ra sự tồn tại của hấn.

Bóng đen ấy không ai khác chính là Phiêu Nguyệt.

Chính bởi tiếng hét của Hoa Hữu Thiên mà ánh mắt của mọi người đã phân tán đi.

Bọn họ cố tình quay mặt đi cốt là để tránh cơn thịnh nộ đang dâng trào của ông ta.

Lúc này Phiêu Nguyệt liền vươn tay ra.

Một sợi Thu Hồn Ti phóng ra như một con rắn. Và rồi nó chui sâu vào đại chùy huyết của Hoa Hữu Thiên.

Phập!

‘Khực!’

Hoa Hữu Thiên cảm thấy toàn thân như bị tê liệt, cơn đau đớn từ cổ bắt đầu lan tới.

Ông ta cố gắng hét lên nhưng toàn thân liền căng cứng không thể nào di chuyển được.

Hoa Hữu Thiên chỉ có thể đảo hai mắt.

Ông đưa mắt nhìn đám thuộc hạ. Thế nhưng tất cả đều đã quay lưng lại nên không ai nhận ra ông ta đang phải hứng chịu những gì.

‘Trời ạ!’

Nỗi sợ hãi bất ngờ ập tới.

Trước mặt có nhiều thuộc hạ như thế nhưng không một ai đưa mắt nhìn Hoa Hữu Thiên. Chính ông cũng không ngờ điều này lại đáng sợ như thế.

Phải đến khi đó Hoa Hữu Thiên mới nhận ra toàn bộ tình hình này chính là ý đồ của kẻ địch.

Thi thể Mai Bất Quân đã khiến họ mất đi phán đoán, và chỉ với một cái bẫy đơn giản đã gieo rắc nỗi sợ hãi cho tất cả mọi người. Sau đó hắn đã dùng thứ gì đó vô hình kéo tên thuộc hạ lên khiến những người khác mất cảnh giác. Tiếp theo chính là tiến hành khống chế Hoa Hữu Thiên.

Tất cả quá trình đó đều trôi chảy đến nỗi khiến người ta phải sờn cả gai ốc.

Nếu là người ngoài nhìn vào, chắc chắn không tiếc gửi cho hắn một tràng pháo tay tán dương.

Vấn đề là hiện giờ Hoa Hữu Thiên đã nằm trong lòng bàn tay hắn.

Dù đám võ giả của Thiên Ân Trang đang ở xung quanh nhưng không một ai nhận ra ông đang bị khống chế. Điều này khiến Hoa Hữu Thiên vô cùng sợ hãi.

Suốt!

Đột nhiên có một cánh tay xuất hiện từ phía sau cổ ông.

Từng ngón tay trắng đến không chút tì vết. Bàn tay ấy xinh đẹp đến mức có thể ví nó như đôi bàn tay ngọc ngà của một tiên tử cũng không ngoa.

Đột nhiên bàn tay ấy nắm chặt lấy cằm Hoa Hữu Thiên.

‘Làm ơn cứu ta!’

Hoa Hữu Thiên gào lớn. Thế nhưng giọng nói của ông chỉ nghẹn ứ trong cổ họng mà không thoát ra ngoài được chút âm thanh nào.

Khóe mắt Hoa Hữu Thiên lúc này đã ngân ngấn nước.

Đến lúc tình hình đã thành ra thế này, ông ta vẫn chưa một lần nhìn thấy mặt kẻ địch.

Ông không hề muốn mất mạng không rõ nguyên do, hơn nữa ông thật sự muốn được một lần tận mắt nhìn thấy diện mạo của kẻ đã đe dọa mình.

Hoa Hữu Thiên thật sự vô cùng muốn khước từ cái chết vô nghĩa đang ập đến trước mặt. Thế nhưng Phiêu Nguyệt nào cho ông ta toại nguyện.

Siết!

Phiêu Nguyệt lập tức dồn thêm lực, cổ Hoa Hữu Thiên liền gãy như thân cây cao lương và quay hẳn ra sau. Theo hướng mà người thường không thể nào xoay đầu nhìn được.

Phải đến lúc đó, Hoa Hữu Thiên mới nhìn thấy kẻ đã cướp đi mạng sống của ông.

Một gương mặt trắng trẻo, xinh đẹp hơn cả nữ nhân.

‘Ác... quý!’

Đó chính là hình ảnh mà Hoa Hữu Thiên được nhìn thấy trong thời khắc cuối đời.

Phiêu Nguyệt để thi thể Hoa Hữu Thiên xuống đất mà không hề gây ra chút âm thanh nào, sau đó hẩn lập tức biến mất.

Một hồi sau võ giả của Thiên Ân Trang mới phát hiện ra Hoa Hữu Thiên đã bỏ mạng từ lúc nào.

“U áaa!”

“Trang, trang chủ qua đời rồi.”

“Đây là gì vậy chứ?”

Dư Hoa Ảnh không giấu nổi vẻ mặt bối rối.

Trước khi bước vào Tử Vong Lâm, nàng đã sẵn sàng hy sinh thứ gì đó. Thế nhưng, nếu bị dồn ép quá mức, nàng khó mà đưa ra quyết định, bởi nàng cũng không thể đảm bảo được sự tồn tại của Trúc Hải Trang.

Toàn bộ sức mạnh của Trúc Hải Trang đã tiến vào Tử Vong Lâm, họ không ngừng giao chiến với võ giả Thiên Ân Trang ở khắp mọi nơi.

Chính vì thế mà toàn bộ Tử Vong Lâm vốn hoang vu lạnh lẽo giờ đây vô cùng náo loạn. Thế nhưng, đột nhiên tiếng ồn ào đã biến mất sạch.

Tiếng võ giả chém giết nhau, tiếng chửi bới không ngừng vang lên đều đã hoàn toàn tan biến. Tựa hồ như mọi thanh âm đều bị xóa bỏ khỏi thế gian này.

Không biết sự lúc nào, nàng đã không còn nhận được báo cáo nữa. Vậy nên nàng không biết được tình hình bên trong đang diễn ra thế nào.

Dư Hoa Ảnh bất giác nhìn Nhạc Trừu Sơn.

Trước tình huống lần đầu đối mặt, nàng chỉ còn biết trông chờ vào Nhạc Trừu Sơn.

“Có một sức mạnh to lớn đã can thiệp vào.”

“So với Nhạc đại hiệp thì sao?”

“Phải trực tiếp giao chiến với biết được.”

Giọng điệu Nhạc Trừu Sơn có phần âm trầm.

Dư Hoa Ảnh cảm nhận được bầu không khí không bất ổn bên trong Tử Vong Lâm nhưng thứ nàng quan tâm hơn chính là thứ khí tức xuất hiện trong khu rừng.

Có rất nhiều khí tức hỗn loạn bên trong Tử Vong Lâm. Chính vì thế đến cả Nhạc Trừu Sơn cũng không thể phân biệt được chủ nhân của khí tức đó là ai. Ấy vậy mà đột nhiên có rất nhiều khí tức bắt đầu tỏa ra từ sâu trong khu rừng.

Giống hệt như một đàn hươu bị hổ đuổi theo, rất nhiều khí tức xuất hiện rồi nhanh chóng biến mất.

Mà, cho dù có gặp hổ thật cũng không đến nỗi như thế.

Rõ ràng có thứ gì đó đã khiến cho võ giả của Thiên Ân Trang phải sợ hãi tháo chạy.

“Ông có đoán được là ai không?”

“Hoàn toàn không!”

Nhạc Trừu Sơn liên lắc đầu.

Cơ bắp toàn thân lão lập tức cứng đờ. Đó chính là bằng chứng cho thấy lão đang căng thẳng.

“Cô đưa thuộc hạ rời khỏi khu rừng này đi.”

“Tất... tất cả luôn sao?”

“Đúng vậy! Đưa toàn bộ họ ra ngoài đi.”

“Còn thanh Công Bố thì sao?”

“Hoa Ảnh à! Thanh Công Bố không quan trọng. Nếu ở lại đây lâu hơn nữa ta e là sự tồn tại của Trúc Hải Trang sẽ bị đe dọa mất.”

“Đến mức đó sao?”

“Ta cảm thấy như vậy.”

“Ta hiểu rồi.”

Dư Hoa Ảnh lập tức gật đầu.

Mặc dù Nhạc Trừu Sơn vào Trúc Hải Trang chưa được bao lâu nhưng danh tiếng của lão rất tốt. Và lão tuyệt đối không phải người hay nói những chuyện không đâu.

Nhạc Trừu Sơn vốn là một kẻ kiêu ngạo. Và tính cách có phần tàn khốc.

Chỉ cần nhìn cách lão ta chém đứt một tay Hoàng Phủ Chi Thắng cũng đủ hiểu.

Lão ta tuyệt đối không bỏ qua cho người mà lão thấy chương mắt. Một Nhạc Trừu Sơn như thế lại đang căng thẳng, chuyện này đúng là không hề bình thường chút nào.

Đồng nghĩa có thứ gì đó trong Vong Tử Lâm này đã gây uy áp cho lão.

Đến cả một võ giả sở hữu cảnh giới cao như Nhạc Trừu Sơn còn cho thấy phản ứng như thế, rõ ràng với sức mạnh của Trúc Hải Trang cũng không giúp ích được gì.

Lúc Nhạc Trừu Sơn nói đến bên trong xuất hiện thứ sức mạnh khổng lồ, trong đầu Dư Hoa Ảnh liền nghĩ đến Phiêu Nguyệt. Nàng không rõ là vì sao, nhưng đột nhiên nàng lại liên tưởng đến hắn.

Dư Hoa Ảnh đắn đo một lúc xem có nên nói cho Nhạc Trừu Sơn biết hay không. Thế nhưng nàng đã từ bỏ suy nghĩ đó, bởi lẽ đây chỉ là suy đoán của nàng.

Nàng nhìn xuống một đại thụ.

Đám võ giả của Trúc Hải Trang đang tập trung dưới gốc đại thụ đó. Thế nhưng có khá nhiều thành viên đã biến mất.

Nếu tính đến cả những người đã hy sinh trong trận chiến với Thiên Ân Trang cũng không thể thiếu nhiều như vậy.

Như Nhạc Trừu Sơn nói, rõ ràng đã có ai đó can thiệp vào chuyện này.

Dư Hoa Ảnh khẽ cắn môi.

Nàng sẵn sàng đón nhận hy sinh, có điều thế này lại vượt quá dự tính của nàng.

“Đây là toàn bộ thành viên rồi sao?”

“Đúng vậy ạ.”

“Ta biết rồi. Chúng ta rời khỏi Tử Vong Lâm trước đã.”

“Chỉ có chúng ta thoát ra ngoài thôi sao? Thế còn Nhạc đại hiệp?”

“Ông ấy sẽ ở lại đây. Chúng ta ra ngoài trước đi.”

“Nhưng mà... thuộc hạ đã rõ rồi.”

Tên thuộc hạ định nói gì đó liền cúi đầu. Dư Hoa Ảnh liền đưa họ ra khỏi Tử Vong Lâm.

Nhạc Trừu Sơn nhìn thấy Dư Hoa Ảnh và đám võ giả Trúc Hải Trang dần khuất bóng rồi lẩm bẫm.

“Lâu rồi ta mới sôi máu thế này.”

Không phải tự nhiên mà lão lại nhận được biệt hiệu là Sư Tử Dao.

Đây là biệt hiệu mà các đồng đạo trong giang hồ đã dành cho lão khi nhìn thấy bộ dạng chiến đấu dũng mãnh như sư tử của lão.

Cho dù kẻ địch có mạnh mẽ đến mấy lão cũng chưa từng nghĩ đến chuyện thoái lui.

Lão cũng tự cho rằng bản thân chính là một con sư tử.

Dẫu có bị thương nghiêm trọng đến mức nào lão cũng sẽ cắn đối phương đến hơi thở cuối cùng.

Lúc này Nhạc Trừu Sơn liền vận nội công lên cao.

Lão liền cảm nhận tình hình xung quanh rõ ràng hơn.

Khi đám võ giả Trúc Hải Trang rời khỏi Tử Vong Lâm, xung quanh liền trở nên yên tĩnh hơn. Thế nhưng chỉ có một nơi không như thế.

Kenggg!

Tiếng vũ khí va chạm không ngừng vang lên.

Lúc này vẫn còn ai đó đang giao chiến với nhau.

Muốn bắt được cạp thì phải vào hang cạp. Nhạc Trừu Sơn lập tức bắn mình về phía trước.

Hộc! Hộc! Tên khốn kiếp.”

Hoa Ngọc Kỳ thở dốc nhìn về phía Tiểu Ma đang ngồi xổm trên một cái cây cao vút.

Từ ban đầu y đã cảm nhận được rồi, nhưng Tiểu Ma không khác gì một con quạ cả.

Ngay cả khi ngồi trên cành cây, trông nó vẫn giống hệt như một con chim đen ngòm xúi quẩy.

Hoa Ngọc Kỳ thẳng lưng rồi nhìn quanh.

Những võ giả của Trúc Hải Trang đã hợp công với y để tấn công Tiểu Ma nằm rải trên mặt đất, trông rất thê thảm.

Toàn thân họ đầy những vết thương ghê rợn. Tất cả đều là vết thương do Thất Thương Luân mà ra.

Mặc dù ghét phải thừa nhận, nhưng tiểu tử quạ ấy thực sự rất mạnh.

Đến mức có thể chống lại đòn hợp công của y cùng những võ giả của Trúc Hải Trang.

Ai có thể ngờ rằng một tiểu tử nhỏ nhắn như vậy lại mạnh mẽ đến thế cơ chứ? Những võ giả của Trúc Hải Trang cũng vì nghĩ như thế mà mất mạng.

Nhưng nhờ có võ giả Trúc Hải Trang mà Hoa Ngọc Kỳ mới bảo toàn được mạng sống của mình. Bởi bọn họ đã trở thành vật tế cho Tiểu Ma thay cho y.

Tuy không thấy rõ do bộ hắc y rộng thùng thình nhưng Tiểu Ma cũng bị thương khá nhiều.

Dù có mạnh đến mấy, tiểu tử ấy cũng chỉ là một đứa trẻ.

Vậy nên tiểu tử ấy cũng không tránh khỏi có nhiều phần thiếu sót.

Từ trước đến nay, tiểu tử ấy đã làm cho kẻ thù thiếu chú ý bởi vẻ ngoài trẻ con của mình sau đó áp đảo đối phương bằng võ công cao cường đến mức không thể tưởng tượng được. Tuy nhiên, cuộc chiến này kéo dài khiến cho khuyết điểm của tiểu tử ấy lộ ra.

Điểm yếu của Tiểu Ma chính là thể lực.

Dù võ công của tiểu tử ấy có xuất sắc đến đâu thì thể lực của nó cũng chỉ là của một đứa trẻ. Thể lực của bọn trẻ thì không bằng người lớn được. Cũng chính vì thế mà sức dẻo dai của tiểu tử ấy rất yếu.⁵

Sau khi tất cả những võ giả của Trúc Hải Trang hy sinh hết, Hoa Ngọc Kỳ mới nhận ra điều này.

Tiểu Ma ngồi xồm trên cành cây thõ ra từng hơi thở nặng nề.

“Hây!”

Hoa Ngọc Kỳ bay về phía Tiểu Ma.

Dù Tiểu Ma đang ngồi ở một cành cây rất cao nhưng đó không phải vấn đề gì lớn. Y cũng là một cao thủ võ thuật, cỡ này thì y nhắm mắt vẫn có thể leo lên được.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Hoa Ngọc Kỳ leo lên cây rồi tung ra tuyệt chiêu.

Kiểm khí phóng ta từ thanh kiếm của y.

Y biết nếu sử dụng kiếm khí, nội công sẽ tiêu hao nhanh chóng nhưng y không quan tâm.

“Ta nhất định sẽ giết chết ngươi.”

“Ai cho ngươi giết?”

Tiểu Ma lè lưỡi rồi chạy qua nhánh cây khác.

Hoa Ngọc Kỳ đập lên cây rồi đuổi theo Tiểu Ma.

Tiểu Ma vừa chạy vừa tung ra những chiếc Thất Thương Luân. Những chiếc vòng liên tiếp bay ra chặt đứt từng nhánh cây mà Hoa Ngọc Kỳ đập vào.

Hoa Ngọc Kỳ đáp xuống đất vì không còn chỗ nào để đặt chân. Nhưng y đã nhanh chóng lật mình, đập vào một thân cây gần đó rồi lại tiếp tục phóng mình lên không trung.

Ngay lúc đó, Tiểu Ma ném vòng như thể đang đợi sẵn.

Cheng cheng cheng!

Vòng và kiếm đôi đầu kịch liệt trong không trung, chém đứt cả những nhánh cây ở gần đó.³

Gương mặt của Hoa Ngọc Kỳ lúc này bừng bừng sát khí.

Nhưng Tiểu Ma không hề sợ.

Đối với một người đã phải chịu đựng một khoảng thời gian dài như địa ngục khi bị bắt cóc đến Tiểu Lôi Âm Tự như Tiểu Ma thì sát khí của Hoa Ngọc Kỳ chẳng có gì đáng để uy hiếp tiểu tử ấy cả.

Tiểu Ma liên tục lặp lại hành động ném vòng và thu hồi nó. Toàn thân tiểu nam tử từ lúc nào đã ướt đầm mồ hôi

Mộc Gia Tuệ chấp tay nhìn Tiểu Ma.

Nàng lo rằng Tiểu Ma sẽ bị tụt lại nhưng nàng vẫn tin tưởng vào Tiểu Ma.

Vèo!

Đột nhiên một cơn cuồng phong thổi ập đến.

Mộc Gia Tuệ nhìn về hướng gió thổi.

Đôi mắt nàng mở to như muốn rách toạc.

Bởi có một ông lão dũng mãnh như sư tử đang chạy đến với tốc độ đáng sợ.

Cơn cuồng phong như sóng thần kéo đến từ khí thế cường mãnh mà ông lão tỏa ra.⁶

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Cây cối nơi lão đi qua gãy nát, nhưng ngọn cỏ bị thổi bay đi tứ phía.

“Gì thế?”

Hoa Ngọc Kỳ cùng Tiểu Ma cũng đã nhận ra sự xuất hiện của ông lão nhưng đó là khi lão ấy đã đi được một quãng.

Lão chạy hết tốc lực lao vào hai người.

Rầm!

“Khục!”²

“Hự!”

Tiếng động lớn vang lên, Hoa Ngọc Kỳ cùng Tiểu Ma bị đánh bật ra sau.

Luồng khí màu đỏ xoay quanh toàn thân lão. Luồng khí đỏ ấy tấn công hai người có hiệu quả giống như Phản Đạn Càng Khí.

Hoa Ngọc Kỳ cùng Tiểu Ma học máu vì bị nội thương nghiêm trọng.

“Nhạc... Trừu Sơn!”

Hoa Ngọc Kỳ nhận ra lão ngay lập tức.

Người tấn công bọn họ chính là Sư Tử Đao Nhạc Trừu Sơn. Luồng khí màu đỏ quay quanh lão chính là hiện tượng khi lão luyện đến cực thành Sư Tử Bá Vương Đao, nó cũng sở hữu uy lực hết như Phản Đạn Càng Khí.

Tuy đòn tấn công này không gây nhiều sát thương cho những cao thủ cùng cảnh giới với lão, nhưng nó là một thủ pháp có thể gây xung kích lớn cho những người có cảnh giới thấp hơn lão.

Hoa Ngọc Kỳ nhìn vào Nhạc Trừu Sơn với ánh mắt đầu sợ hãi.

Nhạc Trừu Sơn không phải một võ giả mà y có thể đựng vào.

Cũng chính vì thế mà y đã bỏ rơi cả trợ thủ là Hoàng Phủ Chi Thắng và bỏ chạy. Lần này lại chạm mặt nhau như thế này khiến nỗi sợ của y kéo đến như thủy triều dâng.

“Chết tiệt!”

Hoa Ngọc Kỳ thậm chí còn không dám nghĩ đến việc tấn công Nhạc Trừu Sơn.

Sự khác biệt về võ công quá lớn khiến y nhụt chí. Nhưng Tiểu Ma thì khác.³

“Ông là ai vậy? Sao lại chen vào bọn ta?”⁰

Tiểu Ma nhất Thất Thương Luân lên rồi hần học nhìn vào Nhạc Trừu Sơn.

Trong mắt tiểu tử ấy không hề có chút sợ hãi.

Thấy vậy, Nhạc Trừu Sơn cười ha ha.

“Ha ha ha! Người khá hơn tên kia đấy.”

“Đừng có cười!”

“Hả?”

“Ta bảo ông đừng có cười như vậy. Mắt ông hung tợn như mấy con rắn rết vậy, ra vẻ hòa đồng làm cái gì.”

Nhạc Trừu Sơn không nói nên lời trong một chốc trước sự chửi bới độc địa ngoài dự đoán của Tiểu Ma.

Có nằm mơ lão cũng không thể tưởng tượng được lão sẽ phải nghe những lời chửi bới độc địa từ một đứa trẻ chỉ mới sáu bảy tuổi.

“C&oacavetemute; vẻ như tiểu tử ngươi chỉ biết sống bằng cái mồm thôi nhỉ.”

“Hử! Chẳng phải là do ông chen vào cuộc chiến của người khác à?”

“Ngươi không biết ta là ai mà dám đưa miệng đi chơi xa sao?”

“Là ai thì sao chứ? Chỉ là một ông lão bất lịch sự mà thôi.”

Tiểu Ma gất gỏng.

Đòn tấn công của Nhạc Trừu Sơn khiến toàn thân tiểu tử ấy đau nhức. Nội tạng như bị chấn động, máu không ngừng trào ra từ bên trong.

Không cần trực tiếp kiểm chứng cũng đủ biết tiểu tử ấy đã bị nội thương nghiêm trọng.

Tiểu nam tử cũng nhận ra nó không phải là đối thủ của lão già kia. Nếu nó còn khiêu khích lão, nó sẽ không toàn mạng.

Dẫu biết điều đó nhưng Tiểu Ma vẫn không lùi lại dù chỉ là một bước.

Ngược lại, tiểu tử ấy còn hần học nhìn vào Nhạc Trừu Sơn với ánh mắt đầy chướng khí.

“Chậc! Tiếc thật.”

Nhạc Trừu Sơn thật sự rất tiếc.

Lão đã chu du thiên hạ suốt bao năm qua nhưng hần chưa bao giờ thấy được một đứa trẻ độc địa ở cái tuổi này như Tiểu Ma cả.

Nếu lão thuận dưỡng và thu nhận tiểu tử ấy làm đệ tử ắt sẽ rất có lợi cho lão nhưng giờ thì không được.

Bởi lão không có nhiều thời gian.

Xoẹt!

Lão rút thanh đao to lớn đeo ở bên hông ra.

Đó chính là ái binh của lão - Sư Tử Đao.

Hình ảnh con sư tử đang gào được khắc lên lưỡi đao và cán đao.

“Khực!”

Khoảnh khắc Nhạc Trừu Sơn cầm Sư Tử Đao lên, trong miệng Hoa Ngọc Kỳ phát ra âm thanh rên rỉ.

‘Chết tiệt!’

Đồng tử của Hoa Ngọc Kỳ không ngừng đảo loạn xạ.

Chỉ trong một thời gian rất ngắn mà rất nhiều suy nghĩ và tính toán hiện trong đầu của y lúc này.

Độ sức với Nhạc Trừu Sơn bằng sức của y chẳng khác nào lấy trứng chọi đá cả.

Y chưa từng bao giờ thử thách với những việc mà y cho là bất khả thi.

Thứ quan trọng nhất đối với y chính là mạng sống của mình.

“Hự!”

Hoa Ngọc Kỳ kêu lên một tiếng kỳ quái rồi thi triển khinh công.

Y đã cố trốn thoát trước khi Nhạc Trừu Sơn kịp động thủ.

“Hờ!”

Nhạc Trừu Sơn nhìn theo bóng lưng của Hoa Ngọc Kỳ đang xa dần với vẻ mặt sững sốt.

Lão không ngờ rằng tiểu Trang chủ của một danh môn mới nổi như Thiên Ân Trang lại chọn cách bỏ trốn hèn nhát như vậy. Nhưng lão cũng chẳng bận tâm vì ngay từ đầu, mục tiêu của lão là Tiểu Ma chứ không phải Hoa Ngọc Kỳ.

Nhạc Trừu Sơn tỏa ra khí thế rồi tiến lại gần Tiểu Ma.

“Một mình ngươi không thể làm được đâu. Gọi ra đi!”

“Cái gì?”

“Ý ta là gọi người đứng sau người ra. Nếu người không chịu hợp tác thì ta sẽ lấy mạng của nha đầu này trước.”

Nhạc Trừu Sơn nâng đao hướng về phía Mộc Gia Tuệ.

Khoảng cách giữa lão mà Mộc Gia Tuệ khoảng mười trượng.

Đối với người bình thường, phải thở được vài hơi thì mới đến nơi được. Nhưng đối với một cao thủ như lão ta thì khoảng cách đó chẳng có ý nghĩa gì cả. Chỉ cần lão muốn, lão có thể lấy mạng Mộc Gia Tuệ dễ như trở bàn tay.

Đôi mắt Tiểu Ma khẽ dao động trước lời đe dọa của Nhạc Trừu Sơn. Nhưng tiểu tử ấy lại thản nhiên nói.

“Thì sao?”

“Hả?”

“Ông giết ai thì liên quan gì đến ta?”

“Ờ! Người cũng biết ra về cơ đấy.”

“Ra về cái gì chứ?”

“Vậy là có làm gì cũng không liên quan đến người đúng không?”

Trên môi Nhạc Trừu Sơn xuất hiện một nụ cười ranh mãnh.

‘Chết tiệt!’

Tiểu Ma khẽ cắn môi.

Bởi vì Nhạc Trừu Sơn vung đao nhanh như thiểm điện.

Đao khí vọt ra từ thanh đao của lão rồi bay tới Mộc Gia Tuệ.

Đao khí ấy là một thủ pháp mang tên Phi Đao Khí.

Vèo!

Phi đao khí với uy lực mạnh mẽ nhắm thẳng vào cổ của Mộc Gia Tuệ.

Mộc Gia Tuệ thậm chí còn không thể nhận thức được đoàn tấn công của Nhạc Trừu Sơn. Chỉ đến Phi Đao Khí gần chạm vào người nàng, nàng mới cảm nhận được thứ gì đó kỳ lạ.

Trước khi Phi Dao Khí đánh trúng nàng, một thân hình nhỏ bé đã nhảy vào đây nàng ra và hứng chịu Phi Dao Khí thay nàng.

Uỳnh!

“Khục!”

Thân hình nhỏ bé ngã lặn ra đây. Đó chính là Tiểu Ma. Trên lưng tiểu tử ấy hẳn rõ vết thương do đao tạo nên. Tiểu Ma đã đẩy Mộc Gia Tuệ ra và dùng thân hình nhỏ bé để đỡ đòn cho nàng.

Mộc Gia Tuệ ôm Tiểu Ma vào lòng.

Tiểu Ma nhuốm đầy máu yếu ớt ngọ nguậy trong lòng nàng.

“Sao đệ lại làm vậy?”

“Vì ta... đã nhận được ủy thác. Nên ta phải bảo vệ tỷ.”

“Đệ ngốc vậy...”

“Hi hi!”

Tiểu Ma cười một cách yếu ớt.

Quả nhiên là gừng càng già càng cay.

Tiểu tử ấy đã cố tỏ vẻ không quan đến Mộc Gia Tuệ vậy mà vẫn không lừa được lão.

Tiểu Ma cũng không ngờ rằng lão lại tàn nhẫn phóng ra Phi Dao Khí như vậy.

Nhạc Trừu Sơn lại gần Mộc Gia Tuệ cùng Tiểu Ma.

Thanh đao trên tay lão phát ra những tiếng gào ghê rợn.

Những ngọn cỏ đồng loạt bay vào không trung như thể sắp có một cơn giông bão đang kéo đến.

“Chỉ cần giết các ngươi, hấn cũng sẽ lộ diện thôi.”

Nhạc Trừu Sơn nâng cao thanh Sư Tử Đao rồi giáng thẳng xuống hai người bọn họ.

Vụt!

Âm thanh ghê rợn vang lên trong không khí, một thứ gì đó đang bay thẳng về phía ba người.

“Xuất hiện rồi.”

Nhạc Trừu Sơn phần khởi thay đổi quỹ đạo của đao.

Lão xoay đao đánh thẳng vào nhân ảnh đang bay đến.

Bùm!

Thân hình đang bay tới bật về phía sau khi âm thanh như tiếng đạn pháo nổ vang lên.

Khuôn ngực của nhân ảnh kia nổ tung như pháo trước đao khí cường mãnh phóng ra từ Sư Tử Đao.

Thịt, máu cùng những mảnh xương văng ra tứ tung.

Ngay cả đại cao thủ trong thiên hạ cũng không thể sống sót khi bị thương nghiêm trọng như vậy.

Một nụ cười nở trên môi của Nhạc Trừu Sơn.

Tuy lão đã nghĩ kẻ đang giấu mặt chắc chắn sẽ lộ diện nếu lão uy hiếp Tiểu Ma, nhưng lão không ngờ mọi chuyện lại thuận lợi như vậy.

Nhạc Trừu Sơn cho rằng bản thân mình may mắn, lão đi về phía thi thể đang nằm rải rác trên nền đất. Nhưng sau khi xác nhận được danh tính của thi thể đó, nụ cười trên môi lão lập tức vụt tắt.

Bởi người nằm ở đó là một người mà lão quá quen thuộc.

“Hoa... Ngọc Kỳ?”

Rõ ràng là Hoa Ngọc Kỳ ban nãy đã bỏ chạy kia mà.

Lão thật không thể hiểu nổi, tại sao một người đáng lẽ phải ra ngoài Vong Tử Lâm rồi giờ lại quay trở về đây.

Ngay lúc đó, toàn thân lão trở nên ớn lạnh.

Hoa Ngọc Kỳ quay trở lại đây không phải vì y muốn.

Rõ ràng là đã có ai bắt lấy Hoa Ngọc Kỳ và ném về phía lão.

Ngay lúc đó, một cảm giác nguy hiểm mạnh mẽ ập tới.

Nhạc Trừu Sơn xoay tròn như con quay xoay người về phía sau rồi vùng thanh Sư Tử Đao lên.

Ở nơi đó có một bóng đen đang đứng dậy.

Ử THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 182

Bóng đen chậm chậm lùi về phía sau tựa hồ đã đoán trước được đòn tấn công của Nhạc Trừu Sơn. Chính vì thế nhất kích mà Nhạc Trừu Sơn tung ra đã đi chệch hướng.

Khoảnh khắc đối diện với bóng đen, Nhạc Trừu Sơn cảm giác như có một tảng vạn niên băng vừa trượt qua sống lưng.

Mặc dù không thể xác nhận gương mặt hắn qua lớp mạng che mặt, nhưng chỉ cần nhìn ánh mắt hắn cũng đủ khiến Nhạc Trừu Sơn rợn cả người.

Lần đầu lão bắt gặp ánh mắt vô cảm khủng khiếp đến nhường ấy.

Nhạc Trừu Sơn vừa vận công lực và hỏi.

“Người rút cuộc là kẻ nào? Là ai mà dám cả gan xen vào chuyện của Trúc Hải Trang bọn ta ư?”

“Phiêu Nguyệt!”

“Phiêu Nguyệt ư?”

Nhạc Trừu Sơn nghe xong liền cau mày.

Bởi lẽ lão chưa từng nghe thấy cái tên này bao giờ.

Mặc dù lão biết rất nhiều võ giả nổi danh trên giang hồ nhưng lại chưa từng nghe đến cái tên Phiêu Nguyệt.

Điều này đồng nghĩa hắn ta là võ giả chỉ mới hành tẩu giang hồ gần đây. Thế nên lão mới hỏi.

“Người mới hành tẩu giang hồ đúng chứ?”

“Chuyện đó quan trọng sao? Người cứ thích hỏi những câu vô nghĩa như thế.”

“Vậy thứ gì mới là quan trọng?”

“Cái mạng của người!”

“Người nói chuyện như thể người có thể tùy ý xử lý cái mạng của ta vậy.”

Cơ hàm Nhạc Trừu Sơn liền co giật. Câu nói của Phiêu Nguyệt đã làm tổn thương lòng tự tôn của lão ta.

Phiêu Nguyệt liền nhìn thẳng vào mắt Nhạc Trừu Sơn.

Người trước mặt quả nhiên là một mối đe dọa.

Trong số những võ giả mà hắn gặp từ lúc rời khỏi thành Tứ Xuyên, có thể nói lão ta chính là kẻ mạnh nhất. Thế nhưng, điều khiến hắn chẳng cảm thấy sợ hãi trước Nhạc Trừu Sơn là vì lão ta không phải là một võ giả tuyệt thế có thể sánh với Phong Tôn.

Phong Tôn chính là người mạnh nhất mà Phiêu Nguyệt từng gặp.

Nhạc Trừu Sơn rất mạnh. Thế nhưng, so với Phong Tôn, lão ta còn xa mới bì được. Đương nhiên chỉ bấy nhiêu không đủ khiến Phiêu Nguyệt cảm thấy uy áp.

Phiêu Nguyệt nhìn Nhạc Trừu Sơn rồi nói với Tiểu Ma.

“Đệ ổn chứ?”

“Không ổn! Đệ đau lắm!”

Tiểu Ma nhú mày đáp lời Phiêu Nguyệt.

Lúc nói chuyện với Mộc Gia Tuệ, tiểu nam tử cố tỏ ra bình tĩnh nhất có thể nhưng khi có mặt Phiêu Nguyệt, tiểu nam tử liền bộc lộ tâm tính thật sự của mình.

Nói đi cũng phải nói lại, đúng là vết thương mà Nhạc Trừu Sơn gây ra cho Tiểu Ma khá nghiêm trọng.

Cứ thế này tính mạng Tiểu Ma có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Phiêu Nguyệt nói với Mộc Gia Tuệ.

“Đưa Tiểu Ma đi đi.”

“Nhưng mà...”

“Ra khỏi Tử Vong Lâm, nhóm người của ta đang đợi ở đó. Bảo họ đưa các người đi.”

“Ta hiểu rồi.”

Mộc Gia Tuệ đành bất lực gật đầu.

Lúc nàng ôm Tiểu Ma bước đi, Nhạc Trừu Sơn cũng đi chuyển.

Lão ta tiến về hướng Mộc Gia Tuệ muốn đi.

Ý định của lão ta rất rõ ràng.

Nhạc Trừu Sơn sẽ không để gì để Mộc Gia Tuệ và Tiểu Ma rời đi như thế. Có điều, đột nhiên Nhạc Trừu Sơn liền nghi ngờ vào đôi mắt của mình.

Bởi lẽ không biết tự lúc nào, Phiêu Nguyệt đã đứng chắn giữa lão và Mộc Gia Tuệ.

Mộc Gia Tuệ cúi đầu bày tỏ lòng cảm kích với Phiêu Nguyệt rồi xoay người rời đi. Cảm giác sợ hãi Nhạc Trừu Sơn lúc này đã biến mất khỏi gương mặt nàng.

Nàng tin tưởng Phiêu Nguyệt mà giao lại bóng lưng của mình rồi cất bước tiến về trước.

Trong tay nàng còn giữ thanh Công Bố Kiếm, nhưng Nhạc Trừu Sơn lại chẳng dám xông vào cướp.

Chính vì lão ta không thể vượt qua Phiêu Nguyệt mà tiếp cận nàng được.

Giật thót!

Đuôi mắt Nhạc Trừu Sơn bắt gặp giật giật một hồi.

Lão ta khó mà chấp nhận tình hình hiện tại.

Cả đời lão chưa bao giờ gặp phải loại tình huống này. Chính vì thế, trong thâm tâm lão cảm thấy ô nhục không chịu nổi.

Nhạc Trừu Sơn nâng thanh Sư Tử Dao lên chĩa vào Phiêu Nguyệt.

“Ta thừa nhận ngươi là kẻ mạnh. Lần đầu trong đời ta gặp một người như ngươi đấy.”

Mấy lời này của lão đều là thật lòng tán dương.

Giờ lão đã chắc chắn.

Ngay từ đầu Phiêu Nguyệt đã nghĩ đến tình huống này và vẽ ra một bức tranh lớn.

Trên đường đến đây, lão nhìn thấy vài thi thể bị treo trên cây trông vô cùng tàn nhẫn.

Võ giả bình thường không có ai lại làm hại đến thi thể người chết như thế cả. Hành động ấy thật sự rất vô đạo đức và khó chấp nhận được.

Thế nhưng, điều này lại mang đến hiệu quả cực kỳ cao.

Việc làm của hắn đã gieo rắc nỗi sợ hãi khủng khiếp cho đám võ giả bước chân vào Tử Vong Lâm này.

Cho bọn họ thấy hành vi tàn bạo mà con người không ai làm ra được khiến tinh thần họ phải dao động dữ dội.

Chính vì tinh thần yếu đuối đi nên không thể chịu nổi cuộc tấn công liên tiếp cũng như nỗi kinh hãi mà từ từ sụp đổ hết như lâu đài cát.

Võ giả của Trúc Hải Trang vốn nổi tiếng là kiên cường và có năng lực tập trung cao độ, thế nhưng võ giả của Thiên Ân Trang mới hình thành gần đây lại không thể chịu được nỗi đả kích lớn như thế.

Ban đầu lão chỉ nghĩ đây là sự tình cờ, tuy nhiên, khi xem xét kỹ lưỡng mọi chuyện, dường như sự tình đang diễn ra theo bức tranh lớn do chính Phiêu Nguyệt vẽ ra.

Nhạc Trừu Sơn không rõ bức tranh mà Phiêu Nguyệt vẽ có quy mô thế nào, nhưng nó vẫn đang diễn ra một cách trơn tru.

“Nhưng ngươi đã sai lầm lớn rồi. Ngươi có biết không nhỉ?”

“....”

“Chính là ngươi đã xuất hiện trước mặt ta. Nếu như cứ tròn chui trốn nhủi như một con chuột nhắt thì hẳn là ta khó mà tìm ra được ngươi. Nhưng giờ ngươi lại xuất hiện trước mặt ta thế này. Từ giờ ta sẽ khiến ngươi phải trả cái giá đắt.”

“Ngươi nói nhiều quá đấy.”

Thấy Phiêu Nguyệt dám ngắt lời mình, gương mặt Nhạc Trừu Sơn liền méo mó đến khó coi.

Phiêu Nguyệt chậm chậm kéo khăn che mặt xuống.

Nhạc Trừu Sơn nhìn thấy diện mạo thật sự của Phiêu Nguyệt liền thoáng quên đi cơn phần nộ mà cảm thán một phen.

Bởi lẽ hẳn ta sở hữu gương mặt ăn đứt vô số mỹ nhân trong thiên hạ này. Thế nhưng, Nhạc Trừu Sơn liền nhanh chóng tỉnh táo lại rồi nhìn chăm chăm Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt tiến lại gần rồi nói với lão ta.

“Nói nhiều chính là biểu hiện của sự sợ hãi.”

“Ta mà sợ hãi ư? Nói gì nghe cho được đi, tiểu tử chết tiệt!”

“Vậy thì người cứ tấn công ta là được chứ gì, sao cứ huyền thuyên mãi vậy?”

“Người!”

Chính vì sự khiêu khích của Phiêu Nguyệt, cơn sóng thịnh nộ trong lòng Nhạc Trừu Sơn lại cuộn trào từng đợt.

Trông lão ta rất giống một người đức hạnh nhưng ẩn sâu bên trong lại là một kẻ tính toán và nham hiểm. Lâu rồi mới lại có người khiến lão ta phải mất đi lý trí như thế.

Nhạc Trừu Sơn không nhịn nổi nữa liền dốc toàn lực nâng thanh Sư Tử Bá Vương Dao lên.

Uỳnh!

Lão lập tức vung đao ba cực mạnh về phía Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt liền lách người tránh đao ba.

Đao ba lướt qua người hắn bổ gãy một đại thụ. Đao ba chính là khí lực phát ra khi thi triển đao pháp.

Bản chất của nó giống đao khí nhưng sức công phá và độ sắc bén lại mạnh gấp mấy lần thứ đao khí thông thường.

Uy lực của đao ba mà Nhạc Trừu Sơn thi triển vượt trội hẳn đao thông thường. Hơn nữa, nó còn mang tới hiệu quả lớn hơn cả đao khí.

Chính vì nó tạo ra sức mạnh như đao khí nhưng lại ít tổn sức hơn.

Xoẹt! Xoẹt!

Đao ba không ngừng phóng về phía Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt thi triển Xà Hành Bộ di chuyển về trước tránh tất cả đao ba.

Nhạc Trừu Sơn nhìn thấy bộ dạng của hắn liền liên tưởng ngay đến loài rắn.

‘Là rắn thì chỉ cần đập đầu nó là xong.’

Nhạc Trừu Sơn ngừng tung những đòn tấn công vô nghĩa mà xông về trước.

Lão ta định tấn công chính diện rồi chém bay đầu Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt đã rơi vào tầm mắt của lão.

Hắn tiến lên trơn tru như một con rắn rồi tức tốc thu hẹp khoảng cách.

Đột nhiên lão cảm thấy có gì đó vô cùng bức bối.

Rốt cuộc Nhạc Trừu Sơn vẫn quyết định lấy đầu Phiêu Nguyệt.

“Hãy!”

Lão ta tiên tục thi triển tuyệt chiêu của Sư Tử Bá Vương Đao.

Xoẹt!

Trong không trung lúc này đã ngập tràn đao ảnh.

Đao khí khủng khiếp càn quét khắp nơi, cỏ lá không ngừng bay vút lên bầu trời sau đó cuộn cuộn rơi xuống.

Sư Tử Bá Vương Đao của Nhạc Trừu Sơn là loại võ công có sức công phá vô cùng khủng khiếp được xếp vào hàng cao thâm trên giang hồ.

Trên giang hồ không có mấy cao thủ dám đối đầu trực diện với Nhạc Trừu Sơn, một kẻ sở hữu tuyệt thế Sư Tử Bá Vương Đao như thế.

Rầm!

Trước đao khí khủng khiếp, trên mặt đất bị đánh vỡ ra thành một cái hố lớn như ao sen.

Uy lực của nó quả thật vô cùng khủng khiếp.

Thế nhưng, đòn tấn công của Nhạc Trừu Sơn không thể suýt qua y phục Phiêu Nguyệt chứ đừng nói gì đến đánh trúng hấn.

Phiêu Nguyệt chỉ thi triển Xà Hành Bộ rồi tránh đao khí. Hấn không hề phát động đòn tấn công nào.

Nhìn thấy bộ dạng của Phiêu Nguyệt, Nhạc Trừu Sơn càng điên tiết hơn.

“Người đang coi thường ta ư?”

Uỳnh!

Lão ta càng tức giận mà phóng đao khí mãnh liệt hơn về phía Phiêu Nguyệt.

Thế nhưng Phiêu Nguyệt cũng không thể lúc nào cũng tránh được đao kích như vũ bão của Nhạc Trừu Sơn.

Phiêu Nguyệt liền thi triển Hắc Lôi.

Hắc Lôi chính là chiêu thức đẩy phản ứng của cơ thể lên mức cao nhất. Phản ứng cơ thể của con người như một tín hiệu của lôi khí, tức là lôi lực. Hắc Lôi điều chỉnh lôi lực để tăng tốc độ phản ứng của cơ thể đến mức giới hạn của con người.

Nhờ có Hắc Lôi, Phiêu Nguyệt liền hậu phát chế nhân, tức là tiến lên cảnh giới hoạt động chớp nhoáng áp chế cả đối phương.

Các dây thần kinh liên kết cơ thể trở nên căng như dây đàn và phản ứng nhanh với tác động bên ngoài hơn gấp mấy lần bình thường. Cả tư duy cũng trở nên nhạy bén hơn.

Lúc này giác quan của hấn tiếp nhận rất nhiều thông tin.

Hồ hấp của Nhạc Trừu Sơn, chuyển động của đồng tử, chuyển động của cơ bắp khi vung đao, cả phương hướng và sức lực ngón tay đều ủa vào đầu hấn như nước lũ.

Dòng chảy thông tin khủng khiếp đến nỗi phàm nhân khó mà đảm đương được đang tập hợp lại trong đầu Phiêu Nguyệt.

Dựa trên thông tin thu được, Phiêu Nguyệt thần tốc đưa ra phán đoán và phản ứng lại động tác của Nhạc Trừu Sơn.

Xoẹt!

Chỉ cách một bước nữa thôi, thanh đao của Nhạc Trừu Sơn đã sượt qua má Phiêu Nguyệt.

Chỉ cần chậm một nhịp có lẽ cái đầu của hắn đã rơi bộp xuống đất rồi. Thế nhưng gương mặt Phiêu Nguyệt vẫn không hề đổi sắc lấy một chút nào.

Sau đó tình huống tương tự cứ lặp đi lặp lại mấy lần.

Thiếu chút nữa Nhạc Trừu Sơn đã chém rơi đầu Phiêu Nguyệt nhưng lão lại không thể nào chạm được đến cơ thể hắn.

Xoẹt!

Lúc thanh đao của Nhạc Trừu Sơn dừng lại trước chóp mũi Phiêu Nguyệt.

Nhạc Trừu Sơn thi triển bộ pháp, lão tiến về trước rồi vươn tay ra. Còn Phiêu Nguyệt lại lùi về sau với tốc độ ngang ngửa với lão. Chính vì thế thanh đao của lão chỉ có thể dừng trước chóp mũi của Phiêu Nguyệt.

“Ngươi!”

Nhạc Trừu Sơn nổi cơn thịnh nộ dồn nội lực vào thanh đao.

Lập tức đao khí vung ra chém về phía đầu Phiêu Nguyệt. Mãi đến lúc đó, Phiêu Nguyệt mới nghiêng đầu sang bên tránh đao khí lao tới.

Nhạc Trừu Sơn gần như đã phát điên.

Cho dù lão có tấn công thế nào đi nữa, tuyệt chiêu mà lão thi triển cũng lệch khỏi người Phiêu Nguyệt trong gang tấc.

Chỉ cần vươn tay ra đã có thể chạm được, nhưng Phiêu Nguyệt vẫn cứ giữ lấy thứ khoảng cách chết tiệt đó.

Hắn đã ở ngay trước mặt lão, nhưng chẳng khác nào ảo ảnh cả.

Nhạc Trừu Sơn đã chiến đấu với vô số võ giả và trải qua biết bao nhiêu trận hỗn chiến, thế nhưng đây là lần đầu lão ta được kinh qua tình huống này. Chính vì thế lão ta không khỏi sở gại ốc.

Có điều bây giờ Nhạc Trừu Sơn không thể rút lui được nữa. Sống chết gì lão cũng phải tấn công quyết liệt hơn.

Xoẹt!

Đòn tấn công của Nhạc Trừu Sơn quả nhiên có tính uy áp khủng khiếp. Thế nhưng, hắn đều tránh được chúng trong gang tấc.

Nhạc Trừu Sơn liên tục tấn công Phiêu Nguyệt mà không nhận ra lão đang di chuyển theo ý đồ của hắn.

Mã Nghĩ Địa Ngục (蚂蚁地狱).

Gieo rắc cho đôi phương ảo tưởng rằng chỉ cần vươn tay sẽ có thể nắm được chiến thắng ngay lập tức. Đó chính là cách chiến đấu của Phiêu Nguyệt.

Nhạc Trừu Sơn đã rơi vào địa ngục khủng khiếp mà không hề hay biết.

Và trung tâm của địa ngục đó chính là Phiêu Nguyệt.

Toàn thân Nhạc Trừu Sơn đã ướt đầm mồ hôi, lão bắt đầu thở hổn hển.

Lão vẫn còn công lực, nhưng thể lực đã sắp cạn kiệt rồi.

Đó cũng chính là thời khắc mà Phiêu Nguyệt nhắm tới.

“Hum!”

Lúc Nhạc Trừu Sơn khó nhọc thở dốc, Phiêu Nguyệt liền lao về phía trước.

“Không thể nào.”

Nhạc Trừu Sơn vung đao về trước bảo vệ vùng ngực. Thế nhưng Phiêu Nguyệt đã di chuyển nhanh hơn động tác phòng thủ của lão ta.

Rầm!

Cùng với tiếng động lớn, cơ thể Nhạc Trừu Sơn văng ra phía sau.

Lão ta dùng tay ôm lấy ngực.

Chính bởi vì nhất kích khủng khiếp mà Phiêu Nguyệt tung ra.

Phá Ngọc - đòn tấn công tập trung sức mạnh vào một điểm.

Mặc dù Phiêu Nguyệt không thể dùng toàn lực tấn công vào ngực Nhạc Trừu Sơn trong một đòn duy nhất, nhưng chỉ bấy nhiêu cũng đủ khiến cho xương cốt lão gãy vụn.

Con đau đớn khi bị gãy xương truyền tới cùng chấn động mạnh khiến lão ta không thể nào thở nổi.

Phiêu Nguyệt không bỏ lơ sơ hở đó mà xông lên.

Lúc này Phiêu Nguyệt hết như con độc xà một khi đã cắn được con mồi sẽ ngoạm mãi không buông.

Vô cùng kiên trì, hết sức tàn nhẫn.

Không biết từ lúc nào hắn đã cầm U Linh Chủ được giắt trong thắt lưng trong tay.

Vút! Vút!

Hai chiếc U Linh Chủ chém qua toàn thân Nhạc Trừu Sơn hết như răng nanh của độc xà.

Phập!

Âm thanh chém toạc da thịt liên tục vang lên.

Mặc dù động tác xử lý khác hẳn với cái gọi là nhất kích nhất sát (一擊必煞) quen thuộc của thích khách nhưng Phiêu Nguyệt vẫn khiến cho kẻ địch chịu không ít đả kích.

“Khực!”

Gương mặt Nhạc Trừu Sơn đã trắng bệch đi do liên tiếp chịu đựng cơn đau khủng khiếp.

‘Cứ thế này ta sẽ bỏ mạng mất.’

Nhạc Trừu Sơn bất giác cảm nhận cái chết đang đến gần.

Lão ta đã bị đâm năm, sáu chỗ, máu tươi không ngừng chảy ra ròng ròng.

Nếu lão còn lãng phí thời gian hơn nữa, lão sẽ mất máu quá nhiều mà bỏ mạng tại đây.

Nhạc Trừu Sơn lập tức thi triển tuyệt chiêu đỉnh cao nhất trong Sư Tử Bá Vương Đao mà lão đã giấu cho thời khắc cuối cùng.

“Oáiii!”

Đột nhiên có vật thể gì đó vô cùng mảnh quán quanh cổ lão ta.

Nhạc Trừu Sơn mãi lo đối phó với U Linh Chủ nên không hề để ý đến nó.

Vật thể kia chính là Thu Hồn Ti. Chẳng biết tự lúc nào Phiêu Nguyệt đã thu một chiếc phi đao để phóng ra Thu Hồn Ti.

Suốt!

Thu Hồn Ti lập tức cứa sâu vào cổ Nhạc Trừu Sơn.

183

Khục khục!”

Nhạc Trừu Sơn ngược nhìn Phiêu Nguyệt với vẻ mặt khó tin.

Cổ của lão đã bị cắt gần như một nửa, máu đang túa ra không ngừng.

Mũi và miệng của lão cũng có máu chảy ra. Vậy nên lão không thể hỏi được.

Rốt cuộc hắn đã cắt cổ của lão bằng thứ gì?

Kẻ lấy cái chết làm quà tặng cho lão đang nhìn xuống lão với ánh mắt vô cảm khiến cho lão cảm thấy khiếp sợ.

Ám Long Bào quán quanh cơ thể của Phiêu Nguyệt bay pháp phối hệt như đôi cánh của một con chim khổng lồ.

‘Tử... thần!’

Đó chính là suy nghĩ cuối cùng của Nhạc Trừu Sơn.

Cơ thể của lão ngã phịch xuống.

Dù đã tắt thở, nhưng nỗi sợ hãi trên gương mặt Nhạc Trừu Sơn vẫn không hề biến mất.

Phiêu Nguyệt im lặng nhìn vào thi thể của Nhạc Trừu Sơn.

Mặc dù hắn có thể ám sát Nhạc Trừu Sơn thay vì đối đầu trực diện với lão ta. Nhưng hắn làm vậy là để kiểm tra võ công của chính mình.

Xem bản thân hắn đã trưởng thành bao nhiêu và cũng để kiểm tra xem hắn có thể đối đầu với cao thủ ở cảnh giới nào.

Phiêu Nguyệt đang đi trên con đường khác với những võ giả thông thường.

Hắn tự xem mình là thích khách và hắn đang thiết lập một hệ thống võ công phù hợp với thích khách.

Qua trận đối đầu với Nhạc Trừu Sơn, Phiêu Nguyệt có thể chắc chắn rằng Nga Quỷ Đạo của mình không có gì thiếu sót.

Phiêu Nguyệt bỏ lại thi thể của Nhạc Trừu Sơn rồi ra khỏi Tử Vong Lâm.

Xác chết nằm rải rác khắp nơi.

Có những thi thể tự tàn sát lẫn nhau, cũng có những thi thể do Phiêu Nguyệt giết.

Phiêu Nguyệt vẫy tay, những thi thể cổ được treo trên cây rơi lộp độp xuống dưới. Tuy hắn đã lợi dụng bọn họ do cần thiết, nhưng bọn họ cũng không thể bị bề mặt mãi được.

Tử Vong Lâm trở thành một khu rừng của người chết đúng như cái tên của nó.

Sắp tới chắc chắn sẽ có rất nhiều người e ngại với việc đi đến Tử Vong Lâm. Nhưng Phiêu Nguyệt chẳng có lý do gì để phải quan tâm đến vấn đề đó cả.

Trước khi rời khỏi Tử Vong Lâm, Phiêu Nguyệt dừng lại bên dòng suối để rửa sạch gương mặt dính đầy máu của Nhạc Trừu Sơn.

Những giọt máu nhanh chóng bị nước làm loãng rồi biến mất, gương mặt của Phiêu Nguyệt phản chiếu lên mặt nước.

Gương mặt anh tú trắng sáng.

Thoạt đầu, hắn cho rằng gương mặt của hắn thật phiền phức. Bởi nó quá thu hút sự chú ý của mọi người. Nhưng bây giờ nghĩ lại cũng không tệ.

Bởi vì nó có giá trị để sử dụng.

Con người thường có thiện cảm về những thứ gì đẹp đẽ.

Đặc biệt là nữ nhân.

Khi nhìn thấy dung mạo anh tú của Phiêu Nguyệt, bọn họ đều tiếp cận mà không một chút phòng bị. Nhờ vậy mà Phiêu Nguyệt đã thu được những thông tin chất lượng thông qua những nữ nhân ấy.

Đó là một lợi thế lớn đối với thích khách. Và Phiêu Nguyệt không có ý định bỏ đi lợi thế đó.

Phiêu Nguyệt hất nước lên mặt một lần nữa rồi rời khỏi Tử Vong Lâm.

Ở bên ngoài Tử Vong Lâm, nhóm người của Ưu Trường Lạc đang đứng đợi sẵn.

Bên cạnh Ưu Trường Lạc là Tân Vô Kiềm cùng Mộc Gia Tuệ.

Tân Vô Kiềm tuy vẫn chưa ý thức được gì nhưng ít nhất lúc này hắn vẫn còn thở. Cũng nhờ có Ưu Trường Lạc sơ cứu cho hắn, nếu không hắn đã chết từ lâu rồi.

“Huynh!”

Tiểu Ma vừa nhìn thấy Phiêu Nguyệt đã chạy lại gần ngay.

“Thấy sao rồi?”

“Ta khỏe!”

Tiểu Ma nhăn mặt đáp.

Bởi vì tiểu tử ấy chỉ nói vậy thôi, chứ nó vẫn còn đau lắm.

Phiêu Nguyệt xoa đầu Tiểu Ma rồi nhìn qua Mộc Gia Tuệ.

Mộc Gia Tuệ khẽ cúi đầu với hắn.

“Thực sự đa tạ đại hiệp.”

“Cảm ơn Tiểu Ma ấy. Nhờ khô bò mà nguoi cho tiểu tử ấy nên các nguoi mới được toàn mạng”

“Cảm ơn đệ!”

Mộc Gia Tuệ bày tỏ lòng biết ơn với Tiểu Ma đang đứng ở bên cạnh Phiêu Nguyệt.

“Ta đã bảo ta sẽ giết hết mà. Hì hì!”

“Nhờ đệ mà bọn ta mới sống được.”

“Giờ tỷ định làm gì vậy?”

“Ta sẽ cùng Vô Kiềm ca ca đến một nơi không có ai nhận ra bọn ta. Ca ca đã hy sinh cho ta đến tận lúc này rồi, bây giờ tới lượt ta phải sống vì huynh ấy.”

Mộc Gia Tuệ nhìn qua Tân Vô Kiềm một cách trêu mếu. Rồi nàng như sức nhớ ra điều gì đó, nàng vội vàng đưa cho Phiêu Nguyệt một vật thể dài được quấn bằng vải trắng.

“Đại hiệp nhận lấy đi. Nó là Công Bó đấy.”

“Không cần.”

“Bọn ta cũng không cần nữa. Mang theo chỉ gọi họa tới mà thôi.”

“Vậy thì đưa cho Tiểu Ma đi.”

“Sao ạ?”

“Nó sẽ rất hợp với Tiểu Ma.”

“Ta hiểu rồi.”

Mộc Gia Tuệ đặt Công Bó vào tay Tiểu Ma.

Công Bó dài khoảng hai thốn.

Nó khá nhỏ để một người lớn như Phiêu Nguyệt sử dụng nhưng lại quá to với Tiểu Ma. Dù vậy, Tiểu Ma có vẻ như rất thích Công Bó, tiểu nam tử ôm chặt Công Bó vào trong lòng.

“Tỷ cho ta thật hả?”

“Ừ!”

“Òa! Đa tạ tỷ.”

Tiểu Ma cười toe toét.

Công Bó là món quà đầu tiên tiểu tử ấy nhận được từ người khác.

Tiểu Ma cầm thanh kiếm dày và bự bằng cơ thể nó trên tay rồi chạy lăng xăng như một con sóc.

Mộc Gia Tuệ khẽ mỉm cười khi nhìn vào hình ảnh của Tiểu Ma.

Giờ thì nàng nhẹ lòng rồi.

Bỗng từ phía bên kia bụi rậm phát ra âm thanh sột soạt, một đoàn người xuất hiện.

“Là ai?”

“Các người là ai?”

Ưu Trường Lạc cùng những làng nhân rút vũ khí ra cảnh giác. Ngay lúc đó, một nữ nhân đeo mạng che mặt bước lên phía trước rồi nói.

“Bọn ta là võ giả của Trúc Hải Trang.”

Nữ nhân ấy chính là Dư Hoa Ảnh - tiểu trang chủ của Trúc Hải Trang.

Dư Hoa Ảnh cùng những võ giả Trúc Hải Trang đã bị lạc đường trong Tử Vong Lâm, đi lòng vòng mãi giờ mới tìm thấy đường ra.

Vẻ ngỗ ngàng trong đôi mắt lộ ra sau mạng che mặt của Dư Hoa Ảnh vẫn còn đó.

Bởi có rất nhiều người đứng ngoài khi họ ra khỏi Tử Vong Lâm.

Một vài võ giả của Trúc Hải Trang đã nhận ra nhóm người của Ưu Trường Lạc và nói cho nàng biết.

Ánh mắt của nàng ngay lập tức thay đổi.

Một số người đứng trong nhóm của Ưu Trường Lạc đập vào mắt nàng.

‘Mộc Gia Tuệ.’

Người lọt vào mắt nàng đầu tiên chính là Mộc Gia Tuệ.

Tuy chưa bao giờ nói chuyện với nhau, nhưng nàng biết Mộc Gia Tuệ chính là chủ nhân của Công Bố.

Một chút cảm giác tội lỗi với Mộc Gia Tuệ dấy lên trong lòng nàng.

Tuy là vì tình huống không thể tránh khỏi, nhưng sự thật vẫn là bọn họ đã đẩy Mộc Gia Tuệ đến đường cùng.

Thế nhưng Dư Hoa Ảnh không hề muốn xin lỗi. Bởi nếu nàng xin lỗi thì cũng chính là nàng đang thừa nhận sai lầm của mình.

Dư Hoa Ảnh lướt qua Mộc Gia Tuệ rồi nhìn về Phiêu Nguyệt.

Vì ban nãy mới rửa mặt nên hấn vẫn chưa kịp kéo chiếc khăn lên. Chính vì vậy mà gương mặt của hấn lộ ra rất rõ ràng.

Dư Hoa Ảnh nhận ra Phiêu Nguyệt ngay lập tức.

Tuy đây là lần đầu tiên nàng thấy mặt hắn nhưng bầu không khí cùng ánh mắt của hắn vẫn in sâu trong ký ức của nàng. Nhưng nàng không rằng nàng sẽ gặp hắn ở đây.

Và rồi nàng thấy Tiểu Ma đang cầm Công Bố chạy loanh quanh.

Ngay khi nhìn thấy Công Bố, Dư Hoa Ảnh dường như đã hiểu hết toàn bộ mọi chuyện.

‘Là... người đó sao.’

Ở đây chỉ có một người duy nhất có thể trở thành biến số.

Phiêu Nguyệt!

Một người khiến nàng cảm thấy e ngại ngay từ lần đầu nhìn thấy.

Giờ nhìn lại mới thấy, trên người hắn tỏa ra đầy mùi nguy hiểm. Trong đó còn lẫn vào mùi máu nồng nặc.

Dư Hoa Ảnh vô thức lại gần Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt không hề nhúc nhích dù thấy Dư Hoa Ảnh đang tiến lại gần mình.

Dư Hoa Ảnh hỏi.

“Nhạc... đại hiệp?”

“...”

“Đã chết rồi sao?”

Nàng hỏi không phải vì nàng đã biết về cuộc chiến giữa Phiêu Nguyệt và Nhạc Trừu Sơn.

Chỉ là trực giác của một nữ nhân đã thôi thúc nàng hỏi câu đó.

Phiêu Nguyệt lặng lẽ gật đầu.

Ngay lúc đó, gương mặt của Dư Hoa Ảnh lộ rõ vẻ phức tạp khó tả.

Tuy phỏng đoán của mình đã đúng, nhưng nàng không thể vui cũng không hề thấy bất hạnh. Cảm giác kỳ lạ khiến nàng không thể nói nên lời.

Cái chết của Nhạc Trừu Sơn - người mà nàng đã dành cả tâm huyết để chiêu mộ để lại cho nàng một đả kích lớn. Dù vậy,

nàng vẫn chưa vội tức giận.

“Người tấn công Thiên Ân Trang cũng là người sao?”

“...”

“Còn Trang chủ Thiên Ân Trang thì sao? Hoa Ngọc Kỳ sao rồi?”

“Bọn họ sẽ không bao giờ ra khỏi Vong Tử Lâm nữa.”

“A!”

Đôi chân của Dư Hoa Ảnh dường như đã đứng không vững nữa.

Thiên địch khiến cho Trúc Hải Trang phải khổ sở suốt mấy chục năm qua đã biến mất chỉ sau một đêm bởi nam nhân đang đứng trước mặt nàng.

Nguồn động lực khiến cho nàng phải mạnh mẽ đã biến mất, nàng cũng vô thức để lộ ra vẻ yếu đuối của mình.

Nếu hai người kia đã chết dưới tay Phiêu Nguyệt thì hy sinh Nhạc Trừu Sơn cũng không phải tổn hại quá lớn đối với Trúc Hải Trang.

Ngược lại, bọn họ nên cảm thấy biết ơn Phiêu Nguyệt. Nhưng cũng không thể nói ra lời cảm ơn một cách chính thức được.

Bởi kết quả có ra sao, Phiêu Nguyệt cũng chính là người đã giết người mà nàng chiêu mộ về.

Nhạc Trừu Sơn là một cao thủ có tiếng trong giang hồ.

Cái chết của Nhạc Trừu Sơn sẽ khiến cho nhiều người đổi mắt nhìn theo và bọn họ sẽ sớm phát hiện ra hung thủ là Phiêu Nguyệt. Nếu nàng tùy tiện bày tỏ lòng biết ơn với Phiêu Nguyệt thì Trúc Hải Trang sẽ bị nghi ngờ có liên quan đến chuyện đó.

Nàng nhất định phải ngăn chặn tình huống đó xảy ra.

Dư Hoa Ảnh cố gắng bày ra vẻ mặt điềm tĩnh rồi nói.

“Ta sẽ thu dọn thi thể của Nhạc đại hiệp.”

“Muốn làm gì cũng được.”

“Bọn ta cũng sẽ thưởng cho Mộc tiểu thư và võ giả hộ vệ của cô ấy. Tuy không có chủ ý, nhưng dù sao bọn ta cũng khiến họ phải khổ sở.”

“Cô không muốn lấy Công Bố sao?”

“Không. Chỉ cần nó không rơi vào tay Vũ Kiếm Sơn Trang là bọn ta thỏa mãn rồi.”

Dur Hoa Ảnh lắc đầu một cách chắc chắn.

Nàng hoàn toàn không có một chút luyện tiếc gì về Công Bố. Nhưng nàng muốn nói một điều này.

“Chương Bình Sơn đại hiệp của Vũ Kiếm Sơn Trang là một người say mê các loại kiếm. Một khi ông ta đã nhắm vào thanh kiếm nào rồi thì ông ta tuyệt đối sẽ không bao giờ từ bỏ. Vậy nên, tốt hơn hết vẫn nên cẩn thận.”

“Được!”

Phiêu Nguyệt gật đầu.

“Xin phép.”

Dur Hoa Ảnh chấp tay chào Phiêu Nguyệt rồi cùng các thuộc hạ quay trở vào Tử Vong Lâm.

Phiêu Nguyệt yên lặng nhìn theo bóng lưng nàng đang xa dần.

Một sự biến động đã xảy ra ở Ân Thi.

Chỉ trong một ngày, một nửa lực lượng của Thiên Ân Trang đã hoàn toàn biến mất.

Nếu chỉ đơn thuần là mất đi thuộc hạ thì đã có thể xử lý được rồi. Vấn đề ở đây là Trang chủ cùng tiểu trang chủ của Thiên Ân Trang lại mất cùng một lúc nên chẳng có ai để giải quyết vấn đề này cả.

Vậy nên Thiên Ân Trang rơi vào tình trạng mâu thuẫn nội bộ.

Những người còn sống sót tự mở ra một cuộc chiến tranh đoạt vì ham muốn tài sản của Thiên Ân Trang. Bị cuốn vào xung đột nội bộ, Thiên Ân Trang sụp đổ trong chớp mắt.

Mặt khác, Trúc Hải Trang đã bị Thiên Ân Trang giành lấy bá quyền ở Ân Thi đã có một sự vực dậy đầy kịch tính.

Trong khi Thiên Ân Trang chìm trong mâu thuẫn nội bộ, Trúc Hải Trang đã mở rộng thế lực một cách đáng sợ. Họ cũng đoạt lại quyền kinh doanh đã bị Thiên Ân Trang cướp mất.

Thiên Ân Trang trở nên vô phương cứu chữa bởi bọn họ đã mất đi Trang chủ cùng Tiểu Trang chủ.

Dur Hoa Ảnh của Trúc Hải Trang thể hiện ra khả năng lãnh đạo tài tình.

Dur Hoa Ảnh như cá gặp nước, cuối cùng nàng đã tìm lại được vinh hoa cho Trúc Hải Trang.

Một loạt sự kiện gây chấn động cả giang hồ.

Ân Thi là một nơi ít được các võ giả chú ý đến. Tuy Thiên Ân Trang và Trúc Hải Trang đã đối đầu để phân thắng bại với nhau, nhưng nếu xét về quy mô trong toàn bộ giang hồ thì quy mô của hai trang viên không quá lớn để họ phải chú ý đến.

Những môn phái lớn cũng không có lý do gì để nổi lòng tham với nơi này. Tuy nhiên, cuộc chiến của cả hai khá thú vị.

Cuộc chiến giữa một môn phái truyền thống và một thế lực mới nổi cũng đủ để thu hút sự chú ý của những người nhiều chuyện trong giang hồ.

Bọn họ cho rằng, Thiên Ân Trang rồi sẽ đánh bại được Trúc Hải Trang và nắm quyền bá chủ Ân Thi. Vậy mà mọi chuyện bị đảo lộn chỉ trong một đêm, bá quyền của Ân Thi lúc này đã nằm trong tay của Trúc Hải Trang.

Điều này khiến cho nhiều người bắt đầu quan tâm đến tình hình của Ân Thi. Trong đó có Hạ Ô Môn.

Môn đồ của Hạ Ô Môn ở khắp mọi nơi. Ân Thi cũng vậy, mặc dù số lượng là rất ít.

Môn đồ Hạ Ô Môn vội vàng tìm hiểu mọi chuyện xảy ra ở Ân Thi. Nhưng đó cũng là lúc Phiêu Nguyệt cùng nhóm của Ưu Trường Lạc đã rời khỏi Ân Thi từ lâu.

Môn đồ Hạ Ô Môn lục tung cả Ân Thi để tìm kiếm thông tin một cách muện màng. Tuy nhiên, việc thu thập thông tin chưa bao giờ là dễ.

Bằng một cách nào đó, những võ giả của Trúc Hải Trang cùng Thiên Ân Trang tuyệt nhiên không hé răng về những chuyện đã xảy ra ở Vong Tử Lâm hôm đó.

Những võ giả của Trúc Hải Trang không chịu nói thì bọn họ có thể hiểu vì những người ấy còn bị Dư Hoa Ảnh giám sát. Còn Thiên Ân Trang tuy đã mất đi Trang chủ cùng Tiểu Trang chủ nhưng bọn họ vẫn không chịu nói nửa lời.

Những võ giả Thiên Ân Trang vô cùng khiếp sợ.

Tuy đã nhiều ngày trôi qua, nhưng bọn họ vẫn không thể thoát ra khỏi ký ức về ngày hôm đó.

Một số người trong số họ còn ở trong tình trạng nghiêm trọng đến mức tinh thần hỗn loạn. Tuy vậy, Hạ Ô Môn vẫn kiên trì đào sâu về những chuyện đã xảy ra hôm đó.

Kết quả là họ đã tìm hiểu được còn có những người khác ở Tử Vong Lâm hôm đó chứ không chỉ có mỗi võ giả của Thiên Ân Trang và Trúc Hải Trang.

[Đoàn tùy tùng được phái cử từ Tuyết Vân Trang của Thành Đô, thành Tứ Xuyên có đi ngang qua Tử Vong Lâm vào cùng thời điểm. Yêu cầu xác nhận thành viên.]

Chim bồ câu đưa thư được gửi đến tổng đà Hạ Ô Môn.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT CHAP 184

Thông thường, trang viên sẽ nằm ở một thị trấn lớn hoặc nơi có phong cảnh hữu tình, hùng vĩ trên giang hồ.

Đa số người đã thỏa mãn với khối tài sản vốn có, các quan chức cấp cao về hưu cũng như những thương nhân thành đạt sẽ chọn xây trang viên có quy mô không thua kém các đại môn phái trên giang hồ.

Tiêu biểu nhất phải kể đến Tam Trang.

Đó là ba trang viên lớn đại diện trên giang hồ.

Tân Nguyệt Trang.

Quỷ Kiếm Trang.

Vũ Kiếm Sơn Trang.

Ba trang viên này sở hữu sức mạnh không kém gì các môn phái trên giang hồ.

Trong đó, Vũ Kiếm Sơn Trang được xem là trang viên nổi danh nhất nhì thiên hạ.

Vũ Kiếm Sơn Trang được xây dựng bởi một kiếm hào uy chấn thiên hạ hàng chục năm trước, sau đó những kiếm khách theo ông tập hợp lại và tạo nên thế lực hùng mạnh như ngày nay.

Tiềm Sơn nơi Vũ Kiếm Sơn Trang tọa lạc nằm gần Thái Hồ, ở đây sở hữu phong cảnh vô cùng hữu tình suốt bốn mùa nên các thi nhân không ngừng tìm đến đây thưởng ngoạn.

Những ai lần đầu đến núi Tiềm Sơn đều ngạc nhiên trước quy mô của Vũ Kiếm Sơn Trang cũng như vẻ đẹp nguy nga tráng lệ của nó.

Vũ Kiếm Sơn Trang đã mời các thợ thủ công có tiếng trên thiên hạ đến xây dựng và trang trí trang viên, vậy nên kiến trúc bên trong chẳng khác gì các tác phẩm nghệ thuật cả.

Chính vì điều đó, có rất nhiều nghệ nhân tìm đến Vũ Kiếm Sơn Trang, Chương Bình Sơn - trang chủ Vũ Kiếm Sơn Trang cũng rất nhiệt tình tiếp đãi họ.

Những nghệ nhân viếng thăm Vũ Kiếm Sơn Trang đã để lại nhiều bài thơ, khúc ca và tranh vẽ ngợi ca trang chủ Chương Bình Sơn, nhờ thế mà danh tiếng Chương Bình Sơn ngày một nổi danh khắp thiên hạ.

Chương Bình Sơn không đơn thuần chỉ là kiếm hào sở hữu cảnh giới võ công cao cường. Chính nhờ giao lưu với nhiều thi sĩ nên ông có được con mắt nghệ thuật xuất chúng, ngoài ra ông còn có tài vẽ tranh, ngâm thơ đáng kinh ngạc.

Ngoài ra, diện mạo của Chương Bình Sơn nổi bật đến nỗi dù đã ở tuổi trung niên, ông vẫn còn giữ phong mạo hết sức trẻ trung. Chính vì thế nên Chương Bình Sơn mới được thiên hạ ca tụng là một người văn võ song toàn.

Lúc này, Chương Bình Sơn đang ngồi ở vọng lâu nhìn ra hòn non bộ.

Trước mặt là một hồ nước lớn có thể đi thuyền xung quanh và hòn non bộ được xây dựng hết sức cầu kỳ. Đây chính là nơi mà Chương Bình Sơn yêu thích nhất.

Bên trong hòn non bộ trồng rất nhiều kỳ hoa dị thảo, mỗi mùa đều khoe vẻ đẹp độc đáo riêng biệt.

Nếu ngồi ở vọng lâu có thể nhìn thấy toàn cảnh hòn non bộ kia, những lúc như thế dường như mọi muộn phiền trong lòng đều sẽ tan biến hết cả.

Chương Bình Sơn hết nhìn vào tờ giấy lớn được đặt bên trong vọng lâu rồi lại đưa mắt về hướng hòn non bộ.

Cạnh bên tờ giấy có một nghiên mực và cây cọ lớn. Thế nhưng ông vẫn chưa cầm cọ lên mà chỉ nhìn vào hòn non bộ.

Phải mất bao lâu nhỉ?

Có lẽ mãi đến khi mặt trời khuất sau dãy núi phía Tây và thế gian nhuộm màu hoàng hôn, lúc này Chương Bình Sơn mới nở nụ cười.

Đó chính là thời khắc mà ông đã chờ rất lâu.

Ông trời như hiểu được lòng người, đúng lúc này có một đôi chim uyên ương bay đến đậu trên hồ sen.

Không có thời điểm nào tuyệt vời hơn lúc này.

Chương Bình Sơn liền cầm cây cọ lên rồi bắt đầu vẽ tranh.

Mỗi lần cây cọ lớn di chuyển, bức tranh lại dần được hoàn hiện trên mảnh giấy lớn.

Xoẹt xoẹt!

Đột nhiên có ai đó từ từ tiến đến phía sau avetemplung Chương Bình Sơn.

Chương Bình Sơn trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Ông rất ghét việc có ai đó phá hỏng khoảng thời gian riêng tư của ông. Đặc biệt lúc ông đang nhập tâm vào việc vẽ tranh, đến cả tâm phúc của ông cũng không được tiếp cận như thế.

Cộp!

Chương Bình Sơn dừng cộ rồi xoay người lại. Ngay tức khắc, ông nhìn thấy một nữ nhân trung niên xinh đẹp đang bước vào vọng lâu.

Nữ nhân ấy tuổi đã khoảng tứ tuần nhưng vẫn còn giữ được vẻ đẹp trẻ trung chẳng khác gì nữ tử đôi mươi.

Nàng là Hoa Kim Tuyền - vợ thứ hai của Chương Bình Sơn.

Lúc này gương mặt Hoa Kim Tuyền đã giàn giụa nước mắt.

Ngay khi nhìn thấy nàng, Chương Bình Sơn liền cảm giác có gì đó xảy ra.

“Phu nhân có chuyện gì thế?”

“Bồn gia của chúng thiếp... bồn gia...”

Hoa Kim Tuyền không nói nổi hết câu đã quỵ thụp xuống.

Chương Bình Sơn liền ôm chầm lấy nàng.

“Nàng bị sao thế? Thiên Ân Trang có chuyện gì rồi sao?”

“Hức! Thiên Ân Trang xảy ra đại họa rồi.”

“Cái gì?”

“Tất cả đã chết hết rồi. Ca ca, Ngọc Kỳ... Sao mà thiếp sống nổi đây? Hức!”

Hoa Kim Tuyền khóc nức nở trong vòng tay Chương Bình Sơn.

Chương Bình Sơn nghe Hoa Kim Tuyền nói xong liền cau mày nhìn nàng.

Hoa Kim Tuyền không thể giải thích tình hình một cách bình tĩnh được nữa. Nàng khóc nức lên tựa như bầu trời đã đổ sụp xuống tự lúc nào, sau đó nàng bất tỉnh trong vòng tay Chương Bình Sơn.

Chương Bình Sơn cẩn thận đặt Hoa Kim Tuyền nằm xuống rồi đứng bật dậy.

“Thưa Trang chủ.”

Lúc này, một nam trung niên từ ngoài hậu viện bước vào.

Người đó chính là Dương Đình Học, tổng quản quán xuyên mọi chuyện lớn nhỏ trong Vũ Kiếm Sơn Trang.

“Đã xảy ra chuyện gì? Người mau giải thích đi.”

“Vừa có tin khẩn truyền đến từ Ân Thi ạ.”

“Tin khẩn?”

“Vâng! Thiên Ân Trang đã gặp đại họa rồi ạ.”

“Nói chi tiết cho ta nghe.”

Giọng Chương Bình Sơn liền trầm đi mấy phần.

“Thuộc hạ không rõ tình hình cho lắm, nhưng có vẻ trang chủ và tiểu trang chủ Thiên Ân Trang đã mất mạng rồi ạ.”

“Hung thủ là người của Trúc Hải Trang à?”

“Đúng là Trúc Hải Trang là bên hưởng được lợi ích từ chuyện này, nhưng họ không đủ sức để làm như thế.”

“Vậy là có bên thứ ba can thiệp vào ư?”

“Tình hình bây giờ chỉ có nghĩ như thế là hợp lý thôi.”

“Còn đối sách thì sao?”

“Trước tiên thuộc hạ đã ủy thác cho Hạ Ô Môn. Chúng ta phải ưu tiên tìm được hung thủ.”

Dương Đình Học bình tĩnh đáp lời.

Hoa Kim Tuyền đang bất tỉnh nằm ngay bên cạnh nhưng trên gương mặt Dương Đình Học lại chẳng bày ra chút cảm giác tiếc thương nào.

Cả Chương Bình Sơn cũng như thế.

“Còn thanh Công Bố thì sao?”

Ông ta tò mò về thanh danh kiếm mà ông không có được hơn là tình hình của Thiên Ân Trang lúc này.

“Có vẻ như hung thủ đã mang nó đi rồi.”

“Chắc!”

Gương mặt Chương Bình Sơn đột nhiên đanh lại.

Việc Thiên Ân Trang sụp đổ hay trang chủ Thiên Ân Trang mất mạng cũng không gây dả kích nghiêm trọng cho ông ta.

Hoa Kim Tuyến cảm thấy đau đớn tột cùng bởi vì bốn gia của nàng đã bị tuyệt diệt, nhưng Chương Bình Sơn vốn không quan tâm mấy.

Thứ mà ông ta đề tâm nhất trên thiên hạ này chỉ có thanh danh kiếm kia mà thôi.

Cho đến nay Chương Bình Sơn đã thu thập rất nhiều danh kiếm, nhưng cơn khát trong lòng ông vẫn chưa từng được giải tỏa.

Thanh Công Bố chính là món đồ mà ông đã ao ước từ rất lâu.

Nó là một trong Tam Đại Danh Kiếm được chế tạo từ nghề nhân lão làng thời cổ đại.

Hầu như hiện giờ không còn ai nhớ đến chúng, nhưng Chương Bình Sơn lại nổi lòng tham với thanh kiếm đó.

Thực tế những thanh danh kiếm thời cổ đại đều từng rơi vào tay hoàng đế.

Chương Bình Sơn cũng muốn sở hữu quyền lực như một vị hoàng đế bằng cách chiếm được thanh Công Bố đó.

Ông vốn có nhiều thanh kiếm vượt qua cả thanh Công Bố. Thế nhưng, không có món đồ nào có được uy quyền như nó cả.

Hoa Hữu Thiên từng nói rằng khi ông ta tìm thấy thanh danh kiếm sẽ lập tức dâng lên cho Chương Bình Sơn. Nghe thấy thế, ông ta đã vô cùng phấn khích.

Mặc dù Chương Bình Sơn không muốn thể hiện niềm vui quá mức lộ liễu nhưng trong lòng ông vui mừng đến muốn nhảy cẫng cả lên.

Cho đến hôm qua ông còn trông chờ không biết khi nào thanh Công Bố mới đến tay. Thế nhưng, ông lại nhận được tin buồn rằng Hoa Hữu Thiên đã quay đời.

“Hãy cử con trai thứ đi thu hồi thanh Công Bố về đây cho ta.”

“Ý ngài là nhị công tử đúng không ạ?”

“Đúng vậy! Cứ lấy lý do muốn báo thù cho gia môn nhà ngoại thì sẽ ổn cả thôi. Cử thêm Bạch Hổ Kiếm Đội đi theo chắc sẽ không có chuyện gì lớn xảy ra.”

Bạch Hổ Kiếm Đội chính là đội quân tinh nhuệ của Vũ Kiếm Sơn Trang.

Tổng số có tất cả ba mươi kiếm hào, ai trong số họ cũng sở hữu cảnh giới võ công vượt qua nhiều cao thủ trên giang hồ.

Điểm đáng sợ của họ chính là khả năng hợp kích.

Chỉ cần ba mươi kiếm tu hợp kích cũng đủ khiến các cao thủ lão làng trên giang hồ phải run rẩy khiếp sợ.

Hơn nữa, nhị công tử Chương Vô Diễm cũng là một kiếm quý uy chấn thiên hạ. Kiếm pháp của hắn vô cùng tàn nhẫn, từng khiến vô số người phải kinh hãi, e dè.

Quan trọng hơn, Chương Vô Diễm là con của Hoa Kim Tuyền.

Hoa Hữu Thiên của Thiên Ân Trang còn là ngoại thúc phụ của hắn, cả Hoa Ngọc Kỳ cũng có quan hệ huyết thống với hắn.

Hắn có đủ lý do để phục thù, và cũng đủ khả năng làm điều đó.

Dương Đình Học cúi đầu rồi đáp lời.

“Thuộc hạ đã hiểu rồi. Thuộc hạ sẽ truyền lại lệnh cho nhị công tử.”

“Và còn, gọi người đến đưa phu nhân vào phòng ngủ đi. Chắc là thời gian tới nàng ta sẽ gây náo loạn cả lên nên hãy giám sát cho kỹ vào.”

“Thuộc hạ sẽ xử lý ngay ạ.”

Dương Đình Học đáp xong thì cáo lui.

Chương Bình Sơn nhặt lại cây cọ rơi xuống đất.

Ông ta hết nhìn cây cọ lại nhìn vào bức tranh, sau đó ông ta bẻ cong cây cọ.

Lập tức mực trên đầu cọ bắn vào đôi chim uyên ương.

Chúng cứ thế mà bỏ mạng không còn vẫy cánh được nữa.

“Lại có thêm một kẻ nào đó xuất hiện làm rối tung giang hồ rồi nhỉ... Chậc!”

Chương Bình Sơn nhìn thi thể đôi chim uyên ương dưới hồ liền ném cây cọ đi.

Phiêu Nguyệt ngẩng đầu lên rồi nhìn xung quanh.

Đập vào mắt hẳn là thế núi tuyệt đẹp cùng khe cốc trải dài tít tắp. Nơi đó được gọi là Hưng Sơn.

Sau khi trải qua bốn ngày vượt Ân Thi, họ phải đi qua nơi này nếu muốn đến được Đặng Châu.

Ưu Trường Lạc nói với mọi người.

“Vượt qua Hưng Sơn chúng ta sẽ đến được Bảo Sơn. Lúc đấy có thể nghỉ ngơi đằng hoàng rồi, mọi người cố chịu thêm một chút nhé.”

“Vâng.”

Các thuộc hạ của Ưu Trường Lạc và nhóm lãnh nhân đồng thanh đáp lời.

Gương mặt họ lúc này đã tràn đầy mệt mỏi.

Bởi lẽ sau khi rời khỏi Ân Thi, họ không được nghỉ ngơi dù chỉ một khắc. Thế nhưng không ai dám tỏ ra bất mãn cả.

Sở dĩ như thế là do Phiêu Nguyệt.

Họ lén đưa mắt nhìn trộm Phiêu Nguyệt.

Mặc dù không tận mắt chứng kiến nhưng ai cũng biết đã có vô số người bỏ mạng trong khu rừng Vong Tử Lâm kia. Hơn nữa, đa phần bọn họ đều chết dưới bàn tay Phiêu Nguyệt.

Đám lãnh nhân vốn đơn thuần cho rằng gã nam nhân sở hữu dung mạo xinh đẹp kia chỉ là một phạm nhân, ấy vậy mà hẳn lại là một hung nhân vượt xa tưởng tượng của họ.

Đám lãnh nhân vẫn chưa nhận ra bản chất của Phiêu Nguyệt, nhưng nhóm người của Ưu Trường Lạc đều sớm biết tất cả.

Bởi lẽ họ chính là người sinh sống ở Thành Đô - Tứ Xuyên

Làm sao họ không biết năm trước, rồi cả năm kia đã có một tên thích khách gây náo loạn cả một vùng kia chứ?

Bản năng họ mách bảo Phiêu Nguyệt chính là tên thích khách đã đẩy phái Nga Mi và phái Thanh Thành đến con đường phong bế sơn môn.

Mãi đến lúc đó mọi người mới hiểu vì sao Ưu Trường Lạc lại cung kính đối đãi với Phiêu Nguyệt như thế.

Đám lăng nhân khi nhận ra thân thế Phiêu Nguyệt liền tiếp cận hỏi han bọn họ.

Thế nhưng, tất cả thuộc hạ của Ưu Trường Lạc đều ngậm chặt miệng không dám hó hé nửa lời.

Nhắc đến cái tên Phiêu Nguyệt ở thành Tứ Xuyên giống như một loại cấm kỵ.

Ngoài phạm vi Thành Đô thì không rõ, nhưng nếu đã ở nội thành, tuyệt đối phải cẩn trọng hết mực.

“Rốt cuộc hắc ta là ai chứ?”

“Phải cẩn trọng trước đã...”

Đám lăng nhân e dè không dám tiếp cận Phiêu Nguyệt. Thế nhưng chỉ có một người là ngoại lệ.

“Này!”

Người không ngần ngại đến gần Phiêu Nguyệt chẳng phải ai khác mà chính là Tiết Hạ Chân. Lúc nàng đi, thanh kiếm trên thắt lưng cũng lắc lư theo.

Tiết Hạ Chân hỏi.

“Thế nào?”

“Chuyện gì?”

“Cơ thể huynh thế nào rồi?”

“Sao cô nương lại hỏi thế?”

“Sao gì mà sao? Huynh biết mà... hừ hừ!”

Tiết Hạ Chân đột nhiên nở một nụ cười nham hiểm.

Tiết Hạ Chân phát hiện ra Phiêu Nguyệt là một kẻ đáng sợ hơn nàng nghĩ, thế nhưng nàng vẫn đối xử với hắc hệt như trước đây.

Đôi khi nàng thốt ra những câu nói quá khích khiến cả đám lăng nhân cũng phải kinh ngạc. Có điều, Phiêu Nguyệt lại không mấy may quan tâm đến lời lẽ của Tiết Hạ Chân cho lắm.

Trong suốt khoảng thời gian đến đây, họ đã ngủ với nhau mấy lần nhưng Tiết Hạ Chân vẫn vạch rõ ranh giới.

Nàng có thể nói năng tùy tiện nhưng tuyệt không vượt qua giới hạn. Mặt này của nàng trái lại còn tốt hơn cả khối nam nhân.

Ánh mắt Tiết Hạ Chân đột nhiên hướng về phía cuối đoàn người.

“Nhưng mà tiểu tử kia định làm thế đến khi nào vậy chứ?”

Người mà nàng đang nhìn chính là Tiểu Ma.

Tiểu Ma liên tục vung thanh kiếm to hơn cả cơ thể tiểu nam tử.

“Ha! Ha!”

Đó chính là thanh Công Bố - một trong ba Tam Đại Danh Kiếm đã gây ra cơn gió tanh mưa máu vừa qua. Tiểu Ma có vẻ rất thích thanh kiếm ấy.

Tiểu nam tử không rời thanh kiếm lấy một ly, hấn cứ liên tục vung lên cho đến khi quen tay thì thôi.

Chính vì thế, suốt đường đi mồ hôi cứ lấm tấm chảy trên người tiểu nam tử. Ấy vậy mà tiểu nam tử lại không tỏ ra chút mệt mỏi nào.

“Hihi!”

Lúc nào vung kiếm thấy mỏi quá tiểu nam tử lại ôm nó vào lòng rồi cười khúc khích.

Đến cả đám lãng nhân không biết sợ hãi là gì cũng phải lắc đầu ngao ngán trước một Tiểu Ma như thế.

Tiểu Ma sờ vào thanh kiếm rồi lẩm bẩm.

“Một mình luyện kiếm chẳng thú vị gì cả. Phải chi có đạo tặc xuất hiện nhỉ.”

Đột nhiên lúc này.

“Đám người kia mau dừng lại!”

Cùng với tiếng hô vang dội, một nhóm người từ đâu bất ngờ xuất hiện.

Nhìn thoáng qua cũng biết chúng chính là đạo tặc.

Ánh mắt Tiểu Ma liền lóe sáng lên.

“Đến rồi.”

185

Bảo Khang nằm cách núi Võ Đang hàng trăm lý về phía Nam. Xung quanh có hơn ba nghìn ngọn núi lớn nhỏ và thung lũng bao quanh.

Dòng nước chảy ra qua những ngọn núi gần đó tập trung tại Bảo Khang rồi đổ vào Trường Giang. Vì vậy, có thể gọi nơi đây là thủy thành.

Xung quanh Bảo Khang có vô số con sông cùng thủy lộ đan xen nhau một cách phức tạp. Và có vô số hòn đảo chen chúc nhau trên sông.

Bảo Khang có phong cảnh đẹp, hơn nữa lại nằm ở gần Đại môn phái trong giang hồ là phái Võ Đang nên được rất nhiều người lui tới.

Khi nhóm của Ưu Trường Lạc đến Bảo Khang cũng là lúc mặt trời đang xuống núi.

“Cuối cùng cũng tới Bảo Khang rồi.”

Cảm xúc của những lãnh nhân dâng trào.

Đã có rất nhiều chuyện xảy ra trên quãng đường từ Ân Thi đến Bảo Khang. Một trong những sự kiện lớn nhất là cuộc tập kích của bọn đạo tặc đáng thương.

Những lãnh nhân cho rằng những tên đạo tặc đó thật đáng thương bởi vì bọn chúng còn chưa kịp ra tay tử tế thì đã trở thành vật tế của Tiểu Ma rồi.

Tiểu Ma lúc đó đã thỏa thích vung Công Bố vào bọn đạo tặc.⁵

Không một ai cảm thấy buồn cười khi thấy một cậu bé với bảy chiếc vòng quanh cổ, trong tay là một thanh kiếm cỡ lớn cả.

Trên một phương diện nào đó, Tiểu Ma cũng gần giống như một con quái vật vậy.

Tiểu tử ấy có một tài năng thiên phú trong việc sử dụng vũ khí.

Cái cách Tiểu Ma tùy thích sử dụng bảy chiếc vòng cùng với thanh kiếm to gần bằng cơ thể tiểu tử ấy cũng đủ để khiến những lãnh nhân cùng thuộc hạ của Ưu Trường Lạc cảm thấy khiếp hãi.

Bọn đạo tặc bị Tiểu Ma tấn cho một trận thê thảm đến mức khiến người khác cảm thấy bọn chúng thật đáng thương.

Tuy là không có ai chết, nhưng với cơ thể đó của bọn chúng chắc chắn sẽ không thể làm đạo tặc thêm một lần nào nữa.

Tận mắt chứng kiến cảnh tượng ấy khiến tâm trí họ vô cùng mệt mỏi. Vì vậy, bọn họ muốn đến Bảo Khang thật nhanh để có thể nghỉ ngơi mà chẳng phải nghĩ ngợi gì.

Biết được tâm tư của bọn họ nên ngay khi đến Bảo Khang, Ưu Trường Lạc đã thuê toàn bộ một quán trọ nhỏ để bọn họ có thể nghỉ ngơi mà không phải bận tâm nhiều điều trong thời gian dừng chân tại Bảo Khang.

Thực ra, Ưu Trường Lạc cũng rất mệt mỏi.³

Từ khi rời khỏi Ân Thi cho đến đây, y chưa từng thấy yên lòng dù chỉ một giây.⁶

Bởi vì y không thể nào thôi để tâm đến chuyện ở Thiên Ân Trang.

Bây giờ đã đến Bảo Khang cách xa Ân Thi rồi, y nghĩ bản thân có thể thoải mái nghỉ ngơi được một chút.

“Ngày một chúng ta lại khởi hành. Mọi người nghỉ ngơi cho đến khi đó nhé.”

Ưu Trường Lạc thông báo có tất cả mọi người.

Hầu hết những lãnh nhân đều đi đến thanh lâu sau khi sắp xếp hành lý vào phòng. Tuy có thể uống rượu ở quán trọ nhưng bọn họ lúc này đang rất nóng lòng muốn được ôm ấp nữ nhân.

Phiêu Nguyệt và Tiểu Ma cũng được phân cho mỗi người một phòng.

“Huynh ngủ ngon nha. Mai gặp lại.”

Tiểu Ma cũng mệt nên vẫy tay chào Phiêu Nguyệt rồi về phòng của tiểu nam tử. Phiêu Nguyệt cũng bước vào phòng mình.

Căn phòng nhỏ chút xíu, chỉ có một cái giường và một cái bàn nhỏ được đặt trên đó.

Dù vậy thì trông nó khá sạch sẽ, có lẽ đã được chủ nhân ở nơi này lau chùi rất nhiều.

Phiêu Nguyệt mở toang ô cửa sổ nhỏ. Hình ảnh Bảo Khang chìm trong đêm tối lọt vào mắt hắn.

Có lẽ vì chỉ mới chạng vạng tối nên có nhiều nơi vẫn chưa kịp thấp đèn. Vì thế mà cả nơi này chìm vào đêm tối.

Phiêu Nguyệt không ghét quang cảnh như thế này.

Không, ngược lại còn rất thích.

Hắn thích bóng tối.

Bởi bóng tối có thể giúp hắn hoàn toàn ẩn mình.

Tuy đã rời khỏi Không Động từ rất lâu rồi, nhưng Phiêu Nguyệt vẫn quen thuộc với bóng tối hơn là ánh sáng. Và có lẽ điều đó sẽ không bao giờ thay đổi.

Cộc cộc!2

Có tiếng ai đó gõ cửa.3

Dù Phiêu Nguyệt không trả lời nhưng người gõ cửa ấy vẫn bước vào trong.

Người mở cửa và bước vào phòng không một chút do dự ấy chính là Tiết Hạ Chân.

Tóc nàng vẫn còn ướt như vừa mới tắm xong.

Nàng đặt hai bình rượu xuống rồi hỏi.

“Uống không?”

“Không.”

“Người lấy gì làm thú vui cho đời vậy? Sao lại từ chối một thứ thơm ngon như thế này chứ.”0

“Ta chỉ cần một tách trà là đủ.”

Phiêu Nguyệt đi lướt qua Tiết Hạ Chân rồi tiến lại gần chiếc bàn.

Một ấm trà đã nguội ngắt được đặt ở đó.

“Trà nguội thì chắc không ngon đâu.”

Phiêu Nguyệt gặt đầu rồi nâng cao công lực.

Xèo!

Ấm trà bằng sắt đã nóng trở lại trong tích tắc.

Phiêu Nguyệt rót trà nóng từ chiếc ấm kia vào một chiếc cốc nhỏ.

“Huýt!”

Tiết Hạ Chân huýt sáo.

Chỉ cần nhìn vào thủ thuật này cũng đủ biết võ công của Phiêu Nguyệt cao cường đến mức nào.

“Nếu ta có cảnh giới võ công như ngươi, ta sẽ chẳng sống như thế đâu.”

“Ý cô là gì?”

“Vừa có võ công cao cường, lại vừa khôi ngô tuấn tú. Ngươi có thể sống tận hưởng vinh hoa ở dưới ánh mặt trời. Ta chỉ không hiểu tại sao ngươi lại che giấu hết mọi thứ như vậy thôi.”

“Vậy tại sao cô lại sống như vậy?”

“Ta thì sao?”

“Nếu đã xuất thân từ Kim Môn Đảo thì cô có thể sống tốt ở đó mà không cần ganh tị với người khác mà. Tại sao cô lại trở thành lãng nhân lang thang khắp thiên hạ?”

“Ngươi đúng là biết cách làm người khác ngỡ ngàng mà. Sao ngươi lại biết ta xuất thân từ Kim Môn Đảo?”

Tiết Hạ Chân chớp chớp mắt kinh ngạc.

Đảo Kim Môn là một hòn đảo nhỏ nằm ở vùng Đông Nam Trung Nguyên. Tuy nó nhỏ hơn rất nhiều so với đảo Hải Nam nổi danh trong giang hồ nhưng Kim Môn vẫn nổi tiếng là một hòn đảo lâu đời nhất.

Phiêu Nguyệt nhìn vào thanh kiếm của Tiết Hạ Chân.

“Thanh kiếm.”

“Thanh kiếm này thì sao?”

“Có ba tuệ kiếm ánh vàng. Người là đệ tử đời thứ nhất đúng chứ? Tuệ kiếm ánh bạc là đời hai còn ánh đỏ là đời ba.”

“Đúng là một kẻ khiến người khác không khỏi kinh ngạc mà. Sao đến cả chuyện đó mà người cũng biết vậy?”

Tiết Hạ Chân lắc đầu với vẻ mặt chán ngán.

Phiêu Nguyệt nói đúng. Nhưng cũng không khiến nàng nghi ngờ.

Kim Môn Đảo chỉ là một môn phái nhỏ. Hơn nữa, gần đây những thế gia đã nhanh chóng bị thu hẹp khiến bọn họ phải lo lắng cho sự sinh tồn của chính môn phái.

Cũng chính vì thế nên trong giang hồ hầu như không biết Kim Môn Đảo có phân cấp bậc cho đệ tử bằng tuệ kiếm.

Người cung cấp thông tin này cho Phiêu Nguyệt chính là Quý An.

Quý An đã đưa thông tin về những môn phái trong giang hồ mà tiểu tử ấy thu thập được cho Phiêu Nguyệt khi biết hắn sẽ có một chuyến du hành ngoài giang hồ. Trong đó còn có thông tin về Kim Môn Đảo.

Tuy chỉ là một môn phái nhỏ nên cũng chỉ được vài dòng thông tin nhưng việc phân cấp bằng tuệ kiếm rất ấn tượng nên hắn mới ghi nhớ trong đầu.

Nhưng cũng không thể chắc chắn nàng là đệ tử của Kim Môn Đảo nên hắn chỉ nói vậy thôi.

“Ta đúng là đệ tử đời thứ nhất của Kim Môn Đảo. Nhưng bây giờ thì không còn nữa.”

Tiết Hạ Chân nâng bình rượu lên tu ừng ực.

Từng giọt rượu tràn ra ngoài miệng rơi xuống vương vãi nhưng nàng chẳng quan tâm.

Chỉ trong một chốc mà nàng đã nốc gần hết bình rượu.

“Khà!”

Nàng lau rượu còn vương trên môi bằng tay áo rồi khẽ nhăn mặt. Nhưng nàng nhanh chóng nở nụ cười rạng rỡ.

“Tuyệt thật. Thì ra chủ quán trọ dám đảm bảo với ta âu cũng có lý do cả. Người không uống thật đấy à?”

“Ừ.”

“Đừng có mà hời hện đấy. Ta đã mời hai lần rồi đấy.”

Tiết Hạ Chân nhìn chăm chăm vào Phiêu Nguyệt với vẻ mặt không được. Nhưng Phiêu Nguyệt chỉ điềm đạm lắc nhẹ cốc trà trên tay. Tiết Hạ Chân tỏ vẻ chán nản.

“Nam nhân võ công cao cường đến vậy mà là một tiên sinh không uống rượu sao. Chậc! Đúng là vô lý hết sức mà. Mà thôi, chắc là chẳng quan trọng nhỉ? Dù sao thì cũng đâu mang theo nó cả đời được. ”

Nàng tự hỏi rồi tự trả lời.

Phiêu Nguyệt thấy hình ảnh đó của Tiết Hạ Chân thật thú vị.

Hắn hỏi.

“Sao cô lại rời khỏi Kim Môn Đảo? Lý do gì để cô từ bỏ một cuộc sống ổn định để đến với một đời lãng nhân lang thang vậy?”

“Chỉ là ta bức bối thôi. Cả sư phụ, cả tất cả huynh đệ... Bọn họ lúc nào cũng hành động trong một cái khung được đóng sẵn thôi. Có lẽ có quá nhiều thứ cần phải bảo vệ và cảnh giác nên họ mới như vậy. Hơn nữa, bọn họ còn định gả ta cho một tên phú hào ở gần đó và lấy một cái cớ là để đảm bảo ổn định tài chính cho sư môn. Người có hiểu được không? Nghĩ sao mà cố gắng ép gả thiếu nữ gần đôi mươi cho một lão già hơn sáu mươi tuổi được kia chứ? Ờ!”

Tiết Hạ Chân nghĩ đến thôi cũng thấy buồn nôn.

Nàng sẵn sàng hy sinh một phần nào đó vì sư môn, nhưng nàng không thể chấp nhận được việc mình sẽ trở thành vợ lẽ của một ông già ngoài sáu mươi được. Vậy nên, nàng đã nhân lúc nửa đêm chạy trốn khỏi Kim Môn Đảo và chạy đi thật xa đến chợ lãng nhân ở Đạt Châu để định cư.

Thoạt đầu khá vất vả.

Bởi có rất nhiều người tiếp cận bởi vẻ đẹp của nàng. Vậy nên sau đó nàng mới cải trang thành nam và phải mất nhiều năm

để làm quen với cuộc sống của một lãng nhân.

Nếu có nam nhân nào mà nàng ưng lòng, nàng sẽ tiếp cận và quyến rũ hẳn trước. Chỉ cần nàng muốn, nàng sẽ có được trong tay bằng mọi giá.

Và cứ thế avetem, Tiết Hạ Chân trở thành một lãng nhân chân chính.

Phiêu Nguyệt hỏi.

“Vậy ngươi muốn gì?”

“Thì ta đang tự hỏi sẽ thế nào nếu ngươi cùng sống với ta thôi.”

“Ý ngươi bảo ta trở thành lãng nhân.”

“Lãng nhân cũng không tệ. Cũng kiếm được kha khá đấy. Hơn nữa lại được tự do.”

“Ta từ chối.”

“Chậc!”

Tiết Hạ Chân tắc lưỡi trước câu trả lời dứt khoát của Phiêu Nguyệt. Nhưng nàng cũng không hẳn là không vui.

Bởi khi nàng đưa ra đề nghị đó, nàng cũng không nghĩ Phiêu Nguyệt sẽ trở thành một lãng nhân.

Phiêu Nguyệt không hề hợp với với nó.

Phiêu Nguyệt có vẻ ghét bị trói buộc vào thứ gì đó, nhưng không giống như Tiết Hạ Chân, Phiêu Nguyệt cực kỳ nghiêm khắc với bản thân mình.

Phiêu Nguyệt cũng có quy tắc của riêng mình.

Hắn phải tìm ra những điều nhỏ nhất nhất mà người khác không bao giờ hiểu được, và hắn chưa từng lơ là trong suốt quá trình đó.

Thật không thể tưởng tượng được nếu một người như thế trở thành lãng nhân.

“Nhạt nhẽo.”

Tiết Hạ Chân lại tiếp tục tu rượu.

Sau khi nốc cạn cả một bình rượu, Tiết Hạ Chân cứ thế mà leo lên đùi của Phiêu Nguyệt rồi nói.

“Chúng ta chơi trò vui đi.”

“Mùi rượu nồng quá.”

“Đừng có mà càu nhàu.”

Cao Nhật Bá cùng những lãnh nhân đến một quán rượu gần đó.

“Ngon thật!”

Chưa gì mà hai vò rượu đã hết.

Bình thường nếu uống hết hai vò thì họ sẽ dừng lại, nhưng hôm nay thì khác.

Cao Nhật Bá cùng những lãnh nhân gọi thêm một vò rượu nữa.

Chủ quán rượu chật vật mang ra một vò rượu lớn.

“Các vị uống khỏe thật đó. Rượu của quán tiểu nhân nổi tiếng nặng đô. Các vị nên uống có chừng mực thôi. Uống nhiều thế này có khi chết luôn đấy.”

“Đa tạ.”

Cao Nhật Bá gạt đầu rồi rót rượu bằng một cái gáo nhỏ. Hắn uống cạn ly, những lãnh nhân khác cũng rót đầy ly của mình rồi uống cạn.

“Chuyến đi lần này đúng là “miễn phí” mà.”

Ai đó lên tiếng.

Nếu là bình thường thì những lãnh nhân khác sẽ mắng hắn đừng nói nhảm nhí. Nhưng hôm nay tất cả đều im lặng.

Bởi họ cũng nghĩ thế.

Bất cứ khi nào họ bán thân lấy tiền, họ luôn nghĩ rằng đây có thể là lần cuối.

Bởi một khi có ai đó trả tiền để thuê lãnh nhân thì việc đó cực kỳ nguy hiểm. Đặc biệt là càng đi xa thì càng nguy hiểm.

Chính vì thế mà càng đi xa, các lãnh nhân lại càng chuẩn bị đủ tinh thần để có thể bỏ mạng bất cứ lúc nào. Nhưng lần này thì khác. Tuy cũng đi xa, nhưng hầu như không có mối đe dọa nào cả.

Không ai đang ngồi tại nơi này mà không biết nguyên do bọn họ có thể thành thoi thế này cũng là nhờ Phiêu Nguyệt.

Ai cũng nghĩ nhờ có Phiêu Nguyệt mà mọi chuyện đã trở nên dễ dàng hơn, chỉ có một nam nhân chột mắt thì nghĩ khác.

Trước khi tham gia lần viễn hành này, hấn vẫn còn hai mắt nguyên vẹn, thế mà lúc này nó đã bị mất đi một bên do quan điểm của hấn trái ngược với Phiêu Nguyệt. Hấn chính là Hồng Vũ Quang.

Đôi mắt còn lại của Hồng Vũ Quang chứa đầy nỗi phẫn nộ dành cho Phiêu Nguyệt.

Tuy biết Phiêu Nguyệt không phải là người mà hấn có thể đối đầu, nhưng nỗi hận vì đã mất một bên mắt ấy không thể nào dập tắt.

Chỉ là võ công của Phiêu Nguyệt quá mạnh nên hấn không dám biểu hiện ra ngoài mà thôi.

‘Nhất định một ngày nào đó, ta sẽ bắt ngươi phải trả giá.’

Hồng Vũ Quang nốc cạn ly rượu, nỗi oán hận ngày càng lớn dần.

Cao Nhật Bá khẽ nhíu mày khi thấy hình ảnh đó của Hồng Vũ Quang.

‘Nguy hiểm thật.’

Không phải hấn không hiểu tâm tư của Hồng Vũ Quang, chỉ là đối thủ quá mạnh.

Phiêu Nguyệt không phải là một người mà Hồng Vũ Quang có thể đụng vào.

Uy lực mà Phiêu Nguyệt cho bọn họ thấy từ trước tới giờ quá đối hư cầu.

Dù Hồng Vũ Quang có mạnh hơn lúc này gấp mấy lần đi chăng nữa thì hấn vẫn không thể nào đối đầu với Phiêu Nguyệt.

Chỉ cần sơ suất, không những Hồng Vũ Quang mà những lãnh nhân khác cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Vì vậy nên Cao Nhật Bá quyết tâm phải theo sát để theo dõi Hồng Vũ Quang.

Trong khi cả hai đều đang đắm chìm vào suy nghĩ của riêng mình thì cửa quán rượu mở ra, một đoàn người bước vào.

“Sao lại hẹn gặp nhau ở một quán rượu rẻ tiền như vậy chứ?”

“Xin lỗi sư phụ! Con không ngờ nó lại tồi tàn đến mức này. Là do con sơ suất.”

“Hờ hờ! Chưa gì mà đầu ta đã nhức rồi đấy.”

“Trước mắt thì chúng ta đợi gặp được họ đã, rồi sau đó chúng ta sẽ đổi chỗ ạ.”

Một nam trung niên khoảng 40 tuổi và một thiếu niên trông chừng nửa cuối 20 nhìn quanh quán trọ rồi nói chuyện.

Cao Nhật Bá bàng hoàng khi vô tình ngẩng đầu lên nhìn lướt qua họ.

Cả hai người họ đều mang y phục màu xanh da trời nhạt của đạo sĩ, bên hông đeo thanh kiếm được khắc những hoa văn cổ.

Thanh kiếm cổ được khắc hình cây thông là tín vật có thể giúp người ta nhận biết được họ là đệ tử của một môn phái nào đó ở gần đây.

‘Phái Võ Đang.’

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT CHAP 186

Phái Võ Đang.

Đây là một trong những môn phái được duy trì lâu nhất kể từ khi người ta nhận thức đến nơi gọi là giang hồ.

Họ luôn là cường giả kể từ khi giang hồ được hình thành.

Có một thời Võ Đang cùng với Thiếu Lâm Tự được gọi là hai Thái Đầu của giang hồ, và cũng là thành viên trong Thập Bá.

Mặc dù họ đã trải qua nhiều thăng trầm theo dòng chảy của thời gian, nhưng họ vẫn luôn được xem là kẻ mạnh.

Một số người cho rằng lịch sử của Võ Đang đã trải qua hơn ngàn năm. Có giai thoại ghi lại rằng có một đạo quán vô danh chiếm được vị trí trên núi Võ Đang, sau đó hợp nhất các đạo quán lân cận hình thành nên thế lực hùng mạnh mang tên Võ Đang như ngày nay.

Phái Võ Đang được coi là một võ phái chính thống luôn ở đỉnh cao của giang hồ.

Trong suốt chiều dài lịch sử, môn phái này đã đào tạo nên vô số kỳ tài, và những kỳ tài ấy cũng để lại dấu ấn vô cùng sâu sắc trên giang hồ.

Tuyệt học của họ được gây dựng trong thời gian dài, bên trong ẩn chứa vô vàn bí ẩn của phái Võ Đang, chính điều ấy đã trở thành sức mạnh tiềm ẩn của họ.

Cho dù rơi vào thời kỳ suy thoái, phái Võ Đang vẫn tạo ra được những võ giả vô cùng xuất chúng. Chính vì lý do đó mà nhiều nơi bắt đầu giữ khoảng cách với phái Võ Đang.

Đặc biệt, uy thế của phái Võ Đang ở Hồ Bắc tuyệt vời đến nỗi không thể dùng bất kỳ ngôn từ nào để diễn tả hết.

Nói ra có vẻ hơi quá, nhưng đa số lương dân ở tỉnh Hồ Bắc đều cho rằng nhờ có Võ Đang nên họ mới sinh sống bình yên được.

Đến cả lão bản của một tửu điểm nhỏ cũng vô cùng nhún nhường trước họ. Khi những võ giả của phái Võ Đang xuất hiện, hần liền cúi rạp người cung kính chào hỏi. Tựa hồ muốn moi cả tim gan ra để bày tỏ tấm lòng thành.

“Các vị đạo sĩ của phái Võ Đang sao lại đại giá quang lâm đến nơi bản thủ này vậy ạ?”

“Bọn ta có buổi hẹn, vậy nên hãy sắp xếp một chỗ nào yên tĩnh nhé.”

“Tiểu nhân đã rõ. Mời các vị đến đây. Chỗ gần cửa sổ này sạch sẽ và yên tĩnh nhất đây ạ.”

Lão bản đã tận tình hướng dẫn nhưng vị đạo sĩ trung niên vẫn không thả lỏng được đôi mày đang nhú chặt. Chỗ lão bản vừa chỉ không vừa ý y lắm. Thế nhưng vị trí này xem ra vẫn tốt hơn những nơi khác.

“Hum!”

Vị đạo sĩ trung niên ngồi xuống với vẻ mặt có chút khó chịu. Phải đến lúc này vị đạo sĩ trẻ mới thở phào một hơi ngồi đối diện y.

“Ngài muốn gọi gì ạ?”

“Mang món nào không nặng mùi là được.”

“Tiểu nhân đã rõ.”

Lão bản trả lời xong định xoay người rời đi.

“Và mang cho ta một bình rượu nữa.”

“Vâng?”

Người vừa lên tiếng chính là đạo sĩ trẻ kia.

Lão bản tỏ ra vô cùng bất ngờ xen lẫn bối rối. Bởi vì đối với đạo sĩ, uống rượu giống như một loại cấm kỵ.

Lúc này, vị đạo sĩ trung niên mới lắc đầu nói.

“Vậy nên con mới chọn điểm hẹn là tửu điểm đó ư.”

“Hehe!”

Đạo sĩ trẻ vừa cười vừa liếc nhìn đạo sĩ trung niên.

Việc uống rượu bị nghiêm cấm tuyệt đối trong phái Võ Đang. Cho dù có là chương môn nhân đi chăng nữa cũng không được làm trái quy tắc.

Có điều, nếu rời khỏi núi Võ Đang thì họ vẫn được cho phép ở mức độ nào đó.

Bởi lẽ đạo sĩ cũng là con người, thế nên kiêng khem quá nghiêm khắc đôi khi chỉ mang lại hiệu quả trái ngược với mong muốn.

Chính vì vậy, họ vẫn được cho phép uống rượu nếu biết chừng mực.

Đạo sĩ trẻ đã biết rõ điều này nên đã chọn điểm hẹn là tửu điểm.

“Con giống ai mà lại giỏi trò vật vậy hả?”

“Con nghe nói sư phụ cũng thích uống rượu mà?”

“Ai nói như vậy?”

“Là Vũ Nhật sư thúc đó ạ.”

“Tiểu tử đó lại nói nhăng nói cuội rồi. Đáng lẽ ta phải chặn miệng hắn lại.”

Đạo sĩ trung niên tặc lưỡi.

Đạo danh của y là Vũ Bình - Đệ tử đời thứ nhất của phái Võ Đang.

Còn đạo sĩ trẻ là đệ tử đích truyền của Vũ Bình - đạo danh là Thái Quang.

Thái Quang lâu rồi mới rời khỏi núi Võ Đang nên tâm trạng rất phấn khích. Ở Võ Đang họ không bị gò bó mất tự do, nhưng không khí bên ngoài tính ra vẫn tốt hơn trên núi.

Có thể uống rượu thế này đúng là tốt hơn nhiều rồi.

Vũ Bình Đạo trưởng nở nụ cười hiền từ nhìn đệ tử.

“Con uống vừa phải thôi. Làm quá thì không hay. Lần này con mà uống rượu gây chuyện nữa, sư phụ cũng không bảo vệ được con đâu đấy.”

“Sư phụ đừng lo. Con chỉ nhấp môi một chút thôi mà. Hihi!”

“Đúng là không nói được con, sao ta lại nhận tiểu tử như con làm đệ tử cho khổ vậy chứ. Chắc!”

Vũ Bình Đạo trưởng chắc lưỡi thành tiếng.

Bình thường, phái Võ Đang sẽ thu nhận những đứa trẻ làm đạo đồng, sau đó quan sát chúng trong thời gian dài để nắm bắt tính cách và phẩm chất.

Trong số đó, Thái Quang là một người có tài nhân xuất chúng nên được nhận làm đệ tử đời thứ ba mà không cần trải qua quá trình quan sát nữa.

Lúc Vũ Bình Đạo trưởng đang chu du khắp giang hồ, y phát hiện ra đứa trẻ đã mất cả phụ mẫu vì dịch bệnh. Tiểu hài tử ấy đi lang thang hết chỗ nọ đến chỗ kia, và người đó chính là Thái Quang.

Lúc đó Thái Quang được mười hai tuổi.

Xét đến các đạo đồng khác tầm ba, bốn tuổi đã đặt chân vào Võ Đang thì Thái Quang là đứa trẻ lớn tuổi nhất.

Thế nhưng, Vũ Bình Đạo trưởng vẫn vui vẻ thu nhận Thái Quang. Bởi vì y đã nhìn ra phẩm chất vượt trội của hắn.

Cứ như thế, Thái Quang trở thành đệ tử của Vũ Bình, hắn cũng đã đáp ứng được sự kỳ vọng của y nhờ tài năng xuất chúng của mình. Thế nhưng, hắn lại có một điểm yếu chí mạng đó chính là quá yêu thích uống rượu.

Giả như ngay từ đầu hắn không biết thì thôi, đằng này hắn đã lang bạt khắp thiên hạ và quen với mùi hương rượu thịt nên cũng đành hết cách.

“Uống vừa phải thôi đấy. Con biết chưa?”

Điều duy nhất mà Vũ Bình có thể làm chính là nhắc nhở hắn.

Một lát sau, lão bản mang lên vài món ăn đơn giản và một bình rượu. Các món ăn không hề có mùi vị hăng nồng đúng như Vũ Bình đã yêu cầu. Vậy nên dù có chút bức bối nhưng Vũ Bình vẫn thấy hài lòng.

Lúc đó Thái Quang đột nhiên hạ giọng nói.

“Họ là lãnh nhân ạ?”

Ánh mắt Thái Quang đang hướng về phía nhóm người của Cao Nhật Bá.

“Chắc là vậy.”

Vũ Bình Đạo trưởng bình tĩnh đáp lời.

Bắt gặp một nhóm lãnh nhân trên giang hồ này không có gì kỳ lạ cả.

Nếu phái Võ Đang nằm ở đỉnh cao của giang hồ, thì bên dưới chính là các lãnh nhân. Mặc dù không ưa họ cho lắm, nhưng dù sao cũng đều là nhân sĩ giang hồ với nhau.

Ngay từ đầu, y vốn chẳng mấy để tâm đến những người như
lãng nhân.

Nếu họ không gây ra tai họa thì y đâu có lý do gì phải để mắt
đến họ.

Chính lúc đó.

Cánh cửa bật mở và một nhóm người khác tiến vào tửu điểm.
Trông họ có vẻ đã vượt một chặng đường dài, trên đầu và vai
phủ đầy bụi bặm.

Họ nhìn xung quanh một chốc, sau khi phát hiện ra Vũ Bình
Đạo trưởng liền tiến lại gần.

“Ngài có phải là Vũ Bình Đạo trưởng của phái Võ Đang
không?”

“Thì sao?”

“VẬY là tìm đúng người rồi. Chúng tại hạ đến từ Kim Môn
Đảo.”

“A! Hân hạnh được diện kiến.”

Vũ Bình Đạo trưởng tỏ ra vô cùng vui mừng.

Phiêu Nguyệt rời khỏi giường rồi đi ra ngoài.

Đêm qua hắn đã cùng Tiết Hạ Chân trải qua một đêm vô cùng
nóng bỏng, nhưng sau đó hắn lại ngủ riêng nơi khác. Phiêu
Nguyệt cảm thấy không thoải mái khi ngủ cùng với ai đó.

“Huỳnh!”

Vừa ra ngoài hắn đã thấy Tiểu Ma vẫy tay với mình.

Tiểu nam tử vẫn ôm khư khư thanh Công Bố trong tay.

Phiêu Nguyệt đi thẳng đến chỗ Tiểu Ma đang ngồi.

“Đệ đợi có lâu không?”

“Không! Đệ mới đến thôi.”

“Còn đồ ăn?”

“Đệ đã gọi món cho huynh luôn rồi.”

“Giỏi lắm.”

Phiêu Nguyệt gật đầu rồi ngồi xuống.

Có vẻ hôm qua tiêu tốn hơi nhiều sức lực nên bây giờ hắn cảm thấy có chút đói bụng.

Trong lúc đang chờ thức ăn, hắn nhìn thấy Cao Nhật Bá và đám lăng nhăng đang bước xuống cầu thang.

“Ôi! Chết mất thôi!”

“Ư ư! Ta muốn húp một ngụm canh thật nóng.”

“Rốt cuộc ngươi đã uống bao nhiêu vậy hả?”

Tiết Hạ Chân ở sau cùng vừa đi vừa lắc lư đầu.

Cao Nhật Bá và đám lăng nhăng mò về quán trọ vào khoảng hừng sáng. Chẳng biết họ đã uống bao nhiêu, nhưng bây giờ trên miệng họ vẫn còn bốc ra mùi rượu.

Tiết Hạ Chân vội vàng gọi thức ăn có thể giải rượu. Cao Nhật Bá gục đầu xuống bàn rồi hỏi Tiết Hạ Chân.

“Cô ổn chứ?”

“Cái gì?”

“Thật tình! Cô có uống rượu không đây? Xem ra đầu cô toàn tửu độc rồi. Chắc đêm qua xảy ra chuyện gì cô cũng chẳng nhớ nổi nữa.”

“Hôm nay được nghỉ nên ngươi uống nhiều quá rồi phải không?”

“Rời khỏi đây rồi thì lấy đầu ra mà uống, giờ phải uống cho thỏa chứ.”

“Ta đã nói uống vừa phải thôi mà.”

“Đúng ra là vậy. Do đạo sĩ phái Võ Đang cứ đề ý tới khiến ta càng đau đầu hơn.”

Tiết Hạ Chân tỏ vẻ nghi hoặc.

“Đạo sĩ phái Võ Đang ư?”

“Họ vào tửu điểm nơi bọn ta uống rượu đấy.”

“Thật ư? Sao các đạo sĩ phái Võ Đang lại vào tửu điểm chứ?”

“Hình như ta là gặp ai đó.”

“Thế hả? Họ đã gặp ai cơ?”

Tiết Hạ Chân không ngừng bày ra vẻ mặt tò mò. Thế nhưng, Cao Nhật Bá lắc đầu rồi bất lực trả lời.

“Ta không biết! Trông họ như có việc gì đó quan trọng lắm. Ta không muốn phá hỏng tâm trạng của họ nên chỉ vừa uống rượu vừa tránh bị để mắt tới thôi.”

Lăng nhân như bọn họ dễ gặp vận rủi nếu vướng vào các môn phái lớn như phái Võ Đang. Chính vì thế, những lăng nhân giàu kinh nghiệm như Cao Nhật Bá luôn cố gắng tránh họ hết sức có thể.

Tiết Hạ Chân lúc này cũng không hỏi thêm gì nữa.

Nàng ta cũng không muốn có dính dáng gì đến phái Võ Đang.

Một hồi sau, lão bản mang thức ăn lên, đám lăng nhân thôi nói chuyện rồi ngấu nghiến ăn.

Tiểu Ma nhìn đám lăng nhân rồi nói với Phiêu Nguyệt.

“Huynh!”

“Sao?”

“Sao phải uống rượu chứ? Uống vào rồi khó chịu chết được. Ta không thể nào hiểu nổi.”

“Đúng vậy.”

Phiêu Nguyệt hẳn cũng không tài nào hiểu nổi. Thế nhưng, hẳn không có ý chỉ trích đám lăng nhân.

Dù có uống rượu hay không thì đó cũng là lựa chọn của họ. Và chính họ là người phải gánh chịu hậu quả từ việc đó mang lại.

Và đám lăng nhân đang phải trả giá cho việc uống rượu thâu đêm.

Lúc này đúng là không có bất kỳ mối nguy hiểm nào xuất hiện, nhưng giả như có ai đó tập kích bất ngờ, chắc chắn họ sẽ phải chịu cảnh tuyệt diệt.

Sau khi dùng bữa xong, Phiêu Nguyệt đứng dậy, Tiểu Ma cũng nhanh chân rời khỏi chỗ ngồi rồi hỏi.

“Huynh muốn đi tham quan xung quanh đúng chứ? Ta cũng muốn đi.”

Tiểu Ma ở cùng Phiêu Nguyệt khá lâu nên tiểu nam tử đã nắm rõ thói quen của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt liền gật đầu.

“Vậy chúng ta đi.”

“Hihi!”

Nghe câu trả lời của Phiêu Nguyệt, Tiểu Ma mỉm cười thật tươi.

Lúc này Tiết Hạ Chân cũng đứng dậy nói.

“Ta cùng đi nữa. Ngồi với lũ ngốc này chắc ta cũng sẽ say mất.”

Nàng lắc lư đầu rồi tiến đến bên cạnh Phiêu Nguyệt.

Hơi thở đầy mùi của đám lãnh nhân nốc rượu đến sáng liên tục phả ra. Nàng ngồi cùng họ một hồi cũng thấy đầu óc đau nhức cả lên.

“Phù! Giờ thoải mái hơn rồi.”

Tiết Hạ Chân vừa ra ngoài liền thở hắt hắt.

Nàng cũng thích uống rượu, nhưng không uống rượu vô độ như đám lãnh nhân kia.

Đột nhiên Tiểu Ma nói với Tiết Hạ Chân.

“Tỷ tỷ có muốn tách ra khỏi những tên ngốc đó không?”

“Hả?”

“Ta nghĩ tỷ tỷ mà đi cùng với lũ ngốc đó thì sẽ trở thành kẻ ngốc luôn đó.”

“Dù sao thì ở cùng lũ ngốc đó ta thấy thoải mái hơn.”

“Thật sao?”

“Vì bọn họ vô tri nên cái gì cũng hiện rõ trên mặt. Ít nhất không sợ họ đâm sau lưng.”

“Tỷ tỷ cũng khá tinh ranh đấy. Ta cứ tưởng tỷ sống mà không biết suy nghĩ chứ.”

“Cái gì? Tiểu tử thôi này.”

“Vậy thì tốt! Ta rất hài lòng. Nếu tỷ tỷ muốn giết ai thì cứ nói với ta nhé.”

“Bỏ đi. Ta đâu có điên.”

Tiết Hạ Chân bắt giác rung mình, tựa hồ chỉ cần tưởng tượng đã đủ thấy khủng khiếp rồi.

Nàng đã nhìn thấy bộ mặt thật của Tiểu Ma, giả như nàng ta thật sự nhờ vả tiểu nam tử, không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Nhìn Tiết Hạ Chân như thế Tiểu Ma liền bật cười.

Những lãnh nhân khác đúng là sợ hãi tiểu nam tử, nhưng chỉ có Tiết Hạ Chân mới thản nhiên bộc lộ biểu cảm thế này.

Tiết Hạ Chân và Tiểu Ma vừa cãi nhau vừa bám theo Phiêu Nguyệt.

Lúc hai người đang ta một câu người một câu, Phiêu Nguyệt đột nhiên cau mày.

Phía đối diện họ có một nhóm người đang tiến lại gần.

Có vẻ họ đang bàn chuyện gì đó, chính vì thế nên không để ý đến nhóm Phiêu Nguyệt ở đối diện.

‘Phái Võ Đang.’

Phiêu Nguyệt nhìn y phục của họ liền nhận ra họ chính là đạo sĩ phái Võ Đang mà đám lãnh nhân đã nhắc đến.

Đúng như Phiêu Nguyệt đoán, hai người họ chính là Vũ Bình Đạo trưởng và Thái Quang.

Bên cạnh hai bọn họ chính là nhóm người mà họ đã gặp ở tửu điếm vào ngày hôm qua.

Lúc nhìn thấy đám người kia, gương mặt Tiết Hạ Chân liền lạnh đi mấy phần.

“A!”

Đột nhiên, đám võ giả đi cùng Vũ Bình Đạo trưởng cũng ngẩng đầu lên nhìn Tiết Hạ Chân.

“Sư muội?”

“Hạ Chân?”

Lúc này, nhóm người kia đã nhận ra Tiết Hạ Chân.

187

Tiết Hạ Chân bày ra vẻ mặt khó tin.

Bởi có mơ nàng cũng không ngờ tới nàng sẽ gặp lại hai người này ở thành Hồ Bắc xa xôi này.

Bọn họ là Lý Tự Minh và Công Hạ Thành, là đệ tử đời thứ nhất của Kim Môn Đảo và cũng là sư huynh của Tiết Hạ Chân.

Cả Lý Tự Minh cùng Công Hạ Thành cũng rất bất ngờ.

Bọn họ như đang nhìn thấy ma vậy.

“Là Hạ Chân muội muội thật sao?”

“Sao muội lại...?”

Giọng của họ run run.

“S... sao các sư huynh lại ở đây? Kim Môn Đảo cách nơi này hàng ngàn dặm kia mà, các huynh đến một nơi xa xôi như vậy làm gì?”

“Câu đó ta phải hỏi muội mới đúng. Nhưng mà thời gian qua muội sống thế nào? Sao lại không liên lạc với bọn ta?”

Đại đệ tử Lý Tự Minh sải bước về phía Tiết Hạ Chân nhưng Tiết Hạ Chân lại vô thức lùi về sau vài bước.

Thấy vậy, Lý Tự Minh khẽ nhú mày.

“Muội sao vậy? Không lẽ muội không tin vào sư huynh của mình?”

“Sao ta tin được?”

“Sư muội!”

“Huynh đã cấu kết với sư phụ để bán ta cho một lão già giàu có còn gì.”⁵

“Ai bán muội chứ? Bọn ta chỉ ngầm hỏi ý kiến của muội thôi mà, chẳng phải muội mới là người tưởng tượng quá mức rồi hiểu nhầm sao?”

Lý Tự Minh tức giận hét lớn.

Tiết Hạ Chân cắn môi.

Lão già đó là một phú giả có tiếng ở gần Kim Môn Đảo. Tuy tuổi đã quá sáu mươi nhưng vẫn còn hào sắc nên nạp rất nhiều thiếp về nhà.

Sư phụ cùng những sư huynh của Tiết Hạ Chân đã định gả sư muội bé bỏng của mình cho lão già ấy để nhận được một khoản tài trợ khổng lồ khi đời sống của môn phái trở nên khó khăn.

Khi đó, người quyết tâm nhất chính là đại đệ tử Lý Tự Minh.

Lý Tự Minh là người mà Tiết Hạ Chân tin tưởng hơn bất kỳ ai và là chỗ dựa của nàng. Sự phản bội của y khiến Tiết Hạ Chân nhận một đả kích lớn.

Lý Tự Minh cau mày rồi nói.

“Ta không biết suốt thời gian qua muội đã làm gì nhưng hãy quay về Kim Môn Đảo thôi. Chỉ cần quay về rồi ta sẽ xá tội cho muội.”

“Ta đã không còn là đệ tử của Kim Môn Đảo nữa. Kể từ khi sư phụ cùng sư huynh có ý định bán ta cho cái lão già khảm khủ đó, ta đã không còn xem Kim Môn Đảo là sư môn của mình rồi.”

“Muội dám phản bội Kim Môn Đảo sao?”³

“Sư phụ và các sư huynh mới là người phản bội trước mà.”⁶

Tiết Hạ Chân trừng mắt hằn học nhìn Lý Tự Minh cùng Công Hạ Thành, trong mắt nàng nổi đầy gân máu.

Bởi lý do nàng trở thành một lãng nhân lang thang khắp thiên hạ cũng là vì sư phụ cùng các sư huynh mà nàng tin tưởng đã phản bội nàng. Vậy mà bây giờ bọn họ dám bình phẩm về sự phản bội với nàng khiến nàng không còn gì để nói, thậm chí còn cảm thấy sợ hãi.

Nhị đệ tử Công Hạ Thành bước tới Tiết Hạ Chân.

“Đừng nói luyên thuyên nữa. Giờ muội phải đi cùng bọn ta. Nếu không nghe lời bọn ta sẽ áp chế muội bằng vũ lực đấy.”

Tính cách của Công Hạ Thành giống như lửa vậy.

Chỉ cần hấn không thích, hấn nhất định sẽ không nhin. Vậy nên tất cả đệ tử của Kim Môn Đảo đều rất sợ hấn.

Tiết Hạ Chân cũng rất sợ Công Hạ Thành.

Chỉ thấy hần bước đến gần thôi nàng đã cảm thấy toàn thân cứng đờ, không thể nhúc nhích như một con thú khi gặp thiên địch của mình vậy.

Công Hạ Thành kéo lấy cổ tay nàng một cách thô bạo.

Tiết Hạ Chân bị Công Hạ Thành kéo đi.

Trong đầu nàng lúc này trống rỗng, nàng không thể nghĩ được gì cả.

“Tỷ tỷ!”²

Bỗng nàng nghe thấy giọng của Tiểu Ma.

Nàng bừng tỉnh giật phăng tay mình khỏi tay của Công Hạ Thành.

“Bỏ ta ra.”

“Muội đang khước từ mệnh lệnh của sư huynh đó sao?”

“Ta không còn là đệ tử của Kim Môn Đảo nữa. Huynh cũng không còn là sư huynh của ta nữa.”

“Muội dám khước từ sư môn sao. Muội nghĩ muội có thể vô sự khi phạm phải trọng tội khi sư diệt tổ sao?”

Công Hạ Thành tỏa ra sát khí ùng ùng.

Nếu là ngày trước, nàng sẽ sợ hãi và nghe theo lời của Công Hạ Thành khi nhìn thấy dáng vẻ này của hắn. Ban nãy nàng cũng suýt chút nữa không thể thoát ra khỏi những ký ức xưa cũ và bị Công Hạ Thành kéo đi.

Nhưng khi tỉnh táo tại, nàng cảm thấy bản thân không còn sợ Công Hạ Thành nữa.

Và nàng phát hiện ra nàng đã trở nên mạnh mẽ hơn nhiều khi trở thành một lãng nhân.

Mạnh mẽ không những về võ công mà còn về tinh thần nữa.³

“Rõ ràng là ta đã nói rồi mà. Giờ ta không phải đệ tử của Kim Môn Đảo, huynh cũng không phải là sư huynh của ta. Vậy nên đừng can thiệp vào cuộc đời của ta nữa. Nếu còn can thiệp vào nữa thì ta sẽ không để yên đâu.”

“Nha đầu hỗn láo này!”

Vèo!

Công Hạ Thành không thể nhìn được nữa, hấn thi triển tuyệt kỹ của Kim Môn Đảo là Thanh Ngọc Tam Điệp Chương về phía Tiết Hạ Chân.

Tiết Hạ Chân không hề lùi bước mà rút kiếm ra để đối đầu với Công Hạ Thành.

Tiếng va chạm của hai người vang vọng cả đường phố.

Lý Tự Minh ngỡ ngàng nhìn cảnh tượng trước mắt nhưng y nhanh chóng tỉnh táo lại và nói với Vũ Bình đang đứng bên cạnh.

“Xin đạo trưởng thứ lỗi. Vì tình cờ gặp được kẻ phản bội sư môn nên sư đệ của vãn bối vì không thể nhìn được mà ra tay động thủ.”

“Kẻ phản bội sư môn sao?”

“Nha đầu này không nghe lời sư phụ cùng các sư huynh mà tự ý bỏ đi. Cần phải được giáo huấn nghiêm ngặt ạ.”

“Ta hiểu rồi. Chuyện của quý phái, phái Võ Đang bọn ta sẽ không can thiệp vào.”

Nói rồi Vũ Bình lùi lại một bước.

Chỉ cần nghe cuộc trò chuyện giữa Công Hạ Thành và Tiết Hạ Chân, ông cũng đủ hiểu ai là người có lỗi. Tuy nhiên, giang hồ không phải là nơi lễ thường được tiếp nhận, và trên hết, việc can thiệp vào nội bộ của một môn phái khác là điều cấm kỵ.

Tranh chấp trong môn phái phải được giải quyết trong một phái.

Chính vì thế mà Vân Huệ tuy cảm thấy sai trái nhưng buộc phải bàng quan đứng ngoài nhìn.

“Sư phụ!”

Thái Quang nhìn ông với vẻ mặt bất mãn.

Cái cách sư phụ hấn bằng quan với cuộc chiến ở trước mặt khiến hắn cảm thấy thật bất mãn. Nhưng Thái Quang cũng biết việc không được can thiệp vào nội bộ của môn phái khác là

luật bất thành văn trong giang hồ nên hắn cũng thôi, không nói gì nữa.

Sinh thần của chương môn nhân phái Võ Đang Thanh Chấn Chân Nhân cũng đã cận kề.

Tuy Thanh Chấn Chân Nhân đã bảo sinh thần cũng chẳng có ý nghĩa gì đặc biệt nên bảo các môn đồ phái Võ Đang không cần phải quan tâm đến nó, nhưng những đệ tử thì lại nghĩa khác.

Thanh Chấn Chân Nhân đã dùng cả đời mình để hy sinh cho phái Võ Đang.

Vậy nên bọn họ muốn tặng một món quà ý nghĩa cho chương môn nhân.

Sở thích độc nhất của Thanh Chấn Chân Nhân chính là chơi đàn cầm.

Sự điều luyện của y khiến những tiếng đàn vang đến tận trời cao. Chính vì thế mà biệt hiệu của y chính là Thiên Âm Chân Nhân.

Y thích tìm ra những bài hát mới và biểu diễn chứ không phải đánh đàn dựa trên những bài nhạc sẵn có. Nhưng không có một bài nhạc nào trong thế gian này mà y lại không biết.

Lúc đó, những võ giả của Kim Môn Đảo đã liên lạc với Vũ Bình.

Bọn họ đang giữ một nhạc phổ lâu đời và muốn biểu nó làm quà cho Thanh Chấn Chân Nhân.

Tất nhiên nó không miễn phí.

Bọn họ sẽ đưa ông nhạc phổ nếu ông chịu chu cấp một vài khoản cho Kim Môn Đảo. Điều đó không quá khó với Vũ Bình nên ông đã đồng ý gặp mặt.

Vì ông đã nhận được phổ nhạc từ Lý Tự Minh nên ông cũng không có ý định can thiệp vào việc nội bộ của Kim Môn Đảo.

Ánh mắt của Vũ Bình đột nhiên chuyển hướng sang nam nhân và tiểu nam tử đi cùng Tiết Hạ Chân.

Nam nhân dùng khăn che nửa mặt, còn tiểu nam tử kia thì đang ôm một thanh kiếm lớn bằng cả người nó, trên cổ là bảy chiếc vòng.

“Hừm!”

Vũ Bình mấp máy môi.

Ánh mắt của ông dán chặt vào nam nhân che kín nửa mặt.

Ông ta không rõ tại sao nhưng ông ta không thể rời mắt khỏi hắc khi nhìn thấy hắc. Ông ta không thể quay đầu đi chỗ khác, mắt ông ta dán chặt vào nam nhân đó như bị dán keo vậy.

Lần đầu tiên trong đời Vũ Bình như vậy nên ông ta không thể giấu nổi vẻ bối rối.

‘Hắc là ai vậy?’

Ông quan sát nam nhân thu hút ánh mắt của mình.

Ngay lúc đó, Phiêu Nguyệt như cảm nhận được có ánh mắt đang dán lên người mình. Hắc quay qua nhìn ông.

Ngay khi chạm mắt của với Phiêu Nguyệt, Vũ Bình cảm thấy thót tim.

Cảm giác như có một tia sét đánh qua toàn thân mình khiến ông giật nảy.

‘Chuyện gì thế?’

Ông là đệ tử đời thứ nhất của phái Võ Đang vang danh thiên hạ.

Tuy võ công có chút thua kém so với đại đệ tử là Vũ Cung nhưng võ công của ông cũng thuộc hạng đáng gờm trong Võ Đang Phái.

Hầu hết những võ giả phái Võ Đang đều luyện kiếm thuật, riêng ông đặc biệt say mê quyền công.

Ông đã luyện được Thập Đoạn Cầm đến cảnh giới cao nhất.

Thập Đoạn Cầm là tổng hòa của quyền công Võ Đang, nhưng không một ai trong phái Võ Đang luyện nó đến cảnh giới cao hơn ông cả.

Từ sư huynh Vũ Công và Vũ Kiếm đến những trưởng lão trong phái Võ Đang, không một ai có thể đối đầu với lão về mặt quyền công.

Một người như ông lại cảm thấy thót tim khi nhìn vào Phiêu Nguyệt tuyệt nhiên không phải chuyện tình cờ.

Nếu là một võ giả bình thường sẽ nghĩ đó chỉ là cảm giác e ngại và cho qua. Nhưng đối với một võ giả đã leo đến cảnh giới cao như Vũ Bình, chuyện này tuyệt đối không thường thấy.

Trực giác của một võ giả đạt đến cảnh giới cao như ông như một sự tổng hợp của khả năng thấu suốt vậy.

Ông cũng không biết phải giải thích rõ như thế nào nhưng những thứ như kinh nghiệm, võ công cùng năng lực phán đoán cùng kết hợp lại với nhau và tạo ra khả năng thấu suốt.

Số lần Vũ Bình cảm thấy rung mình khi nhìn thấy người khác rất ít. Và những người đó đều là những cao thủ vang danh khắp giang hồ này.

‘Rốt cuộc hần ta là ai vậy?’

Vẻ mặt của Vũ Bình bỗng nhiên trở nên nghiêm trọng.

Dường như nam nhân che mặt kia có quan hệ gì đó với nữ nhân tên Tiết Hạ Chân.

‘Nếu sai sót thì vấn đề sẽ càng trở nên nghiêm trọng mất.’

Dù phái Võ Đang được ca ngợi là nơi có thanh thế nhất nhưng việc đụng độ với những cao thủ khác vẫn là một chuyện không nên.

Tuy hiện tại phái Võ Đang đã phục hồi được danh tiếng như trước đây, nhưng đã có một khoảng thời gian họ phải phong bế sơn môn do bị đả kích lớn.

Bởi vì bọn họ đã không nắm bắt được xu hướng của thời đại nhằm dẫn đến việc đưa ra phán đoán sai lầm.

“Xem ra võ công của muội đã khá lên nhiều rồi.”

“Hãy!”

Trận kịch chiến của Công Hạ Thành và Tiết Hạ Chân vẫn đang tiếp diễn.

Gương mặt của Công Hạ Thành trở nên méo xệch trước đòn tấn công và phòng thủ bất thường. Bởi Tiết Hạ Chân đã mạnh hơn rất nhiều so với những gì hần nghĩ.

Tuy không biết khoảng thời gian qua đã xảy ra chuyện gì, nhưng võ công của Tiết Hạ Chân tuyệt đối không thua kém gì Công Hạ Thành. Thậm chí đòn phản công bất ngờ của nàng còn khiến cho Công Hạ Thành cảm thấy khó xử.

Vũ Bình cảm thấy ông cần phải giải quyết tình hình trước khi Công Hạ Thành bị mất thể diện.

Ông thận trọng tiến tới Phiêu Nguyệt.

“A! Sư phụ, đợi con với!”

Thái Quang chẳng biết đầu đuôi ra sao cứ thế cầm đầu cầm cổ chạy theo Vũ Bình.

Thấy Vũ Bình đang tiến về phía mình, Phiêu Nguyệt chỉ lặng yên đứng nhìn chứ không hề nhúc nhích.

Tiểu Ma phản ứng trước cả Phiêu Nguyệt.

“Huynh!”

Vẻ lo lắng xuất hiện trên gương mặt của tiểu nam tử.

Vũ Bình đã luyện võ công của phái Võ Đang - môn phái được mệnh danh là bá chủ đạo gia. Vậy nên trên người ông cũng tự nhiên có huyền cơ tỏa ra, điều đó khiến cho Tiểu Ma cũng vô thức phản ứng với nó.

Tiểu Ma đã luyện được ma công là Phản Quan Âm Ma Công ở Tiểu Lô Âm Tự. Phản Quan Âm Ma Công là một loại ma công đối nghịch với Quan Âm Thần Công của Thiếu Lâm Tự.

Bởi vậy chuyện nó phản ứng lại với võ công của phái Võ Đang - một môn phái có thể gọi là tuyệt đỉnh của huyền môn chính tông cũng là chuyện dễ hiểu.

Tiểu Ma dù có luyện được Phản Quan Âm Ma Công đến cảnh giới cao đến mấy thì cũng không thể nào bì được với một đạo sĩ dùng cả đời người để giác ngộ võ công của huyền môn chính tông Võ Đang được.

“Hừm!”

Vũ Bình khẽ nhướng mắt khi cảm nhận được khí tức đặc biệt của Tiểu Ma.

Ông nhìn qua Tiểu Ma. Ngay lúc đó, khí tức kỳ lạ của Tiểu Ma tỏa ra càng mạnh.

Ánh mắt của Vũ Bình lập tức thay đổi.

“Người là ai? Tại sao lại có khí tức tà dị trộn lẫn trong nội lực?”

Nội công của phái Võ Đang đặc biệt nhạy cảm với loại khí tức này. Cảm giác như bị hàng chục mũi kim đâm vào tim khiến cho Vũ Bình phải cảnh giác.

Khí tức mà ông cảm nhận được ở Tiểu Ma khá ảm đạm.

Loại khí tức này chủ yếu xuất hiện từ những người đã luyện ma công.

Vũ Bình hỏi lại.

“Người tên gì?”

“Tên ta là Tiểu Ma.”

“Tiểu Ma? Nội công mà người luyện là gì vậy? Khí tức ảm đạm thực giống với tà công.”

“Ta không biết.”

“Khí tức tà dị này không chỉ ăn mòn bản thân mà còn gặm nhấm cả người khác. Vậy nên nó mới được gọi là Tà Ma Ngoại Công.”

“Không! Ta chỉ luyện võ công mà thôi.”

“Ra là do người còn nhỏ nên chưa biết phân biệt đúng sai. Không được rồi. Người hãy theo ta lên núi Võ Đang. Sau đó kể tường tận sự việc cho ta, rồi ta sẽ đưa ra giải pháp thích đáng.”

Toàn thân Vũ Bình tỏa ra khí thế bất thường.

Tiểu Ma tuy luyện được một loại võ công tuyệt đỉnh ở độ tuổi còn nhỏ nhưng vẫn không thể nào so sánh với đệ tử đời thứ nhất phái Võ Đang là Vũ Bình được. Nhưng Tiểu Ma không hề lo sợ.

“Ônave temg tưởng ai sẽ ngoan ngoãn đi theo ông chứ?”

Vẻ mặt của Tiểu Ma trở nên hung bạo.

Một tiểu nam tử với ánh mắt tràn đầy khí chất độc địa không có gì đáng sợ cả.

Giống như một con lửng nhỏ đang nhe nanh vậy.

Vũ Bình nhìn Tiểu Ma với gương mặt khó xử rồi nhìn qua Phiêu Nguyệt.

“Đại hiệp định làm thế nào? Đại hiệp có cho phép tiểu tử này lên núi Võ Đang cùng bốn đạo không?”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 188

Phái Võ Đang ở mọi thời đại đều nằm trong mười thế lực siêu cường của thiên hạ. Ngay cả khi phong bế sơn môn, ai cũng đều nghĩ họ sớm sẽ quay trở lại thời đại hoàng kim.

Sức mạnh và nền tảng của phái Võ Đang vô cùng vững chắc.

Trụ cột dẫn dắt môn phái này không ai khác chính là các đệ tử đời thứ nhất.

Đương nhiên trong môn phái vẫn có chương môn nhân và các trưởng lão, nhưng hầu như họ sẽ đẩy những việc đau đầu lại cho đệ tử đời thứ nhất và chỉ tham gia vào đại sự quan trọng. Thực tế, chính những đệ tử đời thứ nhất như Vũ Bình Đạo trưởng mới là người đang dẫn dắt phái Võ Đang.

Vậy nên những đệ tử đời thứ nhất của Võ Đang được mọi người đối xử ngang hàng với chương môn nhân của các môn phái trung và tiểu.

Vũ Bình Đạo trưởng là người có thực lực mạnh mẽ nằm trong số ba đệ tử xuất sắc nhất của môn phái.

Lời ông ta nói ra có sức nặng vô cùng lớn.

Dù là võ giả nào trên giang hồ cũng khó lòng khước từ đề xuất của Vũ Bình Đạo trưởng.

Vũ Bình lúc này nghiêm túc nhìn chăm chăm Phiêu Nguyệt.

Bình thường ông là một người vô cùng hòa nhã, nhưng khi ông tỏ thái độ cương quyết như thế, trong lồng ngực mọi người tựa hồ có đá tảng ngàn cân đang đè nặng lên.

Vũ Bình muốn Phiêu Nguyệt ngoan ngoãn làm theo lời ông. Vậy nên ông mới nhấn mạnh vào hai từ công bằng.

“Ta lấy danh nghĩa mà đảm bảo. Ta tuyệt đối sẽ không can thiệp vào bất kỳ vấn đề riêng tư nào mà chỉ điều tra một cách rõ ràng, triệt để nhất.”

Thế nhưng, dù Vũ Bình có nói gì đi nữa, Phiêu Nguyệt cũng không trả lời.

Lông mày Vũ Bình Đạo trưởng thoáng nheo lại. Ông nghĩ rằng Phiêu Nguyệt đang xem thường mình.

“Tốt hơn hết là ngươi đừng xem thường lời ta nói.”

“Đưa nó đi đi.”

Đột nhiên Phiêu Nguyệt lên tiếng.

Trước câu trả lời bất ngờ, Vũ Bình Đạo trưởng ngơ ngác nhìn hấn.

Bởi lẽ ông không thể lường trước rằng Phiêu Nguyệt sẽ bảo ông đưa Tiểu Ma đi.

“Thật sao?”

“Thay vào đó ngươi sẽ phải trả giá vì đưa đứa trẻ này đi.”

“Ngươi đang đe dọa ta sao?”

“Đe dọa ư? Cũng có thể... là thế đấy.”

“Ngươi dám!”

Nghe giọng điệu thản nhiên của Phiêu Nguyệt, Vũ Bình Đạo trưởng liền nổi đóa lên.

Ông ta siết chặt nắm đấm tựa hồ có thể vung ra ngay lập tức.

Võ công của Võ Đang vô cùng mềm mại và uyển chuyển, nhưng khí thế lại lớn đến nỗi có thể khiến người khác liên tưởng đến một ngọn núi hiểm trở cheo leo.

Khí thế của ông ta mạnh mẽ đến nỗi, không chỉ Tiểu Ma mà đến cả Thái Quang cũng phải tái mặt đi. Nhưng thật không

may, thứ khí thế ấy chẳng hề ảnh hưởng đến Phiêu Nguyệt chút nào.

Mặc dù cảnh giới võ công của Vũ Bình rất cao cường nhưng Phiêu Nguyệt vốn đã có nhiều kinh nghiệm đối phó với những kẻ như ông.

Hắn không có lý do gì phải mất tinh thần trước một đệ tử của Võ Đang như Vũ Bình Đạo trưởng cả.

Nhìn Phiêu Nguyệt không hề dao động, Vũ Bình Đạo trưởng còn nâng cao khí thế hơn nữa.

Mọi khi chỉ cần ông ta bày ra hình ảnh này đã khiến người khác cup đuôi chạy mất rồi. Thế nên Vũ Bình Đạo trưởng cũng nghĩ Phiêu Nguyệt sẽ giống như thế.

Dẫu hắn có sở hữu cảnh giới võ công cao thâm đến mức nào cũng khó mà địch lại một đệ tử đời thứ nhất của phái Võ Đang. Chính vì lý do đó, đến cả các cao thủ là bậc tiền bối cũng phải nhún nhường khi đối mặt với đệ tử đời thứ nhất của Võ Đang.

“Hum!”

Lúc này mặt Vũ Bình đột nhiên biến sắc.

Bởi vì ông cảm thấy hơi thở bị đứt quãng tựa hồ có cây châm đang đâm vào phổi.

‘Cái gì?’

Lúc hô hấp không thông, thứ khí thế mà ông nâng cao tận mây cũng tự nhiên mà bốc hơi hết như sương tan dưới ánh mặt trời.

Vũ Bình nhanh chóng ổn định nhịp thở rồi lấy lại khí thế vừa đánh mất.

Đau nhói!

Đúng lúc này, ông ta lại có cảm giác đau đớn hết như bị châm đâm vào.

Vũ Bình vội vàng thi triển Thái Thanh Tâm Công để ổn định công lực. Thế nhưng, trong thời khắc quyết định, cơn đau kia lại kích thích ông ta.

Gương mặt Vũ Bình cứng đờ như đá tảng.

Chuyện này không thể tự nhiên mà xảy ra được.

Trên thiên hạ đúng là có nhiều môn phái nằm rải rác, nhưng nhắc đến việc ổn định nội công, Võ Đang cũng được thiên hạ kính nể không thua kém gì Thiếu Lâm.

Năm tháng dài rộng trôi qua, nhiều bậc kỳ tài đã tu luyện vận tâm công tới trình độ thượng thừa, vậy nên khó mà chịu ảnh hưởng từ bên ngoài trong quá trình vận công được. Thế nhưng, niềm tin của Vũ Bình hiện đang bị lung lay.

Mỗi lần ông ta muốn lấy lại khí thế, cơn đau đớn kia cứ ủa tới.

Không phải là do Thái Thanh Tâm Công có vấn đề nên mới thế.

Có vẻ ai đó đã can dùng ngoại lực can thiệp vào.

Và ở đây duy chỉ có một kẻ làm được như thế.

Phải đến lúc đó Vũ Bình mới nhận ra cảnh giới võ công của Phiêu Nguyệt còn vượt xa cả tưởng tượng của ông ta.

Ngoại lực không nhất thiết phải hành động hữu hình thì mới dụng được.

Các cao thủ thống trị giang hồ có thể khống chế người khác bằng các tuyệt kỹ như Hư Không Nhiếp Vật mà không cần chạm tay vào đối phương.

Theo nguyên tắc này, Phiêu Nguyệt đã can thiệp vào hô hấp của Vũ Bình Đạo trưởng.

Nghe ra có vẻ đơn giản, nhưng thực tế cần phải vận nội công một cách vô cùng tinh tế mới có thể làm được điều đó.

‘Vậy là hẳn ta thật sự có thể ngang hàng với các cao thủ tuyệt thế như vậy sao?’

Trong đôi mắt Vũ Bình động lại tia nghi hoặc.

Mặc dù ông ta không thể quan sát được gương mặt ẩn sau lớp khăn choàng kia, nhưng xem xét về làn da quanh mắt, ông có thể đoán hẳn không vượt quá tam tuần.

Ở độ tuổi trẻ như thế, làm sao ông có thể dễ dàng tin hẳn đã đạt đến cảnh giới của hàng cao thủ tuyệt thế trên giang hồ kia chứ?

Vũ Bình Đạo trưởng thôi cố lấy lại khí thế để gây áp lực với Phiêu Nguyệt.

Bởi lẽ ông nhận ra vừa rồi Phiêu Nguyệt đang cảnh cáo ông.

Vũ Bình quyết định lùi lại rồi thay đổi bầu không khí hòa nhã hơn.

Ông ta lịch sự nói.

“Ta vậy mà không nhận ra cao nhân đang ở ngay trước mặt. Ta là Vũ Bình của phái Võ Đang. Không biết phải xưng với Thiếu hiệp đây là gì?”

“Láu cá chẳng giống một đạo sĩ chút nào. Cảm thấy bị thiệt nên đòi xưng danh tính chứ gì.”

Gương mặt Vũ Bình liền đỏ bừng lên.

Giả như ông ta trơ trẽn thêm chút nữa có lẽ đã đáp rằng không phải như thế, nhưng ông lại là người thiếu kinh nghiệm trong việc đối nhân xử thế.

“Ta... xin lỗi vì điều đó. Chỉ tại gấp gáp nên thành ra mới thất lễ.”

“Chỉ cần lấy danh nghĩa Võ Đang ra thì đối phương sẽ tự biết mà nhượng bộ nên mới hành động tùy tiện như thế. Người nghĩ cho dù người có xin thứ lỗi sau khi phạm sai lầm, người khác cũng chẳng hét lên câu nào.”

“....”

“Vậy nên nếu ta thấy oan ức thì nên báii nhập đại môn phái nào đó nhii. Dù vô lễ, thiếu thường thức thì đối phương cũng tự nhượng bộ thôi.”

Những lời chỉ trích gay gắt của Phiêu Nguyệt như phi đao đâm vào tim Vũ Bình.

Ông ta chỉ biết đỏ mặt mà không nói được gì.

Thà là trơ trẽn đến cùng càng tốt, nhưng ông lại không mặt dày như thế.

Cuối cùng Thái Quang phải tiến về trước.

“Huầy! Sư phụ cứ thế nên mới sinh ra vấn đề đây. Cái gì đây ạ? Sư phụ nâng cao khí thế làm gì rồi để bị đối phương sỉ vả

như vậy!”

“Ai nói là ta bị sỉ vả hả?”

“Vậy tình hình này là gì đây ạ?”

“Đây, đây là...”

“Cái gì cũng phải có trình tự hết đó. Trước tiên phải xưng danh tính, hỏi thân phận đối phương rồi mới tình hiểu tình hình thế nào. Sau đó nếu có vấn đề thì từ từ mà giải quyết. Đạo sĩ phái Võ Đang lại liều lĩnh như thế thì ai mà dám làm theo ạ? Không phải kẻ ngốc hồ đồ đâu mà nghe không hiểu. A! Lấy danh nghĩa Võ Đang ra rồi còn phải nghe cả mấy câu đó. Đây mới là vấn đề đó ạ. Chính vì người luôn đối xử với tất cả mọi người như vậy nên mới không nhận thức được hiện thực đây.”

Thái Quang đột nhiên quay sang chỉ trích Vũ Bình.

Trước lời khiển trách của đệ tử, Vũ Bình Đạo trưởng không phản bác được câu nào mà chỉ cúi đầu.

Sau một hồi nhìn sư phụ với gương mặt khổ tâm, Thái Quang mới cúi đầu với Phiêu Nguyệt.

“Thiếu hiệp. Tại hạ xin thay mặt sư phụ xin lỗi ngài. Sư phụ vốn chỉ sống trên núi nên không rõ việc đời nhân xử thế cho lắm.”

“Người thì khác gì hả?”

“Tại hạ tốt hơn sư phụ nhiều. Trước khi trở thành đệ tử Võ Đang, tại hạ đã ngao du khắp thiên hạ rồi. Muốn sống sót trên giang hồ hiểm ác này phải biết ý tứ một chút chứ.”

Thái Quang nhìn Phiêu Nguyệt rồi bật cười.

Thái Quang sở hữu ánh mắt giống một thương nhân lão làng hơn là một đạo sĩ.

Thái Quang lập tức làm thế bao quyền rồi xưng danh tính.

“Tại hạ xin được phép xưng tên. Tại hạ là Thái Quang, đệ tử đời thứ hai của phái Võ Đang. Không biết cao danh quý tánh các hạ đây là?”

“Phiêu Nguyệt.”

“Ra là Phiêu Đại hiệp.”

Thái Quang liền đảo mắt một vòng.

Hắn liền nghĩ lại đã từng nghe qua cái tên Phiêu Nguyệt này hay chưa. Thế nhưng hắn không nhớ ra bất kỳ ai như thế cả.

‘Hắn mới hành tẩu giang hồ à? Nhưng mới đặt chân vào giang hồ sao lại có mùi lão làng như thế nhỉ?’

Thái Quang liền thay đổi mục tiêu.

Hắn đánh mắt về phía Tiểu Ma.

“Chắc người bất ngờ lắm phải không? Tiểu Ma. Ta thay mặt sư phụ xin lỗi người. Sư phụ của ta có chút khinh xuất nhưng tuyệt không phải người xấu đâu. Vậy nên người hãy bớt giận nhé.”

“Ta không có giận.”

“Thế hả? Vậy thì may quá.”

“Nhưng còn huynh ấy thì ta không biết.”

Nghe Tiểu Ma nói, Thái Quang liền nhìn Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt vẫn choàng khăn che kín mặt. Chính vì thế Thái Quang hoàn toàn không thể đọc vị được lúc này đối phương đang nghĩ gì, hay bày ra biểu cảm thế nào.

‘Con người này! Có mùi nguy hiểm quá.’

Vũ Bình sư phụ hắn không phải là người quá cẩn trọng, nhưng dù sao ông ta vẫn là cường giả của phái Võ Đang. Một kẻ mạnh như thế không thể nào bị chèn ép bởi khí thế tầm thường được.

Hắn đoán Vũ Bình Đạo trưởng đã bị hạ khí thế bằng cách chặn hô hấp bởi một khí lực vô hình nào đó.

Cách thức này vốn chỉ ở hàng trưởng lão Võ Đang mới có thể làm được. Nói vậy, kẻ đứng trước mặt Thái Quang lúc này sở hữu sức mạnh ngang hàng với những trưởng lão của phái Võ Đang.

Vũ Bình không phải là người láu cá tráo trở.

Đương nhiên với địa vị của Võ Đang hiện giờ không thể nào dễ dàng bị chèn ép bởi kẻ không rõ lai lịch như thế. Có điều,

phái Võ Đang biết rõ có những cao thủ đã thay đổi cục diện giang hồ trong nhiều thập niên.

Quyền Ma, người đã phục hưng lại Hoa Sơn, hay người đã khai phái Quảng Vũ Môn, một trong những Nhị Cường trên giang hồ là những trường hợp như thế.

Họ là những tuyệt thế cao thủ đã thay đổi cục diện của cả giang hồ.

Chính vì đã thấy bọn họ làm rung chuyển giang hồ thế nào, nên phái Võ Đang mới tuyệt đối không xem thường võ giả độc hành.

Khi phái Võ Đang thu nhập đạo đồng mới, họ sẽ bắt đầu giáo dưỡng tinh thần của chúng.

Vũ Bình Đạo trưởng cũng được dạy dỗ như thế từ bé, nên tuyệt không có thói quen xem thường đối phương.

Cách ông ta đối xử với Phiêu Nguyệt không phải vì sợ hãi. Mà vì không muốn vấn đề trở nên nghiêm trọng hơn.

Thái Quang là đệ tử nhưng lại có thể giải quyết vấn đề thuận lợi hơn một chút nên ông đành lùi một bước, có điều ông vẫn tỏ rõ ý chí can thiệp nếu cần.

Nhìn bộ dạng của Vũ Bình, Phiêu Nguyệt liền cảm nhận được sức mạnh của một danh môn.

Lễ nghĩa nhưng không hèn nhát, cảm thấy thiếu sót liền biết lùi về sau.

Giả như là môn phái khác đối đầu với Phiêu Nguyệt trong tình huống tương tự, có lẽ họ sẽ vì lòng tự tôn mà không chịu lùi bước. Thế nhưng, Vũ Bình Đạo trưởng lại hành động như thế ông ta chẳng có chút tự tôn nào cả.

Phiêu Nguyệt hiểu rõ chuyện này khó khăn đến nhường nào.

Những người thực sự đáng sợ chính là kẻ có sức mạnh to lớn nhưng vẫn chịu kiên nhẫn, nhún nhường.

Trước khí thế của Phiêu Nguyệt, ông ta dường như lập tức cúi đầu, nhưng bên trong lại đang toan tính làm thế nào để khắc phục tình thế.

Lúc này, Vũ Bình Đạo trưởng mới cẩn trọng tiến lên phía trước. Phiêu Nguyệt nghĩ có lẽ ông ta đã tính toán xong xuôi.

Ông ta cẩn trọng cúi đầu với Phiêu Nguyệt.

“Ta thật sự lấy làm hổ thẹn khi đổ cho Tiểu Ma tu luyện ma công. Chỉ bởi vì ta cảm nhận được thứ khí tức kỳ lạ toát ra từ người tiểu nam tử nên mới bất giác thốt ra câu đó. Nhưng bây giờ nghĩ lại, ta thấy ánh mắt Tiểu Ma trong sáng và thuần khiết như thế thật sự khiến ta lấy làm bối rối. Không biết đó là gì nữa.”

Vũ Bình Đạo trưởng dừng lại một chốc.

Phiêu Nguyệt cũng không có ý định thúc giục ông ta.

Vũ Bình Đạo trưởng nói tiếp.

“Ta muốn mời một người một bữa xem như là lời xin lỗi. Chúng ta vừa dùng bữa vừa hóa giải hiểu lầm này.”

Đối phương đã nói đến nước này, hắn cũng không thể từ chối thêm nữa.

Vũ Bình Đạo trưởng đã nhượng bộ như thế, Phiêu Nguyệt đành phải lùi bước một chút.

Hắn liền gật đầu.

“Được chứ!”

“VẬY xem như nói chuyện thông với nhau rồi. Ta còn lo người là một kẻ cố chấp ấy chứ.”

“Người cũng nên học tập đệ tử của mình để phân định trước sau đi.”

“Haha! Ta cũng đang học hỏi Thái Quang rất nhiều đây. Giao thiệp với người khác thì tiểu tử đó giỏi hơn ta. Vậy nên hôm nay ta mới mang nó theo đây.”

Vũ Bình Đạo trưởng bật cười vỗ vai Thái Quang. Sau đó, Thái Quang cũng vỗ vào hông Vũ Bình trả đũa ông ta.

“Tại hạ đã rất vất vả vì thiếu sót của sư phụ đây. Nói chung là sư phụ tại hạ chẳng biết gì về đối nhân xử thế cả, vậy nên mong Thiếu hiệp rộng lượng bỏ qua cho.”

Thái Quang mỉm cười toe toét.

Một Thái Quang như thế đã thu hút được sự chú ý của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt không biết cảnh giới võ công của Thái Quang cao đến đâu, nhưng xét về chuyện đối nhân xử thế, hẳn ta vượt qua nhiều đệ tử của các đại môn phái khác.

Chính lúc đó.

Rầm!

Đột nhiên trên đường vang lên tiếng nổ lớn. Sau đó xuất hiện một kẻ lảo lộn trên mặt đất.

“Khực!”

Người nằm vật ra đất rên rỉ kia chính là Công Hạ Thành. Hắn nhìn nữ nhân trước mặt với ánh mắt giăng đầy tơ máu.

“Là muội?”

“Nếu ta thắng, huynh không được làm phiền ta nữa. Bây giờ ta đã không còn là đệ tử của Kim Môn Đạo nữa rồi.”

Nữ nhân đó không ai khác chính là Tiết Hạ Chân. Lúc này ánh mắt nàng đã lạnh tựa vạn niên băng.

189

S, sao có thể?”

Lý Tự Minh sốc đến độ nói lắp bắp khi thấy người mà y tin tưởng là Công Hạ Thành thua trận.

Võ công của y và Công Hạ Thành không khác biệt là mấy.

Tuy Lý Tự Minh vẫn có phần vượt trội hơn nhưng không mấy đáng kể. Vậy nên đến cả Lý Tự Minh đôi khi cũng không có tự tin rằng bản thân có thể áp chế được Công Hạ Thành. Ấy thế mà Tiết Hạ Chân lại có thể hoàn toàn trấn áp được Công Hạ Thành.

Công Hạ Thành lúc này thương tích đầy mình còn Tiết Hạ Chân thì vẫn còn nguyên vẹn.

Điều đó có nghĩa Tiết Hạ Chân chắc chắn mạnh hơn Công Hạ Thành.

“Sao muội có thể...?”

“Ta nhận ủy thác rồi chu du khắp thiên hạ, tự nhiên cũng sẽ mạnh lên. Các sư huynh nếu muốn mạnh hơn thì tốt hơn nên rời khỏi Kim Môn Đảo đi. Rời khỏi Kim Môn Đảo rồi, một thế giới mới sẽ được mở ra trước mặt các huynh.”

“Hừ!”

“Dù sao thì ta có nói thế nào đi chăng nữa các huynh vẫn sẽ không làm đâu, vì các huynh rất sợ sư phụ mà.”

Lý Tự Minh không thể phản bác lại những gì Tiết Hạ Chân nói.

Bất kể nàng có nói gì, y cũng không có ý định rời khỏi Kim Môn Đảo.

Sư phụ của y cũng đã quá tuổi, cũng sắp phải lui về nghỉ ngơi. Khi sư phụ lui về, tất cả mọi thứ ở Kim Môn Đảo sẽ thuộc về y, vậy nên y không có lý do gì phải rời khỏi đó cả.

Đến Công Hạ Thành cũng hoàn toàn ngã gục khiến y cảm thấy bản thân không thể uy hiếp nàng được nữa.⁵

Lý Tự Minh nhìn Vũ Bình với ánh mắt cầu cứu.

“Hừm!”

Vũ Bình quay mặt đi, né tránh ánh mắt của y.

Đúng là ông đã hứa sẽ giúp đỡ họ khi nhận được nhạc phổ, nhưng trong đó không có điều kiện ông sẽ can thiệp vào việc tranh chấp của bọn họ với sư muội.

Ý của Vũ Bình đã quá rõ ràng.

Chuyện trong Kim Môn Đảo thì họ phải tự giải quyết.

Lý Tự Minh không dám nghĩ tới việc cầu cứu Vũ Bình nữa.

Sư muội mà y tưởng chừng còn có thể xoay vần theo ý mình như ngày nào nay đã lớn khôn và vùng ra khỏi bàn tay của y.

Để sai khiến nàng theo ý mình, y phải mạnh hơn bây giờ rất nhiều.

Cho dù bọn họ khẳng định Tiết Hạ Chân phạm phải tội khi sư diệt tổ đi chăng nữa thì cũng vô ích nếu mọi người không chấp nhận điều đó.

Nhưng dù có phạm phải trọng tội đi chăng nữa thì khả năng cao bọn họ vẫn sẽ bị giang hồ phỉ báng vì đã ép một thiếu nữ thành thân với một lão già giàu có để đảm bảo tài chính cho môn phái.

Lý Tự Minh đỡ Công Hạ Thành dậy rồi nói.

“Hãy! Chúng ta về thôi.”

“Sư huynh!”

“Ta không muốn bị mất mặt nữa đâu. Dù không muốn công nhận nhưng sư muội đã mạnh hơn chúng ta rất nhiều rồi.”

“Nhưng mà...”

Công Hạ Thành vẫn do dự vì không thể buông bỏ được, Lý Tự Minh nở một nụ cười cay đắng rồi nói.

“Đừng làm lớn chuyện thêm nữa. Hãy bảo vệ một chút danh dự còn lại của chúng ta...”

“Chết tiệt!”³

Cuối cùng, Công Hạ Thành đành phải nghe theo lời của Lý Tự Minh.

Lý Tự Minh đến gần Vũ Bình và đưa ra món đồ được bọc bằng lụa. Đó là bản nhạc phổ bọn họ mang đến đây để tặng cho Thanh Trần Chân Nhân.

“Đây là món quà bốn môn muốn tặng cho Thanh Trần Chân Nhân.”

“Thiếu hiệp không trực tiếp đến đó sao?”

“Xin thứ lỗi, tại hạ không muốn để đạo trưởng thấy bất kỳ bộ dạng đáng xấu hổ nào nữa. Vẫn bối tin chắc đạo trưởng sẽ giữ lời hứa.”

“Thiếu hiệp không cần lo lắng. Vũ Bình ta chắc chắn sẽ giữ lời.”

“Tại hạ tin đạo trưởng. Vậy tại hạ xin phép...”

Nói rồi Lý Tự Minh chấp tay chào Vũ Bình rồi rời đi.

Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi mà trông mặt của y như già thêm mười tuổi.

Trước khi rời khỏi đó, Lý Tự Minh nói một lời cuối cùng với Tiết Hạ Chân.

“Sư muội!”⁶

“...”

“Xin lỗi muội nhưng khi đó ta không còn cách nào khác. Rồi đến một ngày nào đó, muội cũng sẽ hiểu tại sao sư phụ lại quyết định như vậy thôi.”

Lý Tự Minh vẫn cố thanh minh cho tới cuối cùng, nhưng Tiết Hạ Chân chẳng để mấy lời đó lọt vào tai.

Cuối cùng, Lý Tự Minh đành phải dìu Công Hạ Thành rời khỏi đó. Trong bóng dáng của y lúc này thật cô quạnh.

Tiết Hạ Chân chẳng buồn nhìn đến hai người vừa rời đi, nàng lớn giọng.

“Đi uống rượu thôi nào, uống rượu thôi! Một ngày đẹp trời như hôm nay thì chắc chắn phải uống rượu rồi. Hôm nay ta đã rũ bỏ được cái gông cổ khó chịu bấy lâu nay rồi, phải uống cho thỏa thích mới được.”

Bỗng nàng nhìn qua Phiêu Nguyệt.

“Hôm nay cùng uống... À, người làm gì uống rượu nhỉ. Chết tiệt! Đáng ra một ngày như này thì phải uống rượu chứ.”

Tiết Hạ Chân lẩm bẩm tỏ vẻ tiếc nuối.

Tinh thần của nàng lúc này trông thật bất ổn.

Tuy đã gỡ bỏ được cái gông đeo trên cổ nhưng nàng vẫn thấy không thoải mái.

Phiêu Nguyệt nói với Tiết Hạ Chân.

“Nếu muốn uống rượu thì đi uống cùng các đồng liêu của người đi.”

“Còn người?”

“Ta có hẹn với phái Võ Đang rồi.”

Lời nói của của Phiêu Nguyệt khiến nàng sực tỉnh, lúc này nàng mới nhìn qua Vũ Bình.

“A! Tiểu nữ Tiết Hạ Chân Kim Môn Đảo à không... tiểu nữ Tiết Hạ Chân bá kiến đạo trưởng.”

“Không cần khách khí thế đâu. Tiết tiểu thư! Chuyện gì xảy ra ta cũng có thể phỏng đoán được đại khái, vậy nên tiểu thư không cần để ý đến bọn ta đâu. Cứ tập trung chấn chỉnh lại tinh thần là được.”²

“Đa tạ đạo trưởng.”

Tiết Hạ Chân tỏ vẻ cảm kích trước những lời an ủi ấm áp của Vũ Bình.

Còn Thái Quang lăm bầm thì lăm bầm rằng Vũ Bình đúng là người không biết xấu hổ.

Tiết Hạ Chân chấp tay chào Vũ Bình rồi một mình quay về quán trọ.³

Vũ Bình chăm chú nhìn vào bóng lưng của Tiết Hạ Chân đang xa dần.

“Tuy mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh nhưng Kim Môn Đảo lần này thực sự đã đưa ra một quyết định sai lầm rồi. Sao có thể phân biệt nam nữ và dùng một võ giả để làm công cụ cho cuộc hôn nhân sắp đặt được chứ. Chậc chậc!”

“Tương lai của Kim Môn Đảo ra sao cũng quá rõ rồi.”

Thái Quang đứng cạnh cũng tặc lưỡi theo.⁰

“Không có mắt nhìn thì sẽ mất nhiều thứ. Sự việc lần này xem như cũng là một cơ hội để Môn chủ Kim Môn Đảo cảnh tỉnh.”

“Không có mắt nhìn sao... Hình như câu này đâu phải để ai đó nói đâu nhỉ?”

“E hèm!”

Vũ Bình qua đầu rồi hắng giọng.

Tiểu Ma mở to mắt nhìn vào hai người.

Bởi nó cảm thấy thật thần kỳ khi sư đồ nói chuyện với nhau một cách thân mật đến thế.

Tất cả những môn phái mà tiểu nam tử gặp qua bao gồm cả Tiểu Lô Âm Tự đều đề cao kỹ cương nghiêm ngặt.

Đến tưởng tượng thôi tiểu tử ấy cũng không thể tưởng tượng rằng sư phụ và đồ đệ có thể thân thiết đến thế.

Tiểu tử ấy thực sự rất tò mò phải làm thế nào để mối quan hệ của sư đồ được gắn kết như thế này.

Vũ Bình quay qua Phiêu Nguyệt và nói.

“Vậy chúng ta đi kiếm gì để ăn đi. Vừa hay gần đây có một quán ăn khá ngon. Giá rẻ, khẩu phần lại lớn. Chúng ta có thể ăn no căng bụng.”

Nói rồi ông ta đi về phía trước dẫn đường.

Thái Quang khẽ lắc đầu rồi nói với Phiêu Nguyệt.

“Chúng ta đi thôi. Như sư phụ của ta đã nói, chỗ đó đồ ăn rất nhiều mà lại rẻ, rất đáng để thử. Không biết là thiếu hiệp đây có kén ăn không?”

“Sâu bọ ta cũng ăn được.”

Khoảnh khắc nhìn thấy ánh mắt vô cảm của Phiêu Nguyệt, hắn nhận ra những gì mà Phiêu Nguyệt nói là sự thật.

“Ha ha! Thiếu hiệp thật biết đùa... vậy là thiếu hiệp đã từng ăn nó rồi sao. Xem ra thiếu hiệp đã phải chịu khổ rất nhiều nhỉ?”

“...”

“Hờ hờ!”

Thái Quang dần dần tách ra khỏi Phiêu Nguyệt.

Vẻ ngoài tươi tắn và phấn khởi một cách thái quá của Thái Quang khiến Tiểu Ma cau mày.

“Cái huynh đó thật kỳ lạ!”

Quán ăn mà Vũ Bình dẫn bọn họ đến là một nơi rất được người của Bảo Khang ưa chuộng. Nó nằm ở một nơi heo hút mà ngoại nhân như Phiêu Nguyệt chắc chắn sẽ không bao giờ có thể tìm thấy được.

Quán ăn trông rất tồi tàn.

Cả căn nhà và đồ đạc cũ nát như thể muốn sập xuống bất cứ lúc nào. Dù vậy thì nơi đây vẫn có rất nhiều khách ra vào.

Còn chưa tới giờ ăn mà đã có nhiều người vô vào ra thế này thì hẳn mùi vị ở đây cũng không phải dạng tầm thường.

“Mời vào mời vào.”

Ngay khi Vũ Bình vừa xuất hiện, chủ quán liền vội vàng chạy đến.

Qua đây có thể thấy được một phần nào đó uy thế của phái Võ Đang ở Bảo Khang.

Chủ quán dẫn Vũ Bình đến một vị trí ngồi tốt nhất. Tuy chỗ đó đã có khách nhưng chủ quán vẫn xin họ thông cảm và đổi chỗ ngồi. Những vị khách ấy cũng sẵn lòng nhường lại chỗ ngồi của mình cho Vũ Bình.

Nhờ vậy mà Phiêu Nguyệt cùng Vũ Bình có thể ngồi vào vị trí tốt nhất trong quán ăn và gọi món.

“Chúng ta đã vào trong rồi, sao thiếu hiệp vẫn chưa tháo khăn xuống để khỏi vương vীu?”

Ông nhìn vào Phiêu Nguyệt với ánh mắt đầy tò mò.

Tuy đã gặp Phiêu Nguyệt được một lúc rồi nhưng ông vẫn chưa thấy được mặt của Phiêu Nguyệt. Việc đó khiến ông không khỏi hiếu kỳ.

Điều duy nhất mà ông biết về nam nhân trước mặt chỉ là cái tên hai chữ Phiêu Nguyệt.

Ngoài tên ra thì ông không biết gì nữa cả.

Môn phái.

Mục đích.

Thậm chí là cả gương mặt.

Bất kỳ một võ giả nào khi đến thành Hồ Bắc đều phải giữ ý tứ với những đạo sĩ của phái Võ Đang.

Ngay cả khi bọn họ không tôn kính phái Võ Đang thì cũng phải nhượng bộ khi nghĩ đến uy thế của phái Võ Đang ở thành Hồ Bắc. Nhưng ông không hề thấy điều đó ở Phiêu Nguyệt.

Chắc chắn võ công của Phiêu Nguyệt rất cao cường.

Đến mức ngay cả Vũ Bình cũng phải e dè mà nhượng bộ. Tuy nhiên, thật sai lầm khi Phiêu Nguyệt nghĩ mình có thể vượt qua toàn bộ phái Võ Đang chỉ mới mức đó.

Cũng may đó là Vũ Bình nên mới cho qua mọi chuyện khi bị xúc phạm nhẹ, nếu là những người khác thì lớn chuyện rồi.

Vũ Bình thực muốn xác nhận.

Rốt cuộc thứ gì của Phiêu Nguyệt đã khiến cho bản thân ông phải e ngại. Nhưng trước khi muốn biết được điều đó thì ông phải nhìn thấy được gương mặt của Phiêu Nguyệt cái đã.

Ông muốn biết gương mặt như thế nào đang ẩn dưới chiếc khăn đó.

Ông tin chắc đằng sau chiếc khăn đó sẽ là một gương mặt cứng rắn và hiểm độc.

Nhưng khi Phiêu Nguyệt kéo chiếc khăn xuống.

“...”

Vũ Bình dường như không thể thốt nên lời trong một chốc, Thái Quang cũng vậy.

Phải một lúc lâu sau họ mới có thể mở miệng.

“Gì đây... chết tiệt!”

“Ôi trời! Thế giới này thật là bất công mà.”

Tuy bọn họ gặp được vô số người ở phái Võ Đang nhưng họ chưa thấy một nam nhân nào sở hữu dung mạo mỹ miều như Phiêu Nguyệt cả. Thậm chí Phiêu Nguyệt còn đẹp hơn cả những nữ nhân họ từng thấy.

Vũ Bình lắc đầu rồi nói.

“Xin thứ lỗi nhưng thiếu hiệp có thể kéo khăn lên lại được không? Nếu cứ tiếp tục nhìn gương mặt ấy thì ta không thể ăn cơm khi cảm thấy áp lực mất.”

“Thiếu hiệp cảm thấy thế nào khi sở hữu dung mạo như thế này ạ? Có phải có rất nhiều nữ nhân đi theo không?”

“Cái tên tiểu tử thôi này! Đạo sĩ mà nói thế hả?”

“Aishh! Đạo sĩ cũng là người mà ạ.”

“Dù vậy thì... ai ui cái tên này...”

“Chep! Nếu không phải bị sư phụ lừa trở thành đạo sĩ thì có lẽ bây giờ con đã có một gia đình với một thê tử xinh đẹp và sống một cuộc sống ngọt ngào hạnh phúc rồi.”

“Đúng là làm ơn mắc oán mà. Nhưng mà người không làm đạo sĩ thì cũng sẽ không bao giờ gặp được một nữ nhân xinh đẹp đâu.”

“Tại sao chứ?”

“Người soi gương cho kỹ vào. Xem mình có khác gì con khi không. Đó là lý do tại sao nữ nhân không để ý đến người đó.”

“Sư phụ!”

Thái Quang hét lớn.

Sư phụ cảm thấy thích thú lạ thường cười toác cả mồm khi nghe đệ tử mình gào thét.

Phiêu Nguyệt yên lặng nhìn hai người bọn họ.

Lần đầu tiên hắn gặp được loại người như hai người họ. Vậy nên hắn cảm thấy rất thích thú.

Cả hai vẫn tiếp tục lời qua tiếng lại đôi co với nhau.

Phải một lúc lâu sau, Vũ Bình trấn tĩnh lại và xin lỗi.

“E hèm! Thành thực thứ lỗi. Bọn ta đã mời các vị đến đây mà cuối cùng lại tám chuyện một mình.”

“Không sao! Rất thú vị.”

“Vậy thì may quá. Liệu ta có thể biết thiếu hiệp đây thuộc môn phái nào không?”

“Không có!”

“Không thể nào, võ công của thiếu hiệp chắc hẳn không tầm thường, sao lại không thuộc môn phái nào được chứ? Thôi đừng giấu làm gì, cứ nói với ta thôi. Ta sẽ không nói ai nghe đâu.”

“Người vốn tọc mạch như thế này sao? Thích quan tâm đến những thứ vô ích thật đấy.”

“E hèm! Ta cũng hay nghe người khác nói như vậy. Có sư phụ cùng sư huynh ta ở đây có khi bọn họ sẽ nói “Người chỉ cần ngâm miệng lại và tu luyện thôi có khi võ công lại tăng lên gấp bội so với bây giờ ấy chứ”? Haha!”

“Thì ra vì lo nhiều lời nên việc tu luyện cũng chỉ đến thế.”

“E hèm! Sao thiếu hiệp nói gì mà vô tình vậy? Cũng nhờ có người như ta nên phái Võ Đang mới có cảm giác là có người đang sống đây. Thiếu hiệp không thể tưởng tượng nổi họ im lặng như thế nào đâu. Chẳng phải Thiếu Lâm Tự cũng thế sao?”

Vũ Bình tuân ra một tràng như thế đã đợi sẵn.

Ở Vũ Bình không hề có cảm giác tự tôn mà những đệ tử của danh môn hay có. Vậy nên càng khiến cho Phiêu Nguyệt cảm thấy lạ lẫm.

“Bình tĩnh lại nào.”

“E hèm!”

Thái Quang không thể nào nhìn nổi nữa đành quát lên. Vũ Bình tỏ vẻ ngượng ngịu.

“Ôi trời! Vậy nên con mới không thể để sư phụ một mình được đây.”

“Tiểu tử này đừng có cần nhần ta nữa.”

“Con thật chẳng hiểu nổi mấy chuyện sư phụ làm mà.”

“Ôi trời ơi, có câu nói mãi.”

“Sư phụ cũng thế thôi.”

“Ôi trời, thì ra đây là nỗi khổ khi nhận nhầm đệ tử đây sao.”

“Quản sư phụ con cũng mệt lắm.”

Thái Quang nhất quyết không chịu thua và cãi lại đến cùng khiến Vũ Bình ngán ngẫm.

Phiêu Nguyệt cắt ngang ngay khi cảm nhận được cuộc đấu võ mồm của hai người đã đủ dài rồi.

“Nếu hai người còn tiếp tục cãi nhau thì bọn ta sẽ đi vậy.”

“Ấy ấy! Xin thứ lỗi. Bình tĩnh nào.”

Vũ Bình tỏ vẻ hối lỗi.

Thái Quang cũng biết điều mà ngậm chặt miệng.

Vũ Bình trở nên nghiêm túc.

“Nếu thiếu hiệp đã không thích cho bọn ta biết môn phái thì có thể cho bọn ta biết thiếu hiệp đến từ đâu được không. Cái đó thì bọn ta biết được đúng chứ?”

“Thành Tứ Xuyên.”

“Quả nhiên thiếu hiệp là tử thân của thành Tứ Xuyên.”

Bầu không khí vây quanh Vũ Bình đột ngột thay đổi.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 190

Gương mặt vị đạo sĩ hiền lành luôn nở nụ cười từ nãy đến giờ đã biến mất, thay vào đó là ánh mắt lạnh lùng tựa vạn niên băng.

Vẻ mặt Thái Quang đứng bên cạnh cũng đã cứng đờ như đá tảng.

Mới lúc nãy thôi hắn còn đối đáp lại lời sư phụ, nhưng bây giờ hắn không nói được câu nào cả.

Rọc rọc!

Vũ Bình Đạo trưởng rót đầy rượu vào ly của mình. Nhưng ông lại không uống.

Ông ta dùng ngón tay miết vào ly rượu rồi nói tiếp.

“Lúc mới nghe chuyện, ta cũng khó mà tin được. Vậy nên tất cả những người ở phái Võ Đang đều cho đó là tin đồn vô căn cứ.”

Hơn một năm trước ông có nghe đến câu chuyện đẫm máu ở thành Tứ Xuyên. Thông tin này vốn không phải chính thống mà là do các thương nhân đến từ Tứ Xuyên truyền lại.

Vậy nên phần nào đó cũng được coi là tin đồn nhảm.

Bởi lẽ trong số các tin tức mà thương nhân đưa tới hầu như đều là thổi phồng sự thật mà thôi.

Một tên thích khách mà có thể khiến phái Nga Mi và phái Thanh Thành phong bế sơn môn ư?

Chuyện này khó tin và hoang đường đến mức nào kia chứ? Thế nhưng, phản ứng của phái Võ Đang lại hoàn toàn khác.

“Đại sư huynh đã nói rằng huynh ấy cần phải tìm hiểu chi tiết hơn. Vậy nên sư huynh đã ủy thác cho Hạ Ô Môn. Nhưng chẳng hiểu sao Hạ Ô Môn lại không đồng ý bán thông tin cho bọn ta. Có tin được không chứ? Đám người đó vậy mà lại không chịu bán thông tin kia đây. Chính lúc đó, ta đã nhận thức được mức độ nghiêm trọng trong chuyện này.”

Trong trăm năm qua, không có nhiều môn phái trải qua nhiều lần thịnh suy như phái Võ Đang.

Họ chịu tổn thất lớn đến nỗi phải lo lắng cho sự tồn vong của môn phái, cũng từng phong bế sơn môn và hứng chịu sự chỉ trích của thiên hạ.

Mỗi lần vượt qua thời kỳ khủng hoảng, Võ Đang đều phát huy và nâng tầm sức mạnh mà các vị tiền nhân đã tích lũy được.

Chính nhờ điều đó họ mới tìm lại được vị thế trước đây, nhưng họ không hề lơ là mất phòng bị.

Họ đã minh ngộ rằng tất cả những khó khăn mà môn phái đã trải qua đều bắt nguồn từ việc khinh suất và thiếu hiểu biết của mình.

Mặc dù họ không thể tạo ra mạng lưới thông tin riêng do đặc trưng của đạo môn, nhưng họ luôn biết nắm bắt xu thế của thiên hạ. Vậy nên, cho dù đó là tin tức khó tin đến từ Tứ Xuyên họ vẫn sẽ điều tra thật chi tiết, kỹ càng.

“Thật đáng kinh ngạc. Tin đồn đó lại là sự thật. Một tên thích khách đã cùng lúc khiến hai đại môn phái uy chấn thiên hạ phong bế sơn môn. Nếu bọn ta không đích thân đi điều tra, có lẽ cũng không tin vào tai mình rồi.”

Ánh mắt Vũ Bình Đạo trưởng cứ dán vào gương mặt Phiêu Nguyệt.

“Bọn ta đã tìm mọi cách để lần ra danh tính của tên thích khách. Nhưng không một ai ở Thành Đô biết hắn là người như thế nào cả, và họ cũng chẳng muốn nhắc về hắn. Ngươi có tin không? Nhiều người ở Tứ Xuyên thậm chí còn không dám đề cập đến nỗi sợ hãi đối với một người. Đúng là địa hình Tứ Xuyên vốn khép kín nên họ thường hay khước từ ngoại nhân tiến vào vùng đất của họ, ấy vậy mà lại không hề dám hé môi về chuyện của hắn lấy nửa lời.”

“.....”

“Bọn ta đã đầu tư nhiều nhân lực và tiền bạc, nhưng chỉ tìm ra được vài thông tin vụn vặt. Thứ nhất là ngoại hình của hắn còn xinh đẹp hơn cả nữ nhân, khiến nhiều người chết mê chết mệt vì hắn. Và nam nhân trước mặt ta đây cũng sở hữu dung mạo xuất chúng như thế.”

“Điều thứ hai là gì?”

“Đúng là rất khó tìm ra được danh tính của tên thích khách. Nhưng ta biết hắn tên là Phiêu Nguyệt. Chẳng phải rất trùng hợp sao? Vì tên hắn giống hệt tên của ngươi.”

Vũ Bình Đạo trưởng nhìn thẳng vào mặt Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt cũng không nói câu nào mà đối mắt với Vũ Bình.

“Ban đầu nghe tên nhưng ta không nghĩ ngươi lại là nhân vật được cho là Tử Thần của thành Tứ Xuyên kia. Nhưng nhìn vẻ mặt của ngươi ta đã nhận ra. Trên thế gian này làm gì có nhiều người như thế kia chứ? Và cả tên họ cũng hệt nhau. Đúng không nào?”

“Ngươi biết rõ rồi còn hỏi làm gì?”

“Ta chỉ muốn xác nhận lại mà thôi. Ta không muốn tùy tiện khẳng định. Ngươi thì ta không rõ, nhưng bốn phái đây không phải chỉ mới nhìn thấy cảnh gió tanh mưa máu chỉ một vài lần. Nên là, ngươi có đúng là tên thích khách đã nhuộm máu Thành Đô hay không?”

“Đúng vậy!”

“Phù!”

Khi Phiêu Nguyệt trả lời, Vũ Bình Đạo trưởng thở hắt một hơi.

Trên mặt ông lúc này hiện rõ cảm xúc phức tạp đan xen vào nhau.

‘Tin đồn quả nhiên là sự thật.’

Lần đầu nghe thấy chuyện này, ông đã nghĩ nó thật hoang đường làm sao.

Nói thế nào phái Nga Mi và phái Thanh Thành cũng là hai môn phái lớn từng sánh ngang với phái Võ Đang. Vì cùng là thành viên của Cửu Đại Môn Phái nên phái Võ Đang hiểu rõ.

Nga Mi và Thanh Thành tuyệt đối không phải là một môn phái tầm thường yếu kém.

Mặc dù danh tiếng của họ có phần giảm sút vì không tham gia vào trận Ma Thiên Đại Chiến nhưng sức mạnh của họ cũng không kém gì Võ Đang. Đương nhiên ông ta không khỏi kinh ngạc khi hai môn phái mạnh mẽ như thế lại bị đả kích đến nỗi phải chọn con đường phong bế sơn môn.

Khi xưa Quyền Ma đã một mình đẩy lùi thế lực khủng khiếp mang tên Ma Giáo.

Gần đây còn có cả môn chủ của Quảng Võ Môn.

Họ đã thay đổi cục diện thiên hạ bằng chính sức mạnh của mình.

Trên giang hồ này, đôi khi sẽ xuất hiện những nhân vật khó mà dùng thường thức để giải thích được, và chính bọn họ lại là người làm thay đổi dòng chảy tự nhiên.

Mỗi lần như thế, giang hồ lại rung động một phen rồi dần dà tiến vào một kỷ nguyên mới.

Những kẻ tạo ra dòng chảy mới lập tức chấn hưng lại môn phái, những môn phái không làm được điều đó sẽ bị đào thải.

Trong quá trình đó, suýt chút nữa đến cả phái Võ Đang cũng bị đào thải khỏi giang hồ. Vậy nên họ là người nhạy cảm với sự biến động hơn bất cứ ai.

Vũ Bình không thể đoán được Phiêu Nguyệt có phải kẻ sẽ làm thay đổi cục diện giang hồ hay không, nhưng rõ ràng hẳn là

một võ giả kỳ quái trước nay chưa từng thấy.

‘Thích khách ư.’

Người ta thường nghĩ thích khách là những kẻ thích lẩn trốn, hay dùng trò tập kích và hèn nhát. Đúng là đa số thích khách đều chọn tập kích làm phương thức hoạt động.

Nhân sĩ võ lâm rất xem thường thích khách, nhưng cũng sợ hãi bọn họ.

Đối với võ giả ưa chuộng đối đầu quang minh chính đại, đương nhiên sẽ thấy thích khách là những kẻ thấp hèn, vô sỉ.

Chính vì thế, nội bộ phái Võ Đang cũng từng đưa ra nhiều đánh giá về Phiêu Nguyệt. Một vài người cho rằng không có lý do gì phải đánh giá cao lợi ích thu được từ hành vi thấp hèn cả, một số khác lại nghĩ tập kích cũng là một loại năng lực tuyệt vời.

Vũ Bình chính là những người ở về sau.

Tập kích cũng là một loại thực lực.

Nếu thực lực không được thúc đẩy, thì dù có lẩn trốn và tấn công nhanh cách mấy cũng không thể đạt được kết quả mong muốn.

Dẫu có dùng thủ đoạn hèn hạ thế nào, Phiêu Nguyệt cũng đã giáng một đòn nặng nề vào hai thế lực hùng mạnh là Nga Mi và Thanh Thành.

Đây chính là một thành tích mà thích khách tầm thường không dám mơ tưởng tới.

Vậy nên, Vũ Bình Đạo trưởng mới đánh giá cao Phiêu Nguyệt như thế. Nếu con người này trở thành kẻ thù của ông, tình hình ắt sẽ trở nên vô cùng tồi tệ.

‘Hắn ta mà thành kẻ địch, chắc chắc hậu họa khó lường.’

Vũ Bình Đạo trưởng cẩn trọng hỏi Phiêu Nguyệt.

“Tại sao ngươi lại đến Bảo Khang? Ngươi đến Võ Đang có việc gì ư?”

“Ta chỉ đi ngang qua đây thôi.”

“Thật ư?”

“Không việc gì ta phải nói dối cả.”

“Đúng là may thật. Với người, và cả phái Võ Đang.”

Vũ Bình Đạo trưởng liền thở phào nhẹ nhõm.

Phiêu Nguyệt không đáng sợ, nhưng không lý do gì phải gây hấn với hấn cả.

Áp chế hay đe dọa Phiêu Nguyệt chỉ bằng việc giương cao ngọn cờ chế ma diệt tà chỉ làm tăng thêm gánh nặng cho phái Võ Đang mà thôi.

“Vậy giờ ngươi muốn đi đâu?”

“Núi Trung Sơn.”

“Núi Trung Sơn là nơi gia môn họ Chân chiếm đóng. Vậy ra ngươi có việc ở đó ư?”

“Đúng vậy!”

“Ừm!”

Vũ Bình Đạo trưởng bất giác rên rỉ thành tiếng.

Gia môn họ Chân ở núi Trung Sơn là một trong những gia môn nổi danh nhất thiên hạ. Bởi vì gia môn của họ có Chân Nguyệt Minh thuộc Bắc Tinh Tọa.

Biệt hiệu của Chân Nguyệt Minh là Lạc Nhật Thần Kiếm.

Ông sở hữu kiếm pháp tuyệt đỉnh đến mức người ta nói rằng chỉ cần ông vung kiếm đã có thể bỏ đời mặt trời.

Nhờ có Chân Nguyệt Minh nên danh tiếng gia môn họ Chân mới lan rộng như thế, gần đây còn có Thiết Huyết Võ Khách - Chân Kiếm Vũ lần nữa làm rạng danh gia môn.

Nhiều người tin rằng chính nhờ có Chân Kiếm Vũ nên nhà họ Chân mới khôi phục được tiếng tăm như hiện giờ.

“... Nhưng hấn ta đã chết rồi.”

Vũ Bình Đạo trưởng khẽ nhắm mắt.

Ông ta cũng từng gặp qua Chân Kiếm Vũ.

Sở dĩ như thế là do đệ tử đời thứ hai và cũng là Võ Đang Đệ Nhất Tú - Thái Minh có mối giao tình với Chân Kiếm Vũ.

Thái Minh là đại sư huynh của Thái Quang, là bậc kỳ tài hàng đầu của phái Võ Đang.

Mặc dù hắn không gia nhập Kim Xuyên Hội nhưng vẫn giao thiệp với Chân Kiếm Vũ. Nhờ mối nhân duyên này mà Chân Kiếm Vũ hay thường lui tới Võ Đang.

“Ngươi biết Chân Kiếm Vũ ư?”

“Làm sao ta không biết cho được. Dù không thân thiết mấy do sự khác biệt về bối phận, nhưng khi gặp nhau bọn ta vẫn chào hỏi vui vẻ. Hắn đặc biệt thân thiết với đệ tử đời thứ hai - Thái Minh của ta. Tiểu tử đó cũng rất quý Chân Kiếm Vũ.”

Vũ Bình Đạo trưởng nhìn Thái Quang.

Lúc nhắc đến chuyện của Chân Kiếm Vũ, Thái Quang liền tỏ ra buồn bã. Mặc dù không mấy thân thiết nhưng mỗi lần Chân Kiếm Vũ ghé thăm Võ Đang đều đối xử rất tốt với Thái Quang.

Vũ Bình cẩn trọng hỏi.

“Không lẽ ngươi đến núi Trung Sơn là vì cái chết của Chân Kiếm Vũ ư?”

“....”

“Xem ra đúng rồi nhỉ. Hai người chắc thân nhau lắm? Vì cái chết của hắn mà ngươi còn rời khỏi Tứ Xuyên và tìm đến núi Trung Sơn xa xôi này.”

“Không hẳn là thân thiết lắm.”

“Nhưng tại sao?”

“Chỉ là ta có chút luyến tiếc thôi.”

“Luyến tiếc ư.”

“Chắc là thế.”

“Mà, ai cũng có nỗi khổ riêng cả.”

Vũ Bình Đạo trưởng không hỏi gì thêm.

Mới đầu ông thoáng nghĩ liệu một tên thích khách như Phiêu Nguyệt và Chân Kiếm Vũ uy chấn thiên hạ kia rốt cuộc có nhân duyên thế nào, nhưng thiên hạ này rộng lớn đến thế,

đương nhiên sẽ xuất hiện những mối nhân duyên không thể nào đoán trước được.

Chân Kiếm Vũ lang bạt khắp nơi trên giang hồ. Dù hắc có gia môn ở núi Trung Sơn, hắc vẫn thích ngao du đó đây hơn là cố định một chỗ.

Với một kẻ thích du ngoạn như Chân Kiếm Vũ, chắc chắn hắc đã ghé thành Tứ Xuyên rồi gặp Phiêu Nguyệt ở đó.

Nghe được cái tên Chân Kiếm Vũ ở một nơi xa xôi như vậy, đồng tử Phiêu Nguyệt thoáng lay động.

Hắc không ngờ lại được nghe thấy cái tên người ấy xuất hiện trong tình huống này. Lòng ngực Phiêu Nguyệt liền đập nhanh liên hồi.

Vũ Bình Đạo trưởng tiếp tục bồi thêm như đang hồi tưởng lại những ký ức đã qua.

“Hắc ta là một người rất tử tế. Cả khi là một con người, hay một võ giả. Hắc không có bất kỳ khuyết điểm nào cả. Ta vẫn không thể tin một người như hắc đã mò xanh cỏ rồi.”

“Người có biết vì sao hắc chết không?”

“Ta không biết. Gia môn của hắc giấu kín bùng... Tang lễ cũng được làm trong im lặng. Họ không mời bất cứ ai thân thiết với hắc cả.”

“Người không biết lý do là gì à?”

“Hầu như không ai rõ tình hình trong gia môn họ cả. Ta phải cố hết sức mới được Chân Nguyệt Minh Đại hiệp, tổ phụ của Chân Kiếm Vũ cho biết đấy.”

“Đúng là kín bùng nhỉ.”

“Đúng vậy! Nhưng chuyện này cũng không có gì kỳ lạ cả.”

Những nơi được gọi là thế gia chính là tập hợp những người cùng chung huyết thống.

Ngũ Đại Thế Gia cùng với Cửu Đại Môn Phái đã từng chi phối giang hồ chính là ví dụ điển hình.

Hiện giờ hầu như không còn gia môn nào lớn đến mức có thể gọi là thế gia nữa. Trải qua hai trận đại chiến khủng khiếp, hầu

như tất cả đều đã suy vong.

Thế nhưng, vẫn còn nhiều gia môn nhỏ hơn sống sót và đa số họ có xu hướng bế quan, khép kín.

Họ sẽ không công nhận những ai không cùng dòng họ.

Chính vì thế, tình hình nội bộ của các gia môn này hầu như không được lan truyền ra ngoài. Chỉ có những người cùng huyết thống mới được biết.

Gia môn của Chân Kiếm Vũ cũng giống như thế.

“Ra là trước khi đến núi Trung Sơn cũng không thu được gì cả.”

“Cho dù người có vào được gia môn họ Chân cũng khó mà biết được sự thật. Bọn họ tuyệt đối không cho ngoại nhân tìm hiểu chi tiết cái chết của hắc đầu.”

“Chân Kiếm Vũ là nỗi ô nhục của họ ư?”

“Cái chết của Chân Kiếm Vũ chính là nỗi ô nhục của họ. Tóm lại, một kỳ tài của họ Chân lại chết ở bên ngoài nên rõ là họ thấy hổ thẹn vì chuyện đó.”

“Sao lại có chuyện đó chứ?”

Tiểu Ma đột nhiên hét toáng lên.

Cho dù Tiểu Ma có thiếu thường thức đến mấy còn biết chuyện này hết sức vô lý.

“Giang hồ chính là nơi thường xảy ra những chuyện vô lý như thế đấy.”

“Đúng là bản thủ!”

“Bản thủ chứ! Nó giống như đầm lầy vậy. Một khi đã rơi vào thì không thể nào thoát ra được.”

Vũ Bình Đạo trưởng cay đắng lâm bầm.

Ông lập tức thay đổi biểu cảm nhìn Phiêu Nguyệt.

“Người phải cẩn thận đấy! Lúc này Hạ Ô Môn nắm giữ thông tin liên quan đến người nên mới ít người biết đến, có điều, rồi sẽ xuất hiện các môn phái để tâm đến người như Võ Đang chẳng hạn. Người đừng nghĩ họ cũng giống như Võ Đang bọn

ta. Trên giang hồ này thích khách không được đối xử như một võ giả bình thường đâu.”

Thích khách chẳng khác gì kẻ thù chung của cả giang hồ.

Đặc biệt, sau khi Bách Quỷ Liên chiếm được chút địa vị, ác cảm của mọi người mỗi lúc một tăng lên.

Đến tận bây giờ, Bách Quỷ Liên đã thực hiện nhiều vụ ám sát, trong số đó có không ít cự nhân nổi danh.

Chính vì thế, không thiếu kẻ chẳng ưa gì thích khách, nếu phát hiện ra ai đó là thích khách, chắc chắn hẳn ta sẽ bị truy sát ngay lập tức.

“Ngộ nhớ chuyện ngươi là thích khách bị tiết lộ, ngươi ắt sẽ gặp nguy hiểm. Vậy nên hãy cố mà che giấu bản thân cho tốt.”

“Sao ngươi lại nói chuyện này với ta? Theo như lời ngươi nói, phái Võ Đang cũng đâu có cái nhìn tốt về thích khách nhỉ.”

“Ta là người tin vào đôi mắt của mình hơn là lời đồn trên giang hồ.”

191

Đôi mắt của Phiêu Nguyệt rõ ràng rất khác với những võ giả thông thường.

Đôi mắt ấy hoàn toàn tĩnh lặng, không một ai có thể cảm nhận được cảm xúc gì đang chứa đựng trong ấy.

Vũ Bình nhạy cảm với khí tức tà dị hơn bất cứ ai vì ông đã luyện được Thái Thanh Tâm Pháp - bí truyền của phái Võ Đang. Vậy nên ông rất nhạy cảm với khí tức của Tiểu Ma. Nhưng khác với Tiểu Ma, ông không hề cảm nhận được một chút tà dị nào ở Phiêu Nguyệt cả.

Ít nhất thì ông có thể chắc chắn rằng Phiêu Nguyệt không luyện ma công. Hoặc Phiêu Nguyệt đã đạt đến cảnh giới cao siêu đến mức qua mặt được ông ta.

Quan trọng hơn cả, điều khiến Vũ Bình cảm thấy an tâm hơn hết chính là mối nhân duyên giữa Phiêu Nguyệt và Chân Kiếm Vũ.

Theo ông nghĩ, một người xem trọng mỗi nhân duyên với Chân Kiêm Vũ chắc chắn không thể nào là kẻ xấu được.

Ông nên quan sát động thái của Phiêu Nguyệt thêm một chút nữa rồi thiết lập mối quan hệ với hắn sau cũng không muộn.

“Giờ đến chuyện của đại hiệp đi. Đại hiệp có quan hệ gì với Tiểu Ma và tại sao đại hiệp lại tấn công phái Nga Mi và phái Thanh Thành?”

Phiêu Nguyệt nhìn chăm chăm vào Vũ Bình.

Hắn đã từng gặp qua rất nhiều người nhưng chưa có một ai trực tiếp hỏi Phiêu Nguyệt sự tình ra sao như Vũ Bình cả.

Đại đa số đều nhìn Phiêu Nguyệt với ánh mắt đầy sợ hãi chứ chẳng có ai quan tâm đến sự thật đằng sau đó ra sao cả.

Vũ Bình thì ngược lại với bọn họ, ông đã cố gắng để hiểu được con người của Phiêu Nguyệt dù chỉ là một chút.

Phiêu Nguyệt nói về thân thế của Tiểu Ma cho Vũ Bình nghe.

“Tiểu Ma là một đứa bé bị Tiểu Lôi Âm Tự bắt về.”

“Tiểu Lôi Âm Tự?”

“Đúng vậy! Tiểu tử này đã bị Tiểu Lôi Âm Tự bắt cóc về và nuôi dưỡng trở thành vũ khí. Đó chính là lý do tại sao ông cảm nhận được khí tức tà dị tử tiểu tử ấy.”

“Hừm!”

Vẻ mặt của Vũ Bình trở nên nghiêm trọng.

‘Không lẽ chuyện Tiểu Lôi Âm Tự bị diệt vong cũng liên quan đến hắn sao?’⁵

Tiểu Lôi Âm Tự là bá chủ của Tây Tạng trên cả danh nghĩa lẫn thực tế.

Có lẽ hầu hết những người trong giang hồ đều cảm thấy về Tiểu Lôi Âm Tự vì không biết nhiều về họ. Nhưng từ rất lâu trước đây, Tiểu Lôi Âm Tự nguy hiểm ra sao phái Võ Đang đã nhận thức được rồi.

Tiểu Lôi Âm Tự mạnh ra sao và tàn độc đến mức nào phái Võ Đang đều rõ.

Sở dĩ phái Võ Đang để ý đến Tiểu Lôi Âm Tự là vì có rất nhiều thương đoàn do môn phái tục gia của phái Võ Đang lập nên đi qua Tây Tạng. Nhưng vì Tây Tạng quá xa nên phái Võ Đang cũng không có cách nào để ứng phó cả.

Thay vào đó, bọn họ đã có được thông tin về Tiểu Lôi Âm Tự thông qua các đệ tử tục gia. Thế nhưng chỉ mới vài tháng trước, họ đã nghe được một tin đồn khó tin từ những thương đoàn quay trở về từ Tây Tạng.

Bọn họ nói các đệ tử của Tiểu Lôi Âm Tự đã hoàn toàn biến mất.

Không biết vì lý do gì, nhưng những đệ tử của Tiểu Lôi Âm Tự không còn xuất hiện nữa. Thấy chuyện này kỳ lạ, một vài võ giả dũng cảm đã tiến vào Nam Mộc Lâm nơi Tiểu Lôi Âm Tự đang tọa lạc.

Và thứ mà họ thấy được ở Nam Mộc Lâm chính là bãi hoang tàn của Tiểu Lôi Âm Tự. Nơi này đã bị phá hủy hoàn toàn, không còn một ai còn sống sót ở đó.

Đáng ngạc nhiên nhất chính là không một ai trong những vị hòa thượng ở đó còn sống.

Cảnh tượng khó tin khiến những võ giả bị sốc nặng. Và họ đã truyền miệng nhau về việc Tiểu Lôi Âm Tự đã diệt vong và lan truyền khắp Tây Tạng.

Bọn họ cho rằng Thiên Long Tự và Bồ Đạt Lạp Cung đã ra mặt và khiến cho Tiểu Lôi Âm Tự diệt vong. 3

Vào thời điểm đó, những tin đồn khó tin đã được lan truyền từ người này qua người khác.

Rằng một nam nhân đến từ thành Tứ Xuyên đã khiến cho Tiểu Lôi Âm Tự diệt vong.

Thoạt đầu, người ta nghĩ rằng đó chỉ là tin đồn.

Bởi nó quá hư cấu và phi thực tế.

Tin đồn truyền miệng của những thương đoàn đã truyền đến tận tai của phái Võ Đang.

Thật khó để xác định đó có phải là sự thật hay không bởi vì bản thân tin đồn đã quá đổi vô lý nên hầu như không một ai

trong phái Võ Đang tin vào điều đó cả.

Thậm chí cho đến trước khi ông gặp Phiêu Nguyệt, Vũ Bình cũng chỉ nghĩ đó là một tin đồn được người người truyền miệng, ông chưa bao giờ nghĩ rằng nó là sự thật cả.⁶

“Nếu Tiểu Ma đã bị Tiểu Lôi Âm Tự bắt cóc thì sao tiểu tử ấy có thể thoát ra vậy? Là bọn họ thả ra sao?”

“Không đời nào.”

“Vậy thì bằng cách nào?”

“Chừng nào còn thở, chúng tuyệt đối sẽ không bao giờ giao ra bất cứ thứ gì.”

“Vậy Tiểu Ma tìm được tự do bằng cách nào vậy?”

“Chỉ có kẻ chết mới không thể khẳng định được thứ gì là của mình.”

Bỗng Vũ Bình cảm thấy da gà nổi lên toàn thân.

Những gì Phiêu Nguyệt nói đã quá rõ rồi.

Phiêu Nguyệt chính là người đã khiến Tiểu Lôi Âm Tự diệt vong.

‘Ôi trời! Chuyện này có khả năng sao?’

Một mình Phiêu Nguyệt có thể tiêu diệt được cả một thế lực lớn như Tiểu Lôi Âm Tự sao? Ngay cả Thượng Chân Chân Nhân - đệ nhất cao thủ phái Võ Đang cũng không có khả năng làm được việc này.

Thượng Tiên Chân Nhân là cao thủ có bối phận cao hơn Vũ Bình một bậc, y thông thạo tất cả kiếm thuật của phái Võ Đang. Một người như y vậy mà vẫn lắc đầu nói rằng mình không thể đối đầu với Tiểu Lôi Âm Tự.

Gương mặt của Vũ Bình cứng lại như đá.

Từ nãy đến giờ, ông vẫn đang giả vờ rằng mình rất thoải mái nhưng giờ thì ông không còn đủ dũng khí để làm vậy nữa.²

Đến lúc này, ông mới biết được tại sao nam nhân trước mặt lại được gọi là tử thần ở thành Tứ Xuyên.

Nếu hẳn thực sự sở hữu sức mạnh có thể một mình diệt trừ được Tiểu Lôi Âm Tự thì gọi hắn là tử thần cũng không phải

chuyện gì lạ.

Hơn nữa trước đó, hắn cũng đã từng một mình khiến cho phái Nga Mi và phái Thanh Thành phải phong bế sơn môn. Đó là một chiến công mà những võ giả bình thường không bao giờ dám tưởng tượng tới.

‘Một người như hắn lại ra ngoài giang hồ sao? Hơn nữa còn là vì Chân Kiếm Vũ?’

Vũ Bình vô thức nhắm nghiền mắt.

Có rất nhiều góc khuất trong cái chết của Chân Kiếm Vũ.

Chỉ cần tưởng tượng đến cảnh Phiêu Nguyệt biết được một kẻ nào đó dính líu đến cái chết của Chân Kiếm Vũ cũng đã đủ khiến ông sợ hãi.

Vũ Bình cố lấy lại bình tĩnh nhưng kể từ lúc biết được thân thế của Phiêu Nguyệt, ông đã không thể nào bình tĩnh được nữa.

Lúc này ông thấy gương mặt trắng sáng anh tú của Phiêu Nguyệt không còn đẹp nữa. Thay vào đó là một con rắn không lồ đang há miệng để ăn thịt ông bất cứ lúc nào.

“V... vậy lý do đại hiệp diệt trừ Tiểu Lôi Âm Tự cũng là vì Tiểu Ma sao?”³

“Tiểu Ma chỉ là một trong số lý do mà ta phải làm vậy thôi.”⁰

“Vậy có nghĩa là còn lý do gì đó khác sao?”

“Người đến gặp Viên Giai Linh mà hỏi.”

“Viên Giai Linh? Ý đại hiệp là Huyền Kiếm Tiên Tử?”

“Đúng vậy!”

“Vậy thì ta không thể rồi.”

“Tại sao?”

“Viên tiểu thư cũng đã chết.”

“...”

Đôi mắt Phiêu Nguyệt mở to trước những lời nói ngoài dự đoán.

Cái chết của Viên Giai Linh cũng khiến một người vốn không dao động như Phiêu Nguyệt cũng phải bất ngờ.

“Viên Giai Linh, Lăng Tiêu Vận, Chân Kiếm Vũ và tất cả những người cùng chí hướng với họ đều đã thiệt mạng.”

“Hung thủ là ai?”

“Ta không biết.”

Vũ Bình lặng lẽ lắc đầu.

Phiêu Nguyệt khẽ nhắm mắt rồi lắc bả.

“Quả nhiên đã có người chôn giấu nó.”

“...”

Vũ Bình ngậm chặt miệng.

Ông cũng nghĩ như Phiêu Nguyệt nhưng ông không nói ra thành lời.

Bởi những lời của một đệ tử đời thứ nhất phái Võ Đang đều có sức nặng. Đặc biệt là khi tiếp xúc với ngoại nhân như Phiêu Nguyệt, ông tuyệt đối không được nói ra suy nghĩ của bản thân mình.

Phiêu Nguyệt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trên con đường có rất nhiều người qua lại.

Có người cùng nhau nói chuyện, có người đôi co với nhau, cũng có người cười đùa cùng nhau.

Biểu cảm của họ rất đa dạng. Phiêu Nguyệt nghĩ rằng họ thực sự đang sống.

Chỉ cần hít thở và hoạt động.

Bởi họ có mục đích để thở, có lý do để làm việc.

Lý do cũng rất đa dạng. Có người sống vì vinh quang, có người lại sống vì gia đình.

Còn hắc sống vì được sinh ra, hắc không muốn chết.

Hắc không có ai để chia sẻ đời sống như bọn họ, càng không có ai để mở lòng.

Trong lòng hắc có một bức tường chắn rất lớn.

Không một ai có thể xâm nhập vào trong đấy.

Hắn đã sống như thế suốt mười lăm năm qua, và sau này hắn cũng sẽ sống như vậy.

Chân Kiếm Vũ là người duy nhất có thể len lỏi vào một lỗ hổng của bức tường cao lớn ấy. Mặc dù Phiêu Nguyệt không cho phép điều đó.

Vậy mà Chân Kiếm Vũ giờ đã chết.

Có lẽ sẽ không có một ai muốn đào sâu vào trái tim của hắn như Chân Kiếm Vũ nữa.

Phiêu Nguyệt cảm nhận được một sự cô độc kinh khủng.

Thường ngày thì chẳng có gì nhưng hôm nay hắn lại thấy cô độc đến lạ.

Có lẽ sự cô độc này sẽ không bao giờ biến mất.

Một sự cô độc vĩnh hằng.

Một nỗi cô độc vô tận.

Nếu là người khác, có lẽ họ đã gục ngã trong tuyệt vọng.

Nhưng Phiêu Nguyệt thì khác. Phiêu Nguyệt không tuyệt vọng, không gục ngã cũng không nản lòng.

Thay vào đó, hắn tập trung vào việc hắn phải làm.

“Có thông tin gì về kẻ đã giết Chân Kiếm Vũ không?”

“Không có!”

“Một chút cũng không?”

“Chuyện đó...”

Vũ Bình giật nảy.

Bởi ông đã thấy được hình cung trên môi của Phiêu Nguyệt.

Một nụ cười hiểm độc để lộ ra hàm răng trắng muốt.

Vũ Bình tưởng chừng ác quỷ đang hiện ra trước mắt mình.

Một yêu quỷ xinh đẹp nhưng quái dị...

Cặp lông mày rậm.

Đồng tử màu đen sâu như vực thẳm.

Thỉnh thoảng lại có ánh đỏ xuất hiện trong đôi mắt ấy.

Vũ Bình vô thức nắm lấy Tùng Văn Cổ Kiếm.

‘Ta phải chém hắn ngay bây giờ.’

Cảm giác nguy kịch mà ông chưa từng trải qua trong đời đang giống lên từng hồi để cảnh báo ông.

Bầu không khí nguy hiểm xung quanh nam nhân trước mặt khiến cho các giác quan của ông như bị tê liệt.

Nếu không chém Phiêu Nguyệt lúc này thì ông sẽ không bao giờ có thể chém được hắn nữa. Ý nghĩ ấy đang dần xâm chiếm lấy tâm trí của ông.

Nhưng Vũ Bình không thể rút kiếm.

Bởi một bàn tay nhỏ bé đã đặt lên tay của ông.

Hơi ấm khiến ông dần tỉnh táo trở lại. Ông thấy Thái Quang đang nắm lấy tay mình và lắc đầu.

Thái Quang giao tiếp bằng mắt với ông.

‘Không được.’

Đến lúc này Vũ Bình mới hoàn hồn.

Và rồi ông nhận ra.

Bản thân mình đã bị cuốn vào bầu không khí kỳ dị mà Phiêu Nguyệt tỏa ra.

Ông không thể tin được ông đã đánh mất chính kiến khi bị cuốn vào bầu không khí tỏa ra từ người khác trong khi bản thân đã luyện võ công của thái đấu huyền môn chính tông là phái Võ Đang.

Bầu không khí kỳ lạ tỏa ra từ người Phiêu Nguyệt rất nguy hiểm.

Vũ Bình nhận ra Phiêu Nguyệt là một sự tồn tại còn khủng khiếp hơn cả ông tưởng tượng.

“Đại hiệp... định làm gì?”

“Hắn gọi ta là bằng hữu.”

“Bằng hữu?”

“Đúng vậy! Bằng hữu. Nhưng ta chưa từng hồi đáp hắn. Bởi ta không tin vào điều gì cả. Hai chữ bằng hữu lại càng không...”

“Tại sao?”

“Kẻ sống không đáng tin.”

“...”

Vũ Bình dường như không biết nói gì khi nghe Phiêu Nguyệt trả lời.

Ông đã từng gặp qua rất nhiều người, nhưng lần đầu tiên ông thấy có người không đặt lòng tin vào người khác đến mức độ trầm trọng như Phiêu Nguyệt.

‘Rốt cuộc là hắn đã lớn lên trong hoàn cảnh như thế nào vậy?’

Ông thật không thể tưởng tượng được một con người đã phải sống trong một môi trường thế nào mà lại mắc chứng bất tín kinh khủng như thế này.

Phái Võ Đang nơi ông đã dành cả cuộc đời mình ở đó là một nơi tràn ngập sự tin tưởng.

Tuy cũng có một vài đạo sĩ phản bội và lừa dối bọn họ nhưng vẫn chưa đến mức khiến bọn họ phải nghi ngờ con người đến mức này.

Phiêu Nguyệt nói tiếp.

“Ta thực hối hận với suy nghĩ lúc đó.”

“Đại hiệp cũng biết hối hận sao?”

“Ta cũng mới biết rằng ta cũng biết hối hận là gì. Hắn đã liên tục gửi thư cho ta nhưng ta lại không hề đọc thư của hắn, chỉ cất gọn chúng vào ngăn kéo. Thế nhưng hắn vẫn gửi thư cho ta, dù biết ta sẽ không hồi âm nhưng hắn vẫn cứ tiếp tục gửi đến.”

“...”

“Tại sao hắn lại như vậy nhỉ? Tại sao hắn biết sẽ không có thư hồi âm nhưng vẫn liên tục gửi thư đến cho ta? Tại sao hắn lại gọi ta là bằng hữu khi hắn chỉ mới gặp ta được một hai tháng?”

Vũ Bình không thể trả lời.

Ông cũng tự hỏi Chân Kiếm Vũ đã gửi những bức thư đó với tâm tư gì. Nhưng ông không thể đoán được.

Phiêu Nguyệt tự trả lời.

“Bởi vì hấn không có ai để tin tưởng. Bởi hấn không thể dành ra cả đời này để tin tưởng bằng hữu hay những người xung quanh hấn. Bởi vì hấn thà tin tưởng một kẻ lạ mặt như ta còn hơn tin vào những người bên cạnh hấn cả đời.”

“...”

“Hấn đã cô độc đến thế. Hấn cần ai đó để lắng nghe hấn. Chỉ cần hấn gọi, người đó sẽ lắng nghe hấn bằng mọi giá...”

Vậy nên Chân Kiếm Vũ mới gửi thư cho Phiêu Nguyệt.

Dù cho Phiêu Nguyệt không hồi đáp, nhưng Chân Kiếm Vũ vẫn hy vọng rằng Phiêu Nguyệt có thể nghe những gì mình nói.

Không phải vì Phiêu Nguyệt là một thân hữu của Chân Kiếm Vũ, mà là vì Chân Kiếm Vũ muốn Phiêu Nguyệt trở thành bằng hữu của mình.

Chính vì thế nên Chân Kiếm Vũ mới liên tục gửi thư cho Phiêu Nguyệt trong tuyệt vọng.

“Và ta đã liên tục làm ngơ hấn. Lần đầu tiên trong đời, có người muốn dựa dẫm vào ta, vậy mà ta đã nhẫn tâm ngó lơ.”

Hấn không thể tưởng tượng được Chân Kiếm Vũ đã cô độc như thế nào trong những giây phút cuối đời.

Có lẽ Chân Kiếm Vũ đã rất hận hấn. Hận vì đến cuối cùng, hấn vẫn không chịu hồi âm thư của y.

“Tuy đã muộn màng nhưng giờ ta muốn trả lời vị huynh đệ ấy. Rằng những chuyện hấn làm không vô nghĩa. Rằng cuộc sống của hấn không hề sai lầm.”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 192

Ưu Trường Lạc nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trong phòng y có một cái rương dùng để đựng Kinh Phật. Đây là món đồ quý giá nên y không đưa cho thuộc hạ bảo quản mà tự mình cất giữ trong phòng.

Dù Phiêu Nguyệt hay đám lãnh nhân có ra ngoài thường tửu y cũng không rời khỏi phòng nửa bước.

Các thuộc hạ của y cũng canh giữ xung quanh phòng không hề xê dịch đi đâu.

Một số người cho rằng y là kẻ cứng nhắc, không biết linh hoạt, thế nhưng hình ảnh cố chấp đó chính là cách sống của Ưu Trường Lạc.

“Chỉ cần đưa đồ vật đến được Thiếu Lâm Tự, nhiệm vụ của ta sẽ hoàn thành. Làm xong nhiệm vụ lần này, ta sẽ nói với Trang chủ không giao việc xuất ngoại nữa.”

Nếu công việc của y chỉ đơn giản là đưa Kinh Phật đến Thiếu Lâm Tự thì y không cần phải nhọc lòng như vậy. Điều khiến y mệt mỏi chính là sự có mặt của Phiêu Nguyệt trong chuyến đi lần này.

Y không thể nào lường trước được nước đi của Phiêu Nguyệt, điều này khiến y vô cùng đau đầu và khổ sở.

Thà là y không hiểu rõ con người Phiêu Nguyệt thì không cần phải lao tâm đến vậy.

Thế nhưng, Ưu Trường Lạc hiểu rõ Phiêu Nguyệt là kẻ đáng sợ đến nhường nào nên y không thể không để ý đến nhất cử nhất động của hắn.

“Phù!”

Ưu Trường Lạc thở dài một hơi.

Thực tế, y không có cách nào kiểm soát Phiêu Nguyệt cả. Y chỉ mong mỗi cuộc đồng hành này sẽ kết thúc càng nhanh càng tốt.

“Hả?”

Lúc này, đột nhiên ánh mắt Ưu Trường Lạc đang nhìn ra ngoài sở lóe lên tia sáng.

Bởi lẽ y vừa nhìn thấy các vị hòa thượng vận tăng phục màu xám đi lướt qua. Y có thể thấy rõ ràng giới ấn trên trán của họ.

Ưu Trường Lạc vội vàng gọi thuộc hạ bảo vệ Kinh Phật thay rồi chạy nhanh ra ngoài. Lúc ra đến nơi, y đã thấy bóng lưng các vị hòa thượng đi khá xa.

Ưu Trường Lạc gấp gáp chạy về phía họ.

“Xin, xin dừng bước. Các vị hòa thượng!”

Nghe tiếng gọi của Ưu Trường Lạc, các vị hòa thượng đi trước liền quay lại nhìn.

Trong số đó có vị hòa thượng còn rất trẻ, một vị hòa thượng lớn tuổi hơn một chút nhưng trông rất thông tuệ, cùng với lão hòa thượng đã có được chín giới ấn trên đầu.

Lão hòa thượng làm thế bán chưởng rồi cất lời.

“A Di Đà Phật! Thí chủ gọi chúng tăng đúng chứ?”

“Có phải các vị đây đến từ Thiếu Lâm Tự không?”

“Đúng thế. Bần tăng là Vân Nhất, đứa trẻ này là Phổ Khánh - đệ tử đời thứ hai. Còn đây là đệ tử đời thứ ba.”

Ưu Trường Lạc vô cùng ngạc nhiên trước thân thế của vị hòa thượng.

Xét theo tên thế hệ của ông ta có mang chữ ‘Vân’ thì người này cũng thuộc hàng trưởng lão của Thiếu Lâm.

Ưu Trường Lạc vội vàng làm thế bao quyền cúi chào lão hòa thượng.

“Tại hạ là Ưu Trường Lạc đến từ Tuyết Vân Trang ở Thành Đô. Được diện kiến trưởng lão của Thiếu Lâm Tự quả là một niềm vinh dự cho tại hạ.”

“Tuyết Vân Trang, Trang chủ là Lưu Đại hiệp đúng không?”

“Vậy ra là Đại sư đây có biết.”

“Làm sao mà bần tăng không biết chứ? Ông ấy là hậu thuẫn lớn cho bản tự mà. Nhưng mà Tuyết Vân Trang đến đây có việc gì thế?”

“Lần này tại hạ nhận lệnh của Trang chủ đang trên đường đến Thiếu Lâm Tự.”

“Đến bản tự ư?”

Vân Nhất bày ra vẻ nghi hoặc.

Ông ta là sư đệ của Vân Trí đại sư hiện là Phương trưởng của Thiếu Lâm tự, ông đang trên đường đến chúc thọ Thanh Chân Chân Nhân - Chương môn nhân phái Võ Đang.

Là trưởng lão Thiếu Lâm nên hầu như chuyện gì ông ta cũng biết, nhưng tuyệt không nghe nói Tuyết Vân Trang sẽ đến thăm Thiếu Lâm Tự.

“A Di Đà Phật! Thí chủ có việc gì mà lại ghé thăm bổn tự vậy?”

“Thật ra Trang chủ của chúng tại hạ khó khăn lắm mới tìm ra được bản gốc của Kinh Phật ở Tây Vực. Vậy nên, ngài ấy muốn gửi nó đến Thiếu Lâm Tự của các vị đây.”

“A Di Đà Phật! Thiện tai. Thiện tai! Bàn tăng không thể nào cảm kích hơn!”

“Vậy nên tại hạ đang trên đường mang chúng đến Thiếu Lâm Tự đây.”

“Nếu vậy là bây giờ thí chủ đang có bản gốc của Kinh Phật ư? Bản gốc được viết bằng tiếng Phạn?”

“Đúng vậy ạ.”

“A Di Đà Phật! Vậy mà lại hội ngộ nhau ở Bảo Khang này. Đúng là Phật Tổ phù hộ độ trì cho chúng ta.”

Vân Nhất Đại sư khẽ nhắm mắt lại rồi niệm Phật. Các vị hòa thượng trẻ đi theo ông cũng thế.

Trong số các vị hòa thượng, có một người được Vân Nhất Đại sư giới thiệu tên là Phổ Khánh, hẳn ta đặc biệt nổi bật hơn cả.

“Sư thúc tổ! Người nghĩ sao nếu chúng ta cùng họ bảo vệ Kinh Phật đến Thiếu Lâm Tự? Kinh Phật bản gốc từ Tây Vực không thể quy đổi thành tài sản được, nếu giữa chừng bị mất đi chẳng phải sẽ lớn chuyện sao ạ?”

“Ừm!”

Nghe Phổ Khánh nói, Vân Nhất Đại sư vô thức gật đầu.

Dù là võ môn nhưng căn nguyên của Thiếu Lâm Tự vẫn là Phật pháp. Việc thấu hiểu sâu sắc lời dạy của Đức Phật và lan

tỏa rộng rãi đến chúng sinh vẫn là cái cốt tồn tại của Thiếu Lâm Tự.

Được nghiên cứu Kinh Phật gốc đến từ Tây Vực sẽ giúp họ ngộ ra nhiều điều mới mẻ hơn về Phật pháp.

Vân Nhất Đại sư cẩn trọng hỏi lại.

“A Di Đà Phật! Không biết bản tăng có thể xem qua Kinh Phật đó hay không?”

“Đương nhiên rồi ạ. Xin mời đi theo tại hạ.”

Ưu Trường Lạc liền đưa các vị hòa thượng đến từ Thiếu Lâm Tự về căn phòng mà y đang ở. Đám võ giả đang bảo vệ căn phòng nhìn các vị hòa thượng với vẻ mặt có chút bối rối.

“Các vị đây là?”

“Họ là các cao tăng của Thiếu Lâm Tự. Các người ra ngoài một lát đi.”

Sau khi thuộc hạ rời khỏi, Ưu Trường Lạc mới cẩn thận mở chiếc rương ra. Lập tức những quyển sách màu vàng được bao bọc gọn gàng đập vào mắt họ.

Ngay khi nhìn thấy quyển sách, đồng tử Vân Nhất Đại sư liền rung lên.

Ông liền nhận ra những quyển sách này quả nhiên chính là bản gốc.

Vân Nhất Đại sư cầm quyển Kinh Phật lên rồi nhẹ nhàng lật giờ từng trang một.

Ông nhìn rõ chữ viết trong đó chính là tiếng Phạn.

Trong chiếc rương còn hơn chục quyển sách như thế nữa.

“Hơ! Chắc là Vân Hải sẽ thích lắm đây.”

Vân Hải là sư đệ của ông, đồng thời là Đệ Nhất Học Tăng của Thiếu Lâm.

Ông ta yêu thích Kinh Phật hơn là tu luyện võ công. Trong Thiếu Lâm Tự hiện giờ không có một hòa thượng nào tinh thông Phật pháp hơn Vân Hải cả.

Đối với kẻ khác, đây chỉ là những cuốn sách cũ rách đã nhuộm màu thời gian, nhưng với Thiếu Lâm Tự lại là vật báu quý giá

hơn bất cứ thứ gì trên thế gian này.

Vân Nhất Đại sư chuyển quyền Kinh Phật cho Ưu Trường Lạc rồi nói.

“Ưu Đại hiệp! Đã không biết thì thôi, bây giờ bản tăng không thể nào ngồi yên khi biết đến sự tồn tại của Kinh Phật này cả. Dù có chút bất tiện, nhưng mong là thí chủ có thể cùng chúng tăng đến Thiếu Lâm Tự.”

“Ôi! Nếu được đi cùng với các cao tăng đây thì tại hạ càng thấy vững tâm hơn ấy chứ.”

“Lão già này có giúp ích được gì đâu. Nhưng Phổ Khánh lại rất mạnh dạn. Trong số đệ tử đời thứ hai, tu vi cảnh giới của nó phải gọi là đứng đầu.”

“Ồ!”

“Tóm lại, chỉ cần hỏi Thập Bộ Vô Dịch Phổ Khánh thì ai ở Hà Nam này cũng đều biết cả.”

Nghe Vân Nhất Đại sư giới thiệu, Phổ Khánh có chút ngượng ngùng.

Thế nhưng, hẳn đúng là người có tài nhất trong số các đệ tử đời thứ nhất của Thiếu Lâm Tự.

Đặc biệt, hẳn vô cùng say mê Bách Bộ Thần Quyền và đào sâu vào nghiên cứu nó, nhưng cảnh giới của hẳn không tiến triển là bao.

Nếu luyện được Bách Bộ Thần Quyền, có thể đánh vỡ được tảng đá lớn cách xa trăm bước, thế nhưng Phổ Khánh vẫn chưa thể đạt được cảnh giới này. Tuy nhiên hẳn có thể phá tan tảng đá cách hẳn trong vòng mười bước.

Chỉ bấy nhiêu cũng đủ chứng minh hẳn đủ tư cách được gọi là Hậu Khởi Chi Tú.

Ưu Trường Lạc mỉm cười.

“Được một người xuất chúng như thế bảo vệ, tại hạ thật lấy làm cảm kích vô cùng.”

“Nhưng có một vấn đề.”

“Chuyện gì ạ?”

“Chúng tăng đến đây là để thay mặt Thiếu Lâm Tự chúc thọ Thanh Chấn Chân Nhân - Chương môn nhân phái Võ Đang. Vậy nên, mong thí chủ hãy đợi vài ngày sau khi lễ mừng thọ kết thúc.”

“Um!”

Ưu Trường Lạc khẽ rên rỉ thành tiếng.

Ở lại thêm mấy ngày không phải chuyện khó, nhưng để làm thế, y phải thỏa thuận với Phiêu Nguyệt.

Vân Nhất bày ra vẻ mặt nghi hoặc.

“Có vấn đề gì sao?”

“A! Không ạ. Tại hạ đang nghĩ đến chút chuyện thôi.”

“Vậy thì Ưu Đại hiệp hãy cùng chúng tăng đến núi Võ Đang đi.”

“Chúng tại hạ ư?”

“Vâng! Thay vì chờ dưới chân núi thì nhân cơ hội này thí chủ hãy đến Võ Đang mở mang tầm mắt một chút. Bần tăng nghe nói Thanh Chấn Chân Nhân là người thanh liêm nên chưa từng tổ chức lễ mừng thọ lần nào. Nhưng lần này có nhiều đệ tử yêu cầu quá nên ngài ấy đành phải nghe theo. Với tính cách của Thanh Chấn Chân Nhân, có vẻ sau lần này sẽ không tổ chức nữa đâu.”

Việc Võ Đang mở cửa sơn môn rất hiếm khi xảy ra.

Chính vì thế rất nhiều môn phái được mời đến tham dự lễ mừng thọ của Thanh Chấn Chân Nhân.

“Có lẽ trong vài chục năm nữa, ở Hồ Bắc sẽ không xảy ra sự kiện nào lớn thế này nữa.”

“Ừm!”

“Chúng ta đã chịu trách nhiệm bảo vệ Kinh Phật nên Ưu Đại hiệp cũng nên nhân cơ hội lần này đến núi Võ Đang nghỉ ngơi cho khuây khỏa đi.”

Vân Nhất cứ nói đi nói lại, Ưu Trường Lạc cũng chẳng thể khước từ được nữa.

“Tại hạ hiểu rồi. Tại hạ sẽ làm theo lời Đại Sư.”

“A Di Đà Phật! Thí chủ nghĩ đúng rồi đó.”

Phải đến lúc này, Vân Nhất Đại sư mới tỏ vẻ hài lòng.

Đối với Ưu Trường Lạc đây cũng không phải là chuyện xấu.

Chuyến đi có thể bị trì hoãn một chút, nhưng được các cao tăng của Thiếu Lâm Tự hộ tống, xem như có thể đảm bảo an toàn rồi.

Vân Nhất Đại sư nói.

“Nếu vậy thì sáng sớm mai chúng ta gặp nhau tại đây và khởi hành đến núi Võ Đang nhé.”

“Tại hạ đã rõ. Tại hạ sẽ nói lại với nhóm người đi cùng.”

“Chưa gì mà bản tăng đã trông chờ vào chuyến đi lần này rồi.”

“Tại hạ cũng thế, Đại sư!”

“Mà, để đảm bảo an toàn cho Kinh Phật, bản tăng sẽ để Phổ Khánh lại đây.”

“Vâng?”

“Không phải bản tăng không tin tưởng Ưu Đại hiệp, mà là vì Kinh Phật vô cùng quan trọng. Mong Đại hiệp rộng lòng bỏ qua.”

Vân Nhất Đại sư và các đệ tử đang ở một nơi khác. Họ khó mà tìm được chỗ nghỉ chân ở Bảo Khang này. Thêm nữa, chỗ của Ưu Trường Lạc cũng không còn phòng trống nên họ đành phải để Phổ Khánh lại.

“Tại hạ hiểu rồi.”

Ưu Trường Lạc gật đầu chấp thuận.

“Vậy ngày mai chúng ta gặp nhé. Ưu Đại hiệp!”

“Vâng! Các vị đi cẩn thận!”

Vân Nhất Đại sư để Phổ Kính lại rồi đưa các đệ tử khác rời khỏi quán trọ.

Phổ Khánh ngồi phịch xuống ghế hỏi Ưu Trường Lạc.

“Trong lúc chúng ta ở cùng nhau, không biết thí chủ muốn bản tăng chú ý điều gì không?”

Phiêu Nguyệt và Tiểu Ma chào tạm biệt Vũ Bình Đạo trưởng rồi đi về phía quán trọ.

Trong lúc quay về, Phiêu Nguyệt không nói câu nào cả.

Nhìn bầu không khí bao quanh hần, đến cả Tiểu Ma cũng chẳng dám tùy tiện lên tiếng.

Việc Chân Kiếm Vũ và cả những đồng liêu theo hần đều bỏ mạng khiến Phiêu Nguyệt cảm thấy trong lòng nặng trĩu.

Họ đều là những bậc kỳ tài của Kim Xuyên Hội. Chân Kiếm Vũ còn là Hội chủ, hơn nữa những người khác cũng là các võ giả có địa vị cao.

Mặc dù bọn họ đã chết nhưng giang hồ vẫn im hơi lặng tiếng tựa hồ chẳng có việc gì xảy ra.

Giang hồ này vốn luôn là nơi chuyện bé xé ra to. Thế nhưng, đối với một sự kiện lớn như thế, nhân sĩ võ lâm vẫn mặc nhiên như không. Điều này khiến Phiêu Nguyệt vô cùng khó hiểu.

‘Rõ ràng đã có thế lực bên ngoài tác động vào.’

Vậy nên giang hồ vẫn chưa biết sự thật đó.

Nói đúng hơn, họ biết nhưng vẫn giả vờ như không biết. Suy nghĩ trong đầu Phiêu Nguyệt mỗi lúc một phức tạp hơn.

‘Không có chút thông tin gì cả.’

Tất cả những gì hắn thu được đều là truyền từ miệng người này sang người kia.

Hắn không hề biết nhóm của Chân Kiếm Vũ đã trải qua chuyện gì, và ai là người có liên quan.

‘Thứ đáng ngờ nhất chính là Cửu Long.’

Trong thư Chân Kiếm Vũ gửi từng đề cập đến cái tên Cửu Long. Thế nhưng, y chỉ bảo đang lần theo dấu Cửu Long chứ không nói rõ đó là gì.

Liệu đây có phải một nhân vật, một tổ chức, một nơi chốn nào đó hay không? Liệu rằng nó có thật sự tồn tại trên đời này?

Trước tiên hắn phải biết Cửu Long là gì. Phải như thế mới có thể làm sáng tỏ cái chết của Chân Kiếm Vũ được.

Ánh mắt Phiêu Nguyệt lúc này đã lạnh đi mấy phần.

Trong lúc đi về quán trọ, hắn đã sắp xếp lại tương đối những suy nghĩ trong đầu.

Khi đến nơi, đột nhiên Phiêu Nguyệt cảm nhận bầu không khí có chút gì đó thay đổi.

Ưu Trường Lạc luôn nhốt mình trong phòng không ra ngoài nửa bước lại đang ngồi ở giữa quán.

Ưu Trường Lạc thấy Phiêu Nguyệt về liền đứng dậy chào hỏi.

“Ngài đã về rồi à?”

“Người có gì muốn nói không?”

“Sao ngài lại biết chứ?”

“Người bày ra vẻ mặt nghiêm trọng ngồi đó, cả kẻ ngốc cũng nhìn ra được.”

“Haha! Nhìn lộ liễu vậy sao?”

“Vậy là có chuyện gì à?”

“Tại hạ đến đây để mong Phiêu Đại hiệp thông cảm cho.”

“Chuyện gì?”

“Thật ra có vài lý do nên tại hạ cần phải ở lại đây thêm mấy ngày nữa.”

Ưu Trường Lạc cẩn trọng lên tiếng.

“Tại sao?”

“Tại hạ đã gặp được các vị hòa thượng đến từ Thiếu Lâm Tự. Họ muốn cùng tại hạ đến Thiếu Lâm Tự.”

“Những người đến từ Thiếu Lâm Tự đó có tham gia vào lễ mừng thọ của Chương môn nhân phái Võ Đang đúng không?”

“Làm sao... ngài biết chuyện đó chứ?”

Đồng tử Ưu Trường Lạc thoáng lay động.

Bởi lẽ y không ngờ Phiêu Nguyệt lại nắm bắt rõ tình hình đến mức độ này. Giả như không gặp Vân Nhất Đại sư, Ưu Trường Lạc cũng không hề biết đến việc phái Võ Đang sẽ tổ chức buổi tiệc.

Ưu Trường Lạc nói tiếp.

“Có lẽ đây làavetem; một cơ hội tốt cho Phiêu Đại hiệp đấy. Đây là sự kiện lần đầu tiên phái Võ Đang tổ chức sau mấy chục năm nên sẽ có nhiều người đến tham dự. Chỉ cần gặp họ, Phiêu Đại hiệp ắt sẽ mở mang được tầm mắt. Cơ hội này quả thật rất hiếm đấy. Đối với tương lai về sau của Phiêu Đại hiệp đây, xem ra cũng là một trải nghiệm không tồi.”

Ưu Trường Lạc thuyết phục Phiêu Nguyệt vô cùng chân thành. Thế nhưng, ánh mắt Phiêu Nguyệt lại đang hướng về phía vị

hòa thượng trẻ đang từ tầng hai của quán trọ đi xuống.

193

Ánh mắt của Phở Khánh dán chặt vào nam nhân trước mặt Ưu Trường Lạc.

Tuy không thể nhìn ra gương mặt thật của người đó vì người đó đã che mặt nhưng y biết nam nhân trước mắt chính là Phiêu Nguyệt mà Ưu Trường Lạc nhắc đến.

Không hiểu vì lý do gì nhưng có vẻ Ưu Trường Lạc rất e ngại về việc nhắc đến Phiêu Nguyệt.

Ưu Trường Lạc chỉ nói lập lờ rằng Phiêu Nguyệt là có mối quan hệ thân thiết với Lưu Kỷ Thiên của Tuyết Vân Trang nên y phải được cho phép mới được nói. Nhưng Phở Khánh hoàn toàn không tin vào những lời đó.

Bởi hắn đọc được nỗi sợ phản chiếu trong mắt Ưu Trường Lạc mỗi khi nhắc đến cái tên Phiêu Nguyệt.

Tuy gặp chưa được bao lâu nhưng Phở Khánh biết Ưu Trường Lạc không phải là loại người dễ bị người khác uy hiếp.

Tôn kính chứ nhưng không hèn nhát, một nam nhân trong mềm mỏng nhưng lại rất sắt đá.

Ưu Trường Lạc là một nam nhân như vậy trong mắt của Phở Khánh.

Hắn thực tò mò nam nhân đã khiến cho một Ưu Trường Lạc như thế phải sợ hãi.

Đó chính là lý do Phở Khánh ra ngoài.

Khoảnh khắc nhìn thấy Phiêu Nguyệt, Phở Khánh chợt cảm nhận được một cơn ớn lạnh đang chạy dọc sống lưng mình.

Hệt như có một cơn gió lạnh đang cào cào và ngược hắn khi leo lên Thiêu Thất Phong vào mùa đông vậy.

Hắn chưa từng bao giờ cảm thấy như vậy với các vị hòa thượng khác ở Thiếu Lâm Tự. Thậm chí đến cả những người

mà hấn tôn kính như Vân Tống và Thành Nham cũng chưa bao giờ khiến hấn cảm giác như thế này.⁵

Vân Tống được gọi là Thiếu Lâm Đệ Nhất Quyền, là sư đệ của phương trượng Thiếu Lâm Tự Vân Chí.

Thành Nham là đệ tử đời thứ nhất của Thiếu Lâm Tự. Y có biệt danh là Cuồng Phật bởi võ công cùng thủ thuật của hấn mang tính hủy diệt.

Phổ Khánh đã lấy họ làm gương để luyện võ công. Thế nhưng, hấn chưa bao giờ cảm thấy nguy hiểm trước bọn họ như là trước Phiêu Nguyệt cả.

“Đây là tiểu sư phụ Phổ Khánh đến từ Thiếu Lâm Tự, vũ uy đáng gờm nên mới được gọi là Thập Bộ Vô Địch ở thành Hà Nam.”

“A di đà phật! Tiểu tăng là Phổ Khánh của Thiếu Lâm Tự. Tiểu tăng đã được nghe uy danh của Phiêu Nguyệt đại hiệp từ Ưu đại hiệp. Được gặp đại hiệp như thế này quả là một vinh dự.”³

Phổ Khánh đặt một tay trước ngực, khẽ cúi chào Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt nhìn chằm chằm vào Phổ Khánh một lúc rồi mới mở miệng.

“Ta là Phiêu Nguyệt.”

“Rất vui khi được gặp đại hiệp. Tiểu tăng nghe Ưu đại hiệp có mang theo những món đồ quý giá đến bốn tự nên tiểu tăng sẽ phải đồng hành cùng các vị. Mong Phiêu đại hiệp lượng thứ vì tiểu tăng đã làm chậm lịch trình của ngài vì điều đó.”

“Sao cũng được.”

“Vậy là đại hiệp đã cho phép sao?”

“Có cho phép hay không cũng không phải việc của ta. Ta cũng chỉ là đang đi nhờ bọn họ.”

Ngay từ đầu, việc Phiêu Nguyệt đi cùng Ưu Trường Lạc là do hấn chưa quen thuộc với giang hồ.

Ít nhất thì hấn cũng phải đi cùng Ưu Trường Lạc cho đến Đặng Châu.

Hắn đã nắm được đại khái giang hồ vận hành ra sao trên đường đến nơi này. Sẽ không có vấn đề gì nếu hắn tách riêng với nhóm Ưu Trường Lạc để đi đến Thiên Trung Sơn.

Phổ Khánh một lần nữa bày tỏ lòng biết ơn của mình.

“Cảm ơn vì đại hiệp đã hiểu cho.”

“Xem ra sanh thần của chương môn nhân phái Võ Đang là một sự kiện khá lớn nhỉ?”

“Vâng. Vì đây là một sự kiện hiếm có. Nhiều người sẽ đến để kết thân với phái Võ Đang nhân cơ hội này.”

“Thiếu Lâm Tự cũng cần sự giúp đỡ của phái Võ Đang sao?”

“Không. Chúng tiểu tăng chưa từng muốn phái Võ Đang đơn phương giúp đỡ mà sẽ tương trợ giúp đỡ lẫn nhau.”⁶

Phổ Khánh nói một cách đầy tự tin.

Tuy uy thế của họ không còn như trước đây ở Li Giang, nhưng vẫn còn rất nhiều người coi Thiếu Lâm Tự là Thái Đầu của giang hồ.

Bởi vậy nên Phổ Khánh mới đầy tự hào.

“Phiêu đại hiệp thấy thế nào về việc lên núi Võ Đang một chuyến? Vì đây là sự kiện đầu tiên trong hàng chục năm qua nên phái Võ Đang rất chú trọng vào nó. Có lẽ sẽ có rất nhiều thứ để xem đó.”

“Xem đi l...”

“Nếu đại hiệp muốn thì hãy nói với tiểu tăng vào sáng mai nhé.”

“Được.”

Phiêu Nguyệt gật đầu rồi lướt qua Phổ Khánh.

Ai nhìn vào cũng thấy hắn chẳng quan tâm đến Phổ Khánh lắm.

Phổ Khánh có chút hoang mang.

Bởi đây là lần đầu tiên Phổ Khánh bị đối xử như thế này.

Chỉ cần nói mình xuất thân từ Thiếu Lâm Tự, mọi người ai nấy cũng đều rất quan tâm đến Phổ Khánh. Đến cả những

người không quen biết cũng cố gắng bắt chuyện với hắn.

Thường ngày, Phổ Khánh đều nghĩ những người như vậy thật phiền phức nhưng khi thấy Phiêu Nguyệt dường như chẳng để tâm đến mình, hắn lại cảm thấy có chút bức bối.

Đi theo sau Phiêu Nguyệt là Tiểu Ma.

Ngay khi Tiểu Ma vừa lướt quá, hắn chợt cảm thấy kỳ lạ.

Không hiểu sao hắn lại cảm thấy nôn nao trong bụng.

Phổ Khánh cũng không rõ tại sao hắn lại cảm thấy như vậy.

Hai người họ biến mất khỏi tầm mắt của Phổ Khánh.

Phổ Khánh hỏi Ưu Trường Lạc với vẻ mặt khó hiểu.

“Rốt cuộc họ là ai vậy?”²

Tứ Đại Danh Sơn của đạo gia bao gồm Tề Vân Sơn ở An Huy, Thanh Thành Sơn ở Tứ Xuyên, Long Hồ Sơn ở Giang Tây và cuối cùng là Võ Đang Sơn ở Hồ Bắc.

Danh sơn của đạo giáo bao gồm 27 đỉnh, 36 vách đá và 24 thung lũng toát ra huyền cơ của đạo giáo, chỉ cần nhìn thôi cũng thấy thanh tịnh.

Trước khi con người ổn định, đã có một thời gian những thứ hung ác khiến cho thế giới rơi vào hỗn loạn.

Vào lúc đó, người dẫn dắt quân sĩ và quét sạch cái ác chính là Chân Vũ Đại Đế.

Phái Võ Đang là một đạo gia tôn thờ Chân Vũ Đại Đế, họ luôn tự hào về uy dũng to lớn áp đảo các môn giáo đạo giáo khác của mình.

Đôi với trường hợp của phái Hoa Sơn, vì dốc núi hiểm trở nên các đạo quán đều nằm rải rác ra toàn bộ núi Hoa Sơn. Nhưng phái Võ Đang thì khác, hầu hết các đạo quán của họ đều tập trung trên đỉnh núi.

Cũng chính vì thế nên trông nó càng hùng tráng hơn.

Bất kỳ ai lần đầu tiên lên Võ Đang Sơn cũng đều cảm thấy bị choáng ngợp trước uy nghiêm của nó.

Trong huyết thiên đại chiến, phái Võ Đang đã bị tổn hại nặng nề. Hầu hết những cuộc đại chiến đều khiến gốc rễ của môn phái bị lung lay. Thế nhưng, phái Võ Đang vẫn có thể vực dậy và vươn lên để lấy lại được danh thế như ngày nay.

Máu cùng mồ hôi của những đạo sĩ phái Võ Đang rơi ra khi ấy là không thể đếm được.

Thử thách gian khổ khiến những đạo sĩ nản lòng. Nhưng vượt qua được thử thách đã mang lại cho họ một niềm tự hào lớn.³

Từ đó họ nhận ra tài sản lớn nhất của họ chính là trong bất kể tình huống vô vọng nào, họ vẫn tự tin rằng mình có thể vực dậy.

Phái Võ Đang lúc này đang bận tối mắt tối mũi để chuẩn bị cho sinh thần của chương môn nhân đang sắp diễn ra.

Tuy Thanh Chân Chân Nhân không muốn tổ chức sinh nhật hoành tráng những các trưởng lão của phái Võ Đang đều muốn mượn bữa tiệc sinh nhật lần này để cho khắp thiên hạ biết được uy thế của phái Võ Đang.

Vậy nên bọn họ đang tất bật chuẩn bị cho một bữa tiệc hoành tráng bất kể Thanh Chân Chân Nhân không muốn điều đó.

Những vị đầu bếp chịu trách nhiệm việc ăn uống cho những đạo sĩ phái Võ Đang đang bận rộn chuẩn bị thức ăn.

Chỉ chuẩn bị thức ăn cho những đạo sĩ trong phái Võ Đang thôi bọn họ đã phải mất một ngày rồi. Lần này còn phải chuẩn bị thức ăn cho những người khác khiến các đầu bếp càng phải gấp rút chuẩn bị.

Tuy đã được những đạo đồng và đệ tử đời ba hỗ trợ nhưng tốc độ vẫn không tăng lên được. Bởi vậy họ phải trả một khoản tiền lớn để mời những người có tài nghệ nấu ăn xuất sắc ở dưới núi lên cùng.

Căn bếp trở nên xôn xao mỗi khi các vị đầu bếp ngồi vào lò lửa để nấu ăn.

Các đạo đồng thì nhanh nhẹn chuyển thức ăn.

Lý Sở Duyệt cũng là một trong những đạo đồng đó.

Vì lên núi Võ Đang chưa được bao lâu nên tiểu nam tử vẫn chưa có đạo hiệu. Tiểu tử ấy lúc này đang giúp đỡ cho các đầu bếp ở nhà bếp, mồ hôi chảy ra nhễ nhại.

Tuy chỉ mới mười tuổi, nhưng Lý Sở Duyệt rất nhanh nhẹn nên rất được các đầu bếp yêu quý.

Một đầu bếp gọi Lý Sở Duyệt.

“Sở Duyệt tiểu đạo trưởng ơi!”⁰

“Nhưng con vẫn chưa nhập môn mà.”

“Rồi sẽ sớm thôi.”

“Nhưng mà hiện tại thì vẫn chưa. Thúc cứ gọi Sở Duyệt là được rồi.”

Gương mặt đỏ bừng lên vì xấu hổ của Lý Sở Duyệt khiến cho người đầu bếp kia cảm thấy thật dễ thương.

Bởi Lý Sở Duyệt như con trai của y vậy.

Y đưa cho Lý Sở Duyệt một khay thức ăn mà y vừa mới làm xong rồi nói.

“Hôm nay Vũ Thành đạo trưởng đi trực nên dùng bữa hơi trễ. Sở Duyệt đem thức ăn đến cho ngài ấy giúp ta nhé.”

Vũ Thành là đệ tử đời thứ nhất của phái Võ Đang. Là người chịu trách nhiệm quản lý Tàng Kinh Các.

Tàng Kinh Các là nơi bảo quản những đạo thư quan trọng của phái Võ Đang. Cũng giống như Tàng Kinh Các của Thiếu Lâm Tự, có rất nhiều võ thư của phái Võ Đang được lưu giữ tại nơi đây.

Cũng vì thế nên nơi đây được canh gác cực kỳ nghiêm ngặt. Những người chưa có đạo hiệu như Lý Sở Duyệt cũng không dám đến gần.

Nếu không phải thiếu người, thì tuyệt đối không có chuyện Lý Sở Duyệt được mang thức ăn đến Tàng Kinh Các như thế này.

Lý Sở Duyệt bước đi vội vàng.

Tuy hai tay tiểu nam tử đều phải bưng hai cái khay lớn nhưng nó vẫn không hề rung lắc.

Khi trở thành đạo đồng của phái Võ Đang, thứ đầu tiên chúng được học là Thái Cực Cầu Công và Hổ Tung Bộ.

Thái Cực Cầu Công là môn võ công cơ bản của phái Võ Đang, vận hành một lượng công lực lớn và học nội công thuật.

Hổ Tung Bộ cũng giống như cái tên của nó, đi từng bước như con hổ. Đây là bộ pháp cơ bản của phái Võ Đang.

Phái Võ Đang sẽ quyết định có nhận đạo đồng đó làm đệ tử chính thức hay không dựa vào Thái Cực Cầu Công. Những người không luyện được Thái Cực Cầu Công thì không bao giờ có thể trở thành đệ tử chính thức của phái Võ Đang.

Thật may, Lý Sở Duyệt có năng khiếu về võ thuật.

Tiểu tử ấy đã luyện được Thái Cực Cầu Công, thành tích của Hổ Tung Bộ cũng không tệ. Nhờ vậy mà ngay cả khi đang bụng một khay đầy thức ăn, tiểu nam tử vẫn có thể di chuyển một cách nhẹ nhàng mà không hề bị rung lắc.

Con đường dẫn đến Tàng Kinh Các hoàn toàn mới mẻ đối với Lý Sở Duyệt.

Bởi dẫu nằm ngay trong phái Võ Đang nhưng Tàng Kinh Các vẫn được canh gác nghiêm ngặt, vậy nên hoàn toàn không có chuyện Lý Sở Duyệt có thể vào được đây.

Trong Tàng Kinh Các chứa đầy kinh thư của phái Võ Đang.

Tuy quy mô không bằng Tàng Kinh Các của Thiếu Lâm Tự, nhưng tầm quan trọng của nó tuyệt đối không hề thua kém.

Cũng chính vì thế mà phái Võ Đang mới đặc biệt chú ý đến việc canh phòng Tàng Kinh Các ngay cả khi nó đang nằm trong phái Võ Đang.

Sở dĩ những đạo đồng như Lý Sở Duyệt không thể ra vào Tàng Kinh Các nhưng nay nhà bếp đã hết người nên tiểu tử ấy đành phải mang thức ăn đến đây.

Lý Sở Duyệt cúi chào một đạo sĩ đang đứng canh gác ở lối vào của Tàng Kinh Các.

“Bái kiến sư thúc.”

“Ồ! Sở Duyệt đây à! Con mang thức ăn đến sao?”

“Vâng ạ! Đầu bếp thúc thúc bảo con mang đến đây ạ.”

“Vậy à! Nhưng giờ Vũ Thành sư bá không ở đây rồi.”

Đạo sĩ kia tỏ vẻ khó xử.

Đạo hiệu của y là Thái Tường, y là đệ tử đời hai của phái Võ Đang.

Vũ Thành chính là sư bá của y.

Nghe Thái Tường nói vậy, Lý Sở Duyệt meo mào như sắp khóc.

“Vậy phải làm sao ạ? Hay để con quay lại sau nhé?”

“Không cần đâu. Con cứ vào trong rồi đặt đồ ăn lên bàn là được.”

“Làm vậy có được không ạ?”

“Sư bá được chuông môn nhân gọi đi nên sẽ sớm quay về thôi. Sư bá cũng sẽ không khiển trách gì vì đồ ăn bị nguội đâu, con cứ an tâm.”

“Vâng ạ!”

Nghe Thái Tường giải thích cặn kẽ khiến Lý Sở Duyệt cũng cảm thấy nhẹ nhõm.

Tiểu nam gửi cúi đầu cảm ơn Thái Tường rồi vào trong Tàng Kinh Các.

Không khí bên trong nơi này cực kỳ yên lặng.

Ban ngày có khá nhiều đạo sĩ lui tới đây để tìm đọc thư tịch, nhưng tới đến nơi đây lại chẳng còn thấy bóng người.

Bởi vì đèn dầu hoàn toàn bị nghiêm cấm do trong Tàng Kinh Các có rất nhiều loại sách dễ bị cháy.

Lý Sở Duyệt đợi một lúc cho mắt của mình thích ứng với bóng tối rồi thận trọng bước vào trong.

Bàn của Vũ Thành nằm ngay ở lối vào Tàng Kinh Các.

Đó là một nơi có thể nhìn thấy toàn bộ bên trong Tàng Kinh Các.

Tại đây, Vũ Thành đã dùng ánh mắt tinh tường của mình để quan sát xem các đạo sĩ có ai làm hỏng những kinh thư quan

trọng hay không.

Lý Sở Duyệt đặt thức ăn xuống bàn của Vũ Thành rồi lặng lẽ nhìn quanh Tàng Kinh Các.

“Ồa!”

Tiểu nam tử không nhịn được mà mở miệng cảm thán.

Phải là đệ tử đời thứ hai trở nên mới được phép vào Tàng Kinh Các. Cho tới lúc đó, tiểu tử ấy phải chăm chỉ tới luyện võ công được đệ tử đời hai truyền dạy.

“Một ngày nào đó mình cũng sẽ...”

Lý Sở Duyệt ước rằng một ngày nào đó mình sẽ trở thành đệ tử chính thức của phái Võ Đang và đường đường chính chính bước vào Tàng Kinh Các này.

“Hửm?”

Bỗng tiểu nam tử thấy có một thứ gì đó đang ngo ngoáy ở một góc của Tàng Kinh Các.

‘Gì vậy nhỉ?’

Ban đầu, Lý Sở Duyệt tưởng rằng mình nhìn nhầm nên đã lấy bàn tay nhỏ bé của mình để dụi mắt rất nhiều lần.

Nhưng đó chẳng phải nhìn nhầm hay ảo giác.

Thực sự có một thứ gì đó đang chuyển động ở một góc của Tàng Kinh Các.

‘Rõ ràng Thái Tường sư thúc nói không có ai ở đây mà?’

Lý Sở Duyệt vô thức bước từng bước về phía đó.

Sau khi bước hơn mười bước, tiểu nam tử mới nhận ra thứ mitemave;nh nhìn thấy ấy chính là một nhân ảnh che mặt bằng khăn đen.

“A!”

Lý Sở Duyệt vô thức cất tiếng.

Ngay lúc đó, nhân ảnh đang lục lọi Tàng Kinh Các kia lập tức quay lại phía sau.

Ánh mắt của Lý Sở Duyệt cùng hấn chạm vào nhau.

Ngay lúc đó, nhân ảnh ấy thở dài một tiếng.

“Hầy!”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 194

Từ sáng sớm quán trọ đã khá bận bịu.

Đám thuộc hạ của Ưu Trường Lạc chuyển các rương đựng Kinh Phật từ trong phòng ra bên ngoài. Phổ Khánh thì đứng bên cạnh quan sát xem có kẻ nào đáng ngờ hay không.

Đám lãnh nhân có phần bất ngờ khi thấy Phổ Khánh đột nhiên xuất hiện ở đây. Nhưng sau đó ai cũng tỏ vẻ chấp thuận khi nghe nói hắn là đệ tử đời thứ nhất của Thiếu Lâm Tự.

Chỉ có một thứ nằm ngoài dự liệu của họ, họ tưởng rằng sẽ thẳng hướng đến Thiếu Lâm Tự nhưng cuối cùng lại tham gia vào lễ mừng thọ của Chương môn nhân phái Võ Đang. Tuy nhiên không một ai tỏ ra bất mãn cả.

Đối với những lãnh nhân như họ có được cơ hội thăm thú phái Võ Đang còn khó như hái được sao trên trời.

Có thể vào được phái Võ Đang chính là niềm tự hào có khi cả đời họ không quên được. Nhưng có một vấn đề.

Nếu ở lại phái Võ Đang thì lịch trình sẽ bị kéo dài ra thêm mấy ngày. Có điều đám lãnh nhân thật ra cũng không mấy để tâm.

So với việc lịch trình chậm trễ thì được thăm thú phái Võ Đang vẫn có lợi hơn.

Gương mặt những người chuẩn bị lên núi Võ Đang lúc này tràn đầy hứng khởi pha chút hồi hộp.

Tiết Hạ Chân cũng giống như họ.

Mới sáng sớm tâm trạng nàng đã vô cùng tốt.

Hôm qua nàng đã giải quyết được ân oán lâu năm với các sư huynh đệ, hôm nay lại có cơ hội đến thăm phái Võ Đang. Chỉ

bấy nhiêu đã khiến khóe miệng nàng cứ nhếch cao lên.

Tiết Hạ Chân nở nụ cười tươi rói nhìn quanh quán trọ.

Lúc này, Phiêu Nguyệt và Tiểu Ma cũng đang đi xuống cầu thang.

Tiết Hạ Chân tiến gần đến chỗ Phiêu Nguyệt rồi hỏi.

“Huynh đã nghe chưa? Hôm nay chúng ta sẽ đến phái Võ Đang đấy.”

“Ừm!”

“Huynh cũng đi cùng đúng chứ?”

“Để xem!”

“Trả lời kiểu gì không biết? Vậy là huynh không đi cùng à?”

“Ta đang suy nghĩ.”

“Huynh nên cùng bọn ta đi chứ? Cũng tốt mà. Không nắm bắt cơ hội lần này thì chẳng biết khi nào chúng ta mới có dịp vào trong một danh môn chính phái như Võ Đang nữa đây chứ?”

Gương mặt Tiết Hạ Chân ngập tràn sự mong chờ.

Nàng đã cố gắng dùng giọng nói nhỏ nhẹ để quyến rũ Phiêu Nguyệt, nhưng Phiêu Nguyệt lại không cho nàng một đáp án chính xác.

Chính lúc này.

Đột nhiên có tiếng báo loạn ở cửa vào quán trọ.

Cùng với tiếng cãi cọ ầm ĩ, hai đạo sĩ cùng nhau bước vào bên trong.

Lúc các đạo sĩ tiến vào, mọi người trong quán trọ đều bất động.

“O?”

“Là phái Võ Đang.”

Tất cả đều nhận ra hai người vừa vào quán trọ chính là đạo sĩ thuộc Võ Đang.

Họ chắc chắn suy đoán của mình là đúng chính nhờ vào phản ứng của Phổ Khánh.

Phổ Khánh nhận ra thân phận hai vị đạo sĩ liền chạy đến bái kiến.

“A Di Đà Phật! Bần tăng Phổ Khánh của Thiếu Lâm Tự xin được bái kiến Vũ Bình Đạo trưởng.”

“Ồ, Tiểu sư phụ Phổ Khánh sao lại ở đây chứ? Còn Vân Nhất Đại sư đâu?”

Vũ Bình Đạo trưởng ngay lập tức nhận ra Phổ Khánh.

Vốn dĩ Võ Đang và Thiếu Lâm Tự hay qua lại với nhau nên những nhân vật cốt cán cũng xem như là có thân quen.

Vũ Bình Đạo trưởng là đệ tử đời thứ nhất của phái Võ Đang, còn Phổ Khánh lại là kỳ tài nổi bật của Thiếu Lâm Tự, vậy nên họ biết nhau là chuyện đương nhiên.

Phổ Khánh liền đáp lời Vũ Bình Đạo trưởng.

“Tiểu tăng đang bảo vệ món đồ sắp trở thành bảo vật của bốn tự theo lệnh của sư phụ ạ.”

“Bảo vật ư?”

“Đó là Kinh Phật được viết bằng tiếng Phạn, còn là bản gốc nữa. Đối với môn phái khác, chúng chẳng có giá trị gì cả, nhưng với Thiếu Lâm Tự lại là món đồ vật vô giá.”

“Thì ra là vậy.”

“Không lẽ ngài biết tiểu tăng ở đây nên mới đến ư? Dù ngài không đến thì chúng tăng cũng sẽ lên núi Võ Đang thôi.”

“À! Xin thứ lỗi. Hôm nay ta đến để gặp người khác không phải Tiểu sư phụ.”

“Vâng?”

“Lát nữa chúng ta nói chuyện sau nhé. Tiểu sư phụ có thể đàm đạo với đệ tử của ta.”

Vũ Bình Đạo trưởng đẩy Thái Quang về phía Phổ Khánh.

Thái Quang là một kẻ lảm chuyện, cùng may là hắn đã gặp Phổ Khánh mấy lần, còn nói chuyện rất hợp nhau.

Vũ Bình Đạo trưởng đi lướt qua người Phổ Khánh rồi tiến về phía Phiêu Nguyệt. Ông ta có chút chần chừ rồi dứt khoát lên tiếng.

“Xin hãy giúp ta.”

“....”

“Hôm qua có một đạo đồng đã chết ở bốn sơn.”

“Rồi sao?”

“Lý do tử vong không rõ ràng. Không một ai tìm ra nguyên nhân chính xác cả.”

Trên mặt Vũ Bình Đạo trưởng thoáng qua chút tiếc nuối.

Đêm qua ông đã phát hiện ra thi thể đạo đồng ở Tàng Kinh Các của bốn sơn.

Đạo đồng đó mang thức ăn đến cho Vũ Thành, người quản lý Tàng Kinh Các nhưng mãi vẫn không thấy quay về, vậy nên các đạo sĩ khác mới thấy kỳ lạ mà đi tìm tiểu nam tử.

Lúc này, phái Võ Đang như muốn đảo ngược cả lên.

Đạo đồng vừa mới rời khỏi Tàng Kinh Các đã biến thành thi thể, có điều chuyện này cũng không làm họ bị đả kích lớn.

Vấn đề chính là đạo sĩ phái Võ Đang không ai tìm ra được nguyên nhân cái chết cả. Trong khi bọn họ đều có đôi mắt tinh tường và thường thức vô cùng uyên thâm.

Cái chết của đạo đồng này quả nhiên vô cùng bí ẩn.

Nhìn bề ngoài giống như đạo đồng chết một cách tự nhiên. Thế nhưng điều này lại không hợp lý cho lắm. Xác suất tử vong đối với một đứa trẻ khỏe mạnh lại còn thành thạo võ công thấp hơn cả việc bị sét đánh cả chục lần.

Hơn nữa, việc này còn xảy ra trước lễ mừng thọ của Thanh Chấn Chân Nhân. Vì thế, toàn bộ phái Võ Đang hiện giờ đang náo loạn hết cả lên.

“Ta nhờ ngươi đây. Nếu ngươi tìm ra nguyên nhân cái chết của đứa trẻ đó, ta nhất định sẽ báo đáp cho ngươi.”

“Đứa trẻ đó có được yêu quý không?”

“Đứa trẻ đó rất được đề ý. Tư chất của nó rất tốt. Ta còn định sau này sẽ cho Thái Quang dạy dỗ. Nếu ngươi chịu giúp đỡ, ta xin lấy danh dự của mình ra đảm bảo chấp thuận bất cứ lời nhờ vả nào của ngươi.”

“Đứa trẻ đó chết ở đâu?”

“Tàng Kinh Các.”

“Tàng Kinh Các ư?”

“Nơi đó dùng để lưu trữ những quyển sách quý giá mà bốn môn thu thập được.”

“Là sách quý à?”

“Chủ yếu bảo quản những quyển sách khó tìm thấy trên giang hồ như sách tóm lược lịch sử trên giang hồ chẳng hạn.”

“Còn sách về võ công?”

“Vốn dĩ nó được bảo quản ở Tàng Kinh Các nhưng trước ngày lễ mừng thọ của Chương môn nhân, ta đã chuyển nó đến nơi khác để tránh tình huống bất ngờ.”

Có hàng trăm người được mời đến dự lễ mừng thọ của Thanh Chấn Chân Nhân. Nếu tính luôn cả thuộc hạ và những người phát sinh thì cũng hơn ngàn người sẽ đến Võ Đang.

Trong lúc đó, họ không thể đảm bảo rằng những kẻ có tham vọng với mật tịch võ công phái Võ Đang không trà trộn vào trong. Vậy nên để đảm bảo an toàn, họ đã chuyển những quyển mật tịch đó đến một nơi khác.

“Chẳng phải ngươi lấy việc giết người làm nghề của mình sao? Ta nên tìm đến những người như ngươi để lần ra thủ đoạn mà kẻ như chúng ta không đoán ra được đúng không nào?”

“Ngươi tin một tên thích khách như ta sao?”

“Bây giờ ta đã hết cách rồi. Vậy nên ta mới phải nhờ đến ngươi. Mong ngươi có thể làm sáng tỏ cái chết của đứa trẻ đó.”

Giọng điệu Vũ Bình Đạo trưởng mang theo chút tuyệt vọng. Nếu Phiêu Nguyệt từ chối, không chừng ông sẽ quỳ gối xuống mà cầu xin hãn.

“Ta biết rồi. Ta sẽ lên núi.”

“Thật sao?”

“Thay vào đó phải để ta tùy ý điều tra Tàng Kinh Các.”

“Ta hiểu rồi! Bên trong không có mật tịch nên không sao cả.”

Vũ Bình Đạo trưởng vui vẻ chấp nhận đề xuất của Phiêu Nguyệt.

Ông đến thông báo cho Thái Quang rằng Phiêu Nguyệt sẽ đồng hành cùng họ. Nghe thấy thế, Phở Khánh đứng bên cạnh Thái Quang liền tỏ vẻ nghi hoặc.

‘Rốt cuộc người đó là ai mà Vũ Bình Đạo trưởng lại tỏ thái độ tôn trọng như thế với hắn chứ?’

Nhìn bầu không khí ở đây, dường như không chỉ có Vũ Bình Đạo trưởng chú ý vào mỗi Phiêu Nguyệt.

Cả Ưu Trường Lạc cũng để mắt đến Phiêu Nguyệt. Hắn thật không hiểu vì sao những võ giả danh chấn thiên hạ như thế lại để ý đến một kẻ vô danh như thế.

Lúc Phiêu Nguyệt đồng ý lên núi Võ Đang, người vui mừng nhất chính là Ưu Trường Lạc. Bởi lẽ gánh nặng trong lòng y đã vơi đi rất nhiều.

Phiêu Nguyệt và Tiểu Ma thu xếp hành lý rồi bước xuống sảnh.

Lúc này Tiết Hạ Chân tiến đến gần rồi hỏi.

“Đúng là bất ngờ nhỉ.”

“Cái gì?”

“Với tính cách của huynh chắc chắn sẽ không muốn đến những nơi đông người như sự kiện lần này. Huynh đang tính toán gì thế?”

“Ta không tính toán gì cả.”

“Hum! Huynh định lừa ai chứ?”

Tiết Hạ Chân liền hừ mũi một cái.

Nàng đã cảm nhận được điều gì đó trong lúc đồng hành cùng hắn đến tận đây, trong những việc mà Phiêu Nguyệt làm không có gì là ngẫu nhiên cả.

Ban đầu nàng cũng nghĩ là do tình cờ, nhưng sau khi xem xét lại tình hình, nàng liền ngộ ra dường như mọi chuyện đều diễn ra theo ý muốn của Phiêu Nguyệt.

Những thứ nhỏ nhất mà Phiêu Nguyệt làm đều mang lại kết quả lớn. Nàng đã chứng kiến chuyện này quá nhiều lần nên không còn tin lời Phiêu Nguyệt nói nữa.

‘Trông gương mặt tuyệt mỹ đó chắc chắn là hồ ly chín đuôi rồi. Còn không thì là một con độc xà đã tu luyện ngàn năm.’

Đoàn người rời khỏi Bảo Khang liền hướng đến núi Võ Đang mà thẳng tiến.

Càng đến gần núi Võ Đang càng xuất hiện nhiều võ giả mang theo vũ khí.

Gương mặt ai nấy đều đầy lên tia nôn nao khó tả.

Kể từ khi sơn môn bị khóa chặt đã hàng chục năm trôi qua, bình thường rất hiếm người có thể đặt chân vào phái Võ Đang.

Trải qua vài lần khủng hoảng, phái Võ Đang đã học được bài học quý báu, và không bao giờ phạm phải sai lầm đó nữa.

Bỏ qua sự kiện lần này, họ chẳng biết khi nào mới được đặt chân đến đây lần nữa. Chính vì lý do đó, tất cả những võ giả đang chiếm đóng ở Hồ Bắc đều hướng về một nơi.

Nhờ thế, nơi hưởng được lợi nhiều nhất chính là những quán trọ ở chân núi Võ Đang. Những nơi này đã rất đông khách và không còn phòng trống.

Vũ Bình Đạo trưởng nhìn các võ giả liền chặc lưỡi.

“Chặc chặc! Không phải ai cũng có thể vào núi Võ Đang.”

Đúng là núi Võ Đang rộng lớn nhưng họ đã quyết định số người có thể đặt chân vào.

Con số đó chính xác là một ngàn người.

Dù có chấp nhận nhiều hơn thì họ cũng không đồng ý tiếp đãi. Những người như thế sẽ bị chặn bên ngoài sơn môn.

Võ giả nào không nhận được thư mời vẫn được vào trong tùy vào thân phận và môn phái xuất thân.

Thân phận và danh tiếng càng cao thì khả năng được vào phái Võ Đang càng lớn. Đặc biệt, những người thuộc các đại môn phái được ưu tiên hàng đầu. Còn những kẻ khác muốn đặt chân vào Võ Đang còn khó như hái sao trên trời.

Thế nên mới nói, nhóm người Ưu Trường Lạc vô cùng may mắn.

Chính vì họ được đích thân đệ tử đời thứ nhất Vũ Bình Đạo trưởng dẫn dắt. Ngoài ra còn có Phổ Khánh kỳ tài bậc nhất của Thiếu Lâm Tự đi cùng.

Cờ này họ có thể tự do vào sơn môn mà không bị ngăn lại.

Những võ giả càng đến gần núi Võ Đang lại càng tăng theo cấp số nhân. Cuối cùng, phía dưới chân núi dường như đã chật kín những người.

Võ giả đến muộn không tìm được chỗ ở liền náo loạn một phen. Nếu nhóm Ưu Trường Lạc cũng đến trễ một bước xem chừng họ cũng giống như đám người kia.

“Chúng ta không còn lý do gì lưu lại nơi này, vậy nên hãy đến núi Võ Đang ngay đi.”

“Tại hạ đồng ý.”

Ưu Trường Lạc lập tức gật đầu.

Mặt trời đã sắp buông mình sau dãy núi phía Tây từ bao giờ.

Đa số quán trọ đều đã kín chỗ nên họ không tìm được nơi ở cho nhiều người như thế. Vậy thà rằng bây giờ lên núi Võ Đang còn tốt hơn.

Vũ Bình Đạo trưởng dẫn đầu, cùng đưa mọi người hướng đến bốn sơn.

May mắn là con đường đến núi Võ Đang vô cùng thuận lợi, đâu đâu cũng được bố trí các đệ tử canh phòng nghiêm ngặt.

Các đệ tử Võ Đang đốt đuốc sáng trưng rồi đưa Vũ Bình cùng đoàn người vào trong. Nhờ thế, nhóm người bọn họ đã đến được sơn môn trước khi màn đêm buông xuống.

Bên cạnh sơn môn có Hải Kiếm Trì vô cùng nổi tiếng.

Có một giai thoại rằng những võ giả đến thăm phái Võ Đang đều buông kiếm trước Hải Kiếm Trì ở sơn môn để thể hiện sự tôn kính đối với Trương Tam Phong - tổ sư của Võ Đang.

Đến giờ vẫn còn nhiều nhân vật gọi nhắc lại giai thoại của Hải Kiếm Trì mỗi khi nhắc về sơn môn của Võ Đang.

Lúc này, các đệ tử đời thứ hai và đệ tử đời thứ ba đang đứng canh gác ở Hải Kiếm Trì.

Bởi vì có nhiều người không được thông qua sẽ đứng đó nài nỉ, thậm chí là ép buộc để được vào bên trong.

Chính vì thế, dù là nửa đêm nhưng các đệ tử phái Võ Đang vẫn không nghỉ ngơi mà đứng canh phòng ở đây.

Trên mặt họ lúc này đã tràn đầy mệt mỏi.

Người chịu trách nhiệm dẫn dắt các võ giả canh gác là đệ tử đời thứ hai Thái Duyệt.

“Su huynh!”

Thái Quang nhìn thấy Thái Duyệt liền chạy đến chỗ hắn.

Sau vài ngày mới gặp lại, Thái Duyệt cũng niềm nở mà chào đón sư đệ.

“Ra là Thái Quang. Vậy sư bá cũng về rồi.”

“Chắc con phải khổ tâm lắm.”

Vũ Bình Đạo trưởng liền vỗ vỗ vào vai Thái Duyệt.

Trên gương mặt Thái Duyệt lúc này đã hiện lên bao nhiêu vất vả trong thời gian qua.

Cái chết đột ngột của Lý Sở Duyệt đủ làm rung chuyển cả phái Võ Đang.

Mặc dù vẫn chưa được nhận chính thức, nhưng Lý Sở Duyệt là một người tài năng nên có triển vọng sẽ trở thành đệ tử của bốn phái.

Kẻ bị đả kích lớn nhất bởi cái chết của Lý Sở Duyệt chính là những người chịu trách nhiệm canh gác như Thái Duyệt đây.

Họ vẫn chưa tìm ra bất kỳ dấu hiệu xâm nhập nào từ bên ngoài, và tự họ cảm thấy phải chịu một phần trách nhiệm trước cái chết của tiểu nam tử.

“Con xin tạ lỗi. Chuyện này xảy ra là do đệ tử đã không canh gác cẩn thận.”

“Đó là trách nhiệm của con sao? Cái chết của tiểu tử ấy vẫn chưa làm sáng tỏ kia mà, con đừng tự trách mình quá.”

“Đa tạ người.”

Nghe Vũ Bình Đạo trưởng an ủi, Thái Duyệt cũng cảm thấy nhẹ nhõm đôi chút. Lúc này ánh mắt hắn mới hướng về phía những người đi phía sau Vũ Bình.

“Các vị đây là...?”

“Đây là những vị khách đi cùng ta. Là khách quý nên ta mới đích thân đưa họ lên núi đây.”

“Vậy người mời các vị ấy ghi danh vào sổ danh sách khách mời đi ạ.”

“Ta biết rồi.”

Nhóm người của Ưu Trường Lạc lần lượt ghi tên vào trong danh sách, cuối cùng cũng đến lượt Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt cầm bút lên. Sau đó hắn dứt khoát ghi tên mình vào quyển sổ.

Phiêu Nguyệt.

Đây chính là thời khắc lần đầu tiên cái tên này được ghi nhận trên giang hồ.

195

Cảm nhận đầu tiên khi thấy phái Võ Đang ở ngoài đời là nó thực sự rất khổng lồ.

Hình ảnh những điện các lớn như Thượng Thanh Cung, Ngộ Chân Cung, Ngọc Hư Cung, Tử Tiêu Cung và Thái Hòa Cung nằm sát nhau khiến cho người khác cảm thấy choáng ngợp.

Nhóm của Ưu Trường Lạc và những lãnh nhân cũng bị choáng ngợp với sự uy nghiêm ấy của Võ Đang.

“Òa!”

“Võ Đang đây sao?”

“Quả nhiên là Võ Đang và Thiếu Lâm là những nơi có lịch sử lâu đời nhất. Phong thái uy nghiêm ngập tràn.”

Tuy giờ là ban đêm nên không thể thấy rõ chi tiết nhưng nhờ có những ngọn đuốc cùng với ánh trăng mà bọn họ có thể nhìn thấy được những đường nét của Võ Đang Phái.

Vũ Bình dẫn bọn họ đến một điện các lớn, trông như mới được xây dựng lên ở gần đó.

Điện các ấy tên Thanh Lưu Cung. Là điện các được xây nên để có chỗ cho những vị khách đến sự sinh thần lần này của chương môn nhân có chỗ để nghỉ ngơi.

Thanh Lưu Cung cực kỳ rộng lớn, nó có thể chứa đến hàng trăm khách mời cùng một lúc. Những người không rõ cấu trúc của nơi này chắc chắn sẽ đi lạc.

Vũ Bình đã dẫn nhóm của Ưu Trường Lạc đến một nơi độc lập nhất trong Thanh Lưu Cung.

Những vị hòa thượng của Thiếu Lâm Tự cũng ở gần đó. Bởi vì họ muốn đích thân bảo vệ kinh Phật.⁵

Những lãnh nhân lúc này trở thành những người dư thừa. Bởi vì các vị hòa thượng của Thiếu Lâm Tự đã thế chỗ cho họ nên lúc này họ không có gì để làm cả.

Cao Nhật Bá và Tiết Hạ Chân nghĩ thế này cũng không tệ.

Mọi chuyện cũng thành thế này rồi, có vẻ bọn họ vẫn nên chấm dứt khế ước với Ưu Trường Lạc và thoả mái tận hưởng sự kiện sắp tới của phái Võ Đang thì hơn.

Vì thấy bọn họ cả khả năng sẽ không làm gì nữa trên đường từ đây đến Thiếu Lâm Tự nên Cao Nhật Bá đã đề nghị Ưu Trường Lạc chấm dứt khế ước.

Ưu Trường Lạc thấy có lý nên cũng chấp nhận.

Khế ước của những lãnh nhân được hủy bỏ, họ được trả một khoản thù lao như đã định.³

Tuy Cao Nhật Bá nói với Ưu Trường Lạc chỉ cần đưa số tiền đúng với quãng đường từ Đạt Châu đến đây thôi nhưng Ưu Trường Lạc vẫn đưa cho hắn số tiền như đã thỏa thuận ban đầu.⁶

Những lãnh nhân vui vẻ quay trở về chỗ ngủ của mình sau khi được Ưu Trường Lạc ưu đãi như vậy.

Tiết Hạ Chân vẫy vẫy chiếc túi đựng tiền với Phiêu Nguyệt rồi nói.

“Sao nào? Có muốn về Đạt Châu cùng ta không? Nhiều đây thôi cũng đủ ta sống với ngươi một khoảng thời gian đấy.”

“Cất vào đi. Nhiều đó còn không đủ dính kê răng của ta.”

“Chậc! Bày đặt làm giá.”

Tiết Hạ Chân bĩu môi trước sự từ chối của Phiêu Nguyệt. Nhưng không phải là nàng đang không vui.

Bởi vì ngay từ đầu, Tiết Hạ Chân hoàn toàn không nghĩ đến việc Phiêu Nguyệt sẽ chấp nhận đề nghị của mình.

Chỉ là nàng tiếc nuối vì mối nhân duyên với Phiêu Nguyệt phải kết thúc như thế này thôi. Sau khi sự kiện lần này của phái Võ Đang kết thúc, nàng sẽ quay trở về nơi có chợ lãng nhân là Đạt Châu.

Từ biệt như thế này, không biết bao giờ mới có thể gặp lại được. Cũng chẳng thể hẹn trước.

Nếu là nam nhân khác, chắc chắn họ sẽ tìm đến nàng vì nuối tiếc cơ thể của nàng nhưng Phiêu Nguyệt thì hoàn toàn không có khả năng đó.

Bởi hẳn không phải kiểu người sẽ vương vấn nữ nhân hay luyện tiếc một điều gì đó.

Đối với Phiêu Nguyệt, nàng cùng lắm chỉ là một mối nhân duyên thoáng qua.

Khả năng cao lần từ biệt ở núi Võ Đang chính là lần cuối của họ.²

Tiết Hạ Chân nhìn chăm chăm vào Phiêu Nguyệt một hồi lâu rồi nói.

“Ta sẽ không nói lời tạm biệt đâu. Lỡ như sau này ngươi có đi ngang qua Đạt Châu thì cứ đến chợ lãng nhân. Nếu là ngươi thì lúc nào ta cũng luôn luôn chào đón.”

“Được!”³

“Người gì đâu mà cục cằn dễ sợ. Dù sao thì thời gian qua ta đã rất vui.”

Tiết Hạ Chân vẫy tay với Phiêu Nguyệt rồi bước vào phòng của nàng.

Phiêu Nguyệt nhìn căn phòng của Tiết Hạ Chân một lúc rồi lại nhìn lên bầu trời kia.

Tử Tiêu Cung được cấu thành nên bởi vô số điện các, là đạo quán có quy mô lớn nhất trong phái Võ Đang, và có những lão đạo sĩ đang tụ tập ở điện các lớn nhất.

Những lão đạo sĩ râu đã mọc trắng ấy chính là chưong môn nhân và trưởng lão của phái Võ Đang.

Lão đạo sĩ có phong mạo thoát tục ngồi ở trung tâm ấy chính là chưong môn nhân hiện tại của phái Võ Đang - Thanh Chấn Chân Nhân. Hai bên lần lượt là Công Chấn Chân Nhân, Vân Chấn Chân Nhân, Đỉnh Chấn Chân Nhân.

Ngồi đối diện Thanh Chấn Chân Nhân là một lão đạo sĩ tỏa ra khí tức lạnh lẽo như sương giá. Lão chính là Thượng Chấn Chân Nhân - Võ Đang Đệ Nhất Kiếm.

Ngoại trừ người có bối phận cao hơn các bậc trưởng lão một bậc là Nhất Kiếm Chân Nhân thì không có một võ giả nào trong phái Võ Đang và toàn bộ thành Hồ Bắc này có để đối đầu avetemvớilão.0

Thanh Chấn Chân Nhân nhìn các trưởng lão với vẻ mặt nghiêm trọng.

“Vây là vẫn chưa biết nguyên nhân tử vong sao?”

“Thành thực xin lỗi chưong môn nhân.”

Công Chấn Chân Nhân hồ then đáp lời.

Lão là nhị đương gia của phái Võ Đang, sư đệ của Thanh Chấn Chân Nhân.

Tuy không có năng lực lãnh đạo tài tình như Thanh Chấn Chân Nhân và cũng không có võ công cao siêu như Thượng Chấn Chân Nhân nhưng lão được nhiều người kính trọng nhờ tính cách hòa nhã và trí lực xuất chúng.

Lão là người đầu tiên chạy đến kiểm tra thi thể của Lý Sở Duyệt ngay khi biết tin tiểu tử ấy qua đời, nhưng lão không thể

xác định được nguyên nhân Lý Sở Duyệt chết là gì.

Các trưởng lão khác cũng vậy.

Đến cả Thượng Chấn Chân Nhân cũng không thể tìm ra nguyên nhân cái chết của Lý Sở Duyệt là gì. Lão thậm chí còn không thể chắc chắn Lý Sở Duyệt có bị sát hại hay không.

Cái chết của Lý Sở Duyệt dị thường đến thế.

Điều đáng lo ngại hơn chính là Lý Sở Duyệt đã chết ở trong Tàng Kinh Các.

Tuy những cuốn sách ghi chép về võ công đã được chuyển đi qua nơi khác nhưng Tàng Kinh Các vẫn là nơi được canh gác nghiêm ngặt trong phái Võ Đang. Việc một đạo đồng khỏe mạnh ra đi ở một nơi như thế không khỏi khiến Thanh Chấn Chân Nhân và các trưởng lão nảy sinh nghi ngờ.

Thanh Chấn Chân Nhân suy nghĩ day dứt một hồi rồi mở miệng.

“Có lẽ vẫn nên lùi tiệc sinh thần của ta lại thì hơn. Chẳng phải việc đó không cần thiết vào lúc này sao?”

“Sư huynh thứ lỗi! Thư mời đã được gửi đi, nhiều người có lẽ cũng đã trên đường đến đây, đã tới lúc này rồi, e là rất khó để hủy tiệc.”

“Đúng vậy, chương môn nhân! Bữa tiệc sinh thần lần này không chỉ để kỷ niệm sinh thần của chương môn nhân mà còn là một sự kiện để thể hiện uy thế của phái Võ Đang chúng ta. Nếu chúng ta hủy bỏ nó chỉ vì có một đạo đồng chết thì còn đâu ra là thể diện của bốn phái nữa.”

“Chúng ta phải tổ chức bữa tiệc này để phô trương sự vẹn toàn của phái Võ Đang chúng ta.”

Các trưởng lão đều nhất trí phản đối ý kiến của Thanh Chấn Chân Nhân khiến cho y càng ngày càng khổ tâm.

“Đệ tử Vũ Bình bái kiến chương môn nhân. Con vào trong có được không ạ?”

Bỗng tiếng của Vũ Bình vang vọng từ ngoài cửa.

“Vào đi.”

Vũ Bình cẩn thận bước vào trong ngay khi được Thanh Chấn Chân Nhân cho phép.

Vũ Bình chỉnh trang lại trang phục cho chỉnh tề khi thấy ánh mắt các trưởng lão đã đổ dồn lên người mình.

“Chuyến đi đến Bảo Khang thuận lợi chứ?”

“Vâng! Cũng là nhờ có chương môn nhân quan tâm.”

“Hô hô! Vậy là tốt rồi.”

“Con có nghe được tin Sở Duyệt đã mất khi ở dưới núi.”

“Con cũng hay tin rồi sao. Cũng vì lý do đó mà bọn ta mới tụ tập lại đây để thảo luận đối sách nhưng chẳng có giải pháp nào cả.”

“Vẫn chưa rõ nguyên do tử vong ả?”

“Hầy!”

Thanh Chấn Chân Nhân thở dài thay cho câu trả lời.

Chỉ cần nhìn phản ứng của y thôi cũng đủ đoán được tình hình lúc này đang như thế nào.

Vũ Bình do dự một lúc rồi thận trọng đưa ra vấn đề.

“Thực ra khi đệ tử xuống núi đã vô tình gặp một người. Đệ tử tự hỏi nếu cho người đó xem qua thi thể của Sở Duyệt thì sẽ như thế nào nên mới dẫn người đó đến đây.”

“Người còn gặp là ai mà con lại nói như thế? Ngay cả Thượng Chấn cũng không thể tìm ra nguyên nhân cái chết, người đó là ai mà sao có thể chứ?”

Ánh mắt của Thanh Chấn Chân Nhân hướng về phía Thượng Chấn Chân Nhân.

Đường đường là Võ Đang Đệ Nhất Kiếm vậy mà không thể tìm ra nguyên do cái chết của Lý Sở Duyệt khiến cho lòng tự trọng của Thượng Chấn Chân Nhân lúc này đã bị tổn thương nặng nề.

Thượng Chấn Chân Nhân hỏi.

“Người mà con dẫn tới là ai vậy?”

“Hắn tên Phiêu Nguyệt ả.”

“Phiêu Nguyệt?”

Thượng Chấn Chân Nhân khẽ nhú mày.

Bởi vì lão không thể đoán được thân phận của người đó chỉ qua cái tên được.

Những trưởng lão khác cũng vậy.

Vũ Bình cũng đang phân vân có nên tiết lộ danh tính của Phiêu Nguyệt hay không. Nhưng sự phân vân ấy của ông kéo dài không quá lâu. Bởi ánh mắt của những trưởng lão khiến cho ông cảm thấy áp lực.

Ông tin vào thường thức của nhưng bậc bề trên. Họ tuyệt đối sẽ không manh động dù cho biết được danh tính thực sự của Phiêu Nguyệt.

“Hắn... là tử thần của thành Tứ Xuyên à.”

“Tử thần?”

“Ý con là người đã gây ra cuộc chiến huyết tử ở Thành Đô sao?”

Những người trong đại diện bắt đầu xì xào.

Bởi danh tính của người mà Vũ Bình nhắc đến khiến bọn họ cảm thấy không khỏi chấn động.

Đặc biệt là Thượng Chấn Chân Nhân, lão phản ứng mạnh mẽ.

“Vậy là con đã dẫn kẻ khiến cho phái Nga Mi và phái Thanh Thành phong bế sơn môn đến đây sao?”

“Vâng! Sư thúc.”

“Sao con lại để một kẻ hung ác như hắn tiến vào bốn sơn như vậy chứ?”

Rầm!

Thượng Chấn Chân Nhân đập tay vào tay ghế. Tay ghế trở thành những hạt bụi bay tứ tung. Công lực mà lão dùng ban nãy cực kỳ mạnh.

Lão hẳn học nhìn vào Vũ Bình như thể sắp ăn tươi nuốt sống Vũ Bình đến nơi vậy.

Vũ Bình vội vàng thanh minh.

“Thực ra hẳn hiểu chuyện hơn con nghĩ.”

“Hắn đã gây tổn hại lớn cho phái Nga Mi và phái Thanh Thành. Liệu con có thể đảm bảo hắn sẽ không làm gì với bốn phái không?”

“Cuộc điều tra bí mật của bốn phái đã cho thấy vụ việc xảy ra hoàn toàn do phái Nga Mi đã mắc phải một lỗi lầm rất lớn ạ.”

“Nguyên nhân gián tiếp là gì không quan trọng. Điều quan trọng là phái Nga Mi và phái Thanh Thành là những môn phái trong danh môn chính phái đã bị đả kích lớn. Đó là hai môn phái nằm trong Cửu Đại Môn Phái cùng Võ Đang của chúng ta đây. Vậy mà con lại để kẻ đã đâm một vết thương chí mạng vào hai môn phái đó vào Võ Đang sao? Con có còn tỉnh táo không vậy?”

“Sư thúc! Người bình tĩnh nghe con nói đã.”

“Không cần!”

Đôi mắt của Thượng Chấn Chân Nhân tỏa đầy sát khí.

Vũ Bình có nói gì thì lão đều từ chối lắng nghe.

Vũ Bình tỏ vẻ thất vọng.

Ông biết Thượng Chấn Chân Nhân rất thẳng thắn nhưng ông không ngờ Thượng Chấn Chân Nhân lại trước sau không thông đến mức này.

Ngay lúc đó, Thanh Chấn Chân Nhân lên tiếng cứu viện cho Vũ Bình.

“Sư đệ bình tĩnh.”

“Nhưng mà...”

“Vũ Bình đâu phải là người dễ mắc sai lầm. Hẳn là có lý do gì đó nên Vũ Bình mới mang người đó đến đây. Chẳng phải chúng ta nên cho Vũ Bình một cơ hội để giải thích sao?”

“V... vâng sư huynh.”

Dù có là Võ Đang Đệ Nhất Kiếm đi chăng nữa thì Thượng Chấn Chân Nhân cũng không thể nào chống đối lại chương môn nhân của phái Võ Đang được.

Thanh Chấn Chân Nhân nhìn vào Vũ Bình.

“Nào, giờ con nói đi. Tại sao con lại dẫn người đó đến đây?”

“Hắn rõ ràng là một thích khách như những gì mà chúng ta đã điều tra. Chắc chắn hắn là người đã gây thiệt hại lớn cho phái Nga Mi và phái Thanh Thành.”

“Vậy thì sao?”

“Hắn là người khác biệt. Thanh Thành và Nga Mi tuy sức mạnh còn yếu hơn bốn phái nhưng cũng đã được mọi người công nhận. Một mình Phiêu Nguyệt đã đối đầu với hai môn phái ấy chứng tỏ hắn không chỉ sở hữu võ công cao cường mà còn có mảnh khóc khôn lường và thông thạo cách ám sát. Đặc biệt là về khả năng ám sát.”

“Con mở bài cũng dài quá rồi. Mau vào phần chính đi.”

“Đôi mắt của thỉnh khách khác với chúng ta. Họ có thể nhìn thấy được những gì mà ta không thấy.”

“Ý con là lợi dụng người đó để tìm ra nguyên nhân cái chết của Sở Duyệt sao?”

“Vâng.”

“Hừm!”

Thanh Chấn Chân Nhân khẽ trầm ngâm.

Tử thần Phiêu Nguyệt.

Y chỉ mới có được thông tin về hắn vài tháng trước.

Thông tin đến tay y cũng đã là một khoảng thời gian rất lâu sau khi xảy ra trận chiến huyết tử ở thành Tứ Xuyên.

Bởi không dễ để có được nhiều thông tin về Phiêu Nguyệt.

Hạ Ô Môn không hợp tác nên bọn họ đành phải tự đi điều tra.

Dĩ nhiên, nếu phái Thanh Thành cùng phái Nga Mi không nằm trong Cửu Đại Môn Phái thì bọn họ cũng chẳng phải đi điều tra để làm gì.

Bọn họ cảm nhận được sự nguy hiểm mạnh mẽ trước sự phong bế sơn môn của hai môn phái đó và quyết định sẽ điều tra ra sự thật.

Kết quả là họ đã tìm ra được người tên Phiêu Nguyệt. Nhưng thông tin về người đó lại không nhiều.

Hắn tên Phiêu Nguyệt. Về ngoài xinh đẹp hơn cả nữ nhân. Sát pháp siêu việt khó tưởng. Đó là những gì mà họ thu thập được.

Chỉ cần nhìn vào những người đã chết dưới tay hắn cũng đủ khiến người khác kinh hãi rồi.

Nếu hắn thực sự muốn, hắn có thể ám sát những cao thủ của phái Võ Đang bất cứ lúc nào. Đến mức không còn ai tự tin rằng mình có thể sống sót.

Phái Võ Đang phán đoán Phiêu Nguyệt có mức độ nguy hiểm tương đương với công địch trong giang hồ. Vậy nên Thượng Chấn Chân Nhân mới nhạy cảm khi nghe thấy tên hắn như vậy.

“Con có thể đảm bảo hắn sẽ không gây tổn hại gì cho bọn phái sao?”

“Con sẽ ở bên cạnh theo dõi ạ.”

“Hắn là một kẻ nguy hiểm. Có khi còn nguy hiểm hơn cả Bát Tinh Tọa.”

“Theo như con quan sát thì nếu không gây tổn hại gì cho hắn thì hắn sẽ không quan tâm đâu. Chỉ cần bọn phái không thù địch hắn, hắn chắc chắn sẽ không thù địch chúng ta.”

“Con chắc chứ?”

“Con dám lấy tính mạng của mình ra để đảm bảo.”

“Hừm!”

Thanh Chấn Chân Nhân nhíu mày trước câu trả lời của Vũ Bình rồi chìm trong suy nghĩ.

Các trưởng lão thì thầm với nhau.

Vẽ hoang mang hiện rõ trên gương mặt họ.

Đây là lần đầu tiên trong lịch sử của phái Võ Đang có thích khách vào trong sơn môn.

Dĩ nhiên bọn họ sẽ phản đối kịch liệt.

Bỗng Thanh Chấn Chân Nhân lên tiếng.

“Được thôi! Giao việc này cho Phiêu Nguyệt đi.”

“Sư huynh!”

“Chưởng môn nhân!”

Các trưởng lão ngạc nhiên nhìn vào Thanh Chấn Chân Nhân. Nhưng y vẫn nói tiếp mà không có chút dao động.

“Chẳng phải chúng ta phải thừa nhận rồi sao? Rằng chúng ta không thể phát hiện ra nguyên nhân cái chết của Sở Duyệt bằng sức mạnh của chúng ta được. Nếu chúng ta không làm được, chúng ta đành phải mượn thích khách làm điều đó thôi.”

“Người ngoài mà biết chuyện thì còn đâu là thể diện của phái Võ Đang nữa.”

Thượng Chấn Chân Nhân cao giọng nhưng Thanh Chấn Chân Nhân vẫn giữ nguyên lập trường của mình.

“Trước tính mạng của con người thì thể diện của phái Võ Đang có gì quan trọng? Để tử chết oan, ta không thể bỏ qua được. Tuy hấn là một thích khách độc ác nhưng hấn chưa gây hại gì cho bốn phái cả, vậy nên cũng rất khó để xử phạt hấn ta. Thà rằng lợi dụng hấn thì hơn.”

“Sư huynh! Huynh sẽ hồi hận về quyết định này đây.”

“Được rồi! Thượng Chấn. Ta đã quyết định rồi, và ta không có ý định thay đổi nó. Mèo trắng hay mèo đen không quan trọng. Chỉ cần bắt được con chuột liên quan đến việc này là được.”

Ử THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 196

Phiêu Nguyệt dậy từ rất sớm.

Hắn bước ra ngoài thì bắt gặp Tiểu Ma đang ngồi co rúm trên một đại thụ.

“Huynh!”

Tiểu Ma phát hiện ra Phiêu Nguyệt liền cười tươi. Tiểu nam tử nhảy từ trên cây xuống nhẹ nhàng như một con mèo, sau đó hấn chạy về phía Phiêu Nguyệt.

“Đệ ở đó cả đêm à?”

5

“Ừm!”

“Không có chuyện gì chứ?”

“Không có.”

Tiểu Ma hầu như đã thức trắng cả một đêm.

Tiểu nam tử vẫn ôm trong lòng thanh Công Bố to bằng cả người của hắn.

Phiêu Nguyệt liền xoa đầu Tiểu Ma. 3

“Đệ vất vả rồi.”

“Ừm!”

Lúc hai người đang nói chuyện với nhau thì có ai đó bước vào Thanh Lưu Cung. 6

Đó chính là người đã đưa họ lên núi Võ Đang - Vũ Bình Đạo trưởng.

“Hơ hơ! Chưa gì đã dậy rồi à. Hôm qua ngươi ngủ có ngon không?”

“Ta ngủ ngon lắm.”

“Vậy thì may quá.”

Gương mặt Vũ Bình Đạo trưởng lúc này lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Mặc dù Thanh Chấn Chân Nhân đã cho phép Phiêu Nguyệt ở lại, nhưng một vài trưởng lão lại tỏ vẻ không mấy hài lòng. Họ cứ cần nắn Vũ Bình Đạo trưởng suốt cả đêm. Chính vì thế mà ông không tài nào ngủ được. 2

Dẫu sao đi nữa, Vũ Bình Đạo trưởng cũng đã quán triệt được ý kiến của mình.

Họ đã đồng ý cho Phiêu Nguyệt ở lại núi Võ Đang và điều tra Tàng Kinh Các để tìm ra nguyên nhân cái chết của Lý Sở Duyệt.

Quyết định này đối với phái Võ Đang cũng chẳng dễ dàng.

3

Một vài trưởng lão vẫn tỏ vẻ bất mãn với quyết định này, nhưng họ vẫn giữ im lặng vì không thể chống lại lệnh của Thanh Chấn Chân Nhân. Thế nhưng chỉ cần Phiêu Nguyệt lộ ra chút sơ hở, họ sẵn sàng xông tới tông cổ hắn đi.

Vũ Bình Đạo trưởng nói với hai người.

“Chúng ta dùng bữa trước đã.”

Ông liền đưa hai người đến nơi các đạo sĩ dùng bữa.

Phái Võ Đang đã cải tạo lại một điện các lớn để dành cho sự kiện lần này. Họ đặt tạm bếp lò, bàn ghế, sẵn sàng chiêu đãi khách khứa đến thăm bất cứ lúc nào.

Bên trong nhà ăn đã có nhiều đạo sĩ ngồi quanh.

Có khoảng trăm đạo sĩ đang tụ tập lại ở đây, ngoài tiếng ăn uống ra không còn bất kỳ âm thanh nào nữa.

Thông qua hình ảnh các đạo sĩ, có thể thấy quy tắc trong môn phái này vô cùng nghiêm ngặt.

Lúc Vũ Bình Đạo trưởng đưa những nhân vật lạ mặt đến, ánh mắt các đạo sĩ liền tập trung về phía họ. Đây là lần đầu Vũ Bình đưa người bên ngoài tới nơi này.

Các đạo sĩ vô cùng tò mò về thân thế của Phiêu Nguyệt. Thế nhưng không một ai dám đến gần dò hỏi Vũ Bình Đạo trưởng cả.

Nhờ thế mà cả ba người mới được im lặng dùng bữa.

Các món ăn ở phái Võ Đang chủ yếu làm từ rau quả. Mặc dù cũng có những món mặn chế biến từ thịt nhưng lại vô cùng thanh đạm.

Phiêu Nguyệt cảm thấy hết sức vừa ý món ăn ở đây. Bởi vì nó rất nhẹ bụng. Trái lại, Tiểu Ma dường như thấy không hợp khẩu vị cho lắm, tiểu nam tử vừa ăn vừa cau mày.

Tiểu Ma vẫn thích ăn thịt như những đứa trẻ khác.

Rốt cuộc Tiểu Ma không ăn được bao nhiêu đã buông đũa xuống.

Nhìn thấy biểu cảm không vui của tiểu nam tử, Vũ Bình Đạo trưởng liền bật cười.

“Haha! Đồ ăn không hợp khẩu vị sao?”

“Nhặt nhẽo.”

“Chịu đựng thêm một ngày nữa đi. Khi nào khách khứa đến sẽ có nhiều thức ăn ngon hơn nữa đấy.”

“Thật sao?”

“Đương nhiên! Có nhiều khách đến bọn ta đâu thể cho họ ăn đồ của đạo sĩ thôi đúng không nào?”

“Chỉ cần chịu đựng thêm một ngày nữa thôi ư?”

Tiểu Ma tròn xoe mắt hỏi. Bộ dạng tiểu nam tử trông vô cùng đáng yêu khiến cho Vũ Bình Đạo trưởng không khỏi bật cười.

“Đương nhiên rồi.”

“Ta biết rồi. Ta tin ông.”

Tiểu Ma dùng vẻ mặt hết sức hùng hồn mà trả lời, Vũ Bình lại lần nữa bật cười.

Ban đầu ông cảm nhận được thứ khí tức kỳ quái tỏa ra từ người tiểu nam tử, nhưng bây giờ ông lại thấy hẳn cũng không tàn độc đến như thế. Vậy nên ông mới mỉm cười thế này.

Sau khi ăn xong, Phiêu Nguyệt hỏi Vũ Bình Đạo trưởng.

“Thi thể ở đâu?”

“Đang được bảo quản ở Thiên Băng Động.”

Thiên Băng Động là một sơn động được hình thành tự nhiên phía sau phái Võ Đang. Nơi này được gió lạnh từ lòng đất thổi quanh năm nên bốn mùa lúc nào cũng giữ được nhiệt độ vô cùng thấp.

“Chuyên nó đến Tàng Kinh Các đi.”

“Sao phải làm như thế?”

“Ta cần tái dựng lại hiện trường khi phát hiện ra thi thể.”

“Tại sao chứ? Mà thôi! Ta sẽ bảo người làm thế.”

Vũ Bình Đạo trưởng nghĩ rằng hẳn phải có lý do gì đó rồi đáp lời.

Sau khi dùng bữa xong, Vũ Bình Đạo trưởng liền ra lệnh cho Thái Quang làm theo lời Phiêu Nguyệt đã yêu cầu.

Thái Quang sau khi nhận lệnh thì chạy đến Thiên Bãng Động.

Một lát sau, Thái Quang cùng các đệ tử bảo vệ ở Thiên Bãng Động đã mang thi thể của Lý Sở Duyệt đến trước Tàng Kinh Các.

“Hắn định làm trò gì thế?”

“Hắn đang muốn xúc phạm thi thể của Sở Duyệt sao?”

Những đạo sĩ không rõ đầu đuôi bắt đầu bàn tán xôn xao. Họ đều là người đang canh giữ Tàng Kinh Các.

Cái chết của Lý Sở Diệu khiến họ cảm thấy khó chịu, tựa như chính vì họ đã lơ là nên mới xảy ra loại chuyện này. Vậy nên khi thấy thi thể Lý Sở Duyệt được mang trở lại, trong lòng họ liền dấy lên cơn phẫn nộ.

Lúc đó, một đạo sĩ trung niên sai bước đi đến.

Ông ta đến gần Vũ Bình Đạo trưởng rồi cao giọng hỏi.

“Chuyện này là sao đây? Sư huynh. Sao lại mang thi thể đứa trẻ đã chết đến đây? Không phải là muốn xúc phạm đứa trẻ này đó chứ?”

“Vũ Thành sư đệ.”

Đạo sĩ trung niên kia chính là Vũ Thành Đạo trưởng chịu trách nhiệm quản lý Tàng Kinh Các.

Trong lúc ông ta vắng mặt, Lý Sở Duyệt mang thức ăn đến cho ông rồi bỏ mạng. Ông cũng đã tự trách mình vì chuyện này.

Chính vì thế ông mới phản ứng nhạy cảm hơn bất cứ ai.

Vũ Bình Đạo trưởng hiểu được tâm trạng của Vũ Thành nên mới nhẹ giọng nói.

“Xin lỗi đệ! Nhưng muốn giải quyết tình hình hiện giờ, ta chỉ còn cách này thôi.”

“Sư huynh nói rằng đem thi thể một đứa trẻ đã chết quay về đây là để giải quyết tình hình ư? Làm thế nào chứ?”

“Đệ hãy chờ một chút đi.”

“Chẳng lẽ sư huynh thật sự tin tưởng hấn ta sao? Hấn có đáng tin không vậy?”

“Chương môn nhân và các trưởng lão đã cho phép rồi. Vậy nên đệ hãy tin tưởng mà chờ đợi đi.”

“Sư huynh!”

Vũ Thành Đạo trưởng liền hét toáng lên.

Ánh mắt ông ta lúc này đã giăng đầy tơ máu.

Vũ Bình Đạo trưởng liền vỗ vỗ vai Vũ Thành Đạo trưởng.

“Ta đã từng làm đệ thất vọng bao giờ chưa?”

“...”

“Ta cũng không hài lòng với cách làm này. Nhưng bây giờ chỉ còn biết tin tưởng hấn mà thôi. Dù thế này đi nữa chẳng phải chúng ta nên l&agraavetemve;m rõ cái chết của đứa trẻ Sở Duyệt đó trước hay sao?”

“Ta hiểu rồi! Đệ chỉ cần nhìn là được chứ gì? Có điều, các người không được làm gì quá đáng với thi thể của Sở Duyệt đây.”

“Đệ đừng lo. Ta sẽ mở to mắt mà quan sát hấn.”

Vũ Thành Đạo trưởng gật đầu rồi lui về sau. Thế nhưng ông vẫn nhìn Phiêu Nguyệt với ánh mắt không tin tưởng.

Nếu Phiêu Nguyệt làm càn, ông ta nhất định sẽ không để yên. Thế nhưng, Phiêu Nguyệt lại không thèm để ý đến ông ta.

Hấn bước vào trong Tàng Kinh Các rồi nói với các đạo sĩ.

“Hãy để đứa trẻ đó đúng tư thế như lúc các người phát hiện ra nó.”

“Ta hiểu rồi!”

Vũ Bình Đạo trưởng liền lệnh cho các đạo sĩ đặt thi thể Lý Sở Duyệt xuống nền Tàng Kinh Các. Họ cố gắng hết sức mừng

tượng lại hiện trường lúc đó rồi sắp xếp thi thể Lý Sở Duyệt đúng như ban đầu.

“Khực!”

“Chết tiệt!”

Lúc nhìn lại thi thể Lý Sở Diệu, các đạo sĩ liền mở to hai mắt.

Dù có là nhân sĩ võ lâm hay cận kề cái chết đến mấy, khi nhìn thi thể một đứa trẻ như vậy cũng không nén nổi bi thương.

Chẳng biết có phải do thi thể được bảo quản trong Thiên Băng Động hay không mà trông tiểu nam tử còn nhợt nhạt hơn cả trước.

Vũ Bình Đạo trưởng không chịu nổi liền quay đầu đi.

Phiêu Nguyệt nói với Vũ Bình.

“Người đưa tất cả ra ngoài đi.”

“Người ở lại đây một mình sao?”

“Càng nhiều người thì càng hỗn loạn hơn thôi.”

“Người thật sự có thể tìm ra nguyên nhân cái chết ư? Ta đã làm đến nước này, nếu không thể tìm ra chân tướng sự việc, ắt sẽ khó cho ta lắm.”

Vũ Bình Đạo trưởng lo lắng nói với Phiêu Nguyệt.

Việc họ mang thi thể Lý Sở Duyệt trở lại đã khiến cho các đạo sĩ Võ Đang tăng thêm ác cảm. Nếu sự thù địch trở nên nghiêm trọng hơn, chẳng biết điều gì sẽ xảy ra.

Trong khi Vũ Bình Đạo trưởng đang lo sốt vó lên, Phiêu Nguyệt không hề để tâm chút nào.

“Điều cần nói ta đã nói rồi, giờ thì ra ngoài đi.”

“Ta hiểu rồi.”

Vũ Bình Đạo trưởng liền đưa các đạo sĩ ra ngoài.

Phiêu Nguyệt nói với Tiểu Ma đang ở bên cạnh hắn.

“Đệ cũng ra ngoài đi.”

“Huynh?”

“Nhanh lên.”

“Ta biết rồi.”

Cuối cùng sau khi Tiểu Ma đi ra ngoài, bên trong Tàng Kinh Các chỉ còn lại Phiêu Nguyệt và thi thể của Lý Sở Duyệt.

Mãi đến lúc đó, Phiêu Nguyệt mới quan sát thi thể tiểu nam tử.

Lúc phát hiện ra tiểu nam tử, hắn vẫn còn nằm trên sàn nhà.

Phiêu Nguyệt ngồi xổm trước thi thể rồi quan sát kỹ tình trạng.

Đúng như Vũ Bình Đạo trưởng đã nói, trên thi thể không hề có bất cứ vết tích nào cả. Hắn đã cởi cả y phục rồi xem xét tỉ mỉ nhưng cũng chẳng phát hiện được gì. Thậm chí còn không có triệu chứng bị trúng độc.

Nhìn sơ qua thì đây quả là một cái chết tự nhiên. Thế nhưng, Phiêu Nguyệt lại không nghĩ Lý Sở Duyệt đã chết như thế.

Hắn là kẻ quen với cái chết hơn bất cứ ai.

Hắn chỉ cần nhìn sơ qua cũng đủ biết nguyên nhân tử vong là gì. Vậy nên đến cả hắn cũng không nhìn ra lý do thì đây chắc chắn không phải là cái chết bình thường.

Phiêu Nguyệt nhìn chằm chằm vào thi thể tiểu nam tử trên sàn nhà.

Lý Sở Duyệt đến cả lúc chết cũng không nhắm mắt.

Trong đôi mắt mở to của tiểu nam tử đã mất đi tiêu điểm từ lâu, thế nhưng nổi thống khổ trước khi mất mạng vẫn còn đọng rõ trên mặt hắn.

Phiêu Nguyệt nhìn vào đôi mắt ấy một hồi lâu. Tựa như chỉ cần hắn làm thế thì Lý Sở Duyệt sẽ tỉnh lại vậy.

Khoảng một nửa canh giờ sau Phiêu Nguyệt mới chậm chậm đi chuyển.

Hắn nhìn lại thi thể Lý Sở Duyệt.

Đúng là không nhìn thấy bất kỳ dấu vết nào cả.

Hắn không tìm thấy cả một lỗ châm nhỏ chứ đừng nói gì đến vết thương do kiếm gây ra. Thế nhưng, Phiêu Nguyệt vẫn không từ bỏ.

Rõ ràng tiểu nam tử này đã bị ai đó sát hại rồi ngụy tạo thành cái chết tự nhiên.

Lúc này Phiêu Nguyệt nhìn vào lỗ tai Lý Sở Duyệt.

Lỗ tai là một trong những bộ phận gần với não nhất.

Có vài cách giết người theo con đường này như đổ nước chì nóng hoặc dùng châm đâm vào. Tuy nhiên, đôi tai tiểu nam tử lại rất sạch sẽ.

Thứ tiếp theo hần quan sát là nhãn cầu. Nhưng nhãn cầu cũng bình thường nốt.

Và thứ cuối cùng Phiêu Nguyệt xem xét chính là miệng. Ấy vậy mà nơi này cũng sạch bong không có vết tích gì.

Các đạo sĩ phái Võ Đang cũng đã quan sát bên trong miệng nhưng cũng không phát hiện ra được gì, nhưng Phiêu Nguyệt vẫn cố kiên nhẫn mà tìm kiếm.

Phiêu Nguyệt cầm lấy chiếc lưỡi của Lý Sở Duyệt rồi lật xuống bên dưới quan sát.

Lúc đó, ánh mắt Phiêu Nguyệt chợt lóe lên.

Mặc dù mắt thường không nhìn thấy được nhưng có thể cảm nhận qua đầu ngón tay.

Nếu giác quan của Phiêu Nguyệt không nhạy bén thái quá thì khó mà phát hiện ra chi tiết nhỏ nhặt này.

Phiêu Nguyệt vận công lực vào đầu ngón tay. Sau đó hần liền cảm nhận ra thứ vật thể kia rõ ràng hơn.

Hần cẩn trọng vận công lực rồi lôi ra một vật thể siêu nhỏ bám vào lưỡi của Lý Sở Duyệt.

Những võ giả bình thường có mơ cũng không thể vận công lực ở cảnh giới như hần. Thế nhưng, việc này đối với Phiêu Nguyệt lại chẳng có gì khó khăn cả.

Thứ rút ra từ bên dưới lưỡi Lý Sở Duyệt là một chiếc ngân châm siêu nhỏ.

Chiếc ngân châm đó mảnh hơn gấp mười lần Ngưu Mao Châm của Phiêu Nguyệt. Muốn tạo ra được ngân châm ở mức độ này quả nhiên tay nghề không phải tầm thường.

Kẻ đó ít nhất phải có kỹ thuật rèn ngang ngửa Đường Sở Truy mới làm ra được.

Vấn đề chính là khó mà dùng chiếc ngân châm này để lấy mạng ai đó. Vốn dĩ nó vô cùng nhỏ nên khó là gây ra độ sát thương cao.

Để giết người bằng vật này, đối với Phiêu Nguyệt cũng không phải chuyện dễ dàng gì. Thế nhưng, không phải không có khả năng.

Đôi khi người ta đang nói chuyện với ai đó mà vẫn mất mạng chỉ bằng cái vỗ nhẹ vào vai.

Những trường hợp như thế thường được cho là SÁT.

Vài người cho rằng họ chết chính do vận mệnh của mình. Thế nhưng, Phiêu Nguyệt biết rõ đó không phải sự thật.

Thí dụ không làm việc trong lò mổ, Phiêu Nguyệt tuyệt đối không biết rõ đến thứ gọi là huyết đạo.

Huyết đạo chí mạng thay đổi tùy thuộc vào sự biến đổi cơ địa, môi trường xung quanh của con người và cả theo mùa.

“Ra... là đã bị điểm vào sinh tử huyết rồi.”

197

Phiêu Nguyệt tưởng rằng chỉ có mình mới biết về sinh tử huyết. Nhưng nghĩ lại thì lịch sử giang hồ đã lâu đời như thế, nghĩ rằng chỉ có bản thân mình mới biết đến nó thì quả là ngạo mạn.

Thích khách đã tồn tại từ khi có giang hồ xuất hiện.

Không có gì lạ nếu có người trong số họ cũng phát hiện ra sinh tử huyết cả.

Cũng có thể họ đã nghiên cứu từ đời này qua đời khác để có thể tìm ra cách để cảm nhận được sự thay đổi vị trí của sinh tử huyết.

Và chỉ có một nơi trong giang hồ có thích khách thuật lâu đời như thế.

“Bách Quỷ Liên.”

Ngoại trừ hắn ra thì chỉ có Bách Quỷ Liên mới sở hữu sát pháp như thế này. Nhưng hắn không thể khẳng định hung thủ là Bách Quỷ Liên chỉ dựa vào ngân châm được.

Bởi vì không đủ bằng chứng.

Tuy chỉ cần làm rõ nguyên nhân cái chết của Lý Sở Duyệt là đủ. Nhưng Phiêu Nguyệt chưa bao giờ hài lòng với việc chỉ dừng lại ở mức này.

Hắn yêu cầu mang thi thể của Lý Sở Duyệt đến Tàng Kinh Các là có lý do cả.

Phiêu Nguyệt đến gần những giá sách trong Tàng Kinh Các và đọc lướt qua tiêu đề của những cuốn sách.

Giang Hồ Môn Phái Động Hướng Thư.5

Ma Thiên Đại Chiến Bí Lục.

Huyết Thiên Đại Chiến Sử.

Giang Hồ Bí Sử.

Có rất nhiều cuốn sách không thể nào kiếm được ở bên ngoài.

Phiêu Nguyệt chẳng thèm liếc mắt đến những cuốn sách khác, hắn chọn một cuốn sách liên quan đến lịch sử của giang hồ rồi bắt đầu đọc với một tốc độ đáng gờm.

Lạch phạch! Lạch phạch!

Những trang sách bay nhanh.

Sở dĩ nhanh như vậy không phải vì hắn đọc hiểu mà đang cố gắng nhồi nhét nội dung của cuốn sách vào trong đầu.

Những cuốn sách này chính là lý do Phiêu Nguyệt đến phái Võ Đang.3

Lạch phạch!6

Phiêu Nguyệt phát huy hết trí lực của mình để đọc sách với tốc độ đáng sợ.

Hắn không có nhiều thời gian.

Hắn phải đọc hết những cuốn sách mình đã chọn trong một khoảng thời gian nhất định.

Và thế là Phiêu Nguyệt cứ đọc sách mà mắt không hề chớp dù chỉ một cái.

Cạch! Cạch!

Những cuốn sách trên kệ liên tục được lấy ra và đặt ngược trở lại.

Chỉ trong một canh giờ, Phiêu Nguyệt đã đọc được hơn mười quyển sách. Đó thực sự là một tốc độ quá kinh khủng.

Hắn muốn đọc nhiều sách hơn, nhưng hắn không thể ở lại Tàng Kinh Các thêm được nữa.²

Bởi ban nãy hắn mới cảm nhận được một sự náo động lớn ở bên ngoài Tàng Kinh Các.

Giọng nói của những người đó ngày càng lớn dần, xem ra những đạo sĩ của phái Võ Đang cũng đã hết kiên nhẫn.

Cạch!

Phiêu Nguyệt đặt cuốn Huyết Thiên Đại Chiến Sử lên kệ rồi ra ngoài Tàng Kinh Các.

“Ngươi làm gì mà lâu thế hả?”³

Ngay khi vừa bước ra ngoài, Vũ Thành đã trợn mắt tiến lại gần hắn.

Y không thể rời mắt khỏi Tàng Kinh Các kể từ khi Phiêu Nguyệt bước vào trong đó, trong mắt y lúc này nổi đầy tia máu đỏ.

“Suờ đệ! Bình tĩnh.”

Tuy Vũ Bình đã lên tiếng can ngăn nhưng Vũ Thành vẫn không hề lùi bước.⁰

Trong mắt y tràn đầy tức giận, và những đạo sĩ khác cũng thế.

Tất cả đều hằm học nhìn vào Phiêu Nguyệt như muốn ăn tươi nuốt sống hắn. Nhưng Phiêu Nguyệt chẳng buồn nhìn lấy bọn họ.

Điều đó khiến cho các đạo sĩ càng tức giận thêm.

“Hắn...”

“Ngươi dám...!”

Bọn họ nghĩ rằng Phiêu Nguyệt là đang xem thường họ.

Và suy nghĩ đó chính là sự thật.

Bởi trong mắt Phiêu Nguyệt lúc này không có bọn họ.

Tầm nhìn của Phiêu Nguyệt hướng về phía sau Vũ Thành.

Chính xác hơn là nơi có cầu thang dẫn lên Tầng Kinh Các.

Vù vù vù!

Một làn gió thổi từ dưới cầu thang.

Hay nói chính xác hơn thì có ai đó đã cưỡi gió để lên đây.

Vũ Thành cùng những đạo sĩ khác vẫn chưa nhận ra điều đó.

Bởi sự căm ghét dành cho Phiêu Nguyệt quá lớn đủ để làm tê liệt thần kinh cùng giác quan của họ

Chỉ có Vũ Bình là vẫn còn tỉnh táo, ông ta lập tức quay về phía sau khi cảm nhận được cảm giác kỳ lạ.

Vù vù vù!

Gió thổi càng mạnh.

Cho đến khi tà áo của họ bay phấp phới vì gió mạnh, Vũ Thành cùng những đạo sĩ khác mới nhận thức được có điều gì đó bất thường đang xảy ra.

Bọn họ vội vàng nhìn về phía sau. Ngay lúc đó, bọn họ thấy một lão đạo sĩ đang leo lên cầu thang.

Ngay khi nhìn thấy lão đạo sĩ, sắc mặt của bọn họ trở nên tái nhợt, cảm giác như có một cái dùi đang đâm vào toàn thân họ một cách không thương tiếc ập đến.

“Hộc! Sư thúc!”

“Sao Thượng Chấn sư thúc tổ lại ở đây?”

“A!”

Họ nhận ra danh tính của lão đạo sĩ đó ngay.

Lão đạo sĩ ấy chính là Thượng Chấn Chân Nhân - Võ Đang Đệ Nhất Kiếm.

Thượng Chấn Chân Nhân bước lên cầu thang, một tay cầm Tùng Văn Cổ Kiếm đặt ở phía sau hông. Toàn thân lão tỏa ra

một khí thể sắc bén chẳng khác gì lưỡi kiếm.

“Đệ tử Vũ Bình bái kiến sư thúc.”

“Đệ tử Vũ Thành bái kiến sư thúc.”

“Bái kiến sư thúc tổ.”

Tất cả những đạo sĩ đang tập trung trước Tàng Kinh Các đều chấp tay chào Thượng Chấn Chân Nhân.

Chỉ có Phiêu Nguyệt và Tiểu Ma là đứng yên.

Tiểu Ma nép sau lưng Phiêu Nguyệt rồi lờm Thượng Chấn Chân Nhân. Nhưng Thượng Chấn Chân Nhân còn không thèm liếc đến Tiểu Ma.

Ánh mắt lão hướng thẳng vào Phiêu Nguyệt.

“Thì ra ngươi là tên sát quỷ đó.”

Thượng Chấn Chân Nhân đột nhiên lên tiếng.

Giọng nói của ông ta chứa đầy sát khí.

Lão còn ghét để một tên thích khách vào một nơi thanh tịnh như phái Võ Đang hơn cả chết.

“Tên sát quỷ kia, xem như ngươi gặp may! Nếu không có Sở Duyệt, ta đã xé xác ngươi ra thành nghìn mảnh ngay lập tức rồi. Nếu không muốn chết thảm dưới tay ta thì cố mà làm cho rõ nguyên nhân cái chết của Sở Duyệt.”

Vũ Bình vội vàng bước ra phía trước khi nghe lời đe dọa của Thượng Chấn Chân Nhân.

“Sư thúc! Phiêu đại hiệp đến để giúp đỡ chúng ta.”

“Vũ Bình, con im miệng cho ta! Con đúng là không có lòng tự trọng. Sao lại dám để một tên sát quỷ như hấn bước vào đất của Võ Đang chứ. Chỉ cần tiệt sinh thân của chưởng môn nhân kết thúc thì ta sẽ nghiêm phạt con ngay.”

Vũ Bình nhắm mắt chịu đựng lời khiển trách của Thượng Chấn Chân Nhân.

Thượng Chấn Chân Nhân vốn nổi tiếng là người cứng nhắc.

Tất cả những suy nghĩ của lão đều xoay vòng Võ Đang Phái.

Chỉ cần có người gây tổn hại cho uy danh của Võ Đang, lão tuyệt đối sẽ không tha thứ. Vì vậy mà lão đã gây ra rất nhiều sự cố. Nhưng nghịch lý thay, chính chấp niệm đó đã khiến lão vui mình vào tu luyện võ công với tâm niệm tuyệt đối sẽ không tha thứ cho kẻ thù của Võ Đang.

Cũng nhờ thế mà lão có được danh hiệu Võ Đang Đệ Nhất Kiếm và có được một thành tích mà không một địch thủ nào có thể chạm đến trong phái Võ Đang ngoại trừ Nhất Kiếm Chân Nhân.

Nếu Thượng Chấn Chân Nhân biết suy nghĩ điềm đạm hơn thì có lẽ chương môn nhân hiện tại của phái Võ Đang là lão chứ không phải Thanh Chấn Chân Nhân.

Tóm lại, nếu chỉ xét về mặt võ công thì có thể gọi Thượng Chấn Chân Nhân là đệ nhất cao thủ của phái Võ Đang. Bâu không khí trở nên sôi sục khi lão thể hiện lòng căm ghét ra ngoài.

“Khực!”

“Hộc!”

Các đạo sĩ bị đẩy lùi bởi khí thế cường mãnh của Thượng Chấn Chân Nhân. Chỉ có mỗi đối tượng của sát khí đó là Phiêu Nguyệt không hề có phản ứng gì.

Lông mày của Thượng Chấn Chân Nhân giật giật.

Lão cảm thấy lòng tự trọng của mình bị tổn thương khi thấy kẻ địch không dao động.

Lão tưởng rằng khi lão phô bày khí thế này ra, Phiêu Nguyệt chắc chắn sẽ phản ứng lại dù không muốn. Nhưng Phiêu Nguyệt hoàn toàn không phản ứng gì cả.

Thượng Chấn Chân Nhân sải bước tới gần Phiêu Nguyệt rồi nói.

“Người đang xem thường ta đấy sao?”

“Không!”

“Vậy sao người không trả lời ta?”

“Ta đang suy nghĩ.”

Phiêu Nguyệt vô cảm đáp lời.

Điều đó khiến cho Thượng Chấn Chân Nhân càng tức giận hơn.

“Suy nghĩ chuyện gì?”

“Làm thế nào để có thể dễ dàng giết được người? Và làm thế nào để ta ra khỏi phái Võ Đang sau khi giết được người?”

“Người?”

Thượng Chấn Chân Nhân nhướng mày.

Con giận của lão đã đạt đến cực hạn.

“Người đang xem thường phái Võ Đang bọn ta đây à. Sao một tên thích khách lại có thể nói năng tùy tiện như vậy chứ.”

“Ta không xem thường Võ Đang. Ta xem thường người.”

Ánh đỏ lập lòe trong mắt Phiêu Nguyệt.

Ngay lúc đó, Thượng Chấn Chân Nhân cảm thấy bất an, lão vô thức lùi một bước về sau.

“Cảm nhận của người về ta có ra sao thì ta cũng là một vị khách được mời đến phái Võ Đang. Nếu cảm thấy khó chịu về ta thì ngay từ đầu đừng để ta vào đây. Nhưng giờ ta đã vào đây rồi, người ra mặt như thế rồi còn ai tín nhiệm phái Võ Đang nữa đây?”

“Người dám...”

Phản phật!

Trường bào của Thượng Chấn Chân Nhân bay phập phồng. Lão tháo Tiều Dao Cầm ra, từng sợi tóc dựng ngược lên đung đưa như tảo biển.

Những đệ tử của phái Võ Đang há hốc mồm, bởi vì Thượng Chấn Chân Nhân lúc này chẳng khác gì hiện thân của Chân Vũ Đại Đế. Nhưng mặt của Phiêu Nguyệt vẫn không hề biến sắc dù lúc này hắn đang đứng chính diện với Thượng Chấn Chân Nhân.

“Nếu muốn tấn công thì cứ việc. Làm vậy chỉ tổn hại đến danh tiếng của phái Võ Đang mà thôi.”

“Xem ra một tên chỉ được cái mồm không gì là không dám nói nhỉ.”

“Chỉ được cái mồm sao? Giờ ta sẽ kể cho người biết chuyện gì sẽ xảy ra khi ta đếm đến mười. Trước tiên, ta sẽ chạy trốn khỏi phái Võ Đang. Sau khi thoát ra được phái Võ Đang rồi, ta sẽ ẩn mình sâu ở trong ngọn núi này.”

Phiêu Nguyệt đường đường chính chính nói rằng hắn sẽ chạy trốn.

Một câu mà những võ giả của chính phái xem trọng thể diện không bao giờ dám nói ra.

Điều đó đặc biệt không tương đối với những đạo sĩ của phái Võ Đang, bởi họ xem việc quay lưng với kẻ thù là một điều đáng xấu hổ.

Cũng chính vì thế nên những đạo sĩ mới cảm thấy xấu hổ giùm Phiêu Nguyệt. Bởi Phiêu Nguyệt đã hoàn toàn thoát khỏi hình tượng mà họ đang nghĩ tới.

Nhưng Phiêu Nguyệt càng nói, gương mặt của họ càng đanh lại.

“Ta khá thành thạo thuật ẩn thân. Ta có thể tồn tại trong nhiều ngày như một người đã chết. Các người sẽ phải khổ sở để tìm được ta đấy. À không, các người sẽ không tìm được đâu. Dù các người có biết rõ về núi Võ Đang đến đâu nhưng nếu ta đã muốn trốn, các người tuyệt đối sẽ tìm không ra. Và rồi các người sẽ cảm thấy kiệt sức vì phải tìm kiếm ta. Khi đó, ta sẽ rời khỏi nơi ẩn náu và lặng lẽ xâm nhập vào phái Võ Đang rồi lấy đầu của từng người một.”

“...”

“Giết, rồi lại trốn, giết rồi trốn. Các người nhớ đề phòng. Bởi vì ta rất kiên nhẫn. Các người nghĩ các người có thể ngăn được ta sao? Nếu không giết được ta, ngày nào của các người cũng là địa ngục.”

“...”

Bầu không khí ngay lập tức trở nên đông cứng lại.

Những đạo sĩ của phái Võ Đang đến thở nhẹ thôi cũng không dám.

Thượng Chân Chân Nhân cũng vậy.

Vai của lão đang run lên.

Lão muốn vung kiếm và cắt cái lưới độc địa đó ngay lập tức nhưng lão không thể di chuyển được.

Tấn công Phiêu Nguyệt không khó. Nhưng nếu để vượt mặt hắn, hậu họa e là sẽ không có hồi kết.

Chỉ cần Phiêu Nguyệt thực sự có được sức mạnh chỉ bằng một nửa của thông tin mà phái Võ Đang đã thu thập được thì những đệ tử phái Võ Đang tuyệt đối sẽ không thể tìm ra hắn.

Tuy phái Nga Mi và phái Thanh Thành đã tổng huy động toàn bộ võ giả để truy bắt Phiêu Nguyệt nhưng chỉ có người hy sinh chứ không có người tìm ra được hắn.

Những đạo sĩ của phái Võ Đang cũng không hơn gì họ. Võ công của họ có thể mạnh, nhưng họ chưa được đào tạo để tìm ra thích khách.

Nếu Phiêu Nguyệt đã muốn trốn thì sẽ không một ai có thể tìm ra hắn. Vậy nên, lão phải áp chế hắn ngay lập tức để hắn không thể trốn thoát.

Nhưng vấn đề là lão không có tự tin mình có thể áp chế được Phiêu Nguyệt chỉ trong một khoảnh khắc ngắn như thế.

Nếu là một cuộc đối đầu đường đường chính chính, Thượng Chân Chân Nhân tự tin rằng mình sẽ không thua bất kỳ ai. Nhưng Phiêu Nguyệt là một thích khách.

Hắn không cảm thấy xấu hổ khi chạy trốn, cũng không ngại ngừng khi ẩn nấp để ám sát người khác.

Thượng Chân Chân Nhân thậm chí còn không dám phỏng đoán thiệt hại sẽ lớn đến mức nào một người như Phiêu Nguyệt quyết định ám sát người khác.

Gương mặt của Thượng Chân Chân Nhân trở nên méo xệch.

Lão phải đưa ra quyết định.

Tấn công hay lùi bước.

Nếu tấn công thì sẽ có hậu họa, nếu lùi lại thì thể diện của lão không cho phép.

Vũ Bình đứng ra cứu viện Thượng Chấn Chân Nhân đang rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Ông nhanh chóng đứng chặn trước Thượng Chấn Chân Nhân rồi nói.

“Con hiểu tại sao sư thúc lại nổi giận. Nhưng cũng không thể làm trái lệnh của chưong môn nhân được. Sư thúc, xem như Vũ Bình cầu xin người. Nếu kết quả không được như mong muốn thì sư thúc hãy cứ trút giận lên đầu Vũ Bình.”

Vũ Bình quỳ xuống cầu xin Thượng Chấn Chân Nhân.

Thượng Chấn Chân Nhân nhìn Vũ Bình rồi nhìn qua Phiêu Nguyệt, sau đó lại quay về nhìn Vũ Bình rồi nói.

“Thôi được rồi! Con đã cầu xin như thế thì hôm nay ta bỏ qua.”

“Đa tạ sư thúc!”

“Tên sát quỷ kia! Tuy hôm nay ta không tính chuyện với ngươi là do Vũ Bình cầu xin, nhưng hãy nhớ rằng ta vẫn luôn theo dõi ngươi. Nếu ngươi dám áp ử ý định nào khác thì kiếm của ta sẽ lấy đầu của ngươi.”

Lạch cạch!

Nhưng viên ngói lợp mái của Tàng Kinh Các đồng loạt rung chuyển vì tiếng gầm của Thượng Chấn Chân Nhân.

Những đạo sĩ của phái Võ Đang đồng loạt cảm thán khi thấy được thần uy của Thượng Chấn Chân Nhân.

“Òa!”

“Quả nhiên là sư thúc tở. Đúng là nội công thâm hậu.”

Thượng Chấn Chân Nhân quay người đi xuống cầu thang mà chẳng cần nghe lấy câu trả lời của Phiêu Nguyệt.

“Phù!”

Vũ Bình cảm giác như mình đã vượt qua khó khăn nên thở phào nhẹ nhõm.

Sau lưng ông ướt đầm mồ hôi lạnh.

Vũ Bình đến tạ lỗi với Phiêu Nguyệt.

“Thành thực xin đại hiệp thứ lỗi. Ta đã mời đại hiệp đến đây vậy mà để đại hiệp phải chịu sự nhục nhã như thế này.”

“Xem ra phái Võ Đang vừa có hiền nhân mà cũng có những người đàn độn nhĩ.”

Ai là hiền nhân, ai là người đàn độn đã quá rõ.

Gương mặt Vũ Bình đỏ bừng vì xấu hổ.

“Hày!”

Tiếng thở dài của ông bay theo làn gió.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 198

Vũ Thành Đạo trưởng và các đạo sĩ khác nghĩ rằng Thượng Chấn Chân Nhân đã nhượng bộ Phiêu Nguyệt, nhưng Vũ Bình Đạo trưởng nhận ra thật sự không phải như vậy.

Bởi vì ông nhìn ra trong ánh mắt Thượng Chấn Chân Nhân ánh lên tia khó xử.

Võ công của Thượng Chấn Chân Nhân phải nói là vô cùng cao thâm.

Tu vi cảnh giới của lão rất xứng với cái danh Võ Đang Đệ Nhất Kiếm. Thế nhưng dù võ công mạnh mẽ đến mấy cũng không thể tùy tiện xử lý mọi chuyện theo ý mình được.

Phiêu Nguyệt lại là một con độc xà thâm sâu khó dò.

Mặc dù hấn trẻ hơn nhiều so với Thượng Chấn Chân Nhân nhưng kinh nghiệm giang hồ lại nổi trội hơn. Hơn nữa hấn đã vượt qua tử lộ mà người khác chẳng dám tưởng tượng ra.

Hấn sở hữu sự ngoan cường cùng ánh mắt tinh tường khó có ai sánh bằng.

Phiêu Nguyệt đọc được chính xác tình hình và đối ứng lại với Thượng Chấn Chân Nhân. Hấn biết rõ Thượng Chấn Chân Nhân tuyệt đối không dám làm gì hấn.

Người phải e dè là phái Võ Đang, chứ không phải Phiêu Nguyệt.

Hơn nữa, Phiêu Nguyệt vốn không hề bị yếu thế trước Thượng Chấn Chân Nhân.

“Tuyệt đối không được để hấn động vào sư thúc.”

Vũ Bình Đạo trưởng đột nhiên cảm thấy vai trò của mình vô cùng quan trọng.

“Được rồi, người có thu được gì không?”

Lúc này, Vũ Thành Đạo trưởng cùng các đạo sĩ đồng loạt hướng về phía Phiêu Nguyệt.

Vũ Bình Đạo trưởng không biết cảnh giới võ công của hấn cao thâm đến mức nào, nhưng đúng là hấn vô cùng tự tin trước một đối thủ như Thượng Chấn Chân Nhân.

Vậy nên ông ta mới bắt chuyện với Phiêu Nguyệt để làm dịu bầu không khí căng thẳng này.

Từ lúc mang thi thể Lý Sở Duyệt đến, bầu không khí liền trở nên vô cùng u ám. Nếu bây giờ Phiêu Nguyệt nói rằng hấn không được kết quả gì, chắc chắn sẽ có náo loạn một phen.

Phiêu Nguyệt liền lên tiếng.

“Ta đã tìm ra nguyên nhân tử vong rồi.”

“Thật, thật sao?”

“Đúng vậy! Ta biết nguyên nhân nhưng lại không tìm ra được thủ pháp.”

“Ý người là gì? Người nhắc đến thủ pháp, vậy là tiểu tử đó đã bị giết ư?”

“Đúng vậy! Đứa trẻ đã bị sát hại.”

“Trời ạ!”

Vũ Bình Đạo trưởng liền mở to mắt.

Những người khác cũng không khác ông là mấy.

“Chuyện này là thật sao? Người có chứng cứ không?”

Vũ Thành Đạo trưởng thúc giục hỏi.

Phiêu Nguyệt liền đưa ngân châm bọc trong khăn tay ra cho Vũ Bình Đạo trưởng xem.

“Cái này là gì?”

“Ngân châm. Nó được cắm vào bên trong lưỡi của đạo đồng.”

Vũ Bình Đạo trưởng cẩn thận mở chiếc khăn tay ra. Ngay lập tức ông nhìn thấy một nhân châm siêu nhỏ mà mắt thường khó nhìn thấy được.

“Cái này được cắm vào lưỡi của Sở Duyệt ư? Có thể giết người chỉ bằng thứ này thôi sao?”

“Có thể!”

“Thật á?”

“Là ta thì có thể. Vậy nên người khác cũng có thể làm được.”

“Ta đã hiểu. Người vất vả rồi.”

Vũ Bình Đạo trưởng cẩn trọng gói chiếc khăn tay lại.

Phiêu Nguyệt đã tìm ra bằng chứng cho cái chết của Lý Sở Duyệt, vậy nên ông phải nhanh chóng thông báo cho chư môn nhân và các trưởng lão hay. Thế nhưng trước đó ông có chuyện phải làm.

Ông nhìn Vũ Thành Đạo trưởng và các đạo sĩ khác rồi nói.

“Tất cả đều đã nhìn thấy bằng chứng rồi nên không được chèn ép hấn nữa. Kẻ nào dám gây áp lực cho hấn, ta sẽ không dung thứ đâu.”

“Sư huynh!”

“Vũ Thành, ta hiểu tâm lòng của đệ, nhưng nếu cả đệ cũng vượt quá giới hạn, ta nhất định không tha. Có hiểu chưa?”

“Đệ... đã hiểu rồi.”

Vũ Thành Đạo trưởng cúi đầu đáp lời.

Nhìn thấy bằng chứng chứng minh cái chết của đạo đồng ngay trước mặt, ông ta và cả các đạo sĩ khác cũng không còn gì để nói.

Họ đã nhìn thấy bằng chứng mà mấy ngày qua có đồ mắt tìm kiếm cũng không ra.

Rốt cuộc, việc Vũ Bình Đạo trưởng đưa Phiêu Nguyệt đến đây quả là một quyết định vô cùng đúng đắn. Bây giờ ông càng phủ nhận Phiêu Nguyệt thì bản thân càng tệ hại mà thôi.

Lúc Phiêu Nguyệt và Tiểu Ma quay về, Thanh Lưu Cung đã im lặng như tờ.

Đa số mọi người đã ra ngoài để thăm thú phái Võ Đang.

Hôm nay chính là ngày phái Võ Đang mở sơn môn đón tiếp khách khứa.

Bên ngoài sơn môn lúc này là cả một biển người. Một khi đám người này ủa vào, sẽ không còn cơ hội thông thả mà tham quan xung quanh môn phái được nữa.

Vậy nên trước đó ai nấy đều tranh thủ rời Thanh Lưu Cung để thưởng ngoạn một vòng.

Nhờ vậy mà Phiêu Nguyệt và Tiểu Ma mới được yên tĩnh nghỉ ngơi.

Phiêu Nguyệt nói với Tiểu Ma.

“Nghỉ ngơi một chút đi.”

“Còn huynh?”

“Ta cần sắp xếp lại vài chuyện.”

“Đệ hiểu rồi!”

Tiểu Ma liền gật đầu.

Hắn nhanh chóng leo lên đại thụ cao nhất.

Bộ dạng tiểu nam tử ngồi thu mình ôm lấy thanh Công Bố trông chẳng khác nào một con quạ đen.

Phiêu Nguyệt nhìn Tiểu Ma một chốc rồi bước vào phòng.

Việc đầu tiên hắn làm sau khi ngồi vào ghế là nhớ lại nội dung những quyển sách hắn đã đọc trong Tàng Kinh Các. Hắn hầu như không còn cơ hội nào quay lại nơi đó nữa.

Bây giờ hắn cần phải sắp xếp lại mớ ký ức đương lúc vẫn còn rõ ràng.

Những quyển sách mà Phiêu Nguyệt đọc được chủ yếu viết về lịch sử và xu hướng của giang hồ sau vài trận đại chiến.

Có hai trận đại chiến đã khiến giang hồ biến đổi cực kỳ mạnh mẽ.

Trước khi trận chiến thứ nhất diễn ra, thế lực chi phối giang hồ phải kể đến là Cửu Đại Môn Phái và Ngũ Đại Thế Gia.

Họ sở hữu lãnh thổ cùng điền thổ rộng lớn, chính nhờ điều đó mà họ thu về một khoảng tiền kếp xù.

Họ còn thu nhận và hỗ trợ cho nhiều đệ tử tục gia.

Những đệ tử tục gia nhận hậu thuẫn từ họ nhanh chóng trở nên lớn mạnh. Sau đó họ lập nên các tiêu cục, thương đoàn, võ quán, vân vân,... rồi gửi một phần lợi nhuận đến sư môn.

Cửu Đại Môn Phái và Ngũ Đại Thế Gia là hai thế lực hỗ trợ rất nhiều cho đệ tử tục gia của mình, các đệ tử tục gia sau khi phát triển cũng báo đáp lại sư môn. Mỗi quan hệ của họ cứ khăng khít như thế suốt hàng trăm năm, bất cứ ai cũng không thể phá vỡ được.

Giả như trận Huyết Thiên Đại Chiến không nổ ra, có lẽ mối liên kết bền chặt của họ vĩnh viễn sẽ không bao giờ bị cắt đứt.

Huyết Thiên Đại Chiến là trận đại chiến giang hồ đầu tiên, nó lật tung trật tự giang hồ vốn luôn bình yên và vững chắc từ xưa đến nay.

Cửu Đại Môn Phái và Ngũ Đại Thế Gia tưởng chừng sẽ trường tồn cùng thời gian, nhưng cuối cùng không mất đi thế lực thì cũng hoàn toàn sụp đổ.

Họ bị đánh phải một đòn chí mạng, không thể phục hồi trong thời gian ngắn mà cần một quãng đường dài mới hồi sinh lại được.

Cuối cùng, các môn phái sống sót sau trận đại chiến quyết định chọn con đường phong bế sơn môn. Và thế lực nổi lên trong thời gian đó được gọi là Thập Bá.

Thập Bá phát triển với khí thế hết sức đáng sợ, họ hoàn toàn chi phối cả võ lâm giang hồ.

Họ đã xây dựng một pháo đài kiên cố mà bất cứ ai cũng không thể phá vỡ. Không một kẻ nào dám thách thức thứ khí thế đó.

Tuy nhiên, vinh quang cứ ngỡ sẽ kéo dài mãi mãi của họ đã biến mất khi trận đại chiến thứ hai diễn ra.

Đó là trận Ma Thiên Đại Chiến do Tân Ma Liên phát động, trận chiến này đã tiêu diệt toàn bộ giang hồ lúc bấy giờ.

Giả như Lý Quách không xuất hiện và ngăn cản Tân Ma Liên, thì giang hồ đã rơi vào tay bọn chúng rồi.

Nhiều thành viên trong số Thập Bá không bị diệt môn cũng tồn thất vô cùng nặng nề.

Nếu Thiếu Lâm Tự, phái V&avetemotilde; Đang và phái Hoa Sơn vốn đang phong bế sơn môn không đứng ra can thiệp thì các thành viên trong Thập Bá đã đi đến con đường tuyệt diệt.

Đó là một trận chiến vô cùng ác liệt.

Vô số người đã bỏ mạng, rất nhiều môn phái bị đẩy đến bờ vực suy vong.

Trên vùng đất giang hồ gần như đã bị hủy hoại như thế, các môn phái lại lần nữa vực dậy.

Nhị Cường, Tam Môn, Tam Bá, Tam Trang.

Nhị cường bao gồm Cuồng Võ Môn và Thiên Phủ Trang nổi lên nhanh chóng sau trận Ma Thiên Đại Chiến. Thiếu Lâm Tự, phái Hoa Sơn, phái Võ Đang vốn là thành viên của Cửu Đại Môn Phái cũng trở thành Tam Môn.

Long Thiên Cốc, Võ Kiếm Liên, Thủ Thiên Hội đều bước lên hàng Tam Bá.

Tân Nguyệt Trang, Quỷ Kiếm Trang và Vũ Kiếm Sơn Trang cũng nhanh chóng phát triển thông qua trận chiến loạn năm nào.

Mười một môn phái tưởng chừng đã sụp đổ lại phục hưng thần kỳ sau trận đại chiến.

Thứ mà Phiêu Nguyệt quan tâm chính là dòng chảy của bá quyền trên giang hồ.

Một loạt các sự kiện đã triệt tiêu nhiều nhân sĩ võ lâm và làm nổi lên các thế lực mới.

Giang hồ vốn đã có sự thay đổi vô cùng to lớn, bây giờ lại đang hình thành nên trật tự mới.

Chẳng biết Nhị Cường, Tam Trang, Tam Bá, Tam Môn sẽ chi phối giang hồ đến bao giờ, nhưng hiện tại không có một thế lực nào dám ngang nhiên đe dọa bọn họ.

Trước khi Chân Kiếm Vũ qua đời, y có nhắc đến Cửu Long.

Liệu đây là một con rồng có chín đầu, hay là có chín con rồng đây?

Không có một quyển sách nào đề cập đến điều ấy cả. Hắn mong có được chút manh mối nào đó, nhưng cuối cùng lại hoàn trắng tay.

Nếu đây là một tổ chức mà Chân Kiếm Vũ chịu đánh cược cả mạng sống để theo dõi thì chắc chắn đây là nơi sở hữu sức mạnh to lớn từ lâu. Giả sử như vậy, có thể có ít nhất một hoặc hai lần được nhắc tên trong lịch sử giang hồ, thế mà lại hoàn toàn không có gì cả.

Đến nước này, có khi Chân Kiếm Vũ đã nhầm lẫn gì đó. Tuy nhiên, Phiêu Nguyệt nghĩ rằng một người như Chân Kiếm Vũ không thể nào mạo hiểm tính mạng để theo đuổi thứ hư vô như Cửu Long được.

Rõ ràng y đã chắc chắn điều gì đó nên mới chọn theo dấu Cửu Long. Và có lẽ y đã gần chạm được đến nó.

Giả như thứ gọi là Cửu Long kia không cảm nhận được uy áp thì chẳng có lý gì phải lấy mạng Chân Kiếm Vũ cả.

Phiêu Nguyệt sắp xếp lại suy nghĩ một hồi.

“Vậy là Cửu Long không hề tồn tại trước khi hai cuộc đại chiến kia xảy ra. Nếu quả thật nó có mặt trên đời thì đã được đề cập ít nhất một lần rồi.”

Lúc Phiêu Nguyệt đọc sách trong Tàng Kinh Các, một trong những thứ hắn để tâm nhất chính là Cửu Long. Thế nhưng hắn không tìm được bất cứ thứ gì cả.

“Nếu thế có thể chúng đã nuôi dưỡng thế lực thông qua hai cuộc đại chiến này. Giống như Tam Trang, tận dụng chiến tranh để lớn mạnh vậy.”

Điều thứ hai mà hắn chú ý chính là quyền làm chủ giang hồ.

Liệu mọi người nghĩ gì khi chứng kiến sự sụp đổ của Cửu Đại Môn Phái và Ngũ Đại Thế Gia trong trận Ma Thiên Đại Chiến và sự suy vong của Thập Bá trong trận Huyết Thiên Đại Chiến? Đây chính là thứ mà Phiêu Nguyệt chú ý.

Có vẻ kẻ nào đó cho rằng việc lộ diện ra bên ngoài sẽ hết sức nguy hiểm.

Chính Phiêu Nguyệt cũng nghĩ việc xuất đầu lộ diện trên giang hồ này sẽ thiệt nhiều hơn là lợi.

Đặc biệt, đối với những người càng giàu có và sở hữu sức ảnh hưởng mạnh mẽ thì càng thiên về xu hướng đó. Nếu vậy, đã có vẻ kẻ nào đó thu được lợi ích to lớn thông qua các trận đại chiến, và bây giờ chúng đang triệt để che giấu thân phận của mình.

Điều thứ ba Phiêu Nguyệt quan tâm chính là hai từ ‘Cửu Long’.

Càng có nhiều môn phái trên giang hồ thì bản sắc của mỗi nơi càng được thể hiện rõ.

Chẳng hạn như Cuồng Võ Môn* do Lý Quách khai phái, đây là nơi tập hợp những con người phát cuồng vì võ công.

*từ chap này tác giả mới cho Hán Tự của Cuồng Võ Môn nên bên mình sửa lại Quảng Võ Môn thành Cuồng Võ Môn nha

Bản thân Lý Quách cũng là một kẻ phát điên vì võ, ông ta chính là đại thần tạo ra cái hữu xuất phát từ cái vô. Vậy nên môn phái mới theo mang khuynh hướng đó.

Bởi thế mới nói, ngay cái tên đã nói lên được khuynh hướng của môn phái, và cả thứ mà họ theo đuổi là gì.

‘Cửu Long, biết đâu chừng chúng là một liên minh các thế lực với nhau. Hoặc là những võ giả cùng liên thủ lại cũng nên.’

Phiêu Nguyệt thoáng cau mày.

Cho dù hấn có tiến gần đến chân tướng bao nhiêu thì đó cũng thành vấn đề.

Đây có lẽ là một môn phái hoặc liên minh mới hình thành trên giang hồ gần đây. Hơn nữa, những kẻ thù của giang hồ từ trước đến nay luôn xuất đầu lộ diện.

Ma Giáo, Tân Ma Liên.

Chúng có đủ sức mạnh to lớn để thao túng cả giang hồ, đến cả căn cứ và số lượng thành viên đều đã được biết đến rộng rãi. Vậy nên quá dễ đề phòng. Nhưng còn Cửu Long thì khác.

Hấn không biết mục đích của chúng là gì, càng không biết căn cứ và số lượng ra sao.

Đối phó với kẻ địch như thế không hề dễ dàng chút nào.

Chẳng biết có phải Chân Kiếm Vũ đã nhận ra sự thật đó rồi điều tra hay không, nhưng rõ là y đã đến rất gần Cửu Long.

“Có lẽ chúng là một tổ chức vô cùng nghiêm ngặt. Cả thuộc hạ cấp thấp cũng không biết căn cứ thật sự ở đâu.”

Phiêu Nguyệt cho rằng phán đoán của hấn gần như đã đúng.

Khi tổ chức trở nên to lớn, nhất định sẽ xảy ra chuyện thông tin bị rò rỉ ra bên ngoài. Bởi lẽ dù họ có kiểm soát sát sao đến mấy cũng có những người không biết kín miệng.

Giả như Phiêu Nguyệt đứng trên lập trường của chúng, hấn cũng sẽ tạo ra một tổ chức như thế.

Tuyệt không để lại dấu vết, hết như một bóng ma.

Chân Kiếm Vũ đúng là không khác gì đang đuổi theo ma quỷ.

Đúng là tồn tại, nhưng lại không có thực thể...

“Nhưng lại sao ngươi lại truy lùng họ chứ? Rốt cuộc lý do là gì?”

Phiêu Nguyệt thật sự tò mò nguyên nhân đằng sau chuyện này. Thế nhưng không một ai trên đời trả lời được hấn cả.

Chính hấn phải tự mình làm sáng tỏ mọi chuyện.

“Ngươi đã để lại một mớ rắc rối cho ta rồi ra đi như thế sao?”

Phiêu Nguyệt chợt nhớ đến nam nhân mà giờ đây hấn vĩnh viễn không thể gặp lại được nữa. Một nam nhân mạnh mẽ như thiết tháp, ý chí vững tựa bàn thạch.

Phiêu Nguyệt khẽ lắc đầu rồi bước đến gần khung cửa sổ.

Bên ngoài không ngừng vang lên tiếng ồn ào huyên náo.

Phiêu Nguyệt mở toang cửa sổ. Lập tức, toàn bộ khung cảnh phái Võ Đang liền thu vào tầm mắt hấn.

Những võ giả lạ mặt bắt đầu ủa vào bên trong Võ Đang.

Cuối cùng phái Võ Đang cũng mở sơn môn tiếp đón ngoại nhân.

Lúc này dường như có một làn gió mới đang thổi vào phái Võ Đang.

Vô số người kéo đến phái Võ Đang khiến cho phía trước sơn môn lúc này chẳng khác gì một khu chợ. Tin đồn sinh thần của chương môn nhân phái Võ Đang sẽ được tổ chức rất lớn đã lan truyền ra khắp thành Hồ Bắc.

Đến cả những võ giả chỉ mới luyện được một chiêu thức cũng kéo nhau đến phái Võ Đang. Bởi phái Võ Đang rất hiếm khi mở cửa sơn môn, nếu không nhân dịp này thì biết bao giờ mới có thể tham quan phái Võ Đang một lần nữa.

“Gì thế này!”

“Ôi trời ơi!”

Các vị đạo sĩ kinh ngạc trước số lượng võ giả như một đàn kiến kéo đến sơn môn.

Bọn họ cũng đã dự đoán được số lượng người sẽ đến đây rồi, nhưng có mơ họ cũng không nghĩ rằng sẽ có nhiều người kéo đến phái Võ Đang như vậy.

Hết như toàn bộ võ giả của thành Hồ Bắc đã tụ tập đứng trước sơn môn phái Võ Đang vậy. Họ reo hò bảo nhau cùng vào trong phái Võ Đang.

“Mọi người xếp hàng vào nào.”

“Những vị nhận được thư mời thì qua bên trái, không nhận được thư thì qua bên phải nào.”

Vũ Nhật đệ tử đời thứ nhất phái Võ Đang ra mặt để giải quyết tình hình.

Vũ Nhật ưu tiên những người có thư mời trước. Những người không nhận thư mời tỏ ra bất mãn nhưng khi thấy các đạo sĩ phái Võ Đang trở mặt lên nhìn thì những lời phàn nàn kia cũng tự động biến mất.

Vũ Nhật nói với những võ giả không nhận được thư mời.

“Thành thực rất biết ơn các vị đã đến đây để chúc mừng sinh thần cho chương môn nhân của bản phái. Nhưng mong các vị bỏ qua vì bản phái quá nhỏ hẹp nên không thể tiếp đón hết

toàn bộ những vị ở đây được. Trước hết, bốn phái sẽ ưu tiên những vị có thư mời vào trước, những người còn lại sau khi xác nhận được danh tính sẽ được vào trong theo thứ tự. Còn những vị vào bốn phái vui lòng để lại vũ khí ở Giải Kiếm Trì.”

“Cái gì, sao lại bảo một võ giả bỏ lại vũ khí của họ chứ?”⁵

Có ai đó lên tiếng phản kháng lại Vũ Nhật nhưng lại bị Vũ Nhật phớt lờ.

“Đó là truyền thống của bốn phái. Nếu không muốn giao vũ khí cho bốn phái thì xin mời về cho.”

“Chuyện đó...”

Người kia không nói nên lời.

Truyền thuyết về Giải Kiếm Trì của Võ Đang rất nổi tiếng.

Truyền thống giao vũ khí cho Giải Kiếm Trì như một cách để bày tỏ lòng kính trọng với tổ sư khai phái Trương Tam Phong của phái Võ Đang đã trở thành hữu danh vô thực từ rất lâu trước đây.

Bởi vì uy thế của phái Võ Đang cũng không còn mạnh như thời hoàng kim và cũng có sự thay đổi trong nhận thức rằng truyền thống này ảnh hưởng không tốt đến phái Võ Đang.

Vũ khí cũng giống như sinh mệnh của võ giả vậy, không ai muốn chúng rơi vào tay của kẻ khác cả. Vậy nên phong tục giữ vũ khí của người khác ở Giải Kiếm Trì hầu như đã biến mất. Nhưng nếu phái Võ Đang đã muốn thì bọn họ có thể hồi sinh lại chúng bất cứ lúc nào.

Bọn họ đã nói muốn giữ truyền thống của môn phái thì cũng không ai có thể nói gì được.

Những võ giả không nhận được thư mời không ai dám nói gì khi nghe Vũ Nhật nói như vậy.

Vũ Nhật là đệ tử đời thứ nhất của phái Võ Đang.

Tuy nói là đệ tử đời thứ nhất, nhưng địa vị của y còn cao hơn cả những trưởng môn nhân của những môn phái vừa và nhỏ ở Hồ Bắc.³

Ít nhất thì không ai ở thành Hồ Bắc dám xen vào chuyện của phái Võ Đang.

Những người không nhận được thư mời ngậm miệng nhìn những người nhận được thư mời bước vào trong phái Võ Đang.

Gương mặt của những người được chính thức thông qua sơn môn tràn đầy vẻ tự kiêu. Bởi việc này cũng như họ đã được công nhận bởi phái Võ Đang vậy.

Diện mạo của những người nhận được thư mời đầy vẻ hoa lệ.

“Là thiếu hiệp Thượng Quan của Quần Mã Trang kia.”

Mọi người ồ lên khi thấy một võ giả trẻ tuổi với vẻ ngoài anh tuấn.

Quần Mã Trang là một trang viên nằm ở thành Hồ Bắc, sở hữu một Mục Mã Trường rất lớn.

Bọn họ độc chiếm thị trường ngựa đến mức nhiều người nói rằng một nửa số ngựa được giao dịch ở thành Hồ Bắc đến từ Quần Mã Trang.

Nhờ thế mà Quần Mã Trang kiếm được một số tiền khổng lồ.

Thượng Quan Diệc là tiểu trang chủ của Quần Mã Trang, nổi tiếng với võ nghệ xuất chúng cùng dung mạo anh tuấn.

Bất kỳ nữ nhân nào ở thành Hồ Bắc cũng mong muốn Thượng Quan Diệc làm ý trung nhân của mình.

Người vào sơn môn sau Thượng Quan Diệc là bang chủ trẻ tuổi của Đại Long Bang Bang Chu Sơn.

Bang Chu Sơn là một người có năng lực, được tiếp quản Đại Long Bang từ khi còn rất trẻ và đã nuôi dưỡng nó mạnh gấp ba lần. Võ nghệ tuy xuất chúng nhưng điều khiến y nổi bật chính là sự nhanh nhạy của y.

Đại Long Bang khi Bang Chu Sơn tiếp quản đang trên bờ vực phá sản. Vậy mà sự nhanh nhạy của y đã vực dậy Đại Long Bang vốn đang nợ nần chồng chất và khiến nó tăng trưởng gấp ba lần làm cho các thương nhân cũng phải cảm thán.

Bang Chu Sơn có dáng người thấp, phần bụng phình ra. Vẻ ngoài tuy xấu xí nhưng sở hữu sự tự tin đặc biệt mà chỉ có những người thành công mới có.

Bang Chu Sơn nhìn những võ giả đứng ngoài sơn môn một lúc rồi cười khẩy.⁶

‘Ta tuy có xấu xí nhưng đã thành công đến mức được phái Võ Đang chính thức mời như thế này đây.’

Y tận hưởng cảm giác ưu việt rồi bước qua vào sơn môn.²

Phía sau Bang Chu Sơn là Chu Công Tất của Chương Hiến Quán. Theo sau là Bang chủ Kim Long Bang Lý Xung Hộ.

Những người nhận được thư mời kiêu hãnh bước qua sơn môn, những người còn lại không nhận được thư đều nhìn họ với ánh mắt ghen tị.

Họ tò mò xem ai sẽ là người tiếp theo đưa thư mời ra và bước vào trong phái Võ Đang.

Bỗng lúc đó có một nhóm ba mươi võ giả xuất hiện, tách đám đông ra và tiến đến gần sơn môn.

Những đạo sĩ của phái Võ Đang trở nên bối rối.³

Hôm nay có rất nhiều võ giả bước vào sơn môn phái Võ Đang nhưng lần đầu tiên có một nhóm người đông như thế này kéo vào cùng một lúc.

Vũ Nhật đứng lặng yên từ nãy đến giờ bước lên phía trước.

Bởi Vũ Nhật cảm nhận được khí thế bất thường từ những võ giả mới xuất hiện. Đó không phải là những người mà đệ tử của ông có thể căng đáng được nên ông mới trực tiếp ra mặt.

Vũ Nhật trịnh trọng hỏi.

“Xin cho hỏi cao danh quý tánh của các vị đây?”

Một võ giả trẻ tuổi duy nhất trông khoảng chừng nửa đầu hai mươi trong số đó bước lên phía trước.

Hắn chấp tay chào Vũ Nhật.

“Vãn bối là Chương Vô Diễn của Vũ Kiếm Sơn Trang. Nay có việc ở gần đây, đi ngang qua thì nghe tin chương môn nhân phái Võ Đang mở tiệc sinh thần nên mới ghé qua. Vãn bối luôn tôn kính Thanh Chấn Chân Nhân nên mới mạo muội ghé qua đây mà không có thư mời.”

“À! Ra là Chương thiếu hiệp của Vũ Kiếm Sơn Trang sao.”

Vũ Nhật thán phục.

Vũ Kiếm Sơn Trang nằm ở Tiềm Sơn ở thành An Huy xa xôi cách Võ Đang Sơn cả ngàn lý nên bình thường cũng không có giao lưu gì. Vì vậy nên phái Võ Đang mới không gửi thư mời cho họ.

Vũ Kiếm Sơn Trang là một thành viên trong Tam Trang, họ sở hữu sức mạnh và sức ảnh hưởng to lớn không thua kém gì phái Võ Đang.

Chương Vô Diễm là con trai thứ hai của Trang chủ Vũ Kiếm Sơn Trang là Chương Bình Sơn.

Y nổi tiếng với ngoại hình cùng tài năng dùng kiếm xuất chúng.⁰

Kiểm thuật của y tàn bạo và đáng sợ đến mức y có biệt danh là Sát Hồn Quỷ Kiếm.

Từ trước đến nay, không một ai trong những người đã từng đối đầu với y có một cơ thể lành lặn. Bởi y ra tay rất tàn độc, bọn họ nếu không bị chém đứt một bộ phận trên cơ thể thì cũng đã chết.

Cũng chính vì thế mà ác danh của Chương Vô Diễm được đem ra bàn tán khắp nơi ở thành An Huy. Nhưng không ai dám làm gì Chương Vô Diễm cả.

Bởi Vũ Kiếm Sơn Trang rất đáng sợ.

Vũ Nhật cũng đã từng nghe rất nhiều về ác danh của Chương Vô Diễm. Nhưng ông cũng không có danh nghĩa gì để ngăn Chương Vô Diễm lại.

Nếu ông đối xử với Chương Vô Diễm giống như những võ giả không nhận được thư mời khác thì mối quan hệ giữa Võ Đang cùng Vũ Kiếm Sơn Trang có thể sẽ trở nên căng thẳng.

Vũ Nhật nhìn về phía những võ giả sau lưng Chương Vô Diễm.

“Còn họ là...?”

“Là Bạch Hổ Kiếm Đội của bốn trang.”

“Chẳng phải Bạch Hổ Kiếm Đội là quân tinh nhuệ của Vũ Kiếm Sơn Trang sao?”

“Đúng.”

“Hừm!”

Vũ Nhật nghĩ ngợi.

Chương Vô Diễn là người có sức ảnh hưởng nhất trong số những người đã đến thăm phái Võ Đang. Nếu ông không cho y vào chỉ vì y dẫn theo ba mươi người của Bạch Hồ Kiếm Đội thì chắc chắn sẽ có người nói phái Võ Đang đang sợ sệt.

Nhưng y cũng không thể tiếp đón hết ba mươi người bọn họ được. Bởi vì không đủ chỗ để bọn họ nghỉ ngơi.

Vũ Nhật thành thực nói.

“Thật khó để để tất cả họ vào trong bốn phái. Bốn phái thực không còn chỗ nào đủ cho ba mươi người họ nghỉ ngơi.”

“Ra là vậy. Vậy năm người đi theo vẫn bồi được không? Những người còn lại sẽ xuống đợi ở quán trọ dưới núi.”

“Năm người thì được. Thay vào đó bốn phái sẽ chuẩn bị một nơi khác để các vị nghỉ ngơi. Các phòng ở Thanh Lưu Cung dành cho khách đến dự sinh thần đều đã được ấn định nên sẽ hơi khó để sắp xếp các vị vào đó.”

“Đa tạ.”

Chương Vô Diễn chấp tay cảm ơn Vũ Nhật.

Vũ Nhật nói với một đệ tử đời thứ hai đứng gần đó.

“Dẫn các vị này đến Tân Khách Sảnh.”

“Vâng sư thúc!”

Đệ tử đời hai đáp lời Vũ Nhật rồi bước về phía trước.

“Mời các vị theo tại hạ.”

“Đa tạ.”

Chương Vô Diễn gật đầu rồi đi theo đệ tử đời hai kia.

Phía sau y là năm người trong số võ giả của Bạch Hồ Kiếm Đội.

Họ là những người có cảnh giới cao nhất trong Bạch Hồ Kiếm Đội.

Chương Vô Diễn cùng những võ giả của Bạch Hồ Kiếm Đội bước vào sơn môn dù không có thư mời nhưng không một ai dám phản nản gì cả.

Bởi vì họ cho rằng Chương Vô Diễn có tư cách làm điều đó.

Nhờ vậy mà Chương Vô Diễn cùng Bạch Hồ Kiếm Đội có thể đường đường chính chính bước qua sơn môn phái Võ Đang.

Nếu không e là ánh mắt của Chương Vô Diễn còn sắc bén và đáng sợ hơn cả lúc mới xuất hiện.

Đến thăm phái Võ Đang không chỉ có những võ giả mà còn có những nghệ nhân cùng đoàn kỹ nghệ đến tham dự bữa tiệc sinh thần của Thanh Chấn Chân Nhân.

Họ dựng lên một vũ đài ở đại sảnh luyện võ của phái Võ Đang rồi biểu diễn ở đó.

Nhịp điệu sôi động, kỹ nghệ được phô bày ra.

Tuy đa số những người có mặt tại phái Võ Đang lúc này đều là những võ giả nhưng họ không thể nào không trầm trồ khi thấy những nghệ nhân phô diễn kỹ năng của họ.

Ting!

Bỗng có tiếng đàn tỳ bà vang lên ở đâu đó.

Giọng hát của một nữ nhân hòa cùng giai điệu bi ai vang vọng khắp vũ đài.

Gió Trường Giang ơi đừng lay núi Thái Sơn.

Trái tim này đã tựa như Thái Sơn kia, chẳng thể nào lay động.

Mây trên Thái Sơn hỡi đừng che lấp Trường Giang.

Trái tim này đã tựa Trường Giang, thử thách nào cũng vượt qua không ngại.

Tuy lần đầu tiên được nghe bài hát này nhưng những võ giả lại cảm thấy hùng chí trong mình bị kích động đến lạ. Cũng chính vì thế mà những võ giả ở gần đó cũng dừng lại để lắng nghe bài hát của nữ nhân kia.

Thoạt nhìn vẻ ngoài của nữ nhân kia rất nhìn thường nhưng nữ nhân ấy lại thu hút đến lạ, thêm vào đó, giọng hát trong sáng

của nàng đã làm lay động trái tim của những người ở đó.

Nhiều võ giả khua tay chân liên tục vì đã rơi vào mê lực của nàng.

“Quả là Thiên Âm Thượng. Thiên Âm Thượng mà.”

“Sao lại có một giọng hát đẹp đến vậy nhỉ? Có thể gọi nàng là thiên hạ đệ nhất nghệ nhân ấy chứ.”

“Không biết tên của nàng là gì. Ta thực muốn làm người hậu thuẫn cho nàng.”

Những võ giả tỏ vẻ thích thú với nữ nhân ấy. Họ nghĩ rằng uy danh của họ sẽ tăng lên nếu để một nữ nhân tuy dung mạo bình thường nhưng lại có giọng hát chạm đến tận trời cao như nàng ở cạnh.

Trong giang hồ, việc danh môn hoặc đại môn phái hậu thuẫn cho các nghệ nhân là chuyện thường thấy. Việc này làm xua tan nhận thức rằng họ chỉ là những võ giả đàn độn, chỉ muốn đặt sức mạnh lên hàng đầu.

Những nghệ nhân trình diễn lúc này cũng là những người được hậu thuẫn khá nhiều từ phái Võ Đang.

Đặc biệt, tình yêu dành cho đàn cầm của Thanh Chấn Chân Nhân chương môn hiện tại của phái Võ Đang khá nổi tiếng. Y có kiến thức sâu rộng về đàn cầm nên có thể hiểu và tiếp đãi nghệ nhân một cách đặc biệt hơn bất cứ ai khác.

Cũng vì thế là những nghệ nhân ở thành Hồ Bắc đã cùng nhau tới đây để báo đáp sự hậu thuẫn y.

Bọn họ cố gắng để khuấy động bầu không khí cũng là để chúc mừng sinh thần của Thanh Chấn Chân Nhân.

Trong số những người đang thưởng thức giọng hát của nữ nhân kia còn có cả Phiêu Nguyệt và Tiểu Ma.

Tiểu Ma trầm trồ rồi lẩm bẩm.

“Òa! Tỷ tỷ kia hát hay thật đó. Tuyệt đối không thua kém gì Nhạc Đại Tiên Sinh của Đại Diễn Nhạc Quán đâu.”

Nhạc Đại Tiên Sinh là người đã dạy Phiêu Nguyệt đánh đàn cầm.

Thật sự không ngoa khi nói rằng hầu hết các nghệ nhân đang hoạt động ở Thành Đô và thành Tứ Xuyên đều do một tay ông ấy chỉ dạy.

Giọng hát của nữ nhân kia xuất chúng đến mức Tiểu Ma còn phải so sánh nàng với Nhạc Đại Tiên Sinh.

Phiêu Nguyệt lặng lẽ nhìn nàng.

Nữ nhân ấy vẫn đang nhắm mắt lại và hát.

Giọng hát chứa đầy cảm xúc, như thể nàng đã bị đắm chìm trong bài hát của chính mình vậy.

Cảm xúc của nàng được truyền tải nguyên vẹn đến các võ giả, một số người nhay cảm thậm chí còn khóc òa lên khi nghe thấy tiếng hát của nàng.

“Rốt cuộc nàng ấy là ai vậy?”

“Ở thành Hồ Bắc có một nghệ nhân như thế mà sao giờ ta mới biết nhỉ?”

Những võ giả vội vàng tìm hiểu danh tính của nữ nhân ấy.

May mắn thay, có một nghệ nhân biết được danh tính của nàng đang ở gần đó.

“À, các vị đang nói đến tiểu thư Hồng Lệ Tuyết sao. Tiểu thư ấy vốn dĩ là một nghệ nhân nổi tiếng ở thành Hồ Nam nhưng được đoàn bọn ta đặc biệt mời về để chúc mừng sinh thần cho Thanh Chấn Chân Nhân lần này.”

Phái Võ Đang nằm ở thành Hồ Bắc, Hồng Lệ Tuyết lại là một nghệ nhân hoạt động ở thành Hồ Nam nên không có ai biết nàng cũng phải.

Bài hát của Hồng Lệ Tuyết kết thúc.

“Ồo!”

“Tuyệt quá.”

Những võ giả hò reo, vỗ tay tán thưởng không ngừng.

Hồng Lệ Tuyết khẽ mở mắt và mỉm cười dịu dàng.

Ngay lúc đó, nhiều người nhìn vào nàng như thể bị mê hoặc.

Dung mạo không có gì đặc sắc nhưng nàng lại có mê lực khiến người khác không thể rời mắt.

Nàng mỉm cười và nhìn vào những võ giả đang nhìn mình.

Hồng Lệ Tuyết tận hưởng những ánh nhìn của mọi người dành cho mình.

Bỗng ánh mắt của nàng dừng lại trên một nam nhân.

Một nam nhân duy nhất nhìn nàng với ánh mắt vô cảm.

Ngay lúc đó, nàng cảm giác như máu trong toàn thân mình đang dần nguội lạnh.

‘Người đó...?’

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 200

Phiêu Nguyệt lúc nào cũng không quên bản thân là một tên thích khách. Bây giờ hắn không cần phải ẩn mình trong bóng tối, nhưng hắn vẫn không quên thân phận thật sự của mình.

Thứ quan trọng đối với hắn không phải là danh tiếng trên giang hồ.

Hắn có thể dùng thủ đoạn hèn hạ nhất để đạt được mục đích. Cho dù phải nhận lấy sự chỉ trích thậm tệ của thế nhân hắn cũng chẳng màng.

Thích khách chính là như thế.

Từ lúc sinh ra đã khác biệt hắn với võ giả bình thường.

Hướng đi khác nhau, cả lòng quyết tâm cũng chẳng có gì giống nhau.

Ưu điểm lớn nhất khi Phiêu Nguyệt trở thành thích khách chính là hắn không bị cuốn vào bầu không khí đấu đá trên giang hồ, hay bị người khác suy xét từng chút một.

Đám người ở đây đang bị mê hoặc bởi khí chất và giọng hát của nữ tử kia, nhưng Phiêu Nguyệt chẳng những không bị cuốn vào vẻ ngoài đó mà còn đọc vị được nàng ta.

Đôi mắt nàng nhìn mọi người chứa đầy sự khinh miệt và cảm giác chán ghét.

Trên giang hồ chẳng có bấy nhiêu người bày ra thái độ này với võ giả. Đặc biệt, những nghệ nhân lại càng không dám thể hiện ánh mắt này vì nỗi sợ đối với những người có sức mạnh.

‘Ra cũng là võ giả ư.’

Không có luật nào cấm nghệ nhân không được luyện võ công.

Trái lại cũng không ai ngăn võ giả học nhạc cả. Thế nhưng hiếm có người nào lại đạt được thành tựu trong cả hai lĩnh vực, mà còn thành công khi tuổi đời còn khá trẻ như Hồng Lệ Tuyết.

Lý do Phiêu Nguyệt nghĩ tu vi của Hồng Lệ Tuyết không phải tầm thường là vì những võ giả khác hoàn toàn không nhận ra nàng là người tu luyện võ công.

Nàng đã che giấu triệt để bản thân, đến mức không ai nhận ra con người thật của nàng. Điều này có thể minh chứng, nàng cũng thuộc kiểu người như Phiêu Nguyệt.

Hồng Lệ Tuyết đối mắt với hắn.

Đột nhiên, trên mặt Hồng Lệ Tuyết thoáng qua tia khó hiểu. Thế nhưng chỉ một thoáng mà thôi. Ngay lập tức nàng lại nhìn Phiêu Nguyệt rồi mỉm cười.

Nàng vô cùng khéo léo trong việc che giấu cảm xúc của mình.

Ánh mắt Hồng Lệ Tuyết luôn dõi theo Phiêu Nguyệt. Thế nhưng, Phiêu Nguyệt đã thôi không chú ý đến nàng.

Bởi lẽ hắn biết Hồng Lệ Tuyết đang muốn che giấu điều gì đó, tuy nhiên hắn không có lý gì để can thiệp vào cả.

Hắn nói với Tiểu Ma.

“Đi thôi!”

“Ừm! Huynh.”

Tiểu Ma lập tức gật mạnh đầu.

Phiêu Nguyệt liền cùng Tiểu Ma chen chúc giữa đám người.

Phái Võ Đang đã lấy một vài điện các và sân luyện võ lớn để tiếp đón ngoại nhân. Những võ giả vào trong sơn môn liền đi

một vòng tham quan.

Giữa sân luyện võ lúc này đã được dựng một chiếc bục rất lớn.

Đó chính là chiếc bục được dùng trong buổi lễ mừng thọ Thanh Chấn Chân Nhân vào ngày mai.

Chẳng biết họ có kế hoạch long trọng gì trong sự kiện, nhưng quy mô của nó cũng đủ cho mười người bước lên tỷ võ.

Lúc đó, Tiểu Ma phát hiện ra gương mặt quen thuộc trong đám đông.

“Ồ! Đại thúc.”

Người mà Tiểu Ma nhìn thấy đó chính là Ưu Trường Lạc. Y đang cùng thuộc hạ đi thăm thú xung quanh phái Võ Đang.

“A, Phiêu Đại hiệp!”

Ưu Trường Lạc nhận ra Phiêu Nguyệt và Tiểu Ma liền tiến đến chỗ bọn họ. Phiêu Nguyệt hỏi y.

“Phổ Khánh đâu?”

“Họ đang bảo vệ Kinh Phật thay chúng tại hạ rồi. Nhờ vậy mà tại hạ mới có cơ hội tham quan phái Võ Đang thế này đây.”

Ưu Trường Lạc bật cười.

Thiếu Lâm Tự xem Kinh Phật được Tuyết Vân Trang mang đến là báu vật.

Không chỉ Phổ Khánh mà cả các đệ tử đời ba của Thiếu Lâm Tự cũng được huy động để bảo vệ nó. Nhờ vậy, Ưu Trường Lạc và thuộc hạ mới thoát khỏi gánh nặng bảo vệ Kinh Phật.

Thế nhưng chỉ nội trong ngày hôm nay thôi. Lúc sự kiện ngày mai diễn ra, họ phải thay các vị hòa thượng của Thiếu Lâm Tự bảo vệ số kinh đó. Vậy nên bây giờ họ phải tranh thủ chút thời gian quý báu này.

Tiết Hạ Chân cùng đám lãng nhân khác tách ra khỏi đoàn rồi mãi mê tham quan đó đây.

Lúc này, Ưu Trường Lạc cẩn trọng hỏi.

“Mà, ngài có biết không? Nhị công tử Chương Vô Diễn của Vũ Kiếm Sơn Trang đang ở Võ Đang đấy.”

“Chương Vô Diễn?”

“Hoa Hữu Thiên của Thiên Ân Trang là ngoại thúc phụ của hần. Vậy nên ngài phải đặc biệt cẩn thận đấy. Tại hạ chỉ được tham quan hôm nay thôi, ngày mai không được ra khỏi phòng nữa.”

Ưu Trường Lạc không giấu được ánh mắt lo lắng của mình.

Vũ Kiếm Sơn Trang là một trong những thế lực lớn mạnh nhất trên giang hồ.

Mặc dù Chương Vô Diễn là nhị công tử, nhưng không ai dám xem thường vai trò của hần ở Vũ Kiếm Sơn Trang cả.

Đương nhiên bây giờ chẳng ai có bằng chứng cho thấy Phiêu Nguyệt đã giết Hoa Hữu Thiên. Thậm chí ngay cả Ưu Trường Lạc còn không tận mắt chứng kiến. Thế nhưng, xét theo tình hình, có thể đoán chắc kẻ giết ông ta chính là Phiêu Nguyệt.

Chẳng biết Chương Vô Diễn đã nắm được bao nhiêu phần về cái chết của Hoa Hữu Thiên, dầu sao thì ở lâu cùng một chỗ với hần cũnvetemg không tốt lành gì.

Ưu Trường Lạc nói mấy lời này chính là xuất phát từ tấm lòng lo nghĩ cho Phiêu Nguyệt. Tuy nhiên, Phiêu Nguyệt lại không bày ra chút phản ứng nào.

Mỗi lần nhìn Phiêu Nguyệt, y lại không hiểu rõ cuộc hần ta đang nghĩ gì trong đầu.

‘Đúng là một phạm nhân như ta không có đủ tư cách đánh giá hần mà.’

Ưu Trường Lạc bắt giác thở dài một hơi.

Chính lúc này.

“Phiêu Đại hiệp!”

Giữa đám đông có một đạo sĩ trung niên đang đi tới.

Ông ta chính là Vũ Bình Đạo trưởng.

Vũ Bình Đạo trưởng tiến đến chỗ Phiêu Nguyệt. Ưu Trường Lạc vội vàng làm thế bao quyền.

“Vũ Bình Đạo trưởng!”

“Ưu Đại hiệp cũng ở đây à. Ta muốn mượn người đó một chút nhé.”

“A, vâng!”

Vũ Bình Đạo trưởng lịch sự nói với Phiêu Nguyệt.

“Người có thể cùng ta đến Tam Thanh Cung được không? Chương môn nhân muốn ta đưa Phiêu Đại hiệp đến đó. Mong người dành ra chút thời gian.”

“Tại sao?”

“Chương môn nhân muốn đàm đạo với người.”

Hiếm có người có được cơ hội đàm đạo với Thanh Chấn Chân Nhân - Chương môn nhân phái Võ Đang. Đối với một những kẻ gần như đi theo con đường tà đạo như Phiêu Nguyệt lại càng khó xảy ra.

Phiêu Nguyệt nhìn Tiểu Ma.

“Đệ ở đây cùng Ưu Tổng quản nhé.”

“Đệ biết rồi.”

Tiểu Ma nép sang đứng cạnh Ưu Trường Lạc. Phiêu Nguyệt liền cùng Vũ Bình Đạo trưởng đến Tam Thanh Cung. Vũ Bình lén nhìn Phiêu Nguyệt rồi nói.

“Không biết có ai làm phiền người không? Ta đã nói bọn họ không được lảng vảng gần người rồi.”

“Cũng tạm.”

“May quá. Phù! Lúc Thượng Chấn sư thúc tới, ta cũng vô cùng bất ngờ. Vậy nên mong người hãy hiểu cho ta. Thượng Chấn sư thúc phản ứng thái quá cũng là vì lo cho cái chết của Lý Sở Duyệt thôi. Hơn nữa, Chương môn nhân đã dặn dò rồi nên không ai làm phiền người nữa đâu.”

“Ta không chắc.”

“Ý người là gì?”

“Bởi vì ông ta không giống người sẽ nghe lời người khác.”

“Ừm!”

Vũ Bình Đạo trưởng thoáng cau mày.

Bởi vì lời Phiêu Nguyệt đã đâm vào tim đen của ông ta.

Người thuộc phái Võ Đang ai cũng biết Thượng Chấn Chân Nhân là một người tự cao tự đại và cố chấp thế nào. Thế nhưng, may là lão vẫn chịu nghe lời Thanh Chấn Chân Nhân.

Dù sao đi nữa, Thượng Chấn Chân Nhân là người chỉ biết đến phái Võ Đang.

Nhận thức, hành động của lão đều hướng về phái Võ Đang. Có điều, tính tình của quả thực có phần cực đoan và nguy hiểm.

“Nếu ngươi không gây rắc rối thì Thượng Chấn sư thúc chẳng làm gì ngươi đâu. Chuyện này ta có thể đảm bảo.”

Phiêu Nguyệt không đáp lại lời Vũ Bình Đạo trưởng.

Bởi lẽ hần nghĩ mấy thứ giả định như thế hết sức vô nghĩa.

Thông tin được truyền từ miệng người khác vốn đã bị phóng đại hoặc cắt xén bớt đi. Đặc biệt, đồng môn như Vũ Bình Đạo trưởng và Thượng Chấn Chân Nhân lại càng phải nói tốt về nhau.

Vậy nên Phiêu Nguyệt chỉ tin vào đôi mắt mình.

Lúc này, hai người lập tức dừng cuộc hội thoại. Tam Thanh Cung rộng lớn đang hiện ra trước mắt họ. Nơi này chính là điện thờ Trương Tam Phong - tổ sư của phái Võ Đang.

Hai người im lặng bước vào trong.

Bên trong Tam Thanh Cung lúc này có một lão đạo sĩ đang ngồi trước một chiếc cổ cầm.

Tăng! Tăng!

Động tác gảy đàn của ông giống như đang điều chỉnh lại âm thanh của nó.

Lão đạo sĩ này chính là Thanh Chấn Chân Nhân - Chương môn nhân phái Võ Đang. Ông yêu thích cổ cầm đến nỗi được gọi là Thiên Âm Chân Nhân, vậy nên mỗi khi có thời gian rảnh rỗi ông lại lấy ra tấu vài khúc nhạc.

Trước mặt Thanh Chấn Chân Nhân có trải một tấm nhạc phổ mà Vũ Bình Đạo trưởng khó khăn lắm mới tìm được. Ông ta

vừa nhìn nhạc phổ vừa đàn tấu. Có điều, đây là lần đầu ông tấu bản nhạc này nên có chút vụng về.

Thanh Chấn Chân Nhân không hề hay biết hai người đã vào trong nên cứ mãi mê tập trung vào đàn tấu. Thế nhưng, ông cứ liên tục lắc đầu vì vấp ở một đoạn nào đó. Ấy vậy mà vẻ mặt ông vẫn vui vẻ như không.

Vũ Bình Đạo trưởng bất giác mỉm cười.

Bởi ông biết đó là nhạc phổ mà mình khó khăn lắm mới tìm ra được.

Quan trọng là Thanh Chấn Chân Nhân cứ liên tục bị vấp ở một đoạn.

“Phù!”

Cuối cùng Thanh Chấn Chân Nhân thôi không đàn tấu nữa mà ngẩng đầu lên, lúc này ông mới phát hiện ra hai người.

“Hai người đến khi nào thế? Còn không lên tiếng nữa?”

“Thấy Chương môn nhân tập trung như thế khiến đệ tử rất vui.”

“Có gì hay đâu chứ? Trông ta chẳng ra dáng chút nào. Ta cứ liên tục vấp ở một chỗ nhưng lại không biết tại sao.”

Thanh Chấn Chân Nhân vừa dọn đàn sang một bên vừa thở dài. Lúc này Phiêu Nguyệt đột nhiên lên tiếng.

“Ngón tay mở quá rộng nên mới thế. Chắc là ông muốn mở rộng âm sắc, nhưng làm vậy chỉ khiến âm thanh không ổn định vì dồn sức sai cách mà thôi. Theo ta thấy, cách ấn tay đó không hợp với ông.”

“Hô! Xem ra ngươi hiểu biết về cổ cầm lắm nhỉ?”

Ánh mắt Thanh Chấn Chân Nhân tràn đầy vẻ tò mò.

Thay vì đáp lời, Phiêu Nguyệt kéo chiếc cổ cầm về phía trước mình. Vũ Bình Đạo trưởng trông thấy liền bắt đầu hoảng sợ.

Bởi lẽ ông biết rõ Thanh Chấn Chân Nhân yêu quý cổ cầm đó đến nhường nào. Thứ đó quý giá đến nỗi Thanh Chấn Chân Nhân chưa từng cho phép bất kỳ đệ tử nào chạm vào nó.

Ông cứ nghĩ Thanh Chấn Chân Nhân sẽ nổi trận lôi đình khi thấy Phiêu Nguyệt tự ý đụng vào cổ cầm như thế, nhưng ông đã nhầm.

Thanh Chấn Chân Nhân vô cùng hiếu kỳ nhìn Phiêu Nguyệt cùng chiếc cổ cầm.

Việc dồn sức vào ngón áp út tay trái rồi ấn vào cô tây âm, sau đó nghiêng ngón cái ấn âm còn lại là một việc không hề dễ dàng gì.

Nhìn bộ dạng Phiêu Nguyệt xử lý cổ cầm và cách hấn đặt tay cũng đủ biết hấn rất am hiểu về đàn.

“Hô ô!”

Ánh mắt Thanh Chấn Chân Nhân nhìn Phiêu Nguyệt lập tức thay đổi.

Từ trước đến nay ông chỉ xem Phiêu Nguyệt là tên thích khách sở hữu sát pháp và võ công thượng thừa. Bởi lẽ chuyện hấn gây ra ở thành Tứ Xuyên vô cùng tàn nhẫn. Thế nhưng, nhìn Phiêu Nguyệt đàn tấu thể này khiến ông phải thay đổi suy nghĩ về hấn.

Tăng!

Một nốt, nặng tựa Thái Sơn, một nốt, nhẹ tựa gió thoảng.

Giai điệu của khúc nhạc đã thay đổi hoàn toàn, nhưng vẫn giữ được độ sắc bén tựa như lưỡi kiếm.

Bầu không khí của khúc nhạc sẽ thay đổi tùy theo tâm trạng của người đàn tấu.

Tính cách của một người cũng được thể hiện phần nào thông qua cách họ đàn tấu.

Khúc đàn tấu của Phiêu Nguyệt tuy dữ dội và mãnh liệt nhưng lại không hung ác. Vậy nên Thanh Chấn Chân Nhân liền nghĩ Phiêu Nguyệt rõ là không giống với thông tin mà ông thu được.

Phiêu Nguyệt đã biến hóa cách nhấn nốt nhạc ở phần mà Thanh Chấn Chân Nhân bị vướng mắc. Hấn hơi co ngón tay lại rồi dồn thêm chút sức. Lập tức âm thanh bị biến đổi thánh thót vang lên khắp đại điện.

“Ồ!”

Thanh Chấn Chân Nhân bất giác bật ra tiếng cảm thán.

Bởi đây chính là thứ mà ông ta rất muốn làm được.

“Chỗ đó dùng thêm sức, rồi nhẹ nhàng thả ra.”

Ông ta chăm chú xem màn đàn tấu của Phiêu Nguyệt rồi nhận ra vấn đề mà bản thân mắc phải.

Đôi khi tận mắt nhìn thấy còn hiệu quả hơn trăm lời giải thích. Giống như Thanh Chấn Chân Nhân chỉ cần nhìn Phiêu Nguyệt đàn tấu đã nắm bắt được thiếu sót của bản thân.

“Hay quá. Khúc nhạc quả thật rất hay.”

Sau khi nhận ra vấn đề của mình, Thanh Chấn Chân Nhân liền tập trung vào màn đàn tấu của Phiêu Nguyệt.

Ông không ngừng nở nụ cười mãn nguyện.

Đôi mắt ông khẽ nhắm lại như đang thả hồn vào màn trình diễn của Phiêu Nguyệt.

Vũ Bình Đạo trưởng nhìn ông liền tỏ ra vô cùng ngạc nhiên.

Bởi lẽ lâu lắm rồi ông mới lại thấy hình ảnh Thanh Chấn Chân Nhân vui vẻ như thế.

Đến cả khi được tổ chức một buổi lễ mừng thọ hoành tráng, Thanh Chấn Chân Nhân cũng thấy không hài lòng. Ông ta cho phép sự kiện diễn ra chỉ vì mục đích giao lưu với giang hồ, thế nên ông mới đành miễn cưỡng cho ngoại nhân đặt chân vào môn phái.

Càng nhiều người tụ tập thì khả năng xảy ra chuyện càng lớn, chỉ cần một chút sai sót cũng sẽ gây ra hỗn loạn lớn. Thế nhưng, ông buộc phải đưa ra lựa chọn này vì phái Võ Đang. Vậy nên, Thanh Chấn Chân Nhân luôn cảm thấy bất an không nguôi.

“Ô hô!”

Thanh Chấn Chân Nhân liên tục cảm thán cho đến khi Phiêu Nguyệt kết thúc màn đàn tấu của mình.

Sau khi Phiêu Nguyệt dứt nốt nhạc cuối cùng, Thanh Chấn Chân Nhân lập tức vỗ tay tán dương.

“Tuyệt quá. Quả là màn đàn tấu hoàn hảo. Rốt cuộc ngươi đã học đàn từ ai vậy? Trông cầm nghệ của ngươi chắc là được lĩnh hội từ một vị cầm sư xuất chúng nhỉ?”

Thanh Chấn Chân Nhân cứ huyền thuyên không thôi.

Nhìn thấy bộ dạng khác biệt hẳn so với mọi khi của Chương môn nhân, Vũ Bình Đạo trưởng không giấu nổi vẻ bối rối.

Thanh Chấn Chân Nhân hiện giờ không coi Phiêu Nguyệt là một võ giả mà là một nghệ nhân thực thụ.

“Vậy nên cách nhấn nốt lúc này phải là thu ngón tay lại rồi duỗi ra thế này...”

Phiêu Nguyệt thị phạm lại hình dáng tay cho Thanh Chấn Chân Nhân. Ngay lập tức, Thanh Chấn Chân Nhân cũng di chuyển tay vài ba lần theo cách Phiêu Nguyệt chỉ.

“Thì ra là thế này. Ta làm sai nên mới không tạo ra đúng giai điệu.”

Thanh Chấn Chân Nhân nở nụ cười mãn nguyện như thể vừa giác ngộ được chân lý mới.

Ông ta nhìn Phiêu Nguyệt với gương mặt vô cùng rạng rỡ.

“Đa tạ ngươi. Đúng rồi, ngươi đã đọc kỹ những quyển sách trong Tàng Kinh Các chưa?”

201

Thanh Chấn Chân Nhân vẫn cười như mọi khi nhưng đôi mắt y lạnh lùng và trong veo như băng, trái ngược hoàn toàn với khóe miệng đang cong cong mềm mại.

Ánh mắt thâm thúy sâu thẳm như muốn chạm đến nơi sâu nhất của lòng người.

Thấy Phiêu Nguyệt không trả lời, Thanh Chấn Chân Nhân đặt cổ cầm xuống rồi đứng dậy.

Y cầm ấm trà nằm trên bàn lên.

Oc ọc!

Y rót đầy trà vào ly rồi đưa cho Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt lặng yên nhận lấy ly trà.

Mùi trà thoang thoảng tỏa ra hết như nước trà vừa mới được pha.

Chúng tỏ Thanh Chấn Chân Nhân đã dùng một loại trà rất tốt cho việc thanh lọc tâm trí.

Thanh Chấn Chân Nhân rót một ly khác cho Vũ Bình rồi rót vào ly của mình sau cùng.

Sau khi nhấp một ngụm trà, y nói tiếp.

“Ta đã suy nghĩ rất nhiều. Rằng tại sao đại hiệp nhất thiết phải chuyển thi thể của Sở Duyệt đến Tàng Kinh Các. Nghĩ thế nào cũng thấy chỉ có một lý do. Đó chính là để đọc những cuốn sách có trong bí khố của bốn phái. Sau khi đại hiệp ra ngoài thì trên những cuốn sách liên quan đến bí sử của giang hồ đều có vết tích đã có người đọc.”

“...”

“Vào trong Tàng Kinh Các để tìm hiểu nguyên nhân cái chết của Sở Duyệt quả là một cái cớ hay. Vậy thì đại hiệp mới có thể đọc những cuốn sách được bảo quản trong Tàng Kinh Các mà không bị ai quấy rầy.”

Phiêu Nguyệt không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ lặng lẽ nhìn Thanh Chấn Chân Nhân.

Trên môi Thanh Chấn Chân Nhân vẫn là nụ cười dịu dàng như mọi khi.

Nhìn bên ngoài trông y giống như một nam nhân hiền lành sống ở nhà bên nhưng bên trong y đang giấu thanh kiếm sắc bén như biểu tượng của phái Võ Đang là Tùng Văn Cổ Kiếm vậy.

Tùng Văn Cổ Kiếm lúc này vẫn yên vị nằm gọn trong vỏ nhưng chỉ cần nó được rút ra, nó chắc chắn sẽ nhắm thẳng vào tim của Phiêu Nguyệt.

Thanh kiếm ấy còn nằm trong vỏ hay nằm trong tim của Phiêu Nguyệt còn tùy thuộc vào câu trả lời của Phiêu Nguyệt.

Tuy sư đệ của y là Thượng Chấn Chân Nhân được gọi là Võ Đang Đệ Nhất Kiếm nhưng võ công của Thanh Chấn Chân Nhân cũng không hề thua kém.

Thanh Chấn Chân Nhân vốn không thích lộ diện hơn nữa cũng không ham danh dự nên đã nhường danh hiệu Võ Đang Đệ Nhất Kiếm lại cho Thượng Chấn Chân Nhân. Trên thực tế, sự khác biệt giữa họ dường như rất nhỏ.

Đến cả những võ giả trong phái Võ Đang cũng không có nhiều người có thể chịu được áp lực tỏa ra từ Thanh Chấn Chân Nhân.

Sắc mặt của Vũ Bình đã trở nên nhợt nhạt. Nhưng người đang đối diện trực tiếp với khí thế sắc bén của Thanh Chấn Chân Nhân là Phiêu Nguyệt vẫn không hề biến sắc.

Thanh Chấn Chân Nhân hỏi.

“Đại hiệp đang tìm gì vậy? Trong Tàng Kinh Các của bốn phái có thông tin mà đại hiệp cần tìm không?”

“Không có.”

“Vậy là đại hiệp đã đọc nó rồi.”

“Một chút.”

“Đại hiệp cũng gan thật! Dám dùng thủ thuật đó với bốn phái sao.”

“Dù sao thì ta cũng đã làm rõ nguyên nhân cái chết cho các người rồi còn gì.”

“Hầy! Đúng là vậy.”

Thanh Chấn Chân Nhân thở dài.

Bầu không khí ở đại điện bỗng thay đổi.

Luồng không khí vốn đang dao động dữ dội như thể sắp nổ tung bất cứ lúc này nay đã mềm mại trở lại.

Đến lúc này Vũ Bình mới thở phào nhẹ nhõm.

“Phù!”

Người căng thẳng nhất lúc này chính là Vũ Bình. Bởi ông là người mang Phiêu Nguyệt lên núi Võ Đang. Vậy nên ông

không khỏi cảm thấy căng thẳng khi có điều gì đó không vui xảy ra ở hai bên vì đó là trách nhiệm của ông.

Thanh Chấn Chân Nhân nhấp một ngụm trà rồi nói tiếp.

“Ta rất biết ơn đại hiệp về điều đó. Ta không ngờ lại có một ngân châm cắm vào cuống lưỡi như vậy. Nhưng ta có một điều thắc mắc.”

“Chuyện gì?”

“Một ngân châm nhỏ như vậy mà có thể giết người được sao? Tuy lưỡi cũng là phần quan trọng của cơ thể con người nhưng nó đâu có tử huyết.”

“Bảo ta nói ra điều đó cũng giống như bảo ta đưa tiền vốn của ta cho người vậy.”

“Hừm! Xem ra đó là thủ pháp bí truyền của thích khách rồi.”

Thanh Chấn Chân Nhân cau mày.

Y khá rộng lượng.

Dù không thể hoàn toàn chấp nhận được lối suy nghĩ của người khác nhưng y vẫn cố gắng để thấu hiểu và đưa ra giải pháp hòa giải theo cách của riêng mình.

“Vậy thì như thế này đi. Đại hiệp hãy cho ta biết đại hiệp đang tìm gì, rồi phái Võ Đang sẽ nỗ lực hết sức để tìm ra nó.”

“Thay vào đó ta phải nói hắn đã dùng ngân châm để giết đạo đồng bằng cách nào sao?”

“Chính xác. Ta thấy như vậy khá công bằng. Đại hiệp thấy thế nào?”

Giải pháp của Thanh Chấn Chân Nhân khá hợp lý.

Phiêu Nguyệt cảm nhận được lão đạo sĩ trước mặt là một đối thủ đáng gờm.

Nếu là một người chỉ mạnh về võ công thì không có gì đáng sợ. Nhưng gừng càng già càng cay, đối phó với một cây gừng có tâm kế như Thanh Chấn Chân Nhân không dễ chút nào. Bởi vì đây là một lời đề nghị hấp dẫn khó mà có thể chối từ.

Sau khi tính toán xong xuôi, Phiêu Nguyệt nói.

“Có một huyết đạo tên sinh tử huyết.”

“Sinh tử huyết sao? Lần đầu tiên ta nghe thấy đấy.”

“Cái tên không quan trọng. Vì nó là do ta đặt. Điều quan trọng là có một huyết đạo tên sinh tử huyết tồn tại. Sinh tử huyết giống như một lớp dầu rin rít chảy trong cơ thể con người, tùy thuộc vào thời gian, thể trạng cũng như là môi trường xung quanh mà vị trí của nó sẽ thay đổi. Nếu tử huyết này di chuyển đến một nơi sâu dưới da thì không thành vấn đề. Vì nó hầu như không bị ảnh hưởng bởi những tác động từ bên ngoài. Nhưng nếu nó nằm ở một vị trí nhạy cảm như ở lưỡi thì lại là một vấn đề lớn.”

“Quả là một câu chuyện khó tin. Có một loại huyết đạo như thế tồn tại sao?”

“Tin hay không tùy người. Ta chỉ nói avetemsự thật.”

“Hừm!”

Thanh Chấn Chân Nhân nghĩ ngợi.

Lần đầu tiên y nghe thấy có một loại huyết đạo giống như sinh tử huyết.

Không có một thư sách nào về võ công của phái Võ Đang có ghi chép về sinh tử huyết cả.

Chuyện này thật khó tin vì nó quá phi lý.

Thích khách khác với những võ giả thông thường.

Võ công của phái Võ Đang đi theo Kiếm Tiên Chi Lộ, tức giác ngộ con đường thành tiên bằng kiếm. Và dĩ nhiên, họ tìm chữ đạo trong Hoạt Kiếm chứ không phải Tử Kiếm.

Thích khách thì ngược lại, võ công của thích khách bắt đầu từ việc nghiên cứu cái chết.

Từ điểm xuất phát đến hướng đi đều trái ngược hoàn toàn với võ công của những danh môn đại phái như phái Võ Đang.

Không có việc gì lạ thì sinh tử huyết nằm ở một lãnh địa mà chỉ có thích khách mới có thể lui tới.

Hơn hết nam nhân trước mắt ông lại là người cai trị lãnh địa ấy.

“Thích khách nào cũng biết về sinh tử huyết sao?”

“Không hề!”

“Vậy là chỉ có một số ít biết về nó. Vậy bất kỳ ai biết được sinh tử huyết cũng có thể sử dụng thủ pháp này sao?”

“Dù có biết sinh tử huyết tồn tại đi chăng nữa thì việc biết được vị trí chính xác của sinh tử huyết hoàn toàn bất khả thi. Không thể giết một người bằng sinh tử huyết trong những trường hợp bình thường bởi nó đòi hỏi phải biết vận hành nội công một cách tinh tế.”

“Vậy làm thế nào mà kẻ đã giết Sở Duyệt đã tìm được sinh tử huyết vào đâm ngân châm vào đó?”

“Đầu tiên là đâm vào ma huyết để làm cơ thể bị tê liệt. Sau đó hắn sẽ truyền nội công của mình vào để tìm ra vị trí của sinh tử huyết. Nếu hắn đã luyện được một nội công tâm pháp đặc biệt nào đó thì chuyện đó hoàn toàn có khả năng xảy ra.”

“Thì ra là hoàn toàn có thể. Tình cờ vị trí của sinh tử huyết lúc đó lại nằm dưới lưỡi nên chỉ cần một ngân châm nhỏ cũng có thể lấy được mạng của Sở Duyệt.”

Thanh Chấn Chân Nhân nhắm mắt lại.

Trái tim y đau nhói khi nhắc đến cái tên Lý Sở Duyệt.

Tiểu nam tử ấy cũng chỉ là một đạo đồng, một đứa trẻ thậm chí còn chưa được xem là thành viên của phái Võ Đang, nhưng Thanh Chấn Chân Nhân đã xem tiểu tử ấy như là một đệ tử của phái Võ Đang.

Bởi vì y lúc nào quý trọng những đệ tử của mình nên những đạo sĩ trong phái Võ Đang rất tôn kính Thanh Chấn Chân Nhân.

“Bây giờ tới lượt đại hiệp. Hãy nói thứ đại hiệp đang tìm kiếm là gì đi. Bọn ta sẽ hết sức giúp đỡ.”

“Chương môn nhân đây tính toán mưu mẹo, chẳng giống với một đạo sĩ của phái Võ Đang chút nào nhỉ.”

“Ý của đại hiệp là...?”

“Người nói là giúp ta nhưng thực chất là để tìm hiểu mục đích của ta còn gì.”

“Ha ha! Khi đại hiệp già đi, đầu óc tự dung cũng sẽ trở nên mờ mịt. Thời còn trẻ có thể xông pha vào bất kỳ nghịch cảnh nào nhưng khi già rồi đau nhức khắp nơi nên ta lại muốn né tránh những tình huống có thể khiến cho bản thân bị thương. Vì vậy nên đầu óc ta mới thành ra như vậy đó. Một ngày nào đó, khi đại hiệp đến tuổi của ta, đại hiệp sẽ hiểu thôi. Rằng không nhất thiết phải rước đau đớn vào thân làm gì.”

Gương mặt Thanh Chấn Chân Nhân không có chút biến sắc.

Nếu gọi việc bày ra một vẻ mặt khiến người khác không thể ghét cũng là một loại tài năng thì đó chính là tài năng của y.

Phiêu Nguyệt cảm giác như hắn đang đối mặt với một con cáo già có tuổi đời nghìn năm vậy.

Phiêu Nguyệt lắc đầu và nói.

“Ngươi biết Chân Kiếm Vũ chứ?”

“Sao không thể biết cho được. Chân Kiếm Vũ là một nhân tài tỏa sáng trong giang hồ mà. Hay!”

Thanh Chấn Chân Nhân thở dài.

Dù y là người giỏi che giấu cảm xúc đến mấy thì vẫn không thể che giấu nổi cảm xúc rối bời của mình khi nhắc đến cái tên Chân Kiếm Vũ.

Bởi cái chết của Chân Kiếm Vũ đã đem lại cho y một cú sốc lớn.

“Đại hiệp có quan hệ gì với Chân Kiếm Vũ sao?”

“Hắn gọi ta là bằng hữu.”

“Gọi một thích khách là bằng hữu sao? Thật khó tin đấy.”

“Tin hay không tùy ngươi. Bởi sự thật rằng hắn đã liên tục gửi thư cho ta như những nữ nhân vậy.”

“Hừm!”

Bản năng Thanh Chấn Chân Nhân mách bảo y rằng những gì Phiêu Nguyệt nói là sự thật.

“Ta đang tìm những kẻ giết Chân Kiếm Vũ.”

“Những kẻ? Xem ra đại hiệp nghĩ rằng hung thủ là số nhiều.”

“Đúng vậy! Vậy nên ta mới tìm những chứng cứ có liên quan đến cái chết của hắn.”

“Chuyện đó thì có liên quan gì đến những cuốn sách trong Tàng Kinh Các của bốn phái vậy?”

“...”

Phiêu Nguyệt vân vân nghĩ xem mình nên nói đến đâu.

Giang hồ vẫn chưa biết Chân Kiếm Vũ đang đuổi theo một đoàn thể tên Cửu Long. Lỡ như hắn vô tình nói ra và để lọt đến tai bọn họ thì đả thảo kinh xà xem như vô tác dụng.

“Những người mà Chân Kiếm Vũ đuổi theo cũng giống như ảo ảnh trong sa mạc. Thực thể không rõ ràng. Cũng có thể Chân Kiếm Vũ đã nhầm nên ta phải xác nhận thực thể của bọn họ trước đã.”

“Những cuốn sách mà đại hiệp đọc hầu hết là về lịch sử sau giang hồ đại chiến. Xem ra đại hiệp đã phỏng đoán được rằng nhóm người bị Chân Kiếm Vũ truy đuổi có thể đã được hình thành sau giang hồ đại chiến rồi nhỉ.”

Cái nhìn của Thanh Chấn Chân Nhân còn ghê gớm hơn so với những gì mà Phiêu Nguyệt tưởng tượng.

Chỉ dựa vào những thứ mơ hồ Phiêu Nguyệt nói mà y đã có thể suy luận ra sự thật.

Nếu Thanh Chấn Chân Nhân là kẻ địch của Phiêu Nguyệt, y chắc chắn sẽ là mục tiêu đầu tiên Phiêu Nguyệt cần loại bỏ.

Bỗng hàng chục phương pháp để ám sát Thanh Chấn Chân Nhân hiện ra trong đầu Phiêu Nguyệt.

Thanh Chấn Chân Nhân giơ cả hai tay lên rồi nói như thể y đã nhận ra suy nghĩ của Phiêu Nguyệt lúc này.

“A! Đừng lo. Ta không định nói với bên ngoài về sự thật hôm nay mà ta biết đâu. Chẳng phải đó cũng mới chỉ là phỏng đoán sao? Còn không có bằng chứng gì mà đem ra thảo luận ư? Ta không muốn mất thể diện đâu. Vị trí chương môn nhân của phái Võ Đang vốn là một vị trí cần phải xem trọng thể diện hơn về ngoài mà.”

“...”

“Đừng nhìn ta với ánh mắt đáng sợ như thế chứ. Ta vẫn chưa muốn chết đâu. Như vậy đi. Ta sẽ cho phép đại hiệp được vào Tầng Kinh Các. Hôm trước đọc vội vàng nên hẳn đại hiệp vẫn chưa có được đầy đủ thông tin, lần này cứ chậm rãi mà đọc nhé.”

Đề nghị này hoàn toàn không gây tổn hại gì đến Phiêu Nguyệt. Ngược lại, đây còn là điều mà Phiêu Nguyệt mong muốn.

“Được! Trong lúc ta vào Tầng Kinh Các đừng cho ai khác vào.”

“Được thôi.”

Thanh Chấn Chân Nhân vui vẻ chấp nhận.

Phiêu Nguyệt tỏ vẻ hơi ngạc nhiên khi Thanh Chấn Chân Nhân đồng ý mà không hề do dự.

Dù trong Tầng Kinh Các lúc này đã không còn những cuốn sách về võ công đi chăng nữa nhưng Tầng Kinh Các vẫn là bản sắc của phái Võ Đang. Mở cửa tham quan hoàn toàn nơi này tuyệt đối không phải là một chuyện dễ dàng gì.

Thanh Chấn Chân Nhân vẫn mỉm cười với Phiêu Nguyệt.

Khoảnh khắc nhìn vào nụ cười ấy, Phiêu Nguyệt đã nhận ra.

Thanh Chấn Chân Nhân vẫn chưa đề cập đến vấn đề quan trọng nhất.

Thanh Chấn Chân Nhân không hề hỏi Phiêu Nguyệt điều gì cả, chỉ đáp ứng những thứ mà hắn muốn.

Đến mức này thì y không còn là cáo nghìn năm nữa mà phải là mãnh xà nghìn năm mới đúng.

Y đủ ranh ma để có thể tát vào mặt thích khách một cú.

Y sẽ cho đi tất cả những gì mà y có và khiến đối phương mở lòng, sau đó để đối phương đưa cho y những thứ mà y muốn.

Một thủ đoạn mà đến người thường cũng không dám nghĩ tới.

Phiêu Nguyệt đã quyết định chơi với Thanh Chấn Chân Nhân như y muốn. Chỉ duy nhất một lần này.

“Tên thích khách đó có lẽ ở độ tuổi đôi mươi.”

“Ồ! Sao đại hiệp nghĩ vậy?”

“Táo bạo. Thích khách đã có tuổi thì sẽ cực kỳ thận trọng, bọn họ sẽ không muốn dính líu đến danh môn như phái Võ Đang. Vì đạt được ít mà rủi ro lại nhiều.”

“Đại hiệp nói phải.”

“Một thích khách trẻ tuổi. Nhưng không phải ở hàng mười. Vì những vết tích hoàn toàn được xóa sạch. Nếu là ba mươi thì hơi quá. Xét về sinh khí và tính thận trọng thì khả năng cao là tên thích khách đó nằm ở độ tuổi đôi mươi. Hơn nữa, tên đó rất tự hào về bản thân mình. Hắn chọn bỏ đi thay vì thu dọn ngân châm, xem ra tên đó muốn làm nổi tên tuổi thông qua lần sát hành lần này.”

“Giấu kín như thế mà lại muốn được nhiều người biết đến sao? Thật khó hiểu.”

“Bản thân ai cũng có mâu thuẫn. Không muốn danh tính thực sự bị bại lộ nhưng muốn tận hưởng danh tiếng của một sát thủ. Người đó tuy thận trọng nhưng cũng đầy sinh khí. Đó là lý do tại sao ta đoán thích khách đó độ hai mươi tuổi. Ngoài ra, nếu biết được vị trí của sinh tử huyết ở độ tuổi này thì khả năng cao là thích khách đó xuất thân từ một sát môn đã tồn tại lâu đời. Và chỉ có một nơi có được bí truyền như thế này. Thiên hạ chỉ có duy nhất một sát môn ấy.”

“Quả nhiên... là Bách Quỷ Liên sao?”

“Đúng vậy! Và khả năng cao thích khách đó thuộc Thập Huyết Sát. Trước đây ta từng truy sát một thích khách của Bách Quỷ Liên, sát pháp của hắn tuy kỳ quái nhưng cũng chưa đạt đến trình độ này.”

“Hừm!”

Y cũng đã phỏng đoán được một phần nào đó khi nhận được chiếc ngân châm nhỏ từ Vũ Bình nhưng khi nghe được câu trả lời chắc chắn từ miệng của Phiêu Nguyệt khiến cho trái tim y trở nên ngọt ngào.

Nếu đối đầu trực diện, y tuyệt đối không sợ Bách Quỷ Liên. Nhưng đối với một tổ chức thích khách như bọn họ thì làm gì có chuyện lộ diện và đối đầu trực tiếp với y.

Đối với những võ giả chính phái như phái Võ Đang, thì việc đối đầu với những đối thủ ẩn mình trong bóng tối như Bách

Quý Liên là một chuyện không hề dễ dàng.

Thanh Chấn Chân Nhân lắm bả.

“Tại sao Bách Quý Liên lại lên vào bốn phái vậy?”

Ử THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 202

“Tuyệt vời quá.”

Tiểu Ma nhìn quang cảnh trước mắt như người bị hóp mắt hồn.

Từ nơi này tiểu nam tử có thể nhìn thấy toàn cảnh núi Võ Đang vô cùng rộng lớn. Đỉnh núi nhô lên như chọc thủng cả trời xanh, thung lũng sâu hung hút, và cả những đám mây trắng lửng lơ như đại dương.

Tất cả mọi thứ hòa hợp lại trở thành một bức tranh thủy mặc tuyệt đẹp. Tiểu Ma chưa từng nhìn thấy khung cảnh hùng vĩ như thế bao giờ.

Tiểu nam tử trải qua thời thơ ấu chẳng khác nào địa ngục ở Tiểu Lô Âm Tự, đó là những mớ ký ức vô cùng đáng sợ.

Cảnh tượng khu rừng Nam Mộc Lâm quanh năm được bao bọc bởi bầu không khí tối tăm trông vô cùng ảm đạm, u ám.

Khoảng thời gian ở đó, tiểu nam tử chỉ sống trong bất an, lấy đầu ra tâm trạng để chiêm ngưỡng quang cảnh xung quanh.

Sau khi có được tự do, đây là lần đầu tiểu nam tử cảm nhận được thứ gì gọi là vẻ đẹp thiên nhiên thông qua ngọn núi Võ Đang này.

“Uôi cha!”

Tiểu Ma dang rộng hai tay đón làn gió thổi ngang qua người.

Ưu Trường Lạc đứng bên cạnh mỉm cười nhìn Tiểu Ma. Đám thuộc hạ của y vẫn còn sợ Tiểu Ma.

Từ lúc đồng hành cùng nhau, ai cũng sợ hãi bộ mặt thật của Tiểu Ma. Ưu Trường Lạc cũng như thế. Nhưng sau khi ở gần

nhau, y liền phát hiện ra rằng Tiểu Ma không hề đáng sợ như vẻ ngoài đó.

Trải nghiệm khắc nghiệt thời thơ ấu đã phá hủy tâm tính đứa trẻ này ở mức độ nào đó, nhưng cơ bản tiểu nam tử vốn không phải kẻ xấu.

Vậy nên trong thời gian Phiêu Nguyệt đàm đạo cùng Thanh Chấn Chân Nhân, y mới đồng ý trông nom tiểu nam tử thay vì bỏ mặc hẳn.

Tiểu Ma nhìn Ưu Trường Lạc rồi nói.

“Vui thật đấy. Bây giờ chúng ta xuống đi.”

“Ngươi ngắm cảnh xong rồi sao?”

“Ừm! Giờ ta thấy đói bụng.”

“Được! Ta cũng thấy hơi đói. Vậy chúng ta xuống đi ăn nhé.”

“Ừm!”

Hai người đi vào một đạo quán của phái Võ Đang.

Đột nhiên có ai đó tiến đến gần họ.

Đó là một võ giả trẻ thân thái vô cùng sắc sảo. Võ giả trẻ tuổi làm thế bao quyền chào hỏi Ưu Trường Lạc.

“Xin được bái kiến, Ưu Đại hiệp!”

“A! Hân hạnh diện kiến.”

Ưu Trường Lạc cũng làm thế bao quyền đáp lại.

Ưu Trường Lạc tỏ vẻ nghi hoặc nhìn võ giả trẻ tuổi. Bởi vì có nghĩ bao nhiêu lần đi nữa, y cũng không nhớ ra mình từng gặp hẳn ta ở đâu.

“Không biết chúng ta đã từng gặp nhau hay chưa? Bây giờ ta đã có chút tuổi nên không còn nhớ rõ nữa.”

“Vẫn chưa ạ. Hôm nay là lần đầu chúng ta gặp nhau. Chỉ là tại hạ có chút đề tâm đến Ưu Đại hiệp thôi.”

“A, ra là vậy. Vậy cho hỏi danh tính Thiếu hiệp đây là...”

“Tại hạ là Chương Vô Diễn.”

“Chương... Vô Diễn?”

Đuôi mắt Ưu Trường Lạc thoáng co giật.

Phải đến lúc này y mới rõ danh tính của võ giả trước mặt. Hắn chính là Sát Hồn Kiếm Quỷ Chương Vô Diễn.

Nhị công tử của Vũ Kiếm Sơn Trang đang đứng trước mặt Ưu Trường Lạc y.

Y từng nghe nói hắn đã đến núi Võ Đang nhưng lại không ngờ rằng y lại gặp hắn trong hoàn cảnh này.

Ưu Trường Lạc cố gắng tỏ vẻ bình tĩnh rồi nói.

“Ra là Chương Thiếu hiệp của Vũ Kiếm Sơn Trang. Hân hạnh được diện kiến.”

“Tại hạ cũng rất hân hạnh. Tại hạ đã muốn gặp Ưu Đại hiệp từ lâu nhưng hôm nay mới có dịp diện kiến. Có lẽ ông trời đã nghe được lời cầu mong của tại hạ.”

“Haha! Chương Thiếu hiệp vậy mà lại muốn gặp một phạm nhân như ta. Đúng là hân hạnh quá.”

“Ưu Đại hiệp mà là phạm nhân ư? Nếu ai dám gọi tổng quản của Thái Nguyên Thương Đoàn là phạm nhân, tại hạ sẽ mạng chết người đó.”

“Thiếu hiệp cứ quá khen như vậy ta thật không biết nên làm sao. Đúng rồi. Chương Thiếu hiệp cũng đến dự lễ mừng thọ của Chương môn nhân phái Võ Đang sao?”

“Tại hạ nhân tiện đến đây thôi.”

“Nhân tiện ư?”

“Tại hạ đúng là đến mừng thọ Thanh Chấn Chân Nhân, nhưng cũng nhân cơ hội này tìm kiếm kẻ thù của bản trang.”

Chương Vô Diễn mặt vẫn không đổi sắc.

Cách nói chuyện của hắn bình tĩnh như không, nhưng nội dung chứa đựng trong đó lại không hề đơn giản.

Ánh mắt Chương Vô Diễn hướng về phía Tiểu Ma bên cạnh Ưu Trường Lạc. Chính xác là hắn đang nhìn thanh Công Bố mà tiểu nam tử đang ôm.

“Đúng là một thanh kiếm tuyệt vời. Trông nó giống như một danh kiếm vậy, tiểu đệ lấy nó ở đây thế?”

“Đây là quà ta được tặng.”

Tiểu Ma ôm chặt thanh Công Bố trong tay rồi trả lời. Tiểu nam tử cảm nhận được ánh mắt Chương Vô Diễn đang dấy lên tia tham vọng.

Chương Vô Diễn mỉm cười nhìn Tiểu Ma.

“Tiểu đệ đệ may thật đấy. Ta cũng muốn được nhận một món quà tốt thế này. Mà chúc mừng đệ nhé. Có được thanh kiếm tuyệt vời thế kia mà.”

“....”

“Đệ không cần cảnh giác. Ta không phải người xấu đâu.”

Chương Vô Diễn bật cười rồi lùi về sau. Nhưng ánh mắt Tiểu Ma vẫn nhìn hẩn tỏ vẻ không thiện chí. Chương Vô Diễn lúc này mới nói với Ưu Trường Lạc.

“Gặp được nhau thế này quả là nhân duyên tốt. Tại hạ mong sau này chúng ta có thể kéo dài mối nhân duyên này.”

“Ta cũng mong như thế.”

“Vây Đại hiệp tiếp tục tận hưởng bữa tiệc đi nhé. Biết đâu sự kiện lớn như thế này sẽ không xảy ra lần nào nữa đấy. Tại hạ xin phép...”

Chương Vô Diễn làm thế bao quyền với Ưu Trường Lạc rồi xoay người đi.

Ưu Trường Lạc nhìn bóng lưng Chương Vô Diễn đi xa với gương mặt cứng đờ.

“Hắn ta...”

Ánh mắt Chương Vô Diễn nhìn Tiểu Ma hết như mãnh thú đang nhắm vào con mồi. Ưu Trường Lạc không thiếu tinh tế đến mức chẳng nhận ra điều đó.

‘Rõ ràng hắn đã biết trước rồi mới mò đến.’

Trên giang hồ này không có gì là ngẫu nhiên cả. Đa số đều có nguyên nhân rõ ràng. Ưu Trường Lạc liền nhìn vào thanh Công Bố trong tay Tiểu Ma. Quả nhiên Chương Vô Diễn vì thanh kiếm này mới tìm đến bọn họ.

‘Ồ hơ! Sơ suất một chút sẽ lớn chuyện ngay.’

May là nơi này nằm trong địa phận phái Võ Đang.

Dù có là gia quyến của một trong ba Tam Trang uy chấn thiên hạ, Chương Vô Diễm cũng không dám tùy tiện làm xằng làm bậy ở phái Võ Đang.

Đột nhiên Chương Vô Diễm dừng bước rồi nhìn lại Tiểu Ma. Lúc này Tiểu Ma và Ưu Trường Lạc đã biến mất hút. Đôi mắt Chương Vô Diễm liền ánh lên tia sát khí.

“Đúng là thanh Công Bố rồi.”

Thanh kiếm mà Tiểu Ma đang ôm trong lòng chính là thanh Công Bố mà Chương Bình Sơn vô cùng mong muốn có được.

Một thanh danh kiếm như thế lại bị tiểu tử như con quạ kia ôm lấy khiến hấn vô cùng phẫn nộ.

Lúc hấn hay tin ngoại gia gặp phải thảm cảnh, hấn đã dẫn dắt Bạch Hồ Kiếm Đội tức tốc đến Ân Thi.

Cảnh tượng mà hấn nhìn thấy khi đến nơi chính là Thiên Ân Trang đang trên bờ vực sụp đổ vì xung đột nội bộ.

Sau khi Hoa Hữu Thiên và Hoa Ngọc Kỳ qua đời, Thiên Ân Trang liên tục xảy ra xung đột, những kẻ có chút quyền lực không ngừng đấu đá lẫn nhau.

Thiên Ân Trang từng chiếm uy thế hơn cả Trúc Hải Trang đang sụp đổ từng chút một.

Chương Vô Diễm đã lấy mạng tất cả những người nổi lòng tham với tài sản của ngoại thúc phụ hấn.

Cho dù Hoa Hữu Thiên đã chết, khối tài sản còn lại vẫn là của hấn ta. Xét đến tội dám nảy lòng tham với tài sản của kẻ khác cũng đủ phải mất mạng rồi.

Chương Vô Diễm đã kết thúc cuộc tranh giành đấu đá ở Thiên Ân Trang.

Ngay khi thấy hấn xuất hiện, những võ giả ở Thiên Ân Trang chỉ còn biết nín thở mà nằm phủ phục dưới chân hấn.

Chương Vô Diễm đã tra tấn một nhóm võ giả, hấn buộc họ phải nhớ lại ký ức vào cái hôm mà Hoa Hữu Thiên bị sát hại.

Kết quả là hắn đã thu được mọi sự việc diễn ra trong Vong Tử Lâm ngày hôm ấy.

Hắn biết được ngoại thúc phụ đã chết như thế nào. Và việc có một nhóm người khác đi ngang qua lúc Hoa Hữu Thiên bỏ mạng.

Đó chính là nhóm người của Ưu Trường Lạc.

Chương Vô Diễm linh cảm rằng nhóm Ưu Trường Lạc có liên quan trực tiếp đến cái chết của Hoa Hữu Thiên, vậy nên hắn đã cùng ba mươi thành viên của Bạch Hồ Kiếm Đội đuổi theo họ đến tận đây.

Hắn vô cùng bất ngờ khi thấy nhóm của Ưu Trường Lạc đến núi Võ Đang, nhưng điều này không thể ngăn cản hắn.

Chương Vô Diễm đã cử ra năm thành viên Bạch Hồ Kiếm Đội đi theo mình vào phái Võ Đang.

“Nhị công tử! Biểu cảm của ngài không được tốt lắm.”

Người vừa bắt chuyện với Chương Vô Diễm là Chu Thiên Học - Đội chủ Bạch Hồ Kiếm Đội.

Từ trước đến nay, Chu Thiên Học đã làm rất nhiều nhiệm vụ cho Chương Bình Sơn. Trong số đó còn có những nhiệm vụ nguy hiểm đến tính mạng.

Y luôn hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc và nhận được sự tín nhiệm rất cao từ Chương Bình Sơn.

Chương Vô Diễm nhìn Chu Thiên Học rồi nói.

“Đã tìm thấy thanh Công Bố rồi. Nhưng sao lại là một tên tiểu tử chứ?”

“Công tử có ý gì ạ? Vậy là tiểu tử đó đang giữ thanh kiếm ư?”

“Nghe nói nó nhận được từ ai đó.”

“Không phải Ưu Trường Lạc tặng cho đó chứ?”

“Võ công của y không đủ để giết ngoại thúc phụ của ta. Chắc chắn có ai đó khác đưa thanh Công Bố cho tiểu tử kia. Chúng ta phải tìm ra hắn.”

“Tìm ra rồi có trừ khử hắn hay không?”

“Người quên rồi sao? Đây chính là phái Võ Đang. Ngay cả lấy cái tên Vũ Kiếm Sơn Trang ra làm lá chắn cũng khó mà tùy tiện hành động được.”

“Vậy thì chúng ta chỉ giám sát thôi ạ?”

“Ta phải tìm ra điểm yếu của hắn. Hãy giám sát những người xung quanh bao gồm cả đứa trẻ đó. Chỉ cần tiến hành thật sát sao, nhất định sẽ tìm ra điểm yếu của hắn.”

“Thuộc hạ đã rõ.”

“Khi nào hắn xuống núi Võ Đang, ta thì sẽ tính chuyện với hắn sau, vậy nên hãy chuẩn bị kỹ lưỡng cho đến lúc đó.”

“Thuộc hạ sẽ làm như vậy ạ. Thuộc hạ sẽ bảo đảm người dưới chân núi chuẩn bị.”

Chu Thiên Học mặt không đổi sắc mà trả lời.

Chương Vô Diễn gật đầu rồi lẩm bẩm.

“Được! Nhân cơ hội này ta phải cho thiên hạ biết rằng dám đụng vào Vũ Kiếm Sơn Trang phải chịu hậu quả thế nào. Phải khiến cho thiên hạ không một ai dám tham lam đồ vật của bọn trang nữa.”

5

Phiêu Nguyệt rời Tam Thanh Cung rồi sải bước đi.

Không biết từ lúc nào trời đã sập tối, thế nhưng xung quanh lại được thấp sáng như ban ngày.

Khi màn đêm buông xuống, các đạo sĩ phái Võ Đang đã thấp đuốc và đèn dầu khắp nơi. Chính vì thế mà phái Võ Đang luôn rực rỡ ánh đèn đuốc.

Mọi khi phái Võ Đang không hay làm thế này. Nếu bây giờ không có nhiều quần hùng như thế, họ cũng không cần phải nhọc công làm gì.

Tất cả chuyện này đều là vì uy tín của phái Võ Đang.

Dẫu cho trời đã tối nhưng các quần hùng vẫn có thể ung dung thưởng thức những màn công diễn được tổ chức khắp nơi trong môn phái.

Lúc này, Phiêu Nguyệt đột nhiên kéo chần choàng cổ xuống. Nhiều người đi sượt qua hần liền bị thu hút ngay lập tức.

“Xem gương mặt gã nam nhân đó kìa!”

“Ôi! Diên thật.”

“Đó không phải nữ nhân sao?”

Quần hùng nhìn thấy mặt Phiêu Nguyệt liên nao động một phen.

Diện mạo của hần phải nói là vô cùng nổi bật trong biển người.

Có người tỏ vẻ ngạc nhiên, cũng có kẻ cảm thấy ganh tị.

Phần lớn đều trở mắt kinh ngạc, nhưng không ít người khó chịu với hần.

Trong số những người kinh ngạc còn có cả các nữ hiệp của giang hồ.

“Trời ạ!”

“Đó mà là gương mặt của nam nhân ư?”

Vài nữ tử đỏ mặt nhìn chằm chằm Phiêu Nguyệt.

Một số còn táo bạo tiến lại gần hần mà không thèm để ý đến ánh mắt xung quanh.

“Có thể cho ta hỏi danh tính của Thiếu hiệp đây được không?”

“Tiểu nữ là Hồ Bình Giang.”

“Đây cũng gọi là nhân duyên đó...”

Nhìn thấy đám nữ tử không ngần ngại tán tỉnh Phiêu Nguyệt, các võ giả khác không khép nổi miệng.

Nữ tử giang hồ vốn cởi mở hơn nữ tử trong gia môn, nhưng hiếm thấy ai dám lại công khai tán tỉnh nam nhân thế này.

Phiêu Nguyệt giống như một đóa hoa đầy hương thơm mật ngọt đang bị đàn ong bướm vây quanh.

“Thế gian này đúng là không công bằng mà.”

“Chết tiệt!”

“Chỉ cần một gương mặt đã có thể sống thoải mái rồi.”

Những kẻ nòi con ganh tị không ngừng liếc xéo Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt chỉ xưng tên với đám nữ nhân rồi lướt ngang qua. Vài người còn bám theo nhưng lại không giữ được Phiêu Nguyệt đã biến mất trong đám đông.

Sau khi rời khỏi sân luyện võ, số người đã thưa dần đi.

Nhờ thế mà Phiêu Nguyệt mới thở phào được một chút. Phiêu Nguyệt sớm đã đoán sẽ xảy ra chuyện này.

Việc để lộ mặt ở nơi đông người vốn không phải tính cách của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt thích che giấu bản thân một cách kín đáo nhất có thể. Bởi vì càng ít sự chú ý thì càng dễ dàng hoạt động hơn. Thế nhưng, Phiêu Nguyệt lộ mặt là có lý do cả.

“Xin thứ lỗi!”

Lúc gần đến Thanh Lưu Cung, đột nhiên có tiếng nữ tử gọi hắn.

Nàng ta chính là Hồng Lệ Tuyết, nữ nhân vận y phục lụa đỏ hết ánh hoàng hôn buông xuống núi Võ Đang.

Ánh mắt Phiêu Nguyệt thoáng lướt qua người Hồng Lệ Tuyết.

Con môi mà hắn muốn đã tự động tìm đến.

Thế nhưng Phiêu Nguyệt luôn nhìn nàng bằng ánh mắt vô cảm. Sau đó, Hồng Lệ Tuyết mới nở nụ cười nói với Phiêu Nguyệt.

“Tiểu nữ là Hồng Lệ Tuyết. Chúng ta có thể nói chuyện một chút được không?”

203

Hồng Lệ Tuyết là một nữ nhân có sức hút kỳ lạ.

Thoạt nhìn nàng có vẻ bình thường nhưng nàng lại có sức mạnh khiến sự chú ý của người khác đổ dồn lên người mình. Hơn nữa, nàng lại có cả thiên thượng âm mê hoặc lòng người. Có thể nói nàng hội tụ đầy đủ những yếu tố để mê hoặc người khác.

Dáng đi thướt tha như những chú bướm e thẹn vỗ cánh, ánh mắt nàng chứa đầy mật ngọt nhìn vào Phiêu Nguyệt.

Bất kể nam nhân nào cũng không khỏi bị dáng vẻ này của Hồng Lệ Tuyết mê hoặc. Hồng Lệ Tuyết biết rất rõ bản thân thu hút nam nhân ở điểm nào.

Hồng Lệ Tuyết ngại ngừng nói.

“Tiểu nữ có thể biết cao danh quý tánh của đại hiệp được không?”

“Phiêu Nguyệt!”

“A!”

Hồng Lệ Tuyết bỗng trầm trồ.

“Có vấn đề gì sao?”

“Không có gì. Do quý danh và gương mặt của đại hiệp hợp nhau quá thôi.”

Gương mặt Hồng Lệ Tuyết phẳng phất chút nét hồng. Ai nhìn vào cũng thấy đó là dáng vẻ của một nữ nhân đang e thẹn.

Những người xung quanh nhìn vào Phiêu Nguyệt với ánh mắt ganh ghét khi thấy Hồng Lệ Tuyết đến bắt chuyện với Phiêu Nguyệt.

Trong số đó còn có cả Thượng Quan Diệc.

Thượng Quan Diệc là tiểu trang chủ của Quần Mã Trang, lần này hắn thay mặt phụ thân đến đây để chúc sinh nhật cho chương môn nhân phái Võ Đang.⁵

Hắn đã rơi vào lưới tình ngay khi nghe thấy giọng hát của Hồng Lệ Tuyết.

Giọng hát của nàng tựa ngọc âm chạm đến tận trời cao khiến cho hắn khao khát chỉ bản thân mình mới được nghe giọng hát ấy.

Hắn lảng vảng quanh nàng chỉ để tìm cơ hội để bắt chuyện với nàng. Có quá nhiều đối thủ xung quanh để hắn có thể liều lĩnh bắt chuyện với nàng, vậy nên hắn đành phải cẩn thận.

Trong số những người lảng vảng quanh Hồng Lệ Tuyết còn có bang chủ trẻ tuổi của Đại Long Bang Bang Chu Sơn.

Một người có tài nhanh nhạy bẩm sinh như Bang Chu Sơn không hề tầm thường.

Vì đã gặp nhau qua vài lần giao dịch nên Thượng Quan Diệc biết rõ Bang Chu Sơn là một người biết tính toán và hành động nhanh như thế nào.

Bang Chu Sơn cũng say đắm Hồng Lệ Tuyết.

Hồng Lệ Tuyết chắc chắn sẽ không dễ dàng gì mà từ chối một người có tài lực như Bang Chu Sơn.

Bọn họ vì mải tìm hãm lẫn nhau mà không thể bắt chuyện với Hồng Lệ Tuyết được. Thế mà Hồng Lệ Tuyết lại má đỏ hây hây bắt chuyện với một nam nhân trông chẳng khác gì điểm nam (đầy đực) đó.

Ai nhìn cũng biết nàng có ý với Phiêu Nguyệt.

Nhìn thấy nữ nhân mình đã chọn nói chuyện với nam nhân khác, sâu tận đáy lòng của Thượng Quan Diệc không khỏi sôi sục.

Hồng Lệ Tuyết hoàn toàn không hề biết gì về chuyện đó, nàng nói tiếp với Phiêu Nguyệt.

“Phiêu đại hiệp sẽ lưu lại phái Võ Đang bao lâu ạ?”

“Không lâu nữa đâu.”

“Vậy là sau khi sinh thần của chương môn nhân kết thúc, đại hiệp sẽ rời đi sao?”

“Sao lại hỏi ta chuyện đó.”³

“Tiểu nữ thắc mắc thôi mà. Mà đại hiệp có biết mỗi nhân duyên này sẽ kéo dài bao lâu không?”

Hồng Lệ Tuyết khẽ mỉm cười.

Khi nàng vừa cười, gương mặt tưởng chừng như bình thường của nàng lại trở nên đầy mê hoặc.

Một sự quyến rũ đáng kinh ngạc.

Nếu là người bình thường, có lẽ chỉ cần nhìn một lần thôi cũng đã bị mê hoặc. Nhưng Phiêu Nguyệt trước mặt nàng đây lại chẳng có chút lay động.

Sự thật ấy khiến đồng tử của Hồng Lệ Tuyết khẽ rung lên.

Ngay lúc đó, Phiêu Nguyệt đã xác nhận được Hồng Lệ Tuyết tiếp cận mình vì mục đích gì.

“Nhân duyên sao...”⁶

“Tiểu nữ tin trên thế gian này không có gì gọi là tình cờ cả. Được gặp nhau thế này, âu cũng là duyên phận.”

“Lãng mạn thật.”

“Nghệ nhân vốn là những người sống rất lãng mạn mà.”

“Người có học hát không?”

“Tiểu nữ học hát từ sư phụ. Người thực sự rất nghiêm khắc. Nhờ vậy mà tiểu nữ mới có thể hát được như ngày hôm nay.”

“Nếu có cơ hội ta cũng muốn được sư phụ cô dạy hát. Rất ấn tượng.”

“Thật tiếc quá, sư phụ của tiểu nữ đã rời xa nhân thế rồi. Người đã không thể truyền dạy cho ai được nữa.”

“Tiếc thật nhỉ.”

“Vậy để tiểu nữ dạy cho đại hiệp được không? Tuy không bằng sư phụ, nhưng tiểu nữ có tự tin để dạy ngài.”

“Ta từ chối.”

“Sao vậy ạ?”

“Ta vẫn chưa muốn chết.”²

Phiêu Nguyệt nhún vai rồi nhìn quanh.

Xung quanh hần đây rầy những nam nhân đang hần học nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống hần vậy.

Hồng Lệ Tuyết khẽ cười.

“Tiếc thật đấy.”

“Sau này nếu có cơ hội ta sẽ dạy người đàn.”

“Đại hiệp biết đàn sao?”

“Một chút!”³

“Gảy đàn bằng đôi tay này ư?”

Hồng Lệ Tuyết nắm lấy tay của Phiêu Nguyệt một cách tự nhiên.

Bàn tay của Phiêu Nguyệt cũng đẹp và trắng muốt như chính hân vậy.

Tay của Phiêu Nguyệt thậm chí còn không có một vết chai. Thật không thể tin được đó là bàn tay của một người biết gảy đàn.

Hồng Lệ Tuyết mân mê bàn tay của Phiêu Nguyệt một hồi lâu.

Ánh mắt của những nam nhân ở gần đó tóe đầy tia lửa.

Phiêu Nguyệt cũng nắm lấy tay của Hồng Lệ Tuyết.

“Sao, khó tin lắm à?”

Lần đầu tiên trong mắt Hồng Lệ Tuyết chứa đầy vẻ bối rối.

Thường thì nam nhân sẽ giật mình rút tay ra khi có nữ nhân chạm vào bàn tay mình, nhưng Phiêu Nguyệt không những không làm thế mà còn trơn tru xoa nắn bàn tay nàng.

“Không đâu. Tiểu nữ tin mà.”

Hồng Lệ Tuyết lắc đầu.

“Bỏ tay ra được rồi.”

Giọng nói lạnh lùng vang lên, có ai đó đang tiến tới gần bọn họ.⁰

Hắn chính là tiểu trang chủ của Quần Mã Trang Thượng Quan Diệc.

Hắn nói với Hồng Lệ Tuyết.

“Hồng tiểu thư không sao chứ?”

“Cho hỏi công tử là...?”

“Ta là tiểu trang chủ của Quần Mã Trang Thượng Quan Diệc. Ta sẽ bảo vệ tiểu thư khỏi tên lưu manh này. Xin tiểu thư đừng lo lắng.”

Thượng Quan Diệt chấp tay sau lưng rồi nói.

Thượng Quan Diệt nhìn Phiêu Nguyệt với ánh mắt đầy ghen tị.

Tuy Hồng Lệ Tuyết là người đã nắm tay Phiêu Nguyệt trước nhưng sự thật đó không quan trọng với Thượng Quan Diệt.

Điều quan trọng là Hồng Lệ Tuyết đang tỏ ra bối rối. Chỉ cần với lý do đó thôi thì hẳn nghĩ hẳn đã có tư cách để can thiệp vào chuyện này.

“Người không biết xấu hổ sao? Sao người dám tùy tiện nắm lấy tay của con gái nhà lành thế à?”

“Thì sao?”

“Thì sao ư? Chưa được cho phép mà đã nắm lấy tay của người ta rồi còn hỏi tại sao ư?”

Thượng Quan Diệt cao giọng.

Hồng Lệ Tuyết lên tiếng.

“Tiểu nữ không sao đâu mà. Thượng Quan thiếu hiệp xin hãy nén giận. Đó không phải người mà thiếu hiệp có thể tùy tiện được đâu.”

Hồng Lệ Tuyết lên tiếng để ngăn cản Thượng Quan Diệt, nhưng những lời nói của nàng lại khiến cho cơn ghen trong hẳn càng tệ hơn.

“Tiểu thư không cần phải bênh vực cho hẳn. Hồng tiểu thư, taavetem không rõ sao tiểu thư lại sợ hẳn đến thế nhưng chỉ cần có Thượng Quan Diệt ta ở đây, tiểu thư không phải sợ gì cả. Tiểu thư yên tâm, ta sẽ bảo vệ tiểu thư.”

Thượng Quan Diệt bộc phát khí thế và hẳn học nhìn vào Phiêu Nguyệt.

Hắn có thể động thủ bất cứ lúc nào.

“Các người đang làm gì trong đạo quán linh thiêng của Võ Đang thế hả?”

Nếu không nghe thấy giọng nói đầy nghiêm khắc ấy, có lẽ Thượng Quan Diệt đã ra tay rồi.

Chủ nhân của giọng nói ấy chính là Vũ Bình.

Thượng Quan Diệc không khỏi bối rối khi thấy ông xuất hiện.

Vũ Bình là đệ tử đời thứ nhất của phái Võ Đang.

Tuy Thượng Quan Diệc là tiểu trang chủ của Quần Mã Trang nhưng hắn cũng không thể thoát khỏi sự ảnh hưởng của phái Võ Đang. Hắn không biết Quần Mã Trang sẽ gặp bất lợi như thế nào nếu bị Vũ Bình để mắt đến nữa.

Hắn vội vàng thay đổi thái độ.

“Không có gì đâu ạ, thưa Vũ Bình đạo trưởng.”

“Cái gì mà không có gì? Chính mắt ta thấy thiếu hiệp đây gây chuyện trước mà.”

Tiếng quát lạnh lùng của Vũ Bình khiến Thượng Quan Diệc co rúm người lại.

“Chỉ là tại hạ thấy Hồng tiểu thư đang rơi vào cảnh khốn cùng...”

“Rơi vào cảnh khốn cùng sao? Phiêu đại hiệp đã chọcọc gheo Hồng tiểu thư sao? Nhưng theo ta thấy thì đâu phải như vậy...”

“Chuyện đó...”

“Ta nghe nói tiểu trang chủ của Quần Mã Trang là một người trí xảo, xem ra không phải vậy rồi.”

Vũ Bình tỏ vẻ thất vọng.

Đến lúc này, Thượng Quan Diệc mới nhận thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề và quay đi nhìn xung quanh. Hắn đang tìm kiếm sự giúp đỡ. Nhưng tất cả những người xung quanh đều ngó lơ hắn.

Đặc biệt là người là Thượng Quan Diệc xem là đối thủ cạnh tranh tiềm năng - Bang Chu Sơn lúc này đang đứng đó cười thẳng vào mặt hắn.

‘Dốt quá! Ngay từ lúc hắn vội vàng ra mặt thế kia là ta đã biết rồi. Dù có gấp gáp đến đâu thì cũng phải quan sát xung quanh đã chứ. Đang trong địa phận phái Võ Đang mà người ra mặt không có chút tính toán như thế sao. Đúng là thảm hại mà.’

Đối thủ cạnh tranh đáng gờm đã tự mình hại mình và rút khỏi cuộc chơi.

Vậy là Bang Chu Sơn không cần động tay cũng lấy được gì mũi ra ngoài.

Vũ Bình cảnh cáo Thượng Quan Diệc.

“Mong thiếu hiệp thận trọng, ngày mai là sinh thần chương môn nhân của bốn phái rồi. Nếu thiếu hiệp vẫn muốn gây chuyện thì bốn phái đành phải mời thiếu hiệp rời khỏi đây. Thiếu hiệp rõ chưa?”

“Vâng ạ!”

Cuối cùng, Thượng Quan Diệc đành phải ngoảnh đầu quay mặt đi.

Sau khi Thượng Quan Diệc biến mất trong đám người ở kia, Hồng Lệ Tuyết cũng cúi đầu và nói.

“Xin đại hiệp thứ lỗi. Là vì tiểu nữ mà xảy ra chuyện này... vậy tiểu nữ xin phép đi trước ạ.”

Ngay khi Hồng Lệ Tuyết rời đi, Vũ Bình tiến đến gần Phiêu Nguyệt.

“Đại hiệp không sao chứ?”

“Người làm chuyện vô ích rồi?”

“Ta không muốn máu của hấn đổ xuống trong phái Võ Đang.”

Thượng Quan Diệc không hề biết.

Rằng Vũ Bình đã cứu mạng của hấn.

Hành động của Thượng Quan Diệc chẳng khác gì chui vào miệng hổ rồi khiêu khích nó cả.

“Nhưng ta không ngờ vì một ca nhân mà lại có chuyện náo động như thế này.”

“Không phải là một ca nhân bình thường đâu.”

“Ý đại hiệp là...?”

“Nếu không muốn rơi vào tình cảnh khó xử vì cô ta thì giám sát cho kỹ vào.”

Phiêu Nguyệt nhìn xuống tay mình.

Mùi hương của Hồng Lệ Tuyết vẫn còn thoảng thoảng trên bàn tay vừa nẩy nắm lấy tay nàng.

“Mùi hoa cúc dại.”

Một mùi hương thoảng thoảng mà nếu không đặc biệt chú ý đến thì tuyệt đối sẽ không thể nhận ra.

Mùi hương này quả thật không phù hợp với những người muốn thể hiện ra sự hiện diện của mình trên thế giới này. Hay nói đúng hơn, nó chỉ phù hợp với những người có xu hướng che giấu điều gì đó.

Hồng Lệ Tuyết quay về chỗ ở của mình.

Nơi ở của nàng là một căn nhà bằng gỗ, nơi những nghệ nhân được mời tham dự lần này lưu lại.

Nó không chỉ cách xa với Thanh Lưu Cung nơi các võ giả đang nghỉ ngơi mà quy mô còn khác biệt rất lớn.

Phòng của Hồng Lệ Tuyết nằm trong góc cuối cùng của căn nhà gỗ.

Dù sao nàng cũng là nữ nhân nên mọi người đã sắp xếp cho nàng một nơi tránh được khỏi tầm nhìn của người khác. Nhờ vậy mà Hồng Lệ Tuyết có thể tự do hành động mà không cần phải lo lắng có ai đang quan sát mình.

“Phiêu Nguyệt sao...”

Hồng Lệ Tuyết nhìn xuống tay mình.

Bàn tay nàng xinh đẹp, không có lấy một vết sẹo hay vết chai nào.

Giang hồ tuy có nhiều nữ nhân nhưng rất hiếm có ai sở hữu bàn tay đẹp như thế này.

Nữ nhân luyện võ lại càng không.

Vì khi họ luyện võ sẽ xuất hiện những vết chai hoặc những đốt ngón tay bị biến dạng. Nhưng bàn tay của Hồng Lệ Tuyết lại không hề bị gì cả.

Ai nhìn vào cũng nghĩ nàng chưa từng phải làm việc khổ sở bao giờ.

Không một ai có thể tưởng tượng rằng nàng là một võ giả đã trải qua quá trình tu luyện khắc nghiệt nếu chỉ nhìn vào đôi tay này.

Đó chính là Thái Âm Thủ nàng có được sau khi trải qua hàng vạn lần luyện tập.

Nó cũng sở hữu uy lực giống như Bạch Liên Tổ Thủ được đồn đại trong giang hồ vậy.

Xương tay nàng vốn gãy nát, làn da đầy sẹo. Đến nhìn thôi cũng không dám mở mắt nhìn tay nàng.

Nếu không trải qua nhiều lần thoát khước thì có lẽ vết sẹo chẳng chịt như tơ nhện vẫn còn nằm trên tay của nàng.

Sau khi có được Thái Âm Thủ, nàng không còn cảm thấy e ngại hay sợ hãi điều gì nữa.

Nhưng hôm nay, nàng lại cảm nhận được cảm giác ấy.

Từ Phiêu Nguyệt.

“Không ngờ lại được nghe đến cái tên Phiêu Nguyệt ở đây...”

Hầu hết những người trong giang hồ còn chưa biết đến sự tồn tại của hắn chứ đừng nói đến tên.

Nhưng nàng cùng một vài người đều nắm được chính xác thông tin của hắn trong tay.

Bọn họ đã không hấp tấp và kiên trì thu thập tất cả thông tin dù chỉ là nhỏ nhất và kết quả là họ có thể tiếp cận đến cuộc huyết tử xảy ra ở thành Tứ Xuyên.

Càng đến gần với sự thật, họ càng không khỏi ngạc nhiên.

Bởi vì hành bộ của Phiêu Nguyệt quá đổi kinh ngạc.

Điều khiến họ ngạc nhiên hơn cả là Phiêu Nguyệt không từ bất cứ thủ đoạn nào.

Từ những thủ đoạn mà đến cả phạm nhân cũng không dám tưởng tượng cho đến những thủ pháp khiến người khác phải chửi thề là đê tiện.

Hắn không lo gì về danh dự.

Vậy nên nàng mới càng e ngại hắn.

Vì một người võ công dù có cao cường đến mấy nhưng nếu coi trọng danh dự thì sẽ luôn có sơ hở nhưng Phiêu Nguyệt thì hoàn toàn không có chuyện đó.

“Nhưng có đúng là hấn không nhỉ?”

Hồng Lệ Tuyết nhú mày.

Nàng đã bí mật truyền công lực vào tay của Phiêu Nguyệt khi nắm tay hấn.

Dù cùng luyện võ như nhau, nhưng bản chất nội lực tích tụ trong cơ thể mỗi người là khác nhau. Nếu luyện cùng nội công tâm pháp, phản lực sẽ ở mức nhỏ. Ngược lại nếu luyện khác nội công tâm pháp thì lực phản lại sẽ rất lớn.

Nhưng nàng chẳng cảm nhận được chút phản lực nào từ Phiêu Nguyệt cả.

Nội công của nàng lân la trong tay của Phiêu Nguyệt và biến mất trong chớp mắt mà không có chút phản kháng nào. Vậy nên nàng càng thêm bối rối.

Bởi nếu người này là Phiêu Nguyệt mà nàng biết thì chuyện như thế này tuyệt đối không bao giờ xảy ra.

Nàng đã định lợi dụng Thượng Quan Diệc nhưng kế hoạch của nàng đã bị Vũ Bình làm cho thất bại.

“Có lẽ vẫn nên tiến hành nhanh chóng thì hơn.”

Hồng Lệ Tuyết tủm tỉm cười.

Bởi nàng vừa nảy ra một ý tưởng hay.

Hồng Lệ Tuyết biết rất rõ cách để tận dụng mê lực của mình.

“Hay là thử lợi dụng hấn nhỉ?”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 204

Cuối cùng cũng đến ngày lễ mừng thọ Thanh Chấn Chân Nhân. Ngay từ sáng sớm, phái Võ Đang đã vô cùng bận rộn.

Trên chiếc bục được dựng ngày hôm qua đã được trang trí vô cùng bắt mắt, ở giữa còn bày một chiếc ghế rất sang trọng.&avetemnnbsp;

Các nghệ nhân cũng bắt đầu biểu diễn từ sớm.

Họ liên tục đàn hát để tạo bầu không khí và thu hút sự chú ý của mọi người. Những võ giả nghe được thanh âm cuốn hút liền rời chỗ ngủ ra ngoài.

Tại sân luyện võ, nơi diễn ra buổi lễ, các gánh hàng rong bày bán xôn xao cả lên. Những người bán hàng ở chân núi Võ Đang hôm nay đặc biệt được phép vào đây buôn bán.

Nhiều món ăn vặt nhanh chóng được bán hết sạch.

Trên gương mặt các tiểu thương không giấu nổi niềm vui sướng khôn xiết.

“Ước gì ngày nào cũng được như hôm nay.”

“Haha! Bán trong một canh giờ bằng ngôi cả tháng trời ấy.”

“Hừm! Mọi người phấn khích quá nhỉ.”

Một gã nam nhân một mắt đi giữa đám tiểu thương cắn chặt môi.

Tên của gã nam nhân một mắt đầy bất mãn kia chính là Hồng Vũ Quang.

Sau khi đến Võ Đang, Hồng Vũ Quang tách khỏi đám lãng nhân mà hoạt động một mình.

Từ lúc bị Phiêu Nguyệt lấy đi một mắt, hắn lúc nào cũng cẩu kính với các thành viên trong nhóm. Hắn không trả đũa được Phiêu Nguyệt liền trút giận lên các đồng liêu.

Mới đầu đám lãng nhân cũng nhẫn nhịn cơn thịnh nộ của hắn, nhưng sau đó họ bắt đầu xa cách hắn. Bởi lẽ hắn cứ hay vượt quá giới hạn chịu đựng của họ.

Hôm qua hắn đã bùng phát cơn giận lên đầu đám lãng nhân. Hắn còn buông lời cay độc với Tiết Hạ Chân, người luôn dính chặt với Phiêu Nguyệt trong thời gian qua.

Tiết Hạ Chân không chịu nổi liền tranh cãi với hắn một trận to.

Cuối cùng, Cao Nhật Bá phải ra mặt đuổi Hồng Vũ Quang khỏi đoàn.

Chính vì thế, Hồng Vũ Quang đã bị đuổi khỏi đám lãng nhân và lang thang một mình trong Võ Đang.

‘Tất cả đều do tên khốn đó.’

Hồng Vũ Quang nghĩ đến Phiêu Nguyệt liền nghiêng răng nghiêng lợi.

Nếu hắn không xung đột với Phiêu Nguyệt thì hắn đã không bị bài trừ khỏi nhóm lãng nhân, và cũng không mất đi một bên mắt.

Hậu quả mất một mắt để lại rất lớn.

Khi chỉ còn một bên mắt, tầm nhìn mọi vật sẽ bị thu hẹp lại, phán đoán cũng không được nhanh nhạy như xưa.

Đối với một võ giả đây là điểm yếu chí mạng.

Chính vì thế lòng tự tôn của Hồng Vũ Quang mới bị đả kích nghiêm trọng.

Hồng Vũ Quang vừa nghĩ đến Phiêu Nguyệt vừa cuộn trào phần nộ. Lúc đi cùng Phiêu Nguyệt, hắn nào dám bày ra thái độ chán ghét thế này. Thế nhưng bây giờ chỉ còn một mình, hắn không có gì phải lo lắng cả.

“Một ngày nào đó ta nhất định sẽ trả thù ngươi.”

Hồng Vũ Quang vô cùng quyết tâm.

Hắn biết rõ.

Chính là quyết tâm của hắn thừa thãi như thế nào.

Chỉ với ý chí trả thù còn con không thể nào thu hẹp được khoảng cách tu vi giữa hắn và Phiêu Nguyệt.

Chính lúc này.

“Trả thù? Trả thù cái gì cơ?”

Đột nhiên có tiếng ai đó phát ra từ phía sau.

“Ai đó?”

Hồng Vũ Quang hét lên rồi quay đầu lại.

Có một nam tử trẻ tuổi ấn tượng khá nổi bật đang đứng sau hắn.

Hồng Vũ Quang ngay lập tức nhận ra thân phận người đối diện. Làm sao mà hắn không thể không biết kia chứ? Bởi lẽ đối phương chính là một trong những người nhận được sự chú ý nhất khi đặt chân vào Võ Đang.

“Chương... Vô Diễn?”

“Xem ra ngươi biết ta, vậy ngươi cũng biết ta định làm gì nhỉ?”

“Chuyện đó...”

Hồng Vũ Quang bất giác lùi về phía sau. Hắn bị áp đảo bởi khí thế toát ra từ người Chương Vô Diễn.

Ánh mắt Chương Vô Diễn nhìn Hồng Vũ Quang đã lạnh đi mấy phần.

Chu Thiên Học - Đội chủ Bạch Hồ Kiếm Đội phát hiện ra Hồng Vũ Quang chính là một trong những thành viên trong nhóm của Ưu Trường Lạc, và còn biết hắn đang bất hòa với nhóm lãng nhân nên đang tách riêng.

Những lãng nhân khác rất cảnh giác nên khó mà tiếp cận được, thế nhưng Hồng Vũ Quang lại dễ dàng đối phó hơn.

Hồng Vũ Quang nuốt khan một ngụm.

“Các ngươi muốn gì ở ta?”

“Hãy nói cho ta chuyện gì đã xảy ra trong Tử Vong Lâm vào ngày hôm đó, ta sẽ cho ngươi bất cứ thứ gì ngươi muốn.”

“Bất cứ thứ gì?”

“Ta lấy danh nghĩa Vũ Kiếm Sơn Trang ra đảm bảo.”

“Thật sao?”

“Tốt nhất đừng để ta nói đến lần thứ hai. Bây giờ tâm trạng ta không được tốt cho lắm. Ta muốn nghe nguyện vọng của ngươi hơn đây.”

“Được, được thôi.”

Hồng Vũ Quang gấp gấp trả lời.

Hắn bắt đầu thuật lại những chuyện đã xảy ra trong Tử Vong Lâm.

Thật ra hắn không nhìn thấy chính xác một điều gì cả.

Hắn đã thoát ra khỏi hiện trường trước khi sự việc xảy ra. Thế nhưng, hắn biết rõ Phiêu Nguyệt đã biến mất và lén lút làm gì đó.

Chương Vô Diễn cẩn trọng lắng nghe câu chuyện.

“Vậy ý ngươi là cái gã tên Phiêu Nguyệt kia đã giết chết ngoại thúc phụ của ta ư?”

“Ta đoán là thế.”

“Đoán á?”

“Ta, ta không chắc nữa. Tên tiểu tử ấy sở hữu năng lực còn hơn cả quái vật nữa, hắn ta ra tay rất tàn nhẫn. Với lại lúc hắn quay về, trên người hắn tỏa ra mùi máu rất nồng. Rõ ràng hắn đã ra tay lấy mạng Hoa Trang chủ của Thiên Ân Trang.”

“Tên Phiêu Nguyệt đó đã giết ngoại thúc phụ của ta và cướp lấy thanh Công Bổ?”

“Đúng vậy.”

Hồng Vũ Quang trả lời chắc nịch rồi nhìn thẳng Chương Vô Diễn. Gương mặt lạnh như băng của Chương Vô Diễn càng đánh lại hơn. Hồng Vũ Quang căng cứng cả người nhìn hắn. Chương Vô Diễn im lặng một lúc liền lên tiếng.

“Con mắt của ngươi mất đi là cũng bởi do hắn ư?”

“Ừm! Tên khốn đó đã tập kích rồi cướp đi con mắt của ta.”

Chuyện này thật sự quá vô lý.

Tại sao một lãng nhân lại có thể giết được cao thủ như Hoa Trang chủ của Thiên Ân Trang kia chứ?

Chương Vô Diễn biết Hồng Vũ Quang đang nói dối, nhưng hắn cũng không cần phải vạch trần làm gì.

Bởi vì hắn có thể lợi dụng Hồng Vũ Quang.

“Ngươi không muốn trả thù sao?”

“Đương, đương nhiên là muốn trả thù rồi.”

“Ta sẽ giúp ngươi.”

“Hả? Ý ngươi là sao?”

Hồng Vũ Quang tròn tròn mắt.

“Cứ làm theo những gì ta yêu cầu là xong. Ngươi làm được chứ?”

“Nhưng mà...”

“Ngươi không cần lo hậu hoạn về sau. Vũ Kiếm Sơn Trang sẽ bảo vệ cho ngươi.”

“N, nếu vậy thì...”

Ánh mắt Hồng Vũ Quang lập tức thay đổi.

Tiểu Ma hỏi Phiêu Nguyệt đang chuẩn bị rời Thanh Lưu Cung.

“Huynh, huynh đi đâu thế?”

“Tàng Kinh Các.”

“Sao lại đến đó?”

“Ta muốn đọc vài thứ.”

“Thế à?”

Tiểu Ma tỏ vẻ tiếc nuối.

Tiểu Ma thấy tủi thân vì Phiêu Nguyệt sắp đi vắng. Nhưng tiểu nam tử vẫn nói với vẻ mặt bình thản.

“Đệ biết rồi, huynh đi cẩn thận!”

“Còn đệ?”

“Đệ chỉ ngồi trên cây thôi.”

“Đệ không đi xem lễ à?”

“Nhiều người phức tạp không hay cho lắm.”

Hôm qua Tiểu Ma đã thăm thú phái Võ Đang xong cả rồi nên tiểu nam tử không còn luyến tiếc gì gì. Đặc biệt hôm nay có nhiều người như vậy, cả phái Võ Đang như trở thành một biển người.

Tiểu nam tử không muốn đặt chân vào nơi phức tạp ồn ào đó.

“Ta biết rồi. Ta đi rồi về.”

“Ừm, huynh.”

Tiểu Ma leo lên cây nhìn Phiêu Nguyệt rời khỏi Thanh Lưu Cung.

Sau khi rời khỏi Thanh Lưu Cung, Phiêu Nguyệt thẳng hướng đến Tàng Kinh Các.

Theo lệnh của Thanh Chấn Chân Nhân, các đạo sĩ canh gác ở đây đã cho hắn thông qua vô cùng dễ dàng. Thế nhưng, họ vẫn thể hiện địch ý với hắn.

Phiêu Nguyệt không thèm để tâm đến ánh mắt của họ.

Bởi lẽ hắn đã đoán trước được phản ứng của họ như thế nào. Hắn không muốn tiêu hao thời gian và sức lực vào những vấn đề nhỏ nhặt thế này. Hắn chỉ có thể ở lại phái Võ Đang đến hôm nay mà thôi.

Hắn muốn tìm ra được chút thông tin nào đó nội trong ngày hôm nay.

Vừa bước vào Tàng Kinh Các, Phiêu Nguyệt liền cầm một quyển sách lên.

Quyển sách đó có tên là Động Hương Của Các Môn Phái Tỉnh An Huy.

Đúng như tên gọi của nó, trong quyển sách có ghi lại thông tin của những môn phái thuộc tỉnh An Huy.

Thông tin được ghi chép kể từ ba năm trước, những thứ tạo ra gần đây đều được cất giữ trong Tàng Kinh Các này.

Thí dụ ngoại nhân có xem được cũng chẳng phải vấn đề lớn gì.

Mặc dù đây chỉ là thông tin mới ghi nhận ba năm trước nhưng lại rất hữu dụng với Phiêu Nguyệt.

Ít nhất, hắn có thể đoán được là có môn phái nào hoạt động ở An Huy và sức mạnh của chúng lớn đến đâu.

Ba năm là khoảng thời gian đủ dài để thiên hạ biến đổi. Thế nhưng, trừ phi có sự kiện làm rung chuyển giang hồ, nếu

không quyền lực cố hữu sẽ không dễ gì thay đổi.

Bên trong Tàng Kinh Các còn có những quyển sách khác cũng ghi lại thông tin về nhiều môn phái ở nơi khác chứ không riêng gì An Huy.

Không như lần đầu vào đây, bây giờ hắn có thể chậm rãi nghiền ngẫm từng quyển sách một mà không cần phải gấp gáp vội vã nữa.

Thứ mà Phiêu Nguyệt cần nhất là thông tin về giang hồ hiện nay.

Từ trước đến giờ, hầu như hắn chỉ quanh quẩn trong thành Tứ Xuyên nên dẫn đến thiếu hụt thường thức về giang hồ.

Tàng Kinh Các ở Võ Đang cũng giống như một kho tàng thông tin.

Những quyển sách mà đạo sĩ Võ Đang không thèm để tâm lại là nguồn thông tin quý giá đối với Phiêu Nguyệt.

Cùng một thông tin như nhau, nó sẽ trở nên hữu dụng nếu biết khai thác và nhìn nhận một cách chính xác.

Đối với Phiêu Nguyệt, dù là thông tin vụn vặt đến mấy hắn cũng tuyệt không bỏ qua.

Chúng hệt như mảnh ghép trong bức tranh lớn, Phiêu Nguyệt thu thập chúng lại rồi từng chút từng chút một rồi hoàn thiện bức tranh ấy.

Xoẹt!

Phiêu Nguyệt chăm chú đọc sách.

Hắn không rời khỏi giá sách cho đến khi bên trong Tàng Kinh Các tối sầm lại.

Hắn say sưa đọc đến lúc mặt trời lặn lúc nào không hay.

Lúc này, đột nhiên cánh cửa Tàng Kinh Các bật mở, một vị đạo sĩ trung niên bước vào. Đó chính là Vũ Thành Đạo trưởng.

Ông ta nói với Phiêu Nguyệt.

“Bây giờ ngươi ra ngoài đi. Thời gian Chương môn nhân cho phép ngươi đã hết rồi.”

Trong ánh mắt Vũ Thành Đạo trưởng nhìn Phiêu Nguyệt vẫn còn tràn đầy ý thù địch.

Phiêu Nguyệt lặng lẽ bỏ quyển sách đang cầm trên tay xuống.

Cuối cùng hắn cũng không thu được thông tin gì về Cửu Long. Dù vậy, hắn đã được tiếp thu lượng kiến thức lớn về giang hồ nên không thấy tiếc nuối cho lắm. Hắn đứng dậy khỏi chỗ ngồi rồi định bước ra ngoài.

‘Rốt cuộc tại sao Chương môn nhân lại quan tâm đến hắn ta vậy chứ?’

Không chỉ Vũ Thành Đạo trưởng mà đa số đạo sĩ bảo vệ Tàng Kinh Các đều nghĩ như thế.

Những kẻ không biết thân phận của Phiêu Nguyệt đều âm thầm tỏ thái độ bất mãn với quyết định của Thanh Chấn Chân Nhân. Thế nhưng, họ lại không dám làm trái quy tắc của phái Võ Đang.

Phiêu Nguyệt bước ra khỏi Tàng Kinh Các rồi nhìn xung quanh.

Rõ ràng lúc hắn bước vào Tàng Kinh Các bên ngoài vô cùng ồn ào náo nhiệt, thế nhưng bây giờ lại yên tĩnh đi rất nhiều.

Phiêu Nguyệt cất tiếng hỏi Vũ Thành Đạo trưởng.

“Bữa tiệc kết thúc rồi sao?”

“Đúng vậy. Sau khi xong tiệc, nhiều võ giả đã hạ sơn rồi.”

Vũ Thành Đạo trưởng đáp với vẻ mặt vô cùng tự hào.

Đúng như thế, lễ mừng thọ Thanh Chấn Chân Nhân đã kết thúc thành công tốt đẹp.

Tất cả các tiết mục mà họ chuẩn bị đều diễn ra suôn sẻ, phản ứng của võ giả đến tham dự cũng vô cùng tốt.

Sự kiện lần này đã là tăng thêm uy tín của phái Võ Đang, đồng thời khiến cho nhiều người nghĩ rằng Võ Đang chính là Minh chủ của Võ lâm Hồ Bắc.

Đây chính là thành quả mà phái Võ Đang mong muốn đạt được.

Họ đã vô cùng nhọc công để chuẩn bị cho sự kiện, thế nên nụ cười vẫn không ngừng nở trên môi các đệ tử Võ Đang.

Trái lại, vẻ mặt Vũ Thành Đạo trưởng và các đạo sĩ bảo vệ Tàng Kinh Các lại cực kỳ khó chịu. Bởi vì họ phải chịu trách nhiệm giám sát Phiêu Nguyệt để tránh hấn gây họa, thế nên họ không thể tham gia buổi tiệc được.

Vũ Thành Đạo trưởng cộc cằn nói.

“Buổi lễ đã xong rồi, ngày mai ngươi hãy xuống núi đi. Quân hùng khác cũng hạ sơn vào ngày mai đấy.”

“Được thôi.”

“Ta cảnh cáo ngươi nên im lặng mà xuống núi. Nếu ngươi dám làm xằng làm bậy, ta nhất định sẽ không tha cho ngươi.”

“Ngươi tự tin quá nhỉ.”

“Cái gì?”

Nghe câu nói đó, lông mày Vũ Thành Đạo trưởng lập tức nhíu lại.

“Theo ta biết thì chó càng sợ thì càng hay sửa đây.”

“Người dám chửi ta là chó sao?”

“Ý ta chính là người đừng có tự biến mình thành con chó vì lòng tự tôn mà người dành cho Võ Đang ấy.”

“Người!”

Vũ Thành Đạo trưởng siết chặt thanh Tùng Văn Cổ Kiếm trong tay.

Ông đã rất muốn rút thanh kiếm này ra và cắt phăng cái miệng của Phiêu Nguyệt. Thế nhưng ông không thể làm như thế.

Phiêu Nguyệt nhìn Vũ Thành Đạo trưởng tựa hồ đã đoán ra điều đó.

Vai Vũ Thành Đạo trưởng cứ không ngừng run lên.

205

Buổi tối ở phái Võ Đang yên tĩnh như thể không có người ở đó.

Phần lớn mọi người đều đã ra về sau khi đến dự lễ sinh nhật của Thanh Chấn Chân Nhân, số còn lại chỉ còn rất ít.

Đám đông lấp đầy sân luyện võ kéo nhau ra về như thủy triều xuống, chỉ còn những đạo sĩ ở lại dọn dẹp.

Những bữa tiệc lớn thường để lại một lượng rác rất khủng khiếp. Và những đạo sĩ của phái Võ Đang phải dọn dẹp tất cả chúng.

Từ những đệ tử đời hai đến những đạo đồng nhỏ tuổi cũng được huy động để dọn dẹp nơi này. Công việc dọn dẹp bắt đầu từ chiều tối tới tận khuya vì có quá nhiều rác cần phải dọn nhưng những đạo sĩ vẫn yên lặng dọn dẹp mà không hề than vãn bất cứ điều gì.

Bởi những đạo sĩ đều nghĩ rằng đây là một phần trong quá trình tu luyện của họ.

Phiêu Nguyệt lặng yên ngắm nhìn những đạo sĩ đang dọn dẹp và cảm nhận được tiềm lực của phái Võ Đang tuyệt vời đến mức nào.

Phái Võ Đang như một hạt cát giữa bãi cát trắng, nơi mà những người ở đây đều tận hưởng những công việc thường nhật nhằm chán ghét và xem như mình đang tu luyện.

Không biết chừng một trong số họ sẽ nhảy vọt lên và trở thành một cây đại thụ vang vọng khắp giang hồ cũng nên.

Bọn họ tập trung vào việc nhặt và gom rác, thậm chí Phiêu Nguyệt có đi ngang qua hay không họ cũng chẳng để ý.

Nếu có một số người nhạy cảm với sự hiện diện lạ mắt như Vũ Thành thì cũng có những người hoàn toàn không quan đến sự tồn tại của hắn như những người đang nhặt rác lúc này.

Thậm chí còn có người khể cúi đầu chào mỗi khi nhìn thấy Phiêu Nguyệt. Khuôn mặt họ rạng rỡ như thể đã thoát khỏi trần tục.

Phiêu Nguyệt đi qua trường luyện võ rồi quay về Thanh Lưu Cung.

Thanh Lưu Cung cũng yên ắng, không một chút tiếng động bởi đa số khách đã quay trở về.

“Ặc ặc!”

Ngay khi Phiêu Nguyệt vừa bước vào Thanh Lưu Cung thì có tiếng thét thảm thương ở đâu phát ra, phá vỡ sự trầm lắng của phái Võ Đang lúc này.

“Chuyện gì thế?”

“Có chuyện gì vậy?”⁵

Những người còn ở lại Thanh Lưu Cung vội vàng chạy ra ngoài xầm xì vì bị giật mình bởi tiếng thét.³

Phiêu Nguyệt khẽ nhíu mày.

Bởi hắn cảm thấy có gì đó không ổn.

Phiêu Nguyệt đi chuyển đến nơi phát ra tiếng hét. Khi hấn đến nơi đã có nhiều người tập trung tại hiện trường.

“Giết người.”

“Có người chết rồi.”

Những người tụ tập ở hiện trường trở nên xôn xao.

Phiêu Nguyệt len lỏi qua đám người và bước về phía trước.

Khi đến được hàng đầu, gương mặt của Phiêu Nguyệt trở nên cứng đờ.

Giữa vòng người là một tiểu nam tử đứng đó với gương mặt bê bết máu. Một nam nhân đang ngã nhào vào người nó.⁶

Phiêu Nguyệt nhìn tiểu nam tử ấy.

“Tiểu Ma!”

Tiểu nam tử ấy ngoái đầu lại nhìn như thể đã nghe được giọng nói của Phiêu Nguyệt.

“Huynh!”

Tiểu Ma nhìn Phiêu Nguyệt với nét mặt bàng hoàng.²

Phiêu Nguyệt tiến lại gần Tiểu Ma.

“Đã có chuyện gì vậy?”

“Chuyện đó...”

Tiểu Ma chẳng thể giải thích rõ ràng được.³

Công Bố dính đầy máu tươi đang nằm trong tay tiểu nam tử.

Có vẻ như đó là máu của nam nhân đang nằm trên sàn nhà.

Phiêu Nguyệt lật người nam nhân ấy lại. Gương mặt quen thuộc hiện ra.

Người nam nhân bị chột một bên mắt ấy chính là Hồng Vũ Quang.

Phiêu Nguyệt nhớ rất rõ, bởi chính hấn là người đã lấy đi một bên mắt của gã.

Không cần bắt mạch cũng biết Hồng Vũ Quang đã chết.

Trên người Hồng Vũ Quang đầy vết thương lớn nhỏ, toàn thân hần lúc này nhuộm đầy máu.0

Phiêu Nguyệt im lặng nhìn vào gương mặt của Hồng Vũ Quang.

Máu tươi chảy ra từ mắt, mũi và tai của hần.

Đôi mắt còn lại của hần mở to như thể không thể tin vào cái chết của mình.

Phiêu Nguyệt lại nhìn về Tiểu Ma.

Tiểu Ma lắc đầu nguầy nguậy nói.

“Ta với hần đúng là có đôi co nhưng ta không có giết hần đâu.”

“Ta biết mà.”

Phiêu Nguyệt gật đầu.

“Dám hạ thủ ở ngay trong phái Võ Đang sao. Thủ thuật của tiểu tử nhà ngươi xem ra không hề tầm thường.”

Bỗng có một giọng nói lạnh lùng vang lên trong đám người.

Những người vây quanh Phiêu Nguyệt cùng Tiểu Ma tách ra, năm nam nhân xuất hiện.

Những nam nhân tỏa ra hàn khí ấy chính là Chương Vô Diễn cùng Bạch Hồ Kiếm Đội.

Chương Vô Diễn nhìn Tiểu Ma với ánh mắt sắc bén.

“Ngươi quả là can đảm, dám ra tay giết người trong đạo quán của phái Võ Đang linh thiêng sao?”

“Ta không giết hần.”

“Vậy tại sao hần chết?”

Chương Vô Diễn chỉ vào thi thể của Hồng Vũ Quang.

“C, chuyện đó...”

Tiểu Ma không nói nên lời.

Hai khắc trước, lúc tiểu nam tử đang nằm nghỉ trên cây vì Hồng Vũ Quang tìm đến.

Không hiểu vì lý do gì mà Hồng Vũ Quang đã khiêu khích Tiểu Ma.

Cuối cùng, Tiểu Ma đành phải trao đổi với Hồng Vũ Quang vài chiêu.

Đó là tất cả.

Nhưng khi đang đánh nhau thì Hồng Vũ Quang đột nhiên lại thổ huyết và ngã ra rồi cứ thế mà chết.

Tiểu Ma vì thế mà chết lặng.

“Có chuyện gì vậy?”

“Có người hạ thủ trong đạo quán linh thiêng sao?”

Những đạo sĩ của phái Võ Đang cũng liên tiếp kéo đến Thanh Lưu Cung.

Bọn họ nhìn vào thi thể của Hồng Vũ Quang rồi nhìn qua Tiểu Ma một cách đầy phần nộ.

Bởi ai nhìn vào cũng nghĩ thủ phạm giết chết Hồng Vũ Quang chính là Tiểu Ma cả.

Vũ Thành bước ra từ nhóm đạo sĩ đang đứng ở đó.

Vũ Thành vốn không có cảm tình gì với Phiêu Nguyệt. Sự tức giận mà y kìm nén bấy lâu nay dường như đang hiện rõ trên gương mặt y.

Chương Vô Diễm nói với Vũ Thành.

“Tiểu quỷ này đã hạ thủ với một nam nhân tội nghiệp.”

“Tiểu tử thôi ấy dám...! Mau bắt lấy tên tiểu quỷ này cho ta.”

Vũ Thành ra lệnh cho những đạo sĩ.

Những đạo sĩ ủa lên bao vây lấy tiểu nam nữ.

Xoẹt!

Bọn họ đồng loạt rút kiếm nhắm thẳng vào Tiểu Ma.

“Ta đã nói ta không giết hấn mà.”

Tiểu Ma phủ nhận nhưng vô ích.

“Vậy tại sao hấn lại chết?”

“Tại sao trên kiếm của ngươi lại dính máu chứ?”

Tiểu Ma bị đám người vây quanh chỉ trích.

Gương mặt Tiểu Ma dần trở nên cứng lại trước lời buộc tội bất ngờ.

Bị nhiều người chỉ trích khiến tiểu nam tử như nghẹt thở, trái tim đau nhói như bị một cái bẫy ép chặt.

Cả thế giới này như thể đã trở thành kẻ địch của nó.

Ngay khi trước mắt Tiểu Ma dường như trở nên trắng xóa, Phiêu Nguyệt đã đứng ra chắn trước mặt tiểu nam tử.

Cảm giác ngột ngạt đè nặng lên người tiểu nam tử dần biến mất.

“Học, học!”

Tiểu Ma thở ra từng hơi nặng nhọc rồi nhìn vào tấm lưng của Phiêu Nguyệt.

Vũ Thành hần học nhìn Phiêu Nguyệt rồi nói.

“Ngươi tránh ra! Ta phải áp giải tội nhân dám ra tay giết người trong đạo quán của bốn phái đi.”

“Áp giải đi đâu?”

“Tiểu tử này phải bị xử phạt theo luật của phái Võ Đang.”

“Không cần xác thực thật giả ra sao à?”

“Bằng chứng đang rành rành ra ở ngay trước mắt thế này rồi thì còn xác thực cái gì nữa? Thi thể của người này chính là bằng chứng đấy thôi. Nếu ngươi còn cố chấp bảo vệ tiểu tử ấy đến cùng thì ta cũng sẽ không tha cho ngươi đâu.”

Vũ Thành tỏ ra sát khí ùng ùng.

Phiêu Nguyệt vốn đã như cái gai trong mắt của y, nay còn ngáng đường như vậy khiến cho lòng phần nộ của y cùng với những đạo sĩ của phái Võ Đang như bộc phát.

“Có chuyện gì thế?”

“Giết người trong đạo quán linh thiêng của bốn phái sao?”

Các vị trưởng lão lập tức xuất hiện tại Thanh Lưu Cung ngay khi nghe được tin.

Trong số đó còn có cả Võ Đang Đệ Nhất Trí Nang Công Chấn Chân Nhân.

Công Chấn Chân Nhân điềm tĩnh nhìn vào Phiêu Nguyệt rồi nhìn qua Tiểu Ma.

“Có chuyện gì thế? Sao lại giết người ở trung địa của Võ Đang.”

Giọng nói của lão chứa đầy sức mạnh đúng chất với trưởng lão của phái Võ Đang.

Những võ giả đứng sau lưng Tiểu Ma cũng bị giật mình bởi giọng nói nghiêm khắc đó.

Thông thường, sự hiện diện của lão hầu như đã bị lấn át bởi cường môn nhân Thanh Chấn Chân Nhân hay sư đệ Thượng Chấn Chân Nhân nhưng những ai biết lão đều rõ con đường và hướng đi mà phái Võ Đang hướng tới đều do lão quyết định.

Võ công của lão có thể yếu nhất trong các trưởng lão nhưng bộ não vượt trội đã bù đắp cho sự thiếu hụt đó.

Công Chấn Chân Nhân chia tay về phía Tiểu Ma.

“Người giết người bằng thanh kiếm này sao? Đưa ta xem nào.”

“Không!”

Tiểu Ma ôm chặt Công Bố trong tay lắc đầu nguầy nguậy.

Công Chấn Chân Nhân khẽ nhíu mày, võ giả của phái Võ Đang phần nộ.

“Người dám phớt lờ lời của trưởng lão nói sao.”

“Mau đưa thanh kiếm ra đây ngay.”

Giọng nói của bọn họ như trở thành những thanh phi đao đâm thẳng vào người Tiểu Ma.

Tiểu Ma nghiêng răng chống cự lại sự phẫn nộ của đám người kia.

Trong mắt tiểu nam tử nổi đầy tia máu.

Tiểu Ma luôn được Phiêu Nguyệt kiềm chế lại từ sau khi Phiêu Nguyệt cứu giúp tiểu nam tử ấy.

Tuy lúc nào miệng Tiểu Ma cũng nói muốn giết người, nhưng tiểu nam tử luôn tự kiểm soát bản thân để nó không ra tay tàn độc khi không cần thiết.

Tuy vẫn chưa thể thay đổi hoàn toàn nhưng ít nhất thì Tiểu Ma cũng đã kiểm soát được bản thân ở một mức độ nào đó. Nhưng khi bị buộc tội và chỉ trích như thế này, khả năng tự kiềm chế của Tiểu Ma lại bị lung lay.

Công Chấn Chân Nhân bước thêm một bước lại gần Tiểu Ma.

Tay của lão vẫn chìa về phía trước.

Áp lực vô hình đè nặng lên người Tiểu Ma.

Ngay khi Tiểu Ma không thể nhịn được nữa và chuẩn bị bộc phát cơn giận, Phiêu Nguyệt cất giọng vang vọng cả khắp Thanh Lưu Cung.

“Đủ rồi.”

Giọng nói điềm tĩnh không chứa đựng chút cảm xúc.

Nhưng ngay khi nghe thấy giọng của hấn, những võ giả đều cảm thấy từng thớ thịt trên người họ như đang bị thái mỏng bằng một thanh đao sắc bén.

Công Chấn Chân Nhân cũng vậy.

Lão kinh hãi rút tay về.

Lão đường đường là một trưởng lão của phái Võ Đang, vậy mà để cho người khác thấy được bộ dạng buồn cười này.

Lão hần học nhìn Phiêu Nguyệt.

“Đại hiệp định can thiệp sao? Dù đại hiệp được Thanh Chấn sư huynh công nhận đi chăng nữa thì cũng không có tư cách can thiệp vào chuyện của bốn phái.”

“Chuyện của Tiểu Ma là chuyện của ta. Vậy nên ta đủ tư cách để can thiệp.”

“Nguy...”

“Người tốt hơn nên móc mắt mình ra đi.”

“Sao?”

“Người có mắt nhưng lại chẳng nhìn thấy được sự thật còn gì. Hay là người đang ép mình thấy những thứ mà người muốn thấy? Vậy thì nghiêm trọng lắm rồi đấy. Nó chẳng khác gì một tên đàn độn không biết phân biệt thật giả mà lại ngồi vào một chức lớn trong Đại Võ Đang Phái vậy.”

“Quát!”

Công Chấn Chân Nhân không kìm được cơn giận mà gầm lên tiếng Sư Tử Hú.

Tiếng gầm của lão khiến cho những mái ngói của Thanh Lưu Cung rung chuyển, những võ giả trở nên đau đớn bởi âm ba đã xuyên qua màng nhĩ và tác động đến não của bọn họ.

Chỉ có Phiêu Nguyệt đứng ngay trước mặt Công Chấn Chân Nhân là mặt không biến sắc.

Chiếc khăn che mặt của Phiêu Nguyệt bị tiếng gầm của Công Chấn Chân Nhân làm bay đi khiến gương mặt thật của hắn lộ ra.

Đôi mắt của những người lần đầu thấy gương mặt của Phiêu Nguyệt và cả những người đã nhìn thấy mặt hắn đều dao động trước dung mạo của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt chẳng thèm đếm xỉa đến ánh mắt của bọn họ, hắn tiến đến gần Công Chấn Chân Nhân.

Công Chấn Chân Nhân vô thức nắm lấy chuôi kiếm đeo bên hông.

Tuy Phiêu Nguyệt chưa hề làm gì đe dọa lão nhưng lão lại vô tình phản kháng.

Những võ giả xung quanh nhìn Công Chấn Chân Nhân với vẻ mặt khó tin. Bởi trong mắt họ lúc này, Công Chấn Chân Nhân không khác gì một người đang sợ hãi và phản kháng lại cả.

Gương mặt của Công Chấn Chân Nhân trở nên méo mó.

Gương mặt lão đầy vẻ bàng hoàng.

Bởi Phiêu Nguyệt bước tới gần lão từ lúc nào.

Lão phải nhanh quyết định.

Lão phải xóa sổ ngay Phiêu Nguyệt nếu hắn có ý định nhắm vào mạng sống của lão. Nếu để hắn tiến lại gần hơn nữa, đến cả cơ hội để phản kích lão cũng không có.

Nhưng nếu hắn không hề muốn lấy mạng lão mà lão lại tấn công trước thì lão sẽ phải chịu nhục nhã.

Tuy được gọi là Trí Nang của phái Võ Đang nhưng trong đầu lão lúc này chẳng nghĩ được gì cả.

Kinh nghiệm quá chênh lệch.

Lão chưa từng gặp ai dám chống đối lão như thế này trước quyền uy của lão bao giờ cả.

Nếu quyền uy không có tác dụng, lão đành phải dùng đến võ công. Nhưng đối thủ của lão dường như không phải dạng tầm thường.

Lão cứ do dự mãi cho đến khi Phiêu Nguyệt bước đến càng ngày càng gần.

Ánh mắt của lão và Phiêu Nguyệt đang ở ngay trước mắt chạm vào nhau.

Lão đã từng nhìn thấy mắt của Phiêu Nguyệt nhưng cũng chỉ là ở xa, đây là lần đầu tiên lão được nhìn vào mắt của Phiêu Nguyệt ở khoảng cách gần như thế này.

Nhìn gần, đôi mắt của Phiêu Nguyệt đáng sợ hơn lão nghĩ.

Nó không chỉ đơn thuần là không chứa đựng cảm xúc.

Mà đôi mắt của Phiêu Nguyệt có một thứ gì đó khiến người khác phải sợ hãi khi nhìn vào.

Công Chấn Chân Nhân không thể hiểu nổi Phiêu Nguyệt đã phải sống một cuộc sống như thế nào mà có thể có được đôi mắt này ở một độ tuổi còn trẻ như Phiêu Nguyệt.

“M, mau lùi bước.”

“Tiểu Ma không giết Hồng Vũ Quang.”

“Ngươi...”

“Trên người hắn có vết thương do kiếm của Tiểu Ma gây ra, nhưng không đủ sâu để hắn có thể chết.”

“Vậy tại sao người đó lại chết chứ?”

“Áp lực bên trong quá lớn khiến nội tạng bị vỡ.”

“Hả?”

“Người không thấy máu cạn khô ở mắt, mũi và tai à?”

“...”

“Vết kiếm nằm ở trên thân, vậy tại sao máu lại chảy ra từ những chỗ đó? Người không thấy thắc mắc à? Không nghĩ được tới đó đúng không? Vì người tự mặc định Tiểu Ma là thủ phạm.”

“C, chuyện đó...”

“Chỉ cần mổ thi thể ra thì sẽ thấy nội tạng đã bị thủng. Giờ ta sẽ cắt bụng hắn ra cho người xem thử.”

Xoẹt!

Phiêu Nguyệt rút ra U Linh Chủy.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 206

Ánh sáng từ ngọn đuốc phản chiếu vào U Linh Chủy chói cả mắt.

Lúc Phiêu Nguyệt rút U Linh Chủy ra, Công Chân Chân Nhân liền rùng mình một cái rồi lùi về phía sau.

Chính lúc này.

“Không cần phải mổ bụng đâu. Ta sẽ đích thân kiểm tra.”

Một nam nhân trung niên bước ra giữa đám võ giả.

Sự xuất hiện của nam nhân thân hình gầy gò, vẻ mặt cau kỉnh kia đã khiến người xung quanh âm ỉ một phen.

“Người đó là Thâm y sư đúng không?”

“Là Thâm y sư thì có thể tin tưởng được rồi.”

Tên của nam nhân đó là Thâm Học, y là một y sư có tiếng ở Quân Huyền.

Y nổi tiếng là người sở hữu y thuật cao thâm và chuyên chữa bệnh bằng cách châm cứu. Đến cả đệ tử phái Võ Đang có bị thương cũng nhờ đến thuật châm cứu của y.

Chính vì thế mà lòng tin của mọi người dành cho y ngày một cao hơn.

Thẩm Học không chần chừ tiến đến chỗ thi thể Hồng Vũ Quang. Y bắt đầu quan sát thật kỹ lưỡng.

Công Chấn Chân Nhân và các võ giả cũng căng thẳng quan sát Thẩm Học.

Sau khi kiểm tra tình trạng vết thương do kiếm gây ra, y mới nhìn tới bụng, mắt và mũi.

Một hồi sau Thẩm Học đứng phắt dậy.

Thẩm Học nhìn về phía Công Chấn Chân Nhân rồi nói.

“Ta đảm bảo vết thương chí mạng trên cơ thể hãn không phải do thanh kiếm đó làm ra.”

“Thật vậy sao?”

“Ta có thể lấy danh dự của Thẩm Học này ra đảm bảo. Vết thương khá sâu nhưng không đủ để lấy mạng một người.”

“Vậy lời hãn nói là thật ư?”

Đám võ giả lại bắt đầu náo loạn.

Thẩm Học không để tâm mà tiếp tục bồi thêm.

“Như là lời hãn nói, đúng là nội tạng đã bị hủy nát hết cả. Đặc biệt gan còn

bị tổn thương rất nghiêm trọng.”

“Gan ư?”

“Gan là nơi phản ứng nhạy cảm nhất khi có chất độc xâm nhập vào. Theo lẽ thường chỉ có một lý do khiến gan bị tổn thương như thế.”

“Vậy là do độc ư?”

“Các chất kịch độc một khi bộc phát mạnh đều cho thấy loại phản ứng này.”

“Không phải tiểu tử đó đã bị hạ Trùng Thủ Pháp đó chứ?”

“Ta đã từng chữa trị cho người bị Trùng Thủ Pháp rồi, nhưng chủ yếu là tổn thương ở dạ dày và ruột non chứ không phải ở gan.”

“Ừm!”

Nghe lời giải thích điềm tĩnh của Thảm Học, Công Chấn Chân Nhân liền thở dài một hơi. Điều này đồng nghĩa lời Phiêu Nguyệt nói quả không sai.

Lúc này, Thảm Học tiếp tục nói.

“Hơn nữa hãy nhìn vào dòng máu chảy ra từ thất khiếu của hấn mà xem. Máu ở vết thương khác vẫn còn khá ẩm, nhưng chỉ có máu mấy chỗ này là khô đi thôi. Đây chính là hiện tượng máu xuất ra từ nội tạng của người đã bị hạ độc.”

Một y sư lầy lùng như Thảm Học đã khẳng định thì ai mà dám nghi ngờ nữa chứ.

“Nếu không tin lời ta nói, cứ việc mổ bụng hấn ra mà xem. Có lẽ màu sắc nội tạng đã khác đi rồi.”

“Vậy ra hấn ta đã giao đấu với tiểu tử đó trong lúc đã bị hạ độc rồi ư?”

“Loại độc này nếu ngồi yên sẽ không gây ảnh hưởng gì, nhưng chỉ cần di chuyển mạnh thôi sẽ lập tức phản ứng và tấn công cơ thể.”

“Hơ!”

Cuối cùng Công Chấn Chân Nhân đành công nhận lời Thảm Học nói là sự thật. Lý luận của y quá rõ ràng, hơn nữa, y và Tiểu Ma cũng không có mối liên can gì.

Vậy nên y không cần phải biện hộ cho Tiểu Ma.

Ngoài ra, Công Chấn Chân Nhân hiểu rõ tính cách cứng nhắc của Thảm Học hơn ai hết. Y không phải kẻ dễ dàng bị người khác thao túng. Nếu quả thật y là một kẻ không ra gì thì phái Võ Đang cũng chẳng đưa bệnh nhân đến chỗ y.

Rõ ràng Tiểu Ma không hề giết Hồng Vũ Quang.

Nếu vậy chỉ còn lại khúc mắc rằng ai đã hạ độc Hồng Vũ Quang.

Đương nhiên hắn sẽ không tự hạ độc chính mình. Mặc dù mỗi nghi ngờ đối với Tiểu Ma đã được xóa bỏ, nhưng mọi chuyện vẫn chưa được làm sáng tỏ.

“Rốt cuộc ai đã hạ độc hắn vậy chứ? Nếu bắt được ta sẽ không tha thứ cho tên khốn đó.”

Bộ râu của Công Chấn Chân Nhân bắt giác run lên.

Phiêu Nguyệt lúc này lạnh lùng lên tiếng.

“Trước đó các người chẳng phải nên xin lỗi Tiểu Ma hay sao?”

“....”

“Lẽ nào định cho qua mà không có lấy một câu nói nào?”

Gương mặt Công Chấn Chân Nhân liền méo mó đến dị dạng.

Đây là lần đầu ông bị người khác dồn vào đường cùng như thế.

Có rất nhiều đạo sĩ đang nhìn ông ta.

Công Chấn Chân Nhân nhắm chặt hai mắt.

“Hỡi Ông Trời, sao lại cho con thử thách lớn như thế chứ”

Ông ta tự oán trách sự bất cẩn của mình. Nhận lỗi vốn đã là một việc cần phải có dũng khí rất lớn. Đối với những người có vị thế cao như Công Chấn Chân Nhân lại càng như thế.

Sau một hồi khổ sở suy nghĩ, Công Chấn Chân Nhân cũng chịu mở miệng.

“Ta xin tạ lỗi với người. Lão già này quá khinh suất nên mới nói người là thủ phạm. Mong người rộng lượng bỏ qua cho.”

Công Chấn Chân Nhân cúi đầu đến tận thắt lưng của Tiểu Ma.

Ông ta thành thật nhận lỗi sai và cúi thấp người xuống, bộ dạng này đã khiến toàn bộ võ giả có mặt ở đó vô cùng ấn tượng.

Một vài người cảm thấy hết sức hồ thẹn.

Bởi vì chính họ cũng đã chỉ trích Tiểu Ma, không biết phân định trước sau như Công Chấn Chân Nhân.

“Hum!”

“Um!”

Thế nhưng không một ai có đủ dũng khí tạ lỗi với Tiểu Ma như Công Chấn Chân Nhân cả. Họ chỉ quay đầu đi rồi ho khan một tiếng.

Tiểu Ma lúc này mới nói với Công Chấn Chân Nhân.

“Ta đã nói rồi mà. Ta không có giết hấn.”

“Đúng vậy! Là lão già này sai rồi.”

“Tốt! Ta sẽ tha thứ cho ông.”

“Đa tạ người.”

“Nhưng chỉ một lần này thôi. Lần sau không có chứng cứ mà buộc tội ta như thế, ta sẽ đánh nhau với các người đó.”

“Hơ hơ!”

Nghe Tiểu Ma đe dọa, Công Chấn Chân Nhân liền tỏ ra gương gao. Bởi lẽ bây giờ ông ngại phải đối mặt với Tiểu Ma.

Lúc này ông nhìn thấy Phiêu Nguyệt đang bước tới nơi nào đó.

Nơi hấn sai bước đến là chỗ của Chương Vô Diễn và Bạch Hồ Kiếm Đội.

Khi Phiêu Nguyệt đến gần, gương mặt Chương Vô Diễn liền cứng đờ.

Mới lúc nãy thôi hấn còn nở nụ cười tự đắc của một kẻ chiến thắng, thế nhưng bây giờ hấn không tài nào cười nổi nữa.

‘Gạo sắp nấu thành cơm rồi mà...’

Kẻ xúi giục Hồng Vũ Quang chính là Chương Vô Diễn.

Chương Vô Diễn nói với Hồng Vũ Quang rằng chỉ cần gây hấn với Tiểu Ma, Vũ Kiếm Sơn Trang sẽ bảo vệ y bằng mọi giá.

Chính hấn cũng là người đã cho Hồng Vũ Quang uống kịch độc. Đối với Hồng Vũ Quang đó là linh dược có thể tăng thêm sức mạnh cho hấn, nhưng thực chất lại là Hắc Huyết Hoàn, một loại độc cực kỳ nguy hiểm.

Hắc Huyết Hoàn làm bùng phát tiềm lực của con người, khiến sức mạnh của họ bị đẩy đến vượt qua cả giới hạn. Cái giá phải trả khi dùng loại hoàn đan này chính là cái chết.

Hồng Vũ Quang đã tin lời Chương Vô Diễm và uống Hắc Huyết Hoàn.

Một trong những hiệu năng khác của Hắc Huyết Hoàn là khiến tâm trí con người điên đảo, không còn phân biệt phải trái và bộc phát cơn thịnh nộ một cách vô tội vạ.

Lúc nhìn thấy Tiểu Ma, Hồng Vũ Quang liền bộc phát cơn giận trong lòng.

Cơn giận đối với Phiêu Nguyệt đã bị hấn giáng xuống đầu Tiểu Ma.

Cho đến tận lúc này, mọi chuyện đều diễn ra theo ý muốn của Chương Vô Diễm.

Hồng Vũ Quang chết vì tác dụng của Hắc Huyết Hoàn, các đạo sĩ phái Võ Đang sẽ lấy lại thanh Công Bố từ tay Tiểu Ma.

Chương Vô Diễm định sau vụ này sẽ đàm phán với phái Võ Đang lấy lại thanh kiếm với giá phải chăng.

Thế nhưng khi Phiêu Nguyệt bắt đầu đứng ra, mọi chuyện đã rồi tung cả lên.

Hắn hoàn toàn không lường trước được Phiêu Nguyệt có thể nhìn thấy sự việc ngay lập tức.

Lúc này, Phiêu Nguyệt tiến đến gần hơn, cầm Chương Vô Diễm càng nhấn lại.

Đôi mắt vô cảm của Phiêu Nguyệt nhìn hắn không hề lay động, tựa hồ đã thấu tỏ nguồn cơn mọi sự.

Ngay lúc này, hắn thật sự muốn nâng kiếm lên khoét mắt Phiêu Nguyệt ra. Thế nhưng hắn không thể làm vậy vì có nhiều người xung quanh.

Giả như hắn tấn công Phiêu Nguyệt tại đây, đồng nghĩa hắn đang tự thừa nhận bản thân có tội giết mình. Vậy nên hắn mới không phản ứng gì mà cứ đứng nhìn Phiêu Nguyệt.

Cuối cùng Phiêu Nguyệt đã đến trước mặt Chương Vô Diễm.

Tất cả mọi người nín thở theo dõi Phiêu Nguyệt cùng Chương Vô Diễm.

Đương nhiên họ cũng hiểu Phiêu Nguyệt hẳn có lý do gì đó mới hành động như thế.

Phiêu Nguyệt cứ im lặng mà nhìn Chương Vô Diễm.

Chương Vô Diễm cố hết sức bày ra vẻ mặt bình tĩnh nhất, thế nhưng hẳn không giấu nổi ánh mắt đang vô cùng bối rối.

Phiêu Nguyệt cứ nhìn chằm chằm hẳn. Lúc này, Chương Vô Diễm đột nhiên phát cáu lên.

“Người bị làm sao vậy hả? Sao cứ nhăm vào ta như thế?”

Khoảnh khắc đó, Phiêu Nguyệt ngửi thấy trên người Chương Vô Diễm tỏa ra mùi hương thoang thoảng. Nếu không để ý, tuyệt đối không phát hiện ra.

‘Là mùi hương hoa dại.’

Mùi hương này rất không phù hợp với một võ giả tu luyện võ công như Chương Vô Diễm.

Đó là thứ hương thơm mà chỉ có nữ nhân mới dùng đến.

Theo như Phiêu Nguyệt biết, trong núi Võ Đang này chỉ có một người tỏa ra loại hương thơm này.

Đó chính là Hồng Lệ Tuyết.

Hồng Lệ Tuyết và Chương Vô Diễm.

Một nữ tử quyền rũ cùng một nam nhân trắng kiện.

Hai người họ đã bí mật gặp nhau, mùi hương của nữ tử đã bám vào người nam nhân.

Phiêu Nguyệt liền nhìn xung quanh.

Hắn không thấy bóng dáng Hồng Lệ Tuyết đâu cả.

Tất cả mọi người đều tụ họp ở đây nhưng chỉ không có mặt nàng ta. Phiêu Nguyệt thoáng nheo mắt lại.

Nhìn thấy bộ dạng của Phiêu Nguyệt, Chương Vô Diễm bất giác giật mình.

Ngay lúc đó, Phiêu Nguyệt lên tiếng.

“Người đã ngủ với cô ta à?”

“Người nói nhảm gì đó?”

“Hong Lệ Tuyết!”

Chương Vô Diễm lắp bắp vì vừa bị nói trúnávetemg tim đen.

Giọng Phiêu Nguyệt lúc này đã lạnh đi mấy phần.

“Cô ta đang ở đâu?”

“Chuyện đó làm sao ta biết chứ?”

Câu trả lời của Chương Vô Diễm càng giúp Phiêu Nguyệt tin vào suy đoán của mình.

“Ra là dương đông kích tây.”

“Người cứ nói nhảm gì thế hả? Cái gì mà dương đông kích tây chứ?”

Chương Vô Diễm đột nhiên hét toáng lên, nhưng Phiêu Nguyệt không để tâm đến hắn ta.

Chương Vô Diễm nghĩ rằng hắn có thể làm chủ được tình thế này, tuy nhiên hắn rốt cuộc cũng chỉ là một quân cờ mà thôi.

Có một kẻ đã bày ra tất cả mọi chuyện.

Phiêu Nguyệt tiến lại gần Vũ Thành Đạo trưởng.

Vũ Thành Đạo trưởng nhíu mày nhìn chằm chằm Phiêu Nguyệt. Ông ta không phải kẻ ngốc.

Ông biết rằng có chuyện gì đó đang xảy ra. Nhưng chỉ là ông chưa nắm bắt được tình hình cụ thể.

Phiêu Nguyệt nói với Vũ Thành Đạo trưởng.

“Tốt hơn hết là người nên đến bảo khó ngay bây giờ đi.”

“Cái gì?”

“Không biết chừng đã muộn rồi đó.”

“Lẽ nào là? Dương đông kích tây ư?”

Phải đến lúc này Vũ Thành Đạo trưởng mới ngộ ra điều gì đó, mặt mày ông xám ngoét đi.

Do nhiều sự việc náo loạn xảy ra, các đạo sĩ đa phần đều kéo đến Thanh Lưu Cung này. Điều đó đồng nghĩa những nơi khác đang không có người trông giữ.

Ông không vì sao Phiêu Nguyệt lại nhắc đến bảo khố, nhưng rõ ràng ở đó đã xảy ra chuyện rồi.

“Tất cả đi theo ta.”

Vũ Thành Đạo trưởng gấp gấp đưa các võ giả đến bảo khố, còn Công Chấn Chân Nhân hướng đến Tam Thanh Cung của các trưởng lão.

Chớp mắt các đạo sĩ phái Võ Đang đã kéo đi như thác đổ. Lúc này chỉ còn lại các quần hùng.

Chương Vô Diễm và Bạch Hồ Kiếm Độ cũng biến mất không chút dấu vết. Lợi dụng trong lúc các đạo sĩ di chuyển hỗn loạn, bọn họ đã trốn khỏi phái Võ Đang.

Phiêu Nguyệt tiến lại chỗ Tiểu Ma.

“Đệ không sao chứ?”

“Đệ không chút hề hấn gì luôn.”

Tiểu Ma vỗ ngực hét lên.

Mãi đến lúc này, đôi mắt ửng đỏ của tiểu nam tử mới trở lại bình thường.

“Đi thôi!”

“Bây giờ hả?”

“Ta phải để tên khốn đó trả giá cho những gì đệ đã chịu đựng.”

“Ừm!”

Ánh mắt Tiểu Ma sáng lên.

Nếu không có Phiêu Nguyệt, suýt nữa tiểu nam tử đã bị đám người giang hồ kia chèn ép vu oan rồi.

Giả như bị phán có tội, có lẽ bây giờ tiểu nam tử đã bị giam trong ngục tối của phái Võ Đang hoặc bị đám đạo sĩ đó hợp công đánh chết.

Mặc dù sống trong hình hài của một đứa trẻ, nhưng Tiểu Ma không hề ngốc.

Nhìn cách Phiêu Nguyệt đối xử với Chương Vô Diễm, tiểu nam tử biết hẳn ta là người đứng sau tất cả chuyện này.

Tiểu nam tử không hiểu vì sao Chương Vô Diễm lại gài bẫy mình, nhưng chuyện này vốn không quan trọng. Điều quan trọng là tiểu nam tử đã bị đẩy vào thế khó, hẳn nhất định phải khiến kẻ kia trả cái giá thật đắt.

Đây chính là nguyên tắc giang hồ mà Tiểu Ma đã học được kể từ sau khi đi theo Phiêu Nguyệt.

Thuộc tính của võ giả đa phần đều sẽ chèn ép và cắn xé đối phương hết như lang sói một khi bản thân bị cười nhạo.

Dù có bị thương đến thoi thóp cũng không được phép mất đi lòng tự tôn.

Phải trả lại cho đối phương những vết thương còn nặng hơn thứ mà bản thân đã gánh chịu. Phải như thế thì sau này họ mới không coi thường và hành động ngu xuẩn như vậy nữa.

Tiểu Ma nhìn quanh đám võ giả còn sót lại ở đó.

Đám võ giả vừa nãy còn nhìn tiểu nam tử với ánh mắt đầy thù địch, vậy mà bây giờ lại lảng tránh hẳn.

Họ linh cảm tình huống này có chút gì đó vô cùng kỳ quái.

‘Chết tiệt!’

‘Chuyện quái gì đang diễn ra vậy chứ?’

Họ không rõ ngọn ngành, nhưng lại cảm giác được sắp sửa có chuyện gì đó xảy ra.

Họ bây giờ không dám nhìn thẳng Tiểu Ma vì trong lòng đang vô cùng hồ thẹn.

“Hừm!”

Tiểu Ma hừ mũi một tiếng rồi bắn mình chạy theo Phiêu Nguyệt.

(64229aca239055551c46731c)

Bảo khố của phái Võ Đang nằm ở tầng hầm của Thái Hòa Cung.

Tầng hầm của Thái Hòa Cung tồn tại từ khi Thái Hòa Cung mới được xây dựng và đã bị lãng quên trong hàng trăm năm.

Bảo khố được phát hiện khi phái Võ Đang tu sửa toàn diện các điện các để chào đón sinh thần của Thanh Chấn Chân Nhân.

Bảo khố vô tình được phát hiện ấy có một môi trường lưu trữ thư sách rất tốt nên Thanh Chấn Chân Nhân đã quyết định chuyển tất cả những cuốn sách chủ chốt của Tầng Kinh Các đến nơi này cho đến khi sinh nhật của y kết thúc.

Điều này là để phòng khi có biến cố xảy ra.

Tuy quy mô còn nhỏ hơn Thiếu Lâm Tự nhưng trong Tầng Kinh Các của phái Võ Đang cũng có rất nhiều bí kíp võ công.

Hầu hết những bí kíp ấy đều là võ công của phái Võ Đang nhưng cũng có một số được du nhập từ bên ngoài.

Thời gian qua, phái Võ Đang đã phải trải qua biết bao nhiêu sóng gió.

Trùng phạt tà ma ngoại đạo cũng có, chiến đấu chống lại những thế lực muốn chà đạp lên phái Võ Đang cũng có.

Vì phải đối đầu với vô số kẻ thù như thế nên họ phải nghiên cứu về cả võ công của đối phương. Vậy nên phái Võ Đang đã lấy những bí kíp võ công từ những võ giả đã ngã xuống về và nghiên cứu.

Đã có hàng trăm cuốn bí kíp được thu thập.

Phái Võ Đang đã chia bảo khố thành hai khu vực chính.

Nội khố và ngoại khố.

Bí kíp võ công phái Võ Đang được lưu trữ bên trong nội khố, còn những bí kíp võ công khác được đặt ở ngoại khố.

Muốn đi vào được nội khố phải đi qua ngoại khố. Và nội khố được canh gác nghiêm ngặt nên khó vào hơn ngoại khố nhiều.

Nhưng điều đó không có nghĩa là việc canh phòng ở ngoại khố lỏng lẻo.

Phải bước qua một cửa sắt lớn do bốn đạo sĩ canh gác thì mới có thể vào trong ngoại khổ được.

Thái Hòa Cung cũng là một trong những trung địa của phái Võ Đang.

Lúc nào ở đây cũng có hàng chục võ giả canh gác.

Bởi vì phía dưới Thái Hòa Cung có một bảo khố.

Ngoại nhân gần như là không thể thâm nhập vào bảo khố. Nhưng chuyện đó đã xảy ra.

“Chuyện gì thế này?”

Vũ Thành mở toang cửa ngoại khổ rồi bản thân nhìn vào trong.

Những võ giả đứng canh gác trước cửa ngoại khổ đều ngã xuống trong tình trạng bê bết máu.³

Trên cổ của họ đều có một vết thương như sợi chỉ.

Vết thương ấy như bị một cành cây cào vào vậy.

Nếu là người thường thì sẽ không chết vì những vết thương như thế này. Nhưng tất cả những đạo sĩ đều đã tuyệt mệnh.

Thoạt nhìn thì không phải là vết thương quá lớn nhưng nó đủ sâu để lấy mạng của một người.

“Thái Toàn, Thái Hằng!”

Vũ Thành gọi tên những đạo sĩ đã chết.

Những người canh gác ngoại khổ đều là đệ tử đời hai của phái Võ Đang. Tuy không phải là đệ tử trực hệ nhưng họ đều là những nhân tài đầy triển vọng được Vũ Thành trực tiếp giảng dạy.

Kẻ nào đó đã bí mật xâm nhập vào Thái Hòa Cung và giết chết những đệ tử canh gác bảo khố. Điều đó có nghĩa là bảo khố đang nằm trong tầm ngắm của kẻ đó.

“Mau báo cáo cho chương môn nhân.”

“Rõ!”⁶

Vũ Thành ra lệnh cho những đệ tử rồi vội vàng đi vào trong ngoại khố.

Trong ngoại khố có chứa hàng trăm cuốn bí kíp.

Một người bình thường không thể nhớ hết được tên của những bí kíp đó được. Nhưng Vũ Thành là người chịu trách nhiệm quản lý Tàng Kinh Các trong một thời gian dài.

Có thể Vũ Thành không biết nội dung có trong cuốn bí kíp đó là gì nhưng số quyển và tên của cuốn bí kíp đó y đều nhớ rõ.

Vũ Thành vội vàng nhìn qua các giá sách để xác nhận xem có cuốn nào bị thiếu không.

Y lúc này rất gấp gáp.

Những bí kíp được lưu trữ ở ngoại khố đều có chứa tuyệt kỹ ở trong đó.

Chỉ cần có một quyển được tuồn ra ngoài, cả thế giới này sẽ náo loạn.

Sau khi quan sát một hồi, Vũ Thành đã tìm ra cuốn bí kíp còn thiếu.

Ma Ma Kinh Khí Công.

Một bí kíp lọt vào tay phái Võ Đang thời Huyết Thiên Đại Chiến.²

Ma Ma Kinh Khí Công chính là loại ma công được một trong những cao thủ của Tân Ma Liên là Ma Ma Quỷ Vương thành thạo.³

Vũ Thành không rõ vì sao Ma Ma Kinh Khí Công được đưa vào phái Võ Đang nhưng y chắc chắn Ma Ma Kinh Khí Công sở hữu uy lực mạnh nhất trong những ma công có trong thiên hạ này.

Nếu thông tin Ma Ma Kinh Khí Công bị tuồn ra ngoài, cả thiên hạ có thể sẽ trở nên hỗn loạn.

“Ôi trời ơi!”

Mặt của Vũ Thành trở nên trắng bệch.

Ngay lúc đó, Thanh Chân Chân Nhân cùng những trưởng lão khác bước vào trong ngoại khố.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Chương môn nhân!”

“Ta hỏi con đã xảy ra chuyện gì.”

“Chuyện là...”

Vũ Thành vội vàng kể lại những gì đã xảy ra khi nghe thấy âm giọng tràn đầy nộ khí của Thanh Chấn Chân Nhân.⁰

Gương mặt Thanh Chấn Chân Nhân và những trưởng lão lập tức đánh lại sau khi nghe hết mọi chuyện.

“C... chuyện là vậy ạ.”

Vũ Thành yếu ớt đáp lời.

Gương mặt của Công Chấn Chân Nhân đã trở nên tái mét.

Vào thời điểm bí kíp bị trộm, sự chú ý của toàn bộ phái Võ Đang đã tập trung vào chuyện hỗn loạn ở Thanh Lưu Cung. Ngay cả những người canh gác Thái Hòa Cung cũng ra ngoài để hóng chuyện.

Chính Vũ Thành và Công Chấn Chân Nhân là những người khiến cho mọi việc trở nên tồi tệ hơn vì không thể điềm tĩnh nhìn nhận vấn đề. Vì vậy nên sự chú ý của phái Võ Đang mới tập trung vào Thanh Lưu Cung, khiến cho việc canh gác ở những điện các quan trọng như Thái Hòa Cung trở nên lỏng lẻo.

Bọn họ đã dính phải kế dương đông kích tây.

Công Chấn Chân Nhân loạn choạng như thể có thể gục ngã bất cứ lúc nào.

Lão luôn tự hào về việc mình là trí nang của phái Võ Đang.

Lão thực sự cảm thấy rất xấu hổ khi bị lừa bởi gian kế của kẻ địch và để sự việc thành ra thế này.

Thanh Chấn Chân Nhân tóm gọn lại mọi chuyện.

“Vậy là Hồng Vũ Quang cũng chỉ là một thể thân để thu hút sự chú ý của bốn phái. Trong khi đó, kẻ thực sự gây ra mọi chuyện đã giết chết những đệ tử của bốn phái và đánh cắp Ma Ma Kinh Khí Công?”

“Vâng ạ.”

“Con nói người đầu tiên đứng ra uy hiếp Tiểu Ma là Chương công tử của Vũ Kiếm Sơn Trang sao?”

“Vâng ạ.”

“Sau đó Vũ Thành và Công Chấn sư đệ đã ra mặt?”

“Vâng.”

Hai người thều thào trong miệng.

Cả hai chỉ biết cúi đầu vì không còn mặt mũi nào để đối diện với Thanh Chấn Chân Nhân nữa.

“Trước khi vụ việc này xảy ra, Phiêu Nguyệt đã cảnh báo với chúng ta rằng hãy cảnh giác với giai nhân ca hát kia đúng không?”

“Vâng ạ! Con cũng đang cho điều tra những nghệ nhân đến bốn phái ạ.”

“Trước đây Phiêu đại hiệp cũng đã cảnh báo với ta hãy cẩn thận với Bách Quỷ Liên thì phải.”

Ánh mắt của Thanh Chấn Chân Nhân trở nên sắc bén.

Nếu tổng hợp lại những gì Phiêu Nguyệt nói, gia nhân được mời đến dự sinh thần của y tức Hồng Lệ Tuyết chính là thích khách của Bách Quỷ Liên.

“Thượng Chấn!”

“Vâng! Chương môn sư huynh.”

Võ Đang Đệ Nhất Kiếm Thượng Chấn Chân Nhân bước ra phía trước và đáp lời.

“Đệ hãy dẫn Võ Đang Thất Kiếm truy lùng Hồng Lệ Tuyết đi. Xem ra cô nương đó chính là thích khách của Bách Quỷ Liên.”

“Xin sư huynh thứ lỗi nhưng mà... sư huynh tin hấn sao?”

“Thượng Chấn!”

“Vâng!”

“Bất kể ai nói gì thì đệ cũng là Võ Đang Đệ Nhất Kiếm. Nhưng dù vậy thì ta sẽ rất khó xử nếu đệ quá xem thường ta.”

“Sao ạ? Đệ đâu...”

Thượng Chấn Chân Nhân ngạc nhiên nhìn vào Thanh Chấn Chân Nhân.

Thanh Chấn Chân Nhân nở nụ cười nhân từ đặc trưng của mình rồi nói.

“Lòng hiếu thắng của đệ chính là nguồn động lực giúp đệ phát triển và nó cũng chính là thứ giúp đệ có được danh hiệu Võ Đang Đệ Nhất Kiếm này. Nhưng cũng chính nó đã làm đệ quên mất cách để nhìn xa trông rộng. Hãy suy nghĩ rộng ra và học cách nhìn thấu bản chất của một người. Về ngoài không phải là tất cả đâu.”

“...”

Thượng Chân Chân Nhân không nói gì.

Đây là lần đầu tiên Thanh Chấn Chân Nhân nói với lão điều này từ sau khi lão trưởng thành. Vậy nên trái tim lão không khỏi đau đớn.

“Đệ mau đi đi. Sự tình cụ thể ra sao để khi nào bắt được cô nương ấy rồi nói sau.”

“Rõ. Đệ nhất định sẽ bắt được ả thích khách đó.”

“Ta tin đệ.”

“Vâng!”

Thượng Chân Chân Nhân đáp lời rồi bước ra ngoài.

Phía sau lão là Võ Đang Thất Kiếm.

Thanh Chấn Chân Nhân nhìn qua Công Chấn Chân Nhân.

“Công Chấn!”

“Vâng! Chương môn sư huynh.”

“Người đầu tiên uy hiếp Tiểu Ma là Chương công tử của Vũ Kiếm Sơn Trang sao?”

“Vâng ạ.”

“Nếu thích khách kia kích tây thì hắc công tử ấy đã dương đông rồi.”

“Suy đoán như vậy quá vô căn cứ thừa...”

“Công Chấn”

“Vâng!”

“Ta thật thất vọng về đệ. Thật tốt khi đệ quan tâm đến sinh thần của sư huynh này, nhưng vì nó mà có quá nhiều vấn đề phát sinh. Vậy mà đệ vẫn chưa phát giác ra vấn đề gì sao?”

“Xin lỗi chương môn nhân.”

“Đệ hãy thử trông rộng ra xem. Nếu chỉ nhìn vào những thứ rời rạc, đệ sẽ không bao giờ có thể phá vỡ được khuôn mẫu. Phải biết phá vỡ khuôn mẫu để nhìn thấy được toàn cảnh của bức tranh. Đừng vì thân phận thích khách mà xem thường người ấy. Bởi Phiêu đại hiệp là một kiểu võ giả mới chưa từng xuất hiện trong giang hồ từ trước tới nay. Hãy công nhận những gì mà đại hiệp ấy đạt được. Như vậy thì đệ mới có thể tiến xa hơn được.”

“Đệ rõ rồi thưa sư huynh!”

Công Chấn Chân Nhân cúi đầu đáp.

Gương mặt lão tràn ngập vẻ xấu hổ.

Một Thanh Chấn Chân Nhân chưa bao giờ chỉ trích lão nay lại nói ra những lời này, rõ ràng là vấn đề nằm ở bản thân lão.

Lúc đó, một đệ tử phái Võ Đang chạy đến rồi thì thăm gì đó vào tai Vũ Bình.

Vũ Bình vội vàng nói với Thanh Chấn Chân Nhân.

“Nhóm người của Chương công tử đã rời khỏi sơn môn và xuống núi rồi ạ.”

“Hừm!”

“Có nên cử người đi bắt bọn họ không ạ?”

“Cứ kệ họ.”

“Sao ạ?”

“Phái Võ Đang không nhất thiết phải trực tiếp ra mặt để gây xung đột với Vũ Kiếm Sơn Trang. Ngay cả khi chúng ta không làm điều đó cũng sẽ có người khác đối phó với Chương công tử thôi.”

“Ý của chương môn nhân là...?”

Thanh Chấn Chân Nhân gật đầu.

“Người đó chắc chắn sẽ không quên đi ân oán. Không có lý do gì để Võ Đang phải trả nợ máu thay người ấy cả.”

Chương Vô Diễn cùng Bạch Hồ Kiếm Đội lao trên sườn núi với tốc độ đáng sợ.

Bọn họ lao qua Tam Trụ Môn, Nhị Trụ Môn và cuối cùng là Nhất Trụ Môn.

Tuy đã xuống núi Võ Đang nhưng bọn họ vẫn chưa thể an tâm được.

Bởi sức ảnh hưởng của phái Võ Đang không chỉ gói gọn ở trên núi Võ Đang mà trải rộng ra cả thành Hồ Bắc.

“Chết tiệt!”

Chương Vô Diễn nghiến chặt răng.

Tất cả là do con ả đó.

Một nữ nhân như con mèo hoang mò vào phòng hắn lúc nửa đêm.

Ả ta chính là Hồng Lệ Tuyết.

Sao hắn lại thấy gương mặt bình thường đó thật đẹp nhỉ?

Hắn đã bị mê hoặc bởi những lời thì thầm của nàng ta.

Giả như bọn họ đã ngủ cùng nhau thì hắn sẽ cảm thấy đỡ uất ức, nhưng chuyện đó đã không xảy ra. Nghĩ lại thì thật lạ. Sao một nam nhân từng trải như hắn lại bị mê hoặc chỉ bởi những lời thì thầm của nữ nhân và làm theo ý muốn của nàng ta được chứ.

Hồng Lệ Tuyết nói nàng muốn trả thù Phiêu Nguyệt vì Phiêu Nguyệt đã khiến cho nàng bị bẽ mặt và Chương Vô Diễn sẵn sàng đứng ra để bảo vệ nàng.

Nàng ta muốn trả thù Phiêu Nguyệt, còn Chương Vô Diễn muốn có được Công Bố trong tay Tiểu Ma.

Cả hai đều có lợi nên Chương Vô Diễn đã liều mình lợi dụng Hồng Vũ Quang.

Vấn đề là ở đó.

Nghĩ lại thì hắn chẳng biết vì về Hồng Lệ Tuyết cả.

Những gì hắn biết chỉ là tên nàng.

Thậm chí đó còn có thể không phải là tên thật của nàng.

Hắn cảm giác như mình đã bị một con quỷ ám vậy.

Hắn hoàn toàn không biết gì cả.

Chương Vô Diễn quyết định sẽ nghĩ về Hồng Lệ Tuyết sau.

Điều quan trọng lúc này là phải thoát ra khỏi địa phận của phái Võ Đang cái đã.

Có lẽ lúc này phái Võ Đang đã để mắt đến việc hắn có liên quan đến một loạt sự việc đã diễn ra.

Tuy mọi người đều cho rằng, sức mạnh của Vũ Kiếm Sơn Trang không thua kém gì phái Võ Đang, nhưng trên thực tế, khoảng cách giữa họ là rất lớn.

Dù Vũ Kiếm Sơn Trang có phát triển nhanh chóng đến mấy trong hàng chục năm gần đây thì vẫn không thể nào có cửa để sánh vai với phái Võ Đang đã có tiềm lực hàng trăm năm được.

Nhưng ít nhất thì hai thế lực không có lãnh địa trùng nhau nên cũng không có việc hai bên phải va chạm. Ai cũng có thể đoán được Vũ Kiếm Sơn Trang sẽ bị tổn hại đến mức nào nếu hai bên xung đột trực tiếp với nhau.

Mặc dù phái Võ Đang không trực tiếp gây áp lực cho Vũ Kiếm Sơn Trang vì nghĩ đến thể diện của họ nhưng rõ ràng là những hoạt động của Vũ Kiếm Sơn Trang bị hạn chế rất nhiều ở thành Hồ Bắc.

Nếu đạt được mục đích, những hạn chế đối với những hoạt động ở thành Hồ Bắc sẽ không phải là vấn đề nữa. Nhưng vấn đề là hắn vẫn chưa thể chạm tay vào được Công Bố.

Nếu không thể mang Công Bố quay trở về, phụ thân hắn hắn sẽ vô cùng thất vọng. Và nếu điều đó xảy ra, hắn sẽ bị đẩy lùi và hoàn toàn bị loại khỏi vị trí được kế vị.

Vì vậy hắn phải ngăn chặn trường hợp xấu nhất có thể xảy ra.

Chương Vô Diễn ra lệnh cho Chu Thiên Học.

“Mau triệu tập toàn quân Bạch Hồ Kiếm Đội.”

“Rõ.”

Chu Thiên Học lập tức trả lời vì đã nhận thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

Những người còn lại không thể lên núi Võ Đang hiện đang đợi ở Quân Huyền. Chỉ cần hợp lực với bọn họ thì không có gì phải sợ.

“Nhất định phải lấy được Công Bố. Đó là cách duy nhất để chúng ta có thể thoát khỏi tình huống này.”

Chương Vô Diễn bỗng nhìn về phía Võ Đang đang chìm trong bóng tối.

Bởi hắn cảm nhận được một cơn gió lạnh thổi xuống từ núi Võ Đang.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 208

Bạch Hồ Kiếm Đội được tạo thành từ những cao thủ sở hữu võ công nổi bật nhất của Vũ Kiếm Sơn Trang.

Sức mạnh cá nhân của họ vượt xa khá nhiều kiếm khách trên giang hồ, vậy nên họ được tập hợp lại và dẫn dắt bởi Chu Thiên Học.

Có nhiều võ giả sở hữu võ công thâm hậu hơn họ, thế nhưng họ tự hào là một tổ chức vô cùng chặt chẽ và đoàn kết.

Chu Thiên Học nhìn Bạch Hồ Kiếm Đội rồi gật đầu. Chỉ cần thấy các thành viên tụ hợp một nơi cũng đủ khiến y vững tâm hơn.

Mặc dù đây là địa bàn của phái Võ Đang, nhưng họ không có gì phải sợ hãi khi ba mươi thành viên của Bạch Hồ Kiếm Đội đã tụ hợp đầy đủ.

Chương Vô Diễn ra lệnh cho Bạch Hồ Kiếm Đội.

“Mục tiêu của chúng ta là tiểu tử tên Tiểu Ma đó. Canh gác con đường xuống núi Võ Đang, ngay khi nó xuất hiện liền giết không tha và cướp lấy thanh Công Bố cho ta.”

“Nếu giết người trong địa bàn phái Võ Đang chẳng phải sẽ gây ra chuyện lớn sao ạ, chúng ta làm vậy có ổn không?”

Một võ giả của Bạch Hồ Kiếm Đội tỏ vẻ nghi hoặc.

Một môn phái có sức mạnh to lớn như Võ Đang sẽ không dễ yên cho võ giả của môn phái khác dám lộng hành trong địa bàn của họ. Hơn nữa, nếu giết người ở đây nhất định sẽ gây ra hậu hoạn khó lường.

“Đó cũng là vấn đề.”

“Nhưng lại sao?”

“Chúng ta không cần phải lo lắng đến thế. Chuyện sau đó sơn trang sẽ tự biết lo liệu. Nếu không bị tóm và thoát khỏi Hồ Bắc thì ngay cả Võ Đang cũng không làm gì được ta.”

Mặc dù được đánh giá là sở hữu sức mạnh kém hơn phái Võ Đang, nhưng Vũ Kiếm Sơn Trang cũng là một trong những môn phái siêu cường trong thiên hạ.

Đối đầu trực diện với họ cũng là một việc không dễ gì.

Đương nhiên cả Vũ Kiếm Sơn Trang và phái Võ Đang đều không muốn xảy ra giao chiến.

Vậy thì chỉ còn cách giải quyết thông qua đàm phán.

Vũ Kiếm Sơn Trang chắc chắn sẽ bồi thường một cách thích đáng, tổn thất như thế cũng không xem là nặng nề.

Chưa kể họ còn mang cả thanh Công Bố đi.

Trái lại, vấn đề hãn thật sự để tâm chính là không biết làm đến nước này rồi có đảm bảo sẽ lấy được thanh Công Bố hay không.

‘Mặc dù phái Võ Đang có phần khó xử lý, nhưng ta cũng có lý do chính đáng mà.’

Phiêu Nguyệt đã lấy mạng ngoại thúc phụ hãn là Hoa Hữu Thiên và con trai ông ta, Hoa Ngọc Kỳ.

Là phận con cháu, đương nhiên hẳn phải trả thù cho gia quyền rồi. Nếu hẳn lấy việc này làm cái cớ, cả phái Võ Đang cũng không thể làm to chuyện.

Bởi vì đối với võ giả giang hồ, không có danh nghĩa nào mạnh mẽ hơn chuyện trả thù.

Hắn không có bằng chứng cho thấy Phiêu Nguyệt đã ra tay với Hoa Hữu Thiên, thế nhưng, chuyện này cũng không thành vấn đề. Giả như hắn cứ khẳng khẳng xác nhận, Võ Đang cũng không thể đào sâu thêm.

Đôi khi danh nghĩa chỉ là sự biện minh để phát huy sức mạnh to lớn đến mức có thể phá vỡ cả sự cân bằng.

Chương Vô Diễn chính là muốn tận dụng thứ gọi là danh nghĩa đó.

Lúc này, Bạch Hổ Kiếm Đội đã bắt đầu hành động.

Họ trồn trên con đường xuống núi Võ Đang. Bây giờ trời cũng đã về khuya.

Cho dù có là võ giả đã tu luyện võ công cao cường đến mấy thì hạ sơn vào thời điểm này cũng vô cùng nguy hiểm.

Đêm nay sẽ không có ai xuống núi Võ Đang cả. Thế nhưng họ vẫn canh giữ nơi này.

Bởi lẽ đâu biết rằng trong lúc họ vắng mặt, Phiêu Nguyệt và Tiểu Ma có rời Võ Đang hay không.

Chu Thiên Học ra lệnh cho Bạch Hổ Kiếm Đội.

“Từ bây giờ chúng ta chia thành ba tổ luân phiên theo dõi chúng. Không được rời mắt dù chỉ một chút có biết chưa?”

“Vâng! Thuộc hạ đã rõ.”

Bạch Hổ Kiếm Đội nhanh chóng đáp lời.

Ngay lập tức họ chia thành ba tổ.

Một tổ ẩn nấp theo dõi con đường, hai tổ còn lại vào rừng gần đó nghỉ ngơi dưỡng sức.

Tào Vĩnh Tấn - Tổ trưởng Tổ Một cùng với thuộc hạ nấp sau một đại thụ quan sát con đường.

Xung quanh tối tăm không thể thấy rõ phía trước, nhưng họ không được đốt đuốc. Bởi vì họ đang phải ẩn nấp chờ kẻ địch.

Thay vào đó họ tập trung nội lực vào mắt để nâng cao nhãn lực.

Nói chung khoảng cách nhìn thấy cũng có giới hạn, nhưng đây là cách duy nhất họ có thể làm để quan sát con đường không có ánh sáng.

Tào Vĩnh Tấn là một kẻ vừa điềm tĩnh lại rất kiên nhẫn.

Chính vì thế, việc quan sát, theo dõi chính là điểm mạnh nhất của hắn.

Hắn không hề cảm thấy nhàm chán mà chú tâm vào con đường tối tăm. Thời gian đã trôi qua bao lâu rồi nhỉ?

Đột nhiên lúc này đôi mắt Tào Vĩnh Tấn lóe sáng lên.

Ừng! Ừng!

Cùng với âm thanh sắc bén là thứ gì đó đang phát sáng trong rừng.

Vật thể vừa phát sáng có hình dáng khá dài, sau khi lóe lên một chốc lại tắt vụt đi, cứ lặp đi lặp lại như thế.

“Cái gì thế nhỉ?”

Tào Vĩnh Tấn tập trung thêm lực vào mắt. Và rồi hắn nhìn thấy ánh sáng kia rõ ràng hơn.

Vật thể mà hắn nhìn vụt qua chính là một thanh kiếm. Thứ ánh sáng kia là kiếm khí phát ra từ thanh kiếm ấy.

Dường như có ai đó đang vừa đi vừa vung kiếm.

Đột nhiên gương mặt Tào Vĩnh Tấn liền cứng đờ lại.

Dẫu có là cao thủ cũng khó mà duy trì kiếm khí liên tục như thế. Chu Thiên Học, đội chủ của Bạch Hổ Kiếm Đội còn có khả năng nhưng những võ giả còn lại chắc chắn không thể làm được.

Tào Vĩnh Tấn thắc mắc không biết là cao thủ nào mà lại lãng phí nội lực như thế.

Một hồi sau, người vung kiếm khí cũng đã lộ diện.

Trên mặt Tào Vĩnh Tấn liền lóe lên tia hoang đường.

‘Một đứa trẻ?’

Hắn đang tưởng tượng ra đối phương là một võ giả với phong phạm nghiêm trang, thế nhưng trước mắt hắn lại là một đứa trẻ.

Hắn không tin nổi vào mắt mình, một đứa bé chỉ tầm sáu, bảy tuổi vậy mà lại vung kiếm nhẹ nhàng như một trò chơi.

Đám thuộc hạ cũng Tào Vĩnh Tấn cũng trở mắt ra nhìn.

Họ chưa từng nhìn thấy tiểu nam tử ở lứa tuổi này có thể phóng ra kiếm khí liên tục như thế.

Tiểu nam tử lúc này đang ngân nga đôi ba câu hát gì đó, trông hắn ta vô cùng vui vẻ.

“Có ba mươi con mèo rừng nấp trong khu rừng tối tăm. Con mèo lớn nhất nham hiểm vô cùng, những con mèo còn lại cũng xảo trá nốt.”

Sau khi nghe bài hát cậu bé đến lần thứ ba, lông tơ toàn thân Tào Vĩnh Tấn liền dựng đứng hết cả.

Lúc cả người Tào Vĩnh Tấn nổi đầy gai ốc, tiểu nam tử đang ngân nga bài hát cũng phát hiện ra mục tiêu.

Đôi mắt tiểu nam tử quét ngang qua khu rừng. Nơi ánh mắt hắn dừng lại vừa đúng chỗ Tào Vĩnh Tấn và các thuộc hạ đang ẩn náu.

Tiểu nam tử liền ngưng hát.

“Xin chào! Các huynh mèo. Ta là Tiểu Ma, các huynh đang chờ ta đúng chứ?”

Tiểu Ma cười hở cả răng.

Đột nhiên Tào Vĩnh Tấn hét lên.

“Nó chính là mục tiêu. Giết nó rồi cướp thanh Công Bố cho ta.”

Thanh kiếm trong tay Tiểu Ma chính là thanh Công Bố.

Tiểu Ma có thể duy trì kiếm khí lâu như thế là do tiểu nam tử đang dùng thanh kiếm này. Là, nếu truyền nội lực vào thanh

Công Bố, nó sẽ giúp duy trì kiếm khí liên tục mà không bị tắt nghẽn.

Không biết chừng chính nhờ đặc điểm đó mà thanh kiếm mới trở nên nổi tiếng như vậy.

Tào Vĩnh Tần và thuộc hạ đồng loạt lao vào tấn công Tiểu Ma. Tiểu Ma nở nụ cười thật tươi rồi nói.

“Chà! Huynh, huynh nói đúng lắm. Nếu chúng ta đến đây thì họ sẽ đợi.”

Tiểu Ma đã phải chịu đựng rất nhiều chuyện ở phái Võ Đang trong suốt thời gian qua.

Sự phản nộ chất chồng liên dâng đến tận đỉnh đầu.

“Hihi!”

Tiểu Ma bật cười rồi phóng Thất Thương Luân trên cổ về trước.

Chu Thiên Học ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Keng!

Y nghe thấy tiếng kim loại mơ hồ vang lên.

Chu Thiên Học là một võ giả lão làng.

Vậy nên y nhận ra ngay âm thanh kia có ý nghĩa gì.

“Tổ Một đang đánh nhau. Tất cả đứng dậy.”

Y liền ra lệnh cho Bạch Hổ Kiếm Đội lúc này đang ngồi nghỉ ngơi. Các thành viên nhanh chóng đứng bật dậy tập hợp trước mặt y.

Chương Vô Diễn tiến đến chỗ Chu Thiên Học.

“Bọn chúng đến rồi sao?”

Chu Thiên Học mỉm cười hỏi.

“Chắc là vậy ạ.”

“Đến nhanh hơn ta đoán nữa. Không lẽ chúng đuổi theo chúng ta sao?”

“Cũng có thể là như vậy.”

“Đúng là ngu xuẩn.”

Quả là Chu Thiên Học cũng đã nghĩ như thế, nhưng không ngờ Phiêu Nguyệt và Tiểu Ma thật sự đuổi theo họ đến đây.

Hai người họ có thể làm như thế vì tự tin vào võ công của mình, nhưng đây cũng là cơ hội tuyệt vời cho Chương Vô Diễm và Bạch Hồ Kiếm Đội.

Cho dù hai người có mạnh đến mấy cũng không thể áp đảo được ba mươi đội viên của Bạch Hồ Kiếm Đội.

Đúng lúc nhóm Chu Thiên Học định chạy đến hỗ trợ cho Tổ Một thì...

“Ồ!”

Đột nhiên có ai đó bắt giắc rên lên.

Chu Thiên Học nhăn mặt hỏi.

“Sao vậy?”

“Thuộc hạ không thấy Thiết Chân đâu nữa.”

Võ giả vừa lên tiếng không giấu nổi vẻ bàng hoàng.

Chu Thiên Học gấp gáp nhìn lại Bạch Hồ Kiếm Đội.

Trừ y ra đáng lẽ phải còn lại mười chín người. Thế nhưng bây giờ lại thiếu mất một người.

“Chuyện gì đây?”

Chu Thiên Học đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh toát. Chính tay y đã rèn luyện nên Bạch Hồ Kiếm Đội. Thứ y hướng tới chính là một tổ chức chặt chẽ triệt để.

Đương nhiên nguyên tắc và đoàn kết là trên hết.

Y không nghĩ có ai đó rời khỏi đội mà lại không hề báo cáo như thế. Từ trước đến nay chưa từng có trường hợp như vậy xảy ra.

Thế nhưng chuyện ấy lại xảy ra vào thời điểm này, rõ ràng đã có thứ gì đó tác động đến.

Chu Thiên Học hét lớn.

“Tất cả cảnh giác xung quanh.”

“Vâng!”

Roẹt!

Bạch Hổ Kiếm Đội đồng loại rút kiếm ra quan sát xung quanh.

Cho dù sự việc xảy ra bất thành linh như thế, họ vẫn không hề bị dao động chút nào. Chỉ bấy nhiêu cũng đủ biết Chu Thiên Học đã rèn luyện họ nghiêm khắc bao nhiêu.

Hai mắt Chương Vô Diễm sáng quắc lên.

‘Là hắn ta.’

Để điều tra chân tướng cái chết của ngoại thúc phụ, hắn đã tra tấn những người còn sống sót ở Thiên Ân Trang. Hắn còn đích thân đến Tử Vong Lâm để xem xét tình hình.

Kết quả, hắn có thể đoán được Phiêu Nguyệt đã dùng cách thức nào để tiêu diệt binh lực của Thiên Ân Trang và giết chết ngoại thúc phụ của hắn.

‘Hắn ta biết cách làm dấy lên nỗi sợ hãi. Trước tiên, hắn kích động nỗi sợ bằng cách âm thầm bắt giết đồng liêu của kẻ địch. Sau khi nỗi sợ lan truyền ra, hắn mới bắt đầu đi săn.’

Thế nhưng Chương Vô Diễm không quá lo lắng.

Trước khi lên núi Võ Đang, hắn và Chu Thiên Học đã chỉ cho thuộc hạ cách mà Phiêu Nguyệt hạ thủ để họ chuẩn bị tinh thần vững chắc nhất.

Mặc dù có người biến mất sau đòn tấn công bất ngờ, nhưng chỉ cần bình tĩnh cảnh giác xung quanh thì người bị săn trái lại chính là Phiêu Nguyệt.

Hắn và Bạch Hổ Kiếm Đội có đủ năng lực để làm như thế.

Keng!

Tiếng kim loại lại liên tục vang lên.

Đó chính là âm thanh giao đấu giữa Tổ Một và Tiểu Ma. Thế nhưng, không một ai ở đây dám chạy về phía đó cả.

Họ nhận thức được rằng một khi tách khỏi đoàn, Phiêu Nguyệt sẽ bắt đầu tập kích bọn họ.

Lúc này xung quanh yên tĩnh như tờ, cả khu rừng chìm vào im lặng tịch mịch, đến cả tiếng côn trùng cũng không nghe thấy.

Phịch!

Lúc cảm giác căng thẳng đạt đến đỉnh điểm, đột nhiên một thân ảnh đen ngòm rơi xuống giữa bọn họ.

“Oái!”

“Chính là hắn.”

Thành viên Bạch Hổ Kiếm Đội lập tức tấn công vào kẻ vừa rơi xuống.

Roẹt!

Hai mươi bóng đen đồng loạt chém vào khoảng không, xông thẳng đến người vừa rơi xuống.

Da thịt bị chém rách toạc, xương trắng lộ cả ra ngoài, máu tươi bắn ra tung tóe khắp tứ phía.

Dòng máu đỏ tươi còn bắn ra cả bụi rậm nắp mình trong bóng tối.

“Bắt được hắn rồi.”

“Hư hư!”

Ánh mắt võ giả Bạch Hổ Kiếm Đội ánh lên niềm vui sướng vô bờ.

Họ liền giải tỏa căng thẳng mà nở nụ cười tươi. Bởi vì họ đã bắt được tên thích khách một cách quá dễ dàng.

Chính lúc này.

“Không phải hắn ta.”

Chu Thiên Học nói gần như là hét lên.

Y ở gần nhất nên liền nhận ra người đã bị họ giết chết.

Người vừa bị Bạch Hổ Kiếm Đội đâm chém thê thảm kia chính là Kim Thiết Chân vừa bị bắt đi khi nãy.

Kim Thiết Chân tròn mắt không biết là còn sống hay đã chết. Thế nhưng, hắn không hề phát ra âm thanh nào cả. Ma huyết và á huyết của hắn đã bị điếm.

Kim Thiết Chân tuyệt vọng cuộn tròn cơ thể tựa hồ đang vô cùng đau đớn.

Nhìn bộ dạng đó, tất cả thành viên Bạch Hổ Kiếm Đội đều bị đả kích nặng nề.

Bởi lẽ họ vừa tự tay lấy mạng đồng liêu của mình.

Chu Thiên Học hét lớn.

“Tên khốn tàn nhẫn! Dám dùng người sống làm mồi nhử.”

Đột nhiên...

“Ư học!”

Bất thành linh có ai đó rên lên một tiếng rồi bay vút lên không trung.

Đó là một võ giả đứng phía ngoài.

Khi nhìn thấy thi thể Kim Thiết Chân, hắn ta cứ như kẻ mất hồn. Lúc này có một thứ gì rơi xuống siết lấy cổ rồi kéo hắn lên không trung.

“Tài Khánh!”

“Nhanh cứu hắn!”

Những võ giả gần đó lập tức di chuyển để cứu hắn ta.

Phải đến lúc này, Chương Vô Diễn cùng Chu Thiên Học mới hét toáng lên.

“Không được!”

“Không được di chuyển.”

Thế nhưng hai người đã quá muộn.

Đội ngũ chiến đấu của họ đã hoàn toàn sụp đổ.

209

Khục!”

Thu Hồn Ti luôn quanh cổ của tên võ giả rồi kéo lên không trung như một con cá khiến mắt hắn trợn ngược.

Sợi Thu Hồn Ti sắc bén đã cắt đứt hơi thở của tên võ giả.

Phiêu Nguyệt vấy tay, thi thể của võ giả bị Thu Hồn Ti treo lên rơi vào giữa đám người của Bạch Hồ Kiếm Đội.

Bạch Hồ Kiếm Đội bị dao động khi thấy xác chết của đồng liêu rơi vào giữa bọn họ. Tệ hơn nữa, một vài võ giả đã bắt đầu rời vị trí để cứu đồng liêu của mình.

Phiêu Nguyệt hoàn toàn hòa mình vào bóng tối.

Ám Long Bào vốn có màu sắc tươi sáng vào ban ngày đã chuyển sang màu gần giống với bóng tối.

Những võ giả tách khỏi nhóm để tìm cứu đồng liêu của mình leo lên cái cây mà bọn họ cho rằng Phiêu Nguyệt đang ở đó. Nhưng khi họ đến nơi, Phiêu Nguyệt đã không còn ở đó nữa rồi.

Bọn họ định ám sát một sát thủ?

Hơn nữa lại còn ở sâu trong rừng vào ban đêm.

Quả thật là một lựa chọn sai lầm.

Bọn họ đã phạm phải một sai lầm chết người khi định ám sát một người như Phiêu Nguyệt trong khi chưa từng đối đầu với một thích khách như hắn. Nếu họ điều tra kỹ về Phiêu Nguyệt thêm một chút, bọn họ tuyệt đối sẽ không bao giờ phạm phải sai lầm này.

Các giác quan của con người bị giới hạn vào ban đêm.

Bóng tối như bức tường che chắn tầm nhìn lại, thính giác cũng không thể phát huy do âm thanh của bụi rậm và gió.

Bạch Hồ Kiếm Đội thậm chí còn không chuẩn bị được cho cuộc tấn công này.

Bọn họ hoàn toàn nằm ở thế bị động.

Còn Phiêu Nguyệt thì biết rất rõ cách để tận dụng bóng tối.

Màn đêm càng đậm màu, giác quan của hắn càng được khuếch đại.

Bóng đêm như một bức màn, còn Phiêu Nguyệt ở sau bức màn đó quan sát từng biểu cảm và lắng nghe từng hơi thở của bọn họ.

Phiêu Nguyệt khịt mũi.

Trong gió chứa đầy mùi sợ hãi của Bạch Hồ Kiếm Đội.

Bọn họ có thể không biết nhưng những người đang sợ hãi tỏa ra một mùi hương cực kỳ đặc biệt.

Và Phiêu Nguyệt có thể cảm nhận được mùi hương sợ hãi mà bọn họ tỏa ra.

Mục tiêu đầu tiên của Phiêu Nguyệt chính là võ giả leo lên cây để cứu đồng liêu. Hắn là một võ giả đặc biệt nhẹ cân và có giác quan vượt trội trong Bạch Hồ Kiếm Đội nên được phân cho vị trí ở tuyến đầu. Nhưng dẫu giác quan của hắn có tinh tường đến mấy thì vẫn không thể nhận ra Phiêu Nguyệt đang tiếp cận hắn.

“Ta sẽ không tha thứ cho ngươi đâu.”

Lạch phạch!

Bỗng có tiếng y phục lất phất bay trong gió, gương mặt trắng muốt hiện ra ngay trước mặt hắn.

“Ngươi?”

Phập!

Tên võ giả ấy không thể nói hết câu.

Bởi vì U Linh Chủ đã cắm vào cổ hắn.

Sau khi vùng vẫy một hồi, hắn ngã nhào xuống mặt đất.

Uỳnh!

Tiếng động rung chuyển cả màn đêm.

“Ngươi!”

“Chính Danh chết rồi.”

Giọng nói bàng hoàng của Bạch Hồ Kiếm Đội khiến cả bóng tối rung chuyển.

Đội hình của Bạch Hồ Kiếm Đội hoàn toàn bị phá vỡ.

Chu Thiên Học đã cố gắng để kiểm soát họ nhưng bọn họ hoàn toàn không thể giữ được trật tự khi thấy thi thể của các đồng liêu lần lượt rơi từ trên trời xuống.

“Tên tàn ác kia!”

Chương Vô Diễn run rẩy.

Y tự tin rằng mình đã chuẩn bị đầy đủ để đối phó với Phiêu Nguyệt rồi nhưng Phiêu Nguyệt đã phá vỡ hoàn toàn đội ngũ của bọn họ và giết từng người một trong Bạch Hồ Kiếm Đội.

Bị cái chết làm cho khiếp sợ, Bạch Hồ Kiếm Đội không thể phản kích.

Cảnh tượng những đồng liêu bị kéo vào bóng tối và trở thành xác chết khi xuất hiện trở lại mà không chút tiếng động đã mang đến cho bọn họ một giấc mộng kinh hoàng.

“Mau lộ diện đi.”

“Aaaa!”

Bọn họ điên cuồng vung kiếm vào bóng đêm hoang vắng.

Vẻ lạnh lùng điềm tĩnh thường ngày của họ hoàn toàn biến mất.

“U!”

Chương Vô Diễn phát ra tiếng rên rỉ đau đớn.

Giờ thì y đã hiểu ngoại thức phụ Hoa Hữu Thiên của y đã gặp phải chuyện gì. Chắc hẳn Hoa Hữu Thiên đã phải trải qua điều kinh khủng đang diễn ra trước mắt y.

Có lẽ Chương Vô Diễn lúc này cũng đã cảm nhận được tâm tình của Hoa Hữu Thiên ra sao khi phải nhìn thấy từng thuộc hạ biến mất trước mắt và biến thành một xác chết vô lực như thế này.

Nhưng y không phải Hoa Hữu Thiên.

Y còn trẻ, khỏe mạnh và có tính cách man rợ.

Ngồi thẫn thờ một cách bất lực hoàn toàn không hợp với tính khí của y.

Y gọi Chu Thiên Học.

“Chu đội chủ!”

“Vâng! Thừa nhĩ công tử.”

Chu Thiên Học vẫn nhìn qua Chương Vô Diễn dẫu tình huống lúc này đang rất cấp bách.

Chương Vô Diễn giơ bốn ngón tay lên.

Gương mặt của Chu Thiên Học ngay lập tức trở nên đau khổ.

Bởi hắn biết ký hiệu đó có nghĩa là gì.

Nếu là bình thường, Chu Thiên Học tuyệt đối không nghe theo lệnh này của Chương Vô Diễn. Nhưng lúc này đã không còn cách nào khác.

Khi hắn đang do dự, phi đao từ đâu đó trong bóng tối lại bay tới và cắm vào cổ họng của một ai đó.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, thanh phi đao bay ngược trở về trong bóng tối và mất hút như thể có ai đó đã rút nó ra khỏi cổ họng của người kia vậy.

Nếu cứ để yên như vậy thêm một lúc nữa, có lẽ Bạch Hổ Kiếm Đội sẽ bị diệt trừ tận gốc.

Chu Thiên Học hét lớn.

“Đoàn Mộc, Châu Vương, Nghịch Triết, Trương Bình. Tản ra bốn phía.”

“Rõ đội chủ!”

Bốn người được gọi lần lượt tản ra bốn phía Đông Tây Nam Bắc và đứng đầu ở mỗi phía.

Chương Vô Diễn cùng Chu Thiên Học nín thở nhìn vào bóng lưng của bọn họ.

Kế hoạch của bọn họ rất đơn giản.

Chính là lấy bốn người này làm vật hy sinh.

Bốn người bọn họ đều là những người thông thạo kiếm thuật thiên về phòng thủ.

Chỉ cần bọn họ có thể chịu được đòn tấn công của Phiêu Nguyệt dù chỉ một chút, Phiêu Nguyệt sẽ lộ diện. Và rồi bọn họ sẽ cùng nhau hợp sức để phân thắng bại.

Cả bốn người ấy cũng đã biết bọn họ chính là vật tế.

Bọn họ cũng là con người.

Gương mặt họ tràn đầy sợ hãi.

Nhưng bọn họ vẫn sẵn sàng ra mặt, vì ngoài cách này ra thì không còn cách nào khác để bắt được Phiêu Nguyệt cả.

Bọn họ đã cố tình tâm và nghĩ rằng nếu hy sinh mạng của mình mà người khác vẫn có thể sống thì xem như bọn họ đã chết một cách có ý nghĩa.

Ngay lúc đó, đôi mắt của Sở Đoàn Mộc đang đứng ở phía Đông trở nên dao động.

Bởi có một gương mặt trắng muốt đột nhiên xuất hiện từ trong bóng tối.

Chủ nhân của gương mặt trắng muốt như quỷ ấy chính là Phiêu Nguyệt. Hắn đã dùng Hắc Lôi để xuất hiện ngay trước mặt Sở Đoàn Mộc mà không có lấy một chút tiếng động, cũng không có một chút vết tích.

“Xoẹt!”

Đôi tay trắng muốt như gương mặt Phiêu Nguyệt tóm lấy cổ Sở Đoàn Mộc.

“Áaaa!”

Sở Đoàn Mộc hét lên rồi tung ra kiếm chiêu.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Âm thanh sắc bén vang lên, thanh kiếm của hắn chém vào tay của Phiêu Nguyệt. Kiếm khí bao bọc lấy lưỡi kiếm sắc lẹm.

Kiếm chiêu mạnh mẽ ấy có thể cắt đôi một khối kim loại khá lớn chỉ trong chớp mắt. Nhưng thanh kiếm của hắn đã không thể chạm vào tay của Phiêu Nguyệt.

Bởi tay trái của Phiêu Nguyệt đã đánh bật lại lưỡi kiếm của hắn.

Phiêu Nguyệt chớp lấy thời cơ đặt tay vào mục tiêu ban đầu của hắn là cổ của Sở Đoàn Mộc.

“Khực! Ngươi!”

Sở Đoàn Mộc rút kiếm rồi dùng hai tay ôm chặt lấy cơ thể của Phiêu Nguyệt.

Hắn đã từ bỏ mạng sống của mình, hắn sẽ chết cùng Phiêu Nguyệt.

Khi Sở Đoàn Mộc ôm chặt lấy Phiêu Nguyệt, Bạch Hồ Kiếm Đội cũng đồng loạt tấn công hấn. Mặc kệ những thanh kiếm của đồng liêu đang bay tới, Sở Đoàn Mộc vẫn không hề chớp mắt mà dùng hết sức lực để siết chặt lấy Phiêu Nguyệt.

“Ta sẽ đi cùng ngươi!”

Sở Đoàn Mộc điên cuồng gào thét.

Ngay lúc đó, những thanh kiếm của đồng liêu cắm vào cơ thể của hấn.

Phập!

Tuy đau đớn đến tột cùng nhưng Sở Đoàn Mộc vẫn cười. Bởi hấn tin chắc thanh kiếm xuyên qua cơ thể hấn rồi cũng sẽ đâm vào cơ thể của Phiêu Nguyệt.

Sở Đoàn Mộc chợt thấy hy sinh bản thân và có được người bạn đồng hành như Phiêu Nguyệt cũng không thể. Nhưng nụ cười của hấn lập tức biến mất chỉ ngay sau đó.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Bởi cơ thể Phiêu Nguyệt trở nên mềm oặt như một con rắn và trốn thoát khỏi vòng tay hấn.

“K, không được!”

Hấn cố dùng sức lực cuối cùng của mình để bắt lấy Phiêu Nguyệt nhưng vô ích. Phiêu Nguyệt đã thoát khỏi vòng tay của hấn và biến mất trong bóng tối từ lúc nào.

“Khục!”

Cuối cùng, Sở Đoàn Mộc đã chết một cách vô ích dưới lưỡi kiếm của những đồng liêu.

Bạch Hồ Kiếm Đội hoang mang cùng sợ hãi tột độ vì dù đã giết đi đồng liêu của họ mà vẫn không thể gây đả kích gì cho Phiêu Nguyệt.

“Tên ác quỷ khôn kiếp!”

“Ra mặt đi! Ta bảo ngươi ra mặt kia mà.”

Bọn họ gào thét trong bóng tối.

“Tất cả bình tĩnh. Đừng để mọi chuyện xảy ra theo ý định của hấn.”

Chu Thiên Học cố gắng trấn tĩnh lại bọn họ nhưng vô ích.

Đây không phải lúc Chu Thiên Học có thể kiểm soát Bạch Hồ Kiếm Đội.

Chính vì thế nên Phiêu Nguyệt mới có thể săn lùng Bạch Hồ Kiếm Đội một cách dễ dàng.

Chu Thiên Học đã đuổi theo Phiêu Nguyệt khi Phiêu Nguyệt di chuyển trong bóng tối nhưng hắn không đủ sức. Khi tưởng chừng Phiêu Nguyệt đã nằm trong tầm tay mình thì Phiêu Nguyệt lại ẩn mình vào bóng tối từ lúc nào. Sau đó, Phiêu Nguyệt xuất hiện ở một nơi khác và giết chết võ giả của Bạch Hồ Kiếm Đội.

Chu Thiên Học cảm thấy tình hình lúc này thật giống như một cơn ác mộng.

Cảnh tượng toàn bộ Bạch Hồ Kiếm Đội bị một tên thích khách chơi đùa và chết dần chết mòn hoàn toàn không giống hiện thực một chút nào.

Những người trong Bạch Hồ Kiếm Đội đều như những đứa con của hắn vậy.

Hắn không thể nào bình tĩnh đứng nhìn những đứa con của mình chết được nữa.

“Đi chết đi.”

Hắn đuổi theo Phiêu Nguyệt và tung ra sát chiêu mạnh nhất mà mình có.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Thanh kiếm của hắn xé toạc màn đêm tối như thể xé toạc tấm bình phong và đâm thẳng vào Phiêu Nguyệt.

Hắn không thèm tính toán mà dùng hết toàn lực để tung ra sát chiêu với quyết tâm sẽ giết chết Phiêu Nguyệt cho bằng được. Dĩ nhiên những kiếm chiêu trước đó hoàn toàn không thể sánh bằng.

Bỗng có một thứ gì đó lọt vào mắt Chương Vô Diễm đang theo sau Chu Thiên Học.

Một sợi chỉ trắng đang lơ lửng ẩn mình trong bóng tối.

Sợi chỉ màu trắng ấy được giấu khéo đến mức nếu Chu Thiên Học không tung ra kiếm khí thì Chương Vô Diễm cũng không thể phát hiện.

Chương Vô Diễm vội vàng hét lên.

“Không được! Chu Đội chủ. Mau d...!”

Xoẹt!

Ngay lúc đó, một âm thanh cắt sắc bén vang lên bên cổ của Chu Thiên Học.

Máu đỏ chảy ra từ cổ của hắn.

“Ồ?”

Chu Thiên Học nghiêng đầu như thể cảm nhận được điều gì đó kỳ lạ. Vào lúc đó, dòng máu từ cổ hắn trở nên đậm đặc hơn. Đầu hắn rơi khỏi cổ rồi lăn lóc lóc trên mặt đất.

“Chu đội chủ!”

Chương Vô Diễm gào thét.

Đến lúc này Chương Vô Diễm mới nhận ra.

Sợi chỉ trắng mà y nhìn thấy chính là ngân ti.

Phiêu Nguyệt đã dùng trò dê tiên dắt ngân ti ở một vị trí cao bằng cổ người rồi cố tình dụ Chu Thiên Học đến đó.

Nếu là bình thường, Chu Thiên Học tuyệt đối sẽ không rơi vào cái bẫy đơn giản như thế này. Nhưng lúc này, hắn hoàn toàn đã mất đi sự tỉnh táo vì cơn giận. Vậy nên hắn mới không thể phát hiện ra ngân ti và nhận được một cái kết đáng lòng.

Chương Vô Diễm nhìn vào thi thể đã mất đầu của Chu Thiên Học. Trong mắt y lúc này chứa đầy tia máu.

Đôi mắt y xung huyết đỏ ngầu như thể sắp có máu chảy ra từ đó.

Toàn bộ những người trong Bạch Hồ Kiếm Đội mà y dẫn theo đã bỏ mạng.

Có lẽ vẫn còn một vài người ở phía đang đối đầu với Tiểu Ma, nhưng y vẫn không nên trông đợi thì hơn.

Bạch Hổ Kiếm Đội không phải thuộc hạ của y mà là những thuộc hạ được phụ thân y là Chương Bình Sơn một mực yêu quý.

Mất đi bọn họ xem như sự tín nhiệm của phụ thân dành cho y cũng biến mất. Nếu y trở về với hai bàn tay trắng, y sẽ mất tất cả những gì còn lại.

Xoẹt!

Ngay lúc đó, Phiêu Nguyệt xuất hiện.

Vì hắn đã xử lý hết Bạch Hổ Kiếm Đội nên không cần phải ẩn mình để ám sát nữa. Điều này khiến cho Chương Vô Diễm cực kỳ tức giận.

“Ng... ngươi!”

Giọng của Chương Vô Diễm như ghen đi.

Dù đã giết hết toàn bộ Bạch Hổ Kiếm Đội nhưng cơ thể của Phiêu Nguyệt lại không hề có một vết xước.

Gương mặt không một chút sắc hồng của hắn tương phản với bóng tối khiến hắn càng khác biệt.

Hơi thở của Phiêu Nguyệt vẫn rất nhẹ nhàng. Bởi hắn đã giết người bằng phương pháp hiệu quả nhất.

Chương Vô Diễm nhìn vào Phiêu Nguyệt với ánh mắt đầy sợ hãi.

Đôi mắt dã thú của y cũng đủ để khiến cho nhiều người sợ hãi. Nhưng thật không may, nó không hiệu quả với nam nhân đang đứng trước mặt hắn.

“Ta thừa nhận là ta đã xem thường ngươi. Nhưng đáng ra ngươi không nên lộ diện.”

Chương Vô Diễm giờ kiếm nhắm vào Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt có lợi khi ẩn mình ám sát, còn khi đối đầu trực diện, Chương Vô Diễm nghĩ phần lợi thuộc về y.

Bởi năng lực mà hắn thấy ở Phiêu Nguyệt từ nãy đến giờ chỉ phát huy tốt khi ám sát.

Vù vù vù!

Thanh kiếm của y tỏa sáng trong bóng tối.

Kiểm khí mạnh mẽ và dày đặc hiếm thấy.

Tuy vẫn chưa đạt được Kiếm Cang Chi Cảnh, nhưng y đã vượt qua bức tường của kiếm khí, giờ chỉ còn việc giác ngộ.

Đến khi thấy cảnh tượng ấy, Phiêu Nguyệt mới chịu mở miệng.

“Ta lộ diện là vì ngươi không khiến ta phải lo lắng.”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 210

“Nói nhảm!”

Xoẹt!

Chương Vô Diễn bất ngờ vung kiếm.

Thanh kiếm của hắn phân làm bảy kiếm ảnh mà nhắm vào tiểu huyệt của Phiêu Nguyệt.

Thất Kiếm Huyền Ảnh Sát.

Đây là tuyệt chiêu của Kim Long Bá Huyền Kiếm.

Chỉ có một trong bảy kiếm ảnh mới là thật, còn là chỉ là ảo ảnh. Thế nhưng nó lại có uy lực không khác gì một thanh kiếm thật.

“Ngươi muốn hèn nhát trốn chạy đến khi nào đây?”

Chương Vô Diễn vừa hét lên vừa đuổi theo Phiêu Nguyệt.

Hắn liên tục thi triển tuyệt chiêu của Kim Long Bá Huyền Kiếm. Mỗi lần ra đòn, đại thụ không ngừng đổ xuống, thậm chí còn đánh thủng một lỗ trên tảng đá to bằng căn nhà.

Kim Long Bá Huyền Kiếm là kiếm pháp tiêu biểu của Vũ Kiếm Sơn Trang, nó chứa uy lực vô cùng khủng khiếp.

Sau khi luyện thành Kim Long Bá Huyền Kiếm, Chương Vô Diễn chưa từng trải qua thực chiến cho đến thời điểm này.

Thế nhưng hắn tin lần này phản thắng sẽ thuộc và hắn.

Mặc dù Phiêu Nguyệt là một thích khách xuất sắc, nhưng hần tin bản thân sẽ chiến thắng nếu Phiêu Nguyệt cứ giữ đà tấn công này.

Xoẹt!

Thanh kiếm của hần liên tục phóng ra kiếm khí đáng sợ.

Mỗi một đòn tấn công, xung quanh lại bị tàn phá thê thảm.

Chương Vô Diễn dốc hết toàn bộ sức lực của mình.

Bởi vì hần nhận ra hần không phải người có thể tiết kiệm nội lực mà dành chiến thắng.

Thay vì kéo dài cuộc chiến, hần chọn dốc toàn lực để có được chiến thắng nhanh nhất có thể.

Đường kiếm của hần mỗi lúc càng thêm một rõ ràng và mạnh mẽ hơn.

Hần liên tục thi triển tuyệt chiêu, nhưng đòn tấn công lại chỉ lướt qua Phiêu Nguyệt với khoảng cách rất nhỏ.

Chỉ một chút nữa thôi là hần đã chạm được đối phương rồi.

Chỉ cần hần phóng kiếm khí mạnh hơn một chút đã có thể bỏ đối cơ thể Phiêu Nguyệt.

Một chút nữa là được...

Phiêu Nguyệt cứ như ảo ảnh mà hần không thể chạm tới.

Thế nhưng, Chương Vô Diễn lại không nhận ra điều đó mà chỉ tập trung vào Phiêu Nguyệt.

Hần đã hoàn toàn rơi vào Mã Nghĩ Địa Ngục.

Phiêu Nguyệt đã kéo Chương Vô Diễn vào dòng chảy mà hần tạo ra.

Trong Mã Nghĩ Địa Ngục đó, Chương Vô Diễn đang cố lấy mạng hần.

Xoẹt!

Thanh kiếm của Chương Vô Diễn lướt qua Phiêu Nguyệt với khoảng cách suýt soát.

Chính xác chỉ bằng một tờ giấy.

Nếu tránh đi muộn một chút, Phiêu Nguyệt đã đặt chân vào Quỷ Môn Quan rồi.

Đây là một kỹ thuật chỉ có thể thực hiện khi nắm bắt chính xác khoảng cách giữa bản thân và đối phương, đồng thời đủ tỉnh táo để đối mặt với cái chết trong gang tấc.

Đây là thứ mà người thường có học cách mấy cũng khó thi triển được.

“Học học!”

Hồ hấp của Chương Vô Diễm lúc này đã đứt quãng, gương mặt hấn đỏ bừng như muốn nổ tung ra.

Hắn cũng cảm nhận được có thứ gì đó không đúng. Thế nhưng, bây giờ hắn không thể dừng lại được nữa.

Dù bây giờ hắn cứ thế rút lui, Phiêu Nguyệt cũng không cho hắn toại nguyện. Hơn nữa, nếu quay về mà không thu hoạch gì, phụ thân nhất định sẽ không tha thứ cho hắn.

Sống chết gì hắn cũng phải đưa ra quyết định cuối cùng tại đây.

“Hur a!”

Chương Vô Diễm tập trung nội lực vào thanh kiếm. Liên sau đó, trên kiếm của hắn xuất hiện hình ảnh kim long mờ ảo.

Kim Long Ma Huyền Sát.

Tuyệt chiêu đỉnh cao nhất của Kim Long Bá Huyền Kiếm.

Mặc dù hắn vẫn chưa đạt đến cảnh giới cao nhất, tuy nhiên, uy lực của chiêu thức này lại hơn tất cả các chiêu thức còn lại.

Xoẹt!

Chương Vô Diễm thi triển Kim Long Ma Huyền Sát vừa xong, kiếm khí hình rồng mờ ảo phóng thẳng về phía Phiêu Nguyệt.

Tạo ra được kiếm khí hình rồng khủng khiếp như thế từ một nhát kiếm quả nhiên rất đáng kinh ngạc.

Và cả việc phóng thứ kiếm khí đó đi cũng rất xuất sắc.

Chắc chắn các võ giả trên giang hồ nhìn thấy đều sẽ không kìm lòng được mà bật câu cảm thán.

Thế nhưng trong mắt Phiêu Nguyệt, chúng chỉ là việc tiêu tốn khí lực không cần thiết.

Chương Vô Diễm đã tu luyện được tuyệt thế võ công đáng ngưỡng mộ.

Chiêu thức của hắn rực rỡ và mạnh mẽ vô cùng. Vậy nhưng đề thi triển đúng chiêu thức, buộc phải bảo tồn nội lực và vận công một cách tinh tế. Có điều Chương Vô Diễm lại thiếu điều đó.

Đây là cái giá mà hắn phải trả khi dùng linh dược để nâng cao nội lực ngay từ khi còn bé. Hắn chưa từng nếm trải việc thiếu hụt nội lực nên hầu như không biết phải bảo tồn hay vận nội lực một cách tinh tế là gì.

Hắn liên tục dồn lực thi triển chiêu thức, vậy nên nội lực của hắn nhanh chóng cạn kiệt cũng không có gì lạ.

Chiêu thức vừa mới thi triển chính là đòn tấn công cuối cùng của hắn.

Chương Vô Diễm hy vọng sẽ lấy được cái mạng Phiêu Nguyệt chỉ với một đòn này.

Thế nhưng không như mong đợi của hắn, Kim Long Ma Huyền Sát thậm chí còn không lướt nổi qua người Phiêu Nguyệt. Phiêu Nguyệt đã thi triển Hắc Lôi tự lúc nào.

Lúc này, Phiêu Nguyệt nhanh như thiểm điện di chuyển đến trước mũi Chương Vô Diễm.

Chương Vô Diễm bất giác bật ra tiếng rên rỉ. Gương mặt đầy tự tin của hắn đã ngập tràn sợ hãi.

Vẻ ngạo mạn lần đầu gặp Phiêu Nguyệt lúc này hoàn toàn biến mất không còn lại gì.

Phiêu Nguyệt ngửi thấy mùi hương của sự khiếp sợ đang tỏa ra từ người Chương Vô Diễm.

Chương Vô Diễm cũng giống như những võ giả đã chết trước đó, trên cơ thể hắn bốc ra một thứ mùi của sự khiếp đảm không sao giấu được.

Giả vờ vượt trội hơn người khác, giả vờ xuất chúng không ai bằng, nhưng hắn cũng chẳng khác gì ai.

Chương Vô Diễn vốn không phải kẻ mạnh. Bản chất của hắn cũng chẳng khác người ta là mấy.

Giống hệt như đại đa số người đã bỏ mạng dưới tay Phiêu Nguyệt. Không biết từ lúc nào, trong tay Phiêu Nguyệt đã cầm lấy U Linh Chủy.

Chương Vô Diễn hét lên dữ dội.

“Nếu ngươi giết ta, Vũ Kiếm Sơn Trang sẽ không để yên cho ngươi đâu. Bây giờ vẫn chưa muộn. Ngươi chỉ cần giao thanh Công Bố cho ta thì...”

Chương Vô Diễn còn chưa kịp nói dứt câu.

U Linh Chủy đã cắm phập vào cầm hắn. Cơ thể Chương Vô Diễn sau khi co giật như một con sâu bọ liền ngã phịch xuống đất.

Phiêu Nguyệt thu hồi U Linh Chủy trong cầm Chương Vô Diễn.

Dù đã giết hơn hai mươi người, nhưng toàn thân Phiêu Nguyệt vẫn chưa đổ một giọt mồ hôi nào.

Phiêu Nguyệt đã đạt đến cảnh giới thượng thừa với tư cách là một thích khách.

Xét về cả nhục thể lẫn tinh thần.

Đương nhiên hắn vẫn còn nhiều cơ hội để phát triển hơn nữa, nhưng quả thật bây giờ hắn có thể nghiêm nhiên đặt chân vào hàng cao thủ thượng thừa trên võ lâm giang hồ.

Phiêu Nguyệt vốn rất tự tin.

Cuộc chiến giữa Chương Vô Diễn và Bạch Hồ Kiếm Đội là quá trình để hắn xác nhận lại bản thân, chứ không phải một cuộc chiến khốc liệt cần liều mạng chiến đấu.

Phiêu Nguyệt nhìn thi thể Chương Vô Diễn một lúc.

Đôi mắt hắn mở to dường như vẫn còn muốn nói gì đó. Thế nhưng người chết thì không thể bồi thêm câu nào cho thế gian này được nữa.

Chết là hết.

Vậy nên buộc phải sống sót.

Chỉ những người sống đến cuối cùng mới có quyền lên tiếng.

Phiêu Nguyệt quay đầu nhìn về phía đối diện.

Cuộc chiến giữa Tiểu Ma và Tổ Một của Bạch Hổ Kiếm Đội cũng đã kết thúc.

Phiêu Nguyệt tin tưởng Tiểu Ma.

Hắn biết rõ thực lực của Tiểu Ma nên không hề lo lắng chút nào. Thế nhưng, gương mặt Phiêu Nguyệt liền âm trầm đi mấy phần.

Đoàng!

Đột nhiên phía bên kia khu rừng vang lên tiếng sét rền trời.

Toàn thân Tào Vĩnh Tấn bị nhuộm bởi máu tươi.

Đó không chỉ là máu của y mà còn là máu của đám thuộc hạ. Xung quanh Tào Vĩnh Tấn là thi thể võ giả Tổ Một nằm rải rác.

Trên người họ chẳng chịt những vết thương hết như mang cá. Đó là vết thương do Thất Thương Luân của Tiểu Ma gây ra.

Tiểu nam tử vẫn cầm thanh Công Bố, nhưng hắn quen sử dụng Thất Thương Luân hơn. Chính vì thế tiểu nam tử chỉ dùng bảy chiếc vòng đáng sợ kia để lấy mạng Bạch Hổ Kiếm Đội thay vì dùng kiếm.

“Tên ác quỷ này!”

Tào Vĩnh Tấn nghiêng răng nhìn Tiểu Ma.

Tiểu Ma không khác gì một ác quỷ đội lột trẻ con.

Y thậm chí không dám nghĩ đã có bao nhiêu người bỏ mạng oan ức bởi vẻ ngoài ngây thơ đó.

“Đúng là dùng vòng vẫn thoải mái hơn kiếm.”

Tiểu Ma vung vẩy thanh Công Bố với vẻ mặt hết sức ngây thơ.

Cả dáng vẻ này cũng là một lớp mặt nạ hoàn hảo.

“Ta nhất định sẽ giết các ngươi vì giang hồ này.”

“Huynh là đồ ngốc hả?”

“Cái gì?”

“Người như huynh nói vì giang hồ thì ai mà tin kia chứ? Thà là huynh nói thật còn hơn! Hihi!”

Tiếng cười nhạo của Tiểu Ma như đánh tan mảng lý trí cuối cùng trong lòng Tào Vĩnh Tấn.

Tào Vĩnh Tấn không nhận được nữa liền bắn mình về phía Tiểu Ma.

“Haaa!”

Hắn dồn hết sức lực thi triển tuyệt chiêu cắt ngang bóng tối. Thế nhưng, thật không may, đường kiếm của y không chạm được vào Tiểu Ma.

Không biết tự lúc nào Tiểu Ma đã lùi về sau tránh đi.

Tiểu Ma cuộn người lại hết như con mèo rồi thần tốc lao về trước.

Thanh Công Bố trên tay hắn đang nhắm thẳng vào Tào Vĩnh Tấn. Tào Vĩnh Tấn không kịp tránh đòn tấn công của Tiểu Ma.

Xoẹt!

Thanh Công Bố lập tức xé toạc trái tim y.

Tào Vĩnh Tấn hộc máu rồi ngã gục xuống.

Vào khoảnh khắc cuối đời, y nhìn thấy hình ảnh Tiểu Ma đang cầm thanh Công Bố cười khúc khích.

‘Tiểu ác quỷ, cái kết của ngươi cũng không tốt đẹp đâu...’

Đó là suy nghĩ cuối cùng hiện lên trong đầu Tào Vĩnh Tấn.

Rầm!

Tào Vĩnh Tấn nằm sấp trên nền đất lạnh lẽo.

Sau khi đối phó với mười võ giả, trên người Tiểu Ma cũng bị thương không ít. Thế nhưng tiểu nam tử hoàn toàn không để ý đến vết thương.

Lúc còn ở Tiểu Lôi Âm Tự, tiểu nam tử mỗi ngày đều phải trải qua nỗi đau còn khủng khiếp hơn thế này.

Nhờ thế mà tính cách hắn mới quái dị đến vậy, thế nhưng điều đó lại giúp ích rất nhiều cho sự tồn tại của tiểu nam tử.

Tiểu Ma không thể không thán phục độ sắc bén của thanh Công Bố.

Ngoại trừ việc dễ dàng tiếp nhận nội lực, độ cứng và độ sắc bén của nó đủ tiêu chuẩn để xếp vào hàng danh kiếm.

Tiểu Ma thật sự rất thích thanh kiếm này.

Lúc Tiểu Ma đang mải mê thả hồn vào thanh kiếm thì...

“Thanh kiếm có vẻ tốt nhỉ. Ta có thể xem qua nó một chút không?”

Đột nhiên từ phía sau lưng tiểu nam tử vang lên giọng nói khàn khàn. Tiểu Ma liền xoay người nhìn ra phía sau.

Một lão nhân trông giống hệt sói lang đang tiến lại gần Tiểu Ma.

Mái tóc ông ta bù xù không biết bao lâu rồi chưa gội, bộ râu thì dài đến tận ngực. Bộ võ phục xám ngoét giống như đã mặc qua cả chục lần. Đặc biệt, trên lưng ông ta còn mang theo sáu thanh kiếm.

Trông bộ dạng ông ta chẳng khác gì ăn mày trên đường, thế nhưng Tiểu Ma nhận ra ánh mắt ông vô cùng mãnh liệt.

Dáng vẻ ông hệt như con sói lang mất đi gia đình, lúc nhìn thấy tiểu nam tử thì không ngừng hăm he, gầm gừ.

Tiểu Ma bất giác lắc đầu rồi giấu thanh kiếm ra phía sau lưng.

“Không được!”

“Tại sao?”

“Nó là của ta.”

“Vậy thanh kiếm đó từ đâu đã là của ngươi ư?”

“Không phải như vậy, nhưng mà...”

“Vốn dĩ nó là món đồ có chủ. Theo ta thấy thì ngươi vẫn chưa sẵn sàng tiếp nhận thanh kiếm đó. Vậy thì hãy giao nó cho ta. Khi nào ngươi lớn hơn ta sẽ trả lại cho ngươi.”

Lão nhân đưa tay ra rồi tiến về phía Tiểu Ma.

Gương mặt Tiểu Ma đã méo xệch đi. Một người như Tiểu Ma đến cả Tào Vĩnh Tấn và Bạch Hồ Kiếm Đội hãn còn không

thấy sợ hãi.

Sau khi bị thương không ít, cuối cùng tiểu nam tử cũng lấy mạng tất cả bọn họ. Thế nhưng bây giờ tiểu nam tử lại bị khí thế của lão nhân áp đảo mà lùi bước về sau.

Bởi lẽ tiểu nam tử nhận ra lão nhân trước mặt hẳn không phải là người tầm thường.

Tiểu Ma cảm thấy khó chịu và buồn nôn kinh khủng.

Có lẽ mùi hôi thối bốc ra từ người lão nhân đã kích thích tiểu nam tử.

Tiểu Ma đã từng kinh qua nhiều quái tăng và ác tăng lúc còn ở Tiểu Lôi Âm Tự. Thế nhưng, không một ai khiến tiểu nam tử khó chịu như lão nhân này.

Sự tồn tại của lão nhân khủng khiếp đến nỗi khiến tiểu nam tử phải rung mình vài cái.

“Ông, ông là ai vậy?”

“Ta ư? Ta là Cửu Chân Vương. Người đã từng nghe qua chưa?”

“Chưa từng!”

“Thế hả? Ta còn nghĩ tên tuổi của ta cũng lẫy lừng trên giang hồ lắm, hóa ra là không phải.”

Lão nhân tỏ vẻ tiếc nuối. Thế nhưng, ánh mắt ông vẫn nhìn Tiểu Ma một cách hung dữ.

Chính xác là ông ta đang chăm chăm nhìn thanh kiếm mà Tiểu Ma ôm trong tay.

Thanh kiếm sở hữu hình dạng kỳ lạ chưa từng thấy trên giang hồ hiện nay đang kích thích lòng tham của lão nhân.

Ông ta là người một khi đã nổi lòng tham thì nhất định phải cướp về tay.

Thứ khuynh hướng cố chấp, không bỏ lỡ thứ mình mong muốn hết như sói lang ấy chính là đặc trưng nổi bật của Lang Vương, một trong Bát Tinh Tọa uy chấn giang hồ.

(64229aca239055551c46731c)

Tám chòm sao tỏa sáng rực rỡ trên bầu trời.

Những con người tồn tại trên trời cao được biết bao người ngưỡng mộ bằng sức mạnh thuần túy của mỗi cá nhân chứ không có bất kỳ thế lực nào chống lưng.

Ngay cả khi đã leo lên vị trí cao như thế, họ vẫn tung hoành thiên hạ bằng sức mạnh cá nhân chứ không dùng đến thế lực.

Bất kể mọi thời đại, những người tự mình chứng minh sự hiện diện của họ trong giang hồ đều được mọi người tôn kính.

Bát Tinh Tọa cũng thế.

Vậy nên họ mới gắn chữ “Tinh” có nghĩa là “ngôi sao” vào biệt danh của bọn họ.

Bởi những ngôi sao một mình tỏa sáng và là đối tượng của sự khao khát.

Ở dưới cùng của tám chòm sao chính là chòm sao Sài Lang.

Vua của những loài sói. Chòm sao của Lang Vương.

Một lãng nhân huyền thoại trở thành ngôi sao của bầu trời.

Y chính là Cửu Chân Vương.

Cửu Chân Vương lần đầu tiên xuất hiện ở giang hồ vào cuối trận huyết thiên đại chiến. Khi đó, một võ giả mới lớn xuất hiện với một thanh kiếm trên tay đã tham gia vào Huyết Thiên Đại Chiến và giành được chiến thắng liên tục.

Tuy nhiều lần dính phải những vết thương chí mạng mà hắn có thể tiêu đời bất cứ lúc nào nhưng hắn vẫn kiên trì sống sót và giết chết kẻ thù của mình.

Võ giả trẻ tuổi đã trở nên mạnh mẽ hơn khi trải qua những trận chiến khốc liệt và trở thành lãng nhân được nhiều người ngưỡng mộ.

Trên cơ thể của Cửu Chân Vương có vô số vết sẹo để lại như thể chứng minh rằng y đã sống sót sau hàng trăm trận chiến ác liệt.

Cửu Chân Vương nhìn chằm chằm vào Tiểu Ma. Ánh mắt ấy hung tàn đến độ ngay cả chó sói cũng phải sợ hãi.

“Úc!”

Tiểu Ma vô thức nghiêng răng khi nhìn thấy ánh mắt hung ác của ông.

Tiểu Ma nghĩ bản thân vốn không biết sợ là gì, nhưng tâm trí cùng thể xác của tiểu nam tử lúc này đột nhiên co rúm lại trước ánh mắt của Cửu Chân Vương.⁵

Số năm họ tồn tại trên đời này là khác nhau, và kinh nghiệm chinh chiến cũng rất khác.

Tiểu Ma vốn luôn hành động mà không suy tính đến bất cứ điều gì nhưng nay lại co rúm trước Cửu Chân Vương.

Tiểu Ma ôm chặt lấy Công Bố hơn.³

Cửu Chân Vương thấy vậy liền cười, để lộ ra hàm răng trắng sáng.

“Ai nhìn vào lại tưởng ta đang định cướp của người đấy. Ta chỉ muốn ngắm nhìn nó một chút thôi. Lần đầu tiên trong đời ta thấy thanh kiếm như thế này đấy.”

Y chìa tay về phía Tiểu Ma.

Dù y chỉ đơn giản đang chìa tay ra phía trước nhưng Tiểu Ma lại cảm thấy áp lực vô cùng lớn.

Cảm giác giống hệt như một con chó sói khổng lồ đang nhe răng hằm học nhìn vào nó vậy.

Tiểu Ma vô thức vung kiếm vì không thể cáng đáng nổi cảm giác áp lực mà Cửu Chân Vương đem lại.

“Không!”

Keng!

Thanh kiếm mà tiểu nam tử vung mạnh đã đâm trúng cánh tay của Cửu Chân Vương nhưng lại bị bật ra ngay sau đó.

Cơ thể của Cửu Chân Vương chẳng khác gì một hung khí vì Cửu Chân Vương đã tôi luyện nó đạt đến giới hạn.

Cơ thể đầy sẹo cứng như thép nên không cần dùng đến nội lực y vẫn có thể đánh bật lại những đòn tấn công của kiếm.

Trên cánh tay của y không hề có một vết xước.

Cửu Chân Vương duỗi tay rồi nhếch mép.

“Là người tấn công lão phụ trước nhé.”

“Chuyện đó...”⁶

“Người đã ra đòn để lấy mạng của lão, vậy nên lão có phản kích thì cũng không ai có thể chửi lão được.”

Khóe miệng của y đang cười, nhưng ánh mắt y lại vô cùng đáng sợ.

Đến lúc này Tiểu Ma mới nhận ra mình đã bị dính vào bẫy của Cửu Chân Vương.

Tiểu nam tử đã được mở rộng tầm mắt về thế giới khi đi cùng Phiêu Nguyệt. Một trong những điều tiểu nam tử biết được ấy chính là người trong giang hồ xem trọng danh nghĩa.

Dù có thực hiện hành động giống nhau đi chăng nữa thì kết quả sẽ khác nhau tùy vào danh nghĩa.

Người đời sẽ nguyên rủa Cửu Chân Vương nếu biết y thêm muốn thanh kiếm của một đứa trẻ và cướp lấy nó. Nhưng nếu đứa trẻ ấy tấn công y trước thì mọi chuyện xem như đã được giải quyết.

Cửu Chân Vương đã gây áp lực cho Tiểu Ma khiến tiểu nam tử ra tay tấn công y trước, nhờ vậy mà y có danh nghĩa để tấn công lại Tiểu Ma.

Tiểu Ma lao vút về phía sau khi nhận ra điều này.²

Tiểu tử ấy đang cố gắng trốn thoát.

Tiểu nam tử không ngờ đến nỗi phải đối đầu với một kẻ mà tiểu tử ấy không thể đương đầu được.

Tuy không biết tại sao Cửu Chân Vương lại muốn có được Công Bố nhưng trước tiên Tiểu Ma phải chạy trốn cái đã.

“Khực!”³

Khóe miệng của Cửu Chân Vương nhếch lên.

Đó rõ ràng là một nụ cười chế nhạo.

Y giữ nguyên tư thế vươn tay sau đó co những ngón tay lại. Ngay lúc đó, một lực hút mạnh mẽ hút lấy cơ thể của Tiểu Ma quay ngược trở lại.

Đó chính là kỹ nghệ Hư Không Nhiếp Vật.

“Ặc!”

Tiểu Ma phát ra tiếng rên rỉ.

Sức mạnh vô hình trói chặt lấy nó và kéo tiểu nam tử về phía Cửu Chân Vương. Nếu bị kéo đi thế này, Tiểu Ma rõ ràng là sẽ bị mất Công Bố lẫn tính mạng của mình.

“Tuông ta bị bắt dễ thế này sao?”

Tiểu Ma dang rộng hai tay như để xua tan nỗi sợ. Ngay lúc đó, bảy chiếc vòng ở cổ tiểu nam tử bay về phía Cửu Chân Vương.

Leng keng!

Bảy chiếc vòng xoay tròn dữ dội nhắm vào yếu huyệt của Cửu Chân Vương.

Cửu Chân Vương thấy vậy liền cười phá lên.

“Hahaha! Thủ thuật của ngươi đúng là tầm thường mà.”

Ngay trước khi Thất Thương Luân kịp chạm vào cơ thể, Cửu Chân Vương đã nâng cao công lực để bảo vệ toàn cơ thể.

Keng keng keng!0

Thất Thương Luân bị đánh bật ra khỏi cơ thể của Cửu Chân Vương mà không hề để lại trên người y một vết xước.

Cửu Chân Vương đã cho thấy rõ cơ thể của con người có thể rèn luyện đến mức nào.

Từ trước đến nay, Tiểu Ma đã dùng Thất Thương Luân để giết chết vô số kẻ địch nhưng đây là lần đầu tiên Thất Thương Luân bị vô hiệu hóa và không thể đả thương đối phương như thế này.

Tiểu Ma thu hồi Thất Thương Luân, gương mặt tiểu nam tử tối sầm.

Đây là lần đầu tiên tiểu nam tử ủ rũ như vậy kể từ sau khi rời khỏi Tiểu Lôi Âm Tự.

Trước mặt Tiểu Ma như có một bức tường lớn.

Một lỗ hổng để đi qua tiểu nam tử cũng không tìm thấy.

“Aaaaaaa!”

Tiểu Ma hét lên rồi tiếp tục tung ra Thất Thương Luân nhưng Cửu Chân Vương chỉ vung tay nhẹ một cái đã khiến Thất Thương Luân bị bật ngược trở lại.

“Chết tiệt!”

Tiểu Ma nghiêng răng thu hồi Thất Thương Luân rồi tiếp tục ném nó. Tiểu nam tử cứ thế mà lặp đi lặp lại hành động đó. Nhưng không có gì khác đi.

Cửu Chân Vương tỏ vẻ khinh miệt.

“Sao ngươi không dùng thanh kiếm đó? Mang theo một thanh kiếm tốt như thế mà chỉ dùng đến những chiếc vòng đó thôi sao?”

“T, ta...”

“Vậy có nghĩa là ngươi không có đủ tư cách để sử dụng thanh kiếm đó. Một người không thể sử dụng điều dụng của vũ khí thì sao có thể tự xưng là chủ nhân của nó được chứ? Danh kiếm vốn tỏa sáng trong tay chủ nhân thực sự của nó. Và ngươi không có tư cách để trở thành chủ nhân của thanh kiếm đó.”

Tiểu Ma không biện minh.

Tiểu nam tử đã luyện tập đều đặn sau khi có được Công Bố. Nhưng sự thật là tiểu nam tử vẫn chưa quen với việc dùng kiếm vì không được học nó một cách có hệ thống. Chính vì vậy nên vào những khoảnh khắc quyết định, vào những tình huống mà tiểu nam tử bắt buộc phải tận dụng hết năng lực của mình, tiểu nam tử đành phải hoàn toàn dựa vào Thất Thương Luân.

Lúc này cũng thế.

Tuy tiểu nam tử đã dùng Công Bố khi đối đầu với Tào Vĩnh Tấn và Bạch Hồ Kiếm Đội nhưng khi đối mặt với một kẻ mạnh chưa từng có như Cửu Chân Vương thì tiểu nam tử vẫn chọn dùng Thất Thương Luân thay vì Công Bố.

Điều đó khiến cho Cửu Chân Vương tức giận.

Y không biết Công Bố là một thanh kiếm huyền thoại nhưng y biết Công Bố có nhuệ khí và độ bền rất tuyệt vời.

Một thanh kiếm hiếm thấy ở trong giang hồ.

Điều khiến y cảm thấy bất tiện nhất khi làm một lãnh nhân chính là không dễ để tìm được một vũ khí phù hợp cho bản thân.

Võ công của y rất lợi hại.

Nếu xét về sức mạnh hủy diệt, không có nhiều người trong giang hồ có thể đứng ngang hàng với y.

Nhưng vấn đề là nó quá mạnh và sức tàn phá quá lớn nên những vũ khí mà y từng dùng qua đều gãy vì không thể chịu được.

Cũng chính vì thế mà y luôn mang theo sáu thanh kiếm bên mình.

Y luôn phải mang dư ra như thế mới có thể an tâm.

Ngay cả lúc này, y vẫn đang đeo vô số những thanh kiếm cồng kềnh trên lưng.

“Chẳng khác nào đội nón cho bò cả. Thật đau đớn biết bao?”

Cửu Chân Vương cực kỳ tức giận vì Tiểu Ma đã không sử dụng Công Bố đúng cách.

Xoẹt!

Y rút một thanh kiếm từ sau lưng mình ra.

Đó là thanh kiếm được làm bởi một thiết tượng có tiếng.

“Để ta cho ngươi biết thế nào là dùng kiếm.”

Cửu Chân Vương giơ cao thanh kiếm của mình.

Cửu Chân Vương lúc này đầy sơ hở. Nhưng Tiểu Ma không thể tấn công y.

Bởi tiểu nam tử có linh cảm mạnh mẽ rằng nếu nó tấn công Cửu Chân Vương lúc này thì toàn cơ thể của nó sẽ bị xé ra thành trăm mảnh.

Nhưng Tiểu Ma cũng không thể chạy trốn.

Bởi tiểu nam tử biết rõ đầu nó có chạy xa đến mấy thì cũng bị Hư Không Nhiếp Vật kéo về trở lại.

Trên gương mặt Tiểu Ma đầy nét ảm đạm.

Sự chênh lệch quá lớn khiến nó chẳng thể nghĩ ra bản thân phải làm gì ngay lúc này.

Điều mà tiểu nam tử có thể làm là dùng Công Bố che chắn đầu của mình.

Cửu Chân Vương giáng một đòn xuống đầu Tiểu Ma.

Rầm!

Cảm giác như bị sét đánh vậy.

Tiểu Ma bay về phía sau, cơn đau như tia sét xuyên thủng qua toàn cơ thể tiểu nam tử.

Công Bố bị đánh bật ra và cắm chặt xuống đất.

Công Bố vẫn không hề hấn gì sau khi đỡ một đòn mạnh như thế.

Trong mắt Cửu Chân Vương lóe lên sự thích thú.

Đòn vừa rồi là nhất kích của Thiên Lôi Thiểm.

Kiểm chiêu sở hữu uy lực như tia sét từ trên trời giáng xuống đúng như cái tên của nó.

Từ trước đến nay, chưa có kẻ nào sống sót khi y thi triển Thiên Lôi Thiểm cả.

Nếu có nhược điểm thì cũng vì nó có uy lực quá mạnh nên không một vũ khí nào có thể chịu nổi. Và lúc này cũng thế.

Rắc rắc!

Thanh kiếm trong tay y vỡ vụn.

Cửu Chân Vương nhìn thanh kiếm chỉ còn lại chuôi rồi ném đi không một chút luyến tiếc.

“Từ giờ ta sẽ không phải dùng đến những thứ rác rưởi này nữa. Vì ta đã có được một tiểu tử bền bỉ cứng cáp này rồi.”

Y nhặt Công Bố đang ghim chặt vào nền đất lên.

Bàn tay y vừa vịn nắm lấy chuôi kiếm.

Cửu Chân Vương khẽ run lên trước cảm giác quen thuộc như thể Công Bố là của y ngay từ đầu.

Khoảnh khắc nắm lấy chuôi kiếm, y nhận ra đây chính là định mệnh.

Thanh kiếm này chắc chắn sẽ chịu đựng được khi y thi triển tuyệt kỹ của mình.

“Hahaha!”

Cửu Chân Vương không kìm được mà cười phá lên sau đó ném đi năm thanh kiếm được buộc ở sau lưng.

Có được danh kiếm trong tay rồi nên y không cần phải dùng đến những thanh kiếm rác rưởi đó nữa.

“Đó... là kiếm của ta.”

Tiểu Ma loạn choạng đứng dậy và nói.

Cửu Chân Vương khá ngạc nhiên khi thấy Tiểu Ma vẫn còn sống dù đã trúng Thiên Lôi Thiểm của y.

Tuy Công Bố đã chặn Thiên Lôi Thiểm nhưng cũng không thể ngăn được lực tác động của kiếm lực có chứa trong đó.

Việc vẫn có thể chịu đựng được dù đã chịu va đập trong cơ thể chứng minh sức bền bỉ và ý chí của Tiểu Ma mạnh đến mức nào.

“Phải rồi! Đã là nam nhân thì phải có bản lĩnh. Ta sẽ công nhận ngươi là một nam nhân. Vậy nên ta sẽ dùng hết sức để đối đầu với ngươi.”

Tiểu Ma nghiêng rằng.

Lời nói không có luận lý mà chỉ có uy hiếp. Nhưng giang hồ là một nơi chấp nhận sự uy hiếp của kẻ mạnh.

Nếu không muốn bị ức hiếp thì phải chăm chỉ tu luyện võ công để trở thành một kẻ mạnh.

Tiểu Ma tuy mạnh nhưng Cửu Chân Vương còn mạnh hơn. Vậy nên những lời này chẳng khác gì uy hiếp cả.

Cửu Chân Vương thi triển Khởi Thủ Thức.

Thiên Lang Huyết Nha Kiếm.

Đó là kiếm công của riêng y mà y đã tạo ra khi hành nghề lãng nhavetemân trong suốt hàng chục năm.

Một loại kiếm công mà y chưa bao giờ thi triển toàn lực bởi không một vũ khí nào có thể chịu đựng được trước uy lực cường mãnh của nó.

Lần đầu tiên trong đời Cửu Chân Vương có ý định thi triển toàn lực Thiên Lang Huyết Nha Kiếm.

Mục tiêu là Tiểu Ma.

Mục đích là diệt trừ hoàn toàn tiểu nam tử.

Dù có biện minh rằng Tiểu Ma đã tấn công y trước đi chăng nữa thì việc một tiên bối cướp đi thanh kiếm từ một đứa trẻ chắc chắn sẽ trở thành một vấn đề bị giang hồ chỉ trích.

Vậy nên, lựa chọn tốt nhất lúc này chính là loại bỏ Tiểu Ma để thế giới này hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của tiểu nam tử.

Cửu Chân Vương truyền công lực vào Công Bố.

Y cảm nhận được lưỡi kiếm của Công Bố đang rung lên. Nhưng y hoàn toàn không cảm thấy bất an.

Những thanh kiếm khác đều bị nứt khi y truyền một lượng công lực như vậy vào, nhưng Công Bố vẫn tiếp nhận công lực mà không có chút khó khăn gì.

“Hừ hừ!”

Cửu Chân Vương vung Công Bố về phía Tiểu Ma.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Tiếng gầm khác hẳn so với khi Tiểu Ma vung kiếm.

Khí ba cường mãnh ập đến Tiểu Ma cùng với âm thanh tựa như tiếng sấm sét đang gào thét.

“Ặc!”

Tiểu Ma giơ hai chiếc vòng lên để chuẩn bị chặn đòn tấn công.

Trên gương mặt nó tràn đầy vẻ tuyệt vọng.

Bởi bản năng tiểu tử ấy mách bảo rằng nó sẽ không thể chặn được sức mạnh đáng gờm đó chỉ với sức của mình.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Mặt đất như thể bị móng vuốt của một con chó sói khổng lồ bới tung, những tảng đá chôn vùi trong lòng đất nhô ra và nằm rải rác khắp nơi.

Cảnh tượng khủng khiếp đến mức không một ai tin rằng nó được tạo ra bởi sức mạnh của một con người.

Sống sót sau khi đối đầu với một đòn tấn công trực diện như thế này là một điều không thể,

Tiểu Ma cũng thế.

“Hừ hừ!”

Cửu Chân Vương cười hả hê.

Quả nhiên Công Bố không hề bị nứt như y đã dự đoán.

Cuối cùng y cũng đã có được một thanh kiếm cho phép y có thể thi triển được toàn lực kiếm công của y.

Tiểu Ma sống chết ra sao không quan trọng.

Bởi tiểu tử ấy có may mắn còn sống đi chăng nữa thì cũng không thể ở trạng thái bình thường được.

“Hahaha!”

Cửu Chân Vương thích thú phá lên cười.

Ngay lúc đó, một sợi chỉ mờ ảo bay theo làn gió mà không gây ra một chút tiếng động.

THẦN PHIÊU NGUYỆT CHAP 212

“Hum!”

Cửu Chân Vương đột nhiên ngưng cười.

Rõ ràng ông ta không nhìn thấy điều gì cả. Thế nhưng linh cảm lại của ông đang không ngừng cảnh báo.

Cửu Chân Vương tin vào cảm giác của mình.

Ông có thể giữ được cái mạng đến tận bây giờ chính là nhờ vào việc tin tưởng tuyệt đối vào linh cảm của bản thân.

Linh cảm của ông gần giống với mãnh thú hơn là con người.

Ông không thể lý giải bằng lời cho dễ hiểu nhưng chắc chắn xung quanh đang tỏa ra mùi nguy hiểm.

Bây giờ ông vẫn còn ngửi thấy thứ mùi ấy.

“Chà!”

Cửu Chân Vương luôn trung thành với bản năng của mình.

Ông ta lập tức vung thanh Công Bố vào không trung.

Vút!

Kiểm khí như vũ bão xoẹt ngang qua phía trước mặt.

Khoảnh khắc đó, ông ta nhìn thấy kiếm khí cắt ngang qua sợi tơ bạc. Đó là một ngân ty vô cùng mảnh, nếu không dùng kiếm khí xác nhận sẽ khó mà nhận ra bằng mắt thường.

Sợi ngân ty lúc này đã biến mất không dấu vết hết như giọt sương bốc hơi dưới ánh nắng mặt trời. Điều này chứng tỏ sợi ngân ty đó không phải loại tầm thường. Cửu Chân Vương cau mày nhìn về phía trước.

‘Có thứ gì đó.’

Ông ta là một người sở hữu nhãn lực vượt trội, có thể nhìn thấy sự vật trong bóng tối rõ như ban ngày. Thế nhưng bây giờ ông lại không thấy bất cứ thứ gì cả.

Rõ ràng linh cảm đã mách bảo ông rằng có điều gì đó, nhưng ông lại không tài nào phát hiện ra được.

“Gì vậy nhỉ?”

Cửu Chân Vương vô thức tự hỏi.

Đôi mắt ông mở to nhìn chăm chăm vào bóng tối.

Tất cả dây thần kinh của ông ta căng lên như dây đàn.

Gió thoảng qua, bụi rậm liền lay động.

Đám cỏ dại bị kiếm khí quét qua liền vọt lên không trung che khuất tầm nhìn.

Lúc này, trực giác của Cửu Chân Vương lại được kích hoạt.

Cửu Chân Vương liền thi triển chiêu thức phòng ngự của Thiên Lang Huyết Nga Đạo.

Uỳnh!

Thanh kiếm của ông tạo ra một trận kiếm mạc.

Xoẹt!

Đột nhiên có thứ gì đó vướng vào mũi kiếm ông.

Chính là một sợi ngân ty.

Ngân ty bị cắt tan tành rồi biến mất trong không trung.

“Là khí ư?”

Phải đến lúc đó, Cửu Chân Vương mới nhận ra đó là một sợi ngân ty.

Ngân ty không có thực thể. Là ai đó đã tạo ra nó bằng khí.

Ông ta đã thấy qua rất nhiều kiếm khí và đao khí, nhưng chưa từng nhìn thấy sợi tơ tạo ra từ khí.

“Là người ư?”

Cửu Chân Vương hét lên một tiếng rồi xông về phía ngân ty.

Ông ta vốn không cảm nhận được bất cứ thứ gì. Thế nhưng, lại có gì đó đang tồn tại.

Một kẻ nào đấy đang nhắm đến ông từ trong bóng tối.

“Thú vị quá đi!”

Cửu Chân Vương cười hở cả răng.

Ông đã hành tẩu giang hồ suốt mấy chục năm qua.

Ông đã vượt qua vô vàn hiểm nguy và nhiều lần bước trên tử lộ.

Lang Vương Cửu Chân Vương là một người vô cùng lão làng. Đồng nghĩa ông đã sẵn sàng để đối phó với bất cứ mối đe dọa nào.

Vậy nên ông lập tức nhận ra trên đời này chỉ có một loại người có thể vừa che giấu triệt để bản thân vừa tấn công thế này.

“Là thích khách ư?”

Từ trước đến nay có rất nhiều thích khách muốn lấy mạng ông ta, nhưng không một kẻ nào thành công cả.

Khi đến núi Võ Đang này, ông vốn không trông chờ bất cứ điều gì.

Ông ta ghé ngang qua vì nghe nói Võ Đang đang tổ chức lễ mừng thọ cho Thanh Chân Chân Nhân, nhưng cuối cùng ông lại bỏ lỡ bữa tiệc.

Thế nhưng, ông lại vô tình tìm thấy một thanh danh kiếm và hiện giờ còn bị đe dọa tính mạng thế này.

Cửu Chân Vương nghĩ rằng mọi chuyện thật thú vị làm sao. Bởi vì mọi sự ông đều không lường trước được.

Đột nhiên ánh mắt ông hướng về phía vùng đất bị cháy đen.

Đó là nơi Tiểu Ma mới đứng khi nãy. Thế nhưng ông không hề nhìn thấy thi thể hay miếng da thịt nào của tiểu nam tử.

Rõ ràng có ai đó đã mang Tiểu Ma đi trước khi hắn hứng phải đòn tấn công, hoặc là Tiểu Ma đã tự mình thoát thân.

Cửu Chân Vương cho rằng chắc chắn là về trước.

Hắn ta đã đánh lừa sự chú ý của ông ta và cướp Tiểu Ma đi, thậm chí còn nhắm vào cái mạng già của ông.

Có vẻ tên thích khách mà ông không hề biết mặt mũi kia vô cùng bạo gan.

“Trông ta nực cười lắm hay sao.”

Dù thế nào Cửu Chân Vương cũng không tha thứ cho tên thích khách.

Cửu Chân Vương cầm thanh Công Bố chém về phía trước.

Thoát chóc, kiếm khí tụ lại rồi phóng ra tứ phía như vũ bão.

Kiếm khí cuộn lại như một cuộn chỉ rồi bắn ra xung quanh trông như mạng nhện.

Tri Thù Kiếm Ty.

Tuyệt chiêu dùng để phát hiện chuyển động của đối phương bằng cách lan truyền kiếm khí như mạng nhện.

Thủ pháp này do Cửu Chân Vương đích thân tạo ra.

Ông phiêu bạt một mình trên giang hồ và đã không ít lần chịu uy hiếp của thích khách, nhưng lần nào cũng không có một ai tương trợ cho ông. Chính vì thế, ông suýt mất mạng vì bị thích khách tập kích vài lần.

Nhờ vào kinh nghiệm đó, ông mới tạo ra Tri Thù Kiếm Ty.

Dù đối phương có thuật ẩn thân hoàn hảo đến mấy thì khi di chuyển cũng sẽ khiến cho không khí bị rung động.

Tri Thù Kiếm Ty chính là thủ pháp để kiểm tra sự chuyển động này. Không chỉ có thế, nếu nó tiếp cận được cơ thể đối phương cũng sẽ truyền tín hiệu về cho Cửu Chân Vương.

Chỉ cần ông thi triển Tri Thù Kiếm Ty thì có thể cảm nhận bất cứ chuyển động nào của tên thích khách. Vấn đề là ông phải duy trì chiêu thức này đến khi chạm đến được tên thích khách.

Duy trì trong thời gian ngắn thì không thành vấn đề, nhưng nếu phải thi triển trong thời gian dài, ông phải tốn rất nhiều công lực.

Đây là một cuộc chiến về thời gian.

Liệu tên thích khách sẽ thiếu kiên nhẫn mà di chuyển trước hay ông ta sẽ tiêu hao năng lực trước đây?

Tóm lại, chỉ cần bên nào hành động trước đều sẽ rơi vào thế bất lợi.

Lâu rồi Cửu Chân Vương mới chiến đấu một trận thế này, sự căng thẳng của ông đã đạt đến đỉnh điểm.

Thời gian liên tục trôi đi.

Bây giờ Cửu Chân Vương đã cảm nhận được giới hạn của sự kiên nhẫn.

Ông vẫn còn sức thi triển Tri Thù Kiếm Ty, nhưng việc phải đứng yên như một tảng đá và liên tục vận công khiến ông có chút mất sức.

“Tuyệt! Ngươi kiên nhẫn hơn ta nghĩ đây. Ta công nhận ngươi.”

Cửu Chân Vương thu hồi Tri Thù Kiếm Ty.

Sợi kiếm ty mỏng dần từng chút rồi biến mất không vết tích.

Điều này không đồng nghĩa là Cửu Chân Vương sẽ từ bỏ việc bắt tên thích khách.

“Nếu ngươi không di chuyển, ta đành phải ép ngươi thôi...”

Vùuuu!

Ông liền vung thanh Công Bố lên. Sau đó một luồng khí như đám mây nổi lên phóng ra khắp nơi.

Toàn bộ khu vực xung quanh nổ tung như núi lửa phong trào.

Thiên Lang Huyết Nha Kiếm được thi triển bằng thanh Công Bố thực sự có uy lực rất lớn.

Cửu Chân Vương cũng cảm nhận được diệu dụng tuyệt vời của thanh kiếm.

Nếu có được thanh Công Bố, việc vận khí sẽ trở nên thuận lợi hơn.

Chính vì thế ông ta cho rằng thanh kiếm này sinh ra là dành cho Cửu Chân Vương ông.

Rầm! Rầmmm!

Chỉ với nhất kích, toàn bộ khu vực đã bị phá hủy nặng nề.

Không một cao thủ nào có thể chịu nổi đòn tấn công đó. Cửu Chân Vương cho rằng tên thích khách sớm sẽ xuất đầu lộ diện mà thôi.

Ông ta đang cố tình động cở cho hắn chạy ra ngoài.

Rầm! Rầm!

Cửu Chân Vương tiếp tục phóng ra kiếm khí khủng khiếp. Thế nhưng, tên thích khách vẫn chưa chịu xuất hiện.

‘Chưa gì đã bỏ trốn rồi hay sao?’

Ông ta nghĩ chỉ có khả năng đó.

Nếu không như thế thì tại sao đến giờ hắn chưa chịu lộ diện kia chứ?

Cho dù hắn là một gã thích khách xuất chúng đến đâu cũng không thể giữ nổi bình tĩnh đến tận bây giờ.

Biết đâu chừng hắn đã bỏ mạng bởi đòn tấn công của ông.

“Humm!”

Cửu Chân Vương hạ thanh kiếm xuống. Ông đã thôi cảnh giác một chút.

Đúng thời khắc này, biến số xảy ra.

Phập!

Đột nhiên ông cảm thấy phía sau lưng truyền đến cơn đau dữ dội.

Cửu Chân Vương vội vàng quay đầu lại, lúc này ông nhìn thấy một bóng đen dưới mặt đất và chiếc phi đao cắm vào thắt lưng.

“Ngươi?”

Cửu Chân Vương vùng kiếm như tia sét. Thế nhưng lúc này, thân ảnh đã lùi về phía sau.

Hắn ta chính là Phiêu Nguyệt.

Chính hắn đã phóng U Linh Chủy vào thắt lưng Cửu Chân Vương.

“Ngay từ đầu ngươi đã trốn dưới chân ta à?”

Cửu Chân Vương bày ra vẻ mặt khó tin.

Phiêu Nguyệt lúc này không nói câu nào.

Bởi vì hắn không cần phải giải thích.

Phiêu Nguyệt không hề cứu Tiểu Ma. Trái lại, trong lúc Cửu Chân Vương tập trung vào Tiểu Ma, Phiêu Nguyệt đã bí mật tiếp cận ông ta. Hắn phóng Thu Hồn Ti để thi phân tán sự chú ý của ông, sau đó thi triển Cửu Tức Đại Pháp.

Khi nhìn thấy Cửu Chân Vương, Phiêu Nguyệt đã cảm nhận được sự uy áp khủng khiếp. Đây là lần đầu hắn cảm nhận được thứ khí thế bức người này kể từ lần gặp Phong Tôn.

Hắn biết rõ bản thân không thể vừa chăm sóc Tiểu Ma vừa đối phó với đối phương.

Tiểu Ma có thể đã chết nhưng Phiêu Nguyệt tin tiểu nam tử. Tiểu Ma mà hắn biết tuyệt đối không phải người sẽ mất mạng vô nghĩa như thế. Tiểu nam tử hắn đã tự cứu mình bằng cách nào đó.

Phiêu Nguyệt vừa di chuyển vừa thu hút sự chú ý của Cửu Chân Vương. Và còn thi triển Cửu Tức Đại Pháp để ẩn mình.

Hắn đã quan sát Cửu Chân Vương trong lúc ông ta đối phó với Tiểu Ma, và rồi hắn phát hiện ra rằng ông ta có thói quen rất

kỳ lạ.

Khi thời cơ tới, Phiêu Nguyệt liền nhắm vào thắt lưng ông mà phóng U Linh Chủy.

Vết thương này không phải vết thương chí mạng nhưng đủ khiến Cửu Chân Vương đau đớn và phân tán sự chú ý trong chốc lát. Quan trọng hơn, nó bị cắm vào một nơi không dễ rút ra.

Cửu Chân Vương nhìn chằm chằm Phiêu Nguyệt bằng ánh mắt đáng sợ.

Ông ta hoàn toàn không nghĩ đến chuyện rút U Linh Chủy ra. Bởi vì ông ta biết rằng, một khi rút nó ra sẽ phải mất một lượng máu lớn.

Cửu Chân Vương âm trầm nhìn lại Phiêu Nguyệt.

Trong mấy năm gần đây, Phiêu Nguyệt là người đầu tiên đả thương ông ấy.

Kể từ khi nhận được biệt hiệu Lang Vương, đây cũng là lần đầu ông bị tập kích thế này.

“Ngươi là thích khách của Bách Quỷ Liên ư?”

Phiêu Nguyệt vẫn không trả lời bất kỳ câu hỏi nào.

Hắn không hề có ý định trốn chạy.

Hắn đứng cách Cửu Chân Vương một đoạn gần trong gang tấc, một đoạn đủ để ông muốn chạm cũng không thể chạm tay tới.

Việc này càng khiến Cửu Chân Vương càng thêm tức giận hơn.

“Được lắm! Ta mà tóm được ngươi thì tự khắc biết được thôi.”

Uỳnh!

Thanh Công Bó trên tay ông bộc phát ra một luồng kiếm minh.

Đây là hiện tượng tự nhiên khi Cửu Chân Vương vận nội lực vào kiếm.

Bây giờ ông đã có thanh kiếm phù hợp với bản thân.

Không có lý nào ông phải chần chừ cả.

“Ta sẽ dốc toàn lực đối phó ngươi.”

Rầm!

Cửu Chân Vương giảm mạnh chân xuống sàn. Cả người ông bắn lên hệt như đạn pháo.

Vút!

Trước khi cơ thể ông kịp đáp xuống, phong áp khủng khiếp đã bao trùm lấy Phiêu Nguyệt.

Đột nhiên Phiêu Nguyệt đã biến mất khỏi tầm mắt Cửu Chân Vương.

Hắn đã thi triển Hắc Lôi.

“Vô vọng thôi.”

Thế nhưng, Cửu Chân Vương không hề bối rối mà đuổi theo Phiêu Nguyệt.

Lúc này ông không còn dùng lý trí để phán đoán nữa. Cửu Chân Vương khuếch trương giác quan hệt như sói lang mà cảm nhận chuyển động của Phiêu Nguyệt.

Vùuu!

Đòn tấn công của Cửu Chân Vương đánh vào đúng nơi mà ông cho là Phiêu Nguyệt sẽ xuất hiện ở đó.

Kiểm khí hệt như móng chân sói càn quét toàn bộ khu vực.

Tất cả mọi thứ mà kiểm khí lướt qua đều bị hủy hoại không chút thương tiếc.

Phiêu Nguyệt cũng suýt bị thứ kiểm khí khủng khiếp ấy quét qua bỏ đời cơ thể.

May mắn là hắn đã nhanh chóng thi triển Xà Hành Bộ rút lui, nếu không bây giờ hắn đã trở thành một cái xác không nguyên vẹn.

Xương sống lạnh toát, lồng ngực liên tục đập thành thịch.

Lâu rồi hắn mới lại cảm nhận được cảm giác uy áp nhường này.

Hệt như cảm giác u ám mà hắn từng trải qua trong Không Động của chục năm trước.

Rằmmmm!

Đường kiếm của Cửu Chân Vương vẫn tàn độc, vẫn kiên trì phóng đi.

Ông ta hoàn toàn khác biệt với những võ giả mà hắn gặp qua.

Thiên Lang Huyết Nha Kiếm được hoàn thiện thông qua vô vàn trận kịch chiến chính là sự tổng hợp của những đường kiếm mang tính thực chiến.

Để đối phó với Cửu Chân Vương, Phiêu Nguyệt đã bộc lộ bản chất của một Nga Quỷ thật sự.

(64229aca239055551c46731c)

213

Võ công của Phiêu Nguyệt được tạo ra dựa trên Phân Lôi Tâm Pháp. Tuy nó đã được cải tiến thành Phân Lôi Tử Thần Tâm Pháp sau khi hắn bị mắc kẹt trong hang rắn nhưng dù sao thì nền tảng của nó vẫn là Phân Tôi Tâm Pháp.

Phân Lôi Tâm Pháp chắc chắn sẽ đi kèm với Lôi Lực.

Phiêu Nguyệt kích thích và tăng tốc độ phản ứng của các dây thần kinh bằng Lôi Lực.

Tùy thuộc vào cách sử dụng mà tốc độ phản ứng của cơ thể có thể tăng lên gấp mấy lần.

Đó chính là tình trạng hiện tại của Phiêu Nguyệt.

Xoẹt xoẹt!

Chuyển động cơ thể của hắn hết như một con rắn, nhưng tốc độ lại nhanh đến mức không thể nhìn thấy bằng mắt được.

Phiêu Nguyệt đang di chuyển với tốc độ mà người bình thường không thể cảm nhận được, nhưng Cửu Chân Vương lại không bỏ lỡ một giây một phút nào và bám sát Phiêu Nguyệt.

Giống như Phiêu Nguyệt được truyền cảm hứng rất nhiều từ rắn, Cửu Chân Vương cũng bị ảnh hưởng rất nhiều bởi chó sói.

Từ cảm giác, tốc độ và tính kiên trì.

Xoẹt xoẹt!

Công Bồ trong tay y làm tăng gấp đôi uy lực của Thiên Lang Huyết Nha Kiếm.

Uỳnh uỳnh!

Mặt đất nơi thanh kiếm của y lướt qua đều nổ tung như núi lửa đang phun trào.

“Haha! Hay lắm.”

Tiếng cười của y vang vọng dưới núi Võ Đang.

Những cái cây to cao sừng sững ngã xuống, những tảng đá lớn vỡ vụn rồi văng tứ tung.

Môi trường xung quanh đã bị tàn phá đến mức không thể nhận ra hình dạng trước đây của chúng nữa. Nơi đó, có một con sói hung hãn đang chạy qua.

Vấn đề là con chó sói đó có hàm răng và móng vuốt hung tợn, khác hẳn với những con thông thường.

Võ công của y đã vượt qua cảnh giới thượng thừa và đã gần chạm đến cảnh giới tuyệt đối. Vậy nên chỉ một cái vẩy tay bình thường của y cũng có thể trở thành tuyệt chiêu.

Thoạt nhìn, nó chỉ là một chiêu thức tệ hại nhưng khi nó được thi triển dưới tay của Cửu Chân Vương lại trở thành một kiếm chiêu sở hữu uy lực hùng mạnh.

Thiên Lang Huyết Nha Kiếm mà y tạo ra không phải loại võ công thiên phú quá nhiều về hình thức. Càng thi triển chiêu thức ngẫu nhiên theo bản năng và trực cảm thì chiêu thức càng mạnh.

Hai bên tay của Phiêu Nguyệt đã cầm U Linh Chủy từ khi nào.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

U Linh Chủy được phóng ra với tốc độ đáng sợ.

“Hừm! Nếu người nghĩ dùng chút trò hạ thủ này có thể hạ được ta thì người nhầm ta rồi.”

Cửu Chân Vương cười lớn.

Y rất coi thường những võ giả dùng ám khí thuật.

Bởi y nghĩ làm vậy chẳng ra dáng nam nhân gì cả.

Đã là nam nhân thì phải cầm vũ khí lên mà chiến đấu. Hầu hết những võ giả được y công nhận đều chiến đấu theo cách thức đó.

Hơn nữa, phi đao không thể khiến đối phương bị thương nặng được.

Keng! Keng!

U Linh Chủy bị thanh kiếm của y chặn lại và bật tung ra xa.

Sau khi đánh bật được U Linh Chủy, Cửu Chân Vương cứ thế mà lao tới Phiêu Nguyệt. Bỗng một cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng y.

Vèo!

U Linh Chủy mà y tưởng đã bị đánh bật ra xa nay lại quay vào không trung và nhắm thẳng vào gáy của y.

Đến lúc này Cửu Chân Vương mới nhận ra U Linh Chủy được buộc với một sợi chỉ vô hình.

“Khí ti?”

Rõ ràng sợi khí ti đó đã làm cho y bị phân tâm.

Vèo!

U Linh Chủy được nối với Thu Hồn Ti vọt ra từ hai bên hông của Phiêu Nguyệt.

Bốn sợi Thu Hồn Ti cùng với bốn thanh U Linh Chủy nhảy múa theo ý muốn của Phiêu Nguyệt.

“Ồ!”

Cửu Chân Vương vô thức cảm thán.

Y chưa bao giờ tưởng tượng đến việc tạo ra loại khí dưới hình dạng sợi chỉ thay vì đao khí hay kiếm khí cả, hơn nữa khí ti ấy lại còn được gắn với phi đao và tấn công y.

Xoẹt!

Bốn thanh U Linh Chủy bay theo quỹ đạo khác nhau và đuổi theo Cửu Chân Vương.

Cửu Chân Vương vùng kiếm đánh bật U Linh Chủy. Nhưng dẫu có đánh trúng thì U Linh Chủy vẫn sống lại và nhắm vào mạng của y.

Y bất giác cảm thấy ớn lạnh.

Cũng lâu lắm rồi y mới cảm thấy nguy kịch như thế này.

Cảm giác nguy kịch như đang đứng trước vách đá, phía dưới là vực thẳm khiến cho y nâng cao cảnh giác.

Sợi dây thần kinh của y trở nên sắc bén.

Cảnh giới võ công của Phiêu Nguyệt tuyệt đối không phải là một thích khách tầm thường.

Tuy hấn hành động như một thích khách nhưng lại khiến Cửu Chân Vương nghĩ đến những đại cao thủ ở trong giang hồ.

Cửu Chân Vương nâng cao công lực.

Keng keng keng!

U Linh Chủy va vào Công Bố rồi rơi xuống sau đó lại tiếp tục va đập với Công Bố không biết bao nhiêu lần.

Tia lửa tóe ra cùng âm thanh vũ khí va chạm lẫn nhau vang vọng khắp khu rừng.

Lá rơi như mưa, thú rừng cũng giật mình mà bỏ chạy.

Gương mặt của Cửu Chân Vương trở nên méo mó.

Vì dẫu y đã tấn công Phiêu Nguyệt mạnh mẽ đến thế mà không thể đả thương Phiêu Nguyệt.

Y không nhớ đã bao lâu rồi y mới phải di chuyển nhiều như thế này nữa.

Điều đó khiến cho Cửu Chân Vương ngày càng tức giận. Y hét lên với người đã khiến y phải di chuyển nhiều như thế này là Phiêu Nguyệt.

“Ta sẽ xé nát ngươi.”

Nếu đã đánh nhau đến mức này mà không thể giết được đối thủ thì y cũng không còn mặt mũi nào để tung hoành giang hồ nữa.

Vù vù vù!

Công Bố gầm lên tiếng thét ghê rợn.

Lưỡi kiếm dường như rung lên trong giây lát sau đó lại phát ra một chùm ánh sáng rõ rệt. Chùm ánh sáng ấy có hình dáng của một thanh kiếm khổng lồ.

Chùm ánh sáng đó chính là kiếm cang.

Kiếm cang sở hữu uy lực và kiếm khí không thể nào sánh bằng.

Cửu Chân Vương không mấy khi dùng đến kiếm cang.

Bởi y cho rằng hiệu quả mà nó mang lại không đáng với mục nội công mà y phải tiêu thụ.

Giết người bằng kiếm cang hay kiếm khí gì cũng như nhau. Vậy nên y không có lý do gì để tiêu hao nội công vào kiếm cang cả.

Nhưng y phải dùng đến thủ pháp có uy lực mạnh để đối phó với hạng người như Phiêu Nguyệt.

Đó chính là kiếm cang.

Kiếm cang được thi triển từ Công Bố còn mạnh hơn gấp mấy lần kiếm cang được khai triển từ những thanh kiếm khác.

Kiếm cang này có khi còn đối đầu được với cả chủ nhân của Nhị Cường chứ đừng nói là Phiêu Nguyệt.

“Chết đi!”

Vù vù vù!

Kiếm cang hướng về Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt dùng Thu Hồn Ti để chặn kiếm cang lại nhưng Thu Hồn Ti cũng chỉ là một dạng tích hợp của khí nên cản được kiếm cang là một điều hoàn toàn không thể.

Phụt phụt phụt!

Thu Hồn Ti bị đứt một cách dễ dàng như những sợi chỉ đã mục.

U Linh Chủ được gắn vào Thu Hồn Ti cũng rơi bộp xuống mặt đất như một quả táo bị hỏng.

Điều đó có nghĩa là Phiêu Nguyệt lúc này không còn vũ khí nào cả.

Tuy trên eo của hắn vẫn còn sáu thanh U Linh Chủy nhưng nó hoàn toàn không thể chặn được kiếm Cang cường mãnh kia.

“Mau xéo xuống địa ngục đi!”

Cửu Chân Vương vung kiếm Cang về phía Phiêu Nguyệt mà không chút phòng bị.

Ngay khi đó, Phiêu Nguyệt lại tạo ra thêm khí ti.

Cửu Chân Vương đoán rằng đó có lẽ là Thu Hồn Ti.

“Vô ích thôi.”

Thu Hồn Ti không phải là đối thủ của kiếm Cang.

Thực tế đã chứng minh cho điều đó rồi.

Vậy nên, y càng tự tin truyền thêm công lực vào trong kiếm Cang.

Y đang cố lấy mạng Phiêu Nguyệt chỉ với một đòn này.

Bùm!

Nhưng khí ti mà Phiêu Nguyệt tạo ra đã cản được kiếm Cang của y.

“Gì vậy?”

Cửu Chân Vương không thể tin rằng kiếm Cang của mình đã bị chặn lại bởi một khí ti mảnh như một sợi tóc.

Đến lúc này, y mới nhận ra khí ti Phiêu Nguyệt tạo ra lần này khác với khí ti trước đó.

Khí ti lần này tỏa sáng hơn nhiều.

“Lẽ nào là Cang khí? Cang khí dưới dạng sợi chỉ sao?”

Đôi mắt của Cửu Chân Vương dao động.

Bởi y chưa bao giờ tưởng tượng nổi Cang khí có thể tạo ra dưới dạng một sợi chỉ cả.

Cang khí mà Phiêu Nguyệt tạo ra lần này có hình dáng giống như một con rắn chỉ. Vậy nên nó mới có tên là Ti Xà Cang.

Uỳnh!

Kiểm cang cùng Ti Xà Cang va đập vào mạnh khiến cả một vùng chấn động.

Đối với Phiêu Nguyệt, Thu Hồn Ti hay Ti Xà Cang đều là những đạo cụ tuyệt vời để ám sát. Nhưng đây là lần đầu tiên Phiêu Nguyệt thực sự dùng chúng làm vũ khí.

Ti Xà Cang như một con rắn chỉ luôn lách vào kẽ hở.

Cửu Chân Vương thi triển tuyệt chiêu của Thiên Lang Huyết Nha Kiếm để chặn bước tiến của con rắn chỉ kia.

Bùm! Bùm! Bùm!

Không khí như muốn nổ tung mỗi lần Ti Xà Cang cùng kiếm cang va đập vào nhau.

‘Không thể nào!’

Cửu Chân Vương trợn tròn mắt.

Bởi vì cang khí mỏng như sợi chỉ đang áp đảo kiếm cang của y.

Phiêu Nguyệt tận dụng Ti Xà Cang như một chiếc roi da.

Hắn vụt Ti Xà Cang rồi đánh, tung ra rồi lại kéo về. Cứ thế lặp lại mà không có hồi kết.

Kiểm cang của Cửu Chân Vương bị Ti Xà Cang chặn lại nên không thể tiến thêm được nữa. Ngược lại, y còn rơi vào thế phòng thủ do phải liên tục chặn đòn tấn công của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt cũng được mở rộng tầm mắt về việc vận hành Ti Xà Cang khi chiến đấu với Cửu Chân Vương.

Cửu Chân Vương là một đại cao thủ được gọi là Lang Vương trong giang hồ.

Hoavetemn nữa lại còn là một lão tướng bách chiến đã trải qua muôn vàn khó khăn.

Vậy nên y là người biết tận dụng triệt để võ công của mình.

Thay vì chỉ dựa vào uy lực của kiếm cang, y đã tận dụng công dụng tuyệt diệu của kiếm cang để tấn công Phiêu Nguyệt. Đối đầu với một người như Cửu Chân Vương khiến cho Phiêu Nguyệt cũng trải qua vô số lần đối mặt với sinh tử. Và những

trải nghiệm đó đã trở thành chất dinh dưỡng cho Phiêu Nguyệt.

“Khực!”

Gương mặt của Cửu Chân Vương dần trở nên méo xệch.

Động tác của y chậm dần do thanh phi đao đang cắm vào bên eo của y.

Y càng di chuyển mạnh, thanh phi đao càng ăn sâu vào vết thương khiến máu chảy ra không ngừng.

Y có thể chịu đau được.

Bởi y đã quen thuộc với cơn đau ở mức độ này.

Vấn đề là khi U Linh Chủy ăn sâu vào vết thương khiến cho phần cơ ở thắt lưng trở nên cứng đờ, các bộ phận khác của cơ thể cũng bị ảnh hưởng.

Nếu đối đầu với một võ giả thông thường thì vết thương ở mức độ này chẳng phải vấn đề gì to tát. Nhưng vết thương đó lại là một vấn đề rất lớn khi đối đầu với một võ giả đạt đến cảnh giới như Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt cắm U Linh Chủy vào phần thắt lưng của Cửu Chân Vương cũng chính vì lý do đó.

Ti Xà Cang của Phiêu Nguyệt càng trở nên tinh xảo.

Mặt khác, chuyển động của Cửu Chân Vương chậm hơn trông thấy rõ.

“Ngươi!”

Cửu Chân Vương điên cuồng hét lên rồi vung kiếm.

Uy lực tỏa ra mạnh mẽ nhưng đã khiến y để lộ ra rất nhiều sơ hở.

Ngay lúc đó, ánh đỏ lập lòe trong mắt Phiêu Nguyệt.

Bây giờ là lúc để phân thắng bại.

Phiêu Nguyệt dừng thi triển Ti Xà Cang ngay trước khi nó va chạm với kiếm cang. Ngay sau đó, cang khí có hình dạng giống rắn chỉ biến mất như sương mù tan biến khi thấy ánh sáng mặt trời.

Kiểm căng của Cửu Chân Vương vì thế mà bay vào hư không.

“Ặc!”

Cửu Chân Vương thở dốc.

Điều này là do sự cân bằng trong y đã bị xáo trộn vì y đã cung cấp quá nhiều sức mạnh cho cơ thể để đối phó với đòn tấn công của Phiêu Nguyệt.

Dĩ nhiên là Phiêu Nguyệt không thể bỏ lỡ khoảnh khắc đó.

Hắn thi triển Xà Hành Bộ để tiếp cận Cửu Chân Vương.

U Linh Chủ từ khi nào đã nằm sẵn trong tay của hắn.

Phập!

Một thanh U Linh Chủ xuyên qua phần hông của Cửu Chân Vương.

“Hự!”

Cửu Chân Vương đã truyền thêm sức mạnh xuống phần hông của mình. Ngay sau đó, các cơ của y đã thắt chặt lại, trở nên cứng như thép ngăn không cho U Linh Chủ cắm sâu vào.

Phản ứng và thể trạng của y vượt xa một con người.

Phiêu Nguyệt không hề ngạc nhiên khi thấy U Linh Chủ không thể đâm sâu vào nữa. Vì hắn cũng đã dự đoán được một phần nào đó rồi.

Phiêu Nguyệt thi triển Phá Ngọc vào cán của U Linh Chủ.

Cheng!

Kình lực của Phiêu Nguyệt truyền vào trong cơ thể của Cửu Chân Vương thông qua U Linh Chủ.

“Ặc!”

Cửu Chân Vương hét lên rồi hộc ra máu.

Máu mà y phun ra ướt đầm cả mặt và ngực của Phiêu Nguyệt.

Gương mặt của Cửu Chân Vương méo mó ghê tởm. Bởi đòn tấn công của Phiêu Nguyệt đã khiến bên trong cơ thể của y bị đảo lộn.

Tuy y đã tôi luyện cơ thể đạt đến cảnh giới bên bỉ hơn cả thép nhưng chỉ cần nội tạng của y nổ tung, y có thể chết ngay lập tức.

Cửu Chân Vương nhìn vào Phiêu Nguyệt với ánh mắt như một con dã thú.

Tuy nội tạng bị chấn động nhưng ý chí chiến đấu của y không hề bị lung lay.

Tấn công và giành chiến thắng cho đến chết là phương thức chiến đấu của y.

“Hừ hừ!”

Cửu Chân Vương nở một nụ cười điên loạn rồi lại gần Phiêu Nguyệt.

Vù vù vù!

Ngay khi đó, một làn khí ba bất thường tỏa ra từ núi Võ Đang.

Vẻ mặt của Cửu Chân Vương lập tức thay đổi.

“Khốn kiếp! Lão già chết tiệt xuất hiện rồi.”

“...”

“Ngươi tên gì?”

“Phiêu Nguyệt!”

“Ta là Lang Vương Cửu Chân Vương. Hãy nhớ rõ lấy cái tên của ta. Lần sau gặp lại, ta nhất định sẽ trả lại món nợ này.”

“Ngươi định bỏ chạy sao?”

“Hừ hừ! Ta cũng muốn chơi thêm với ngươi nhưng lão già phiền phức ấy đã xuất hiện rồi nên đành phải thôi vậy.”

Cửu Chân Vương rút U Linh Chủy cắm vào phần eo và hông ra rồi vút đi, xoay đó xoay người bay đi.

Phiêu Nguyệt định đuổi theo Cửu Chân Vương nhưng lại thấy Tiểu Ma đang nằm dài trong một bụi cây nên lại thôi.

Tiểu Ma đang nguy kịch đến mức khuôn ngực của nó hầu như không còn đập phập phồng nữa. Tuy vẫn còn sống sót sau trận chiến với Cửu Chân Vương nhưng tiểu nam tử không tránh khỏi việc bị thương nặng.

Phiêu Nguyệt ngừng đuổi theo Cửu Chân Vương và đến lại gần Tiểu Ma.

Bỗng nhiên có ai đó cười gió xuất hiện.

Đó là một lão đạo sĩ thân hình nhỏ bé, khoác trên mình một bộ đạo phục cũ kỹ.

Lão khịt mũi rồi lẩm bẩm.

“Rõ ràng là ta ngửi thấy mùi của tên chó sói ở đây kia mà.”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 214

Khi nhìn thấy lão đạo sĩ, Phiêu Nguyệt như rơi vào hố băng.

Cho đến tận thời điểm này, hắn đã gặp vô số cao thủ sở hữu võ công cao cường.

Vũ Tịnh Chân Nhân của phái Thanh Thành là một kiếm hào uy chấn thiên hạ, cả Huyết Phật của Tiểu Lôi Âm Tự cũng là một kiêu hùng lẫy lừng trên giang hồ.

Hắn cũng đã từng gặp qua một người siêu cường như Phong Tôn, và mới đây hắn còn đối phó với Lang Vương Cửu Chân Vương.

Không một ai trong số họ dễ dàng đối phó cả.

Phiêu Nguyệt mỗi lần giao đấu với họ đều phải liều cả mạng sống.

Đối với những đối thủ như vậy, Phiêu Nguyệt đều cố hết sức mình.

Hắn dự đoán vô số khả năng và lựa chọn cách thức hiệu quả nhất để chiến đấu.

Cứ như thế, Phiêu Nguyệt đã giành lấy phần thắng và giữ được mạng sống của mình.

Lý do mà hắn có thể sống sót trong suốt thời gian qua là nhờ hắn luôn nắm bắt được điểm yếu của đối phương.

Thế nhưng, hắn lại không thấy lão đạo sĩ trước mặt có chút điểm yếu hay sơ hở nào cả.

Hệt như việc nước chảy từ trên cao xuống là một điều hiển nhiên, lão đạo sĩ này ngay từ đầu đã đứng ở vị trí ấy.

Phiêu Nguyệt từng nghĩ Cửu Chân Vương là một đối thủ đáng để hắn liều mình chiến đấu. Thế nhưng, hắn lại không dám nghĩ như thế trước mặt lão đạo sĩ.

Vấn đề không nằm ở cảnh giới võ công.

Chỉ việc lão đạo sĩ tồn tại đã đủ khiến người khác cảm thấy uy áp rồi.

Trước nay Phiêu Nguyệt hầu như không bị dao động hay thể hiện bất kỳ cảm xúc nào vậy mà trước mặt lão đạo sĩ, hắn lại đang tỏ ra bối rối.

Lão đạo sĩ nhìn Phiêu Nguyệt.

“Chính là ngươi ư? Kẻ đã đánh đuổi lão sói lang đó.”

“.....”

“Cũng khá đấy. Lão ta là một trong số ít những kẻ nhẫn tâm trên thiên hạ này, vậy mà ngươi lại đánh đuổi được lão.”

Lão đạo sĩ cười tươi. Một nụ cười rạng rỡ không cảm thấy nhuốm chút bụi trần nào cả.

Phiêu Nguyệt vô thức hỏi.

“Ông là ai?”

Phiêu Nguyệt thoáng nâng cao giọng một chút.

Lão đạo sĩ nhìn lướt qua Phiêu Nguyệt rồi đáp.

“Ta là Nhất Kiếm. Hiện đang sống trên núi Võ Đang. Vậy còn ngươi thìavetem; sao?”

“Hả?”

“Lần đầu ta gặp phải kẻ khó tin như thế đấy. Hơ!”

Lão đạo sĩ tự xưng mình là Nhất Kiếm, ông ta liên tục nhìn Phiêu Nguyệt rồi cảm thán.

Giả như người khác làm ra hành động này với Phiêu Nguyệt, hắn nhất định sẽ không để yên. Thế nhưng với lão đạo sĩ thì

không.

Hắn bắt giác cảm thấy trong lòng thoải mái đến lạ.

Dây thần kinh đang kéo căng như cung tên liền thả lỏng dần đi.

Đột nhiên ánh mắt lão đạo sĩ hướng về phía Tiểu Ma ở phía xa xa.

“Tiểu tử đó chắc sắp lìa đời rồi.”

Đúng như lời ông nói, hô hấp của Tiểu Ma lúc này rất yếu ớt.

Phiêu Nguyệt đã bỏ mặc Tiểu Ma trong lúc chiến đấu với Cửu Chân Vương nên vết thương của tiểu nam tử càng trở nặng hơn.

Lão đạo sĩ nói với Phiêu Nguyệt.

“Mau công tiểu tử đó rồi đi theo ta.”

“Hả?”

“Ngươi định để mặc cho nó chết à? Hừ!”

Nghe lão đạo sĩ thúc giục, Phiêu Nguyệt liền công Tiểu Ma trên lưng. Lúc hắn quay đầu lại đã không thấy lão đạo sĩ nữa. Lúc này, giọng nói của lão đạo sĩ vang lên bên tai hắn.

- Sao còn đứng ngẩn ra đó? Bên trên.

Hắn liền ngẩng đầu lên nhìn vào không trung. Và rồi hắn thấy lão đạo sĩ đang lơ lửng ở đó.

Ông ta lúc này nhẹ tựa lông vũ, mỗi lần ông khẽ giẫm vào cành cây lại tiến đi xa khoảng mười trượng.

Đó chính là Thê Vân Tung - Kinh công tiêu biểu của phái Võ Đang.

Cảnh giới của nó cao đến mức có thể xem như Hư Không Đạp Bộ.

Phiêu Nguyệt công Tiểu Ma trên lưng đuổi theo lão đạo sĩ.

Phiêu Nguyệt lao đi trên ngọn núi với tốc độ kinh người. Thế nhưng, hắn cảm thấy đuổi theo lão đạo sĩ thật sự là một áp lực không hề nhỏ.

Chỉ cần giảm tốc độ dù chỉ một chút thôi, hấn cũng sẽ bị lão đạo sĩ bỏ lại phía sau.

‘Nhất Kiếm Chân Nhân?’

Hấn từng nghe nói có một võ giả vô cùng mạnh mẽ thuộc thể hệ trước ở phái Võ Đang.

Một võ giả được gọi là Võ Đang Nhất Kiếm trước cả Thượng Chấn Chân Nhân, đó chính là Nhất Kiếm Chân Nhân. Phiêu Nguyệt cho rằng sự khác biệt giữa Nhất Kiếm Chân Nhân và Thượng Chấn Chân Nhân cũng không quá lớn.

Dù ông ta có là Võ Đang Nhất Kiếm của thể hệ trước thì sức mạnh cơ bắp và giác quan của sẽ suy giảm đi theo tuổi tác.

Kinh nghiệm và nội công được tích lũy theo năm dài tháng rộng có thể bù đắp ở mức độ nào đó, nhưng thể lực tổng thể chắc chắn sẽ tụt dốc.

Phiêu Nguyệt vốn cho rằng cả Nhất Kiếm Chân Nhân cũng không ngoại lệ. Thế nhưng, tận mắt chứng kiến thể này hấn mới nhận ra suy nghĩ của bản thân thiên cận đến mức nào. Và hấn cảm thấy rằng sức mạnh tiềm tàng của danh môn chính phái to lớn ra sao.

Chẳng biết còn bao nhiêu cao thủ như Nhất Kiếm Chân Nhân ở phái Võ Đang, người ta nói rằng vẫn còn vài cao thủ có bối phận như ông ấy. Võ công có thể không bì được với Nhất Kiếm Chân Nhân nhưng tuyệt không thua kém những trưởng lão của Võ Đang hiện giờ.

Tâm trạng đột nhiên nặng trĩu.

‘Phái Võ Đang đã như thế thì Cuồng Võ Môn hay Thiên Võ Trang còn sở hữu cao thủ cao thâm thể nào nữa đây?’

Phiêu Nguyệt liền cảm nhận được giang hồ quả thật vô cùng rộng lớn.

Thế nhưng hấn không hề nản lòng.

Phiêu Nguyệt bắt đầu từ hai bàn tay trắng mới đạt được thành tựu như bây giờ. Nếu sau này hấn không buông lời và cố gắng hơn nữa, ít nhất cũng không suy tàn một cách vô nghĩa.

Hắn đã chạy theo Nhất Kiếm Chân Nhân đến đỉnh một ngọn núi mà hắn không biết tên.

Đây chính là nơi ở của Nhất Kiếm Chân Nhân.

Sau khi cáo lão khỏi Võ Đang, ông đã chọn nơi này để ẩn cư một mình.

Bên trên đỉnh núi có một ngôi nhà nhỏ cũ kỹ.

Phiêu Nguyệt nhìn lướt qua xung quanh. Hắn cảm nhận được sự choáng ngợp mạnh mẽ mà hắn chưa từng gặp lúc còn ở phái Võ Đang.

Có lẽ đây là lý do Nhất Kiếm Chân Nhân chọn nơi này làm chỗ ở.

“Đặt đứa trẻ xuống giường đi.”

Phiêu Nguyệt liền đặt Tiểu Ma xuống chiếc giường nhỏ bên trong ngôi nhà.

Chiếc giường được làm bằng gỗ do đích thân Nhất Kiếm Chân Nhân làm ra.

Nhất Kiếm Chân Nhân quan sát tình trạng của Tiểu Ma rồi lầm bầm.

“Lão già đó vẫn ra tay tàn độc không khác gì trước đây. Chắc! Đáng lẽ ta phải giết chết lão mới phải. Cái lão già đó thật là...”

Nhất Kiếm Chân Nhân vừa cắn nhần vừa xắn ống tay áo.

Ông ấy đặt Tiểu Ma đã bất tỉnh ngồi xoay người lại.

Phiêu Nguyệt không nói lời nào mà chỉ nhìn Nhất Kiếm Chân Nhân.

Ngón tay Nhất Kiếm Chân Nhân vụt lên một luồng khí màu đỏ, sau đó ông điểm vào đại huyệt sau lưng Tiểu Ma.

Phập! Phập!

Mỗi lần ông điểm vào huyệt, cả người Tiểu Ma lại co giật một hồi.

“Tiểu tử này cũng kỳ quái thật đấy. Quá là kỳ quái. Rõ là đã luyện công phu của Thiếu Lâm rồi nhưng sao lại lộn xộn như thế chứ? Ca ca kỳ lạ, đến đệ đệ cũng kỳ lạ nốt.”

Ông ta lắc lư đầu, nhưng tay không ngừng đâm vào huyết của Tiểu Ma.

Thứ mà ông ta đang thi triển chính là Xích Dương Chỉ.

Đây là chỉ pháp vốn được dùng để phá hủy khí tức, nhưng Nhất Kiếm Chân Nhân lại đang vận nó lên người Tiểu Ma.

Ông dùng nó để đẩy khí tức của Cửu Chân Vương ra ngoài cơ thể Tiểu Ma.

Nhất Kiếm Chân Nhân đã đạt đến cảnh giới gọi là Nhất Đại Tông Sư và có thể dùng một loại võ công theo nhiều cách khác nhau.

Cả Xích Dương Chỉ cũng như thế.

Nhìn dáng vẻ này của Nhất Kiếm Chân Nhân, Phiêu Nguyệt cảm thấy vô cùng ấn tượng.

“Khụ!”

Đột nhiên Tiểu Ma nôn ra một ngụm máu.

Phải đến lúc đó, Nhất Kiếm Chân Nhân mới nở nụ cười thỏa mãn rồi dừng tay.

“Ta đã lấy lại được hơi thở cho tiểu tử này rồi, chỉ cần chăm sóc tốt cơ thể, ăn uống ngủ nghỉ đầy đủ là mau chóng khỏe lại thôi.”

Ông đặt Tiểu Ma nằm xuống giường rồi đứng dậy. Phiêu Nguyệt liền cúi đầu với ông.

“Đa tạ Chân Nhân đã giúp đỡ.”

“Ta không định nhận lời cảm kích từ ngươi, vậy nên đừng có lễ tiết quá. Làm vậy cả người ta ngứa ngáy hết cả lên đấy. Mà ngươi từ đâu đến vậy? Sao ta lại không biết một kẻ kỳ quái như ngươi chứ? Hay là ngươi là người đến dự lễ mừng thọ của Thanh Chấn à?”

“Vâng!”

“Đạo sĩ thì vẫn nên tu dưỡng là hơn, lại còn tổ chức một buổi lễ ồn ào như vậy. Chậc chậc.”

Nhất Kiếm Chân Nhân liền buông lời chỉ trích những người đứng đầu phái Võ Đang.

Đương nhiên ông không chỉ nói Chương môn nhân Thanh Chân Chân Nhân mà còn có các trưởng lão.

“Ta muốn yên ổn ở đây rồi lên tiên giới, vậy mà mấy tên tiểu tử lại âm ỉ đến nỗi ta không đi được đây này.”

“Có thứ gọi là tiên giới hay sao?”

“Sao mà ta biết được chứ?”

“Vâng?”

“Ta còn chưa chết mà, làm sao biết có tiên giới hay không.”

“Nhưng mà vừa nãy...”

“Thì chết rồi mới biết chứ. Chẳng phải nếu ta không làm gì xấu xa thì thật sự có thể đến được nơi gọi là tiên giới kia sao? Người đấy, đừng có làm việc ác nữa, mau hành thiện tích đức đi. Cái mùi tử khí phát ra từ người của nam nhân trẻ tuổi như ngươi khiến mũi ta sắp hư đây này.”

“....”

“Bây giờ thì nói cho ta biết đi. Rốt cuộc làm sao ngươi có được ánh mắt như một lão nhân trong khi tuổi đời còn trẻ như thế chứ.”

Nhất Kiếm Chân Nhân không ngừng tuôn ra lời cay độc. Thế nhưng, trong lòng Phiêu Nguyệt lại không thấy khó chịu vì ánh mắt âm áp của ông.

Nhất Kiếm Chân Nhân nhìn Phiêu Nguyệt và Tiểu Ma.

Đôi mắt chứa đầy sự trầm ẩn ấy tựa hồ đã phá vỡ bức tường bao quanh trái tim Phiêu Nguyệt.

Dù vậy Phiêu Nguyệt vẫn không dễ dàng lên tiếng, Nhất Kiếm Chân Nhân liền đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi.

“Ngươi làm giá quá đắt. Ngươi không dám mở miệng ra nói à? Tiểu tử chết tiệt này! Ý ngươi muốn ta mang đồ quý trong nhà ra thì ngươi mới chịu buông bỏ phòng bị đúng không?”

Ông ta vừa cắn nhai vừa cầm lấy cái bình đặt ở một góc nhà.

“Đó là gì thế?”

“Rượu! Chẳng phải say rồi mới dễ mở miệng sao? Đây là Tùng Hoa Tửu mà ta đã ngâm được ba mươi năm rồi đấy. Mau

uống đi rồi kể chuyện cho ta nghe.”

“Ta không uống rượu.”

“Chết tiệt! Lúc nào cần uống thì phải uống chứ. Tiểu tử này!”

Nhất Kiếm Chân Nhân mở nắp bình rượu ra. Liền sau đó, tử hương tỏa ra khắp nơi.

Hương rượu len lỏi vào tận sâu trong lồng ngực, Phiêu Nguyệt bất giác đánh ực một tiếng.

Nhất Kiếm Chân Nhân rót đầy chén rượu rồi đưa cho Phiêu Nguyệt.

“Uống đi!”

“Ta đã nói với Chân Nhân là ta không uống rồi mà?”

“Bây giờ lão già sắp chết này chỉ chờ được uống thứ ngon lành này thôi đấy. Người hãy uống cho thỏa thích đi. Người không thể ném được loại rượu này lần thứ hai trên đời đâu, vậy nên mau uống cạn nào.”

Phiêu Nguyệt nhìn chén rượu một hồi.

Đó là một chén rượu hết sức bình thường, nó to gần bằng cái bát.

Sau khi nhìn một lúc, Phiêu Nguyệt cầm lấy rồi đưa nó lên miệng.

Tùng Hoa Tửu đựng trong chén rượu tỏa ra hương thơm ngào ngạt.

Phiêu Nguyệt nhắm chặt mắt lại rồi uống một hơi.

Cảm giác nóng rát từ khoang miệng truyền đến cổ họng rồi chạy tọt xuống dạ dày. Hắn cảm thấy cả người như muốn bốc cháy cả lên. Thế nhưng hắn lại không cảm thấy chán ghét cảm giác đó.

“Hơ hơ! Nhìn người mà xem. Uống được đấy. Thêm chén nữa nào.”

Nhất Kiếm Chân Nhân bật cười rồi lại rót đầy chén rượu.

Phiêu Nguyệt không từ chối mà cầm lấy.

“Nào, nói ta nghe xem.”

“Ta...”

Phiêu Nguyệt bắt đầu kể về cuộc đời của mình từ trước đến nay.

“Thì ra là vậy. Rồi sao nữa?”

Nhất Kiếm Chân Nhân vừa đáp lời vừa bày tỏ sự đồng cảm với Phiêu Nguyệt, còn thể hiện chút tiếc nuối cho cuộc đời hắn.

Phiêu Nguyệt nâng chén rượu lên rồi tự nhiên mà kể chuyện.

Nhất Kiếm Chân Nhân vừa rót rượu cho Phiêu Nguyệt vừa hưởng ứng câu chuyện của hắn.

Hai người hàn thuyên tâm sự đến tận đêm khuya, Nhất Kiếm Chân Nhân lúc này đã chìm đắm vào lời kể của Phiêu Nguyệt.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu.

Bình rượu đã cạn, câu chuyện cũng đến hồi kết.

“Thì ra là vậy! Ra là vậy.”

Nhất Kiếm Chân Nhân gật gù.

Ánh mắt ông nhìn Phiêu Nguyệt từ nãy đến giờ chỉ chứa sự hiền từ vô bờ. Thế nhưng Phiêu Nguyệt lại không nhìn ra điều đó. Bởi lẽ bây giờ hắn đã mất tỉnh táo vì cơn say.

Việc một cao thủ đạt đến cảnh giới như Phiêu Nguyệt mà lại say đến thần trí không còn minh mẫn là một điều khó chấp nhận được.

Đa phần họ sẽ tự vận nội công để đẩy tử độc ra ngoài.

Phiêu Nguyệt cũng biết chuyện đó nên mới không ngần ngại mà uống rượu. Thế nhưng, điều mà Phiêu Nguyệt không ngờ chính là loại rượu Tùng Hoa Tửu này không như rượu bình thường.

Nhất Kiếm Chân Nhân đã ủ rất nhiều loại rượu, nhưng chỉ bình này là đạt được tiêu chuẩn ông đặt ra.

Có rất nhiều người từng ghé thăm bao gồm cả Thanh Chấn Chân Nhân nhưng không một ai được thưởng thức thứ rượu này cả.

“Ta không biết tiểu tử ngươi có hiểu không. Chứ đây là loại rượu vô cùng quý giá đây. Hư hư!”

Nhất Kiếm Chân Nhân nhìn lên bầu trời.

Trên bầu trời không một gợn mây, cùng với vô vàn ngôi sao đang tỏa sáng lấp lánh.

“Đây cũng là một loại duyên phận ư? Tại sao vào thời khắc này lại gặp được đứa trẻ đó chứ.”

Nỗi muộn phiền trong lòng ông lúc này cũng rộng hết như bầu trời đầy sao kia.

(64229aca239055551c46731c)

215

Khi Phiêu Nguyệt mở mắt ra, thứ đầu tiên hắn nhìn thấy là trần nhà của một ngôi nhà nhỏ tồi tàn.

Ánh sáng mặt trời luôn qua những lỗ hổng trên trần chiếu thẳng thẳng vào ngôi nhà.

Phiêu Nguyệt ngồi dậy, hắn khẽ nhíu mày bởi mùi hôi trên y phục của hắn.

Một chất lỏng màu vàng đã khô dính trên y phục của hắn.

‘Gì vậy nhỉ?’

Hắn không nhớ gì về đêm qua cả.

Hắn chỉ nhớ đến lúc mình nói chuyện với Nhất Kiếm Chân Nhân, còn chuyện gì xảy ra sau đó hoàn toàn không nằm trong ký ức của hắn.

‘Mình bất cẩn rồi.’

Phiêu Nguyệt tự trách bản thân đã không phòng bị.

Nếu kẻ nào đang rình mò lắm le đến cái mạng của hắn, có lẽ hắn đã chết từ lâu rồi.

Kể từ khi ra khỏi giang hồ, hắn chưa bao giờ thiếu phòng bị đến vậy.

Nhưng Phiêu Nguyệt cảm thấy cũng không tệ.

Có lẽ là do tình trạng cơ thể lúc này của hắn.

Phiêu Nguyệt cảm thấy nhẹ nhõm đến lạ.

Hắn cảm thấy cơ thể nhẹ bẫng và tràn đầy năng lượng hơn mọi ngày.

‘Chuyện gì vậy nhỉ?’

Đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy thế này kể từ khi ra ngoài giang hồ.

Tình trạng cơ thể của Phiêu Nguyệt tốt đến mức hắn tưởng rằng đây không phải là cơ thể của mình.⁵

‘Có phải là vì... rượu không nhỉ?’

Nếu có điểm gì khác biệt so với thường ngày thì chính là việc hôm qua Phiêu Nguyệt đã uống rượu.

Rõ ràng là rượu đã khiến cho cơ thể của hắn có gì đó thay đổi.

Phiêu Nguyệt ngồi tại chỗ vận công.

Vù vù vù!³

Phiêu Nguyệt cảm nhận được một luồng khí mạnh ngay khi vận công.

Dòng khí chảy nhanh và mượt mà hơn hẳn trước đây.

Dù đã vận Phân Lô Tử Hồn Tâm Pháp hàng nghìn, hàng vạn lần nhưng hắn chưa bao giờ có cảm giác như thế này cả.

Hắn cảm giác như mình có thể làm được bất cứ thứ gì mà mình muốn.

Phiêu Nguyệt kết thúc Nhất Chu Thiên trong chớp mắt với tốc độ nhanh hơn bao giờ hết.⁶

‘Điên thật!’

Phiêu Nguyệt thành thật cảm thán.

Hắn nhận ra mình đã có được một mối kỳ duyên thật sự rất tuyệt vời.

Mối kỳ duyên ấy chính là Nhất Kiếm Chân Nhân. Rõ ràng thứ rượu mà lão cho hắn uống có chứa bí mật gì đó.

Hắn không biết tại sao Nhất Kiếm Chân Nhân lại ưu ái hắn đến vậy nhưng xem ra, hắn đã nợ lão một mối ân tình.

Phiêu Nguyệt nhìn quanh phòng.

Tiểu Ma đáng ra phải nằm ở trên giường nhưng hắn không thấy tiểu tử ấy ở đâu cả.

Phiêu Nguyệt nhặt Ám Long Bào lên rồi bước ra ngoài.

“Tỉnh rồi đấy à?”

Nhất Kiếm Chân Nhân chào đón hắn bằng một nụ cười.

Không hiểu sao, gương mặt của lão ấy như già đi mười tuổi.

Phiêu Nguyệt hỏi.

“Tại sao lại giúp ta?”

“Ý ngươi là gì?”

“Thứ rượu đó.”

“Sao thế, không ngon à? Đúng là cái tên xảo biện! Uống ngon lành thế mà lại...”

“Ý ta không phải thế...”

“Nếu đã uống ngon lành rồi thì hãy vì người đã cho ngươi uống mà im lặng đi.”

“Vậy thì...”²

“Ý ta là ngươi nên ngậm cái miệng của ngươi lại.”

“...”

Phiêu Nguyệt ngậm chặt miệng thật. Nhất Kiếm Chân Nhân thấy vậy lại cười khoái chí.

“Tốt hơn rồi đấy. Mà ngươi làm gì mà ngủ lâu thế hả?”³

“...”

“Ồ kìa? Ngươi đang chống đối ta đấy à? Sao lại không trả lời ta?”

“Chẳng phải chân nhân bảo ta ngậm miệng sao?”

“Ồi cái tên xét nét này! Thôi bỏ đi. Bắt bẻ câu chữ thế này thì ta không quan tâm đến ngươi nữa.”

“Ta sẽ không quên ân huệ này.”⁰

“Ân huệ cái gì chứ! Rượu ta không uống thì ta đưa người uống thôi chứ ân huệ cái nổi gì... thôi bỏ qua đi, mau đi ăn cơm thôi.”

Trên chiếc phản cũ kỹ được đặt trước ngôi nhà đã dọn sẵn đồ ăn.

Những món rau đều do đích thân Nhất Kiếm Chân Nhân chuẩn bị. Nhưng trên bàn chỉ có một bát cơm.

“Chân nhân không ăn sao?”

“Người nói mới để ý cũng lâu rồi ta không đụng đến cơm. Ta chỉ cần thứ này là đủ rồi.”

Nhất Kiếm Chân Nhân nói rồi lấy từ trong ngực ra một viên Tịch Cốc Đan to cỡ quả óc chó.

Lão cho Tịch Cốc Đan vào miệng rồi nhếch miệng cười.

Phiêu Nguyệt nói.

“Đa tạ vì bữa ăn.”

“Nhớ ăn hết sạch sẽ không được chừa lại một hột cơm nào. Nếu không người sẽ bị trời phạt đấy.”

“Thật sao?”

“Người nông dân phải đổ biết bao nhiêu mồ hôi suốt cả một năm mới làm ra được một hạt gạo mà người đang ăn. Người có thể chớp mắt một cái đã ăn hết một bát cơm nhưng để nuôi dưỡng nó, người phải bỏ ra rất nhiều thời gian và công sức.”

“...”

“Người chỉ cần ghi nhớ điều đó là được rồi.”

Nhất Kiếm Chân Nhân nhìn Phiêu Nguyệt rồi nở một nụ cười nhân từ.

Ngay lúc ấy, dường như có một thứ gì đó đang dâng trào từ sâu trong trái tim của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt cúi đầu và tập trung ăn để che giấu vẻ mặt bị dao động của mình.

Những món rau do Nhất Kiếm Chân Nhân làm rất nhạt nhẽo do không được nêm nếm gì. Nhưng đối với Phiêu Nguyệt, mùi vị của nó còn tuyệt hảo hơn bất cứ đầu bếp nào làm ra.

Phiêu Nguyệt vớt sạch cơm và những món ăn kèm đúng như những gì Nhất Kiếm Chân Nhân đã dặn hần.

Nhất Kiếm Chân Nhân chỉ về phía sau ngôi nhà.

“Người có thể rửa bát ở đó.”

Phía sau ngôi nhà có một dòng suối nhỏ.

“Vâng!”

Phiêu Nguyệt đáp lời rồi đứng dậy.

Hần mang mâm cơm ra phía con suối nhỏ.

Nước suối trong veo. Phiêu Nguyệt uống một ít nước ở đó rồi bắt đầu rửa chén.

Phiêu Nguyệt bị xoay tít kể từ sau khi gặp Nhất Kiếm Chân Nhân.

Lần đầu tiên Phiêu Nguyệt bị người khác xoay vòng liên tục như thế này kể từ khi hần do Huyết Ảnh Đoàn mà trở thành thích khách. Nhưng hần hoàn toàn không cảm thấy khó chịu.

Sau khi xắn tay áo rửa bát xong, Phiêu Nguyệt cũng tranh thủ tắm rửa và giặt sạch y phục của mình.

“Phù!”

Phiêu Nguyệt bước ra khỏi dòng suối và vận công, nước trên người và y phục của hần bốc hơi đi mất.

Sau khi xong hết việc, Phiêu Nguyệt lại quay trở ra phía trước của căn nhà thì đập vào mắt hần là bóng lưng của Nhất Kiếm Chân Nhân đang nhìn xuống thiên hạ.

Lão đạo sĩ khom người, tay chấp phía sau lưng và nhìn xuống núi.

Phiêu Nguyệt cũng vô thức đi đến bên cạnh Nhất Kiếm Chân Nhân, tầm mắt hướng về nơi mà lão ấy đang nhìn vào.

Một biển mây rộng lớn hiện ra trước mặt hần.

Biển mây bao la không thấy điểm dừng bao quanh những đỉnh núi cao chót vót của núi Võ Đang.

Gió thổi khiến từng đám mây đung đưa như sóng biển.

Từng đám mây va vào đỉnh núi rồi phân tán ra, tưởng chừng chúng đã cách xa nhau nhưng xoay vòng một lúc chúng lại quay trở về với nhau, tưởng chừng chúng đã bị gió lay động nhưng chúng lại nhanh chóng trôi êm ả như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Hình ảnh thiên biến vạn hóa nhưng bản chất không bị biến đổi khiến trong tim Phiêu Nguyệt dấy lên một cơn sóng kỳ lạ.

Làn sóng khiến tâm trí hấn thay đổi, tâm trí thay đổi dẫn đến cơ thể hấn cũng biến đổi.

Hấn cảm giác như có một tia sét đang chạy quanh huyết mạch.

Toàn cơ thể hấn tê nhức.

Đó không phải ảo ảnh.

Cốt lõi của Phân Lô Tử Hồn Tâm Pháp, căn nguyên của Nga Quỷ Đạo chính là Lô Lực.

Sử dụng Lô Lực khiến phản ứng của các dây thần kinh tăng lên đáng kể và tạo ra những kỹ nghệ mà người khác khó mà tưởng tượng được.

Nếu mất kiểm soát, Lô Lực có thể khiến hấn phát điên.

Vậy nên những dây thần kinh phải dày hơn để có thể chịu đựng được Lô Lực. Nhưng cái gì cũng có giới hạn của nó.

Khi các dây thần kinh của Phiêu Nguyệt không thể chịu đựng được nữa và sắp bốc cháy đến nơi thì bỗng dưng có một luồng khí kỳ lạ tỏa ra từ phía bụng dưới rồi nhẹ nhàng quán quanh các dây thần kinh của hấn.

Một loại khí lực mà hấn chưa từng có trước đây.

Khí lực thần kỳ có chứa trong Tùng Hoa Tửu mà hấn được uống hôm qua đã phản ứng với kích thích bên trong của hấn.

Lô Lực kích thích các dây thần kinh mạnh hơn. Còn khí lực của Tùng Hoa Tửu khiến cho các dây thần kinh trở nên lớn và mạnh mẽ hơn.

Trong người Phiêu Nguyệt như đang xảy ra một cuộc chiến. Nhưng chỉ nhìn bên ngoài thì không thể biết chuyện gì đang xảy ra được.

Bổng Nhất Kiếm Chân Nhân đứng cạnh quay sang nhìn Phiêu Nguyệt.

Một nụ cười mãn nguyện nở trên gương mặt nhăn nheo của Nhất Kiếm Chân Nhân.

“Có người không thể thức tỉnh dù đã nắm giữ nó và được dạy dỗ cả một đời nhưng cũng có người mở ra được cánh cửa ấy chỉ với một lần nhìn nhĩ. Chắc chắn! Bởi mới nói thế gian này luôn thiếu công bằng mà.”

Nhất Kiếm Chân Nhân vỗ vỗ vào eo rồi ngồi xuống tấm phản và nhìn Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt đứng nhìn biển mây như tượng đá một hồi lâu.

Nhất Kiếm Chân Nhân không thể biết được chính xác Phiêu Nguyệt đã biến đổi như thế nào. Nhưng lão chắc chắn nhận thức và sự biến đổi mà Phiêu Nguyệt có được ở nơi này sẽ giúp cho hắn phát triển thêm một bậc.

Phải một lúc lâu sau, Phiêu Nguyệt mới thoát ra khỏi thế giới của riêng mình.

“Hầy!”

Phiêu Nguyệt khẽ thở dài rồi nhắm mắt lại.

Đến khi tỉnh táo lại hắn mới chấp tay với Nhất Kiếm Chân Nhân.

“Đa tạ ân huệ của chân nhân. Ân huệ này t...”

“Lại ân huệ gì nữa! Người thức tỉnh là chuyện của người chứ liên quan gì đến ta? Nếu tỉnh táo lại rồi thì đi đi. Lão già này còn phải nghỉ ngơi nữa.”

“Vâng!”

“À mà cứ để tên tiểu quỷ đó ở lại đây nhé.”

“Sao?”

Phiêu Nguyệt mở to mắt trước những lời ngoài dự đoán của Nhất Kiếm Chân Nhân.

“Tiểu tử ấy đã luyện đến cả Phản Quan Âm Ma Công luôn rồi. Nó thật may mắn khi vẫn còn sống đấy. Tuy hiện tại nó có thể chịu được nhưng khi thời gian trôi qua, chắc chắn tiểu tử ấy sẽ phát điên và tự hủy hoại bản thân mà thôi. Tiểu tử ấy cần phải học cách kiểm soát bản thân mình.”

“Tức tiểu tử ấy sẽ trở thành đạo sĩ sao?”

“Chắc chắn! Người tương ai cũng làm đạo sĩ được à? Điều phải có thiện duyên cả đấy. Trước tiên thì ta sẽ dạy nó cách kiểm soát tâm trí của mình. Còn thành đạo sĩ hay không thì để tiểu tử ấy sau này tự quyết định.”

“Sao chân nhân lại quan tâm đến bọn ta vậy?”

“Không phải vì các ngươi.”

“Vậy là vì gì?”

“Rồi ngươi sẽ hiểu khi ngươi sống đến tuổi của ta thôi. Thấy những thứ không muốn thấy. Thấy những thứ mà người khác không thể thấy. Và điều đó khiến cho ngươi lo lắng. Cuối cùng đành phải xen vào chuyện của người khác.”

“...”

“Ngươi không cần phải cố để hiểu đâu. Chỉ cần tiếp thu nó là được rồi.”

Phiêu Nguyệt nhìn thẳng vào gương mặt nhăn nhoe của Nhất Kiếm Chân Nhân.

Khác hẳn với gương mặt nhăn nhoe của lão, đôi mắt của lão trong sáng như một đứa trẻ.

Ánh mắt đó làm Phiêu Nguyệt không thể cố chấp thêm được.

“Ta hiểu rồi.”

“Chắc chắn! Xem ra ngươi cũng biết suy nghĩ đấy.”

“Ta có thể gặp tiểu tử ấy lần cuối trước khi rời khỏi đây không?”

“Có gì mà phải luyện tiếc thế? Rồi các ngươi sẽ gặp lại nhau ở một thời điểm thích hợp thôi, giờ hãy đi đi.”

“Vâng.”

Phiêu Nguyệt gật đầu.

Hắn tin những gì Nhất Kiếm Chân Nhân nói.

Một Phiêu Nguyệt không bao giờ dễ dàng tin tưởng người khác nay lại tin vào những lời của Nhất Kiếm Chân Nhân.

Nhất Kiếm Chân Nhân ngồi xoay người lại.

Bóng lưng kia thực nhỏ bé mà Phiêu Nguyệt lại thấy nó còn cao to hơn cả núi Võ Đang.

Phiêu Nguyệt chấp tay chào Nhất Kiếm Chân Nhân rồi rời đi.

Sau khi Phiêu Nguyệt khuất dạng, Nhất Kiếm Chân Nhân vẫn ngồi yên ở đó.

Đến khi có ai đó xuất hiện từ sau bụi cây, lão mới chịu chuyển động.

Âm thanh sột soạt từ bụi cây phát ra, một lão đạo sĩ khác ôm Tiểu Ma đi đến gần Nhất Kiếm Chân Nhân.

Lão đạo sĩ có phong thái thoát tục ấy chính là chương môn nhân của phái Võ Đang - Thanh Chấn Chân Nhân.

Thanh Chấn Chân Nhân nhìn quanh rồi hỏi.

“Người ấy đi rồi sao?”

“Đi rồi nên ta mới ngồi một mình đây.”

“Xem ra con hỏi một câu hơi vô ích rồi.”

“Ôi chao, tiểu tử này! Sao ngươi càng lớn càng quỷ quyết thế hả?”

“Là do học được từ sư thúc đây ạ.”

“Ôi cái tiểu tử thôi này!”

“Nhưng mà con có chút buồn đây.”

“Lại chuyện gì nữa?”

Nhất Kiếm Chân Nhân lườm Thanh Chấn Chân Nhân. Tuy ánh mắt của Nhất Kiếm Chân Nhân lúc này rất hung dữ nhưng Thanh Chấn Chân Nhân vẫn bình tĩnh đáp lời.

“Là về Tùng Hoa Tửu ạ. Sư diệt năn nỉ cầu xin đến thế sư thúc một ngụm vẫn không cho mà lại cho người ấy uống hết sao?”

“Chậc! Cho người thì tiếc lắm, vì người có uống thì cũng có cảm nhận được hiệu năng của nó đâu, cho người làm gì. Người đáng cho thì ta cho thôi. Mỗi bảo vật vốn đều có một người phù hợp. Người không phù hợp, còn hần thì có. Vậy thôi”

“Đến mức đó sao?”

“Hần khá hơn ta nghĩ. Biết cách tạo ra ‘hữu’ từ ‘vô’”

“Sao bốn phái không thu nhận những người như thế sớm hơn nhỉ?”

“Hừm! Người mong đợi gì từ những người đóng mình trong khuôn mẫu đó chứ? Dù cho đứa trẻ đó có tự tìm đến phái Võ Đang đi chăng nữa thì chắc bọn họ cũng từ chối chỉ vì sát khí trên người tiểu tử ấy quá nặng thôi.”

“Hầy! Có lẽ vậy. Phái Võ Đang vốn là nơi như vậy mà.”

“Chậc! Người nói cứ như đang nói chuyện của người khác vậy.”

Nét mặt của Thanh Chấn Chân Nhân vẫn không hề thay đổi trước những lời mỉa mai của Nhất Kiếm Chân Nhân.

“Con cũng giống vậy mà. Nhưng bây giờ đã có tuổi, con cũng đã có chút mắt nhìn người nên sẽ không phạm sai lầm như trước nữa đâu.”

“Vậy là tốt rồi.”

“Nhân tiện, đứa trẻ này sẽ là sư đệ của con ạ?”

Thanh Chấn Chân Nhân nhìn Tiểu Ma đang trong vòng tay của lão.

Nhất Kiếm Chân Nhân khịt mũi.

“Hừ! Sư đệ cái gì mà sư đệ! Tiểu tử này mà là sư đệ của người thì bồi phận có mà loạn à. Ta chỉ dạy cho nó một vài chiêu thôi, không liên quan gì đến phái Võ Đang, đừng có mà tham vọng.”

Thanh Chấn Chân Nhân cười cay đắng.

Một trong những vấn đề của một môn phái có lịch sử lâu đời như phái Võ Đang chính là rất khó để trông đợi vào sự đột

phá.

Nhiều thông lệ và truyền thống đã trở nên cứng nhắc và tạo dựng lên cho riêng nó một pháo đài sắt. Cũng chính vì thế mà đến cả Thanh Chấn Chân Nhân cũng khó để đưa ra những quy định trái với lệ thường.

Nhất Kiếm Chân Nhân nhìn vào Tiểu Ma và nói tiếp.

“Đứa trẻ này là một con quái vật hiếm có trong thiên hạ. Nó vốn dĩ không được phép tồn tại trên thế giới này. Nhưng nó vẫn tồn tại, điều đó có nghĩa là dòng chảy của thiên cơ đã bị đảo lộn.”

“Vậy người ấy cũng là quái vật sao?”

“Hắn đã vượt xa một con quái vật rồi.”

“Sao ạ?”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 216

Phiêu Nguyệt đột nhiên quay lại phía sau.

Trước mặt hắn là ngọn núi Võ Đang rộng lớn có thu cách mấy cũng không hết tầm mắt.

Hắn đã đến ngọn núi Võ Đang này hai lần rồi.

Lần đầu là vào ngày lễ mừng thọ Thanh Chấn Chân Nhân, và một lần đi cùng với Nhất Kiếm Chân Nhân.⁵

Lúc đầu đến đây hắn không cảm thấy gì đặc biệt cả, nhưng hiện tại lại có chút khác biệt.

Có lẽ vì do bản thân hắn đã thay đổi.

Cuộc hội ngộ với Nhất Kiếm Chân Nhân dường như đã khiến nội tâm Phiêu Nguyệt thay đổi thứ gì đó. Tính cách hắn vẫn thế, võ công cũng không hề bị ảnh hưởng, nhưng chắc chắn đã xuất hiện một điều mới mẻ bên trong con người hắn. Chính Phiêu Nguyệt cũng cảm nhận được điều đó.

Phiêu Nguyệt nghĩ rằng hắn đã nhận được một ân huệ lớn từ Nhất Kiếm Chân Nhân. Có ân thì ắt phải trả, đó chính là đạo lý làm người.

Phiêu Nguyệt thầm quyết tâm một ngày nào đó nhất định phải trả món nợ ân tình này cho Nhất Kiếm Chân Nhân.³

Hiện tại hắn cảm thấy có chút trống vắng vì không có Tiểu Ma đi cùng. Thế nhưng, hắn biết một ngày nào đó cũng phải đối mặt với chuyện này.

Phiêu Nguyệt không thể mang Tiểu Ma bên mình cả đời.

Tiểu nam tử không phải người lớn, cũng chẳng là trẻ con.⁶

Tiểu Ma chỉ là Tiểu Ma mà thôi.

Hắn không biết Nhất Kiếm Chân Nhân sẽ dạy dỗ và thay đổi Tiểu Ma thế nào. Thế nhưng hắn tin rằng ông ấy sẽ dẫn dắt tiểu nam tử theo hướng tích cực nhất có thể.

2

Phiêu Nguyệt cố gắng rũ bỏ tạp niệm trong đầu rồi sải bước đi tiếp.

Bây giờ bên cạnh hắn không có nhóm người của Ưu Trường Lạc, không có nhóm lãng nhân, càng không có Tiểu Ma.

Hắn phải một mình đi đến nơi hắn muốn đến.

May là hắn đã nghe Ưu Trường Lạc giải thích kỹ càng địa hình địa thế cũng như tình hình giang hồ hiện tại. Hắn cũng thu được không ít thông tin từ Tàng Kinh Các của Võ Đang.³

Bây giờ kiến thức về giang hồ của Phiêu Nguyệt không kém cạnh các nhân sĩ võ lâm lão làng là mấy.

0

Chính vì thế, dù có độc hành hắn vẫn có thể tự tin bước tiếp. Dù một mình hắn vẫn có thể đến được gia môn nhà họ Chân trên đỉnh Thiên Trung Sơn.

Phiêu Nguyệt lần tìm đến một chợ buôn ngựa ở ngoại ô Quân Huyền.

Chợ buôn ngựa ở Quân Huyền có quy mô lớn hơn nhiều so với những nơi mà Phiêu Nguyệt từng gặp qua. Vậy nên tại đây diễn ra rất nhiều giao dịch.

Có vô số ngựa đã được buộc dây cương, xung quanh cũng có không ít người đang kì kèo mặc cả với người bán ngựa.

“Con này ít nhất phải mười lượng vàng.”

“Ồ hơ! Nhìn kiêu gì cũng thấy nó chỉ khoảng mười lăm năm tuổi, mười lượng vàng có hơi đắt đấy. Bảy lượng thôi.”

“Ngài nhìn thế nào mà ra mười lăm năm tuổi thế? Ít nhất cũng phải hai mươi năm rồi.”

“Trên trán nó có nhiều lông trắng....”

Chợ buôn ngựa chẳng khác nào một chiến trường vô cùng ác liệt.

Người bán muốn kiếm chác thêm dù chỉ một xu, người mua thì dùng mọi cách để giảm giá nhiều nhất có thể.

Nhìn thấy Phiêu Nguyệt trông như một người mới đến, các thương nhân liền nhanh chóng tiếp cận hẳn.

“Hình như đây là lần đầu ngài đến đây đúng không? Đây là ngựa nổi tiếng ở Tây Vực, có lai với giống Đại Oản Khẩu nữa đấy....”

“Ngài chỉ cần bỏ ra mười lượng vàng, ta sẽ cho ngài con ngựa tốt nhất thiên hạ.”

“Hơ hơ! Đến đây nào. Đến mấy chỗ khác thì đắt lắm. Ngựa của ta bán rẻ hơn đây này.”

Có người như moi cả tim gan ra mời chào, cũng có kẻ thì âm thầm đe dọa.

Hơn chục thương nhân vây quanh Phiêu Nguyệt, họ không ngừng dùng lời lẽ đường mật, thậm chí cả uy hiếp để chèo kéo được khách về tay.

Họ thường dùng cách đánh vào tâm lý những người lần đầu đến đây, sau đó bán ngựa với giá cắt cổ. Thực tế, lời họ nói ra

không câu nào là thật cả.

Phản ứng của Phiêu Nguyệt lúc này lại vô cùng đơn giản.

“Thượng Quan Diệc đang ở đâu?”

“Cái gì?”

“Lẽ nào là... Thượng Quan công tử ư?”

Trên mặt đám thương nhân vây quanh Phiêu Nguyệt lúc này đã cắt không còn giọt máu.

Tiểu Trang chủ Quần Mã Trang - Thượng Quan Diệc. Ngoài ra, Quần Mã Trang còn là nơi có sức ảnh hưởng vô cùng lớn trong khu buôn ngựa này.

Lừa khách của Quần Mã Trang là một việc vô cùng nguy hiểm, hậu quả phải gánh lấy hết sức to lớn. Thế nên đám thương nhân không ai dám hó hé thêm câu nào cả. Giả như chỉ cần khinh suất một tí thôi cũng sẽ bị đuổi khỏi đây ngay lập tức.

“Hum!”

“Nghĩ, nghĩ lại thì ngựa của ta có vẻ không đủ tiêu chuẩn để bán cho ngài đâu.”

Đám thương nhân liền rút khỏi chỗ Phiêu Nguyệt như thủy triều rút nước.

Nhờ thế nên Phiêu Nguyệt mới thoát khỏi đám thương nhân mà thông thả ngẫm ngựa.

Chính lúc này.

“Là ai dám mạo danh người quen của ta thế?”

Đột nhiên một giọng nói trong trẻo của một nam tử trẻ tuổi vang lên.

Nam tử dẫn theo hàng chục thuộc hạ tiến đến gần với khí thế vô cùng uy áp kia chính là Thượng Quan Diệc.

“Ai mà dám...”

Hắn đang nói thì im bất đi.

Bởi vì hắn đã nhận ra Phiêu Nguyệt.

Thượng Quan Diệt nhìn thấy Phiêu Nguyệt liền cứng đờ như đá tảng. Sắc mặt hắn không biết đã chuyển xanh từ lúc nào.

“Ngươi, ngươi đến đây làm gì?”

Thượng Quan Diệt bất giác lùi về sau mấy bước.

avetem

Hôm qua hắn đã nhận được một tin tức vô cùng khó tin.

Đó chính là chuyện Chương Vô Diễm và Bạch Hổ Kiếm Đội của Vũ Kiếm Sơn Trang đã bị một gã nam nhân tiêu diệt.

Vũ Kiếm Sơn Trang là thế lực có thể sánh ngang với phái Võ Đang.

Võ công của Nhị công tử Chương Vô Diễm vô cùng xuất chúng, hơn nữa, Bạch Hổ Kiếm Đội còn là một đội quân tinh nhuệ sở hữu tiềm lực không thua kém các đại môn phái trứ danh giang hồ.

Những người như thế lại bị hạ dưới tay của một kẻ duy nhất. Và gã nam nhân đã tiêu diệt họ chính là Phiêu Nguyệt, người mà hắn đã xảy ra chút cãi vã trong lúc diễn ra lễ mừng thọ của Thanh Chấn Chân Nhân.

Sự việc kia diễn ra ở địa phận phái Võ Đang.

Đương nhiên người giải quyết hậu hoạn không ai khác chính là phái Võ Đang.

Một trong các đạo sĩ phái Võ Đang nhận nhiệm vụ thu thập thi thể đã lan truyền tin tức ra ngoài, và không lâu sau tin tức cũng đến tai Quần Mã Trang.

Đó là một câu chuyện vô cùng khó tin, nhưng họ không thể nào để ngoài tai vì chính miệng đạo sĩ Võ Đang đã khẳng định chắc nịch sự thật.

Phải đến lúc đó, Thượng Quan Diệc mới nhận ra gã nam nhân gây ra mọi sự việc này chính là người đã chạm trán với hắn. Thế nên lúc này gặp lại Phiêu Nguyệt, tay chân hắn như tê cứng hết đi.

“Người đến chợ buôn ngựa để làm gì?”

“Ta cần ngựa.”

“Cái gì?”

“Ta cần một con ngựa để cưỡi. Cho ta một con có thể dùng được đi.”

“Sao lại nói chuyện đó với ta?”

“Đám thương nhân khác cứ nói dối đủ điều hòng kiếm chác từ ta.”

Ánh mắt Thượng Quan Diệc liền lóe sáng lên.

“Các người muốn giết người hả?”

Nghe giọng nói của Thượng Quan Diệc, đám thương nhân liền sợ xanh cả mặt.

‘Chết chắc rồi.’

‘Toang thật rồi.’

Đám thương nhân vừa nãy tiếp cận Phiêu Nguyệt liền nhắm chặt mắt lại.

Phiêu Nguyệt không thèm liếc nhìn họ lấy một cái mà nói tiếp.

“Ta sẽ trả tiền, vậy nên hãy đem cho ta một con ngựa tốt đi.”

“Phù! Ta biết rồi. Người thấy ổn thì cứ giao cho ta.”

Thượng Quan Diệc thở phào nhẹ nhõm khi biết rằng Phiêu Nguyệt không đến để làm hại hắn.

Hắn liền ra lệnh cho thuộc hạ tìm một con ngựa tốt nhất.

Một hồi sau, đám thuộc hạ mang đến một con ngựa có bộ lông cực kỳ mượt mà, mềm mại.

Bộ lông ngựa rất suôn mượt, thân hình khá to lớn, cơ bắp lại cực kỳ săn chắc.

Phiêu Nguyệt liền lắc đầu.

“Ta không cần một con ngựa tốt như thế.”

“Đây là thành ý của ta. Người cứ nhận đi. Ta chỉ lấy giá gốc thôi.”

“Hừm!”

“Hừm hừm! Ta xin tạ lỗi với người chuyện ở Võ Đang. Người hãy xí xóa ân oán ngày hôm đó cho ta nhé. Ta lấy con này mười lượng vàng thôi.”

“Được.”

Phiêu Nguyệt liền gật đầu.

Hắn không cần phải e ngại vì hắn không hề ép buộc Thượng Quan Diệc phải làm như thế.

Phiêu Nguyệt lấy mười lượng vàng trong túi ra ném cho Thượng Quan Diệc.

Thượng Quan Diệc nhận lấy tiền rồi nhìn Phiêu Nguyệt bằng ánh mắt vô cùng phức tạp. Thế nhưng, liền sau đó, hắn lại bày ra vẻ mặt thản nhiên mà nhét tiền vào tay áo.

Mặc dù bị tổn thất không ít, nhưng chỉ cần xóa bỏ được hiểm khích với Phiêu Nguyệt là đủ rồi.

Đối phương là võ giả một mình đánh bại quân tinh nhuệ của Vũ Kiếm Sơn Trang. Không chỉ vậy, dường như hắn ta còn nhận được sự hậu thuẫn của phái Võ Đang.

Bởi lẽ nếu không được phái Võ Đang cho phép, hắn không thể tự do đi lại ở Quân Huyền như thế được.

Thượng Quan Diệc không biết Phiêu Nguyệt có mối quan hệ gì với phái Võ Đang, nhưng rõ là hai bên vô cùng thân thiết.

Trên giang hồ bấy giờ không một kẻ nào biết đến Phiêu Nguyệt, nhưng Thượng Quan Diệc nghĩ rằng danh tiếng của hắn sẽ sớm vang khắp thiên hạ này mà thôi.

Mặc dù chỉ là một ân oán nhỏ nhất, nhưng xét đến tương lai của Quân Mã Trang, Thượng Quan Diệc vẫn là nên giải quyết càng sớm càng tốt.

Phiêu Nguyệt lúc này đã leo lên lưng ngựa.

Hắn đã quen với việc cưỡi ngựa khi đồng hành cùng nhóm của Ưu Trường Lạc.

Hắn đi mà không để lại bất cứ câu chào tạm biệt nào.

Nhìn thấy Phiêu Nguyệt đã đi khá xa, Thượng Quan Diệc bèn lẩm lẩm.

“Nhưng Vũ Kiếm Sơn Trang nhất định không để yên đâu, chẳng biết có ổn không nữa.”

“Phù! Cứ tưởng chết rồi chứ.”

Nữ nhân vận y phục đỏ vừa lau mồ hôi trên trán vừa lẩm bầm.

Toàn thân nàng lúc này đã nhuộm đầy máu pha lẫn với mồ hôi.
Nàng chính là Hồng Lệ Tuyết.

Nàng chính là một trong những người được mời đến phái Võ Đang.

Nhân lúc Võ Đang rơi vào hỗn loạn, nàng đã tìm đến một ngôi nhà hoang.

Trước ngôi nhà có một cái giếng trông cũ kỹ và nhuốm màu năm tháng.

Hồng Lệ Tuyết ngay khi tới nơi liền cởi bỏ lớp y phục để lộ thân hình nõn nà, săn chắc.

Hồng Lệ Tuyết múc nước từ giếng lên đổ từ đầu xuống chân. Dòng nước lạnh chạm vào da thịt khiến nàng nổi cả da gà, ấy thế mà nàng vẫn tiếp tục đổ thêm nước lên cơ thể.

Thoạt nhìn, cả người nàng đã sạch sẽ không chút tì vết, nhưng nhìn kỹ lại có không ít vết sẹo. Giờ đây lại có thêm những vết thương mới chằng chịt lên.

Hồng Lệ Tuyết tìm lọ thuốc trong y phục rồi bôi lên người. Máu từ vết thương lập tức ngừng chảy.

“Đau quá.”

Hồng Lệ Tuyết nhắm mắt nhú mày nhìn vào vết thương.

Những vết thương này không phải cứ cười xòa cho qua là được. Nàng là người vốn thường phải chịu đau đớn nên mới dễ dàng chịu đựng như thế, chứ nếu là người thường có khi sắp chết cũng không chừng.

Hồng Lệ Tuyết vốn không phải phàm nhân, dăm ba vết thương thể này không thể làm khó nàng được.

“Đúng là lũ đạo sĩ khôn kiếp. Nói gì thì nói, cơ thể nữ nhân như thế này mà chúng dám dẫm thương sao.”

Hồng Lệ Tuyết luôn mồm chửi bới đạo sĩ của phái Võ Đang đã dẫm thương nàng.

Thanh Chấn Chân Nhân đã cùng với Võ Đang Thất Kiếm ráo riết truy lùng nàng. Nàng không thể đối đầu trực diện với họ được.

Chỉ đối phó với Võ Đang Thất Kiếm cũng đã quá sức chứ đừng nói đến giao chiến với Võ Đang Đệ Nhất Kiếm, hành động này chẳng khác nào tự bước chân vào Quỷ Môn Quan cả.

Thế nên nàng đành phải dốc toàn lực mà chạy trốn.

May là nàng vô cùng thông thạo trong việc đào tẩu.

Sau khi vượt cửa tử vài lần, nàng đã thoát được Thanh Chấn Chân Nhân và Võ Đang Thất Kiếm. Đổi lại, nàng phải chịu không ít thương tích, nhưng tâm này nàng vẫn chịu đựng được.

Hồng Lệ Tuyết đang không mảnh vải che thân trước ngôi nhà hoang.

Nàng vốn đã giấu sẵn một bộ y phục tương đối nhẹ nhàng, thoải mái ở đây từ lâu.

Hồng Lệ Tuyết lấy y phục ra rồi vận lên người, sau đó nàng bước ra ngoài.

Nàng đã thoa lên người một mùi hương đặc biệt để xóa bỏ mùi hoa dại đặc trưng trên cơ thể.

Trên giang hồ này thật sự tồn tại những người có khả năng theo dõi kẻ khác thông qua mùi hương. Vậy nên, nàng phải loại bỏ hoàn toàn khả năng bị bám đuôi dù là nhỏ nhất.

Sau khi thay đổi y phục, thần thái của Hồng Lệ Tuyết cũng thay đổi theo. Đôi mắt trong trẻo, đôi môi chúm chím, khuôn mặt vô cảm, đáng vẻ hoàn toàn khác biệt so với lúc nàng còn ở núi Võ Đang.

Cuối cùng, thứ mà nàng cảm theo là một quyển sách được giấu trong bộ y phục đã cởi bỏ.

Ma Ma Kinh Khí Công.

Đây là món đồ mà nàng phải liều mạng lên vào bảo khố của Võ Đang mới lấy được. Bây giờ chỉ còn giao lại món đồ này cho bên ủy thác nữa là hoàn thành nhiệm vụ. Hồng Lệ Tuyết nhăn mặt lẩm bầm.

“Nhưng nó bốc mùi thật khó chịu.”

Đây vốn không phải ủy thác trực tiếp giao cho nàng. Bên ủy thác đã bỏ qua vài người rồi mới tìm đến nàng.

Ủy thác này nàng không nhận với tư cách là thích khách của Bách Quỷ Liên mà là làm theo sở thích cá nhân.

Theo kinh nghiệm của nàng, trong trường hợp này khả năng cao sẽ phát sinh vấn đề.

Nhưng Hồng Lệ Tuyết hy vọng chuyện đó sẽ không xảy ra. Nàng nhanh chóng chạy ngay đến điểm hẹn.

Nàng tìm đến một bờ sông cách khá xa núi Võ Đang.

Nơi hẹn chính là một ngọn đá có hình dáng như một con rùa lớn.

Lúc Hồng Lệ Tuyết đến, một gã nam nhân thân hình mập mạp đã chờ sẵn sau tảng đá lớn liền xuất hiện. Hắn ta chính là bên ủy thác.

“Quyển sách đâu?”

Hồng Lệ Tuyết im lặng đưa quyển mật tịch Ma Ma Kinh Khí Công ra. Bên ủy thác liền nở nụ cười trên môi.

“Đúng là đáng tin đấy. Đưa quyển sách cho ta.”

“Đưa tiền trước đã.”

Hồng Lệ Tuyết cộc cằn nói.

“Đưa mật tịch trước.”

“Hum! Người sợ ta nhận tiền rồi không đưa hàng à? Mau đưa tiền trước đi.”

“Con ả này, là cô tự chuốc họa đấy nhé.”

Bên ủy thác liền giơ tay lên. Ngay sau đó, một đám người cầm vũ khí xuất hiện khắp bờ sông.

“Ha! Biết ngay mà. Ta vốn không nên nhận ủy thác kiểu này.”

Hồng Lệ Tuyết thở dài một hơi.

Từ khi bắt đầu đã gặp trục trặc, đến cuối cùng là sụp đổ như dự tính. Bên ủy thác vốn đã không muốn trả tiền cho nàng. Thất bại thì thôi, còn lấy được hàng ắt sẽ giở trò cướp bóc.

Hắn ta liếc nhìn Hồng Lệ Tuyết rồi lầm bầm.

“Ta thấy đáng tiếc cho một con ả hữu dụng như cô đấy.”

“Đồ lợn lòi! Cho dù ta có đói nam nhân đến mấy cũng không ngủ với con lợn như ngươi đâu.”

“Cái gì?”

“Ta thà giết con lợn đó còn hơn.”

Hồng Lệ Tuyết liền giơ bàn tay trắng nõn lên.

Thái Âm Thủ - một chiêu thức đặc trưng của Thất Huyết Sát trong Thập Huyết Sát.

217

“Quơ hơ!”

Phiêu Nguyệt dừng ngựa.

Tuy đã đi được một quãng đường dài nhưng con ngựa vẫn thờ phì phì tràn đầy năng lượng.

Phiêu Nguyệt vỗ vào gáy ngựa để trấn tĩnh nó lại.

Đã được năm ngày kể từ khi hấn rời núi Võ Đang.

Trong suốt thời gian đó, Phiêu Nguyệt đều chạy hết tốc lực trừ những lúc cần phải nghỉ ngơi. Kết quả là hấn có thể đến được Nam Dương của thành Hà Nam.

Để đến được Thiên Trung Sơn hấn phải đi thêm năm ngày nữa. Nhưng năm ngày đó là chưa bao gồm thời gian để nghỉ ngơi.

Cho dù là chiến mã đi chằng nữa thì cũng không thể chạy mãi mà không nghỉ ngơi được. Chạy đến đây chỉ trong năm ngày cũng xem như nó đã thực hiện rất tốt vai trò của mình rồi.

Nam Dương to lớn và hoa lệ hơn bất kỳ đô thị nào mà Phiêu Nguyệt từng đi qua.

Từ những quy mô của những tòa nhà xếp thành hàng dài nằm san sát nhau đã có sự khác biệt.

Những đạo quán cùng tòa nhà rộng lớn khiến cho những người lần đầu tiên nhìn thấy chúng cảm thấy choáng ngợp.

Phiêu Nguyệt hỏi những người trên đường rồi tìm đến một con phố có rất nhiều quán trọ.

Vô số những quán trọ xếp dài khiến cho khung cảnh trở nên hoành tráng. Phiêu Nguyệt đã chọn một quán trọ có chỗ để ngựa.

Ở đó còn có người quản lý riêng cho những con ngựa, vì thế mà những thương đoàn hay tiêu cục đi đường dài đều đặc biệt tìm đến đây.

Khi Phiêu Nguyệt dắt ngựa vào, người quản lý kia trở mắt lên nhìn.

“Ái chà! Tiểu tử này không phải thứ tầm thường đâu. Lão đã ở đây hơn mười năm rồi mà chưa bao giờ thấy một con ngựa tốt như vậy.”

Lão quản lý già chăm chú quan sát con ngựa rồi không ngừng cảm thán.

Ông lão có thấy được những ưu điểm của ngựa mà người bình thường không thể thấy được. Chẳng hạn như chiều cao hoặc cơ bắp phát triển tốt như thế nào.⁵

Phiêu Nguyệt chuyển dây cương cho ông lão rồi nói.

“Cho nó ăn uống đầy đủ và chăm sóc thật tốt giúp ta.”

“Xin ngài đừng lo lắng. Tiểu tử này sẽ được đối đãi tốt nhất có thể. Lão sẽ để nó ở chuồng ngựa tốt nhất.”

“Nhờ ngài!”

Phiêu Nguyệt nói rồi đưa cho ông lão vài đồng.

Lão nhận tiền rồi cười tươi rói.

Phiêu Nguyệt bỏ lại lão rồi bước vào trong quán trọ.

Dù vẫn còn sớm nhưng quán ăn ở lầu một của quán trọ đã đông nghẹt khách.

Một tiểu nhị nhanh chân chạy đến khi thấy Phiêu Nguyệt bước vào.

“Hoan nghênh khách quan.”

“Ta định ở lại một đêm. Chỗ ngài còn phòng không?”

“Ngài đến thật đúng lúc. Chỉ cần đến muộn một chút nữa thôi là sẽ không có phòng rồi.”

“Tại sao vậy?”

“Lúc nào cũng thế đấy ạ. Các khách quan của thương đoàn và tiêu cục thường sẽ đến đây khoảng chập tối. Họ thường thuê một lần rất nhiều phòng nên những vị khách đi ít người sẽ rất khó để tìm phòng ạ.”³

“Ra là vậy.”

“Vì họ vẫn chưa đến nên phòng còn trống rất nhiều ạ. Tiểu nhân sắp xếp cho ngài căn phòng ở cuối hành lang lầu hai nhé. Ở đó là nơi yên tĩnh và sạch sẽ nhất, rất phù hợp để nghỉ ngơi ạ.”

Phiêu Nguyệt gật đầu rồi đưa tiền cho tiểu nhị.

Tiểu nhị rạng rỡ nhận lấy tiền rồi dẫn Phiêu Nguyệt về phòng.

Căn phòng trông khá sạch sẽ như những gì tiểu nhị đã nói.

Phiêu Nguyệt ngồi lên giường và nhìn ra ngoài cửa sổ.⁶

Bóng tối dần buông xuống trên từng con phố. Nhưng người tìm đến quán trọ cũng tăng dần.

Những người trong thương đoàn và tiêu cục lần lượt kéo đến như những gì mà tiểu như đã nói trước đó.

Phiêu Nguyệt cảm thấy nếu cứ ngồi thẫn thờ như vậy mãi có lẽ một chút nữa hẳn sẽ không tìm được chỗ để ăn nên vội vàng xuống lầu để tìm chỗ ngồi.

Đúng như hẳn dự đoán, quán ăn chưa gì đã đông nghịt người. Nếu hẳn xuống muộn hơn một chút có lẽ đã không tìm được chỗ trống rồi.

Phiêu Nguyệt ngồi vào một bàn trống ở trong góc và gọi tiểu nhị mang ra những món đơn giản.

Trong thời gian đó, khách vào quán trọ cũng tăng nhiều thêm và hiện tại đã không còn một bàn trống.

Phiêu Nguyệt ngồi tại chỗ nhìn những người bước vào quán trọ. Bỗng mắt hẳn lóe lên một tia sáng.

“Hết chỗ rồi đó ông già!”

“Nha đầu thối này! Chẳng phải chúng ta đến muộn do người lè mè sao? Người còn dám đổ lỗi cho ai vậy chứ?”

“Ta không biết đâu! Tất cả là do Cao đạo sĩ hết đây.”

“Người học cái lối ăn nói ấy ở đâu đấy hả...”

Một nam một nữ vừa đôi co với nhau vừa bước vào quan trọ.

Đó là một đạo sĩ già cùng với một thiếu nữ xinh đẹp.

Tổ hợp khác lạ khiến cho nhiều người chú ý đến bọn họ.

Nhưng Phiêu Nguyệt chú ý đến họ không phải vì sự kết hợp kỳ lạ giữa họ mà vì đó là những gương mặt quen thuộc với hắn.²

Đạo sĩ cùng thiếu nữ kia nhìn quanh lâu một rồi bỗng dừng gương mặt họ trở nên cứng đờ.

Tầm nhìn của họ hướng về nơi Phiêu Nguyệt đang ngồi.³

Tuy Phiêu Nguyệt đã dùng khăn che nửa mặt nhìn chỉ cần nhìn qua, bọn họ đã nhận ra Phiêu Nguyệt ngay.

“Hừm!”⁰

“Ai kia? Là ca ca anh tuần đó sao?”

Phản ứng của cả hai dường như khác nhau, nhưng cũng tương tự nhau.

Đạo sĩ kia trông có vẻ khó chịu, c&oavetemgrave;n nữ nhân ấy lại rất hân hoan. Có điều trong mắt họ lại đầy cảnh giác.

Hai người họ cẩn thận đến gần Phiêu Nguyệt.

Nữ nhân bắt chuyện trước.

“Bọn ta ngồi cùng được không? Chắc ca ca sẽ không nhẫn tâm từ chối bọn ta đâu nhỉ? Dù sao thì chúng ta cũng đã trải qua rất nhiều chuyện cùng nhau mà.”

Nữ nhân cười tít cả mắt khi thấy Phiêu Nguyệt ấy chính là Hứa Lan Châu của Hắc Vân Binh Đoàn. Bên cạnh nàng là Cao đạo sĩ.

Một bên vai của Cao đạo sĩ trống rỗng.

Và người chặt đứt một bên tay lành lặn của y chính là Phiêu Nguyệt.

Cao đạo sĩ nhìn Phiêu Nguyệt với ánh mắt đầy cảnh giác vì do Phiêu Nguyệt mà y đã mất đi một bên tay của mình, hơn nữa lại còn nguy kịch đến cả tính mạng.

Thành Đô Đại Huyết Sự.

Chỉ vì một mình Phiêu Nguyệt mà phái Nga Mi và phái Thanh Thành cùng với những thế lực theo chân bọn họ đều phải chịu thiệt hại nặng nề. Một số phải phong bế sơn môn, một số phải phân tán ra khắp nơi.

Hắc Vân Binh Đoàn của hai người họ cũng vì Phiêu Nguyệt mà bị thiệt hại nặng nề. Bọn họ phải rời khỏi thành Tứ Xuyên như để chạy trốn.

Ký ức về ngày hôm đó như một cơn ác mộng đối với Cao đạo sĩ và Hắc Vân Binh Đoàn.

Thiệt hại về cả thể chất lẫn tinh thần mà Cao đạo sĩ phải gánh chịu nghiêm trọng đến mức khó có thể phục hồi được.

May mắn thay, Cao đạo sĩ là một người có tính cách khá lạc quan, hơn nữa lại gặp được một danh y tài giỏi nên mới có thể phục hồi được vết thương ở một mức độ nào đó.

Tuy đã được điều trị vết thương thể xác nhưng y vẫn không thể xóa bỏ hoàn toàn nỗi sợ của y dành cho Phiêu Nguyệt được. Không, y nghĩ là y đã có thể xóa bỏ nó rồi nhưng khi gặp lại Phiêu Nguyệt như thế này, tim y lại không tự chủ mà đập liên hồi.

Y cố gắng tỏ vẻ thản nhiên nhất có thể.

Hứa Lan Châu cũng vậy.

Nàng đã chứng kiến tường tận Hắc Vân Binh Đoàn mà nàng xem như gia đình đã sụp đổ thế nào dưới tay của Phiêu Nguyệt. Vậy nên nỗi oán hận và căm ghét của nàng dành cho Phiêu Nguyệt thấu đến tận xương.

Người bình thường sẽ chọn cách nổi giận hoặc chạy trốn khỏi Phiêu Nguyệt. Nhưng Hứa Lan Châu và Cao đạo sĩ thì khác.

Bọn họ biết cách để đối phó với kẻ địch bằng cách che giấu nỗi sợ hãi hay cảm giác giác khó chịu của mình.

Thay vì vội vàng tỏ thái độ căm ghét với Phiêu Nguyệt, bọn họ giả vờ bình tĩnh.

Nhưng vấn đề là phản ứng của Phiêu Nguyệt.

Giả sử như Phiêu Nguyệt thể hiện thái độ thù địch thì hòa bình xem như chấm dứt. Nhưng cũng may là Phiêu Nguyệt không phải loại người thể hiện ra cảm xúc của bản thân.

Phiêu Nguyệt đáp.

“Ngồi đi!”

“Đa tạ! Bọn ta đã cố gắng đi nhanh nhất có thể rồi mà vẫn hết bàn. Hô hô!”

“Lâu rồi không gặp.”

Hai người ngồi vào phía đối diện của Phiêu Nguyệt.

Hứa Lan Châu nhìn chăm chăm vào gương mặt của Phiêu Nguyệt rồi nói.

“Có chuyện gì mà ca ca đến đây vậy? Ta cứ tưởng ca sẽ không bao giờ ra khỏi thành Tứ Xuyên ấy chứ.”

“Ừ.”

“Ca ca định du ngoạn đến đâu à?”

“Đại khái là vậy.”

“Hừm! Ca ca vẫn bí ẩn như mọi khi.”

“Vậy còn các người sao lại ở đây?”

“Bọn ta cũng đang đi du ngoạn.”

“Vậy à.”

Phiêu Nguyệt khẽ gật đầu.

Hứa Lan Châu không tin lời Phiêu Nguyệt nói, Phiêu Nguyệt cũng vậy.

Bọn họ vốn đã nhìn thấu được bản chất của nhau nên có lừa dối nhau bao nhiêu cũng vô dụng.

Phiêu Nguyệt nhìn qua Cao đạo sĩ. Ngay lúc đó, sắc mặt của Cao đạo sĩ trở nên nhợt nhạt thấy rõ.

Dù y có cố khoáyng đạt đến mấy thì y vẫn không thể quên đi khoảnh khắc cánh tay của mình bị chém đứt được. Ngay khi chạm mắt với Phiêu Nguyệt, những ký ức ngày ấy liên tục ùa về trong y.

“E hèm! Khô hòng thật đấy. Phải gọi chút rượu mới được.”

Cao đạo sĩ vội vàng quay đầu gọi tiểu nhị.

Nếu là bình thường, Hứa Lan Châu sẽ phàn nàn quở mắng Cao đạo sĩ, nhưng hôm nay nàng lại yên lặng. Bởi tâm tư của nàng lúc này cũng chẳng khác gì Cao đạo sĩ.

Hứa Lan Châu chăm chú quan sát Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt dùng khăn che một nửa gương mặt, nàng vẫn không thể biết được lúc này Phiêu Nguyệt đang nghĩ gì.

Mặc dù Hứa Lan Châu bình thường không thềm để ai vào mắt, nhưng với Phiêu Nguyệt thì nàng không thể tùy tiện được.

Tuy nàng khó có thể chịu đựng sự gượng gạo khi ngồi cùng một chỗ với Phiêu Nguyệt như thế này nhưng nàng cũng không còn cách nào khác.

Phiêu Nguyệt hỏi.

“Những người khác thì sao?”

“Ta không cần nói ca ca cũng biết mà.”

Tuy Hứa Lan Châu chỉ úp mở, nhưng Phiêu Nguyệt đã có thể xác nhận.

Hắc Vân Binh Đoàn đang thực hiện một nhiệm vụ nào đó.

Vì đã từng đối đầu một trận nên Phiêu Nguyệt đã nắm bắt được cách hoạt động của Hắc Vân Binh Đoàn.

Sau khi nhận được ủy thác, các thành viên trừ kỵ mã binh sẽ chia ra thành những nhóm từ ba đến năm người và di chuyển đến điểm cần đến. Việc tản ra như vậy là để tránh được ánh mắt của người khác.

“Xem ra các người sẽ gặp nhau ở đây.”

“...”

Bị Phiêu Nguyệt nói trúng tâm nên Hứa Lan Châu không nói nên lời.

Bởi đúng là nàng đã hẹn gặp bọn người Huyết Tăng ở đây.

“Ca ca đây đúng là lúc nào cũng làm người khác kinh hãi được mà. Đúng vậy! Bọn ta đã hẹn gặp Huyết Tăng ở đây.”

Hứa Lan Châu chán nản lắc đầu.

Cao đạo sĩ ngồi bên cạnh nàng cũng thở dài một hơi.

Dẫu còn họ có giỏi che giấu cảm xúc đến mấy thì cũng không thể lừa được Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt vốn tinh thông trong cuộc chiến tâm lý hơn bọn họ, hơn nữa hẳn còn có thể len lỏi qua từng kẽ hở như một con độc xà.

“Các người định gặp đoàn chủ ở đây luôn sao?”

“Không!”

“May thật.”

“Sao thế?”

“Nếu đoàn chủ có mặt ở đây, huyết phong sẽ nổi lên.”

“Có lẽ vậy.”

Lần này Hứa Lan Châu hoàn toàn đồng ý với Phiêu Nguyệt.

Đoàn chủ Hắc Vân Binh Đoàn Trương Vũ Lượng xem Phiêu Nguyệt như kẻ thù không đội trời chung. Bởi tham vọng biết bao lâu nay của y đã bị Phiêu Nguyệt phá tan thành mây khói, lực lượng mà y cố gắng nuôi dưỡng cũng tan biến mất.

Việc Trương Vũ Lượng dùng toàn lực để tấn công Phiêu Nguyệt ngay khi vừa gặp hẳn là chuyện quá rõ ràng.

Ngay lúc đó, tiểu nhị mang rượu cùng thức ăn lên cho bọn họ.

Hứa Lan Châu cùng Cao đạo sĩ ngồi uống rượu, còn Phiêu Nguyệt thì ngồi ăn.

Cuộc trò chuyện của họ tự nhiên cũng bị cắt đứt.

Khoảng thời gian này thật sự rất khó chịu. Bọn họ cũng muốn đổi chỗ chỗ. Nhưng Hứa Lan Châu và Cao đạo sĩ không còn lựa chọn nào khác. Bởi vì các bàn trong này đều đã có người ngồi hết rồi.

Phiêu Nguyệt đứng dậy trước.

“Xin phép.”

Phiêu Nguyệt đưa tiền cho tiểu nhị rồi bước lên lầu hai.

Ngay khi hắn vừa khuất dạng, Hứa Lan Châu cùng Cao đạo sĩ thở phào nhẹ nhõm.

“Phù!”

“Chết tiệt. Sao lại gặp cái tên ác quỷ đó ở đây chứ.”

Cao đạo sĩ hần học nhìn lên cầu thang nơi Phiêu Nguyệt vừa bước lên.

Y cảm thấy bản thân mình thật thảm hại, khi Phiêu Nguyệt đi rồi, y mới dám bộc lộ cảm xúc của mình còn lúc Phiêu Nguyệt ở đây, một câu y cũng chẳng dám hó hé. Nhưng y đành phải nhịn vì có nói gì thì y cũng chẳng xả được cơn giận.

“Hắn đang đi đâu vậy nhỉ? Không phải điếm đến giống chúng ta đây chứ?”

“Sao có thể chứ. Thiên hạ này rộng lớn biết bao nhiêu...”

“Đúng là vậy nhưng tự dung lại gặp hắn thế này làm ta thấy bất an thật.”

Cao đạo sĩ bỗng dựng cau mày.

Bởi y chợt cảm thấy đau nhói ở bên vai nơi đã bị Phiêu Nguyệt chặt đứt cánh tay.

Cao đạo sĩ nốc rượu liên tục để quên đi cơn đau.

Hứa Lan Châu thấy Cao đạo sĩ liên tục nốc rượu như thế cũng không lên tiếng rầy la. Bởi nàng có thể hiểu được tâm tư của Cao đạo sĩ một phần nào đó.

“Hãy. Gặp hắn ở đây khiến ông cảm thấy bất an cũng đúng.”

“Ác duyên quả là ác duyên mà. Ta cũng muốn trả thù ngay lắm, nhưng ta không đủ tự tin.”

“Xem ra Cao đạo sĩ cũng già lắm rồi đó, ông cũng biết nói mấy câu yếu đuối thế này à.”

“Còn cô thì sao?”

“Ta... sợ muốn chết chứ sao.”

“Phải rồi! Đó chỉ là phản ứng bình thường thôi mà. Chúng ta đã bị tổn hại nghiêm trọng đến thế nào... xem ra hắc đã để lại một vết sẹo rất lớn trong tâm trí của chúng ta rồi. Để vượt qua được nó quả là không dễ dàng gì.”

“Ta biết. Nhưng nhất định ta sẽ phục thù.”

“Ta cũng vậy. Nhưng chúng ta phải ưu tiên hoàn thành ủy thác trước đã.”

“Ta biết rồi. Nếu đến cả ủy thác này cũng không thành, Hắc Vân Binh Đoàn sẽ không còn chỗ đứng trong giang hồ nữa.”

“Vậy nên nhất định phải thành công.”

Cao đạo sĩ quả quyết.

Hắc Vân Binh Đoàn đã rơi vào thời kỳ đình trệ một thời gian dài kể từ sau khi không hoàn thành được ủy thác của phái Nga Mi. Nhưng cách đây không lâu, bọn họ đã nhận được một ủy thác khá lớn.

Một ủy thác mà Hắc Vân Binh Đoàn tuyệt đối không thể bỏ lỡ được.

Hắc Vân Binh Đoàn có thể có được sức mạnh phi thường một lần nữa hay không đều dựa vào kết quả của cuộc ủy thác này.

Cao đạo sĩ ước rằng mình sẽ không đụng phải Phiêu Nguyệt trước khi đó.

‘Chắc lần này không dính líu gì đến hắc đâu nhỉ?’

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 218

Ngày hôm sau, lúc Phiêu Nguyệt xuống tầng một của quán trọ thì bắt gặp Hứa Lan Chân và Cao Đạo Sĩ đang dùng bữa.

Trước mặt hai người là một vị hòa thượng mà hôm qua hắc vốn không thấy tăm hơi đâu.

Phiêu Nguyệt lập tức nhận ra người kia là ai.

‘Ra là Huyết Tăng.’

Y cũng là thành viên của Hắc Vân Binh Đoàn giống như Hứa Lan Châu. Lúc còn ở Thành Đô, hai người đã từng tiếp xúc qua. 5

“A Di Đà Phật!”³

Huyết Tăng phát hiện ra Phiêu Nguyệt liền sáng mắt lên.

Trong đôi mắt y ánh lên tia sáng kỳ lạ không sao diễn tả được.

Một chút hiếu thắng pha lẫn tranh đấu, cùng với đó là nỗi sợ hãi cứ đan xen vào nhau.

Đôi vai y co giật như muốn xông vào Phiêu Nguyệt ngay tức khắc. Nhưng cuối cùng y cũng không thể ra tay. Bởi lẽ Cao Đạo Sĩ và Hứa Lan Châu bên cạnh đã ấn vai y xuống.

Ngay cả Huyết Tăng vốn luôn điềm tĩnh vậy mà gặp Phiêu Nguyệt vẫn không giấu nổi vẻ kích động. Chỉ bấy nhiêu cũng đủ chứng minh vết thương tinh thần Phiêu Nguyệt gây ra cho y lớn đến nhường nào.

6

Huyết Tăng khẽ nhắm mắt để làm dịu cơn kích động trong lòng lại.

Một hồi lâu sau y cũng lấy lại được bình tĩnh mà mở mắt ra.

Huyết Tăng lên tiếng.

2

“A Di Đà Phật! Lâu rồi không gặp.”

“Đúng vậy!”³

“Không ngờ lại gặp được thí chủ ở đây.”

“Ta cũng thế.”

“Nếu thí chủ vẫn cảm thấy khó chịu với bọn ta vì chuyện khi đó thì hãy rũ lòng từ bi mà bỏ qua cho.”

“Người nên rũ bỏ cảm giác khó chịu không phải ta mà là nhà người đấy.”

“Bản tăng cũng đã rũ bỏ tất cả rồi.”

Huyết Tăng cố gắng tỏ vẻ bình tĩnh. Thế nhưng cảm y lại đang giật giật mấy cái.

Phiêu Nguyệt nhìn dáng vẻ y một chốc rồi ngồi xuống.

Hắn nghe Huyết Tăng nói càng chắc chắn suy nghĩ trong lòng hơn.

Chắc chắn bây giờ họ đang nhận ủy thác từ ai đó. Nếu không như vậy chẳng có lý nào họ phải nhẫn nhịn cả.

Hắc Vân Bình Đoàn đã mất đi một phần ba sức mạnh sau sự việc ở Thành Đô.

Đó là mối hận không thể nào dễ dàng quên đi được.

Cho dù có là một kẻ yếu đuối, ủy mị cách mấy đi chăng nữa cũng khó lòng bỏ qua.

Bản thân họ còn là những nhân sĩ võ lâm coi trọng ân oán hơn bất kỳ ai.

Những người như thế mà đủ khả năng kìm nén mối hận trong lòng ắt phải có việc gì đó hệ trọng hơn.

Đối với những thành viên của Hắc Vân Bình Đoàn, rõ ràng họ đã nhận được ủy thác còn quan trọng hơn cả mối thù cá nhân của họ.

Mặc dù tò mò ủy thác mà họ nhận được là gì, thế nhưng lúc này Phiêu Nguyệt không muốn đề tâm đến. Bởi vì bây giờ hắn cũng có chuyện hệ trọng phải làm.

Hắn đã phí không ít thời gian vì vướng phải nhiều việc xảy ra ngoài ý muốn trong thời gian dừng chân ở đây.

Hắn không muốn bị cuốn vào những chuyện vô nghĩa như thế nữa.

Phiêu Nguyệt gọi tiểu nhị mang ra vài món ăn đơn giản.

Lúc này, ba người kia sau khi ăn xong liền đứng dậy. Họ rời khỏi quán trọ mà không nói một lời từ biệt nào với Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt nhìn chăm chăm vào bóng lưng họ.

Việc tình cờ hội ngộ giữa giang hồ rộng lớn thế này hiếm hoi như bị sét đánh giữa đường.

Thế nhưng, biết đâu chừng việc hấn chạm mặt họ là vì ác duyên giữa đôi bên vẫn chưa dứt.

Phiêu Nguyệt vừa ăn vừa nghĩ không biết chừng sẽ gặp lại họ lần nữa.

Sau khi dùng bữa xong, hấn cũng ra ngoài.

Phiêu Nguyệt đến chuồng ngựa thì gặp lão trông ngựa, lúc được ông lão dẫn ngựa cho, ánh mắt hấn liền thay đổi.

“Đây không phải ngựa của ta.”

“Sao lại thế được. Đây rõ là ngựa của Đại hiệp mà.”

Lão trông ngựa liền phủ nhận lời nói của Phiêu Nguyệt.

“Không lẽ đến con ngựa mình cưỡi mà ta cũng không nhận ra sao?”

“Đây rõ là ngựa mà Đại hiệp đã cưỡi. Lão phu nhớ rất rõ vì hôm qua chính lão phu đã đưa nó đến chuồng ngựa mà.”

Lão trông ngựa cứ đinh ninh rằng Phiêu Nguyệt đã nhận sai. Ánh mắt hấn liền lạnh đi mấy phần.

Tính hấn vốn không thích bị trói buộc bởi vật ngoài thân.

Có ngựa thì tốt, không có cũng chẳng sao. Thế nhưng hấn không chịu nổi có người dám đùa giỡn với đồ vật của mình.

Phiêu Nguyệt kéo chiếc khăn che mặt xuống rồi nói.

“Chắc chắn chưa?”

Khoảnh khắc đó, gương mặt lão trông ngựa liền trắng bệch đi.

Lúc nhìn thấy diện mạo tuyệt mỹ của Phiêu Nguyệt, ông ta theo bản năng nhận ra bản thân đã sai lầm.

Một kẻ sở hữu dung mạo thế này không thể là người tầm thường được.

Đặc biệt ông ta có cảm giác như ánh mắt lạnh lùng ấy như đang xuyên qua lồng ngực mình.

Ừc!

Lão trông ngựa bắt giặc nuốt khan một tiếng.

Ông bị lôi kéo để làm việc này, nhưng khi đối mặt với Phiêu Nguyệt, ông lại sợ hãi trước hậu hoạn mà mình sắp gánh chịu.

Lão trông ngựa quay đầu né tránh ánh mắt Phiêu Nguyệt.

Điều này càng khiến Phiêu Nguyệt thêm chắc chắn.

Con ngựa mà ông lão dắt ra vốn không phải ngựa của Phiêu Nguyệt.

Kích thước hệt nhau, vóc dáng cũng không khác mấy, nhưng hẳn lại không cảm nhận được sức sống và ánh mắt hoang dã đặc trưng. Hơn nữa, con ngựa này không hề có chút cơ bắp như ngựa của Phiêu Nguyệt.

“Ngựa của ta đâu rồi?”

“Ch, chuyện đó...”

Lão trông ngựa cứ ấp a ấp úng.

Rốt cuộc ông ta không chịu nổi áp lực đánh quỳ gối xuống mà khóc lóc.

“Hức! Lão phu xin tạ lỗi. Xin hãy tha lỗi cho lão phu. Lão già này bị tiền làm cho mù quáng rồi...”

“Vậy là ông đã bán nó rồi.”

“Lão phu thề rằng lão phu không muốn bán nó đâu. Tại vì phía kia cứ nài nỉ nên lão phu mới nổi lòng tham...”

“Là ai?”

“Chuyện, chuyện đó...”

“Ta hỏi ông là ai.”

“Là nhóm khách đến từ tối hôm qua...”

Lão trông ngựa cúi đầu thuật lại hết mọi chuyện đã xảy ra vào hôm qua.

“Tốt đấy!”

Gã nam nhân tầm hai mươi tuổi cười con ngựa với nụ cười mãn nguyện trên môi.

Phía sau hắn là một nhóm người cầm theo lá cờ to tướng có đề một chữ 'Kim'.

Ở nơi khác lá cờ này vốn không có ý nghĩa gì cả, nhưng ở tỉnh Hà Nam này, nó lại mang uy thế vô cùng to lớn.

Đây chính là avetembieu tượng của Kim Sơn Trang giàu có nhất tỉnh Hà Nam.

Kim Sơn Trang nằm ở Nhữ Nam gần núi Thiên Trung Sơn, được biết đến là một đại bang phái lớn trên giang hồ, quy môn sơn trang cũng thuộc vào loại nhất nhĩ thiên hạ.

Gã nam nhân kia là Kim Hữu Tân - Đoàn chủ Hộ Thương Đoàn của Kim Sơn Trang.

Hắn ta là cháu trai của Kim Tấn Trung - Trang chủ Kim Sơn Trang. Hắn nổi tiếng sở hữu võ công cao cường do được tu luyện tại Thiếu Lâm từ khi còn nhỏ.

Kim Tấn Trung đã cho Kim Hữu Tân đến Thiếu Lâm tu tập võ công rồi giao lại Hộ Thương Đoàn cho hắn quản lý.

Hộ Thương Đoàn là tổ chức vũ lực nhằm để bảo vệ các thương đoàn của Kim Sơn Trang.

Quyền lực của Đoàn chủ Hộ Thương Đoàn Kim Hữu Tân mạnh đến mức chỉ cần vung nhẹ một đấm cũng đủ khiến chim trên trời rơi bộp xuống đất.

Ngoại trừ Kim Tấn Trung và Kim Tú Liên - con gái ông ta, thì không một ai trong Kim Sơn Trang sở hữu quyền lực mạnh hơn hắn cả.

Kim Hữu Tân lúc này tâm tình rất tốt.

Bởi vì hắn đang cười con ngựa mà hắn vô cùng vừa ý.

Lúc nhìn thấy con ngựa trong chuồng, hắn đã nghĩ đây là một con ngựa tốt hiếm có khó tìm.

Con ngựa hắn đang cười vốn cũng tốt không kém.

Thế nhưng hắn lại không vừa mắt với nó.

Đã mấy lần hắn định mua một con ngựa tốt mã hơn, nhưng hắn lại chẳng vừa ý được con nào cả.

Và rồi Kim Hữu Tân phát hiện ra con ngựa này lúc ghé quán trọ.

Hắn đã hỏi người trông ngựa và được biết đây là ngựa của khách đến quán trọ trước đó.

Hắn đã nghĩ có nên trả đúng giá để mua lại con ngựa hay không, nhưng rồi hắn thấy như thế quá đắt.

Kim Hữu Tân liền nghĩ rằng thà cho người trông ngựa vài đồng bạc lẻ rồi trao đổi xem ra còn dễ hơn nhiều.

Hắn là khách quen của quán trọ này, hơn nữa còn có mối quan hệ thân thiết với lão bản ở đây.

Vừa hay con ngựa mà hắn cười lại có hình dáng giống với con ngựa trong chuồng. Nếu không tinh mắt ắt sẽ khó mà nhận ra.

‘Lẽ nào tên khốn đó lại để ý đến việc ngựa bị đổi hay sao?’

Lão trông ngựa có chút do dự lúc đổi chác, nhưng cuối cùng ông ta vẫn bị khuất phục trước sự đe dọa của Kim Hữu Tân và sức mạnh đồng tiền.

Cứ như thế Kim Hữu Tân đã chiếm được con ngựa.

Hắn vô cùng hài lòng với con ngựa mới.

Cảm giác truyền đến từ yên ngựa cũng khác hẳn.

Mỗi lần con ngựa bước đi, hắn lại cảm nhận được sự khoan thai như có nhịp có điệu.

Điều hắn hài lòng hơn cả chính là hắn không cần phải bỏ ra quá nhiều tiền để có được con ngựa mới.

Một trong những phương châm của Kim Sơn Trang chính là, tiền đã vào cửa thì không có chuyện chảy ra.

Kim Tấn Trung không chỉ kinh thương thương đoàn mà còn cho vay nặng lãi, vậy nên tiền có vào túi Kim Sơn Trang cũng hiếm khi bị tuồn ra bên ngoài.

Ngay từ nhỏ, Kim Hữu Tân đã học theo dáng vẻ ấy của thúc phụ mà lớn lên nên hắn cũng bị ảnh hưởng ít nhiều. Vì thế, hắn dùng mọi thủ đoạn để tiết kiệm tiền một cách tối ưu nhất.

Lúc Kim Hữu Tân vừa vượt ve bờm ngựa vừa mỉm cười thì...

“Đoàn chủ!”

Đột nhiên một võ giả trong Hộ Thương Đoàn gọi hấn.

“Có chuyện gì?”

“Có kẻ nào đó đang chặn phía trước ạ.”

“Cái gì?”

Kim Hữu Tân ngẩng đầu lên nhìn về phía trước. Liền sau đó, hấn thấy một gã nam nhân đang đứng cùng với một con ngựa.

Kim Hữu Tân vừa nhìn đã nhận ra gã nam nhân kia ngay.

‘Là hấn.’

Hấn cũng nhận ra con ngựa bên cạnh gã nam nhân. Bởi vì mới hôm qua thôi hấn còn cưỡi trên lưng con ngựa đó. Nhìn con ngựa không ngừng thở hỗn hển như thế chẳng biết đã dốc cạn bao nhiêu sức lực. Và ngay lúc này đây, chủ nhân thật sự của con ngựa mà hấn đang cưỡi đang đứng trước mặt hấn.

‘Tên điên đó...’

Hấn ta liền thâm mắng lão trông ngựa.

Hấn không nhận lỗi lầm của mình mà đổ ngược lại cho lão trông ngựa vì không giữ bí mật.

Hấn nghĩ lần sau khi quay lại quán trọ nhất định phải mắng lão ta một trận nhớ đời mới được.

“Là kẻ nào mà dám chặn người của Kim Sơn Trang vậy hả?”

Kim Hữu Tân cố tình nhắc đến Kim Sơn Trang.

Ở tỉnh Hà Nam này, nếu để cái tên Kim Sơn Trang lên đầu nhất định sẽ giải quyết được khối chuyện.

Thế nhưng, người đang chặn trước mặt hấn lại chính là Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt vốn không phải là người Hà Nam, càng không biết đến uy thế của Kim Sơn Trang.

Phiêu Nguyệt lên tiếng.

“Người đã lấy ngựa của ta.”

“Người nói nhảm gì vậy hả?”

“Con ngựa người đang cưỡi, là của ta.”

“Người bị thần kinh nên nói nhảm rồi sao. Người có biết ta là ai không mà dám cãi nhảm như thế hả?”

“Vậy trái lại nếu người biết ta là ai thì rõ là người đã đổi ngựa của ta đúng chứ?”

“Hừm! Trông người cũng chỉ là một tên lãng nhân quèng.”

Sau khi trả lời, Kim Hữu Tân đã ‘Ái chà’ một tiếng.

Hắn chợt nhận ra bản thân vô thức đã thừa nhận việc đổi ngựa.

“Vậy người tưởng ta là lãng nhân nên mới đổi ngựa.”

“Hừm! Nghe nói nhảm như thế thì rõ là một tên điên rồi.”

Kim Hữu Tân cứ nhất quyết không chịu thừa nhận.

Lòng tự tôn của hắn không cho phép hắn thừa nhận bản thân đã đổi ngựa.

Dù sao đối phương cũng chỉ có một mình, trong khi hắn lại có thuộc hạ hộ tống. Hắn không có lý do gì phải sợ bị đối phương đánh bại cả.

“Nếu người cứ nói bậy mà không có chứng cứ thì ta sẽ không để yên cho người đâu.”

Kim Hữu Tân nhìn chằm chằm Phiêu Nguyệt bằng ánh mắt đáng sợ.

Hắn tự nghĩ chỉ cần làm đến mức này thì đối phương sẽ tự động rút lui.

Bởi lẽ từ trước đến nay, mỗi khi có chuyện gì xảy ra, hắn đều dùng cách này để giải quyết vấn đề. Thế nhưng, không may cho hắn rằng người đang chắc trước mặt hắn là Phiêu Nguyệt, vốn không phải kẻ hắn có thể dễ dàng đụng vào.

Phiêu Nguyệt kéo khăn choàng xuống rồi nói.

“Ta rất ghét việc ai đó tùy tiện đụng vào đồ của ta.”

“Hừm! Ta cũng thế đấy. Vậy nên người hãy mau biến đi. Tên khốn ẻo lả.”

Nhìn thấy dáng vẻ Phiêu Nguyệt, Kim Hữu Tân liền bày ra vẻ mặt chán ghét.

Hắn luôn cho rằng đã là nam nhân thì phải cho ra dáng nam nhi đại trượng phu. Một gã nam nhân ra chiều yếu đuối hết như nữ tử như Phiêu Nguyệt khiến hắn không khỏi khinh miệt ra mặt.

“Khư hư hư! Gương mặt của ngươi đúng là một cái tát vào mặt đám nữ tử mà.”

“....”

“Ta mà sở hữu gương mặt đó thì ta sẽ tự sát ngay lập tức.”

Các thành viên Hộ Thương Đoàn nhìn diện mạo của Phiêu Nguyệt cũng lên tiếng cười chế nhạo.

Đoàn chủ thế nào thì thuộc hạ thế ấy, giá trị quan của chúng quả nhiên giống hệt với Kim Hữu Tân.

“Ngươi từ đâu chui ra mà...”

Phập!

Khoảnh khắc đó, một âm thanh trong trẻo vang lên từ phía vai tên võ giả đang nhắm vào Phiêu Nguyệt.

Trên vai hắn lúc này đang cắm một chiếc phi đao.

Chẳng biết Phiêu Nguyệt đã rút U Linh Chủy ra từ lúc nào.

“Tên điên!”

“Tên khốn này!”

Những võ giả của Hộ Thương Đoàn đồng loạt rút vũ khí ra.

Phập!

Phập!

Lúc này, U Linh Chủy không ngừng đâm vào vai đám võ giả.

Tất cả đều là những kẻ đã cười nhạo Phiêu Nguyệt.

Kim Hữu Tân giật mình rút kiếm ra.

“Tên điên này! Ngươi dám...”

Thế nhưng hắn không kịp nói dứt câu.

Thậm chí hắn còn chưa rút xong cả thanh kiếm.

Bởi lẽ lúc này Phiêu Nguyệt đã đứng trước mặt hắn.

Phiêu Nguyệt bước lên đầu con ngựa nhìn xuống Kim Hữu Thân hết như một bóng ma. Thế nhưng, trông con ngựa tựa hồ không cảm nhận được chút trọng lượng nào cả.

‘Ta đã đụng nhầm người rồi.’

Mồ hôi lạnh lập tức chảy dọc sống lưng Kim Hữu Tân.

Hắn đã mở to hai mắt nhưng lại không nắm được rốt cuộc Phiêu Nguyệt đã di chuyển như thế nào.

Trên giang hồ này, vốn không có nhiều người có thể di chuyển với tốc độ kinh người như thế.

Kẻ mà Kim Hữu Tân hắn cười nhạo và cố gắng đòi ngựa thật ra lại là một cao thủ đáng gờm.

‘Chết tiệt!’

219

Kim Hữu Tân giơ tay lên.

“Đ, đợi đã!”

Cóp!

Đầu của Kim Hữu Tân bị bật ra đằng sau bởi cú đá của Phiêu Nguyệt.

Kim Hữu Tân hoàn toàn mất tỉnh táo trong chốc lát.

Hắn ngã xuống như một khúc gỗ.

“Đoàn chủ!”

“Chết tiệt!”

Cơ thể hắn tiếp đất trước khi những võ giả của Hộ Thương Đoàn kịp di chuyển.

Rầm!

“Khực!”

Tiếng hét đau đớn và âm thanh chấn động cùng lúc vang lên.

Kim Hữu Tân nhanh chóng bật người dậy dù cơn đau khiến hắn cảm giác như cả cơ thể đang vỡ vụn.

Tuy bị trúng một đòn bất ngờ từ Phiêu Nguyệt nhưng hắn cũng là một cao thủ luyện võ công tại Thiếu Lâm nên phản ứng lại rất nhanh.

Nhưng đối thủ của hắn là Phiêu Nguyệt.

Hắn vừa bật người dậy thì Phiêu Nguyệt đã xuất hiện ngay trước mặt hắn như một hồn ma.

“Khực!”

Kim Hữu Tân lại hét lên một tiếng rồi nằm lăn ra nền nhà.

Trên tay Phiêu Nguyệt từ lúc nào đã cầm thêm một thanh U Linh Chủy.

Hắn kề thanh phi đao vào cổ của Kim Hữu Tân mà không nói một lời.

Kim Hữu Tân vội vàng lên tiếng khi cảm nhận được lưỡi của thanh phi đao đang kề vào cổ mình.

“K, khoan đã! Ta sai rồi. Ta sẽ trả lại ngựa mà. Xin hãy tha mạng.”

Hắn ta quên luôn cả thể diện và cầu xin Phiêu Nguyệt.

Bộ dạng nước mắt hai hàng của hắn lúc này trông không có chút uy nghiêm nào của đoàn chủ Hộ Thương Đoàn thuộc Kim Sơn Trang cả.

Soạt!

Mặc cho Kim Hữu Tân cầu xin, U Linh Chủy vẫn không dừng lại và kề sát vào cổ của hắn.

“Tại hạ sẽ trả lại ngựa và gửi thêm cho ngài chút tiền tạ lễ. Xin hãy tha mạng cho tại hạ.”

Kim Hữu Tân quỳ gối cầu xin.

Đến lúc này, thanh U Linh Chủy kề sát vào cổ của hắn mới chịu dừng lại. Nhưng vẫn còn quá sớm để có thể an tâm mà thở phào nhẹ nhõm.

U Linh Chủy của Phiêu Nguyệt vẫn còn trên cổ của hắn, nó có thể cắt đứt đầu của hắn bất cứ lúc nào.

Kim Hữu Tân vội vàng lấy chiếc túi trong ngực ra rồi đưa cho Phiêu Nguyệt.

Chiếc túi ấy có chứa một trăm lượng vàng.

Đó là số tiền mà Kim Hữu Tân đã kiên trì tích góp từng xu từng cắc. Nhưng tiền có quý giá đến mấy thì cũng không quý bằng tính mạng của hắn.

“Xin đại hiệp tha mạng! Tại hạ đã bị lòng tham làm cho mờ mắt nên mới mơ tưởng đến con ngựa của đại hiệp. Xin đại hiệp tha mạng.”

Hắn nắm lấy ống quần của Phiêu Nguyệt cầu xin.

Phiêu Nguyệt lặng yên nhìn vào Kim Hữu Tân.

Hắn cảm thấy thật thần kỳ, bởi lẽ đây là lần đầu tiên hắn gặp được loại người như Kim Hữu Tân.

Những võ giả mà Phiêu Nguyệt đã từng đối đầu từ trước đến nay đều coi trọng thể diện hơn mạng sống. Bọn họ thà chết chứ không bao giờ chịu cúi đầu. Nhưng Kim Hữu Tân thì ngược lại.

Chỉ cần hắn được sống, thể diện có ra sao không quan trọng. Hình ảnh ấy khiến Phiêu Nguyệt cảm thấy thật mới lạ.

Phiêu Nguyệt nhìn qua những võ giả của Hộ Thương Đoàn.

Những người đó thậm chí còn không dám tấn công Phiêu Nguyệt, có lẽ vì Phiêu Nguyệt đã hạ được ba người trước đó.

Phiêu Nguyệt thấy sức mạnh tập thể của họ như một hạt cát vậy.

Hắn không thể thấy được một chút lòng trung thành nào của bọn họ dành cho Kim Hữu Tân cả. Giữa chúng chỉ là mối quan hệ tiền bạc.

Phiêu Nguyệt thu hồi U Linh Chủy rồi nói.

“Nếu ngươi còn xuất hiện trước mặt ta một lần nào nữa ta sẽ cắt cổ ngươi.”

“Vâng! Vâng! Chuyện đó tuyệt đối sẽ không bao giờ xảy ra đâu ạ.”

Kim Hữu Tân gật đầu lia.

Phiêu Nguyệt vẫy tay, những thanh U Linh Chủy cắm vào cơ thể của những võ giả Hộ Thương Đoàn được thu hồi trở lại. Những võ giả Hộ Thương Đoàn không khỏi kinh ngạc trước hình ảnh đó. Bởi đối với họ, kỹ nghệ ấy đến tưởng tượng thôi bọn họ cũng không dám tưởng tượng đến.

‘Trời đất! Đó là Hư Không Nhiếp Vật sao.’

‘Tên điên kia đã tráo ngựa với một người như thế ư?’

Bọn họ cảm thấy đầu của Kim Hữu Tân lúc này còn nằm ở cổ là một kỳ tích.

Nỗi chán ghét của họ dành cho Kim Hữu Tân ngày càng dâng trào lên vì hắn đã không chịu tìm hiểu kỹ thân phận của người kia mà đã tráo ngựa của người đó.

Thậm chí có một vài người còn hằn học nhìn vào Kim Hữu Tân, không thể giấu nổi vẻ khinh miệt.

Phiêu Nguyệt cất chiếc túi và tiến lại gần con ngựa của mình.

Phì phì!

Con ngựa dường như nhận ra Phiêu Nguyệt vì cũng đã ở cùng hắn được vài ngày.

Nó thở phì phì chào đón Phiêu Nguyệt. Phản ứng của con ngựa một lần nữa khẳng định rằng Phiêu Nguyệt là chủ nhân của nó.

Phiêu Nguyệt leo lên lưng ngựa.

Kim Hữu Tân cùng những võ giả của Hộ Thương Đoàn chỉ dám đứng yên nhìn Phiêu Nguyệt như tượng đá.

Sự sợ hãi Phiêu Nguyệt sẽ đổi ý và tấn công bọn họ hiện rõ trên gương mặt. Nhưng may là Phiêu Nguyệt không tấn công họ và thúc ngựa rời đi.

Phải đến khi Phiêu Nguyệt khuất dạng, Kim Hữu Tân mới loạng choạng bò dậy.

“Tên khốn kiếp! Lần này xem như ta bỏ qua. Người sẽ cắt cổ của ta nếu lần sau có gặp lại á? Đừng có mơ. Lúc đó người phải roi đầu chính là người đấy.”

Hắn hướng về phía Phiêu Nguyệt vừa biến mất rồi la hét inh ỏi. Những võ giả của Hộ Thương Đoàn cảm thấy Kim Hữu Tân thật thảm hại.

‘Người như thế cũng gọi là đoàn chủ được à...’

“Chậc chậc!”

Cũng may không có ai thiệt mạng.

Và bọn họ cũng biết rõ rằng việc đó không phải do Kim Hữu Tân và Hộ Thương Đoàn đã xử lý tốt mà là vì Phiêu Nguyệt vốn không có ý định giết người.

Bỗng Kim Hữu Tân quay phắt đầu lại rồi nhìn chăm chăm vào bọn họ.

Những võ giả của Hộ Thương Đoàn vội vàng điều chỉnh nét mặt và né tránh ánh nhìn của hắn.

“Nếu để chuyện hôm nay lọt ra bên ngoài thì các người cũng đừng có mơ mà đặt chân đến thành Hà Nam một lần nào nữa.”

Những võ giả chỉ yên lặng gật đầu trước lời đe dọa của Kim Hữu Tân.

Kim Hữu Tân cầm máu cho vết thương ở vai rồi lầm bầm.

“Nhưng hắn là ai vậy nhỉ? Mình chưa từng nghe giang hồ đồn đại có một người như hắn cả.”

Trên gương mặt hắn vẫn loáng thoáng chút kinh hãi.

Thiên Trung Sơn là một danh sơn nổi tiếng linh nghiệm từ xưa đến nay.

Ngọn núi có khí lực huyền diệu đến độ được gọi là trung tâm của bầu trời. Có lẽ vì vậy mà từ xa xưa đã có rất nhiều kẻ nổi lòng tham với Thiên Trung Sơn.

Phân tranh cũng vì thế nên đã diễn ra không ngừng.

Khi môn phái này định cư thì môn phái khác lại đến tấn công và chiếm lấy nơi ở. Sau một thời gian dài chiến đấu, thế lực

của hai môn phái suy yếu dần. Khi đó những đạo tặc sẽ đến chiếm chỗ, dựng lên sơn trại và giương giương tự đắc ở khắp nơi.

Không rõ có phải do năng lượng thần bí của ngọn núi hay không mà những môn phái đặt chỗ ở đây đều trở nên phát triển thịnh vượng. Nhưng sự thịnh vượng ấy lại kéo dài không lâu vì có những môn phái khác thêm khát nơi này. Vòng luân quần cứ thế mà lặp đi lặp lại.

Thiên Trung Sơn vô số lần đổi chủ.

Mỗi lần như thế những người dân gần đó phải chịu những nỗi đau khổ khó tả. Bởi những kẻ trở thành chủ nhân của Thiên Trung Sơn đều cướp tiền của họ với lý do là thu phí bảo vệ.

Lịch sử như thế được lặp đi lặp lại trong hàng trăm năm.

Phải đến vài chục năm gần đây, những người dân ở đó mới tìm thấy sự ổn định.

Họ xua đuổi người kỳ cựu ở đó và trở thành chủ nhân mới.

Đó chính là Chân Gia.

Dù đã xua đuổi được thế lực thống trị Thiên Trung Sơn và trở thành chủ nhân mới của nó nhưng họ vẫn không thu phí bảo hộ từ người dân.

Họ tạo ra nguồn thu nhập chính đáng chứ không dùng vũ lực hay đe dọa ức hiếp những người dân. Nhờ vậy mà cuộc sống của người dân ngày càng sung túc.

Những người dân tán dương Chân Gia không ngớt và cầu mong cho thế giới thanh bình của họ sẽ kéo dài thật lâu.

Những người khác khi trở thành chủ nhân của Thiên Trung Sơn đều dựng nên những trang viên lớn còn Chân Gia chỉ dựng nên một ngôi làng bao gồm những người cùng họ sống với nhau.

Cũng giống với Đường Môn ở Thành Đô, họ tạo nên một ngôi làng mà những người họ Chân tụ tập lại và sống ở đó.

Ở Chân Gia không có điện các, cũng không có những bức tường cao lớn.

Chỉ có ngôi làng nhỏ và những người họ Chân ở đó.

Trung tâm của Chân Gia chính là Lạc Nhật Thần Kiếm Chân Nguyệt Minh.

Ông là một trong những đại cao thủ của thiên hạ, thành viên của Bát Tinh Tọa.

Nhờ có ông mà Chân Gia đã có thể cắm sâu gốc rễ vào Thiên Trung Sơn.

Trước đây có tới ba trăm người sống ở Chân Gia nhưng gần đây chỉ còn lại khoảng hai trăm người.

Chân Nguyệt Minh ở trong căn nhà lớn nhất trong Chân Gia.

Tại nhà ở Chân Nguyệt Minh, có hai người đang mặt đối mặt nhau.

Một người là thanh niên độ chừng đôi mươi, người còn lại là một nam nhân trung niên khoảng chừng bốn mươi có vẻ ngoài rất lạnh lùng.

Nam nhân trẻ tuổi nhìn vào tờ giấy mà nam nhân trung niên đưa cho với vẻ mặt nghiêm trọng.

Nam nhân trẻ tuổi ấy chính là Chân Kỳ Vũ.

Y là cháu trai thứ hai của Chân Nguyệt Minh và hiện đang là bậc anh tài dẫn dắt Chân Gia.

Chân Kỳ Vũ nhìn chằm chằm tờ giấy một hồi rồi lên tiếng.

“VẬY ĐÂY LÀ GIẤY VAY NỢ MINH CHỨNG CHO VIỆC TỔ PHỤ MƯỢN TIỀN CỦA KIM SƠN TRANG SAO?”

“NHƯ THIẾU HIỆP ĐÃ THẤY, TRÊN ĐÓ CÓ CHỮ KÝ XÁC NHẬN CỦA CHÂN ĐẠI HIỆP.”

Nam nhân trung niên có vẻ ngoài lạnh lùng đáp lời.

Chân Kỳ Vũ nhíu mày nhìn ông ta.

Ông ta tên Xa Nhân Kiệt, hiện đang là đội chủ của Diêm Vương Đội của Kim Sơn Trang.

Diêm Vương Đội là một tổ chức chịu trách nhiệm thu hồi những khoản cho vay của Kim Sơn Trang.

Ai cũng biết Trang chủ Kim Sơn Trang là Kim Tấn Trung cho những người đang cần tiền mượn tiền với lãi suất cao sau đó

cướp đoạt hết toàn bộ tài sản của người đó. Nhưng nào có ai ngờ Chân Gia sẽ trở thành mục tiêu của ông ta kia chứ.

Chữ ký ở dưới chắc chắn là của tổ phụ Chân Nguyệt Minh của y. Nhưng theo như y biết thì tổ phụ của y hoàn toàn không có khả năng vay mượn tiền của Kim Sơn Trang gì cả. Bởi bọn họ không khôn khéo, cũng không có tình huống nào cấp bách đến mức phải đi mượn tiền.

Vậy nên y không khỏi bàng hoàng khi đột nhiên một ngày có người của Kim Sơn Trang đến đưa cho y một tờ giấy vay nợ có chữ ký của tổ phụ.

“Tổ phụ ta vay tiền từ Kim Sơn Trang khi nào vậy?”

“Vào cuối năm ngoái, khi ấy Trang chủ của bốn trang đã đưa cho ngài ấy một vạn lượng vàng.”

“Một vạn lượng vàng sao... khó tin thật đấy.”

“Tin hay không là chuyện của thiếu hiệp. Bởi giấy vay nợ này là đồ thật. Thiếu hiệp có thể nhờ chuyên gia xác định xem nó có phải giả mạo hay không.”

Xa Nhân Kiệt trả lời một cách thản nhiên. Chân Kỳ Vũ nhìn chăm chăm vào ông ta bằng ánh mắt đáng sợ.

Tuy không bằng người anh Chân Kiếm Vũ nổi tiếng là một kỳ tài của thiên hạ nhưng y cũng là một bậc anh tài có tiếng trong giang hồ.

Y luôn tự hào rằng mình có được tư chất vượt trội khi luyện được bảy thành kiếm công của tổ phụ Chân Nguyệt Minh ở tuổi còn rất nhỏ. Tuy nhiên, tu vi võ công và khả năng thương thảo hoàn toàn không hề liên quan đến nhau.

Đội chủ Diêm Vương Đội của Kim Sơn Trang Xa Nhân Kiệt là một người giỏi đòi nợ.

Ông ta không chùn bước, cũng không nhượng bộ chỉ vì đối phương là danh môn thế gia hay có võ công cao cường.

Xa Nhân Kiệt nổi danh là một người đòi được tiền bằng mọi giá ở thành Hà Nam.

Chân Kỳ Vũ là một trong những người không thích Xa Nhân Kiệt. Nhưng giữa họ vốn không có việc gì phải đụng độ với

nhau nên y cũng không quan tâm. Nhưng hôm nay Xa Nhân Kiệt lại mang giấy nợ tới đây khiến cho y không khỏi lúng túng.

Tổ phụ mà y biết tuyệt đối không bao giờ vay tiền của Kim Sơn Trang chứ đừng nói là một vạn lượng vàng.

Đó là một khoản tiền khổng lồ mà Chân Gia không thể nào hoàn trả với tài chính hiện tại.

Xa Nhân Kiệt vẫn thản nhiên nói mặc cho ánh mắt của Chân Kỳ Vũ lúc này rất đáng sợ.

“Như đã viết trên giấy nợ, số tiền sẽ được trả lại vào cuối tháng sau bao gồm một vạn lượng vàng tiền gốc và bảy nghìn lượng vàng tiền lãi. Hôm nay ta đến đây để thông báo cho thiếu hiệp điều đó.”

“Hừm!”

“Mong thiếu hiệp trả đúng hạn, ngày hoàn trả sẽ không được hoãn lại.”

“Nếu tới khi đó ta vẫn không thể trả hết thì sao?”

“Hãy! Từ trước đến nay, bản trang chưa bao giờ là không nhận lại được số tiền đã cho mượn cả.”

“Ngài đang uy hiếp Chân Gia đó sao?”

“Sao ta dám.”

Xa Nhân Kiệt cười ranh mãnh.

Tuy miệng nói là không uy hiếp nhưng rõ ràng là ông ta đang xem thường Chân Kỳ Vũ.

Ông ta đứng dậy rồi nói.

“Đừng quá xem nhẹ uy lực của tờ giấy này. Với sức mạnh của bản trang thì không thể làm gì Chân Gia nhưng nếu mang nó đến những nơi khác thì nó sẽ được sử dụng một cách có ích đấy. Chẳng hạn như Tuyết Dao Trang chẳng hạn. Thực thú vị khi nghĩ đến việc tờ giấy nợ này rơi vào tay của họ đấy.”

Vẻ mặt của Chân Kỳ Vũ đanh lại trước lời đe dọa của Xa Nhân Kiệt.

Tuyết Dao Trang là chủ nhân của Thiên Trung Sơn trước Chân Gia.

Bọn họ bị Chân Gia đuổi khỏi Thiên Trung Sơn và bị mọi người quên lãng.

Nhân tâm của giang hồ rất tàn nhẫn, bọn họ chẳng buồn đến ý đến những kẻ thua cuộc.

Vậy mà cách đây vài năm Tuyết Dao Trang nơi bị xóa bỏ khỏi sự chú ý của giang hồ đã được nhắc đến trở lại.

Sau khi bị lãng quên trong hàng chục năm, có lẽ do căm tức mà sau khi bọn họ hồi phục được gần như toàn lực như trước đây đã xuất hiện trở lại ở thành Hà Nam.

Tất nhiên là họ thèm muốn Thiên Trung Sơn nơi Chân Gia đang ngự tại và xung đột với Chân Gia ở khắp nơi.

Nếu để tờ giấy nợ này rơi vào tay của bọn họ thì chuyện gì xảy ra cũng đã rõ.

“Hãy nhớ hạn là cuối tháng sau. Nếu từ giờ đến khi đó không thể trả lại một vạn bảy nghìn lượng thì tờ giấy này sẽ tới tay của Tuyết Dao Trang. Chuyện gì xảy ra sau đó hãn thiếu hiệp cũng đã rõ.”

Xa Nhân Kiệt cười khúc khích rồi đi ra ngoài.

Chân Kỳ Vũ bị bỏ lại một mình, đôi vai run lên không ngừng vì cảm giác nhục nhã.

Những lời y không dám hó hé khi Chân Gia còn nguyên vẹn giờ đã thốt ra từ miệng của y.

“Chân Gia của thiên hạ lại thành ra thế này sao.”

Chân Kỳ Vũ ra khỏi phòng ra đi về phía biệt thự ở phía sau.

Hương thuốc nồng nàn tỏa ra ngay khi y vừa mở cửa.

Tuy mùi thuốc nồng nặc đến ngạt thở nhưng Chân Kỳ Vũ vẫn đi thẳng vào trong mà không hề nhú mảy.

Một ông lão gầy gò như xác ướp đang nằm trên giường, trên giường ông cầm đầy ngân châm.

Ông lão chính là gia chủ thực sự của Chân Gia và là một thành viên trong Bát Tinh Tọa - Chân Nguyệt Minh.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 220

Phiêu Nguyệt vừa cười ngựa vừa quan sát xung quanh.

Trước khi mặt trời lặn vẫn còn một khoảng thời gian nữa, thế nhưng Phiêu Nguyệt vẫn quyết định tìm chỗ trú lại.

Theo kinh nghiệm của hắn, mặt trời sẽ lặn rất nhanh. Lúc người ta giật mình nhìn lại thì mặt trời đã trốn sau dãy núi phía Tây từ lúc nào rồi.

Những người lữ hành ít kinh nghiệm thường bị lạc đường bởi bóng tối dày đặc bao phủ lấy xung quanh sớm hơn họ dự tính.

Phiêu Nguyệt đương nhiên không giống họ, hắn càng không phải người hay lạc đường trong đêm tối, nhưng hắn vốn không có ý định dốc sức đi đường đêm.

Phiêu Nguyệt liên tục quan sát xung quanh.

Hắn cố tìm một chỗ tốt để làm chỗ dừng chân.

Và rồi hắn tìm thấy những tảng đá lớn chồng lên nhau hệt như một ngôi nhà.

Cách thức các hòn đá chất chéo nhau rất tinh tế, nom có thể chắn được mưa gió vô cùng hiệu quả.

Gần đó còn có một con suối nhỏ nên hắn không cần phải nhọc công đi tìm nước. Sau khi cho ngựa uống nước, Phiêu Nguyệt buộc nó cạnh tảng đá gần chỗ mình nghỉ ngơi.

Ở nơi ngựa đứng có khá nhiều cỏ dại nên không lo ngựa bị đói.

Phiêu Nguyệt đi nhặt mấy cành củi khô.

Àmm!

Đột nhiên trên trời vang lên tiếng gầm gừ dữ dội. Bầu trời không hề có gợn mây nào nhưng lại xuất hiện tiếng sấm rền.

Phiêu Nguyệt liền nhăn mũi.

Hắn cảm nhận được không khí lúc này vô cùng ẩm ướt.

“Trời sắp mưa rồi.”

Bây giờ vẫn chưa, nhưng sớm thôi mây sẽ kéo đến đầy trời.

Phiêu Nguyệt lại quan sát địa hình xung quanh.

May là nơi hắn chọn cao hơn những chỗ khác nên không cần lo động nước.

Phiêu Nguyệt gom củi lại thành đống rồi đặt sang bên cạnh.

Sau đó hắn đưa con ngựa xuống nấp dưới tảng đá.

Khoảng không gian dưới tảng đá khá rộng nên cả người và ngựa vào trú vẫn còn dư dả.

Trong lúc hắn sắp xếp chỗ ở, mặt trời đã lặn từ lúc nào, bóng tối cũng chầm chậm tìm đến.

Chỉ một hồi sau, xung quanh đã bị bóng tối nhấn chìm đến mức không nhìn thấy bất cứ thứ gì trước mặt.

Phiêu Nguyệt nhanh chóng nhóm lửa.

Sau khi lửa được nhóm lên, trong lòng hắn liền thấy thoải mái hơn.

Phiêu Nguyệt tựa người vào tảng đá rồi lôi miếng khô bò mua được trên đường ra.

avetem

Miếng khô bò vừa mặn vừa dai, giống như được làm từ loại thịt chất lượng thấp. Thế nhưng Phiêu Nguyệt vẫn im lặng ăn mà không hề tỏ vẻ khó chịu hay nhăn nhó lấy một cái.

Hắn nhai vô cùng chậm rãi, vô cùng từ tốn.

Hắn ăn một miếng khô bò chỉ bằng bàn tay nhưng phải mất đến nửa canh giờ.

Cuối cùng hắn cũng cho miếng khô bò cuối cùng vào miệng.

Tách!

Mưa đã bắt đầu rơi tí tách xuống tảng đá.

Và rồi bầu trời cũng đã đổ cơn mưa.

Ban đầu chỉ vài giọt nhỏ, sau đó liền hóa thành cơn mưa lớn rơi xối xả không ngừng.

May là nơi Phiêu Nguyệt chọn không hề bị dính mưa. Hơn nữa hắn đã chuẩn bị trước củi khô đủ nhóm lửa suốt đêm nên không thành vấn đề gì.

Phiêu Nguyệt nghỉ ngơi và cảm nhận hơi ẩm truyền đến từ đồng lửa. Thế nhưng không gian yên tĩnh của hắn không kéo dài lâu.

“Chỗ đó có ánh lửa kia.”

“Chúng ta đến đó đi.”

Đột nhiên có tiếng người vọng đến từ phía xa xa.

Phiêu Nguyệt liền ngẩng đầu nhìn về phía giọng nói phát ra.

Một hồi sau, vài người xuyên màn đêm xuất hiện trước mặt hắn. Họ chạy đến chỗ Phiêu Nguyệt, cả người họ ướt sũng nước mưa.

Nhóm người ướt như chuột lột kia có cả nam lẫn nữ. Họ rõ ràng đều là võ giả, trên lưng họ còn mang theo vũ khí.

Người lớn tuổi nhất trong nhóm đứng ra nói.

“Vị bằng hữu trẻ tuổi! Phải nhờ huynh đài một chút rồi.”

Y không thèm nghe Phiêu Nguyệt trả lời mà đi thẳng xuống phía dưới tảng đá. Sau đó, những võ giả còn lại cũng vội vã tiến vào trong.

“Thấy chưa, muội đã nói là nhanh lên rồi mà? Cái gì đây? Bị ướt hết rồi này.”

Nữ nhân phui nước dính trên người rồi lên tiếng khiển trách những nam nhân đi cùng.

Nữ nhân độ tuổi khoảng ba mươi, nàng sở hữu thân hình khá cân đối. Thế nhưng, ánh mắt lại trông vô cùng sắc bén.

Nữ nhân chưa được cho phép đã ngồi phịch xuống đồng lửa trước mặt Phiêu Nguyệt.

Vẻ mặt có phần độc ác của nàng hòa vào hơi ấm của đồng lửa đã giảm đi một chút. Vị võ giả trông có vẻ già dặn nhất lắc đầu rồi nói.

“Ai mà ngờ trời lại bất ngờ đổ mưa như thế chứ? Muội bớt giận đi.”

“Được rồi. Lúc muội nói đi nhanh lên thì không một ai nghe muội cả.”

“Dù sao cũng có chỗ tránh mưa rồi mà? Chỗ này cũng không có giọt mưa nào lọt vào. Vị huynh đài đây đã phát hiện ra nơi này. Nhờ vậy mà chúng ta mới thoát đây.”

Phải đến lúc đó ánh mắt nữ nhân mới hướng về phía Phiêu Nguyệt.

“Nhờ vị ca ca này mà chúng ta mới sống đây. Đa tạ nhé!”

Nữ nhân nói chuyện ra vẻ rất lỗ mãng.

“Haha! Có vẻ do dính mưa nên vẻ đẹp của Hoa muội lại tăng thêm rồi.”

“Trời ơi! Lạnh quá đi.”

Đám võ giả ngồi phía bên trái và phải nữ nhân.

Cảm nhận được luồng khí ấm áp, gương mặt họ liền có sinh khí hơn.

Vị võ giả đứng đầu bắt đầu vận công lực. Sau đó gương mặt y đột nhiên đỏ bừng lên, cả người tỏa ra luồng khí nóng hừng

hực.

“Phù! Có vẻ bây giờ thoải mái hơn rồi.”

Vị võ giả tỏ ra vô cùng sáng khoái, dễ chịu.

Chẳng biết những võ giả khác có nội công thâm hậu hay không mà chỉ thấy họ dùng lửa để sấy khô quần áo.

Vị võ giả đứng đầu ngòi gần Phiêu Nguyệt rồi nói.

“Có vẻ vị bằng hữu đây đã có nhiều kinh nghiệm trong việc tìm chỗ để tránh mưa nhĩ. Người có thể đoán trước trời sẽ mưa đúng không?”

Ánh mắt y lúc này đột nhiên trở nên sắc bén hơn.

“Ta nghe thấy tiếng sấm.”

“Thế à? Bọn ta có nghe đâu nhĩ. Nói chung là người đã tìm được một chỗ ở vô cùng tốt đấy.”

“Chuyện này cũng không khó.”

“Tên người là gì?”

“Sao lại hỏi chuyện đó?”

“Chúng ta gặp được nhau thế này chính là nhân duyên, vậy nên cũng phải xưng danh tính một chút chứ.”

“Nếu thế chẳng phải người nên xưng tên trước mới phải đạo hay sao?”

“Haha! Đúng là vậy.”

Vị võ giả liền bật cười lớn. Thế nhưng, ánh mắt y lại vô cùng sắc sảo.

Y lập tức xưng danh tính với Phiêu Nguyệt.

“Tên ta là Dương Thiết Hoàn.”

“.....”

“Người chưa từng nghe thấy à? Người chỉ cần nói đến Thiết Huyết Đại Hùng - Dương Thiết Hoàn thì cả tỉnh Hà Nam này ai cũng đều biết cả.”

“.....”

“Người thật sự không biết sao? Chẹp!”

Dương Thiết Hoàn liền bày ra vẻ mặt gượng gạo. Liền sau đó, nữ nhân mới lên tiếng.

“Có vẻ hần ta lần đầu hành tẩu giang hồ, hoặc là nhắm mắt làm ngơ trước thế sự trên giang hồ nên mới thế rồi.”

“Nói sao thì vị huynh đài đây cũng đã cho chúng ta chỗ trú nên không được vô lễ.”

Dương Thiết Hoàn giả vờ mắng nữ nhân. Thế nhưng, thái độ của y lại hoàn toàn không như thế.

Dương Thiết Hoàn có vẻ khó chịu khi Phiêu Nguyệt không nhận ra y là ai.

Thiết Huyết Đại Hùng - Dương Thiết Hoàn là một cao thủ vô cùng nổi danh ở tỉnh Hà Nam.

Y sở hữu sức mạnh trời sinh và còn tu luyện ngoại môn khí công có tên là Kim Chung Tráo nên đao kiếm không thể xuyên qua cơ thể y được.

Tất cả người đi cùng y đều là những cao thủ xuất chúng và là đệ muội của y.

Đặc biệt nữ nhân từ nãy đến giờ cứ kêu ca, phàn nàn kia chính là Hàn Phủ Dung có biệt hiệu là Độc Hoa Điệp.

Hàn Phủ Dung chuyên dùng độc và ám khí, theo người đời truyền miệng, nàng đã kế thừa một phần bí truyền của Đường Môn.

Tin đồn ấy không rõ thực hư ra sao, nhưng đúng là nàng rất thành thạo trong việc dùng độc và ám khí.

“Chúng ta đã xưng hô danh tính rồi, thế còn tên ngươi là gì?”

“Phiêu Nguyệt!”

“Humm!”

Dương Thiết Hoàn tỏ vẻ không mấy hài lòng khi nghe Phiêu Nguyệt chỉ xưng tên cọc lốc như thế.

Đây là lần đầu y bị đối xử như thế trong nội tỉnh Hà Nam này. Thế nhưng, nhóm của y vốn là khách không mời nên quả nhiên khó mà bắt bẻ hần được.

‘Phiêu Nguyệt ư....’

Dương Thiết Hoàn liền lẩm bẩm cái tên Phiêu Nguyệt. Thế nhưng, trong thường thức về giang hồ của y hầu như chưa từng xuất hiện cái tên này.

“Không biết điểm đến của ngươi là đâu nhỉ?”

“Hỏi chuyện đó làm gì?”

“Tiểu tử này, cứng nhắc quá rồi đó.”

Gã nam nhân bên cạnh Dương Thiết Hoàn bày ra vẻ mặt có phần chế nhạo.

Hắn ta có hai răng cửa nhô ra ngoài khiến người khác liên tưởng đến con chồn.

Tên của hắn là Ngũ Khâu Cảnh.

Hắn là tiểu đệ đã đi cùng Dương Thiết Hoàn một thời gian khá lâu.

Lúc Phiêu Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn, Ngũ Khâu Cảnh liền cau mày.

“Sao nào? Chiếm chỗ trước rồi đốt lửa ở đây là tỏ ra oai phong lắm hả? Tiểu tử thôi! Người lớn hỏi thì phải biết trả lời chứ. Thật là.”

“Được rồi!”

“Đại huynh! Huynh xem tên khốn đó kìa.”

“Ta bảo là thôi đi.”

“Vâng!”

Lúc Dương Thiết Hoàn cao giọng thì Ngũ Khâu Cảnh mới chịu ngậm miệng lại, nhưng trên mặt hắn vẫn còn đầy bất mãn.

Dương Thiết Hoàn nhìn Phiêu Nguyệt rồi nói.

“Mong ngươi hiểu cho. Tiểu tử đó vốn không phải người như vậy. Có lẽ ướm mưa nên thần kinh hắn có chút vấn đề ấy mà. Ta thay mặt hắn xin lỗi ngươi.”

Phiêu Nguyệt chỉ gật đầu mà không nói câu nào.

Một khoảng lặng trôi qua.

Chính vì thế mà tiếng mưa nghe càng lớn hơn.

Người phá vỡ sự im lặng trước chính là Dương Thiết Hoàn.

“Người có luyện võ công đúng không?”

“Một chút!”

“Ta biết ngay mà. Nếu không phải người luyện võ thì sao có thể trú ở một chỗ thế này chứ.”

Ngũ Khâu Cảnh đột nhiên lên tiếng.

“Chắc là học được vài chiêu thức quèn mà ai cũng học được chứ gì.”

“Ta đã bảo đệ im lặng rồi mà.”

“Vâng!”

Ngũ Khâu Cảnh lại im miệng.

Dương Thiết Hoàn nhìn chằm chằm Phiêu Nguyệt rồi nói.

“Hay là người đang đi đến Nhữ Nam?”

“Đúng vậy.”

Ánh mắt sắc sảo của Dương Thiết Hoàn càng trở nên hung dữ hơn.

Những người khác cũng giống hệt như thế.

Đột nhiên bầu không khí thoáng qua chút căng thẳng.

Phiêu Nguyệt nhìn lướt qua từng người xung quanh mình.

Lúc nhận phải ánh mắt của Phiêu Nguyệt, không chỉ Dương Thiết Hoàn mà cả Ngũ Khâu Cảnh cũng thoáng giật mình.

Họ không cảm nhận được bất cứ cảm xúc nào chứa đựng trong đôi mắt ấy.

Một người bình thường vốn không thể nào che giấu cảm xúc hoàn hảo như thế được.

Phải đến lúc đó Dương Thiết Hoàn mới nhận ra gã nam nhân trước mặt mình không phải là một võ giả tầm thường.

Dương Thiết Hoàn tỏ vẻ thân nhiên hỏi Phiêu Nguyệt.

“Sao người lại đến Nhữ Nam?”

“Vì có việc riêng.”

“Nếu chuyện đó có liên quan đến nhà họ Chân thì ta khuyên người nên bỏ đi.”

Nhữ Nam là một thị trấn nằm gần Thiên Trung Sơn. Trong số các võ giả đến Nhữ Nam, đại đa số họ đều tìm đến nhà họ Chân trên đỉnh Thiên Trung Sơn.

Phiêu Nguyệt liền hỏi lý do.

“Tại sao?”

“Bởi vì không có chuyện gì ngu ngốc bằng việc can dự vào một môn phái sắp tuyệt diệt cả.”

Dương Thiết Hoàn tự tin trả lời.

“Nhà họ Chân đã suy vong rồi à?”

“Lúc này họ đang cố chống chọi, nhưng không lâu nữa sẽ sụp đổ ngay thôi. Sự suy vong của họ là chuyện đã rồi, bây giờ Tuyệt Dao Trang đang chiếm lại vị trí đó.”

“Tuyệt Dao Trang ư?”

“Người không biết sao? Nơi mà chúng ta đang ở hiện giờ vốn thuộc địa bàn của Tuyệt Dao Trang. Bây giờ chủ cũ đã quay về nên khách không mời phải rời đi chứ. Chân Gia đang cố gồng gánh nhưng chắc không chịu được lâu đâu. Con đường đến Chân Gia dường như đã bị chặn rồi, ta khuyên người hãy mau quay về đi. Nếu không phải nhờ người mà bọn ta mới tránh được mưa thì ta cũng không nói chuyện này đâu.”

Dương Thiết Hoàn nói như thể y vừa ban cho Phiêu Nguyệt một ân huệ rất lớn. Thế nhưng Phiêu Nguyệt lại không nghe lọt lời y.

‘Thật sự Chân Gia đã xảy ra biến cố gì rồi ư?’

Lúc còn ở núi Võ Đang, hần vốn chưa nghe được tin tức gì về việc Chân Gia xảy ra chuyện. Có lẽ vì đường xá xa xôi nên tin vẫn chưa truyền tới.

Dù là lý do gì đi nữa, rõ là Chân Gia và Tuyệt Dao Trang đã xung đột với nhau. Hơn nữa, Tuyệt Dao Trang còn chiếm ưu thế hơn.

Những võ giả trên giang hồ nhạy cảm với thế sự hơn bất cứ ai, vậy nên họ hiếm khi đứng về phe đã nắm chắc thất bại trong

tay.

Dẫu có bao nhiêu tiền của thì mất mạng cũng coi như chấm hết mà thôi.

Hắn không rõ danh tiếng của Dương Thiết Hoàn nhưng hắn chắc chắn y và những người còn lại khá mạnh. Với sức mạnh thể này, dù đi đâu trên giang hồ cũng sẽ được đối đãi tử tế.

Những người như họ đã đứng về phía Tuyết Dao Trang cũng đồng nghĩa đây là nơi chắc chắn giành được chiến thắng.

Phiêu Nguyệt cần thêm thông tin chi tiết hơn.

Hắn phải tìm hiểu xem tình huống mà Chân Gia đang đối mặt hiện giờ là thế nào.

Phiêu Nguyệt lên tiếng hỏi.

“Nhữ Nam là thị trấn lớn thế nào?”

“Khá lớn đấy.”

“Lớn đến mức nào cơ?”

“Đến mức ngập tràn cả lâu xanh. Hư hư.”

“Khư hehe!”

Chỉ cần tượng tượng cũng thấy vô cùng sung sướng. Vậy nên Dương Thiết Hoàn và các đệ muội của y liền bật cười khúc khích.

221

Mưa rơi càng lúc càng nặng hạt.

Ngoài trời tối đen như mực, trời lại mưa to khiến cho bầu không khí trở nên u ám.

Phiêu Nguyệt nhắm mắt lại dựa lưng vào tường.

Một mùi hôi thối xộc vào mũi hắn, sau đó, giọng nói của Ngũ Khâu Cảnh vang lên.

“Thế nào rồi?”

“Hừ! Người không tin vào năng lực của ta sao?”

“Ý ta không phải thế...”

“Đây là Mộng Hồn Hương bí truyền của sư môn đó. Đến một con bò lớn cũng chịu không nổi chứ đừng nói đến một tên đang ngủ như hửn”

Giọng nói có chút câu kính của Hàn Phủ Dung vang vọng dưới những tảng đá.

“Các ngươi thôi đi. Mỗi ngày đều đôi co như thế các ngươi không thấy mệt à?”

“Hừ!”

“Biết ngay mà.”

Hai người bọn họ liền im bất khi Dương Thiết Hoàn lên tiếng, những người khác đều phá lên cười.

Chuyện này không phải chỉ diễn ra trong ngày một ngày hai.

Mỗi ngày bọn họ đều cãi cọ với nhau và mọi chuyện chỉ dừng lại khi Dương Thiết Hoàn can thiệp.

Dương Thiết Hoàn đứng dậy rồi lại gần Phiêu Nguyệt. Hửn dùng đầu ngón chân đá đá vào Phiêu Nguyệt nhưng Phiêu Nguyệt không hề nhúc nhích.

Khóe miệng Dương Thiết Hoàn nhếch lên.

“Hửn ngủ say như chết rồi.”

“Đương nhiên. Huynh nghĩ hửn có thể chịu đựng được Mộng Hồn Hương của muội sao?”

“Khá lắm.”

Hàn Phủ Dung bĩu môi. Đến khi Dương Thiết Hoàn giơ ngón tay cái lên với nàng thì nàng mới chịu cười toe toét.

“Tên này cũng gan đấy!”

“Không ngờ hửn lại dám ngủ lại ở đây. Xem ra hửn ăn phải gan hùm rồi.”

Những nghĩa đệ của Dương Thiết Hoàn vây quanh cười nhạo Phiêu Nguyệt.

Trên mặt của Dương Thiết Hoàn cũng có một nụ cười rạng rỡ.

Dương Thiết Hoàn cùng những nghĩa đệ đến đây là vì nhận được lời mời của Tuyết Dao Trang.

Tuyết Dao Trang quay trở lại Nhữ Nam đã tái sinh thành một môn phái có tài lực to lớn.

Không ai biết bọn họ kiếm được số tiền rất lớn ấy từ đâu nhưng bọn họ đã vung ra một số tiền khổng lồ và mời toàn bộ những cao thủ có tiếng ở thành Hà Nam về phe bọn họ.

Dương Thiết Hoàn cùng những nghĩa đệ cũng đang trên đường hướng về Tuyết Dao Trang khi Tuyết Dao Trang đã hứa với bọn họ là họ sẽ nhận được một số tiền khổng lồ như vậy.

Dương Thiết Hoàn vốn không phải một con người bị đồng tiền chi phối. Nhưng số tiền ấy quá lớn khiến cho quan điểm sống thường ngày của hắn bị lung lay.

Cuối cùng hắn đành phải chấp nhận vì những nghĩa đệ của hắn đều cầu nhậu hắn việc đứng về phía Tuyết Dao Trang là điều hoàn toàn dĩ nhiên.

Đám người Dương Thiết Hoàn không phải là những người chính nghĩa. Những người một mình đơn độc như Phiêu Nguyệt chẳng khác gì con mồi ngon của bọn chúng. Hơn nữa, trông Phiêu Nguyệt cũng rất bất thường nên bọn họ cho rằng trên người Phiêu Nguyệt hẳn sẽ có rất nhiều tiền.

Vậy nên Hàn Phủ Dung đã lén lút rắc Mộng Hồn Dược lúc Phiêu Nguyệt đang ngủ.

Hàn Phủ Dung lại gần Phiêu Nguyệt.

“Để ta ngó qua gương mặt của tên lớn mật này xem nào.”

Hàn Phủ Dung kéo khăn che mặt của Phiêu Nguyệt xuống.

Gương mặt của Phiêu Nguyệt hiện ra.

“Huýt!”

“Hắn là nam nhân đấy à...”

Ngũ Khâu Cảnh cùng những nam nhân khác đều không ngừng xuýt xoa khi nhìn thấy gương mặt của Phiêu Nguyệt. Bởi Phiêu Nguyệt đâu có là nam nhân đi chăng nữa thì cũng quá xinh đẹp rồi.

Phản ứng của Hàn Phủ Dung thậm chí còn dữ dội hơn.

“Ôi trời ơi!”

Gương mặt nàng bỗng nhuộm đỏ như ánh nắng ráng chiều của hoàng hôn.

Nàng ngây ngất nhìn chăm chăm vào Phiêu Nguyệt.

“Làm sao một nam nhân có thể đẹp đến vậy nhỉ? Ca ca! Không giết không được sao?”

“Nha đầu này bị điên rồi đây à!”

“Để muội dẫn hắn đi mà.”

“Bớt nói vớ vẩn đi.”

“Nhưng mà giết hắn thì tiếc quá.”

“Muội ồn ào quá đấy, nhanh giết chết hắn đi.”

“Hầy!”

Hàn Phủ Dung thở dài trước những lời cay nghiệt của Dương Thiết Hoàn.

Trên mặt nàng đầy vẻ tiếc nuối.

Nàng vươn tay vuốt ve gương mặt của Phiêu Nguyệt rồi lẩm bẩm.

“Ôi! Nhìn cái làn da này đi. Sao có thể mịn màng như thế này chứ? Hầy!”

Nàng áp má mình vào má của Phiêu Nguyệt, gương mặt nàng như sắp khóc đến nơi.

“Muội điên à!”

“Thấy mà gớm.”

Những nam nhân khác lần lượt lên tiếng mắng nhiếc nàng.

Hàn Phủ Dung trừng mắt nhìn vào đám nam nhân.

“Mấy tên xấu xí này! Ghen tị cái gì...”

“Vậy là muội không giết hắn à?”

“Giết chứ. Một mỹ nam như chàng nhất định phải chết dưới tay của một mỹ nữ như ta thì chàng mới có thể chết mà không

oán hận.”

Xoẹt!

Hàn Phủ Dung lấy từ trong ngực ra một thanh phi đao và giơ nó lên.

Thanh phi đao đó đã được tẩm đầy độc.

Loại kịch độc này độc đến mức chỉ cần chạm nhẹ vào đã chết.

Hàn Phủ Dung kề phi đao vào cổ Phiêu Nguyệt và nước mắt rơm rớm.

Dương Thiết Hoàn cùng những nam nhân ở đó nhìn vào Hàn Phủ Dung với vẻ mặt đầy thích thú.

Bởi bọn họ đã biết quá rõ những mặt biến thái của Hàn Phủ Dung.

Đặc biệt, nàng ta rất ám ảnh với những nam nhân anh tuấn và có xu hướng biến thái muốn tự tay giết chết những nam nhân ấy thì nàng mới thỏa lòng.

“Vĩnh biệt tình yêu của ta!”

Nàng thì thầm bên tai Phiêu Nguyệt rồi cầm thanh phi đao xuống. Nhưng thanh phi đao vẫn không chịu di chuyển dù nàng có dùng sức đến mấy.

“Chuyện gì thế?”

Hàn Phủ Dung mở to mắt vì kinh ngạc. Nàng chợt thấy Phiêu Nguyệt đã mở mắt ra và nhìn chằm chằm vào nàng từ lúc nào.

Thanh phi đao của Hàn Phủ Dung lúc này đã nằm trong tay của Phiêu Nguyệt.

“K, không phải ta điên rồi đấy chứ?”

Nàng ngạc nhiên vì Mộng Hồn Hương của mình không có hiệu nghiệm. Nhưng chỉ một lúc sau, gương mặt kinh ngạc của nàng đã chuyển thành hung tợn.

“Thật tốt biết bao khi chàng sẽ chết một cách thanh thản. Chàng đã làm cho mọi chuyện trở nên phức tạp hơn rồi.”

Hàn Phủ Dung truyền công lực vào tay đang nắm phi đao nhưng thanh phi đao trong tay Phiêu Nguyệt vẫn nằm yên bất động.

“Hức!”

Gương mặt của Hàn Phủ Dung trở nên đỏ rực trong chốc lát.

“Hắn!”

“Hắn tỉnh rồi kìa.”

Đến lúc này Dương Thiết Hoàn cùng nam nhân khác mới hoàn hồn trở lại.

Phiêu Nguyệt nhìn qua gương mặt của từng người một một lượt.

Đám người kia đều vô thức trở nên run rẩy khi chạm phải ánh mắt của Phiêu Nguyệt. Toàn thân chúng ớn lạnh như thể bản thân đang rơi vào một hang rắn vậy.

“Ngươi?”

Khi Dương Thiết Hoàn định nói gì đó với Phiêu Nguyệt thì phập!

Phiêu Nguyệt đã cướp lấy thanh phi đao của Hàn Phủ Dung và đâm vào cổ của nàng ấy.

“Khực!”

Hàn Phủ Dung hộc ra máu và tỏ vẻ kinh ngạc. Phiêu Nguyệt dùng lực mạnh hơn để đâm sâu vào cổ của nàng.

“Hự ặc ặc!!”

Hàn Phủ Dung thở hắt.

Gương mặt nàng trong chốc mắt trở nên đen ngòm. Kịch độc được tẩm trên thanh phi đao đã thâm nhập vào cơ thể của nàng.

Hàn Phủ Dung tắt thở ngay lập tức.

Nàng đã chết do chính thanh phi đao và độc của nàng.

Phiêu Nguyệt ném Hàn Phủ Dung đã chết sang một bên rồi đứng dậy.

Dương Thiết Hoàn nhìn Phiêu Nguyệt với ánh mắt đầy sợ hãi.

“Sao ngươi dám hạ thủ với Hàn muội chứ. Ngươi tưởng mình sẽ được bình an vô sự sao?”

“Ngay từ đầu ngươi đã không có ý định tha mạng cho ta còn gì.”

“Tên khốn kiếp, ta sẽ xé nát ngươi ra.”

Toàn thân Dương Thiết Hoàn run lên vì cơn giận.

Cơ thể hắn biến đổi thành thép, gân nổi lên trên khắp cơ thể.

Đây là hiện tượng xảy ra khi hắn thi triển tuyệt chiêu giúp hắn có được biệt danh là Thiết Huyết Đại Hùng - Kim Chung Tráo.

Hắn giơ cao bàn tay khổng lồ như khúc gỗ của mình rồi giáng thẳng xuống Phiêu Nguyệt Nguyavetemệt. Thế nhưng cả hai tay của hắn đều không thể di chuyển như thể đang bị mắc kẹt vào mạng nhện.

“O?”

Đến lúc này, Dương Thiết Hoàn mới cảm thấy có điều gì bất thường.

Xoẹt!

Âm thanh sắc bén vang lên trong không khí. Hai tay của hắn bị đứt lìa. Phiêu Nguyệt đã rút Thu Hồn Tì ra và quán quanh nó lấy hai tay của Dương Thiết Hoàn.

“Áaa!”

Dương Thiết Hoàn la hét thất thanh trước cảnh tượng khó tin cùng nỗi đau đớn đến tột cùng.

Ngay lúc đó, U Linh Chủ xuyên qua cầm hắn đâm thẳng đến não.

Uỳnh!

Cơ thể to lớn của Dương Thiết Hoàn ngã về phía sau như một cái cây mục nát.

Kim Chung Tráo dù có là loại ngoại công mạnh đến mấy thì cũng không thể chịu đựng nổi Thu Hồn Tì và U Linh Chủ được Phiêu Nguyệt truyền nội công vào.

“Diên rồi!”

“Mau tấn công hắn!”

Những nam nhân khác lập tức lao vào khi nhận ra Dương Thiết Hoàn đã chết nhưng trước khi kịp đến nơi Phiêu Nguyệt đang đứng, tứ chi của bọn họ đã đứt lìa.

Phiêu Nguyệt đã giăng Thu Hồn Ti ra thành một cái lưới như lúc nào. Đám người kia đã chạy toàn lực về phía trước và bị Thu Hồn Ti cắt đứt tứ chi.

“Khắc!”

“A!”

“Á! Chân của ta.”

Hai nam nhân chết ngay tức khắc. Còn Ngũ Khâu Cảnh ôm chặt lấy một bên chân phải đã bị chặt đứt rồi hét lên thảm thiết.

Phiêu Nguyệt lại gần Ngũ Khâu Cảnh. Ngũ Khâu Cảnh vội vàng cầu xin Phiêu Nguyệt với vẻ mặt đầy sợ hãi.

“X, xin ngài tha mạng! Ta đã bảo bọn họ đừng tấn công ngài. Thật đấy! Xin ngài hãy tin ta.”

Phiêu Nguyệt vẫn yên lặng nhìn xuống Ngũ Khâu Cảnh mà không nói một lời khiến cho Ngũ Khâu Cảnh càng khiếp hãi.

Con đau từ một bên chân đã bị cắt đứt cùng nỗi sợ Phiêu Nguyệt khiến hắn như muốn phát điên.

Trong mắt họ, Phiêu Nguyệt lúc này chẳng giống một con người chút nào cả.

Nếu biết đằng sau dung mạo xinh đẹp đó là một sự hung ác đến mức này thì bọn họ tuyệt đối đã không đụng đến Phiêu Nguyệt rồi.

‘Một lũ khốn kiếp! Hà có gì lại đụng tới một người như hắn chứ...’

Ngũ Khâu Cảnh thầm nguyên rủa Dương Thiết Hoàn và Hàn Phủ Dung - những người đã bày ra việc này.

Thực ra người bày ra chính là hắn nhưng Ngũ Khâu Cảnh đã quên mất điều đó và đổ lỗi cho hai người kia.

Phiêu Nguyệt quỳ gối xuống rồi nhìn thẳng vào mắt của Ngũ Khâu Cảnh.

Ngũ Khâu Cảnh không dám mặt đối mặt với Phiêu Nguyệt, hắn quay đầu đi chỗ khác.

Ken két!

Răng của hắn không ngừng va đập vào nhau.

Nam nhân mà hắn đã xem thường ấy chính là một tử thần.

Cơ thể của Ngũ Khâu Cảnh không ngừng run lên, hắn thậm chí còn muốn móc mắt mình ra để khỏi phải nhìn thấy Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt mở miệng.

“Nói đi!”

“C, chuyện gì ạ?”

“Tất cả những gì mà ngươi biết...”

“Nếu ta nói ra thì ngài sẽ tha mạng cho ta sao?”

“Ta sẽ giúp ngươi chết không đau đớn.”

“Chết tiệt! Vậy thì ta nói ra để làm qu... ặc ặc!”

Ngũ Khâu Cảnh gào thét.

Cổ chân bên trái của hắn đã bị cắt đứt từ khi nào.

Phiêu Nguyệt rõ ràng không hề di chuyển vậy mà vẫn có thể cắt đứt cổ chân của hắn. Điều đó khiến hắn như thể muốn phát điên.

“A, ác quỷ!”

Phập!

Ngay lúc đó, U Linh Chủ cắm vào vai trái của hắn.

“T, ta nói! Đề ta nói!”

Ngũ Khâu Cảnh khóc lóc cầu xin.

Phiêu Nguyệt thờ ơ nói.

“Nói đi.”

“Chuyện là...”

Ngũ Khâu Cảnh nói về những thứ mà mình biết với tinh thần hoảng loạn.

Hắn nói về tất cả những gì mà hắn biết vì hắn không rõ Phiêu Nguyệt đang muốn biết về điều gì. May mắn thay, Phiêu Nguyệt đã không khiến hắn đau đớn thêm nữa.

Thực ra mọi chuyện đều do Dương Thiết Hoàn đứng ra xử lý nên hắn cũng không biết gì nhiều.

Hắn chỉ biết thế lực của Chân Gia gần đây đã bị thu hẹp lại nhưng lý do cụ thể là gì hắn hoàn toàn không biết.

Nhưng hắn phải nói ra gì đó. Bởi làm thế thì hắn sẽ không còn bị đau thêm nữa.

Ngũ Khâu Cảnh nói không ngừng.

Âm giọng của hắn dần nhỏ lại. Nhưng Ngũ Khâu Cảnh lại hoàn toàn không biết điều đó.

Nỗi sợ quá lớn khiến hắn thậm chí còn không thể nhận thức bản thân hắn đang ở trong trạng thái nào.

Giọng hắn nhỏ dần rồi tắt hẳn.

Hắn đã chết trong khi đang kể về những điều mình biết với Phiêu Nguyệt.

Dưới chân của Ngũ Khâu Cảnh là một vũng máu.

Đó đều là máu của hắn.

Phiêu Nguyệt thờ ơ nhìn vào thi thể của Ngũ Khâu Cảnh.

Tuy hắn đã sát hại cùng lúc năm người nhưng trên mặt hắn lúc này chẳng có cảm giác tội lỗi nào.

Bọn họ đã lăm le đến mạng sống của hắn trước.

Phiêu Nguyệt đã có ý tốt để bọn họ vào đây, vậy mà họ lại dùng sát ý để báo đáp hắn.

Đáng ra bọn họ phải biết rằng để lấy đi mạng sống của người khác trong giang hồ này, bọn họ cũng phải đánh cược cả mạng sống của chính mình.

Phiêu Nguyệt lục soát trong lòng ngực của bọn họ.

Trong đó có một chiếc túi với số tiền lớn và những món đồ quý giá.

Trong số đó cũng có một vài thứ hoàn toàn không phù hợp với bọn họ.

Giả dụ như đá quý trên người của Dương Thiết Hoàn và trang sức trên người Ngũ Khâu Cảnh mà Phiêu Nguyệt tìm được.

Nguồn gốc của chúng đã quá rõ ràng.

Rõ ràng là bọn chúng đã giết người cướp của của người khác giống như cái cách mà bọn họ đã cố giết Phiêu Nguyệt.

Giờ tất cả mọi thứ đã trở thành đồ của Phiêu Nguyệt.

Sau Kim Hữu Tân, Phiêu Nguyệt đã cướp vàng của Dương Thiết Hoàn.

Phiêu Nguyệt nghĩ rằng mình chắc hẳn đã trở thành một kẻ ác.

Mưa vẫn trút xuống không ngừng.

Nước mưa lúc này đã tràn vào chỗ Phiêu Nguyệt đang ngủ.

Những giọt nước tràn vào nuốt chửng thi thể của Dương Thiết Hoàn và những người khác.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 222

Nhữ Nam là một thị trấn nằm dưới chân núi Thiên Trung Sơn.

Đây là thị trấn có quy mô lớn có thể so với Lạc Dương, Khai Phong hay Trịnh Châu thuộc tỉnh Hà Nam. Và không một thị trấn nào ở phía Đông Nam tỉnh Hà Nam có thể vượt qua được Nhữ Nam.

Nhữ Nam là cầu nối quan trọng giữa phía Bắc và phía Nam Hà Nam. Chính vì thế hằng ngày có hàng trăm người ghé ngang qua đây để giải tỏa cơn mệt mỏi do đường xá xa xôi.

Nơi này tập trung nhiều ngoại nhân đến dừng chân nên có vô số quán trọ và lầu xanh.

Có một khu phố đèn đỏ tọa lạc gần những quán trọ lớn.

Nơi đó được gọi là Thập Tự Lộ.

Thập Tự Lộ là con phố đông đúc, nhộn nhịp nhất ở Nhữ Nam, nơi tập trung nhiều tửu lâu, lầu xanh và các quán trọ từ nhỏ đến lớn.

Nhờ cơn mưa đêm hôm trước mà hôm nay bầu trời trông đặc biệt trong xanh.

Khi Phiêu Nguyệt đến Thập Tự Lộ đã là lúc mặt trời lặn.

Hắn đã hỏi lương dân gần đó có nơi nào ở được hay không, và họ chỉ cho hắn đến Thập Tự Lộ.

Phiêu Nguyệt bèn tìm đến một quán trọ lớn và rục rờ nhất ở đây.

Phiêu Nguyệt vốn không thích ồn ào, huyên náo, nhưng hắn muốn nghỉ ngơi cho thật tử tế nên mới chọn nơi nhiều người lui tới như vậy.

Vừa hay hắn nhận được một khoản tiền lớn từ Kim Hữu Tân nên cũng khá dư dả.

Nơi Phiêu Nguyệt dừng chân là quán trọ Tân Phong.

Quán trọ Tân Phong là quán trọ lớn nhất ở Thập Tự Lộ. Nơi này không chỉ có phòng thường mà còn có biệt phòng vô cùng yên tĩnh.

Phiêu Nguyệt đã chọn một căn biệt phòng.

Hắn tốn không ít tiền để thuê nó trong vài ngày, nhưng hắn vốn không quan tâm đến vấn đề tài chính.

“Chính là nơi này ạ. Bên trong có giếng nước, bồn tắm và cả bếp ăn nên ngài có thể làm gì tùy ý ạ.”

“Giờ ta muốn tắm có được không?”

Phiêu Nguyệt lấy trong túi ra ba đồng xu ném cho tiểu nhị.

“Đương nhiên rồi ạ. Xin khách quan chờ cho một chút, tiểu nhân sẽ chuẩn bị nước nóng ngay ạ.”

“Và hãy mua cho ta một bộ y phục mới nữa.”

“Vâng!”

Phiêu Nguyệt lại ném thêm tiền cho tiểu nhị, hắn ta phấn khích chạy nhanh khỏi phòng.

Phiêu Nguyệt ngồi trên bàn một lát rồi liếc nhìn xung quanh.

Bên ngoài có hàng rào cao che chắn tránh được ánh mắt từ của ngoại nhân, hơn nữa còn có cả chuồng ngựa riêng.

Con ngựa của Phiêu Nguyệt đã được đưa vào chuồng nên chắc không có chuyện bị đổi như lần trước.

Một hồi lâu sau, tiểu nhị đến báo rằng trong bồn đã đổ đầy nước nóng.

Phiêu Nguyệt cởi y phục rồi bước vào trong bồn.

Khi ngâm mình vào dòng nước ấm, toàn thân hần bỗng cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Thế nhưng sự mệt mỏi ấy cũng nhanh chóng tan biến đi.

Phiêu Nguyệt đắm mình vào bồn rồi nhắm chặt mắt lại.

Đột nhiên trong đầu hần hiện lên những mảng ký ức khi còn ở Võ Đang.

Cuộc chiến với Cửu Chân Vương khá khó khăn nhưng hần lại không hề thấy sợ hãi.

Cửu Chân Vương là một siêu cường giả nổi danh trên giang hồ, đương nhiên cảnh giới võ công cũng không phải dạng vừa. Có điều hần vốn đã chuẩn bị tinh thần khi đối phó với ông ta.

Thế nhưng Nhất Kiếm Chân Nhân lại khác.

Mặc dù ông ta là Võ Đang Nhất Kiếm của thế hệ trước, nhưng hầu như ông ta đã bị lãng quên vì không còn hoạt động trên giang hồ.

Những người đã quy ẩn như thế được gọi là các lão già phòng sau, thế nhưng Nhất Kiếm Chân Nhân không đáng bị gọi bằng mấy từ ngữ thô tục đó.

Mặc dù thực lực về thể chất đã suy yếu đi nhưng nội công, kinh nghiệm, cũng như sự giác ngộ của ông đủ để khiến người khác phải kính nể mấy phần.

‘Lần sau ta có thể đối phó được ông ấy hay không nhỉ?’

Cuộc gặp gỡ với Nhất Kiếm Chân Nhân đã đánh thức tinh thần cảnh giác bên trong Phiêu Nguyệt. Hần đã đạt đến cảnh giới nhất định và cảm thấy không còn sợ hãi bất cứ thứ gì. Thế

nhưng khi gặp Nhất Kiếm Chân Nhân, sự tự tin đó liền tan thành nhiều mảnh.

Hắn từng không tin vào câu nói rằng giang hồ này rộng lớn và có nhiều kỳ nhân dị sĩ sống ẩn dật khắp nơi, nhưng bây giờ hắn buộc phải tin như thế.

Nhất Kiếm Chân Nhân đã khiến hắn mở mang tầm mắt và suy nghĩ của mình. Hơn nữa, cuộc hội ngộ này còn nhắc nhở hắn không được hài lòng với thành tích hiện tại của bản thân.

Hắn phải mạnh mẽ hơn.

Khi gặp lại Nhất Kiếm Chân Nhân vào lần tới, hắn không được phép sợ hãi nữa.

Phiêu Nguyệt ngâm mình vào làn nước chỉ chừa lại miệng và mắt. Hình ảnh này trông không khác gì một con rắn đang cuộn mình trong nước cả.

Phiêu Nguyệt sắp xếp lại suy nghĩ một chốc.

Mãi đến khoảng một canh giờ sau hắn mới tắm xong xuôi.

Nước nóng đã nguội dần đi, nhiệt độ ban đêm cũng đã hạ xuống. Thế nhưng Phiêu Nguyệt không hề cảm thấy lạnh lẽo chút nào.

Vốn dĩ cơ thể hắn đã đạt đến cảnh giới chịu được nóng lạnh, nhưng từ sau khi uống Tùng Hoa Tửu ở núi Võ Đang, hắn đã hoàn toàn không còn cảm nhận được cái lạnh nữa.

Trong căn biệt phòng này có một chiếc gương dành cho nữ nhân.

Phiêu Nguyệt người trần như nhộng ngồi trước chiếc gương.

Nam nhân xinh đẹp hơn cả nữ tử đang nhìn chính mình phản chiếu trong gương.

Làn da trắng nõn nà, mềm mại, trơn láng không chút tì vết. Đôi lông mày sắc sảo điểm tô cho gương mặt vô cùng thanh tú. Đôi mắt sâu hun hút không đoán được điểm dừng ở đâu.

Sau một hồi nhìn vào gương mặt của mình, Phiêu Nguyệt cầm chiếc lược trước gương rồi bắt đầu chải tóc. Mà, dù hắn không cần chải thì mái tóc ấy vốn đã suôn mượt vô cùng.

Phiêu Nguyệt vén mái tóc đã chải gọn gàng ra sau rồi buộc chặt lại bằng sợi dây đã chuẩn bị sẵn. Gương mặt hần lúc này mới hoàn toàn lộ ra.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ và chải chuốt gọn gàng, gương mặt xinh đẹp ấy lại tỏa ra bầu không khí vô cùng thần bí.

Phiêu Nguyệt đứng dậy rồi đi đến cửa.

Trước cửa có một bộ y phục màu xanh dương mà tiểu nhị đã mua về.

Chất liệu không được tốt lắm nhưng lại vừa khít với thân hình Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt mặt xong y phục rồi khoác Ám Long Bào lên người.

Đêm hôm qua nước mưa rơi xuống khiến cho Ám Long Bào của hần ướt sũng. Nhưng khi đến Nhữ Nam, chiếc áo đã khô ráo hoàn toàn dưới ánh nắng mặt trời.

Phiêu Nguyệt cảm thấy vô cùng cảm kích Đường Sở Truy vì đã tạo ra chiếc áo choàng này. Chính nhờ nó mà Phiêu Nguyệt mới không còn sợ mưa gió nữa.

Lúc này Phiêu Nguyệt đi đến chuồng ngựa nằm ở một phía của biệt phòng.

Chẳng biết có phải do hần đã nói với tiểu nhị rằng nên cho ngựa ăn nhiều đậu và yến mạch hay không mà trông nó rất khỏe mạnh.

Phiêu Nguyệt vỗ vào gáy con ngựa rồi nói.

“Ngươi vất vả rồi. Nghỉ ngơi đi nhé.”

Dường như hiểu được lời Phiêu Nguyệt nói, con ngựa liền phe phẩy cái đuôi mượt mà. Lúc này, Phiêu Nguyệt rời khỏi biệt phòng rồi đi đến nhà ăn ở tầng một.

Mấy ngày qua hần ăn uống không được đàng hoàng, tử tế lắm. Hần vốn không kén ăn, cũng không tham ăn, nhưng vẫn nhớ phải ăn uống cho ra bữa.

Tầng một hiện giờ có khá nhiều người đang tụ tập ăn uống.

Phiêu Nguyệt chọn một chỗ thích hợp để ngồi. Lúc này tiểu nhị mới nhanh chân chạy đến hỏi.

“Khách quan dùng món gì ạ?”

“Ừm! Mang món gì đơn giản lên cho ta đi.”

“Còn rượu thì sao ạ?”

“Không cần.”

“Vâng! Xin ngài chờ một chút ạ.”

Tiểu nhị trả lời xong liền chạy vào nhà bếp.

Tâm trạng hắn vô cùng tốt vì nhận được kha khá tiền chỉ qua mấy lần làm việc vất.

Có rất nhiều người trên tầng một của quán trọ nhưng không ai để ý đến Phiêu Nguyệt cả.

Nhờ thế mà hắn mới có khoảng không gian riêng.

Một hồi sau, tiểu nhị đã mang thức ăn lên.

Tay nghề của đầu bếp nôm cũng không tồi, thức ăn được bày trí khá gọn gàng, đẹp mắt.

Phiêu Nguyệt cầm đũa lên thưởng thức từng món một. Tất cả các món đều hợp khẩu vị hắn.

Sau khi Phiêu Nguyệt kéo khăn choàng xuống, hắn mới thật sự bắt đầu bữa ăn.

Lúc hắn đang tập trung vào bữa ăn, đột nhiên cánh cửa quán trọ bật mở, có một vị khách bước vào trong.

Lúc này ánh mắt của mọi người liền hướng về phía người đó. Bởi vì vị khách mới đến là nữ nhân.

Gương mặt nữ nhân trông khá bình thường. Thế nhưng càng nhìn lại càng có sức hấp dẫn khó tả.

Chính vì thế mà nhiều người không thể rời mắt khỏi nàng.

Nữ nhân quét mắt nhìn quanh quán trọ một hồi.

Đột nhiên đôi mắt nàng sáng lên.

Ánh mắt nàng dừng trước Phiêu Nguyệt lúc này đang ngồi dùng bữa. Phiêu Nguyệt cũng ngẩng đầu lên nhìn nàng.

Hai người chạm mắt nhau.

Nữ nhân liền nở nụ cười thật tươi.

Những người xung quanh nhìn ánh mắt biết cười của nàng giống như vừa bị cướp mất hồn phách. Bởi lẽ lúc nàng cười, ngoại hình của nàng sáng lên thấy rõ.

Nữ nhân nhẹ nhàng tiến đến chỗ Phiêu Nguyệt hết như một nàng bướm. Một vài kẻ nhìn thấy cảnh tượng đó liền sinh lòng ghen ghét với Phiêu Nguyệt.

Nữ nhân bắt chuyện với Phiêu Nguyệt.

“Không ngờ lại gặp được huynh ở đây. Ta ngồi có được không?”

“Cứ tùy ý.”

“Đa tạ huynh.”

Nữ nhân nhanh chóng ngồi xuống đối diện Phiêu Nguyệt.

Nàng dùng hai tay chống cằm rồi nhìn chăm chăm vào gương mặt Phiêu Nguyệt. Dáng vẻ của nàng lúc này trông vô cùng đáng yêu.

“Huynh lại dùng khăn choàng nữa rồi. Huynh không thể lấy nó xuống sao?”

Phiêu Nguyệt hạ thấp chiếc khăn xuống để dùng bữa, nhưng chung quy nó vẫn che đi một phần gương mặt hắn. Vì thế, những người trong quán trọ mới không nhìn thấy diện mạo thật của Phiêu Nguyệt.

Nữ nhân cẩn trọng vươn tay ra.

Bàn tay trắng nõn nà chạm vào chiếc khăn choàng cổ. Thế nhưng, Phiêu Nguyệt vẫn không hề nhúc nhích.

Nữ nhân chậm chậm kéo chiếc khăn xuống. Liền sau đó, gương mặt của hắn lộ ra rõ mồn một.

Đột nhiên khắp nơi vang lên tiếng hừ mũi đầy ác cảm của những gã nam nhân.

Ngược lại, những nữ tử thì cười tít cả mắt.

“Đúng là đẹp trai thật.”

Nàng ta thật sự tỏ ra vui mừng khi gặp lại Phiêu Nguyệt. Thế nhưng, gương mặt nàng thì mỉm cười tươi rói, còn ánh mắt lại lạnh lùng như vạn niên băng.

“Nhờ huynh mà ta khổ sở lắm đây. Không ngờ đám đạo sĩ Võ Đang lại truy sát ta như thế.”

“Dù sao cô cũng đâu có bị tóm.”

“Đúng là đám đạo sĩ đó võ công rất cao, nhưng khả năng truy sát lại chẳng có gì đặc biệt cả.”

“Cái tên Hồng Lệ Tuyết là giả savetemao?”

“Lý nào chứ? Đó là tên thật mà phụ mẫu đã đặt cho ta đấy.”

Nữ nhân khẽ mỉm cười.

Nữ nhân này chính là Hồng Lệ Tuyết, người đã đánh cắp mặt tích Ma Ma Kinh Khí Công của phái Võ Đang.

Hồng Lệ Tuyết vốn nghĩ đây là một nhiệm vụ hoàn hảo, nhưng chính vì Phiêu Nguyệt mà nàng đã bị phát hiện. Hơn nữa còn vấp phải sự truy sát của Thượng Chân Chân Nhân và Võ Đang Nhất Kiếm.

Nếu không nhờ kỹ năng lẩn trốn đã thông thạo từ khi còn nhỏ, có khi bây giờ nàng đã trở thành một cái xác lạnh tanh bị sói hoang cắn xé cũng không chừng.

Mặc dù nàng là một thích khách xuất chúng, nhưng nàng vốn không đủ thực lực để đối đầu trực diện với Thượng Chân Chân Nhân. Hơn nữa phía đó còn có cả Võ Đang Thất Kiếm.

Đây vốn là một cuộc chiến không cân sức ngay từ đầu.

Khi đó Thượng Chân Chân Nhân vô tình lầm bầm nhắc đến cái tên Phiêu Nguyệt rằng: ‘Ta không ngờ tên đó lại nói đúng.’ Vậy nên nàng mới biết người đã nói cho phái Võ Đang chân tướng sự việc chính là Phiêu Nguyệt.

“Ta không ngờ lại gặp huynh ở một nơi xa xôi thế này đây. Đây có tính là nhân duyên không nhỉ?”

“Là ác duyên à?”

“Huynh có cần phải cực đoan như thế không? Huynh cũng biết mà. Trên giang hồ này làm gì có kẻ địch hay bằng hữu vĩnh

viễn đầu. Ta nghĩ chúng ra có thể kết giao mối quan hệ tốt đây.”

“Sao cô lại nghĩ như thế?”

“Bởi vì ta có tìm hiểu về huynh rồi. Huynh được mệnh danh là Tử Thần ở Thành Đô đúng không?”

Đôi mắt Phiêu Nguyệt lúc này thoáng lung lay.

“Cô bạn chạy trốn thế mà vẫn nhận ra à.”

“Ta cần một trợ thủ.”

“Ý cô là Bách Quỷ Liên ư?”

Phiêu Nguyệt nhàn nhạt nói.

“Chỉ có Bách Quỷ Liên mới sở hữu sát pháp, ẩn thân thuật và thông tin lớn như thế thôi.”

“Ô hô hô! Đúng như những gì ta nghe được, đầu óc huynh vô cùng thông minh. Ta không hoàn toàn tin vào báo cáo, nhưng nội dung khác thì quả nhiên là đúng.”

Hồng Lệ Tuyết liền nói một tràng.

“Nội dung báo cáo còn nói gì nữa không?”

“Không biết huynh có liên quan gì đến sự mất tích của Bạch Lộc không nhỉ?”

“Bạch Lộc?”

“Kỹ năng thích khách của hắn không xuất sắc lắm, nhưng thay vào đó hắn dùng độc thuật rất giỏi. Ta học được kỹ năng dùng độc từ hắn nữa đây. Hắn đã nhận được ủy thác và một mình đến thành Tứ Xuyên, thế nhưng không biết từ lúc nào đã bắt vô âm tín. Vậy nên, cấp trên mới đoán rằng hắn đã bị huynh thủ tiêu không chừng. Có đúng như thế không?”

“Không biết!”

“Huynh không cần phải cảnh giác như thế đâu. Ta vốn không ưa gì tên Bạch Lộc đó. Dù hắn có chết rồi thì ta cũng không thể lấy đó làm lý do cảnh giác với huynh được.”

“Có vẻ cô không có cảm tình với đồng liêu lắm nhỉ.”

“Hô hô! Thời buổi này ai còn dùng tình cảm chứ. Tất cả chỉ vì lợi ích mà thôi. Ta phải tức giận vì hắc đã bị huynh giết hay sao? Hắc không có thực lực nên mới chết, đó là vận mệnh của một kẻ như hắc.”

Hồng Lệ Tuyết lại cười khúc khích.

“Bách Quỷ Liên là một nơi như thế ư?”

“Thế gian này không phải đều như vậy hay sao?”

Hồng Lệ Tuyết hỏi ngược lại Phiêu Nguyệt.

“Lạnh lùng thật đấy.”

“Hô hô! Ta không ngờ câu nói đó lại thốt ra từ miệng của huynh đấy. Người đã khiến cho Thành Đô máu chảy thành sông mới là kẻ lạnh lùng chứ. Chẳng phải huynh mới là người máu lạnh nhất sao?”

Phiêu Nguyệt linh cảm rằng danh tính của hắc đã được thiên hạ biết đến rộng rãi. Nhưng hắc không hề thấy bối rối chút nào.

Vụ việc ở Thành Đô không phải sự chuyện có thể dễ dàng che giấu. Thêm vào đó, hắc đã đối phó với không ít người trong suốt khoảng thời gian đến núi Võ Đang.

Như thế quá đủ để thế nhân biết về hắc.

Tầm này thì lương dân có thể không rõ, nhưng những người có năng lực nắm bắt thông tin tốt nhất định sẽ thu được tin tức đáng kể về Phiêu Nguyệt hắc.

Phiêu Nguyệt lúc này đã cởi bỏ khăn choàng.

Bây giờ hắc không còn lý do gì để che mặt nữa cả.

Hồng Lệ Tuyết liền mỉm cười.

“Vậy mới tốt hơn chứ. Sau này huynh cũng nên như thế nhé. Cứ che kín gương mặt thế này giống như huynh đã phạm tội với tất cả nữ nhân trên đời vậy. Mà không biết huynh có ý định gia nhập Bách Quỷ Liên hay không? Hiện tại nhờ huynh mà đang có một chân trống đấy....”

Cuộc sống của một thích khách chẳng khác gì một cuộc biểu diễn xiếc trên lưỡi kiếm. Chỉ cần sơ suất là xem như mất mạng.

Thích khách của Bách Quỷ Liên cũng không ngoại lệ. Bọn họ vẫn không thể tránh khỏi cái chết dù có thể nói rằng bọn họ là những thích khách khiến thiên hạ phải khiếp sợ.

Một ủy thác vượt quá năng lực của bản thân luôn khiến tính mạng của bọn họ nằm trong tình trạng bị đe dọa. Đã có rất nhiều người chết. Và một khi điều đó xảy ra, Bách Quỷ Liên sẽ lại thăng chức cho những thích khách được nuôi dưỡng trong nội bộ.

Bách Quỷ Liên luôn cho rằng bọn họ là nhất. Bọn họ luôn tự tin rằng không một thích khách nào có thể so với thích khách của Bách Quỷ Liên.

Nhưng cũng có trường hợp bọn họ chiêu mộ những thích khách ở bên ngoài. Đó là khi họ không thể thăng chức những thích khách trong nội bộ do một số vấn đề hoặc thích khách bên ngoài đó có khả năng vượt quá sức tưởng tượng của họ.

“Lần cuối cùng bọn ta chiêu mộ thích khách từ bên ngoài về là khoảng tám, chín mươi năm trước. Đây là một cơ hội thực sự tuyệt vời cho huynh đấy. Chỉ cần gia nhập Bách Quỷ Liên, huynh sẽ có một thế lực hùng hậu chống đỡ.”

Gương mặt của Hồng Lệ Tuyết trở nên đỏ bừng.

Nàng đã vô thức để lộ ra cảm xúc dao động của mình. Bởi toàn sự chú ý của nàng đều đã tập trung vào nam nhân trước mặt.

Nhưng câu trả lại của Phiêu Nguyệt lại nằm ngoài sự mong đợi của nàng.

“Dù sao Bách Quỷ Liên cũng là một tổ chức dạng điểm mà? Có kẻ chết mà các người cũng chẳng buồn quan tâm, chống đỡ cái nổi gì?”

“Bởi vì Bạch Lộc chết là do năng lực thiếu sót. Còn huynh thì khác. Huynh nhất định sẽ được đối đãi thật đặc biệt.”

“Nghe suốt mướt thật.”

“Vì huynh đặc biệt mà.”

Hồng Lệ Tuyết cười bên lên.

Vẻ ngoài của nàng lúc này trông thật thánh thiện. Nhưng Phiêu Nguyệt biết rõ đó không phải là bộ mặt thật của nàng. Vẻ mặt, ánh mắt, thậm chí đến cả hơi thở của Hồng Lệ Tuyết lúc này đều là giả dối. Nàng đã vứt bỏ con người thật của mình và tô điểm cho một vẻ ngoài giả tạo để đạt được mục đích bằng mọi giá.

Thích khách là một sự tồn tại như vậy.

Nàng hạ nhẹ cánh tay đang chống lên cằm xuống rồi nói.

“Đề xuất của ta chỉ hữu hiệu trong một thời gian. Huynh suy nghĩ cho kỹ.”

“Cô đến tận Nhữ Nam chỉ để đưa ra đề xuất đó cho ta sao?”

“Sao có thể? Ta chỉ tình cờ gặp huynh ở đây thôi.”⁵

“Vậy cô tới đây làm gì?”

“Huynh biết mà? Đối với những người của chúng ta, biết giữ bí mật cũng chính là biết cách giữ cái mạng của mình.”

Hồng Lệ Tuyết nháy mắt với Phiêu Nguyệt rồi đứng dậy.

“Cô vào đây không phải để tá túc à?”

“Ta cũng định thế nhưng lại có huynh ở đây mất rồi. Hẳn huynh cũng biết ở trong một quán trọ có đồng loại của mình khó chịu đến mức nào nhỉ?”

“...”

“À, trước khi đi ta tặng huynh một món quà nhé.”

“Quà?”

“Ta đã phải cố gắng lắm mới tìm được đây, nhưng giờ ta không còn cần nữa.”

Nói rồi nàng ấy lấy từ trong ngực ra một cuốn sách rồi ném về phía Phiêu Nguyệt.³

Ma Ma Kinh Khí Công.

“Là cuốn sách cô trộm ở phái Võ Đang sao?”

“Đúng vậy.”

“Sao lại cho ta?”

“Ta đã vất vả lắm mới kiếm được thể mà người ủy thác đã chết mất rồi. Giờ nó đã vô dụng với ta.”

“Sao cô không luyện nó?”

“Luyện một loại võ công không tương thích với bản thân để làm gì đâu chứ? Ta có xem qua rồi, nếu như sai sót thì thì chắc ta phát điên mất.”

“Tại sao cô lại đưa ma vật này cho ta? Cô phát điên thì không được còn ta thì được sao?”

“Nếu huynh không thích thì huynh tự đi mà mang trả lại cho phái Võ Đang ấy. Dù sao thì đó cũng là một món quà ta tặng huynh. Không thì huynh xem đó là một vật hồi lộ cũng được.”

“Hồi lộ để làm gì?”

“Không biết nữa.”

Hồng Lệ Tuyết cười một cách khó hiểu rồi rời đi.⁶

Phiêu Nguyệt cũng mang cuốn sách quay trở về căn nhà riêng.

Bộp!

Hắn ném cuốn sách lên bàn.

Chỉ cái tên Ma Ma Kinh Khí Công của nó thôi cũng đã khiến người khác e ngại rồi.

Phiêu Nguyệt lật ra từng trang sách.

Giống như những gì Hồng Lệ Tuyết đã nói, Ma Ma Kinh Khí Công là một loại ma công chứa đầy cuồng khí. Chỉ lần sơ sẩy một chút cũng đã khiến tâm ma thống trị tâm trí và khiến người luyện phát điên.²

Nó hoàn toàn là một vật dụng không cần thiết đối với những người phải luôn giữ cho tâm trí tỉnh táo như thích khách. Hồng Lệ Tuyết không luyện Ma Ma Kinh Khí Công cũng là chuyện dễ hiểu.

Hồng Lệ Tuyết đưa nó cho Phiêu Nguyệt vì nàng không cần đến nó. Và Phiêu Nguyệt cũng vậy.

Nó có một vài điểm tương đồng với Nga Quỷ Đạo vì Nga Quỷ Đạo cũng là một loại võ công trái với lẽ thường. Nhưng ngoài

việc đó ra thì nó hoàn toàn vô dụng với Phiêu Nguyệt.

Bộp!

Phiêu Nguyệt đóng sách lại rồi khịt khịt mũi.

Bởi vì có một mùi hương thoang thoảng từ cuốn sách.

Một mùi hương đặc biệt, tuyệt đối không phải mùi sách cũ.

Nếu không phải người có khứu giác nhạy cảm như Phiêu Nguyệt thì không bao giờ có thể ngửi được mùi hương này.

“Xem ta có gì này.”

Trên môi Phiêu Nguyệt nở một nụ cười lạnh ngắt.

Mùi hương tỏa ra từ sách là một mùi hương đặc thù có tên gọi là Thiên Lý Truy Tung Hương.

Một khi có một điểm đặc biệt là không thể xóa bỏ, một khi đã dính phải mùi hương này thì có ngàn dặm cũng có thể tìm được. Và những người không luyện võ công đặc biệt tuyệt đối sẽ không bao giờ có thể ngửi được.

Chỉ có một vài thích khách mới có thể ngửi được Thiên Lý Truy Tung Hương. Những người không luyện võ công này thì Thiên Lý Truy Tung Hương có tỏa ra bên cạnh bọn họ cũng không hề hay biết.

Nhưng Phiêu Nguyệt thì khác.³

Giác quan của hắn đã vượt xa con người từ rất lâu rồi.

Đặc biệt là khứu giác của hắn đã đạt đến cảnh giới có thể ngửi được những gì mà con người không thể ngửi được.

Hồng Lệ Tuyết đã giả vờ tốt bụng và bày trò để có thể tìm thấy Phiêu Nguyệt bất cứ lúc nào.

Khi Phiêu Nguyệt giữ cuốn sách có mùi của Thiên Lý Truy Tung Hương. Chỉ cần hắn di chuyển thì Hồng Lệ Tuyết có ngồi im một chỗ cũng nắm được toàn bộ hành tung của hắn trong tay.

Quả nhiên là không thể tin vào thích khách.

Chúng luôn có được thứ mình muốn bằng cách lừa dối người khác như vậy.

“Xem ra cô ta đến Nhữ Nam là vì Chân Gia và Tuyết Dao Trang rồi.”

Từ núi Võ Đang đến Nhữ Nam mất tầm mười ngày. Nàng ta không thể nào đi một quãng đường xa như thế mà không có mục đích được.

Rõ ràng là Hồng Lệ Tuyết đã nhận được ủy thác từ ai đó.

Nhưng vấn đề người ủy thác là ai.

Rõ ràng là mối quan hệ giữa Hồng Lệ Tuyết và Phiêu Nguyệt sẽ được thiết lập lại tùy thuộc vào người ủy thác của nàng là Chân Gia hay Tuyết Dao Trang.

Phiêu Nguyệt nhìn vào Ma Ma Kinh Khí Công một hồi lâu.

Suy nghĩ của hần kéo dài cho đến tận khuya.

Từ sáng sớm Phiêu Nguyệt đã rời quán trọ.

Con ngựa tràn đầy năng lượng, có vẻ như nó đã được nghỉ ngơi đầy đủ.

Phiêu Nguyệt leo lên ngựa rồi nói.

“Đi nào!”

Con ngựa nhanh chóng rời khỏi Nhữ Nam và hướng về Thiên Trung Sơn.

Từ xa, Phiêu Nguyệt đã có thể nhìn thấy rõ ràng hình dáng của Thiên Trung Sơn.

Thoạt nhìn nó có vẻ gần nhưng thực chất vì ngọn núi ấy quá rộng lớn nên mới đem lại cảm giác như vậy mà thôi.

Phiêu Nguyệt đến được lối vào của Thiên Trung Sơn sau nửa buổi cưỡi ngựa.

Hần có nghe Thiên Trung Sơn là một ngọn núi linh thiêng, nhưng khí lực mà Phiêu Nguyệt cảm nhận được từ ngọn núi này không hề tầm thường.

Khí lực huyền diệu của ngọn núi này có thể sánh bằng núi Võ Đang.

Đến mức Phiêu Nguyệt đã có thể hiểu được tại sao Chân Gia và Tuyệt Dao Trang lại tranh giành nơi này với nhau.

Phiêu Nguyệt cưỡi ngựa leo lên Thiên Trung Sơn.

Đường đến Chân Gia đã được dọn sạch sẽ nên cưỡi ngựa đến đó không phải là vấn đề quá lớn.

Phiêu Nguyệt cho ngựa đi chậm và chiêm ngưỡng phong cảnh của Thiên Trung Sơn.

Những hòn đá kỳ lạ cùng với những bụi cây hòa hợp với nhau tạo ra một khung cảnh tuyệt đẹp.

Phiêu Nguyệt không vội.

Hắn cho ngựa đi từ từ và thu vào tầm mắt mọi cảnh vật và địa hình xung quanh.

Hắn cứ đi một lúc lâu như thế.

Bỗng Phiêu Nguyệt cảm nhận được có ánh mắt đang dán vào người mình.

Ai đó đang ẩn nấp và theo dõi hắn. Dù vậy, Phiêu Nguyệt vẫn tiếp tục cưỡi ngựa mà không biểu lộ ra cảm xúc gì.

Thời gian càng trôi, số người theo dõi hắn càng tăng lên.

Lúc đầu chỉ có một người, nhưng khi hắn gần đến Chân Gia thì đã có khoảng hơn mười người theo sau.

Tuy bọn họ đều lặng lẽ quan sát Phiêu Nguyệt nhưng Phiêu Nguyệt có thể cảm nhận được điều đó.

Một ngôi làng hiện ra ngay khi Phiêu Nguyệt rẽ vào khúc cua.

Phiêu Nguyệt đoán rằng đây có lẽ là Chân Gia.

avetem

Cũng giống như Đường Môn, ngôi làng này chỉ có những người họ Chân sinh sống. Sự khác biệt duy nhất là quy mô của Chân Gia nhỏ hơn so với Đường Môn nhiều.

Đó là chuyện hiển nhiên.

Đường Môn đã tận hưởng được vinh hoa phú quý suốt hàng trăm năm nay còn Chân Gia chỉ mới ở lại nơi này vài chục năm. Giữa hai gia môn có sự khác biệt lớn về quy mô là chuyện hiển nhiên.

Khi Phiêu Nguyệt định đi vào Chân Gia thì bỗng có một nhóm người bất ngờ nhảy ra từ bụi rậm và chặn hãm lại.

Bọn họ chính là chủ nhân của những ánh mắt bí mật theo dõi từ lối vào của Thiên Trung Sơn tới giờ.

“Xin dừng chân.”

Dẫn đầu đoàn người là một thiếu nữ.

Nàng mặc một bộ y phục giản dị, vẻ ngoài xinh xắn.

Điều ấn tượng nhất ở nàng chính là đôi môi mím chặt trông rất buồn bã.

Và Phiêu Nguyệt biết một người có khuôn miệng giống nàng.

‘Chân Kiếm Vũ.’

Gương mặt nàng có nét rất giống với Chân Kiếm Vũ.

Phiêu Nguyệt xuống ngựa rồi đến lại gần thiếu nữ.

“Xin hỏi cao danh quý tách của đại hiệp? Đây là địa phận của Chân Gia. Nếu không có sự cho phép thì tuyệt đối không được bước vào trong.”

“Ta tên Phiêu Nguyệt. Là bằng... hữu của Chân Kiếm Vũ.”

“Đại hiệp là bằng hữu của ca ca đàn sao?”

“Phải!”

“Hừ! Vậy thì đại hiệp đến nhằm chỗ rồi. Ca ca đàn độn ấy sớm đã chết, không còn trên thế giới này nữa.”

“Sao người gọi hã là ca ca đàn độn?”

“Thì Kiếm Vũ ca ca dần thiết mà. Ai bảo tự ý rời khỏi nhà làm gì để rồi ôm lấy tai họa vào thân.”

Đôi mắt của nàng đầy căm phẫn khi nhắc đến Chân Kiếm Vũ.

Từng giọt nước đọng lại trong mắt nàng như thể nàng sắp khóc đến nơi.

Phiêu Nguyệt đã một phần nào đó đoán được tâm tình của thiếu nữ ấy.

Bỗng giọng nói của một nam nhân trẻ tuổi vang lên.

“Tuyệt Nhi mau lùi lại!”

Chủ nhân của giọng nói là một nam nhân độ chừng nửa đầu hai mươi tuổi, y sở hữu vẻ ngoài giống hệt Chân Kiếm Vũ.

Thiếu nữ giật mình trước sự xuất hiện của nam nhân kia.

“Ca ca!”

“Không được vô lễ. Huynh ấy đã bảo mình là bằng hữu của Vũ ca mà.”

“Phép tắc làm gì chứ? Với lại đâu có gì để đảm bảo người này là bằng hữu của Vũ ca?”

“Dù vậy thì huynh ấy cũng là khách đến ghé thăm bốn gia. Bốn gia từ bao giờ lại bạc đãi khách như vậy chứ?”

Thiếu nữ cắn môi rồi lùi lại trước câu nói chắc nịch của nam nhân kia.

Nam nhân bước đến chào Phiêu Nguyệt.

“Tiểu đệ là đệ đệ của Kiếm Vũ ca ca Chân Kỳ Vũ. Xin cho tiểu đệ mạn phép hỏi cao danh quý tánh của huynh đây.”

“Phiêu Nguyệt.”

“Tiểu đệ đã từng nghe ca ca kể rằng mình có một vị bằng hữu rất thú vị ở thành Tứ Xuyên.”

“Bọn ta cùng lắm chỉ mới ở cùng nhau có một tháng.”

“Đối với một số người, khoảng thời gian một tháng chẳng là gì, thậm chí còn không để lại bất kỳ ký ức nào. Nhưng đối với một số người, đó là một khoảng thời gian đủ để tạo nên những

kỷ niệm đáng nhớ trong suốt phần đời còn lại của họ. Tiểu đệ nghĩ Kiếm Vũ ca ca nằm ở trường hợp sau.”

Chân Kỳ Vũ khẽ mỉm cười.

Phiêu Nguyệt đánh mắt qua thiếu nữ.

“Còn đứa trẻ đó là ai?”

“Đứa trẻ này tên Chân Tuyết Nhi. Là con út trong nhà. Nha đầu này thích Kiếm Vũ ca ca hơn bất kỳ ai khác nên đã bị đả kích lớn trước cái chết của ca ca. Nha đầu này đã có chút vô lễ rồi, mong huynh bỏ qua cho.”

“Ca ca bảo muội thích ai chứ? Muội chưa bao giờ thích tên đàn đó cả. Một người còn không thể giữ được lời hứa thì thích làm gì. Muội sẽ oán hận hẳn cả đời này.”

Chân Tuyết Nhi hét lớn.

Từng giọt nước ứ đọng trên mắt rơi xuống và lăn dài trên má.

Nàng hần học nhìn Phiêu Nguyệt với gương mặt đỏ bừng rồi chạy về phía Chân Gia.

Chân Kỳ Vũ thở dài một hơi.

“Hầy!”

“Yêu và ghét vốn giống như mặt trước và mặt sau của một tờ giấy. Lúc nào cũng dính vào nhau.”

“Huynh nói đúng. Mời huynh vào trong.”

Chân Kỳ Vũ dẫn Phiêu Nguyệt vào Chân Gia.

Tất cả ánh mắt của dân làng đều tập trung vào người lạ mặt đang tiến vào ngôi làng.

Ánh mắt của họ có sự hiếu kỳ, đồng thời cũng có cảnh giác.

Phiêu Nguyệt lăm bằm trước bầu không khí kỳ lạ của Chân Gia.

“Xem ra mọi chuyện không được ổn lắm.”

“Huynh đúng là tinh mắt. À, đệ có thể gọi là huynh được chứ? Vì huynh là bằng hữu của Kiếm Vũ ca ca nên cũng là huynh của đệ rồi.”

“Sao cũng được.”

“Cảm ơn huynh.”

Lần đầu tiên Chân Kỳ Vũ cảm nhận được một người có bầu không khí độc đáo như Phiêu Nguyệt.

Ánh mắt Phiêu Nguyệt diễm đạm có thể nhìn thấu tất cả mọi thứ nhưng không thể hiện được nội tâm của mình.

Dường như Chân Kỳ Vũ đã biết tại sao Chân Kiếm Vũ lại bị thu hút bởi Phiêu Nguyệt.

Đối với người phải giải quyết mọi thứ một mình như Chân Kiếm Vũ thì Phiêu Nguyệt sẽ là một chỗ dựa đáng tin cậy.

Những lời của Chân Kiếm Vũ khi y nói rằng thật đáng tiếc khi Phiêu Nguyệt đã không mở lòng và họ không thể có được một mối quan hệ sâu đậm lại hiện lên trong đầu của Chân Kỳ Vũ.

Nam nhân mà Chân Kiếm Vũ muốn chia sẻ tâm tư lúc sinh thời đến thế lại tìm đến thăm y sau khi y qua đời.

Nếu Chân Kiếm Vũ còn sống, hẳn y sẽ cười thật tươi.

Nghĩ vậy thôi, Chân Kỳ Vũ lại càng thêm nhớ huynh của mình.

‘Huynh!’

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 224

“Xin thứ lỗi cho đệ, sư huynh!”

Thượng Chấn Chân Nhân bất lực cúi đầu tạ lỗi với Thanh Chấn Chân Nhân.

Ông đã dẫn theo Võ Đang Thất Kiếm truy sát thích khách, nhưng cuối cùng lại trắng tay quay về.

Một chuỗi sự việc đã làm tổn thương lòng tự tôn của ông, và đây cũng là dịp để ông nhìn nhận lại danh hiệu Võ Đang Đệ Nhất Kiếm có xứng với mình hay không.

Thanh Chấn Chân Nhân nhìn Thượng Chấn Chân Nhân đang suy sụp tinh thần rồi gật đầu.

“Đệ ngẩng đầu lên đi.”

“Đệ xin phép tạ lỗi. Xin hãy trừng phạt đệ vì đã không hoàn thành nhiệm vụ lần này.”

“Sư đệ!”

“Đệ không thể tha thứ cho bản thân đơn giản như thế được. Vậy nên xin sư huynh hãy trừng phạt đệ thật thích đáng.”

“Ừm!”

Thượng Chấn Chân Nhân vô cùng cương quyết.

Có vẻ ông sẽ quỳ mãi ở đó cho đến khi Thanh Chấn Chân Nhân hạ lệnh trừng phạt ông mới chịu thôi.

‘Có lẽ như vậy sẽ tốt hơn....’

Việc không thể thu hồi lại Ma Ma Kinh Khí Công đúng là rất đáng tiếc, thế nhưng vì tương lai của Võ Đang, Thượng Chấn Chân Nhân phải phát triển hơn nữa.

Trong những năm gần đây, Thượng Chấn Chân Nhân không thu được thành tích gì đáng kể khi mang cái danh Võ Đang Đệ Nhất Kiếm. Vậy nên để trở thành người chịu trách nhiệm cho tương lai của Võ Đang, ông cần phải mạnh mẽ hơn bây giờ gấp nhiều lần.

“Được! Nếu đệ đã muốn chịu phạt thì ta hạ lệnh cho đệ phải ngồi thiền tu luyện trong vòng một năm. Đệ và cả Võ Đang Thất Kiếm đã thất bại trong nhiệm vụ lần này phải đến Điện Bích Quán để sám hối.”

“Đệ xin tuân lệnh Chương Môn Nhân.”

Thượng Chấn Chân Nhân đứng dậy rồi làm thế bao quyền.

Thanh Chấn Chân Nhân vỗ vai ông ta rồi nói.

“Mong là đệ sẽ sớm đạt được thành tựu cao hơn.”

“Đệ nhất định sẽ đáp ứng được kỳ vọng của sư huynh.”

“Vậy là được rồi.”

“Đệ xin phép cáo lui.”

Thượng Chấn Chân Nhân vừa đi ra ngoài đã thấy Võ Đang Thất Kiếm đợi sẵn. Thượng Chấn Chân Nhân cùng với họ

thăng hương đến Điện Bích Quán.

Thanh Chấn Chân Nhân nhìn bóng lưng họ liền nở một nụ cười nhàn nhạt.

“Sau khi kết thúc tu luyện, Võ Đang ắt sẽ mạnh lên một bậc nữa.”

Thanh Chấn Chân Nhân biết rõ giới hạn của bản thân.

Mặc dù đã cố gắng cả đời, nhưng võ công của ông cũng không thể vượt qua cảnh giới của một trưởng lão.

Đối với người dẫn dắt một đại môn phái như Võ Đang, đúng là ông có chút thiếu sót về mặt võ công. Thế nhưng, việc ông trở thành Chưởng Môn Nhân là vì ông sở hữu khả năng chỉ đạo tài tình, có thể khiến các đệ tử Võ Đang hòa nhập với thiên hạ.

“Nếu ta không thể mạnh mẽ hơn, ta phải khiến cho các đệ tử mạnh hơn. Đó là cách duy nhất bảo vệ Võ Đang trong thế gian đang không ngừng thay đổi này.”

Đôi khi ông cảm thấy trong lòng có chút bất an.

Mặc dù hiện giờ giang hồ vẫn duy trì dòng chảy như thế nhưng ông cảm nhận nó đã đến giới hạn.

Sau khi trải qua trận huyết thiên đại chiến, giang hồ đã sống trong hòa bình một quãng thời gian dài.

Có rất nhiều môn phái bao gồm cả Nhị Cường, Tam Môn phải kiểm soát lẫn nhau một cách hết sức tinh tế để duy trì được sức mạnh vốn có.

Chính nhờ điều đó mà giang hòa mới giữ được hòa bình, nhưng trong mắt Thanh Chấn Chân Nhân tình thế hiện giờ giống như một lâu đài cát có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Võ Đang vốn có nhiều kinh nghiệm sau khi trải qua vài lần đi đến bờ vực suy vong, thế nên ông vô cùng nhạy cảm với sự hỗn loạn của thiên hạ.

“Phù!”

Thanh Chấn Chân Nhân bất giác thở dài một hơi.

“Chưởng Môn Nhân!”

Đột nhiên ông nghe tiếng bên ngoài vọng vào.

“Có chuyện gì thế?”

“Có khách đến ạ.”

“Khách ư?”

“Vâng! Là người của Vũ Kiếm Sơn Trang ạ.”

“Thế à?”

Chương Vô Diễm và Bạch Hồ Kiếm Đội đã bỏ mạng dưới chân núi Võ Đang. Đương nhiên Võ Đang chính là người thu thập thi thể bọn họ.

Sau đó phái Võ Đang đã liên lạc với Vũ Kiếm Sơn Trang.

Bây giờ người của Vũ Kiếm Sơn Trang đã đến nên ông phải bàn giao lại thi thể cho họ.

Ngay khi nghe tiếng gọi, Thanh Chấn Chân Nhân liền đi ra ngoài. Những võ giả của Vũ Kiếm Sơn Trang đã đứng sẵn bên ngoài chờ ông.

Người đệ tử liền giới thiệu Thanh Chấn Chân Nhân với bọn họ.

“Đây là Chương Môn Nhân của bốn môn.”

“Tại hạ Chương Hồ Niên của Vũ Kiếm Sơn Trang xin bái kiến Chương Môn Nhân Võ Đang.”

Một mỹ nam tử có vẻ ngoài nhã nhặn đại diện chào hỏi Thanh Chấn Chân Nhân.

Hắn chính là đại công tử của Vũ Kiếm Sơn Trang - Chương Hồ Niên.

Hắn là huynh đệ cùng cha khác mẹ với Chương Vô Diễm.

“Ô! Hóa ra là Đại Công Tử của Vũ Kiếm Sơn Trang đây sao.”

“Tại hạ xin lỗi vì đã gây phiền toái cho phái Võ Đang. Tại hạ cũng chân thành tạ tạ Võ Đang đã thu thập thi thể của các đệ tử và tiểu đệ xấu số của mình.”

“Không có gì đâu! Đây là chuyện ta đương nhiên phải làm mà.”

Thanh Chấn Chân Nhân liền lắc đầu.

“Xin đa tạ ngài. Tại hạ xin phép được nhận thi thể của tiểu đệ và Bạch Hồ Kiếm Đội ạ.”

“Đương nhiên rồi.”

“Và tại hạ có một thỉnh cầu xin nhờ ngài.”

“Đó là gì thế?”

“Tại hạ muốn biết thông kẻ nào đã hại Vô Diễm thành ra thế này.”

Ngữ điệu của Chương Hồ Niên vô cùng nhẹ nhàng.

Trong lời hấn nói không thể hiện chút phần nộ nào cả. Vậy nên càng khiến người khác cảm thấy đáng sợ hơn.

‘Ngoại hình và tâm địa của công tử Vũ Kiếm Sơn Trang đúng thật là chẳng khớp nhau gì cả.’

Chương Hồ Niên quả nhiên khác hẳn với đánh giá.

Một số cho rằng hấn là một người hiền lành, tốt tính, cũng có vài người nghĩ hấn là kẻ đáng sợ độc nhất vô nhị trên thiên hạ này.

Thanh Chấn Chân Nhân cho rằng cả hai tin đồn đó đều là thật.

Chương Hồ Niên vừa là một người tử tế, vừa là một kẻ đáng sợ.

Nhân nhượng với phe mình nhưng lại tàn nhẫn với kẻ thù.

Đó chính là con người thật của Chương Hồ Niên.

Sở dĩ Chương Hồ Niên không đánh mất sự bình tĩnh ngay cả khi tiểu đệ qua đời là vì Chương Vô Diễm vốn là đối thủ cạnh tranh và là kẻ địch của hấn. Còn việc hấn tìm kẻ sát hại tiểu đệ để trả thù là do cả hai cùng mang một dòng máu trong người.

Quan trọng hơn hấn có nhiệm vụ phải tìm kiếm thanh Công Bồ.

Tất cả mọi sự xảy ra đều là vì thanh kiếm này.

Nếu hấn quay về mà không thu được thanh Công Bồ, danh dự của Vũ Kiếm Sơn Trang nhất định sẽ tụt dốc không phanh.

Thanh Chấn Chân Nhân bèn lên tiếng.

“Ta không nghe nói gì về hấn ta cả.”

“Đây là chuyện liên quan đến uy tín của bốn trang. Xin ngài hãy nói cho tại hạ những gì ngài biết.”

Ánh mắt Chương Hồ Niên mỗi lúc một lạnh dần đi. Trong đôi mắt hần là ý chí vững chắc khó mà lay chuyển nổi.

Dường như hần tuyệt đối sẽ không lùi bước cho đến khi Thanh Chấn Chân Nhân cho hần một đáp án phù hợp.

“Phù! Ta chỉ biết đích đến của hần là tỉnh Hà Nam. Ta không biết gì hơn nữa.”

Thanh Chấn Chân Nhân trả lời một cách mơ hồ.

Ông cố tình nói như thế nhằm bảo vệ Phiêu Nguyệt. Dù thế nào đi nữa phái Võ Đang cũng đã nhận được sự giúp đỡ của Phiêu Nguyệt. Hơn nữa Tiểu Ma cũng đã được Nhất Kiếm Chân Nhân thu nhận.

Cho dù đôi phương có là Vũ Kiếm Sơn Trang đi nữa ông cũng không thể tiết lộ chi tiết về Phiêu Nguyệt được.

Chương Hồ Niên gật đầu.

“Như vậy là đủ rồi. Xin đa tạ ngài.”

“Xin các hạ thứ lỗi!”

“Không đâu, không đâu! Sau này tại hạ nhất định sẽ đều đáp ân huệ này. Vậy tại hạ xin phép đi trước.”

“Các hạ không ở lại một ngày sao?”

“Xin thứ lỗi cho tại hạ. Tại hạ đa tạ hảo ý của ngài nhưng tại hạ không thể tha thứ cho kẻ đã gây ra mớ phiền toái này thêm được nữa.”

Chương Hồ Niên làm thế bao quyền với Thanh Chấn Chân Nhân rồi xoay người rời đi.

Thấy hần ta quay đi không chút do dự, gương mặt Thanh Chấn Chân Nhân liền cứng đờ đi.

‘Hần ta cũng là một kỳ tài xuất chúng. Đến tận đây rồi mà vẫn giữ được sự biavetem;nh tĩnh như thế.’

Mặc dù chỉ là Đại Công Tử của Vũ Kiếm Sơn Trang nhưng khi đến một đại môn phái lớn như Võ Đang, hần vẫn không hề có chút dao động nào, việc này vốn không hề dễ dàng.

Chỉ bấy nhiêu cũng đủ biết tính cách hắc cứng cỏi đến nhường nào.

Chương Hồ Niên đi đến chỗ thuộc hạ, hắc hạ giọng thật thấp để Thanh Chấn Chân Nhân không nghe thấy.

“Mau gửi ủy thác cho Hạ Ô Môn. Điểm đến của hắc chính là tỉnh Hà Nam.”

Phiêu Nguyệt ngồi trên ghế nhìn Chân Gia.

Chân Kỳ Vũ đã chọn cho Phiêu Nguyệt một nơi có nhiều ánh nắng nhất ở Chân Gia.

Hắn ngồi trên ghế trước cửa mà quan sát tình hình bên trong.

Phiêu Nguyệt thong thả hưởng thụ ánh mắt mặt trời rọi vào người mình.

Bên trong Chân Gia vô cùng vội vã, tấp nập.

Mọi người đang không ngừng di chuyển qua lại, trên gương mặt họ lúc này không giấu nổi vẻ bất an.

Sau khi có người từ Kim Sơn Trang đến, Chân Gia đã buông lỏng cảnh giác hơn trước. Thế nhưng, vì số lượng nhân lực quá ít nên họ đành phải làm việc quá sức.

Chính vì thế, Chân Kỳ Vũ hầu như chẳng mấy để tâm đến Phiêu Nguyệt.

Hiểu được hoàn cảnh của y nên Phiêu Nguyệt cũng không có chút bất mãn nào.

Nhìn thoáng qua, Chân Kỳ Vũ dường như không có thời gian để thở. Y phải thay thế cho Chân Kiếm Vũ bất ngờ ngã xuống để dẫn dắt Chân Gia, vậy nên bây giờ y bận đến tối mắt tối mũi.

Đột nhiên ánh mắt Phiêu Nguyệt lóe sáng lên.

Bởi lẽ hắn cảm nhận được ai đó đang che giấu khí tức và tiếp cận phía sau hắn.

Chuyển động của người kia vô cùng cẩn trọng, hết như muốn lấy mạng ai đó, thế nhưng tất cả đều không thể qua mặt được Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt cũng không thêm ngoảnh lại phía sau.

“Nếu không có ý định giết ta thì tốt nhất dừng tiếp cận theo cách đó. Có thể gây hiểu lầm đấy.”

Đúng lúc này, tiếng lách cách vang lên, kẻ lén lút tiếp cận hẳn lập tức xuất hiện.

Tiểu nữ tử có thân thủ nhẹ nhàng kia chính là tiểu muội của Chân Kiếm Vũ - Chân Tuyết Nhi. Chân Tuyết Nhi chống hai tay lên hông nhìn chằm chằm Phiêu Nguyệt.

Trông tiểu nữ tử chẳng khác nào một con mèo đang dựng lông cả. Thế nhưng, tiểu nữ tử có tỏ vẻ hung dữ thế nào cũng không thể thu hút sự chú ý của Phiêu Nguyệt.

Ánh mắt Phiêu Nguyệt vẫn chăm chăm vào những người đang bận rộn qua lại trước mặt hắn.

Nhìn dáng vẻ Phiêu Nguyệt, tiểu nữ tử càng thấy khó chịu hơn. Lông mày nàng lúc này đã nhíu chặt lại.

Tiểu nữ tử đứng chắn ngay trước mặt Phiêu Nguyệt.

Phải đến lúc này Phiêu Nguyệt mới chịu ngẩng đầu lên nhìn Chân Tuyết Nhi.

“Có chuyện gì?”

“Huynh thật sự là bằng hữu của Đại Ngốc hả? Ta chưa từng nghe nói Đại Ngốc có một người bằng hữu như huynh đấy.”

“Ta cũng chưa từng nghe hắn nói có một tiểu muội ngốc nghếch đến vậy.”

“Cái gì cơ?”

Chân Tuyết Nhi toàn thân run rẩy, trông tiểu nữ tử như sắp xông vào Phiêu Nguyệt đến nơi. Thế nhưng đối với Phiêu Nguyệt, tiểu nữ tử không hề có chút uy hiếp nào cả.

“Nếu không còn gì nói nữa thì tránh ra đi. Đừng có che mắt nắng của ta.”

“Ừc!”

“Ta đã hiểu tại sao nhị ca của muội lại khó khăn như vậy rồi. Có một tiểu muội ngốc như thế này cũng vất vả phết nhỉ.”

“Huynh, huynh biết gì mà nói chứ. Huynh biết bao nhiêu về Chân Gia kia chứ?”

“Đâu nhất thiết ta phải biết nhiều thì mới nói được. Những gì ta thấy trước mắt đây đã rõ rồi mà. Ta tin vào mắt nhìn của mình.”

“Hum! Nhạt nhẽo!”

Chân Tuyết Nhi nghiêng răng nhìn chăm chăm Phiêu Nguyệt.

Trong lòng tiểu nữ tử có gì đó nhộn nhạo cả lên.

Tiểu nữ tử muốn nói khích với gã nam nhân khó ưa trước mặt, nhưng dường như nàng có nói bao nhiêu cũng không khiến Phiêu Nguyệt tổn thương được.

Trái lại, tiểu nữ tử linh cảm rằng nếu còn nói chuyện với Phiêu Nguyệt, nàng mới chính là người bị tổn thương.

“Hức!”

Cuối cùng, Chân Tuyết Nhi đã sụt sịt rơi nước mắt.

Một khi nước mắt đã rơi sẽ chảy mãi không ngừng.

“Huhu!”

Chân Tuyết Nhi ngồi phịch xuống sàn bật khóc nức nở. Phiêu Nguyệt cứ mặc tiểu nữ tử như thế mà không thêm an ủi lấy câu nào.

Thậm chí hắn còn chẳng nhìn Chân Tuyết Nhi.

Trước sự bàng quan của Phiêu Nguyệt, Chân Tuyết Nhi càng khóc to hơn, tựa như tiểu nữ tử đang bị hắn ta ức hiếp.

Nàng cứ khóc như thế một hồi lâu mới chịu đứng dậy.

Chân Tuyết Nhi đưa tay lau những giọt nước mắt còn đọng lại trên khóe mắt, tiểu nữ tử vừa nhìn Phiêu Nguyệt vừa bĩu môi.

“Nhạt nhẽo. Thấy nữ tử khóc thì ít ra cũng phải an ủi người ta chứ?”

“Nữ tử bị đâm thì cũng chết thôi.”

“Huynh nói gì cơ?”

“Thay vì chờ được an ủi, muội nên dành thời gian tu luyện võ công đi.”

“Huynh là kiểu người gì vậy chứ. Sao Đại Ngốc có thể kết giao với kẻ như huynh thế?”

“Hắn không giống muối, hắn nhìn người bằng đôi mắt tinh tường hơn. Đó là sự khác biệt giữa muối và hắn.”

“Kiếm Vũ ca ca đã nhìn ra giá trị của huynh ư? Thật không đó?”

“Ít nhất hắn cũng tốt hơn muối.”

“Thật là...”

Chân Tuyết Nhi không thèm tranh luận với Phiêu Nguyệt thêm nữa.

Chân Tuyết Nhi lấy một cái ghế gần đó rồi ngồi cạnh Phiêu Nguyệt.

“Huynh nói cho ta đi.”

“Chuyện gì.”

“Bất cứ chuyện gì về Đại Ngốc ấy.”

“Tại sao?”

“A! Huynh cứ kể là được rồi mà? Huynh nhất định phải hỏi từng câu từng chữ như thế mới chịu hả? Đúng là xấu xa.”

Chân Tuyết Nhi lại tròn tròn mắt. Thế nhưng, sắc mặt tiểu nữ tử đã dịu đi rất nhiều.

Phiêu Nguyệt lúc này mới chậm chậm hồi tưởng tượng lại những ký ức đã qua.

“Lần đầu tiên mà ta gặp hắn...”

Chân Tuyết Nhi nhìn ngời xôm lên ghế đồng tai lắng nghe Phiêu Nguyệt kể chuyện.

Ánh nắng ấm áp nhẹ nhàng phủ lên mái đầu của hai người.

225

Phiêu Nguyệt bị đánh thức bởi tiếng ồn ào từ sáng sớm.

Hắn mở cửa sổ thì thấy Chân Kỳ Vũ đang tiếp đón những vị khách tìm đến từ sáng sớm.

“Mời vào mời vào. Đa tạ các vị không ngại đường xa mà vẫn đến đây.”

“Chân Gia đang có nguy cơ rơi vào hiểm họa, ta sao có thể đứng nhìn được chứ? Tuy ta phân gia cũng đã lâu nhưng dù sao ta cũng mang danh họ Chân. Đừng có nói những lời như vậy chứ.”

“Đừng lo lắng, đã có bọn ta ở đây rồi.”

“Cái loại Tuyệt Dao Trang lại dám lăm le đến Chân Gia sao?”

Những vị khách ghé thăm không động viên Chân Kỳ Vũ thì cũng chửi bới Tuyệt Dao Trang.

Bọn họ đều là bàng hệ được tách ra từ Chân Gia.

Tuy sống rải rác ở nhiều nơi, nhưng họ lập tức chạy đến đây khi nghe thấy Chân Gia đang gặp nguy hiểm.

Bàng hệ có mặt khiến bầu không khí vốn suy sụp ở Chân Gia nay đã tươi tắn hơn một chút.

Những võ giả bàng hệ có khoảng 300 người, nhiều hơn so với những người đang sống ở Chân Gia ở Thiên Trung Sơn.

Chỉ trong một chốc, hơn năm trăm người đã chen chúc ở Chân Gia.

Gương mặt của những người ở Chân Gia cũng có sức sống hơn một chút.

Tuy đã phân gia từ lâu nhưng họ vẫn chào đón nhau vì huyết mạch của mình.⁵

Chân Kỳ Vũ cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn khi có sự tham gia của những bàng hệ huyết mạch.

Kể từ khi tổ phụ của y là Chân Nguyệt Minh đổ bệnh, một mình y phải bảo vệ Chân Gia nên gánh nặng tinh thần mà y phải chịu là một thứ không thể diễn tả bằng lời được.

Bây giờ y đã có thể trút bỏ gánh nặng trong lòng một chút rồi.

Y khẽ mỉm cười.

‘Xem ra Chân Gia vẫn chưa đánh mất đi nhân tâm của mình.’

Chân Kỳ Vũ cũng đã đích thân nhờ một vài người giúp đỡ.

Họ gặp nhau trong giang hồ và có mối quan hệ thân thiết với nhau.

Chân Kỳ Vũ tin rằng họ cũng sẽ đến đây.

Chỉ cần họ nhập cuộc thì mọi chuyện sẽ trở nên dễ thở hơn nhiều.³

Bỗng ánh mắt của Chân Kỳ Vũ hướng về nơi Chân Kiếm Vũ từng ở. Lúc này Phiêu Nguyệt đang ở đó.

Phiêu Nguyệt cũng bất gặp được ánh mắt của y.

Chân Kỳ Vũ khẽ cúi đầu chào, còn Phiêu Nguyệt chỉ nhìn y bằng ánh mắt hờ hững.

Chân Kỳ Vũ thực sự rất bối rối.

Bởi y tiếp đón Phiêu Nguyệt vì hắn nói mình là bằng hữu của Chân Kiếm Vũ chứ y hoàn toàn không thể đọc được suy nghĩ của hắn.

Chân Kiếm Vũ đã nói Phiêu Nguyệt là một vị bằng hữu đáng để kết thân. Nhưng Chân Kỳ Vũ vẫn chưa hiểu tại sao ca ca của mình lại nói như vậy. Y chỉ biết ca ca rất muốn kết thân với người này.

“Hầy!”

Chân Kỳ Vũ lại thở dài một hơi khi nhớ đến ca ca Chân Kiếm Vũ.

Một nửa thương nhớ Chân Kiếm Vũ một nửa oán hận dành cho ca ca của mình khiến cho cảm xúc của Chân Kỳ Vũ trở nên hỗn loạn.

Ngay lúc đó, một giọng nói của huyết mạch bàng hệ đánh thức y khỏi dòng suy nghĩ.

“Giờ chúng ta làm gì thì được ạ?”

“Tiểu gia chủ chỉ cần hạ lệnh thôi!”

Đến bây giờ, Chân Kỳ Vũ mới nhớ ra vị trí của mình.

Y giờ đây là tiểu gia chủ sau khi Chân Kiếm Vũ chết. Và tiểu gia chủ chính là người phải xử lý mọi việc lớn nhỏ của gia môn.⁶

Y thậm chí còn không có thời gian để chìm đắm trong cảm xúc của chính mình.

“À, vâng! Mời hai người theo ta, những người khác thì qua kia. Các đệ tử sẽ hướng dẫn công việc cho các vị.”

Chân Kỳ Vũ bận rộn di chuyển với những huyết mạch bàng hệ.

Công việc của y là đặt họ vào đúng vị trí của mình.

Y cứ thế làm việc miệt mài một ngày dài, đến thời gian để ăn uống cũng không có. Sau khi nghỉ ngơi được một lúc thì y chỉ ăn qua loa sau đó lại cùng với những bàng hệ thảo luận biện pháp đối phó đến tận khuya.

Một ngày trôi qua quá nhanh và Chân Kỳ Vũ cũng đã dần trở nên kiệt sức.

“Hầy!”

Chân Kỳ Vũ thở dài rồi nhìn lên bầu trời.

Biển sao trải ra rực rỡ chói lòa cả mắt, nhưng y không có thời gian để nhàn nhã để ngắm sao.

Nhưng kỳ lạ thay y chỉ nhìn qua nó, nhưng lại không thể rời mắt khỏi nó.

“Khà khà! Ca ca đã làm gì thế?”

Bỗng tiếng cười của một thiếu nữ vang lên.

Y quay lại th&igavetemrave; thấy một thiếu nữ đang cười vui vẻ bên cạnh một nam nhân.

Thiếu nữ ấy chính là em gái của y Chân Tuyết Nhi.

Chân Tuyết Nhi đã đánh mất nụ cười sau khi Chân Kiếm Vũ mất. Đã lâu lắm rồi, y mới thấy được hình ảnh tươi cười của nàng ấy.

“Ai vậy nhỉ?”

Chân Kỳ Vũ nhìn qua người đã khiến tiểu muội của mình bật cười.²

Ngay khi nhìn thấy gương mặt ấy, y đã giật mình.

Bởi người đang nói chuyện với Chân Tuyết Nhi chính là Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt thỉnh thoảng chỉ nói một từ ngắn gọn. Nhưng không hiểu sao Chân Tuyết Nhi lại không thể ngưng cười.

Chân Kỳ Vũ vô thức bước về phía hai người họ đang ngồi.

“Ca ca.”³

Chân Tuyết Nhi vui mừng khi nhìn thấy Chân Kỳ Vũ.

“Hai người nói chuyện gì mà vui thế?”

“Chuyện về tên đàn ấy.”

“Huynh sao?”

“Vâng!”⁰

Chân Tuyết Nhi gật đầu.

Đến lúc này, Chân Kỳ Vũ mới nhớ ra y chưa từng được nghe chuyện về Chân Kiếm Vũ.

“Đệ có thể nghe cùng không?”

Chân Kỳ Vũ thận trọng hỏi Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt gật đầu mà không hề tỏ ra vẻ khó chịu.

Chuyện tối hôm qua một lần nữa được nhắc lại, hai anh em cùng lắng nghe câu chuyện về Chân Kiếm Vũ.

“Huynh ngủ ngon chứ ạ?”

Sau cuộc nói chuyện tối qua, Chân Kỳ Vũ dường như đã trở nên thân thiết hơn với Phiêu Nguyệt.

“Ừ!”

Phiêu Nguyệt cũng không e dè Chân Kỳ Vũ nữa.

Bọn họ đã có thể trò chuyện mà không cần nhắc đến Chân Kiếm Vũ. Có lẽ vì thế mà trông gương mặt của Chân Kỳ Vũ sáng sủa hơn hẳn mọi ngày.

Đêm qua, Chân Kỳ Vũ cũng đã nói rất nhiều.

Nhờ đó mà Phiêu Nguyệt cũng biết cụ thể hơn về hoàn cảnh lúc này của Chân Gia.

Chân Nguyệt Minh đã đổ bệnh không bao lâu sau khi Chân Kiếm Vũ qua đời.

Nguyên nhân không rõ, cũng không có cách chữa trị.

Tình trạng của ông ấy ngày càng trở nên tồi tệ, giờ đây, ngoại trừ việc còn thở ra thì ông chẳng khác nào một xác chết.

Chỗ dựa tinh thần của Chân Gia là Chân Nguyệt Minh đã đổ bệnh, Chân Gia cũng trở nên hỗn loạn.

Vì vậy nên Chân Kỳ Vũ không còn cách nào khác phải tập trung vào việc bảo vệ Chân Gia. Y không thể điều tra về cái chết của Chân Kỳ Vũ vào lúc này được.

Phiêu Nguyệt hỏi.

“Nguyên do là gì?”

“Không phát hiện ra điều gì bất thường ạ. Ngay cả danh y có tiếng cũng bảo lần đầu tiên gặp phải trường hợp này.”

“Vậy người tính sao?”

“Thành thực mà nói thì hiện tại đệ không biết phải làm sao cả.”

Chân Kỳ Vũ thở dài.

Tuy đã mời nhiều y sư đến như ai ai cũng lắc đầu như một.

Để có một liệu trình điều trị phù hợp thì phải biết được chính xác nguyên nhân đổ bệnh là gì nhưng vì các triệu chứng của Chân Nguyệt Minh quá lạ thường nên không ai có thể phỏng đoán được nguyên nhân là gì cả.

Chân Nguyệt Minh là chỗ dựa tinh thần của Chân Gia.

Sự vắng mặt của một người vĩ đại tưởng chừng sẽ không bao giờ gục ngã đã khiến Chân Gia gặp rất nhiều khó khăn.

“Nhưng mọi chuyện sẽ dần trở nên tốt hơn thôi. Nhờ có những huyết mạch đến giúp đỡ mà toàn lực của chúng ta đã được ổn định hơn nhiều rồi.”

“Chỉ với toàn lực hiện tại thôi thì có thể ngăn chặn được Tuyệt Dao Trang không?”

“Đệ cũng đã huy động những thân hữu của mình. Chỉ ở mức độ này thì Chân Gia vẫn chưa tụt vị trí trong lòng của người khác đâu. Huynh cứ chờ mà xem. Tuy lúc này nó có vẻ trống rỗng nhưng chỉ trong một vài ngày nữa thôi, khu vực rộng lớn này sẽ không còn chỗ cho người đặt chân nữa.”

Chân Kỳ Vũ hùng hồn nói.

Thái độ này của y có thể gọi là mạo muội, nhưng Phiêu Nguyệt thấy như vậy vẫn tốt hơn là mất đi nhuệ khí.

Bỗng có ai đó chạy đến gần Chân Kỳ Vũ.

“Tiểu gia chủ!”

“Có chuyện gì?”

Hắn là võ giả của Chân Gia.

“Có khách từ Kim Thiên Hội đến ạ.”

“Kim Thiên Hội?”

Đôi mắt của Chân Kỳ Vũ dao động ngay lập tức.

Kim Thiên Hội đã sụp đổ như một lâu đài cát sau khi Chân Kiếm Vũ cùng những người khác qua đời. Những hội viên thường xuyên đến thăm cũng không còn đến đây nữa.

Vậy nên Chân Kỳ Vũ không có hy vọng gì với Kim Thiên Hội. Vì thế nên y đã từ bỏ hoàn toàn việc sẽ được nhận giúp đỡ từ họ.

“Là Kim Thiên Hội thật sao?”

“Vâng. Có ba người. Và cả ba người họ đều là hội viên của Kim Thiên Hội ạ.”

“Mau mời họ vào.”

“Vâng!”

Võ giả đáp lời rồi biến mất.

Một lúc sau, hắn xuất hiện trở lại với ba nam nhân ở bên cạnh.

Trên người bọn họ đều tỏa ra năng lượng xuất chúng.

Chân Kỳ Vũ nhận ra danh tính của nam nhân dẫn đầu. Y vui mừng.

“Nguyệt Huynh!”

“Đã lâu không gặp, Kỳ Vũ.”

“Có chuyện gì mà huynh lại...?”

“Tin Chân Gia gặp chuyện đến tai ta hơi muộn nên giờ ta mới đến được đây.”

“Thành thực đa tạ huynh!”

“Nhưng ta chỉ đến đây với tư cách cá nhân thôi. Đệ đừng mong chờ bản hội sẽ giúp đỡ.”

“Không sao. Có huynh ở đây rồi mà.”

Chân Kỳ Vũ nắm lấy tay của nam nhân trước mặt, mắt y rung rung như thể sắp khóc.

Bởi nam nhân trước mặt đủ tư cách để y nói như vậy.

Tên của nam nhân ấy là Nam Cung Việt.

Là huyết mạch trực hệ của Thủ Thiên Hội - một trong tam bá.

Hơn nữa hắn còn là con trai thứ ba của người mạnh nhất cũng như là hội chủ của Thủ Thiên Hội là Nam Cung Hữu Kiếm.

Dù chỉ là con trai thứ ba nhưng sức ảnh hưởng hay tiếng nói của hắn trong Thủ Thiên Hội tuyệt đối không hề nhỏ.

Nam Cung Việt lần lượt giới thiệu những người đứng cạnh mình.

“Đây là Ngô Châu Khang, là một người khá thân thiết với Kiếm Vũ.”

“Cảm ơn huynh vì đã đến đây.”

Ngô Châu Khang tỏ vẻ có lỗi trước lời chào hỏi của Chân Kỳ Vũ.

“Kiếm Vũ cũng giống như ánh sáng của ta vậy. Thành thực xin lỗi vì đến giờ ta mới đến đây.”

“Không sao đâu mà.”

“Mặc dù sức mạnh của ta không đáng kể nhưng ta sẽ cố gắng hết sức để giúp đỡ Chân Gia.”

Giọng nói của Ngô Châu Khang đầy khản thiết.

Chân Kỳ Vũ chấp tay với Ngô Châu Khang và nói.

“Đa tạ. Huynh thực sự đã giúp đỡ đệ rất nhiều.”

“Cố lên nhé!”

“Vâng!”

Nam Cung Việt giới thiệu người còn lại sau khi hai người kết thúc màn chào hỏi.

“Còn đây từng là hội viên của Kim Thiên Hội Lục Tử Danh.”

Lục Tử Danh bước ra phía trước khi được giới thiệu.

“Ta là Lục Tử Danh.”

“Hân hạnh được gặp huynh.”

“Ta nghe nói Chân Gia đang gặp khó khăn nhưng trông mọi thứ có vẻ ổn thỏa nhỉ.”

“Sao ạ?”

“Ý ta là nó vẫn còn nguyên vẹn.”

“À, vâng!”

“Nếu biết thế này thì ta đã không phải lặn lội đường xa đến đây rồi. Chậc!”

Gương mặt của Chân Kỳ Vũ đanh lại trước cái tặc lưỡi của Lục Tử Danh.

Bởi có nhìn kiểu gì cũng thấy Lục Tử Danh đến đây là để gây chuyện chứ không phải giúp đỡ.

Nam Cung Việt có lẽ cũng có cùng cảm giác với Chân Kỳ Vũ, y cất giọng lạnh lùng.

“Cẩn thận lời nói.”

“Ta có nói gì đâu chứ?”

“Đừng nói mấy lời thừa thãi nếu huynh thực sự đến đây để giúp Chân Gia.”

Gương mặt của Lục Tử Danh có chút cứng lại nhưng hần mau chóng nở một nụ cười.

“Gì mà nghiêm trọng quá vậy? Ta nói thế vì lo cho Chân Gia thôi mà. Dĩ nhiên là ta sẽ cố hết sức để giúp đỡ cho Chân Gia

rồi.”

“Hừm!”

“Nếu không thực lòng muốn giúp Chân Gia thì việc gì ta phải lẫn lộn đường xa để đến đây cơ chứ.”

“Ta hiểu rồi! Xem ra ta đã hơi nhạy cảm rồi.”

Lục Tử Danh cười nhếch miệng trước lời xin lỗi của Nam Cung Việt.

Bộ dạng của hắn chẳng khác gì một con chồn cả.

Chân Kỳ Vũ cố giấu vẻ khó chịu rồi nói.

“Sau này nhờ các huynh giúp đỡ.”

“Hừm! Nhưng mà người đứng cạnh đệ là ai vậy?”

Lục Tử Danh đánh mắt qua phía Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt không hề nói một lời nào trong khi bọn họ nói chuyện nên mới không có ai để ý đến hắn.

Đôi mắt của Nam Cung Việt lóe lên khi thấy gương mặt của Phiêu Nguyệt.

‘Dung mạo của một người sao có thể...’

Y cũng được người đời đánh giá là anh tuấn ở trong giang hồ nhưng y còn không thể được đặt trên bàn cân để so sánh với nam nhân trước mặt của mình.

Hắn rõ ràng là nam nhân, nhưng lại sở hữu dung mạo còn đẹp hơn cả nữ nhân.

Trong đầu y trở nên ngửa ngáy như thể phải nhớ ra điều gì đó nhưng không thể nhớ được.

Lục Tử Danh lại gần Phiêu Nguyệt.

“Các hạ cũng là bằng hữu của Kiếm Vũ sao?”

“Đúng vậy!”

Lục Tử Danh dò xét Phiêu Nguyệt với ánh mắt khó chịu và nói.

“Sao có thể được nhỉ? Ta chưa nghe Kiếm Vũ kể rằng mình có một chân hữu như các hạ cả.”

“Tử Danh! Không được vô lễ.”

Nam Cung Việt hét lớn nhưng Lục Tử Danh chẳng buồn quan tâm đến lời nói của y.

“Kể từ sau khi Kiếm Vũ qua đời đã có rất nhiều con bò con chó tự xưng mình là bằng hữu của huynh ấy. Ta biết gần như tất cả bằng hữu của Kiếm Vũ, nhưng ta chưa bao giờ nghe rằng huynh ấy có một bằng hữu như các hạ cả.”

“Ta cũng vậy.”

“Hả?”

“Ta cũng không nghe hắn nói rằng hắn có một bằng hữu như ngươi.”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 226

Lục Tử Danh nhìn chăm chăm Phiêu Nguyệt với ánh mắt đáng sợ.

Trong đôi mắt hắn chứa đầy ý thù địch.

Lần đầu gặp Phiêu Nguyệt, đáng lẽ hắn không có lý gì phải tỏ thái độ như thế cả. Nhưng nếu đây là tình huống bình thường.

Phiêu Nguyệt cho rằng ý thù địch của Lục Tử Danh hướng tới Chân Kiếm Vũ hơn là bản thân mình.

Bởi lẽ lời nói và hành động của Lục Tử Danh không hề giống một người đến để giúp đỡ. Trông hắn ta chẳng khác nào một người muốn đến đây để tận mắt xác nhận sự bất hạnh của Chân Gia và cười trên nỗi đau của bọn họ.

“Có vẻ ngươi từng bị Chân Kiếm Vũ làm cho ô nhục nhỉ.”

“Cái gì?”

“Ngươi từng bị mất mặt nhưng lại không thể trả đũa vì thiếu thực lực. Nếu không thì ngươi đâu cần để ý ánh mắt của những người xung quanh rồi giả vờ như không có chuyện gì xảy ra. Đại khái ngươi đã vượt qua được nó, nhưng vết thương của

ngày hôm đó vẫn còn âm ỉ trong lòng người. Dù có khâu vá thế nào cũng để lại gai nhọn khiến người khó chịu không thôi.”

“Tên, tên điên này! Sao người lại nói mấy lời đó chứ?”

“Bình thường trong trường hợp này, phản ứng của mọi người sẽ phân thành hai loại. Hoặc là né tránh, hoặc là đối diện trực tiếp. Có vẻ lựa chọn của người lại không phải như vậy. Người giả vờ là một người rộng lượng, cố tỏ ra bình thản tựa hồ đã quên đi những vết thương của ngày hôm đó. Có điều, cơ hội phục thù của người mãi chưa tới, thời gian cứ trôi qua một cách lãng phí. Và rồi, trái tim người càng mục nát và thối rữa, đến khi cơn ác quỷ xuất hiện trong lòng, người lại nghe tin Chân Kiếm Vũ đã qua đời.”

Lục Tử Danh kinh ngạc không thốt nên lời.

Bởi lẽ Phiêu Nguyệt nói đúng những gì mà hắn đã trải qua hết như đã tận mắt chứng kiến.

Vài năm trước Lục Tử Danh đã thách đấu với Chân Kiếm Vũ nhưng cuối cùng phải gánh chịu thất bại. Điều đó đã để lại vết thương không thể nào lành trong lòng hắn. Hắn đã thua một cách thảm hại nhất.

Thời gian cứ thế trôi qua.

Hắn cứ chờ thời cơ để lấy lại danh dự, nhưng vốn dĩ cảnh giới của Chân Kiếm Vũ vô cùng cao cường nên hắn đành ngậm ngùi từ bỏ.

Ít nhất Lục Tử Danh cũng tự an ủi vì hắn không phải người duy nhất bại trận dưới tay Chân Kiếm Vũ, nhưng nỗi nhục trong lòng hắn vẫn mãi không xóa được.

Chân Kiếm Vũ càng thừa thắng xông lên thì tâm ma của hắn càng lớn. Thế nhưng, từ trước đến nay hắn vẫn cố che giấu nội tâm thực sự đi.

Lúc này, Phiêu Nguyệt lại tiếp tục nói.

“Người thật sự đã vô cùng vui mừng khi nghe tin Chân Kiếm Vũ chết. Người không cần đụng một ngón tay nào cả. Và người cho rằng sự tự ti của người đã biến mất ở mức độ nào đó. Có điều, người biết dừng lại ở đó thì tốt rồi. Nhưng người

lại không biết hài lòng. Vậy nên người mới tìm đến nơi này vì muốn nhìn thấy Chân Gia tận diệt. Người muốn cười nhạo Chân Kiếm Vũ, kẻ đã khiến người phải chịu ô nhục suốt thời gian qua....”

“Người nói nghe thật vô lý... Nếu người còn xúc phục nữa, ta sẽ không để yên đâu.”

“Người nghĩ đây là xúc phạm ư?”

“Đúng vậy.”

“Nhưng có vẻ đám đồng liêu của người không nghĩ như thế.”

“Cái gì?”

Phải đến lúc này Lục Tử Danh mới nhìn lại xung quanh.

Nam Cung Việt và Ngô Châu Khanh đi cùng hắn đang nhìn hắn với vẻ mặt hết sức khinh miệt.

Lục Tử Danh gấp gáp biện minh.

“Nam Cung huynh, Ngô huynh! Hai người hiểu lầm rồi. Đừng nói hai người tin lời hắn ta đấy nhé?”

“Ta thấy hơi kỳ lạ khi huynh cứ nằng nặc nói rằng muốn đến tận đây. Ta không ngờ huynh lại là một người như thế.”

“Chẳng lẽ huynh vẫn ôm trong lòng thất bại khi đó sao?”

Nam Cung Việt và Ngô Châu Khang đều nghĩ chuyện này có chút kỳ lạ.

Bởi lẽ bình thường Lục Tử Danh không ưa Chân Kiếm Vũ cho lắm. Thế nhưng, do Chân Kiếm Vũ đã ra đi nên họ tưởng hắn tỏ ra âu sầu. Chính vì thế họ mới cho hắn đi cùng đến đây, nhưng thực tế, hắn lại muốn cười nhạo sự suy vong của Chân Gia. Điều này làm hai người vô cùng kinh ngạc.

Lời Phiêu Nguyệt nói có thể là dối trá.

Thế nhưng, phản ứng của Lục Tử Danh đã chứng minh điều đó là sự thật. Từ trước đến nay, Lục Tử Danh đã hèn hạ che giấu cảm xúc thật của mình.

Gương mặt Lục Tử Danh liền đen đi mấy phần.

Nội tâm bản thủ của hắn đã bị phơi bày trắng trợn, thế nên hắn vô cùng phẫn nộ. Và cơn giận của hắn liền hướng về phía

Phiêu Nguyệt, người đã gây ra tình huống này.

“Nhà ngươi! Ta sẽ không tha thứ cho ngươi.”

Lục Tử Danh rút thanh đao từ thắt lưng ra vung về phía Phiêu Nguyệt.

Vùuu!

Đao kích mạnh mẽ hệt như tia sét.

Thế nhưng, làm gì có chuyện thanh đao ấy chạm được vào người Phiêu Nguyệt.

Chẳng biết từ lúc nào Ngô Châu Khang đã rút kiếm ra chặn đòn tấn công của hắn.

Keng!

Cùng với tiếng kim loại va vào nhau, cơ thể Lục Tử Danh liền bị đẩy lùi về sau.

“Sao huynh lại đứng về phía hắn ta chứ? Ngô huynh sao lại đối xử với ta như thế?”

“Hừ! Ta không đứng về phía ai cả. Nhưng ta không thể trơ mắt nhìn huynh vung đao lên tổn thương người khác. Nếu huynh thật sự ngay thẳng thì không cần phải vung vũ khí thế này. Ta tin Lục huynh, nhưng ta lo người khác sẽ hiểu lầm là huynh có ý định giết người đấy.”

“Ừc!”

Nghe lời nói cứng rắn của Ngô Châu Khang, gương mặt Lục Tử Danh liền méo xệch đi.

Lục Tử Danh nhìn chằm chằm Phiêu Nguyệt một hồi.

Ngay cả mơ hắn cũng không tưởng tượng được bộ mặt thật của mình lại lộ ra theo cách này.

Bây giờ có rất nhiều người đang nhìn bọn họ.

May là họ còn giữ khoảng cách xa xa nên không nghe được có chuyện gì đang xảy ra.

Hầu như mọi người đều cho rằng hai người đang cãi cọ qua lại mà thôi.

Trong tình huống này, nếu hắn rời khỏi Chân Gia thì lời Phiêu Nguyệt nói ắt sẽ thành sự thật. Hắn phải ngăn chặn chuyện đó xảy ra.

Lục Tử Danh thu đao rồi nói.

“Ta sẽ cho các huynh thấy lời ta nói mới là thật, tên kia chỉ buông lời dối trá mà thôi. Ta sẽ chứng minh rằng ta thật sự đến đây vì muốn giúp đỡ cho Chân Gia. Ta cảm thấy thật thất vọng về Nam Cung Việt và Ngô huynh đây. Hai người thà tin vào lời nói của một kẻ mới gặp mà không tin ta. Hừm!”

Lục Tử Danh quay người rời đi nơi khác, vẻ mặt hắn tỏ ra vô cùng bất mãn.

Nam Cung Việt tiếc nuối nhìn theo bóng lưng Lục Tử Danh.

Người khác thì không chắc có bị thái độ của Lục Tử Danh lừa hay không, nhưng Nam Cung Việt và Ngô Châu Khang là người hiểu quá rõ về Lục Tử Danh. Vậy nên theo bản năng, họ nhận ra lời Phiêu Nguyệt nói mới là sự thật.

Ánh mắt Nam Cung Việt hướng về phía Phiêu Nguyệt.

Theo như hắn biết thì đây là lần đầu Phiêu Nguyệt và Lục Tử Danh gặp nhau.

Đương nhiên hai người họ vốn không hề biết gì về nhau trước đó. Thế nhưng, Phiêu Nguyệt lại có thể xác nhận rõ ràng chuyện gì đã xảy ra giữa Chân Kiếm Vũ và Lục Tử Danh chỉ quay mấy lời nói.

Chuyện này không thể xem là tầm thường được.

Quan trọng hơn, thứ thu hút sự chú ý của Nam Cung Việt chính là ngoại hình của Phiêu Nguyệt.

Không chỉ có Nam Cung Việt mà nhiều người đến Chân Gia đều liếc mắt quan sát diện mạo của Phiêu Nguyệt.

Từ trước đến nay hắn chưa từng gặp qua nam nhân nào có ngoại hình áp đảo như thế.

Hắn liền nhận định rằng Phiêu Nguyệt không phải là một người tầm thường. Bởi lẽ hắn từng nghe qua một giai thoại nào đó. Nhưng hắn lại không nhớ rõ lắm vì nghĩ nó quá phi thực tế.

Nam Cung Việt liền làm thế bao quyền chào hỏi Phiêu Nguyệt.

“Tại hạ là Nam Cung Việt của Thủ Thiên Hội. Rất hân hạnh được diện kiến đại hiệp. Không biết nên xưng hô với đại hiệp thế nào mới phải?”

“Phiêu Nguyệt đến từ Thành Đô.”

“Thành Đô ở thành Tứ Xuyên đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Huynh đến từ nơi xa xôi quá nhỉ. Chẳng lẽ Kiếm Vũ cũng từng đến đó rồi ư?”

Phiêu Nguyệt không nói gì mà chỉ gật đầu, Nam Cung Việt liền mỉm cười.

“Vị bằng hữu đó đúng là thích phiêu bạt đó đây khắp thiên hạ nhỉ. Vậy là cuối cùng cũng tới tận Thành Đô.”

“Có vẻ ngại thân với Kiếm Vũ lắm.”

“Ta rất ngưỡng mộ huynh ấy. Mặc dù trạc tuổi nhau nhưng ta phải học hỏi huynh ấy khá nhiều thứ. Ta không rõ vì sao huynh ấy không thích ở một chỗ mà đi lang bạt như thế, nhưng ta không ngờ là đến lời chào hỏi cuối cùng ta cũng không thể nói với Kiếm Vũ.”

Nam Cung Việt tỏ vẻ cay đắng.

Ai cũng có tâm tư riêng, và Nam Cung Việt cũng thế. Hắn cảm thấy có chút hối hận khi không đồng hành cùng Chân Kiếm Vũ trong suốt thời gian đó.

“Dù sao thì nếu huynh ở lại đây chắc chúng ta sẽ gặp nhau thường xuyên đấy. Mong là sau này chúng ta có thể cùng thưởng rượu đàm đạo với nhau. Ta còn phải chào hỏi những người khác nữa, vậy nên xin phép lần sau tái ngộ.”

Nam Cung Việt làm thế bao quyền với Phiêu Nguyệt rồi cáo lui.

Ngô Châu Khang cũng nhìn liếc qua Phiêu Nguyệt rồi đi theo Nam Cung Việt.

Còn lại một mình, Phiêu Nguyệt nhìn theo bóng lưng họ một chút rồi cũng xoay người rời đi.

Ở Nhữ Nam có một con sông lớn chảy qua.

Những con sông nhỏ bắt nguồn từ núi Thiên Trung Sơn và khu vực lân cận tập hợp lại thành một nhánh lớn.

Có một trang viên cực lớn nằm bên bờ sông, từ nơi này có thể nhìn thấy rõ cả Nhữ Nam và Thiên Trung Sơn

Nó được xây dựng từ ba năm trước, nhiều người cho rằng có một phú hộ lắm tiền nào đó đã về hưu và xây dựng trang viên này.

Sau hai năm khởi công, trang viên cũng hoàn thành. Thế nhưng khi tấm bảng tên được treo lên, ai nấy đều không khỏi kinh ngạc.

Trên tấm bảng được đề rõ ràng ba chữ ‘Tuyệt Dao Trang’.

Chủ nhân của ngọn núi Thiên Trung Sơn từng bị Chân Gia đẩy lùi và rơi vào lãng quên nay đã quay trở lại.

Vốn dĩ đa phần môn phái từng bị hạ bệ sẽ dần dần đi đến bờ vực diệt vong.

Mọi người cũng nghĩ rằng Tuyệt Dao Trang cũng sẽ như thế.

Những người từng chiếm đóng trên ngọn Thiên Trung Sơn đã mất tất cả và bị trục xuất khỏi đó. Không một nơi nào trên thiên hạ chấp nhận họ cả.

Bởi lẽ nếu họ thể hiện lòng tốt với một môn phái như Tuyệt Dao Trang, họ có thể cũng sẽ bị thiên hạ quay lưng.

Cuối cùng Tuyệt Dao Trang không được nơi nào chứa chấp, dần dà cũng biến mất trong ký ức của mọi người.

Sau nhiều thập kỷ trôi qua, Tuyệt Dao Trang kia cũng quay trở lại.

Mặc dù họ vẫn chưa trở về ngọn núi Thiên Trung Sơn, nhưng cũng được xem là đã quay về đúng khu vực của mình.

Sự trở lại của Tuyệt Dao Trang không chỉ khiến cho Nhữ Nam mà còn khiến toàn bộ võ lâm ở Hà Nam náo động một phen.

Thế nhân không biết thời gian qua đã xảy ra chuyện gì, nhưng Tuyết Dao Trang gần như đã lấy lại được sức mạnh trước đây. Không chỉ thế, họ còn sở hữu khối tài sản khổng lồ áp đảo cả Chân Gia.

Sau khi xây dựng xong trang viên bên bờ sông Nhữ Nam, họ liền tăng cường thêm sức mạnh.

Trong một năm qua, uy thế của Tuyết Dao Trang gần như đã tăng lên gấp đôi. Có rất nhiều người xếp hàng vào cổng chính của Tuyết Dao Trang như thể chứng minh sự thật ấy.

Mục đích họ đến Tuyết Dao Trang rất đa dạng.

Có người đến xin làm thuộc hạ, số khác lại muốn giao dịch với Tuyết Dao Trang.

Tuy mục đích khác nhau, nhưng trên gương mặt họ đều tràn đầy vẻ mong chờ.

Người được nhận vào Tuyết Dao Trang sẽ có công ăn việc làm ổn định, thương nhân thì được đảm bảo giao dịch ở mức độ nào đó.

Chỉ bấy nhiêu cũng đủ để họ tìm đến Tuyết Dao Trang.

Tuyết Dao Trang cứ thế mà tấp nập người ra kẻ vào đông như chợ.

Trang viên này được chia thành nội viện và ngoại viện.

Ngoại viện dành cho những vị khách mới đến hoặc để thuộc hạ ở, còn nội viện dành cho những người nòng cốt của Tuyết Dao Trang.

Tất cả những chuyện lớn nhỏ trong Tuyết Dao Trang đều được xử lý ở nội viện. Thế nên nơi này được canh phòng vô cùng nghiêm ngặt.

Cho dù là người thuộc Tuyết Dao Trang đi chăng nữa cũng không được tùy ý bước vào nội viện. Chính vì thế nên không ai biết được trong nội viện đã xảy ra chuyện gì.

Hiện giờ, bên trong điện các lớn của nội viện đang tập hợp những người trọng tâm của Tuyết Dao Trang.

Trên ghế thái sư, một tráng niên có thân hình đồ sộ đang ngồi ở đó.

Trong y chỉ mới đầu năm mươi, nhưng vì chiếc bụng phệ căng tròn nên trông y thờ thối cũng thấy nặng nề.

Đường nét khuôn mặt đã bị thịt và mỡ che lấp đi nên không thể nhìn ra được.

Y chính là Trang chủ của Tuyết Dao Trang - Tuyết Giang Diễn.

Tuyết Giang Diễn nhìn thấy mọi người đã tập trung trong đại điện thì lên tiếng.

“Phù! Vậy là có người đã đến Chân Gia ư?”

“Đúng vậy ạ. Theo thuộc hạ biết thì có không ít người đã đến Chân Gia.”

“Phu! Cuối cùng cũng tới rồi.”

Tuyết Giang Diễn vừa thở hắt hắt vừa nói.

Y quá thừa cân nên mỗi lần nói đều phải thở dốc mới chịu nổi, thế nhưng chuyện y là người đứng đầu Tuyết Dao Trang thì vẫn không thay đổi.

Mọi người đều nín thở nhìn Tuyết Giang Diễn.

Tuyết Giang Diễn đập mạnh tay vào ghế rồi cao giọng.

“Chẳng còn bao lâu nữa sẽ đến ngày chúng ta lấy lại được địa bàn của mình. Chúng ta phải đuổi đám Chân Gia gian ác kia mà cấm lá cờ của Tuyết Dao Trang lên.”

“Chắc chắn là vậy rồi ạ.”

“Chúng thuộc hạ nguyện đi theo Trang Chủ.”

Những người đứng đầu Tuyết Dao Trang đều đồng tình mà hét lên.

Gương mặt họ lúc này tràn đầy vẻ tự tin.

Bởi vì gần đây Tuyết Dao Trang đã áp đảo được Chân Gia.

Ánh mắt Tuyết Giang Diễn liền hướng về phía nam tử trẻ tuổi bên cạnh.

Nam tử kia quá trẻ so với những người có mặt ở đây.

Nam tử ấy độ tuổi rơi vào khoảng giữa hai mươi, hấn đang nhìn mọi người với vẻ điềm tĩnh khó tin, trông hẳn không có

chút gì gọi là hưng phấn cả.

“Lý Tổng quản!”

“Vâng! Trang chủ.”

“Việc chiêu mộ nhân tài thế nào rồi?”

“Đang diễn ra vô cùng sôi sục ạ.”

“Thế à? Nếu Lý Tổng quản đã nói thế thì được rồi. Không còn vấn đề gì chứ?”

“Không ạ.”

“Tốt lắm!”

Nụ cười liền nở trên môi Tuyết Giang Diễn.

Đám người tham dự liền tỏ ra ganh tị với nam tử trẻ tuổi.

Họ ganh tị vì hắn nhận được sự ưu ái và sự tín nhiệm vô cùng lớn của Tuyết Giang Diễn.

Tên của nam tử kia là Lý Duật.

Hắn chính là Tổng quản của Tuyết Dao Trang.

Kể từ lúc hắn lên nhậm chức Tổng quản, Tuyết Dao Trang liền không ngừng trở nên lớn mạnh hơn.

(64229aca239055551c46731c)

227

Lý Duật rời khỏi đại điện sau khi kết thúc cuộc họp.

Y đứng ở sân luyện võ trước đại điện rồi nhìn quanh.

Rất nhiều người đang bận rộn di chuyển.

Hiện tại chuyện này không phải hiếm thấy nhưng trước đây, trước khi y nắm giữ chức tổng quản, hầu hết mọi người đều lãng phí thời gian vì không biết mình phải làm gì. Nhưng bây giờ đã khác.

Mỗi thành viên của Tuyết Dao Trang đều biết chính xác việc mình phải làm.

Chỉ bấy nhiêu thôi cũng đã khiến Tuyết Dao Trang trở nên có sức sống trở lại.

Lý Duật nhìn dòng người qua lại một chút rồi quay về nơi ở của mình.

Nơi ở của Lý Duật là điện các lớn thứ hai nằm ở nội viện.

Việc sử dụng một điện các lớn hơn so với những người cùng huyết thống với trang chủ Tuyết Dao Trang là Tuyết Giang Diễn chứng tỏ vai trò của y trong Tuyết Dao Trang lớn đến mức nào.

Tuyết Giang Diễn còn tin tưởng Lý Duật hơn cả những đứa con của mình. Vì vậy mà những người con của Tuyết Giang Diễn ai cũng đều ganh ghét Lý Duật.

Bỗng một nam nhân có thân hình to lớn tiến đến gần Lý Duật.

Nam nhân ấy sở hữu gương mặt và thân hình giống hệt với Tuyết Giang Diễn.

Hắn chính là Tuyết Quang Hồ - con trai trưởng của Tuyết Giang Diễn.

“Ngươi có thời gian không?”

Lý Duật dường như trông càng nhỏ bé trước thân hình cao lớn của Tuyết Quang Hồ.

Lý Duật vẫn không thay đổi nét mặt, y nhìn vào Tuyết Quang Hồ.

“Có chuyện gì sao?”

“Ta có chuyện muốn trao đổi với ngươi về chuyện của bốn trang.”⁵

“Mọi việc lớn nhỏ của bốn trang thuộc hạ đều đã thảo luận với trang chủ hết rồi ạ.”

“Nhưng thiếu ta rồi còn gì? Ta đường đường là tiểu gia chủ của Tuyết Dao Trang vậy mà khi các ngươi hội ý lại bỏ ta ra là sao?”

“Đó là quyết định của trang chủ. Không can dự đến thuộc hạ.”

“Hừ! Mọi việc của bốn trang đều được tổng quản quyết định c&avetemograve;n gì. Phụ thân ta lúc nào mà chẳng chấp nhận

tất cả ý kiến của tổng quản đây.”

Trong mắt Tuyết Quang Hồ ánh lên sự thù địch.

Lý Duật đối với Tuyết Quang Hồ giống như một hòn đá vẩy. Một hòn đá từ đâu xuất hiện đẩy hẳn ra xa và gây ảnh hưởng lớn đến Tuyết Dao Trang.

‘Hừ! Cái tên chẳng khác gì đàn bà...’

Thực ra ngoại hình của Lý Duật không hẳn là giống nữ nhân.³

Chỉ là tên của y rất nữ tính hơn nữa lại sở hữu ngoại hình hơi duyên dáng so với nam nhân nhưng cũng không đến nỗi dễ bị xem thường. Nhưng Tuyết Quang Hồ vốn có thân hình cao lớn nên tiêu chuẩn của hẳn có chút khác biệt khi đưa y lên bàn cân so sánh.

Lý Duật từ đâu ra xuất hiện và tự tung tự tác trong Tuyết Dao Trang khiến cho Tuyết Quang Hồ không khỏi căm ghét nhưng sự tin tưởng của phụ thân hẳn dành cho Lý Duật là quá lớn nên hẳn cũng không dám tùy tiện đụng vào Lý Duật.

Lý Duật hỏi.⁶

“Tiểu trang chủ muốn thảo luận về việc gì ạ?”²

“Trong số người đến bốn trang lần này có một vị tiểu thư tên là Khâu Tố Huyền.”

“Thuộc hạ có nghe qua. Tiểu thư ấy hẳn đã học võ công lại Kim Ô Quán ở Tín Dương.”

“Đúng vậy! Chuyện đó mà ngươi cũng nhớ sao?”

Tuyết Quang Hồ vô thức bày ra vẻ mặt kinh hãi.

Kim Ô Quán là một võ quán nhỏ, hầu như rất ít người biết đến. Mới hôm qua Tuyết Quang Hồ vẫn còn chưa biết đến cái tên này. Vậy mà Lý Duật lại nhớ đến cả đệ tử của một võ quán vô danh ấy. Khả năng ghi nhớ của Lý Duật khiến Tuyết Quang Hồ nổi hết cả da gà.

“Một khi đã đảm nhận chức tổng quản thì phải ghi nhớ hết tất cả mọi thứ dù là chuyện nhỏ nhặt nhất. Tiểu thư ấy có vấn đề gì ạ?”

“Không phải thế...”

“Vậy là chuyện gì ạ?”

“Người có thể ấn định nàng ấy vào Mật Ảnh Đoàn ta đang trực thuộc được không.”

Đôi mắt của Lý Duật lập tức nheo lại.

Có lẽ y đã biết lý do tại sao Tuyết Quang Hồ lại tìm đến mình rồi.

Tuyết Quang Hồ vốn ham mê nữ sắc. Có không ít lần hắn làm hỏng chuyện do bị nữ sắc mê hoặc. Cũng chính vì thế mà Tuyết Giang Diễm không mấy tin tưởng vào con trai cả của mình. Hắn không được mời đến những cuộc họp có đầy đủ tất cả những nhân vật chủ chốt của Tuyết Dao Trang cũng vì lý do đó.

Khâu Tô Huyền gia nhập Tuyết Dao Trang không lâu trước đây, vẻ ngoài thanh tú của nàng đã khiến cho nhiều người để ý đến. Tuyết Quang Hồ cũng là một trong số đó.

Tuyết Quang Hồ quay mặt đi vì không thể nhìn thẳng vào mắt của Lý Duật.³

Lý Duật nhìn Tuyết Quang Hồ một hồi lâu rồi gật đầu.

“Thuộc hạ đã rõ.”

“Thật sao?”

“Chuyện này không khó. Thuộc hạ sẽ cho tiểu thư ấy đến sinh hoạt ở Mật Ảnh Đoàn từ ngày mai.”

“Cảm ơn người! Quả nhiên có tổng quản hiểu chuyện thế này thật là tốt. Ha ha! Người vất vả nhiều rồi.”

Tuyết Quang Hồ cười phá lên rồi dùng bàn tay to lớn của mình vỗ vỗ vào vai của Lý Duật. Mỗi lần Tuyết Quang Hồ vỗ xuống là cơ thể của Lý Duật lại đung đưa như cây sậy. Nhưng nét mặt của y vẫn không hề thay đổi.

‘Cái đồ xui xẻo nhà người!’

Tuyết Quang Hồ cố gắng để bản thân không nhếch miệng lên rồi quay người rời đi.

Lý Duật nhìn chằm chằm vào bóng lưng đang xa dần của Tuyết Quang Hồ rồi cũng quay trở về chỗ của mình.

“Ngài về rồi ạ?”

Một nam nhân có vẻ ngoài bình thường chạy ra tiếp đón Lý Duật ngay khi y vừa bước vào.0

Hắn sở hữu vóc dáng cùng dung mạo bình thường mà người ta có thể thấy được ở bất cứ đâu trên đường phố. Một nam nhân không có nét gì nổi bật đến mức chỉ nhìn một hai lần thì hoàn toàn không có ấn tượng gì cả.

Tên của hắn là Bách Đạo Kính. Là trợ thủ đắc lực Lý Duật dẫn theo khi y đến Tuyết Dao Trang làm tổng quan.

Bách Đạo Kính kéo ghế ra để Lý Duật có thể thoải mái ngồi xuống.

Bộp!

Hắn rút ra từ trong ngực một cuốn sách màu vàng đậm rồi đưa cho Lý Duật ngay khi y vừa ngồi xuống ghế.

“Đây là danh sách những người gia nhập Tuyết Dao Trang lần này ạ.”

“Có bao nhiêu người?”

“Tổng cộng có ba trăm bảy mươi hai người ạ. Ngoại trừ năm người thì số người còn lại đều được gia nhập ạ.”

Lý Duật nhìn Bách Đạo Kính với ánh mắt lạnh lùng.

“Năm người?”

“Vâng! Dương Thiết Hoàn cùng các nghĩa muội nghĩa đệ vẫn chưa đến ạ.”

“Chẳng phải bọn họ xuất phát đã lâu rồi sao? Giờ cũng phải đến nơi rồi chứ.”

“Vâng ạ.”

“Khả năng hắn gia nhập nơi khác là bao nhiêu?”

“Theo tính cách của Dương Thiết Hoàn thì gần như là không ạ.”

“Vậy tức là đã có chuyện gì xảy ra rồi.”

Cộp cộp!

Lý Duật gõ tay lên bàn.

Nhóm người của Dương Thiết Hoàn không phải những nhân vật quan trọng. Đúng là bọn họ có tên tuổi ở thành Hà Nam nhưng cùng lắm cũng chỉ là ếch ngồi đáy giếng.

Nếu mở rộng phạm vi nhận thức ra toàn thiên hạ thì sự tồn tại của Dương Thiết Hoàn nhỏ bé đến mức không thể nhìn thấy.

Vấn đề là tính cách của Dương Thiết Hoàn.

Hắn tuy không phải là người luôn giữ lời hứa nhưng cũng không phải là người sẽ từ chối đề xuất của Tuyết Dao Trang.

Đề xuất của Tuyết Dao Trang quá hấp dẫn đối với hắn và hắn đã hứa mình nhất định sẽ thế. Điều đó có nghĩa là đã có chuyện gì xảy ra nên hắn mới không thể đến được đây.

Biến số nhỏ như thế này người khác có thể bỏ qua nhưng đối với một người có tính cách không chấp nhận được một sai số nào như Lý Duật thì không thể bỏ qua được.

“Điều tra tung tích của họ và tìm hiểu đã có chuyện gì xảy ra cho ta.”

“Rõ.”

Bách Đạo Kính không do dự mà đáp lời vì hắn đã biết quá rõ tính cách của Lý Duật.

“Chân Gia thì sao?”

“Có rất nhiều người đến hợp lực ạ. Cho tới hiện tại đã có khoảng ba trăm người hợp lực với bọn chúng, nếu còn kéo dài thời gian, e là chúng sẽ huy động thêm nhiều lực lượng hơn.”

“Xem ra bọn chúng vẫn được tín nhiệm nhỉ.”

“Vâng! Mọi quan hệ mà bọn chúng đã tạo dựng nên suốt thời gian qua không hề ít.”

“Quả nhiên là bọn chúng không dễ dàng gì mà sụp đổ được.”

Một nụ cười thoáng nở trên môi của Lý Duật.

Bách Đạo Kính thận trọng nói.

“Phải làm thế nào để làm cho bọn họ hành động ạ?”

“Không cần lãng phí năng lượng như vậy làm gì. Hiện tại chúng ta chỉ cần tiến hành những việc nằm trong khả năng của Tuyết Dao Trang là được.”

“Vâng!”

“Người ra ngoài đi!”

“Vâng ạ!”

Bách Đạo Kính cúi đầu bước ra ngoài khi thấy Lý Duật phẩy tay.

Sau khi Bách Đạo Kính rời đi, Lý Duật đứng dậy rồi đến gần cửa sổ.

Y mở cửa ra, toàn cảnh của nội viên lọt thỏm vào trong mắt y.

Lý Duật lăm lăm trong ánh mắt chứa đầy cảnh đẹp.

“Thời gian qua yên bình lắm rồi đúng chứ?”

Tầm nhìn của Phiêu Nguyệt hướng về nơi cao nhất.

Một ngọn núi khổng lồ với những đám mây bao quanh sườn núi lọt vào mắt hần.

Ngọn núi ấy chính là Thiên Trung Sơn.

Một nơi được Hà Nam gọi là trung tâm của thiên hạ từ thuở rất xa xưa.

Nhữ Nam nơi Thiên Trung Sơn đang ngự tại cũng nằm ở trung tâm của Hà Nam nên những người dân của nơi đây cũng tự gọi mình là Thiên Trung Nhân.

Lòng tự phụ của bọn họ hơn người nên họ có cảm giác khó tiếp xúc với người đến từ vùng bên ngoài.

Bọn họ tôn sùng Thiên Trung Sơn đến mức tự gọi mình là Thiên Trung Nhân.

Chân Gia lúc này đã đông nghịt người.

Phiêu Nguyệt từng bước bước lên Thiên Trung Sơn để tránh khỏi sự nhộn nhịp.

Con đường lên Thiên Trung Sơn rất hiểm trở nên những người trong Chân Gia chủ yếu tận dụng nó để luyện khinh công hoặc bộ pháp. Nhưng do xung đột với Tuyệt Dao Trang nên hiện tại không còn ai dùng đến nó nữa.

Nhờ vậy mà Phiêu Nguyệt mới có thể một mình độc chiếm con đường núi hiu quanh này.

Phiêu Nguyệt vừa bước vừa quan sát xung quanh.

Hắn đang quan sát xem có con đường nào phù hợp để thích khách xâm nhập vào không.

Dù chỉ mới nhìn lướt qua thôi nhưng hắn đã phát hiện được một vài nơi thôi nhưng một vài nơi đã lọt vào mắt của hắn. Tuy Chân Gia đã cho người canh gác ở những nơi kẻ địch có thể xâm nhập nhưng chỉ cần Phiêu Nguyệt muốn, hắn có thể xâm nhập vào Chân Gia chỉ trong nửa canh giờ mà không để lại một chút dấu vết.

Và cứ thế, Phiêu Nguyệt vừa leo lên núi vừa quan sát xem những nơi nào bọn chúng có thể dùng để xâm nhập.

Thiên Trung Sơn sở hữu một khung cảnh tuyệt đẹp mà không có một nơi nào trong thiên hạ có thể sánh bằng.

Kết hợp của những hòn đá có hình thù kỳ lạ cùng với những bụi cây dường như được tạo ra bởi một người thợ gốm trong một thời gian dài, tạo ra một khung cảnh tuyệt đẹp. Nhờ vậy mà Phiêu Nguyệt không cảm thấy buồn chán khi leo lên núi vì vừa có thể đi vừa ngắm cảnh.

Khi Phiêu Nguyệt đặt chân đến đỉnh Thiên Trung Sơn, mặt trời cũng đã ở thiên đỉnh.

Dù phải leo lên con đường núi dốc nhưng không có một giọt mồ hôi nào chảy ra trên trán của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt đứng trên đỉnh núi và nhìn xuống thiên hạ.

Một vùng đồng bằng rộng bát ngát, những dòng sông giao nhau lộn xộn và vô số những ngôi nhà và con người ở dưới đó.

Lúc này, Phiêu Nguyệt mới thực sự cảm nhận được thiên hạ là gì.

Là tất cả mọi thứ tồn tại dưới bầu trời.

Khung cảnh nằm trong mắt của Phiêu Nguyệt không phải là tất cả mọi thứ của thiên hạ nhưng cũng đủ để hắn biết thiên hạ là gì.

Phiêu Nguyệt nhìn xuống thiên hạ một lúc lâu.

Một cơn gió mạnh thổi qua khiến cho y phục cùng mái tóc của hắn bay phấp phới, nhưng hắn vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Phải đến khi cảm nhận được khí tức kỳ lạ ở phía sau lưng, Phiêu Nguyệt mới rời mắt khỏi đó.

“Ồ! Có sơn khách ở đây sao?”

Hắn nghe thấy giọng nói của ai đó.

Khi Phiêu Nguyệt quay lại, hắn thấy gương mặt của một nam nhân quen thuộc.

‘Ngô Châu Khang!’

Ngô Châu Khang là người đến Chân Gia cùng Nam Cung Việt và những người khác.

Hắn là người cảm thấy thương tiếc cho cái chết của Chân Kiếm Vũ hơn bất kỳ ai và luôn bày tỏ nỗi nhớ nhung da diết của mình dành cho Chân Kiếm Vũ.

Ngô Châu Khang cũng nhận ra Phiêu Nguyệt.

“À! Ra là Phiêu huynh. Ta không làm cản trở Phiêu huynh đây chứ?”

“Không sao! Ta cũng sắp đi xuống rồi.”

“Phiêu huynh lên đây là để tránh mọi người sao?”

“Đúng vậy!”

“Ha ha! Ta biết ngay mà. Sao mọi người lại lộn xộn như thế nhỉ?”

Ngô Châu Khang lắc đầu.

Bên hông hắn treo ba bình hồ lô, trên tay hắn cũng có một bình. Tửu hương tỏa ra từ trong bình hồ lô ấy, rõ ràng là hắn đã mang rượu lên đây. Trên miệng hắn cũng tỏa ra mùi rượu nồng nặc, xem ra hắn đã uống rất nhiều.

Ngô Châu Khang đưa bình rượu cho Phiêu Nguyệt.

“Phiêu huynh cũng uống một chút chứ?”

“Ta không uống rượu.”

“Haha! Huynh hay thật đó. Rượu ngon mà huynh lại không uống sao.”

“Người vừa uống rượu vừa lên đây à?”

“Ta uống như nước luôn ấy chứ.”

Ngô Châu Khang gật đầu với vẻ mặt thản nhiên.

Thiên Trung Sơn là một ngọn núi hiểm trở. Chỉ cần sảy chân một bước thì có thể ngã xuống và mất mạng.

Hắn là Ngô Châu Khang đã quá tự tin vào võ công và khinh công của mình nên mới làm như thế, nhưng đó là chuyện mà Phiêu Nguyệt tuyệt đối sẽ không bao giờ làm.

Ngô Châu Khang loạng choạng đến gần Phiêu Nguyệt.

“Ta xin phép một chút.”

Phiêu Nguyệt không nói gì, chỉ lảng lạng tránh qua một bên.

Ngô Châu Khang đến nơi mà Phiêu Nguyệt đứng ban nãy xong lại lấy thêm một bình rượu khác ra.

“Kiếm Vũ!”

Hắn gọi tên của Chân Kiếm Vũ.

Tròng mắt của y đã nhuộm đỏ từ lúc nào.

“Tại sao huynh lại đi vội vàng như thế chứ? Ôi chao cái con người này! Đã hứa là sẽ đối tử suốt ba ngày ba đêm khi gặp lại nhau mà sao huynh lại bỏ đi trước rồi? Ôi cái đồ vô tâm nhà huynh! Tại sao lại vội vàng ra đi như thế, sao huynh lại bỏ lại ta một mình trên cõi đời này vậy hả?”

Những giọt nước đọng lại trên mắt của y rồi rơi xuống lã chã.

Ngô Châu Khang chẳng buồn lau nước mắt, hắn cầm bình rượu lên úp ngược xuống.

Ào ào!

Rượu trong bình hồ lô bị gió thổi bay khắp Thiên Trung Sơn.

“Uống cho thỏa thích đi. Là Trúc Diệp Thanh ở quán trọ Chân Hồng mà huynh thích nhất đó. Ta chẳng có gì để tặng huynh ngoài thứ này cả.”

Ngô Châu Khang rót cả một bình rượu cho Chân Kiếm Vũ.

Bình rượu nhanh chóng cạn trong chớp mắt.

Ngô Châu Khang ném bình rượu rỗng đi và lấy ra một bình rượu mới sau đó tu ừng ực.

Sau khi uống được nửa bình, hắn nói.

“Khà! Ngon thật. Sao huynh có thể bỏ lại rượu ngon mà đi thế. Ở bên kia không có rượu ngon như vậy đâu, mỗi khi huynh buồn thì biết phải làm sao đây? Hà hà!”

Trước đó, Ngô Châu Khang cũng đã uống hết hai bình khi đang leo lên núi. Nốc thêm nửa bình rượu khiến hắn say ngay lập tức và la hét ầm ĩ.

Một mình Ngô Châu Khang uống rượu, say khướt, ầm ĩ rồi bất tỉnh. Và bên cạnh hắn lúc này là Phiêu Nguyệt.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 228

Phiêu Nguyệt xuống núi Thiên Trung Sơn. Trên lưng hắn là một nam tử đã bất tỉnh.

Người đó chính là Ngô Châu Khang.

Ngô Châu Khang đã uống cạn hai bình rượu và giờ hắn ta say khướt không biết trời trăng gì cả.

Phiêu Nguyệt không thể bỏ một kẻ bất tỉnh nhân sự như hắn lại nên đành phải cõng hắn xuống núi.

Cõng một kẻ đã bất tỉnh xuống ngọn núi hiểm trở thế này không phải là chuyện dễ dàng gì. Thế nhưng, Phiêu Nguyệt lại nhẹ nhàng đi xuống tựa hồ trên lưng hắn không có gì cả.

Lúc hắn đến Chân Gia thì mặt trời đã lặn từ lâu.

Phiêu Nguyệt đưa Ngô Châu Khang vào trong, lúc này Nam Cung Việt mới ra đón hắn.

“Ta đang tìm vị bằng hữu này đây. Hắn ta uống ở đâu mà lại say khướt thế này chứ?”

“Đỉnh Thiên Trung Sơn.”

“Ha! Ý huynh là hấn lên tận đó uống rượu ư? Đúng là mất trí rồi mà.”

Nam Cung Việt thở dài nói với Phiêu Nguyệt.

“Huynh mau giao vị bằng hữu đó cho ta đi.”

Phiêu Nguyệt liền giao Ngô Châu Khang cho Nam Cung Việt.

“Tỉnh táo lại đi. Rốt cuộc huynh đã uống bao nhiêu vậy chứ?”

Đến lúc được Nam Cung Việt ôm lấy, Ngô Châu Khang vẫn chưa tỉnh táo được chút nào.

Cuối cùng Nam Cung Việt đành phải gọi người đưa Ngô Châu Khang vào phòng hấn.

Khi chỉ còn lại hai người, Nam Cung Việt mới tạ lỗi với Phiêu Nguyệt.

“Đã gây phiền phức cho huynh rồi. Ta xin thứ lỗi vì khiến huynh vất vả như thế.”

“Đó không phải lỗi của ngươi.”

“Hấn ta thật sự rất thích Kiếm Vũ. Có thể nói rằng, hấn không tiếc liêu cả mạng sống vì Kiếm Vũ ấy chứ. Vậy nên khi biết tin Kiếm Vũ huynh qua đời, hấn là người đau khổ hơn bất cứ ai. Hấn đã nhiều lần khóc suốt cả đêm đấy.”

“Có lý do đặc biệt gì không?”

“Ta không biết rõ mối quan hệ giữa hai người. Thế nhưng, theo ta đoán thì Kiếm Vũ đã nhiều lần giúp đỡ cho Châu Khang.”

Chân Kiếm Vũ là một nam nhân trầm tĩnh.

Cho dù y có giúp đỡ ai đó thì cũng không thích khoe khoang với người khác.

Đến mức người ta đồn rằng chuyện gì vào tai y sẽ không bao giờ thốt ra từ miệng y.

Vậy nên Chân Kiếm Vũ mới được rất nhiều người tin tưởng.

Phiêu Nguyệt hỏi Nam Cung Việt.

“Ngươi nói người đến đây với tư cách cá nhân chứ không liên quan đến Thủ Thiên Hội đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Tại sao? Nếu lấy danh tiếng của Thủ Thiên Hội thì có thể chấm dứt phân tranh ở đây dễ hơn nhiều mà.”

“Bởi vì nếu mắc phải chút sai lầm có thể sẽ trở thành căn nguyên gây ra trận chiến toàn thiên hạ đây.”

“Thiên Hạ Đại Chiến ư?”

“Trận Huyết Thiên Đại Chiến đã để lại vết thương sâu sắc cho toàn thiên hạ. Rất nhiều người đã phải đổ máu, cục diện thiên hạ cũng thay đổi đáng kể. Thủ Thiên Hội còn suýt bị xóa sổ khỏi thế gian này. Thực tế thì, kẻ gây ra trận Huyết Thiên Đại Chiến là Tân Ma Liên đã biến mất mà không để lại chút vết tích nào. Vì những ký ức đau buồn như thế nên Thủ Thiên Hội mới hạn chế can dự vào thế sự giang hồ.”

Không chỉ có Thủ Thiên Hội.

Những thế lực giang hồ cổ hữu như Thiếu Lâm Tự, phái Võ Đang hay phái Hoa Sơn đều không can thiệp vào thế sự vì họ không lường trước được bản thân sẽ chịu tổn thất thế nào nếu hành động khinh suất.

Trước đây khi Cửu Đại Môn Phái còn tồn tại, họ còn điều chỉnh được sự cân bằng của thiên hạ nhờ vào sức mạnh của mình, thế nhưng thời đại bây giờ lại khác.

Rất nhiều môn phái lớn mạnh nổi lên, cũng không ai dám xem thường sức mạnh của bọn họ cả.

Các mối quan hệ lợi ích cứ ràng buộc lẫn nhau như một mạng nhện, vậy nên họ không biết được nhân quả họ phải gánh chịu to lớn đến đâu. Chính vì thế, hầu hết các môn phái lớn đều duy trì trạng thái tự bảo vệ chính mình.

Vậy nên Nam Cung Việt mới đến đây với tư cách là bằng hữu của Chân Kiếm Vũ chứ không phải là thành viên của Thủ Thiên Hội.

“Có lẽ không chỉ ta mà những người khác cũng thế. Thủ Thiên Hội và còn nhiều môn phái khác đều hy vọng cuộc chiến giữa Chân Gia và Tuyệt Daoavetem Trang chỉ là một trận chiến cục bộ. Họ đang cảnh giác để tránh gây ra một trận Thiên Hạ Đại Chiến.”

“Phức tạp thật đấy.”

“Giang hồ vốn phức tạp từ lâu rồi. Người ta hay nói rằng nhân sĩ võ lâm theo đuổi tự do, nhưng họ lại tính toán và ích kỷ hơn người bình thường rất nhiều. Chính những ký ức đáng sợ về trận huyết thiên đại chiến đã gây ra điều đó.”

Trận huyết thiên đại chiến là một sự kiện vô cùng to lớn, nó đã thay đổi lịch sử của cả giang hồ. Trải qua trận chiến đẫm máu như thế, nhận thức của con người cũng dần biến đổi đi, giang hồ ngày càng trở nên phức tạp và có nhiều xu hướng hơn.

“Ta muốn nghe chuyện của Phiêu Đại hiệp đây.”

“Đại hiệp?”

“Huynh đủ tư cách để được gọi một tiếng Đại Hiệp kia mà?”

Nam Cung Việt nhìn thẳng vào Phiêu Nguyệt.

Dù có được Chân Kiếm Vũ giới thiệu, hẳn chắc cũng không nhớ rõ Phiêu Nguyệt là ai. Thế nhưng, gương mặt tuấn mỹ cùng cái tên Phiêu Nguyệt đã xuất hiện trong báo cáo mà hắn đã đọc không ít lần ở Thủ Thiên Hội.

Đó là bản báo cáo được gửi đến từ thương nhân có giao dịch với Thủ Thiên Hội.

Người thương nhân đó đã đi từ Tứ Xuyên và đến tận Tây Tạng, trong báo cáo hắn gửi viết đầy tin tức thu thập được ở Thành Đô.

Trong đó có viết vô số chuyện hoang đường khiến Nam Cung Việt không sao tin nổi.

Những thành viên của Thủ Thiên Hội cũng phải trợn mắt kinh ngạc trước nội dung viết rằng có một gã thích khách đã khiến cho hai đại môn phái là Thanh Thành và Nga Mi phải phong bế sơn môn.

Hắn vốn rất muốn nghĩ đó là thông tin không chính xác, nhưng người gửi báo cáo lại là kẻ vô cùng ngay thẳng chứ không phải kẻ hay khoác lác, phóng đại.

Cái tên xuất hiện trong bản báo cáo kia chính là Phiêu Nguyệt. Và hắn còn biết Phiêu Nguyệt sở hữu gương mặt còn xinh đẹp

hơn cả nữ tử.

Hắn vốn đã quên vì cho rằng đó là câu chuyện phi thực tế, nhưng khi gặp Phiêu Nguyệt, ký ức của lúc đó lại ùa về.

‘Tử Thần. Đó là cách mà người Thành Đô gọi hắn nhỉ?’

Nam Cung Việt không đoán được cảnh giới võ công của Phiêu Nguyệt cao thâm đến mức nào. Tuy nhiên, nếu nửa tin đồn đó là thật thì hắn đúng là có tư cách được gọi như thế.

Phiêu Nguyệt lên tiếng hỏi.

“Người biết gì về ta sao?”

“Ta chỉ biết một phần nào đó thôi. Không chỉ ta mà các môn phái lớn cũng nghe phong thanh không ít thông tin về Phiêu Đại hiệp đấy.”

“Người có gì thắc mắc sao?”

“Mục đích mà huynh đến đây.”

Nam Cung Việt không chút do dự mà trả lời ngay.

“Vì mối nhân duyên với Kiếm Vũ.”

“Chỉ có vậy thôi sao?”

“Ta đến Chân Gia chỉ vì chuyện đó thôi.”

“Nếu vậy huynh vẫn còn có việc ở nơi khác rồi. Ta có thể biết được không?”

“Tại sao ta phải nói chuyện đó?”

“Để không phải hiểu lầm nhau, như vậy cũng tốt mà nhỉ?”

“Hiểu lầm chuyện gì?”

“Huynh là thích khách kia mà?”

Ánh mắt Nam Cung Việt lúc này vô cùng sắc bén.

Chỉ một từ ‘thích khách’ có thể giải thích ra nhiều thứ. Từ xưa đến nay, thích khách được rất nhiều người kính nhi viễn chi.

Trong suy nghĩ của mọi người, thích khách là kẻ hèn nhất, không dễ đối phó. Thấy thích khách xuất hiện đồng nghĩa có ai đó sẽ bị giết một cách thê thảm, và nếu một nhân vật như Phiêu Nguyệt hành động thì đối tượng cũng không phải dạng

tầm thường. Nếu mục tiêu của hắn là một trong những cự nhân trong giang hồ thì hậu quả không chỉ gói gọn trong một khu vực.

Phiêu Nguyệt nhìn Nam Cung Việt một hồi.

Đa phần những ai đối mặt với Phiêu Nguyệt đều tỏ vẻ ngần ngại mà bất giác quay đầu đi. Thế nhưng, Nam Cung Việt lại không hề né tránh ánh mắt Phiêu Nguyệt.

Trái lại, trong đáy mắt hắn còn dấy lên tinh thần chiến đấu sục sôi.

Phiêu Nguyệt không hề chán ghét ánh mắt của Nam Cung Việt. Vậy nên hắn mới thành thật nói.

“Đến giờ ta vẫn chưa nhận ủy thác nào.”

“Thật sao?”

“Ta không cần phải nói dối người làm gì cả.”

“Nếu vậy chuyện khác thì sao?”

“Đó là việc riêng của ta.”

“Chuyện đó...”

“Nói đến đây thôi. Người đừng vượt quá giới hạn.”

“.....”

“Ta đã nói là vì nhân duyên với Kiếm Vũ mới đến đây, nhưng không có lý do gì ta phải nói chuyện cá nhân cho người nghe cả.”

“Ta hiểu rồi. Ta có chút nhạy cảm. Xin huynh thứ lỗi cho.”

Nam Cung Việt liền nhẹ nhàng tạ lỗi.

Nam Cung Việt vẫn còn chuyện nghi hoặc, nhưng hắn phải giữ giới hạn theo lời Phiêu Nguyệt.

Chuyện với Tuyệt Dao Trang vẫn chưa được giải quyết xong, hắn không thể vì một việc nhỏ mà xảy ra xung đột được.

Chính lúc này.

Đột nhiên bên ngoài cửa Chân Gia vô cùng ồn ào.

Không biết vì nguyên do gì mà mọi người lại đổ xô đến đó.

Phiêu Nguyệt và Nam Cung Việt cũng tiến về phía cửa.

Lúc này có một nam nhân người đầy máu xuất hiện.

Nam nhân kia lên tiếng.

“Tuyệt, Tuyệt Dao Trang bọn chúng...”

Lâm Sở Chân đã tu luyện võ công từ khi còn nhỏ ở Chính Dương, cách Nhữ Nam khoảng 100 dặm về phía Nam.

Võ quán ở Chính Dương không có liên hệ gì với Chân Gia hay Tuyệt Dao Trang. Thế nhưng, Lâm Sở Chân vẫn quyết tâm đứng về phía Chân Gia.

Những người luống tuổi có thể còn nhớ đến Tuyệt Dao Trang, nhưng những võ giả trẻ tuổi như Lâm Sở Chân lại không hề biết đến Tuyệt Dao Trang cho đến khi sự việc diễn ra.

Đây đơn thuần là mong muốn riêng của hắn khi đứng về phía Chân Gia, vậy nên hắn lựa chọn sẵn sàng cùng Chân Gia chiến đấu với Tuyệt Dao Trang.

Ở tỉnh Hà Nam này có rất nhiều võ giả giống như Lâm Sở Chân. Thế cục thời đại vốn ảnh hưởng ít nhiều vào sự lựa chọn của họ.

Những võ giả luống tuổi đã trải qua trận Huyết Thiên Đại Chiến sẽ cảm thấy sợ hãi trước chiến tranh, nhưng còn người trẻ lại chưa từng kinh qua chuyện đó.

Những võ giả từng trải qua trận Huyết Thiên Đại Chiến đều không mong muốn một trận chiến như thế nổ ra, vậy nên họ tìm mọi cách để ngăn chặn tình hình trở nên tồi tệ hơn. Và rồi người đời không ngừng ca ngợi thời đại hòa bình của giang hồ. Thế nhưng, võ giả trẻ tuổi lại cảm thấy có chút bất mãn.

Họ muốn lập công trong thời chiến loạn và nâng cao danh tiếng của bản thân, có điều giang hồ lại quá bình yên nên họ không thể làm như thế.

Chính vì vậy, khi trận chiến giữa Chân Gia và Tuyệt Dao Trang trở nên nghiêm trọng hơn, họ liền mừng thầm trong bụng. Bởi lẽ họ nghĩ rằng cuối cùng cũng có cơ hội xây dựng danh tiếng vang khắp thiên hạ.

Trong cùng một đạo quán, cũng có không ít người chọn đứng về phía Tuyết Dao Trang. Lý do thì vô cùng phức tạp.

Nhiều người có phụ mẫu quen với Tuyết Dao Trang, và cũng có người lựa chọn vì lý do nhỏ nhặt hơn.

Ở cùng một võ quán còn thế, vậy nên tỉnh Hà Nam hiện giờ đã rơi vào tình thế khá hỗn loạn.

Lâm Sở Chân đã tập hợp những đồng liêu có cùng ý chí tìm đến Chân Gia.

Để vào Chân Gia đương nhiên phải đi qua Nhữ Nam. Trong mấy ngày gần đây, số người mang vũ khí ở Nhữ Nam ngày một tăng lên.

Bởi lẽ có nhiều võ giả nghe tin đồn Chân Gia và Tuyết Dao Trang đối đầu nên họ bèn kéo đến đây. Họ ở lại Nhữ Nam và cân nhắc xem bên nào mới là bên chiếm lợi thế hơn.

Lâm Sở Chân và các bằng hữu sau khi đến Nhữ Nam không thẳng tiến đến Chân Gia mà có ghé qua một quán trọ uống rượu thâu đêm.

Họ vừa uống rượu vừa trò chuyện với nhau.

“Cuộc chiến lần này Chân Gia ắt sẽ thắng.

“Tuyết Dao Trang đã bị lãng quên thì có gì to tát chứ?”

“Hư hư! Tuyết Dao Trang sẽ bị chà đạp thôi.”

Đó là chuyện mà mấy gã nam nhân gần đây hay nói với nhau.

Khi có nhiều người tụ tập lại, họ không còn sợ hãi bất kỳ thứ gì, thế nên giọng nói mỗi lúc một cao hơn.

Vấn đề chính là có những người đứng về phía Tuyết Dao Trang trong quán trọ.

“Người đang nói gì vậy hả? Tuyết Dao Trang không có gì to tát ư?”

“Chân Gia sắp sụp đổ đó thì có gì hay ho chứ?”

Những võ giả đứng về phía Tuyết Dao Trang liền nổi giận đứng bật dậy.

Cho dù họ có chịu đả kích thế nào đi nữa cũng không được vùng kiếm khi đang nóng giận. Thế nhưng, khi có rượu vào thì

mọi chuyện lại khác.

Xoẹt!

“Cái gì? Đây là mấy kẻ cùng thuyền với Tuyết Dao Trang ư?”

Lâm Sở Chân và những bằng hữu liền rút đao bên hông ra. Ngay lập tức, võ giả bên phía Tuyết Dao Trang cũng đồng loạt rút vũ khí.

“Trời ạ! Các vị khách quan ơi. Sao các vị lại làm thế ở đây chứ?”

Mặc dù lão bản của quán trọ đã can ngăn đám đông hỗn loạn, nhưng bầu không khí bên trong vẫn không hạ nhiệt đi chút nào.

“Đánh nhau đi.”

“Đã rút đao ra rồi thì phải chiến chứ. Lẽ nào cứ thế mà thu về à?”

Những võ giả không thuộc Chân Gia cũng chẳng đứng về Tuyết Dao Trang không ngừng nói khích hai bên.

“Chết đi!”

“Hâyyy!”

Không cần ai nói gì thêm nữa, võ giả hai bên cứ thế xông vào choảng nhau.

Họ không chần chừ ẩu đả nhau hết như kẻ thù không đội trời chung.

“Khư!”

“Ặc!”

Tiếng la hét thất thanh cùng máu tươi bắn ra tứ phía.

Cơ thể những người tham gia vào cuộc chiến chẳng mấy chốc đã be bét máu, dòng máu đỏ tươi điên cuồng tuôn ra.

Cuối cùng tất cả những người trong quán trọ đều bị cuốn vào cuộc chiến.

Đồ đạc bên trong đồ vỡ tan tành, nhiều người bị thương nặng đến mức đổ gục.

Trong số đó, có vài võ giả bị thương nặng chạy khỏi quán trọ.

Họ liền mạng chạy về phía các đồng liêu.

“Bọn họ đã bị lũ khốn Chân Gia tấn công. Phải nhanh đến giúp đỡ bọn họ thôi.”

“Cái gì cơ?”

“Lũ khốn chết tiệt này.”

Đám võ giả tức giận vì đồng liêu bị đả thương liền chạy đến quán trọ, nơi này hiện giờ chẳng khác gì địa ngục cả.

Tin tức hai bên xảy ra xung đột nhanh chóng lan rộng ra toàn bộ Nhữ Nam, võ giả ở khắp nơi liên tục kéo đến tương trợ cho họ.

“Giết hết chúng đi!”

“Ừ ặc!”

Vô số võ giả rơi vào cuộc hỗn chiến, trận chiến của họ đã phá hủy cả quán trọ và con đường ở đó.

Hòa bình trên bờ vực sụp đổ cuối cùng cũng tan biến, Nhữ Nam đang từng bước rơi vào địa ngục thật sự.

Mọi người chợt giật mình nhận ra.

Bây giờ họ đã không thể quay lại thời kỳ hòa bình lần nữa rồi.

(64229aca239055551c46731c)

229

Chân Gia trở nên xáo trộn.

Bởi những võ giả chiến đấu với những võ giả đứng về phía Tuyết Dao Trang ở Nhữ Nam đang được đặt trên cáng và chuyển vào trong.

“Ừ!”

“Chết... tiệt!”

Một số bị thương nặng đến mức không thể di chuyển được, một số thì bị thương nhẹ, vẫn có thể đi lại được.

Vì có quá nhiều người bị thương nên Chân Gia trở thành một bãi chiến trường trong chớp mắt.

“Rõ ràng là Tuyết Dao Trang khiêu khích chúng ta trước.”

“Nếu còn để bọn chúng lộng hành như thế thì chí khí của chúng ta sẽ bị hủy hoại mất.”

Những võ giả hợp lực với Chân Gia giận dữ hét lên.

Sự giận dữ của bọn họ đã làm Chân Kỳ Vũ cảm thấy áp lực.

Chân Kỳ Vũ hỏi thuộc hạ của mình với gương mặt cứng đờ.

“Có bao nhiêu người bị thương?”

“Có hơn bảy mươi người bị thương ạ. Trong đó có mười hai người bị thương nặng, nguy hiểm đến tính mạng.”

“Ừ!”

“Nếu chỉ đứng yên nhìn thì những võ giả hợp lực với bọn gia sẽ mất đi chí khí mất. Chúng ta nhất định không thể đứng yên được.”

Chân Kỳ Vũ nhắm mắt trước lời nói của thuộc hạ.

Cuộc đối đầu với Tuyết Dao Trang ngày càng trở nên tồi tệ hơn nhưng Chân Kỳ Vũ tin rằng mọi chuyện vẫn sẽ được giải quyết khi hai bên nói chuyện với nhau. Vậy nên y đã cố gắng hạn chế sử dụng vũ lực nhưng giờ đây, y đã không thể làm như vậy nữa.⁵

Nếu còn chần chừ, rõ ràng sẽ có rất nhiều người ở đây nghi ngờ về khả năng lãnh đạo của y.³

“Trước tiên thì chúng ta hãy phái sứ giả đến Tuyết Dao Trang để nhận nhận lời xin lỗi từ họ.”

“Nhưng bọn họ tuyệt đối sẽ không xin lỗi chúng ta đâu.”

“Không sao. Nếu vậy thì chúng ta mới có danh nghĩa để đánh lại chúng.”

“À!”

“Dù tình hình có ra sao thì điều quan trọng nhất lúc này là phải thể hiện ý chí muốn giải quyết mọi chuyện. Như vậy thì các đồng đạo trong giang hồ mới ủng hộ cho Chân Gia được.”

“Thuộc hạ hiểu rồi hử. Vậy tiểu gia chủ định phái ai đi vậy ạ?”

“Duy Thương thúc phụ. Thúc ấy là một người có khả năng phán đoán, hơn nữa lại biết tiến biết lùi, chắc chắn thúc ấy sẽ ứng phó được.”

Chân Duy Thương là huyết mạch bàng hệ, nếu xét theo vai vế thì y là thúc phụ của Chân Kỳ Vũ.

Tính cách y trông thì ôn hòa nhưng trên thực tế, y là một người có tính cách mạnh mẽ và sở hữu một trí óc vượt trội. Khả năng phán đoán tình huống của y cũng rất nhanh.

Chân Kỳ Vũ gọi y là thúc phụ, còn những người khác gọi y là trưởng lão.

“Vâng ạ.”

Thuộc hạ đáp lời rồi lui xuống.

Chân Kỳ Vũ thở dài một hơi.

“Hãy! Chỉ cần có huynh ở đây thì...”

Đây là ngày mà y nhớ Chân Kiếm Vũ đã đi xa đến rơi nước mắt.

Chỉ cần có Chân Kiếm Vũ ở đây thì Chân Gia đã không bị xáo trộn như thế này. Y không thể nào thôi cảm thấy bản thân không đủ năng lực để lấp đầy khoảng trống của đại ca mình.

Bỗng có hai nam nhân lọt vào tầm mắt của y.⁶

Đó là Phiêu Nguyệt và Nam Cung Việt.

Họ đều là những người có mối nhân duyên với Chân Kiếm Vũ.

Nam Cung Việt lo lắng nhìn vào những người bị thương, còn Phiêu Nguyệt vẫn là gương mặt vô cảm như mọi khi, không ai rõ Phiêu Nguyệt đang nghĩ gì.

Trái tim của Chân Kỳ Vũ dường như bóp bức bối khi nhìn thấy bọn họ.

Phiêu Nguyệt quay đầu lại nhìn Chân Kỳ Vũ như thể đã cảm nhận được ánh mắt của y.

Ánh mắt của hai người chạm vào nhau.

Phiêu Nguyệt không nói bất cứ điều gì với Chân Kỳ Vũ mà chỉ lặng yên nhìn y. Nhưng bấy nhiêu thôi cũng đủ để Chân Kỳ Vũ như cảm thấy được tiếp thêm sức mạnh.

Một cảm giác thật thần kỳ.

‘Cái này là gì vậy? Có phải huynh muốn kết thân với huynh ấy là vì cảm giác này không?’²

Y đã từng nghĩ Chân Kiếm Vũ là người mạnh mẽ nhất trên thế gian này.

Chân Kiếm Vũ sẽ không chùn bước trước bất kỳ hoàn cảnh nào. Vì vậy nên có rất nhiều người tin tưởng vào Chân Kiếm Vũ.

Chân Kỳ Vũ nghĩ việc đó là điều đương nhiên. Nhưng khi bản thân đã ở trong hoàn cảnh của Chân Kiếm Vũ, y mới biết con đường mà Chân Kiếm Vũ đã đi cô đơn và khó khăn đến thế nào.

Đó là lý do tại sao Chân Kỳ Vũ lại càng tò mò về người mà Chân Kiếm Vũ muốn dựa dẫm vào. Tuy y đã cùng Phiêu Nguyệt nói chuyện cả đêm, nhưng chỉ toàn là những câu chuyện về Chân Kiếm Vũ chứ không liên quan gì đến Phiêu Nguyệt.

Chân Kỳ Vũ quay người với suy nghĩ rằng sau này mình nhất định phải nói chuyện nhiều hơn với Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt nhìn vào một võ giả bị trọng thương đang rên rỉ.

Tuy hắn đang được y sư chăm sóc nhưng hắn vẫn đang trong tình trạng nguy kịch vì mất quá nhiều máu.

“Xin hãy chịu đựng một chút.”

Y sư nhanh chóng bôi thuốc lên vết thương để cầm máu rồi dùng vải trắng để băng bó vết thương lại. Nhưng bấy nhiêu thôi vẫn chưa đủ.

Máu vẫn không ngừng chảy ra, nhuộm đỏ cả tấm vải trắng. Cuối cùng, võ giả ấy đã tắt thở vì mất quá nhiều máu.

“Không thể nào!”

Y sư thần thờ ngồi phịch xuống khi võ giả kia đã ngừng thở dù cho mình đã cố gắng dùng hết mọi cách.

Tuy là một nghề đã quen thuộc với cái chết, nhưng khi thấy một võ giả còn non trẻ thế này lại ra đi khiến cho y sư không tránh khỏi bị đả kích lớn.

“Lũ Tuyệt Dao Trang độc ác! Ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho các ngươi.”

Bằng hữu của võ giả đã chết điên tiết la hét lên.

“Nợ máu phải trả bằng máu...”

“Nợ máu phải trả bằng máu...”³

Những võ giả gần đó cũng hô hào theo.

Tiếng hô hào của họ vang rộng ra khắp Chân Gia.

Phiêu Nguyệt lặng yên nhìn cuồng khí đang lan rộng.

Sự tức giận khiến họ mất đi lý trí.

Sự tức giận của một tập thể phát ra xóa tan cả nỗi sợ hãi và biến nó trở thành sự liều lĩnh.

Những võ giả tụ tập tại đây để giúp Chân Gia cũng đã bị sự tức giận chi phối. Họ hô hào rằng họ phải chiến đấu với Tuyệt Dao Trang ngay lập tức.

Cơn giận một khi đã bùng phát thì rất khó để dịu lại.

Những võ giả đến giúp Chân Gia từ trẻ đến già đều chìm trong điên loạn. Một vài người vẫn giữ được lý trí nhưng họ cũng chỉ dám đứng yên với gương mặt lo lắng chứ không dám lên tiếng can ngăn.

‘Chỉ cần sơ suất một chút, cơn điên loạn có thể nuốt chửng thành Hà Nam chứ đừng nói là riêng Nhữ Nam.’

Lớn lên như một thích khách, Phiêu Nguyệt đã quá quen với dòng chảy này.

Dòng chảy hiện tại không hề ổn.

Nó quá vội vàng.

Nó chảy về một phía quá nhanh đến mức không có bất kỳ cơ hội nào để có thể kiểm soát được nó. Không có ý kiến phản

đôi, chỉ có lời kêu gọi hãy trừng phạt Tuyết Dao Trang.

Một sự cố lớn sẽ diễn ra khi ý kiến nghiêng về một chiều như thế.

Phiêu Nguyệt khẽ lắc đầu rồi quay về chỗ ở của mình.

Giọng nói cùng cơn điên loạn của họ vẫn len lỏi vào phòng hắt dù hắt đã đóng chặt cửa.

Phiêu Nguyệt chọn ngồi nhắm mắt vận công.

Hắn vận Phân Lôi Tử Hồn Tâm Pháp để có thể thoát khỏi được sự hỗn loạn và rơi vào thế giới của riêng mình.

Phiêu Nguyệt đã thức cả đêm để vận công và ngủ thiếp đi khi trời rạng sáng.

Khi hân tỉnh dậy, mặt trời cũng đã mọc lên ở phía đông.0

“Trưởng lão trở về rồi.”

“Mau báo cho tiểu gia chủ đi.”

Phiêu Nguyệt nghe thấy giọng nói gấp gáp từ bên ngoài.

Một lần nữa, Phiêu Nguyệt cảm giác đã có biến cố xảy ra.

Hắn mở cửa. Đập vào mắt hắn là một nam nhân khoảng chừng bốn mươi tuổi đang được khiêng trên cáng. Y chính là sứ giả được Chân Kỳ Vũ phái đến Tuyết Dao Trang - Chân Duy Thương.

Ngươi y chảy đầy máu, hơi thở nặng nhọc.

“Thúc phụ!”

Chân Kỳ Vũ vội vàng chạy ra ngoài khi được báo tin.

Chân Duy Thương phản ứng lại khi nghe thấy giọng của Chân Kỳ Vũ.

“K, Kỳ Vũ!”

“Vâng! Là tiểu diệt đây. Đã có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Khực! Ta bị chúng tấn công.”

“Sao chứ? Bọn chúng dám tấn công sứ giả sao?”

“Ta không rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng chúng có giấy vay nợ.”

“Giấy vay nợ?”

“Bọn Kim Sơn Trang đã đưa giấy vay nợ của bọn gia cho chúng. Bọn chúng đã ép buộc ta để trả lại giấy vay nợ trong bí mật.”

“Không thể nào! Hạn trả tiền là cuối tháng sau, sao chưa gì mà chúng đã đưa giấy vay nợ của bọn gia cho Kim Sơn Trang rồi?”

“Đúng thế! Khi ta yêu cầu chúng xin lỗi thì chúng chỉ lấy giấy vay nợ cho ta xem rồi buộc ta phải ra tiền. Xung đột vì thế mới xảy ra.”

“Hầy!”

Chân Kỳ Vũ thở dài.

Giấy vay nợ của Kim Sơn Trang là điểm yếu của Chân Gia.

Y không biết tại sao tổ phụ Chân Nguyệt Minh lại vay một vạn lượng từ Kim Sơn Trang. Nhưng việc tổ phụ viết giấy vay nợ cũng giống như đưa mạng sống của Chân Gia cho Kim Sơn Trang nắm giữ vậy.

Tất nhiên, không có gì để đảm bảo rằng giấy vay nợ đó là thật. Cũng có thể nó là đồ giả mạo.

Nhưng bây giờ tính xác thực của giấy vay nợ không còn quá quan trọng.

Kể từ khi Tuyết Dao Trang nhận được giấy vay nợ từ Kim Sơn Trang thì bọn chúng đã có danh nghĩa để áp bức Chân Gia.

“Chết tiệt!”

Chân Kỳ Vũ vô thức thốt ra câu chửi thề.

Y không thể tưởng tượng nổi mọi chuyện sẽ thành ra như thế này.

Tuy Kim Sơn Trang đúng là những người mù quáng vì tiền nhưng y thực sự không biết rằng bọn họ sẽ giao giấy vay nợ cho Tuyết Dao Trang mặc dù vẫn chưa đến hạn như vậy.

Chân Kỳ Vũ cố gắng kiểm soát biểu cảm của mình rồi nói với Chân Duy Thương.

“Thúc phụ mau mau đi trị thương, chuyện này giao lại cho tiểu điệt.”

“Ta thật là mắt mặt với con quá. Còn chưa nhận được lời xin lỗi mà lại quay về trong trạng thái như thế này...”

“Không đâu ạ. Thúc phụ đã làm hết sức mình rồi. Chuyện từ giờ con sẽ tự giải quyết.”

“Khực!”

“Còn đứng đó làm gì thế? Mau đưa thúc phụ vào trong, nhanh lên!”

Những võ giả Chân Gia vội vàng di chuyển Chân Duy Thương vào trong để trị thương khi nghe được lệnh của Chân Kỳ Vũ.

Phiêu Nguyệt đã quan sát được toàn cảnh.

Nam Cung Việt cùng Ngô Châu Khang đã đứng cạnh hắn từ lúc nào.

“Bầu không khí không được tốt lắm thì phải.”

“Mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn rồi.”

Bọn họ là những bậc anh tài ít ỏi trong giang hồ nên khả năng nắm bắt tình hình của bọn họ cũng rất phi thường. Bọn họ linh cảm được bầu không khí hiện tại đã thay đổi.

“Chân Gia khó khăn đến mức vay tiền của Kim Sơn Trang sao? Nếu có khó khăn thật thì hà cớ gì lại phải vay tiền của Kim Sơn Trang cơ chứ.”

Tất cả mọi người ở thành Hà Nam đều biết rằng trang chủ của Kim Sơn Trang là Kim Tấn Trung là một con rết độc.

Chỉ cần mượn từ ông ta một lượng, ông ta sẽ tính lãi cho một lượng đó. Dù cho người mượn có nghèo đến mấy ông ta vẫn sẽ vắt kiệt người đó như một miếng giẻ khô để đạt được mục đích cuối cùng của mình.

Cũng vì thế mà có một luật bất thành văn rằng dù có cần tiền đến mấy nhưng nếu vẫn chưa bị dồn đến mức đường cùng thì tuyệt đối không được tìm đến Kim Sơn Trang.

Chân Gia gần đây đúng là có hơi khốn khó nhưng chưa đến mức phải tìm đến Kim Sơn Trang để mượn tiền.

“Không lẽ có sự tình gì mà chúng ta chưa biết?”

“Chân Gia khó khăn đến mức đó sao?”

Những người đến Chân Gia để có được danh tiếng bắt đầu xì xào.

Bọn họ chỉ đến đây vì nghĩ Chân Gia sẽ chiến thắng chứ không xem đó là sứ mệnh hay nghĩa lý mà bọn họ phải làm.

Cũng không có gì lạ khi tinh thần của họ bị lung lay khi nghe Chân Gia gặp khó khăn.

“Tới đi!”

Bỗng một nói đầy nội lực vang lên ở lối vào.

“Khực!”

“Hự!”

Những võ giả có nội công yếu cảm thấy màng nhĩ đau nhức như thể bị xé toạc khi nghe thấy giọng nói đầy nội lực ấy.

“Là kẻ nào vậy?”

“Ngươi là ai?”

Những võ giả có nội công mạnh mẽ chạy về phía lối vào.

Một nam một nữ đang đứng ở đó.

Một nam đeo một cây thương lớn ở trên vai, một nữ với dáng người mảnh khảnh.

Cây thương mà nam nhân kia cầm đủ lớn và dày để có thể sẵn được con rồng trong truyền thuyết.

Giọng nói đầy nội lực ban nãy cũng do hắn phát ra.

Tuy đang có rất nhiều người vây quanh nhưng cả hai người đều không có vẻ sợ hãi gì cả. Thậm chí còn cười nhạo những người xung quanh.

Chân Kỳ Vũ chen qua đám người và đến gần họ.

“Cho hỏi các vị là ai?”

“Tiểu công tử, bọn ta đến từ Tuyết Dao Trang.”

“Tuyết Dao Trang?”

“Đúng vậy! Tên ta là Trương Cuồng Sơn. Không biết công tử đã từng nghe qua chưa?”

“Long Sát Liệp Phu”

“Hờ hờ! Quả nhiên công tử có nghe qua rồi. Đúng vậy! Ta chính là Long Sát Liệp Phu Trương Cuồng Sơn.”

Trương Cuồng Sơn nhìn quanh với vẻ mặt kiêu ngạo.

Long Sát Liệp Phu.

Thợ săn rồng.

Không phải Trương Cuồng Sơn thực sự săn rồng. Rồng vốn là một con vật có trong truyền thuyết, không ai biết nó có thực sự tồn tại trên thế giới này hay không.

Trương Cuồng Sơn được đặt biệt danh như thế là vì cây thương to lớn của ông ta.

Các đồng đạo trong giang hồ đã đặt biệt danh như vậy cho ông ta bởi khả năng sử dụng thuần thục cây thương lớn của ông ta đủ để săn một con rồng.

Chân Kỳ Vũ nhìn qua nữ nhân đứng cạnh Trương Cuồng Sơn.

“Vị này hẳn là Huyền Huyền Ma Nữ?”

“Đúng vậy. Ta là Tạ Ngọc Liên.”

Huyền Huyền Ma Nữ Tạ Ngọc Liên.

Thủ thuật của Tạ Ngọc Liên tàn nhẫn đúng với tên gọi ma nữ của ả ta. Và điều khiến ả nổi danh hơn hết ấy chính là ả là phu nhân của Trương Cuồng Sơn.

Hai người lúc nào cũng dính lấy nhau và gây ra những cuộc náo loạn đủ để có thể nói nơi đâu có họ, nơi đó chắc chắn sẽ có phong ba.

Chân Kỳ Vũ nói với họ.

“Hai vị đến bốn gia có chuyện gì vậy? Phải chăng hai vị đang muốn xâm nhập vào bốn gia?”

“Làm gì có chuyện đó?”

Trương Cuồng Sơn nhe hàm răng đã ố vàng ra cười ha hả.

Ánh mắt của Chân Kỳ Vũ sâu thẳm.

“Vậy hai vị đến bốn gia là có việc gì?”

“Ta đến để lấy tiền.”

“Tiền?”

Nói rồi Trương Cuồng Sơn rút ra một tờ giấy trong ngực.

“Số tiền mà Chân Gia lấy đi nhưng không muốn trả lại ấy.”

Tờ giấy ấy chính là giấy ghi nợ có chữ ký của Chân Nguyệt Minh.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 230

“Chỗ này có ghi là đến cuối tháng sẽ trả 10 ngàn lượng và 7 ngàn lượng tiền lãi. Đây là giấy nợ do chính Chân Nguyệt Minh, Gia chủ của Chân Gia đích thân ký.”

Trương Cuồng Sơn cố tình hét to lên để mọi người cùng nghe thấy.

Ông ta dùng cả nội công để nói, vậy nên ai cũng nghe tiếng ông cả.

Mọi người lúc này mới đầu đầu ầm ĩ lên.

“Chuyện này là thật sao?”

“Nghe nói họ đã mượn tiền của Kim Sơn Trang à?”

Tiếng ồn ào cũng mọi người đã lọt vào tai Chân Kỳ Vũ.

Chân Kỳ Vũ tạm thời không thể đáp trả, mặt hấn đỏ bừng cả lên. Hắn đang cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Nhìn thấy bộ dạng đó, Phiêu Nguyệt mới lảm lảm.

“Bị lừa rồi.”

“Ý huynh là sao? Bị lừa á?”

Ngô Châu Khang liền nhìn Phiêu Nguyệt.

Gương mặt hắn lúc này tràn đầy vẻ nghi hoặc.

“Chỉ vài ba câu nói và một mẫu giấy cũng đủ làm suy sụp quyền thế của Chân Gia.”

“Ý huynh là sao?”

“Tám giấy ghi nợ đó không quan trọng là thật hay giả. Nhưng từ lúc họ rút nó ra, Chân Gia đã trở thành một gia môn bại rồi. Trước tiên trong đầu mọi người sẽ dấy lên mối nghi ngờ. ‘Ta có thể trông cậy vào Chân Gia thật không đây? Chẳng phải nương tựa vào một nơi đã cạn kiệt tài chính đến mức phải đi vay nợ thế này cũng hoàn vô dụng hay sao?’. Những mối nghi hoặc đó sẽ không dễ gì xóa bỏ được.”

“Ừm!”

“Ta không rõ người đó là ai, nhưng Tuyết Dao Trang đang sở hữu một kẻ rất biết dùng đầu óc đấy.”

“Ai đó đã lên kế hoạch cho chuyện này sao?”

“Vậy người nghĩ họ đến đây với mục đích gì chứ? Hà có gì còn vào lúc này chứ?”

“Chuyện đó...”

“Tất cả đều được tính toán rồi. Khi nào bày ra chuyện này sẽ gây đả kích lớn nhất cho Chân Gia...”

Chẳng biết Kim Sơn Trang có đích thân bán giấy ghi nợ cho Tuyết Dao Trang hay hai thế lực này vốn đã đứng về phía nhau ngay từ đầu. Nhưng tóm lại, nếu có thể làm dấy lên sự nghi ngờ của những võ giả đứng về phía Chân Gia thì đây không phải là cái giá đắt.

“Ừm!”

Nghe Phiêu Nguyệt giải thích, Ngô Châu Khang liền thở dài một hơi.

Hắn chỉ nghĩ đơn thuần là Trương Cuồng Sơn bị ép buộc, nhưng đây là lần đầu hắn nhận ra nội tình lại sâu xa như thế.

Chính lúc này, Phiêu Nguyệt liền bồi thêm.

“Kỳ Vũ nên cắt ngang lời ông ta và nói rằng bọn gia chưa bao giờ viết giấy nợ, hoặc là hắn phải trả lại số tiền đó.”

Rõ ràng Chân Kỳ Vũ không hề có kinh nghiệm gì cả.

Hắn chỉ tỏ ra bối rối trước lời buộc tội bất ngờ kia và không biết phải giải quyết tình huống hiện giờ ra sao.

Chân Kỳ Vũ cứ như thế càng khiến cho những người đến giúp đỡ Chân Gia cảm thấy bất an hơn.

“Họ sẽ phân định ngay tại đây. Tùy vào phản ứng của hắn mà họ sẽ đưa ra lựa chọn khác nhau.”

Phiêu Nguyệt liền nhìn Chân Kỳ Vũ.

Chân Kỳ Vũ vẫn chưa nắm được điểm mấu chốt. Thế nhưng chuyện này Phiêu Nguyệt không thể ra mặt được.

Chân Kỳ Vũ phải tự mình đưa ra phán đoán và vượt qua khó khăn này.

Nam Cung Việt nãy giờ im lặng liền lên tiếng.

“Nếu đúng như lời Phiêu Đại hiệp thì đây là một thử thách quá khắc nghiệt đối với Kỳ Vũ rồi.”

“Chúng đã chơi Chân Gia một vỏ khá đau đấy.”

“Hừ!”

Nam Cung Việt thở dài một hơi rồi tiến về trước.

Bởi vì hắn nhận ra ngay bây giờ hắn phải làm gì đó.

Hắn liền đi thẳng về phía Trương Cuồng Sơn.

“Ngươi là ai?”

Trương Cuồng Sơn giận dữ hét lên.

Người bave temình thường nhìn thấy cỗ khí thế đó có khi phải sồn cả ra quần. Thế nhưng Nam Cung Việt vẫn không hề chớp mắt mà nói.

“Tên ta là Nam Cung Việt.”

“Nam Cung? Là người của Thủ Thiên Hội à?”

Đồng tử Trương Cuồng Sơn chợt lay động.

Cho dù Trương Cuồng Sơn có hung tợn đến đâu cũng không thể bình tĩnh trước cái tên Thủ Thiên Hội.

“Đúng vậy! Nhưng ông không cần phải sợ hãi vì ta không đến đây với tư cách là người của Thủ Thiên Hội.”

“Vậy là người đến đây với tư cách cá nhân chứ không phải là thành viên của Thủ Thiên Hội ư?”

Nam Cung Việt im lặng gật đầu.

Nụ cười thoáng hiện lên môi Trương Cuồng Sơn.

Thủ Thiên Hội là một thế lực đáng sợ, nhưng ông ta không có lý gì phải sợ hãi một mình Nam Cung Việt cả.

“Hừ hừ! Ta không hiểu vì sao Nam Cung Công tử lại có mặt tại đây, nhưng bây giờ vẫn chưa muộn đâu. Ở lại một nơi mà dùng cả Diêm Vương Đội để đòi tiền cũng không trả thì có tương lai gì chứ? Tốt nhất Công tử nên rời khỏi đây rồi quay về Thủ Thiên Hội thì hơn, như vậy mới bảo toàn được thanh danh của Công tử.”

“Lời ông nói sai rồi.”

“Cái gì?”

Nam Cung Nguyệt lấy ra hai tờ giấy rồi ném cho Trương Cuồng Sơn.

Tờ giấy khẽ khàng lay trong gió rồi đáp xuống tay Trương Cuồng Sơn.

Trương Cuồng Sơn nghi hoặc nhìn hai tờ giấy. Lúc này gương mặt ông liền méo xệch đi.

“Cái gì?”

Trong tay ông là hai tờ ngân phiếu trị giá 10.000 lượng.

“Đây là ngân phiếu phát hành tại Kim Sơn Trang mà ông yêu quý. Mang nó đi sẽ đổi thành vàng được đấy. Tiền gốc là 10.000 lượng, cộng với tiền lãi thì còn thừa ra 3.000 lượng. Có vẻ như Tuyết Dao Trang khó khăn đến mức phải gửi cả một tờ giấy nợ giả để kiếm chác, nhưng không sao, ông cứ lấy 3.000 lượng còn lại xung vào ngân khố đi.”

“Ừ haha!”

“Hahaha!”

Đột nhiên xung quanh vang lên tiếng cười.

Sự hào hiệp của Nam Cung Việt đã khiến mọi người quên đi tình huống vừa nãy mà bật cười thành tiếng.

Giương mặt Trương Cuồng Sơn lúc này đã méo mó như ác quỷ.

“Người nói tờ giấy nợ này là giả sao?”

“Ta đâu biết! Ông phải hiểu rõ hơn chứ. Nhưng ngân phiếu mà ta đưa ông là thật nên ông cứ yên tâm mà quay về nhé.”

Tất cả mọi người đều thán phục trước sự hào hiệp của Nam Cung Việt.

‘Đại huynh!’

Chân Kỳ Vũ cũng nhìn Nam Cung Việt với vẻ mặt vô cùng cảm kích.

Giương mặt Trương Cuồng Sơn và Tạ Ngọc Liên đã biến dạng đi.

Họ cảm nhận tình thế đang dần bị đảo ngược.

Họ cố gắng dùng tờ giấy nợ để làm lung lay Chân Gia nhưng tình hình đã thay đổi bởi sự can thiệp của Nam Cung Việt.

Tất cả mọi người xung quanh đều đang cười nhạo họ.

Đây là lần đầu họ phải chịu sự nhạo báng như thế này.

“Người dám!”

Tạ Ngọc Liên liền nổi đóa lên.

Trong tay bà ta đã cầm trảo đới từ lúc nào.

Vùuu!

Bà ta liền phóng trảo đới về phía Nam Cung Việt.

“Không được! Chết tiệt.”

Lúc Trương Cuồng Sơn định ngăn chặn thì đã muộn rồi.

Trảo đới đã phóng đến trước mặt Nam Cung Việt.

“Haa!”

Lúc này Ngô Châu Khang lập tức di chuyển.

Hắn vung một đường kiếm nhanh như thiểm điện về phía trảo đới của Tạ Ngọc Liên.

“Hic!”

Trảo đời bị cắt làm hai nửa, gương mặt Tạ Ngọc Liên liền vô cùng bàng hoàng. Ngô Châu Khang liền thi triển tuyệt kỹ về phía bà ta.

Vùuu!

Thanh kiếm sắc bén cắt ngang không khí.

Đường kiếm của Ngô Châu Khang giống như con độc xà, vậy nên Tạ Ngọc Liên khó mà chặn được. Bà ta cứ thế bị đẩy lùi về sau.

Trương Cuồng Sơn cố gắng tương trợ cho bà, nhưng một cước của Ngô Châu Khang đã đá đánh mạnh vào bụng bà ta.

Bốp!

“Ặc!”

Cùng với tiếng hét đau đớn, Tạ Ngọc Liên bay vút ra xa.

Ngô Châu Khang cố tình dùng chân đá bà ta thay vì dùng kiếm.

Đó là một sự sỉ nhục không hề nhỏ đối với Tạ Ngọc Liên.

Ngô Châu Khang lúc này vô cùng phần nộ.

Hắn không thể đoán được ý đồ ẩn giấu phía sau vì đầu óc hắn không nhanh nhạy như Phiêu Nguyệt. Thế nhưng, ngay khi nhận ra Trương Cuồng Sơn và Tạ Ngọc Liên cố tình hạ bệ Chân Gia bằng hành vi bẩn thỉu, cơn giận của hắn đã vọt lên tận đỉnh đầu.

Hắn là một nam nhân tin rằng cái thiện thì cần phải được bảo vệ.

Cho dù có trở thành kẻ địch và chiến đấu hết sức, hắn cũng phải bảo vệ được danh dự tối thiểu.

Việc Tuyệt Dao Trang cử Trương Cuồng Sơn đến để chế giễu Chân Gia là chuyện hắn không thể tha thứ được.

“Nàng ổn chứ?”

Trương Cuồng Sơn diu Tạ Ngọc Liên đã bị đả thương.

May mắn là vết thương không nghiêm trọng, bà ta chỉ bị chảy một chút máu.

Tạ Ngọc Liên vừa dùng tay áo lau vết máu trên miệng vừa nhìn chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống Ngô Châu Khang.

“Tên ngươi là gì?”

“Ta là Ngô Châu Khang.”

Ngô Châu Khang đồng dặc nói ra danh tính của mình.

Tạ Ngọc Liên lùi về sau rồi nói.

“Ta sẽ ghi nhớ cái tên của ngươi.”

“Hừm! Tùy ý các người.”

Ngô Châu Khang cười khẩy một tiếng.

Hắn không hề sợ Tạ Ngọc Liên.

Trương Cuồng Sơn nhận ra khí thế dữ dội của hắn liền lùi Tạ Ngọc Liên lùi về sau.

‘Chết tiệt! Đáng lẽ phải phá bình nhiều hơn nữa.’

Đáng lý ông ta phải khuấy cho đục nước hơn, nhưng vì Nam Cung Việt và Ngô Châu Khang ra mặt nên tiếc là ông ta không thể làm gì nữa.

May là Chân Kỳ Vũ và võ giả của Chân Gia không tiếp tục tấn công họ.

Dù sao thì Trương Cuồng Sơn và Tạ Ngọc Liên cũng đến đây với tư cách là đại sứ.

Họ vẫn chưa chính thức xung đột với nhau, nếu giết chết đại sứ cũng khó tránh khỏi chỉ trích của giang hồ.

Sau khi hai người họ rời đi, Nam Cung Nguyệt liền thờ dài.

“Phù!”

Hắn đã dùng đến 20.000 lượng, đây là tổn thất khá lớn với hắn.

Ngoài ra, số tiền mà hắn dùng không phải là tiền riêng mà là công quỹ của Thủ Thiên Hội. Lúc nào quay về, hắn buộc phải bù lại khoảng tiền đó.

Trong nháy mắt đã trở thành một kẻ nghèo kiết xác, nhưng hắn không hề hối hận vì hành động của mình.

Cả Ngô Châu Khang cũng thế.

“Xin đa tạ các huynh!”

Chân Kỳ Vũ liền cúi đầu thể hiện lòng cảm kích với hai người bọn họ. Nam Cung Việt liền lắc đầu nói.

“Đệ nên đa tạ Phiêu Đại hiệp kia kìa. Nếu không có huynh ấy, bọn ta cũng suýt bị lừa rồi.”

“Đại huynh?”

Chân Kỳ Vũ liền nhìn quanh tìm Phiêu Nguyệt. Thế nhưng, lúc này đã không thấy hắn ta đâu.

“Chết tiệt! Bọn khốn đó...”

Trương Cuồng Sơn nghiêng răng nghiêng lợi.

Lúc mới đến Chân Gia, ông còn tràn đầy khí thế, vậy mà bây giờ trước mắt ông đã tối sầm đi khi nghĩ đến việc phải trở về Tuyết Dao Trang như một con chó cụp đuôi.

“Ta sẽ không bao giờ tha thứ đâu.”

Tạ Ngọc Liên cũng quay lại nhìn phía sau với ánh mắt tràn đầy oán độc.

Họ đã đi một quãng khá xa nên dù có nhìn lại cũng không còn thấy Chân Gia nữa. Thế nhưng, trong mắt Tạ Ngọc Liên lại bùng lên lửa giận tựa hồ Chân Gia đang ở ngay trước mặt bà.

“Ta không còn mặt mũi nào gặp Tổng quản nữa.”

Trương Cuồng Sơn lăm bằm nhìn hai tờ ngân phiếu. Đây là lần đầu ông ta nhìn thấy ngân phiếu trị giá lớn thế này. Trong lòng ông thoáng dấy lên chút tham vọng.

Nếu ông ta cầm số tiền này bỏ trốn thì có thể hưởng vinh hoa cả đời. Thế nhưng, khó mà đổi ngân phiếu sang tiền mặt được. Quan trọng hơn chính là ông ta sợ hậu hoạn phải gánh nên không dám đụng tay vào.

Mặc dù Trương Cuồng Sơn và Tạ Ngọc Liên nổi danh khắp tỉnh Hà Nam, nhưng không thể so với thế lực lớn như Tuyết Dao Trang được. Sức mạnh của Tuyết Dao Trang mà thế nhân biết đến thật ra chỉ là phần nổi của tảng băng chìm mà thôi.

Có rất nhiều bí mật bị che giấu vẫn chưa phô bày ra bên ngoài.

Ban đầu Trương Cuồng Sơn cũng xem nhẹ Tuyết Dao Trang. Thế nhưng sau khi tận mắt xác nhận, ông liền thay đổi suy nghĩ của mình.

‘Chân Gia sẽ không thắng nổi trận chiến này đâu. Cho dù họ có vùng vẫy cách mấy cũng chẳng thể vượt qua Tuyết Dao Trang.’

Vấn đề bây giờ chính là ông phải quay về Tuyết Dao Trang khi chưa hoàn thành nhiệm vụ được giao.

Điều Tuyết Dao Trang muốn chính là hạ bệ uy tín của Chân Gia, nhưng trái lại, Tuyết Dao Trang lại biến thành trò cười cho thiên hạ.

Trương Cuồng Sơn sợ rằng họ sẽ bắt bẻ ông vì chuyện này. Thế nhưng ông cũng không thể bỏ trốn. Bởi ông biết rõ nếu bỏ trốn sẽ không có kết cục tốt đẹp hơn là mấy.

Hai người bắt lực tiến về Tuyết Dao Trang.

Cả hai cô lê lết về trước, đôi vai rũ xuống trông vô cùng thảm hại.

Vậy nên họ không hề nhận ra.

Có một nam nhân đã âm thầm đi theo họ.

Gã nam nhân di chuyển đồng bộ với hơi thở và nhịp chân của hai người chính là Phiêu Nguyệt.

Sau khi rời khỏi Chân Gia, Phiêu Nguyệt đã theo sát bọn họ. Thế nhưng họ hoàn toàn không nhận ra điều này.

Phiêu Nguyệt theo sau và quan sát nhất cử nhất động của đôi vợ chồng. Sau đó hắn đi đến kết luận.

‘Bọn họ vốn không đủ tư duy để làm ra chuyện này.’

Vậy thì rõ ràng ai đó đã đưa cho họ tờ giấy ghi nợ và sai họ gây náo loạn ở Chân Gia. Và kẻ đó hẳn là bộ não của Tuyết Dao Trang.

Người đã lên kế hoạch mọi chuyện và dùng võ giả như tay sai của mình.

Có lẽ việc Tuyết Dao Trang lấy lại uy thế cũng nhờ vào sự can thiệp của hần ta.

Phiêu Nguyệt muốn xác nhận xem đối phương rốt cuộc là người như thế nào.

Và chính Trương Cuồng Sơn và Tạ Ngọc Liên sẽ dẫn đường cho hần.

231

Tuyết Dao Trang cũng được bao quanh bởi một bức tường cao như những trang viên khác. Một pháo đài được xây dựng nên để người ngoài không thể nhìn vào bên trong.

Trong trang viên có rất nhiều điện các, sân luyện võ, ao cùng giả sơn kết hợp hài hòa với nhau. Bất kỳ ai đến Tuyết Dao Trang cũng không thể rời mắt khỏi hình dáng xinh đẹp này của nó. Tuy nhiên, đó cũng chỉ là vẻ bề ngoài, trên thực tế, nó chẳng khác gì một long tầm hổ huyết với đủ loại bẫy và cao thủ.

Cổng trước và cổng sau đều được canh gác nghiêm ngặt, các cao thủ ẩn nấp ở khắp nơi trên tường cao nên đừng ai mơ tưởng đến việc có thể lên vào đây.

Càng đến gần Tuyết Dao Trang lại càng cảm nhận được khí thế uy nghiêm của nó.

Một trang viên được làm từ đá và gỗ thì không có lý nào lại tỏa ra khí thế đó được. Khí thế ấy chính là phát ra từ những người ở trong đó.

Cảm nhận được khí thế ấy từ xa có nghĩa là trong Tuyết Dao Trang có rất nhiều người xuất chúng tụ tập lại.

Trương Cuồng Sơn cùng Tạ Ngọc Liên đi qua cổng chính của Tuyết Dao Trang mà không có bất kỳ thủ tục đặc biệt nào.

Phiêu Nguyệt đi theo phía sau họ khẽ cúi đầu xuống một chút.

Rắc rắc!

Các cơ trên gương mặt hần chuyển động, tiếng xương va đập vào nhau vang lên.

Khi hắt ngẩng mặt lên, gương mặt của hắn đã thay đổi hoàn toàn thành một người khác.

Phiêu Nguyệt truyền nội công vào Âm Long Bào. Âm Long Bào chuyển màu từ màu đen sang màu đỏ rực rỡ.

Chỉ bấy nhiêu thôi cũng đã khiến Phiêu Nguyệt hoàn toàn trở thành một người khác.

Hắn thân nhiên bước đến cổng chính.

“Xin dừng chân! Cho hỏi cao danh quý tánh của các hạ là gì?”

Những võ giả đứng gác ở cổng chính ngăn Phiêu Nguyệt lại.

Phiêu Nguyệt bình thân trả lời, gương mặt không một chút biến sắc.

“Tại hạ Hữu Cảnh Bô đến từ Kim Sơn Trang.”

“Kim Sơn Trang? Chẳng phải họ mới rời đi hôm qua sao?”

“Trang chủ để quên hóa đơn nên cho tại hạ đến lấy nó về.”

Phiêu Nguyệt nói dối một cách trơn tru. Hắn thậm chí còn lôi ra một tờ giấy rồi vẩy vẩy nó trước mặt của những võ giả. Tất nhiên những võ giả ở đó không dám kiểm tra tờ giấy đó.

Phiêu Nguyệt đã nghĩ ra lời nói dối này ngay sau khi nhìn thấy giấy vay nợ do Trương Cuồng Sơn mang đến. Nếu là một mối quan hệ đủ thân cận để giao giấy vay nợ cho thì rõ ràng là Tuyết Dao Trang sẽ không nghi ngờ gì.

Võ giả Tuyết Dao Trang cẩn thận quan sát toàn thân Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt cố tình cao giọng, tỏ vẻ khó chịu.

“Các hạ không cho ta vào sao? Ta có thể quay trở về báo cáo với trang chủ rằng ta không thể hoàn thành nhiệm vụ vì võ giả của Tuyết Dao Trang không nhỉ?”

“K, không phải vậy đâu! Ôi, cái tính cách của con người này thật là. Ban nãy các hạ nói tên của mình là gì nhỉ?”

“Hữu Cảnh Bô.”

“À. Mời Hữu thiếu hiệp vào trong.”

“Đa tạ.”

“E hèm!”

Phiêu Nguyệt chấp tay với những võ giả canh gác cổng chính rồi bước vào bên trong.

Phiêu Nguyệt bước đi thản nhiên như thể mình đã vào đây rất nhiều lần khiến cho những võ giả canh gác không mấy may nghi ngờ gì thêm.

Phiêu Nguyệt nhanh chóng quan sát xung quanh ngay khi bước vào Tuyệt Dao Trang.

Chẳng mấy chốc, hắn đã nhìn thấy bóng lưng của Trương Cuồng Sơn và Tạ Ngọc Liên đang đi từ phía xa.

Phiêu Nguyệt đi theo hướng mà họ đang đi.

Không một ai nghi ngờ gì Phiêu Nguyệt.

Bởi Tuyệt Dao Trang cũng giống như Chân Gia, cũng rơi vào tình cảnh có nhiều người bị thương trong cuộc chiến ở Nhữ Nam.

Đây không phải là lúc để dò xét khi có gương mặt mới xuất hiện bởi đang có rất nhiều người bận rộn di chuyển để điều trị và chăm sóc cho bọn họ.

Nhờ vậy mà Phiêu Nguyệt có thể tự do đi lại ở bên trong Tuyệt Dao Trang mà không bị ai nghi ngờ.

Phiêu Nguyệt vẫn bước đi theo Trương Cuồng Sơn và Tạ Ngọc Liên.

Nơi bọn họ đến là một nội viên được bao quanh bởi những bức tường cao lớn.

Nội viên là nơi ở của những người có vai trò chủ chốt thực sự của Tuyệt Dao Trang.

Hầu hết những người được chiêu mộ từ bên ngoài không được đi qua cổng chính của nội viên.

Phiêu Nguyệt nhìn nội viên từ xa.

Hình bóng của Trương Cuồng Sơn và Tạ Ngọc Liên biến mất trong nội viên.

Hắn không thể mù quáng đuổi theo họ như khi ở cổng chính của Tuyệt Dao Trang được.

Bởi nhìn thôi cũng thấy khí thế và ánh mắt của võ giả canh giữ nội viên hoàn toàn khác biệt.

Đến cả Trương Cuồng Sơn cùng Tạ Ngọc Liên cũng phải bị xét hỏi từng chút một mới vào được bên trong. Vậy nên chắc chắn bọn họ sẽ không ngờ nghệch đến mức cho phép những người lần đầu tiên họ thấy mặt như Phiêu Nguyệt bước vào trong.

Vậy thì hẳn đành phải đổi phương pháp để thâm nhập.

Phiêu Nguyệt nhìn lướt qua bức tường.

Bức tường ngăn cách ngoại và nội viên không những rất cao mà còn có những cao thủ được bố trí canh gác ở khắp mọi nơi.

Nhưng may mắn thay, những cam bẫy được lắp đặt ở đây không quá khó khăn đối với Phiêu Nguyệt.

Chắc chắn Tuyết Dao Trang sẽ bố trí những cơ quan trận thức phức tạp hơn nếu bọn họ đã ở đây một thời gian đủ lâu. Tuy nhiên, vì họ định cư ở đây chưa được bao lâu nên chỉ có những cơ quan trận thức cơ bản được lắp đặt.

Tuyết Dao Trang rõ ràng muốn đánh đuổi Chân Gia và khôi phục lại lãnh thổ cũ của mình và xây dựng một pháo đài ở đó nên không muốn đầu tư nhiều vào nơi này.

Điều đó thật tốt với Phiêu Nguyệt.

Không phải vì hắn cảm thấy phiền phức khi phải giải những trận thức phức tạp ấy mà là hắn có thể dễ dàng tránh được ánh mắt của mọi người.

Phiêu Nguyệt khuếch đại cảm giác để kiểm tra những người đang ở trên được.

Con người dẫu có tài tập trung xuất sắc đến mấy thì thời gian duy trì được sự tập trung ấy cũng chỉ được vài ngày. Thời gian còn lại con người chỉ nhìn theo quán tính.

Khả năng tập trung của bọn họ tuyệt đối sẽ không duy trì được lâu, trừ phi bọn họ đã được nuôi dưỡng một cách đặc biệt như Phiêu Nguyệt.

Vì vậy nên Phiêu Nguyệt không quá khó để tìm ra điểm mù, nơi tầm nhìn của bọn họ không thể chạm tới.

Sau khi xác nhận xem không có ai nhìn thấy mình, Phiêu Nguyệt bay lên rồi lén vào nội viên như một con mèo hoang.

Một lúc sau, những người đang ẩn mình cảm thấy kỳ lạ nên đã nhìn về nơi Phiêu Nguyệt đi qua nhưng không còn một chút vết tích nào ở đó cả.

Phiêu Nguyệt thay đổi phục trang và gương mặt sau khi thành công lén vào nội viên.

Bất kỳ môn phái nào cũng sở hữu khí thế của riêng mình.

Đối với những danh môn đạo gia như phái Võ Đang thì sở hữu bầu không khí uy nghiêm đúng mực. Còn những đệ tử của những môn phái mới nổi danh đạo gần đây thì tỏa ra bầu không khí đầy tham vọng.

Tuyệt Dao Trang cũng thế.

Khác với khi bị đuổi khỏi Thiên Trung Sơn như một con chó ghẻ lở, bọn họ đã quay trở lại với khí thế bừng bừng như những con chó kiên cường sẵn sàng để chiến đấu.

Phiêu Nguyệt đã cảm nhận được bầu không khí đó và bắt chước theo bọn chúng.

Tuy là gương mặt đầu tiên gặp nhưng chắc chắn bọn họ sẽ không thấy Phiêu Nguyệt kỳ lạ bởi vì bọn họ có thể cảm nhận được bầu không khí quanh Phiêu Nguyệt cũng giống như bọn họ.

Điều đầu tiên mà Phiêu Nguyệt làm sau khi lén vào nội viên là truy tìm tung tích của Trương Cuồng Sơn và Tạ Ngọc Liên. Nhưng bóng dáng của cả hai đã biến mất từ lâu.

Người bình thường sẽ bỏ cuộc khi gặp phải trường hợp này, nhưng Phiêu Nguyệt thì khác.

Phiêu Nguyệt ngẩng đầu lên và ngửi mùi hương tỏa trong không khí.

Mùi hương hỗn tạp do có rất nhiều mùi trộn lẫn vào với nhau. Người bình thường có thể chỉ cảm nhận mùi đó chỉ là mùi hôi thối nhưng khứu giác siêu phàm của Phiêu Nguyệt có thể phân biệt được những mùi hương có chứa trong đó.

Phiêu Nguyệt tập trung vào mùi phấn nồng nặc trong tạp hương đó.

Tạ Ngọc Liên đã bơi rất nhiều phần. Chắc chắn trong số những nữ võ giả ở nội viên không có ai bơi nhiều phần như bà.

Phiêu Nguyệt hướng về một cánh cổng nhỏ ở phía Đông. Bởi vì mùi bột tỏa ra từ đó.

Phiêu Nguyệt không ngần ngại mở cánh cửa đó ra và bước vào trong.

Một con đường hẹp giữa hai bức tường khổng lồ cao gấp ba gấp bốn lần đầu người hiện ra.

Mùi hương của Tạ Ngọc Liên càng trở nên nồng hơn.

Rõ ràng là bà ta cùng với Trương Cuồng Sơn đã đi qua con đường này.

Phiêu Nguyệt bước đi không có chút do dự.

Lối đi hẹp khiến cho cơn gió thổi qua nơi này dường như rất mạnh.

Mái tóc cùng y phục của Phiêu Nguyệt tung bay trong gió.

“...”

Bỗng gương mặt của Phiêu Nguyệt hơi đanh lại.

Bởi hẳn có thể cảm nhận được một chút sát khí ở trong làn gió.

Có ai đó đang trốn ở đây.

Một người ẩn mình kỹ lưỡng đến mức chỉ khi gió thổi Phiêu Nguyệt mới cảm nhận được sát khí tỏa ra từ người đó.

Phiêu Nguyệt vẫn bình thản bước tiếp.

Sẽ thật ngu ngốc nếu ngừng di chuyển chỉ vì có ai đó đang lẩn trốn và nhắm đến bản thân mình.

Hắn phải hành động như bình thường.

Phải như vậy thì kẻ đó mới không biết hắn đã phát hiện ra được.

Phiêu Nguyệt vừa bước đi vừa khuếch đại giác quan của mình đến cực độ.

‘Đồng loại của mình.’

Một võ giả bình thường dù có luyện tập đến bao nhiêu thì cũng không thể thi triển ẩn thân thuật đạt đến cảnh giới này. Chỉ có thích khách mới có thể che giấu hoàn toàn được sự hiện diện của mình như vậy.

Gió thổi càng mạnh khi Phiêu Nguyệt đã đi được nửa đường trên con đường nhỏ.

Lạch phạch!

Vạt áo bay phấp phới trong gió, che mất tầm nhìn của hắn.

Đó chính là lúc thích khách đang ẩn mình hành động.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Ám khí lao đến Phiêu Nguyệt cùng với âm thanh sắc bén.

Phiêu Nguyệt thi triển Xà Hành Bộ và lùi lại phía sau. Nhưng ám khí vẫn lao đến dồn dập nơi mà hắn vừa lùi lại.

Đôi phương rõ ràng đã tính toán được hướng tránh đòn của Phiêu Nguyệt.

Xoẹt!

Phiêu Nguyệt đứng tại chỗ xoay tròn và phóng U Linh Chủy ra.

Keng!

Ám khí cùng U Linh Chủy va đập vào nhau.

Việc một ám khí nhỏ hơn bàn tay của trẻ em va chạm với một thanh phi đao gần như là kỳ tích.

Phiêu Nguyệt có thể cảm nhận được sự kích động của tên sát thủ ném ám khí. Hắn là hắn không ngờ rằng Phiêu Nguyệt sẽ đánh bật ám khí của hắn ra. Nhưng tên thích khách đó không hề bàng hoàng và tiếp cận Phiêu Nguyệt.

Bịch bịch bịch!

Tên thích khách chạy với hai tay dang rộng trên bức tường cao chót vót hết như một con diều hâu đang bay xuống thấp.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Phiêu Nguyệt đã dùng U Linh Chủy để tấn công tay của tên thích khách đó.

Keng!

Rõ ràng là một thanh phi đao sắc bén và một bàn tay được cuộn bằng vải đã chạm vào nhau, nhưng lại có âm thanh của kim loại vang lên.

Điều đáng ngạc nhiên hơn cả là bàn tay của tên đó vẫn còn lành lặn mà không hề xuất hiện một vết xước nào.

Phiêu Nguyệt đoán rằng tên thích khách này đã luyện một loại thủ công đặc biệt nào đó.

Trong giang hồ có rất nhiều loại võ thuật và trong đó có loại võ thuật khiến có da và cơ bắp của con người trở nên cứng như thép.

Phiêu Nguyệt nghĩ tên thích khách đã luyện thành một trong số đó.

Vèo vèo vèo!

Hai tay của tên thích khách luân phiên tấn công Phiêu Nguyệt.

Lực tấn công của nó có thể phá hủy một tảng đá to bằng một ngôi nhà.

Đó là một đòn chí mạng.

Phiêu Nguyệt thu hồi U Linh Chủy và đối phó đòn tấn công của tên thích khách bằng tay không.

Bộp bộp bộp!

Tay của bọn họ va chạm vào nhau hàng chục lần.

Thủ công của thích khách tuy có xuất sắc nhưng đôi tay của Phiêu Nguyệt vốn đã được rèn luyện đến cực hạn nên cũng không hề tầm thường.

Tuy tay của Phiêu Nguyệt không cứng cáp như tên thích khách nhưng tay của hắn lại mềm mại và dai như một con rắn. Vậy nên hầu hết những đòn tấn công đều được hắn hấp thụ.

Bốp bốp bốp!

Thứ duy nhất có thể nghe thấy là âm thanh của hai bàn tay chạm vào nhau.

Cả hai đều không phát ra âm thanh gì ngay cả khi họ chiến đấu dữ dội như vậy.

Đó là đặc trưng của những sát thủ được đào tạo bài bản.

Họ được dạy sẽ không thốt ra bất cứ âm thanh gì kể cả khi gặp phải vết thương chí mạng nguy hiểm đến tính mạng.

Đôi khi còn có một số thích khách tự cắt lưỡi của mình để không thể hét lên một tiếng động nào.

Bởi khi bọn họ phát ra âm thanh cũng chính là lúc bản thân họ thiếu tư cách để làm một thích khách.

Đòn tấn công của tên sát thủ kia quả thực sắc bén.

Điều khiến hắn sợ hãi hơn cả chính là lực đạo cường mãnh mỗi khi tên thích khách ấy tấn công.

Phiêu Nguyệt nhận ra tay của tên thích khách ấy trắng một cách khác thường.

Kình lực đáng sợ đang xoay tít trên bàn tay trắng muốt đó.

Chỉ cần trúng đòn, mạng sống của hắn coi như toang. Nhưng Phiêu Nguyệt đã có Phá Ngọc.

Phá Ngọc giúp hắn tập trung mọi thứ vào một điểm để không bị đẩy lùi; ngay cả khi đối đầu với thủ công của tên thích khách kia.

Chuyển động của tên thích khách ngày càng nhanh hơn.

Tốc độ của tên thích khách tăng dần như một con quay bị roi đánh vút vào.

Tốc độ di chuyển càng lúc càng nhanh đến mức không thể nhìn thấy chuyển động của hắn bằng mắt thường được.

Trước mắt Phiêu Nguyệt như đang có thiểm điện.

Võ giả bình thường chắc chắn tay chân sẽ bủn rủn vì không theo kịp chuyển động này.

Nhưng Phiêu Nguyệt không phải là một võ giả bình thường, cũng không phải là một thích khách tầm thường.

Phiêu Nguyệt thi triển Hắc Lôi.

Lôi Lực kích thích các dây thần kinh khiến phản ứng của hắn trở nên nhanh gấp mấy lần.

Không chỉ nhanh về mặt thể chất và suy nghĩ cùng giác quan của hắn cũng trở nên nhanh nhạy hơn rất nhiều lần.

Hơi thở, đôi mắt, chuyển động, cơ bắp hay những biến đổi nhỏ nhất của tên thích khách kia đều lọt vào mắt hắn.

Phiêu Nguyệt dùng mép bàn tay đánh mạnh vào vị trí mà Phiêu Nguyệt đoán tên thích khách kia sẽ tấn công.

Keng!

Tiếng nổ lớn phát ra, tên thích khách bị đánh bật ra phía sau.

Tên thích khách đó nhanh chóng đứng dậy sau khi lộn một vòng trên nền đất. Gương mặt của tên thích khách ấy đầy khó xử.

Tên thích khách nắm chặt lấy cổ tay đang sưng tấy của mình rồi lầm bầm.

“Không thể nào! Thái Âm Thủ mà bị phá vỡ sao.”

Gương mặt của tên thích khách tỏ vẻ đầy khó tin.

Thái Âm Thủ là một loại võ công có uy lực mạnh mẽ giống như Bạch Liên Tổ Thủ trong truyền thuyết.

Vậy mà nó lại bị phá hủy. Điều đó khiến tên thích khách ấy không khỏi bàng hoàng.

“Người là ai?”

Tên thích khách quay đầu lại hắn học nhìn vào Phiêu Nguyệt. Ngay lúc đó, gương mặt bị che khuất bởi mái tóc đen lộ ra.

Phiêu Nguyệt nhận ra người đó ngay lập tức.

‘Hong Lệ Tuyết!’

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 232

Nữ nhân đang nhìn chăm chăm Phiêu Nguyệt với vẻ mặt không giấu nổi sự thất vọng kia chính là Hồng Lệ Tuyết mà hắn gặp không lâu trước đây.

‘Cô ta đã nhận ủy thác từ Tuyết Dao Trang ư?’

Từ lúc gặp nàng ở Nhữ Nam, hắn đã có chút hoài nghi, nhưng hắn không ngờ nàng ta đã đi theo Tuyết Dao Trang.

Phiêu Nguyệt còn ngạc nhiên hơn khi biết rằng Hồng Lệ Tuyết bị ai đó lôi kéo vào Tuyết Dao Trang hơn là việc nàng chấp nhận ủy thác của nơi này.

Hồng Lệ Tuyết vốn là một thích khách hàng đầu ở Bách Quỷ Liên. Để ủy thác cho một người như thế cần phải tốn số tiền không hề nhỏ.

Rõ ràng có người nào đó ở trong con hẻm nhỏ này đã gửi ủy thác cho nàng. Và chính hắn ta cũng là kẻ sai Trương Cuồng Sơn và Tạ Ngọc Liên làm nhục Chân Gia.

Điều này càng khiến Phiêu Nguyệt tò mò về kẻ đó hơn.

Rốt cuộc là ai mà lại suy nghĩ thấu đáo như thế.

Lúc này Hồng Lệ Tuyết mới lại lên tiếng.

“Humm! Tóm lại ngươi vẫn không tiết lộ danh tính của mình đúng chứ?”

Nàng cắn nhẹ vào bờ môi đỏ au.

Bởi vì nàng cảm thấy vừa bị Phiêu Nguyệt làm cho tổn thương.

Rắc!

Nàng tự vặn khớp tay bị trật rồi xoay nó về vị trí cũ.

Mặc dù trông có vẻ đau đớn nhưng nàng không hề hét lên tiếng nào. Nàng chỉ nhìn Phiêu Nguyệt bằng ánh mắt lạnh lùng.

Đây là gương mặt lần đầu nàng nhìn thấy. Thế nhưng nàng vẫn có cảm giác đã gặp qua ở đâu đó.

“Ngươi....”

Lúc Hồng Lệ Tuyết định lên tiếng thì đột nhiên có bóng đen từ bờ tường vọt lên.

Trên người chúng có mùi của thích khách.

Hồng Lệ Tuyết hét lên với bọn họ.

“Khoan đã! Đây là việc của ta. Các người đừng can thiệp vào.”

Thế nhưng chúng không hề để tâm đến lời Hồng Lệ Tuyết mà tấn công Phiêu Nguyệt.

Tất cả bốn bóng đen kia đều là thích khách giống như Hồng Lệ Tuyết.

Vút!

Chúng xoáy người hết như bánh răng cưa xông thẳng về phía Phiêu Nguyệt.

Cảnh giới võ công của đám thích khách không thể bì với Hồng Lệ Tuyết, nhưng trái lại, thông qua hô hấp có thể thấy uy lực của chúng mạnh hơn.

Nếu dùng toàn lực tấn công, chắc chắn Phiêu Nguyệt có thể giành chiến thắng. Thế nhưng nơi này là căn cứ địch.

Hắn không việc gì phải kéo dài thời gian và tự rước họa vào thân cả.

Phiêu Nguyệt đối phó với chúng một cách vừa phải rồi tìm thời cơ rút lui. Chính lúc này.

Két!

Đột nhiên cánh cửa phía đối diện mở ra, có ai đó tiến vào trong.

Người vừa đi vào cùng Trương Cuồng Sơn và Tạ Ngọc Liên chính là Lý Duật - Tổng quản của Tuyết Dao Trang. Hắn cảm nhận được có gì đó không đúng bên trong nên mới xông vào đây.

Lúc nhìn thấy gương mặt Lý Duật, Phiêu Nguyệt nhận ra hắn chính là nguyên nhân của tất cả mọi chuyện.

Gương mặt ấy vô cảm hết như đeo một lớp mặt nạ, đôi mắt sâu thẳm tựa hồ có thể nhìn thấu cả hồng trần, hơn nữa thần thái của hắn cũng vô cùng tinh tế.

Hắn khác hẳn với những người ở đây.

Lý Duật nhìn thấy Phiêu Nguyệt đang giao đấu với đám thích khách cũng không tỏ vẻ gì là ngạc nhiên cả. Hắn chỉ chăm chú quan sát Phiêu Nguyệt.

Trái lại, người ngạc nhiên hơn cả chính là Trương Cuồng Sơn và Tạ Ngọc Liên.

“Cái gì?”

“Có kẻ xâm nhập.”

Nghe tiếng hét của họ, đám võ giả gần đó liền kéo đến.

Thấy tình hình đột nhiên náo loạn, Lý Duật thoáng cau mày.

Hắn thoáng nhìn đôi vợ chồng, trong đôi mắt ấy ánh lên tia khinh miệt rõ ràng.

‘Bị bám đuôi đến đây rồi còn làm ầm lên như vậy.’

Thế nhưng hắn không để lộ suy nghĩ của mình mà chỉ nhìn Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt muốn đánh thêm vài chiêu nữa, thế nhưng hắn lập tức lùi lại rồi đào tẩu. Những tên thích khách đối phó với hắn bắt đầu truy sát hắn, sau đó đám võ giả cũng đuổi theo sau.

“Có thích khách lên vào.”

“Mau bao vây tên đó, không được để hắn thoát.”

Lý Duật lắc lư đầu khi nghe tiếng đám võ giả của Tuyết Dao Trang không ngừng làm loạn lên.

Tiểu lộ này là lối sau thông đến Tổng Quản Phủ.

Kẻ nào đột nhập vào tận nơi này không thể nào thoát khỏi võ giả của Tuyết Dao Trang được.

Lúc này, Hồng Lệ Tuyết mới tiến đến gần Lý Duật.

“Có vẻ ngoài ta ra còn nhiều thích khách nữa nhỉ?”

“Ta đã ủy thác cho Bách Quỷ Liên gửi thêm vài người nữa đến.”

“Một mình ta không đủ sao? Điều đó là vi phạm giao kèo đấy.”

“Chỉ là để chắc chắn hơn thôi.”

Hồng Lệ Tuyết cau mày trước câu trả lời của Lý Duật.

Đám thích khách tấn công Phiêu Nguyệt là những kẻ có địa vị thấp hơn Hồng Lệ Tuyết ở Bách Quỷ Liên.

Chúng được gọi là Hồng Liên Tứ Quỷ.

Đặc biệt, chúng là hai cặp song sinh sinh ra từ một mẹ. Mặc dù thực lực không thể so với Hồng Lệ Tuyết, nhưng khi bốn người hợp lực lại, sức mạnh không hề thua kém Hồng Lệ Tuyết.

Nàng nghe nói Hồng Liên Tứ Quỷ đã đến tận đây, nhưng có vẻ chính Lý Duật đã gửi ủy thác riêng cho Bách Quỷ Liên.

Hồng Lệ Tuyết bất giác run rẩy trước tính toán tỉ mỉ của Lý Duật.

Lý Duật liền hỏi.

“Hắn ta là ai?”

“Ta không biết. Có vẻ hắn cũng là thích khách.”

“Hum! Có phải là thích khách của Chân Gia không nhỉ? Trong Chân Gia có kẻ nào biết dùng đầu óc như vậy sao? Đúng là bất ngờ đấy.”

Để thuê thích khách của Bách Quỷ Liên, Lý Duật phải tốn rất nhiều tiền. Thích khách của Bách Quỷ Liên là những người rất có giá trị.

Nếu dùng thích khách ám sát người đứng đầu, có thể gây ra nỗi sợ hãi lớn cho phía địch. Điều này đồng nghĩa, muốn phá hủy ý chí chiến đấu của kẻ địch, cần phải dùng đến thích khách. Họ là người hữu dụng như thế.

Vấn đề là đến cả Chân Gia cũng tìm đến sát thủ. Hơn nữa, trong tình huống này, rõ ràng tên thích khách kia đã theo dõi Trương Cuồng Sơn và Tạ Ngọc Liên rồi xâm nhập đến tận đây.

Nếu Hồng Lệ Tuyết không phát hiện kịp thời rồi ngăn cản hắn, không biết đã có chuyện gì xảy ra.

Lý Duật ra lệnh cho Hồng Lệ Tuyết.

“Tìm hiểu xem hắn ta là ai.”

“Người nghĩ Hồng Liên Tứ Quý không bắt được hấn ta sao?”

“Nếu hấn ta dễ tóm như thế thì đã không mò đến tận đây rồi.”

“Ta hiểu rồi.”

“Ngay khi tìm hiểu xong thì báo cáo cho ta.”

“Ta biết rồi.”

Hồng Lệ Tuyết liền gật đầu.

Hồng Lệ Tuyết mở tủ lấy ra một bộ y phục rực rỡ.

Bộ y phục làm từ mảnh lụa đỏ bóng loáng được người thợ tài ba đồ biết bao tâm huyết vào.

Đó là bộ y phục mà nàng yêu thích nhất.

Nàng thường dùng nó khi giả thành một ca nhân.

Nàng luôn vận bộ y phục này khi muốn xuất hiện thật lộng lẫy trước mặt khán giả.

Ngoài ra bên trong còn có mấy chiếc đai làm bằng da không rõ dùng để làm gì.

Hồng Lệ Tuyết tháo thắt lưng ra. Liên sau đó, y phục đang vận trên người rơi tuột xuống làn da mềm mịn.

Hồng Lệ Tuyết liền quần đai da lên hai cổ tay.

Trên hai đai da đó cắm đầy ám khí.

Dưới bắp chân nàng đeo đai da dày hơn một chút. Bên trong có đặt phi đao to bằng lòng bàn tay trẻ con.

Sau khi đeo xong, nàng liền thay y phục mới rồi cất bộ y phục cũ vào trong tủ. Lúc này diện mạo của nàng đã trở nên sáng sủa và thùy mị hơn hẳn.

Đai da trên cổ tay và bắp chân đã bị che khuất dưới lớp y phục hào nhoáng.

Cuối cùng nàng quần một chảo दौर có họa tiết vô cùng bắt mắt quanh eo.

Bên trong chảo दौर đó là những bình độc dược và cả ngân ty.

Khi hoàn tất khâu chuẩn bị, Hồng Lệ Tuyết liền rời khỏi Tuyết Dao Trang.

Bên ngoài Tuyết Dao Trang vô cùng yên tĩnh, không hề dấu hiệu gì cho thấy rằng đã có thích khách đột nhập vào trong.

Người bên ngoài hoàn toàn không biết bên trong Tuyết Dao Trang đã xảy ra chuyện gì. Thậm chí chẳng ai nhận ra việc Hồng Liên Tứ Quỷ đang truy sát một tên thích khách. Hắn ta đã lén vào rồi trốn ra mà không hề để lại chút dấu vết nào.

Thực tế có nhiều thích khách khi đào tẩu sẽ không để lại bất kỳ dấu vết nào. Nhưng chỉ có những người thuộc cấp bậc cao trong Bách Quỷ Liên mới làm được điều đó.

Hồng Lệ Tuyết lúc này đi ngang qua mọi người.

Từ hướng của nàng, nàng nhìn thấy bốn nam tử đang hòa vào dòng người.

Mặc dù bốn nam tử đó có gương mặt giống hệt nhau nhưng không một ai để ý đến chúng cả. Dường như sự tồn tại của chúng đã bị xóa bỏ khỏi thế gian này.

Hồng Lệ Tuyết liền nhận ra chúng là ai.

Đó chính là Hồng Liên Tứ Quỷ đang đuổi theo tên thích khách.

Chúng khẽ nhìn Hồng Lệ Tuyết rồi lắc đầu.

Điều này đồng nghĩa chúng đã bỏ lỡ tên thích khách.

Hồng Lệ Tuyết lặng lẽ đi lướt qua chúng.

Dù sao nàng cũng không nghĩ chúng có thể tóm được kẻ kia. Nếu hắn ta là thích khách tầm thường như thế thì đã bị nàng không chế khi còn ở Tuyết Dao Trang rồi.

Hồng Lệ Tuyết đột nhiên lấy một lọ thuốc từ bên trong chảo dói ra. Sau khi lắc nhẹ lọ thuốc một hồi, nàng liền mở nắp lọ. Bên trong tỏa ra mùi hương vô cùng nồng.

Hồng Lệ Tuyết đưa mũi vào lọ thuốc rồi ngửi mùi hương bay ra.

Lúc hít lấy mùi hương đó, trong đầu này dường như có tia sáng xẹt ngang qua. Khứu giác nàng bây giờ đã nhạy hơn gấp chục lần.

Thứ này được gọi là Lôi Thiểm Huyết Khuyển Hương.

Công dụng của nó là khuếch đại khứu giác lên đến hàng chục lần chỉ trong tích tắc.

Hơn nữa, Hồng Lệ Tuyết đã tu luyện được tâm công đặc biệt, vậy nên nàng sở hữu khứu giác nhạy như một con chó săn, mặc dù khả năng này chỉ dùng được trong khoảng thời gian ngắn.

Hậu quả để lại khi dùng quá mức là mũi của nàng có thể sẽ bị tê liệt khoảng mười ngày.

Hiện giờ, tất cả mùi hương đều xộc vào mũi nàng.

Các giác quan trong thoáng chốc đã nhạy bén hơn hẳn, Hồng Lệ Tuyết cảm thấy vô cùng buồn nôn. Thế nhưng, nàng cố gắng kiềm chế và bắt đầu phân biệt những cỗ mùi bay đến.

Ban đầu có chút vất vả vì chưa quen, nhưng sau một lúc, nàng đã tìm được mùi hương mà mình muốn.

Vạn Lý Truy Tung Hương.

Lôi Thiểm Huyết Khuyển Hương mà nàng ngửi khi nãy đã khuếch đại khứu giác lên trong chốc lát, điều này đã giúp nàng đánh hơi được Vạn Lý Truy Tung hương ở xa ngàn dặm.

‘Quả nhiên!’

Ánh mắt Hồng Lệ Tuyết liền sáng lên.

Vạn Lý Truy Tung Hương không phải là một mùi hương tầm thường.

Đây là một bí dược được tạo ra từ kỹ thuật bào chế vô cùng đặc biệt, và trên giang hồ hiện nay chỉ có Bách Quỷ Liên mới tạo ra được Vạn Lý Truy Tung Hương. Hơn nữa, trong Bách Quỷ Liên, Hồng Lệ Tuyết chính là người thành thạo dùng loại hương này nhất.

Gần đây nàng chỉ dùng Vạn Lý Truy Tung Hương đúng một lần.

‘Chính là hần ta! Phiêu Nguyệt.’

Khi gặp hần ở Nhữ Nam, hần đã chạm vào quyền Ma Ma Kinh Khí Công đã bị bôi Vạn Lý Truy Tung Hương lên.

Thế nên hiện giờ ở Nhữ Nam, chỉ có mình hắn bị dính loại hương này.

Vậy ra gã thích khách đã lên vào Tuyết Dao Trang chính là Phiêu Nguyệt. Thế nhưng, trên giang hồ vốn không có nhiều cách thức thay đổi gương mặt dễ dàng như thế.

Đặc biệt là hiếm có thủ pháp nào làm thay đổi gương mặt tự nhiên như Phiêu Nguyệt.

Sau khi kiểm tra lại vũ khí, Hồng Lệ Tuyết liền sải bước nhanh hơn.

Một trong những đặc trưng của Vạn Lý Truy Tung Hương chính là, cho dù có để bao lâu nó vẫn không nhạt đi.

Đây chính là đặc tính nổi bật của Vạn Lý Truy Tung Hương.

Hồng Lệ Tuyết nhanh chóng đuổi theo mùi hương kia.

Càng tiến dần ra ngoại ô Nhữ Nam, mùi của Vạn Lý Truy Tung Hương càng nồng hơn.

Hồng Lệ Tuyết cố xóa dấu vết triệt để nhất rồi di chuyển thật nhanh.

Đột nhiên nàng dừng chân lại.

Bởi lẽ nàng nhìn thấy một ngôi nhà bỏ hoang ở phía xa xa.

Hàng rào đổ sập, trần nhà cũng tóc mái nên không thể nào tránh nổi gió mưa.

Bên trong ngôi nhà bỏ hoang lúc này hắt ra một luồng ánh sáng le lói.

Hồng Lệ Tuyết tiếp cận ngôi nhà, đôi mày của nàng mỗi lúc một xít chặt hơn.

Có ai đó đang đốt lửa bên trong ngôi nhà hoang.

Hắn ta chính là Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt nhìn chăm chăm vào ngọn lửa đang cháy.

Khi ánh lửa chiếu vào, gương mặt hắn trông càng hư ảo hơn.

Hồng Lệ Tuyết thở dài một hơi trước vẻ ngoài tỏa sáng của hắn.

‘Phù! Đúng là tuyệt mỹ làm sao.’

Mặc dù nàng đã mất đi cảm xúc vốn có của một con người thông qua những lần huấn luyện khắc nghiệt, thế nhưng nàng cũng là nữ nhân. Trước một nam nhân tuấn mỹ như thế, trái tim nàng cũng không khỏi đập loạn vài nhịp.

Chính lúc này.

“Đến rồi thì vào đi!”

Đó là giọng của Phiêu Nguyệt.

Hồng Lệ Tuyết thoáng giật mình lắc lư đầu.

Lúc này Phiêu Nguyệt đang nhìn thẳng vào chỗ nàng ẩn trốn. Vậy nên nàng có ẩn nấp tiếp cũng vô dụng mà thôi.

Hồng Lệ Tuyết chậm chậm bước chỗ Phiêu Nguyệt.

Đột nhiên ánh mắt nàng hướng về phía đồng lửa. Một vật thể vô cùng quen thuộc đang bốc cháy trong ngọn lửa kia.

Ma Ma Kinh Khí Công.

Đó là quyền mật tịch đã được bôi Vạn Lý Truy Tung Hương mà nàng đưa cho Phiêu Nguyệt. Ngọn lửa bùng bùng đang nuốt chửng lấy quyền mật tịch.

Đồng tử Hồng Lệ Tuyết thoáng lay động.

“Huynh đã biết rồi sao?”

“Ngay từ đầu.”

“Ha! Chỉ có mình ta biến thành trò cười thôi. Ta giống như đang làm trò hề trước mặt huynh nhỉ.”

Hồng Lệ Tuyết thở dài một hơi.

Nàng giống hệt một con khi đã rơi vào tay Đức Phật vậy.

Chẳng biết bao lâu rồi nàng mới lại bị người khác đối xử như thế.

Máu nóng toàn thân nàng lúc này đã lạnh đi.

Con phần nộ không ngừng dâng lên.

Hồng Lệ Tuyết cố đè nén cơn giận trong lòng mà nói.

“Không phải ta đang truy sát huynh, mà chính huynh mới là kẻ dụ ta đến đây.”

“Ta không ngờ là cô lại đuổi theo Vạn Lý Truy Tung Hương đây.”

“Ha! Thật sự lâu rồi ta mới giận dữ thế này. Sao huynh lại đưa ta đến đây chứ?”

“Ta có chuyện muốn hỏi.”

“Chuyện gì cơ?”

“Danh tính của gã nam nhân đó.”

“Huynh nghĩ ta sẽ trả lời sao?”

“Dù cô không muốn cũng phải trả lời.”

Phiêu Nguyệt liền đứng bật dậy.

Bên kia đồng lửa, hần nhìn thấy gương mặt Hồng Lệ Tuyết lúc này đã tràn đầy phẫn nộ.

(64229aca239055551c46731c)

233

Đột nhiên Hồng Lệ Tuyết ném gì đó vào đồng lửa.

Bùm!

Làn khói dày đặc tỏa ra cùng với tiếng nổ giống như có một ngọn núi lửa đang hoạt động. Làn khói lan nhanh che khuất tầm nhìn của hần trong giây lát.

Bóng dáng của Hồng Lệ Tuyết biến mất.

Đây là một loại ẩn thân thuật che khuất tầm nhìn bằng lựu đạn.

Đó là một thủ pháp cơ bản mà bất kỳ thích khách nào cũng có thể dùng được.

Nhưng vấn đề là người thi triển thủ pháp này là Hồng Lệ Tuyết.

Thủ pháp vẫn đơn giản, nhưng nó đã đạt đến một cảnh giới khác.

Không chỉ có bóng dáng của Hồng Lệ Tuyết mà đến cả hơi thở, vết tích thậm chí cả tiếng tim đập của nàng cũng hoàn

toàn bị che giấu.

Hồng Lệ Tuyết là một trong mười người mạnh nhất ở Bách Quỷ Liên. Là một trong Thập Huyết Sát.

Ẩn thân thuật của nàng hoàn toàn khác với những thích khách khác. Như thể sự tồn tại của nàng đã bị xóa bỏ hoàn toàn khỏi thế giới này vậy.

Đến mức giác quan của Phiêu Nguyệt cũng không thể phát hiện ra nàng.

Nàng thậm chí còn không tỏa ra sát khí.⁵

Có thể nói nàng đã đạt đến cảnh giới cao nhất mà thích khách có thể chạm tới.

Phiêu Nguyệt đánh giá rất cao nàng.

Trong ký ức của hắn, chỉ có Sở Như Nguyệt và Tống Thiên Vũ mới đạt đến cảnh giới này.³

Bất cứ võ giả nào khi đối đầu với một thích khách đạt đến trình độ này cũng phải ngơ ngàng.⁶

Nếu là một võ giả không biết vì về ẩn thân thuật thì khả năng cao người đó sẽ bị đánh bại ngay lập tức vì để lộ ra nhiều sơ hở. Nhưng Phiêu Nguyệt thì khác.

Hắn cũng là một thích khách giống như Hồng Lệ Tuyết.

Tuy Hồng Lệ Tuyết đã đạt đến cảnh giới đáng kinh ngạc nhưng chiến trường mà Phiêu Nguyệt đã phải trải qua tàn khốc đến mức nàng không bao giờ có thể tưởng tượng được.

Loạt soát!²

Bóng dáng của Phiêu Nguyệt cũng biến mất trong chớp mắt.

Thật ngu ngốc khi lộ diện để đối đầu với một thích khách.

Bản thân Phiêu Nguyệt là thích khách nên hắn biết rất rõ cách để làm cho một tên thích khách bối rối.

Phiêu Nguyệt cũng ẩn thân, xóa bỏ hoàn toàn sự hiện diện của hắn giống Hồng Lệ Tuyết.

Mọi chuyện xảy ra khiến Hồng Lệ Tuyết trở nên bối rối.

Rõ ràng là nàng đang mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào Phiêu Nguyệt.

Nàng không hề chớp mắt một giây nào, cũng không hề rời tầm mắt khỏi Phiêu Nguyệt. Ấy thế mà nàng vẫn bỏ lỡ khoảnh khắc Phiêu Nguyệt biến mất.

Đó là minh chứng cho việc chuyển động của Phiêu Nguyệt hoàn toàn vượt ngoài năng lực nhận thức của nàng.

Hồng Lệ Tuyết cắn chặt môi.

‘Sử dụng ẩn thân thuật để đối đầu với mình sao? Hẳn chiến đấu với thích khách như một thích khách ư?’

Nàng biết Phiêu Nguyệt đã đạt đến đỉnh cao của một thích khách.

Một thích khách đã tạo nên huyền thoại về cuộc đại huyết chiến ở Thành Đô.³

Sẽ không có một thích khách nào khác tạo ra được một sự việc vĩ đại như Phiêu Nguyệt. Bởi chuyện đó không phải chỉ cần nắm vững sát pháp của thích khách mà còn phải thông thạo võ thuật, hơn nữa, còn phải có tâm khí cùng kế hoạch hoàn hảo thì mới có thể làm được.

Không một thích khách nào có thể làm ra được điều đó, ngay cả khi đó là thích khách của Bách Quỷ Liên.

Bởi thích khách của Bách Quỷ Liên ưu tiên việc ẩn nấp và ám sát. Không những Bách Quỷ Liên mà hầu hết những thích khách khác cũng được nuôi dạy như vậy.

Phiêu Nguyệt là một sự tồn tại kỳ lạ.

Chỉ nói đến sự tồn tại của hãn thiêu cũng đã là một chuyện vô lý rồi.

Phiêu Nguyệt xứng đáng được gọi là huyền thoại vì chỉ có một mình hãn mà đã có thể lập mưu để đối đầu với cả đại binh lực và điều khiển mọi chuyện theo bức tranh mà hãn đã vẽ ra.

Nhưng nếu thích khách đối đầu với thích khách thì lại là một câu chuyện khác.

Tuy nàng không thể đọc được âm mưu chiến lược hay đại cục nhưng nàng tin sát pháp của nàng hoàn toàn không hề thua

kém gì Phiêu Nguyệt.

Tuy Thái Âm Thủ đã bị Phiêu Nguyệt đánh bại thật nhưng nó cũng chỉ là một trong nhiều sát pháp của nàng.⁰

Sức mạnh của một thích khách như Hồng Lệ Tuyết không chỉ nằm ở Thái Âm Thủ.

Loạt soạt!

Ngân ty không thể nhìn thấy bằng mắt thường được phóng ra khỏi cơ thể của Hồng Lệ Tuyết.

Ngân ty lan rộng trải ra như mạng nhện và bao bọc xung quanh nàng với bán kính khoảng mười trượng.

Hồng Lệ Tuyết tập trung các giác quá của mình vào phần cuối của ngân ty.

Không một chuyển động nhỏ nào có thể thoát khỏi ngân ty. Ngân ty giống như mạng nhện giúp Hồng Lệ Tuyết nắm bắt được mọi chuyển động của đối thủ.

Thiên La Ngân Vồng Ty.

Đến cao thủ cũng không thể tiếp cận nàng trong khi đang bận rộn để tránh né Thiên La Ngân Vồng Ty này.

Hồng Lệ Tuyết nhắm mắt và tập trung vào Thiên La Ngân Vồng Ty.

Thiên La Ngân Vồng Ty rung nhẹ.

‘Gió!’

Không phải là chuyển động của con người.

Nó chỉ rung vì cơn gió.

Ngay cả khi nhắm mắt, Hồng Lệ Tuyết vẫn có thể biết chính xác thứ gì đang khiến cho ngân ty của mình bị dao động. Giác quan nhạy bén chính là vũ khí tối thượng của Hồng Lệ Tuyết.

Không rõ thời gian đã trôi qua bao lâu.

Nàng vẫn ngồi yên, không nhúc nhích như thể bị hóa đá.

Hầu hết những thích khách đạt đến cảnh giới này đều rất kiên nhẫn.

Để giết được mục tiêu, họ phải ẩn mình tại một chỗ trong nhiều ngày, không thể uống được một ngụm nước nào.

Chính vì thế mà hầu hết thích khách đều nghĩ sự kiên nhẫn của họ chính là đệ nhất thiên hạ.

Hồng Lệ Tuyết cũng vậy.

Nàng biết rất rõ về sự kiên nhẫn của mình.

Nàng nghĩ rằng bản thân sẽ chiếm thế thượng phong trong cuộc chiến kiên nhẫn cùng với Phiêu Nguyệt.

Hồng Lệ Tuyết đợi cho đến khi Phiêu Nguyệt di chuyển vì không thể chịu đựng được nữa.

Thế nhưng dù có đợi và nhẫn nại đến mấy, nàng vẫn không phát hiện được chuyển động của Phiêu Nguyệt.

‘Không lẽ hắn đi rồi?’

Hồng Lệ Tuyết phủ nhận suy nghĩ của mình.

Phiêu Nguyệt mà nàng biết tuyệt đối sẽ không bao giờ từ bỏ trước khi đạt được mục tiêu của mình.

Thời gian cứ thế mà trôi qua.

Toàn thân nàng trở nên cứng đờ và nhức nhối. Thế nhưng Hồng Lệ Tuyết vẫn cố gắng chịu đựng với sự kiên nhẫn vượt trội của mình.

Loạt soát!

Bỗng nàng cảm thấy Thiên La Ngân Võng Ty rung nhẹ.

‘Hắn di chuyển rồi.’

Hồng Lệ Tuyết tập trung hơn.

Chuyển động của Phiêu Nguyệt nhỏ đến mức nếu nàng không tập trung cực độ thì không thể phát hiện ra được. Hắn di chuyển còn nhẹ nhàng hơn cả một con mèo hoang.

Hắn đang di chuyển chính xác về phía mà nàng đang lẫn trốn.

Một nụ cười nhẹ xuất hiện trên môi Hồng Lệ Tuyết.

Trước khi ẩn mình, nàng đã đặt đủ loại ám khí ở xung quanh.

Và trên tất cả những ám khí đó đều có cổ độc.

Để tiếp cận nàng, hắn không còn lựa chọn nào khác ngoài việc giẫm lên những loại ám khí đó.

Nàng không nghĩ độc có thể lấy đi mạng của Phiêu Nguyệt nhưng nó có thể làm Phiêu Nguyệt dao động trong thời gian ngắn.

Như vậy là quá đủ với một thích khách như Phiêu Nguyệt.

Nàng truyền công lực vào tay để chuẩn bị thi triển Thái Âm Thủ bất cứ khi nào có thể.

Loạt soạt!

Thiên La Ngân Vồng Ty càng ngày càng rung mạnh.

Sự căng thẳng của Hồng Lệ Tuyết cũng đạt đến đỉnh điểm.

Phụt!

Ngay khi nghe thấy tiếng ngân ty bị đứt, Hồng Lệ Tuyết lập tức mở mắt ra và thi triển Thái Âm Thủ về phía nơi ngân ty bị đứt.

Vèo!

Thái Âm Thủ lúc này chứa toàn bộ công lực của nàng. Nó sở hữu uy lực hoàn toàn khác với những gì trước đó nó đã bộc lộ.

Khoảnh khắc thi triển Thái Âm Thủ, Hồng Lệ Tuyết mở to mắt ra. Bởi vì bản năng của nàng cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Ở nơi mà nàng thi triển Thái Âm Thủ hoàn toàn không có gì cả.

Nàng đã thi triển Thái Âm Thủ vào một chỗ trống.

Uỳnh!

Thái Âm Thủ khuấy động cả mặt đất. Cú chấn động khiến cho những ám khí quanh đó bay lên không trung.

Hồng Lệ Tuyết bắt được một trong số chúng và ném nó về phía sau lưng nàng. Nhưng kẻ địch đã nhanh chân hơn nàng.

Phập!

Đột nhiên nàng cảm nhận được một cơn đau dữ dội ở phía vai trái.

Nàng quay lại nhìn thì đã thấy một thanh phi đao nhỏ đang cắm vào đó, chỉ còn thấy mỗi phần chuôi.

Hồng Lệ Tuyết cắn môi, cổ nuốt ngược tiếng thét vào trong. Phiêu Nguyệt đang đứng ở đó.

‘Làm thế nào mà...?’

Đôi mắt của Hồng Lệ Tuyết dao động dữ dội.

Nàng hoàn toàn không thể hiểu nổi. Rõ ràng là Thiên La Ngân Vồng Ty rung chuyển từ phía trước, nhưng nơi Phiêu Nguyệt xuất hiện lại là phía sau.

Hồng Lệ Tuyết vội vàng vung tay. Ngay sau đó, những hạt bụi cát bay ra từ chiếc vòng đen quấn quanh cổ tay nàng.

Đó là một loại cát chứa đầy chất độc.

Cát độc lan rộng và bao trùm lấy Phiêu Nguyệt như làn sương mù.

Loại cát này có chứa kịch độc làm tan lục phủ ngũ tạng khi hít phải dù chỉ là một hạt. Vốn dĩ loại cát này rất khó để chế tạo nên nàng chỉ dùng nó vào những trường hợp khẩn cấp nhất.

Phiêu Nguyệt hít cát độc vào trong như thể hẳn đã không ngờ rằng nàng sẽ vung cát ra.

‘Được rồi.’

Hồng Lệ Tuyết siết chặt nắm đấm.

Mặc dù nàng đã bị tấn công bất ngờ và bị một thanh phi đao cắm vào vai nhưng nàng cũng không thiệt hại gì mấy vì đã cho Phiêu Nguyệt hít phải đầy cát độc.

Bây giờ có lẽ lục phủ ngũ tạng của Phiêu Nguyệt cũng bắt đầu tan chảy ra rồi. Thế nhưng Hồng Lệ Tuyết vẫn không ngừng nâng cao cảnh giác.

Thói quen không được an tâm cho đến khi nhìn thấy đối phương tắt thở đã ăn sâu vào cơ thể của nàng.

Nhất là khi đi săn một cao thủ như Phiêu Nguyệt thì nàng càng phải đặc biệt cẩn thận.

Có cẩn thận đến mấy nàng cũng cảm thấy chưa đủ.

Thật không may, dự đoán của nàng đã đúng.

Nàng cảm nhận được có thứ gì đó đang siết chặt cổ chân nàng lại. Sau đó, nàng bị kéo vụt đi.

Phiêu Nguyệt đã đặt Thu Hồn Ti ở nơi nàng đứng từ lúc nào.

“Chuyện gì thế?”

Hồng Lệ Tuyết vô thức hét lên.

Vù vù!

Nàng bị kéo về phía Phiêu Nguyệt với tốc độ kinh hoàng.

Hồng Lệ Tuyết đã cố gắng chịu đựng nhưng vô ích.

Nàng hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Phiêu Nguyệt rõ ràng đã hít phải cát độc. Thế nhưng hắn vẫn lạnh lặn mà không bị ảnh hưởng gì.

Điều khiến nàng khó hiểu hơn hết chính là Thu Hồn Ti đã chộp lấy cổ chân nàng. Nàng đã từng thấy qua kiếm khí và đao khí, nhưng lần đầu tiên nàng thấy một sợi tơ được làm từ khí như thế này.

Nàng không thể hiểu được, tại sao một sợi tơ làm bằng khí lại có thể gây ra một sức ép mạnh đến thế này.

Nàng rút một thanh phi đao từ trong ngực ra rồi vung nó để cắt đứt Thu Hồn Ti.

Bình!

Nhưng thanh phi đao của nàng bị bật ra ngay lập tức.

‘Chuyện gì vậy?’

Rồi nàng nhận ra, để thoát khỏi Thu Hồn Ti, nàng phải cắt đứt chân của mình.

Cắt chân của bản thân là một việc không hề khó, nhưng nếu làm thế, sinh mệnh của một thích khách xem như kết thúc.

Trong lúc Hồng Lệ Tuyết do dự, nàng đã bị kéo đến càng ngày càng gần Phiêu Nguyệt.

Đến lúc này, nàng mới nhận ra Phiêu Nguyệt đã đánh lừa các giác quan và tiếp cận nàng bằng cách nào.

‘Hắn đã chạm vào Thiên La Ngân Vồng Ty bằng khí ty sao? Vậy nên mình mới không để mắt đến vị trí thực sự của hắn.’

Lần đầu tiên trong mắt của Hồng Lệ Tuyết ánh lên vẻ sợ hãi khi nhìn vào Phiêu Nguyệt. Nàng tưởng rằng mình đã nắm bắt được một phần nào đó cảnh giới và sát pháp của Phiêu Nguyệt thông qua bản báo cáo. Nhưng trong báo cáo đã thiếu đi một điều rất quan trọng.

Đó chính là sức mạnh của chính Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt không chỉ mạnh về sát pháp và võ công mà còn biết cách tận dụng toàn lực những gì mà hấn đã luyện được.

Nàng chưa bao giờ tưởng tượng được hấn có thể dồn nàng đến mức này chỉ với một sợi khí.

“K, khoan đã!”

Lần đầu tiên Hồng Lệ Tuyết mở miệng.

Vẻ mặt nàng đầy khẩn trương. Nhưng chỉ với một vài từ thì không thể ngăn hành động của Phiêu Nguyệt lại được.

Xoẹt!

Phiêu Nguyệt rút U Linh Chủy ra.

Hồng Lệ Tuyết lúc này đang bị kéo lê lết cổ vùng vẫy.

Đáng ra Hồng Lệ Tuyết phải nhận ra rằng Phiêu Nguyệt đã đến nơi này trước.

Phiêu Nguyệt đã nắm rõ địa hình của những nơi quanh đây ở trong lòng bàn tay.

Ở đây, chỉ có một nơi để Hồng Lệ Tuyết có thể ẩn mình. Dù nàng có giấu mình đi và thi triển Thiên La Ngân Võng Ty thì cũng chỉ có một nơi duy nhất mà nàng có thể trốn.

Nếu đã biết nơi nàng đang trốn, hấn không việc gì phải mất công để lục lọi nơi khác làm gì cả.

Cuối cùng, Hồng Lệ Tuyết từ bỏ việc thoát ra khỏi Thu Hồn Ti. Thay vào đó, nàng chạy về phía Phiêu Nguyệt.

Nàng nhắm tuyệt kỹ thành danh của mình là Thái Âm Thủ vào ngực của Phiêu Nguyệt. Nhưng Phiêu Nguyệt giống như một con rắn dễ dàng tránh được Thái Âm Thủ của nàng. Sau đó, hấn cầm một thanh U Linh Chủy vào vai phải của nàng.

Phập!

Cơ thể của Hồng Lệ Tuyết vùng vẫy như thể một con cá bị lao đâm vào.

Phiêu Nguyệt lại rút ra một thanh U Linh Chủy khác.

“Dừng lại đi. Ta sẽ nói mà.”

Hồng Lệ Tuyết thốt ra lời nói không tưởng.

Phiêu Nguyệt cau mày nhìn chăm chăm vào Hồng Lệ Tuyết.

Bởi vì phản ứng của nàng hoàn toàn khác với dự đoán của hắn.

Thích khách là một người sẵn sàng chết để giữ bí mật cho người ủy thác. Nhưng phản ứng của Hồng Lệ Tuyết lại hoàn toàn khác với suy nghĩ của Phiêu Nguyệt.

“Đau quá rồi đấy. Huynh rút thanh phi đao này ra cho ta không được sao?”

“...”

“Ta sẽ nói thật mà. Vậy nên đừng có làm cái vẻ mặt đáng sợ đó nữa.”

“Người đang toan tính điều gì?”

“Toan tính cái nỗi gì? Nó cũng không phải bí mật gì, nói ra cũng chẳng sao.”

“Vậy sao ngươi không nói từ đầu đi. Nếu nói trước thì làm gì bị đau.”

“Ta cũng có lòng tự trọng của mình mà. Nữ nhân mà dễ dãi quá thì không có hấp dẫn đâu.”

Hồng Lệ Tuyết mỉm cười.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 234

“Ồi!”

Hồng Lệ Tuyết hét lên một tiếng sau khi Phiêu Nguyệt rút U Linh Chủy ra. Bộ dạng run rẩy như chim sẻ mắc mưa của nàng

khiến ai nhìn thấy cũng phải đồng cảm. Thế nhưng, Phiêu Nguyệt biết đó chỉ là sự giả tạo của nàng mà thôi.

Dù bị U Linh Chủy đâm đến hai lần, nàng vẫn không hề hét lên tiếng nào. Một người như thế làm gì dễ dàng khuất phục trước phi đao được chứ?

“Đau quá. Huynh dám đâm hai cái lỗ trên người nữ nhân ư. Huynh phải chịu trách nhiệm thế nào đây?”

Hồng Lệ Tuyết đẩy đôi vai bị đâm thủng về phía Phiêu Nguyệt.

Lập tức mùi hương hoa đại đặc trưng xộc vào mũi Phiêu Nguyệt. Thế nhưng, Phiêu Nguyệt mặt vẫn không đổi sắc.

“Nếu cô thấy oan ức, ta có thể lấy cái mạng cô ngay bây giờ.”

“Sao những lời thô lỗ như thế lại phát ra từ gương mặt anh tuấn đó chứ? Huynh không biết đùa à?”

“Ta không ngu xuẩn đến mức dễ dàng chấp nhận lời nói đùa của một thích khách.”

“Chậc!”

“Giờ cô nói đi. Hắn ta là ai?”

“Lý Duật. Tổng quản của Tuyết Dao Trang. Tuyết Dao Trang gần đây có thể lấy lại vị thế của mình đều là do sức ảnh hưởng của hắn cả.”

“Hắn có thực lực như thế sao?”

“Đúng vậy. Ta không biết rõ thân thế của hắn, nhưng hắn ta là một gã vô cùng lạnh lùng.”

“Cô không biết thân thế của hắn à?”

“Bách Quỷ Liên cũng đang tìm hiểu về hắn đây, thế nhưng bọn ta vẫn chưa nắm rõ con người hắn. Thế nhưng, thỉnh thoảng hắn có thuê thích khách của bọn ta.”

“Họ đã nhận làm những gì?”

Hồng Lệ Tuyết cảm máu vết thương trên vai rồi đáp.

“Ta cũng không rõ. Chắc người không biết, nhưng thích khách của Bách Quỷ Liên chỉ nhận nhiệm vụ cá nhân thôi. Chỉ có

Minh Chủ mới biết chính xác các thích khách làm việc gì cho ai.”

“Đây là lần đầu cô nhận được ủy thác của Lý Duật ư?”

“Đúng vậy. Suốt thời gian qua hần chỉ thuê những thích khách cấp thấp hơn thôi, đây là lần đầu hần thuê ta. Điều này đồng nghĩa đây là chuyện rất quan trọng đối với hần. Chỉ cần nhìn việc hần chọn thích khách đáng tin nhất cũng đủ hiểu.”

“Cô đúng là leo mép mà.”

“Chính hần đã vi phạm giao kèo trước. Khi đã thuê Thập Huyết Sát rồi thì không được thuê những thích khách khác nữa, đó là luật bất thành văn trong giới của bọn ta. Hần cũng biết điều đó mà. Vậy nhưng hần lại lén giao kèo với thích khách khác. Đó là sự xúc phạm đối với ta.”

Ánh mắt Hồng Lệ Tuyết chứa đầy hàn khí.

Thích khách cũng có lòng tự tôn như bao võ giả khác.

Trong số đó, lòng tự tôn của Thập Huyết Sát thuộc hàng ngũ cao nhất là vô cùng lớn.

Đã thuê Thập Huyết Sát rồi mà lại thuê thêm người khác chính là sự sỉ nhục đối với họ.

Lý Duật không chỉ thực hiện giao kèo với Hồng Lệ Tuyết và còn với cả Hồng Liên Tứ Quý. Thế nhưng hần lại không thông báo trước cho nàng hay. Đây rõ là thái độ xem thường Hồng Lệ Tuyết.

Vì Lý Duật đã vi phạm giao kèo trước nên nàng không cần phải giữ bí mật tuyệt đối làm gì nữa.

Giả như Lý Duật tôn trọng nàng, nàng sẽ ôm bí mật này cho đến khi xuống mộ.

Nguyên tắc của Hồng Lệ Tuyết chính là, đôi phương đối xử với nàng thế nào, nàng ắt sẽ trả lại hần như thế ấy.

Hồng Lệ Tuyết nói.

“Ta đã nói hết những gì mình biết rồi.”

“Không có trọng tâm.”

“Chỉ có bấy nhiêu thôi.”

“Bây giờ cô quay về Tuyết Dao Trang à?”

“Vậy thì huynh sẽ giết ta sao?”

“.....”

“Ta hiểu mà. Là ta thì cũng sẽ làm như thế thôi. Ta không ngu ngốc làm việc mà lại để hậu hoạn. Ta sẽ hủy giao kèo với Tuyết Dao Trang. Phía đó đã vi phạm giao kèo trước nên không vấn đề gì cả. Nhưng huynh cũng đừng vội yên tâm. Theo tính cách của hần thì dù có hủy giao kèo, hần cũng sẽ gọi người khác đến thôi.”

Hầu hết nhân sĩ võ lâm đều không ưa gì thích khách. Thế nhưng, một vài người lại cho rằng họ là những công cụ vô cùng hữu dụng.

Lý Duật cũng là một trong số ít người như thế.

Hần không lý nào bỏ qua việc sử dụng thích khách chỉ vì một Hồng Lệ Tuyết. Hần sẽ dùng mọi cách để thuê một người có năng lực tương đương với nàng ta.

“Minh Chủ của Bách Quỷ Liên là người thế nào?”

“Đó là nội dung không nằm trong điều kiện giao kèo. Vậy nên ta không thể nói được.”

Hồng Lệ Tuyết liền nháy mắt một cái.

Lúc này nàng vẫn còn bị Phiêu Nguyệt uy hiếp nhưng nàng không thấy sợ hãi nữa.

Bởi vì nàng đã biết Phiêu Nguyệt là người như thế nào.

Hần ta đúng là một kẻ đáng sợ.

Chỉ cần nhìn qua cách mà nàng bị khống chế ngay lập tức cũng đủ hiểu.

Hần không chỉ sở hữu cảnh giới võ công cao cường, mà cả tâm lý lẫn chiến lược đều vô cùng vững chắc. Thêm vào đó, con người hần vốn không sợ bị hạ độc.

Thế nhưng, hần lại có giới hạn của mình.

Mặc dù Hồng Lệ Tuyết không rõ giới hạn đó, nhưng nàng biết Phiêu Nguyệt sẽ không giết người nếu kẻ đó không vượt qua giới hạn của hần.

Hồng Lệ Tuyết đứng dậy chỉnh trang y phục.

“Nếu huynh không còn câu hỏi nào thì ta đi đây. Như huynh thấy đó, ta cần phải tìm y sư để xử lý vết thương trước đã.”

“Cáo từ!”

Hồng Lệ Tuyết vắn tay chào Phiêu Nguyệt rồi bắn mình lên không biến mất.

Phiêu Nguyệt nhìn chằm chằm vào bóng lưng Hồng Lệ Tuyết lúc này đã không còn tăm hơi.

“Tổ chức thì đoàn kết vì nhu cầu, nhưng thành viên lại tùy ý hành động rải rác như hạt cát. Bách Quỷ Liên là một tổ chức như vậy sao?”

Hồng Lệ Tuyết luôn hờ hững đáp lời hấn, nhưng thông qua lời nàng, hấn đã nắm được không ít thông tin về Bách Quỷ Liên.

Thông tin lớn nhất chính là khuynh hướng của Bách Quỷ Liên.

Các thành viên thuộc Bách Quỷ Liên chỉ nhận ủy thác một cách độc lập và họ không trao đổi thông tin với nhau. Chính vì thế mà giữa các thành viên không có mối liên kết chặt chẽ.

Thực lực của mỗi người có thể vô cùng vượt trội, nhưng xét đến tổng thể lại không phải là nơi có sự gắn kết như một môn phái.

Ngoài ra, đến cả Thập Huyết Sát là nhóm thích khách ưu tú nhất của Bách Quỷ Liên cũng không biết tình hình của nhau dạo gần đây. Quan trọng hơn là, Hồng Lệ Tuyết nói rằng thành viên trong Thập Huyết Sát có chết nàng cũng chẳng để tâm.

“Tóm được những kẻ khác ắt sẽ biết ngay thôi.”

Hấn không thu được nhiều thông tin về Lý Duật, nhưng bấy nhiêu cũng xem như là đủ.

Lúc Phiêu Nguyệt quay về Chân Gia thì trời đã về khuya. Thường khi vào khoảng thời gian này, đèn đóm đều phải được thắp lên cả rồi. Thế nhưng bây giờ ở Chân Gia không hề thấy một ngọn đèn nào cả.

Khi Phiêu Nguyệt đi vắng, có người nhiều đã kéo đến Chân Gia.

Vì thiếu chỗ ngủ nên gia đình phải liên tục xây chỗ ở tạm cho đến tận khuya.

Những võ giả chưa có chỗ ở đành phải đốt lửa ở khắp nơi rồi bày rượu chè chén.

Đối với võ giả, đây là chuyện thường tình với họ, vậy nên có ngủ ngoài trời vài ngày họ cũng không bận tâm.

Vào ban sáng, vì chuyện giấy ghi nợ do Trương Cuồng Sơn và Tạ Ngọc Liên gây ra mà Chân Gia suýt phải mất mặt, nhưng may là Nam Cung Việt và Ngô Châu Khang đã đứng ra giải quyết kịp thời. Thế nên bây giờ Chân Gia mới lấy lại được tinh thần, trạng thái cũng họ còn tốt hơn trước mấy bậc.

Chân Kỳ Vũ bèn đãi mọi người rượu thịt để nâng cao sĩ khí. Nhờ vậy mà bầu không khí ở Chân Gia đã thay đổi hoàn toàn.

Lúc này có người tiến đến gần chỗ Phiêu Nguyệt.

“Huynh đã đi đâu thế? Ta đã tìm huynh rất lâu đây.”

Tiểu nữ tử đó chính là Chân Tuyết Nhi.

Chân Tuyết Nhi giận dữ nhìn Phiêu Nguyệt.

“Ta có việc phải làm.”

“Việc gì chứ?”

“Việc riêng.”

“Xùy!”

Chân Tuyết Nhi hừ mũi trước câu trả lời đại khái của Phiêu Nguyệt.

“Nhiều người quá nhỉ.”

“Từ chiều đã có rất nhiều người đến đây đó.”

“Kỳ Vũ đâu?”

“Huynh ấy đang tiếp một vị khách quan trọng.”

“Là ai thế?”

“Ta không biết. Vì huynh ấy không có nhắc tới.”

Chân Tuyết Nhi hờ hững trả lời.

Đột nhiên có quá nhiều người kéo đến nên Chân Tuyết Nhi có chút nhàm chán.

Chân Kỳ Vũ phải tiếp đãi những vị khách quan trọng nên không thể ra ngoài được, còn Chân Tuyết Nhi lại không muốn bị cuốn vào những chuyện đầu đầu nên tiểu nữ tử mới đi loanh quanh trong Chân Gia.

Trong Chân Gia rộng lớn này, không có nơi này để nàng hướng tới cả.

Phiêu Nguyệt nói với Chân Tuyết Nhi.

“Muội có biết hôm nay có ai đã vào Chân Gia không?”

“Hừm!”

Chân Tuyết Nhi ngồi trầm ngâm một hồi, lập tức nàng trở nên vô cùng phấn khích và bắt đầu huyền thuyên không ngừng. Phiêu Nguyệt liền im lặng lắng nghe tiểu nữ tử kể chuyện.

Lý Duật thờ ơ nhìn những gã nam nhân trước mặt.

“Ý các ngươi là sao?”

“Thất Quỷ đã từ chối ủy thác của Tổng quản rồi ạ.”

Những gã nam nhân kia chính là Hồng Liên Tứ Quỷ.

Chẳng biết có phải bất mãn với câu trả lời của Hồng Liên Tứ Quỷ hay không mà đáy mắt Lý Duật liền dấy lên tia hàn khí.

“Tại sao?”

“Họ nói là Tổng quản đã vi phạm giao kèo trước ạ.”

“Đúng là ngạo mạn mà!”

Cầm Lý Duật giật giật vài cái.

Thích khách mà dám bàn về giao kèo và từ chối lời ủy thác là một sự xúc phạm đối với hắn.

Mặc dù hắn đã giao dịch nhiều lần với Bách Quỷ Liên nhưng đây là lần đầu gặp phải tình huống này.

“Trường hợp này có hay xảy ra không?”

“Tuyệt đối không có ạ. Thế nhưng, đối với Thập Huyết Sát, họ đã được Minh Chủ công nhận quyền tự do rồi ạ.”

“Có nghĩa là họ sẽ không bị bất cứ trừng phạt nào ở Bách Quỷ Liên sao.”

Hồng Liên Tứ Quỷ không trả lời ngay.

Trong Bách Quỷ Liên, Thập Huyết Sát được đối đãi vô cùng đặc biệt. Bọn họ là sự tồn tại khác biệt hoàn toàn với những thích khách còn lại.

Giả như biết Hồng Lệ Tuyết ở đây thì chúng đã không nhận ủy thác của Lý Duật rồi.

Nhận ra bầu không khí kỳ lạ của Hồng Liên Tứ Quỷ, Lý Duật liền mỉm cười.

“Đám thích khách như các người cũng có đạo lý ư?”

“.....”

“Mà, tốt thôi! Ta công nhận. Vậy là, ta yêu cầu Thập Huyết Sát khác cũng không vấn đề gì đúng chứ?”

“Đúng vậy ạ.”

Hồng Liên Tứ Quỷ đồng thanh đáp lời.

Lý Duật liền lẩm bầm.

“Lũ thích khách không biết trời cao đất dày là gì.”

Hắn rất muốn tìm Hồng Lệ Tuyết rồi thiên trăm vạn lực nàng ngay tức khắc. Mặc dù nàng là một trong Thập Huyết Sát nhưng Lý Duật có thể tìm ra và lấy mạng nàng bất cứ lúc nào.

Thế nhưng bây giờ công việc của hắn vẫn cấp bách hơn, thế nên hắn không có thời gian để tâm đến chuyện khác.

Lý Duật như nhớ ra gì đó liền hỏi.

“Các người cũng đuổi theo tên thích khách đó đúng chứ?”

“Đúng vậy ạ.”

“Cảnh giới của hắn ta thế nào?”

“Thuộc hạ không rành sát pháp của hắn, nhưng ẩn thân thuật và kinh thân pháp thì vượt trội hơn chúng thuộc hạ nhiều.

Chúng thuộc hạ đã dốc hết sức đuổi theo nhưng cuối cùng lại để mất dấu hấn.”

“Ngoài Bách Quỷ Liên có tên thích khách nào như thế nữa ư?”

“Tuyệt đối không có chuyện đó.”

Hồng Liên Tứ Quỷ đồng loạt phủ nhận.

“Dù không thuộc Hồng Liên Tứ Quỷ nhưng hấn ta lại sở hữu năng lực vượt trội như thế á? Đúng là chuyện hiếm thấy mà.”

Lý Duật liền cau mày.

Hấn đã nắm bắt các nhân vật đặt chân vào Chân Gia.

Hấn đã tìm hiểu trước các võ gia có danh tiếng trên giang hồ hay những người có khả năng uy hiếp, và từ đó lên kế hoạch đối phó phù hợp.

Thế nhưng, trong danh sách của hấn không hề có thông tin về người đã đột nhập và Tuyệt Dao Trang hôm nay.

“Hấn ta không hề tầm thường. Chắc chắn hấn đã biết được ý đồ của ta.”

Việc hấn cử Trương Cuồng Sơn và Tạ Ngọc Liên đến làm nhục Chân Gia là kế hoạch nhất thời nghĩ ra.

Thế nhưng đôi phương lại đoán được ý đồ của hấn rồi còn lần theo cả Trương Cuồng Sơn và Tạ Ngọc Liên đến tận đây.

Hấn đã cố tình theo dấu họ để xác nhận sự thật.

Hấn không chỉ có ẩn thân thuật và sát pháp tài giỏi, mà còn có bộ não tuyệt vời. Vốn dĩ trên giang hồ không có mấy người biết dùng đầu óc như thế.

Đặc biệt, thích khách càng không dễ gì sở hữu khối óc siêu việt như thế.

“Làm thế nào Chân Gia có thể lôi kéo một tên thích khách như thế chứ?”

Điều này đã nằm ngoài tính toán của Lý Duật.

Chân Gia mà hấn biết là một nơi cô chấp chỉ biết đối đầu trực diện. Nếu có người thông minh như thế thì việc khiến Chân Gia sụp đổ khó khăn hơn nhiều.

“Lẽ nào... là hấn ta ư?”

Lý Duật đột nhiên nhớ lại thông tin về một tên thích khách vô cùng xuất chúng ở thành Tứ Xuyên.

Hắn đã để ngoài tai chuyện đó vì cho rằng nó quá phi thực tế.

“Nếu thật sự Chân Gia đã lôi kéo được tên đó, ta phải suy nghĩ lại rồi.”

Hắn nhìn Hồng Liên Tứ Quỷ.

Bọn chúng là những thích khách cấp cao. Việc trở thành thành viên của Bách Quỷ Liên cũng đủ chứng minh thực lực của chúng cũng không phải vừa. Thế nhưng so với kẻ kia chúng lại có quá nhiều thiếu sót.

Lý Duật liền cầm lấy giấy bút mực rồi bắt đầu viết thư.

Đây là ủy thác hấn gửi đến Bách Quỷ Liên.

Sau khi viết xong ủy thác, hấn liền mở cửa sổ. Hấn huyết sáo một hơi, liền sau đó, từ đâu xuất hiện một con chim ưng bay đến cạnh cửa sổ.

Con chim ưng kim chính là Vạn Lý Hắc Ưng, linh vật của Bách Quỷ Liên.

Đó là linh vật chỉ được gửi cho những khách quý như Lý Duật.

Hắn buộc thư vào chân của Vạn Lý Hắc Ưng. Sau đó Vạn Lý Hắc Ưng bắt đầu vỗ cánh rồi hòa mình vào trong bóng tối.

Lý Duật bầm bầm.

“Thích khách phải để thích khách săn mới là hợp lý nhất.”

(64229aca239055551c46731c)

235

Tổng đà Hạ Ô Môn Hà Nam nằm ở Trịnh Châu.

Đúng như cái tên của nó, tổng đà Hà Nam sẽ giám sát những tổ chức trải ra khắp nơi ở thành Hà Nam.

Vô số việc xảy ra ở thành Hà Nam sẽ được các phân đà thu thập và gửi đến cho tổng đà tổng hợp. Tổng đà sẽ phân tích

thông tin nhận được để nắm bắt tình thế ở thành Hà Nam.

Gần đây, vụ việc đáng chú ý nhất ở thành Hà Nam chính là cuộc đụng độ giữa Tuyết Dao Trang và Chân Gia ở Nhữ Nam.

Vốn dĩ cuộc chiến giữa Chân Gia và Tuyết Dao Trang không thu hút được sự chú ý bởi bọn họ nghĩ dĩ nhiên Chân Gia sẽ thắng, Nhưng trái với dự đoán của Hạ Ô Môn, Tuyết Dao Trang đã áp đảo hoàn toàn Chân Gia.

Tuy Chân Gia đã mở cửa tiếp nhận người khác và biến cuộc chiến trở thành kẻ tám lạng người nửa cân nhưng hình ảnh toàn diện lại hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Hạ Ô Môn.

Hạ Ô Môn lúc này đang trong tình trạng khẩn cấp cũng vì thế.

“Hôm qua đã có hơn một trăm người đến Chân Gia ạ.”

“Một đoàn người đã xuất hiện ở Tân Dương. Có thể thấy đích đến của họ là Nhữ Nam.”

“Một số lượng lớn võ giả cũng xuất hiện ở Vĩnh Thành. Theo lời của những kỹ nữ thì bọn họ đang hướng về phía Nhữ Nam.”

Bồ câu đưa thư mang những cấp báo từ những chi bộ và phân đà liên tục bay tới.

Nhiều người có khả năng phân tích thông tin ở Hạ Ô Môn được cử đến Trịnh Châu. Điều đó chứng tỏ Hạ Ô Môn đang theo dõi sát sao cuộc chiến này.

Tổng đà chủ Lý Quy Dương nhìn nam nhân trước mặt với vẻ mặt đầy căng thẳng.

Nam nhân ấy chính là Hồng Hữu Tân, đội chủ Giám Sát Đội của Hạ Ô Môn.

Lý Quy Dương có thể nắm giữ mọi quyền lực của thành Hà Nam, nhưng hẳn không thể nào xem thường Hồng Hữu Tân được.

Bởi vì là Hồng Hữu Tân là người duy nhất có tư cách để giám sát các tổng đà và chi bộ của Hạ Ô Môn. Đó cũng là một người mà tất cả những người phụ trách của Hạ Ô Môn e ngại.

Việc Hồng Hữu Tân xuất hiện ở Trịnh Châu là minh chứng cho thấy Hạ Ô Môn đang xem xét rất nghiêm túc cuộc chiến

giữa Chân Gia và Tuyết Dao Trang.

Hồng Hữu Tân nhìn tờ giấy trước mặt với vẻ mặt nghiêm trọng.

Trên đó có viết những ủy thác được gửi đến Hạ Ô Môn dạo gần đây.

Hạ Ô Môn là nơi mà những môn phái trong giang hồ tìm tới khi họ muốn lấy thông tin gì đó. Bởi họ có thể có được thông tin có chất lượng tốt với giá cả phải chăng.⁵

Nếu phân tích nội dung của những ủy thác mà Hạ Ô Môn nhận được thì có thể hiểu được đang có chuyện gì xảy ra trong thiên hạ này.

Điều khiến Hồng Hữu Tân khó xử chính là một số ủy thác được viết trên bản báo cáo bị trùng lặp.

“Phiêu Nguyệt!”

Cái tên ấy khiến Hồng Hữu Tân như chết lặng.

Việc có những người ủy thác Hạ Ô Môn tìm thông tin về Phiêu Nguyệt chính là bằng chứng cho việc tên tuổi của Phiêu Nguyệt đang nổi dần lên.

Hầu hết các ủy thác đều được ẩn danh. Dĩ nhiên không có chuyện Hạ Ô Môn không biết danh tính của người ủy thác. Chỉ là bọn họ giả vờ không biết mà thôi.

Có một ủy thác được gửi đến dưới cái tên của Lý Quảng Môn. Nhưng thực chất đó chính là ủy thác đến từ Tuyết Dao Trang.

Tuyết Dao Trang đang cố lấy thông tin về Phiêu Nguyệt thông qua một sự tồn tại trong tưởng tượng là Lý Quảng Môn.³

Và Tuyết Dao Trang không phải là nơi duy nhất muốn lấy thông tin về Phiêu Nguyệt. Vũ Kiếm Sơn Trang cũng ủy thác bọn họ tìm kiếm thông tin của Phiêu Nguyệt.

avetem

Hồng Hữu Tân cau mày nhìn hai chữ cái trong tên Phiêu Nguyệt. Chỉ cần nhìn thấy nó thôi cũng đã khiến y sồn cả tóc gáy rồi.⁶

Cũng chính vì thế mà vẻ mặt của y đanh lại, đôi mắt y sâu thẳm một cách đáng sợ hơn bao giờ hết.

Lý Quy Dương nhìn vào Hồng Hữu Tân với vẻ mặt khó hiểu vì hắn chưa thấy hình ảnh này của Hồng Hữu Tân bao giờ cả.

Điểm mạnh nhất của Hồng Hữu Tân là không bao giờ mất bình tĩnh. Nhưng bây giờ, hắn không thể thấy được hình ảnh đó ở Hồng Hữu Tân nữa.

“Mới xuất hiện và đảo lộn núi Võ Đang chưa được bao lâu mà hắn đã thu hút được sự chú ý từ Tuyệt Dao Trang và Vũ Kiếm Sơn Trang rồi sao?”

Hồng Hữu Tân là một trong những người biết nhiều nhất về Phiêu Nguyệt trong thiên hạ này. Y biết quá rõ Phiêu Nguyệt khủng khiếp đến mức nào vì y là luôn dõi theo hành tung của Phiêu Nguyệt.

Những nơi Phiêu Nguyệt xuất hiện lúc nào cũng tràn đầy sự chết chóc.

Biệt danh tử thần quả thực rất hợp với Phiêu Nguyệt.

“Vậy tức là người này đã xuất hiện ở Nhữ Nam sao?”

“Vâng. Chính xác hơn là hắn đã vào Chân Gia nhưng bọn đã vẫn chưa tìm ra nguyên do là gì.”

Lý Quy Dương cũng đang theo dõi từng bước đi của Phiêu Nguyệt.

“Tại sao lại là Chân Gia nhỉ? Nếu muốn có tiền chẳng phải nên về phía Tuyệt Dao Trang sao? Sao hắn lại chọn Chân Gia nhỉ?”

“Chẳng phải có khả năng vì một mối thân hữu nào sao?”²

“Chân Kiếm Vũ!”

“Vâng.”

“Trước đây Chân Kiếm Vũ đã ở lại thành Tứ Xuyên một thời gian. Chắc hẳn họ đã kết thân từ đó.”³

“Chẳng phải Chân Kiếm Vũ đã chết rồi sao?”

“Vâng! Nhưng bằng một cách nào đó mà thông tin về cái chết của y rất ít, sự tình ra sao cũng không thể nào biết được.”

“Cũng đúng! Bồn môn cũng cố gắng để tìm hiểu nhưng cuối cùng cũng không tìm ra gì cả.”

Lý Quy Dương lắc đầu với vẻ mặt nghiêm trọng.

Cái chết của Chân Kiếm Vũ có rất nhiều uẩn khúc. Hạ Ô Môn đã nhiều lần tìm hiểu về cái chết của Chân Kiếm Vũ nhưng hoàn toàn không thu thập được gì.

“Dù sao thì nếu hấn đến đây vì mối thân hữu thì chắc hẳn hấn phải đứng về phía Chân Gia rồi.”

“Đúng vậy.”

“Xem ra Tuyết Dao Trang lại gặp phải một tai ương khác rồi. Vì vậy nên bọn họ mới cố gắng thu thập thông tin về hấn trước.”

“Có lẽ ta nên đến đó một chuyến.”

“Đội chủ tự mình hành động sao?”

“Ta cũng có thân hữu nên sẽ tiếp cận dễ dàng thôi.”

“Nhưng mà...”⁰

Lý Quy Dương không nói hết câu.

Hồng Hữu Tân là nhân vật rất quan trọng ở Hạ Ô Môn. Vậy nên hấn không thể thôi lo lắng khi Hồng Hữu Tân nói mình sẽ đích thân ra mặt như vậy được.

“Có gửi những người khác đi thì cũng không thể tiếp cận được hấn đâu. Ít nhất thì ta là người có khả năng thành công cao nhất.”

“Ta hiểu rồi. Nếu đội chủ đã nói như vậy thì ta cũng không cần. Nhưng đội chủ phải hết sức cẩn thận.”

“Xin đừng lo lắng. Ta leo lên được chức Đội chủ Giám Sát. Đội không phải do may mắn.”

“Ta tin vào đội chủ.”

Lý Quy Dương nhìn Hồng Hữu Tân với ánh mắt đầy tin tưởng.

“Ặc!”

Bỗng trong phòng có tiếng hét lên.

Đó chính là môn đồ đảm nhận việc phân loại thông tin nhận được từ bồ câu đưa thư.

“Có chuyện gì mà người ầm ĩ vậy?”

Lý Quy Dương lờm môn đồ kia. Môn đồ ấy vội vàng đưa lá thư cho Lý Quy Dương và nói.

“T, thiếu Lâm di chuyển rồi ạ.”

“Sao?”

“Thiếu Lâm Tự đã phái cử những võ tăng đi rồi ạ.”

“Sao chứ? Sao Thiếu Lâm Tự lại...? Nhưng mà những võ giả được phái cử đến đâu?”

“Vẫn chưa xác định được điểm đến nhưng tại thời điểm này, chỉ có một nơi để Thiếu Lâm Tự phái những võ tăng đến thôi ạ.”

“Hừm! Là Nhữ Nam sao?”

“Vâng ạ.”

Lý Quy Dương nhìn qua Hồng Hữu Tân.

“Xem ra Thiếu Lâm đang định nhúng tay vào chuyện này rồi.”

“Điều đó có nghĩa là bọn họ cảm thấy sự tình nghiêm trọng đến mức nào.”

“Dù sao thì Thiếu Lâm Tự cũng đủ tư cách để can thiệp mà.”

Dẫu ai có nói gì đi chăng nữa, Thiếu Lâm Tự vẫn là minh chủ của Hà Nam Võ Lâm.

Tuy hiện tại Thiếu Lâm Tự đang bị mờ nhạt do bị thiên hạ nhị cường che khuất nhưng dẫu sao họ cũng là những cường giả có truyền thống ngự trị ở đỉnh cao của giang hồ suốt một nghìn năm nay.

Cuộc chiến giữa Tuyệt Dao Trang và Chân Gia ở Nhữ Nam đang thu hút rất nhiều võ giả như một cái hố sâu không đáy. Rõ ràng là các võ tăng đã được phái đi vì Thiếu Lâm Tự sợ rằng nếu bọn họ ngó lơ thì toàn bộ thành Hà Nam sẽ rơi vào cảnh hỗn loạn.

“Quả là một giải pháp hay. Nếu biết Thiếu Lâm Tự can thiệp, hai môn phái sẽ biết tiết chế một chút thôi.”

“Tổng đà chủ nghĩ như vậy sao?”

“Xem ra đội chủ có suy nghĩ khác ta.”

“Chỉ là ta có cảm giác không ổn lắm thôi.”

Gương mặt của Hồng Hữu Tân vẫn cứng đờ.

Sẽ thật tốt khi Thiếu Lâm Tự can thiệp, nhưng lần này y cảm thấy thật lạ.

“Có lẽ chỉ vì đội chủ hơi nhạy cảm thôi.”

“Trước tiên ta sẽ đến Nhữ Nam. Sau đó mới nắm bắt mọi chuyện được.”

“Được. Ta sẽ báo với chi bộ trưởng Nhữ Nam rằng đội chủ sẽ đến đó.”

“Đa tạ.”

Hồng Hữu Tân đứng dậy.

‘Thiếu Lâm Tự đã hành động sao? Xem ra một khi đã xen vào sự việc này thì khó mà thoát ra được rồi...’

Phiêu Nguyệt thức dậy từ sáng sớm.

Vốn dĩ hắc không ngủ được nhiều, hơn nữa bên ngoài cũng có rất nhiều người xì xào nên hắc không thể ngủ sâu được.

Phiêu Nguyệt lặng lẽ rời khỏi nơi ở của mình.

Hắc tình cờ gặp được Ngô Châu Khang đang đi từ phía đối diện.

“A! Huynh ngủ ngon chứ?”

“Không!”

“Ta cũng thế. Sao họ có thể âm ỉ cả đêm vậy nhỉ...”

“Sao ngươi không uống rượu đi?”

“Chep. Ta không có lời nào để nói về thứ đó. Huynh đã thấy bộ dạng mắt mắt của ta rồi.”

Ngô Châu Khang cười ngượng nghịu.

Hôm ở trên đỉnh của Thiên Trung Sơn, hắn đã uống rượu say mềm và thiếp đi. Để Phiêu Nguyệt phải cố về nên hắn không còn mặt mũi nào để gặp Phiêu Nguyệt nữa.

Ngô Châu Khang chuyển chủ đề.

“Chúng ta cùng đi ăn đi.”

“Được.”

Hai người sánh vai đi đến nhà ăn.

Chân Gia đã xây dựng một tòa nhà ăn riêng biệt khi số lượng người vào Chân Gia tăng lên. Nhưng cũng là một tòa nhà thô sơ làm bằng gỗ đủ để che chắn gió mưa.

Trong nhà ăn có hàng chục cái bàn nhưng hầu hết vẫn chưa có ai ngồi vì trời lúc này vẫn còn sớm.

Khi thức ăn vừa được dọn ra, Ngô Châu Khang lấy bình rượu treo bên hông ra.

“Mới sáng sớm mà ngươi đã uống rượu sao?”

“Hờ hờ! Không có chút rượu thì ta không cảm thấy ngon miệng được.”

“Vậy thì ngươi sẽ chết sớm thôi.”

“Không thành vấn đề. Hờ hờ!”

Ngô Châu Khang bật cười một cách bí quan.

Phiêu Nguyệt nghĩ Ngô Châu Khang hẳn là có sự tình gì nên cũng không hỏi thêm.

Vì thật mâu thuẫn khi người không thích người khác can thiệp vào chuyện của bản thân mình lại can thiệp vào chuyện của người khác.

Bọn họ đều là người đã trưởng thành.

Một độ tuổi tự biết chịu trách nhiệm với hành vi của mình.

Phiêu Nguyệt không quan tâm đến việc Ngô Châu Khang uống rượu nữa mà tập trung vào bữa ăn.

Ngô Châu Khang vừa ăn vừa uống rượu không ngừng.

“Khà! Ngon. Quả nhiên uống rượu buổi sáng là tuyệt nhất.”

Ngô Châu Khang không ngừng thốt lên những câu cảm thán.

Bộ dạng này của Ngô Châu Khang khiến Phiêu Nguyệt không khỏi để tâm nhưng Phiêu Nguyệt vẫn không nói gì.

Đột nhiên, Ngô Châu Khang quay qua nhìn Phiêu Nguyệt.

“Phiêu huynh đúng là một người kỳ lạ mà.”

“Chuyện gì?”

“Ta tự hào rằng mình có khá nhiều kinh nghiệm trong giang hồ, đã từng gặp qua rất nhiều người trên thế gian này, nhưng gặp được người có ánh mắt đó ở độ tuổi này như Phiêu huynh thì là lần đầu tiên đó.”

“Mắt ta thì sao?”

“Ánh mắt của huynh giống như một người đã trải qua mọi chuyện trên thế giới này vậy. Ánh mắt của một lão già sắp từ già cõi đời. Huynh có thể nghĩ ta là một tên kém cỏi nhưng không hiểu sao mỗi khi nhìn vào đôi mắt của Phiêu huynh, ta lại rất muốn làm nũng với huynh.”

“Muốn làm nũng thì đi chỗ khác mà làm nũng. Ta không biết tại sao Kiếm Vũ lại chấp nhận ngươi, nhưng ta thì hoàn toàn không có ý định đó.”

“Hờ hờ! Huynh lạnh lùng thật. Ta biết rồi. Ta cũng là một người biết tính trước tính sau khi làm việc gì đó. Huynh không phải lo đâu.”

“Vậy thì tốt rồi.”

Hai người cứ thế mà nói những câu chuyện vô nghĩa với nhau như vậy.

“Òa!”

Bỗng có một tiếng hô hào lớn ở lối vào của Chân Gia.

Ngô Châu Khang nhíu mày.

“Mới sáng sớm đã có bậc trưởng lão nào ghé thăm rồi sao.”

“Trưởng lão?”

“Phản ứng của những võ giả không phải quá rõ ràng rồi ư? Khi họ nhìn thấy một võ giả hiếm khi được gặp trong giang hồ thì sẽ hò hét lên như thế mà.”

Cạch!

Ngô Châu Khang đặt bình rượu xuống bàn rồi đứng dậy.

“Phiêu huynh không đi xem à? Tiếng hò hào cổ này thì chắc hẳn đó là một vĩ nhân đấy.”

Phiêu Nguyệt gật đầu rồi đứng dậy.

Một trong những điều hấn quan tâm nhất chính là thông tin về người đó.

Thời gian qua, hấn đã biết đại khái về tình thế cùng những môn phái trong thiên hạ nhưng vẫn còn rất thiếu thông tin về con người trong thiên hạ này.

Đặc biệt là những võ giả được biết đến như những đại cao thủ trong giang hồ, hấn không thể đánh giá được gì chỉ với một vài từ được viết trên một tờ giấy cả.

Trực tiếp nhìn thấy và phán đoán mới là điều chính xác nhất.

Và cứ thế, hai người sánh vai nhau đi về nơi phát ra tiếng hò hét.

Rất nhiều người tụ tập lại đứng ở lối vào của Chân Gia.

Phiêu Nguyệt và Ngô Châu Khang len qua đám người và tiến về phía trước.

“...”

Tuy chưa nhìn được rõ mặt của người kia, nhưng gương mặt của Phiêu Nguyệt đã cứng lại.

Bởi hấn cảm nhận được bá khí sắc bén như lưỡi kiếm vậy.

Nó lặng yên một cách đáng sợ, không khí tĩnh lặng đang đè nặng cả khu vực này.

Đó là một quang cảnh rất kỳ lạ.

Mọi người đang hò hét nhiệt tình như thế này, nhưng không khí vẫn rất tĩnh lặng.

Giống như nước và dầu, nhưng thứ không thể trộn lẫn đang cùng tồn tại ở một nơi vậy.

Nhưng hầu hết những võ giả kia đều không cảm nhận được điều này mà vẫn nhiệt tình hò hét.

Phiêu Nguyệt cảm giác như mình đang xem một vở kịch được dàn dựng công phu vậy.

Cuối cùng Phiêu Nguyệt cũng có thể len qua đám đông và đứng được ở hàng đầu của đám người. Hắn đã có thể nhìn thấy người đó.

Một nam nhân trung niên với thanh kiếm ở trước ngực.

Y tỏa ra khí thế sắc bén như thanh kiếm kia. Nhưng hầu hết mọi người đều không cảm nhận được điều đó.

Chỉ có những người đạt đến cảnh giới thượng thừa mới có thể cảm nhận được.

Mọi người vui mừng phấn khích.

“Kiếm Tôn đến rồi.”

“Hàn đại hiệp đến giúp Chân Gia rồi.”

“Oaaa!”

Đến lúc này Phiêu Nguyệt mới biết được danh tính của nam nhân trung niên kia.

Kiếm Tôn Hàn Hữu Thiên.

Nhất Đại Kiếm Hào đã đạt đến cảnh giới độc tôn về kiếm.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 236

Một cao thủ tuyệt thế thuộc hàng Tam Tôn sánh vai với Võ Tôn Niên Phật và Phong Tôn.

Kiểm hào cả đời chỉ tu luyện kiếm pháp và theo đuổi lý tưởng của mình.

Luận về kiếm pháp, không có ai trên thiên hạ dám trở thành địch thủ của y.

Kiểm Tôn chính là tượng đài vĩ đại trong lòng những kiếm khách trên giang hồ.

Y nổi trội đến mức bất cứ ai cầm kiếm trong tay cũng đều muốn trở thành một người như y.

Sự xuất hiện của Hàn Hữu Thiên đã khiến các võ giả bước chân vào Chân Gia trở nên vô cùng phấn khích. Có nhiều võ giả đến tương trợ cho Chân Gia, nhưng không một võ giả nào đạt đến cảnh giới ngang bằng Hàn Hữu Thiên cả.

Hàn Hữu Thiên nhìn lướt qua những người xung quanh đang nhìn y với vẻ mặt ngơ ngác.

Biểu cảm của họ đa phần đều giống hệt nhau.

Vẻ mặt tôn kính pha lẫn chút sợ hãi.

Đối với y, biểu cảm này trông hết sức quen thuộc.

Sau khi được trao biệt hiệu Kiếm Tôn, dù y đi đâu cũng nhận về những gương mặt như thế.

Hàn Hữu Thiên cảm thấy hết sức khó chịu trước bọn họ.

Trong lòng y vốn không thích đến nơi tụ tập đông đúc thế này. Tuy nhiên y buộc phải đến tận đây.

‘Tiểu nữ xấu số!’

Y phải làm rõ cái chết của người đệ tử, sau khi từ nơi này trở về đã trở thành cái xác lạnh tanh.

Cho dù nàng có ngỗ nghịch thế nào đi nữa thì vẫn là đệ tử của y, điều này mãi không thay đổi được.

Những võ giả ở Chân Gia dường như đã nhầm lẫn gì đó.

Họ nghĩ Hàn Hữu Thiên đến đây để giúp đỡ cho mình. Thế nhưng Hàn Hữu Thiên lại không có ý định ấy.

Ngay từ đầu, y đã không hài lòng việc đệ tử đi cùng với Chân Kiếm Vũ. Sau khi bám theo hắn, cuối cùng nàng cũng đã bỏ mạng oan uổng. Vậy nên y mới không ưa gì Chân Gia.

Gia môn đã khiến cho đệ tử mình mất mạng thì có gì hay ho mà giúp đỡ chứ?

Quần hùng nhìn y với ánh mắt tràn đầy sự trông chờ kia nôm thật đáng thương làm sao.

Thế nhưng không phải ai cũng nhìn y như thế.

‘Tiểu tử đó!’

Hàn Hữu Thiên dừng mắt tại một nơi.

Có một gã nam nhân đang đứng ở phía xa xa.

Hắn ta sở hữu gương mặt thanh tú hơn cả nữ nhân.

Chỉ có hắn nhìn Hàn Hữu Thiên với ánh mắt không hề có chút cảm xúc nào cả.

Khoảnh khắc bốn mắt chạm nhau, Hàn Hữu Thiên bất giác giật mình. Y cảm giác như có một lưỡi kiếm vô tình đang đâm vào tim y.

Lâu rồi y mới cảm nhận được loại khí thế này.

‘Hắn ta là người ở Chân Gia ư?’

Cảm giác khó chịu xâm chiếm lấy Hàn Hữu Thiên một hồi, ngay sau đó y liền dấy lên sự tò mò về gã nam nhân kia.

Hàn Hữu Thiên tự hỏi liệu hắn có đủ tư cách nhìn thẳng vào y như thế hay không. Vậy nên y cố dồn sức vào đôi mắt hơn nữa.

Ánh mắt vừa được vận thêm công lực trông không khác gì lưỡi kiếm sắc bén.

Võ giả có nội công yếu chỉ cần chạm phải ánh mắt y cũng đủ khiến đồng tử và tâm lý bị đả kích nặng nề.

Thế nhưng Phiêu Nguyệt lại không hề có chút thay đổi nào.

Ánh mắt Hàn Hữu Thiên mỗi lúc một đáng sợ hơn.

Dường như lòng tự tôn của y đã bị tổn thương khi Phiêu Nguyệt tỏ thái độ thờ ơ như thế.

Ư ư!

Hàn Hữu Thiên càng tập trung công lực nhiều hơn. Quanh mắt y lúc này đã lạnh như vạn niên băng.

“Gì vậy chứ?”

“Ừ!”

Phải đến lúc đó, quần hùng xung quanh mới cảm nhận được bầu không khí kỳ lạ.

Họ cảm giác như toàn thân bị hàng ngàn, hàng vạn cây kim đâm vào. Họ nhanh chóng phát hiện đây là sát khí mà Hàn Hữu Thiên đang tỏa ra.

“Lùi, lùi lại mau!”

“Tại sao?”

Đám võ giả hoảng sợ lùi lại phía sau.

Trước phản ứng của họ, Hàn Hữu Thiên thoáng cau mày. Bởi lẽ trong lúc đám người kia hỗn loạn, Phiêu Nguyệt đã biến mất.

‘Chuyện gì thế này?’

Y nhanh chóng sốc lại tinh thần, thế nhưng y không tìm thấy bất kỳ dấu hiệu nào của Phiêu Nguyệt cả. Một sự biến mất vô cùng hoàn hảo.

Máu nóng toàn thân y lập tức lạnh đi.

Bởi lẽ Hàn Hữu Thiên cho rằng nếu có một người che giấu bản thân hoàn hảo thế này mà có ý định tấn công thì y chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm.

Thế nhưng, Hàn Hữu Thiên lập tức phủ nhận suy nghĩ của mình.

‘Ta lo vô ích rồi...’

Nói sao đi nữa y cũng là Kiếm Tôn Hàn Hữu Thiên.

Luận về kiếm pháp, y tự hào là một cường giả không đối thủ.

Hàn Hữu Thiên chưa từng nghĩ bản thân sẽ bị ai đó đánh bại.

Nghe tin Hàn Hữu Thiên đến, Chân Kỳ Vũ liền nhanh chân chạy đến.

Lúc nhìn thấy Chân Kỳ Vũ, gương mặt Hàn Hữu Thiên liền lạnh đi mấy phần.

Những suy nghĩ về gã nam nhân lúc này đã hoàn toàn biến mất khỏi tâm trí y.

Chân Kỳ Vũ trịnh trọng làm thế bao quyền với y.

“Tại hạ bái kiến Hàn Đại hiệp! Sao ngài đến mà không báo trước ạ? Ngài nói trước thì tại hạ đã đích thân ra nghênh đón rồi.”

“Chân Gia có gì tốt lành mà ta phải báo trước chứ?”

“Vâng?”

“Người đừng nhầm lẫn. Ta đến đây không phải để tương trợ cho Chân Gia.”

“Vậy thì....?”

“Ta đến để chứng kiến Chân Gia các người sụp đổ.”

Hàn Hữu Thiên dồn nội lực vào trong lời nói của mình để mọi người ở đó đều nghe thấy.

Câu nói ấy như một gáo nước lạnh tạt vào bầu không khí đang vô cùng căng thẳng của Chân Gia.

Phiêu Nguyệt rời khỏi Chân Gia.

Trước lời tuyên bố của Hàn Hữu Thiên, Phiêu Nguyệt không cảm thấy có gì đặc biệt. Bởi lẽ ngay từ đầu hắn đã không trông chờ gì nên bây giờ cũng chẳng có gì phải thất vọng cả.

Hắn chỉ nghĩ rằng võ công của đôi thủ chắc chắn cao cường, sau này có giao đấu với nhau ắt sẽ có chút khó khăn.

So với lần đầu gặp Phong Tôn, bây giờ hắn đã có tiến bộ lớn.

Khi chạm trán Phong Tôn, Phiêu Nguyệt cảm thấy người kia là một bức tường không lồ mà hắn không thể vượt qua được. Thế nhưng, bây giờ chạm trán với một võ giả tuyệt thế ngang hàng với Phong Tôn, hắn vẫn không hề lay động, thật sự đây là một bước tiến lớn đối với Phiêu Nguyệt trong thời gian qua.

Hắn không nghĩ lúc bản thân đối đầu với Hàn Hữu Thiên sẽ bị y đẩy lùi.

Hắn có lý do để tự tin như thế.

Trong suốt thời gian ở cùng Nhất Kiếm Chân Nhân, bên trong Phiêu Nguyệt đã có gì đó thay đổi. Hắn không biết chính xác nhưng chính nhờ điều ấy mà Phiêu Nguyệt hắn cảm thấy tự tin hơn hẳn.

Phiêu Nguyệt rời khỏi Chân Gia rồi đến thẳng Nhữ Nam.

Vài ngày trước ở đây đã xảy ra một trận chiến lớn, thế nhưng vẫn còn rất nhiều võ giả lưu lại.

Họ là những người đến xem trận đấu chứ không đứng về phía Chân Gia hay Tuyết Dao Trang.

Cuộc xung đột giữa Chân Gia và Tuyết Dao Trang là một trận chiến lớn nhất từ trước đến nay ở Nhữ Nam. Chính vì thế nên rất nhiều người quan tâm đến sự kiện này.

Bởi lẽ nếu thế lực nào thắng thì sẽ nắm được thế cục ở tỉnh Hà Nam. Đúng là họ không thể vượt qua một cường giả như Thiếu Lâm Tự, nhưng ít nhất cũng chiếm được vị trí thứ hai.

Chính vì thế, nhiều thế lực đã cử người đến để nắm bắt sức mạnh của hai bên.

Sau trận Huyết Thiên Đại Chiến, một trong những nơi nổi danh nhất giang hồ chính là Chân Gia.

Trải qua trận chiến với Tân Ma Liên, mỗi môn phái đều cảm nhận được tầm quan trọng của thông tin mà họ nhận về.

Chiếm được ưu thế về thông tin chính là có được ưu thế về sức mạnh.

Các môn phái trung và tiểu tiếp nhận thông tin thông qua Hạ Ô Môn, nhưng 11 môn phái uy chấn thiên hạ kia lại tự đào tạo ra những người truyền tin.

Đặc biệt, Thiên Vũ Trang và Cuồng Võ Môn là hai môn phái sở hữu sức mạnh về thông tin còn lớn mạnh hơn cả Hạ Ôn Môn.

Họ vốn không mấy tin tưởng vào Hạ Ô Môn.

Thay vì tin vào thông tin đến từ Hạ Ô Môn, họ lại cảnh giác với chuyện bị tiết lộ bí mật thông qua việc gửi ủy thác cho họ.

Với những thông tin nhỏ lẻ, họ có thể dùng đến Hạ Ô Môn, thế nhưng với thông tin quan trọng, họ sẽ tự thân vận động.

Phiêu Nguyệt cũng như thế.

Ủy thác cho Hạ Ô Môn là cách nhanh chóng và dễ dàng nhất để có được thông tin, có điều, hành tung của bản thân có thể bại lộ nên hắn không muốn dùng đến.

Nếu ở Tứ Xuyên hắn có thể dễ dàng thu được thông tin, nhưng để thu được thông tin ở một nơi xa xôi thế này thì đích thân hắn phải di chuyển.

Lúc này, Phiêu Nguyệt tiến vào một con ngõ ở Nhữ Nam.

Con ngõ này vô cùng bẩn thỉu. Mùi tanh tưởi của nước tiểu cùng với mùi hôi thối từ đâu bốc lên nồng cả mũi.

Những người sống trong con ngõ này đều thuộc tầng lớp thấp hèn hoặc bần dân.

Khác hẳn với những nơi được quản lý chặt chẽ, nơi này đã hoàn toàn bị bỏ mặc. Vậy nên không một võ giả nào muốn đặt chân vào đây cả.

Những người sinh sống trong con ngõ lúc này nhìn Phiêu Nguyệt với ánh mắt đầy cảnh giác pha lẫn tò mò.

“Chết tiệt! Sao mà anh tuấn thế.”

“Kẻ đó là nam nhân à? Hay là nữ nhân thế?”

Bọn họ không ngừng xì xầm bàn tán với nhau.

Ngoại hình Phiêu Nguyệt quá đối nổi bật. Hơn nữa, bây giờ hắn không còn dùng khăn choàng cổ để che mặt.

Phiêu Nguyệt phớt lờ lời xì xào của bọn họ.

Hắn đã nghe quá nhiều nên bây giờ chẳng mấy bận tâm đến nữa. Vậy nên hắn cứ nghe tai này rồi lọt qua tai kia.

Phiêu Nguyệt bình tĩnh quét mắt nhìn xung quanh.

Những người sống trong con ngõ này vốn rất đa nghi. Họ không bao giờ thể hiện bản chất thật của mình ra cả.

Chính vì thế, Phiêu Nguyệt mất khá nhiều thời gian để tìm thứ mà hắn muốn.

Phiêu Nguyệt vừa đi vừa quan sát con ngõ. Phải mất một khoảng thời gian sau hắn mới tìm được nơi muốn tới.

Nơi Phiêu Nguyệt tìm đến là một sông bạc nằm trong con ngõ.
Ở một thị trấn lớn như Nhữ Nam, chắc chắn phải có sông bạc.
Và phần lớn những chỗ này đều được xây dựng ở những nơi
kín đáo như các con ngõ thế này.

Nhìn bên ngoài chúng không khác gì những ngôi nhà bình
thường, thế nhưng cứ nửa canh giờ lại có khoảng vài ba chục
người ra vào thì không thể xem là bình thường được nữa.

Ngoài ra, bên ngoài lối vào còn có hai nam nhân thân hình
vạm vỡ đang kiểm tra thân phận người vào trong.

Phiêu Nguyệt không cần suy nghĩ thêm, hấn liền thẳng hướng
đến sông bạc.

“Cái gì đây?”

“Chỗ này không tiếp nữ nhân.”

Lúc Phiêu Nguyệt đến gần, hai gã nam nhân liền chặn hấn lại.

Phiêu Nguyệt không nói câu nào mà mở túi đựng đầy kim
nguyên bảo ra. Sắc mặt hai gã nam nhân tức thì thay đổi.

“Ra là có khách quý đến.”

“Mời vào trong.”

Bọn họ liền mở cửa cho Phiêu Nguyệt.

Ở đây không bàn đến thân phận. Chỉ cần có nhiều tiền thì sẽ
được coi như khách quý.

Đám nam nhân nhìn bóng lưng Phiêu Nguyệt đi vào trong rồi
nói.

“Một canh giờ!”

“Nửa canh giờ thôi. Trông hấn ta hết như mấy kẻ cả đời này
chưa từng đặt chân vào sông bạc ấy...”

“Thế à?”

“Nửa canh giờ sau có khi hấn bị lột sạch đồ luôn cho xem.”

“Hê hê! Sau đó tiện thì bán thân luôn. Có nhiều vị khách cũng
thích những nam nhân như thế đấy chứ.”

“Một công đôi việc sao? Ehehe!”

Mấy gã nam nhân thì thà thì thầm với nhau nhưng lời lọt vào tai Phiêu Nguyệt lại trở nên vô cùng rõ ràng. Có điều, lời sỉ nhục của họ không làm Phiêu Nguyệt dao động.

“Lên rồi.”

“Là song lục này. Chà!”

Khi Phiêu Nguyệt vừa bước vào sòng bạc liền nghe thấy tiếng hò reo vang vọng.

Một gã nam nhân đang nhảy cẫng lên trên bàn. Hai con xúc xắc trên bàn đang chỉ hai con lục.

Đó là con số cao nhất trong một ván đồ xúc xắc.

Gã nam nhân sung sướng ôm trọn lấy đồng bạc trên bàn. Trái lại, những người mấy tiền mặt buồn như mất cả giang sơn.

Trên một chiếc bàn nhưng lại có sự đan xen giữa niềm vui lẫn nỗi buồn hết sức rõ ràng.

Mỗi chiếc bàn có năm, sáu người ngồi đối diện nhau. Nơi thì đang chơi trò chọi dế, chỗ thì đang đánh mạt chược đến hồi gay cấn nhất.

Có nhiều loại bài bạc khác nhau, ai nấy cũng đều dốc hết sức mà tập trung vào ván cờ.

Bộ dạng tròn tròn mắt điên cuồng tập trung vào những canh bạc đập của họ liên tục đập thẳng vào mắt Phiêu Nguyệt.

Bọn họ thậm chí không thèm để ý đến Phiêu Nguyệt.

Mặc dù ngoại hình của hắn vô cùng nổi bật nhưng lúc này họ chỉ chú tâm vào trò chơi đỏ đen trên bàn mà thôi.

Ngoài ra không có gì khác lọt vào mắt hắn cả.

Phiêu Nguyệt nhìn xung quanh rồi ngồi vào một chỗ trống. Lúc hắn ngồi xuống, gã nam nhân ngồi bên cạnh cau mày nói.

“Có mang theo tiền không đấy? Bàn này cược khá lớn đó nha. Tiểu tử! Nếu người chỉ mang một chút tiền lẻ thì sẽ sạch túi ngay đó.”

Phiêu Nguyệt không nói gì mà chỉ mở túi tiền ra.

Trong đó có hai mươi nén vàng.

Hai mươi nén vàng sẽ tương đương với hai trăm lượng bạc.

Lúc này, gương mặt của Trương Hàn ánh lên tia tham vọng.

“Này! Thần Tài giá lâm rồi. Hư hư!”

Hắn ta nở nụ cười nham hiểm như thể đồng tiền trên người Phiêu Nguyệt rồi sẽ thuộc về tay hắn vậy.

Những người khác cũng như thế.

“Nhanh lên, sáo bài đi. Phải cho vị bằng hữu đây biết thế gian này không dễ xơi vậy đâu.”

“Hư hư! Đồng tiền đó rồi sẽ là của ta.”

“Đừng có ăn nói hàm hồ nữa.”

Trong mắt họ, Phiêu Nguyệt đã trở thành một con mồi béo bở.

‘Ta sẽ lột sạch đồ của ngươi cho xem.’

‘Hư hư hư!’

Những gã nam nhân trên bàn bắt đầu trao đổi ánh mắt với nhau.

Họ đều là những con quỷ tham tiền, nhưng cũng có lúc đoàn kết lại với nhau.

Và đó chính là khi xuất hiện con mồi béo bở đang dâng đến tận miệng cọp thể này.

237

Hồng Hoa Tửu Điểm rất nổi tiếng ở Nhữ Nam vì loại rượu thơm ngon ở đây. Cũng chính vì thế mà suốt mười hai giờ đồng hồ mỗi ngày đều có những người sành rượu liên tục ghé đến.

Trong vô số những nhóm người đang uống rượu với nhau, chỉ có duy nhất một nữ nhân là đang uống rượu một mình.

Thoạt nhìn nàng có vẻ bình thường, nhưng một khi đã nhìn vào nàng rồi là không một ai có thể rời mắt khỏi nàng nữa.

Cũng chính vì thế mà những người uống rượu gần đó không thể rời mắt khỏi nàng. Nhưng không một ai dám lại gần bắt

chuyện với nàng cả. Bởi vì bầu không khí vây quanh nàng rất bất thường.

“Hây!”

Nữ nhân ấy thở dài rồi đặt ly rượu xuống bàn.

Mặt của nàng ửng đỏ cả lên vì đã uống quá nhiều rượu. Trên bàn nàng đang ngồi cũng đã có hai bình rượu rỗng.

Nữ nhân đang say ấy chính là Hồng Lệ Tuyết.

Đáng lẽ bây giờ nàng phải rời khỏi Nhữ Nam rồi, nhưng nàng vẫn ở lại đây và uống rượu.

Thực ra Hồng Lệ Tuyết không hề thích rượu. Uống thì cũng tốt nhưng nếu uống nhiều sẽ khiến các giác quan của nàng trở nên thiếu nhạy bén.

Cũng vì lý do đó mà hầu hết các thích khách đều e ngại việc phải uống nhiều rượu. Đặc biệt, khi nhận được ủy thác và phải ra ngoài sát hành, bọn họ tuyệt đối sẽ không đụng vào một giọt rượu nào.

Lý do Hồng Lệ Tuyết ngồi uống rượu tại Hồng Hoa Tửu Điểm này là vì nàng không có ý định sát hành trong một thời gian.

Nàng chọn việc ở lại Nhữ Nam và theo dõi trận chiến giữa hai thế lực.

Nàng rót rượu vào chiếc ly đã cạn.

“Không ngờ cũng có ngày Hồng Lệ Tuyết của Bạch Quỷ Liên lại ngồi đây uống rượu một mình cơ đây.”⁵

Bỗng c&ocutaveteme; một giọng nói ảm đạm lọt vào tai của nàng.

Hồng Lệ Tuyết mở miệng mà không hề quay đầu lại.

“Hắc Hô?”

“Lâu rồi không gặp.”

Một nam nhân nào đó ngồi vào chỗ đối diện nàng mà không cần nàng cho phép. Hắn là một nam nhân gầy gò với chiếc phi phong màu đen khoác ở bên ngoài. Hắn gầy đến độ gương mặt của hắn chẳng khác gì một chiếc đầu lâu được bọc bằng da.

“Sao ngươi lại ở đây? Không lẽ ngươi ở đây là để thay cho ta sao?”

“Đúng vậy! Ủy thác mà cô từ bỏ đã được giao lại cho ta.”

Hắc Hồ thờ ơ trả lời.

Ánh mắt của Hồng Lệ Tuyết trở nên sắc bén.

Hắn là Ngũ Huyết Sát Hắc Hồ trong Thập Huyết Sát.

Hắn là thích khách có thứ hạng cao hơn nàng.

Tuy cùng thuộc Thập Huyết Sát, nhưng bọn họ ra tay tàn độc và kín đáo hơn nàng nhiều.

‘Phái Hắc Hồ tới sao.’

Hồng Lệ Tuyết không ngờ tới chuyện này.

Nàng biết Bách Quỷ Liên sẽ phái người khác đến thay thế mình, nhưng nàng không nghĩ họ lại phái Hắc Hồ đến.

Hắc Hồ vốn ít khi đi sát hành.

Bởi hắn không vì tiền như những thích khách khác. Hắn chỉ quan tâm đến những việc thu hút được sự quan tâm của hắn.

Hồng Lệ Tuyết hỏi.

“Ngươi đâu phải kiểu người sẽ nhận lại ủy thác mà người khác từ bỏ đâu nhỉ?”³

“Lần này là ngoại lệ.”

“Ngoại lệ.”

“Vì nó rất thú vị.”

Hắc Hồ nhếch miệng.

Hồng Lệ Tuyết ngay lập tức cảm thấy bất an.

Khí thế tỏa ra từ Hắc Hồ ảm đạm đến mức đến cả những thích khách cũng phải dè chừng hắn.

Hình thức bên ngoài của hắn chỉ là phần nổi của tảng băng chìm.

Biệt danh của hắn ở Bách Quỷ Liên là Cuồng Khuyển. Bởi vì bước đi của hắn chẳng khác gì một con chó điên chẳng biết chui ra từ nơi nào.

“Người biết Hồng Liên Tứ Quý đang ở đây chứ?”

“Biết. Còn biết cả việc cô hủy bỏ ủy thác vì cảm thấy bị xúc phạm.”

“Biết vậy mà vẫn tới đây sao?”⁶

“Đâu phải chỉ có mình ta?”

“Ý người là sao?”

“Còn có một vài người nữa.”

“Hả?”

“Băng Sát và Âm Quý cũng hành động rồi.”

“Điên thật!”

Hồng Lệ Tuyết vô tình thốt ra những lời chửi thề.

Hai người mà Hắc Hồ đề cập đến không thuộc Thập Huyết Sát nhưng là những thích khách thân cận của hắn.

‘Hắc Hồ, Băng Sát, Âm Quý lại còn cả Hồng Liên Tứ Quý nữa sao?’

Hồng Lệ Tuyết nổi da gà.

Nếu bọn họ ở cùng nhau, không một ai mà bọn họ không thể giết được.

Tuy võ công và sát pháp của mỗi người là khác nhau nhưng bọn họ đều thành thạo cách giết người.

Mặc dù Hồng Lệ Tuyết nằm trong Thập Huyết Sát nhưng nàng không đủ tự tin để sống sót khi đối đầu với tất cả bọn họ.

“Giờ thì nói đi.”

“Nói gì?”

“Về tên thích khách đó.”

“Thích khách nào?”²

“Tên thích khách mà Hồng Liên Tứ Quý và người đang truy đuổi.”

Hắc Hồ mỉm cười để lộ ra hàm răng trắng muốt.

Đến lúc này, Hồng Lệ Tuyết mới nhận ra mục đích của Hắc Hồ.

Hắc Hồ không hề hứng thú đến ủy thác của Lý Duật. Điều mà hắn quan tâm chính là Phiêu Nguyệt.

Hắc Hồ nổi tiếng là một người hiếu thắng trong Thập Huyết Sát.

Vào những ngày đầu gia nhập, hắn thậm chí còn gây thị phi với Thập Huyết Sát và muốn phân định thắng bại một trận. Nhưng may mắn thay, điều đó đã không xảy ra vì có sự can thiệp của Liên chủ nhưng khao khát được so tài với Thập Huyết Sát vẫn luôn sôi sục trong hắn. Nhưng vì không thể giết được chúng, nên hắn đành phải chuyển mục tiêu sang kẻ sát tinh mới nổi trong giang hồ là Phiêu Nguyệt.

Hồng Lệ Tuyết nhìn chăm chăm vào Hắc Hồ.

“Hắn không phải là một người dễ đối phó đâu.”

“Ta khác với cô chứ. Ta đâu có cụp đuôi hèn nhát giống như cô đâu.”

“Người?”

“Ta có nghe qua chuyện cô đối đầu với hắn và chỉ mang về thiệt hại rồi.”

“Ai lại dám ăn nói xằng bậy như vậy chứ?”

“Nếu không phải thế thì cô đã không từ bỏ nhiệm vụ giữa chừng rồi.”

Rầm!3

Hồng Lệ Tuyết không thể chịu đựng được nữa mà đập tay xuống bàn. Trên chiếc bàn dày hiện lên một cái lỗ có hình bàn tay.

Những người ngồi trong tử điểm trở nên im lặng. Bọn họ nhận ra nữ nhân ngồi thưởng rượu một mình ấy chính là một cao thủ đáng gờm.

Hồng Lệ Tuyết hắn học nhìn vào Hắc Hồ với ánh mắt đáng sợ. Nhưng nét mặt của Hắc Hồ vẫn không có một chút nao núng.

“Nếu không phải thì hãy kể cho ta về hắn đi.”

“Người sẽ hối hận thôi.”⁰

“Trong một trăm bảy mươi hai lần sát hành, ta chưa từng thất bại lần nào cả. Ta không hối hận về việc sát hành của mình.”

“Nhưng mà không phải chỉ mới có một hai người bị bẽ mặt vì hấn đâu.”

“Bao gồm cả cô sao?”

“...”

“Được rồi. Trông cô không vui nên ta cũng sẽ không hỏi nữa. Có hỏi thì cũng chỉ làm cô tổn thương lòng tự trọng mà thôi.”

Hắc Hồ đứng dậy rồi bỗng dung biến mất.

Gương mặt của Hồng Lệ Tuyết trở nên cứng đờ.

Hắc Hồ rõ ràng là đang xem thường nàng.

“Hấn dám...!”

Nàng nghiêng răng.

Thứ hạng của hấn cao hơn nàng không có nghĩa là hấn mạnh hơn nàng.

Sự khác biệt về trình độ và sát pháp giữa nàng và hấn không mấy đáng kể.

Chỉ là vì tình trạng cơ thể hôm đó nên tỷ lệ thắng của hấn mới cao hơn thôi. Một kẻ như hấn lại dám đối xử với nàng như một kẻ thấp hèn khiến cho cơn giận của nàng dâng tới tận đỉnh đầu.

“Đáng ra người không nên ngốc nghếch đối xử với ta như vậy.”

Đôi môi đỏ mọng của Hồng Lệ Tuyết vẽ thành một hình vòng cung. Bởi nàng đã nảy ra một ý hay.

“...”

Tất cả mọi người đều im lặng.

Khung cảnh này là một khung cảnh khá kỳ lạ.

Việc không thể nghe thấy một tiếng thở nào ở một sông bạc chứa đầy điên loạn và phấn khích không còn là kỳ lạ nữa mà phải là đáng sợ.

Có rất nhiều người trong sông bạc. Nhưng không một ai dám hé răng mà chỉ chăm chăm nhìn vào một nơi.

Phiêu Nguyệt đang đứng ở nơi mà bọn họ hướng mắt tới.

Phiêu Nguyệt ngồi một cách cứng đờ như tượng đá. Trước mặt hắn là một đồng vàng chất cao như núi.

Như thể toàn bộ tiền bạc ở trong này đều được gom lại trước mặt hắn vậy.

Thực tế là thế.

Phiêu Nguyệt vào sông bạc này đã được nửa ngày.

Và tất cả canh bạc, hắn đều thắng.

Từ xúc xắc đến quân cờ domino.

Không một ai có thể đánh bại được hắn.

Khi Phiêu Nguyệt liên tục giành chiến thắng, những con bạc giỏi nhất của sông cũng nhập cuộc. Nhưng tất cả đều bị Phiêu Nguyệt vét sạch tiền.

Bọn họ có dùng bất cứ thủ đoạn gì cũng vô dụng.

Mánh khéo nào của họ Phiêu Nguyệt cũng nhìn thấu hết như một bóng ma vậy.

Kết cục, từ những khách quan đến những con bạc do sông bạc thuê đều thua rỗng túi.

Kết quả là hình ảnh giống như hiện tại.

Tất cả đều nhìn chăm chăm vào Phiêu Nguyệt.

Bỗng có ai đó xuất hiện phá vỡ sự im lặng.

“Gì thế? Sao mọi người lại yên lặng thế này?”

Người có giọng nói khó nghe ấy chính là chủ nhân của sông bạc này - Trượng lão gia.

Bên trái và phải của ông ta đều có những thanh niên trai tráng xếp thành hàng như tấm bình phong. Người ta đồn đại rằng những thanh niên ấy hoạt động ở thế giới ngầm.

Bọn họ không chỉ có vẻ ngoài hung tợn mà còn sở hữu võ công điêu luyện, vì vậy nên người ta truyền miệng nhau rằng không một ai có thể hạ gục được họ.

Trượng lão gia nhìn về phía Phiêu Nguyệt.

“Người là ai?”

“...”

“Sao người dám đến chỗ làm ăn kinh doanh của người khác quấy phá thế hả? Người là người tử Hắc Tử Phái sao?”

Hắc Tử Phái là một tổ chức quản lý sông bạc ở vùng lân cận. Có thể nói đó là nơi cạnh tranh với sông bạc mà Phiêu Nguyệt đang có mặt.

Phiêu Nguyệt đứng dậy và nhìn vào Trượng lão gia.

“Người là chủ nơi này sao?”

“Ờ! Người không biết điều đó mà cũng dám đến đây đánh bạc sao?”

“Chuyện đó đâu quan trọng.”

“Nhưng với ta thì có đầy tên mèo hoang khôn kiếp này. Các người còn đứng đó làm gì thế? Còn không mau chặt đứt tay tên này cho ta? À thôi! Hắc có dung mạo thế này, chắc chắn sẽ bán được với giá cao. Mau cướp tiền của hắc rồi lột hết y phục của hắc sau đó bắt hắc quỳ xuống cho ta.”

“Rõ!”

Những thuộc hạ của Trượng lão gia đáp lời rồi lao về phía Phiêu Nguyệt.

Xoẹt!

Bỗng trong căn phòng vang lên tiếng nước nổ của ma quỷ.

Hai thanh U Linh Chủy tung hành ngang dọc trong không trung rồi xuyên qua những thuộc hạ của Trượng lão gia.

Một số bị đâm thủng vai, một số bị đâm thủng bụng, một số thì bị trúng phải tay hoặc chân và ngã xuống.

Tất cả các thuộc hạ của Trượng lão gia ngã gục trong chớp mắt.

Trượng lão gia nhìn chăm chăm Phiêu Nguyệt với ánh mắt đầy kinh ngạc. Toàn thân lão run rẩy như thể đang thấy ma vậy.

Lão thấy sợ là chuyện hiển nhiên.

Bởi vì U Linh Chủ xuyên qua cơ thể của những thuộc hạ đang lơ lửng trước mặt của lão.

“G, gì thế?”

Thực ra U Linh Chủ đã được gắn với Thu Hồn Ti nhưng Trượng lão gia không thể nhìn thấy được thứ đó.

Đến lúc này, lão mới nhận ra nam nhân anh tuấn trước mặt là một người đáng sợ đến mức nào.

Mồ hôi lạnh túa ra toàn thân lão.

Xoẹt!

“Ặc!”

Lão bất giác thốt lên khi U Linh Chủ đang lơ lửng trong không trung đột nhiên lướt qua cổ của lão.

Nhưng may mắn thay, Trượng lão gia là một người rất nhanh nhạy.

“Ôi trời ơi! Đại hiệp ơi! Tiểu nhân đã phạm phải tội chết rồi.”

Lão nhanh chóng quỳ gối cầu xin tha thứ.

“Ngươi định bán ta đi đâu?”

“Không có đâu. Cái miệng này lại tự ý nói lung tung rồi.”

Bốp bốp!

Trượng lão gia đập vào miệng của mình vài cái. Môi lão nứt ra khiến máu bắn tung tóe, nhưng lão không hề quan tâm.

Lão nhận thức rõ được lão đang đứng trước thềm cửa sinh tử.

Chỉ cần lão cư xử không đúng một chút, lão có thể bị mất mạng.

Trượng lão gia muốn sống thật lâu.

Số tiền mà lão đã dày công tiết kiệm còn chưa kịp tiêu một xu nào, lão sao có thể chết.

May mắn thay, lão biết phải làm thế nào để cứu sống bản thân mình.

‘Rõ ràng là hắn muốn gì đó nên mới đến đây đánh bạc.’

Lão không nghĩ rằng một võ giả như Phiêu Nguyệt lại có thể bước vào nơi bẩn thỉu này chỉ vì tiền.

Phiêu Nguyệt đến gần và ngồi xổm trước mặt lão.

Mắt hai người chạm nhau.

“Hộc!”

Trượng lão gia vội vàng nhắm chặt mắt lại.

Ngay khi nhìn thấy ánh mắt Phiêu Nguyệt, lão đã biết rằng mình đã đụng phải một người không nên đụng vào.

U Linh Chủ vẫn còn lơ lửng ngay trước mặt lão.

Đã có rất nhiều cao thủ đến Nhữ Nam do cuộc chiến giữa Tuyết Dao Trang và Chân Gia. Cũng chính vì thế mà những người ở thế giới ngầm như Trượng lão gia phải đặc biệt thận trọng.

Dĩ nhiên là bọn họ cũng đã tìm hiểu một phần nào đó những võ giả từ bên ngoài vào đây. Nhưng trong số thông tin mà bọn họ điều tra, không có người nào giống như Phiêu Nguyệt cả.

Trượng lão gia thận trọng hỏi.

“Đ, đại hiệp muốn gì từ tiểu nhân không ạ?”

Thay vì trả lời, Phiêu Nguyệt chỉ cười nhẹ.

Nụ cười ấy trông còn đáng sợ hơn nụ cười của diêm vương.

Trượng lão gia cắn đầu xuống sàn.

Cộc!

“X, xin đại hiệp tha mạng. Đại hiệp muốn biết gì tiểu nhân đều nói hết.”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 238

Không giống vẻ bề ngoài, tính tình Trương lão gia rất tỉ mỉ.

Bất kể là chuyện gì, Trương lão gia đều phải can thiệp từ đầu đến cuối mới chịu được. Bởi lẽ ông không tin tưởng một ai nên mới làm như thế.

Ông thậm chí còn không tin tưởng người vợ đã ở cạnh mình hơn chục năm. Người vợ hiện tại cũng đã là người thứ ba.

Hai người mà ông kết hôn trước đó đều đã bán đứng ông với đối thủ cạnh tranh. Chỉ vì đồng tiền mà họ đã phản bội người chồng đầu ấp tay gối trong nhiều năm.

Khó khăn lắm mới sống sót được, sau khi trở về, Trương lão gia đã giết chết hai người vợ một cách tàn nhẫn rồi ném xác cho sói hoang.

Kể từ sau đó, ông không còn tin tưởng bất cứ ai.

Vậy nên ông mới đích thân quán xuyến mọi việc trong tổ chức.

Chính vì thế mà ông nắm rõ mọi việc xảy ra ở tổ chức và cả Nhữ Nam.

Phiêu Nguyệt hỏi ông.

“Nói ta nghe về Tuyết Dao Trang đi.”

“Vâng?”

“Đừng để ta nói đến lần thứ hai.”

“Tiểu, tiểu nhân không biết chính xác ngài muốn hỏi gì...”

“Tất cả thứ mà ngươi nhớ.”

“Tiểu nhân biết rồi ạ.”

Trương lão gia suy nghĩ một hồi rồi bắt đầu kể lại mọi chuyện mình biết.

“Tuyết Dao Trang...”

Trương lão gia là người ở Nhữ Nam.

Ông sinh ra và lớn lên tại đây nên biết rất rõ về Tuyết Dao Trang.

Ông liền hồi tưởng lại mọi chuyện xảy ra ở Tuyết Dao Trang trước khi đặt chân vào Chân Gia.

Một khi bắt đầu nói, ông liền nhớ lại mọi thứ cho đến thời điểm hiện tại.

Trượng lão gia nói cho Phiêu Nguyệt nghe tất cả.

Bây giờ chỉ có làm như thế mới giữ nổi cái mạng của ông.

Thỉnh thoảng Phiêu Nguyệt gắng hỏi lại nên ông không dám nói dối nửa lời.

“VẬY VỪA NẤY ÔNG MỚI NÓI GÌ?”

Hắn nghiêng đầu chất vấn để xác nhận sự thật. Bộ dạng cẩn trọng đó khiến Trượng lão gia không rét mà run. Câu chuyện của Trượng lão gia phải mất một lúc mới nói xong.

Sau độ một canh giờ, ông ta cũng kết thúc câu chuyện. Ông ta nói không ngừng nghỉ trong suốt thời gian đó, đến nỗi miệng khô khốc hết cả.

“Tiểu nhân đã nói hết những gì mình biết rồi ạ.”

Trượng lão gia cầu nguyện cho Phiêu Nguyệt sẽ kết thúc mọi chuyện tại đây. Thế nhưng, câu trả lời của đối phương đã phản bội kỳ vọng của ông.

“TỪ GIỜ HÃY NÓI VỀ CHÂN GIA ĐI.”

“HẢ?”

“BẮT ĐẦU TỪ LÚC ÔNG ĐẶT CHÂN LÊN NGỌN NÚI THIÊN TRUNG SƠN.”

“NHƯNG, NHƯNG TIỂU NHÂN KHÔNG HIỂU RÕ VỀ CHÂN GIA LẮM...”

“NÓI NHỮNG GÌ NGƯỜI BIẾT LÀ ĐƯỢC.”

“Tiểu nhân đã rõ.”

Cuối cùng Trượng lão gia cũng phải nôn ra mọi thứ về Chân Gia mà ông biết.

Thật không may, câu hỏi của Phiêu Nguyệt lại không dừng ở đó.

Phiêu Nguyệt còn hỏi thêm về những võ giả đã đặt chân vào Nhữ Nam.

Trượng lão gia bèn gọi cả thuộc hạ đến để kể những gì họ biết.

Họ không được phép nói dối.

Phiêu Nguyệt còn bày thêm cách kiểm tra chéo.

Hắn so sánh lời Trương lão gia và đám thuộc hạ xem có trùng khớp với nhau hay không.

Nếu có chút sai sót hoặc nửa lời dối trá, phóng đại sự việc, họ lập tức sẽ bị trừng trị vô cùng tàn nhẫn.

Chính vì thế, đám thuộc hạ của Trương lão gia liền liều mạng nhớ lại.

Trương lão gia và đám thuộc hạ như rơi vào cơn ác mộng kinh hoàng.

Cơn ác mộng ấy kéo dài đến tận sáng hôm sau.

Khi ánh mặt trời bắt đầu chiếu rọi vào sông bạc, Trương lão gia và thuộc hạ lúc này trông như đã già đi mấy chục năm.

Chỉ có Phiêu Nguyệt ngồi vắt chân trên ghế là còn tươi tỉnh.

Phiêu Nguyệt nhắm mắt rồi nhớ lại câu chuyện mà bọn họ kể.

Người thường chỉ cần thức trắng một đêm cũng đủ khiến đầu óc trống rỗng không thông suốt, nhưng Phiêu Nguyệt lại khác.

Hắn bắt đầu sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu, từ chuyện Chân Gia cho đến Tuyết Dao Trang.

Chỉ bấy nhiêu cũng đủ khiến chuyến đi của hắn hết sức ý nghĩa.

Cuối cùng, sau khi sắp xếp xong, hắn liền đứng bật dậy. Sau đó, Trương lão gia nhanh chóng tiến lại gần chỗ Phiêu Nguyệt.

Trông bộ dạng chấp hai tay cung kính trước mặt Phiêu Nguyệt của ông chẳng khác nào ông là thuộc hạ của hắn cả.

Phiêu Nguyệt nói với ông.

“Người hãy nắm bắt tất cả những người đáng chú ý đã vào Nhữ Nam này cho ta.”

“Người đáng chú ý là các võ giả ạ?”

Trương lão nhân sống đã lâu trong con ngõ nhỏ này, ông ta rất tinh ý. Vậy nên, ông tức tốc hiểu ngay thứ Phiêu Nguyệt muốn là gì.

Hôm qua ông đã kinh qua võ công của Phiêu Nguyệt.

Ông không biết chính xác cảnh giới của hắn cao thâm đến đâu, nhưng có một điều ông vô cùng chắc chắn.

Trong số những người từng đến Nhữ Nam, chưa một ai vượt qua được hắn cả. Đối với một người như thế, chỉ cần một cái búng tay có khi sông bạc này liền biến mất cũng nên. Và đúng là suýt nữa chuyện đó đã xảy ra.

Cách duy nhất để Trọng lão gia giữa được cái mạng quèn này chính là chiều theo ý Phiêu Nguyệt.

Lúc thấy Phiêu Nguyệt gật đầu, Trọng lão gia cúi đầu rồi nói.

“Tiểu nhân sẽ bảo bảo thuộc hạ đi tìm hiểu xem sao. Mà thu được thông tin thì mang đến đâu ạ?”

“Ta sẽ tạm thời ở lại Chân Gia.”

“Chân Gia sao? Tiểu nhân hiểu rồi.”

“Ở đó cảnh giới nghiêm ngặt không dễ gì vào mà nhỉ?”

“Mấy tên nghiện cờ bạc thì ở đâu chả có ạ? Chân Gia còn có mấy kẻ thiếu không ít tiền trong sông bạc của tiểu nhân. Tiểu nhân nhất định sẽ mang đến thông tin mà ngài cần.”

“Đầu óc ông cũng khá đầy.”

“Vì tiểu nhân muốn sống lâu một chút mà.”

Trọng lão gia bật cười cay đắng.

Ông cảm thấy số phận mình thật thê thảm, đột nhiên lại trở thành tay sai cho Phiêu Nguyệt.

Ông đã cố không dính dáng tới việc của nhân sĩ võ lâm, nhưng vấp phải người đáng sợ như Phiêu Nguyệt, ông hiểu ra tương lai của mình sẽ khổ sở đến đâu. Thế nhưng nếu muốn sống yên ổn, ông buộc phải thu thập thông tin cho Phiêu Nguyệt.

“Mà, còn tiền thì sao ạ?”

“Tiền gì?”

“Là số tiền mà Đại hiệp lấy được hôm qua ấy ạ.”

Trên bàn lúc này vẫn còn rất nhiều tiền vàng. Phiêu Nguyệt thờ ơ lên tiếng.

“Đổi một phần sang ngân phiếu đi, số còn lại các người cứ giữ lấy.”

“Vậy cũng được ạ?”

Trượng lão gia tỏ vẻ khó tin.

Bởi vì ông nghĩ rằng Phiêu Nguyệt sẽ mang tất cả số tiền kia đi, nếu thế nơi này sòng bạc sẽ phải thắt lưng buộc bụng trong một khoảng thời gian. Tuy nhiên, nếu Phiêu Nguyệt để lại số tiền đó thì ông vẫn có thể vận hành sòng bạc. Được như vậy thì việc tìm hiểu thông tin cho Phiêu Nguyệt không còn là vấn đề nữa.

“Xin đa tạ, xin đa tạ Đại hiệp.”

Trượng lão gia cúi đầu đến tận mấy lần.

Phiêu Nguyệt xoay người đi thẳng ra ngoài. Sau khi hẩn biến mất, Trượng lão gia mới nhìn lũ thuộc hạ lúc này vẫn còn đang hoảng sợ.

“Các người phải giữ kín chuyện xảy ra hôm nay. Từ nay phải kiểm tra khách đến thật kỹ cho ta. Nếu sự việc hôm nay bị bại lộ, cả ta và các người cũng đừng hòng nhìn thấy ngày mai.”

“Vâng!”

“Việc hôm nay các người phải quên sạch đi. Vậy thì mới sống lâu được.”

Trượng lão nhân liền lí nhí lắm bầm một câu ‘Ta cũng thế’.

“A Di Đà Phật! Cuối cùng cũng đến rồi.”

Một hòa thượng trung niên đang lau mồ hôi lấm tấm trên trán.

Bên cạnh y là một hòa thượng trẻ tuổi độ khoảng giữa hai mươi.

Trên trán y có giới ấn vô cùng rõ ràng.

Đây là bằng chứng cho thấy họ chính là hòa thượng của Thiếu Lâm Tự.

Vị hòa thượng trẻ nói với hòa thượng trung niên.

“Đến sớm hơn chúng ta nghĩ đúng không ạ?”

“Nhờ con cả đây, Phổ Khánh. Nhờ con dẫn đường rất tốt nên chúng ta mới thuận lợi đến nơi.”

“Không có gì đâu ạ, sư thúc.”

Vị hoà thượng trẻ tên Phổ Khánh kia tỏ vẻ xấu hổ.

Phổ Khánh là đệ tử đời hai của Thiếu Lâm Tự.

Vị hòa thượng trung niên đang nhìn hẩn là Thành Vận - đệ tử đời thứ nhất.

Y là đệ tử đời thứ nhất đứng sau Thành Vũ và Thành Huyền, nên chắc chắn sẽ nằm ở hàng trưởng lão.

Thành Vận tính tình ôn hòa và sống nguyên tắc nên được đệ tử đời thứ hai và đệ tử đời ba vô cùng tôn kính, các trưởng lão cũng đặc biệt tin tưởng y.

Lúc nhìn về phía Nhữ Nam, vẻ mặt Thành vận có chút nặng nề.

Bởi vì y cảm nhận được tình hình Nhữ Nam không được bình thường cho lắm.

Chân Gia và Tuyết Dao Trang liên tục chiêu mộ võ giả, kết quả là chiến vận đang bao trùm lấy thị trấn Nhữ Nam.

Hơn nữa, trong lúc đó võ giả ủng hộ hai bên còn xảy ra xung đột.

Cứ đà này, toàn bộ Nhữ Nam có thể bị cuốn vào cuộc phân tranh giữa hai thế lực kia.

Nếu sơ sẩy một chút có thể trở thành căn nguyên cho một trận thảm chiến, thế nên Thiếu Lâm Tự mới cử Thành Vận đến để khuyên giải hai bên.

Việc cử Thành Vận đã chứng minh Thiếu Lâm Tự cho rằng tình hình Nhữ Nam lúc này đang ngày một nghiêm trọng hơn.

Trong lòng Thành Vận vô cùng nặng nề, bởi lẽ y đang gánh trên vai gánh nặng quá lớn.

Y vốn định mang thêm quân tinh nhuệ của Thiếu Lâm Tự đến, nhưng làm thế có khi lại tổn thương lòng tự tôn của cả hai bên. Vậy nên y chỉ đưa Phổ Kh&aacuavetemte;nh theo mà thôi.

Trong số các đệ tử, Phổ Khánh là người có võ công xuất sắc nhất, chẳng những thế, tính tình của hắn lại rất tốt.

Hơn nữa, không lâu trước đây, hắn cũng đã có kinh nghiệm cùng Vân Nhất Đại sư đến núi Võ Đang.

Hắn đến hộ tống bản gốc Kinh Phật được mang về từ Tây Vực, lần đi ấy hắn đã khiến Thiếu Lâm Tự vô cùng hài lòng.

Ưu Trường Lạc nói rằng ở Thành Đô còn rất nhiều bản gốc Kinh Phật, và bảo sẽ mang đến trong thời gian sớm nhất. Điều này khiến cho các trưởng lão Thiếu Lâm Tự hết sức phấn khích.

Dù Thiếu Lâm Tự thiên về võ phái, nhưng căn bản vẫn là một Phật Môn.

Đương nhiên họ xem bản gốc Kinh Phật không khác gì báu vật giữ gìn bản sắc của Thiếu Lâm Tự.

Sau hàng loạt chuyện xảy ra, Phổ Khánh nhận được không ít sự tín nhiệm của Phương Trượng. Đó là lý do vì sao hắn được chọn trong chuyến đi lần này.

Phổ Khánh cẩn trọng hỏi.

“Sư thúc, vậy bây giờ chúng ta đi đâu ạ?”

“Ta nghĩ nên đến Tuyết Dao Trang trước.”

“Không biết họ có chấp nhận phương án hòa giải của bốn phái không nhỉ?”

“Ta cũng lo chuyện đó.”

Gương mặt Thành Vận thoáng qua vẻ âu sầu.

Mặc dù Thiếu Lâm Tự được gọi là Minh Chủ của võ lâm Hà Nam, nhưng họ cũng không thể tùy tiện can thiệp vào cuộc chiến của hai thế lực.

Họ phải đưa ra đề xuất hợp lý mà hai bên đều chấp nhận. Phải như thế thì mới giảm thiệt hại xuống mức thấp nhất, và võ lâm Hà Nam mới yên ổn được.

Nói thì dễ nhưng làm lại vô cùng khó.

Chẳng biết liệu hai thế lực ganh ghét nhau kia có thật sự nghe theo lời của Thành Vận hay không. Thế nhưng, y cũng đã

nhận được lệnh từ sư môn nên buộc phải cố hết sức mà hoàn thành.

Thành Vận bước đi mà lòng nặng trĩu. Điềm đến đầu tiên của y là Tuyết Dao Trang.

“A Di Đà Phật!”

Ngay khi nhìn thấy Tuyết Dao Trang, sắc mặt Thành Vận liền tối đi mấy phần.

Có rất nhiều võ giả đang tập trung trước lối vào Tuyết Dao Trang. Những võ giả chưa được Tuyết Dao Trang thu nhận đang cắm trại bên ngoài lối vào.

Tuyết Dao Trang xây dựng lều cho họ ở tạm. Vậy nên trông lối vào trang viên hiện giờ hệt như một con ngõ nhỏ.

Thành Vận và Phổ Khánh vượt qua mọi người tiến về trước.

Ngay khi đến cổng chính, họ đã nhìn thấy những người xếp hàng để vào trong. Đó là những người xếp hàng từ tận đêm hôm qua.

Bởi vì đã thức suốt đêm nên tinh thần của họ lúc này có phần nhay cảm thái quá. Đến mức nếu có ai chen ngang, họ cũng sẵn sàng vung kiếm lên. Thế nhưng, khi Thành Vận và Phổ Khánh xuất hiện, họ liền nhanh chân mở đường đi.

“Trên trán có giới ấn kia.”

“Là Thiếu Lâm Tự. Người của Thiếu Lâm Tự đến.”

Dù là võ giả đã bước một chân vào cửa tử cũng không dám xem thường hòa thượng Thiếu Lâm Tự.

Ngay khi tin tức có hòa thượng Thiếu Lâm Tự đến, kẻ đứng đầu những võ giả bảo vệ chính môn liền tức tốc chạy đến.

“Tại hạ là Không Viêm Nghĩa - Tổ trưởng Ngoại Đàng của Tuyết Dao Trang. Rất hoan nghênh hai vị ghé thăm bổn trang.”

“A Di Đà Phật! Xin đa tạ sự tiếp đón nồng nhiệt của thí chủ. Bần tăng là Thành Vận - Đệ tử đời thứ nhất của Thiếu Lâm Tự. Còn đây là Phổ Khánh, đệ tử đời hai.”

“A!”

Khổng Viêm Nghĩa bất giác cảm thán một tiếng.

Người đứng trước mặt hắn là đệ tử đời thứ nhất, và còn được xem như thuộc cấp bậc trưởng lão nếu ở môn phái khác.

Hơn nữa, Thành Vận còn là người xếp thứ ba trong số những đệ tử đời thứ nhất của Thiếu Lâm Tự.

Đúng là cảnh giới võ công của y không thể bì với Thành Vũ, Thành Huyền, nhưng y vẫn là đệ tử đời thứ nhất của Thiếu Lâm Tự. Và còn là người được các trưởng lão vô cùng yêu mến.

Thân phận của y tuyệt đối không thể bị đối đãi tùy tiện được.

Ngoài ra, đệ tử đời thứ hai, Phổ Khánh còn là một người uy chấn khắp tỉnh Hà Nam. Hắn được biết đến là Thập Bộ Vô Địch ai ai cũng ngưỡng mộ.

Hai đại nhân vật như thế đến đây đúng là một sự kiện cực kỳ lớn.

Khổng Viêm Nghĩa lắp bắp nói.

“Xin, xin thứ lỗi, Thiếu Lâm Tự đến đây có việc gì vậy ạ?”

“Bản tăng đến tìm Trang chủ của quý trang.”

“Trang chủ ấy ạ?”

“Đúng vậy. Bản tăng có chuyện muốn nói với ngài ấy, không biết thí chủ có thể đi thông báo được không?”

“Đ, đương nhiên rồi ạ. Xin hai vị chờ cho một chút.”

Khổng Viêm Nghĩa vội vàng bảo thuộc hạ đi thông báo rằng có người của Thiếu Lâm Tự đến.

Vào trong chưa được bao lâu, tên thuộc hạ đã xuất hiện.

“Mời hai vị vào trong ạ.”

“A Di Đà Phật! Xin đa tạ.”

Thành Vận và Phổ Khánh làm thế bán chương rồi bước vào Tuyết Dao Trang.

Tin tức hai người đến Tuyết Dao Trang nhanh chóng được lan đi khắp nơi.

Lý Duật nghe được tin Thành Vận và Phở Khánh đã vào Tuyết Dao Trang khi đang ở trong phòng của mình.

Không có gì ngạc nhiên khi Thiếu Lâm Tự phái người đến.

Bởi vì y đã dự đoán được chuyện này ngay từ khi cuộc chiến với Chân Gia chính thức bắt đầu.

Chuyện này giống như một chuyện đang xảy ra ở sân trước của Thiếu Lâm Tự vậy. Thiếu Lâm Tự không can thiệp mới là điều kỳ lạ.

Đó chính là lý do vì sao y không cảm thấy bất ngờ khi nghe tin Thành Vận và Phở Khánh từ Thiếu Lâm Tự đến đây.

Thành Vận và Phở Khánh ngay lập tức đến gặp trang chủ của Tuyết Dao Trang là Tuyết Giang Diễn.

Không cần đoán cũng biết bọn họ sẽ nói về chuyện gì.

“Lũ đã kéo đến rồi thì làm sao mà ngăn được? Có đào nương dẫn nước cũng vậy thôi.”

Một nụ cười nhẹ nở trên môi của Lý Duật.

Mọi chuyện đang diễn ra theo dự đoán của y.

Điều duy nhất khiến y bận tâm là tên thích khách đã lẻn vào trước đó.

Kẻ đã nhìn thấy lý do tại sao y lại phái Trương Cuồng Sơn và Tạ Ngọc Liên đi và lần theo dấu vết của bọn họ.

Hắn đã thoát khỏi sự truy đuổi của Hồng Lệ Tuyết và Hồng Liên Tứ Quý của Bách Quỷ Liên và biến mất không một chút dấu vết.

Khả năng cao là tên đó nằm ở phe Chân Gia.

Nếu hắn thật sự về phía Chân Gia thì hắn đó là một mối đe dọa lớn với Tuyết Dao Trang. Vì thế nên y mới gọi thêm người từ Bách Quỷ Liên tới.⁵

Cũng chính vì thế mà y phải chi nhiều hơn dự kiến ban đầu. Ủy thác cho Bách Quỷ Liên thực sự tốn rất nhiều tiền. Nhưng

có thể đảm bảo đạt được kết quả mà y mong muốn.

Tuy việc Hồng Lệ Tuyết hủy bỏ khế ước nằm ngoài dự đoán của y nhưng cũng không có vấn đề gì lớn khi những thích khách khác có thể thay thế chỗ của nàng.

‘Nha đầu kiêu ngạo!’

Sát khí trong mắt Lý Duật lại hiện lên khi nhớ đến Hồng Lệ Tuyết.

Bản thân nàng là một thích khách mà dám vi phạm khế ước và tự ý chấm dứt nó.

Lý Duật tự hứa với bản thân rằng một ngày nào đó, y sẽ cho nàng biết điều đáng sợ nhất trên thế gian là gì.

Thông thường, những lời hứa như vậy đều kết thúc bằng lời nói, nhưng Lý Duật thì khác. Y chưa từng nói suông.

Y đặc biệt ám ảnh thái quá với những việc liên quan đến lòng tự trọng. Sự cứng đầu và kiên trì đó chính là nguồn động lực để tạo ra Lý Duật của ngày hôm nay.

“Đạo Kính!”

Y gọi trợ thủ Bạch Đạo Kính của mình. Chỉ một lúc sau, Bạch Đạo Kính mở cửa ra và bước vào.³

“Ngài cho gọi ạ?”

“Các vị hòa thượng của Thiếu Lâm Tự vẫn còn ở chỗ của trang chủ chứ?”

“Vâng, họ vẫn còn nói chuyện ạ.”

“Sau khi bọn họ nói chuyện xong thì hãy đối đãi họ nhiệt tình đến mức khiến họ cảm thấy bị áp lực.”

“Rõ.”

Bạch Đạo Kính cúi đầu đáp.

“Người lui được rồi.”

“À! Chúng ta có khách tới ạ.”

“Khách?”

“Vâng ạ! Những người tổng quản cho gọi đã đến nơi rồi ạ.”

“VẬY Ạ?”

“Tiểu nhân gọi họ vào cho ngài nhé?”⁶

“ĐƯỢC.”

“Tiểu nhân sẽ mang họ đến ngay ạ.”

Lý Duật lẩm bẩm ngay sau khi Bạch Đạo Kính vừa ra ngoài.

“Bức tranh coi như đã được đi nét xong.”

Khi làm bất cứ việc gì, giai đoạn đầu cũng là giai đoạn khó khăn nhất.

Vẽ một bản phác thảo lên một tờ giấy trắng và phải cụ thể hóa từng thứ một tiêu hao rất nhiều năng lượng. Nhưng sau khi đã qua được giai đoạn đó, bức tranh sẽ hoàn thành mà không cần phải tốn nhiều công sức.²

Người mà Bạch Đạo Kính dẫn tới cũng chính là mảnh ghép được chọn từ khi y hình thành được bức tranh trong đầu.

Bóng dáng con người hiện ra ở bên ngoài.

Bạch Đạo Kính đã dẫn khách đến cho Lý Duật.

Một lúc sau, cánh cửa mở ra. Theo sau Bạch Đạo Kính là một nam nhân bước vào.

Nam nhân ấy chấp tay chào Lý Duật rồi nói.

“Tại hạ Trương Vũ Lượng của Hắc Vân Binh Đoàn bái kiến đại nhân.”

Phiêu Nguyệt nhìn lên bầu trời.

Ánh nắng chiếu xuống gay gắt.

Trước đây, Phiêu Nguyệt đã từng cảm thấy rất khó chịu với ánh nắng mặt trời, nhưng cảm giác ấy đã biến mất từ lâu.

Phiêu Nguyệt chợt nhớ ra bản thân đã không ăn gì cả ngày nay.

Hắn cũng không muốn ăn, nhưng hắn phải ăn uống đầy đủ thì mới duy trì được cơ thể ở trạng thái tốt nhất.

Phiêu Nguyệt nhìn quanh và tìm thấy một quán trọ.

Đó là một quán trọ khá lớn, lại còn có cả chuồng ngựa.

Trong chuồng ngựa lúc này có khá nhiều ngựa, xem ra đã có rất nhiều khách ở trong quán trọ.³

Phiêu Nguyệt vốn không thích những nơi ồn ào nên đã định đi tìm một quán trọ khác, nhưng xung quanh đó không còn quán trọ nào cả.

Cuối cùng, Phiêu Nguyệt đành phải vào trong khách điếm mà hần nhìn thấy lần đầu tiên.

Đúng như hần dự đoán, bầu không khí bên trong quán trọ rất nhộn nhịp. Điều này là do một nhóm khách đã kéo đến cùng một lúc.

Bầu không khí trong quán trọ thật hỗn loạn khi họ dắt những con ngựa mà họ cưỡi vào chuồng.

Phiêu Nguyệt nhìn quanh rồi ngồi vào một chiếc ghế cạnh cửa sổ.

Một lúc lâu sau, tiểu nhị mới chạy đến gần Phiêu Nguyệt.

Tiểu nhị vội vàng chào hỏi.

“Kính chào khách quan. Thành thực xin lỗi vì có một nhóm khách quan đến nên giờ tiểu nhân mới phục vụ cho ngài được ạ.”

Mặt của tiểu nhị đỏ bừng vì từ nãy đến giờ hần phải chạy Đông chạy Tây để cho ngựa vào chuồng.

“Cho ta một bát mì và một đĩa thịt lợn xào.”

“Vâng ạ.”

Tiểu nhị cúi đầu rồi chạy vội vào bếp.

Dường như tiểu nhị ấy đã phải chạy xuôi chạy ngược cả ngày hôm nay.

Phiêu Nguyệt nhìn ra ngoài cửa sổ, đợi thức ăn được dọn ra. Có lẽ hần đã đến Nhữ Nam được vài ngày nên khung cảnh đường phố mới quen thuộc đến lạ.⁰

Phiêu Nguyệt cứ thế mà nhìn ngắm quang cảnh ở bên ngoài cửa sổ.

“Mọi người đã vất vả để đến được đây rồi. Giờ thì hãy nghỉ ngơi cho đến khi đoàn chủ quay trở lại.”

“Uống vừa phải thôi nhé.”

“Tất cả đã vất vả rồi.”

Một nhóm người đi ra từ chuồng ngựa vào trong quán trọ.

Giọng nói âm ỉ cùng mùi mồ hôi khiến ai cũng phải cau mày.

Phiêu Nguyệt bỗng nhíu mày.

Bởi vì hắn nghe được giọng nói quen thuộc trộn lẫn trong những giọng nói ấy.

Phiêu Nguyệt quay đầu lại nhìn những người bước vào quán trọ.

Ngay lập tức, trong mắt Phiêu Nguyệt lóe lên một tia sáng.

Bởi hắn thấy được gương mặt quen thuộc đúng như dự đoán của mình.

‘Hứa Lan Châu, Cao đạo sĩ!’

Những người bước vào quán trọ ấy chính là võ giả của Hắc Vân Binh Đoàn. Lớp bụi dày đặc bám lên đầu và vai của họ như thể họ đã đi qua một chặng đường dài.

“O?”

Hứa Lan Châu bất giác thốt lên.

Nàng cũng đã phát hiện ra Phiêu Nguyệt.

Hứa Lan Châu kinh ngạc nhìn qua Cao đạo sĩ. Bởi nàng không nghĩ họ sẽ gặp Phiêu Nguyệt ở nơi này.

“Tên khốn đó!”

“Là hắn.”

Những võ giả khác cũng nhận ra Phiêu Nguyệt ngay.

Hắc Vân Binh Đoàn đã mất đi rất nhiều đồng liêu khi đối đầu với Phiêu Nguyệt.

Ký ức về ngày hôm đó vẫn còn đọng lại trong đầu họ như một cơn ác mộng.

Hắc Vân Binh Đoàn đã phải rời khỏi thành Tứ Xuyên như đang chạy trốn mà không hề nhận được một khoản thù lao nào vì người thuê bọn họ là phái Nga Mi đã phong bế sơn môn.

Cũng chính vì thế mà bọn họ tỏa ra đầy sát khí khi nhìn thấy Phiêu Nguyệt.

Gương mặt mà bọn họ không thể nào quên.

Bọn họ biết quá rõ đằng sau gương mặt xinh đẹp hơn cả nữ nhân ấy chính là một kẻ có tâm địa ác độc còn hơn cả rắn rết.

Ngay lúc đó, Hứa Lan Châu và Cao đạo sĩ đã bước lên phía trước và ngăn họ lại.

“Khoan đã!”

“Mọi người bình tĩnh.”

Cả Hứa Lan Châu và Cao đạo sĩ cũng rất bối rối không kém vì bọn họ biết rõ rằng nếu chạm mặt với Phiêu Nguyệt ở đây thì bọn họ sẽ không đạt được kết quả tốt đẹp gì.

Chỉ có một phần nhỏ của Hắc Vân Binh Đoàn bước vào quán trọ này. Nếu muốn đối đầu với Phiêu Nguyệt, bọn họ phải huy động toàn lực của Hắc Vân Binh Đoàn đến đây.

“Ôi chao! Không ngờ lại gặp được ca ca đẹp trai ở nơi này đây. Xin chào ca ca anh tuần nhá!”

Hứa Lan Châu tỉnh bơ chào Phiêu Nguyệt rồi ngồi vào đối diện hắn ta.

“Chúng ta lại gặp nhau rồi à vetem. Hô hô!”

Cao đạo sĩ cũng ngồi vào cạnh Hứa Lan Châu rồi chào Phiêu Nguyệt.

Tuy Phiêu Nguyệt đã chặt đứt một cánh tay của y nhưng y vẫn tươi cười chào Phiêu Nguyệt. Một con người như vậy thật đáng sợ.

Bởi một người bình thường không thể nào tươi cười như thế với kẻ mà mình oán hận sâu sắc được.

Phiêu Nguyệt mở miệng.

“Xem ra các ngươi nhận được ủy thác ở đây?”

“Ủy thác cái gì không biết. Bọn ta chỉ tình cờ đi ngang qua rồi ghé vào đây thôi. Nhưng mà Phiêu đại hiệp có chuyện gì mà đến đây vậy?”

“Ta cũng chỉ tình cờ đi ngang qua.”

“Vậy sao? Hô hô! Quả thật là trùng hợp mà.”

Cao đạo sĩ tự nhiên cười nói.

Hứa Lan Châu cũng cười.

“Đi đâu cũng gặp nhau thế này không phải chúng ta rất có duyên đấy chứ? Nhưng sao ca ca lại để lộ mặt rồi? Chẳng phải lúc trước ca ca luôn dùng khăn che mặt sao?”

“Ta thấy khó chịu.”

“Đừng nói là ca ca đang cố quyến rũ nữ nhân đó nha?”

“Có là như thế thật thì cũng không phải việc của cô.”

“Hừm! Có ai nói gì đâu chứ?”

Hứa Lan Châu khịt mũi.

Cao đạo sĩ nhéo vào hông của Hứa Lan Châu và truyền tín hiệu cho nàng.

‘Nha đầu thôi nhà ngươi mau tỉnh táo lại đi! Tình hình ra sao rồi mà còn bị mê hoặc bởi gương mặt của hắn thế hả?’

Hứa Lan Châu nghiêng chặt răng trước lời quát mắng của Cao đạo sĩ.

‘Ta vẫn chưa thể thích ứng được, mỗi khi nhìn thấy hắc tâm trí của ta lại xáo trộn cả lên. Không được rồi. Ta phải giết hắn sớm để bảo vệ cho sức khỏe tinh thần của mình thôi.’

Nàng thấy bận tâm khi gặp được Phiêu Nguyệt ở Nhữ Nam.

Hiện tại Hắc Vân Binh Đoàn đang được Tuyết Dao Trang thuê.

Đoàn chủ Hắc Vân Binh Đoàn Trương Vũ Lượng lúc này đã đi gặp người ủy thác và những kỵ mã binh chủ lực đang ở đoàn chủ ở ngoại ô Nhữ Nam.

Chỉ có một số ít đến Nhữ Nam là để tránh được ánh mắt của người khác.

Thế nhưng khi gặp Phiêu Nguyệt, mọi nỗ lực của bọn họ xem như vô ích.

Phiêu Nguyệt cũng hiểu rõ Hắc Vân Binh Đoàn như cái cách bọn họ biết rõ về Phiêu Nguyệt vậy.

Chỉ cần sơ suất, hành tung của Hắc Vân Binh Đoàn có thể bị Phiêu Nguyệt làm lộ bất cứ lúc nào.

“Cho ta rượu đi!”

Khi bầu không khí trở nên nghiêm trọng hơn, Hứa Lan Châu liền vội vàng gọi rượu từ tiểu nhị.

Tiểu nhị nhận thấy bầu không khí bất thường đã nhanh chóng mang một bình rượu đến.

Hứa Lan Châu nâng bình rượu lên tu ừng ực. Rượu trào ra miệng rồi chảy xuống ngực của nàng.

Cạch!

Hứa Lan Châu nốc cạn nửa bình rượu trong chớp mắt. Nàng đặt bình rượu xuống bàn rồi nói.

“Ca ca đẹp trai, nghe ta nói thật lòng này. Hãy rời khỏi đây đi. Như vậy thì giữa chúng ta sẽ không có bất cứ vấn đề gì xảy ra. Vậy nên hãy từ bỏ mục đích ca ca đến đây và rời đi đi.”

“Quả nhiên là các người nhận được ủy thác ở Nhữ Nam.”

“Chúng ta đều giống nhau mà. Một thích khách như ca ca đây không có lý gì lại ở yên một chỗ mà không có lý do được. Ai đã ủy thác ca vậy? Tuyết Dao Trang sao? Hay là Chân Gia?”

“Ta nói rồi. Ta chỉ đi ngang qua.”

“Chết tiệt! Ca ca bảo ta tin chuyện đó thật đấy à?”

Hứa Lan Châu hần học nhìn vào Phiêu Nguyệt với ánh mắt hung tợn.

Thấy nàng như vậy, những võ giả của Hắc Vân Binh Đoàn đang quan sát tình hình cũng đồng loạt rút vũ khí ra.

Cao đạo sĩ thở dài.

“Hầy!”

Sẽ không có ai sánh bằng y nếu xét về mức độ oán giận dành cho Phiêu Nguyệt. Y đã bị Phiêu Nguyệt chặt đứt một bên tay, hơn nữa lại bị hấn đả thương cận kề với cái chết. Mặc dù vậy, y vẫn cố chịu đựng để không làm xáo trộn kế hoạch lớn mà Trương Vũ Lượng đã vẽ ra.

Nếu xung đột với Phiêu Nguyệt ở đây trước khi bắt đầu công việc chính thức thì giấc mơ vĩ đại của Trương Vũ Lượng sẽ sụp đổ trước khi nó có thể thực hiện.

“Nha đầu thối này! Mau bình tĩnh lại đi. Sao ngươi lại nóng nảy như vậy chứ hả? Trông ngươi chẳng khác nào một người vợ khi thấy phu quân của mình đi gian dối với người khác cả. Ngươi không sợ cái tên chỉ được cái mã này sao?”

“Ôi cái lão đạo sĩ khôn kiếp này...”

Hứa Lan Châu cạ lời trước câu nói vô lý của Cao đạo sĩ. Sát khí mà những võ giả của Hắc Vân Binh Đoàn tỏa ra cũng giảm đi một phần.

Nhưng lúc đó, một chuyện cực kỳ vô lý đã xảy ra.

“Ôi giới ơi, ta đã đợi một lúc lâu mà chẳng thấy chàng đến. Chàng một mình ngồi ở đây làm gì vậy?”

Đột nhiên có giọng nói nhẹ nhàng của một nữ nhân vang lên.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía chủ nhân của giọng nói.

Một nữ nhân đang mặc y phục bằng lụa màu đỏ đang uyển chuyển bước vào quán trọ.

Gương mặt của nàng không hẳn là xinh đẹp nhưng nàng lại tỏa ra mê lực khiến người khác không thể rời mắt khỏi nàng. Nàng chính là Hồng Lệ Tuyết.

Hồng Lệ Tuyết bước đi nhẹ nhàng như những cánh bướm đến ngồi cạnh Phiêu Nguyệt rồi nũng nịu.

“Chàng thực sự quên hẹn sẽ cùng nhau ăn cơm với ta sao? Sao lại ăn một mình ở quán trọ rẻ tiền như thế này? Đừng có tự hạ thấp bản thân mình như vậy chứ, mau đi với ta đi. Mây tầng nào thì phải đi cùng mây ở tầng đó chứ.”

Hồng Lệ Tuyết nói rồi liếc nhẹ qua Hứa Lan Châu.

Ánh mắt ấy thật kỳ lạ.

Cảm giác như ánh mắt xem thường người khác vậy.

Những nam nhân có thể không nhận ra điều đó vì các giác quan của họ không nhạy bén bằng nữ. Nhưng Hứa Lan Châu thì khác.

Nàng cao giọng lườm Hồng Lệ Tuyết.

“Cô là ai?”

“Ta sao?”

Hồng Lệ Tuyết ôm chặt lấy cánh tay của Phiêu Nguyệt rồi mỉm cười.

“Ta là ý trung nhân của chàng ấy.”

240

Hồng Lệ Tuyết nắm cánh tay của Phiêu Nguyệt vào bầu ngực của mình.

“Ý, ý trung nhân sao?”

Lông mày của Hứa Lan Châu nhíu lên đến tận trời cao khi thấy khung cảnh ấy. Đôi môi đỏ mọng của Hồng Lệ Tuyết cũng nhếch lên một đường hình cung.

“Cái gì? Không lẽ ca ca ở lại Nhữ Nam là vì ả đàn bà này ư? Ca ca bị con ả hồ ly này mê hoặc á?”

Hứa Lan Châu lần lượt nhìn qua Phiêu Nguyệt và Hồng Lệ Tuyết rồi lại nhìn qua Phiêu Nguyệt. Nàng cứ lặp đi lặp lại mãi hành động đó.

Hồng Lệ Tuyết cố tình bày ra biểu cảm quyến rũ. Sức quyến rũ của nàng tỏa ra thu hút những người ở trong quán trọ.

Thậm chí đến cả những võ giả của Hắc Vân Binh Đoàn cũng không thể rời mắt khỏi nàng.

Hồng Lệ Tuyết siết chặt lấy cánh tay của Phiêu Nguyệt rồi nói.

“Nam nhân bị thu hút bởi một mỹ nữ thì có gì lạ đâu chứ.”

“Mỹ nữ? Cô nói ai cơ?”

“Mỹ nữ là ta này. Không phải sao? Có rất nhiều nam nhân đánh mất lý trí khi nhìn thấy ta và muốn ve vãn ta cơ mà.”.

“Cô đừng có mà nói nhảm nhí.”

“Cũng đúng, nữ nhân như cô làm sao mà hiểu được cảm giác này.”

Hồng Lệ Tuyết nheo mắt cười nhẹ rồi nhìn một lượt từ trên xuống dưới của Hứa Lan Châu.

Hứa Lan Châu thừa hiểu hành động ấy của Hồng Lệ Tuyết có nghĩa là gì.⁵

“Một con điểm mà dám xem thường ta sao?”

“Xem ra tính cách của cô không có chỗ nào giống nữ nhân cả. Bởi vậy nên nam nhân mới không quan tâm đến cô đó.”

“N, người nói gì? Người có biết ta nổi tiếng đến mức nào không hả?”

“Thật sao? Ta mà là nam nhân chắc ta đã chạy trốn từ đời nào rồi ấy chứ.”

“Người.”

Gương mặt của Hứa Lan Châu đỏ bừng lên.

Nàng hoàn toàn không thể trở thành đối thủ của Hồng Lệ Tuyết trong một cuộc đấu khẩu.

“L, Lan Châu!”

Cao đạo sĩ nhanh chóng ngăn cản Hứa Lan Châu khi thấy nàng đang nâng cao công lực.

“Bỏ ta ra! Ta phải giết ả.”

“Ôi trời ơi! Người gì đâu mà cộc cằn vậy.”

Hồng Lệ Tuyết đến cuối cùng vẫn không thôi cười nhạo Hứa Lan Châu.³

“Đừng có cản ta. Ta phải xé nát con khốn đó ra!”

Cao đạo sĩ hét lên với những võ giả của Hắc Vân Binh Đoàn đang đứng trợ ra đó vì một mình y không thể ngăn cản được Hứa Lan Châu. Hắc Vân Binh Đoàn lập tức kéo đến để cản Hứa Lan Châu lại.

Phải đến khi bốn người tập trung lại ngăn cản, Hứa Lan Châu mới dần trở nên bình tĩnh lại.

Nhưng Hồng Lệ Tuyết vẫn chế nhạo Hứa Lan Châu đến cùng.

“Ồi giời ơi! Sao cô lại lỗ mãng thế? Đúng là người không được giáo dục đảng hoàng mà.”

“Con ả khốn kiếp! Ta mà bắt được ngươi là ngươi chết với ta.”

“Hô hô hô!”

Hồng Lệ Tuyết cười hô hô khi thấy dáng vẻ điên cuồng của Hứa Lan Châu. Nàng cười được một lúc rồi cầm tay Phiêu Nguyệt rồi đứng dậy.

“Ở đây thêm chút nữa là màng nhĩ bị thủng đấy. Chúng ta đổi chỗ thôi.”

Phiêu Nguyệt lặng lẽ gật đầu và đi theo Hồng Lệ Tuyết.

Ngay lúc đó, Cao đạo sĩ lại gần Phiêu Nguyệt.⁶

Phía sau y là Hứa Lan Châu đang bị Hắc Vân Binh Đoàn giữ lại và hét ầm ĩ nhưng y chẳng buồn quan tâm đến nàng.

Ánh mắt của Cao đạo sĩ chỉ dán chặt vào Phiêu Nguyệt.

Y thận trọng nói.

“Ta không biết tại sao ngươi lại ở lại Nhữ Nam, nhưng ta hy vọng lần này chúng ta sẽ không gặp lại nhau như kẻ địch. Nếu như chúng ta gặp lại nhau với tư cách là một kẻ địch thì ngươi sẽ phải trả một cái giá rất đắt đấy.”

Giọng nói của Cao đạo sĩ khe khẽ. Nhưng trong lời nói ấy lại chứa đầy sát khí.²

Có lẽ nếu ở một thời điểm khác, y tuyệt đối sẽ không dám đe dọa Phiêu Nguyệt như thế này. Nhưng lần này bọn họ đã không còn chỗ lùi nữa nên Cao đạo sĩ đành phải cứng rắn hơn mọi khi.

Thật đáng sợ khi một người luôn tươi cười lại tỏa ra sát khí. Nhưng Phiêu Nguyệt vẫn không hề quan tâm đến sát khí ấy của Cao đạo sĩ mà thản nhiên hỏi.

“Chỉ còn lại một tay khó chịu lắm đúng không?”

“Khó chịu chứ. Đặc biệt là khi đi nặng và chùi mông, khi rửa...”

“Vậy thì mất đi cả hai tay chắc sẽ bất tiện dữ lắm.”

“Người?”

“Cẩn trọng! Không biết chừng đến một ngày, có ai đó sẽ lấy đi cánh tay còn lại của người đấy.”

“...”

Nói rồi Phiêu Nguyệt quay người đi ra ngoài quán trọ, bỏ lại Cao đạo sĩ đứng ở phía sau mà không thể nói nên lời.

“Khà khà khà!”

Ngay khi ra khỏi quán trọ, Hồng Lệ Tuyết cười lớn.

Phiêu Nguyệt nhìn chăm chăm vào Hồng Lệ Tuyết rồi hỏi.

“Cô đang nghĩ gì vậy?”

“Ta đang nghĩ gì sao?”³

“Sao lại ra mặt?”

“Thì ta thấy... vui mà.”

“Cô có sở thích ngược đời thật.”

“Hô hô! Ta được nghe như vậy nhiều lắm.”

Hồng Lệ Tuyết mỉm cười rồi ôm chặt lấy cánh tay của Phiêu Nguyệt hơn.

Cơ thể của một thích khách đã được tôi luyện cao độ phản ứng rất nhanh. Hắn có thể cảm nhận được một cách sinh động bầu ngực đang chạm vào tay của mình.

Phiêu Nguyệt không biết gì về Hồng Lệ Tuyết, nhưng mê lực của nàng mạnh đến độ những kẻ có sức mạnh tinh thần yếu sẽ không thể nào vượt qua cảm dỗ của nàng.

Tuy đã ra khỏi quán trọ nhưng Hồng Lệ Tuyết dường như vẫn không có ý định buông tay Phiêu Nguyệt ra. Nàng ôm lấy cánh tay Phiêu Nguyệt rồi bước đi.

Phiêu Nguyệt cũng không gỡ tay nàng ra mà đi theo nàng.

Hồng Lệ Tuyết ngân nga bài hát trong miệng như thể nàng đang rất vui.

“Hô hô! Cùng nhau tản bộ như thế này cũng không tệ đấy chứ. Thôi thì chúng ta cứ thành ý trung nhân thật đi, thế nào?”

“Cô đừng nói nhảm nữa. Mau nói ta biết ý đồ của cô là gì.”

“Ôi trời đất ơi! Thô bạo quá đi. Nhưng mà ta thích những nam nhân thô bạo.”

“Cô có muốn ta cho cô thấy thô bạo thực sự là như thế nào không?”

“Hô hô! Cũng được ấy chứ. Nhưng mà hôm nay thì thôi nhé. Những vết thương huynh để lại cho ta vẫn chưa lành đâu.”

Hồng Lệ Tuyết giả vờ đau đớn nhưng nàng vẫn không buông tay Phiêu Nguyệt ra. Trái ngược lại còn siết chặt hơn sau đó nàng thì thầm với Phiêu Nguyệt.

“Kẻ thay thế ta đã đến Nhữ Nam rồi. Cần thận.”

“Là ai vậy.”

“Thứ lỗi cho ta, tất cả những gì mà ta có thể nói cho huynh là hãy cảnh giác thôi. Mục tiêu của hãn không phải Chân Gia mà là huynh đấy.”

“Ta sao?”

“Ừ, huynh. Vậy nên hãy cẩn thận. Huynh là chết dưới tay hãn là ta buồn lắm đó.”

“Vậy cô phải nói ta biết danh tính của hãn chứ?”

“Xin lỗi huynh. Dù gì bọn ta cũng cùng một tổ chức, sao có thể nói ra được. Nếu tò mò thì huynh tự tìm hiểu đi. Với năng lực của huynh thì chuyện đó đâu có gì là khó.”

Hồng Lệ Tuyết bỗng hôn một cái chóc vào má của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt cau mày nhìn Hồng Lệ Tuyết. Đến lúc này nàng mới chịu buông tay và đứng lùi lại về phía sau.

“Nói chung là ta đã cảnh báo cho huynh rồi đấy.”

‘Hãn hãn là một trong Thập Huyết Sát.’

Người có khả năng thay thế Hồng Lệ Tuyết trong Bách Quỷ Liên chỉ có thể là Thập Huyết Sát. Hơn nữa, khả năng cao người đó có vị thế cao hơn cả Hồng Lệ Tuyết.

‘Và không chỉ có một người.’

Hồng Lệ Tuyết nói như thể chỉ có một thích khách đến đây, nhưng Phiêu Nguyệt không tin vào điều đó.

Nếu hắn là Lý Duật, hắn sẽ cực kỳ tức giận khi Hồng Lệ Tuyết phá bỏ khế ước và sẽ xây dựng lên một kế hoạch đối phó chắc chắn hơn.

Thay vì ủy thác một người có khả năng thay thế nàng thì hắn sẽ chi tiền để mang về những thích khách có trình độ tương đương nàng. Bởi đó là cách để vực dậy lòng tự trọng đã vỡ nát của Lý Duật.

‘Hắn ta cũng thật khéo, gọi cả Hắc Vân Binh Đoàn đến.’

Phiêu Nguyệt đã từng đối đầu với Hắc Vân Binh Đoàn một lần nên hắn biết rõ bọn họ được huấn luyện tốt đến mức nào.

Có thể trước đây bọn họ bị chơi đùa vì chưa có nhiều thông tin về Phiêu Nguyệt, nhưng lần này thì khác. Chắc chắn bọn họ đã lên kế hoạch đầy đủ cả rồi.

Hắc Vân Binh Đoàn không phải là một tập hợp những lãnh nhân tầm thường. Bọn họ được huấn luyện bài bản chẳng khác gì quân đội.

Bọn họ biết rõ cách tối đa hóa và tận dụng vũ lực của một đoàn thể hoavetemn bất cứ ai.

Tuy bọn họ không có gì nổi bật khi chiến đấu với Phiêu Nguyệt nhưng nếu là một cuộc chiến giữa những đoàn thể với nhau thì chắc chắn sức mạnh của họ sẽ phát huy rất lớn.

Việc Lý Duật huy động cả Hắc Vân Binh Đoàn đến chính là minh chứng cho việc bức tranh mà Lý Duật vẽ ra còn lớn hơn cả Phiêu Nguyệt tưởng tượng.

Rõ ràng là Lý Duật không đơn thuần chỉ giành lại quyền bá chủ Thiên Trung Sơn và Nhữ Nam mà còn hơn cả thế nữa.

Phiêu Nguyệt quay đầu lại nhìn về phía nơi Tuyết Dao Trang đang tọa lạc.

Bầu không khí ở Chân Gia lúc này chứa đầy bất an vì phát ngôn của Kiếm Tôn Hàn Hữu Thiên.

Chỉ một câu tuyên bố rằng y đến đây chỉ để chứng kiến sự sụp đổ của Chân Gia cũng đã khiến cho bầu không khí đầy khí thế của Chân Gia trở nên nguội lạnh dần.

Nếu y đã tuyên bố như thế thì việc y phải sắp xếp một chỗ ở nằm ở bên ngoài Chân Gia là một điều dĩ nhiên. Nhưng y vẫn nhất quyết ở lại.

Chân Kỳ Vũ không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc sắp xếp cho y một căn phòng bằng không y sẽ làm đảo lộn khí thế của Chân Gia.

Cảm giác bị xem thường mà Chân Kỳ Vũ cảm thấy trong lúc này là một thứ gì đó không thể diễn tả được.

Y đã cắn răng nhiều đến mức nước của y toàn vết nứt, lưỡi thì chảy đầy máu.

Tất cả những người đến Chân Gia đều nghĩ Hàn Hữu Thiên thật quá đáng nhưng không một ai dám đứng ra nói với Hàn Hữu Thiên rằng y đã sai cả.

Bởi lẽ khi bọn họ nói ra điều đó, cũng là lúc đầu của họ không còn nằm trên cổ nữa.

Bầu không khí trở nên cực kỳ tồi tệ khi Phiêu Nguyệt quay trở về Chân Gia.

“Ca ca mới đi đâu về vậy?”

Chân Tuyết Nhi là người đầu tiên Phiêu Nguyệt gặp khi quay trở về.

Vì đây là thời điểm nhạy cảm nên nàng cũng nhạy cảm hơn mọi ngày.

Nàng không thể tin tưởng một ai trong Chân Gia cả.

Tuy Chân Kỳ Vũ là anh trai ruột của nàng, nhưng y quá bận để chú ý đến nàng.

Cuối cùng Chân Tuyết Nhi đành phải chờ người đáng tin cậy nhất là Phiêu Nguyệt quay trở về.

“Thời điểm này chỉ cần ra ngoài một chút thôi là không có đường về luôn đấy...”

“Sao cô độc địa thế?”

“Chep!”

Chân Tuyết Nhi quay đầu đi tỏ vẻ dỗi hờn.

Phiêu Nguyệt chẳng buồn an ủi nàng.

Hiện tại hẳn không rảnh để dỗ dành một đứa trẻ mè nheo.

Phiêu Nguyệt đi lướt qua Chân Tuyết Nhi. Chân Tuyết Nhi thấy thế cũng vội vàng chạy theo Phiêu Nguyệt.

“Thật là! Ca ca không biết phép tắc là gì à? Thấy nữ nhân dỗi hờn thì ca ca phải an ủi chứ. Sao lại...”

Chân Tuyết Nhi ở sau lưng lải nhải nhưng Phiêu Nguyệt chẳng buồn quan tâm đến nàng.

Bỗng một cảm giác như có một thanh kiếm sắc bén đang chĩa vào trán của hắn từ đâu truyền đến.

Phiêu Nguyệt không phải không biết điều này có nghĩa là gì.

Một kẻ sở hữu võ công cao cường đang nhìn vào Phiêu Nguyệt.

Hiện tại ở Chân Gia, chỉ có duy nhất một người có thể đạt đến cảnh giới này.

‘Hàn Hữu Thiên!’

Phiêu Nguyệt nhớ rất rõ cảm giác này vì đã từng đối mặt với nó một lần.

“Sao... ặc!”

Phiêu Nguyệt đột ngột dừng lại. Chân Tuyết Nhi đang đi theo sau chúi mũi vào lưng hắn.

Khi Chân Tuyết Nhi định nổi cáu với Phiêu Nguyệt thì nàng bỗng giật mình trước vẻ mặt kỳ lạ của Phiêu Nguyệt.

“Ca sao thế?”

“Lùi lại.”

“Vâng!”

Vẻ mặt của Phiêu Nguyệt trông nghiêm trọng đến mức Chân Tuyết Nhi cứ thế mà lùi về sau chứ chẳng dám thắc mắc điều gì. Nàng lùi về sau rồi nhìn theo mà hướng mà ánh mắt của Phiêu Nguyệt đang nhìn vào.

Từ phía xa, một nam nhân trung niên với thanh kiếm trên ngực đang bước tới gần họ.

Gương mặt của Chân Tuyết Nhi ngay lập tức trở nên tái mét.

Bởi vì nàng đã nhận ra nam nhân trung niên đó là ai.

Y chính là Kiếm Tôn Hàn Hữu Thiên.

Hàn Hữu Thiên đang đi thẳng về phía của Phiêu Nguyệt.

Đó hoàn toàn không phải là một sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Ánh mắt của Hàn Hữu Thiên dán chặt vào Phiêu Nguyệt.

Gương mặt của Phiêu Nguyệt như thể được khắc sâu vào trong đôi mắt lạnh yên không có chút dao động của Hàn Hữu Thiên.

Hàn Hữu Thiên dừng lại trước mặt Phiêu Nguyệt.

Hai người lạnh yên nhìn nhau một lúc lâu mà không nói gì.

Người đầu tiên mở miệng là Hàn Hữu Thiên.

“Ra là ngươi.”

“...”

“Kẻ đã lén lút quan sát ta vào hôm qua.”

Âm giọng của Hàn Hữu Thiên lạnh lùng như gió tuyết phương Bắc.

Những lời đó vốn không phải nói với Chân Tuyết Nhi nhưng nàng lại cảm thấy toàn thân run rẩy như một cây dương xỉ. Nhưng thực tế là Hàn Hữu Thiên còn không để mắt đến nàng ấy.

“Ngươi tên gì?”

“Phiêu Nguyệt!”

“Ngươi là Phiêu Nguyệt sao?”

Ánh mắt của Hàn Hữu Thiên lập tức trở nên lạnh hơn.

Một kiếm hào đã đạt đến cảnh giới này có thể đả thương đối phương chỉ bằng một cái liếc mắt. Bởi ánh mắt của y không khác gì một lưỡi kiếm sắc bén cả.

Sự xuất hiện của Phiêu Nguyệt đã kích động tâm trạng của Hàn Hữu Thiên.

“Người đúng là một tên cuồng ngạo. Giống hết như những gì Giai Linh đã nói.”

“Giai Linh? Viên... Giai Linh?”

“Đúng vậy. Ta là sư phụ của đứa trẻ ấy, Kiếm Tôn Hàn Hữu Thiên.”

Hàn Hữu Thiên nhíu mày khi thấy bản thân đã tự tiết lộ danh tính nhưng nét mặt của Phiêu Nguyệt vẫn không có chút biến sắc.

Bởi phản ứng của Phiêu Nguyệt khác với những gì mà y dự đoán.

“Quả nhiên người rất giống với những gì mà Giai Linh miêu tả. Tính cách khá cứng nhắc. Đối diện với ta như thế này mà người vẫn có thể đứng thẳng lưng như vậy.”

“Xem ra người có thói quen đánh giá quá cao bản thân nhỉ? Chẳng lẽ ai cũng phải quỳ gối khi nhìn thấy người sao?”

“Ngoài người ra thì thỉnh thoảng cũng có người nói ta như vậy. Nhưng người có biết kết cục của bọn họ ra

241

Chân Tuyết Nhi bất giác dùng hai tay che miệng của mình.

Bởi vì khoảnh khắc nghe thấy những lời đó của Hàn Hữu Thiên, nàng cảm giác như lưỡi của mình đang thực sự bị cắt ra vậy.

‘A!’

Toàn thân Chân Tuyết Nhi run bần bật.

Chân Tuyết Nhi vẫn còn quá nhỏ để có thể chịu được sát khí đáng sợ của Hàn Hữu Thiên.

Hàn Hữu Thiên cũng không hề tỏa ra sát khí. Nhưng nàng vẫn cảm thấy run rẩy và sợ hãi.

‘Đáng sợ quá!’

Chân Tuyết Nhi được sinh ra trong một võ gia và đã được luyện võ từ nhỏ. Nhờ vậy mà nàng đã từng gặp qua rất nhiều võ giả, nàng cũng từng thấy sát khí tỏa ra từ người khác nhưng Hàn Hữu Thiên đã ở một đẳng cấp khác.

Chỉ cần ở cùng một chỗ với Hàn Hữu Thiên thôi, nàng cũng đã cảm thấy nghẹt thở, toàn thân nàng run rẩy như một cây dương.

Phiêu Nguyệt và Hàn Hữu Thiên nhìn chăm chăm vào nhau.

Trông họ căng thẳng như thể sẵn sàng lao vào nhau bất cứ lúc nào.²

Chân Tuyết Nhi không thể thở được, nàng lùi lại về sau. Nhưng cả Phiêu Nguyệt và Hàn Hữu Thiên đều không buồn chú ý đến nàng.

Có lẽ Chân Tuyết Nhi không nhận ra, nhưng cả hai người họ đang đánh nhau một cách dữ dội.

Bọn họ không cần thiết phải cử động và vung kiếm mới có thể đả thương nhau.

Hàn Hữu Thiên là một võ giả đã đạt đến cảnh giới dùng kiếm tuyệt đối.

Y không nhất thiết phải cầm kiếm trên tay để gây hại cho đối thủ.

Đôi mắt của Hàn Hữu Thiên hướng về môi của Phiêu Nguyệt.

Vào lúc đó, đôi mắt của Phiêu Nguyệt cũng chuyển sang cổ tay của Hàn Hữu Thiên. Hàn Hữu Thiên bỗng hơi chột dạ nhưng ngay sau đó, ánh mắt của y liền chuyển qua ngực của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt nhìn xuống chân của Hàn Hữu Thiên.¹

Ánh mắt của Hàn Hữu Thiên trở nên lạnh lẽo.

Hai người họ không phải chỉ đang đấu mắt.

Ánh mắt của bọn họ chính là kiếm chiêu.

Những nơi mà ánh mắt bọn họ hướng đến chính là nơi mà thanh kiếm hướng về.

Những võ giả thông thường sẽ không thể hiểu nổi việc dùng ánh mắt thay kiếm nhưng đối với những võ giả đã đạt đến cảnh giới như hai người họ, chỉ cần nhìn vào mắt đối phương cũng biết đối phương định thi triển kiếm chiêu gì.

Mắt họ nhìn vào nhau nhưng trong đầu họ đang mở ra một thế giới tưởng tượng.

Và bọn họ đang thi triển sát chiêu tấn công vào nhau trong thế giới tưởng tượng ấy.

‘Người!’

Gương mặt của Hàn Hữu Thiên chợt hiện lên vẻ cảm thán.

Trận đấu kiểu này tuy không thể trực tiếp gây tổn hại cho đối phương nhưng nó có thể để lại một vết xước lớn trong tâm trí.

Đó là một loại di chứng.

Hàn Hữu Thiên khá bất ngờ khi Phiêu Nguyệt có thể hiểu ý định của mình và tham gia trận chiến trong tưởng tượng với y.

Bởi chỉ có những cao thủ đạt đến cảnh giới như Hàn Hữu Thiên mới có thể tham gia trận chiến kiểu này.

Thời gian qua, y đã chu du khắp thiên hạ, nhưng số người có thể chiến đấu trong tâm tưởng với y chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Và bọn họ đều là những cao thủ tuyệt đối trong giang hồ ở hiện tại.

Khi nghe Viên Giai Linh kể về Phiêu Nguyệt, y đã không chịu thừa nhận.

Bởi y cho rằng dù võ công của Phiêu Nguyệt có cao cường đến mấy thì hẳn vẫn không thể thoát ra giới hạn của một thích khách.⁸

Võ công của thích khách luôn có giới hạn.

Bọn họ có thể có lợi thế trong việc tấn công bất ngờ, nhưng cũng chỉ có thế.⁶

Việc Phiêu Nguyệt chiếm ưu thế hơn trong cuộc đối đầu với phái Thanh Thành và phái Nga Mi có thể do mabzfczky mẫn nhưng một khi đã đối đầu trực diện, hẳn chắc chắn sẽ lộ ra về yếu thế của mình.

Nhưng khi trực tiếp đụng độ với Phiêu Nguyệt, y mới nhận ra cảnh giới của Phiêu Nguyệt đã hoàn toàn vượt xa dự đoán của y.

Và hơn hết, y đã bị sốc khi Phiêu Nguyệt hiểu được kiếm chiêu của y và đáp trả lại.

Hàn Hữu Thiên thu lại ánh mắt dữ tợn. Y đang thu lại kiếm chiêu mà y đã thi triển.

Có kiểm tra Phiêu Nguyệt nữa thì cũng chẳng có nghĩa lý gì.

Y đành phải thừa nhận Phiêu Nguyệt.

Hàn Hữu Thiên luôn tàn nhẫn với những người y không thừa nhận hơn bất cứ ai, nhưng cũng luôn bao dung với những người mà y đã công nhận.

Hàn Hữu Thiên mở miệng.

“Thứ lỗi cho ta. Người hoàn toàn có đủ tư cách để oang oang trước mặt ta. Đánh giá của Giai Linh về người quả không sai.”⁸

“Cô ấy đánh giá ta như thế nào?”

“Một người dễ dàng giết được người khác nhưng không hề dễ dàng chết trong tay của người khác. Người là người đầu tiên được Giai Linh đánh giá cao như vậy đây.”

Trong đôi mắt của Hàn Hữu Thiên chứa đầy nỗi nhớ khi nhắc đến Viên Giai Linh.

Nàng là một đệ tử đặc biệt thông minh và sáng dạ.

Nàng là một đệ tử tài giỏi, nhanh nhẹn, biết nói lời hay ý đẹp. Là một đệ tử mà y vô cùng yêu quý.

Nàng gần giống như một cô con gái ruột của y chứ không còn là một đệ tử nữa. Vậy nên, cảm giác mất mát của y không thể nào diễn tả thành lời được.

Hàn Hữu Thiên bước lên một bước rồi nói.

“Chúng ta tản bộ một chút nhé.”

Phiêu Nguyệt gật đầu rồi bước theo y.

Phiêu Nguyệt không tán công Hàn Hữu Thiên khi y tỏa ra sát khí vì hắn đã thấy được cảm giác mát mát to lớn trong đôi mắt của y.

Chân Tuyết Nhi chỉ đứng nhìn bóng lưng của hai người họ vì không đủ dũng cảm để bước theo hai người. 1

Phiêu Nguyệt cũng không quan tâm đến Chân Tuyết Nhi mà tản bộ cùng với Hàn Hữu Thiên.

Hàn Hữu Thiên mở lời trước.

“Người đến đây cũng vì cái chết của những đứa trẻ đó đúng chứ?”

“Đúng vậy!”

“Ta đã luôn dặn dò Giai Linh phải luôn cẩn thận vì nó sẽ không thể sống lâu nếu như ở cạnh một người như Kiếm Vũ. Nhưng đệ tử ngốc nghếch ấy lại dám bỏ ngoài tai lời dặn dò của người sư phụ này. Vì thế nên mới thành cái xác lạnh ngắt mà quay trở về.”

“Nguyên nhân tử vong là gì vậy?”

“Bị kiếm chém.”

“Kiếm chém sao?”

“Nó vốn chỉ là một vết thương mờ trên trán. Vết thương ấy rất nhỏ, chỉ bằng kích thước móng tay của một đứa trẻ. Người khác nhìn qua có thể thấy nó chẳng khác gì một vết xước do cành cây quệt trúng. Nhưng một khí lực khủng khiếp đã xâm nhập vào vết thương và phá hủy hoàn toàn não bộ của nó. Nó rất giống với Nội Gia Trọng Thủ Pháp.”

“Có nghĩa là bên ngoài trông vẫn lành lặn còn bên trong đã hoàn toàn bị phá hủy sao?”

“Đúng thế. Đệ tử đáng yêu của ta đã chết quá thảm. Đó là lý do tại sao ta không thể tha thứ cho kẻ đã dụ dỗ đứa trẻ ấy tung hành ngoài giang hồ. Nếu không có Chân Kiếm Vũ thì Giai Linh đã không chết như vậy.”

“Ngụy biện.”

“Ngụy biện?”

“Đó là lựa chọn của cô ta, không phải do Chân Kiếm Vũ ép buộc. Là cô ta tự chọn lấy điều đó. Người đang cần ai đó để trút giận và người đã biến Chân Kiếm Vũ thành mục tiêu để giải tỏa cơn giận mà thôi.”

“Có lẽ là như vậy. Nhưng người có chữ ta là nhỏ nhen thì cũng không sao cả. Ta vốn dĩ cũng không phải là một con người rộng lượng.”

“Nếu tìm được thủ phạm giết họ thì người sẽ làm gì?”

“Ta sẽ dùng hết toàn lực để quét sạch tất cả mọi thứ liên quan đến kẻ đó.”

Hàn Hữu Thiên tỏa ra sát khí đầy đáng sợ.

Dường như tất cả cây cối núi non sông suối đang gào thét trước sát khí khủng khiếp của Hàn Hữu Thiên.

Đến cả Phiêu Nguyệt cũng cảm thấy bị ngột thở trong một chốc. Sát khí dần lắng xuống, Hàn Hữu Thiên đã thu hồi nó lại.

Hàn Hữu Thiên hỏi.

“Nhưng sao người lại nhắc đến thủ phạm? Không lẽ người đã phát hiện ra được điều gì rồi sao?”

“Ta đang tìm thủ phạm.”

“Người nghĩ mình sẽ tìm được sao?”

“Ta chưa bao giờ để vụt mất thứ mà ta đang săn đuổi cả.”

“Dù không có bằng chứng gì cũng được sao?”

“Ta không có bằng chứng, nhưng ta có linh cảm. Mọi chuyện rồi sẽ trở nên rõ ràng sớm thôi.”

Hàn Hữu Thiên nhíu mày trước câu trả lời của Phiêu Nguyệt.

Bởi chuyện này thật khó để tin.

Sau cái chết của đệ tử, y đã cố gắng tìm ra hung thủ bằng tất cả mọi cách nhưng một chút bằng chứng nhỏ y cũng không

tìm thấy. Vì vậy nên y không thể tin Phiêu Nguyệt đã tìm ra được bằng chứng gì rồi.

“Thật sao?”

“Đợi thêm một chút nữa rồi ngươi sẽ biết thôi.”

“Nếu ngươi... Nếu ngươi tìm ra hung thủ đã giết đứa trẻ ấy và trả thù cho đứa trẻ ấy thì ta sẽ đứng về phía ngươi và chiến đấu bất kể tất cả mọi người đều chửi rủa và xem ngươi như một tội nhân. Ta dám lấy cái danh Kiếm Tôn ra để hứa với ngươi.”

Ngoài Chân Gia và Tuyết Dao Trang, ở Nhữ Nam còn có một thế lực khác cũng rất nổi tiếng.

Kim Sơn Trang.

Một trang viên chất vàng thành đống như núi của Kim Tấn Trung.

Kim Sơn Trang rộng lớn hơn cả Chân Gia và Tuyết Dao Trang gộp lại. Xét riêng về quy mô, không một môn phái nào trong thiên hạ có thể bì kịp Kim Sơn Trang.

Ngoài Kim Tấn Trung ra, không một ai biết chính xác tài lực của Kim Sơn Trang là bao nhiêu cả. Nhưng tất cả mọi người nếu tin rằng của cải của Kim Tấn Trung có thể cứu trợ tất cả những bần dân ở trên toàn thiên hạ này.

Điện các rộng lớn, cấu trúc phức tạp cùng với toàn cảnh như một đô thị thu nhỏ khiến cho ai ai lần đầu đến Kim Sơn Trang cũng bị choáng ngợp bởi quy mô của nó.

Cũng chính vì thế mà những người lần đầu đến thăm Kim Sơn Trang đều bị co rúm lại mà không thể tự tin ưỡn ngực bước đi.

Kim Sơn Trang cũng được chia thành ngoại viên và nội viên rộng lớn như những trang viên khác. Ngoại viên được mở cửa cho mọi người một phần nhưng nội viên thì chỉ dành riêng cho gia đình của Kim Tấn Trung.

Nội viên của Kim Sơn Trang cực kỳ hoa lệ.

Điện các được những nghệ nhân có tiếng trong thiên hạ dựng nên tráng lệ chẳng khác gì hoàng cung, đồ các và các loại đồ trang trí cũng do những bàn tay có tiếng tạo ra.

Chỉ cần bán một món đồ gốm đặt ở một góc của hành lang cũng đủ cho một gia đình bình thường sống trong mười năm. Những món đồ giá trị như thế được đặt ở khắp mọi nơi.

Hoàng Kim Điện là điện các rộng lớn và lộng lẫy nhất trong nội viên. Giống như cái tên, đại điện của Hoàng Kim Điện ánh vàng rực rỡ.

Cả những cây cột lớn cũng được dát vàng. Mái nhà được sơn màu vàng hoàng kim nên khi đi từ xa đã thấy ánh hoàng kim tỏa ra từ đây.

Những món đồ trong Hoàng Kim Điện cũng đều có màu vàng.

Thậm chí đến cả bàn ăn cũng được mạ vàng tỏa ra màu hoàng kim lấp lánh.

Ở trên chiếc bàn mạ vàng ấy, có hai người đang ngồi dùng bữa.

Một nam nhân trung niên có thân hình cao lớn với chiếc trường bào màu vàng hoàng kim khoác ở ngoài và một nữ nhân có thân hình mảnh mai đối lập hoàn toàn với nam nhân trung niên kia.

Nam nhân trung niên kia tròn trịa đến độ da thịt đã chôn vùi hết cả đường nét vốn có của ông. Nhưng ông vốn là người có khung xương lớn nên trông ông cũng không đến nỗi nào.

Trước mặt ông chất một đồng thức ăn.

Ông ta ngấu nghiến thức ăn như một con ma đói.

Trái ngược với ông, nữ nhân độ chừng đôi mươi đang ngồi đối diện ông lại từ tốn ăn từng miếng nhỏ.

Hình ảnh của hai người hoàn toàn đối lập nhau.

“Ồ!”

Nam nhân trung niên xoa xoa bụng mình rồi ợ một hơi sau khi kết thúc bữa ăn. Nữ nhân đối diện cũng đặt đũa xuống và dùng khăn tay màu trắng lau miệng của mình.

Khi hai người ăn trọng, ngoài cửa vang lên một giọng nói thận trọng.

“Trang chủ! Đoàn chủ Hộ Thương Đoàn đã quay trở về rồi ạ.”

“Cho hẩn vào đây đi.”

“Rõ!”

Nam nhân trung niên dùng tay áo chùi đi những gia vị còn dính trên miệng của mình. Gia vị dính đầy tay áo của chiếc trường bào màu vàng ánh kim của ông nhưng ông hoàn toàn không quan tâm.

“Đầu bếp hôm nay khá đây. Ta ăn rất vừa miệng.”

“Dù sao tiểu nhi cũng đã mang người có kỹ năng tốt nhất ở thành Hà Nam về đây mà. Phụ thân cũng biết con phải tốn bao nhiêu tiền để mang người đó về đây mà.”

”Biết chứ. Chẳng phải vì thế nên ta mới mắng con vì cái tội xài tiền phung phí à?”

“Giờ phụ thân đã có ý định xin lỗi con chưa?”

“Hô hô! Nhưng ta thấy con cũng chi quá nhiều tiền rồi. Ít nhất cũng phải trả hai lượng bạc thôi.”

“Phụ thân! Để thuê được người tài giỏi thì phải trả nhiều tiền như thế đó ạ.”

Nam nhân trung niên khịt mũi trước lời nói của nữ nhân nhưng nữ nhân kia không cảm thấy tổn thương hay buồn tủi gì cả, bởi ông ấy vốn là người như thế.

Ông ấy là trang chủ Kim Sơn Trang Kim Tấn Trung.

Còn nữ nhân kia là con gái của ông Kim Tú Liên.

Kim Tú Liên cũng rất thích vàng như Kim Tấn Trung nên toàn thân nàng đều là những đồ trang sức bằng vàng. Thậm chí, đến cả y phục nàng đang mặc cũng được thêu những hoa văn rực rỡ bằng chỉ vàng.

Một số hoa văn còn được làm từ vàng thật.

Ngoại trừ ngoại hình ra, tất cả những thứ còn lại của Kim Tú Liên đều rất giống với phụ thân của mình.

Nàng điên cuồng với vàng, tâm kế tàn nhẫn và có khả năng tính toán nhanh.

Cũng chính vì thế nên nàng mới được tham gia vào việc vận hành của Kim Sơn Trang sau khi nhận được quyền hạn từ Kim

Tấn Trung.

Trong lúc hai người đang tranh cãi về chi phí dành ra cho đầu bếp thì cánh cửa mở ra, một nam nhân trẻ tuổi độ chừng hai mươi bước vào trong.

Hắn cúi đầu chào Kim Tấn Trung ngay khi vừa bước vào phòng.

“Tiểu điệt Kim Hữu Tân bái kiến thúc phụ.”

“Con vất vả rồi.”

“Đó là việc con phải làm mà.”

“Nhưng sao con lại về trễ thế?”

“C, chuyện đó...”

Kim Hữu Tân không thể giấu nổi vẻ bối rối.

Kim Tấn Trung gặng hỏi.

“Nếu đúng như kế hoạch, lẽ ra con phải trở về từ mấy hôm trước rồi. Sao tới giờ này con mới về đây?”

“T, thực ra con gặp phải chút chuyện ạ.”

“Chuyện gì? Chuyện con tráo ngựa của người ta rồi bị bại lộ à?”

“Hộc!”

Ngay lúc đó, tim của Kim Hữu Tân như muốn nhảy vọt ra khỏi miệng của hắn.

Có mơ hắn cũng không ngờ tới Kim Tấn Trung sẽ biết chuyện hắn đang đang cố tráo ngựa của Phiêu Nguyệt ở quán trọ thì bị phát hiện.

Rõ ràng là hắn đã dặn những người đi cùng biết giữ mồm giữ miệng rồi mà. Sao chuyện này lại lọt vào tai của Kim Tấn Trung được chứ.

Da gà da vịt của hắn sờn hết cả lên.

Ánh mắt bị chôn vùi trong đồng thối của Kim Tấn Trung ánh lên tia đáng sợ.

“Được! Giỏi lắm! Thấy ngựa tốt thì nổi lòng tham là chuyện dĩ nhiên. Là một nam nhân có tham vọng như vậy thì không có gì

là xấu hết. Nhưng ngay cả khi còn đã giở trò dê hèn đến như vậy mà vẫn không thể đạt được mục đích, làm tổn hại đến uy tín của bốn trang. Ta tuyệt đối không thể tha thứ cho con về điều đó được.”

“T, tiểu diệt thành thực xin lỗi thúc phụ.”

“Con nói thật cho ta nghe đã có chuyện gì xảy ra xem nào?”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 242

Kim Hữu Tân bắt giác căn môi.

Môi hắn đã bật cả máu nhưng hắn không hề cảm nhận được đau đớn. Bởi lẽ ánh mắt Kim Tấn Trung nhìn hắn còn đáng sợ hơn cả vết thương trên môi.

Từ nhỏ Kim Hữu Tân đã được tu luyện võ công ở Thiếu Lâm Tự, nhưng hắn còn sợ người thúc phụ Kim Tấn Trung này hơn cả Phương Trượng của Thiếu Lâm Tự.

Kim Tấn Trung là hậu thuẫn lớn nhất, nhưng cũng là người có thể tước đi mọi thứ của hắn.

Tất cả những thứ Kim Hữu Tân đang hưởng đều là nhờ Kim Tấn Trung cho hắn. Nếu không có Kim Tấn Trung, Kim Hữu Tân chỉ là một tên vô dụng.

Chính vì thế, Kim Hữu Tân sợ hãi việc Kim Tấn Trung sẽ thay đổi tâm lòng của ông hơn bất cứ thứ gì trên đời.

Ông ta đang nhìn hắn với ánh mắt như thấu tỏ mọi thứ, cả người hắn run rẩy đến mất cả kiểm soát.

“Thật, thật ra...”

Kim Hữu Tân liền thành thật nói về chuyện xảy ra ở quán trọ vào ngày hôm đó.

Hắn kể chuyện mình muốn tráo ngựa của Phiêu Nguyệt rồi bị tấn cho một trận. Hắn không dám nói dối nửa lời.

Đây là Kim Tấn Trung, thúc phụ của hắn.

Ông ta có khả năng nhận biết lời nói dối của người khác hết như quỷ thần. Vậy nên không ai dám che giấu ông điều gì cả.

“Vậy là con đã trộm ngựa của người khác rồi bị hấn ta phát hiện?”

“Vâng, vâng ạ.”

“Hữu Tân!”

“Vâng! Trang chủ.”

“Ta đã bao giờ để con thiếu thốn chưa?”

“Chưa ạ.”

“Vậy sao con lại đi trộm ngựa của người khác?”

“Vì con quá tham lam nên...”

“Nếu thế con phải trả tiền để mua lại, hoặc là lấy mạng của hấn rồi hấn cướp chứ. Tại sao vậy chứ? Vì con mà bây giờ ta phải mất mặt thế này. Nếu người khác biết chuyện, xem họ mắng chửi con? Hay là mắng ta đây hả?”

“Con xin lỗi. Con sai rồi ạ.”

Kim Hữu Tân vội vàng dập đầu xuống sàn.

Trán hấn đã rách toạc ra, máu đỏ không ngừng chảy xuống, thế nhưng Kim Hữu Tân vẫn không hề để tâm. Trong lòng hấn lúc này chỉ còn lại nỗi sợ Kim Tân Trung.

Kim Tân Trung liền đứng bật dậy.

“Tốt lắm. Nhân tiện con dập đầu như thế thì hãy nằm dài ra đi.”

“Vâng?”

“Đừng nhúc nhích, cứ nằm thế cho ta.”

Kim Tân Trung liền vươn tay lấy cây gậy bên cạnh.

Cây gậy có những cái rãnh hình xoắn ốc bao bọc toàn thân và được mạ vàng vô cùng lấp lánh. Đây là cây gậy mà ông ta đặc biệt nhờ thợ thủ công làm riêng cho mình.

Thấy Kim Tân Trung cầm lấy cây gậy, Kim Hữu Tân chỉ biết nhắm chặt mắt. Bởi vì hấn biết rõ chuyện gì sắp xảy ra với mình.

Bốp!

Nháy mắt, cây gậy trong tay Kim Tấn Trung đã giáng vào hông Kim Hữu Tân. Kim Hữu Tân nghiêng răng chịu đau.

Kim Hữu Tân đã được tu luyện ngoại công từ Thiếu Lâm Tự. Cả khi bị tấn công ở mức độ vừa phải, hắn cũng không cảm nhận được cơn đau. Thế nhưng cây gậy trong tay Kim Tấn Trung lại khác.

Cơn đòn xuyên qua cả lớp cơ bắp đã được tu luyện ngoại công truyền đến thân thể hắn.

Bốp!

‘Hum!’

Mắt Kim Hữu Tân trợn ngược lên trước cơn đau thấu tận xương tủy.

Bốp!

Cây gậy lại đánh mạnh vào hông hắn.

“Hộc!”

Cuối cùng Kim Hữu Tân không nhịn được mà hét lên một tiếng.

Gương mặt hắn lúc này đã méo xệch đi, nước mắt và nước mũi không ngừng thi nhau chảy xuống.

“Hôm nay đến đây thôi.”

Kim Tấn Trung đặt cạnh sang một bên rồi ngồi xuống.

“Đa, đa tạ người.”

“Ca ca khóc hả?”

Kim Tú Liên ngồi xổm trước mặt Kim Hữu Tân.

Đương lúc xấu hổ, Kim Hữu Tân không nói được câu nào. Kim Tú Liên liền đưa khăn tay cho Kim Hữu Tân.

“Huynh lau đi.”

“Đa... tạ.”

“Đa tạ gì chứ? Nếu huynh mà ta ngoài với bộ dạng này, người lại chỉ trở phụ thân đó. Lẽ nào huynh muốn vậy sao?”

“Làm gì có chuyện đó chứ.”

“Hô hô! Phải vậy chứ.”

Kim Tú Liên mỉm cười.

Kim Hữu Tân nhìn bộ dạng nàng liền nghĩ đến một con rết nham hiểm.

“Chắc là huynh đau lắm, mau ra ngoài trị thương đi.”

“Đương nhiên rồi.”

Kim Hữu Tân đứng bật dậy.

Chỉ mới nhận mấy đòn mà chiếc móng hắc đã muốn vỡ ra từng mảnh. Hắc lo lắng không biết có đi đại tiện ra máu hay không nữa.

Kim Hữu Tân cố nén cơn đau mà cúi đầu với Kim Tấn Trung.

“Con xin phép cáo lui ạ.”

“Giữ gìn sức khỏe đây. Ta sẽ giao cho con nhiệm vụ khác.”

“Vâng!”

Kim Hữu Tân yếu ớt đáp lời rồi đi ra ngoài.

Lúc hắc biến mất, Kim Tấn Trung liền lẩm bẩm.

“Đúng là chẳng ra gì. Huyết thống cái gì chứ...”

“Nhưng Hữu Tân ca ca cũng đang cố gắng mà phụ thân.”

“Đây người đang nỗ lực kia kìa. Quan trọng là phải làm cho tốt.”

“Đúng là vậy nhưng mà...”

“Được rồi! Đừng nói chuyện này nữa.”

“Vâng!”

“Chậc! Chẳng tốt lành gì cả. Đứa cháu duy nhất ra ngoài bị người ta đánh, giấy ghi nợ thì bị mượn dùng rồi thành một tờ giấy nát luôn.”

“Ý người là giấy ghi nợ đã cho Tuyết Dao Trang mượn ư?”

“Đúng vậy.”

“Nhưng họ đã trả lại tiền gốc lẫn lãi rồi mà?”

Kim Tú Liên bày ra vẻ mặt nghi hoặc.

“Hum! Con nghĩ ta cho họ mượn giấy ghi nợ quý giá chỉ để nhận lại tiền lãi thôi ư?”

Kim Tấn Trung tỏ vẻ khó chịu.

Lý do ông ta cho Chân Gia mượn tiền là để chiếm ưu thế trong mối quan hệ với bọn họ.

Theo phán đoán của ông, nếu chiếm được ưu thế với một nơi có sức ảnh hưởng ở Hà Nam như Chân Gia thì không môn phái nào dám coi thường Kim Sơn Trang nữa.

Thế nhưng Tuyết Dao Trang lại muốn mượn tờ giấy ghi nợ đó, nên ông đành phải đưa cho họ. Và sự việc này đã xảy ra.

Chân Gia đã trả được tiền, Kim Sơn Trang không còn thứ gì có thể áp bức Chân Gia.

“Phụ thân! Sao người lại cho Tuyết Dao Trang mượn tờ giấy ghi nợ thế? Lẽ nào Tuyết Dao Trang đã nắm được điểm yếu nào của ta rồi à?”

“Điểm yếu gì chứ?”

“Vậy tại sao lại cho họ mượn ư? Con thật sự không hiểu vì sao phụ thân lại dễ dàng đưa tờ giấy đó ra như thế. Đã thế còn không phải là Trang chủ Tuyết Dao Trang mà là Lý Tổng quản...”

Kim Tú Liên liên tục hỏi những điều mà nàng tò mò từ trước đến giờ. Nàng biết Kim Tấn Trung là một người không sợ bất cứ thứ gì trên đời.

Mặc dù nói thiên hạ này bị sức mạnh chi phối, nhưng với thể lực về tài chính của Kim Tấn Trung có khi còn ăn đứt cả vũ lực. Đến cả những võ giả bảo vệ Kim Sơn Trang cũng sở hữu sức mạnh ngang bằng với cường giả của môn phái khác. Thật sự không hiểu nổi vì sao một Kim Tấn Trung như thế lại có thể dễ dàng chấp nhận yêu cầu của một gã tổng quản nhỏ bé.

Kim Tấn Trung khoanh tay nói.

“Ta có lý do chính đáng để làm như thế.”

“Lý do gì thế ư?”

“Tú Liên à!”

“Vâng!”

“Ta mừng vì con là con gái của ta.”

“Con cũng rất vui vì được làm con của phụ thân.”

“Ừm! Con xinh đẹp, thông minh lại nhạy bén. Nhưng những gì con biết không phải là tất cả đâu.”

“Chuyện gì ạ?”

“Con chưa biết vì ta vẫn chưa nói với con. Và ta có lý do để làm như thế.”

“Ý người là sao?”

“Tú Liên!”

Kim Tú Liên cảm thấy hôm nay giọng điệu của Kim Tấn Trung có gì đó rất lạ. Đây là lần đầu tiên ông ta nói chuyện nghiêm túc với nàng như thế.

Vậy nên nàng cảm thấy vô cùng lạ lẫm.

“Vâng!”

“Con hãy nhớ rằng giang hồ là nơi hiểm nguy hơn con nghĩ nhiều. Một ngày nào đó con sẽ ngồi vào chỗ của ta, và con sẽ hiểu những gì ta nói thôi.”

Kim Tấn Trung cuối cùng vẫn không đưa ra được câu trả lời mà Kim Tú Liên mong muốn.

Kim Tú Liên cau mày trước nỗi nghi hoặc vẫn chưa giải tỏa được.

‘Rốt cuộc kẻ đó là ai chứ?’

Đêm tối thăm thẳm, Phiêu Nguyệt một mình đi dạo trong Chân Gia.

Bầu không khí ở Chân Gia đã dịu đi rất nhiều.

Lúc đầu bầu không khí có phần quá khích vì có nhiều người cùng tụ họp lại, nhưng hiện giờ đã từ từ hạ nhiệt đi sau khi Hàn Hữu Thiên đến đây.

Phiêu Nguyệt cho rằng cứ thế này sẽ tốt hơn nhiều. Bởi vì nếu hưng phấn quá độ sẽ đưa ra những phát đoán sai lệch. Chẳng phải người ta hay nói cảm xúc lúc thường hay đi trước lý trí hay sao?

Thế nhưng, từ sau khi Hàn Hữu Thiên đến, các quân hùng đã bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ về tình hình lúc này hơn.

Kết quả là bầu khí ở Chân Gia đã lắng xuống, những võ giả luôn thức trắng đêm cũng bắt đầu chĩnh đốn lại giờ giấc.

Chính nhờ điều đó, Phiêu Nguyệt mới có thể yên tĩnh đi dạo và sắp xếp lại suy nghĩ. Thế nhưng, hẳn biết sự bình yên này sẽ không kéo dài lâu.

“Phiêu huynh cũng đi dạo à?”

Đi chẳng được bao lâu, đã có ai đó nhận ra Phiêu Nguyệt. Nam nhân vui mừng tiến về phía Phiêu Nguyệt.

“Ngươi cũng đi dạo sao?”

“Tại ta không ngủ được.”

Nam Cung Việt mỉm cười trả lời.

Hắn ta tự nhiên tiến tới cạnh Phiêu Nguyệt rồi đi cùng nhau.

Trong một lúc, hai người không ai nói câu nào.

Một đêm bọn bề suy nghĩ.

Cả Phiêu Nguyệt và Nam Cung Việt đều mang suy tư trong lòng mà sải bước.

Người phá vỡ sự im lặng trước chính là Nam Cung Việt.

Hắn đột nhiên hỏi Phiêu Nguyệt.

“Huynh nghĩ ai sẽ thắng? Còn ta mong là Chân Gia sẽ giành được chiến thắng đấy.”

“Vì đây là gia môn của Chân Kiếm Vũ nên ngươi mới nghĩ thế à?”

“Đương nhiên đó cũng là lý do. Nhưng lý do lớn hơn là ta không muốn Tuyệt Dao Trang thắng.”

“Tại sao?”

“Vì họ có nhiều điểm đáng nghi lắm. Cũng có chỗ không thể nào hiểu được.”

“Người không hiểu chỗ nào cơ?”

“Đó là hành tung của Tuyết Dao Trang. Kể từ sau khi bị đuổi khỏi Thiên Trung Sơn, hầu như không ai nắm rõ tin tức về họ cả. Theo lẽ thường, chuyện này không thể xảy ra.”

Khi bị Chân Gia chiếm khu vực và đuổi đi, số người còn lại ở Tuyết Dao Trang chỉ khoảng 300 trăm.

Đây không phải là con số quá nhiều, nhưng cũng chẳng gọi là ít.

Thế nhưng, không ai tìm thấy tung tích của 300 người như thế quả là một việc không hề bình thường.

Không một ai biết họ đã tạo ra được sự giàu có như hiện giờ và chiêu mộ được số thành viên lớn như thế bằng cách nào.

Thủ Thiên Hội cũng đã từng điều tra không ít lần, nhưng cũng hoàn vô dụng.

Họ đã xây dựng được cơ ngơi to lớn cùng sức mạnh đến mức có thể áp bức được Chân Gia, vậy mà chẳng ai biết rõ quá trình đó diễn ra thế nào.

Đây là chuyện không thể tin được.

“Tuyết Dao Trang cứ như rơi từ trên trời xuống vậy. Cái cách mà họ quay trở lại cũng không hề rõ ràng. Nếu nhiều người như thế cùng nhau di chuyển thì phải để lại chút dấu vết gì đó chứ.”

“.....”

“Có vẻ ai đó đã quyết tâm xóa sạch dấu vết của bọn họ.”

Nam Cung Việt dừng bước nhìn Phiêu Nguyệt. Ngay cả trong bóng tối, đôi mắt hắn vẫn tỏa sáng lấp lánh.

Nhìn ánh mắt Nam Cung Việt, Phiêu Nguyệt chột nghĩ đến Chân Kiếm Vũ.

Ánh mắt của y cũng hết như thế.

Một ánh mắt luôn tìm kiếm câu trả lời. Vậy nên y mới lang bạt khắp thiên hạ để thực hiện điều đó.

Chẳng biết y có tìm được đáp án mà mình mong muốn hay không.

Nhưng cuối cùng y đã phải bỏ mạng trong khi vẫn chưa cho thiên hạ biết đáp án mà y đang tìm.

Giả như Phiêu Nguyệt không gặp được Chân Kiếm Vũ, hẳn mãi mãi chẳng biết Chân Kiếm Vũ đang tìm thứ gì mà phải phiêu bạt khắp thiên hạ như thế.

Nam Cung Việt vẫn đang tìm hiểu sự thật về cái chết của Chân Kiếm Vũ.

Ánh mắt hắn rất tha thiết nhận được đáp án.

“Không biết huynh có đoán được không nhỉ?”

“Không.”

“Thật sao?”

“Thật đấy.”

“Phù! Nếu Phiêu huynh biết thì tốt rồi....”

Nam Cung Việt thoáng bày ra vẻ mặt thất vọng.

Chí ít Phiêu Nguyệt có thể chắc chắn một điều.

Tâm lòng mà Nam Cung Việt dành cho Chân Kiếm Vũ là thật.

Phiêu Nguyệt lên tiếng.

“Ta mong là ngươi sẽ sống thật lâu.”

“Hả?”

Nghe câu nói bất ngờ của Phiêu Nguyệt, Nam Cung Việt liền chớp chớp mắt vài cái.

243

“A di đà phật! Khí lực của Thiên Trung Sơn tốt hơn ta nghĩ. Giờ ta đã hiểu tại sao Tuyệt Dao Trang lại cố gắng để quay lại nơi này đến vậy rồi.”

“Đúng thế ạ.”

Những hòa thượng trò chuyện cùng nhau.

Họ chính là những người vừa ghé qua Tuyết Dao Trang Thành Vận và Phổ Khánh. Hiện tại họ đã rời khỏi Tuyết Dao Trang và đến Chân Gia.

Hai vị hòa thượng không ngừng trầm trồ khi nhìn thấy Thiên Trung Sơn.

Đối với những người bình thường, Thiên Trung Sơn chỉ như một ngọn núi cao với khung cảnh đẹp. Nhưng đối với những người sống ở ngọn núi linh thiêng của thiên hạ là Tung Sơn như bọn họ thì Thiên Trung Sơn là một ngọn núi tỏa ra năng lượng rất huyền bí.

Hai người vừa nói chuyện vừa hướng về Chân Gia.

Họ rời Tuyết Dao Trang từ sáng sớm và di chuyển đến nơi này.

Bọn họ đã cố gắng thuyết phục Tuyết Giang Diễn suốt thời gian ở tại Tuyết Dao Trang.

Rằng nếu cuộc chiến với Chân Gia cứ tiếp tục tiếp diễn thì sẽ có vô số người chết, vô số người sẽ phải lâm vào cảnh bất hạnh.

Nhưng Tuyết Giang Diễn lần nào cũng trả lời như một.

“Tất cả phụ thuộc vào quyết định của Chân Gia. Nếu họ ngoan ngoãn trả lại lãnh thổ cho Tuyết Dao Trang thì sẽ không có chuyện gì xảy ra, nhưng nếu họ từ chối thì bọn ta đành phải dùng vũ lực để lấy lại nó. Bọn ta có danh nghĩa để làm điều đó. Ngay cả Thiếu Lâm cũng không có bất cứ danh nghĩa nào để can thiệp vào chuyện này đâu.”²

Tuyết Giang Diễn nói đúng nên Thành Vận cùng Phổ Khánh không thể nào thuyết phục ông ta được.¹

Cho dù Thiếu Lâm là minh chủ của Hà Nam Võ Lâm và có quyền lực dẫn đầu thiên hạ đi chăng nữa thì họ cũng không có quyền can thiệp vào cuộc tranh đấu của những môn phái khác được.

Dĩ nhiên bọn họ có thể đưa ra cái cớ là để ổn định Hà Nam Võ Lâm, nhưng lý do đó là chưa đủ để họ can thiệp vào cuộc chiến này.

Không rõ với sức mạnh lúc trước của Thiếu Lâm Tự thì như thế nào nhưng với sức mạnh hiện tại của Thiếu Lâm Tự thì không thể.

Bọn họ cũng phải để mắt đến những người trong giang hồ.

Vậy nên đối sách tốt thứ nhì chính là đi đến Chân Gia.

Nếu đã không thể thuyết phục Tuyết Dao Trang thì họ đành phải đến thuyết phục Chân Gia vậy.⁸

Chân Kỳ Vũ vội vàng chạy ra ngoài khi nghe tin hai người đến.

“Tại hạ Chân Kỳ Vũ của Chân Gia bái kiến cao tăng.”

“Cao tăng thì hơi quá rồi. Được gặp Chân thí chủ như thế này phải là vinh dự của bản tăng mới đúng.”

Thành Vận chấp tay chào.

Phổ Khánh đứng phía sau cũng giơ tay lên trước ngực và cúi chào Chân Kỳ Vũ.⁶

“Phổ Khánh đến từ Thiếu Lâm Tự bái kiến Chân thí chủ.”

“Thật vinh dự khi được các vị ghé thăm như thế này. Mời các vị vào trong.”

Chân Kỳ Vũ dẫn hai người vào trong.

Khi nghe được tin có người từ Thiếu Lâm Tự tới, mọi người cũng ra ngoài hóng hớt.

“Họ là người của Thiếu Lâm Tự thật sao.”

“Thiếu Lâm Tự phái đệ tử đời nhất đến đây sao. Xem ra là chuyện rất khẩn cấp rồi.”

“Chứ sao nữa. Chỉ cần sơ suất một chút thôi là toàn bộ Hà Nam sẽ nằm trong biển lửa đó. Sao họ có thể chỉ đứng nhìn cho được.”

“Nhưng không biết liệu Chân Gia có bị thuyết phục hay không. Bởi đề xuất mà Thiếu Lâm Tự đưa ra chẳng khác gì bảo Chân Gia phải nhượng bộ cả.”

Dù những vị hòa thượng của Thiếu Lâm Tự đã đến đây nhưng đám quần hùng vẫn nhìn bọn họ với ánh mắt hoài nghi.

Không phải vì họ nghi ngờ năng lực của Thiếu Lâm Tự, mà vì Chân Gia và Tuyết Dao Trang sẽ vô cùng tổn hại khi phải dừng cuộc chiến vì sự can thiệp của ai đó.

‘A di đà phật!’

Phổ Khánh tỏ vẻ u sầu khi đọc được bầu không khí đó.

Bầu không khí ở Tuyết Dao Trang cũng vậy.

Bên ngoài thì chào mừng họ, nhưng bên trong lại xem họ như những vị khách không mời mà đến.

Phổ Khánh không quen với ánh mắt cùng bầu không khí này. Vậy nên hắn không thôi cảm thấy bản thân mình như là một tội nhân.

Khi đến nơi ở của Chân Kỳ Vũ, Thành Vận nói với Phổ Khánh.⁸

“Phổ Khánh! Ta sẽ nói chuyện với Chân thí chủ. Con đi dạo một vòng quanh Chân Gia trong lúc chờ đợi nhé.”

“Vâng ạ.”

Nói rồi Thành Vận vào trong phòng cùng với Chân Kỳ Vũ. Phổ Khánh còn lại một mình lang thang vô định trong Chân Gia.

“Ồ?”¹

Bỗng ánh mắt của hắn lóe lên.

Bởi hắn đã thấy được một gương mặt quen thuộc trong vô số những người lạ mặt.

‘Phiêu Nguyệt!’

Là nam nhân đi cùng nhóm của Ưu Trường Lạc khi vận chuyển Kinh Phật bản gốc đến Thiếu Lâm Tự.

Lúc đó hắn không biết nhiều về Phiêu Nguyệt và hắn cũng không muốn nói chuyện với Phiêu Nguyệt vì cảm thấy e ngại vì một lý do nào đó.

Mãi đến khi những võ giả của Vũ Kiếm Sơn Trang chết dưới tay Phiêu Nguyệt ở lối vào núi Võ Đang, hắn mới biết được danh tính của Phiêu Nguyệt. Nhưng lúc đó, Phiêu Nguyệt đã rời đi.

Trên người Phiêu Nguyệt tỏa ra một bầu không khí trống vắng đặc biệt. Nhờ thế mà Phổ Khánh có thể nhận ra Phiêu Nguyệt ngay.

Một người có thể dễ dàng che giấu hoặc thay đổi gương mặt của mình nhưng bầu không khí đặc trưng vốn có thì lại không dễ dàng thay đổi được. Dĩ nhiên một võ giả đạt đến cảnh giới như Phiêu Nguyệt có thể làm điều đó, nhưng Phiêu Nguyệt lúc này vẫn giữ nguyên bầu không khí mà Phổ Khánh cảm nhận được khi còn ở phái Võ Đang.

Bên cạnh Phiêu Nguyệt là một nam nhân. Và Phổ Khánh cũng biết nam nhân đó.

Phổ Khánh vui mừng tiến lại gần họ.

“A di đà phật, Nam Cung Huynh.”

“Ồ, có phải là Phổ Khánh không?”

Nam nhân nhiệt tình đáp lời Phổ Khánh chính là Nam Cung Việt.

Nam Cung Việt và Phổ Khánh trước đó vốn có quen biết nhau.

“Ta nghe nói có người từ Thiếu Lâm Tự đến, hóa ra là huynh à.”

“Nhưng Nam Cung huynh có chuyện gì mà lại ở đây vậy? Là vì mối nhân duyên với Chân thí chủ sao?”

“Đúng thế!”

“Quả nhiên là như vậy.”

“À mà vị này là...”

“Ta biết. Ta đã từng gặp Phiêu thí chủ ở núi Võ Đang rồi.”

Phổ Khánh cất lời Nam Cung Việt rồi đích thân chào Phiêu Nguyệt.

“Rất vui được gặp lại, Phiêu thí chủ!”

“Ừ.”

“Cứ tưởng từ biệt nhau ở núi Võ Đang là sẽ không gặp lại nhau nữa, không ngờ lại được gặp thí chủ ở đây. Xem ra chúng ta vẫn còn duyên.”

“Nhưng là thiện duyên hay ác duyên thì chưa rõ.”

“Mong rằng đó sẽ là thiện duyên.”

Phổ Khánh cười hiền hậu.

Nam Cung Việt chen vào cuộc trò chuyện của hai người.

“Nào nào, chúng ta đừng đứng ở đây nữa. Đi tìm nơi làm tách trà rồi nói chuyện. Haha!”

Nam Cung Việt có vẻ rất vui vì lâu rồi mới được gặp lại Phổ Khánh. Và Phổ Khánh cũng vậy.

Tuy hấn vẫn cảm thấy không thoải mái với Phiêu Nguyệt như mọi khi nhưng gặp được người có thể gọi là thân hữu là Nam Cung Việt, hấn cảm thấy nỗi căng thẳng tích tụ trong suốt thời gian từ Tuyết Dao Trang đến Chân Gia xem ra cũng được giải tỏa một chút.

Nam Cung Việt nói với Phiêu Nguyệt.

“Phiêu đại hiệp cũng đi cùng chứ.”

“Không.”

“Vậy ta đi thôi Phổ Khánh!”

Tuy ở cùng nhau không lâu nhưng Nam Cung Việt đã nắm bắt được một phần nào đó tính cách của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt là một người không bao giờ nói những lời sáo rỗng.

Không thích thì nói là không thích. Y có mời lần nữa thì Phiêu Nguyệt vẫn sẽ khước từ.

Y kéo Phổ Khánh đi.

Bóng dáng của hai người nhanh chóng biến mất, chỉ còn lại một mình Phiêu Nguyệt hòa vào đám đông.

Cuộc trò chuyện của Thành Vận và Chân Kỳ Vũ kéo dài đến tận khuya.

“Vậy nên nếu Chân Gia nhượng bộ một chút...”

”Cao tăng bảo Chân Gia phải nhượng bộ đến mức nào nữa ạ?”

“Nếu không thì không chỉ Hà Nam mà cả thiên hạ này có thể sẽ chìm vào biển lửa mất.”

“Thiếu Lâm Tự sẽ làm gì cho Chân Gia nếu Chân Gia nhượng bộ đây?”

“Chuyện đó...”

“Chuyện của người khác mà nói họ nhượng bộ dễ dàng như vậy thì không phải phép lắm.”

“Thiếu Lâm Tự sẽ suy nghĩ về những gì Thiếu Lâm Tự có thể làm cho Chân Gia. Hôm nay chúng ta kết thúc ở đây thôi.”

“Xin đại sư thứ lỗi gì trong lúc quá nhạy cảm nên đã nói ra những lời không hay lắm.”

“A di đà phật! Bàn tăng hiểu mà. Những người khác cũng sẽ như vậy thôi, không phải chỉ có mỗi Chân thí chủ.”

“Đa tạ đại sư đã thông cảm cho ta.”

Chân Kỳ Vũ khẽ thở dài.

Gương mặt y tràn đầy vẻ mệt mỏi.

Thành Vận nhìn Chân Kỳ Vũ với vẻ mặt đáng thương.

Một võ giả trẻ đáng tuổi sư đệ của y lại phải nỗ lực phấn đấu như thế này.

Thực lòng y cũng rất muốn giúp Chân Gia. Nhưng y không thể làm thế được.

Thiếu Lâm Tự phải nằm ở vị trí trung lập.

Chân Kỳ Vũ dẫn Thành Vận đến căn phòng tốt nhất.

“A di đà phật! Bàn tăng không cần một căn phòng tốt như thế này đâu.”

“Đây là điều duy nhất mà ta có thể làm cho đại sư.”

“Không đâu. Làm vậy cũng đủ quá phận rồi. Xin đa tạ.”

“Vậy đại sư nghỉ ngơi cho khỏe.”

Chân Kỳ Vũ chấp tay chào Thành Vận rồi rời đi.

Thành Vận chỉ còn lại một mình nhìn quanh căn phòng một lúc.

Trông nó không hào nhoáng nhưng lại rất gọn gàng, dường như nơi đây rất được tôn công chăm sóc. Thành Vận có thể thấy được cách mà Chân Kỳ Vũ đối xử với y chân thành đến mức nào.

“Phổ Khánh chắc là sẽ về trễ nhỉ?”

Trên tường đến đây, y đã nghe chuyện Phổ Khánh gặp được Nam Cung Việt.

Nam Cung Việt vốn có võ công siêu phàm, hơn nữa tính cách lại rất tốt nên được rất nhiều người yêu quý. Thành Vận cũng thích Nam Cung Việt vì lý do đó.

“Ngày mai mình phải nói chuyện với Nam Cung thiếu hiệp mới được.”

Nam Cung Việt đến Chân Gia trước y nên chắc hẳn Nam Cung Việt biết rõ về tình hình ở nơi này hơn y. Nếu xin Nam Cung Việt lời khuyên, có lẽ việc thuyết phục Chân Kỳ Vũ sẽ trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Thành Vận cởi chiếc áo cà sa màu đỏ ra rồi treo lên tường.

Trên người y lúc này chỉ mặc mỗi pháp phục màu xám.

Y ngồi xuống chiếc bàn nhỏ rồi mở cuốn Kinh Phật mà y luôn mang theo bên người ra.

Dù có đi xa hay vất vả đến đâu thì y vẫn luôn giữ thói quen kết thúc một ngày bằng việc đọc Kinh Phật vào buổi tối.

Thành Vận nhắm hờ mắt rồi bắt đầu tụng kinh.

Phổ Khánh cùng Nam Cung Việt ngồi trên một tấm phản lớn dưới một gốc cây lớn và trò chuyện.

Một bình rượu được đặt trước mặt họ.

Là một hòa thượng, việc uống rượu là điều cấm kỵ. Nhưng khi gặp được thân hữu là Nam Cung Việt như thế này, Phổ Khánh cũng uống một chút.

Chỉ mới uống được vài ly mà gương mặt của Phổ Khánh đã đỏ bừng. Còn Nam Cung Việt thì ngược lại, tuy đã uống rất nhiều nhưng thần sắc của y vẫn không hề thay đổi.

Hai người cùng nói chuyện với nhau thật lâu.

Lâu rồi không gặp nên họ cũng có rất nhiều chuyện để nói với nhau.

Câu chuyện bắt đầu từ những lời hỏi thăm nhau sau đó đến những chuyện đã gặp phải trong giang hồ và cuộc đời của Chân Gia và Tuyết Dao Trang.

Nam Cung Việt thở dài một hơi.

“Vậy là Tuyết Dao Trang không có ý định lùi bước sao?”

“Đúng vậy. Ta và sư thúc đã cố thuyết phục nhưng Tuyết trang chủ không có ý định lắng nghe những gì bọn ta nói.”

“Thiếu Lâm Tự đã ra mặt nhưng ông ta vẫn ngoan cố như vậy sao?”

“Ông ấy không phải là người sẽ quan tâm đến quyền uy của bản tự đâu. Nếu cảm thấy mình gặp bất lợi thì ông ấy bảo rằng những thứ đó hãy nói với tổng quản. Ta còn chưa thấy được gương mặt của tổng quản ra sao chứ huống chi là nói chuyện.”

“Tổng quản sao?”

“Nghe nói đó là một người rất có năng lực. Rất nhiều người ở Tuyết Dao Trang tán dương người đó.”

“Ừm!”

Nam Cung Việt nhíu mày trước lời nói của Phở Khánh.

Bởi thông tin về tổng quản của Tuyết Dao Trang không có trong mạng lưới thông tin của Thủ Thiên Hội.

‘Nếu là một người có năng lực như thế thì hẳn phải lọt vào mạng lưới thông tin của bản hội chứ nhỉ?’

Điều này có thể suy ra theo hai hướng.

Một là mạng lưới thông tin của Thủ Thiên Hội còn lỏng lẻo, hai là tổng quản của Tuyết Dao Trang giấu mình quá kỹ.

Nam Cung Việt nghĩ khả năng cao là về sau.

Bản thân y là một thành viên của Thủ Thiên Hội nên y biết rõ mạng lưới thông tin của Thủ Thiên Hội đến mức nào.

Phở Khánh nói tiếp.

“Sự thúc thực sự đã cố gắng hết sức để thuyết phục ông ấy nhưng hoàn toàn thất bại.”

“Vậy nên hai người mới đi đến Chân Gia sao?”

“Đúng vậy! Chẳng phải nếu không thuyết phục được Tuyết Dao Trang thì nên đến Chân Gia để thuyết phục sao?”

“Chắc là không dễ dàng gì đâu. Chân Gia cũng rất khốn khó. Chân Nguyệt Minh đại hiệp ngã bệnh, hơn nữa Kiếm Vũ cũng đã bị giết. Nếu còn nhượng bộ, Chân Gia cũng coi như toang mất.”

“Hầy!”

Phổ Khánh thở dài.

Hắn biết rõ điều đó nhưng y vẫn phải thuyết phục Chân Gia. Chính vì thế mà y không khỏi cảm thấy khó chịu. Nam Cung Việt vỗ vai Phổ Khánh an ủi.

“Cố lên nhé.”

“Nam Cung huynh giúp ta được không?”

“Kiếm Vũ là bằng hữu của ta.”

“Ta cũng là chân hữu của huynh mà.”

“Mong huynh hiểu cho ta. Chẳng phải huynh vẫn còn sống sao?”

“Huynh lạnh lùng thật đó. À mà còn người đó thì sao?”

“Người đó?”

“Phiêu Nguyệt ấy!”

Gương mặt của Nam Cung Việt trở nên cứng đờ khi Phổ Khánh nhắc đến cái tên ấy. Phổ Khánh cũng đang rất căng thẳng.

Nam Cung Việt nhìn xuống tay mình rồi nói.

“Ta cứ tưởng mình vươn tay ra thì sẽ chạm đến, nhưng ta vẫn chưa có tự tin để làm điều đó.”

“Đến mức đó luôn sao?”

“Ở cùng nhau rồi tự nhiên huynh cũng sẽ cảm nhận được thôi.”

“Ta cũng đã được trải nghiệm rồi. Nhưng ta cứ nghĩ Nam Cung huynh sẽ khác ta ấy chứ.”

Gương mặt của Phở Khánh tối sầm lại.

Bầu không khí trở nên nặng nề, Nam Cung Việt gượng cười rồi nói.

“Cũng đã muộn rồi. Huynh mau quay về nghỉ ngơi đi, mai chúng ta lại nói chuyện.”

“Được.”

Phở Khánh cũng đồng ý với ý kiến đó.

“Để ta dẫn huynh về.”

“Không cần đâu. Một mình ta đi là được rồi.”

“Haha! Huynh phải đón nhận thành ý từ chân hữu chứ.”

Nam Cung Việt đã nói vậy, Phở Khánh cũng hết cách, hần đành phải gật đầu.

Hai người sánh bước cùng nhau quay về chỗ ở đã được bố trí sẵn.

Phở Khánh bước đến trước phòng rồi nói vào trong.

“Sư thúc, con là Phở Khánh đây. Con vào có được không ạ?”

“...”

“Chưa gì mà thúc ấy đã ngủ rồi sao? Thật vô lý.”

Phở Khánh nghiêng đầu khi không thấy người ở bên trong trả lời.

Hần bỏ lại Nam Cung Việt phía sau rồi cẩn thận bước vào trong.

Khi bước vào trong phòng, Phở Khánh hét lớn.

“Sư thúc!”

244

Thành Vận vẫn giữ nguyên tư thế đang ngồi tụng kinh.

Dáng vẻ nhắm hờ mắt của y trong thật yên bình. Thoạt nhìn qua cứ tưởng như y đã ngủ thiếp đi khi đang đọc kinh.

Nhưng thật kỳ lạ khi y không có chút phản ứng gì.

Đáng lẽ y phải quay đầu lại khi Phổ Khánh bước vào trong, nhưng y không có bất kỳ hành động nào cả, chỉ nhìn chăm chăm vào cuốn Kinh Phật.

Phổ Khánh cao giọng gọi Thành Vận như thể đã cảm nhận được có gì đó khác thường.

“Sư thúc!”

Nhưng Thành Vận vẫn không trả lời.

Phổ Khánh vội vàng chạy tới bắt mạch cho Thành Vận.

Mạch của Thành Vận không còn đập nữa. Phổ Khánh cũng không còn cảm nhận được hơi thở của Thành Vận khi đưa tay lên mũi của y.

“Sư thúc!”

“Có chuyện gì thế?”

Nam Cung Việt vội vàng chạy vào trong vì bị giật mình bởi tiếng thét của Phổ Khánh.²

Nam Cung Việt cũng không thể giấu nổi vẻ kinh ngạc khi thấy tình trạng của Thành Vận. Chỉ cần nhìn qua y cũng biết được Thành Vận đang gặp chuyện gì.

“Chuyện này là sao?”

“Không thể nào! Sư thúc... đã niết bàn rồi sao.”

Phổ Khánh lâm bầm với vẻ mặt đau khổ.

Nam Cung Việt cũng không thể giấu nổi nét bàng hoàng.

“Chuyện này sao có thể...?”

Thành Vận là đệ tử đời thứ nhất của Thiếu Lâm Tự.

Tuy có thua kém hai sư huynh của mình nhưng cảnh giới võ công của y tuyệt đối không hề tầm thường.

Một Thành Vận như thế lại mất mạng, hơn nữa lại còn không phải ở đâu khác mà ở ngay trong Chân Gia. Không một ai có thể tưởng tượng được làn sóng này sẽ đi được bao xa. Nhưng

có thể chắc chắn rằng, cơn sóng này sẽ khiến cho Hà Nam Võ Lâm rơi vào tình trạng cực kỳ hỗn loạn.

Nam Cung Việt nhanh chóng chạy tới kiểm tra cơ thể của Thành Vận.

Trước hết phải xem Thành Vận là tự nhiên mà chết hay bị ám sát đã.

“Thứ này...?”

Trên gáy của Thành Vận có một vết kiếm nhỏ.

Vết kiếm mảnh như vết cắt trên một tờ giấy. Thậm chí còn không có một giọt máu nào chảy ra từ đó, bản năng Nam Cung Việt mách bảo vết thương ấy chính là nguyên nhân khiến cho Thành Vận tử vong.

Nam Cung Việt nhắm chặt mắt lại.

‘Ôi trời ơi!’ 1

***8

Chân Gia trở nên đảo lộn.

Đệ tử đời thứ nhất của Thiếu Lâm Tự lại mất mạng ngay ở trong Chân Gia. Hơn nữa, đó còn là hòa thượng được Thiếu Lâm Tự phái đến với tư cách là sứ giả.

Điều này rõ ràng không chỉ khiến cho mỗi Chân Gia mà còn làm cho cả giang hồ bị đảo lộn.

Suốt hàng chục năm qua, chưa có một đệ tử nào của Thiếu Lâm Tự mất mạng khi đang du hành trong giang hồ chứ đừng nói đến là đệ tử đời thứ nhất.

Chân Kỳ Vũ đau đớn nhìn vào thi thể của Thành Vận đang ở trước mặt của mình.

Vẻ mặt của Thành Vận yên bình đến độ những người không biết còn lầm tưởng rằng y chỉ đang ngủ.

Trông y hoàn toàn không giống một người bị ám sát mà chết một chút nào cả. Nhưng sự thật là y đã thiệt mạng do ám sát.

Toàn thân y lạnh ngắt, không có mạch đập, cũng chẳng có hơi thở.

Vẻ mặt của y trông rất bình an nhưng cơ thể của y lại lạnh ngắt như băng.

“Tại sao lại...”

Chân Kỳ Vũ không thể nói thành câu.6

Những việc không may đều lần lượt kéo đến cùng một lúc.

Tình huống lúc này có thể gọi là tình huống tệ nhất.

Chỉ cần sơ sẩy một chút, một cuộc chiến với Thiếu Lâm Tự có thể nổ ra.

Xung đột với Tuyết Dao Trang không phải vấn đề nhưng xung đột với Thiếu Lâm Tự thì có. Một khi chuyện đó xảy ra, Chân Gia sẽ không thể nào sống được ở thành Hà Nam nữa.

Nếu cái chết của Thành Vận có liên quan đến Chân Gia thì sẽ không một ai dám giúp đỡ Chân Gia ở thành Hà Nam này nữa.

Những người đến giúp Chân Gia chắc chắn sẽ rời đi.

Chuyện này phải giải quyết ra sao đến nghĩ thôi Chân Kỳ Vũ cũng không dám nghĩ đến.8

“Sao Chân Gia lại gặp phải chuyện này kia chứ...”

Đầu óc của Chân Kỳ Vũ trống rỗng, không thể nghĩ được gì cả.

Những trưởng lão trong phòng cũng vậy.

Không ai trong số họ có thể đưa ra giải pháp cho tình huống khó xử này cả.

Bổng Phở Khánh mở miệng.

“Trước tiên bản tăng sẽ đưa thi thể của sư thúc về Thiếu Lâm Tự.”

“Nhưng vẫn chưa xác định được hung thủ là ai mà...”

“Bản tăng không nghĩ Chân Gia có thể tìm ra hung thủ là ai vào lúc này.”

Giọng nói của Phở Khánh đầy lạnh lẽo.

Dù hẳn là một người lý trí đến mấy thì cũng không thể giữ được bình tĩnh trong hoàn cảnh này.

Trong tâm của Phổ Khánh lúc này đầy cơn giận.

‘Là lỗi của mình. Là mình không thể bảo vệ được sư thúc nên chuyện này mới xảy ra.’

Cảm giác tội lỗi đè nặng lên Phổ Khánh vì chuyện này xảy ra trong lúc hắn đang vắng mặt.

“Huynh đừng tự trách mình quá. Chuyện này đâu phải lỗi của huynh.”

Nam Cung Việt ở bên cạnh Phổ Khánh an ủi nhưng những lời đó không hề lọt vào tai của hắn.

Trong đầu hắn lúc này chỉ có mỗi suy nghĩ phải nhanh chóng đem thi thể của Thành Vận về Thiếu Lâm Tự. Nhưng Chân Kỳ Vũ không thể để chuyện đó xảy ra.¹

Ít nhất thì phải làm rõ nguyên nhân tử vong để đảm bảo Chân Gia sẽ không phải chịu trách nhiệm gì đã. Nếu cứ để thi thể của Thành Vận quay trở về Thiếu Lâm Tự như thế này, Chân Gia sẽ phải chịu toàn bộ trách nhiệm.

“Bần tăng sẽ rời khỏi Chân Gia khi trời sáng.”

“Xin hãy đợi thêm một vài ngày nữa.”

“Không thể được. Bần tăng phải nhanh chóng đưa thi thể của sư thúc về Thiếu Lâm Tự càng sớm càng tốt để tìm ra hung thủ thông qua nguyên nhân tử vong.”

“Ở nơi này cũng có thể tìm ra hung thủ được.”

“Bằng cách nào?”

“Chỉ cần nhờ người ấy là được.”

“Người ấy?”

“Phiêu Nguyệt! Chắc chắn huynh ấy sẽ tìm ra nguyên nhân cái chết của Thành Vận đại sư.”

Phổ Khánh giật bản mình trước lời nói của Chân Kỳ Vũ.

Ngay khi thấy cái tên Phiêu Nguyệt, Phổ Khánh cảm thấy ớn lạnh như thể vừa bị dội một gáo nước đá lên người.

Phiêu Nguyệt là thích khách.

Hơn nữa còn là thích khách hiểm có trong thiên hạ.

Nếu là Phiêu Nguyệt thì có thể tìm ra được nguyên nhân cái chết của Thành Vận. Nhưng Phổ Khánh vẫn cảm thấy khó chịu vì cái danh sát thủ của Phiêu Nguyệt.

‘Lỡ như...?’

Trong lòng của Phổ Khánh nảy lên hạt giống nghi ngờ.

Hắn không được điềm tĩnh như Thành Vận.

Mặc dù có xuất thân từ Thiếu Lâm Tự nhưng hắn cảm thấy mình giống như là một võ giả hơn là đệ tử của Phật Môn. Có lẽ vì vậy nên thay vì phán đoán một điều gì đó dựa trên lý trí thì hắn lại có xu hướng phán đoán dựa vào bản năng hơn.

Phổ Khánh đã nảy lên nghi ngờ rằng Phiêu Nguyệt đã ám sát Thành Vận ngay khi nghe thấy cái tên Phiêu Nguyệt.

Hắn ngay lập tức lắc đầu để rũ bỏ những nghi ngờ của mình, nhưng những ý nghĩ ấy vốn đã nảy nở ở sâu trong tâm của hắn.

Nam Cung Việt đứng cạnh Phổ Khánh cũng đồng tình với ý kiến của Chân Kỳ Vũ.

“Đúng đấy. Nếu là Phiêu đại hiệp thì có lẽ sẽ tìm ra được tên thích khách đó sớm thôi.”

“Nhưng nếu hắn là tên thích khách đã giết sư thúc thì sao?”

“Phiêu đại hiệp không phải loại người như thế đâu. Huynh nhạy cảm quá rồi.”

“Nam Cung huynh cũng thử đứng trên lập trường của ta mà xem. Lúc này ta không thể tin tưởng ai một cách quá dễ dàng được.”

“Ta hiểu mà. Nhưng lần này huynh hãy tin vào ta và giao việc này cho Phiêu đại hiệp.”

“... Được rồi.”

Cuối cùng thì Phổ Khánh cũng chấp nhận ý kiến của Nam Cung Việt. Nhưng nét nghi ngờ trong mắt hắn vẫn còn ở đó. Nam Cung Việt thấy thế cũng chỉ biết thở dài.

Chân Kỳ Vũ và những người khác cũng vậy.

Chân Kỳ Vũ để mắt đến Phở Khánh rồi cho người đến gặp Phiêu Nguyệt.

Hiện tại, y không thể tin tưởng một ai ngoài Phiêu Nguyệt cả.

‘Mọi chuyện càng ngày càng trở nên nghiêm trọng rồi.’

Chân Kỳ Vũ nhắm mắt lại.

Nếu có thể, y muốn thoát khỏi gánh nặng này.

Y muốn chuyển gánh nặng trên vai cho người khác. Nhưng tiếc thay, không có một ai để y có thể làm điều đó cả.

Chỉ cần y từ bỏ, vận mệnh của Chân Gia cũng xem như chấm dứt. Vì thế nên y không thể từ bỏ được.

Một lúc sau, Phiêu Nguyệt bước vào phòng.

Điều mà Phiêu Nguyệt cảm nhận được đầu tiên sau khi hấn bước vào phòng chính là ánh mắt thù địch của Phở Khánh dành cho mình. Không chỉ có mỗi Phở Khánh, những trưởng lão của Chân Gia cũng đang nhìn vào hấn với ánh mắt khó chịu.

Họ khó chịu khi phải giao một chuyện quan trọng liên quan đến vận mệnh của Chân Gia vào tay của một thích khách.

Phiêu Nguyệt nhìn vào Thành Vận đang nằm trên sàn.

Thần sắc nhợt nhạt đối lập hoàn toàn với vẻ mặt bình yên như thể đang ngủ rất ngon của y.

Phiêu Nguyệt đã nghe tin Thành Vận đã qua đời từ trước đó nên hấn không có chút ngạc nhiên mà ngồi xuống.

Phở Khánh lên tiếng khi thấy Phiêu Nguyệt chuẩn bị kiểm tra vết thương.

“Nếu không có tự tin thì xin thí chủ dừng tay.”

“...”

“Thí chủ cũng nằm trong phạm vi nghi ngờ của bản tạng.”

Phở Khánh không che giấu sự thù địch của bản thân dành cho Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt nhìn chằm chằm vào Phở Khánh rồi nói.

“Được.”

“Thí chủ không đủ tự tin sao?”

“Chẳng phải ta làm gì cũng sẽ bị người nghi ngờ sao?”

“...”

“Người muốn làm gì thì tùy. Vì ta hoàn toàn không muốn chạm vào cái xác này cho đến khi ta bị nghi ngờ.”

“Thí chủ có đảm bảo rằng mình có thể tìm ra hung thủ không?”

“Không!”

“Thí chủ đang đùa với bản tăng đấy sao?”

“Câu đó phải để ta hỏi người mới đúng. Đừng đùn đẩy trách nhiệm của mình cho người khác. Như vậy thật thảm hại.”

“Người!”

Phổ Khánh nổi điên siết chặt nắm đấm lại.

Phiêu Nguyệt không phản ứng gì trước hành động của Phổ Khánh.

Phổ Khánh xông vào Phiêu Nguyệt nhưng hấn như chột tỉnh giấc khi nhìn vào đôi mắt của Phiêu Nguyệt.

Đôi mắt vô hồn dường như đã xoáy sâu vào trong tâm trí của Phổ Khánh.

Phổ Khánh cảm thấy nhục nhã không thôi.

Bởi hấn không thể thừa nhận rằng hấn cũng bị thu mình trước Phiêu Nguyệt, không khác gì những người khác.

Phổ Khánh lắc đầu.

“Bản tăng không thể giao thi thể của sư thúc cho hấn được. Bản tăng thà gửi bồ câu đưa tin cho bốn tự phái người đến còn hơn. Sư thúc tổ Vân Hải của bốn tự rất thành thạo y thuật, chắc chắn người sẽ tìm ra được hung thủ thôi.”

“Phổ Khánh!”

Nam Cung Việt cố gắng thuyết phục nhưng vô ích.

Phổ Khánh mím chặt môi và không chịu nghe những gì y nói.

Nam Cung Việt cũng bắt lực trước sự ngoan cố của Phổ Khánh.

‘Nếu Thiếu Lâm Tự phái toàn lực đến đây thì mọi chuyện sẽ trở nên phức tạp hơn mất.’

Cái chết của Thành Vận rõ là việc đáng buồn, nhưng điều này đã tạo ra một cái cớ để Thiếu Lâm Tự có thể can thiệp vào chuyện giữa Tuyết Dao Trang và Chân Gia.

Không chỉ có Vân Hải mà những quân tinh nhuệ khác cũng sẽ được gửi đến để tham gia vào sự việc lần này.

Nam Cung Việt có mơ cũng không nghĩ mọi chuyện sẽ trở nên phức tạp như thế này.

“Tiểu gia chủ!”

Bỗng bên ngoài có giọng nói gấp gáp vọng vào.

Khoảnh khắc ấy, trái tim của những người trong phòng như muốn rút ra ngoài. Bởi bọn họ theo bản năng đã linh cảm được có điều gì đó không hay đã xảy ra.

Chân Kỳ Vũ vội vàng hỏi.

“Có chuyện gì thế?”

“Xảy ra chuyện lớn rồi ạ. Tuần Sát Tổ được phái đi để theo dõi động hướng của Tuyết Dao Trang đã bị thiệt mạng.”

Những người trong phòng đều kinh ngạc đứng dậy trước báo cáo của người kia.

Chân Kỳ Vũ vội vàng đạp cửa bước ra ngoài.

“Là thật sao?”

“Vâng! Nghe nói họ có xung đột với Tuyết Dao Trang nhưng không một ai quay trở về cả.”

“Thật ư?”

Gương mặt của Chân Kỳ Vũ trở nên trắng bệch.

“Chúng ta không thể để yên được. Nếu chúng ta không làm gì cả thì những võ giả đến giúp bốn gia rời khỏi đây mất.”

“Đúng thế. Chúng ta phải mau phái binh lực đến trừng trị bọn chúng thôi.”

Các trưởng lão đều nhất quyết đưa ra cách đối phó giống nhau.
Nếu cứ đứng nhìn thì bọn họ chắc chắn sẽ bị đẩy lùi trong
cuộc chiến lần này.

‘Hà có gì vào lúc này lại...’

Chân Kỳ Vũ nhìn lướt qua Phổ Khánh.

Phổ Khánh lúc này đã không còn quan tâm đến chuyện của
Chân Gia nữa rồi.

Mỗi quan tâm duy nhất của hắn chính là tìm ra kẻ đã giết chết
Thành Vận. Hắn sớm đã bịt mắt che tai, giờ có thanh minh
Chân Gia vô tội cũng chẳng có ích gì.

Cuối cùng, Chân Kỳ Vũ quyết định hoãn việc tìm hiểu về cái
chết của Thành Vận lại.

Điều quan trọng nhất lúc này chính là giành được chiến thắng
trong cuộc chiến với Tuyệt Dao Trang.

“Mau tập hợp Thiết Kiếm Đội ngay lập tức.”

“Vâng! Thưa tiểu gia chủ.”

Chân Gia bắt đầu hành động dưới mệnh lệnh của Chân Kỳ Vũ.

Thiết Kiếm Đội là một đội được lập ra để đối phó với những
trường hợp này.

Mục đích của họ chính là trừng phạt và trả thù.

Thiết Kiếm Đội gồm những tinh nhuệ của Chân Gia sở hữu uy
vũ vượt trội.

Việc triệu tập Thiết Kiếm Đội cũng mới chỉ là bắt đầu.

Toàn bộ Chân Gia bắt đầu hành động.

“Sao lại đúng lúc như thế này chứ... sao lúc này mà lại xảy ra
ẩu đả với Tuyệt Dao Trang vậy.”

Nam Cung Việt lâm bầm với vẻ mặt thần thờ.

Nhưng người khác thì có thể không biết nhưng y biết rất rõ sự
thật rằng không thể ngó lơ cái chết của Thành Vận vào lúc này
được.

Một đường khâu không hoàn chỉnh có thể để lại một vết rách
lớn.

Bây giờ có thể trốn tránh được vấn đề nhưng Chân Gia cũng sẽ phải đối mặt với sự thật vào một lúc nào đó. Lúc ấy, cái giá phải trả sẽ cao đến mức nào không một ai có thể tưởng tượng được.

Phiêu Nguyệt nói với Nam Cung Việt.

“Ngươi nghĩ chuyện này chỉ là tình cờ sao?”

“Không phải như vậy ư?”

“Chuyện xảy ra hôm nay không có chuyện nào là tình cờ cả. Tất cả đều được ai đó lên kế hoạch rất tỉ mỉ.”

“Nhưng người đó là ai?”

“...”

Phiêu Nguyệt không trả lời mà nhìn vào thi thể của Thành Vận.

Chỉ cần nhìn qua hắn đã biết được nguyên nhân tử vong của Thành Vận,

Sự khéo léo của thích khách.

Trong số những người vào Nhữ Nam, chỉ có một vài người đạt đến trình độ này.

‘Xem ra những thích khách của Bách Quỷ Liên bắt đầu hành động rồi.’

Kẻ đó đã lợi dụng Bách Quỷ Liên để giết Thành Vận và kéo cả Thiếu Lâm Tự vào mớ hỗn độn này. Xem ra, bức tranh mà hắn vẽ ra lớn và phức tạp hơn rất nhiều so với những gì mà Phiêu Nguyệt tưởng tượng.

‘Hắn không chỉ đơn thuần muốn nắm được quyền bá chủ của Nhữ Nam.’

245

Thiết Kiếm Đội được phái từ Chân Gia để đảm bảo cho công cuộc phục thù của Tuần Sát Tổ.

Họ đã giết hơn mười võ giả của Tuyết Dao Trang, những người đã tấn công Tuần Sát Tổ. Trong quá trình đó, Thiết Kiếm Đội vẫn không có một người nào bị thương.

Tuyết Dao Trang ngay lập tức hành động để trả thù cho những người đã chết.

Chiếc bánh xe kéo đâm máu tên báo thù bắt đầu lăn.

Giờ đây, ai gây chuyện trước không quan trọng nữa. Dù gì đây là một cuộc chiến sẽ xảy ra vào một ngày nào đó.

Một trận chiến mà cả Tuyết Dao Trang và Chân Gia đều không thể lùi lại.

Người đến để hòa giải cuộc chiến giữa họ là Thành Vận đã bị thích khách sát hại nên họ không cần phải để mắt đến ai nữa.

Khi trận chiến khốc liệt giữa hai môn phái tiếp diễn ngày qua ngày, sẽ có vô số người chết, lòng dân cũng trở nên hỗn loạn.

Nhữ Nam trở thành một đô thị mất đi sức sống, trên đường phố không thấy vết tích của một bóng người.

Cuộc chiến của hai môn phái trở thành tâm điểm chú ý của nhiều môn phái trong giang hồ.

Bởi đã lâu lắm rồi, những môn phái lớn trong giang hồ mới xung đột với nhau như vậy.

Nếu chỉ xét về quy mô, cả Tuyết Dao Trang và Chân Gia đều không thể bằng những đại môn phái trong giang hồ. Nhưng nếu tính cả số lượng những võ giả hợp lực hỗ trợ họ thì có thể gọi đây là một cuộc đại chiến của giang hồ.

Có rất nhiều môn phái đã nâng cao cảnh giác vì không biết hậu quả của chiến này sẽ ảnh hưởng tới đâu.

Và cứ thế, Nhữ Nam trở thành trung tâm của cơn giông bão, thu hút được sự chú ý của rất nhiều người.

Bầu không khí của Chân Gia đã thay đổi rất nhiều khi họ đụng độ với Tuyết Dao Trang.

Bầu không khí thư thả trước đây đã không còn nữa.

Những võ giả của Chân Gia đã từng chinh chiến rất nhiều cuộc chiến khốc liệt.

Việc phải đối mặt với những thi thể lạnh ngắt của đồng liêu đã biến họ trở thành những người độc địa.²

Những võ giả đến tương trợ cho Chân Gia cũng vậy.

Cuộc chiến với Tuyết Dao Trang khốc liệt hơn họ tưởng tượng, thậm chí làbzfckz khủng khiếp. Chính vì thế mà bọn họ mới nảy sinh ác cảm với Tuyết Dao Trang.

Giờ đây, bọn họ đến đây không phải giúp đỡ vì mỗi thân hữu của họ nữa mà bắt đầu cảm thấy bọn họ thực sự muốn chiến đấu với Tuyết Dao Trang.

Đây không còn là cuộc chiến của Chân Gia nữa.

Bọn họ cố hết sức để chiến đấu với Tuyết Dao Trang như thể đây là chuyện của chính bản thân họ vậy.

Tin tốt đến với Chân Gia khi cuộc chiến khốc liệt kéo dài qua nhiều ngày.

Càn Khôn Thượng Nhân và Hoán Sơn Lô Chủ sẽ hợp lực với Chân Gia. Hai người họ đều là những cao thủ có tiếng trong giang hồ.

Càn Khôn Thượng Nhân vốn được đồn đại là hậu duệ của Quan Âm Tự đã diệt môn từ lâu. Còn Hoán Sơn Lô Chủ là Lô chủ hiện tại của môn phái nhất nhân toàn thắng có tên là Hoán Sơn Lô.

Sự tham gia của họ khiến cho tinh thần của Chân Gia cũng như được thúc đẩy thêm một bậc.

“Oaaa! Thiết Kiếm Đội quay trở về rồi.”

“Mau dẹp đường đi.”

Những võ giả Chân Gia hò reo cổ vũ khi Thiết Kiếm Đội quay trở về.

Dẫu ai có nói gì thì tổ chức đóng góp công lao lớn nhất trong cuộc chiến với Tuyết Dao Trang vẫn là Thiết Kiếm Đội.¹

Bọn họ đã luôn chiến đấu ở tuyến đầu

Rất nhiều người đã bị giết hoặc bị thương.

Trong khi đó, họ vẫn là quân tinh nhuệ mà Chân Gia có thể tin tưởng nhất.

Hiện tại cũng thế, bọn họ đang trên đường về sau khi giết hàng chục võ giả của Tuyết Dao Trang. Những người ở Chân Gia hoan hô khi nhìn thấy cơ thể của họ đầm máu quay trở về.

Chân Gia vội vàng dẹp bỏ những chướng ngại vật cản đường của họ.

Chân Gia có cấu trúc là một ngôi làng chứ không phải có tường cao bao quanh như Tuyết Dao Trang. Bản thân ngôi làng cũng không thể xây tường xung quanh, cũng không thể xây cổng được. Vì thế nên có rất nhiều chướng ngại vật trên còn đường dẫn vào làng để người ngoài không dễ dàng tiếp cận được Chân Gia.⁸

Không những thế, Chân Gia cũng đang củng cố công việc phòng thủ.

Một hào nước được đào quanh ngôi làng, trong đó được bố trí rất nhiều loại bẫy khác nhau. Nó không chỉ đơn thuần để ngăn chặn Tuyết Dao Trang xâm nhập mà còn ngăn chặn việc xâm nhập của những tên thích khách nữa.

Phổ Khánh vẫn còn ở lại Chân Gia.

Thi thể của Thành Vận đang được bảo quản trong Băng Ngọc Quan

Băng Ngọc Quan là một chiếc quan tài làm bằng ngọc tỏa ra hàn khí, Chân Gia chỉ có một cái như vậy.

Phổ Khánh muốn bảo quản cơ thể của Thành Vận nguyên vẹn nhất có thể nên Chân Gia đành phải đưa Băng Ngọc Quan cho hắn.

Phổ Khánh canh giữ Băng Ngọc Quan chứa đựng thi thể của Thành Vận không rời dù chỉ một giây.

Cuộc chiến với Tuyết Dao Trang đã nổ ra trong nhiều ngày nhưng Phổ Khánh vẫn sống sót nhờ vào lượng thức ăn rất ít mà hắn hấp thụ. Dáng vẻ của Phổ Khánh lúc này thật đáng thương.

Nhưng không một ai dám đến gần và an ủi Phổ Khánh cả.

Bởi hàn khí tỏa ra trên người hắn còn khủng khiếp hơn cả hàn khí của Băng Ngọc Quan.

Chỉ có Nam Cung Việt là thỉnh thoảng đến đưa cơm cho hắn.

“Nếu cứ thế này thì huynh ấy sẽ gục ngã trước mắt.”

Nam Cung Việt thở dài.

Phổ Khánh không thể tha thứ cho chính mình.⁶

Vào đêm và Thành Vận bị ám sát, hắn đã mãi nói chuyện với Nam Cung Việt nên mới không thể bảo vệ được sự thúc của mình.⁸

Ngày ngày trôi qua, Phổ Khánh ngày càng trở nên tiều tụy.

Trong mắt hắn giờ đây chỉ còn mỗi sát khí.

Nam Cung Việt cảm thấy có lỗi về sự thay đổi của Phổ Khánh.

Bởi vì khi ấy Phổ Khánh đã ở cùng với y.

“Hãy.”

Nam Cung Việt lại tiếp tục thở dài một hơi.

Lúc đến Chân Gia, y vẫn không nghĩ vấn đề sẽ trở nên nghiêm trọng như thế này.¹

Y chỉ đến đây để giúp đỡ cho gia đình thân hữu đã mất của mình, không ngờ sự việc lại trở nên phức tạp như vậy.

Y mù mịt vì không biết phải gỡ sợi chỉ xoắn từ đâu.

Những lúc thế này, y lại muốn nói chuyện với ai đó.

Bỗng trong đầu y hiện lên một người.

‘Phiêu Nguyệt!’

Nhưng Phiêu Nguyệt chỉ giam mình trong phòng kể từ ngày Thành Vận bị ám sát. Đa số mọi người đều biết Phiêu Nguyệt sở hữu một gương mặt xinh đẹp, nhưng quả nhiên một số ít người biết được về một chút danh tính thực sự của hắn nên đang nghi ngờ hắn chính là tên thích khách đã giết Thành Vận.

Thái độ mà Phổ Khánh thể hiện ngày hôm đó cũng gieo mầm nghi ngờ trong lòng họ.

Nam Cung Việt và Ngô Châu Khang không nghĩ vậy, nhưng những người xung quanh họ đều bàn tán Phiêu Nguyệt có thể là thủ phạm. Có lẽ vì thế nên Phiêu Nguyệt cũng không xuất hiện trước mặt mọi người nữa.

Phiêu Nguyệt đứng một mình trên ngọn của một cái cây lớn.
Nơi hấn đặt chân chỉ là một cành cây to bằng ngón tay của trẻ em.

Mỗi lần gió thổi, cành cây lại cong queo như sắp gãy. Cơ thể của Phiêu Nguyệt cũng rung chuyển theo. Nhưng Phiêu Nguyệt không hề bị mất thăng bằng và ngã xuống.

Phiêu Nguyệt để bản thân lắc lư theo gió.

Gió không ngừng thổi bay mái tóc và y phục của Phiêu Nguyệt, nhưng hấn vẫn có thể giữ được thăng bằng.

Loạt soạt!

Một âm thanh kỳ quái lọt vào tai Phiêu Nguyệt.

Nghe như tiếng móng vuốt của một con hổ lớn đang cào vào thân cây.

Âm thanh đó phát ra từ bên dưới thân cây mà hấn đang đứng.

Có một thứ gì đó đang bò lên đây.

Phiêu Nguyệt cau mày khi thấy một nhân ảnh đang khở sở leo lên từng chút một.

Phiêu Nguyệt ít khi thể hiện cảm xúc, nhưng thành thật mà nói, lần này hấn khá ngạc nhiên.

Thứ đang leo lên cây là một con hình nhân to cỡ một đứa trẻ ba bốn tuổi.

Hình nhân được làm từ gỗ và vải, trông thô kệch đến mức kỳ quái. Bởi vậy nên Phiêu Nguyệt mới không khỏi cảm thấy kinh ngạc khi một thứ kỳ quái như vậy đang miệt mài trèo lên cây.

Hình nhân ấy đứng ở cành cây phía đối diện Phiêu Nguyệt rồi nghiêng đầu nhìn hấn.

“Quả nhiên là người rất anh tuấn.”

Hình nhân nói chuyện như một con người.

Nếu là người khác khi thấy cảnh này, có lẽ bọn họ sẽ run rẩy cho rằng con hình nhân này đã bị ma ám. Nhưng gương mặt

của Phiêu Nguyệt lại không một chút biến sắc nhìn sao con hình nhân kia.

Con hình nhân kia ôm bụng cười ngặt nghẽo.

“Hahaha! Ngươi không ngạc nhiên à.”

“Là ngươi!”

“Ý ngươi là sao?”

“Ngươi là kẻ đã giết Thành Vận.”

“Ờ! Sao ngươi biết?”

Con hình nhân trầm trồ.

Phiêu Nguyệt không trả lời mà nhìn về một nơi xa. Một nơi xa hơn vị trí mà hình nhân đang đứng.

Hình nhân vỗ tay rồi nói.

“Haha! Đỉnh. Quá đỉnh.”

“Ngươi không đủ tự tin để vào đây nên mới dùng hình nhân này à?”

“Chỉ là chào hỏi thôi mà, đâu nhất thiết phải lộ mặt. Ngươi cũng biết đấy. Những người như chúng ta không bao giờ để lộ gương mặt cho người khác thấy.”

Nhân hình dùng tay chạm vào gương mặt của mình.

Bộ dạng đó của nó trông như đang chế giễu Phiêu Nguyệt. Không, thực sự là như vậy.

Hình nhân không thể có sự sống.

Nó chỉ là một công cụ để truyền đạt lời nói của tên thích khách kia.

Phiêu Nguyệt cũng không rõ tại sao tên thích khách kia lại có thể làm được chuyện này.

Bởi đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy thủ thuật như vậy.

Nhưng Phiêu Nguyệt không hề ngạc nhiên là bởi trong giang hồ có rất nhiều thứ tà thuật và pháp thuật biến một chuyện vô lý như vậy thành việc có khả năng.

Những người sử dụng những ma thuật đó được xem là tà đạo trong giang hồ, và bị hắt hủi bởi những người luyện võ công theo cách truyền thống. Vì vậy nên bọn họ luôn ẩn mình trong bóng tối, không dễ dàng để lộ mặt.

Chủ nhân của hình nhân ấy trầm trở là vì tầm nhìn của Phiêu Nguyệt đã nhìn vào chính xác nơi mà bản thân của hắn đang đứng.

Hắn không rõ sao Phiêu Nguyệt có thể đoán được nhưng Phiêu Nguyệt đã nắm được đại khái nơi mà hắn đang ẩn thân ở ngoài Chân Gia.

Phiêu Nguyệt hỏi.

“Tên ngươi là gì?”

“Hắc Hồ!”

Nhân hình ngoan ngoãn đáp lời.

Đó là một thái độ không hề cần trọng.

Tuy ngạc nhiên vì Phiêu Nguyệt đã nhìn chính xác vào nơi bản thân đang ẩn náu nhưng bản thân Hắc Hồ cũng có năng lực tương tự như thế.

Phiêu Nguyệt hỏi.

“Ngươi đến từ Bách Quỷ Liên sao?”

“Đúng vậy! Hồng Lệ Tuyết đã từ bỏ nên ta đến đây để thay cho cô ta. Ngươi hãy mong chờ đi, ta sẽ không làm cho ngươi thất vọng đâu. À mà ngươi thấy món quà của ta thế nào?”

“Ý ngươi là cái chết của Thành Vận?”

“Hờ hờ! Đúng vậy! Có vẻ như ngươi đang gặp rắc rối vì nó. Sao ngươi không gia nhập vào Bách Quỷ Liên đi?”

“Không thích.”

“Ta biết ngay mà. Ta cũng hy vọng như vậy. Vì ta không thể giết được ngươi khi ngươi ở cùng phe với ta được.”

“Ngươi không nghĩ đến việc bản thân mình bị giết sao?”

“Ta khác với những kẻ ngốc mà ngươi đã đối đầu từ trước đến nay.”

“Ai cũng nói với ta như vậy. Kết quả tất cả đều y như nhau.”

“Hờ hờ! Vậy à? Nhưng ta vẫn khác. Ta dám đảm bảo điều đó.”

“Vậy ta sẽ mong đợi.”

“Ta sẽ không làm người thất vọng đâu.”

Hình nhân vồ vồ vào ngực nó như thể bảo Phiêu Nguyệt hãy tin vào nó. Rồi nó mất thăng bằng và suýt ngã xuống dưới gốc cây, nhưng may mắn là nó đã cố gắng bám chặt vào một cành cây.

Phiêu Nguyệt thành thật tỏ vẻ trầm trồ.

Hiện thân của Hắc Hồ đang ẩn náu ở một nơi cách nơi này hàng trăm trượng. Điều khiển hình nhân từ một nơi xa như thế không phải là một chuyện dễ dàng.

Đây là một việc mà tà thuật hay pháp thuật có mạnh đến mấy thì cũng không thể làm được nếu không có nội công chống đỡ.

Phiêu Nguyệt không biết năng lực của Hắc Hồ đến mức nào nhưng chỉ cần nhìn vào cái cách hắn sử dụng hình nhân như thể nó là tay chân của mình thôi cũng đủ để Phiêu Nguyệt hiểu Hắc Hồ là một người có tà thuật mạnh đến mức nào rồi.

Phiêu Nguyệt hỏi.

“Sao người lại giết Thành Vận?”

“Thích khách mà cũng phải biết lý do sao? Người ủy thác bảo giết thì ta giết thôi.”

“Chẳng phải làm vậy sẽ để lại hậu họa sao?”

“Ý người là Thiếu Lâm Tự?”

“Ừ!”

“Hahaha! Đúng thế, ta cũng rất tò mò đây. Hắn là hắn biết Thiếu Lâm Tự sẽ can thiệp, nhưng sao lại ủy thác cho ta giết nhỉ?”

“Người không lo lắng sao? Con giận của Thiếu Lâm Tự có thể sẽ hướng về Bách Quỷ Liên đấy.”

“Hờ hờ! Sao phải lo làm gì? Có chuyện gì xảy ra thì đi ẩn nấp là được rồi.”

“Người tự tin rằng mình sẽ không bị bắt sao?”

“Người không biết sức mạnh thực sự của Bách Quỷ Liên như thế nào đâu. Thiếu Lâm Tự tuy có đáng sợ nhưng một khi bọn ta đã quyết tâm muốn trốn thì bọn họ sẽ không bao giờ tìm được bọn ta đâu.”

“...”

“Sẵn dịp gặp mặt nhau thế này, ta sẽ tặng người một món quà làm kỷ niệm. Tuyệt đối sẽ không làm người thất vọng đâu. Hờ hờ!”

Vẻ mặt của Phiêu Nguyệt đành lại ngay lập tức.

Hình nhân không làm gì đặc biệt cả, nhưng Phiêu Nguyệt lại cảm thấy một khí tức đáng sợ từ nó.

Phiêu Nguyệt không phớt lờ những lời cảnh cáo của bản năng.

Hắn đạp vào nhánh cây mỏng và bay về phía sau.

Bùm!

Ngay lúc đó, cơ thể của hình nhân nổ tung và bắn ra vô số ngân châm được giấu trong cơ thể của nó.

Những chiếc ngân châm nhỏ bắn ra từ vụ nổ có thể xuyên qua da thịt của con người trong chớp mắt. Nhưng sẽ không có chuyện những chiếc ngân châm ấy chạm đến người của Phiêu Nguyệt.

Bởi Phiêu Nguyệt đã nhanh chóng thoát ra ngoài phạm vi của vụ nổ.

Vụ nổ xảy ra ở trên cành cây cao. Những người ở dưới gốc cây còn không biết chứ đừng nói là những người xung quanh đó.

Bởi bán kính của vụ nổ cực kỳ hạn chế.

Ngân châm chỉ đâm vào những nơi đủ để khiến Phiêu Nguyệt cảm thấy bị đe dọa, tiếng nổ cũng rất nhỏ.

Nếu không trực tiếp trèo lên cây và tìm được những cây ngân châm bị cắm vào thân cây thì sẽ không có ai biết ở nơi này đã xảy ra một vụ nổ

Phiêu Nguyệt tuy không bị thương nhưng gương mặt của hắn lại lạnh lẽo đến đáng sợ.

‘Đây là cách người xuất hiện sao?’

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 246

“Tình hình thế nào rồi?”

“Vẫn là một cuộc chiến tiến thoái lưỡng nan ạ.”

“Vậy còn thiệt hại bên phía chúng ta?”

“Số người thương vong là 15, còn người bị thương là 27 ạ.”

“Tồn thất lớn hơn dự kiến nhỉ.”

“Đúng là sự chống đối của Chân Gia rất mạnh mẽ.”

Nghe Lý Duật báo cáo tình hình, gương mặt Tuyết Giang Diễn liền méo xệch đi. Cuộc chiến mới nổ ra chưa được bao lâu nhưng thiệt hại đã lớn hơn y nghĩ.

“Chân Gia không còn là con hổ suy tàn rồi nhỉ?”

“Đúng vậy ạ.”

“Nhưng sao bọn chúng lại phản kháng mạnh mẽ như thế nhỉ?”

“Chẳng phải người ta hay nói người giàu có thất bại cũng cũng không cầm cự quá ba năm ư? Mặc dù khí thế của họ đã giảm, nhưng lại nhận được sự hậu thuẫn từ khắp nơi.”

“Buồn cười thật. Danh tiếng cũng được phết nhỉ?”

Đôi vai Tuyết Giang Diễn bất giác run rẩy.

Sau khi bị mất địa bàn, y và những võ giả của Tuyết Dao Trang đã phải sống vô cùng khổ sở. Họ phải trả giá rất nhiều để có thể quay về quê hương.

Nguyên do bọn họ phải vất vả thế đều là vì Chân Gia, nhưng trong thời gian đó, Chân Gia lại nhận được sự ưu ái của nhiều người. Chính vì thế Tuyết Giang Diễn càng cảm thấy chán ghét hơn.

Lý Duật bình tĩnh đáp lời.

“Bây giờ chúng chống cự quyết liệt như thế nhưng không được lâu đâu ạ.”

“Ngươi chắc chắn?”

“Vâng!”

“Tốt! Ta tin Tổng quản. Mà, ta nghe nói tên hòa thượng của Thiếu Lâm Tự đã bị ám sát ở Chân Gia ư?”

“Vâng! Đúng là vậy ạ.”

“Là kẻ nào mà lại dám sát hại hòa thượng Thiếu Lâm Tự vậy chứ? Chẳng lẽ đó là chỉ thị của ngươi?”

“Không phải ạ.”

“Thật sao?”

“Thuộc hạ có lý do gì phải lôi kéo Thiếu Lâm Tự vào chuyện này chứ?”

“Ừm!”

Nghe câu trả lời của Lý Duật, Tuyết Giang Diễn liền gật đầu.

Chân Gia thì không rõ, nhưng dựa trên lập trường của Tuyết Dao Trang, họ phải ngăn Thiếu Lâm Tự can thiệp một cách tối đa. Nếu Thiếu Lâm Tự nhúng tay vào thì sự di chuyển của họ sẽ bị thu hẹp lại.

“Không biết Thiếu Lâm Tự có nghi ngờ chúng ta hay không, vậy nên ngươi hãy lên đối sách thật hợp lý đi.”

“Thuộc hạ đã làm cả rồi. Thiếu Lâm Tự không có gì phải nghi ngờ chúng ta cả.”

“Ngươi đúng là thật đáng tin cậy mà.”

Tuyết Giang Diễn liền gật gù.

Việc Tuyết Dao Trang lớn mạnh thế này và có thể quay trở lại Nhữ Nam đều là nhờ vào nỗ lực của Lý Duật.

Nếu không có hắn, có khi vài chục năm nữa Tuyết Dao Trang mới có thể quay về Nhữ Nam.

“Ngươi lui xuống đi.”

“Vâng! Trang chủ.”

Lý Duật cúi đầu với Tuyết Giang Diễm rồi đi ra ngoài.

Sau khi rời khỏi đại điện, hắn liền chạm mặt Tiểu trang chủ Tuyết Quang Hồ.

“Sao? Người vừa gặp phụ thân ta về à?”

“Tiểu Trang chủ!”

“Phụ thân đã nói gì thế? Ông ấy không nói gì về ta chứ?”

Tuyết Quang Hồ mỉm cười rồi tibzfczkên lại gần.

Trên người hắn lúc này đều là máu.

Điều này chứng tỏ hắn đã chiến đấu vô cùng nhiệt huyết và vừa mới trở về.

Lý Duật cau mày rồi nói.

“Ngài lại dẫn Mật Ảnh Đoàn đi giao chiến ư?”

“Khư khư! Cả người ta ngựa ngáy không chịu được ấy mà.”

“Nếu Trang chủ biết sẽ rất lo lắng đấy ạ.”

“Chỉ cần Tổng quản im lặng thì làm sao phụ thân biết được chứ.”

“Thuộc hạ đã rõ. Nhưng ngài phải thật cẩn trọng. Nếu Tiểu trang chủ bị thương quay về, Trang chủ sẽ đau lòng lắm đấy.”

“Người đừng lo. Người nghĩ ta sẽ thất bại ư? Ta là Tuyết Quang Hồ đấy. Ở Nhữ Nam này ai dám đánh bại ta chứ?”

Tuyết Quang Hồ dí sát mặt mình vào mặt Lý Duật rồi quả quyết.

Đây quả là một lời ngạo mạn, nhưng Tuyết Quang Hồ có tư cách để nói điều đó.

Nhược điểm của hắn là đam mê nữ sắc, nhưng hắn lại là người sở hữu cảnh giới võ công cao cường hơn bất kỳ võ giả nào trong Tuyết Dao Trang.

Đặc biệt, Bát Hoàng Đại Phủ Thuật được thi triển nhờ vào sức mạnh trời sinh của hắn là một Phủ Pháp được cả giang hồ công nhận.

Dáng vẻ hấn cầm một chiếc rìu lớn xông vào chiến trường trông hệt như một con gấu lớn.

Mặc dù chỉ là giai đoạn đầu của cuộc chiến, nhưng hấn đã khiến đối phương phải sợ hãi và được đặt cho biệt hiệu là Địa Ngục Huyết Phủ.

“Đội đó mà xem! Ta nhất định sẽ lấy lại mảnh đất của Tuyệt Dao Trang bằng chính cây rìu này.”

“Vậy thì ngài hãy cẩn thận vào.”

“Aa! Ta đã bảo đừng lo lắng nữa mà. Vậy ta đi trước đây.”

Tuyệt Quang Hồ vỗ vỗ vào vai Lý Duật rồi xoay người rời đi. Nói là vỗ nhẹ vào vai nhưng Lý Duật cảm giác vai mình đau như muốn nứt toạc ra.

Thế nhưng Lý Duật mặt vẫn không đổi sắc mà sải bước đi.

Sau khi trở về chỗ ở, hấn nhìn thấy một gã nam nhân đang ngồi trên ghế của mình.

Đó là một nam nhân gầy gò vận phi phong y màu đen. Gương mặt hấn gầy đến mức tưởng chừng chỉ còn da bọc xương.

Thấy Lý Duật bước vào, gã nam nhân giả vờ giơ tay lên.

“Người ủy thác của chúng ta đã về rồi.”

“Người làm cái quái gì thế?”

“Chuyện gì?”

“Ai cho người tự tiện ngồi vào ghế của ta như thế?”

“A! Thì, chuyện đó...”

“Đứng lên ngay!”

“Đúng là khó tính thật đây.”

Gã nam nhân gầy trơ xương phàn nàn vài câu rồi đứng bật dậy.

Lý Duật ngồi vào chỗ của mình rồi hỏi.

“Người đi đâu về đây?”

“Ta đi chào hỏi một chút ấy mà.”

“Chào hỏi? Lẽ nào là đến gặp hấn ta?”

“À, ta không đích thân gặp hấn đâu, người đừng lo. Ta chỉ dùng Nhân Hình Thuật chào hỏi hấn thôi.”

Gã nam nhân mỉm cười. Hấn ta không phải ai khác mà chính là Hắc Hồ.

Ánh mắt Lý Duật liền trở nên sắc bén như phi đao.

“Rõ ràng ta đã nói người hãy kiềm chế một thời gian rồi mà.”

“Ôi! Sao lại nổi cáu vậy? Hay là Trang chủ đã mắng người rồi? Hư hư!”

Hắc Hồ cười khúc khích.

“Những tên khác thì sao?”

“Tất cả đều đang chờ lệnh của bên ủy thác đây. Nhưng phải làm đến mức đó luôn sao?”

“Cái gì?”

“Phiêu Nguyệt ấy. Thà lấy mạng bọn ta còn hơn, ta tự hỏi liệu bọn ta có thể xử lý nổi một việc khó nhằn như thế hay không.”

Hắc Hồ thật sự tò mò.

Phiêu Nguyệt là một thích khách xuất chúng.

Ngoài Bách Quỷ Liên rõ ràng khó có thích khách nào đạt đến cảnh giới như Phiêu Nguyệt. Có điều chính Hắc Hồ cũng không rõ lý do để xử lý công việc phức tạp thế này là gì.

Hắc Hồ đã ám sát Thành Vận theo mệnh lệnh của Lý Duật.

Giả như Thành Vận không lơ là khi đọc Kinh Phật thì hấn khó mà lấy được cái mạng của y.

Mà cho dù y không lơ là thì Hắc Hồ cũng sẽ tìm mọi cách giết y, nhưng thực tế mọi chuyện lại diễn ra vô cùng suôn sẻ.

“Chẳng phải nếu muốn hấn ta bị nghi ngờ thì chỉ cần giả mạo bằng chứng là được hay sao? Làm thế hấn sẽ bị Chân Gia đuổi đi hoặc hợp công với chúng ta rồi cũng nên.”

“Ngu xuẩn.”

“Cái gì?”

“Nếu giả mạo bằng chứng một cách trắng trợn như thế thì chắc chắn sẽ có kẻ nghi ngờ. Ai nhìn vào cũng biết ngay thủ phạm

còn gì. Thay vào đó ta phải gieo rắc nghi ngờ vào lòng bọn chúng sẽ tốt hơn. Hiệu quả bây giờ thì không đáng kể lắm, nhưng càng kéo dài thời gian thì mối nghi ngờ của chúng càng lớn. Và tự nhiên chúng sẽ để ý đến hắc thôi.”

“Ồ! Cũng được đó chứ?”

“Điều quan trọng là phải để Chân Gia tự mình làm thế. Như thế tiểu tử đó sẽ không còn chỗ đứng, hắc sẽ bị cô lập về mặt tinh thần và thể chất. Rồi cuộc hắc có chịu nổi áp lực đó hay không? Khi mà hắc đến giúp đỡ Chân Gia rồi bị chúng bài xích như thế?”

“Ồ ồ!”

“Điều gì sẽ xảy ra khi hắc đang bị dồn vào đường cùng như thế lại xảy ra một vụ ám sát ở Chân Gia?”

“Đương nhiên mọi người sẽ nghĩ hắc ta là thủ phạm rồi. Chân Gia sẽ chất vấn hắc, đúng không?”

“Thử tưởng tượng xem. những người bị dồn vào chân tường sẽ đưa ra lựa chọn thế nào?”

“Nếu là ta, ta sẽ giết tất cả những kẻ nào không tin tưởng mình. “

“Tên khốn đó cũng vậy nhỉ? Ta nhất định sẽ biến mọi chuyện thành ra như thế. Như vậy hắc ta sẽ trở thành kẻ địch chung của cả giang hồ.”

“Ngươi đúng là một tên ác quỷ mà. Chà!”

Hắc Hồ không khỏi bật ra câu cảm thán.

Hắc đã từng giết nhiều người với tư cách là thích khách, nhưng hắc thậm chí chưa từng nghĩ đến việc lên kế hoạch tỉ mỉ để hủy hoại một người như thế.

Vậy nên phải nhịn cho đến lúc đó. Sau đó, ta sẽ cho ngươi đi sẵn thỏa thích.”

“Ta biết rồi. Ta sẽ nghe theo lời của ngươi. Đúng là nổi cả gai ốc.”

Hắc Hồ chà xát hay bần tay vào cánh tay đang run lên.

Việc Lý Duật lên kế hoạch này là sau khi biết được danh tính của Phiêu Nguyệt thông qua Hắc Vân Bình Đoàn. Sau khi hắn phát hiện kẻ xâm nhập vào Tuyệt Dao Trang lần trước chính là người đã gây ra thảm cảnh ở Thành Đô, hắn đã nhận ra không thể dùng cách thông thường để hạ Phiêu Nguyệt.

‘Ta sẽ từ từ dày vò rồi giết chết ngươi.’

“A Di Đà Phật! Thành Vân chết rồi ư.”

“Rốt cuộc là kẻ nào dám giết sư thúc Thành Vân...”

Một nhóm hòa thượng đã đến Nhữ Nam.

Nhìn thấy họ xuất hiện, đám võ giả ở Nhữ Nam liền nín thở.

Họ tay cần thần trượng, vận càn sa đỏ bên ngoài bộ tăng phục màu xám, trên trán còn có giới ấn. Chỉ cần nhìn sơ qua cũng đủ biết họ chính là hòa thượng của Thiếu Lâm Tự.

Vân Hải Đại sư, trưởng lão Thiếu Lâm Tự đi cùng với Thành Nham, đệ tử đời thứ nhất và nhiều đại tử đời thứ hai.

Gương mặt Vân Hải Đại sư tràn đầy vẻ đau buồn.

Trên đường đến đây, ông đã cố gắng kiềm chế cảm xúc, nhưng ông khó mà giữ nổi luồng cảm xúc mãnh liệt đang dâng trào.

“Ta nhất định sẽ tự tay kết liễu kẻ nào đã giết hại Thành Vân sư huynh.”

Thành Nham đi bên cạnh Vân Hải Đại sư siết chặt nắm đấm mà lẩm bẩm.

Trông vẻ ngoài của y hết sức dữ tợn, thật không giống với một hòa thượng chút nào.

Thân hình y vô cùng vạm vỡ, đến mức nhìn thần trượng y cầm trong tay chẳng khác nào một cây gậy nhỏ cả. Biệt hiệu của Thành Nham trong Thiếu Lâm Tự là Cuồng Phật.

Từ khi sinh ra, y đã sở hữu sức mạnh phi thường. Tính tình y lại khá nóng nảy nên thường gây ra không ít rắc rối.

Phụ mẫu không chịu đựng nổi Thành Nham nên quyết định giao y cho Thiếu Lâm Tự.

Dù đến Thiếu Lâm Tự tu tập, nhưng tính tình Thành Nham vẫn không dễ thay đổi một sớm một chiều. Tuy nhiên, sau khi bị ảnh hưởng bởi Kinh Phật, y đã trở nên hiền lành hơn đôi chút. Có điều vẻ ngoài hung tợn kia vẫn như vậy.

Thành Nham rất yêu quý Thành Vận.

Tất cả các sư huynh đệ khác đều cố không chế y, nhưng chỉ có Thành Vận là nhìn nhận Thành Nham.

Khi nghe tin Thành Vận qua đời, y vô cùng tuyệt vọng lẫn phần nộ. Và y đã thề rằng.

Y tuyệt đối sẽ không tha thứ cho kẻ nào đã lấy mạng Thành Vận.

Vân Hải Đại sư nhìn Thành Nham bằng ánh mắt âm trầm.

Nhìn thấy sư đệ đệ tử đã là một hòa thượng nhưng vẫn tỏa ra sát khí khủng khiếp như thế khiến lòng ông nặng nề vô cùng.

‘Đứa trẻ này mà bộc phát thì không ổn mất...’

Mặc dù Thành Vũ và Thành Huyền là một trong những đệ tử đời thứ nhất được thiên hạ biết đến nhiều nhất, nhưng Vân Hải Đại sư biết rằng, luận về võ công, không ai qua khỏi Thành Nham cả.

Nếu Thành Nham nổi xung lên thì đến cả Vân Hải Đại sư cũng không chắc có thể khống chế được y.

Thành Nham chính là một thanh kiếm hai lưỡi.

Nếu biết dùng đúng cách sẽ giúp ích rất nhiều cho quân ta, nhưng nếu không thể kiềm chế sức mạnh ấy, sẽ gây ra đại họa vô cùng thâm trọng.

Dù biết chuyện đó nhưng Thiếu Lâm Tự vẫn cử y đến Vân Nham, chỉ bấy nhiêu cũng đủ thấy sự việc lần này nghiêm trọng đến mức nào.

Từ lúc các hòa thượng Thiếu Lâm Tự xuất hiện, những người có mặt ở Nhữ Nam cứ nhìn chăm chăm vào họ.

Họ cũng biết rằng hòa thượng của Thiếu Lâm Tự đã bị ám sát ở Chân Gia.

Đây là lần đầu tiên trong nhiều thập kỷ trở lại đây có hòa thượng Thiếu Lâm bị ám sát.

Người đó phải ai khác mà lại là Thành Vận - đệ tử đời thứ nhất của Thiếu Lâm Tự. Và còn là cái chết của người có uy tín nhất trong số các đệ tử đời thứ nhất.

Thiếu Lâm Tự đương nhiên không thể để yên.

Nếu họ không có bất kỳ phản ứng nào thì thể diện của Thiếu Lâm Tự ắt sẽ tụt dốc không phanh và trở thành trò cười cho thiên hạ.

Thiếu Lâm Tự hiểu rõ vận mệnh của một môn phái bị chê cười là như thế nào.

Chỉ cần nhìn thấy bộ dạng yếu đuối của họ, nhân sĩ võ lâm liền không ngừng chạy đến cắn xé như sói hoang.

Dù có cứu rồi chúng sinh đến mức nào thì cũng phải có lúc dùng đến sức mạnh của mình.

Chính vì thế lần này họ mới cử Thành Nham đi.

Phải cho những ai dám cười nhạo thấy được sức mạnh thật sự của Thiếu Lâm Tự.

Tự lúc nào, nhóm người của Vân Hải Đại sư đã đến Chân Gia.

Nhìn thấy họ xuất hiện, Chân Gia liền dọn dẹp sạch các chướng ngại ở lối vào.

Chân Kỳ Vũ nhanh chóng chạy ra tiếp đón họ.

“Hoan nghênh các vị...”

“A Di Đà Phật! Chào hỏi để sau đi. Xin thí chủ hãy đưa bọn ta đến chỗ thi thể của Thành Vận.”

Vân Hải Đại sư liền chặn lời chào hỏi của Chân Kỳ Vũ.

“Tại hạ đã rõ. Xin mời đi theo tại hạ.”

Chân Kỳ Vũ liền đưa họ đến căn phòng có Phổ Khánh ở đó.

Lúc vừa mở cửa bước vào, họ đã nhìn thấy Phổ Khánh đang bảo vệ bằng ngọc quan chứa thi thể Thành Vận.

“Phổ Khánh!”

“Đệ tử không bảo vệ được sư thúc. Xin Người hãy trách phạt đệ tử ạ.”

Phổ Khánh vội vàng quỳ gối trước mặt Vân Hải.

Thành Nham liền túm lấy cổ áo Phổ Khánh.

“Là kẻ nào? Kẻ nào đã giết Thành Vận sư huynh hả?”

247

Phổ Khánh ngược lên nhìn Thành Nham đang tóm cổ áo của mình.

“Sư... thúc!”

“Nói mau. Là ai làm?”

“Vẫn chưa rõ ạ.”

“Chưa rõ sao? Không có ai nằm trong phạm vi nghi ngờ luôn sao?”

Thành Nham thúc giục Phổ Khánh như một con sư tử đang câu kình.

Phổ Khánh vừa khóc vừa ôm lấy cánh tay to lớn của Thành Nham.

“Có gì mà con khóc?”

“Hức! Con xin lỗi ạ.”

“Dừng được rồi Thành Nham! Thằng bé cũng có cảm thấy thoải mái gì đâu.”

Vân Hải cuối cùng cũng không thể đứng nhìn nữa nên mới chen vào can ngăn.

Đến lúc đó, Thành Nham mới chịu thả Phổ Khánh ra.

“Hức!”

Phổ Khánh ngã nhào ra sàn rồi gào khóc.

Trái tim của hắn đã trở nên mục nát khi một mình canh giữ thi thể của Thành Vận suốt mấy ngày qua.

Hắn càng đau khổ hơn khi nghĩ đến việc giá như hôm đó hắn có mặt ở đó thì Thành Vận đã không chết như vậy.

Lòng áy náy mỗi ngày đều giày vò hắn và cơn giận lúc nào cũng sôi sục trong tâm trí của Phở Khánh.

Và khi phiên muện dâng lên đến tận đỉnh điểm, Vân Hải và Thành Nham đã đến.

“Con vất vả rồi.”

Vân Hải nhẹ nhàng vỗ tay Phở Khánh.

Phở Khánh càng khóc dữ dội hơn.

Những đệ tử của Thiếu Lâm Tự lặng lẽ nhìn vào Phở Khánh.

Vân Hải mở Băng Ngọc Quan được Phở Khánh bảo vệ ra. Hình dáng Thành Vận đang nằm hiện ra, cơ thể của y vẫn còn nguyên vẹn.

“A di đà phật!”

Nước mắt của Vân Hải trào ra khi nhìn thấy thi thể của Thành Vận. Y cố gắng nén nước mắt vào trong rồi vuốt ve cơ thể của Thành Vận.

“Ôi cái tên nhóc này! Sao con lại nằm ở đây thế hả? Sao con dám bỏ lại lão sư thúc già này mà đi trước thế hả? Con đúng là một tên vô lễ mà!”

Vân Hải mắng Thành Vận như thể y vẫn đang còn sống.

Vân Hải dừng lại một chút để chấn chỉnh lại cảm xúc.

Đến khi bình tĩnh lại được một chút, y cẩn thận kiểm tra lại vết thương sau gáy của Thành Vận rồi rút ngân châm ra và cắm nó lên khắp người của Thành Vận.

Ngân châm ở những bộ phận khác đều không có biến đổi gì mà chỉ chuyển sang màu đen ở mũi và cổ của Thành Vận.

Thành Nham đứng cạnh quan sát Vân Hải khám nghiệm tử thi.

Sau khi đã kiểm tra cẩn thận, Vân Hải cẩn thận đặt thi thể của Thành Vận nằm xuống.

“Sao rồi sư thúc?”

Thành Nham không nhìn được nữa mà hỏi Vân Hải.

“Vận nhi đúng là bị thích khách hạ sát. Dựa vào nồng độ chất độc trong mũi và miệng, có vẻ như chất độc đã đi qua đường hô hấp.”

“Độc sao?”

“Đúng vậy! Độc khí tuy không đủ mạnh để lấy mạng của một người nhưng đủ để người đó rơi vào hôn mê ngay lập tức.”

“Vậy hắn đã ám sát huynh ấy khi sư huynh đang hôn mê ạ?”

“Đúng thế! Trông vết thương có vẻ nhẹ nhưng các mạch đều đã bị cắt hết. Tên sát nhân này có kiếm pháp cực cao. Chỉ có những thích khách mới dùng kiếm thuật này.”

“Thích... khách.”

Thành Nham cắn chặt răng.

Đôi mắt của Thành Nham chột dao động.

Thành Nham nhìn qua Phở Khánh.

“Hắn là ai?”

“Sao ạ?”

“Nghe nói có một tên thích khách hiện tại đang ở Chân Gia. Hắn là ai thế?”

“Hắn tên... Phiêu Nguyệt ạ.”

“Phiêu Nguyệt?”

Thành Nham nghiêng răng.

“Không được manh động. Chúng ta chưa có thứ gì để chứng minh người giết Thành Vận là hắn cả.”

Vân Hải cố gắng trấn an Thành Nham nhưng những lời nói ấy hoàn toàn không lọt vào tai của y.

Xoẹt xoẹt!

Phiêu Nguyệt miệt mài mài U Linh Chủy trên đá.

Nó không bị gãy hay bị nứt gì nhưng các lưỡi đao đã bị hư hại khá nhiều. Đó là minh chứng cho việc nó đã được Phiêu Nguyệt tận dụng tuyệt đối như thế nào. Nếu Đường Sở Truy

không đặc biệt quan tâm khi làm ra nó thì chắc hẳn nó cũng đã vỡ nát từ lâu rồi.

Lưỡi dao cùn nhanh chóng trở nên sắc bén mỗi khi U Linh Chủy được mài trên đá.

Hắn có tận mười thanh U Linh Chủy nên tốn khá nhiều thời gian để có thể mài hết tất cả. Khi Phiêu Nguyệt mài lưỡi dao của thanh U Linh Chủy cuối cùng một cách hoàn hảo thì hắn mới chịu ngừng lại.

Sau khi lau sạch nước bằng khăn khô, hắn treo từng cái một vào thắt lưng da đeo ở hông.

Tiếp đến, hắn kiểm tra các loại ám khí và trang bị được chứa trong Âm Long Bào.

Phiêu Nguyệt lần lượt lấy ra từng ám khí, ngân tỳ và độc để kiểm tra tình trạng của chúng sau đó trả chúng về lại vị trí cũ.

“Huynh!”

“Phiêu huynh!”

Bồng Chân Kỳ Vũ và Nam Cung Việt bước vào phòng của hắn khi hắn đã hoàn tất công việc kiểm tra tất cả mọi thứ của mình.

Cả hai người đều cứng nhắc nhìn vào Phiêu Nguyệt. Trông bọn họ thật bất thường.

“Có chuyện gì?”

“Lớn chuyện rồi. Có người từ Thiếu Lâm Tự đến.”

“Thì sao?”

“Có vẻ như họ đang nghi ngờ huynh đây.”

Chân Kỳ Vũ nói. Trên mặt y đầy vẻ khẩn cấp.

Nam Cung Việt nói thêm.

“Trông họ lạ lắm, Phiêu huynh vẫn nên tránh khỏi chỗ này thì hơn.”

“Bọn chúng nghi ngờ ta là thủ phạm sao?”

“Vâng. Dù có nói với họ là hiểu lầm đi chăng nữa thì họ cũng không chịu nghe đâu. Nếu đôi co với Thiếu Lâm Tự thì Phiêu huynh chẳng có lợi gì cả, vậy nên huynh mặt tránh mặt đi. Chuyện sau đó để bọn ta xử lý là được.”

Nam Cung Việt nói với tấm lòng chân thành lo lắng cho Phiêu Nguyệt.

Nếu y đến đây với tư cách là một thành viên của Thủ Thiên Hội thì y sẽ đứng ra để hòa giải. Nhưng y đến đây với tư cách là cá nhân y nên y không thể lấy cái tên của Thủ Thiên Hội để ra mặt được.

Chỉ cần sơ sẩy một chút, mối quan hệ giữa Thủ Thiên Hội và Thiếu Lâm Tự có thể bị đổ vỡ. Vì thế nên Nam Cung Việt không thể dùng cái tên của Thủ Thiên Hội một cách tùy tiện được.

“Mưa giông đang lớn, huynh không nhất thiết phải đối diện với họ làm gì. Đợi giông bão đi qua, đến khi đó làm rõ trắng đen vẫn chưa muộn. Nên giờ huynh hãy tránh mặt khỏi đây đi.”

“Đúng vậy đó huynh! Lúc này họ vì quá tức giận nên không thể giữ cái đầu lạnh được, chỉ cần để thời gian trôi qua, họ sẽ tự động biết huynh không phải thủ phạm thôi. Vậy nên trước hết huynh hãy rời khỏi đây đã.”

Chân Kỳ Vũ cũng khuyên nhủ Phiêu Nguyệt nên tránh mặt ngay lúc này.

Bọn họ đích thân ra tiếp đón những vị hòa thượng đến từ Thiếu Lâm Tự nên họ biết rõ bầu không khí của những hòa thượng ở Thiếu Lâm Tự nghiêm trọng đến mức nào.

Phiêu Nguyệt nói.

“Có vẻ như đã quá muộn rồi.”

“Hả?”

Rầm!

Ngay lúc đó, cánh cửa phòng của Phiêu Nguyệt nổ tung cùng với một tiếng động lớn.

Có ai đó đã dùng quyền kích để thổi bay cánh cửa ấy.

Ở bên ngoài, có một vị hòa thượng sở hữu thân hình to lớn đang vươn nắm đấm về phía này. Y chính là Thành Nham.

Bên cạnh Thành Nham là những vị hòa thượng khác.

Vân Hải đại sư vội vàng chạy theo can ngăn.

“Dừng được rồi Thành Nham!”

“Thứ lỗi cho con, sư thúc. Con sẽ chịu phạt khi quay trở về Thiếu Lâm Tự vì làm trái lời của sư thúc. Nhưng sư thúc đừng bảo con phải kiên nhẫn với tên thích khách đang đứng trước mặt con.”

Thành Nham hần học nhìn vào Phiêu Nguyệt.

Trên người y tỏa ra khí tức vô cùng mạnh mẽ.

Đến cả Vân Hải cũng không đủ tự tin để áp chế Thành Nham. Vì nếu áp chế Thành Nham, chắc một trong hai người sẽ bị thương nặng. Tuy Thành Nham đã nói rằng y sẽ làm trái lời của ông, nhưng nếu y đã làm đến thế, ông cũng không muốn áp chế y.

Không biết chừng, nỗi căm phẫn dành cho Phiêu Nguyệt cũng đang ngủ yên trong lòng của ông.

Trên đường đến đây đã có một vài người xì xào với nhau. Tuy họ chỉ thì thầm về những hòa thượng của Thiếu Lâm Tự không thể nghe được, nhưng bấy nhiêu đó sao có thể qua được tai của Vân Hải.

“Có khi tên đó đã giết chết Thành Vận đại sư đó.”

“Nghe nói hắn là thích khách.”

“Vậy hắn là một tên sát tinh có tiếng sao?”

Hầu hết trong số đó chỉ là suy đoán vô căn cứ.

Vân Hải biết rõ điều đó, nhưng ông cũng là con người nên ông không khỏi lo lắng về chuyện đó.

Hơn nữa, một trong những nguyên nhân khiến Vân Hải không thể chủ động ngăn cản Thành Nham chính là Phiêu Nguyệt.

Ngay khi nhìn thấy Phiêu Nguyệt, trái tim ông vô thức trở nên lạnh lẽo và theo bản năng cảm thấy khó chịu.

Vân Hải nghĩ đến một con rắn khổng lồ khi nhìn vào đôi mắt đen láy không thể nào đọc được cảm xúc ấy.

Rắn dù có độc hay không thì cũng là một thứ gì đó ghê tởm với con người.

Dù Vân Hải có là hòa thượng đi chăng nữa thì ông cũng không tránh khỏi việc cảm thấy khó chịu.

Vậy nên ông mới không tích cực ngăn cản Thành Nham.

Trong khi ông do dự, Thành Nham đã gầm lên.

“Mau ra đây đi tên thích khách kia!”

Lạch cạch!

Tiếng gầm của y rung chuyển cả những tấm ngói của đại điện.

Nội công của y tỏa ra ghê gớm, tương xứng với thân hình to lớn của y.

“Đ, đợi một chút. Hình như có hiểu lầm gì rồi.”

“Phiền tiểu gia chủ tránh ra giùm cho!”

Chân Kỳ Vũ vội vàng chen vào nhưng Thành Nham vờ như không nghe thấy. Nam Cung Việt cũng định đến gần Thành Nham nhưng lại bị chặn bởi Phổ Khánh cùng với những đệ tử khác cuat Thiếu Lâm Tự.

“Huynh!”

Nam Cung Việt thật không thể hiểu được tình huống hiện tại là gì.

Việc Phiêu Nguyệt là một thích khách là một bí mật mà chỉ có một số rất ít người ở trong giang hồ biết được. Nhưng bằng một cách nào đó và tin đồn rằng Phiêu Nguyệt là một thích khách lại lan truyền trong Chân Gia.

Việc này giống hệt như có ai đó đang cố tình lan truyền tin đồn vậy.

Chuyện này chỉ mới xảy ra một vài ngày.

Nam Cung Việt đã cố gắng tìm ra nguồn cơn của tin đồn nhưng vẫn không thể nào tìm được.

Thành Nham lại gào lên.

“Mau ra đây! Tên thích khách kia.”

Tiếng gầm của y chấn động cả một vùng.

Phiêu Nguyệt bước ra ngoài, trên tay hắn là chiếc Ám Long Bào.

Những hòa thượng của Thiếu Lâm Tự bao quanh lấy hắn khi hắn vừa bước ra nhưng Phiêu Nguyệt chẳng buồn nhìn lấy bọn họ mà nhìn chăm chăm vào Thành Nham.

“Có chuyện gì vậy?”

“Người không biết nên mới hỏi đấy à?”

“Ừ.”

“Người dám bõn cợt với Thiếu Lâm Tự sao?”

“Bõn cợt?”

“Đúng vậy. Chẳng phải người khiến cho sư huynh Thành Vận của ta thành ra như thế rồi giả vờ như không có chuyện gì sao?”

“Người nghĩ là ta làm à?”

Ánh mắt của Phiêu Nguyệt trở nên lạnh lẽo.

Không hiểu sao ánh mắt ấy lại tỏa ra một vẻ đáng sợ kỳ lạ nhưng Thành Nham vẫn ngó lơ nó.

Vì trong đầu y lúc này chỉ chứa đầy căm phẫn nên y không thể nào đưa ra phán đoán một cách minh mẫn được.

“Không phải người thì còn ai nữa?”

“Tại sao ta phải giết hắn? Giết hắn thì ta được lợi ích gì?”

“Ai mà biết được lòng dạ nham hiểm của người cơ chứ? Mà ta cũng không muốn biết. Nếu người thực sự không giết sư huynh Thành Vận thì mau quỳ xuống đầu hàng đi. Ta sẽ mang người đến bến tự để đánh giá một cách công bằng.”

“Luôn như vậy sao?”

“Hả?”

“Thôi, ta nghĩ ta không cần phải nói ra cũng được.”

“Ý người là sao hả cái tên bạch tạng kia.”

“Nhìn người là ta biết tại sao Thiếu Lâm lại phong bế sơn môn lâu đến thế rồi.”

“Người dám...!”

Cơn giận của Thành Nham ngay lập tức bùng nổ.

“Phong bế sơn môn” là từ cấm kỵ đối với Thiếu Lâm Tự. Bởi đó là thời kỳ đáng xấu hổ của bọn họ.

Bởi khi ấy, bọn họ chọn phong bế sơn môn là để tránh bị diệt môn. Cũng chính vì thế mà họ phải mất đi một phần đáng kể sức ảnh hưởng của họ trong giang hồ.

Dù đã khôi phục lại toàn lực tương tự giống như trước đây nhưng họ vẫn không thể tìm lại được uy danh trước đây của mình.

Bởi vì Nhị Cường đã chiếm lấy vinh quang và vị thế mà Thiếu Lâm đã nắm giữ bấy lâu này.

Đang ở vị trí dẫn đầu mà bị giáng xuống vị trí thứ hai khiến cho cảm giác của một số người trong Thiếu Lâm Tự là rất lớn.

Thành Nham là một trong số đó.

Vậy nên khi nghe Phiêu Nguyệt nhắc đến từ phong bế sơn môn, Thành Nham đã không thể nào kìm nén được cơn giận.

“Ta sẽ cho người không thể nói được nữa.”

Vèo!

Thành Nham nói xong thì tung một cú đấm vào Phiêu Nguyệt.

Đại Kim Cang Quyền.

Nó là một loại quyền công sở hữu uy lực cao hơn một bậc so với môn quyền công đại diện cho Thiếu Lâm Bách Bộ Thần Quyền.

Tuy sở hữu uy lực mạnh mẽ nhưng rất khó để thi triển trong thực chiến vì phải vận công mỗi khi thi triển chiêu thức là một điều rất khó.

Cũng chính vì thế mà nhiều người đã chọn luyện Bách Bộ Thần Quyền thay vì Đại Kim Cang Quyền. Nhưng Thành Nham đã chinh phục được loại quyền công khó nhằn ấy. Hơn nữa, y còn có thể thoải mái sử dụng nó ở trong thực chiến.

Từng chiêu thức được liên kết một cách tự nhiên giống như dòng chảy của nước.

Uỳnh uỳnh!

Quyền khí liên tục bay về phía Phiêu Nguyệt đang đứng.

Mặt sàn được làm từ thanh cương thạch vỡ nát, mảnh vỡ văng ra tứ tung. Nhưng Phiêu Nguyệt đã không còn ở đó.

Hắn đã thi triển Xà Hành Bộ và lùi về sau.

“Người nghĩ mình có thể trốn thoát sao?”

Thành Nham hét lớn và bám sát Phiêu Nguyệt.

Trong tay y cầm thiên trượng từ lúc nào.

Hàng Ma Thần Trượng.

Y dùng bổng pháp được tạo ra để đương đầu với ma quỷ để tấn công Phiêu Nguyệt.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Bỗng một khí lực dữ dội như cơn cuồng phong quét mạnh về phía Phiêu Nguyệt.

Trong lúc đó, những hòa thượng của Thiếu Lâm Tự thắt chặt vòng vây. Trong cơn hỗn loạn, những võ giả ở gần đó cũng kéo khiến cho vòng vây càng dày thêm.

“Giết hắn đi!”

“Mau khép chặt vòng vây để hắn không thoát ra ngoài được.”

Đám người hô hào cổ vũ cho Thành Nham.

Lý do Thành Nham tấn công Phiêu Nguyệt là gì không quan trọng.

Bởi hòa thượng của Thiếu Lâm Tự không có lý gì lại tấn công người khác mà không có lý do cả. Vậy nên bọn họ mới cổ vũ cho Thiếu Lâm Tự.

Đó chính là sức mạnh của Thiếu Lâm.

Thanh danh cùng công đức mà bọn họ đã tích lũy được trong hàng nghìn năm qua đã khiến cho đám người kia cổ vũ họ.

Tại nơi này, Phiêu Nguyệt trở thành công địch.

Tâm lý của đám đông mặc định Phiêu Nguyệt là công địch.

Trên môi của Phiêu Nguyệt khẽ hiện ra một nụ cười.

Đến lúc này, hắn mới biết rõ được ý đồ của Lý Duật là gì.

“Hắn muốn ta trở thành công địch của giang hồ sao? Vậy thì ta sẽ đáp ứng nguyện vọng của hắn.”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 248

Thần trọng mà Thành Nham đang cầm nặng hơn tám mươi cân. Nó nặng hơn những thần trọng bình thường gấp nhiều lần vì nó được làm ra từ huyền thiết vô cùng rắn chắc.

Nếu thi triển chiếc Hàng Ma Thần Trọng nặng hơn chục cân đó, uy lực sẽ tăng lên gấp bội.

Một khi đánh trúng người, xương cốt toàn thân sẽ bị vỡ nát, da thịt cũng bị hủy đến không còn nhìn ra nhân dạng.

Ừng!

Thành Nham xoay nhẹ thần trượng, thế nhưng sức mạnh phát ra lại không hề nhỏ.

Rầm!

Nơi thần trượng đánh vào liền nổ tung lên.

Sức mạnh ấy khủng khiếp đến mức, dù tận mắt chứng kiến cũng không thể tin nổi.

Mỗi khi Thành Nham xoay thần trượng, luồng khí mà nó phát ra trông hết như kiếm khí.

Với chiều dài vốn có của thần trượng cộng với luồng khí phóng ra đủ để y phá hủy lực phủ ngũ tạng của đối phương.

Rầm!

Khí từ thần trượng không ngừng phá hủy xung quanh. Thế nhưng, cho dù y có vung trượng lên bao nhiêu lần cũng không chạm tới Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt hết như một con rắn.

Hắn chỉ cần di chuyển vài bước chân, lách người vài lần đã tránh được tất cả đòn tấn công của Thành Nham.

“Bản tính hèn nhát, chỉ biết né tránh. Quả nhiên là tên thích khách bản thủ.”

Thành Nham cười nhạo Phiêu Nguyệt.

Thích khách là một trong những loại người bị giang hồ khinh thường nhất.

Đặc biệt những nơi như Thiếu Lâm Tự càng căm ghét đám thích khách không thuộc danh môn chính phái đó.

Thành Nham là người đặc biệt chán ghét thích khách. Y nghĩ thích khách là sự tồn tại vô dụng nhất trên giang hồ và cần phải ưu tiên loại bỏ chúng.

Lòng căm ghét của y càng lớn, thần trượng trong tay y càng vung mạnh mẽ hơn.

Uỳnh!

Thành Nham thi triển tuyệt chiêu Hàng Ma Thập Bát Đả của Hàng Ma Thần Trọng.

Chiếc trượng run lên một đợt rồi phóng ra 18 luồng khí về phía Phiêu Nguyệt.

Đòn tấn công này đã được tính toán kỹ càng, có thể chặn mọi hướng mà Phiêu Nguyệt sẽ tránh đi.

“Bắt được rồi nhé.”

Thành Nham liền vui mừng ra mặt.

Y tự tin rằng với một đòn này sẽ đả thương được Phiêu Nguyệt. Thế nhưng mong muốn của y đã không thành hiện thực. Cả lần này Phiêu Nguyệt cũng thuận lợi mà tránh được đòn tấn công của y.

“Người định né tránh hèn hạ như thế đến khi nào hả?”

Cuối cùng, Thành Nham không nhịn được nữa liền hét toáng lên.

Con phần nộ của y đã lên đến đỉnh điểm. Đây chính là thời khắc mà Phiêu Nguyệt đang trông đợi.

Vút!

Cùng với âm thanh xé gió, hai chiếc U Linh Chủy đã được phóng ra.

U Linh Chủy bay tới theo quỹ đạo khác nhau hệt như có sự sống, chúng nhắm thẳng vào cơ thể Thành Nham một đường lao tới.

“Đòn tấn công thô thiển này sao có thể qua nổi ta chứ?”

Thành Nham vùng thân trượng lên đánh bật hai chiếc U Linh Chủy.

Phi đao như U Linh Chủy rất hữu dụng trong những lúc ám tập, nhưng không thể phát huy hết sức mạnh khi đối đầu trực diện.

Đối với một cao thủ như Thành Nham thì càng khó phát huy uy lực hơn.

Chính lúc này, một chuyện khó tin đã xảy ra.

Phi đao vừa bị đánh bật liền đổi hướng trên không trung bay thẳng về phía Thành Nham.

“Người dám thi triển tà thuật trước mặt đệ tử nhà Phật ư. Hãy!”

Đây là kỹ thuật cấp cao điều khiển U Linh Chủy bằng Thu Hồn Ti, nhưng Thành Nham lại gọi nó là tà thuật.

Đó chính là sự xem thường đối với Phiêu Nguyệt.

Thành Nham lại thi triển tuyệt chiêu của Hàng Ma Thần Trọng tấn công Phiêu Nguyệt. U Linh Chủy không thể đến gần y, nó liên tục bị thần tượng đánh bật ra ngoài.

Uỳnh!

Gió cùng với áp lực khủng khiếp đè nén toàn thân Phiêu Nguyệt. Phàm là người thường đã thấy khiếp vía, nhưng Phiêu Nguyệt lại khác.

Sự điềm tĩnh trong ánh mắt hắn không hề bị lung lay trước vài đòn tấn công của Thành Nham.

Phiêu Nguyệt đã đạt đến cảnh giới hiện tại sau khi đã vượt qua vô số cửa tử mà đến Thành Nham cũng không tưởng tượng nổi. Điều này khác biệt hẳn với sự cứng cỏi và võ công mà Thành Nham tích lũy được ở Thiếu Lâm Tự.

Phiêu Nguyệt vừa đối phó với Thành Nham vừa quan sát sự di chuyển của đệ tử Thiếu Lâm Tự.

Chẳng biết tự lúc nào mà họ đã hình thành vòng vây hoàn hảo bao lấy Phiêu Nguyệt.

Họ đang thi triển Thập Bát La Hán Trận, một trong những tuyệt trận nổi bật của Thiếu Lâm Tự.

Đối thủ của Phiêu Nguyệt không chỉ có Thành Nham. Các hòa thượng đang thi triển trận pháp, Vân Hải Đại sư và Phổ Khánh, cả những quần hùng cũng đang nhắm vào hắn.

Đúng theo ý đồ của Lý Duật, Phiêu Nguyệt đang trở thành kẻ địch chung của tất cả bọn họ.

Trong lúc Phiêu Nguyệt không chú ý, Lý Duật đã đứng sau tất cả mọi chuyện, hắn còn khiến cho cả người Chân Gia quay lưng lại với Phiêu Nguyệt.

Không chỉ Thành Nham mà tất cả mọi người đều có cảm giác khước từ đối với thích khách.

Một tâm kế vô cùng tỉ mỉ.

Thế nhưng, có một điều Lý Duật không lường trước được.

Đó chính là tu vi cảnh giới của Phiêu Nguyệt.

Vùuu!

Hắn lại phóng U Linh Chủy.

“Thứ này....”

Đột nhiên Thành Nham im bật.

Chính bởi vì U Linh Chủy trong không trung đã chia thành những mảnh nhỏ.

Nếu chỉ đơn giản là tăng số lượng thì y đã không kinh ngạc đến mức đó.

Mười chiếc U Linh Chủy di chuyển khác nhau hết như những sinh vật sống.

Mỗi chiếc U Linh Chủy đều được kết nối với Thu Hồn Ti.

Mỗi nhân duyên với Nhất Kiếm Chân Nhân đã khiến nội tâm hắn thay đổi lớn, và đây chính là kết quả.

Phiêu Nguyệt có thể phóng ra mười Thu Hồn Ti từ mười ngón tay. Thu Hồn Ti mang theo suy nghĩ của Phiêu Nguyệt điều khiển U Linh Chủy.

Keng!

U Linh Chủy quay một vòng rồi tấn công Thành Nham.

Thành Nham thi triển Hàng Ma Thần Trọng đánh bật đòn tấn công của Phiêu Nguyệt. Thế nhưng, lực đạo bên trong U Linh Chủy lại vượt xa tưởng tượng của Thành Nham.

Thần trọng va chạm với U Linh Chủy liền bắt đầu xuất hiện vết nứt.

Cho dù có đánh bật U Linh Chủy đến mấy chúng cũng sẽ quay trở lại, hàng chục chiếc phi đao cứ xoay tròn tấn công vào thần trọng.

Kengggg!

Âm thanh va chạm không ngừng vang lên.

“Khực!”

Gương mặt Thành Nham đã méo xệch đến thê thảm.

Do chấn động truyền tới từ thần trượng, gân cốt cả người Thành Nham như bị đốt cháy cả lên.

‘Cái, cái gì?’

Nhất kích, chỉ với nhất kích không thể nào mang sức mạnh lớn thế này, nhưng mười chiếc U Linh Chủ cùng tấn công trong một lần khiến cho Thành Nham khó mà đảm đương nổi.

Uỳnhh!

Thần trượng cuối cùng không chịu đựng nổi U Linh Chủ mà bị đánh văng ra.

“Lý nào lại thế!”

Thành Nham cầm hai đoạn thần trượng đã bị đánh gãy với vẻ mặt mơ hồ. Thần trượng được làm ra từ huyền thiết lý nào lại bị đánh gãy dễ dàng như thế ư?

Bất ngờ, Phiêu Nguyệt đánh mạnh vào ngực Thành Nham.

Phiêu Nguyệt thi triển Phá Ngọc không ngừng tấn công Thành Nham.

Bốp!

“Khực!”

Thành Nham hét lên thất thanh rồi bay về sau.

“Á! Sư thúc.”

“Cứu sư thúc.”

Các hòa thượng nhìn thấy cảnh tượng đó liền di chuyển. Thế nhưng, Phiêu Nguyệt đã nhanh hơn bọn họ một chút.

Vùuu!

Mười chiếc U Linh Chủ mở rộng ra rồi phóng đi như vũ bão.

“Khực!”

“Hộc!”

Hơn chục hòa thượng học máu rồi ngã vật ra.

Vòng vây bao lấy Phiêu Nguyệt cũng nhanh chóng bị phá hủy.

Phiêu Nguyệt bắn mình rời khỏi vòng vây.

“Chặn lại!”

“Tất cả tấn công.”

Những quần hùng bao vây phía bên kia cố gắng ngăn Phiêu Nguyệt lại. Thế nhưng, trước khi kịp tiếp cận Phiêu Nguyệt, họ đã bị U Linh Chủ cầm vào người.

Trong nháy mắt, Phiêu Nguyệt đã đột phá được vòng vây, hấn nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt bọn họ.

“Sao có thể chứ?”

“Hấn mạnh như thế ư.”

Các quần hùng nhìn theo hướng Phiêu Nguyệt vừa biến mất.

Họ đều cho rằng Phiêu Nguyệt chỉ đơn thuần là tên thích khách tầm thường. Bởi vì thông tin họ nhận được không quá nhiều. Vậy nên họ đã xem thường Phiêu Nguyệt, thế nhưng cảnh giới võ công của Phiêu Nguyệt vốn vượt khỏi sức tưởng tượng của họ.

Xung quanh biến thành biển máu, hàng chục võ giả bị đả thương đang không ngừng rên rỉ.

Trong số đó có cả Thành Nham.

Y không bị thương chí mạng như những người khác, nhưng vết thương đó cũng khá nặng.

Thế nhưng, nếu cơ thể không được rèn luyện cứng như sắt thép, có khi y đã bỏ mạng rồi.

“Khực!”

Thành Nham bất giác run rẩy vì hổ thẹn.

Y đã bị đả thương bởi loại thích khách mà y xem thường nhất, điều này đã khiến lòng tự tôn của y tổn thương nghiêm trọng.

“Ta sẽ không bao giờ tha thứ cho ngươi đâu.”

Thành Nham phần nộ hướng về phía Phiêu Nguyệt biến mất mà nghiêng răng nghiêng lợi.

“Con không sao chứ?”

Vân Hải Đại sư lúc này tiến đến gần hấn.

“Con... không sao. Thừa sư thúc!”

“Võ công của tên đó đúng là xuất sắc thật. Đó là võ công của thích khách ư.”

Vân Hải Đại sư không thể tin được.

Thời gian hấn khiến cho Thành Nham và quân tinh nhuệ của Thiếu Lâm Tự bại trận không quá một nén hương.

Phiêu Nguyệt đã đánh bại tất cả chỉ trong thời gian vô cùng ngắn ngủi rồi ung dung thoát thân.

May mắn là không ai phải bỏ mạng cả.

‘Thật sự chỉ là may mắn thôi sao?’

Đột nhiên trong đầu ông dấy lên suy nghĩ.

Với cảnh giới võ công như Phiêu Nguyệt ắt hấn có thể giết chết không ít người. Thế nhưng bây giờ không ai phải bỏ mạng cả, điều này chứng tỏ hấn đã nương tay.

‘Nếu hấn thật sự là kẻ giết Thành Vận tại sao lại nương tay như thế? Cứ giết hết rồi trốn đi là được rồi...’

Vân Hải Đại sư cảm thấy đầu óc vô cùng rối rắm.

Lúc này, Chân Kỳ Vũ mới tiến đến chỗ Vân Hải Đại sư.

Vẻ mặt Chân Kỳ Vũ đã cứng đờ như đá tảng.

“Đại sư!”

“Chân Thí chủ.”

“Xin mọi người hãy rời khỏi Chân Gia.”

“Ý Thí chủ là sao?”

“Ý tại hạ là ngài hãy mang thi thể của hòa thượng Thành Vận rời khỏi đây.”

Giọng điệu của Chân Kỳ Vũ vô cùng lạnh lùng.

Rõ ràng lúc chào đón các hòa thượng Thiếu Lâm Tự hấn vẫn tỏ thái độ hết sức cung kính và lịch thiệp.

Thế nhưng, thái độ của Chân Kỳ Vũ đã thay đổi bởi vì thái độ của Thiếu Lâm Tự.

Cho dù họ có nghi ngờ Phiêu Nguyệt thế nào đi nữa, cũng không nên gây ra giao chiến trong Chân Gia khi chưa được cho phép. Đây rõ là hành vi xem thường Chân Gia.

Có là Thiếu Lâm Tự cũng không thể tùy ý hành động ở môn phái khác như thế.

Việc Thành Nham và các hòa thượng tấn công Phiêu Nguyệt chẳng khác nào họ không xem Chân Gia ra gì cả.

Phải đến lúc này Vân Hải Đại sư mới nhận ra vì sao Chân Kỳ Vũ lại tức giận như thế. Ông liền tỏ ra vô cùng lúng túng.

Dù có làm gì cũng không được vượt quá giới hạn.

Hiện giờ Thành Nham và các hòa thượng Thiếu Lâm Tự đã vượt qua giới hạn đó.

&bzfczknbsp;

Dẫu trong lòng họ có nghi ngờ Phiêu Nguyệt thì cũng phải nghĩ đến uy tín của Chân Gia, và họ tuyệt đối không nên làm thế ở đây.

Giống như Thiếu Lâm Tự phần nộ trước cái chết của Thành Vận, việc Chân Gia phần nộ vì hành động của Thiếu Lâm Tự cũng là chuyện hiển nhiên.

“A Di Đà Phật! Hình như Thí chủ có hiểu lầm gì đó rồi. Chúng tăng không hề có ý xem thường Chân Gia...”

“Sao các vị lại cố ý tấn công khách của bọn gia khi chưa có sự cho phép như thế chứ? Cho dù Thiếu Lâm có là Bắc Đẩu của giang hồ đi chăng nữa cũng không được khinh thường người khác chứ.”

“A Di Đà Phật!”

“Tại hạ không còn gì để nói. Mặc dù Chân Gia tại hạ không đủ sức mạnh vì cuộc chiến với Tuyệt Dao Trang, nhưng Chân Gia tuyệt không nhẫn nhịn trước sự xem thường này. Xin các vị hãy đi cho.”

“Chân Thí chủ hãy bình tĩnh đã...”

Vân Hải Đại sư cố gắng thuyết phục Chân Kỳ Vũ đến cùng.
Thế nhưng Thành Nham đã bị tổn thương lòng tự tôn lại khác.

“Chân Gia các người dám xem thường Thiếu Lâm Tự ư?”

Thành Nham dù bị thương vẫn tỏa ra khí thế hết sức dữ dội.

Gương mặt Chân Kỳ Vũ càng đáng sợ hơn nữa.

Việc hấn kiên nhẫn cho đến tận bây giờ không phải vì hấn ưa thích bọn họ. Hấn đã nghĩ đây là việc tốt cho Chân Gia. Thế nhưng, nếu đối phương đã muốn làm loạn, hấn không cần phải chịu đựng thêm nữa.

Chính lúc đó.

“Đủ rồi đấy.”

Nam Cung Việt này giờ đứng quan sát tình hình liên tiếp lên
chấn trước mặt Chân Kiếm Vũ.

Ánh mắt Nam Cung Việt đã tối sầm đi.

Vì mối nhân duyên với Chân Kiếm Vũ nên Nam Cung Việt
mới đến hỗ trợ cho Chân Gia.

Từ này đến giờ, vì giữ thể diện cho Chân Kỳ Vũ nên hấn mới
nhịn nhục, thế nhưng thái độ của Thành Nham đã kích thích
cơn thịnh nộ của Nam Cung Việt.

Thành Nham trợn tròn mắt.

“Cái gì?”

“Ta nói là thôi đi.”

“Ngươi dám!”

“Đừng nói ‘Ngươi dám’ nữa, ta đã nghe chán rồi.”

Đôi mắt Nam Cung Việt tỏa ra sát khí đằng đằng.

Thành Nham tức giận muốn phát tiết ra, nhưng Vân Hải Đại
sư đã ngăn y lại.

“Đủ rồi đấy, Thành Nham!”

“Nhưng mà sư thúc...”

“Con dám xem thường lời ta nói à?”

“Không... ạ.”

Đến cả Thành Nham cũng không dám cãi lại lời Vân Hải Đại sư.

Giọng điệu Vân Hải Đại sư đã lạnh đi thấy rõ, Thành Nham cũng nhận ra cái sai của mình mà nhún vai.

Nam Cung Việt nói với Thành Nham.

“Nếu ngươi muốn nhảy cẫng lên như một con chó điên như thế thì đừng có xưng danh Thiếu Lâm Tự. Ngươi chẳng khác nào đang dùng bốn chân của mình giẫm đạp lên danh dự ngàn năm của Thiếu Lâm cả. Nếu không muốn nghe ta nói thì cứ xông lên đi. Ta sẽ đấu với ngươi với tư cách là võ giả Nam Cung Việt chứ không phải là Nam Cung Việt của Thủ Thiên Hội.”

249

‘Hỗn loạn thật.’

Hồng Hữu Tân nhìn quanh những con đường của Nhữ Nam rồi lầm bầm.

Ngay khi bước vào Nhữ Nam, thông tin đầu tiên y nghe được là sự việc xảy ra ở Chân Gia vào đêm hôm đó.

“Vậy là mấy lão đầu trọc Thiếu Lâm Tự sẽ tấn công tử thần của Thành Đô sao? Điên thật rồi!”

Không phải Hồng Hữu Tân không biết sức mạnh của Thiếu Lâm Tự.

Phiêu Nguyệt dù có mạnh đến mấy thì cũng không thể phá hủy Thiếu Lâm Tự chỉ với một mình hấn được. Đó là một sự thật không thể thay đổi. Nhưng nếu Phiêu Nguyệt đã muốn, thì hấn hoàn toàn có thể gây ra thiệt hại lớn cho Thiếu Lâm Tự.

Phiêu Nguyệt là một thích khách.

Hơn nữa lại là một thích khách đã đạt đến cảnh giới hiểm thấy trong giang hồ.

Hấn có thể phát huy uy lực mạnh nhất khi ám sát hơn là một cuộc đối đầu trực diện. Vậy nên một khi Phiêu Nguyệt đã ản

mình ám sát thì có là cao tăng của Thiếu Lâm Tự đi chăng nữa cũng không thể tránh khỏi nguy hiểm.

Nếu Hồng Hữu Tân là hòa thượng của Thiếu Lâm Tự, y tuyệt đối sẽ không bao giờ tấn công Phiêu Nguyệt một cách liều lĩnh như thế.

Nếu không thể giết Phiêu Nguyệt trong một đòn, hiểm họa e là sẽ kéo dài không có điểm dừng. Nếu Thiếu Lâm Tự biết được một chút về Phiêu Nguyệt thì sẽ không tấn công một cách vội vàng như vậy.

Thiếu Lâm Tự hành động quá gấp gáp.

Trong lúc quá nóng giận, bọn họ đã tạo ra một kẻ thù quá ghê gớm.

“Thiếu Lâm Tự biến Phiêu Nguyệt thành kẻ thù thì người giải quyết mọi chuyện phải là bọn họ. Mình chẳng có lý do gì để lo lắng cho bọn họ cả. Đó không phải là vấn đề lúc này.”

Suốt thời gian qua, Hồng Hữu Tân và Hạ Ô Môn đã giữ kín như bưng thông tin về Phiêu Nguyệt.

Vậy nên ngoài những đại môn phái có một mạng lưới thông tin riêng biệt thì những võ giả khác không biết gì về một người tên Phiêu Nguyệt cả.

Tuy Phiêu Nguyệt đã chuyển ra hoạt động ở bên ngoài thành Tứ Xuyên nên tên tuổi của hắn mới được biết đến một chút nhưng chưa đến mức là cả thiên hạ đều biết đến hắn.

Nhưng khi Hồng Hữu Tân đến Nhữ Nam, mọi người ở đây đều bàn tán về tên thích khách đang ở tại Chân Gia.

“Hắn ám sát đại sư Thành Vận của Thiếu Lâm Tự sao?”

“Đúng là một kẻ tàn ác mà. Nghe nói hắn cũng sát sinh ở Thành Đô thành Tứ Xuyên đấy.”

“Ôi đã là thích khách rồi mà còn sở hữu một gương mặt xinh đẹp. Ôi đáng sợ quá đi mất.”

Những chuyện xảy ra ở Chân Gia đã lan truyền ra khắp phố.

Không chỉ có thế.

Dung mạo và thân thể thích khách của Phiêu Nguyệt cũng được truyền ra ngoài.

Chuyện này tuyệt đối không hề bình thường.

Rõ ràng là có một thế lực vô hình nào đó đang nhúng tay vào.

‘Hắn là đã có ai đó cố tình tung tin đồn này ra để cô lập hắn.’

Tin đồn này vừa khiến cho thân thể của Phiêu Nguyệt bị lộ ra cho toàn thiên hạ và thu hẹp phạm vi có thể thoải mái hoạt động của hắn.

Rõ ràng đây là mục đích của kẻ lan truyền tin đồn này ra.

Nhưng có một điều người đó vẫn chưa nghĩ tới.

Phiêu Nguyệt là một người quen thuộc với việc che giấu thân thể và gương mặt của mình hơn bất cứ ai.

Mặc dù không có bằng chứng vật chứng rõ ràng nhưng Hồng Hữu Tân linh cảm rằng Phiêu Nguyệt đã hoạt động ở Thành Đô dưới nhiều thân phận khác nhau.

Nếu không thể hoạt động bằng gương mặt vốn có của mình thì hắn sẽ thay đổi gương mặt và nguy trang thành một người khác.

Phiêu Nguyệt mà Hồng Hữu Tân biết không hứng thú gì với việc hoạt động với gương mặt của mình. Ngược lại, hắn còn cảm thấy gương mặt xinh đẹp của mình có chút phiền hà. Mọi chuyện thành ra thế này, biết đâu Phiêu Nguyệt lại càng thích.

Bỗng Hồng Hữu Tân nhìn xung quanh.

Có rất nhiều người tụm năm tụm ba lại nói chuyện với nhau, cũng có rất nhiều người một mình đi bộ trên phố.

Không biết chừng, Phiêu Nguyệt là một trong số đó.

Chỉ cần nghĩ đến thôi, Hồng Hữu Tân cũng thấy toàn thân nổi hết cả da gà.

‘Thiếu Lâm Tự đã biến một kẻ rầy rà nhất thiên hạ thành kẻ thù bằng phán đoán vội vàng sao.’

Hồng Hữu Tân không rõ Phiêu Nguyệt sẽ đối ứng như thế nào. Nhưng y chắc chắn hắn sẽ không bao giờ ngồi yên và chịu đựng.

Phiêu Nguyệt lúc nào cũng như thế.

Ngay cả trong cuộc chiến với phái Thanh Thành và phái Nga Mi hay cuộc chiến với Tiểu Lôi Âm Tự đều như vậy.

Kẻ địch đầu có là đại môn phái đi chẳng nữa thì hẳn cũng không bao giờ lùi bước.

Hắn chắc chắn sẽ không từ thủ đoạn để bắt bọn họ phải trả một cái giá thật thích đáng.

Kết quả là phái Thanh Thành và phái Nga Mi phong bế sơn môn, Tiểu Lôi Âm Tự thì bị diệt môn.

Phiêu Nguyệt không phải là một thích khách tầm thường.

Hắn còn hơn cả một thích khách.

“Vấn đề là người đã lan truyền tin đồn là ai... khả năng cao là Tuyết Dao Trang nhỉ?”

Nơi duy nhất có lợi trong việc cô lập được Phiêu Nguyệt chính là Tuyết Dao Trang.

Làm vậy thì toàn lực của Chân Gia sẽ bị suy yếu còn Thiếu Lâm Tự thì mất đi danh phận để có thể chen vào cuộc chiến giữa Tuyết Dao Trang và Chân Gia.

“Tuyết Giang Diễn tuyệt đối không phải người có tâm kế tài tình đến mức sử dụng một sách lược như thế này.”

Tuyết Giang Diễn mà Hạ Ô Môn tìm hiểu được là một người cực kỳ thô lỗ.

Nếu y muốn có được thứ gì đó, y sẽ dùng vũ lực để lấy được nó. Tuyệt đối không phải hạng người sẽ dùng đến những kế sách đau hết cả đầu.

Con trai của y là Tuyết Quang Hồ cũng thế.

Thậm chí, hắn còn đơn thuần hơn cả phụ thân của mình.

“Vậy khả năng cao là tổng quản Lý Duật rồi.”

Lý Duật là một người rất bí ẩn.

Y như thể người từ trên trời rơi xuống và gia nhập vào Tuyết Dao Trang vậy.

Kể từ khi có y gia nhập, Tuyết Dao Trang đã nuôi dưỡng thể lực và tìm lại được sức mạnh sánh ngang với Chân Gia.

Dẫu ai có nói gì thì Lý Duật vẫn là trung tâm của Tuyết Dao Trang.

Vấn đề là có rất ít thông tin về Lý Duật.

Không, phải nói là hoàn toàn không có thông tin gì về Lý Duật thì đúng hơn.

Không có một chút thông tin nào từ hành tung trước khi gia nhập Tuyết Dao Trang, môn phái xuất thân hay võ công mà y đã luyện được.

Ngay khi biết được sự tồn tại của Lý Duật, Hạ Ô Môn đã huy động toàn lực để điều tra y nhưng hoàn toàn không thể tìm thấy gì cả.

Đến tổ chức có mạng lưới thông tin bao phủ khắp thiên hạ như Hạ Ô Môn còn không thể tìm ra được thông tin của Lý Duật, điều đó có nghĩa là y che giấu thân phận của mình kỹ đến cỡ nào.

“Một người như hần ta liệu có thỏa mãn với vị trí tổng quản ở Tuyết Dao Trang không đây? Dĩ nhiên là không rồi. Rõ ràng là hần đang nhắm vào một thứ gì đó lớn hơn.”

Hồng Hữu Tân cảm nhận được mạnh mẽ một cảm giác nguy kịch đang ập tới.

Bầu không khí ở Nhữ Nam đã khiến cho y cảm giác như vậy.

Trời đã tối nhưng vẫn có rất nhiều người đi lại trên đường phố.

Hầu hết trong số đó là những võ giả đem vũ khí bên mình, rất ít những người thường. Bởi họ đã hạn chế ra ngoài vào ban đêm bởi bầu không khí nguy hiểm của Nhữ Nam lúc này.

Những người lưu tại quán trọ ở Nhữ Nam hầu hết cũng là võ giả.

Những võ giả tụm năm tụm ba tại mỗi bàn rồi trò chuyện. Bọn họ liên thoảng kể về những điều mà mình biết.

Bởi thế bên trong quán trọ chẳng khác nào cái chợ.

Tất cả đều to mồm như thể họ biết được một thông tin nào đó rất quý giá, nhưng bọn họ chỉ lặp đi lặp lại những thứ đã biết chứ chẳng có gì mới mẻ cả.

Giữa đám người ồn ào ấy, có một nam nhân lặng lẽ ngồi một mình. Một nam nhân có dung mạo thường thấy ở bất cứ đâu trên đường phố.

Trên bàn của nam nhân đó có một tô mì và một đĩa thịt lợn xào nhưng nam nhân không hề động đũa mà chỉ nhìn chăm chăm ra bên ngoài cửa sổ.

Một nam nhân trẻ tuổi đang đứng một mình giữa đường lọt vào tầm mắt của hắn.

Một nam nhân với đường nét gương mặt mềm mại và đôi mắt luôn biết cười.

Tuy không phải là một mỹ nam khiến người khác không thể rời mắt nhưng vẫn đủ để khiến người khác ấn tượng. Bởi vậy nên hắn vẫn còn nhớ rõ về nam nhân ấy.

‘Hong Hữu Tân.’

Nam nhân ngồi một mình và nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ ấy chính là Phiêu Nguyệt.

Chỉ cần thay đổi màu sắc của Âm Long Bào và thay đổi gương mặt cùng bầu không khí của hắn một chút, hắn đã có thể biến đổi hoàn toàn thành người khác.

Trong quán trọ có rất nhiều người nhưng không ai để ý đến Phiêu Nguyệt cả. Nhờ vậy mà Phiêu Nguyệt mới có thể quan sát người qua lại trên phố mà không bị quấy rầy. Và rồi hắn thấy Hong Hữu Tân.

Hong Hữu Tân đứng yên tại chỗ một hồi lâu như thể đang chìm đắm trong suy nghĩ nào đó.

Việc Hong Hữu Tân đến đây có nghĩa là Hạ Ô Môn đang theo dõi sát sao sự việc lần này. Công việc trở nên quá phức tạp để chỉ bộ trưởng có thể cáng đến nên đội chủ Giám Sát Đội đã ra mặt.

Hong Hữu Tân lẩm bẩm điều gì đó, y hoàn toàn không biết Phiêu Nguyệt đang quan sát mình.

‘Bách Quỷ Liên, Hắc Vân Binh Đoàn, Nam Cung Việt của Thủ Thiên Hội, Kiếm Tôn Hàn Hữu Thiên. Thiếu Lâm Tự. Đến cả Hạ Ô Môn...’

Tuy nói Tuyệt Dao Trang và Chân Gia đang đối đầu với nhau nhưng đó cũng chỉ là vẻ bề ngoài.

Bởi đã có vô số võ giả và môn phái bị cuốn vào cuộc chiến của bọn họ. Đã đến mức này, nó không chỉ đơn thuần là một cuộc chiến tranh giành vị trí bá chủ của một vùng nữa.

Hiện tại Thiếu Lâm Tự và Hàn Hữu Thiên có thể sẽ bàng quan nhưng một khi cuộc chiến trở nên ác liệt hơn, khả năng cao là bọn họ sẽ nhúng tay vào.

Không một ai biết sẽ có bao nhiêu môn phái và võ giả bị cuốn vào cuộc chiến này. Chỉ cần sơ sẩy một chút, không chỉ có Nhữ Nam mà toàn bộ thành Hà Nam sẽ bị nhấn chìm trong biển lửa.

Phiêu Nguyệt không quan tâm cuộc chiến sẽ lớn đến mức nào và có bao nhiêu người phải ngã xuống.

Vấn đề lúc này là Lý Duật đã kéo hấn vào cuộc chiến lần này.

Việc thông tin của hấn bị lan truyền ra khắp Nhữ Nam chính là tác phẩm của Lý Duật. Lý Duật đã khiến cho Thiếu Lâm Tự trở nên căm ghét Phiêu Nguyệt.

Và như thế, Lý Duật đã có thể loại bỏ kẻ địch bằng cách lợi dụng người khác mà không cần đổ một giọt máu nào trên tay.

Đề đối phó với loại người như Lý Duật là rất khó, vậy nên cần phải cực kỳ thận trọng.

Vì thế nên Phiêu Nguyệt đã ản mình.

Thật may là Phiêu Nguyệt có khả năng thay đổi gương mặt. Nhờ đó mà hấn có thể thoải mái ở Nhữ Nam mà không cần phải rời khỏi đây.

Phiêu Nguyệt nhớ đến cuộc đối đầu với Thành Nham.

Hấn đã dùng hết mười thanh U Linh Chủy và mười sợi Thu Hồn Ti.

Sau khi được uống Tùng Hoa Tửu của Nhất Kiếm Chân Nhân, trong cơ thể hấn đã có một sự thay đổi rất lớn.

Việc sử dụng ba, bốn sợi Thu Hồn Ti và mười sợi Thu Hồn Ti là hai việc có sự khác biệt rất lớn.

Giờ đây, Phiêu Nguyệt đã có thể sử dụng Thu Hồn Ti giống như đang biểu diễn nghệ thuật, một việc mà trước đây hắn thậm chí còn không dám thử.

Hắn đã có được cảm hứng để tiến lên một bậc.

Cảm hứng đối với võ giả cũng quan trọng như tâm đức vậy.

Phiêu Nguyệt nghĩ tài sản lớn nhất của một võ giả chính là trí tưởng tượng.

Sự tăng trưởng sẽ dừng lại và đình trệ một khi mình đặt ra giới hạn cho bản thân.

Giới hạn ấy sẽ trở thành một bức tường và trở thành một vấn đề nan giải mà con người phải giải quyết trong suốt phần đời còn lại.

Đặc điểm của những người như vậy là chỉ luyện võ theo những gì được chỉ dạy chứ không tự mình tưởng tượng ra.

Thật may, Phiêu Nguyệt không được học võ công từ ai cả.

Tất cả những thứ mà Phiêu Nguyệt luyện được đều do hắn tự nghiên cứu mà ra.

Bởi hắn không giới hạn trí tưởng tượng của mình.

Hắn không bao giờ nghĩ rằng mình không thể làm việc này, hay không thể làm việc kia.

Khi có được cảm hứng nào đó, hắn sẽ để trí tưởng tượng của mình bay xa mà không có giới hạn. Sau đó, hắn sẽ tập trung toàn lực để hiện thực hóa sự tưởng tượng của mình.

Lúc này cũng vậy.

Ngay khi phát hiện ra rằng mình có thể sử dụng một lúc mười sợi Thu Hồn Ti, hắn đã nghĩ ra hàng chục, hàng trăm phương pháp để tận dụng nó.

Phiêu Nguyệt để trí tưởng tượng của mình bùng nổ hết mức.

Trong lúc đó, Hồng Hữu Tân đã biến đi đâu mất. Nhưng việc đó không quan trọng.

Chỉ cần hấn muốn, hấn có thể tìm thấy y bất cứ lúc nào.
Chuyện quan trọng lúc này là không ngừng mở rộng trí tưởng tượng của mình để tìm ra con đường đi đúng đắn.

Phiêu Nguyệt tưởng tượng rồi lại tưởng tượng.

Suốt thời gian đó hấn ngồi im không hề nhúc nhích như một pho tượng đá.

Phải một lúc sau, hấn mới chịu nhúc nhích.

“Phù!”

“Đang nghĩ gì mà ta đến huynh cũng không biết vậy?”

Khi hấn khẽ thở phào ra thì nghe bên tai có giọng nói của một nữ nhân. Phiêu Nguyệt quay qua nhìn nữ nhân ấy, trên mặt không có chút nét ngạc nhiên.

Một nữ nhân xa lạ.

Nàng cũng sở hữu một ngoại hình bình thường như Phiêu Nguyệt lúc này. Nhưng nàng tuyệt đối không phải một nữ nhân bình thường.

“Hong Lệ Tuyết!”

“Quả nhiên là huynh nhận ra ta ngay. Tới mức này rồi thì chúng ta có phải là thiên sinh duyên phận không nhỉ? Bởi ta cũng nhìn qua là biết huynh ngay.”

Nữ nhân mỉm cười với Phiêu Nguyệt ấy chính là Hong Lệ Tuyết.

Nàng cũng đã thay đổi gương mặt và ở lại Nhữ Nam giống như Phiêu Nguyệt.

Nàng không có thủ pháp thay đổi cơ mặt như Phiêu Nguyệt mà chỉ dùng kỹ năng hóa trang nên độ tinh vi vẫn thua kém Phiêu Nguyệt nhưng lớp hóa trang của nàng tuyệt đối không thể bị nhìn thấu trừ khi đối phương là một người có con mắt tinh tường.

Phiêu Nguyệt đang nghĩ ngợi làm sao mà Hong Lệ Tuyết lại có thể nhận ra mình thì bỗng neho mũi rồi ngửi vào cổ tay mình.

“Thì ra là cô rắc Thiên Lý Truy Tung Hương lên người ta.”

“Hô hô! Giờ huynh mới biết sao.”

Hồng Lệ Tuyết cười phá lên.

Qua mặt được Phiêu Nguyệt như thế khiến nàng cảm thấy thích thú.

Khi Phiêu Nguyệt đốt Ma Ma Kinh Khí Công, nàng đã âm thầm rắc một loại Thiên Lý Truy Tung Hương khác lên người Phiêu Nguyệt.

Nàng đã chuẩn bị rất nhiều loại Thiên Lý Truy Tung Hương như một con thỏ xảo quyệt đã đào rất nhiều hang để trốn thoát.

Mỗi loại Thiên Lý Truy Tung Hương đều có nồng độ mà mùi hương khác nhau.

Thiên Lý Truy Tung Hương bị dính trên Ma Ma Kinh Khí Công là loại có nồng độ mạnh nhất, còn Thiên Lý Truy Tung Hương trên người Phiêu Nguyệt là loại có nồng độ nhẹ nhất.

Mũi của Phiêu Nguyệt đã quen với nồng độ mùi hương của Thiên Lý Truy Tung Hương ở trên Ma Ma Kinh Khí Công nên hẳn sẽ không thể ngửi được mùi hương nào yếu hơn nó.

Tất cả đều được Hồng Lệ Tuyết tính toán tỉ mỉ.

“Huynh cũng dính thật đó. Nhưng mà dính vào chuyện của Chân Gia rồi mà huynh không rời Nhữ Nam sao?”

“Ta không có lý do gì để rời đi.”

“Ta biết ngay mà. Vì huynh đâu phải người để mình bị người khác ức hiếp.”

“Cô nói như thể cô biết rõ về ta lắm vậy.”

“Nữ nhân luôn muốn biết mọi động thái của nam nhân mà mình thích mà.”

“Vậy à.”

“Ta rất vừa lòng về huynh đấy. Còn huynh thì sao?”

Nói rồi Hồng Lệ Tuyết nhìn chăm chăm vào Phiêu Nguyệt.

Trong mắt nàng tỏa ra một sức nóng kỳ lạ.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 250

Trên gương mặt đã xuất hiện những mảng đỏ hồng, đôi mắt phủ một luồng khí nóng đến kỳ lạ. Cơ thể tỏa ra mùi hương vô cùng kích thích nam nhân.

Từng cử chỉ, từng động tác, từng ánh mắt đều chứa sức quyến rũ đủ mê hoặc nam nhân khắp thiên hạ.

Người ta hay gọi những nữ nhân thế này bằng hai từ vu vật.

Mặc dù ngoại hình trông có vẻ bình thường, nhưng nàng lại có khả năng khiến lòng ngực nam nhân không ngừng rung động.

Hồng Lệ Tuyết đang quyến rũ Phiêu Nguyệt bằng cách tỏa ra điểm khí hết sức lôi cuốn.

Bất kỳ nam nhân nào cũng không thể tỉnh táo trước sự cám dỗ của Hồng Lệ Tuyết.

Phiêu Nguyệt từ từ cúi đầu xuống.

Đôi môi đỏ mọng của Hồng Lệ Tuyết phủ lấy đôi môi Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt thèm khát đôi môi của nàng. Hồng Lệ Tuyết quả nhiên cũng hưởng ứng với hắn.

Trong quán trọ có rất nhiều người, nhưng kỳ lạ là không ai để ý đến họ cả.

Hai người cứ thế cuốn lấy đôi môi của nhau.

“Haa!”

Tiếng rên rỉ khe khẽ của Hồng Lệ Tuyết vang lên. Nàng nhìn Phiêu Nguyệt bằng ánh mắt lơ mơ rồi cau mày.

Bởi lẽ trong đôi mắt hắn không hề có bất kỳ cảm xúc nào cả. Ánh mắt ấy không hề hiện lên vẻ thèm khát mà nàng từng cảm nhận trước đó.

“Sao thế?”

“Môi lạnh quá.”

“Cái gì?”

“Ánh mắt, đồng tử đều có thể đánh lừa người khác, nhưng nhiệt độ cơ thể thì không.”

Nếu Hồng Lệ Tuyết thật sự đang hưng phấn thì cả nhiệt độ cơ thể cũng phải tăng lên. Thế nhưng đôi môi nàng lại không có gì thay đổi cả.

Điều này đồng nghĩa nàng không hề có chút hứng thú nào.

Ánh mắt, hơi thở vừa nãy chỉ là dối trá mà thôi.

Hồng Lệ Tuyết chỉ giả vờ câu dẫn Phiêu Nguyệt.

“Chắc! Ta không nghĩ đến chuyện đó đâu.”

Hồng Lệ Tuyết liền bấu môi.

Nhiệt khí trên gương mặt nàng đã biến mất đi tự lúc nào.

Phiêu Nguyệt không hề ngạc nhiên trước sự thay đổi chóng vánh của Hồng Lệ Tuyết. Không ai lại ngu ngốc khi hoàn toàn tin tưởng vào một thích khách cả.

Thích khách có thể vì đạt được mục đích mà đánh lừa cả cảm xúc của bản thân. Họ có thể nguy trang từ hơi thở, ánh mắt đến nhiệt khí cơ thể một cách hoàn hảo.

Là một thích khách ở cảnh giới cao như Hồng Lệ Tuyết đương nhiên có thể khiến Phiêu Nguyệt cảm thấy yêu thích ngay lập tức. Giống hệt như lúc này.

Tuy nàng không đủ khả năng đánh lừa Phiêu Nguyệt, nhưng nếu là người khác thì chắc chắn có thể.

Hồng Lệ Tuyết hừ mũi rồi lập tức mỉm cười.

“Quả nhiên là huynh không dễ gì bị lừa. Tốt. Ta rất hài lòng.”

“Ý cô là sao?”

“Huynh không bị cuốn vào sự cám dỗ cả ta, đồng nghĩa huynh cũng sẽ không dễ rơi vào sự cám dỗ của nữ nhân khác.”

“Nếu cô cứ thích nói nhảm như vậy thì thôi đi.”

“A, sao thế? Huynh thật sự không muốn có một nữ nhân xinh đẹp như ta bên cạnh hay sao?”

“Dáng vẻ đó cũng không thể xem là xinh đẹp được.”

“A, đúng vậy. Vậy ta cho huynh xem bộ mặt thật của mình nhé?”

Phiêu Nguyệt có chút ngạc nhiên.

Hồng Lệ Tuyết liền đưa gương mặt của mình đến gần mặt Phiêu Nguyệt.

“Vậy ra gương mặt ở phái Võ Đang cũng không phải là thật.”

Điều này đồng nghĩa rằng ta sở hữu Thuật Dịch Dung xuất sắc đến mức cả Phiêu Nguyệt cũng khó nhận ra. Và chỉ cần hóa trang trên gương mặt ấy một chút thôi cũng đủ lừa người khác.

Vậy nên tất cả mọi thứ đều là giả dối cả.

Hồng Lệ Tuyết nhìn Phiêu Nguyệt rồi mỉm cười.

Có vẻ nàng đã dự đoán được phản ứng của Phiêu Nguyệt thế nào.

Phiêu Nguyệt liền lắc đầu.

“Bỏ đi.”

“Sao thế? Huynh không tò mò à?”

“Không hề!”

“Chắc! Đúng là nam nhân lạnh lùng.”

Hồng Lệ Tuyết chắc lưỡi tỏ vẻ tiếc nuối.

Phiêu Nguyệt im lặng nhìn Hồng Lệ Tuyết.

Một khi bị cuốn vào một người như thế, chắc chắn hẳn sẽ bị tước đi quyền chủ đạo.

“Ta muốn ở một mình, cô đi đi.”

“Huynh thật sự muốn ta đi đến vậy sao?”

“Đúng vậy!”

“Huynh sẽ hối hận cho xem.”

“Hối hận?”

“Ta sẽ trở về Tuyết Dao Trang rồi báo cáo cho họ chỗ huynh đang ở. Hay là ta sẽ hét lên tại đây nhỉ?”

“Cô không thể làm như thế.”

“Trời ơi! Sao huynh lại chắc chắn vậy chứ?”

“Vì lòng tự tôn của cô sẽ bị tổn thương.”

“Tại sao ta phải bị tổn thương? Ta không có thứ đó đâu.”

“Không ai không có lòng tự tôn cả. Chỉ là cô cứ tự lừa mình mà sống thôi.”

“Được được! Cứ cho là vậy đi!”

“Có lẽ sẽ có người không bị cô cảm dỗ thật. Cô chưa bao giờ nhận ủy thác và thất bại cả. Nhưng lúc này cô lại cảm thấy có chút thất bại. Vì ta...”

“Vậy sao?”

“Người như cô tuyệt không bao giờ tha thứ cho sự thất bại. Cô phải làm mọi cách để trả thù kẻ đã làm cho cô cảm thấy như thế.”

“Chuyện này thì đúng. Vậy nên ta muốn huynh phải quỳ xuống chân ta.”

Hồng Lệ Tuyết liếc cúi đầu.

Nàng đứng dậy khỏi chỗ ngồi với vẻ mặt nhàm chán.

“Được thôi! Ta ghét phải thừa nhận, nhưng huynh đã đúng. Huynh cẩn thận nhé. Lần sau ta sẽ không dễ dàng thoái lui vậy đâu.”

Hồng Lệ Tuyết nở nụ cười tươi rồi bước ra khỏi quán trọ.

Nàng nhanh chóng hòa vào đêm đen vô tận.

Lúc Hồng Lệ Tuyết đã hoàn toàn biến mất, Phiêu Nguyệt mới vận nội công rồi lẩm bẩm.

‘Làm chuyện vô ích...’

Hồng Lệ Tuyết lại rắc một mùi hương khác lên người Phiêu Nguyệt.

Sau khi Vạn Lý Truy Tung Hương bị phát giác, nàng đã rắc một loại mùi khó phát hiện hơn. Mùi hương cực kỳ tinh tế mà đến cả Phiêu Nguyệt cũng khó nhận ra.

Phiêu Nguyệt vận nội công thổi bay tất cả mùi hương bám vào cơ thể mình.

Làm thế này đúng là không thể hoàn toàn tránh được sự theo dõi của Hồng Lệ Tuyết, nhưng có thể tránh được những lần chạm mặt phiền phức trong một khoảng thời gian. Ánh mắt Phiêu Nguyệt lúc này hướng ra ngoài phía ô cửa sổ.

Chẳng biết từ bao giờ, đồng liêu gọi hắn bằng cái tên Âm Quỷ. Con quỷ ẩn mình trong bóng tối.

Thích khách vốn là người ưa bóng tối, nhưng hắn lại đặc biệt yêu thích một cách khác thường. Hắn đã nghĩ rằng ước gì thế gian không còn ban ngày mà chỉ được đêm đen bao phủ.

Các giác quan của hắn đặc biệt nhạy bén trong bóng tối, vì thế lúc này là lúc hắn phát huy uy lực tối ưu nhất. Và lĩnh vực khiến hắn tự tin nhất chính là theo dõi.

Hắn tự hào với khả năng theo dõi vô cùng ưu việt, chưa từng bỏ lỡ một con mồi nào. Trong Bách Quỷ Liên cũng không ai sở hữu khả năng truy kích vượt trội hơn hắn.

Cấp bậc của hắn trong Bách Quỷ Liên không cao lắm, nhưng luận về theo dõi lại vượt xa Thập Huyết Sát. Đến cả Thập Huyết Sát cũng không thể phủ nhận hắn.

Chính vì thế nên hắn chủ yếu được giao nhiệm vụ truy kích trong Bách Quỷ Liên.

Nhiệm vụ Hắc Hồ giao cho Âm Quỷ chính là theo dõi Hồng Lệ Tuyết.

Hắn phải báo cáo lại tường tận việc nàng đã tiếp xúc những nhân vật nào.

Hồng Lệ Tuyết hoàn toàn không phát hiện ra việc Âm Quỷ theo dõi mình.

Chuyện này là đương nhiên thôi.

Âm Quỷ không mạnh hơn Hồng Lệ Tuyết, nhưng lại có khả năng truy kích vượt xa nàng.

Một khi bị phát hiện ắt sẽ chết, nên Âm Quỷ rất thận trọng khi theo dõi Hồng Lệ Tuyết.

Hắc Hồ ra lệnh cho Âm Quỷ nắm bắt và báo cáo toàn bộ những người mà Hồng Lệ Tuyết đã gặp mặt.

Âm Quỷ luôn trung thành làm theo mệnh lệnh của Hắc Hồ.

Những thích khách trong Bách Quỷ Liên thường đảm nhận nhiệm vụ cá nhân và hầu như không hề có sự qua lại với nhau. Thế nhưng, khi có nhiệm vụ chung thế này, họ buộc phải nghe theo lệnh của người có cấp bậc cao nhất.

Âm Quỷ không quan trọng vì sao Hắc Hồ lại muốn theo dõi Hồng Lệ Tuyết. Hắn chỉ cần toàn tâm hoàn thành nhiệm vụ là được.

Hồng Lệ Tuyết đã biến mất trong bóng tối, nhưng Âm Quỷ không đi theo nàng. Ánh mắt hắn đang dán vào gã nam nhân đang ngồi cạnh cửa sổ.

Hắn ta chính là người duy nhất tiếp xúc với Hồng Lệ Tuyết.

Gương mặt bình thường, y phục cũng không có gì nổi bật.

Một nam nhân có thể nhìn thấy ở bất cứ đâu. Thế nhưng, Âm Quỷ không hề tin và <agravbzfcke;0 đáng vẻ đó.

Người tiếp xúc với Hồng Lệ Tuyết, một trong Thập Huyết Sát không thể nào là một nhân vật tầm thường được. Cho dù hai người đã hôn nhau say đắm trước mặt hắn, nhưng hắn không dễ bị lừa như thế.

Âm Quỷ phải tìm hiểu về gã nam nhân này tường tận hơn nữa.

Rốt cuộc hắn ta có gì đặc biệt mà Hồng Lệ Tuyết phải làm những hành động như thế với hắn.

Âm Quỷ tiếp tục theo dõi Phiêu Nguyệt.

Một lúc sau khi Hồng Lệ Tuyết rời đi, Phiêu Nguyệt liền lên phòng ở tầng hai.

Dù đèn trong phòng đã tắt ngún, Âm Quỷ vẫn không hề có động tĩnh gì.

Sau khi hắn đã chắc chắn đôi phương chìm vào giấc ngủ sâu, hắn mới rời khỏi vị trí ẩn nấp.

Lúc hắn đứng dậy, con đường đã chìm vào yên tĩnh. Nhờ thế, Âm Quỷ không bị người khác phát hiện mà phi thẳng lên trần

nhà nơi Phiêu Nguyệt ở.

Ám Quỷ cẩn thận dỡ ngói mái nhà ra.

Sau khi loại bỏ đất và lá cây trên mái ngói, hắn liền tạo ra một cái lỗ đủ cho hắn chui vào.

Ám Quỷ không hề do dự mà chui vào trong lỗ.

Không gian hiện vừa tạo ra vô cùng nhỏ, đến cả trẻ em cũng khó mà bò vào được. Thế nhưng Ám Quỷ lại dễ dàng mà luồn vào trong.

Mặc dù bò trên trần nhà làm bằng gỗ nhưng Ám Quỷ vẫn không hề phát ra chút tiếng động nào. Hắn đã đến được căn phòng mà Phiêu Nguyệt đang ở.

Ám Quỷ vận nội công vào tay.

Ám Quỷ liền thi triển chỉ pháp Nhất Dương Chỉ. Khi thi triển chỉ pháp này, ngón tay sẽ cứng như sắt thép và có thể phóng ra một luồng khí vô hình.

Chiêu thức này có thể tạo ra chỉ khí hết như quyền khí.

Ám Quỷ thi triển Nhất Dương Chỉ rồi dè mạnh tay vào trần nhà. Liền sau đó, hắn chọc thủng một cái lỗ nhỏ như ngón tay.

Ám Quỷ nằm sát xuống trần nhà đưa mắt nhìn qua cái lỗ ấy.

Hắn cẩn trọng nhìn vào căn phòng.

Hắn nhìn thấy Phiêu Nguyệt đang nằm trên giường. Nhưng Phiêu Nguyệt lại đang mở mắt.

Ánh mắt Phiêu Nguyệt và Ám Quỷ chạm nhau trong không trung.

Đột nhiên Ám Quỷ nhận ra.

Ngay từ đầu Phiêu Nguyệt đã không ngủ mà chờ đợi hắn.

Từ trước đến nay, hắn đã theo dõi rất nhiều người, nhưng đây là lần đầu hắn bị mục tiêu phát hiện ra.

‘Chết tiệt!’

Ám Quỷ nhanh chóng đưa ra phán đoán.

Ngay khi chạm mắt với Phiêu Nguyệt, hắn đã nhanh chóng rời khỏi quán trọ và tẩu thoát.

Lúc này hắn chợt minh ngộ ra. Phiêu Nguyệt chính là một tên thích khách giống như Hắc Hồ đã nói.

Nếu lời Hắc Hồ đúng thì với năng lực của hắn có thể sẽ bị Phiêu Nguyệt lấy mạng lúc nào không hay.

Ám Quỷ dùng hết sức để thi triển khinh công.

Hắn tức tốc rời khỏi mái nhà, sau đó rẽ vào một con hẻm rồi ẩn mình trong bóng tối.

Ám Quỷ biết rõ về kỹ năng theo dõi, chính vì thế hắn cũng biết làm thế nào để cắt đuôi người đang truy tìm hắn.

Ám Quỷ đã vận dụng hết kỹ thuật mà hắn biết.

Hắn cố tình đi ngược dòng suối để xóa dấu vết, sau đó đổi hướng và quay lại Nhữ Nam.

Cuối cùng hắn đã lấy trộm một bộ y phục ở nhà một lương dân nào đó.

Sau khi thay đổi ngoại hình hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

“Phù!”

Thế nhưng vẫn còn quá sớm để an tâm.

Sau khi xác nhận xung quanh không có ai, Ám Quỷ mới cẩn trọng khắc ám ngữ lên tường một ngôi nhà nào đó.

Không phải ngôi nhà nào cũng có thể tùy tiện khắc ám ngữ lên.

Ở khu vực nào cũng sẽ xuất hiện một ngôi nhà có điều kiện đặc biệt.

Điện các to lớn có tường cao, lồng đèn treo dọc bờ tường như thể muốn phô trương thanh thế của chủ nhân ngôi nhà, cuối cùng là đại môn ngả màu đen kịt vì không được sơn lại.

Ngoài ra còn có một vài điều kiện khác.

Đó là những nơi mà thích khách dùng để trao đổi thông tin bằng ám ngữ.

Thích khách hoạt động ở những khu vực khác nhau cũng thường khắc ám ngữ lên tường để thăm hỏi tình hình hoặc trao đổi thông tin.

Nội dung Âm Quỷ truyền tải vô cùng đơn giản.

[Hong Lệ Tuyết tiếp xúc với nhân vật nguy hiểm. Yêu cầu chú ý.]

Người thường nhìn vào cũng chỉ nghĩ đây là nét vẽ bậy của đứa trẻ nào đó, bởi vì chúng không có trật tự gì cả. Vì thế nên họ khó mà phát hiện ra nội dung bên trong.

Ám ngữ của Âm Quỷ là một lời cảnh báo cho những thích khách ở Nhữ Nam.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, hắn vội vàng rời khỏi vị trí đó.

Thế nhưng Âm Quỷ đột nhiên dừng bước. Chẳng biết tự lúc nào đã có một cái bóng xuất hiện trong con hẻm nhỏ nơi hắn đang ở.

Bóng đen ấy chính là người mà hắn đang theo dõi.

‘Chết tiệt!’

Phải đến lúc này, Âm Quỷ mới nhận ra Phiêu Nguyệt đã trêu ngươi hắn. Phiêu Nguyệt chưa từng mất dấu hắn dù chỉ một chốc.

Có lẽ Phiêu Nguyệt đã theo dõi cả việc hắn khắc ám ngữ lên tường. Hắn cảm thấy an tâm vì cho rằng Phiêu Nguyệt sẽ không hiểu được nội dung trong lời nhắn của hắn. Thế nhưng, ngay khi nghe thấy giọng nói của Phiêu Nguyệt, sự bình tĩnh của hắn đã biến sạch hoàn toàn.

“Có vẻ điều kiện để lại ám ngữ là điện các lớn, có lồng đèn, đại môn màu đen và có thể nhìn thấy ở bất cứ đâu nhỉ.”

Đột nhiên Âm Quỷ rung mình một cái.

Đối phương đã nhìn thấu được cách để lại ám ngữ của Bách Quỷ Liên chỉ qua một cái liếc mắt. Nếu thế chắc chắn hắn cũng đã đọc được nội dung bên trong.

‘Diên mất thôi!’

Trong mắt Âm Quỷ liên dấy lên tia sợ hãi tột độ, Phiêu Nguyệt cũng không hề bỏ lỡ điều đó.

Câu cá thì ắt phải cần đến mồi nhử.

Và Hong Lệ Tuyết chính là mồi nhử hiệu quả nhất.

Chỉ cần để nàng ta sống sót, con cá nhất định sẽ cắn phải mồi câu này.

251

Vù!

Cuồng khí tỏa ra từ cơ thể của Âm Quỷ.

Cuồng khí vụt ra như sao băng bay thẳng về phía của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt thi triển Xà Hành Bộ để dịch chuyển qua bên cạnh.

Phập!

Ngay lúc đó, một vật thể dài cắm vào chỗ của Phiêu Nguyệt đã đứng ban nãy.

Đó là tỏa liêm, một loại vũ khí có lưỡi hái sắc bén được nối với sợi dây xích có độ lớn bằng ngón tay của trẻ em.

Tỏa Liêm là một loại vũ khí chủ yếu được những thích khách ở bên kia bờ biển Đông Dinh sử dụng.

Âm Quỷ có xuất thân từ Đông Dinh và ra ngoài giang hồ cùng với phụ thân khi hắn được năm tuổi. Và hắn đã luyện võ công gia truyền là Tỏa Liêm Thuật để có thể gia nhập Bách Quỷ Liên.

Xoẹt xoẹt!

Tỏa Liêm xé toạc bóng tối một cách đáng sợ theo từng cử động tay của Âm Quỷ.

Lưỡi hái ở cuối sợi xích được làm từ huyền thiết nên sức mạnh và độ sắc bén của nó là không thể diễn tả được.

Xoẹt xoẹt!

Những vật bị lưỡi hái lướt qua đều bị cắt đứt.2

Bất kể là một cái cây lớn, một bức tường được làm bằng đá hay cả từng mảnh tối trong đêm đều bị lưỡi hái xé toạc.1

Âm Quỷ là một cao thủ về Tỏa Liêm Thuật.

Hơn nữa, hắn lại còn tạo ra một loại võ công độc nhất cho riêng mình bằng cách kết hợp những loại võ công trên giang hồ mà hắn học được.

Trong mắt hắn tỏa ra sát khí đầy đáng sợ.

‘Ta nhất định phải giết hắn.’

Chỉ cần nhìn qua, Phiêu Nguyệt cũng đã nhận ra Âm Quỷ đang dùng ám ngữ. Và với bộ não của Phiêu Nguyệt thì việc giải mã ám ngữ không có gì là khó.

Nếu Phiêu Nguyệt đã nắm được toàn bộ thông tin về Bách Quỷ Liên, hậu họa e sẽ kéo dài vô tận.

Vậy nên trước khi chuyện đó xảy ra, hắn phải giết chết được Phiêu Nguyệt.

Xoẹt xoẹt!

Tỏa Liêm xé toạc cả bầu trời đêm nhưng vẫn không thể chạm đến người của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt tựa như một bóng ma.

Rõ ràng hắn đã đẩy Phiêu Nguyệt vào một nơi không có lối thoát nhưng khi hắn định thần lại, Phiêu Nguyệt đã thoát ra từ lúc nào.⁸

Đến cả nhãn lực của Âm Quỷ cũng không thể nắm được chuyển động của Phiêu Nguyệt.

Toàn thân Âm Quỷ đã ướt đầm mồ hôi nhưng hắn vẫn không thể đả thương được Phiêu Nguyệt.⁶

“Hãy!”⁸

Kết cục, Âm Quỷ đã phạm phải điều cấm kỵ của một thích khách.

Hắn hét lên rồi tấn công Phiêu Nguyệt.

Bởi Âm Quỷ đã bị dồn ép đến cùng cực về mặt tinh thần.

Từ này đến giờ, người tấn công chỉ có Âm Quỷ. Phiêu Nguyệt chỉ có tránh đòn.¹

Ban đầu, hắn tưởng Phiêu Nguyệt đã lui về thế thủ. Nhưng Phiêu Nguyệt không hề phòng thủ hay ra đòn phản kháng.

Phiêu Nguyệt đang quan sát.

Tòa Liêm cùng võ công của Âm Quỷ cũng có mặt tương tự với Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt đã gắn U Linh Chủ vào Thu Hồn Ti để có thể sử dụng một cách thoải mái. Mặc dù vật liệu làm ra vũ khí là khác nhau nhưng hiệu dụng của nó cũng không khác biệt là mấy.

Xoẹt xoẹt!

Hình ảnh Âm Quỷ tự do vung ra sợi xích và điều khiển nó một cách tự do gây cho Phiêu Nguyệt rất nhiều cảm hứng.

Sự khác biệt về võ công không nằm ở cao hoặc thấp.

Mà là kinh nghiệm và bí quyết quan trọng mà bản thân tích lũy được.

Võ công của Phiêu Nguyệt là thứ mà hắn đã giác ngộ và tích lũy được.

Nó không đột phá, nhưng nó có một độ sâu nhất định.

Còn Âm Quỷ thì khác, hắn hoạt động là một thích khách ở Đông Dinh từ thế hệ này qua thế hệ khác. Bí truyền của riêng họ đã được hoàn thiện suốt thời gian qua.

Đó chính là Tòa Liêm Thuật của Âm Quỷ.

Phiêu Nguyệt đang tiếp thu Tòa Liêm Thuật và biến nó thành của riêng mình. Âm Quỷ không hề biết điều đó mà thi triển toàn lực Tòa Liêm Thuật.

Ánh mắt của Phiêu Nguyệt thay đổi.

Xoẹt xoẹt!

Hắn phóng U Linh Chủ ra.

“Người...”

Âm Quỷ dùng Tòa Liêm đánh bật lại U Linh Chủ.

Chỉ một chốc sau, mắt hắn tròn tròn cả lên.

Bởi U Linh Chủ lúc này đang quay vòng trong không trung và tấn công hắn. Đến lúc này, hắn mới phát hiện Thu Hồn Ti đang được nối với U Linh Chủ.

‘Làm vậy cũng được sao?’

Hắn cảm thấy bất ngờ khi Phiêu Nguyệt sử dụng một sợi khí ty như một dây sắt. Đồng thời, cũng cảm thấy sợ hãi.

Tỏa Liêm là vũ khí của hắn nên hắn rõ việc dùng nó khó đến mức nào. Vậy nên, hắn thậm chí còn không dám nghĩ đến cách dùng như Phiêu Nguyệt chứ đừng nói là thử nghiệm.

Vậy mà Phiêu Nguyệt lại sử dụng một loại vũ khí hạng nặng như thế thản nhiên như không.

Xoẹt!

U Linh Chủy bay đến xé toạc bầu không khí.

Điểm khác biệt lớn nhất ở Tỏa Liêm Thuật và U Linh Chủy do Phiêu Nguyệt thi triển là sợi Thu Hồn Ti được gắn với U Linh Chủy không thể nhìn thấy bằng mắt thường được. Cũng chính vì thế mà Âm Quỷ không thể đoán trước được đường đi của U Linh Chủy.

Cuối cùng, hắn đành phải chiến đấu với U Linh Chủy bằng cảm giác của mình.

Leng keng!

Tỏa Liêm cùng U Linh Chủy liên tục va vào nhau trên không trung.

Âm Quỷ dùng hết sức để vung ra Tỏa Liêm.

Hắn thở không ra hơi, gương mặt thì đỏ bừng. Sức chịu đựng của hắn đã chạm đến giới hạn.

Thế nhưng hắn vẫn không dừng lại.

Bởi hắn cho rằng, một khi hắn dừng lại, thanh U Linh Chủy tựa như một con độc xà kia sẽ cắt đứt hơi thở của hắn.

Vậy nên để sống sót, hắn phải vung Tỏa Liêm bằng tất cả sức lực của mình.

Bỗng lúc đó, hai thanh U Linh Chủy vụt lên xé toạc màn đêm.

‘Chết tiệt!’

Ngay lúc ấy, trên mặt hắn hiện lên một vẻ tuyệt vọng.

Chỉ mới đối đầu với hai thanh U Linh Chủy thôi mà sức của hắn gần như đã cạn, lại có thêm hai thanh U Linh Chủy nữa bay tới.

Có một điều mà Âm Quỷ không biết.

U Linh Chủy mà Phiêu Nguyệt sử dụng không chỉ có bốn cái.

Chỉ với bốn thanh U Linh Chủy thôi cũng đã khiến Âm Quỷ sợ hãi đến cực độ, nỗi sợ hãi khiến hành động của hắn trở nên chậm đi để lộ ra vô số khuyết điểm. Phiêu Nguyệt như một con độc xà luồn lách vào những khuyết điểm đó.

Phập!

U Linh Chủy đâm vào hai bên vai của Âm Quỷ.

Âm Quỷ trợn to mắt trước cơn đau cực độ.

Lại có thêm hai thanh U Linh Chủy cắm vào bụng và đùi của hắn.

Lạch cạch!

Tỏa Liêm trong tay hắn rơi xuống đất.

“Khực!”

Âm Quỷ cuối cùng cũng không thể chịu được cơn đau nữa mà học ra máu cùng tiếng rên rỉ.

Dòng máu đỏ tươi chảy xuống ướt sũng cả cầm và ngực hắn.

Phiêu Nguyệt thu hồi U Linh Chủy và lại gần Âm Quỷ.

Âm Quỷ hắn học nhìn vào Phiêu Nguyệt với ánh mắt đầy độc khí.

“Hự! Ngươi sẽ không moi được gì từ ta đâu.”

Âm Quỷ vốn đã quen thuộc với sự tra tấn hoặc nỗi đau thể xác. Hắn không có ý định khuất phục trước Phiêu Nguyệt. Nhưng câu trả lời của Phiêu Nguyệt hoàn toàn khác với những gì mà hắn mong đợi.

“Ta không có ý định đó.”

“Sao chứ?”

“Ngươi đã cho ta biết rất nhiều thứ rồi. Còn muốn tìm hiểu thêm thì có khác gì là một tên trộm đâu.”

“Gì chứ?”

“Yếu tố nguy hiểm tiếp xúc với Hồng Lệ Tuyết, những điều cần lưu ý.”

“Sao ngươi lại...”

Con ngươi của Âm Quỷ dao động dữ dội như thể có một trận động đất đã xảy ra trong đôi mắt hắn.

Hắn biết một lúc nào đó, Phiêu Nguyệt sẽ giải được ám ngữ nhưng hắn không thể ngờ, Phiêu Nguyệt có thể giải ngay chỉ qua một cái nhìn được.

“Sao ngươi biết?”

“Đa phần ám ngữ đều giống nhau. Chỉ cần biết được nguyên lý thì việc lý giải nó không thành vấn đề.”

“Không thể nào...”

Thật vô lý.

Nếu ám ngữ có thể giải được một cách dễ dàng như thế thì các thích khách đã không phải khổ sở luyện tập để dùng được nó rồi.

Bản thân sự tồn tại của Phiêu Nguyệt đã là một sự vô lý.

‘Hắn gọi bọn ta đến để đối phó với loại người này ư?’

Lần đầu tiên, Âm Quỷ cảm thấy phần nộ và nguyên rửa Lý Duật, người đã ủy thác hắn.

‘Đáng lẽ mình phải nhận ra khi Hồng Lệ Tuyết từ bỏ nhiệm vụ này chứ...’

Hắn hối hận vì đã nhận nhiệm vụ này, nhưng bây giờ hối hận cũng đã muộn.

Âm Quỷ lúc này phải nhanh chóng đưa ra quyết định.

Hắn sẽ chết dưới tay Phiêu Nguyệt hay tự mình lựa chọn cái chết.

Và hắn đã chọn về sau.

“Ngươi sẽ không bao giờ có thể giết ta được đâu. Cái chết của ta sẽ do tự ta quyết định.”

Một thanh phi đao vụt ra từ tay áo của Âm Quỷ.

Hắn tự rạch bụng mình bằng thanh phi đao ấy.

Thanh phi đao rạch một đường dài trên bụng của hắn.

Nội tạng của hắn lòi ra ngoài.

Ám Quỷ cười.

“Hờ hờ! Người... thấy thế nào? Lòng tự trọng của ta là đây đây...”

“Tên bệnh hoạn!”

Phiêu Nguyệt chế giễu hắn bằng một câu.

Ám Quỷ có thể nghĩ rằng tự sát là một việc gì đó đáng tự hào nhưng Phiêu Nguyệt thì không nghĩ thế.

Mạng sống vốn quan trọng hơn lòng tự trọng.

Phải sống thì mới có thể phục thù được, phải sống thì mới có thể xây dựng được lòng tự trọng của mình. Nếu chết, mọi việc xem như kết thúc.

Đã chết rồi thì cứu vớt lòng tự trọng chẳng có tác dụng gì nữa.

Cái chết của Ám Quỷ chỉ là một cái chết vô nghĩa.

Phiêu Nguyệt quay đi bỏ lại thi thể ở Ám Quỷ phía sau.

Dù sao thì Phiêu Nguyệt cũng không có ý định sẽ tìm hiểu thêm điều gì trên người của Ám Quỷ.

Phiêu Nguyệt bước đến bức tường nơi Ám Quỷ đã đặt ám ngữ ở đó.

Phiêu Nguyệt cẩn thận quan sát bức tường.

Sau đó, hắn phát hiện được cả những ám ngữ của những thích khách khác để lại.

Đúng như dự đoán của Phiêu Nguyệt, đây là nơi mà các thích khách liên lạc với nhau.

Đặc biệt là những thích khách của Bách Quỷ Liên.

Cách trao đổi thông tin theo phương thức này là điều mà ngay cả những thích khách của Huyết Ảnh Đoàn cũng không nghĩ tới. Vì vậy nên hắn cảm thấy thật mới lạ.

Phiêu Nguyệt cũng là thích khách nhưng đây là lần đầu tiên hắn thấy trường hợp trao đổi thông tin như thế này. Vậy nên những người thường hay những người trong giang hồ không nhận ra việc này cũng là điều đương nhiên. Có lẽ vì vậy mà những thích khách khắc ám ngữ lên đây khá nhiều.

Bọn họ có thể để lại đây mà không suy nghĩ gì nhiều nhưng với Phiêu Nguyệt thì đó đều là những thông tin quý giá.

Một trong những việc Phiêu Nguyệt có thể làm tốt nhất chính là ghép lại những mảnh ghép nhỏ để khôi phục lại một bức tranh toàn cảnh.

‘Hắc Hồ, Băng Sát, Âm Quỷ, Hồng Liên Tứ Quỷ... và Hồng Lệ Tuyết.’

Như Hồng Lệ Tuyết đã nói, nàng đã bị loại bỏ khỏi nhiệm vụ lần này. Nhưng những người còn lại vẫn có thể nắm bắt thông tin được.

Tổng cộng có sáu thích khách đã đến Nhữ Nam bao gồm Hắc Hồ, Băng Sát và Hồng Liên Tứ Quỷ.

Âm Quỷ đã báo cáo cho Băng Sát, Băng Sát báo cáo cho Hắc Hồ. Điều đó có nghĩa là người có quyền ra quyết định cuối cùng chính là Hắc Hồ.

Hồng Liên Tứ Quỷ chưa có hành động gì đặc biệt. Phiêu Nguyệt vẫn chưa thấy được ám ngữ được viết dưới tên của Hồng Liên Tứ Quỷ.

Giờ hắn đã có được toàn bộ thông tin hắn cần ở đây.

“Ngươi là ai?”

Khi Phiêu Nguyệt rời mắt khỏi bức tường thì nghe thấy giọng nói sắc bén từ phía sau.

Phiêu Nguyệt quay đầu lại thì thấy một nữ nhân khoác trên người toàn ánh vàng hoàng kim.

Một nữ nhân xinh đẹp với những món đồ trang sức bằng vàng và bộ y phục lộng lẫy được thêu bằng chỉ vàng.

Nàng chính là Kim Tú Liên - con gái của Trang chủ Kim Sơn Trang Kim Tấn Trung.

Ánh mắt nàng nhìn Phiêu Nguyệt đầy cảnh giác.

Bởi nơi Phiêu Nguyệt đang nhìn chăm chăm vào ban này chính là bức tường của trang viên ở gần Kim Sơn Trang.

Tệ hơn nữa, thi thể của Âm Quỷ đang nằm đó với nội tạng lòi ra ngoài.

Kim Tú Liên cùng thuộc hạ cảnh giác là điều hiển nhiên.

Nàng đang cùng những thuộc hạ đến Tuyết Dao Trang để nhận tiền cho vay.

Tuyết Dao Trang đã nhận giấy ghi nợ của Chân Gia từ Kim Sơn Trang để uy hiếp Chân Gia, Nam Cung Việt vì không thể đứng nhìn được nữa nên mới đứng ra trả tiền thay cho Chân Gia.

Kim Tú Liên đang trên đường đến lấy số tiền đó. Dĩ nhiên, nàng phải mang theo quân tinh nhuệ để hộ vệ khi mang theo số tiền lớn như thế bên người.

“Người dám ra tay giết người ở gần Kim Sơn Trang sao? Người là ai?”

“Vậy còn người là ai?”

“Ha! Người không biết Kim Tú Liên này là ai sao? Chắc người không phải người ở đây.”

“Kim Tú Liên? Kim Sơn Trang sao?”

“Đúng vậy. Ta là Kim Tú Liên của Kim Sơn Trang.”

Kim Tú Liên ngạo mạn lớn tiếng.

Biệt danh của nàng ở Nhữ Nam là Hoàng Kim Tiên Tử.

Nàng cuồng vàng đến mức điên cuồng và cũng đủ khả năng để bảo vệ được số vàng mà nàng có được.

Phiêu Nguyệt yên lặng nhìn Kim Tú Liên.

Nàng cảm giác như Phiêu Nguyệt đang đọc được tất cả suy nghĩ của nàng vậy.

Ngoại trừ phụ thân của nàng, Phiêu Nguyệt là người đầu tiên khiến nàng cảm thấy như vậy.

Bản năng nàng mách bảo Phiêu Nguyệt không phải là người bình thường.

“Nếu không mau tiết lộ danh tính thì ta sẽ áp chế ngươi đưa về bốn gia đây. À không, dù gì ta cũng trên đường đến Tuyết Dao Trang, ta sẽ dẫn ngươi đến đó. Khi ta còn nói những lời tốt đẹp thì mau nói ra đi.”

“Không thích.”

Kim Tú Liên cau mày trước câu trả lời của Phiêu Nguyệt.

“Hừ! Ngươi tưởng ngươi có quyền lựa chọn sao? Còn làm gì thế, mau bắt hấn cho ta.”

“Rõ!”

Những võ giả của Kim Sơn Trang lao vào Phiêu Nguyệt khi nhận được lệnh của Kim Tú Liên.

Ngay lúc đó, một ý tưởng hay ho nảy ra trong đầu của Phiêu Nguyệt.

Nhưng thật không may, với Kim Tú Liên thì cách đó không hay một chút nào.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT CHAP 252

“Haa!”

Lưu Tam Ý vừa ngáp vừa vươn vai.

Nàng là một trong các Tổ Trưởng Ngoại Đàng của Tuyết Dao Trang. Những khó khăn mà một nữ nhân như nàng gặp phải trước khi trở thành Tổ Trưởng Ngoại Đàng không thể dùng từ ngữ nào để diễn tả nổi.

Giang hồ vốn là nơi không quá phân biệt nam nữ, thế nhưng vẫn chú trọng vào nam nhân hơn cả. Chính vì thế một nữ nhân như Lưu Tam Ý có được địa vị như hiện giờ quả là một việc không dễ dàng gì.

Tuy nhiên nếu là đệ tử của một danh môn, hoặc người sinh ra có xuất thân nổi trội, hay người sở hữu tài năng xuất chúng sẽ thuận lợi hơn.

Họ có thể vượt qua &abzfczkacute;nh mắt phân biệt đối xử của thế gian. Nhưng đáng tiếc Lưu Tam Ý lại không thuộc bất kỳ loại người nào.

Nàng là một nữ nhân bình thường xuất thân từ một gia môn bình thường.

Có điều, Lưu Tam Ý lại có tính nhẫn nại hơn người.

Lưu Tam Ý không khước từ bất cứ việc tu luyện khổ sở nào, nàng cũng không để bản thân có thời gian nghỉ ngơi.

Nàng liên tục tu luyện để trở nên mạnh hơn, và kết quả là nàng đã đường hoàng trở thành một trong các Tổ trưởng Ngoại Đàng của Tuyết Dao Trang.

Người khác tự hỏi liệu nàng có hài lòng với cuộc sống hiện giờ hay không, nhưng thực chất nàng đã thật sự vô cùng mãn nguyện rồi.

Lưu Tam Ý nhận thức rõ ràng những hạn chế của mình. Thế nên nàng không muốn vượt xa hơn thế này nữa.

Mong muốn duy nhất của nàng là có thể sống với thân phận Tổ trưởng này thật lâu.

Hôm nay là ngày đến phiên tổ của nàng canh gác cổng chính của Tuyết Dao Trang.

Chỉ có mỗi Lưu Tam Ý là tỏ ra uể oải, còn đám thuộc hạ lại rất có kỷ cương.

Đương lúc cuộc chiến với Chân Gia diễn ra, bọn họ không được phép buông lỏng kỷ cương dù chỉ một khắc.

Lúc nào họ cũng tập trung xem có kẻ nào dám tiếp cận đến Tuyết Dao Trang hay không.

Trông Lưu Tam Ý tỏ vẻ mệt mỏi thể thôi, nhưng nàng lại không ngừng quan sát xung quanh bằng đôi mắt sắc bén của mình.

‘Hôm nay chắc không có gì lạ.’

May mắn thay, lúc nàng đứng canh gác không có việc gì to tát xảy ra cả. Thế nhưng vẫn còn quá sớm để nàng yên tâm.

Đêm vẫn còn dài, thời gian thi hành nhiệm vụ phải đến tận lúc bình minh. Trong lúc này mà lơ đãng, ngộ nhỡ có chuyện gì xảy ra thì vị trí Tổ trưởng này xem như xong đời.

“Mong là hôm nay không có chuyện gì xảy ra...”

Thế nhưng mong ước của nàng lại không thành hiện thực.

“Mở, mở cửa.”

Nàng nghe thấy giọng nói gấp gáp của ai đó từ đằng xa.

“Cái gì?”

Lưu Tam Ý cùng với các tổ viên liền nhìn về một hướng. Tay họ tự lúc nào đã cầm chặt vũ khí trên thắt lưng.

Nơi ánh mắt họ hướng đến xuất hiện một nam nhân đang công ai đó trên lưng.

Người được công trên lưng lẫn người đang chạy đến toàn thân đều đầm cả máu. Dù vẫn còn xa nhưng mùi máu tanh đã xộc thẳng vào mũi.

Lưu Tam Ý gấp gáp hét lên.

“Ai đó?”

“Tại hạ là võ giả của Kim Sơn Trang. Bây giờ tiểu thư đang nguy kịch nên hãy cho tại hạ vào trong với.”

“Tiểu thư?”

“Vâng! Tú Liên tiểu thư đang bị thương rất nặng.”

Nghe câu trả lời của nam nhân, Lưu Tam Ý và đám tổ viên liền nhìn nhau.

“Kim Tú Liên ư?”

“Đó là con gái độc nhất của Kim Sơn Trang.”

“Trời ạ!”

Đột nhiên gương mặt Lưu Tam Ý trắng bệch cả đi.

Nàng biết Tuyết Dao Trang có mối quan hệ mật thiết với Kim Sơn Trang.

Nếu Kim Tú Liên xảy ra chuyện ở đây, Kim Sơn Trang sẽ cắt đứt thâm tình với Tuyết Dao Trang. Nàng nhất định phải ngăn

chặn việc này xảy ra. Lưu Tam Ý liền vội vàng chạy đến chỗ nam nhân công Kim Tú Liên.

“Cô ta thật sự là Kim Tú Liên đúng chứ?”

“Chẳng phải kiểm tra là được rồi sao?”

Nghe gã nam nhân trả lời, Lưu Tam Ý liền nhìn nữ nhân trên lưng hắn. Mặc dù mặt nàng đã dính đầy máu nhưng Lưu Tam Ý vẫn nhận ra người này chính là Kim Tú Liên.

“Đã xảy ra chuyện gì thế?”

“Trên đường đến đây, bọn ta đã bị tập kích. Tất cả đều chết cả rồi, chỉ có tại hạ và tiểu thư là thoát được.”

“Rốt cuộc là ai chứ?”

“Bây giờ chuyện đó không quan trọng. Phải nhanh chóng đưa tiểu thư đi trị thương gấp. Mau cho bọn ta vào trong đi.”

“A, đúng rồi!”

Lưu Tam Ý liền tỉnh táo lại ngay lập tức.

Nàng vội vàng ra lệnh cho thuộc hạ đang canh giữ cổng chính.

“Mau mở cửa rồi mời y sư đến đây. Ta sẽ đưa Kim tiểu thư đến tân khách sảnh.”

“Vâng!”

Đám thuộc hạ của Lưu Tam Ý liền mở cổng chính của Tuyệt Dao Trang ra.

“Đi theo ta.”

Lưu Tam Ý đích thân hướng dẫn gã nam nhân công Kim Tú Liên.

Nhìn thoáng qua có thể thấy tình trạng của Kim Tú Liên rất nghiêm trọng. Phải nhanh chóng mời y sư đến chữa trị càng sớm càng tốt.

May mắn là hiện giờ có một y sư có thực lực không tồi đang ở Tuyệt Dao Trang.

Ngay khi đặt Kim Tú Liên nằm trên chiếc giường tốt nhất trong tân khách sảnh, y sư cũng hồi hã chạy đến.

Vị y sư không kịp thở mà lao vào bắt mạch cho Kim Tú Liên. Liên sau đó, Lưu Tam Ý gấp gáp hỏi.

“Tình trạng Kim tiểu thư thế nào rồi?”

“Yên lặng đi nào. Ta không tập trung được đây này.”

“Ta...”

“Phải bắt mạch thì mới chẩn bệnh được chứ? Làm ơn bớt ồn ào lại đi.”

“Vâng!”

Trước sự chỉ trích của vị y sư già, Lưu Tam Ý liền ngậm chặt miệng.

Nhìn thế nào cũng thấy tình trạng của Kim Tú Liên không hề khả quan chút nào. Lưu Tam Ý thật sự mong vị y sư kia có thể cứu sống Kim Tú Liên.

Vị y sư nhắm mắt một chốc để bắt mạch cho Kim Tú Liên. Sau đó ông lấy một cây châm bạc trong hộp ra.

Vị y sư vội vàng châm vào người Kim Tú Liên.

Sau khi châm khoảng mười cây, ông mới thở phào nhẹ nhõm.

“Trước tiên ta đã giữ được cái mạng cho cô ta.”

“Phù!”

“An tâm thì còn sớm lắm. Mạch và lực phủ ngũ tạng cô ta đã bị tổn thương nghiêm trọng, nếu không dùng thuốc chữa trị kịp thời, tình trạng sẽ xấu hơn nữa.”

“Ông cứ nói bất cứ thứ gì cần thiết đi. Nếu cô ta chết ở đây, mọi chuyện sẽ nghiêm trọng hơn đây.”

“Được rồi.”

Y sư liền nhìn gã nam nhân đã đưa Kim Tú Liên đến.

“Rốt cuộc là kẻ nào đã dùng thủ đoạn toàn nhẫn như thế với nữ nhân này vậy chứ?”

“Tại hạ cũng không biết.”

“Không biết ư?”

“Vâng! Sự việc diễn ra đột ngột quá nên...”

“Kẻ nào dám cả gan động vào Kim tiểu thư ở Nhữ Nam này kia chứ? Rốt cuộc là ai?”

“Tại hạ cũng không biết. Khó mà đoán được thân phận hần vì trông hần vô cùng bình thường.”

“Người cũng không biết hần dùng loại võ công gì ư?”

“Vâng. Chúng tại hạ bị tấn công trong nháy mắt mà. Ngay khi đám đồng liêu ngã xuống, Tiểu thư đã ra mặt, nhưng, khực...”

Đám thuộc hạ hộ tống Kim Tú Liên bị tấn công chỉ trong tích tắc. Lúc hần tỉnh táo lại thì tất cả đồng liêu đã bị hạ gục rồi.

Kim Tú Liên cũng xông vào, nhưng nàng bị nam nhân kia đả thương nghiêm trọng liên bất tỉnh nhân sự.

“Lúc đó tại hạ chỉ nghĩ đến việc cứu tiểu thư thôi. Vậy nên, tại hạ đã cống tiểu thư một mạch chạy đến đây.”

“Làm tốt lắm! Là ta mới cứu được cô ấy, chứ giao cho y sư khác thì đành chịu chết rồi.”

“Xin đa tạ y sư! Tại hạ nhất định sẽ không quên ân huệ này.”

Gã nam nhân liền nắm tay y sư rồi rít cảm ơn.

Vẻ mặt Lưu Tam Ý lúc này trông khá nghiêm trọng. Kim Tú Liên được cho là khách quý ở Tuyết Dao Trang. Vậy nên Lưu Tam Ý phải báo cáo chuyện này cho trang chủ rồi truy bắt kẻ đã gây ra có sự này.

Lưu Tam Ý nói với y sư.

“Ta sẽ đi báo cáo với trang chủ, Trương y sư hãy chữa trị cho Kim tiểu thư nhé. Tuyết đối không được để tình trạng của cô ta tệ hơn.”

“Cô nương đừng lo. Có ta ở đây thì cô ta không sao đâu.”

“Vậy nhờ ông cả.”

Lưu Tam Ý đứng dậy khỏi chỗ ngồi rồi nhìn gã nam nhân đã cứu Kim Tú Liên.

“Người ra ngoài chờ đi.”

“Tại hạ không thể làm thế. Tại hạ phải bảo vệ tiểu thư.”

“Kim tiểu thư đã có Trương y sư trị thương rồi, người không cần phải lo lắng quá.”

“Nhưng mà....”

“Người ở đây chẳng những không giúp ích được gì mà còn cản trở Trương y sư nữa đây, vậy nên cứ ra ngoài đi.”

Lưu Tam Ý đột nhiên nổi giận với gã nam nhân.

Phải đến lúc này, gã nam nhân mới ử rữ gật đầu.

“Ta sẽ sắp xếp cho người một căn phòng gần đây nên người cứ yên tâm. Có lẽ Trang chủ sẽ cho gọi người đấy.”

“Tại hạ đã rõ.”

Gã nam nhân liền ra ngoài cùng Lưu Tam Ý.

Lưu Tam Ý sai thuộc hạ đưa gã nam nhân đi, còn mình thì đến chỗ của trang chủ.

“Ta có nghe nhầm không? Người nói lại đi nào.”

“Kim Tú Liên tiểu thư của Kim Sơn Trang đã bị trọng thương và được đưa đến bốn trang rồi ạ.”

“Thật sao? Cô ta đang bị thương nặng à?”

Bách Đạo Kính lại hỏi lần nữa để xác nhận rằng hẳn không nghe nhầm.

Lý Duật cau mày nhìn Bách Đạo Kính.

Bách Đạo Kính liền nhanh chóng im lặng cúi đầu.

“Mọi chuyện là thế nào?”

“Họ nói rằng định đến bốn trang để nhận lại tiền.”

“Tiền á?”

“Là số tiền mà họ cho Chân Gia mượn được ghi trong giấy ghi nợ ạ.”

“Có phải là 7.000 lượng không?”

“Vâng!”

“Vậy là lúc đến đây nhận tiền họ đã bị cuốn vào trận chiến.”

“Đúng vậy ạ.”

Lý Duật thoáng cau mày.

Sự việc nằm ngoài dự tính của hắn đã diễn ra.

Hắn vô cùng chán ghét việc phát sinh biến số thế này. Bởi lẽ những thứ hắn đã lên kế hoạch tỉ mỉ có thể đổ vỡ chỉ trong tích tắc.

“Còn hung thủ thì sao?”

“Theo lời gã nam nhân công cô ta đến thì hắn ta là người có ngoại hình hết sức bình thường. Hắn cũng nói thêm rằng gần đây xuất hiện thi thể, lại có gì đó đáng ngờ nên Kim tiểu thư không thể lơ được.”

“Rồi sao?”

“Thế nhưng đối phương có vẻ là một cao thủ. Chẳng biết bị làm sao mà đám hộ vệ đều bị hạ hết cả, Kim tiểu thư cũng bị thương nặng.”

“Ừm!”

“May là gã nam nhân công Kim tiểu thư biết bồn trang có y sư nên đã đến đây. Nhờ vậy mới cứu được tính mạng của cô ấy.”

“Cũng khá đấy. Vậy ra hắn đã biết chuyện Trương y sư là một danh y.”

“Đúng vậy ạ.”

“Ta hiểu rồi. Được Trương y sư chữa trị thì không chết được đâu. Khi nào cô ta tỉnh lại thì báo cho ta hay. Ta muốn đích thân nói chuyện với tiểu thư.”

“Thuộc hạ đã rõ rồi ạ.”

Lý Duật vẫy tay một cái, Bách Đạo Kính liền cúi đầu rời đi.

Còn lại một mình, Lý Duật liền lẩm bầm.

“Tại sao bồn trang lại xảy ra chuyện này chứ?”

Đột nhiên hắn cảm giác vô cùng khó chịu.

Lý Duật uống một ngụm trà.

Đây là loại trà Long Tĩnh mà hắn thích nhất. Bình thường chỉ cần uống một tách trà Long Tĩnh thì tâm trạng sẽ tốt hơn hẳn,

nhưng lần này lại khác.

Cảm giác khó chịu ấy vẫn không hề biết mất dù chỉ một chút.

Cạch!

Lý Duật dần mạnh tách trà xuống rồi nhìn vào không trung.

“Hắc Hổ!”

“Người gọi ta?”

Gã nam nhân gầy như bộ xương khô liền xuất hiện như một bóng ma.

“Tên khốn đó đang ở đâu?”

“Tên khốn nào?”

“Phiêu Nguyệt ấy.”

“Trốn rồi.”

“Trốn á?”

“Sau khi rời khỏi Chân Gia, hắn đã che giấu hoàn toàn tung tích của mình. Ta đã cử thuộc hạ đi, nhưng khó mà theo dõi được hắn.”

“Lại mất dấu hắn rồi sao?”

Nghe câu hỏi của Lý Duật, Hắc Hổ liền tỏ ra bức bối.

“Người đừng quên, hắn ta cũng là loại người giống bọn ta. Nếu muốn, hắn có thể bốc hơi khỏi thế gian này mà không để lại chút dấu vết nào đấy.”

“Vậy nên các người mới không tìm ra?”

“Ý ta không phải thế. Chỉ là tốn chút thời gian thôi, nhất định sẽ tìm ra hắn mà. Ám Quỷ đang theo dõi hắn nên vấn đề chỉ còn lại chỉ là thời gian thôi.”

“Có chắc không?”

“Hừ hừ! Xem kìa, Tổng quản. Trên đời này không có ai trốn được ánh mắt của Bách Quỷ Liên đâu.”

“Ta hy vọng lời người nói là đúng.”

“Người cứ kinh thường Bách Quỷ Liên...”

“Tốt hơn là người đừng lôi cái tên Bách Quỷ Liên ra trước mặt ta. Bách Quỷ Liên không thể trở thành lá chắn cho người đâu.”

“Cái gì?”

“Chỉ cần ta muốn, ta có thể cho Bách Quỷ Liên biến mất chỉ trong một buổi sáng thôi. Người nghĩ ta nói dối ư?”

Ánh mắt Lý Duật lúc này đã lạnh đi mấy phần.

Hắc Hồ nhìn chằm chằm Lý Duật.

Trong lòng hắn đã muốn xé toạc cái miệng thích nói lời ngạo mạn của Lý Duật ra. Hắn có đủ thực lực và tự tin để làm vậy. Nhưng hắn lại không được manh động.

Đối phương là nhân vật mà đến Minh chủ Bách Quỷ Liên cũng không thể tùy tiện động vào.

Hắc Hồ không biết rõ thân phận của Lý Duật, nhưng Minh chủ đã dặn dò không được làm trái ý của Lý Duật.

Hắc Hồ liền bật cười lớn.

“Haha! Sao lại nói mấy lời tàn nhẫn như thế chứ. Ta biết rồi! Ta cẩn thận chút là được mà. Người cứ thả lỏng đi. Làm người ta sợ chết đi được.”

“Vậy còn hắn ta?”

“Ta sẽ tìm thấy hắn trong vòng 2 ngày.”

“Ta cho người một ngày.”

“Vậy thì ngắn quá... Ta biết rồi. Ta sẽ tìm hắn nội trong một ngày là được chứ gì.”

Hắc Hồ liền giơ tay lên giả vờ làm điệu bộ như thể đang đầu hàng.

253

Cuộc chiến giữa Chân Gia và Tuyết Dao Trang đã chạm đến nấc thang sinh tử.

Thoạt đầu bọn họ còn quan tâm đến nhau ở một mức độ nào đó nhưng số người thương vong ngày càng tăng khiến cho

cảm xúc khó chịu đã lên đến cực độ.

Những võ giả của Chân Gia bị Tuyết Dao Trang phục kích và giết chết. Những võ giả của Tuyết Dao Trang cũng bị rơi vào vòng vây của Chân Gia và bị tiêu diệt.

Mọi chuyện cứ thế mà lặp đi lặp lại vô số lần, thiệt hại của cả hai bên đều lớn dần như cục tuyết đang lăn.

Nếu chỉ đơn thuần là võ giả của hai thế lực đều bị giết chết thì mọi chuyện sẽ không đến mức lớn như vậy. Vấn đề ở đây là hầu hết những võ giả đến giúp sức cũng đã thiệt mạng.

Nếu như vậy thì sư môn hoặc những người có liên quan đến võ giả đã chết ấy sẽ kéo đến Nhữ Nam để trả thù cho họ.

Cuộc chiến giữa Tuyết Dao Trang và Chân Gia nay đã vượt ra ngoài phạm vi một cuộc chiến nhỏ tranh giành quyền bá chủ ở Nhữ Nam.

Đã có nhiều trí giả đã cảnh báo cuộc chiến giữa hai môn phái có thể trở thành thiên hạ đại chiến. Nhưng đã gọi là tham vọng của con người thì đâu thể dễ dàng bị dập tắt bởi lời cảnh cáo của ai đó.

Giang hồ đã yên bình suốt mấy chục năm qua.

Những võ giả đã trải qua nỗi kinh hoàng của cuộc Ma Thiên Đại Chiến nay cũng đã có tuổi và rửa tay gác kiếm, những ký ức của thời điểm đó đã bị mọi người quên lãng.

Thế nhưng, khi những người có thâm niên vẫn đang chịu đựng mà không lui về nghỉ ngơi cảnh báo sự tàn khốc của chiến tranh cho những võ giả trẻ tuổi thì họ lại làm ngơ lời cảnh cáo đó.

Suốt thời gian qua, những võ giả trẻ tuổi ai cũng đều muốn có một cơ hội để tên tuổi của mình được vang danh trong khắp giang hồ.

Và cách tốt nhất để làm vang danh danh tiếng của mình chính là tích cực tham gia vào những cuộc chiến lớn.

Tuyết Dao Trang và Chân Gia.

Ai đúng ai sai không quan trọng.

Quan trọng là một đấu trường hỗn độn đã mở ra để họ khiến tên tuổi của mình vang danh khắp giang hồ.

Cũng vì thế mà những võ giả từ khắp nơi trong thiên hạ hướng về Nhữ Nam.

Nhữ Nam lúc này đã trở thành tâm điểm của phong bão.

Người bàng hoàng nhất lúc này hẳn không phải là Chân Gia hay Tuyết Dao Trang mà chính là Thiếu Lâm Tự.

Bọn họ đã tin rằng một mình họ có thể kiểm soát được cuộc chiến giữa Chân Gia và Tuyết Dao Trang. Cũng chính vì thế mà Thiếu Lâm Tự mới phái những vị hòa thượng xuống để hòa giải cho đôi bên. Nhưng quy mô cuộc chiến đã vượt ra khỏi tầm kiểm soát, trái với mong đợi của họ.²

Nếu cứ tiếp tục mặc kệ cuộc chiến này thì nó thực sự sẽ trở thành một nguyên nhân để dẫn đến cuộc đại chiến của thiên hạ. Chính vì thế mà nỗi khổ tâm của Vân Hải cùng với những hòa thượng khác càng ngày càng lớn.

Mặc dù Chân Kỳ Vũ đã ban lệnh trục khách cho bọn họ nhưng Thiếu Lâm Tự vẫn không rời đi mà vẫn ở lại Chân Gia. Mặc dù họ bị tổn thương lòng tự trọng nhưng bọn họ vẫn chấp nhận bị lăng mạ ở lại Chân Gia để quan sát sự việc.

Cũng chính vì thế mà họ phải luôn để mắt đến Chân Kỳ Vũ, nhưng nỗi nhục nhã chùng này thì họ vẫn có thể chịu đựng được.

“A di đà phật! A di đà phật!”

Trời đã khuya nhưng Vân Hải vẫn không thể nào ngủ được nên đã một mình đi dạo ở hậu viên.

Cho đến trước khi bước vào Chân Gia, Thành Nham vẫn bưng bưng khí thế. Nhưng khi nhận được cú sốc từ Phiêu Nguyệt, y chỉ nhót mình trong căn phòng nhỏ.

Thiền trượng được làm từ huyền thiết đã bị vỡ làm đôi. Sự đả kích ấy quá lớn đối với một hòa thượng như Thành Nham.

Đó chính là một sự thất bại đầu tiên mà người có biệt danh là Cuồng Phật được trải nghiệm.

Điều khiến y bàng hoàng hơn cả ấy chính là phản ứng của Chân Gia và Nam Cung Việt.¹

Y tưởng rằng Chân Gia sẽ không thể nói gì vì Chân Gia lúc này đã bị dồn đến đường cùng. Nhưng thực tế lại khác.

Chân Kỳ Vũ tỏ rõ thái độ căm ghét của mình dành do bọn họ, Nam Cung Việt của Thủ Thiên Hội cũng lớn tiếng khiển trách bọn họ.

Chuyện xảy qua quá đổi mới lạ với Thành Nham.

Từ trước đến nay, mọi chuyện luôn xảy ra theo ý muốn của y.

Bởi dù sao y cũng là một người có tài năng về võ thuật, hơn nữa cũng có cái danh là đệ tử của Thiếu Lâm Tự.

Vì thế nên không một ai dám nói với y rằng y đã sai cả. Những sư huynh của y cũng luôn động viên, cổ vũ cho y thay vì khiển trách.

Cũng chính vì vậy nên Thành Nham mới trở nên kiêu ngạo và luôn cho mình là đúng.⁸

Lần đầu tiên, y cảm thấy nghi ngờ về suy nghĩ của mình.

Đó chính là lý do tại sao Thành Nham lại chỉ nhốt mình trong phòng trong suốt những ngày qua.

Trong lòng của Vân Hải cũng trở nên đảo lộn.

Bởi bọn họ đã đến đây nhưng vấn đề chỉ chồng chất thêm vấn đề chứ không giải quyết được chuyện gì cả.

“A di đà phật! Phải làm thế nào bây giờ?”

Vân Hải là một người nhanh nhạy.

Ông hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra ở Nhữ Nam lúc này.

Chỉ cần sơ sẩy một chút, một cuộc đại chiến có thể bùng nổ ở nơi mà Thiếu Lâm Tự đang thống trị là Hà Nam. Ông nhất định phải ngăn chặn tình huống xấu nhất có thể xảy ra ấy.

“Đến tận đây rồi mà vẫn nghe thấy giọng của mấy tên đầu trọc à.”

Bỗng ông nghe thấy một giọng nói lạnh lùng vang lên ở bên tai.

‘Ai vậy?’

Vân Hải nhìn về nơi có giọng nói phát ra.

Nơi đó có một đình viện nhỏ. Trên lan can của đình viện có người đang ngồi một mình uống rượu.

Ngay khi nhìn thấy người đó, Vân Hải cảm giác như trái tim của mình đang co thắt lại. Bởi vì toàn thân người đó tỏa ra một khí thế sắc bén đến mức có thể đục khoét được trái tim của ông.

Chỉ cần nhìn qua, Vân Hải đã có thể nhận ra ngay danh tính của người đó.

“A di đà phật! Thì ra là tiền bối Kiếm Tôn.”⁶

Người một mình nhàn nhã uống rượu ấy chính là Kiếm Tôn Hàn Hữu Thiên.

Hàn Hữu Thiên đứng dậy khỏi lan can khi thấy Vân Hải chào mình.

“Người âm ỉ quá làm ta uống rượu không được.”

“Vậy tại sao tiền bối lại uống rượu một mình vậy? Xem ra tiền bối đang có rất nhiều chuyện cần phải suy nghĩ.”⁸

“Chẳng phải do các người hết sao?”

“Sao ạ?”

“Các người can thiệp vào chuyện này khiến cho vấn đề càng trở nên tồi tệ hơn còn gì.”

“A di đà phật! Tiểu tử không hiểu tiền bối đang nói gì cả.”

“Đúng là một tên nham hiểm! Người định phải bỏ trách nhiệm đến cùng sao?”

“Tiểu tử thật sự không biết tiền bối đang nói gì cả. Nhưng chẳng phải tiền bối muốn Chân Gia tiêu tòng sao? Không lẽ giờ tiền bối đã thay đổi ý định rồi?”

“Không! Suy nghĩ của ta vẫn không thay đổi. Ta cũng muốn một gia môn vô dụng như Chân Gia bị diệt môn.”

“Vậy tại sao tiền bối lại...?”¹

“Bởi vì các người đã đuổi hắn đi.”

“Hắn?”

“Phiêu Nguyệt.”

“Phiêu Nguyệt? Sao tiền bối lại quan tâm đến tên thích khách đó vậy?”

Vân Hải bày ra vẻ mặt nghi ngờ.

Bởi một người như Hàn Hữu Thiên hoàn toàn không có lý do gì để phải quan tâm đến một tên thích khách cả.

“Nếu hắn chỉ là một tên thích khách bình thường thì ta sẽ không quan tâm đến hắn rồi. Nhưng hắn không hề tầm thường. Điều đó hắn ngươi cũng rõ nhỉ?”

“Chuyện đó...”

“Ngươi nghĩ Thành Nham bị mất mặt chỉ là chuyện tình cờ sao?”

“...”

Vân Hải hoàn toàn không thể phủ nhận.

Không những Thành Nham mà những đệ tử của Thiếu Lâm Tự đi cùng cũng bao vây lấy Phiêu Nguyệt nhưng không thể làm được gì hắn. Tệ hơn nữa, Phiêu Nguyệt đã xuyên qua lớp người và biến mất.

Uy vũ của hắn đã vượt quá một thích khách tầm thường.

Hàn Hữu Thiên hỏi lại.

“Ngươi có tự tin sẽ ngăn được hắn khi hắn thực hiện một cuộc ám sát không?”

“Thiếu Lâm Tự không yếu đến mức không thể hạ nổi một tên thích khách.”

“Nhảm nhí!”

“Dù là Kiếm Tôn đi chăng nữa thì tiêu tăng vẫn mong tiền bối tự chủ lời nói của mình.”

“Ngươi cũng có lòng tự trọng đấy à? Hờ hờ!”

“Tiền bối!”

“Các ngươi biết danh tính của hắn nhưng vẫn tấn công hắn sao?”

“Đúng vậy.”

“Các người đã biết danh tính của hắn mà vẫn mù quáng tấn công hắn như vậy sao? Haha! Thiếu Lâm Tự của thiên hạ tới số rồi.”

“Tiền bối, xin đừng xúc phạm Thiếu Lâm!”

“Nếu không muốn bị chê cười thì các người phải hành động cho đúng mực đi chứ. Bọn đầu trọc không có chứng cứ đã vội vàng tấn công hắn, đã vậy còn không thể áp chế hắn và để hắn vụt mất. Ta không biết tại sao Vân Chí lại cử người cùng Thành Nham đến đây đây. Chẳng phải tổ hợp này quá tệ hại sao? Nếu hắn gửi Vân Tổng đến đây thì mọi chuyện chắc sẽ không trở nên nghiêm trọng đến vậy.”

“Chuyện đó...”

Vân Hải không có gì để biện minh.

Hàn Hữu Thiên tặc lưỡi nhìn Vân Hải.

Hàn Hữu Thiên không thích Phiêu Nguyệt.

Hắn kiêu ngạo và không tôn trọng bậc tiền bối đã khuất. Dù vậy, y vẫn mặc kệ Phiêu Nguyệt với kỳ vọng có thể tìm ra được sự thật liên quan đến cái chết của đệ tử mình.

Nhưng hy vọng của y dường như đã tan thành mây khói khi đám đệ tử của Thiếu Lâm Tự đuổi Phiêu Nguyệt đi.

Cũng chính vì thế mà cơn giận của Hàn Hữu Thiên đã đạt đến đỉnh điểm.

“Nói với cái tên Thành Nham đó là đừng có xuất hiện trong tầm mắt của ta nữa. Một khi hắn xuất hiện trước mắt của ta thì ta sẽ cho hắn thấy địa ngục thực sự là gì đấy.”

“Xin tiền bối đừng lo!”

“Nhanh chuyển qua bên này.”

“Chết tiệt!”

“Y sư, y sư!”

Bỗng có tiếng ồn ào vang lên ở lối vào của Chân Gia khi Vân Hải đang trấn tĩnh Hàn Hữu Thiên.

Hàn Hữu Thiên cùng Vân Hải đều nhú mào.

Bởi bọn họ cảm nhận được một bầu không khí khác thường.

Bọn họ không ai rủ ai, cùng nhau chạy về phía cổng.

Trước cổng Chân Gia, có vô số người chết và người bị thương nằm trên xe kéo được đưa vào Chân Gia.

Hơn một trăm người thiệt mạng và tất cả những người bị thương đều bị thương nặng. Hình ảnh của những thi thể chất đống trên xe kéo thực sự rất khủng khiếp. Người thì bị chém, người thì co quắp, người thì thè hết lưỡi ra.

Lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy cảnh này kể từ khi đến Chân Gia.

Suốt thời gian qua đã có rất nhiều người chết và bị thương nhưng đây là lần đầu tiên có nhiều thương vong chỉ trong một đêm đến như vậy.

“A di đà phật!”

“Hừm!”

Vân Hải nhắm nghiền mắt, Hàn Hữu Thiên thì hắng giọng.

Khung cảnh trước mắt quá đổi kinh hãi đến mức một người đã trải qua vô vàn khó khăn trong giang hồ cũng không thể giữ bình tĩnh được.

“Đã có chuyện gì vậy?”

Những võ giả của Chân Gia nghe tin liền chạy tới hỏi những võ giả bị thương.

“Bọn ta đã bị phục kích.”

“Phục kích sao?”

“Vâng! Lần đầu tiên ta thấy chúng. Chúng giống lãng nhân hơn là võ giả.”

“Ý huynh là ở Tuyết Dao Trang có những người như thế sao?”

“Bọn họ tự gọi mình là Hắc Vân Binh Đoàn.”

“Hắc Vân Binh Đoàn sao?”

“Vâng! Bọn họ rất thành thạo trong việc hoạt động tập thể. Chúng ta phải mau xây dựng đối sách thôi.”

Những võ giả bị thương hộc máu rồi nói.

Đôi mắt Hàn Hữu Thiên chùng xuống.

“Có vẻ như Tuyết Dao Trang đã lôi cả đoàn lãnh khách đến đây rồi.”

“Chuyện đó...”

“Lão trọc! Giờ ngươi có tự tin rằng mình có thể hòa giải được cuộc chiến giữa Chân Gia và Tuyết Dao Trang nữa không? Ngươi nghĩ ngươi có thể thuyết phục họ bằng cái lưỡi tầm thường của mình đó sao?”

“...”

“Nếu các ngươi thực sự muốn ngăn chặn cuộc chiến của bọn họ thì mau huy động quân tinh nhuệ đến áp chế bọn họ bằng vũ lực đi. Đó là cách duy nhất để giảm bớt thiệt hại đấy.”

“A di đà phật!”

“Lựa chọn nằm ở ngươi đấy, lão trọc!”

Vân Hải chỉ biết im lặng trước lời nói của Hàn Hữu Thiên.

Bầu không khí ở Tuyết Dao Trang rất nhộn nhịp, trái ngược với Chân Gia đang rơi vào trầm lắng.

Bởi vì bọn họ đã thắng lớn trong trận chiến diễn ra cách đây một canh giờ trước.

Cuộc chiến này ban đầu vốn là một cuộc chiến bất lợi cho Tuyết Dao Trang.

Những võ giả của Chân Gia đã tấn công một cách quyết liệt, và bọn họ có nguy cơ bị tiêu diệt.

Và rồi Hắc Vân Binh Đoàn xuất hiện.

Họ bất ngờ xuất hiện và tấn công từ phía sau của Chân Gia.

Nhờ vậy mà những võ giả của Tuyết Dao Trang mới có thể thoát ra được cảnh nguy kịch và hợp lực với Hắc Vân Binh Đoàn khiến cho Chân Gia bị thiệt hại nặng nề.

Đó là một chiến thắng thành công nhất kể từ khi cuộc chiến giữa Chân Gia và Tuyết Dao Trang nổ ra.

Khí thế của Tuyết Dao Trang cũng vì thế mà tăng lên hùng hực. Tuyết Dao Trang đã phục vụ rượu và thức ăn cho những thuộc hạ chiến thắng trở về. Cũng vì thế mà bầu không khí ở Tuyết Dao Trang lúc này vui vẻ hơn bao giờ hết.

Mọi nơi trong Tuyết Dao Trang lúc này rất âm ỉ, nhưng lại có một số nơi rất im ắng.

Đặc biệt là phòng của Kim Tú Liên.

Tình trạng của Kim Tú Liên vốn nguy kịch nên bầu không khí ở đây đặc biệt yên tĩnh.

Vì Kim Tú Liên là một nhân vật đặc biệt nên phòng của nàng ấy cũng được canh gác nghiêm ngặt. Tuyết Giang Diễm đã đặc biệt cử quân tinh nhuệ đến bảo vệ cho nàng và truyền tin đến cho Kim Sơn Trang.

Ngay khi nghe tin Kim Tú Liên bị thương, Kim Tấn Trung lập tức phái quân tinh nhuệ của Kim Sơn Trang đến.

Trách nhiệm của Tuyết Dao Trang là bảo vệ Kim Tú Liên cho đến khi Kim Sơn Trang tới. Cũng chính vì thế nên vòng vây canh gác càng ngày càng được thắt chặt.

Các võ giả ai ai cũng tròng mắt canh gác nghiêm ngặt. Bỗng có ai đó mở cửa và bước ra.

“A! Là Lâm huynh sao?”

“Cơ thể của huynh thế nào rồi?”

Ngay khi nhìn thấy người đó, võ giả canh gác ngay lập tức thả lỏng ánh mắt đầy cảm giác.

Nam nhân vừa mở cửa bước ra ngoài chính là người đã công Kim Tú Liên đang bất tỉnh trên lưng và đến đây. Dù bản thân hắn cũng bị thương không nhẹ nhưng hắn đã bảo vệ Kim Tú Liên đến cùng và đi đến tận đây.

Đó là một hành động đáng được tôn trọng với tư cách giữa những võ giả với nhau.

Cũng vì thế mà những võ giả ở Tuyết Dao Trang đều nhìn người nam nhân ấy bằng ánh mắt đầy thiện chí.

Hắn tự xưng mình là Lâm Quyền Ngọc.

Lâm Quyền Ngọc xoa một bên vai bị thương rồi trả lời.

“Ta đã đỡ hơn rồi. Còn tiểu thư của ta thì sao?”

“Huynh đừng lo quá, Trương y sư vẫn luôn bên cạnh chăm sóc cho tiểu thư.”

“Vậy sao?”

“Huynh đã lập được công lớn rồi. Chắc chắn huynh sẽ được Trang chủ của quý trang trọng thưởng thôi.”

“Ta không cần phần thưởng gì đâu. Nhưng mà ở trong phòng cả ngày khiến toàn thân ta ê ẩm hết rồi. Liệu ta có thể đi dạo một vòng không?”

“Được chứ. Vừa hay Trang chủ đang mời rượu và thức ăn, huynh đến đó dùng đồ ngon đi.”

“Vậy sao?”

“Huynh chỉ cần đi đến sân luyện võ ở ngoại viên là sẽ thấy có người ở đó thôi. Huynh cứ dùng bữa với bọn họ đi nhé.”

“Đa tạ. Vậy ta xin phép.”

Lâm Quyền Ngọc chấp tay chào võ giả đã tận tình giải thích cho mình sau đó bước đi.

Trên đường đến sân luyện võ, Lâm Quyền Ngọc đã gặp phải rất nhiều người của Tuyết Dao Trang nhưng không một ai nghi ngờ gì hắn cả.

Và cứ thế, Lâm Quyền Ngọc lặng lẽ đi lướt qua những người ở Tuyết Dao Trang.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 254

Nghe tin Kim Tú Liên bị trọng thương, Kim Tấn Trung đứng bật dậy khỏi ghế thái sư.

“Người nói gì vậy hả? Tú Liên bị trọng thương ư. Còn dám hộ vệ thì làm sao cơ?”

“Có vẻ đã chết không còn một tên ạ.”

“Chết ư? Bọn chúng là kẻ thế nào mà lại chết chứ?”

“Xin trang chủ thứ lỗi ạ.”

Đây vốn không phải lỗi của Tổng quản nhưng hẳn lại quỳ mọp người xuống đất.

Bởi lẽ hẳn hiểu rõ cơn phần nộ của Kim Tấn Trung khủng khiếp đến mức nào.

Kim Tú Liên là con gái duy nhất của Kim Tấn Trung. Ông ta còn có người cháu là Kim Hữu Tân, nhưng làm sao có thể sánh với con ruột là Kim Tú Liên được cơ chứ?

“Rốt cuộc là kẻ nào đã gây ra loại chuyện này chứ? Là Tuyệt Dao Trang hay là Chân Gia? Bọn chúng ôm hận vì tờ giấy ghi nợ ư?”

“Nếu Chân Gia độc ác như thế đã không bị Tuyệt Dao Trang dồn ép rồi ạ.”

“Vậy tóm lại kẻ nào đã tấn công Tú Liên chứ? Là kẻ nào hả?”

Trước tiếng hét của Kim Tấn Trung, đồ đạc bên trong đại điện đều chịu một phen chấn động. Tổng quản lúc này chỉ biết nhìn Kim Tấn Trung với ánh mắt sợ hãi.

Thật ra có rất nhiều nghi phạm, không thể chỉ đích danh bất kỳ ai cả.

Kim Tấn Trung đã tạo ra Diêm Vương Đội mới tích lũy được của cải như ngày hôm nay.

Trong số những người đã bị Diêm Vương Đội đòi nợ, không một ai có kết cục tốt đẹp cả. Tất cả bọn họ đều chất chồng nợ nần rồi bị bán thành nô lệ hoặc tự kết liễu cuộc đời mình trong tuyệt vọng.

Bọn họ đều là những người có thù oán sâu sắc với Kim Tấn Trung. Thế nên bất cứ ai trong số họ đều có khả năng tấn công Kim Tú Liên.

“Người mau bảo Hữu Thiên đến bảo vệ Tú Liên, rồi phái Diêm Vương Đội truy tìm hung thủ cho ta.”

“Thuộc hạ đã rõ rồi ạ.”

Tổng quản liền gấp gáp trả lời.

Diêm Vương Đội đều là những kẻ vô tình, độc ác đến mức có thể ra tay không từ thủ đoạn nào.

Võ công chúng khá cao cường, vậy nên đối với người Nhữ Nam, chúng được cho là đáng sợ hơn cả tử thần.

Việc cử cả Diêm Vương Đội ra trận cho thấy Kim Tấn Trung đã nổi giận đến mức nào.

“Xem tình hình thế nào rồi bảo chúng đưa Tú Liên về đây. Chúng ta cũng có y sư giỏi mà.”

“Chuyện đó tạm thời có hơi khó đấy ạ.”

“Tại sao?”

“Tiểu thư bị thương nghiêm trọng, nếu di chuyển mà xảy ra sơ suất gì sẽ càng tệ hơn ạ.”

“Chết tiệt!”

Kim Tấn Trung không kìm chế được cơn thịnh nộ mà đập mạnh tay xuống bàn.

“Người mau nói với Hữu Tân. Nếu có chuyện gì xảy ra với Tú Liên, ta nhất định sẽ truy cứu trách nhiệm của hắn. Vậy nên phải bảo vệ cho đằng hoàng vào.”

“Vâng!”

“Người ra ngoài đi!”

Kim Tấn Trung vừa phát tay, tổng quản liền cúi thấp đầu lui ra ngoài.

Kim Tấn Trung lúc này mới lâm bẫm.

“Ta không biết người là kẻ nào, nhưng chỉ cần để ta tóm được, ta nhất định sẽ lột da người.”

Tuyết Giang Diễn mở rộng cửa sổ nhìn ra toàn cảnh nội viện.

Mặc dù đêm đã khuya, bên trong lại được treo rất nhiều đèn lồng, thế nên bầu không khí mang lại cảm giác vô cùng thanh vắng.

Bên trong Tuyết Dao Trang được các gia đình chăm chút kỹ lưỡng nên trông rất đẹp. Thế nhưng, dù phong cảnh có hữu

tình đến mấy cũng không mang lại cảm hứng cho Tuyết Giang Diễm. Tuyết Giang Diễm vốn chỉ nhìn lướt qua nơi này thôi.

Nơi y đang để mắt đến chính là ngọn Thiên Trung Sơn đã bị Chân Gia cướp đi.

Mong ước duy nhất của y chính là lấy xây dựng lại Tuyết Dao Trang trên đỉnh Thiên Trung Sơn. Chỉ cần làm được như thế, y có thể hiến dâng cả linh hồn mình.

Lúc Tuyết Giang Diễm vừa đặt chén trà xuống bên cạnh thì...

“Trang chủ!”

Y nghe thấy giọng nói của võ giả đang bảo vệ gần đó.

“Có chuyện gì?”

“Có khách ghé thăm ạ, họ bảo muốn gặp Trang chủ.”

“Là ai thế?”

“Là công tử Chương Hồ Niên đến từ Vũ Kiếm Sơn Trang ạ.”

“Vũ Kiếm Sơn Trang ư?”

Đột nhiên đôi mắt Tuyết Giang Diễm vụt qua tia sáng.

Vũ Kiếm Sơn Trang nằm ở Tiềm Sơn - An Huy, cách Tuyết Dao Trang khoảng 200 dặm. Thật sự khó mà nghĩ một môn phái ở nơi xa xôi như thế tìm đến giúp đỡ cho Tuyết Dao Trang.

“Humm!”

Sau một hồi đắn đo, Tuyết Giang Diễm liền ra lệnh mời Chương Hồ Niên vào trong.

Một chốc sau, cánh cửa bật mở, một tráng niên bước vào phòng y.

Đường nét gương mặt hắn rất hài hòa, khiến người khác cảm thấy vô cùng dễ gần.

Hắn ta chính là Chương Hồ Niên, đại công tử của Vũ Kiếm Sơn Trang.

Chương Hồ Niên làm thế bao quyền chào hỏi Tuyết Giang Diễm.

“Vãn bối Chương Hồ Niên của Vũ Kiếm Sơn Trang, hân hạnh được diện kiến Tuyết Đại hiệp.”

“Hân hạnh! Lệnh tôn vẫn khỏe chứ?”

“Người vẫn khỏe ạ.”

“Ta đã từng gặp lệnh tôn từ xa rồi. Ông ấy quả là một võ giả xuất chúng, toát ra khí thế anh hùng không ai sánh bằng.”

“Xin đa tạ Đại hiệp. Phụ thân cũng nói Tuyết Đại hiệp đây là một người rất tài ba.”

“Ô! Thế à?”

“Phụ thân có bảo nếu ở cùng với ngài chắc chắn sẽ học hỏi được rất nhiều thứ, vậy nên vãn bối mới mạo muội đến đây diện kiến một lần.”

“Xin chân thành đa tạ.”

Tuyết Giang Diễn liền cúi đầu.

Bề ngoài trông có vẻ đang hứng khởi, nhưng Tuyết Giang Diễn hoàn toàn không tin lời của Chương Hồ Niên.

Cả Chương Hồ Niên cũng như thế.

Tuyết Đào Trang và Vũ Kiếm Sơn Trang từ trước đến nay chưa từng qua lại với nhau. Họ chẳng có lý do gì để gặp mặt nhau cả.

Việc Tuyết Giang Diễn từng gặp phụ thân của Chương Hồ Niên cũng là giả, và cả việc Chương Bình Sơn bảo Tuyết Giang Diễn có nhiều thứ cho con trai ông hỏi cũng không phải sự thật.

Tất cả chỉ là mấy lời lịch sự mà thôi.

Tuyết Giang Diễn mỉm cười rồi nói.

“Ừm! Không biết Thiếu hiệp từ nơi xa xôi như Vũ Kiếm Sơn Trang đến đây có việc gì thế? Chắc không phải đến đây chỉ để gặp ta nhỉ.”

“Thật ra vãn bối đến đây là có việc muốn nhờ.”

“Thế à?”

“Nếu Trang chủ giúp đỡ, văn bối sẽ dốc hết sức giúp đỡ cho Tuyết Dao Trang.”

“Đây có phải là ý của thân phụ thiếu hiệp không?”

“Đúng vậy ạ.”

Nghe Chương Hồ Niên đáp lời, Tuyết Giang Diễn càng cười tươi hơn.

Vì khoảng cách xa xôi nên việc Vũ Kiếm Sơn Trang đích thân đến chỉ viện cho Tuyết Dao Trang là điều không thể, và Tuyết Giang Diễn cũng không dám nghĩ tới. Thế nhưng, chỉ cần Vũ Kiếm Sơn Trang bày tỏ ý muốn tương trợ cho Tuyết Dao Trang, rõ ràng sẽ vô cùng có lợi cho y.

Điều quan trọng trên giang hồ chính là xây dựng được danh nghĩa. Đôi khi chỉ cần có sự ủng hộ của môn phái lớn như Vũ Kiếm Sơn Trang sẽ mang lại sức mạnh to lớn hơn bất kỳ thứ gì.

Tuyết Giang Diễn chỉ mong mỏi ở Chương Hồ Niên và Vũ Kiếm Sơn Trang bấy nhiêu mà thôi.

“Nói cho ta việc ngươi muốn nhờ là gì đi.”

“Tiểu đệ của văn bối đã bị sát hại, bảo vật trong nhà cũng bị cuồn mất rồi.”

“Nói chi tiết ta nghe xem.”

“Trong nhà văn bối vốn có một thanh kiếm gia bảo được truyền từ đời này sang đời khác.”

“Đó là một danh kiếm ư?”

“Tên của nó là Công Bố Kiếm.”

“Hình như ta từng nghe qua rồi. Nghe nói nó là danh kiếm được rèn từ rất lâu rồi.”

“Đúng thế. Hắn ta đã cướp mấy thanh Công Bố, gia bảo của nhà văn bối. Trong lúc đó hắn còn giết cả tiểu đệ đang theo dõi hắn nữa.”

“Nếu vậy hắn ta đang ở đây ư?”

“Văn bối chỉ mới xác nhận hắn đã vào Nhữ Nam mà thôi.”

“Tên của hắn là gì?”

“Phiêu Nguyệt.”

“Phiêu Nguyệt ư?”

Tuyết Giang Diễn thoáng cau mày.

Bởi vì y chưa từng nghe qua cái tên ấy bao giờ.

Mọi việc lớn nhỏ trong Tuyết Dao Trang cũng như nắm bắt những nhân vật đến Nhữ Nam đều do Lý Duật đảm đương. Chính vì thế mà Tuyết Giang Diễn vốn không hề biết chi tiết sự việc đang diễn ra.

“Xin thứ lỗi như ta chưa từng nghe cái tên đó.”

“Ra là vậy. Vì hắn ta là một kẻ nham hiểm nên có lẽ hắn sẽ không tiết lộ danh tính thật sự của mình.”

“Người đến gặp Tổng quản của bồn trang đi. Chắc là hắn ta biết đấy.”

“Xin đa tạ ngài.”

Chương Hồ Niên cúi đầu bày tỏ lòng cảm kích với Tuyết Giang Diễn.

Trước khi bước vào Nhữ Nam, hắn đã suy nghĩ rất nhiều.

Rằng hắn nên tìm đến Chân Gia hay Tuyết Dao Trang.

Sau một hồi đắn đo, hắn đã quyết định chọn Tuyết Dao Trang.

Bởi lẽ hắn nghĩ rằng một nơi tự do như Tuyết Dao Trang sẽ giúp ích được nhiều hơn so với Chân Gia cứng nhắc kia.

“Hiện có nhiều người đến tương trợ cho bồn trang nên có hơi lộn xộn một chút. Mong thiếu hiệp thông cảm việc đó nhé.”

“Đương nhiên rồi. Trái lại, vẫn bồi thấy rất vui khi có nhiều người đứng về phía Tuyết Dao Trang như thế. Chẳng phải tất cả điều này đã chứng minh danh tiếng của Tuyết Đại hiệp rất lớn hay sao?”

“Haha! Thế à?”

Tuyết Giang Diễn liền cười phá lên.

Y biết Chương Hồ Niên chỉ nói mấy lời tốt đẹp, nhưng tâm trạng y cũng rất vui vẻ.

“Ra ngoài sẽ có thuộc hạ hướng dẫn Thiếu hiệp đến gặp Tổng quản đây.”

“Hôm nay vẫn bồi rất vinh hạnh được diện kiến ngài. Vậy xin phép lần sau gặp lại.”

“Ta cũng rất vinh dự được gặp Thiếu hiệp. Hẹn gặp lại ngài.”

“Vẫn bồi xin đa tạ.”

Chương Hồ Niên làm thế bao quyền với Tuyết Giang Diễn rồi lui ra ngoài. Ngay khi vừa đi ra, một võ giả đã tiến về phía hắn.

“Các thuộc hạ của công tử đã được đưa đến chỗ nghỉ ngơi. Mời công tử theo tại hạ đến chỗ Tổng quản ạ.”

“Đa tạ!”

Chương Hồ Niên gật đầu rồi đi theo sau võ giả. Nhờ chiến thắng gần đây, bầu không khí ở Tuyết Dao Trang liền trở nên tươi sáng hơn hẳn.

Trên đường đến Tổng Quản Phủ, hắn gặp rất nhiều võ giả. Sắc mặt họ đều sáng bừng như nhau.

“Tuyết Dao Trang đã chiếm lợi thế nhĩ.”

Chương Hồ Niên khẳng định lựa chọn của mình quả nhiên không sai.

Lúc này, một võ giả khác của Tuyết Dao Trang liền bắt chuyện với võ giả hướng dẫn cho Chương Hồ Niên.

“Chúng ta đang đi đâu đây?”

“A! Ta đang đưa khách đến từ Vũ Kiếm Sơn Trang đi gặp tổng quản ấy mà.”

“Thế à? Đưa ngài ấy đi rồi đến Mật Ảnh Đoàn nhé. Có nhiệm vụ chi viện đây.”

“Ta biết rồi.”

Tên võ giả nói xong thì làm thế bao quyền với Chương Hồ Niên rồi rời đi.

Chương Hồ Niên liền hỏi gã võ giả hướng dẫn mình.

“Mật Ảnh Đoàn là gì thế?”

“A! Đó là một tổ chức dưới trướng Tiểu trang chủ ạ. Họ đã lập được công lớn trong trận đấu với Chân Gia lần này đây.”

“Thế à?”

“Vâng! Họ được thành lập từ những kỳ tài trẻ tuổi và có uy thế rất to lớn.”

“Tiểu trang chủ chắc là có thực lực lắm nhỉ?”

“Chuyện đó thì miễn bàn. Ở Nhữ Nam này không có được mấy võ giả qua khỏi Tiểu trang chủ đâu.”

Giương mặt tên võ giả lúc này trông vô cùng tự hào.

Chương Hồ Niên tò mò không biết tiểu trang chủ này là một nhân vật như thế nào.

‘Ở lại Tuyệt Dao Trang một thời gian chắc sẽ có cơ hội gặp hắn thôi.’

Trước tiên hắn phải gặp tổng quản để hỏi thăm tình hình đã.

Chương Hồ Niên liền nhanh chóng di chuyển.

Bộp!

Lúc này đột nhiên có ai đó đi qua va vào vai hắn. Hắn vừa đi vừa cúi đầu nên không nhìn thấy Chương Hồ Niên.

Chương Hồ Niên cau mày nhìn người vừa đụng mình. Sau đó, kẻ kia vội vã xin lỗi hắn.

“Tại hạ mãi suy nghĩ nên đã mạo phạm ngài. Xin ngài thứ lỗi cho.”

Gã nam nhân liên tục cúi đầu.

Bộ dạng đó khiến Chương Hồ Niên cảm thấy khá chướng mắt.

Hắn ta hỏi gã nam nhân.

“Tên ngươi là gì?”

“Vâng?”

“Ngươi bị điếc à? Ta hỏi tên ngươi là gì?”

“A, vâng! Tại hạ là Lâm Quyền Ngọc.”

“Lâm Quyền Ngọc? Là võ giả của Tuyệt Dao Trang ư?”

“Không phải ạ. Tại hạ đến từ Kim Sơn Trang.”

“Kim Sơn Trang ư?”

Chương Hồ Niên tỏ vẻ khó hiểu nên gã võ giả hướng dẫn hần liền nói thay.

“Ở Nhữ Nam có một nơi gọi là Kim Sơn Trang, giàu có nhất vùng này. Con gái độc nhất của Trang chủ bị thương và đang dưỡng bệnh ở đây, vậy nên họ đã cử hần ta đến.”

“Đúng vậy ạ.”

“Thế hả? Sau này nhớ chú ý đấy.”

Giọng điệu của Chương Hồ Niên liền thay đổi ngay lập tức.

Nếu đối phương là một võ giả, hần nhất định sẽ rất giận dữ. Thế nhưng, người này lại là hộ vệ của con gái nhà Kim Sơn Trang nên hần không được tùy tiện tỏ thái độ.

‘Nơi giàu có nhất Nhữ Nam ư. Trước tiên cứ tạo mối nhân duyên đã, biết đâu sau này hữu dụng cũng không chừng.’

Chương Hồ Niên liền mỉm cười rồi sai bước đi.

“Đi thôi!”

“Vâng!”

Tên võ giả lại hướng dẫn cho Chương Hồ Niên.

Lâm Quyền Ngọc lúc này mới nhìn theo bóng lưng của Chương Hồ Niên.

‘Vũ Kiếm Sơn Trang đã đuổi đến đây rồi ư?’

255

Hắc Hồ mò mẫm trên bức tường bằng những ngón tay gầy guộc của mình.

Tay hần cũng giống chỉ gương mặt của hần vậy, gầy đến mức chỉ như da bọc xương.

Đâu ai biết rằng, bàn tay mảnh khảnh kia chỉ cần dùng một chút lực đã có thể cướp đi mạng sống của con người một cách dễ dàng.

Chỉ có những người trong ngành mới biết được sự thật đó.

Thứ Hắc Hồ đang tìm kiếm chính là ám ngữ do Âm Quỷ để lại.

Kể từ vài ngày trước, Âm Quỷ đã bắt vô âm tín.

Hắc Hồ đã hy vọng Âm Quỷ quay trở về, nhưng y không thấy hắn quay trở về nữa.

Tuy bình thường bọn họ sẽ hoạt động độc lập nhưng khi thực hiện một nhiệm vụ chung như thế này, người có thứ hạng thấp hơn phải tuyệt đối tuân theo mệnh lệnh của cấp trên.

Và đương nhiên, Âm Quỷ cũng phải nghe theo mệnh lệnh của Hắc Hồ.

Vì vậy nên Hắc Hồ tuyệt đối không thể bỏ qua việc Âm Quỷ không quay trở về như thế này được.

‘Không lẽ hắn bị Hồng Lệ Tuyết hạ thủ rồi?’

Chuyện đó cũng có thể.

Có thể Hồng Lệ Tuyết đã biết bản thân mình đang bị theo dõi nên mới trừng phạt Âm Quỷ. Nhưng chắc chắn nàng sẽ không bao giờ giết chết Âm Quỷ.

Quy định của Bách Quỷ Liên rất nghiêm ngặt. Vì vậy nên cùng là thích khách Bách Quỷ Liên với nhau nhưng lại hãm hại nhau mà không có lý do chính đáng là một chuyện không thể dung thứ được.

Dù có thuộc Thập Huyết Sát đi chăng nữa thì cũng không có ngoại lệ.

Hồng Lệ Tuyết có lẽ cũng như vậy.2

Nếu Hồng Lệ Tuyết giết chết Âm Quỷ chỉ vì phát hiện ra hắn đang theo dõi nàng thì quả là một chuyện đáng ngại.

‘Nếu không phải là Hồng Lệ Tuyết thì...’

Chỉ còn một người nữa.

‘Phiêu Nguyệt! Không lẽ Âm Quỷ bị hắn ra tay rồi sao?’

Hắc Hồ khẽ nhíu mày.

Hắn không thể nghĩ đến ai ngoài Phiêu Nguyệt.

Nếu Âm Quỷ thực sự bị Phiêu Nguyệt giết thì mọi chuyện chắc chắn sẽ trở nên nghiêm trọng hơn.

‘Giả sử như hắn có thực sự chết đi chẳng nữa thì cũng sẽ không chết một cách vô ích đâu.’

Phải để lại chứng cứ về kẻ địch trong bất cứ tình huống nào. Bản năng này đã ăn sâu vào trong xương máu của bọn họ.

Chắc chắn Âm Quỷ sẽ liều mạng chạy đến đây để để lại ám ngữ cho những người khác. Nhưng Hắc Hồ tìm mãi cũng không thấy có ám ngữ nào trên tường do Âm Quỷ để lại.

Không, chắc chắn là có. Nhưng đó là trước khi Hắc Hồ đến đây.¹

Sau khi quan sát bức tường một hồi lâu, Hắc Hồ đột nhiên nhận ra có một dấu vết bị xóa đi ở trên tường. Nhưng chỗ khác đều nguyên vẹn, duy chỉ có một phần để lại dấu vết như đã có gì đó bị chùi đi.

Hắc Hồ khuếch đại nhãn lực để nhìn kỹ nơi đã bị xóa. Nhưng dấu có căng mắt to đến mấy thì hắn vẫn không thể biết được những gì đã được viết lên ở đó.

‘Gì vậy nhỉ? Cái này là của Âm Quỷ để lại sao?’

Hắc Hồ chạm tay vào nơi đã bị xóa.

Có lẽ ai đó đã truyền công lực vào tay và xóa nó đi.

Đột nhiên, Hắc Hồ nổi hết cả da gà.

Bởi vì trong đầu hắn đã suy nghĩ đến sự việc tồi tệ nhất.

‘Nếu Âm Quỷ bị hắn s&aacbzfczkute;t hại ở đây thì sao?’

Chỉ cần tưởng tượng thôi hắn cũng thấy rùng mình.

Hắc Hồ vội vàng nhìn xung quanh thì phát hiện những vết máu vương vãi khắp nơi ở gần đó.

Máu tuy đã khô nhưng vẫn chưa chuyển sang màu đen, chắc chắn chỉ mới được một hai ngày.

Lượng máu chảy ra ở đây quá nhiều so với một người.

Lượng máu này ít nhất phải của hơn mười người.

Két!

Bỗng cánh cửa của một căn nhà gần đó mở ra, một người trông có vẻ là hạ nhân bước ra ngoài.

Hắc Hồ vội vàng đến gần người đó rồi hỏi.

“Đã có chuyện gì xảy ra ở đây vào mấy ngày trước vậy?”

“S, sao ngài lại hỏi về chuyện đó ạ?”⁸

Hắc Hồ lấy ra thanh phi đao kề vào cổ của người kia thay vì giải thích.

“Trả lời mau.”

“Hức! C, chuyện là đêm hôm trước, những võ giả của Kim Sơn Trang đã bị thảm sát ở đây.”

“Kim Sơn Trang?”

“Vâng! Có hơn mười người đã chết ở dưới bức tường đó, những võ giả khác của Kim Sơn Trang đã kéo đến để thu dọn thi thể rồi ạ.”

“Thật sao?”

“Thật ạ. Những ai sống quanh đây đều biết về chuyện này hết.”

Nam nhân kia xanh mặt đáp lời.

Hắn chỉ là một người thường.

Hắn không có gan để nói dối khi có một thanh phi đao đang kề vào cổ của mình. Hắn chỉ truyền lại chính xác những gì mà võ giả của Kim Sơn Trang đã nói trong khi thu dọn xác chết.⁶

Hắc Hồ biến mất như một bóng ma ngay khi nam nhân kia vừa dứt lời.

“Hic! Là ma sao?”

Nam nhân chạy thẳng về nhà.

Hắc Hồ chẳng buồn quan tâm đến nam nhân kia, cứ thế mà nhảy qua bức tường của Kim Sơn Trang.

Căn nhà ban này không xa Kim Sơn Trang lắm nên Hắc Hồ đã đến được nơi chỉ trong chớp mắt.

Tất cả mọi nơi trong Kim Sơn Trang đều được những võ giả đứng canh gác nghiêm ngặt, nhưng không một ai phát hiện ra

hành tung của Hắc Hồ cả.

Hắc Hồ nhìn quanh bên trong Kim Sơn Trang một lúc rồi tìm đến nhà kho đang tạm thời cất giữ thi thể ở đó.

Có hai người gác trước cửa nhà kho, nhưng bọn họ không nhận ra Hắc Hồ đã lén vào trong nhà kho từ lúc nào.

Trong nhà kho có mười thi thể đã được đắp chiếu.

Tất cả đều là những võ giả hộ vệ cho Kim Tú Liên.

Gương mặt của những người đó đều nhuốm đầy máu nên rất khó để nhận ra gương mặt vốn có của họ. Hơn nữa, gương mặt của bọn họ đang sưng dần lên và bắt đầu thối rữa.

Kim Sơn Trang vì không thể xác định được danh tính của từng người nên mới tạm thời đặt họ ở đây.⁸

Hắc Hồ nhìn qua gương mặt của từng xác chết.

Những võ giả ở Kim Sơn Trang có thể không đủ tự tin để đối mặt với cái chết của đồng liêu nhưng Hắc Hồ thì khác.

Chỉ mới phân hủy ở mức độ này thì hắn vẫn có thể nhận ra đồng liêu của mình được.

Hắc Hồ quan sát kỹ từng gương mặt.

“Hây!”

Hắc Hồ khẽ thở dài khi nhìn tới xác chết cuối cùng.

Đó là một cái xác bị phá hoại một cách thê thảm.

Gương mặt biến dạng đến mức không thể nhận dạng. Đặc biệt là phần bụng bị rách một đường dài, lòi cả nội tạng ra ngoài.

Hắc Hồ chỉ cần nhìn qua đã có thể nhận ra danh tính của người đó ngay lập tức.

“Ám Quỷ!”

Đó chắc chắn là cái xác của Ám Quỷ.

Ám Quỷ đã mất tích được vài ngày và được tìm thấy trong đồng thi thể của những võ giả Kim Sơn Trang.

Hắc Hồ thật sự không hiểu nổi tình huống hiện tại.

“Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy? Sao xác chết của Ám Quỷ lại ở cùng với bọn họ nhỉ?”

Ám Quỷ rõ ràng là đã hoạt động riêng lẻ.

Vì vậy nên không có lý do gì để hấn ở cùng với những võ giả của Kim Sơn Trang cả. Rõ ràng là có gì đó liên quan đến nhau,¹

“Khoan. Những võ giả hộ tống cho Kim Tú Liên đều đã ở đây, vậy ai đã là người cống cô ta đến Tuyết Dao Trang nhỉ?”

Toàn thân Hắc Hồ bỗng trở nên ớn lạnh.

Một ý nghĩ tồi tệ đã hiện lên trong đầu hấn.

“Lẽ nào...?”

Nơi ở của Băng Sát là một ngôi nhà nhỏ cũ kỹ cách xa nơi ở của tổng quản. Hấn không ai nghĩ căn nhà tồi tàn này lại nằm trong Tuyết Dao Trang, nhưng sự thật là vậy.

Những ngôi nhà ở đây là nơi ở của những hạ nhân đã xây dựng nên Tuyết Dao Trang. Hầu hết chúng đã bị phá vỡ sau khi việc xây dựng của Tuyết Dao Trang hoàn thành, nhưng một số vẫn còn được giữ lại để làm nơi ở cho hạ nhân.

Lý Duật đã cố gắng để sắp xếp cho Băng Sát một nơi ở thật tốt nhưng hấn đã từ chối.

Bởi nếu hấn ở một nơi thoải mái thì đầu óc của hấn cũng sẽ trở nên thư thả.

Còn khi ở một nơi bất tiện thì đầu óc và giác quan của hấn trở nên nhanh nhạy và sắc bén hơn.

Vì vậy nên Băng Sát mới chọn ở tại một ngôi nhà nhỏ tồi tàn cũ kỹ như thế này.

Băng Sát lúc này đang ngồi xếp bằng, chăm chú cho vũ khí của mình.

Vũ khí của hấn là một cây thương dài.

Thường thì những thích khách ưa chuộng dùng đoản binh hơn, nhưng hấn lại khác. Hấn đặc biệt những loại trường binh như thương.

Một cây thương được làm từ các tinh thể băng chỉ được tìm thấy ở sâu dưới biển bắc, bản thân nó đã là một kiệt tác của

nghệ thuật.

Lưỡi thương trong suốt khiến đối phương không thể nhìn thấy nếu không nhìn kỹ. Hơn nữa, nó còn có tác dụng làm chói mắt đối phương dưới ánh sáng của mặt trời.

Băng Sát cẩn thận lau lưỡi thương.

Đặc điểm của tinh thể băng là càng lau càng trở nên trong suốt. Cũng vì thế nên Băng Sát chăm chút nó rất thường xuyên.

Mặc dù có một quy trình rườm rà nhưng Băng Sát luôn dành thời gian ra để chăm chút cho cây thương của mình.

Trên môi Băng Sát nở ra một nụ cười mãn nguyện. Tuy chỉ là một cái nhếch nhẹ ở môi, nhưng Băng Sát vốn rất hiếm khi thể hiện cảm giác như vậy.

Sau khi chăm chút cho cây thương đã xong, việc còn lại chỉ cần chờ đợi.

Hắn đã ký khế ước với Lý Duật và đến Tuyết Dao Trang.

Hắn cứ nghĩ rằng hắn sẽ sớm được giao nhiệm vụ, nhưng không ngờ hắn lại được lệnh đợi.

Có lẽ đã có chuyện gì đó phức tạp xảy ra, nhưng Lý Duật không hề nói với hắn. Hơn nữa, Băng Sát cũng không phải kiểu người để ý đến người ngoài.

Hắn chỉ nghĩ về nhiệm vụ mình được giao, thậm chí còn không để ý đến những yếu tố bên ngoài.

‘Hắn sẽ gọi mình khi có cơ hội thôi.’

Băng Sát dựa lưng vào tường.

Con lạnh ở tường đánh thức thần trí của hắn. Hắn rất thích cảm giác căng thẳng này.

Băng Sát mân mê lưỡi thương bằng đầu ngón tay.

Chỉ cần chạm nhẹ một cái cũng đã cảm giác như đã có một vết cắt trên da.

Băng Sát nở nụ cười mãn nguyện.

“Khực!”

Bỗng hắt phát ra âm thanh nghệt thờ.

Bởi vì có một thứ gì đó đang siết chặt cổ hắt ta.

‘Gì vậy?’

Cơ thể của hắt bắt đầu phản ứng khi nảy sinh nghi ngờ.

Hắt vùng thương hông chém đứt vật thể đang siết chặt lấy cổ mình kia.

Xoẹt!

Hắt dùng thương chém đứt một sợi tơ mỏng đến mức dường như không thể nhìn thấy được.

‘Ngân ty?’

Băng Sát nhú mày.

Một trong những cách ám sát của thích khách chính là dùng đến ngân ty.

Một tên thích khách lại dám cả gan ám sát một tên thích khách khác sao.

‘Ai vậy nhỉ?’

Nhưng Băng Sát còn không có thời gian để giải tỏa nỗi thắc mắc đó.

Xoẹt!

Bỗng một âm thanh lớn phát ra từ trần nhà.

Băng Sát vùng thương, theo bản năng bảo vệ lấy toàn cơ thể của mình.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Dường như đã có một thứ gì đó va chạm với lưới thương.

Một sự va chạm tinh tế đến mức nếu không tập trung thì không thể cảm nhận được.

Nó dường như không phải đao, cũng không phải kiếm.

‘Chuyện gì thế?’

Loạch xoạch!

Ngay lúc đó, vật thể va chạm với cây thương của hắn cuộn tròn lại cây thương như một con rắn.

‘Tơ sao?’

Băng Sát trợn mắt.

Vật thể quấn lấy cây thương của hắn và bay lên với tốc độ đáng sợ ấy rõ ràng là một sợi tơ được làm từ khí.

Khí ty nhanh chóng chạm đến tay hắn chỉ trong chớp mắt.

“Hãy!”

Băng Sát vận công để bảo vệ bàn tay của mình nhưng khí ty đã xuyên qua tay hắn và luồn lách như một con rắn chỉ.

“Khực!”

Băng Sát vô thức phát ra tiếng rên rỉ trong cơn đau đớn.

Xoẹt!

Bỗng có thêm hai sợi tơ khác bay vào bóng tối. Hai sợi tơ ấy cũng được làm từ khí.

‘Không lẽ là tử khí sao?’

Băng Sát trợn tròn mắt.

Hắn cố gắng tự bảo vệ mình bằng cách vung thương nhưng những sợi khí ty khiến hắn không thể di chuyển được.

Ngay lúc đó, tử khí bay xuyên qua cái bóng của hắn rồi đâm xuyên qua trán và tim của Băng Sát cùng lúc.

Băng Sát mở to mắt mà không thể hét lên.

Hắn không thể tin rằng mình đã bị một thích khách ản mình trong bóng tối tấn công trong khi hắn còn chưa thể chạm đến được cây thương của mình.

Băng Sát ngạc nhiên khi hắn phải đón nhận cái chết một cách lẳng xệt như thế này.

‘Rốt cuộc là ai?’

Đầu óc hắn trở nên trắng xóa.

Tim cùng não của hắn đã bị xuyên thủng, việc hắn phải chết là điều hiển nhiên. Nhưng ít nhất thì trước khi chết, hắn thực sự

rất muốn biết kẻ nào đã áp chế được hắn.

Loạt soạt!

Bỗng có ai đó lặng lẽ từ trần nhà nhảy xuống.

Một bóng đen như một con mãng xà leo cột đáp xuống mặt đất mà không có chút tiếng động và đi về phía hắn.

Băng Sát dùng chút sức lực cuối cùng để mở mắt ra.

Rắc rắc!

Bỗng gương mặt của bóng đen kia biến đổi một cách lạ thường.

Tiếng xương và cơ chuyển động vang lên, bóng đen ấy nhanh chóng biến đổi thành gương mặt của người khác.

‘Mẹ kiếp!’

Băng Sát mấp máy miệng như một con cá chép khi nhìn thấy gương mặt ấy.

Bởi gương mặt của bóng đen kia giống hệt hắn.

Cảnh tượng một Băng Sát khác đang nhìn xuống bản thân hắn trông thật đáng sợ.

‘Hắn định làm gì với gương mặt của mình vậy?’

Nhưng câu hỏi của Băng Sát đã không thể thoát ra khỏi miệng. Bởi hắn đã tắt thở.

Băng Sát cứ thế mà chết mà không thể giải đáp được thắc mắc của mình.

Bóng đen kia bỏ thi thể của Băng Sát vào tủ âm tường sau đó lặng lẽ ngồi vào chỗ mà Băng Sát đã ngồi.

Hắn ngồi xếp bằng với cây thương đặt trên đầu gối. Hình ảnh này giống hệt như Băng Sát lúc còn sống.

Và cứ thế, một Băng Sát khác đã thế chỗ cho Băng Sát thật sự.

Hắc Hồ mò mẫm trên bức tường bằng những ngón tay gầy guộc của mình.

Tay hắn cũng giống chỉ gương mặt của hắn vậy, gầy đến mức chỉ như da bọc xương.

Đâu ai biết rằng, bàn tay mảnh khảnh kia chỉ cần dùng một chút lực đã có thể cướp đi mạng sống của con người một cách dễ dàng.

Chỉ có những người trong ngành mới biết được sự thật đó.

Thứ Hắc Hồ đang tìm kiếm chính là ám ngữ do Âm Quỷ để lại.

Kể từ vài ngày trước, Âm Quỷ đã bắt vô âm tín.

Hắc Hồ đã hy vọng Âm Quỷ quay trở về, nhưng y không thấy hắn quay trở về nữa.

Tuy bình thường bọn họ sẽ hoạt động độc lập nhưng khi thực hiện một nhiệm vụ chung như thế này, người có thứ hạng thấp hơn phải tuyệt đối tuân theo mệnh lệnh của cấp trên.

Và đương nhiên, Âm Quỷ cũng phải nghe theo mệnh lệnh của Hắc Hồ.

Vì vậy nên Hắc Hồ tuyệt đối không thể bỏ qua việc Âm Quỷ không quay trở về như thế này được.

‘Không lẽ hắn bị Hồng Lệ Tuyết hạ thủ rồi?’

Chuyện đó cũng có thể.

Có thể Hồng Lệ Tuyết đã biết bản thân mình đang bị theo dõi nên mới trừng phạt Âm Quỷ. Nhưng chắc chắn nàng sẽ không bao giờ giết chết Âm Quỷ.

Quy định của Bách Quỷ Liên rất nghiêm ngặt. Vì vậy nên cùng là thích khách Bách Quỷ Liên với nhau nhưng lại hãm hại nhau mà không có lý do chính đáng là một chuyện không thể dung thứ được.

Dù có thuộc Thập Huyết Sát đi chăng nữa thì cũng không có ngoại lệ.

Hồng Lệ Tuyết có lẽ cũng như vậy.

Nếu Hồng Lệ Tuyết giết chết Âm Quỷ chỉ vì phát hiện ra hắn đang theo dõi nàng thì quả là một chuyện đáng ngại.

‘Nếu không phải là Hồng Lệ Tuyết thì...’

Chỉ còn một người nữa.

‘Phiêu Nguyệt! Không lẽ Âm Quỷ bị hắn ra tay rồi sao?’

Hắc Hồ khẽ nhíu mày.

Hắn không thể nghĩ đến ai ngoài Phiêu Nguyệt.

Nếu Âm Quỷ thực sự bị Phiêu Nguyệt giết thì mọi chuyện chắc chắn sẽ trở nên nghiêm trọng hơn.

‘Giả sử như hắn có thực sự chết đi chẳng nữa thì cũng sẽ không chết một cách vô ích đâu.’

Phải để lại chứng cứ về kẻ địch trong bất cứ tình huống nào. Bản năng này đã ăn sâu vào trong xương máu của bọn họ.

Chắc chắn Âm Quỷ sẽ liều mạng chạy đến đây để để lại ám ngữ cho những người khác. Nhưng Hắc Hồ tìm mãi cũng không thấy có ám ngữ nào trên tường do Âm Quỷ để lại.

Không, chắc chắn là có. Nhưng đó là trước khi Hắc Hồ đến đây.

Sau khi quan sát bức tường một hồi lâu, Hắc Hồ đột nhiên nhận ra có một dấu vết bị xóa đi ở trên tường. Nhưng chỗ khác đều nguyên vẹn, duy chỉ có một phần để lại dấu vết như đã có gì đó bị chùi đi.

Hắc Hồ khuếch đại nhãn lực để nhìn kỹ nơi đã bị xóa. Nhưng dấu có căng mắt to đến mấy thì hắn vẫn không thể biết được những gì đã được viết lên ở đó.

‘Gì vậy nhỉ? Cái này là của Âm Quỷ để lại sao?’

Hắc Hồ chạm tay vào nơi đã bị xóa.

Có lẽ ai đó đã truyền công lực vào tay và xóa nó đi.

Đột nhiên, Hắc Hồ nổi hết cả da gà.

Bởi vì trong đầu hắn đã suy nghĩ đến sự việc tồi tệ nhất.

‘Nếu Âm Quỷ bị hắn sát hại ở đây thì sao?’

Chỉ cần tưởng tượng thôi hắn cũng thấy rùng mình.

Hắc Hồ vội vàng nhìn xung quanh thì phát hiện những vết máu vương vãi khắp nơi ở gần đó.

Máu tuy đã khô nhưng vẫn chưa chuyển sang màu đen, chắc chắn chỉ mới được một hai ngày.

Lượng máu chảy ra ở đây quá nhiều so với một người.

Lượng máu này ít nhất phải của hơn mười người.

Két!

Bỗng cánh cửa của một căn nhà gần đó mở ra, một người trông có vẻ là hạ nhân bước ra ngoài.

Hắc Hồ vội vàng đến gần người đó rồi hỏi.

“Đã có chuyện gì xảy ra ở đây vào mấy ngày trước vậy?”

“S, sao ngài lại hỏi về chuyện đó ạ?”

Hắc Hồ lấy ra thanh phi đao kề vào cổ của người kia thay vì giải thích.

“Trả lời mau.”

“Hức! C, chuyện là đêm hôm trước, những võ giả của Kim Sơn Trang đã bị thảm sát ở đây.”

“Kim Sơn Trang?”

“Vâng! Có hơn mười người đã chết ở dưới bức tường đó, những võ giả khác của Kim Sơn Trang đã kéo đến để thu dọn thi thể rồi ạ.”

“Thật sao?”

“Thật ạ. Những ai sống quanh đây đều biết về chuyện này hết.”

Nam nhân kia xanh mặt đáp lời.

Hắn chỉ là một người thường.

Hắn không có gan để nói dối khi có một thanh phi đao đang kề vào cổ của mình. Hắn chỉ truyền lại chính xác những gì mà võ giả của Kim Sơn Trang đã nói trong khi thu dọn xác chết.

Hắc Hồ biến mất như một bóng ma ngay khi nam nhân kia vừa dứt lời.

“Hic! Là ma sao?”

Nam nhân chạy thẳng về nhà.

Hắc Hồ chẳng buồn quan tâm đến nam nhân kia, cứ thế mà nhảy qua bức tường của Kim Sơn Trang.

Căn nhà ban này không xa Kim Sơn Trang lắm nên Hắc Hồ đã đến được nơi chỉ trong chớp mắt.

Tất cả mọi nơi trong Kim Sơn Trang đều được những võ giác đứng canh gác nghiêm ngặt, nhưng không một ai phát hiện ra hành tung của Hắc Hồ cả.

Hắc Hồ nhìn quanh bên trong Kim Sơn Trang một lúc rồi tìm đến nhà kho đang tạm thời cất giữ thi thể ở đó.

Có hai người gác trước cửa nhà kho, nhưng bọn họ không nhận ra Hắc Hồ đã lén vào trong nhà kho từ lúc nào.

Trong nhà kho có mười thi thể đã được đắp chiếu.

Tất cả đều là những võ giả hộ vệ cho Kim Tú Liên.

Gương mặt của những người đó đều nhuốm đầy máu nên rất khó để nhận ra gương mặt vốn có của họ. Hơn nữa, gương mặt của bọn họ đang sưng dần lên và bắt đầu thối rữa.

Kim Sơn Trang vì không thể xác định được danh tính của từng người nên mới tạm thời đặt họ ở đây.

Hắc Hồ nhìn qua gương mặt của từng xác chết.

Những võ giả ở Kim Sơn Trang có thể không đủ tự tin để đối mặt với cái chết của đồng liêu nhưng Hắc Hồ thì khác.

Chỉ mới phân hủy ở mức độ này thì hẳn vẫn có thể nhận ra đồng liêu của mình được.

Hắc Hồ quan sát kỹ từng gương mặt.

“Hày!”

Hắc Hồ khẽ thở dài khi nhìn tới xác chết cuối cùng.

Đó là một cái xác bị phá hoại một cách thô thảm.

Gương mặt biến dạng đến mức không thể nhận dạng. Đặc biệt là phần bụng bị rách một đường dài, lòi cả nội tạng ra ngoài.

Hắc Hồ chỉ cần nhìn qua đã có thể nhận ra danh tính của người đó ngay lập tức.

“Ám Quỷ!”

Đó chắc chắn là cái xác của Ám Quỷ.

Ám Quỷ đã mất tích được vài ngày và được tìm thấy trong đồng thi thể của những võ giả Kim Sơn Trang.

Hắc Hồ thật sự không hiểu nổi tình huống hiện tại.

“Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy? Sao xác chết của Ám Quỷ lại ở cùng với bọn họ nhỉ?”

Ám Quỷ rõ ràng là đã hoạt động riêng lẻ.

Vì vậy nên không có lý do gì để hắn ở cùng với những võ giả của Kim Sơn Trang cả. Rõ ràng là có gì đó liên quan đến nhau,

“Khoan. Những võ giả hộ tống cho Kim Tú Liên đều đã ở đây, vậy ai đã là người cống cô ta đến Tuyết Dao Trang nhỉ?”

Toàn thân Hắc Hồ bỗng trở nên ớn lạnh.

Một ý nghĩ tồi tệ đã hiện lên trong đầu hắn.

“Lẽ nào...?”

Nơi ở của Băng Sát là một ngôi nhà nhỏ cũ kỹ cách xa nơi ở của tổng quản. Hắn không ai nghĩ căn nhà tồi tàn này lại nằm trong Tuyết Dao Trang, nhưng sự thật là vậy.

Những ngôi nhà ở đây là nơi ở của những hạ nhân đã xây dựng nên Tuyết Dao Trang. Hầu hết chúng đã bị phá vỡ sau khi việc xây dựng của Tuyết Dao Trang hoàn thành, nhưng một số vẫn còn được giữ lại để làm nơi ở cho hạ nhân.

Lý Duật đã cố gắng để sắp xếp cho Băng Sát một nơi ở thật tốt nhưng hắn đã từ chối.

Bởi nếu hắn ở một nơi thoải mái thì đầu óc của hắn cũng sẽ trở nên thư thả.

Còn khi ở một nơi bất tiện thì đầu óc và giác quan của hắn trở nên nhanh nhạy và sắc bén hơn.

Vì vậy nên Băng Sát mới chọn ở tại một ngôi nhà nhỏ tồi tàn cũ kỹ như thế này.

Băng Sát lúc này đang ngồi xếp bằng, chăm chú cho vũ khí của mình.

Vũ khí của hắn là một cây thương dài.

Thường thì những thích khách ưa chuộng dùng đoản binh hơn, nhưng hắn lại khác. Hắn đặc biệt những loại trường binh như thương.

Một cây thương được làm từ các tinh thể băng chỉ được tìm thấy ở sâu dưới biển bắc, bản thân nó đã là một kiệt tác của nghệ thuật.

Lưỡi thương trong suốt khiến đối phương không thể nhìn thấy nếu không nhìn kỹ. Hơn nữa, nó còn có tác dụng làm chói mắt đối phương dưới ánh sáng của mặt trời.

Băng Sát cẩn thận lau lưỡi thương.

Đặc điểm của tinh thể băng là càng lau càng trở nên trong suốt. Cũng vì thế nên Băng Sát chăm chút nó rất thường xuyên.

Mặc dù có một quy trình rườm rà nhưng Băng Sát luôn dành thời gian ra để chăm chút cho cây thương của mình.

Trên môi Băng Sát nở ra một nụ cười mãn nguyện. Tuy chỉ là một cái nhếch nhẹ ở môi, nhưng Băng Sát vốn rất hiếm khi thể hiện cảm giác như vậy.

Sau khi chăm chút cho cây thương đã xong, việc còn lại chỉ cần chờ đợi.

Hắn đã ký khế ước với Lý Duật và đến Tuyết Dao Trang.

Hắn cứ nghĩ rằng hắn sẽ sớm được giao nhiệm vụ, nhưng không ngờ hắn lại được lệnh đợi.

Có lẽ đã có chuyện gì đó phức tạp xảy ra, nhưng Lý Duật không hề nói với hắn. Hơn nữa, Băng Sát cũng không phải kiểu người để ý đến người ngoài.

Hắn chỉ nghĩ về nhiệm vụ mình được giao , thậm chí còn không để ý đến những yếu tố bên ngoài.

‘Hắn sẽ gọi mình khi có cơ hội thôi.’

Băng Sát dựa lưng vào tường.

Cơn lạnh ở tường đánh thức thần trí của hắn. Hắn rất thích cảm giác căng thẳng này.

Băng Sát mân mê lưỡi thương bằng đầu ngón tay.

Chỉ cần chạm nhẹ một cái cũng đã cảm giác như đã có một vết cắt trên da.

Băng Sát nở nụ cười mãn nguyện.

“Khực!”

Bỗng hắn phát ra âm thanh ghệt thở.

Bởi vì có một thứ gì đó đang siết chặt cổ hắn ta.

‘Gì vậy?’

Cơ thể của hắn bắt đầu phản ứng khi nảy sinh nghi ngờ.

Hắn vùng thương hòng chém đứt vật thể đang siết chặt lấy cổ mình kia.

Xoẹt!

Hắn dùng thương chém đứt một sợi tơ mỏng đến mức dường như không thể nhìn thấy được.

‘Ngân ty?’

Băng Sát nhú mày.

Một trong những cách ám sát của thích khách chính là dùng đến ngân ty.

Một tên thích khách lại dám cả gan ám sát một tên thích khách khác sao.

‘Ai vậy nhỉ?’

Nhưng Băng Sát còn không có thời gian để giải tỏa nỗi thắc mắc đó.

Xoẹt!

Bỗng một âm thanh lớn phát ra từ trần nhà.

Băng Sát vùng thương, theo bản năng bảo vệ lấy toàn cơ thể của mình.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Dường như đã có một thứ gì đó va chạm với lưới thương.

Một sự va chạm tinh tế đến mức nếu không tập trung thì không thể cảm nhận được.

Nó dường như không phải đao, cũng không phải kiếm.

‘Chuyện gì thế?’

Loạch xoạch!

Ngay lúc đó, vật thể va chạm với cây thương của hắn cuộn tròn lại cây thương như một con rắn.

‘Tơ sao?’

Băng Sát trợn mắt.

Vật thể quấn lấy cây thương của hắn và bay lên với tốc độ đáng sợ ấy rõ ràng là một sợi tơ được làm từ khí.

Khí ty nhanh chóng chạm đến tay hắn chỉ trong chớp mắt.

“Hây!”

Băng Sát vận công để bảo vệ bàn tay của mình nhưng khí ty đã xuyên qua tay hắn và luồn lách như một con rắn chỉ.

“Khực!”

Băng Sát vô thức phát ra tiếng rên rỉ trong cơn đau đớn.

Xoẹt!

Bỗng có thêm hai sợi tơ khác bay vào bóng tối. Hai sợi tơ ấy cũng được làm từ khí.

‘Không lẽ là tử khí sao?’

Băng Sát trợn tròn mắt.

Hắn cố gắng tự bảo vệ mình bằng cách vung thương nhưng những sợi khí ty khiến hắn không thể di chuyển được.

Ngay lúc đó, tử khí bay xuyên qua cái bóng của hắn rồi đâm xuyên qua trán và tim của Băng Sát cùng lúc.

Băng Sát mở to mắt mà không thể hét lên.

Hắn không thể tin rằng mình đã bị một thích khách ản mình trong bóng tối tấn công trong khi hắn còn chưa thể chạm đến được cây thương của mình.

Băng Sát ngạc nhiên khi hắn phải đón nhận cái chết một cách lẳng xệt như thế này.

‘Rốt cuộc là ai?’

Đầu óc hắn trở nên trắng xóa.

Tim cùng não của hắn đã bị xuyên thủng, việc hắn phải chết là điều hiển nhiên. Nhưng ít nhất thì trước khi chết, hắn thực sự rất muốn biết kẻ nào đã áp chế được hắn.

Loạt soạt!

Bỗng có ai đó lặng lẽ từ trần nhà nhảy xuống.

Một bóng đen như một con mãng xà leo cột đáp xuống mặt đất mà không có chút tiếng động và đi về phía hắn.

Băng Sát dùng chút sức lực cuối cùng để mở mắt ra.

Rắc rắc!

Bỗng gương mặt của bóng đen kia biến đổi một cách lạ thường.

Tiếng xương và cơ chuyển động vang lên, bóng đen ấy nhanh chóng biến đổi thành gương mặt của người khác.

‘Mẹ kiếp!’

Băng Sát mấp máy miệng như một con cá chép khi nhìn thấy gương mặt ấy.

Bởi gương mặt của bóng đen kia giống hệt hắn.

Cảnh tượng một Băng Sát khác đang nhìn xuống bản thân hắn trông thật đáng sợ.

‘Hắn định làm gì với gương mặt của mình vậy?’

Nhưng câu hỏi của Băng Sát đã không thể thoát ra khỏi miệng. Bởi hắn đã tắt thở.

Băng Sát cứ thế mà chết mà không thể giải đáp được thắc mắc của mình.

Bóng đen kia bỏ thi thể của Băng Sát vào tủ âm tường sau đó lặng lẽ ngồi vào chỗ mà Băng Sát đã ngồi.

Hắn ngồi xếp bằng với cây thương đặt trên đầu gối. Hình ảnh này giống hệt như Băng Sát lúc còn sống.

Và cứ thế, một Băng Sát khác đã thế chỗ cho Băng Sát thật sự.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 256

Lý Duật dùng ngón cái dai dai thái dương. Đột nhiên đầu hắn vô cùng nhức nhối.

Từ trước đến giờ hắn chưa từng cảm thấy đau đầu như thế.

Bộ não của Lý Duật vốn phát triển hơn người bình thường nên hiếm khi hắn phải lao tâm khổ tứ vì chuyện gì đó. Chính vì thế mà hắn chưa từng cảm thấy choáng váng đầu óc cho dù phải thức trắng cả đêm.

Nhưng hôm nay lại khác.

Đây không phải cơn đau thông thường, mà là đau đến nỗi khiến đầu hắn muốn nổ tung cả ra.

May là sau một hồi day thái dương, cơn đau đã giảm xuống một chút.

“Phù!”

Phải đến lúc đó, Lý Duật mới thở dài một hơi rồi đến chỗ bàn trà. Trên bàn có một chiếc ấm đặt trên hỏa lò nhỏ.

Trong lúc hắn thấy đau đầu, nước trong ấm đã sôi lên bốc khói nghi ngút.

Lý Duật lấy ấm xuống để cho nước nguội bớt.

Nếu để nước sôi như thế châm trà thì trà sẽ bị mất đi hương vị vốn có.

Lý Duật phải uống trà lúc tâm trạng tốt nhất thì mới giải tỏa được tâm trạng.

Cơn đau đầu đã giảm đi một phần nào đó, vậy nên dường như cơ thể hắn đã lấy lại được trạng thái cân bằng nên hắn mới định nhắm một ngụm trà.

Lúc hắn chờ nước hạ xuống nhiệt độ thích hợp thì...

“Ta có chuyện cần phải xác nhận.”

Cùng với giọng nói gấp gáp, ai đó đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn như một bóng ma.

Lý Duật xác nhận thân thể vị khách không mời rồi khẽ cau mày.

Đối phương chính là Hắc Hồ.

“Nếu ngươi không nói rõ sự việc mà dám cản trở thời gian nghỉ ngơi của ta thì hãy sẵn sàng gánh chịu hậu quả đi.”

“Chết tiệt! Bây giờ không phải lúc nói nhảm đâu.”

“Có chuyện gì?”

“Có phải con gái của Trang chủ Kim Sơn Trang bị thương rồi được đưa đến đây đúng không?”

“Thì sao?”

“Kẻ cớng cô ta đến đây đâu rồi?”

“Sao ngươi lại hỏi chuyện đó....”

“Vừa đi vừa giải thích, mau đưa ta đi gặp hắn nào.”

Nhìn biểu cảm của Hắc Hồ không hề bình thường, Lý Duật cũng thấy có gì đó kỳ lạ.

“Đi theo ta!”

Lý Duật vừa ngoắc tay vừa sải bước đi.

Gương mặt Hắc Hồ lúc này tràn đầy lo lắng.

Một thích khách lại bộc lộ cảm xúc như thế đồng nghĩa đã có chuyện lớn xảy ra.

Lý Duật cho rằng căn nguyên cơn đau đầu của hắn chắc có lẽ liên quan đến chuyện này.

Ngay khi Lý Duật ra ngoài, có rất nhiều võ giả bao gồm cả hộ vệ đi theo sau hắn. Trong đó có cả Hứa Lan Châu và Cao Đạo Sĩ.

Hai người đến đây vì có việc phải hợp tác với Tuyết Dao Trang.

“Có việc gì vậy nhỉ?”

“Chắc là xảy ra chuyện gì rồi.”

Mặc dù Lý Duật không yêu cầu nhưng họ vẫn đi theo sau hắn.

Lý Duật và nhóm người lúc này đã đến tân khách sảnh.

Phía trước tân khách sảnh là những người từ Kim Sơn Trang đến để bảo vệ Kim Tú Liên.

Kim Hữu Tân chính là người dẫn dắt võ giả của Kim Sơn Trang đến đây, nhìn thấy nhóm người kia đi tới, hắn liền ra mặt.

“Các hạ có việc gì thế?”

“Hắn đâu rồi?”

ư

“Hắn?”

Thấy Kim Hữu Tân tỏ vẻ nghi hoặc, Hắc Hồ liền hung dữ nói.

“Tên võ giả đã công Kim Tú Liên đến đây ấy. Mau nói chỗ ở của hắn ngay đi.”

“Ngươi! Có biết ta là ai không mà... khực!”

Đột nhiên Hắc Hồ vươn tay siết lấy cổ Kim Hữu Tân.

Ngón tay gầy như thanh tre siết chặt lấy cổ bằng một sức mạnh khủng khiếp, trong nháy mắt gương mặt Kim Hữu Tân đã trắng bệch đi.

“Ta không cần biết ngươi là ai, mau nói nhanh lên.”

“Là, là phòng đó!”

Kim Hữu Tân liền chỉ tay về phía một căn phòng.

Hắc Hồ vung tay khỏi cổ Kim Hữu Tân rồi chạy đến căn phòng hắn vừa chỉ.

Cạch!

Hắn bật mở cửa thì thấy căn phòng trống rỗng.

Bên trong phòng không có một ai cả.

“Ngươi!”

Hắc Hồ nghiêng chặt răng.

Lúc này, Lý Duật mới đến cạnh hắn rồi hỏi.

“Chẳng phải người nên nói cho ta biết rồi ư? Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Chính là hắn.”

“Hắn?”

“Phiêu Nguyệt!”

“Hắn làm sao?”

“Hắn chính là kẻ công Kim Tú Liên đến đây. Hắn đã ngụy trang thành người hộ tống Kim Tiểu thư rồi trà trộn vào Tuyết Dao Trang.”

Đột nhiên gương mặt Lý Duật cứng đờ đi.

“Tên khốn đó đã vào Tuyết Dao Trang ư?”

“Đúng vậy! Hắn ta là kẻ đã làm Kim Tiểu thư bị trọng thương. Và rồi hắn lại đường hoàng công cô ta bước vào cổng chính của Tuyết Dao Trang. Dĩ nhiên không một ai nghi ngờ hắn cả.”

“Um!”

Gương mặt Lý Duật lúc này đã méo xệch đến khó coi.

Từ trước đến nay hắn luôn dùng bộ não xuất chúng để trêu ngươi người khác. Không một ai có thể lọt ra khỏi tính toán của hắn. Thế nhưng, Phiêu Nguyệt lại là ngoại lệ.

Hắn hoàn toàn không thể lường trước được hành động của Phiêu Nguyệt.

Mặc dù sở hữu rất ít thông tin, nhưng cách thức hành động của Phiêu Nguyệt khác hẳn với những người mà Lý Duật biết.

“Vậy là hắn dám ẩn trốn trong bốn trang ư?”

“Ta đã xác nhận rồi. Chắc chắn hắn còn trong Tuyết Dao Trang.”

“Chắc chắn hắn vẫn chưa biết chúng ta đã phát hiện ra hắn. Nếu bí mật hành động ngay bây giờ, có khi sẽ xử lý được hắn đấy.”

“Ta hiểu rồi.”

Hắc Hồ dứt khoát gật đầu.

Hắn ta cũng phần nộ hết như Lý Duật.

Hắn không rõ đã bao lâu rồi mới lại bị đùa cợt như thế.

Lúc khiến Phiêu Nguyệt bị tình nghi là kẻ hại chết Thành Vận và bị đuổi khỏi Chân Gia, Hắc Hồ vẫn nghĩ bản thân hắn là kẻ chiến thắng.

Thế nhưng bây giờ nghĩ lại, có thể mọi thứ đều là ý đồ của Phiêu Nguyệt.

‘Vậy nên Hồng Lệ Tuyết mới từ chối nhiệm vụ sao? Vì cô ta biết đối phó với hắn là một việc vô cùng khó khăn?’

Hắn Hồ lại nghiêng răng nghiêng lợi.

Chính lúc này.

Hứa Lan Châu và Cao Đạo Sĩ đang quan sát tình hình mới tiến lên trước.

“Khoan đã! Cô nói hắn là Phiêu Nguyệt ư?”

“Người biết tên đó ư?”

“Đương nhiên là biết rồi.”

Hứa Lan Châu không chút do dự mà đáp lời.

Cao Đạo Sĩ đánh mắt lại hỏi.

“Các hạ có chắc hắn ta đã vào đây không?”

“Tình hình có lẽ là vậy.”

“Nếu vậy phải tìm ra hắn nhanh nhất có thể. Để hắn cao chạy xa bay thì hậu quả sẽ vô cùng khó lường. Ở Thành Đô không ai tóm được hắn nên cả phái Thanh Thành và Nga Mi đều chịu tổn thất nặng nề, cả Hắc Vân Binh Đoàn cũng phải chịu thiệt hại lớn.”

“Ra là các ngươi đã đối đầu với hắn rồi.”

“Đúng là thế, nhưng nếu đối phó với hắn, tại hạ nghĩ mình không đủ tự tin làm thế.”

“Nhưng khả năng các ngươi tìm ra hắn vẫn cao hơn những người khác. Các người cũng phối hợp tìm hắn đi.”

Nghe mệnh lệnh của Lý Duật, Cao Đạo Sĩ liền tỏ vẻ bối rối. Thế nhưng bây giờ y không thể khước từ mệnh lệnh được.

“Xin tuân lệnh.”

Cao Đạo Sĩ cảm thấy thật sự quá phiền phức.

Y vốn muốn tránh phải va chạm với Phiêu Nguyệt nhiều nhất có thể, vậy mà lại vướng vào loại chuyện này.

Cao Đạo Sĩ nghiêm mặt nhìn Hứa Lan Châu.

Hứa Lan Châu quả nhiên cũng bày ra vẻ mặt phức tạp. Thế nhưng ánh mắt nàng lúc này lại vô cùng dứt khoát.

Phiêu Nguyệt đã gây ra tổn thất lớn cho Hắc Vân Binh Đoàn. Nếu lần này không thể xử lý hần thì tất cả thứ nàng yêu quý sớm sẽ đổ vỡ tan tành.

Lý Duật lại nói thêm lần nữa.

“Các người cứ im lặng mà xử lý. Để hần không lộng hành được nữa...”

“Chết tiệt! Gì vậy hả?”

Kim Hữu Tân nhỏ nước bọt xuống sàn rồi lẩm bẩm.

Nhóm người của Lý Duật xông đến mà không có lời giải thích nào, sau đó lại tùy ý rời đi.

Suốt thời gian đó, Kim Hữu Tân và những võ giả của Kim Sơn Trang đều bị ngó lơ.

Rõ ràng việc này có liên quan đến Kim Tú Liên, thế nhưng họ lại hoàn toàn bị phớt lờ.

“Rốt cuộc chuyện quái gì đang xảy ra vậy?”

Em họ của hần - Kim Tú Liên đang bị thương nặng suýt mất cả mạng. Vì chuyện đó mà Kim Sơn Trang như rối tung cả lên, nhưng cả Tuyết Dao Trang cũng không cho họ một lời giải thích hợp lý. Thật khiến người khác muốn phát điên lên được.

“Tên Tổng Quản đó cũng được quá nhỉ? Toẹt!”

Kim Hữu Tân lại nhỏ một bãi nước bọt.

Kim Hữu Tân dùng giày chà bãi nước bọt dưới sàn rồi nói với thuộc hạ.

“Tóm lại bầu không khí ở Tuyết Sơn Trang có vẻ không ổn lắm, các người phải thật cẩn thận đấy. Nếu có chuyện gì xảy ra

với Tú Liên, chúng ta xem như xong đời.”

“Vâng!”

Đám võ giả đồng loạt đáp lời Kim Hữu Tân. Gương mặt họ đều đã tràn đầy sát khí.

Tất cả những người được phái đến đây đều là quân tinh nhuệ của Kim Sơn Trang. Lòng trung thành của họ đối với Kim Tấn Trung cũng vô cùng to lớn.

Ngay khi nghe Kim Tú Liên bị thương, họ vô cùng phẫn nộ.

Giả như tình trạng của Kim Tú Liên tồi tệ hơn, hoặc xấu nhất là mất mạng, Kim Tấn Trung ắt sẽ không để yên cho họ.

Ở Nhữ Nam này, không một ai có thể thoát khỏi ánh mắt của Kim Tấn Trung cả.

Kim Hữu Tân ra lệnh cho thuộc hạ canh gác rồi tiến vào phòng Kim Tú Liên.

Kim Tú Liên vẫn nằm bất tỉnh trên giường. Trương y sư ngồi bên cạnh liên tục theo dõi tình trạng của nàng.

Kim Hữu Tân liền nói với Trương y sư.

“Tình trạng của Tú Liên thế nào rồi?”

“Đã tốt hơn nhiều rồi.”

“Thế hả?”

“Chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng thêm sẽ sớm hồi phục thôi.”

“May thật. Xem ra ông cũng có thực lực nhỉ?”

Trương y sư thoáng cau mày khi nghe thấy câu nói vô lễ của Kim Tấn Trung.

Đến cả trang chủ của Tuyết Dao Trang cũng chưa từng nói với ông thế này. Cho dù là nhân sĩ võ lâm đi chăng nữa, hắn vẫn nên giữ phép lịch sự tối thiểu với một y sư xuất sắc như ông. Bởi vì không biết khi nào hắn phải nhờ đến khả năng hành y của ông. Thế nhưng, Kim Hữu Tân lại tỏ ra vô cùng vô lễ.

‘Đồ bất lương! Không biết mang ơn gì cả...’

Trương y sư không mấy hài lòng với Kim Hữu Tân. Nhưng ông không hề tỏ ra bất mãn. Ông cũng hiểu rằng nếu lọt vào

tầm mắt người nhà họ Kim sẽ mệt mỏi thế nào.

Trương y sư được Tuyết Dao Trang bảo hộ, nhưng tốt hơn hết ông không nên dính dáng quá nhiều đến Kim Sơn Trang làm gì.

“Ừm!”

Kim Tú Liên đang bất tỉnh đột nhiên phát ra tiếng rên rỉ.

Trương y sư ngạc nhiên lên tiếng.

“Cô ta tỉnh lại rồi.”

“Thế à?”

Kim Hữu Tân cũng tỏ vẻ ngạc nhiên nhìn Kim Tú Liên.

“Tỉnh hẳn rồi nhỉ. Ta vốn nghĩ vài ngày nữa cô ta mới tỉnh lại cơ đấy.”

Cả Kim Hữu Tân cũng phải cảm thán trước tinh thần của Kim Tú Liên.

Một hồi sau, mí mắt Kim Tú Liên khẽ run run, sau đó nàng mở mắt ra.

“Muội ổn không? Tú Liên!”

“Ai... thế? Là Hữu Tân ca ca ư?”

“Đúng! Là ta.”

Kim Hữu Tân liền nắm lấy bàn tay Kim Tú Liên.

“Đã xảy ra chuyện gì thế?”

“Muội không nhớ gì sao? Muội bị thương nặng rồi được đưa đến Tuyết Dao Trang này.”

Phải đến lúc này, Kim Tú Liên mới sực nhớ lại.

“A! Hẳn ta đâu rồi?”

“Hẳn ta? Ai hả?”

“Còn ai nữa chứ? Là kẻ đã khiến ta rơi vào tình cảnh này.”

Kim Tú Liên liền tỏ vẻ giận dữ.

Mặc dù đã bất tỉnh một thời gian dài nhưng ánh mắt nàng vẫn vô cùng hung dữ. Nhìn vẻ ngoài hoàn toàn không giống như

một người vừa bị trọng thương.

Kim Hữu Tân liền tắc lưỡi.

‘Đúng là nữ nhân ác độc! Nhìn ánh mắt cũng đủ giết người rồi.’

Bản thân hắn cũng là một người độc ác, nhưng lại không bằng một đầu ngón chân của Kim Tú Liên.

Độc khí của Kim Tú Liên vượt ngoài cả sức tưởng tượng của hắn.

Nàng lại nói.

“Nhất định huynh phải tìm ra hắn rồi mang đến trước mặt ta.”

“Chuyện đó để sau hẵng nói. Muội vừa suýt chết đấy.”

“Nhưng ta vẫn sống sờ sờ đây thôi.”

“Tú Liên à.”

“Nếu không trả được nổi nhục này thì ta sẽ chết vì tức giận mất. Huynh muốn nhìn thấy ta chết hả? Nếu ta chết thì huynh cũng không bình yên vô sự được đâu. Biết không hả?”

“Được rồi!”

“Vậy nên bằng mọi giá huynh phải bắt được hắn cho ta. Ta phải xé xác hắn ta thành trăm mảnh mới hả dạ. Ta cũng sẽ lấy mạng kẻ nào liên quan đến hắn. Nam nhân thì bỏ xác cho thú hoang gặm nhấm, còn nữ nhân thì bán cho nhà nào đó để chúng phải chịu cuộc sống đau khổ nhất.”

“Ta biết rồi, muội bình tĩnh lại đi. Ta sợ vết thương sẽ nặng hơn đấy.”

“Vết thương của ta quan trọng sao? Đừng lo cho ta, mau đi bắt hắn đi.”

Kim Tú Liên liền hét toáng lên.

Bộ dạng không thèm để tâm đến vết thương của nàng ta thật khiến Kim Hữu Tân bất giác rung mình một cái.

“Ta sẽ dùng cách ghê gớm nhất thế gian để lấy mạng hắn. Ta sẽ rắc muối lên vết thương, lột da hắn, để hắn sống không bằng chết. Biết chưa? Huynh biết chưa?”

Kim Tú Liên không ngừng hét lên như một kẻ điên, Kim Hữu Tân chỉ biết tỏ vẻ chán nản.

‘Đúng là một nữ nhân điên rồ.’

Bình thường thì ra vẻ thanh lịch, nhã nhặn, nhưng bản chất lại là một người vô cùng đáng sợ. Chính vì thế mà Kim Hữu Tân thường hay né tránh nàng.

‘Nữ nhân điên! Đúng là không thể thân thiết được mà!’

Kim Hữu Tân đã mong ước khoảng thời gian địa ngục này mau chóng kết thúc đi. Và rồi mong ước ấy lại thành hiện thực nhanh hơn cả hăn nghĩ.

Kim Tú Liên đang hò hét không ngừng liên hướng mắt nhìn lên không trung. Kim Hữu Tân cũng nhìn về một phía với nàng.

“Cái gì?”

257

Có ai đó đang ngồi trên thanh xà vắt ngang qua trần nhà trong căn phòng của Kim Tú Liên.

Rõ ràng đó là một con người.

Tuy đang ngồi ở một nơi mà ánh đèn không thể chạm tới nhưng ánh mắt của hăn vẫn tỏa sáng một cách rực rỡ.

“Ai vậy?”

Kim Hữu Tân hét lên và rút kiếm ra.

Ngay lúc đó, nam nhân ngồi trên thanh xà ngang thả một thứ gì đó xuống. Cảnh tượng hết như có một tia sét đang giáng xuống trần vậy.

Phập!

Kim Hữu Tân cảm thấy đau nhức ở vai phải. Hăn há to miệng.

Con người một khi đã quá đau đớn sẽ không thể hét ra thành tiếng.

Kim Hữu Tân lúc này chính là như vậy.

Hắn không thể di chuyển vì các dây thần kinh dường như đã bị cơn đau làm tê liệt đi.

Bên vai phải của hắn lúc này đang có một cây thương đâm xuyên vào.

Lạch cạch!

Thanh kiếm trên tay Kim Hữu Tân lạng lẽ rơi xuống đất.2

“Khực!”

Hắn phát ra tiếng rên rỉ.

Ngay lúc đó, nam nhân đang ngồi trên thành xà ngang nhảy xuống đập lên ngực hắn ta.

Rầm!

Âm thanh chấn động phát ra.1

Kim Hữu Tân giờ đã nằm bẹp dưới chân của nam nhân kia.

Kim Hữu Tân chỉ biết há hốc mồm trước cơn đau như nhân chìm cả lồng ngực của hắn.

Hắn không thể tin vào mọi chuyện đang diễn ra trước mắt.8

Nơi đây là Tân Khách Sảnh của Tuyết Dao Trang. Còn bên ngoài có vô số võ giả của Kim Sơn Trang đang canh gác.

Vòng vây chặt chẽ đến mức một con kiến cũng không có cơ hội để lén vào. Vậy mà có ai đó lại mò tận đến phòng của Kim Tú Liên như thế này. Điều này thật khó tin.

“N, Người l...”

Phập!

Kim Hữu Tân không thể nói hết câu.

Bởi nam nhân kia đã giáng một cây thương trong suốt vào thẳng mặt hắn.

Da thịt hắn bị xé toạc, răng thì vỡ vụn. Nhưng đau đớn hơn hết vẫn là đầu óc ong ong do não bị chấn động.

Trong lúc mơ màng, hắn vẫn lo lắng cho Kim Tú Liên.6

“T, Tú Liên à!”

Kim Hữu Tân cố gắng đứng dậy nhưng vô ích.

Phập!

Cây thương kia một lần nữa lại được giáng xuống đầu hắn.

Kim Hữu Tân ngất lịm.

Đến lúc này, nam nhân kia mới hướng tầm mắt đến Kim Tú Liên.

Kim Tú Liên nhìn vào nam nhân với ánh mắt đầy sợ hãi.⁸

“Người là ai?”

Nam nhân ấy chỉ trong chớp mắt đã có thể áp chế được Kim Hữu Tân.

Kim Hữu Tân tuy bị Kim Tấn Trung coi thường nhưng thân thực tế, hắn vẫn là một cao thủ đã được học võ công tại Thiếu Lâm Tự.

Hắn vốn không phải là một người có thể dễ dàng bị áp chế. Nhưng nam nhân trước mặt nàng đã áp chế một Kim Hữu Tân như thế quá dễ dàng.

Điều đó là minh chứng cho thấy khoảng cách chênh lệch võ công giữa bọn họ là quá lớn.¹

Nàng nhìn xung quanh để tìm người giúp, nhưng Trương y sư cũng đã bất tỉnh.

Gương mặt của Kim Tú Liên trở nên nhợt nhạt đến đáng thương.

“N, người có biết ta là ai không? Ta là Kim Tú Liên đây. Là người con duy nhất của Kim Tấn Trung. Người cần tiền sao? Được, người muốn bao nhiêu ta đều cho hết. Xin hãy tha mạng cho ta.”

Kim Tú Liên quỳ xuống cầu xin.

Bộ dạng độc địa ban nãy với Kim Hữu Tân đã hoàn toàn biến mất, nước mắt nước mũi của nàng lúc này đang rơi xuống không ngừng.

Dẫu tiền bạc có nhiều đến mấy thì chết cũng xem như hết.

Nàng có thể chịu đựng bất kỳ tội nhục nào, chỉ cần nàng được sống.

“N, nếu người muốn cơ thể ta thì ta sẽ cho người. Chỉ cần tha mạng cho ta là được! Xin người đó.”

Kim Tú Liên bò đến chỗ nam nhân và ôm lấy chân hắn rồi ngược nhìn lên.

Nam nhân nhìn vào Kim Tú Liên bằng ánh mắt thờ ơ.

Bỗng đôi mắt của Kim Tú Liên dao động.

Hình như nàng đã nhìn thấy ánh mắt này ở đâu đó rồi thì phải.

“N, người?”

Kim Tú Liên mở to mắt.

Đôi mắt của người này giống hệt như người đã mang đến ác mộng kinh hoàng cho nàng.

Nếu không phải là cùng một người thì tuyệt đối không bao giờ có được ánh mắt giống nhau đến vậy.

“R, ra là người.”

Hắn là nam nhân đã giết hết thuộc hạ hộ vệ và đả thương nàng.

Rõ ràng hắn là kẻ mà ban nãy nàng đã thề sẽ lột da và rắc muối lên người hắn.

Lách tách!

Cơ mặt của hắn chuyển động và một gương mặt khác hiện ra.

Một gương mặt tầm thường đến mức có thể được nhìn thấy ở bất cứ nơi nào trên phố.

Đó chính xác là nam nhân đã khiến cho nàng bị trọng thương. Nhưng chưa kết thúc ở đó.

Lách tách!

Gương mặt của nam nhân kia lại biến đổi một lần nữa. Một gương mặt xinh đẹp quá mức bình thường hiện ra.

Kim Tú Liên kinh ngạc nhìn vào gương mặt còn đẹp hơn cả nữ nhân ấy.

Nam nhân ấy chính là Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt nhìn xuống Kim Tú Liên với gương mặt vô cảm.

Kim Tú Liên vừa ôm chân Phiêu Nguyệt vừa nói.

“Tha mạng! Xin tha mạng, chỉ cần người tha mạng cho ta. Người muốn ta làm chó ta cũng làm.”

Dáng vẻ thảm hại mà đến tưởng tượng thôi nàng cũng không dám nghĩ đến.

Nhưng Kim Tú Liên giờ đây đã hoàn toàn rơi vào tuyệt vọng.

Nàng tự nguyện biến thành một con chó cái để được sống.

‘Giữ được mạng trước rồi phục thù sau vẫn chưa muộn.’

Kim Tú Liên không phải là một người dễ quên đi mối hận.

Nàng nhất định sẽ bắt Phiêu Nguyệt phải trả lại nỗi nhục nhã ngày hôm nay gấp trăm, gấp nghìn lần. Nàng đã thực sự hành động như một con chó và che giấu hoàn toàn cảm xúc thật của mình. Nàng tin rằng nếu làm như vậy, mạng sống của nàng sẽ được bảo toàn.

Phập!

Cho đến khi Phiêu Nguyệt dùng cây thương dài đâm xuyên qua tim của nàng.

Chiếc thương làm từ tinh thể băng nhẹ nhàng đâm xuyên qua tim nàng như một miếng đậu phụ.

“Khực! T, tại sao?”

Kim Tú Liên ngược lên nhìn Phiêu Nguyệt với vẻ mặt khó tin.

Phiêu Nguyệt rút thương về rồi nói.

“Ta cần tế vật, không cần chó.”

“Tế... vật?”

“Một thứ có thể kích động được cơn giận của Kim Tấn Trung.”

“H...”

Cho đến khi Kim Tú Liên tắt thở, nàng vẫn không thể tin vào cái chết của mình.

Cơ thể nàng ngã xuống như một con rối bị đứt dây.
Phiêu Nguyệt lặng yên nhìn thi thể của Kim Tú Liên.

“Bên trong có tiếng động.”

“Chắc chắn là đã có chuyện gì xảy ra rồi.”

Giọng nói của những người bên ngoài vọng vào.

Những võ giả của Kim Sơn Trang đã nhận ra có biến cố.

Phiêu Nguyệt nhảy lên thanh xà.

Khi những võ giả của Kim Sơn Trang mở cửa ra và chạy vào trong thì Phiêu Nguyệt đã biến mất.

“Tiểu thư! Đội chủ!”

Những võ giả của Kim Sơn Trang vội vàng kiểm tra tình trạng của Kim Tú Liên và Kim Hữu Tân.

“T, tiểu thư không qua khỏi rồi.”

“Không thể nào!”

“Đội chủ vẫn còn thở. Mau gọi y sư đến đây ngay đi.”

“Trương y sư cũng ngất rồi. Chết tiệt!”

Đến cả y sư để điều trị cũng đã bất tỉnh.

Sự hỗn loạn cùng nỗi sợ của bọn họ lên tới đỉnh điểm.

“Ý ngươi là sao? Kim Tú Liên đã chết sao?”

Lý Duật vô thức đứng bật dậy.

Vẻ bàng hoàng hiện rõ trên gương mặt của y.

Lý Duật vốn là người không thể hiện ra cảm xúc của mình.
Nhưng điều này chấn động đến mức khiến y quên mất việc kiềm chế cảm xúc của mình.

Suy nghĩ của y không bao giờ ngừng lại.

Ngay cả khi não bộ của y yêu cầu được nghỉ ngơi vì đã kiệt sức vì suy nghĩ quá nhiều, nhưng y vẫn tiếp tục suy nghĩ.

Không có lúc nào não bộ của y được nghỉ ngơi ngoại trừ lúc ngủ.

Y là một người nghĩ nhiều như thế.

Khi chọn ra được một chủ đề, y sẽ không ngừng suy nghĩ để phân nhánh suy nghĩ ấy. Và những phân nhánh này sẽ lớn lên để tạo thành một cái cây lớn.

Tất cả mọi thứ đều được nằm trên cái cây mà y dựng nên.

Một vấn đề nhỏ nhất dễ bị người khác bỏ qua sẽ được y dự đoán chính xác kết quả và những biến số có thể xảy ra.

Không một điều gì có thể thoát khỏi suy nghĩ của y. Vì vậy, y nghĩ rằng mọi thứ trên thế giới này đều xảy ra trong lòng bàn tay của mình. Tuy nhiên, mọi chuyện xảy ra trong mấy ngày qua đều hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của y.

Điều này khiến y không khỏi bàng hoàng.

Bởi y chưa từng bao giờ tưởng tượng đến việc mình sẽ gặp phải những trường hợp này cả.

Chỉ mới một canh giờ trước thôi, y cùng Hắc Hồ còn đến gặp Kim Tú Liên. Trong suốt một canh giờ đó, Hắc Hồ cùng Hắc Vân Bình Đoàn đã phân bố toàn lực ra khắp Tuyết Dao Trang để tìm kiếm tên thích khách đó. Nhưng tên thích khách kia lại chơi đùa với y bằng cách giết chết Kim Tú Liên.

‘Rõ ràng là hắn có chủ đích.’

Lý Duật nghiêng rằng.

Đến lúc này, y mới nhận ra.

Phiêu Nguyệt tuyệt đối không bao giờ hành động mà không có tính toán trước.

Mọi hành động nhỏ nhất của hắn đều đã được tính toán rất kỹ lưỡng.

Hắn sẽ không giết Kim Tú Liên mà không có tính toán gì.

Lý Duật nghĩ mình phải trực tiếp đến quan sát hiện trường để biết được chính xác ý đồ của Phiêu Nguyệt.

Lý Duật vội vàng dẫn theo thuộc hạ của mình chạy đến Tân Khách Sảnh.

Y đến nơi thì thấy những võ giả của Kim Sơn Trang đang thu dọn thi thể của Kim Tú Liên.

“Hức! Tiểu thư.”

“Không ngờ tiểu thư lại bị thích khách sát hại.”

Những võ giả của Kim Sơn Trang đặt thi thể của Kim Tú Liên lên xe ngựa với lòng bi phần dâng trào mãnh liệt.

Kim Hữu Tân đã được băng bó vết thương lúc này đang đứng dựa vào xe ngựa. Những thuộc hạ đã sơ cứu cho hắn nên hắn đã tỉnh táo lại được một chút. Thế nhưng lúc này, hắn lại nhìn vào thi thể của Kim Tú Liên với ánh mắt thất thần.

Lý Duật vội vàng chạy đến chỗ của Kim Hữu Tân rồi hỏi.

“Đã có chuyện gì thế?”

“Ta đã bị một tên thích khách tấn công... bằng thương.”

“Thương sao?”

“Đúng vậy. Một tên thích khách dùng cây thương trong suốt như thủy tinh.”

Lý Duật suýt cắn phải lưỡi khi nghe câu trả lời của Kim Hữu Tân.

Chỉ có duy nhất một thích khách dùng thương trong suốt.

Băng Sát.

Hắn là người mà Lý Duật đã thuê cùng với Hắc Hồ.

Một quân cờ bí mật được y giấu đi để sau này ám sát những cao thủ ở Chân Gia.

Một người như thế không có lý do nào lại đi giết Kim Tú Liên cả.

‘Là hắn. Rõ ràng là hắn đã giết Băng Sát và lấy vũ khí của Băng Sát để dùng.’

Và người đó đã khiến cho mọi người hiểu lầm rằng Băng Sát đã giết Kim Tú Liên.

Dẫu có phủ nhận bao nhiêu cũng vô ích.

Dù y có giải thích cũng sẽ không có ai chịu hiểu.

‘Lấy mạng của Kim Hữu Tân là một chuyện quá đổi dễ dàng đối với hắn. Thế mà hắn lại tha mạng cho Kim Hữu Tân...’

Bỗng đôi mắt của Lý Duật dao động dữ dội.

Bởi y đã nhận ra ý đồ của Phiêu Nguyệt.

‘Tên ác quỷ đó!’

Sau khi thi thể của Kim Tú Liên được đặt lên xe ngựa, Kim Hữu Tân ngay lập tức ra lệnh khởi hành.

Lý Duật không thể giữ Kim Hữu Tân lại.

Y không có danh nghĩa để làm việc đó, hơn nữa, Kim Hữu Tân chắc chắn cũng không có ý định nghe y nói.

Trước khi rời đi, Kim Hữu Tân nói.

“Chuyện này xảy ra ở bên trong Tuyết Dao Trang nên Tuyết Dao Trang phải chịu trách nhiệm về việc này.”

“...”

“Khi chuyển Tú Liên đến Tuyết Dao Trang, các người đã nói gì? Các người nói rằng muội ấy vẫn đang trong tình trạng nguy kịch nên hãy để muội ấy lại ở Tuyết Dao Trang để các người bảo vệ mà. Các người bảo bọn ta không cần phải lo lắng gì về an nguy của Tú Liên. Rằng không ai có thể chạm đến Tú Liên dù chỉ là một sợi tóc. Nhưng bây giờ thì sao?”

Kim Hữu Tân dồn ép Lý Duật tới tấp.

Lý Duật không thể trả lời.

Bởi những gì Kim Hữu Tân nói là sự thật.

Những biện pháp mà y thực hiện để bảo vệ Kim Tú Liên giờ đã trở thành xiềng xích để kìm hãm y lại.

Kim Hữu Tân cùng những võ giả của Kim Sơn Trang rời khỏi Tuyết Dao Trang cùng với thi thể của Kim Tú Liên.

Rắc!

Lý Duật nghiêng răng nhìn theo bóng lưng của Kim Sơn Trang ngày càng xa dần.

Đôi mắt của y chứa đầy tia máu.

Y gọi Bạch Đạo Kính.

“Gửi hàng đi.”

“Chẳng phải quá sớm sao?”

“Người không biết à?”

“Sao ạ?”

“Hắn đang làm rồi tung mọi thứ ở đây.”

“Ý ngài là...?”

“Tên đàn độn... Đến bao giờ người mới nhận ra đây.”

Lần đầu tiên Lý Duật hần học nhìn vào Bạch Đạo Kính với ánh mắt tràn đầy khinh miệt.

“Mau im lặng và gọi bọn họ tới cho ta.”

“Vâng ạ.”

Bạch Đạo Kính vội cụp đầu đáp lời trước sự tức giận của Lý Duật.

Những lo lắng của Lý Duật sớm sẽ trở thành hiện thực. Khi nhìn thấy xác của đứa con duy nhất của mình, Kim Tấn Trung sẽ phát điên và hỏi tội Tuyết Dao Trang vì đã không thể bảo vệ được Kim Tú Liên. Tệ hơn nữa, Kim Sơn Trang có thể sẽ cắt mọi khoản hỗ trợ và khế ước với Tuyết Dao Trang.

Một trong những lý do khiến Tuyết Dao Trang có thể giành được lợi thế trong cuộc chiến với Chân Gia chính là nhờ số tiền khổng lồ đến từ Kim Sơn Trang.

Nói tóm lại, bọn họ giành được lợi thế trong cuộc chiến với Chân Gia là vì tiền. Nhưng chuyện đó bây giờ chỉ là dĩ vãng.

Nếu Kim Sơn Trang thu hồi lại nguồn tài trợ, kim lực của Tuyết Dao Trang sẽ tụt xuống bằng với Chân Gia, thậm chí là có một phần thua kém.

Nền tảng của bức tranh mà Lý Duật vẽ ra đã sụp đổ một cách thảm hại.

“Thì ra vì vậy nên hắn mới cộng Kim Tú Liên về bản trang mà không giết nàng ta. Sau đó hắn đã giết Kim tiểu thư tại nơi này để bắt bản trang phải chịu trách nhiệm sao...”

Bàn tay của Lý Duật siết chặt, máu từ đó chảy ra không ngừng.

Cuộc chiến thực sự còn chưa bắt đầu.

Nếu Kim Sơn Trang phát hiện việc Lý Duật thuê Băng Sát thì bọn họ chắc chắn sẽ không dừng lại ở việc cắt đứt tiền hỗ trợ.

Nếu y là Phiêu Nguyệt, y chắc chắn sẽ giao bằng chứng cho thấy y đã thuê Băng Sát cho Kim Sơn Trang.

“Chết tiệt!”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 258

Phiêu Nguyệt vứt cây thương của Băng Sát ở một nơi vắng vẻ.

Dù thế nào hắn cũng không thể che giấu hoàn toàn hình thái của cây thương. Hơn nữa, do nó quá dài nên mang theo bên mình khá bất tiện.

Cho dù nó hữu dụng nhưng cứ mang theo như thế chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của mọi người.

Nguyên nhân thích khách hay dùng đoản binh cũng vì để tránh ánh mắt của người khác. Xét về mặt này, thương là binh khí vô dụng nhất.

Có lẽ bây giờ võ giả ở Tuyết Dao Trang cũng phát hiện ra việc Phiêu Nguyệt đánh tráo thân phận với Băng Sát.

Sử dụng lại thân phận đã dùng rồi là một việc hết sức ngu ngốc.

Phiêu Nguyệt liền dứt khoát hóa thành một gương mặt khác.

Đây là một gương mặt vô cùng bình thường.

Sau khi biến thành một kẻ có thể nhìn thấy bất cứ đâu trên đường, Phiêu Nguyệt liền di chuyển.

Chỉ mới ở lại Tuyết Dao Trang vài ngày, hắn đã nắm rõ được cấu trúc bên trong trang viên. Có lẽ hắn còn rõ hơn cả Trang chủ như Tuyết Giang Diễn.

Đám võ giả và người làm công đang bận rộn tới lui.

Kim Tú Liên chết chưa được một ngày, nhưng tình hình đã thay đổi thấy rõ.

Kim Sơn Trang tuyên bố sẽ cắt đứt mọi quan hệ với Tuyết Dao Trang.

Tuyết Dao Trang sẽ không còn nhận được hậu thuẫn lớn từ trước đến nay nữa.

Võ giả dưới trướng Tuyết Dao Trang đã dao động ít nhiều, thế nhưng những võ giả được chiêu mộ từ bên ngoài càng bị lung lay rõ ràng hơn.

Chính vì thế bầu không khí ở Tuyết Dao Trang hiện giờ vô cùng hỗn loạn.

“Bị một tên thích khách ở Tuyết Dao Trang hại ư? Vậy là hẳn ta vẫn còn ở đây sao?”

“Ta đã gia nhập vì nghĩ Tuyết Dao Trang chiếm ưu thế hơn, nhưng không ngờ lại như vậy.”

“Còn Kim Sơn Trang thì sao nhỉ? Kim Tiểu thư đã bỏ mạng ở Tuyết Dao Trang, nhưng ta không ngờ họ lại cắt đứt mối quan hệ với nhau đấy.”

Phiêu Nguyệt đóng tai lắng nghe câu chuyện của họ.

Bởi vì hẳn biết rõ thông tin quan trọng có thể sẽ vô tình xuất hiện trong các cuộc trò chuyện kiểu này.

Phiêu Nguyệt đang ở gần đó, nhưng không một ai nghi ngờ hẳn cả.

Phiêu Nguyệt gần như đã hòa mình vào xung quanh.

Chính lúc này.

“Này, người, người và người... tất cả đến đây đi.”

Đột nhiên một giọng nói khàn khàn vang lên.

Phiêu Nguyệt nhìn về phía giọng nói phát ra. Một võ giả trẻ tuổi đang chỉ thị cho những người làm công.

Tên hẳn ta là Trí Giang Tiêu.

Trong số người Trí Giang Tiêu chỉ cũng bao gồm cả Phiêu Nguyệt. Hẳn đã nhầm tưởng Phiêu Nguyệt là một người làm công.

Phiêu Nguyệt thân nhiên tiến lại gần Trí Giang Tiêu.

Lúc những người làm công tập trung lại, Trí Giang Tiêu liền nói.

“Tất cả đi theo ta.”

“Vâng!”

Bọn họ không hiểu đầu đuôi gì nhưng vẫn đáp lời.

Phiêu Nguyệt cũng trả lời rồi đi theo Trí Giang Tiêu.

Nếu hấn lùi lại hoặc kháng lệnh ở đây, chắc chắn sẽ bị nghi ngờ. Trước tiên hấn cứ đi theo họ rồi đưa ra phán đoán cũng không muộn.

Nơi Trí Giang Tiêu đưa đám người làm đến là một chỗ nằm sâu trong Tuyết Dao Trang.

Hầu hết võ giả của Tuyết Dao Trang đều không hề biết ở trang viên có một nơi như thế này.

Ở đó có một căn tư dinh nhỏ, cùng mùi hôi thối nồng nặc xộc thẳng vào mũi. Mùi thối không chỉ kích thích khứu giác mà còn khiến người khác phải đau vầng cả đầu.

Đám người làm ai nấy đều vô cùng kinh ngạc.

Họ không hiểu vì sao Trí Giang Tiêu lại đưa họ đến nơi này.

Lúc này, Bách Đạo Kinh đang đứng một phía ở đằng kia.

Trí Giang Tiêu đưa bọn họ đến trước mặt Bách Đạo Kinh.

“Đã đưa người đến rồi ạ.”

“Ngươi vất vả rồi.”

Bách Đạo Kinh lạnh lùng nhìn đám người làm công.

“Việc các ngươi phải làm rất đơn giản. Chỉ cần di chuyển đóng hành lý đó là được.”

Ánh mắt Bách Đạo Kinh nhìn đám người làm vô cùng độc ác. Chỉ cần đối mặt với ánh mắt ấy cũng đủ khiến bọn họ run rẩy lên vì sợ hãi.

Phiêu Nguyệt cúi thấp đầu xuống quan sát kỹ Bách Đạo Kinh.

Bách Đạo Kinh không hề để tâm đến Phiêu Nguyệt, nhưng khi nhìn Bách Đạo Kinh, Phiêu Nguyệt liền nhận ra ngay.

Hắn ta cũng là loại người u ám như Phiêu Nguyệt.

Trên người hắn không ngừng tỏa ra thứ mùi đặc trưng khi sống ở nơi ẩm thấp.

Một sự tồn tại không hề phù hợp với Tuyết Dao Trang.

Phiêu Nguyệt liền ghi nhớ gương mặt, ánh mắt và mùi hương của Bách Đạo Kinh.

Bách Đạo Kinh gật đầu với Trí Giang Tiêu. Liền sau đó, Trí Giang Tiêu đưa đám người làm vào trong tư dinh.

Bên trong tư dinh vô cùng tối tăm và hôi thối.

“Khụ! Khụ!”

“Mùi gì thế này...”

Vừa bước vào trong, đám người làm đã ho lấy ho để. Phiêu Nguyệt cũng giả vờ ho rồi quan sát xung quanh tư dinh.

Tất cả cửa sổ trong tư dinh đều đã bị đóng kín. Dó đó, bên trong không lọt vào chút ánh mắt nào cả.

Nguyên nhân của cổ mùi hôi này chính là chiếc nôi lớn nằm ở giữa tư dinh. Hắn không biết bên trong đang làm ra thứ gì, nhưng chất lỏng trong đó lại bốc mùi hôi kinh khủng. Còn bên cạnh chiếc nôi có mấy cái rương gỗ đã được niêm phong chắc chắn.

Trí Giang Tiêu nói với đám người làm.

“Chuyển mấy cái rương đó đi đi.”

“Vâng!”

Đám người làm vội vàng đáp lời rồi chạy đến chỗ rương gỗ. Vì mùi hôi quá khủng khiếp nên ai cũng muốn nhanh chóng thoát khỏi nơi này.

Họ không biết bên trong có gì, nhưng mấy cái rương cực kỳ nặng.

Đám người làm mỗi người vác một rương rồi chạy ra ngoài.

Ở những trang viên lớn hay có một lối đi bí mật hoặc cửa phụ để người thường có thể ra vào.

Cả Tuyết Dao Trang cũng thế.

Nơi này có bố trí một cánh cửa bí mật dẫn thẳng ra bên ngoài. Trí Giang Tiêu liền hướng dẫn cho đám người làm. Bên ngoài lúc này đã có một cỗ xe ngựa chờ sẵn.

“Đưa chúng lên đây đi.”

Đám người làm vội đưa mấy cái rương lên xe theo mệnh lệnh của Trí Giang Tiêu.

Phiêu Nguyệt cũng chất rương của mình lên xe.

“Đánh cỗ xe ngựa đi theo ta.”

Trí Giang Tiêu lạnh lùng nói rồi lên lên con ngựa khác ở gần đó.

Đám người làm không nghi ngờ gì mà đi theo Trí Giang Tiêu.

Tất cả bọn họ đều đến Tuyết Dao Trang làm việc chưa được bao lâu. Họ chỉ đơn giản là nhận tiền rồi làm việc, không hề biết chút gì về chuyện nội bộ trong Tuyết Dao Trang.

Đám người làm mong mỗi công việc lần này sẽ nhanh kết thúc rồi quay về Tuyết Dao Trang.

Phiêu Nguyệt che giấu biểu cảm hết mức rồi nhìn phía sau Trí Giang Tiêu.

Nhìn thoáng qua cũng biết đây không phải là một nhiệm vụ chính thức.

Có nhiều trường hợp buộc phải hành động trong bí mật. Và chỉ có một cách để giữ bí mật một cách tuyệt đối.

Phiêu Nguyệt hiểu rõ điều đó hơn bất cứ ai. Lúc này, một trong số người làm mới bắt chuyện với hắn.

“Người làm việc ở đâu thế? Lần đầu ta nhìn thấy người thì phải?”

“A! Ta làm việc ở tân khách sảnh ấy.”

“Thế à? Làm việc ở đó thế nào? Chắc là đầy người khó ở nhỉ.”

“Cũng như nhau cả thôi. Trái lại còn mệt hơn ấy chứ.”

“Chết tiệt! Đúng là không có chỗ nào thoải mái cả.”

Tên người làm không hề tỏ ra chút nghi ngờ nào trước câu trả lời của Phiêu Nguyệt.

Nơi Trí Giang Tiêu đưa đám người làm đến là một con sông cách rất xa Nhữ Nam. Cáp bờ sông có một con thuyền đang chờ họ.

Trên thuyền đã được bố trí một đám võ giả.

Tướng mạo của đám võ giả vận y phục đen trông vô cùng đáng sợ.

“Các người chờ ở đây nhé.”

Trí Giang Tiêu ra hiệu cho đám người làm dừng lại rồi đi về phía chiếc thuyền. Sau đó, một kẻ trông như người đứng đầu bước xuống thuyền nói chuyện với Trí Giang Tiêu.

Có lẽ cuộc trò chuyện diễn ra rất thuận lợi nên gương mặt Trí Giang Diễm đã tươi sáng hơn. Hắn nói với đám người làm.

“Đưa tất cả hành lý trên xe ngựa lên thuyền đi.”

“Vâng!”

Đám người làm trả lời xong liền di chuyển những chiếc rương lên thuyền.

Khắp bờ sông đều là bùn lầy khiến họ khó mà giữ thăng bằng được. Đám người làm khó khăn lắm mới tiến về trước.

Phiêu Nguyệt cũng lão đảo di chuyển hành lý.

Lúc gần đến thuyền, hắn nghe thấy tiếng đám võ giả nói chuyện với nhau.

“Hắn ta cũng giỏi nhỉ. Lẽ nào là đang bào chế Ma Hóa Đan trong Tuyệt Dao Trang ư.”

“Chẳng phải hắn ta là người sẽ lợi dụng bất cứ thứ gì có thể lợi dụng sao?”

“Cũng đúng! Vậy nên mới tầm tuổi ấy mà hắn đã leo lên vị trí đó rồi.”

Bọn họ không hề hay biết Phiêu Nguyệt đang nghe lỏm cuộc trò chuyện của mình.

Bởi vì bọn họ đều hạ thấp giọng nói và ngồi cách xa với đám người làm.

Lúc này, gã võ giả đứng đầu mới quát lên.

“Các người đừng nói chuyện nhảm nhí nữa. Sau khi hành lý đưa lên xong, chúng ta sẽ di chuyển ngay đây. Mau chuẩn bị đi.”

“Tuân lệnh!”

Gã võ giả đứng đầu tuổi đời khoảng vào ngũ tuần.

Cầm y lúng phúng râu, ánh mắt thì u ám đến mức khiến người khác phải rùng mình khi đối diện với y.

Đám người làm liên tục di chuyển giữa cỗ xe và chiếc thuyền.

Rầm!

Vừa hay chiếc rương cuối cùng đã được chất lên thuyền.

“Phù!”

“Chết mất thôi!”

Đám người làm vội lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán rồi dầm tay vào lưng thùm thụp. Công việc này khó khăn gấp mấy lần so với chuyển hàng trên đồng bằng. Vậy nên, họ nào có thấy Trí Giang Tiêu và đám võ giả trao đổi ánh mắt với nhau.

“Mọi người vất vả rồi.”

Trí Giang Tiêu cười thật tươi rồi tiến lại gần đám người làm.

“Không có gì đâu ạ. Đó là việc chúng tiểu nhân phải làm thôi mà.”

Một trong số người làm lập tức cúi đầu trước Trí Giang Tiêu.

“Được rồi! Mọi người đã chịu cực khổ nên ta phải thưởng chứ.”

Roẹt!

Trí Giang Tiêu đột nhiên vung kiếm chém vào người làm công vừa cúi đầu với hắn.

“Khục! Tại sao, tại sao chứ?”

Gã người làm bị chém liền nhìn Trí Giang Tiêu với ánh mắt khó tin.

Trí Giang Tiêu mỉm cười nhìn thanh kiếm còn mắc trên vai y.

“Tại sao ấy hả? Làm những việc thế này thì sao mà để lại nhân chứng được chứ.”

“Áaa!”

“Chạy thôi!”

Đám người làm nhìn thấy cảnh tượng đó liền bỏ chạy tán loạn. Cả Phiêu Nguyệt cũng bỏ trốn như bọn họ.

Trí Giang Tiêu liền thi triển khinh công đuổi theo bọn họ.

Do bùn đất lầy lội nên đám người làm di chuyển vô cùng chậm, trong khi Trí Giang Tiêu lại phi nhanh như gió trên không trung. Hắn thoáng ần thoáng hiện trước mặt đám người làm. Cuối cùng xuống tay với bọn họ.

“Khắc!”

“Ặc!”

Trên bờ sông không ngừng vang lên tiếng hét thảm thiết của đám người làm.

Mục tiêu cuối cùng của Trí Giang Tiêu chính là Phiêu Nguyệt.

Không giống như đám người làm kia, Phiêu Nguyệt đang trốn về phía bờ sông.

“Ngu xuẩn! Người nghĩ mình có thể trốn thoát ư?”

Trí Giang Tiêu lập tức đuổi theo Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt nhìn lại bóng người phía sau lưng mình. Trong ánh mắt Trí Giang Tiêu hiện giờ hiện rõ gương mặt kinh sợ của Phiêu Nguyệt.

Trí Giang Tiêu vung kiếm như tia sét về phía ngực Phiêu Nguyệt.

Roẹt!

Phiêu Nguyệt cảm giác được thanh kiếm xẹt ngang qua ngực mình.

Tôm!

Phiêu Nguyệt không hét lên tiếng nào mà rơi tõm xuống nước.

Trí Giang Tiêu đứng bên bờ sông chờ xác Phiêu Nguyệt nổi lên. Thế nhưng cho dù có chờ đợi bao lâu thì thể Phiêu Nguyệt cũng không xuất hiện.

Trí Giang Tiêu liền nhìn thanh kiếm trong tay mình.

“Vết chém hơi nông... nhưng chắc không thành vấn đề đâu.”

Cảm giác hắc toát ra từ nhát kiếm có hơi khác so với bình thường.

Thế nhưng Trí Giang Tiêu không nghĩ nhiều nữa.

Hắn không nghĩ đến việc một tên người làm có thể sống sót trước nhát kiếm mà hắn vung ra.

Đó chính là sự sỉ nhục đối với thanh kiếm của hắn.

Trí Giang Tiêu nhìn đám võ giả trên thuyền rồi nói.

“Tại hạ đã giết người diệt khẩu xong rồi, các vị cứ yên tâm mà rời đi.”

“Ừm! Xử lý mọi chuyện cho tốt đấy.”

“Ngài đừng lo lắng ạ.”

“Vậy lần sau tái ngộ. Nhưng có lẽ sẽ gặp ở một nơi khác đấy.”

“Chắc là vậy. Đài Chủ đi đường cẩn thận.”

Trí Giang Tiêu làm thế bao quyền với gã võ giả đứng đầu.

Gã võ giả gật đầu rồi ra lệnh cho thuộc hạ xuất phát. Chiếc thuyền nhanh chóng lướt đi trên mặt nước.

Trí Giang Tiêu xác nhận chiếc thuyền đã đi xa liền nhìn xung quanh. Thi thể đám người làm mà hắn giết nằm rải rác khắp bờ sông.

Trí Giang Tiêu liền ném tất cả thi thể họ xuống sông.

Dòng sông tựa hồ đang nuốt chửng lấy thi thể của họ, sau đó cuốn phăng chúng đi như chưa từng có gì xảy ra.

“Vậy là tên cuối cùng đã giúp ta bớt thêm phần việc rồi. Người tự mình chọn chôn thây dưới sông đấy nhé.”

Trí Giang Tiêu liền bật cười.

Hắc Hồ nhặt cây thương lên.

Đó chính là cây thương được làm từ băng tinh.

Trên thiên hạ này chỉ có duy nhất một người dùng loại thương này.

“Băng Sát!”

Và Băng Sát cũng được phát hiện đã chết tại nơi ở của hắn.

Trán, tim và hai tay đều có nhiều lỗ nhỏ. Đặc biệt, một lỗ ở trán và tim có thể chính là vết thương trí mạng.

Những cái lỗ ấy nhỏ đến mức có thể luồng cả sợi chỉ qua.

Hắc Hồ đã giết rất nhiều người và nhìn thấy vô số thi thể.
Nhưng đây là lần đầu hắn nhìn thấy vết thương của Băng Sát.

“Hình như hắn dùng ngân ty nhỉ?”

Loại vũ khí mà Hắc Hồ có thể nghĩ ra bây giờ chỉ có ngân ty.
Thế nhưng, ngân ty lại quá mỏng nên hầu như không thể dùng
làm vũ khí được.

“Đúng là một gã đáng sợ hơn ta nghĩ.”

Ánh mắt Hắc Hồ liền âm trầm đi mấy phần.

Kẻ địch mà hắn đối đầu bây giờ đang che dấu móng vuốt hết
sức tinh vi và đáng sợ.

Ngoài cây thương của Băng Sát, Hắc Hồ không tìm thấy bất
kỳ dấu vết nào khác của Phiêu Nguyệt.

Rõ ràng hắn ta đang che giấu thân phận một cách hoàn hảo,
hoặc là đã trốn khỏi Tuyệt Dao Trang.

“Người!”

Hắc Hồ liền quét mắt nhìn khắp Tuyệt Dao Trang.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 260

Rầm!

Mái nhà nơi Phiêu Nguyệt đứng từ nãy đến giờ đã vỡ tan tành.
Phiêu Nguyệt liền nhìn kẻ bắn mình lên không trung tấn công
hắn.

Là một lão nhân cầm kiếm.

Ông ta chính là Đội chủ Quỷ Vũ Đội - Mộc Hàn Thanh.

“Người là ai hả? Sao lại vào được chỗ này?”

Ánh mắt Mộc Hàn Thanh nhìn Phiêu Nguyệt vô cùng tàn ác.

Đôi đồng tử của ông đã không còn quá kích hay dao động nữa.

Ông ta chỉ lạnh lùng nhìn Phiêu Nguyệt hết như một con mãnh thú đang nhìn con mồi của mình.

Tiếng nổ lớn đột ngột lúc này đã thu hút đám võ giả trong ngôi nhà kéo đến.

Chúng vô cùng kinh ngạc khi thấy Phiêu Nguyệt đang ở trên mái nhà, nhưng lại không bị dao động giống như Mộc Hàn Thanh.

Nơi này được khe núi bao quanh tứ phía.

Trông nó chẳng khác gì một pháo đài thiên nhiên cả.

Pháo đài này vốn được bố trí một tuyệt trận mang tên Thập Lý Huyền Tương Trận, thế nhưng bây giờ lại có kẻ xâm nhập lọt được vào.

Đa số mọi người đều sẽ thấy kinh ngạc hoặc tỏ ra bàng hoàng.

Thế nhưng bọn chúng lại khác.

Chúng bất ngờ khi có ngoại nhân lên vào, nhưng lại không hề bị kích động mà chỉ im lặng quan sát Phiêu Nguyệt.

Không phải chỉ một hai kẻ giữ được bình tĩnh, mà tất cả bọn chúng đều như thế.

Đó là bằng chứng cho thấy chúng đã trải qua nhiều tình huống tương tự đến nỗi không còn thấy bối rối nữa.

‘Trên thiên hạ còn có tổ chức nào như thế ư?’

Mặc dù giang hồ là nơi có vô số tình huống bất ngờ, nhưng với thường thức của Phiêu Nguyệt, hẳn lại không sao hiểu nổi.

Tổ chức chuyên nghiệp thế này tuyệt đối không thể trải qua những huấn luyện thông thường.

Chúng phải trải qua nhiều trận chiến và vượt qua vô số sinh tử mới có thể trở thành những quân tinh nhuệ như thế. Tuy nhiên, trong nhiều thập kỷ gần đây, vốn chưa từng xảy ra một trận chiến lớn nào.

Thực tế có nhiều trận chiến tranh giành quyền lực giữa các phe phái với nhau, nhưng nếu chỉ kinh qua bấy nhiêu, vốn không

thể nào đạt được cảnh giới này.

Chỉ những kẻ đã liều cả tính mạng trong các cuộc hỗn chiến mới tỏa ra khí tức như thế. Vậy nên chúng tuyệt đối không phải xuất thân từ giang hồ hiện tại.

‘Nếu vậy chúng ở Tái Ngoại ư?’

Ánh mắt Phiêu Nguyệt liền lạnh đi thấy rõ.

Khác hẳn với giang hồ yên bình trong hàng chục năm qua, Tái Ngoại vốn hỗn loạn hơn nhiều. Chiến tranh thường xuyên xảy ra, vô số người phải mất mạng oan uổng.

Một nơi như thế đương nhiên đủ điều kiện tạo ra một tổ chức quái vật thế này.

Mộc Hàn Thành bắn người lên mái nhà rồi tiến đến gần Phiêu Nguyệt.

Ông ta đối mặt với Phiêu Nguyệt.

“Ta hỏi ngươi là ai kia mà.”

“Vậy các ngươi là ai?”

“Hô! Ngươi còn không trả lời ta?”

Mộc Hàn Thành liền tỏa ra sát khí đằng đằng.

Trong lúc ông ta đang thu hút sự chú ý của Phiêu Nguyệt, Chung Ly Cửu liền nháy mắt với đám võ giả. Ngay sau đó, đám võ giả lập tức di chuyển mà không hề gây ra chút tiếng động nào.

Một số kẻ chặn đường thoái lui, một vài người lại tìm vị trí thuận lợi để chuẩn bị tấn công.

Mặc dù không đưa ra chỉ thị cụ thể, nhưng bọn chúng vẫn tự biết mà thực hiện vai trò của mình.

Trên người chúng cứ tỏa ra mùi máu tanh tươi.

Mùi máu chỉ có thể ngửi thấy trên chiến trường.

Mộc Hàn Thành nhìn Phiêu Nguyệt rồi cúi đầu tựa hồ vừa nhận ra điều gì đó.

“Ngươi có mùi giống với bọn ta.”

Chỉ có những kẻ đã lấy mạng nhiều người mới phát ra cổ mùi này thôi.

Mộc Hàn Thành vẫn chăm chăm nhìn Phiêu Nguyệt rồi nói với lũ thuộc hạ.

“Tất cả hãy cẩn thận. Hẳn ta là một tên nguy hiểm đấy.”

Lũ thuộc hạ không ai đáp lại lời ông cả.

Chúng không rời mắt khỏi Phiêu Nguyệt chỉ một giây.

Bốn mươi cao thủ tỏa ra ý chí chiến đấu hết sức mãnh liệt cứ nhìn thẳng về phía Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt nghĩ bây giờ hẳn cần phải khiến ý chí của chúng dao động một chút.

“Các người từ Tái Ngoại bỏ đến tận đây để kiếm chác hả?”

“Hô! Người đoán được chuyện đó ư? Vị bằng hữu này đúng là nguy hiểm hơn ta nghĩ đấy.”

“Lý Duật đã dùng điều kiện gì để chiêu mộ các người thế?”

“Nói ra rồi người định đưa thêm à?”

“Không gì ta không làm được cả.”

“Hô! Bọn ta khá có giá đấy, người có chi nổi hay không? Vị bằng hữu trẻ tuổi này.”

“Người muốn bao nhiêu?”

“Chỉ cần mạng của người là đủ rồi.”

“Chuyện đó hơi khó đấy.”

“Vậy giao kèo coi như không thành rồi.”

Mộc Hàn Thanh mỉm cười cợt nhả.

Lúc này, vòng vây của Quỷ Vũ Đội đã hoàn thành xong.

Dù bất thỏ, hổ cũng phải cố hết sức mình. Quỷ Vũ Đội đã được rèn luyện như thế.

Chúng luôn dồn hết sức để đối phó với bất kỳ kẻ địch nào. Mộc Hàn Thanh đã huấn luyện chúng như thế.

Mộc Hàn Thanh nghĩ rằng ông không cung cấp thông tin cho Phiêu Nguyệt và đã kéo dài đủ thời gian để bao vây kẻ địch.

Thế nhưng Phiêu Nguyệt đã thu được hết thông tin của bọn chúng rồi.

‘Đám lăng nhăng hoạt động ở Tái Ngoại.’

Hắn không biết có cách diễn đạt nào phù hợp hơn hay không, nhưng hiện tại hắn chỉ có thể dùng cách nói này để miêu tả bọn chúng.

Chúng không phải là tổ chức lăng nhăng giống như Hắc Vân Binh Đoàn.

Đây là tổ chức lăng nhăng chuyên giao chiến trên chiến trường, được huấn luyện kỹ lưỡng hơn rất nhiều.

“Có lẽ đã chào hỏi nhau xong rồi. Giờ thì giết hắn cho ta.”

Mộc Hàn Thanh lập tức ra lệnh cho thuộc hạ.

Roẹt!

Lúc này, đột nhiên có mũi tên phóng về phía Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt liền lách người tránh mũi tên. Sau đó, vài tên trong số Quỷ Vũ Đội liên tục bắn tên ra.

Cung tên mà chúng dùng chỉ bằng một nửa kích thước cung tên bình thường. Kích thước này phù hợp để trẻ con dùng hơn. Thế nhưng uy lực của chúng lại vượt ngoài sức tưởng tượng.

Vùuu! Vùuuu!

Mỗi lần mũi tên được bắn ra, âm thanh như xé gió lại vang lên.

Chỉ cần mũi tên ấy lướt qua người cũng đủ khiến cơ thể phải trọng thương, và nếu bị nó bắn trúng có khi phải mất cả tay chân.

Mũi tên mà chúng sử dụng cũng không giống với loại giang hồ hay dùng.

Đó là những món đồ vật quý hiếm được mang đến từ biển Đông xa xôi, vậy nên uy lực đương nhiên lớn hơn mũi tên thường gấp mấy lần.

Trong lúc đám cung thủ không ngừng bắn tên, lũ kiếm tu đang chờ đợi liên thần tốc tiếp cận đối phương.

Roẹt!

Chúng đồng loạt rút kiếm vào thế sẵn sàng rồi tiến đến chỗ Phiêu Nguyệt.

Tất cả đều khom người y hệt nhau, cả tốc độ vung kiếm cũng tương tự nhau.

Xoẹt!

Kiếm quang lấp lánh xé toạc cả bầu trời đêm.

Phiêu Nguyệt tránh được đòn tấn công của chúng chỉ trong gang tấc.

Cạch!

Đột nhiên tiếng bước chân từ đâu đó vang lên, nhưng lần này là đám võ giả cầm đao vọt qua đầu các kiếm tu tấn công Phiêu Nguyệt.

Vùuu!

Hàng chục đao quang phóng thẳng về phía Phiêu Nguyệt.

Lúc này Phiêu Nguyệt liền rút U Linh Chủy ra.

Kenggg!

Phiêu Nguyệt dùng U Linh Chủy cản đao rồi lùi về sau. Thế nhưng, các kiếm tu đã chặn đường rút lui của hắn. Chúng không ngừng vung kiếm lên.

Kiếm tu và đao khách không ngừng tấn công Phiêu Nguyệt.

Và còn cả đám cung thủ vẫn liên tục tìm kiếm sơ hở mà bắn tên.

Cuộc tấn công của chúng hết như một làn sóng vô tận.

Chúng không ngừng gây áp lực lên người kẻ địch.

Đây là động thái của những kẻ biết rõ phải làm thế nào mới có thể hạ gục được kẻ địch.

Chỉ cần nhìn cách chuyển động của chúng cũng đủ hiểu.

Chúng hoàn toàn không tạo ra một kẽ hở nào trong quá trình tấn công Phiêu Nguyệt.

Kengg!

Phiêu Nguyệt không ngừng dùng U Linh Chủy ngăn chặn đòn tấn công của Quỷ Vũ Đội.

Tia lửa văng ra khắp nơi, tiếng kim loại vang lên chói cả tai.

Mộc Hàn Thanh không trực tiếp tham gia vào trận chiến mà chỉ quan sát lũ thuộc hạ chiến đấu với Phiêu Nguyệt.

Ông đã tự tay huấn luyện nên đám thuộc hạ đó.

Nếu chỉ xét đến cảnh giới võ công của mỗi người, bọn chúng đúng là không thể so với đệ tử đời thứ nhất của danh môn chính phái.

Nhưng ít ra cũng tầm cỡ đệ tử đời thứ hai.

Thế nhưng, Mộc Hàn Thanh không lo lắng cho Quỷ Vũ Đội vì chúng đã được rèn luyện ở những chiến trường thế này.

Quỷ Vũ Đội là nhóm lãnh nhân chinh chiến được rèn luyện ở chiến trường Tái Ngoại.

Nói chính xác hơn thì chúng chính là Đại Hành Giả trên chiến trường.

Nếu lãnh nhân bình thường chỉ nhận tiền rồi dùng võ công giải quyết vấn đề, thì chúng là một tổ chức vượt trội hơn.

Thiết lập kế hoạch theo tổng thể, bố trí thành viên phù hợp nhất để tiến hành một cuộc chiến tranh.

Chúng dùng mọi thủ đoạn để có được chiến thắng.

Độc, ám khí, cạm bẫy, và cả bắt cóc con tin.

Chúng không quan tâm đến thứ gọi là lòng tự tôn của một võ giả. Điều quan trọng đối với chúng chỉ đơn giản là chiến thắng.

Loại người thà chiến thắng một cách bỉ ổi còn hơn thất bại đường đường chính chính.

Quỷ Vũ Đội chính là một tổ chức như thế.

Người cao nhất ở đó chính là Mộc Hàn Thanh.

Mộc Hàn Thanh muốn tổ chức của ông luôn giành được chiến thắng.

Ông ta muốn tạo ra một tổ chức mà ở đó tập hợp những võ giả biết cách giành lấy chiến thắng mà không ngần ngại trước bất kỳ tổn thương nào, chứ không phải những võ giả chỉ biết rên rỉ như đám trẻ ranh.

Từ trước đến nay, Quỷ Vũ Đội đã kinh qua nhiều cuộc chiến đến nỗi không đếm xuể.

Lúc này, Chung Ly Cửu đến gần Mộc Hàn Thanh rồi hỏi.

“Ngài có nghi ngờ hắn là ai không?”

“Theo Lý Tu Sĩ thì hắn có thể không phải là võ giả bên phía Chân Gia.”

“Ý ngài hắn ta chỉ là cái đuôi bám theo Chân Gia thôi ư?”

“Có vẻ phía Lý Tu Sĩ có gì đó sai rồi. Ngài ấy cứ bị cuốn vào hắn mãi.”

“Lý Tu Sĩ không phải người hay phạm sai lầm như thế.”

“Vậy nên mới chứng minh hắn ta tài giỏi thế nào. Nói chung thì hôm nay chúng ta phải lấy được cái mạng của hắn để bảo toàn bí mật.”

“Hắn ta chết chắc rồi.”

Chung Ly Cửu khẽ mỉm cười.

Từ trước đến nay, không một kẻ địch nào có thể vượt qua Quỷ Vũ Đội. Hơn nữa, hắn tự tin rằng đội viên của hắn có thể xử lý một tên võ giả một mình xông vào căn cứ địch như Phiêu Nguyệt.

Thế nhưng, cuộc chiến lại diễn ra không giống như những gì Chung Ly Cửu hắn dự đoán.

Xoẹt!

Quỷ Vũ Đội liên tục tấn công Phiêu Nguyệt. Thế nhưng Phiêu Nguyệt đều tránh được đòn tấn công của chúng trong gang tấc.

Hơn nữa chúng cũng không hề gây tổn thương cho Phiêu Nguyệt.

Chuyển động của Phiêu Nguyệt gọn gàng hơn Chung Ly Cửu nghĩ rất nhiều.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, trong lòng Chung Ly Cửu đột nhiên dấy lên cảm giác bất an.

“Cái gì? Tên nhãi ranh đó. Hắn có thể cầm cự trước Quỷ Vũ Đội đến mức này ư.”

“Hình như tu vi cảnh giới của vị khách không mời này cao thâm hơn chúng ta nghĩ nhỉ.”

“Vậy ý ngài là võ công của hắn có thể tương đương với Bát Tinh Tọa ư? Phải tầm cảnh giới đó thì mới cầm cự được chứ.”

Đột nhiên, Chung Ly Cửu nhìn thấy gương mặt Phiêu Nguyệt giữa đám Quỷ Vũ Đội.

Đó mà gương mặt tuấn mỹ nhất trong số người mà hắn từng gặp qua.

Khoảnh khắc nhìn thấy dung mạo hoàn toàn không giống phạm nhân đó, Chung Ly Cửu chợt nhớ đến thông tin về gã thích khách mà hắn nhận được gần đây.

“A!”

Gần đây trong giang hồ đồn thổi có một kẻ vô cùng nguy hiểm, thông tin về hắn ta được quản lý vô cùng nghiêm ngặt.

“Nếu hắn ta thật sự là Phiêu Nguyệt thì...”

Vùuu!

Lúc này, một âm thanh xé gió cực nhỏ vang lên.

Sau giây Mộc Hàn Thanh và Chung Ly Cửu liền nổi một trận gai ốc.

Đã lâu rồi họ không cảm nhận được cảm giác nguy hiểm ập đến trên chiến trường thế này.

“Tất cả mau...”

Chung Ly Cửu còn chưa kịp dứt câu thì đã vang lên tiếng hét thảm thiết.

“Khực!”

“Hộc!”

Hàng chục võ giả đang tấn công Phiêu Nguyệt đều đồng loạt ngã vật ra đất.

Trên trán chúng có một cái lỗ rất nhỏ mà mắt thường khó nhìn thấy được.

“Cái gì?”

“Chuyện gì thế?”

Đây là lần đầu tiên Quỷ Vũ Đội trở nên dao động như thế.

Rõ ràng chúng cho rằng mình đã nắm chắc cơ hội chiến thắng trong tay. Phiêu Nguyệt đã bị dồn vào đường cùng, và chiến thắng đang đến cận kề.

Đột nhiên biến cố lại xảy ra.

Tự lúc nào đó mà chúng không nhận ra, trên ngón tay Phiêu Nguyệt đã nắm chặt mười sợi Thu Hồn Ti.

Thu Hồn Ti vô cùng mảnh nên khó mà nhìn thấy được. Lúc Quỷ Vũ Đội cảm nhận được nguy hiểm thì mọi chuyện đã quá muộn rồi.

Thu Hồn Ti vô tình xuyên thẳng qua đầu đồng liêu của chúng.

Trước đây do chưa luyện công phu đến cảnh giới thích hợp nên hẳn phải trang bị thêm U Linh Chủ để phát huy uy lực lớn nhất. Thế nhưng bây giờ thì khác.

Không cần đến U Linh Chủ, Phiêu Nguyệt vẫn có thể dùng Thu Hồn Ti một cách hiệu quả nhất. Điều này đồng nghĩa hẳn có thể di chuyển bí mật hơn.

Võ công của Phiêu Nguyệt vốn luôn phát huy uy lực cao nhất khi hành động bí mật.

Thu Hồn Ti không nối với U Linh Chủ chính là tuyệt thế võ công đối với Phiêu Nguyệt.

Cứ như hồ mọc thêm cánh.

Hắn không cần phải kết hợp Thu Hồn Ti với U Linh Chủ nữa.

Vùuu!

Phiêu Nguyệt phóng U Linh Chủ ra tứ phía.

Một vài kẻ tránh được phi đao, nhưng nhiều tên đã bị U Linh Chủ cắm thẳng vào vai và thắt lưng.

“Khực!”

“Khực!”

Chúng không ngừng phát ra tiếng rên rỉ.

Dẫu có là võ giả được rèn luyện trên chiến trường khốc liệt thế nào đi chăng nữa cũng không thể hoàn toàn chịu đựng được nỗi đau về thể xác ở mức độ này. Chớp mắt, chiến trường đã hoàn toàn sụp đổ.

Phiêu Nguyệt không bỏ lỡ khoảnh khắc đó mà tấn công dồn dập hơn. Thời khắc này, hắn đã không còn là một gã thích khách nữa.

Phiêu Nguyệt của hiện tại chính là một võ giả thực thụ.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 260

Rầm!

Mái nhà nơi Phiêu Nguyệt đứng từ nãy đến giờ đã vỡ tan tành.

Phiêu Nguyệt liền nhìn kẻ bắn mình lên không trung tấn công hắn.

Là một lão nhân cầm kiếm.

Ông ta chính là Đội chủ Quỷ Vũ Đội - Mộc Hàn Thanh.

“Ngươi là ai hả? Sao lại vào được chỗ này?”

Ánh mắt Mộc Hàn Thanh nhìn Phiêu Nguyệt vô cùng tàn ác.

Đôi đồng tử của ông đã không còn quá khích hay dao động nữa.

Ông ta chỉ lạnh lùng nhìn Phiêu Nguyệt hết như một con mãnh thú đang nhìn con mồi của mình.

Tiếng nổ lớn đột ngột lúc nãy đã thu hút đám võ giả trong ngôi nhà kéo đến.

Chúng vô cùng kinh ngạc khi thấy Phiêu Nguyệt đang ở trên mái nhà, nhưng lại không bị dao động giống như Mộc Hàn

Thanh.

Nơi này được khe núi bao quanh tứ phía.

Trông nó chẳng khác gì một pháo đài thiên nhiên cả.

Pháo đài này vốn được bố trí một tuyệt trận mang tên Thập Lý Huyền Tương Trận, thế nhưng bây giờ lại có kẻ xâm nhập lọt được vào.

Đa số mọi người đều sẽ thấy kinh ngạc hoặc tỏ ra bàng hoàng.

Thế nhưng bọn chúng lại khác.

Chúng bất ngờ khi có ngoại nhân lên vào, nhưng lại không hề bị kích động mà chỉ im lặng quan sát Phiêu Nguyệt.

Không phải chỉ một hai kẻ giữ được bình tĩnh, mà tất cả bọn chúng đều như thế.

Đó là bằng chứng cho thấy chúng đã trải qua nhiều tình huống tương tự đến nỗi không còn thấy bối rối nữa.

‘Trên thiên hạ còn có tổ chức nào như thế ư?’

Mặc dù giang hồ là nơi có vô số tình huống bất ngờ, nhưng với thường thức của Phiêu Nguyệt, hẳn lại không sao hiểu nổi.

Tổ chức chuyên nghiệp thế này tuyệt đối không thể trải qua những huấn luyện thông thường.

Chúng phải trải qua nhiều trận chiến và vượt qua vô số sinh tử mới có thể trở thành những quân tinh nhuệ như thế. Tuy nhiên, trong nhiều thập kỷ gần đây, vốn chưa từng xảy ra một trận chiến lớn nào.

Thực tế có nhiều trận chiến tranh giành quyền lực giữa các phe phái với nhau, nhưng nếu chỉ kinh qua bấy nhiêu, vốn không thể nào đạt được cảnh giới này.

Chỉ những kẻ đã liều cả tính mạng trong các cuộc hỗn chiến mới tỏ ra khí tức như thế. Vậy nên chúng tuyệt đối không phải xuất thân từ giang hồ hiện tại.

‘Nếu vậy chúng ở Tái Ngoại ư?’

Ánh mắt Phiêu Nguyệt liền lạnh đi thấy rõ.

Khác hẳn với giang hồ yên bình trong hàng chục năm qua, Tái Ngoại vốn hỗn loạn hơn nhiều. Chiến tranh thường xuyên xảy

ra, vô số người phải mất mạng oan uổng.

Một nơi như thế đương nhiên đủ điều kiện tạo ra một tổ chức quái vật thế này.

Mộc Hàn Thành bắn người lên mái nhà rồi tiến đến gần Phiêu Nguyệt.

Ông ta đối mặt với Phiêu Nguyệt.

“Ta hỏi ngươi là ai kia mà.”

“VẬY CÁC NGƯỜI LÀ AI?”

“HỒ! NGƯỜI CÒN KHÔNG TRẢ LỜI TA?”

Mộc Hàn Thành liền tỏa ra sát khí đằng đằng.

Trong lúc ông ta đang thu hút sự chú ý của Phiêu Nguyệt, Chung Ly Cửu liền nháy mắt với đám võ giả. Ngay sau đó, đám võ giả lập tức di chuyển mà không hề gây ra chút tiếng động nào.

Một số kẻ chặn đường thoái lui, một vài người lại tìm vị trí thuận lợi để chuẩn bị tấn công.

Mặc dù không đưa ra chỉ thị cụ thể, nhưng bọn chúng vẫn tự biết mà thực hiện vai trò của mình.

Trên người chúng cứ tỏa ra mùi máu tanh tươi.

Mùi máu chỉ có thể ngửi thấy trên chiến trường.

Mộc Hàn Thành nhìn Phiêu Nguyệt rồi cúi đầu tựa hồ vừa nhận ra điều gì đó.

“Ngươi có mùi giống với bọn ta.”

Chỉ có những kẻ đã lấy mạng nhiều người mới phát ra cỗ mùi này thôi.

Mộc Hàn Thành vẫn chăm chăm nhìn Phiêu Nguyệt rồi nói với lũ thuộc hạ.

“Tất cả hãy cẩn thận. Hẳn ta là một tên nguy hiểm đấy.”

Lũ thuộc hạ không ai đáp lại lời ông cả.

Chúng không rời mắt khỏi Phiêu Nguyệt chỉ một giây.

Bốn mươi cao thủ tỏa ra ý chí chiến đấu hết sức mãnh liệt cứ nhìn thẳng về phía Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt nghĩ bây giờ hẳn cần phải khiến ý chí của chúng dao động một chút.

“Các người từ Tái Ngoại bỏ đến tận đây để kiểm chác hả?”

“Hô! Người đoán được chuyện đó ư? Vị bằng hữu này đúng là nguy hiểm hơn ta nghĩ đấy.”

“Lý Duật đã dùng điều kiện gì để chiêu mộ các người thế?”

“Nói ra rồi người định đưa thêm à?”

“Không gì ta không làm được cả.”

“Hô! Bọn ta khá có giá đấy, người có chi nổi hay không? Vị bằng hữu trẻ tuổi này.”

“Người muốn bao nhiêu?”

“Chỉ cần mạng của người là đủ rồi.”

“Chuyện đó hơi khó đấy.”

“Vậy giao kèo coi như không thành rồi.”

Mộc Hàn Thanh mỉm cười cợt nhả.

Lúc này, vòng vây của Quỷ Vũ Đội đã hoàn thành xong.

Dù bất thỏ, hổ cũng phải cố hết sức mình. Quỷ Vũ Đội đã được rèn luyện như thế.

Chúng luôn dồn hết sức để đối phó với bất kỳ kẻ địch nào. Mộc Hàn Thanh đã huấn luyện chúng như thế.

Mộc Hàn Thanh nghĩ rằng ông không cung cấp thông tin cho Phiêu Nguyệt và đã kéo dài đủ thời gian để bao vây kẻ địch. Thế nhưng Phiêu Nguyệt đã thu được hết thông tin của bọn chúng rồi.

‘Đám lăng nhâm hoạt động ở Tái Ngoại.’

Hắn không biết có cách diễn đạt nào phù hợp hơn hay không, nhưng hiện tại hắn chỉ có thể dùng cách nói này để miêu tả bọn chúng.

Chúng không phải là tổ chức lăng nhâm giống như Hắc Vân Binh Đoàn.

Đây là tổ chức lãnh nhâch chuyên giao chiến trên chiến trường, được huấn luyện kỹ lưỡng hơn rất nhiều.

“Có lẽ đã chào hỏi nhau xong rồi. Giờ thì giết hănh cho ta.”

Mộc Hàh Thanh lập tức ra lệnh cho thuộc hạ.

Roẹt!

Lúc này, đột nhiên có mũi tên phóng về phía Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt liền lách người tránh mũi tên. Sau đó, vài tên trong số Quỷ Vũ Đới liên tục bắn tên ra.

Cung tên mà chúng dùng chỉ bằng một nửa kích thước cung tên bình thường. Kích thước này phù hợp để trẻ con dùng hơn. Thế nhưng uy lực của chúng lại vượt ngoài sức tưởng tượng.

Vùuu! Vùuuu!

Mỗi lần mũi tên được bắn ra, âm thanh như xé gió lại vang lên.

Chỉ cần mũi tên ấy sượt qua người cũng đủ khiến cơ thể phải trọng thương, và nếu bị nó bắn trúng có khi phải mất cả tay chân.

Mũi tên mà chúng sử dụng cũng không giống với loại giang hồ hay dùng.

Đó là những món đồ vật quý hiếm được mang đến từ biển Đông xa xôi, vậy nên uy lực đương nhiên lớn hơn mũi tên thường gấp mấy lần.

Trong lúc đám cung thủ không ngừng bắn tên, lũ kiếm tu đang chờ đợi liền thần tốc tiếp cận đối phương.

Roẹt!

Chúng đồng loạt rút kiếm vào thế sẵn sàng rồi tiến đến chỗ Phiêu Nguyệt.

Tất cả đều khom người y hệt nhau, cả tốc độ vung kiếm cũng tương tự nhau.

Xoẹt!

Kiếm quang lấp lánh xé toạc cả bầu trời đêm.

Phiêu Nguyệt tránh được đòn tấn công của chúng chỉ trong gang tấc.

Cạch!

Đột nhiên tiếng bước chân từ đâu đó vang lên, nhưng lần này là đám võ giả cầm đao vọt qua đầu các kiếm tu tấn công Phiêu Nguyệt.

Vùuu!

Hàng chục đao quang phóng thẳng về phía Phiêu Nguyệt.

Lúc này Phiêu Nguyệt liền rút U Linh Chủy ra.

Kenggg!

Phiêu Nguyệt dùng U Linh Chủy cản đao rồi lùi về sau. Thế nhưng, các kiếm tu đã chặn đường rút lui của hắn. Chúng không ngừng vung kiếm lên.

Kiếm tu và đao khách không ngừng tấn công Phiêu Nguyệt.

Và còn cả đám cung thủ vẫn liên tục tìm kiếm sơ hở mà bắn tên.

Cuộc tấn công của chúng hết như một làn sóng vô tận.

Chúng không ngừng gây áp lực lên người kẻ địch.

Đây là động thái của những kẻ biết rõ phải làm thế nào mới có thể hạ gục được kẻ địch.

Chỉ cần nhìn cách chuyển động của chúng cũng đủ hiểu.

Chúng hoàn toàn không tạo ra một kẽ hở nào trong quá trình tấn công Phiêu Nguyệt.

Kengg!

Phiêu Nguyệt không ngừng dùng U Linh Chủy ngăn chặn đòn tấn công của Quỷ Vũ Đội.

Tia lửa văng ra khắp nơi, tiếng kim loại vang lên chói cả tai.

Mộc Hàn Thanh không trực tiếp tham gia vào trận chiến mà chỉ quan sát lũ thuộc hạ chiến đấu với Phiêu Nguyệt.

Ông đã tự tay huấn luyện nên đám thuộc hạ đó.

Nếu chỉ xét đến cảnh giới võ công của mỗi người, bọn chúng đúng là không thể so với đệ tử đời thứ nhất của danh môn chính phái.

Nhưng ít ra cũng tầm cỡ đệ tử đời thứ hai.

Thế nhưng, Mộc Hàn Thanh không lo lắng cho Quỷ Vũ Đội vì chúng đã được rèn luyện ở những chiến trường thế này.

Quỷ Vũ Đội là nhóm lãnh nhân chinh chiến được rèn luyện ở chiến trường Tái Ngoại.

Nói chính xác hơn thì chúng chính là Đại Hành Giả trên chiến trường.

Nếu lãnh nhân bình thường chỉ nhận tiền rồi dùng võ công giải quyết vấn đề, thì chúng là một tổ chức vượt trội hơn.

Thiết lập kế hoạch theo tổng thể, bố trí thành viên phù hợp nhất để tiến hành một cuộc chiến tranh.

Chúng dùng mọi thủ đoạn để có được chiến thắng.

Độc, ám khí, cạm bẫy, và cả bắt cóc con tin.

Chúng không quan tâm đến thứ gọi là lòng tự tôn của một võ giả. Điều quan trọng đối với chúng chỉ đơn giản là chiến thắng.

Loại người thà chiến thắng một cách bỉ ổi còn hơn thất bại đường đường chính chính.

Quỷ Vũ Đội chính là một tổ chức như thế.

Người cao nhất ở đó chính là Mộc Hàn Thanh.

Mộc Hàn Thanh muốn tổ chức của ông luôn giành được chiến thắng.

Ông ta muốn tạo ra một tổ chức mà ở đó tập hợp những võ giả biết cách giành lấy chiến thắng mà không ngần ngại trước bất kỳ tổn thương nào, chứ không phải những võ giả chỉ biết rên rỉ như đám trẻ ranh.

Từ trước đến nay, Quỷ Vũ Đội đã kinh qua nhiều cuộc chiến đến nỗi không đếm xuể.

Lúc này, Chung Ly Cửu đến gần Mộc Hàn Thanh rồi hỏi.

“Ngài có nghi ngờ hắn là ai không?”

“Theo Lý Tu Sĩ thì hấn có thể không phải là võ giả bên phía Chân Gia.”

“Ý ngài hấn ta chỉ là cái đuôi bám theo Chân Gia thôi ư?”

“Có vẻ phía Lý Tu Sĩ có gì đó sai rồi. Ngài ấy cứ bị cuốn vào hấn mãi.”

“Lý Tu Sĩ không phải người hay phạm sai lầm như thế.”

“Vậy nên mới chứng minh hấn ta tài giỏi thế nào. Nói chung thì hôm nay chúng ta phải lấy được cái mạng của hấn để bảo toàn bí mật.”

“Hấn ta chết chắc rồi.”

Chung Ly Cửu khẽ mỉm cười.

Từ trước đến nay, không một kẻ địch nào có thể vượt qua Quỷ Vũ Đội. Hơn nữa, hấn tự tin rằng đội viên của hấn có thể xử lý một tên võ giả một mình xông vào căn cứ địch như Phiêu Nguyệt.

Thế nhưng, cuộc chiến lại diễn ra không giống như những gì Chung Ly Cửu hấn dự đoán.

Xoẹt!

Quỷ Vũ Đội liên tục tấn công Phiêu Nguyệt. Thế nhưng Phiêu Nguyệt đều tránh được đòn tấn công của chúng trong gang tấc.

Hơn nữa chúng cũng không hề gây tổn thương cho Phiêu Nguyệt.

Chuyển động của Phiêu Nguyệt gọn gàng hơn Chung Ly Cửu nghĩ rất nhiều.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, trong lòng Chung Ly Cửu đột nhiên dấy lên cảm giác bất an.

“Cái gì? Tên nhãi ranh đó. Hấn có thể cầm cự trước Quỷ Vũ Đội đến mức này ư.”

“Hình như tu vi cảnh giới của vị khách không mời này cao thâm hơn chúng ta nghĩ nhĩ.”

“Vậy ý ngài là võ công của hấn có thể tương đương với Bát Tinh Tọa ư? Phải tầm cảnh giới đó thì mới cầm cự được chứ.”

Đột nhiên, Chung Ly Cửu nhìn thấy gương mặt Phiêu Nguyệt giữa đám Quỷ Vũ Đội.

Đó mà gương mặt tuấn mỹ nhất trong số người mà hắn từng gặp qua.

Khoảnh khắc nhìn thấy dung mạo hoàn toàn không giống phạm nhân đó, Chung Ly Cửu chợt nhớ đến thông tin về gã thích khách mà hắn nhận được gần đây.

“A!”

Gần đây trong giang hồ đồn thổi có một kẻ vô cùng nguy hiểm, thông tin về hắn ta được quản lý vô cùng nghiêm ngặt.

“Nếu hắn ta thật sự là Phiêu Nguyệt thì...”

Vùuu!

Lúc này, một âm thanh xé gió cực nhỏ vang lên.

Sau giây Mộc Hàn Thanh và Chung Ly Cửu liền nổi một trận gai ốc.

Đã lâu rồi họ không cảm nhận được cảm giác nguy hiểm ập đến trên chiến trường thế này.

“Tất cả mau...”

Chung Ly Cửu còn chưa kịp dứt câu thì đã vang lên tiếng hét thảm thiết.

“Khực!”

“Hộc!”

Hàng chục võ giả đang tấn công Phiêu Nguyệt đều đồng loạt ngã vật ra đất.

Trên trán chúng có một cái lỗ rất nhỏ mà mắt thường khó nhìn thấy được.

“Cái gì?”

“Chuyện gì thế?”

Đây là lần đầu tiên Quỷ Vũ Đội trở nên dao động như thế.

Rõ ràng chúng cho rằng mình đã nắm chắc cơ hội chiến thắng trong tay. Phiêu Nguyệt đã bị dồn vào đường cùng, và chiến thắng đang đến cận kề.

Đột nhiên biến cố lại xảy ra.

Tự lúc nào đó mà chúng không nhận ra, trên ngón tay Phiêu Nguyệt đã nắm chặt mười sợi Thu Hồn Ti.

Thu Hồn Ti vô cùng mảnh nên khó mà nhìn thấy được. Lúc Quỷ Vũ Đội cảm nhận được nguy hiểm thì mọi chuyện đã quá muộn rồi.

Thu Hồn Ti vô tình xuyên thẳng qua đầu đồng liêu của chúng.

Trước đây do chưa luyện công phu đến cảnh giới thích hợp nên hẳn phải trang bị thêm U Linh Chủ để phát huy uy lực lớn nhất. Thế nhưng bây giờ thì khác.

Không cần đến U Linh Chủ, Phiêu Nguyệt vẫn có thể dùng Thu Hồn Ti một cách hiệu quả nhất. Điều này đồng nghĩa hẳn có thể di chuyển bí mật hơn.

Võ công của Phiêu Nguyệt vốn luôn phát huy uy lực cao nhất khi hành động bí mật.

Thu Hồn Ti không nối với U Linh Chủ chính là tuyệt thế võ công đối với Phiêu Nguyệt.

Cứ như hồ mọc thêm cánh.

Hắn không cần phải kết hợp Thu Hồn Ti với U Linh Chủ nữa.

Vùuu!

Phiêu Nguyệt phóng U Linh Chủ ra tứ phía.

Một vài kẻ tránh được phi đao, nhưng nhiều tên đã bị U Linh Chủ cắm thẳng vào vai và thắt lưng.

“Khục!”

“Khục!”

Chúng không ngừng phát ra tiếng rên rỉ.

Dẫu có là võ giả được rèn luyện trên chiến trường khốc liệt thế nào đi chăng nữa cũng không thể hoàn toàn chịu đựng được nỗi đau về thể xác ở mức độ này. Chớp mắt, chiến trường đã hoàn toàn sụp đổ.

Phiêu Nguyệt không bỏ lỡ khoảnh khắc đó mà tấn công dồn dập hơn. Thời khắc này, hẳn đã không còn là một gã thích

khách nữa.

Phiêu Nguyệt của hiện tại chính là một võ giả thực thụ.

261

Phiêu Nguyệt thu Thu Hồn Ti về.

Ánh sáng lấp lánh theo từng chuyển động tay của hắn tan biến như sương sớm mà không gây ra một chút tiếng động.

Hình ảnh Phiêu Nguyệt thu hồi Thu Hồn Ti về đã lọt vào tầm mắt của Quỷ Vũ Đội.

Bọn họ nghĩ rằng công lực của Phiêu Nguyệt đã cạn kiệt.

Chỉ việc duy trì kiếm khí công lực thôi đã tốn không biết nhiều bao công lực rồi chứ đừng nói là điều khiển mười sợi Thu Hồn Ti cùng một lúc.

Uy lực đâu có mạnh đến vậy cũng không thể tránh khỏi việc cạn kiệt công lực khi tiêu hao một lượng công lực lớn như thế. Vậy nên bọn họ đoán rằng Phiêu Nguyệt hiện tại đã không thể dùng đến Thu Hồn Ti nữa.

Khả năng phán đoán của bọn họ vừa lạnh lùng vừa đáng sợ. Nhưng thật không may, Phiêu Nguyệt đã hoàn toàn vượt ra ngoài phạm vi mà bọn họ có thể dự đoán.

Phiêu Nguyệt thu hồi Thu Hồn Ti không phải vì do thiếu công lực.

Mà vì Thu Hồn Ti lúc này đã không còn tác dụng nữa nên mới bị tạm thời thu hồi.

Trong một cuộc ám sát, Thu Hồn Ti phát huy được uy lực rất lớn nhưng khi đối diện trực tiếp như thế này thì nó vẫn có chút thiếu hiệu quả hơn so với những võ công khác.

Bốp!

Một võ giả của Quỷ Vũ Đội bị một cú đấm nhanh như thiểm điện đâm vào người. Đầu gối của hắn vỡ vụn.

Trục khớp quan trọng nhất của cơ thể con người đã bị phá hủy hoàn toàn.

Nga Quỷ Đạo Nhân Thể Phá Hoại Thuật.2

Nghệ thuật giết người chỉ có ở Nga Quỷ Đạo. Một nghệ thuật phá hủy những trực quan trọng của cơ thể con người.

Hơn nữa, nó lại còn được kết hợp với Hắc Lôi.

Lôi Lực kích thích các dây thần kinh làm tốc độ phản ứng của cơ thể vượt qua giới hạn của con người.

Những võ giả của Quỷ Vũ Đội hoàn toàn không thể thấy được chuyển động của Phiêu Nguyệt.

Bọn họ chỉ thấy được có ánh sáng lập lờ vụt qua trước mắt và sau đó, một cơn đau khủng khiếp ập tới.

“Khực!”

“Ặc!”

Tiếng thét đau đớn liên tục vang lên.

Trong Nga Quỷ Đạo của Phiêu Nguyệt hoàn toàn không có một chiêu thức nào phức tạp cả.

Rút ngắn khoảng cách bằng cách nối các điểm lại với nhau.

Chỉ với một chiêu thức đơn giản như thế thôi cũng đủ để giày vò được những võ giả của Quỷ Vũ Đội.

“Chết tiệt!”

Mộc Hàn Thanh không thể đứng nhìn thêm được nữa.1

Đã có hơn một nửa số võ giả của Quỷ Vũ Đội ngã xuống.

Đôi mắt của Mộc Hàn Thanh tỏa ra đầy sát khí.

Y không thể ngờ rằng phe của y sẽ phải chịu nhiều thiệt hại đến vậy trong một thời gian ngắn như thế.

Tính toán của y đã sai.

Phiêu Nguyệt không chỉ đơn thuần là một thích khách.

Hắn là một nga quỷ sở hữu võ công vượt xa một thích khách.

Chuyển động của Phiêu Nguyệt khi thi triển Hắc Lôi thực vượt quá sức tưởng tượng.

Đến cả đôi mắt tinh tường của Mộc Hàn Thanh cũng không thể bắt kịp chuyển động của Phiêu Nguyệt.

Xoẹt xoẹt!

Thanh kiếm của Mộc Hàn Thanh gầm vang rồi đuổi theo Phiêu Nguyệt. Nhưng thanh kiếm của y không thể chạm vào Phiêu Nguyệt.⁸

Sự chênh lệch chỉ có một ngón tay.

Chỉ cần đưa tay ra xa thêm một chút đã có thể chạm tới. Nhưng khoảng cách ấy không bao giờ có thể thu hẹp lại được.

Phi Long Nhất Thiểm Kiếm.

Một loại kiếm công mà Mộc Hàn Thanh dành cả đời này để nghiên cứu.

Tự do tự tại như con rồng bay trên trời cao, chứa đựng sự huyền diệu của một khoái khiếm nhanh như tốc độ ánh sáng.

Phi Long Nhất Thiểm Kiếm là một loại Chiến Kiếm.

Một thanh kiếm sát nhân được mài sắc trên chiến trường.

Những chiêu thức rườm rà đã bị cắt bỏ, nó được tái sinh như một thanh kiếm sát nhân thiên về tính hiệu quả.

Sau khi Phi Long Nhất Thiểm Kiếm được hoàn thiện, chưa có một kẻ nào không chết dưới tay của Mộc Hàn Thanh một khi y đã quyết tâm cả. Không một võ giả nào có thể chịu đựng quá mười chiêu của y. Nhưng hôm nay, y đã thi triển hơn mười chiêu thức của Phi Long Nhất Thiểm Kiếm nhưng không một chiêu thức nào trúng vào người của Phiêu Nguyệt cả.⁶

Phiêu Nguyệt cũng giống như mặt trăng ở trên bầu trời cao nên không thể nào chạm tới.

Mộc Hàn Thanh nghiêng chặt răng.

Đến lúc này y mới cảm nhận được độ nặng của kẻ địch.

Và y cũng nhận ra mình đã chọn lựa một cuộc đối đầu khó nhằn như thế nào.

Mộc Hàn Thanh hét lên với Chung Ly Cửu.

“Mau mang theo Ma Hỏa Đan rồi rút lui đi.”

“Sao ạ? Nhưng mà...”⁸

“Đó là mệnh lệnh.”

Chung Ly Cửu khựng lại trước câu ra lệnh của Mộc Hàn Thanh.¹

Trong ánh mắt của hắn hiện lên vẻ xung đột.

Mộc Hàn Thanh chưa bao giờ thốt ra từ ‘rút lui’ trong suốt cuộc đời của y. Việc y ra lệnh rút lui tức là tình huống lúc này vô vọng đến mức nào.

Mộc Hàn Thanh lại một lần nữa hét lên khi thấy Chung Ly Cửu lưỡng lự.

“Nhanh lên. Không còn thời gian đâu.”

“Tuân mệnh!”

Chung Ly Cửu không chần chừ nữa.

Hắn ra lệnh cho những võ giả của Quỷ Vũ Đội đang đứng tro ra ở đó.

“Rút lui.”

Đôi mắt của những võ giả Quỷ Vũ Đội dao động. Nhưng không một ai dám làm trái lệnh của Chung Ly Cửu.

Bọn họ diu những đồng liêu đã chết hoặc bị thương lên và rút lui.

Mộc Hàn Thanh nhanh chóng chặn Phiêu Nguyệt lại khi thấy Phiêu Nguyệt có ý định đuổi theo bọn họ.

“Ta không thể bắt được ngươi. Ngươi cũng đừng hòng thoát được ta.”

Phiêu Nguyệt cau mày.

Lần đầu hắn thấy một đoàn thể như vậy.

Thông thường, khi thấy đồng liêu chết, họ sẽ đánh cược cả tính mạng để lao vào chiến đấu với lòng đầy hận thù nhưng Quỷ Vũ Đội đã làm theo mệnh lệnh rút lui ngay lập tức mà không tỏ ra vẻ tức giận.

Đó là hình dáng mà hắn không thể tìm thấy được ở bất kỳ ai trong chính phái danh môn của giang hồ.

Chung Ly Cửu và Quỷ Vũ Đội biến mất khỏi chiến trường như thủy triều rút.

Bọn họ có thứ còn quan trọng hơn cả mạng sống của mình.

Hắn không rõ chính xác thứ đó là gì nhưng chắc chắn thứ đó tuyệt đối không bình thường,

Mộc Hàn Thanh nói.

“Ta không biết tại sao một kẻ như ngươi lại tìm đến đây, nhưng nếu ngươi trở thành kẻ địch của bọn ta, cuộc đời của ngươi sẽ trở nên khốn khó hơn nhiều đấy.”

“Bọn ngươi là “Cửu Long” sao?”

“...”

“Vậy là đúng rồi!”

“Ngươi làm ta bất ngờ đấy, Không ngờ bây giờ cũng có người nhắc lại cái tên ấy.”

Khóe mắt của Mộc Hàn Thanh khẽ run lên.

Y ngạc nhiên đến mức không thể phủ nhận lời nói của Phiêu Nguyệt.

Nhìn vào phản ứng của Mộc Hàn Thanh, Phiêu Nguyệt có thể chắc chắn rằng những gì Chân Kỳ Vũ truy đuổi là có thật, không phải là ảo ảnh.

Ánh mắt của Phiêu Nguyệt trở nên đánh lại.

Cuối cùng hắn cũng tóm được cái đuôi của Cửu Long.

Chắc chắn hắn có thể đến gần hơn với thực thể của Cửu Long nếu hắn áp chế được Mộc Hàn Thanh.

Xoẹt!

Phiêu Nguyệt lao đến Mộc Hàn Thanh với tốc độ kinh hoàng.

Rầm!

Phiêu Nguyệt thi triển Xà Hành Bộ.

Cơ thể của Mộc Hàn Thanh bay về phía sau.

Mặc dù y đã dùng kiếm để chặn đòn tấn công của Phiêu Nguyệt nhưng cơ thể của y vẫn bị thổi bay về phía sau bởi xung kích.

Một vệt máu chảy ra từ trong miệng của y.

Đòn tấn công mang tính phá hủy đáng gờm đã khiến cho nội tạng của y bị chấn động.

Y đã xác nhận được một điều.

Rằng y không thể đánh bại Phiêu Nguyệt bằng thanh kiếm của mình được.

Y không biết tại sao Phiêu Nguyệt lại sở hữu được một sức mạnh phi thường đến vậy nhưng trình độ của Phiêu Nguyệt đã vượt quá lẽ thường.

Bản thân Mộc Hàn Thanh cũng là một người sở hữu sức mạnh phi thường nhưng để so với Phiêu Nguyệt thì cũng chỉ là Điều Túc Chi Huyết.

Phiêu Nguyệt là một võ giả mới lạ chưa từng có trước đây ở trong giang hồ.

Và đối phó với một người như vậy bằng phương thức thông thường là một điều không thể.

Mộc Hàn Thanh đã cảm nhận được sâu sắc về điều đó sau vài lần trao đổi chiêu thức.

Mộc Hàn Thanh không chút do dự lấy từ trong ngực ra một chiếc hộp gỗ nhỏ. Bên trong hộp gỗ là một viên đan hoàn sẫm màu.

Đó là Ma Hỏa Đan được điều chế tại Tuyết Dao Trang.

Mộc Hàn Thanh bỏ Ma Hỏa Đan vào miệng.

Ma Hỏa Đan chảy ra trong miệng của Mộc Hàn Thanh, ngay lúc đó, Mộc Hàn Thanh cảm thấy đan điền của mình nóng bừng như lửa đốt.

Ma Hỏa Đan đang đốt cháy nội công tích tụ trong đan điền của y. Hiệu năng của Ma Hỏa Đan chính là đốt cháy nội công và nâng cao công lực lên gấp mấy lần bình thường.

“Hây!”

Mộc Hàn Thanh thi triển Phi Long Nhất Thiểm Kiếm.

Xoẹt!

Năm kiếm khí lập tức được vung ra.

Mộc Hàn Thanh đốt cháy mọi thứ của bản thân và tấn công Phiêu Nguyệt.

Đòn tấn công không một chút lưỡng lự, dường như y đã đặt cược cả tính mạng của bản thân vào đòn tấn công này.

Phạm vi trong bán kính mười trượng hoàn toàn nằm trong sự kiểm soát của y.

Phiêu Nguyệt phóng ra U Linh Chủy tấn công Mộc Hàn Thanh. Nhưng tất cả những thanh U Linh Chủy đều bị thanh kiếm của Mộc Hàn Thanh đánh bật ra.

Ngay lúc đó, Phiêu Nguyệt phóng ra một sợi Thu Hồn Ti.

Xoẹt!

Thu Hồn Ti nhắm thẳng vào trán của Mộc Hàn Thanh mà bay tới.

“Không được.”

Mộc Hàn Thanh hét lớn và thi triển tuyệt chiêu của Phi Long Nhất Thiểm Kiếm để bảo vệ toàn bộ cơ thể của y.

Mặc dù chỉ là nhất thời nhưng nội công của y đã được khuếch đại gấp mấy lần thường ngày. Vậy nên y tự tin rằng mình có thể chém được Thu Hồn Ti của Phiêu Nguyệt.

Ngay khi thanh kiếm của y chạm vào Thu Hồn Ti, Thu Hồn Ti bỗng dưng run lên sau đó từ trạng thái mờ ảo trở nên rõ ràng như một ngôi sao băng.

Phập!

Thu Hồn Ti cứ thế mà xuyên qua thanh kiếm của Mộc Hàn Thanh.

Sợi tơ được phóng ra từ tay của Phiêu Nguyệt xuyên qua thanh kiếm và chạm đến trán của Mộc Hàn Thanh.

Đó không phải là Thu Hồn Ti bình thường.

Mà là Ti Xà Cang được cải biến từ Thu Hồn Ti.

“Phù!”

Phiêu Nguyệt khẽ thở phào rồi thu hồi Ti Xà Cang.

Vì Ti Xà Cang là dạng kết hợp cang khí dưới hình dạng của một sợi tơ nên tiêu hao nhiều công lực hơn cang khí thông thường.

Chỉ cần thi triển một lần cũng đủ để sức lực cạn kiệt. Thế nhưng Phiêu Nguyệt vẫn nhìn chăm chăm vào Mộc Hàn Thanh mà thần sắc không có chút biến đổi.

Trên trán của Mộc Hàn Thanh xuất hiện một cái lỗ nhỏ như cây kim khâu.

Đó chính là vết tích mà Ti Xà Cang để lại.

“Hự! Người... là ai... dù vậy thì người cũng không thể...”

Râm!

Mộc Hàn Thanh ngã về phía sau.

Y đã tắt thở.

Phiêu Nguyệt lục lọi trong túi áo của Mộc Hàn Thanh nhưng hẳn không tìm thấy thứ gì có liên quan đến Cửu Long hay thứ có thể chứng minh danh tính của Mộc Hàn Thanh cả.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Bỗng một vụ nổ phát ra từ phía một ngôi nhà ở trên đảo.

Ngôi nhà vỡ vụn thành đồng đồ nát trong chớp mắt, phần còn lại đã bị chìm trong khói lửa.

Phiêu Nguyệt nhíu mày nhìn vào ngôi nhà đó.

Phùng phực!

Ngôi nhà phát nổ khiến cho sương mù bao trùm toàn bộ hòn đảo dần tan biến.

Sương mù biến mất để lộ ra hình dạng thật sự của hòn đảo.

Quỷ Vũ Đới đã hoàn toàn biến mất.

Bọn họ hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại thi thể của Mộc Hàn Thanh.

Phiêu Nguyệt tìm kiếm quanh hòn đảo nhưng không có chút gì để minh chứng cho việc bọn họ đã ở đây.

Vết tích liên quan đến Cửu Long cũng không có.

Mọi thứ hoàn toàn bốc hơi mất.

Bỗng một mùi hôi thối lạ thường xộc thẳng vào mũi của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt nhìn quanh để tìm ra nơi mùi hôi ấy bốc ra thì thấy thi thể của Mộc Hàn Thanh đang phân hủy một cách nhanh chóng.

Phiêu Nguyệt không biết đó là tác dụng phụ của Ma Hỏa Đan hay là đại pháp nào đó.

Điều quan trọng nhất là da thịt của Mộc Hàn Thanh đã phân hủy nhanh đến mức không thể nhận ra hình dạng ban đầu của y.

Vậy là dấu vết Mộc Hàn Thanh cùng Quỷ Vũ Đội đã có mặt tại đây hoàn toàn bị xóa sạch.

Phiêu Nguyệt thở dài.

“Hầy!”

Vậy là nỗ lực vài ngày qua trở nên vô nghĩa. Tiếp điểm với Cửu Long đã hoàn toàn biến mất.

Dẫu vậy Phiêu Nguyệt vẫn không hề tuyệt vọng.

Dù sao thì hắn cũng đã xác định được ~~l&agrabzfczkve~~; Cửu Long có tồn tại.

Chỉ cần bọn chúng có tồn tại thì hắn có thể tìm ra được bằng mọi giá.

Hơn nữa, tiếp điểm với Cửu Long vẫn còn.

‘Lý Duật!’

“Đội chủ!”

Chung Ly Cửu nhìn về phía hòn đảo đang rực cháy ở phía xa kia.

Bọn họ đã chọn một quả bom dưới ngôi nhà để phòng hờ.

Nó được chôn ở đó để xóa mọi dấu vết trong trường hợp khẩn cấp. Nhưng hắn không ngờ bọn họ sẽ phải dùng đến nó.

Bởi sự xuất hiện của một người như Phiêu Nguyệt hoàn toàn không nằm trong tính toán của bọn họ.

Hắn không biết tại sao Phiêu Nguyệt lại đuổi theo đến tận đó nhưng hắn có thể chắc chắn một điều.

Phiêu Nguyệt là một mối đe dọa đối với bọn họ.

Phiêu Nguyệt chính là một kẻ thù mà bọn họ chưa từng gặp trước đây.

Phiêu Nguyệt là một tên thích khách mạnh bất thường, hơn nữa lại còn dùng nhiều vũ khí. Hắn rõ ràng là mối đe dọa lớn của bọn họ.

Bọn họ đã mất đi một nhân tài kiệt xuất như Mộc Hàn Thanh.

Vậy nên không một ai có thể bù đắp được sự mất mát mà bọn họ cảm thấy lúc này.

Chung Ly Cửu nhìn vào một võ giả rồi nói.

“Từ giờ ngươi sẽ là phó đội chủ.”

“Vâng.”

Võ giả kia chấp nhận mệnh lệnh của Chung Ly Cửu.

“Lập một kế hoạch để dùng phòng khi Lý tu sĩ gặp nguy hiểm đi.”

“Tuân mệnh!”

Võ giả chấp tay với Chung Ly Cửu rồi đáp lời.

Chung Ly Cửu nghiêng răng nhìn về phía hòn đảo.

“Hiện tại ngươi đã thắng nhưng sẽ không được lâu đâu.”

Khoảnh khắc Mộc Hàn Thanh mất, hắn chính là đội chủ của Quỷ Vũ Đội. Và đội chủ hiện tại của Quỷ Vũ Đội có nghĩa vụ phải trả thù cho đội chủ trước đây.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 262

Lý Cửu Tam là võ giả chủ yếu sử dụng thương.

Thương là một loại vũ khí khá bất tiện, nhưng khi xét đến tính hữu dụng thì không một binh khí nào vượt qua nó.

Người ta thường nói rằng Bách Nhật Thương, Thiên Nhật Dao, Vạn Nhật Kiếm.

Có nghĩa là chỉ cần luyện thương một trăm ngày sẽ quen với nó, và cần một ngàn ngày để biến đao trở thành một phần cơ thể mình.

Đối với kiếm thì phải dành một vạn ngày mới có thể đạt đến cảnh giới cao nhất, vậy nên kiếm mới được gọi là Vạn Bình Chi Vương. Thế nên người ta thường đánh giá võ công theo mức độ từ cao đến thấp là kiếm, đao, thương. Thế nhưng đó không phải là sự thật.

Trong vòng trăm ngày, chỉ có thể tu luyện thương ở một mức độ nhất định thôi. Nếu muốn hoàn thiện kỹ thuật dùng thương có khi phải mất đến cả vạn ngày.

Kỹ thuật dùng thương một khi hoàn chỉnh có thể sánh ngang với đao pháp hay kiếm pháp.

Bởi vì uy lực của nó rất vượt trội.

Thương vốn dài hơn kiếm và đao rất nhiều, và tính linh hoạt của nó cũng cực kỳ cao.

Lý Cửu Tam sau khi lĩnh hội thương pháp từ sư phụ ở sư môn thì lang bạt khắp giang hồ để hoàn thiện võ công.

Một trong những thứ hấn mình ngộ ra sau khi tu luyện thương pháp chính là có những giới hạn vốn không thể vượt qua.

Muốn phá vỡ bức tường ngăn cản sự phát triển của bản thân cần phải tham gia thực chiến.

Chính vì thế, Lý Cửu Tam đã tìm kiếm chiến trường để được thỏa thích vung thương. Thế nhưng, giang hồ hiện tại lại quá bình yên.

Vốn không có một nơi nào để hấn được thỏa mãn tung hoành cả. Lý Cửu Tam thường hay than thở bản thân đã sinh ra sai thời đại.

Chính lúc này.

Hắn nghe được tin Chân Gia và Tuyết Dao Trang đang xảy ra tranh đấu.

Lý Cửu Tam không chần chừ mà lập tức hướng về Nhữ Nam.

Hắn đã suy tư rất nhiều rằng nên đứng về phía Tuyết Dao Trang hay Chân Gia, và cuối cùng hắn đã chọn Chân Gia.

Danh tiếng của Tuyết Dao Trang cũng không tồi, nhưng việc đứng về phía Chân Gia đang bất lợi lại giúp ích cho việc nâng cao danh tiếng.

Chính vì lý do này, Lý Cửu Tam mới gia nhập vào Chân Gia và chiến đấu rất nhiều trận chiến.

Hắn đã lập được công lớn trong trận chiến nên được giang hồ gọi bằng biệt hiệu Quỷ Hồn Thương.

Việc đặt biệt hiệu cho một võ giả đồng nghĩa kẻ đó đã được mọi người công nhận.

Đây là lần đầu tiên trong suốt mười năm lang bạt giang hồ hắn mới được người khác công nhận.

Sau khi trải qua nhiều trận kịch chiến, thương pháp của hắn càng phát triển mạnh hơn.

Hắn đã nhận ra thời gian qua bản thân thiếu sót thứ gì, từ đó biết được cách thức phát huy uy lực của thương pháp một cách tối ưu nhất.

“Người đó là Quỷ Hồn Thương đúng chứ? Ngầu thật đấy.”

Lý Cửu Tam rất hài lòng với biệt hiệu mà hắn nhận được.

Hắn liền siết chặt lấy cây thương trong tay.

Đây không phải là một cây thương đặc biệt.

Nó chỉ là một lưỡi thương sắt được gắn trên tay cầm bằng gỗ.

Trên lưỡi thương đó vẫn còn đọng lại máu của những võ giả đã bỏ mạng hoặc bị thương dưới tay hắn.

Lý Cửu Tam lấy tấm vải khô ra lau sạch máu vấy trên lưỡi thương.

Hắn hoàn toàn tập trung vào việc làm sạch vũ khí.

Đối với võ giả, vũ khí không khác gì tay chân cả.

Phải lau chùi và bảo quản chúng vô cùng kỹ càng.

Lý Cửu Tam cứ chăm chú lau chùi binh khí của mình.

Sự chú ý của hắn đột nhiên bị phân tán trước một hình nộm nhỏ đặt trên bàn.

Hình nộm được chấp vá từ từng mảnh vải cũ trông vô cùng thô kệch.

Hắn đã ở trong căn phòng này nhiều ngày rồi nhưng chưa từng nhìn thấy qua hình nộm này.

‘Gì đây?’

Trên mặt Lý Cửu Tam thoáng qua nét nghi hoặc.

Đột nhiên hình nộm nhìn hắn rồi cười thật tươi.

Hắn không hề nhìn nhầm.

Lý Cửu Tam giật nảy định đứng bật dậy thì có thứ gì đó từ trên trần nhà rơi xuống.

Một nam nhân gầy giống như bộ xương khô, trên người hắn tỏa ra bầu không khí rất hung ác.

Hắn ta chính là Hắc Hồ.

Sau khi dùng Nhân Hình Thuật phân tán sự chú ý của Lý Cửu Tam, hắn liền tập kích đối phương.

Lúc Lý Cửu Tam phát hiện ra có người tập kích, Hắc Hồ đã đến gần hắn rồi.

Thanh kiếm với hình thù kỳ quái chọc vào thắt lưng Lý Cửu Tam rồi thần tốc đâm thẳng vào tim hắn.

Lý Cửu Tam tức giận mở to mắt.

Cây thương trong tay rơi bộp xuống đất, cả người hắn cơ giật như con cá bị đâm xuyên qua.

Hắc Hồ nhìn chằm chằm Lý Cửu Tam đang dần chết đi.

Lý Cửu Tam cứ mở to mắt tựa hồ không tin vào cái chết của mình. Thế nhưng hắn không còn sức đâu mà phản kháng nữa.

Cuối cùng Lý Cửu Tam co giật một hồi rồi trút hơi thở cuối cùng.

Hắc Hồ liền rút thanh kiếm ra khỏi người Lý Cửu Tam.

Ngay khi thanh kiếm rút ra, một dòng máu đỏ tươi liền phun trào như thác đổ.

“Hư hư!”

Hắc Hồ bắt giặc rên rỉ thành tiếng.

Sau một thời gian dài được nếm mùi vị máu tươi của người khác, tinh thần hắn cảm thấy vô cùng phấn chấn. Hắc Hồ liền đứng bật người dậy rồi lẩm bẩm.

“Người nhìn cho kỹ đây, Phiêu Nguyệt!”

Phiêu Nguyệt đã khiến Tuyết Dao Trang rơi vào hỗn loạn.

Chính vì thế, bầu không khí ở Tuyết Dao Trang hết sức tồi tệ.

Mối quan hệ với Kim Sơn Trang cũng trở nên xấu đi.

Đã đến lúc cần phải thay đổi bầu không khí. Lý Duật liền giao nhiệm vụ cho Hắc Hồ và Hồng Liên Tứ Quỷ.

Đó chính là ám sát những võ giả thuộc phe Chân Gia đã có công trong cuộc chiến với Tuyết Dao Trang.

Nhờ thế mà Hắc Hồ mới giải tỏa tâm trạng khó chịu trong lúc truy sát Phiêu Nguyệt.

Hắn đã thất bại trong việc truy sát kẻ địch.

Hắc Hồ nghĩ rằng Phiêu Nguyệt đã trốn thoát khỏi Tuyết Dao Trang. Nếu không như thế thì tại sao hắn không tìm ra kẻ địch kia chứ?

Lý Duật ra lệnh cho Hắc Hồ phải khiến cho Chân Gia gánh chịu hậu quả mà Phiêu Nguyệt đã gây ra cho Tuyết Dao Trang.

Có lẽ thời điểm này, Hồng Liên Tứ Quỷ cũng đang lấy mạng không ít võ giả ở Chân Gia.

Xoẹt!

Hắc Hồ liền thu hồi hình nộm.

Đêm nay hắn có khá nhiều việc phải làm.

Sẽ có không ít người bỏ mạng nội trong hôm nay.

Ngày hôm sau, Chân Gia ắt sẽ rối tung cả lên.

Và quả thật như thế, phía Chân Gia đã có khoảng mười võ giả mất mạng, thi thể họ nằm rải rác khắp nơi.

Tất cả đều là võ giả từ nơi khác đến và lập được không ít công lao trong cuộc chiến với Tuyệt Dao Trang.

Cho đến thời điểm này, họ đã giúp đỡ không ít cho Chân Gia. Thế nhưng những kỳ tài tràn đầy hy vọng này lại bị ám sát chỉ trong một đêm.

Chính vì thế, Chân Gia liền rơi vào khủng hoảng.

Chân Kỳ Vũ tức tốc triệu tập tất cả những người đứng đầu và võ giả đáng tin cậy đến thảo luận tình hình.

Trong số đó có cả Nam Cung Việt và Ngô Châu Khang, và còn Vân Hải Đại Sư của Thiếu Lâm Tự.

Ánh mắt Nam Cung Việt âm trầm thấy rõ.

Trong số những người đã bị thích khách ám sát đêm qua, có vài võ giả vốn có giao tình khá tốt với hắn.

Mặc dù sau khi vào Chân Gia họ mới thân thiết với nhau, nhưng hắn biết họ đều là những nam nhân có tấm lòng tràn đầy hiệp nghĩa.

Vậy nên hắn nghĩ sau khi cuộc chiến với Chân Gia kết thúc, hắn nên duy trì mối giao hảo này. Vậy nên, khi biết họ đã qua đời, Nam Cung Việt cảm thấy vô cùng mất mát.

Chân Kỳ Vũ nhìn đám đông rồi lên tiếng.

“Như các vị đã thấy, tối qua Chân Gia đã chịu một trận thảm sát. Lũ thích khách đã làm rối tung chỗ này lên. Nhìn vết thương của họ, tại hạ đoán có hơn ba tên thích khách.”

Mọi người đều không nói gì cả.

Bởi vì có đến hơn ba tên thích khách lộng hành trong Chân Gia, vậy mà họ lại chẳng hay biết gì.

“Rõ ràng đây là thích khách do Tuyệt Dao Trang phái tới. Nếu không bắt được chúng, chúng ta sẽ chịu tổn thất lớn hơn nữa. Các vị có mặt ở đây có ý kiến gì thì xin cứ việc thẳng thắn lên tiếng.”

“Đầu tiên chúng ta phải tăng cường cảnh giác đã.”

“Chúng ta nên tăng thêm đội tuần tra lên gấp đôi để canh phòng triệt để nhất.”

Các võ giả Chân Gia liên tục đưa ra ý kiến.

Ý kiến của họ vô cùng bình thường, không thể xem là đối sách đặc biệt được.

Ánh mắt Chân Kỳ Vũ nhìn về phía các võ giả ngoại môn.

“Không biết các vị có ý kiến gì không?”

“Hiện tại, chúng ta chỉ có thể tăng cường cảnh giác cho đến khi tóm được đám thích khách thôi.”

“Dù có lật tung Chân Gia lên cũng phải bắt được bọn chúng. Chúng chắc chắn đang ẩn náu đâu đó ở đây.”

“Chúng ta thử tìm kiếm những nơi lữ thích khách có thể ẩn náu đi.”

Ý kiến của họ cũng chẳng khác mấy so với võ giả ở Chân Gia.

Gương mặt Chân Kỳ Vũ dần méo xệch đi.

Ánh mắt hắn đột nhiên hướng về phía Vân Hải Đại Sư đang ngồi im lặng một chỗ.

Vân Hải Đại Sư tham gia vào cuộc họp của những người đứng đầu không phải vì mong có thể bảo toàn sức mạnh của Chân Gia. Y làm thế chỉ vì muốn nắm bắt tình hình đang diễn ra thế nào mà thôi.

Thế nhưng, câu chuyện của bọn họ càng kéo dài, y lại càng thấy bồn chồn không yên.

Nguyên nhân là vì đám thích khách kia đến từ Tuyết Dao Trang.

Thiếu Lâm Tự vốn cho rằng cái chết của Thành Vận là do Phiêu Nguyệt gây ra.

Chính xác đó là việc do Thành Nham chỉ đạo, nhưng Vân Hải Đại Sư cũng hợp tác và những hòa thượng khác cũng đồng tình với hắn ta.

Kể từ ngày hôm đó, Phiêu Nguyệt đã biến mất khỏi Chân Gia.

Mặc dù Vân Hải Đại Sư đã gấp gáp trừng phạt Thành Nham, nhưng mọi chuyện đã quá muộn màng rồi.

Chính lúc này.

“Vân Hải Đại Sư!”

Đột nhiên Nam Cung Việt bắt chuyện với Vân Hải Đại Sư.

Từ trước đến giờ, Nam Cung Việt luôn lạnh lùng với Vân Hải Đại Sư, vậy mà bây giờ lại bắt chuyện với y. Đây chính là lần đầu tiên hai người chính thức trò chuyện với nhau.

“Xin Nam Cung thí chủ cứ nói.”

“Thiếu Lâm Tự nghĩ gì về tình huống lần này?”

“A Di Đà Phật! Ý thí chủ là sao?”

“Đại Sư nghĩ sao về việc có thích khách dám lộng hành trong Chân Gia.”

Đột nhiên tất cả mọi người trong phòng đều nín thở.

Chính vì giọng điệu Nam Cung Việt lúc này vô cùng sắc bén.

Vân Hải Đại Sư tỏ ra bối rối.

“Tại sao thí chủ lại hỏi bản tăng chuyện đó?”

“Ông thật sự không biết nên mới thế ư?”

“A Di Đà Phật!”

Vân Hải Đại Sư khẽ nhắm mắt lại.

Nam Cung Việt liền nhìn chăm chăm Vân Hải Đại Sư.

“Thiếu Lâm Tự đã vô cớ tấn công Phiêu Nguyệt trong khi chưa có bằng chứng xác thực về cái chết của Thành Vận. Chỉ vì người đó là thích khách duy nhất ở Chân Gia.”

“...”

“Xem ra bây giờ nghi phạm đã rõ ràng rồi nhỉ. Đại Sư nghĩ sao về điều đó.”

Nam Cung Việt không ngừng thúc ép Vân Hải Đại Sư.

Nam Cung Việt đã đến Chân Gia khá lâu, nhưng trong thời gian qua, hắn chưa từng tỏ ý phỉ báng hay chống đối với bất kỳ ai.

Vậy nên khi Nam Cung Việt tỏ thái độ với Vân Hải Đại Sư, mọi người không khỏi bị đả kích lớn.

“Nam Cung thí chủ.”

“Chính vì Thiếu Lâm Tự, huynh ấy mới rời Chân Gia. Nếu biết điểm dừng thì chúng ta đâu phải bị lũ thích khách gây tổn thất thế này. Bất kể thế nào, huynh ấy cũng là người hiểu rõ thích khách hơn ai hết.”

“Chuyện đó....”

“Thiếu Lâm Tự đã khiến huynh ấy phải rời đi, vậy Thiếu Lâm Tự nên chịu trách nhiệm đúng không nào?”

“Sao thí chủ lại nói như thế?”

“Hoặc là Thiếu Lâm Tự tìm Phiêu Nguyệt Đại hiệp quay về, hoặc là đích thân bắt đám thích khách đó.”

“A Di Đà Phật! Chuyện này là không thể nào.”

“Vậy rốt cuộc thế nào mới được đây? Đại Sư muốn thu mình vào hai chữ ‘hòa giải’ đến khi nào chứ?”

“Nam Cung thí chủ?”

“Ta quá mệt mỏi rồi. Thái độ này đâu phải là thái độ Thiếu Lâm Tự nên có. Chẳng phải Thiếu Lâm Tự là bậc đầu của giang hồ sao? Là người soi đường duy nhất mà tất cả có thể dựa dẫm vào. Nhưng bộ dạng bây giờ là sao chứ? Cứ đi qua đi lại giữa hai môn phái làm gì chứ?”

Thấy Nam Cung Việt cao giọng, Vân Hải Đại Sư đã không còn bình tĩnh được nữa.

Y muốn biện minh điều gì đó, nhưng lời của Nam Cung Việt quá đúng đến nỗi khiến y phải á khẩu.

Từ khi nào mà trưởng lão của Thiếu Lâm Tự lại bị người khác dồn ép như thế chứ? Hơn nữa, vì tính tình ôn hòa nên y không muốn tùy tiện tranh cãi với người khác.

Chính vì thế mà y luôn yếu thế trong những tình huống thế này.

Thêm vào đó, Vân Hải Đại Sư cũng thấy có lỗi với việc mà Thành Nham đã gây ra, điều này càng khiến y khó biện minh hơn.

Những người đang quan sát tình hình hiện giờ vốn dĩ có thể can ngăn họ, nhưng không một ai đứng ra cả. Bởi vì ai cũng cùng suy nghĩ với Nam Cung Việt.

Chính vì hình ảnh mà Thiếu Lâm Tự thể hiện trước mặt họ từ trước đến giờ quả thật vô cùng thiếu quyết đoán. Điều này khiến mọi người hết sức thất vọng.

Chính lúc này.

“Sao người dám mạo phạm sư thúc của ta.”

Bỗng nhiên ngoài cửa vang lên giọng nói hung dữ của ai đó.

Mọi người quay đầu lại nhìn thì thấy đó là một hòa thượng có thân hình vô cùng vạm vỡ. Hắn ta cứ nhìn chăm chăm vào Nam Cung Việt.

Hắn ta chính là đệ tử đời thứ nhất của Thiếu Lâm Tự - Thành Nham.

“Sao con lại đến đây?”

Vân Hải Đại Sư kinh ngạc mở to mắt.

Y đã ra lệnh cho Thành Nham tự mình sám hối một thời gian. Thế nhưng, Thành Nham lại kháng lệnh mà đến tận đây.

Ánh mắt hung dữ của Thành Nham luôn nhìn về phía Nam Cung Việt.

Lúc này hắn ta đang vô cùng phẫn nộ.

“Một môn đồ của Thủ Thiên Hội mà dám xúc phạm trưởng lão Thiếu Lâm Tự ư?”

“Người nói ai xúc phạm cơ?”

Nam Cung Việt lạnh lùng trả lời.

“Ta nói người đấy.”

“Đừng nói nhảm mà không biết suy nghĩ như thế. Cuồng Phật!”

“Ô hô! Hôm nay ta sẽ cho người biết vì sao ta lại được gọi là Cuồng Phật. Đến đây, rác rưởi của Thủ Thiên Hội.”

“Được thôi! Đồ lưu manh của Thiếu Lâm Tự.”

“Cái gì? Lưu manh á?”

“Hành vi của người hiện giờ không gọi là lưu manh thì là gì.”

“Đúng là xác xược!”

“Ta sẽ cho người biết ngoài Thiếu Lâm Tự thì vẫn còn bầu trời nào khác nữa đây.”

Nam Cung Việt liền bước ra ngoài. Có lẽ hẳn không thể chịu đựng cơn giận dữ đang chất chồng thêm được nữa.

Cuồng Phật cũng đi theo Nam Cung Việt.

Vân Hải Đại Sư đã can ngăn, nhưng không ai nghe lời y lọt vào tai. Bởi lẽ họ đã cơn thịnh nộ che mờ đi cả lý trí.

Chân Kỳ Vũ nhìn thấy cảnh tượng đó liền thở dài một hơi.

“Loạn hết rồi.”

263

Hôm đó, Nam Cung Việt cùng với Thành Nham đã đánh với nhau hơn hai trăm chiêu.

Một người là con trai thứ ba của Thủ Thiên Hội Chủ, một người là bậc anh tài được kỳ vọng của Thiếu Lâm Tự.

Cả hai người đều được biết đến là những thiên tài từ khi còn nhỏ.

Mặc dù Thiếu Lâm Tự có lịch sử lâu đời hơn nhưng điều đó cũng không có nghĩa Thủ Thiên Hội chỉ là một danh môn tầm thường.

Cội nguồn của Thủ Thiên Hội là Ngũ Đại Môn Pháp từng sánh ngang hàng với Thiếu Lâm Tự. Nam Cung Việt kế thừa dòng dõi của Nam Cung Thế Gia trong số đó.

Nam Cung Việt đã luyện đến bảy thành của Đế Vương Kiếm Hình - một loại kiếm công tuyệt đỉnh của Nam Cung Thế Gia.

Kiếm công sắc bén và mạnh mẽ, sở hữu phẩm chất như một vị đế vương.

Võ công của Nam Cung Việt tuyệt đối không thua kém gì Thành Nham.

Thậm chí còn có thể vượt qua Thành Nham về độ sắc sảo.

Hai người chiến đấu với nhau một cách quyết liệt.

Bọn họ đã giao đấu với nhau được ba trăm chiêu thức, hầu như đã thi triển ra tất cả những gì mình đã luyện được.

Kết quả là lưỡng bại câu thương.

Cả hai người đều bị thương nặng.

Nếu Vân Hải cùng Chân Kỳ Vũ không can thiệp và tách ra ra kịp thời thì có lẽ một trong hai người họ đã mất mạng.

Hàng loạt sự việc diễn ra khiến Thành Nham bị đả kích nặng nề.

Trong thâm tâm, Thành Nham đã xem nhẹ Thủ Thiên Hội.

Đúng như câu nói “Thiên Hạ Công Phu Xuất Thiếu Lâm”, Thành Nham vốn tin rằng tất cả những môn võ công trên thiên hạ này đều bắt nguồn từ Thiếu Lâm.

Vì vậy mà Thành Nham đã nghĩ rằng võ công của Thiếu Lâm Tự đã vượt xa Thủ Thiên Hội vạn lần. Thế nhưng, sự kiêu ngạo của y đã hoàn toàn bị Nam Cung Việt phá vỡ.

Lần đầu tiên trong đời, Thành Nham nghi ngờ về võ công của mình.

Vân Hải gửi lời xin lỗi đến Chân Kỳ Vũ.

“A di đà phật! Mong Chân thí chủ thứ lỗi cho sự náo loạn lần này. Bần tăng nhất định sẽ tạ tội. Đợi Thành Nham hồi phục một chút thì bần tăng sẽ rời khỏi đây, mong thí chủ cho phép bần tăng được ở lại Chân Gia cho tới khi đó.”

“Được.”

Chân Kỳ Vũ sẵn lòng chấp nhận.

Y nghĩ rằng thật may mắn khi chuyện này đã dừng lại. Nhưng hiện tại vẫn quá sớm để có thể thở phào nhẹ nhõm.

Cuộc chiến với Tuyết Dao Trang vẫn đang diễn ra.

Trong khi Thành Nham và Nam Cung Việt đã có một cuộc chiến đầy cảm tính thì các võ giả của Tuyết Dao Trang và Chân Gia đang xung đột tại Nhữ Nam.

“Chúng ta đã giành chiến thắng. Giờ phải nhanh chóng củng cố lực lượng và chấm dứt mọi chuyện thôi.”

Những võ giả của Chân Gia vội vàng báo cáo.

Sau khi mối quan hệ với Kim Sơn Trang sụp đổ, Tuyết Dao Trang cũng trở nên dao động dữ dội.

Những võ giả đến giúp đỡ Tuyết Dao Trang cũng rời đi một cách bất thường.

Chân Kỳ Vũ do dự một chút rồi ra lệnh.

“Cử Càn Khôn Thượng Nhân và Hoán Sơn Lâu Chủ đến đó để xử lý phần còn lại.”

“Rõ.”

Võ giả Chân Gia đáp lời rồi chạy đi mất.

Chân Kỳ Vũ lặng lẽ thở dài.

Hai người mà y vừa đề cập đến là những cao thủ có tiếng trong giang hồ.

Mỗi người trong số họ đều sở hữu uy lực mạnh mẽ, hơn nữa lại có lòng vị tha to lớn nên họ luôn hành động theo chỉ thị của Chân Kỳ Vũ.

Chỉ cần họ hành động, trận chiến lần này sẽ kết thúc với phần thắng thuộc về Chân Gia.

“Hiện tại thì vẫn còn may mắn...”

Nguy kịch vẫn chưa kết thúc.

Y còn phải xử lý những thích khách đã gây ra sự chia rẽ trong nội bộ Chân Gia.

Thật may mắn vì bọn chúng chỉ mới thực hiện sát hành một lần, nếu bọn chúng còn tiếp tục, có lẽ nội bộ Chân Gia sẽ trở nên hỗn loạn.

Trước khi đề chuyện diễn ra, y phải sẵn lòng ra tung tích của những thích khách ấy.

“Giả như có huynh ở đây vào những lúc như thế này.”

Chân Kỳ Vũ cảm thấy tiếc nuối vì Phiêu Nguyệt không có ở đây.

Năng lực mà Phiêu Nguyệt sở hữu trên thực tế còn khủng khiếp hơn những gì Chân Kiếm Vũ kể cho y nghe.

“Chắc mình phải liên hệ với Hạ Ô Môn rồi. Có thể họ sẽ biết danh tính của những tên thích khách kia.”

Chân Kỳ Vũ thở dài một hơi.

Y thực lòng không thích dính líu đến Hạ Ô Môn.

Bởi một khi đã làm việc với bọn họ, đồng nghĩa với việc y phải bàn giao thông tin nội bộ của Chân Gia cho bọn họ. Nhưng lúc này y đã không lựa chọn nào khác.

Trực tiếp chiến đấu bằng kiếm vẫn tốt hơn gấp trăm lần.

Tức chỉ cần vung kiếm mà không phải suy nghĩ gì.

Tuy nhiên, dẫn dắt một đoàn thể tiêu tốn rất nhiều tâm lực.

Não của y lúc này như thể đã muốn tan chảy.

“Hây!”

Tiếng thở dài của Chân Kỳ Vũ một lần nữa vang vọng khắp Chân Gia.

Hoán Sơn Lâu Chủ Lý Vị Thủy thi triển khinh công rồi lao như bay.

Bên cạnh y là Càn Khôn Thượng Nhân.

Bọn họ vốn không quen biết gì nhau trước khi đến Chân Gia. Nhưng vì cùng đến Chân Gia cùng một thời điểm và cùng nhau làm nhiều việc nên bọn họ đã trở nên khá thân thiết với nhau.

Bọn họ biết rõ năng lực của đôi phương, tin tưởng và dựa dẫm vào nhau.

Tự nhiên bọn họ lại cảm thấy nhẹ nhõm khi được đi làm nhiệm vụ cùng nhau như thế này. Bởi vì bọn họ rất tin tưởng nhau.

“Ồ bên kia.”

Càn Khôn Thượng Nhân chỉ về phía ven sông.

Hay nói chính xác hơn là một bến tàu nằm ở ven sông.

Bến tàu này vốn dĩ là nơi được Chân Gia quản lý.

Mọi hàng hóa đến Chân Gia đều phải đi qua nơi này nên nó phải được bảo vệ bằng mọi giá.

Cũng chính vì thế nên Tuyết Dao Trang cũng nhắm đến nơi này.

Chỉ cần chiếm được bến tàu này, mọi hàng hóa đi vào Chân Gia sẽ bị hạn chế. Phần thắng cũng có thể nằm trong tay của bọn họ.

Vì vậy nên Tuyết Dao Trang đã liên tục cử binh lực đi đánh chiếm bến tàu. Tất nhiên, Chân Gia cũng triển khai lực lượng quân tinh nhuệ để ngăn chặn bến tàu bị chiếm mất.

Tên của dòng sông này đã bị đổi thành Huyết Thủy bởi vì đã có rất nhiều người chết ở bến tàu này.

Cuộc chiến đánh chiếm bến tàu hôm nay vẫn tiếp diễn.

Tổng cộng có một trăm võ giả đang đụng độ nhau ở khắp bến tàu.

Bản năng của những võ giả mách bảo những ai sở hữu năng lực ngang bằng với họ. Bọn họ bỏ qua những người yếu hơn mình để đụng độ với những võ giả có năng lực tương đương mình.

Cũng chính vì thế mà cuộc chiến trở nên ác liệt hơn, cả hai bên cũng tổn thất nhiều hơn.

Chân Gia đã nắm được phần thắng trong tay khi Càn Khôn Thượng Nhân và Hoán Sơn Lâu Chủ Lý Vị Thủy đến bến tàu.

Thi thể của những võ giả Tuyết Dao Trang nổi lên bênh trên Huyết Thủy, máu nhuộm đỏ cả một dòng sông.

“A di đà phật!”

“Đi thôi.”

Hai người nhảy thẳng vào chiến trường.

Cả Càn Khôn Thượng Nhân và Lý Vị Thủy đều là những cao thủ.

Càn Khôn Thượng Nhân thi triển tuyệt học của Phật Môn là Phật Ảnh Quang Thiên Thủ, còn Lý Vị Thủy thi triển Không Tước Thế Hồn Kiếm của Hoán Sơn Lâu.

Uỳnh uỳnh!

Xoẹt!

“Khực!”

“Ắc!”

Những võ giả của Tuyết Dao Trang bị trúng đòn của hai người đồng loạt ngã xuống như rom rạ.

Sức mạnh của hai người bằng tất cả những võ giả của Chân Gia cộng gộp lại.

“Quân tiếp viện đến rồi.”

“Càn Khôn Thượng Nhân và Hoán Sơn Lâu Chủ đã đến giúp chúng ta rồi. Tất cả tiến công.”

Những võ giả của Chân Gia như được tiếp thêm sức mạnh lao vào những võ giả của Tuyết Dao Trang như một cơn sóng đập dữ dội.

“Khực! Rút lui!”

“Tất cả rút lui!”

Cuối cùng, bọn họ đành phải ra lệnh rút lui.

Những võ giả của Chân Gia đuổi theo khi nhìn thấy những võ giả của Tuyết Dao Trang đang rút lui như thủy triều rút xuống.

“Không được!”

“Mau dừng lại!”

Càn Khôn Thượng Nhân và Hoán Sơn Lâu Chủ đã cố gắng ngăn cản họ nhưng vô ích.

Cơn thịnh nộ đã khiến cho bọn họ bị mù quáng. Bọn họ lao ra mà không có chút do dự và chém hết những võ giả của Tuyết Dao Trang.

“Hây!”

“Hết cách rồi.”

Hai người thở dài.

Bọn họ không thể chỉ đứng nhìn những võ giả của Chân Gia đuổi theo những võ giả của Tuyết Dao Trang được.

Cuối cùng, bọn họ đành phải đuổi theo những võ giả của Chân Gia để bảo vệ bọn họ.

Cuộc rượt đuổi diễn ra trong một thời gian dài.

Lý Vị Thủy là người đầu tiên cảm nhận được bầu không khí có chút kỳ lạ.

Những võ giả của Tuyết Dao Trang cứ mãi nhìn về phía sau.

Một người đang chạy trốn chết để giữ được mạng tuyệt đối sẽ không bao giờ nhìn lại phía sau. Bởi đến cả thời gian để quay đầu lại nhìn họ cũng thấy tiếc. Nhưng những võ giả của Tuyết Dao Trang lại liên tục nhìn về phía sau. Rõ ràng là có gì đó bất thường ở đây.

“Tất cả cẩn thận...”

Lý Vị Thủy lên tiếng cảnh báo thì...

Xoẹt!

“Khục!”

Mũi tên từ đâu bay tới đâm vào trán của võ giả Chân Gia.

“Bọn chúng đang mai phục.”

“Bọn chúng đang ẩn nấp và bắn tên đấy. Mau tìm chỗ nấp.”

Càn Khôn Thượng Nhân cùng Lý Vị Thủy đồng thời hét lên.

“Khục!”

“Ặc!”

Thế nhưng, dẫu họ đã cảnh báo nhưng vẫn có một vài người bị trúng tên mà thiệt mạng.

Lộc cộc!

Tiếng vó ngựa từ đâu đó phát ra.

Đó không phải âm thanh từ một hay hai con ngựa. Ít nhất phải là hàng chục hàng trăm con ngựa đang phi nước đại đến đây.

“Lẽ nào bọn chúng đã huy động cả kỵ mã binh rồi sao?”

Lý Vị Thủy mở to mắt.

Hầu hết mọi môn phái đều không có kỵ mã binh.

Không khó để cho bọn họ học kỵ mã thuật. Vấn đề việc quản lý ngựa không hề dễ bởi chúng quá nhạy cảm.

Hơn nữa, chi phí chăm sóc cho một con ngựa trong một năm còn nhiều hơn chi phí sinh hoạt cho một gia đình bốn người trong chừng ấy thời gian.

Những môn phái không huấn luyện kỵ mã binh cũng vì khoản chi phí đắt đỏ ấy.

Và Tuyết Dao Trang cũng vậy.

Chân Gia cũng biết rõ có một trợ thủ vận hành kỵ mã binh ở Tuyết Dao Trang nhưng họ đã bỏ qua việc đó vì cho rằng những vấn đề khác cấp bách hơn.

Đó là quyết định sai lầm của Chân Gia.

“Chaa!”

“Tấn công!”

Những kỵ mã binh tập hợp lại với nhau như một đám mây đen và xâm nhập vào giữa những võ giả của Chân Gia.

“Khặc!”

“Cứu mạng!”

Bản thân con ngựa to lớn đã là một hung khí.

Những võ giả va phải cơ thể to lớn của con ngựa bị đá ra xa. Còn những người bị giẫm nát bởi những con ngựa thì phát ra những tiếng kêu thảm thiết.

“Hãy cho chúng thấy uy lực của Hắc Vân Binh Đoàn đi.”

Nam nhân dẫn đầu kỵ mã binh đang hét lên kia chính là Đoàn chủ của Hắc Vân Binh Đoàn Trương Vũ Lượng.

Những võ giả của Tuyết Dao Trang đã dụ những võ giả của Chân Gia đến một bãi đất trống.

Và bãi đất trống chính là nơi uy lực của Hắc Vân Binh Đoàn được cực đại hóa.

Bọn họ phóng ngựa đi mà không có chút do dự.

Lộc cộc!

Hình ảnh hơn một trăm kỵ mã binh đang phi nước đại quả thực là một cảnh tượng huy hoàng. Tuy nhiên, chính nó lại mang lại một thảm họa cho những võ giả Chân Gia đang phải đối phó với chúng.

“S, sao có thể?”

“Mọi người mau chạy đi.”

Những võ giả của Chân Gia cố gắng để chạy trốn.

Nhưng con người đâu có chạy nhanh đến mấy thì sao có thể nhanh bằng ngựa.

“A di đà phật!”

“Chết tiệt!”

Càn Khôn Thượng Nhân cùng Lý Vị Thủy nhìn qua nhau.

Dĩ tâm truyền tâm, bọn họ lúc này đã hiểu được ý đồ của nhau.

Lúc này, chỉ có những cao thủ như bọn họ mới có thể ngăn chặn được cuộc truy đuổi của Hắc Vân Binh Đoàn.

“A di đà phật. Không biết chừng, hôm nay sẽ là ngày cuối cùng của chúng ta.”

“Haha! Đúng vậy. Nhưng ta nghĩ ta vẫn có thể bùng cháy cho đến cuối cùng. Còn gì có thể sánh bằng khi được chết một cách oai hùng với tư cách là một võ giả như thế này chứ?”

“A di đà phật! Mong là ta sẽ giữ được mối thâm giao này với đại hiệp khi ở thế giới bên kia.”

“Đến lúc đó chúng ta có thể an tâm mà uống rượu cùng nhau được rồi.”

“Đức Phật sẽ tha thứ cho bản tăng thôi.”

Hai người nhìn nhau rồi mỉm cười.

Bọn họ nâng cao công lực để chặn Hắc Vân Binh Đoàn đang lao tới.

“Dừng lại!”

“Hãy!”

Hai người họ dồn toàn lực để thi triển Phật Ảnh Quang Thiên Thủ và Không Tước Thế Hồn Kiếm.

Xoẹt xoẹt!

Công lực cường mãnh quét qua Hắc Vân Binh Đoàn như thể trời sắp sụp xuống.

“Hãy! Không được rồi.”

Trương Vũ Lượng cầm cây thương lên rồi phi về phía trước.

Hàng trăm kỵ mã binh đang theo sau y.

Bọn chúng gộp thành một để đối đầu với hai người họ.

Uỳnh uỳnh!

Âm thanh chấn động phát ra cùng với khí ba quét sạch cả chiến trường.

Không có lấy một tiếng thét.

Khung cảnh kinh hoàng hiện ra khi bụi tan biến hết.

Khoảng ba mươi kỵ mã binh đang nằm rải rác trên mặt đất.

Chỉ trong một lần va chạm mà đã có tới ba mươi người của Hắc Vân Binh Đoàn thiệt mạng.

“Ừc!”

Trương Vũ Lượng nhìn vào thi thể của Càn Khôn Thượng Nhân và Hoán Sơn Lô Chủ Lý Vị Thủy với đôi mắt đỏ ngầu.

Thi thể của hai người đã bị ngựa giẫm nát đến mức không thể nhận ra hình dạng ban đầu của hai người họ.

Dẫu họ có là cao thủ mạnh mẽ đến mấy thì cũng khó mà giữ được mạng khi đối đầu trực diện với hơn một trăm kỵ mã binh của Hắc Vân Binh Đoàn. Tuy đã chết, nhưng một nụ cười vẫn nở trên môi của họ.

Bởi bọn họ đã có hơn ba mươi người của Hắc Vân Binh Đoàn làm bạn đồng hành.

“Khốn kiếp!”

Gương mặt của Trương Vũ Lượng trở nên méo mó khi bị thiệt hại xảy ra lớn hơn y dự kiến.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 264

Phiêu Nguyệt nhìn xung quanh.

Dù đã ra khỏi hòn đảo được bao quanh giữa các khe núi, nhưng ngoại trừ núi ra hắn không nhìn thấy thứ gì khác cả. Tất nhiên xung quanh cũng không có lấy một ngôi nhà nào. Đây là lần đầu hắn đến một nơi mà khó xác định phương hướng như thế. Tuy nhiên Phiêu Nguyệt vẫn không hề tỏ ra bối rối.

Hắn đã được huấn luyện sinh tồn trong tình huống này đến phát ngán cả lên.

Cách dễ nhất là đi ngược dòng sông. Nếu hắn đi ngược lại biết đâu một lúc nào đó sẽ đến được Nhữ Nam.

Vấn đề chính là hắn phải đi xa hơn so với khi đi thẳng một đường. Đây là một cách thức không mấy hiệu quả, nhưng hắn không còn cách nào khác.

Phiêu Nguyệt vừa đi dọc theo bờ sông vừa suy nghĩ về Mộc Hàn Thanh và Quỷ Kiếm Đội.

‘Một tổ chức có thực lực vô cùng đáng sợ. Một nơi còn độc ác và kỷ luật hơn cả thích khách.’

Thậm chí chúng còn lập tức rút lui theo mệnh lệnh dù biết Đội chủ là Mộc Hàn Thanh sẽ chết.

Suối cả quá trình đó, chúng không hề để lại bất kỳ một chứng cứ nào cả.

Phiêu Nguyệt liền nhớ lại hành động của Quỷ Kiếm Đội.

Hắn cần xem xét chuyển động và võ công của chúng để tìm ra cách thức đối phó hiệu quả hơn.

Mặc dù một hắn đã đánh bại được chúng, nhưng hơn một nửa số đó vẫn còn sống sót và thoát thân một cách an toàn. Chúng ắt sẽ không bao giờ quên mối thù này và buộc kẻ địch phải trả giá vào một lúc nào đó.

Hắn phải chuẩn bị sẵn sàng cho đến lúc đó.

Phiêu Nguyệt cho rằng Quỷ Vũ Đội là một phần của Cửu Long.

‘Cửu Long Sát Mạc.’

Khi Quỷ Vũ Đội tiếp nhận Ma Hóa Đan, hắn đã nghe đến hai từ ‘Sát Mạc’. Nếu thêm hai từ ‘Cửu Long’ thì sẽ trở thành ‘Cửu Long Sát Mạc’.

Phiêu Nguyệt nghĩ rằng Cửu Long Sát Mạc mới là tên thật của bọn chúng.

Bây giờ hắn chỉ mới biết được tên. Con đường phải đi vẫn còn rất dài.

Người kết nối với Cửu Long Sát Mạc chính là Lý Duật.

Phiêu Nguyệt vừa lên lút hoạt động ở Tuyết Dao Trang vừa điều tra Lý Duật.

Hắn không ngừng thu thập thông tin về và giết chết những tên thích khách khác để làm Lý Duật cảm thấy khó chịu.

Kết quả là Lý Duật đã cử đến Quỷ Vũ Đội.

Lý Duật là một nhân vật có rất nhiều điểm kỳ lạ.

Thời điểm hắn vực dậy Tuyết Dao Trang trùng khớp với lúc Chân Kiếm Vũ truy đuổi Cửu Long Sát Mạc. Và khi Chân Kiếm Vũ gửi thư cho Phiêu Nguyệt nói rằng y đã tìm ra manh mối, Tuyết Dao Trang lại quay về Nhữ Nam.

Liên sau đó, Chân Kiếm Vũ và Viên Giai Linh đã phải bỏ mạng.

Theo đó, Lý Duật chính là kẻ đáng bị tình nghi nhất trong sự việc này.

Mặc dù Phiêu Nguyệt vẫn chưa xác nhận rõ danh tính của Lý Duật, nhưng hắn ta chắc chắn chính là một phần của Cửu Long Sát Mạc.

Nhiệm vụ của hắn là loại bỏ Chân Kiếm Vũ, kẻ luôn truy đuổi Cửu Long Sát Mạc. Sau đó tiêu diệt cả Chân Gia để phòng trừ hậu hoạn.

Vấn đề chính là vai trò của Lý Duật ở Cửu Long Sát Mạc quan trọng như thế nào.

Phiêu Nguyệt phải tìm hiểu xem Lý Duật là đầu, là cơ thể hay chỉ là cái đuôi.

Phiêu Nguyệt liền sắp xếp từng việc phải làm trong thời gian tới.

Hắn cứ vừa đi vừa nghĩ như thế. Chẳng biết tự lúc nào hắn đã đến một cây cầu gỗ bắc qua con sông.

Điều này đồng nghĩa ở đây rõ ràng là có quan đạo.

Phiêu Nguyệt liền đi lên cầu.

Đúng như hắn nghĩ, quan đạo này khá rộng rãi.

Phiêu Nguyệt lập tức đi vào con đường mà không cần suy nghĩ gì nhiều.

Hắn không khó xác định hướng đi tiếp theo. Chỉ cần chọn con đường đi lên thượng lưu dòng sông là được.

Phiêu Nguyệt cứ đi dọc theo quan đạo đó.

Lúc mặt trời vừa khuất mình sau ngọn núi, hắn cũng đến được một ngôi làng nhỏ.

May thay, trong ngôi làng có một quán trọ còn đang mở đón khách.

Phiêu Nguyệt liền bước vào trong quán trọ.

“Chào khách quan.”

Chủ quán trọ có vẻ ngoài khá hòa nhã, hắn ta lập tức chạy ra đón Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt hỏi hắn.

“Còn phòng không?”

“Đương nhiên rồi. Tiểu nhân chuẩn bị thức ăn cho ngài luôn nhé?”

“Ừm!”

“Vậy khách quan ngồi chờ một lát, tiểu nhân sẽ mang thức ăn lên ngay. Sau đó tiểu nhân sẽ hướng dẫn cho ngài đến phòng nghỉ.”

Chủ quán trọ này hết sức thân thiện.

Phiêu Nguyệt gật đầu rồi ngồi vào bàn trống.

Vì nơi này chỉ là một quán trọ nằm trong một ngôi làng hẻo lánh nên trong mọi thứ rất đơn sơ và tồi tàn.

Cạch!

Lúc này cánh cửa lại bật mở, một vài vị khách khác bước vào.

Có vẻ họ đã đi một quãng đường dài nên trên vai phủ đầy bụi bẩn.

“Chắc là hôm nay chúng ta sẽ nghỉ ngơi ở đây. Thiếu chủ!”

Một trong số gã nam nhân nhìn xung quanh quán trọ rồi nói.

“Dù sao trông ngôi làng chỉ có chỗ này là được thôi.”

“Thuộc hạ xin lỗi ạ.”

“Người không cần phải xin lỗi. Ai mà biết trên đường đến đây lại không có một thị trấn nào chứ? Nhưng dù sao cũng đỡ hơn là không có chỗ ở nên cứ nghỉ ngơi ở đây vậy.”

Người vừa lên tiếng là một nam tử trẻ tuổi.

Hắn sở hữu mái tóc đen nhánh cùng đôi mày rậm, làn da rám nắng trông khá khỏe khoắn.

Hắn vận một bộ phi phong y làm bằng da, trên cơ thể toát ra mùi đến từ biển cả.

Bên cạnh gã nam tử là một nữ tử có vẻ đồng trang lứa.

Nữ tử này giờ chỉ cúi mắt nhìn xuống sàn nhà. Nàng có dung mạo vô cùng xinh đẹp, nhưng bộ dạng lại khá thờ ơ, lạnh lùng với mọi thứ xung quanh.

Trên người nữ tử dường như cũng tỏa ra một cỗ mùi đến từ biển như nam tử.

Nam tử trẻ nhìn xung quanh quán trọ và phát hiện ra Phiêu Nguyệt.

“Hô! Thì ra nơi này cũng có khách đấy.”

Hắn ta đi thẳng đến bàn Phiêu Nguyệt đang ngồi.

“Xem như là có duyên rồi, ta ngồi đây có được không?”

Hắn không chờ Phiêu Nguyệt đáp lời mà ngồi phịch xuống chỗ đối diện.

Phiêu Nguyệt nhìn hắn, hắn liền nở nụ cười tươi mà tự giới thiệu danh tính.

“Tên ta là Độc Cao Hoàng. Còn ngươi?”

“Phiêu Nguyệt!”

“Cái tên thật đẹp. Có phải ngươi là người ở đây không?”

“Không phải!”

“Thế hả? Tiếc thật. Đây là lần đầu bọn ta đến đây nên có nhiều thứ muốn hỏi lắm.”

Giọng nói Độc Cao Hoàng chứa đầy sự cao ngạo.

Không chỉ giọng nói mà cả ánh mắt và cử chỉ của hắn cũng tỏ ra thái độ

như thể đang hắn là kẻ trên cơ người khác.

Độc Cao Hoàng gọi nữ tử rồi chỉ tay vào ghế bên cạnh.

“Sở Tổ cũng ngồi ở đây đi.”

“Tiểu nữ sẽ đứng phía sau. Vậy sẽ thoải mái hơn.”

“Ta thì thấy bất tiện đấy. Giao việc cảnh giác cho Nam Hải Tam Kiếm cũng được, nàng đến ngồi cạnh ta đi.”

“Tiểu nữ đã rõ.”

Cuối cùng, nữ tử được gọi là Sở Tổ kia cũng ngồi xuống bên cạnh Độc Cao Hoàng. Độc Cao Hoàng liền giới thiệu nàng với Phiêu Nguyệt.

“Đây là Nghiêm Sở Tổ. Hộ vệ của ta.”

“Hộ vệ ư?”

“Ngươi đừng thấy nàng đẹp mà tiếp cận đấy nhé. Thanh kiếm của nàng vô cùng đáng sợ luôn. Ngay cả ta đôi khi cũng thấy ớn lạnh mà hạ mình đấy.”

Độc Cao Hoàng bật cười rồi huyên thuyên không ngừng, Nghiêm Sở Tổ không nói câu nào mà chỉ nhìn Phiêu Nguyệt.

Đôi mắt Lâm Sở Tổ lúc này tỏa ra một cỗ khí tức vô cùng kỳ lạ. Khiến người khác bất giác nghĩ tới bờ biển xanh ngắt.

Độc Cao Hoàng nhìn Nghiêm Sở Tổ như thế thì mỉm cười.

“Hư hư! Sao nàng lại quan tâm đến vị bằng hữu này thế? Mà cũng đúng, hắn ta sở hữu dung mạo thế kia, là nữ tử đương nhiên không thể không để ý rồi.”

Phiêu Nguyệt lúc này không dùng Thuật Dịch Dung mà để nguyên gương mặt thật của mình.

Nghiêm Sở Tổ liền phủ nhận lời nói của Độc Cao Hoàng.

“Không phải như thế.”

“Uầy! Không sao đâu. Ta mà là nữ tử cũng muốn ôm vị bằng hữu này đây.”

“Ngài đừng nói nhảm nữa.”

“Aa! Ta biết rồi. Chết tiệt! Đáng sợ chết đi được.”

Độc Cao Hoàng liền giả vờ giờ hay tay lên. Thế nhưng Nghiêm Sở Tổ mặt vẫn không đổi sắc. Độc Cao Hoàng tắc lưỡi rồi nhìn Phiêu Nguyệt.

“Chậc! Nhặt nhẽo mà. Huynh đài hãy hiểu cho ta nhé. Ở quê nhà bọn ta, nàng ấy nổi tiếng là nữ tử lạnh lùng nhất đấy.”

“.....”

“Nhưng ngươi đến từ đâu thế? Trông ngươi không giống người ở vùng này.”

“Nhữ Nam.”

“Nhữ Nam á? Trùng hợp thật, bọn ta cũng đến đó đây này.”

“Vậy các ngươi đến Chân Gia hay Tuyệt Dao Trang?”

“Cái gì? A! Ý ngươi hỏi là bọn ta đứng về phía này ấy hả? Bọn ta không theo phe nào cả.”

“Vậy tại sao lại đến đó?”

“Điều thú vị nhất trên đời này chẳng phải là xem người ta choảng nhau sao? Với lại ta cũng có việc phải làm nên nhân tiện đến xem luôn.”

Độc Cao Hoàng cười khẩy một tiếng.

Giọng nói và thái độ của hắn vô cùng thô thiển.

“Vậy sao ngươi lại đến Nhữ Nam thế?”

“Ta có người quen ở Nhữ Nam.”

“Ra là có người quen. Tuyết Dao Trang, hay là Chân Gia?”

Lần này là đến Độc Cao Hoàng hỏi.

Phiêu Nguyệt cũng thành thật mà trả lời.

“Chân Gia!”

“Hô! Đúng là có duyên với Chân Gia thật đấy. Chuyện này càng lúc càng thú vị rồi.”

“Có gì mà thú vị chứ?”

“Ta đã nói rồi mà? Xem người khác đánh nhau là thú vị nhất, huống hồ người trong cuộc còn ở ngay trước mặt sao không thấy thú vị cho được chứ? Ta thật sự mong Chân Gia giành chiến thắng quá đi. Hư hư!”

Độc Cao Hoàng bật cười khúc khích.

Cảnh tượng này thật kỳ quái làm sao.

Rõ ràng trong nhóm có đến năm người, nhưng chỉ có mình Độc Cao Hoàng vừa nói vừa cười. Những người khác đều ngậm chặt miệng quan sát tình hình và bảo vệ cho Độc Cao Hoàng.

Đặc biệt, ba gã nam nhân phía sau Độc Cao Hoàng lúc nào cũng cảnh giác xung quanh.

Độc Cao Hoàng gọi họ là Nam Hải Tam Kiếm.

Trong biệt hiệu này đã chứa đựng rất nhiều thông tin.

Biệt hiệu của một người thường thể hiện rõ ràng nhất những đặc điểm của người đó.

Không phải vô cớ mà họ được gọi là Nam Hải Tam Kiếm.

Có lẽ họ là những người hoạt động vô cùng tích cực ở Nam Hải.

Thứ mùi của biển khơi phát ra từ người Độc Cao Hoàng và Nghiêm Sở Tổ càng khiến suy nghĩ của Phiêu Nguyệt trở nên chắc chắn hơn.

Khí đạo khác người, và hai từ trọng tâm chính là Nam Hải. Cùng với sự tự tin tựa như cả đời này bọn họ luôn đứng trên cao nhìn xuống thế gian này. Hiện có một nơi đáp ứng được cả ba thứ này gộp lại.

‘Là Võ Kiếm Liên ư?’

Bá giả của Nam Hải thuộc Hải Nam Đảo.

Nơi này cùng với Thiên Long Cốc và Thủ Thiên Hội chính là ba thế lực siêu cường được gọi là Tam Bá.

Độc Cao Hoàng chắc chắn là một thành viên thuộc Võ Kiếm Liên. Thế nhưng Phiêu Nguyệt không đời nào nói ra những suy đoán này.

Độc Cao Hoàng nói.

“Người có muốn cùng uống một ly không?”

“Ta không uống rượu. Nhưng nếu cùng dùng bữa cũng được.”

“Hư hư! Thế cũng hay. Nếu đây là duyên phận thì cứ cho là duyên phận đi, chẳng phải cùng ăn một bữa sẽ thân thiết hơn ư?”

Độc Cao Hoàng càng cười tươi hơn.

Nghiêm Sở Tố nhìn Độc Cao Hoàng như thể liền thở dài một hơi. Thế nhưng nàng vẫn lạnh lùng liếc nhìn Phiêu Nguyệt.

‘Gã nam nhân này. Ta hoàn toàn không đọc vị được hắn.’

Nghiêm Sở Tố vốn là một nữ tử sở hữu năng lực đặc biệt. Nàng thành thạo trong việc đọc tâm người khác. Nàng có khả năng phán đoán và suy luận ra những ý nghĩ của đối phương chỉ bằng việc quan sát ánh mắt, cử chỉ và thói quen nhỏ nhặt của họ.

Dù Nghiêm Sở Tố sở hữu năng lực quan sát vượt trội, nhưng cũng có không ít người cảm thấy sợ hãi năng lực của nàng.

Vậy nên giang hồ mới gọi nàng bằng biệt hiệu Thương Hải Ma Nữ.

Biệt hiệu này hoàn toàn không hợp với một nữ tử xinh đẹp như nàng, thế nhưng Nghiêm Sở Tố chưa từng tỏ vẻ bất mãn với nó.

Bởi vì cho dù người khác có nói gì thì bản chất của nàng vốn cũng chẳng thay đổi.

Quan trọng hơn, Nghiêm Sở Tổ đúng thật là rất thích việc quan sát và nắm bắt nội tâm người khác.

Việc sở hữu một loại vũ khí mà người khác không có được là một điểm mạnh tuyệt vời.

Đặc biệt, nắm bắt trước nội tâm của đối phương cũng mang lại cho nàng lợi ích hết sức to lớn.

Chính vì thế, nàng luôn nỗ lực để đọc vị những ai mà nàng gặp lần đầu tiên.

Lúc gặp Phiêu Nguyệt nàng cũng đã hành động như thế.

Ngoại hình của hắn ta tuyệt mỹ hơn cả nữ tử, nhưng Nghiêm Sở Tổ vốn không hề bị mê hoặc. Thay vào đó, nàng cố gắng đọc suy nghĩ của Phiêu Nguyệt thông qua từng cử chỉ, ánh mắt của hắn. Nhưng từ nãy đến giờ, nàng vẫn chưa tìm ra điều gì cả.

Những gì mà nàng nhìn thấy chỉ có một mảng đen dày đặc, nàng hoàn toàn không nắm bắt được bất cứ thứ gì.

Trái lại, nàng cảm thấy như bản thân vừa bị Phiêu Nguyệt bóc trần tất cả, đến cả tâm can cũng bị nhìn thấu.

Đây là lần đầu Nghiêm Sở Tổ rơi vào trường hợp thế này.

Chính lúc ấy.

Độc Cao Hoàng vỗ nhẹ vào vai nàng rồi nói.

“Đừng căng thẳng nữa. Sao nàng lại sợ như thế chứ?”

“Ta căng thẳng khi nào chứ?”

“Ta nhìn thấy rõ nàng đang như thế mà.”

“Không hề.”

“Aa! Ta biết rồi, đừng có liếc nhìn người khác nữa, mau đi ăn thôi. Nàng cứ nhìn bằng ánh mắt đó, thì đồ ăn tự dâng lên miệng à?”

Phải đến lúc này, Nghiêm Sở Tổ mới sực tỉnh người.

Chỉ vì mãi tập trung vào Phiêu Nguyệt nên nàng không hề nhận ra trên bàn đã được bày đầy thức ăn.

Trên bàn lúc này đầy ắp đồ ăn ngon. Độc Cao Hoàng vừa ăn vừa chỉ vào món Thủy Chử Ngư.

“Để ta xem cá trên đồng bằng ngon đến mức nào nhé.”

Vừa nói hần vừa gấp một đĩa cá đưa lên miệng.

“Ừm, ăn cũng được phết. Ngươi cũng ăn đi chứ. Xem ra đầu bếp ở đây cũng có tay nghề nấu nướng đấy.”

Trông bộ dạng ăn ngấu nghiến của Độc Cao Hoàng khiến người khác không khỏi liên tưởng đến một vị bạo quân của đại dương.

Một con mãnh thú hung hăng vừa ngửi thấy mùi máu cách xa hàng trăm dặm liền không chần chừ mà lao thẳng đến.

“Người này chắc là đã ngửi thấy mùi loạn lạc ở Nhữ Nam rồi nhỉ?”

265

“A!”

“Ôi trời!”

Những võ giả đến hợp lực với Chân Gia không thể giấu nổi vẻ ngạc nhiên.

Bởi vì những người vác các thi thể đứng ở lối vào của Chân Gia đang xếp một hàng dài.

Thương vong một lần nữa lại xảy ra. Vô số thi thể được chất đầy trên xe khiến trong lòng của bọn họ cảm thấy nặng nề.

“Khực!”

“Hức!”

Tiến sục sục vang ra ở khắp nơi.

Tiếng khóc ấy là của những võ giả ở Chân Gia.

Chân Gia là một đoàn thể được cấu thành từ những người có quan hệ huyết thống với nhau. Vì cùng chung một dòng máu

nên bọn họ luôn tự hào về mối quan hệ đặc biệt gắn bó của mình.

Những thi thể nằm trên xe đẩy đa số là những võ giả của Chân Gia. Tất cả đều là anh chị em của họ.

Một người bạn qua đời thôi cũng đủ để họ cảm thấy đau xót rồi chứ đừng nói là người có cùng dòng máu với họ. Mất đi người thân là nỗi đau không thể diễn tả thành lời được.

“Ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho bọn chúng.”

“Ta sẽ chiến đấu cùng Tuyết Dao Trang cho đến khi thịt nát xương tan thì thôi.”

Bọn họ điên cuồng trong việc trả thù đẫm máu.

Những võ giả khác cũng vậy.

Ban đầu, bọn họ đến đây giúp đỡ Chân Gia đơn thuần chỉ để lập thân dương danh nhưng khi chiến đấu với Tuyết Dao Trang rồi, họ lại thực sự đồng cảm với Chân Gia mà thực sự muốn chiến đấu với Tuyết Dao Trang.

Giờ đây, họ đã xem bản thân mình như một võ giả của Chân Gia chứ không phải người ngoài nữa.

Những đồng liêu mới hôm qua thôi còn cùng nhau uống rượu mà nay đã thành xác chết quay trở về. Mặc dù bọn họ không hề quen biết nhau cho đến khi gặp nhau ở Chân Gia, nhưng bọn họ vẫn khăng khít vì đã cùng trải qua vui buồn sinh tử cùng nhau. Cũng vì thế mà lòng căm phẫn của bọn dành cho Tuyết Dao Trang chạm đến tận trời cao khi thấy bằng hữu của mình quay trở về đây chỉ còn là một cái xác.

Cuộc chiến ở Nhữ Nam lúc này không đơn thuần chỉ là cuộc chiến tranh giành quyền lực giữa Chân Gia và Tuyết Dao Trang nữa. Cuộc chiến này đã có quá nhiều người tham gia, nó đủ nguy hiểm để trở thành điểm khởi đầu của thiên hạ đại chiến nếu tình hình hiện tại càng ngày càng tệ đi.

Cũng vì vậy mà nhiều Võ Lâm Danh Túc đã bắt đầu nhìn vào cuộc chiến giữa hai môn phái bằng ánh mắt ái ngại.

Họ mong đợi Thiếu Lâm Tự sẽ làm người trung gian để hòa giải cuộc chiến nhưng tiếc là những hòa thượng của Thiếu

Lâm Tự đã không thể thực hiện vai trò mà những người trong giang hồ đang mong đợi.

Vân Hải nhìn những thi thể được mang vào Chân Gia.

“A di đà phật! A di đà phật!”

Gương mặt của ông tràn ngập đau khổ.

Ông cảm thấy bất lực. Trong đầu ông lúc này chỉ là suy nghĩ đến việc nơi này không dành cho bản thân mình.

Đến mức ông cảm thấy oán giận chương môn sư huynh, người đã phái cử ông đến đây.

Bỗng hình ảnh của một xác chết lọt vào tầm mắt của ông.

Vân Hải lập tức nhắm nghiền mắt khi nhìn thấy thi thể ấy.

“A di đà phật! Càn Khôn Thượng Nhân, đến cả người cũng....”

Càn Khôn Thượng Nhân là cao thủ của Phật Môn.

Tuy không thuộc Thiếu Lâm Tự nhưng dù gì cũng là võ giả của Phật Môn như nhau. Chỉ với lý do ấy thôi cũng đủ để khiến Càn Khôn Thượng Nhân đối xử tốt với Vân Hải rồi.

Sự an ủi của Càn Khôn Thượng Nhân đã giúp ích rất nhiều cho Vân Hải. Nhờ có y mà ông có thể làm dịu đi trái tim đang run rẩy của mình.

Một người đối đãi tốt với ông như thế này lại chỉ còn lại là một cái xác quay trở về khiến cho trong tim của Vân Hải như có một con sóng lớn đang đập vào.

“A di đà phật! A di đà phật!”

Vân Hải cố gắng niệm phật để tịnh tâm lại, nhưng vô ích.

Ông đã nghiên cứu Kinh Phật và tu tâm bao lâu nay, nhưng nó chẳng giúp ích gì được vào những lúc như thế này cả.

Vân Hải đã cảm nhận được bản thân vẫn còn nhiều thiếu sót.

Bỗng có ai đó lặng lẽ đến gần Vân Hải.

Võ giả vô danh đưa cho Vân Hải một lá thư được niêm phong chặt chẽ.

“Đây là bức thư mà Càn Khôn Thượng Nhân nhờ tại hạ chuyển đến cho Vân Hải đại sư.”⁶

“A di đà phật! Càn Khôn Thượng Nhân để lại thư cho bản tăng sao?”

“Vâng! Không biết ngài ấy có dự đoán được chuyện này sẽ xảy ra không nhưng ngài ấy đã dặn tại hạ nếu một ngày ngài ấy không quay lại thì hãy truyền lá thư này cho Vân Hải đại sư ạ.”

“Đa tạ!”

“Vậy tại hạ xin phép...”

Võ giả trao bức thư cho Vân Hải rồi rời đi.

Vân Hải nhìn vào bức thư trên tay một hồi lâu rồi tìm đến một nơi yên tĩnh.⁸

Sau khi đến một nơi không có người, Vân Hải cẩn thận mở phần đã được niêm phong ra.

Trong thư chỉ có bốn chữ.¹

[Nội Tụ Tại Phật.]

Đôi mắt của Vân Hải ngay lập tức dao động.

Ý tứ đã quá rõ ràng.

Có phải Phật chỉ ở trong chùa không?

Một câu nói nằm ngoài dự đoán của ông.

Người khác có thể bỏ qua mà không suy nghĩ gì, nhưng đối với một đệ tử Phật Môn như Vân Hải thì lại khác.

Nó có thể là lời buộc tội rằng Thiếu Lâm đã xử lý mọi việc trong khi vờ như không biết thế cục, cũng có thể nói Thiếu Lâm đã quá dựa dẫm vào Đức Phật.

Dù ý đồ của Càn Khôn Thượng Nhân có là gì thì từng chữ trong lá thư này đã khiến trái tim của Vân Hải không thôi đau đớn.

‘Nội Tụ Tại Phật, Nội Tụ Tại Phật.’

Sự phiền muộn ngập tràn trong đầu của Vân Hải.

Phiêu Nguyệt kiểm tra tình trạng cơ thể của mình.

Hắn cảm thấy sảng khoái hơn sau khi ngủ được cả một ngày tại quán trọ.

Hắn không còn cảm thấy đau đớn từ những vết thương xuất hiện khi chiến đấu với Quỷ Vũ Đội nữa.

Tuy không phải là tình trạng tốt nhất, nhưng cũng không hẳn là tệ.

Phiêu Nguyệt cảm thấy hài lòng với tình trạng cơ thể hiện tại của mình.

Phần còn lại có thể phục hồi trên đường đi đến Nhữ Nam.

Hắn xuống lầu một thì thấy Độc Cao Hoàng và Nghiêm Sở Tổ đang ngồi dùng bữa.

“Dậy rồi ă? Ngồi xuống ăn cùng nhau đi.”

Độc Cao Hoàng vẫy tay gọi Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt bước tới chiếc bàn bọn họ đang ngồi.

“Ngồi chỗ này này.”

“Những người khác đâu?”

“Những người khác? À, Tam Hải Nam Kiếm sao? Bọn họ ăn trước rồi ra ngoài rồi. Có rất nhiều thứ phải chuẩn bị mà.”

“Chuẩn bị?”

“Đi một chặng đường dài thì phải chuẩn bị nhiều thứ đúng chứ? Công việc của bọn họ là chuẩn bị những thứ như vậy đấy.”

Độc Cao Hoàng đáp lời với vẻ mặt nghiêm túc.

Phiêu Nguyệt ngồi xuống phía đối diện Độc Cao Hoàng rồi nói.

“Nhiều đồ ăn thật!”

“Bữa sáng phải ăn thật no thì mới có sức để dùng cho cả ngày được.”

Tuy từ đêm qua Phiêu Nguyệt đã cảm nhận được rồi, nhưng Độc Cao Hoàng quả thực là một kẻ háu ăn. Đến mức Phiêu

Nguyệt phải cảm thấy thắc mắc lượng thức ăn đó sẽ đi vào đâu.

Trái ngược với Độc Cao Hoàng, Phiêu Nguyệt vẫn ăn ít như mọi khi.

Hắn chỉ ăn một lượng thức ăn vừa đủ cho cơ thể.

Hình ảnh của hai người hoàn toàn đối ngược nhau.

Độc Cao Hoàng thì luôn ồn ào trong suốt bữa ăn còn Phiêu Nguyệt và Nghiêm Sở Tổ thì chỉ yên lặng tập trung vào việc ăn mà chẳng buồn để tâm đến câu chuyện của Độc Cao Hoàng.

Đó là một tình huống đủ để khiến một người bình thường cảm thấy xấu hổ nhưng Độc Cao Hoàng thì không, hắn hoàn toàn không có chút xấu hổ nào.

Cuối cùng, Nghiêm Sở Tổ không thể chịu được nữa nên mới mở miệng.

“Ăn xong đã rồi nói chuyện.”

“Ăn cơm gần xong rồi còn gì.”

“Nhưng vừa ăn vừa nói chuyện thật là bất lịch sự.”

“Lịch với chả sự!...”

Độc Cao Hoàng lại tiếp tục lảm nhảm. Phiêu Nguyệt vẫn không quan tâm đến Độc Cao Hoàng và ăn hết phần của mình.

Đồ ăn ở quán trọ này khá ngon, khác hẳn với vẻ ngoài tồi tàn của nó.

Phiêu Nguyệt cảm thấy khá hài lòng về bữa ăn này.

Phiêu Nguyệt nói với Độc Cao Hoàng.

“Đa tạ.”

“Hô hô! Nhiều đây có là gì... lần sau có dịp thì đến nhà ta chơi. Ta sẽ cho ngươi biết cảm giác được tiếp đón nhiệt tình là như thế nào.”

Nói rồi Độc Cao Hoàng đột nhiên ném một vật hình vuông về phía Phiêu Nguyệt.

Đó là một tấm lệnh bài nhỏ.

Trên bề mặt của lệnh bài được khắc nổi hai chữ “Vũ Kiếm”.

“Đây là gì?”

“Lệnh bài của ta. Chỉ cần người đưa lệnh bài này ra khi đến Vũ Kiếm Liên, sẽ có người dẫn người tới chỗ ta.”

“Vũ Kiếm Liên?”

“Hô hô! Bất ngờ lắm đúng chứ? Thực ra ta là tiểu liên chủ của Vũ Kiếm Liên đấy. Hôm qua vì tình huống cấp bách nên ta không thể tiết lộ danh tính được.”

“Ngầu đấy!”

“Cũng có gì đâu chứ. Đến rồi người mới thấy nơi đó toàn là biển thôi. Thà rằng ở trên đất liền, nơi mà người có thể tự do đặt chân ở bất cứ nơi đâu. Như vậy vẫn thích hơn nhiều.”

Độc Cao Hoàng cười khúc khích như một thằng dở hơi. Nhìn thấy vậy, Nghiêm Sở Tổ khẽ thở dài.

“Mong ngài biết giữ thông tin về bản thân.”

“Ta biết rồi.”

Độc Cao Hoàng trả lời qua loa khi bị Nghiêm Sở Tổ cản nhắc. Phiêu Nguyệt đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

“Vậy ta xin phép đi trước.”

“Ồ, chưa gì mà người đã đi rồi sao?”

“Ta còn rất nhiều việc...”

“Đi cùng với bọn ta đi. Xung quanh còn biết bao nhiêu cảnh đẹp ngắm. Người gấp gáp làm gì.”

“Ta không rảnh đến vậy.”

“Vậy thì chịu rồi. Vậy người đi trước đi. Ta còn việc riêng phải làm nên đi sau vậy.”

Độc Cao Hoàng vui vẻ tiễn Phiêu Nguyệt đi.

Phiêu Nguyệt nhìn vào Độc Cao Hoàng một lúc rồi đi ra khỏi quán trọ.

Khi chỉ còn lại hai người, Nghiêm Sở Tổ nói với Độc Cao Hoàng.

“Đưa lệnh bài cho hắn có vẻ như là một quyết định sai lầm.”

“Sai lầm ư?”

“Hắn là một kẻ nguy hiểm.”

“Về mặt nào?”

“Tiểu nữ không thể đọc được tâm can của hắn.”

“Chắc là vậy. Lần đầu tiên ta thấy người bối rối như vậy.”

“Tiểu nữ bối rối khi nào chứ?”

“Người không biết hả? Khi bối rối, vẻ mặt của người cứng lại như thế này này. Nhưng mà người đừng lo lắng, làm vậy vẫn dễ thương lắm.”

“Tiểu nữ từ chối tiếp nhận những lời nói thừa thãi.”

“Lại nữa rồi đấy. Nhưng mà ý người là người không thể đọc được suy nghĩ của hắn đúng không?”

“Vâng.”

Nghiêm Sở Tổ gật đầu.

Việc thừa nhận những điểm thiếu sót của bản thân chưa bao giờ là một điều dễ dàng. Dầu vậy, Nghiêm Sở Tổ vẫn ngoan ngoãn thừa nhận vì đối với Độc Cao Hoàng, nàng không cần phải cảm thấy xấu hổ làm gì.

Nghiêm Sở Tổ đánh giá cao Độc Cao Hoàng đến mức đó.

Sở dĩ hắn trở thành tiểu liên chủ của Vũ Kiếm Liên không chỉ đơn thuần vì hắn đã gặp được một sư phụ tốt.

Liên chủ hiện tại của Vũ Kiếm Liên là Tiền Vô Ngọc. Y là đáng tuyệt đối của Nam Hải Võ Lâm với biệt danh là Hải Vương Kiếm.

Sư phụ của y cũng như là liên chủ đời trước là Tư Diễn Hy tuy có năng lực xuất chúng nhưng lại không giỏi trong việc dạy dỗ người khác.

Vì quá tài giỏi nên ông không biết cách để dạy dỗ kẻ kém tài hơn mình.

Tư Diễn Hy đã dạy cho Tiền Vô Ngọc những gì mà ông có theo đúng nghĩa đen. Nhưng thật may, Tiền Vô Ngọc là một

người có sức kiên nhẫn phi thường.

Tiền Vô Ngọc đã không ngừng cố gắng để tiếp thu những gì mà sư phụ dạy mình, nhờ vậy mà y đã có thể luyện hơn tám thành võ công của Tư Diễn Hy.

Chỉ bấy nhiêu thôi cũng đủ để y được gọi là đáng tuyệt đối của Nam Hai Võ Lâm. Nhưng Tiền Vô Ngọc luôn nuôi tiếc về điều đó.

Bởi y nghĩ rằng nếu mình được dạy dỗ đàng hoàng hơn một chút thì có thể đã đạt được thành tích cao hơn.

Một trong những điều mà Tiền Vô Ngọc cảm thấy tiếc nuối nhất chính là sự cạnh tranh.

Vì chỉ được Tư Diễn Hy chỉ dạy một mình nên y tự nhiên cũng trở nên lười biếng. Đến khi đã lớn tuổi và trở thành liên chủ của Vũ Kiếm Liên, y vẫn không thôi nuôi tiếc về điều này.

Nỗi tiếc nuối rằng nếu bản thân có một đối thủ mạnh để cạnh tranh thì sẽ như thế nào.

Y mong đệ tử của mình sẽ không cảm thấy giống y nên y mới thu nhận tới mười đệ tử để bọn họ cạnh tranh với nhau không ngừng.

Y tuyên bố rằng, người chiến thắng sẽ là tiểu liên chủ của Vũ Kiếm Liên.

Vào thời điểm đó, Độc Cao Hoàng là đệ tử thứ năm của Tiền Vô Ngọc.

Y hoàn toàn không có gì cả. Khác với những sư huynh đã có sẵn nền tảng trong Vũ Kiếm Liên.

Hắn chỉ được trao cho một thanh kiếm.

Độc Cao Hoàng đã bắt đầu từ một con số không tròn trĩnh.

Nhưng hắn không bỏ cuộc, cũng không cảm thấy tuyệt vọng.

Bài học duy nhất mà hắn học được từ phụ thân có xuất thân ngư dân là nếu hắn bỏ cuộc, hắn sẽ chẳng nhận được gì cả.

Phụ thân hắn đã không bỏ cuộc và ra khơi để nuôi sống gia đình.

Bóng lưng của phụ thân khi ra khơi vẫn in sâu vào trong lòng của Độc Cao Hoàng.

Ngay cả khi đó là một vùng biển không có gì ngoài cái chết đang chờ đợi, phụ thân hắn vẫn bước tiếp.

Và thế là Độc Cao Hoàng cũng đã nhảy vào cuộc cạnh tranh không có gì ngoài cái chết đang chờ đợi giống như phụ thân của mình.

Độc Cao Hoàng đã loại bỏ từng người một trong số huynh đệ của mình và bước về phía trước.

Cũng có lúc hắn thực sự bị đẩy đến bờ vực của cái chết, nhưng hắn không bao giờ bỏ cuộc.

Nhiều người bảo hắn máu lạnh, chẳng có chút tình người. Cũng có người bảo hắn đang tìm đến chỗ chết.

Dù vậy, Độc Cao Hoàng vẫn không một lần dao động. Và hắn vượt qua tất cả huynh đệ của mình và đứng trên đỉnh cao như hiện tại.

Độc Cao Hoàng đã giành được vị trí hiện tại bằng chính thực lực của mình.

Nghiêm Sở Tổ đã dõi theo hành trình của Độc Cao Hoàng nên nằng tin vào hắn hơn bất cứ ai hết.

Độc Cao Hoàng vươn tay chạm vào gương mặt của Nghiêm Sở Tổ.

“Người giỏi, nhưng tiếc là trong tâm không có sự thanh thoi.”

“Thiếu chủ!”

“Cũng không có gì ngạc nhiên khi người không thể nhìn thấu hắn. Người có biết tại sao không?”

“Tiểu nữ không biết.”

“Đơn giản thôi! Bởi vì hắn ta giỏi hơn người nên không có gì phải xấu hổ khi không đọc được suy nghĩ của hắn cả.”

“Vậy thì hắn lại càng nguy hiểm.”

“Ô hô! Hắn không nguy hiểm. Hắn hữu dụng.”

“Sao ạ?”

“Chỉ cần biết cách sử dụng, hắn có thể trở thành một vũ khí tốt. Ngay cả lúc này, mùi máu vẫn còn rất nồng nặc thể này cơ mà.”

Độc Cao Hoàng mỉm cười.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 266

Phiêu Nguyệt bước ra khỏi quán trọ rồi nhìn xung quanh.

Phía sau quán trọ có một cỗ xe ngựa trống, hắn có thể nhìn thấy Nam Hải Tam Kiếm đang bận rộn làm gì đó. Chắc có lẽ họ đang kiểm tra cỗ xe.

Lúc này ánh mắt Nam Hải Tam Kiếm và Phiêu Nguyệt chạm nhau. Nhưng ngay sau đó, Nam Hải Tam Kiếm liền quay đầu đi tiếp tục tập trung vào công việc.

Phiêu Nguyệt cứ im lặng quan sát họ.

Chỉ sau khi ghi nhớ rõ động tác cùng sự phát triển cơ bắp của Nam Hải Tam Kiếm, hắn mới sải bước đi.

Trước khi đối đầu trực diện, Phiêu Nguyệt không biết chính xác tu vi của Nam Hải Tam Kiếm ở mức độ nào. Thế nhưng, hắn đã nắm bắt sơ bộ được võ công của họ có lợi hại hay không.

‘Một người luyện khoái kiếm, một người luyện bá kiếm để dùng sức mạnh uy áp đối phương, và kẻ cuối cùng thì luyện huyền kiếm biến hóa khôn lường.’

Sau khi quan sát thể hình, độ linh hoạt của tứ chi cùng với hình dáng thanh kiếm đeo ngang hông, Phiêu Nguyệt đã đưa ra kết luận sơ bộ như thế.

Nếu thật sự đây chỉ là cuộc gặp gỡ thoáng qua, họ không cần phải quá để tâm đến Phiêu Nguyệt làm gì.

Thế nhưng đối với họ chuyện này không hề là một cuộc hội ngộ đơn giản.

Phiêu Nguyệt không tin hảo ý chứa trong ánh mắt Độc Cao Hoàng.

Hiếm có ai lại thể hiện hảo ý mà không có lý cả, và cũng chẳng kẻ nào ngu ngốc đến nỗi tin rằng một kẻ trèo lên vị trí cao như Độc Cao Hoàng lại thật sự có hảo ý thuần túy như thế.

Phiêu Nguyệt cảm nhận Độc Cao Hoàng chẳng khác nào một thanh Huyết Kiếm.

Hắn ngửi thấy một thứ mùi tanh tươi giống hệt bản thân phát ra từ người Độc Cao Hoàng.

Đó là thứ mùi mà người thường sẽ không ngửi thấy được, chỉ những ai cùng một loại người mới có thể nhận ra.

Đây là một thứ mùi đặc trưng cho những kẻ đã xuống tay lấy đi vô số mạng người.

Việc gặp gỡ Độc Cao Hoàng chắc chắn không phải là sự tình cờ.

Cuộc chiến giữa Tuyệt Dao Trang và Chân Gia ở Nhữ Nam đã thu hút vô số người có dã tâm hệt như chỉ nam thiết.

Độc Cao Hoàng chính là một trong những kẻ có dã tâm như thế.

Và sau này không biết còn bao nhiêu người giống như hắn sẽ tụ họp lại ở Nhữ Nam.

Cuộc chiến giữa Chân Gia và Tuyệt Dao Trang đã vượt qua cả một trận phân tranh bá quyền bình thường.

Đầu óc Phiêu Nguyệt lúc này vô cùng rối bời.

Hắn lắc nhẹ đầu để rũ bỏ những suy nghĩ hỗn tạp đi. Dù sao thì bây giờ hắn có nghĩ nữa cũng chẳng có tác dụng gì.

Trước tiên hắn phải quay lại Nhữ Nam nắm bắt tình hình đã.

Đã ba ngày trôi qua từ khi chiến đấu với Quỷ Vũ Đội. Trong lúc đó, hắn không biết tình hình ở Nhữ Nam đã thay đổi như thế nào.

Phiêu Nguyệt vận khinh công bắt đầu tăng tốc về trước.

Sau một ngày miệt mài chạy, cuối cùng hắn cũng nhìn thấy Nhữ Nam từ đằng xa.

Phiêu Nguyệt từ từ thu khinh công rồi sải bước đi.

Cho dù nội công của hắn có mạnh đến mấy thì việc thi triển khinh công cả một ngày trời cũng đủ khiến hắn hao tổn khá nhiều sức lực.

Hắn cần thời gian để phục hồi chân khí đã cạn kiệt.

Phiêu Nguyệt ngồi trên tảng đá ven đường rồi vận công.

Sau khi thực hiện đại chu thiên, chân khí hao hụt mới dần hồi phục lại. Phải đến lúc này, Phiêu Nguyệt mới dừng vận công rồi từ tốn đi bộ.

Hắn đã đến rất gần Nhữ Nam nên không cần phải thi triển khinh công làm gì cả.

Phiêu Nguyệt chậm rãi di chuyển về phía Nhữ Nam. Nhưng hắn chưa đi được bao xa đã dừng lại.

Bởi vì hắn phát hiện ra một nữ nhân đang đứng chờ hắn dưới một tán cây bên đường.

Thoạt nhìn nàng ta trông có vẻ rất bình thường, nhưng càng nhìn lại thấy nàng vô cùng thu hút.

Nữ nhân kia chính là Hồng Lệ Tuyết.

Hồng Lệ Tuyết nhìn thấy Phiêu Nguyệt liền mỉm cười.

“Quả nhiên huynh sẽ đi lối này.”

“Cô đang chờ ta à?”

“Ta còn đợi nam nhân nào khác ở Nhữ Nam này ngoài huynh sao?”

Hồng Lệ Tuyết mỉm cười rồi tiến lại gần Phiêu Nguyệt.

Nàng nhìn trước sau rồi kiểm tra kỹ toàn thân Phiêu Nguyệt.

“May là huynh không bị thương nặng đấy.”

“May mắn á?”

“Ô hô! So với việc huynh đã gây ra cho Tuyết Dao Trang thì việc huynh lành lặn thế này đã tốt lắm rồi.”

Hồng Lệ Tuyết liền bật cười vô cùng sảng khoái.

Thực ra tâm trạng nàng đang rất vui vẻ.

Bởi vì đây là lần đầu tiên nàng thấy Hắc Hồ tỏ vẻ bối rối như thế. Cái chết của Băng Sát và Âm Quỷ đã khiến Hắc Hồ lung lay ít nhiều.

Hắn ta luôn cố tỏ ra lạnh lùng, nhưng Hồng Lệ Tuyết lại thấy hắn ta đang vô cùng bàng hoàng.

Trải nghiệm này quả nhiên vô cùng thú vị.

Vậy nên tâm trạng nàng bây giờ đang hết sức sung sướng.

Phiêu Nguyệt hỏi Hồng Lệ Tuyết.

“Sao cô biết được việc ta đã ra khỏi Nhữ Nam?”

“Vì đã mấy ngày chúng ta không gặp nhau rồi. Người như huynh sẽ không đời nào chạy trốn khỏi Hắc Hồ, vậy nên ta đã nghĩ huynh ra ngoài vì có việc tư. Không phải sao?”

Hồng Lệ Tuyết liền nhún vai.

Nhìn vẻ ngoài bình thường là thế, nhưng nàng cũng là một thích khách.

Đương nhiên nàng rất nhạy trong việc thu thập lẫn phân tích thông tin một cách nhanh chóng và chính xác. Vậy nên khi thấy Phiêu Nguyệt không xuất hiện, nàng liền nghĩ đến trường hợp hắn đã rời khỏi Nhữ Nam.

Hồng Lệ Tuyết lên tiếng hỏi.

“Sao huynh lại rời khỏi Nhữ Nam thế?”

“.....”

“Huynh nói với ta cũng được mà. Ta tuyệt đối sẽ không tiết lộ cho Hắc Hồ nghe đâu.”

“.....”

“Huynh vẫn chưa tin ta sao? Đau lòng thật đấy.”

Hồng Lệ Tuyết liền tỏ vẻ buồn bã.

Biểu cảm này thật sự rất chí mạng, cho dù là một trăm, một ngàn nam nhân cũng phải lung lay. Thế nhưng, chiêu này lại không có tác dụng với Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt không nói gì mà chỉ bước đi.

Hồng Lệ Tuyết liền bấu môi đi theo sau hắn.

“Chúng ta đi chung đi. Huynh đúng là đồ máu lạnh vô tình mà.”

Phiêu Nguyệt vẫn ngó lơ nàng.

Nhìn Phiêu Nguyệt như thế, Hồng Lệ Tuyết càng tức giận hơn. Bị Phiêu Nguyệt phớt lờ thế này đương nhiên nàng không thể không phần nộ rồi.

Nàng vừa là thích khách, vừa là một ca nhân.

Nàng luôn nhận được ánh mắt thèm muốn từ nam nhân, nhưng chưa bao giờ bị ngó lơ như thế. Vậy nên nàng càng bức bối hơn.

Hồng Lệ Tuyết cứ bám theo Phiêu Nguyệt. Nàng vừa đi bên cạnh vừa trộm nhìn hắn.

‘Tuần mỹ thế này mà tính tình chả ra sau. Nhưng nhìn sao cũng không thấy chán.’

Một khi đã nhìn liên miên muốn tiếp tục ngắm gương mặt ấy thêm vô số lần nữa.

Hồng Lệ Tuyết đang mải mê nhìn gương mặt Phiêu Nguyệt thì đột nhiên Phiêu Nguyệt dừng lại.

“Sao thế?”

Đúng lúc Hồng Lệ Tuyết tỏ vẻ nghi hoặc.

Vút!

Một âm thanh lạnh người vang lên.

“Chuyện gì?”

Hồng Lệ Tuyết theo bảo năng lùi về sau.

Một mũi tên bay thẳng đến chỗ nàng đang đứng.

Phập!

Chẳng biết có phải vì sức mạnh quá lớn hay không mà mũi tên bắn tới vẫn còn run lên một cách dữ dội.

Hồng Lệ Tuyết thoáng cau mày.

Bởi vì nàng quan tâm đến chiếc hộp nhỏ gắn trên mũi tên hơn là việc vừa tránh được nó.

Vùuu!

Đột nhiên lúc này, một loạt mũi tên không ngừng lao đến.

Hồng Lệ Tuyết nhanh chóng lách người tránh đi. Thế nhưng, trên tất cả mũi tên nàng tránh đều gắn thêm một chiếc hộp nhỏ.

‘Chuyện gì thế?’

Bụp!

Lúc này, chiếc hộp treo trên mũi tên bất ngờ nổ tung rồi tỏa ra một làn khói.

“Hum!”

Hồng Lệ Tuyết vội vàng đưa ống tay áo lên che mũi và miệng.

Thế nhưng một chỉ một chốc sau, nàng đã hít phải khói độc.

Chỉ hít phải một chút khói mà nàng đã thấy đầu óc choáng váng, cả thế gian như đang quay cuồng trước mắt.

‘Độc yên ư?’

Nàng là thích khách nên đương nhiên cũng hiểu rõ về độc. Và cả cách đối phó với chúng ra sao.

Hồng Lệ Tuyết liền lấy một chiếc hộp nhỏ trong tay áo ra.

Bên trong là Chế Độc Đan mà nàng luôn mang theo bên mình. Chỉ cần uống một viên sẽ ngăn chặn được chất độc lây lan đến những nơi khác trong cơ thể.

Nàng phải ưu tiên tránh cho chất độc lan ra rồi có trị liệu sau cũng không muộn.

Hồng Lệ Tuyết vội vàng uống Chế Độc Đan.

Khó khăn lắm nàng mới nuốt được viên đan, nhưng mọi thứ vẫn chưa kết thúc.

Vút!

Mũi tên liên tục lao đến chỗ nàng.

Tựa như chúng muốn cướp lấy mạng sống của nàng ngay lập tức.

Kỹ năng bắn cung của kẻ địch lão luyện đến mức đáng sợ.

Hồng Lệ Tuyết nghiêng răng lách người tránh mũi tên.

Vẫn là những mũi tên được gắn chiếc hộp chứa khói độc bên trong. Nếu sơ suất nàng có thể hít thêm không ít khói độc.

Dù nàng đã uống Chế Độc Đan, nhưng khả năng chống chọi của nó cũng có giới hạn.

Vút!

Đột nhiên lúc này, một âm thanh lạ vang lên.

Hồng Lệ Tuyết liền mở to mắt.

Một tấm lưới được làm bằng sắt đang lao thẳng đến chỗ nàng.

Nàng không còn nơi nào để tránh cả.

Bởi lẽ nàng đã bị những mũi tên phóng tới dồn vào chân tường.

Hồng Lệ Tuyết liền rút kiếm vung về phía tấm lưới.

Vùuu!

Kiếm khí chứa chứa đầy nội công liền phóng về trước.

Một kiếm vừa rồi đáng lẽ đã đủ mạnh để chém rách tấm lưới sắt.

Kengg!

Thanh kiếm và tấm lưới sắt va chạm kịch liệt. Tia lửa bắn ra khắp nơi. Thế nhưng, tấm lưới lại không dễ bị phá hủy như Hồng Lệ Tuyết nghĩ.

Phải đến lúc này Hồng Lệ Tuyết mới nhận ra, tấm lưới này được tạo ra từ một loại sắt đặc biệt. Thế nhưng, bây giờ có nhận ra cũng muộn rồi, nàng đã bị cuốn vào trong tấm lưới sắt đó.

‘Chết tiệt!’

Hồng Lệ Tuyết không ngừng vùng vẫy cố gắng thoát khỏi tấm lưới. Nhưng càng làm thế, tấm sắt càng siết chặt hơn. Tấm lưới này được chế tạo vô cùng kỳ công, càng dùng sức trái lại nó càng cuốn lấy con mồi chặt hơn.

Chính lúc này.

Bịch bịch!

Có một nhóm võ giả nhảy bổ từ trong bụi rậm ra.

Trên tay chúng cầm trường thương rất dài.

Chúng không chần chừ mà đâm thương vào người Hồng Lệ Tuyết.

Hành động của chúng hết như một đám thợ săn hơn là võ giả.

Đòn mãnh thú vào đường cùng, chôn chân nó một chỗ, sau đó chính là lấy mạng nó.

Đây không phải là cách thức mà võ giả bình thường hay dùng.

“Khực!”

Hồng Lệ Tuyết bất giác bật ra tiếng rên rỉ.

Từ trước đến nay, nàng đã ám sát vô số võ giả nhưng chưa từng bị đòn phương đồn ép thế này.

Nàng không rõ danh tính kẻ tập kích, nhưng chúng lại biết rõ cách đối phó với thích khách như Hồng Lệ Tuyết.

‘Ta đã quá bất cẩn.’

Hồng Lệ Tuyết liền tự đổ lỗi cho bản thân, nhưng bây giờ hối hận đã muộn rồi.

Đột nhiên trường thương lại lao đến chỗ nàng.

Lúc Hồng Lệ Tuyết nghiêng răng định cam chịu đau đớn thì...

Vút!

“Khực!”

“Khực!”

Đám võ gia đang cầm trường thương sắc bén liền hét lên thất thanh. Cơ thể chúng bất ngờ bị thanh phi đao to bằng bàn tay trẻ con cắm vào.

Đó chính là U Linh Chủy của Phiêu Nguyệt.

Phải đến lúc này, Hồng Lệ Tuyết mới bình tĩnh lại.

Nàng từ từ thoát ra khỏi tầm lưới sắt.

“Phù!”

Hồng Lệ Tuyết thở phào một hơi rồi quan sát xung quanh.

Nàng nhìn thấy một nhóm kỵ mã binh cưỡi chiến mã được huấn luyện bài bản xông đến chỗ Phiêu Nguyệt với khí thế vô cùng dữ dội.

Xung quanh Phiêu Nguyệt cũng có mấy tấm lưới sắt.

Rõ ràng hắn cũng bị tập kích theo cùng một cách với Hồng Lệ Tuyết. Thế nhưng hắn đã tự mình thoát thân một cách dễ dàng.

Điều này đã minh chứng cho sự khác biệt giữa Phiêu Nguyệt và Hồng Lệ Tuyết. Thế nhưng, Hồng Lệ Tuyết nghĩ rằng việc này chẳng có gì đáng xấu hổ cả.

Bởi vì nàng biết rõ thực lực của Phiêu Nguyệt vượt trội hơn nàng thế nào.

Hồng Lệ Tuyết nhìn kẻ dẫn đầu đám kỵ mã binh. Nàng khá bất ngờ khi đối phương lại là một nữ nhân.

Nữ nhân ấy vận một bộ giáp màu đen, nàng ta không ngừng tấn công Phiêu Nguyệt. Và trùng hợp thay, nữ nhân lại là người Hồng Lệ Tuyết rất quen thuộc.

‘Hứa Lan Châu!’

Nàng ta chính là Phó Đoàn chủ của Hắc Vân Binh Đoàn - Hứa Lan Châu. Bên cạnh nàng còn có cả Cao Đạo Sĩ.

“Mau dàn thành Trừu Hồ Phòng Trận đi.”

Nghe tiếng hét của Hứa Lan Châu, đám kỵ mã binh đồng loạt lùi về sau.

Đám võ giả cầm trường thương liền lập vào chỗ của kỵ mã binh. Sau đó, các cung thủ ở xa không ngừng bắn tên về phía Phiêu Nguyệt.

Độc yên và cung thủ, còn có võ giả dụng trường thương cùng kỵ mã binh không ngừng tấn công Phiêu Nguyệt.

Chúng phối hợp với nhau vô cùng ăn ý.

Trung tâm của trận địa này chính là Hứa Lan Châu.

Nàng ta liên tục ra lệnh chỉ đạo từng đợt tấn công.

Ở Thành Đô, Hắc Vân Binh Đoàn đã thảm bại trước Phiêu Nguyệt.

Họ đã mất không ít đồng liêu vì không đối phó nổi cách thức tấn công của kẻ địch.

Từ sau đó, Hắc Vân Binh Đoàn dồn hết công sức tạo ra Trừu Hồ Phòng Trận này.

Lập thành nhóm để săn hồ, đây là một trận địa được lập ra cốt để đối phó với những cao thủ như Phiêu Nguyệt.

Đôi mắt Hứa Lan Châu lúc này ánh lên tia điên cuồng khó tả.

‘Thời gian qua ngươi trốn cùng với ả nữ nhân kia đấy à?’

Nàng đã kiên trì theo dõi Phiêu Nguyệt suốt mấy tháng trời, nhưng cuối cùng vẫn không tìm thấy dấu vết của hắn ở Nhữ Nam.

Vậy nên nàng đã định bỏ cuộc, nhưng bất ngờ là Phiêu Nguyệt lại xuất hiện ở ngoại ô Nhữ Nam.

Còn ở cùng với Hồng Lệ Tuyết.

Tình huống này đương nhiên sẽ khiến Hứa Lan Châu dễ dàng hiểu lầm.

Trái lại, Hồng Lệ Tuyết cũng hết sức phẫn nộ.

Tội của nàng chẳng qua là có mặt cùng chỗ với Phiêu Nguyệt.

Mặc dù Hồng Lệ Tuyết và Hứa Lan Châu có chút xích mích nhỏ, nhưng nàng chưa từng gây ra bất kỳ tổn thất nào cho Hắc Vân Binh Đoàn. Thế nhưng, nàng lại suýt phải mất mạng vì bị tập kích.

Con giận của nàng đã vọt lên đến đỉnh đầu.

“Ngươi dám đụng vào ta ư?”

Hồng Lệ Tuyết liền bắn người về phía Hứa Lan Châu.

267

Mất lộn từ trong ra ngoài.

Một câu dùng để miêu tả người khi không thể đánh giá chính xác một điều gì đó vì đã mất đi lý trí.

Hứa Lan Châu lúc này chính xác là như vậy.

Con giận bùng nổ đã làm tê liệt đi lý trí của nàng.

Và người mà cơn phẫn nộ của nàng đang hướng đến chính là Phiêu Nguyệt.

“Chết đi!”

Xoẹt!

Roi da của Hứa Lan Châu bay tới như một con độc xà hần học nhắm thẳng vào cổ của Phiêu Nguyệt. Nhưng roi da của nàng làm gì có chuyện có thể chạm đến cơ thể của Phiêu Nguyệt.

Bởi vì một nữ nhân mặc y phục lụa màu đỏ đã chịu đòn cho hấn.

Nàng ta chính là Hồng Lệ Tuyết.

Đôi mắt của nàng ta cũng lộn ngược ra ngoài khi vô cớ bị tấn công lúc đang đứng cạnh với Phiêu Nguyệt.

“Người dám tấn công ta sao?”

“Hừ! Cái đồ xấu xí...”

“Người đúng là một con ả chỉ biết sống dựa vào cái mồm thôi. Để ta xé nát cái miệng bẩn thỉu đó ra giúp người.”

“Còn ta sẽ nghiền nát gương mặt xấu xí đó của người ra.”

Hai nữ nhân buông ra những lời độc địa với nhau và chuẩn bị lao vào nhau chiến đấu một cách ác liệt.

Xoẹt xoẹt!

Roi da của Hứa Lan Châu tung hoành ngang dọc xé toạc không khí. Hồng Lệ Tuyết tránh được tiên mặc được tạo ra từ roi da trong chớp mắt và ra đòn tấn công lại Hứa Lan Châu.

Đôi đầu trực diện như thế này không phải là cách hay cho Hồng Lệ Tuyết. Bởi nàng là một thích khách, nàng chủ yếu ẩn nấp và ám sát người khác. Nhưng điều đó không có nghĩa là nàng yếu thế trước trận đấu trực diện. Chỉ là nàng không thích, chứ võ công của nàng tuyệt đối không thua kém gì Hứa Lan Châu.

Đặc biệt là Thái Âm Thủ, tuyệt kỹ thành danh của nàng, có uy lực mạnh mẽ như Bạch Liên Tố Thủ được lưu truyền trong giang hồ như một truyền thuyết.

Nàng không có lý do gì để tụt lại trong một cuộc chiến về võ lực.

Rầm!

Một tiếng nổ phát ra khi roi da cùng Thái Âm Thủ va đập vào nhau.

Cuộc chiến của họ thực sự rất tàn bạo.

Bọn họ dùng toàn lực để lấy mạng của đối phương như thể bọn họ đã gặp phải kẻ thù không đội trời chung vậy.

“Cô ta điên rồi!”

Cao đạo sĩ phun ra những lời chửi thề khi nhìn thấy một Hứa Lan Châu như vậy.

Đến cả Hắc Vân Binh Đoàn hợp sức dùng toàn lực cũng không đủ để chống lại Phiêu Nguyệt, thế mà Hứa Lan Châu lại bị ghen tuông làm mờ mắt mà rời bỏ đội hình.

Phiêu Nguyệt chưa bao giờ là một đối thủ dễ đối đầu.

Vì đã mất rất nhiều đồng liêu ở Thành Đô nên Cao đạo sĩ biết rõ điều đó hơn ai khác.

Y cũng đã bị thương nặng đến mức ruột lòi ra ngoài và bị chém đứt một bên tay.

Ngay cả lúc này, chỉ cần nghĩ về khoảng thời gian đó thôi y cũng cảm thấy sợ đến mức không thể thở được. Thế nhưng, y vẫn đồng ý với Hứa Lan Châu về việc tấn công Phiêu Nguyệt vì y sợ nếu bây giờ không làm điều đó thì cơ hội để giết được Phiêu Nguyệt sẽ không bao giờ đến nữa.

Một vài lần sát hành của Phiêu Nguyệt tại Tuyết Dao Trang khiến cho nỗi sợ hãi của Cao đạo sĩ ngày càng lớn.

Dẫu Hắc Vân Binh Đoàn có mạnh đến mấy thì vẫn không tránh khỏi việc bị săn bởi một Phiêu Nguyệt đang phục kích ám sát.

Dù gì thì bọn họ và Phiêu Nguyệt tuyệt đối không thể đi cùng nhau.

Hắc Vân Binh Đoàn gia nhập Tuyết Dao Trang, còn Phiêu Nguyệt thì gia nhập Chân Gia.

Dù có ra cơm hay ra cháo, bọn họ cũng phải chiến đấu đến cùng. Nếu đã không còn lựa chọn nào khác ngoài việc trở thành kẻ thù của nhau, vậy thì loại bỏ đối phương càng sớm càng tốt. Bất kể bao nhiêu người phải ngã xuống.

Thật may vì dẫu có thiếu đi Hứa Lan Châu thì cũng không ảnh hưởng đến việc thi triển Trừu Hồ Phòng Trận. Vấn đề là Phiêu Nguyệt nhanh và mạnh hơn rất nhiều so với những gì mà bọn họ tưởng tượng.

Xoẹt!

Trừu Hồ Phòng Trận chính là bấy khiến cho kẻ địch không thể di chuyển. Thế nhưng chuyển động của Phiêu Nguyệt quá nhanh khiến Hắc Vân Binh Đoàn không thể hoàn thiện được vòng vây do không thể theo kịp.

Nếu dồn Phiêu Nguyệt về phía Đông, Phiêu Nguyệt sẽ di chuyển đến phía Tây. Nếu bọn chúng di chuyển về phía Tây, Phiêu Nguyệt sẽ nhảy sang nơi khác.

Cũng vì thế mà Trừu Hồ Phòng Trận không thể phát huy được uy lực của nó.

“Khục!”

“Ặc!”

Chỉ có thiệt hại từ phía của Hắc Vân Binh Đoàn là lớn dần như quả cầu tuyết đang lăn.

Phiêu Nguyệt thoát ần thoát hiện giữa Hắc Vân Binh Đoàn và giết chết từng người một.

“Lẽ nào độc không có tác dụng sao?”

Khói độc tỏa ra từ chiếc hộp được gắn vào mũi tên lan tỏa dày đặc ở khắp nơi.

Loại khói độc này đã được pha chế một cách đặc biệt, chỉ cần hít phải một hơi cũng đủ đến khiến chức năng của cơ thể giảm xuống 80%. Hít phải ba lần sẽ khiến cho tim ngừng đập.

Dĩ nhiên loại độc này rất khó tìm và giá bán cũng rất đắt đỏ. Một số tiền khiến cho Hắc Vân Binh Đoàn cảm thấy gánh nặng. Tuy nhiên, bọn họ vẫn cắn răng để mua nó vì nghĩ rằng

bọn họ không thể loại bỏ Phiêu Nguyệt bằng cách thông thường được.

Tất cả người của Hắc Vân Binh Đoàn đều đã được uống thuốc giải nên sẽ không bị ảnh hưởng gì nhưng bọn họ không thể hiểu được tại sao Phiêu Nguyệt vẫn còn khỏe khoắn như vậy.

Hắn thậm chí còn không dùng đến thuốc giải như Hồng Lê Tuyết, cũng không hề nín thở.

Rõ ràng là hắn vẫn đang thở đều.

Điều đó có nghĩa là hắn cũng liên tục hít phải khói độc.

Thế nhưng, Hắc Vân Binh Đoàn không thấy Phiêu Nguyệt có chút dấu hiệu nào là bị trúng độc cả.

Gương mặt của Cao đạo sĩ bỗng trở nên trắng bệch như thể y đã nhận ra một điều gì đó.

“Không lẽ hắn đã đạt đến cảnh giới Vạn... Độc Bất Xâm sao?”

Đó là tất cả những gì mà y có thể nghĩ đến lúc này.

Nếu như Phiêu Nguyệt thực sự đã đạt đến cảnh giới Vạn Độc Bất Xâm thì Hắc Vân Binh Đoàn chẳng khác nào đã mất đi vũ khí lớn nhất mà bọn họ đã chuẩn bị.

‘Không phải chứ? Không thể nào!’

Cao đạo sĩ phủ nhận suy nghĩ của bản thân và ra lệnh cho Hắc Vân Binh Đoàn.

“Bắn Quỷ Hào Sát.”

Nghe thấy lệnh, những cung thủ lập tức lấy ra một cái ống tre kỳ lạ gắn lên dây cung của bọn họ.

Những cái ống tre được chế làm đôi ấy được mang về từ Hải Đông xa xôi.

Những cung thủ gắn ống tre ấy lên dây cung rồi bắn ra mũi tên nhỏ bằng ngón tay của trẻ em.

Ở Hải Đông, người ta gọi đó là phiến tiễn. Còn bọn họ gọi chúng là Quỷ Hào Sát.

Bởi khi bắn ra, âm thanh của nó cũng giống như tiếng gào khóc của ma quỷ vậy.

Thật không phải khi tự ý thay đổi tên gọi của nó ở Hải Đông nhưng Hắc Vân Binh Đoàn không quan tâm.

Điều quan trọng là uy lực của Quỷ Hào Sát khi có chứa nội công có sức công phá khủng khiếp đủ để xuyên thủng một bức tường làm bằng thép.

Xoẹt xoẹt!

Từng Quỷ Hào Sát được bắn ra.

Khi tiếng kêu khóc của quỷ phát lên thì một mũi tên nhỏ đã gần chạm tới cơ thể của Phiêu Nguyệt.

Xoẹt!

Phiêu Nguyệt xoay người tránh Quỷ Hào Sát với khoảng cách sát sao. Quỷ Hào Sát sượt qua vai hắn để lại một vết thương dài ở trên vai.

Nếu Phiêu Nguyệt không tránh qua thì có lẽ Quỷ Hào Sát đã đâm xuyên qua vai hắn rồi.

Lần đầu tiên, gương mặt của Phiêu Nguyệt đánh lại.

Bởi tốc độ của Quỷ Hào Sát vượt quá sức tưởng tượng của hắn.

Một người có giác quan nhạy bén như hắn cũng không thể phát hiện ra nó ngay trước khi nó gần chạm đến hắn.

Xung quanh có hàng chục cung thủ có thể bắn ra những mũi tên như vậy.

Bọn họ đang theo dõi sát sao nhất cử nhất động của Phiêu Nguyệt và sẵn sàng bắn tên bất cứ lúc nào.

Những kỵ mã binh tấn công bằng thương, còn những cung thủ có nhiệm vụ lấp đầy khoảng trống để Phiêu Nguyệt không có thời gian để nghỉ ngơi. Mặc dù khói độc đã bị mất tác dụng nhưng một khi Hắc Vân Binh Đoàn đã phát huy hết sức mạnh của bọn họ thì rất khó để bất kỳ cao thủ nào có thể sống sót trước Trừu Hồ Phòng Trận của bọn họ.

Cao đạo sĩ chỉ huy Trừu Hồ Phòng Trận rồi nói.

“Bọn ta tấn công người không phải vì thù oán cá nhân mà chỉ vì chúng ta không thể cùng tồn tại với nhau được thôi. Vậy

nên mau ngoan ngoãn đưa cái mạng của ngươi đây.”

“Xem ra một cánh tay là vẫn chưa đủ. Hôm nay ta sẽ lấy nốt cánh tay còn lại cùng với hai chân của ngươi.”

Phiêu Nguyệt vẫn còn có thể uy hiếp Cao đạo sĩ trong tình thế cấp bách lúc này. Hình ảnh ấy khiến cho Cao đạo sĩ sững người.

“Trừu Hồ Đại Kích Sát.”

Đội hình cuối cùng của Trừu Hồ Phòng Trận hiện ra.

Bước cuối cùng chính là giết chết con hồ đã bị bắt.

Kỵ mã binh tập hợp xếp thành hình cái nêm rồi lao vào tấn công Phiêu Nguyệt.

Đợt tấn công lần này rất bất thường.

Vù vù!

Cây thương của bọn họ run lên và phun ra một làn sương mờ ảo.

Sự kết hợp của hàng chục chiếc thương khiến cho làn sương hợp nhất lại và tạo thành một hình cây thương khổng lồ.

Chỉ có một mình thì không thể tạo ra thứ này được. Nó chỉ được tạo ra khi hàng chục người luyện nội công giống nhau, đồng thời phải biết cách hấp thụ mà khuếch đại ngoại khí mà đối phương tỏa ra.

Uy lực của nó tương đương một vũ khí hạng nặng dùng để công thành vậy.

Sức hủy diệt có thể phá vỡ một cánh cổng thành khổng lồ chỉ trong chớp mắt.

Cùng lúc đó, hàng chục Quỷ Hào Sát bắn về phía Phiêu Nguyệt.

Xoẹt xoẹt!

Các cung thủ liên tục bắn ra Quỷ Hào Sát.

Quỷ Hào Sát trút xuống như mưa, chặn hết đường đi Phiêu Nguyệt có thể né đòn.

Đây chính là Trừu Hồ Đại Kích Sát.

Tổng tấn công để giết chết con hổ đã bị bắt giữ.

Cao đạo sĩ nhìn vào Phiêu Nguyệt với ánh mắt đầy lo lắng.

Mặc dù y đã rất lo lắng gì khói độc không phát huy được công dụng, nhưng y nghĩ uy lực như thế này đã đủ để giết chết Phiêu Nguyệt.

Lý do bọn họ bị Phiêu Nguyệt đánh bại ở Thành Đô là vì bọn họ không tận dụng được sức mạnh của kỵ mã binh và bị lung lay ý chí bởi Phiêu Nguyệt.

Nhưng giờ thì khác rồi.

Từ đầu đến cuối, mọi chuyện đều diễn ra theo ý muốn của Hắc Vân Binh Đoàn, và bây giờ là lúc để hạ màn.

Khoảnh khắc còn công phá của kỵ mã binh cùng Quỷ Hào Sát đâm xuyên qua Phiêu Nguyệt. Mọi chuyện sẽ kết thúc.

Phiêu Nguyệt kéo mười sợi Thu Hồn Ti ra.

Thu Hồn Ti chắc chắn sẽ không thể phá vỡ được đòn công phá do thương khí tạo ra. Bản thân nó đã chặn hoàn toàn công và thủ của đối phương.

Nhưng ngựa thì khác.

Xoẹt xoẹt!

Thu Hồn Ti bắt đầu càn quét mặt đất.

Thu Hồn Ti được truyền nội công của Phiêu Nguyệt là một thứ vũ khí sắc bén nhất trong thiên hạ.

Thu Hồn Ti quét ngang qua cổ chân của những con ngựa.

Hí hí hí!

“Oái!”

“Cẩn thận!”

Những con ngựa bị cắt vào cổ chân đồng loạt ngã về phía trước và kêu gào thảm thiết. Bọn chúng đập thẳng mặt xuống đất khi đang phi nước đại.

Cổ của những con ngựa biến dạng, những kỵ mã binh lúc này cũng đang gào thét vì bị cơ thể to lớn của những con ngựa đè bẹp.

Đòn công phá được tạo ra từ thương khí biến mất từ lúc nào. Nhưng mọi chuyện vẫn chưa dừng ở đó.

Khi bọn họ ngã xuống, những Quỷ Hào Sát do đồng liêu bắn ra như mưa trút xuống người bọn họ.

“Ặc!”

“Khực!”

Tiếng thét của kỵ mã binh vang vọng khắp cả bầu trời.

“Không thể nào!”

Đôi mắt của Cao đạo sĩ mở to trước cảnh tượng kinh hoàng ấy.

Có nằm mơ y cũng không bao giờ nghĩ rằng, Phiêu Nguyệt có thể thoát ra được đòn tấn công của bọn họ bằng cách này.

Kỵ mã binh mà Hắc Vân Binh Đoàn luôn tự hào giờ đã nằm dưới ngựa và la hét một cách kinh hãi. Hình ảnh đó in sâu vào đầu của Cao đạo sĩ như một cơn ác mộng.

“C, chặn lại!”

“Mũi tên...”

Bỗng giọng nói nghe có vẻ gấp gáp của các cung thủ vang lên.

Khi y quay đầu lại, Phiêu Nguyệt đã luôn lách vào giữa các cung thủ, Hai tay của hắn là hai thanh U Linh Chủy.

Xoẹt xoẹt!

Cuộc thảm sát bắt đầu từ đó.

Cung thủ không thiên về cận chiến.

Dĩ nhiên là bọn họ có luyện võ, nhưng võ công so với những người khác vẫn thua kém nhiều phần.

Phiêu Nguyệt như một con hổ lao vào bầy cừu.

Hắn thực hiện một cuộc tàn sát mà không có chút thương tiếc.

“Khực!”

“Ặc!”

Mỗi lần Phiêu Nguyệt vung U Linh Chủy ra là sẽ có cung thủ mất mạng.

“K, không được!”

Cao đạo sĩ hét lên rồi chạy đến gần bọn họ khi thấy cảnh tượng ấy.

Dù y chỉ còn một tay, nhưng điều đó không có nghĩa là vô công mà y đã luyện đều đã biến mất.

Uỳnh!

Y thi triển Phong Hỏa Chương và tấn công Phiêu Nguyệt. Nhưng Phiêu Nguyệt đã thi hành Xà Hành Bộ để dễ dàng né tránh được đòn tấn công của y và tiếp tục tấn công các cung thủ còn lại.

“Không được! Dừng lại đi.”

Cao đạo sĩ cầu xin thảm thiết nhưng Phiêu Nguyệt không hề nghe và ra tay giết chết những cung thủ còn lại. Cao đạo sĩ chạy theo phía sau Phiêu Nguyệt, nhưng khoảng cách giữa hai người không hề thu hẹp lại.

Phiêu Nguyệt tựa như một ảo ảnh có thể nhìn thấy nhưng không bao giờ chạm tới được.

Cao đạo sĩ vươn tay về phía trước nhưng không thể nào bắt lấy được Phiêu Nguyệt.

Khi Phiêu Nguyệt dừng lại, các cung thủ cũng đã chết sạch.

Phiêu Nguyệt nhìn chằm chằm vào Cao đạo sĩ, toàn thân của Phiêu Nguyệt lúc này đã nhuộm đầy máu của các cung thủ.

“Tên ác quỷ... ngươi còn là con người không vậy?”

“Những người trong giang hồ có bao nhiêu có thể hiên ngang gọi mình là con người? Ít nhất thì Hắc Vân Binh Đoàn sẽ không ở trong số đó. Đúng chứ?”

“...”

Cao đạo sĩ không thể trả lời.

“Đây là cuộc chiến giữa những con dã thú. Dừng nói đến những thứ mùi mẫn như đạo lý làm người ở đây. Không hợp đâu.”

Phiêu Nguyệt tiến về phía Cao đạo sĩ.

Bước chân của hắn nhẹ nhàng như một con mèo, không hề phát ra một tiếng động.

Gương mặt của Cao đạo sĩ trở nên méo mó khi Phiêu Nguyệt đến gần.

Hàng chục người của Hắc Vân Binh Đoàn được y tự tin dẫn dắt đều đã mất mạng dưới tay Phiêu Nguyệt.

Vậy là toàn lực của Hắc Vân Binh Đoàn giờ đây đã bị giảm một nửa.

Bọn họ chỉ đụng phải một người như Phiêu Nguyệt, vậy mà cái giá phải trả quá thảm khốc.

Đến lúc này, Cao đạo sĩ mới nhận ra.

Rằng có những thứ trên đời chúng ta không bao giờ nên động vào.

Phiêu Nguyệt là một trong số đó.

Tử thần.

Sợi tơ của chết chóc thu hồi linh hồn của con người đang lơ lửng trên tay của hắn.

“Chưa kết thúc đâu.”

Cao đạo sĩ điên cuồng lao vào Phiêu Nguyệt.

Thu Hồn Ti bay thẳng về phía y.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 268

Toàn thân Hứa Lan Châu và Hồng Lệ Tuyết đều bị nhuộm bởi màu máu. Trận chiến của hai người bọn họ vô cùng khốc liệt.

Hứa Lan Châu dùng roi da cố gắng duy trì khoảng cách, trong khi đó Hồng Lệ Tuyết lại không ngừng tiếp cận đối phương.

Ầm! Ầm!

Roi da của Hứa Lan Châu và bàn tay trắng nõn của Hồng Lệ Tuyết liên tục va chạm trong không trung.

Mỗi lần như vậy, không khí lại bị xé toạc ra, bạo phong nổi lên cuộn cuộn.

Mặc dù va chạm với roi da nhưng bàn tay của Hồng Lệ Tuyết lại không hề có vết xước nào. Chỉ là trông nó đỏ hơn bình thường một chút mà thôi.

Đây chính là uy lực của Thái Âm Thủ.

Thế nhưng điều này không đồng nghĩa nàng không bị đả thương.

Sức mạnh khủng khiếp từ roi da của Hứa Lan Châu vẫn khiến cơ thể nàng thương tổn. Mỗi lần va chạm, nội tạng đều chấn động một phen, nhưng Hồng Lệ Tuyết vẫn nghiêng chặt răng chịu đựng cơn đau.

Hứa Lan Châu phải trải qua một cuộc sống không dễ dàng gì, nhưng con đường mà Hồng Lệ Tuyết đi cũng khó khăn không kém.

Đối với nữ nhân, trở thành thích khách là một thử thách khó thực hiện nổi. Thế nhưng, nguyên nhân Hồng Lệ Tuyết vẫn chọn con đường ấy và trở thành một trong Thập Huyết Sát là vì nàng vốn không còn lựa chọn nào khác.

Nếu nàng có cơ hội lựa chọn, nàng sẽ không bao giờ bước đi trên con đường của một thích khách.

Đây là con đường khắc nghiệt vô cùng, chính vì thế nàng luôn muốn từ bỏ nó để trở thành một nữ nhân bình thường.

Sống trong thân phận thích khách chẳng khác nào hóa thành binh khí cho người khác cả.

Mất đi nhân tính, cảm xúc chai lì, v.v.... đó là những điều mà nàng phải chịu đựng.

Hồng Lệ Tuyết vốn không hề sợ chết.

Bởi vì đôi khi nàng cảm thấy sự sống còn đáng sợ hơn cả cái chết.

Âm!

Vai nàng bỗng vang lên âm thanh lạ.

Nàng vừa bị roi da quất vào rách toạc da thịt.

Phàm là người thường đã không chịu đựng nổi, nhưng Hồng Lệ Tuyết chỉ cau mày rồi tiến về trước.

Hứa Lan Châu liền mở to mắt.

Bởi lẽ lúc này cả người Hồng Lệ Tuyết đã nhuộm đỏ màu máu, vậy mà nàng vẫn tiếp cận Hứa Lan Châu.

“Tránh ra!”

Hứa Lan Châu hét toáng lên rồi vùng roi mạnh hơn nữa.

Vút!

Chiếc roi được dồn nội công như biến thành con độc xà nhắm vào Hồng Lệ Tuyết. Hồng Lệ Tuyết nhẹ nhàng nghiêng đầu sang bên tránh một đòn vừa rồi.

Chiếc roi lướt qua trán khiến nàng chảy cả máu. Thế nhưng Hồng Lệ Tuyết vẫn không hề chớp mắt.

Hồng Lệ Tuyết liền co ngón tay lại như cái dùi. Lúc này, tay nàng nổi lên một cổ âm khí kỳ lạ.

Thái Âm Tuyệt Hồn Trảm!

Rầm!

Hồng Lệ Tuyết thi triển tuyệt chiêu mạnh nhất của Thái Âm Thủ đánh thẳng vào ngực Hứa Lan Châu. Hứa Lan Châu cũng không chịu thua.

Trước đòn Thái Âm Tuyệt Hồn Trảm, nàng tập trung công lực vào tay trái rồi đưa lên chắn lấy ngực.

Rầm!

Một chiêu của Hồng Lệ Tuyết đánh thẳng vào tay trái của Hứa Lan Châu.

Lúc này gương mặt Hứa Lan Châu đã trắng bệch đi.

Rắc!

Xương cánh tay mà nàng đưa lên chắn ngực đã gãy vụn ra.

Thái Âm Tuyệt Hồn Trảm của Hồng Lệ Tuyết lại giáng một đòn vào ngực Hứa Lan Châu.

Rầm!

Cùng với âm thanh như đạn pháo nổ, Hứa Lan Châu văng ngược về sau.

Hứa Lan Châu chỉ dừng lại khi cả người nàng đập mạnh vào tảng đá lớn. Bộ dạng của nàng bây giờ trông vô cùng thảm.

Phần ngực bị lõm sâu đến đáng sợ. Nơi xương gãy còn đâm vào phổi khiến nàng vô cùng đau đớn.

“Haa! Haa!”

Hứa Lan Châu tựa người vào tảng đá thờ hồn hển. Đột nhiên có ai đó ngồi phịch xuống cạnh nàng.

“Nữ nhân điên độn! Người không phân biệt phân biệt trước sau nên mới thế đấy....”

Người ngồi cạnh bên chính là Cao Đạo Sĩ. Y không ngừng đổ lỗi cho Hứa Lan Châu. Lúc này, máu từ lồng ngực Cao Đạo Sĩ cũng không ngừng rỉ ra.

Đó là vết thương do Thu Hồn Ti gây ra.

Vết thương ấy nhỏ đến nỗi mắt thường khó có thể nhìn thấy được, nhưng nó lại khiến y bị trọng thương.

Mỗi lần tim đập, máu lại chảy ra nhiều hơn. Gương mặt Cao Đạo Sĩ bây giờ đã trắng bệch đến đáng sợ.

Cao Đạo Sĩ biết y khó mà giữ được tính mạng.

Hứa Lan Châu ngẩng đầu lên rồi ngồi tựa vai với Cao Đạo Sĩ.

“Ta xin lỗi! Đi cùng một nữ nhân điên như ta nên người mới...”

“Chết tiệt! Hèn gì mà từ sáng đến giờ ta cứ thấy không ổn.”

“Lúc nhìn thấy tên khốn đó ở với ả nữ nhân kia, trông đầu ta liền trống rỗng.”

“Đó là vấn đề của cô đấy. Chỉ cần nhìn thấy nam nhân anh tuấn là mất trí hết cả.”

“Vậy đáng lẽ người nên anh tuấn một chút đi.”

“Khư khư! Đúng nhỉ.”

Cao Đạo Sĩ liền bật cười khúc khích.

Mỗi lần như thế, máu lại tuôn ra. Cao Đạo Sĩ vừa lẩm bẩm vừa nhìn Phiêu Nguyệt đang đi tới.

“Hắn mạnh thật đấy. Trương... Đoàn Chủ chắc sẽ mệt mỏi đây.”

“Đáng lẽ ta phải tự tay giết hắn mới phải. Để hắn không bị nữ nhân khác dòm ngó...”

“Cô nên giết chết cái tính nóng nảy của mình đi thì hơn.”

“Nếu thế thì sao ta làm lãng nhân được chứ? Ta đã sống cả đời theo ý mình rồi, ta không có gì phải hối hận cả.”

“Đến cuối cùng vẫn phô trương quá nhỉ...”

“....”

“Cô ngu rồi à?”

Hứa Lan Châu không trả lời. Cao Đạo Sĩ đương nhiên hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Chết... tiệt!”

Hơi thở của y cũng dần yếu đi rồi cuối cùng cũng ngừng hẳn lại.

Phiêu Nguyệt im lặng nhìn thi thể của Cao Đạo Sĩ và Hứa Lan Châu.

Hồng Lệ Tuyết người đỏ như máu tiến đến chỗ hắn.

Nàng liền lên tiếng hỏi.

“Huynh quen họ mà. Huynh không hối hận khi giết họ chứ?”

“Đây không phải lần đầu tiên.”

“Thì ra là vậy. Nhưng sao trông huynh lại buồn bã thế?”

“Chắc là cô nhầm lẫn thôi.”

“Thế à?”

Hồng Lệ Tuyết nhăn mũi rồi trợn mắt lên ngã lảo ra bất tỉnh.

Chất độc được Chế Độc Đan ức chế đã lan rộng khắp cơ thể nàng.

Phổ Khánh đang đi dạo bên trong Chân Gia.

Đêm đã khuya nhưng hắn không sao ngủ được.

Hắn đến đây chưa được bao nhiêu ngày, nhưng thật sự có quá nhiều việc xảy ra. Một trong số những chuyện khiến hắn đau đầu chính là trận chiến giữa Nam Cung Việt và Thành Nham.

Trận giao chiến khiến hai người đều bị thương, nhưng điều này đã làm cho uy tín của Thiếu Lâm Tự bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Do sự điên cuồng của Thành Nham mà nhiều người đã nhìn Thiếu Lâm Tự bằng con mắt khác.

Đã từ rất lâu Thiếu Lâm Tự mới nhận được ánh mắt xa cách như thế. Ít nhất sau khi Phổ Khánh vào Thiếu Lâm Tự thì điều này chưa từng xảy ra.

Ánh mắt của họ khiến Phổ Khánh cảm thấy vừa lạ lẫm lại vừa mệt mỏi.

Các hòa thượng đến cùng với Phổ Khánh cũng thế.

Thay vì giảng hòa cho Tuyết Dao Trang và Chân Gia, họ lại nhận về thái độ không hay như thế.

“A Di Đà Phật! A Di Đà Phật!”

Phổ Khánh niệm Phật hiệu để ổn định tâm trí. Thế nhưng, tâm ma của hắn khó mà tịnh cho được.

Phổ Khánh cứ bước đi vô định như thế. Sau một lúc tản bộ, đột nhiên hắn dừng chân lại. Đôi mắt Phổ Khánh liền nhú chặt.

Bởi vì hắn vừa nhìn thấy thứ gì đó đang di chuyển trong bóng tối.

Lúc đầu hắn còn tưởng đó là mèo hoang. Nhưng thứ kia lại quá to lớn.

Rõ ràng đó là một bóng người.

‘Cái gì thế nhỉ?’

Bây giờ đã là đêm muộn.

Đa số các võ giả đã chìm vào giấc ngủ say hoặc canh gác suốt cả đêm.

Mới đây có thích khách đột nhập nên hiện giờ canh phòng đã được tăng cường lên gấp đôi, mọi người cũng hạn chế đi chuyển vào ban đêm.

Vào thời điểm này, chỉ có một loại người lén lút hoạt động như thế.

‘Là thích khách!’

Gương mặt Phở Khánh liền cứng đờ lại.

Hắn nghĩ phải báo cho Vân Hải Đại Sư biết, nhưng đợi đến lúc đó có thể tên thích khách đã trốn thoát mất rồi.

Phở Khánh liền quyết định tự tay mình tóm gọn tên thích khách.

Hắn nghĩ nếu tự mình bắt tên thích khách và khôi phục lại danh dự đã mất cho Thiếu Lâm Tự, biết đâu lại là chuyển họa thành phúc.

Bản thân hắn cũng muốn trả thù cho Thành Vận, người đã bị thích khách ám sát. Với tư cách là đệ tử Phật Môn, đáng lẽ hắn không nên nghĩ đến chuyện này. Nhưng hắn cũng là một con người.

Hơn nữa, hắn tự cảm thấy có trách nhiệm trước cái chết của Thành Vận. Đêm nào hắn cũng không thể ngủ ngon.

“A Di Đà Phật! Xin Đức Phật từ bi tha thứ cho bàn tay dính máu của đệ tử.”

Phở Kính liền hòa vào bóng tối đuổi theo tên thích khách.

Hắn ta cố gắng che giấu hành tung của mình.

Mặc dù chưa được huấn luyện qua cách ẩn thân bài bản, nhưng việc che giấu vết tích với một người thành thạo võ công Thiếu Lâm Tự như hắn không phải là việc khó.

Tên thích khách đang di chuyển trên mái nhà.

Phở Khánh cũng phát tăng phục nhảy lên mái nhà.

Những lúc thế này, hắn cảm thấy vận tăng phục thật sự khá phiền phức.

Phở Khánh cố hết sức buộc chặt vạt tăng phục rồi lướt đi trên mái ngói.

“Phù!”

Phổ Khánh bất giác thở hắt một hơi, sau đó hấn giật mình ngậm chặt miệng lại.

May là tên thích khách dường như không nghe thấy tiếng thở của hấn. Bây giờ khoảng cách giữa hai người là khoảng 20 trượng.

Có lẽ kẻ kia không phải là một cao thủ đáng gờm nên hấn không thể nghe thấy hơi thở từ khoảng cách xa như vậy.

Đột nhiên Phổ Khánh nhìn xung quanh.

Mặc dù hấn đã lưu lại Chân Gia khá lâu, nhưng hiện giờ hấn tự hỏi phong cảnh lạ lẫm này có thuộc về Chân Gia hay không.

Nơi mà tên thích khách hướng đến là ngôi nhà dọc sườn đồi tiếp nối giữa Chân Gia và Thiên Trung Sơn.

‘Sao hấn lại đến đây chứ?’

Phổ Khánh cau mày liếc nhìn xung quanh.

Dù hấn có nghĩ thế nào cũng không rõ lý do vì sao tên thích khách lại đến nơi này.

‘Lẽ nào?’

Lúc này đột nhiên hấn nảy ra một suy nghĩ.

Phổ Khánh vội vàng tìm tên thích khách. Nhưng hấn không nhìn thấy tên thích khách mà mình đuổi theo ở đâu cả. Mồ hôi lạnh đã chảy dọc sống lưng Phổ Khánh.

‘Lẽ nào hấn biết ta đang theo dõi nên mới dụ ta đến đây ư?’

Tình thế đã hoàn toàn thay đổi.

Phổ Khánh không được hành động lỗ mãng, hấn vận công lực để đề phòng đối phương tập kích. Thế nhưng một lúc trôi qua, mọi thứ vẫn cứ như thế.

Vì phải chịu căng thẳng trong một khoảng thời gian nên cả người Phổ Khánh đã căng cứng lại.

Mới nửa canh giờ trôi qua nhưng hấn cứ tưởng đã mất một ngày.

Đến lúc này, hắn bắt đầu nghi ngờ không biết liệu kẻ địch có thật sự đang ẩn náu đâu đó để tập kích mình hay không.

Phổ Khánh thoáng cau mày.

‘Ta đã sai rồi ư?’

Có lẽ tên thích khách đã bỏ lại hắn và di chuyển đến một nơi khác.

Phổ Khánh nghĩ trường hợp này nghe có vẻ thuyết phục hơn.

Rõ ràng việc đối đầu với Thiếu Lâm Tự là gánh nặng đối với một gã thích khách.

Phổ Khánh nghĩ như thế liền thấy lòng nhẹ nhõm hẳn đi.

Hắn ta đang thả lỏng tâm trạng thì đột nhiên có gì đó đập vào bắp chân hắn.

Phổ Khánh nghi hoặc nhìn xuống chân mình. Sau đó, hắn nhìn thấy một hình nộm thô thiển được chắp vá từ những mảnh vải cũ kỹ.

“Cái gì?”

Àm!

Đột nhiên hình nộm nổ tung.

Tiếng nổ không quá lớn.

Vấn đề chính là bên trong hình nộm có chứa đầy tể châm hết như ám khí.

Phổ Khánh liền dùng ống tăng phục che mặt và ngực. Thế nhưng, tể châm đã phá tan bức tường bảo vệ mà cắm khắp cơ thể hắn.

“Khực!”

Lúc Phổ Khánh đang loạng choạng lùi lại phía sau thì.

Vùuu!

Một tia sáng xé tan bóng tối phóng thẳng về phía hắn.

Phổ Khánh liền thi triển Đại Lực Chương để bảo vệ bản thân.

Rầm!

Một tiếng nổ vang lên chấn động cả trời đất.

Chẳng biết tự lúc nào, thắt lưng Phở Khánh đã xuất hiện một vết thương dài. Thế nhưng, kẻ tấn công hắn cũng học cả máu vì Đại Lực Chương vừa rồi. Có điều vết thương của hắn vẫn nhẹ hơn Phở Khánh.

Phở Khánh ôm lấy thắt lưng nhìn tên thích khách.

Tên thích khách gầy như bộ xương khô kia chính là Hắc Hồ.

“Ta tự hỏi ai lại theo ta như con chuột nhắt thế kia, ra là hòa thượng của Thiếu Lâm Tự.”

Hắc Hồ nhìn Phở Khánh với ánh mắt hết sức lạnh lùng.

Nếu không nghe thấy tiếng thở hắt của Phở Khánh, Hắc Hồ sẽ không nhận ra có người đang theo dõi mình.

May mắn thay, hắn có đôi tai rất thính. Chính vì thế mà hắn mới nghe được tiếng thở yếu ớt của Phở Khánh.

Phở Khánh hỏi hắn.

“Ngươi là ai?”

“Như ngươi thấy đấy, ta là một tên thích khách.”

“Chính ngươi đã giết người ở Chân Gia ư?”

“Hừ hừ! Đúng thế. Và cả sư thúc ngươi nữa đấy.”

“Ngươi đã giết sư thúc Thành Vận?”

“Đúng thế? Chuyện đó có khó gì đâu.”

Đột nhiên, trong tâm trí Phở Khánh như có thứ gì đó đã đứt bật đi.

269

Vân Hải thức dậy vào buổi sáng sớm.

Tuy đang ở Chân Gia, nhưng sáng nào ông cũng dậy tụng kinh vào buổi sáng.

Sau khi mặc y phục chỉnh tề, ông ngồi xuống bàn và mở Kinh Phật ra rồi bắt đầu gõ vào mặt bàn rồi tụng kinh.

Mỗi khi tụng kinh, phiền muộn trong ông sẽ biến mất. Nhưng hôm nay lại khác, dù đã tụng kinh rồi, nhưng những suy nghĩ vẫn tràn ngập trong đầu ông mà không hề biến mất.

“Hừm! Không biết đã có chuyện gì xảy ra nữa?”

Cuối cùng, Vân Hải đành phải đóng cuốn Kinh Phật lại và đứng dậy.

Phải mấy năm rồi, ông mới rơi vào tình trạng như thế này.

Vân Hải khẽ lắc đầu rồi bước ra ngoài.

“Đệ tử bái kiến sư thúc tổ.”

“Sư thúc tổ đã dậy rồi ạ?”

Các đệ tử đời hai đứng ở bên ngoài chào hỏi Vân Hải.

“Mới sáng sớm mà các con ra ngoài làm gì vậy?”²

“Chuyện đó...”

“Con nói đi.”

“Thực ra đêm qua, Phở Khánh sư huynh không về ạ.”

Một đệ tử cẩn thận đáp lời.

“Phở Khánh sao?”

Lông mày của Vân Hải khẽ giật.

“Vâng! Chúng con đã đợi cả đêm nhưng không thấy huynh ấy quay trở về ạ.”

“Phở Khánh đi gặp Nam Cung thiếu hiệp sao?”

“Hình như là không phải ạ. Sau khi Nam Cung thiếu hiệp xảy ra giằng co với Thành Nham sư thúc thì sư huynh cũng giữ khoảng cách với thiếu hiệp ấy rồi ạ.”

“Phở Khánh đâu phải kiểu người sẽ vắng mặt mà không có lý do.”

“Vâng, vậy nên chúng con cũng đang rất lo ạ.”

Dẫu Phở Khánh là người hay hành động theo ý muốn nhưng hẳn chưa bao giờ làm bất cứ điều gì trái với quy tắc của Thiếu Lâm Tự cả. Không có chuyện hắn đi ra ngoài cả đêm mà không có lý do.

“Ta phải làm rõ mọi chuyện mới được.”

“Đ, đại sư! Có chuyện lớn rồi.”

Khi Vân Hải định bước ra ngoài thì đột nhiên có một võ giả của Chân Gia la hét ầm ĩ chạy tới.

Ngay khi nhìn thấy gương mặt của võ giả đó, bản năng của Vân Hải đã mách bảo ông rằng đã có biến cố xảy ra.⁶

“Có chuyện gì vậy?”

“Đ, đại sư theo tại hạ.”

Võ giả ấy thay vì giải thích thì vội vã chạy ra ngoài.

Vân Hải cùng những hòa thượng khác cũng vội vã chạy theo. Nơi bọn họ đến là một góc đường vắng vẻ trên đường lên Thiên Trung Sơn.

Ngay khi đặt chân đến đó, Vân Hải đã nhắm chặt mắt lại.

“A di đà phật!”

Các hòa thượng khác thì trái ngược với ông, bọn họ ngạc nhiên mở to mắt ra.

“Không thể nào!”

“Sư huynh!”

Tầm mắt bọn họ hướng tới một thi thể nhuộm đầy máu đang bị treo ngược.

Ai cũng biết thủ phạm đã treo ngược thi thể để sỉ nhục thi thể ấy. Nhưng vấn đề là danh tính của thi thể nhuộm đầy máu đó...

“Phổ... Khánh!”

Hắn chính là Phổ Khánh đêm qua không quay trở về.⁸

Tình trạng của Phổ Khánh thực sự rất thê thảm.

Những vết cắt dài trên cổ và hai bên sườn đang há rộng ra như mang cá vậy.

“Sao chuyện này có thể...?”

Giọng của Vân Hải run run.

Ông đã mất đi Thành Vận, giờ lại mất thêm cả Phổ Khánh.

Ông không chỉ đơn thuần mấy đi một đệ tử.

Phổ Khánh là một trong những tương lai sáng rạng của Thiếu Lâm Tự.

Thi thể của Phổ Khánh bị trói vào một sợi dây và treo ngược lên.

Giống như treo ngược một con lợn đã giết để lấy máu của nó vậy.

Đó là một hành động cực kỳ xúc phạm Phổ Khánh và khinh miệt Thiếu Lâm Tự.

“Phổ Khánh!”

Vân Hải vội vàng ôm Phổ Khánh vào lòng và kéo hẳn xuống.

Toàn thân Phổ Khánh lúc này đã lạnh như băng.

Vân Hải bật khóc ôm chặt lấy Phổ Khánh.

“Không được. Con không được như thế! Sao con có thể đi trước lão già này như vậy chứ? AAA!”

“Sư huynh! Hức hức!”

“Hức!”

Những sư đệ của Phổ Khánh cũng òa khóc.

Nơi đây trong phút chốc đã biến thành biển nước mắt.

Những võ giả đến sau khi nghe tin cũng không khỏi cảm thấy náo nê khi nhìn vào cảnh tượng đó.

Hòa thượng vốn là những người giỏi quản lý cảm xúc hơn bất kỳ ai khác.

Thế nhưng, những người ấy lúc này lại đang gào khóc thật lớn. Không ai biết điều này có nghĩa là tình hình nghiêm trọng đến mức nào.

“Phổ Khánh!”

Ngay lúc đó, một võ giả trẻ tuổi len lách vào đám người để vào trong.

Võ giả ấy chính là Nam Cung Việt.

Nam Cung Việt nhìn vào Phở Khánh đang nằm rũ xuống trong vòng tay của Vân Hải.

Đôi mắt của y dao động dữ dội.

Nam Cung Việt vốn xem Phở Khánh như bằng hữu chí cốt.

Phở Khánh đã cùng uống rượu với y vào cái ngày mà Thành Vân bị ám sát nên Phở Khánh đã cố tình giữ khoảng cách với y. Thậm chí y còn đôi co với Thành Nham. Nhưng y vẫn chưa từng một lần cảm thấy oán giận Phở Khánh.

Y nghĩ rằng, sau khi mọi chuyện kết thúc, chỉ cần uống một ly cùng nhau, bọn họ sẽ có thể quay trở lại làm bạn. Nhưng mọi suy nghĩ của y đều đã tan thành bọt biển.

Nam Cung Việt lặng lẽ nhìn Phở Khánh, lòng quyết tâm sẽ trả thù cho bằng hữu dấy lên trong y.

“A di đà phật! Đức Phật đại từ đại bi. Sao người lại trao cho đệ tử của con một thử thách như vậy? Đây là ý định của người sao?”

Những lời độc thoại của Vân Hải vang vọng khắp một vùng.

Mọi người đều cảm nhận được bầu không khí khác thường nên ngậm chặt miệng.

Vân Hải lại tiếp tục độc thoại.

“Nội Tự Tại Phật. Đức Phật không chỉ tồn tại trong chùa. Sống đến tuổi này rồi, vậy mà con không hề biết đến điều đó.”

Đó là những gì được biết trong bức thư mà Càn Khôn Thượng Nhân gửi cho Vân Hải trước khi y qua đời.

Đó là một câu khiến cho Vân Hải lúc nào cũng tràn ngập suy nghĩ, làm cho Vân Hải mất ngủ cả đêm.

Đến lúc này, Vân Hải đã hiểu tại sao Càn Khôn Thượng Nhân lại gửi cho mình một bức thư như vậy rồi.

Vân Hải ôm lấy thi thể của Phở Khánh rồi đứng dậy. Y nói với những người đang nhìn y.

“Thiếu Lâm Tự sẽ không kiên nhẫn nữa. Bọn tự nhất định sẽ tìm ra kẻ dám khinh thường bọn tự và bắt hắn phải trả một cái giá thích đáng.”

Đây là phát ngôn của trưởng lão Thiếu Lâm Tự.

Một tuyên bố chính thức trước mặt rất nhiều người. Ai cũng biết điều đó có nghĩa là gì.

‘Vậy là Thiếu Lâm Tự đã thông báo bọn họ sẽ tham gia vào cuộc chiến lần này sao.’

‘Ôi trời! Thiếu Lâm Tự can thiệp rồi sao?’

Đến lúc này, mọi người mới phát hiện ra mọi chuyện đã nghiêm trọng hơn bọn họ suy nghĩ.

Cái chết của Phở Khánh khiến cho Thiếu Lâm đang ngủ yên bộc phát cơn giận.

Thành Vận và Phở Khánh đã bị giết, vậy nên Thiếu Lâm cũng đã có đủ lý do để can thiệp.

Vấn đề là không một ai có thể dự đoán được cuộc chiến sẽ lan rộng đến mức nào một khi Thiếu Lâm Tự sẽ tham chiến.

Thế cục hỗn loạn ngày càng chìm sâu vào sương mù.

Mí mắt của Hồng Lệ Tuyết khẽ run lên rồi hé mở từng chút một.

Ban đầu mọi thứ trước mắt nàng bỗng mờ đi. Nhưng khi nàng kiên nhẫn chớp mắt vài lần, mọi thứ trước mắt nàng đã trở nên rõ ràng trở lại.

Hồng Lệ Tuyết thở phào nhẹ nhõm khi đã nhìn thấy rõ trần nhà.

‘Trần nhà?’

Rõ ràng nàng đã lịm đi ở một cánh đồng gần rừng kia mà.

Nàng bị trúng độc trong lúc đánh nhau. Cuối cùng vì không thể thắng nổi độc khí nên nàng đã lịm đi. Sau đó thì nàng không nhớ gì nữa.

Hồng Lệ Tuyết bình tĩnh nhìn xung quanh.

Đây là một căn phòng nhỏ không có nội thất gì khác ngoài một chiếc bàn tồi tàn và chiếc giường mà nàng đang nằm.

Nàng ngồi dậy và mở cửa sổ ra. Khung cảnh xung quanh lập tức đập vào trong mắt nàng.

Và nàng thấy những mái nhà của những điện các quen thuộc.

Đó là khung cảnh mà nàng đã nhìn đến chán chường trong mấy ngày qua ở Nhữ Nam.

Đến lúc này, Hồng Lệ Tuyết mới nhận ra căn phòng này chính là phòng của một quán trọ tại Nhữ Nam.

“Phù!”

Hồng Lệ Tuyết thở phào một hơi.

Không đời nào nàng đã ngất xỉu mà lại từ bỏ đến đây được. Chắc hẳn đã có người mang nàng đến. Và chỉ có một người có thể làm điều đó.

Hồng Lệ Tuyết nhìn qua chiếc áo khoác đã được gấp gọn trên bàn.

Chiếc áo khoác đó vẫn còn rất mới, không hề có một chút nếp nhăn.

Giờ nhìn lại mới thấy, bộ đồ trên người nàng cũng là đồ mới.

Y phục cũ của nàng đã bị rách và dính máu trong trận chiến khốc liệt với Hồng Lệ Tuyết.

Ai đó đã cởi y phục của nàng và thay cho nàng y phục mới.

Nàng không cần tìm cũng biết “ai đó” là ai.

Hồng Lệ Tuyết mặc áo khoác rồi ra khỏi phòng.

Nàng đi xuống cầu thang ở cuối hành lang và đến quán ăn ở lầu một. Phiêu Nguyệt đang ngồi ăn ở đó.

Hồng Lệ Tuyết ngay lập tức đến nơi mà Phiêu Nguyệt đang ngồi.

Nàng ngồi xuống đối diện Phiêu Nguyệt rồi hỏi.

“Ta bất tỉnh bao lâu vậy?”

“Suốt một đêm.”

“Không lâu như ta tưởng.”

“Vận cô may đấy. Bọn họ có mang thuốc giải trong người.”

“May thật.”

Hồng Lệ Tuyết khẽ gật đầu.

Nếu như Phiêu Nguyệt không cho nàng uống thuốc giải đi chẳng nữa thì nàng vẫn không chết. Bởi nàng cũng rất thông thạo về độc.

Trong quá trình tiếp xúc với những loại độc khác nhau, cơ thể của nàng cũng phát triển khả năng chịu đựng. Nếu đó không phải là một loại cực độc thì không thể khiến nàng ngừng thở ngay lập tức.

Chỉ cần nàng ở yên, cơ thể sẽ tự điều trị cho nàng. Tất nhiên là việc đó sẽ mất nhiều thời gian hơn uống thuốc giải độc.

Xét về mọi khía cạnh, nàng đều mắc nợ Phiêu Nguyệt.

“Đa tạ huynh. Nhờ có huynh mà ta mới sống được. Ta phải trả món nợ này như thế nào đây?”

“Không cần. Ta cũng đã được cô giúp đỡ rồi.”

“Vậy sao? Dù sao cũng cảm ơn huynh. Y phục đẹp như thế này mà. Mà huynh đã tự tay thay y phục cho ta đó hả? Thế nào? Có đáng để ngắm nhìn không?”

“Chủ quán trọ đã phải chận vật lắm mới thay được đồ cho cô đấy.”

“Ôi trời! Thế huynh không tự thay thay cho ta à? Ta có bận tâm đến chuyện đó đâu mà huynh lo.”

Hồng Lệ Tuyết nhìn Phiêu Nguyệt đầy khêu gợi.

Vẻ mặt nàng mê hoặc đến độ không một nam nhân nào có thể bỏ qua nàng. Nhưng trên mặt Phiêu Nguyệt lại không có chút rung động. Hình ảnh ấy khiến cho Hồng Lệ Tuyết càng cảm thấy tức tối hơn.

Từ trước đến nay, chưa có một nam nhân nào không nổi lòng tham khi nhìn thấy nàng cả. Nam nhân đâu có lòng dạ sắt đá đến mấy cũng phải gục ngã khi thấy nàng.

Hồng Lệ Tuyết biết rất rõ cách để quyến rũ một nam nhân và cách để hủy hoại nam nhân ấy.

Nhiều người sẽ nguyên rửa mỹ nhân hoặc mỹ nam kế, nhưng đó là một trong những thủ pháp mà thích khách phải học.

Hồng Lệ Tuyết đã luyện mỹ nhân kế từ khi còn nhỏ.

Nàng vốn được sinh ra với nội mỹ chi trạng. Tuy vẻ ngoài không được hào nhoáng nhưng lại có sức hút mê hồn.

Nội mỹ chi trạng bẩm sinh và những kỹ năng mà nàng được học từ nhỏ đã giúp cho nàng nâng mức quyến rũ của mình lên cao nhất. Kỹ năng ca hát mà nàng đã trình diễn ở trên núi Võ Đang cũng là một trong số đó.

Không có một nam nhân nào là không phải lòng nàng. Vì vậy, nàng mới coi thường tất cả nam nhân trong thiên hạ này. Duy chỉ có Phiêu Nguyệt là không rung động trước mê lực quyến rũ của nàng.

Ngay cả khi nhìn thấy viên đá lăn bên đường, Phiêu Nguyệt cũng không thờ ơ như vậy.

Phiêu Nguyệt không phải đang giả vờ như không có hứng thú với Hồng Lệ Tuyết mà hẳn thực sự không có hứng thú gì với nàng. Vì vậy nên nàng càng giận, nàng lại càng có hứng thú với Phiêu Nguyệt.

Người phải mê hoặc đối phương bằng mỹ nhân kế nay lại bị rơi vào lưới tình của đối phương. Phiêu Nguyệt không hề có ý dùng mỹ nam kế với nàng. Ấy thế mà nàng vẫn không thể thoát ra khỏi lưới tình với Phiêu Nguyệt.

Hồng Lệ Tuyết cảm thấy uất ức.

Nàng không khỏi cảm thấy xấu hổ vì đây là lần đầu tiên nàng đơn phương ai đó.

Không biết Phiêu Nguyệt có biết được tâm tư của nàng hay không mà vẫn im lặng dùng bữa. Bộ dạng này nàng trông mà thấy ghét.

“Chậc!”

Hồng Lệ Tuyết bữu môi rồi cầm đĩa lên.

Không biết Phiêu Nguyệt có gọi thêm phần cho nàng không nhưng mà thức ăn trên bàn khá nhiều.

Thể lực của nàng đã giảm đi rất nhiều vì bị trúng độc.

Cách tốt nhất để lấy lại sức chính là ăn một bữa thật thịnh soạn.

Hồng Lệ Tuyết gấp bữa một món rồi cho vào miệng.

Thức ăn trên bàn hết sạch trong chớp mắt.

“Khà! Sống rồi.”

Hồng Lệ Tuyết cười mãn nguyện rồi đặt đĩa xuống.

Ăn nó rồi có thêm sức, đầu óc của nàng cũng trở nên tỉnh táo hơn.

Đến lúc này, nàng mới tò mò về bước đi tiếp theo của Phiêu Nguyệt.

“Huynh định làm thế nào?”

“...”

“Huynh đã đánh nhau với Hắc Vân Binh Đoàn còn gì. Tình hình có vẻ không ổn đâu, huynh đã có kế hoạch gì chưa?”

“Đây không phải là lần đầu tiên ta đánh với Hắc Vân Binh Đoàn. Hơn nữa, tình hình cũng không có gì là không ổn cả.”

“Vậy à?”

“Cái chết của cô ta cùng Cao đạo sĩ sẽ khiến Trương Vũ Lượng trở nên điên dại. Bởi vì cô ta cũng có một vị trí quan trọng trong Hắc Vân Binh Đoàn.”

“Hô hô! Chắc giờ huynh cũng đau đầu lắm nhỉ.”

“Sao ta phải đau đầu?”

“Thì cô ta giữ một vị trí quan trọng trong Hắc Vân Binh Đoàn còn gì? Huynh giết một người quan trọng thì chắc chắn bọn họ sẽ tìm tới trả thù rồi.”

“Người giết cô ta đâu phải ta.”

“...”

Hồng Lệ Tuyết khẽ nhú mày.

Phiêu Nguyệt nhìn nàng rồi nói tiếp.

“Có lẽ giờ Hắc Vân Binh Đoàn đang tìm cô ấy.”

“Sao bọn họ lại biết ta giết ả ta được chứ?”

“Ta nói.”

“Ôi cái đồ chết tiệt này!”

Nàng ấy chửi thẳng vào mặt Phiêu Nguyệt.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 270

Lý Duật nhú mày nhìn Hắc Hồ.

“Ngươi mới nói gì cơ?”

“Ta đã giết tên hòa thượng tên Phổ Khánh kia rồi...”

“Ý người là sao hả?”

“Thì, ta chỉ bắt đắc dĩ thôi. Tên hòa thượng đó đã theo dõi ta. Trong tình huống đó ta không thể cứ vậy mà bỏ trốn được.”

“Người vẫn chưa biết mình đã gây ra chuyện lớn đến mức nào sao?”

“Người đang đổ lỗi cho ta đấy à? Trong lúc thi hành nhiệm vụ, đương nhiên sẽ có lúc xuất hiện những biến số như thế rồi.”

“Người có thể không chế hấn mà không cần giết cũng được vậy?”

“Hum! Nói thì dễ lắm. Hấn ta là kỳ tài bậc nhất của cả Thiếu Lâm Tự đấy. Người nghĩ ta có thể đối đầu trực diện với hấn hay sao? Võ công của hấn đâu phải tầm thường, ta cũng hết cách rồi mà.”

“Vậy nên người giết chết hấn?”

“Ta đã bảo là bắt đắc dĩ rồi còn gì?”

Hắc Hổ nổi giận trước lời chất vấn của Lý Duật.

Từ trước đến nay, Hắc Hổ luôn giữ kẽ với Lý Duật ở một mức độ nhất định, nhưng trước những lời truy cứu liên tục như thế, hấn không thể nhịn được nữa.

Cho dù hấn có là người ủy thác thì cũng phải có giới hạn. Lý Duật hiện giờ đang vượt qua giới hạn đó.

“Chết tiệt! Ta đã giết người theo đúng giao kèo rồi mà. Người còn muốn gì nữa?”

Hắc Hổ trợn mắt nhìn Lý Duật.

Ánh mắt hấn hiện giờ đã đằng đằng sát khí.

Hắc Hổ luôn luôn giữ kẽ với người ủy thác. Thế nhưng, sự tức giận của hấn lại đang dâng trào như sóng dữ do Lý Duật cứ không ngừng chất vấn hấn.

Ở Bách Quỷ Liên, Thập Huyết Sát có địa vị vô cùng đặc biệt. Đến cả Minh chủ Bách Quỷ Liên cũng không ép buộc Thập Huyết Sát làm việc.

Thế nhưng, chính người ủy thác đã bảo hấn ta phải biết tùy cơ ứng biến, vậy mà bây giờ lại giở thái độ này. Hấn ta đương

nhiên vô cùng giận dữ.

Đôi mắt đầy sát khí của Hắc Hồ đối diện với ánh mắt lạnh lùng của Lý Duật.

“Người đừng suy nghĩ nữa. Cũng đừng tùy tiện hành động. Chỉ cần giết những người ta yêu cầu thôi.”

“Người bảo ta đừng suy nghĩ á? Ta là hình nộm à?”

“Dù sao thích khách cũng là những kẻ như thế mà?”

“Người đừng vượt quá giới hạn. Người chỉ là người ủy thác thôi.”

“Kẻ vượt giới hạn là người mới đúng đấy.”

“A! Thật là...”

Lúc cơn giận của Hắc Hồ sắp bùng nổ thì...

Suốt!

Đột nhiên có ai đó xuất hiện phía sau lưng Hắc Hồ. Hắn ta chính là Bạch Đạo Kính - tâm phúc của Lý Duật.

Ánh mắt Bạch Đạo Kính âm trầm thấy rõ.

Hắn ta cứ dán chặt mắt vào bóng lưng Hắc Hồ.

Hắc Hồ đã phát hiện ra Bạch Đạo Kính và cảm nhận được cảnh giới võ công của hắn ta không phải dạng vừa.

Toàn thân Bạch Đạo Kính tỏa ra một cỗ sát khí khủng khiếp. Nếu Hắc Hồ rút kiếm tại đây, Bạch Đạo Kính chắc chắn sẽ quyết sống mái với hắn.

Hắc Hồ không biết có lấy được cái mạng của Lý Duật hay không, nhưng có thể hắn sẽ phải chết dưới tay Bạch Đạo Kính trước tiên.

Hắc Hồ liền giơ hai tay lên.

“Ta biết rồi. Ta sẽ làm theo ý của ngài đây.”

“Đã bảo người nên biết nghe lời đi mà. Ta tin người một lần nữa thôi đây.”

“....”

“Tốt hơn hết người nên giữ lời hứa của mình.”

“Người đừng lo. Ta không nói thì thôi, chứ nói rồi thì nhất định sẽ giữ lời.”

“Ta sẽ tin người một lần nữa. Ra ngoài rồi ngoan ngoãn chờ lệnh của ta đi.”

“Ta hiểu rồi.”

Hắc Hổ gật đầu rồi xoay người lại.

Bạch Đạo Kính vẫn còn nhìn chăm chăm hắn mà không nói lời nào.

Gương mặt Bạch Đạo Kính khiến người khác không khỏi liên tưởng đến những kẻ đã kinh qua vô số trận chiến khốc liệt.

Ám sát hắn thì không biết thế nào, nhưng đối đầu trực diện, e rằng Hắc Hổ chẳng thể thắng nổi hắn. So với người này, Phổ Khánh mà hắn đối phó hôm qua chỉ là tên nhãi ranh mà thôi.

Đối thủ khó xử lý đối với Hắc Hổ không phải là những cao thủ tuyệt thế của huyền môn chính tông, mà là những võ giả đã kinh qua vô số trận thực chiến thế này.

Những kẻ như thế có tính hoang dã và giác quan sắc bén hơn những võ giả bình thường gấp nhiều lần. Họ chính là kẻ địch lớn nhất của Hắc Hổ hắn.

Bạch Đạo Kính và Hắc Hổ nhìn chăm chăm nhau một hồi lâu. Và kẻ tránh ánh mắt trước là Hắc Hổ.

Hắn ta thu ánh mắt rồi bước ra ngoài.

Cạch!

Khi cánh cửa vừa đóng lại, Bạch Đạo Kính liền lên tiếng.

“Ngài nghĩ có nên giao thêm nhiệm vụ cho hắn không?”

“Đương nhiên rồi.”

“Hắn ta là kẻ không dễ kiểm soát như thế. Biết đâu lại gây ra tai họa thì sao ạ.”

“Giờ mà thuê thích khách khác thì muộn mất rồi.”

“Thiếu Lâm Tự mà truy ra hắn, không biết chừng sẽ lộ cả chuyện chúng ta đứng sau Tuyết Dao Trang đấy.”

“Vậy cứ loại bỏ hắn trước là được.”

“Loại bỏ á?”

“Đúng vậy!”

“Thuộc hạ đã rõ.”

Nghe câu trả lời của Lý Duật, Bạch Đạo Kính liền cúi đầu.

Chuyện này không phải mới xảy ra lần một lần hai.

Mặc dù tiếc cho thực lực của Hắc Hồ, nhưng dù sao hắn cũng chỉ là một tên thích khách.

Cứ nói Hắc Hồ đã bỏ mạng trong lúc thi hành nhiệm vụ thì đến cả Bách Quỷ Liên cũng sẽ không truy cứu thêm.

Từ trước đến giờ, họ đã giết không ít người bằng cách này để che giấu triệt để chứng cứ liên quan đến mình.

Lý Duật nhắm mắt lại một chốc.

Mọi việc đang đi theo chiều hướng khá phức tạp.

Ngay cả bộ não xuất sắc như Lý Duật cũng không lường trước được hành động của Hắc Hồ sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng đến mức nào.

Cuối cùng hắn ngừng tính toán rồi mở mắt ra.

“Hắc Vân Binh Đoàn giờ đang ở đâu?”

“Chuyện đó...”

Bạch Đạo Kính khó mà đáp lời được.

“Ta hỏi họ đang ở đâu kia mà.”

“Hiện tại thuộc hạ đã mất liên lạc với họ rồi.”

“Mất liên lạc á? Tại sao chứ?”

“Úc!”

Trương Vũ Lượng nhìn phía trước với gương mặt khó tin. Hàng chục thi thể đang nằm rải rác trên nền đất lạnh lẽo.

Tất cả đều là võ giả của Hắc Vân Binh Đoàn.

Trương Vũ Lượng loạng choạng bước lại gần bọn họ.

Đây đều là những thuộc hạ có thể vì y mà nhảy vào nước sôi lửa bỏng. Trong suốt thời gian qua, y xem họ chẳng khác nào huynh đệ trong gia đình.

“Thanh Quang, Lâm Hà, Chu Doanh...”

Y không ngừng gọi tên các thuộc hạ của mình.

Lúc đang kiểm tra thi thể thuộc hạ, Trương Vũ Lượng đột nhiên khựng lại.

Hai hình ảnh quen thuộc đập vào mắt y.

“Lan... Châu, Cao... Đạo Sĩ.”

Đó chính là Hứa Lan Châu và Cao Đạo Sĩ.

Cái chết của Cao Đạo Sĩ và Hứa Lan Châu khiến Trương Vũ Lượng tuyệt vọng và đả kích hơn tất cả những người khác.

“Không được!”

Tiếng hét thê thảm của Trương Vũ Lượng vang vọng khắp không gian.

Nếu Cao Đạo Sĩ giống như một người cha, thì Hứa Lan Châu chẳng khác nào là tình nương cả. Lý do Trương Vũ Lượng có thể dứt khoát chọn con đường gian nan mà đi chính là vì có hai người họ luôn hỗ trợ phía sau y.

Họ là những người sẵn sàng vì y mà hy sinh mạng sống của mình. Và y cũng như thế. Nhưng Trương Vũ Lượng chưa bao giờ nghĩ rằng thời khắc đó lại đến nhanh như thế.

Cái chết của bọn họ là một chuyện vô cùng xa vời.

Y tin rằng họ sẽ sát cánh giúp đỡ lẫn nhau. Chính vì thế, y mới cử hai người bọn họ thực hiện nhiệm vụ theo dõi Phiêu Nguyệt.

Trương Vũ Lượng run rẩy ôm thi thể Hứa Lan Châu vào lòng. Máu trên người nàng đã nhuộm đỏ y phục y.

“Phiêu Nguyệt!”

Trương Vũ Lượng nghiêng răng nghiêng lợi.

Hai người đã dẫn thuộc hạ đuổi theo Phiêu Nguyệt. Vậy nên, đương nhiên hung thủ sát hại họ không ai khác chính là Phiêu Nguyệt.

Lúc này Phó Đoàn chủ Dương Vũ Tịnh tiến đến gần y.

“Đoàn chủ!”

“Mau tìm Phiêu Nguyệt cho ta! Ta phải lột da tên khốn đó ra.”

“Vâng! Và còn...”

“Chuyện gì?”

“Kẻ liên quan đến cái chết của họ không chỉ có một mình Phiêu Nguyệt.”

“Vậy còn ai liên quan nữa sao?”

“Còn một nữ thích khách tên là Hồng Lệ Tuyết.”

“Thích khách sao?”

“Vâng!”

Dương Vũ Tịnh trả lời với vẻ mặt cứng đờ.

“Làm sao người biết chuyện đó?”

“Thuộc hạ nhìn ra được dấu vết.”

“Dấu vết ư?”

“Vâng! Vết thương trên thi thể Lan Châu trùng khớp với thủ pháp mà ả thích khách đó sử dụng.”

Đột nhiên gương mặt Trương Vũ Lượng méo xệch như ác quỷ.

“Hồng Lệ Tuyết đúng không?”

“Vâng!”

“Truy sát cả con ả đó cho ta. Ắ đi cùng Phiêu Nguyệt nên chắc mối quan hệ của chúng rất thân thiết. Phải giết ả một cách dã man nhất để tên khốn Phiêu Nguyệt cũng cảm nhận được sự tuyệt vọng như chúng ta.”

Ưu điểm lớn nhất của Trương Vũ Lượng chính là y vô cùng lý trí, nhưng cái chết của Hứa Lan Châu và Cao Đạo Sĩ đã hoàn toàn cướp đi lý trí của y.

Con thịnh nộ che mờ lý trí và mong muốn trả thù đã khiến y không thể đưa ra quyết định sáng suốt.

Y biết rõ Hồng Lệ Tuyết là thích khách mà Lý Duật từng thuê. Và nàng đã tự ý hủy giao kèo với Lý Duật.

Trương Vũ Lượng không biết vì sao nàng lại dính dáng tới Phiêu Nguyệt, nhưng hiện giờ y phải lấy được cái mạng của nàng mới thấy hả lòng hả dạ.

“Sau Hồng Lê Tuyết sẽ là Phiêu Nguyệt. Hãy lần theo dấu vết của hắn đi.”

“Vâng!”

Dương Vũ Tịnh nặng nề đáp lời.

Dương Vũ Tịnh cũng phần nộ trước cái chết của đồng liêu hệt như Trương Vũ Lượng. Nhưng hắn vẫn còn giữ được chút lý trí. Vậy nên hắn có thể đánh giá tình hình một cách khách quan hơn.

Hắc Vân Binh Đoàn vốn là một nơi có hơn 350 người.

Trong số đó có khoảng 70 người đã thiệt mạng dưới tay Phiêu Nguyệt. Và cũng không ít thành viên đã bỏ mạng ở Nhữ Nam.

Bây giờ Hắc Vân Binh Đoàn chỉ còn khoảng 200 người.

Có người sẽ cho rằng sức mạnh này vẫn còn dùng được, nhưng Dương Vũ Tịnh biết rõ Hắc Vân Binh Đoàn đã sắp sụp đổ.

Quân chủ lực của Hắc Vân Binh Đoàn chính là kỵ mã binh.

Lúc kỵ mã binh phát huy sức mạnh tối đa là khi đạt được con số áp đảo. Một nhóm kỵ mã binh thiếu thành viên đồng nghĩa với việc họ đã yếu thế hơn kẻ địch rất nhiều.

Quan trọng hơn, việc huấn luyện kỵ mã binh tốn nhiều chi phí và thời gian hơn mọi người vẫn nghĩ. Những võ giả bình thường có thể bỏ sung dễ dàng, nhưng muốn tạo ra một nhóm kỵ mã binh phải mất gần mười năm.

Cho đến lúc đó, ai biết được Hắc Vân Binh Đoàn có thể trụ được hay không chứ.

Dương Vũ Tịnh nghĩ nên chấm dứt mọi giao kèo với Lý Duật càng sớm càng tốt, rồi sau đó chỉnh đốn lại hàng ngũ binh đoàn. Nhưng chuyện này là điều không thể.

Giang hồ là một nơi chứa đầy ân oán thị phi.

Khi đã gây thù chuốc oán, nếu họ chọn một cuộc sống ẩn dật mà không trả thù, thiên hạ ắt sẽ chửi bới và xem thường Hắc Vân Binh Đoàn.

Dương Vũ Tịnh hiểu rõ sự suy vong của một môn phái hay võ giả thâm đến mức nào.

Và kết luận cuối cùng vẫn là phải phục thù mà thôi.

‘Đúng là đau đầu thật.’

Dương Vũ Tịnh cắn chặt môi.

Tất cả mọi chuyện xảy ra đều vì mối ác duyên với Phiêu Nguyệt.

Nếu không gặp hắn, Hắc Vân Binh Đoàn đã không bị hủy hoại đến nông nỗi này.

‘Hắn ta chính là thiên địch của binh đoàn. Muốn Hắc Vân Binh Đoàn sống sót, buộc phải loại bỏ hắn thôi.’

Dương Vũ Tịnh trong lòng tràn đầy quyết tâm.

Chính lúc này.

“Đã tìm thấy Hồng Lệ Tuyết rồi ạ.”

Một võ giả của Hắc Vân Binh Đoàn chạy đến chỗ bọn họ báo cáo tình hình.

“À ta đang ở đâu?”

“Thuộc hạ phát hiện ả đang ở trong một quán trọ tại Nhữ Nam.”

“Chúng ta phải truy sát ả ta ngay lập tức.”

Trương Vũ Lượng liền đứng bật dậy.

Lúc này, máu của Hứa Lan Châu đã thấm ướt cả y phục Trương Vũ Lượng, cả người y hiện giờ trông như một huyết quỷ.

Hắc Vân Binh Đoàn liền đuổi theo Hồng Lệ Tuyết.

Động thái này của họ đã khiến cho kế hoạch hoàn hảo mà Lý Duật vẽ ra sụp đổ trong nháy mắt.

“Ừc!”

Trượng lão gia nuốt nước bọt nhìn vào nam nhân trước mặt.

Dung mạo của nam nhân ấy xinh đẹp đến độ khó có thể gọi là nam nhân. Vẻ đẹp phi hiện thực của hắn có thể khiến cho những kẻ ham mê nam sắc vô tới hắn bất kỳ lúc nào.

Thực ra trong số thuộc hạ của Trượng lão gia cũng có những người đam mê nam sắc nhưng không một ai trong số họ dám “tấn công” nam nhân đứng trước mặt cả.

Bởi hắn là Phiêu Nguyệt. Một người đã từng làm xáo trộn sông bài của bọn họ.

Ký ức về thời điểm đó vẫn còn để lại một nỗi kinh hoàng rõ rệt trong tâm trí của bọn họ.

Phiêu Nguyệt là một sự tồn tại đáng sợ với Trượng lão gia.

Trượng lão gia cúi gằm mặt và nói.

“Tiểu nhân đã làm theo những gì mà ngài chỉ thị rồi. Hắc Vân Binh Đoàn đang truy đuổi tiểu thư Hồng Lệ Tuyết ạ.”

“Được.”

Phiêu Nguyệt khẽ gật đầu.

Chính Trượng lão gia là người đã lan truyền tin đồn rằng Hồng Lệ Tuyết đã giết chết Hứa Lan Châu. Ông ta đã bí mật lan truyền tin đồn đến những vị khách đến sông bài. Và tin đồn ấy cũng đến tai Hắc Vân Binh Đoàn.

Ông cũng chính là người cho bọn họ biết chỗ ở của Hồng Lệ Tuyết.

Nhờ thế mà Hồng Lệ Tuyết hiện đang bị truy đuổi bởi Hắc Vân Binh Đoàn.

Mặc dù Hồng Lệ Tuyết rất giỏi trong việc che giấu sự hiện diện của mình nhưng nàng sẽ cần rất nhiều nỗ lực để có thể hoàn toàn thoát khỏi của truy đuổi của Hắc Vân Binh Đoàn.

Hơn nữa, những thuộc hạ của Trọng lão gia sẽ luôn theo dõi hành tung của nàng và báo cho Hắc Vân Binh Đoàn.

Phiêu Nguyệt cảm thấy có chút có lỗi với Hồng Lệ Tuyết, nhưng nếu dùng nàng ta làm mồi nhử thì một trong những lực lượng chính của Lý Duật là Hắc Vân Binh Đoàn sẽ không thể phát huy đúng vai trò của bọn họ. Mất đi trợ thủ đắc lực, chắc chắn Lý Duật cũng khó có thể gánh vác nổi.

Phiêu Nguyệt hỏi Trọng lão gia.

“Tình hình hiện tại của Nhữ Nam thế nào?”²

“Cực kỳ hỗn loạn ạ. Vì có quá nhiều người tiến vào Nhữ Nam nên rất khó để quan sát được từng người. ”

Như Trọng lão gia đã nói, đã có rất nhiều người đến Nhữ Nam trong vài ngày qua.

Phòng ở quán trọ đều được thuê sạch, thậm chí có người người còn thuê cả nhà dân để ở.

Tất cả sự chú ý của thiên hạ đều đã tập trung vào Nhữ Nam.

Không ai ngờ rằng cuộc chiến giữa hai môn phái lại nhận được nhiều sự quan tâm từ khắp nơi trên thế gian này như vậy.

Ngay cả những đương sự là Tuyết Dao Trang và Chân Gia.

Điều làm mọi người càng thêm chú ý vào cuộc chiến này chính là tin tức tham chiến của Thiếu Lâm Tự.

Tin tức lan truyền rằng Vân Hải đã nổi giận trước cái chết của Phổ Khánh và yêu cầu quân tiếp viện từ Thiếu Lâm Tự.

Tin tức tham chiến của Thiếu Lâm Tự có một sức nặng riêng biệt.

Thiếu Lâm Tự vốn ít khi hành động, được người trong thiên hạ gọi là kẻ khổng lồ đang ngủ yên.

Bọn họ luôn trong trạng thái tĩnh động.

Thiếu Lâm Tự sẽ không hành động trừ khi thiên hạ rơi vào hỗn loạn. Vì thế nên tin đồn bọn họ sẽ tham chiến cũng gây ảnh hưởng đến những môn phái khác.

Đặc biệt là có tin đồn rằng Nhị Cường và Tam Bá cũng đang theo dõi sát sao tình hình của Nhữ Nam.

Phiêu Nguyệt biết rằng đó không chỉ là tin đồn.

Bởi Nam Cung Việt của Thủ Thiên Hội đã hợp lực cùng Chân Gia, và Phiêu Nguyệt cũng đã gặp được Độc Cao Hoàng của Vũ Kiếm Liên.

Không đời nào một nam nhân như Độc Cao Hoàng lại đi xa hàng ngàn dặm chỉ để ngắm cảnh. Rõ ràng là hắn đến đây để cố gắng thu lợi từ cuộc chiến giữa hai môn phái.

Những môn phái khác cũng vậy.

Bọn họ sẽ quan sát cuộc chiến giữa Chân Gia và Tuyệt Dao Trang và cân nhắc xem bên nào có lợi thế hơn thì sẽ đặt thìa vào bên đó.¹

Trượng lão gia thận trọng nói.

“Có quá nhiều người vào Nhữ Nam nên chúng tiểu nhân không đủ nhân lực để giám sát ạ.”

“Sao không nhờ Hạ Ô Môn giúp đỡ?”

“Bọn họ xem chúng tiểu nhân như con chó con lợn vậy.”

“Hạ Ô Môn? Chẳng phải bọn họ cũng như các người sao?”

“Trước đây là thế. Bởi vì Hạ Ô Môn lập ra với mục đích ban đầu là để bảo vệ những kẻ thấp hèn như chúng tiểu nhân.”

“Còn giờ thì sao?”⁸

“Đã nhiều năm trôi qua. Có lẽ giờ đã không còn ai nhớ đến mục đích ban đầu Hạ Ô Môn nữa. Bây giờ, Hạ Ô Môn đã không khác gì những môn phái khác.”

Gương mặt của Trượng lão gia tối sầm lại.

Ông đã từng hợp tác với Hạ Ô Môn nhưng Hạ Ô Môn đối xử với bọn họ chẳng khác gì hạ nhân cả. Vậy nên ông đã cắt đứt quan hệ với Hạ Ô Môn và điều hành sòng bài một cách độc lập.

Không chỉ có mỗi ông mà nhiều người cũng thế.

Nhưng Hạ Ô Môn không hề ngăn cản bọn họ.

Hạ Ô Môn là nơi có số lượng thành viên đông nhất trong thiên hạ.

Người ta đồn rằng, đến cả Hạ Ô Môn cũng không thể biết chính xác bọn họ có bao nhiêu thành viên.

Vì thế nên ngoại trừ những nhân vật chủ chốt của Hạ Ô Môn thì những người còn lại thích ra thì ra, thích vào thì vào.

Kể cả có người rời đi thì vẫn có người khác lấp vào chỗ trống đó.

Vì vậy nên chỉ có những người cắt đứt quan hệ với Hạ Ô Môn mới bị thiệt.⁶

Trượng lão gia kể chuyện một lúc lâu. Sau khi nghe hết chuyện, Phiêu Nguyệt hỏi.

“Có nhiều người như thế không?”

“Dạo gần đây thì có xu hướng tăng ạ.”

“Theo như ta biết thì Đội chủ Giám Sát Đội của Hạ Ô Môn là một người rất có năng lực.”

“Ý ngài là Hồng Đội chủ sao?”⁸

“Người biết hấn à?”

“Tiểu nhân đã nhìn thấy ngài ấy từ xa. Ngài ấy chắc chắn là một người có tài và đáng tin cậy. Nhưng dù sao thì chỉ một mình ngài ấy cũng không thể quản lý toàn bộ Hạ Ô Môn được. Ngoài ra, tầm nhìn của ngài ấy cũng hướng về bên ngoài hơn là nội bộ. Vậy nên việc ngài ấy mù mờ về chuyện của nội bộ cũng là chuyện hiển nhiên.”

“Vậy à?”

Phiêu Nguyệt tỏ ra thích thú bởi đây lần đầu tiên hấn nghe về điều đó.

“Tiểu nhân nói ra điều này thì có chút không phải nhưng Hạ Ô Môn đã thực sự phải thay nước rồi. Nước ứ đọng lâu ngày đã thối rữa những những thủ lĩnh lại không hề hay biết về điều này.”¹

“Vậy là đã có nhiều người rời khỏi Hạ Ô Môn giống người sao?”

“Vâng.”

Trượng lão gia khẽ gật đầu.

Phiêu Nguyệt đưa tay vuốt cằm.

Có được những thông tin như thế này không phải là một chuyện dễ dàng.

Tuy lúc này nó không có tác dụng gì nhưng sau này thì có.

Phiêu Nguyệt nghĩ mình đã có được một thông tin tốt.

Nghĩ lại thì hắn không biết gì Trượng lão gia cả. Bởi hắn nghĩ ông ta chỉ đơn thuần là chủ sông bạc. Tuy nhiên, nếu xét về những gì Trượng lão gia nói thì có lẽ ông ta cũng đã nằm ở một vị trí khá cao trong Hạ Ô Môn.

Bỗng Trượng lão gia như thể nhớ ra điều gì đó.

“À nhắc đến Hồng đội chủ mới nhớ, hình như ngài ấy mới đến Nhữ Nam đây.”

“Hắn cũng đến gặp người sao?”

“Không ạ. Chỉ là tiểu nhân có thấy ngài ấy thôi. Có lẽ ngài ấy cũng không biết đến tiểu nhân.”

“VẬY Ạ?”

Phiêu Nguyệt nghĩ hắn và Hồng Hữu Tân rất có duyên.

Bởi không hiểu lý do vì sao mà bọn họ vẫn luôn được kết nối bằng một cách nào đó.

Trượng lão gia dường như vẫn chưa nói hết.

Ông ta do dự một chút rồi lấy hết can đảm để mở miệng.

“Đây cũng chỉ là quan điểm riêng của tiểu nhân nhưng mà...”

“Người nói đi.”

“Mặc dù tiểu nhân không thấy tận mắt nhưng theo lời của những thuộc hạ thì có rất nhiều kẻ lạ mặt lang thang xung quanh Hồng Đội chủ mà đến cả ngài ấy cũng không nhận ra điều ấy. Hành tung của bọn chúng rất bí ẩn.”

Hồng Hữu Tân là Đội chủ Giám Sát Đội của một tổ chức tình báo lớn nhất của thiên hạ.

Hắn ta rất giỏi trong việc theo dõi người khác. Và một người như thế không thể nào lại không biết có người đang theo dõi mình cả.

“Người chắc không?”

“Hành tung của bọn chúng rất bí ẩn. Nếu chúng tiểu nhân không quan sát Hồng Đội chủ thì có lẽ cũng không phát hiện ra điều đó.”

“Người biết danh tính của chúng không?”

“Không ạ.”

Trượng lão gia thành thực đáp lời.

Chuyện ông ta phát hiện ra có người đang theo dõi Hồng Hữu Tân cũng chỉ là tình cờ. Nếu như người của ông tiếp cận đám người theo dõi Hồng Hữu Tân thì chắc chắn bọn chúng sẽ loại bỏ ông bằng mọi giá.

“Sau đó chúng tiểu nhân cũng thôi không theo dõi Hồng Đội chủ nữa. Tiểu nhân không biết bọn họ đến từ đâu và tại sao họ lại theo dõi Hồng Đội chủ. Tiểu nhân chỉ biết nếu chúng tiểu nhân dính líu đến bọn họ thì cũng như tìm đến cái chết vậy.”

Phiêu Nguyệt lặng lẽ gật đầu.

Trượng lão gia sợ rằng hẳn ta sẽ bắt bọn ông theo dõi bọn chúng. Nhưng Phiêu Nguyệt không có ý định làm điều đó.

Mọi chuyện đều có giới hạn.

Trượng lão gia đã làm tốt vai trò của mình. Yêu cầu nhiều hơn không phải là một ý tưởng hay.

Phiêu Nguyệt đứng dậy rồi nói.

“Giờ sẽ tới lượt ta.”

“Còn những mệnh lệnh khác gì sao ạ?”

“Khi nào cần thì ta sẽ gọi. Vì vậy nên tạm nghỉ một thời gian đi.”

“Vâng.”

Trượng lão gia tỏ vẻ nhẹ nhõm.

Vì có quá nhiều võ giả đến Nhữ Nam nên lúc này ông ta cũng sợ phải hoạt động ở bên ngoài.

Nếu những kẻ yếu võ công như ông kiếm chuyện với những võ giả đến Nhữ Nam thì chẳng khác nào tự đi tìm chỗ chết cả.

Những lúc như thế này, ông ta phải cẩn thận hết sức có thể.

Phiêu Nguyệt rời khỏi sòng bạc.

Hắn vừa bước trên đường vừa suy nghĩ.

‘Lần này lại là ai nữa nhỉ? Liệu hắn có liên quan đến Lý Duật không?’

Không thể loại trừ khả năng đó.

Phiêu Nguyệt không biết một chút gì về Lý Duật ngoài chuyện y là tổng quản của Tuyết Dao Trang cả.

Từ xuất thân, môn phái, đến cả cái tên Lý Duật hiện tại cũng không biết có phải là tên thật của y hay không.

Nếu mục đích chỉ đơn giản là giết Lý Duật thì hắn sẽ không phải đau đầu suy nghĩ như thế này.

Bởi Phiêu Nguyệt chỉ cần đột nhập vào Tuyết Dao Trang và giết y là xong chuyện.

Dĩ nhiên là Lý Duật có thể đã chuẩn bị đối sách cho trường hợp bản thân bị ám sát. Nhưng sự kiên nhẫn của Phiêu Nguyệt không hề tầm thường.

Hắn có thể lẩn lảng quanh Lý Duật một tháng thậm chí là một năm để chờ đợi cơ hội đến. Cứ chờ đợi, thời cơ nhất định sẽ đến, lúc đó lấy được mạng Lý Duật dễ như trở bàn tay.

Nhưng nếu làm thế, Phiêu Nguyệt sẽ không thể biết được người đứng đằng sau Lý Duật là ai.

Chưa gây chiến thì không biết, nhưng đã gây chiến thì phải tìm ra và nhổ tận gốc.

Phiêu Nguyệt suy nghĩ rồi lại suy nghĩ.

Những dòng suy nghĩ phân nhánh ra và kéo dài vô tận.

Suy nghĩ của Phiêu Nguyệt giống như một cành cây phát triển ra nhiều nhánh cây. Một cái cây chứa rất nhiều trường hợp có khả năng xảy ra.

Phiêu Nguyệt bắt đầu sắp xếp lại từng nhánh cây.

Hắn chặt đi những cành cây được đánh giá là khó xảy ra nhất. Chặt rồi lại chặt...

Và cứ thế cho đến khi chỉ còn lại một cành cây.

‘Tốt!’

Phiêu Nguyệt ngẩng đầu lên.

Những gì cần làm bây giờ đã quá rõ ràng.

Phiêu Nguyệt đổi hướng đi.

Nơi hấn đến là một khu đèn đỏ ở gần đó.

Một nơi hội tụ đủ quán rượu, quán trọ và thanh lâu.

Bầu không khí ở đây không giống như Chân Gia và Tuyết Dao Trang đang căng thẳng theo từng ngày, phố đèn đỏ vẫn đang tận hưởng thời kỳ huy hoàng của nó.

Đường phố tấp nập đầy những võ giả đang lang thang khắp nơi để tìm một chỗ qua đêm hoặc tìm nữ nhân để ôm ấp.

Từ bầu không khí đã tỏa ra mùi ám muội.

Nơi này giống như một thế giới hoàn toàn khác vậy.

Vô số ánh mắt đổ về phía Phiêu Nguyệt khi hấn bước vào khu phố đèn đỏ.

Bởi vì vẻ ngoài thu hút khác người của hấn.

“Người đó...”

“Quào!”

Hầu hết người ở đó đều thất thần vì vẻ ngoài của Phiêu Nguyệt, nhưng vẫn có một số khác không ngừng cảnh giác khi thấy hấn.

Những đặc điểm về Phiêu Nguyệt quá nổi bật đến mức những kẻ dẫu có ít thông tin vẫn có thể nhận ra được Phiêu Nguyệt.

‘Hấn là Phiêu Nguyệt...’

‘Kẻ nguy hiểm nhất Nhữ Nam.’

Trong mắt bọn họ đầy vẻ cảnh giác.

Phiêu Nguyệt cũng cảm nhận được những ánh mắt đó nhưng hấn chẳng buồn để tâm.

Một người thu hút được nhiều sự chú ý như thế lại bước vào thanh lâu khiến cho bao người thất vọng.

‘Thì ra người đẹp trai cũng đến thanh lâu như thường thôi.’

‘Hừ! Thì ra chàng ta cũng chẳng khác những nam nhân khác là mấy.’

Những nữ võ giả nhìn Phiêu Nguyệt với vẻ khinh miệt.

Còn những kỹ nữ thì chào đón Phiêu Nguyệt nhiệt tình.

“Ôi trời ơi! Mời vào mời vào.”

“Hô hô hô!”

Các kỹ nữ tranh giành nhau để được tiếp đón Phiêu Nguyệt.

Người chiến thắng là một kỹ nữ tên Tiểu Ngọc.

Nàng có thân hình nhỏ nhắn và gương mặt dễ thương, là kỹ nữ nổi tiếng nhất thanh lâu mà Phiêu Nguyệt bước vào.

“Tiểu nữ tên Tiểu Ngọc bái kiến đại nhân.”

“Ta không muốn nói dài dòng đâu.”

“Ý ngài là...?”

“Gọi Hồng Hữu Tân ra đây.”

“Sao ạ?”

“Ta biết nơi này là phân đà của của Hạ Ô Môn nên đừng lãng phí thời gian nữa. Mau gọi Hồng Hữu Tân ra cho ta.”

Nụ cười trên gương mặt của Tiểu Ngọc bỗng biến mất.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 272

Tiểu Ngọc đưa tay vào ống tay áo.

Bên trong có chứa phi đao có thể phóng ra bất cứ lúc nào.

Nàng giấu nó trong tay để đề phòng mọi trường hợp xảy ra.

Như Phiêu Nguyệt đã nói, đây là một trong những phân đà của Hạ Ô Môn.

Nơi này không phải phân đà chính mà chỉ được mở ra trong tình huống cấp bách.

Ngay cả Hạ Ô Môn cũng không ngờ rằng cuộc chiến giữa hai môn phái ở Nhữ Nam lại nghiêm trọng như thế. Đó là nguyên nhân vì sao họ vội vàng tạo lập căn cứ và cử kỹ nữ của Hạ Ô Môn đến đây.

Tiểu Ngọc chính là một trong số các kỹ nữ đó.

Mặc dù tầm vóc của nàng có hơi nhỏ nhắn, nhưng nàng lại rất được việc, tính tình lại cương trực nên được phái đến nhiều nơi nguy hiểm để làm nhiệm vụ.

Lúc này Tiểu Ngọc cũng không khỏi bàng hoàng.

Nàng đã che giấu thân phận một cách triệt để nhất, nhưng lại bị đối phương hoàn toàn nhìn thấu.

Nhìn ánh mắt hẩn ta, nàng cảm nhận hẩn đã biết được đây là phân đà mới của Hạ Ô Môn.

Dẫn dắt một kẻ đã biết hết mọi thứ chẳng khác nào tự biến mình thành trò cười cả.

Tiểu Ngọc nắm chặt lấy phi đao trong tay áo rồi hỏi Phiêu Nguyệt.

“Làm sao huynh biết được đây là phân đà của Hạ Ô Môn?”

“Ta đã có nói trước rồi đấy thôi.”

“Hả?”

“Cứ gọi Hồng Hữu Tân đến thì cô tự khắc biết.”

“Chuyện đó...”

Chính lúc này.

“Không cần phải lằng nhằng vậy đâu. Ta đã đến rồi đây.”

Cánh cửa bật mở, Hồng Hữu Tân liền bước vào trong.

Khi Hồng Hữu Tân vào, Tiểu Ngọc càng bối rối hơn.

“Đội chủ!”

“Nàng hãy ra ngoài đi. Hẩn ta không phải người nàng có thể đối phó đâu.”

“Vâng!”

Tiểu Ngọc khẽ đáp lời rồi lui ra ngoài.

Khi chỉ còn lại hai người, Hồng Hữu Tân mới ngồi xuống rồi nói.

“Chúng ta lại gặp nhau ở đây rồi. Ta đã đợi người ở Thành Đô khá lâu nhưng không thấy người quay lại. Vậy nên ta thấy tiếc khi mà không chào hỏi người một câu trước khi rời đi...”

“Ta đã đến Tây Tạng.”

“Ừm! Ta có nghe tin này. Nghe nói Tiểu Lôi Âm Tự đã gặp đại nạn... ta mà biết chuyện đó xảy ra thì đã chờ lâu hơn một chút rồi.”

Hồng Hữu Tân bật cười rồi nói.

Thái độ của y trông vô cùng thoải mái, dường như y đã biết được tất cả mọi chuyện.

“Người biết rõ nhỉ.”

“Hàng động của Phiêu Đại hiệp là mối quan tâm lớn nhất của phía Hạ Ô Môn bọn ta. Vậy nên bọn ta phải quan sát cho cẩn thận rồi.”

“Thế à?”

“Hiện giờ bọn ta cũng đã thu thập khá nhiều thông tin của Phiêu Đại hiệp đây. Tuyệt đối sẽ không làm người thất vọng đâu.”

“Người dường như quá đề tâm đến chuyện người khác nên không biết rằng chính mình cũng đang bị theo dõi nhỉ.”

“Ý... người là sao?”

“Xem ra người thật sự không biết rồi.”

Phiêu Nguyệt khẽ cười.

Đột nhiên đuôi mắt Hồng Hữu Tân xéch lên.

Trong công việc, y là người hiếm khi thể hiện cảm xúc ra bên ngoài, nhưng từ khi đối mặt với Phiêu Nguyệt, y luôn bị dao động như thế.

Phiêu Nguyệt luôn khiến cho tâm tư của y dao động trước những lời nói không lường trước được. Ngược lại, đối phương lại không hề bị ảnh hưởng chút nào trước lời nói của y.

Càng nói chuyện với Phiêu Nguyệt, y càng thấy bản thân phải chịu thiệt không ít.

“Ý ngươi là sao chứ? Ta bị giám sát sao. Ai dám làm thế với bọn ta hả?”

“Sao ta lại phải nói chuyện đó cho ngươi biết?”

“Ra là ngươi cũng không biết rồi.”

Ánh mắt Hồng Hữu Tân sắc bén hẳn ra.

Cuối cùng y cũng không phải là kẻ ngốc. Y nhanh chóng nhận ra sự thật đằng sau lời nói của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt lại cười.

“Nhưng đúng thật là các người đang bị theo dõi đấy.”

“Ngươi đến đây chỉ để nói thế thôi à?”

“Ta nghĩ nên nói cho ngươi biết....”

“Ngươi đang toan tính gì thế hả? Kẻ như ngươi làm gì có thiện chí cho người khác biết chuyện đó chứ.”

“Ta nói rồi đấy. Ta nghĩ mình nên nói cho ngươi biết.”

Nghe câu trả lời của Phiêu Nguyệt, Hồng Hữu Tân thoáng cau mày.

Y luôn cảm thấy bản thân chịu thiệt khi nói chuyện với Phiêu Nguyệt. Y vốn không quen mấy với loại chuyện này. Vậy nên tâm trạng y càng khó chịu hơn.

“Làm sao ngươi biết đây là phân đà mới của Hạ Ô Môn chứ?”

“Chẳng phải không biết càng kỳ lạ hơn sao?”

“Xem ra bốn môn có vấn đề trong việc bảo an rồi. Thật không biết làm sao lại để ngoại nhân tiếp cận như thế chứ.”

Hồng Hữu Tân liền thở dài một hơi.

Thực ra, hàng trăm năm qua, phương thức hành động của Hạ Ô Môn vẫn như thế. Trong trường hợp xảy ra vấn đề ở nơi không có phân đà, họ đều xây dựng một phân đà mới ở đó.

Những kẻ không để tâm sẽ thấy chẳng có bất kỳ sự thay đổi nào, nhưng chỉ cần tinh ý một chút cũng dễ dàng nhận ra Hạ Ô Môn đã xây dựng một phân đà mới.

Hồng Hữu Tân đã nhiều lần nói với Môn Chủ về việc nên thay đổi phương thức hoạt động ấy, nhưng ý kiến của y luôn bị phớt lờ đi.

Chính vì thế mà càng lúc y càng thấy chán nản.

Hồng Hữu Tân cố tỏ vẻ bình tĩnh hỏi Phiêu Nguyệt.

“Đó là tất cả sao?”

“Đúng thế.”

“Phù! Đúng là ta không hiểu nổi người mà.”

“Ta sẽ coi nó như một lời khen.”

“Ta chỉ hỏi một điều thôi. Tại sao người biết bọn ta đang bị theo dõi chứ?”

“Tình cờ thôi!”

“Tình cờ ư.. Có vẻ Phiêu Đại hiệp đã có cho mình mạng lưới thông tin riêng ở đây rồi nhỉ.”

“Sao người lại nghĩ như thế?”

“Bởi vì chuyện này bình thường thôi. Chẳng phải việc đầu tiên mà thích khách cần làm chính là thu thập thông tin ư? Cách dễ nhất để có được thông tin chính là ủy thác cho bốn môn, nhưng bọn ta lại không nhận bất cứ yêu cầu nào từ người nên đương nhiên người đã tự có cho mình nguồn thông tin cần thiết rồi.”

“Thông minh đấy.”

“Mọi chuyện đã thế rồi, chúng ta giao kèo đi.”

“Người nói xem.”

“Nếu người chỉ cho bọn ta biết kẻ theo dõi là ai, ta sẽ cung cấp thông tin mà người cần. Người thấy thế nào? Điều là đôi bên cùng có lợi.”

Nghe Hồng Hữu Tân đề xuất xong, Phiêu Nguyệt liền gật đầu.

“Được thôi!”

“Quả nhiên người đã nhắm đến kết quả này ngay từ đầu.”

“Đây chỉ là giao kèo có lợi cho đôi bên như lời người nói mà thôi.”

“Ta hy vọng giao kèo này có thể duy trì đến cùng. Bây giờ người nói cho ta biết đi. Kẻ đó là ai? Ai mà dám theo dõi bọn ta thế.”

Phiêu Nguyệt liền kể cho Hồng Hữu Tân chuyện mà Trương Lão Gia đã nói với hắn.

Trong lúc nghe Phiêu Nguyệt kể, gương mặt Hồng Hữu Tân liền đanh lại.

Mặc dù mang danh là Hạ Ô Môn nhưng y lại không hề hay biết có kẻ đang theo dõi bốn đà của mình.

Hồng Hữu Tân tự ngẫm Phiêu Nguyệt có đang nói dối hay không, nhưng Phiêu Nguyệt vốn không có lý gì phải nói dối y cả.

“Vậy bọn chúng là ai?”

“Bây giờ ta chỉ đang suy đoán Lý Duật có phải kẻ hành động hay không thôi.”

“Lý Duật ư... Người có biết gì về hắn không?”

“Đó mới là vấn đề đây. Ta không hề biết gì cả.”

“Thật sao?”

Hồng Hữu Tân thoáng cau mày.

Y là người hiểu rất rõ thực lực của Phiêu Nguyệt

Ở Thành Đô, khả năng nắm bắt thông tin của hắn còn nhanh nhạy hơn cả quỷ thần. Một Phiêu Nguyệt như thế lại không tìm ra thông tin của một người, điều này đồng nghĩa Lý Duật đã che giấu thân phận của mình hết sức tinh vi.

Trên đời này không có kẻ nào lại che giấu thông tin một cách hoàn hảo như thế cả.

“Ta phải huy động sức mạnh của bốn môn để tìm ra kẻ đứng phía sau hắn.”

“Không dễ gì đâu.”

“Sức mạnh của Hạ Ô Môn không phải trò đùa. Nói ra sợ người không biết, nếu bốn môn đã hạ quyết tâm thì chuyện gì cũng tìm ra được cả.”

“Đáng trông chờ đấy.”

“Ta sẽ không làm người thất vọng đâu.”

Hồng Hữu Tân nở nụ cười lạnh lùng.

“Tuyệt! Tuyệt lắm!”

Từ lúc đặt chân vào Nhữ Nam, Độc Cao Hoàng luôn cười toe toét.

Nhìn thấy Độc Cao Hoàng chẳng khác nào một kẻ trong đám long ngư hỗn tạp, Nghiêm Sở Tổ liền cau mày. Nhưng nàng chỉ thể hiện thái độ như thế thôi.

Nàng đúng là không hài lòng với bộ dạng của Độc Cao Hoàng, nhưng nàng không thể công khai chỉ trích hắn được.

Đương nhiên nàng càng không phải là người có thể sửa sang tính nết của Độc Cao Hoàng.

Ngay khi còn bé, Độc Cao Hoàng đã như thế rồi, hắn cứ sống ung dung tự tại mà trưởng thành đến tầm này.

Độc Cao Hoàng dường như rất thích Nhữ Nam.

Bầu không khí ở Nhữ Nam luôn nhộn nhịp, nóng bức tựa như muốn bùng nổ ngay tức khắc.

Lâu rồi hắn mới lại cảm nhận được bầu không khí ấy.

Chí ít là từ sau khi hắn lên đất liền.

Gương mặt Độc Cao Hoàng đã đỏ ửng lên hệt như không khí lúc này.

“Phải như thế chứ. Sống ở những nơi như thế này mới là sống đây này.”

Độc Cao Hoàng liên tục cười khúc khích rồi sải bước đi.

Hắn lướt qua không ít người. Trong số đó còn có cả những võ giả sở hữu cảnh giới khá cao cường.

Độc Cao Hoàng liền ghi nhớ tất cả bọn họ, lúc này Nam Hải Tam Kiếm mới thận trọng nói với hắn.

“Chúng ta đến rồi.”

“Hả? Đã đến rồi ư.”

“Vâng! Đây là Tứ Hải Quán, địa điểm đã hẹn ạ.”

Trước mặt họ là một quán trọ có đề ba chữ “Tứ Hải Quán”. Không như cái tên nghe có vẻ hoành tráng, nơi này chỉ là một quán trọ nhỏ bình thường.

Độc Cao Hoàng lập tức bước vào bên trong.

Liên sau đó, Nghiêm Sở Tổ và Nam Hải Tam Kiếm cũng theo sau hắn.

Bên trong Tứ Hải Quán rất yên tĩnh.

Trong những quán trọ khác, khách khứa không ngừng làm loạn vì hết phòng, vậy mà ở đây lại không thấy bóng ai cả.

Mặc dù cảnh tượng vô cùng khác biệt, nhưng Độc Cao Hoàng vẫn gật đầu tỏ ý hài lòng.

Lúc này, một trung niên có vẻ là ông chủ liền đi ra chào hỏi.

“Quán trọ này không kinh doanh nên không nhận khách ạ.”

“Còn nhiều chỗ như thế mà?”

“Xin thứ lỗi.”

“Không cần xin lỗi làm gì. Bọn ta cũng không định ra ngoài đâu.”

“Tiều nhân đã nói là quán trọ không kinh doanh rồi mà?”

Ông chủ Tứ Hải Quán liền lạnh giọng đi.

Khí tức toát ra từ người y khiến người khác khó mà nghĩ đây chỉ là một ông chủ của quán trọ.

Sột!

Lúc này, Nghiêm Sở Tổ mới đứng ra phía trước.

Nàng chỉ là đang đứng chắn trước mặt Độc Cao Hoàng mà thôi. Nhưng ông chủ Tứ Hải Quán lại cảm giác như có thanh kiếm khổng lồ đang chĩa vào cổ mình.

Đuôi mắt ông chủ Tứ Hải Quán liền run lên.

‘Là cao thủ...’

Y tự hào bản thân đã tu luyện võ công đến cảnh giới cũng gọi là cao cường. Vậy nên y luôn tỏ thái độ tự cao hơn người

khác. Thế nhưng, nữ tử này lại mạnh đến mức y không dám tự cao tự đại trước mặt nàng.

Trước khi nàng đứng chắn trước mặt Độc Cao Hoàng, y không hề cảm nhận được chút uy áp nào cả. Điều này đồng nghĩa cảnh giới của nàng vô cùng cao thâm.

Nghiêm Sở Tổ lúc này mới lên tiếng.

“Bọn ta đến từ Nam Hải.”

“Nam Hải ư? Vậy thì...”

“Đúng thế.”

Nghiêm Sở Tổ vừa dứt câu, ông chủ Tứ Hải Quán liền cúi đầu tạ lỗi.

“Xin thứ lỗi cho tiểu nhân. Tiểu nhân có mắt nhưng lại không biết quý nhân đến thăm.”

“Được rồi. Không sao đâu.”

Độc Cao Hoàng mỉm cười tỏ vẻ không có gì. Nhưng trên lưng ông chủ Tứ Hải Quán đã đầm đìa mồ hôi lạnh.

Độc Cao Hoàng vừa nói vừa vỗ nhẹ vào vai y.

“Ta đã nói không sao rồi mà. Người đừng căng thẳng vậy chứ.”

“Tiểu nhân xin đa tạ.”

“Vô Cực đâu?”

“Đang đợi trên lầu ạ.”

“Thế à?”

Độc Cao Hoàng liền nhìn lên cầu thang.

Phía trên cầu thang rất tối nên không nhìn thấy gì cả. Trông cảnh tượng đó chẳng khác nào con quái vật đang há miệng chờ con mồi bước vào vậy.

Độc Cao Hoàng lên cầu thang rồi nói với Nghiêm Sở Tổ.

“Ta sẽ một mình đi gặp Vô Cực. Nàng cứ chờ ở đây đi.”

“Tiểu nữ đã rõ.”

Nghiêm Sở Tổ đáp lời rồi lùi về sau.

Độc Cao Hoàng để nàng lại phía sau rồi bước lên cầu thang. Hắn đi lần trong bóng tối và đến một không gian khá rộng rãi. Lúc này bên trong có một nam nhân đang ngồi trước bàn ăn. Hắn đang hướng mắt nhìn ra bên ngoài khung cửa sổ. Khi nhìn thấy bóng lưng của nam nhân, Độc Cao Hoàng liền nhíu mày lại. Bởi lẽ hắn có cảm giác đang nhìn một ngọn núi khổng lồ ngay trước mắt mình. Vóc dáng nam nhân rất bình thường. Nhưng lại khiến người khác không khỏi liên tưởng đến ngọn Thái Sơn vô cùng vững chắc.

‘Đúng là thú vị thật.’

Độc Cao Hoàng mỉm cười rồi đến chỗ gã nam nhân.

Bóng của Độc Cao Hoàng đổ xuống đầu của nam nhân. Phải đến lúc này, kẻ kia mới ngẩng đầu lên nhìn Độc Cao Hoàng.

“A! Người đến rồi ư?”

Gương mặt hắn ta cũng bình thường như bao người.

Hắn có đôi mắt nhỏ và chiếc mũi thấp, ngũ quan trông khá nhạt nhẽo. Thế nhưng, khi nhìn thấy gương mặt nam nhân, Độc Cao Hoàng liền cảm thấy có một áp lực vô hình đang đè nặng lên vai hắn. Có điều cảm giác này đã nhanh chóng biến mất ngay sau đó.

Độc Cao Hoàng ngồi trước mặt nam nhân rồi nói.

“Người đang nhìn gì mà vui vậy?”

“Chỉ là nhìn cái này cái kia thôi. Chắc các người vất vả lắm mới đến được đây nhỉ.”

“Cũng thường thôi! Ta đã gặp được một vị bằng hữu rất thú vị, nên cũng thấy vui.”

“May là ngươi thấy vui đây.”

“Vậy nên ta phải đa tạ ngươi mới phải. Đa tạ vì đã mời ta đến đây.”

“Đáng lẽ ta phải mời ngươi đến Thiên Vũ Trang mới đúng, nhưng hôm nay cứ tạm như thế nhé.”

“Không đến được Thiên Vũ Trang ta cũng tiếc lắm, nhưng gặp ngươi ở đây cũng tốt rồi.”

Độc Cao Hoàng liền mỉm cười.

Gã nam nhân trông có vẻ bình thường kia tên là Trương Vô Cự.

Hắn chính là tiểu chủ nhân của Thiên Vũ Trang, một trong những Nhị Cường của thiên hạ.

273

Đã có một thời gian Độc Cao Hoàng phải trải qua giai đoạn kinh khủng nhất cuộc đời của mình.

Và rồi khi đó, hắn đã gặp Trương Vô Cự.

Khi đó, Trương Vô Cự đang trên đường quay trở về Thiên Vũ Trang sau ba năm ở Vân Nam. Nếu đi bằng đất liền, y có thể quay trở về Thiên Vũ Trang nhanh hơn nhưng y đã chọn con đường có Độc Cao Hoàng.

Y đã lên kế hoạch trở về Thiên Vũ Trang sau khi xem xét vùng phía Nam của giang hồ dọc theo bờ biển.

Y cứ thế đi dọc bờ biển và gặp được Độc Cao Hoàng ở Lôi Châu giáp ranh với đảo Hải Nam.

Độc Cao Hoàng lúc đó đang trong quá trình phục hồi sau khi bị thương nặng. Hắn đã nhăm Trương Vô Cự thành kẻ đang săn đuổi mình và tấn công y.

Đó là lần đầu tiên hai bọn họ gặp nhau.

Ấn tượng lần đầu tiên gặp mặt quá mạnh mẽ khiến cho họ trở thành bằng hữu tốt của nhau.

Trương Vô Cự ở lại đảo Hải Nam thêm ba tháng rồi mới quay trở về Thiên Vũ Trang.

Ngay cả sau khi từ biệt, bọn họ vẫn tiếp tục hỏi thăm sức khỏe của nhau thông qua thư từ. Và hôm nay, sau nhiều năm, bọn

họ đã tái ngộ tại Nhữ Nam.

Đây là lần đầu tiên họ gặp lại sau nhiều năm, nhưng bọn họ vẫn rất tự nhiên với nhau như thể bọn họ đã luôn gặp nhau trong một thời gian dài.

Độc Cao Hoàng nghiêng đầu nhìn Trương Vô Cự.

“Xem ra trình độ của huynh đã tăng lên nhiều trong suốt thời gian qua rồi.”

“Huynh cũng thế thôi. Sau khi tạm biệt chắc hẳn huynh đã luyện tập rất nhiều.”

“Cũng nhờ có ai đó mà ta mới chăm chỉ luyện tập như thế đó.”

“Hahaha!”²

Trương Vô Cự phá lên cười.

Bởi y biết người mà Độc Cao Hoàng nhắc đến chính là y.

Trương Vô Cự nhớ lại lần đầu tiên gặp Độc Cao Hoàng.

Độc Cao Hoàng khi ấy giống như một con hổ bị thương.

Gương mặt cùng ánh mắt hung dữ khi ấy của Độc Cao Hoàng vẫn còn in sâu trong ký ức của y.

Gương mặt hiện tại của Độc Cao Hoàng nhìn đã ngoan hiền hơn nhiều rồi nhưng y biết đó cũng là chỉ vẻ bề ngoài.

“Thật tốt khi được gặp lại huynh.”

Độc Cao Hoàng gật đầu đồng tình với Trương Vô Cự.

Đã qua nhiều năm bọn họ mới gặp lại nhau, nhưng bầu không khí giữa họ không hề có một chút gượng gạo.

Độc Cao Hoàng nhìn một lượt quanh quán trọ rồi nói.

“Nhưng sao quán trọ này lại không có khách nhỉ?”

“Vì khó tìm được chỗ ở nên ta đã mua đứt nó rồi.”

“Tuyệt thật.”

Độc Cao Hoàng cười thích thú.

Trương Vô Cự cũng cười.

Cả hai người đều là những người kế thừa của các thế lực hàng đầu trong thiên hạ.

Số tiền này không phải là vấn đề gì quá lớn đối với họ.

Trương Vô Cực hỏi.

“Huynh cảm thấy như thế nào khi đến Nhữ Nam?”

“Thích lắm!”⁸

“Thích sao?”

“Ừ, thích lắm. Cảm giác như bầu không khí có thể nổ tung bất cứ lúc nào...”

“Haha! Ta biết ngay huynh sẽ thế mà. Vì vậy nên ta mới gọi huynh tới đây đây.”

“Ta nghĩ huynh gọi ta đến đây không chỉ đơn thuần để cho ta ngắm cảnh. Mục đích là gì vậy?”

“Nếu ta nói sắp có chuyện thú vị xảy ra thì có thiếu thành ý quá không?”

“Không! Vậy là đủ rồi.”

Khóe miệng của Độc Cao Hoàng nhếch lên.

Hắn là người duy nhất biết tại sao Trương Vô Cực phải một mình du ngoạn thiên hạ.

Vì thế nên hắn có thể cảm nhận được cảm giác thèm khát suốt thời gian qua của Trương Vô Cực.

Độc Cao Hoàng nhìn ra ngoài cửa sổ rồi nói.

“Tuyệt Dao Trang và Chân Gia. Bọn họ cùng lắm cũng chỉ là những môn phái nhỏ tranh giành quyền nắm bá chủ của một vùng. Ai có mà ngờ cuộc chiến của bọn họ sẽ thu hút được sự chú ý của thiên hạ như thế này chứ.”⁶

“Không phải có ai đang cố tình đốt lửa đây chứ?”

“Huynh nghĩ đó là ai.”

“Ta không biết. Hắn ẩn mình rất kỹ.”

“Dù đã huy động cả mạng lưới thông tin của Thiên Vũ Trang mà vẫn không thể tìm ra danh tính của người đó sao?”

“Đúng vậy.”

“Ngạc nhiên đấy.”

“Đúng thế. Lực lượng thông tin của bốn trang và Cuồng Võ Môn có thể gọi là đệ nhất thiên hạ, thế mà vẫn chưa thể tìm ra danh tính của hắn.”

“Còn Hạ Ô Môn thì sao?”

“Hạ Ô Môn đã ở đỉnh cao, nhưng cũng chỉ là quá khứ, chẳng phải hiện tại bọn họ đã hơi lỗi thời rồi sao?”

“Cũng đúng... Tuy bọn họ vẫn giả vờ giỏi giang nhưng vẫn còn rất nhiều thiếu sót, không giống như trước đây nữa.”

“Đúng vậy! Vậy nên có tìm đến thì chúng ta cũng không có được gì từ họ cả.”

“Hắn bí ẩn đến mức ngay cả sức mạnh của Thiên Vũ Trang cũng không thể tìm ra được hắn?”

“Vì vậy nên ta mới tự mình đến đây. Phải tận mắt chứng kiến thì mới đưa ra phán đoán được.”

“Vậy nên huynh gọi cả ta đến đây sao.”

“Sao thế? Huynh thấy khó chịu sao?”

“Không, ta vui lắm! Nhờ huynh mà ta có thể gặp được một người rất thú vị.”

“Vậy sao, ai vậy?”

“Phiêu Nguyệt!”

Đôi mắt của Trương Vô Cực tỏa ra chút cuồng khí khi nghe Độc Cao Hoàng nhắc đến cái tên ấy.

“Huynh tình cờ gặp được hắn sao?”

“Ừ!”

“Hắn là một người như thế nào vậy?”

“Mùi máu tỏa ra nồng nặc từ cơ thể của hắn. Ta đã suýt vong kiếm vì không thể chịu được đấy.”

“Đến mức đó luôn sao?”

“Còn hơn cả thế nữa.”

“Vây ư! Quả là không thể ngờ.”

“Nếu ta không được gặp trực tiếp hắn thì có lẽ ta cũng sẽ không tin đâu.”

Trương Vô Cực biết rõ Độc Cao Hoàng là một người tiếc lời như thế nào trong việc đánh giá người khác.

Ngoài mặt Độc Cao Hoàng luôn nở ra một nụ cười dễ chịu, nhưng thực tế hắn rất lạnh lùng và tính toán.

Hắn cực kỳ lạnh lùng với những người không đạt đến trình độ mà hắn đã ước tính. Điều đó có nghĩa là nếu Phiêu Nguyệt được Độc Cao Hoàng đánh giá cao như thế thì thực lực của Phiêu Nguyệt có lẽ còn mạnh hơn cả giang hồ đồn đại nhiều.

“Ta cũng muốn gặp hắn đây.”

“Ta chám hắn trước rồi nhé.”

“Huynh vẫn tham lam như mọi khi.”

“Những con dao như vậy không dễ thấy đâu. Nếu thu phục được hắn, chắc chắn hắn sẽ rất hữu dụng.”

“Cũng đúng!”

Trương Vô Cực gật đầu đồng tình.

Trương Vô Cực lớn lên của Thiên Vũ Trang.

Uy lực của Thiên Vũ Trang và Cuồng Võ Môn mạnh mẽ đến mức được xếp vào Nhị Cường của thiên hạ.

Những tổ chức mạnh về võ lực, cũng có tổ chức hoàn thiện về mạng lưới thông tin. Dĩ nhiên là trong số đó cũng có những tổ chức hoạt động trong bóng tối.

Một thanh kiếm bóng tối vô hình tồn tại nhưng không tồn tại.

Bách Quỷ Liên là một trong số đó.

Sau khi Thiên Ma Đại Chiến kết thúc, Tư Diễn Hy, người đang giữ vị trí Liên chủ Vũ Kiếm Liên vào thời điểm đó đã cố gắng loại bỏ tất cả tổ chức này vì một lý do nào đó.

Do vậy, không một tổ chức nào thực hiện nhiệm vụ bí mật ở Vũ Kiếm Liên cả.

Độc Cao Hoàng cảm thấy tiếc nuối về điều đó.

Trương Vô Cực cười.

“Lần này ta phải nhường huynh rồi.”

“Ta sẽ báo đáp huynh đầy đủ.”

“Dĩ nhiên rồi! Hắn được gọi là tử thần của thành Tứ Xuyên. Chắc chắn sẽ rất hữu dụng. Ta nhường lại cho huynh một người như thế thì dĩ nhiên phải báo đáp ta thật đầy đủ rồi.”

Tuy đến bây giờ, sự tồn tại của Phiêu Nguyệt mới bắt đầu được giang hồ biết đến nhưng Thiên Vũ Trang đã biết đến Phiêu Nguyệt từ rất lâu.

Chỉ là Thành Đô và Thiên Vũ Trang cách nhau quá xa nên bọn họ không có dịp tiếp xúc.

Phiêu Nguyệt hấp dẫn đến mức đến cả Thiên Vũ Trang cũng muốn lôi kéo hắn về phía mình.

Trương Vô Cực hỏi.

“Hắn thực sự anh tuấn đến mức đó luôn sao?”

“Đẹp đến rợn người.”

“Ghen tị thật đấy.”

“Huynh chắc chắn sẽ rất ngạc nhiên khi thấy hắn.”

“Vậy sau này ta phải mượn người của huynh rồi.”

“Làm gì thế?”

“Ta đang cố thu hút một nữ nhân lạnh lùng nhưng nàng lại hoàn toàn không cho ta cơ hội.”

“Vậy là huynh định dùng mỹ nam kế sao?”

“Thì cũng đâu có sao. Nếu thành công thì tốt còn nếu không thành thì vứt đi là được rồi.”

“Ai cho huynh tùy ý vứt bỏ như vậy chứ?”

“Huynh bảo sẽ báo đáp ta đầy đủ còn gì.”

Trương Vô Cực nâng ly rượu lên với Độc Cao Hoàng.

Độc Cao Hoàng cũng nâng ly cùng vào ly của Trương Vô Cực.

Cheng!

Tiểu Ngọc hơi cúi đầu nhìn vào nam nhân đang ngồi cạnh mình.

Nam nhân ấy quyến rũ và xinh đẹp hơn bất kỳ mỹ nữ nào mà nàng từng thấy.

Đến cả nữ nhân như nàng cũng cảm thấy ghen tị với sắc đẹp của nam nhân ấy.

Nam nhân ngồi cạnh nàng chính là Phiêu Nguyệt.

Sau khi gặp Hồng Hữu Tân, hắn không quay trở về mà ở lại thanh lâu. Không, phải nói là Phiêu Nguyệt đã định ra về nhưng bị Hồng Hữu Tân giữ lại mới đúng. Y nói với Phiêu Nguyệt rằng nếu đã đến đây rồi thì cùng nhau dùng bữa tối rồi hẵng đi.

Ý đồ của Hồng Hữu Tân đã quá rõ ràng.

Y định lôi kéo Phiêu Nguyệt bằng mỹ nhân kế.

Hồng Hữu Tân không rõ liệu Phiêu Nguyệt có bị rơi vào bẫy của mỹ nhân kế không. Nhưng thà thất bại còn hơn là không làm gì cả.

Được giao cho trọng trách nặng nề, Tiểu Ngọc không còn cách nào khác ngoài việc phải cố gắng hết sức có thể.

Nàng mỉm cười và rót đầy ly rượu cho Phiêu Nguyệt. Tuy nhiên, Phiêu Nguyệt vẫn không hề động đến một giọt rượu nào mà nàng rót cho hắn.

Tiểu Ngọc cẩn thận hỏi.

“Đại nhân không hài lòng về tiểu nữ sao?”

“Vậy người có vừa lòng ta không?”

“Có ạ!”

Tiểu Ngọc không do dự đáp lời.

Bề ngoài nàng trông có vẻ ngây thơ nhưng nàng là một kỹ nữ đã từng trải qua muôn vàn gian khó. Nàng đã tiếp đủ loại người, và trong số đó, có những kẻ đê tiện đến mức nàng thực sự không muốn gặp lại bọn chúng.

So với những người đó, Phiêu Nguyệt không những có ngoại hình đẹp mà cách cư xử của hần với nàng cũng rất tốt.

Một người đã từng phải tiếp đủ mọi loại khách như Tiểu Ngọc thì không có lý do gì để từ chối Phiêu Nguyệt cả.

Nếu may mắn thu phục được Phiêu Nguyệt dưới lớp váy của nàng thì không còn gì phải bàn nữa.

Tiểu Ngọc lại gần Phiêu Nguyệt rồi ngồi xuống.

Cơ thể được ngâm trong nước hoa hồng tỏa ra mùi hoa hồng phảng phất, Từ trước đến nay, chưa có một nam nhân nào có thể giữ được tỉnh táo khi ngửi thấy mùi hương hoa này.

Tiểu Ngọc tự tin rằng ngay cả khi nàng không thể mê hoặc Phiêu Nguyệt ngay lập tức thì vẫn có thể khiến cho hần thích mình ở một mức độ nào đó.

Tuy nhiên, vẻ mặt của Phiêu Nguyệt lại không hề có chút thay đổi mặc dù Tiểu Ngọc đang ngồi cạnh hần.

‘Chàng là kiểu người không biết thể hiện tình cảm sao?’

“Khi ta còn nói chuyện nhẹ nhàng thì hãy mau tránh khỏi chàng ta đi.”

Đột nhiên, có giọng nói của một nữ nhân vang lên khiến cho dòng suy nghĩ của Tiểu Ngọc bị cắt đứt.

Tiểu Ngọc giật mình tách ra khỏi Phiêu Nguyệt.

Đúng lúc đó, một nữ nhân xuất hiện trong căn phòng hệt như một bóng ma.

Nữ nhân ấy mặc quần áo rách rưới khắp nơi, đầu tóc thì bù xù.

Tiểu Ngọc bàng hoàng hỏi.

“Cho hỏi cô nương là ai? Sao cô lại vào được đây?”

Thanh lâu này được những môn đồ của Hạ Ô Môn canh giữ chặt chẽ. Vậy nên khi thấy một nữ nhân xuất hiện tại đây, Tiểu Ngọc không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Xoẹt!

Một thanh phi đao sắc bén dí vào cổ của Tiểu Ngọc.

Nữ nhân từ khi nào đã rút thanh phi đao ra và nhắm vào nàng.

‘Cao thủ!’

Đôi mắt của Tiểu Ngọc dao động dữ dội.

Nàng cũng là một cao thủ luyện võ nhưng nàng thậm chí còn không thể thấy được nữ nhân kia đã rút thanh phi đao ra bằng cách nào.

Điều đó có nghĩa là đối phương là một cao thủ mạnh mẽ hơn nàng nhiều.

Nữ nhân kia nói với Tiểu Ngọc.

“Người ra ngoài mau!”

“Nhưng mà...”

“Giờ ta đang cực kỳ không vui nên mau rút đi cho ta.”

Nữ nhân kia tỏa ra sát khí ùng ùng.

Tiểu Ngọc sợ đến mức muốn tè ra quần.

Nàng kinh hoàng chạy ra khỏi phòng mà không dám ngoảnh đầu nhìn lại.

Phải đến khi Tiểu Ngọc rời đi, nữ nhân kia mới cất thanh phi đao đi và nâng ly rượu đặt trước mặt Phiêu Nguyệt.

“Khà!”

Nữ nhân ấy nốc cạn ly rượu trong một hơi.

Phiêu Nguyệt yên lặng nhìn nàng.

Nữ nhân ấy cũng chẳng buồn quan tâm đến Phiêu Nguyệt mà tiếp tục uống rượu.

Sau khi uống cạn ba ly, nàng đặt ly xuống bàn như thể đã giải tỏa được cơn khát.

Cạch!

“Ta sẽ giết huynh.”

Nữ nhân trừng mắt nhìn Phiêu Nguyệt.

Gương mặt nàng tỏa ra đầy sát khí.

Nữ nhân ấy chính là Hồng Lệ Tuyết.

Nàng chỉ mới thoát ra khỏi đám Hắc Vân Binh Đoàn một lúc trước.

Hắc Vân Binh Đoàn đã rất cứng đầu.

Dù nàng đã thay đổi hình dạng nhiều lần và ẩn nấp rất kỹ vậy mà bằng một cách nào đó, Hắc Vân Binh Đoàn vẫn có thể tìm ra nàng.

Cuối cùng, Hồng Lệ Tuyết không còn cách nào khác. Nàng đành phải thể hiện uy võ của mình khi bị dồn đến đường cùng. Nhưng Hắc Vân Binh Đoàn cũng không dễ xơi. Sau một hồi giằng co khắc nghiệt, nàng đành phải phá vỡ vòng vây của bọn chúng và chạy trốn với những vết thương nặng ở trên người.

Sau khi thoát khỏi được Hắc Vân Binh Đoàn, nàng lập tức lần theo dấu vết của Phiêu Nguyệt và truy đuổi đến tận đây.

Một người luôn che giấu kỹ lưỡng dấu vết như Phiêu Nguyệt nay lại không xóa dấu vết mà đi đến thanh lâu này.

Nhờ vậy mà Hồng Lệ Tuyết đã có thể đuổi theo Phiêu Nguyệt đến tận đây,

Ngay lúc này, nàng đang cực kỳ giận Phiêu Nguyệt.

“Ta sẽ giết chết huynh.”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 274

Mặc dù giọng điệu Hồng Lệ Tuyết tỏa ra sát khí đằng đằng nhưng Phiêu Nguyệt không hề quan tâm. Điều này càng khiến Hồng Lệ Tuyết khó chịu hơn.

Nếu hắn chịu xin lỗi dù chỉ một câu nàng cũng không giận dữ đến mức này. Thế nhưng Phiêu Nguyệt lại chẳng hề tỏ ra hối lỗi chứ đừng nói đến xin lỗi nàng.

Hồng Lệ Tuyết run hết cả vai vì cảm thấy bị mạo phạm.

Nàng liền dồn công lực vào tay định tung ra Thái Âm Thủ.

“Đến đây là đủ rồi.”

“Cái gì?”

“Lần này tuyệt đối ta sẽ không bỏ qua đâu.”

Hồng Lệ Tuyết nhanh chóng nhận ra ý tứ trong câu nói của Phiêu Nguyệt.

Thi triển Thái Âm Thủ không khó.

Chỉ cần vung tay ra là được. Có điều, trong thời khắc đó, nàng và Phiêu Nguyệt sẽ trở thành kẻ địch của nhau.

Người như Phiêu Nguyệt chỉ cần xác định là kẻ địch thì tuyệt không thay đổi. Hắn sẽ coi người khác là kẻ địch cho đến khi giết được họ. Và nàng không nhượng bộ với họ.

Trong những lần đối đầu với Phiêu Nguyệt từ trước đến nay, Hồng Lệ Tuyết hiểu rõ bản thân không thể đoán ra cảnh giới của Phiêu Nguyệt ở mức độ nào.

Ngay cả tâm tình và sát pháp của hắn nàng cũng không đoán ra.

Đây là một kẻ địch quá ư là hoàn hảo.

Trong đầu Hồng Lệ Tuyết cứ liên tục tính toán.

“Chết tiệt!”

Hồng Lệ Tuyết thôi vận công rồi siết chặt tay lại.

Nàng uống một ly rượu rồi nhìn chăm chăm Phiêu Nguyệt.

“Huynh đúng là đồ khôn kiếp mà.”

“Ta sẽ coi nó như một lời khen.”

“Ta bảo huynh là đồ khôn đấy!”

“Ừm.”

Phiêu Nguyệt bình tĩnh trả lời.

Bộ dạng này càng làm Hồng Lệ Tuyết nổi giận hơn. Tuy nhiên, nàng nhanh chóng lấy lại sự điềm tĩnh như một thích khách lão làng.

Nàng liền buông lời cay độc với vẻ mặt lạnh lùng.

“Nhờ ơn huynh mà ta khổ sở chết đi được đấy. Ta sẽ không quên ân huệ này đâu.”

Nàng nói xong thì tỏ vẻ nhả nhặn như mọi khi.

Phiêu Nguyệt bật cười.

“Khó khăn lắm mới được thế đấy...”

“Phù! Lần này ta sẽ nhin và bỏ qua cho huynh. Nhưng lần sau nếu huynh còn lừa ta, ta tuyệt đối sẽ không để yên đâu. Ta sẽ dùng tất cả sức mạnh của Bách Quỷ Liên giết chết huynh.”

“Cứ tùy ý cô.”

“Xúi quẩy thật mà.”

Dù nói thế, nhưng có vẻ trong lòng nàng đã nguôi giận.

“Chắc là Trương Vũ Lượng giận lắm nhỉ?”

“Nếu là huynh thì huynh nghĩ sao. Một người giống như phụ thân, cùng với Phó Đoàn chủ mà y vô cùng trân quý đã bị giết, đương nhiên là lộn tiết lên rồi.”

“Đúng nhỉ.”

“Có vẻ bây giờ chúng đang lục lọi khắp của Nhữ Nam để tìm kiếm ta và cả huynh đấy. Nhưng huynh mới là kẻ gây chuyện thật sự, vậy mà còn nhân nhả nhặn thế này rồi vào vỗ mông kỹ nữ... Nếu y mà biết chắc tức bật ngựa mất.”

“Vậy thì càng tốt.”

“Huynh đang nghĩ gì vậy chứ? Sao lại để lộ thông tin cho Hắc Vân Bình Đoàn? Có phải huynh ghét ta nên mới làm thế không? Nếu không thì huynh thật sự đang chơi xỏ ta đấy à?”

“Nhờ vậy thì quân cò mà Lý Duật sử dụng sẽ biến mất.”

“Chỉ vì lý do đó mà huynh dồn ta vào đường cùng ư?”

“Một kẻ theo đuổi sự hoàn hảo như Lý Duật không thể chịu được khi sự việc không xảy ra theo mong muốn của hắn. Nếu có mười quân cò thì hắn sẽ dùng hết cả mười quân đó thì mới thỏa mãn được. Chỉ cần một quân lệch khỏi ý đồ của hắn hoặc hắn không kiểm soát được nó thì tâm tình hắn càng trở nên tồi tệ hơn.”

Lần đầu tiên hắn biết Lý Duật là ở Tuyết Dao Trang.

Và hắn biết Lý Duật là kẻ ưa hoàn hảo thế nào.

Mái tóc hắn được vắn lên gọn gàng, không hề có một sợi bị rơi, bộ y phục không một nếp nhăn, và còn biểu cảm bình tĩnh cùng đôi mắt che giấu cảm xúc khiến người khác phải nể phục.

Lý Duật có nhiều mặt rất giống Phiêu Nguyệt

Vậy nên hắn hoàn toàn chắc chắn rằng Lý Duật chính là người chuộng sự hoàn hảo đến ám ảnh.

Bản thân Phiêu Nguyệt cũng là người như thế nên hắn biết rõ làm thế nào để hủy hoại kẻ ấy.

Hồng Lệ Tuyết bất giác tỏ vẻ kinh hãi. Đột nhiên nàng cảm thấy thương hại cho Lý Duật vốn đã thành kẻ địch với nàng từ lâu.

“Sao hắn lại coi huynh như kẻ thù thế?”

“Biết đâu ta cũng xem hắn là kẻ thù thì sao. Nhưng dù kẻ thù là người nào thì ta cũng tự tin có thể loại bỏ hắn.”

Lý Duật là người đã lợi dụng Tuyết Dao Trang và Nhữ Nam để lay chuyển thiên hạ.

Thực lực của hắn chính là xuất sắc như thế.

Thực tế, mọi việc đều đang diễn ra vô cùng suôn sẻ cho đến khi Phiêu Nguyệt đặt chân vào Nhữ Nam. Lúc này mọi kế hoạch mà hắn vạch ra đều đổ vỡ sạch sẽ.

Bây giờ chỉ là một chút sai lệch, nhưng càng để lâu dài, vết nứt sẽ càng lớn dần hơn, cuối cùng kế hoạch của Lý Duật dày công xây dựng sẽ đổ sông đổ bể.

Hồng Lệ Tuyết khẽ lắc đầu.

“Phù! Huynh hợp làm một quân sư hơn là thích khách đấy. Không, có khi bản chất thật của huynh là một vị quân sư đội lốt thích khách cũng không chừng....”

Ai mà dám nghĩ tới chứ?

Phía sau gương mặt tuấn mỹ kia lại là một cái đầu vô cùng xuất chúng.

Bách Quỷ Liên vốn là một lưỡi kiếm mà bất kỳ ai cũng có thể sử dụng.

Chỉ cần trả một cái giá hợp lý, họ đã sở hữu cho mình một thanh kiếm sắc bén rồi.

Thích khách vốn là sự tồn tại như thế, và Bách Quỷ Liên là tổ chức tập hợp những thích khách ấy. Thế nhưng Phiêu Nguyệt lại khác.

Hắn là thích khách, nhưng cũng không phải là thích khách.

Thật không công bằng khi xếp một kẻ sở hữu tu vi cảnh giới và bộ não hoàn hảo như hắn vào cùng một loại người với nàng.

Hồng Lệ Tuyết không thể tin nàng lại sống cùng một thời với người như hắn.

‘Có khi vì kẻ này mà Bách Quỷ Liên sẽ sụp đổ mất...’

Nàng bất giác run cả người trước dự cảm không lành này.

Nàng mong đây chỉ là tưởng tượng mà thôi, nhưng thật không may, linh cảm nàng có thể sẽ trở thành hiện thực.

Hồng Lệ Tuyết nhìn chằm chằm Phiêu Nguyệt.

Bây giờ hơi men trong người không làm nàng say được nữa.

Tâm trạng nàng lúc này hết như có cơn gió lạnh vừa thổi qua.

Một hồi sau nàng mới lên tiếng.

“Dù sao chúng ta cũng nên có một danh phận mới được.”

“Ý cô là sao?”

“Phu thê thì không hợp với ta lắm, ta càng ghét làm thiếp hơn nữa. Vậy thì làm tình nhân đi. Nhé!”

“....”

“Lẽ nào huynh lại giết tình nhân của mình chỉ vì bất đồng ý kiến và thuộc tổ chức khác ư.”

Hồng Lệ Tuyết vươn bàn tay trắng nõn nà quần quanh cổ Phiêu Nguyệt.

Chẳng biết từ khi nào gương mặt nàng đã đỏ ửng cả lên.

Phiêu Nguyệt cũng ôm ngang hông Hồng Lệ Tuyết rồi nói.

“Biết đâu chừng tối hôm nay ta sẽ giết cô luôn thì sao.”

“Cũng không tồi đấy.”

Hồng Lệ Tuyết cười tươi rói.

Tuyết Quang Hồ liếc nhìn xung quanh.

Một đêm tối tịch mịch không ánh trăng chiếu rọi. Thế nhưng, gương mặt của đám võ giả đi sau hắn vẫn hiện lên rõ ràng.

Đây chính là Mật Ảnh Đoàn do hắn dẫn dắt.

Ban đầu quy mô của Mật Ảnh Đoàn không lớn lắm. Cùng lắm chỉ là một tổ chức tập hợp thân cận của Tuyết Quang Hồ mà thôi. Quy mô của Mật Ảnh Đoàn được mở rộng chính nhờ vào cuộc chiến giữa Chân Gia và Tuyết Dao Trang trở nên ngày càng gay gắt hơn.

Tuyết Quang Hồ đã chọn ra không ít võ giả trẻ tuổi, nhiệt huyết trong số những người đến gia nhập Tuyết Dao Trang. Kết quả là Mật Ảnh Đoàn đã xây dựng được sức mạnh vững chắc nhất tại Tuyết Dao Trang. Trải qua vài trận kịch chiến, Mật Ảnh Đoàn đã trở thành một đội quân tinh nhuệ, và sự tự tin của Tuyết Quang Hồ đã lên tận trời xanh.

Trong thời gian qua, đã có khoảng 20 võ giả của Chân Gia chết dưới tay Tuyết Quang Hồ.

Bọn họ đều là những người khó đối phó.

Trải qua nhiều trận kịch chiến, Tuyết Quang Hồ càng mạnh mẽ hơn.

Hắn đã có trong tay biệt hiệu Địa Ngục Huyết Phủ và nhiều người trở nên kinh sợ hắn.

Tuyết Quang Hồ rất hài lòng với biệt hiệu này.

Tuyết Giang Diễm, phụ thân hắn đã ra lệnh buộc hắn phải tiết chế hoạt động bên ngoài trong một thời gian.

Bởi lẽ nói sao thì việc Thiếu Lâm Tự can thiệp vào cũng khiến ông cảm thấy áp lực nặng nề.

Có tin đồn Thiếu Lâm Tự đã cử những võ tăng mới đến. Muốn đi từ Tung Sơn đến Nhữ Nam cũng phải mất vài ngày, nhưng

chỉ bấy nhiêu cũng đủ khiến Tuyết Giang Diễn cảm thấy uy áp.

Chính vì thế, Tuyết Giang Diễn mới ra lệnh cho Tuyết Quang Hồ theo dõi sát sao tình hình và hạn chế hoạt động trong thời gian tới.

Tuyết Quang Hồ không hiểu ý của phụ thân cho lắm.

Cho dù có là Thiếu Lâm Tự thì cũng không thể ngang nhiên can thiệp vào cuộc chiến giữa hai môn phái mà không có lý do chính đáng nào.

Họ càng không có bằng chứng chứng minh cái chết của Phô Khánh là do Tuyết Dao Trang gây ra. Nếu như thế, Thiếu Lâm Tự đứng ra phải tạm thời nhẫn nhịn.

‘Bây giờ chính là cơ hội. Trước khi Thiếu Lâm Tự can thiệp vào, ta phải nắm bắt thời cơ giành chiến thắng trước Chân Gia.’

Người khác mà nhìn vào thân hình vạm vỡ của Tuyết Quang Hồ đều sẽ nghĩ đầu óc hẳn chậm chạp. Thế nhưng, Mật Ảnh Đoàn biết rõ đây là một đánh giá sai lầm.

Tuyết Quang Hồ là kẻ có tâm vóc như con gấu lớn nhưng lại sở hữu khối óc của một con cáo già.

Tuyết Quang Hồ nghĩ rằng đây chính là cơ hội tốt để hành động.

Không một ai có thể đoán được Tuyết Dao Trang sẽ ra tay lúc này. Vậy nên, hiện giờ hẳn phải hành động và khiến cho Chân Gia chịu tổn thất nặng nề. Đó là nguyên nhân vì sao hẳn lại dẫn dắt Mật Ảnh Đoàn tiến về phía Chân Gia.

Chân Gia đã xây dựng mạng lưới canh phòng vô cùng vững chắc. Thế nhưng, pháo đài có kiên cố đến mấy cũng tồn tại lỗ hổng mà thôi.

Đương nhiên cả Chân Gia cũng thế.

Thông qua nhiều trận kịch chiến, Tuyết Quang Hồ đã tìm thấy một lỗ hổng trong mạng lưới canh phòng của Chân Gia.

Đó chính là con đường mà Mật Ảnh Đoàn đang tiến vào.

Tồm! Tồm!

Mỗi lần Mật Ảnh Đoàn bước đi, tiếng nước lại vang lên.

Họ đang di chuyển dọc theo dòng suối nông chỉ đến mắt cá chân.

Vào mùa hè, con suối dâng lên đến tận ngực, nhưng bây giờ nước đã rút xuống chỉ đủ làm ướt bàn chân.

Nếu đi dọc theo bờ suối thì có thể dễ dàng tiếp cận Chân Gia.

Nếu đây là con suối bình thường thì binh lực đã đến canh phòng chặt chẽ. Thế nhưng vấn đề là con suối lại bốc lên một cỗ mùi hôi thối từ chất thải không sao chịu nổi. Vậy nên ít có binh lính nào đến đây canh phòng.

Mùi hôi mỗi lúc một nặng hơn.

Điều này chứng tỏ họ đã đến gần Chân Gia.

Tuyết Quang Hồ nhìn lại Mật Ảnh Đoàn rồi ra tín hiệu. Sau đó, Mật Ảnh Đoàn đồng loạt gặt đầu rồi vào tư thế sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Mặc dù Mật Ảnh Đoàn được đánh giá là mạnh, nhưng chúng không thể cứ thế mà hạ binh lực của Chân Gia. Thế nhưng, nếu đột kích thì chắc chắn sẽ gây ra tổn thất lớn.

Một cuộc tấn công bất ngờ.

Đó chính là trọng tâm trong kế hoạch mà Tuyết Quang Hồ đã lập ra.

Lý do Tuyết Quang Hồ lên kế hoạch như thế là vì hắn có đồng minh bên trong Chân Gia.

Bọn họ là một trong số võ giả được Chân Gia chấp nhận cho gia nhập vào trận chiến với Tuyết Dao Trang.

Họ sẽ loại bỏ những võ giả canh phòng ở suối và chờ đợi Mật Ảnh Đoàn. Nếu cùng tham gia chiến đấu, chắc chắn phe Tuyết Quang Hồ sẽ có cơ hội thắng cao hơn.

‘Nếu không có nguy hiểm thì sẽ không có vinh quang.’

Tuyết Quang Hồ liền tiến về phía trước. Lúc đi đến nơi võ giả Chân Gia đang canh phòng, hắn bắt giác nhăn mũi.

Bởi vì hắn vừa ngửi thấy mùi máu tanh. Tuyết Quang Hồ liền mỉm cười.

Có lẽ đồng minh đã làm đúng vai trò của mình rồi.

“Đi thôi!”

Hắn hướng về phía các thành viên của Mật Ảnh Đoàn rồi hét lên.

Phải đánh nhanh thắng nhanh.

Lúc hắn và Mật Ảnh Đoàn đang tăng tốc thì...

Xoẹt!

Đột nhiên luồng kiếm khí sắc bén lao đến từ trong bóng tối.

Rầm!

“Là tên khốn nào thế?”

Tuyết Quang Hồ vung chiếc rìu đánh bật kiếm khí rồi hét lên.

Đột nhiên lúc này, một nam nhân trẻ bước ra từ trong bóng tối.

“Hèn chi ta cảm nhận được động thái lạ, ra là thế này.”

Nam nhân đang lăm bằm kia chính là Nam Cung Việt.

Nam Cung Việt đang tản bộ trong đêm thì cảm nhận được có gì đó kỳ lạ.

Đó chính là hành động của những kẻ hợp tác với Tuyết Quang Hồ.

Hắn liền đuổi theo họ đến đây, sau đó thì phát hiện ra Tuyết Quang Hồ và Mật Ảnh Đoàn.

Mùi máu tanh mà Tuyết Quang Hồ ngửi thấy khi nãy chính là mùi máu từ đám đồng minh của hắn.

Nam Cung Việt đã lấy mạng bọn họ.

Tuyết Quang Hồ mở to mắt nhìn Nam Cung Việt.

“Nam Cung Việt! Ngươi dám cản trở việc của ta sao?”

“Từ ‘dám’ không hợp với ngươi đâu.”

“Hừ!”

Trên mu bàn tay cầm rìu của Tuyết Quang Hồ đã nổi cả gân xanh.

Nam Cung Việt là một đối thủ khá nặng ký. Nhưng hắn không thể rút lui mà không có bất kỳ thu hoạch nào.

Tuyết Quang Hồ liền hét lên.

“Một mình ngươi không đảm đương nổi bọn ta đâu.”

“Ai nói là chỉ có một mình ta?”

Lúc này, một nhóm võ giả trẻ bất ngờ xuất hiện phía sau Nam Cung Việt.

Đứng đầu là Ngô Châu Khang.

Hôm nay Ngô Châu Khang đã cầm kiếm thay vì cầm bình rượu.

Vì đau buồn trước cái chết của Chân Kiếm Vũ mà hắn lúc nào cũng người đầy hơi men, thế nhưng bây giờ tinh thần hắn lại vô cùng tỉnh táo. Không hiểu sao hôm nay hắn không thấy thèm rượu nữa.

Thay vào đó ánh mắt hắn hiện giờ đã giăng đầy sát khí.

“Ngươi đừng nghĩ đến việc có thể trốn thoát khỏi đây.”

“Tấn công kẻ nào dám nói câu đó cho ta!”

Tuyết Quang Hồ cầm rìu chỉ về trước mà hét lên.

“Ô ô ô !”

“Chết đi!”

Mật Ảnh Đoàn liền xông về phía trước.

Ngô Châu Khang và nhóm võ giả trẻ liền dùng toàn lực giáp lá cà với bọn chúng. Trong lúc này, Nam Cung Việt mới rút kiếm xông về phía Tuyết Quang Hồ.

Trong đêm tối không trăng không sao, chỉ có kiếm khí phát ra ánh sáng vô cùng rực rỡ.

Cảm giác lúc này không ổn chút nào, nhưng Tuyết Quang Hồ vẫn cố gắng gượng cười.

“Thủ Thiên Hội thì có gì hay chứ? Hôm nay ta sẽ cho ngươi thấy Bát Hoang Dao Phủ Thuật cũng không phải dạng vừa đâu.”

Hắn ta liền dốc toàn lực vung rìu về phía Nam Cung Việt.

Nam Cung Việt cũng vung kiếm lên phản đòn rồi lăm bắm.
“Kiếm Vũ! Huynh có đang nhìn thấy không? Đây là lễ trấn
hồn dành cho huynh đây.”

275

Phiêu Nguyệt mở mắt ra khi bị ánh nắng chiếu thẳng vào mặt.
Trên chiếc giường bừa bộn như thể để chứng minh cho sự
nóng bỏng của đêm qua giờ đây chỉ còn lại một mình Phiêu
Nguyệt.

Hồng Lệ Tuyết đã lặng lẽ rời khỏi quán trọ từ sáng sớm.

Bọn họ đã trải qua khoảng thời gian nóng bỏng bên nhau
nhưng không hề nói ra những lời dẫu yêu ngượng ngịu.

Cả hai đều thêm khát cơ thể của nhau nhưng họ chưa bao giờ
là thối căng thẳng dù chỉ là trong một khoảnh khắc.

Cũng đành thôi.

Bọn họ sinh ra vốn đã là những người không thể tin tưởng
người khác một cách quá dễ dàng.

Vì bọn họ luôn trong tâm thế nghi ngờ, nên dẫu có đang đắm
chìm vào dục vọng thì họ vẫn giữ vững lý trí của mình.

Cũng chính vì thế mà dù đã trải qua một đêm nóng bỏng
nhưng cơ thể của hấn vô cùng nặng nề.

Phiêu Nguyệt đứng dậy khỏi giường và khoác y phục lên
người.

Hấn đeo thắt lưng da có chứa U Linh Chủ vào hông rồi bước
xuống lầu một. Nhưng bầu không khí của quán trọ lúc này thật
bất thường.²

“Chuyện đó là thật sao?”

“Aishh! Đã nói là thật kia mà. Ta phải nói thêm bao nhiêu lần
nữa đây?”

“Thì chuyện đó khó tin mà.”

“Cũng đúng, lúc đầu ta cũng thế. Ta cứ tưởng nó là tin đồn nhằm không đấy.”

“Mọi chuyện rồi sẽ thế nào đây? Tuyết Dao Trang chắc chắn sẽ không để yên đâu.”

“Chắc chắn sẽ quyết sống chết một trận thôi. Mất đi người thừa kế của nhất mà lại.”

“Ta cũng nghĩ thế. Ai có mà ngờ Tuyết công tử lại chết thảm như vậy chứ...”

Phiêu Nguyệt nhú mày.

Đám người kia đang bàn tán về cái chết của người nối dõi của Tuyết Dao Trang Tuyết Quang Hồ.

Gương mặt của Phiêu Nguyệt đanh lại, hắn tiếp tục lắng nghe đám người kia buôn chuyện.

“Thủ Thiên Hội cũng hay thật. Sao lại để tam công tử giết Tuyết công tử như thế kia.”¹

“Chẳng phải Thủ Thiên Hội là một trong tam bá sao? Tuyết Dao Trang dù là thế lực có tiếng ở Hà Nam nhưng nếu so với Thủ Thiên Hội thì cũng chỉ là Điều Túc Chi Huyết mà thôi.”

“Cũng vì chuyện này mà mọi chuyện trở nên phức tạp thêm nữa rồi. Ta thực sự không thể đoán ra chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo đây.”

“Còn phải noi' sao? Mất đi người nối dõi duy nhất thế kia, chắc chắn Tuyết Dao Trang sẽ không để yên rồi.”

“Không chừng giờ mà loanh quanh ở ngoài đường thì sẽ chết vì bị đao kiếm đâm trúng cũng nên.”

“Vậy nên nhớ cẩn thận, Đừng làm điều gì dễ bị gây hiểu lầm.”

“Huynh cũng thế.”

Gương mặt của đám người ở đó tràn đầy lo lắng.

Chân Gia và Tuyết Dao Trang đã cẩn thận hết mức để không gây thiệt hại cho thường dân. Nhưng nếu mọi chuyện đã thành ra như này thì tương lai ra sao, không một ai dám tưởng tượng.

Sự tức giận của một người cha, một người mẹ khi mất đi con cái là không thể diễn tả được. Hơn nữa, người cha mất đi con

ấy lại chính là Tuyết Dao Trang Chủ Tuyết Giang Diễn.

Không một ai biết được Tuyết Giang Diễn sẽ làm gì.

‘Nam Cung Việt giết Tuyết Quang Hồ sao?’

Phiêu Nguyệt gõ ngón tay lên mặt bàn rồi chím đấm vào trong suy nghĩ.

Việc Tuyết Quang Hồ mất mạng trong tay của Nam Cung Việt hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hắn.

Chuyện Nam Cung Việt đánh bại Tuyết Quang Hồ không có gì là lạ.

Mặc dù Tuyết Quang Hồ được biết đến là Địa Ngục Huyết Phủ nhưng cái tên ấy cũng chỉ nằm trong phạm vi thành Hải Nam.

Biệt danh ấy chẳng là gì so với người có tiếng tăm trong giang hồ là Nam Cung Việt cả,

Đó là một kết quả hiển nhiên nhưng hậu họa để lại là không tưởng.

Phiêu Nguyệt cảm thấy cứ ngồi suy mãi như thế này thì cũng không thể tìm thấy câu trả lời.

Hắn phải thu thập được càng nhiều thông tin càng tốt.

Và thế là Phiêu Nguyệt rời khỏi quán trọ.⁸

Tuyết Giang Diễn trở mắt ra nhìn người con trai giờ đây chỉ còn là một cái xác.

Tuyết Quang Hồ là một người lúc nào cũng mạnh mẽ.

Tuy tính cách của hắn có chút vội vàng, hay nói ra những câu nặng nề khi quá nóng giận nhưng đối với Tuyết Giang Diễn, Tuyết Quang Hồ là một người con đáng tin cậy và có thể dựa dẫm vào.

Y quay trở lại Nhữ Nam cũng là vì muốn lấy lại được cội nguồn Thiên Trung Sơn cho con trai của mình. Đó là lý do y lại từ bỏ cuộc sống ổn định và chọn cách đấu tranh để rồi y phải mất đi người kế thừa duy nhất của mình.

Tất nhiên, y vẫn còn rất nhiều người để nói dối chẳng hạn như con của con của thê thiếp hoặc cháu của y nhưng những đứa trẻ ấy không lọt vào được mắt xanh của y.

Dẫu ai có nói gì thì người duy nhất có thể nói dối y là Tuyết Quang Hồ.

“Quang... Hồ!”

Y run rẩy gọi tên của con trai mình, nhưng Tuyết Quang Hồ không hề đáp lại tiếng gọi của y.

Tuyết Giang Diễm đứng dậy khỏi ghế và đến lại gần Tuyết Quang Hồ.

Tuyết Quang Hồ đang nằm trên một cái cang được đặt trên sàn.

Toàn thân hắn đều là những vết thương nặng, đặc biệt là vết thương chí mạng ở trên cổ.

Cái cổ to như khúc gỗ ấy đã bị chém gần một nửa. Nó lung lẳng như thể sẽ rơi ra khỏi cơ thể bất cứ lúc nào.

“Hức!”

Tuyết Giang Diễm nước mắt chảy dài ôm lấy đầu của con trai mình.

Tuyết Giang Diễm tuy được gọi là một người máu lạnh nhưng y cũng không khác gì người thường trước cái chết của con trai mình.

Những võ giả Tuyết Dao Trang nhìn vào Tuyết Giang Diễm với ánh mắt nao nê.

Tuyết Quang Hồ đã tự ý dẫn Mật Ảnh Đoàn ra ngoài và trở thành một xác chết lạnh lẽo khi quay về đây,

Theo lời của những người còn sống sót thì Tuyết Quang Hồ đã đối đầu với Nam Cung Việt khoảng 300 chiêu.

Tuyết Quang Hồ thi triển toàn lực Bát Hoang Đại Phủ Thuật, còn Nam Cung Việt đáp chiêu bằng kiếm pháp bí truyền của Thủ Thiên Hội.

Lúc đầu, Tuyết Quang Hồ có vẻ như có chút lợi thế, nhưng được một lúc sau, Nam Cung Việt đã có phần nhỉnh hơn.

Nam Cung Việt cũng bị thương không ít nhưng y tuyệt nhiên không lùi bước và tiếp tục dồn ép Tuyết Quang Hồ. Kết quả là Nam Cung Việt đã giành được chiến thắng.

Những võ giả do Ngô Châu Khang lãnh đạo đã giành được chiến thắng vang dội trước Mật Ảnh Đoàn, Những võ giả còn sống sót trong Mật Ảnh Đoàn chỉ thu dọn mỗi thi thể của Tuyết Quang Hồ và quay trở về.

Ai cũng không thể thốt nên lời trước thất bại thảm hại.

Bọn họ đã từng nhiều lần lao vào kịch chiến phân thắng bại cùng với Chân Gia. Bọn họ có lúc chiến thắng, nhưng cũng có lúc thất bại, nhưng chưa có lần thất bại nào chí mạng như lần thất bại này.

Bởi bọn họ không đơn thuần chỉ bị thất bại.

Mặc dù có rất nhiều người sợ Tuyết Quang Hồ vì tính cách nóng nảy của hắn nhưng dù sao, hắn vẫn là đi trước lãnh đạo trong cuộc chiến đối đầu với Chân Gia. Vậy nên những võ giả không ngừng cảm thấy nhục chí khi Tuyết Quang Hồ thiệt mạng.¹

Từ thất bại cứ lớn vồn trong đầu của bọn họ.

Nhuệ khí của bọn họ đã rơi xuống vực thẳm.

“Phù!”

Phải một lúc lâu sau, Tuyết Giang Diễn mới điều chỉnh được cảm xúc của mình.

Phản y phục phía trước của y đã bị máu của Tuyết Quang Hồ nhuộm đỏ. Nhưng y hoàn toàn không quan tâm đến những vết máu dính trên y phục của mình.

Đôi mắt của Tuyết Giang Diễn trở nên lạnh như băng.

Sự tức giận tột độ đôi khi khiến cho lý trí của một người sắc bén hơn bao giờ hết.

Tuyết Giang Diễn lúc này cũng vậy.

Y ra lệnh cho thuộc hạ của mình.

“Lau sạch sẽ cơ thể của Quang Hồ rồi đưa nó vào Đại Tổ Điện. Chúng ta sẽ tổ chức tang lễ sau khi lật đổ được Chân

Gia.”

“Rõ!”

Những thuộc hạ đáp lời rồi bắt đầu xử lý thi thể của Tuyết Quang Hồ.

Tuyết Giang Diễn bỏ lại bọn họ phía sau rồi quay về phòng của mình. Theo sau y là Lý Duật cùng với những nhân vật chủ chốt khác.

“Tổng quản theo ta vào trong, những người khác ở bên ngoài chờ ta.”

“Rõ!”

Những thủ lĩnh đáp lời rồi đứng đợi ở bên ngoài, chỉ có mỗi Lý Duật là theo Tuyết Giang Diễn vào phòng của y.

Khi chỉ còn lại hai người, Tuyết Giang Diễn hần học nhìn vào Lý Duật.

“Tại sao ngươi lại để Quang Hồ đến đó một mình?”

“Chuyện đó là do thiếu gia tự quyết định. Khi thuộc hạ biết tin thì thiếu gia cũng đã rời khỏi Tuyết Dao Trang rồi.”

Lý Duật trả lời không một chút do dự.

“Ta rất tin tưởng vào ngươi.”

“Thuộc hạ biết.”

“Vậy nên ta mới trở về Nhữ Nam như những gì ngươi muốn. Mặc dù trên thực tế ta không nhất thiết phải quay lại đây làm gì.”

“Vâng.”

“Ta đã giao toàn quyền cho ngươi.”

“Vâng.”

“Nhưng kết quả thì sao? Ta hỏi ngươi kết quả là như thế nào hả?”

Rầm!

Tuyết Giang Diễn đập tay xuống bàn.

Chiếc bàn dày làm bằng gỗ tử đàn gãy ra và đổ ụp xuống sàn.

Cuồng phong như thể đang nổi lên trong căn phòng.

Cuồng phong ấy chính là do Tuyết Giang Diễn phát ra.

Sự phản nộ của y đang hướng về Lý Duật. Một người bình thường chắc chắn sẽ cảm thấy sợ hãi và không thể đứng vững được nhưng Lý Duật lại nhìn chằm chằm vào Tuyết Giang Diễn mà không hề chớp mắt lấy một cái.

Lý Duật chắc chắn sẽ không dám dùng thái độ như vậy nếu giữa bọn họ chỉ là mối quan hệ chủ tớ bình thường.

Tuyết Giang Diễn cố hạ hỏa và nói.

“Người tự gây ra thì người tự xử lý đi.”

“Vâng.”

“Người sẽ phải trả giá cho cái chết của con trai ta. Bằng không, ta sẽ không bao giờ tha thứ cho người. Người hiểu chưa?”

“Vâng!”

“Ta không quan tâm sẽ có bao nhiêu người chết. Tất cả dân thường ở Nhữ Nam đều chết ta cũng không bận tâm. Giang hồ có chỉ trích ta cũng không sao. Người hiểu ý ta chứ?”

“Vâng!”

“Ta sẽ quan sát người đây. Giờ thì lui đi.”

“Thuộc hạ tuyệt đối sẽ không bao giờ khiến Trang chủ thất vọng. Vậy thuộc hạ xin phép...”

Lý Duật cúi chào Tuyết Giang Diễn rồi rời khỏi phòng.

Ngay khi bước ra khỏi phòng, nét mặt của Lý Duật ngay lập tức thay đổi.

“Tên ngốc...”

Đó chính là lời chửi rủa dành cho người đã tự ý dẫn Mật Ảnh Đoàn ra ngoài là Tuyết Quang Hồ.

Nếu Lý Duật biết trước hắn sẽ làm như vậy, y chắc chắn sẽ ngăn hắn lại.

Kết cục của một kẻ háo danh là cái chết.

Tinh thần của Tuyết Dao Trang sụp đổ, ai ai cũng cảm nhận được sự thất bại đang cận kề.

Lý Duật biết rõ rằng không thể vực dậy tinh thần đã sa sút bằng những phương pháp thông thường được.

Nếu cứ bỏ mặc mọi chuyện như thế này, Tuyết Dao Trang chắc chắn sẽ rơi vào hỗn loạn.

Y cần phải lập ra một kế sách nào đó.

Lý Duật quay trở về căn phòng của mình.

“Đạo Kính!”

“Vâng!”

Bạch Đạo Kính xuất hiện không một chút tiếng động như mọi khi. Nhưng gương mặt của hắn lúc này trông khá nghiêm trọng.

Bạch Đạo Kính rất hiếm khi biểu hiện ra như vậy trước mặt của Lý Duật. Vậy nên Lý Duật đã linh cảm được có chuyện gì bất thường.

“Có chuyện gì xảy ra rồi sao?”

“Thuộc hạ đã nhận được liên lạc từ Quỷ Vũ Đội ạ.”

“Bọn họ rời đi chưa được bao lâu mà?”

“Mộc đội chủ đã qua đời rồi ạ.”

“Người nói sao?”

Lý Duật nghĩ mình đã nghe nhầm vì chuyện này quả thực quá vô lý.

“Bọn họ đã bị tấn công ở căn cứ tạm thời ngay sau khi rời khỏi Nhữ Nam ạ. Có rất nhiều người chết và bị thương, bao gồm cả Mộc đội chủ ạ.”

“Rốt cuộc là tên khốn nào.”

“P... Phiêu Nguyệt ạ.”

“Lại là hắn nữa sao? Ta thực sự chán ghét hắn rồi đấy.”

Lý Duật tặc lưỡi.

Thiệt hại của một mình Phiêu Nguyệt gây ra còn lớn hơn cả thiệt hại khi chiến đấu với Chân Gia.

Phiêu Nguyệt giống như một con muỗi vậy.

Hắn ta liên tục bay xung quanh và làm phiền y.

Nhưng sự phiền nhiễu của một con muỗi không thể nào so sánh với những gì mà Phiêu Nguyệt đã gây ra cả. Vì vậy nên y lại càng đau đầu hơn.

“Trong trường hợp xấu nhất, Quý Vũ Đội buộc phải hộ tống quân chủ thoát khỏi đây ạ.”

“Sẽ không có chuyện đó xảy ra đâu.”

“Nhưng ngài cũng biết mà, nếu Quý Vũ Đội muốn thì ta cũng không thể làm gì được.”

Bạch Đạo Kính nhìn vào Lý Duật với ánh mắt đầy lo lắng.

Không phải vì Quý Vũ Đội trên cơ Lý Duật. Nhưng trong một số trường hợp đặc biệt, Quý Vũ Đội có quyền can thiệp mà không cần sự cho phép của Lý Duật.

Một trong số trường hợp đặc biệt ấy chính là an nguy của Lý Duật.

Nếu bọn họ thấy Lý Duật đang gặp phải nguy hiểm thì họ sẽ can thiệp dù cho không được phép.

Lý Duật cắn chặt môi.

Tuy Quý Vũ Đội đơn giản chỉ làm theo mệnh lệnh nhưng nếu bọn họ can thiệp, uy thế của Lý Duật sẽ bị mất đi.

Sở dĩ Lý Duật có thể đi một mình như thế này là vì y chưa từng gặp phải thất bại trước đây.

Một thất bại giống như một vết nhơ chí mạng trong cuộc đời của y vậy.

Khi đó, quyền tác chiến độc lập của y sẽ không được đảm bảo như trước nữa.

Vậy nên y nhất định phải ngăn bọn họ lại trước khi trường hợp xấu nhất xảy ra.

“Gọi Vạn Nhân Sát đến đây.”

“Sao ạ? Nhưng mà...”

“Chúng ta phải lật ngược tình thế trong một đòn. Với tình hình hiện tại thì không thể đảo ngược tình thế bằng cách thông thường được.”

“Nhưng chúng ta không thể kiểm soát được ngài ấy. Chỉ cần xảy ra sơ suất thì mọi chuyện có thể trở nên tồi tệ hơn đây ạ.”

“Đó là lý do tại sao ta bảo người gọi ông ta tới.”

“Ý ngài là...?”

“Chuyện này đã kéo cả Thiếu Lâm vào rồi, có thêm Vạn Nhân Sát thì có sao. Biết đâu lại là chuyện tốt không chừng.”

Lý Duật chưa bao giờ bị cơn giận lấn át.

Y bình tĩnh nắm bắt tình hình hiện tại.

Tất cả những gì y cần bây giờ là một con chó điên sẵn sàng cắn tất cả mọi người.

Vạn Nhân Sát.

Một kẻ không có danh tính, cũng không có tên.

Nhưng ai ai cũng sợ hắn.

Bởi hắn là một trong Bát Tinh Tọa.

Một ma nhân giết nhiều người đến mức được gọi là Vạn Nhân Sát.

Trong trường hợp bình thường, Vạn Nhân Sát tuyệt đối sẽ không hành động. Nhưng Vạn Nhân Sát đã nợ Lý Duật rất nhiều nên chắc chắn y sẽ làm theo lời của Lý Duật.

Có thể nói, quân cờ mạnh nhất trong tay Lý Duật chính là Vạn Nhân Sát.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 276

Phiêu Nguyệt mở cửa lầu xanh rồi bước vào trong.

Mọi ánh mắt lúc này đều hướng về phía hắn.

Đặc biệt, các kỹ nữ đều nhìn hắn bằng ánh mắt sáng lấp lánh. Trước khi họ kịp ra mời chào, tổng quản của lầu xanh đã chạy ra đón tiếp Phiêu Nguyệt.

“Xin mời Đại hiệp ạ.”

Tổng quản của lầu xanh là Phó phân đà tạm thời của Hạ Ô Môn.

“Còn Hồng Hữu Tân?”

“Đội chủ đang tiếp khách ở bên trong ạ.”

“Khách ư?”

“Vâng! Là một vị khách bất ngờ...”

Tổng quản đột nhiên im bất tịa hồ đang bồi rồi.

Phiêu Nguyệt cũng không hỏi thêm gì nữa.

Hắn chỉ bắt tay với Hạ Ô Môn vì lợi ích chứ không phải mối quan hệ thân thiết gì cho cam.

Vậy nên đôi bên phải giữ giới hạn ở mức độ nào đó.

Phiêu Nguyệt đứng ngoài cửa chờ người khách kia ra ngoài.

Tổng quản lúc này mới thì thầm với hắn.

“Có vẻ họ sẽ nói chuyện khá lâu, tiểu nhân nghĩ đại hiệp nên chờ trong phòng thay vì cứ đứng ngoài này đây ạ. Tiểu nhân sẽ gọi Tiểu Ngọc vào với Đại hiệp.”

“Được rồi!”

“Hình như Tiểu Ngọc đang chờ Đại hiệp đấy. Nếu được thì...”

Chính lúc này.

Két!

Chiếc bản lề gị sét vang lên, cánh cửa phòng của Hồng Hữu Tân liền bật mở. Liền sau đó, một nam tử đi ra ngoài.

Đó là một công tử tuần tú trông rất nhã nhặn.

Mặc dù không tuấn mỹ như Phiêu Nguyệt, nhưng ngoại hình của hắn ta cũng vô cùng thu hút.

Hồng Hữu Tân đi theo sau nam tử để tiễn hắn ra cửa. Lúc này, nam tử mới quay đầu lại nhìn Phiêu Nguyệt.

Đôi mắt ôn hòa của hắn đột nhiên trở nên sắc bén hơn.

“Vô tình lại gặp được ở đây. À không, vì ta đến đây nên mới gặp nhau nhỉ?”

Nam tử cứ lẩm bẩm những câu không ai hiểu được.

Vẻ mặt của Hồng Hữu Tân ở phía sau đã cứng đờ đi.

Roẹt!

Đột nhiên nam tử rút thành kiếm ra tấn công Phiêu Nguyệt.

Hồng Hữu Tân và cả tổng quản đi theo Phiêu Nguyệt đều không thể ngăn cản hắn ta.

Nam tử thân tốc rút ngắn khoảng cách với Phiêu Nguyệt, sau đó hắn nhắm vào yết hầu Phiêu Nguyệt một đường lao tới.

“Á!”

Đám kỹ nữ nhìn thấy cảnh tượng đó liền hét lên thất thanh.

Trong mắt đám nữ nhân, thanh kiếm của nam tử giống như vừa xuyên qua đầu Phiêu Nguyệt. Thế nhưng đó chỉ là ảo giác mà thôi.

Cả người Phiêu Nguyệt trông như vừa bị thanh kiếm xuyên qua đột nhiên dần tản ra hết như nước bốc hơi trong không khí.

“Dư ảnh ư?”

Đôi mắt nam tử càng trở nên sắc bén hơn.

Một cuộc tấn công bất ngờ không hề có dấu hiệu.

Một đòn đánh chớp nhoáng đến mức bất kỳ cao thủ nào cũng khó mà tránh được. Thế nhưng, đối phương lại biến mất trước mặt hắn và chỉ để lại dư ảnh tựa hồ muốn cười nhạo hắn ta vậy.

Phiêu Nguyệt di chuyển cực kỳ thân tốc. Nếu là võ giả bình thường chắc sẽ bối rối trước dư ảnh Phiêu Nguyệt để lại, nhưng gã nam tử lại khác.

Nam tử liền xoay người lại phía sau.

Và hắn đã nhìn thấy Phiêu Nguyệt.

Vút!

Thanh kiếm của nam tử phóng thẳng về phía Phiêu Nguyệt.

Liên kích liên tục phóng ra hết như dòng nước chảy xiết.

Khả năng phán đoán, khả năng tùy cơ ứng biến, cảnh giới võ công, tất cả đều hoàn hảo không có chỗ nào để chê cả.

Rầm!

Thế nhưng, mọi đòn tấn công của hắn đều bị thanh phi đao nhỏ chặn lại. Phiêu Nguyệt đã dùng U Linh Chủy chặn kiếm khí của nam tử.

“Ha!”

Dù kiếm kích liên tục bị chặn, nam tử vẫn không tỏ ra bối rối, hắn tiếp tục tung ra tuyệt chiêu.

“Chà!”

Hồng Hữu Tân bất giác bật ra câu cảm thán.

Hồng Hữu Tân đã gặp vô số võ giả, nhưng đây là lần đầu y nhìn thấy một võ giả có thể thi triển kiếm pháp hào nhoáng như thế.

Trông hết như những giọt nước li ti xuyên qua tảng đá lớn.

Tương tự như thế, không có thứ gì trên thiên hạ có thể hủy hoại được những giọt nước chứa sức mạnh như thế.

Đó chính là kiếm kích mà nam tử đã tung ra.

Mềm mại như nước nhưng lại chứa sức công phá vô cùng khủng khiếp.

Phàm là võ giả bình thường, có thể đã mất mạng trước khi kịp đỡ đến chiêu thứ ba.

Kiểm pháp mà nam tử dùng để tấn công Phiêu Nguyệt khủng khiếp đến mức như thế.

Trái lại, Phiêu Nguyệt không ngừng phóng U Linh Chủy đánh bật đòn tấn công của nam tử.

Hắn đã dùng Hắc Lôi để gia tăng tốc độ của cơ thể.

Tỉ dụ là người thường sẽ tự hỏi rằng tại sao đối phương ra đòn vô lễ như thế, hoặc là trở nên bối rối trước đòn tấn công liên hồi kia.

Thế nhưng Phiêu Nguyệt vốn không phải phàm nhân.

Hắn không biết vì sao nam tử lại tấn công mình, nhưng hắn biết nam tử rõ ràng có thù hằn với hắn.

Việc tấn công với ác ý thế này chỉ có thể xuất phát từ ân oán mà ra. Thật ngu ngốc khi hỏi một người đang ôm hận trong lòng lý do tấn công mình là gì.

Nam tử kia chẳng khác nào Kích Lưu.

Sơ suất một chút thôi cũng có thể bị kéo ra khỏi khe núi mà trôi đến tận hạ lưu của dòng sông.

Lúc đó chỉ cần cắt đứt gân mạch đối phương là được.

Phiêu Nguyệt biết rõ làm thế nào để cắt đứt gân mạch của kẻ địch.

Vút!

Đột nhiên hắn tăng phạm vi hoạt động của U Linh Chủy ra rộng hơn.

Một thanh phi đao cách đó khoảng một trượng thần tốc lao về phía nam tử.

“Khực!”

Lần đầu tiên gã nam tử thoáng có vẻ bối rối.

U Linh Chủy đang tấn công hắn tự lúc nào đã trở về tay Phiêu Nguyệt.

Phải đến lúc này, nam tử mới nhận ra U Linh Chủy được kết nối với một sợi tơ khí khó mà nhìn thấy bằng mắt thường.

Đó chính là Thu Hồn Ti.

Vútt!

Khi Phiêu Nguyệt vung tay lên, U Linh Chủy gắn trên Thu Hồn Ti liền chuyển động như có linh hồn.

Keng!

U Linh Chủy và thanh kiếm của nam tử va chạm với nhau.

Vấn đề chính là không chỉ có một thanh U Linh Chủy.

Thu Hồn Ti điều khiển một lúc đến cả hai U Linh Chủy.

Hai thanh phi đao cắt ngang không khí lao thẳng đến chỗ nam tử.

“Chết tiệt!”

Nam tử đột nhiên cảm thấy hồi hận.

Hắn đã không chần chừ tấn công đối phương chỉ vì quá vui mừng khi phát hiện ra hắn, nhưng cảnh giới võ công của đối phương lại cao thâm hơn hắn nghĩ.

Có vẻ hắn sẽ không thể phá hủy đòn tấn công của U Linh Chủy chỉ trong khoảng thời gian ngắn.

Keng!

Nam tử liên vung mạnh thanh kiếm đánh văng hai thanh phi đao rồi nhanh chóng lùi về sau. Khi Phiêu Nguyệt định tấn công lần nữa, hắn đã bắn mình lên mái lầu xanh.

Nam tử thu kiếm rồi nói.

“Phiêu Nguyệt! Tên ta là Chương Hồ Niên.”

“....”

“Có vẻ như ngươi không biết ta. Nếu nói thế này thì ngươi biết không nhỉ? Ta là ca ca của Chương Vô Diễm đã bị ngươi giết hại.”

“Ra là người của Vũ Kiếm Sơn Trang.”

“Đúng vậy!”

Chương Hồ Niên liền gật đầu.

Hắn ta khoanh tay lại rồi hỏi.

“Thanh Công Bố giờ đang ở đâu?”

“Ngươi đuổi theo thanh kiếm đó đến tận đây ư?”

“Đúng vậy. Chỉ cần đưa cho ta thanh kiếm, ta sẽ tha chết cho ngươi.”

“Thanh Công Bố đó còn quan trọng hơn đệ đệ mình à? Chương Vô Diễm mà biết chắc sẽ buồn lắm đó.”

“Hắn ta không phải là một đệ đệ tốt. Xét ra thì hắn ta giống đối thủ cạnh tranh với ta hơn. Ta vốn không quan tâm đến cái chết của hắn lắm.”

Chương Hồ Niên nở nụ cười nhàn nhạt.

Khác với vẻ ngoài nhã nhặn, hắn ta là một con người vô cùng lạnh lùng.

Hôm nay hắn đến đây là để xác nhận xem Hạ Ô Môn có làm đúng theo ủy thác hay không.

Hắn đã ủy thác cho Hạ Ô Môn tìm Phiêu Nguyệt.

Mới lúc này hắn đã hỏi Hồng Hữu Tân đã tìm thấy Phiêu Nguyệt hay chưa, Hồng Hữu Tân bảo là vẫn chưa tìm thấy. Thế nhưng, hắn lại chạm mặt Phiêu Nguyệt ngay tại đây.

Chương Hồ Niên đã phát hiện ra việc Hồng Hữu Tiên cố tình che giấu tung tích của Phiêu Nguyệt.

Hồng Hữu Tân liền tỏ vẻ khó xử.

Y đã bảo Chương Hồ Niên hãy chờ thêm một thời gian, nhưng chính y cũng không ngờ rằng hai người bọn họ lại chạm mặt nhau thế này.

Y không còn lý do gì để biện minh cả.

Điều này đã khiến cho lòng tin của Chương Hồ Niên đối với Hạ Ô Môn bị lung lay dữ dội. Chương Hồ Niên tỏ ý muốn Hồng Hữu Tân phải chịu trách nhiệm cho mọi chuyện.

“Chỉ cần người giao thanh Công Bố ra, mọi chuyện đã qua ta sẽ xem như chưa có gì. Vậy nên người hãy ngoan ngoãn đưa cho ta thanh kiếm đi. Thanh kiếm đó chỉ cứng cáp chứ không hữu dụng lắm đâu. Người sở hữu nó cũng chẳng được tích sự gì.”

“Người không thấy xấu hổ khi đòi thanh kiếm không thuộc về mình ư?”

“Đồ vật quý giá thì đều có chủ nhân cả.”

Chương Hồ Niên thẳng thắn trả lời, mặt hắn vẫn không hề đổi sắc chút nào. Hồng Hữu Tân và đám kỹ nữ nhìn thấy vẻ mặt hắn liền tặc lưỡi.

‘Ta không nghĩ Đại công tử của Vũ Kiếm Sơn Trang lại trở trên như thế đây.’

‘Đúng là dày mấy lớp mà.’

Gương mặt của những người xung quanh đã đỏ bừng lên, nhưng Chương Hồ Niên vẫn không hề cảm thấy xấu hổ.

Hắn ta thật sự đã nghĩ như thế.

Hắn nói rằng mọi bảo vật đều có chủ nhân, và chủ nhân của thanh Công Bố chính là Vũ Kiếm Sơn Trang.

Phiêu Nguyệt liền giơ hai tay lên nói.

“Như người thấy đây, ta không mang theo thanh kiếm đó.”

“Hừm! Chắc nó nằm trong tay tên tiểu tử đi cùng với người rồi. Người mau nói nó ngoan ngoãn giao thanh kiếm cho ta đi. Một khi các người từ chối, ta và Vũ Kiếm Sơn Trang sẽ đứng về phía Tuyệt Dao Trang đây.”

Khóe miệng Chương Hồ Niên liền nhếch cao lên.

Hắn ta không phải kẻ ngốc.

Hiện tại cuộc chiến giữa Chân Gia và Tuyệt Dao Trang đã hỗn loạn đến mức nào, và mối quan hệ giữa Phiêu Nguyệt và Chân Gia thân thiết ra sao.

Cuộc chiến giữa hai môn phái đang dần trở nên vô cùng tồi tệ đến mức khó mà kiểm soát được.

Nhiều môn phái đã nhúng tay vào chuyện này, đến cả Thiếu Lâm Tự cũng đã ra mặt.

Tình huống này vốn không ai lường trước được thế cục sẽ ra sao, nếu đến cả Vũ Kiếm Sơn Trang cũng tham gia thì thật sự Nhữ Nam sẽ trở thành địa ngục trần gian.

Bất cứ ai cũng không muốn điều này xảy ra.

Hầu hết mọi người đều mong tình hình được giải quyết một cách suôn sẻ nhất có thể.

Chương Hồ Niên quả nhiên cũng nhắm đến điểm đó mà đe dọa Phiêu Nguyệt.

“Nếu người giao thanh kiếm cho ta, ta sẽ rút khỏi Nhữ Nam ngay. Đây chính là đề xuất của ta.”

“Người không rút lui cũng chẳng sao cả.”

“Người tự chuốc họa vào thân mình ư?”

“Chưa kết thúc thì sao biết được chứ.”

“Hừm! Muốn ra vẻ mình là thích khách à? Tóm lại ta cho người một ngày, người hãy suy nghĩ thật kỹ đi. Xem xem thế nào mới là quyết định có lợi cho Chân Gia.”

Chương Hồ Niên liền bán người rời khỏi lầu xanh.

Sau khi hấn ta hoàn toàn biến mất, Hồng Hữu Tân mới tiến đến gần Phiêu Nguyệt.

“Chậc! Đúng là khó xử mà. Có lẽ cả Vũ Kiếm Sơn Trang cũng sắp nhúng tay vào mớ hỗn loạn này rồi.”

“Sẽ không dễ như vậy đâu.”

Nghe Phiêu Nguyệt nói, Hồng Hữu Tân liền tỏ vẻ nghi hoặc.

“Ý ngươi là sao?”

“Hắn ta quá thông minh nên không làm những việc vô ích đâu.”

“Thông minh á?”

“Những kẻ có đầu óc tuyệt không làm gì mà không lên đôi sách cả. Hắn phải cân nhắc rất nhiều lần và chuẩn bị cả biện pháp đối phó rồi mới ra tay. Nếu vội vàng can thiệp vào trận chiến có khi lại khiến mọi chuyện nghiêm trọng hơn.”

“Có chắc không đấy?”

“Mục tiêu của hấn là thanh Công Bố. Hấn buộc phải hành động cẩn thận đến khi có được thanh kiếm ấy.”

“Thanh Công Bố rốt cuộc là cái quái gì thế?”

“Như hấn nói đây, nó chỉ là thanh kiếm hơi cứng cáp một chút thôi.”

“Vậy tại sao hấn lại cần nó đến thế?”

“Giá trị của nó khiến cho bọn họ cảm thấy hứng thú ấy mà.”

“Hừm! Nếu vậy thì có vẻ phụ thân Chương Bình Sơn của hấn rất muốn có được thanh kiếm ấy rồi.”

Hồng Hữu Tân hiểu khá rõ con người của Trang chủ Vũ Kiếm Sơn Trang Chương Bình Sơn.

Phiêu Nguyệt nghĩ rằng Vũ Kiếm Sơn Trang khó mà can thiệp vào cuộc chiến này, nhưng Hồng Hữu Tân vẫn không khỏi lo lắng.

Chỉ cần Vũ Kiếm Sơn Trang nhúng tay vào, cuộc chiến ở Nhữ Nam sẽ thật sự không thể kiểm soát được nữa.

“Phù! Tại sao mọi chuyện lại thành ra như thế chứ.... thật là, nhưng mới sáng ngời đến đây có chuyện gì thế? Vì Tuyết Quang Hồ ư?”

“Tin đồn là thật nhỉ?”

“Đúng vậy! Ta cũng đã xác nhận từ tổng đà rồi. Chính vì chuyện đó mà Tuyết Dao Trang đang đảo lộn cả lên. Bây giờ Tuyết Dao Trang không khác gì một mớ hỗn độn cả. Có người nói rằng Tuyết Trang chủ đang nổi trận lôi đình kia kia.”

“Còn Nam Cung Việt?”

“Hắn ta cũng bị thương không nhẹ đâu.”

“Thế à?”

“Hừ! Nam Cung Việt bảo hắn giao chiến với tư cách cá nhân, nhưng đa số mọi người đều không tin lời hắn. Có lẽ họ nghĩ hắn đại diện cho Thủ Thiên Hội ra mặt đấy.”

Gương mặt Hồng Hữu Tân liền tối sầm đi.

Y cảm nhận được tình thế càng lúc càng loạn hơn.

Thiếu Lâm Tự, Vũ Kiếm Sơn Trang, rồi còn cả Thủ Thiên Hội.

Cuộc chiến giữa Chân Gia và Tuyết Dao Trang hết như cơn lốc cuốn rất nhiều môn phái khác trên giang hồ phải tham gia vào.

Chỉ cần nghĩ đến việc cơn lốc ấy sẽ trở thành một cơn gió tanh mưa máu càn quét cả một vùng cũng đủ khiến cả người nổi một trận gai ốc.

Xoẹt xoẹt!

Thanh gỗ trở nên nhẵn nhụi mỗi lần thanh phi đao lướt qua.

Một nam nhân đang miệt mài tỉa gỗ bên chiếc bàn.

Từng động tác của hắn trông thực thành thục.

Chỉ trong chớp mắt, toàn bộ số gỗ đều trở thành hình dáng mà hắn mong muốn.

Nam nhân đặt phi đao xuống rồi bắt đầu lắp ráp những thanh gỗ đã được đẽo gọt.

Lạch cạch!

Chỉ một lúc sau, một hình nhân nhỏ hiện ra trong tay của nam nhân ấy.

Một hình nhân có tay có chân y hệt con người.

Hình nhân xấu xí được vẽ thêm mắt, mũi và miệng khiến cho người ta gợi lên một cảm giác sợ hãi kỳ lạ.

Nam nhân ấy bắt đầu khắc những hoa văn kỳ lạ trên lưng của hình nhân có kích thước bằng một đứa trẻ.

Xoẹt xoẹt!

Thứ mà nam nhân khắc trên lưng hình nhân ấy chính là một loại bùa.

Những hoa văn phức tạp của nó tạo ra một cảm giác kỳ lạ.

Vẽ bùa lên hình nhân vẫn chưa kết thúc.

Nam nhân kia đổ một chất lỏng màu đỏ đã chuẩn bị sẵn vào tám bùa. Chất lỏng ấy nhanh chóng đông cứng lại ngay sau khi được đổ đầy vào những hoa văn được khắc chìm của lá bùa.

“Hờ hờ!”

Nam nhân cười mãn nguyện.

Nam nhân sở hữu vẻ ngoài gầy gò như bộ xương ấy chính là Hắc Hồ.

Hắc Hồ ngắm nghía hình nhân ở trong tay và hài lòng với sự khéo tay của mình.

Bóp!

Hắc Hồ ném hình nhân vừa mới làm xong vào một góc của căn phòng.

Có khá nhiều hình nhân đang nằm ngổn ngang ở đó.

Tất cả những hình nhân ấy đều do một tay Hắc Hồ tạo ra.

Trên lưng của những hình nhân khác cũng được khắc những lá bùa bên trên.

Loại bùa chú này không phải loại bình thường.

Đó là một loại bùa giúp hắc có thể điều khiển được hình nhân ngay cả khi đang ở xa.

Từ khi còn nhỏ, y đã học được cách vẽ bùa này từ một đạo sĩ.

Đạo sĩ ấy nói mình xuất thân từ Mao Sơn Phái.

Tuy hiện tại, khi nhắc đến đạo sĩ, người ta sẽ thường nhắc đến phái Hoa Sơn và phái Võ Đang nhưng trước đây, đa số các môn phái sẽ dùng phương thuật như Mao Sơn Phái.

Tuy nhiên, những đạo quán dưới dạng võ quán chiếm được ưu thế hơn nên những đạo quán dùng phương thuật như Mao Sơn Phái cũng tự nhiên mà biến mất.

Một vài đạo quán còn gia nhập vào Tân Ma Liên để vượt qua hiện thực bất hợp lý này nên càng khiến ánh mắt của mọi người dành cho phương thuật sư càng trở nên khinh miệt hơn.

Đạo sĩ đã dạy Nhân Hình Thuật cho Hắc Hồ cũng vậy.

Y lúc nào cũng lẩn trốn để né tránh ánh mắt của con người mà cực kỳ sợ sự tồn tại của bản thân bị bại lộ.

Hắc Hồ hoàn toàn không có tài năng trong những phương thuật khác. Nhưng hắc lại sở hữu một tài năng vượt trội về Nhân Hình Thuật.

Hắc hoàn toàn chẳng hiểu nổi những phương thuật khác, nhưng bằng một cách nào đó mà hắc lại tiếp thu rất nhanh những gì được dạy về Nhân Hình Thuật.

Trên thế gian này có một loại người chỉ thiên về việc giỏi duy nhất một thứ nào đó.

Hắc Hồ chính là người sở hữu tài năng như vậy.

Những gì được đạo sĩ của Mao Sơn Phái chỉ dạy về Nhân Hình Thuật được hần tiếp thu rất nhanh.

Vị đạo sĩ đã dạy cho Hắc Hồ về Nhân Hình Thuật đã căn dặn hần phải biết tiết chế trong việc sử dụng nó.

Bởi đây vốn là một thuật pháp quái dị, chỉ cần sơ sẩy một chút, hần có thể trở thành công địch của giang hồ.

Sau đó vị đạo sĩ kia biến mất. Hắc Hồ gặp được một người sư phụ khác và trở thành thích khách. Và rồi, tài năng của hần được công nhận và được gia nhập vào Bách Quỷ Liên.

Sự kết hợp giữa Nhân Hình Thuật và sát pháp giúp cho hần có thể bước vào Thập Huyết Sát - những người mạnh nhất của Bách Quỷ Liên.

Từ trước đến nay, hần chưa bao giờ thất bại.

Không một kẻ nào mà hần nhắm đến có thể sống sót.

Lòng tự tôn của hần về bản thân rất cao nên không một người ủy thác nào dám đối xử tùy tiện với hần ta và hần ta cũng không bao giờ khiến người ủy thác của mình thất vọng.

Nhưng lòng tự tôn ấy giờ đây đã tan thành mây khói.

Lý Duật đối xử với hần chẳng khác gì một kẻ thất bại.

“Người cũng xem thường ta quá rồi.”

Hắc Hồ nghe rồi cười.

Hần ta không phải một người dễ bị ai đó kiểm soát.

Hần ta không thể chấp nhận việc có một ai khác ngoài Bách Quỷ Liên Chủ kiểm soát cuộc đời của hần.

“Khà khà!”

Hắc Hồ cười khà khà rồi đứng dậy.

Hình nhân ngập tràn một góc của căn phòng. Nhưng bấy nhiêu thôi là vẫn chưa đủ.

Hần cần nhiều hình nhân thêm nữa.

Tạo ra một hình nhân không phải là vấn đề gì quá lớn. Chỉ cần có gỗ là được.

Vấn đề là bùa được chạm khắc trên lưng hình nhân.

Hay chính xác hơn là chế thể lỏng màu đỏ được lấp đầy những chữ cái được khắc trên lưng của nó.

Cốt lõi của loại bùa chú này chính là chất lỏng màu đỏ đó.

Hắn cần phải tìm thêm loại chất lỏng đó.

Két!

Hắc Hồ mở cửa rồi bước ra ngoài rồi tiến thẳng đến một nhà kho.

“U um!”

Có một thứ gì đang được treo ngược ở đó.

Đó là một nam nhân đang cố vùng vẫy, trên miệng hắn bị gắn vào một chiếc hàm thiết.

Hắc Hồ tới gần người đang bị treo ngược đó rồi nở ra một nụ cười kỳ quái.

Ngay khi thấy Hắc Hồ đang tới gần mình, trên mặt nam nhân kia tỏ ra đầy vẻ kinh hãi.

“Um! Um!”

Nam nhân bị treo ngược như thể đang cố gắng nói ra một điều gì đó nhưng bất thành vì chiếc hàm thiết đã được gắn chặt nơi miệng của hắn.

Hắc Hồ nhìn vào gương mặt đầy sợ hãi của nam nhân kia rồi lắc đầu.

“Lớn chừng này là đủ rồi. Chắc sẽ hiệu quả lắm đây.”

Nói rồi Hắc Hồ lôi ra thanh phi đao đã đeo gổ ban nãy.

Nỗi sợ hãi của nam nhân kia đạt đến cực độ.

Đôi mắt của hắn nổi lên đầy tia máu, miệng được gắn hàm thiết thì sủi đầy bọt.

Ngay lúc đó, Hắc Hồ cứa thanh phi đao vào cổ của nam nhân đó.

Xoẹt!

Âm thanh sắc bén phát ra, máu từ trên cổ của nam nhân chảy ra không ngừng.

Hắc Hồ lấy ra một cái xô để hứng máu.

Oán niệm có chứa trong máu chính là phương tiện thiết yếu cho hình nhân.

Hắc Hồ nhìn quanh nhà kho trong khi chờ đợi máu chảy đầy xô. Bên trong nhà kho chứa đầy người treo ngược như những quả hồng khô.

Hắc Hồ chậm rãi thưởng thức khung cảnh ảm đạm do chính hắn tạo ra.

“Hờ hờ!”

Phiêu Nguyệt nhìn quanh nhà một lúc.

Phải gọi đây là một túp lều thì đúng hơn là một căn nhà.

Những cây cột cũ nát đang khó khăn chống đỡ cho mái nhà, tường và mái nhà được phủ bằng rơm chỉ đủ để chắn gió.

Túp lều cũ nát đến độ bản thân người khác phải tự hỏi rằng liệu có người sống ở nơi này thật không. Thế nhưng, Phiêu Nguyệt hoàn toàn không quan tâm đến vẻ ngoài của túp lều.

Điều quan trọng là túp lều nằm ở một khu bản dân ở vùng ngoại ô Nhữ Nam, nơi có thể ngăn chặn được ánh nhìn của người khác.

Ở ngoại ô Nhữ Nam có một vùng đầm lầy khá lớn.

Ban đầu, nó là một cái ao khá sạch sẽ. Cho tới khi những người dân nghèo đến sinh sống thì nơi này đã trở thành một đầm lầy hôi thối vì có rất nhiều rác thải chảy vào.

Rác thải liên tục chảy vào nơi này nhưng vì không có chỗ nào để thoát nên mới biến nơi này thành một đầm lầy đầy mùi hôi thối.

Đầm lầy hôi đến độ không một ai dám đến gần. Những người không có chốn dung thân đã tìm đến khu bản dân ở trong đầm lầy này để sinh sống.

Phiêu Nguyệt đã mua túp lều này bằng một lượng bạc.

Chủ nhân của túp lều bỏ chạy mà chẳng buồn nhìn lại sau khi nhận được tiền. Vì hắn sợ rằng Phiêu Nguyệt sẽ bắt hắn trả lại

tiền.

Người khác có thể e ngại với một môi trường như này nhưng Phiêu Nguyệt thì khác.

Sau khi vào Nhữ Nam, Phiêu Nguyệt đã không chuẩn bị nơi ở cho riêng mình.

Bởi hắn không nghĩ rằng hắn sẽ ở lại đây lâu như vậy. Nhưng mọi chuyện lúc này đã thay đổi.

Giáo Thố Tam Quật.

Phiêu Nguyệt tin rằng một con thỏ xảo quyết cần phải đào cho mình ba cái hang.

Thích khách phải trở thành một con thỏ xảo quyết.

Bọn họ phải chuẩn bị một nơi ẩn náu cho mình, một nơi mà những người khác không hề hay biết đến sự tồn tại của nó.

Bọn họ cần một không gian của riêng mình mà không ai có thể tiếp cận. Và nơi này hoàn toàn đáp ứng đủ các điều kiện mà Phiêu Nguyệt đặt ra.

Một nơi khiến cho người khác cảm thấy khó chịu chính là một nơi lý tưởng dành cho thích khách.

Không cần đặt bẫy hay tường cao để làm gì. Chỉ cần làm cho đối phương cảm thấy khó chịu dù chỉ một chút thôi cũng đủ để làm một thứ vũ khí tuyệt hảo cho thích khách rồi.

Buổi sáng hôm nay, Phiêu Nguyệt đã đi xung quanh để quan sát đầm lầy. Và hắn cũng đã xác định được những thứ mà mình cần phải chuẩn bị.

Nếu có Đường Sở Truy, mọi chuyện dường như sẽ trở nên dễ dàng hơn. Nhưng tiếc là lúc này Đường Sở Truy đã ở Thành Đô xa xôi chứ không có ở đây.

Từ giờ, Phiêu Nguyệt phải tự mình chuẩn bị.

Phiêu Nguyệt ra khỏi túp lều. Ngay lúc đó, một mùi hôi thối khủng khiếp xộc vào mũi hắn. Nhưng Phiêu Nguyệt vẫn bước tiếp mà không hề nhíu mày dù chỉ một lần.

Khu bản dân ở đây cũng giống như một mê cung vậy.

Bởi vì những túp lều ở đây đều được tùy tiện dựng nên chứ được xây nên bằng một kế hoạch cụ thể nào cả.

Ngay cả những người ở đây cũng có thể bị lạc đường chứ đừng nói là những người ở ngoài.

Gần đây, số lượng dân nghèo cũng đã tăng lên đột biến.

Điều này là do có rất nhiều người mất đi nhà cửa do cuộc chiến giữa Tuyết Dao Trang và Chân Gia.

Đến cả Hạ Ô Môn cũng đã chú ý đến cuộc chiến ấy nên bọn họ không thể nắm được tình hình của những người dân nghèo nơi đây. Bọn họ thậm chí còn không biết cấu trúc của nơi này là như thế nào.

Cuộc chiến của hai môn phái đang tàn phá cả Nhữ Nam.

Hiện tại vì có nhiều võ giả đến Nhữ Nam nên trông nó vẫn bình thường, nhưng trên thực tế những thường dân đã mất tất cả và di dời vào khu bản dân này.

Đôi mắt của những người mất hết tất cả đều trở nên trống rỗng.

Một đôi mắt không còn ý chí.

Đó chính là tình trạng của những người sống trong khu bản dân lúc này.

Bọn họ chỉ đơn giản là sống vì còn thở chứ họ đã không còn một chút đam mê về cuộc sống vào lúc này nữa.

Thường thì những khu bản dân khác sẽ cảnh giác với những người lạ như Phiêu Nguyệt, thậm chí còn có suy nghĩ chạy đến cướp y phục của hắn như những con ma đói nhưng nơi này thì hoàn toàn không như vậy.

Có lẽ, bọn họ cũng cảm nhận được Phiêu Nguyệt là một người khác với bọn họ.

Phiêu Nguyệt rời khỏi khu bản dân và hướng đến khu phố của công phòng.

Vì có rất nhiều võ giả đến đây nên công phòng ở nơi này lúc nào cũng đông nghịt người tìm đến.

Người thì đến tìm vũ khí mới, người thì đến sửa vũ khí.

Phiêu Nguyệt đi một vòng quanh công phòng và mua một số thứ cần thiết. Nhưng khi đi lượn quanh như vậy, số lượng vật phẩm cầm trong tay hắn cứ tăng không ngừng.

Cũng vì thế mà Phiêu Nguyệt phải đi đi về về tận hai lần mới có thể mang hết đồng đồ hắn đã mua về khu bản dân.

Ngay cả sau khi đã mang món đồ cuối cùng về tới nơi, Phiêu Nguyệt vẫn không hề nghỉ ngơi.

Hắn đi quanh đầm lầy và những túp lều đã đặt những loại bẫy khác nhau.

Từng thứ một có thể không có uy lực gì mạnh mẽ, nhưng khi chúng được kết hợp lại thì là một chuyện khác.

Phiêu Nguyệt đã dành ra một ngày để đặt bẫy.

Và nơi hắn hài lòng nhất chính là khu vực đầm lầy.

Đầm lầy chứa đầy rác thải này tỏa ra một loại trượng độc.

Những võ giả bình thường có thể choáng váng và nôn mửa khi ngửi thấy loại độc này. Còn đối với Phiêu Nguyệt thì loại độc này chẳng có tác dụng gì cả.

Bởi máu của Phiêu Nguyệt cũng đã là thứ cực độc khủng khiếp nhất trong thiên hạ này rồi.

Phiêu Nguyệt nhìn quanh đầm lầy một lúc và nhìn vào những cái bẫy mà mình đã đặt.

Thoạt nhìn qua thì hoàn toàn không có dấu hiệu nào của việc bẫy đã được đặt ở đó.

Đối với một loại bẫy được làm vội vàng thì thế này đã tốt rồi.

Lần này khác với khi hắn tạo ra thiên la địa võng ở Thành Đô.

Mục đích khi ấy của Phiêu Nguyệt chỉ để xóa bỏ, còn mục đích lúc này là để đảm bảo cho cái hang của mình trở nên an toàn.

Như thế này thì những người thường và võ giả sẽ không dám tiếp cận.

Bỗng lúc đó, một cảnh tượng kỳ quái đã đập vào mắt của Phiêu Nguyệt.

Mặt nước của đầm lầy bỗng trở chảy cuộn cuộn.

Gió không hề thổi, nhưng mặt nước lúc này lại gợn sóng.

Đầm lầy này vốn chứa đầy trượng độc.

Một môi trường quá đổi khắc nghiệt để sinh vật nào có thể sinh sống.

Nếu không thể hoàn toàn thích ứng với độc như Phiêu Nguyệt thì hoàn toàn không thể sống trong đầm lầy được.

Xoẹt!

Bỗng có một thứ gì đó xuyên qua đồng rác thải nổi lên mặt nước.

Đó là một con rắn nhỏ.

Một con rắn chỉ dài bằng ngón tay của một đứa trẻ.

Thoạt nhìn có vẻ nó không khác gì so với những con rắn chỉ thông thường khác.

Điều khiến nó khác biệt chính là màu sắc của đôi mắt và cơ thể của nó.

Cơ thể của nó ánh bạc cùng với đôi mắt đỏ như viên hồng ngọc.

Chiếc lưỡi nhỏ màu đỏ thi thoảng lại thè ra rồi lại thụt vào.

Con rắn ra khỏi đầm lầy rồi luồn lách qua bụi cỏ.

Bỗng có một con chồn vồ tới tiếp cận con rắn.

Con chồn ấy đã núp sẵn trong bụi cỏ để đợi.

Nó ẩn mình hoàn toàn giống như một tên thích khác vậy.

Dường như, con rắn chỉ kia sẽ trở thành thức ăn cho con chồn nọ.

Chồn vốn là thiên địch của loài rắn.

Một số loài chồn có khả năng kháng độc mạnh đến mức dẫu có bị một con độc xà cắn cũng chẳng hề hấn gì.

Con chồn kia lao tới vồ lấy con rắn nhanh như một tia chớp. Nhãn lực tầm thường tuyệt đối sẽ không thể bắt kịp chuyển động của con chồn ấy.

Chiếc răng của con chồn nhắm chính xác vào cổ của con rắn kia. Nếu cắn vào nơi đó, con rắn sẽ không thể phản kháng

được.

Nhưng ngay khi răng của nó kịp chạm vào cổ của con rắn nọ thì...

Xoẹt!

Con rắn đột nhiên nghiêng người để tránh đòn tấn công của con chồn và cắn ngược lại vào gáy của con chồn kia.

Đôi mắt của con chồn trợn ngược ra khi bị rắn cắn vào gáy, sau đó nó ngã nhào về phía sau. Chẳng mấy chốc, con chồn ấy đã tắt thở.

Đó là một loại cực độc mạnh đến mức không một ai nghĩ rằng đó là loại độc tiết ra từ một con rắn nhỏ.

Phiêu Nguyệt chìa tay về phía con rắn kia.

“Tên nhóc nhà ngươi thú vị đấy.”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 278

Phiêu Nguyệt liền di chuyển ngón tay.

Sụt!

Một vật thể màu bạc đang quần quanh ngón tay hắn. Vật thể đó chính là con rắn trong đầm lầy.

Con rắn trêu đùa trên ngón tay Phiêu Nguyệt một lúc thì ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Đôi mắt đỏ ngầu của con rắn đối diện với ánh mắt sâu thẳm của Phiêu Nguyệt.

Hai bên cứ nhìn chăm chăm nhau như thế.

Con rắn liên tục thè lưỡi, Phiêu Nguyệt nhìn nó rồi mỉm cười.

Phiêu Nguyệt đã sống cùng với rắn trong nhiều năm ở Không Động. Hắn hiểu rõ loài sinh vật này hơn bất kỳ ai khác. Và đương nhiên hắn cũng biết cách đối xử với chúng như thế nào.

Con rắn này dường như khá thích Phiêu Nguyệt.

Bởi vì nó cảm nhận được cảm giác quen thuộc của đồng loại toát ra từ người Phiêu Nguyệt. Vậy nên lúc Phiêu Nguyệt đưa tay ra, nó đã ngay lập tức bò lên tay hắn.

Phiêu Nguyệt nhìn con rắn rồi nói.

“Từ giờ tên của ngươi sẽ là Quỷ Nha.”

Chẳng biết con rắn có hài lòng với cái tên Quỷ Nha mà Phiêu Nguyệt đặt hay không, nhưng nghe xong nó liền lượn qua từng kẽ tay Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt biết rằng Quỷ Nha đang tỏ vẻ thích thú.

Quỷ Nha đã cô đơn trong suốt quãng thời gian dài.

Chính vì thế mà nó luôn chờ đợi bàn tay ai đó chìa về phía nó, đúng lúc này Phiêu Nguyệt lại xuất hiện.

Quỷ Nha cuộn mình giữa các ngón tay Phiêu Nguyệt rồi lượn vào trong ống tay áo. Sau đó, nó nằm yên vị trên cánh tay Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt rất hài lòng với vị bằng hữu nhỏ này.

Trước mặt vị bằng hữu này, hắn không cần phải hao tâm tốn trí cũng như không cần phải để ý quá nhiều.

Phiêu Nguyệt vuốt ve Quỷ Nha một cái rồi sải bước đi.

Đường xá về đêm vô cùng yên tĩnh.

Lúc này đêm đã khuya nên mọi người dường như đều đang say giấc nồng.

Cách! Cách!

Lúc này một âm thanh lạ vang lên phá tan sự yên tĩnh.

Phiêu Nguyệt dừng bước rồi tiến gần đến chỗ tiếng động.

Một hồi sau đột nhiên có một vật thể xuất hiện.

Đó là một hình nộm nhỏ.

Hình nộm thô kệch được làm từ những thanh gỗ vụn.

Phiêu Nguyệt đã từng thấy thứ này trước đây rồi.

“Hắc Hô!”

Đột nhiên hình nộm lên tiếng nói chuyện với hắn.

“Hur hur! Trông sắc mặt tốt thế kia chắc thời gian qua ngươi vẫn ổn nhĩ.”

Hình nộm nói chuyện hệt như một con người.

Thực ra đây chỉ là công cụ Hắc Hồ dùng để truyền tải giọng nói của mình, nhưng trông cảnh tượng hình nộm tự phát ra tiếng nói quả thật vô cùng đáng sợ.

Phiêu Nguyệt liền liếc nhìn xung quanh.

Hôm nay xung quanh có vẻ vắng vẻ hơn bình thường.

Cho dù đêm có khuya đến mấy, hay mọi người có ngủ say thì cũng phải nghe thấy tiếng gáy. Nhưng Phiêu Nguyệt lại chẳng nghe ra gì cả.

Hắn có cảm giác như trên đường xá hiện giờ không còn bất cứ một sinh vật sống nào.

Hắn không hề nhầm lẫn.

Trong những ngôi nhà mọc san sát nhau không hề có dấu vết vào cửa của con người.

Phiêu Nguyệt hỏi hình nộm.

“Ngươi đã giết tất cả mọi người ư?”

“Để phòng hờ thôi.”

Hình nộm liền dang rộng cánh tay rồi cười khúc khích.

Cách!

Mỗi khi hình nộm bật cười, những thanh gỗ va vào nhau phát ra âm thanh hết sức kỳ lạ. Vậy nên càng khiếp người khác sờn tóc gáy hơn.

Trên con đường Phiêu Nguyệt đi có gần hơn 30 ngôi nhà.

Nếu tính sơ qua mỗi nhà có khoảng 4 người thì ít nhất có 120 người đã bỏ mạng dưới tay Hắc Hồ.

Phiêu Nguyệt liền nhìn vào bóng tối.

“Ngươi giết nhiều người như thế chỉ để bắt ta ư?”

“Điều này đồng nghĩa ngươi có giá trị đến thế đấy.”

“Lý Duật có biết chuyện này không?”

Hình nộm lúc này ngậm chặt miệng lại.

“Người có vẻ độc đoán quá nhỉ. Người có đủ tự tin chịu trách nhiệm không? Tự ý chống lại mệnh lệnh là một điều cấm kỵ đối với thích khách đấy.”

“Humm! Vậy thì sao? Hắn ta có là ai thì cũng chẳng thể làm gì Bách Quỷ Liên.”

Hắc Hồ liền cười khẩy.

Giả sử vì sự việc này mà Lý Duật và tổ chức phía sau hậu thuẫn cho hắn trở thành kẻ địch với Hắc Hồ, thì cũng không ảnh hưởng mấy đến Bách Quỷ Liên.

Thích khách của Bách Quỷ Liên rải rác trên khắp thiên hạ, nếu không thể xử lý hết bọn họ thì làm sao mà diệt trừ mọi hậu hoạn cho được chứ?

Vậy nên nếu không thể đối phó hết toàn bộ Bách Quỷ Liên, Lý Duật cũng không thể tự ý tấn công hắn.

Chỉ có Minh chủ Bách Quỷ Liên mới có quyền trừng phạt thích khách của Bách Quỷ Liên. Thế nhưng, Minh chủ Bách Quỷ Liên rất hiếm khi xử phạt thích khách của mình.

Trông thì có vẻ ngông cuồng, nhưng mọi hành động của Hắc Hồ đều dựa trên lý trí và tính toán vô cùng cẩn trọng.

Hắn chắc chắn lần này hắn sẽ không bị phạt hay gặp bất cứ bất lợi nào. Nếu không như thế thì làm sao hắn dám hành động một cách độc đoán thế này.

Lý Duật đã đổ lỗi cho Hắc Hồ trong lần giết chết Phở Khánh, và chuyện này đã khiến lòng tự tôn của Hắc Hồ tổn thương nghiêm trọng.

Vì Lý Duật mà mong muốn giết người của hắn đã biến mất. Thế nhưng, việc hủy bỏ ủy thác mà không có lý do chính đáng sẽ gây ảnh hưởng không nhỏ đến uy tín của thích khách.

Người ta không lý nào lại thuê một tên thích khách đã mất đi uy tín. Chính vì thế Hắc Hồ cố gắng hoàn thành ủy thác với Lý Duật bằng cách lấy mạng Phiêu Nguyệt. Hắn đã tính toán rằng nếu lấy được mạng Phiêu Nguyệt thì Lý Duật sẽ không bắt bẻ được nữa.

Quan trọng hơn, Hắc Hồ cảm thấy rất không ưa gì Phiêu Nguyệt.

Ngay từ giây phút đầu tiên nhìn thấy Phiêu Nguyệt, trong lòng Hắc Hồ đã dấy lên cảm giác giận dữ khó tả.

Hắc Hồ ghét Phiêu Nguyệt đến mức chỉ cần nghĩ đến việc thờ cùng một bầu không khí với đối phương cũng đủ khiến hắn muốn nôn mửa.

Hắc Hồ muốn rạch hàng chục đường trên gương mặt tuấn mỹ đó.

Cách! Cách!

Lúc này có hàng chục hình nộm xuất hiện trên mái nhà.

Chúng đều là những hình nộm giống hệt với con đang đứng trước mặt Phiêu Nguyệt.

Đám hình nộm đang bao vây lấy Phiêu Nguyệt.

Đối với Hắc Hồ, điều khiển hàng chục hình nộm thế này cũng là việc quá sức.

Điều khiển nhiều hình nộm hoạch động cùng một lúc sẽ khiến hắn dễ bị phát hiện hơn. Vậy nên, hắn đã giết tất cả mọi người trên con đường này để đề phòng bất trắc.

Ầm ầm!

Phiêu Nguyệt nhìn đám hình nộm rồi giẫm chân xuống đất mấy lần.

Hắc Hồ nhìn hắn rồi hét lên.

“Người đừng làm chuyện không đâu nữa.”

Bụp!

Ngay khi hắn hét lên, hình nộm trước mặt Phiêu Nguyệt liền nổ tung rồi bắn ra vô số tể châm.

Phiêu Nguyệt liền vung Thu Hồn Ti làm thành lá chắn bảo vệ cơ thể.

Bụp!

Đột nhiên hình nộm phía sau Phiêu Nguyệt cũng phát nổ rồi phóng tể châm ra.

“Hư hư! Người nghĩ có thể chặn được hay sao?”

Nhìn thấy cảnh tượng đó, Hắc Hồ liền cười thật to. Con đường này đã bị hình nộm của hắn chi phối. Không còn nơi nào để Phiêu Nguyệt ẩn mình được nữa. Cho dù hắn có vùng Thu Hồn Ti nhanh đến mấy cũng khó mà bảo vệ được bản thân trong tình huống này.

Bụp!

Hình nộm liên tục phát nổ rồi bắn ra tế châm.

Màn đêm bị bao phủ bởi vô số tế châm.

Cảnh tượng này thật khiến người khác nghĩ đến Mãn Thiên Hoa Vũ của Đường Môn. Mãn Thiên Hoa Vũ xòe ra đẹp như những cánh hoa, nhưng đám hình nộm thì chỉ biết phóng ra ám khí với sát khí đằng đằng.

Tế châm dày đặc xuyên qua bất cứ thứ gì có mặt trên đường phố.

Tường đá dày, mái ngói làm từ đất nung, đến cả thi thể những người trong nhà cũng vậy.

Không có thứ gì tránh khỏi cơn mưa tế châm này.

“Hư hư!”

Hắc Hồ xuất hiện trong bóng tối.

Hắn chắc chắn Phiêu Nguyệt sẽ chết tại đây.

Cái bẫy mà hắn đặt ra vô cùng hoàn hảo.

Làm sao Phiêu Nguyệt có thể sống sót thoát khỏi cái bẫy này kia chứ? Đến cả Hắc Hồ còn không thể kia mà.

Hắc Hồ nhìn cảnh tượng trước mặt bằng ánh mắt hết sức lạnh lùng. Thế nhưng, trong đáy mắt hắn không hiện lên bất cứ thứ gì cả.

“Cái gì?”

Trên gương mặt hắn thoáng qua nét bối rối.

Bốc!

Đột nhiên mặt đất rung chuyển rồi có thứ gì đó nhảy ra. Trên người hắn phủ đầy đất cát. Và người đó không ai khác chính là

Phiêu Nguyệt.

Lúc tế châm phóng ra, Phiêu Nguyệt đã xoay Thu Hồn Ti bảo vệ cơ thể rồi giẫm mạnh chân cước. Hắn còn dùng đến cả Thiên Cân Chùy.

Mặt đất lúc này phát nổ một tiếng rồi xuất hiện một khoảng không gian.

Một đường ống thoát nước bắn lập tức hiện ra.

Trước khi tế châm bùng phát, hắn đã giẫm chân xem bên dưới có khoảng không gian nào hay không.

May mắn thay, bên dưới có một đường thoát nước đúng như hắn nghĩ.

Phiêu Nguyệt liền nhảy ngay xuống đáy.

Con đường đã bị tế châm bao phủ, nhưng nơi hắn ẩn nấp lại rất an toàn. Mặc dù phải vận bộ y phục bắn thiêu và hô thối, nhưng hắn vẫn có thể chịu đựng được.

Phiêu Nguyệt chỉ cần giữ được mạng thì có thể phản đòn lúc nào cũng được.

“Chết tiệt!”

Hắc Hồ mở to mắt nhìn Phiêu Nguyệt không hề hấn gì, hoàn toàn khác hẳn với dự đoán của hắn.

Đột nhiên Phiêu Nguyệt lao về phía hắn.

Phiêu Nguyệt vận nội công, Âm Long Bào lập tức đổi thành màu đen. Rõ là hắn đang xông về trước, nhưng hình ảnh của hắn chớp mắt đã biến mất trong bóng tối.

Hắc Hồ theo bản năng vùng kiếm về phía trước.

Rầm!

Tia lửa bắn ra, cả người hắn liền bật về sau.

Hắn dùng kiếm chặn U Linh Chủy đang xông về phía mình chỉ trong gang tấc.

Hắc Hồ cũng là một thích khách thượng thừa trên giang hồ.

Phiêu Nguyệt đã ẩn mình trong bóng tối nhưng hắn vẫn cảm nhận được chính xác vị trí của Phiêu Nguyệt.

Rầm!

U Linh Chủ của Phiêu Nguyệt và kiếm của Hắc Hồ va chạm kịch liệt với nhau.

Hai người vừa chạy trên đường vừa vung vũ khí về phía nhau.

Vô số tia lửa bắn ra trong màn đêm.

Tia lửa cứ kéo dài đến cuối con đường.

Bịch bịch!

Lần này hai người lại chạy trên tường.

Phàm là người thường, chạy trên tường là điều không thể, nhưng đối với hai kẻ thích khách xuất sắc thế này, đây chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Họ biết làm thế nào để khiến đối phương thấm mệt một cách hiệu quả.

Họ không ngừng phòng thủ rồi tấn công vào điểm yếu của đối phương. Dù di chuyển kịch liệt như thế nhưng họ vẫn không kiệt sức hay thở dốc một tiếng nào.

Tất cả những âm thanh vang lên chỉ có tiếng U Linh Chủ va chạm với kiếm.

Keng!

Lưng Hắc Hồ đã đổ mồ hôi lạnh.

Mặc dù hãn không la hét nhưng toàn thân đã chi chít vết thương. Tất cả đều do U Linh Chủ của Phiêu Nguyệt gây ra.

Trong số đó có những vết thương khá nặng.

Chỉ cần tránh muện một chút, có lẽ hãn đã mất mạng rồi.

Mỗi đòn tấn công của Phiêu Nguyệt đều là trí mạng.

‘Nguoi!’

Guơng mặt Hắc Hồ đã méo mó đến khó coi. Hãn ghét phải thừa nhận, nhưng võ công của Phiêu Nguyệt quả thật cao hơn hãn rất nhiều.

Động tác tuy đơn giản nhưng lại vô cùng nguy hiểm.

Vấn đề là thực lực mà Phiêu Nguyệt thể hiện lại không phải là tất cả của hắn.

Trong khi Hắc Hồ đang thở hổn hển, Phiêu Nguyệt mặt vẫn không đổi sắc. Có thể là hắn cố tình tỏ ra thản nhiên, nhưng chí ít Hắc Hồ biết đây cũng không phải là đang diễn cho hắn xem.

Chỉ dùng thủ pháp thông thường tuyệt đối không thể nào đánh bại được Phiêu Nguyệt. Khoảnh khắc thừa nhận điều này, ánh mắt Hắc Hồ càng trở nên đáng sợ hơn.

Thích khách mà dùng cách thông thường chẳng phải rất kỳ lạ hay sao?

Hắc Hồ sẵn sàng dùng mọi thủ đoạn để lấy mạng Phiêu Nguyệt.

‘Chính là lúc này!’

Đột nhiên phía sau Phiêu Nguyệt có thứ gì đó phát nổ.

Bụp!

Hình nộm mà Hắc Hồ giấu đã bùng nổ và bắn ra tề tề.

Phiêu Nguyệt liền cởi Ám Long Bào đang mặc rồi hất nó ra.

Vùuu!

Tề tề chạm vào Ám Long Bào rồi rơi xuống như mưa.

Lúc này Hắc Hồ mới thần tốc phóng thẳng về phía Phiêu Nguyệt.

Xoẹt!

Thắt lưng Phiêu Nguyệt bị chém một đường dài.

Thế nhưng, Phiêu Nguyệt đã phát giác ngay lập tức rồi vặn thắt lưng nên vết chém chỉ trượt qua da. Chỉ cần chạm một chút thôi có lẽ nội tạng hắn đã bị xuyên thủng rồi.

Phiêu Nguyệt cố nén cơn đau mà phóng Thu Hồn Ti.

Sợi ti vô hình nhắm thẳng về phía Hắc Hồ một đường lao tới. Thế nhưng, Hắc Hồ đã cảm nhận được nguy hiểm mà nhanh chóng lùi về sau.

Cùng lúc đó, bên phải Phiêu Nguyệt lại phát ra tiếng nổ.

Ở đó cũng có một hình nộm.

Vù!

Hình nộm phát nổ vào đúng lúc Phiêu Nguyệt không lường trước được.

Phiêu Nguyệt liền vung Âm Long Bào lên, nhưng lần này lại không tránh được hoàn toàn.

Tế châm đã cắm vào đùi, vai và bụng hắn.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, Hắc Hồ liền nở nụ cười.

“Kết thúc rồi.”

Trên tế châm đó có tấm sãn kịch độc từ trước.

Cho dù là người kháng được độc đi chăng nữa cũng phải bị tê liệt trong chốc lát.

Hắc Hồ mỉm cười rồi tiến lại gần Phiêu Nguyệt.

Gương mặt Phiêu Nguyệt đã tối sầm đi.

Điều này cho thấy hắn đã trúng phải kịch độc.

“Hư hư! Nó gọi là Thiên Nhật Hại. Đây là loại kịch độc một khi trúng phải thì phải nằm ngàn ngày trên giường không cử động được.”

Thực tế không ai có thể chịu đựng hết một ngàn ngày. Hầu hết đều tắt thở trước 100 ngày trúng phải kịch độc.

Phiêu Nguyệt cũng chẳng thể sống nổi qua 100 ngày.

Bây giờ hắn sẽ mất mạng tại đây.

Chính lúc này.

Đột nhiên mắt cá chân Hắc Hồ đau nhói lên.

Hắc Hồ ngay lập tức nhìn xuống chân mình. Hắn thấy một vật thể hết như sợi dây thừng màu bạc đen cắn vào mắt cá chân mình rồi sau đó bỏ chạy mất.

279

‘Hà?’

Cơ thể của Hắc Hồ trở nên loạn choạng.

Đột nhiên hắn trở nên choáng váng, trước mắt hắn trở thành màu đen ngòm khiến hắn không thể đứng một cánh đàn hoàng được.

Rầm!

Hắn khụy một chân xuống rồi hắn học nhìn vào Phiêu Nguyệt.

Hắn dồn công lực vào mắt nên mới nhìn rõ mọi thứ được một chút.

Hắc Hồ thấy con rắn bạc đã cắn vào chân mình đã bò lên người của Phiêu Nguyệt và cuộn tròn quanh cánh tay của Phiêu Nguyệt.

“N... người gọi cả r... rắn tới sao?”

Hắc Hồ cố rặn ra từng chữ.

Gương mặt đã chuyển đen của Phiêu Nguyệt từ lúc nào đã tìm lại thần sắc cũ.

Cực độc có chứa trong ngân châm xem như đã vô dụng.

Phiêu Nguyệt khoác Ám Long Bào lên người rồi tiến lại gần Hắc Hồ.

Hắc Hồ đứng dậy và cố gắng nhắm thanh kiếm vào Phiêu Nguyệt nhưng tay của hắn lúc này đã không còn một chút sức.

Toàn thân của Hắc Hồ co giật.

Độc rắn đã xâm nhập vào sâu trong cơ thể của hắn.

Đôi mắt Hắc Hồ trở nên đỏ ngầu, miệng hắn bắt đầu sủi bọt mép.

Chất độc của rắn đã vượt quá sức tưởng tượng của hắn.

Hắn luôn tự hào rằng mình có tính kháng độc mình, nhưng tính kháng độc ấy lại hoàn toàn vô tác dụng trước vết cắn ban này.

Chỉ trong chớp mắt, chất độc đã thâm nhập vào hệ thần kinh của hắn.¹

Đầu ngón tay và chân của Hắc Hồ chuyển sang màu đen ngòm. Hắc Hồ run rẩy.

‘C, chuyện gì vậy?’

Khụ khụ!6

Hắc Hồ phun ra máu.

Máu của hắc cũng đã chuyển thành màu đen.

Hắc Hồ hoàn toàn không thể hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra.

Đối phương dính phải độc Thiên Nhật Hại thì vẫn còn lành lặn, vậy mà hắc chỉ bị một con rắn cắn thôi lại thành ra thế này.

“N, người...”

Hắc Hồ định nói gì đó nhưng khóe miệng của hắc không thể di chuyển được.

Đôi môi của hắc chuyển sang màu đen.

Phiêu Nguyệt nâng cánh tay của mình lên rồi nói.8

“Tên nhóc này là Quỷ Nha. Ta vừa mới kết bạn với nó đấy.”

“Khực!”

“Như người thấy đấy, Quỷ Nha tuy nhỏ nhưng độc của nó rất mạnh.”1

Quỷ Nha cắn Hắc Hồ hoàn toàn không phải theo lệnh của Phiêu Nguyệt.

Nó rời khỏi người của Phiêu Nguyệt và đang ẩn mình thì cắn lấy Hắc Hồ. Thật đáng kinh ngạc khi nó có thể tự đưa ra phán đoán như vậy.

Đến mức Phiêu Nguyệt nghĩ rằng liệu Quỷ Nha có phải là linh vật mà người ta thường nhắc đến hay không.

Bỗng Phiêu Nguyệt ngẩng đầu lên và nhìn lên mái nhà.

Những nam nhân mặc võ phục màu đen đang đứng ở đó.

Bọn họ gần một trăm người,

Tất cả họ đều tỏa ra từng từng sát khí.

Đứng giữa đám người ấy là một gương mặt rất quen thuộc.

“Trương Vũ Lượng!”

Y chính là Đoàn chủ của Hắc Vân Binh Đoàn Trương Vũ Lượng.

Trương Vũ Lượng dẫn dắt Hắc Vân Binh Đoàn bao vây lấy Phiêu Nguyệt.

“Phiêu Nguyệt!”

Y hần học nhìn vào Phiêu Nguyệt như thể muốn ăn tươi nuốt sống hần.

Không chỉ có mỗi Trương Vũ Lượng nhìn Phiêu Nguyệt bằng ánh mắt đó mà những người khác của Hắc Vân Binh Đoàn cũng vậy.

Phiêu Nguyệt nhìn Trương Vũ Lượng rồi nói.

“Thì ra Hắc Hồ cũng chỉ là vật tể.”

“Lý tổng quản cho rằng hần ta sẽ không nghe lời của ông ta nên mới bảo bọn ta nếu giám sát hần thì cơ hội sẽ đến. Không ngờ cơ hội lại đến thật.”

Lý Duật đã dự đoán được rằng Hắc Hồ sẽ hành động một cách tùy tiện.

Nếu hần đã không tuân theo lời của Lý Duật thì y sẽ lợi dụng hần để đặt ra một cái bẫy. Vì vậy nên y mới gọi Trương Vũ Lượng đến giám sát Hắc Hồ.

Còn một chuyện tốt nữa là Hắc Hồ đã giết tất cả những người ở ngôi làng gần đó nên không cần phải lo lắng sẽ có ai dòm ngó nữa.

Xoẹt xoẹt!

Những cung thủ của Hắc Vân Binh Đoàn đồng loạt kéo dây cung và nhắm vào Phiêu Nguyệt.

Mới ban nãy thôi, nơi này còn lấp đầy những hình nhân. Giờ nơi này đã lấp đầy những người của Hắc Vân Binh Đoàn.

Phiêu Nguyệt không có một kẽ hở để có thể trốn thoát.

Hần linh cảm rằng mình đã rơi vào một cái bẫy vô cùng hoàn hảo.

Vấn đề là tâm kế của Lý Duật không chỉ dừng lại ở mức này.

Chắc chắn Lý Duật sẽ nhìn sâu nhìn xa hơn và lập ra một kế hoạch khác.

‘Nếu là mình thì...’

Dòng suy nghĩ của Phiêu Nguyệt không thể đi xa hơn nữa.

Vèo vèo vèo!

Bởi vì một cơn mưa tên đang rơi xuống người hắn ta.

“Kết thúc nhanh gọn lẹ đi.”

“Vâng!”

Bạch Đạo Kính hành động theo mệnh lệnh của Lý Duật.

Lý Duật luôn chuẩn bị cho những khoảnh khắc bất ngờ.

Tuy Hắc Hổ hành động tùy ý nhưng hắn không bao giờ hoảng sợ. Vì vậy nên Lý Duật đã quyết định lợi dụng cơ hội lần này.

Phiêu Nguyệt sẽ khó mà thoát được nếu Hắc Hổ và Hắc Vân Binh Đoàn cùng nhau hành động.

Cả hai đều có một điểm chung, đó là rất ghét Phiêu Nguyệt. Ngay cả khi bọn họ bị thương, bọn họ vẫn sẽ bám chặt lấy Phiêu Nguyệt.

Một khi Hắc Hổ và Hắc Vân Binh Đoàn chiến đấu trong nội thành thì chắc chắn sẽ có rất nhiều thường dân bị thiệt mạng.

Đó là cách mà bọn họ chiến đấu.

Bọn họ luôn hành động mà không quan tâm đến bất kỳ ai.

Ngay cả không thuê bọn họ thì trước đó Tuyết Dao Trang cũng đã bị thế gian chỉ trích rồi. Nếu có nhiều thường dân chết đi thì tấm lòng của những người dân dành cho bọn họ sẽ hoàn toàn biến mất.

Bọn họ phải chiến đấu trong khi vẫn còn sức để chống trả.

Lý Duật hỏi Bạch Đạo Kính.

“Vạn Nhân Sát sao rồi?”

“Vẫn đang đợi ạ. Ngài ấy sẽ hành động ngay khi binh lực của chúng ta di chuyển.”

Bạch Đạo Kính đành mặt lại nhìn Lý Duật.

Binh lực của Tuyết Dao Trang đã chuẩn bị sẵn sàng để hành động.

Chỉ cần Lý Duật ra lệnh, bọn họ sẽ hướng về Chân Gia ngay lập tức. Và khi đó, bóng đêm ở Nhữ Nam sẽ trở thành địa ngục.

Lý Duật ra lệnh.

“Bắt đầu đi!”

“Tuân mệnh!”

Bạch Đạo Kính đáp lời rồi ra ngoài. Tuyết Dao Trang lúc này chỉ còn một phần nhỏ binh lực ở lại, hầu hết đã rút khỏi Tuyết Dao Trang như thủy triều rút.

Sự im lặng bao trùm cả Tuyết Dao Trang, một nơi luôn có nhiều người âm ỉ.

Lý Duật không chỉ huy động mỗi binh lực của Tuyết Dao Trang.

“Chắc bọn họ sẽ chặn được tai mắt của Hạ Ô Môn thôi.”

“Sao? Tuyết Dao Trang đã hành động rồi ư? Ngươi không nhầm đấy chứ?”

“Hoàn toàn không ạ. Thuộc hạ vừa nhận được liên lạc từ những người đang giám sát Tuyết Dao Trang ạ.”

“Bọn chúng điên rồi! Tấn công vào lúc đêm hôm khuya khoắt này á?”

Hồng Hữu Tân bật dậy khi nghe thuộc hạ của mình báo cáo.

Đây là lúc mà mọi người đã chìm vào giấc ngủ.

Hầu hết các môn phái đều không huy động binh lực hành động vào thời gian này.

Tuy giang hồ có là một nơi không tuân theo luật nhưng nó vẫn có những quy tắc phải tuân theo.

Tuy luật này không được ai quy định trong giang hồ, nhưng hầu hết những người trong giang hồ cực kỳ ghét việc tập kích

vào ban đêm. Bởi bọn họ nghĩ hành động ấy không ra dáng là một người trong giang hồ.

Dĩ nhiên là không phải ai cũng thế.

Nhưng hầu hết là như vậy.

Vấn đề là những môn phái làm ra việc hèn nhát như vậy chắc chắn sẽ bị giang hồ chỉ trích. Vì vậy nên các môn phái thường không tập kích vào ban đêm nếu mọi chuyện không quá nghiêm trọng.

Cả thiên hạ lúc này đang tập trung vào Nhữ Nam.

Có rất nhiều người đang quan sát cuộc chiến giữa Tuyết Dao Trang và Chân Gia. Chiến thắng tuy quan trọng, nhưng không bị bắt lỗi bởi những người đó cũng là một việc quan trọng không kém.

Chỉ cần sơ suất một chút, bọn họ có thể trở thành công địch của giang hồ dù đã giành chiến thắng. Cũng vì thế mà những cuộc tập kích vào ban đêm bị cấm ngoại trừ trường hợp khẩn cấp.

Tuyết Dao Trang lúc này đã phá vỡ điều cấm kỵ đó.

Hồng Hữu Tân không giấu được vẻ mặt bàng hoàng trước tình huống bất ngờ này.

“Bọn họ cho bao nhiêu binh lực ra quân vậy?”

“Hiện tại vẫn chưa rõ ạ.”

“Người bị ngu à! Mau bảo bọn chúng tìm hiểu số binh lực cho ta.”

“Rõ!”

Tên thuộc hạ đáp lời rồi vội vàng chạy ra ngoài.

Trong khi đó, tất cả những môn đồ của Hạ Ô Môn đang ở trong thanh lâu đều đã tỉnh dậy.

Tuy được cải trang thành kỹ nữ, nhưng bọn họ đều là những võ giả luyện võ công.

Bình thường bọn họ sẽ tập trung vào việc thu thập thông tin, nhưng khi có chuyện bất ngờ như hôm nay xảy ra thì bọn họ sẽ xuất hiện với tư cách là một võ giả.

Bỗng có giọng nói của một nữ nhân từ bên ngoài vọng vào.

“Thuộc hạ vào được không ạ?”

“Vào đi!”

“Vâng!”

Cánh cửa mở ra, một nữ nhân bước vào phòng.

Nàng là Tiểu Ngọc, kỹ nữ nổi tiếng nhất ở thanh lâu do Hạ Ô Môn điều hành.

Tiểu Ngọc đeo một thanh kiếm ở thắt lưng.

Dáng vẻ của một kỹ nữ trên người nàng đã hoàn toàn biến mất.

Thân phận thực sự của nàng là Đội chủ Ngân Hoa Đội của Hạ Ô Môn.

Ngân Hoa Đội là một đoàn thể gồm những võ giả cải trang thành kỹ nữ.

Nhiệm vụ chính của bọn họ chính là thu thập thông tin và ứng phó khẩn cấp trong những tình huống đặc biệt.

Tiểu Ngọc chấp tay nói với Hồng Hữu Tân.

“Toàn quân Ngân Hoa Đội đều đang chờ lệnh. Chúng thuộc hạ phải làm gì đây ạ?”

“Đợi cho tới khi có thêm thông tin mới đi.”

“Vâng ạ.”

Tiểu Ngọc đáp lời một cách điềm tĩnh.

Ngân Hoa Đội rất ít khi phải ra trận.

Bởi vì công việc của bọn họ là đối phó với những trường hợp khẩn cấp.

Tuy đã gắn bó với Hạ Ô Môn trong một thời gian dài nhưng số lần Ngân Hoa Đội trực tiếp ra trận chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Tiểu Ngọc nghĩ lần này cũng như mọi khi, và Hồng Hữu Tân cũng thế.

Hồng Hữu Tân nhìn chằm chằm vào Tiểu Ngọc rồi mở miệng.

“Nàng cũng căng thẳng quá rồi. Chúng ta làm một tách trà nhé?”

“À! Vâng ạ!”

Tiểu Ngọc vội vã định đi pha trà nhưng Hồng Hữu Tân đã nhanh hơn nàng một bước.

“Để ta.”

“Sao thuộc hạ có thể...?”

“Khiến nàng phải thức vào lúc này ta đã thấy có lỗi lắm rồi, sao ta có thể để nàng pha trà được chứ, Trà ta pha cũng ngon lắm đấy.”

“Vâng! Cảm ơn ngài.”

Cuối cùng Tiểu Ngọc đành phải lùi lại và nhìn Hồng Hữu Tân pha trà.

Y thành thực châm nước và chuẩn bị lá trà.

Cũng không tệ khi được cấp trên mà mình yêu quý pha trà cho uống.

Tiểu Ngọc dựa lưng vào ghế thông thả đợi trà.

Râm!

Bỗng một âm thanh nặng nề phát ra.

Tiểu Ngọc bật dậy, Hồng Hữu Tân cũng đặt bình trà đang cầm trong tay xuống.

Râm!

Tiếng động ấy lại một lần nữa vang lên.

Gương mặt của hai người biến sắc.

Tiếng động vang lên một lần thì có thể là sơ suất nhưng nếu đã vang lên lần hai thì chắc chắn đã có chuyện gì đó xảy ra trong thanh lâu.

Tiểu Ngọc rút kiếm ra và nói.

“Thuộc hạ sẽ ra ngoài. Xin đợi chủ hãy đợi ở đây.”

“Được!”

Hồng Hữu Tân gật đầu.

“Khực!”

“Ặc!”

Lần này là những tiếng la hét vang lên.

Hồng Hữu Tân nắm lấy vai Tiểu Ngọc rồi thì thầm.

“Là tập kích.”

“Rốt cuộc là ai đã...?”

Đôi mắt của Tiểu Ngọc trở nên dao động dữ dội.

Rất ít người biết rằng nơi này là phân đà của Hạ Ô Môn.

Bởi bọn họ đã ngụy trang nơi này thành một thanh lâu, hơn nữa bọn họ cũng mới đến Nhữ Nam được một thời gian.

Leng keng! Leng keng!

Chiếc chuông nhỏ treo trong phòng của Hồng Hữu Tân rung lên phát ra tiếng leng keng.

Một lần rung có nghĩa là có kẻ địch xâm nhập. Hai lần rung tức là báo hiệu cho Hồng Hữu Tân hãy mau chạy đi.

Nói cách khác, một kẻ địch mà bọn họ không thể cáng đáng được đã đột nhập vào thanh lâu.

Hồng Hữu Tân nói.

“Mau chạy trốn thôi.”

“Thuộc hạ không thể. Đồng liêu của thuộc hạ vẫn còn ở đây. Thuộc hạ không thể bỏ lại họ và ra khỏi đây một mình được. Đội chủ hãy rời khỏi đây trước đi.”

“Kẻ địch không phải là người dễ đối đầu.”

“Vậy nên thuộc hạ mới ở lại để kéo dài thời gian.”

Tiểu Ngọc đáp lời với gương mặt quả quyết.

Đường đường là Đội chủ của Ngân Hoa Đội, nàng không thể bỏ lại nhưng thuộc hạ của mình mà rời đi được.

Bọn họ đã quyết sống chết có nhau.

Nhưng Hồng Hữu Tân thì khác.

Hồng Hữu Tân là người có vị trí quan trọng nhất trong Hạ Ô Môn.

Vậy nên y nhất định phải sống.

“Đội chủ hãy chạy trốn bằng lối đi khẩn cấp đi. Chẳng phải ngài phải sống thì mới trả thù kẻ đã đột nhập vào đây được sao?”

“Nhất định phải sống.”

Hồng Hữu Tân chạm vào đồ trang trí trên đường. Một lối đi bí mật ẩn sau giá sách lập tức hiện ra.

Hồng Hữu Tân chạy vào đó mà không một lần ngoảnh đầu lại.

Hồng Hữu Tân là một người nhất định phải sống.

‘Rốt cuộc là kẻ nào vậy?’

Y không khỏi cảm thấy bất lực khi phải chạy trốn như một con chó cụp đuôi mà vẫn chưa biết được danh tính của kẻ tập kích kia.

Bỗng những lời nói của Phiêu Nguyệt hiện lên trong đầu y.

“Người quan tâm đến chuyện của người khác nhiều như vậy mà không biết rằng mình đang bị theo dõi à?”

‘Vậy những gì hắn nói là sự thật sao?’

Sau khi nghe Phiêu Nguyệt nói, y đã cho thuộc hạ đi tìm kẻ bí mật theo dõi đám người ấy. Nhưng lúc đó đã muộn, bọn chúng đã hoàn toàn biến mất.

Vậy nên lúc đó y đã cho rằng những gì mà Phiêu Nguyệt nói có thể là không đúng và quên chúng đi. Nhưng sau khi bị tấn công bởi một kẻ không rõ danh tính vào ngày hôm nay, y mới cảm thấy hối hận vì đã phớt lờ lời nói của Phiêu Nguyệt.

“Chết tiệt!”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 280

Rầm!

Võ giả của Tuyệt Dao Trang tràn vào Chân Gia mà không hề có sự báo trước.

“Cái gì?”

“Tấn công bất ngờ. Mau đánh chuông báo động đi.”

Lúc này họ đã rất hốt hoảng, nhưng những võ giả canh gác của Chân Gia vẫn chưa hành động.

Tiếng chuông khẩn cấp vang vọng khắp Chân Gia.

Những võ giả đang say giấc nồng liền bật dậy vội vã chạy ra ngoài.

“Là tấn công bất ngờ ư?”

“Tuyệt Dao Trang thật sự điên rồi ư?”

Gương mặt họ tràn đầy hoảng loạn.

Cho dù cuộc chiến giữa các môn phái có căng thẳng đến mức nào thì vẫn có giới hạn phải tuân thủ. Nhưng hành động của Tuyệt Dao Trang hiện giờ chẳng khác nào đã phá vỡ giới hạn đó. Võ giả Chân Gia nhanh chóng nhận ra động thái này có ý nghĩa gì.

“Họ thật sự không nghĩ đến hậu quả ư?”

“Bọn điên này!”

Dù dùng cách này áp đảo được Chân Gia thì Tuyệt Dao Trang vẫn sẽ khiến cho cả giang hồ phẫn nộ. Ai cũng biết việc này đáng sợ đến mức nào.

“Ngăn chúng lại, không được để chúng vào trong.”

“Đề công bị phá là toang đấy. Có chết cũng phải ngăn lại!”

Võ giả Chân Gia dồn hết sức lực ngăn võ giả Tuyệt Dao Trang.

Trước cái chết của Tuyệt Quang Hồ, võ giả Tuyệt Dao Trang không còn nhịn nhục được nữa. Họ lao vào võ giả Chân Gia hệt như kẻ thù không đội trời chung.

“Đâm thẳng phòng tuyến của chúng đi!”

“Haa!”

Kẻ muốn chọc thủng phòng tuyến cùng người cố ngăn cản xông vào nhau, trông cảnh tượng chẳng khác nào địa ngục A Tu La cả.

Thi thể chất đông trước cổng Chân Gia, còn máu thì nhuộm đỏ cả nền đất.

Lúc cuộc chiến đang đến cao trào.

Rầm!

Đột nhiên tiếng động lớn vang lên.

Cùng lúc đó, có ba bốn võ giả ra ra tứ phía.

Thi thể của mấy võ giả này nổ tung một cách thê thảm hết như vừa bị Phích Lịch Đạn đánh trúng.

Rầm!

Tiếng nổ lại vang lên lần nữa.

“Khực!”

“Hộc!”

Sau khi tiếng hét thảm thiết vang lên, năm sáu võ giả bị đánh văng ra ngoài.

Tình trạng của họ trông vô cùng thê thảm.

Ta chân vịn vẹo lại với nhau, ngực bị lõm một lỗ lớn đến đáng sợ.

Những võ giả vừa bỏ mạng đều là người của Chân Gia.

“Cái, cái gì?”

Phải đến lúc này, đám võ giả mới nhận ra đối phương là một cao thủ mà họ không dám đối đầu lại.

Mọi ánh mắt đều tập trung vào vị cao thủ mới xuất hiện.

Hắn ta vận một bộ y phục màu đen. Những nơi lộ ra bên ngoài như mặt và cánh tay đều được băng bằng vải trắng. Thứ duy nhất còn lại trên người hắn chỉ có tròng mắt đen láy mà thôi.

Hai bàn tay quấn vải trắng của hắn đã dính đầy máu tươi.

Đó là máu của những võ giả Chân Gia mà hắn vừa lấy mạng.

“Ngươi!”

“Mau khai danh tính đi.”

Hai cao thủ của Chân Gia liền xông về phía hắn.

Bọn họ đều là người có địa vị đáng kể trong Chân Gia.

Họ sở hữu tu vi cảnh giới cao cường và trong suốt cuộc chiến vừa qua, họ đã lập nên không ít chiến công.

Rầm!

Chỉ với một quyền của họ đã khiến cho không khí rung chuyển một phen. Thế nhưng, tên quái vật với tấm vải trắng che mặt vẫn không hề chớp mắt lấy một cái, hắn còn tung một đòn về phía họ.

Đó chỉ là một cú đâm đơn giản.

Nhưng sức mạnh lại vượt xa hơn cả tưởng tượng.

Rầm!

Cả hai cao thủ của Chân Gia đều bị đánh bật ra ngoài.

“Hộc!”

“Khụ!”

Hai người nằm vật ra đất rồi hộc cả máu.

Tuy họ bị thương nặng nhưng không mất mạng, thế nhưng có lẽ họ phải dưỡng thương mấy tháng mới có thể phục hồi được.

“Chuyện gì thế này?”

Gương mặt võ giả Chân Gia vô cùng sợ hãi.

Võ công của gã quái nhân kia đã đạt đến cảnh giới thượng thừa mà đến họ cũng không tưởng tượng nổi.

Không ai nghĩ đến một cao thủ như thế lại thuộc phe Tuyệt Dao Trang cả.

Quái nhân nhìn xung quanh rồi bắn mình vào trong Chân Gia.

“Chặn hắn lại!”

“Không được!”

Một vài võ giả lập tức xông đến ngăn hắn ta, nhưng không ai có thể đụng được một ngón tay vào người hắn.

Trong nháy mắt, quái nhân đã phá được vòng vây của võ giả Chân Gia.

Hắn lập tức tiến thẳng vào nội viện Chân Gia.

Sau khi xem xét bên trong một lúc, gã nam nhân lập tức chạy về một hướng.

Nơi hắn hướng đến là nơi sâu nhất ở Chân Gia.

“Hum!”

Gã quái nhân đang lao đi thì chợt khựng lại.

Bởi vì có một võ giả trẻ tuổi đang đứng chặn trước mặt hắn. Võ giả trẻ này chính là Chân Kỳ Vũ. Chân Kỳ Vũ nhìn chăm chăm gã quái nhân rồi nói.

“Ngươi không được phép vào đây.”

“Tránh ra!”

Lúc này gã quái nhân mới chịu mở miệng lên tiếng.

Giọng nói của hắn khàn đục vô cùng khó nghe.

“Ngươi không được làm thế.”

“Hum! Nếu vậy ta đành phải lấy mạng ngươi thôi...”

Gã quái nhân liền nở nụ cười khẩy.

Vù!

Hắn lập tức lao về phía Chân Kỳ Vũ như tên bắn.

Gã quái nhân chớp mắt đã đứng trước mặt Chân Kỳ Vũ.

Bàn tay quần vải trắng của hắn chạm vào ngực Chân Kỳ Vũ. Thế nhưng, Chân Kỳ Vũ vẫn không hoảng hốt mà vùng kiếm chém vào tay gã quái nhân.

Keng!

Thanh kiếm và lòng bàn tay chạm vào nhau vang lên âm thanh kỳ quái.

“Khực!”

Gương mặt Chân Kỳ Vũ liền méo xệch đi.

Hộ oản ở tay cầm kiếm cũng rách toạc ra.

Bàn tay mà cả đời hấn dùng để cầm kiếm. Không lý nào lại yếu mềm đến mức chỉ vì một kiếm mà rách toạc ra. Thế nhưng, Chân Kỳ Vũ lại không ngờ nhất kích vừa rồi của đối thủ lại đáng sợ đến như vậy.

‘Rốt cuộc hấn ta là ai vậy chứ?’

Hấn không hề đoán ra được thân phận của gã quái nhân này.

Lúc này, quái nhân bất ngờ tung ra một quyền nữa.

Rầm!

“Khục!”

Cả người Chân Kỳ Vũ lập tức bay ra sau, hấn bắt giắc bật ra tiếng rên rỉ.

Bộ dạng hấn lúc này trông vô cùng khó coi.

Mái tóc được vắn gọn gàng đã rồi tung cả lên, nơi vạt áo rách tươm đang không ngừng chảy ra dòng máu đỏ thẫm.

Toàn thân hấn hết như vừa bị một chiếc búa khổng lồ giáng một đòn khiến cả lực phủ ngũ tạng đều bị chấn động.

Thế nhưng Chân Kỳ Vũ vẫn gắng gượng đứng dậy.

“Khục!”

“Nguyệt Minh dạy cháu trai tốt đấy chứ.”

Gã quái nhân bật ra lời cảm thán.

Hấn không hề có ý mỉa mai mà là đang thật lòng khen ngợi tu vi cảnh giới của Chân Kỳ Vũ.

Mặc dù Chân Kỳ Vũ được xem như một Hậu Khởi Chi Tú nhưng so với quái nhân này, hấn chẳng khác nào đom đóm dưới ánh trăng rằm cả.

Tuy nhiên, Chân Kỳ Vũ có thể chặn được hai đòn tấn công chứa nội lực khổng lồ của đối phương cũng đủ chứng minh cảnh giới võ công của hấn không phải dạng vừa.

Chân Kỳ Vũ hỏi gã quái nhân.

“Ngươi biết Tổ Phụ của ta?”

“Thiên hạ này ai mà chẳng biết ông ta chứ?”

Chân Kỳ Vũ nghi ngờ gã quái nhân có quen biết với tổ phụ hắn, nhưng gã ta lại phủ nhận. Có điều Chân Kỳ Vũ chắc chắn.

Gã quái nhân này rõ ràng có quan hệ gì đó với tổ phụ hắn.

Khi hắn vừa hỏi xong, đồng tử của gã quái nhân thoáng chút dao động.

“Tại sao người quen của Tổ Phụ lại tấn công Chân Gia chứ?”

“Ồn ào quá.”

Quái nhân hét lên rồi tung ra một chương.

Rầm!

“Hộc!”

Chân Kỳ Vũ hét lên rồi bay thẳng về phía sau.

Sau khi đánh gục Chân Kỳ Vũ, gã quái nhân lập tức tiến vào bên trong.

Rầm!

Hắn ta phá vỡ cửa điện các mà Chân Kỳ Vũ bảo vệ rồi ngang nhiên đi vào.

Có khoảng chục võ giả đang bảo vệ điện các, nhưng không một ai chịu nổi quyền lực của hắn cả.

Bây giờ không còn ai ngăn được quái nhân nữa.

Hắn ta mở cửa điện các, ngay lúc này hắn nhìn thấy một lão nhân đang nằm trên giường, xung quanh ông tỏa ra mùi thuốc nồng nặc.

Lão nhân vô cùng ốm yếu, trông như chỉ còn có da bọc xương.

Nhìn thoáng qua cũng đủ biết ông ta đã mang trọng bệnh trong một khoảng thời gian dài.

Lão nhân tiêu tụy kia chính là Lạc Nhật Thần Kiếm - Chân Nguyệt Minh, một trong Bát Tinh Tọa uy chấn giang hồ.

Quái nhân nhìn Chân Nguyệt Minh rồi lầm bầm.

“Xem ra ông không đi nổi nhỉ, lời đồn đúng là thật rồi. Không ngờ rằng ông lại nằm đây với bộ dạng thảm hại như thế đấy.

Sao cứ phải chống lại bọn họ làm gì chứ? Nếu ông cứ bỏ mặc đứa cháu thì cũng đâu ra nông nổi này.”

Gã quái nhân nhìn Chân Nguyệt Minh rồi tặc lưỡi.

Chân Nguyệt Minh bị nội thương và trúng phải kịch độc vô cùng nghiêm trọng nên đã không còn khả năng phòng bị.

Lấy mạng ông ta còn dễ hơn vặt cổ một con gà.

Quái nhân quả nhiên không nghĩ ngợi gì nữa mà đưa tay về phía cổ Chân Nguyệt Minh.

Đúng lúc bàn tay hắn vừa chạm vào cổ Chân Nguyệt Minh.

“Ta muốn nghe thêm một chút về bọn họ đấy.”

Đột nhiên một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Gã quái nhân thoáng giật mình.

Bởi lẽ hắn không hề cảm nhận được bất cứ sự tồn tại nào cho đến khi giọng nói đó vang lên.

Hắn bỏ bàn tay ra khỏi cổ Chân Nguyệt Minh rồi quay lại nhìn nam nhân kia.

Gã quái nhân nhanh chóng nhận ra chủ nhân giọng nói vừa phát ra.

“Kiếm Tôn?”

“Vạn Nhân Sát! Gương mặt bên trong lớp vải che mặt đó chắc là đang nhăn nhó lắm nhỉ.”

Gã quái nhân đã nhận ra Hàn Hữu Thiên, Hàn Hữu Thiên cũng biết rõ thân phận của quái nhân.

Vạn Nhân Sát.

Vừa là tuyệt thế cao thủ ẩn mình trong bóng tối, vừa là một trong Bát Tinh Tọa.

Hầu như không một ai biết được gương mặt thật của hắn cả. Đa phần đều phải bỏ mạng trước khi kịp lan truyền nó ra thiên hạ.

Thế nhưng Hàn Hữu Thiên là một trong số ít người biết được gương mặt thật của hắn.

Họ đã từng trải qua một trận chiến vô cùng khốc liệt. Kết quả là lưỡng bại câu thương.

Chính vì thế, chỉ cần cảm nhận được khí tức, Hàn Hữu Thiên liền nhận ra quái nhân ngay.

“Chậc!”

Vạn Nhân Sát nhìn Hàn Hữu Thiên rồi tặc lưỡi.

Hàn Hữu Thiên là một đối thủ đáng gờm đối với hắn.

“Chẳng phải người đến xem Chân Gia sụp đổ sao?”

“Người nghe chuyện đó từ đâu vậy?”

“Có tin đồn như thế đấy. Nếu người thật sự đến chứng kiến Chân Gia sụp đổ thì cứ ngồi chơi xơi nước đi. Hôm nay chính là ngày tận diệt của Chân Gia.”

“Có ngồi yên hay không không phải do người quyết định. Ta hỏi lại lần nữa. Bọn họ mà người nhắc đến là ai hả?”

“Ta không biết người đang nói gì cả.”

“Người rõ ràng đã nói vậy mà. ‘Sao lại chống đối bọn họ làm gì chứ?’. Vậy ‘bọn họ’ là ý chỉ Tuyết Dao Trang ư?”

Giọng Hàn Hữu Thiên càng âm trầm hơn.

Lúc nhìn thấy ánh mắt nghiêm túc của y, Vạn Nhân Sát nhận ra hắn không thể trốn tránh được nữa.

“Sau này ta sẽ giải thích. Giờ thì người rút lui đi.”

“Không, người phải nói ngay bây giờ.”

“Người làm ta khó xử thật đấy. Người có biết hành động của mình đem lại kết quả thế nào không?”

“Đây là lần đầu ta thấy Vạn Nhân Sát người như thế đấy. Người đang che giấu điều gì ư?”

Hàn Hữu Thiên tiến về phía Vạn Nhân Sát.

Phiêu Nguyệt từng nói rằng phía sau cái chết của Viên Giai Linh còn một bức màn bí mật khác. Và khi nghe hai từ ‘bọn họ’ thốt ra từ miệng Vạn Nhân Sát, Hàn Hữu Thiên linh cảm đó chính là người mà Phiêu Nguyệt nhắc đến.

Vạn Nhân Sát vốn không phải người hay giấu giếm như thế. Điều đó chứng minh trong chuyện lần này có rất nhiều ẩn khuất.

Hàn Hữu Thiên rút kiếm ra rồi nói.

Roẹt!

“Xem ra người cũng có liên quan đến cái chết của đệ tử ta nhỉ?”

“Không phải! Đó là bọn họ...”

Vạn Nhân Sát bất ngờ giật mình.

Bởi vì hắn đã vô tình thừa nhận chuyện này có liên quan đến bọn họ.

Ánh mắt Hàn Hữu Thiên đã lạnh đi mấy phần.

“Trước khi người nói hết cho ta nghe, người đừng hòng bình an vô sự thoát khỏi đây.”

“Sao lại dồn ta đến bước đường cùng như thế chứ. Người sẽ phải trả giá cho việc ngăn chặn ta.”

Roẹt!

Vạn Nhân Sát liền xé vải băng che mặt. Sau đó, gương mặt vô cảm như hình nộm của hắn lập tức hiện ra.

Trên gương mặt ấy có vô số vết sẹo ngang dọc.

Hành động để lộ gương mặt thật thế này đồng nghĩa hắn đã quyết tâm lấy mạng Hàn Hữu Thiên.

Vạn Nhân Sát là người ra chiêu trước.

Hắn tung ra quyền lực nhanh như tia sét về phía Hàn Hữu Thiên.

Hàn Hữu Thiên cũng vung kiếm như thiểm điện đỡ đòn.

Rầm!

Luồng kiếm khí sắc bén va chạm với quyền lực vang lên âm thanh chấn động cả đất trời.

Trận chiến của hai người đã chính thức bắt đầu.

Ầm!

Điện các to lớn không ngừng gào thét tựa hồ sắp sụp đổ đến nơi.

281

Trương Vũ Lượng nhìn quanh chiến trường với ánh mắt lạnh lẽo.

Vùng đất rộng lớn nơi Phiêu Nguyệt và Hắc Hồ đã từng đứng đó cảm đầy mũi tên. Trông nó chẳng khác gì một con nhím với những chiếc gai đang dựng đứng trên lưng cả.

Những mũi tên ấy không phải những mũi tên được làm bằng gỗ như thông thường mà là những mũi tên được làm hoàn toàn bằng sắt. Sức mạnh của nó dĩ nhiên cũng rất mạnh hơn rất nhiều so với những mũi tên thông thường.

Nó sở hữu sức mạnh đáng sợ đến mức không ai dám đánh bật được nó ngoài những cao thủ siêu việt.

Cộng thêm với kỹ năng của của Hắc Vân Binh Đoàn khiến bất kỳ ai cũng phải bất lực trước một cơn mưa mũi tên như vậy.

Trương Vũ Lượng dơ tay lên. Hắc Vân Binh Đoàn ngay lập tức thận trọng nâng thương tiến về phía trước.

Hắc Vân Binh Đoàn vốn đã từng chiến đấu với Phiêu Nguyệt một lần.

Vậy nên võ công của Phiêu Nguyệt mạnh đến mức nào hay uy lực của hắc được phát huy ra sao khi hắc được tự do di chuyển bọn họ đều biết rõ.

Ký ức về khi đó vẫn còn in sâu trong đầu họ nên họ không hề lơ là cảnh giác dù trong một giây.

Sột soạt!

Bỗng có ai đó đứng lên từ mặt đất dày đặc những mũi tên.

Đó chính là Hắc Hồ. Trên lưng hắc lúc này đầy mũi tên cắm vào như một con nhím có đầy gai nhọn. Hắc đã ngừng thở.

Bên dưới hắc là Phiêu Nguyệt.

Khi những mũi tên được bắn ra, Phiêu Nguyệt đã ẩn mình và dùng Hắc Hồ làm lá chắn cho mình. Hắc Hồ lúc này thương tiếc đầy mình còn Phiêu Nguyệt thì vẫn hoàn toàn lạnh lặn.

Phịch!

Phiêu Nguyệt vút thi thể của Hắc Hồ xuống đất rồi nhìn vào Trương Vũ Lượng.

Trương Vũ Lượng nói.

“Hắc Vân Binh Đoàn. Săn lùng tử thần.”

Hắc Vân Binh Đoàn đồng loạt chạy về phía Phiêu Nguyệt.

Bọn họ không hề gào thét.

Bởi bọn họ biết những hành động bình thường nhằm đe dọa hoặc làm giảm khí thế của đối phương hoàn toàn không có hiệu quả với Phiêu Nguyệt.

Để bắt được một người như Phiêu Nguyệt, tốt hơn hết vẫn nên dồn toàn lực tấn công hơn là làm những hành động mang tính hình thức như vậy.

Cả Hắc Vân Binh Đoàn lúc này đang tức điên vì đã mất đi nhiều đồng liêu.

Bọn họ tấn công Phiêu Nguyệt bằng tất cả sức mạnh của mình.

Phiêu Nguyệt tránh đòn và chạy khỏi bọn họ, Hắc Vân Binh Đoàn đuổi theo Phiêu Nguyệt.

Một võ giả của Hắc Vân Binh Đoàn đã ném cây thương về phía trước.

Hắn nhắm thẳng vào lưng của Phiêu Nguyệt. Nhưng Phiêu Nguyệt vẫn tránh được cây thương như thể có một con mắt ở phía sau lưng hắn.

Uỳnh!

“Ặc!”

“Khực!”

Túp lều nổ tung. Những người bên trong gào thét inh ỏi.

Đó là một thảm họa đối với những người dân ở đó.

Màn đêm tĩnh lặng bị phá vỡ, tiếng la hét của những người vô tội vang vọng khắp bầu trời đêm.

Hắc Vân Binh Đoàn hoàn toàn không để tâm đến tiếng hét thê lương của những người dân mà chỉ tập trung vào việc truy đuổi Phiêu Nguyệt. Và cứ thế, khu dân nghèo đã bị phá hủy hoàn toàn.

Trương Vũ Lượng hét lên.

“Đừng để hắc có cơ hội trốn thoát. Nếu để hắc thoát thì hậu họa sẽ không có hồi hết đâu. Chúng ta nhất định phải kết thúc mọi chuyện trong hôm nay.”

Đôi mắt của y đỏ ngầu.

Giấc mơ thành lập một môn phái của y đã bị Phiêu Nguyệt phá vỡ.

Hiện tại y đã mất rất nhiều quân lực. Đến cả chủ lực Cao đạo sĩ và Hứa Lan Châu cũng đã thiệt mạng.

Cái chết của Cao đạo sĩ và Hứa Lan Châu đã khiến cho sợi dây lý trí của Trương Vũ Lượng bị đứt đi.

Trương Vũ Lượng lúc này đã bị tức giận làm mù quáng nên không thể phán đoán được điều gì nữa.

Trong mắt y lúc này chỉ có bóng lưng của Phiêu Nguyệt và suy nghĩ nhất định phải giết hắc ta.

Hắc Vân Binh Đoàn liên tục thất thủ kể từ sau khi vương vào Phiêu Nguyệt.

Giờ thì y đã biết rồi.

Phiêu Nguyệt chính là thiên địch của bọn họ do ông trời cử xuống.

Ngày mai sẽ không bao giờ đến với Hắc Vân Binh Đoàn khi bọn họ còn sống chung dưới một bầu trời cùng Phiêu Nguyệt.

Vậy nên, Trương Vũ Lượng phải tiêu diệt Phiêu Nguyệt bằng bất cứ giá nào.

Phiêu Nguyệt chết rồi, y mới có thể tính đến chuyện tái thiết của Hắc Vân Binh Đoàn.

Những võ giả khác của Hắc Vân Binh Đoàn cũng có suy nghĩ tương tự như Trương Vũ Lượng.

Bọn họ điên cuồng đuổi theo Phiêu Nguyệt như thể bị ma ám.

Uỳnh!

Bọn họ chạy đến đâu, cúp lều của những người dân nơi đây đổ đến đó.

Tiếng la hét của những người dân vô tội vang vọng cả bầu trời đêm, nhưng Trương Vũ Lượng cùng Hắc Vân Binh Đoàn hoàn toàn không quan tâm đến điều đó. Bọn họ cứ thế mà đuổi đến đầm lầy, nơi được Phiêu Nguyệt dùng để làm nơi ẩn náu.

Ngay khi đến đầm lầy, Trương Vũ Lượng đã cảm nhận được có điều gì đó không lành.

Không hiểu sao, y lại cảm giác như nơi này giống như một bãi chiến trường do Phiêu Nguyệt đã chuẩn bị. Nhưng Trương Vũ Lượng đã cố gắng phủ nhận suy nghĩ đó của mình.

‘Hắn không thể chuẩn bị cho mình một nơi trú ẩn trong thời gian ngắn như thế được. Hắn chỉ tình cờ chạy trốn đến đây mà thôi.’

Bỗng bóng dáng của Phiêu Nguyệt biến mất khỏi tầm nhìn của y.

Thay vào đó là những tiếng hét thảm thiết lọt vào tai y.

“Khực!”

“Ặc.”

Không cần nhìn tận mắt cũng biết những kẻ đang la hét thảm thiết đó chính là thuộc hạ của y.

Phiêu Nguyệt đã kích hoạt bẫy được đặt quanh đầm lầy.

Những nơi bọn họ đặt chân đến bị nổ tung. Một số người bị những cây thương làm từ tre xuyên chết, một số thì ngã xuống vì bị ám khí đâm trúng.

Những cái bẫy tuy đơn giản, nhưng uy lực của nó kinh ngạc đến mức khiến người khác không thể xem thường.

Những cái bẫy do Phiêu Nguyệt đặt có sức mạnh chết người.

“Mau ra mặt đi! Tên khốn kiếp.”

“Tên thích khách dơ bẩn!”

Điều khiến Hắc Vân Binh Đoàn phát điên hơn cả chính là bọn họ không thấy được mặt mũi Phiêu Nguyệt đâu dù đã lọt phải bẫy của hắn.

Bọn họ không biết Phiêu Nguyệt đang trốn ở đâu, nhưng đến cả một sợi lông của Phiêu Nguyệt bọn họ cũng không thấy.

Những võ giả của Hắc Vân Binh Đoàn liên tục sập bẫy.

“Đừng nói là hắn đang trốn trong đầm lầy đấy nhé?”

“Chết tiệt!”

Một vài người tinh ý suy đoán Phiêu Nguyệt lúc này có thể đang ở trong đầm lầy. Nhưng không một ai có dũng khí để bước xuống đó cả.

Chỉ cần lại gần đầm lầy thôi cũng đủ để làm bọn họ choáng váng vì mùi hôi thối kinh hoàng rồi.

Dĩ nhiên là bọn họ có thể vận công để ngăn cho độc khí xâm nhập. Nhưng bọn họ cũng không thể vận công trong một thời gian quá dài.

Bổng Trương Vũ Lượng hét lên.

“Dùng thương đi.”

“Rõ!”

Hắc Vân Binh Đoàn đáp lời rồi đâm cây thương xuống đầm lầy.

Hàng chục cây thương xuyên qua đầm lầy cùng một lúc.

Vèo!

Ngay lúc đó, Thu Hồn Ti bay ra quần vào cổ của những võ giả đang cầm thương chọc vào đầm lầy.

“Khực!”

Thu Hồn Ti cứ thế mà kéo hắn vào đầm lầy.

“Mau bắt lấy Tòng Hữu!”

“Tòng Hữu!”

Những võ giả đứng gần đó giữ chặt lấy võ giả bị Thu Hồn Ti cuốn vào. Nhưng Thu Hồn Ti đã kéo võ giả tên Tòng Hữu kia xuống đầm lầy trước khi bọn họ kịp dùng sức.

“Cứu ta với!”

Võ giả rơi xuống đầm lầy hét lên rồi vùng vẫy.

“Mau cứu huynh ấy!”

Những võ giả cởi mũ và áo giáp ra rồi nhảy xuống đầm lầy.

“Không được!”

Trương Vũ Lượng hét lên nhưng đã quá trễ.

Đã có rất nhiều người nhảy xuống đầm lầy để cứu đồng liêu của mình.

“Khắc!”

“Khục!”

Địa ngục nơi trần gian mở ra.

Phiêu Nguyệt bắt đầu tấn công những võ giả của Hắc Vân Binh Đoàn một cách tàn nhẫn bên trong đầm lầy.

Thu Hồn Ti luôn lách trong đầm lầy như một con rắn rồi lấy đi mạng sống của từng người.

Mùi máu tanh hòa quyện với mùi hôi thối vốn có của đầm lầy.

Những võ giả nhảy xuống cứu đồng liêu dùng thương đâm vào xung quanh nhưng không thể chặn được những đòn tấn công của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt bơi trong đầm lầy như một con cá sấu.

Khi đã bắt được con mồi, hắn sẽ kéo con mồi vào đầm lầy và bóp nghẹn chúng. Những cây thương của bọn họ hoàn toàn không thể chạm vào người của Phiêu Nguyệt.

Đầm lầy đối với Hắc Vân Binh Đoàn như một chướng ngại vật cản trở tầm nhìn và chuyển động của bọn họ nhưng đối với Phiêu Nguyệt, đầm lầy là một nơi giúp hắn có thể dự đoán được chuyển động của đám võ giả Hắc Vân Binh Đoàn.

Thêm vào đó, do độc khí của đầm lầy nên những võ giả của Hắc Vân Binh Đoàn không thể phát huy được toàn lực. Còn điều đó thì chẳng ảnh hưởng gì đến Phiêu Nguyệt cả.

Một chút độc khí này chẳng thể nào tác động lên người của Phiêu Nguyệt.

Vụt!

Những võ giả bị Thu Hồn Ti đâm xuyên qua trán gục xuống mà không kịp thét lên một tiếng nào.

Xác của bọn họ chìm xuống đáy của đầm lầy.

“Tên khốn kiếp.”

Trương Vũ Lượng không thể kìm nén được nữa mà bộc phát cơn giận.

Y vút mũ và áo giáp như thể vút đi mạng sống của mình rồi nhảy vào không trung.

Khi đã lên đến vị trí cao nhất, y dồn hết công lực để giáng cây thương xuống đầm lầy.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Rác dưới đầm lầy phun ra tứ phía, đáy của đầm lầy hiện ra trong một khoảng khắc.

Phiêu Nguyệt đang nằm co ro ở đó bỗng nhiên nhảy vọt lên với tốc độ hình hoàng.

U Linh Chủy liên tục được phóng ra.

Trương Vũ Lượng vung cây thương của mình để đánh bật tất cả những thanh U Linh Chủy đang lao vào y từ tứ phía.

Thế nhưng, U Linh Chủy vốn được gắn với Thu Hồn Ti.

Chỉ cần Phiêu Nguyệt di chuyển đầu ngón tay, quỹ đạo của U Linh Chủy sẽ thay đổi.

Xoẹt!

Mười thanh U Linh Chủy bay từ tứ phương tám hướng, nhắm thẳng vào yếu huyệt của Trương Vũ Lượng.

“Đoàn chủ!”

“Tấn công hần.”

Những võ giả của Hắc Vân Binh Đoàn vội vàng nhảy xuống đầm lầy để giúp Trương Vũ Lượng.

Ngay khi Phiêu Nguyệt vừa lộ ra, bọn họ liền thi triển tuyệt chiêu của mình để tấn công hần.

Xoẹt!

Đầm lầy dao động dữ dội như thể có cơn cuồng phong đang quét qua, cuồng khí mạnh mẽ bao trùm lấy Phiêu Nguyệt.

Hình ảnh của Phiêu Nguyệt giống hệt như những chiếc lá đang bị thổi bay trong cơn bão. Nhưng Phiêu Nguyệt không hề mất tập trung ngay cả khi đang bị tấn công một cách dồn dập.

Hắn thi triển Hắc Lôi để tăng tốc độ phản ứng của mình lên mức tối đa.

Không chỉ tốc độ của cơ thể mà tốc độ suy nghĩ của y cũng tăng lên rõ rệt.

Trí lực tăng mạnh đã rút ngắn khoảng cách giữa hắn và Trương Vũ Lượng.

Phiêu Nguyệt tung ra một thanh U Linh Chủy.

U Linh Chủy hướng về một võ giả trông còn non trẻ.

Cái cách mà tên võ giả cầm chặt thương tức là tâm trí của hắn dường như không còn chỗ để thanh thoi. Điều đó có nghĩa là hắn vẫn còn rất ít kinh nghiệm.

Xoẹt!

U Linh Chủy cắt ngang qua cổ của võ giả ấy.

Một võ giả trung niên gần đó hét lên khi thấy hắn ngã xuống trong tình trạng bê bết máu.

Ông ta gào thét lên điều gì đó nhưng không một ai nghe rõ.

Có lẽ ông ta đang gào thét lên một cái tên nào đó.

Thu Hồn Ti chớp lấy cổ chân của ông ta.

Có lẽ ông ta đã mất đi cảnh giác vì quá tức giận trước cái chết của võ giả kia.

Bổng cơ thể của ông ta bị kéo lên.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Những đòn tấn công liên tục hướng vào Phiêu Nguyệt đều bị võ giả trung niên kia hứng trọn.

Không có một tiếng hét.

Cơ thể của võ giả trung niên bị xé toạc bởi đòn tấn công với sức mạnh khủng khiếp.

Những võ giả của Hắc Vân Binh Đoàn gào thét khi thấy đồng liêu của mình đã hứng trọn đòn tấn công của chính bọn họ.

Đội ngũ thất chặt lúc này đã bị phá vỡ, con đường ngắn nhất dẫn đến Trương Vũ Lượng đã mở ra.

Đó là con đường mà Phiêu Nguyệt đã thấy được từ trước đó thông qua Tâm Túc.

Phiêu Nguyệt bay vào con đường mà những người khác không thể thấy được.

“Ngươi!”

Trương Vũ Lượng phóng thương về phía Phiêu Nguyệt.

Cây thương như ngôi sao băng nhắm thẳng vào tim của Phiêu Nguyệt.

Phập!

Sao băng cứ thế mà xuyên qua Phiêu Nguyệt.

“Trúng rồi!”

Gương mặt của Trương Vũ Lượng hiện lên nét vui cùng.

Cuối cùng y cũng đã hạ gục được con ác quỷ đó bằng chính đôi tay của mình.

Nhưng nụ cười trên gương mặt của Trương Vũ Lượng không kéo dài được lâu.

Vù vù vù!

Bởi vì cơ thể bị thương xuyên vào của Phiêu Nguyệt đang dần biến mất như ảo ảnh.

Chiếc thương cắm vào cơ thể của hắn rơi xuống đầm lầy.

“Di... Hình Hoán Vị?”

Đến lúc này, Trương Vũ Lượng mới nhận ra thứ mà cây thương của y xuyên qua không phải Phiêu Nguyệt mà chỉ là một ảo ảnh do hắn tạo ra.

Ảo ảnh ấy di chuyển nhanh đến mức trông như là người thật.

Trương Vũ Lượng vội vàng nhìn quanh để tìm kiếm Phiêu Nguyệt. Bỗng y cảm nhận được một cảm giác lạnh lẽo từ cổ của y.

Một thanh phi đao nhỏ như bàn tay của trẻ em đang kề vào cổ y.

Đó chính là U Linh Chủ.

Phiêu Nguyệt từ lúc nào đã xuất hiện từ phía sau y và kề U Linh Chủy vào cổ của y.

“Tên ác quỷ nhà ngươi! Ngươi...”

Xoẹt!

U Linh Chủy cắt một đường trên cổ của Trương Vũ Lượng.

Một dòng máu đỏ tươi tóe ra từ trên cổ y.

“Đoàn chủ!”

“Không được!”

Những võ giả của Hắc Vân Binh Đoàn hét lên rồi chạy tới. Nhưng khi đó, cổ của Trương Vũ Lượng đã mở rộng ra như mang cá.

Trương Vũ Lượng dồn chút sức lực cuối cùng của mình để thốt ra lời nguyên rủa.

“N, ngươi sẽ không có kết cục tốt đ...”

Bốp!

Phiêu Nguyệt không có ý định nghe hết câu của Trương Vũ Lượng. Hắn đá mạnh vào cơ thể của Trương Vũ Lượng.

Tỏm!

Trương Vũ Lượng rơi vào đầm lầy.

Đầm lầy dần nuốt chửng lấy cơ thể của Trương Vũ Lượng.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT CHAP 282

“Tên điên này!”

“Đúng là điên thật mà.”

Hai gã nam nhân đứng trên một cây cao nhìn xuống đầm lầy.

Một nam nhân có gương mặt bình thường cùng một nam nhân sở hữu ngũ quan khá ấn tượng cùng làn da trắng sáng.

Họ chính là Trương Vô Cự và Độc Cao Hoàng.

Trương Vô Cực cau mày nhìn Phiêu Nguyệt đang đối phó với Hắc Vân Binh Đoàn.

Võ công của Phiêu Nguyệt thật sự vượt xa tưởng tượng của hắn.

Chỉ ít trong số người mà Trương Vô Cực biết, không một ai sở hữu võ công giống như Phiêu Nguyệt cả.

Phiêu Nguyệt chỉ cần rút một sợi tơ khí điều khiển vài thanh phi đao là có thể dễ dàng đối phó với kẻ địch rồi.

Thông thường chỉ cần vung ra kiếm khí cũng đủ khiến võ giả phải khò sở, chật vật, ấy vậy mà Phiêu Nguyệt còn sở hữu tuyệt kỹ thượng thừa hơn khối cao thủ.

“Nhưng đúng là vẫn có giới hạn.”

“Vì đây là võ công của thích khách mà.”

“Đúng thế! Nó được tối ưu hóa trong việc ám sát, nhưng nếu đối phó với một võ giả thực thụ, kiểu đánh đó không có hiệu quả gì cả.”

Trương Vô Cực dứt khoát nói.

Độc Cao Hoàng không hề ngạc nhiên trước lời nói của Trương Vô Cực.

Thu Hồn Ti mà Phiêu Nguyệt thi triển đúng là loại võ công khác xa với thường thức của hắn, nhưng nó vẫn còn khá nhiều điểm yếu.

Nếu tập kích thì sẽ có lợi thế, nhưng giả như đối phó với võ giả ở cảnh giới cao hơn thì khả năng cao hắn sẽ bị đánh bại.

Trương Vô Cực chính mà một trong số những võ giả như thế.

Mặc dù hắn vẫn chưa ra tay hành động, nhưng tu vi cảnh giới của hắn thật sự không thể đùa được.

Tương tự Trương Vô Cực, Độc Cao Hoàng cũng đã nhìn ra một vài cách để phá giải Thu Hồn Ti của Phiêu Nguyệt. Có điều, Độc Cao Hoàng lại không nói ra điều đó.

“Nhưng chẳng phải nếu biết lợi dụng thì hắn sẽ trở thành thanh kiếm sắc bén sao?”

“Đúng là vậy. Chắc chắn hắn ta rất hữu dụng.”

Trương Vô Cực liền gật đầu. Bỏ qua việc Phiêu Nguyệt sử dụng loại võ công kỳ quái, hắn nhận ra tâm ý Phiêu Nguyệt vốn không phải dạng vừa.

Khi đã tìm được địa hình có lợi cho mình, Phiêu Nguyệt liền dẫn dụ kẻ địch đến.

Hắn biết cách tận dụng địa hình địa thế để phát huy tính hiệu quả cho kế hoạch của mình.

“Thế nhưng điều làm ta băn khoăn là liệu ta có thể không chế được hắn hay không. Nếu hắn là một thanh kiếm không thể không chế được thì thà vứt đi còn hơn.”

“Hắn ta cũng là con người mà. Sao lại không kiểm soát được kia chứ. Chỉ cần cho hắn nhiều hơn bình thường là được. Cho hắn vinh hoa phú quý cùng nữ nhân xinh đẹp, nếu không được nữa thì phải dùng thủ đoạn để cưỡng chế hắn thôi.”

“Ngươi muốn hắn mức đó sao?”

“Ngay từ lần đầu gặp, ta đã vừa ý hắn rồi.”

Độc Cao Hoàng nở nụ cười lạnh lùng.

Bây giờ Phiêu Nguyệt đang trải qua trận kịch chiến với Hắc Vân Binh Đoàn.

Lúc đầu cả hai nghĩ trận chiến này sẽ bất lợi cho Phiêu Nguyệt, nhưng không biết từ lúc nào, Hắc Vân Binh Đoàn đã bị hắn áp đảo.

“Chẳng phải hắn rất hợp với biệt hiệu Tử Thần sao? Nếu thu phục một Tử Thần làm thanh kiếm của mình thì có thể giết ai tùy thích rồi.”

Trước tham vọng của Độc Cao Hoàng, Trương Vô Cực liền nhăn mũi.

Hắn biết rõ tham vọng của Độc Cao Hoàng, nhưng đây là lần đầu hắn thấy bộ dạng này của đối phương.

‘Ấu trĩ thật đấy.’

Thế nhưng hắn không nghĩ điều này là xấu. Con người ai cũng có tham vọng cả.

Con người không có tham vọng thì không thể phát triển được. Vậy nên Trương Vô Cự mới không tin những kẻ không có tham vọng.

Bởi vì hắn nghĩ những kẻ đó chỉ đang bao biện cho sự lười nhác của bản thân mà thôi.

Trái lại, Độc Cao Hoàng luôn thể hiện ham muốn của hắn.

Tham vọng của hắn chính là động lực phát triển và khiến hắn có thể leo được đến vị trí hiện tại.

‘Ta cũng thế sao?’

Trong số những kỳ tài, Trương Vô Cự cũng là một người có hoài bão to lớn.

Chỉ cần hắn nhìn thấy ai xuất chúng, hắn liền muốn thu phục họ về tay bằng bất cứ giá nào. Và sự thật là hắn đã có một nhóm thuộc hạ như thế.

Có điều, chẳng hiểu sao hắn lại không bị Phiêu Nguyệt thu hút.

Hắn ta là một kỳ tài không thuộc phạm vi kiểm soát của Trương Vô Cự.

‘Chẳng lẽ bản năng của ta đang cảnh giác với tên này ư?’

Trương Vô Cự nhíu mày.

Bởi vì đây là một suy nghĩ hết sức phi lý.

Hắn lập tức lắc đầu phủ nhận suy nghĩ của mình.

Độc Cao Hoàng nhìn Trương Vô Cự như thế thì nghi hoặc hỏi.

“Ngươi sao thế?”

“Không có gì.”

“Thế à? Ô! Xong rồi kìa.”

Độc Cao Hoàng liền reo lên.

Phiêu Nguyệt đã hạ gục tất cả võ giả của Hắc Vân Binh Đoàn.

Đầm lầy vốn đầy nước bắn đã bị nhuộm đỏ một màu máu.

Nhiều võ giả đã bỏ mạng bên trong đầm lầy đó.

Lúc này, Phiêu Nguyệt đang thờ dốc đứng nhìn quang cảnh trước mặt.

Có khoảng trăm người tham gia vào trận chiến này.

Dẫu sao Phiêu Nguyệt cũng là con người. Cũng biết mệt mỏi, cũng bị thương. Vậy nên cơ thể hắn lúc này đã chi chít vết thương lớn nhỏ.

Nhưng Phiêu Nguyệt không hề quan tâm.

Mọi duyên dai dẳng với Hắc Vân Binh Đoàn bây giờ đã chính thức chấm dứt.

Hắn sẽ không còn dính líu gì đến Hắc Vân Binh Đoàn nữa.

Lúc nội công đã hồi phục ở mức độ nhất định, Phiêu Nguyệt liền ngẩng đầu lên nhìn về phía đại thụ.

Ánh mắt hắn chạm phải hai người đang trên cây.

Trong lúc chiến đấu với Hắc Vân Binh Đoàn, Phiêu Nguyệt đã cảm nhận được khí tức của hai người bọn họ.

Giác quan của hắn cực kỳ nhạy cảm, và khi các dây thần kinh được khuếch trương một cách triệt để, hắn có thể cảm nhận được mọi chuyển động trong khoảng 20 trượng.

Phiêu Nguyệt vẫn cảnh giác với họ trong lúc giao chiến với Hắc Vân Binh Đoàn.

Nếu họ can thiệp vào, hắn sẽ không chần chừ mà bỏ trốn. May thay, hắn đã lo lắng thừa, dường như họ không có ý định can thiệp vào trận chiến của hắn. Thế nhưng, Phiêu Nguyệt vẫn không buông lỏng cảnh giác dù chỉ một chút.

Phát huy hết thực lực trước mặt người khác chẳng khác nào tự phô bày hết điểm yếu của mình ra. Chính vì thế mà hắn phải kéo dài trận đấu với Hắc Vân Binh Đoàn.

Lúc này, Độc Cao Hoàng và Trương Vô Cực mới nhảy từ trên cây xuống.

Đầm lầy và đại thụ cách nhau khoảng chục trượng, nhưng họ chỉ nhảy một phát đã đến trước mặt Phiêu Nguyệt.

“Lâu rồi không gặp, huynh đài!”

Độc Cao Hoàng giả vờ vẫy tay với Phiêu Nguyệt.

“Thời gian qua cũng đâu gọi là lâu đâu nhỉ.”

“Hur hur! Gặp lại người ta vui quá nên mới thế đấy.”

Nghe Phiêu Nguyệt lạnh lùng nói, Độc Cao Hoàng vẫn bình thản như không. Phiêu Nguyệt liền nhìn nam nhân đi bên cạnh Độc Cao Hoàng.

Trương Vô Cực lúc này mới lên tiếng.

“Người cũng khá đấy.”

Trương Vô Cực thật sự muốn tận mắt xác nhận.

Những việc xảy ra ở Nhữ Nam chính là thời điểm bắt đầu cho việc thiên hạ đại loạn.

Cho dù có bao nhiêu người bỏ mạng ở đây, Trương Vô Cực cũng không quan tâm. Hắn chỉ quan tâm một thứ duy nhất.

Rốt cuộc sự việc ở Nhữ Nam sẽ bùng phát lớn đến đâu và ảnh hưởng thế nào đến giang hồ.

Trương Vô Cực có thể nghe báo cáo lại từ thuộc hạ, nhưng hắn lại muốn đích thân phán đoán tình hình.

Không chỉ có Trương Vô Cực.

Đây cũng là lý do mà Độc Cao Hoàng đến Nhữ Nam.

Chắc chắn còn nhiều người nữa cũng đến Nhữ Nam vì nguyên nhân này.

Trương Vô Cực nhìn chằm chằm Phiêu Nguyệt.

“Có vẻ người đã đoán được nguyên nhân vì sao ta đến đây.”

“....”

“Người thông minh đấy.”

Hắn không muốn thanh kiếm mà mình sử dụng phải suy nghĩ quá nhiều.

Bởi vì người hay suy nghĩ sẽ tự đưa ra phán đoán và quyết định cho riêng mình.

Thanh kiếm mà Trương Vô Cực muốn phải biết làm theo mệnh lệnh của chủ nhân mà không được có bất kỳ nghi ngờ nào.

Phiêu Nguyệt vốn không hợp với tiêu chuẩn của Trương Vô Cực.

Phiêu Nguyệt đột nhiên cảm thấy như có hàng ngàn mũi kim đang đâm vào toàn thân hắn. Hắn nhanh chóng nhận ra đó chính là sát khí mà Trương Vô Cực đang tỏa ra.

Nụ cười trên môi Độc Cao Hoàng cũng dần biến mất.

Hắn biết rõ bằng hữu của mình đang tỏa ra sát khí trước Phiêu Nguyệt.

Sát khí của Trương Vô Cực không phải là thứ mà người thường có thể đảm đương được.

Nó khiến trái tim đau nhói, và làm tâm mạch rung lên dữ dội.

Khóe miệng Phiêu Nguyệt đột nhiên chảy ra một dòng máu tươi. Trương Vô Cực chỉ mới tỏa ra chút sát khí đã khiến Phiêu Nguyệt bị nội thương.

Cho dù tình trạng Phiêu Nguyệt lúc này không ổn cho lắm nhưng rõ ràng sát khí của Trương Vô Cực vẫn vượt xa thường thức của hắn.

Từ trước đến nay Phiêu Nguyệt đã gặp rất nhiều cao thủ.

Trong số đó có Phong Tôn - cao thủ tuyệt thế uy chấn giang hồ, và cả Huyết Phật chi phối cả một Tiểu Lôi Âm Tự. Còn có Lăng Vương - Cửu Chân Vương, một trong Bát Tinh Tọa danh tiếng lẫy lừng.

Bọn họ đều rất mạnh.

Sự tồn tại và tu vi cảnh giới của họ đủ mạnh để gây ảnh hưởng cho cả một thời đại. Thế nhưng, không một ai trong số họ đem lại cảm giác nguy hiểm như gã nam nhân trước mặt cả.

Sức mạnh thuộc về võ công vốn không phải vấn đề.

Thứ phát ra từ người Trương Vô Cực là một cỗ mùi nguy hiểm khiến người khác phát run lên.

Một thứ cảm giác uy áp khó dùng câu từ nào diễn tả được đang làm cho sống lưng Phiêu Nguyệt lạnh toát.

Trương Vô Cực bình tĩnh nói với Phiêu Nguyệt.

“Quỳ xuống đi.”

“....”

“Nếu ngươi thề trung thành với ta, ta sẽ cho ngươi vị trí thứ ba trên giang hồ.”

Lúc này Độc Cao Hoàng ngạc nhiên nhìn Trương Vô Cực.

Bởi vì điều này thật sự khác xa với những gì hắn đã nghĩ.

Nói dễ nghe thì chỉ cần đáp ứng được kỳ vọng của Trương Vô Cực, hắn sẽ cho Phiêu Nguyệt vị trí thứ ba trong thiên hạ.

Đương nhiên vị trí thứ hai chính là Độc Cao Hoàng.

Đề xuất để một tên thích khách tay trắng ngồi lên vị trí thứ ba là một việc không thể nào tin nổi.

Điều này đồng nghĩa Trương Vô Cực đánh giá Phiêu Nguyệt khá cao.

Độc Cao Hoàng thực sự tò mò không biết Phiêu Nguyệt sẽ đưa ra quyết định thế nào.

Dòng máu chảy trên môi Phiêu Nguyệt càng lúc càng đậm màu hơn.

Nội tạng hắn đang bị tổn thương nghiêm trọng.

Thế nhưng Phiêu Nguyệt vẫn chưa khuất phục.

Độc Cao Hoàng nghĩ rằng Phiêu Nguyệt sớm sẽ phải phủ phục dưới chân Trương Vô Cực mà thôi.

Sát khí mà Trương Vô Cực tỏa ra không chỉ đơn giản như thế.

Đế Vương Chi Thế.

Hiếm có người dám đương đầu được thứ khí thế nguy hiểm đó.

Sở hữu cảnh giới võ công cao cường không đồng nghĩa có thể chịu nổi Đế Vương Chi Thế. Cần phải có một trái tim cứng rắn như thép và tinh thần vững chắc tuyệt không lung lay mới đủ sức chống chọi lại nó.

Trương Vô Cực nói lại lần nữa.

“Quỳ xuống!”

Giọng nói hắn hết như tiếng chuông không lồ vang lên đập thẳng vào tâm trí Phiêu Nguyệt. Phiêu Nguyệt cảm thấy tinh

thần choáng váng trong chốc lát. Thế nhưng, Phiêu Nguyệt vẫn cố giữ lấy sợi dây lí trí còn sót lại.

Suýt chút nữa hắn đã thật sự quỵ xuống trước cỗ khí thế đó.

Phiêu Nguyệt cắn chặt môi.

Môi hắn rách toạc cả ra, máu bắt đầu chảy xuống ròng ròng.

Phải đến lúc này tinh thần hắn mới tỉnh táo hơn.

Phiêu Nguyệt đuổi thẳng lưng.

Chỉ bấy nhiêu cũng đủ khiến hắn thấy áp lực vô cùng to lớn, nhưng Phiêu Nguyệt vốn không dễ tâm.

Có lần một thì sẽ có lần hai.

Nếu hắn còn cúi mình nữa thì chẳng khác nào hắn đang thừa nhận rằng hắn sẽ biến thành con chó trung thành của đối phương.

Hắn cố sống sót trở về từ một nơi tựa địa ngục kia không phải để trở thành con chó của ai đó.

Phiêu Nguyệt ngẩng cao đầu đối diện với Trương Vô Cực.

Trong mắt hắn không hề có chút ý định khuất phục nào.

Tinh thần bị Đế Vương Chi Thế áp đảo đã phục hồi từ lúc nào. Thế nhưng, Đế Vương Chi Thế kia vẫn còn trói buộc tâm trí hắn.

Đột nhiên thanh U Linh Chủy của Phiêu Nguyệt vẽ một đường trên không trung.

Vù!

Đế Vương Chi Thế chi phối Phiêu Nguyệt liền bị cắt đứt hết như tấm lưới bị xé đôi.

Ánh mắt Trương Vô Cực bất ngờ lay động.

Bởi vì hắn không ngờ Đế Vương Chi Thế vô hình lại bị thanh U Linh Chủy kia cắt đứt dễ dàng như thế.

Phiêu Nguyệt nhìn thẳng vào mắt hắn rồi nói.

“Đây chính là câu trả lời của ta.”

Độc Cao Hoàng nghĩ rằng Trương Vô Cự sẽ vô cùng tức giận. Nhưng trái với dự đoán của hắn, Trương Vô Cự không hề có bất cứ phản ứng gì.

“Vậy sao? Đó là lựa chọn của người thật sao? Người đã chọn cho mình một con đường khó đi đấy. Cái giá phải trả không hề nhỏ đâu.”

“Điều đó đâu có nghĩa là ta sẽ không phải trả giá bất cứ điều gì khi chọn đi trên con đường dễ dàng.”

So với con đường tự mình vạch ra thì con đường được người khác dẫn dắt vẫn dễ dàng hơn nhiều. Nhưng Phiêu Nguyệt biết rõ mình sẽ phải trả một cái giá thích đáng nếu muốn được hưởng an nhàn.

Vậy nên dù có khó khăn đến mấy thì hắn cũng sẽ tự mở đường mà đi.

Phải như vậy thì số phận của bản thân sẽ không bị lung lay bởi người khác.

Đó là lý do tại sao Phiêu Nguyệt lại từ chối lời đề nghị của Trương Vô Cự ngay lập tức.

Hắn không biết tay mình sẽ phải dính bao nhiêu máu để thỏa mãn được tham vọng chứa đầy trong mắt của Trương Vô Cự.

Cho tới thời điểm hiện tại, tay hắn đã bị vấy bẩn bởi rất nhiều máu và trong tương lai cũng thế. Đó chính là số phận của hắn. Nhưng bao nhiêu máu phải đổ xuống là do hắn quyết định.

Hắn không muốn bàn tay mình nhuốm máu bởi ý muốn của người khác.

Trương Vô Cự nhìn qua Độc Cao Hoàng.

Đôi mắt chất chứa câu hỏi rằng hắn có muốn dùng Phiêu Nguyệt như một thanh kiếm nữa không.

Độc Cao Hoàng nhún vai.

Điều đó chứng tỏ suy nghĩ của hắn đã sai.

Một người không khuất phục trước khí thế của Trương Vô Cực không thể nào lại ngoan ngoãn trở thành thanh kiếm của hắn được.

Vấn đề lúc này là phải làm thế nào để xây dựng được mối quan hệ với Phiêu Nguyệt.

Lòng tự trọng của Độc Cao Hoàng không cho phép hắn quay đầu ngay tại đây.

Hắn vốn muốn áp chế được Phiêu Nguyệt để lấy lại lòng tự trọng đã mất của mình.

Trong mắt Độc Cao Hoàng tỏa ra đầy sát khí.

Võ công của Phiêu Nguyệt không hề tầm thường, nhưng để áp chế được Phiêu Nguyệt không phải là một chuyện khó đối với hắn và Trương Vô Cực. Hơn nữa, Phiêu Nguyệt lúc này đang trong tình trạng mệt mỏi, thương tích đầy mình.

Chỉ cần dùng Như Phản Chuông là có thể áp chế được Phiêu Nguyệt một cách dễ dàng.

Ngay khi bắt gặp được ánh mắt đầy sát khí của Độc Cao Hoàng, Phiêu Nguyệt biết rằng bản thân hôm nay sẽ khó để vượt qua được.

Hắn siết chặt U Linh Chủy rồi nói.

“Gọi là bằng hữu mà ngươi thay lòng đổi dạ cũng nhanh quá đấy. Những người ở biên đàng là bạc bẽo thật.”

“Chẳng phải gió biển luôn thổi thất thường sao? Mong ngươi hiểu cho ta.”

“Ta biết một người đã mạo hiểm cả mạng sống của chính mình chỉ vì những gì mà hắn tin tưởng, hôm nay mới thấy, thì ra cũng có người nhẹ dạ chỉ như cơn gió thoảng qua.”

“Ngươi đang nhắc đến Chân Kiếm Vũ đó sao? Ta thật cảm thấy tiếc cho huynh ấy. Mãi theo đuổi một ảo ảnh thậm chí còn không tồn tại rồi lại bị chết thảm. Đó là lý do tại sao thế gian lại có câu sống trên đời này phải biết kết nối quan hệ. Như vậy thì mới có thể đưa ra quyết định đúng đắn được.”

“Haha!”

Phiêu Nguyệt không kìm được mà cười một cách lạnh lẽo.

Trương Vô Cực cùng Độc Cao Hoàng thấy vậy liền nhíu mày.
Bởi họ nghĩ rằng Phiêu Nguyệt chính là đang cười nhạo họ.

“Người cười gì?”

“Buồn cười nên ta cười thôi...”

“Có gì mà buồn cười chứ?”

“Tại sao các người lại đến Nhữ Nam vậy? Là do các người muốn xác nhận nơi này có trở thành điểm khởi đầu của cuộc nổi loạn mà các người muốn hay không sao? Những kẻ như vậy sao lại không biết chuyện gì đang xảy ra ở Nhữ Nam chứ?”

“Gì chứ?”

“Chân Kiếm Vũ không như vậy. Ít nhất thì hắn đã có những nghi ngờ của riêng mình và bắt đầu đi tìm kiếm sự thật. Võ công của các người có thể mạnh hơn hắn, nhưng các người không bao giờ có thể sánh bằng niềm tin của hắn.”

Gương mặt của cả hai đồng loạt cứng đờ trước lời chỉ trích gay gắt của Phiêu Nguyệt.

Cho đến trước khi đến đây, bọn họ chưa từng một lần đánh giá cao Chân Kiếm Vũ.

Tuy tài năng của Chân Kiếm Vũ được giang hồ tán dương nhưng tài năng cỡ đó thì bọn họ cũng có. Thậm chí nếu xét riêng về tài năng thì Chân Kiếm Vũ vẫn có chút thua kém bọn họ.

Đặc biệt là Trương Vô Cực, tài năng của y đáng kinh ngạc đến mức hầu như không có một ai trên thiên hạ này có thể sánh bằng.

Đã có lúc, Chân Kiếm Vũ tìm đến Trương Vô Cực nhưng cuộc nói chuyện của bọn họ kéo dài không lâu.

Quan điểm của bọn họ không giống nhau, mỗi quan tâm cũng khác nhau.

Cuộc trò chuyện của bọn họ hoàn toàn không ăn nhập với nhau. Cuối cùng, Chân Kiếm Vũ chỉ ở lại một ngày rồi rời đi.

Sau đó, Trương Vô Cự cũng không quan tâm đến Chân Kiếm Vũ nữa. Sự tồn tại của Chân Kiếm Vũ dường như đã bị lãng quên trong ký ức của y. Nhưng hôm nay, Phiêu Nguyệt đã đề cập đến Chân Kiếm Vũ.

Cái cách mà Phiêu Nguyệt nói như thể Chân Kiếm Vũ vượt trội hơn bọn họ vậy.

Trương Vô Cự hỏi.

“Chân Kiếm Vũ đã chết rồi. Nhưng ngươi vẫn thấy hấn tốt hơn bọn ta sao?”

“Theo tiêu chuẩn của ta thì là như vậy. Ít nhất thì hấn biết chính xác mình cần phải làm gì.”

“Chậc.”

Trương Vô Cự tặc lưỡi.

Gương mặt của y tràn đầy tức giận.

Bởi vì những lời nói của Phiêu Nguyệt rõ ràng là coi thường y.

Vù vù vù!

Trương Vô Cự lại một lần nữa tỏa ra khí thế.

Y công khai tỏa ra khí thế của mình thay vì lặng lẽ đe dọa Phiêu Nguyệt như ban nãy.

Áp lực đè mạnh lên Phiêu Nguyệt.

Nhưng Phiêu Nguyệt vẫn không hề bị đè bẹp bởi khí thế đó.

Hắn đã cảm thấy dễ thở hơn sau khi dùng Phân Lôi Tử Hồn Tâm Pháp.

Phiêu Nguyệt quan sát Trương Vô Cự.

Từ vóc dáng, hình dạng tay, khí thế, ánh mắt, thậm chí cả những thói quen nhỏ nhất của Trương Vô Cự đều được thu vào tầm mắt của Phiêu Nguyệt.

Hắn không muốn vướng vào Trương Vô Cự nhưng mọi chuyện đã đành, hấn đành phải nắm bắt và phân tích từng thứ một về Trương Vô Cự.

Đó chính là cách để Phiêu Nguyệt tồn tại.

Bây giờ chính là một cơ hội tuyệt hảo để hắn có thể nắm được sức mạnh của Trương Vô Lược.

“Tên lão toét!”

Trương Vô Cực nhíu mày khi nhận ra ý đồ của Phiêu Nguyệt. Ngay lập tức, khí thế của y tăng dần lên.

Áp lực đè lên người Phiêu Nguyệt tăng lên gấp đôi.

Xoẹt!

Âm thanh sắc bén vang lên.

Một âm thanh nhỏ đến mức một người bình thường không thể nghe thấy nhưng nó lại mang theo cảm giác lạnh lẽo.

Nét mặt của Trương Vô Cực lập tức biến sắc.

“Một vị bằng hữu phiền phức đã tìm đến rồi.”

Độc Cao Hoàng thu lại sát khí và hỏi.

“Là hắn sao?”

“Đúng vậy!”

“Chắc!”

“Hắn vốn là người tộc mạch mã.”

Trương Vô Cực khẽ lắc đầu.

Khí thế ghê gớm mà y tỏa ra biến mất. Nhờ vậy mà Phiêu Nguyệt cảm thấy dễ thở hơn.

Trương Vô Cực nói với Phiêu Nguyệt.

“Người may đây.”

“Ai là người may mắn, thời gian trôi qua rồi sẽ rõ thôi.”

“Hy vọng khi gặp lại ngươi vẫn còn tự tin như thế này. Vậy hẹn ngày tái ngộ.”

Trương Vô Cực biến mất trong bóng tối.

Độc Cao Hoàng nhìn Phiêu Nguyệt rồi nói.

“Hôm nay ta phải tiếp đón một vị bằng hữu khác rồi. Người đó vốn phiền phức nên bọn ta phải đối đãi người ấy tốt nhất có thể. Gặp sau nhé, bằng hữu!”

“Có vẻ như người đó mạnh hơn người.”

“Người đó vốn xuất thân từ gia đình giỏi dùng kiếm nhất thiên hạ mà. Lát nữa gặp.”

Độc Cao Hoàng nháy mắt với Phiêu Nguyệt rồi bay theo Trương Vô Cực.

Sau khi hai người kia hoàn toàn biến mất, Phiêu Nguyệt mới thở phào nhẽ nhỡm.

“Phù!”

Tuy không thể hiện ra bên ngoài, nhưng Phiêu Nguyệt đã rất căng thẳng.

Áp lực mà hắn cảm nhận được từ Độc Cao Hoàng và Trương Vô Cực kinh khủng đến thế.

Bọn họ đã vượt xa cả giới hạn của Hậu Khởi Chi Tú.

Phiêu Nguyệt đã nằm ngoài phạm vi bình thường, còn bọn họ đã thoát ra khỏi lẽ thường từ rất lâu.

Ngay cả từ “tiềm long” cũng không đủ để miêu tả về bọn họ.

Đặc biệt là ánh mắt của Trương Vô Cực, một ánh mắt để lại ấn tượng khó quên cho Phiêu Nguyệt.

Đó là lần đầu tiên Phiêu Nguyệt nhìn thấy ánh mắt đầy tham vọng đến vậy.

“Có lẽ thời thế loạn lạc đã bắt đầu rồi...”

Phiêu Nguyệt lắc đầu xua đi những suy nghĩ của mình.

Đó không phải chuyện quan trọng lúc này.

Rõ ràng là Trương Vô Cực và Độc Cao Hoàng đã rất khó chịu với sự xuất hiện của người bạn này.

Điều đó có nghĩa là hai người họ vẫn chưa thể hành động. Ít nhất là cho đến đêm nay.

Phiêu Nguyệt ra khỏi khu dân nghèo.

Hắn không nghĩ Tuyết Dao Trang sẽ phái binh lực đến chỉ để tấn công một người như hắn. Nếu điều động một lượng binh lực lớn vào thời gian này thì cả Nhữ Nam sẽ bị đảo lộn mất.

Chắc chắn Tuyết Dao Trang sẽ nghĩ đến những lời chỉ trích của giang hồ và tạm thời không cho binh lực hành động.

‘Vậy thì Tuyết Dao Trang hôm nay tới số rồi.’

Có lẽ Tuyết Dao Trang đã dồn hết binh lực vào Chân Gia.

Phiêu Nguyệt không biết Chân Gia sẽ ra sao khi đụng độ với Tuyết Dao Trang. Bởi hắn không biết toàn lực mà Tuyết Dao Trang đang che giấu còn lại bao nhiêu.

‘Nhưng bọn họ tuyệt đối sẽ không dễ dàng sụp đổ.’

Một mình Chân Gia thì có thể không đấu lại Tuyết Dao Trang nhưng những hòa thượng của Thiếu Lâm Tự và Hàn Hữu Thiên lúc này vẫn còn ở lại Chân Gia.

Tuy hiện tại, bọn họ vẫn giữ thái độ trung lập, nhưng bọn họ sẽ phải can thiệp khi có quá nhiều người chết.

Nếu cả Thiếu Lâm Tự và Hàn Hữu Thiên tham chiến thì toàn lực của cả hai chẳng khác gì kẻ tám lạng người nửa cân.

Chân Gia chắc chắn sẽ không bao giờ sụp đổ chỉ trong một đêm.

Sau khi sắp xếp suy nghĩ của mình xong, Phiêu Nguyệt đi về phía của Tuyết Dao Trang.

Đây chính là cơ hội hiếm có vì Tuyết Dao Trang lúc này đang thiếu binh lực.

Con đường đến với Lý Duật đang mở rộng ra.

Phiêu Nguyệt bước đi mà không có chút do dự.

Càng đến gần Tuyết Dao Trang, Phiêu Nguyệt càng cảm thấy những gì mà mình suy đoán là sự thật.

Nếu là bình thường, hắn sẽ cảm nhận được rất nhiều bóng người trong Tuyết Dao Trang, nhưng Tuyết Dao Trang lúc này lại mang một bầu không khí thật ảm đạm.

Đa số binh lực đã đến Chân Gia, chỉ còn số ít ở lại để bảo vệ Tuyết Dao Trang.

Phiêu Nguyệt ra vào Tuyết Dao Trang như nhà của mình ngay cả khi nơi đó được canh gác nghiêm ngặt. Vòng vây canh gác của Tuyết Dao Trang lúc này đã trở nên lỏng lẻo, việc thâm

nhập vào Tuyệt Dao Trang lúc này không phải là chuyện quá khó đối với Phiêu Nguyệt.

Bên trong Tuyệt Dao Trang im lặng như tờ.

Thỉnh thoảng cũng có những võ giả qua lại, nhưng bọn họ hoàn toàn không phát hiện ra sự tồn tại của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt di chuyển trong điểm mù của bọn họ nên không một ai có thể phát hiện ra hắn.

Bỗng bóng dáng của một nam nhân đang đứng ngấm nhìn bầu trời đêm một mình ở hậu viên lọt vào tầm mắt của Phiêu Nguyệt.

Chiếc bụng phình ra khỏi cơ thể to lớn của người ấy.

Đó là một nam nhân nhiều cân đến mức thở thoi cũng thấy khó khăn.

Ông chính là Tuyệt Dao Trang Chủ Tuyệt Giang Diễn.

Tuyệt Giang Diễn nhìn lên trời rồi lẩm bẩm.

“Dù sao thì đó cũng là con ta, ta phải trả thù cho nó chứ.”

Đôi mắt của Tuyệt Giang Diễn đỏ ngầu.

Ông đang gặm nhấm sự tức giận của mình.

Ông ta muốn trực tiếp đi đánh Chân Gia, nhưng tiếc là cơ thể hiện tại của ông không cho phép ông có thể thi triển võ công.

Sau khi chiêu mộ được Lý Duật, ông để y quán xuyến hết mọi việc và bỏ bê việc luyện tập võ công của mình. Kết quả là ông thậm chí còn không thể di chuyển vì trọng lượng cơ thể của mình. Cũng vì thế mà ông chỉ có thể đứng đây gặm nhấm cơn tức giận chứ không thể đi đến Chân Gia.

Cơn giận của ông đáng sợ đến mức không một thuộc hạ nào đủ can đảm để đến gần ông.

Vậy nên, bọn họ đã để ông ở một mình.

Một người không nên ở một mình lúc này lại đang ở một mình.

Đó chẳng khác gì cơ hội chỉ đến một lần với Phiêu Nguyệt vậy.

Nhưng Phiêu Nguyệt đã ngửi thấy được mùi nguy hiểm, chỉ cần ngửi thấy thôi cũng khiến cho khứu giác của hắn bị tê liệt.

Ngay khi một cơn gió mạnh thổi qua, Phiêu Nguyệt dường như đã có thể xác định được thứ mà mình ngửi được là gì.

‘Bẫy sao?’

Có một thứ gì đó đang được ẩn giấu.

Bọn họ xác lảo đến mức dùng Trang chủ của Tuyết Dao Trang để làm mồi nhử chờ đợi con cá Phiêu Nguyệt cắn câu.

Theo những gì mà Phiêu Nguyệt biết, chỉ có duy nhất một người ở Tuyết Dao Trang mới có thể làm ra một việc táo bạo như thế này.

‘Lý Duật!’

Lý Duật đã đào một cái bẫy và chờ đợi Phiêu Nguyệt tới.

Y không bao giờ mất tập trung dù chỉ là một chút.

Từ việc huy động Hắc Hồ Hắc Vân Binh Đoàn đến việc lấy Tuyết Giang Diễm ra làm một cái bẫy.

Y thực sự đã giả định ra điều tồi tệ nhất và chuẩn bị cho nó.

Đây là lần đầu tiên Phiêu Nguyệt thấy có người thận trọng đến vậy.

Phiêu Nguyệt cảm thấy kiệt quệ về mặt tinh thần. Nhưng hắn không thể tiếp tục cuộc chiến nhàm chán này mãi được.

Đã đến lúc phải kết thúc rồi.

Tuyết Giang Diễm lúc này đã hừng hực lửa giận mà không biết rằng Phiêu Nguyệt đang quan sát mình,

Phiêu Nguyệt đi về phía Tuyết Giang Diễm.

Tuyết Giang Diễm quay lại và gầm lên giận dữ như thể cảm nhận được có ai đang đi tới.

“Ngươi là ai?”

“...”

“Ta hỏi ngươi là ai mà?”

“Con cá mắc câu.”

“Hả?”

Tuyết Giang Diễm nhú mày vì câu trả lời khó hiểu của Phiêu Nguyệt.

Đến lúc này, ông mới cảm nhận được bầu không khí bất thường trên người của Phiêu Nguyệt.

Hắn sở hữu dung mạo xinh đẹp và bầu không khí khác với những võ giả của Tuyết Dao Trang.

Một thứ gì đó lập tức hiện lên trong đầu Tuyết Giang Diễm.

“Thì ra ngươi là Tử Thần mới nổi đạo gần đây.”

Dù đã giao phó mọi việc cho Lý Duật và bỏ bê công việc nhưng y vẫn nghe ngóng được nhiều chuyện.

Một trong số đó là cái tên Phiêu Nguyệt.

Một thích khách sở hữu dung mạo xinh đẹp hơn cả nữ nhân.

Phiêu Nguyệt đúng với những gì mà y được nghe mô tả. Y đã nhận ra ngay khi nhìn thấy hắn.

“Một tên thích khách như ngươi mà dám lên vào bốn trang sao? Tổng quản đang làm gì thế không biết? Còn không mau bắt vị khách không mời mà đến này cho ta?”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 284

Tuyết Giang Diễm hét lên tìm kiếm Lý Duật. Thế nhưng y vẫn không thấy Lý Duật xuất hiện.

Tuyết Giang Diễm liền tỏ vẻ bối rối.

Cho dù ở xa bất cứ đâu, chỉ cần y gọi, Lý Duật sẽ xuất hiện ngay lập tức. Thế nhưng hiện giờ y lại không thấy tăm hơi Lý Duật đâu.

Phiêu Nguyệt chậm chậm tiến lại gần y rồi nói.

“Ngươi có gọi thế nào thì hắn cũng không đến đâu.”

“Cái gì?”

“Người biết gì về hắn ta?”

“Người nói nhảm cái gì thế?”

“Ý ta là người biết bao nhiêu về gã Lý Duật đó.”

“Hắn ta là một kẻ rất trung thành.”

“Người thật sự nghĩ như vậy sao?”

“Chuyện đó...”

Tuyết Giang Diễm bất giác ngáp ngừng.

Phiêu Nguyệt lại đến gần y hơn.

“Kẻ trung thành sao lại mang chủ nhân của mình ra làm mọi nhử chứ?”

“Cái gì mà mọi nhử? Mọi nhử gì hả?”

Tuyết Giang Diễm cố gắng phủ nhận lời nói của Phiêu Nguyệt. Thế nhưng trên mặt y lúc này đã đầy vẻ bất an.

Y đã cao giọng đến mức này nhưng lại không có lấy một tên thuộc hạ nào chạy vào, điều này khiến y cảm thấy vô cùng bất an.

Dẫu có nhiều binh lực đã rời khỏi đây, nhưng chúng cũng không thể để mặc Trang chủ xảy ra chuyện thế này được.

Phiêu Nguyệt lại hỏi y.

“Làm thế nào người gặp được Lý Duật?”

Tuyết Giang Diễm không đáp mà lùi về phía sau.

Phiêu Nguyệt tiếp tục đi theo y rồi hỏi lại.

“Có phải hắn tiếp cận người trước hay không? Bảo là giúp người lấy lại địa bàn cũ?”

“Ta, ta đã chiêu mộ hắn. Không phải Tổng quản đến tìm ta.”

“Người có thể nói cho ta biết lần đầu người gặp hắn thế nào không?”

Tuyết Giang Diễm không thể đáp lời ngay.

Phiêu Nguyệt không mấy ngạc nhiên.

“Ta biết ngay mà.”

Mỗi người đều có một năng lực.

Và Tuyết Giang Diễn nghĩ rằng năng lực của y vượt trội hơn Lý Duật.

Y nghĩ bản thân đã thấu tóm Lý Duật trong lòng bàn tay, nhưng thật chất là ngược lại. Tuyết Giang Diễn chính là công cụ để Lý Duật lợi dụng.

Tất cả mọi thứ của Tuyết Dao Trang đều bị Lý Duật chi phối.

Xét đến quy mô của Tuyết Dao Trang hiện giờ, Lý Duật muốn chi phối hoàn toàn một nơi thế này quả thật không phải là chuyện dễ dàng gì. Điều này chứng tỏ thực lực của Lý Duật vô cùng xuất sắc.

Sột!

Phiêu Nguyệt liền rút U Linh Chủy ra.

Lúc nhìn thấy thanh phi đao sáng lấp lánh, Tuyết Giang Diễn cũng rút kiếm ra.

“Người nghĩ ta dễ dàng đối phó thế ư? Dù không có Tổng quản ở đây người cũng đừng hòng đụng vào sợi tóc của ta.”

Mặc dù trông thân hình y quá khổ là thế, nhưng chung quy lại y cũng từng tu luyện võ công trong suốt thời gian dài.

“Ha!”

Tuyết Giang Diễn là người tấn công trước.

Thanh kiếm của y phóng tới theo một quỹ đạo vô cùng đẹp mắt. Thế nhưng, Phiêu Nguyệt đã nhìn thấy vô số sơ hở.

Chẳng biết tuyệt chiêu này có hoàn hảo hay không, tuy nhiên do y đã quá thừa cân nên không thể thi triển nó một cách chính xác được.

Nếu là võ giả khác chắc đã sợ hãi trước đường kiếm sắc bén kia, nhưng Phiêu Nguyệt lại không hề thấy nó mang lại chút uy áp nào.

Phiêu Nguyệt thi triển Xà Hành Bộ tránh một kiếm vừa rồi. Ngay sau đó hấn tiếp cận Tuyết Giang Diễn rồi đánh một chưởng vào ngực y.

Đùng!

Cùng với tiếng nổ lớn, Tuyết Giang Diễn bị đánh văng về sau.

Trong bất kỳ trường hợp nào võ giả cũng không được buông bỏ vũ khí. Ấy vậy mà, ngay lúc Tuyết Giang Diễn bị đánh văng ra, y đã quăng luôn cả thanh kiếm.

Với tư cách của một võ giả, y còn không nắm được điều cơ bản như thế.

Không chế một kẻ như y đối với Phiêu Nguyệt không phải là chuyện khó khăn gì.

“Oe!”

Tuyết Giang Diễn nằm bò trên đất rồi nôn tất cả thức ăn ra ngoài. Gương mặt y hiện giờ toàn là nước mắt và nước mũi nhớp nháp.

Phiêu Nguyệt liền cầm phập U Linh Chủy vào đùi Tuyết Giang Diễn.

Phập!

“Khực!”

Tuyết Giang Diễn lại hét lên lần nữa. Phải đến lúc này, gương mặt y mới tràn đầy vẻ sợ hãi.

“Cứu, cứu ta với.”

Phiêu Nguyệt lại rút thanh phi đao ra.

Là người đứng đầu một môn phái, ít nhất không được đánh mất thể diện trước mặt kẻ địch. Cho dù mạng sống có đang trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc đi chăng nữa.

Xét đến mặt này, Tuyết Giang Diễn vốn không hợp với địa vị Trang chủ này. Y chẳng qua chỉ là một con tốt thí mạng hoàn hảo mà thôi.

Lúc Phiêu Nguyệt định cầm U Linh Chủy vào đùi Tuyết Giang thì.

Xoẹt!

Đột nhiên có một luồng kiếm khí trắng xóa cắt ngang không trung.

Phiêu Nguyệt liền bắn người về sau để tránh kiếm khí ấy.

Luồng kiếm khí cứ thế đánh thẳng về phía Tuyết Giang Diễn.

“Khục!”

Tuyết Giang Diễn nhìn chủ nhân của luồng kiếm khí vừa đánh vào ngực mình với ánh mắt khó tin.

Gã nam nhân không có nét gì nổi bật kia chính là tâm phúc của Lý Duật - Bạch Đạo Kính.

Thanh kiếm của Bạch Đạo Kính đã xuyên thẳng qua tim Tuyết Giang Diễn.

“Ngươi, ngươi?”

Tuyết Giang Diễn vươn tay ra cố gắng chạm vào cổ Bạch Đạo Kính. Thế nhưng, Bạch Đạo Kính đã bắn người ra xa trước khi bàn tay y kịp chạm vào.

Có là tâm phúc của Tổng quản thì vẫn là thuộc hạ của Trang chủ Tuyết Dao Trang, ấy vậy mà Bạch Đạo Kính lại không chân chừ vung kiếm ra lấy mạng y.

Bạch Đạo Kính nhìn Tuyết Giang Diễn rồi nói.

“Dù sao thì mối nhân duyên của chúng ta chỉ đến đây thôi. Được làm việc cho ngài trong thời gian là vinh dự của thuộc hạ. Trang chủ! Người ra đi thanh thản nhé.”

“Ngươi, ngươi...”

Tuyết Giang Diễn định nói gì đó nhưng Bạch Đạo Kính đã đâm thêm một nhát vào tim y. Liên sau đó, máu nóng từ ngực Tuyết Giang Diễn lập tức bắn ra như thác đổ.

Tuyết Giang Diễn vung tay lên không trung rồi hạ xuống.

Đó chính là hành động cuối cùng mà y thực hiện trong đời.

Cái chết của người đã đẩy Nhữ Nam vào tình thế hỗn loạn này tính ra thật vô nghĩa làm sao.

Phiêu Nguyệt im lặng nhìn Tuyết Giang Diễn trút hơi thở cuối cùng.

“Giết người diệt khẩu. Có vẻ hẳn ta đã hết giá trị cho Cửu Long Sát Mạc lợi dụng rồi nhỉ.”

Bạch Đạo Kính mở to mắt trước câu nói khó tin ấy.

Hắn biết rõ cái tên Cửu Long Sát Mạc là một bí mật tuyệt đối.

Số người biết đến cái tên này chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Thậm chí ngay cả thành viên của chúng cũng không biết nơi chúng đang phụng sự là Cửu Long Sát Mạc.

Nếu Bạch Đạo Kính không trở thành tâm phúc của Lý Duật, có lẽ cả đời hắn cũng không biết sự thật này.

Một bí mật lớn như thế lại được nghe từ miệng Phiêu Nguyệt, điều này đã khiến Bạch Đạo Kính chịu đả kích vô cùng lớn.

Bạch Đạo Kính bắt giác dao động.

“Sao ngươi lại biết?”

“Nhiệm vụ mà Lý Duật đảm nhận chính là lợi dụng Tuyết Dao Trang để kích động tình thế loạn lạc ư?”

Bạch Đạo Kính liền á khẩu.

Chúng nghĩ bản thân không hề mắc phải sai lầm trong việc để lộ thông tin.

Mỗi đe dọa lớn nhất từ trước đến nay chính là Chân Kiếm Vũ.

Trong khắp thiên hạ này chỉ có y mới tìm ra được sự tồn tại của Cửu Long Sát Mạc, sau đó cùng đồng liêu của mình truy tìm bọn chúng. Lý Duật đã cài bẫy Chân Kiếm Vũ và dùng cái chết của y khiến cho thiên hạ phải rơi vào tình thế hỗn loạn.

Ấy vậy mà Phiêu Nguyệt lại nhìn thấu mọi kế hoạch vốn không ai phát giác ra đến như thế.

‘Tên khốn này...’

Toàn thân Bạch Đạo Kính liền nổi một trận gai ốc. Đây là lần đầu hắn gặp một người như thế.

Không đơn thuần chỉ vì võ công cao cường hay sát pháp đáng sợ.

Điều thật sự khiến Bạch Đạo Kính cảm thấy Phiêu Nguyệt đáng sợ chính vì khả năng quan sát và hình dung ra một bức họa lớn chỉ bằng vài thông tin nhỏ lẻ.

Khả năng này có được hoặc là do bẩm sinh, hoặc đã được tôi luyện trong môi trường vô cùng khắc nghiệt mà ra.

Lần đầu tiên trong đời hắn gặp phải một cao thủ có trực giác và khả năng nhìn thấu sự việc xuất sắc thế này. Lý Duật đúng là một kẻ tài giỏi, nhưng vẫn nằm trong phạm vi thường thức của hắn.

‘Nhất định phải lấy mạng hắn ta. Nếu để hắn sống, hậu hoạn sẽ vô cùng khó lường.’

Bạch Đạo Kính vốn không có ý định đối địch với Phiêu Nguyệt. Bởi vì hắn không cảm nhận được sự nguy hiểm tỏa ra từ người đối phương. Thế nhưng bây giờ hắn đã suy nghĩ lại.

‘Dù có hy sinh thế nào cũng phải loại bỏ được kẻ này.’

Bạch Đạo Kính liền đưa tay lên.

Liền sau đó, trên mái điện các lập tức xuất hiện mười bóng người.

Tất cả bọn chúng đều trông vô cùng bình thường hệt như Bạch Đạo Kính.

Chúng là những người từng làm việc cho Tuyết Dao Trang.

Chúng là thuộc hạ do Bạch Đạo Kính dẫn dắt, tất cả đều sống ẩn dật mà không bị ai chú ý trong Tuyết Dao Trang này.

Ở Cửu Long Sát Mạc, chúng được gọi là Vô Hồn Quỷ, những con quỷ không có linh hồn.

Bạch Đạo Kính chỉ ngón tay về phía Phiêu Nguyệt. Sau đó, những thành viên Vô Hồn Quỷ đồng loạt xông về phía Phiêu Nguyệt.

Một vài kẻ đang cầm dụng cụ làm bếp, một số khác thì vung kiếm giấu trong cán chổi.

Chúng sử dụng công cụ làm việc hằng ngày để làm vũ khí của mình.

Võ công của chúng cũng tương tự như thế.

Chiêu thức chẳng có gì gọi là nổi bật cả.

Động tác của chúng chỉ gói gọn trong việc đâm và chém. Thế nhưng, thứ khí thế khủng khiếp đó khiến người khác không khỏi liên tưởng đến việc chúng đã kinh qua vô số trận kịch chiến.

Roẹt!

Sự phối hợp của mười người thật sự quá dữ dội.

Chúng không ngừng tấn công Phiêu Nguyệt hết như một bánh xe đang quay điên cuồng.

Nếu Phiêu Nguyệt là võ giả bình thường, có lẽ đã bị hợp kích của chúng lấy mạng rồi. Thế nhưng không may cho chúng, Phiêu Nguyệt lại khác xa võ giả mà chúng từng đối phó.

Vù!

U Linh Chủy gắn trên Thu Hồn Ti bắt đầu phát huy uy lực của mình.

Cảnh tượng hàng chục phi đao bay ngang dọc trong không trung quả thật khiến người khác như được mở mang tầm mắt.

Người khác nhìn thấy có khi phải vỗ tay tán dương khung cảnh này thật đẹp làm sao, nhưng kết quả lại không hề hào nhoáng như những gì họ thấy.

Một làn sương máu bắn tung tóe trong không trung.

Những giọt máu hóa thành lớp sương mù nhuộm đỏ cả bầu trời đêm.

Đó chính là máu của Vô Hồn Quỷ đang tấn công Phiêu Nguyệt.

Chẳng biết từ lúc nào, trên cổ chúng đã xuất hiện vết thương dài sượt ngang qua.

Vút!

Phiêu Nguyệt để mặc đám người vừa ngã xuống mà tiến về phía Bạch Đạo Kính.

Tên môi hắn lúc này đã chảy một dòng máu đỏ tươi. Do vận công quá độ nên nội thương càng nghiêm trọng hơn.

Trong lúc đối phó với Hắc Hổ và Hắc Vân Binh Đoàn, hắn đã chịu không ít tổn thương. Bây giờ hắn còn phải vận công lực lấy mạng đám Vô Hồn Quỷ nên vết thương mới trở nặng hơn.

Cần khoảng 15 ngày để nội thương bình phục hoàn toàn. Thế nhưng, nội thương thế này vẫn không ngăn được Phiêu Nguyệt.

“Ngươi!”

Bạch Đạo Kính liền vùng kiếm.

Quỷ Huyết Ma Kiếm.

Sát kiếm được tạo ra từ vô số chiến trường.

Loại ma công này chỉ cần sơ suất một chút sẽ khiến cho người luyện chúng nhập ma ngay lập tức.

Chỉ cần nhìn qua cũng đủ thấy kiếm khí đỏ sẫm kia đáng sợ thế nào.

Kiếm khí màu đỏ không ngừng tấn công Phiêu Nguyệt như vũ bão.

Bạch Đạo Kính chớp mắt đã thi triển hàng chục chiêu thức.

Tốc độ vùng kiếm của hắn nhanh đến mức mắt thường không thể nào đuổi theo kịp.

Keng!

Thế nhưng, tấn cả đòn tấn công của hắn đều bị U Linh Chủ của Phiêu Nguyệt chặn lại.

Bạch Đạo Kính liền tăng tốc độ vùng kiếm.

Đòn tấn công của hắn càng trở nên điên cuồng hơn. Trong từng đường kiếm của hắn như có chứa ma quỷ hiện thân. Cùng lúc đó, gương mặt Bạch Đạo Kính cũng méo mó hết ác quỷ.

‘Ta sẽ lấy mạng nhà ngươi.’

Chẳng biết tự lúc nào, tâm ma của hắn đã trỗi dậy. Đó chính là tác dụng phụ của Quỷ Huyết Ma Kiếm.

Một khi đã rơi vào tâm ma thì cần khá lâu để bình tâm lại. Chính vì thế, bình thường hắn hiếm khi dùng đến Quỷ Huyết Ma Kiếm, thế nhưng bây giờ hắn không cần phải kiềm chế nữa.

Đối phương là một Sát Quỷ vượt xa thường thức của hắn.

Để đối phó với một người như thế, Bạch Đạo Kính phải từ bỏ nhân tính của mình.

Keng!

Hai người không ngừng tấn công dữ dội.

Trong chớp mắt đôi bên đã thi triển hàng chục chiêu thức.

Khoảng cách giữa họ gần đến nỗi chỉ cần vươn tay ra là có thể lấy được cái mạng của đối phương.

Tách! Tách!

Chẳng biết máu của ai đang không ngừng rơi xuống cùng với âm thanh va chạm.

Lúc này máu tươi đã bắn ra tứ phía.

Thế nhưng họ vẫn không ngừng vung kiếm và U Linh Chủ về phía nhau.

Một cuộc chiến vô cùng điên rồ.

Đến cả những võ giả thích đôi đầu trực diện cũng phải mở to mồm kinh ngạc.

Roẹt!

Cuối cùng một âm thanh sắc bén vang lên.

“Khục!”

Bạch Đạo Kính liền nắm lấy cổ tay mình.

Giữa các ngón tay hắn đang chảy ra một dòng máu tươi.

Hắn ta liều mạng cầm máu nhưng vốn không có tác dụng gì. Máu cứ nhều xuống từng giọt, từng giọt một. Thoáng chốc ánh mắt hắn đã giăng đầy tơ máu cùng với sát khí khủng khiếp.

“Ngươi...”

Lúc Bạch Đạo Kính định nói gì đó thì Phiêu Nguyệt đã lướt qua người hắn.

Hắn không có thời gian để nghe Bạch Đạo Kính lảm nhảm ở đây.

Bởi vì hắn đã nhìn thấy bên kia bức tường, Lý Duật đang đứng trên mái điện các nhìn về phía này.

285

“Tên khốn kiếp!”

Lý Duật giận run cả người.

Ngay khi Bạch Đạo Kính nhận ra Tuyết Dao Trang đã bị Phiêu Nguyệt xâm nhập, hấn lập tức thuyết phục Lý Duật nên tránh đi nhưng Lý Duật đã từ chối.

Từ trước đến nay, y chưa từng quay lưng lại với bất kỳ ai cả.

Y đã tin rằng dù Phiêu Nguyệt có tài giỏi đến mấy thì cũng không thể nào làm tổn hại đến y. Nhưng đến bây giờ y mới nhận ra rằng suy nghĩ ấy tự mãn đến mức nào.

Phiêu Nguyệt là một sự tồn tại vượt ra ngoài tầm hiểu biết của y.

Hắc Hồ, Hắc Vân Binh Đoàn, hay Bạch Đạo Kính và Vô Hồn Quỷ.

Nếu những người bị Phiêu Nguyệt giết chết trong hôm nay hợp sức lại thì có thể tiêu diệt cả một môn phái lớn.

Điều đó có nghĩa là một mình Phiêu Nguyệt có thể đối đầu với cả một đại môn phái.

Một người có sức mạnh bằng cả một đại môn phái như Phiêu Nguyệt đang nhắm thẳng vào Lý Duật.

Lần đầu tiên trong đời, Lý Duật cảm thấy nguy kịch đang đến gần y.

Y hối hận vì đã không nghe lời Bạch Đạo Kính. Nhưng giờ y đã không còn thời gian rảnh rỗi để hối tiếc về điều đó nữa.

Lúc này đây, Phiêu Nguyệt đang trèo qua bức tường cao và chạy về phía y.

Hình ảnh của Phiêu Nguyệt lúc này trông rất đáng sợ.

Lần đầu tiên trong đời, Lý Duật biết được một nam nhân anh tú cũng có thể đáng sợ đến như vậy.²

Lý Duật rùng mình.

Kế hoạch mà y dựng nên thật hoàn hảo.

Y đã vẽ ra một bức tranh rộng lớn được đầu tư nhiều thời gian và nhân lực mà không một ai có thể phỏng đoán được nó.

Nhưng Phiêu Nguyệt đã phá vỡ tất cả mọi kế hoạch của y, thậm chí còn làm lộ một phần nào đó sự thật về y.

“Người quả là tài tình đấy Phiêu Nguyệt! Ta khen thật lòng đấy. Người là người đầu tiên khiến ta phải cảm thán như thế này đấy.”

Thực lòng mà nói, y rất muốn vỗ tay khen ngợi Phiêu Nguyệt. Nhưng y không thể.

Phiêu Nguyệt lúc này đang nhanh chóng thu hẹp khoảng cách với y.¹

Xoẹt!

Âm thanh chói tai phát ra, bỗng có hai mũi tên từ đâu bay ra từ phía sau lưng của Lý Duật. Hai mũi tên sượt qua hai bên má của y rồi bay tới Phiêu Nguyệt.

Phập!

Cơ thể của Phiêu Nguyệt bị bật ra sau khi va trúng mũi tên.

Phiêu Nguyệt nhìn vào hai thanh U Linh Chủy trong tay của mình.

Hộ oản bị rách toạc.

Phiêu Nguyệt đã dùng U Linh Chủy để chặn mũi tên lại ngay khi nó kịp chạm vào cơ thể hắn. Nhưng mũi tên quá mạnh khiến cho hộ oản giữ lấy U Linh Chủy bị rách toạc ra.

Phiêu Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn Lý Duật.

Bỗng có hai nam nhân xuất hiện bên cạnh y.

“Chúng thuộc hạ sẽ phụng dưỡng ngài.”

“Lối thoát đã được đảm bảo rồi ạ.”

Hai người bọn họ nắm lấy hai tay của Lý Duật rồi bay đi.

Phiêu Nguyệt nhú mày.

Bởi vì hắn biết hai người đó.

‘Quỷ Vũ Đội.’

Bọn họ chính là những võ giả của Quỷ Vũ Đội mà Phiêu Nguyệt đã từng đối đầu trên hòn đảo vô danh lúc trước.⁸

Những người đã rút lui dưới lệnh của đội chủ Mộc Hàn Thanh mà không có chút do dự.

Bọn họ đã xuất hiện trở lại.

Hai người họ thi triển khinh công bay đi mà không hề quay đầu lại.

Phiêu Nguyệt lập tức đuổi theo bọn họ.

Nếu vượt mất Lý Duật lần này thì không biết bao giờ cơ hội sẽ đến một lần nữa.

Xoẹt! Xoẹt!

Những mũi tên lại tiếp tục bay tới.

Đó chính là mũi tên của những võ giả Quỷ Vũ Đội khác.

Phiêu Nguyệt thi triển Xà Hành Bộ để né mũi tên. Nhưng cũng vì thế mà khoảng cách với Lý Duật ngày càng xa dần.

Phiêu Nguyệt nghiêng răng và tăng tốc. Nhưng lúc nào cũng bị cản trở bởi những võ giả của Quỷ Vũ Đội.⁶

Mũi tên bắn ra làm tốc độ của Phiêu Nguyệt giảm lại, ngay lúc đó, bầy trong Tuyết Dao Trang được kích hoạt để bắt lấy cổ chân của Phiêu Nguyệt.

Bọn họ không hề đổi đầu với Phiêu Nguyệt.

Vì đã va chạm với Phiêu Nguyệt một lần nên bọn họ biết hẳn là người đáng sợ đến mức nào.

Mục đích của bọn họ chỉ là giải cứu Lý Duật chứ không hề có ý định sẽ quyết chết một phen cùng Phiêu Nguyệt.

Dù nổi oán hận của bọn họ dành cho Phiêu Nguyệt dâng tận đến trời cao, nhưng bọn họ không phải là người dễ bị ảnh hưởng bởi cảm xúc của cá nhân.

Họ chỉ tập trung vào việc cứu Lý Duật.

“Là lúc này. Bắt đầu đi.”

Phó đội chủ của Quỷ Vũ Đội hét lên.

Bốn võ giả xuất hiện và tấn công Phiêu Nguyệt ngay lập tức.

Họ là những thích khách của Bách Quỷ Liên được Lý Duật thuê về.

“Dừng lại!”

“Mau đứng lại đó!”

Hồng Liên Tứ Quỷ hợp công đánh Phiêu Nguyệt.⁸

Võ công từng người tuy không thể so sánh được với Hắc Hồ nhưng một khi bọn họ hợp công, sức mạnh của họ tuyệt đối không hề kém cạnh.¹

Trong khi Phiêu Nguyệt bị Hồng Liên Tứ Quỷ giữ chân, Quỷ Vũ Đội đã mang Lý Duật đi và biến mất.

Phiêu Nguyệt nghiêng răng nhìn vào bóng lưng của Lý Duật đang xa dần trong bóng tối.

Hồng Liên Tứ Quỷ lúc này càng tấn công hấn Phiêu Nguyệt hơn.

Màn hợp công của bọn họ thực sự đáng sợ, nhưng bọn họ không phải là đối thủ của Phiêu Nguyệt. Bọn họ đã thi triển hơn một trăm chiêu nhưng kết cục lại mất mạng trong tay của Phiêu Nguyệt.

Nhưng đến khi Phiêu Nguyệt giết được bốn người họ thì bóng dáng của Lý Duật đã hoàn toàn biến mất.

“Hầy!”

Phiêu Nguyệt thở ra một cách nặng nề.

Hình ảnh của Chân Gia hiện lên một cách thảm thương khi trời rạng sáng.

Ngôi làng bị tàn phá tan nát, trên đường thì xác chết ngổn ngang.

Cuộc chiến với Tuyết Dao Trang thực sự rất khắc nghiệt.

Một cuộc chiến sinh tử kéo dài suốt cả đêm.

Tuyết Dao Trang đã đánh đổi cả vận mệnh của mình, còn Chân Gia thì nổi giận vì cuộc tập kích vào ban đêm.

Vì thế cuộc chiến không thể nào đã man hơn..

Những võ giả đều mất bình tĩnh khi chứng kiến những đồng liêu của mình ngã xuống.

Cả Chân Gia và Tuyết Dao Trang đều bị thiệt hại nặng nề.

Có hàng trăm người chết và vô số người bị thương.
Chỉ sau một đêm, Chân Gia biến thành một ngôi mộ khổng lồ.
Thiên Trung Sơn lúc này đã không còn gì gọi là tinh khí nữa.
Điều duy nhất còn lại ở nơi đây chính tiếng rên rỉ đau đớn và tử khí.

“Cứu mạng!”

“Khực!”

Tiếng kêu đau đớn của mọi người vang lên khắp nơi.
Bọn họ cảm thấy những người đã chết rồi thật may mắn.
Bởi nếu chết đi, bọn họ sẽ không còn phải cảm thấy đau đớn nữa.
Gương mặt của những người bị thương thực sự rất thê thảm.
Bọn họ thậm chí còn không được điều trị một cách đàng hoàng và phải chịu đựng cơn đau.
Những y sư tập trung chữa trị cho những võ giả của Chân Gia trước.
Còn những võ giả bị thương của Tuyết Dao Trang quần quai trong đau đớn mà không hề được điều trị.
Không phải tất cả những võ giả của Tuyết Dao Trang đều đã chết hoặc bị thương.
Nhiều võ giả đứng về Tuyết Dao Trang đã trốn thoát khi tình thế đổi ngược. Và những võ giả về phe của Chân Gia đã truy tìm và giết chết bọn họ.

Oán hận càng ngày càng lớn dần.

“Ta tuyệt đối sẽ không bao giờ quên đi nỗi nhục nhã ngày hôm nay.”

“Để ta chờ xem.”

Những người trốn chạy thê sẽ trả thù.

’Để xóa bỏ được hoàn toàn hậu hoạn, những võ giả của Chân Gia sẽ phải tìm ra đám người của Tuyết Dao Trang để giết chết. Nhưng ngay từ đầu, điều đó là không thể.

Chân Gia cũng bị thương rất nhiều và không thể di chuyển được.

“A di đà phật! Chuyện này là sao vậy”

Đúng lúc đó, những hòa thượng của Thiếu Lâm Tự bước vào.

Bọn họ vô cùng sửng sốt khi nhìn thấy địa ngục đã trải dài khắp Chân Gia,

Đây là lần đầu tiên bọn họ thấy có nhiều người chết và bị thương đến vậy.

“Ta đã chậm một bước rồi sao?”

Lão tăng dẫn đầu những vị hòa thượng khẽ thở dài.

Lão tăng ấy chính là Vân Tông. Người được gọi là Thiếu Lâm Đệ Nhất Quyền của Thiếu Lâm Tự.

Vân Tông nhíu mày rồi nhìn quanh.

Vẻ ngoài diễm lệ của Chân Gia nay đã không còn nữa.

Khắp nơi trong Chân Gia lúc này đều nhuộm đầy máu.

Đến mức khiến người khác phải suy nghĩ liệu con người còn có thể sống ở đây được nữa không.

“A di đà phật! Tại sao lại có chuyện như thế này xảy ra kia chứ?”

Mọi chuyện lúc này đang xảy ra ở thành Hà Nam.

Mặc dù nơi này cách Tung Sơn hàng nghìn dặm, nhưng rõ ràng là hậu quả của việc này sẽ lan rộng ra khắp thiên hạ.

Một bức tường chắn khổng lồ có thể sụp đổ chỉ vì một lỗ chuột. Hơn nữa, cuộc chiến lần này đã có vô số người và bị thương.

”Tại sao bây giờ mới đến?”

“Lúc này đến để làm gì nữa?”

Thậm chí ông còn nghe thấy những lời chỉ trích Thiếu Lâm Tự chẳng ra gì.

Bọn họ nghĩ Thiếu Lâm Tự đã bỏ bê mọi chuyện cho đến hiện tại, Mặc dù bọn họ biết rõ Thiếu Lâm Tự không có liên quan gì đến chuyện này.

Những vị hòa thượng của Thiếu Lâm Tự không thể giấu nổi nét bàng hoàng.

Dù bọn họ sở hữu trái tim cứng rắn hơn người do tu luyện lâu năm nhưng quả nhiên, bọn họ vẫn chưa thoát ra khỏi phạm trù của một con người.

Họ không thích nghe những điều thù hận và cảm tbzfczkhây khó chịu khi bị oán giận vô cớ.

“A di đà phật!”

“Hừm!”

Những hòa thượng cố gắng trấn tĩnh bằng cách né tránh ánh mắt của những võ giả,

Vân Tổng cùng với những hòa thượng đi ngang qua đám người và đi vào sâu trong Chân Gia.

Không một ai ngăn cản họ cả.

Bởi cuộc chiến vẫn chưa kết thúc và bọn họ không muốn đối đầu với Thiếu Lâm Tự.

Bỗng có một người trung niên đang ngồi trên một tảng đá lớn đập vào mắt Vân Tổng.

Y ngồi dựa vào tảng đá với thần sắc mệt mỏi, thanh kiếm chống xuống như một cây gậy. Ngay khi thấy người đó, đôi mắt của Vân Tổng chợt dao động.

“A di đà phật! Ra là Kiếm Tôn đại hiệp.”

“Vân Tổng.”

Hàn Hữu Thiên nhận ra Vân Tổng ngay.

“Bái kiến Kiếm Tôn.”

“Bái kiến Hàn đại hiệp.”

Những hòa thượng đi theo Vân Tổng cùng đồng thành chào Hàn Hữu Thiên. Nhưng Hàn Hữu Thiên còn chẳng buồn liếc đến bọn họ mà nói với Vân Tổng.

“Ngươi đến muộn.”

“Tiêu tăng đã cố gắng đến nhanh nhất có thể rồi.”

“Hừ! Mãi vắt óc suy nghĩ nên đến chậm là đúng rồi. Mà cũng phải, dù sao thì mấy tên không có tóc cũng tính toán hơn người bình thường mà.”

“A di đà phật! Đại hiệp sĩ nhục tiêu tăng thì không sao, nhưng nếu sĩ nhục đến cả Thiếu Lâm thì không được. Bốn tự cũng có sự tình riêng.”

“Vậy à?”

“Vân Hải ở đâu rồi ạ?”

“Chắc là ở đâu đó thôi.”

“Hầy!”

Vân Tổng thở dài trước thái độ lạnh lùng của Hàn Hữu Thiên.

Bỗng Vân Tổng thấy thanh kiếm của y dính đầu máu.

“Kiếm tôn cũng tham chiến sao?”

“Vậy thì sao?”

“Một người muốn chứng kiến sự sụp đổ của Chân Gia lại tham chiến sao.”

“Vạn Nhân Sát đã đến đây.”

“Vạn Nhân Sát? Là tên quỷ sát nhân đó sao?”

Vân Tổng tròn mắt.

Tiếng xâu của Vạn Nhân Sát vang đến cả Thiếu Lâm Tự.

Vân Tổng cũng đã cố gắng bắt hấn ta nhiều lần nhưng hấn vốn thoát ần thoát hiện nên rất khó để tìm ra.

“Sao hấn lại đến Chân Gia được chứ?”

“Ta phải kể cho người tường tận về lý do đó sao?”

Sự chế giễu của Hàn Hữu Thiên khiến Vân Tổng phải ngậm chặt miệng.

Y nhận ra y có hỏi bao nhiêu thì Hàn Hữu Thiên vẫn sẽ không trả lời.

Hàn Hữu Thiên vốn nổi tiếng với tính cách lập dị.

Cho dù danh tiếng của Thiếu Lâm Tự có lớn đến mấy thì Hàn Hữu Thiên vẫn xem thường bọn họ. Chính vì thế mà ngay cả

khi nhìn thấy Thiếu Lâm Đệ Nhất Quyền là Vân Tổng, Hàn Hữu Thiên vẫn không ngại mà tỏ thái độ.

Hơn tất cả, Hàn Hữu Thiên không tin vào Thiếu Lâm.

Y đã xác nhận được có những kẻ nào đó đã can thiệp vào cái chết của đệ tử mình.

Giờ đây y không còn tin bất cứ ai nữa.

Người duy nhất mà y có thể tin tưởng một chút là Phiêu Nguyệt.

‘Những kẻ thế này lại khoe khoang mình là Thái Sơn Bắc Đẩu của giang hồ sao.’

Hàn Hữu Thiên không hề giấu đi vẻ khinh miệt của mình.

Vân Tổng thận trọng hỏi.

“Vạn Nhân Sát ra sao rồi ạ?”

“Sau khi đấu khoảng 300 chiêu thì bỏ chạy vì cảm thấy bất lợi rồi.”

“Bỏ chạy sao?”

“Ừ! Lần này hãn may nên mới chạy được, lần sau gặp lại ta nhất định phải cho hãn ném mùi đau khổ.”

Sức mạnh của Hàn Hữu Thiên và Vạn Nhân Sát là ngang bằng nhau.

Bọn họ sẽ không thể phân thắng bại một cách dễ dàng được.

Cuối cùng Vạn Nhân Sát đành phải rút lui vì không thể địch thủng bức tường mang tên Hàn Hữu Thiên.

Tuy chỉ trao đổi 300 chiêu nhưng Hàn Hữu Thiên cảm thấy mình đã tiêu tốn quá nhiều sức lực, hơn nữa Hàn Hữu Thiên bị thương cũng không hề nhẹ nên y đã thôi truy đuổi Vạn Nhân Sát.

Hàn Hữu Thiên đứng dậy rồi nói.

“Vân Tổng!”

“Đại hiệp cứ nói.”

“Cánh cửa của thế giới hỗn loạn đang mở ra trong khi Thiếu Lâm đang ở yên một chỗ. Ngươi hiểu chứ? Điều đó có nghĩa

là thời thế loạn lạc đã bắt đầu rồi.”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 286

Vân Tổng nhìn Hàn Hữu Thiên rồi nói.

“Thiên hạ đại loạn... không phải thí chủ phán đoán quá vội vàng rồi sao?”

“Ta nói có hơi quá à?”

“Dù sao Chân Gia cũng đã chiến thắng rồi.”

“Vậy nên ta mới nói hòa thượng các người chẳng biết gì về thế sự cả. Chân Gia chiến thắng thì lòng dân bị chia rẽ sẽ hồi phục được ư? Không, những kẻ đứng sau Tuyết Dao Trang chắc chắn sẽ càng có ác cảm hơn vì thất bại lần này đây.”

“Điều này không đồng nghĩa chúng ta có thể bắt giết hết bọn chúng. Nếu đụng phải vết thương của chúng thì...”

“Vậy ngươi nghĩ phải cười he he cho qua chuyện à? Võ giả chính là những kẻ có lòng tự tôn lớn hơn bất kỳ ai. Chúng sẽ luôn canh cánh vì thất bại ngày hôm nay.”

“Chúng cũng phải biết chấp nhận đi chứ.”

“Phù!”

Nghe câu trả lời của Vân Tổng, Hàn Hữu Thiên liền thở dài một hơi. Hàn Hữu Thiên nhìn Vân Tổng với vẻ mặt thương hại.

Võ công của Vân Tổng chẳng khác y là mấy. Trái lại có khi còn mạnh hơn y một bậc.

Sức mạnh mà Thiếu Lâm Tự tích lũy trong hơn ngàn năm đúng là một điều tuyệt vời, và Vân Tổng đã tiếp nối được tinh hoa đó.

Trong số 72 tuyệt kỹ của Thiếu Lâm Tự thì Vân Tổng đã tu luyện được 12 loại, tính ra đã vượt trội hơn Hàn Hữu Thiên

hiều. Thế nhưng, tầm nhìn của y lại hạn hẹp hơn cảnh giới võ công.

Đó chính là giới hạn của Phật Môn khi sống tách biệt với thế tục.

Vì họ chưa từng kinh qua một cuộc tâm lý chiến khốc liệt hay sự lạnh nhạt của lòng dân nên họ luôn nghĩ rằng người khác sẽ luôn xuôi theo ý họ.

“Bây giờ chắc chắn mọi người sẽ biết. Rằng những môn phái lớn đang chi phối giang hồ hiện tại ích kỷ đến nhường nào. Họ đang sống tách biệt với hiện thực ra làm sao. Và mọi người cũng sẽ tận mắt chứng kiến cảnh tượng họ cứ mãi dậm chân tại chỗ.”

“Vậy nên ý Thích chủ là ai nấy đều sẽ tùy ý hành động ư?”

“Bức tường tâm lý của họ vốn đã sụp đổ rồi.”

“Nhưng cũng vô ích thôi. Thích chủ nghĩ Thiếu Lâm Tự sẽ nhắm mắt làm ngơ trước thời thế loạn lạc ư? Còn Võ Đang? Hoa Sơn? Còn Cuồng Võ Môn? Không đời nào. Chỉ cần họ còn thì thời đại này không loạn được đâu.”

Trong giọng nói Vân Tống như đang chứa đựng niềm tin vững chắc tuyệt đối không bao giờ lung lay.

“Chậc!”

Hàn Hữu Thiên tặc lưỡi nhìn Vân Tống.

Đối với những người như Vân Tống thì dù có nói thế nào cũng hoàn vô dụng mà thôi. Bởi vì bọn họ luôn cho rằng bản thân mình đúng đắn.

Thực tế, Vân Tống nghĩ rằng dù có chuyện gì xảy ra, Thiếu Lâm Tự cũng có thể dùng sức mạnh của mình để giải quyết.

Nhưng nếu chỉ có Thiếu Lâm Tự thì lại không đủ sức, họ cần phải liên kết với những môn phái lớn như Võ Đang hay Cuồng Võ Môn.

Đây không phải là điều vô căn cứ.

Họ có đủ sức mạnh để kiểm soát thời thế loạn lạc. Vấn đề là mọi việc trên thế gian không phải chỉ dùng sức mạnh là có thể giải quyết được.

Dòng chảy thế gian đôi khi sẽ tạo ra những biến hóa khôn lường, nhưng nếu lúc đó không đưa ra được cách đối ứng đúng đắn sẽ nhanh chóng rơi vào tình huống tồi tệ nhất.

Hàn Hữu Thiên nghĩ rằng bây giờ chính là bước ngoặt như thế.

Vân Tổng cả đời sống trong Thiêu Lâm Tự chắc chắn sẽ có cái nhìn thiên cận đối với dòng chảy của thế gian. Vậy nên trong cùng một tình huống, y vẫn nghĩ vô cùng đơn giản.

“Hừ!”

Hàn Hữu Thiên liền thở dài một hơi.

Vân Tổng hỏi y.

“Bây giờ Chân Thí chủ đang ở đâu thế?”

“Tiểu tử đó đang ở cạnh tổ phụ của hã.”

“Là Chân Nguyệt Minh thí chủ ư?”

“Đúng vậy.”

“Tình trạng của ông ta thế nào rồi?”

“Người tự mình đi xem đi. Nếu còn Đại Hoàn Đan thì đưa cho ông ta càng tốt.”

“Đến mức đó ư?”

“Người cứ trực tiếp đến là biết thôi. Đầu trọc! Người nói nhiều quá đó. Không tinh ý gì cả.”

Hàn Hữu Thiên vắt thanh kiếm vào thắt lưng sau đó đi lướt qua Vân Tổng.

“Thí chủ đi đâu đấy?”

“Đi gặp người cần gặp.”

“Là ai thế?”

“Tiểu tử xác xược.”

“Cái gì?”

“Thôi ta đi nhé.”

Hàn Hữu Thiên nói xong liền bắn người đi mất.

Vân Tổng nhìn về phía y một hồi lâu.

“Phù! Có phải ta đã quá lạc quan rồi không? Không đâu. Là Thiếu Lâm Tự thì bất kỳ hoàn cảnh nào cũng vượt qua được mà.”

Vân Tổng lăn trảng hạt trong tay rồi đi vào trong Chân Gia.

Phiêu Nguyệt ngồi trên tảng đá nhỏ điều chỉnh nhịp thở.

Sau khi chiến đấu suốt cả đêm, cơ bắp toàn thân hắn đều đau nhói cả lên.

Hắn đã trải qua những trận chiến đẫm máu thế này không ít lần, nhưng hôm nay hắn lại gặp không ít khó khăn.

Cảm giác như hắn đang giao đấu với vong hồn không có thực thể.

Hắn đã chiến đấu dữ dội như thế nhưng cuối cùng vẫn không tóm được Lý Duật mà chỉ lấy được cái mạng của Bạch Đạo Kính.

Hắc Hổ và Hắc Vân Binh Đoàn chẳng qua chỉ là con tốt thí không liên quan gì đến Lý Duật.

Rốt cuộc Phiêu Nguyệt chỉ biết được cái tên Cửu Long Sát Mạc.

Giết chết hàng trăm người chỉ thu được có bấy nhiêu thông tin là quá ít. Thế nhưng Phiêu Nguyệt không hề nản lòng.

Biết được cái tên Cửu Long Sát Mạc cũng là một manh mối hữu dụng đối với Phiêu Nguyệt.

Dẫu cho hiện giờ mọi thứ khá mơ hồ, nhưng chỉ cần hắn dành thời gian thu thập thông tin thì chắc chắn một ngày nào đó hắn sẽ tiếp cận được tổ chức kia.

“Khoan đã!”

Phiêu Nguyệt đột nhiên đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi.

Hắn đã nghĩ mọi manh mối liên quan đến Cửu Long Sát Mạc đều bị cắt đứt, nhưng thực chất vẫn còn một thứ.

‘Kim Sơn Trang.’

Cửu Long Sát Mạc và Lý Duật đã lợi dụng người khác một cách triệt để.

Chúng đã tái sinh Tuyết Dao Trang, bỏ tiền thuê Hắc Hồ và Hắc Vân Bình Đoàn. Bằng cách dùng đến những người không liên quan đến mình, hắn đã che giấu hoàn toàn sự tồn tại của Cửu Long Sát Mạc.

Lý Duật cũng đã lôi kéo Kim Sơn Trang dính dáng với Tuyết Dao Trang.

Giúp đỡ cho Tuyết Dao Trang vốn không mang lại lợi ích lớn lao gì cho Kim Sơn Trang. Thế nhưng, Kim Tấn Trung vẫn sẵn sàng trở thành hậu thuẫn cho Tuyết Dao Trang. Có điều, Phiêu Nguyệt đã khiến Kim Sơn Trang trở mặt với Tuyết Dao Trang bởi cái chết của con gái Kim Tấn Trung.

Kim Tấn Trung là kẻ ưa lợi ích hơn bất kỳ ai, y không lý nào lại tương trợ cho Tuyết Dao Trang mà không thu được gì cho mình cả.

‘Kim Tấn Trung chắc chắn biết gì đó về Lý Duật và Cửu Long Sát Mạc.’

Đêm qua Tuyết Dao Trang đã bị tuyệt diệt, nhưng Kim Sơn Trang vẫn còn rất vững chắc.

Nếu tin tức Tuyết Dao Trang bị tiêu diệt lọt vào tai Kim Tấn Trung, y chắc chắn sẽ lần trốn hoặc thu mình lại. Trước lúc đó, Phiêu Nguyệt phải bắt được Kim Tấn Trung để tìm hiểu về Cửu Long Sát Mạc.

Phiêu Nguyệt liền rời khỏi Tuyết Dao Trang mà hướng về phía Kim Sơn Trang.

Tìm đường đến Kim Sơn Trang không khó.

Bởi vì nơi này là trang viên lớn nhất ở Nhữ Nam.

Bên ngoài Kim Sơn Trang có rất nhiều võ giả đứng canh phòng. Tuy nhiên vượt qua đám người này đối với Phiêu Nguyệt không có gì khó cả.

Phiêu Nguyệt đã xâm nhập vào trong Kim Sơn Trang. Sau đó hắn nhanh chóng tìm đến chỗ ở của Kim Tấn Trung.

Hắn chỉ cần tìm đến nơi nào được canh phòng nghiêm ngặt nhất trong Kim Sơn Trang là được.

Phiêu Nguyệt ngồi trên một cây lớn nhìn toàn cảnh điện các được cho là nơi ở của Kim Tấn Trung.

Xung quanh điện các được canh phòng vô cùng nghiêm ngặt. Thế nhưng chỉ bấy nhiêu cũng không thể ngăn chặn Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt dùng Ân Thân Thuật xâm nhập vào điện các.

Trông có vẻ như nơi này rất khó lén vào, nhưng thực chất lại khá dễ dàng.

Kim Tấn Trung rất ghét việc để người khác vào không gian riêng tư của mình. Chính vì thế bên ngoài điện các được bảo vệ hết sức vững chắc, nhưng bên trong lại không có ai cả.

Nhờ vậy mà Phiêu Nguyệt cứ thản nhiên sải bước như đang tản bộ trong hoa viên.

Càng đến gần phòng của Kim Tấn Trung, ánh mắt Phiêu Nguyệt càng sắc bén hơn. Bởi vì hắn có cảm giác vô cùng kỳ lạ.

Cạch!

Phiêu Nguyệt liền mở cửa phòng Kim Tấn Trung.

Tách! Tách!

Bên trong căn phòng có một nữ nhân đang cầm thanh đoản kiếm còn dính đầy máu.

“Ồ?”

Nữ nhân mở to mắt nhìn Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt liền liếc nhìn gã nam nhân đang nằm sóng soài trước mặt nữ nhân. Nam nhân đang chảy máu không ngừng như con lợn bị chọc tiết kia chính là Kim Tấn Trung, trang chủ của Kim Sơn Trang.

Y đã mất mạng dưới tay một nữ nhân.

Vấn đề là nữ nhân lấy mạng Kim Tấn Trung là người mà Phiêu Nguyệt hết sức quen thuộc.

“Sao huynh lại ở đây?”

Nữ nhân tỏ vẻ nghi hoặc nhìn Phiêu Nguyệt. Nàng ta chính là Hồng Lệ Tuyết.

Phiêu Nguyệt liền hỏi nàng.

“Sao cô lại giết hắn?”

“Ta đã nhận được ủy thác.”

“Ủy thác ư?”

“Ừm! Là ủy thác ấy.”

“Là của ai?”

“Ô hô! Huynh sao thế? Thật quê mùa. Huynh biết rõ thích khách không được tiết lộ danh tính người ủy thác cho người khác biết để giữ giao kèo mà.”

Hồng Lệ Tuyết nói như thể đây là điều hiển nhiên.

“Chẳng phải giao kèo của cô với Lý Duật đã chấm dứt rồi ư?”

“Đó là giao kèo trước kia.”

“Vậy thì với ai.”

“Ta đã bảo không thể nói rồi mà.”

Hồng Lệ Tuyết liền mỉm cười.

Ngược lại, vẻ mặt Phiêu Nguyệt càng lạnh lùng hơn.

“Cô đã nhận một chuỗi ủy thác ư?”

“Thỉnh thoảng cũng có trường hợp như thế. Dù khác nhiệm vụ nhưng lại cùng một nơi.”

“Lần này cũng trùng hợp vậy sao?” bzfczk;

“Đúng là trùng hợp như thế đấy.”

Hồng Lệ Tuyết lau thanh đoản kiếm đã lấy mạng Kim Tấn Trung rồi dặt vào trong thắt lưng.

Phiêu Nguyệt im lặng nhìn Hồng Lệ Tuyết.

Hồng Lệ Tuyết vẫn mỉm cười.

Nàng là một thích khách thuộc hàng cao thủ.

Dù có bị Phiêu Nguyệt áp chế và tra khảo đến đâu nàng cũng không hé môi nửa lời.

“Ta chỉ hỏi một câu thôi.”

“Ta đã nói rồi mà. Ta không thể nói điều gì liên quan đến lần ủy thác này cả. Cho dù huynh có là tình nhân của ta đi chăng nữa.”

“Cô có chắc là một chuỗi hay không?”

“Ta đã nói rồi mà.”

“Ra là như vậy.”

Ánh mắt Phiêu Nguyệt liền sáng lên.

Hồng Lệ Tuyết nghiêng đầu.

Bởi vì nàng đang tự hỏi việc trước hay sau có quan trọng như thế hay không. Nàng không hiểu sao lần này Phiêu Nguyệt lại phản ứng thái quá như thế.

“Ta phải đi rồi đây. Một chút nữa là võ giả sẽ đi kiểm tra đây.”

Phiêu Nguyệt vẫn không đáp lại lời nàng.

Hồng Lệ Tuyết khẽ nhếch môi rồi bắn mình ra ngoài ô cửa sổ.

Lúc này chỉ còn lại một mình Phiêu Nguyệt. Hắn bầm lẫm.

“Là trước đó ư? Vậy là chúng đã chuẩn bị cho trường hợp này rồi.”

Người như Kim Tấn Trung có gây thù chuốc oán với khắp thiên hạ cũng chẳng có gì lạ. Đâu phải chỉ có vài người đổ máu bởi Diêm Vương Đội.

Có lẽ một ai đó trong số họ đã ủy thác cho Hồng Lệ Tuyết. Nhưng xác suất này rất mong manh.

Để thuê được thích khách như Hồng Lệ Tuyết phải chi ra số tiền rất lớn. Những người bại trận dưới tay Diêm Vương Đội đương nhiên không sở hữu khối tài sản lớn như thế. Vậy nên, rõ ràng là có ai khác đã ủy thác riêng cho Hồng Lệ Tuyết để đề phòng tình huống khẩn cấp.

Một ai đó ở Cửu Long Sát Mạc.

Chúng là những kẻ tính toán đến đáng sợ.

Ban đầu, Phiêu Nguyệt chỉ muốn tìm hiểu về cái chết của Chân Kiếm Vũ. Thế nhưng bây giờ lại khác. Hắn cảm thấy

khá hứng thú với chuyện này.

Chính xác phải gọi là sát ý.

Đây là lần đầu tiên có kẻ khơi dậy ý muốn giết người trong lòng hắn.

Chỉ cần nghĩ đến cái tên của chúng cũng khiến hắn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Và có lẽ chúng cũng có cảm giác như thế đối với Phiêu Nguyệt.

Đặc biệt sát ý của Lý Duật lại càng mạnh mẽ hơn.

Bởi vì kế hoạch mà hắn vạch ra đã bị Phiêu Nguyệt làm đổ vỡ hoàn toàn.

Rõ ràng hắn đã theo dõi nhất cử nhất động của Phiêu Nguyệt để vạch ra một kế hoạch hoàn hảo. Và Phiêu Nguyệt quyết định chờ đợi cho đến lúc ấy.

Đó là cách duy nhất để chạm trán với Cửu Long Sát Mạc vào thời điểm này.

Để đề phòng, Phiêu Nguyệt liền tìm kiếm xung quanh chỗ ở của Kim Tấn Trung. Thế nhưng, không có bất kỳ manh mối nào cho thấy y có liên hệ với Cửu Long Sát Mạc cả.

Chính lúc này.

“Trang chủ!”

Bên ngoài vang lên tiếng của đám hộ vệ.

Phiêu Nguyệt liền mở cửa sổ rời khỏi phòng.

Đám hộ vệ cứ gọi nhưng không nghe thấy Kim Tấn Trung đáp trả.

“Thuộc hạ xin phép vào trong ạ.”

Đám hộ vệ liền cẩn thận đẩy cửa bước vào phòng Kim Tấn Trung.

Đập vào mắt chúng chính là thi thể của Kim Tấn Trung đang nằm trên sàn.

“Trang chủ qua đời rồi.”

“Có thích khách đột nhập.”

Kim Sơn Trang liền rơi vào tình trạng khẩn cấp.

Đám võ giả cùng với tâm phúc của Kim Tấn Trung lập tức chạy đến. Nhưng tất cả những gì họ thấy chỉ là thi thể đã nguội lạnh của y mà thôi.

Các tâm phúc của Kim Tấn Trung đều đưa mắt nhìn nhau.

Ngay cả Kim Tú Liên, hậu vệ duy nhất của Kim Tấn Trung cũng đã mất mạng cách đây không lâu.

Một núi vàng đang chờ đợi họ bên trong nhà kho dưới lòng đất. Một kho vàng không còn chủ nhân.

Ai hành động trước sẽ làm người chiếm được kho vàng ấy.

“Chết đi!”

“Ta sẽ làm Trang chủ của Kim Sơn Trang.”

“Đi chết đi!”

Một trận tranh đấu lập tức nổ ra trong Kim Sơn Trang.

287

Người giành chiến thắng trong cuộc khiến khiến cả giang hồ chao đảo là Chân Gia.

Tin tức nhanh chóng được lan truyền ra khắp nơi.

Nhiều người bất ngờ về việc Chân Gia giành chiến thắng. Bởi vì họ nghĩ Tuyết Dao Trang có phần thắng thế hơn.

Những người cùng môn phái đứng về Tuyết Dao Trang rơi vào cảnh khó xử. Bởi bọn họ nghĩ rằng Tuyết Dao Trang nhất định sẽ giành được thắng lợi nên đã chi viện và cống hiến hết sức mình. Tuy nhiên, khi hay tin Chân Gia chiến thắng, bọn họ không những phải lo lắng về chuyện khoản đầu tư của họ nay đã hóa thành tro mà còn nơm nớp lo sợ Chân Gia sẽ trả thù bọn họ.

Đặc biệt là những môn phái nằm ở lân cận Nhữ Nam.

Chỉ cần Chân Gia đã muốn trả thù thì không một ai có thể ngăn cản được. Nhưng may mắn thay, Chân Gia chỉ tập trung

vào việc xử lý đồng hỗn độn của nội bộ chứ không có ý định trả thù.

Điều đó khiến cho nhiều người cảm thấy nhẹ nhõm.

Sau khi ổn định hơn một chút, người ta bắt đầu ca ngợi và nhắc đến những nhân vật đã dẫn dắt đến Chân Gia đến chiến thắng.

Người được đề cập đến đầu tiên chính là Tiểu gia chủ của Chân Gia Chân Kỳ Vũ.

Chân Gia đã trở nên chao đảo sau khi Chân Kiếm Vũ qua đời và Chân Nguyệt Minh đổ bệnh. Chính Chân Kỳ Vũ là người đã vực dậy một Chân Gia như thế. Mọi người đặt cho y biệt danh Lưu Tinh Kiếm.

Lưu Tinh Kiếm Chân Kỳ Vũ là nhân vật được chú ý nhất trong giang hồ ở thời điểm hiện tại.²

Ngoài Chân Kỳ Vũ, cũng có rất nhiều người được ca ngợi và vang danh khắp giang hồ. Nhưng cái tên Phiêu Nguyệt rất hiếm khi xuất hiện.

Phiêu Nguyệt chưa bao giờ chính thức tham chiến trong cuộc chiến giữa Chân Gia và Tuyệt Dao Trang.¹

Do vậy mà đa số mọi người đều nghĩ rằng Phiêu Nguyệt không tham gia vào cuộc chiến này. Vậy nên, hầu như rất ít người đề cập đến Phiêu Nguyệt khi nói về cuộc chiến của hai môn phái.

Phiêu Nguyệt vẫn như vậy, vẫn là một người nằm ở trong bóng tối. Nhưng hắn không quan tâm. Xét cho cùng, hắn đến đây cũng không phải để tạo nên tên tuổi cho mình.

Phiêu Nguyệt ngồi bên cửa sổ của tầng hai quán trọ và nhìn Chân Gia từ xa.

Trên bàn có rất nhiều thức ăn nhưng Phiêu Nguyệt chẳng buồn động đũa mà cứ nhìn chằm chằm về phía Chân Gia một cách vô định.

Dù đều bị thiệt hại như nhau nhưng quả nhiên, bầu không khí của người chiến thắng rất khác với kẻ thua cuộc. Sau khi giành được chiến thắng, mỗi ngày đều có rất nhiều người đến thăm Chân Gia để chúc mừng họ.

Đặc biệt là những thương đoàn đến thăm, xếp dài thành một hàng.

Sự thất bại của Tuyết Dao Trang thì thiên hạ không mấy người biết đến, nhưng sự sụp đổ của Kim Sơn Trang là một chủ đề nóng hổi ở Nhữ Nam.

Trang chủ Kim Sơn Trang Kim Tấn Trung đã bị một thích khách ám sát, vì vậy mà Kim Sơn Trang hoàn toàn sụp đổ.

Những người tự xưng là thuộc hạ trung thành của Kim Sơn Trang đã đấu đá nhau để tranh giành khối tài sản khổng lồ của Kim Sơn Trang.

Kết quả là Kim Sơn Trang tan tác thành từng mảnh.

Sự sụp đổ của Kim Sơn Trang khiến cho cả Nhữ Nam chấn động.

Giờ đây, đã không còn một môn phái nào ở Nhữ Nam có thể kìm hãm Chân Gia được nữa.

Chân Kỳ Vũ vẫn còn trẻ. Y có thể dẫn dắt Chân Gia thêm vài chục năm nữa.

Điều đó có nghĩa là Chân Gia có thể thống trị Nhữ Nam này thêm vài chục năm.

Đó là lý do những thương nhân lúc này đang xếp thành hàng dài để được vào trong Chân Gia Trang.⁸

Bọn họ đã quyên góp một số tiền khổng lồ với hy vọng có thể nên duyên cùng với Chân Gia.

Cũng vì thế mà Chân Gia trở nên đông đúc hơn mọi ngày.

“Sao thế, mãi nguyện rồi hả?”

Bỗng có một giọng nói cộc cằn lọt vào tai của Phiêu Nguyệt.⁶

Hắn quay đầu lại thì thấy có một nam nhân trung niên đang ôm kiếm đứng ở đó.

Nam nhân trung niên ấy chính là Hàn Hữu Thiên.

Hàn Hữu Thiên ngồi phịch xuống ghế đối diện Phiêu Nguyệt mà chẳng buồn xin phép.

“Vạn Nhân Sát đã đến đây. Có vẻ như đã có ai xúi giục hắn đến. Người nghĩ có phải kẻ đó chính là người đã giết Giai Linh

không?”

“Khả năng cao là hấn.”

“Là ai vậy?”

Lần đầu gặp Phiêu Nguyệt, Hàn Hữu Thiên đã không tin vào hấn.

Mặc dù Viên Giai Linh có đánh giá cao hấn như thế nào thì y cũng không thể hoàn toàn tin tưởng vào Phiêu Nguyệt vì định kiến rằng hấn là một thích khách.

Nhưng bây giờ Hàn Hữu Thiên không còn lựa chọn nào khác ngoài việc tin vào Phiêu Nguyệt.

Bởi vì y đã nhận ra Vạn Nhân Sát đã bị ai đó sai khiến thông qua trận kịch chiến với hấn.

Nhưng y đã không thể tìm ra được sự thật vì việc áp chế được Vạn Nhân Sát đã thất bại.

Đó là lý do Hàn Hữu Thiên tìm đến Phiêu Nguyệt.⁸

Mọi người chỉ vui mừng chú ý đến việc Chân Gia giành chiến thắng còn Hàn Hữu Thiên thì biết sự thật ẩn giấu đằng sau đó.

Chân Gia sẽ không bao giờ có thể giành được chiến thắng nếu không có Phiêu Nguyệt.

Sau trận chiến với Vạn Nhân Sát, y đã rời khỏi Chân Gia để đến Tuyết Dao Trang.

Ở đó, y đã thấy những kẻ hiến dâng mạng sống của mình cho Phiêu Nguyệt.

Nếu không có Phiêu Nguyệt, bọn họ chắc chắn đã tiến về phía Chân Gia. Khi đó, Chân Gia sẽ bị thiệt hại nặng nề và không thể có được vinh quang chiến thắng như hôm nay được.

Vì đã tận mắt chứng kiến hết mọi thứ nên giờ y đã có thể tin vào lời Phiêu Nguyệt.

“Rốt cuộc hấn là ai? Là ai đã khiến đệ tử ta phải chết?”

“Cửu Long Sát Mạc.”

“Cửu Long Sát Mạc sao? Lần đầu tiên ta nghe thấy tên đó đây.”

“Dĩ nhiên rồi. Bởi vì bọn chúng là những kẻ bí ẩn.”

“Nói ta nghe tất cả những gì mà ngươi biết đi.”

Hàn Hữu Thiên cố gắng kìm nén cơn giận.

Phiêu Nguyệt nhìn vào Hàn Hữu Thiên một hồi lâu.

Hắn không biết liệu Hàn Hữu Thiên có tin vào điều này không.

Bỗng Phiêu Nguyệt lại nhớ lại những gì Hàn Hữu Thiên đã nói vào lần đầu tiên bọn họ gặp nhau. 1

Nếu ngươi... Nếu ngươi tìm ra hung thủ đã giết Giai Linh để ta có thể trả thù cho đứa trẻ ấy thì ta sẽ đứng về phía ngươi và chiến đấu bất kể tất cả mọi người đều chửi rủa và xem ngươi như một tội nhân. Ta dám lấy cái danh Kiếm Tôn ra để hứa với ngươi.

Những cảm xúc mà Hàn Hữu Thiên thể hiện vào thời điểm đó hoàn toàn không phải giả dối.

“Ta không rõ nguồn gốc của Cửu Long Sát Mạc. Nhưng ta có thể chắc chắn một điều, Cửu Long Sát Mạc hoàn toàn khác với những môn phái hiện có trong giang hồ. Bọn họ chắc chắn có tồn tại nhưng thực thể của bọn họ giống như một cái bóng vậy. Nếu chúng muốn tạo ra một bức tranh nào đó, bọn chúng sẽ lên kế hoạch và thuê lăng nhân hoặc thích khách để làm việc đó thay mình. Những nhân lực chủ chốt sẽ được cử đi làm nhiệm vụ và quyền tổng chỉ huy hoàn toàn nằm trong tay của người đó.”

“Tại sao bọn chúng lại làm phức tạp mọi chuyện lên như thế nhỉ? Nếu là một môn phái mạnh như thế thì có thể đường đường chính chính hành động là được mà.”

“Có lẽ chúng nghĩ ở trong bóng tối sẽ có lợi hơn nhiều so với ở ngoài hoặc cũng có thể bọn họ đã gặp phải cảnh khốn cùng khi ở ngoài ánh sáng.”

“Ừm!”

“Bọn họ không muốn sự tồn tại của bản thân bị bại lộ nhưng vẫn muốn dòng chảy của giang hồ trôi theo ý muốn của mình. Đó là lý do tại sao bọn họ lại chỉ làm việc ở phía sau như thế.

Tổng quản Tuyệt Dao Trang Lý Duật cũng là nhân tài do bọn họ phải đến.”

“Thiên hạ này có tồn tại một đoàn thể như vậy sao?”

Hàn Hữu Thiên bày ra vẻ mặt khó tin.

Nếu người khác nói về chuyện này, y có thể không tin. Nhưng người nói với y lại là Phiêu Nguyệt. Phiêu Nguyệt không phải là kiểu người thích nói dối, hơn nữa y cũng cảm nhận được Vạn Nhân Sát do ai đó sai khiến đến tấn công Chân Gia.

Y không thể nào không tin được.

“Vậy mục đích của chúng là gì vậy? Rốt cuộc là bọn chúng được lợi gì khi làm những việc như thế vậy chứ? Nếu không hành động công khai thì đâu thể có được danh tiếng.”

“Danh tiếng với bọn họ không quan trọng.”

“Danh tiếng không quan trọng ư? Một người trong giang hồ sao có thể...”

“Đó chính là điểm khác biệt giữa bọn họ với những môn phái khác. Đối với bọn họ, thực lợi mới quan trọng. Vì thực lợi, bọn họ có thể làm bất cứ điều gì.”

“Khó tin thật đấy. Nhưng bằng chứng đã rõ ràng thế này thì không thể nào mà không tin được. Hầy!”

Hàn Hữu Thiên thở dài.

Y là một võ giả dày dạn kinh nghiệm trong giang hồ.

Y có khả năng phát hiện ra người kia có đang nói dối hay không. Cũng chính vì thế mà y biết lúc này Phiêu Nguyệt đang nói sự thật.

“Người nói bọn chúng không có thực thể sao?”

“Cho đến bây giờ thì là vậy... Dư âm của cuộc chiến ở Nhữ Nam không phải là không đáng kể, vì vậy bọn họ sẽ tạm thời thận trọng trong một thời gian. Nhưng đến một lúc nào đó, chuyện tương tự như thế này chắc chắn sẽ xảy ra lần nữa. Chúng ta chỉ còn cách chờ đợi cho đến lúc đó...”

Lý Duật và Cửu Long Sát Mạc đã xóa hoàn toàn mọi dấu vết và biến mất.

Dù Phiêu Nguyệt có giỏi truy tích đến mấy thì cũng không thể đuổi theo bọn họ trong tình trạng như hiện tại được. Nhưng một ngày nào đó, bọn họ sẽ lại hành động.

Bởi vì bọn họ phải tạo ra môi trường thuận lợi cho mình.

“Hãy cho ta biết đầu tiên khi ngươi tìm ra thực thể của bọn chúng. Ta nhất định sẽ xóa sổ chúng khỏi thế giới này. Nếu ngươi cần giúp đỡ thì cứ đến gặp ta. Ta sẵn lòng giúp ngươi.”

Đó là lời hứa của Kiếm Tôn Hàn Hữu Thiên.

Nó đáng giá hàng ngàn lượng vàng.

Phiêu Nguyệt lặng lẽ gật đầu. Hàn Hữu Thiên đứng dậy.

“Hẹn gặp lại.”

Hàn Hữu Thiên cứ thế mà bay ra ngoài cửa sổ rồi biến mất.

Phiêu Nguyệt nhìn về phía Hàn Hữu Thiên biến mất một lúc rồi bắt đầu tập trung vào việc ăn uống.

Nhìn bên ngoài, trong hắc vẫn bình thường nhưng tình trạng thể chất của hắn lúc này quả thật không thể diễn tả thành lời. Hắn đã bị thương nặng cả trong lẫn ngoài sau khi trải qua hàng loạt trận chiến khốc liệt.

Hắn phải ăn uống đầy đủ để hồi phục lại thể lực.

Vì vậy nên Phiêu Nguyệt đã gọi nhiều đồ ăn hơn gấp mấy lần bình thường.

Hắn đã ăn rất nhiều.

Loạt soạt!

Bỗng có một thứ gì đó uốn éo trong y phục của hắn.

Một lúc sau, giữa gáy và cổ áo xuất hiện một con rắn bạc. Đó chính là Quỷ Nha.

Phiêu Nguyệt lấy tay trái đang không cầm đũa để xoa đầu Quỷ Nha. Quỷ Nha nhắm mắt lại và thè lưỡi ra như thể đang tận hưởng điều đó.

Phiêu Nguyệt tiếp tục ăn cơm, một tay còn lại vẫn vuốt ve Quỷ Nha.

Sau khi ăn xong, hắn cảm thấy nóng trong người.

Đó là một dấu hiệu tốt.

Phiêu Nguyệt vừa vuốt ve Quỷ Nha, vừa thưởng thức phản ứng của cơ thể. Nhưng sự bình yên của hắn không kéo dài được lâu.

“Chúng ta nói chuyện một chút đi.”

Giọng nói quen thuộc vang lên từ dưới cầu thang. Hắn quay đầu lại thì thấy Hồng Hữu Tân đang sải từng bước dài về phía hắn.

Quỷ Nha nhanh chóng quay về vị trí cũ trong y phục của Phiêu Nguyệt.

Quỷ Nha cực kỳ miễn cưỡng xuất hiện trước mặt những người khác ngoại trừ Phiêu Nguyệt.

Ánh mắt của Hồng Hữu Tân trông thật âm ảm.

Y ngồi xuống đối diện Phiêu Nguyệt mà không cần sự cho phép. Thật bất thường khi thấy Hồng Hữu Tân có thái độ thiếu tôn trọng người khác như thế này.

Phiêu Nguyệt nhìn vào y một lúc rồi mở miệng.

“Xem ra ngươi đã vất vả lắm.”

“Hầy!”

Hồng Hữu Tân chỉ thở dài thay vì trả lời Phiêu Nguyệt.

Y đã không thể hiện cảm xúc thật của mình trong một thời gian dài. Nhưng giờ đây, y đã quá mệt mỏi về thể chất và tinh thần để có thể che giấu nó.

“Phân đà của bốn môn cũng bị tấn công khi Chân Gia bị tập kích.”

“Vậy à?”

“Bọn chúng chẳng khác gì những bóng ma. Bọn chúng ăn mình và giết hết những nhân lực chủ chốt như thể bọn rõ biết tất cả mọi thứ về bốn môn vậy. Cũng vì thế mà bốn môn rơi vào thế bị động và không thể đối ứng kịp thời.”

Những kẻ đó hoàn toàn nắm hệ thống phân đà của Hạ Ô Môn ở Nhữ Nam trong lòng bàn tay.

Cuộc tấn công chớp nhoáng đã khiến những thủ lĩnh ở phân đà Nhữ Nam mất mạng trong chớp mắt.

Chỉ có Hồng Hữu Tân là có thể trốn thoát một cách bình an vô sự.

Kết cục, phân đà Nhữ Nam bị thiệt hại nặng nề và Hồng Hữu Tân đã phải thức suốt mấy đêm để xử lý chuyện đó.

Hồng Hữu Tân đã phải khóc đầm lệ để xử lý mọi chuyện. Bởi trong những người thiệt mạng có rất nhiều người thân thiết với y.

Đối mặt với cái chết của người mình quen biết lúc nào cũng đau lòng như mọi khi.

Hồng Hữu Tân đã vừa ôm trong lòng nỗi đau khủng khiếp vừa chăm chú lại cho phân đà Nhữ Nam như vậy.

Và rồi y đến đây để tìm Phiêu Nguyệt.

Hồng Hữu Tân hỏi thẳng.

“Chúng là ai?”

“...”

“Rõ ràng là người biết chúng mà?”

“Ta đã cảnh cáo người là có kẻ đang theo dõi người rồi. Chính người là kẻ đã phớt lờ những lời cảnh báo của ta và lơ là cảnh giác. Vậy người còn tin gì ở ta mà ta phải cho người biết chứ?”

“Chuyện đó.. là do ta sơ suất mà thôi. Chuyện đó tuyệt đối sẽ không bao giờ xảy ra nữa đâu.”

Hồng Hữu Tân cắn chặt môi.

Rõ ràng Phiêu Nguyệt đã cảnh báo y.

Nếu y đã chuẩn bị để đối phó với chúng thì mọi chuyện đã không như thế này. Vậy nên y càng trở nên đau khổ.

“Ta hứa. Nếu người cho ta manh mối về chúng, ta sẽ tìm hiểu thông tin về bọn chúng.”

“...”

“Còn nữa, ta hứa sẽ hỗ trợ hết mình cho Phiêu đại hiệp. Ta đảm bảo đại hiệp có thể nhận được bất kỳ thông tin nào đại hiệp muốn khi đi đến bất cứ phân đà nào của Hạ Ô Môn. Ngài nghĩ thế nào?”

Hạ Ô Môn có mạng lưới thông tin rộng nhất thiên hạ là một sự thật không thể phủ nhận được.

Về chất thì không rõ, nhưng về lượng thì không có một môn phái nào trong thiên hạ có thể vượt mặt Hạ Ô Môn.

Đó không phải là một đề xuất tệ cho Phiêu Nguyệt.

Điều mà Phiêu Nguyệt thiếu nhất chính là thông tin về giang hồ.

Chỉ cần có được một lượng lớn thông tin, hẳn có thể tự mình phân tích nó.

“Cửu Long Sát Mạc.”

“Sao ạ?”

“Bọn họ tự xưng mình là Cửu Long Sát Mạc. Tổng quản Lý Duật của Tuyệt Dao Trang là một trong số đó.”

“Cửu Long Sát Mạc.... Cửu Long Sát Mạc.”

Hồng Hữu Tân lặp đi lặp lại cái tên đó nhiều lần.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 288

Phiêu Nguyệt quay trở về Chân Gia.

“Huynh!”

Lúc hắn vừa bước vào, Chân Kỳ Vũ là người đầu tiên chạy ra đón hắn.

“Cơ thể ngươi thế nào rồi?”

“Ta không sao.”

Sắc mặt Chân Kỳ Vũ lúc này trông vô cùng nhợt nhạt.

Hắn đã bị trọng thương khi chặn Vạn Nhân Sát. May là Hàn Hữu Thiên đã xuất hiện kịp lúc giải cứu hắn, nhưng hắn vẫn phải chắt vật vài ngày vì nội thương.

Hắn mong có thể yên tĩnh vận công dưỡng thương nhưng hiện giờ hắn không có thời gian rồi để làm chuyện đó.

Chân Kỳ Vũ phải liên tục bàn bạc với các thương đoàn đến thương thảo chuyện làm ăn và thu xếp cho những người bị thương. Những điện các bị sụp đổ cũng phải được sửa sang lại, cũng như chỉnh đốn lại trên dưới Chân Gia.

Công việc của hắn chất cao như núi.

Chính vì thế hắn chỉ có thể vận công ở mức độ nhất định để điều hòa khí tức.

Chân Kỳ Vũ hỏi Phiêu Nguyệt.

“Đạo này huynh có ổn không?”

Hắn hoàn toàn không biết Phiêu Nguyệt đã làm gì bên ngoài. Bởi vì hắn đã dành hết thời gian để quán xuyến chuyện ở gia môn.

“Ta vẫn ổn.”

“Xin hãy thứ lỗi cho ta vì đã để huynh rời đi như thế...”

“Bỏ đi. Dù sao ta cũng không thể ở Chân Gia lâu được rồi.”

“Nhưng mà...”

Chính lúc này.

“Sao bây giờ huynh mới đến?”

Một giọng nói quen thuộc vang lên.

Phiêu Nguyệt quay đầu lại thì thấy một tiểu nữ tử đang chống hai tay lên hông nhìn mình.

Tiểu nữ tử chính là muội muội của Chân Kỳ Vũ, Chân Tuyệt Nhi. Đôi mắt tiểu nữ tử lúc này đã tràn đầy oán giận.

“Muội vẫn bình an nhĩ.”

“Chậc! Huynh đã đi đâu vậy hả?”

“Thì đi đây đi đó...”

“Huynh chỉ cần mắt nhắm mắt mở quay về thôi, đi nơi khác làm gì kia chứ?”

Chân Tuyết Nhi biết rõ vì xung đột với Thiếu Lâm Tự nên Phiêu Nguyệt mới bỏ đi. Nàng hiểu chuyện này không thể tránh khỏi, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy vô cùng muộn phiền.

Chân Tuyết Nhi tính ra vẫn còn là một đứa trẻ. Đương nhiên sẽ bị tình cảm chi phối nhiều hơn lý trí. Tiểu nữ tử lại hỏi Phiêu Nguyệt.

“Bây giờ cũng hết giao chiến rồi, huynh sẽ ở lại đây chứ?”

“Ta đến để lấy ngựa thôi.”

“Rồi huynh lại đi à?”

“Ta phải đi.”

“Không được.”

Đột nhiên Chân Tuyết Nhi chạy đến ôm lấy thắt lưng Phiêu Nguyệt.

Đôi mắt tiểu nữ tử đã ngân ngấn lệ.

Trái tim tiểu nữ tử vô cùng nhạy cảm, luôn phản ứng với bất kỳ sự thay đổi nào dù là nhỏ nhất.

Phiêu Nguyệt không an ủi Chân Tuyết Nhi một câu nào.

Dù sao hắn cũng phải rời đi nên không cần tỏ ra luyến tiếc làm gì.

Chân Kỳ Vũ nhìn Chân Tuyết Nhi và Phiêu Nguyệt với ánh mắt khó xử.

Bởi vì hắn chưa từng nghĩ tiểu muội muội lại bám dính Phiêu Nguyệt như thế.

Khi xảy ra trận chiến với Tuyết Dao Trang, Chân Tuyết Nhi thường xuyên ở một mình suốt cả đêm dài mà không có ai bảo vệ.

Tình hình càng lúc càng cấp bách, và rồi Chân Kỳ Vũ cũng bị thương nên không thể chăm sóc cho Chân Tuyết Nhi.

Sau khoảng thời gian tự thân vận động, Chân Tuyết Nhi cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Vậy nên theo bản năng tiểu nữ tử liền

tìm đến người có thể dựa dẫm vào.

Hiểu được điều đó, Chân Kỳ Vũ cũng không dám trách Chân Tuyết Nhi.

Phiêu Nguyệt lạnh lùng nói.

“Ta phải đi rồi. Muội không hiểu à?”

“Huynh không thể ở lại đây sao?”

“Đây không phải là nhà của ta.”

“Không phải nhà huynh nhưng huynh ở lại đây lâu lâu cũng được mà?”

“Ta ở lại đủ lâu rồi.”

“Nhưng mà...”

“Đây là nhà của muội. Nếu muội không giúp ca ca muội thì ai sẽ giúp đây?”

Phiêu Nguyệt bình tĩnh thuyết phục tiểu nữ tử.

Chân Tuyết Nhi ngộ ra rằng nàng không thể nào lay chuyển được quyết định của Phiêu Nguyệt.

“Vậy khi nào tới đây huynh sẽ quay lại Chân Gia chứ?”

“Đương nhiên rồi.”

“Huynh hứa đấy nhé?”

“Ta hứa.”

“Ta hiểu rồi. Vậy huynh đi cẩn thận.”

Chân Tuyết Nhi liền bày ra vẻ mặt vô cùng tiếc nuối.

Phải đến lúc này, Chân Kỳ Vũ mới tiến lên trước.

“Mà, Tổ Phụ đã tỉnh lại rồi. Trước khi đi, huynh đến gặp Tổ Phụ của ta đi. Ông ấy bảo muốn gặp huynh.”

“Thế à?”

“Vâng! May là ông ấy đã phục hồi được khí lực nhờ uống một viên Đại Hoàn Đan của Thiếu Lâm Tự. Còn muốn phục hồi lại tu vi thì cần rất nhiều thời gian, nhưng hiện giờ chỉ cần ông ấy tỉnh lại đã là một kỳ tích rồi.”

Vân Tổng đã đưa Đại Hoàn Đan quý giá cho Chân Nguyệt Minh.

Bào chế Đại Hoàn Đan vô cùng khó khăn nên ở Thiếu Lâm Tự chỉ có mấy viên mà thôi.

May là Vân Tổng sở hữu một trong số đó.

Vân Chí Đại Sư - Phương trượng Thiếu Lâm Tự đã cho Vân Tổng Đại Hoàn Đan để phòng hờ bất trắc.

Vân Tổng ấy vậy mà lại dùng nó giúp Chân Nguyệt Minh hồi phục nội thương.

Người ta nghĩ rằng Dịch Cân Kinh của Thiếu Lâm Tự chỉ có tác dụng tăng cường cơ bắp, dẫn thông kinh mạch giúp cho quá trình tu luyện võ công được hiệu quả hơn. Tuy nhiên, nó còn có tác dụng vượt trội trong việc vận công trị thương.

Không chỉ dùng cho chính mình mà còn giúp cho người khác.

Sự kết hợp giữa công lực từ Dịch Cân Kinh và hiệu quả của Đại Hoàn Đan đã giúp tình trạng của Chân Nguyệt Minh cải thiện vô cùng nhanh chóng. Kết quả là ông ta đã tỉnh lại sau thời gian dài mang trọng bệnh.

Phiêu Nguyệt lúc này đang cùng Chân Kỳ Vũ đi đến chỗ ở của Chân Nguyệt Minh.

Trong phòng Chân Nguyệt Minh có một lão tăng phong thái hết sức mạnh mẽ đang ngồi ở đó. Phiêu Nguyệt liền nhận ra ông ta là người có địa vị cao ở Thiếu Lâm Tự.

Bên cạnh Vân Tổng là một lão nhân râu ria rậm rạp đưa tựa lưng vào tường. Ông ta chính là Chân Nguyệt Minh, tổ phụ của Chân Kỳ Vũ.

Chân Kỳ Vũ ra mặt giới thiệu Phiêu Nguyệt với hai người.

“Con đã đưa Phiêu Nguyệt huynh đến rồi ạ.”

“Mau ngồi xuống đi.”

Nghe Chân Nguyệt Minh nói, Chân Kỳ Vũ và Phiêu Nguyệt liền ngồi xuống ghế.

Mặc dù đang mang bệnh trong người, nhưng ánh mắt Chân Nguyệt Minh vẫn vô cùng sắc bén.

Chân Nguyệt Minh nhìn chăm chăm Phiêu Nguyệt.

“Người đến từ Thành Đô à? Ta nghe nói ở đó người mang tiếng xấu lắm nhĩ.”

Giọng nói của Chân Nguyệt Minh ngăm tỏ thái độ thù địch với Phiêu Nguyệt. Chân Kỳ Vũ liền vội vàng lên tiếng.

“Tổ Phụ!”

“Con yên lặng chút đi. Ta đang nói chuyện với hắn chứ không phải con. Phải biết giữ lễ tiết chứ.”

“Nhưng huynh ấy là ân nhân của bốn gia đây.”

“Hắn ta đã ban ân huệ gì cho bốn gia mà gọi là ân nhân chứ?”

Trong đôi mắt Chân Nguyệt Minh như phát ra tia lửa. Chân Kỳ Vũ lúc này vô cùng khó xử.

Chân Nguyệt Minh đã bất tỉnh trong thời gian dài và không biết rõ tình hình bên ngoài. Quan trọng hơn, ông ta lại là người không biết nghe lời người khác. Làm cho Chân Nguyệt Minh hiểu ra vấn đề quả nhiên không phải là chuyện dễ dàng gì.

Chân Nguyệt Minh hỏi Phiêu Nguyệt.

“Người tự nói đi nào. Ác danh của người đáng sợ đến vậy sao?”

“Ta thì...”

“Cái gì?”

“Ta thì chọn im lặng.”

“Người dám!”

Chân mày Chân Nguyệt Minh đã dựng ngược lên. Thế nhưng Phiêu Nguyệt vẫn không bận tâm mà nói tiếp.

“Vậy thì ông định làm gì? Ông nghĩ mình vẫn còn khỏe mạnh ư? Ông nghĩ mình nổi giận như thế là ta sẽ sợ à?”

“Người dám...”

Đôi vai Chân Nguyệt Minh run lên lẩy bẩy.

Ông ta là một tuyệt thế cao thủ trên giang hồ.

Biệt hiệu Lạc Nhật Thần Kiếm không phải là thứ gọi cho có.

Thanh kiếm của ông đã nhuộm máu của vô số người.

Từ trước đến nay không ai dám nhìn thẳng vào mắt ông cả.

“Chính ông mới là người hiểu lầm đây. Ta giúp đỡ cho Chân Gia không phải vì ông mà là vì Chân Kiếm Vũ. Ta nghĩ y không hề đơn độc. Y có người đệ đệ như Kỳ Vũ, có những người bằng hữu tin tưởng đi theo y. Thế nhưng, bây giờ ta lại thấy y thật cô độc làm sao. Y vậy mà lại mang cùng dòng máu với một kẻ ích kỷ như thế. Có lẽ Kiếm Vũ chưa bao giờ tâm tình cùng ông nhỉ. Bởi vì có nói ra thì ông cũng đâu có nghe.”

“Ngươi thôi đi.”

“Có tổ phụ là kiếm khách vang danh khắp thiên hạ để làm gì chứ? Chỉ biết bịt chặt tai không thém nghe người khác nói thì cũng chẳng được tích sự gì cả. Vậy nên y mới một mình mang gánh nặng trên vai. Không có một ai chia sẻ với y cả.”

“Thôi đi, thôi đi mà!”

Chân Nguyệt Minh đột nhiên hét toáng lên.

Sắc mặt ông lúc này đã vô cùng nhợt nhạt.

Đúng lúc này, Vân Tổng mới lên điểm vào Mệnh Môn Huyệt của Chân Nguyệt Minh rồi nói.

“Chân Thí chủ, ngài bình tĩnh lại đi!”

Khí lực nhẹ nhàng tỏa ra khiến tinh thần Chân Nguyệt Minh dần tỉnh táo lại.

Vân Tổng đã giúp Chân Nguyệt Minh bình tĩnh lại nhưng ánh mắt ông ta vẫn không rời khỏi Phiêu Nguyệt.

“Ngươi nói nghe hay lắm. Mặc dù tinh thần ngài ấy đã yếu đi vì bệnh tình kéo dài, nhưng chỉ vì mấy lời của ngươi đã kích thích cơn giận dữ của Chân Thí chủ rồi.”

“Còn lão đầu trọc ông là ai vậy?”

“Lão đầu trọc?”

“Không phải sao? Lần đầu gặp nhau đáng lẽ nên tự xưng danh tính trước chứ?”

“Đúng thật là điên rồi mà. Ngươi được gọi là Tử Thần thì không xem ai ra gì sao?”

“Có vẻ như ở Thiếu Lâm Tự ông không học được gì ngoài việc đánh người nhỉ?”

“Cái gì?”

“Thì là vậy mà. Ta và ông hôm nay mới gặp nhau ở đây. Vậy mà ông nói lại nói ta ngông cuồng?”

“Hơ!”

Vân Tổng sững người. Thế nhưng, lời Phiêu Nguyệt nói không có từ nào là sai cả.

Vân Tổng đúng là cao tăng của Thiếu Lâm Tự, nhưng ông không thể mở lòng từ bi với Phiêu Nguyệt được.

“A Di Đà Phật! A Di Đà Phật!”

Vân Tổng khẽ nhắm mắt nén cơn thịnh nộ đang dâng lên trong lòng. Sau đó ông nhanh chóng lấy lại bình tĩnh như một bậc cao tăng danh tiếng.

“Bần Tăng đã phạm sai lầm vì bị cảm xúc chi phối. Bần Tăng là Vân Tổng của Thiếu Lâm Tự. Ngươi đã từng nghe đến tên ta chưa?”

“Chưa!”

“Khà khà! Ngươi chưa từng nghe thật à?”

“Xin lỗi nhưng mà ta chưa từng để tâm đến chuyện ở Thiếu Lâm Tự.”

“Chưa từng để tâm ư? Khà khà!”

“Ta bận rộn giải quyết việc tư nên làm gì còn dư hơi lo đến chuyện của Thiếu Lâm Tự chứ.”

“Ngươi bận đến thế ư?”

“Nói ra rồi ông có hiểu hay không?”

“Cái gì?”

“Đừng tỏ vẻ như thể chỉ cần ta nói ra thì ông sẽ hiểu. Dù sao ông cũng không hiểu và cũng không chấp nhận được.”

Trước những lời cay nghiệt của Phiêu Nguyệt, gương mặt Vân Tổng dần đỏ ửng lên.

‘Miệng lưỡi hắn đúng là sắc như lưỡi kiếm. Hắn ta chỉ nói mấy câu nhưng khiến người khác cảm thấy như bị kiếm đâm thẳng vào phổi ấy.’

Dự định ban đầu vốn không như thế.

Thứ ông ta muốn là khiến cho Phiêu Nguyệt phải cúi đầu trước uy nghiêm của mình. Thế nhưng, càng nói tình hình lại càng rối rắm hơn. Bây giờ chính ông mới là người phải á khẩu trước miệng lưỡi của Phiêu Nguyệt.

Vân Tổng nhìn chăm chăm Phiêu Nguyệt.

Khác hẳn với vẻ ngoài xinh đẹp hơn cả nữ nhân, sự gan lì của hắn còn vượt qua mức bình thường. Dù ông và Chân Nguyệt Minh có nói gì cũng không thể lay chuyển được tâm ý của Phiêu Nguyệt.

Vân Tổng nhận ra bản thân ông đã phạm phải sai lầm lớn.

Rằng tiếp cận người này với thái độ uy áp là việc làm không mấy đúng đắn.

Đột nhiên trong đầu ông thoáng qua rất nhiều suy nghĩ.

Vân Tổng bất giác cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

“Phù!”

Vân Tổng thở dài một hơi.

Chỉ thở hắt một hơi thôi mà trong lòng ông đã có vô vàn cảm xúc lẫn lộn.

Sau tiếng thở dài, tâm trạng ông đã thoải mái hơn đôi chút. Ông ta liền lịch sự nói với Phiêu Nguyệt.

“Bần Tăng xin lỗi. Là lỗi của ta.”

“Ông xin lỗi gì chứ?”

“Bần Tăng xin lỗi vì những gì mà Thiếu Lâm Tự đã gây ra. Xin lỗi vì những đánh giá sai lầm về người và đuổi người ra khỏi Chân Gia, và còn xin lỗi về hành động và lời nói sai trái của mình.”

Chân Kỳ Vũ chớp chớp mắt vì tưởng mình vừa nghe nhầm. Bởi vì hắn nghĩ chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra. Hắn hiểu rõ lòng tự tôn của Thiếu Lâm Tự to lớn đến mức nào.

Hơn nữa, Vân Tổng không khác gì đệ nhị nhân của Thiếu Lâm Tự. Việc ông hạ mình xin lỗi Phiêu Nguyệt, một người vẫn bồi như thế đã khiến Chân Kỳ Vũ bị đả kích không ít.

Đến cả Chân Nguyệt Minh cũng tỏ thái độ ngạc nhiên.

‘Vân Tổng vậy mà lại nói xin lỗi với tên nhãi Sắt Quý đó ư?’

Vì đã hôn mê trong một khoảng thời gian dài nên Chân Nguyệt Minh chỉ xem Phiêu Nguyệt như một tên sát quỷ. Vì thế ông khó lòng hiểu được ý nghĩa trong lời xin lỗi của Vân Tổng.

Lúc này Vân Tổng tiếp tục bồi thêm.

“Thành thật mà nói, đây rõ ràng là lỗi của bọn tự. Đáng lẽ bọn tự phải can thiệp đúng lúc, nhưng bọn ta đã bỏ lỡ cơ hội đó. Vậy nên mọi việc càng trở nên tồi tệ hơn. Thiếu Lâm Tự tự hào là Bắc Đẩu của giang hồ thì phải làm những việc xứng đáng với cái danh ấy. Nhưng bọn ta lại không làm được. Bần tăng xin lỗi người, xin lỗi cả Chân gia. Bần Tăng biết làm thế này cũng không khiến người hài lòng, nhưng phải thế Bần Tăng mới thấy thoải mái được đôi chút.”

289

Lời xin lỗi của Vân Tổng thực sự vượt quá sức tưởng tượng của bọn họ.

Đến cả Chân Nguyệt Minh cũng phải chớp mắt ngạc nhiên.

Thiếu Lâm Tự mà ông biết là một con hạc sống tách biệt.

Lòng tự trọng của bọn họ vốn cao đến tận trời vì đã ngự trị giang hồ với tư cách là Thái Sơn Bắc Đẩu trong một thời gian dài. Hơn nữa, bọn họ cũng đã vượt xa thế tục.

Cũng vì thế mà họ chưa bao giờ xin lỗi hay thậm chí là nhận sai về bất cứ điều gì cả.

Có thể gọi đó là niềm kiêu hãnh của một danh môn chính phái sở hữu lịch sử lâu đời.

Lòng kiêu hãnh của Thiếu Lâm Tự còn nghiêm trọng hơn cả như thế.

Bọn họ ít khi mắc sai lầm, nhưng đâu có mắc sai lầm, bọn họ cũng không dễ dàng gì để thừa nhận điều đó. Hơn nữa, một Vân Tổng nổi tiếng là có cái tôi rất cao trong Thiếu Lâm Tự nay lại xin lỗi Phiêu Nguyệt khiến Chân Nguyệt Minh không khỏi kinh ngạc.

Nhưng hiện tại ông vẫn đang được Vân Tổng truyền công nên vẫn chưa thể nói được.

Vân Tổng nói với Phiêu Nguyệt.

“Ta đã học được rất nhiều điều khi đến Chân Gia. Giả như bọn ta phán đoán mọi chuyện nhanh hơn một chút thì sẽ không có nhiều người phải chết.”

Vấn đề ở đây là Thành Nham.

Vì tính cách hung bạo của mình, Thành Nham đã gây ra rắc rối và làm mất danh dự của Thiếu Lâm khi liên tục bị Phiêu Nguyệt và Nam Cung Việt đánh bại.

Ngay khi Thành Nham trở về Thiếu Lâm Tự, Vân Tổng sẽ để y tự xem xét lại bản thân ở Điện Bích Quán.

Phiêu Nguyệt nói.

“Nói xong rồi thì ta đi đây.”

“Đợi đã!”

“...”

“Tiếp theo người định làm gì?”

“Ta không có lý do gì để phải nói cho người nghe về việc đó cả.”

“Ta nói thế này là vì ta thực sự lo lắng cho người, hi vọng người sẽ không hiểu sai ý ta. Mùi máu tanh khủng khiếp đang tỏa ra từ cơ thể người. Điều đó có nghĩa là người đã từng ra tay với rất nhiều người. Ta hy vọng người biết tự kiềm chế. Càng giết nhiều người, ma tính sẽ càng ăn sâu vào trong cơ thể người. Nếu không biết tự kiềm chế, tâm ma sẽ xâm chiếm lấy người và khi đó, người sẽ không còn kiểm soát được sát dục nữa. Hãy thận trọng trước khi điều đó xảy ra.”

Vân Tổng thành tâm nói.

Từ lúc Phiêu Nguyệt bước vào phòng, Vân Tổng đã có thể ngửi thấy một mùi máu tanh ghê tởm mà y không thể nào chịu đựng được. Y thực sự không thể tưởng tượng được Phiêu Nguyệt đã giết bao nhiêu người để có được mùi máu kinh khủng như vậy trên cơ thể của hắn.

Ít nhất thì lúc này, Phiêu Nguyệt không có dấu hiệu của việc bị tà khí xâm chiếm. Nhưng hiện tại không có dấu hiệu không có nghĩa là trong tương lai cũng sẽ như vậy.

“Nếu như ngươi rơi vào ma tính và ham muốn sát dục thì lúc đó, ta sẽ ra tay đầu tiên. Chính ta sẽ khiến ngươi ngừng sát nghiệp. Ngươi hiểu không?”

“Nói xong chưa?”

“Hả?”

“Nói xong rồi thì để ta đi.”

Phiêu Nguyệt đứng dậy rồi mở cửa và bước ra ngoài mà không có một chút do dự.

Cạch!

Vân Tổng bàng hoàng nhìn theo bóng lưng của Phiêu Nguyệt. Y thực sự rất muốn chạy theo giữ Phiêu Nguyệt lại, nhưng y không thể di chuyển vì đang truyền công cho Chân Nguyệt Minh.

Đến cả Chân Kỳ Vũ cũng rời đi theo Phiêu Nguyệt, trong phòng lúc này chỉ còn mỗi Vân Tổng và Chân Nguyệt Minh.

“Hây!”

Vân Tổng khẽ thở dài.

Đó không phải là những gì y định nói, nhưng y lại nói ra chuyện có phần không phù hợp.

Tất cả là vì mùi máu tỏa ra từ cơ thể của Phiêu Nguyệt.

Huyết hương mà y chưa từng ngửi thấy trước đây làm tê liệt lý tính của y trong chớp mắt. Đến cả một người tu hành lâu năm như y cũng không tránh khỏi kinh hãi chứ đừng nói là người khác.

“Phù!”

Chân Nguyệt Minh thở phào nhẹ nhõm.

Vân Tống đã ngưng truyền công khi tâm hồn và thể xác của ông dần ổn định.

Chân Nguyệt Minh điềm tĩnh hỏi Vân Tống.

“Sao ngài lại làm thế? Sao lại để hắc ròi đi như vậy? Nếu cứ để hắc đi như thế, chắc chắn sau này hắc sẽ giết nhiều người hơn nữa.”

“Ta không đủ tự tin để áp chế được hắc.”

Chân Nguyệt Minh bàng hoàng.

“Sao có thể...”

“Đó là sự thật. Ta không đủ tự tin mình có thể áp chế được đứa trẻ đó. Nếu có muốn áp chế nó thì cũng phải đánh cược cả mạng sống này. Nhưng ta không muốn mạo hiểm để chiến đấu với nó.”

Vân Tống cười một cách đau đớn.

Tuy võ công của y cao cường xứng với cái danh Thiếu Lâm Đệ Nhất Quyền nhưng Vân Tống căn bản vẫn là một nhà sư thờ Phật.

Y không có tinh thần chiến đấu như Phiêu Nguyệt, cũng không muốn bị thương.

Cũng có thể nói, y đã bị choáng ngợp bởi Phiêu Nguyệt.

Vân Tống thận trọng nói với Chân Nguyệt Minh.

“Đứa trẻ ấy đã vượt qua Hậu Khởi Chi Tú của giang hồ rồi. Vậy nên mong Chân thí chủ hãy cẩn thận với đứa trẻ đó.”

“Ta không chấp nhận việc đó.”

“Chân thí chủ!”

“Ta là Lạc Nhật Thần Kiếm Chân Nguyệt Minh. Cho dù ta có trúng độc thì sau khi ta hồi phục được thể lực, ta tuyệt đối sẽ không thua kém gì một đứa con nít ranh như thế.”

Chân Nguyệt Minh nghiêng chặt răng.

Sở dĩ ông cố tình cao giọng với Phiêu Nguyệt là để che giấu đi sự xấu hổ của mình.

Những người trẻ tuổi sẽ không thể hiểu được cảm giác này của Chân Nguyệt Minh, nhưng Vân Tổng thì khác. Đó chính là cuộc đấu tranh để bảo vệ lòng tự trọng của một võ giả đến độ tuổi này.

Chân Nguyệt Minh tiếp tục vật lộn trong một lúc lâu sau đó.

Vân Tổng đợi Chân Nguyệt Minh bình tĩnh lại rồi hỏi.

“Bây giờ thì hãy nói cho bản tăng biết ai là người đã hãm hại thí chủ đi? Là kẻ nào dám khiến cho Chân thí chủ thành ra thế này?”

“Hắn tự xưng mình là Độc Vương.”

“Độc Vương?”

Hí hí!

Con ngựa thở phì phò như thể rất vui khi được gặp Phiêu Nguyệt.

Hầu hết Chân Gia đã đổ nát nhưng nó vẫn ổn.

Thật may khi nó tránh được thảm họa.

Phiêu Nguyệt vỗ vỗ vào cổ ngựa rồi giao cảm với nó một lúc.

Chân Kỳ Vũ yên lặng nhìn Phiêu Nguyệt mà không nói lời nào.

Bỗng có một võ giả trẻ tuổi bước vào chuồng ngựa.

“A! Ra là huynh ở đây.”

Võ giả nhìn hai người với gương mặt mừng rỡ ấy chính là Nam Cung Việt.

“Huynh!”

Chân Kỳ Vũ vội vàng chấp tay chào Nam Cung Việt.

Nam Cung Việt mỉm cười và vỗ vai Chân Kỳ Vũ.

“Đệ vất vả rồi.”

“Vất vả là huynh mới đúng. Nhờ có huynh mà Chân Gia mới bình an vô sự.”

Khi Tuyệt Dao Trang xâm nhập vào Chân Gia, Nam Cung Việt đã dẫn đầu để chiến đấu với bọn họ. Nếu không có Nam Cung Việt đứng ở trước ngăn chặn thì Chân Gia lúc này sẽ thiệt hại rất lớn.

Cũng chính vì vậy mà Chân Kỳ Vũ xem Nam Cung Việt như ân nhân của mình.

Nam Cung Việt quay sang nhìn Phiêu Nguyệt.

“Huynh đi sao?”

“Ừ.”

“Huynh định đi đâu vậy?”

“Chưa biết!”

“Xem ra huynh vẫn chưa có điểm đến cụ thể nhỉ?”

“Vậy thì sao?”

“Nếu vậy thì hãy ở lại Nhữ Nam thêm vài ngày đi.”

“Tại sao?”

“Sắp có cảnh hay để xem đấy.”

“Không c...”

“Huynh không tò mò giang hồ sẽ trở thành như thế nào sao? Nếu huynh ở lại thêm một chút nữa thì sẽ biết ngay đấy.”

Nam Cung Việt cười đầy ẩn ý.

Phiêu Nguyệt rời Chân Gia và trở về quán trọ.

Hắn giao ngựa cho chủ quán trọ rồi dặn dò hãy cho ngựa của hắn ăn thật nhiều thức ăn ngon.

Chân Gia đang rơi vào tình thế khủng hoảng nên không đủ năng lực để chăm sóc những con ngựa ở chuồng ngựa nữa. Có lẽ vì thế mà con ngựa của hắn trở nên gầy gò vì không được ăn uống đầy đủ.

Dẫu Nam Cung Việt không nói như vậy thì hắn cũng phải ở lại Nhữ Nam thêm vài ngày nữa để chờ ngựa hồi phục lại thể lực.

Phiêu Nguyệt trở về phòng sau khi bàn giao ngựa cho chủ quán trọ.

Dù sao hấn cũng phải ở lại đây thêm một vài ngày nữa. Thời gian đó dùng để điều trị hoàn toàn vết thương cũng không tệ.

Phiêu Nguyệt ngay lập tức ngồi xếp bằng và bắt đầu vận công để trị thương.

Phiêu Nguyệt vừa vận Phân Lôi Tử Hồn Tâm Pháp vừa quan sát cơ thể của mình.

Đối với một người đạt đến cảnh giới như Phiêu Nguyệt, việc quan sát bên trong cơ thể không phải việc gì quá khó.

Nhiệt khí tỏa ra từ cơ thể của hấn ngay khi hấn vận Phân Lôi Tử Hồn Tâm Pháp.

Nội công chạy ngược từ dưới lên bằng huyết mạch đã được nung nóng.

Nhất Chu Thiên, Nhị Chu Thiên...

Phiêu Nguyệt nhốt mình trong phòng hai ngày để tập trung vào việc trị thương.

Đến ngày thứ ba, sau khi hấn bước ra khỏi phòng, nội thương của hấn đã khỏi hoàn toàn. Tuy nhiên, cơ thể của hấn trở nên gầy gò vì bỏ ăn hai ngày để tập trung vào việc trị thương.

Phiêu Nguyệt dặn tiểu nhị mang thức ăn vào phòng cho mình. Vì hấn có trả thêm tiền sai vặt nên tiểu nhị vẫn rất vui vẻ mang đồ ăn đến tận phòng cho hấn.

Phiêu Nguyệt ăn thật nhiều thức ăn để lấy lại sức.

Phiêu Nguyệt ăn từng món mà tiểu nhị mang đến.

Khi bụng đã no, nước da của hấn trở lại bình thường, lớp da sần sùi bắt đầu sáng lên.

Phiêu Nguyệt đặt đĩa thức ăn sang một bên rồi suy nghĩ.

‘Dị Hình Hoán Vị.’

Khi cơ thể đã được hồi phục ở một mức độ nào đó, hấn nhớ lại cuộc chiến với Hắc Vân Binh Đoàn.

Phiêu Nguyệt đã thi triển Dị Hình Hoán Vị để đánh lừa thị giác của Trương Vũ Lượng và lấy mạng của y.

Khi đó hắn chỉ tùy cơ ứng biến, nhưng giờ nghĩ lại, hắn cảm thấy đó là một thủ pháp tuyệt diệu.

‘Nếu cải tiến Dịch Hình Hoán Vị, chắc chắn nó sẽ trở thành một con át chủ bài của mình.’

Trọng tâm của Dịch Hình Hoán Vị là đánh lừa thị giác của con người.

Đó là một phương pháp di chuyển thật nhanh và đánh lừa thị giác của đối phương bằng những dư ảnh còn sót lại.

Trương Vũ Lượng cũng vì thế mà chết.

Võ công của y tuy cao cường nhưng y đã không thể đưa ra phán đoán chính xác vì bị lung lay bởi cái chết của những thuộc hạ. Cũng chính vì thế mà y mới mất mạng.

Vấn đề là khi đối phó với những cao thủ thực sự.

Bọn họ nhất định sẽ không bị lung lay hoặc bị mê hoặc trong một cuộc chiến tâm lý nào.

Chỉ với Dịch Hình Hoán Vị thì không thể đánh lừa được họ.

Phải cần có thêm một thứ gì đó nữa.

Phiêu Nguyệt ngồi xếp bằng và tập trung nghiên cứu Dịch Hình Hoán Vị.

Chỉ cần nắm được phần đầu, Phiêu Nguyệt sẽ nhìn thấy điểm cuối của nó.

Nga Quỷ Đạo cũng ra đời theo cách như vậy.

Phiêu Nguyệt tiếp tục suy nghĩ phải làm thế nào để cải tiến được Dịch Hình Hoán Vị.

‘Mình cần phải tăng cường dư ảnh để khiến nó cảm giác như một người thật.’

Phương pháp đầu tiên mà hắn có thể nghĩ đến là nội công.

Hắn sẽ tạo cảm giác cho dư ảnh giống như người thật bằng cách truyền nội công vào dư ảnh.

Nếu người khác biết được suy nghĩ của Phiêu Nguyệt, bọn họ chắc chắn sẽ bảo Phiêu Nguyệt bị điên và khuyên nhủ hắn nên dừng lại ngay vì nó quá phi thực tế.

Trong Đạo gia có từ Nguyên Thần.

Những người đạt đến Thần Tiên chi cảnh có thể nuôi dưỡng nguyên thần thành một tập hợp khí dạng viên tròn. Ban đầu nó có độ lớn giống một đũa trẻ khoảng năm sáu tuổi và sẽ lớn dần theo thời gian tu luyện.

Phiêu Nguyệt không muốn phải đạt đến cảnh giới giống như Nguyên Thần của Đạo gia.

Hắn chỉ muốn dư ảnh đủ tinh tế để đánh lừa được thị giác của đối phương trong chốc lát.

Rầm!

Ngay lập tức, đồ vật trong phòng lập tức rung chuyển.

Đó là sóng xung kích được tạo ra khi tỏa ra nội công quá mức trong thời gian quá ngắn.

“Ôi trời! Có chuyện gì vậy khách quan?”

Giọng nói hốt hải của tiểu nhị từ bên ngoài vọng vào.

Hắn ta bị giật mình bởi tiếng nổ trong phòng nên mới chạy đến.

Phiêu Nguyệt nói với tiểu nhị.

“Không có gì đâu.”

“Sao ạ? Nhưng mà...”

“Ta sẽ bồi thường thiệt hại nên đừng vào đây.”

“Vâng.”

Tiểu nhị đáp lời rồi lui đi.

Khi khí tức của tiểu nhị biến mất, Phiêu Nguyệt lại giải phóng nội công của mình ra ngoài.

Nó yếu hơn lúc trước, nhưng nội lực vẫn đang chạy đều...

Phiêu Nguyệt chợt thấy rằng phương pháp này cũng giống như cách hắn phóng Thu Hồn Ti ra ngoài.

Nghĩ lại mới thấy, Thu Hồn Ti có lẽ là một quái công có một không hai trên thế giới này.

Hắn chưa từng thấy ai thi triển võ công bằng cách này giống như mình cả.

‘Điều gì sẽ xảy ra nếu mình phóng Thu Hồn Ti thành từng sợi nhỏ rồi ghép chúng lại với nhau nhỉ?’

Hình ảnh không cần phải duy trì trong một thời gian dài.

Chỉ cần nó có thể kết hợp lại mà không bị phân tán ra là đủ.

Phiêu Nguyệt phóng khí ra như cái cách hắn phóng Thu Hồn Ti và cố gắng tạo ra hình ảnh của bản thân mình.

Rầm!

Chiếc giường bị vỡ nát.

Dù vậy, Phiêu Nguyệt vẫn không bỏ cuộc mà tiếp tục thử nghiệm theo cách của mình.

Choang!

Lần này tới cửa sổ bị nổ tung.

Nhưng Phiêu Nguyệt vẫn không bỏ cuộc.

‘Một lần nữa!’

Tất nhiên thử nghiệm của hắn tiếp tục thất bại.

Nhưng hắn vẫn không hề bỏ cuộc.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 290

Phiêu Nguyệt khẽ cau mày. Bởi vì hắn nghe thấy cả con đường đang vô cùng ồn ào. Đã lâu rồi hắn mới ra ngoài, và Nhữ Nam hiện giờ hết như đang thay một diện mạo mới.

Các điện các và nhà cửa sụp đổ trong trận chiến giữa Chân Gia và Tuyết Dao Trang đều bắt đầu được sửa chữa.

Sau khi cuộc chiến kết thúc, võ giả liền rút đi như thủy triều xuống, và người làm công liền bước vào thế chỗ cho họ.

Việc xây dựng nhà cửa, điện các trở nên vô cùng náo nhiệt.

Con đường mới đây còn rất hoang tàn giờ đã tấp nập người qua kẻ lại. Các cửa hiệu cũng bắt đầu kinh thương trở lại.

Có rất nhiều người đổ xô đến Nhữ Nam để giao thương buôn bán.

Phố xá trở nên có sinh khí hơn hẳn, tiếng ồn từ công trình xây dựng, tiếng người xì xào không ngừng vang lên khắp nơi.

Hiện giờ mọi người đã chấp nhận việc Chân Gia chính là môn phái chi phối Nhữ Nam.

Chân Gia là bên giành chiến thắng, vậy nên không một ai đề cập đến cái tên Tuyết Dao Trang ở Nhữ Nam.

Phiêu Nguyệt cảm nhận được lòng dân đã thay đổi rất nhiều. Còn bây giờ hẳn đang sai bước đến con phố tập trung nhiều công phòng nhất.

Trải qua vài trận kịch chiến, U Linh Chủ của hắn đã bị hư hại ít nhiều. Chúng không mòn đi cũng bị sứt mẻ lổm chổm.

Tạm thời phi đao của hắn vẫn còn dùng được, nhưng cần phải được tu sửa lại mới dùng được lâu hơn.

Hắn không biết nơi này có thiết tượng nào xuất sắc như Đường Sở Truy hay không. Vậy nên hắn không cần làm đồ mới, chỉ cần sửa sang lại là được. Và đương nhiên cần phải có một thiết tượng đủ năng lực làm điều này.

Trên con đường có rất nhiều công phòng, tiếng búa đập vào đe không ngừng vang lên.

Cuộc chiến giữa Chân Gia và Tuyết Dao Trang đã giúp cho công phòng hưởng món lợi không nhỏ. Sau trận chiến, rất nhiều võ giả mang vũ khí của họ đến để sửa chữa.

Công phòng nào cũng đầy những vũ khí hư hỏng. Các thiết tượng không ngừng đưa chúng vào hỏa lò, nung nóng rồi chỉnh lại những chỗ hỏng hóc. Có quá nhiều thứ phải làm nên hầu như không có thiết tượng nào chịu nhận thêm khách nữa.

Phiêu Nguyệt quan sát kỹ các vũ khí được mang đến sửa chữa. Chỉ cần nhìn tình trạng vũ khí sau khi phục hồi cũng đủ biết được thực lực của thiết tượng thế nào.

Phiêu Nguyệt đã đi qua hàng chục công phòng, nhưng không có chỗ nào vừa ý hẳn cả.

Hầu hết bọn họ đều không thành thực như Đường Sở Truy. Thế nhưng, những công phòng được được một chút lại bận rộn không ngơi tay.

Cuối cùng Phiêu Nguyệt cũng thôi không tìm công phòng ở đây nữa.

Hắn không biết mình sẽ ở lại Nhữ Nam bao lâu, nhưng hắn không muốn giao U Linh Chủ cho thiết tượng không có năng lực.

Lúc hắn định cất bước đi thì.

“Sao ngươi dám chen ngang trước mặt ta thế?”

“Rõ ràng ta đến trước mà, chen ngang gì chứ?”

“Ta đến công phòng này trước đây.”

Có hai võ giả đang lớn tiếng với nhau trước một công phòng trong góc khuất.

Một người có vóc dáng cao to, người còn lại thì sở hữu đôi mắt hơi nhỏ nhưng lại rất sắc sảo.

Thoạt nhìn thì võ giả có thân hình cao to chiếm lợi thế hơn. Trông hắn hệt như một con gấu lớn, cơ bắp cuồn cuộn nổi lên khắp người. Thế nhưng, người đối diện với hắn cũng không thua kém gì.

Hai người đều là lần đầu gặp nhau.

Người phiền muộn nhất trong cuộc cãi vã giữa hai người chính là lão thiết tượng, chủ nhân của công phòng.

Lão nhân liền hét lên.

“Ta đã bảo hai người đừng làm ở đây mà đến chỗ khác đi rồi còn gì. Ta không còn mở công phòng nữa. Các người cứ thế ta biết làm sao đây hả?”

“Ồn ào quá! Lão già này.”

“Câm miệng lại đi.”

Hai người họ không hề để ý đến lời cầu xin của lão thiết tượng. Trái lại, họ còn nhìn nhau với ánh mắt hung tợn hơn.

“Người nên rút lui ngay đi thì hơn.”

“Chết tiệt!”

“Tên nhãi ranh này thật là...”

Người nổi đầu trước tiên chính là võ giả có thân hình to lớn.

Hắn ta bất ngờ vung nắm đấm lên. Liền sau đó, võ giả nhỏ con liền vung đao lên đỡ đòn.

Loạn hết cả!

Trận đấu của hai người phá vỡ cả công phòng.

“Bọn khốn kiếp này! Làm ơn thôi đi mà. Ta không còn đựng vào vũ khí nữa.”

Lão thiết tượng cố gắng gào lên, nhưng hai người vẫn giả vờ như không nghe thấy.

Lão thiết tượng là người kỳ cựu nhất trên con đường đầy công phòng này.

Nhiều thiết tượng ở đây đã được học hỏi cách rèn sắt từ lão thiết tượng. Thực lực của ông đúng là rất xuất sắc.

Thế nhưng, bây giờ ông đã quá già, cũng không còn đủ sức để vận hành công phòng. Hiện tại ông chỉ toàn tâm toàn ý bảo vệ công phòng chứ không làm công việc của một thiết tượng nữa.

Thế nhưng không biết hai người kia nghe tin đồn từ đâu, mới sáng sớm đã mò đến đây ép ông phải sửa vũ khí cho họ. Hồng Lão Gia bảo bây giờ ông đã thôi cầm búa nhưng hai người kia vẫn cố chấp không nghe.

“Cái bọn khốn kiếp này! Làm ơn nghe lão già này nói đi mà!”

Hồng Lão Gia gào lớn lên, nhưng vẫn không ngăn được trận chiến của hai người.

“Phải làm sao đây?”

“Trời ạ!”

Những thiết tượng gần đó cũng cuống cuống cả lên. Một chủ công phòng không chịu nổi nữa liền nói với võ giả trẻ đến sửa vũ khí.

“Đại hiệp làm ơn ngăn họ lại đi.”

“Tại sao lại là ta?”

“Thưa ngài! Đối với tiểu nhân, ông ấy hết như một người thầy. Nếu ngài ngăn cuộc chiến của họ, tiểu nhân sẽ sửa vũ khí miễn phí cho ngài.”

“Này! Người đang bảo ta gây thù chuốc oán với họ sao?”

“Vâng?”

“Thì, là thế còn gì. Xen vào trận chiến của người khác là tự rước họa vào thân rồi? Xưa nay người ta vẫn hay nói là đừng tùy tiện xen vào tranh cãi chốn giang hồ mà.”

Võ giả trẻ tuổi đã từ chối lời đề nghị với lý do riêng. Thế nhưng, đối với chủ công phòng, mấy lời này chỉ dùng để biện minh cho sự hèn nhát của hắn mà thôi.

Các chủ công phòng khác cũng lên tiếng nhờ vả, nhưng ai cũng từ chối cả.

Nhìn thoáng qua cũng đủ thấy võ công của hai người kia không phải tầm thường. Họ không muốn xen vào trận chiến và chuốc lấy nguy hiểm.

Chính lúc này.

Một nữ nhân nào đó bất ngờ đi đến chỗ hai võ giả đang giao chiến với nhau.

Cộp! Cộp!

Tiếng bước chân nàng xuyên qua âm thanh hỗn loạn đập thẳng vào tai những người có mặt ở đó.

Nữ nhân sở hữu diện mạo vô cùng xinh đẹp, mái tóc đen dài đến thắt lưng cùng đôi mắt hết sức sắc sảo.

Nữ nhân nhanh chóng thu hút sự chú ý của mọi người. Có lẽ nam nhân nào cũng phải ngã gục trước nhan sắc của nàng.

Nữ nhân cứ sải bước đến chỗ hai võ giả đang choảng nhau mà không hề tỏ ra chút sợ hãi nào. Và rồi nàng lên tiếng.

“Các người hãy dừng lại đi.”

Nghe giọng nói lạnh lùng của nữ nhân vang lên, hai võ giả liền thôi đánh nhau mà nhìn nàng.

“Cô là ai?”

“Nữ nhân thôi tránh ra chỗ khác đi.”

Hai người bày ra vẻ mặt bất mãn nhìn nữ nhân. Thế nhưng, nữ nhân vẫn bình tĩnh mà nói tiếp.

“Ta đến đây vì có việc cần làm, nhưng thấy hai người như thế, ta không thể làm ngơ được. Nếu hai người còn muốn đánh nhau thì hãy tránh ra chỗ khác mà đánh.”

“Con ả này bị điên rồi à?”

“Người ở xó xỉnh nào đến mà lại xen vào chuyện của bọn ta vậy hả? Còn đứng đó mà không biến đi à?”

Đột nhiên vẻ mặt nữ nhân lạnh đi mấy phần.

“Người có chịu trách nhiệm cho lời nói của mình không?”

“Trách nhiệm ư? Cô đang nói trách nhiệm với Quách Đại Dũng ta ư? Được thôi, chịu trách nhiệm bao nhiêu mà chả được chứ.”

“Con ả này lắm lời thật. Mau tránh ra đi.”

Gã nam nhân to con nở cười vô cùng hung tợn, còn nam nhân nhỏ người lại dùng ánh mắt khinh miệt mà nhìn nàng.

Phản ứng của họ khác nhau, nhưng lại có một thứ giống nhau.

Đó chính là họ đang xem thường nữ nhân.

“Ta nói lại lần cuối. Hai người hãy rời khỏi đây nhanh đi.”

“Con ả này...”

“Hay ta giết cô trước nhé? Sao cô cứ thích nói nhảm vậy chứ.”

Đột nhiên lúc này.

Vút!

Một âm thanh xé gió vang lên trên con đường.

“Khực!”

“Hộc!”

Quách Đại Hùng cùng gã nam nhân nhỏ con cùng lúc hét lên. Chẳng biết tự lúc nào, trên vai họ xuất hiện vết thương khá sâu.

Gương mặt họ lúc này tràn đầy sợ hãi.

‘Ồ, ả vung kiếm từ khi nào chứ?’

‘Ta đâu thấy ả vung kiếm đâu nhỉ?’

Hai người bọn họ đều tự coi mình là cao thủ, nhưng lại không thể cảm nhận được nữ nhân đã rút kiếm từ khi nào.

Nếu nữ nhân này thật sự muốn lấy mạng họ, có lẽ họ đã chết ngay lập tức rồi.

Vết thương trên vai mình chứng rằng nữ nhân đã nương tay rất nhiều. Giả như chém sâu hơn một chút thì đầu của hai người có khi đã rơi mất rồi cũng nên.

Phải đến lúc này họ mới nhận ra nữ nhân là cao thủ thực thụ.

Nữ nhân nhìn chằm chằm họ rồi nói.

“Hai người tiếp tục chứ?”

“Kh, không đâu.”

“Ta có việc gấp nên xin phép đi trước...”

Hai người họ liền bỏ chạy không dám nhìn lại phía sau.

Các chủ công phòng khác nhìn thấy cảnh tượng đó liền tò mò không biết danh tính nữ nhân này là ai.

Hai võ giả vừa nãy đều được coi là cao thủ vì công võ của họ vốn không dễ đối phó như vậy.

Đột nhiên nữ nhân liếc mắt nhìn xung quanh. Sau đó, những võ giả khác đều xoay đầu tránh ánh mắt nàng.

Lúc này ánh mắt nàng dừng lại trên người Phiêu Nguyệt.

Nàng lập tức tiến đến gần Phiêu Nguyệt.

“Lâu rồi không gặp.”

“Đúng rồi.”

“Huynh đến đây có việc gì à?”

Nữ nhân lạnh lùng nhìn Phiêu Nguyệt kia chính là Nghiêm Sở Tổ, người đi cùng với Độc Cao Hoàng.

Đôi mắt Nghiêm Sở Tổ nhìn Phiêu Nguyệt đầy cảnh giác.

Mặc dù Độc Cao Hoàng thể hiện hảo ý với Phiêu Nguyệt, nhưng nàng vẫn luôn đề phòng hắn. Bây giờ cũng như thế.

Nàng nghi ngờ không biết việc gặp Phiêu Nguyệt ở đây là vô tình hay là hữu ý.

Phiêu Nguyệt liền trả lời nàng.

“Ta đến đây để sửa vũ khí.”

“Rồi sao?”

“Tất cả đều không vừa ý ta.”

“Vậy sao?”

Nghiêm Sở Tổ cứ nhìn chăm chăm Phiêu Nguyệt. Nhưng dù thế nào nàng cũng không tài nào đọc được suy nghĩ của Phiêu Nguyệt.

“Phù!”

Nghiêm Sở Tổ thở hắt một hơi.

Nàng thoáng nghĩ có lẽ bản thân đã quá nhạy cảm rồi.

“Nếu huynh thật sự đến đây sửa vũ khí thì đi theo ta. Nói chung ở đây, Hồng Lão Gia là người có năng lực tốt nhất đây.”

“Hồng Lão Gia?”

“Là chủ công phòng mà hai người kia vừa đánh nhau tranh giành khi nãy đây.”

“Thế à?”

“Ông ấy cốt là người Hải Nam. Nhưng ông đã chuyển đến đây sống lâu rồi. Nhưng ta chắc chắn ông là người rất có năng lực.”

Nghiêm Sở Tổ tiến đến chỗ Hồng Lão Gia. Sau đó, Hồng Lão Gia liền ra chào đón nàng.

“Tiểu nhân xin bái kiến Tiểu thư.”

“Ông không cần lễ tiết vậy đâu. Kiếm của ta sao rồi?”

“Vâng! Tiểu nhân đã sửa xong rồi ạ.”

Hồng Lão Gia vội vàng mang một hộp gỗ dài ra ngoài. Bên trong chiếc hộp có chứa một thanh kiếm mới toanh, trên tay cầm kiếm còn được khắc hoa văn trông vô cùng tinh xảo.

Nghiêm Sở Tổ đưa thanh kiếm trên tay cho Hồng Lão Gia, sau đó nhận lấy thanh kiếm trong hộp gỗ.

Thanh kiếm trong hộp mới là kiếm của nàng. Nhưng do chúng bị hư hỏng nên nàng mới phải mượn kiếm từ Hồng Lão Gia dùng tạm một thời gian.

Sau khi nhận đúng thanh kiếm của mình, nàng liền nở nụ cười tươi.

Thanh kiếm nàng đang dùng tạm cũng thuộc không tồi, nhưng sử dụng thanh kiếm thân thuộc với mình vẫn là tốt nhất.

“Đa tạ ông. Nhờ ông mà trông nó như kiếm mới ấy.”

“Không có gì ạ, Tiểu thư! Được sửa kiếm cho Tiểu thư là vinh hạnh của lão già này mà.”

Hồng Lão Gia tỏ vẻ cảm kích mà đáp lời nàng.

Vì vài lý do mà ông đã rời Hải Nam đến sống ở đây, nhưng ông vẫn chưa bao giờ quên Đảo Hải Nam. Vậy nên ông đã cố gắng hết sức mình để sửa kiếm cho Nghiêm Sở Tổ.

Nghiêm Sở Tổ chỉ vào Phiêu Nguyệt rồi nói.

“Nếu được thì ông giúp người này sửa vũ khí với nhé.”

“Tiểu nhân làm được ạ.”

Hồng Lão Gia lập tức đáp lời.

Nghiêm Sở Tổ nói với Phiêu Nguyệt.

“Bây giờ người giao vũ khí cho ông ấy đi.”

“Đa tạ cô!”

“Biết ơn ta thì tôi nay đến Thiên Nguyên Lâu một chuyến đi.”

“Thiên Nguyên Lâu ư?”

“Công tử nhà ta vẫn còn rất đề tâm người. Ngài rất mong người đến để cùng bàn về đường đi sắp tới.”

“Còn đề tâm ư?”

“Đúng vậy!”

Nghiêm Sở Tổ thành thật trả lời.

Hồng lão gia đồng ý sửa chữa U Linh Chủy cho Phiêu Nguyệt.

Nếu gửi vào những công phòng khác thì phải đợi ít nhất một hoặc hai ngày, nhưng Hồng lão gia bắt đầu vào công cuộc sửa chữa U Linh Chủy ngay cho Phiêu Nguyệt.

“Ồ! Ta không biết ai đã làm ra nó nhưng quả thực rất khéo đấy.”

Lão nhìn không ngừng cảm thán khi nhìn vào U Linh Chủy.

Vì U Linh Chủy quá mức hoàn hảo, từ chất liệu đến trọng lượng cũng như là độ cân bằng của nó.

“Ai đã tạo nên thanh phi đao này vậy? Rốt cuộc là ai sở hữu tài nghệ tuyệt vời như thế này chứ? Người có thể giới thiệu người đó cho ta được không? Ta muốn cùng người đó rèn nên thanh phi đao này nghiên cứu về cách tinh luyện nếu có cơ hội.”

Hồng lão gia thành tâm nói.

Lão tách cán và thân của thanh phi đao ra rồi thân của thanh phi đao vào hỏa lò.

Lão chờ cho đến khi thân đao nóng đỏ thì lấy nó ra và bắt đầu rèn nó.

Keng!2

Mới ban nãy thôi lão còn ăm ỉ như thế, nhưng khi đã bắt tay vào việc, lão chỉ im lặng làm việc mà không nói một lời.

Phiêu Nguyệt im lặng nhìn Hồng lão gia đang làm việc.

Thật may vì kỹ năng của Hồng lão gia trông có vẻ đáng tin cậy.

Dù mồ hôi đầm đìa nhưng lão vẫn không mất tập trung và hoàn toàn chuyên tâm vào công việc của mình.

Đó quả nhiên là năng lực tập trung và kỹ năng của một thợ rèn.

Phiêu Nguyệt gạt nỗi lo về U Linh Chủ sang một bên và nghĩ đến Nghiêm Sở Tố.

Hay chính xác hơn là nghĩ đến Độc Cao Hoàng, người đã đi cùng Nghiêm Sở Tố.

Ánh mắt của Độc Cao Hoàng khác hẳn với những người bình thường.

Bề ngoài, trông hắn như một nam nhân lịch lãm nhưng ánh mắt của hắn lại chứa đầy tham vọng. Thật kỳ lạ khi một người sở hữu ánh mắt như hắn lại im ắng đến lạ.

Hơn nữa, tính khí của Độc Cao Hoàng khiến Phiêu Nguyệt phải nâng cao cảnh giác.

Tính cách của Độc Cao Hoàng giống như biển lặng trước một cơn bão vậy. Biển vốn yên tĩnh, nhưng nó có thể thay đổi và nuốt chửng mọi thứ bất cứ lúc nào.¹

Phiêu Nguyệt chưa từng thấy ai có tính cách như Độc Cao Hoàng trước đây.

Hơn nữa, hắn không chỉ có một mình mà còn có cả Trương Vô Cự ở bên cạnh. Điều đó khiến cho Phiêu Nguyệt không khỏi bận tâm.⁸

Độc Cao Hoàng dưới ánh mắt của Phiêu Nguyệt là một người không bao giờ chịu khuất phục trước người khác. Ngay cả khi hắn lên kế hoạch làm điều gì đó thì cũng chỉ muốn làm điều đó một mình, không muốn nhận được sự giúp đỡ từ ai cả.

Có vẻ như Độc Cao Hoàng đã giúp cho Trương Vô Cự một tay.

Điều đó có nghĩa là Trương Vô Cự đủ ghê gớm để thu phục được Độc Cao Hoàng.

‘Một con rồng chờ đợi sự hỗn loạn.’

Bão phải nổi lên để rồng bay đi. Và cơn bão ấy đã nổi lên từ Nhữ Nam.

Phiêu Nguyệt nhận thấy sớm muộn gì thì thiên hạ cũng sẽ trở nên hỗn loạn hơn cả bây giờ.

“Người đang nghĩ gì thế?”

Giọng nói của Hồng lão gia kéo Phiêu Nguyệt ra khỏi dòng suy nghĩ.

Phiêu Nguyệt ngẩng đầu lên thì thấy Hồng lão gia đã chăm chút U Linh Chủ xong từ lúc nào. Lão đang nhìn chăm chăm nào hử.⁶

“Xong rồi sao?”

“Trước mặt thì sẽ không có vấn đề gì khi sử dụng. Nhưng nó vẫn chưa được hoàn thiện, vì vậy, tốt nhất là người nên đến gặp thợ rèn đã tạo ra nó để sửa chữa lại thì tốt hơn.”

Hồng lão gia thành thật thừa nhận năng lực của mình còn thiếu.

Lão đã cố gắng hết sức nhưng không thể khôi phục U Linh Chủ về trạng thái ban đầu được. Thế nhưng, ít nhất thì lão cũng đã tu sửa được một phần nên có lẽ Phiêu Nguyệt sẽ có thể sử dụng được trong một thời gian mà không gặp phải vấn đề gì.

Phiêu Nguyệt nhận U Linh Chủ từ tay lão rồi nói.

“Thế là đủ rồi. Bao nhiêu tiền?”

“Không cần đâu! Người là khách của tiểu thư mà, dĩ nhiên là ta phải miễn phí cho người rồi.”

“Ông kính trọng cô ta đến thế sao?”

“Không, nói chính xác hơn thì ta tôn trọng sự phụ của tiểu thư mới đúng. Nếu không có ngài ấy thì Vũ Kiếm Liên bây giờ đâu tồn tại. Mặc dù không còn ở gần đó nhưng ta vẫn luôn cầu nguyện cho những điều tốt đẹp sẽ luôn đến với Vũ Kiếm Liên.”⁸

Mãi một lúc lâu sau, Hồng lão gia vẫn bận rộn nói về Vũ Kiếm Liên tuyệt vời như thế nào và có uy danh ra sao ở Hải Nam.

Phiêu Nguyệt lắng nghe đại khái rồi rời khỏi công phòng.

Hắn đến nơi này là buổi sáng nhưng lúc rời đi thì mặt trời đã sắp lặn rồi. Hắn đã dành nửa ngày ở trong xưởng. Nhưng hắn hoàn toàn không cảm thấy mất thời gian.

Phiêu Nguyệt quay trở về quán trọ.

Phiêu Nguyệt đứng trước cửa khẽ nhú mành một lúc. Nhưng hần vẫn mở cửa và bước vào phòng thì thấy một nữ nhân mặc y phục màu đỏ đang ngồi trên giường của hần.

Đó là Hồng Lệ Tuyết.

Hồng Lệ Tuyết đứng dậy khi thấy Phiêu Nguyệt bước vào phòng rồi nói.

“Huynh đi đâu thế? Ta đợi huynh lâu lắm rồi đây.”¹

“Cô làm gì ở đây?”

“Chúng ta là ý trung nhân kia mà. Ta đến thăm huynh mà cũng cần lý do sao?”

Hồng Lệ Tuyết đến gần và vòng cánh tay trắng nõn của mình quanh cổ của Phiêu Nguyệt rồi nhìn thẳng vào mắt hần.

Bộ dạng mê hoặc của nàng khiến bất cứ nam nhân nào cũng không thể bỏ qua được.

“Ta rất nhớ huynh.”

“Đừng ăn nói nhảm nhí nữa...”

“Hừ! Cái con người vô lương tâm này.”

“Cô đến đây có chuyện gì?”

“Có lẽ ta sẽ không thể gặp huynh trong một thời gian rồi. Ta đã nhận được phục quy lệnh.”

“Phục quy lệnh?”

“Đó là lệnh tất cả những thích khách đang ở ngoài giang hồ phải quay trở lại Bách Quỷ Liên.”

“Ý cô là lệnh triệu tập tất cả những thích khách của Bách Quỷ Liên sao?”

“Đúng vậy.”

“Chuyện đó thường xảy ra không?”

“Kể từ khi ta gia nhập Bách Quỷ Liên thì đây là lần đầu tiên.”

“Vậy à?”

“Có lẽ là do chuyện xảy ra ở Nhữ Nam lần này.”

Hắc Hồ và Hồng Liên Tứ Quỷ đã chết. Người ủy thác cho bọn họ là Lý Duật cũng đã biến mất. Có vẻ như Bách Quỷ Liên Chủ đã triệu tập tất cả những thích khách của Bách Quỷ Liên về để xây dựng nên đôi sách.

“Nếu giờ ta đi thì có lẽ sẽ không thể gặp huynh trong một thời gian đây.”

“Xem ra Bách Quỷ Liên cách nơi này rất xa.”

“Ô hô hô! Huynh không thể tưởng tượng được đâu.”

Hồng Lệ Tuyết mỉm cười đầy ẩn ý.

Bồng nàng phủ đôi môi của mình lên đôi môi của Phiêu Nguyệt.

Sau khi trao cho Phiêu Nguyệt một nụ hôn mãnh liệt thì Hồng Lệ Tuyết tách ra rồi nháy mắt với Phiêu Nguyệt.

“Sống tốt cho đến khi chúng ta gặp lại nhé.”

“Nếu ta nhớ cô thì phải làm sao?”

“Ôi trời ơi! Cảm động quá đi mất. Mặc dù biết đó chỉ là những lời giả dối nhưng tim ta đang run lên không ngừng đây này.”

Hồng Lệ Tuyết giả vờ cảm động.

Nàng là người rõ Phiêu Nguyệt là người như thế nào nhất.

Phiêu Nguyệt là một thích khách.

Là một người có thể kiểm soát được cảm xúc của mình.

Một người như thế sẽ không có chuyện tìm đến nàng vì nhớ nàng được. Nhưng nàng cũng muốn tin điều đó là sự thật.

“Nếu huynh thực sự nhớ ta thì hãy đến Cao Dương Lâu ở Nhạc Dương đi.”

“Cao Dương Lâu?”

“Lâu chủ của Cao Dương Lâu và ta là chỗ thân tình. Lâu chủ sẽ cho huynh biết ta đang ở đâu.”

“Được.”

“Vậy hẹn gặp lại.”

Hồng Lệ Tuyết cười rạng rỡ rồi bay ra khỏi cửa sổ.

Trong căn phòng nơi nàng biến mất chỉ còn lại hương hoa cúc đại.

Ngay khi thấy Nghiêm Sở Tổ mở cửa quán trọ bước vào thì Độc Cao Hoàng liền nói.

“Muộn quá rồi đấy!”

“Tiểu nữ gặp được một người không ngờ tới ạ.”

“Là ai?”

“Phiêu Nguyệt.”

“Sao? Người gặp Phiêu Nguyệt ư?”

“Vâng! Tiểu nữ gặp được hấn ở công phòng ạ.”

“Hấn sao rồi, vẫn ổn chứ?”

“Vẫn còn lành lặn ạ.”

“Vậy à?”

Độc Cao Hoàng tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Trông sắc mặt hấn rất tốt. Có vẻ như hấn không hề bị nội thương.”

“Thật sao? Nếu nhìn vào vết tích để lại thì có vẻ như hấn bị thương rất nặng mà.”

“Có thể là hấn đã chữa trị xong rồi.”

“Người không thử đánh với hấn vài đòn sao? Nếu thử thì có thể sẽ biết chắc chắn hơn đấy.”

“Tiểu nữ rất e ngại hấn. Nếu đối đầu với hấn chỉ vì lý do đó thì hơi nguy hiểm ạ.”

“Vậy à?”

Ánh mắt của Độc Cao Hoàng thay đổi trước lời nói của Nghiêm Sở Tổ.

Mặc dù Nghiêm Sở Tổ chỉ là hộ vệ của hấn nhưng nàng cũng không phải là một cao thủ dễ bị khinh thường. Đến cả hấn cũng phải dùng toàn lực của mình mới có thể áp chế được nàng.

Hơn nữa, Nghiêm Sở Tổ sở hữu giác quan thứ sáu rất tuyệt vời. Những người khiến cho nàng cảm thấy e ngại đều là những kẻ nguy hiểm.

Cũng chính vì thế mà Nghiêm Sở Tổ đã cảnh giác với Phiêu Nguyệt ngay từ lần đầu tiên gặp hần.

“Vậy là rất khó để thu phục hần làm thuộc hạ ư?”

“Hần không phải kiểu người sẽ ở dưới trướng của người khác ạ.”

“Ngươi chắc chứ.”

“Tiểu nữ dám cá cả tính mạng của mình.”

“Ồ hơ! Dám đem cả mạng sống ra cược sao. Ta chỉ muốn Nghiêm Sở Tổ còn sống thôi, không muốn một Nghiêm Sở Tổ đã chết.”

“Tiểu nữ chỉ nói vậy thôi ạ.”

“Vậy là ta phải bỏ cuộc rồi. Tiếc thật đấy!”

Độc Cao Hoàng chép chép môi.

“Nếu ngài tiếc nuôi thì có thể kiểm tra lần cuối ạ.”

“Bằng cách nào?”

“Gọi hần tới đây.”

“Ý huynh là cho hần tham dự cuộc họp sao?”

“Nếu tận mắt thấy biết đâu hần sẽ thay đổi suy nghĩ.”

“Ý hay đấy.. Nhưng nếu vẫn không được thì...”

“Đến khi đó quyết định xử lý như thế nào là được.”

“Ngươi quả là thông minh mà.”

“Nhưng mà tiểu nữ mong ngài nhớ một điều. Đừng bao giờ xem nhẹ hần.”

“Ô hô! Xem nhẹ là xem nhẹ thế nào? Hần một mình tiêu diệt cả Hắc Vân Binh Đoàn và tàn phá cả Tuyết Dao Trang đấy. Sao ta có thể xem thường một con ác quỷ như hần. Ngươi đừng có nói chuyện khôi hài như thế chứ.”

Ánh mắt của Độc Cao Hoàng trở nên sâu thẳm.

Cả thế gian lúc này đang chú ý vào Chân Gia.

Bọn họ chỉ tán dương người đã dẫn dắt Chân Gia đến chiến thắng là Chân Kỳ Vũ và chỉ đề cập đến những người có liên quan đến y. Nhưng Phiêu Nguyệt mới là mối đe dọa lớn nhất đối với Độc Cao Hoàng.

Người khác có thể không biết, nhưng hẳn biết rất rõ Phiêu Nguyệt đã chiến đấu cùng Hắc Vân Bình Đoàn, Hắc Hồ và Hồng Liên Tứ Quỷ.

Điều khiến hẳn kinh ngạc không phải vì Phiêu Nguyệt đã chiến đấu với đám người kia và giành chiến thắng mà là khả năng hồi phục sau khi trải qua trận kịch chiến của Phiêu Nguyệt.

Từ trước đến nay, hẳn đã từng gặp qua rất nhiều võ giả nhưng Phiêu Nguyệt là người đầu tiên ẩn mình kỹ lưỡng như vậy. Mặc dù sợ tâm địa ác độc và tính cách tỉ mỉ của Phiêu Nguyệt nhưng Độc Cao Hoàng vẫn không tránh khỏi việc nổi lòng tham.

Đó là lý do tại sao Độc Cao Hoàng lại bị ám ảnh bởi Phiêu Nguyệt.

Nghiêm Sở Tổ là người hiểu rõ Độc Cao Hoàng hơn bất cứ ai.

Nàng biết rõ lý do tại sao Độc Cao Hoàng lại khao khát nhân tài đến mức này. Nhưng chuyện gì không thể thì vẫn là không thể.

Phiêu Nguyệt không phải là kiểu người sẽ bị khuất phục trước một ai đó và nằm dưới bức tranh do người khác vẽ ra. Cuộc gặp gỡ trên đường đến công phòng ngày hôm nay đã làm cho niềm tin của nàng ngày càng mãnh liệt. Nhưng Độc Cao Hoàng vẫn còn nổi lòng tham với Phiêu Nguyệt.

Chính vì vậy mà nàng nghĩ sẽ không tệ nếu để Độc Cao Hoàng va chạm với Phiêu Nguyệt và để Độc Cao Hoàng rũ bỏ đi những luyến tiếc còn lại. Đó chính là lý do vì sao Nghiêm Sở Tổ lại nhiệt tình giới thiệu Phiêu Nguyệt cho Hồng lão gia.

“Tốt thật. Ta có thể được gặp lại hẳn rồi.”

Độc Cao Hoàng mỉm cười thì nghe thấy bước chân nặng nề của Trương Vô Cực đi xuống từ tầng hai. Sắc mặt của Trương

Vô Cực tái nhợt.

Trông y nhợt nhạt như người đang bị nội thương vậy.

Độc Cao Hoàng lo lắng hỏi Trương Vô Cực.

“Huynh sao rồi?”

“Đỡ hơn một chút rồi.”

“May thật.”

“Thật may vì mọi chuyện chỉ kết thúc ở mức này.”

“Hắn cũng giỏi thật. Không ngờ hắn có thể dòn ép huynh đến mức này.”

“Hắn có tư cách làm điều đó.”

“Cũng đúng...”

Độc Cao Hoàng khẽ gật đầu.

Vài ngày trước, Trương Vô Cực đã đối đầu với một nam nhân.

Kết là là Lưỡng Bại Câu Thương.

Hai người chỉ khiến đối phương bị nội thương chứ không phân định được ai thắng cả.

Nếu Độc Cao Hoàng can thiệp thì chắc chắn hắn đã có thể đánh bại nam nhân đó và mang chiến thắng về. Nhưng Độc Cao Hoàng chỉ đứng quan sát từ phía xa chứ đừng nói là can thiệp.

Mỗi người đều có một thứ gì đó để tự mình vượt qua.

Nam nhân đó đối với Trương Vô Cực chính là như vậy.

Nếu Độc Cao Hoàng chen vào cuộc chiến giữa hai người họ thì hắn chính là kẻ đang sỉ nhục Trương Vô Cực.

Cũng vì thế mà Độc Cao Hoàng cùng với Nghiêm Sở Tổ đành phải đứng từ xa quan sát cuộc chiến của họ.

Trương Vô Cực hỏi Độc Cao Hoàng.

“Chuẩn bị thế nào rồi?”

“Còn gì để chuẩn bị sao? Chỉ cần chờ đợi là được rồi.”

“Hừm!”

“Chẳng phải huynh có danh nghĩa sao? Mọi người chắc chắn sẽ theo huynh thôi.”

“Nhất định phải như thế.”

“Hôm đó hấn cũng tới đấy.”

“Hấn?”

“Phiêu Nguyệt.”

“Không lẽ huynh đã...?”

“Sở Tổ sẽ mời hấn đến. Đến lúc đó xử lý hấn vẫn chưa muộn.”

Độc Cao Hoàng khẽ mỉm cười.

Trương Vô Cực nhíu mày.

“Huynh vẫn còn luyến tiếc hấn sao?”

“Huynh biết đấy, một khi ta đã muốn gì đó thì khó mà dứt ra được.”

“Chậc!”

Trương Vô Cực tặc lưỡi trước câu trả lời thản nhiên của Độc Cao Hoàng.

‘Sao huynh cứ thích thuận hóa những thứ không thể thuận hóa vậy. Hấn ta đâu phải kẻ giống chúng ta.’

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 292

“Đã trải qua trận chiến lớn nhưng trông ngươi vẫn còn lạnh lặn hơn ta nghĩ nhỉ.”

“Ta đã hồi phục sức mạnh lúc còn ở Chân Gia rồi.”

“Là vậy sao?”

“Đúng thế.”

Hai võ giả trẻ vừa nhìn xung quanh Nhữ Nam vừa đàm đạo với nhau.

Cả hai đều anh tuấn và tỏa ra khí thế hơn người.

Không chỉ có bọn họ.

Hiện giờ có khá nhiều võ giả trẻ đang tiến vào Nhữ Nam.

Một vài người đi theo nhóm, còn một số thì lại độc hành.

Thời gian và địa điểm họ xuất phát khác nhau, nhưng đích đến là cùng một nơi.

Thiên Nguyên Lâu.

Đây là một trong những quán trọ lớn nhất và sang trọng nhất ở Nhữ Nam.

Chính vì thế, trước khi cuộc chiến giữa Chân Gia và Tuyết Dao Trang nổ ra, hầu hết những người có quyền lực ở Nhữ Nam đều lui đến nơi này.

Thế nhưng, khi cuộc chiến bắt đầu, nơi này hầu như không có khách và phải tạm đóng cửa trong một thời gian.

Vậy nên khi Thiên Nguyên Lâu mở cửa đón khách trở lại đã thu hút sự chú ý của nhiều người.

“Cái gì thế này?”

“Sao lại có nhiều võ giả đến Thiên Nguyên Lâu vậy chứ?”

Ai nấy đều lo lắng không biết liệu có xảy ra một trận chiến như cuộc xung đột giữa Chân Gia và Tuyết Dao Trang hay không.

Trông thấy nhiều võ giả trẻ tụ họp lại cùng một nơi, cùng địa điểm thế này thật khiến người ta phải nơm nớp lo sợ.

Và người nhạy cảm với tình hình lúc này nhất chính là Chân Gia, bá gia của Nhữ Nam hiện giờ.

Đây là phản ứng hết sức hiển nhiên.

Bây giờ họ chỉ mới bắt đầu khôi phục tổn thất sau trận chiến, nhưng lại vô duyên vô cớ có quá nhiều võ giả kéo đến, thử hỏi sao họ không âu sầu cho được.

Lần này Chân Kỳ Vũ đích thân ra mặt.

Hắn rời khỏi Chân Gia rồi đến Thiên Nguyên Lâu.

Bỗng nhiên Chân Kỳ Vũ nhìn thấy gương mặt vô cùng quen thuộc.

“Huynh!”

Chân Kỳ Vũ lập tức nhận ra nam nhân kia rồi chạy nhanh đến chỗ hắn.

Nam nhân ở phía xa xa trông vô cùng nổi bật ấy chính là Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt hiện giờ đã hồi phục hoàn toàn.

Lấy lại được khí sắc, gương mặt tuấn mỹ của hắn trông càng thu hút hơn.

‘Sao huynh ấy lại trở nên anh tuấn hơn thế nhỉ.’

Chân Kỳ Vũ lén tặc lưỡi một cái.

Hắn còn cảm nhận được nét thần bí toát ra từ người Phiêu Nguyệt. Chắc có lẽ bất cứ ai nhìn thấy cũng sẽ bị nam nhân này mê hoặc mất.

Chân Kỳ Vũ lúc này mới vui mừng bắt chuyện với Phiêu Nguyệt.

“Huynh vẫn chưa rời khỏi Nhữ Nam ư?”

“Người đang đi đâu đấy?”

“Ta đến Thiên Nguyên Lâu.”

“Thiên Nguyên Lâu?”

“Vâng!”

“Bởi vì hiện giờ có nhiều võ giả đã vào Nhữ Nam đúng chứ?”

“Đúng vậy. Sao huynh lại biết?”

“Ta cũng đang trên đường đến đó.”

“Hả? Huynh á?”

Nghe câu nói bất ngờ của Phiêu Nguyệt, Chân Kỳ Vũ liền mở to mắt.

Phiêu Nguyệt vừa đi vừa nói.

“Ta được mời đến.”

“Được mời đến ư?”

“Là nữ nhân tên Nghiêm Sở Tổ đi cùng với Độc Cao Hoàng.”

“Khoan đã, huynh nói là Độc Cao Hoàng? Ý huynh là Long Nha Kiếm của Võ Kiếm Liên ư?”

“Ngươi không biết hắn đã đến đây à?”

“Vâng! Đệ mới nghe luôn đấy.”

Gương mặt Chân Kỳ Vũ tự lúc nào đã đanh lại.

Độc Cao Hoàng là một nhân vật lớn.

Mặc dù tuổi còn trẻ nhưng hắn lại được xem là Minh Chủ đời tiếp theo của Võ Kiếm Liên. Một nhân vật lớn như thế đã vào Nhữ Nam nhưng lại không hề có bất kỳ động tĩnh nào, đây rõ là sự khinh thường đối với Chân Gia.

“Hắn ta nghĩ gì mà lại...”

“Đi rồi sẽ biết thôi. Chúng ta cùng đi nào.”

“Vâng!”

Cả hai cùng tiến về phía Thiên Nguyên Lô. Chân Kỳ Vũ đi cùng với Phiêu Nguyệt nên trong lòng có chút vững vàng hơn.

Cuối cùng hai người cũng đến Thiên Nguyên Lô.

Ở lối ra vào có ba võ giả đang đứng canh gác. Phiêu Nguyệt liền nhận ra bọn họ. Đó chính là Nam Hải Tam Kiếm, tâm phúc của Độc Cao Hoàng.

Nam Hải Tam Kiếm xác minh danh tính từng võ giả rồi mới cho họ vào trong Thiên Nguyên Lô.

Lúc Phiêu Nguyệt và Chân Kỳ Vũ đến, Nam Hải Tam Kiếm liền đưa tay chặn lại.

“Xin mời dừng lại. Các vị có thiệp mời không?”

“Thiệp mời?”

“Vâng! Nếu không có thiệp mời thì không thể vào trong được.”

“Vậy ý ngươi là cả ta cũng phải có thiệp mời ư? Ở Nhữ Nam này, ta...”

Chân Kỳ Vũ tỏ vẻ vô lý nhìn bọn họ.

Phải đến lúc này Nam Hải Tam Kiếm mới nhận ra có gì đó không đúng.

Đây là lần đầu họ gặp Chân Kỳ Vũ. Chính vì thế họ mới không nhận ra thân phận của hắn.

Lúc này, Phiêu Nguyệt mới tiến lên phía trước Chân Kỳ Vũ.

“A!”

Nam Hải Tam Kiếm cảm thán một tiếng ngay khi nhận ra Phiêu Nguyệt.

“Tốt nhất hãy để bọn ta vào trong. Nếu các người muốn bắt đầu cuộc hội họp ngày hôm nay.”

“Ý ngài là?”

“Vị bằng hữu này là Chân Kỳ Vũ. Hắn là người đang dẫn dắt Chân Gia.”

“Ừm!”

Đột nhiên đồng tử Nam Hải Tam Kiếm thoáng lay động.

Mặc dù không biết mặt, nhưng họ vẫn đã nghe qua danh tiếng của Chân Kỳ Vũ.

Nam Hải Tam Kiếm liền tỏ ra bối rối.

Họ đương nhiên hiểu rõ việc hành động ở Nhữ Nam mà lại phớt lờ Chân Kỳ Vũ có ý nghĩa thế nào.

Nhất Kiếm, người lớn tuổi nhất trong Nam Hải Tam Kiếm liền đứng ra nói.

“Xin thứ lỗi cho tiểu nhân vì không nhận ra sớm hơn. Xin mời hai vị vào trong ạ.”

Phiêu Nguyệt là khách của Độc Cao Hoàng, còn Chân Kỳ Vũ là người mà họ không thể cản được. Đối với Nam Hải Tam Kiếm, cho họ vào trong là lựa chọn không thể tránh khỏi.

Phiêu Nguyệt và Chân Kỳ Vũ nhanh chóng bước vào Thiên Nguyên Lâu.

Bên trong Thiên Nguyên Lâu có rất nhiều người tụ tập.

Đa số bọn họ đều trạc tuổi Chân Kỳ Vũ, hoặc là trẻ hơn hắn nhiều.

Hầu hết võ giả đều là nam nhân, nhưng cũng có vài nữ nhân xuất hiện. Họ ngồi tùm năm tùm ba tám chuyện với nhau. Lúc

nhìn thấy họ, gương mặt Chân Kỳ Vũ liền cứng đờ.

“Kim... Thiên Hội.”

Chân Kỳ Vũ từng theo ca ca của mình đến tham gia cuộc họp của Kim Thiên Hội mấy lần. Vậy nên, hắn nhận ra trong số những người ở đây có cả thành viên của Kim Thiên Hội.

“Sao có thể như thế chứ?”

Lúc Chân Kiếm Vũ, Hội chủ Kim Thiên Hội bỏ mạng, bọn họ còn không xuất hiện lấy một lần.

Tất nhiên, Nam Cung Nguyệt và nhiều võ giả đã bắt cháp đường xá xa xôi chạy đến Nhữ Nam này bảo vệ và tương trợ cho Chân Gia và Chân Kỳ Vũ. Thế nhưng, trong số những võ giả có mặt ở Thiên Nguyên Lâu này, không có ai từng đặt chân vào Chân Gia cả.

Họ không biết Chân Kỳ Vũ đến nên vẫn cười đùa vô cùng vui vẻ. Trông thấy bộ dạng của họ, Chân Kỳ Vũ cảm giác như bị phản bội.

Đôi mắt Chân Kỳ Vũ đã đỏ ngầu. Phiêu Nguyệt nhìn Chân Kỳ Vũ như thế mà không nói lời nào.

Chân Kỳ Vũ nghiến răng kiềm chế cơn giận.

Phiêu Nguyệt không biết sự phản bội mà Chân Kỳ Vũ cảm nhận to lớn đến nhường nào. Nếu hắn an ủi, có khi còn làm Chân Kỳ Vũ đau khổ hơn mà thôi.

‘Lòng người trên giang hồ bạc bẽo đến vậy ư? Sao chúng lại có thể đối xử với ca ca như thế chứ?’

Chân Kiếm Vũ đã tìm kiếm và thuyết phục nhiều kỳ tài trên thiên hạ để thành lập nên Kim Thiên Hội. Nếu cân nhắc đến mối quan hệ đã trải qua cùng Chân Kiếm Vũ, đáng lẽ họ không nên hành xử như thế.

Chính lúc này.

Cộp!

Đột nhiên có tiếng bước chân vang lên trên cầu thang.

Những người đang trò chuyện rôm rả đều dừng lại nhìn về phía cầu thang.

Có ba người đang đi xuống từ phía đó.

Trương Vô Cực, Độc Cao Hoàng và một nhân vật hết sức bất ngờ đang đi cùng với họ.

Hắn ta chính là Chương Hồ Niên đến Nhữ Nam để tìm thanh Công Bố Kiếm.

Sự xuất hiện của ba người khiến tất cả đều phải chú ý.

Lúc Trương Vô Cực và Độc Cao Hoàng bước ra, bầu không khí liền chùng xuống. Những võ giả có mặt tại đây đang bị khí thế của họ áp đảo.

Trương Vô Cực đứng giữa cầu thang rồi nói.

“Trương Mỗ xin chân thành đa tạ các vị đã đến Nhữ Nam xa xôi theo lời mời của tại hạ. Lý do mời các vị đến đây chính là vì muốn bàn về vấn đề của Kim Thiên Hội. Sau cái chết của Hội Chủ Chân Thiếu hiệp, Kim Thiên Hội đã mất đi trọng tâm và không thể đảm đương tốt vai trò của mình.”

Giọng nói Trương Vô Cực có chứa sức mạnh khiến tất cả mọi người phải tập trung vào hắn.

Những võ giả trẻ bất giác nhìn chằm chằm Trương Vô Cực.

“Tại hạ cho rằng nếu Kim Thiên Hội vẫn vững vàng thì tình hình đã không tồi tệ đến mức này. Vậy nên tại hạ muốn đề xuất với các vị. Để sự việc lần này không xảy ra một lần nữa, chúng ta nên củng cố lại tình đoàn kết của Kim Thiên Hội. Và cần chọn ra một người có thể trở thành Hội Chủ.”

“Đúng vậy!”

“Tại hạ tán thành ý kiến của Trương Thiếu hiệp.”

“Được!”

Mọi người đều hô hào trước mấy lời của Trương Vô Cực. Phiêu Nguyệt lúc này cũng mở to mắt nhìn hắn ta.

Hành vi này thật đáng hổ thẹn làm sao.

Trương Vô Cực bảo rằng sẽ chọn ra Hội Chủ cho Kim Thiên Hội, nhưng lọt vào tai Phiêu Nguyệt chẳng khác nào hắn ta đang tự tuyên bố bản thân sẽ ngồi lên vị trí ấy. Và nụ cười là có nhiều người còn đồng tình với phát ngôn của hắn ta.

“Vậy Trương Thiếu hiệp hãy lên làm Hội Chủ đi.”

“Nếu là Trương Thiếu hiệp thì ngài có thể dẫn dắt Kim Thiên Hội một cách xuất sắc không thua gì Chân Thiếu hiệp cả.”

“Trương Thiếu hiệp lên đi...”

“Đồng ý!”

Tất cả đều đang hô hào rất khí thế.

“Khực!”

Chân Kỳ Vũ liền siết chặt nắm đấm nhìn Trương Vô Cực.

Trương Vô Cực xuyên qua những võ giả trẻ có thể cảm nhận được ánh mắt thù địch của Chân Kỳ Vũ.

Và rồi sau đó, mọi việc diễn ra vô cùng suôn sẻ.

Trương Vô Cực nghiêm nhiên trở thành Hội Chủ kế nhiệm của Kim Thiên Hội.

Một chuỗi sự việc xấp xỉ xảy ra hết sức tự nhiên chẳng khác nào đang công diễn tập kỹ cả.

Chân Kỳ Vũ cảm thấy bị phản bội nặng nề.

Hắn không hiểu vì sao họ có thể làm như thế. Hắn thật sự tò mò không biết người ca ca Chân Kỳ Vũ có còn hiển hiện trong tâm trí của họ hay không.

Chính lúc này.

Trương Vô Cực và Độc Cao Hoàng tiến đến gần Chân Kỳ Vũ.

“Ồ?”

“Hắn ta...”

Phải đến lúc này, đám võ giả mới nhận ra Chân Kỳ Vũ, vẻ mặt ai nấy đều cực kỳ bối rối.

Dù là người mặt dày đến mấy cũng phải biết xấu hổ. Thế nhưng, người gây ra mọi chuyện là Trương Vô Cực lại vô cùng điềm tĩnh.

Hắn ta giả vờ đến chào hỏi Chân Kỳ Vũ.

“Lâu rồi không gặp.”

“Đúng vậy nhỉ.”

Chân Kỳ Vũ nhìn thẳng Trương Vô Cực.

Hai người từng gặp nhau cách đây không lâu. Lúc đó hắn đi cùng với Chân Kiếm Vũ.

“Ta không ngờ là ngươi lại đến đây đây.”

“Ta cũng không ngờ là huynh lại đến đây. Nếu đã đến Nhữ Nam sao lại không báo ta một tiếng chứ? Hay có gì đó vướng mắc nên không thể liên lạc với nhau? Huynh đã bước vào sân của ta rồi mà.”

“Hình như ngươi hiểu lầm rồi.”

“Hiểu lầm gì chứ? Ta đã tận mắt chứng kiến tất cả rồi.”

“Có vẻ như ngươi đang khá bận rộn nên ta mới tổ chức cuộc họp rồi mới chào hỏi cho tiện ấy mà.”

“Huynh nói nghe có lý không chứ?”

“Ta cảm thấy có lỗi với Chân Gia vì không thể giúp đỡ trong lúc các người rơi vào khủng hoảng. Nhưng chẳng phải ngươi biết rõ là ta không thể làm thế ư?”

“Có phải vì huynh là Trang chủ của Thiên Vũ Trang không?”

“Đúng thế. Quyết định của ta cũng là quyết định của Thiên Vũ Trang. Nếu Thiên Vũ Trang ra tay hành động, mọi chuyện không chỉ kết thúc đơn giản là một trận chiến tranh quyền ở Nhữ Nam thôi đâu.”

Thiên Vũ Trang là một Nhị Cường nổi danh khắp thiên hạ.

Ngay cả Thiếu Lâm Tự là Thái Sơn Bắc Đẩu của giang hồ còn bị đánh giá thấp hơn Thiên Vũ Trang một bậc.

Trên giang hồ hiện tại, chỉ có Cuồng Võ Môn mới là nơi duy nhất có thể không chế Thiên Vũ Trang. Ngoài ra, không một môn phái nào dám đo sức mạnh với họ cả.

Tất cả môn phái trong thiên hạ đều phải để mắt đến nhất cử nhất động của Thiên Vũ Trang. Trong tình huống đó, nếu Thiên Vũ Trang di chuyển, rõ ràng tất cả các môn phái sẽ phản ứng thái quá ngay.

Đặc biệt, giả như họ can thiệp vào việc ở Nhữ Nam, chắc chắn Thiếu Lâm Tự sẽ lên tiếng đầu tiên.

Về mặt lý thuyết, lời của Trương Vô Cự không sai. Thế nhưng, hẳn có nhất thiết phải tập hợp Kim Thiên Hội ở Nhữ Nam vào thời điểm này để leo lên vị trí Hội Chủ hay không.

Dường như đọc được nội tâm Chân Kỳ Vũ, Trương Vô Cự vừa cười vừa nói.

“Dù sao thì kết thúc cuộc họp hôm nay ta cũng đưa mọi người đến thăm Chân Gia mà. Trận chiến với Tuyết Dao Trang đã kết thúc rồi, không ai có thể bắt lỗi nữa.”

“Huynh muốn ta tin vào điều đó ư?”

“Nếu ngươi không tin thì đành chịu vậy. Lời ta nói là thật. Ta có lý do gì phải nói dối ngươi chứ?”

Ánh mắt Trương Vô Cự nhìn Chân Kỳ Vũ đã lạnh đi mấy phần. Chân Kỳ Vũ vốn không chịu nổi ánh mắt ấy.

“Khực!”

Gương mặt Chân Kỳ Vũ đã méo xệch đi.

Trương Vô Cự nhìn hắn một hồi rồi đánh mắt sang Phiêu Nguyệt.

“Ngươi cũng đến nhỉ.”

“Nếu biết thế này ta đã không đến rồi.”

“Đúng vậy ha. Ta cũng không biết cô ta mời ngươi đến. Dù sao cũng gặp nhau rồi hay chúng ta cùng dùng bữa đi. Đồ ăn ở đây ngon lắm đấy.”

“Từ đầu ngươi đến Nhữ Nam là vì mục đích này ư?”

“Mục đích này?”

“Chính là muốn độc chiếm tài sản của Chân Kiếm Vũ.”

“Nếu không có ta thì Kim Thiên Hội đã tan rã rồi. Thay vì thế để ta trở thành tâm điểm giúp đỡ cho giang hồ còn tốt hơn. Đây là cách duy nhất để kính trọng ý chí của Chân Kiếm Vũ đấy.”

“Chân Kiếm Vũ chắc không nghĩ như thế đâu.”

“Người đã chết thì còn nghĩ gì nữa chứ? Tất cả quyết định và hành động đều là của người sống. Mà ta nghĩ sao ngươi không gia nhập Kim Thiên Hội luôn nhỉ?”

Trương Vô Cực hướng về phía Phiêu Nguyệt rồi nở nụ cười hết sức kỳ quái.

293

Ánh mắt của Trương Vô Cực vẫn bình thường như mọi khi.

Y không đặt quá nhiều sức mạnh vào mắt cũng không tỏa ra khí thế để gây áp lực cho đối phương như những người khác. Nhưng người ở bên cạnh Phiêu Nguyệt là Chân Kỳ Vũ đã đứng hình khi thấy ánh mắt của Trương Vô Cực.

Chân Kỳ Vũ cảm thấy áp lực như thể có một tảng đá khổng lồ đang đè lên ngực của y khiến y không thể thở một cách bình thường được.

Giương mắt của Chân Kỳ Vũ trở nên trắng bệch ngay lập tức.

Anh trai của Chân Kỳ Vũ là Chân Kiếm Vũ, người được coi là một trong những bậc anh tài hiếm có của thiên hạ. Cũng chính vì thế mà y đã lấy anh trai của mình làm tiêu chuẩn để đánh giá về những bậc anh tài khác trong thiên hạ.

Từ trước đến nay, chỉ có vài người được y đánh giá vượt trội hơn Chân Kiếm Vũ. Trong đó có Phiêu Nguyệt.

Với năng lực của y thì không thể xác nhận được tiềm lực của Phiêu Nguyệt mạnh đến đâu. Nên y mơ hồ cho rằng Phiêu Nguyệt có sức mạnh vượt trội hơn cả Chân Kiếm Vũ.

Nhưng ngay khi y nhìn thấy Trương Vô Cực ngày hôm nay, y đã nhận được một cú sốc khác với cú sốc nhận được từ Phiêu Nguyệt.

Con người ấy tỏa ra khí thế như sơn nhạc.

Khí thế khủng khiếp đè nặng cả cơ thể của y xuống khiến y không thể di chuyển.

Chân Kỳ Vũ nâng cao công lực để chống cự lại ánh mắt của Trương Vô Cực.

‘Rốt cuộc người này...’²

Những người trong giang hồ đều xếp Trương Vô Cự vào cùng hàng Hậu Khởi Chi Thú cũng với Chân Kiếm Vũ. Nhưng Trương Vô Cự mà Chân Kỳ Vũ thấy trước mặt đã vượt xa Hậu Khởi Chi Thú từ lâu.

Chân Kỳ Vũ cảm giác như toàn thân mình đang run lên. Y né tránh ánh mắt của Trương Vô Cự và nhìn qua Phiêu Nguyệt.

Y cho rằng Phiêu Nguyệt chắc chắn sẽ cảm thấy áp lực. Nhưng trái với suy đoán của y, Phiêu Nguyệt dường như không cảm thấy có chút áp lực nào khi đối mặt trực diện với Trương Vô Cự.

Chỉ có những người đang quan sát bọn họ là cảm thấy nghẹt thở.

Không chỉ có Chân Kỳ Vũ mà tất cả những kỳ tài của Kim Thiên Hội cũng chỉ biết ngậm chặt miệng theo dõi sự chạm trán của hai người.1

Tất cả đều cho rằng Phiêu Nguyệt sẽ chấp nhận đề xuất của Trương Vô Cự giống như bọn họ.

Bọn họ cũng đã cảm thán khi gặp Chân Kiếm Vũ trước đây nhưng Trương Vô Cự còn áp đảo hơn cả như thế.

Tất cả bọn họ đều nghĩ việc Trương Vô Cự trở thành hội chủ của Kim Thiên Hội là điều đương nhiên.

Trương Vô Cự vừa có thực lực, vừa có nhân phẩm, lại có xuất thân từ Thiên Vũ Trang.

Y hội tụ đủ điều kiện đến mức những bậc anh tài có lòng tự trọng cao chọc trời cũng phải công nhận.

Nhưng mà mọi chuyện hoàn toàn khác với dự đoán của bọn họ, Phiêu Nguyệt không bị áp đảo bởi Trương Vô Cự, cũng không đưa ra câu trả lời mà bọn họ muốn.

“Ta từ chối.”

“Hừm!”

Trương Vô Cự không có chút ngạc nhiên trước câu trả lời của Phiêu Nguyệt.

Bởi vì ngay từ đầu, y đã biết Phiêu Nguyệt sẽ không chấp nhận lời đề nghị của mình.

Câu hỏi của y chỉ mang tính hình thức.

Để cho Độc Cao Hoàng đứng bên cạnh lúc này thấy.

Đúng như y dự đoán, Độc Cao Hoàng tỏ vẻ thất vọng.⁸

Độc Cao Hoàng nói với Phiêu Nguyệt.

“Người nghĩ thêm một lần nữa đi.”

“Có suy nghĩ mấy lần thì câu trả lời của ta chỉ có một.”

“Vậy là người từ chối sao?”⁶

Biểu cảm của Độc Cao Hoàng cứng lại như đá.

Ánh mắt nhìn vào Phiêu Nguyệt đã không còn thiện chí nữa.⁸

“Tiếc thật! Chúng ta đã có thể trở thành bằng hữu tốt kia mà.”

“Không phải bằng hữu, là công cụ thì có.”

“Sao chứ?”

“Ta nói sai sao?”

“...”

Độc Cao Hoàng không thể trả lời. Vì hắn chưa bao giờ nghĩ rằng Phiêu Nguyệt sẽ nhìn thấu được những suy nghĩ của mình.

Độc Cao Hoàng nhìn chăm chăm vào Phiêu Nguyệt một lúc.

Nếu ánh mắt của Trương Vô Cực giống như sơn nhạc thì ánh mắt của Độc Cao Hoàng giống như cuồng phong đang nổi ngoài biển. Ánh mắt của hắn đáng sợ như những cơn sóng cuồng nộ đang đập vào bờ.

“Hy vọng người sẽ không hối tiếc về quyết định của ngày hôm nay.”¹

“Chuyện đó tuyệt đối sẽ không bao giờ xảy ra.”

“Không có thứ gì trên thế gian này vô nghĩa bằng từ ‘tuyệt đối’ cả.”

“Cũng có thể. Nhưng ta sẽ không hối hận về quyết định của ngày hôm nay đâu.”

Âm giọng của Phiêu Nguyệt nghe rất khô khan.

Không chỉ có Độc Cao Hoàng mà Trương Vô Cự cũng cảm nhận được cảm giác bất an trong giọng nói không có chút cảm xúc đó.

Trương Vô Cự nói nhỏ để những người khác không nghe thấy.

“Nghiêm Sở Tổ thật sai lầm khi mời người đến nơi này. Đáng ra không nên gọi người đến thì hơn.”

“Bởi vì các người không thể loại bỏ được ta trước mặt nhiều người như thế này sao?”

“Đúng vậy!”

“Các người thấy tiếc à?”

“Tiếc chứ! Nhưng vị huynh đệ này đã từ bỏ việc muốn lôi kéo người về nữa nên xem như cuộc buôn bán hôm nay cũng không hẳn là lỗ. Ta nghĩ ta nên hài lòng với điều này.”

“Người định kéo cả Kim Thiên Hội vào để lên kế hoạch thu tóm thiên hạ sao?”

“Không biết!”

Trương Vô Cự không khẳng định mà cũng không phủ nhận. Nhưng Phiêu Nguyệt đã có được câu trả lời của y.

Tuy hiện tại vẫn còn thiếu nhân lực những chắc chắn những người ở nơi này chính là những người sau này sẽ dẫn dắt giang hồ.

Thậm chí sau năm hay mười năm nữa, vị thế của họ sẽ hoàn toàn khác biệt so với lúc này. Khi đó, nếu tất cả bọn họ đều ủng hộ Trương Vô Cự thì sẽ không quá khó để y có được giang hồ trong tay.

Thông trị được giang hồ không đơn thuần chỉ cần sức mạnh.

Nếu nhận được sự đồng thuận và ủng hộ của những thủ lĩnh thời đại đó, thì người đó có thể dễ dàng thống trị được giang hồ.

Phiêu Nguyệt nghĩ rằng giang hồ đang biến đổi.

Trước đây, mọi thứ đều được giải quyết bằng sức mạnh.

Tân Ma Liên hay những môn đồ của ma giáo của thời đại trước cũng đã cố gắng chiếm lĩnh giang hồ bằng sức mạnh nhưng tất cả đều thất bại. Giang hồ cũng đã phải trải qua những xáo trộn và biến đổi lớn.

Giờ đây, những người trong giang hồ sẽ không đơn thuần tuân theo một thế lực nào đó chỉ vì họ có quy mô lớn hay có võ lực mạnh mẽ.

Bọn họ sẽ bài trừ những người mà bọn họ cảm thấy không đồng thuận về cảm xúc. Trương Vô Cự cũng biết rõ sự thật này nên mới nhúng tay vào Kim Thiên Hội.

Chắc chắn là Trương Vô Cự đang cố gắng truyền bá lý tưởng của mình bằng cách chiếm lấy Kim Thiên Hội, thứ mà Chân Kiếm Vũ đã tạo ra bằng một lý tưởng vĩ đại.

Phiêu Nguyệt nhận thấy Trương Vô Cự còn nguy hiểm hơn cả bất cứ Cự Ma Kiều Hùng.

Trương Vô Cự đã có một trợ lực đáng tin cậy là Độc Cao Hoàng. Nếu y có thêm Kim Thiên Hội, chẳng khác nào y được lấp thêm một đôi cánh khổng lồ.

Trương Vô Cự cũng Phiêu Nguyệt đấu mắt với nhau một lúc lâu.

Và người rút lui trước chính là Phiêu Nguyệt.

Hắn nói với Chân Kỳ Vũ.

“Về thôi.”

“Huynh!”

“Chẳng phải giờ là lúc nên rút lui sao?”

Gương mặt của Chân Kỳ Vũ trở nên méo mó trước những lời của Phiêu Nguyệt. Nhưng y vẫn gật đầu.

“Vâng.”

Y muốn túm lấy cổ áo của Trương Vô Cự ngay lập tức và nói chuyện cho rõ ràng. Tuy nhiên, nếu xung đột với Trương Vô Cự lúc này không phải là một việc đúng đắn.

Bất kể y có nói gì, những người có mặt ở đây cũng sẽ không nghe những gì y nói. Bởi vì Trương Vô Cự đã kiểm soát hoàn

toàn tâm trí của bọn họ.

Tuy có tức giận nhưng y phải rời đi ngay bây giờ.

Vì Chân Gia.

Chân Kỳ Vũ cùng Phiêu Nguyệt ra về. Trương Vô Cự nói với bọn họ.

“Sau khi cuộc họp kết thúc thì ta sẽ đến Chân Gia để tưởng niệm cho Kiếm Vũ. Hẹn gặp lại.”

“...”

Chân Kỳ Vũ nghiêng răng và không trả lời.

Bởi vì nếu y mở miệng lúc này thì y sẽ chẳng thể thốt ra lời nào tốt đẹp cả

Chương Hồ Niên đến gần Phiêu Nguyệt rồi nói.

“Đa tạ.”

“...”

“Nhờ đuổi theo người mà ta có thể gặp họ. Những vị bằng hữu thực sự thấu hiểu ta. Mỗi nhân duyên này ta có được cũng nhờ người, vì vậy nên ta sẽ trân trọng nó.”

“Người thật may mắn.”

“Bảo trọng cho đến khi chúng ta gặp lại. Vì lần sau, ta sẽ không để người có thể đi ra ngoài một cách lành lặn như thế này đâu.”

“Ta cũng cho người một lời khuyên. Đừng quá thân thiết với bọn họ, sẽ không có ích lợi gì đâu. Không biết chừng, một ngày nào đó người sẽ bị đâm cho một vỏ đầy.”

“Sao chứ?”

Rầm!

Phiêu Nguyệt mở cửa Thiên Nguyên Lâu rồi đi ra ngoài.

Phiêu Nguyệt và Chân Kỳ Vũ cùng bước trên con đường của Nhữ Nam mà không ai nói với ai một câu.

Phiêu Nguyệt dường như đã dự đoán được trước điều này nên hẳn chẳng có việc gì phải sốc cả, nhưng Chân Kỳ Vũ thì khác.

Y lê bước như người mất hồn.

Phiêu Nguyệt không nói ra bất kỳ lời an ủi nào vì hiểu được cảm xúc của y.

Mãi đến một lúc sau, sau khi kiểm soát được cảm xúc, Chân Kỳ Vũ mới mở miệng nói.

“Giang hồ quả là một nơi vô tình.”

“...”

“Đệ tưởng ít nhất sẽ có một vài người trong số họ đứng lên để phản đối ý tưởng của Trương Vô Cực. Nhưng không một ai làm như thế cả.”

Nếu bọn họ đến Chân Gia vì nghĩ đến mối nhân duyên với Chân Kiếm Vũ thì bọn họ có chọn con đường nào, y cũng không ngăn cản. Nhưng mục đích để bọn họ đến Chân Gia không phải là như vậy.

Chân Kỳ Vũ tưởng chừng ngày hôm nay sẽ mãi là vết sẹo lớn trong lòng của y đến hết cuộc đời này.

Bỗng Phiêu Nguyệt nói.

“Biết đâu như vậy lại tốt.”

“Huynh nói sao?”

“Thà chia tay sớm với những kẻ chỉ biết đứng núi này trông núi nọ thì hơn. Hôm nay người có thể cảm thấy tiếc nuối nhưng một ngày nào đó, người sẽ cảm thấy may mắn khi không liên quan tới những kẻ như thế thôi.”

“Thật không?”

“Ta nghĩ vậy.”

“Đệ hiểu rồi. Đệ cũng sẽ nghĩ như thế.”

Chân Kỳ Vũ trả lời Phiêu Nguyệt với gương mặt nhẹ nhõm hơn.

Chân Kỳ Vũ cũng đã trưởng thành hơn một chút khi dẫn dắt Chân Gia trong cuộc chiến với Tuyệt Dao Trang.

Y nghiêng răng và quyết tâm.

‘Mình chắc chắn sẽ khiến bọn họ phải hối hận vì quyết định ngày hôm nay của bọn họ.’

Để làm được điều đó, y phải nuôi dưỡng sức mạnh cho Chân Gia.

Để không ai có thể xem thường được Chân Gia của y.

Y đã ổn định được tài chính thông qua việc ký khế ước với nhiều thương đoàn. Hơn nữa, tổ phụ Chân Nguyệt Minh của y cũng đang dần hồi phục võ công của mình.

Khi Chân Nguyệt Minh trở nên khỏe mạnh như trước đây, Chân Gia sẽ trở nên uy dũng mà không một ai dám xem thường nó.

‘Mình nhất định sẽ nuôi dưỡng Chân Gia bằng chính đôi tay của mình. Để không một ai dám sỉ nhục Chân Gia như ngày hôm nay nữa.’

Sự quyết tâm của y cũng được truyền đến Phiêu Nguyệt.

‘Kỳ Vũ chắc chắn sẽ trưởng thành hơn nữa.’

Thử thách làm con người nản lòng, nhưng cũng khiến họ trở nên trưởng thành hơn.

Nhiều người sẽ gục ngã nhưng cũng có nhiều người sẽ vươn lên khi gặp thử thách khó khăn.

Trường hợp của Chân Kỳ Vũ chính là trường hợp ở vế sau.

Phiêu Nguyệt tin rằng Chân Kỳ Vũ sẽ trở nên trưởng thành hơn nữa.

Bổng Chân Kỳ Vũ nói.

“Hãy! Biết vậy đệ đã không gọi Tập Kịch Đoàn đến rồi.”

“Tập Kịch Đoàn?”

“Vâng! Vừa để chúc mừng chiến thắng, vừa để nâng cao chí khí của mọi người. Nhưng không may là trông nó có vẻ như đang để chào mừng bọn họ đến vậy.”

Chân Kỳ Vũ cười một cách đau khổ.

Việc gọi Tập Kịch Đoàn đến không phải là ý tưởng của y mà là ý tưởng của những trưởng lão của Chân Gia.

Vốn dĩ họ muốn tổ chức một bữa tiệc thật lớn để thể hiện sự vẹn toàn của Chân Gia sau khi đã trải qua một khoảng thời gian khó khăn.

Tổ phụ của Chân Kỳ Vũ cũng đồng ý với ý kiến của những trưởng lão.

Vừa hay bọn họ hay tin Tập Kịch Đoàn nổi tiếng ở khu vực lân cận đã ghé qua đây nên đã cử người mời họ đến Chân Gia. Nhưng ngày mà họ đến Chân Gia cũng là lúc mà Trương Vô Cực cùng võ giả của Kim Thiên Hội tìm đến.

Trông cứ như Chân Gia đã mời một đoàn kịch về để chào đón Trương Vô Cực cùng Kim Thiên Hội vậy.

“Thế gian này đúng là khó hiểu. Vậy đệ xin phép trở về bốn gia đây.”

Chân Kỳ Vũ chấp tay chào Phiêu Nguyệt rồi quay trở về Chân Gia.

Bóng lưng xa dần trong thật cô độc.

Khi Chân Kỳ Vũ cầm thanh kiếm chiến đấu với Tuyệt Dao Trang, trông y còn sống động hơn cả bây giờ. Ít nhất thì khi ấy, y không phải lo lắng về mối quan hệ giữa người và người với nhau như thế này.

Nghĩ lại, mối quan hệ giữa người với người còn khiến cho người ta trở nên mệt mỏi hơn cả khi đối đầu với một cuộc chiến sinh tử.

Phiêu Nguyệt khẽ lắc đầu rồi quay về quán trọ.

Trời đã khuya khi Phiêu Nguyệt trở về quán trọ.

Hắn ăn qua loa rồi về phòng.

Sau khi quay trở về căn phòng không có người lạ, Quỷ Nha mới bắt đầu ngọ nguậy.

Nó trườn lên và hiện ra giữa gáy và y phục của Phiêu Nguyệt.

Loạt soạt!

Quỷ Nha xem cơ thể của Phiêu Nguyệt như một sân chơi và lang thang khắp nơi theo ý thích của mình.

Cảm giác trơn trượt khi Quỷ Nha trườn trên cơ thể khiến Phiêu Nguyệt cảm thấy thích thú.

Phiêu Nguyệt mở cửa sổ ra.

Làn gió mát thổi qua cơ thể của hắn.

Bỗng hắn thấy một đoàn xe ngựa đang tiến vào Nhữ Nam.

Người đi đường nhìn vào đoàn người với ánh mắt tò mò.

Một lá cờ lớn màu đỏ được treo trên cỗ xe ngựa dẫn đầu.

Trên lá cờ đỏ dòng chữ Thiên Hoa Tịch Đoàn được thêu bằng chỉ vàng.

Phiêu Nguyệt nhớ về Tịch Đoàn mà Chân Kỳ Vũ đã nói với hắn.

“Là Tịch Đoàn kia.”

“Ồa!”

Những người đi đường không ngừng reo hò khi thấy bọn họ.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 294

Địa điểm mà Thiên Hoa Tạp Kịch Đoàn ở trùng hợp lại là nơi Phiêu Nguyệt đang lưu lại.

Những quán trọ cao cấp bao gồm cả Thiên Nguyên Lâu đều được các võ giả ưu tiên chọn lựa vì quy mô lớn.

Trong quán trọ nơi Phiêu Nguyệt ở còn có chuồng ngựa độc lập, rất thích hợp để chăm sóc cho những con ngựa mà Thiên Hoa Tạp Kịch Đoàn đã cưỡi.

Lúc Thiên Hoa Tạp Kịch Đoàn bước vào trong, cả quán trọ liền náo động một phen.

Họ là những người vừa du ngoạn vừa đi công diễn trên khắp thiên hạ.

Họ mang dáng dấp của những người ưa công diễn trước nhiều người, và có nhiều câu chuyện kể thú vị.

Thành viên của Thiên Hoa Tạp Kịch Đoàn cũng rất đa dạng.

Nào là người trình diễn trên sân khấu, những nhạc công lão làng, và còn có cả ca nhân.

Có hơn ba mươi người đang vừa ăn vừa trò chuyện trong tầng một của quán trọ.

Quán trọ lúc này trở nên ồn ào hệt như một phiên chợ.

“Lần này chúng ta đến Chân Gia diễn à?”

“Đúng vậy.”

“Lâu rồi mới được công diễn ở một thế gia của võ lâm đây.”

“Tất cả phải bình tĩnh đấy. Nếu sơ suất một chút thì không biết phải chịu tổn thất thế nào nữa.”

“Huynh đừng lo. Chúng ta đâu phải mới làm việc này một hai lần chứ? Hahaha!”

Gương mặt của những nghệ nhân Thiên Hoa Tạp Kịch Đoàn tràn đầy vẻ tự hào.

Mặc dù chỉ là một tạp kịch đoàn mới nổi nhưng họ đã có nhiều kinh nghiệm công diễn thành công. Trong mấy năm qua, không có tạp kịch đoàn nào thành công vượt qua bọn họ cả.

Lúc này đám nhạc công mới ngồi xuống kiểm tra nhạc cụ, xem xem chúng có hỏng hóc chỗ nào hay không.

Khi nhạc công cất tiếng đàn lên, các ca nhân bên cạnh cũng tự nhiên ca giọng hát vang.

“Hahaha!”

“Hay quá.”

Trong tiếng hát của họ chứa đầy sự phấn khích.

Bầu không khí lúc này vô cùng vui vẻ.

Một nữ nhân tuổi khoảng tam tuần nhìn bọn họ rồi nở nụ cười thật tươi.

Mỹ nhân trông có vẻ đoan chính kia chính là Lý Ngọc Lan, Phó Đoàn chủ của Thiên Hoa Tạp Kịch Đoàn.

Lý Ngọc Lan là người rất có thực lực, nàng dẫn dắt tạp kịch đoàn vô cùng hiệu quả thay cho vị Đoàn chủ lúc nào cũng bận rộn.

Lý Ngọc Lan ngay từ bé đã theo tạp kịch đoàn nên hiểu rất rõ các nghệ nhân.

Lúc này, một người tiến đến gần Lý Ngọc Lan.

“Từ nãy giờ không thấy Đoàn Chủ đâu cả. Ngài ấy đi đâu rồi?”

“Đoàn Chủ nói ngài ấy có người cần gặp.”

“Có người cần gặp ở đây ư? Nhưng đây là lần đầu chúng ta đến Nhữ Nam mà?”

Người nghệ nhân liền tỏ vẻ nghi hoặc.

“Cũng đúng thôi. Đoàn Chủ là người giao thiệp rộng mà.”

“Nhưng...”

“Đừng quan tâm đến Đoàn Chủ nữa. Ngài ấy tự biết mà lo liệu thôi.”

“Đúng vậy.”

“Chúng ta phải chú tâm vào buổi công diễn sẽ diễn ra vào hai ngày tới. Từ bây giờ mọi người phải chuẩn bị thật kỹ để không mắc phải sai lầm nào cả.”

“Bọn ta nhất định sẽ cố gắng để không phạm lỗi.”

“Phải vậy chứ. Nhưng mà vẫn còn chút thời gian nên hôm nay mọi người cứ ăn uống thỏa thích đi. Từ ngày mai sẽ bận lắm đấy.”

“Vâng!”

Người nghệ nhân đáp xong thì rời đi.

Còn lại một mình, Lý Ngọc Lan liền lẩm bẩm.

“Ngài ấy là người bạn rộn mà...”

Suốt!

Đột nhiên cửa sổ bật mở ra, một thân ảnh màu đen từ đâu bay vào trong phòng.

Hắn ta vận một bộ phi phong y đen ngòm.

Lúc nam nhân đưa ra tay khỏi phi phong y, một thanh đoản kiếm có hình dạng kỳ lạ liền lộ ra.

Hắn ta chậm chậm tiến lại gần giường mà không hề phát ra chút tiếng động nào. Có ai đó đang trùm chăn ngủ trên giường. Tiếng thở cứ đều đều vang lên.

Thân ảnh màu đen liền giơ thanh đoản kiếm hình thù kỳ quái về phía ngực của người đang nằm ngủ.

Keng!

Thế nhưng, thanh đoản kiếm không chạm được vào ngực người kia. Bởi vì người đang nằm đã phóng ra phi đao đánh bật thanh đoản kiếm.

Rõ ràng hắn ta lúc này còn nằm ngủ rất say. Thế nhưng, khi thân ảnh chuẩn bị tập kích, hắn liền phản công lại.

‘Quả nhiên!’

Thân ảnh liền bày ra vẻ mặt cảm thán.

Từ trước đến nay, không một ai có thể phát giác việc hắn tập kích đối phương. Thế nhưng, người trước mặt hắn thậm chí

còn nhận ra mà phản công lại.

Chuyện này thật sự vô cùng đáng kinh ngạc, nhưng hắn nghĩ cũng đúng thôi.

Trái lại, nếu đối phương không có phản ứng, có khi hắn sẽ cảm thấy vô cùng thất vọng.

Đối phương liền tung chân bật dậy. Sau đó để lộ ra gương mặt xinh đẹp hơn nữ nhân.

Ánh trăng ngoài khung cửa sổ hắt vào trong. Dưới ánh trăng sáng, gương mặt của hắn càng trông mỹ miều hơn.

Hắn ta chính là Phiêu Nguyệt.

Thân ảnh liền vung thanh đoản kiếm về phía gương mặt Phiêu Nguyệt.

Nhất kích này của hắn như đang quyết tâm chém một nhát thật dài trên gương mặt tuấn mỹ của Phiêu Nguyệt.

Keng!

Thế nhưng, đòn tấn công của thân ảnh lại bị U Linh Chủ đánh bật ra. Thân ảnh không hề bỏ cuộc mà liên tục vung kiếm.

Đoản kiếm và U Linh Chủ không ngừng va chạm trên không.

Thanh đoản kiếm này chỉ nhắm vào yếu huyệt của Phiêu Nguyệt. Một đòn đánh đủ để lấy mạng đối phương.

Trong nháy mắt, hai bên đã tung ra hàng chục chiêu thức. Sau đó cả hai cùng vọt ra ngoài khung cửa sổ mà nhảy lên mái nhà ở gần đó.

Keng!

Họ thân tốc chạy trên mái nhà rồi vung vũ khí về phía nhau.

Phiêu Nguyệt khá tò mò danh tính kẻ đến tập kích mình, nhưng hắn lại không hỏi bất kỳ câu nào. Thân ảnh kia đương nhiên cũng không chịu mở miệng.

Vút!

Roẹt!

Chỉ có âm thanh xé gió không ngừng vang lên.

Cảnh tượng hai người đánh nhau kịch liệt dưới ánh trăng hệt như một màn trình diễn đẹp mắt.

Mặc dù đang có người giao đấu với nhau trên mái nhà, nhưng những người bên trong vẫn không hề nhận ra điều đó.

Cuộc chiến của cả hai nhanh chóng đạt đến cao trào.

Người đặt dấu chấm hết chính là Phiêu Nguyệt.

U Linh Chủ đã cất đôi chiếc nón lá của đôi phương.

Chiếc nón lá chẻ đôi ra hai bên, ngay sau đó bộ mặt thật của thân ảnh liền hiện ra dưới ánh trăng.

Gương mặt hấn khiến người khác phải liên tưởng đến con ba ba, lưng thì hơi cong như một tên gù.

Hắn ta trông khác xa người thường.

Hắn liền lên tiếng.

“Thực lực của ngươi vẫn vậy nhỉ.”

“Ngươi còn sống ư?”

“Khà khà! Nhờ ngươi cả..”

Hắn ta cười hở cả răng.

“Nhờ ta ư...”

“Nhờ ngươi làm chuyện điên rồ mà thiên la địa võng kia đã bị phá bỏ. Nhờ ngươi mà ta mới sống sót cho đến ngày hôm nay.”

“Vậy nên ngươi mới bỏ trốn rồi lập ra tạp kỹ đoàn này ư? Sở Khách Sơn!”

“Đó là giấc mơ từ lâu của ta rồi.”

Sở Khách Sơn siết lấy thanh đoản kiếm rồi tiến đến gần Phiêu Nguyệt.

Hắn là một trong những đứa trẻ được nuôi dưỡng để trở thành thích khách ở Không Động cùng với Phiêu Nguyệt.

Một kẻ gian xảo, hay còn được người khác gọi là Tham Hồn Lang tức sơn cầu.

Phiêu Nguyệt đã học được kỹ thuật gọi là Xả Kiềm, điều cơ bản của Dịch Dung Thuật từ hắc tử.

Mặc dù chạm trán Sở Khách Sơn tại đây nhưng Phiêu Nguyệt không hề tỏ ra ngạc nhiên. Bởi vì Phiêu Nguyệt nghĩ có lẽ hắc tử vẫn còn sống.

Những người khác không biết thế nào, nhưng Sở Khách Sơn và Sở Như Nguyệt không thể chết một cách dễ dàng như thế.

“Còn Sở Như Nguyệt và Tống Thiên Vũ thì sao?”

“Hừ hừ! Sau khi vượt qua trận thiên la địa võng, bọn ta đã chia tay nhau rồi.”

“Ra là vẫn còn sống.”

“Chúng ta không dễ chết như vậy đâu. Bọn ta đã sống khổ sở như vậy, sao có thể chết khi chưa được hưởng vinh hoa phú quý chứ.”

“Các người đến đây tìm ta à?”

“Hừ hừ! Đúng vậy. Bọn ta đang biểu diễn ở Giang Tô thì nghe tin có một tên thích khách nào đó. Lúc đầu ta không nghĩ đó là người đâu. Người biết trên giang hồ có một nơi gọi là Bách Quỷ Liên ấy, và bọn họ thì đang làm chủ trong lĩnh vực thích khách mà. Thế nhưng, ta lại nghe nói gương mặt tên thích khách rất xinh đẹp. Và rồi tên của hắc tử là Phiêu Nguyệt. Cờ này thì có ngu đến đâu cũng đoán được thân phận của người mà.”

Sở Khách Sơn vừa cười vừa nói.

Hắc tử vẫn không thay đổi gì so với trước đây. Dường như hắc tử vẫn đang sống trong thế giới của riêng mình.

Phiêu Nguyệt nhìn đoàn kiếm của Sở Khách Sơn rồi nói.

“Mùi máu nồng quá đấy. Có vẻ như người không hài lòng với thân phận Đoàn Chủ của tập kích đoàn lắm nhỉ.”

“Hờ hờ! Bản chất là vậy mà? Thỉnh thoảng ta có làm thêm nghề phụ nên dính chút máu thôi.”

“Có cơ hội thì người nên rời đi sẽ tốt hơn, cứ tiếp tục thế này không biết khi nào người sẽ bỏ mạng đấy.”

“Phiêu Nguyệt đang lo lắng cho ta sao? Đây là chuyện thiên địa đảo lộn gì vậy chứ. Khur haha!”

Chẳng biết có gì buồn cười mà Sở Khách Sơn lại bật cười như điên dại.

Phiêu Nguyệt cứ im lặng nhìn Sở Khách Sơn.

Sở Khách Sơn biết rất ít về Phiêu Nguyệt, và Phiêu Nguyệt cũng không hiểu rõ hấn ta.

Ngoài điểm chung duy nhất là bọn họ cùng được nuôi dưỡng trong Không Động thì hai người vốn không có điểm gì để thương hại lẫn nhau cả.

Họ hợp tác với nhau vì nhu cầu, nhưng về cơ bản họ không hề tin tưởng lẫn nhau. Đó là lý do dù gặp lại Sở Khách Sơn nhưng Phiêu Nguyệt vẫn tỏ vẻ lạnh lùng với hấn.

Sở Khách Sơn cũng không tin Phiêu Nguyệt.

Lúc tập kích Phiêu Nguyệt, hấn hoàn toàn không để tâm Phiêu Nguyệt có bị thương hay không.

May là Phiêu Nguyệt tránh được, mà cho dù hấn ta có mất mạng cũng chẳng sao. Đối với Sở Khách Sơn, Phiêu Nguyệt không quan trọng như thế.

Sở Khách Sơn nở nụ cười u ám đặc trưng rồi nói.

“Đã đến đây rồi hay là cùng uống một ly nhé.”

Hấn không thèm nghe Phiêu Nguyệt đáp lời mà phi người đi thẳng. Phiêu

Nguyệt nhìn bóng lưng hấn một chốc rồi cũng bám theo sau.

Nơi Sở Khách Sơn ở cũng là quán trọ đã tập kích Phiêu Nguyệt. Và đó cũng là nơi tập kỹ đoàn của hấn lưu lại.

Chẳng biết có phải do đêm đã khuya hay không mà quán trọ lúc này vô cùng yên tĩnh. Tất cả thành viên tập kỹ đoàn đã chìm vào giấc ngủ say.

Thế nhưng vẫn còn một người vẫn thức chờ Sở Khách Sơn.

“Ngài về trễ quá đấy.”

Nữ nhân đó chính là Lý Ngọc Lan, Phó Đoàn chủ của Thiên Hoa Tập Kỹ Đoàn. Nhìn thấy Sở Khách Sơn, nàng liền nhanh

chóng ra đón hắn.

Sở Khách Sơn cười tươi rồi nói.

“Ta đã đi gặp một vị bằng hữu. Hắn tên là Phiêu Nguyệt. Đạo gần đây nổi danh trên giang hồ lắm đấy.”

Phiêu Nguyệt lúc này đang ở phía sau hắn.

Khi nhìn thấy Phiêu Nguyệt, đôi mắt Lý Ngọc Lan liền lóe sáng lên.

“Bằng hữu của ngài anh tuấn thật đấy.”

“Anh tuấn đến mức khiến ta thấy khó chịu đây này. Nếu có thể ta muốn rạch vài đường trên mặt hắn lắm đấy.”

“Sao ngài lại nói thế chứ?”

“Ta đã thử rồi. Nhưng thất bại.”

“Ôi trời! Xem ra vị bằng hữu này sở hữu võ công xuất chúng lắm nhỉ.”

“Khư haha! Đúng thế. Nàng cẩn thận đấy. Tiểu tử này không chỉ có võ công thâm hậu thôi đâu.”

“Thế à?”

Khóe môi đỏ au của Lý Ngọc Lan liền cong lên.

Nàng tỏ ra duy&ecibzfczkrc;n dáng chào hỏi Phiêu Nguyệt.

“Lý Ngọc Lan, Phó Đoàn chủ Thiên Hoa Tạp Kịch Đoàn xin ra mắt Phiêu Đại hiệp. Sau này mong ngài chiếu cố cho.”

“Ta không biết sau này có còn gặp nhau hay không nữa.”

“Chúng ta đâu ai biết thế sự ra sao đúng không nào. Mà trước tiên để ta đánh thức nhà bếp làm một mâm rượu đã nhé.”

“Ta không uống rượu.”

“Đoàn chủ của bọn ta rất thích uống rượu. Ta có cần nhẫn nại ngài ấy cũng chẳng thềm nghe.”

Lý Ngọc Lan liền đứng dậy rồi đến chỗ nhà bếp.

Khi chỉ còn lại hai người, Sở Cách Sơn mới ngồi xuống rồi nói.

“Ngươi ngồi đi!”

“Người uống rượu từ khi nào thế?”

“Hư hư! Người cũng lạ thật. Có được tự do thì phải tận hưởng chứ. Người định sống với mơ tham vọng đó đến khi nào đây? Cuộc đời này ngắn lắm. Phải sống cho đáng sống chứ.”

“Ta không muốn nghe mấy câu đó từ miệng người đâu.”

“Haha! Thế à?”

“Người trở thành Đoàn chủ tịch kịch đoàn từ bao giờ thế?”

“Đã mấy năm rồi. Ban đầu ta định kiếm sống bằng thứ mà ta học được khi xưa ấy. Nhưng thế gian này không hề dễ dàng gì. Muốn làm thích khách thì phải vào được Bách Quỷ Liên, nhưng ta lại không hứng thú lắm.”

“Vì Huyết Ảnh Đoàn sao?”

Sở Cách Sơn liền gật đầu.

Chỉ nghĩ thôi cũng đủ khiến cả người phát run lên, Sở Cách Sơn nói tiếp.

“Đúng thế! Chúng ta đã thoát khỏi tay Huyết Ảnh Đoàn, nhưng rồi lại muốn trở thành con chó cho nơi khác ư? Không, vậy nên ta mới tạo nên tạp kịch đoàn này. Mới đầu có chút khó khăn, nhưng bây giờ cũng kiếm được không ít tiền trang trải cuộc sống ở mức độ nào đó. Nếu người muốn thì có thể gia nhập cùng bọn ta.”

“Ta từ chối.”

“Tiếc thật đấy. Đám nữ nhân nhìn thấy mặt người là xếp hàng dài cho xem. Nếu người thay đổi ý định thì cứ báo với ta nhé.”

“Chắc người không gọi ta đến đây để nói mấy chuyện này đâu nhỉ, lý do thật sự người đến Chân Gia là gì.”

“Ta nói rồi mà. Ta đến đó để công diễn.”

“Người cứ nói chuyện không đâu thì ta xin kiếu đây.”

“Tính cách người vẫn khó chịu như trước nhỉ.”

Đột nhiên Sở Cách Sơn thay đổi ánh mắt.

“Nhận ủy thác đi, Phiêu Nguyệt!”

Phiêu Nguyệt nhìn vào Sở Cách Sơn với gương mặt vô cảm.

Sở Cách Sơn cảm thấy áp lực khi nhìn vào ánh mắt của Phiêu Nguyệt.

Trước đây, khi nhìn vào ánh mắt ấy, hắn nghĩ rằng khoảng cách giữa bản thân và Phiêu Nguyệt không quá mấy khác biệt, nhưng giờ thì khác, thực lực của bọn họ chênh lệch đến mức hắn không thể ước chừng được.

Ngay cả sau khi đảm nhận vị trí Đoàn chủ của Tư Diễn Hy, hắn vẫn không ngừng tu luyện và tự tin rằng mình vẫn có thể thực hiện những ủy thác đơn giản. Nhưng trình độ của hắn hoàn toàn không thể so sánh với Phiêu Nguyệt.

Lần đầu tiên nghe đến biệt danh Tử Thần, Sở Cách Sơn cũng vô tình nhớ đến Phiêu Nguyệt.

Bởi thành Tứ Xuyên và Thành Đô là nơi đã mang đến cho Sở Cách Sơn những ác mộng thật khó quên. Cũng chính vì thế mà hắn vẫn luôn theo dõi nơi ấy ngay cả khi đã rời khỏi thành Tứ Xuyên.

Vì thế nên hắn đã ngay lập tức điều tra tung tích về Phiêu Nguyệt ngay khi nghe đến cái tên Tử Thần.

Dựa vào những gì được miêu tả rằng Tử Thần là một nam nhân xinh đẹp nhưng lại ra tay độc đoán, hành tung thì bí ẩn. Những điểm ấy hoàn toàn giống với Phiêu Nguyệt mà hắn từng biết.

Phiêu Nguyệt đã hoàn toàn trở thành một sự tồn tại khác hẳn với hắn.

Chỉ cần nhìn vào ánh mắt của Phiêu Nguyệt lúc này, hắn cũng đủ hiểu.

Vốn dĩ thích khách thường che giấu suy nghĩ của bọn họ, nhưng cùng là thích khách với nhau thì vẫn có thể đọc được một phần nào đó suy nghĩ của người kia thông qua những hành động vô thức như ánh mắt hay cử chỉ.

Thông thường, thích khách sẽ nắm bắt đối phương bằng ngôn ngữ cơ thể. Nhưng Phiêu Nguyệt hoàn toàn không có thứ đó.

Ngược lại, mọi lo lắng và suy nghĩ của Sở Cách Sơn Phiêu Nguyệt đều có thể nhìn thấu.

Sở Cách Sơn đã cố gắng hết sức để có thể che giấu suy nghĩ của mình nhưng hắn không thể nào qua mặt được Phiêu Nguyệt.

Sở Cách Sơn lúc này đang trong trạng thái cực kỳ lo lắng.

Hắn không rõ lý do tại sao, nhưng hắn cảm giác như mình đang bị dồn vào chân tường vậy.

“Ủy thác sao...”

“Đúng vậy! Ủy thác.”

“Ta từ chối.”

“Người còn chưa nghe mà?”²

“Không cần phải nghe làm gì. Chắc chắn đó là chuyện mà người không xử lý được, còn không xử lý thì e rằng sẽ có hậu hoạn.”

“Người đúng là một tên quỷ quái mà.”

Sở Cách Sơn vô tình tỏ vẻ chán ghét.

Rõ ràng là hắn đã tìm đến Phiêu Nguyệt bởi lý do đó.

Nếu lợi dụng Phiêu Nguyệt, hắn có thể giải quyết mọi chuyện mà tay không phải bị dính máu. Nhưng Phiêu Nguyệt đã nhìn thấu lòng dạ của hắn.

“Dù sao thì người cũng là một tên vô lương tâm khôn kiếp.”

“Ta sẽ xem đó là lời khen.”

“Thôi bỏ đi. Uống cùng nhau vài ly được chứ?”

Đúng lúc đó, Lý Ngọc Lan mang lên một mâm đồ nhắm cùng với rượu.

“Vì đầu bếp làm vội nên không được chỉnh chu lắm. Lần sau, bọn ta sẽ chiêu đãi huynh tận tình.”

Lý Ngọc Lan đặt rượu cùng đồ ăn xuống với vẻ mặt hối lỗi. Sau đó nàng ngồi sát vào người của Sở Cách Sơn.¹

Sở Cách Sơn ôm lấy Lý Ngọc Lan.

Lý Ngọc Lan rót đầy rượu vào ly cho Sở Cách Sơn.

“Người không uống đúng chứ? Vậy thì để ta uống một mình vậy.”

“Ừ.”

“Đúng là kẻ không có nhân tính mà.”

Sở Cách Sơn nốc cạn ly rượu.

“Khà! Quả là rượu ngon.”

“Huynh uống chậm thôi.”

”Uống nhanh thì nhanh say. Còn uống chậm thì lãng phí tiền rượu.

Hắn nói xong rồi nốc thêm ba ly rượu như thể đang bị ma đuổi vậy.

Sở Cách Sơn mà Phiêu Nguyệt biết là một người hoàn toàn không để lộ ra tâm tính của mình trong bất cứ hoàn cảnh nào.

Việc một người như thế lại thiếu kiên nhẫn như vậy chính là minh chứng cho việc người đó đang bị dồn đến đường cùng.

Thế nhưng, Phiêu Nguyệt vẫn không hề hỏi hắn về điều gì.

Bởi hắn biết nếu vượt qua giới hạn, hắn sẽ không còn lựa chọn nào khác ngoài việc phải can thiệp sâu hơn vào chuyện đó.

Sau khi phá vỡ Thiên La Địa Vọng, bọn họ đã sống cuộc sống của riêng mình mà không có bất cứ liên quan gì đến nay.⁸

Thực lòng mà nói thì cho đến tận hôm nay, Phiêu Nguyệt vẫn không quan tâm đến việc Sở Cách Sơn còn sống hay không.

Bọn họ không thân thiết đến vậy, hơn nữa bọn họ cũng không hẹn ước sẽ làm gì cùng nhau trong tương lai.

Mối quan hệ của bọn họ còn tệ hơn cả những người xa lạ. Họ biết quá rõ về đối phương nên không thể trao niềm tin cho người kia được.

Cạch!

Sở Cách Sơn đặt ly xuống và hỏi.

“Người định ở lại Nhữ Nam bao lâu?”

“Ta không biết! Nhưng chắc sẽ không lâu đâu. Có thể là ngày mai cũng nên.”

“Người bạn thật đấy. Vậy người định đi đâu?”

“Chúng ta không thân đến mức để ta phải báo cáo chuyện đó cho người.”

“Ý người là ta đừng quan tâm đến người nữa và biến đi chỗ khác sao.”

“Đúng vậy!”⁶

“Đúng là một tên đáng ghét mà.”

“Nếu đã nói xong rồi thì ta đi đây.”

“Sao thế? Chưa gì đã đi rồi á? Lâu rồi chúng ta mới gặp lại nhau mà, sao người lại vội vàng làm gì thế? Nói chuyện cùng nhau một chút đi.”

“Vì lâu rồi mới gặp nên ta không có chuyện gì để nói với người nữa, Ngay từ đầu, chúng ta cũng không hề quan tâm đến nhau. Chúng ta không tò mò về điều gì cũng không có bất kỳ sở thích chung nào, vậy tại sao phải nói chuyện với nhau làm gì.”

Gương mặt của Sở Cách Sơn trở nên cứng đờ trước những lời nói lạnh lẽo của Phiêu Nguyệt.

Thông thường, dù mối quan hệ có không tốt đến mấy thì người ta vẫn phải cười giả tạo, che giấu đi nội tâm của mình để duy trì mối quan hệ dù là nhỏ nhoi đến mấy.

Con người không thể sống một mình, họ phải sống và khẳng định được sự tồn tại của bản thân thông qua những mối quan hệ với người khác.

Những người mà Sở Cách Sơn đã từng gặp hầu hết đều như vậy. Bản thân Sở Cách Sơn cũng thế.

Hắn cần một lý do để tồn tại trên thế giới này, cũng chính vì thế nên hắn đã xây dựng nên Tập Kích Đoàn. Nhưng Phiêu Nguyệt thì khác.

Phiêu Nguyệt hoàn toàn không cần người khác công nhận về sự hiện diện của bản thân trong thế giới này.

Ngay từ khi ở dưới Không Động Phiêu Nguyệt đã như thế.

Tất cả những gì mà hắn quan tâm là sự sống của chính mình, hắn hoàn toàn không hề quan tâm đến những điều gì khác. Và tính cách của hắn tới nay vẫn không hề thay đổi.

“Đúng là một tên khốn kiếp chỉ biết mỗi bản thân mình.”

Phiêu Nguyệt rời đi mà mặt không hề biến sắc trước những lời cay độc của Sở Cách Sơn.⁸

Sở Cách Sơn nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Phiêu Nguyệt. Nhưng có nhìn mãi như vậy cũng không thay đổi được gì cả.

Ngay lúc đó, một bàn tay trắng nõn quấn quanh cổ Sở Cách Sơn.

“Ôi chao! Chàng hãy bớt giận đi nào.”

“Ta đâu có giận gì đâu.”

“Không có mới lạ đó. Trông chàng chẳng khác nào một đứa trẻ bị cướp mất đồ chơi cả.”

“Nàng nói sao?”¹

“Hô hô! Đáng yêu lắm.”

Lý Ngọc Lan cười rồi hôn vào má của Sở Cách Sơn.

“Nàng làm gì thế?”

“Vì chàng đáng yêu nên ta thưởng cho chàng đó mà.”

“Nàng còn làm như thế này một lần nào nữa thì ta sẽ giết nàng trước tiên đây.”

“Hô hô! Ta luôn hoan nghênh chàng giết ta ở trên giường.”

“Nàng đúng là đồ lẳng lơ.”

“Chính chàng đã khiến ta trở thành thế này kia mà.”

“Khực!”

“Đừng có dối hờn như thế chứ. Chàng cũng đâu thực sự bị tổn thương gì đâu.”

Lý Ngọc Lan leo lên đùi Sở Cách Sơn ngồi.

Sở Cách Sơn cũng vô thức mân mê phần hông của nàng. Lý Ngọc Lan vừa tận hưởng sự đụng chạm của Sở Cách Sơn vừa nói.

“Khi chàng muốn một thứ gì đó, không phải cứ lôi kéo thứ đó về phía mình là được đâu.”

“Vậy ta phải làm sao?”

“Chàng phải biết cách vừa đưa vừa đẩy. Phải biết kích động đối phương một cách tinh tế kìa.”

“Kích động bằng cách nào?”

“Để ta dạy cho chàng.”

Lý Ngọc Lan nói rồi áp môi của mình lên môi của Sở Cách Sơn.

“Ừm!”

Mới sáng thôi mà Thiên Hoa Tập Kịch Đoàn đã rất bận rộn.

Bọn họ đã phải dậy từ sáng sớm để ăn uống.

Buổi sáng cũng ồn ào như đêm qua vậy.

“Cho ta một chút cái đó đi.”

“Cái gì? Canh hả?”

“Ừ.”

“Đưa bát đây. Để ta lấy cho.”

“Cảm ơn người.”

Bọn họ chia thức ăn cho nhau và cùng nói chuyện. Cuộc trò chuyện kéo dài như thể vẫn còn rất nhiều điều để nói dù đêm qua đã cùng trò chuyện với nhau rất nhiều.

Bỗng đoàn chủ Sở Cách Sơn và phó đoàn chủ Lý Ngọc Lan của Tập Kịch Đoàn bước xuống cầu thang.

“Hai người ngủ ngon chứ?”

“Trong sắc mặt của người có vẻ tốt. Đêm qua đã có chuyện gì sao?”

“Chuyện tốt chăng?”

“Chuyện tốt gì vậy chứ?”

“Là chuyện tốt đó.”

“Một đêm đồ đầy mồ hôi và tốt cho sức khỏe sao?”

“Hô hô hô!”

Những người trong đoàn chọc ghẹo hai người.

Những nữ nhân khác thường sẽ đỏ mặt, nhưng Lý Ngọc Lan vẫn bình thản trả lời mà không hề chớp mắt.

“Đúng thế! Hôm qua ta có dùng sức một chút nên tâm trạng ta hiện giờ đang rất tốt.”

“Òa! Ha ha!”

Những đoàn viên đồng loạt phá lên cười.

Những nữ nhân thích thú huých tay vào người kế bên.

Lý Ngọc Lan mỉm cười rồi nói tiếp.

“Mai là phải biểu diễn rồi nên hôm nay chúng ta phải làm nhiều việc lắm đấy. Mọi người biết mình phải bắt đầu làm từ việc gì rồi đúng chứ?”

“Vâng ạ!”

“Chúng ta đâu phải chỉ biểu diễn được ngày một ngày hai. Xin phó đoàn chủ đừng lo lắng.”

Những đoàn viên đồng thanh đáp.

Thông thường, Tập Kịch Đoàn sẽ được mời về để làm sôi động bầu không khí của bữa tiệc hay biến đổi bầu không khí tẻ nhạt của một nơi nào đó.

Chân Gia lần này cũng vậy.

Chân Gia muốn xoa dịu những người dân đã bị ảnh hưởng bởi cuộc chiến với Tuyết Dao Trang ở Nhữ Nam. Vậy nên Chân Gia đã mời Thiên Hoa Tập Kịch Đoàn về để vực dậy bầu không khí đang bị trì trệ ở nơi đây.

Thiên Hoa Tập Kịch Đoàn có nghĩa vụ phải đáp ứng được kỳ vọng của họ.

Sau khi kết thúc bữa sáng, tất cả sẽ kéo nhau ra đường và bắt đầu chơi nhạc cụ và hát hò để thu hút sự chú ý của mọi người.

Họ chỉ có một ngày.

Trong vzbfczkòng một ngày, họ phải vực dậy sự quan tâm của mọi người ở Nhữ Nam và hướng sự chú ý của họ về phía Chân Gia.

Sở Cách Sơn nói.

“Mọi người ăn uống cho no vào nhé. Hôm nay sẽ phải làm việc cả một ngày dài đấy.”

“Vâng!”

“Xin đoàn chủ đừng lo!”

Sở Cách Sơn gật đầu trước câu trả lời của những đoàn viên.

Những đoàn viên hoàn toàn không biết về danh tính thực sự của Sở Cách Sơn. Đối với họ, Sở Cách Sơn là một người thủ lĩnh mà bọn họ có thể tin tưởng và dựa dẫm vào.

Đối với họ, Sở Cách Sơn không đơn thuần chỉ là đoàn chủ.

“Ăn nhanh rồi làm việc nào.”

“Làm việc thôi.”

Những đoàn viên lại trở nên rôm rả.

Bỗng có một nam nhân bước xuống cầu thang.

Những đoàn viên nữ ồ lên.

“Òa!”

“Đó mà là gương mặt của nam nhân sao?”

Người đang đi xuống cầu thang kia chính là Phiêu Nguyệt.

Gương mặt của những nữ đoàn viên nhuộm đỏ khi thấy gương mặt của Phiêu Nguyệt.

Gương mặt của Sở Cách Sơn trở nên méo xệch.

“Sao tên khốn đó luôn xuất hiện vào những lúc thế này và làm hỏng hết việc vậy.”

Sở Cách Sơn cảm thấy bớt tự tin về ngoại hình của mình.

Lòng tự trọng của hắn bị tổn thương khi bản thân bị đem ra so sánh với Phiêu Nguyệt.

Răng rắc!

Sở Cách Sơn nghiêng răng.

Hắn thực tập muốn rạch một đường trên gương mặt xinh đẹp của Phiêu Nguyệt. Nhưng Phiêu Nguyệt không phải là một người đơn giản nên hắn không còn cách nào khác ngoài việc nghiêng răng chịu đựng.

Sở Cách Sơn lại gần Phiêu Nguyệt.

“Người xuống ăn cơm à? Không ngủ nữa sao?”

“Là do ai ồn ào nên ta mới không ngủ được kia chứ.”

“Bọn trẻ của chúng ta có hơi ồn ào đúng chứ? Thông cảm đi! Sắp biểu diễn rồi, chúng nó hào hứng cũng phải mà.”

Phiêu Nguyệt gật đầu.

Bỗng những nữ đoàn viên hét lên.

“Đoàn chủ biết người đó sao?”

“Òa!”

“Giới thiệu cho bọn muội đi.”

“Đoàn chủ làm bạn với một người đẹp trai như thế á? Đoàn chủ của chúng ta đúng là người có năng lực mà.”

Gương mặt của Sở Cách Sơn càng trở nên méo mó trước lời nói của những nữ đoàn viên.

Hắn hét lên.

“Mấy nha đầu này thật là ồn ào quá. Còn không mau ăn cho nhanh rồi làm việc.”

“Hic, đoàn chủ giận rồi kìa.”

“Mau đi làm việc thôi.”

Những đoàn viên rời khỏi quán trọ ngay lập tức như thủy triều rút xuống.

Phiêu Nguyệt hỏi Sở Cách Sơn.

“Người không ra ngoài sao?”

“Ta là đoàn chủ mà. Với lại ta cũng có những việc khác phải làm.”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 296

Tin đồn Thiên Hoa Tập Kích Đoàn đến đã lan rộng khắp Nhữ Nam.

Các nghệ nhân vừa chơi nhạc cụ vừa phô diễn rất nhiều tài lẻ.

“Chàaaa!”

“Đỉnh quá.”

Mọi người vừa xem các nghệ nhân biểu diễn vừa vỗ tay reo hò.

Bầu không khí ngọt ngào từ trận chiến giữa Chân Gia và Tuyệt Dao Trang trước đó đã hoàn toàn biến mất nhờ sự xuất hiện của các nghệ nhân.

Ngoài ra họ còn nghe nói ở đây vừa tổ chức cuộc họp giữa các võ giả trẻ ở Kim Thiên Hội.

Hai tin tức này đã tỏa ra một luồng sinh khí mới cho lương dân Nhữ Nam. Mọi người không ngừng bàn tán về hai sự kiện này.

“Việc Kim Thiên Hội tụ họp ở Nhữ Nam là vì Chân Kiếm Vũ công tử nhỉ?”

“Đương nhiên rồi. Ngài ấy là người tạo ra Kim Thiên Hội mà.”

“Nếu ngài ấy còn sống thì tốt biết mấy nhỉ?”

“Có ngài ấy, Tuyệt Dao Trang nào dám xông vào Chân Gia như thế.”

“Nhưng may là Chân Gia đã dành chiến thắng. Mà chắc là Kim Thiên Hội tập trung lại Nhữ Nam để tưởng nhớ Chân Kiếm Vũ công tử nhỉ?”

“Chắc là thế đấy. Và Chân Gia biết họ đến nên mới mời nghệ nhân đến công diễn để khuấy động bầu không khí đây này.”

Ai nấy đều hiểu lầm việc Chân Gia mời Thiên Hoa Tọa Kịch Đoàn đến là để chào đón Kim Thiên Hội. Chính vì thế họ càng cổ vũ nhiệt tình hơn.

“Hum! Đúng là lũ người ngu xuẩn.”

Sở Cách Sơn cười nhạo bọn họ.

Hắn ta đội một chiếc nón lá rồi rảo bước trên đường một mình.

Trong lúc các nghệ nhân đang thu hút sự chú ý của lương dân, hắn liền đi đến đầu đó.

Sở Cách Sơn rẽ vào một con hẻm ở Nhữ Nam.

Sau khi quan sát xung quanh một lúc, Sở Cách Sơn đang đi về hướng một ngôi nhà.

Đây là ngôi nhà có treo một lá cờ đỏ bên cạnh một cánh cửa màu đen. Lá cờ này rất nhỏ nên không bị ai để ý cả.

Cốc cốc!

Sở Cách Sơn gõ cửa, sau đó cánh cửa liền hé mở.

Sở Cách Sơn nhanh chóng bước vào bên trong.

Ngôi nhà mà hắn vừa vào có thiết kế theo kiểu phương Bắc. Bên ngoài có hàng rào cao để ngăn ánh nhìn từ bên ngoài.

Xây dựng theo cấu trúc này mục đích là để ngăn chặn cái lạnh khắc nghiệt của phương Bắc, nhưng cũng rất hữu dụng trong việc giữ bí mật.

Sở Cách Sơn đứng giữa trung tâm rồi nhìn xung quanh.

Chính lúc này.

“Ngươi có phải là Huyết Biên Bức không?”

Một giọng nói trầm đục vang lên từ đại sảnh liên kết với giếng trời. Sở Cách Sơn nhìn vào trong đại sảnh.

Hắn liền nhìn thấy một gã nam nhân đang ngồi trên ghế nhìn mình.

“Thấy ngươi cũng có thực lực nên ta mới ủy thác ngươi đây.”

“Trời ạ!”

“Trong đó có bản đồ dẫn đến Bất Hối Ngục. Người hãy ghi nhớ chỗ này rồi đến đó phóng hỏa nó đi.”

“Ta hiểu rồi.”

Dù nghe Sở Khách Sơn đáp lời, y vẫn không giải tỏa biểu cảm cứng nhắc.

‘Có gì nhầm lẫn u. Sao lại là Bất Hối Ngục chứ...?’

Trên giang hồ có một lời đồn đại từ rất lâu.

Đó là trên đời này có một căn ngục không một ai có thể thoát ra được.

Chẳng biết ai đã tạo ra nó, cũng không biết nó tồn tại từ khi nào.

Người ta chỉ nói là có một căn ngục mang tên là Bất Hối Ngục như thế.

Có tin đồn rằng thỉnh thoảng có nhiều người mất tích một cách bí mật trong căn ngục đó. Một khi đã bước vào thì sẽ không bao giờ trở ra được nữa.

Bọn họ biến mất trong Bất Hối Ngục không một dấu tích, giống như sự tồn tại của nó đã bị xóa bỏ hoàn toàn khỏi thế gian này vậy.

Vậy nên người ta mới đặt cho nó cái tên ấy.

Một vài người cho rằng tất cả những ai bước vào Bất Hối Ngục đều được bí mật đưa đến nơi khác. Thế nhưng, đây vốn là một câu chuyện đồn thổi trên giang hồ, vốn không hề có bất kỳ chứng cứ nào.

Sở Khách Sơn liền nghiêng rằng.

‘Sao ta lại cảm giác không ổn lắm nhỉ...?’

Thứ nhất là hắn được yêu cầu phải đến tận Nhữ Nam để nhận ủy thác.

Thứ hai, thân phận người ủy thác cũng không rõ ràng.

Quan trọng là hắn có linh cảm không tốt về chuyến đi này.

Chính vì thế mà Sở Khách Sơn đã định không nhận ủy thác lần này. Thế nhưng, đây là ủy thác mà hắn không thể từ chối nên hắn đành phải chấp nhận.

Hắn còn một cách thứ hai là nhượng lại ủy thác này cho Phiêu Nguyệt. Có điều, hắn đã không lười kéo được Phiêu Nguyệt.

Từ trước đến giờ, bí mật về Bất Hồi Ngục luôn được giữ kín.

Và đương nhiên người ta có lý do để giữ kín chuyện đó.

Tỉ dụ như giết người diệt khẩu, hoặc giam giữ ai đó khiến họ không thể thoát ra ngoài được.

Dù là khía cạnh nào, đối với Sở Khách Sơn cũng không phải là điều lành.

Trường hợp xấu nhất hắn có thể sẽ phải bỏ mạng. Thế nhưng bây giờ hắn không thể từ chối ủy thác này được.

Sở Khách Sơn hừ mũi một tiếng rồi nghiêng răng. Hắn nhặt phong thư dưới mặt đất lên. Lúc mở phong thư ra, hắn nhìn thấy tên của ai đó. Khi nhìn thấy cái tên được đề bên trong, hắn ta bất giác bật ra câu chửi bậy. Và tự lúc nào, người ủy thác của hắn đã biến mất.

“Chết tiệt!”

Nhân lúc Sở Khách Sơn đang rối trí, hắn ta đã rời khỏi ngôi nhà.

Đây là ngôi nhà hắn thuê dưới danh nghĩa của một người khác.

Cho dù có tra thì cũng không biết được danh tính của y là ai.

Sau khi rời khỏi khá xa ngôi nhà, y mới cởi bỏ chiếc nón và áo choàng bên ngoài rồi ném vào bờ rào nhà khác.

Y là một nam nhân tuổi khoảng tứ tuần.

Nam nhân này thoạt nhìn có vẻ đã trải qua tu luyện khắc nghiệt, y sở hữu làn da đồng khỏe khoắn, ngũ quan trông rất mạnh mẽ.

Y nhanh chóng sải bước đi.

Nơi y hướng đến là quán trọ lớn nhất Nhữ Nam.

Trên tấm biển đề ba chữ lớn ‘Thiên Nguyên Lâu’.

Khi đứng trước Thiên Nguyên Lâu, một nữ nhân liền ra đón hắn.

Lúc nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp với đôi mắt sắc sảo, nam nhân liền làm thế bao quyền rồi nói.

“Thuộc hạ đã về rồi.”

“Còn ủy thác thì sao?”

“Thuộc hạ đã giao nó cho một người có thể tin tưởng được. Xin Tiểu thư đừng lo lắng.”

“Có chắc không đấy?”

“Thuộc hạ sao dám lơ là mệnh lệnh của Tiểu thư chứ?”

“Vậy ta tin ngươi.”

Phải đến lúc này gương mặt nữ nhân mới thả lỏng.

Vẻ mặt nam nhân cũng thoải mái hơn.

Ai đó có thể mắng hấn vậy mà lại khép nép trước một nữ nhân nhỏ nhắn, thế nhưng nếu biết nàng là ai, họ chắc chắn không dám nói như thế nữa.

Thương Hải Ma Nữ - Nghiêm Sở Tố.

Nàng chính là nỗi sợ hãi của Nam Hải.

Tất cả nam nhân nhìn thấy quá trình nàng đưa Độc Cao Hoàng lên vị trí kế vị Võ Kiếm Liên chắc chắn sẽ sợ hãi nàng ấy đến tận xương tủy.

Nam nhân kia chính là Nhất Kiếm, một trong Nam Hải Tam Kiếm, tâm phúc của Độc Cao Hoàng.

Lúc này Độc Cao Hoàng mới mở cửa bước vào.

“Có chuyện gì mà thú vị thế?”

“Ngài về rồi ạ?”

“Hai người đang bàn chuyện gì thế?”

“Chúng thuộc hạ đang bàn chút chuyện thôi ạ.”

“À! Thế hả? Vậy các ngươi đã tìm được chó săn chưa?”

“Vâng! May là thuộc hạ đã tìm được một con chó săn ngoan ngoãn.”

“Thực lực thì sao?”

“Cũng không tồi ạ.”

“Vậy thì được.”

Độc Cao Hoàng liền cười khúc khích.

Phiêu Nguyệt rời khỏi quán trọ rồi hướng đến sông bạc của Trượng Lão Gia.

“Ngài đến rồi?”

Lúc Phiêu Nguyệt bước vào sông bạc, Trượng Lão Gia liền nhanh chân ra tiếp đón.

Trượng Lão Gia nhìn Phiêu Nguyệt, trên mặt không giấu nổi tia sợ hãi.

Trượng Lão Gia và đám thuộc hạ của mình chính là người đã thu dọn tàn cuộc sau cuộc chiến đẫm máu giữa Phiêu Nguyệt và Hắc Vân Binh Đoàn.

Họ đã chôn thi thể trong đầm lầy và ở những nơi vắng vẻ bên ngoài Nhữ Nam để xóa sạch dấu vết.

Sau khi xử lý hết thi thể, họ đã cảm nhận được Phiêu Nguyệt là người đáng sợ đến mức nào.

Tất cả những người chết dưới tay Phiêu Nguyệt đều là những võ giả được coi là cao thủ trong giang hồ. Ấy vậy mà họ lại bị lấy mạng một cách thê thảm.

Trượng Lão Gia và đám thuộc hạ không khỏi rung mình khiếp sợ.

Sau nhiều ngày xử lý thi thể, nỗi sợ hãi ấy càng in sâu vào trong tâm trí của bọn họ hơn.

Phiêu Nguyệt vừa ngồi xuống, Trượng Lão Gia đã gấp gáp báo cáo.

“Tiểu nhân vẫn chưa thấy động tĩnh gì đặc biệt ở Nhữ Nam. Hầu hết võ giả đứng về phía Tuyệt Dao Trang đều đã rời khỏi Nhữ Nam, còn Chân Gia thì đang bận bịu thu dọn tàn cuộc.”

Phiêu Nguyệt im lặng nghe Trượng Lão Gia báo cáo tình hình.

Nếu Phiêu Nguyệt muốn, hẳn có thể nhận thông tin từ Hồng Hữu Tân ở Hạ Ô Môn bao nhiêu tùy thích. Thế nhưng, Phiêu

Nguyệt không muốn chỉ dựa vào thông tin từ một nơi.

Càng nhận được thông tin từ nhiều phía thì càng có lợi cho hắn.

Với lượng thông tin khổng lồ, phía Trọng Lão Gia vốn không thể theo kịp Hạ Ô Môn, nhưng thay vào đó ông ta lại sở hữu mạng lưới thông tin chặt chẽ ở Nhữ Nam này.

Chí ít ở Nhữ Nam, mạng lưới thông tin của Trọng Lão Gia vượt xa cả Hạ Ô Môn.

Phiêu Nguyệt dùng Trọng Lão Gia và đám thuộc hạ của ông để thu thông tin từ những nơi mà Hạ Ô Môn không thể tìm thấy.

Đó chính là lý do Phiêu Nguyệt tìm đến sông bạc.

Sau khi nghe Trọng Lão Gia báo báo, Phiêu Nguyệt mới nói.

“Từ bây giờ các người hãy tập trung vào Kim Thiên Hội đi.”

“Ý ngài là những kỳ tài của Kim Thiên Hội ở trong Thiên Nguyên Lâu đúng không?”

“Đúng vậy!”

“Nhưng phía tiểu nhân thiếu người để giám sát tất cả thành viên của bọn họ.”

“Các người không cần theo dõi tất cả. Chỉ cần tập trung vào Trương Vô Cực, Độc Cao Hoàng và Chương Hồ Niên là được.”

“Tiểu nhân đã rõ.”

Trọng Lão Gia cúi thấp đầu đáp lời.

Phiêu Nguyệt nghĩ rằng hắn sẽ sớm rời khỏi Nhữ Nam. Thế nhưng Kim Thiên Hội và Sở Khách Sơn lại đang giữ chân hắn lại.

‘Là tình cờ ư?’

Thật trùng hợp là thời điểm họ vào Nhữ Nam lại khớp nhau như thế.

Cũng có thể đây chỉ là sự ngẫu nhiên. Có điều Phiêu Nguyệt nghĩ rằng trên đời này không có gì là hoàn toàn trùng hợp cả.

Nguyên nhân vì sao nếu đào sâu vào những việc được cho là trùng hợp thì đó chính là con người ta sẽ không thể tránh khỏi vướng vào những rắc rối khó gỡ.

Hơn nữa, Sở Cách Sơn lại có mối quan hệ quen biết với hấn từ nhỏ.

Việc Sở Cách Sơn và Kim Thiên Hội xuất hiện cùng một thời điểm như một cây châm đâm vào lồng ngực Phiêu Nguyệt.

Người khác có thể không quan tâm, nhưng đối với Phiêu Nguyệt, loại cảm giác này chính là tín hiệu của sự nguy hiểm.

Một trong những nguyên do Phiêu Nguyệt có thể sống sót đến hiện giờ chính là hấn chưa từng bỏ qua bất cứ cảm giác bất hòa dù là nhỏ nhất.

Phiêu Nguyệt liền nghĩ đến Trương Vô Cực.

‘Kiêu hùng.’

Ngay từ lần đầu gặp, Phiêu Nguyệt khó mà dùng từ gì để định nghĩa hấn ta, nhưng hiện tại Phiêu Nguyệt đã chắc chắn.

Trong ánh mắt Trương Vô Cực chứa đựng khát khao vô cùng mãnh liệt.

Với nỗi khát khao to lớn như thế, có thể hấn sẽ cảm thấy nhàm chán với bầu không khí bình yên của giang hồ hiện tại.

Không biết chừng hấn có cảm giác như một con cá đang dần chết khô sau khi thoát ra khỏi mặt nước.

Vậy nên, cuộc chiến xảy ra giữa hai môn phái ở Nhữ Nam chính là cơ hội tốt cho hấn vẫy vùng.

Đây là cơ hội hiếm có để hấn tận mắt chứng kiến cảnh giang hồ rạn nứt và dùng chính sức mạnh của mình để khiến vết nứt ấy to lớn hơn.

Trông thấy việc hấn ta tập hợp Kim Thiên Hội và trở thành Hội Chủ đã khiến cho niềm tin của Phiêu Nguyệt thêm mạnh mẽ hơn.

Phiêu Nguyệt nghĩ rằng thế gian này có trở nên hỗn loạn hay không, ắt sẽ phụ thuộc vào việc Trương Vô Cực có khuếch trương tham vọng của hấn lớn hơn hay không.

Vậy nên Phiêu Nguyệt đã cố bzfczk không quan tâm. Thế nhưng lúc này Sở Cách Sơn lại đến Nhữ Nam.

Phiêu Nguyệt tuyệt đối không nghĩ đây chỉ đơn thuần là tình cờ. Biết đâu chừng có một thể lực vô hình nào đó đang tác động đến mọi việc. Một sức mạnh mang tên Vận Mệnh...

297

Mãi đến khi trời tối muộn, Phiêu Nguyệt mới trở về quán trọ.

Những thành viên trong Thiên Hoa Tạp Kịch Đoàn đều đã tập trung tại quán trọ.

Gương mặt của họ không giấu nổi vẻ buồn ngủ vì đã lang thang khắp nơi và biểu diễn suốt một ngày dài.

“Mọi người kinh ngạc đến mức không thể ngậm miệng lại luôn.”

“Như vậy thì buổi biểu diễn của chúng ta chắc sẽ được lan truyền rộng ra nhỉ?”

“Dĩ nhiên rồi! Mọi người nhận nhịp thế kia mà.”

“Ta thực sự rất mong đợi vào buổi biểu diễn vào ngày mai đây.”

Những nghệ nhân cùng nhau nâng ly uống rượu vào trò chuyện với nhau.

Phiêu Nguyệt nhìn vào bọn họ một lúc nhưng không thấy Sở Cách Sơn ở đâu cả.

Lý Ngọc Lan nhìn thấy Phiêu Nguyệt và đi tới gần hẳn.

“Huynh về rồi sao?”

“Sở Cách Sơn đâu?”

“Chàng ấy có việc khác phải làm rồi ạ.”

“Việc riêng sao?”

“Vâng! Nếu xử lý xong sớm thì tối mai chàng ấy sẽ về ạ.”

“Hắn không biểu diễn sao?”

“Đoàn chủ hầu như không biểu diễn cùng với Tập Kịch Đoàn. Những buổi biểu diễn đều do bọn ta tự biết mà chuẩn bị. Vậy nên sẽ không có vấn đề gì nếu không có chàng ấy.”

Phiêu Nguyệt gật đầu trước lời giải thích của Lý Ngọc Lan.

“Huynh đã ăn tối chưa, nếu chưa ăn thì cùng ngồi ăn với bọn ta đi. Dù sao huynh cũng là người quen của đoàn chủ, ta sẽ rất áy náy khi không thể tiếp đãi huynh một cách đàng hoàng đây.”

“Không cần đâu.”

“Xin hãy cho ta một cơ hội đi mà. Đây là lần đầu tiên ta gặp một vị bằng hữu xưa cũ đoàn chủ, vậy nên ta thực sự rất muốn tiếp đãi huynh nồng nhiệt.”

“Hắn chưa nói về quá khứ của mình cho cô sao?”

“Chưa!”

“Vậy thì ta cũng không thể nói về điều đó được đâu.”

“Nhưng mà...”

“Có gì thắc mắc thì trực tiếp hỏi hắn đi. Đừng làm người khác khó xử.”

“Xin lỗi huynh. Ta đã làm huynh khó xử rồi.”

Lý Ngọc Lan ngoan ngoãn nhận lỗi rồi xin lỗi Phiêu Nguyệt. Nhưng điều đó không có nghĩa là nàng đã từ bỏ việc muốn dùng bữa cùng Phiêu Nguyệt.

“Vậy thì huynh hãy để ta mời huynh một bữa đi. Chuyện đó không ảnh hưởng gì đúng chứ?”¹

Phiêu Nguyệt thấy Lý Ngọc Lan đúng là một con người cứng đầu. Nhưng hắn cũng không có lý do gì để từ chối.

“Được rồi.”

“Đa tạ huynh.”

Lý Ngọc Lan mỉm cười rạng rỡ.

“Nào! Mau dọn một bàn rồi mang thức ăn đến đây đi.”

Lý Ngọc Lan vừa ra lệnh, những thành viên mới khi nào còn cười đùa rôm rả đã bắt đầu bận rộn di chuyển.

Những nam đoàn viên dọn bàn, còn những nữ đoàn viên vào bếp mang thức ăn ra ngoài.

Chẳng mấy chốc, trên bàn đã đầy thức ăn.

“Huynh ngồi đi.”

Phiêu Nguyệt ngồi xuống như lời của Lý Ngọc Lan nói. Ngay lúc đó, một nữ nhân đến gần ngồi cạnh Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt khẽ nhú mày. Lý Ngọc Lan mỉm cười rồi nói.

“Huynh không cần phải lo lắng đâu. Đứa trẻ này chỉ muốn ngồi gần huynh thôi.”

“Đúng vậy đó, ngay từ lần đầu gặp, tiểu nữ đã muốn ngồi cạnh đại hiệp rồi.”

Nữ nhân cười bẽn lẽn.

Lý Ngọc Lan giải thích thêm.

“Thành thật mà nói, sống như một đoàn viên của Tạp Kịch Đoàn không phải chuyện dễ dàng gì. Chắc huynh cũng biết nhiều người trong thiên hạ này đều coi bọn ta là những kẻ thấp hèn. Những đứa trẻ xinh đẹp như nha đầu đang ngồi cạnh huynh cũng trở thành con mồi bị những người có tiền bạc của cải dòm ngó.”

“Lần đầu tiên ta nghe về điều này đấy.”

“Nó không được nhiều người biết đến nhưng nó rất phổ biến.”

Nhiều người xem bọn họ là kẻ thấp hèn trong khi rất thích xem những buổi công diễn. Đặc biệt là những người có thân phận càng cao thì càng như vậy.

Những kẻ đó tuyệt đối không để yên cho những nữ nhân xinh đẹp trong Tạp Kịch Đoàn.

Những đoàn chủ thường bị những kẻ đó đe dọa hoặc mua chuộc để những nữ đoàn viên có thể vui vẻ cùng với bọn họ một đêm. Và những đoàn chủ không thể vượt qua được cạm bẫy hấp dẫn đã ném người của Tạp Kịch Đoàn cho bọn họ.⁸

Đó chính là thế giới của nàng.

“Nhưng đoàn chủ của bọn ta thì khác. Dù những kẻ đó có đưa ra số tiền lớn đến mấy thì đoàn chủ cũng không bao giờ giao

nộp ai ra nếu người đó không muốn. Đoàn chủ đã bảo vệ những đoàn viên và không hề nhượng bộ trước bất kỳ lời đe dọa nào. Cũng nhờ đoàn chủ mà bọn ta mới có thể vui vẻ biểu diễn như thế này.”

“Xem ra hẳn là một đoàn chủ tốt đối với các người.”

“Đúng vậy. Đoàn chủ là một người mà không một ai có thể so sánh.”¹

“Thành thực mà nói thì trong thiên hạ này chắc sẽ không có ai giống như đoàn chủ của chúng tiểu nữ. Cuộc sống của chúng tiểu nữ trước đây chẳng khác gì địa ngục. Cho đến khi đoàn chủ xuất hiện.”

Nữ nhân ngồi cạnh Phiêu Nguyệt vừa nói vừa gấp thức ăn bỏ vào đĩa của Phiêu Nguyệt.

Nữ nhân ấy tên Gia Hương.

Gia Hương là một nữ nhân có ngoại hình dễ thương cùng với giọng nói ngọt ngào. Cũng chính vì thế mà có rất nhiều người lăm le đến nàng. Trước đây nàng đã phải bán thân vì trường hợp bất đắc dĩ. Dĩ nhiên, lợi nhuận kiếm được không thuộc về nàng.

Tất cả số tiền đáng ra nàng phải nhận được đều bị đoàn chủ trước đó cuỗm mất. Và cứ thế, hẳn ăn ngon mặc đẹp nhờ vào số tiền mà nàng kiếm được.

Nàng cũng muốn trốn thoát lắm, nhưng không thể trốn thoát được.

Bởi vì đoàn chủ trước đó của nàng đã dùng bạo lực để kiểm soát bọn họ.

Nếu Sở Cách Sơn không xuất hiện, cuộc sống như địa ngục của bọn họ có lẽ vẫn sẽ kéo dài.

Phiêu Nguyệt khá bất ngờ trước những câu chuyện được nghe từ Gia Hương.

Bởi vì con người mà nàng kể đến hoàn toàn khác với Sở Cách Sơn mà hẳn biết.

Khi còn ở dưới không động, Sở Cách Sơn là người xảo trá hơn bất kỳ ai. Hẳn cũng giống như Phiêu Nguyệt, không mấy khi

thể hiện ra lòng dạ của mình ra bên ngoài.

Sở Cách Sơn luôn đi cùng Sở Như Nguyệt và Tống Thiên Vũ nhưng hẳn có thể sẵn sàng phản bội bọn họ bất cứ lúc nào.

Chính vì thế mà Phiêu Nguyệt cảm thấy điều này thật khó tin. Nhưng qua lời nói của Gia Hương, có vẻ như Sở Cách Sơn đã trở thành một chỗ dựa vững chắc cho Thiên Hoa Tập Kích Đoàn.

Gia Hương dính chặt người nàng vào người Phiêu Nguyệt rồi nói.

“Đoàn chủ nói nếu không kiếm được lợi nhuận từ buổi biểu diễn thì cũng không thành vấn đề gì cả. Thực lòng mà nói thì không phải buổi biểu diễn nào của Tập Kích Đoàn cũng thành công, hầu như là thua lỗ. Và đoàn chủ đã mang của cải về để lấp đầy những khoản bị thâm hụt. Tiểu nữ hoàn toàn không biết số tiền ấy từ đâu mà đoàn chủ có. Rõ ràng đoàn chủ có được nó không phải với cách thông thường. Vậy nên tiểu nữ mới tò mò về quá khứ của đoàn chủ...”

“Ta đã nói rồi, nếu tò mò thì đi mà hỏi hăh.”

“Ôi chao! Đại hiệp đúng là vô tình mà.”

Gia Hương cười tí mắt nhìn vào Phiêu Nguyệt.

Miệng nàng trách Phiêu Nguyệt vô tình nhưng trong đôi mắt hình bán nguyệt kia chứa đựng đầy tình cảm dành cho hăh.

Lý Ngọc Lan thấy vậy liền nói.

“Gia Hương vốn đâu phải là người dễ dàng trao trái tim mình cho người khác như vậy đâu nhĩ.”

“Một người anh tuấn như thế sao có thể không thích được chứ ạ? Chỉ cần nhìn thôi muội cũng thấy vui rồi...”

“Ôi chao cái nha đầu này. Ngoại hình không phải điều quan trọng đâu. Điều quan trọng là...”

“Muội biết chứ. Điều quan trọng là tấm lòng đúng chứ? Muội nghe tỷ nói điều ấy đến phát ngát rồi.”

“Nha đầu này thật là...”

“Muội không biết đâu. Đối với tỷ có thể là tấm lòng, nhưng đối với muội, ngoại hình là quan trọng nhất.”

Gia Hương thè lưỡi.

Lý Ngọc Lan bắt lực nhìn Gia Hương. Nhưng nụ cười vẫn luôn hiện trên môi nàng.

Trước đây, Gia Hương không phải là một đứa trẻ tươi sáng như vậy. Lý Ngọc Lan cảm thấy rất vui vì đứa trẻ nhút nhát ngày nào lại có thể đưa ra một quyết định quyết đoán như vậy. Điều đó chứng tỏ cho việc tính cách của Gia Hương đã một phần nào đó trở nên tươi sáng hơn. Nhưng có vẻ như Phiêu Nguyệt chẳng có hứng thú gì với Gia Hương.

“Cũng đúng, có bao nhiêu nữ nhân chú ý đến người này kia chứ.”

Gia Hương không hề nhận thức về điều đó.

Lý Ngọc Lan cảm thấy tiếc nuối khi nhìn thấy đôi mắt lấp lánh vì bị Phiêu Nguyệt cướp mất trái tim của Gia Hương.

Phiêu Nguyệt lặng yên dùng bữa, Gia Hương cũng không ngừng nhìn chăm chăm vào Phiêu Nguyệt.

Bên ngoài, trời càng ngày càng tối dần.

Từ sáng sớm, bên trong quán trọ đã trở nên ồn ào.

Những thành viên của Thiên Hoa Tạp Kịch Đoàn đã thức dậy từ sáng sớm để trang điểm và chuẩn bị đạo cụ cho buổi biểu diễn.

Hôm nay là ngày họ đến biểu diễn ở Chân Gia.

Thù lao mà bọn họ sẽ nhận được là bao nhiêu tùy thuộc vào kết quả của buổi biểu diễn ngày hôm nay. Do vậy mà tất cả thành viên của Thiên Hoa Tạp Kịch Đoàn đều đang trong tình trạng cực kỳ nhạy cảm.

Hơn nữa, đêm qua Sở Cách Sơn đã không quay về quán trọ. Mặc dù bọn họ đã quen với việc biểu diễn kiếm mà không có Sở Cách Sơn nhưng bọn họ vẫn không thôi cảm thấy lo lắng.

Nhưng cũng nhờ có Lý Ngọc Lan đi đầu chỉ dẫn nên bọn họ vẫn có thể tập trung chuẩn bị cho màn trình diễn mà không mất bình tĩnh.

Khi tất cả mọi thứ đã sẵn sàng, Lý Ngọc Lan lớn giọng.

“Đi thôi! Tiến về Chân Gia...!”

“Rõ!”

Tất cả đều đồng thanh trả lời.

Họ đóng gói tất cả đồ đạc và hướng đến Chân Gia.

Sau khi Thiên Hoa Tập Kích Đoàn rời đi, Phiêu Nguyệt mới xuống cầu thang.

Cả quán trọ đều im ắng. Suốt hai ngày ở cùng quán trọ với Thiên Hoa Tập Kích Đoàn, sự tĩnh lặng đối với Phiêu Nguyệt giờ đây như một thứ gì đó thật lạ lẫm.

Phiêu Nguyệt đi thẳng tới chuồng ngựa.

Con ngựa trong chuồng thở ra phì phò, vui mừng chào đón Phiêu Nguyệt. Phiêu Nguyệt vuốt vào gáy con ngựa. Nó nhắm mắt lại và tận hưởng sự vuốt ve của Phiêu Nguyệt.

“Đi nào!”

Phiêu Nguyệt cưỡi ngựa tiến đến Chân Gia.

Con đường đến Chân Gia lúc này đông nghịt người.

Những người nghe ngóng được tin tức Thiên Hoa Tập Kích Đoàn cũng đã xuất phát đến Chân Gia từ sáng.

Vì lâu rồi mới được xem buổi biểu diễn của Tập Kích Đoàn nên ai ấy cũng đều phấn khích. Nhìn vào gương mặt của bọn họ, Phiêu Nguyệt nghĩ rằng mục tiêu của Chân Gia xem như đã thành công.

Bầu không khí ở Nhữ Nam vốn đã bị trì trệ do cuộc chiến với Tuyệt Dao Trang. Giờ đây, nó như đang hồi sinh trở lại. Vậy là Chân Gia cũng đã đạt được kết quả mong muốn.

Dòng người đến Chân Gia xếp thành hàng dài.

Khi Phiêu Nguyệt xuất hiện, một võ giả của Chân Gia đã đến gần vì nhận ra hắn.

Võ giả chấp tay chào Phiêu Nguyệt rồi nói.

“Tiểu gia chủ đã ra lệnh Phiêu đại hiệp được đặc cách vào trong. Mời đại hiệp theo tại hạ.”

“Ừ!”

Phiêu Nguyệt gật đầu rồi đi theo sau võ giả kia.

Những võ giả canh giữ lối vào cũng chấp tay chào Phiêu Nguyệt rồi mở đường cho Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt cưỡi ngựa tiến vào Chân Gia.

Chân Gia lúc này gần như đã khôi phục lại hình dạng cũ. Đó là vì sau khi ký khế ước với những thương gia, họ đã được hỗ trợ một khoản tiền lớn cùng với nhiều nhân lực lao động.

Mặc dù vẫn còn có những ngôi nhà chưa được hoàn thiện nên trông vẫn còn chút lộn xộn. Nhưng dù sao đây cũng là một sự tái thiết tốt.

Khoảng đất trống giữa làng được dựng lên một cái vũ đài lớn. Trên vũ đài, những thành viên của Thiên Hoa Tập Kích Đoàn đang chuẩn bị cho buổi biểu diễn.

Bỗng có ai đến gần Phiêu Nguyệt.

“Huynh!”

Người chào đón Phiêu Nguyệt bằng một nụ cười tươi ấy chính là Chân Kỳ Vũ.

Trông y lúc này đã tươi sáng hơn so với những ngày trước.

Phiêu Nguyệt xuống ngựa rồi nói.

“Vất vả nhiều rồi.”

“Đệ có vất vả gì đâu. Đều do mọi người chuẩn bị cả đó.”

“Kim Thiên Hội thì sao?”

“Họ vẫn chưa đến. Nhưng chắc sẽ đến sớm thôi.”

Chân Kỳ Vũ cười một cách cay đắng.

Y cố tỏ vẻ vui tươi với Phiêu Nguyệt nhưng thực chất, trong lòng y lúc này đang rất phức tạp.

Lý do Trương Vô Cự khẳng khái phải đến thăm Chân Gia ngày hôm nay chính là để công bố cũng như là được công nhận.

Y sẽ được công nhận là đương Hội chủ chính thức của Kim Thiên Hội khi đến thăm nhà của Cựu Hội chủ là Chân Kiếm Vũ.

Chân Kỳ Vũ không có danh phận gì để ngăn chặn điều đó mặc dù Chân Kỳ Vũ đã biết rõ ý định của Trương Vô Cự.

Phiêu Nguyệt lặng lẽ vỗ vào vai y.

“Mở rộng lối vào.”

Giọng nói của những võ giả đứng canh lối vào vang lên.

Chân Kỳ Vũ nói với Phiêu Nguyệt.

“Đệ phải đi rồi.”

“Ừ!”

Chân Kỳ Vũ vội vàng tiến về phía vũ đài.

Mặc dù y không hài lòng về sự kiện ngày hôm nay nhưng y có trách nhiệm phải đảm bảo cho sự kiện diễn ra tốt đẹp.

Lối vào được mở ra, những người đứng đợi từ nãy đến giờ lập tức ủa vào.

Chân Kỳ Vũ cùng những võ giả hướng dẫn họ đến nơi có vũ đài được dựng nên.

Vũ đài nhanh chóng chật kín người.

Khi tất cả đã ổn định, tiếng nhạc từ vũ đài phát ra.

Những nhạc công bắt đầu chơi nhạc.

“Òa!”

Mọi người đồng thanh hò reo.

Những ca nhân cũng bắt đầu hát theo từng điệu nhạc.

Bầu không khí trở nên nóng bừng ngay lập tức.

Thiên Hoa Tạp Kịch Đoàn rõ là biết cách để làm khuấy động bầu không khí.

Đầu tiên, bọn họ sẽ thu hút sự chú ý của mọi người bằng một bài hát sau đó mới bắt đầu biểu diễn tạp kịch.

Đặc biệt, nghệ thuật xả kiếm làm thay đổi gương mặt của một người trong chớp mắt rất thu hút người xem.

Xả kiếm là một phương pháp vẽ mặt người trên lụa. Những tấm lụa đó được xếp lớp trên mặt rồi xé ra trong tích tắc để thay đổi gương mặt.

Những người không biết nguyên lý này đều tưởng rằng xả kiếm là một trò đùa kỳ quái.

Khi mọi người đang đắm chìm vào màn trình diễn của Tạp Kịch Đoàn thì bỗng có một nhóm võ giả tiến vào Chân Gia.

Họ là những võ giả của Kim Thiên Hội do Trương Vô Cực và Độc Cao Hoàng dẫn đầu.

Độc Cao Hoàng nhếch mép khi nhìn thấy vũ đài đầy người.

“Xem ra họ đã chuẩn bị màn biểu diễn này cho chúng ta xem rồi. Trông nhộn nhịp thế này cũng thích thật đấy.”

Ai cũng biết đó không phải sự thật. Nhưng không một ai dám phản bác lại lời nói của Độc Cao Hoàng cả.

Ngay lúc đó, một nam nhân đứng một mình lọt vào tầm mắt của Độc Cao Hoàng.

Nam nhân chẳng buồn liếc qua ngay cả khi Kim Thiên Hội đến chính là Phiêu Nguyệt.

Nụ cười trên mặt Độc Cao Hoàng lập tức biến mất.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 298

Ánh mắt Phiêu Nguyệt và Độc Cao Hoàng chạm phải nhau.

Vẻ mặt Độc Cao Hoàng lúc này có chút khó chịu. Ánh mắt sắc như lưỡi kiếm của hắn dường như muốn xé toạc lồng ngực kẻ đối diện ngay lập tức.

Hắn ta vốn là một kẻ có tham vọng thu phục kỳ tài vô cùng mạnh mẽ.

Vậy nên, nếu kỳ tài nào lọt vào mắt hắn nhưng không thuộc về hắn, hắn thà hủy hoại người đó còn hơn.

Phiêu Nguyệt đã từ chối thẳng thừng đề xuất của hắn và Trương Vô Cực đưa ra. Từ chối đi cùng một con đường với bọn họ.

Với tính cách của Độc Cao Hoàng, hắn sẽ lập tức áp chế buộc Phiêu Nguyệt phải quỳ gối trước mặt mình. Sau đó trừng phạt đối phương.

Thế nhưng hiện giờ xung quanh có quá nhiều ánh mắt đang hướng về bọn họ.

Cho dù tính tình Độc Cao Hoàng có tùy tiện đến mấy cũng không thể phớt lờ người khác.

Đối với những kẻ làm đại sự, danh tiếng trên giang hồ càng cao thì càng phải vô cùng thận trọng.

Độc Cao Hoàng cũng như thế.

Hắn tìm đến Kim Thiên Hội và đến tận nơi này cốt là để nâng cao danh tiếng của mình. Vậy nên hắn không cần phải vì một kẻ như Phiêu Nguyệt mà làm giảm uy tín của bản thân xuống.

Độc Cao Hoàng cố gắng tránh Phiêu Nguyệt. Ngay sau đó, Trương Vô Cực liền nở nụ cười tươi rồi nói.

“Cố nhin đi. Có nhiều cách xử lý hắn mà, bây giờ chúng ta cần phải bảo vệ danh tiếng trước đã.”

“Ngươi đừng lo. Ta không phải là kẻ ngốc đến nỗi để cảm xúc chen vào làm hỏng đại sự.”

“Hô! Ta tin ngươi mà.”

Trương Vô Cực khẽ nhếch khóe môi. Nhưng trong lòng hắn lại không như thế.

‘Quả nhiên phải loại bỏ tên khốn đó.’

Phiêu Nguyệt là một con chó săn không thể thuần hóa.

Không, xét đến hành động của hắn từ trước đến nay thì không thể coi hắn là một con chó săn được.

Phải gọi hắn là một con lang sói mới đúng.

Hắn đã qua cái thời có thể thuần hóa được rồi. Bây giờ không một ai có thể điều khiển hắn nữa.

‘Nếu cứ để mặc lang sói như thế, ắt nó sẽ ăn mất gia súc trong nhàbzfckz mất.’

Trương Vô Cực là một gã nam nhân bị ám ảnh bởi niềm tin vô cùng mạnh mẽ. Lòng tự tôn của hắn không chấp nhận để cho lang sói đung vào đồ vật của hắn.

Thế nhưng bây giờ không phải là lúc để đi săn.

Hắn còn nhiều việc quan trọng cần để tâm hơn là Phiêu Nguyệt, hắn buộc phải xử lý công việc trước. Trương Vô Cực nói với Độc Cao Hoàng.

“Đi chào hỏi Chân Nguyệt Minh Đại hiệp đi.”

“Ừm!”

Độc Cao Hoàng và Kim Thiên Hội liền cùng Trương Vô Cực đến chỗ ở của Chân Nguyệt Minh.

Phiêu Nguyệt im lặng nhìn theo bóng lưng dần khuất đi xa của bọn họ.

Hắn cảm nhận được ánh mắt thù địch không ngừng chĩa về phía mình.

Đặc biệt, Độc Cao Hoàng không chỉ tỏ thái độ ác cảm mà còn phát ra sát khí bức người.

Độc Cao Hoàng rất giỏi che giấu cảm xúc, nhưng hắn không lừa được Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt nhận ra sát ý của người khác hướng đến hắn hết như đang đối với một tên ác quỷ.

Lúc này một người lặng lẽ tiến đến gần Phiêu Nguyệt.

“Huynh vẫn ổn chứ?”

Hắn ta chính là Nam Cung Việt.

“Chuyện gì?”

“Ta thấy huynh có vẻ không thoải mái lắm.”

“Không phải vậy đâu.”

“Thế à?”

Nam Cung Việt đứng bên cạnh Phiêu Nguyệt.

Cả hai đều nhìn về phía đám người Kim Thiên Hội.

Phiêu Nguyệt nói với Nam Cung Việt.

“Không phải ngươi cũng nên đi ư?”

“Lúc đầu ta vào Kim Thiên Hội là vì Kiếm Vũ, không phải do quan hệ đặc biệt gì với họ.”

“Vậy sao?”

“Hơn nữa, ta không muốn đi cùng họ vì không hợp với tên Trương Vô Cực đó cho lắm.”

Nghे giọng Nam Cung Việt có vẻ khó chịu.

Trong lần đầu gặp nhau, hắn đã cảm giác không thể hòa hợp với con người ấy.

Lần đầu Nam Cung Việt gặp Trương Vô Cực là ở Thiên Vũ Trang.

Nam Cung Việt đi theo phụ thân mình đến Thiên Vũ Trang để bàn đại sự.

Ngay từ giây phút nhìn thấy Trương Vô Cực, không hiểu sao Nam Cung Việt lại có ý thù địch với hắn ta.

Đơn giản chỉ là hắn thấy tâm trạng khó chịu, hoặc là không ưa. Chứ không phải cảm giác như hiện giờ.

Kể từ khi gặp Trương Vô Cực, Nam Cung Việt luôn cảm thấy thù địch đến mức muốn chửi rửa đối phương.

Đến cả Nam Cung Việt cũng không rõ lý do.

Chỉ là nhìn thấy Trương Vô Cực, trong lòng Nam Cung Việt lại vô cùng bức bối.

Hắn từng nghĩ rằng do phải đi một quãng đường dài mệt mỏi nên tâm trạng hắn mới lạ lùng đến thế. Tuy nhiên, mãi đến lúc hắn đã quay về Thủ Thiên Hội, cảm giác ấy vẫn vẹn nguyên như cũ.

Kể từ khi đó, Nam Cung Việt luôn suy nghĩ nguyên nhân khiến hắn phải bức bối đến độ ấy. Và rồi hắn đã tìm ra lý do.

Đó chính là vì bầu không khí của Trương Vô Cự và Thiên Vũ Trang.

Bọn họ tỏa ra thái độ ngạo mạn tựa hồ cả thiên hạ đều phải phủ phục dưới chân họ.

Không chỉ người đứng đầu hay những võ giả cốt cán mà cả toàn bộ Thiên Vũ Trang đều giống hệt nhau.

Hắn đã hỏi phụ thân Nam Cung Hữu Kiếm tại sao họ lại như thế.

Theo lời ông ấy, bầu không khí của những môn phái có quyền lực mạnh mẽ như Thiên Vũ Trang hay Cuồng Võ Môn đều như nhau. Thế nhưng, Nam Cung Việt lại không nghĩ như vậy.

Hắn đã từng đến Cuồng Võ Môn.

Cuồng Võ Môn khác hẳn với Thiên Vũ Trang.

Họ có lòng tự tôn nhưng không hề tỏ ra ngạo mạn. Trái lại phong thái uy nghiêm của họ còn khiến người phải cảm thấy có phần ganh tị.

“Ta không biết hắn ngồi ở vị trí nào trong Thiên Vũ Trang, nhưng ta chắc chắn một điều. Sau này ta không bao giờ hợp tác cùng với hắn ta.”

“Người quyết đoán quá nhỉ.”

“Đây không phải là thứ cảm xúc chỉ mới có một hai ngày. Ngay từ lần đầu gặp hắn, ta đã nghĩ bọn ta vốn không thể đi chung đường rồi. Và bây giờ ta vẫn nghĩ như thế.”

“Vậy nên người mới bảo ta phải cẩn trọng đi à?”

“Nhưng hình như huynh còn cảnh giác hơn ta nữa thì phải!”

Phiêu Nguyệt nghe Nam Cung Việt nói xong liền khẽ mỉm cười.

Đột nhiên ánh mắt Nam Cung Việt hướng về phía Thiên Hoa Tập Kích Đoàn đang biểu diễn trên bục.

“Nhưng mà họ giỏi thật nhỉ. Họ thu hút sự chú ý của đám đông và không để ai rời mắt cả.”

Hắn ta bày ra một mặt đầy cảm thán.

“Úi chao!”

“Tuyệt thật!”

Khán giả không ngừng reo hò cổ vũ cho Thiên Hoa Tập Kịch Đoàn.

Thiên Hoa Tập Kịch Đoàn dường như hiểu rõ làm cách nào để khiến mọi người trở nên cuồng nhiệt hơn.

Họ dùng những màn trình diễn đẹp mắt và lời ca ngọt ngào khiến người khác phải chìm đắm.

Mọi người đều tập trung vào từng cử chỉ của tập kịch đoàn và không rời mắt khỏi bất kỳ động tác nào.

“Có vẻ Chân Gia đã dùng cái đầu của mình rất tốt. Ta không ngờ họ lại dùng cách này để thu hút lòng dân về phía mình. Nếu sau này Chân Gia và Thủ Thiên Hội đi cùng một đường, chắc ta phải gọi họ đến một chuyến quá.”

Nam Cung Việt thật lòng cảm thán.

Màn biểu diễn của Thiên Hoa Tập Kịch Đoàn đúng là vô cùng xuất sắc.

Chỉ việc thu hút được sự yêu thích của nhiều người như vậy cũng đủ để tán dương họ rồi.

Cả Phiêu Nguyệt cũng vui vẻ xem tập kịch đoàn biểu diễn.

Kỹ năng ca hát của các ca nhân hôm qua bên lễn tán tỉnh hẳn quả thật hết sức tuyệt vời, bên cạnh đó thực lực dẫn dắt tập kịch đoàn của Phó Đoàn chủ Lý Ngọc Lan cũng xuất sắc không kém. Thế nhưng, hẳn lại không thấy Sở Cách Sơn đâu.

Mặc dù Đoàn chủ như Sở Cách Sơn không cần phải xuất hiện trong lúc biểu diễn, nhưng việc hắn biến mất tăm đã khiến Phiêu Nguyệt phải chú ý.

Lúc sống cùng nhau ở Không Động, hai người vốn không hề thân thiết với nhau.

Những đứa trẻ được Huyết Ảnh Đoàn nuôi dưỡng để trở thành thích khách đều xem nhau là đối thủ cạnh tranh chứ không phải đồng liêu.

Đám trẻ lúc nào cũng vây quanh Sở Như Nguyệt, nhưng Phiêu Nguyệt thì không.

Phiêu Nguyệt lúc nào cũng lượn lờ xung quanh như một kẻ ngoài cuộc. Và xu hướng đó vẫn kéo dài cho đến hiện tại.

Chính vì thế, dù rất lâu rồi mới gặp lại Sở Cách Sơn, hắn vẫn thấy cảnh giác hơn là vui mừng.

Thiên Hoa Tập Kịch Đoàn biểu diễn đến tận đêm muộn mà không hề tỏ vẻ mệt mỏi chút nào.

Họ thay phiên nhau ăn uống nghỉ ngơi để không làm cho buổi công diễn bị gián đoạn.

Cách họ cố gắng vì công việc khiến người khác phải thán phục.

Lúc màn biểu diễn của họ đạt đến cao trào, đột nhiên những võ giả của Kim Thiên Hội vừa đến gặp Chân Nguyệt Minh xuất hiện.

Chẳng biết có phải đã thu lại kết quả mong muốn hay không mà khóe môi Trương Vô Cự cứ nhếch cao không ngừng.

Chân Nguyệt Minh bảo Trương Vô Cự là người xứng đáng trở thành Hội Chủ kế nhiệm của Kim Thiên Hội sau cháu trai mình.

Mặc dù đây không phải là phát ngôn chính thức nhưng Trương Vô Cự vẫn rất hài lòng.

Nhờ thế mà hắn đã có được danh phận mà mình muốn.

Việc còn lại mà hắn phải làm là thương thức màn biểu diễn này.

Trương Vô Cự cùng võ giả Kim Thiên Hội ngồi một bên khán đài vui vẻ xem Thiên Hoa Tập Kịch Đoàn biểu diễn.

Lúc này ánh mắt Phiêu Nguyệt nhìn lướt qua từng người một.

Đột nhiên ánh mắt hắn lóe lên.

Tất cả kỳ tài mà hắn gặp ở Thiên Nguyên Lâu đều tập hợp ở đây, nhưng chỉ thiếu một người duy nhất.

‘Nghiêm Sở Tổ!’

Hắn không nhìn thấy Nghiêm Sở Tổ, tâm phúc của Độc Cao Hoàng đầu cả.

Hắn nhớ lại hình như ngay từ đầu Nghiêm Sở Tổ đã không đến đây.

Đôi mày Phiêu Nguyệt liền nhíu chặt lại.

Dù sao nàng cũng chỉ là thuộc hạ của Độc Cao Hoàng, nhưng tu vi cảnh giới lại không hề thua kém bất kỳ võ giả nào của Kim Thiên Hội.

Nàng đã che giấu triệt để cảnh giới của mình, có điều Phiêu Nguyệt sớm đã nhận ra nàng ta vô cùng mạnh.

Ngoài Trương Vô Cự và Độc Cao Hoàng ra, trong số võ giả của Kim Thiên Hội, có lẽ không một ai có thể đánh bại nàng.

Thậm chí đến cả Chương Hồ Niên của Vũ Kiếm Sơn Trang cũng không đảm bảo có thể chiến thắng trước võ công của nàng.

‘Cô ta cố tình không đến đây ư? Hay là không thể đến?’

A Phúc là một người làm ở sòng bạc của Trương Lão Gia. Võ công của hắn chỉ thuộc dạng bình thường.

Cảnh giới của hắn chỉ đủ để đối phó với những người đến sòng bạc, đối với võ giả thực thụ hắn chỉ còn nước bại trận.

Đôi lúc hắn cũng muốn được gia nhập một võ quán lớn, nhưng sau khi nhận ra những hạn chế của bản thân, hắn đã từ bỏ ý định vô nghĩa ấy.

Thay vào đó hắn bắt đầu cảm thấy hài lòng với việc làm ở sòng bạc của Trương Lão Gia.

Trương Lão Gia tuy khó khăn với con bạc, nhưng lại là một ông chủ tốt với thuộc hạ của mình.

Nhờ có ông ta mà hắn mới có thể kiếm sống qua ngày.

Càng trung thành thì càng được đối đãi tốt, vậy nên những tâm phúc bao gồm A Phúc đều một lòng làm việc cho Trương Lão Gia.

“Ồ, nữ nhân kia hình như là người của Kim Thiên Hội...”

Đột nhiên đôi mắt A Phúc sáng lên.

Bởi vì hắn nhìn thấy một nữ nhân đang đi vào trong con hẻm. Đôi mắt nàng tỏa ra ánh sáng hết sức thần bí cùng diện mạo vô cùng xinh đẹp.

Nàng chính là Nghiêm Sở Tố.

Trong lúc theo dõi Kim Thiên Hội, A Phúc đã từng nhìn thấy Nghiêm Sở Tố, vậy nên hắn liền nhận ra nàng ngay.

‘Có chuyện gì vậy nhi?’

Đây là một con hẻm khá hẻo lánh ở Nhữ Nam.

Một nơi hơi hám bản thủ thế này vốn không dành cho một nữ nhân xinh đẹp như Nghiêm Sở Tố đặt chân vào.

‘Vậy ra là có chuyện gì rồi.’

A Phúc là một kẻ rất tinh ý. Hắn cảm giác có chuyện gì đó kỳ lạ liền ẩn mình đi.

May là Nghiêm Sở Tố không nhận ra sự tồn tại của hắn.

A Phúc nín thở hết mức rồi nhìn trộm Nghiêm Sở Tố.

Hắn không biết đã trôi qua bao lâu.

Hắn cứ ngồi xồm đến nỗi hai chân tê buốt cả lên. Thế nhưng A Phúc vẫn cắn răng chịu đựng.

Sự kiên nhẫn của hắn cuối cùng cũng có kết quả.

Lách cách!

Cùng với tiếng bánh xe vang lên, một ai đó xuất hiện trước mặt Nghiêm Sở Tố.

Người ngồi trên xe bò có tấm lưng hơi gù.

Cả người hắn nhuộm đầy máu tưa hồ vừa trải qua một trận kịch chiến.

Trên cỗ xe bò còn có một chiếc hộp khá lớn.

Lúc gã lưng gù xuất hiện, Nghiêm Sở Tố nhanh chóng tiến lại gần hắn ta. Gã lưng gù liền mở nắp hộp cho Nghiêm Sở Tố xem đồ vật bên trong.

Nghiêm Sở Tố mỉm cười tỏ vẻ hài lòng.

‘Bên trong có gì thế nhi?’

A Phúc nhẹ nhàng thò đầu ra. Nhưng ở vị trí của hắn, hắn không thể nhìn thấy bên trong chiếc hộp chứa thứ gì. Thế nhưng nhìn thái độ hai người bọn họ, hắn có thể đoán bên trong là món đồ vô cùng quan trọng.

Gã lưng gù sau khi cho Nghiêm Sở Tổ kiểm tra món đồ liền đóng nắp hộp lại rồi kéo xe biến mất trong con hẻm.

‘Trước tiên cứ báo cho Lão Gia đã.’

A Phúc xem như công việc của mình đến đây là xong.

Lúc hắn cố nín thở thoát im lặng rời khỏi đó thì.

“Ở đây có một con mèo hoang nhĩ.”

Đột nhiên hắn nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Nghiêm Sở Tổ.

Trong nháy mắt, cả người A Phúc liền căng cứng lại.

‘Bị phát hiện rồi.’

Tim A Phúc đập nhanh như điên.

Hắn không thể nghĩ thêm điều gì nữa.

Hắn liền mạng chạy về con đường phía trước.

Hắn phải ra khỏi con hẻm này.

Trên đường có nhiều người qua lại, hắn chắc rằng nàng sẽ không dám động đến hắn.

A Phúc dùng tốc độ nhanh nhất mà chạy thực mạng.

Hắn cách đường lớn không còn bao xa nữa.

Lúc gương mặt A Phúc đang tràn đầy hy vọng thì...

Roẹt!

Một âm thanh sắc bén vang lên, chân trái của hắn đã bị cắt đứt lìa.

Nghiêm Sở Tổ vừa mới phóng một luồng kiếm khí về phía hắn.

“Ặc!”

Nghiêm Sở Tổ chậm chậm tiến đến gần A Phúc lúc này đang nằm lăn lộn la hét trên mặt đất.

“Sao ngươi lại theo dõi ta? Con mèo hoang thôi.”

Giọng nói lạnh lùng của Nghiêm Sở Tổ khiến A Phúc như đóng băng tại chỗ.

299

Buổi biểu diễn của Thiên Hoa Tạp Kịch Đoàn đã diễn ra một cách suôn sẻ.

Khi buổi biểu diễn kết thúc, những người đến Chân Gia đều quay trở về.

“Tuyệt thật đấy.”

“Họ nói họ là Thiên Hoa Tạp Kịch Đoàn đúng không nhỉ? Màn trình diễn của họ là màn trình diễn tuyệt vời nhất ta từng xem đấy. Mong là lần tới Chân Gia sẽ gọi bọn họ về diễn một lần nữa.”

“Đúng vậy đó. Cũng nhờ đó mà cơn giận trong ta dường như đã nguôi ngoai hết rồi.”

Trên gương mặt của những người rời khỏi Chân Gia lúc này vẫn còn dư âm của buổi biểu diễn.

“Mọi người vất vả rồi. Cũng nhờ có mọi người mà mọi chuyện mới diễn ra suôn sẻ như vậy.”

Trưởng lão của Chân Gia bày tỏ lòng biết ơn của mình đối với Thiên Hoa Tạp Kịch Đoàn.

“Bọn ta làm việc được trả tiền mà.”

Lý Ngọc Lan đại diện trả lời.

“Nhờ có Thiên Hoa Tạp Kịch Đoàn nên mọi chuyện mới trở nên tốt đẹp như thế này. Năm tới chắc Chân Gia cũng phải gọi Thiên Hoa Tạp Kịch Đoàn tới nữa mới được.”

“Rất hân hạnh.”

Lão ném cho Lý Ngọc Lan một chiếc túi.

Bên trong túi chứa đầy ngân lượng. Đó chính là thù lao cho buổi biểu diễn ngày hôm nay.

Đôi môi của Lý Ngọc Lan khẽ nhếch lên. Số tiền nhận được nhiều hơn dự kiến của nàng.

“Đa tạ.”

“Ta đã bỏ thêm tiền thưởng vào đó rồi. Vậy các vị về mạnh khỏe.”

“Vâng! Mong là năm tới, ngài cũng sẽ gọi Thiên Hoa Tập Kịch Đoàn đến đây.”

Lý Ngọc Lan cúi đầu chào trưởng lão.

Khi nàng ngẩng đầu lên, trưởng lão đã biến đi đâu mất.

Lý Ngọc Lan nói với những thành viên trong Thiên Hoa Tập Kịch Đoàn.

“Chúng ta quay về quán trọ thôi. Hôm nay mọi người ăn uống cho thỏa thích nhé.”

“Quaaa.”

Các thành viên reo hò trước lời tuyên bố hùng hồn của Lý Ngọc Lan.

Đó quả là một phần thưởng ngọt ngào dành cho những thành viên đã hoàn thành tốt buổi trình diễn của mình.

Thiên Hoa Tập Kịch Đoàn kéo nhau rời khỏi Chân Gia.

Theo sau họ là Kim Thiên Hội.

Trương Vô Cực dẫn đầu Kim Thiên Hội rời khỏi Chân Gia.

Chân Kỳ Vũ tiễn bọn họ với tư cách là chủ nhà.

Tuy y cảm thấy có chút khó chịu nhưng dù sao thì y không thể giao phó việc này cho ai khác được.

Phiêu Nguyệt và Nam Cung Việt là người cuối cùng rời khỏi Chân Gia.

“Thực sự cảm ơn huynh nhiều lắm.”

“Đệ vất vả nhiều rồi.”

“Lần sau có dịp các huynh nhớ ghé qua đây nhé.”

Chân Kỳ Vũ nhìn bọn họ với vẻ mặt tiếc nuối.

Phiêu Nguyệt và Nam Cung Việt đã trở thành chỗ dựa vững chắc cho y.

Giờ bọn họ lại rời đi khiến cho trái tim y không khỏi cảm thấy trống rỗng.

Nam Cung Việt an ủi Chân Kỳ Vũ một hồi lâu.

Suốt thời gian qua, bọn họ xem nhau như huynh đệ ruột thịt. Chân Kỳ Vũ tin tưởng và dựa dẫm vào Nam Cung Việt, Nam Cung Việt thì chăm sóc cho Chân Kỳ Vũ như đệ đệ của mình.

“Lần sau ta nhất định sẽ tới thăm đệ.”

“Đệ sẽ chờ huynh.”

“Cả Phiêu Nguyệt huynh nữa, huynh nhớ tới đây chơi đấy.”

“Nếu có cơ hội.”

“Huynh nói rồi đấy nhé.”

Chân Kỳ Vũ nhìn Phiêu Nguyệt với đôi mắt buồn bã.

Phiêu Nguyệt gật đầu rồi quay đi.

Sau ngày hôm nay, Chân Gia sẽ đóng cửa một thời gian để tập trung vào việc củng cố, tăng cường toàn lực của mình.

Bọn họ lúc này đã không còn năng lượng để quan tâm đến thế giới bên ngoài nữa.

Chân Kỳ Vũ cũng không thể ra ngoài vào lúc này. Đó là lý do tại sao trông y lại tiều tuỵ như vậy.

Phiêu Nguyệt cùng Nam Cung Việt cầm cương ngựa ra khỏi Chân Gia.

Đến ngã rẽ, Nam Cung Việt nói với Phiêu Nguyệt.

“Có lẽ chúng ta phải nói lời từ biệt tại đây rồi. Nếu đại hiệp có tình cớ đi ngang qua Thủ Thiên Hội thì hãy ghé chơi nhé.”

“Ừ.”

Nam Cung Việt tủm tỉm cười trước câu trả lời của Phiêu Nguyệt.

Y nhìn Phiêu Nguyệt một lúc rồi lên ngựa chạy về phía Quan Độ, nơi Thủ Thiên Hội có mặt ở đó.

Phiêu Nguyệt tạm biệt Nam Cung Việt rồi quay trở về Nhữ Nam.

Những người trên đường đi ở Nhữ Nam đều thể hiện nét phần khích trên khuôn mặt. Bọn họ đều là những người đã đến Chân Gia để xem buổi biểu diễn của Thiên Hoa Tập Kích Đoàn. Có lẽ bầu không khí vui tươi này sẽ kéo dài trong một thời gian.

Khi Phiêu Nguyệt đang trên đường quay trở thì bỗng nghe thấy tiếng người la hét.

“Cháy rồi!”

“Cháy rồi.”

Mọi người chạy toán loạn ra ngoài từ con hẻm phía sau.

Phiêu Nguyệt cưỡi ngựa đến nơi ngọn lửa bùng lên.

Khi đến hiện trường, gương mặt của Phiêu Nguyệt đanh lại.

Nơi đang cháy bùng lên ngọn lửa chính là nơi mà Phiêu Nguyệt đã ghé qua sáng nay.

Sòng bạc của Trượng lão gia.

“Phải làm sao đây?”

“Mau mang nước tới đi.”

“Làm thế nào để dập lửa đây?”

Mọi người chỉ biết đứng trơ cả người trước ngọn lửa.

Ngọn lửa bùng cháy nóng đến độ không một ai có thể tới gần nó được.

Phiêu Nguyệt nhảy vào sông bạc đang cháy sau khi buộc ngựa ở gần đó.

Khói lửa ngập tràn trong sông bạc. Nếu Phiêu Nguyệt không bảo vệ cơ thể bằng nội công thì khó có thể mà thở được trong một nơi ngập tràn khói như thế này.

Hắn không cảm nhận được khí tức của người còn sống trong này. Tất cả những gì mà hắn có thể thấy được là những cái xác mất hồn.

Một vết chém rõ rệt hiện trên những thi thể đã cháy một nửa.

Chỉ cần nhìn vào vết thương ấy cũng đủ biết.

Hắn đã bị giết chết chỉ bằng một nhát kiếm.

Phiêu Nguyệt tìm những thi thể khác để kiểm tra.

Vết thương trên người tất cả bọn họ đều y hệt nhau. Tất cả đều bị giết bởi một nhát kiếm.

Dựa vào vết thương có thể suy đoán thủ phạm là cùng một người.

Phiêu Nguyệt không rõ hắn là ai, nhưng hắn ra tay thực sự rất ghê rợn.

Phiêu Nguyệt có thể cảm nhận được sự quán tính trong việc giết người của kẻ đó, không đan xen một chút tình cảm nào trong đó. Để kết thúc được mạng sống của một người mà che giấu hoàn toàn được sự nhân tính chưa bao giờ là một việc dễ dàng.

Chỉ có những kẻ thiếu tình người như Phiêu Nguyệt mới có thể làm điều đó. Vậy nên, hắn chắc chắn rằng kẻ đó chính là đồng loại của mình.

Phiêu Nguyệt vào sâu trong sông bạc.

Bên trong này còn có nhiều người chết hơn cả ở ngoài.

Bọn họ cũng giống những thi thể ở ngoài kia, đều bị chém bởi một nhát kiếm.

Phiêu Nguyệt đã tìm thấy thi thể của Trọng lão gia trong số đó.

Thi thể của Trọng lão gia trông rất thê thảm, không giống như những thi thể khác chỉ có một nhát kiếm trên người.

Trên cơ thể lão có dấu vết rõ ràng của sự tra tấn. Toàn thân lão đều là những vết thương sâu hoắm.

Trọng lão gia mở to mắt như thể lão vẫn phải chịu đựng nỗi đau cực độ cho đến khi tắt thở.

Phiêu Nguyệt lặng yên nhìn thi thể của Trọng lão gia.

Đôi mắt mở to của lão chứa đầy vẻ đáng thương.

Phiêu Nguyệt đứng dậy sau khi xem xét xong vết thương trên người của Trọng lão gia.

Ngọn lửa đã bùng lên to hơn. Nếu ở đây lâu hơn thì sẽ rất nguy hiểm, ngay cả khi đó là Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt rời đi bỏ lại thi thể của Trương lão gia nằm bơ vơ ở đó.

Hắn phóng thẳng qua trần nhà và nhảy lên nóc của một căn nhà ở gần đó. Ngọn lửa và khói bốc cao đã che chắn cho hắn thoát khỏi ánh mắt của mọi người.

Phiêu Nguyệt những người đang đứng gần sông bạc từ mái nhà.

Tất cả bọn họ vẫn chưa một ai có đủ dũng khí để đến gần sông bạc.

Bỗng ánh mắt của Phiêu Nguyệt dán chặt vào một nữ nhân nổi bật giữa đám đông.

Một nữ nhân có vẻ ngoài xinh đẹp và đôi mắt ánh xanh dương.

Nàng chính là Nghiêm Sở Tố.

Ngay khi nhìn thấy Nghiêm Sở Tố, Phiêu Nguyệt đã biết nàng chính là người đã gây ra thảm kịch này.

Bỗng Nghiêm Sở Tố nhìn về phía hắn.

Tầm nhìn của bọn họ bị che khuất bởi làn khói. Nhưng quả nhiên Nghiêm Sở Tố vẫn có thể nhìn thấy Phiêu Nguyệt như cái cách hắn nhìn thấy nàng.

Nghiêm Sở Tố trừng mắt nhìn Phiêu Nguyệt như thể đang cảnh cáo hắn rồi nhanh chóng biến mất trong đám đông.

Phiêu Nguyệt khẽ cau mày khi nhìn thấy Thiên Nguyên Lâu lúc này trống rỗng.

Mới sáng hôm nay thôi, nơi này vẫn có đầy bậc anh tài của Kim Thiên Hội nhưng lúc này chỉ còn lại chủ quán và tiểu nhị đang dọn dẹp.

Ngay khi nhìn thấy Phiêu Nguyệt, chủ quán hỏi.

“Kính chào khách quan.”

“Khách đi đâu hết rồi?”

“Họ nói đã xong việc nên rời đi rồi ạ.”

“Tất cả sao?”

“Vâng!”

Chủ quán trọ vừa cẩn thận đáp lời Phiêu Nguyệt vừa để ý ánh mắt của hắn ta.

Bởi vì bầu không khí vây quanh Phiêu Nguyệt có phần khác thường.

“Bọn họ có nói sẽ đi đâu không?”

“Tiểu nhân cũng chỉ là chủ của một quán trọ, sao họ có thể nói cho tiểu nhân về điều đó được ạ?”

Phiêu Nguyệt cảm thấy chủ quán trọ nói cũng đúng.

Những thành viên của Kim Thiên Hội dù g&igravbzfcke; cũng là những bậc anh tài sở hữu tài năng vượt trội. Họ đều là những người được tất cả những môn phái chính tà ở thiên hạ này công nhận. Những người như bọn họ không đời nào lại nói với chủ của một quán trọ về điểm đến tiếp theo của mình được.

Chắc chắn Nghiêm Sở Tổ đã rời đi cùng Độc Cao Hoàng.

Vấn đề là bây giờ hắn không biết Độc Cao Hoàng đã đi theo hướng nào.

Nhữ Nam vốn là điểm quan trọng liên kết tất cả mọi hướng về cả đường thủy lẫn đường bộ. Vì thế nên Phiêu Nguyệt không thể xác định được Nghiêm Sở Tổ đã đi về đâu.

Thực ra nếu Phiêu Nguyệt truy tìm thì vẫn có thể tìm ra phương hướng mà bọn họ đã đi nhưng e là khi tìm được hướng đi của bọn họ thì bọn họ đã đi xa mất rồi.

Phiêu Nguyệt nuốt ngược sự tiếc nuối vào trong rồi quay trở về quán trọ.

Phiêu Nguyệt nghĩ rằng những thành viên của Thiên Hoa Tập Kịch Đoàn đang tụ tập uống rượu tại quán trọ. Vì Lý Ngọc Lan đã nói như thế sau khi kết thúc buổi biểu diễn.

Nhưng khi Phiêu Nguyệt đến quán trọ, bên trong lại yên tĩnh đến lạ.

Phiêu Nguyệt hỏi một tiểu nhị đang dọn dẹp.

“Tập Kịch Đoàn đâu rồi?”

“A! Họ dọn dẹp đồ đạc và rời đi ngay khi về tới đây rồi ạ.”

“Bọn họ không ăn mừng mà đi ngay luôn sao?”

“Vâng ạ! Sau khi nói chuyện cùng một vị mà họ gọi là đoàn chủ thì họ vội vàng rời đi ngay lập tức ạ.”

“Vậy là đoàn chủ đã quay trở về rồi sao?”

“Vâng! Đoàn chủ là một người có vóc dáng và lưng hơi cong ạ.”

“Hắn về một mình sao?”

“Hình như là ngài ấy có kéo thêm một cái xe kéo nữa ạ.”

“Xe kéo ư?”

“Vâng ạ! Một chiếc xe kéo với một chiếc rương lớn...”

“Người biết trong rương có gì không?”

“Tiểu nhân sao có thể biết được chuyện đó ạ? Tiểu nhân đâu thể tự ý kiểm tra hành lý của khách quan ạ.”

Phiêu Nguyệt không hỏi thêm gì nữa.

Kim Thiên Hội và Thiên Hoa Tập Kịch Đoàn.

Hai nhóm người đông nhất đã biến mất khỏi Nhữ Nam cùng ngày, cùng lúc.

Phiêu Nguyệt không nghĩ đây chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Hơn nữa, những người được hân lệnh giám sát Kim Thiên Hội là Trượng lão gia và thuộc hạ của lão ta đã bị thẩm sát.

Rõ ràng là Kim Thiên Hội, đặc biệt là Độc Cao Hoàng và Nghiêm Sở Tổ có liên quan đến vụ việc này. Và có thể bọn họ đã thỏa thuận gì đó với Thiên Hoa Tập Kịch Đoàn hay chính xác hơn là với Sở Cách Sơn.

Mặc dù vẫn chưa có bằng chứng chứng minh bọn họ có liên quan đến nhau nhưng trước mặt thì sự việc hiện tại không khỏi khiến Phiêu Nguyệt cảm thấy nghi ngờ được.

‘Bọn họ đã thỏa thuận với nhau việc gì vậy?’

Phiêu Nguyệt nhớ lại cuộc trò chuyện với Sở Cách Sơn.

Sở Cách Sơn rõ ràng đang cảm thấy áp lực cho lần ủy thác này. Vì vậy nên hắn ta mới cố gắng chuyển lại cho Phiêu Nguyệt.

‘Chắc là nó có liên quan gì đến chiếc rương ở trên xe đẩy ấy.’

Phiêu Nguyệt chắc chắn khi hắn thấy Thiên Hoa Táp Kịch Đoàn, hắn hoàn toàn không thấy có một chiếc rương nào cả.

Rõ ràng là Sở Cách Sơn đã mang nó từ đâu đó về.

‘Sở Cách Sơn vắng mặt khoảng một ngày. Trừ đi khoảng thời gian để quay về đây thì quãng đường hắn đã đi dài khoảng nửa ngày.’

Phiêu Nguyệt rời khỏi quán trọ sau khi sắp xếp xong suy nghĩ của mình.

Hắn đến một thanh lâu hiện là phân đà của Hạ Ô Môn.

Phân đà của Hạ Ô Môn chắc chắn sẽ biết được chuyện gì đã xảy ra ở đây nửa ngày qua.

Tổng quản chào đón Phiêu Nguyệt ngay khi hắn vừa bước vào thanh lâu.

“Kính chào đại hiệp.”

“Hong Hữu Tân đâu?”

“Ban ngày có việc gấp nên ngài ấy đã ra ngoài rồi ạ.”

“Việc gấp?”

“Vâng!”

“Ngươi không biết đã có chuyện gì sao?”

“Không ạ.”

Tổng quản tỏ vẻ có lỗi.

Nhưng Phiêu Nguyệt không có việc gì phải đổ lỗi cho tổng quản cả.

Hiện tại, phân đà Nhữ Nam của Hạ Ô Môn vẫn chưa đi vào hoạt động bình thường.

Bởi thiệt hại họ nhận lại từ cuộc tập kích trước đó là quá lớn.

Nhiều người chết, hệ thống phân đà cũng sụp đổ.

Đến mức khó có thể thu thập được thông tin về Nhữ Nam vì tất cả những nhân tài đều đã chết.

Vì vậy nên Hồng Hữu Tân mới ở lại Nhữ Nam để tổ chức lại hệ thống, nhưng phải mất rất nhiều thời gian để mọi thứ được khôi phục lại hoàn toàn.

Tổng quản nói với Phiêu Nguyệt.

“Chậm nhất thì ngày mai đội chủ sẽ quay trở về rồi. Hay là ngài cứ ở lại đây trong thời gian chờ đợi đi.”

“....”

“Tiểu nhân sẽ báo cho ngài ngay khi có thông tin của đội chủ ạ.”

Phiêu Nguyệt gật đầu.

Đội Hồng Hữu Tân ở đây dường như vẫn tiết kiệm thời gian hơn là đợi ở nơi khác.

Thế là Phiêu Nguyệt ở lại thanh lâu để đợi Hồng Hữu Tân.

Thế nhưng, một rồi hai ngày trôi qua, Hồng Hữu Tân vẫn không quay trở lại.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 300

Cuối cùng Phiêu Nguyệt rời khỏi Hạ Ô Môn mà không có bất kỳ thu hoạch nào. Hiện giờ Hồng Hữu Tân không ở Hạ Ô Môn, hẳn có đến cũng hoàn toàn vô dụng.

Chờ Hồng Hữu Tân chỉ tổ khiến hấn lãng phí thêm hai ngày.

Hiện giờ có tìm kiếm Nghiêm Sở Tổ hay Sở Cách Sơn cũng vô nghĩa. Thà hấn gạt bỏ mọi mối bận tâm và hành động một mình còn hơn là hao tổn trí lực đuổi theo bọn họ.

Nếu vẫn còn duyên với bọn họ thì chắc chắn sẽ có ngày tái ngộ.

Phiêu Nguyệt dừng lại ở một phiên chợ rồi mua vài món đồ cần thiết, sau đó hắn leo lên ngựa.

Hắn vẫn chưa chọn được đích đến, nhưng hiện giờ hắn muốn rời khỏi đây.

Phiêu Nguyệt cưỡi ngựa đi về phía Thiên Trung Sơn. Hắn muốn vượt qua Thiên Trung Sơn rồi tiến thẳng về hướng Đông.

Cũng không hẵn là hắn không có mục đích tiếp theo.

Nếu muốn hắn vẫn có thể theo dõi Cửu Long Sát Mạc, nhưng hiện giờ hắn vẫn chưa thu được thông tin cụ thể nào cả.

Trong tình thế dậm chân tại chỗ thế này, hắn thà tạm thời di chuyển theo ý mình còn hơn là hao tổn sức lực vô ích.

Nơi Phiêu Nguyệt muốn đến lúc này chính là biển.

Từ khi sinh ra đến giờ hắn chưa từng nhìn thấy đại dương.

Lúc còn là trẻ mồ côi, đến cả sau khi bị Huyết Ảnh Đoàn bắt cóc và nuôi dưỡng trở thành thích khách, hắn chỉ quanh quẩn ở Tứ Xuyên được bao quanh bởi các cao nguyên.

Hắn đã đi qua nhiều dòng sông lớn, nhưng lại không có cơ hội được ngắm nhìn biển cả.

Hơn nữa, nếu bây giờ hắn không đi, chẳng biết khi nào sẽ lại có dịp. Chính vì thế, bước chân Phiêu Nguyệt tự động hướng đến biển.

Hắn biết rằng chỉ cần đi về phía Đông mãi chắc chắn sẽ nhìn thấy bờ biển rộng lớn.

Đề từ Nhữ Nam đi về phía Đông nhất định phải đi qua ngọn núi Thiên Trung Sơn.

Thiên Trung Sơn không phải là một ngọn núi nhỏ.

Giống như tên gọi, ngọn núi này rộng lớn và trải dài như vô tận. Vậy nên nhiều người khi đi từ Nhữ Nam sang phía Đông đã lựa chọn con đường vòng dọc theo dòng sông chảy về phía Nam.

Thế nhưng Phiêu Nguyệt lại chọn vượt núi Thiên Trung Sơn.

Mặc dù đường núi vô cùng hiểm trở nhưng hấn lại nghĩ như thế mới đáng để vượt qua.

Trên ngọn Thiên Trung Sơn cũng có đường cho mọi người lưu thông.

Có điều đường dốc khó khăn nên cũng ít người qua lại. Phiêu Nguyệt lúc này bắt đầu cưỡi ngựa leo lên núi.

Con đường gồ ghề không hề bằng phẳng nhưng con ngựa dường như rất vui mừng chạy nhảy vì nó đã thoát khỏi chiếc chuồng tù túng chật hẹp.

Con đường qua Thiên Trung Sơn uốn lượn hết như một con rắn.

Phiêu Nguyệt không hề vội vàng.

Cho dù cưỡi ngựa nhưng hấn cũng không thể vượt ngọn núi này chỉ trong vòng một ngày.

Nếu hấn gấp gáp, không biết chừng sẽ rơi xuống vách đá một lúc nào đó. Phiêu Nguyệt có thể sống, nhưng ngựa của hấn ắt không còn nữa.

Vì hấn cứ thận trọng như thế nên không bao lâu bóng tối đã bao phủ cả ngọn núi Thiên Trung Sơn.

Đi bộ trên đường núi quanh co vào buổi đêm là một việc vô cùng nguy hiểm. Phiêu Nguyệt đã tìm thấy một nơi nghỉ chân trước khi mặt trời lặn hấn.

Phiêu Nguyệt chọn một mảnh đất bằng phẳng cách xa đường núi một chút. Hấn buộc ngựa vào một chỗ rồi chuẩn bị nơi nghỉ chân.

Sau khi hoàn tất, hấn đốt lửa rồi sửa sang lại chỗ ngủ. Bữa ăn của hấn chỉ có thịt bò khô.

Phiêu Nguyệt chọn một vị trí bằng phẳng rồi ngồi xuống. Sau đó lôi miếng khô bò ra chậm chậm nhai.

Chính lúc này.

Quỷ Nha từ nãy đến giờ vẫn ngoan ngoãn cuộn trên tay Phiêu Nguyệt đột nhiên vặn mình bỏ xuống.

Quỷ Nha bò xuống đất, thoáng nhìn Phiêu Nguyệt rồi bò vào trong bụi rậm.

Quỷ Nha đã biến mất nhưng Phiêu Nguyệt không hề thấy lo lắng chút nào.

Hắn tin rằng một chốc nữa, con rắn sẽ quay trở lại.

Phiêu Nguyệt không để tâm đến Quỷ Nha nữa.

Mặc dù Quỷ Nha nhỏ nhắn nhưng nó lại rất nhạy bén và còn có độc.

Vậy nên Phiêu Nguyệt không sợ các loại động vật khác làm hại đến nó. Sau khi nhai hết khô bò, Phiêu Nguyệt liền vận công. Thứ hắn vận là Phân Lôi Tử Hồn Tâm Pháp.

Trong lúc vận Phân Lôi Tử Hồn Tâm Pháp, Phiêu Nguyệt nhận ra nội lực của hắn đã tăng lên nhiều so với trước đây.

Có lẽ sau khi trải qua vài trận chiến khốc liệt, nội công của hắn đã vô thức tăng lên không ít.

Đây là một điều tốt đối với Phiêu Nguyệt.

Thu Hồn Ti mà Phiêu Nguyệt hay sử dụng là một tuyệt kỹ không thể thi triển lâu nếu thiếu hụt nội công.

Muốn duy trì Thu Hồn Ti lâu thì cần phải có nội công thật mạnh.

Ti Xà Cang là tuyệt kỹ cao hơn cả Thu Hồn Ti.

Loại võ công này không thể sử dụng thường xuyên vì phải tốn một lượng nội công rất lớn.

Hắn không biết có loại đan dược nào có thể tăng cường nội lực một cách nhanh chóng hay không, nhưng cách duy nhất mà hắn có thể làm để tích lũy nội lực hiện giờ chính là vận công thường xuyên và đều đặn.

Phiêu Nguyệt tập trung vào việc vận công.

Một kẻ không có xuất thân và quyền lực trên giang hồ như hắn thì khó mà tìm được đan dược nổi tiếng.

Phiêu Nguyệt vốn không phải người ám ảnh và thích bám víu vào hy vọng. Hắn muốn tập trung vào những việc mà bản thân có thể làm. Vậy nên hắn hay tập trung vào việc vận công hơn.

Thế nhưng hôm nay hắn lại tập trung hơn cả bình thường.

Có lẽ là vì hắn đang ở Thiên Trung Sơn. Đây là ngọn núi nổi tiếng được cho là chứa đựng nhiều linh khí của trời đất.

Phiêu Nguyệt chăm chú vào việc hấp thụ linh khí và vận Phân Lôi Tử Hồn Tâm Pháp.

Xoẹt!

Giống như có tia sét đánh vào bên trong cơ thể.

Thật ra không có tiếng sét nào ở đây cả, thế nhưng Phiêu Nguyệt lại cảm thấy như thế.

Các dây thần kinh trong cơ thể liên tục bị kích thích không ngừng. Vì thế mà hắn cảm thấy như bị sét đánh.

Càng vận công, kích thích càng mạnh hơn.

Cuối cùng, khi kích thích quá mạnh, cả người Phiêu Nguyệt liền run lên bần bật. Thế nhưng, Phiêu Nguyệt vẫn không ngừng vận công.

Mặc dù không được ai chỉ dạy, nhưng theo bản năng hắn nhận ra bản thân không được dừng lại.

Phiêu Nguyệt càng vận công kịch liệt hơn.

Hắn quên cả thời gian.

Thậm chí hắn còn chẳng nhận ra rằng hắn đang vận công.

Kết cục không phải là Phiêu Nguyệt đang vận công, mà là nội công của hắn tự động di chuyển.

Hắn không cần phải dẫn dắt mà nội công tự động đi theo con đường đã được định sẵn.

Tách!

Cơ thể Phiêu Nguyệt liên tục phát ra những âm thanh lạ.

Đó là âm thanh nội công di chuyển và các kinh mạch không ngừng được mở rộng.

Nội công làm dẫn nở kinh mạch của Phiêu Nguyệt hiện giờ đã chệch khỏi kinh lộ. Nó bắt đầu lan ra các tế mạch liên kết các đại mạch trong cơ thể.

Khác với đại mạch, tế mạch khó rèn luyện hơn.

Nó quá hẹp và nhiều vô số nên khó mà nhận biết từng cái một.

Vậy nên hầu hết võ giả đều chú trọng vào đại mạch, thậm chí chẳng màng để ý đến tế mạch.

Phiêu Nguyệt cũng giống như thế.

Hắn tự tu luyện Phân Lôi Tử Hồn Tâm Pháp mà không có sư phụ nào chỉ dạy cả. Vậy nên tất cả kiến thức đều thiếu hụt. Vì thế mà hắn thậm chí không nghĩ đến việc mở rộng đến tế mạch.

Thế nhưng bây giờ hắn đã biết.

‘Nước đầy tự khắc sẽ tràn ra ngoài. Và khi luồng khí tức lấp đầy những nơi cần thiết nó sẽ bắt đầu tìm đến những nơi khác...’

Phiêu Nguyệt nhận ra bản thân vừa trải qua một bước ngoặt lớn.

Lúc đầu hắn không biết vì sao lại như thế. Thế nhưng bây giờ hắn đã minh ngộ ra.

Bởi vì thời điểm đã đến.

Trong khoảng thời gian rời khỏi Thành Đô đến tận đây, Phiêu Nguyệt đã trải qua vô số trận chiến.

Sau vài trận kịch chiến, hắn đã trưởng thành rất nhiều. Thế nhưng tốc độ phát triển của cơ thể và tâm hồn lại khác nhau nên không có sự cân bằng.

Hơn nữa, hắn có quá nhiều việc phải chú tâm giải quyết nên chẳng có thời gian để thư giãn.

Thế nhưng, hắn đã giác ngộ được nhiều thứ và tích lũy được không ít kinh nghiệm. Cuối cùng, khi thời điểm chín muồi, tất cả những gì hắn tích lũy được trong suốt thời gian qua đã tuôn trào như thác đổ.

Phiêu Nguyệt không cần cố kiểm soát những gì đang diễn ra bên trong cơ thể hắn. Hắn cứ để mặc như thế và quan sát tình hình. Bởi vì hắn nghĩ cứ như thế cũng chẳng sao.

Và suy nghĩ của hắn đã đúng.

Mọi thứ đã tìm đúng vị trí và di chuyển vô cùng suôn sẻ.

Sức mạnh suy nghĩ được khuếch đại kích thích các bó dây thần kinh khiến chúng trở nên cứng cáp và dày đặc hơn, cùng lúc đó chúng cũng đã thông đến cả các tế mạch bị chặn trong suốt thời gian qua.

Phiêu Nguyệt trải qua một đêm trong trạng thái vô ngã chi cảnh.

Mãi đến khi ánh mặt trời ló dạng ở phía Đông, Phiêu Nguyệt mới choàng tỉnh.

“Phù!”

Hắn thở hắt một hơi rồi đón nhận làn gió mát mẻ.

Phiêu Nguyệt cảm nhận được sự thay đổi lớn bên trong cơ thể mình.

Mặc dù diện mạo hắn vẫn như cũ, nhưng bên trong đã có sự thay đổi mang tính đột phá.

Mọi thứ đều khác so với trước đây.

Tốc độ suy nghĩ.

Tốc độ phản ứng của thần kinh.

Cách nhìn nhận thế giới.

Và đến cả dòng chảy của nội công.

Hiện giờ không có đối tượng để kiểm chứng nên không rõ cảnh giới của hắn đã đạt đến mức độ nào, nhưng chí ít hắn cũng biết bản thân đã mạnh hơn hôm qua rất nhiều.

Có thể ai đó sẽ nghĩ đây là một loại kỳ duyên, nhưng Phiêu Nguyệt lại không nghĩ như thế.

Thành tựu mà hắn có được ở hiện tại là kết tinh từ kinh nghiệm và nỗ lực không ngừng trong suốt thời gian qua.

Đây không phải là món quà miễn phí mà ông trời ban tặng hắn.

Điều khiến hắn hài lòng nhất chính là hắn đã tu luyện thành thạo Phân Lôi Tử Hồn Tâm Pháp và năng lực suy nghĩ cũng phát triển một cách tự nhiên.

Sức mạnh não bộ không dừng ở mức kích thích các dây thần kinh.

Nếu muốn hắn có thể làm được nhiều hơn thế. Có điều Phiêu Nguyệt không vội để thử.

Thời điểm nguy hiểm nhất chính là sau khi đã giác ngộ đến một cảnh giới mới.

Thay đổi nhanh chóng ắt sẽ mang lại tổn thất nào đó. Bây giờ hắn cần phải khiến cơ thể duy trì được trạng thái tốt nhất.

“Ta phải ở đây một thời gian thôi.”

Bây giờ hắn vẫn còn khô bò sống qua ngày. Nhưng nếu thiếu lương thực hắn chỉ cần đi săn là được.

Chính lúc này.

Suốt!

Có thứ gì đó bò lên chân hắn.

Đó chính là Quỷ Nha.

Quỷ Nha dường như bắt được món ngon nào đó, lúc này bụng nó đã căng tròn.

Có lẽ vì thế mà tốc độ di chuyển của nó có chút chậm chạp. Thế nhưng Phiêu Nguyệt vẫn kiên nhẫn chờ Quỷ Nha bò hẳn lên người hắn.

Cuối cùng, Quỷ Nha đã bò lên vai Phiêu Nguyệt, nó cứ nghiêng nghiêng đầu.

Quỷ Nha giả vờ đưa đầu vào phần mũi và cổ Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt chỉ nhìn Quỷ Nha tỏ vẻ thần bí rồi mỉm cười trước sự đáng yêu của nó.

Quỷ Nha ngửi mùi Phiêu Nguyệt một hồi rồi bò xuống. Nó lại bò vào trong bụi rậm. Thế nhưng, nó không biến mất hẳn mà thò đầu ra nhìn Phiêu Nguyệt.

Trông bộ dạng như thể nó đang muốn Phiêu Nguyệt đi theo mình.

Phiêu Nguyệt nhìn Quỷ Nha rồi nắm lấy dây cương ngựa. Sau đó tiến đến chỗ Quỷ Nha.

Quỷ Nha chốc chốc lại dừng lại xem Phiêu Nguyệt và con ngựa có theo kịp mình hay không. Sau đó, Quỷ Nha lại bò về trước.

Quý Nha dẫn đi sâu vào Thiên Trung Sơn.

Nơi này cách rất xa chỗ nghỉ chân gần sườn núi mà Phiêu Nguyệt chọn.

Chẳng biết làm sao Quý Nha lại tìm được một nơi xa như thế, nhưng Phiêu Nguyệt vẫn im lặng đi theo nó.

Quý Nha là một linh vật.

Rõ ràng nó đã phát hiện ra điều gì đó nên mới hành động như thế. Nơi Quý Nha đưa Phiêu Nguyệt đến là một chỗ có khe suối nhỏ chảy qua.

Khe suối nhỏ được bao quanh bởi cây cối không ngừng róc rách chảy.

Phiêu Nguyệt nhìn xung quanh.

Dọc theo con suối có rất nhiều hoa dại.

Nhiều chú ong đang chăm chỉ bay vòng quanh hút lấy mật ngọt của những đóa hoa nở rộ.

Thế nhưng, hình dáng của đám ong này lại khác với những loài mà Phiêu Nguyệt biết.

Chúng có kích thước to gấp đôi và sắc sỡ hơn những loài bình thường. Đặc biệt, kim châm ở phần đuôi của chúng cũng khá đặc biệt.

Nhìn thoáng qua chúng chẳng khác gì so với những loài ong bình thường.

Thế nhưng loài ong này có chứa kịch độc, chỉ cần bị chúng đốt một nhát chắc chắn sẽ mất mạng ngay.

Xung quanh có khá nhiều ong nên có lẽ tổ ong cũng gần đó mà thôi.

Phiêu Nguyệt liền nhìn Quý Nha.

Hắn tự hỏi vì sao con rắn lại đưa mình đến đây.

Chính lúc này.

Khè!

Đột nhiên Quý Nha bắt lấy con ong độc bay trên đầu mình.

Con ong độc vấy cánh dữ dội nhưng Quỷ Nha vẫn không buông tha cho nó mà nuốt ực vào trong.

Chất độc từ con ong dường như không ảnh hưởng gì đến Quỷ Nha.

Trong nháy mắt, Quỷ Nha đã bắt con ong độc rồi quay đầu về vị trí cũ. Bộ dạng nó trông như đang tận hưởng bữa ăn của mình.

Phiêu Nguyệt liền hiểu Quỷ Nha muốn nói gì với hắn.

“Vậy chúng ta ở đây một thời gian.”

Dòng suối sẽ là nguồn nước chính cho Phiêu Nguyệt, xung quanh lại nhiều bụi rậm làm thức ăn cho ngựa. Và đám ong độc này sẽ là món ngon cho Quỷ Nha.

Có lẽ đây chính là địa điểm lý tưởng để Phiêu Nguyệt điều chỉnh cơ thể sau khi trải qua sự thay đổi nhanh chóng.

Chính vì thế, Phiêu Nguyệt thầm chấp nhận lời đề nghị của vị bằng hữu nhỏ này.

301

Hải Môn cũng giống như cái tên của nó, là một đô thị với công vào thông ra biển.

.Các con sông đổ ra biển chứa rất nhiều chất dinh dưỡng, và chúng mang rất nhiều chất dinh dưỡng ấy đi qua lục địa. Nhiều đàn cá kéo đến kiếm ăn, còn ngư dân thì thả lưới bắt cá.

Hải Môn cũng tự nhiên mà trở thành một cảng lớn. Các thuyền buôn đến từ tái ngoại ra vào tấp nập. Thương nhân tìm đến để buôn bán, còn những người làm thuê thì kéo đến để tìm việc làm.

Và cứ thế, Hải Môn trở nên thịnh vượng và phát triển thành một đô thị lớn.

Hôm nay cũng giống như mọi khi, hàng chục con thuyền thả neo đậu ở cảng. Hầu hết bọn họ đều đến từ tái ngoại, một số thì đến từ phía nam.

Trên đường phố của Hải Môn vang lên những thứ tiếng khó hiểu. Bởi vì có rất nhiều người đến từ tái ngoại nên nơi đây cũng đầy những người nói những ngôn ngữ khác nhau. Nhưng kỳ lạ thay, họ vẫn có thể giao tiếp được với nhau.

Hải Môn là một nơi mà những người đến đây có thể dễ dàng bắt gặp hình ảnh những người có làn da hay đôi mắt khác màu đang ăn uống và uống rượu.

Tại bến cảng, những thanh niên trai tráng đầu đeo xích cân đang nhể nhại mồ hôi kéo xe chứa đồ.

Một trong số đó hỏi một nam nhân trung niên đang cầm trong tay một tập sách dày.

“Tiểu nhân đặt những món đồ này ở đâu thì được ạ?”

“Ngươi biết nhà kho của Trân Châu Bang chứ? Đem tới đó đi.”

“Trân Châu Bang ạ? Vâng, tiểu nhân sẽ chuyển chúng tới đó ngay.”

“Thời gian là vàng bạc đấy. Mau đi đi.”

“Vâng vâng!”

Những thanh niên ấy kéo một chiếc xe chở đầy đồ đạc di chuyển đến nơi gọi là Trân Châu Bang.

Bọn họ hùng hục làm việc chăm chỉ như những con kiến.

Ánh mặt trời gay gắt, cơn gió thổi từ biển cũng đầy hơi nóng và muối nên cuối cùng những thanh niên trai tráng ấy đành phải cởi trần để làm việc.²

“Có thuyền tới nữa kìa.”

“Lần này là từ đâu tới vậy?”

Một nam nhân trung niên khẽ nhíu mày nhìn ra biển.

Phía xa kia là một con thuyền khổng lồ đang tiến về phía bọn họ.

Nhìn thoáng qua cũng có thể thấy được con thuyền đó lớn hơn rất nhiều so với những con thuyền khác.

Những nam nhân đội xích cân hét lớn lên.

“Trên cờ có khắc hình Thương Long ạ.”

“VẬY là Hải Long Bang rồi. Mau gọi mọi người tập trung tới đây đi.”

“GỌI bao nhiêu người là được ạ?”

“NGƯỜI không biết nên mới hỏi đấy à? Gọi hết tất cả những người còn lại đến đây. Người cũng rõ chúng ta không được để bọn Hải Long Bang đấy bắt bẻ còn gì?”

Nam nhân trung niên cúi kính nói.

Y tên Phương Đỗ Duyệt. Là quản lý trung gian của Xích Cân Hội.

Xích Cân Hội là một tổ chức được lập ra để bảo vệ quyền lợi cho những người lao động tại bến cảng.

Khi bến cảng mới được xây dựng, những người làm việc ở đây đã bị bóc lột nặng nề với thù lao ít ỏi. Vì vậy nên những người luyện võ trong số bọn họ đã đứng ra để thành lập nên Xích Cân Hội.

Xích Cân Hội đã bảo vệ những người làm việc lao động chân tay khỏi những thương nhân bóc lột sức lao động của họ và bố trí người làm cho những con thuyền cập bến.

Hầu hết những người làm việc ở đây đều thuộc Xích Cân Hội nên không một ai dám coi thường Xích Cân Hội cả.

Hơn nữa, trong hàng chục năm gần đây, Xích Cân Hội đã chọn ra những người lanh lợi trong số bọn họ và cho đi luyện võ tại những võ quán. Đó cũng chính là cách để bọn họ có thể tự bảo vệ bản thân mình.

Nhờ đó mà Xích Cân Hội không còn là một tổ chức chỉ toàn những người biết lao động chân tay nữa mà còn là một đoàn thể biết dùng đến võ lực.

Những người là thành viên của Xích Cân Hội đều quấn một chiếc khăn đỏ lên đầu.⁸

Uy danh của bọn họ ở Hải Môn lớn đến mức không một ai dám xem thường bọn họ như là những người chạy vặt.

Bởi vì công việc tại cảng sẽ không thể tiến hành trừ khi Xích Cân Hội cử người đến. Nhưng vẫn có một nơi mà Xích Cân

Hội không thể xem nhẹ. Đó chính là Hải Long Bang.

Hải Long Bang là một môn phái đã định cư ở Hải Môn từ rất lâu trước đây. Tuy nhiên thời gian trôi qua, bọn họ cũng dần bắt đầu xâm chiếm lãnh thổ của những thương nhân khác. Hải Long Bang vốn đã phát triển về quy mô nay đã vận hành được con thuyền của riêng họ. Bởi họ nhận ra có thể thu được lợi nhuận rất lớn từ việc này.

Hải Long Bang và Xích Cân Hội đã cùng tồn tại với nhau trong một thời gian dài. Đôi khi là thù địch, đôi khi là bạn.⁶

Tuy đã có lúc giữa bọn họ có mâu thuẫn lớn nhưng hiện tại thì mối quan hệ giữa hai bên khá tốt. Vì giờ đây bọn họ đã một phần nào đó công nhận lãnh thổ của nhau.

Chỉ một lúc sau, những người làm việc tại cảng đã tập trung xung quanh Phương Đỗ Duyệt.

Phải có hơn một trăm người tập trung tại đây.⁸

Trừ những người đang làm việc ra thì tất cả những người đang nghỉ ngơi đều được gọi tới.

“Chừng này thì chắc bọn họ sẽ không nói gì đâu nhỉ?”

Phương Đỗ Duyệt nhăn mũi.

Một lúc sau, thương thuyền của Hải Long Bang từ từ tiến vào cảng.

Thương thuyền của Hải Long Bang là một chiếc thuyền không lò vì phải đi trên biển động. Trông nó giống như một hòn đảo nhỏ trôi trên biển vậy.

Ầm!

Ầm thanh chấn động phát ra. Chiếc thuyền đã cập bến và thả neo.

Một nam nhân trung niên mang y phục lộng lẫy đi xuống đầu tiên khi thang vừa được thả.

Phương Đỗ Duyệt ngay lập tức đến chỗ nam nhân kia khi hắn nhận ra danh tính của người đó.

“Lý đoàn chủ viển hành nay đã trở về, vất vả cho ngài rồi.”

Tên của nam nhân ấy là Lý Thành Học, đoàn chủ chịu trách nhiệm việc viễn hành của Hải Long Bang.

Lý Thành Học không những là người giỏi về tính toán mà còn rất giỏi võ công, vậy nên y cũng rất được trọng dụng trong Hải Long Bang.

Tuy nhiên, tích cách của y có phần kỳ quái, hơn nữa lại có phần tự cao tự đại nên mối quan hệ với những người khác không được tốt lắm. Y cứng đầu đến mức không nghe lời ai ngoài bang chủ của Hải Long Bang là Trương Hạ Vấn.

Lý Thành Học nhìn lướt qua Phương Đồ Duyệt rồi nói.

“Hôm nay ngươi đảm nhận việc trông coi bến cảng sao?”

“Vâng! Đoàn chủ cần gì thì cứ nói với ta là được ạ.”

“Những món đồ này đều là những món đồ quý giá được mang về từ Lưu Cầu Quốc xa xôi vậy nên hãy đặc biệt cẩn thận những thuộc hạ của ngươi phải di chuyển cẩn thận.”

“Vâng ạ. Chúng tiểu nhân chuyển đồ đến kho của Hải Long Bang đúng không ạ?”

“Dĩ nhiên rồi.”

“Vậy đoàn chủ hãy đưa ta danh sách hàng hóa. Ta sẽ tự kiểm tra rồi mang nó đến kho cho ngài.”

“Được.”

Lý Thành Học ra hiệu gì đó. Ngay lập tức, một nam nhân trẻ trung ăn vận giống văn sĩ đưa cho Phương Đồ Duyệt một cuốn sách nhỏ màu vàng.

Trong cuốn sách ấy được ghi lại những món đồ mà bọn họ đã mang về từ Lưu Cầu Quốc.

Phương Đồ Duyệt cẩn thận nhận lấy cuốn sách.

Nhiệm vụ của hắn là kiểm tra các hàng hóa trong cuốn sách này và phân phối chúng cho những người làm. Còn văn sĩ đặc lực của Lý Thành Học sẽ đứng ở bên để kiểm tra.

Phương Đồ Duyệt hét lên với những người làm.

“Nhanh nhanh cái chân lên. Chúng ta phải chuyển những món đồ này đến nhà kho của Hải Long Bang trong tối hôm nay

đây.”

“Vâng.”

“Xin ngài đừng lo lắng.”

Hàng trăm người đồng loạt trả lời hần.

Bọn họ lên đầu Hải Long Bang theo chỉ đạo của Phương Đồ Duyệt. Mùi muối đậm đặc trên khoang thuyền như để chứng minh con thuyền của Hải Long Bang đã chu du trên biển trong một thời gian dài.

Khi bọn họ vừa lên thuyền thì thấy những võ giả của Hải Long Bang đang khiêng một chiếc rương lớn ra ngoài.

Phương Đồ Duyệt nói với họ.

“A! Mọi người không cần phải khiêng vác gì đâu. Để bọn ta lo là được rồi.”

“Không cần quan tâm đâu. Thứ đó để bọn ta mang về là được rồi.”

Lý Thành Học ở dưới thuyền nói vọng lên.

Phương Đồ Duyệt khẽ nhíu mày. Vì từ trước đến nay, trường hợp như thế này hầu như chưa xảy ra. Cho dù đó là món đồ quý giá đến mấy thì người phải chuyển nó về luôn là bọn họ.

Những gì mà Lý Thành Học nói lúc này chính là đang không tin tưởng vào Xích Cân Hội nhưng Phương Đồ Duyệt cũng không thể bắt bẻ nên hần đành phải cho qua.

Hần không muốn mối quan hệ giữa bọn họ sút mẻ chỉ vì Xích Cân Hội nặng nề muốn chuyển đồ cho Hải Long Bang.

“Vậy ta sẽ bỏ nó ra khỏi danh sách.”

“Bọn ta không ghi vào danh sách đâu. Người không cần phải lo.”

“Vâng ạ.”

Phương Đồ Duyệt gật đầu rồi bắt đầu kiểm tra những món hàng hóa khác và bắt đầu sắp xếp và phân nhiệm vụ cho từng người làm.

“Người mang cái này đến xe đẩy đi.”

“Đây là món đồ quan trọng nên phải đặc biệt cẩn thận.”

“Làm cái gì thế hả? Còn không mau nhanh cái chân lên cho ta.”

Giọng của Phương Đỗ Duyệt vang vọng khắp khoang thuyền.

Lý Thành Học khẽ cười lạnh rồi bước đi.

Y không lo hàng hóa' sẽ bị hư hại bởi y biết rất rõ tính cách của Phương Đỗ Duyệt.

Bề ngoài trông hắn có vẻ rất cầu thả nhưng thực chất, hắn là một người rất tỉ mỉ. Cũng chính vì vậy nên hắn mới được Xích Cân Hội cử đi để quản lý những người làm tại bến cảng.

Àm!

Những võ giả đặt chiếc rương lớn lên xe kéo.

Bỗng trong chiếc rương có thứ gì đó động đậy, nhưng cũng chỉ là động đậy rất nhỏ nên không một ai chú ý.

Lý Thành Học nói với những võ giả.

“Tất cả di chuyển nhanh chóng về Hải Long Bang cho ta.”

“Vâng!”

Những võ giả đáp lời và kéo xe đẩy đi theo sau Lý Thành Học.

Trên đường trở về Hải Long Bang có rất nhiều thanh lâu và quán trọ.

“Hô hô! Mời vào mời vào!”

“Xem ra các ngài mới đi xa trở về. Hôm nay mời các ngài ghé vào đây. Chúng tiểu nữ sẽ tiếp đãi thật chu đáo.”

Những kỹ nữ như thể ngửi thấy mùi tiền vươn ra bàn tay trắng nõn để quyến rũ Lý Thành Học cùng với những võ giả khác.

Trong túi của những người viễn hành như bọn họ có rất nhiều bổng lộc. Thứ những kỹ nữ nhắm đến chính là những bổng lộc ấy. Nhưng Lý Thành Học cùng với võ giả đi cùng còn chẳng buồn liếc qua đám kỹ nữ.

“ Bọn bệnh hoạn!”

“Chậc! Còn bày đặt giả vờ nghiêm túc cái gì không biết...”

Những kỹ nữ chửi rửa và giễu cợt nhóm người Lý Thành Học.

Từ những kỹ nữ của thanh lâu này rồi đến những kỹ nữ của thanh lâu khác.

Tiếp xúc với những người ở vùng biển đã lâu nên tính cách của những kỹ nữ nơi đây cũng tự nhiên mà trở nên mạnh mẽ. Bọn họ có tầm suy nghĩ lớn hơn những nam nhân bình thường và tuyệt đối không dễ dàng nản lòng.

Lý Thành Học biết rõ điều đó nên chẳng buồn quan tâm đến những lời xì xào của những kỹ nữ làm gì. Nếu cãi nhau với bọn họ thì người bị thiệt cũng chỉ có Lý Thành Học.

Cách tốt nhất là cứ ngó lơ những thời xì xào ấy.

Bỗng bước chân của nhóm người Lý Thành Học dừng lại. Thứ giữ chân của bọn họ chính là một nam nhân đi về từ phía đối diện.

“Nhìn kìa?”

“Gương mặt của nam nhân mà lại...”

Một nam nhân cưỡi ngựa đang đến gần bọn họ.

Người đó chắc chắn là nam nhân. Bởi hắn có bờ vai rộng và bắp tay cứng cáp và khỏe khoắn không một nữ nhân nào có thể so sánh được.

Nhưng vấn đề là gương mặt của nam nhân đó.

Gương mặt của hắn còn đẹp hơn cả những kỹ nữ của những thanh lâu mà bọn họ đi qua.

Nam nhân trước mặt sở hữu nét đẹp mê hồn mà đến cả nam nhân như bọn họ cũng bị mê hoặc.

Bọn họ có thể dễ dàng phớt lờ những nữ nhân kia nhưng lại không thể rời mắt khỏi nam nhân này.

Đầu và vai của nam nhân ấy dính đầy bụi như thể hắn đã đi một quãng đường dài. Nhưng điều đó hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến vẻ đẹp của nam nhân ấy.

Nam nhân lướt qua bọn họ một cách vô tình.

Bỗng Lý Thành Học cảm thấy rợn da gà, đôi vai của y vô thức co rúm lại.

‘Gì vậy nhỉ?’

Y bàng hoàng nhìn theo bóng lưng của nam nhân kia.

“Có chuyện gì vậy ạ?”

“Đoàn chủ!”

Những võ giả nhìn Lý Thành Học với vẻ nghi ngờ.

Bởi vì bọn họ hoàn toàn không cảm nhận được những gì mà Lý Thành Học đang cảm nhận nên mới không thể hiểu về phản ứng của Lý Thành Học lúc này.

Lý Thành Học lắc đầu

“Không có gì đâu. Chắc là ta nhạy cảm quá thôi.”

“Cũng đúng. Lần đầu tiên thuộc hạ thấy một nam nhân mà lại xinh đẹp đến mức này.”

“Hắn ta sẽ toi đấy.”

Mỗi võ giả nói một câu.

Lý Thành Học tỏ vẻ khó hiểu.

“Toi sao?”

“Đoàn chủ cũng biết mà, có những kẻ có sở thích...”

“À!”

Võ giả ấy không nói hết câu nhưng Lý Thành Học đã nhanh chóng hiểu ra những gì mà hắn định nói.

“Vậy chúng ta phải cảnh...”

“Không cần đâu. Giờ chúng ta bận lắm. Hơn nữa, con đường của hắn thì để hắn tự bước đi. Chúng ta không phải quan tâm đến hắn làm gì. Giờ thì mau quay về Hải Long Bang thôi.”

“Vâng, thưa đoàn chủ.”

Những võ giả đáp lời trước những lời lạnh lùng của Lý Thành Học.

Bây giờ bọn họ đang rất gấp.

Bọn họ không đủ thời gian để lo lắng cho an nguy của người khác nữa.

Lý Thành Học thôi không quan tâm đến nam nhân vừa mới đi lướt qua mình nữa mà nhanh chóng quay trở về Hải Long Bang.

Không rõ là ai đã truyền tin nhưng những thủ lĩnh của Hải Long Bang đã đứng trước cổng đợi bọn họ.

Lý Thành Học đến gần một người có phong thái hơn người và chào hỏi.

“Tiểu nhân Lý Thành Học bái kiến bang chủ.”

“Vất vả cho người rồi. Hình như cũng đã được sáu tháng rồi nhỉ?”

Tráng niên mỉm cười trước lời chào của Lý Thành Học.

Tráng niên có vẻ ngoài mạnh mẽ tựa thủy long ấy chính là Bang chủ của Hải Long Bang - Trương Hạ Vấn.

“Vâng! Tầm đó ạ.”

“Thế nào? Vẫn thu được chút thành quả chứ?”

“Tiểu nhân có chuyện muốn thưa với bang chủ về việc đó ạ.”

Lý Thành Học hạ giọng, đôi mắt của Trương Hạ Vấn trở nên sắc bén.

Lý Thành Học thì thầm vào tai của Trương Hạ Vấn rồi chỉ vào chiếc rương lớn kia.

Đôi mắt của Trương Hạ Vấn lập tức dao động dữ dội.

Trương Hạ Vấn vô thức cao giọng.

“Thật sao?”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 302

Làn gió đặc trưng của biển thổi đến làm mái tóc Phiêu Nguyệt bay phấp phới.

Phiêu Nguyệt dán mắt vào bờ biển xanh thẳm. Hắn mất khoảng 5 tháng để đi từ Nhữ Nam đến cửa biển này. Hắn

không ngờ lại mất thời gian lâu như thế.

Có lẽ là vì hấn đã lưu lại núi Thiên Trung Sơn khá lâu.

Ban đầu hấn định ở lại tầm mười bữa nửa tháng rồi đi. Thế nhưng sau khi cơ thể được thư giãn và giấc ngủ lên cảnh giới mới, hấn phải điều chỉnh lại trạng thái nên mới mất nhiều thời gian.

Việc này kéo dài khoảng 4 tháng.

Cả Phiêu Nguyệt cũng không ngờ hấn phải sống trên ngọn núi ấy lâu đến vậy.

Phiêu Nguyệt dùng hết khô bò, sau đó thì săn bắn để lấp đầy bụng đói. Một thời gian sau hấn ngán thịt nên tìm mật của ong độc để ăn.

Đương nhiên việc lấy mật cũng không hề dễ dàng. Ong độc đã tấn công Phiêu Nguyệt để bảo vệ tổ của chúng.

Thế nhưng đối với Phiêu Nguyệt, đây giống như một quá trình tu luyện.

Hấn cứ sống như thế mà không biết rằng 4 tháng trời đang dần trôi qua.

Khi Phiêu Nguyệt sức nhớ lại, tự bản thân hấn cũng cảm thấy có chút hoang đường.

Tiếp theo hấn mất khoảng một tháng để đi từ Thiên Trung Sơn đến cửa biển, vậy là tổng cộng hấn mất 5 tháng để được nhìn thấy biển cả bao la.

Hấn nghĩ nếu nhìn thấy biển, tâm trạng ắt sẽ vô cùng kích động, ấy vậy mà bây giờ biển xanh đã ở ngay tầm mắt nhưng hấn lại không thấy dao động cho lắm.

Bốn tháng ở Thiên Trung Sơn đã tạo ra biến đổi lớn trong tâm hồn và thể xác của Phiêu Nguyệt. Hấn đã trở nên chín chắn và tự tin hơn rất nhiều.

Phiêu Nguyệt cứ đứng yên một hồi lâu mà nhìn mặt biển xanh ngắt.

Hấn cứ đứng hệt như pho tượng hơn nửa canh giờ.

Sau đó hấn lại phi ngựa về phía cảng.

Bến cảng lúc này vô cùng nhộn nhịp.

“Mau di chuyển nhanh đi.”

“Nội trong hôm nay phải chuyển tất cả hàng hóa đến kho của Hải Long Bang đấy.”

Người làm của Xích Cân Hội kéo xe bò bon bon trên đường.

Bình thường nếu chuyển nhiều hành lý thế này, đáng lẽ phải chuẩn bị một chiếc xe bò lớn và đi từ từ.

Thế nhưng, người làm của Xích Cân Hội lại chất đầy hàng lý lên xe bò nhỏ rồi kéo bằng chân trần.

Tốc độ của họ còn nhanh hơn cả ngựa.

Họ cứ liên tục chạy qua chạy lại giữa cảng và nhà kho. Trên người họ lúc này đã đổ mồ hôi như tắm.

“Tránh ra! Tránh ra đi.”

Một trong đám người làm quất Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt cùng ngựa của mình lập tức lùi về sau. Tiếp đó, một chiếc xe bò vụt qua trước mặt hắn.

Chỉ cần tránh muện một chút thôi đã va chạm nhau rồi. Và không chỉ có Phiêu Nguyệt.

Khắp mọi nơi trên con đường đều phải nhường cho họ đi.

“Cho qua đi.”

“Xin tránh ra giúp!”

Đám người làm liên tục hét lên rồi chạy nhanh trên đường.

Người đi đường tỏ ra vô cùng bình tĩnh mà tránh họ.

Dù hành động của họ trông có vẻ nguy hiểm nhưng lại chưa từng đụng phải ai cả.

Đây là cảnh tượng mà mọi người đều nhìn thấy hằng ngày.

Chính vì thế mà đám người làm có chạy ầm ầm trên đường họ cũng không mấy kinh ngạc.

Từ trước đến nay đám người làm của Xích Cân Hội chưa từng gây thương tích cho ai trong lúc vận chuyển hàng hóa.

Phiêu Nguyệt kéo dây cương đi nép sang một bên. Hắn cứ đi bộ như thế cho đến khi đến được một nơi có lầu xanh và quán trọ nối đuôi nhau thành hàng dài.

“Trời ơi!”

“Làm sao đây?”

“Này, ca ca!”

Các kỹ nữ nhìn thấy Phiêu Nguyệt liền náo loạn một phen.

Mặc dù kỹ nữ ở biển đã gặp qua vô số nam nhân đến từ mọi phương, nhưng nhìn thấy nam nhân sở hữu gương mặt như Phiêu Nguyệt, họ vẫn không sao bình tĩnh được.

Các kỹ nữ không ngừng vẫy tay chào đón Phiêu Nguyệt vào lầu xanh, nhưng hắn vẫn cứ ngó lơ mà tiến về quán trọ gần đó. Nhiều kỹ nữ liền thở dài.

“Này, sao thế?”

“Tiện thiếp sẽ đối xử tốt với huynh mà.”

Ngay sau đó, các kỹ nữ liền rời khỏi lầu xanh mà chạy đến quán trọ nơi Phiêu Nguyệt hướng đến.

“Này mấy cô kia! Định không làm việc à?”

“Làm cái quái gì thế?”

Các tổng quản ở lầu xanh không ngừng hét lên với kỹ nữ.

Các kỹ nữ đành ngậm ngùi quay lại nơi làm việc của mình.

Chẳng biết Phiêu Nguyệt có để ý đến các kỹ nữ hay không, hắn cứ tiến thẳng về phía quán trọ.

May mắn thay, nơi này có nhiều thương đoàn và người ở Tái Ngoại đến nên quán trọ có cả chuồng ngựa.

Phiêu Nguyệt cho ngựa vào chuồng rồi đi vào quán trọ.

Có lẽ do trời gần tối nên trong nhà ăn không còn nhiều chỗ trống nữa.

Nếu chần chừ thì chắc chắn sẽ không còn chỗ để ngồi. Phiêu Nguyệt liền ngồi ngay vào một bàn trống.

Không lâu sau đó, tất cả bàn đều có người lấp kín.

Một hồi sau tiểu nhị chạy đến chỗ hấn rồi nói.

“Ngài may thật đấy, khách quan!”

“Ngày nào cũng kín chỗ thế này à?”

“Cũng không hấn, chỉ là khi có thuyền lớn cập bến thì mọi quán trọ đều sẽ chật kín khách hết. Hôm nay có thuyền buôn từ Tái Ngoại vào rồi đến cả Hải Long Bang cũng đến nên mới thế. Cả hai thuyền đều rất lớn nên các quán trọ trên đường đều hết chỗ cả.”

“Vậy các người còn phòng trống không?”

“Chỉ còn lại hai biệt phòng thôi ạ.”

“Các phòng khác đã hết rồi à?”

“Vâng! Phòng rẻ đã hết rồi, chỉ còn lại hai biệt phòng đắt nhất thôi.”

“Biệt phòng có giá bao nhiêu?”

“Một ngày là một lượng bạc ạ.”

“Một lượng bạc á?”

Một lượng bạc đủ để một gia đình sống đến nửa tháng trời.

Bấy nhiêu là quá đắt cho việc ở lại một đêm trong quán trọ. Thế nhưng bây giờ hấn không còn lựa chọn nào khác cả.

Nếu hấn cứ do dự, có khi đến cả biệt phòng cũng không còn.

Quan trọng hơn, Phiêu Nguyệt đủ khả năng để chi trả, ở biệt phòng với giá một lượng bạc hấn cũng không thấy tiếc lắm.

Phiêu Nguyệt liền đưa 5 lượng bạc cho tiểu nhị.

“Trước tiên ta ở đây 5 ngày.”

“Tiểu nhân hiểu rồi ạ.”

“Vớ lại mang cho ta vài món đơn giản đi.”

“Ngài dùng rượu không ạ.”

“Không cần.”

“Tiểu nhân đã rõ.”

Phiêu Nguyệt vừa chờ đồ ăn mang ra vừa nhìn xung quanh quán trọ. Chỗ nào cũng chật kín cả người.

Một nửa dường như là người Trung Nguyên, nửa còn lại có vẻ là người Tái Ngoại. Phiêu Nguyệt đa phần nghe không hiểu bọn họ đang nói gì cả.

Thế nhưng bầu không khí ở đây lại rất thân thiện và hoà nhã.

Không chỉ có quán trọ này mà cả những nơi khác cũng thế. Cảnh tượng tự nhiên này khó mà nhìn thấy ở các thị trấn khác.

Phiêu Nguyệt cho rằng đây là một việc hết sức thần kỳ.

Cạch!

Chính lúc này.

Một ai đó đến gần đứng trước bàn Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một nữ nhân tóc vàng, mắt xanh cùng một lão nhân râu rậm đang nhìn mình.

Khi ánh mắt họ và Phiêu Nguyệt chạm nhau, lão nhân liền nói câu gì đó nghe rất lạ.

“Liệu bọn ta có thể ngồi chung được không? Bọn ta đến trễ nên không còn chỗ nữa rồi.”

“Làm ơn đi ạ.”

Nữ nhân ngượng ngùng bồi thêm một câu.

Phiêu Nguyệt nhìn bọn họ một lúc rồi nói.

“Ngồi đi!”

“Xin đa tạ!”

“Đa tạ huynh.”

Hai người cảm ơn Phiêu Nguyệt rồi ngồi đối diện với hắn.

Lúc họ vừa ngồi xuống, tiểu nhị đã chạy đến.

Hai người họ cũng thuê căn biệt phòng còn lại giống như Phiêu Nguyệt.

Phải đến lúc này lão nhân mới thở phào nhẹ nhõm.

“Phù! Suýt nữa thì ngủ ngoài đường rồi.”

“Vậy nên con đã nói là đi nhanh rồi mà.”

“Ai mà ngờ lại trễ vậy chứ? Nhưng may là chúng ta cũng tìm được phòng rồi.”

Nữ nhân không ngừng trách móc nhưng lão nhân vẫn mỉm cười vui vẻ. Ông cười một lúc rồi lập tức nhận ra mình đang rất thất lễ.

“A! Vị bằng hữu này đã nhường chỗ cho vậy mà ta lại chào hỏi trễ. Ta là Tarha đến từ Tây Vực.”

“Tarha?”

“Tên ta không dễ phát âm đâu. Còn đây là cháu gái ta, Luật Á Nhiên. Phụ thân nó là người Trung Nguyên nên mới đặt tên như thế. Vậy tên của ngươi là gì?”

“Phiêu Nguyệt!”

“Ừm!”

“Ông đến từ Tây Vực ư?”

“Đúng vậy!”

“Ông cũng đến đây kinh thương à?”

“Kinh thương? Không phải, chúng ta đến có việc riêng.”

“Hả?”

“Ta chỉ nói đến đó thôi. Ta nghĩ ngươi không cần biết chi tiết làm gì.”

Nghe Tarha nói, Phiêu Nguyệt liền gật đầu.

Dù sao đây cũng chỉ là mối nhân duyên thoáng qua mà thôi.

Hắn không cần phải tìm hiểu chi tiết tình hình của họ làm gì. Phiêu Nguyệt chỉ đơn thuần là tò mò chứ không thật sự muốn biết chuyện cá nhân của họ.

Lúc này cả ba người đều im lặng. Luật Á Nhiên là người phá vỡ bầu không khí ngưng ngừng này.

“Phiêu Thiếu hiệp có biết rõ nơi này không?”

“Không, ta mới đến đây lần đầu thôi.”

“Vậy ra huynh cũng không biết rõ nơi này nhỉ?”

“Đúng thế!”

“Vậy ta nên đi đâu để tìm kiếm thông tin ở đây nhỉ?”

“Thông tin ư?”

“Vâng! Có lẽ bọn ta sẽ ở lại đây một thời gian dài. Vậy nên ta muốn biết tình hình xung quanh đây một chút ấy mà.”

“Cần thông tin thì đến Hạ Ô Môn là nhanh và chính xác nhất.”

“Hạ Ô Môn?”

Luật Á Nhiên tròn xoe mắt nhìn Phiêu Nguyệt.

“Đây là tổ chức do những bần dân tạo ra. Nói đến việc thu thập thông tin thì không nơi nào qua được Hạ Ô Môn cả. Nhưng nếu cô chỉ muốn biết thông tin của một khu vực thì tốt nhất nên tìm đến bá giả của khu vực đó nhờ vả hợp tác sẽ tốt hơn.”

“Nhờ vả hợp tác ư? Làm thế nào nhỉ?”

“Chuyện đó thì mấy người phải tự biết chứ.”

“Thế à?”

Luật Á Nhiên chớp mắt một cái.

Có vẻ do đường nét gương mặt nên biểu cảm của nàng trông cũng phong phú hơn.

Luật Á Nhiên lén thì thầm với Tarha.

Vì họ đang nói chuyện bằng tiếng Tây Vực nên Phiêu Nguyệt không hiểu được họ đang nói gì cả. Nhưng hẳn vẫn có thể đoán được đại khái ý mà họ muốn nói.

‘Chắc là họ đang thảo luận xem lời ta nói có đáng tin hay không chứ gì?’

Họ có tin lời hẳn hay không không quan trọng. Phiêu Nguyệt chỉ nói sự thật, việc họ có chấp nhận nghe theo lời hẳn là tùy thuộc vào họ.

Lúc này, tiểu nhị đã mang đồ ăn lên.

Cuộc trò chuyện của họ liền bị gián đoạn, và cả ba người đều tập trung ăn.

Phiêu Nguyệt vừa ăn vừa quan sát hai người.

Tarha mặc một bộ trang phục trông giống như một thương nhân. Nhưng thật ra lại không phải.

Bàn tay đầy vết chai sần đã chứng minh điều đó.

Ông ta là một võ giả luyện quyền.

Một loại quyền đặc biệt.

Không chỉ vết chai trên tay trông khá lạ mà đến cả màu sắc ở hai tay cũng khác nhau.

Màu da ông ta hơi đo đỏ không giống người bình thường chút nào.

Luật Á Nhiên cũng như thế.

Đôi mắt màu xanh của nàng rất âm trầm, thân hình nàng trông cũng vô cùng rắn chắc. Nếu không phải người luyện võ thì không thể sở hữu thân hình đó được.

Không phải chỉ có Trung Nguyên mới luyện võ công.

Ở Tái Ngoại cũng có nhiều võ giả tu luyện võ công.

Phiêu Nguyệt nghĩ rằng hai ông cháu này cũng thật ra cũng là võ giả.

Phiêu Nguyệt liền nghĩ đến Nghiêm Sở Tố.

Đôi mắt nàng cũng có màu xanh đặc trưng như Luật Á Nhiên. Chỉ có điều đồng tử của Luật Á Nhiên xanh hơn nhiều. Trông nó giống hệt như một viên đá quý.

Luật Á Nhiên mà ra ngoài có khi sẽ loạn hết cả lên. Thực ra ngay cả bây giờ cũng có rất nhiều người đang liếc mắt nhìn nàng.

Vẻ đẹp kỳ lạ của nàng khiến trái tim của người khác bất giác hẫng đi một nhịp. Thế nhưng, bầu không khí mà Tarha tỏa ra lại mạnh mẽ hơn nên khó mà tiếp cận ngay được.

Chính lúc này.

Rầm!

Đột nhiên tiếng động lớn vang lên, sau đó cánh cửa mở toang ra. Lúc này có một nhóm người tiến vào trong quán trọ.

“Hơ!”

“Người kia...”

Khách quan trong quán trọ nhìn thấy bọn họ liền tỏ vẻ kinh ngạc.

Có hơn chục gã nam nhân to khỏe bước vào bên trong. Tất cả họ đều quần một chiếc khăn đỏ trên đầu.

Họ là những người thuộc Xích Cân Hội. Thế nhưng bầu không khí của họ lại khác hẳn với những người làm mà Phiêu Nguyệt gặp.

Đặc biệt phải nói đến gã nam nhân dẫn đầu.

Đôi mắt hấn hung tợn như một con hổ cùng thân hình to vạm vỡ khiến người khác phải liên tưởng đến một con cá voi. Về ngoài của hấn trông vô cùng thô thiển.

Mọi người lập tức nhận ra hấn ta là ai.

“Hấn ta là Lưu Thiết Quảng của Xích Cân Hội.”

“Sao Lưu Thiết Quảng lại đến đây chứ?”

“Lẽ nào...”

Ánh mắt mọi người bất giác hướng đến chỗ Phiêu Nguyệt.

Và rồi ngay sau đó, như để chứng minh cho suy nghĩ của mọi người, Lưu Thiết Quảng liền đi thẳng về phía Phiêu Nguyệt.

303

Lưu Thiết Quảng liếm đôi môi dày như môi của một con cá trên của mình.

Đó là thói quen của hấn khi nhìn thấy một thứ gì đó thú vị.

Đôi mắt của Lưu Thiết Quảng cố định lên người Phiêu Nguyệt.

Mái tóc đen phủ lên vai, đôi môi đỏ hồng, làn da trắng mịn còn hơn cả nữ nhân.

Một dung mạo khiến người khác hoàn toàn không thể tin được đây là gương mặt của một nam nhân.

Khoảnh khắc nhìn thấy Phiêu Nguyệt, ham muốn mãnh liệt của Lưu Thiết Quảng đã trỗi dậy.

Lưu Thiết Quảng vốn nổi tiếng ham mê nhan sắc ở Hải Môn.

Hắn bị thu hút bởi nam nhân hơn là nữ nhân. Đặc biệt, những nam nhân có vẻ ngoài càng giống nữ nhân, thì ham muốn của hắn lại càng mạnh mẽ.

Hắn nhất định sẽ chiếm lấy cho bằng được bất kỳ nam nhân nào mà hắn vừa mắt. Số lượng nam nhân đã bị hắn làm nhục rồi tự vẫn là không đếm xuể. Nhưng cho đến bây giờ, Lưu Thiết Quảng vẫn còn bình an vô sự là vì thân phận đặc biệt của hắn.

Hắn chính là con trai thứ ba của Hội chủ Xích Cân Hội Lưu Nhất Thạch.

Con trai thứ nhất và thứ hai của Lưu Nhất Thạch đều nắm giữ vị trí quan trọng trong Xích Cân Hội, vậy nên Lưu Nhất Thạch muốn cường điều sự toàn vẹn của gia đình y.

Kết cục, dù Lưu Thiết Quảng có tung hoành đến mấy thì cũng không một ai dám đứng ra để trách mách hay trừng phạt hắn. Vì vậy nên Lưu Thiết Quảng càng ngày càng tùy tiện.

Một canh giờ trước, Lưu Thiết Quảng được tin một nam nhân xinh đẹp đã tiến vào Hải Môn. Ngay khi nghe được tin, Lưu Thiết Quảng đã dẫn thuộc hạ theo và lục sùng hết tất cả quán trọ ở Hải Môn. Và cuối cùng, hắn cũng tìm thấy Phiêu Nguyệt ở đây.

Phiêu Nguyệt đúng là đẹp như lời đồn. À không, Phiêu Nguyệt còn đẹp hơn cả lời đồn. Đẹp hơn bất cứ nam nhân, à không, bất cứ nữ nhân nào mà Lưu Thiết Quảng đã từng gặp.

Hắn đè nén hơi thở đang dần trở nên dồn dập của mình lại rồi tiến đến gần Phiêu Nguyệt.²

“Ngươi tên gì?”

Lưu Thiết Quảng hỏi thẳng tên của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt không nói gì mà ngẩng đầu lên nhìn Lưu Thiết Quảng.

Thân hình của Lưu Thiết Quảng quá to lớn khiến Phiêu Nguyệt phải ngẩng cao đầu lên thì mới có thể nhìn thấy gương mặt của Lưu Thiết Quảng được.

“Ta hỏi tên ngươi đây.”

“Hỏi làm gì?”

“Mẹ kiếp! Người lớn hỏi thì trả lời nhanh đi, còn thắc mắc làm gì?”

Lưu Thiết Quảng trừng mắt nhìn Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt chỉ lặng yên nhìn vào Lưu Thiết Quảng.

Chỉ cần nhìn vào đôi mắt chứa đầy tia máu của Lưu Thiết Quảng, Phiêu Nguyệt cũng đã biết Lưu Thiết Quảng đang ôm ấp tâm tư gì.

Đúng là nực cười.

Không phải chưa từng có kẻ nào nổi lên dục vọng đối với Phiêu Nguyệt. Nhưng bọn họ đều thể hiện ham muốn một cách có chừng mực chứ không để lộ rõ ra suy nghĩ mờ ám một cách lộ liễu như Lưu Thiết Quảng lúc này. Vì dù sao bọn họ cũng là người trong giang hồ, lối suy nghĩ của bọn họ cũng khác với những người bình thường rất nhiều.

Đặc biệt là người có vị trí càng cao, bọn họ lại càng để ý đến thể diện. Nhưng Lưu Thiết Quảng dường như không có ý định che giấu đi bản chất của mình.

Rầm!

Đôi tay to như vung nổi xuống mặt bàn. Thức ăn trên bàn văng ra tứ phía.

Thức ăn văng cả lên người của Tarha và Luật Á Nhiên. Dù hai người đã cau mày tỏ vẻ khó chịu nhưng Lưu Thiết Quảng còn chẳng buồn liếc mắt qua bọn họ.

Lưu Thiết Quảng hần học nhìn vào Phiêu Nguyệt.

“Ngươi đi với ta.”

“...”

“Ngươi không có quyền từ chối.”

Bỗng những thuộc hạ của hắn bao vây quanh chiếc bàn mà Phiêu Nguyệt đang ngồi.

Bọn họ đều là những võ giả của Xích Cân Hội.

Họ không phải là những người khuân vác thông thường ở bến cảng mà là những người được nuôi dưỡng với mục đích riêng.

Lưu Thiết Quảng đã gọi một số người trong số những võ giả đi như thể bọn họ là binh lính riêng của hắn.

Vốn dĩ đây là chuyện nghiêm cấm nhưng hiện tại thì không một ai trong Xích Cân Hội có thể ngăn cản được sự hạnh hộc của Lưu Thiết Quảng cả.⁶

Cũng chính vì thế mà hắn ngày càng dương dương tự đắc.

Ngay khi nhìn thấy Phiêu Nguyệt, suy nghĩ của Lưu Thiết Quảng đã bị tê liệt. Trong mắt hắn lúc này chỉ có mình Phiêu Nguyệt, và hắn cũng không còn suy nghĩ một cách bình thường được nữa.

Điều duy nhất mà hắn nghĩ đến lúc này là hắn phải đi đến một nơi yên tĩnh nào đó với Phiêu Nguyệt.

“Này vị huynh đệ.”

Bỗng Tarha chen vào giữa Lưu Thiết Quảng và Phiêu Nguyệt.

“Ông già này là ai đây?”

Lưu Thiết Quảng trừng mắt với Tarha. Tarha ngay lập tức lạnh giọng nói.

“Vị huynh đệ định xử lý cái này thế nào đây.”

“Xử lý cái quái gì?”

“Vì các hạ mà thức ăn dính lên y phục của ta cùng tiểu điệt rồi. Các hạ định làm thế nào đây?”

“Con mẹ nó! Ông già này bị điên rồi à? Làm gì là làm gì? Tự mà lau sạch đi chứ.”

“Vì các hạ mà nó bị bẩn rồi, các hạ phải bồi thường đi chứ.”

“Cái ông già này thật là! Ông không biết lúc này là lúc nào à. Có muốn chết không hả?”

“Không. Ta muốn sống lâu nhất có thể.”

“Vậy thì đừng có ồn ào nữa mà mau quay về chỗ ngồi đi. Vậy thì mới có thể sống đến lúc biết trét phân lên tường được.”

“Ta cũng không hẳn muốn sống đến tận lúc đó đâu. Ta chỉ cần sống đến khi đạt được sở nguyện của mình là được rồi. Vậy nên các hạ hãy trả tiền bồi thường cho bọn ta đi.”

Gương mặt của Lưu Thiết Quảng trở nên méo mó khi nghe Tarha nói.

Trong lòng của hắn bỗng nổi lên ý định muốn giết Tarha vì ông không biết nắm bắt tình huốngbzfczk mà lại còn bắt bẻ lời nói của hắn.

“Lão già khốn kiếp này muốn chết thật đấy à.”

Cuối cùng, Lưu Thiết Quảng đã không thể kìm nén cơn giận mà vung nắm đấm về phía Tarha.

Nắm đấm của hắn lớn đến mức chỉ cần nhìn thấy thôi cũng cảm thấy sợ hãi. Nếu Tarha bị đánh trúng, chắc chắn xương cốt sẽ vỡ vụn.

Bộp!

Bỗng nắm đấm của Lưu Thiết Quảng dừng lại giữa không trung.

Ai nấy cũng kinh ngạc khi thấy bàn tay nhăn nheo của Tarha đã chặn nắm đấm của Lưu Thiết Quảng lại ở ngay giữa không trung như thế này.

“C, chuyện gì vậy?”

Lưu Thiết Quảng mở to mắt. Tarha tặc lưỡi rồi nói.

“Tự dừng lại dùng nắm đấm? Phụ mẫu ngươi có dạy ngươi không được sử dụng sức mạnh một cách tùy tiện chưa?”

“Ngươi dám sỉ nhục ta sao?”

“Ta không sỉ nhục ngươi. Ta đang sỉ nhục phụ mẫu không thể dạy dỗ ngươi nên người ấy.”

“Lão già chết tiệt...”

Lưu Thiết Quảng hét lên rồi dùng tay còn lại để vung nắm đấm về phía ông. Nắm đấm lần này đã được truyền nội công vào nên nó trở nên cứng cáp còn hơn cả đá.

Xương sọ có thể vỡ vụn trong chớp mắt nếu bị trúng đòn. Một thủ pháp quá tàn nhẫn đối với một người không thù không oán.

Ngay lúc đó, Phiêu Nguyệt đã bắt kịp khoảnh khắc hàn quang sượt qua trong mắt của Tarha.

Tarha xoay bàn tay đang nắm chặt nắm đấm của Lưu Thiết Quảng sang phải. Ngay lúc đó, bàn tay bị giữ chặt của Lưu Thiết Quảng cũng xoay theo khiến cho cơ thể của hắn trở nên loạn choạng.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

“Khực!”

Lưu Thiết Quảng hét lên một tiếng thất thanh.

Tiếng thét của hắn ghê sợ đến độ khiến cho những người trong quán trọ sợ đến sờn cả gai ốc.

“Công tử.”

“Không thể nào!”

Những võ giả của Xích Cân Hội kinh ngạc.

Chỉ với một hành động tưởng chừng như đang đùa giỡn của Tarha lại khiến cho bàn tay của Lưu Thiết Quảng bị xoắn lại. Đến mức không thể nhận ra hình dạng ban đầu của cánh tay hắn là gì nữa.

Các cơ của hắn bị xoắn lại, xương thì gãy nát.

Thủ pháp tàn bạo đến mức không thể tưởng tượng được.

Cơ thể của Lưu Thiết Quảng xem như đã bị phá hủy khi cơ và xương của hắn đã bị đập nát. Dầu có là danh y tài giỏi đến mấy cũng không thể nào khôi phục cánh tay của Lưu Thiết Quảng về lại trạng thái ban đầu.

Đến lúc này, những võ giả của Xích Cân Hội mới nhận ra ông lão đứng trước mặt họ là một cao thủ đáng sợ đến mức nào.

“Ặc! Lão già chó chết.”

Lưu Thiết Quảng gào thét trong cơn đau đến tột độ. Hắn như đánh mất lý tính lao đến tấn công Tarha.

“Không được.”

“Chết tiệt!”

Những võ giả vội vàng chạy về phía Tarha để cứu Lưu Thiết Quảng.

“Chắc! Cứ tưởng làm đến mức này là sẽ chịu nghe lời rồi chứ.”

Rầm!

Tarha tặc lưỡi rồi đập tay xuống bàn. Những chiếc đĩa cùng đĩa trên bàn đồng loạt bay lên không trung.

Vù vù vù!

Những đồ vật như trở thành ám khí bay về phía những võ giả của Xích Cân Hội theo chuyển động tay của Tarha.

“Ặc!”

“Khục!”

Tiếng la hét liên tục vang lên.

Những võ giả của Xích Cân Hội bị những chiếc đĩa và đĩa đâm vào cơ thể. Tuy không có ai mất mạng nhưng tất cả bọn họ đều lâm vào tình trạng nguy kịch.

Máu của bọn họ tóa ra làm ướt đầm cả sàn nhà.

“Hự!”

Cảnh tượng khủng khiếp trước mắt khiến Lưu Thiết Quảng dường như đã tỉnh táo trở lại.

Chỉ trong chớp mắt, địa ngục đã mở ra trước mắt hắn.

Hắn giữ chặt lấy cánh tay cong queo rồi hỏi.

“N, ngươi là ai?”

“Chắc! Đáng ra ngươi phải hỏi sớm hơn chứ.”

“N, ngươi có biết ta là ai không? Ngươi có biết mình đang đụng vào ai không hả?”

Tarha cười khẩy.

“Bị như thế rồi mà vẫn còn lớn tiếng được à. Nhưng mà nhóc con này. Cái thái độ đó uy hiếp có thể uy hiếp được một ai đó nhưng không thể kích thích được thứ ham muốn hạ đẳng đó

đâu. Dĩ nhiên là phần thân dưới của người có ham muốn cái gì thì cũng không phải việc của ta, nhưng ít nhất thì đừng để ảnh hưởng đến người khác. Đó mới là lễ nghĩa.”

“Đừng có lảm lời nữa! Người tưởng ta sẽ để yên sao? Ta...”

“Người làm sao?”

Ánh mắt của Tarha trở nên sâu thẳm.

Ngay khi nhìn thấy ánh mắt đó, Lưu Thiết Quảng đã cảm nhận được một nỗi sợ không thể diễn tả thành lời.

“Hự!”

Cơ thể của hắn run rẩy không ngừng như đang có động đất.

Tarha hỏi lại.

“Người làm sao nào?”

“T, ta...”

“Làm sao?”

“Ta...”

Bỗng miệng của Lưu Thiết Quảng sủi bọt.

Sắc mặt của hắn trở nên trắng bệch như một tờ giấy trắng, mắt hắn lúc này chỉ còn lại tròng trắng.

Hắn đã bị nội thương nghiêm trọng chỉ vì sát khí tỏa ra từ Tarha.

Rầm!

Lưu Thiết Quảng khụy xuống và phun ra máu.

Lưu Thiết Quảng nhìn vào dòng máu đen ngòm trên sàn rồi run rẩy ngược lên nhìn Tarha.

Đôi mắt hắn đầy tia máu đỏ.

Tuy Lưu Thiết Quảng là một người sống tùy tiện không biết trời biết đất là gì, nhưng hắn đủ hiểu ông lão trước mặt mình là một cao thủ đáng sợ đến mức nào.

“Mau biến đi!”

Lưu Thiết Quảng không đáp lại giọng nói lạnh lẽo của Tarha mà ra khỏi quán trọ. Cơ thể to lớn như một con cá voi loạng

choạng bước đi như một người say rượu.

Theo sau hắn là những võ giả đã bị trọng thương.

“...”

Sự im lặng bao trùm lấy quán trọ.

Trên gương mặt của những người đang ngồi ăn ở lầu một không thể giấu nổi vẻ sợ hãi.

Hầu hết những khách quan đến đây là những người kiếm sống bằng cách mua bán hàng hóa với những vùng tái ngoại. Vì vậy ở đây đa số đều là những người đã từng trải.

Trong số đó cũng có rất nhiều cao thủ. Nhưng không ai có uy lực đáng sợ như Tarha cả.

Vậy nên ai trong quán trọ lúc này cũng để mắt đến Tarha. Tarha thản nhiên nhìn qua Phiêu Nguyệt.

“Xin thứ lỗi. Vì hắn làm bản y phục tiểu điệt của ta nên ta không thể nhịn được.”

“Ông nói ông đến đây để đòi nợ sao?”

“Đúng vậy!”

“Mọi chuyện sẽ trở nên ồn ào đấy.”

“Cũng có thể. Nhưng ta sẽ giải quyết nó một cách yên lặng. Nhân tiện, có vẻ như ta đã làm chuyện vô ích rồi.”

Tarha nhìn chăm chăm vào gương mặt của Phiêu Nguyệt.

Thành thực mà nói thì Tarha ra tay hơi quá mức.

Võ công của Tarha mang sức phá hoại mạnh mẽ. Đó là lý do tại sao kết quả mà ông mang lại luôn rất khủng khiếp.

Ở quê hương Tây Vực của ông, người ta sợ sệt ông và gọi ông là Loạn Thần.

Kể cả khi chứng kiến được sức mạnh của Tarha, nét mặt của Phiêu Nguyệt vẫn không hề thay đổi.

Ông không rõ Phiêu Nguyệt giỏi che giấu cảm xúc hay là Phiêu Nguyệt chỉ giỏi làm hùm làm hổ. Nhưng ít nhất thì ông chắc chắn rằng Phiêu Nguyệt không bị dao động khi nhìn thấy võ công của ông.

Dựa theo những gì mà Tarha biết thì có thể chia làm hai trường hợp.

Một là Phiêu Nguyệt hoàn toàn không biết gì về thời cuộc, hai là Phiêu Nguyệt tự tin vào năng lực của mình.

Tarha không cảm nhận được Phiêu Nguyệt có vẻ gì là người của về trước. Vậy tức là Phiêu Nguyệt thuộc trường hợp ở về sau.

Nam nhân xinh đẹp trước mắt ông chính là một cao thủ rất tự tin vào năng lực của mình.

Nhưng vấn đề là ông không thể đoán được đường lối võ công của người này.

Thường thì những cao thủ đạt đến cảnh giới như Tarha có thể dễ dàng đoán được trình độ của đối phương như nhìn chỉ tay. Nhưng ông lại chẳng thấy được gì ở Phiêu Nguyệt.

Rõ ràng Phiêu Nguyệt là cao thủ trên Tarha một bậc hoặc hẳn đã luyện được loại võ công có thể che giấu cảnh giới của mình.

Tarha cho rằng trường hợp của Phiêu Nguyệt chắc chắn nằm ở về sau.

Bởi ông nghĩ, thật vô lý khi có thể luyện được võ công có cảnh giới cao hơn ông ở độ tuổi của Phiêu Nguyệt.

‘Một loại võ công có thể qua được mắt của ta sao...?’

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 304

Lưu Nhất Thạch đang ngồi đọc một quyển sổ màu vàng. Quyển sổ mà y đọc có ghi danh sách vận chuyển của các thuyền cập bến vào hôm nay.

Chỉ cần có quyển sổ này trong tay là có thể biết được thuyền nào chở hàng hóa gì và đi đâu.

Đây là món bảo vật đối với Lưu Nhất Thạch.

Quyển sổ này giúp một nhóm người làm như Xích Cân Hội có thể đứng ngang hàng với các bang phái lớn như Hải Long Bang.

Lưu Nhất Thạch ghi chép sổ sách mỗi ngày, qua đó y sẽ xem xét xem thương đoàn nào mang lại nhiều lợi nhuận mà đầu tư vào đó.

Nhờ vậy, quy mô của Xích Cân Hội ngày một lớn mạnh, chỉ trong vòng 20 năm y lên làm Hội Chủ, Xích Cân Hội đã phát triển hơn gấp 5 lần.

Lưu Nhất Thạch dùng số tiền kiếm được để nuôi dưỡng võ giả. Và bây giờ tổ chức của y không hề kém cạnh so với Hải Long Bang.

Đây là một vị Hội Chủ mà mọi người đều kính nể. Thế nhưng Lưu Nhất Thạch biết rõ. Thực tế Xích Cân Hội còn nhiều thiếu sót khi đặt ngang với Hải Long Bang. Vậy nên hôm nay y mới phải suy nghĩ xem làm cách nào để tăng cường sức mạnh cho hội.

“Hội Chủ!”

Đột nhiên có giọng nói ai đó vang lên phá vỡ sự yên lặng của Lưu Nhất Thạch.

Nghe giọng gấp gáp của thuộc hạ, Lưu Nhất Thạch linh cảm đã có chuyện gì đó xảy ra. Nếu không như thế thì thuộc hạ đã không tìm y vào giờ này.

“Có chuyện gì?”

“Lớn chuyện rồi ạ.”

“Lớn chuyện?”

Phải đến lúc này Lưu Nhất Thạch mới đứng dậy đi ra ngoài.

Tâm phúc của y đang cúi đầu chờ y.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Tam Công Tử đã bị thương nặng ạ.”

“Lão Tam ư?”

“Vâng!”

Lưu Nhất Thạch liền cau mày.

Mặc dù nghe tin con trai bị thương nhưng phản ứng của y lại khá bình tĩnh.

Lưu Nhất Thạch hỏi tâm phúc.

“Tình trạng thế nào?”

“Ngài ấy đã tàn phế rồi ạ. Một cánh tay bị gãy rồi, thần trí cũng không còn tỉnh táo nữa.”

“Nguyên nhân là gì?”

“....”

“Là vì nam sắc ư?”

“Thứ lỗi cho thuộc hạ.”

“Thứ như nó cũng chỉ tổ làm ô nhục gia môn thôi.”

Gương mặt Lưu Nhất Thạch đã đỏ bừng bừng.

Ánh mắt y tràn đầy phần nộ.

Y không phần nộ vì con trai bị thương mà là do con trai ham mê nam sắc làm tổn hại đến danh tiếng của gia môn.

“Lần này là động chạm vào ai nữa đây?”

“Ngài ấy còn chưa kịp động vào.”

“Vậy thì tại sao?”

“Trước khi kịp làm gì thì Tam Thiếu Gia đã bị một lão già làm bẽ mặt rồi.”

“Lão già?”

“Hình như ông ta đến từ Tái Ngoại ạ.”

“Một lão già đến từ Tái Ngoại mà dám làm con trai ta sống dở chết dở sao?”

Lưu Nhất Thạch nghe tin con trai bị thương vẫn còn bình tĩnh, nhưng khi biết một người lạ đến từ Tái Ngoại lại dám gây náo loạn trong khu vực của mình, y liền nổi giận đùng đùng.

Đây là vấn đề liên quan đến lòng tự tôn của y.

Mặc dù Xích Cân Hội vẫn thấp hơn Hải Long Bang, nhưng vẫn là một tổ chức đối ngoại được cho là lớn mạnh chi phối cửa biển. Trong khu vực Xích Cân Hội nắm quyền lại có một

lão già từ nơi khác đến làm loạn, điều này đã làm lòng tự tôn của y bị tổn hại nghiêm trọng.

“Đi thôi!”

“Vâng?”

“Đưa ta đến chỗ ông già đó ở nhanh.”

“Thuộc hạ đã rõ rồi ạ.”

“Gọi Lão Nhất và Lão Nhị theo nữa.”

“Vâng!”

Con trai cả Lưu Kiến Thương, con trai thứ Lưu San Khánh, tất cả đều là cường giả nổi danh của Xích Cân Hội.

Tất cả bọn họ đều chiếm địa vị quan trọng trong Xích Cân Hội.

Khi có chuyện xảy ra, người duy nhất mà họ có thể tin tưởng chỉ có người cùng huyết thống mà thôi.

Tâm phúc nhanh chóng báo cho Lưu Kiến Thương và Lưu San Khánh. Bọn họ lập tức lập tức dẫn theo thuộc hạ gia nhập cùng nhóm của Lưu Nhất Thạch.

Lưu Nhất Thạch mang theo hơn trăm võ giả của Xích Cân Hội.

“Có chuyện gì thế nhỉ?”

“Trời ơi! Chắc sắp có chuyện lớn xảy ra rồi.”

Nhìn bộ dáng Lưu Nhất Thạch, mọi người lập tức thì thầm với nhau.

Y rất hiếm khi đích thân ra mặt. Thế nhưng, khi y trực tiếp dẫn dắt thế này chắc chắn đã có chuyện lớn xảy ra.

Một trận gió tanh mưa máu sắp sửa kéo đến.

Lưu Nhất Thạch đã bảo vệ bản thân và Xích Cân Hội như thế.

Khuyết điểm duy nhất của y chính là người con thứ ba Lưu Thiết Quang. Ngoại trừ điều này, y là một nam nhân hoàn hảo.

Ai nấy đều nghĩ chỉ cần y đích thân ra tay thì mọi chuyện sẽ được giải quyết một cách êm xuôi.

Lưu Nhất Thạch sở hữu cảnh giới võ công xứng với địa vị của một Hội Chủ. Hơn nữa hiện giờ y đang dẫn theo hơn trăm thuộc hạ.

Bọn họ chính là binh lực cốt cán của Xích Cân Hội.

Tất cả những người sinh ra và lớn lên ở biển đều khá thô kệch, vậy nên một khi có cuộc chiến nổ ra, họ sẽ không rút lui cho đến khi chết thì thôi.

Họ hung tợn hết như ác quỷ, đến cả Hải Long Bang cũng phải nhún nhường khi bước vào lĩnh vực của Xích Cân Hội vì họ.

Con trai cả Lưu Kiến Thương lên tiếng hỏi.

“Lần này là chuyện gì thế ạ?”

Hắn không hiểu vì sao lại bị triệu tập như thế.

“Thiết Quang đã tàn phế rồi.”

“Lẽ nào?”

“Đúng vậy! Nó lại muốn làm chuyện đó nhưng lại dụng sai người rồi.”

“Rốt cuộc chúng ta phải thu dọn tàn cuộc cho nó đến bao giờ đây?”

Cuối cùng, Lưu Kiến Thương đã phát hỏa.

Con trai thứ Lưu San Khánh cũng không nhịn được con tức giận.

“Chết tiệt! Cái thứ rác rưởi đó mà cũng là huynh đệ với ta sao...”

Chát!

Đột nhiên, Lưu Nhất Thạch đưa tay lên tát mạnh vào má Lưu San Khánh. Một bên má hắn liền sưng phồng lên.

“Cẩn thận lời nói đi.”

“Phụ thân?”

“Thứ rác rưởi đó có mang dòng máu của ta đây. Lời con nói chẳng khác nào mắng ta là thứ rác rưởi nên mới sinh ra rác rưởi cả.”

“Con xin lỗi. Con không có ý đó cả.”

“Ta biết rồi. Vậy nên sau này cẩn thận vào.”

“Vâng!”

Lưu Nhất Thạch nhìn về phía trước.

Đập vào mắt y là một quán trọ lớn.

Đó là nơi Lưu Thiết Quang bị nện cho một trận.

Lưu Nhất Thạch nhìn đám thuộc hạ rồi nói.

“Tất cả chuẩn bị đi!”

“Vâng!”

Roẹt!

Sau khi dứt lời, đám võ giả đồng loạt rút vũ khí ra.

Rầm!

Họ đá mạnh của quán trọ hết như cách mà Lưu Thiết Quang đã làm. Vì Lưu Thiết Quang mà cánh cửa đã lung lay, bây giờ lại bị chấn động mạnh nên nó liền rơi xuống ngay lập tức.

Lưu Nhất Thạch quét mắt nhìn vào trong quán trọ.

Tìm kẻ đã thương con trai y không khó lắm. Hầu hết khách đã bỏ trốn và bầu không khí bên trong cũng không hề bình thường.

Trên tầng chỉ còn lại ba người đang ngồi cùng một bàn.

Đập vào mắt y đầu tiên là nam nhân xinh đẹp hơn cả nữ nhân.

Lúc nhìn thấy hắn ta, y có thể hiểu vì sao con trai Lưu Thiết Quang lại sinh lòng ham muốn như thế. Với diện mạo này, có mê hoặc nam nhân thì cũng là chuyện thường.

Lưu Nhất Thạch xoay đầu nhìn lão nhân ngồi đối diện với Phiêu Nguyệt. Y liền nhận ra ông ta chính là người đã khiến con trai mình ra nông nỗi ấy.

Lưu Nhất Thạch nhanh chóng tiến về phía lão nhân. Ngay sau đó, Tarha cũng quay đầu lại nhìn hắn.

Thịch!

Đột nhiên Lưu Nhất Thiên kích động muốn rút cả tim ra ngoài.

Bởi vì y vừa cảm nhận được sức nặng ngàn cân chứa trong ánh mắt ấy.

Tarha mỉm cười nhìn Lưu Nhất Thạch ra chiều thú vị.

“Người là ai đấy?”

“Ta, ta là Lưu Nhất Thạch. Ta là Hội Chủ của Xích Cân Hội, cũng là phụ thân của tiểu tử mà ông đã đả thương.”

Lưu Nhất Thạch lấy hết dũng khí để trả lời. Thế nhưng, lời đáp trả của Tarha như một phi đao đâm vào lòng ngực y.

“À! Là phụ thân của tên khốn đó à? Ta không biết là người đã dạy con mình tệ thế nào, nhưng tiểu tử đó chẳng có chút lễ tiết nào cả.”

“Vậy nên ông mới đánh nó tàn phế như thế sao?”

“Gì mà tàn phế chứ? Ta chỉ cho nó một bài học thôi...”

“Rốt cuộc ông là ai vậy chứ?”

“Chuyện đó quan trọng sao?”

Tarha liền bật cười.

Có hơn trăm võ giả lấp đầy cả quán trọ, nhưng trông ông hoàn toàn không có chút gì gọi là sợ hãi cả.

Đến cả Luật Á Nhiên cháu gái ông cũng như thế.

Nàng nhẹ nhàng nâng ly lên uống rượu, hoàn toàn không thèm để ý đến Lưu Nhất Thạch.

Luật Á Nhiên đặt ly rượu xuống rồi hỏi Phiêu Nguyệt.

“Huynh nói rằng để có được thông tin thì nên hỏi người nắm quyền ở khu vực đó đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Vậy bây giờ ta có thể lấy thông tin rồi.”

Luật Á Nhiên mỉm cười nhìn Phiêu Nguyệt. Phiêu Nguyệt lại dùng ánh mắt âm trầm nhìn nàng.

Chuyện Tarha xử lý Lưu Thiết Quang không phải vì lo lắng cho Phiêu Nguyệt.

Bởi vì ông ta biết rằng khi con cái gặp chuyện thì phụ mẫu sẽ chạy ngay đến. Chỉ khác một chỗ, phụ thân của Lưu Thiết Quang lại là người có quyền lực ở bên cạnh này.

Roẹt!

Tarha đẩy ghế rồi đứng bật dậy.

Ông ta dang rộng hai tay rồi nói với Lưu Nhất Thạch.

“Người khiến con trai ngươi tàn phế chính là ta. Người muốn thế nào?”

Đột nhiên, cầm Lưu Nhất Thạch giật giật vài cái.

Lão nhân trước mặt tỏa ra một cỗ mùi vô cùng nguy hiểm. Chỉ đứng trước khí thế của ông cũng đủ khiến y chảy cả mồ hôi lạnh.

Y thấy hối hận vì đến đây mà không tìm hiểu trước tình hình.

Nếu biết đối phương là người như thế thì y đã không đến đây. Y sẽ xem như không có người con trai như Lưu Thiết Quang. Thế nhưng bây giờ có hối hận cũng đã muộn màng.

Lưu Nhất Thạch đã đến tận đây nên không thể rút lui chỉ vì sợ đối phương.

Hàng trăm thuộc hạ và còn rất đông người ở bên cạnh đang dõi theo từng động thái của y.

Bây giờ mà y lùi bước, chắc chắn bọn họ sẽ xem thường y. Lưu Nhất Thạch biết rõ việc bị xem thường trên giang hồ này đáng sợ như thế nào.

Lưu Nhất Thạch hạ lệnh cho thuộc hạ.

“Tấn công ông ta cho ta!”

“Haa!”

Ngay khi y vừa hạ lệnh, đám thuộc hạ liền xông về phía Tarha.

Họ lập tức vung vũ khí tấn công Tarha.

Vù!

Chiếc rìu to lớn chém ngang qua không khí. Thế nhưng, một nhát này không gây bất kỳ tổn hại nào cho Tarha cả.

Rằmmmm!

Cùng với âm thanh như đạn pháo nổ, đám thuộc hạ đồng loạt bị đánh văng về phía sau.

Tình trạng của đám võ giả trông vô cùng thê thảm.

Chân tay họ văng vèo theo nhiều hướng, tiếng hét thất thanh không ngừng vang lên.

“Khư!”

“Cứu, cứu ta với!”

Trong số đó có cả Lưu Kiến Thương con trai cả của Lưu Nhất Thạch. Hắn ta muốn tiên phong lập công nhưng lại bị đánh cho trọng thương.

‘Phản Đạn Cang Khí.’

Phiêu Nguyệt liền nhận ra chiêu thức mà Tarha vừa thi triển.

Đây là thủ pháp cao thâm mà chỉ những võ giả ở cảnh giới thượng thừa mới thi triển được.

Thủ pháp này là môn võ tổng hợp cang khí bằng cách bồi thêm Phản Đạn Lực vào sức mạnh tấn công đối phương.

“Trời ạ!”

Đến lúc này Lưu Nhất Thạch mới nhận ra võ công mà Tarah dùng.

Cảnh giới giữa y và Tarha cách nhau một khoảng xa như trời và đất. Đây vốn không phải là người mà y có thể tùy tiện tấn công.

“Mau, mau rút lui.”

Lưu Nhất Thạch vội vàng hét lên nhưng đã quá trễ. Tarha đang liên tục đánh bay đám võ giả.

Rầm! Rầm!

Âm thanh tựa như tiếng nổ không ngừng vang lên.

Mỗi lần như thế đám thuộc hạ lại hét lên rồi bay về sau.

Tất cả đều gãy tay chân hoặc là bị đâm đến lồm cồm cả ngực.

Lưu Nhất Thạch cảm giác như đang trải qua cơn ác mộng.

Y không ngờ tình huống lại nguy cấp như thế.

“Khực!”

Chỉ trong nháy mắt, cảnh tượng hiện ra trước mắt chẳng khác nào A Tỳ địa ngục cả.

305

‘Ma La Pháp Phủ?’

Lần đầu tiên hắn nghe thấy cái tên này.

Ít nhất thì theo Phiêu Nguyệt biết, không có một môn phái nào tên Ma La Pháp Phủ tồn tại cả.

‘Là môn phái đến từ Tây Vực sao?’

Hai người họ đã bảo mình đến từ Tây Vực nên khả năng cao là thế.

Phiêu Nguyệt không biết hết tất cả những môn phái tồn tại trên thế gian này. Đặc biệt là những môn phái đến từ tái ngoại.

Võ công của Tarha là một cú sốc đối với hắn.

Không phải vì võ công của Tarha có sức công phá lớn.

Mọi thứ tồn tại đều có mục đích của nó.

Và võ thuật cũng vậy.

Mọi môn võ thuật đều có mục đích riêng và được phát triển theo một hướng phù hợp.

Đối với trường hợp võ công của Phật Môn, đặc biệt là võ công của Thiếu Lâm Tự thường được phát triển theo hướng khuất phục con người mà không làm hại họ. Nhưng điều đó không có nghĩa là võ công của bọn họ không có chút sát ý, nhưng ít nhất thì trong võ công của họ vẫn còn chút nhân tính.

Cũng chính vì thế mà quyền chưởng và bổng pháp là những loại võ thuật chính của Thiếu Lâm. Những môn võ dùng đến đao kiếm có sát thương cao đều được hạn chế.

Trái ngược với võ công của Thiếu Lâm, cũng có rất nhiều loại võ công tập trung vào việc tối đa hóa sức sát thương của chúng. Những loại võ công này thường được ma đạo và tà phái sử dụng.

Võ thuật cứ như vậy mà phát triển theo từng hướng khác nhau.

Võ công của Tarha mà Phiêu Nguyệt thấy được chỉ có một mục đích duy nhất: Hủy diệt.

Một loại võ công được tạo ra để hủy diệt hoàn toàn cơ thể của con người.

Phiêu Nguyệt đã từng đối đầu với rất nhiều võ giả cho đến hiện tại nhưng hắn chưa bao giờ thấy được một loại võ công chỉ mang một mục đích duy nhất như thế này.

Dẫu Lưu Nhất Thạch có mơ ước trở thành bá vương của Hải Môn, thì y cũng chỉ là một kẻ nắm quyền ở một vùng đất nhỏ bé này.⁸

Mặt khác, Tarha có đủ khả năng để lên kế hoạch chinh phục được thiên hạ.⁶

Tarha dường như có thể sánh bằng với Bát Tinh Tọa, thậm chí, ông còn có thể vượt qua Bát Tinh Tọa về sức mạnh hủy diệt.

Phiêu Nguyệt chợt nhận ra thế giới này mới rộng lớn biết bao nhiêu.

Thế giới của giang hồ không phải là tất cả. Ở ngoài kia còn có một thế giới còn rộng lớn hơn nhiều, và có rất nhiều người mạnh mẽ ở đó.

Tarha chính là minh chứng cho điều đó.

Bồng Luật Á Nhiên nhìn qua Phiêu Nguyệt rồi nói.

“Chắc đại hiệp ngạc nhiên lắm nhỉ?”

“Một chút...”

“Có phải không vậy? Thường thì ai cũng trở nên cứng đờ khi nhìn thấy võ công của tổ phụ đây.”

Luật Á Nhiên nhìn Phiêu Nguyệt với ánh mắt đầy nghi ngờ.

Phiêu Nguyệt nghĩ Luật Á Nhiên cũng là một cao thủ.

Bởi hắn cảm nhận được bầu không khí đặc trưng và ánh mắt tinh tường của nàng. Một người không luyện võ mà có được ánh mắt như thế này thật không dễ chút nào.

Cũng giống như Phiêu Nguyệt, Luật Á Nhiên cũng nghĩ Phiêu Nguyệt là một cao thủ luyện võ.

Bởi nàng thấy Phiêu Nguyệt không có biểu hiện của sự dao động ngay cả khi chứng kiến võ công của tổ phụ mình.

Một người không tinh thông võ thuật chắc chắn không thể giữ được bình tĩnh trong tình huống như thế được.

Luật Á Nhiên bắt đầu cảm thấy tò mò về nam nhân xinh đẹp trước mặt của mình.

“Phiêu đại hiệp định ở lại đây bao lâu?”

“Chưa rõ!”

“Có vẻ như đại hiệp vẫn chưa quyết định được nhỉ?”

“Ừ!”

“Quả nhiên là vậy. Vậy thì may quá.”

“Có gì may mắn ở đây sao?”

“Vì đại hiệp vẫn chưa quyết định được. Điều đó có nghĩa là đại hiệp ở lại đây bao lâu sẽ tùy thuộc vào tình hình ở đây sẽ như thế nào.”

“Cũng có nghĩa là ta có thể rời khỏi đây vào ngày mai.”

“Có thể là vậy, nhưng cũng có thể không.”

Luật Á Nhiên tủm tỉm cười.

Dáng vẻ của nàng trông thật quyến rũ.

Không biết có phải đến từ Tây Vực hay không mà nàng có một mê lực rất khác với nữ nhân ở trung nguyên.

Sức quyến rũ chết người của nàng có thể khiến một nam nhân vừa nhìn thấy nàng đã rơi vào lưới tình của nàng.

Phiêu Nguyệt nhìn vào nàng một lúc rồi chuyển ánh mắt qua Tarha.

Tarha đang ra lệnh cho Lưu Nhất Thạch làm gì đó. Còn Lưu Nhất Thạch đang quỳ gối thì gật đầu lia lịa.

Dường như sẽ không có biến số xảy ra ở đây.

Phiêu Nguyệt đứng dậy.

Luật Á Nhiên nhìn Phiêu Nguyệt với vẻ mặt ngạc nhiên.

“Đại hiệp về sao?”

“Ta mệt rồi.”

“Cũng đúng. Đại hiệp về đi. Có vẻ như tổ phụ còn có chuyện muốn nói với bọn họ. Tiểu nữ sẽ ở lại đây đợi tổ phụ.”

“Ừ!”

Phiêu Nguyệt bỏ lại Luật Á Nhiên rồi quay về phòng của mình.

Luật Á Nhiên lảo đảo nhìn vào bóng lưng Phiêu Nguyệt đang xa dần.

“Đúng là một người thú vị.”

Đôi mắt xanh của nàng trở nên lấp lánh.

Luật Á Nhiên mỉm cười rồi tiếp tục uống rượu. Nhưng dường như cơn say vẫn không tìm đến nàng.

“Rượu của trung nguyên nhẹ thật đấy.”

Về hương vị thì rượu của trung nguyên có thể thơm ngon hơn Tây Vực. Nhưng về độ mạnh thì rượu của trung nguyên chắc chắn không thể sánh bằng.

Vậy nên rượu ở trung nguyên dĩ nhiên sẽ không hề hấn gì đối với một người đã quen với rượu của Tây Vực như nàng.

Cạch!

Luật Á Nhiên bực bội đặt ly rượu xuống.

“Con sao thế?”

Tarha lại gần nàng.

“Không có gì đâu ạ.”

“Chắc là rượu quá nhẹ rồi phải không.”

“Vâng.”

“Ồ Ma La Pháp Phủ cũng không có ai uống rượu bằng con đâu.”

“Sao tổ phụ lại nhắc đến chuyện đó nữa rồi?”

“Thì ta chỉ nói vậy thôi.”

“Nhưng mà cuộc nói chuyện thế nào rồi ạ, mọi chuyện vẫn ổn thỏa cả chứ?”

“Cũng may là họ chịu theo ý ta. Những người trung nguyên thật sự rất tốt bụng. Không ngờ họ lại tự biết cách mà tìm đến rồi giúp chúng ta như thế này.”

Tarha đáp lời một cách tinh quái.

Luật Á Nhiên phá lên cười.

Bọn họ đã rơi vào tình thế vô cùng tuyệt vọng khi đến đây. Họ phải tìm “thứ đó”, nhưng họ lại chẳng biết bắt đầu từ đâu.

Đó là lý do tại sao bọn họ lại hỏi Phiêu Nguyệt làm thế nào để có được thông tin một cách dễ dàng nhất.

Phiêu Nguyệt đã chỉ cho họ hai cách.

Nhưng bấy nhiêu thôi vẫn chưa đủ nên Phiêu Nguyệt đã khiến cho hội chủ của Xích Cân Hội tự tìm đến. Phiêu Nguyệt đối với hai người bọn họ chẳng khác gì là một đại ân nhân cả.

“Họ có biết gì về chuyện đó không ạ?”

“Không biết. Nhưng họ nói sẽ đi tìm hiểu, tin tốt sẽ đến sớm thôi.”

“Mong là thế.”

Luật Á Nhiên nhìn Lưu Nhất Thạch đang bận rộn chỉ dẫn cho bọn thuộc hạ. Trên gương mặt của họ tràn đầy vẻ sợ hãi.

Dường như nàng không cần phải lo lắng bọn họ sẽ phản bội.

Bọn họ dường như đã trở thành tay chân của Tarha.

Bông Tarha hỏi Luật Á Nhiên như thể giờ ông mới nhớ ra.

“Người đó đâu rồi?”

“Về rồi ạ.”

“Vậy à?”

Đôi mắt của Tarha nheo lại.

Phiêu Nguyệt quay trở về phòng.

Việc đầu tiên hần làm sau khi quay trở về là cởi Ám Long Bào ra và treo nó lên tường.

Ám Long Bào do Đường Sở Truy chế tạo vẫn giữ nguyên hình dạng ban đầu mà không có dấu hiệu bị hư hại dấu đã trải qua rất nhiều trận chiến ác liệt.

Ngay khi hần cởi Ám Long Bào ra, Quỷ Nha cuộn tròn lấy tay hần mới bắt đầu trườn đi nơi khác.

Quỷ Nha từng có màu trắng bạc, thậm chí là trong suốt. Nhưng bây giờ Quỷ Nha đã nhuộm màu đỏ như máu.

Nó đã bắt đầu chuyển dần sang màu đỏ khi ăn phải ong độc ở Thiên Trung Sơn, nhưng sau khi rời khỏi Thiên Trung Sơn, nó đã chuyển hoàn toàn sang màu đỏ.

Khi Quỷ Nha cùng với chiếc váy bóng loáng màu đỏ quấn quanh tay Phiêu Nguyệt, trông nó chẳng khác gì một chiếc vòng tay được chế tác một cách tinh xảo cả.

Phiêu Nguyệt đặt Quỷ Nha xuống giường.

“Ta đi tắm rửa một chút rồi quay lại. Ngươi nghỉ ngơi đi.”

Quỷ Nha thè chiếc lưỡi nhỏ của nó ra như thể nó đã hiểu.

Phiêu Nguyệt đến cái giếng trong sân.

Hần cởi hết quần áo và trần truồng đứng cạnh giếng.

Trên đường đến đây, Phiêu Nguyệt đã phải trải qua rất nhiều trận kịch chiến. Vậy nên, trên người hần có nhiều vết thương cũng là chuyện hiển nhiên. Nhưng lúc này, trên người hần còn chẳng có một vết xước như thể hần chưa từng bao giờ bị thương vậy.

Cơ thể ban đầu của Phiêu Nguyệt không phải lạnh lặn như thế này.

Phiêu Nguyệt cũng là con người.

Cũng dễ lại sẹo khi bị thương.

Nhưng bốn tháng ở núi Thiên Trung Sơn đã mang lại cho tâm trí cùng cơ thể của Phiêu Nguyệt những thay đổi lớn.

Những vết thương trên người Phiêu Nguyệt cũng đã hoàn toàn biến mất.

Phiêu Nguyệt nhìn cơ thể nhẵn nhụi như rắn rồi dội nước lên đầu.

Rào!

Dòng nước lạnh chảy dọc xuống cơ thể của hắn.

Phiêu Nguyệt dội nước liên tục và kỳ cọ sạch sẽ cơ thể của hắn.

Hắn dội nước cho đến khi cảm thấy bụi dính đầy lên người hắn trong quãng đường tới đây bay hết mới thôi.

“Phù!”

Phiêu Nguyệt thở phào rồi nhìn xuống tay mình.

Tay hắn mịn màng và trắng hơn cả tay của nữ nhân.

Đôi tay này đã dính máu của biết bao nhiêu người.

Dấu vết có thể đã biến mất, nhưng mùi máu tanh vẫn còn đó. Những người khác có thể không biết, nhưng Phiêu Nguyệt vẫn có thể ngửi thấy nó.

Đó là cái nghiệp mà hắn phải mang theo suốt cuộc đời này.

Không thể biết bàn tay này mai sau sẽ phải dính thêm bao nhiêu máu nữa.

Phiêu Nguyệt không hề muốn điều đó, nhưng Phiêu Nguyệt cũng rõ điều đó hoàn toàn không thể.

Dẫu có muốn hay không thì Phiêu Nguyệt cũng đã tự dìm mình vào nổi ân oán của giang hồ rồi. Ngoại trừ cái chết, hắn hoàn toàn không còn cách nào để thoát ra được nữa.

Phiêu Nguyệt vận lên một chút nội công để làm khô người sau đó mặc lại y phục.

Hắn quay trở lại phòng. Quỷ Nha leo lên người hắn như thể nó đã chờ đợi hắn. Trông nó như đang muốn tỏ vẻ dễ thương với Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt không hề ghét dáng vẻ ấy của Quỷ Nha.

Quỷ Nha trượt qua các ngón tay chơi đùa cùng Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt cũng dành thời gian ra để chơi với Quỷ Nha.

Đó là một chuyện không tưởng trong quá khứ.

Phiêu Nguyệt luôn lo lắng và không thể thư giãn vì phải tập trung cảnh giác những biến đổi xung quanh mình. Nhưng bây giờ đã khác.

Hắn đã có thể thoải mái hơn trước. Không phải vì hắn đã bớt lo lắng. Mà bình yên và nguy hiểm đang cùng tồn tại với nhau,.

Phiêu Nguyệt nghĩ ngợi khi chơi cùng Quỷ Nha.

‘Ma La Pháp Phủ....’

Một cái tên hắn chưa từng nghe đến bao giờ.

Nếu ở Ma La Pháp Phủ có vài người như Tarha thì khả năng cao họ sẽ là những cao thủ ở Tây Vực.

Vấn đề là tại sao Tarha và Luật Á Nhiên lại đến giang hồ này.

Thoạt nhìn qua đã thấy thân thế của hai người họ không hề tầm thường. Những người như vậy đến một nơi xa xôi như thế này chắc chắn không phải chỉ để ngắm cảnh.

Rõ ràng là bọn họ đến đây với mục đích gì đó, và bọn họ đã lợi dụng Phiêu Nguyệt để thu hút sự chú ý của Xích Cân Hội.

Và dĩ nhiên, đó không phải là kế hoạch đã được lập ngay từ đầu mà chỉ là tùy cơ ứng biến.

Vậy mà mọi chuyện đều diễn ra rất tự nhiên, điều đó chứng tỏ bọn họ là người có nhiều kinh nghiệm.

Phiêu Nguyệt ngủ thiếp đi trong suy nghĩ bản thân phải nên tìm hiểu về Ma La Pháp Phủ.

Mặt trời đã lên cao khi Phiêu Nguyệt tỉnh giấc.

Một chuyện hoàn toàn không bao giờ xảy ra nếu là Phiêu Nguyệt lúc bình thường.

Bởi hắn luôn ngủ và nghỉ ngơi ở mức vừa phải. Nhưng hôm qua thì khác. Có lẽ đã lâu lắm rồi hắn mới có thể nằm trên một chiếc giường êm ái như vậy nên hắn đã ngủ rất sâu.

Nhờ vậy mà tình trạng của hắn lúc này đang nằm ở mức khá tốt.

Phiêu Nguyệt rửa mặt sạch sẽ rồi rời khỏi phòng.

Hắn đến lầu một của một quán trọ. Có lẽ đã quá giờ ăn nên nơi này rất vắng người.

Phiêu Nguyệt ngồi trên ghế cạnh cửa sổ nhìn ra bến cảng. Một tiểu nhị nhanh chóng chạy đến.

“Hôm qua ngài ngủ có ngon không ạ?”

“Ngon.”

“Thật là may quá.”

Không giống như hôm qua, ánh mắt của tiểu nhị nhìn Phiêu Nguyệt lúc này tràn đầy sợ hãi.

Phiêu Nguyệt ngay lập tức nhận ra lý do là gì.

Chính là do ông cháu nhà Tarha.

Hắn tiểu nhị đã nghĩ Phiêu Nguyệt cũng là người đi cùng họ vì khi đó, hắn đã ngồi cùng bàn với hai người kia.

Phiêu Nguyệt hỏi tiểu nhị.

“Hai người kia đâu rồi?”

“Họ đã ăn từ sớm và đi ra ngoài rồi ạ.”

“Vậy à?”

“Vâng ạ! Tiểu nhân không rõ là họ đi đâu. Ngài có cần tiểu nhân đi tìm hiểu không ạ?”

“Bằng cách nào?”

“Hê hê! Tiểu nhân có nhiều bằng hữu lắm. Hỏi một cái là biết ngay ở Hải Môn đang có chuyện gì xảy ra luôn ấy mà.”

“Bằng hữu của ngươi là người ở đây luôn sao?”

“Vâng! Tất cả đều được sinh ra và lớn lên ở đây ạ.”

“Thế à?”

Phiêu Nguyệt tỏ ra thích thú.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 306

Hải Môn không phải thị trấn duy nhất trên thiên hạ. Thế nhưng, đây lại là thị trấn đông đúc nhất.

Một bên là thuyền buôn chuyên chở hàng hóa, một bên là các thuyền đánh cá của ngư dân.

Hàng hóa nhập từ thuyền buôn đều được chuyển vào Hải Long Bang hoặc nhà kho gần đó, còn hải sản thì được buôn bán ngay tại đây.

Hải Môn chính là nơi hoạt động giao thương sôi nổi nhất trên thiên hạ. Mỗi ngày có hàng ngàn lượng vàng được thu chi. Vì thế nên nhiều người muốn trở nên giàu có liền đến tận Hải Môn này.

Người làm ở Xích Cân Hội là ví dụ điển hình. Muốn tìm được công việc ngon ăn thì gia nhập Xích Cân Hội sẽ dễ dàng hơn. Nhưng cũng có không ít người làm không tham gia vào Xích Cân Hội.

Đó chính là những người vận chuyển hải sản đánh bắt được từ ngư thuyền. Xích Cân Hội không muốn dính dáng với họ vì mùi tanh của hải sản bám trên người họ.

Hầu hết những người làm công việc này đều là lần đầu đến Hải Môn. Sau khi đã tích lũy được kinh nghiệm ở mức độ nhất định, họ sẽ xin gia nhập Xích Cân Hội ngay.

Họ làm việc dưới đáy Hải Môn, nhưng cũng có nhu cầu cơ bản. Và rồi xưởng kỹ xuất hiện nhắm vào túi tiền của bọn họ.

So với những kỹ nữ làm việc cho lầu xanh xa hoa thì xưởng kỹ thuộc tầng lớp thấp kém hơn.

Họ không bán nghệ như những kỹ nữ bình thường mà chỉ bán thân.

Đối tượng của họ cũng rất đa dạng.

Ngư dân, bần dân và cả những thủy thủ ở Tái Ngoại.

Đôi khi họ sẽ có con ngoài dự tính. Một đứa con của bất kỳ ai mà họ ăn nằm cùng. Thế nên những đứa trẻ ấy giống như gánh nặng đối với các xưởng kỹ.

Các xưởng kỹ cố gắng từ bỏ đứa bé đó. Họ dùng đến độc dược hoặc gây chấn động mạnh ở bụng. Nếu làm thế đa số đều sẽ chết non. Nhưng đôi lúc cũng có vài đứa trẻ vượt qua được ngưỡng cửa tử thần mà đón nhận ánh sáng của thế gian.

Đa số chúng đều không được mẫu thân yêu thương. Chúng chỉ có thể nhìn sắc mặt người khác mà trưởng thành.

Đến một độ tuổi nào đó, chúng sẽ tự mình đi tìm đường sống.

Chúng phải làm công việc lật vật, trộm cắp hoặc những việc trái đạo đức trong các con hẻm.

Những đứa trẻ như thế phải tự bươn chải ở Hải Môn này.

Tiểu nhị làm việc ở quán trọ nơi Phiêu Nguyệt ở cũng là một trong số đứa trẻ như thế. Tuy nhiên, hoàn cảnh của hắn cũng không tồi. Ít nhất hắn vẫn được trả lương và tiền sai vặt từ khách.

Đối với những đứa trẻ sống đầu đường xó chợ, tiểu nhị có được công việc mà hắn yêu thích, trong khi đám trẻ khác phải sống trong bóng tối cả đời.

Đám trẻ không được ai đón nhận tụ họp lại với nhau. Lĩnh vực hoạt động của chúng cũng đa dạng, nhưng chúng luôn quan tâm chăm sóc nhau. Vậy nên chúng biết rõ những chuyện xung quanh Hải Môn hơn bất cứ ai.

“Tên ta là Kiếm Yên.”

“Kiếm Yên ư?”

Thấy Phiêu Nguyệt nhìn chăm chăm, Kiếm Yên tỏ vẻ ngượng ngùng.

“Đó là tên tự ta đặt đấy. Chim yến dùng kiếm, do biệt danh của ta là chim yến ấy mà.”

Kiếm Yên cũng là đứa trẻ sinh ra từ xưởng kỹ.

Xương kỹ lớn tuổi không có thời gian chăm sóc đứa trẻ mà mình sinh ra.

Nàng ta coi Kiếm Yên là một vật cản. Kiếm Yên cứ khóc lóc bên cạnh làm nàng không thể tiếp khách được. Vậy nên sau khi Kiếm Yên trưởng thành hơn một chút, nàng ta đã đuổi đứa trẻ ra đường.

Kiếm Yên nhìn mẫu thân bán thân mà lớn lên.

Cơ thể tiểu nam tử nhanh nhẹn và nhạy bén nên được mọi người gọi là chim yến. Và rồi Kiếm Yên thêm một chữ ‘Kiếm’ vào để tạo cho mình một cái tên mới.

Mặc dù vận tốt được trở thành tiểu nhị, nhưng Kiếm Yên vẫn giữ mối quan hệ thân thiết với đám trẻ trong con ngõ nhỏ.

Niềm vui duy nhất của hắn là tìm gặp bằng hữu và chia sẻ những món ăn ngon.

Kiếm Yên dẫn Phiêu Nguyệt đến con ngõ phía sau cảng nơi bằng hữu hắn tụ họp ở đó.

Con ngõ phía sau không khác gì khu ổ chuột mà Phiêu Nguyệt từng bắt gặp.

Xung quanh toàn là những căn lều bẩn thỉu, hơi thở đến buồn nôn.

Sàn nhà đầy rác rưởi khiến người khác không muốn cất thêm một bước nào nữa. Thế nhưng Phiêu Nguyệt vẫn cứ bình thản bước đi theo sau Kiếm Yên.

Kiếm Yên lén nhìn Phiêu Nguyệt rồi nghĩ.

‘Đúng là không phải người tầm thường.’

Hôm qua hắn đã tận mắt chứng kiến cảnh tượng Tarha xử lý đám võ giả của Xích Cân Hội. Vậy nên, Kiếm Yên biết rõ Tarha là người đáng sợ đến mức nào.

Phiêu Nguyệt là người ngồi cùng bàn với Tarha. Bộ dạng Phiêu Nguyệt thản nhiên ngồi đàm đạo với Tarha đủ để lại ấn tượng mạnh mẽ trong tâm trí tiểu nam tử.

Nơi Kiếm Yên đưa Phiêu Nguyệt đến là chỗ yên tĩnh nhất trong con ngõ.

Đây là một khu đất trống được bao quanh bởi các căn lều, nhiều món đồ vật xếp chồng lên nhau như ngọn núi.

Trong bãi đất trống lúc này có vài đứa trẻ đang ngồi.

Từ những đứa trẻ 5,6 tuổi đến mười mấy tuổi như tiểu nhị cũng có, trong số đó dường như còn có cả con lai.

Đây là khu vực của bọn trẻ.

Trong đôi mắt chúng chứa đầy độc khí đặc trưng.

Một đứa trẻ trông như người dẫn đầu đứng dậy tiến lại gần Phiêu Nguyệt.

“Gì đây?”

Đứa trẻ có mái tóc màu vàng cùng làn da trắng trẻo. Thế nhưng, trên người tiểu nam tử đầy vết sẹo, vẻ mặt toát ra nét u ám khó tả đã chứng minh hẳn phải trải qua một cuộc sống khắc nghiệt thế nào.

Kiểm Yến đứng ra diễn giải.

“Đây là khách đây huynh!”

“Khách ư?”

“Ờ!”

Tiểu nam tử nhìn chăm chăm vào người được cho là khách rồi nói.

“Ngài muốn gì ở bọn ta?”

“Thông tin!”

“Thông tin gì?”

“Tất cả thông tin.”

“Chết tiệt! Người nói gì vậy hả? Tất cả thông tin gì cơ?”

Đuôi mắt tiểu nam tử liền xéch cao lên.

Hắn ta ghét những thứ mang tính bao quát như thế.

Tiểu nam tử luôn thích sự chính xác và chán ghét những điều mơ hồ khó hiểu.

Đây chính là chuyện thường đối với những kẻ sống dưới đáy xã hội.

Số lượng trẻ con ở mảnh đất trống này có hơn 20 người. Và cộng với những đứa trẻ còn lại thì có khoảng hơn trăm người.

Tiểu nam tử được cho là thủ lĩnh có trách nhiệm bảo vệ bọn trẻ. Lúc này Kiếm Yến liền đứng ra can ngăn.

“Huynh, huynh bình tĩnh lại đã nào. Đây không phải người huynh có thể ăn nói tùy tiện vậy đâu.”

“Đệ nói nhằm gì thế?”

“Ý đệ là...”

“Đệ đừng nói nhằm nữa. Người thương lượng không phải đệ mà là ta đây.”

“Đệ biết rồi.”

Tiểu nam tử thủ lĩnh vừa nhăn mặt vừa nhìn Kiếm Yến. Kiếm Yến liền lặng lẽ lùi về sau. Tên của tiểu nam tử là Thái Vô Song, một cái tên do hắn tự đặt.

Thái là họ của hắn, còn Vô Song là tên ý chỉ hắn không có đối thủ. Thái Vô Song nhìn Phiêu Nguyệt với ánh mắt vô cùng đáng sợ.

Điều cơ bản trong thương lượng là chiếm ưu thế hơn đối phương.

Tiểu nam tử không biết vì sao đối phương lại muốn toàn bộ thông tin như thế, nhưng đó không phải là việc của hắn.

Mục đích của hắn là trấn áp khí thế và nhận được càng nhiều bạc từ đối phương càng tốt.

“Muốn gì thì nói cụ thể đi. Đừng có hàm hồ như thế. Với lại muốn quyt tiền bọn ta, bọn ta sẽ không để yên đâu.”

Thái Vô Song đe dọa Phiêu Nguyệt.

Tiểu nam tử cho rằng lời đe dọa của mình sẽ có tác dụng vì gương mặt Phiêu Nguyệt trông như đám công tử yếu đuối. Đó chính là cách thương lượng của kẻ sống ở khu bần dân này.

Lúc này Phiêu Nguyệt mới nâng khóe môi lên.

Nhìn Thái Vô Song đột nhiên hắn lại nhớ khoảng thời gian rất lâu về trước.

Hành động của đám trẻ trong Không Động cũng hết như hắn.

Họ đi theo một nhóm, kẻ đứng đầu thể hiện dáng vẻ hung dữ để chống lại người khác và nâng cao sức ảnh hưởng của mình.

Thái Vô Song lúc này cũng vậy.

Hắn cố tình ăn nói thô bạo để đối phương phải nhún nhường, và hắn đang thể hiện cái oai của mình để đám trẻ phải nghe theo.

Đương nhiên trong mắt Phiêu Nguyệt, hành động của hắn chỉ dừng ở mức đáng yêu thôi.

Dường như Thái Vô Song cảm thấy chướng mắt trước nụ cười của Phiêu Nguyệt liền trợn mắt lên.

“Cười gì? Người đang cười gì hả? Cái tên khốn này! Toẹt!”

Thái Vô Song liền nhổ một bãi nước bọt xuống sàn rồi đến gần Phiêu Nguyệt. Hắn liền bày ra bộ dáng của kẻ đang uy hiếp người khác.

Phiêu Nguyệt hỏi hắn.

“Tên của ngươi là gì?”

“Ngươi biết thì làm được gì? Tên khốn kia!”

“Ta muốn cầu nguyện cho kẻ sắp chết ấy mà.”

“Cái gì? Tên đáng ghét này...”

Đột nhiên Thái Vô Song trợn mắt xông về phía Phiêu Nguyệt.

Động tác của hắn khiến người khác khó tin rằng hắn chưa từng tu luyện võ công. Có lẽ đây là một loại thiên phú của tiểu nam tử.

Chớp mắt, nắm đấm của Thái Vô Song đã đến cầm Phiêu Nguyệt. Thế nhưng, Thái Vô song không thể tiếp tục vung nắm đấm được nữa.

Chẳng biết từ lúc nào, một thanh phi đao đã chạm vào cầm hắn. Chỉ cần hắn tiến thêm một ly, thanh phi đao chắc chắn sẽ cắm phập vào cầm ngay lập tức.

“Khực!”

Gương mặt Thái Vô Song liền méo xệch đi.

Phải đến lúc này Thái Vô Song mới nhận ra Phiêu Nguyệt là một võ giả. Trông Phiêu Nguyệt quá xinh đẹp nên tiểu nam tử không nghĩ hắn ta luyện võ công.

“Huỳnh!”

“Chết tiệt!”

Đám trẻ liền thất kinh chạy đến chỗ Thái Vô Song.

Trong tay bọn trẻ lúc này đang cầm nhiều vũ khí như thanh gỗ, rìu, búa.

Mặc dù còn trẻ nhưng chúng toát ra độc khí khiến người khác phải lạnh cả sống lưng.

Nếu không có độc khí như thế thì không thể sống sót đến tận bây giờ.

Người lớn ở nơi này không bảo vệ cho trẻ con. Trái lại họ còn sai vặt và dùng chúng kiếm tiền cho mình.

Để bảo vệ bản thân, chúng phải tự mình trở nên tàn độc. Thế nhưng, đối thủ của chúng hiện giờ lại không phải phạm nhân.

Khựng!

Đám trẻ đồng loạt dừng lại.

Không phải chúng có ý định như thế.

Bởi vì phi đao đang ở ngay trước mặt nên chúng buộc lòng phải dừng lại.

“Cái gì?”

“Làm sao đây?”

Đám trẻ không giấu nổi vẻ kinh ngạc.

Thanh phi đao dường như đang lơ lửng trước mặt chúng.

Thu Hồn Ti đang điều khiển U Linh Chủ, thế nhưng bọn trẻ làm sao biết được thủ pháp này.

Một đứa trẻ trong số chúng lén di chuyển sang bên. Thế nhưng, lúc hần di chuyển thanh phi đao cũng di chuyển theo hần, tiểu nam tử liền đứng yên tại chỗ.

Một thanh phi đao đang ở dưới cầm Thái Vô Song, 9 thanh còn lại thì đang lơ lửng trong không trung nhắm thẳng vào bọn trẻ.

Ưc!

Thái Vô Song bắt giắc nuốt khan một ngụm.

Đối phương không phải là người hần có thể đối phó được chỉ bằng dăm ba kinh nghiệm sống. Thái Vô Song cũng từng thấy qua nhiều cao thủ nhưng đây là lần đầu hần gặp một người như Phiêu Nguyệt.

‘Chết, chết tiệt.’

Lúc này tiểu nam tử thấy hối hận vì không nghe theo lời Kiếm Yến.

Hần giả vờ mạnh mẽ để bảo vệ đám trẻ, nhưng sự lựa chọn của hần lại khiến bọn trẻ rơi vào tình huống nguy hiểm.

Phiêu Nguyệt có thể lấy mạng bọn trẻ bất cứ lúc nào hần muốn. Đột nhiên trong lòng Thái Vô Song không muốn có mối nhân duyên nào với một người như thế. Nhưng tiểu nam tử đã tấn công Phiêu Nguyệt, bây giờ mọi thứ quá muộn rồi.

Thái Vô Song hét lên.

“Khoan, khoan đã!”

“Cái gì?”

“Hãy, hãy lấy mạng ta thôi.”

“Tại sao chứ?”

“Bởi, bởi vì có mỗi mình ta làm sai thôi.”

“Đi theo nhóm thì phải cùng nhau chịu trách nhiệm chứ.”

“Chuyện đó...”

“Giang hồ là một nơi như thế đấy. Tất cả mọi người bỏ mạng đều là trách nhiệm của người. Không biết được thực lực của đối phương còn dám xông vào chuốc lấy nguy hiểm. Không những thế còn khiến đám trẻ mà mình bảo vệ rơi vào tình thế ngàn cân treo sợi tóc. Người không có tư cách làm thủ lĩnh đâu.”

“Khực!”

Thái Vô Song liền nghiêng răng.

Lời nói của Phiêu Nguyệt hết như lưỡi kiếm sắc bén cứa vào trái tim hắn.

Từ trước đến nay, hắn luôn cố gắng bảo vệ bọn trẻ, nhưng hắn không tin được phán đoán vội vàng của bản thân đã khiến chúng phải gặp nguy hiểm.

Thái Vô Song nhìn Phiêu Nguyệt với đôi mắt đã giăng đầy tơ máu.

Lúc chạm phải ánh mắt Phiêu Nguyệt, tiểu nam tử bất giác nổi một trận gai ốc.

Hắn đã gặp qua vô số người nhưng lại chưa từng nhìn thấy ánh mắt vô cảm như Phiêu Nguyệt.

Ánh mắt ấy khiến Thái Vô Song vô cùng sợ hãi.

Phịch!

Thái Vô Song đột nhiên quỳ xuống.

“Xin hãy tha mạng cho bọn ta.”

“Tại sao chứ?”

“Huynh muốn có thông tin mà? Ta sẽ trở thành chó săn và cung cấp cho huynh bất cứ thông tin gì mà huynh muốn. Vậy nên xin huynh hãy tha mạng cho bọn ta.”

Thái độ và ngữ khí của hắn đã thay đổi hoàn toàn. Hơn nữa còn đưa ra một đề xuất vô cùng hợp lý.

Phiêu Nguyệt nhận ra Thái Vô Song đã bị hấn khuất phục.

Phiêu Nguyệt lấy thứ gì đó trong túi ra ném cho Thái Vô Song. Đó là một túi tiền.

“Truy tìm tung tích người mà Kiếm Yên chỉ cho người.”

“Vâng!”

Thái Vô Song trả lời mà không kịp hỏi người đó là ai.

Lúc này Phiêu Nguyệt mới thu hồi U Linh Chủy.

“Phù!”

“Ha!”

Đám lễ lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Thái Vô Song lại ngẩng đầu lên. Thế nhưng, Phiêu Nguyệt đã hoàn toàn biến mất.

Thái Vô Song liền đánh mắt về phía Kiếm Yên.

“Rốt cuộc đệ đã đưa ai đến vậy hả?”

307

Cộp cộp!

Bang chủ của Hải Long Bang Trương Hạ Vãn liên tục gõ tay lên mặt bàn.

Đó là thói quen của y mỗi khi y đang khổ tâm.

Nỗi khổ tâm của y lại càng thêm lớn hơn sau khi gặp Lý Thành Học đã trở về sau một cuộc viễn hành vào ngày hôm trước.

Đồ vật và thông tin mà Lý Thành Học đưa cho y khiến y cảm thấy vô cùng phiền muộn.

Dẫu có suy nghĩ kiểu gì thì y cũng không thể dễ dàng tìm ra được đáp án.

“Hầy!”

Trương Hạ Vãn thở dài.

“Thuộc hạ có thể vào một chút được không ạ?”

Bỗng giọng của tổng quản Vu Quân Sinh từ ngoài vọng vào.

“Vào đi.”

Vu Quân Sinh bước vào trong ngay khi được Trương Hạ Vấn cho phép.

Vu Quân Sinh hiện đã ngoài năm mươi, ông là người chịu trách nhiệm mọi việc to nhỏ của Hải Long Bang.

Vu Quân Sinh đã góp một phần rất lớn trong việc xây dựng cho uy thế hiện tại của Hải Long Bang. Vì vậy nên Trương Hạ Vấn vô cùng tôn trọng Vu Quân Sinh .

Trương Hạ Vấn nói.

“Ngồi đi.”

“Thuộc hạ sao có thể ngồi với quân chủ được chứ ạ...”

“Làm gì có ai ở đây chứ. Không sao đâu. Cứ ngồi xuống đi.”

“Vậy thuộc hạ xin phép...”

Vu Quân Sinh không từ chối nữa mà ngồi xuống đối diện với Trương Hạ Vấn.

“Có chuyện gì à?”

“Có một tin đồn kỳ lạ đang được lan truyền ở khắp nơi trên đường phố ạ.”

“Tin đồn gì?”

“Xích Cân Hội bị một ông lão tấn cho một trận bét nhè ạ.”

“Tin đồn vớ vẩn gì thế...”

“Có vẻ như không phải là tin đồn vớ vẩn đâu ạ, Khi đó có rất nhiều người chứng kiến. Nghe nói Lưu đại hiệp cũng đã quỳ gối trước mặt ông ta vì không thể chịu đựng quá vài chiêu.”

“Có thật không vậy?”

Trương Hạ Vấn tỏ vẻ nghi ngờ.

Hải Long Bang biết rõ sức mạnh của Xích Cân Hội hơn bất kỳ ai. Tuy không thể so sánh với Hải Long Bang nhưng bọn họ vẫn đủ mạnh để phải dè chừng.

Đặc biệt là Lưu Nhất Thạch. Ông ta mạnh đến mức đến cả Trương Hạ Vấn cũng không dám coi thường. Nếu Lưu Nhất Thạch không thể chịu quá vài chiêu thì rõ ràng người kia là một cao thủ siêu việt.

“Một cao thủ như vậy sao lại...?”

Trương Hạ Vấn khẽ nhú màu.

Bởi y đã tưởng tượng ra một cảnh khiến bản thân khó chịu.

Y cố gắng xóa bỏ đi những suy nghĩ của mình và hỏi Vu Quân Sinh .

“Có biết được danh tính của người đó không?”

“Chúng thuộc hạ vẫn đang tìm hiểu ạ. Có vẻ như ông ấy là người đến từ tái ngoại, vì râu cùng tóc của ông ấy đều màu vàng ạ.”

“Tái ngoại sao?”

“Vâng! Có vẻ như ông ấy xuống từ một trong những con thuyền hôm qua cập bến. Thuộc hạ đang cho gọi những thuyền trưởng đến để điều tra xem ông ấy chính xác là đến từ đâu ạ.”

“Mau đi tìm hiểu đi.”

“Rõ!”

Vu Quân Sinh đáp lời.

Nếu đó là một người có đủ sức mạnh để có thể một mình ra tay với Xích Cân Hội thì chắc chắn đó là một người mà Trương Hạ Vấn không thể xem nhẹ được.

Y phải tìm ra lý do tại sao một võ giả như vậy lại đến Hải Môn.

Thế lực nhắm vào Hải Môn không chỉ có một hai nơi.

Rất nhiều môn phái nổi lòng tham với nơi này khi một lượng lớn hàng hóa đi qua đây mỗi ngày.

Vì thế nên Hải Long Bang luôn luôn nhạy cảm với những mối đe dọa đến từ bên ngoài.

Nếu ông lão đó nổi lòng tham với Hải Môn và đang cố gắng thách thức bá quyền của Hải Long Bang thì y phải xây dựng đối sách từ ngay bây giờ.

“Đặt lệnh khẩn để có thể hành động bất cứ lúc nào đi.”

“Vâng ạ.”

“Chuẩn bị mời những cao thủ từ bên ngoài để phòng hờ nữa.”

“Nếu có gì sai sót thì việc này chẳng khác nào né sói gọi hổ cả.”

“Ta biết. Vậy nên ta mới bảo người chuẩn bị. Phải chuẩn bị cho trường hợp bất ngờ có thể xảy ra chứ.”

“Thuộc hạ đã rõ. Trước tiên thuộc hạ sẽ cho người đi xác minh tin đồn ạ.”

“Ừ!”

Trương Hạ Vân đến bên cửa sổ rồi mở toang cửa ra. Toàn cảnh của bên cảng ngay lập tức hiện ra trước mắt y.

Những chiếc thuyền buôn vẫn tiếp tục tiến vào cảng.

Mỗi lần thuyền buôn cập bến, Hải Long Bang lại kiếm được một số tiền kếp xù. Trương Hạ Vân không có ý định sẽ từ bỏ một việc có lợi cho y như vậy.

‘Đây là đất của ta. Không một ai có thể cướp lấy nó từ tay ta được.’

Phiêu Nguyệt lê bước trên con đường của Hải Môn.

Hải Môn là một đô thị khá lớn. Đường phố nơi đây đông đúc đến độ sẽ rất dễ bị lạc nếu không có người dẫn đường. Vậy nên những người lần đầu đến đây bị lạc và phải đi lang thang trong những con hẻm không phải chuyện hiếm thấy.

Và dĩ nhiên là rất hiếm khi có người còn nguyên vẹn khi đi ra từ con hẻm. Bọn họ sẽ phải trực tiếp trải nghiệm sự tàn bạo của thế giới cùng sự khắc nghiệt của thế giới dưới vực thẳm. Để giữ được mạng và ra khỏi đó cũng là một điều may mắn.

Phiêu Nguyệt ung dung bước đi trên con đường nguy hiểm mà không có chút do dự.

Có rất nhiều người tiếp cận Phiêu Nguyệt khi thấy hắn đi một mình.

Một số bị gương mặt xinh đẹp của Phiêu Nguyệt hấp dẫn, một số tiếp cận Phiêu Nguyệt để cướp của cải trên người hắn. Tuy nhiên, không một ai trong số chúng chạm được vào người của Phiêu Nguyệt cả.

“Hự!”

Ngay lúc này, một kẻ liều lĩnh tiếp cận Phiêu Nguyệt lúc này đang nằm thoi thóp trên đường và rên rỉ.

Thoạt nhìn trông hắn có vẻ nguyên vẹn. Nhưng nước da của hắn đã tái nhợt đi, miệng thì sủi bọt.

Hắn là người thứ hai mươi ba đã tấn công Phiêu Nguyệt.

Hắn đột ngột xuất hiện trước mặt Phiêu Nguyệt rồi nói “giao nộp tất cả những gì ngươi có ra đây!”.

Phiêu Nguyệt đã thi triển thủ pháp mà hắn vừa mới thức tỉnh đạo gần đây.

Và kết quả chính là hình ảnh như hiện tại.

Nam nhân kia đau đớn như bị rơi xuống tầng thứ mười tám của địa ngục.

Hắn chỉ ước mình ngất lịm đi, nhưng lạ thay, hắn càng đau thì tâm trí của hắn lại càng trở nên rõ ràng.

Phiêu Nguyệt đi lướt qua hắn mà chẳng buồn nhìn lấy hắn một cái.

Thủ pháp mà Phiêu Nguyệt thi triển sẽ tự động được giải sau một thời gian. Tất nhiên, nam nhân kia sẽ phải chịu đựng cơn đau cho đến khi đó.

Phiêu Nguyệt ghi nhớ tất cả các vị trí địa hình xung quanh vào đầu của mình.

Đó chính là thói quen của Phiêu Nguyệt. Mỗi lần đến một nơi nào đó xa lạ, hắn đều đi loanh quanh để nắm bắt địa hình của nơi đó.

Hắn phải xem xét địa hình thì mới có thể phân biệt được nơi nào thuận lợi cho mình, nơi nào không. Từ đó chuẩn bị đối phó với tình huống xấu nhất có thể xảy ra.

Tuy hấn đã thư thả hơn trước, nhưng thói quen của hấn vẫn không thay đổi.

Sau khi ghi nhớ hết tất cả những địa hình ở Hải Môn, Phiêu Nguyệt quay trở về quán trọ.

“Về rồi sao?”

Tarha là người đầu tiên đón tiếp Phiêu Nguyệt khi hấn quay trở về quán trọ. Luật Á Nhiên đứng cạnh ông ta cũng mỉm cười chào hấn.

“Đại hiệp về rồi sao. Ta cứ tưởng ngài đã rời đi rồi cơ.”

“Ta chỉ đi loanh quanh một chút thôi.”

“Đại hiệp đi du ngoạn sao?”

“Có thể xem là vậy.”

“Ghen tị thật đó.”

Luật Á Nhiên nheo mắt cười.

Đôi mắt xanh của nàng trông lại càng đẹp mê hồn.

Phiêu Nguyệt ngồi xuống trước mặt hai người họ rồi nói.

“Từ sáng ta cũng không thấy hai người đâu. Xem ra hai người rất bận.”

“Đây là lần đầu tiên bọn ta đến đây nên có rất nhiều điều cần phải học hỏi. Ta cùng điệt nữ bạn rợn cũng vì thế.”

Tarha mỉm cười đáp.

Luật Á Nhiên chống cằm nói.

“Ở trung nguyên nhiều thứ hay ho thật. Ở đây có rất nhiều người xinh đẹp.”

“Đúng thế! Trung nguyên thật khác với Tây Vực.”

“Như thế nào mà lại khác?”

Tarha gãi đầu trước câu hỏi của Phiêu Nguyệt.

“Hừm! Tất cả nơi này được trang hoàng bài bản hơn.”

“Vậy à?”

“Từ con người đến đồ vật và phong cảnh. Cảm giác như mọi thứ thật sung túc vậy.”

“Có vẻ như Tây Vực không như vậy nhỉ?”

“Tây Vực đã phải trải qua một cuộc nội chiến trong một thời gian dài.”

“Nội chiến? Ý ông là Tây Vực bị chia tách ra sao?”

“Đại khái là như vậy. Cuộc chiến lẽ ra phải kết thúc sớm hơn một chút nhưng vì một lý do nào đó mà nó lại kéo dài hơn. Cũng chính vì thế mà có rất nhiều thứ trở nên hoang tàn.”

“Ta rất tiếc.”

“Quả là một bi kịch đúng chứ? Vì thế nên những người ở Tây Vực đều rất khổ sở, nhưng nơi này thì có vẻ lại rất yên bình.”

“Nơi này cũng không khác mấy đâu.”

“Vậy sao?”

Tarha tỏ vẻ ngạc nhiên trước câu trả lời của Phiêu Nguyệt.

“Nó chỉ bình yên ngoài mặt thôi.”

“Một sự yên bình được ngụy trang ở ngoài mặt như thế này cũng tốt. Nếu Tây Vực yên bình như thế này thì ta đã không phải lặn lội đến đây rồi.”

Tarha cười một cách chua xót.

Phiêu Nguyệt ngẫm nghĩ một hồi rồi hỏi.

“Nội chiến ở Tây Vực xảy ra lúc nào vậy?”

“Đã hơn chục năm rồi. Thực ra nội chiến rất thường thấy ở Tây Vực. Vốn dĩ đó là nơi có nhiều bộ tộc và vương quốc nên xung đột xảy ra hầu như là mỗi ngày. Những cuộc chiến tranh giành lãnh thổ xảy ra không ngừng. Nhưng đây là lần đầu tiên nội chiến kéo dài đến thế này. Dường như hoàn toàn không thể chấm dứt được nó.”

“Nhưng tại sao hai người lại đến đây? Nếu nghiêm trọng đến thế thì không phải ông nên ở lại đó để giải quyết mọi chuyện sao?”

“Bởi vì nguyên nhân sâu xa nằm ở chỗ khác.”

“Tổ phụ!”

Giọng nói của Luật Á Nhiên vang lên đánh thức tâm trí của Tarha. Tarha như nhận ra được sai lầm của mình nên tỏ vẻ ngượng ngịu.

“Quên câu cuối đi nhé.”

“...”

“Khi ta đến tuổi này rồi, ta thường đắm chìm vào những xúc cảm không cần thiết. Có lẽ đó là lý do tại sao người ta nói con người phải chết khi già đi.”

Tarha nâng ly rượu lên miệng.

Luật Á Nhiên nói.

“Đại hiệp có chỗ nào đẹp muốn giới thiệu cho tiểu nữ không?”

“Không có...”

“Vậy sao? Tiếc thật đó.”

“Ta cũng tiếc khi không có nơi nào để giới thiệu cho cô.”

“Cũng đâu còn cách nào khác.”

Luật Á Nhiên hoàn toàn không tỏ vẻ buồn rầu một chút nào.

Nàng say sưa ngắm nhìn Phiêu Nguyệt.

Ở Tây Vực cũng có rất nhiều mỹ nam. Nhưng không ai tỏa ra phong khí quyến rũ như Phiêu Nguyệt cả.

Nàng vốn dĩ không thích nam nhân trông quá nữ tính. Đối với nàng, đã là nam nhân thì phải có một bờ vai rộng và vững vàng.

Trên thực tế, những người thường thấy xung quanh nàng cũng là những nam nhân như vậy.

Nếu không có chuyện gì đặc biệt xảy ra, Luật Á Nhiên sẽ kết hôn cùng với một trong số những người đó. Điều này là do luật của Ma La Pháp Phủ rất nghiêm ngặt và không có phép kết hôn với ngoại nhân.

Ngoại lệ duy nhất có lẽ là phụ thân nàng.

Mẫu thân của nàng đã đem lòng yêu phụ thân đến từ vùng trung nguyên và đã sinh ra nàng. Nhưng sau đó, phụ mẫu nàng

đã phải trả một cái giá rất đắt.

Kể từ khi đó, không một ai dám lập hôn ước với ngoại nhân nữa. Luật Á Nhiên lại càng không. Vì nàng mang trong người dòng máu lai nên nàng hoàn toàn không thể kết hôn với người ở ngoài Ma La Pháp Phủ.

Nếu Luật Á Nhiên lập hôn ước với ngoại nhân, người sẽ phải trả giá đắt không chỉ có nàng mà còn có cả tổ phụ Tarha của nàng.

Cũng chính vì thế nên Luật Á Nhiên chưa bao giờ nghĩ đến việc kết hôn với những người ở ngoài Ma La Pháp Phủ. Tuy nhiên, vẻ quyền rũ mê người của Phiêu Nguyệt đã làm cho quyết tâm vững chắc của nàng bị lung lay.

Luật Á Nhiên thực sự rất tò mò về danh tính của Phiêu Nguyệt.

Thật vô lý khi một người có ngoại hình, khí chất và đôi mắt như thế này lại là một người bình thường.

Nàng vốn mù mờ về tình hình ở trung nguyên khi đến nơi này.

Tuy nàng đã cố gắng tìm hiểu thông tin mà mình muốn có bằng cách khuất phục Lưu Nhất Thạch của Xích Cân Hội nhưng kiến thức tổng thể của nàng về nơi này vẫn thiếu sót một cách đáng kể.

Vì vậy nên ngay cả khi nhìn chăm chăm vào gương mặt của Phiêu Nguyệt, nàng vẫn không thể suy ra được danh tính của hắn.

Không rõ Phiêu Nguyệt có biết được tâm tình của nàng hay không, nhưng lúc này hắn chỉ thờ ơ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sự im lặng bao trùm lấy chiếc bàn nơi họ đang ngồi.

Tarha vẫn uống rượu, Phiêu Nguyệt vẫn nhìn ra ngoài, Luật Á Nhiên vẫn nhìn chăm chăm vào Phiêu Nguyệt. Khung cảnh ấy như thể được đóng khung lại.

Phiêu Nguyệt là người đã phá vỡ sự lặng.

“Ta xin phép.”

Hắn đứng dậy rồi bước về phòng của mình.

Hắn có thể cảm nhận được ánh mắt của Tarha và Luật Á Nhiên đang dán chặt sau lưng mình, nhưng hắn không quan tâm mà tiếp tục bước tiếp.

Kiểm Yến cúi mình như thể mình là người hầu của Phiêu Nguyệt.

“Có tin từ Vô Song huynh rồi ạ.”

“Nhanh vậy sao?”

“Vô Song huynh một khi đã làm việc gì thì sẽ làm hết mình ạ.”

“Vậy à?”

“Có vẻ như hai người đó đến đây để tìm ai đó. Những võ giả của Xích Cân Hội lúc này đang tản ra để tìm kiếm manh mối cho bọn họ ạ.”

“Không thể biết được danh tính của họ sao?”

“Chỉ mới có một ngày thôi mà. Xin ngài hãy cho thuộc hạ vài ngày, rồi ngài sẽ có được thông tin trong tay.”

“Bảo hắn nhanh lên.”

“Vâng ạ!”

Kiểm Yến cúi đầu đáp lời. Rồi hắn lại lên tiếng như thể nhớ ra điều gì đó.

“À, còn chuyện này nữa. Hải Long Bang hiện đang rất âm ỉ ạ.”

“Thì sao?”

“Cụ thể ra sao thuộc hạ không rõ. Nhưng bọn họ đã tăng cường canh gác khi thương thuyền của họ quay trở về ạ.”

“Vậy à?”

Tầm nhìn của Phiêu Nguyệt hướng về phía của Hải Long Bang.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 308

Bang chủ Hải Long Bang - Trương Hạ Vấn cứ đi đi lại lại ở hậu viện.

Đáng lẽ lúc này y đã phải say giấc nồng, nhưng vì tâm trạng đang rối bời nên y không tài nào chợp mắt được.

“Hừ!”

Y thở dài một hơi.

Việc Lý Thành Học trở về sau chuyến đi xa đã khiến y phải suy nghĩ nhiều.

Y đắn đo một hồi rồi tiến về phía nhà kho.

Nhà kho phía sau Hải Long Bang có kích thước rất nhỏ. Trong thời kỳ xây dựng Hải Long Bang, nơi này rất có giá trị nhưng hiện tại nó không còn được sử dụng nữa.

Hiện giờ có nhiều nhà kho lớn và hữu dụng hơn nó rất nhiều. Vậy nên bây giờ nó được Trương Hạ Vấn dùng với mục đích riêng.

Mới mấy ngày trước nhà kho hãy còn trống rỗng. Không có thứ gì quan trọng nên cũng không có ai bảo vệ cả.

Thế nhưng bây giờ lại khác.

Trước nhà kho có hai võ giả đang đứng canh phòng.

“Bang Chủ!”

“Giờ này ngài đến có việc gì không ạ?”

Hai võ giả nhìn thấy Trương Hạ Vấn liền buông lỏng cảnh giác.

“Bên trong có xảy ra gì không?”

“Ban ngày có chút âm ỉ, nhưng giờ đã ổn rồi ạ.”

“Thế hả?”

“Vâng! Hẳn ta có vẻ bình tĩnh lại rồi.”

“Ta sẽ vào trong xem.”

“Ngài đích thân vào trong ư?”

“Đúng thế!”

“Thuộc hạ đã rõ.”

Hai võ giả liền mở cửa nhà kho.

Trương Hạ Vấn dùng ngọn đuốc mà họ đưa cho để soi đường.

Bên trong nhà kho tối đến mức nếu như không có đuốc thì không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì cả.

Nhà kho này có một căn phòng song sắt lớn đã lâu không được sử dụng. Đây thực ra là một căn ngục.

Bên trong căn ngục có một bàn ăn nhỏ và chiếc giường, hiện giờ có ai đó đang thu mình ngồi trong góc tối.

Kẻ đang ngồi trông vô cùng gầy gò.

Giống như cả người hắn chỉ còn lại da bọc xương vậy.

Đôi mắt hắn ta đã mất đi tiêu điểm, miệng sùi cả bọt mép. Ai nhìn vào cũng biết tình trạng hắn đang rất nghiêm trọng.

Hắn ta chính là mối ưu phiền mà Lý Thành Học đã mang về.

Lý Thành Học nói rằng hắn ta vớt được kẻ này từ trên biển trong lúc quay về bốn bang.

Gã nam nhân trần như nhộng lênh đênh trên biển lúc ấy đã hoàn toàn kiệt sức. Lý Thành Học cho hắn ăn chút cháo để hồi phục sức lực, nhưng hắn ta lại nổi điên lên.

Gã nam nhân trông gầy gò là thế nhưng để không chế được hắn phải dùng đến cả đám võ giả trên thuyền, và đa số bọn họ đều bị hắn ta đả thương.

Lý Thành Học không nghĩ nhiều mà ép hắn uống Mộng Hồn Đan rồi mang hắn về đây.

Dù đã đến nơi nhưng tình trạng của gã nam nhân cũng không tốt hơn là mấy.

Cứ vài giờ là hắn ta lại nổi điên lên, những lúc như thế võ giả ở Hải Long Bang phải chận vật để trấn áp hắn. Cuối cùng họ đành phải nhốt hắn vào trong căn ngục song sắt này.

“Hừ!”

Gã nam nhân ngồi thu mình lại, chỉ nghe được tiếng thở khe khẽ của hắn.

Trương Hạ Vấn im lặng nhìn nam nhân.

Hắn ta cứ cúi đầu xuống tựa hồ đang sợ hãi điều gì đó. Lúc này Trương Hạ Vấn mới lên tiếng hỏi.

“Ngươi là ai? Vì sao lại lênh đênh trên biển thế?”

Đương nhiên gã nam nhân không hề đáp trả.

Trương Hạ Vấn cau mày nhìn chằm chằm nam nhân. Thế nhưng hắn ta không hề có phản ứng gì cả.

Y có thể tùy ý xử lý gã nam nhân này nếu muốn.

Bởi vì Trương Hạ Vấn cảm nhận được cảm giác xui quẩy toát ra từ gã nam nhân. Đối với Trương Hạ Vấn, kẻ mang bầu không khí này đều là tai ách cả.

Là Trương Hạ Vấn như mọi khi, có lẽ y đã xử lý hắn ta từ lâu rồi. Tuy nhiên thanh bảo đao mà hắn mang đã làm Trương Hạ Vấn phải đắn đo mãi.

Trương Hạ Vấn nhìn thanh bảo đao được đặt trên chiếc bàn bên ngoài.

Thân đao và cán đao có hình bán nguyệt hiếm thấy ở Trung Nguyên.

Cả đời Trương Hạ Vấn chưa từng nhìn thấy thanh đao nào như thế cả.

Quan trọng hơn, trên cán đao có gắn nhiều viên đá quý đủ màu sắc.

Chính những viên đá quý có màu xanh đỏ khiến cho thanh đao tự nhiên trở thành một món đồ quý giá.

Trương Hạ Vấn hoàn toàn không thể định giá được thanh đao này.

Gã nam nhân kia như bị ám ảnh bởi thanh đao.

Ngay cả khi rơi xuống biển và được đưa lên thuyền, hắn vẫn ôm khư khư thanh đao trong lòng.

Trương Hạ Vấn cũng không ngờ là thanh bảo đao này lại sắc bén như thế.

Nó chém mọi thứ thành nhiều mảnh nhẹ nhàng như cắt một củ cải thôi. Vậy nên việc không chế gã nam nhân trở nên khó khăn hơn.

Thế nhưng, khi cướp được thanh bảo đao, gã nam nhân liền ngoan ngoãn hẳn ra.

Trương Hạ Vấn cầm thanh đao trên bàn. Ngay sau đó, gã nam nhân kia liền trợn mắt lên.

“Khư!”

Hắn ta dường như lại muốn phát điên, Trương Hạ Vấn liền nhẹ nhàng đặt thanh đao xuống.

“Rốt cuộc ngươi lấy thứ quý giá này ở đâu vậy chứ?”

Lý Thành Học sau khi cứu gã nam nhân liền đề nghị với Trương Hạ Vấn đến tìm hiểu vùng biển gần đó.

Nhìn thế nào cũng thấy thanh đao kia vốn không phải của nam nhân. Rõ ràng hắn ta đã đánh cắp nó ở đâu đó, và hắn ta muốn lấy thêm nhiều bảo vật ở nơi mà hắn trộm được thanh đao.

Nhưng đây chỉ là phỏng đoán vốn không có bằng chứng cụ thể nào cả. Tuy nhiên, Trương Hạ Vấn phần nào cũng đồng ý với suy nghĩ của Lý Thành Học.

Trương Hạ Vấn đã dẫn dắt Hải Long Bang rất lâu nên cực kỳ nhạy cảm với mùi của vàng bạc. Y chỉ cần nhìn một chút cũng đủ biết đối phương là sang hay bần.

Và gã nam nhân kia cũng tỏa ra được mùi của tiền tài.

Đó chính là lý do Trương Hạ Vấn không thể xử lý hắn ta.

“Chết tiệt!”

Lòng tham trong y mỗi lúc càng lớn hơn.

Thái Vô Song ngồi ở bến cảng ngắm cảnh biển về đêm.

Nơi tiểu nam tử ngồi không phải là chỗ thuyền buôn và các thuyền lớn hay neo đậu mà chủ yếu là các thuyền đánh cá.

Những con thuyền đánh cá này ít nhất cũng chở được 2-3 người lớn. Dù sóng có dâng cao cũng khó mà lật được. Nhưng thực tế, một tháng cũng có vài ba chiếc bị biển khơi cuốn đi mất dạng.

Đương nhiên các ngư dân ấy cũng trở thành cô hồn ngoài biển khơi.

Thỉnh thoảng lương dân ở đây sẽ thấy vài thi thể bị sóng đánh trôi dạt vào bờ. Đó chính là thi thể của những ngư dân xấu số kia.

Nhìn thấy thi thể ở đây là một điều vô cùng bình thường. Tất cả bọn họ đều đánh cược cả tính mạng mà dong buồm ra khơi.

Phụ thân của Thái Vô Song cũng là một trong những người mất mạng như thế. Chỉ khác là phụ thân hắn mãi cũng không trôi dạt vào bờ biển này.

Sau đó mẫu thân hắn mất vì bạo bệnh, tài sản được dăm ba đồng cũng bị người thân chia nhau mất.

Kể từ sau đó, Thái Vô Song trở thành trẻ mồ côi.

Mất tất cả, Thái Vô Song đã đến khu ổ chuột và trở thành thủ lĩnh của đám trẻ ở đây.

Để chăm sóc cho bọn trẻ, Thái Vô Song không việc gì không làm.

Hắn bắt đầu hành nghề trộm cắp đến giờ trò móc túi.

Có lần còn bị người ta đánh cho suýt chết.

Sau nhiều lần vượt qua cửa tử, hắn càng lúc càng bạo gan hơn. Dù công việc có khó khăn mấy, tiểu nam tử cũng không từ. Thế nhưng, đối với hắn, sự việc ngày hôm qua quả là một đả kích lớn.

Hình ảnh 9 thanh phi đao chĩa vào bọn trẻ vẫn còn vô cùng sống động.

Hắn chưa từng nghĩ đến việc một võ giả có thể điều khiển 9 thanh phi đao cùng lúc mà không cần chạm tay vào.

“Ta cũng muốn mạnh hơn.”

Đây là lần đầu hắn có khát khao mãnh liệt như thế.

Từ trước đến nay tiểu nam tử đã gặp qua vô số võ giả, nhưng hắn chưa từng nghĩ đến chuyện này.

Võ công của Phiêu Nguyệt đã có tác động mạnh đối với tiểu nam tử.

Có thể nói Phiêu Nguyệt đã khiến vỏ bọc của Thái Vô Song hình thành một vết nứt lớn.

Tiểu nam tử không biết danh tính của Phiêu Nguyệt.

Hắn càng không biết vì sao Phiêu Nguyệt lại ở đây, nhưng tiểu nam tử muốn học võ công của Phiêu Nguyệt.

Nếu chỉ cần học một phần võ công ấy, hắn có thể bảo vệ bọn trẻ tốt hơn bây giờ. Và biết đâu bọn chúng có thể có được cuộc sống sung túc, thoải mái hơn.

“Phù! Để làm được chuyện đó, phải thực hiện xuất sắc mệnh lệnh của hắn mới được.”

Bây giờ, các tiểu đệ của hắn đang rải rác theo dõi nhất cử nhất động của Tarha và Luật Á Nhiên.

Mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng bọn trẻ lại hết sức tinh ý, vậy nên không cần phải lo lắng gì cả.

Người lớn thường hay xem thường trẻ con và lơ là cảnh giác với trẻ con. Và đám trẻ con dưới trướng Thái Vô Song cũng biết tận dụng triệt để sơ hở này.

Đúng lúc Thái Vô Song định phải mộng đứng dậy thì...

“Hả?”

Đột nhiên trên mặt hắn dấy lên tia nghi hoặc.

Bởi vì hắn nhìn thấy vài chiếc tàu đánh cá đang cập cảng.

“Vào ban đêm ư?”

Cho dù có là ngư dân lão làng quen thuộc dòng hải lưu đến mấy cũng không tự mình dong buồm khi mặt trời đã lặn.

Bên ngoài kia có rất nhiều đá ngầm.

Ngộ nhỡ đang lái thuyền mà đụng phải đá ngầm thì chỉ có nước bỏ mạng mà thôi. Đặc biệt, đi biển bằng thuyền đánh cá gần như là bất khả thi.

Đến cả những ngư dân ở Hải Môn này cũng không dám đi thuyền ban đêm và hiếm khi nào lảng vảng ở bến cảng.

Thế nhưng, bây giờ lại có ai đó cập cảng mà không cần đến cả đèn đuốc.

Chuyện này tuyệt đối không bình thường.

Thái Vô Song liền cúi mọp người xuống. Trên các thuyền đánh cá lần lượt xuất hiện có vài bóng người đang nhảy xuống.

Ước tính có khoảng 20 người.

Ừc!

Thái Vô Song bắt giắc nuốt khan một ngụm.

Từ xa nhìn lại thì bầu không khí của những người trên thuyền không hề bình thường chút nào.

Ngay cả trong bóng tối, tiểu nam tử cũng thấy dường như ánh mắt họ đang lóe lên. Thái Vô Song hiểu rõ ánh mắt ấy có ý nghĩa gì.

‘Họ là võ giả!’

Và họ cũng không phải là những võ giả thường gặp ở Hải Môn.

Ánh mắt khiến người khác nổi cả gai ốc ấy không phải thuộc về Hải Long Bang hay Xích Cân Hội.

‘Gì vậy chứ? Rốt cuộc ở Hải Môn đang xảy ra chuyện gì thế nhỉ?’

Thái Vô Song liền linh cảm có chuyện gì đó bất thường đang diễn ra.

Đó chính là bản năng của kẻ sống dưới đáy xã hội.

Cùng một lúc có 20 võ giả bí mật đến Hải Môn sao có thể xem là việc bình thường được kia chứ?

Thái Vô Song nín thở theo dõi đám người đang xuống thuyền.

Tiểu nam tử đặc biệt chú ý đến nam nhân tóc màu bạc đi cuối cùng. Trong bóng tối dày đặc, Thái Vô Song vẫn có thể nhìn mái tóc ấy vô cùng rõ ràng.

Ánh mắt nam nhân kia còn đáng sợ gấp mấy lần những người khác. Dù nhìn từ phía xa vẫn khiến tim Thái Vô Song đập như điên.

Ừc!

Chính lúc này.

Đột nhiên ánh mắt gã nam nhân hướng về phía Thái Vô Song đang nấp.

Thái Vô Song liền nhận ra.

Chắc chắn gã nam nhân kia đã nhận ra sự tồn tại của hắn.

‘Chết tiệt!’

Theo bản năng, tiểu nam tử liền đứng dậy bỏ trốn.

Một võ giả đứng bên cạnh nam nhân tóc bạc liền đuổi theo tiểu nam tử.

Vút!

Hắn ta nhanh chóng thu hẹp khoảng cách với Thái Vô Song.

Thái Vô Song liền nghiêng răng mà chạy.

Chỉ cần nhìn tốc độ tiếp cận của đối phương cũng đủ biết.

Tiểu nam tử không thể cắt đuôi được đối phương nếu chỉ dùng cách thức thông thường. Cứ đà này trước khi kịp tách ra hắn đã bị tóm rồi.

‘Bắt người dễ dàng vậy sao?’

Con ngõ ở Hải Môn chính là sân nhà của hắn.

Tiểu nam tử chạy xuyên qua các con ngõ như đã nắm rõ chúng trong lòng bàn tay.

Thái Vô Song hết rẽ chỗ này lại lách sang chỗ kia. Thế nhưng hắn vẫn không thể cắt đuôi kẻ theo dõi.

Thái Vô Song không biết đối phương dùng thủ pháp gì, nhưng hắn ta cứ đuổi theo tiểu nam tử mãi không buông tha.

Vậy là không thể dùng cách thường để cắt đuôi kẻ theo đuôi.

Cuối cùng Thái Vô Song phải đưa ra quyết định.

Hắn quyết định chọn con đường ngầm thông qua cống thoát chất thải của khu ổ chuột.

Các lối đi ngầm chứa đủ loại chất thải với mùi hôi thối vô cùng khủng khiếp nên người thường khó mà chịu đựng được.

Tuy nhiên không phải mọi lối đi ngầm đều bốc mùi như thế.

Ở giữa có một nơi sạch sẽ không khác gì hòn đảo nhỏ và hầu như không có mùi hôi. Thịnh thoảng tiểu nam tử và bọn trẻ cũng hay đến đó để ẩn nấp.

Con đường dẫn đến nơi ẩn nấu phức tạp hết như một mê cung. Con đường này rất rối rắm, nên chỉ cần không tập trung một chút sẽ bị lạc ngay lập tức.

Có rất nhiều người vào đây không tìm được đường ra nên đã bỏ mạng.

Thái Vô Song chỉ cần đến được nơi ẩn nấu thì sẽ cắt đuôi được đối phương. Nghĩ như vậy, Thái Vô Song liền chạy xuống lối đi ngầm.

“Hộc hộc!”

Cuối cùng tiểu nam tử cũng đến được nơi ẩn nấu, hẳn không ngừng thở hổn hển.

“Ồ, huynh?”

“Giờ này huynh còn làm gì vậy? “

Trong nơi ẩn nấu lúc này có vài đứa trẻ nữa.

“Sao các đệ lại ở đây?”

Đồng tử Thái Vô Song thoáng lung lay.

Trước khi mặt trời lặn chúng mới được phép chơi đùa ở đây.

Sau khi mặt trời khuất bóng, chúng phải rời khỏi nơi này. Đó chính là nguyên tắc chung. Vậy nên hẳn mới tìm đến đây.

“Các huynh không chơi với bọn đệ nên...”

“Đệ xin lỗi! Đại huynh.”

Đám trẻ nhận ra lỗi sai của mình liền tỏ ra ăn năn, hối cải.

“Chết tiệt! Nhanh đi theo ta nào.”

“Sao thế đại huynh?”

“Đừng nhiều lời nữa, mau theo ta!”

Nghe tiếng hét của Thái Vô Song, đám trẻ liền nhận ra có gì đó không ổn.

“Chết tiệt! Chết tiệt!”

Thái Vô Song vừa chạy vừa chửi bậy. Đám trẻ cũng dốc hết sức mà chạy theo hắn.

Bì bôm!

Tiếng bước chân của kẻ theo đuôi cũng ngày một gần bọn trẻ hơn.

309

“Oáp!”

Kiểm Yến vươn vai rồi đi ra ngoài.

Lợi ích lớn nhất của một tiểu nhị là hắn có thể ăn uống và nghỉ ngơi tại quán trọ.

Mặc dù căn phòng hắn đang ở chỉ là một căn phòng hoang tàn nhưng ít nhất thì hắn cũng đã có một không gian riêng đủ để che mưa che gió và cơn lạnh.

Hơn nữa, hắn cũng được ăn no bụng. Mặc dù phần lớn là đồ thừa của khách bỏ lại.

Đó cũng chính là lý do Kiểm Yến trở thành một tiểu nhị.

Hắn có chỗ để đặt lưng lại còn được no bụng. Bấy nhiêu thôi cũng đủ khiến Kiểm Yến thỏa mãn rồi. Nhưng điều đó không có nghĩa là hắn đã quên những tiểu đệ của mình đang còn nằm ngủ ở ngoài đường.

Kiểm Yến ôm một chiếc túi trước ngực.

Chiếc túi ấy có chứa đầy thức ăn thừa của khách để lại. Kiểm Yến đã lên ông chủ lấy thức ăn còn thừa để cho những tiểu đệ của mình.

“Hi hi! Chắc bọn nhỏ sẽ thích lắm.”

Kiểm Yến cười rạng rỡ khi tưởng tượng đến bộ dạng thích thú của những đứa trẻ.

Bịch bịch bịch!

Bỗng có ai đó vọt ra từ phía bên kia con hẻm.

“Huynh!”

Kiểm Yên vội vàng ném chiếc túi và chạy về phía nam nhân kia ngay sau khi nhận ra danh tính của người đó.

Người đang bê vết máu nằm co ro trên sàn chính là Thái Vô Song.

“Huynh! Đã có chuyện gì xảy ra vậy?”

“M, mau chạy đi.”

“Ý huynh là sao?”

“Hắn đang đuổi theo ta.”

“Huynh!”

“Hắn giết bọn trẻ rồi. Á Mộng, Thanh Dụ, Chân Hạ, tất cả đều bị giết chết hết cả rồi...”

“Ý huynh là...?”

Đôi mắt của Kiểm Yên trở nên dao động dữ dội.

Kiểm Yên đều biết ba đứa trẻ đó.

Tuy chúng ham chơi và hay gây sự nhưng bản chất chúng vẫn là những đứa trẻ lương thiện. Những đứa trẻ ấy rất quý mến Kiểm Yên và luôn đi theo hắn.

Thái Vô Song nắm lấy tay của Kiểm Yên.

“Không còn thời gian để giải thích đâu. Hắn đang đuổi theo tới đây rồi.”

Thái Vô Song kéo Kiểm Yên bỏ chạy.

Kiểm Yên vừa chạy vừa nhìn vào tấm lưng của Thái Vô Song đang ở phía trước.

Bỗng có ai nhảy vọt ra từ Thái Vô Song.

Trên tay người đó là một thanh kiếm nhỏ đầy máu.

Đôi mắt lạnh lùng của người đó hiện rõ trong bóng tối.

Tầm nhìn của hắn dính chặt vào Thái Vô Song và Kiểm Yên.

“Lại xuất hiện thêm một con chuột nhắt nữa à.”

Nam nhân kia khe khẽ giọng nhưng thật lạ thay, Kiểm Yên vẫn có thể nghe thấy rõ từng câu từng chữ mà nam nhân ấy nói.

Có lẽ nam nhân ấy đã cố tình nâng cao nội công rồi lắm lắm để Kiếm Yên có nghe thấy nó.

“Khực!”

Kiếm Yên cảm giác cơn ớn lạnh đang chạy dọc sống lưng hắn.

Hắn cùng với Thái Vô Song cùng nhau chạy trốn chết.

Nam nhân đuổi theo sau họ.

Nam nhân vung kiếm mạnh vào không trung. Từng giọt máu dính trên kiếm văng ra tứ tung.

Hình ảnh ấy thật đáng sợ.

Kiếm Yên không có thời gian để hỏi Thái Vô Song đã có chuyện gì xảy ra nữa.

Lúc này, bọn họ phải chạy trốn.

Nhưng Kiếm Yên biết rõ, cứ chạy như thế này thì không thể nào trốn thoát khỏi nam nhân đó.

Á Mộng, Thanh Dụ, Chân Hạ đã chết đều là những đứa trẻ nhanh nhẹn như những con sóc bay, đến cả Kiếm Yên cũng không thể nào theo kịp chúng.

Vậy mà những đứa trẻ nhanh nhẹn ấy lại chết, điều đó có nghĩa là Kiếm Yên cùng Thái Vô Song không thể nào thoát khỏi nam nhân kia được.

“Huỳnh!”

Kiếm Yên gọi Thái Vô Song.

Thái Vô Song quay đầu lại nhìn Kiếm Yên, chân vẫn tiếp tục chạy.

Kiếm Yên đã hết hơi khi chạy đến bên cạnh. Lúc này hắn đã không còn sức để trả lời nữa.

Kiếm Yên nói ngắn gọn.

“Về quán trọ.”

Một câu nói không đầu không đuôi, nhưng lạ thay Thái Vô Song vẫn hiểu được ý định của Kiếm Yên.

Thái Vô Song gật đầu rồi dồn lực vào hai chân.

Bịch bịch bịch!

Tiếng bước chân của nam nhân kia càng lúc càng lớn. Điều đó có nghĩa là khoảng cách giữa bọn họ đã bị thu hẹp.

Mồ hôi túa ra như mưa ở sau lưng họ.

Vụt!

Thanh âm hung tợn phát ra từ phía sau.

Kiểm Yến cùng Thái Vô Song theo bản năng điều khiển cơ thể để né tránh thanh kiếm của nam nhân ấy. Nhưng họ vẫn không thể hoàn toàn tránh được đòn tấn công của thanh kiếm ấy.

Trên lưng của họ xuất hiện một vết chém dài. May mắn thay đó cũng chỉ là vết thương ngoài da, không ảnh hưởng gì đến việc di chuyển nhưng cơn đau dữ dội mà nó mang lại khiến cho bọn họ loạng choạng và gần như là gục ngã.

“Khực!”

“Chết tiệt!”

Kiểm Yến và Thái Vô Song cố gắng giữ thăng bằng và tiếp tục chạy.

Giọng nói của nam nhân vang lên từ phía sau.

“Mấy con chuột ngoan cố này.”

Giọng nói của nam nhân ấy đầy căm kỉnh.

Điều này là do hắn không thể ngờ tới sẽ có cuộc rượt đuổi này.

Ban đầu, hắn chỉ định lặng lẽ rời đi khi đã đạt được mục đích.

Cuộc rượt đuổi này hoàn toàn không nằm trong kế hoạch của hắn.

Tất cả là do Thái Vô Song.

“Vì một con chuột như ngươi, à không, vì hai con chuột nhất này mà giờ ta phải vất vả như thế này đây.”

Sát khí ghê rợn tỏa ra từ đôi mắt của nam nhân khi nhìn hai người họ.

Nam nhân dồn hết sức lực vào chân như thể quyết tâm muốn xé xác hai người họ.

Xoẹt!

Thanh kiếm của hắn lại một lần nữa xé toạc đêm tối.

Lần này, Kiếm Yên và Thái Vô Song đã tránh được thanh kiếm với khoảng cách rất nhỏ.

‘Nhanh nhạy đấy.’

Chuyện này không đơn giản chỉ là sự may mắn.

Đôi khi sẽ có những đứa trẻ có giác quan cực kỳ phát triển như vậy.

Nếu như chúng có duyên với một môn phái tốt hoặc sinh ra trong một võ gia thì chắc chắn chúng sẽ được ca ngợi như những bậc anh tài.

Thật khó để có thể nhìn thấy hai đứa trẻ như vậy ở cùng ở một nơi.

‘Tiếc thật đấy!’

Nếu không có vấn đề gì xảy ra, hắn chắc chắn sẽ mang những đứa trẻ đó đi theo mình. Dẫu cho chúng bảo chúng không thích thì hắn vẫn sẽ bắt cóc chúng và nuôi dạy chúng như những võ giả hữu dụng. Bởi vì hắn cũng là một võ giả được đào tạo ra từ quá trình đó.

‘Giờ phải kết thúc rồi.’

Sát khí trong mắt hắn trở nên dày đặc.

Cuộc rượt đuổi dai dẳng nay đã đến hồi kết.

Chuyển động của Thái Vô Song và Kiếm Yên trở nên chậm lại trong mắt hắn.

Dẫu các giác quan và khả năng vận động của hai người họ có xuất sắc đến mấy thì cũng không thể nào qua mắt được một người đã luyện võ được.

Nhưng hai người họ vẫn rất đáng khen vì đã kéo dài thời gian đến được lúc này.

Rầm!

Nam nhân đạp mạnh xuống nền đất rồi phóng về phía hai người họ như một con chim én đang bay trên mặt nước.

“Mau tránh ra!”

Kiểm Yên hét lớn rồi đẩy Thái Vô Song qua một bên.

Thanh kiếm chém ngang vào thắt lưng của Kiểm Yên.

Xoẹt!

“Khực!”

Kiểm Yên hét lên đau đớn rồi ngã khụy xuống nền đất.

Máu từ vết thương không ngừng túa ra.

Chỉ cần thời gian trôi qua một chút nữa, mạng sống của hắn cũng coi như chấm dứt.

“K, kết thúc rồi phải không?”

Trước mắt của Kiểm Yên dần trở nên mờ đi.

Hắn đã mất quá nhiều máu.

Thế nhưng, ngay cả khi bị như vậy, Kiểm Yên vẫn loay hoay tìm kiếm hình dáng của Thái Vô Song.

Nhờ có Kiểm Yên và Thái Vô Song tránh được đòn tấn công ban nãy, nhưng tình trạng của Thái Vô Song lúc này cũng không được tốt cho lắm.

Bởi trước đó hắn đã bị thương, hơn nữa lại còn chạy hết sức lực đến nơi này. Giờ đây, sức lực của hắn đã cạn rồi. Đến cả chút sức để nhấc một ngón tay lên hắn cũng không còn.

“Chết tiệt!”

Thái Vô Song thét lên một cách đầy giận dữ.

Cảm giác tội lỗi vì không thể bảo vệ được ba đứa trẻ cùng với cảm giác giận dữ vì đã kéo Kiểm Yên đến đây khiến hắn cực kỳ nổi giận với bản thân mình.

Kiểm Yên cũng vậy.

Hắn không biết nam nhân kia là ai nhưng hắn không thôi cảm thấy tội lỗi vì đã không thể bảo vệ được Thái Vô Song.

Kiểm Yên cố gắng hét lên.

“Người là ai? Người là ai mà lại làm thế này với bọn ta chứ hả?”

“Tên chó nhà ngươi! Ta nhất định sẽ giết chết ngươi. Chỉ cần ta còn sống, ta sẽ lục lọi mọi góc ngách để tìm thấy ngươi.”

Sát khí tỏa ra dày đặc từ Thái Vô Song.

Đó không phải đơn thuần chỉ là sự tuyệt vọng của những người bị dồn vào đường cùng.

‘Nếu để những đứa trẻ này sống, chắc chắn sẽ có hậu họa.’

Nam nhân ấy cũng có một thứ gọi là linh cảm của một võ giả.

Hắn có thể phân biệt được Thái Vô Song đang giả vờ làm hùm làm hổ hay thực sự quyết tâm muốn làm như thế.

Nam nhân đến gần hai người và giờ cao thanh kiếm để đưa ra quyết định cuối cùng của mình.

Người bình thường chắc chắn sẽ nhắm nghiền mắt khi đối mặt với cảnh tượng này, nhưng hai người trước mặt hắn thì khác.

Họ trừng mắt nhìn thẳng vào nam nhân đó như thể muốn ghi nhớ từng đường nét trên gương mặt của hắn.

Nam nhân hạ kiếm xuống, bản thân không kìm nổi cảm thán.

Keng!

“Khực!”

Bỗng có âm thanh kim loại phát ra. Nam nhân kia khẽ kêu lên đau đớn.

‘Chuyện gì thế?’

Nam nhân giữ chặt thanh kiếm đang cầm trong tay trái.

Xoẹt!

Thanh kiếm rung mạnh.

Cảm giác như nó đang thét lên với nam nhân kia vậy.

“Là ai?”

Nam nhân nọ dường như không thể khiến cho thanh kiếm thôi rung mạnh. Hắn hét lên.

Thanh kiếm không phải tự động mà rung như thế này. Rõ ràng đã có thứ gì đó tác động vào nó.

Ngay trước khi thanh kiếm của nam nhân chạm tới hai người kia, có một thứ gì đó đã bay tới và tấn công hắn. Vật thể đâm vào thanh kiếm của hắn ngay lập tức biến mất trong bóng tối nên hắn không thể xác định được thứ đó là gì.

‘Cao thủ!’

Hắn không thể xác nhận được vật thể đã tấn công thanh kiếm của hắn, cũng không hề nhận thức được nó cho đến khi nó tấn công hắn ta.

Rõ ràng đối phương là một cao thủ.

Nam nhân nhìn xung quanh và nói.

“Đây là ân oán của riêng ta và những đứa trẻ này. Ta không biết ngươi là ai nhưng tốt nhất đừng có xen vào chuyện của người khác.”

Đó là một lời đe dọa thân thiện.

Nam nhân cảm thấy bản thân có vẻ đang gặp bất lợi nên đang cố gắng uy hiếp đối phương bằng những lời đe dọa.

Hắn nâng cao công lực để khuếch đại các giác quan của mình. Nhưng hắn vẫn không thể cảm nhận được gì cả.

‘Rốt cuộc là ngươi đang trốn ở đâu vậy hả?’

“Làm vậy cũng vô ích thôi...”

Bỗng có một giọng nói lạnh lùng vang lên từ phía sau lưng hắn.

Nam nhân kia ngay lập tức cảm thấy toàn thân nổi da gà.

Bởi vì lúc này hắn đã có thể cảm nhận được hơi thở của người kia ở phía sau.

Hắn đang trong tình trạng cực kỳ nhạy cảm vì đã khuếch đại toàn bộ các giác quan của mình. Hắn có thể cảm nhận được chuyển động của con kiến cách đây mười trượng. Mặc dù vậy, hắn vẫn không thể cảm nhận được sự hiện diện của người lạ mặt kia.

‘Gì vậy?’

Một giọt mồ hôi lạnh chạy dọc sống lưng hắn.

Cuối cùng hắn đã đưa ra quyết định.

Vèo!

Hắn vừa vung kiếm, vừa xoay người lại như một con quay.

Thanh kiếm xé toạc bóng tối như thiểm điện. Nhưng hắn không cảm nhận được chút sức nặng nào từ lưỡi kiếm của mình cả.

Bởi vì đối phương đã né đòn của hắn.

Chuyển động của người kia chẳng khác gì một hồn ma cả.

Bỗng có một giọng nói phát ra từ phía sau hắn.

“Thói quen xấu đấy.”

“Hả?”

Xoẹt!

Bàn tay cầm kiếm của hắn bị chặt đứt trong chớp mắt.

“Aaaaa!”

Hắn nắm chặt lấy cổ tay bị đứt của mình rồi hét lớn.

Hắn nhìn quanh cùng với cơn đau đến tột độ. Nhưng hắn không thấy người đã chém đứt cổ tay của mình ở đâu cả.

Hắn cảm giác như mình đang gặp ma vậy.

Bỗng hắn nhìn về phía Kiếm Yên và Thái Vô Song.

Hai người họ đang đứng cười nhìn vào hắn như đang nhìn một con cá mắc cạn.

Hình ảnh của bản thân như phản chiếu trong đôi mắt của hai người họ. Bóng dáng của một nam nhân khác hiện ra như một hồn ma ở phía sau hắn.

‘Cái gì thế?’

Toàn thân hắn ớn lạnh.

Cho dù một người có sở hữu bộ pháp nhanh nhẹn đến mấy thì cũng không thể di chuyển nhanh bằng một người chỉ đứng tại chỗ được. Đó chính là kiến thức thông thường. Thế nhưng, đối phương đang di chuyển cùng lúc với tốc độ quay đầu của hắn, một chuyện hoàn toàn vượt qua sự hiểu biết của con người.

Xoẹt!

Một thứ gì đó sắc nhọn sượt qua đầu gối của hắn.

“Khực!”

Hắn khụy xuống khi những sợi gân đã đứt lìa.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 310

Kiểm Yến và Thái Vô Song nhìn cảnh tượng trước mặt với vẻ mặt khó tin.

Phiêu Nguyệt đột nhiên xuất hiện đứng phía sau nam nhân.

Hắn ta hết như một bóng ma.

Gã nam nhân kia có nhanh đến mấy cũng không kịp xoay người ra sau. Cuối cùng hắn ta bị áp chế mà chưa kịp thấy được gương mặt Phiêu Nguyệt.

Hai đứa trẻ đã tránh xa gã nam nhân nên nhìn rất rõ. Nhưng dù chứng kiến trực tiếp cũng khó mà tin được, cảnh tượng này thật sự quá phi lý.

Toàn thân hai đứa trẻ bất giác nổi một trận gai ốc.

‘Vậy mà cũng được sao?’

Thái Vô Song chợt nhận ra tiểu nam tử đã liều lĩnh thế nào khi đe dọa một người như Phiêu Nguyệt.

Chính bản thân tiểu nam tử cũng thấy thần kỳ khi Phiêu Nguyệt đã để hắn sống.

Phiêu Nguyệt tiến lại gần trước mặt gã nam nhân đang quỳ mọp.

Phải đến lúc này gã nam nhân mới nhìn thấy gương mặt của Phiêu Nguyệt.

Dù đang ở trong bóng tối, hắn ta vẫn cảm thấy gương mặt trắng trẻo ấy toát ra khí chất vô cùng đáng sợ.

Gã nam nhân hỏi.

“Ngươi, ngươi là ai? Sao ngươi dám...”

Phập!

Một thanh U Linh Chủy lập tức cắm phập lên mu bàn tay gã nam nhân.

“Khực!”

Hắn ta trợn mắt nhìn Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt liền nói với hắn.

“Ta là người hỏi, còn người chỉ việc trả lời. Đó chính là nguyên tắc.”

“Chết tiệt!”

Một thanh U Linh Chủy nữa đã cắm vào đùi hắn.

“Khực!”

Gã nam nhân lại hét lên. Thế nhưng tiếng hét của hắn chỉ văng vẳng trong cuống họng mà thôi. Bởi vì Phiêu Nguyệt đã đưa tay chặn miệng hắn.

“Người thuộc tổ chức nào?”

“Hừ! Ta không cần phải.... khư!”

Hắn ta tiếp tục rên rỉ.

Chẳng biết từ lúc nào mà trên vai hắn đã bị đâm thêm một thanh phi đao.

Phiêu Nguyệt không cần phải suy nghĩ thêm thủ pháp tra tấn làm gì. Bởi lẽ hắn ta đã quen thuộc với nỗi đau và biết làm thế nào để khiến đối phương phải thống khổ tột cùng rồi suy sụp tinh thần một cách nhanh nhất.

Phiêu Nguyệt lại hỏi.

“Người thuộc tổ chức nào?”

“Ta...”

Phập!

Phiêu Nguyệt thuận tay rút thanh U Linh Chủy ra cắm sang phía đùi còn lại. Vết thương này còn lớn và chảy máu nhiều hơn.

Nhìn cảnh tượng Phiêu Nguyệt tra tấn gã nam nhân mà không chớp mắt lấy một cái, cả Kiếm Yên và Thái Vô Song đều mở to mắt nhìn.

Chúng lớn lên dưới đáy xã hội nên độc tâm của chúng khá lớn, có điều khi nhìn hành động của Phiêu Nguyệt, chúng nhận ra sự độc ác của bản thân chẳng là gì cả.

Cả người gã nam nhân lúc này đã bị nhuộm màu máu.

Người thường bị thương cỡ này đã mất mạng từ lâu, nhưng hắn vẫn còn trụ được đến tận thời khắc này.

Hắn ta mất quá nhiều máu nên tinh thần cũng dần bị lung lay.

Phiêu Nguyệt hỏi lại lần nữa.

“Người thuộc tổ chức nào?”

“Hữu, Hữu Linh Thuyền Đoàn.”

Gã nam nhân vô thức đáp lời.

“Hữu Linh Thuyền Đoàn ư?”

“Vâng!”

Người là thành viên của Hữu Linh Thuyền Đoàn?”

“Chuyện đó... khực!”

Gã nam nhân đang trả lời đột nhiên tỉnh táo lại rồi mở to mắt. Đây là hiện tượng hồi quang phản chiếu.

Hắn ta nhận ra sai lầm của mình rồi cắn mạnh vào lưỡi mình.

Phập!

Trong miệng hắn liền chảy ra dòng máu đỏ tươi.

Hắn ta cố thở mà tắt thở.

Phiêu Nguyệt im lặng nhìn thi thể gã nam nhân.

Tiếc là Phiêu Nguyệt không lấy được thêm nhiều thông tin trong lúc hắn ta mất tỉnh táo.

Phiêu Nguyệt liền đánh mắt nhìn Kiếm Yên và Thái Vô Song.

Hai đứa trẻ bất giác nín thở nhìn Phiêu Nguyệt. Một hồi sau, Phiêu Nguyệt mới vung tay lên.

Phùng!

Một ngọn lửa yếu ớt đột nhiên phát ra từ người chúng. Liên sau đó cả máu trên người cả hai liền ngừng chảy.

Phải đến lúc này Kiếm Yên mới thở phào nhẹ nhõm.

Nơi tiểu nam tử và Thái Vô Song liều mạng bỏ trốn đến chính là quán trọ mà hắn đang làm việc.

Tiểu nam tử chợt nhớ ra trong quán trọ có những cao thủ như Tarha và Phiêu Nguyệt nên liền dẫn dụ gã nam nhân kia tới.

Lúc gần đến quán trọ, suýt chút nữa tiểu nam tử đã bị nam nhân kia bắt kịp, nhưng cuối cùng hắn đã thắng cược.

Phiêu Nguyệt nghe được động tĩnh bên ngoài liền đi ra.

“Haa!”

“Khực!”

Sau khi căng thẳng qua đi, cơn đau mới ập đến.

Phiêu Nguyệt tiến lại gần bọn trẻ.

“Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?”

“Thật ra...”

Thái Vô Sinh liền kể lại chuyện xảy ra ở bến cảng.

Từ việc gã nam nhân và đoàn người cập cảng trên những chiếc thuyền đánh cá nhỏ, đến việc hắn ta theo dõi tiểu nam tử và giết chết đám trẻ.

Phiêu Nguyệt im lặng nghe tiểu nam tử kể.

Vậy ra đứa trẻ này vô tình bị người của Hữu Linh Thuyền Đoàn truy bắt. Những võ giả của Hữu Linh Thuyền Đoàn bí mật xâm nhập vào đây và chúng cũng định bí mật giết người diệt khẩu....

Có điều gì đó không bình thường.

Việc cao thủ như Tarha và Luật Á Nhiên đến từ Tây Vực đến sự xuất hiện của một tổ chức mà hắn chưa từng nghe qua như Hữu Linh Thuyền Đoàn đều vô cùng thần bí.

Dòng chảy không ai lường trước được đang tiếp tục diễn ra.

“Người nói có khoảng 20 người vào đây đúng không?”

“Hình như là tầm đó.”

“Vậy là vẫn còn 19 người nữa ở đây.”

“Đúng là vậy.”

“Họ trông thế nào?”

“Xa quá nên ta không nhìn thấy.”

Thái Vô Song nghiêng răng đáp lời.

Vì bọn họ mà những huynh đệ yêu quý của hãn đã chết. Tất cả đều là những đứa trẻ còn chưa trưởng thành.

Thái Vô Song cảm thấy vô cùng tội lỗi trước cái chết của bọn trẻ.

Nếu hãn không chạy trốn đến nơi ẩn náu thì có lẽ bọn trẻ đã không phải bỏ mạng oan uổng.

Thái Vô Song liên tục nghiêng răng.

Phiêu Nguyệt nhìn tiểu nam tử rồi nói.

“Sau khi xử lý thi thể thì cùng bọn trẻ đi trốn đi.”

“Ta không thể làm vậy. Không thể...”

Thái Vô Song bất ngờ ngẩng đầu lên nhìn Phiêu Nguyệt.

Ánh mắt tiểu nam tử lúc này đã giăng đầy tơ máu đỏ hồng. Bộ dạng hãn lúc này khiến người khác không khỏi sợ hãi.

Kiểm Yển siết lấy bàn tay Thái Vô Song. Thế nhưng, Thái Vô Song không hề bình tĩnh lại mà còn nhìn thẳng vào mắt Phiêu Nguyệt.

“Ta phải trả thù. Ta không thể bỏ trốn khi chưa trả thù cho các đệ ấy được.”

“Người có thực lực không?”

“....”

“Phải nghĩ cái gì nên ưu tiên hàng đầu chứ. Mạng sống của bọn trẻ mà người đang bảo vệ, hay là trả thù? Người nghĩ bên nào quan trọng hơn?”

Nghe mấy lời lạnh lùng của Phiêu Nguyệt, Thái Vô Song liền mím chặt môi.

Lý trí hẳn vẫn biết rằng sự an toàn của bọn trẻ vẫn quan trọng hơn. Nhưng không phải lúc nào lý trí cũng đi trước.

“Nhưng ta cũng không thể cứ thế mà rút lui được. Nếu ta bỏ trốn thế này thì ai sẽ an ủi vong hồn oan ức của bọn trẻ đây? Dù có chết ta cũng không quan tâm. Ta nhất định phải trả thù bằng mọi giá.”

Thái Vô Song phun ngụm máu rồi nói.

Kiểm Yển càng siết chặt tay hắn hơn, nhưng cơn phẫn nộ của hắn vẫn không hề nguôi ngoai.

Phiêu Nguyệt nhìn Thái Vô Song một lát rồi nói.

“Chúng ta giao kèo đi.”

“Giao kèo?”

Phải đến lúc này Thái Vô Song mới ngẩng đầu lên nhìn Phiêu Nguyệt.

“Đúng, giao kèo!”bzfczk

Mái tóc bạc của Chân Hữu Kiến là do bẩm sinh mà có, thế nên từ bé y đã trở thành đối tượng bị đem ra trêu đùa.

Những đứa trẻ đồng trang lứa gọi y là ‘thúc thúc’ hoặc ‘lão già’ để chọc ghẹo y. Lúc ấy y đã tổn thương và khóc rất nhiều. Nhưng bây giờ không một ai dám nói chuyện đó trước mặt y nữa.

Thỉnh thoảng cũng có vài kẻ không biết điều mà trêu chọc mái tóc y, kết cục đều biến thành cô hồn đã quỷ.

Khi còn nhỏ y không có sức mạnh nên không bàn, nhưng hiện tại đã khác.

Y không còn ngây thơ, cũng không hề yếu đuối.

Chí ít, chỉ cần là người y muốn giết, y đều có thể lấy mạng của người đó.

Chân Hữu Kiến đang ngồi trong một ngôi nhà cách xa bên cảng. Xung quanh y là đám võ giả đi cùng trên thuyền.

Một canh giờ sau Chân Hữu Kiến mới chịu di chuyển.

Y đứng bật dậy rồi lẩm bẩm.

“Đến giờ này rồi mà Hỏa Bình vẫn chưa quay lại. Có vẻ đã xảy ra chuyện gì rồi.”

Hỏa Bình chính là tên của gã nam nhân đã đuổi theo đứa trẻ ở bến cảng.

Hắn ta là một trong số ít những người mà Chân Hữu Kiến tin tưởng để giao phó công việc.

Hỏa Bình chưa bao giờ thất bại trong nhiệm vụ mà Chân Hữu Kiến giao.

Một thuộc hạ như thế lại mất những ba canh giờ theo dõi mà vẫn chưa quay về.

Điều này chỉ nằm một trong hai khả năng.

“Hoặc là hắn đã chết, hoặc là bị thương không thể di chuyển được.”

Là về nào cũng không phải điềm lành. Chân Hữu Kiến lúc này mới hạ lệnh cho thuộc hạ.

“Chắc hẳn Hỏa Bình đã để lại dấu vết. Mau đi tìm hắn đi. Và tìm hiểu kỹ xem ai có liên quan hay can thiệp vào chuyện này rồi về báo cáo cho ta.”

“Báo cáo sao ạ?”

“Nếu Hỏa Bình thật sự đã chết, người cũng khó mà đảm đương được. Vậy nên chỉ cần báo cáo lại thôi. Còn lại để ta tự xử lý.”

“Thuộc hạ đã hiểu rồi ạ.”

Tên thuộc hạ liền cúi đầu nhận lệnh.

Tên của hắn là Đào Diệp, một người có kinh nghiệm dày dặn trong việc truy đuổi và ám sát.

Trong bất cứ hoàn cảnh nào, hắn cũng có thể đào thoát một cách thuận lợi. Vậy nên Chân Hữu Kiến mới tin vào thực lực của hắn.

Đào Diệp nhanh chóng hòa mình vào bóng tối.

Chân Hữu Kiến liền nhìn các thuộc hạ khác.

“Tên đó thì sao?”

“Thuộc hạ phát hiện hắn đang ở Hải Long Bang ạ.”

“Có chắc không?”

“Lúc hắn đào tẩu, đúng lúc thuyền buôn của Hải Long Bang đang đi ngang qua đó ạ.”

“Chỉ bấy nhiêu mà đã xác nhận hắn ta đang ở Hải Long Bang ư?”

“Lúc thuyền buôn của Hải Long Bang đến Hải Môn, thuộc hạ nhìn thấy Lý Thành Học có di chuyển một cái rương rất to.”

“Thì sao?”

“Người của Xích Cân Hội muốn ghi nó vào danh mục trong sổ sách thì bị từ chối.”

“Ý ngươi là không thể kiểm tra bên trong có gì đúng chứ?”

“Đúng vậy ạ. Quan trọng là, ngay sau khi chiếc rương được vận chuyển vào, Hải Long Bang càng canh phòng nghiêm ngặt hơn. Chắc chắn hắn đang bị giam giữ bên trong Hải Long Bang.”

“Hum!”

Ánh mắt Chân Hữu Kiến liền lạnh đi mấy phần.

Hải Long Bang là bá giả của Hải Môn.

Mặc dù y không sợ sức mạnh của Hải Long Bang, nhưng sức ảnh hưởng và mối quan hệ của họ ở Hải Môn lại dày đặc như mạng nhện.

Nếu sơ suất một chút có thể gây ra chuyện lớn ngay lập tức.

Chân Hữu Kiến không sợ Hải Long Bang, mà là vì không muốn vướng vào rắc rối. Vậy nên từ trước đến nay y luôn giữ khoảng cách và tránh dính dáng với Hải Long Bang nhiều nhất có thể. Nhưng bây giờ không được nữa rồi.

Người trốn thoát là kẻ vô cùng quan trọng.

Dù một mình hắn bỏ trốn cũng đủ khiến cả Hữu Linh Thuyền Đoàn phải dốc toàn lực bắt về, vậy mà hắn còn lấy cắp cả

thanh bảo đao quý giá.

Đó là món đồ nhất định phải thu hồi về.

Dù phải trả bất cứ giá nào đi chăng nữa.

Và đây cũng chính là nguyên do mà Chân Hữu Kiến đặt chân đến Hải Môn này.

311

Thái Vô Song ngây người nhìn Phiêu Nguyệt.

Nơi hắn đang ở chính là nơi mà Phiêu Nguyệt đang tạm thời lưu lại.

Thái Vô Song đã chạy Đông chạy Tây cả đêm để xóa sạch dấu vết.

Thi thể của võ giả Hữu Linh Thuyền Đoàn bị ném xuống biển, còn thi thể của những tiểu đệ hắn được thu dọn và chôn cất ở một nơi đầy nắng. Hắn cũng đã ra lệnh cho bọn trẻ mà mình đang bảo vệ tạm lần trốn trong thời gian này.

Hắn đã dùng tất cả số tiền mà mình dành dụm được để mua thật nhiều thức ăn và phân phát cho bọn trẻ để bọn chúng có gì lót dạ trong thời gian lần trốn.

Thái Vô Song đến đây sau khi hoàn thành hết mọi công việc.

Nơi này có tường cao bao quanh nên sẽ không sợ những người ngoài dòm ngó.

Thái Vô Song ngủ hết nửa ngày vì kiệt sức.

Hắn thường mất ngủ vì thần kinh quá nhạy cảm nhưng khi trải qua một chuyện động trời như vậy, sự mệt mỏi trong hắn đã chạm đến đỉnh điểm.

Cảnh tượng đầu tiên mà Thái Vô Song nhìn thấy sau khi tỉnh dậy là hình ảnh Phiêu Nguyệt đang ngồi xếp bằng vận công.

Hình ảnh Phiêu Nguyệt vận công với đôi mắt khép hờ là một thứ gì đó rất thần kỳ đối với Thái Vô Song.²

‘Ước gì mình được giống ngài ấy...’

Phiêu Nguyệt đã đưa ra một thỏa thuận với hắn.

Thỏa thuận rất đơn giản.

Trong thời gian Phiêu Nguyệt ở đây, Thái Vô Song phải nghe theo lệnh của Phiêu Nguyệt.

Rồi Phiêu Nguyệt sẽ giúp hắn trả thù.

Thái Vô Song không có lý do gì để từ chối cả.

Đó chính là lý do tại sao Thái Vô Song lại xuất hiện ở đây.

“Huynh vẫn ổn chứ?”

Bỗng có ai đó mở cửa phòng và bước vào trong.

Đó chính là Kiếm Yên, người đang làm công việc tiêu nhị ở đây.

“Ta đã ngủ rất ngon. Còn đệ?”

“Đệ vẫn ổn.”

Kiếm Yên lúng túng trả lời.

Làm sao có chuyện đó được.

Kiếm Yên đã bị trọng thương bởi võ giả của Hữu Linh Thuyền Đoàn. Một vết thương nặng như vậy không có lý nào lại lành chỉ trong một đêm được.

Nhưng nhờ có Phiêu Nguyệt sơ cứu cho hắn nên giờ hắn vẫn còn sống sót. Nếu không thì giờ hắn đã không còn là người của thế giới này nữa rồi.

Mặc dù bị trọng thương nhưng Kiếm Yên vẫn phải làm việc.

Nếu hôm nay hắn nghỉ, những người khác có thể sẽ nghi ngờ. Hơn nữa, một quán trọ cũng không thể xoay sở được khi thiếu đi tiêu nhị. Huống hồ là một nơi có nhiều khách quan lui tới như quán trọ mà Kiếm Yên đang làm.

Bọn họ đều biết Kiếm Yên chăm chỉ như thế nào. Nếu một người không bỏ sót một ngày nào mà làm việc chăm chỉ đột nhiên biến mất thì chắc chắn sẽ có người thấy lạ.

Vì vậy nên Kiếm Yên đã chịu đựng cơn đau để đi làm và tìm đến đây khi có thời gian rảnh.

Thái Vô Song lặng lẽ vén áo của Kiếm Yến lên và nhìn vào phần eo của hắn.

Đó là nơi mà thanh kiếm của võ giả Hữu Linh Thuyền Đoàn chêm vào người Kiếm Yến.

Tám vải quần quanh vết thương đã nhuộm đỏ. Có vẻ vết thương đã toạc ra khi Kiếm Yến phải làm việc cật lực ở quán trọ.

“Tên khờ nhà ngươi!”

“Đệ ổn thật mà.”

“Ổn cái gì mà ổn chứ hả tiểu tử ngốc này!”

Thái Vô Song lèm bèm rồi thay miếng vải quần quanh vết thương của Kiếm Yến bằng một tấm vải sạch.⁶

Vết thương vốn quá sâu nên chỉ quần vải quanh vết thương thôi mà Kiếm Yến cũng không khỏi cảm thấy đau đớn. Thế nhưng, hắn vẫn ngoan ngoãn chịu đựng mà không hét lên một lần nào.

Trong khi Thái Vô Song cùng Kiếm Yến đang lèo nhèo thì Phiêu Nguyệt đã vận công xong và đứng dậy.

“Oà!”

Thái Vô Song cùng Kiếm Yến cùng nhau trầm trồ.

Đôi mắt họ nhìn Phiêu Nguyệt đầy ngưỡng mộ.

Đặc biệt là Thái Vô Song, hắn cảm thấy khiếp hãi hơn là sự ngưỡng mộ đơn thuần. Và hắn cũng đã vô cùng cảm thấy xấu hổ khi nhớ lại mình đã kiếm chuyện với Phiêu Nguyệt.

Nếu hắn biết Phiêu Nguyệt là loại người như thế này thì hắn tuyệt đối sẽ không bao giờ kiếm chuyện với Phiêu Nguyệt.

Thái Vô Song cúi đầu trước Phiêu Nguyệt.

“Đa tạ đại hiệp đã giúp đỡ.”

“Lũ trẻ thì sao?”

“Tất cả đều đang trốn rồi ạ.”

“Chắc chứ?”

“Bọn trẻ rất có tài lẩn trốn ạ. Một khi chúng đã muốn trốn thì không ai có thể tìm ra đâu ạ.”

Kiểm Yến giải thích thêm.

”Thuộc hạ đã dặn bọn trẻ không nên tụ tập lại một chỗ mà phải tản ra trốn mỗi người ở một nơi. Có rất nhiều nơi để trốn ở Hải Môn. Ngoại nhân sẽ không bao giờ tìm ra nơi mà bọn trẻ đang trốn đâu ạ.”

Phiêu Nguyệt gật đầu trước những lời nói tự tin của bọn họ. Nhưng hắn không tin vào hai người bọn họ.

Không phải vì hắn nghi ngờ bọn trẻ.⁸

Mà là vì bọn trẻ biết quá ít về một võ giả.

Bọn trẻ không biết những võ giả đã luyện Truy Tích Thuật cứng đầu đến mức nào và bọn họ có thể đuổi theo chúng được bao xa.

Những người được luyện Truy Tích Thuật một cách bài bản chắc chắn sẽ tìm ra được những dấu vết mà bọn trẻ để lại. May mắn thay, những đứa trẻ mà Thái Vô Song dẫn theo đều đã tản ra để trốn.

Phiêu Nguyệt nói với Thái Vô Song.

“Đi thôi!”¹

“Đi đâu ạ?”

“Đến nơi bọn họ xuống thuyền.”

“Sao phải đến đó ạ.”

Thái Vô Song tỏ vẻ khó hiểu.

Phiêu Nguyệt chẳng buồn giải thích.

Hắn không đủ niềm nở để giải thích từng thứ một cho một đứa trẻ.

Phiêu Nguyệt ra khỏi phòng và đi thẳng về phía bên cảng.

Thái Vô Song đi theo sau Phiêu Nguyệt.

Hai người đến một nơi hẻo lánh nơi những chiếc thuyền đánh cá nhỏ đã cập bến vào hôm qua.

“Chính là nơi này. Bọn họ đã xuống ở đây ạ.”

Thái Vô Song chỉ ra chính xác nơi mà những chiếc thuyền đánh cá đã đậu vào.

Những chiếc thuyền đánh cá đã cập bến vào đêm qua nhưng nay lại biến mất không còn một chút dấu vết. Có lẽ nó đã được giấu ở nơi khác.

Phiêu Nguyệt nhìn quanh.

Có hơn một trăm chiếc thuyền to nhỏ đang đậu ở đây. Nếu tính thêm cả những chiếc thuyền đã ngừng vận hành thì nơi này đang có hơn hàng trăm con thuyền.

Để tìm được chiếc thuyền mà những võ giả Hữu Linh Thuyền Đoàn đã đi trong số đó là một chuyện không thể.

Những người bình thường chắc chắn sẽ từ bỏ việc truy đuổi tại đây. Nhưng Phiêu Nguyệt thì khác.

Phiêu Nguyệt hỏi Thái Vô Song.

“Người đã trốn ở đâu.”

“N, nơi cao cao đằng kia ạ.”

Thái Vô Song chỉ vào nơi mà hắn đã trốn.

Phiêu Nguyệt ước chừng khoảng cách giữa nơi chiếc thuyền đã đậu và nơi Thái Vô Song đã ẩn náu.

‘Ít nhất cũng năm mươi trượng. Hơn nữa trời lại tối đen như vực.’

Từ nơi mà Thái Vô Song đang ẩn náu thì có thể nhìn ra đây một cách rõ ràng nhưng từ vị trí này thì hầu như không thể thấy được nơi Thái Vô Song đang nấp. Điều đó có nghĩa là võ công và cảm giác của võ giả tóc bạc kia là ngoài sức tưởng tượng.

Vô số dấu chân để lại trên nền đất.

Sau khi những võ giả của Hữu Linh Thuyền Đoàn đến đây thì cũng có vô số người bước qua nơi này.

Có là Phiêu Nguyệt đi chẳng nữa thì cũng không thể tìm thấy dấu chân của võ giả Hữu Linh Thuyền Đoàn trong số đó.

Hắn phải đổi phương pháp.

“Người nói có hai mươi người xuống thuyền sao?”

“Vâng. Tầm đó ạ.”

Cho dù đêm tối đến mấy mà một số lượng lớn như thế di chuyển cùng một lần thì không thể nào không chú ý đến bọn họ được.

Bọn họ tỉ mỉ đến mức truy đuổi một người đã chứng kiến cảnh họ xuống thuyền đến cùng và muốn lấy mạng của người đó đến cùng.

Điều đó có nghĩa là chuyện bọn họ đến đây phải được giữ bí mật tuyệt đối.

‘Hữu Linh Thuyền Đoàn...’

Một cái tên lạ lẫm.

Phiêu Nguyệt không phải là người mới ra ngoài giang hồ như trước đây nữa.

Tất cả những môn phái lớn nhỏ đều được hắc ghi nhớ vào trong đầu nhưng hắc chưa bao giờ nghe cái tên Hữu Linh Thuyền Đoàn cả.

Có gì đó thật đáng ngờ.

Việc Phiêu Nguyệt tham gia vào chuyện này không chỉ đơn giản là vì tò mò hay do mối nhân duyên mỏng manh với Thái Vô Song mà là vì Hữu Linh Thuyền Đoàn khiến cho hắc nhớ đến Lý Duật.

Lý Duật đã gia nhập vào Tuyệt Dao Trang và thống trị mọi thứ một cách rất tự nhiên. Mọi hành tung của Lý Duật trước đó không có một ai biết.

Lý Duật cứ như người từ trên trời rơi xuống vậy.

Phiêu Nguyệt ngửi thấy được mùi Lý Duật đang ở trong Hữu Linh Thuyền Đoàn. Bọn họ cũng đột nhiên xuất hiện giống như Lý Duật vậy.

Giữa họ chỉ có một điểm chung là thế.

Tuy không có bằng chứng nào khác, nhưng Phiêu Nguyệt cảm giác rằng họ có thể có liên quan đến nhau.

Đó là lý do Phiêu Nguyệt can thiệp vào chuyện này.

Đôi mắt của Phiêu Nguyệt rà soát xung quanh.

Hắn đang tìm ra một con đường mà hai mươi người có thể di chuyển cùng lúc mà không bị người khác chú ý.

‘Đằng kia!’

Phiêu Nguyệt cuối cùng cũng đã tìm ra được một con đường đáp ứng đủ điều kiện.

Đó là một con hẻm có tường cao che chắn. Vì có bức tường cao này nên chắc chắn những người trong nhà sẽ không thể biết được có người đang hiện diện ở bên ngoài.

Phiêu Nguyệt bước vào con hẻm một cách tự nhiên.

Thái Vô Song đi theo Phiêu Nguyệt trong trạng thái không biết gì cả.

Bọn họ nhanh chóng đi đến cuối hẻm và một phong cảnh mới hiện ra. Ở đây không có bức tường chắn nào cả. Nhiều nơi còn người đang thò đầu ra ngoài cửa sổ để hóng gió.

Nếu hai mươi người đi qua nơi này chắc chắn sẽ bị chú ý.

Phiêu Nguyệt leo lên nóc của một ngôi nhà gần đó.

Bởi mái nhà là nơi có thể di chuyển mà tránh được ánh mắt cả người khác.

Trong khi leo trên mái nhà, chắc chắn bọn họ sẽ phải tránh những ngôi nhà hoang tàn bởi nếu giẫm nhầm chân, nó có thể bị sập.

Sau khi thu hẹp các lựa chọn, con đường còn lại hiện ra.

Đó là một khu dân cư ở phía tây Hải Môn.

Phiêu Nguyệt hỏi Thái Vô Song.

“Những người sống ở đó là ai?”

“Nơi đó có nhiều người làm việc tại cảng sinh sống lắm ạ. Những người làm chức vụ cao hơn việc khuân vác một chút.”

“Ý người là quản lý tại cảng sao.”

“Đúng rồi ạ. Ngài không biết bọn khốn kiếp đó coi thường những người khuân vác ở cảng và cô nhi như bọn ta như thế nào đâu. Vì vậy nên bình thường chúng tiểu nhân chẳng bao giờ đi qua đó.”

“VẬY Ạ?”

“ĐÚNG LÀ MÁY TÊN ĐÁNG GHÉT.”

Đôi mắt của Thái Vô Song nhìn vào khu dân cư với đầy tia lửa. Thông qua phản ứng của hắn có thể thấy hắn đã bị những người ở đó sỉ nhục hoặc đánh đập.

‘Ở đó có thể di chuyển thoải mái đến bất cứ nơi nào trong Hải Môn mà không sợ bị mọi người chú ý.’

Những người sống ở đó có thể không biết, nhưng trong mắt Phiêu Nguyệt, nơi đó liên kết với mọi hướng.

Nếu hắn phải làm gì đó ở Hải Môn, chắc chắn hắn sẽ lấy nơi đó để làm căn cứ.

Phiêu Nguyệt di chuyển đến khu dân cư.

Nơi này yên tĩnh đến lạ lùng dù đang là ban ngày.

Thái Vô Song giải thích lý do.

“CÓ LẼ HỌ ĐÃ RA CẢNG LÀM VIỆC RỒI Ạ.”

Trong một gia đình, nếu chỉ có nam nhân đi làm thì khó mà duy trì cuộc sống ở nơi này được. Chính vì thế mà những nam nhân làm việc ở bến cảng thường mang vợ theo để sai việc vặt. Như vậy sẽ đỡ vất vả mà lại có thêm tiền công.

Cũng vì thế nên rất ít người ở nhà trong thời gian này.

Phiêu Nguyệt thấy vậy cũng tốt.

Phiêu Nguyệt khuếch đại giác quan của mình và bước đi. Hắn nghĩ làm vậy thì hắn có thể cảm nhận được dấu vết dù chỉ là rất nhỏ.

Thế nhưng, dẫu đã đi loanh quanh hết khu dân cư nhưng Phiêu Nguyệt vẫn không hề cảm nhận được gì cả.

‘Một là bọn chúng dừng lại đây để nghỉ ngơi, hai là có một địa đạo.’

Phiêu Nguyệt nhìn quanh một lần nữa.

Nơi này khá rộng. Để dò tìm hết cả khu này sẽ phải tốn rất nhiều công sức.

Bỗng có những người lạ mặt xuất hiện từ phía bên kia con hẻm.

Có vẻ là những người sống ở đây.

Đề họ chú ý tới không có việc gì tốt cả.

“Về thôi!”

“Hả? À vâng ạ.”

Thái Vô Song ngay lập tức nhận ra ý đồ của Phiêu Nguyệt.

Nếu có tin đồn người lạ lảng vảng xung quanh đây chắc chắn những võ giả của Hữu Linh Thuyền Đoàn sẽ ần nấp kỹ càng hơn.

Thái Vô Song đi theo Phiêu Nguyệt vào một con hẻm gần đó.

Két!

Có ai đó mở cửa nhà ngay sau khi bọn họ biến mất.

Một nam nhân tóc bạc.

Hắn chính là Chân Hữu Kiến.

Chân Hữu Kiến nhìn quanh đầy nghi ngờ.

Những người trông có vẻ như là người dân ở đây đang đi qua trước nơi hắn ở.

Chân Hữu Kiến chẳng buồn liếc đến họ, miệng lẩm bầm.

“Rõ ràng là mình cảm nhận được khí tức của ai đó mà?”

Cảm giác đau nhói như bị kim đâm vào thái dương chắc chắn không phải ảo giác.

Chân Hữu Kiến leo lên nóc biệt thự và nhìn quanh. Nhưng hắn chẳng thấy ai ngoại trừ những người dân nơi đây cả.

“Là do mình ảo giác sao?”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 312

Lúc quay về quán trọ, Tarha và Luật Á Nhiên liền nhìn hai người.

Tarha lên tiếng hỏi.

“Tiểu bằng hữu đó là ai thế?”

“Tiểu đệ mà ta quen.”

“Không phải ngươi cũng lần đầu đến đây ư? Vậy mà còn có tiểu đệ á?”

“Vô tình quen thôi.”

“Thế à?”

Tarha liền nhìn về phía Thái Vô Song.

Ánh mắt ông ta trông hết sức bình thường, nhưng người thường khó mà chịu đựng được.

Thế nhưng Thái Vô Song vẫn căn răng mà đối diện với ông ta.

Tarha đột nhiên thấy kinh ngạc trước đôi mắt đỏ ngầu đang nhìn về phía mình.

“Hơ! Tiểu tử, độc khí cũng đáng sợ đấy.”

Tarha đã gặp qua khá nhiều người có thể gọi là kỳ tài. Trong số đó cũng có vài đứa trẻ tỏa ra độc khí khủng khiếp. Nhưng không một ai trong số chúng có thể sánh với Thái Vô Song cả.

Tarha cứ nhìn chằm chằm Thái Vô Song.

Dường như ông ta rất hài lòng với độc khí toát ra từ tiểu nam tử.

“Ngươi đã từng luyện võ công chưa?”

“Chưa từng.”

Thái Vô Song liền lắc đầu.

“Hừm! Ngươi còn chưa luyện võ công mà lại có ánh mắt đó ư?”

Tarha đứng dậy rồi tiến lại gần Thái Vô Song. Sau đó ông ta tùy tiện nhào nắn cơ thể Thái Vô Song.

“Khực!”

Thái Vô Song nhăn mặt cố vùng khỏi tay Tarha. Thế nhưng, một cỗ áp lực cực lớn đè nén cơ thể khiến hắn không thể nhúc nhích được.

Phải đến lúc đó, Thái Vô Song mới nhận ra lão nhân trước mặt là một cao thủ thượng thừa.

“Khực!”

Tiểu nam tử phát ra tiếng rên rỉ.

Thái Vô Song cảm nhận được sức nóng khủng khiếp phát ra từng chỗ mà Tarha vừa bóp vào.

Là người thường có khi đã đau đến mất lý trí. Thế nhưng, Thái Vô Song lại rất tỉnh táo. Tiểu nam tử trái lại còn nghiêng răng nhìn thẳng vào Tarha. Bộ dạng của Thái Vô Song lúc này dường như lại càng khiến Tarha hài lòng hơn.

Ông ta vừa nói vừa bỏ tay khỏi người Thái Vô Song.

“Cơ bắp săn chắc lắm. Dù ngươi đã lớn nhưng nếu học võ công chắc sẽ đạt thành tựu không nhỏ đấy.”

“Chết tiệt! Ông đang làm gì vậy chứ?”

Thái Vô Song mới trải qua cơn đau vừa chửi thề vừa nhìn chăm chăm Tarha.

“Khà khà! Ta rất thích ngươi đấy.”

Tarha không hề để tâm đến phản ứng dữ dội của Thái Vô Song. Ông còn nhìn tiểu nam tử với vẻ mặt vô cùng mãn nguyện.

Thái Vô Song siết chặt hai tay định xông về phía Tarha. Đột nhiên tiểu nam tử nhìn thấy Luật Á Nhiên phía sau Tarha liền tròn tròn mắt.

Ở đây hắn đã từng gặp nhiều nữ nhân xinh đẹp, nhưng không một ai toát ra vẻ đẹp thần bí như Luật Á Nhiên cả.

Tiểu nam tử đã yêu Luật Á Nhiên ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Tarha dường như đã nhìn thấy sự thay đổi trong lòng Thái Vô Song.

“Khà khà! Có vẻ ngươi đã thích cháu gái ta rồi.”

“Cháu gái ư?”

“Đúng! Chính xác là ngoại tôn của ta.”

“À!”

“Người ấy mà.”

“Vâng?”

“Không muốn trở thành đệ tử của ta sao?”

“Có ạ.”

“Cái gì?”

“Thì là đệ tử ấy.”

“Làm đệ tử của ta phải đến Tây Vực đây?”

“Ta sẽ đi Tây Vực!”

Thái Vô Song lập tức trả lời.

Bộ dạng của Thái Vô Song khiến Tarha vô cùng khó tin.

Thái Vô Song chợt ngộ ra những gì hắn vừa nói rồi thoáng sửng sờ.

“Ông nói là Tây Vực sao?”

“Đúng! Là Tây Vực.”

“Nơi đó xa hơn cả biển ư?”

“Đúng là nơi đó.”

“Vậy ta không đi. Ta không làm đệ tử của ông!”

“Muộn rồi. Lời trượng phu nói ra đáng giá ngàn vàng. Giờ mà người rút lời chẳng khác nào đang tự nhận người không phải là trượng phu cả.”

Nghe Tarha nói, Thái Vô Song không biết làm gì liền nhìn Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt phớt lờ ánh mắt cầu cứu đó mà nói với Luật Á Nhiên.

“Bây giờ hai người phải trở về rồi à?”

“Vâng! Ta phải trở về trước nửa đêm.”

“Bận rộn quá nhỉ.”

“Bọn ta không có nhiều thời gian. Thế nhưng, nhờ có Phiêu Thiểu hiệp mà bọn ta tiết kiệm được không ít thời gian.”

“Là vì Xích Cân Hội ư?”

“Đúng vậy. Họ đã giúp cho bọn ta rất nhiều. Cũng vô cùng hữu dụng.”

Luật Á Nhiên khẽ mỉm cười.

Thái Vô Song nhìn dáng vẻ của nàng lại lần nữa rung động.

Tarha đặt tay lên vai Thái Vô Song rồi hỏi.

“Vậy là người không làm đệ tử của ta đúng không?”

“Không, chuyện đó...”

“Ăn nói không rõ ràng thì không phải trượng phu.”

“Ta sẽ làm đệ tử của ông. Bù lại...”

“Bù lại?”

“Hãy cho ta thời gian. Ta cần phải trả thù.”

“Trả thù?”

“Vâng! Ta phải trả thù cho các tiểu đệ.”

Biểu cảm bình tĩnh của Thái Vô Song lại trở nên cứng nhắc.

Mặc dù hắn đã say đắm Luật Á Nhiên trong nháy mắt nhưng hắn vẫn không quên đi cái chết của các tiểu đệ.

Tiểu nam tử vẫn không thể nào quên đi thời khắc cuối cùng nhìn thấy bọn trẻ chết dần trước mặt hắn.

“Có chuyện gì đã xảy ra vậy?”

Nghe Tarha hỏi, Thái Vô Song lại nhìn Phiêu Nguyệt.

Dường như hắn muốn hỏi có được phép nói chuyện đó ra hay không.

Phiêu Nguyệt liền im lặng gật đầu.

Phải đến lúc này, Thái Vô Song mới kể lại mọi chuyện với Tarha.

“Thật ra...”

Nghe câu chuyện tiểu nam tử kể, gương mặt Tarha mỗi lúc một nghiêm túc hơn.

“Có 20 võ giả bí mật đến đây ư?”

“Vâng!”

“Người không nhằm họ với ngư dân chứ?”

“Ta đã ở đây lâu lắm rồi nên đương nhiên biết rõ không có ngư dân nào lại tỏa ra bầu không khí đáng sợ như thế cả.”

“Hừm!”

Tarha liền đánh mắt về phía Phiêu Nguyệt.

“Người có biết họ là ai không?”

Phiêu Nguyệt không trả lời.

Trước thái độ của Phiêu Nguyệt, Tarha nhận ra hẳn ta không hề tin tưởng ông.

Tarha bất giác thở dài một hơi.

Bởi vì chính ông cũng chưa hoàn toàn tin tưởng Phiêu Nguyệt. Thế nhưng, mọi chuyện đã đến nước này, ông không thể cứ xây dựng bức tường này cao hơn nữa.

“Lúc này chúng ta nên nói rõ mục đích đến đây thì hơn. Nếu đôi bên muốn xây dựng sự tin tưởng thì làm thế sẽ tốt cho cả hai.”

“Ông nói trước đi.”

“Phải vậy chứ. Bọn ta từ Tây Vực xa xôi đến đây để thu hồi một món bảo vật bị mất. Thứ mà bọn ta cần tìm là thanh Ma Hồn Dao, một trong những bảo vật của Ma La Pháp Phủ đã bị mất trong trận loạn lạc. Ban đầu ta cứ nghĩ là nó bị thiêu rụi rồi, nhưng sau đó ta mới biết. Ai đó đã bày mưu đánh cắp nó. Vậy nên ta đã thám thính nhiều nơi, cuối cùng dẫn đến tận đây.”

“Ma Hồn Dao có quan trọng không?”

“Bề ngoài trông nó chỉ giống một tác phẩm nghệ thuật đẹp mắt không hơn không kém. Với lại, hình dáng của nó cũng không như những thanh đao thông thường mà có hình bán nguyệt nên ai không quen sẽ không thể phát huy được hết uy lực của nó.”

“Không lý nào ông lại tìm một thứ đồ có giá trị nghệ thuật mà không có công dụng gì đúng chứ?”

“Chính xác. Ma Hồn Dao là món đồ hay dùng trong các lễ tế. Nếu là vũ khí thì nó lại không có công dụng mấy, nhưng lại mang ý nghĩ về mặt tinh thần rất to lớn. Sau khi thanh Ma Hồn Dao biến mất, Ma La Pháp Phủ lại rơi vào hỗn loạn. Muốn Ma La Pháp Phủ thanh bình trở lại thì phải tìm được thanh Ma Hồn Dao. Đây chính là lý do mà ta và cháu gái đến tận nơi xa xôi này. Nào, giờ thì đến lượt ngươi.”

“Lý do ta đến đây không có gì đặc biệt cả. Chỉ là ta muốn ngắm biển mà thôi. Thế rồi ta gặp phải tiểu tử này và bị cuốn vào chuyện này.”

“Vậy tất cả chỉ là tình cờ thôi ư?”

“Đúng vậy!”

“Hơ!”

Tarha lập tức thay đổi biểu cảm, nhưng Phiêu Nguyệt mặt vẫn không hề đổi sắc mà nhìn Thái Vô Song.

“Ta nghe nói đó là Hữu Linh Thuyền Đoàn.”

“Cái gì cơ?”

“Những kẻ đã giết tiêu đệ của tiểu tử đó. Những võ giả bí mật đến bên cạnh ấy.”

“Khoan đã! Ý ngươi nói là Hữu Linh Thuyền Đoàn ư?”

Đột nhiên gương mặt Tarha trở nên cứng đờ. Cả Luật Á Nhiên cũng thế.

“Lẽ nào?”

“Là Hữu Linh Thuyền Đoàn kia ư?”

Hai người liền nhìn nhau.

Phiêu Nguyệt hỏi họ.

“Ông có biết nơi đó không?”

“Chuyện này...”

“.....”

“Ta không biết có phải cùng một tổ chức hay không, nhưng ở Tây Vực cũng có một nơi gọi là Hữu Linh Thuyền Đoàn.”

“Ông có chắc không?”

“Ta chưa từng tận mắt gặp bao giờ. Ta đã nghe chuyện này từ nhiều thập kỷ trước rồi, nhưng không một ai từng gặp Hữu Linh Thuyền Đoàn cả. Vậy nên mọi người cứ mặc nhiên nghĩ nó chỉ là chuyện truyền miệng mà thôi.”

Đương nhiên nơi có nhiều câu chuyện liên quan đến Hữu Linh Thuyền Đoàn chính là ở bờ biển. Đối với những người sống ở Tây Vực, Hữu Linh Thuyền Đoàn chính là một nỗi sợ hãi.

Chỉ cần nghe đến cái tên này đã có nhiều người phải run lên vì sợ hãi. Nhưng người ở đất liền lại không tin vào nơi gọi là Hữu Linh Thuyền Đoàn này.

Bởi lẽ câu chuyện quá hoang đường, quan trọng hơn là họ không có cơ hội để đích thân xác nhận.

Ma La Pháp Phủ cũng nằm sâu trong lục địa.

Nếu coi Hữu Linh Thuyền Đoàn là một truyền thuyết thì đây chỉ là nơi được tạo ra bằng trí tưởng tượng của con người mà thôi.

Luật Á Nhiên và Tarha cũng như thế.

Họ đã nghe qua cái tên này nhiều lần, nhưng lại không mấy để tâm. Thế nhưng, khi nghe bốn chữ Hữu Linh Thuyền Đoàn ở đây, suy nghĩ của họ bỗng chốc liền thay đổi.

Cho dù Hữu Linh Thuyền Đoàn của Tây Vực và Hữu Thuyền Đoàn ở đây là hai thứ khác nhau đi chăng nữa cũng khiến họ không khỏi dao động.

“Dù sao cũng phải trực tiếp xác minh mới được. Nếu chúng thực sự là một tổ chức như Hữu Linh Thuyền Đoàn ở Tây Vực mà bọn ta biết thì không phải ngẫu nhiên mà bảo vật của Ma La Pháp Phủ lại bị đưa đến tận nơi này.”

Đôi mắt Tarha liền ánh lên tia hung tợn.

Nỗ lực mà hai ông cháu bỏ ra để tìm lại thanh Ma Hồn Dao không sao kể hết bằng lời.

Họ đã tra tấn và giết chết kẻ buôn lậu, người môi giới và cả những tên đạo tặc ở Tây Vực để tìm tung tích của thanh Ma Hồn Dao. Và rồi họ biết được con thuyền chở Ma Hồn Dao đã đưa nó đến đây đó ở Trung Nguyên.

Thời điểm này chỉ có hơn chục con thuyền đi từ Tây Vực đến Trung Nguyên. Ông đã kiểm tra hành trình của tất cả các con thuyền và cuối cùng chỉ có một chiếc đến gần Hải Môn này. Thế nhưng, sao khi đến đây kiểm tra thì ông biết được chiếc thuyền đó vốn không tồn tại. Ấy thế mà trong lúc này lại nghe đến cái tên Hữu Linh Thuyền Đoàn, điều này không khỏi khiến ông cảm thấy có gì đó bất ổn.

“Chúng đang trốn ở đâu nhỉ? Ta phải đích thân đi kiểm tra mới được.”

Tarha lập tức tỏa khí thế bùng bùng.

“Ông bình tĩnh lại đi.”

“Sao mà ta bình tĩnh được chứ? Chúng ta đã mất gần một năm mới đến được đây. Đã một năm rồi...”

“Con hiểu mà. Con cũng đi cùng Người đấy thôi. Nhưng nếu Người cứ thế mà hành động chỉ tổ đả thảo kinh xà thôi. Cũng đâu có gì đảm bảo đó là Hữu Linh Thuyền Đoàn chứ. Chúng ta phải tìm hiểu kỹ hơn mới được.”

“Chuyện đó...”

Nghे lời trấn an của Luật Á Nhiên, Tarha cũng đành hạ cơn giận xuống.

Chính lúc này.

“Á!”

Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng hét của ai đó.&bzfczknbsp;

Người phản ứng đầu tiên chính là Thái Vô Song.

“Kiếm Yên!”

Tiểu nam tử liền đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi chạy ra ngoài.

Không lý nào tiểu nam tử không nhận ra giọng nói mà hắn đã quen thuộc từ khi còn bé. Mặc dù chỉ vang lên trong nháy mắt, tiểu nam tử vẫn biết chắc đó chính là Kiếm Yên.

Thái Vô Song chạy ra khỏi quán trọ rồi đảo dác nhìn xung quanh, sau đó hắn thấy Kiếm Yên đang ngồi dựa vào một bức tường.

“Kiếm Yên!”

Hắn vội vàng chạy đến chỗ Kiếm Yên.

“Đại huynh?”

“Có chuyện gì thế? Đệ có sao không?”

“Khực!”

Gương mặt Kiếm Yên đột nhiên méo xệch đi.

Thái Vô Song liền nhìn toàn thân hắn ta. Và hắn nhìn thấy một vết chém dài trên vai Kiếm Yên.

Máu từ vết thương không ngừng tuôn ra như thác đổ.

Thái Vô Song gấp gấp xé mảnh vải băng vết thương lại.

“Chết tiệt!”

“Kẻ đáng nghi đã đi vào hậu viện.”

“Vậy phải gọi lớn cho bên trong biết chứ.”

“Ha! Chết tiệt. Đệ muốn hỏi hắn là ai thì hắn đột nhiên tấn công đệ. Rõ ràng là một trong số bọn chúng.”

“Khỉ thật! Chúng muốn xóa dấu vết đây mà...”

Thái Vô Song nhìn xung quanh với đôi mắt đã giăng đầy tơ máu. Thế nhưng hắn không thấy kẻ đột nhập đâu cả. Có vẻ hắn ta đã bỏ trốn rồi.

Lúc này Luật Á Nhiên mới xuất hiện nói với Thái Vô Song.

“Tránh ra đi.”

“Nhưng mà...”

“Không trị thương được thì tránh ra đi. Ta biết cách trị thương giỏi hơn đằng ấy nhiều đó.”

“Ừm!”

Cuối cùng, Thái Vô Song lùi về sau để Luật Á Nhiên kiểm tra vết thương.

Thái Vô Song giật mình nhận ra không thấy Phiêu Nguyệt và Tarha đâu cả.

“Hai người bọn họ đâu rồi?”

“Họ đuổi theo tên kia rồi.”

313

Đào Diệp lao trên đường phố với tốc độ đáng sợ.

‘Ra là đang trốn ở đó.’

Hắn rất có năng khiếu khi luyện Truy Tích Thuật.

Hắn có thể tìm thấy chính xác vị trí của ai đó dựa cho những dấu vết để lại rất mờ nhạt, vì vậy nên hắn rất được Chân Hữu Kiến ưu ái.

Không quá khó để hắn có thể lần ra dấu vết của những đứa trẻ.

Mặc dù vẫn tốn một chút thời gian.

Thi thể của Ngoa Bình cũng được tìm thấy trong quá trình truy đuổi.

Bọn trẻ đã trói xác của Ngoa Bình vào một hòn đá rồi ném xuống biển. Tuy nhiên, xác của Ngoa Bình vẫn nổi lên đênh trên biển vì chưa được buộc chặt vào hòn đá.

Mặc dù thi thể đã bị trương nước nên khó mà có thể nhận ra hình dạng ban đầu nhưng Đào Diệp vẫn có thể nhận ra đó là Ngoa Bình.

Sau khi thu dọn đại khái thi thể của Ngoa Bình, Đào Diệp tiếp tục cuộc đi săn và cuối cùng hắn lần đến quán trọ nơi Phiêu Nguyệt đang ở.

Tuy đã mắc phải sai lầm khi bị Kiếm Yến phát hiện trong lúc quá phấn khích vì đã tìm thấy mục tiêu.

Nhưng hắn đã nhanh chóng rời khỏi quán trọ ngay khi đã thương Kiếm Yến.

Nhiệm vụ của hắn lúc này là tìm ra tiểu nam tử mà mình đã thấy ở bên cảng. Phần còn lại sẽ do Chân Hữu Kiến tự lo liệu.

Đào Diệp thi triển khinh công để di chuyển nhanh nhất có thể.

Thường thì những người thành thạo về Truy Tích Thuật cũng rất giỏi về Khinh Thân Thuật. Đào Diệp cũng vậy.²

Chân Hữu Kiến cũng không thể đuổi kịp hắn một khi hắn đã dùng toàn lực. Vậy nên hắn cũng yên tâm một phần nào đó.

Hắn nghĩ sẽ không có ai đuổi kịp hắn. Nhưng chỉ nửa giờ sau, lòng tự hào của hắn đã vỡ vụn.

Vù vù vù!

Hắn cảm nhận được một sự hiện diện đáng gờm ở sau lưng mình.

Người đang đuổi theo hắn chính là Tarha.

Tarha đang chạy với khí thế đáng sợ cùng với đôi mắt mở to như một con sư tử.

‘Chết tiệt!’

Đào Diệp cảm thấy lồng ngực của mình như trở nên lạnh giá.

Hắn không biết Tarha là ai nhưng chắc chắn ông ấy không phải là một võ giả bình thường.

“Đứng lại đó!”

Giọng nói của Tarha như tiếng gầm của sư tử.

Tiếng gầm của Tarha khiến trái tim của Đào Diệp đập dữ dội.

‘Chết tiệt!’¹

Chỉ cần nghe thấy tiếng gầm ấy thôi, hắn cũng đủ hiểu Tarha là một cao thủ nằm ở cảnh giới nào.⁸

Ông là một người mà Đào Diệp không dám đối địch.

Chạy trốn chính là câu trả lời duy nhất.

Đào Diệp dùng hết sức mạnh của bản thân để thi triển Khinh Công Thuật.

Khoảng cách giữa hắn và Tarha cuối cùng cũng đã cách xa nhau.

“Tên khốn! Còn không mau dừng lại cho ta?”

Mặc dù Đào Diệp nghe rõ mồn một giọng nói giận dữ của Tarha nhưng hắn vẫn không hề dừng lại.

‘Chắc chắn lão già đó là người đã giết Ngoa Bình.’

Đào Diệp chạy hết tốc lực với suy nghĩ sẽ nhanh chóng báo cáo chuyện này cho Chân Hữu Kiến.

Thật may, việc tách ra khỏi Tarha không khó như hắn nghĩ.

Tarha có thể hơn hắn về mặt võ thuật nhưng về kinh công thuật thì chưa chắc.

Nhưng an tâm lúc này vẫn còn quá sớm.

Đào Diệp không vội quay về căn cứ mà cố ý chạy lung tung để làm cản trở sự truy đuổi của Tarha.

Một người thông thạo Truy Tích Thuật như hắn cũng đã chuẩn bị cách để đối phó khi bị người khác truy đuổi.⁶

Đào Diệp đã xóa bỏ hoàn toàn dấu vết của mình bằng cách đó rồi quay trở lại khu dân cư nơi có những đồng liêu của mình.

“Huynh về rồi sao.”

Những đồng liêu chào đón hắn ngay khi hắn vừa bước bao. Nhưng lạ thay, những người khác lại chẳng thấy đâu.

“Những người khác đâu rồi?”

“Thủ lĩnh cảm giác không an tâm nên đã đi trước rồi.”

“Đi trước sao? Không chờ ta mà đi trước luôn á.”⁸

“Thìbzfczk ta đang đợi huynh đây mà. Thủ lĩnh dẫn đưa huynh đến nơi tác chiến khi huynh tới đây.”

“Ra vậy.”

Đến lúc này vẻ mặt của Đào Diệp mới giãn ra được một chút.

Hắn cứ tưởng rằng mình đã bị bỏ rơi.

“Mau đi thôi.”

“Ừm!”

Hai người vội vàng rời khỏi căn cứ. Bỗng gương mặt của người đồng liêu đi cùng hắn lập tức thay đổi.

“Huynh mang theo cái đuôi về đây rồi.”¹

“Hả? Không thể nào.”

Đào Diệp nhìn về phía sau với vẻ mặt khó tin.

Một nhân ảnh màu đen đang đứng ở trên tường rào nhìn xuống bọn họ.

Gương mặt trắng sáng nổi bật trong chiếc trường bào màu đen bay trong gió hết như bóng đêm.

Người đó chính là Phiêu Nguyệt.

“Hắn là ai vậy?”

“Ngươi là ai?”

Đào Diệp cùng đồng liêu đồng thời hét lên. Nhưng Phiêu Nguyệt chỉ lặng yên nhìn quanh mà không trả lời bọn họ.

‘Ra là nơi này.’

Dinh thự mà bọn họ dùng làm nơi để ẩn thân có những bức tường dày bất thường.

Những bức tường ở đây được cố tình xây dày gấp đôi những bức tường của dinh thự khác như thể chủ nhân muốn nơi này thật kiên cố vậy. Cũng chính vì vậy mà dù là người sở hữu giác quan tốt như Phiêu Nguyệt cũng không thể cảm nhận được chuyển động của những võ giả bên trong.

Đào Diệp không thể tin nổi rằng mình đã mang theo một cái đuôi về đây.

“Không phải chỉ có một người sao. Vậy ra lão già đó xuất hiện chỉ để phân tán tầm nhìn của ta sao?”

Đào Diệp nghiêng chặt răng.

Nghĩ đến việc bị Phiêu Nguyệt đem ra làm trò cười, hắn không thể nào kìm nổi sự tức giận.

Đồng liêu của Đào Diệp hét lên.

“Giết hắn!”

Hắn nói rồi lao về Phiêu Nguyệt với một tốc độ đáng gờm.

Đào Diệp thần thờ một lúc rồi mới tỉnh táo lại để nhập cuộc với đồng liêu.

Chỉ trong chớp mắt, khoảng cách giữa bọn họ và Phiêu Nguyệt đã được thu hẹp.

Vèo vèo vèo!

Kiểm ảnh bao trùm cả không trung.

Đòn tấn công của bọn họ tuy đơn giản nhưng hiệu quả mà nó mang lại thì không.

Bọn họ di chuyển ít nhất có thể để nhắm thẳng vào yếu huyệt của đối phương.

Đây là một kiếm pháp đáng sợ nhưng kẻ mà bọn họ đang đối đầu lại không phải là một người tầm thường.

Phiêu Nguyệt chỉ cần di chuyển một chút đã có thể tránh được tất cả các đòn tấn công của bọn họ.

“Cao thủ.”

Hành động của hai người thay đổi khi mắt bọn họ chạm vào nhau.

Đó là một đòn hợp công.

Ngay khi nắm bắt được trình độ của đối phương, bọn họ ngay lập tức chuyển sang hợp công với nhau. Điều đó cho thấy khả năng phối hợp của bọn họ tuyệt vời đến mức nào.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Thanh kiếm của hai người tấn công Phiêu Nguyệt một cách dữ dội.

Không có một lỗ hổng để thoát ra từ đòn hợp công của bọn họ.

Cái cách bọn họ lấp đầy kẽ hở của đồng liêu và tấn công hết như một cỗ máy vậy. Nhưng dẫu cả hai có hòa hợp đến mấy thì đòn tấn công của bọn họ vẫn không thể nào chạm tới y phục của Phiêu Nguyệt.

‘Tên quái vật này ở đâu ra vậy chứ...’

‘Chỉ với hai người chúng ta là không thể. Để hạ được hắn chúng ta phải cần thêm người.’

Đào Diệp cùng đồng liêu ngay lập tức nhận ra bọn họ không đủ sức để đánh lại Phiêu Nguyệt.

Ngay lúc đó, Đào Diệp đã đưa ra quyết định.

Phát!

Hắn bỏ lại đồng liêu ở đó và bay đi.

Ngay khi thoát ra khỏi trận chiến, hắn lập tức bỏ chạy.

Dù bị Đào Diệp phản bội nhưng đồng liêu của hắn vẫn không tỏ vẻ oán giận gì cả.

Bởi vì đó là quy tắc của bọn họ.

Nếu họ gặp phải kẻ địch mà bọn họ không để đối đầu, một người phải sống sót để truyền tin cho những đồng liêu còn lại.

Đào Diệp là người thành thạo Kinh Công Thuật nên hắn chịu trách nhiệm thông báo cho các đồng liêu. Còn đồng liêu còn lại có nhiệm vụ kéo dài thời gian càng lâu càng tốt.

“Hãy!”

Tên đồng liêu hô hào rồi lao vào Phiêu Nguyệt.

Khi hợp công cùng với Đào Diệp, bọn họ đã không thể làm gì được Phiêu Nguyệt. Một mình hắn lại càng không.

Phập!

Một thứ gì đó xuyên thẳng qua trán hắn.

Sợi ngân ty khó có thể nhìn thấy bằng mắt thường ấy chính là Thu Hồn Ti.

Tên võ giả bị Thu Hồn Ti đâm gục xuống và chết ngay lập tức.

Phiêu Nguyệt bay đi, để lại thi thể của võ giả kia ở lại.

Tuy Đào Diệp nghĩ rằng hắn không để lại bất kỳ dấu vết nào của bản thân nhưng Phiêu Nguyệt vẫn có thể thấy rõ mòn một dấu vết của hắn ta.

“Đi cùng đi.”

Tarha đến muộn cuối cùng cũng đã nhập cuộc.

Ông bắt kịp Phiêu Nguyệt trong khi Phiêu Nguyệt đang chiến đấu với Đào Diệp và đồng liêu.

Hai người sánh vai lao như bay trong đêm tối.

‘Hờ!’

Tarha không ngừng cảm thán về Phiêu Nguyệt.

Ông đã dồn toàn lực để thi triển Kinh Công Thuật thì mới có thể chạy theo Phiêu Nguyệt mà không để tụt lại ở Phiêu Nguyệt.

Nhưng ông biết rõ Phiêu Nguyệt vẫn chưa dùng hết toàn lực của mình, chỉ cần nghe hơi thở thôi ông cũng biết. Rõ ràng là Phiêu Nguyệt đang điều chỉnh tốc độ của hắn vì ông.

‘Không ngờ cũng có ngày ông già này trở thành gánh nặng của người khác.’

Đây là lần đầu tiên Tarha trải qua một chuyện như thế này nên ông không tránh khỏi việc ngượng ngùng. Nhưng ông cũng không thể tự trách mình mãi được.

Điều quan trọng lúc này là phải đuổi kịp Đào Diệp.

Đào Diệp đã mất dạng trong bóng tối.

Đến đôi mắt của Tarha cũng không thể biết hắn đã biến đi đâu mất. Thế nhưng, Phiêu Nguyệt lại di chuyển mà không có chút do dự.

Phiêu Nguyệt dường như đang nhìn thấy thứ gì đó mà Tarha không thể nhìn thấy được.

‘Rốt cuộc tại sao...?’

Rầm!

Bỗng có một tiếng nổ lớn phát ra, một ngọn lửa bùng lên ở phía xa nơi bọn họ đang hướng về.

‘Đằng đó.’

Tarha chạy bên cạnh hắn nói.

“Đó chẳng phải là Hải Long Bang sao?”

Rùng rục!

Ngọn lửa bốc cao chạm đến tận trời, nhấn chìm Hải Long Bang trong biển lửa.

“Chuyện gì thế này?”

Hải Long Bang Chủ Trương Hạ Vấn hoang mang nhìn nơi đang bị nhấn chìm trong biển lửa.

Điện các chỉ mới một lúc trước thôi vẫn còn nguyên vẹn giờ đã bị đám lửa thiêu rụi. Tiền bạc của cải đều được cất giữ trong điện các đó.

Nơi này được canh gác nghiêm ngặt hơn những nơi khác, hơn nữa cũng không có thứ gì để có thể bắt được lửa. Vậy nên Trương Hạ Vấn không tránh khỏi bàng hoàng khi một nơi như vậy lại bị cháy rụi.

“Mau dập lửa đi, nhanh lên!”

Y gào thét khản cả cổ họng.

Đến lúc, những người khuân vác cùng võ giả mới tỉnh táo lại và lấy xô đi hứng nước.

“Nhanh chân lên.”

“Nhanh lên, trước khi nó lan rộng ra.”

Bọn họ đã cố dập lửa bằng nước nhưng vô ích. Ngọn lửa bùng lên ngang càng lên. Nếu cứ tiếp tục thế này, toàn bộ Hải Long Bang sẽ bị chìm trong biển lửa.

“Rốt cuộc là kẻ nào đã gây ra chuyện này vậy hả?”

Trương Hạ Vấn không nghĩ đám cháy này chỉ vô tình bùng phát. Rõ ràng là có kẻ nào đó đã cố tình phóng hỏa.

“Rốt cuộc là tại sao vậy?”

Người mang oán với Hải Long Bang nhiều vô số kể.

Có được tiền tài ở mức này mà không gây hại cho ai là một chuyện hoàn toàn không thể. Nhưng y tin chắc trong số đó không có kẻ nào dám hành động táo bạo như thế này.

“Chắc chắn là bọn họ...”

Đột nhiên y nghĩ đến nhà kho ở hậu viên.

Thứ đáng để người khác chú ý đến trong thời gian này chỉ có thể là nam nhân cùng thanh bảo đao mà Lý Thành Học mang về.

Y vội vàng cho gọi Vu Quân Sinh.

“Tổng quản!”

“Vâng! Thưa bang chủ.”

Vu Quân Sinh đang bận rộn chỉ dẫn thuộc hạ dập lửa vôi vàng chạy đến.

“Tập trung binh lực lại rồi đi theo ta.”

“Sao ạ?”

“Ta phải đi đến hậu viên ngay. Ta không biết kẻ nào đã phóng hỏa nhưng rõ ràng hẳn ta đang nhắm vào món đồ ở nhà kho.”

“Vâng ạ.”

Đến lúc này, Vu Quân Sinh mới nhận ra tình hình hiện tại.

Hắn nhanh chóng tập trung những quân tinh nhuệ và đi theo Trương Hạ Vấn.

Trương Hạ Vấn cùng những thuộc hạ đến nhà kho ở hậu viên.

“Hự!”

“Không thể nào!”

Trương Hạ Vấn và Vu Quân Sinh đồng thời thốt lên.

Bởi những võ giả canh gác nhà kho lúc này đang nằm trên vũng máu. Lồng ngực của bọn họ đã không còn phập phồng, chứng tỏ bọn họ đã chết.

Lúc ấy, một nhóm võ giả gồm hai mươi người chạy đến.

Dẫn đầu bọn họ là một nam nhân tóc bạc.

Trên tay của ông là một thanh bảo đao mà quái nhân mang đến. Những thuộc hạ phía sau đang dìu quái nhân đang mất tỉnh táo do dính phải Mộng Hồn Tán.

Đó chính là lúc Trương Hạ Vấn hiểu được tình hình hiện tại.

“Ngươi là ai? Sao ngươi dám xâm nhập vào Hải Long Bang?”

Chân Hữu Kiến khẽ nheo mũi rồi lẩm bẩm khi nghe thấy giọng nói giận dữ của Trương Hạ Vấn.

“Ta đã định lặng lẽ rời đi rồi mà...”

Y đã định phóng hỏa rồi lặng lẽ rời đi để không ai chú ý đến bọn họ. Nhưng thật vô nghĩa vì Trương Hạ Vấn cùng thuộc hạ

của ông ta đã phát hiện ra y.

Chân Hữu Kiến xoay bảo đao trong tay rồi ra lệnh cho thuộc hạ của mình.

“Giải quyết và trở về thuyền đoàn nhanh nhất có thể.”

“Tuân mệnh!”

Thuộc hạ của y đồng loạt trả lời rồi nhảy lên phía trước.

Trương Hạ Ván mở to mắt ra lệnh.

“Ngăn chúng lại! Tuyệt đối không được để kẻ nào trốn thoát.”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 314

“Người dám!”

Trương Hạ Ván hét lớn.

Mặc dù hiện giờ trông y giống thương nhân hơn là võ giả, nhưng y vẫn là một cao thủ thực thụ.

Trương Hạ Ván tự cho mình là cao thủ đệ nhất ở Hải Môn này.

Y vung kiếm như tia sét về phía đám võ giả đang đến gần.

Rầm!

Kiếm khí vọt ra khỏi mũi kiếm mãnh liệt lao thẳng về phía đám võ giả.

Trước sức mạnh ấy, tên dẫn đầu bất giác lão đảo. Hắn đã lãnh đủ cả một đòn tấn công của Trương Hạ Ván.

Cổ tay và lục phủ ngũ tạng truyền đến cơn đau khủng khiếp. Thế nhưng hắn vẫn nghiêng răng chịu đựng.

Trong lúc hắn đang cố kìm nén cơn đau, đám võ giả từ trái phải đang xông đến tấn công Trương Hạ Ván.

Rầm!

“Cái lũ này!”

Trương Hạ Vấn thần tốc vùng kiếm ngăn chặn hợp kích của đám võ giả.

Hợp kích của chúng vừa sắc bén lại vô cùng hiệu quả.

Đòn đánh chúng dùng không hề có một động tác thừa nào.

Ánh mắt, cử chỉ, hô hấp đều hòa hợp. Thế nhưng, Trương Hạ Vấn lại không nắm bắt được điểm này.

Chẳng biết bao lâu rồi y mới đích thân cảm kiếm thế này. Vậy nên trực giác của y đã kém đi hẳn.

Đột nhiên y nhớ đến lời sư phụ từng dạy rằng một khi bụng chứa đầy mỡ thừa thì sinh mệnh của võ giả coi như chấm hết.

Lúc ấy y chỉ xem nó như một câu nói đùa. Thế nhưng trong tình huống hiện giờ, y đã cảm nhận được thời gian qua y đã sống vô tư thế nào.

Luận về võ công, y ở thế thượng phong. Thế nhưng y vẫn không thể áp đảo được đối phương mà trái lại còn đang bị đẩy lùi.

Lớp mỡ dày ở bụng làm ảnh hưởng đến khả năng di chuyển linh hoạt và hô hấp của y. Chính vì thế mà y không thể phát huy hết toàn bộ sức mạnh được.

Đến cả Vu Quân Sinh cũng như thế.

Hắn cũng là một võ giả sở hữu võ công cao cường, nhưng thời gian qua hắn đã lơ là tu luyện mà chỉ tập trung vào công việc của một tổng quản. Và cái giá phải trả lại vô cùng đắt.

Rầm!

“Khực!”

Hắn không ngừng bị hợp kích của đối phương đẩy lùi về sau.

Hắn không biết làm cách nào để ngăn chặn đòn tấn công của đối phương, nhưng cứ đà này, chắc chắn sẽ bị thương nặng.

‘Mấy kẻ này ở đâu ra vậy chứ...’

Đôi mắt Vu Quân Sinh lúc này đã tràn đầy độc khí.

“Khực!”

“Ặc!”

Đám thuộc hạ của hắn không ngừng la hét rồi đổ gục xuống.

Chỉ qua vài chiêu mà vô số thuộc hạ của hắn đã không chịu đựng nổi.

Cảnh tượng này chẳng khác nào vừa có một cơn sóng thần vừa quét qua cuốn trôi tất cả.

Đám thuộc hạ của Chân Hữu Kiến lại là những võ giả tinh nhuệ trên chiến trường.

Chúng biết làm cách nào để vượt qua tiền tuyến một cách hiệu quả nhất.

Ngoại trừ cao thủ như Trương Hạ Ván và Vu Quân Sinh, chúng chưa từng để đối phương vụt khỏi tay.

Đám thuộc hạ không ngừng thay đổi vị trí khiến đối phương phải bối rối, sau đó lại luồn sâu vào trong hệt như con độc xà mà cắn phập vào điểm yếu của đối phương.

Nháy mắt, đội hình của Hải Long Bang đã sụp đổ.

Lúc này Chân Hữu Kiến mới hét lên.

“Đi thôi!”

Ngay khi y vừa ra lệnh, đám thuộc hạ liền chạy hết tốc lực.

Đám võ giả bám chặt lấy Trương Hạ Ván và Vu Quân Sinh đột nhiên xoay người rời đi. Chúng nhanh chóng vượt qua tường rào của Hải Long Bang rồi biến mất.

“Cái gì?”

Trương Hạ Ván mở to mắt nhìn về hướng mà bọn chúng vừa đi.

Vốn dĩ y nên phái người đuổi theo.

Đáng lẽ y phải trừng phạt kẻ nào dám cả gan đột nhập vào Hải Long Bang và gây ra thảm cảnh này. Phải như thế thì y mới lấy lại quyền lực đã sụp đổ được. Nhưng Trương Hạ Ván lại không dám làm như thế.

Bởi lẽ Trương Hạ Ván vừa mới kinh qua sức mạnh khủng khiếp của đối phương. Và nhận ra rằng cơ thể y đã mục rữa thế nào.

Bây giờ y không còn là một võ giả nữa.

“Hừ!”

Tiếng thở dài của y hòa vào trong cơn gió thoảng qua.

Chân Hữu Kiến và đám thuộc hạ vượt qua tường rào của Hải Long Bang rồi thần tốc chạy trên đường.

Bây giờ chúng không có thời gian để tâm đến ánh mắt của người khác.

Chúng phải dùng hết sức để thoát khỏi Hải Môn. Nhưng đột nhiên trước mặt chúng xuất hiện một nam nhân.

“Đội Chủ!”

Đó chính là Đào Diệp được phái đi tìm Hỏa Bình.

Nhìn thấy Đào Diệp, gương mặt Chân Hữu Kiến liền cứng đờ.

Bởi vì y cảm giác có gì đó không được bình thường.

“Đào Diệp!”

“Thuộc hạ đang bị truy kích ạ.”

“Truy kích?”

“Thuộc hạ bị những kẻ đã giết Hỏa Bình đuổi theo. Võ công của chúng không hề tầm thường chút nào.”

“Chúng lần theo dấu vết của người ư?”

“Vâng! Bọn chúng không phải dạng vừa đâu.”

Đào Diệp gấp gấp trả lời.

Cả biểu cảm và giọng nói hẳn đều thể hiện rõ sự nguy cấp.

Đào Diệp rất hiếm khi bộc lộ cảm xúc như thế. Điều này đồng nghĩa đối phương quả là những kẻ không thể xem thường.

“Ta sẽ nghe giải thích sau. Trước tiên cứ rút lui đã.”

“Vâng!”

Chân Hữu Kiến lập tức đưa ra quyết định.

Trong những tình huống thế này, người dẫn đầu cần phải biết đưa ra quyết định nhanh chóng và chính xác nhất.

Chân Hữu Kiến đưa đám thuộc hạ chạy nhanh đến một con đường khác thay vì con đường ban đầu. Thế nhưng cuối cùng y vẫn thất bại trong việc đánh lạc hướng đối phương.

“Là chúng!”

Đột nhiên tiếng hét ở đâu vang lên, sau đó một lão nhân xuất hiện.

Ông ta chính là Tarha.

Tarha đã nhìn thấy thanh bảo đao đang đeo trên thắt lưng của Chân Hữu Kiến.

Đột nhiên đôi mắt ông lóe sáng lên.

“Ra là các ngươi.”

Rầm!

Toàn thân ông bỗng chốc bùng lên khí thế vô cùng dữ dội.

Thanh đao trên thắt lưng Chân Hữu Kiến là Ma Hồn Đao, món bảo vật của Ma La Pháp Phủ.

“Sao ngươi dám cả gan lấy cắp bảo vật của bọn phủ hử. Ta tuyệt đối không dung thứ cho ngươi.”

Tarha lập tức tung một quyền cực mạnh về phía Chân Hữu Kiến.

Đám võ giả hai bên Chân Hữu Kiến lập tức nhảy ra chặn đòn tấn công của Tarha.

Chúng vẫn dùng hợp kích để chặn như mọi khi. Đó là cách làm hiệu quả nhất mà chúng sử dụng cho đến thời điểm hiện tại. Thế nhưng không may là cách thức này lại trở nên vô dụng trước quyền lực của Tarha.

Rầm!

“Khục!”

“Hộc!”

Hai võ giả chặn trước một quyền của Tarha đã bị đánh thành trăm mảnh văng ra xa. Bởi lẽ thứ khí lực chứa trong quyền lực của ông chính là quyền cương.

“Đưa Ma Hồn Đao cho ta.”

Tarha lao thẳng về phía Chân Hữu Kiến.

Mục tiêu của ông là thanh bảo đao trên thắt lưng của Chân Hữu Kiến. Ngoài ra ông không cần gì thêm nữa.

Chân Hữu Kiến nhìn Tarha giống hệt một con lợn rừng đang phát điên, vậy nên y liền tìm cách tránh đi.

Đối phó với Tarha đang nổi cơn thịnh nộ tại đây là một việc hết sức ngu xuẩn.

Trương Hạ Vãn cần phải tỉnh táo lại và đưa thuộc hạ rời khỏi nơi này.

“Hết cách rồi.”

Ánh mắt Chân Hữu Kiến nhìn Tarha bỗng nhiên lạnh lùng hơn thấy rõ.

Thoát khỏi nơi này mà không xảy ra xung đột là tốt nhất, nhưng hiện giờ y không còn lựa chọn nào khác.

Chân Hữu Kiến cần phải giải quyết đối thủ trước mặt càng sớm càng tốt.

Y liền bắn mình về phía Tarha.

Chân Hữu Kiến nhanh như tia sét đưa tay rút thanh kiếm trên thắt lưng.

Rầm!

Kiếm của Chân Hữu Kiến và nắm đấm của Tarha va chạm nhau.

Tarha cố gắng đánh gãy thanh kiếm của Chân Hữu Kiến, và tung một quyền trực tiếp về phía y. Thế nhưng, thanh kiếm của y lại không hề nứt mẻ mà còn chặn được quyền lực của Tarha.

Thanh kiếm của Chân Hữu Kiến cong lên như cây cung, liền sau đó đã khôi phục lại hình dạng cũ.

“Ra là một loại kỳ binh.”

Tarha vô cùng ngạc nhiên.

Thanh kiếm không bị gãy dù va chạm với quyền cương của ông, chỉ bấy nhiêu thôi cũng đáng để gọi là một kỳ vật.

Trên thiên hạ này không có nhiều món đồ vật như thế.

Thanh kiếm trông có vẻ bình thường lại là một danh tiếng uy chấn thiên hạ.

Roẹt!

Thanh kiếm của Chân Hữu Kiến cong lại rồi phóng thẳng về phía Tarha.

Huyết Tuyệt Hữu Kiếm.

Đây là một tuyệt kỹ hiếm thấy trên giang hồ.

“Cũng tài giỏi đây.”

Tarha bất giác thốt ra câu cảm thán.

Ông vốn không phải người hay bộc lộ cảm xúc đến mức cảm thán trước tuyệt kỹ của người khác. Thế nhưng, kiếm pháp của Chân Hữu Kiến lại mạnh đến mức khiến ông không thể kiềm lòng được.

Chân Hữu Kiến đã kiếm chế tối đa va chạm với quyền cang của Tarha mà nhắm vào yếu huyệt của ông.

Kiếm pháp của y mạnh mẽ đến mức Tarha cũng không dám xem thường.

Thế nhưng chỉ một hồi sau, Tarha đã liên tục thi triển tuyệt chiêu Tu La Kim Hoàng Quyền.

Ràmmmm!

Tiếng động vang dội như muốn rung chuyển cả bầu trời. Liên sau đó một luồng cang khí khủng khiếp phóng thẳng về phía Chân Hữu Kiến.

Chân Hữu Kiến tránh được tất cả cang khí mà Tarha phóng ra, sau đó thần tốc tiếp cận ông.

“Ngươi!”

Tarha mở to mắt.

Suốt!

Thanh kiếm của Chân Hữu Kiến lướt ngang qua cánh tay Tarha.

Vết thương không sâu lắm. Tuy nhiên, một nhát kiếm này đã khiến Tarha vô cùng kinh ngạc.

Cơ thể của ông đã được rèn luyện rắn chắc như thép thông qua Tu La Kim Hoàng Quyền.

Chính Chân Hữu Kiến cũng ngạc nhiên.

Thanh kiếm của y là một bảo kiếm sắc bén đến mức không vật gì mà nó không chém đứt được. Ấy vậy mà nó chỉ khiến đối phương bị xước chút da.

Võ công của Tarha vượt xa dự đoán của y.

Đối phó với những võ giả thế này, càng kéo dài thời gian chỉ càng khiến bản thân chịu thiệt mà thôi.

‘Đúng là khó nhằn mà.’

Mọi chuyện càng lúc càng rối rắm hơn.

Nghĩ lại thì có vẻ tất cả mọi sự đã sai từ lúc y quyết định cập cảng ở Hải Môn. Nếu không bị tên tiểu tử kia phát hiện, có lẽ mọi chuyện đã không đi đến nước này. Trong lòng Chân Hữu Kiến liền bùng lên ngọn lửa phẫn nộ.

Chân Hữu Kiến cố nén cơn thịnh nộ mà bình tĩnh phán đoán tình hình.

‘Thứ gì cần bỏ thì phải bỏ vậy.’

Vút!

Chân Hữu Kiến huýt sáo một hơi. Liền sau đó, đám thuộc hạ của y chạy nhanh đến chặn Tarha.

Thứ mà y muốn từ bỏ chính là mạng sống của đám thuộc hạ.

Chân Hữu Kiến cũng rất tiếc sức mạnh của họ nhưng y không còn cách nào khác.

Có hơn chục võ giả đang hợp kích giao chiến với Tarha. Trong lúc đó, Chân Hữu Kiến tìm đường rời khỏi chiến trường.

Đám thuộc hạ còn lại liền chạy theo phía sau y. Một trong số đó đang cống gã nam nhân mà chúng cướp được từ Hải Long Bang.

Gã nam nhân đã bất tỉnh và nằm gục trên vai tên thuộc hạ. Gương mặt tên thuộc hạ lộ rõ vẻ mệt mỏi nhưng hắn vẫn cắn răng mà làm theo lệnh Chân Hữu Kiến.

Trước khi đến đây, Chân Hữu Kiến không hề nghĩ sẽ phải chịu tổn thất lớn thế này.

“Ngươi! Dám bỏ trốn sao? Đúng là hèn nhát mà.”

Giọng nói đầy phần nộ của Tarha vang lên khắp con đường.

Ông đã định đuổi theo Chân Hữu Kiến nhưng đám thuộc hạ lại giữ chân không cho ông đi.

Ngay từ đầu đây đã là trận chiến không cân sức.

Tarha hệt như con gấu khổng lồ, còn đám thuộc hạ chẳng qua chỉ là lũ sói lang mà thôi.

Càng kéo dài thời gian thì mạng sống của chúng lại càng khó giữ hơn. Thế nhưng, chúng vẫn không chút sợ hãi mà chiến đấu chống lại Tarha.

Mặc dù không thể đánh bại Tarha nhưng chúng vẫn có thể giữ chân ông một khoảng thời gian.

“Cái lũ người này...”

Hàm râu rậm rạp của Tarha không ngừng run lên.

Ông không thể tin được.

Ai mà không mong được sống sót kia chứ? Đó chính là một trong những bản năng sinh tồn của con người kia mà.

Cho dù có sẵn sàng hy sinh thể nào thì khi đối mặt với cái chết cũng phải có chút chân chừ. Ấy vậy mà trong mắt bọn chúng lại không hề có chút ý nghĩ muốn thoát lui hay sợ hãi trước cái chết.

‘Rốt cuộc lũ người này là thứ gì đây?’

Trong lúc Tarha đang giận run lên, Chân Hữu Kiến và đám thuộc hạ đã biến mất dạng.

Tarha liên tục thi triển tuyệt chiêu Tu La Kim Hoàng Quyền đánh bật đám thuộc hạ để trút giận.

“Khực!”

“Ặc!”

Đám võ giả của Hữu Linh Thuyền Đoàn hét lên thảm thiết rồi bất tỉnh.

Tiếng hét của họ vang lên rồi biến mất rất rõ ràng bên tai Chân Hữu Kiến.

Chân Hữu Kiến nhú chặt mày.

Dẫu y là người có độc tâm đến mấy cũng không thể làm ngo mãi trước tiếng hét của thuộc hạ ngay dưới trướng mình như thế. Có điều nhiệm vụ lần này lại ưu tiên hơn mạng sống của đám thuộc hạ kia.

Chân Hữu Kiến cố duy trì vẻ mặt bình tĩnh mà chạy tiếp.

Bến cảng đã xuất hiện trước mặt y.

Chân Hữu Kiến lập tức nhảy lên chiếc thuyền rồng có vẻ nhanh nhất trong số các con thuyền ở đó.

Ngay khi lên thuyền, đám thuộc hạ của y liền nhỏ neo chuẩn bị xuất cảng.

“Xuất phát thôi!”

Bọn chúng nhanh chóng rời khỏi bến cảng.

“Phù!”

Chân Hữu Kiến liền thở phào một hơi.

Phải đến lúc này y mới giải tỏa được căng thẳng. Vậy nên y không hề nhận ra.

Có một chiếc thuyền nhỏ đang bám theo phía sau bọn chúng.

315

Thái Vô Song đã làm qua vô số thứ để được sống.

Hắn đã từng ăn xin, từng ăn cắp vặt, cũng đã từng làm việc ở trên thuyền.

Không có công việc nào tử tế với cô nhi cả. Trong số đó, công việc khủng khiếp nhất vẫn là công việc trên thuyền.

Thuyền trưởng và các thuyền viên điên cuồng bóc lột những cô nhi không có gì trong tay. Họ bắt Thái Vô Song phải làm mọi thứ mà đáng ra họ phải làm.

Thái Vô Song bị đối xử chẳng khác gì một nô lệ trong suốt chuyến đi trên thuyền. Mỗi ngày đều giống như địa ngục, hắn cứ thế mà sống với đủ loại bệnh tật cùng cơn đau nhức. Vì vậy nên hắn đã bỏ cuộc sau ba tháng ở trên thuyền.

Bởi nếu tiếp tục công việc này có lẽ một ngày nào đó hắn sẽ chết. Nhưng để xuống được thuyền hoàn toàn không dễ.

Thuyền trưởng không có ý định buông tha cho hắn một cách dễ dàng. Ông ta đầu ngu ngốc đến mức để một người ông ta có thể bóc lột cả đời rời đi. Thậm chí, ông ta còn dùng xích trói hắn vào thuyền để hắn không thể chạy trốn được.

Cuối cùng, Thái Vô Song nhận ra rằng mình không thể xuống thuyền theo cách thông thường được. Vì vậy hắn đã lén giấu con dao dùng để làm sạch cá và lợi dụng lúc thuyền trưởng bắt cần đâm vào ông ta.

Thuyền trưởng vì thế mà bị thương nặng.

Kết cục, Thái Vô Song đã giành được tự do nhưng hắn không thể lên thuyền được nữa. Thậm chí, hắn còn không được một xu tiền công nào.

Thái Vô Song cũng không có ý định lên thuyền thêm một lần nào nữa.

Hắn không muốn phải chịu cảnh bóc lột truyền truyền thêm một lần nào nữa. Những ngày tháng trên thuyền để lại trong hắn nhiều ký ức mà hắn muốn xóa sạch đi.

Nhưng cũng may mắn là nhờ bị bóc lột đến thế mà Thái Vô Song đã thông thạo tất cả các cách để lái thuyền. Và điều đó đủ để hắn có thể tự điều khiển một con thuyền.

Thái Vô Song lái chiếc thuyền của tên thuyền trưởng đã bóc lột hắn một cách tàn nhẫn đi. Dĩ nhiên là hắn chưa được cho phép mà chỉ lấy trộm nó. Nhưng Thái Vô Song không hề cảm thấy tội lỗi vì bấy nhiêu đây cũng đủ để đổi lại cho sự bóc lột tàn nhẫn mà ông thuyền trưởng đã làm với hắn rồi.

Thái Vô Song điều chỉnh các cánh buồm để đón gió.

Một nam một nữ đứng ở mũi của chiếc thuyền nhỏ.

Đó chính là Phiêu Nguyệt và Luật Á Nhiên.

Luật Á Nhiên đã bảo Thái Vô Song đi tìm một chiếc thuyền sau khi tình trạng của Kiếm Yên hồi phục được một phần nào đó.

Hắn không biết tại sao nàng lại kêu hắn làm như thế nhưng Thái Vô Song vốn đã phải lòng Luật Á Nhiên nên hắn đã đánh cắp con thuyền từ ông thuyền trưởng kia mà không có chút do dự.

Nhóm của Chân Hữu Kiến xuất hiện tại cảng khi họ đang đợi ở trên thuyền. Thái Vô Song nhận ra Chân Hữu Kiến ngay lập tức. Bởi người duy nhất sở hữu mái tóc bạc óng ánh dưới ánh trăng chỉ có duy nhất một mình Chân Hữu Kiến.⁸

Chân Hữu Kiến cùng đoàn người đi cùng đánh cắp một chiếc thuyền giống Thái Vô Song rồi ra ngoài khơi.

Thái Vô Song đang không biết làm gì thì Phiêu Nguyệt xuất hiện. Phiêu Nguyệt leo lên thuyền một cách tự nhiên như thể Thái Vô Song đang đứng đợi hắn.

Người bảo Thái Vô Song đánh cắp một con thuyền là Luật Á Nhiên hay người ra chỉ thị cho hắn đuổi theo chiếc thuyền của Chân Hữu Kiến là Phiêu Nguyệt đều trông thật không bình thường.

‘Cũng đúng, họ đâu phải người bình thường.’

Thái Vô Song đã tận mắt chứng kiến võ công của Phiêu Nguyệt nhưng hắn không ngờ rằng, đến cả Luật Á Nhiên cũng xuất chúng đến vậy.

Bản thân hắn so với họ thực sự chẳng là gì cả. Vậy mà hắn lại tung hoành mà không biết thế giới này rộng lớn đến nhường nào như một con ếch đang ngồi dưới đáy giếng. Chắc hắn trong mắt họ, trông hắn buồn cười lắm.

Càng nghĩ, hắn lại càng cúi gằm mặt xuống.

Bỗng giọng nói của Luật Á Nhiên lọt vào tai hắn.

“Khoảng cách đang xa dần rồi. Mau tăng tốc thôi.”

“Vâng!”

Thái Vô Song chợt bừng tỉnh và đáp lời.

Đây không phải là lúc để hắn cảm thấy xấu hổ.

Điều quan trọng lúc này là phải bám theo con thuyền đang xa dần kia.⁶

Thái Vô Song điều chỉnh các cánh buồm để tăng tốc độ. Chiếc thuyền của bọn họ cuối cùng cũng đã đuổi kịp theo thuyền của Chân Hữu Kiến.

Chiếc thuyền của ba người tiến ra biển.

Tất cả những gì mà họ thấy chỉ là một màu đen tuyền.

Bóng tối sâu thẳm mang đến một nỗi sợ không thể gọi tên. Không một ai biết được có những nguy hiểm nào đang ẩn nấp sau bóng tối sâu thẳm ấy. Cũng chính vì thế mà đến cả những ngư dân có kinh nghiệm cũng sợ phải ra khơi vào ban đêm.

Thái Vô Song cũng không có nhiều kinh nghiệm đi biển đêm. Hơn nữa cũng chưa từng có kinh nghiệm một mình lái thuyền nên hẳn càng cảm thấy lo lắng hơn.

Thái Vô Song mở to hai mắt đuổi theo chiếc thuyền của Chân Hữu Kiến.

Thật may là chiếc thuyền của Chân Hữu Kiến được treo một ngọn đuốc trên mũi thuyền nên cũng không quá khó để bám theo bọn họ.

Phiêu Nguyệt đứng trên mũi thuyền nhìn con thuyền mà Chân Hữu Kiến đang đi.

Con thuyền của Chân Hữu Kiến đi thẳng mà không hề đổi hướng. Có vẻ như bọn họ đang đi thẳng đến điểm đến. Đó là bằng chứng cho thấy Chân Hữu Kiến vẫn chưa phát hiện có một chiếc thuyền đang đuổi theo y.⁸

Luật Á Nhiên yên lặng nhìn vào Phiêu Nguyệt.

‘Đúng là một người kỳ lạ.’

Nàng đã đoán rằng bọn họ có thể sẽ quay trở lại cảng. Bởi vì đó là nơi duy nhất mà bọn họ có thể rời khỏi đây. Nhưng đó là nàng còn thời gian suy nghĩ để đưa ra phán đoán đó.

Còn Phiêu Nguyệt thì khác, hẳn đuổi theo bọn chúng đến tận Hải Long Bang. Chắc chắn hẳn sẽ không có thời gian để suy nghĩ về việc gì khác.

Tổ phụ Tarha của nàng vì bị đám người kia giữ chân lại nên không thể đến được, nhưng Phiêu Nguyệt lại tự nhiên lên thuyền như thể biết nàng sẽ đợi ông ấy vậy.

Luật Á Nhiên cảm thấy hành động đó của Phiêu Nguyệt trông thật kỳ lạ.

Ít nhất thì trong số những người mà nàng biết từ trước cho đến nay, không có ai giống như Phiêu Nguyệt cả.

Có lẽ như Phiêu Nguyệt đã cảm nhận được ánh mắt của Luật Á Nhiên đang dán chặt lên người mình, hắn quay đầu lại nhìn nàng.

“Có chuyện gì?”

“Không có gì hết.”

Luật Á Nhiên khẽ lắc đầu.

“Thuyền của họ đang chậm lại rồi. Có vẻ như sắp đến nơi rồi đấy.”

Bỗng giọng nói của Thái Vô Song vang lên.

Phiêu Nguyệt cùng Luật Á Nhiên vội vàng nhìn về phía chiếc thuyền mà Chân Hữu Kiến đang đi. Tốc độ của con thuyền thực sự đang chậm lại giống như những gì Thái Vô Song nói.¹

Chiếc thuyền của Chân Hữu Kiến đậu vào một hòn đảo nhỏ. Hòn đảo được bóng tối bao trùm hiện ra một cách mờ ảo.

Phiêu Nguyệt nói.

“Từ từ tiếp cận hòn đảo đi.”

“Vâng ạ!”

Thái Vô Song giảm tốc độ của thuyền lại.

Sóng đập dữ dội khi bọn họ đến gần đảo. Con thuyền nhỏ lắc lư như thể nó có thể lật ngược lại bất cứ lúc nào.

Thái Vô Song cố hết sức để ổn định lại con thuyền. Nhờ thế mà chiếc thuyền nhỏ có thể vượt qua những con sóng và đậu vào phía sau của hòn đảo.

“A!”

“Oái!”

Luật Á Nhiên cũng Thái Vô Song đồng thời thốt lên khi đến phía sau hòn đảo.

Bởi vì ở đây có một chiếc thuyền lớn đang đậu ở đó.

“Gì thế?”

Luật Á Nhiên chớp mắt ngạc nhiên.

Nàng từ Tây Vực đến đây bằng thuyền.

Vậy nên, chiếc thuyền mà nàng đi phải đủ lớn để có thể đi được hàng ngàn dặm trên biển. Nhưng chiếc thuyền trước mặt nàng lúc này còn to hơn cả chiếc thuyền mà nàng đi gấp hai lần.

Ở một nơi tập trung nhiều thuyền thuyền như Hải Môn cũng chưa bao giờ xuất hiện một chiếc thuyền có độ lớn như thế này.

Nó trông như một ngọn núi nhỏ đang trôi nổi vậy.

So với chiếc thuyền kia, chiếc thuyền mà bọn họ đang đi chỉ là một chiếc lá nhỏ.

Chân Hữu Kiến cùng đoàn người đổi sang một chiếc thuyền nhỏ bên cạnh chiếc thuyền lớn.

Con thuyền mất chủ lênh đênh trên biển bị sóng lớn cuốn trôi và va vào tảng đá ngầm rồi vỡ nát.

Chiếc thuyền biến mất trong biển trong chớp mắt.

Phiêu Nguyệt nói với Thái Vô Song.

“Người có thể lại gần chiếc thuyền đó không?”

“Không được ạ. Sóng lúc này quá mạnh. Nếu bị sóng cuốn đi thì thuyền sẽ vỡ vụn do đá ngầm mất.”

Thái Vô Song lắc đầu.

Thái Vô Song luôn tự hào về sự dũng cảm của mình, nhưng để đến gần chiếc thuyền đó khi đang có sóng mạnh như thế này vào ban đêm là một việc không hề dễ dàng. Huống hồ gì là để không lọt vào mắt của người khác.

Phiêu Nguyệt nói với Thái Vô Song.

“Vậy người đợi ở đây đi.”

“Sao ạ?”

Phiêu Nguyệt bay về phía hòn đảo khi Thái Vô Song đang tỏ ra vẻ khó hiểu.

Cú bật của Phiêu Nguyệt khiến cho con thuyền chao đảo dữ dội.

Ngay lúc đó, Luật Á Nhiên cũng nhảy theo Phiêu Nguyệt.

“Đi cùng đi.”

Hai người bay qua bầu trời đêm và đáp xuống hòn đảo.

Bọn họ thi triển khinh công đi ngang qua hòn đảo.

Khi lên tới đỉnh vách đá, bọn họ nhìn thấy một chiếc thuyền không lò đang đậu ở dưới.

Hai người họ ngay lập tức bay về phía con thuyền.

Con thuyền mà Chân Hữu Kiến đang đi thực sự rất lớn.

Chiếc thuyền được xây dựng kiên cố tựa như một pháo đài để có thể vượt biển một cách an toàn trong một thời gian dài.

Ngay lúc này đây, chiếc thuyền vẫn đang đứng yên ngay cả khi những con sóng lớn đang đập vào.

“Đội chủ đã về rồi sao?”

Một tráng niên đến gần chào hỏi ngay khi Chân Hữu Kiến vừa lên thuyền.

Ông là thủy thủ trưởng chịu trách nhiệm giám sát boong thuyền.

Chân Hữu Kiến gật đầu rồi hỏi.

“Thuyền trưởng đâu rồi?”

“Ngài ấy đang đợi ở trong ạ.”

“Ta sẽ đích thân đến gặp thuyền trưởng. Người cho người canh gác boong thuyền đi.”

“Sao ạ?”

“Bọn ta đã có một cuộc đụng độ ở Hải Môn. Cứ canh gác và giám sát để phòng hờ đi.”

“Vâng ạ.”

Thủy thủ trưởng cúi đầu đáp.

Chân Hữu Kiến đi lướt qua ông và tiến thẳng vào trong buồng.

Sau lưng y là âm thanh thủy thủ trưởng ra lệnh cho những thuyền viên.

“Nhanh lên.”

“Hãy để mắt đến những con thuyền khả nghi đang đến gần.”

Những thuyền viên trên con thuyền này đều là những người luyện võ. Hơn nữa, lại còn là quân tinh nhuệ được đào tạo bài bản.

Bọn họ là những võ giả đã được tu luyện để có thể phát huy sức mạnh tối đa của mình ở bất cứ nơi nào, dù là đường thủy hay đường bộ.

Trên thuyền có hơn hai trăm võ giả.

Chân Hữu Kiến đi trên hành lang bên trong con thuyền.

Có rất nhiều căn phòng ở hai bên hành lang chật chội. Và phòng ở cuối cùng chính là căn phòng của thuyền trưởng.

Cộc cộc!

“Thuộc hạ Chân Hữu Kiến có thể vào trong không ạ?”

Chân Hữu Kiến gõ cửa và nói.

Một lúc sau, giọng nói khàn đặc vang lên.

“Vào đi!”

Giọng nói ớn lạnh như nghe thấy tiếng ngón tay cào vào một tấm sắt.

Chân Hữu Kiến cẩn thận mở cửa rồi bước vào trong.

Căn phòng rộng gấp ba lần so với những chiếc phòng khác. Một nam nhân đang ngồi ở chiếc bàn được đặt giữa phòng.

Gương mặt của nam nhân ấy được quán quanh bằng một miếng vải trắng. Chỉ có mắt và miệng của hắn là lộ ra, chỉ cần nhìn hắn thôi cũng cảm nhận được một khí tức quỷ dị.

Người đó chính là thuyền trưởng của chiếc thuyền này.

Chân Hữu Kiến quỳ xuống và chào ngay khi thấy thuyền trưởng.

“Thuộc hạ Chân Hữu Kiến đã quay trở về sau khi hoàn thành nhiệm vụ.”

“Đồ đâu?”

“Đây ạ.”

Chân Hữu Kiến lôi thanh bảo đao dắt ở eo ra và đặt nó lên bàn.

Thuyền trưởng dùng bàn tay quần vải trắng của mình cầm lấy thanh bảo đao.

Hắn ngắm nhìn thanh bảo đao rồi nói.

“Vất vả cho ngươi rồi.”

“Đã có người phải hy sinh trong quá trình thực hiện nhiệm vụ ạ.”

“Người hy sinh sao?”

“Chúng thuộc hạ đã gặp phải một lão già quái nhân. Có vẻ như lão ta đến từ Ma La Pháp Phủ, bởi lão biết rất rõ về thanh bảo đao này.”

“Ý ngươi là chúng ta đang bị người từ Ma La Pháp Phủ theo dõi sao?”

“Có vẻ là vậy ạ.”

“Bọn chúng giỏi đến mức đuổi theo đến tận nơi này sao? Hay là bên chúng ta đã bị rò rỉ thông tin ra ngoài vậy?”

“Thuộc hạ sẽ đi kiểm tra ạ.”

Mồ hôi lạnh của Chân Hữu Kiến chạy dọc sống lưng.

Y đã từng phải chinh chiến ở biết bao nhiêu chiến trường nhưng khi đứng trước mặt thuyền trưởng, y lại cảm giác như mình là một con chuột đang đứng trước mặt một con rắn vậy.

Đến tên của thuyền trưởng y còn không biết chứ đừng nói đến gương mặt của hắn. Nhưng y biết rõ thuyền trưởng là người đáng sợ đến mức nào.

Bởi vì từ trước đến nay, chưa một ai trở thành mục tiêu nào của thuyền trưởng có thể sống sót cả.

Hắn được đặt cho biệt danh là Vô Ngân Sát Quỷ, bởi hắn như một cái bóng có thể giết người mà không để lại dấu vết vậy.

Không phải ai trong giang hồ cũng nghe qua biệt danh này nhưng hắn nổi tiếng là không để sót lại một cọng cỏ nào mỗi nơi hắn đi qua.

Chân Hữu Kiến cũng có ác danh, nhưng sao có thể sánh bằng Vô Ngân Sát Quỷ.

Vô Ngân Sát Quỷ đặt bảo đao vào chiếc rương bên cạnh rồi nói.

”Ta sẽ giữ nó cho đến khi nó được gửi đến bốn mạt.”

“Vâng ạ.”

Nơi an toàn nhất trên con thuyền này là căn phòng của Vô Ngân Sát Quỷ. Nếu như lần trước nó được bảo quản ở nơi này thì chắc chắn kẻ bỏ trốn kia sẽ không có dũng khí để trộm lấy thanh bảo đao này.

“Chúng ta phải xử lý hắn thế nào đây ạ?”

“Vứt cho cá mập ăn.”

“Tuân mệnh.”

Chân Hữu Kiến cố gắng bắt được kẻ đã bỏ trốn cũng chính là để khiến hắn phải trả giá.

Nơi này ngập tràn cá mập.

Hắn sẽ phải trải qua một cái chết cực kỳ đau đớn khi bị ăn sống.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 316

Cạch!

Phiêu Nguyệt và Luật Á Nhiên đáp xuống chiếc thuyền cùng một lúc.

Luật Á Nhiên lập tức chạy đến nắp sau một chiếc rương lớn.

Cổ chân nàng bắt giắc nhói lên.

Mặc dù Kinh Thân Thuật của nàng xuất sắc nhưng nhảy xuống từ độ cao 20 trượng thì không thể không có chút chấn động nào. Nhưng nàng chỉ bị đau cổ chân, là người khác có khi đã gãy chân mất rồi.

“Tất cả cảnh giắc cho cẩn thận vào.”

“Không biết bọn chúng còn đuổi theo hay không, nhưng có gì lạ phải báo cáo ngay đây.”

Sau khi Luật Á Nhiên ẩn mình, một nhóm võ giả liền đến kiểm tra mạn thuyền.

Đám người canh phòng ở mạn thuyền và cột buồm cứ long mắt lên sòng sọc.

‘Chậm một chút là lớn chuyện rồi.’

Luật Á Nhiên thở phào rồi đột nhiên nhận ra nàng không thấy Phiêu Nguyệt đâu cả. Rõ ràng hai người đã nhảy xuống cùng một lúc, vậy mà giờ hắn đã biến mất tăm. Nghĩ lại thì chỉ có tiếng chân nàng phát ra khi đáp xuống thuyền.

Luật Á Nhiên hoàn toàn không nghe thấy tiếng chân của Phiêu Nguyệt.

‘Hắn ta đột nhập vào trước rồi à?’

Nàng ta bắt giắc nổi gai ốc.

Kinh Thân Thuật và Ẩn Thân Thuật của hắn phải cao thâm đến mức nào mà đến nàng là người đi cùng cũng không phát hiện ra dấu vết của hắn.

Giả như Phiêu Nguyệt có ý định khác khi đang đi cùng, có khi lúc này nàng đã bỏ mạng rồi.

‘Rốt cuộc là sao chứ?’

Luật Á Nhiên cảm thấy hối hận vì không để tâm mấy đến mối nhân duyên thoáng qua này.

Luật Á Nhiên liền nghĩ sau khi chuyện này kết thúc phải tìm hiểu kỹ hơn về Phiêu Nguyệt.

Bây giờ có tìm Phiêu Nguyệt cũng đã muộn rồi.

Luật Á Nhiên quyết định hành động một mình và bắt đầu đi men theo hành lang trên thuyền.

May thay, ngoại trừ mạn thuyền, ở đây không có võ giả.

Đám võ giả trên thuyền không ngờ rằng có ai đó xâm nhập vào. Cũng đúng thôi, ngay cả chính bọn chúng cũng không tưởng tượng nổi có người đang đuổi theo một chiếc thuyền đang lênh đênh giữa biển thẳm này.

Luật Á Nhiên thần tốc di chuyển vào trong thuyền phòng.

Nàng ta vốn chưa từng học qua cách thức xâm nhập như Phiêu Nguyệt.

Võ công nàng rất mạnh, nhưng lại thiếu kinh nghiệm trong việc ẩn thân thế này.

Luật Á Nhiên chỉ còn lại một lựa chọn.

Đó là phải tìm ra Ma Hồn Đảo nhanh nhất có thể rồi chạy đến chỗ chiếc thuyền mà Thái Vô Song đang chờ.

Kết!

Lúc này nàng nghe thấy tiếng mở cửa ở một nơi sâu nhất trong hành lang.

Luật Á Nhiên theo bản năng bám sát vào tường.

Nàng ngừng thở và che giấu triệt để khí tức của mình.

Liền sau đó, cánh cửa bật mở, một nam nhân tóc bạc bước ra ngoài. Đó chính là Chân Hữu Kiến.

Y đi thẳng đến nơi Luật Á Nhiên đang ẩn nấp. Lồng ngực Luật Á Nhiên liền đập mạnh như muốn nổ tung.

‘Làm sao đây?’

Hiện giờ cả người nàng đã bị bóng tối che khuất, nhưng nếu càng đến gần thì chắc chắn sẽ bị phát hiện.

Trong nháy mắt, trong đầu nàng vọt ra vô số suy nghĩ.

Chính lúc này.

Chân Hữu Kiến vốn tưởng sẽ đến thẳng chỗ Luật Á Nhiên đột nhiên rẽ sang trái.

Nàng nghĩ nơi đó đã bị chặn, nhưng thật ra lại có một cầu thang dẫn xuống dưới.

Luật Á Nhiên nghe Phiêu Nguyệt nói rằng người đang giữ thanh bảo đao mà nàng muốn tìm là một gã nam nhân tóc bạc.

‘Đi theo thôi.’

Luật Á Nhiên liền đi theo Chân Hữu Kiến.

Cầu thang dẫn xuống bên dưới còn tối hơn. Và mùi hôi thối khiến đầu óc nàng muốn choáng váng cả lên.

Có vẻ đây là mùi cá ươn cùng chất thải trộn lẫn vào nhau. Chỉ hít thở thôi cũng khiến người khác phải buồn nôn. Luật Á Nhiên cố gắng chịu đựng rồi đi âm thầm đi xuống cầu thang.

Ngay khi nhìn thấy khung cảnh bên dưới, Luật Á Nhiên bất giác mở to mắt.

‘Trời ạ.’

Bên dưới tầng hầm chứa đầy những chiếc lồng lớn nhỏ. Có rất nhiều người bị nhốt trong mấy chiếc lồng có song sắt đỏ.

Trên người họ chỉ chút vết thương, trông không khác gì những con thú bị giam cầm cả.

Ai nấy đều nhắm nghiền mắt lại, trên mặt họ đã không có chút gì gọi là hy vọng nữa.

‘Sao có thể!’

Đôi vai Luật Á Nhiên bất giác run lên.

Chưa bao giờ nàng nhìn thấy cảnh tượng tàn khốc thế này.

Lần đầu tiên trong đời nàng nhận ra con người có thể bị đối xử chẳng khác gì thú vật như thế. Và nàng cảm nhận được sự căm ghét tột cùng đối với Chân Hữu Kiến, kẻ chủ mưu sau chuyện này.

Nàng nghĩ rằng rồi cẩn thận đi vào bên trong.

Càng xuống sâu, mùi hôi thối càng nặng, tình trạng của người bị nhốt cũng thảm hại hơn.

Bọn họ nằm cuộn người lại lẫn lộn giữa ranh giới sinh tử, dưới sàn thì đầy phân.

Bình thường Luật Á Nhiên tuyệt đối sẽ không đến những nơi này. Thế nhưng bây giờ nàng đã bị cơn thịnh nộ lấn át, nàng còn không để tâm y phục đang bị nhuốm bẩn.

“Khực!”

Đột nhiên nàng nghe thấy tiếng rên rỉ của ai đó vang lên từ phía trước.

Luật Á Nhiên liền trốn sau chiếc lồng rồi lén nhìn nơi phát ra âm thanh.

Nàng nhìn thấy Chân Hữu Kiến đang đứng cùng đám thủy thủ.

Y phục đám thủy thủ đã bị nhuộm bởi màu máu.

Luật Á Nhiên ngay lập tức nhận ra nguyên do vì trước mặt chúng hiện giờ là một người đang bị đánh cho nhừ tử.

Hắn ta chính là kẻ đã đánh cắp bảo đao và trốn đi. Ngay khi bị bắt về, hắn bị lôi đến đây tra tấn vô cùng tàn độc.

“Thà... rằng giết... ta đi...”

Gã nam nhân khó khăn ngẩng đầu lên van xin đám người kia giết hắn. Chân Hữu Kiến ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào gã nam nhân.

Y đang mân mê cầm một thanh phi đao nhỏ.

Roẹt!

Bất ngờ Chân Hữu Kiến rạch một đường trên cánh tay gã nam nhân.

“Khư!”

“Ai bảo ngươi bỏ trốn làm gì chứ? Còn mang cả Ma Hồn Đao theo.”

“Chuyện đó...”

“À, ta hiểu mà! Khó lắm mới có cơ hội chạy thoát nên muốn lấy thứ gì đó đúng không? Nhưng ngươi cũng không nên làm vậy đâu. Ngươi có biết tại sao không?”

“Ta, ta không...”

Phập!

Chân Hữu Kiến lập tức đâm thanh phi đao vào mu bàn tay gã nam nhân. Hắn ta đã bị tra tấn đến nỗi không còn cất được tiếng rên, cơ thể hắn chỉ run rẩy vài cái.

“Tại ngươi mà 10 người đã chết, ngươi có biết không? Hơn 10 người đấy. Họ chết vì chưa chuẩn bị gì mà đến bắt ngươi. Chỉ vì một kẻ như ngươi...”

“Khực! Tiều, tiều nhân xin lỗi...”

“Ngươi đừng tạ lỗi với ta. Ta không muốn nghe lời xin lỗi của ngươi. Ngươi tưởng ngươi nói thế là ta sẽ mềm lòng ư?”

Ánh mắt Chân Hữu Kiến lúc này đã giăng đầy tơ máu.

Tất cả những thuộc hạ mất mạng ở Hải Môn đều là tâm phúc của y.

Tất cả đều cùng nhau vào sinh ra tử trên chiến trường nên tình cảm vô cùng sâu sắc.

Nếu gã nam nhân không bỏ trốn thì chúng không cần đến Hải Môn, cũng không phải bỏ mạng vô ích.

Mọi chuyện chỉ vì gã nam nhân trước mặt.

Muốn trốn thoát thì trốn một mình đi, hà có gì còn mang theo Ma Hồn Đao, đã bỏ trốn còn gây ra chuyện khiến người khiến phải đau hết cả đầu.

Chân Hữu Kiến nói với thuộc hạ.

“Mở cửa ra.”

“Vâng!”

Đám thuộc hạ trả lời xong liền mở cánh cửa phía sau bức tường trên thuyền ra.

Mặt biển đen ngòm không thấy được đáy lập tức hiện ra kích thích nỗi sợ hãi của gã nam nhân đến cực độ.

Hắn càng sợ hãi hơn khi nhìn thấy những con cá khổng lồ đang nhe răng bơi lội trong vùng biển xa xôi kia.

“Không, không được!”

Gương mặt gã nam nhân lúc này tràn đầy kinh hãi.

Chân Hữu Kiến liền cười nhạo hần.

“Sao vậy, người bảo ta giết người đi mà? Giờ ta giúp người đây.”

“Nhưng không phải như thế này.”

“Cái gì không phải chứ? Bị đâm chết hay làm mồi cho cá dữ cũng là chết thôi.”

Chân Hữu Kiến bật cười.

“U aaa!”

Gã nam nhân cố sức vùng vẫy nhưng vẫn hoàn vô dụng. Đám thuộc hạ của Chân Hữu Kiến cứ thế lôi hần ta đi.

“Kh, không được! Làm ơn một đao giết chết ta đi.”

Gã nam nhân vừa gào khóc vừa van xin. Thế nhưng, Chân Hữu Kiến vẫn không thay đổi ý định.

Đúng lúc đám thuộc hạ của Chân Hữu Kiến giờ chân định đánh gã nam nhân xuống biển sâu thì...

“À nữ nhân này là ai?”

Đột nhiên giọng nói ai đó vang lên từ phía đối diện. Đó là giọng thuộc hạ của Chân Hữu Kiến.

Chân Hữu Kiến nhăn mặt nhìn về phía giọng nói phát ra.

“Chuyện gì?”

“Có một ả nữ nhân lên vào đây ạ.”

Lúc này Luật Á Nhiên mới bước ra khỏi chỗ đang ẩn mình.

Gương mặt nàng tỏ vẻ kinh ngạc thấy rõ.

Vì nàng chỉ tập trung vào mối Chân Hữu Kiến nên không nhận ra có võ giả đang tiếp cận từ phía sau.

“Người là ai?”

Luật Á Nhiên không đáp lời Chân Hữu Kiến mà nhìn gã nam nhân đang sắp bị đá xuống biển.

Gương mặt hần đã bị tra tấn đến biến dạng nên không thể nhận diện được, nhưng Luật Á Nhiên vẫn nhìn ra hần ta.

“Người là Tam Pháp Chủ ư?”

“Khur!”

Gã nam nhân không thể đáp lời mà chỉ nhắm chặt mắt lại. Dáng vẻ của hắn khiến suy đoán của Luật Á Nhiên càng chắc chắn hơn.

Luật Á Nhiên thoáng bày ra vẻ mặt bi thảm.

Ở Ma La Pháp Phủ có ba Pháp Chủ dưới quyền Pháp Chủ tối thượng. Họ chẳng khác nào ba chân trụ của chiếc hỏa lò Ma La Phủ cả.

Nếu ngoại tổ phụ của Luật Á Nhiên đại diện cho sức mạnh thì các Pháp Chủ sẽ là người tượng trưng cho ý chí tinh thần.

Tam Pháp Chủ đã mất tích một cách bí ẩn trong lúc xảy ra cuộc nội chiến ở Tây Vực. Chính vì thế mà nhiều người cho rằng hắn đã bị cuốn vào trận chiến và bỏ mạng.

Thế nhưng, hắn lại đang ở vùng đất Trung Nguyên xa xôi này, còn được phát hiện trên thuyền của Hữu Linh Thuyền Đoàn.

“Vậy thanh Ma Hồn Dao biến mất là do ngươi làm ư?”

“Khur!”

Tam Pháp Chủ không đáp lại bất cứ câu nào.

Chỉ bấy nhiêu cũng đủ cho Luật Á Nhiên suy ra đáp án.

“Tại sao một người cao quý như ngươi lại làm ra chuyện đó chứ?”

Lúc này, Chân Hữu Kiến mới tiến lên phía trước.

“Sự cao quý đó chỉ là lớp vỏ bọc bên ngoài thôi.”

“Ý ngươi là sao?”

“Nếu hắn ta cao quý như thế thì sao lại chấp nhận đề xuất của bọn ta mà ăn trộm thanh Ma Hồn Dao chứ.”

“Ý là chuyện này do các người đề xuất ư? Tại sao chứ?”

“Còn sao nữa? Bởi vì Ma Hồn Dao rất có giá trị.”

Chân Hữu Kiến nở nụ cười lạnh lùng.

“Chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng các người có thể sử dụng Ma Hồn Dao để chi phối Ma La Pháp Phủ ư? Ma Hồn Dao vốn đâu

phải là vật mang ý nghĩa tượng trưng, hay là linh phù mang lại quyền lực.”

“....”

“Nhưng phụ thuộc vào cách sử dụng mà bọn ta có thể dùng nó làm rung chuyển nội bộ của các người. Vậy là đủ rồi.”

“Ý người là sao? Sao phải làm cho Ma La Pháp Phủ lung lay chứ?”

“Phải như thế thì mới duy trì sự hỗn loạn ở Tây Vực càng lâu chứ sao.”

“Cái gì?”

Luật Á Nhiên bắt giặc tỏ vẻ bàng hoàng. Bởi vì nàng không tài nào hiểu được lời mà Chân Hữu Kiến đang nói có ý nghĩa gì.

“Sao lại muốn Tây Vực hỗn loạn chứ? Sao các người lại làm thế...”

Trong đầu nàng lúc này đang ngổn ngang vô vàn suy nghĩ.

Mọi khi nàng rất điềm tĩnh, nhưng bây giờ nàng không thể kiềm chế được cảm xúc của mình nữa.

Đó chính là thứ Chân Hữu Kiến muốn.

Trong lúc y nói chuyện kéo dài thời gian, chẳng biết tự lúc nào, đám thuộc hạ đã tràn vào đầy cả tầng hầm.

Trang phục của chúng rách rưới không khác gì những ngư dân hay thủy thủ. Trái lại, khí thế mà chúng tỏa ra lại rất khiến người khác lạnh sống lưng.

Dù đang trong tình huống này, chúng vẫn giữ được sự điềm tĩnh đến đáng sợ. Đây là bằng chứng cho thấy chúng đã được rèn luyện vô cùng khắc nghiệt.

‘Rốt cuộc bọn chúng là sao chứ?’

Luật Á Nhiên không giấu nổi vẻ bối rối.

Lúc này đột nhiên Tam Pháp Chủ mới hét lên.

“Thứ chúng muốn là hỗn loạn ở Tây Vực và khiến chúng ta không thể thống nhất được. Bởi vì như thế chúng mới tận dụng sự hỗn loạn đó mà thu được nhiều lợi ích hơn. Lúc ta nhận ra

chuyện này thì đã muộn rồi, giờ ta rất hối hận vì phản bội mọi người, Luật Tiêu thư!”

Gương mặt Tam Pháp Chủ lấm lem nước mắt, có vẻ như hắn đã rất hối hận về hành động của mình.

Hắn đã tự nguyện rửa bản thân chỉ vì một thoáng nẩy tham vọng mà đánh cắp đi Ma Hồn Dao và cuối cùng phải trả giá thế này. Nhưng bấy nhiêu không làm cho tội lỗi của hắn biến mất được.

“Luật Tiêu thư! Ta sẽ cầu nguyện cho cô lấy lại được thanh Ma Hồn Dao.”

Sau khi hét lớn, Tam Pháp Chủ đã tự mình nhảy xuống biển.

Ngay khi nhảy xuống dòng nước lạnh lẽo, đàn cá lập tức kéo tới cắn xé hắn.

“Khắc!”

Tiếng hét thảm thiết của hắn vang vọng khỏi mặt biển.

Cơ thể hắn dần bị xé thành trăm mảnh và trở thành bữa ngon cho lũ cá đói.

Trước cảnh tượng thê thảm này, Luật Á Nhiên chỉ biết nhắm mắt lại.

Bên tai nàng bỗng nhiên vang lên tiếng mỉa mai của Chân Hữu Kiến.

“Rồi ngươi cũng sẽ thế thôi!”

“Không, các người sẽ phải trả giá.”

Luật Á Nhiên từ từ mở mắt ra.

Đôi mắt xanh thẳm của nàng lóe lên trong bóng tối.

Chân Hữu Kiến hét lên.

“Không chế ả cho ta.”

317

Uỳnh!

Một tiếng động mạnh truyền đến mọi góc ngách trong con thuyền.

‘Bắt đầu rồi.’

Phiêu Nguyệt biết tiếng động ban này có nghĩa là gì.

“Có chuyện gì thế?”

“Có ẩu đả ạ.”

Những cánh cửa đồng loạt mở ra, những võ mang trang phục thủy thủ phóng ra ngoài.

Người khác sẽ bối rối khi gặp phải tình huống này, nhưng bọn họ thì không, Bọn họ di chuyển phối hợp một cách hoàn hảo. Điều đó chứng tỏ họ đã được đào tạo bài bản như thế nào.

Những võ giả chạy thẳng về nơi xảy ra tiếng động.

Họ kéo đến từng đợt, nhưng đều có trật tự rõ ràng.

Bọn họ điềm tĩnh như thể đã biết chuyện này sẽ xảy ra vào một ngày nào đó.

Để rèn luyện được một đội quân tinh nhuệ đạt đến mức độ này hoàn toàn không phải là một chuyện đơn giản.

Bọn họ đã phải trải qua vô số giây phút mạo hiểm, trải qua biết bao nhiêu chiến trường mới có thể hoàn thiện được đến mức độ này.

Phiêu Nguyệt treo ngược mình lên trần nhà quan sát những võ giả đang đi qua ở phía dưới.

Vô số võ giả đi ngang qua trần nhà nơi Phiêu Nguyệt đang ẩn náu, nhưng không một ai nhận ra sự hiện diện của Phiêu Nguyệt cả.

Phiêu Nguyệt không những chỉ che giấu đi hơi thở và khí tức của mình mà còn xóa sạch sự tồn tại của bản thân.

Một người có giác quan tốt có thể cảm nhận được những gì mà họ không nhìn thấy.

Giác quan của một người luyện võ còn nhanh nhạy hơn cả tưởng tượng. Để qua mặt được giác quan của bọn họ hoàn toàn là một việc không hề dễ. Nhưng Phiêu Nguyệt lúc này tựa như không khí, không một ai phát hiện ra sự tồn tại của hân cả.

Phiêu Nguyệt treo ngược mình lên trần nhà như một con nhện.

Hắn hướng đến căn phòng nằm ở sâu nhất.

Đó chính là căn phòng của thuyền trưởng.

Lúc này ở hành lang đã không còn ai. Những người còn lại đều đã xuống lầu dưới.

Phiêu Nguyệt không có lý do gì để phải treo ngược trên trần nhà nữa. Thế nhưng, hắn vẫn chưa chịu xuống.

Phiêu Nguyệt nhìn thẳng về phía trước trong tư thế treo ngược.

Thoạt nhìn có vẻ như không có ai.

Thậm chí đến cả một võ giả canh gác lối vào cũng không có.

Có thể bọn họ nghĩ rằng, sẽ không có ai đột nhập vào chiếc thuyền đang lênh đênh giữa biển này.

Chỉ cần mở cửa ra, Phiêu Nguyệt có thể tiến thẳng vào phòng của thuyền trưởng. Nhưng hắn đã không làm thế.

Bởi hắn cảm nhận được có người đang ẩn nấp.

Tổng cộng có bốn người.

Ẩn thân thuật của những người đó mạnh đến mức khả năng cao là ngay cả những người trên thuyền này cũng không biết đến sự hiện diện của bọn họ.

Nếu không phải là một thích khách đạt đến cảnh giới như Phiêu Nguyệt thì tuyệt đối sẽ không nhận ra được sự tồn tại của bọn họ.

Ẩn thân thuật của bọn họ tuyệt đối không thua kém gì những thích khách của Bách Quỷ Liên.

Phiêu Nguyệt rút ra một sợi Thu Hồn Ti.

Hắn dùng Thu Hồn Ti để dò tìm bên trong căn buồng nơi những tên thích khách đang ẩn náu.

Thu Hồn Ti như một con rắn luồn lách về phía trước.

Sáu trượng, năm trượng... rồi bốn trượng.

Hắn ngay lập tức cảm nhận được chuyển động từ phía bên kia ở khoảng cách bốn trượng.

Tuy không rõ ràng, nhưng chắc chắn có gì đó khác thường đã di chuyển.

Điều đó có nghĩa bốn trượng là phạm vi mà giác quan của đám người kia có thể cảm nhận được.

‘Bốn trượng sao...’

Cũng không tệ.

Ở mức độ này thì bọn họ cũng tương đương với những thích khách của Bách Quỷ Liên mà Phiêu Nguyệt đã từng đối đầu.

‘Những thích khách thường đạt đến cảnh giới này sao?’

Đề đào tạo ra một thích khách bài bản không bao giờ là một việc dễ dàng.

Cần ít nhất phải có một trăm vật hiến tế để có thể tạo ra một thích khách.

Chỉ cần nhìn vào Huyết Ảnh Đoàn là biết.

Đã có rất nhiều người phải hy sinh để nuôi dưỡng cho Phiêu Nguyệt và một vài thích khách khác.

Thật sai lầm nếu nghĩ chỉ cần đào tạo một thích khách qua một quá trình gian khổ là có thể dùng bọn họ trong thực tiễn ngay.

Thích khách được hoàn thiện thông qua những lần sát hành.

Phải cần rất nhiều sự hỗ trợ để một thích khách có thể thực hiện nhiệm vụ.

Ngoài thông tin và trang bị cần thiết thì còn rất nhiều sự hỗ trợ của con người.

Cũng chính vì thế mà muốn thuê được một thích khách giỏi, người ủy thác sẽ phải tiêu tốn rất nhiều tiền.

Đó chính là lý do tại sao đến cả Bách Quỷ Liên cũng phải duy trì số lượng thích khách của tổ chức ở con số một trăm. Bởi nếu muốn phát triển quy mô lớn hơn thì sẽ không thể gánh nổi tiền để chi trả.

Bách Quỷ Liên là một tổ chức thích khách lớn mà còn cảm thấy khó khăn, những nơi khác chắc chắn sẽ còn khó khăn hơn rất nhiều.

Có lẽ nó sẽ đòi hỏi số tiền và thời gian gấp đôi so với Bách Quỷ Liên.

Trên thực tế thì điều đó hầu như là không thể.

Tuy cũng có thích khách giống như Phiêu Nguyệt, nhưng cũng chỉ là ngoại lệ.

Những thích khách đang ẩn nấp ở đây rõ ràng là thua xa Phiêu Nguyệt. Nhưng nếu là những thích khách không thuộc Bách Quỷ Liên mà có thể đạt đến cảnh giới này thì quả thực rất khó tin.

Nhưng Phiêu Nguyệt chắc chắn bọn họ không phải là thích khách của Bách Quỷ Liên.

Bởi đám người Bách Quỷ Liên không có lý do gì để bảo vệ thuyền trưởng trên một con thuyền lênh đênh giữa biển như thế này cả.

‘Vậy bọn họ là những thích khách được nuôi dưỡng để bảo vệ thuyền trưởng con thuyền này sao?’

Đây gần như là một suy đoán ngớ ngẩn, nhưng Phiêu Nguyệt lại cảm thấy như vậy rất hợp lý.

Uỳnh uỳnh!

Ở dưới lầu rung mạnh.

Điều đó chứng tỏ Luật Á Nhiên đang chiến đấu với bọn họ rất quyết liệt.

Hắn không rõ nàng ta sẽ chịu đựng được bao lâu.

Phiêu Nguyệt nghĩ vậy không phải vì hắn không tin tưởng nàng mà là vì hắn cảm giác được những võ giả trên chiếc thuyền này là những người có kinh nghiệm trên chiến trường.

Vậy nên hắn phải giải quyết những người này trong khi Luật Á Nhiên vẫn đang cầm cự.

Soạt!

Phiêu Nguyệt rơi từ trần nhà xuống.

Đó cũng là lúc hắn lộ diện.

Xoẹt!

Bỗng có bốn người nhảy vọt ra từ một không gian bí mật ẩn sau những cánh cửa.

Họ là những thích khách canh giữ căn phòng của thuyền trưởng.

Bọn họ không hỏi han hay chất vấn gì Phiêu Nguyệt mà lao vào tấn công hấn.

Thanh kiếm của bọn họ hướng tới những yếu điểm để có thể giết một người trong chớp mắt như cổ, tim hoặc đầu.

Xoẹt!

Thanh kiếm cắm vào cơ thể của Phiêu Nguyệt.

Bỗng những tên thích khách trở mặt lên.

Rõ ràng là đòn tấn công của bọn họ đã trúng đích, nhưng họ lại chẳng cảm nhận được cảm giác gì ở tay cả.

Ngay lúc đó, cơ thể của Phiêu Nguyệt bị vũ khí của bọn họ xuyên qua đã biến mất như một ảo ảnh.

“Gì thế?”

“Gì vậy?”

Bọn họ vì quá kinh ngạc nên thốt lên, phá vỡ luật bất thành văn của một thích khách.

Vèo vèo vèo!

Đúng lúc đó, một sợi Thu Hồn Ti bay xuống và quấn lấy cổ và kéo bọn họ lên không trung.

“Khực!”

“Ặc!”

Những âm thanh rên rỉ đau đớn thoát ra từ miệng của những tên thích khách.

Cơ thể của bọn họ treo lơ lửng trên không trung.

Những thích khách cố gắng vùng vẫy và cắt đứt sợi dây đang siết chặt cổ bọn họ. Nhưng Thu Hồn Ti không những không đứt mà còn siết chặt hơn.

Bọn họ ngẩng đầu nhìn lên trần nhà khi đang phải đối mặt với cái chết. Phiêu Nguyệt đang treo ngược cơ thể ở trên đó.

‘Làm thế nào mà...?’

Đó là một cảnh tượng hoàn toàn nằm ngoài phạm vi hiểu biết của bọn họ.

Bọn họ không hiểu tại sao Phiêu Nguyệt đã trúng đòn tấn công của bọn họ lại biến đi đâu mất, lại càng không hiểu tại sao Phiêu Nguyệt có thể treo lơ lửng trên trần nhà ở trên đầu của họ.

Nhưng bọn họ không có thời gian để giải đáp những thắc mắc đó.

Bởi vì Phiêu Nguyệt đã siết chặt Thu Hồn Ti với một lực mạnh hơn.

Cuối cùng, Thu Hồn Ti đã lấy đi mạng của họ. Không phải nó làm bọn họ ngạt thở, mà lấy đi đầu của họ.

Tí tách!

Máu từ cổ của bọn họ chảy lách tách xuống sàn nhà.

Đến lúc này, Phiêu Nguyệt mới chịu thu Thu Hồn Ti về.

Phiêu Nguyệt đáp xuống sàn rồi lảo bẫm.

‘Hữu dụng đấy.’

Thủ pháp ban nãy của hắn được lấy cảm hứng từ Dị Hình Hoán Vị.

Cũng giống như Dị Hình Hoán Vị, Phiêu Nguyệt dùng dư ảnh để đánh lừa thị giác của đối phương. Điểm khác biệt duy nhất là thủ pháp này của Phiêu Nguyệt có kỹ thuật tinh vi hơn Dị Hình Hoán Vị gấp nhiều lần.

Thủ pháp này có tên là Ma Ảnh Hoán Vị.

Một thủ pháp dùng để đánh lừa thị giác của kẻ địch chỉ trong chớp mắt.

Đó cũng chính là thủ pháp mà Phiêu Nguyệt đã nỗ lực để hoàn thiện trong bốn tháng ở Thiên Trung Sơn.

Nhưng đây là lần đầu tiên hắn dùng nó vào thực tiễn. Hắn không dám chắc nó sẽ thành công, nhưng may thay, nó rất hiệu nghiệm khi đối đầu với những tên thích khách này.

Nếu thủ pháp này có thể đánh lừa thì giác của một thích khách, điều đó có nghĩa là nó có thể qua mắt được những võ giả khác một cách rất dễ dàng.

Phiêu Nguyệt mở cửa phòng thuyền trưởng và bước vào trong.

Xoẹt!

Ngay lúc đó, một thanh kiếm bay thẳng về phía cổ của hắn.

Lưỡi kiếm xuyên qua cổ Phiêu Nguyệt và đâm thẳng vào bức tường ở phía sau. Nhưng Phiêu Nguyệt vẫn không hề bị thương gì cả.

Bởi vì hắn đã thi triển Ma Ảnh Hoán Vị.

Tuy thi triển liên tiếp Ma Ảnh Hoán Vị sẽ bị tiêu hao công lực nhưng ít nhất thì nhờ nó, hắn mới có thể cứu sống được cái mạng của mình.

Người tấn công Phiêu Nguyệt chính là thuyền trưởng.

Gương mặt được quán chặt bằng vải trắng không hề tỏ vẻ ngạc nhiên trước đòn tấn công hụt của mình.

Ánh mắt của thuyền trưởng hướng về phía chân thể của Phiêu Nguyệt.

Bộp!

Hắn giẫm mạnh xuống sàn rồi lao thẳng về phía của Phiêu Nguyệt.

Thanh kiếm của thuyền trưởng xuyên ra cổ của Phiêu Nguyệt như thiểm điện.

Keng!

Ngay khi thanh kiếm của thuyền trưởng kịp chạm tới cổ của mình, Phiêu Nguyệt đã rút U Linh Chủy ra để đánh bật lại thanh kiếm của thuyền trưởng. Thanh kiếm tưởng chừng sẽ bị đánh bật ra lại đột ngột thay đổi quỹ đạo và nhắm đến yếu điểm của Phiêu Nguyệt.

Keng keng keng!

Thanh kiếm của thuyền trưởng cùng U Linh Chủy Phiêu Nguyệt va chạm nhau hàng chục lần.

Tấn công rồi phản công, phản công rồi lại tấn công.

Chuyển động của hai người tự nhiên như dòng chảy của nước. Cứ như thể họ biết trước đối phương sẽ ra đòn tấn công nào vậy.

Thuyền trưởng không hề thốt ra những câu thông thường như “Ngươi là ai?” ngay cả khi thấy có kẻ lạ đột nhập.

Hắn chỉ tập trung vào việc tấn công Phiêu Nguyệt.

Xoẹt!

Thuyền trưởng vừa tấn công vừa dồn Phiêu Nguyệt đến một góc tường.

Hắn làm vậy là để chặn lối thoát của Phiêu Nguyệt.

Đó là cách tốt nhất để đối phó với một thích khách tự ý xâm phạm không gian riêng của mình. Một điều không thể nếu người đó chưa từng trải nghiệm qua điều này.

Trong suốt thời gian tấn công, thuyền trưởng không mở miệng lấy một lần.

Đôi môi lộ ra giữa những lớp vải trắng mím chặt, hai mắt hắn quan sát từng chuyển động của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt tiếp tục thi triển Ma Ảnh Hoán Vị.

Thanh kiếm của thuyền trưởng lại một lần nữa đâm vào hư không.

Tuy đã được trải nghiệm nhưng thuyền trưởng lại một lần nữa bị qua mặt bởi Ma Ảnh Hoán Vị.

Sức mạnh của Ma Ảnh Hoán Vị là quá lớn.

Nó khiến đối phương phải tốn sức và tạo điều kiện cho người thi triển nó chuẩn bị thời gian để phản công.

Phiêu Nguyệt cảm thấy bấy nhiêu đây cũng đã đủ để kiểm chứng sức mạnh của Ma Ảnh Hoán Vị. Đã đến lúc hắn phải áp chế đối phương chứ không còn là kiểm chứng nữa.

Lại thêm một thanh U Linh Chủy xuất hiện trong tay Phiêu Nguyệt từ lúc nào.

Phiêu Nguyệt cầm hai thanh U Linh Chủy và bắt đầu phản công.

Keng keng keng!

Âm thanh kim loại vang lên không ngừng.

Kiểm cùng U Linh Chủy không ngừng va đập vào nhau,

Một trận công kích và phòng ngự hoàn toàn không có thời gian để thở.

Cả hai tung hoành trong căn phòng rộng rãi của thuyền trưởng nhằm lấy mạng của đối phương. Vậy mà những đồ vật như bàn ghế trong phòng vẫn còn nguyên vẹn.

Nếu là người khác, những đồ vật trong này chắc chắn đã vỡ nát.

Thuyền trưởng cũng giống như Phiêu Nguyệt.

Dòng máu của thích khách đã ăn sâu trong máu của thuyền trưởng.

Đôi mắt của Phiêu Nguyệt trở nên sâu thẳm.

Bởi vì ánh mắt, hành động, thậm chí đến cả hơi thở của đối phương đều rất quen thuộc.

Thoạt đầu, hắn chỉ đơn thuần phỏng đoán. Nhưng khi đối đầu, hắn đã có thể xác nhận.

Thuyền trưởng là người mà Phiêu Nguyệt biết.

Nhưng Phiêu Nguyệt không biết tại sao thuyền trưởng lại quần vải trắng khắp người khi thể này.

Phiêu Nguyệt thi triển Hắc Ám.

Thế giới trước mắt Phiêu Nguyệt lập tức trở nên đen ngòm.

Lôi lực đã nâng tốc độ phản ứng của cơ thể lên đến cực hạn và mở rộng tầm nhìn của Phiêu Nguyệt.

Xoẹt!

Phiêu Nguyệt lướt ngang qua thuyền trưởng.

Ngay lập tức, trên má thuyền trưởng xuất hiện một vết mắt. Vải trắng buộc trên mặt hắn cũng bị chém đứt.

Thuyền trưởng dừng lại nhìn mảnh vải đang rơi trên sàn nhà. Tấm vải trắng tinh lúc này đã nhuộm đỏ.

Nếu vết chém sâu hơn một chút, có lẽ nó đã xuyên vào tủy tủy xương của hắn.

Gương mặt của thuyền trưởng lộ ra sau lớp vải trắng trông thật thảm hại.

Dạ thịt bị móp vào và lõm chồm như bị kiến gặm. Bộ dạng kinh hoàng đến mức thấy trong mơ thôi cũng khiến người khác thấy sợ.

Thuyền trưởng ngược mặt lên nhìn Phiêu Nguyệt.

“Đã lâu không gặp, Phiêu Nguyệt!”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 318

Hắn ta từng là một mỹ nam được khen là anh tuấn hơn cả Phiêu Nguyệt.

Hắn từng được người khác ca ngợi là mỹ nam xinh đẹp và thanh tao khiến bao nàng phải say mê chìm đắm.

Ấy vậy mà giờ đây không thể tìm ra bất cứ điểm nào của ngày xưa trên gương mặt hắn. Không biết trong suốt thời gian qua hắn đã phải trải qua những chuyện gì, nhưng gương mặt hắn đã trở nên xấu xí đến mức chỉ cần nhìn thôi cũng khiến người khác phải buồn nôn.

Thế nhưng Phiêu Nguyệt lại nhận ra hắn ngay lập tức.

“Cố Thần Ngọc.”

“Quả nhiên là ngươi còn nhớ ta.”

“Gương mặt ngươi sao thế?”

“Cái này sao? Là cái giá phải trả cho việc thoát khỏi trận thiên la địa võng ngày hôm đó đấy.”

Cố Thần Ngọc đưa tay chạm vào mặt mình, hắn cảm nhận được lớp da mặt sần sùi hết như một cỗ thụ. Thế nhưng Cố Thần Ngọc vẫn mỉm cười.

Bởi vì cho dù gương mặt hắn có bị hủy hoại đi nữa thì hắn vẫn còn sống sót đến thời khắc này.

“Nhờ người cả đây. Phiêu Nguyệt. Nhờ người làm xáo trộn trận thiên la địa võng mà bọn ta mới có thể thoát ra ngoài và sống sót đến bây giờ.”

“Sở Như Nguyệt và Tống Thiên Vũ thì sao?”

“Ta không biết.”

“Chẳng phải các người luôn hành động cùng nhau hay sao?”

“Trận thiên la địa võng kia đâu dễ đến mức bọn ta có thể cùng nhau thoát ra kia chứ.”

Đó là một trận thiên la địa võng đã huy động toàn bộ võ giả Tứ Xuyên tham gia.

Chính bởi vì trận địa này mà vô số đứa trẻ được nuôi dưỡng trở thành thích khách lần lượt bỏ mạng oan uổng.

Cố Thần Ngọc cũng đã đổi mặt với cái chết.

Sở Như Nguyệt và Tống Thiên Vũ đã bỏ hắn lại mà bỏ trốn. Cố Thần Ngọc còn lại một mình phải chiến đấu vô cùng ác liệt.

Đám võ giả ở thành Tứ Xuyên cứ nghĩ hắn chính là con mồi.

Cố Thần Ngọc bị săn đuổi một cách thê thảm.

Cuối cùng, một ai đó đã rải chất độc khắp toàn thân khiến da hắn bị hủy hoại hoàn toàn.

Giả sử khi đó Phiêu Nguyệt không làm lung lay tâm ý của đám võ giả chắc chắn hắn đã phải bỏ mạng rồi.

Lúc Phiêu Nguyệt phản công, đám võ giả được huy động đến trận thiên la địa võng lập tức dao động, thế nên Cố Thần Ngọc mới có cơ hội thoát thân.

Cố Thần Ngọc liền liều mạng bỏ trốn.

Hắn không dám dừng lại để điều trị vết thương do chất kịch độc gây ra.

Cứ thế hắn đã trốn thoát khỏi thành Tứ Xuyên.

Còn hậu quả mà kịch độc để lại vô cùng nghiêm trọng.

Chỉ cần tiếp xúc với ánh nắng mặt trời, hắn sẽ thấy làn da hết sức đau rát.

“Mà, nhờ thế ta phải sống với bộ dạng phải quần vải khắp người thế này. Cũng không sao. Dù gì cũng còn sống mà.”

Cố Thần Ngọc cười hờ hả rằng.

Phiêu Nguyệt nhìn chăm chăm Cố Thần Ngọc mà không nói lời nào. Bộ dạng đó khiến Cố Thần Ngọc cảm thấy có chút khó chịu.

“Có chuyện gì đã xảy ra thế? Người trông anh tuần hơn nhiều nhỉ.”

“Ta cũng trải qua nhiều chuyện như người thôi.”

“Hư hư! Thế à. Chắc là vậy rồi.”

Cố Thần Ngọc gật gù tựa hồ đã hiểu.

Chẳng biết tại sao, trên người hắn toát ra dáng vẻ gì đó hết sức điên rồ.

“Phiêu Nguyệt! Ta đã từng nhờ vả người lần nào chưa?”

“Chưa từng.”

“Vậy hôm nay ta nhờ người một việc nhé.”

“Đừng nhờ ta.”

“Cái gì?”

“Ta không có ý định nhận lời nhờ vả của người, cũng không muốn lắng nghe người, vậy nên người đừng nói gì cả.”

“Tên tiểu tử khó ưa này. Người không thay đổi chút nào cả.”

Cố Thần Ngọc nhìn chăm chăm Phiêu Nguyệt bằng ánh mắt điên rồ.

Bây giờ không ai nhớ nổi dáng vẻ khi xưa của hắn nữa.

Cố Thần Ngọc đã thay đổi rất nhiều.

Phiêu Nguyệt hỏi hắn.

“Đã có chuyện gì xảy ra?”

“Sao chứ?”

“Ý ta là vì sao ngươi lại ở trên con thuyền này. Ngươi cũng có liên quan đến Cửu Long Sát Mạc à?”

“Hơ!”

Cố Thần Ngọc bất giác thở hắt một hơi.

Bởi vì Phiêu Nguyệt vừa chọc vào điểm yếu của hắn.

Gương mặt Cố Thần Ngọc lập tức đanh lại.

“Ngươi biết ta đến từ đâu ư?”

“Thì cũng biết...”

Cố Thần Ngọc nhìn thẳng vào mắt Phiêu Nguyệt.

Bình thường chỉ cần nhìn vào mắt đối phương là có thể đọc được suy nghĩ ở mức độ nào đó, thế nhưng Cố Thần Ngọc hoàn toàn không thể nhìn thấu được Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt từ trước đã thế rồi.

Trong lúc mọi người đang chật vật ở Không Động, hắn vẫn không mấy may dao động mà nhìn thấu hết mọi việc.

Dù họ sống cùng một không gian, nhưng dường như Phiêu Nguyệt lại có thế giới riêng của hắn.

Phiêu Nguyệt chính là sự tồn tại khác biệt như thế.

Dường như không có việc gì có thể giấu giếm được trước đôi mắt vô cảm ấy.

“Làm sao mà ngươi biết được? Trên giang hồ này hầu như không ai biết đến cái tên đó cả.”

“Ta vô tình biết được.”

“Vô tình ư? Khục! Đừng đùa với ta. Cửu Long Sát Mạc là tổ chức lỏng lẻo đến mức ngươi có thể vô tình biết được hay sao.”

“Nó không lỏng lẻo nhưng cũng không hoàn hảo.”

Phiêu Nguyệt liền nhún vai.

Hành động của hắn luôn kích thích Cố Thần Ngọc.

Từ đầu chí cuối.

Từ hơi thở đến cử chỉ.

Tất cả điều Phiêu Nguyệt làm đều cố đả kích Cổ Thần Ngọc.

Đây cũng là ý đồ của Phiêu Nguyệt.

Hắn không biết rõ liệu Hữu Linh Thuyền Đoàn có thật sự liên quan đến Cửu Long Sát Mạc hay không. Nhưng hắn cảm giác có gì đó không ổn nên mới thử kích thích Cổ Thần Ngọc xem phản ứng của hắn ta thế nào. Vậy mà đối phương lại phản ứng dữ dội hơn hắn nghĩ.

Bằng cách này hắn phải tìm ra thông tin nhiều nhất có thể từ Cổ Thần Ngọc.

“Ta luôn thắc mắc. Rốt cuộc Cửu Long Sát Mạc ở đâu mà lại dưỡng ra những võ giả như thế. Nếu muốn rèn luyện được võ giả đến mức độ đó thì cần phải trải qua thực chiến. Thế nhưng người biết đây, giang hồ trong mấy thập kỷ gần đây đều vô cùng bình yên. Tóm lại, hầu hết võ giả đều thiếu cảm giác nguy hiểm. Có điều, võ giả ở Cửu Long Sát Mạc lại khác. Tất cả bọn chúng đều tỏa ra sát khí mạnh mẽ.”

“Người nói tiếp đi.”

“Chắc chắn chúng đã kinh qua nhiều trận thực chiến ở đâu đó... Vậy nên ta đã thử nghĩ. Nếu giang hồ hiện tại không phải nơi ch&uacutbzfczkeng có thể rèn luyện thì có khi nào là Tái Ngoại không? Tiêu biểu là Tây Vực ấy. Nơi mà nội chiến liên tục kéo dài và có vô số người phải bỏ mạng.”

Cổ Thần Ngọc ngậm chặt miệng.

Hắn ta cố gắng giả vờ bình tĩnh, nhưng đôi mắt hắn lại thoáng run lên. Phiêu Nguyệt không bỏ lỡ khoảnh khắc đó.

“Ở đó Cửu Long Sát Mạc có thể tùy ý xây dựng sức mạnh. Đưa võ giả tham gia vào các trận thực chiến để nâng cao sức mạnh. Nếu muốn tăng cường sức mạnh thì phải kéo dài nội chiến càng lâu càng tốt. Vậy nên các ngươi phải khiến nội chiến không bao giờ kết thúc. Có lẽ Hữu Linh Thuyền Đoàn được tạo ra vì mục đích đó. Vừa qua lại giữa Trung Nguyên và Tây Vực, vừa cướp bóc, kích động hỗn loạn, thu nhận võ giả, cướp lấy bảo vật và xây dựng thế lực ngày một lớn mạnh.”

Đôi đồng tử Cổ Thần Ngọc lúc này đã lay động dữ dội. Bởi vì lời Phiêu Nguyệt nói gần như là chính xác hoàn toàn.

Thời điểm này hầu như không hề có bất kỳ bằng chứng nào về Cửu Long Sát Mạc cả. Đến những người lão làng trên giang hồ cũng không hề biết đến sự tồn tại của Cửu Long Sát Mạc. Thế nhưng, chỉ nhờ vào vài bằng chứng và suy luận của bản thân, Phiêu Nguyệt đã tìm ra được sự thật gần như là hoàn toàn đúng.

Đến mức Cổ Thần Ngọc phải cảm thấy run sợ trước lời hăn nói.

Lúc này Phiêu Nguyệt lại bồi thêm.

“Tại sao các ngươi lại giữ bí mật một cách triệt để như thế nhỉ? Có lẽ là do các người vẫn chưa tích lũy được sức mạnh đến mức độ mong muốn. Cũng có lẽ là do đã nhận được bài học từ sự sụp đổ của Ma Giáo và Tân Ma Liên. Nếu thế lực như các ngươi bị lan truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ bị giang hồ hợp công lật đổ và lại suy vong mà thôi. Vậy nên, đó chính là lý do các người phải tăng cường sức mạnh từ trong bóng tối. Thứ ta tò mò thật sự chính là ai là kẻ đứng sau, và tạo ra Cửu Long Sát Mạc với mục đích gì.”

Phiêu Nguyệt nhìn Cổ Thần Ngọc, nhưng dường như hăn không nói chuyện với Cổ Thần Ngọc mà là tự vấn chính mình.

Sau cái chết của Chân Kiếm Vũ, hăn liên tục va chạm với Cửu Long Sát Mạc.

Và từ lúc đó, hăn luôn tự hỏi như thế. Có điều, thông tin nhận về quá ít nên hăn đành phải chôn nghi vấn vào sâu trong lòng.

Cửu Long Sát Mạc đã che giấu sự tồn tại của chúng một cách hoàn hảo nhất và chỉ để lại vài manh mối vụn vặt.

Phiêu Nguyệt phải dùng chính những manh mối vụn vặt ấy suy luận. Nhưng lại có nhiều thiếu sót nên hẳn không thể vẽ ra được một bức tranh lớn.

Để các mảnh ghép khớp với nhau cần phải có phần cốt lõi. Đối với người khác đây chỉ là một mảnh ghép bình thường, nhưng lại là thứ khiến người đang tìm kiếm như Phiêu Nguyệt được mở rộng tầm mắt hơn.

Đối với Phiêu Nguyệt, Cố Thần Ngọc chính là sự tồn tại như thế.

Cố Thần Ngọc không đưa cho Phiêu Nguyệt bất kỳ manh mối nào cả. Thế nhưng, đối với Phiêu Nguyệt, sự tồn tại của Cố Thần Ngọc là một phần cốt lõi trong bức tranh lớn kia.

Khoảnh khắc nhìn thấy Cố Thần Ngọc, dường như tất cả mảnh ghép đều đã tìm đúng chỗ của mình.

“Các người đã rút ra được bài học lớn từ Tân Ma Liên và Ma Giáo. Và nếu xem xét sức mạnh của các người vẫn chưa được hoàn thiện thì có vẻ Cửu Long Sát Mạc chỉ mới được thành lập vài chục năm. Trong lúc đó, Cửu Long Sát Mạc đã tránh ánh mắt của giang hồ và bồi dưỡng kỳ tài. Lý Duật cũng là một trong những kỳ tài được tổ chức nuôi dưỡng.”

Phải đến lúc này, Phiêu Nguyệt mới hiểu được ý nghĩa của Quỷ Vũ Đội mà Lý Duật gọi đến.

Ngay từ đầu chúng được tạo ra với mục đích như thế.

Đây là tổ chức được cấu thành từ ‘luật’ và ‘lệnh’.

Phiêu Nguyệt không biết ai là kẻ đã tạo ra tổ chức này, nhưng có vẻ hẳn ta vô cùng bị ám ảnh bởi nguyên tắc và mệnh lệnh.

Có lẽ hẳn ta đã trải qua mất mát lớn bởi vì không tuân thủ nguyên tắc đã đặt ra.

Lúc này chân mày Cố Thần Ngọc nhíu chặt lại.

Hắn đã muộn màng nhận ra suy nghĩ của Phiêu Nguyệt.

Trong lúc nói chuyện với hắn, Phiêu Nguyệt đã tổng hợp và mừng tượng ra sự thật rõ ràng trong đầu.

Cứ đà này Phiêu Nguyệt chắc chắn sẽ phá giải được bí mật mà Cửu Long Sát Mạc đã cất công che giấu từ bấy lâu nay.

Cố Thần Ngọc không thể cứ dễ yên như thế.

Hắn không biết với Phiêu Nguyệt, Cửu Long Sát Mạc có ý nghĩa thế nào, nhưng tổ chức này chẳng khác nào là ân nhân của đời hắn.

Cửu Long Sát Mạc chính là nơi đã cứu mạng trong lúc hắn khốn cùng nhất.

Chúng đưa hắn lên Hữu Linh Thuyền Đoàn đến Tây Vực rồi cho hắn thỏa sức giết chóc.

Ở Tây Vực xa xôi, thực lực của hắn ngày một được nâng cao hơn.

Cố Thần Ngọc vô cùng hài lòng với cuộc sống của mình.

Hắn không thể để Phiêu Nguyệt phá hỏng sự bình yên của hắn được.

“Phiêu Nguyệt!”

Vút!

Cố Thần Ngọc hét lên rồi tấn công Phiêu Nguyệt.

Suy nghĩ của Phiêu Nguyệt lập tức bị phá vỡ.

Cánh cửa dẫn đến sự thật vừa mở ra lại đóng chặt lại lần nữa.

Để mở được cánh cửa ấy, hắn cần phải tìm hiểu sâu sắc hơn và thu được chứng cứ chắc chắn hơn.

Rầm!

Thanh kiếm của Cố Thần Ngọc đã bị U Linh Chủ của Phiêu Nguyệt chặn lại. Nhưng Cố Thần Ngọc vẫn không bỏ cuộc.

Cuộc tấn công của hắn bây giờ mới bắt đầu mà thôi.

Trong những năm qua hắn đã đi trên huyết lộ mà cả Phiêu Nguyệt cũng không thể nào tưởng tượng ra được.

Hắn bị ném vào chiến trường khốc liệt và phải sống sót vượt ra khỏi đó.

Đây chính là thách thức mà Cửu Long Sát Mạc đặt ra cho hắn.

Cửu Long Sát Mạc không dung thứ cho những kẻ không có thực lực.

Ban đầu Cố Thần Ngọc vô cùng tuyệt vọng và lạc lối.

Nhưng sau nhiều lần vượt qua cửa tử hắc cũng minh ngộ ra.

Rằng ở đây chỉ có chính hắc mới cứu được bản thân mà thôi.

Từ sau đó Cố Thần Ngọc vô cùng tự phụ.

Hắc trau dồi thêm sát pháp, và giết thêm vô số người.

Cố Thần Ngọc cứ thế mà phát triển hơn, cuối cùng hắc được công nhận là một thành viên của Hữu Linh Thuyền Đoàn. Để leo lên vị trí hiện tại, đã có hơn trăm người phải bỏ mạng dưới tay hắc.

Khi máu nhiều người nhuộm đỏ tay hắc, sát pháp của hắc càng hoàn thiện hơn.

Bây giờ hắc không còn là Cố Thần Ngọc luôn theo đuôi Sở Như Nguyệt và Tống Thiên Vũ như lúc còn ở Không Động nữa rồi.

Mặc dù gương mặt anh tuấn đã không còn, nhưng hắc trở nên tàn nhẫn hơn.

Hắc tự tin rằng đến cả Sở Như Nguyệt hay Tống Thiên Vũ cũng không còn là đối thủ của hắc nữa.

Vù!

Âm thanh xé gió vang lên trong thuyền phòng.

Thanh kiếm của Cố Thần Ngọc liên tục cắt ngang không trung.

Hắc hết như một con mèo đang bắt chuột trong bóng đêm.

Võ giả bình thường bị hắc ta tấn công chỉ qua vài chiêu đã bị cắt đứt chân tay mà gục ngã rồi.

Đòn tấn công của Cố Thần Ngọc vừa cố chấp vừa nhắm vào điểm yếu mà đánh. Thế nhưng, thanh kiếm của hắc vẫn không thể chạm vào người Phiêu Nguyệt.

Rầm!

Phiêu Nguyệt dùng U Linh Chủy để phòng thủ.

Mặc dù kích thước của phi đao chỉ nhỏ bằng lòng bàn tay trẻ con, nhưng với Phiêu Nguyệt vậy là đủ.

Trọng điểm cần có là sự chính xác, tốc độ cùng với sự điềm tĩnh. Và Phiêu Nguyệt có cả ba thứ này.

Phiêu Nguyệt liên tục đánh bật lại đòn tấn công của Cố Thần Ngọc.

Nhìn thấy chiêu thức của mình tung ra không ăn thua, Cố Thần Ngọc liền cau mày. Hắn ghét phải nhìn thấy gương mặt vô cảm của Phiêu Nguyệt trong lúc chặn đòn tấn công của hắn.

Không, đó không phải là lý do.

Chính xác là Cố Thần Ngọc chán ghét gương mặt xinh đẹp mà hắn đã đánh mất.

Dù có giả vờ không quan tâm đến mấy thì đây vẫn là mất mát lớn đối với hắn.

Đột nhiên trong lòng Cố Thần Ngọc dấy lên lòng tham.

Lòng tham mỗi lúc một dâng cao khiến hắn không còn kiểm soát nổi tâm trí nữa.

“Mau đưa da mặt người cho ta, Phiêu Nguyệt!”

319

“Da mặt của người sẽ che đi được gương mặt xấu xí này.”

Trong ánh mắt của Cố Thần Ngọc dấy lên một tham vọng muốn lột bỏ gương mặt xinh đẹp của Phiêu Nguyệt và biến nó thành của mình.

Cố Thần Ngọc dường như đã bị tham vọng nuốt chửng, hắn trở nên điên dại.

Xoẹt! Xoẹt!

Thanh kiếm của hắn lao về phía Phiêu Nguyệt với một tốc độ đáng sợ.

Sát pháp của hắn thực sự rất đáng sợ khi đã được hoàn thiện trong vô số lần hắn giết người.

Cái cách mà Cố Thần Ngọc bất chấp tất cả mọi thứ để lao vào Phiêu Nguyệt cũng khiến cả những cao thủ phải cảm thấy

ngghet thờ.

Nhưng nét mặt của Phiêu Nguyệt vẫn không hề thay đổi.

Cổ Thần Ngọc hét lên.

“Tại sao ngươi lại đứng nhìn như thế hả?”

“...”

“Còn nhìn nữa là ta khoét mắt ngươi ra đây...”

Cổ Thần Ngọc dùng lời nói để tấn công Phiêu Nguyệt. Nhưng Phiêu Nguyệt đã hứng chịu tất cả mà không có chút dao động.²

Hắn thậm chí còn không rời khỏi vị trí hắn đang đứng.

Điều này khiến Cổ Thần Ngọc càng tức giận hơn.

Phiêu Nguyệt ngày xưa cũng thế.

Hắn luôn nhìn xuống mọi người như thể hắn đang ở trên cao vậy.

Hắn làm như mọi thứ trên thế gian này đều nằm dưới chân hắn. Điều đó càng khiến cho Cổ Thần Ngọc tức giận hơn.

Tại sao hắn có thể cao ngạo đến mức chẳng buồn để ý đến những sự tồn tại dưới chân mình vậy chứ?

Khi ở dưới không động, tất cả lũ trẻ đều phải để mắt đến Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt luôn một mình gây ảnh hưởng lên đám đông hơn những nhóm do một vài đứa trẻ gộp lại.

Cổ Thần Ngọc không thích Phiêu Nguyệt. Vì vậy hắn đã hành động như thể không quan tâm đến Phiêu Nguyệt.

Nhưng giờ thì hắn biết rồi.

Hắn đang ghen tị với Phiêu Nguyệt.

Hắn hành động thản nhiên cũng chỉ vì không muốn bị bề mặt.

Khi gương mặt bị mất đi, chiếc mặt nạ để che giấu cảm xúc thật của Cổ Thần Ngọc cũng biến mất.

Sự ghen tị và ước muốn được như Phiêu Nguyệt hiện rõ trên mặt Cổ Thần Ngọc.

Cố Thần Ngọc liên tục dồn ép Phiêu Nguyệt vào một góc.

Xoẹt xoẹt!

Trong căn phòng tối như mực, chỉ có kiếm quang của hắn là lóe sáng.

Phiêu Nguyệt thi triển Xà Hành Bộ để tránh tất cả đòn tấn công của Cố Thần Ngọc.

“Người vẫn như xưa nhỉ.”¹

“Ý người là gì?”

“Ý ta là thực lực của người vẫn như xưa.”

“Nói dối. Ta đã leo đến một cảnh giới mà người không thể nào tưởng tượng được đâu.”

“Vậy tại sao người không thể áp chế được ta?”

Thanh âm lạnh lẽo của Phiêu Nguyệt như đánh thức được Cố Thần Ngọc.

Chỉ đến lúc này, Cố Thần Ngọc mới để ý đến tình trạng hiện tại của Phiêu Nguyệt.

Khác với bản thân, người đã ướt đầm mồ hôi, hơi thở của Phiêu Nguyệt vẫn ổn định mà không hề gấp gáp.

Một cơn ớn lạnh ngay lập tức chạy dọc sống lưng hắn.

‘Hắn chưa dùng toàn lực để đối đầu với mình sao? Ý là mình không đáng làm đối thủ của hắn ư? Không thể nào.’⁸

Cố Thần Ngọc cố gắng phủ nhận suy nghĩ của mình.

Hắn thấy bản thân thật thảm hại khi đã mài giũa kỹ năng của mình qua những chiến trường của địa ngục trong nhiều năm mà vẫn không thể đạt đến cảnh giới như Phiêu Nguyệt.

Hắn không thể chịu đựng nổi khi những việc mà hắn đã trải qua suốt những năm tháng qua đều bị Phiêu Nguyệt phủ nhận.

“AAA!”

Cố Thần Ngọc hét lên rồi vùng kiếm dữ dội hơn.

Ánh mắt của Phiêu Nguyệt trở nên trầm lặng.

Cố Thần Ngọc không còn là thích khách nữa.

Phẩm chất lớn nhất mà thích khách phải làm là giữ được tỉnh táo và điềm tĩnh trong bất cứ trường hợp nào.

Bọn họ không được quá khích dù đang trong hoàn cảnh bất lợi đến đâu, bọn họ phải kiên nhẫn để có thể chờ đợi cơ hội.

Thích khách là một sự tồn tại như thế.⁶

Cố Thần Ngọc đã mãi chạy loạn mà quên mất luật bất thành văn của một thích khách.

Cố Thần Ngọc có thể đã mạnh hơn trước đây nhưng Phiêu Nguyệt không cảm nhận được sự sắc bén hay tâm trí lạnh lùng ở hắn nữa.

Cố Thần Ngọc của hiện tại như một con sát quỷ được sinh ra ở chốn chiến trường.

Nhiều thứ đã thay đổi, cũng giống như gương mặt của hắn vậy.

Nhưng Phiêu Nguyệt không cảm thấy tiếc nuối cho Cố Thần Ngọc.

Bọn họ không thân thiết đến mức Phiêu Nguyệt phải cảm thấy như vậy.

Đối với Phiêu Nguyệt, Cố Thần Ngọc chỉ là một người được đào tạo trong cùng một không gian với hắn, không hơn không kém.

Dù sao thì thích khách cũng là một tồn tại chỉ có thể sống một mình.⁸

Thật bất hợp lý khi một người luôn ẩn mình trong bóng tối để chờ giết người lại nghĩ đến việc sống hòa hợp với con người.

Bọn họ tuy trở thành thích khách vì bị ép buộc, nhưng một khi đã đặt chân vào thế giới này, bọn họ sẽ không thể nào quay đầu lại được nữa.

Phiêu Nguyệt không bao giờ quên đi bản chất thích khách của mình. Vì thế nên hắn mới cải tiến võ công theo bản chất của mình.

Cố Thần Ngọc và Phiêu Nguyệt hoàn toàn khác nhau.

Giờ Phiêu Nguyệt sẽ cho Cố Thần Ngọc biết sự thật đó.

Cho hắn biết võ công của một người bước đi trên Thích Khách Nhất Lộ.

Xoẹt!

Thanh kiếm của Cố Thần Ngọc xuyên qua cơ thể của Phiêu Nguyệt. Nhưng không có một giọt máu nào chảy ra từ đó.

“Lại là dư ảnh sao?”

Cố Thần Ngọc găm lên giận giữ.

Thứ mà thanh kiếm của hắn xuyên qua là một dư ảnh do Ma Ảnh Hoán Vị của Phiêu Nguyệt tạo ra.

Nếu Cố Thần Ngọc vẫn còn giữ được sự điềm tĩnh của một thích khách, có lẽ hắn đã không bị dư ảnh kia đánh lừa. Nhưng Cố Thần Ngọc lúc này đã bị lòng tham làm cho mờ mắt, hắn đã không còn phân biệt được những sự khác biệt nhỏ như lúc trước nữa.

Phiêu Nguyệt đánh lừa thị giác của Cố Thần Ngọc bằng Ma Ảnh Hoán Vị rồi thi triển Hắc Lôi.

Xoẹt xoẹt!

Lôi Lực chạy qua các dây thần kinh và xuyên qua toàn cơ thể.

Thế giới được mở rộng, tốc độ phản ứng và suy nghĩ của Phiêu Nguyệt tăng lên gấp bội.

Phiêu Nguyệt mở ra một thế giới của riêng mình, chỉ có hắn mới có thể nhìn thấy và phản ứng được với thế giới này.

Một tốc độ mà Cố Thần Ngọc không bao giờ có thể theo kịp.

Rầm! 1

“Khục!”

Phá Ngọc đánh thẳng vào ngực của Cố Thần Ngọc.

Phiêu Nguyệt bám theo Cố Thần Ngọc bị hộc máu và đang bay ra xa.

Dư ảnh của hắn uốn éo như chiếc đuôi của con rắn.

Cố Thần Ngọc trở mắt nhìn Phiêu Nguyệt.

Ánh mắt của hai người chạm vào nhau trong không trung.

Bỗng Cố Thần Ngọc cảm thấy ớn lạnh.

‘Rắn sao?’

Đôi mắt phát sáng trong bóng tối của Phiêu Nguyệt khiến hắn liên tưởng đến một con rắn.

U Linh Chủy trong tay Phiêu Nguyệt đang nhắm thẳng vào động mạch cảnh của hắn như nọc độc của rắn.

Cố Thần Ngọc vùng kiếm định chặn U Linh Chủy lại nhưng thanh kiếm của hắn lại một lần nữa đánh hụt vào không trung.

Phập!

Một âm thanh đáng sợ phát ra từ cổ họng của hắn.

U Linh Chủy cắm sâu vào cổ Cố Thần Ngọc giống như một con rắn đang cắn nanh vào cổ của con mồi.

“Khực!”

Tiếng thét đau đớn phát ra.

Cố Thần Ngọc giữ chặt cổ của mình rồi lùi lại về phía sau.

Hắn không còn sức để bước tới bước lui nữa.

Cổ hắn lúc này tuy không chảy ra nhiều máu nhưng chắc chắn máu sẽ tuôn ra như mưa khi hắn rút thanh U Linh Chủy này ra.

Phịch!

Cố Thần Ngọc ngồi xuống ghế.

Gương mặt hắn không thể giấu nổi vẻ thất thần.

Hắn cảm thấy tuyệt vọng vì sát pháp được hắn mài giũa trên chiến trường lại không thể uy hiếp được Phiêu Nguyệt.

“Ngươi... quả thực là một tên điên.”

Cố Thần Ngọc nhìn Phiêu Nguyệt với vẻ mệt mỏi.

Hắn không còn buông lời chán ngấy nữa.

Cuồng khí trong mắt hắn dần tan biến.

Tính ác, tính hiếu thắng và tất cả những cảm xúc tiêu cực đeo bám hắn cho tới hiện tại đã biến mất.

Cố Thần Ngọc biết rõ điều đó có nghĩa là gì.

Sinh mệnh của hắn đang đi đến hồi kết.

Cố Thần Ngọc nhìn Phiêu Nguyệt rồi khúc khích cười.

“Ha ha! Nhưng mà ta vẫn muốn đeo thử lớp da của ngươi đó.”

“Dù sao nó cũng chỉ là một cái vỏ nên cũng không quan trọng, nhưng ta vẫn không muốn người khác cướp nó đi.”

“Đó là chuyện hiển nhiên rồi. Ngươi đâu thể đứng yên khi thấy mình bị tổn hại.”

“Nếu ta hỏi Cửu Long Sát Mạc Chi Chủ là ai thì ngươi sẽ trả lời ta chứ?”

“Hờ hờ! Dĩ nhiên là không rồi. Nếu ngươi cũng đang ở trong tình huống giống của ta.”

“Ta cũng đoán vậy.”

“Ta không nói với ngươi là để ta giữ lại chút lòng tự trọng cuối cùng của mình.”

Cố Thần Ngọc khúc khích cười.

Gương mặt xấu xí của hắn trông lại càng xấu xí hơn. Thế nhưng Phiêu Nguyệt vẫn nhìn chăm chăm vào Cố Thần Ngọc mà không hề nhú mày.

Cố Thần Ngọc nhìn Phiêu Nguyệt rồi nói tiếp.

“Từ giờ ngươi sẽ không thể sống thanh thoi được đâu. Cửu Long Sát Mạc sẽ chú ý đến ngươi. Rồi họ sẽ ép ngươi lựa chọn như ta thôi. Đi theo hoặc chết. Ngươi sẽ chọn con đường nào? Ta tò mò đấy, liệu lúc đó ngươi còn ngẩng cao đầu như lúc này không?”

“Ta nói rồi. Ta đã dính tới Cửu Long Sát Mạc trước khi gặp ngươi rồi. Nhưng ta vẫn sống khỏe mạnh đấy thôi.”

“Ngươi đúng là cái tên đáng ghét mà. Sao đến lúc này rồi mà ngươi vẫn còn...”

Giọng của Cố Thần Ngọc nhỏ dần.

Gương mặt mờ ảo của Phiêu Nguyệt lúc này đã tối sầm trước mắt Cố Thần Ngọc.

‘Ít nhất thì cũng phải cho hấn ăn một nhát chứ...’

Đó chính là suy nghĩ cuối cùng của Cố Thần Ngọc.

Phiêu Nguyệt nhìn Cố Thần Ngọc đã tắt thở và rút U Linh Chủy cắm vào cổ của hấn ra.

Máu túa ra như thác nước, ướt đầm cả mặt của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt đeo U Linh Chủy vào thắt lưng rồi đứng dậy.

Trong lòng hấn hoàn toàn không hề có chút xáo trộn dù hấn mới giết đồng liêu cũ của mình. Hấn tự hỏi liệu bản thân hấn có thực sự là con người không.

Vỏ bên ngoài là người, nhưng bên trong hấn không còn là người nữa.

Phiêu Nguyệt lục soát trong căn phòng thay vì đau buồn trước cái chết của Cố Thần Ngọc.

Nếu Cố Thần Ngọc là thuyền trưởng của chiếc thuyền này, chắc chắn hấn sẽ liên lạc với Cửu Long Sát Mạc. Phiêu Nguyệt nghĩ rằng mình có thể tìm ra chút sự thật về Cửu Long Sát Mạc nếu tìm được thư từ trao đổi giữa Cố Thần Ngọc và bọn chúng.

Phiêu Nguyệt mở chiếc hộp gỗ được đặt cạnh bàn.

Trong hộp gỗ là Ma Hồn Dao.

Rầm!

Bồng con thuyền rung lắc dữ dội cùng với tiếng động lớn phát ra.

Phiêu Nguyệt đeo Ma Hồn Dao vào một bên hông rồi vội vàng chạy đến cửa sổ.

Qua cửa sổ, hấn có thể thấy mặt biển bập bênh trong bóng tối. Và phía xa kia có một ánh sáng lơ mơ. Có vẻ như đó là một chiếc thuyền khác.

Mặc dù khoảng cách quá xa và ánh sáng quá mờ ảo nên hấn không thể nhìn ra hình dạng của chiếc thuyền đó, nhưng nó không giống với chiếc thuyền mà hấn đã đi tới đây.

Bồng có một tia lửa lóe lên từ con thuyền phía xa kia. Ngay lúc đó, chiếc thuyền mà Phiêu Nguyệt đang đi rung lắc dữ dội

kèm với tiếng động lớn.

Bùm!

Ngọn lửa quét qua hành lang kèm theo mùi của thuốc súng.

“Là hỏa pháo sao?”

Gương mặt của Phiêu Nguyệt đánh lại.

Hỏa pháo không phải là một thứ dễ kiếm.

Những người dùng hỏa pháo cũng bị người đời đặc biệt ghét bỏ.

Đó chính là lý do tại sao có một thời gian Đường Môn trở thành công địch của giang hồ, bởi bọn họ dùng vũ khí hủy diệt như độc hoặc ám khí.

Cũng vì thế mà tìm được hỏa pháo ở giang hồ này không hề dễ.

Ít nhất thì những môn pháp vô danh tuyệt đối sẽ không bao giờ nghĩ đến việc sở hữu cho mình một khẩu hỏa pháo.

Sự xuất hiện của hỏa pháo cũng khiến Phiêu Nguyệt bất ngờ.

Bùm!

Âm thanh chấn động lại một lần nữa vang lên, con thuyền lại tiếp tục rung lắc dữ dội.

Sức nóng cùng ngọn lửa đang dần xâm chiếm bên trong con thuyền.

Phiêu Nguyệt vội vàng leo lên boong thuyền.

Phần đầu của boong thuyền đã hoàn toàn chìm vào ngọn lửa.

“Nóng quá!”

“Ặc!”

Khắp mọi nơi phát ra tiếng la hét và âm thanh chạy loạn xạ. Đó là những người đang ở trên boong thuyền và bị lửa thiêu rụi.

Phiêu Nguyệt leo lên cột buồm cao nhất để nhìn rõ chiếc thuyền bắn ra hỏa pháo.

Hắn cảm nhận được có một ánh mắt đang nhìn vào hắn, nhưng vì quá xa nên hắn không rõ đối phương là nam hay nữ.

Khoảng cách giữa con thuyền của Phiêu Nguyệt và con thuyền bắn hỏa pháo kia khoảng ba trăm trượng. Người đó có thể nhìn thấy Phiêu Nguyệt từ khoảng cách đó.

Điều đó có nghĩa là nhãn lực của người kia vượt quá giới hạn của con người.

Bỗng Phiêu Nguyệt cảm thấy gáy của mình lạnh toát.

Sức mạnh to lớn ẩn chứa trong đôi mắt của người kia dường như có thể thiêu đốt nhãn cầu của hắn.

Chưa từng có ai khiến Phiêu Nguyệt cảm thấy áp lực và đau đớn thế này khi ở gần chứ đừng nói là cách hắn ba trăm trượng.

Phiêu Nguyệt theo bản năng nhận ra người đó chính là đoàn chủ của Hữu Linh Thuyền Đoàn.

Ừ ừ ừ!

Hai chiếc thuyền xuất hiện trên những con sóng dữ dội. Chiếc thuyền mới xuất hiện sát cánh cùng chiếc thuyền kia và bắn ra hỏa pháo.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Lửa cùng nước bắn lên tứ tung trên chiếc thuyền mà Phiêu Nguyệt đang đi.

“Mau chạy thôi!”

“Mau xuống thuyền đi.”

Những thuyền viên thả những chiếc thuyền nhỏ xuống rồi nhảy xuống đó.

Một số hạ cánh được chính xác trên thuyền, một số rơi thẳng xuống biển.

Và những kẻ đó hiển nhiên trở thành thức ăn cho những con cá mập.

“Ặc!”

“Cứu mạng!”

Mặc dù bọn họ la hét nhưng những người trên chiếc thuyền nhỏ vẫn nhiệt tình chèo đi mà không hề ngoảnh lại. Nơi mà bọn họ hướng đến chính là những chiếc thuyền bắn hỏa pháo.

Uỳnh!

Ngọn lửa bốc lên tận nơi cánh buồm Phiêu Nguyệt đang đứng.

Ngọn lửa chiếu sáng vào mặt Phiêu Nguyệt.

Vèo vèo vèo!

Bỗng có một thứ gì đó xé toạc không khí và bay về phía Phiêu Nguyệt.

Nhưng đã quá muộn để tránh đó.

Khi Phiêu Nguyệt cảm nhận được vật thể kia thì nó đã gần chạm tới Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt theo bản năng thì triển Phá Ngọc.

Keng!

“Hự!”

Phiêu Nguyệt khẽ thốt ra tiếng kêu đau đớn.

Một vật thể dài bị uốn cong rơi xuống cột buồm.

Đó chính là một cây thương làm bằng thép.

Người đó đã phóng chính xác cây thương này vào Phiêu Nguyệt ở khoảng cách ba trăm trượng.

Người phóng thương chính là Đoàn chủ của Hữu Linh Thuyền Đoàn.

Hắn đang mỉm cười nhìn Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt có thể cảm nhận được hắn ta đang mỉm cười dù lúc này dù y không thể nhìn thấy mặt của hắn.

“Một lời chào sao?”

Phiêu Nguyệt nhìn vào nắm đấm mà mình đã thi triển Phá Ngọc.

Trên mu bàn tay hắn xuất hiện một vết thương rất sâu.

Sâu đến độ có thể nhìn thấy cả xương.

Không một võ giả nào trong giang hồ có thể ném ra cây thương có uy lực như vậy ở khoảng cách ba trăm trượng cả.

Có thể nói võ công của Đoàn chủ Hữu Linh Thuyền Đoàn đã đạt đến một cảnh giới khiến các cao thủ phải rùng mình.

Phiêu Nguyệt không một chút luyến tiếc nhảy xuống cột buồm.

Bùm bùm!

Ngay sau đó, hỏa pháo liên tiếp bắn vào chiếc thuyền.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 320

Phiêu Nguyệt và Luật Á Nhiên nhìn chiếc thuyền dần dần chìm xuống.

Chiếc thuyền bị bao phủ bởi ngọn lửa chậm chậm mất hút dưới lòng biển sâu, xung quanh là từng mảnh thi thể đang nổi lềnh bềnh.

Hầu hết đây đều là những thi thể bỏ mạng vì hỏa pháo.

“Sao lại thành ra thế này chứ?”

Luật Á Nhiên nhìn cảnh tượng trước mặt rồi bất giác đưa tay lên che miệng.

Rõ ràng những kẻ kia chính là đồng liêu của chúng, vậy mà chúng vẫn không chần chừ mà bắn thẳng hỏa pháo lên thuyền.

Với một nữ tử trẻ như Luật Á Nhiên, nàng không sao hiểu nổi hành động ấy.

“Chúng rõ là cùng một phe... Vậy mà lại không coi trọng tính mạng của đồng liêu ư?”

“Giữ bí mật vốn quan trọng hơn cả tính mạng của đồng liêu mà.”

“Nhưng là con người sao lại làm ra loại chuyện này chứ...”

Đôi môi Luật Á Nhiên thoáng run rẩy.

Toàn thân nàng hiện giờ có chi chít vết thương lớn nhỏ khi đối phó với Chân Hữu Kiến.

Luận về võ công, Luật Á Nhiên chiếm nhiều ưu thế hơn, nhưng kiếm pháp của Chân Hữu Kiến cũng không phải dạng vừa.

Kiểm pháp của y vốn đã kinh qua vô số trận thực chiến tàn khốc, vậy nên Luật Á Nhiên khó mà không chế được. Lúc ấy có cả thuộc hạ của Chân Hữu Kiến tham chiến nên nàng đã bị dồn vào thế bị động.

Giả như không có hỏa pháo, có khi Luật Á Nhiên đã bị thương nặng rồi.

Ngay khi hỏa pháo được bắn lên thuyền, Chân Hữu Kiến và đám thuộc hạ liền ngưng chiến rồi rời khỏi thuyền.

Hành động của chúng vô cùng dứt khoát.

Cảnh tượng chúng rút lui trông hết như thủy triều rút nước khiến Luật Á Nhiên khó mà tin vào mắt mình.

Chân Hữu Kiến và đám võ giả thoát khỏi chiếc thuyền bốc cháy rồi dùng những chiếc thuyền nhỏ chạy thẳng đến Hữu Linh Thuyền Đoàn ở cách đó khoảng 300 trượng.

Trong lúc đào tẩu, có vài chiếc bị sóng lớn đánh lật úp, nhiều người còn thiệt mạng vì cá mập.

Chúng không thềm để tâm đến những kẻ rơi xuống biển mà cứ thế rời đi.

Luật Á Nhiên cùng Phiêu Nguyệt cũng trốn lên một hòn đảo nhỏ gần chiếc thuyền.

“Cuối cùng cũng chẳng thu được gì cả. Mà, ta đã lấy lại được Ma Hồn Dao nên cũng không gọi là không có thu hoạch. Nhưng đúng là ngạc nhiên thật đấy. Trên thiên hạ còn có một tổ chức như thế sao.”

Luật Á Nhiên bắt giác run rẩy.

Hữu Linh Thuyền Đoàn đã bắn hỏa pháo hủy thi diệt tích khi biết sắp bị bại lộ thân phận, nhờ vậy nàng và Phiêu Nguyệt mới sống sót, nhưng họ lại không cứu được bất cứ ai bị giam bên trong thuyền cả.

Thậm chí nàng còn không biết xuất thân của họ, hay họ đến từ đâu.

Tâm trí Luật Á Nhiên vẫn còn hiện rõ ánh mắt tuyệt vọng của họ. Dường như một thời gian sau nàng cũng không thể quên được cảnh tượng ấy. Đến cuối cùng họ vẫn không được cứu rồi mà phải bỏ mạng trong làn nước lạnh lẽo.

Luật Á Nhiên có lẽ sẽ chẳng bao giờ tha thứ cho bản thân vì không cứu được họ.

“Phù!”

Tiếng thở dài của nàng hòa vào tiếng sóng biển tan biến mất.

Đột nhiên Phiêu Nguyệt nhìn xuống tay mình.

Trong tay hần là một lưỡi thương đã bị cùn.

Đây là cây thương của Đoàn Chủ Hữu Linh Thuyền Đoàn. Hần đã chém bỏ phần thân và chỉ giữ lại lưỡi thương.

Thứ này chính là manh mối duy nhất để tìm Đoàn Chủ Hữu Linh Thuyền Đoàn.

Hiện tại chỉ có lưỡi thương này là món đồ liên quan đến y. Chính vì thế Phiêu Nguyệt nhất định phải mang nó theo.

Ánh mắt mang cảm giác uy áp ấy vẫn còn khiến trái tim Phiêu Nguyệt lay động.

Sau đó Phiêu Nguyệt và Luật Á Nhiên ngồi thuyền của Thái Vô Song trở về Hải Môn.

Người đầu tiên ra đón họ chính là Tarha.

“Con không sao chứ?”

Tarha lập tức quan sát cơ thể ngoại tôn của mình.

“Con không sao mà.”

“Không sao gì chứ? Bị thương nhiều thế này mà, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?”

“Phù! Nói ra thì khó mà tin được.”

“Nhưng con cứ nói đi.”

Trước sự thúc giục của Tarha, Luật Á Nhiên mới kể câu chuyện xảy ra với Hữu Linh Thuyền Đoàn. Tarha nghe xong

thì thở dài một hơi.

“Đúng là khó tin mà. Ta không ngờ trên thiên hạ còn có một tổ chức như thế đấy.”

“Nhưng nhờ có Phiêu Đại hiệp mà con đã lấy lại được thanh Ma Hồn Dao rồi ạ.”

Luật Á Nhiên cầm thanh đao đưa lại cho Tarha.

“Phù!”

Nhìn thanh đao đang cầm trong tay Tarha mới thở phào nhẹ nhõm.

Ông đã từ Tây Vực xa xôi đến đây để tìm món đồ vật này. Và giờ ông đã đạt được mục đích, nhưng trong lòng lại thấy có chút bất an.

Tarha nhìn Phiêu Nguyệt.

“Đa tạ người đã tương trợ! Dầu thế nào thì chúng ta cũng có nhiều chuyện để nói với nhau. Chẳng phải đã đến lúc chúng ta nên thẳng thắn rồi hay sao?”

“Đúng vậy!”

Phiêu Nguyệt liền gật đầu.

Bốn người tính cả Thái Vô Song sau đó rời khỏi bến cảng về quán trọ.

Tarha ra lệnh cho Xích Cân Hội bao trọn quán trọ để cả ba có thể trò chuyện thoải mái mà không cần để tâm đến ánh mắt của ngoại nhân.

Chuyện này Thái Vô Song không nhất thiết phải nghe, vậy nên tiểu nam tử chọn ra ngoài chờ đến khi xong việc.

Phiêu Nguyệt lúc này mới bắt đầu lên tiếng.

“Lần đầu ta biết bọn chúng là...”

Câu chuyện của Phiêu Nguyệt kéo dài một hồi lâu.

Phiêu Nguyệt điềm tĩnh kể lại những gì mà hắn đã trải qua và mạnh mẽ tìm được cho đến thời điểm hiện tại. Thế nhưng, vẻ mặt của Tarha và Luật Á Nhiên khi nghe chuyện lại rất nghiêm trọng.

Hai người họ không hề ngờ rằng trên giang hồ lại có một tổ chức khủng khiếp như thế tồn tại.

‘Cửu Long Sát Mạc ư?’

‘Rốt cuộc tổ chức này từ đâu chui ra vậy chứ?’

Vẻ mặt hai người vô cùng nghiêm túc.

Trước đây có nghe loại chuyện thế này họ cũng chẳng màng để tâm. Dẫu sao cũng không liên quan đến họ.

Thế nhưng bây giờ lại khác.

Khu vực hoạt động của Hữu Linh Thuyền Đoàn bao gồm cả Tây Vực, và họ biết rằng cuộc hỗn chiến này vẫn sẽ tiếp tục mãi.

Hữu Linh Thương Đoàn không còn là vấn đề của giang hồ bên kia biển nữa.

Chỉ cần chúng còn tồn tại thì hỗn loạn ở Tây Vực sẽ không kết thúc.

Tarha hỏi Phiêu Nguyệt.

“Tại sao ngươi lại truy lùng tổ chức này thế? Có thù oán cá nhân gì hay sao?”

“Chỉ là ta vô tình bị cuốn vào chuyện này thôi...”

“Chỉ thế thôi ư?”

“Có đôi lúc ta phải liều mạng chiến đấu vì lý do còn tệ hơn thế nữa kia.”

“Ra là vậy. Rồi sau này ngươi định làm thế nào? Ngươi có tiếp tục theo dấu Hữu Linh Thuyền Đoàn không?”

“Không!”

“Tại sao lại không đuổi theo chúng nữa? Chẳng phải từ trước đến nay ngươi đều làm thế sao?”

“Làm sao ta biết chúng ở đâu trên đại dương rộng lớn này mà đuổi theo chứ? Biển và đất liền là hai nơi khác nhau. Không phải ta không muốn làm mà vốn dĩ chẳng thể làm gì được.”

Phiêu Nguyệt lạnh lùng nói.

Lần này hẳn có thể trốn thoát khỏi Hữu Linh Thuyền Đoàn tính ra đều là do may mắn cả. Bởi vì chúng vẫn chưa đi xa đất liền, hơn nữa còn để lại dấu vết. Quan trọng hơn là nếu không có Thái Vô Song biết lái thuyền thì hẳn thậm chí còn không dám nghĩ đến chuyện đuổi theo chúng.

Sự trùng hợp cùng nhiều yếu tố khác đã giúp hẳn có thể làm sáng tỏ thân phận của Hữu Linh Thuyền Đoàn. Nếu thiếu một thứ thôi cũng không thể làm gì được.

Chúng đã tiêu hủy mọi bằng chứng bằng cách bắn hỏa pháo vào đồng liêu của mình.

Hơn nữa, hẳn khó mà truy tìm tung tích của những kẻ ở ngoài biển khơi xa xôi kia.

Phiêu Nguyệt cũng không phải người thích lãng phí thời gian vào những việc không có kết quả.

Phiêu Nguyệt thích tập trung vào việc có khả năng thành công và thu được quả ngọt hơn.

Vậy nên, hẳn muốn từ bỏ việc truy tìm Hữu Linh Thuyền Đoàn.

‘Dù sao đến một lúc nào đó, chúng cũng tìm ta mà thôi.’

Ngay bây giờ hẳn vẫn không thể nào quên được ánh mắt Đoàn Chủ Hữu Linh Thuyền Đoàn đã nh&igrbzfckave;n hẳn.

Trên giang hồ này không có mấy người dám tự tin có thể vượt khoảng cách 300 trượng như thế.

Hẳn không nghĩ một kẻ như Đoàn Chủ Hữu Linh Thuyền Đoàn sẽ mãi chôn mình ngoài biển khơi. Một ngày nào đó, chắc chắn y sẽ quay trở lại đất liền.

Phiêu Nguyệt không cần phải tìm gặp y, vận mệnh ắt sẽ đưa họ đến với nhau. Phiêu Nguyệt có cảm giác như thế.

Tarha đột nhiên hỏi.

“Vậy còn Cửu Long Sát Mạc? Người vẫn tiếp tục theo dõi chứ?”

“Không!”

“Từ trước đến nay người vẫn truy tìm chúng mà, tại sao giờ lại không?”

“Cách truy tìm này rõ là có giới hạn. Vậy nên để chúng tìm đến ta sẽ hiệu quả hơn.”

“Ừm! Nghe cũng có lý.”

Tarha gật gù.

Lần này đến phiên Phiêu Nguyệt hỏi.

“Vậy hai người thì sao? Định quay về Tây Vực à?”

“Bọn ta vốn định sẽ thế nhưng giờ đã đổi ý rồi. Cho dù có quay trở về, tình hình hỗn loạn ở Tây Vực cũng không thể kết thúc được. Ta cần phải loại bỏ nguyên nhân gốc rễ là Hữu Linh Thuyền Đoàn trước đã. Vậy nên ta muốn ở đây và nắm bắt động thái của chúng.”

“Ý là hai người sẽ ở lại đây ư?”

“Nhân cơ hội này ta cũng muốn xây dựng cứ điểm nữa. May là những môn phái chi phối nơi này không mạnh như ta nghĩ.”

Phiêu Nguyệt lập tức nhận ra ý đồ của Tarha.

Ông ấy muốn nắm giữ Hải Môn.

Ông đã chiếm được Xích Cân Hội, giờ chỉ còn lại Hải Long Bang.

Hải Long Bang được cho là kẻ chi phối Hải Môn, nhưng nơi này lại không có cao thủ tối thượng nào có thể áp chế được võ công của Tarha.

Ai đó không biết còn nghĩ hành động của Tarha là mở đầu cho cuộc chiến tranh giành sức mạnh của Tây Vực. Thế nhưng Phiêu Nguyệt lại không mấy để tâm.

Điều quan trọng là nếu Tarha và Luật Á Nhiên nắm được Hải Môn sẽ giúp ích cho hành động của hắn.

“Đây là nơi giao dịch với Tái Ngoại vô cùng sôi nổi. Nếu nắm quyền kiểm soát nơi này, chắc chắn sẽ biết được hành tung của Hữu Linh Thuyền Đoàn.”

“Nhưng sau đó có khi hai người sẽ không thể quay lại Tây Vực được nữa.”

“Vây cũng chẳng sao. Vớ lại, nếu ta có bị coi là ngoại bang thì đành, nhưng cháu gái ta dù sao cũng có một nửa dòng máu ở đây nên có thể hòa nhập được thôi.”

Tarha nở nụ cười vô cùng kỳ lạ. Hệt như ông đã từ bỏ mọi tạm niệm, nhưng cũng giống như ông đang bùng lên ý chí chiến đấu khủng khiếp.

Tarha nói với Luật Á Nhiên.

“Đưa tiêu tử đó vào đây đi. Đợi bên ngoài như thế chắc là mệt lắm.”

“Vâng!”

Luật Á Nhiên liền đi ra ngoài.

Một hồi sau, nàng cùng Thái Vô Song bước vào trong.

Thái Vô Song chỉ cần đảo mắt một chút cũng nhận ra bầu không khí có vẻ khá nghiêm trọng, hắn liền đánh ực một tiếng. Tarha thấy thế mới bật cười nhìn hắn.

“Khà khà! Trông người chẳng khác nào con mèo mắc mưa cả.”

Từ lúc ở biển trở về, cả người Thái Vô Song đã ướt sũng.

Phiêu Nguyệt, Tarha và Luật Á Nhiên còn vận công để hong khô y phục, nhưng Thái Vô Song lại không thể làm như vậy.

Ấy vậy mà Thái Vô Song vẫn không hề tỏ vẻ yếu đuối.

“Bây giờ ta là mèo, nhưng chắc chắn sau này sẽ trở thành một con hổ lớn đấy.”

“Hổ lớn sao?”

“Vâng! Không chỉ là hổ mà còn là một con hổ thống trị cả giang hồ.”

“Tham vọng của người cũng khủng thật đấy.”

“Ta sẽ cho ông thấy rằng ta không phải là một kẻ chỉ biết nói suông.”

“Vây người có tự tin tu luyện võ công cho đàn hoàng không?”

“Con sẽ cố gắng hết sức mình, thưa Sư Phụ!”

Thái Vô Song lập tức quỳ gối.

Tiểu nam tử bày tỏ quyết tâm phải học được võ công từ Tarha bằng mọi giá.

Trước đây hắn nói sẽ đợi đến khi trả thù cho bọn trẻ, nhưng hắn nhận ra rằng nếu không có võ công thì hắn không thể trả thù được.

Chính vì không biết võ công nên hắn chỉ có thể giương mắt nhìn Phiêu Nguyệt và Luật Á Nhiên xông lên thuyền của Hữu Linh Thuyền Đoàn.

Bây giờ hắn không muốn phó mặc cho số phận nữa, hắn phải mạnh hơn.

Để không bị người khác điều khiển, hắn phải tu luyện võ công. Chính lúc này.

“Con cũng muốn học võ. Xin hãy nhận con làm đệ tử với ạ.”

Bên trong quán trọ xuất hiện theo một tiểu nam tử.

Đó chính là Kiếm Yến.

Trên y phục hắn vẫn còn rõ vết máu. Đây là vết thương có từ tối hôm qua.

Mặc dù tiểu nam tử vẫn còn khó khăn trong việc di chuyển, nhưng Kiếm Yến vẫn tiến đến trước mặt Tarha. Và sau đó hắn quỳ gối xuống bên cạnh Thái Vô Song.

“Xin hãy chỉ dạy cho con nữa, Sư Phụ!”

“Hơ thật là! Ở nên xa xôi này vậy mà ta lại thu được tận hai người đệ tử luôn nhĩ.”

Câu nói của ông như thể là lời đồng ý cho Kiếm Yến trở thành đệ tử của mình.

Kiếm Yến dập đầu xuống sàn rồi nói.

“Con tuyệt đối sẽ không làm Người thất vọng.”

“Khà khà!”

Tarha liền gật gù.

Thái Vô Song và Kiếm Yến đều có tố chất không tồi. Tìm được đệ tử như thế không phải là việc dễ dàng gì.

“Được! Ta nhận hai con làm đệ tử của Ma La Pháp Phủ. Có điều học võ công của Ma La Pháp Phủ không phải là chuyện dễ dàng. Trong quá trình tu luyện có thể mất mạng như chơi. Vậy nên, nếu đứa nào sợ hãi có thể rút lui ngay bây giờ.”

“Nếu có thể mạnh như Sư Phụ thì con liều cả mạng mình cũng được ạ.”

“Con cũng thế.”

Giọng nói chứa đầy quyết tâm của Thái Vô Song và Kiếm Yên vang vọng khắp cả quán trọ.

321

Phiêu Nguyệt rời khỏi Hải Môn.

Tarha và Luật Á Nhiên phải lật đổ được Hải Long Bang nếu họ muốn định cư tại Hải Môn.

Hải Long Bang chưa bao giờ là một đối thủ dễ đối phó. Nhưng có vẻ như Tarha không mấy lo lắng.

Bởi vì ông đã dùng Xích Cân Hội như tay chân của mình, hơn nữa hầu như những võ giả của Hải Long Bang có kéo đến thì ông cũng đủ tự tin để xử lý bọn họ.

Tuy không được Phiêu Nguyệt giúp đỡ, nhưng Luật Á Nhiên và Tarha cũng không tỏ vẻ buồn bã.

Bởi lựa chọn định cư ở Hải Môn là của bọn họ, không phải của Phiêu Nguyệt.

Họ nghĩ rằng thật quá trơ trẽn khi nhờ người mới quen biết giúp đỡ. Họ sẽ tự lực cánh sinh nếu thực sự muốn định cư ở đây.

Và bọn họ có đủ năng lực để làm điều đó.

Luật Á Nhiên nhìn Phiêu Nguyệt rời đi với vẻ mặt buồn bã, nàng chỉ có thể làm thế.

Bởi vì có rất nhiều việc phải làm bắt đầu từ bây giờ.

Nàng phải nắm quyền kiểm soát Xích Cân Hội và chiến đấu với Hải Long Bang trong thời gian Tarha dạy dỗ Thái Vô Song

và Kiếm Yến.2

Sức mạnh của nàng đã được chứng minh khi ở trên con tàu của Hữu Linh Thuyền Đoàn. Mặc dù ở trên chiếc thuyền chông chênh khiến cho sức mạnh của nàng dường như bị giảm đi một nửa, nhưng nàng vẫn không hề thua kém Chân Hữu Kiếm cùng thuộc hạ của hắn.

Nàng có đủ khả năng để đối đầu với Hải Long Bang.

Phiêu Nguyệt cũng không có lý do gì để ở lại giúp đỡ một người có đủ khả năng cả.

Phiêu Nguyệt rời Hải Môn và đi về phía Nam.

Hắn không có đích đến cụ thể.

Hiện tại, hắn chỉ muốn chu du khắp thiên hạ.

Mặc dù hắn đang đối diện với Cửu Long Sát Mạc nhưng hắn không có ý định lãng phí tuổi trẻ và thời gian để đuổi theo chúng.1

Người gấp gáp là bọn chúng chứ không phải Phiêu Nguyệt.

Chỉ cần Phiêu Nguyệt trở thành cái gai trong mắt của bọn họ thì một ngày nào đó bọn họ cũng sẽ tiếp cận để loại bỏ Phiêu Nguyệt. Phiêu Nguyệt sẽ chu du khắp thiên hạ này trong khi đợi chuyện đó xảy ra.

Nhân giới của hắn sẽ được mở rộng khi đi vòng quanh thiên hạ, biết đâu hắn sẽ có được những manh mối bất ngờ.

Phiêu Nguyệt hướng đến Thái Hồ.

Thái Hồ là một cái hồ lớn nằm cách Hải Môn hàng trăm lý về phía Nam.

Thái Hồ rộng lớn đến mức những người lần đầu tiên đến Thái Hồ đều nhầm lẫn nó là biển. Phiêu Nguyệt chắc chắn cũng sẽ nhầm lẫn về điều đó nếu hắn không được nghe về Thái Hồ ở Hải Môn.

Có bốn mươi tám hòn đảo lớn nhỏ và bảy mươi hai đỉnh núi bao quanh đảo và hồ ở Thái Hồ.

Với phong cảnh đẹp và nguồn cá phong phú, ẩm thực về hải sản của nơi này cũng được phát triển. Nhiều quán rượu được

xếp dọc theo bờ hồ để những du khách ghé qua thưởng thức những món ăn ngon.⁸

Thái Hồ cũng là nơi những hàng hóa của ngoại quốc được du nhập vào Hải Môn được bày bán ra. Cũng chính vì thế mà những người ở đây đều mặc phục trang và đeo trang sức cầu kỳ hơn rất nhiều so với những người ở vùng khác.

Ngay khi Phiêu Nguyệt bước vào Thái Hồ, hấn đã biến đổi Ám Long Bào thành màu đỏ rực rỡ. Phải như vậy thì hấn mới không bị những người khác chú ý.

Mặc dù có làm vậy thì hấn cũng không thể ngừng thu hút sự chú ý của những người nơi đây bởi dung mạo tuyệt đẹp của hấn. Nhưng vì gương mặt cùng phục trang của hấn có vẻ sang trọng nên không một ai dám tùy tiện bắt chuyện với hấn cả.

Phiêu Nguyệt dắt ngựa đi vào một con phố nhộn nhịp.

Có rất nhiều quầy hàng ở hai bên đường.

Có nơi bán vải, có nơi bán trang sức. Nhưng nhiều nhất vẫn là những nơi bán đồ ăn ven đường.

Những món ăn được làm từ cá tươi đánh bắt ở Thái Hồ thực sự rất ngon. Hương thơm ngào ngạt tỏa ra từ từng sạp hàng mê hoặc từng du khách đi ngang qua quầy.

Phiêu Nguyệt tiến đến sạp hàng của một bà lão.

Bà lão lưng còng cười rạng rỡ, trên mặt bà đầy rẫy những nếp nhăn không vượt qua được dòng chảy của thời gian.

Phiêu Nguyệt buộc ngựa một bên rồi đến gần sạp của bà lão.

Bà lão vui mừng đón tiếp hấn.

“Mau vào đi vào đi! Ngồi xuống đi nào.”

Phiêu Nguyệt gật đầu và ngồi xuống. Bà lão lập tức bắt tay vào chuẩn bị thức ăn.

Món ăn mà bà lão bán có tên là mì áo táo.

Đó là một món mì thịt vịt hay được ăn ở vùng Côn Sơn gần đó.⁶

Vì quầy hàng của bà lão chỉ bán mỗi mì thịt vịt nên bà đã ngay lập tức bắt tay vào nấu mà không cần hỏi Phiêu Nguyệt ăn gì.

Chỉ trong tích tắc, bà lão đã mang ra một tô mì đầy ụ.

“Đại hiệp mau ăn đi, trước khi nó nguội.”

Lão bà cười rồi nói.

Những chiếc răng cửa của bà đã rụng rời theo năm tháng, nhưng Phiêu Nguyệt không hề cảm thấy bộ dạng ấy của bà thật buồn cười mà ngược lại còn cảm thấy ấm áp.

Phiêu Nguyệt gật đầu rồi nâng chiếc đũa gỗ lên.

Đầu tiên, hấn dùng đũa khuấy mì rồi húp hết nước dùng trong bát. Nước dùng đậm đà đi xuống cổ họng làm ấm dạ dày của hấn.

Sợi mì dai dai khiến Phiêu Nguyệt ăn ngon miệng.

Đồ ăn ở Hải Môn cũng không tệ nhưng nó không khiến Phiêu Nguyệt hài lòng lắm.

Phiêu Nguyệt thích ăn đậm bạc hơn là thức ăn có nhiều dầu mỡ. Dù vậy, món mì do bà lão làm rất hợp với khẩu vị của hấn.

Phiêu Nguyệt ăn món mì áo tảo một cách ngon lành.

“Món này có ngon không ạ?”⁸

Bỗng hấn nghe thấy giọng nói của một nữ nhân.

Phiêu Nguyệt quay đầu lại nhìn thì thấy một nữ nhân khoảng chừng 25 tuổi đang nhìn vào hấn.

Vẻ ngoài và ánh mắt lạnh như băng khiến người khác cảm thấy sợ hãi. Quanh cổ nàng là một chiếc khăn làm từ lông thú, điều đó khiến cho nàng càng trở nên đáng sợ.¹

Có rất nhiều nam nhân xung quanh nàng, có vẻ như bọn họ là võ giả hộ vệ của nàng. Bọn họ hẳn học nhìn vào Phiêu Nguyệt như để cảnh cáo bọn họ sẽ không dễ yên nếu Phiêu Nguyệt dở trò.

Phiêu Nguyệt chẳng buồn nhìn đến bọn họ mà nhìn vào nàng.

“Rất hợp với khẩu vị của ta.”

”Vậy sao? Vậy lão bà bà cũng cho ta một bát mì đi.”

Nữ nhân ngồi xuống bên cạnh Phiêu Nguyệt.

Mặc dù chiếc ghế ở sạp hàng không được thoải mái nhưng nữ nhân hoàn toàn không quan tâm đến điều đó.

Bà lão cuồn cuồn chạy đi nấu mì cho nữ nhân kia, nhìn bà hoàn toàn khác với lúc đối đãi với Phiêu Nguyệt. Có vẻ như bà ấy đã biết thân phận của nữ nhân ấy là ai.

Bà lão đặt tô mì làm vội xuống trước mặt của nữ nhân nọ rồi nói.

“Chúc tiểu thư ngon miệng.”

“Đa tạ.”

Nữ nhân kia trộn mì giống như cái cách Phiêu Nguyệt đã làm rồi nâng bát lên húp nước súp.

“Ngon thật đấy. Ta đi ngang qua thì thấy đại hiệp đang ăn ngon lành, cảm thấy có chút đói nên mới ghé vào đây. Không ngờ nó lại ngon đến vậy, nếu biết nó ngon thế này thì ta đã ghé qua đây thường xuyên rồi.”

“Xem ra cô sống ở đây?”

“Cẩn thận lời nói.”

“Người dám nói chuyện với tiểu thư sao?”

Những võ giả hộ vệ đứng phía sau nàng gầm giọng hung dữ. Gương mặt của nữ nhân kia trở nên méo mó.

Cạch!

Nàng đập đũa xuống bàn rồi nhìn vào những võ giả hộ vệ.

“Ta đã dặn các người không được tùy tiện mà?”

“Tiểu thư! Chúng thuộc hạ cũng chỉ vì tiểu thư mà thôi...”

“Vì ta mà các người đe dọa người này như thế à?”

“Chúng thuộc hạ... thành thực xin lỗi ạ.”

Cuối cùng, những võ giả hộ vệ đành phải ngậm chặt miệng. Nhưng trên mặt họ hiện rõ vẻ bất mãn. Bọn họ trừng mắt nhìn Phiêu Nguyệt một cách đáng sợ.

Ánh mắt của họ dường như đang muốn cảnh cáo Phiêu Nguyệt đừng hòng dở trò.

Nữ nhân xin lỗi Phiêu Nguyệt.

“Xin thứ lỗi. Ta mới thay người hộ tống. Bọn họ vì quá trung thành nên mới như thế này. Mong đại hiệp không để ý chê trách.”

“Chắc cô vất vả lắm.”

“Mọi chuyện được giải quyết ngay ấy mà.”

Nữ nhân tiếp tục ăn mì.

Phiêu Nguyệt cũng ăn nốt chỗ còn lại.

Tuy chỉ ăn một bát, nhưng hấn đã cảm thấy no.

Phiêu Nguyệt đặt hai đồng lên bàn rồi đứng dậy.

“Ồi! Chỉ cần trả một xu là được rồi...”

Miệng thì nói thế nhưng lão bà vẫn vui vẻ bỏ hai đồng vào trong túi.

Nữ nhân gọi Phiêu Nguyệt khi hấn chuẩn bị rời đi, trên tay nàng vẫn cầm bát mì.

“Này đại hiệp.”

“Đại hiệp tên gì?”

“Phiêu Nguyệt.”

“Tên ngài thật đẹp. Tên ta là Tào Hữu Tuyết.”

“...”

“Đại hiệp đi được rồi.”

Nói rồi Tào Hữu Tuyết cúi đầu chào Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt nhìn nàng một lúc rồi dắt ngựa rời đi.

Một trong những võ giả hộ vệ thận trọng nói với nàng khi Phiêu Nguyệt đi mất.

“Dù sao hấn cũng là một người đáng ngờ. Nếu như đại công tử biết tiểu thư nói chuyện với một người như vậy thì thuộc hạ e là...”

“Hừ! Người đó không phải như những gì các người nghĩ đâu.”

“Có vẻ như tiểu thư hiểu lắm rồi.”

“Sau này gặp lại rồi các ngươi sẽ biết thôi. Rằng đó là hiểu lầm hay là sự thật...”

“...”

Tên võ giả hộ vệ không thể nói gì nữa mà ngậm chặt miệng.

Tào Hữu Tuyết chẳng buồn nhìn lấy tên võ giả kia mà tiếp tục ăn bát mì của mình.

Xì xụp!

Phiêu Nguyệt thuê một căn phòng tại một quán trọ lớn ngay cạnh Thái Hồ.

Toàn cảnh Thái Hồ hiện ra trong tầm mắt khi Phiêu Nguyệt mở cửa sổ ra.

Bầu trời quang đ&atibzfczklde;ng và không có gió là thời điểm thích hợp để hạ thủy thuyền.

Phiêu Nguyệt mở toang cửa sổ rồi nằm trên giường. Đến lúc này, Quỷ Nha luôn lặng lẽ cuốn quanh cánh tay của Phiêu Nguyệt mới chịu trườn xuống giường.

Quỷ Nha uốn éo trên chiếc giường như thể nhà của nó rồi biến mất sau một chiếc khe ở trên tường. Nhưng Phiêu Nguyệt vẫn không hề lo lắng.

Bởi hẳn biết Quỷ Nha sẽ quay trở lại.

Đúng như Phiêu Nguyệt dự đoán, nửa canh giờ sau, Quỷ Nha đã quay trở lại.

Bụng nó căng phồng như thể đã ăn thứ gì đó.

Quỷ Nha leo lên giường rồi chơi đùa với những ngón tay của Phiêu Nguyệt. Phiêu Nguyệt mỉm cười trước cảm giác mát lạnh mỗi khi vẫy của Quỷ Nha lướt qua ngón tay hắn.

Phiêu Nguyệt giơ tay lên và nhìn thẳng vào mắt của Quỷ Nha.

Phiêu Nguyệt hiện rõ trong đôi mắt màu đỏ như bảo thạch.

Tuy bọn họ chỉ tình cờ gặp nhưng, nhưng giờ bọn họ đã đạt đến cảnh giới có thể giao tiếp với nhau.

Thậm chí chỉ cần lặng yên nhìn vào Quỷ Nha, Phiêu Nguyệt cũng biết nó đang nghĩ gì. Và Quỷ Nha cũng vậy.

Quỷ Nha dụi dụi gương mặt nhỏ nhắn của nó vào má của Phiêu Nguyệt rồi nhanh chóng quay trở về cuộn mình lại ở vị trí cũ.

Phiêu Nguyệt vuốt ve Quỷ Nha một lúc rồi rời khỏi phòng.

Mặt trời vẫn chưa lặn. Ở trong phòng thế này thật lãng phí.

Phiêu Nguyệt có thói quen làm quen với địa hình của một nơi mới lạ bằng cách đi bộ loanh quanh vào ngày đầu tiên mà hấn đến.

Đó là một thói quen sinh tồn đã ăn sâu vào trong cơ thể của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt lang thang trên từng góc ngách của đường phố Thái Hồ.

Đi được một hồi lâu, Phiêu Nguyệt đi đến một công phòng nồng nặc mùi sắt thép.

Công phòng nằm ở ngoại ô Thái Hồ.

Nó được xây nên ở một nơi cách xa những con phố nhộn nhịp nơi có nhiều người sinh sống vì mùi sắt và hơi nóng tỏa ra từ nó.

Có khá nhiều người đi quanh công phòng.

Hầu hết bọn họ đều là những võ giả mang theo vũ khí của riêng mình.

Đa số những võ giả tìm đến công phòng là để mua vũ khí hoặc sửa chữa vũ khí của họ.

Phiêu Nguyệt đã chăm chú cho U Linh Chủ rồi nên hấn không có lý do gì để đến công phòng nữa. Dẫu vậy, hấn vẫn không kìm nổi mà đi loanh quanh nơi này.

Dù hiện tại hấn vẫn chưa cần gì nhưng hấn vẫn muốn đi loanh quanh để xem xét xem có thứ gì nên mua không.

Thoạt đầu, U Linh Chủ cũng thuộc về Phiêu Nguyệt theo cách này.

Tuy sau này, Đường Sở Truy đã làm mới U Linh Chủy cho hẳn, nhưng dù sao thì đó cũng là thứ mà hẳn tìm thấy trong công phòng và được sử dụng rất tốt.

Phiêu Nguyệt vào từng công phòng để xem xét vũ khí được đặt trên giá.

Ở đây có rất nhiều loại vũ khí.

Từ kiếm đến đao, đến nga mi thích. Dường như tất cả những vũ khí tồn tại trong giang hồ đều có mặt ở đây. Nhưng không một món vũ khí nào có thể đáp ứng được mong đợi của Phiêu Nguyệt.

Hay nói thẳng ra là trình độ của những thợ rèn ở đây khá bình thường.

Nếu Đường Sở Truy ở đây, có lẽ y đã thốt ra những lời chửi rủa. Bởi những thứ vũ khí này còn không đáp ứng đủ mức cơ bản.

Phiêu Nguyệt lại khó tính khi tìm kiếm vũ khí, có khi còn khó tính hơn cả Đường Sở Truy. Có lẽ đó là do hẳn đang tìm vũ khí do hẳn đích thân sử dụng.

‘Rác rưởi thật!’

Phiêu Nguyệt bước vào công phòng cuối cùng với một tiếng thở dài. Nhưng bầu không khí ở nơi này rất khác với những công phòng mà hẳn ghé qua trước đó.

Công phòng này lớn hơn nhiều so với những nơi khác, bên trong cũng được sắp xếp gọn gàng, sạch sẽ.

Hơn nữa, những loại vũ khí được trưng bày trên kệ cũng khá hoàn thiện.

Vật liệu và độ cân bằng của vũ khí rất tốt.

Giá cả cũng phải chăng.

Bỗng ngư mao châm lọt vào mắt của Phiêu Nguyệt.

Nó vốn được đặt cho cái tên ngư mao châm là vì nó thanh mảnh như một sợi lông bò.

Nó đủ nhẹ để bị gió thổi bay đi, nhưng rất khó để sử dụng. Vì vậy có rất ít võ giả sử dụng được loại vũ khí này.

Phiêu Nguyệt cẩn thận ngắm nhìn ngư mao châm.

“Xem ra ngài rất thích nó? Đây là ngư mao châm do tại hạ làm ra.”

Bỗng giọng nói của ai đó vang lên bên tai của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt quay qua thì thấy một thiếu niên độ chừng hai mươi đang nhìn vào hắn.

Tay áo của thiếu niên ấy được xắn lên hiện rõ ra những vết bỏng. Trên mặt của tiểu nam tử ấy cũng bị bỏng ở nhiều nơi.

“Là người làm sao?”

“Vâng ạ. Ngài là người đầu tiên để mắt đến nó đấy ạ.”

“VẬY Ạ?”

“Vâng.”

“Người tên gì!”

“Đào Diễm Sơn! Tại hạ là Đào Diễm Sơn đệ tử của Thiết Sơn Công Phòng ạ.”

“Thiết Sơn Công Phòng?”

“Vâng! Chúng tại hạ được kế thừa bí truyền của Đường Môn ạ.”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT CHAP 322

Nghe Đào Diễm Sơn nói, Phiêu Nguyệt liền tỏ vẻ thú vị.

“Người biết bí truyền của Đường Môn à?”

“Vâng!”

“Người nói người biết bí truyền của Đường Môn ở Thành Đô cách đây hơn bốn ngàn dặm ư?”

“Trang Chủ của tiểu nhân là thế hệ sau của Đường Môn nên may mắn có được bí truyền.”

“Thế à?”

“Vâng! Trang Chủ đích thân nói thế nên chắc chắn đúng.”

“Vậy món đồ này cũng là dùng bí truyền của Đường Môn tạo ra sao?”

“Vâng! Tiểu nhân đã làm theo cách mà Trang Chủ dạy cho ạ.”

Đào Diễm Sơn liền gật đầu.

Phiêu Nguyệt quan sát gương mặt Đào Diễm Sơn.

Hắn ta chỉ tầm mười mấy tuổi nhưng ánh mắt lại có phần u ám. Đặc biệt, Phiêu Nguyệt cảm thấy tận đáy mắt hắn dấy lên tia điên rồ vô cùng kỳ quái.

Dáng vẻ của Đào Diễm Sơn làm Phiêu Nguyệt nhớ đến Đường Sở Truy.

Bởi vì lần đầu gặp Đường Sở Truy, Phiêu Nguyệt cũng có cảm giác như thế.

Đây là sự điên rồ của những thiên tài say mê một lĩnh vực nào đó.

Phiêu Nguyệt hỏi Đào Diễm Sơn.

“Ta có thể xem đồ vật mà ngươi làm không?”

“Vâng!”

Đào Diễm Sơn liền đưa ra mấy món đồ.

Có nhiều loại như đao, kiếm, và cả phi đao. Thế nhưng không có thứ nào giống như Ngưu Mao Châm trên tay Phiêu Nguyệt.

Vốn dĩ đồ vật càng nhỏ thì càng phải tập trung và cẩn thận hết sức. Vậy nên, hầu hết thiết tượng đều gặp khó khăn trong việc tạo ra những món binh khí siêu nhỏ. Thế nhưng, Đào Diễm Sơn lại không như thế.

Mỗi khi chế tạo ra món đồ vừa nhỏ vừa nhẹ, sức tập trung của Đào Diễm Sơn lại tăng lên.

Cách tạo ra Ngưu Mao Châm của hắn cũng khác với bí truyền của Đường Môn.

Phiêu Nguyệt không biết nhiều về kỹ thuật rèn, nhưng khi ở lâu với Đường Sở Truy, hắn có thể biết chính xác món đồ vật có chất lượng thế nào.

Những món vũ khí khác được cho là tạo ra từ bí truyền của Đường Môn vốn không lọt nổi vào mắt Phiêu Nguyệt. Trông thì giống nhau, nhưng lại thiếu một chút gì đó.

Trái lại, Ngưu Mao Châm mà Đào Diễm Sơn làm ra lại không giống thế.

Với sự tỉ mỉ thế này thì hẳn cũng không thua gì Đường Sở Truy.

“Ta sẽ mua Ngưu Mao Châm này.”

“Thật sao? Còn những món đồ khác tốt hơn nhiều...”

“Đây là thứ duy nhất đáp ứng được yêu cầu của ta.”

“À!”

Nghe Phiêu Nguyệt nói, Đào Diễm Sơn liền tỏ vẻ cảm kích.

Chẳng hiểu sao hắn có cảm giác như mọi nỗ lực của bản thân vừa được đền đáp xứng đáng.

Từ khi hắn bước vào công phòng này đã hơn bốn năm. Trong suốt thời gian qua, hắn đều chăm chỉ rèn sắt theo những gì được dạy bảo.

Những thiết tượng dạy hắn cách xử lý sắt một cách điêu luyện nhất và bảo rằng đây là bí truyền của nhà Đường Môn, nhưng Đào Diễm Sơn lại không thấy hợp với hắn.

Càng thành thạo trong việc rèn sắt thì hắn càng thấy nghi hoặc.

Bởi vì bí truyền của Đường Môn theo lời đồn đại không thể chỉ dừng ở mức độ này.

Những món ám khí và độc dược trứ danh của Đường Môn phải nói là đặt chất lượng lên trên hết.

Thế nhưng, thành phẩm trong công phòng này chỉ vượt trội hơn một chút so với những món đồ bên ngoài, không thể gọi là tuyệt phẩm được.

Ấy vậy mà, chủ nhân công phòng và các thiết tượng lại nói đây là bí truyền Đường Môn nên hắn không thể làm gì hơn.

Xung quanh Thái Hồ này không có một công phòng nào có đẳng cấp tốt như Thiết Sơn Công Phòng cả. Mà có lẽ Đào Diễm Sơn đến nơi khác thì họ cũng không nhận hắn.

Thiết Sơn Công Phòng thuộc sở hữu của Thiết Sơn Trang, nơi có thể lực mạnh nhất ở Thái Hồ. Sức mạnh của họ được đánh giá là vượt trội hơn nhiều so với các môn phái khác.

Vậy nên không có lý do gì mà Thiết Sơn Công Phòng để thiết tượng đã học được bí truyền của họ đến làm việc ở nơi khác.

Và cũng không một môn phái nào chịu dung nạp kẻ đã học bí truyền của môn phái khác. Cho dù thực lực có tốt đến đâu đi chăng nữa.

Giả như Đào Diễm Sơn miễn cưỡng rời khỏi Thiết Sơn Công Phòng thì chắc chắn hẳn không thể sống yên ổn được.

Biết được điều này nên Đào Diễm Sơn mới giấu nỗi nghi hoặc mà cố gắng làm việc.

Các loại vũ khí mà võ giả hay dùng như kiếm và đao phải được chế tạo theo nguyên tắc vô cùng khắt khe. Đây là thứ nhất định phải được tuân thủ, cho dù thực lực của Đào Diễm Sơn có giỏi đến mấy cũng phải làm đúng theo tiêu chuẩn của Thiết Sơn Công Phòng.

Trái lại những món đồ nhỏ như Ngưu Mao Châm lại khác.

Đây là món đồ hầu như không có ai trong công phòng chịu làm nên chẳng có nguyên tắc gì cả.

Nhờ thế mà Đào Diễm Sơn mới phát huy hết thực lực của mình.

“Cái này bao nhiêu tiền?”

“Ba, ba lượng bạc ạ.”

Đào Diễm Sơn run run trả lời.

Phiêu Nguyệt liền rút ra ba lượng bạc.

Ngưu Mao Châm xứng đáng với giá trị như thế.

‘Chi phí nguyên liệu thì không tốn kém mấy. Chỉ cần ba lượng bạc, ta có thể làm ra món đồ mà mình muốn rồi.’

Đào Diễm Sơn liền siết chặt nắm đấm.

Không một ai biết hẳn đã bán Ngưu Mao Châm với giá ba lượng bạc cả. Chỉ cần đưa cho họ một ít, phần còn lại chính là của hắn.

“Xin đa tạ Đại hiệp.”

Đào Diễm Sơn liền cúi đầu cảm tạ.

Phiêu Nguyệt phát hiện ra trên Ngưu Mao Châm có khắc họa tiết vô cùng nhỏ. Đó là họa tiết hai hạt đậu được vẽ khắc giao với nhau.

“Họa tiết này là gì?”

“Đó là... biểu tượng của tiểu nhân.”

“Biểu tượng?”

“Sau này nếu có nổi danh, tiểu nhân sẽ khắc biểu tượng này lên món đồ mà mình làm ra.”

Đào Diễm Sơn xấu hổ trả lời.

Nhiều thiết tượng nổi danh trên giang hồ cũng thường để lại biểu tượng hoặc dấu vết chứng minh đây là món đồ mà họ làm ra.

Đào Diễm Sơn cũng học theo các thiết tượng ấy để lại biểu tượng của riêng mình.

“Thế à?”

“Hehe! Đó là họa tiết mà tiểu nhân rất thích. Vậy nên tiểu nhân cũng đã khắc nó lên vòng cổ của mình.”

“Nghe hay phết đấy.”

“Hehe! Chẳng biết có gì hay ho không, nhưng tiểu nhân rất thích nó.

Đào Diễm Sơn liền đưa tay gỡ đầu sỏn sột.

“Ta muốn hỏi một câu cuối.”

“Vâng! Ngài cứ tự nhiên ạ.”

“Chủ nhân của Thiếu Sơn Công Phòng này tên là gì?”

“Tên giống với công phòng luôn ạ. Đường Thiết Sơn Đại hiệp. Là hậu duệ trực hệ của Đường Môn.”

“Trực hệ của Đường Môn ư? Ta hiểu rồi.”

Phiêu Nguyệt liền gật gù.

Đào Diễm Sơn nhìn Phiêu Nguyệt với vẻ mặt hoài nghi.

Không một ai ở đây là không biết thân phận của Đường Thiết Sơn cả.

Chbzfckính bởi vì y mang họ Đường, và còn xưng là hậu duệ của Đường Môn.

Ở Tứ Xuyên và các tỉnh xung quanh, Đường Môn là nỗi sợ hãi đối với họ, nhưng ở Thái Hồ cách đó bốn ngàn dặm thì Đường Môn lại là một môn phái vô cùng thần bí.

Họ chưa từng trực tiếp va chạm với Đường Môn nên chỉ chú trọng vào mặt tốt. Gia quyến của Đường Thiết Sơn đã lợi dụng điểm ấy để chọn nơi này xây dựng gia môn. Và thân phận hậu duệ Đường Môn cũng giúp ích rất nhiều trong việc nắm quyền kiểm soát việc kinh thương.

Ai ở Thái Hồ cũng biết chuyện này.

‘Thì ra người này ở vùng khác đến.’

Đào Diễn Sơn lập tức nhận ra Phiêu Nguyệt không phải lương dân ở Thái Hồ. Thế nhưng, hắn cũng chẳng thấy lạ mấy.

Phong cảnh ở Thái Hồ vô cùng xinh đẹp, vậy nên không ít người từ mọi nơi trên thiên hạ đổ xô đến đây để chiêm ngưỡng vẻ đẹp ấy.

Chính lúc này.

“Này, tiểu tử kia!”

Đột nhiên giọng ai đó vang lên.

Đào Diễn Sơn vừa rụt vai vừa đáp lời.

“Vâng!”

“Tiểu tử này, ngươi còn làm gì ở đây vậy hả? Kiếm ta bảo ngươi làm đâu rồi?”

Gã nam nhân vừa xuất hiện khoảng tầm giữa 20, hắn ta hùng hổ từ trong công phòng đi ra.

Đuôi mắt hắn xéch lên, môi thì mỏng. Trông diện mạo hắn khiến người khác không khỏi liên tưởng đến con chồn.

Chát!

Gã nam nhân bất ngờ tát vào má Đào Diễn Sơn.

Đào Diễm Sơn bị đánh đến lão đảo. Mồi hấn bật cả máu tươi, bên má bị đánh đang bắt đầu sưng to lên.

“Kiếm của ta đâu hả? Tên khốn!”

“Tiểu nhân đã đặt nó lên bàn trong phòng ngài rồi ạ.”

“Sao lại đặt ở đó. Ta bảo người mang đến cho ta mà.”

“Lúc ấy ngài bảo tiểu nhân để lên bàn...”

“Tên khốn chết tiệt này! Ý người là ta ăn nói hai lời à?”

“Không có ạ. Chắc là tiểu nhân đã nhầm rồi.”

Đào Diễm Sơn vội vàng lắc đầu.

“Đưa một tên ăn mày như người về cho người ăn, dạy người kỹ thuật rèn, vậy mà nhờ có chút việc cũng chẳng xong...”

“Tiểu nhân sẽ chăm chỉ hơn, thưa Công Tử!”

“Bỏ đi, tên khốn chết giẫm! Tránh ra!”

Gã nam nhân vỗ vào vai Đào Diễm Sơn rồi quay vào bên trong.

Hắn ta quả nhiên rất kiêu ngạo hống hách, còn chẳng thèm để ý đến vị khách như Phiêu Nguyệt mà cứ tùy tiện động tay động chân.

Suốt!

Sau khi hấn ta biến mất, Đào Diễm Sơn liền đưa tay lên lau vết máu trên miệng.

Ổng tay áo của hắn bị nhuộm thành một mảng màu đỏ.

Đầu hắn vẫn còn ong ong sau chấn động vừa rồi. Thế nhưng, Đào Diễm Sơn vẫn cố mỉm cười mà nói.

“Để Đại hiệp nhìn thấy bộ dạng không nên thấy rồi. Xin ngài thứ lỗi ạ.”

“Xem ra hấn ta là người có thân phận khá cao nhỉ.”

“Ngài ấy là Công tử Đường Ích Kỳ, Tiểu Trang chủ của Thiết Sơn Trang Viên ạ. “

“Là con trai của Trang chủ ư?”

“Vâng! Mặc dù tính tình có chút tùy ý nhưng không phải là người xấu.”

Đào Diễm Sơn cố gắng biện minh cho vị công tử kia. Thế nhưng, ánh mắt hắt lại lạnh lùng trái ngược với lời nói.

Phiêu Nguyệt sau khi rời khỏi Thiết Sơn Công Phòng thì quay lại quán trọ.

Trên con đường đã dần bị bóng tối bao phủ, từng ngọn đèn đang được thắp sáng lên. Các cửa hiệu cũng bắt đầu đóng cửa sau một ngày buôn bán. Và quán trọ cùng lầu xanh lại thay họ mở cửa chào đón những vị khách qua đường.

Trời về đêm, trên đường có nhiều người hơn.

Tô Châu nổi tiếng được gọi là vùng đất của ‘Sắc Hương’.

Ở Thái Hồ này cũng nổi tiếng về sắc hương không kém gì Tô Châu.

Tại đây, việc thưởng thức một bàn rượu thịt ngon lành cùng với kỹ nữ móm từng bữa thức ăn là một việc vô cùng bình thường.

Và hôm nay những kẻ háo sắc cũng tìm đến Thái Hồ khiến thị trấn trở nên vô cùng đông đúc.

“Uhaha! Hôm nay ta phải đến Đông Hải Độ Nhất Lâu mới được. Kỹ nữ ở đây thật sự rất tuyệt vời.”

“Đông Hải Độ Nhất Lâu ư? Vậy ta thà đến Tây Xương Lâu còn hơn. Nơi này có thể gọi là Thái Hồ Độ Nhất Lầu Xanh đây.”

Một vài người ngà ngà say bắt đầu bàn luận xem lầu xanh nào mới là đệ nhất ở Thái Hồ này.

Hiện giờ trên đường đã chật kín người.

Thị trấn của kẻ say. Say rượu thì ít mà say sắc thì nhiều.

Đây chính là một nơi như thế.

Và có lẽ chỉ có mỗi Phiêu Nguyệt đang rảo bước trên con phố này là vẫn tỉnh táo.

Phiêu Nguyệt chẳng thèm để mắt đến nơi khác mà hướng thẳng đến quán trọ.

Quán trọ mà hắt qua đêm có tên là Thái Hồ Độ Nhất Quán.

Nơi này chỉ cần mở cửa sổ thôi là có thể nhìn thấy được toàn cảnh Thái Hồ nên được rất nhiều người yêu thích.

Thái Hồ Độ Nhất Quán hiện giờ cũng rất đông khách.

Trên tầng một đã không còn chỗ trống.

‘Có nên ngồi cùng họ không nhỉ?’

Lúc Phiêu Nguyệt đang suy nghĩ thì có một tiểu nhị đi đến chỗ hắn.

“Đại hiệp mới về ạ?”

Tiểu nhị nhìn Phiêu Nguyệt cười thật tươi.

Trí nhớ của hắn rất tốt nên nhớ Phiêu Nguyệt chính là khách quan đặt phòng ở đây. Mà, cho dù hắn hay quên cũng không thể không nhớ nổi một nam nhân có ngoại hình nổi bật thế này.

“Nếu không còn chỗ trống thì mời khách quan lên tầng hai ạ.”

“Tầng hai cũng có chỗ ngồi ư?”

“Tầng hai vốn chỉ nhận khách đặt chỗ trước, nhưng đối với những vị khách đặt phòng ở quán trọ tiểu nhân thì được ngoại lệ. Đó là một trong những đãi ngộ đó ạ.”

“Vậy thì may quá. Đưa ta lên tầng hai đi.”

“À! Hôm nay tầng hai có một cuộc hội họp quan trọng, vậy nên nếu được, mong ngài đừng để ý đến họ nhé.”

“Hội họp gì thế?”

“Là cuộc họp dành cho những kỳ tài trẻ tuổi ở đây ạ. Tiểu nhân cũng không biết vì sao họ lại làm thế. Hehe!”

Tiểu nhị nở nụ cười tươi tắn hồ chỉ cần nghĩ tới cũng khiến hắn vui mừng rồi.

Hiện giờ hắn làm việc cho quán trọ, nhưng tiểu nhị lại có tham vọng một ngày nào đó được tu luyện võ công và được mọi người công nhận. Vậy nên cuộc họp của những kỳ tài trong khu vực đối với tiểu nhị là một việc khiến hắn vô cùng hứng thú.

Tiểu nhị thì đang rất trông đợi, nhưng Phiêu Nguyệt lại chẳng mấy để tâm.

Hắn đã chán ngấy với những kẻ được gọi là kỳ tài trên giang hồ rồi. Và hắn cũng không có bất cứ kỳ vọng nào với họ cả.

Tiểu nhị đột nhiên vỗ tay rồi nói.

“Ừ ha! Nếu quý khách dùng bữa trên tầng này thì phải gọi các món ăn thượng đỉnh của quán. Dù sao chỗ này cũng ít người đến nên phải có cái giá hợp lý ạ.”

“Ta biết rồi. Người cứ mang đồ ăn lên đây đi.”

“Còn rượu thì sao ạ?”

“Không cần.”

“Vậy hôm nay có món cá hấp khá ngon đấy ạ. Tiểu nhân sẽ bảo đầu bếp chuẩn bị, quý khách cứ lên trước đi.”

Tiểu nhị mỉm cười rồi chạy vào nhà bếp.

Với sự hoạt bát và nhanh nhẹn này, có vẻ tiểu nhị sẽ thành công trong những công việc khác cứ không riêng gì làm việc cho quán trọ.

Phiêu Nguyệt liền lên tầng hai của quán trọ.

Bên trên có nhiều bộ bàn ghế được kê gần cửa sổ có quang cảnh đẹp nhất. Dường như đây chính là bàn dành cho cuộc họp ngày hôm nay.

Phiêu Nguyệt liền chọn một chỗ cách xa nơi diễn ra cuộc họp nhất.

Lúc này trên tầng hai ngoài Phiêu Nguyệt còn có một vài người nữa.

Họ liếc nhìn Phiêu Nguyệt, thấy hắn ngồi ở nơi khác thì họ mới thôi không để tâm nữa.

Phiêu Nguyệt ngồi xuống ghế rồi ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài.

Cảnh tượng những người say rượu lao đảo dưới ánh đèn đường trông rất kỳ quái. Phiêu Nguyệt không tài nào hiểu nổi những kẻ say rượu như thế đang suy nghĩ gì.

Chính lúc này.

“Lâu rồi mới lên đất liền nên ta thấy rất vui. Rượu chỗ này có thật là ngon vậy không?”

“Tuyệt đối không làm huynh thất vọng đâu. Trong số những loại rượu mà ta từng uống thì đây là loại rượu ngon nhất đây.”

“Hư hư! Nếu huynh đảm bảo như thế là chắc chắn là vậy rồi. Thật đáng mong chờ mà.”

Lúc này, đột nhiên có tiếng ồn ào vang lên. Cùng lúc đó, có hai người đang tiến lên lầu.

323

Có hai nam nhân vừa bước lên lầu vừa nói chuyện.

Một thanh niên với dung mạo khôi ngô tuấn tú trong bộ y phục văn sĩ màu xanh dương. Ánh mắt cùng quai hàm sắc lẹm của y khiến cho người khác phải e ngại.

Người còn lại là một thanh niên trông có vẻ thân thiện khoác trên mình một bộ võ phục cộc tay, để lộ ra làn da rám nắng và cơ bắp rắn chắc như đá của mình. Chỉ cần nhìn vào hấn thôi người khác cũng cảm thấy bị áp đảo.

Những người xung quanh Phiêu Nguyệt bắt đầu bàn tán xì xào khi hai người họ xuất hiện.

“Công tử Tào Lý Quang của Nam Kinh Tào Gia kia. Quả nhiên, trông công tử rất phi phàm như lời đồn.”

“Người đi bên cạnh là công tử Phúc Hào Chấn của Trường Giang Trại đúng không?”

“Nghe nói Tô công tử và Phúc công tử rất thân thiết với nhau, hóa ra là sự thật.”

Nam nhân mặc y phục văn sĩ màu xanh kia chính là Tào Lý Quang, còn người mặc võ phục cộc tay là Phúc Hổ Chấn.

Tào Lý Quang đại công tử của Nam Kinh Tào Gia.

Nam Kinh Tào Gia là một gia môn nằm ở Nam Kinh, gần với Thái Hồ. Tô Gia là một gia môn có lịch sử lâu đời và cũng như có ảnh hưởng lớn đến Nam Kinh trong suốt hàng trăm năm.

Lịch sử lâu đời, thế lực lớn, quan hệ rộng. Những điều đó khiến cho Tô Gia được ngầm công nhận là một Minh Chủ của

Giang Tô.

Tào Lý Quang là đại công tử của Nam Kinh Tào Gia, được thừa hưởng sức ảnh hưởng cũng như là những mối thâm giao của phụ thân mình. Hơn nữa y cũng được người ta ca ngợi là một người tốt tính, vậy nên có rất nhiều người muốn kết thân với y.

Mặt khác, người đang đi bên cạnh y là một người của Lục Lâm.

Lục Lâm vốn được thống nhất bởi Thiên Cao Thành. Nhưng sau này đã bị chia thành nhị cốc và tứ trại gồm Sở Doanh Cốc, Tiêu Vận Cốc, Hòa Danh Trại, Cao Sơn Trại, Bạch Hồ Trại và Trường Giang Trại.

Trường Giang Trại gần như là nằm ở vị trí gần cuối của nhị cốc tứ trại nhưng sức ảnh hưởng của bọn họ là lớn nhất. Bởi vì Trường Giang chính là huyết mạch của giang hồ.

Trường Giang Trại được biết là một nơi giàu có hơn bất kỳ thương đoàn vì bọn họ thu phí thông hành của bất kỳ ai đi ngang qua Trường Giang.

Vốn dĩ, những danh môn danh giá và Lục Lâm thường xảy ra mâu thuẫn nhưng Nam Kinh Tào Gia và Trường Giang Trại đã có một quan hệ thân thiết trong suốt hàng chục năm qua nên việc trưởng nam của cả hai thế lực là Tào Lý Quang và Phục Hồ Chân thân thiết với nhau cũng không phải chuyện gì lạ.

Hai người họ ngồi vào bàn, dường như không quan tâm đến ánh mắt của những người xung quanh.

Tiểu nhị ban nãy đã dẫn Phiêu Nguyệt lên đây nhanh chóng tiến đến và cúi chào hai người.

“Chào mừng công tử ạ.”

“Bọn ta đến sớm nhất sao?”

“Vâng ạ!”

“Vậy người cho rượu cùng đồ ăn lên trước đi.”

“Vâng ạ!”

Tiểu nhị đáp lời rồi lui xuống.

Tào Lý Quang vừa phe phẩy chiếc quạt vừa nhìn quanh quán trọ sau khi gọi món xong. Tất cả mọi người ở đây đều hướng mắt về y.

Tào Lý Quang cười lạnh.

‘Đúng là bọn chuột nhắt.’

Đám người đang nhìn y trong quán trọ chẳng khác gì mấy con chuột cống. Nhưng y không thể biểu lộ cảm xúc thật của mình.

Tào Lý Quang che giấu lòng dạ thật của mình, mỉm cười nhìn từng người trong quán trọ.

Bỗng hình ảnh một nam nhân lọt vào mắt y.

Một nam nhân sở hữu dung mạo trắng muốt, đường nét còn đẹp hơn cả nữ nhân.

Đó chính là Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt đẹp đến độ y đã nhầm tưởng hắn là nữ nhân ngay khi nhìn thấy hắn. Tào Lý Quang cũng tự tin về ngoại hình của mình, nhưng so với Phiêu Nguyệt thì y cũng chỉ là một con đom đóm trước ánh trăng rằm.

‘Ở Thái Hồ cũng có một người như vậy sao?’

Trong mắt Tào Lý Quang lóe lên một chút sát khí.

Y muốn trừ khử bất kỳ ai có gương mặt đẹp hơn mình. Nhưng lúc này y phải chịu đựng. Bởi vì có rất nhiều ánh mắt đang dõi theo y.

Phục Hổ Chấn nhìn chằm chằm vào gương mặt của Tào Lý Quang.

Vì quen biết nhau đã lâu, nên chỉ cần nhìn thôi Phục Hổ Chấn cũng biết Tào Lý Quang đang nghĩ gì.

‘Xem ra thói xấu của huynh ấy vẫn còn đó rồi.’

Phục Hổ Chấn cười khẩy.

Tích cách của Tào Lý Quang lập dị ra sao chỉ có một mình Phục Hổ Chấn biết. Chỉ cần hắn ngậm chặt miệng, tin đồn sẽ không thể lan ra ngoài.

Cộp! Cộp!

Tiếng bước chân vọng lên từ dưới cầu thang.

Mắt của họ hướng về nơi có tiếng bước chân phát ra.

Người bước lên cầu thang lần này là một nữ nhân xinh đẹp, lông lẩy như một đóa hoa hồng nở rộ.

Cả hai người đều hân hoan chào đón nữ nhân xinh đẹp mới đến.

“Mời ngồi.”

“Âm tiểu thư!”

“Xin thứ lỗi cho tiểu nữ vì đã đến muộn.”

Nữ nhân tỏ vẻ hối lỗi.

Hai người đồng loạt vẫy tay.

“Không đâu. Là do bọn ta đến sớm qua thôi. Âm tiểu thư đến đúng giờ đã hẹn mà.”

“Lâu ngày không gặp, có vẻ như Âm tiểu thư đã trở nên xinh đẹp hơn thì phải.”

“Haha! Hai người cũng trở nên anh tuấn hơn nhiều rồi.”

Nữ nhân nhẹ nhàng mỉm cười.

Tên của nàng là Âm Nhu Tinh.

Nàng là tiểu môn chủ của Kiếm Hoa Các.

Kiếm Hoa Các là một môn phái với các môn đồ là nữ nhân, nằm ở Thái Hưng cạnh Thái Hồ.

Cố Liên Thủy là một cao thủ đã đạt đến cảnh giới thượng thừa.

Tuy không rõ lý do là gì, nhưng Cố Liên Thủy cực kỳ ghét nam nhân. Bà ấy ghét nam nhân đến mức từ chối thu nhận nam đệ tử, chỉ nhận mỗi nữ nhân làm đệ tử và thành lập một môn phái cho riêng mình.

Vì môn phái chỉ toàn nữ nhân nên đã có rất nhiều nam nhân mù quáng lao vào như con thiêu thân nhưng không một ai trong số họ còn sống sót cả.

Cố Liên Thủy ra tay rất tàn nhẫn. Đặc biệt đối với nam nhân thì bà lại càng tàn nhẫn hơn.

Âm Nhu Tinh là đệ tử chân truyền của Cố Liên Thủy. Nhưng tính cách của nàng lại hoàn toàn khác với bà ta.

Nàng xinh đẹp, tính cách lại còn đáng yêu nên được rất nhiều nam nhân yêu quý. Tào Lý Quang và Phục Hồ Chấn cũng vậy.

Âm Nhu Tinh cũng nhận thức được sự quan tâm của hai người họ dành cho nàng. Nàng luôn nở nụ cười trên môi và dẫn dắt cuộc trò chuyện.

Bọn họ tiếp tục trò chuyện cho đến khi bốn bậc anh tài khác xuất hiện.

Khi cả bảy người đã tụ tập lại một chỗ, bọn họ cụng ly và chuyện trò rôm rả.

Bọn họ tụ tập thế này không phải có mục đích gì đặc biệt.

Đó chỉ đơn giản là một cuộc tụ họp giữa thân hữu với nhau - những người thuộc Kim Thiên Hội. Những người xung quanh nhìn họ với ánh mắt đầy ghen tị.

Những người đang ngồi tại chiếc bàn ấy chính là những bậc anh tài sau này có thể sẽ dẫn dắt Giang Tô. Chỉ cần lọt vào mắt xanh của họ, việc có thể tiến thân không phải là một vấn đề gì lớn.

Những người xung quanh chực chờ để có thể nhảy vào cuộc trò chuyện của bọn họ.

Phiêu Nguyệt có thể nhìn thấy rõ ý đồ của những người đó.

Bọn họ trắng trợn đến mức thật kỳ lạ nếu không nhận ra ý đồ của bọn chúng.

Việc những bậc anh tài ấy không thuê hẳn một lầu mà tổ chức hội họp ở nơi này cũng là để phô trương uy thế của bọn họ.

Phiêu Nguyệt đã từng thấy qua cảnh tượng này trước đây.

Nghĩ lại thì đi đến đâu hẳn cũng gặp những cảnh tượng như vậy.

Phiêu Nguyệt nghĩ thế giới này thật buồn cười.

Hắn cảm thấy ăn mất ngon.

Khi Phiêu Nguyệt quyết định đứng dậy, bỏ lại đồng thức ăn đang ăn dở thì lại có người từ dưới cầu thang bước lên.

Nam nhân đó nhìn vào những bậc anh tài với ánh mắt đầy lo lắng.

Hắn ta là người mà Phiêu Nguyệt đã gặp vài giờ trước.

‘Đường Ích Kỳ?’

Nam nhân giống chồn ấy chính là Đường Ích Kỳ, người mà hắn đã gặp tại Thiết Sơn Công Phòng.

Đường Ích Kỳ bước thẳng đến bàn của Tào Lý Quang.

“Tô công tử! Ta là Đường Ích Kỳ đây.”

“Ồ! Đường huynh có chuyện gì mà đến đây vậy?”

Tào Lý Quang mỉm cười. Đường Ích Kỳ có chút khúm núm nói.

“T, ta nghe nói Tô công tử có đi ngang qua đây nên mới ghé qua để chào hỏi thôi.”

“Ồ! Vậy sao?”

Tào Lý Quang mở to mắt.

Đường Ích Kỳ thăm mắng Tào Lý Quang.

‘Tên khốn nham hiểm! Người định như vậy đến khi nào nữa đây?’

Đường Ích Kỳ không chỉ tình cờ đến đây.

Hắn đã nghe ngóng được Kim Thiên Hội sẽ tổ chức họp mặt ở đây nên đã chuẩn bị cho nó.

Đường Ích Kỳ vẫn chưa vào được Kim Thiên Hội.

Để gia nhập được Kim Thiên Hội, hắn cần phải có sự đồng ý của những thành viên trong hội. Ở thành Giang Tô này, Tào Lý Quang là người có sức ảnh hưởng lớn nhất nên hắn nghĩ, nếu hắn làm ưng mắt Tào Lý Quang thì sẽ được chấp nhận cho gia nhập Kim Thiên Hội.

Đường Ích Kỳ đã tung bốc đủ kiểu để có thể làm hài lòng Tào Lý Quang. Giả sử như Tào Lý Quang có sắp chết thì chắc chắn hắn sẽ chăm sóc cho Tào Lý Quang một cách tận tình.

Hắn tưởng rằng nếu làm đến mức này, hắn sẽ được cho phép gia nhập Kim Thiên Hội. Nhưng Tào Lý Quang vẫn giữ nét

mặt ngòu nghếch như cũ.

Thà rằng Tào Lý Quang từ chối thẳng thì hắn sẽ tự biết mà từ bỏ nhưng Tào Lý Quang vẫn giữ kiêu thái độ mập mờ đó. Điều đó khiến Đường Ích Kỳ lại càng thêm điên tiết hơn.

Lý do hắn đến đây ngày hôm nay là vì hắn không thể đặt niềm tin vào Tào Lý Quang được nữa.

Đường Ích Kỳ nghĩ rằng, nếu hắn được gia nhập Kim Thiên Hội thì hắn sẽ được xã hội công nhận.

Dù hôm nay, hắn có phải chịu những lời sỉ nhục kinh khủng đến mức nào cũng không thành vấn đề, miễn là hắn có thể gia nhập Kim Thiên Hội.

Đường Ích Kỳ nhìn Tào Lý Quang rồi thận trọng nói.

“Sẵn tiện đã gặp mặt, ta có thể ngồi cùng được chứ?”

“VẬY thì phải hỏi những người khác rồi. Quy tắc của bọn ta là không để người khác tham gia nếu một người trong bọn ta cảm thấy không thoải mái. Đường huynh hiểu ý ta chứ?”

“D, dĩ nhiên rồi. Nếu có người cảm thấy không thoải mái thì sao ta còn ở lại đây được nữa?”

“Haha! Quả nhiên là Đường huynh. Được thôi! Để ta hỏi ý kiến của những người còn lại.”

Tào Lý Quang cười thật tươi rồi nhìn qua các hội viên của Kim Thiên Hội.

Mặc dù Đường Ích Kỳ đang ở ngay trước mắt, nhưng họ chỉ chăm chú nói chuyện với nhau chứ chẳng buồn để ý đến Đường Ích Kỳ.

Tào Lý Quang nói với bọn họ.

“Nào, mọi người chú ý. Một vị huynh đệ của ta muốn nhập cuộc. Các vị thấy thế nào?”

Đến lúc này, ánh mắt của mọi người mới hướng về Đường Ích Kỳ.

Mặt của Đường Ích Kỳ đỏ bừng vì xấu hổ.

Hắn đường đường cũng là một kỳ tại, hơn nữa còn là người kế thừa quyền lực to lớn của Thiết Sơn Trang mà lại bị đối đãi

như thế này khiến hắn cảm thấy xấu hổ không thôi.

Nhưng hắn cũng đâu còn lựa chọn nào khác.

Nếu không có sự cho phép của tất cả bọn họ, hắn sẽ không thể gia nhập Kim Thiên Hội.

Sau khi Trương Vô Cự trở thành Hội chủ của Kim Thiên Hội, địa vị của Kim Thiên Hội trở nên ngày càng lớn. Trước đây, để trở thành một hội viên của Kim Thiên Hội đã khó, nay lại còn khó hơn khi Trương Vô Cự đã lên làm Hội chủ. Chính vì vậy mà rất ít người dám đăng ký làm thành viên của Kim Thiên Hội.

Đã là một bậc anh tài trong giang hồ thì phải gia nhập Kim Thiên Hội để được đối đãi tốt. Đường Ích Kỳ hối hận vì đã không gia nhập vào Kim Thiên Hội sớm hơn. Nếu hắn gia nhập trong quá khứ, có lẽ hắn sẽ không phải trải qua quá trình khó khăn như thế này.

“Giờ thành viên của hội cũng đã nhiều rồi, có nên nhận thêm nữa không? Ta thấy không hợp lý lắm.”

“Ta nghĩ hiện tại cần phải ổn định các hội viên cũ trước rồi mới có thể tiếp nhận hội viên mới được.”

Bồng Âm Nhu Tinh nói ra những lời trái với dự đoán của mọi người khi gương mặt của Đường Ích Kỳ ngày càng trở nên trắng bệch.

“Chẳng phải hơi quá đáng nếu từ chối người khác thẳng thừng như thế này sao? Trước hết cứ nhận huynh ấy làm hội viên cái đã, sau khi xem xét cách huynh ấy cư xử rồi quyết định có nhận huynh ấy làm hội viên chính thức hay không thì quyết định sau vẫn chưa muộn. Nếu không phù hợp thì bị từ chối là chuyện hiển nhiên mà.”

“Ồ! Âm tiểu thư nói có lý.”

“Âm tiểu thư vừa xinh đẹp lại vừa biết suy nghĩ sâu sắc. Ta đồng ý với ý kiến của Âm tiểu thư.”

“Ta cũng nghĩ nên làm theo những gì Âm tiểu thư nói.”

Những người khác đồng tình với ý kiến của Âm Nhu Tinh. Còn Tào Lý Quang khẽ nhú mày tỏ vẻ không được hài lòng lắm.

Đường Ích Kỳ không khỏi lo lắng khi nhìn thấy dáng vẻ ấy của Tào Lý Quang.

Bởi vì hắn biết rõ, dù Âm Nhu Tinh có tỏ ra có thiện chí với hắn đến mấy thì hắn vẫn sẽ bị từ chối nếu Tào Lý Quang không đồng ý.

Âm Nhu Tinh cũng biết rõ điều đó.

Âm Nhu Tinh bỗng thì thầm với Tào Lý Quang như thể nàng đã nghĩ ra một ý hay.

Một nụ cười nở trên môi của Tào Lý Quang khi hắn nghe những gì mà nàng nói.

“Thế này đi...”

Mọi người đều tập trung nhìn vào Tào Lý Quang.

Tào Lý Quang tận hưởng ánh nhìn của bọn họ rồi nói tiếp.

“Trước tiên, ta sẽ thu nhận Đường huynh đây làm hội viên. Nhưng huynh ấy phải góp công để được trở thành hội viên chính thức.”

“Góp công sao?”

“Hay nói rõ hơn thì cống hiến cho giang hồ một thứ gì đó để được người trong giang hồ công nhận, khi đó huynh ấy sẽ được trở thành hội viên chính thức mà không cần phải bàn cãi gì nữa.”

“Ta cũng đồng ý. Quả nhiên là Âm tiểu thư rất biết nhìn ra trông rộng. Ta thực sự rất ấn tượng đấy.”

Những hội viên đều đồng tình với ý kiến ấy.

Mặt khác, gương mặt của Đường Ích Kỳ đang trở nên méo mó.

Hắn cũng muốn đóng góp, những thời thế hiện tại không có việc gì để hắn có thể đóng góp cả.

Hơn nữa, Đường Ích Kỳ cũng không muốn dấn thân vào công việc nguy hiểm. Nếu hắn có tính cách mạnh mẽ như thế thì hắn đã không phải hạ mình để gia nhập Kim Thiên Hội rồi.

“Nếu tất cả đều đồng ý thì từ giờ Đường huynh sẽ trở thành hội viên tạm thời.”

“Chúc mừng huynh!”

“Haha!”

Các hội viên vui vẻ chúc mừng Đường Ích Kỳ. Đường Ích Kỳ gượng cười với bọn họ.

‘Chết tiệt!’

Bỗng một nam nhân đang ăn một mình lọt vào tầm mắt hắn.

Đó là nam nhân mà hắn đã thấy ở công phòng.

Một nam nhân đẹp đến mức khiến hắn cảm thấy khó chịu. Dù chỉ nhìn qua người đó có một lần, nhưng hắn vẫn nhớ rõ gương mặt ấy.

Đến cả tiểu thư Âm Nhu Tinh kiều kỳ cũng phải liếc trộm người đó.

Lúc này, Đường Ích Kỳ đang cần một thứ gì đó để có thể trút giận.

Ử THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 324

Phiêu Nguyệt nghĩ rằng bây giờ hắn không cần phải quan sát Kim Thiên Hội nữa. Phô trương sức mạnh vốn không phải là sở thích của hắn.

Đúng lúc Phiêu Nguyệt định đứng dậy đi xuống cầu thang thì.

“Xin chờ một chút.”

Đột nhiên Âm Nhu Tinh gọi Phiêu Nguyệt.

Lúc Âm Nhu Tinh bắt chuyện, ánh mắt thành viên Kim Thiên Hội đều hướng về một phía.

Bởi vì Âm Nhu Tinh bỗng dừng lại nói chuyện với một người mà họ chưa từng quen biết, nghĩ thế nào cũng thấy bất thường.

Phiêu Nguyệt quay đầu lại nhìn, Âm Nhu Tinh mỉm cười rồi tiến lại gần.

Nàng chỉ mới đến gần hần thôi mà đám nam nhân đã tỏ vẻ ghen tuông.

Âm Nhu Tinh đến chỗ Phiêu Nguyệt.

Người nàng tỏa ra một cỗ mùi thoang thoảng.

Đây không phải là mùi thơm thông thường của các nữ tử.

Phiêu Nguyệt nhìn Âm Nhu Tinh mà không nói câu nào.

Mặc dù cảm thấy không vui vì phản ứng của Phiêu Nguyệt, nhưng nàng vẫn giữ nguyên nụ cười.

“Xin huynh thứ lỗi. Ta thật vô lễ khi giữ huynh lại thế này.”

“.....”

“Huynh có phải là nhân sĩ võ lâm không?”

“Thì sao?”

“Huynh đúng là người luyện võ rồi. Ta nghĩ không biết có phải vậy hay không.”

“Cô có chuyện gì sao?”

“À, nếu là võ giả, huynh thấy ngồi cùng bọn ta có được không? Như huynh thấy đó, Kim Thiên Hội là nơi các kỳ tài tụ họp lại với nhau.”

Âm Nhu Tinh nở nụ cười rạng rỡ.

Một nụ cười khác hẳn với nụ cười gượng ép mà các thành viên Kim Thiên Hội hay Đường Ích Kỳ thể hiện.

Lúc này ánh mắt của Tào Lý Quang như bùng lên tia lửa.

Phiêu Nguyệt phớt lờ bọn họ mà nói.

“Ta không có hứng thú.”

“Tại sao thế? Đây là cơ hội tuyệt vời để làm thân với kỳ tài của tỉnh Giang Tô đấy.”

“Ta không có lý do gì phải thân thiết với họ cả.”

“Đúng là bất ngờ mà. Mọi khi bọn ta đưa ra đề xuất như thế thì ai cũng đều vui vẻ chấp nhận cả.”

Âm Nhu Tinh nghiêng đầu tỏ vẻ khó hiểu.

Nàng thật sự không hiểu lý do Phiêu Nguyệt từ chối là gì. Thế nhưng Phiêu Nguyệt đã nhìn thấu rằng nàng ta đang đùa cợt với hắn.

Âm Nhu Tinh lén nhìn phải ứng của các võ giả Kim Thiên Hội.

Vẻ mặt của họ trông vô cùng vui vẻ.

Phiêu Nguyệt liền nhận ra địa vị của Âm Nhu Tinh trong cuộc họp này.

‘Ra là ông chúa nhỉ.’

Một nam nhân ở trong một tập thể toàn nữ nhân thì sẽ không thoải mái lắm, nhưng trái lại, nữ nhân mà ở giữa một đám nam nhân sẽ được đối đãi như nữ vương.

Vài nữ nhân sẽ thấy đây là gánh nặng với họ, nhưng đa số người sẽ cảm thấy phấn khích khi nam nhân đều chiều theo ý mình.

Âm Nhu Tinh là nữ nhân thuộc về vế sau.

Nàng nhận ra vẻ đẹp của mình có thể quyến rũ được nam nhân và biết cách làm sao để khiến nam nhân làm theo ý mình.

Âm Nhu Tinh cố ý bắt chuyện với Phiêu Nguyệt để kích động lòng ghen của đám nam nhân, khiến họ phải tập trung mỗi quan tâm vào nàng. Đây có thể xem là một phản ứng tự nhiên khi đã quen thuộc với điều này.

Người phản ứng trước tiên nhất chính là Đường Ích Kỳ.

“Sao ngươi từ chối đề xuất của Âm Tiểu thư hả. Có vẻ ngươi không biết cơ hội lần này hiếm hoi thế nào nhỉ.”

Hắn ta vừa chỉ tay vừa tiến lại gần Phiêu Nguyệt.

Âm Nhu Tinh liền nhếch khóe môi lên.

Đúng như suy nghĩ của Phiêu Nguyệt, nàng ta đã cuốn mọi người vào tình huống này.

Đường Ích Kỳ hét lên rồi đứng chắn trước mặt Âm Nhu Tinh.

“Ngươi mau tạ lỗi với Âm Tiểu thư đi.”

“Sao ta phải làm vậy?”

“Chẳng phải người đã vô lễ với nàng ấy sao? Vậy nên người mau xin lỗi cho ta.”

Tất cả đều biết đây là một sự ép buộc. Nhưng không ai đứng ra ngăn cản cả.

Trái lại, bọn họ lại bày ra vẻ mặt thích thú tựa như đây là một vở kịch rất đáng xem vậy.

Chỉ có mình Phiêu Nguyệt là chẳng có vẻ gì là phần khích.

Trong bất cứ trường hợp nào hần cũng tự biết kiềm chế bản thân, không để cảm xúc chi phối lý trí. Thế nhưng, bây giờ hần lại thấy cảnh tượng trước mắt thật buồn nôn làm sao.

Bọn họ đều là những kỳ tài xuất sắc nhất ở tỉnh Giang Tô. Có lẽ sau này họ còn là thế hệ kế tiếp dẫn dắt giang hồ ở tỉnh Giang Tô.

Họ có bối cảnh tốt và tài năng vượt trội hơn nhiều người khác.

Bây giờ thành trì vẫn vững chắc, và sau này cũng khó mà tìm được ai có thể phá vỡ Thiết Ủng Thành này. Chỉ ít là ở nơi này.

Chân Kiếm Vũ vất vả lập nên Kim Thiên Hội có vẻ không hề mong muốn kết quả sẽ thành thế này.

Chắc chắn thứ mà y hy vọng có được là các kỳ tài trong giang hồ sẽ bắt tay nhau đối phó với tổ chức vô hình gọi là Cửu Long Sát Mạc.

Chính vì thế nên điều kiện để gia nhập Kim Thiên Hội không hề dễ dàng chút nào.

Muốn vào được hội phải là những võ giả thực thụ đã qua kiểm chứng. Thế nhưng, ý đồ của y lại bị những kẻ như Tào Lý Quang lạm dụng để tự tạo ra quyền lực cho mình.

Hành động của họ bây giờ chính là xúc phạm đến Chân Kiếm Vũ đã chết. Lúc này ánh mắt Phiêu Nguyệt liền thay đổi.

Đôi đồng tử diễm tĩnh của hần bất giác tỏa ra ánh sáng màu đỏ kỳ quái.

Sau khi nhận được giác ngộ ở núi Thiên Trung Sơn, ánh mắt này đã biến mất. Thế nhưng bây giờ nó lại xuất hiện, điều này chứng minh tâm trạng Phiêu Nguyệt đang rất khó chịu.

Khoảnh khắc nhìn thấy ánh mắt ấy, Đường Ích Kỳ bất giác nuốt khan một ngụm. Chẳng biết tại sao hắn lại cảm thấy vô cùng sợ hãi. Nhưng bây giờ hắn không thể rút lui được nữa.

Tất cả mọi người đều đang nhìn hắn.

Nếu hắn thoái lui, có khi hắn sẽ đánh mất cả vị trí khó khăn lắm mới có được.

“Người định nhìn chăm chăm như vậy mãi sao? Mau xin lỗi Âm Tiêu thư đi chứ.”

“Ta chỉ hỏi một câu thôi.”

“Người muốn hỏi gì?”

“Người muốn tham gia Kim Thiên Hội đến vậy sao? Dù gì người cũng chỉ là món đồ chơi trong tay họ mà thôi.”

“Người biết gì mà nói chứ?”

Đường Ích Kỳ liền hét toáng lên.

Hắn ta dồn lực vào hai mắt rồi nhìn chăm chăm Phiêu Nguyệt nên không hề để ý. Âm Nhu Tinh đang ở phía sau nở nụ cười rất khoái chí.

Nàng ta quả nhiên đang tận hưởng màn kịch này.

Chính xác là đang tận hưởng quyền lực của bản thân.

Nàng ta cảm thấy mình có uy lực khi nhìn con ong thợ đang vật lộn để được nàng ta chú ý hơn.

Không chỉ có Đường Ích Kỳ.

Các kỳ tài khác trông có thể xông đến bất cứ lúc nào nàng ta muốn.

Chỉ có Tào Lý Quang và Phục Hồ Chấn là vẫn tỏ vẻ bình tĩnh.

“Hức!”

Gương mặt Đường Ích Kỳ đã đỏ bừng bừng, hắn liền vung tay lên.

Lòng bàn tay hắn đã chuyển sang màu đỏ.

Tam Dương Thần Chương.

Đây là tuyệt học của Đường Môn. Thế nhưng bản chất của loại võ công này đã không còn, chỉ còn lại lớp vỏ mà thôi.

Chính vì thế, uy lực của nó vẫn chưa đến một phần ba. Nhưng ở Thái Hồ này cũng khó tìm ra được địch thủ.

Và Đường Ích Kỳ cũng tự tin rằng hắn ta sẽ đả thương được Phiêu Nguyệt bằng một chiêu này.

Phập!

Thế nhưng, khi âm thanh vang lên, hắn cảm nhận được cơn đau truyền đến

từ vai, hắn liền thấy có gì đó không ổn.

“Khư!”

Đường Ích Kỳ bất giác rên rỉ.

Ngón trỏ của Phiêu Nguyệt đang cắm sâu vào vai hắn. Ngón tay Phiêu Nguyệt lúc này hết như thanh phi đao khoét sâu vào da thịt Đường Ích Kỳ.

Đường Ích Kỳ mở to mắt nhìn. Dường như cả cơ thể hắn đều đã bị tê liệt bởi cơn đau.

Một thoáng yên tĩnh trôi qua.

Đặc biệt, các kỳ tài trẻ của Kim Thiên Hội đều ngậm chặt miệng nhìn Phiêu Nguyệt.

Bởi vì họ không ngờ cảnh giới võ công của Phiêu Nguyệt lại cao cường như thế.

Dùng kiếm xuyên qua cơ bắp con người đã không dễ gì. Hơn nữa, việc chọc ngón tay như vào cơ bắp cứng cáp của một võ giả như Đường Ích Kỳ lại càng khó hơn.

Ở đây không một ai làm được như thế cả.

Ấy vậy mà một gã nam nhân có gương mặt trắng trẻo như nữ nhân lại có thể làm một việc khó khăn như thế một cách rất thản nhiên. Bọn họ liền nhận ra Phiêu Nguyệt là một đối thủ vượt khỏi tầm với của mình.

“Khư!”

Đường Ích Kỳ không nhịn được mà rên rỉ. Tiếng hét của hắn thê thảm đến mức khiến đám kỳ tài cảm giác xương cốt của

mình cũng đang gãy vỡ đi.

Rắc!

Phiêu Nguyệt càng dồn sức vào đầu ngón trỏ đang đâm vào vai Đường Ích Kỳ. Liền sau đó, Đường Ích Kỳ trợn tròn mắt rồi khụy gối xuống.

Con đau xé toạc cơ bắp khiến hấn khó mà chịu đựng được.

Đường Ích Kỳ chưa từng nghĩ sẽ phải chịu đau đớn thế này.

Hắn ta bắt lực quỳ gối xuống.

“Làm, làm ơn!”

Hắn ta khóc lóc cầu xin, nhưng Phiêu Nguyệt không mảy may để tâm đến hắn.

Ánh mắt Phiêu Nguyệt đang hướng về phía Âm Nhu Tinh phía sau Đường Ích Kỳ.

Đuôi mắt Âm Nhu Tinh đang run lên.

‘Một cao thủ thượng thừa.’

Nàng không hề đoán được Phiêu Nguyệt lại là một cao thủ mạnh đến vậy.

Âm Nhu Tinh cho rằng cảnh giới của nàng ta đã cao cường, nên mới dám trêu đùa như thế. Nhưng nàng tự hỏi liệu nàng có thể đối phó với Phiêu Nguyệt chỉ bằng bấy nhiêu tu vi hay không.

Đồng tử Âm Nhu Tinh run lên dữ dội.

Nàng phải suy nghĩ xem làm cách này mới thoát khỏi tình thế khó khăn này.

Âm Nhu Tinh nhanh chóng làm thế bao quyền rồi nói.

“Tiểu nữ có mắt mà lại không nhìn thấy cao nhân. Xin hỏi quý danh của Đại hiệp là gì ạ?”

“Giờ mới chịu hỏi tên ta à?”

“Xin thứ lỗi cho Tiểu nữ. Tiểu nữ ngu muội nên mới mạo phạm ngài. Mong Đại hiệp rộng lòng bỏ qua cho Tiểu nữ. Nếu Đại hiệp nói cho Tiểu nữ biết quý danh, Tiểu nữ nhất định sẽ báo đáp ngài thích đáng vì sự vô lễ ngày hôm nay.”

Âm Nhu Tinh hạ mình đến mức có thể gọi là quá lố.

Nàng lập tức nhận ra Phiêu Nguyệt không phải là kẻ nàng có thể tùy tiện trêu đùa như những kỳ tài khác.

Nếu muốn sống sót trên giang hồ này thì phải tỉnh ý. Lúc này, cả Tào Lý Quang và Phục Hồ Chấn cũng tiến về trước.

Tào Lý Quang đứng bên cạnh Âm Nhu Tinh.

“Đến nước này chắc Đường huynh cũng đã hối hận rồi. Ngài có thể dừng tay lại hay không?”

Ánh mắt Tào Lý Quang đầy căng thẳng. Trong số các kỳ tài ở đây, Tào Lý Quang giống như một đế vương, nhưng sau khi nhìn thấy võ công của Phiêu Nguyệt, hắn cũng không dám đối xử tùy tiện.

Sức mạnh là ưu tiên hàng đầu trên giang hồ, và có nhiều trường hợp võ giả mất mạng oan uổng vì không nhận ra tu vi cảnh giới của đối phương.

Cả Tào Lý Quang cũng thế.

Tào Lý Quang đang cảm nhận được cảm giác nguy hiểm vô cùng mạnh mẽ.

Địa vị của hắn sẽ thay đổi tùy thuộc vào thái độ của hắn vào thời khắc này.

Ngộ nhờ xử lý tình hình không thỏa đáng thì danh tiếng mà hắn tích lũy cho đến hiện tại sẽ sụp đổ ngay tức khắc. Và nếu làm tốt thì có thể được coi là Minh chủ của lớp võ giả trẻ ở tỉnh Giang Tô này.

Phiêu Nguyệt nhìn chằm chằm Tào Lý Quang.

Lúc chạm phải ánh mắt Phiêu Nguyệt, trái tim Tào Lý Quang liền đánh thịch một tiếng.

‘Ánh mắt đó là sao vậy chứ...?’

Đây là lần đầu hắn nhìn thấy một ánh mắt vô cảm và âm trầm như thế. Cảm giác như hắn đang nhìn vào một hình nộm chứ không phải là con người.

Tào Lý Quang cố gắng tỏ vẻ bình tĩnh nhất có thể.

“Đường huynh cũng nên xin lỗi vì sự vô lễ của mình đi. Ta xin lấy danh dự của Nam Kinh Tào Gia ra đảm bảo chuyện này sẽ không lặp lại lần hai. Vậy nên xin Đại hiệp rộng lượng bỏ qua lần này.”

Giọng điệu và thái độ của hắn vô cùng trịnh trọng.

Vậy nên nếu Phiêu Nguyệt không dừng bzfczktay lại, chẳng khác này thể hiện hắn là một người nhỏ nhen, hẹp hòi.

Phiêu Nguyệt hỏi Đường Ích Kỳ.

“Tên phụ thân ngươi là Đường Thiết Sơn phải không?”

“Đúng, đúng vậy.”

“Và là bàng hệ của Đường Môn?”

“Ai, ai bảo bọn ta là bàng hệ chứ? Bọn ta là trực hệ của Đường Môn.”

“Tóm lại các người chỉ là một nhánh của Đường Môn mà thôi.”

“Sao, sao ngươi lại hỏi chuyện đó chứ? Mau bỏ ngón tay ra đi. Đau quá.”

Đường Ích Kỳ vừa khóc vừa cầu xin.

Vụt!

Phiêu Nguyệt vừa rút ngón tay ra thì máu trên vai hắn cũng phun ra không ngừng. Đường Ích Kỳ không dám hét lên mà chỉ run rẩy vì cơn đau.

Phía dưới đũng quần hắn đã ướt ươn ướt nước tiểu.

“Chậc!”

Phục Hồ Chấn chắc lưỡi rồi nhanh chóng cầm máu cho hắn.

Tào Lý Quang liền làm thế bao quyền với Phiêu Nguyệt.

“Xin đa tạ Đại hiệp. Tại hạ sẽ không bao giờ quên ân huệ này.”

“Sau này mới biết được liệu có cần đề tâm hay không.”

“Ồi! Tại hạ còn chưa biết tôn tính đại danh của huynh đài đây. Nếu huynh nói cho tại hạ biết, nhất định tại hạ sẽ ghi nhớ để không lặp lại sai lầm này.”

“Phiêu Nguyệt!”

“Phiêu Nguyệt ư? Là Tử Thần?”

Tào Lý Quang liền mở to mắt.

“Huynh thật sự là Tử Thần sao?”

“Trời ơi!”

Đám kỳ tài liền dao động một phen.

325

Tử Thần.

Không một hội viên nào của Kim Thiên Hội lại không biết đến biệt danh này.

Không phải vì cái tên ấy đã làm chấn động cả giang hồ mà là do bọn họ nhận được lệnh từ cấp trên gửi xuống.

[Tránh tiếp xúc trực tiếp hay xung đột với Tử Thần Phiêu Nguyệt.]

Chỉ là một dòng đơn giản, nhưng nội dung trong đó lại không hề đơn giản.

Vì điều đó có nghĩa là Hội chủ đương nhiệm của Kim Thiên Hội là Trương Vô Cự cảm thấy rất khó chịu với Phiêu Nguyệt.

Dù Tào Lý Quang và Phục Hổ Chấn không trực tiếp đến Nhữ Nam nhưng bọn họ vẫn công nhận Trương Vô Cự là Hội chủ đời hai của Kim Thiên Hội.

Bọn họ biết rất rõ số người được Trương Vô Cự công nhận chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Cả Tào Lý Quang và Phục Hổ Chấn đều không có trong số đó. Nhưng Trương Vô Cự đúng là một võ giả xuất chúng, không còn gì phải bàn cãi.

Y không hề tầm thường khi được công nhận là hậu khởi chi tú của giang hồ.

Vậy mà một người xuất sắc như Trương Vô Cự lại công nhận sức mạnh Tử Thần Phiêu Nguyệt.

Ánh mắt của Tào Lý Quang trở nên sâu thẳm.

‘Tử Thần sao...’

Biệt hiệu được giang hồ đặt tên có một điểm rất biệt,

Đó là mọi thông tin của người đó đều có trong biệt danh của họ.

Ví dụ tiêu biểu cho việc này là Tam Tôn.

Võ Tôn là người đã đạt đến cảnh giới cao nhất của võ thuật.

Phong Tôn là người có tính cách thích tự do, còn Kiếm Tôn Hàn Hữu Thiên đã đạt đến cảnh giới dùng kiếm vô song.

Thay vì mang tính tượng trưng, biệt danh của bọn họ làm rõ võ công và đặc điểm của chủ nhân nó. Vậy nên chỉ cần nhìn vào biệt danh, trình độ của đối phương đến mức nào ai ai cũng có thể nắm rõ.

Biệt danh của nam nhân trước mặt y lúc này chính là Tử Thần.

Có rất ít người được gắn chữ “thần” vào biệt danh.

Bởi vì đó là một danh hiệu dùng để miêu tả một người đạt đến cảnh giới mà người khác khó có thể vượt qua được.

Trong biệt danh của Phiêu Nguyệt còn có gắn thêm chữ “tử”.

Điều đó có nghĩa là nam nhân trước mặt y đã đạt đến cảnh giới giết người như thần.

Y thực không dám tưởng tượng Phiêu Nguyệt đã giết bao nhiêu người để có thể có được cái tên Tử Thần.

Nếu là biệt danh tự xưng thì chắc chắn đó chỉ là bốc phét. Nhưng Phiêu Nguyệt thì khác.

Những người ở Thành Đô gọi hắn là Tử Thần.

Thời điểm đó, cái tên Tử Thần chưa được biết đến nhiều trong giang hồ.

Dĩ nhiên là những người hay thu thập thông tin về giang hồ đều biết đến biệt danh này. Nhưng cái tên này khi đó vẫn chưa được nhiều người quan tâm đến.

Bởi vì mọi người nghĩ đó cũng chỉ là kẻ vô dụng tự đặt biệt danh cho mình.

Cả thành Tứ Xuyên đều đã bị phong tỏa, hơn nữa thành Tứ Xuyên lại là một nơi tách biệt với giang hồ nên mọi người đều cho rằng suy nghĩ của mình là đúng.

Hầu hết tất cả đều nghĩ rằng Tử Thần bên trong một cái giếng sẽ không thể nào sử dụng sức mạnh khi ra ngoài giang hồ. Và rồi sau đó, cuối cùng Phiêu Nguyệt cũng lộ diện ngoài giang hồ.

Nếu hắn ta thật sự là một kẻ vô dụng, chắc chắn người người nhà nhà sẽ cười chê hắn. Nhưng ngay cả khi ra ngoài giang hồ được một thời gian, biệt danh của Phiêu Nguyệt vẫn được lan truyền đi xa hơn nữa.

Ít nhất thì điều đó có nghĩa là biệt danh mà hắn có được tại thành Tứ Xuyên không đơn giản chỉ là một lời nói dối.

Điều quan trọng là Phiêu Nguyệt sở hữu sức mạnh và thủ pháp đủ để những người gặp mặt hắn trong giang hồ công nhận hắn là một Tử Thần.

Tào Lý Quang là một người thận trọng, hắn tuyệt đối sẽ không coi thường những tin đồn được lan truyền trong giang hồ.

‘Tử Thần đến đây làm gì vậy nhỉ?’

Thành Giang Tô giáp biển và có thương cảng lớn là Hải Môn. Điều này khiến cho nơi đây phát triển thịnh vượng hơn bất kỳ một đô thị nào khác.

Tuy không có sức mạnh tuyệt đối như Nhị Cường, Tam Môn hay Tam Trang như những người trong giang hồ thường hay nhắc đến. Nhưng nhiều môn phái như Nam Kinh Tào Gia hay Trường Giang Trại đều ổn định và xây dựng được danh tiếng của mình.

Có thể nói nơi này như một mặt hồ phẳng lặng.

Một nơi phát triển ổn định với nhiều thức ăn và ít mối đe dọa từ bên ngoài. Vậy mà một mối uy hiếp của bên ngoài là Phiêu Nguyệt lại dừng chân tại đây.

Vì vậy Tào Lý Quang cùng những bậc anh tài của Kim Thiên Hội đành phải cảnh giác với Phiêu Nguyệt.

Nếu Phiêu Nguyệt chỉ đơn thuần đi ngang qua đây và dừng lại để tạm nghỉ thì sẽ không có vấn đề gì. Nhưng nếu hắn có ý định định cư ở đây thì sẽ là một mối đe dọa nghiêm trọng.

Bởi Phiêu Nguyệt có đủ khả năng để làm xáo trộn hệ thống giang hồ ở thành Giang Tô.

Tào Lý Quang cố gắng tỏ vẻ thản nhiên nhất có thể rồi chấp tay chào Phiêu Nguyệt.

“Ra là Phiêu Nguyệt đại hiệp. Rất vui khi được gặp ngài.”

“Nhưng trông ngài có vẻ không vui lắm thì phải...”

“Mong ngài thứ lỗi. Lần đầu gặp mặt mà vẫn bối lại thất lễ như thế này rồi. Mong ngài rộng lượng bỏ qua cho lần bối lần này.”

Giọng điệu của Tào Lý Quang ngay lập tức thay đổi.

Phiêu Nguyệt vốn lớn tuổi hơn y. Hơn nữa, Phiêu Nguyệt cũng là một người có tiếng trong giang hồ.

Tào Lý Quang đâu có giỏi đến mấy thì cũng chỉ nổi danh ở thành Giang Tô này. Phiêu Nguyệt thì khác, hắn là một cao thủ bằng cả giang hồ này gộp lại.

Sự chênh lệch quá lớn khiến Tào Lý Quang vô thức ăn nói kính cẩn với Phiêu Nguyệt.

Phục Hồ Chấn bị Đường Ích Kỳ đả thương cũng đứng dậy và chấp tay chào.

“Nghe danh đã lâu nay mới được gặp mặt Phiêu đại hiệp. Nếu ngài không phiền thì vẫn bối muốn mời đại hiệp ghé qua Trường Giang Trại một chuyến ạ.”

Đôi mắt của Phục Hồ Chấn lóe lên tia sáng khát khao chiến thắng mãnh liệt.

Phiêu Nguyệt biết rõ điều đó có nghĩa là gì.

Người tiếp theo chào đón Phiêu Nguyệt là Âm Nhu Tinh.

Nàng cười duyên rồi chấp tay chào Phiêu Nguyệt.

“Thật vinh dự khi được diện kiến Phiêu đại hiệp như thế này. Nếu có thời gian, xin ngài hãy ghé qua Kiếm Hoa Các của chúng tiểu nữ một lần.”

Chỉ còn Đường Ích Kỳ là mặt cắt không còn một giọt máu.

Hắn thất thần nhìn vào Phiêu Nguyệt, quên cả cơn đau ở vai.

‘Ôi! Ngài ấy là Tử Thần sao?’

Đường Ích Kỳ không phải người mù mờ về giang hồ.

Tham vọng nổi danh của hắn còn lớn hơn bất kỳ ai khác nên thông tin trong giang hồ hắn cũng nắm rõ trong lòng bàn tay. Vậy nên, hắn cũng biết Phiêu Nguyệt chính là một người có sức mạnh vô song trong số những người xuất hiện ngoài giang hồ dạo gần đây.

Đường Ích Kỳ đã không biết thân biết phận mà tấn công Phiêu Nguyệt, vậy nên hắn phải lãnh hậu quả.

‘L, làm sao đây... trước tiên thì phải tạ lỗi...’

Đây không phải là lúc để bàn đến thể diện.

Đường Ích Kỳ cố chịu đựng cơn đau ở vai và quỳ gối xuống. Nhưng có người đã hành động trước hắn.

Đó chính là Tào Lý Quang.

Y đứng chặn trước mặt Đường Ích Kỳ rồi nói.

“Ta sẽ thu hồi tư cách là hội viên tạm thời của huynh.”

“Hả?”

“Huynh đã tự ý tấn công Phiêu đại hiệp, khiến cho danh dự của hội bị tổn hại nên bọn ta không thể nhận huynh làm hội viên được nữa.”

“S, sao có thể...?”

“Mong huynh ngoan ngoãn chấp thuận. Nếu huynh cứ phủ nhận hay phản bác lại thì sẽ không bao giờ có cơ hội nữa đâu.”

Giọng nói của Tào Lý Quang lạnh như băng.

Gương mặt của Đường Ích Kỳ nhăn nhó vì tức giận. Nhưng hắn vẫn cố giữ bình tĩnh vì chữ “cơ hội” mà Tào Lý Quang đề cập đến.

Tuy Đường Ích Kỳ là người trực tiếp động đến Phiêu Nguyệt, nhưng người âm thầm điều khiển hắn lại là Âm Nhu Tĩnh

Điều đó có nghĩa là bọn họ sẽ nhận hắn làm hội viên nếu hắn không đề cập đến Âm Nhu Tinh mà nhận mọi lỗi lầm là của mình.

‘Tên khốn kiếp!’

Đường Ích Kỳ nghiêng răng trước tâm kế của Tào Lý Quang.

Hắn muốn hét lên rằng hắn không muốn gia nhập vào Kim Thiên Hội nữa nhưng hắn không còn lựa chọn nào khác ngoài việc phải đè nén cơn giận của mình xuống.

Dù sao thì hắn cũng không có sự lựa chọn.

“Chết tiệt!”

Rầm!

Đường Ích Kỳ đập mạnh xuống sàn rồi đứng dậy.

Hắn nhìn một lượt những hội viên của Kim Thiên Hội và Phiêu Nguyệt rồi rời khỏi quán trọ.

Những hội viên của Kim Thiên Hội thâm mím cười khi nhìn thấy bóng dáng của một con chó cụp đuôi đi xuống cầu thang.

‘Tên ngu si!’

‘Vây cũng tốt. Chúng ta có thể nhân cơ hội này thuần dưỡng hắn.’

Bọn họ che giấu nội tâm của mình nhưng Phiêu Nguyệt vẫn có thể thấy rõ họ đang nghĩ gì.

‘Chẳng khác gì ác quỷ.’

Từ thời xa xưa, Thái Hồ đã luôn tự hào vì phong cảnh diễm lệ của nó. Cũng chính vì thế mà có rất nhiều dinh thự hoặc trang viên được dựng lên giữa núi để có thể ngắm nhìn toàn cảnh của Thái Hồ.

Những môn phái có sức mạnh trong giang hồ hoặc những thương nhân giàu có thường dùng những trang viên này như một căn biệt trang.

Thanh Bình Trang cũng là một trong số đó.

Thanh Bình Trang được xây nên bởi một thương nhân không rõ tên. Nó đã được Nam Kinh Tào Gia mua lại vài năm trước và được sử dụng như một biệt trang. Nhưng gia chủ của Nam Kinh Tào Gia Tào Tú Mộc rất hiếm khi đến nơi này.

Chủ nhân thực sự của Thanh Bình Trang chính là đại công tử của Tào Gia Tào Lý Quang.

Mỗi lần y đến Thái Hồ, y đều dùng nơi này làm chỗ nghỉ ngơi.

Dĩ nhiên, võ giả canh gác Thanh Bình Trang cũng là trợ thủ của y.

Kết!

Tào Lý Quang mở cửa Thanh Bình Trang rồi bước vào trong.

“Chào mừng công tử đã quay trở về!”

Tổng quản phụ trách việc quản lý Thanh Bình Trang vội vàng chạy ra tiếp đón Tào Lý Quang.

Tổng quản đã cảm nhận được tâm trạng không vui của Tào Lý Quang khi thấy y lặng im.

Ánh mắt y lạnh lùng, đôi môi mím chặt, vẻ mặt cứng đờ.

Đó điều là những biểu hiện của Tào Lý Quang khi tâm trạng của y không được tốt.

“Ta sẽ đến biệt thất. Đừng để ai lại gần đó.”

“Biệt thất á?”

“Có vấn đề gì sao?”

“Không ạ.”

Tổng quản vội vàng lắc đầu.

Hắn cũng chỉ là tổng quản của một căn biệt trang chứ không phải tổng quản của Tào Gia Trang ở Nam Kinh nên không có quyền gì để làm trái lệnh của của Tào Lý Quang cả.

Xét cho cùng, hắn cũng chỉ là hạ nhân có thêm một chút quyền hạn.

Tào Lý Quang đi thẳng vào trong khi tổng quản tránh qua một bên.

Y hướng đến biệt thất nằm ở nơi sâu nhất trong Thanh Bình Trang.

Biệt thất được bao bọc bởi những bức tường cao và chỉ có một lối vào nên những người khác không thể vào được.

Chỉ có Tào Lý Quang mới có thể tùy thích ra vào nơi này.

Rầm!

Tào Lý Quang mở miệng chửi rủa khi cánh cửa biệt thất vừa đóng lại.

“Tên khốn kiếp! Được một chút danh tiếng trong giang hồ mà dám từ chối thỉnh cầu của ta sao? Chết tiệt!”

Trước mặt người khác, y tỏ vẻ lịch sự nhưng đó cũng chỉ là bề ngoài.

Y đã mời Phiêu Nguyệt dùng bữa riêng cùng mình. Nhưng lời mời của y đã bị Phiêu Nguyệt từ chối ngay lập tức.

Không những thế, Phiêu Nguyệt còn từ chối y trước mặt rất nhiều người.

Bề ngoài y giả vờ như bình thường, nhưng trong lòng thì sôi sục lửa giận.

Con giận mà y kìm nén bùng phát như ngọn núi lửa ngay khi y bước vào biệt thất.

“Tên chó đẻ khốn kiếp ...”

Loảng choảng!

Y đập phá mọi vật dụng, đồ đạc trong biệt thất nhưng trong lòng vẫn chưa cảm thấy thoải mái.

Bấy nhiêu thôi vẫn chưa đủ.

Y cần một thứ gì đó mạnh hơn.

Y nhấn vào một thứ gì đó được lắp trên tường. Ngay sau đó, giá sách khổng lồ ở bên cạnh di chuyển qua một bên, một không gian mật hiện ra.

Có một mùi hương thơm thoang thoảng tỏa ra từ cầu thang dẫn xuống tầng hầm.

Tào Lý Quang không chút do dự bước xuống cầu thang.

Phía dưới là một không gian rộng lớn.

Những thanh phi đao và trường châm được treo trên tường của căn hầm. Tào Lý Quang đi lướt ngang qua những đao cụ đó mà không buồn liếc mắt đến chúng.

Y dừng chân ở một chiếc giường nhỏ nằm ở trong góc của tầng hầm. Một nữ nhân đang nằm cuộn tròn trên giường, cả tay và chân nàng đều bị xiềng sắt xích lại.

Nữ nhân kia ngược mặt lên khi cảm thấy có sự hiện diện của con người ở đây.

Đôi môi nàng tái nhợt, gương mặt đầm nước mắt vì sợ hãi.

Nàng dường như chỉ khoảng mười sáu tuổi.

Cho đến sáng hôm nay, nàng vẫn bắt đầu cuộc sống thường ngày bình yên của mình mà không biết rằng bất hạnh sẽ ập lên đầu nàng.

Gia đình nàng rất nghèo. Nhưng nhờ có ca ca chăm chỉ làm lụng nên cũng có chút đồ ăn.

Nàng rất hạnh phúc, chỉ cần có quần áo mặc và không phải nhịn đói như trước đây là nàng hạnh phúc lắm rồi.

Nàng luôn cười tươi vui sống ngày qua ngày.

Những người xung quanh đều nói trông nàng khi cười thật sự rất xinh đẹp.

Cho đến sáng hôm nay, nàng vẫn cảm thấy hạnh phúc...

“Thúc thúc là ai vậy? Nơi này là nơi nào thế?”

Nhưng giờ đây, trong nàng chỉ còn nỗi sợ hãi.

Chát.

“Á!”

Bàn tay to lớn của Tào Lý Quang đánh vào má nàng.

Nàng hét lên một tiếng rồi gục xuống.

“Câm mồm cho ta. Miệng của ngươi rất bốc mùi đấy có biết không hả?”

“Ừm!”

“Người chẳng là cái quái gì cả. Hiểu không? Người chẳng là cái quái gì sất.”

Tào Lý Quang giữ chặt lấy cằm của nàng rồi nhìn thẳng vào mắt nàng.

Trong mắt nàng chứa đầy nét sợ hãi.

Đôi mắt nàng như một con thỏ không đủ dũng khí để chống trả.

Đó chính là lý do Tào Lý Quang muốn có được đôi mắt này.

Không phải là ánh mắt xem thường người khác như Phiêu Nguyệt, mà là ánh mắt đầy sợ hãi và kinh sợ như thế này.

“Chết tiệt!”

Roẹt!

Tào Lý Quang xé toạc y phục của nàng.

Cơ thể trần truồng trắng tinh đang co ro như một chú chim dính mưa không thể chống cự hiện ra trước mắt y.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 326

“Nhìn cái này xem.”

“Cái gì?”

Nghe đồng liêu gọi, Đào Diễm Sơn không thèm quay đầu mà nói.

“Đây này. Thật thần kỳ làm sao.”

“Có gì mà làm ầm lên vậy chứ?”

“Huynh cứ nhìn trước đã.”

Thấy phản ứng của Đào Diễm Sơn không mấy nhiệt tình, người đồng liêu liền kéo tay hắn lôi đi. Phải đến lúc này, Đào Diễm Sơn mới bỏ búa xuống rồi đi đến bàn làm việc của đồng liêu.

Trên bàn làm việc của người đồng liêu có một hòn khoáng vật rất to.

“Cái đó có gì mà thần kỳ chứ? Chỉ là một hòn đá thôi mà?”

“Đây không phải là hòn đá bình thường.”

“Vậy có gì đặc biệt?”

“Nhìn kỹ nhé.”

Người đồng liêu dùng búa và đinh đục hòn khoáng vật ra.

Hắn ta đục một mảng to bằng bàn tay trẻ con ra rồi đặt vào một chiếc hộp trong suốt, sau đó hắn đổ nước vào trong.

Xèo!

Đột nhiên khoáng vật tan chảy rồi bốc ra một làn khói mờ mờ. Người đồng liêu vừa cầm tay hắn vừa nói.

“Lùi lại đi! Đây là độc đấy.”

“Độc á?”

Đào Diễm Sơn giật mình mở to mắt.

Người đồng liêu liền ném một con chuột vào trong chiếc hộp rồi nhanh chóng đập nắp lại.

Làn khói lơ mờ lúc đầu đã biến thành trong suốt.

Tiếp theo đó đã xảy ra một chuyện vô cùng đáng kinh ngạc.

Con chuột đang lành lặn đột nhiên học máu rồi chết trong tích tắc.

“Cái gì?”

“Chết rồi nhỉ?”

“Gì chứ? Sao lại thành ra thế này?”

“Ta cũng không rõ!”

“Huynh không biết thì ai biết chứ?”

Đào Diễm Sơn tỏ vẻ vô lý hỏi lại. Sau đó, người đồng liêu nhún vai rồi nói.

“Cái đó, nó nằm lẫn trong đồng sắt lấy từ Nam Man. Hình như có ai tưởng nó là sắt nên quăng vào luôn đấy.”

Chủ nhân của Thiết Sơn Công Phòng - Đường Thiết Sơn là một kẻ rất tham vọng.

Y luôn muốn xây dựng một công phòng vượt trội hơn cả Đường Môn.

Chính vì thế mà y không chỉ lấy nguyên liệu quý hiếm từ Trung Nguyên mà còn tìm kiếm ở Tái Ngoại mang về chế tạo vũ khí.

Bởi lẽ có nhiều khoáng vật thu từ Tái Ngoại về có tác dụng làm nâng cao hiệu quả của vũ khí lên gấp mấy lần bình thường.

Thứ khoáng vật mà đồng liêu của Đào Diễm Sơn đang kiểm tra cũng là một trong số những loại lấy từ Tái Ngoại.

“Ta đã lấy ra một ít để thí nghiệm vì trông nó khác hẳn với nguyên liệu bình thường. Nhưng ta quên búng đi rồi để nó ở gần chỗ có nước.”

“Rồi sao?”

“Rồi con chó trong công phòng chạy tới làm rơi nó xuống nước.”

“Con Hắc Cầu ấy hả?”

“Đúng vậy! Của Cửu Đức Long. Con chó mà người kia nuôi ấy.”

Cửu Đức Long là một trong những thiết tượng của công phòng.

Y là người có chút thực lực nên rất kiêu ngạo và thường cậy quyền bắt nạt đám đồ đệ của mình. Vậy nên các đồ đệ đều rất ghét y.

Chẳng biết có phải do giống chủ nhân hay không mà đến cả con chó được Cửu Đức Linh nuôi cũng hách dịch và rất hay gây chuyện.

Ai cũng muốn giết quách con chó đó đi. Thế nhưng, vì nể cả Cửu Đức Long nên họ không dám động tay vào.

“Khi vật này rơi xuống nước, con chó cứ đến ngửi khìn khịt. Rồi tự nhiên nó bốc lên một làn khói.”

“Rồi sao?”

“Thì đó! Lúc con chó ngủ lán khói, nó liền lăn đùng ra chết như con chuột luôn. Vậy nên ta mới thử nghiệm xem sao.”

“Trời ơi!”

“Chẳng phải rất thần kỳ sao? Nếu chạm vào nước thì thứ này sẽ trở thành kịch độc. Ta chưa từng nghe đến loại chuyện này bao giờ. Có khi tất cả thành viên trong công phòng này cũng không biết có thứ này trên đời ấy

chứ.”

Người đồng liêu tỏ ra vô cùng phấn khích.

Hắn ta vô cùng hứng thú trước thứ khoáng vật lần đầu được nhìn thấy trong đời. Có điều, Đào Diễn Sơn lại cảm thấy có gì đó không ổn.

“Nếu nghiên cứu kỹ món đồ này thì có khi chúng ta sẽ tạo nên một vật phẩm tuyệt vời đó. Giống như ám khí ở Tứ Xuyên Đường Môn ấy. Lúc đó có khi sẽ tạo ra bí truyền của Thiết Sơn Công Phòng thay vì bí truyền Đường Môn đấy.”

“Ta nghĩ huynh cứ dễ yên như thế thì tốt hơn.”

“A, tại sao?”

“Nguy hiểm lắm đấy. Ngộ nhỡ sai một bước nào đó, có khi huynh sẽ trúng độc chết trước khi hoàn thành nó chứ chẳng đùa.”

“Trời! Lý nào chứ?”

Trước sự lo lắng của Đào Diễn Sơn, người đồng liêu cũng không thêm quan tâm nhiều.

Lúc này hắn chỉ thấy phấn khích không biết sẽ tạo ra món đồ gì từ khoáng vật này.

Trong đầu Đào Diễn Sơn cũng hình dung ra vài món đồ có thể tạo ra từ khoáng vật này, nhưng hắn lại cố lờ đi.

Bởi lẽ khi tạo ra đồ vật bằng nguyên liệu nguy hiểm như thế thì tỷ lệ thất bại sẽ rất cao.

Chính lúc này.

“Đa Phúc bị sao thế nào? Là tên khốn nào đã giết nó?”

Bên ngoài vang lên tiếng kêu gào thảm thiết của Cửu Đức Long.

Đào Diễm Sơn liền nói với người đồng liêu.

“Huynh giấu thứ này trước đi. Để hắn phát hiện là bị đánh chết đây.”

“Ừm!”

Người đồng liêu vội vàng giấu khoáng vật xuống dưới gầm bàn.

“Tất cả tập hợp!”

Cửu Đức Long liền tập hợp tất cả đồ đệ lại.

Y đang cố tìm ra kẻ đã lấy mạng con chó cưng của mình. Thế nhưng không một ai chịu lên tiếng cả.

Cuối cùng đám đồ đệ của Cửu Đức Long bị hành suốt cả một đêm.

“Ha! Chết tiệt.”

Đào Diễm Sơn nhìn vào gương rồi thở dài một hơi.

Đêm hôm trước vì bị Cửu Đức Long hành hạ trút giận nên hắn không ngủ được, đôi mắt lúc này đã đỏ ngầu lên.

Hôm nay là ngày hắn về nhà sau một thời gian dài.

Nguyên tắc sinh hoạt ở Thiết Sơn Công Phòng rất nghiêm ngặt nên hắn không thể tùy tiện ra ngoài được. Cốt là vì họ sợ thiết tượng ra ngoài sẽ làm lộ bí truyền của công phòng.

Các đồ đệ sinh sống và làm việc ở tại công phòng, và họ chỉ được về nhà vào những ngày cố định mà thôi.

Chỉ được ra ngoài một tháng một lần, nhưng hôm trước đó, Đào Diễm Sơn lại bị Cửu Đức Long hành cho ra bã chỉ vì không ai chịu nhận đã giết con chó của y.

Thế nhưng Đào Diễm Sơn vẫn cố gắng mỉm cười.

Lâu lắm rồi hắn mới về nhà nên hắn không muốn bày ra vẻ mặt khổ sở, tiều tụy thế này.

Hắn thay bộ y phục tươm tất nhất rồi ra khỏi Thiết Sơn Công Phòng. Trong người hắn lúc này có đến ba lượng bạc.

Đây là sổ tiền hẩn bí mật bán hàng cho Phiêu Nguyệt.

Đào Diễm Sơn sải bước thật nhanh, hẩn đang rất mong muốn được nhìn thấy gương mặt tươi cười của phụ mẫu và tiểu đệ.

Nhà của hẩn nằm trong khu ổ chuột ở ngoại ô.

Thiệt Sơn Công Phòng vốn cũng nằm ở ngoại ô nên rất nhanh hẩn đã về đến nhà.

“Mẫu thân! Phụ thân! Tú Nhân à!”

Đào Diễm Sơn hét lớn gọi gia đình rồi chạy xộc vào trong nhà. Nhưng bầu không khí bên trong lại vô cùng kỳ lạ.

Hẩn hoàn toàn không cảm nhận được không khí ấm cúng mà trái lại vô cùng lạnh lẽo.

“Phụ thân, mẫu thân?”

Đào Diễm Sơn cẩn thận bước đi.

Mọi khi chỉ cần nghe tiếng bước chân là mọi người đã chạy đến đón chào hẩn rồi.

Đột nhiên trong lòng hẩn dấy lên linh cảm chẳng lành. Và linh cảm này quả không sai.

Lúc mở cửa phòng phụ mẫu, Đào Diễm Sơn liền trợn tròn hai mắt.

“Mẫu, mẫu thân! Phụ thân, sao lại thành ra thế này....”

Hai người bọn họ đang nằm trên một vũng máu tươi. Đào Diễm Sơn liền ôm chầm lấy hay người rồi hét lên.

“Phụ thân! Mẫu thân!”

Thế nhưng hai người họ không hề có động tĩnh gì. Họ đã tắt thở cả rồi.

Cơ thể họ lúc này lạnh tanh, chứng tỏ đã chết từ khá lâu.

Đào Diễm cứ siết chặt lấy thi thể của hai người mà gào thét.

Mãi một thời gian sau, Đào Diễm Sơn mới tỉnh táo lại.

“Tú Nhân đâu nhỉ?”

Hẩn ta vội vàng lục lọi khắp nhà để tìm tiểu đệ của mình. Thế nhưng hẩn không thấy tiểu đệ đâu cả.

Phiêu Nguyệt lúc này xuống tầng một để ăn sáng.

“Người kia...”

“Là Phiêu Nguyệt nhỉ?”

Ngay khi hắn xuất hiện, xung quanh lập tức ồn ào một phen.

Sự việc xảy ra ở tầng hai hôm qua đã nhanh chóng được truyền đi.

Đến tận bây giờ cũng không có nhiều người biết được danh tính và biệt hiệu của Phiêu Nguyệt. Thế nhưng, những kẻ vừa mới gặp được Phiêu Nguyệt và hội kỳ tài hôm qua đã nhanh chóng lan truyền tin đồn về hắn.

Họ đồn thổi rằng ngoại hình của hắn xinh đẹp hơn cả nữ nhân và thực lực không thua kém gì những kỳ tài ở tỉnh Giang Tô. Hơn nữa, họ còn bảo hắn sở hữu võ công cao cường đến mức có thể không chế Đường Ích Kỳ chỉ trong một chiêu.

Từng câu từng chữ đều đủ sức thu hút những kẻ thích buôn chuyện.

Sau khi cuộc họp của các kỳ tài kết thúc, những vị khách ở tầng hai tiếp tục đến các quán rượu khác rồi kể về chuyện mình vừa tận mắt chứng kiến.

Tin đồn lan nhanh như nước thủy triều lên, chỉ mới một ngày đêm mà ai ở Thái Hồ cũng biết đến cái tên Phiêu Nguyệt.

Trong số đó còn có nhiều người đến để gặp Phiêu Nguyệt từ sớm.

Ai nấy đều cảm thán trước ngoại hình của Phiêu Nguyệt.

“Đúng là còn xinh đẹp hơn cả nữ nhân nữa...”

“Thật sự chỉ nhìn thôi cũng đủ thấy mê mẩn rồi.”

Các vị khách đều tỏ ra vô cùng kinh ngạc mà lắc lư đầu.

Thái Hồ là vùng đất của sắc hương, vậy nên không thiếu gì mỹ nhân nhan sắc tuyệt trần. Nhờ vậy mà thẩm mỹ của người dân Thái Hồ cũng khá cao. Họ ít khi nào bị thu hút bởi những người có ngoại hình bình thường. Thế nhưng, Phiêu Nguyệt lại hoàn toàn khác biệt.

Từ đường nét gương mặt đến ánh mắt đều bất phàm.

Chỉ nhìn lướt qua cũng đủ khiến người khác mê mẩn cả thần trí.

Trong lòng đám người Thái Hồ đều nghĩ những mỹ nam mỹ nữ mà họ từng gặp từ trước đến nay chẳng bằng cái móng chân của Phiêu Nguyệt.

“Điên thật đấy! Đúng là điên mà.”

Ai đó vô tình lên tiếng tựa hồ đang gật đầu đồng ý cho tất cả suy nghĩ của họ.

Lúc Phiêu Nguyệt ngồi xuống, tiểu nhị liền nhanh chóng chạy đến.

“Khách quan ngủ có ngon không ạ?”

“Cũng được.”

“Vậy là may rồi. Hehe!”

Tiểu nhị liền nở nụ cười rạng rỡ.

Hôm qua hắn đã thân thiện, nhưng hôm nay còn đặc biệt nhiệt tình hơn.

Bởi vì tiểu nhị đã tận mắt chứng kiến cảnh tượng Phiêu Nguyệt dùng một ngón tay khống chế Đường Ích Kỳ.

Đối với Đường Ích Kỳ, đó là sự sỉ nhục, nhưng với tiểu nhị, đây là cảnh tượng tuyệt nhất trong đời hắn.

Trái tim tiểu nhị đã khắc sâu hình ảnh Phiêu Nguyệt dùng một chiêu áp chế Đường Ích Kỳ và thể hiện thực lực vượt trội hơn nhiều so với các kỳ tài của Kim Thiên Hội.

Dường như chỉ cần thấy Phiêu Nguyệt là tấm lòng nghĩa hiệp trong hắn lại lớn hơn.

“Ngài dùng bữa đúng không ạ?”

“Ừm!”

“Hehe! Vậy chờ tiểu nhân một chút nhé. Đầu bếp đang chuẩn bị một món ăn đặc biệt cho ngài đó.”

“Món ăn đặc biệt?”

“Vâng! Món này chỉ dùng đãi khách quý thôi ạ. Tất cả những ai nếm qua đều bảo đó là mỹ vị của thiên giới đó.”

Gương mặt tiểu nhị lúc này tràn đầy tự hào.

Phiêu Nguyệt cũng gật đầu thuận theo.

Hắn không kén ăn. Hắn không phải người theo đuổi mỹ thực, nhưng cũng không có lý gì từ chối tấm lòng của người khác. Tiểu nhị nhanh chóng rót trà cho Phiêu Nguyệt.

“VẬY ngài uống trà chờ một chút nhé. Tiểu nhân sẽ mang lên ngay.”

Tiểu nhị đặt chén trà xuống rồi ba chân bốn cẳng chạy vào trong bếp.

Phiêu Nguyệt liền đánh mắt về phía cửa sổ.

Hắn biết mọi người trong quán trọ đang lén nhìn mình, nhưng hắn không hề để tâm.

Hắn biết rõ ngoại hình tuyệt mỹ này sẽ thu hút sự chú ý của người khác, nhưng hắn đã dần quen với điều đó rồi.

Phiêu Nguyệt đã không còn thấy áp lực trước ánh mắt của mọi người nữa.

Bọn họ cứ lén la lén lút nhìn hắn, nhưng không một ai tiến đến bắt chuyện cả.

Nhờ vậy mà Phiêu Nguyệt mới có không gian yên tĩnh vừa ngắm nhìn Thái Hồ trải dài bên ngoài ô cửa vừa chờ đồ ăn.

Mặt Thái Hồ được ánh mặt trời chiếu vào cứ lấp la lấp lánh như một viên ngọc quý. Trên hồ còn có vài ngư dân đang giăng cá vào buổi sáng.

Cảnh tượng trước mắt xinh đẹp hết như một bức tranh thủy mặc.

Đối với những người đã quen thuộc với phong cảnh này sẽ thấy nó thật bình thường, nhưng nó lại truyền cảm hứng mới lạ cho ngoại nhân như Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt vốn là kẻ đã mất đi cảm xúc của con người từ sau khi được nuôi dưỡng trở thành thích khách. Do đó, hắn

luôn thiếu sự đồng cảm nên hiếm khi có phản ứng với thế giới bên ngoài.

Phiêu Nguyệt đương nhiên biết điều này. Thế nhưng, trong bốn tháng ở Thiên Trung Sơn đã khiến hấn có nhiều thay đổi lớn.

Điều này không gói gọn trong việc nâng cao tu vi hay tâm tính. Bây giờ hấn đã có thể nhìn mọi thứ với ánh mắt có cảm xúc hơn khi xưa rất nhiều.

Khung cảnh đẹp dễ đưa hấn chìm sâu vào suy tư.

Đối với những võ giả ở cảnh giới như Phiêu Nguyệt, khoảnh khắc suy ngẫm thế này thật sự rất quý giá.

Đột nhiên suy nghĩ của Phiêu Nguyệt bị đứt đoạn bởi giọng nói của ai đó.

“Đẹp lắm đúng không?”

Phiêu Nguyệt cau mày nhìn nữ nhân trước mặt.

Nữ nhân này trang điểm vô cùng lộng lẫy, nàng nhìn hấn rồi nở nụ cười thật tươi.

Trên mái tóc được vấn gọn gàng có cài hơn chục món trang sức đủ màu sắc. Những món đồ này xinh đẹp và hào nhoáng đến mức khó mà định giá nổi. Quan trọng hơn, nàng ta lại là một mỹ nhân.

Vẻ ngoài của nàng đã chứng minh cho việc khi nữ nhân chịu ăn diện và trang điểm sẽ trở nên nổi bật đến mức nào.

Nữ nhân đang nhìn Phiêu Nguyệt cười đầy dụ hoặc kia chính là Âm Nhu Tinh.

327

Y phục lụa màu đỏ mà Âm Nhu Tinh đang mặc càng làm nổi bật lên vẻ đẹp của nàng. Những người trong quán trọ đều bày ra vẻ mặt như thể đã bị một con cáo quyến rũ.

Âm Nhu Tinh biết rõ bọn họ đang nhìn nàng.

Đó là điều hiển nhiên.

Bởi vì mục đích của nàng chính là mê hoặc bọn họ.

Nàng đã cố tình mặc một bộ y phục rực rỡ nhất có thể để hợp hôn đối phương.

Nhưng vấn đề người mà nàng muốn mê hoặc lại nhìn nàng bằng ánh mắt vô cảm, trong khi những người khác thì phát cuồng cả lên.

Phiêu Nguyệt nhìn nàng giống như đang nhìn một hòn đá vậy, trong ánh mắt của hắn hoàn toàn không chứa đựng một chút cảm xúc gì.

Âm Nhu Tinh cảm thấy bị khinh thường.

Nhưng nàng không yếu đuối đến mức gục ngã ở mức độ này.

Nàng rất giỏi trong việc che giấu cảm xúc. Nếu không, nàng đã không thể nắm những hội viên của Kim Thiên Hội trong lòng bàn tay và điều khiển bọn họ.

Nàng thản nhiên như không nói.

“Khung cảnh Thái Hồ khi mặt trời mọc đúng là thiên hạ độc nhất vô nhị. Rất nhiều văn nhân tìm đến đây và để lại những tác phẩm tuyệt vời. Đại hiệp thấy thế nào? Trông rất đẹp đúng chứ?”

“Đúng là rất đẹp. Không phải ở đâu cũng có khung cảnh như thế này.”²

“Vâng!”

Âm Nhu Tinh khẽ gật đầu rồi ngồi xuống đối diện Phiêu Nguyệt một cách tự nhiên.

Nàng chống cằm nhìn Phiêu Nguyệt.

Nụ cười rạng rỡ trên gương mặt nàng khiến bất kỳ ai nhìn vào cũng biết nàng đã phải lòng Phiêu Nguyệt.¹

Âm Nhu Tinh tựa một bông hoa không thể với tới.

Vì không ai có thể ngắt nên nàng càng tỏa sáng khiến bất kỳ nam nhân nào cũng thêm muốn nàng.

Âm Nhu Tinh cũng biết điều đó nên không trao tình cảm cho ai mà chỉ giữ thái độ mập mờ.⁸

Nàng biết đó là cách tốt nhất để nâng cao giá trị của bản thân.

Việc Âm Nhu Tinh thể hiện tình cảm với Phiêu Nguyệt là một hành động có chủ ý.

Phiêu Nguyệt là một cao thủ mà bất cứ bậc anh tài nào quanh nàng cũng không thể sánh bằng. Tào Lý Quang và Phục Hồ Chấn tuy cũng có tài năng nhưng vẫn kém xa Phiêu Nguyệt.⁶

Tuy Phiêu Nguyệt có một thiếu sót là không có phe phái hay thế lực nào chống lưng nhưng điều đó lại khiến Âm Nhu Tinh càng thích thú.

Âm Nhu Tinh là đệ tử của Kiếm Hoa Các.

Tuy không thể so sánh với Nam Kinh Tào Gia hay Trường Giang Trại nhưng Kiếm Hoa Các vẫn là một môn phái trang nghiêm. Nếu chiêu mộ được Phiêu Nguyệt vào Kiếm Hoa Các thì trên thế gian này sẽ không một ai dám xem thường Kiếm Hoa Các nữa.

Âm Nhu Tinh cười một cách đẹp nhất có thể rồi nhìn vào Phiêu Nguyệt với ánh mắt đầy triu mến.

Trên người nàng tỏa ra một mùi hoa hồng thoang thoảng.

Từ sáng sớm nàng đã ngâm mình trong nước hoa hồng.⁸

Tất cả là để quyến rũ Phiêu Nguyệt.

Chỉ cần nàng quyến rũ được Phiêu Nguyệt và khiến hắn nằm dưới lớp váy của nàng, nàng có thể không cần phải quan tâm đến những kỳ tài khác nữa.

Âm Nhu Tinh khẽ thì thầm.

“Hay là chúng ta đến Kiếm Hoa Các đi? Tài nghệ nấu nước của đầu bếp ở Kiếm Hoa Các phải nói là đệ nhất Thái Hồ đây.”

“Ta đã gọi món rồi.”

“Mấy thứ đó để bọn họ ăn là được rồi. Đại hiệp mà bỏ lại thì có cả khối người chạy lại giành ăn ấy chứ.”

Âm Nhu Tinh nhìn quanh những người đang lén nhìn hai người họ rồi nói.

Trên mặt nàng hiện rõ vẻ khinh thường.

“Nếu đó là ý định của cô thì đi đi.”

“Sao ạ?”

“Ý ta là đừng cản trở thời gian ăn tối của ta và biến khỏi đây đi.”

“Ngài...?”

Gương mặt của Âm Nhu Tinh đỏ bừng lên vì bị khinh thường.

Nàng không ngờ rằng mình sẽ bị từ chối nhanh đến vậy.

Nàng không quen với việc bị từ chối.

Tất cả những người mà nàng đã gặp từ trước đến nay đều sẵn sàng lắng nghe yêu cầu của nàng và đối xử với nàng một cách tôn trọng.¹

Không ai nặng lời với nàng như Phiêu Nguyệt cả.

“Đại hiệp chỉ lỡ lời thôi đúng không?”

“Không hề?”

“N, người thực sự bảo ta biến đi chỗ khác á? Sao có thể...”

Âm Nhu Tinh giận run cả vai.

“Gương mặt cô xinh xắn bóng loáng nhưng nào lại chẳng có chút vết nhăn nào.”

“Hả?”

“Hôm qua ta đã từ chối lời mời của Tào Lý Quang rồi, cô nghĩ ta sẽ vui vẻ chấp nhận lời mời của cô sao? Một người có não sẽ không bao giờ suy nghĩ như vậy đâu.”

“Người nghĩ ta cùng đẳng cấp với con người đó sao?”

“Không, cô còn còn hèn hạ và đê tiện hơn cả hắn.”

“Hức!”

Âm Nhu Tinh không thể chịu đựng được những lời lẽ đánh thép của Phiêu Nguyệt nữa nên đành phải đứng bật dậy.

Nàng hần học nhìn vào Phiêu Nguyệt như thể muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

Người ta nói, nữ nhân một khi đã nuôi lòng oán giận thì sương giá vẫn có thể rơi vào mùa hè. Và khi nữ nhân ấy tức giận, gió tuyết phương Bắc sẽ quét qua nơi ấy.

Tay Âm Nhu Tinh chạm vào thanh kiếm ở bên hông.

Thanh kiếm của nàng được làm bởi một thợ rèn có tiếng.

Thanh danh kiếm sở hữu sức mạnh có thể cắt kim thạch như cắt đậu hũ.

Nàng muốn rút thanh kiếm này ra để cắt lưỡi người đã phỉ báng nàng. Nhưng nàng không thể vội vàng được.

Phiêu Nguyệt nhìn chằm chằm vào nàng.

Vào khoảnh khắc ấy, nàng đã linh cảm được điều gì đó.

‘Mình sẽ chết nếu rút kiếm ra mất.’

Ánh mắt của Phiêu Nguyệt không giống với những võ giả trẻ tuổi mà nàng đã từng đối đầu từ trước đến nay.

Ánh mắt hẩn hiem tĩnh và đầy tàn nhẫn vì đã trải qua vô số trận kịch chiến và đã giết vô số người.

Lần đầu tiên nàng cảm giác được sự nặng nề và sợ hãi.

Máu trong người của nàng trở nên lạnh toát.

Con giận sôi sục trong đầu nàng biến mất ngay lập tức, tâm trí của nàng dần tỉnh táo trở lại.

Nàng buông kiếm và mỉm cười.

“Có vẻ như vẫn bồi hơi thiếu kiên nhẫn rồi. Xin đại hiệp thứ lỗi vì vẫn bồi đã làm gián đoạn thời gian của ngài. Hẹn đại hiệp một dịp khác ạ.”

Trong quán trọ lúc này có rất nhiều người. Bọn họ đang quan sát hai người họ. Tuy nhiên, bọn họ không thể nghe thấy hai người họ nói gì cả.

Nếu hành động một cách thần nhiên, sẽ không có ai biết nàng bị Phiêu Nguyệt làm bẽ mặt cả.

Âm Nhu Tinh ngẫm nghĩ rồi chấp tay chào Phiêu Nguyệt. Sau đó nàng cao giọng.

“Buổi nói chuyện hôm nay rất thú vị. Lần sau vẫn bồi sẽ mời đại hiệp đến một chỗ tốt hơn chứ không phải quán trọ tồi tàn này. Vậy hẹn gặp lại.”

Nàng rời khỏi quán trọ mà không cần nghe câu trả lời của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt bị bỏ lại một mình nhìn theo hướng mà nàng đã biến mất.

Âm Nhu Tinh là kiểu người tự cho bản thân mình là trung tâm, trơ tráo hơn nữa lại toan tính đủ điều.

Theo kinh nghiệm của Phiêu Nguyệt thì những người như vậy luôn gây ra những vấn đề lớn.

Bỗng giọng nói của tiểu nhị vang lên.

“Đồ ăn đến rồi đây.”

Phiêu Nguyệt quay đầu lại thì thấy tiểu nhị đang đứng với một nam nhân với vẻ ngoài hiền hậu.

Tiểu nhị giới thiệu.

“Đây là đầu bếp của quán trọ tiểu nhân ạ. Ngài ấy rất muốn gặp trực tiếp đại hiệp ạ.”

“Bái kiến đại hiệp, tại hạ Phương Thừa Quán, là đầu bếp của Thái Hồ Đệ Nhất Quán ạ.”

Phương Thừa Quán nâng một chiếc khay lớn trong tay chào Phiêu Nguyệt.

“Phiêu Nguyệt.”

“Tại hạ biết ạ. Tại hạ rất vinh dự khi được gặp mặt đại hiệp như thế này.”

“Người biết ta sao?”

“Tại hạ biết nên mới muốn gặp mặt ngài như thế này chứ. Haha!”

Phương Thừa Quán cười vui vẻ rồi đặt chiếc khay xuống bàn.

Hắn mở nắp khay ra, một đĩa đầy đồ chiên tựa như hoa cúc hiện ra.

“Món ăn này có tên là Bạo Ô Hoa. Là một món ăn được làm theo bí truyền của Phương Gia nhà tại hạ. Hương vị tuyệt hảo với Hoa Tặc Ngư được khứa từng thớ rồi đem đi chiên ngập dầu.”

“Bí truyền Phương Gia?”

“Đó là bí truyền được truyền từ đời này qua đời khác của Phương Gia nhà tại hạ ạ. Cụ Phương Trấn Bảo đã làm ra nó, còn cụ Phương Lệ Dẫn...”

Phương Thừa Quán hào hứng giải thích về nguồn gốc của món ăn.

Phiêu Nguyệt vừa gấp đồ ăn vừa nghe Phương Thừa Quán kể chuyện.

Bạo Ô Hoa thật sự rất ngon.

Phiêu Nguyệt cảm giác như trong miệng mình đang nở hoa vậy.

Nếu đi theo Âm Nhu Tinh, hắn sẽ không bao giờ có thể nếm thử món ăn ngon như thế này. Hắn cảm thấy thật đúng đắn khi đuổi Âm Nhu Tinh đi.

Phương Trấn Bảo hay Phương Lệ Dẫn gì đó mà Phương Thừa Quán đang lải nhải lúc này đã không còn lọt vào tai của Phiêu Nguyệt nữa.

Chát!

“Khục!”

Tiếng tát mạnh phát ra. Đường Ích Kỳ ôm lấy má và ngã lăn ra sàn. Một bên má bị đánh nhanh chóng sưng vù lên.

“P, phụ thân?”

Đường Ích Kỳ ôm lấy má và nhìn vào phụ thân của mình là Đường Thiết Sơn.

Đường Thiết Sơn cao khoảng sáu thước với đôi tay to như một cái nắp nồi. Bị một bàn tay như vậy đánh, Đường Ích Kỳ bị rách môi và sưng vù má cũng là chuyện hiển nhiên.

“Tên khốn! Ta đã bảo ngươi phải gia nhập được Kim Thiên Hội mà sao ngươi lại trở về với bộ dạng đáng xấu hổ này hả?”

“Tất cả là do người đó hết. Con nào đâu có ngờ người đó sẽ xuất hiện chứ?”

“Người đó? Ý ngươi là cái người tên Phiêu Nguyệt đó sao?”

“Vâng ạ! Mọi người đều sợ người đó. Phụ thân nhìn đi. Tiểu nhi cũng bị hấn đánh cho bầm cả vai đây.”

Đường Ích Kỳ tuột áo xuống cho phụ thân hấn nhìn thấy vết thương ở vai.

Trên vai của hấn vẫn còn hiện rõ những dấu vết bị ngón tay chọc vào.

“Mới nhiều đó thôi mà người đã cong đuôi chạy về đây như một con chó ư?”

“Con suýt chết đấy ạ. Nếu phụ thân tận mắt chứng kiến thì phụ thân sẽ không nói ra được những lời như thế đâu.”

“Hừ! Kẻ nhu nhược như người cảm thấy sợ hãi chứ gì, người cho rằng người có thể qua mắt được ta sao?”

Đường Thiết Sơn nheo mắt.

Ông nhìn xuống con trai mình với vẻ mặt chán nản.

Tay nghề của Đường Thiết Sơn đã khiến cho công phòng mà tổ phụ ông gây dựng trở nên phát triển như thế này.

Khi mới chuyển đến đây, tổ phụ của ông chẳng còn một xu dính túi. Tất cả những gì mà tổ phụ có khi đó chỉ là một vài cách rèn thép học được ở Đường Môn.

Ông không biết tại sao tổ phụ của mình lại rời Đường Môn ở thành Tứ Xuyên và định cư ở một nơi rất xa như vậy. Nhưng ông nghĩ tổ phụ mình đã gây ra lỗi lầm gì đó ở Đường Môn nên mới chạy trốn tới đây.

Dù sao thì tổ phụ cũng đã dựng nên một công phòng để chăm sóc cho gia đình của mình.

Một công phòng nhỏ phát triển và lớn hơn vào thời của phụ thân ông. Phụ thân Đường Thiết Sơn là một người có tài năng.

Y nghĩ với những bí thuật mà phụ thân mình là chưa đủ nên đã chiêu mộ những thợ rèn khác ở vùng lân cận và thiết lập nên bí truyền của riêng Thiết Sơn Công Phòng.

Đường Thiết Sơn là người được thừa hưởng tất cả những điều đó.

Đường Thiết Sơn cũng là một người có tài, thậm chí còn tài năng hơn cả phụ thân ông. Ông đã đi khắp nơi để lan truyền mình được thừa hưởng bí truyền của Đường Môn để Thiết Sơn Công Phòng được biết đến rộng rãi.

Tuy Đường Môn đã sụp đổ từ lâu nhưng danh tiếng hùng mạnh một thời của họ vẫn còn trong ký ức của mọi người.

Đặc biệt, ám khí do Đường Môn tạo ra có thể gọi là đệ nhất thiên hạ nên dẫu Đường Môn có sụp đổ thì vẫn có rất nhiều người đi tìm những món đồ do họ làm ra.

Đường Thiết Sơn đã lợi dụng ánh hào quang của Tứ Xuyên Đường Môn, và kết quả là ông đã có thể phát triển Thiết Sơn Công Phòng trở thành đệ nhất ở thành Giang Tô.

Tuy vũ khí do Thiết Sơn Công Phòng làm ra cũng chỉ khá hơn những công phòng khác một chút nhưng giá trị của chúng đã tăng gấp bội khi tin đồn nơi này được kế thừa bí truyền của Đường Môn được lan ra. Nhưng bấy nhiêu thôi vẫn chưa khiến Đường Thiết Sơn cảm thấy thỏa mãn.

“Nếu ngươi gia nhập được Kim Thiên Hội thì vị thế của chúng ta ở Thái Hồ sẽ vững chắc hơn rồi.”

“Nhưng họ không chấp nhận thì con biết phải làm sao ạ?”

“Vậy nên ta mới bảo người bớt hèn nhát đi mà. Có vậy thôi cũng không làm được sao?”

“Con cũng đã cố gắng hết sức rồi mà...”

“Cố gắng hết sức mà như thế này ư? Nếu ngươi đã cố gắng hết sức rồi thì sao kết quả lại như thế này được.”

“Phụ thân!”

Đường Ích Kỳ vì không thể chịu được nữa nên lớn tiếng hét lên. Nhưng Đường Sở Truy vẫn nhìn hấn một cách lạnh lùng.

“Tóm lại là ngươi phải gia nhập vào Kim Thiên Hội bằng mọi giá. Đó là ước mong duy nhất của ta dành cho ngươi.”

“Con đã nói với phụ thân rồi mà. Do người đó nên những người khác không đồng ý cho con vào hội.”

“Tên đó ta sẽ tự biết cách mà xử lý.”

“Bằng cách nào ạ? Người đó là Tử Thần đẩy phụ thân à. Những người bình thường có thể không biết nhưng những người có tiếng trong giang hồ đều biết hắn ta đáng sợ đến mức nào đấy ạ.”

“Hừm! Nhưng hắn vẫn là con người. Chỉ cần đưa hắn một số tiền khổng lồ thì hắn sẽ bị lung lay thôi.”

“Phụ thân!”

“Nếu làm như thế vẫn không được thì ta sẽ dùng cách khác, người không cần lo lắng.”

Đường Thiết Sơn phớt lờ những gì Đường Ích Kỳ nói.

Con giận của Đường Ích Kỳ chạm tới đỉnh đầu khi thấy phụ thân của mình như vậy nhưng hắn vẫn cố gắng đè nén cơn giận.

‘Chết tiệt! Phụ thân lúc nào cũng thế. Lúc nào cũng không chịu nghe lời mình.’

Hắn nhìn phụ thân mình bằng ánh mắt đầy tức giận xen chút oán hận sau đó đi ra khỏi phòng.

Đường Sở Truy nhìn theo phía Đường Ích Kỳ rời đi.

“Đúng là tên vô dụng! Người ta nói hổ phụ sinh hổ tử! Hà có gì nhà người lại yếu đuối và thảm hại như thế này kia hả... Nếu không có được chút bí truyền của Đường Môn chắc ta phải lao tâm khổ tứ vì nhà người lắm. Nhưng mà sao ta vẫn chưa nhận được liên lạc gì từ Bách Quỷ Liên vậy? Người ủy thác bọn họ từ khi nào?”

Bỗng ông nhớ đến một chuyện mà dường như ông lãng quên từ lâu.

Ông đã nghe ngóng được từ một thương đoàn đi qua thành Tứ Xuyên rằng có một thợ rèn trẻ tuổi rất xuất sắc xuất hiện ở Thành Đô.

Đường Thiết Sơn chắc chắn cậu thiếu niên đó đã nhận được bí truyền của Đường Môn. Nếu không thì một người còn trẻ tuổi như thế không thể nào sở hữu được kỹ năng đó được.

Đường Thiết Sơn nổi lòng tham với bí truyền Đường Môn trong tay cậu thiếu niên kia nên mới ủy thác cho Bách Quỷ

Liên giết hắn và mang bí truyền về cho ông.

Nhưng đã gần một năm trôi qua, ông vẫn chưa nhận được tin tức gì từ Bách Quỷ Liên cả.

“Chắc ta phải liên lạc với Bách Quỷ Liên rồi.”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 328

“Chết tiệt! Ta có phải là con trai ông ấy không chứ? Ai đòi lại làm thế này.”

Rầm!!

Đường Ích Kỳ siết chặt tay rồi đâm vào một cổ thụ gần đó. Trong cơn thịnh nộ, hắn cứ thế mà đánh mạnh vào thân cây làm động đến cả vết thương.

“Khur!”

Đường Ích Kỳ bật ra tiếng rên rỉ.

Hắn đau đến mức chảy cả nước mắt.

Đường Ích Kỳ ngồi xồm xuống chờ cơn đau qua đi. 2

Đau khổ, oan ức và phẫn nộ. Thế là nước mắt hắn cứ thế tuôn ra không ngừng.

Đường Ích Kỳ cúi đầu đưa tay lau đi những giọt nước mắt chảy dài. 1

“Chết tiệt!”

Hắn liền nhìn xung quanh.

May là không có ai ở đây cả.

Giả như có ai nhìn thấy, hắn sẽ xấu hổ đến chết mất. Đường Ích Kỳ cố gắng tỏ vẻ bình tĩnh rồi hướng đến công phòng.

Thiết Sơn Công Phòng nằm ở xa trang viên, vậy nên nếu Đường Thiết Sơn không tìm thấy hắn cũng chẳng có gì lạ.

Đối với Đường Ích Kỳ, công phòng là nơi ẩn náu tốt nhất. 8

Ngay khi đến Thiết Sơn Công Phòng, Đường Ích Kỳ liền kiểm chuyện.

“Sao ở đây lại dơ thế?”

“Sao không dọn đồng sắt vụn này đi.”

6

Đường Ích Kỳ liền móc mĩa thiết tượng và đám đồ đệ.

“Vâng! Tiểu nhân sẽ dọn ngay ạ.”

“Tiểu nhân đã sai rồi.”

Đám thiết tượng lén nhìn hắn rồi vội vàng đi quét dọn công phòng.

Đường Ích Kỳ khoanh tay lại nhìn họ.

8

‘Lũ khốn chết tiệt này!’

Đường Ích Kỳ thầm mắng họ.

Hắn ta ra vẻ cứ như nếu hắn không giám sát thì công phòng sẽ trở thành một bãi chiến trường vậy.

Đột nhiên hắn nhận ra thiếu mất một người.

“Ồ? Hắn ta đâu rồi?” 1

“Vâng?”

“Là Đào Diễn Sơn ấy. Sao ta không thấy tên khốn đó đâu vậy?”

“Hắn đang nghỉ phép ạ.”

“Nghỉ phép? Nhưng đáng lẽ phải trở lại rồi chứ?”

Mặt trời đã lặn từ lâu rồi. Và ngày nghỉ ở Thiết Sơn Công Phòng chỉ được tính từ lúc mặt trời mọc đến lúc mặt trời lặn mà thôi. Không được phép nghỉ lâu hơn.

Người thiết tượng tỏ vẻ bối rối.

“Chắc là hấn ta về trễ nên ngài cố đợi thêm chút nữa...”

“Sao ta phải để tâm đến một tên đồ đệ chứ?”

“Vâng?”

“Hấn là đồ đệ thôi mà? Không phải thiết tượng mà chỉ là một tên đồ đệ quên!”

“Nhưng hấn vốn có tài năng...”

“Chết tiệt! Tài năng, tài năng! Ôn ào chết đi được. Bỏ đi, mau gọi vài tên đến đây. Ta sẽ đích thân đi bắt hấn.”

Bây giờ Đường Ích Kỳ cần có thứ gì đó giúp hấn giải tỏa cơn giận. Nếu không làm thế hấn sẽ phát điên lên mất.

Đường Ích Kỳ ngay lập tức gọi thêm vài võ giả rồi đi tìm Đào Diễn Sơn.

Tìm đến nhà Đào Diễn Sơn cũng khá dễ, hấn vốn đã biết đường đến đây rồi.

“Đào Diễn Sơn!”

Rầm!

Đường Ích Kỳ đá cửa bước vào trong.

Hấn liền nhìn thấy Đào Diễn Sơn đang ngồi xỏm ở một góc.

“Này! Tên khốn kia. Sao ngươi còn chưa quay về hả?”

Đường Ích Kỳ hét lớn, nhưng Đào Diễn Sơn vẫn không đáp lời. Đường Ích Kỳ càng nổi giận hơn.

“Ngươi, ngươi không nghe ta nói hay sao?”

Phải đến lúc này, Đào Diễn Sơn mới ngược lên nhìn Đường Ích Kỳ.

Đôi mắt Đào Diễn Sơn đã mất đi tiêu điểm.

Bộ dạng này của hấn càng làm Đường Ích Kỳ thêm phần phẫn nộ.

“Tên khốn này, ta đang nói chuyện với ngươi đấy.”

Bốp!

Đường Ích Kỳ liền đá Đào Diễn Sơn.

Đào Diễn Sơn không hề hét lên một tiếng, hấn nằm lặn lộn trên đất.

“Ta hỏi ngươi sao còn không quay về? Ngươi cũng thấy ta buồn cười lắm à? Có đúng không?”

Bốp! Bốp!

Đường Ích Kỳ không chỉ đá Đào Diễn Sơn mà còn cầm gậy đánh vào người hấn.

Đào Diễn Sơn vẫn không hét lên mà cứ thế chịu đòn.

“Tên khốn này! Đồ khốn kiếp! Ngươi còn thua cả đồ bỏ đi nữa!”

Đường Ích Kỳ nhìn thấy hình ảnh Đào Diễn Sơn bị đánh chông chéo lên hình ảnh chính bản thân không thể kháng cự lại phụ thân mình.

“Công, công tử. Phụ mẫu... tiểu nhân...”

Đào Diễn Sơn lúc này mới mở miệng ra định nói gì đó. Thế nhưng, Đường Ích Kỳ lại không để hấn làm thế.

“Câm miệng cho ta. Tên khốn kiếp! Tên khốn chẳng bằng một con chó.”

Bốp! Bốp!

Hấn vùng mạnh gậy lên, vẻ mặt trông vô cùng điên cuồng.

Chính lúc này.

“Công Tử!”

“Xin ngài hãy dừng tay một chút!”

Phải đến lúc này, đám thuộc hạ vừa đi xem xét xung quanh mới đến can ngăn hấn.

“Cái gì? Chết tiệt mà!”

“Ngài, ngài nên vào xem bên trong một chút đi ạ.”

“Hả?”

“Xảy ra chuyện lớn rồi ạ.”

“Chết tiệt! Ý ngươi là sao nữa đây?”

Đường Ích Kỳ buông cây gậy xuống rồi nhìn vào trong nhà.

Đột nhiên mặt hắn liền trắng bệch đi.

“Chuyện này đây?”

“Là phụ mẫu của Diễn Sơn ạ.”

“Ta biết! Nhưng tại sao họ lại chết rồi?”

Phụ mẫu của Đào Diễn Sơn đã bỏ mạng trên vũng máu bên trong căn nhà.

Mặc dù Đường Ích Kỳ đang muốn đánh chết Đào Diễn Sơn, nhưng khi nhìn thấy người chết thật sự, hắn lại vô cùng sợ hãi.

Sau khi thuộc hạ kiểm tra thi thể, hắn mới nói.

“Có vẻ như họ đã bị sát hại.”

“Là ai làm?”

“Chuyện này thì thuộc hạ không rõ.”

“Chết tiệt!”

“Sau khi phát hiện thi thể phụ mẫu, chắc là Diễn Sơn cũng kinh hồn bạt vía rồi.”

“Vậy thì phải nói chứ? Mẹ nó!”

Đường Ích Kỳ biết bản thân hắn là kẻ có chấp.

Hắn là người thích dùng bạo lực trước khi nói điều gì đó. Ngay cả khi Đào Diễn Sơn tỉnh táo lại và muốn lên tiếng, hắn vẫn tiếp tục đánh người.

Hắn không có gì để biện minh nhưng tuyệt đối sẽ không nhận sai lầm.

“Tên kia, đưa hắn đi rồi bịt miệng hắn lại.”

“Vậy còn thi thể thì sao ạ?”

“Sao lại hỏi ta chuyện đó? Người tự biết mà xử lý đi chứ.”

Đường Ích Kỳ liên hét toáng lên.

Hắn cho rằng hôm nay là một ngày thật xúi quẩy. Chẳng có chuyện gì ra hồn cả.

Nhưng dù không như thế thì danh tiếng của hắn vốn cũng chẳng vào đâu, chuyện này mà lộ ra ngoài thì càng bất lợi cho hắn.

Quan trọng hơn, hắn sợ phải nhìn thấy ánh mắt khinh miệt của phụ thân nhìn mình.

“Không được. Cứ đốt chỗ này đi.”

“Vâng?”

“Ta bảo đốt nó đi. Xem như hỏa táng thi thể luôn, một mũi tên trúng hai đích.”

“Nhưng Diễn Sơn phải nhận thi thể...”

“Bộ dạng hắn đã như vậy thì còn làm gì được hả? Hay người nghĩ người có thể làm gì sao?”

“Không, không ạ.”

“Vậy thì đừng cần nhần nữa, mau phóng hỏa đi. Ta sẽ chịu trách nhiệm.”

“Vâng!”

Cuối cùng, người võ giả cũng bất lực đáp lời rồi phóng hỏa căn nhà. Đào Diễn Sơn nhìn cảnh tượng trước mặt liền chảy ra một dòng huyết lệ.

‘Kh, không được!’

Hắn muốn hét lên thật to, nhưng do bị Đường Ích Kỳ đánh tổn thương cổ họng nên hắn không tài nào lên tiếng được.

Ngôi nhà từng là tổ ấm của hắn đang bốc cháy dữ dội.

Bên trong còn có thi thể của phụ thân và mẫu thân hắn.

‘Không được, lũ khốn kiếp này!’

Hắn còn chưa tìm ra manh mối nào có thể tìm kiếm tiểu muội, ấy vậy mà bây giờ mọi thứ đã bị nhấn chìm trong ngọn lửa và trở thành một đồng tro tàn.

Phiêu Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn ngọn đồi ở phía xa xa.

Đập vào mắt hắn là làn khói đen đang không ngừng bốc lên.

“Hình như lại có cháy rồi.”

“Chắc! Có vẻ như đám ăn mày mỗi lửa để đốt thứ gì đó.”

“Chỉ cần đốt một chút có khi sẽ cháy toàn bộ khu ổ chuột đó. Nhưng trông thế kia chắc sẽ cháy một chút rồi tắt ấy mà.”

Những người gần đó bắt đầu lời ra tiếng vào.

Tất cả bọn họ đều biết nơi đang bốc cháy là khu ổ chuột.

Nhưng không ai để tâm đến những bản dân ở đó cả.

Trong ánh mắt bọn họ chỉ là sự trông đợi ngọn lửa bùng cháy thiêu rụi cả nơi đó để họ có thể đuổi đám bản dân đi rồi xây dựng những ngôi nhà mới ở đây.

May là ngọn lửa không cháy lâu.

Phía xa xa đã không còn nhìn thấy khói đen nghi ngút nữa.

Mọi người nhanh chóng tản ra, Phiêu Nguyệt cũng không để tâm thêm làm gì.

Hắn không muốn đề ý đến chuyện không liên quan đến mình.

Phiêu Nguyệt đi dạo bên bờ Thái Hồ.

Mặt hồ trông như mênh mông vô tận, trên đó có hàng chục hàng trăm chiếc thuyền đang thả mình xuôi dòng nước. Du khách trên thuyền không ngừng cười nói, vẻ mặt họ căng tràn cả sức sống.

Tất cả mọi thứ trải dài khắp Thái Hồ. Thế nhưng Phiêu Nguyệt lại không để tâm đến vẻ ngoài đó.

Hắn không đến bờ Thái Hồ để thưởng ngoạn phong cảnh.

Phiêu Nguyệt đang tìm phân đà của Hạ Ô Môn.

Hắn có việc cần phải tìm hiểu thêm.

Ở một nơi sầm uất như Thái Hồ ắt sẽ có phân đà của Hạ Ô Môn. Vấn đề chính là tìm kiếm phân đà của Hạ Ô Môn không hề dễ dàng như vậy.

Một số phân đà được công bố ra bên ngoài nhưng cũng không ít phân đà quan trọng đều được giấu kín.

Chính vì thế, Phiêu Nguyệt cũng phải vất vả đi tìm phân đà của Hạ Ô Môn. Nếu như lúc trước Hồng Hữu Tân không chỉ

hắn cách tìm, có khi hắn phải mất thêm mấy ngày nữa mới tìm được phân đà của Hạ Ô Môn ở Thái Hồ này.

Phân đà Thái Hồ nằm trong một lò mổ ở ngoại ô Thái Hồ. Đây là nơi phân phối thịt khắp mọi nơi ở Thái Hồ.

Mới chỉ đến gần lò mổ, Phiêu Nguyệt đã ngửi thấy cỗ mùi tanh tươi của máu tươi. Chính vì thế mà người thường hiếm khi bén mảng đến nơi này.

“Người là ai?”

Ngay khi Phiêu Nguyệt bước vào, một đám người liền nhìn hắn với ánh mắt cảnh giác.

Bởi lẽ trông hắn không hề hợp với một nơi thế này.

Một lão đao phủ già đang cầm một con dao mổ lợn to tướng tiếng lại gần phía Phiêu Nguyệt.

“Ở đây không bán thịt trực tiếp. Bọn ta chỉ cung cấp thịt cho các thương điểm và quán trọ thôi, người đừng làm chuyện vô ích mà hãy mau quay về đi.”

“Đây có phải là phân đà của Hạ Ô Môn không?”

“Sao người lại biết chuyện đó?”

Ánh mắt lão đao phủ liền thay đổi. Liền sau đó, đám đao phủ trẻ lập tức đứng xung quanh lão đao phủ.

Lúc bọn họ đứng lại cùng nhau, mùi máu tanh càng bốc lên nồng nặc hơn.

Người thường chỉ cần đối mặt với họ cũng đủ thấy áp lực, vậy nên họ nghĩ Phiêu Nguyệt lần này cũng sẽ dễ dàng bị khí thế của mình áp đảo.

Thế nhưng, khác với dự đoán của họ, Phiêu Nguyệt không hề bị yếu thế chút nào.

Ngay lập tức, lão đao phủ nhận ra gã nam nhân trước mặt không phải là một kẻ tầm thường.

“Người là ai? Hiếm có người biết nơi này là phân đà của Hạ Ô Môn lắm.”

“Phiêu Nguyệt!”

“Ừm! Ra là có khách quý đến nhỉ.”

Lão đạo phủ già lập tức nhận ra thân phận của Phiêu Nguyệt. Ông ta đưa tay lên ra hiệu cho những đạo phủ xung quanh tản ra.

Lão đạo phủ liền đặt con dao đang cầm xuống đất.

“Ta là Sở Phục, phân đà chủ của phân đà Thái Hồ. Thật vinh hạnh cho ta khi được diện kiến Phiêu Đại hiệp danh chấn giang hồ thế này.

“Ta không ngờ phân đà ở Thái Hồ lại là một lò mổ đấy.”

“Hạ Ô Môn vốn là nơi được tạo ra để tự bảo vệ những kẻ sống dưới đáy thiên hạ mà. Hiện tại bọn ta dùng nhiều lần xanh cho tiện, nhưng trước đây có nhiều phân đà chính là lò mổ đấy. Đây là một trong những phân đà lâu đời nhất của Hạ Ô Môn.”

“Chuyện này ta cũng không ngờ.”

“Thì, đúng là người ngoài làm sao mà biết được chứ. Với lại cũng chẳng quan trọng gì cả. Đúng rồi, Phiêu Đại hiệp có việc gì mà tìm đến đây thế?”

“Đến Hạ Ô Môn thì chỉ có một lý do thôi còn gì.”

“Cũng đúng, lão đã hỏi một câu ngớ ngẩn rồi. Dù sao bọn ta cũng đã nhận được lệnh phải hợp tác với Phiêu Đại hiệp trong bất kỳ tình huống nào. Người muốn biết chuyện gì thế?”

“Thiết Sơn Công Phòng.”

“Thiết Sơn Công Phòng là công phòng do Đường Thiết Sơn Đại hiệp làm chủ à. Người có thể nói cho lão nhân biết lý do không?”

“Phải biết lý do thì mới cung cấp thông tin à?”

“Cũng không hẳn... nhưng... phù! Lão già này đúng là xác xược mà.”

Sở Phục đang nói dở thì thở dài một hơi.

Cấp trên đã ra lệnh phải hợp tác với Phiêu Nguyệt vô điều kiện. Đó còn là mệnh lệnh của Giám Sát Đội Chủ.

Là môn đồ của Hạ Ô Môn, ông tuyệt đối không thể kháng lệnh được.

“Ta xin lỗi. Sau khi Giám Sát Đội Chủ mất tích, lão già này lại càng nhạy cảm hơn.”

“Mất tích? Hồng Hữu Tân ấy hả?”

“Người không biết sao? Ngài ấy đã mất liên lạc từ bốn tháng trước rồi. Chính vì thế mà Hạ Ô Môn gần như là đảo lộn cả lên.”

“Đã rất lâu rồi sao?”

“Đúng vậy!”

Đây là khoảng thời gian Phiêu Nguyệt rời Nhữ Nam đến Thiên Trung Sơn. Vậy ra Hồng Hữu Tân đã biến mất trong lúc hắn đang tu luyện trên núi.

“Ông có biết lý do không?”

“Nếu biết thì lão già này đã không phải lo lắng như vậy rồi. Bọn ta đã phái quân tinh nhuệ của Hạ Ô Môn truy tìm tung tích của Hồng Đội chủ nhưng không được gì cả. Ngài ấy đã hoàn toàn biến mất tăm.”

Hạ Ô Môn đã huy động tất cả môn đồ truy tìm Hồng Hữu Tân. Thế nhưng, không một ai tìm ra Hồng Hữu Tân đang ở đâu cả.

329

Vai trò của Hồng Hữu Tân trong Hạ Ô Môn không hề nhỏ. Tuy mọi người đều đề phòng y vì thân phận Đội chủ Giám Sát Đội của y nhưng khả năng xử lý mọi việc công bằng và đối ứng kịp thời với những thay đổi của thời thế lại rất được mọi người hoan nghênh.

Cũng nhờ Hồng Hữu Tân mà vô số phân đà nằm ở khắp nơi trong thiên hạ vẫn có thể hoạt động bình thường.

Y còn có khả năng tuyệt vời có thể điều phối các phân đà.

Vô số phân đà của Hạ Ô Môn xảy ra xung đột với những mối quan hệ ở lân cận.

Hồng Hữu Tân đã giải quyết những vấn đề này một cách khôn ngoan và nhận được sự ủng hộ của rất nhiều phân đà trưởng.

Trong tình hình lúc này mà Hồng Hữu Tân lại mất tích khiến các vấn đề bắt đầu nảy sinh nhiều hơn ở nhiều phân đà.

Hạ Ô Môn lúc này đang trong tình huống khẩn cấp.

Phiêu Nguyệt đã hiểu một phần nào hoàn cảnh của Hạ Ô Môn hiện tại khi nghe lão đạo phủ giải thích.

Sau khi Hồng Hữu Tân mất tích, phân đà ở Thái Hồ cũng không được hỗ trợ đàng hoàng nên đang lâm vào cảnh khốn đốn.

Đặc biệt, vì phân đà ở Thái Hồ được vận hành bởi các đạo phủ nên có một sự chênh lệch khá lớn về số lượng cũng như chất lượng thông tin ở nơi này so với nơi khác.²

Kỹ nữ có thể khiến người ta không cảnh giác bằng tiếng cười, nhưng đạo phủ thì khác.

“Dĩ nhiên là điều đó không có nghĩa là chúng tại hạ không lấy được thông tin gì cả. Nhưng vì tốn nhiều thời gian để thu thập thông tin nên tiến trình đôi khi sẽ bị chậm lại một chút ạ.”

“Mất khoảng bao lâu?”

“Hai ngày. Sau hai ngày ta sẽ kể ngài nghe tất cả mọi thứ về Thiết Kiếm Trang Viên.”

“Được.”

Phiêu Nguyệt gật đầu.

Phân đà Thái Hồ chỉ có chừng đó khả năng, vậy nên hẳn cũng không có lý do gì để phàn nàn. Hơn nữa, vì thời gian không gấp nên Phiêu Nguyệt cũng cảm thấy hài lòng với điều đó.¹

“Ta sẽ ở lại Thái Hồ Độ Nhất Quán trong thời gian này. Gửi thông tin đến đó cho ta.”

“Vâng.”

Lão đạo phủ đáp lời.

Có một nỗi sợ hãi thoáng qua trong đôi mắt của lão khi nhìn vào Phiêu Nguyệt.

Cả đời này, lão đã nhìn thấy máu của biết bao nhiêu con vật.

Những người khác có thể khinh thường vì đó chỉ là một công việc thấp kém. Nhưng lão cho rằng đó là thiên chức và làm

việc hết mình.

Lão đã dành ra cả đời để bắt thú, vậy nên lão cũng đã đạt đến một cảnh giới nhất định nào đó.8

Dù có là con bò lớn cỡ nào thì lão vẫn có thể khiến nó ngừng thở chỉ với một nhát đao.

Làm như vậy sẽ khiến thịt của con bò mềm hơn vì nó không cảm thấy đau đớn khi chết. Chính vì thế mà rất nhiều đầu bếp muốn có được thịt bò từ chỗ lão.

Chỉ cần lão muốn, lão cũng có thể giết người.6

Lão có thể nhìn thấy một điểm khi nhìn vào một người.

Một điểm có thể khiến người đó ngừng thở ngay lập tức.

Tuy không thể giải thích bằng lời, nhưng lão biết rõ chỉ cần điểm sinh mệnh đó mất thì chắc chắn sẽ không một sinh vật nào có thể sống sót cả.8

Từ trước đến nay, chưa từng có một ngoại lệ.

Tuy bọn họ có cảnh giới khác nhau, nhưng luôn có điểm sinh mệnh ấy. Nhưng lão không thể nhìn thấy được điểm đó ở nam nhân trước mặt mình.

Dù lão có mở mắt to để dò tìm vẫn không thấy một nhược điểm nào chứ đừng nói là điểm sinh mệnh.

Không những thế, lão còn cảm giác như có một thứ giống như cây kim đang đâm xuyên vào giữa lòng mày của lão.

‘Gì vậy?’

Cảm giác lạ lẫm mà lần đầu tiên trong đời lão trải qua.

Lão nhận ra cảm giác mà lão đang cảm thấy lúc này giống như cảm giác của những con bò hay con lợn do mình giết vậy.1

‘Hắn đã thấy được điểm sinh mệnh của mình sao?’

Toàn thân lão đao phủ nổi cả da gà.

Điểm sinh mệnh mà lão đao phủ dùng cả đời làm việc mới có thể phát hiện ra được Phiêu Nguyệt gọi là Sinh Tử Huyết.

Một huyết đạo mà chỉ cần một sự đả kích nhỏ cũng có thể phân chia ranh giới rõ ràng giữa sự sống và cái chết cho một

người. Nó có thể thay đổi vị trí dựa vào thể chất hay hoàn cảnh cũng như là sự biến đổi của mùa.

Phiêu Nguyệt sẽ không bao giờ phát hiện ra điều này nếu hắn không làm việc ở lò mổ.

‘Giang hồ quả nhiên không hề nói quá khi gọi hắn là Tử Thần.’

Nếu Phiêu Nguyệt có tâm địa xấu xa thì có lẽ bây giờ lão đã không phải con người ở thế gian này nữa rồi. Chắc chắn lão sẽ ngừng thở mà không biết mình chết như thế nào. Giống như những con vật mà lão đã giết từ trước đến nay vậy.

‘Hắn là người mà mình tuyệt đối không nên đối đầu.’

Lão đao phủ chà chà hai bên tay nổi da gà của mình và nhìn theo bóng lưng Phiêu Nguyệt đang xa dần.

Khi Phiêu Nguyệt khuất dạng, lão nói với những người đao phủ còn lại.

“Đóng cửa lò mổ hai ngày để thu thập thông tin về Thiết Sơn Trang Viên và Thiết Sơn Công Phòng cho ta.”

Phiêu Nguyệt rời lò mổ và đi dọc bờ sông.

Thái Hồ không chỉ giáp Trường Giang mà còn liên kết với những con sông khác. Nếu cộng cả những con sông, con suối nhỏ chưa biết tên thì nơi này chẳng khác nào một chiếc thân cây với nhiều nhánh nhỏ.

Nơi Phiêu Nguyệt đang đi cũng là một con sông không rõ tên được liên kết với Thái Hồ.

Cảnh vật dọc bờ sông rất đẹp nên không chỉ có Phiêu Nguyệt mà có rất nhiều khác vừa đi dạo vừa ngắm cảnh.

‘Đường Thiết Sơn!’

Nếu Phiêu Nguyệt nhớ không sai thì Đường Thiết Sơn chính là người đã thuê thích khách của Bách Quỷ Liên đến đánh cắp bí truyền của Đường Sở Truy.

Cũng chính vì thế mà Đường Sở Truy phải chuyển công phòng vào dinh thự của Phiêu Nguyệt và hiện vẫn đang phải sống ẩn

dật.

Phiêu Nguyệt đã nói sẽ lo liệu vấn đề này cho Đường Sở Truy.

Hắn đến đây không phải vì biết Đường Thiết Sơn có ở đây. Nhưng nếu đã biết được trang viên và công phòng của Đường Thiết Sơn ở đây rồi thì hắn không thể nào lướt qua được. Đó chính là lý do tại sao hắn lại thuê Hạ Ô Môn thu thập thông tin về Thiết Sơn Trang Viên để kiểm tra xem Đường Thiết Sơn có thực sự là người đã ủy thác cho Bách Quỷ Liên hay không.

Chỉ cần ở lại đây thêm hai ngày nữa, hắn sẽ biết chắc chắn về điều đó.

Đến khi đó hành động vẫn chưa muộn.

Tiếng cười của những người xung quanh lọt vào vai của Phiêu Nguyệt.

Hắn có thể thấy được tình cảm xao xuyến trên gương mặt của đôi nam nữ cùng nhau đi dạo, có cả văn sĩ đang múa cọ dưới một gốc cây lớn. Một số thì nhúng chân xuống sông rồi cười, một vài đứa trẻ thì chạy nhảy nô đùa dọc bờ sông.

Cảnh tượng thật sự rất yên bình. Nhưng sự bình yên của họ không kéo dài được lâu.

“Áaa!”

Đột nhiên có tiếng hét thảm thiết của một nữ nhân vang lên.

“Chuyện gì thế?”

“Có chuyện gì vậy?”

Mọi người xung quanh đều bị giật mình và chạy đến nơi có tiếng thét phát ra.

Một lúc sau, tiếng người xôn xao.

“L, là xác chết.”

“Có xác chết trôi đến đây kìa.”

“Ôi trời! Đó là xác của một tiểu nữ tử đấy.”

Phiêu Nguyệt di chuyển đến nơi đám người đang xôn xao.

Mọi người đang tập hợp bên bờ sông đầy lau sậy.

Phiêu Nguyệt luôn lách qua đám đông rồi tiến lên phía trước. Một thi thể của một thiếu nữ bị ngập một nửa trong nước lọt vào mắt hắn.

Cơ thể của xác chết rất kinh khủng.

Da thịt trương lên trong nước khiến không ai có thể nhận ra gương mặt ban đầu của nữ nhân đó nữa, thân thể nàng thì đầy vết cắt như mang cá.

Phiêu Nguyệt để ý móng tay móng chân của nàng đã bị rút hết ra.

Rõ ràng nàng ta đã bị tra tấn.

Hắn không biết hung thủ là ai nhưng rõ ràng kẻ đó không những xâm phạm nàng mà còn tra tấn nàng một cách dã man.

Thủ pháp tàn ác khiến một người máu lạnh như Phiêu Nguyệt cũng phải nhú mày.

Bỗng có một thứ gì đó đập vào mắt của Phiêu Nguyệt.

Đó là sợi dây chuyền đeo trên cổ nàng.

Bản thân chiếc vòng không có gì đặc biệt.

Nó không phải thứ kim loại quý như vàng bạc, cũng không được gắn bảo thạch.

Điều khiến Phiêu Nguyệt chú ý là hoa văn được vẽ ở giữa chiếc vòng cổ tròn.

Hai hình tròn giao nhau.

Phiêu Nguyệt lấy từ trong ngực ra một cây ngưu mao châm.

Một hoa văn tương tự cũng được vẽ trên nhãn dán buộc vào ngưu mao châm.

“Hầy!”

Phiêu Nguyệt bất giác thở dài.

Bởi hắn dường như đã biết thiếu nữ này là ai.

Phiêu Nguyệt tháo sợi dây chuyền khỏi cổ của nàng.

Không khí hỗn loạn nên không ai để ý Phiêu Nguyệt đã lấy đi chiếc vòng cổ.

Phiêu Nguyệt bước ra khỏi đám đông.

Tin đồn về xác chết đã được lan rộng, ngày càng có nhiều người đổ đến.

Hình ảnh cái chết của ai đó chẳng là gì ngoài một cảnh tượng đối với những người khác diễn ra trước mắt Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt không trách bọn họ.

Hắn không có nhiều cảm xúc đến thế, cũng không phải người tin rằng bản tính của con người vốn thiện lành.

Ánh mắt của Phiêu Nguyệt chột hướng đến đỉnh đồi.

Trên ngọn đồi, hắn thấy một nam nhân trẻ tuổi và một võ giả hộ tống y.

Người mà Phiêu Nguyệt chú ý đến là nam nhân kia.

Nam nhân ấy đứng nhìn đám đông với nụ cười trên môi. Sau đó y quay về phía Phiêu Nguyệt như thể cảm nhận được cái nhìn của hắn.

Ánh mắt hai người chạm vào nhau giữa không trung.

Ngay lúc đó, nam nhân vội vàng cúi đầu xuống để che mặt.

Vì khoảng cách quá xa, hơn nữa nam nhân ấy cũng đang cúi đầu nên Phiêu Nguyệt không thể nhìn rõ gương mặt y được.

Tuy không nhìn thấy gương mặt, nhưng khí tức này có vẻ rất quen.

Có vẻ như đó là một trong những người mà hắn đã gặp dạo gần đây.

Cảm giác khó chịu khiến Phiêu Nguyệt phải đi lên đồi nhưng khi đó, nam nhân ấy đã mất dạng.

Phiêu Nguyệt ngay lập tức hướng đến Thiết Sơn Công Phòng.

Bởi vì hắn đã mua ngư mao châm ở đó.

Vì hắn đã từng ghé qua nên không khó để tìm thấy Thiết Sơn Công Phòng.

“Chào mừng khách quan.”

Chưởng quầy chạy ra đón tiếp khi nhìn thấy Phiêu Nguyệt bước vào Thiết Sơn Công Phòng. Phiêu Nguyệt nhìn quanh

nhưng không thấy Đào Diễm Sơn đâu cả.

“Đào Diễm Sơn không có ở đây sao?”

“Sao ạ?”

Chương quây tỏ vẻ bối rối.

Thật kỳ lạ khi một nam nhân mà hắn chưa bao giờ gặp lại biết tên của một đệ tử như Đào Diễm Sơn.

“Xin lỗi nhưng ngài có quan hệ gì với Diễm Sơn vậy ạ?”

“Ta mua đồ của hắn.”

“Không lẽ tên nhóc đó lại đem đồ mình làm ra bán nữa đây sao? Ôi cái tên nhóc này...”

Gương mặt của chương quây lập tức trở nên méo mó.

Có lẽ chuyện Đào Diễm Sơn bán đồ mình làm đã từng xảy ra trước đây. Nhưng điều đó không quan trọng với Phiêu Nguyệt.

“Hắn ở đâu rồi?”

“Sao vậy ạ?”

“Ta muốn gặp hắn.”

“Giờ hắn không có ở đây ạ. Nếu ngài muốn hoàn trả thì cứ nói với tiểu nhân là được.”

“Ta muốn gặp trực tiếp và nói chuyện với hắn.”

“Giờ thì không được đâu ạ.”

“Tại sao?”

“Tiểu trang chủ nhờ hắn đi làm vài việc vặt rồi ạ.”

“Tiểu trang chủ là Đường Ích Kỳ sao?”

“Vâng.”

“Vậy gọi Đường Ích Kỳ đến đây.”

“Sao ạ?”

Chương quây tỏ vẻ bàng hoàng.

Hắn không hiểu tại sao tiểu trang chủ mà bọn họ xem như là bầu trời lại bị Phiêu Nguyệt gọi như một con chó của hàng xóm vậy.

Hầu hết nhân viên sẽ tóm cổ khách và đánh nhau trong trường hợp này, nhưng chương quầy vẫn kiên nhẫn đáp lời.

“Tiểu trang chủ hiện không có ở đây. Nếu có gì muốn nói thì nói với tiểu nhân là được rồi.”

“Vậy là không gặp trực tiếp được sao?”

“Một người không có ở đây thì sao ngài có thể gặp được ạ?”

“Vậy khi nào Đường Ích Kỳ về?”

“Một hạng người nhỏ bé như tiểu nhân sao có thể biết được lịch trình của tiểu trang chủ ạ?”

“Ngoài việc đó ra thì trông người có vẻ biết nhiều mà nhỉ?”

“Nếu đã xong thì mời ngài đi cho. Tiểu nhân còn phải làm ăn buôn bán nữa...”

Phiêu Nguyệt nhìn người đó một lúc lâu.

Người đó run lên bần bật khi thấy ánh mắt của Phiêu Nguyệt dán chặt lên người mình.

Mặc dù Phiêu Nguyệt không đe dọa hấn nhưng ánh mắt của Phiêu Nguyệt khiến hấn cảm thấy sợ hãi. Hấn cảm giác như mình có thể tè ra quần nếu còn tiếp tục nhìn vào ánh mắt ấy nữa.

Nhưng may mắn cho hấn, Phiêu Nguyệt đã nhanh chóng thu lại ánh mắt và đi ra ngoài.

“Hộc!”

Chương quầy ngồi khụy xuống sàn như thể mất hết toàn bộ sức lực.

“Đệt mẹ, cứ tưởng sắp chết tới nơi!”

Hấn lấy tay áo lau miệng rồi lẩm bẩm.

“Mình phải mau báo cho tiểu trang chủ mới được, hay mình nên hỏi Diễn Sơn về danh tính của người đó trước nhỉ? Được rồi, đi hỏi Diễn Sơn thôi.”

Đường Ích Kỳ ghét nhất là nói những điều không chắc chắn. Vậy nên hấn phải hỏi Đào Diễn Sơn trước rồi mới báo cáo cho Đường Ích Kỳ được.

Hắn nhanh chóng đưa ra quyết định rồi chạy vào căn nhà kho phía trong công phòng.

Đào Diễn Sơn đang bị nhốt ở trong này.

Hắn mở chiếc cửa sổ nhỏ ra và gọi Đào Diễn Sơn.

“Ê!”

Nhưng Đào Diễn Sơn không hề trả lời tiếng gọi của hắn.

Đào Diễn Sơn thần thờ ngồi ở một góc nhà kho nhìn vào bức tường như một người đã mất đi ý chí sống.

Khi chuông quầy định gọi Đào Diễn Sơn thêm một lần nữa thì bỗng có một giọng nói phát ra từ phía sau lưng hắn.

“Ra là ở đây.”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 330

Đột nhiên chuông quầy rung mình một cái. Sóng lưng hắn nổi lên một trận gai ốc.

Hắn vừa quay lại phía sau đã thấy Phiêu Nguyệt đứng ngay trước mặt.

“Ừ, từ khi nào chứ?”

Chuông quầy kinh ngạc đến mức ngồi thụp xuống đất. Thế nhưng Phiêu Nguyệt cứ ngó lơ hắn mà đi thẳng vào bên trong.

Hắn nhìn thấy Đào Diễn Sơn đang ngồi co ro bên cạnh cửa sổ.

Đào Diễn Sơn lúc này hết như người mất hồn. Hắn hoàn toàn không nhận ra Phiêu Nguyệt đang nhìn mình, ánh mắt hắn đã mất đi tiêu điểm.

Chỉ cần nhìn vào cũng đủ biết hắn vừa trải qua mất mát lớn thế nào.

“Đào Diễn Sơn!”

Phiêu Nguyệt gọi Đào Diễn Sơn nhưng hắn không hề nhúc nhích.

Hiện tại, Đào Diễm Sơn giống như đang tự nhốt mình vào trong một chiếc kén lớn. Không một ai có thể kéo hắn ra khỏi lớp vỏ bọc ấy cả.

Phiêu Nguyệt ném chiếc vòng cổ vào bên trong.

Chiếc vòng cổ rơi xuống đúng dưới chân Đào Diễm Sơn. Phiêu Nguyệt liền nói với hắn.

“Đây là chiếc vòng cổ được tìm thấy trên thi thể một tiểu nữ tử bên bờ Thái Hồ.”

“....”

“Thi thể có dấu vết bị tra tấn, xâm hại. Trên chiếc vòng cổ có khắc họa tiết giống như họa tiết trên Ngưu Mao Châm nên ta mang đến đây. Còn thi thể thì được quan nhân đưa đi rồi.”

Đào Diễm Sơn vẫn không nói câu nào.

Hắn ta cứ ngơ ngác nhìn vào không trung tựa như chưa từng nghe Phiêu Nguyệt nói bất cứ điều gì.

Phiêu Nguyệt nhìn hắn một lúc rồi xoay người rời đi. Hắn đã làm hết những thứ có thể rồi.

Mọi chuyện sau đó đều do Đào Diễm Sơn định đoạt.

Muốn tỉnh táo lại hay mặc cho bản thân như người mất hồn thế này thì cũng là việc của hắn.

“Người, người?”

Gã chương quỳ đang ngồi trên sàn chỉ biết há mồm nhìn bóng lưng Phiêu Nguyệt. Hắn thậm chí còn không dám giữ Phiêu Nguyệt lại.

Bởi lẽ hắn biết rõ chuyện gì sẽ xảy ra nếu đụng phải một võ giả như Phiêu Nguyệt.

“Phải làm sao đây?”

Vốn dĩ mọi chuyện xảy ra ở công phòng đều phải được báo cáo cho Đường Ích Kỳ. Thế nhưng, dù Phiêu Nguyệt có rời đi rồi, chương quỳ cũng phân vân không biết có nên báo cáo lại hay không. Khả năng cao là việc này sẽ lại khiến Đường Ích Kỳ trở nên kích động hơn.

“Chẳng biết có chuyện gì không nữa?”

Cuối cùng chương quây cũng quyết định giấu nhem chuyện xảy ra hôm nay.

Hắn ta đóng cửa nhà kho rồi quay lại chỗ làm của mình. Lúc cánh cửa đóng lại, bên trong phòng không còn lấy một chút ánh sáng.

Đột nhiên lúc này, Đào Diễn Sơn nãy giờ ngồi thừ ra liền chảy dài hai dòng nước mắt.

“Hức!”

Hắn bắt đầu khóc nức nở.

Đào Diễn Sơn siết chặt lấy sợi vòng cổ nằm phía dưới chân. Hắn không cần kiểm tra cũng biết.

Chiếc vòng cổ này là tự tay hắn làm ra. Họa tiết trên vòng cổ đã chứng minh điều đó.

“Hức! Huhu!”

Đào Diễn Sơn co rúm người lại rồi gằm lên như mãnh thú. Chẳng biết thời gian đã trôi qua bao lâu.

Đào Diễn Sơn thôi không khóc nữa.

Hắn bắt đầu suy nghĩ.

Khi rơi vào tình thế tồi tệ nhất, đa số mọi người đều muốn né tránh. Và chính vì cái chết của phụ mẫu mà Đào Diễn Sơn cũng liên tục né tránh hiện thực và thu mình vào trong thế giới riêng.

Thế nhưng, nghe tin tiểu muội đã chết, hắn mới sực bừng tỉnh lại. Hắn thôi không rơi nước mắt nữa.

“Ta phải trả thù.”

Đào Diễn Sơn đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

Sau khi bị Đường Ích Kỳ đánh, hắn lại ngồi xồm trong một khoảng thời gian dài, vậy nên chỉ việc đứng lên vô cùng đơn giản cũng khiến hắn phải nhăn cả mặt. Thế nhưng, Đào Diễn Sơn vẫn cố nhịn cơn đau.

Hắn không rõ vì sao cuộc sống của hắn lại thành ra thế này, nhưng hắn biết hắn phải làm gì.

Đào Diễm Sơn đeo vòng cổ của tiểu muội lên cổ mình. Sau đó hắn đi đến một góc của nhà kho.

Đây là nhà kho bảo quản nguyên liệu của Thiết Sơn Công Phòng. Bên trong nhà kho cất giữ rất nhiều nguyên liệu.

Từ trước đến nay, việc dọn dẹp và sắp xếp nơi này đều do Đào Diễm Sơn thực hiện. Các đồ đệ khác đều đùn đẩy trách nhiệm cho hắn ta.

Chính vì thế mà Đào Diễm Sơn biết rõ nguyên liệu nằm ở đâu. Và hắn cũng nắm vững cấu trúc của nhà kho trong lòng bàn tay. Đương nhiên họ cũng không biết rằng muốn vào nhà kho còn có con đường khác.

Giam hắn ta ở đây là một quyết định sai lầm.

Đào Diễm Sơn đã tìm kiếm những món đồ mà hắn cần. Sau đó lặng lẽ rời khỏi nhà kho.

Đến sáng hôm sau, người trong Thiết Sơn Công Phòng mới nhận ra Đào Diễm Sơn đã biến mất.

“Cái gì? Tên khốn này lại đi đâu rồi?”

Phiêu Nguyệt thức dậy sớm rồi đi dùng điểm tâm.

Hiện giờ, đầu bếp và tiểu nhị đã quen việc mang đồ ăn cho hắn. Nhờ vậy mà Phiêu Nguyệt không cần lo đến chuyện chọn đồ ăn nữa.

Phiêu Nguyệt vừa thưởng thức bữa sáng vừa ngắm bình minh.

Cho dù đồ ăn có ngon đến mấy Phiêu Nguyệt cũng từ tốn mà ăn. Phiêu Nguyệt có thói quen ăn chậm từng chút một.

Bộ dạng Phiêu Nguyệt nâng đĩa trông thật tao nhã làm sao. Sau đó, đồ ăn cũng vơi đi dần.

Phiêu Nguyệt vừa ăn vừa ngắm Thái Hồ đang đón những tia nắng đầu ngày. Hắn đã ngắm nhìn cảnh tượng này mấy lần rồi. Nhưng đến giờ vẫn chưa thấy chán.

Phiêu Nguyệt nghĩ bây giờ hắn sống quá xa hoa.

Hắn thật sự cảm kích khi có thể thoải mái ăn uống, thưởng ngoạn phong cảnh như những người bình thường khác.

Ngay khi hần ăn xong, tiểu nhị liền dâng trà lên.

Đây không phải là loại trà thượng hạng, nhưng hương trà lại rất thơm.

Rọc!

Phiêu Nguyệt cần chén trà đưa lên miệng.

Hần nhấp một ngụm trà rồi từ từ cảm nhận hương thơm lan tỏa trong khoang miệng. Cảm giác thật sự vô cùng thư thái và dễ chịu.

Phiêu Nguyệt cảm thấy rất đổi hài lòng.

Mặc dù hần đang sống trong thế giới không biết ngày mai sẽ lại xảy ra chuyện gì, nhưng sự thoải mái hiện giờ khiến hần như quên đi tất cả những lo lắng trong lòng. Thế nhưng, sự bình yên này lại không kéo dài lâu.

Rầm!

Ai đó đá mạnh vào cánh cửa quán trọ khiến nó như muốn vỡ nát ra.

Liên sau đó, một nhóm người bước vào trong.

“Trời ạ!”

“Là võ giả của Kiếm Hoa Các.”

Các vị khách trong quán trọ liền nhận ra thân phận của họ.

Đám người bước vào quán trọ đều là nữ võ giả. Trên thắt lưng họ có đeo thanh kiếm được khắc cùng một họa tiết.

Đó là biểu tượng một đóa hoa hồng rực rỡ đại diện cho Kiếm Hoa Các.

Người đứng đầu những nữ võ giả kia chính là Âm Nhu Tinh. Và bên cạnh nàng là một nữ nhân trung niên có vẻ ngoài vô cùng tao nhã, bà ta đang nhìn về phía Phiêu Nguyệt.

Mặc dù đã có tuổi nhưng nữ nhân trung niên này lại tỏ ra bầu không khí vô cùng nhã nhặn và chín chắn. Bà ta chính là Các Chủ của Kiếm Hoa Các - Cố Liên Thủy.

Cố Liên Thủy cũng là một trong những cao thủ ở tỉnh Giang Tô.

Bà ta sở hữu cảnh giới cao thâm đến mức có thể tự tin sánh vai với những bá giả của tỉnh Giang Tô này.

Người ta nói rằng khi Cố Liên Thủy còn trẻ, nhiều võ giả đã giao chiến với nhau để tranh giành bà. Nhưng cuối cùng bà lại chọn sống một mình mà không thuộc về bất kỳ nam nhân nào.

Bà chăm chỉ tu luyện võ công và kiếm pháp, kết quả là bà đã leo lên được địa vị hiện giờ.

Toàn thân Cố Liên Thủy tỏa ra cỗ khí tức lạnh như vạn niên băng. Nhiều vị khách trong quán trọ thậm chí không dám thở mạnh.

Một vài người mặt đã cắt không còn giọt máu, miệng cũng không dám khép lại.

Cố Liên Thủy đánh mắt nhìn Phiêu Nguyệt.

“Ngươi chính là Phiêu Nguyệt ư?”

Cố Liên Thủy bật ra giọng nói đầy gai góc.

Phải đến lúc này, Phiêu Nguyệt mới đặt chén trà xuống nhìn Cố Liên Thủy.

Vẻ mặt Cố Liên Thủy trông như thể bà ta đang thấy một thứ vô cùng kinh tởm và bản thủ nhất trên thiên hạ này.

Phiêu Nguyệt là một người rất giỏi nắm bắt tâm lý người khác. Chỉ cần nhìn vào ánh mắt Cố Liên Thủy cũng đủ hiểu lòng dạ bà ta thế nào.

Phiêu Nguyệt vẫn giữ thái độ bình tĩnh.

“Lần đầu ta mới biết Kiếm Hoa Các Chủ lại là một người thô lỗ như vậy đấy.”

“Sao ngươi biết là Các Chủ?”

“Thì có gì mà lạ đâu. Một nhóm nữ võ giả kéo đến thế này, ở Thái Hồ chẳng phải chỉ có Kiếm Hoa Các thôi ư?”

“Ngươi thông minh đấy. Cũng đúng thôi. Cỡ như ngươi thì cũng hợp đi cường bức nữ nhân rồi.”

“Cường bức ư?”

“Chối cũng vô ích thôi. Ta có chứng cứ đấy.”

Phiêu Nguyệt khoanh tay rồi nhìn đám võ giả của Kiếm Hoa Các.

Hắn muốn nắm bắt xem tình hình diễn ra thế nào.

Phiêu Nguyệt liền nhìn thấy Âm Nhu Tinh cúi đầu phía sau Cố Liên Thủy. Nàng ta đang cố che giấu biểu cảm của mình, nhưng lại không giấu nổi ánh mắt Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt cũng nhìn lướt qua những nữ võ giả khác.

Một số người nhìn chằm chằm Phiêu Nguyệt hết như nhìn lũ sâu bọ gớm ghiếc. Thế nhưng vài người khác lại cố tránh ánh mắt hắn, hoặc tỏ vẻ đáng tiếc.

Chỉ bấy nhiêu cũng đủ để Phiêu Nguyệt nắm được bầu không khí của họ.

Phiêu Nguyệt lại nhìn Cố Liên Thủy.

“Vậy ý bà nói là ta đã cưỡng bức người khác ư?”

“Đúng vậy.”

“Chứng cứ đâu?”

“Ta đã đưa nạn nhân đến rồi. Để xem trước mặt nạn nhân người còn dám nói láo không.”

Cố Liên Thủy vẫy tay. Ngay sau đó, đám đồ đệ nữ đang đứng ngoài cửa liền đưa một nữ nhân vào trong.

Nữ nhân kia trông vô cùng xinh đẹp. Thế nhưng, vết bầm tím trên đuôi mắt cùng với bộ y phục xộc xệch như minh chứng cho việc nàng ta đã bị ai đó làm nhục.

Cả người nữ nhân run lên, tựa hồ chỉ cần nhìn thấy Phiêu Nguyệt cũng đủ khiến nàng phải kinh hãi tột độ.

Cố Liên Thủy chỉ vào nữ nhân rồi nói.

“Đây là nữ nhân mà người đã cưỡng bức đêm qua. Trong lúc nàng ta ngủ một mình, người đã lên vào rồi giở trò đồi bại.”

“Chứng cứ ta đã làm chuyện đó đâu nào?”

“Nữ nhân này chính là chứng cứ.”

Cố Liên Thủy đồng dạng nói.

Khóe miệng bà vẽ ra đường cong giống hệt như Âm Nhu Tinh.

Cố Liên Thủy cũng hiểu rõ chuyện này gương ép đến mức nào. Nhưng đây là cách thức duy nhất mà bà có thể làm.

Bây giờ trong quán trọ không chỉ có Phiêu Nguyệt mà còn những vị khách khác. Họ đang đưa mắt dõi theo hết như con sói đang rình mồi.

Sự việc xảy ra tại đây sẽ nhanh chóng lan rộng khắp Thái Hồ thông qua những cái miệng kia.

Và sau đó có khi sẽ lan ra khắp tỉnh Giang Tô và toàn bộ giang hồ cũng nên.

Sự thật không quan trọng.

Mọi người chỉ nghe điều họ muốn nghe, chỉ muốn thấy điều họ muốn thấy.

Chỉ cần tin đồn Phiêu Nguyệt đã cưỡng bức một nữ nhân lan xa, danh tiếng của hắn chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng rất nhiều.

Con người khó có được danh tiếng, nhưng lại dễ dàng đánh mất nó.

Cố Liên Thủy biết rõ điều này, và bà cũng biết làm thế nào để hạ bệ Phiêu Nguyệt.

‘Võ công cao nhưng chưa chắc kinh nghiệm hành tẩu giang hồ đã nhiều.’

Cố Liên Thủy liếm đôi môi đỏ mọng. Với bà Phiêu Nguyệt chính là một bữa ăn ngon.

Không phải vì hắn là một nam nhân tuấn mỹ.

Nếu tin tức này lan rộng khắp giang hồ, Phiêu Nguyệt sẽ trở thành món vũ khí đắt giá của bà.

Tùy vào cách sử dụng, bà ta có thể khiến món vũ khí ấy trở nên mạnh hơn gấp nhiều lần.

So với Nam Kinh Tào Gia hay Trường Giang Trại thì Kiếm Hoa Các không thể sánh bằng.

Đệ tử là nữ nhân vốn không phải là điểm mạnh. Bởi vì chẳng ai muốn nhúng tay làm việc bẩn thỉu cả.

bzfczk

Muốn Kiếm Hoa Các trở thành một môn phái đại diện cho tỉnh Giang Tô, cần phải có người dám ra tay làm việc không sạch sẽ.

Đó chính là lý do mà Cố Liên Thủy nhắm đến Phiêu Nguyệt.

Có nhiều cách để một kẻ mới hành tẩu giang hồ phải khuất phục dưới trướng mình.

Một trong số đó chính là mỹ nhân kế. Thế nhưng mỹ nhân kế lại không hiệu quả, dù người ra tay chính là Âm Nhu Tinh. Vì thế Cố Liên Thủy liền chọn cách gài bẫy.

Một võ giả trẻ đầy tương lai lại mang tiếng xấu là cưỡng bức nữ nhân, chắc chắn hẳn sẽ không còn mặt mũi nào xuất hiện nữa.

Cho dù sự thật có được làm sáng tỏ cũng không còn là vấn đề quan trọng.

Trước tiên cứ khắc sâu việc này vào tâm trí người khác, khiến nó khó mà phai mờ được.

Cố Liên Thủy cho rằng Phiêu Nguyệt đang run rẩy cả lên. Thế nhưng, Phiêu Nguyệt vẫn vô cảm nhìn bà ta.

Hắn dùng ánh mắt âm trầm nhìn Cố Liên Thủy đang đứng trước mặt mình.

Đột nhiên Cố Liên Thủy cảm nhận được cảm giác đáng sợ khó mà diễn tả bằng lời.

Lòng ngực bà giống như đang bị một chiếc dùi cui đâm vào.

Tự lúc nào nụ cười trên gương mặt Cố Liên Thủy đã biến mất. Bà liền hỏi nữ nhân được cho là bị Phiêu Nguyệt cưỡng bức.

“Ngươi bị hắn ta cưỡng bức đúng không?”

“Đêm, đêm qua hắn ta đột nhập vào phòng rồi, rồi cưỡng bức tiểu nữ. Tiểu nữ còn nhớ rõ giọng nói và gương mặt của hắn mà.”

“Vậy đúng là ngươi bị hắn làm nhục?”

“Tiểu nữ xin lấy danh dự của mình ra đảm bảo.”

“Nực cười, kỹ nữ mà dám bàn tới danh dự ư.”

“Bà nói cái gì?”

Giọng nói của nữ nhân đột nhiên sắc bén hơn hẳn.

331

“Chỉ là một nữ nhân sống ở khu thường dân mà lại nuôi móng tay và còn rắc bột ngọc trai lên đó như vậy sao? Cả cây trâm cài tóc của cô nữa. Một nữ nhân đêm qua bị cưỡng hiếp mà lại ra ngoài với ba, bốn chiếc trâm cài tóc hoa lệ như thế này trên đầu sao? Cả y phục của cô nữa, bề ngoài trông thì bình thường nhưng thực chất nó được làm từ lụa tốt. Hơn nữa, trên người cô cũng tỏa ra mùi hương chỉ ở thanh lâu mới có. Có lẽ cô ra ngoài mà không tắm rửa sạch sẽ nên vẫn còn mùi đấy.”

“G, gì cơ?”

“Nữ nhân bình thường nếu bị đồn là bị ức hiếp thì coi như xong đời. Nhưng kỹ nữ thì khác. Dù gì cũng là gái làng chơi nên những tin đồn kiểu như thế có bị lan truyền ra thì cũng chẳng ảnh hưởng gì. Có lẽ hôm qua cô có khách đột xuất nên nhận lời sau đó mới đến đây mà chưa kịp loại bỏ mùi hương dính trên người đúng chứ?”

Đôi mắt của nữ nhân kia dao động dữ dội.

Bởi Phiêu Nguyệt nói như thể hẳn đã tận mắt thấy cảnh đó vậy.

Toàn thân nàng nổi da gà.

Nàng đúng là kỹ nữ giống như những gì mà Phiêu Nguyệt nói. Hôm qua, khi nàng đang tiếp khách thì bỗng có võ giả từ Kiếm Hoa Các ghé thăm.

Đề xuất mà Kiếm Hoa Các đưa ra cho nàng rất đơn giản.

Bọn họ yêu cầu nàng làm chứng Phiêu Nguyệt đã cưỡng hiếp mình.

Chắc chắn người đó sẽ từ chối nếu đó là con gái nhà lành. Nhưng đối với ả ta thì đây chẳng phải là tổn thất gì lớn cả.

Hơn nữa, ả cũng không có lý do gì để từ chối một khoản tiền không lồ cả.

Đó là lý do tại sao ả ta lại ở đây.

Vấn đề là Phiêu Nguyệt.

Một nam nhân bình thường sẽ bối rối trước tình huống này, nhưng Phiêu Nguyệt đã không lúng túng mà tại còn phát hiện ra nàng là kỹ nữ.

Người bối rối trở thành ả ta. Phiêu Nguyệt đã không bỏ sót một điểm sơ hở nào của mà đào sâu vào nó.²

“Rất dễ dàng để tìm ra được một kỹ nữ thuộc thanh lâu nào. Nếu cô sở hữu nét đẹp mỹ miều như vậy, chắc hẳn sẽ có nhiều khách quen, hơn nữa cũng rất nổi tiếng. Cô nghĩ cô sẽ che giấu được đến khi nào? Cô nghĩ cô và thanh lâu của cô vẫn còn bình an vô sự nếu có tin đồn cô cố gắng làm nhơ nhuốc thanh danh một võ giả trẻ tuổi không?”

Gương mặt của ả lập tức trở nên tái nhợt.

Ả vô thức nhìn qua Phiêu Nguyệt rồi nhìn lại Cố Liên Thủy.

Cố Liên Thủy hét lên.

“Bình tĩnh lại. Người bị đe dọa chỉ bởi một tên nam nhân tầm thường sao?”

“N, nhưng mà...”

“Người sợ cái gì? Kiếm Hoa Các đang bảo vệ người mà. Chẳng phải người đã khóc lóc tìm đến vào lúc sáng sớm sao? Chúng ta phải giải được nỗi oan ức này của người chứ?”¹

“Đ, đúng vậy.”

“Vậy thì hãy làm chứng đi. Đừng để hấn lừa.”

“V, Vâng.”

Kỹ nữ khó khăn lắm mới có thể trả lời.

Cố Liên Thủy nghiêng răng nhìn bộ dạng đó của kỹ nữ.

‘Đúng là một con ả vô dụng.’

Bà chẳng đòi hỏi cao gì ở kỹ nữ. Chỉ cần ả đóng vai nạn nhân là được.

Một vai diễn chẳng có gì khó đối với một người có thâm niên như ả. Ấy thế mà ả trở nên lúng túng và không thể đáp lại những lời vạch trần của Phiêu Nguyệt.

Cố Liên Thủy nghĩ rằng khi chuyện này kết thúc, bà ta cũng phải kết thúc ả kỹ nữ kia. Bởi vì một kỹ nữ tâm can yếu đuối như ả không biết chừng một ngày nào đó lại đổi ý và bép xép cái miệng.

Nếu tin đồn Cố Liên Thủy đứng sau chuyện này lan ra ngoài thì bà cùng Kiếm Hoa Các sẽ phải chịu đả kích lớn.

Cố Liên Thủy hần học nhìn vào Phiêu Nguyệt.

“Tội nhân mà còn có gan để nói bậy nhỉ? Người tưởng bọn ta sẽ bị lừa trước những lời nói vô căn cứ của người sao?”

“Người đã nuôi dưỡng Kiếm Hoa Các bằng cách này sao? Giăng bẫy và lừa gạt người khác?”

“Người dám xúc phạm ta ư?”

“Người mới là người đang xúc phạm ta thì có. Tạo ra nạn nhân giả và tung ra tin đồn thất thiệt trong giang hồ. Đó mới là xúc phạm.”

“Câm miệng cho ta. Người định chối bỏ khi nữ nhân bị người làm ô uế đang đứng sờ sờ ở đây sao? Nếu người còn cứng đầu đến cùng thì ta sẽ vạch trần người để người trở thành công địch của giang hồ đấy.”

“Công địch của giang hồ sao...”⁸

“Nếu đã trở thành công địch của giang hồ thì người cũng không có chỗ để đặt chân trong giang hồ này đâu. Tất cả các môn phái sẽ săn đuổi người. Nếu muốn yên vị thì quỳ xuống và cầu xin tha thứ đi. Hô hô! Thế nào? Làm thế rồi ta sẽ cân nhắc về việc của người.”

Cố Liên Thủy cười ranh mãnh.

Âm Nhu Tinh đứng sau lưng bà ta cũng khẽ cười.

Đối với một võ giả, không có gì đáng sợ bằng việc trở thành công địch của giang hồ cả. Một khi trở thành công địch, người đó sẽ bị cả thiên hạ chán ghét. Hành động của người đó sẽ bị hạn chế và đồng thời cũng sẽ bị săn đuổi. Nhưng có rất nhiều

điều phải kiểm chứng để chỉ đích danh một người có phải là công địch hay không.⁶

Nếu là một môn phái vừa và nhỏ như Kiếm Hoa Các chỉ ra hẳn là công địch của giang hồ thì những đại môn phái không lý nào lại tin ngay được.

Cổ Liên Thủy và Âm Nhu Tinh cũng biết rõ điều đó. Dù vậy, bọn họ vẫn đề cập đến vấn đề đó để gây áp lực về mặt tinh thần cho Phiêu Nguyệt.

“Ngươi định thế nào đây? Trở thành công địch của giang hồ? Hay là chịu bị bọn ta phạt một cách thích đáng? Quyết định là ở ngươi.”

“Ai là người quyết định hình phạt?”⁸

“Dĩ nhiên là ta rồi. Ở nơi này, ngoài ta ra thì còn ai có quyền trừng phạt ở đây chứ?”¹

“Không phải nên là kỹ nữ kia sao? Người bị hại là cô ta mà?”

“Cô ấy đã giao phó mọi thứ cho ta. Vậy nên, ta tất nhiên có quyền quyết định.”

Cổ Liên Thủy nói như thể đó là chuyện hiển nhiên.

Nụ cười của người chiến thắng hiện trên môi bà.

Thời gian và hoàn cảnh đã đứng về phía bà.

Bất kể sự thật là gì thì Phiêu Nguyệt vẫn đang gặp bất lợi.

Ngay cả khi sự thật cuối cùng cũng được tiết lộ qua những cuộc đấu trí hay những cuộc tranh cãi thì khi đó, Phiêu Nguyệt đã bị một vết nhơ không thể nào gột rửa được rồi.

Một người có vết nhơ dẫu có biện bạch thế nào thì cũng chẳng có ai nghe lời của hẳn cả.

Cuối cùng, những võ giả không có kinh nghiệm mà chỉ giỏi mỗi võ bzfck công sẽ bị khuất phục trước bà.

Ánh mắt của Cổ Liên Thủy tỏa ra nét hung ác.

Một khi Phiêu Nguyệt đã bị khuất phục, bà ta có thể lợi dụng Phiêu Nguyệt để nuôi dưỡng sức mạnh.

Đúng là gừng càng già càng cay.

Hôm qua, khi lần đầu tiên được nghe câu chuyện về Phiêu Nguyệt từ Âm Nhu Tinh. Bà đã lập ra một kế hoạch để bắt Phiêu Nguyệt và thi hành nó chỉ trong một ngày.

Độc tâm cùng quỷ kế của bà đã vượt quá sức tưởng tượng của bất kỳ một ai.

Phiêu Nguyệt cảm thán.

“Hay thật! Ngươi khá hơn nhiều những tên đây.”

“Hừm! Ngươi tưởng ta sẽ vui vì được ngươi khen ngợi ư? Mau chọn đi. Muốn trở thành công địch hay muốn bị ta trừng phạt.”

“Cả hai lựa chọn ta đều không thích.”

“Gì cơ?”

“Ta không có lý do gì để phải lựa chọn đáp án mà ngươi đã đưa ra cho ta cả.”

Phiêu Nguyệt từ từ đứng dậy.

Phản ứng ngoài dự đoán của Phiêu Nguyệt không những khiến cho biểu cảm Cố Liên Thủy mà còn khiến cho Âm Nhu Tinh cùng những đệ tử khác của Kiếm Hoa Các đánh lại.

“Công địch của giang hồ sao? Được, ngươi cứ làm thế đi.”

“Ngươi không sợ ư?”

“Xem ra ngươi chưa tìm hiểu kỹ về ta rồi. Nếu không thì ngươi đã biết từ “công địch” chẳng đe dọa được ta rồi.”

“...”

“Ngươi biết không? Những người cố giết ta đều đã chết. Sau đó chẳng kẻ nào dám bình phẩm về công địch với ta nữa. Bởi có làm thế cũng vô dụng.”

Phiêu Nguyệt vẫy tay.

Rầm rầm rầm!

Bỗng những cánh cửa của quán trọ lập tức đóng lại.

“C, chuyện gì thế...”

“Cửa...”

Những võ giả của Kiếm Hoa Các đồng loạt trở mắt khi thấy tất cả cánh cửa của quán trọ đã được đóng chặt.

Cố Liên Thủy hét lên.

“Không cần phải sợ hấn. Tất cả bình tĩnh.”

“V, vâng ạ!”

Những võ giả của Kiếm Hoa Các đồng loạt đáp lời. Thế nhưng, biểu cảm lo lắng trên gương mặt họ vẫn không hề biến mất.

Người hoảng loạn nhất chính là kỹ nữ kia.

‘Bà ta bảo chuyện này đơn giản lắm mà. Bà ta bảo chỉ cần mình đứng ra làm chứng thì hấn sẽ sợ kia mà...’

Nhìn vào gương mặt đó đi, sợ hãi ở chỗ nào vậy? Ngược lại, những võ giả Kiếm Hoa Các mới là người sợ hãi thì có.

Đến lúc này ả ta mới hồi hận về quyết định của mình, nhưng giờ hồi hận cũng đã muộn.

Cố Liên Thủy cao giọng.

“Nếu người định đe dọa Kiếm Hoa Các bằng võ lực thì người nhầm rồi đấy. Một danh môn chính phái như Kiếm Hoa Các không bị khuất phục bởi sự uy hiếp đó của người đâu.”

Vù vù!

Giọng nói tràn đầy nội lực của bà ta khiến những đồ vật trong quán trọ bị rung lắc dữ dội. Đó chính là minh chứng cho nội công thâm hậu của bà. Tuy nhiên, nó không tác động được gì đến Phiêu Nguyệt cả.

Trong số những người mà Phiêu Nguyệt đã đối đầu từ trước đến nay, không một ai mà không sở hữu nội công như Cố Liên Thủy.

Phiêu Nguyệt không cảm thấy sợ những kẻ uy hiếp mình bằng cách thể hiện công lực như thế này.

Những người thực sự đáng sợ là những người có niềm tin tuyệt đối vào sức mạnh và có thể phát huy được toàn lực của mình. Những người như vậy không bao giờ uy hiếp đối thủ bằng khí thế như Cố Liên Thủy cả.

Những gì mà Cố Liên Thủy làm lúc này không khác gì một con chó đang nhe răng sủa vì sợ hãi cả.

“N, người dám chống lại Kiếm Hoa Các sao?”

Cố Liên Thủy hét lên một lần nữa.

U Linh Chủy phóng ra mà không chút tiếng động.

Phập!

“Ặc!”

Cố Liên Thủy thét lên rồi lùi về phía sau. Một thanh U Linh Chủy đã cắm sâu vào vai của bà ta.

Trên gương mặt méo mó của Cố Liên Thủy xuất hiện một nét sợ hãi.

Bởi bà không hề cảm nhận được sự hiện diện của U Linh Chủy cho đến khi nó đâm vào vai bà.

Phiêu Nguyệt đi về phía Cố Liên Thủy.

Rõ ràng là Phiêu Nguyệt đang ở ngay trước mắt bà, nhưng bà lại chẳng cảm nhận được chút khí tức nào cả. Bà cảm giác như mình đang nhìn thấy ma vậy.

“T, tất cả tấn công. Mau áp chế hắn!”

Cuối cùng, Cố Liên Thủy đành phải ra lệnh tấn công.

“Aaaaa!”

“Hây!”

Những võ giả của Kiếm Hoa Các lao về Phiêu Nguyệt.

Vô số thanh kiếm nhắm vào Phiêu Nguyệt và tấn công hắn. Những đòn tấn công tuyệt đẹp như hàng chục con bướm đang tung cánh vậy. Nhưng cảnh tượng một lúc sau đó đã không còn đẹp nữa.

Xoẹt xoẹt!

Mười sợi Thu Hồn Ti phóng ra từ tay của Phiêu Nguyệt.

Phập!

Thu Hồn Ti nhỏ đến độ khó mà có thể thấy bằng mắt thường. Nó không ngừng xuyên qua cơ thể những võ giả đang lao tới

hắn.

“Ặc!”

“Hộc!”

Những võ giả hét lên và ngã nhào xuống sàn.

Trên người bọn họ để lại đầy vết tích của Thu Hồn Ti.

Mặc dù đó chỉ là một cái lỗ nhỏ bằng cây kim. Nhưng cảm giác mà cái lỗ nhỏ bé ấy đem lại thực ngoài sức tưởng tượng.

Bọn họ cảm thấy đau nhói như thể đang bị lửa đốt vậy.

“Ặc!”

“Khực!”

Những võ giả đau đớn ngã xuống sàn, phát ra những tiếng rên đau đớn cùng với những tiếng khóc.

Khi thấy những người ở tuyến đầu bị như vậy, những người ở phía sau cũng chỉ biết do dự đứng nhìn nhau.

“Các ngươi đang làm gì thế cả? Mau tấn công hắn đi.”

Cố Liên Thủy hét lớn nhưng không thể khiến những võ giả đang sợ hãi di chuyển.

Phiêu Nguyệt càng ngày càng tiến lại gần bà hơn.

Nỗi sợ hãi ngày càng trở nên dày đặc trên gương mặt của Cố Liên Thủy.

“Hức!”

Bà ta khua kiếm liên tục.

Đó chính là Hoa Ảnh Thập Tam Thức - tuyệt kỹ thành danh của bà.

Một loại võ công tuyệt hảo, đến cả kiếm cũng uyển chuyển như những bông hoa tung bay trong gió. Nhưng cánh hoa lúc này đã không thể bay trong gió.

Phập!

Bởi vì U Linh Chủ đã đâm vào tay cầm kiếm của bà.

“Á!”

Cố Liên Thủy khuyu xuống và hét lên đau đớn.

‘Trời ơi!’

Âm Nhu Tinh đang đứng phía sau bà lấy tay che miệng.

Đồng tử của Âm Nhu Tinh rung chuyển dữ dội như thể trong đó đang xảy ra động đất.

Nàng không thể hiểu chuyện gì đang xảy ra ở phòng trọ lúc này.

Nàng cứ tưởng rằng, nếu nàng ở cùng sư phụ Cố Liên Thủy và những đệ tử của Kiếm Hoa Các thì nếu không áp chế được Phiêu Nguyệt thì cũng gây áp lực được cho hắn.

Bởi dù có là võ giả mạnh mẽ đến mấy thì cũng sẽ có giới hạn khi chỉ có một mình. Hơn nữa, đạo lý trong giang hồ là không uy hiếp nữ nhân. Nhưng quan điểm thông thường ấy không có ở Phiêu Nguyệt.

Cố Liên Thủy ngẩng đầu lên hần học nhìn vào Phiêu Nguyệt.

“N, người tưởng làm thế này người có thể bình an vô sự sao? Ta... khực!”

Phập!

Thu Hồn Ti xuyên qua đùi của Cố Liên Thủy.

Máu chảy ra từ một cái lỗ có kích thước bằng cây kim và làm ướt đầm y phục của bà ta.

Cơ thể của Cố Liên Thủy run rẩy.

Lúc này bà mới nhận ra.

Phiêu Nguyệt khác hoàn toàn với bất kỳ võ giả nào khác mà bà biết.

Phiêu Nguyệt không thông hiểu đạo lý hay quan niệm của giang hồ.

Cố Liên Thủy nhìn vào đệ tử của mình.

“N, Nhu Tinh à! Giúp ta.”

“Sư... phụ!”

Âm Nhu Tinh từ chối giúp đỡ sư phụ.

Nàng quay lại và cố gắng trốn thoát. Nhưng chưa kịp bước đến hai bước, nàng đã cảm thấy đau rất ở bắp chân.

Thu Hồn Ti đã xuyên qua bắp chân của nàng.

“Áaaa!”

Nàng ngã nhào về phía trước.

Loạt soạt!

Phiêu Nguyệt kéo Thu Hồn Ti về phía mình, cơ thể của Âm Nhu Tinh cũng bị kéo theo về phía hắn.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 332

Âm Nhu Tinh cào ngón tay xuống đất.

Kít!

Thế nhưng, dù nàng có cố gắng đến mấy cũng không thể ngăn bị Phiêu Nguyệt kéo đi.

“Aa!”

Gương mặt Âm Nhu Tinh lúc này đã tràn đầy sợ hãi.

Nàng hoàn toàn không tin nổi những gì đang xảy ra với chính mình.

Vị sư phụ mà nàng tin tưởng nhất đang nằm lăn lộn trên sàn, cả người đầy máu là máu. Các sư muội, sư đệ đang run lên lay bầy vì sợ hãi.

Những vị khách trong quán trọ lúc này đã sớm rút lui mà im lặng quan sát tình hình.

Bốp!

Cuối cùng Âm Nhu Tinh cũng kéo được chân Phiêu Nguyệt.

“Làm, làm ơn tha mạng!”

Âm Nhu Tinh hoảng sợ cầu xin.

Bây giờ nàng đã không còn dáng vẻ của một con hạc như mọi khi, trông nàng lúc này vô cùng tiều tụy, mặt đã cắt không còn giọt máu.

Không một ai có thể tưởng tượng nổi Âm Nhu Tinh mà lại bày ra bộ dạng xấu xí thế này.

Âm Nhu Tinh chính là một đóa hoa đại diện cho tỉnh Giang Tô.

Tất cả mọi người đều ghen tị và muốn bắt chuyện với nàng.

Nàng luôn ưỡn ngực mà nhìn thiên hạ, và sẽ không bao giờ bắt chuyện nếu thấy đối phương không tương xứng. Vậy nên nàng vô cùng tự cao.

Ấy vậy mà một Âm Nhu Tinh như thế lại phô bày ra dáng vẻ xác xơ như một con chó bị mắc mưa, trườn bò trên sàn cầu xin Phiêu Nguyệt tha mạng. Bộ dạng của nàng thật sự vô cùng thảm hại.

Quan trọng hơn, nàng còn bỏ rơi cả sư phụ và các đệ tử đồng môn tìm đường thoát thân, hành động này quả thật không thể tha thứ được.

Mặc dù cả người đã bị nhuộm màu máu, Cố Liên Thủy vẫn tức đến phát điên trước sự phản bội của Âm Nhu Tinh.

‘Thôi xong rồi.’

‘Tại sao Âm Tiểu thư lại...’

Những vị khách trong quán trọ đều nghĩ lần này Âm Nhu Tinh coi như xong đời rồi.

Chỉ với việc thể hiện thái độ này, nàng ta cũng không thể duy trì danh tiếng của mình.

Rắc!

Phiêu Nguyệt giẫm lên bàn tay của Âm Nhu Tinh đang nắm lấy gấu quần của mình.

“Á!”

Âm Nhu Tinh liền hét lên trong đau đớn.

Phiêu Nguyệt vẫn cố giẫm thêm.

Rồi hấn từ từ dồn sức vào chân.

Sức mạnh khủng khiếp khiến xương tay Âm Nhu Tinh gãy vỡ ra, da và cơ đều rách toạc.

Bàn tay cầm kiếm đã bị hủy.

Với một người luyện kiếm như Âm Nhu Tinh, một khi bàn tay bị nghiền nát thì xem như cuộc đời của một võ giả cũng xem như xong.

“Làm, làm ơn...”

Âm Nhu Tinh liền khóc lóc cầu xin. Nhưng dù nàng có chảy bao nhiêu nước mắt cũng không thể lay chuyển được Phiêu Nguyệt.

Rắc!

“Á!”

Xương bàn tay của Âm Nhu Tinh đã hoàn toàn gãy vụn.

Tùng đốt xương trắng xóa còn nhô ra cả bên ngoài.

Phải đến lúc này, Phiêu Nguyệt mới nhấc chân lên.

Âm Nhu Tinh liền siết chặt lấy bàn tay gãy vụn rồi co người như một con mèo hoang. Nàng ta đau đến nỗi không hét lên được câu nào. Phiêu Nguyệt liền đánh mắt về phía kỹ nữ.

Đột nhiên nàng ta quỳ thụp xuống sàn rồi hét lên.

“Tiểu nữ chỉ làm theo những gì mà Kiếm Hoa Các yêu cầu thôi. Tiểu nữ đương nhiên không bị Đại hiệp đây cưỡng bức, hôm nay cũng là lần đầu tiểu nữ gặp ngài.”

Nghe lời tự thú của nàng, khách trong quán trọ đều tặc lưỡi.

“Vậy đúng là kỹ nữ ư?”

“Ờ! Vậy ra Kiếm Hoa Các này giờ trò tiểu nhân để gài bẫy người khác sao? Kiếm Hoa Các xong đời rồi.”

Mọi người đều lắc đầu ngao ngán.

Kiếm Hoa Các đã dùng trò bản thủ để hạ bệ danh tiếng Phiêu Nguyệt, thế nhưng chính họ mới là người phải hứng chịu hậu quả.

Những gì xảy ra hôm nay sẽ sớm được lan truyền khắp thiên hạ.

Trên giang hồ này, không có gì truyền nhanh hơn những lời đồn đại. Giống như một loại bệnh dịch vậy.

Dường như Phiêu Nguyệt vẫn chưa muốn kết thúc như vậy.

Phiêu Nguyệt tiến lại gần kỹ nữ.

À kỹ nữ lúc này đang run lên bần bật.

Phiêu Nguyệt ngồi xổm xuống rồi đối mắt với nàng ta.

“Xin, xin hãy tha thứ cho tiểu nữ...”

“Cô đã nhận được bao nhiêu rồi?”

“100 lượng vàng...”

“100 lượng ư. Giá trị của ta đối với mấy người chỉ có bấy nhiêu thôi ư.”

“Chuyện này...”

Nàng ta cố gắng biện minh, nhưng trong đầu lại trống rỗng không biết phải nói thế nào.

“Dùng 100 lượng để phá hoại cuộc đời người khác.”

“Tiểu nữ thật sự không có ý đó. Tiểu nữ không có ác ý, chỉ là...”

“Từ lời khai giả dối của cô, ta đoán cô đã biết kết quả rồi. Dù biết nhưng vẫn làm. Đó chính là ác ý.”

“Chỉ là vì mọi người bảo tiểu nữ làm thế...”

“Đừng biện minh nữa. Dù cô có biện minh ta cũng không tha cho cô đâu.”

“Cái gì?”

Phiêu Nguyệt vươn tay chạm vào cổ kỹ nữ.

Trước nỗi sợ hãi tột độ, nàng không ngừng rơi nước mắt.

Trông bộ dạng nàng lúc này vô cùng đáng thương, thế nhưng Phiêu Nguyệt vẫn lạnh lùng nhìn nàng.

Phiêu Nguyệt từ từ đưa tay xuống lồng ngực nàng.

“Làm, làm ơn!”

Vút!

Đột nhiên trên tay hắn xuất hiện một luồng khí lực trông như sợi chỉ. Khí lực ấy lập tức xuyên qua ngực kỹ nữ.

“Hức!”

Cảm nhận được sự đau đớn xuyên qua lồng ngực, nàng ta liền rên lên. Thế nhưng, một lúc sau này không còn cảm thấy đau nữa.

Phiêu Nguyệt nói với nàng.

“Bây giờ cô không được để trái tim làm việc quá sức. Cô không thể chạy hay làm việc nặng nhọc được. Chỉ cần vận động mạnh một chút thôi, trái tim cô lập tức sẽ nổ tung đấy.”

“Đây, đây...”

“Cả đời này cô hãy sống cho cẩn thận vào. Sống như không tồn tại. Chỉ cần làm thế thì có thể cô sẽ sống lâu đấy.”

Phiêu Nguyệt đã đả thương trái tim kỹ nữ.

Thoạt nhìn có vẻ như không có gì, nhưng bây giờ, trái tim ấy chẳng khác này cái bát đã bị nứt. Thế nhưng, kỹ nữ không hề tin lời Phiêu Nguyệt nói.

Bởi vì nàng không hề cảm thấy đau ở ngực chút nào. Nàng cho rằng Phiêu Nguyệt chỉ đang đe dọa mình.

‘Hắn không dám giết một người xinh đẹp như mình, vậy rõ là chỉ đang đe dọa mà thôi.’

Nàng ta luôn tự tin về ngoại hình của mình. Lần này, nàng cũng cho rằng nhờ có nhan sắc nên mới cứu nàng một mạng.

“Đi đi! Tuyệt đối không được chạy đấy.”

“Đa, đa tại Đại hiệp. Tiểu nữ sẽ không quên ân huệ này.”

Kỹ nữ vội vàng đứng dậy cúi đầu chào Phiêu Nguyệt rồi đi ra ngoài. Phiêu Nguyệt lại nói.

“Tốt nhất là cô không nên chạy đâu.”

“Vâng!”

Dù nói như thế, nhưng nàng ta vẫn không muốn đi từ tốn. Nàng nghĩ rằng chỉ cần quay đầu lại sẽ bị Phiêu Nguyệt tóm lấy ngay.

Nàng bước đi chầm chầm rồi bắt đầu chạy.

Lúc này, kỹ nữ đã không còn để tâm đến lời của Phiêu Nguyệt nữa.

Trong đầu nàng có ý muốn phải rời xa nơi này càng nhanh còn tốt.

Nàng cứ cắm đầu mà chạy về trước.

Đột nhiên nàng cảm thấy tim mình đau nhói. Nhưng nàng vẫn không dừng bước.

Kỹ nữ cho rằng đây chỉ là cơn đau thoáng qua khi nàng đang khó thở mà thôi.

Cho đến thời điểm này, nàng vẫn còn cơ hội được sống. Nếu như nàng thôi không chạy nữa. Thế nhưng, nàng lại phớt lờ cảnh báo của cơ thể mà chạy nhanh hơn.

Và cái giá phải trả lại vô cùng khủng khiếp.

Thịch!

Đột nhiên tim nàng đau dữ dội.

Cơn đau như xé toạc trái tim nàng ra từng mảnh, nàng liền ngã gục xuống.

Phải đến lúc này, nàng mới nhớ lại lời cảnh báo của Phiêu Nguyệt.

“Kh, không được! Ta muốn sống...”

Nàng còn không hét được hết cả câu.

Nơi mà kỹ nữ ngã xuống chỉ cách quán trọ khoảng 300 trượng. Chính vì thế, mọi người trong quán trọ đều có thể nhìn thấy bộ dạng nàng ngã xuống và dần tắt thở.

“A!”

“Sao lại như thế chứ!”

Đám võ giả của Kiếm Hoa Các run lẩy bẩy vì sợ hãi, những vị khách khác cũng xanh mặt liếc nhìn Phiêu Nguyệt.

Lựa chọn thế nào phụ thuộc vào người kỹ nữ, thế nhưng Phiêu Nguyệt chính là muốn nàng ta phải chết như thế.

Kỹ nữ kia đã bỏ mạng, nhưng Phiêu Nguyệt vẫn không hề đổi sắc. Phiêu Nguyệt liền nhìn về phía Âm Nhu Tinh.

“Làm, làm ơn hãy tha mạng. Tiểu nữ sai rồi. Xin hãy tha mạng cho tiểu nữ.”

Âm Nhu tinh nước mắt lã chã cầu xin Phiêu Nguyệt, còn Cố Liên Thủy thì nhắm chặt mắt lại.

Cố Liên Thủy nghĩ rằng mọi thứ sắp sửa kết thúc rồi.

Ngày hôm nay bà ta đã đánh mất tất cả.

Danh dự không còn, cả lòng trung thành và ý chí của đệ tử cũng tan mất hết.

Quan trọng hơn, bà ta không thể nào quên được hành động ích kỷ của Âm Nhu Tinh.

‘Sao ta lại lựa chọn như vậy chứ...’

Giả như có thể quay về một ngày trước, bà ta sẽ không bao giờ chọn cách này. Thế nhưng, vạn vật không thể chiều theo ý bà mà quay ngược thời gian, và cũng chẳng thể biến việc đã xảy ra như chưa từng xảy ra được.

Chính lúc này.

“Đi đi!”

Phiêu Nguyệt đột nhiên lên tiếng.

Cố Liên Thủy cứ ngỡ mình đã nghe nhầm. Vậy nên bà mở to mắt nhìn Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt liền nói lại lần nữa.

“Ta bảo mau quay về đi.”

“Cứ để bọn ta đi như vậy ư?”

“Đúng!”

“Tại sao?”

“Vậy ta giết hết tất cả luôn nhé?”

Cố Liên Thủy bỗng nhiên cảm thấy toàn thân nổi một trận gai ốc.

Bởi vì bà tin Phiêu Nguyệt chắc chắn có thể làm như thế.

Phiêu Nguyệt khác hẳn với những võ giả mà bà đã đối phó từ trước đến nay.

Hắn không phải người ham muốn danh tiếng.

Hắn chính là kẻ dù có mang tiếng xấu thế nào cũng phải hủy hoại cho được đối phương.

Cố Liên Thủy nhanh chóng nhận ra điều đó.

Bà ta lão đảo đứng dậy.

Phiêu Nguyệt liền vung tay thu hồi U Linh Chủy cắm trên vai bà ta.

Máu lập tức phun ra như thác đổ.

“Các Chủ!”

Các đệ tử lập tức chạy đến cầm máu cho bà. Thế nhưng, Cố Liên Thủy liền đẩy các đệ tử ra rồi nói.

“Không cần.”

“Nhưng mà...”

“Ta đã nói không cần rồi, các người mau lùi ả nữ nhân khi sư diệt tổ kia lại đây cho ta.”

Cố Liên Thủy liền chỉ vào Âm Nhu Tinh.

Gương mặt Âm Nhu Tinh lúc này đã trắng bệch.

“Sư, sư phụ! Con không có ý đó...”

“Người đừng biện minh. Ta đã tận mắt chứng kiến rành rành rồi. Khi ta cần sự giúp đỡ, người đã tránh ánh mắt ta. Người thế mà lại phản bội người sư phụ đã nuôi dạy người suốt bốn năm qua.”

“Người hiểu lầm rồi.”

“Câm miệng. Dù sao ta cũng không có ý định tha thứ cho người đâu. Trước tiên phá bỏ đan điền của người, sau đó ta sẽ suy nghĩ hình phạt thích đáng.”

“Kh, không được!”

Âm Nhu Tinh liền gào khóc thảm thiết. Thế nhưng nàng vẫn không thay đổi được ý định của Cố Liên Thủy.

Cố Liên Thủy phải dùng đến kỹ cương để trừng phạt Âm Như Tinh.

Đó là cách duy nhất để duy trì Kiếm Hoa Các trong lúc sắp sụp đổ thế này.

Âm Như Tinh quay đầu nhìn Phiêu Nguyệt.

“Làm ơn! Xin hãy cứu tiểu nữ. Không, thà là giết chết ta còn hơn. Đừng làm thế này mà.”

“Ta phải nghe mấy lời này đến bao giờ đây?”

Phiêu Nguyệt không nói chuyện với Âm Như Tinh mà là Cố Liên Thủy. Cố Liên Thủy giật thót rồi ra lệnh cho đệ tử.

“Các người còn làm gì thế? Còn không đến chặn miệng ả ta lại.”

“Vâng!”

Các đệ tử liền chạy đến không chế Âm Như Tinh và chặn miệng nàng ta. Âm Như Tinh cố vùng vẫy nhưng vẫn không có tác dụng. Các đệ tử của Kiếm Hoa Các liền kéo nàng ta ra ngoài. Sau đó Cố Liên Thủy mới nói với Phiêu Nguyệt.

“Đa tạ người đã tha mạng cho ta.”

Phiêu Nguyệt không đáp lời bà.

Cố Liên Thủy nhìn Phiêu Nguyệt rồi đi theo các đệ tử của mình ra ngoài. Phải đến lúc này, bên trong quán trọ mới lại sự bình yên.

Phiêu Nguyệt cầm chén trà trên bàn rồi lẩm bẩm.

“Bà thật sự nghĩ ta đã tha mạng cho bà ư.”

Phiêu Nguyệt là người không cần danh tiếng.

Hắn luôn nghĩ rằng tính mạng của bản thân mới là thứ quan trọng nhất.

Hắn phải hất đổ tất cả những thứ bản thủ để sống và vùng vẫy trong thiên hạ này.

Từ trước đến nay hắn vẫn sống như thế, và sau này cũng vậy.

Thế nhưng Cố Liên Thủy lại khác.

Bà ta là người trọng danh tiếng. Vậy nên, bà ta mới bày ra hạ sách này nhằm vào Phiêu Nguyệt.

Và rồi hôm nay danh tiếng của bà ta cũng bị phá hủy mất.

Nhiều người còn bị cuốn theo ý định của bà ta để rồi bị thương nặng.

Cho dù bà ta có trút giận lên người Âm Nhu Tinh thì cũng không thể lấy lại danh tiếng đã rơi xuống vực.

Phép tắc của môn phái sụp đổ, đệ tử vơi đi như cát chảy, và danh tiếng bị chôn dưới vũng lầy.

Vậy nên có vẻ như Cố Liên Thủy cũng không có ý định cố gắng rãng mà sống tiếp.

Ba tháng sau đó, bà ta đã tự tay kết liễu mạng sống của mình.

Do sự việc lần này, ác danh của Phiêu Nguyệt lại càng vang xa hơn.

333

Tin tức Kiếm Hoa Các cô vu oan cho Phiêu Nguyệt vì tội danh cưỡng hiếp một nữ nhân nhưng lại bị đảo ngược tình thế đã nhanh chóng lan truyền ra toàn khắp thành Giang Tô.

Những người chứng kiến sự việc tại quán trọ tự hào đi kể khắp nơi, đến Kiếm Hoa Các cũng không thể ngăn bọn họ lại được.

Chỉ trong một ngày, Kiếm Hoa Các rơi vào mâu thuẫn nội bộ.

Sau khi phá hủy đàn điền của Âm Nhu Tinh, Cố Liên Thủy đuổi nàng ra khỏi Kiếm Hoa Các. Ngay cả khi bà không làm như thế, Âm Nhu Tinh bị Phiêu Nguyệt nghiền nát tay cũng phải rời khỏi Thái Hồ.

Sau khi trục xuất đệ tử, Cố Liên Thủy nhốt mình trong phòng mà không ra ngoài. Một số người cho rằng bà ta nhốt mình trong phòng cả ngày để ăn năn hối cải, một số lại cho rằng bà ta đã phát điên.

Không rõ ai đúng ai sai, nhưng có thể chắc chắn một điều.

Kiếm Hoa Các coi như tàn đời.

Việc Kiếm Hoa Các sụp đổ cũng khiến người khác ngạc nhiên nhưng điều đáng sợ hơn là người khiến Kiếm Hoa Các phải sụp đổ chính là Phiêu Nguyệt.

Bất kỳ nam nhân nào khi mắc vào cái bẫy do Cố Liên Thủy giăng ra đều không tránh khỏi cuộc đời bị hủy hoại. Bởi vì không có thứ gì đáng sợ hơn cái danh Sắc Ma đối với những võ giả của giang hồ vốn coi trọng danh dự.

Thế nhưng, Phiêu Nguyệt đã chứng minh sự vô tội của mình bằng cách phá vỡ âm mưu của Cố Liên Thủy và Kiếm Hoa Các. Bấy nhiêu đó thôi còn chưa đủ, Phiêu Nguyệt còn khiến cho Kiếm Hoa Các rơi vào cảnh diệt vong.

Sự quyết đoán và tàn bạo của Phiêu Nguyệt khiến cho nỗi sợ của bọn họ ngày càng tăng cao. Bọn họ nhận thức được rằng, nếu bọn họ đụng đến Phiêu Nguyệt thì chắc chắn cuộc sống của bọn họ sẽ bị hủy hoại.

Người bị đả kích lớn nhất trong sự việc này có lẽ là Đường Ích Kỳ - tiểu trang chủ của Thiết Sơn Trang Viên.

“Âm Nhu Tinh bị đuổi đi như một con chó ghẻ sao?”

Đường Ích Kỳ tỏ vẻ khó tin.

Đối với hắn, Âm Nhu Tinh chẳng khác nào một bông hoa nở rộ nằm ở một nơi xa xăm với. Khi nghe tin Âm Nhu Tinh bị Phiêu Nguyệt chèn ép, trái tim của hắn như muốn nổ tung.

“Chết tiệt!”²

Đường Ích Kỳ quanh quẩn trong phòng cả ngày.

Dù đã rất nhiều thời gian trôi qua, hắn vẫn không thể bình tĩnh lại. Sự bất an trong hắn ngày càng lớn.

“Không được rồi.”

Đường Ích Kỳ không thể chịu đựng áp lực và bước ra ngoài.

Hắn ghét phải ở trong trang viên vì cảm giác ngột ngạt nhưng hắn sợ chạm mặt Phiêu Nguyệt ở Thái Hồ.

Cuối cùng, hắn quyết định đến Thiết Sơn Công Phòng.

Đó là nơi quen thuộc vì hắn đã lớn lên ở đó. Hơn nữa, ở đó có một người có thể giúp hắn trút giận. Đó chính là Đào Diễn

Son.

Hắn không nói với phụ thân mình rằng Đào Diễn Sơn đã bị nhốt lại. Bởi hắn sợ phụ thân sẽ phạt hắn.

‘Có nên giết hắn để hắn giữ kín miệng không nhỉ...’

Nếu Đường Thiết Sơn biết hắn đã giấu đi sự thật rằng phụ mẫu của Đào Diễn Sơn đã chết và hắn đã phóng hỏa căn nhà họ đã từng sống, ông chắc chắn sẽ phạt hắn.

Hắn nghĩ mình nên tiêu hủy chứng cứ trước khi chuyện đó xảy ra.

‘Được rồi! Làm như vậy có lẽ sẽ tốt hơn đấy.’

Hắn không muốn phải đau đầu về chuyện này nữa.

Đường Ích Kỳ ôm tâm địa độc ác đi đến công phòng.

Chưởng quầy chạy ra chào đón hắn ngay khi thấy hắn bước vào công phòng.

“Công tử đến rồi ạ!”

Nhưng thái độ của chưởng quầy rất lạ.

Không hiểu sao, trên gương mặt hắn lại có chút nét bàng hoàng.

“Có chuyện gì rồi à?”¹

“Sao ạ?”

Gương mặt của Đường Ích Kỳ trở nên méo mó trước bộ dạng giật nảy của chưởng quầy.

“Gì thế? Có chuyện gì xảy ra thật sao?”

“C, chuyện là...”

Chát!

Đường Ích Kỳ tức giận giáng thẳng một bạt tai vào má của chưởng quầy.

“Còn không mau ăn nói cho đàng hoàng? Đã có chuyện gì xảy ra rồi?”

“C, chuyện là... Diễn Sơn đã bỏ trốn rồi ạ.”

“Sao?”

Đường Ích Kỳ chớp mắt trước câu trả lời hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hắn.

“Tiểu nhân mới phát hiện sáng nay ạ.”

“Hắn trốn bằng cách nào chứ? Rõ ràng hắn đã bị nhốt kia mà?”

“Tiểu nhân đã nhốt hắn vào kho nhưng hắn đã hoàn toàn biến đi đâu mất rồi ạ.”

Bốp!

Đường Ích Kỳ đá mạnh vào người của chương quây.

Chương quây bị Đường Ích Kỳ đập vào bụng ngã lăn ra sàn.

“Người nói cái gì vô lý vậy hả? Biến mất không một chút dấu vết sao? Vậy mà người không chịu báo cho ta ư?”

“Chuyện đó...”⁸

“Chết tiệt!”

Đường Ích Kỳ liên tục đá vào người chương quây khiến hắn không thể giải thích được.

Chương quây chịu đòn mà không dám lên tiếng biện minh.

Đường Ích Kỳ đã đá vào người chương quây được một lúc lâu nhưng không có dấu hiệu nguôi giận.

“Rốt cuộc đã có chuyện gì hả? Mau nói cho ta nghe.”

“Thực ra là...”

Đến lúc này chương quây mới có thể kể tường tận sự việc đã xảy ra vào ngày hôm qua.

Đường Ích Kỳ tỏ ra kinh ngạc khi nghe xong chuyện.

“Vậy là người tên Phiêu Nguyệt đã đến đây và phát hiện Đào Diễn Sơn đang bị nhốt sao?”

“Vâng ạ!”

“Hai người bọn họ đã nói gì vậy?”

“Bọn họ nói nhỏ quá nên...”

“Ôi cái tên vô dụng này!”

“Tiểu nhân xin lỗi ạ.”

“Vậy là Phiêu Nguyệt đã giúp tên khốn đó bỏ trốn sao.”

“Không ạ. Hắn ta chỉ nói vài câu rồi đi mất. Không lâu sau thì Diễn Sơn đã bỏ trốn ạ.”

“Khốn kiếp!”

Đường Ích Kỳ đập mạnh tay xuống bàn.⁶

Chương quỳ nuốt nước bọt khi nhìn thấy chiếc bàn bị chẻ ra làm hai mảnh.

Hắn linh cảm được số phận của mình cũng sẽ giống như chiếc bàn. Nhưng may mắn thay, Đường Ích Kỳ không có ý định dùng bạo lực với hắn nữa.

“Người cho người truy đuổi hắn rồi đúng chứ?”

“Vâng ạ!”

“Nhất định phải tìm ra hắn. Nếu không thì ta sẽ cắt cổ họng của người trước đây.”

“T, tiểu nhân đã nhờ Hạ Ô Môn truy tìm rồi, nhất định sẽ tìm được thôi ạ.”

“Chết tiệt! Sao tự dừng lại dính đến tên khốn đó không biết...”

Đường Ích Kỳ nghiêng răng.

Điều khiến hắn bận tâm hơn cả là Phiêu Nguyệt.⁸

Việc Phiêu Nguyệt dính đến chuyện này khiến bản thân hắn không khỏi cảm thấy bất an.

Đến cả Kiếm Hoa Các nơi có uy thế mạnh mẽ ở Thái Hồ cũng đã sụp đổ chỉ sau một buổi sáng.

Chương quỳ mím chặt môi khi thấy bộ dạng run rẩy của Đường Ích Kỳ. Hắn muốn nói gì đó nhưng không thể thốt ra thành câu.

Một số đồ vật trong kho nơi Đào Diễn Sơn bị nhốt đã biến mất. Trong số đó còn có cả khoáng vật được mang từ tái ngoại về.

‘Tốt nhất mình không nên nói thì hơn.’

Nếu hắn nói ra lúc này chắc chắn sẽ bị Đường Ích Kỳ đánh cho như tử. Vậy nên hắn chọn cách im lặng.¹

Đào Diễm Sơn cẩn thận vén tấm chiếu lên.

Khoảnh khắc nhìn thấy người đang nằm dưới chiếu, đôi mắt của hắn trở nên đỏ ngầu.

“Hộc!”

Hắn bịt chặt miệng lại.

Dù thi thể đã bị trương nước nên không thể nhận ra được gương mặt vốn có nhưng hắn có thể chắc chắn đó là tiểu muội của mình.

Những giọt nước mắt lăn dài trên má của Đào Diễm Sơn.

Hắn tưởng nước mắt mình đã cạn, nhưng nó lại rơi không ngừng.

Đào Diễm Sơn vuốt ve gương mặt tiểu muội của mình.

Hắn không thể tin được một người đẹp hơn cả hoa, tỏa sáng hơn cả mặt trăng như tiểu muội mình lúc này lại trở thành một thi thể lạnh ngắt như vậy.

Nếu đây là một cơn ác mộng, hắn thực sự rất muốn được tỉnh dậy thật nhanh. Nhưng hắn cũng biết rõ đây là hiện thực.

“Rốt cuộc là kẻ nào?”

Đào Diễm Sơn cẩn thận quan sát thi thể của tiểu muội mình.

Giống như những gì Phiêu Nguyệt nói, trên cơ thể của tiểu muội hắn hiện rõ dấu vết bị tra tấn.

Hắn không biết hung thủ là ai nhưng rõ ràng là kẻ đó đã tra tấn tiểu muội của hắn rất tàn bạo. Gương mặt của hắn méo xệch khi biết tiểu muội đã phải trải qua cảnh đau đớn như thế nào.

Sau khi kiểm tra thi thể của tiểu muội được một lúc, Đào Diễm Sơn phát hiện ra một vết thương kỳ lạ trên cẳng tay của tiểu muội.

Thoạt nhìn qua tưởng nó chỉ là vết cắt nhưng khi quan sát kỹ hơn thì thấy những vết cắt được ghép lại với nhau tạo thành một chữ cái.

“Tào?”

Chữ cái được khắc lên bắp tay bằng một vật gì đó rất sắc nhọn.

Khi còn sống, nó đơn thuần chỉ là một vết thương. Nhưng khi cơ thể cứng lại các chữ cái lại hiện ra một cách rõ ràng hơn.

Trong đầu Đào Diễm Sơn hiện lên một người.

“Tào Lý Quang!”

Đào Diễm Sơn nghiêng chặt răng.

Đường Ích Kỳ là một kẻ lắm lời.

Hắn mặc cảm tự ti trước những bậc anh tài của Kim Thiên Hội. Chính vì thế nên hắn luôn nói xấu bọn họ ngay cả khi hắn đang phải chặt vật để có thể gia nhập Kim Thiên Hội.

Trong số đó, người mà hắn ta nhắc đến nhiều nhất chính là Tào Lý Quang.

Bề ngoài Tào Lý Quang có vẻ thanh cao nhưng khuynh hướng tình dục của y rất bẩn thỉu. Bởi y luôn nhắm đến những nữ nhân ở độ tuổi còn non nớt. Cũng chính vì thế mà có biết bao nhiêu nữ nhân đã thân bại danh liệt hay mất mạng dưới tay y.

Khi đó, Đào Diễm Sơn cho rằng chuyện đó thật vô lý.

Bởi vì một người có xuất thân danh giá như Tào Lý Quang không lý nào lại làm một việc dơ bẩn như thế được. Vì vậy lúc đó, hắn chỉ nghĩ Đường Ích Kỳ chỉ đang cố làm tổn hại danh tiếng của Tào Lý Quang.

Nhưng khi nhìn thấy chữ “Tào” được khắc lên cánh tay của tiểu muội, hắn đã hối hận vì khi đó không chú ý đến điều đó.

Chỉ cần hắn cẩn thận thêm một chút, tiểu muội của hắn sẽ không bị Tào Lý Quang bắt đi, phụ mẫu của hắn cũng không thể chết dưới tay hắn.

Đào Diễm Sơn đã xác định được hung thủ chính là Tào Lý Quang.

Hắn ôm lấy thi thể của tiểu muội vào lòng.

Hắn không thể tìm được thi thể của phụ mẫu vì Đường Ích Kỳ đã xử lý nó, vậy thì ít nhất hắn phải chôn thi thể của tiểu muội ở một nơi có thật nhiều ánh nắng.

“Bảo trọng.”

Quan Viên tỏ vẻ đáng thương khi thấy Đào Diễn Sơn ôm thi thể của tiểu muội mình đi ra ngoài.

Y đã vót rất nhiều xác chết đuối, nhưng y chưa từng thấy thi thể nào khủng khiếp như tiểu muội của Đào Diễn Sơn cả.

Y thực không dám tưởng tượng đến nỗi đau mà Đào Diễn Sơn phải chịu đựng lúc này.

Thông thường, gia đình phải đưa cho y một số tiền thì mới có thể mang thi thể đi. Nhưng y không thể làm như thế với Đào Diễn Sơn.

Quan viên nhìn chăm chăm vào bóng lưng Đào Diễn Sơn.

Đào Diễn Sơn ôm tiểu muội của mình đến một bãi sậy ven bờ Thái Hồ.

Ở nơi đó có một chiếc thuyền nhỏ. Nó đã được chuẩn bị trước khi Đào Diễn Sơn đến lấy thi thể của tiểu muội mình.

Bên trong chiếc thuyền là những món đồ mà hắn đã đánh cắp ở Thiết Sơn Công Phòng. Đào Diễn Sơn đặt thi thể của tiểu muội mình ở một bên thuyền rồi bắt đầu chèo thuyền.

Thái Hồ có bốn mươi tám hòn đảo lớn nhỏ. Một số hòn đảo có người sinh sống, phần còn lại hầu như không có người.

Đào Diễn Sơn lúc này đang chèo thuyền đến một hòn đảo không người.

Hắn đến một hòn đảo nhỏ không có người sống ở nơi sâu nhất của Thái Hồ.

Đào Diễn Sơn thả neo ở đó và mang thi thể của tiểu muội cùng những vật dụng mà hắn mang đến xuống thuyền.

Hắn bắt đầu thu thập gỗ trên đảo rồi dựng lên một bệ thờ. Sau đó, hắn đặt thi thể của tiểu muội mình lên và đốt nó.

Ngon lửa đỏ rực nhanh chóng nuốt lấy thi thể của tiểu muội Đào Diễn Sơn.

“Aaaaaaaa!”

Đào Diễn Sơn ngã khụy xuống và gào khóc.

Hắn tưởng chừng nước mắt của mình đã cạn nhưng nước mắt lại không ngừng tuôn rơi.

Hắn khóc cho đến khi toàn bộ cơ thể của tiểu muội bị thiêu rụi.

Mãi cho đến khi lửa tắt, Đào Diễm Sơn mới chịu ngừng đầu lên.

Hắn không khóc nữa.

Những giọt nước mắt lúc này thực sự đã khô cạn.

Hắn xúc tro của tiểu muội rồi nghiền nát chúng sau đó rắc bột xuống Thái Hồ.

“Muội nhất định phải được sinh ra ở một gia đình có điều kiện tốt nhé. Không phải là một gia đình có người huynh trưởng bất tài như ta mà là một gia đình có thể bảo vệ muội.”

Đào Diễm Sơn nói rồi quay mặt đi.

Sau khi hỏa táng tiểu muội, hắn đã xây lên một chiếc hỏa lò.

Hắn xếp những viên đá mà mình nhặt được lên sau đó lấp đầy những lỗ hổng bằng đất ở ngoài mép hồ.

Máu từ ngón tay của hắn chảy ra khi hắn phải chát đá và cào bùn. Nhưng Đào Diễm Sơn không hề than đau dù chỉ một câu.

Khi hoàng hôn buông xuống, hỏa lò cũng đã được làm xong.

Đào Diễm Sơn nhét củi vào lò và nhóm lửa. Khi ngọn lửa bùng lên được một chút, hắn cho than củi mà hắn mang từ Thiết Sơn Công Phòng đến đây vào trong hỏa lò.

Than củi được chế tạo theo bí truyền của Thiết Sơn Công Phòng có khả năng tối đa hóa hỏa lực.

Ngay khi Đào Diễm Sơn ném than củi vào trong, ngọn lửa trắng bùng lên.

Đào Diễm Sơn cho khoáng vật vào bên trong hỏa lò.

“Ta sẽ không bao giờ tha thứ cho ngươi.”

Trong ánh mắt của Đào Diễm Sơn bùng lên ngọn lửa còn nóng hơn cả ngọn lửa trong hỏa lò.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 334

Một vị khách tìm đến Thái Hồ Độ Nhất Quán. Đó là một lão nhân đầu tóc rối bù, vận bộ y phục hết sức tồi tàn.

Trên người lão nhân tỏa ra thoang thoảng mùi máu tanh. Ai đi gần ông cũng phải đưa tay lên bịt mũi rồi lùi ra xa.

“Úc! Mùi gì thế nhỉ?”

“Hình như là mùi máu tanh ấy?”

Về mặt họ nhìn lão nhân tựa như đang nhìn thứ gì đó vô cùng bẩn thỉu. Thế nhưng, lão nhân lại thản nhiên nhìn vào trong quán trọ như đã quen với phản ứng thế này rồi.

Ánh mắt lão nhân liền sáng lên.

Bởi vì ông đã tìm thấy người mình muốn gặp.

Đó chính là Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt đang ngồi cạnh cửa sổ nhìn ra bên ngoài Thái Hồ.

Phong cảnh xinh đẹp của Thái Hồ kết hợp với gương mặt tuấn mỹ của Phiêu Nguyệt trông hết như một tuyệt tác của danh họa nào đó.

‘Đúng là thật bất công mà.’

Lão nhân nghĩ mình vốn không còn cảm giác ganh tị với người trẻ nữa, thế nhưng khi nhìn Phiêu Nguyệt, đột nhiên ông nhận ra cảm giác ấy thật ra vẫn còn tồn tại trong ông.

“Phù!”

Lão nhân thở dài rồi tiến lại gần Phiêu Nguyệt.

Ông ta làm thế bao quyền rồi chào hỏi.

“Phiêu Đại hiệp!”

“Ông đích thân đến à.”

Phiêu Nguyệt quay đầu lại nhìn lão nhân. Lão nhân đó chính là phân đà chủ ở Thái Hồ của Hạ Ô Môn.

“Ta lo lắng cử thuộc hạ đi thì hẳn ta lại chỉ để ý đến vẻ ngoài của Phiêu Đại hiệp mà làm hỏng việc. Với lại lão già này muốn nhân đây ngắm cảnh Thái Hồ luôn, quả nhiên cảnh nơi này thật xinh đẹp làm sao.”

“Ông ngồi đi!”

“Đa tạ!”

Lão đao phủ liền ngồi đối diện với Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt trực tiếp rót trà cho lão đao phủ.

“Thật vinh hạnh quá. Ta được uống trà của Tử Thần rót cho này. Khả khả!”

“Ông không đến đây để nói mấy câu vớ vẩn như thế nhỉ?”

“Đương nhiên rồi. Ta muốn nói cho đỡ căng thẳng nhưng không được rồi.”

“Vì ta không thích đông dài.”

“Thế à? Vậy người hãy đọc cái này đi. Tất cả những gì người muốn biết đều nằm trong đó đấy.”

Lão đao phủ lấy cuốn sách nhỏ đưa cho Phiêu Nguyệt.

Bên trong quyển sách có tất cả những thứ liên quan đến Thiết Sơn Công Phòng và trang viên.

Tại sao tổ phụ của Đường Thiết Sơn lại rời Thành Đô - Tứ Xuyên đến nơi xa xôi này sinh sống. Bên trong có đầy đủ mọi thông tin như làm thế nào họ xây dựng công phòng, tham vọng của Đường Thiết Sơn to lớn ra sao và y đã làm gì để công phòng lớn mạnh như hiện tại.

Phiêu Nguyệt đọc không sót một chữ nào.

Bộp!

Sau khi đã đọc xong, Phiêu Nguyệt liền đóng sách lại.

Người ủy thác giết Đường Sở Truy và cướp bí truyền của Đường Môn chính là Đường Thiết Sơn.

Quyển sách còn ghi lại cả việc Đường Thiết Sơn đã tiếp xúc với Bách Quỷ Liên như thế nào.

Nếu Đường Thiết Sơn không ủy thác cho Bách Quỷ Liên, chẳng biết khi nào Phiêu Nguyệt mới xuất đầu lộ diện trên giang hồ.

“Đường Thiết Sơn hiện ở đâu?”

“Bên trong có ghi y chủ yếu sống ở Thái Luật Các, Thiết Sơn Trang Viên. Y còn chiêu mộ một đám võ giả để canh gác chỗ này thật nghiêm ngặt.”

“Cấu tạo của Thiết Sơn Trang Viên thế nào?”

“Ta biết thế nào người cũng hỏi nên đã tìm bản đồ của nó đây.”

Lão đạo phủ lấy ra một mảnh giấy rồi đưa nó cho Phiêu Nguyệt.

Đây chính là bản vẽ lại cấu trúc của Thiết Sơn Trang Viên.

“Làm ăn tới nơi tới chốn thật.”

“Người ủy thác chính là Phiêu Đại hiệp, đương nhiên ta phải đề tâm thật nhiều rồi.”

Lão đạo phủ thành thật nói.

Chỉ trong vòng nửa ngày, Phiêu Nguyệt đã khiến Kiếm Hoa Các rơi xuống vực thẳm. Khi nghe tin này, lão đạo phủ vô cùng bàng hoàng.

Bởi vì Kiếm Hoa Các vốn không phải môn phái dễ dàng sụp đổ như vậy.

Điểm yếu của họ là thành viên đều là nữ nhân, nhưng bù lại, sức mạnh về tinh thần đoàn kết của họ vô cùng lớn.

Sức mạnh của họ chủ yếu nằm ở Cố Liên Thủy và Âm Nhu Tinh, thậm chí họ mạnh đến mức khiến Nam Kinh Tào Gia và Trường Giang Trại cũng khó mà đụng vào.

Đặc biệt, không một nam võ giả nào ở Thái Hồ dám tùy tiện động đến Kiếm Hoa Các nhờ sức ảnh hưởng của Âm Nhu Tinh.

Đến cả lão đạo phủ cũng không ngờ một Kiếm Hoa Các xuất chúng như thế lại sụp đổ trong chớp mắt.

‘Hắn ta chẳng những có võ công cao cường mà đến tâm địa cũng khó lường. Chỉ nháy mắt đã có thể gây ra vết nứt trong nội bộ Kiếm Hoa Các rồi dẫn đến nội bộ tự xáo xáo mà tan rã.’

Mọi người nghĩ rằng Âm Nhu Tinh đã an toàn thoát khỏi Thái Hồ, thế nhưng lão đạo phủ biết rõ không phải như vậy.

Cố Liên Thủy đã phé võ công của Âm Nhu Tinh và bí mật đưa nàng cho thương nhân buôn nô lệ.

Bà ta hoàn toàn không thể tha thứ cho người đệ tử đã bỏ rơi bà để bảo vệ tính mạng của mình.

Chắc chắn Âm Nhu Tinh phải sống cuộc sống khổ sở khi bị bán cho một gã nam nhân nào đó ở vùng đất xa xôi.

Tất cả mọi chuyện đều do một mình Phiêu Nguyệt gây ra.

Võ giả bình thường không thể nào làm ra loại chuyện này.

Việc Phiêu Nguyệt nhẹ nhàng thả Âm Nhu Tinh đi không phải vì muốn được nhiều người công nhận. Lão đạo phủ biết rõ từ trước đến nay, phàm là kẻ thù của hắn, hắn đều khiến họ phải chịu thảm cảnh khủng khiếp nhất.

Giang hồ hiện giờ hiếm có võ giả nào như thế.

Đa số mọi người nghĩ rằng hắn chỉ là một tên thích khách, nhưng Phiêu Nguyệt thật sự lại là một kẻ khó mà dùng hai từ ‘thích khách’ để miêu tả cho đúng thân phận của hắn.

‘Giang hồ sao có thể tạo ra một quái vật thế này chứ?’

Lão đạo phủ không hiểu nổi ý của thiên mệnh.

Lúc này, Phiêu Nguyệt lên tiếng phá vỡ suy nghĩ của lão đạo phủ.

“Vẫn chưa có tin tức về Hồng Hữu Tân à?”

“Vẫn chưa!”

“Thế à?”

“Phù! Bọn ta đã cố gắng hết sức rồi nhưng vẫn chưa tìm thấy tin tức của Hồng Đội chủ nữa.”

“Vậy nên các người không tìm nữa à?”

“Làm gì có chứ. Ta chỉ phàn nàn chút thôi. Tại cũng khó mà.”

Lão đạo phủ liền đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

Có vẻ như trái tim ông không thể đảm đương nổi cuộc hội thoại với Phiêu Nguyệt.

Lão đạo phủ làm thế bao quyền với Phiêu Nguyệt.

“Ta đi đây.”

Nói xong ông ta lập tức mở cửa ra ngoài.

Còn lại một mình, Phiêu Nguyệt liền nhìn vào bản đồ cấu tạo của Thiết Sơn Trang Viên.

Giống như hầu hết trang viên khác, Thiết Sơn Trang Viên cũng có cấu trúc khá phức tạp. Có lẽ nhìn hình thôi khó mà học thuộc được hết bên trong thế nào. Thế nhưng, đối với Phiêu Nguyệt, chuyện ghi nhớ bản đồ cũng không khó khăn là mấy.

Phiêu Nguyệt liền thi triển Tam Muội Chân Hỏa. Ngay sau đó, mảnh giấy và quyển sách trong tay hắn liền bốc cháy.

Phiêu Nguyệt nhìn tàn tro bay về phía Thái Hồ rồi đứng dậy.

Vẻ mặt của Đường Thiết Sơn lúc này rất nghiêm trọng.

“Kiếm Hoa Các đã sụp đổ rồi sao?”

Bình thường mà nghe tin Kiếm Hoa Các sụp đổ, y chắc chắn sẽ thấy vô cùng vui mừng. Làm gì có chuyện nào vui bằng việc nghe tin đối thủ của mình sụp đổ chứ? Thế nhưng bây giờ cảm xúc của y lại không phải vui mừng mà là sợ hãi.

Nếu Kiếm Hoa Các dễ dàng suy vong như vậy thì đồng nghĩa Thiết Sơn Trang Viên và công phòng của y cũng dễ dàng sụp đổ.

Đường Thiết Sơn nhìn tờ giấy trước mặt với ánh mắt u ám.

Trong tờ giấy có ghi đại khái nội dung liên quan đến Phiêu Nguyệt. Tìm thông tin chi tiết khá khó, nhưng lại dễ nắm được Phiêu Nguyệt đến từ đâu và làm thế nào để đến đây.

Đường Thiết Sơn chú ý đến nơi Phiêu Nguyệt xuất thân.

“Thành Đô ở tỉnh Tứ Xuyên. Có khi nào hấn ta có liên hệ với tên khốn đó không nhỉ?”

Y cố nghĩ là không phải, nhưng cảm giác bất an cứ len lỏi trong lồng ngực y.

Đường Thiết Sơn là một kẻ nhạy bén. Linh cảm của y rất tốt, và bẩm sinh có khả năng cảm nhận được nguy hiểm.

Và cảm giác ấy đang nói với y.

Rằng không biết Phiêu Nguyệt và Đường Sở Truy có mối liên hệ nào với nhau hay không.

Y cho rằng việc Phiêu Nguyệt đến tận đây không phải là ngẫu nhiên.

“Chết tiệt! Rốt cuộc đám thích khách của Bách Quỷ Liên đang làm gì vậy chứ?”

Lòng bàn tay y liền đổ mồ hôi ròng ròng.

Ngay từ đầu y đã không có bất kỳ liên lạc nào với thích khách mà y đã ủy thác. Cho dù hấn có làm việc qua loa, thì bây giờ cũng phải nghe tin tốt rồi chứ. Thế nhưng, đến giờ y vẫn chưa nghe tin tức gì, khả năng cao là hấn ta đã làm hỏng việc rồi.

Chính lúc này.

Roẹt!

Cửa sổ bỗng nhiên mở ra, một ai đó tiến vào trong phòng y. Có điều, Đường Thiết Sơn vẫn lăm bắm mà không hề nhận ra.

“Lẽ nào ta sai khi tin vào Bách Quỷ Liên ư?”

“Sao có thể?”

Đột nhiên, toàn thân Đường Thiết Sơn nổi một trận gai ốc bởi tiếng nói phát ra từ phía sau lưng.

Lúc y quay đầu lại, một gã nam nhân mang mặt nạ kỳ quái vận bộ y phục đen ngòm đang đứng phía sau y. Đường Thiết Sơn kinh ngạc nhìn gã nam nhân mang mặt nạ tặc lưỡi nhìn mình,

“Ngươi, ngươi là ai?”

“Người đến từ nơi mà ngươi đã gửi ủy thác.”

“Ý ngươi là Bách Quỷ Liên ư?”

“Đúng thế! Ta chính là Huyết Nhân Quỷ đứng thứ 15 của Bách Quỷ Liên.”

“Ta, ta chỉ gọi người môi giới thôi mà...”

Đường Thiết Sơn lấp bắp nói.

Trước nay khi đưa ra ủy thác, y chưa từng gặp trực tiếp người của Bách Quỷ Liên. Y chỉ thông qua người môi giới để bàn công việc. Chính vì thế đây là lần đầu y gặp một thích khách từ Bách Quỷ Liên.

Gặp thích khách của Bách Quỷ Liên đã đáng quan ngại rồi, thế mà còn là người đứng thứ 15 trong tổ chức.

Đường Thiết Sơn nuốt khan một ngụm.

“Tại sao Huyết Nhân Quỷ lại đích thân đến đây thế?”

“À! Là để xin lỗi.”

“Hả? Cái gì...”

“Ta đang nói đến ủy thác mà ngươi đưa ra trước đây. Người nhận nó là Bạch Lộc.”

“Bạch Lộc?”

“Đúng thế! Hắn là thích khách của bốn liên. Vấn đề là hắn ta quá tham lam nên đã thực hiện cùng lúc ủy thác ở cả tỉnh Tứ Xuyên và Vân Nam. Hắn đi theo một thương đoàn rồi từ Vân Nam đến Tứ Xuyên nhưng đã xảy ra chút chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Giữa chừng thì hắn chết rồi.”

“Còn ủy thác thì sao?”

“Đương nhiên là thất bại. Vấn đề là tên khốn đó chết ở tận Tứ Xuyên xa xôi và hắn còn hành động đơn độc nên không kịp nắm bắt thông tin từ Bách Quỷ Liên. Nếu người không nói chắc ta cũng không biết đâu. Dù cùng là đồng liên nhưng không thân thiết thì ta chẳng quan tâm mấy.”

“Ừm!”

Đường Thiết Sơn liền thở dài một hơi.

Y cứ nghĩ tên thích khách kia đã làm hỏng việc, nhưng vì y không ngờ hắn ta đã chết rồi.

“Vậy là ủy thác của ta cũng không hoàn thành được rồi.”

“Đúng thế! Vậy nên ta mới thay người môi giới đến đây này.”

Nghe câu trả lời của Huyết Nhãn Quỷ, Đường Thiết Sơn như nhìn thấy tia hy vọng mới.

“Vậy là ngài Thiết Nhãn Quỷ đây sẽ thực hiện ủy thác cho ta đúng không?”

“Nếu vậy người phải ngả giá chứ?”

“Chẳng phải ta đã trả tiền rồi ư?”

“Hừ! Ta và Bạch Lộc đâu có cùng đẳng cấp. Đương nhiên giá cả ủy thác cũng phải khác chứ.”

“Nếu ta trả thêm chi phí thì người sẽ đích thân thực hiện ủy thác chứ?”

“Đương nhiên là được rồi.”

“Đối phương là Tử Thần đấy?”

“Hừ! Tin đồn trên giang hồ chỉ thích thổi phồng sự việc thôi.”

Huyết Nhãn Quỷ liền bật cười.

Huyết Nhãn Quỷ vốn không nhận những ủy thác như của Đường Thiết Sơn. Hắn chỉ làm những việc lớn hơn, thu được nhiều tiền hơn.

Thế nhưng, việc hắn tìm đến Đường Thiết Sơn lúc này là do lòng tham.

‘Vì tên Phiêu Nguyệt đó mà Thập Huyết Sát đã có chỗ trống. Nếu giết được hắn thì ta có thể trở thành thành viên của Thập Huyết Sát rồi.’

Chính vì thế mà hắn mới muốn nhận ủy thác từ Đường Thiết Sơn. Thậm chí hắn không thèm thông qua người môi giới mà chạy đến tận đây.

Muốn trở thành một trong Thập Huyết Sát, hắn phải lập được đại công.

Đặc biệt, bây giờ hắn đang đứng thứ 15 nên cần phải tạo ấn tượng mạnh mẽ để leo lên thứ hạng cao hơn.

Phiêu Nguyệt là võ giả ác danh trên giang hồ.

Chính vì hành động của hắn mà nhiều người cho rằng hắn còn đáng sợ hơn cả Bách Quỷ Liên.

Việc này đã làm tổn thương lòng tự tôn của Huyết Nhân Quỷ.

Huyết Nhân Quỷ sống cả đời với tư cách là một tên thích khách. Hắn còn tham vọng rằng một ngày nào đó có thể trở thành Minh chủ của Bách Quỷ Liên.

Đối với hắn ủy thác lần này chính là cơ hội ngàn năm có một.

Đường Thiết Sơn thận trọng nói.

“Được thôi. Vậy ta sẽ ủy thác cho ngươi.”

“Lựa chọn hay đấy. Ta tuyệt đối sẽ không bao giờ làm người thất vọng cả.”

“Còn tiền?”

“Mười vạn lượng.”

“Hơ!”

Đường Thiết Sơn đưa ra số tiền vô cùng lớn. Thế nhưng Huyết Nhân Quỷ vẫn nói.

“Ta phải nhận chứ. Hắn là nhân vật lớn mà. Hắn còn là kẻ đã giết chết Bạch Lộc người mà ngươi ủy thác. Ngươi nghĩ hắn sẽ dễ yên cho ngươi sao? Chỉ cần nghĩ đến tính mạng của mình thì 10 vạn lượng này cũng chẳng là bao cả. Phải làm sao đây? Hay là hủy ủy thác nhỉ?”

“Ch, chuyện đó...”

“Ngươi tốt hơn nên lựa chọn nhanh đi. Ta không có thời gian ở lại đây lâu đâu đấy.”

“Nếu ngươi nhận ủy thác thì chắc chắn sẽ giết được hắn chứ?”

“Ta là Huyết Nhân Quỷ đây. Từ trước đến nay, chưa từng có ai còn sống sót dưới tay ta cả.”

“Tốt lắm. Nếu ngươi giết được hắn, ta sẽ cho ngươi 10 vạn lượng.”

“Không được nói hai lời. Ta rất ghét người thất hứa đấy.”

“Đương, đương nhiên rồi.”

“Vậy trước khi mặt trời mọc vào ngày mai, ta sẽ mang tin vui đến cho ngươi.”

Ánh mắt Huyết Nhân Quỷ lúc này vô cùng tự tin. Thế nhưng, đột nhiên gương mặt Đường Thiết Sơn biến sắc.

“Kia, kia...”

“Sao thế?”

“Phía sau...”

Đường Thiết Sơn liền chỉ ngón tay về phía sau Huyết Nhân Quỷ.

Huyết Nhân Quỷ rung mình một cái rồi xoay người lại phía sau. Đập vào mắt hắn chính là Phiêu Nguyệt đang đứng ở đấy từ lúc nào.

335

“Ngươi?”

Huyết Nhân Quỷ mở to mắt.

Hắn được biết đến là người có giác quan nhanh nhạy trong Bách Quỷ Liên.

Hắn xác định hướng di chuyển và dự đoán bước đi tiếp theo của đối tượng cần ám sát bằng giác quan nhạy bén của mình.

Hắn tự hào mình có thể phát hiện mọi chuyển động trong bán kính năm trượng. Nhưng hắn hoàn toàn không cảm nhận được việc Phiêu Nguyệt đang đứng ở phía sau mình cho đến khi Đường Thiết Sơn lên tiếng.

Da gà nổi lên khắp người hắn.

Bởi vì nếu Phiêu Nguyệt có ý định giết chết hắn, có lẽ hắn đã chết từ lâu rồi.

Hắn chưa bao giờ tưởng tượng đến việc sẽ có người khác tiếp cận hắn từ phía sau một cách lặng lẽ đến vậy. Vậy nên hắn

không tránh khỏi bị đả kích.

Phiêu Nguyệt lặng yên nhìn Huyết Nhãn Quỷ.

Bộ dạng ấy của Phiêu Nguyệt khiến cho Huyết Nhãn Quỷ cảm thấy áp lực tột độ.

“Người là ai?”

“Ban nãy người còn âm ỉ là sẽ giết ta cơ mà?”

“Người là Phiêu Nguyệt sao?”

“Đúng vậy!”²

“Tại sao người lại ở đây? Không lẽ người biết ta đến nên mới đợi sao?”¹

Huyết Nhãn Quỷ rút kiếm và hét lên.

Đó là một sự hiểu lầm, nhưng Phiêu Nguyệt cảm thấy bản thân mình không cần phải đánh chính lại để làm gì.⁸

Phiêu Nguyệt đến đây là để gặp Đường Thiết Sơn, không phải để giết Huyết Nhãn Quỷ.

Phiêu Nguyệt đâu phải là thần, làm sao hắn có thể biết Huyết Nhãn Quỷ ở đây được. Đó cũng chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi.

Đường Thiết Sơn mặt biến sắc hét lớn.

“G, giết hắn ta đi. Ta sẽ đưa cho ngài 10 vạn lượng...”

Đường Thiết Sơn lúc này đang trong trạng thái sợ hãi đến tột độ.

Việc Phiêu Nguyệt đến đây chứng tỏ hắn là người đã giết Bạch Lộc. Mà nếu Phiêu Nguyệt là người đã giết Bạch Lộc thì chắc chắn hắn có liên quan gì đó với Đường Sở Truy.

‘Chắc chắn Đường Sở Truy đã cử tên này đến đây để giết mình.’

Đó cũng chỉ là sự đoán mò của Đường Thiết Sơn.

Ông ta không thể đưa ra những phán đoán chính xác vào lúc này.

Mặc dù đã nhiều lần đe dọa người khác, nhưng ông chưa từng phải đối đầu với nguy hiểm.

Huyết Nhân Quỷ hét lên.

“VẬY CŨNG TỐT. TA ĐỜ PHẢI MẤT CÔNG ĐI TÌM NGƯỜI.”

Bỗng bóng dáng của Huyết Nhân Quỷ biến đi đâu mất.

Hắn đã bay lên trần nhà và thi triển Ẩn Thân Thuật.⁶

Một trong những đặc trưng của Huyết Nhân Quỷ là Ẩn Thân Thuật.

Một khi hắn đã ẩn mình thì sẽ không có võ giả nào có thể phát hiện ra hắn. Hắn giấu mình ở đâu đó trong điện các và đợi Phiêu Nguyệt để lộ sơ hở.

Kiểm công mà hắn đã luyện được chính là Đạn Thi Huyết Kiếm.

Đạn Thi Huyết Kiếm tuy là một dạng kiếm thuật nhưng nó lại sở hữu kỹ nghệ của cung thuật.

Nó tung ra một đòn chí mạng giống như cung tên được nạp nội công và sức mạnh vào.

Các cơ của Huyết Nhân Quỷ sung phòng lên.

Đó là hiện tượng khi hắn thi triển Đạn Thi Huyết Kiếm.

‘Ta sẽ kết liễu hắn trong một đòn.’

Huyết Nhân Quỷ che giấu triệt để đi hơi thở của mình và quan sát Phiêu Nguyệt.⁸

Thế nhưng, đã một lúc lâu sau, Phiêu Nguyệt vẫn không hề động đậy. Hắn vẫn giữ nguyên tư thế như lúc mới xuất hiện.

Thông thường, nếu có ai đó biến mất trước mắt họ thì chắc chắn họ sẽ nhìn quanh để tìm kiếm theo bản năng. Nhưng Phiêu Nguyệt lại đứng yên như tượng đá.

Huyết Nhân Quỷ liên tưởng đến trước mặt Phiêu Nguyệt đang có một bức tường kiên cố.

Một bức tường không có một kẻ hở.

Nhưng không có bức tường nào mà lại không có lỗ hổng. Chắc chắn bức tường trước mặt Phiêu Nguyệt cũng có lỗ hổng, chỉ là lúc này hắn vẫn chưa tìm ra được thôi.

Huyết Nhân Quỷ đã tin như vậy.

‘Phân định thắng bại bằng một đòn duy nhất nào.’

Ánh đỏ trong mắt của Huyết Nhân Quỷ dường như trở nên đậm màu hơn.

Xoẹt!

Bỗng dưng con người của Phiêu Nguyệt di chuyển.1

Huyết Nhân Quỷ ngay lập tức cảm thấy toàn thân nổi da gà. Bởi vì ánh mắt của Phiêu Nguyệt đang nhìn vào chính xác nơi hắn đang ẩn náu.

‘Hắn biết mình đang nấp ở nơi nào sao? Không thể nào.’

Huyết Nhân Quỷ cố gắng phủ nhận suy nghĩ đó của mình. Nhưng ánh mắt của Phiêu Nguyệt vẫn đang hướng về nơi hắn đang trốn.

‘Chết tiệt!’

Huyết Nhân Quỷ đành phải thừa nhận.

Tuy không biết tại sao nhưng Phiêu Nguyệt biết chính xác nơi hắn đang trốn.

Hắn ta đành phải bắt đầu dĩ tấn công Phiêu Nguyệt.

Phập!

Bỗng hắn cảm nhận được cơn đau truyền đến từ chân.

‘Gì thế?’

Hắn chưa kịp định hình đã có chuyện gì đã xảy ra thì cơ thể của hắn đã bị kéo đi.

Phiêu Nguyệt đã dùng Thu Hồn Ti xuyên qua bắp chân của Huyết Nhân Quỷ và kéo hắn đi.

‘Khục!’

Ngay khi đáp xuống đất, Huyết Nhân Quỷ ngay lập tức thi triển Đạn Thi Huyết Kiếm.

Xoẹt!

Thân hình của hắn lao đến Phiêu Nguyệt còn nhanh hơn cả mũi tên.

Thanh kiếm của hắn xuyên qua đầu Phiêu Nguyệt chỉ trong tích tắc. Nhưng Huyết Nhãn Quỷ không thể cười được.

Bởi vì cơ thể đáng ra phải đổ máu của Phiêu Nguyệt lại dần dần biến mất trước mặt hắn.

‘Dư ảnh sao? Không lẽ là Di Hình Hoán Vị?’

Huyết Nhãn Quỷ không thể tiếp tục suy nghĩ được nữa.

Phập!

Bởi vì một thanh phi đao đã xuyên qua lưỡi gà của hắn ta.

‘Khục!’

Huyết Nhãn Quỷ trợn tròn mắt.

Bởi không cần nhìn tận mắt thì hắn cũng biết ai là người đã đâm thanh phi đao vào cổ họng của mình.

Người đó chính là Phiêu Nguyệt.

Gương mặt trắng buốt của Phiêu Nguyệt hiện ra sau lưng hắn trước khi hắn kịp nhận ra.

“Khục!”

Cơ thể Huyết Nhãn Quỷ không ngừng run lẩy bẩy khi trúng đòn của U Linh Chủ.

Thứ lấp đầy trong đầu của Huyết Nhãn Quỷ cho đến khi tắt thở chính là thủ pháp cuối cùng mà Phiêu Nguyệt đã thi triển là cái gì.

Thứ mà Phiêu Nguyệt đã thi triển không phải là Di Hình Hoán Vị, mà là Ma Ảnh Hoán Vị. Tuy nhiên, Phiêu Nguyệt không cho Huyết Nhãn Quỷ một cơ hội để được giải đáp thắc mắc này.

Phiêu Nguyệt thu hồi U Linh Chủ. Huyết Nhãn Quỷ ngay lập tức ngã xuống.

“U hư!”

Đường Thiết Sơn sợ hãi khi thấy cảnh tượng ấy.

Trên gương mặt và ánh mắt của ông ta tràn đầy vẻ sợ hãi.

Nếu Huyết Nhãn Quỷ xếp hạng thứ 15 trong Bách Quỷ Liên thì hắn đã đạt đến cảnh giới có thể ám sát được bất kỳ võ giả

nào trong giang hồ này ngoại trừ những tuyệt đỉnh võ giả như Bát Tinh Tọa. Một thích khách như thế lại mất mạng chỉ trong chớp mắt như thế này.

Phiêu Nguyệt thậm chí còn không dùng đến Ân Thân Thuật mà vẫn có thể tìm ra người đang ẩn thân là Huyết Nhân Quỷ và kết liễu hắn.

Phiêu Nguyệt sở hữu một sức mạnh khủng khiếp mà Đường Thiết Sơn không thể nào tưởng tượng được.

“Đ, đợi đã!”

Khi thấy Phiêu Nguyệt đang bước đến, Đường Thiết Sơn vội vàng giơ cả hai tay để ngăn hắn lại. Tất nhiên, Phiêu Nguyệt không có lý do gì để dừng lại.

“Chúng ta giải quyết mọi việc bằng lời nói đi...”

“...”

“Nếu ngươi vì Đường Sở Truy thì ta sẽ hủy bỏ ủy thác. Ta sẽ không làm phiền đến ngươi nữa nên chúng ta giải quyết bằng lời nói được không?”

“...”

“Ngươi muốn bao nhiêu? M, mười vạn lượng? Không, ta sẽ đưa ngươi một nửa tài sản của ta. Chỉ cần ngươi tha mạng cho ta là được.”

Bộp!

Phiêu Nguyệt vẫn tiếp tục bước đến gần Đường Thiết Sơn.

Đường Thiết Sơn quỳ xuống cầu xin Phiêu Nguyệt.

“Nếu ta chết, những người trong trang viên và công phòng sẽ bị đuổi ra ngoài đường mất. Xin ngài nghĩ đến họ mà rủ lòng từ bi bỏ qua cho ta.”

“Tại sao ta phải thương xót cho các ngươi?”

“Ai rồi cũng phải mắc sai lầm màbzfck;? Ta sai rồi, vì lòng tham mà mờ đi con mắt. Xin ngài hãy bỏ qua cho ta một lần này thôi.”

“Sai lầm...”

“Ta sẽ không phạm phải sai lầm như thế này nữa. Ngài bảo ta làm chó ta cũng làm chó, bảo ta làm lợn thì ta làm lợn. Vậy nên xin ngài tha mạng.”

Đường Thiết Sơn tỏ vẻ thấp hèn, thật không giống với một người có quyền lực ở Thái Hồ.

Ông ta dường như không giữ được lòng tự trọng của một chủ trang viên nữa.

Phiêu Nguyệt cũng đã gặp qua vô số người nhưng hẳn chưa từng thấy ai thay đổi sắc mặt nhanh như Đường Thiết Sơn.

Phiêu Nguyệt cũng không có ý định tha thứ cho Đường Thiết Sơn. Bởi nếu để một người như Đường Thiết Sơn sống, hậu họa e sẽ khó lường.

Và Phiêu Nguyệt không phải là người muốn để lại những hậu họa đó.

Bất kể là ai, một khi người đó đã chĩa kiếm vào hắn, hắn sẽ truy lùng họ đến cùng và khiến bọn họ không thể hồi sinh được nữa. Giống như trường hợp của Âm Nhu Tinh vậy.

“Khặc!”

“Ặc!”

“Là độc.”

Khi Phiêu Nguyệt định giết Đường Thiết Sơn thì có tiếng hét lên từ bên ngoài vọng vào.

‘Độc?’

Phiêu Nguyệt mở cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Mọi người la hét và dường như trở nên phát điên.

Một số người học máu và đang chết dần chết mòn.

“Chuyện gì thế này?”

Đường Thiết Sơn bật dậy và nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đường Thiết Sơn không thể giấu được vẻ mặt đau khổ khi chứng kiến những người thân trong Thiết Sơn Trang Viên đang chết dần chết mòn.

“Có chuyện gì vậy?”

Ai nhìn vào cũng biết bọn họ đã bị trúng độc.

Đường Thiết Sơn quên cả sợ hãi và hét vào mặt Phiêu Nguyệt.

“Là người làm sao? Người muốn hủy hoại cả Thiết Sơn Trang Viên bằng độc sao? Tên khốn tàn ác nhà người! Đồ khốn kiếp! Một tên khốn như người có chết thì cũng không yên đâu.”

Phập!

U Linh Chủy cắm vào trán của ông ta.

Đường Thiết Sơn chết ngay tức khắc mà không kịp hét.

Đó chính là giây phút cuối cùng của Đường Thiết Sơn.

Phiêu Nguyệt bước ra ngoài, bỏ lại thi thể của Đường Thiết Sơn nằm ở đó.

Trang chủ đã chết, nhưng những người còn lại trong trang viên vẫn không hề nhận ra điều đó. Bởi vì lúc này, ưu tiên hàng đầu của họ chính là cứu sống mạng của mình.

Phiêu Nguyệt nhìn quanh rồi bước đến một nơi nào đó.

Đó chính là một cái giếng nằm ở gần phòng Đường Thiết Sơn.

Chất độc mà những người ở đây trúng phải phun ra từ chiếc giếng này.

Chất độc này thực sự rất khủng khiếp.

Đến cả Phiêu Nguyệt cũng cảm thấy đau đớn khi hít phải chất độc này.

Phiêu Nguyệt nhìn xuống giếng.

Có một thứ gì đó đang sủi bọt trong giếng và phun ra khói độc.

Rõ ràng là có ai đó đã bỏ thứ gì đó có độc vào giếng.

Uỳnh!

Phiêu Nguyệt dùng một quyền đập vỡ cả chiếc giếng.

Chỉ sau khi chiếc giếng hoàn toàn bị vỡ ra, độc khí mới thôi rỉ ra ngoài. Nhưng đến lúc đó, đã có rất nhiều người hít phải độc rồi.

Hàng chục người đang chết dần chết mòn vì bị trúng độc.

Cảnh tượng lúc này thật kinh hoàng.

Ngay cả lúc chết, nỗi đau đón tốt độ vẫn còn nguyên vẹn trên gương mặt họ.

“Công tử bị bắt cóc rồi.”

Bỗng có giọng nói của ai vang lên.

Phiêu Nguyệt đi về phía có giọng nói phát ra.

Đó là nơi ở của Đường Ích Kỳ.

Những võ giả của Thiết Sơn Trang Viên vừa dùng khăn bịt miệng vừa nói.

“Là hắc. Tên học việc ở công phòng đã bắt cóc tiểu trang chủ rồi.”

“Tên điên đó...”

“Mau truy tìm hắc đi!”

Những thuộc hạ bắt đầu truy tìm kẻ đã bắt cóc Đường Ích Kỳ mà không hề biết trang chủ Đường Thiết Sơn của bọn họ đã mất mạng.

‘Tên học việc?’

Hình ảnh của một cậu thiếu niên hiện lên trong đầu của Phiêu Nguyệt.

“Úm!”

Đường Ích Kỳ cố gắng vùng vẫy nhưng tay chân hắc lúc này đã cạn kiệt sức lực nên hắc không thể nhúc nhích được.

Toàn thân hắc đau nhức như thể có ai dùng búa đập vào người.

Đêm qua, Đường Ích Kỳ đã trở lại Thiết Sơn Trang Viên vào đêm muộn.

Hắc thiếp đi vì cạn kiệt sức lực, lúc mở mắt ra thì bên ngoài đã rất âm ỉ.

Khi hắc định nhìn ra ngoài xem đang có chuyện gì xảy ra thì có thứ gì đó trùm lấy cơ thể của hắc. Và mọi chuyện dẫn đến hiện tại lúc này.

Lạch cạch! Lạch cạch!

Chiếc xe đẩy chở hấn phát ra tiếng lạch cạch.

Đây là chiếc xe đẩy chở phân và nước tiểu thải ra từ Thiết Sơn Trang Viên. Hấn đang nằm trên chiếc xe bần thủ mà bình thường hấn không dám đến gần.

Đường Ích Kỳ cố gắng ngẩng đầu lên để nhìn người đang chạy xe.

Một cậu thiếu niên thân hình nhỏ bé đang quất roi liên tục vào ngựa.

‘Hấn ta...?’

Đường Ích Kỳ hét lên nhưng không có bất kỳ âm thanh nào phát ra từ miệng của hấn.

Bởi vì dây thanh âm của hấn cũng đã bị tê liệt.

Hấn lăn qua lăn lại trên chiếc xe như một kiện hành lý.

Chiếc xe dừng lại ở một bãi sậy ven bờ Thái Hồ. Thiếu niên kia cũng thôi đánh vào ngựa và quay về phía sau.

Đến lúc này, Đường Ích Kỳ mới nhìn rõ được gương mặt của kẻ bắt cóc mình.

‘H, hấn?’

Thiếu niên cầm roi cúi đầu xuống nhìn vào mặt Đường Ích Kỳ.

Thiếu niên ấy chính là Đào Diễm Sơn, một người học việc tại Thiết Sơn Công Phòng.

‘Tên khốn kiếp! Mau thả ta ra.’

Đường Ích Kỳ tròn tròn mắt.

Ánh mắt hấn đầy giận giữ như mọi khi.

Đào Diễm Sơn cười rạo rờ trước phản ứng của Đường Ích Kỳ.

“Thật may quá. Ngươi vẫn còn nguyên vẹn.”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 336

Đào Diễm Sơn khẽ chạm vào má Đường Ích Kỳ.

Đường Ích Kỳ liền nổi một trận da gà. Thế nhưng, cả người hẳn lúc này đã mất cảm giác, không thể nào di chuyển được.

‘Tên khốn mất trí...’

Đường Ích Kỳ nhận ra ánh mắt Đào Diễm Sơn không hề bình thường chút nào. Trong ánh mắt ấy đầy sự điên rồ chưa từng thấy.

Đào Diễm Sơn bế Đường Ích Kỳ lên một con thuyền nhỏ. Và hẳn bắt đầu chèo thuyền đến nơi ẩn náu của mình.

Kết!

Mỗi lúc Đào Diễm Sơn chèo thuyền, tiếng thuyền cọ xát với cây cối không ngừng vang lên. Mỗi lần như thế, Đường Ích Kỳ lại co rúm cả người.

Đào Diễm Sơn vừa chèo thuyền vừa lẩm bẩm.

“Quá dễ. Sao lại dễ dàng thế nhỉ...”

Người đã bỏ độc vào giếng chính là Đào Diễm Sơn.

Để làm điều này, Đào Diễm Sơn đã chuẩn bị rất kỹ càng. Thế nhưng, việc xâm nhập vào Thiết Sơn Trang Viên lại không khó như hẳn nghĩ.

Người trong trang viên cứ kéo chiếc xe chở phân vào trong mà không thèm kiểm tra trước.

Đào Diễm Sơn cứ nghĩ Thiết Sơn Trang Viên và công phòng được canh gác rất nghiêm ngặt như một pháo đài, nhưng thật ra lại không như vậy.

Bên trong Thiết Sơn Trang Viên cũng không có gì đáng sợ.

Trên người có mùi phân nên không ai tiếp cận hẳn cả. Thậm chí đến người canh gác cũng thế.

Đào Diễm Sơn đi lòng vòng trong Thiết Sơn Trang Viên như nơi này là núi vô chủ. Và hẳn nhanh chóng tìm ra nơi ở của Đường Ích Kỳ.

Sau đó mọi chuyện diễn ra như đã nói.

Chất độc trong giếng phát huy tác dụng và gây ra một trận hỗn loạn. Đào Diễm Sơn lợi dụng tình hình mà lẻn vào không chế

Đường Ích Kỳ.

Hắn cắm một cây châm vào cổ Đường Ích Kỳ.

Thực lực của hắn chưa giỏi đến mức có thể tạo ra những món đồ phức tạp như ám khí của Đường Môn. Thế nhưng, để làm ra thứ ám khí đơn giản thì hắn dư sức.

Hắn đặt châm vào một ống trụ nhỏ có gắn lò xo rồi ấn mạnh để bắn châm. Trên cây châm còn được bôi chất độc của khoáng vật.

Chất độc chứa trong khoáng vật khủng khiếp đến mức chỉ cần uống một ngụm thôi cũng đủ bỏ mạng.

Hòa tan chất độc như thế là một việc vô cùng dễ dàng.

Đào Diễm Sơn đã thực hiện nhiều thí nghiệm để tìm ra dung lượng thích hợp.

Hắn ta vốn có tài năng bẩm sinh trong việc dùng độc.

Hắn nhận ra việc này khi chạm vào khoáng vật trước khi biết nó có chứa chất độc. Hắn cũng biết cách để cực hóa chất độc lên. Và hắn cũng có thể điều chỉnh tác dụng của độc được theo ý mình.

Không ai dạy cho hắn việc này cả.

Chính cái chết của phụ mẫu và tiểu muội đã khiến cho tài năng của hắn bộc phát.

Rầm!

Cuối cùng con thuyền cũng đến được hòn đảo.

Đào Diễm Sơn liền kéo Đường Ích Kỳ xuống. Sau đó hắn trói Đường Ích Kỳ vào một tảng đá gần đó.

Vào lúc này, Đường Ích Kỳ đã lấy lại chút sức lực. Chất độc hiện giờ đã tan đi đôi chút.

Thế nhưng, bây giờ hắn đang bị trói rất chặt.

Đường Ích Kỳ hét toáng lên.

“Tên khốn này! Sao ngươi lại làm như thế hả? Ngươi điên rồi à? Nếu ngươi nhanh cởi trói cho ta, ta nhất định sẽ tha cho ngươi.”

“Ai phải tha cho ai chứ?”

“Hả?”

“Ta hỏi ai phải tha thứ cho ai? Người tha cho ta ư?”

“Tên khốn này! Người mất trí rồi à?”

“Chính người làm ta phát điên đây.”

“Vì ta phóng hỏa nhà của người nên người mới thế à? Ta sẽ bồi thường bằng mọi giá cho người.”

“Bằng mọi giá sao? Cả thi thể phụ mẫu người cũng thu thập được hay sao, hư hư! Thú vị đây!”

Đào Diễm Sơn vừa cười khúc khích vừa nói.

Trái lại, gương mặt Đường Ích Kỳ lúc này đã trắng bệch. Hắn cảm thấy Đào Diễm Sơn không hề bình thường chút nào.

Đào Diễm Sơn lấy thứ gì đó trong tay áo ra.

Đó chính là Ngưu Mao Châm.

Ngưu Mao Châm mỏng như sợi lông nằm ngay ngắn trên một mảnh vải.

Đây chính là món đồ mà Đào Diễm Sơn làm tốt nhất. Khi làm những món đồ cần sự tinh tế như Ngưu Mao Châm, năng lực của hắn mới được phát huy hoàn toàn.

Đào Diễm Sơn lấy một cây châm ra rồi lắc lư trước mặt Đường Ích Kỳ.

“Người có biết thứ này là gì không?”

“Ngưu Mao Châm ư?”

“Đúng vậy. Nhưng không phải là Ngưu Mao Châm bình thường đâu.”

“Cái gì?”

“Ta đã làm ra thứ này từ khoáng vật trong công phòng đây. À, chắc Công Tử đây không biết đâu nhỉ. Khoáng vật đó ấy? Nó được mang từ Tái Ngoại về. Để chế tạo vũ khí ấy mà. Nhưng thứ đó ấy... nếu chạm vào nước sẽ tạo ra khói độc. Người cũng khó mà tin đúng không? Trên đời này làm gì có nguyên liệu nào như vậy chứ? Nhưng có thật đấy. Người nên tin đi. Ta

cũng đã dùng một ít khoáng vật đó để đưa Công Tử đến nơi này đây.”

“Tên điên này!”

“Đúng vậy! Ta điên rồi. Ái chà, mà khoáng vật ấy khi cho vào nước lại thành chất độc, vậy ta nên gọi nó là Cuồng Huyết Độc nhỉ. Hợp đúng không?”

“Người đang nói nhảm gì thế? Mau thả ta ra đi.”

“Ý người là sao? Ta chỉ mới bắt đầu thôi mà.”

“Mới bắt đầu cái gì chứ?”

“Trả thù!”

Đào Diễm Sơn liền cắm Ngưu Mao Châm vào mạch máu của Đường Ích Kỳ.

Ngưu Mao Châm gặp máu lập tức tan ra ngay.

“Khư á!”

Đường Ích Kỳ liền hét lên thảm thiết.

Ngưu Châm kia chính là Cuồng Huyết Độc. Cuồng Huyết Độc chảy trong mạch máu khiến Đường Ích Kỳ vô cùng đau đớn.

Hắn liên tục hét lên thảm thiết rồi lăn lộn. Thế nhưng, hắn càng làm thế thì sợi dây trói hắn càng thít chặt hơn.

Đào Diễm Sơn nhìn Đường Ích Kỳ đau đớn rồi lắc đầu.

“Phụ mẫu ta chắc cũng đã như thế đấy. Chắc họ cũng đau đớn như người đấy. Họ cảm thấy thế nào khi bỏ lại con cái mà ra đi đau khổ như vậy nhỉ? Họ có chết cũng không thể nhắm mắt. Và họ đã nhìn con mình bị chà đạp. Thế nhưng, đến cả thi thể họ ta cũng không mang về được. Chính là vì người...”

“Khư ư! Ta sai rồi. Làm ơn tha mạng cho ta đi!”

Đường Ích Kỳ liền cầu xin tha mạng, nhưng Đào Diễm Sơn lại lắc đầu.

“Quá trễ rồi. Bây giờ ta đã không còn gì nữa. Một thứ cũng không...”

Phập!

Đào Diễm Sơn cắm thêm một cây Ngưu Mao Châm nữa vào người Đường Ích Kỳ. Lần này, Ngưu Mao Châm cũng tan trong máu hắc.

“Khư aaa!”

Đường Ích Kỳ hét lên vô cùng bi thảm.

Tất cả mạch máu của hắc lòe cả ra ngoài. Dừng mắt thường cũng có thể thấy dòng máu đen ngòm đang chảy bên trong cơ thể hắc.

Đường Ích Kỳ đau đến mức sống không bằng chết. Thế nhưng, hắc không thể làm gì hơn.

Đào Diễm Sơn ngồi xổm trước mặt Đường Ích Kỳ.

“Có đau không? Có khổ sở không? Ta cũng thế đấy. Mỗi lần ta bị Công Tử đánh cũng đau muốn chết đi sống lại đó.”

“Thà là người giết ta còn hơn. Giết ta đi...”

“Dù Công Tử có van xin thì ta cũng không giết người đâu. Người chỉ cần trả lời câu hỏi củbzfczka ta thôi. Người biết gì về Tào Lý Quang thì nói cho ta biết. Sở thích lặn phòng, địa điểm bí mật, mau nói tất cả những gì người biết.”

“Sao lại hỏi về Tào... Tào Lý Quang chứ?”

“Có vẻ như người còn tỉnh táo quá nhỉ.”

Đào Diễm Sơn lại lấy ra một cây Ngưu Mao Châm nữa. Ngay sau đó, Đường Ích Kỳ xanh mặt rồi nói hết những gì mà hắc biết.

“Trong đời ta chưa từng gặp ai hai mặt như hắc cả. Bên ngoài thì lịch thiệp, tao nhã nhưng có ai biết hắc lại là một tên khốn bản thủ chứ.”

Đào Diễm Sơn nghe Đường Ích Kỳ nói.

Đường Ích Kỳ muốn thoát khỏi cơn đau nên đã nói hết mọi thứ.

“Bây giờ thì người giết ta đi! Làm ơn đấy.”

“Được thôi.”

Đào Diễm Sơn mỉm cười rồi lấy cây Ngưu Mao Châm còn lại.

“Kh, không được!”

Gương mặt Đường Ích Kỳ lúc này đã kinh hãi tột độ.

Cái chết không hề nhẹ nhàng như hắn muốn. Đào Diễm Sơn vốn không muốn để tâm mà đâm tất cả Ngưu Mao Châm còn lại vào người Đường Ích Kỳ.

“Ư aaa!”

Tiếng hét của Đường Ích Kỳ vang vọng khắp hòn đảo hoang vắng.

Đường Ích Kỳ chịu cơn đau đớn thống khổ mà dần chết đi.

Cuối cùng hắn cũng tắt thở rồi thi thể nhanh chóng thối rữa ra.

Phải đến lúc này, Đào Diễm Sơn mới đứng bật dậy.

“Hư hư hư! Hức!”

Đột nhiên hắn bật cười như điên rồi lại khóc nức nở.

Chỉ nội trong buổi sáng, Thiết Sơn Trang Viên đã biến thành vùng đất chết chóc.

Mặc dù Phiêu Nguyệt đã phá giếng để ngăn độc phát tán nhưng cũng hoàn vô dụng.

Người trong Thiết Sơn Trang Viên thu dọn đại khái thi thể đồng liêu mang ra ngoài.

Nếu sự việc chỉ dừng ở đây thì có thể dễ dàng giải quyết.

Vấn đề là Trang chủ Thiết Sơn Trang Viên - Đường Thiết Sơn đã bỏ mạng, và hiện giờ đến cả Tiểu Trang chủ cũng đang mất tích.

Vào lúc chát độc lạ phát tán từ giếng, Đường Thiết Sơn đã mất mạng còn Đường Ích Kỳ lại bị ai đó bắt cóc đi mất.

Chính vì thế mà không ai giải quyết hỗn loạn trong Thiết Sơn Trang Viên cả.

Sau khi Kiếm Hoa Các và Thiết Sơn Trang Viên lần lượt sụp đổ, ánh mắt mọi người đều dồn về phía Phiêu Nguyệt. Họ tò mò không biết liệu Phiêu Nguyệt có liên quan đến vụ việc của Thiết Sơn Trang Viên hay không. Thế nhưng, họ không phát hiện ra bất cứ bằng chứng nào cho thấy Phiêu Nguyệt chính là người đã sát hại Đường Thiết Sơn.

Người của Thiết Sơn Trang Viên ráo riết đi tìm Đường Ích Kỳ.

Đường Thiết Sơn chết, đương nhiên Tiểu Trang chủ là Đường Ích Kỳ sẽ kế thừa trang viên, thế nhưng bây giờ họ lại không biết tung tích của hắn ở đâu.

Đương nhiên họ không thể tìm thấy.

Bởi vì Đào Diễm Sơn không để lại chút mảnh thi thể nào của Đường Ích Kỳ cả.

Nó vốn đã bị hủy hoại hoàn toàn bởi Cuồng Huyết Độc rồi.

Người kế thừa duy nhất là Đường Ích Kỳ đã biến mất khỏi thế gian mà không để lại bất kỳ vết tích nào.

“Khì khì khì!”

Đào Diễm Sơn đột nhiên thở rất lạ.

Hắn đã hoàn thành một việc được cho là trả thù, nhưng tâm trạng lại không khá hơn là mấy.

Bởi vì thật ra hắn vẫn chưa trả hết mối thù này.

Kẻ xấu vẫn còn sót lại một tên.

“Tào Lý Quang!”

Đào Diễm Sơn nghiền răng ken két.

Chỉ qua một đêm, ngoại hình của hắn đã thay đổi rất nhiều.

Chẳng biết có phải do tiếp xúc với chất độc hay không mà tóc hắn đã bạc phơ, đôi mắt thì chứa đầy quỷ khí.

Da hắn bắt đầu bong ra, nhưng Đào Diễm Sơn chẳng hề bận tâm.

Keng keng!

Hắn điên cuồng gõ búa.

Lúc bắt cóc Đường Ích Kỳ, Đào Diễm Sơn đã nhận ra ám khí hắn làm phát huy công dụng rất tốt.

Để bắn Ngưu Mao Châm chuẩn nhất, hắn phải tạo ra một chiếc nỏ tinh xảo hơn.

Đào Diễm Sơn lúc này tràn đầy cảm hứng.

Giống như có một sự tồn tại vô hình đang trực tiếp đưa kiến thức chảy trong đầu hắn.

Cơ thể Đào Diễn Sơn phát ra một luồng quỹ khí dữ dội. Thế nhưng, hắn không hề nhận ra điều đó.

Trong đầu hắn chỉ có mỗi ý nghĩ trả thù.

Keng! Keng!

Tiếng búa vang lên như giai điệu của bản hòa tấu nào đó. Sự điên rồ và quỹ khí của hắn mỗi lúc một lớn hơn. Mỗi khi hắn đập một nhát búa, mặt Thái Hồ lại gợn lên từng đợt sóng.

Chính lúc này.

Những con sóng đột nhiên bị một nam nhân đứng trên mặt nước chặn lại.

Cảnh tượng hắn ta đứng trên mặt nước trông vô cùng kỳ quái, cứ như phủ nhận tất cả thường thức của con người.

Gương mặt dưới mái tóc rối bời bị che bởi chiếc mặt nạ đã bị vỡ một nửa, đôi mắt lộ ra ánh nhìn quỹ khí khủng khiếp.

Hắn ta còn không đi giày, móng chân nhọn hoắc giống như chân chim.

Y phục thì rách rưới, tay chân gầy gò không có chút sinh khí nào cả.

Quái nhân đứng ngơ ngác trên mặt hồ rồi nhìn quanh Thái Hồ.

Keng! Keng!

Nghe thấy tiếng búa, quái nhân liền di chuyển.

Hắn ta lướt đi như bị thứ gì đó mê hoặc.

Cuối cùng quái nhân cũng đến hòn đảo nơi Đào Diễn Sơn đang trú mình.

Đào Diễn Sơn lúc này chăm chú gõ búa nên không hề phát hiện ra quái nhân.

Quái nhân leo lên tảng đá phía sau Đào Diễn Sơn. Và rồi hắn ngấm nhìn Đào Diễn Sơn làm việc. Một nhát búa vang lên, quỹ khí trên cơ thể Đào Diễn Sơn lại đậm hơn.

Đột nhiên, đôi mắt quái nhân lóe lên tia huyết quang. Hắn ta ngửi được thứ mùi giống hệt bản thân từ người Đào Diễn Sơn. Đó là thứ mùi chỉ có những kẻ đã rơi xuống vực thẳm mới có được.

Đào Diễn Sơn càng dùng búa thì quỷ khí càng tăng. Và điều này đã thu hút quái nhân.

Một sự tồn tại tương tự với hắn đã thu hút hắn. Đột nhiên quái nhân ngẩng đầu nhìn vào không trung.

Một thứ gì đó đang kích thích giác quan của hắn. Huyết quang trong mắt quái nhân càng rõ hơn. Bên dưới chân hắn xuất hiện cổ khí tức vô hình. Khí tức lan rộng ra bao phủ toàn bộ hòn đảo thành một vòng cầu.

Hòn đảo lúc này đã tách biệt với bên ngoài.

Thế nhưng Đào Diễn Sơn vẫn miệt mài gõ búa mà không nhận ra bất cứ điều gì cả.

Quái nhân ngồi thụp xuống tảng đá nhìn bóng lưng Đào Diễn Sơn.

Tách.

Và rồi mưa bắt đầu rơi xuống lớp vòng cầu bao lấy hòn đảo kia.

337

Rào rào!

Mới sáng sớm mà trời đã đổ mưa.

Mọi người thường sẽ không ra khơi bắt cá vào một ngày như thế này mà ở nhà nghỉ ngơi.

Bởi vậy nên những quán rượu dọc Thái Hồ lúc này chật ních người. Vì không thể làm việc nên họ đành phải uống rượu để giết thời gian.

Thái Hồ Độ Nhất Quán nơi Phiêu Nguyệt đang lưu lại không có nhiều người lui tới bởi giá cả đắt nhỏ, nhưng ở những quán

rượu nhỏ thì khách khứa đông nghẹt với những tiếng la hét inh ỏi đầy vui sướng.

Phiêu Nguyệt khoanh tay nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mưa lớn khiến những hòn đảo trở nên mờ ảo.

Phiêu Nguyệt đã giữ nguyên tư thế này từ sáng sớm mà không hề cử động.

Bởi vì cảm giác bất an mà hần cảm nhận được đêm qua.

Cảm giác kỳ lạ thoáng qua như cơn sao băng lại khiến Phiêu Nguyệt sờn cả gai ốc.

Phiêu Nguyệt không phải kiểu người dễ bị đe dọa. Nhưng luồng khí tức mà hần cảm nhận được đêm qua khiến cho dây thần kinh của hần căng thẳng tới độ.

Phiêu Nguyệt đã cố gắng tìm kiếm nguồn gốc của cảm giác bất an đây, nhưng cơn mưa xối xả đã làm rối loạn các giác quan của hần.

Phiêu Nguyệt tặc lưỡi rồi buông tay xuống.

Bởi hần cảm thấy không cần phải tiêu hao năng lượng một cách vô ích như thế này nữa.

Phiêu Nguyệt bước xuống phòng ăn ở lầu một.

“Chúc ngài buổi sáng tốt lành.”

Tiểu nhị chào đón hần với gương mặt vui vẻ.

“Dọn thức ăn lên đi.”²

“Vâng ạ! Ngài cứ ngồi vào bàn rồi tiểu nhân sẽ đem đến cho ngài ạ.”

“Ừ!”

Phiêu Nguyệt gật đầu rồi ngồi vào một bàn trống.

Nhiều người lén nhìn hần khi thấy hần xuất hiện.

Việc Phiêu Nguyệt ở lại Thái Hồ Độ Nhất Quán đã lan truyền đến tai của nhiều người. Cũng chính vì thế mà có khá nhiều người đến đây để có thể nhìn thấy gương mặt của Phiêu Nguyệt.¹

“Người đó là Tử Thần đấy sao? Một người anh tuấn như thế kia á?”

“Đừng có để gương mặt của hấn lừa. Đã có nhiều người từ già cõi trần vì bị gương mặt đó lừa rồi đấy.”

“Nhưng mà hấn đẹp thật. Nhìn các cô kia đi. Ngắn người ra luôn rồi kia.”

Có rất nhiều nữ nhân ở trong quán trọ. Và bọn họ lúc này đang trộm nhìn gương mặt của Phiêu Nguyệt. Mặt người nào người nấy đều nhuộm đỏ cả lên.

Kết!

Cửa quán trọ mở ra, một văn sĩ chừng năm mươi tuổi bước vào trong.

Ông ta để lại ấn tượng mạnh mẽ với ánh mắt hung tợn cùng khuôn miệng đóng chặt.

Phía sau ông làbzfck; hàng chục võ giả.

Bọn họ nín thở quan sát từng hành động của văn sĩ kia.

Văn sĩ nhìn quanh một lúc rồi đi thẳng đến chỗ Phiêu Nguyệt đang ngồi.⁸

Văn sĩ chấp tay chào Phiêu Nguyệt rồi nói.

“Tiểu sinh là Chí Quân Thành Lâu chủ của Vô Ảnh Lâu tại Côn Sơn. Tiểu sinh đến đây vì có một vài chuyện muốn nói với Phiêu Nguyệt đại hiệp, tiểu sinh có thể ngồi chung được chứ?”

Phiêu Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn Chí Quân Thành.⁶

“Vô Ảnh Lâu?”

“Có lẽ là Phiêu Nguyệt đại hiệp không biết nơi đó vì nó cũng không nổi tiếng lắm.”

“Vô Ảnh Lâu tìm ta có chuyện gì?”

“Tiểu sinh có thể ngồi xuống sau đó giải thích mọi chuyện cho đại hiệp được không ạ?”

“Ngồi đi!”

“Đa tạ.”⁸

Chí Quân Thành ngồi vào phía đối diện Phiêu Nguyệt.

Ông nhìn vào Phiêu Nguyệt một lúc lâu rồi nói.

“Phiêu Nguyệt đại hiệp thực sự rất khôi ngô tuấn tú. Tiểu sinh cứ nghĩ rằng những lời đồn đã quá phóng đại, nhưng có vẻ như những tin đồn ấy vẫn không thể hiện được hết nét đẹp của ngài.”

“Nếu người đến đây chỉ để nói mấy lời nhảm nhí đó thì người đi được rồi đấy.”

“A, xin đại hiệp thứ lỗi cho tiểu sinh.”

“Vào thẳng vấn đề đi.”

“Thực ra, tiểu sinh đến đây là để nhờ Phiêu Nguyệt đại hiệp giúp đỡ ạ.”

Phiêu Nguyệt nhìn chằm chằm vào Chí Quân Thành. Chí Quân Thành vội vàng giải thích.

“Thực ra môn phái của chúng tiểu sinh không phải một môn phái bình thường. Nó là một môn phái được tạo ra bởi những người bị Thiết Sơn Trang Viên, Kiếm Hoa Các và Nam Kinh Tào Gia hại ạ.”

“Thì sao?”

“Tiểu sinh nghe nói Phiêu Nguyệt đại hiệp đã tiêu diệt được Kiếm Hoa Các. Đó thực sự là một tin vui đối với chúng tiểu sinh. Nhờ có Phiêu đại hiệp mà những người bị hại bởi Kiếm Hoa Các mới có thể nguôi ngoai được nỗi oán giận trong lòng. Chẳng phải ngài cũng đã khiến cho Thiết Sơn Trang Viên sụp đổ rồi sao?”

“Thiết Sơn Trang Viên?”

“Nếu không phải là Phiêu đại hiệp thì còn ai có thể phá hủy cả Thiết Sơn Trang Viên chỉ trong chớp mắt như vậy chứ. Chúng tiểu sinh đã biết cả rồi. Đại hiệp không cần phải phủ nhận đâu.”

“...”¹

“Chúng tiểu sinh thực sự rất ngưỡng mộ đường đi nước tính của Phiêu đại hiệp. Chúng tiểu sinh ủng hộ ngài thêm nữa...”

“Ứng hộ chuyện gì...”

“Tiểu sinh nghĩ một người như Phiêu đại hiệp đây phải dẫn dắt Giang Tô Võ Lâm ạ. Võ công của ngài đã được kiểm chứng, hơn nữa đại hiệp cũng sở hữu phong thái lỗi lạc. Vì vậy nên tiểu sinh nghĩ đại hiệp đủ tư cách để trở thành Minh chủ của nơi này ạ.”

“Người muốn gì?”

“Xin ngài hãy tiêu diệt Nam Kinh Tào Gia và Trường Giang Trại. Vô Ảnh Lôu sẽ cống hiến mọi thứ để đưa Phiêu Nguyệt trở thành Minh chủ của thành Giang Tô ạ.”

Rầm!

Chí Quân Thành bất ngờ đứng dậy và đập đầu xuống sàn.

Trán ông rách ra và chảy đầy máu, nhưng ông hoàn toàn không quan tâm đến điều đó.

Hành động bất ngờ của Chí Quân Thành thu hút sự chú ý của mọi người. Nhưng Chí Quân Thành không quan tâm đến việc đó, ông vẫn cúi đầu chờ đợi câu trả lời của Phiêu Nguyệt.

Ông nghĩ rằng Phiêu Nguyệt sẽ chấp nhận lời đề nghị của ông.

Võ giả nào cũng có tham vọng.

Hơn nữa, còn là một võ giả mạnh mẽ như Phiêu Nguyệt.

Lịch sử đã chứng minh cho điều đó.

Võ giả càng mạnh thì càng khát khao có được thành tựu lớn.

Giống như những gì Chí Quân Thành nói, Vô Ảnh Lôu là một môn phái được lập ra từ những người bị hại bởi những thế lực lâu đời như Nam Kinh Tào Gia.

Vô Ảnh Lôu được lập ra nhằm bảo vệ quyền và lợi ích của họ trước những thế lực đó và cũng nhằm mục đích trả thù. Nhưng thời gian trôi qua, ý chí ban đầu cũng phai nhạt, giờ đây họ còn muốn giành lấy vị trí bá chủ của thành Giang Tô. Nhưng với sức mạnh hiện tại thì vẫn chưa đủ để đối đầu với những thế lực sẵn có ở nơi đây.

Lúc đó, tin tức về Phiêu Nguyệt lọt đến tai bọn họ.

Khoảnh khắc khi nghe được tin Kiếm Hoa Các đã sụp đổ dưới tay Phiêu Nguyệt, Chí Quân Thành cảm nhận được cơ hội mà ông hằng mong đợi cuối cùng đã tới.

‘Nếu để người này dẫn đầu thì bọn ta có thể giành được quyền bá chủ ở thành Giang Tô rồi. Nếu bọn ta có một võ giả mạnh mẽ như thế này thì làm gì có ai dám chống lại bọn ta kia chứ?’

Sau khi Chí Quân Thành thảo luận cùng với những trợ thủ, bọn họ đã quyết định tiến cử Phiêu Nguyệt trở thành Minh chủ mới của thành Giang Tô.

Dù sao thì vị trí Lâu chủ không ảnh hưởng nhiều lắm. Bởi vì quyền lực thực sự vẫn nằm trong tay của ông ta.

Mục tiêu cuối cùng của ông ta chính là biến Phiêu Nguyệt thành một con bù nhìn, còn Chí Quân Thành mới là người nắm quyền thực sự đứng ở trong bóng tối để điều khiển mọi thứ.

Với sức mạnh của Phiêu Nguyệt thì chuyện thống trị được thành Giang Tô không phải là việc gì quá khó.

“Xin đại hiệp hãy dẫn dắt chúng tiểu sinh. Chúng tiểu sinh nguyện làm trâu làm ngựa cho ngài.”

“Xin hãy dẫn dắt chúng tiểu nhân, Phiêu đại hiệp!”

Những võ giả đi cùng Chí Quân Thành đồng thanh hét lên.

Khí thế hùng hồn của bọn họ khiến những khách quan trong quán trọ nuốt khan nước bọt.

Bọn họ nín thở nhìn vào Phiêu Nguyệt và những võ giả của Vô Ảnh Lâu.

‘Nếu Phiêu đại hiệp chấp nhận đề nghị của bọn họ thì Vô Ảnh Lâu sẽ nắm quyền bá chủ ở thành Giang Tô sao?’

‘Điên thật rồi! Phiêu đại hiệp sẽ trở thành Lâu chủ của Vô Ảnh Lâu sao?’

Bọn họ chỉ tưởng tượng thôi cũng đã thấy kinh hãi.

Chí Quân Thành lại một lần nữa hét lên.

“Xin hãy dẫn dắt chúng tiểu sinh đi đúng đường, Phiêu đại hiệp!”

“Xin hãy dẫn dắt chúng tiểu nhân đi đúng đường ạ.”

“Chúng tiểu nhân sẽ hết lòng đi theo người.”

Giọng nói của các võ giả vang vọng khắp quán trọ.

Ai cũng cho rằng Phiêu Nguyệt sẽ chấp nhận đề xuất của Vô Ảnh Lâu. Bởi vì đề nghị mà bọn họ đưa ra quá đổi hấp dẫn.

Trên gương mặt của những võ giả Vô Ảnh Lâu đang nhìn vào Phiêu Nguyệt đầy vẻ mãnh liệt. Ánh mắt kiên định khiến người khác không khỏi cảm thấy áp lực. Nhưng trong mắt của Phiêu Nguyệt không có một chút dao động nào cả.

Hắn lặng yên nhìn vào đám võ giả.

Chí Quân Thành cảm thấy có một áp lực lớn đè nặng lên người mình.

Bởi vì ánh mắt vô cảm ấy dường như đã nhìn thấu ông.

‘Hắn không bị lung lay sao?’

Chí Quân Thành nghiêng răng.

Điểm yếu của những võ giả trẻ tuổi là dễ bị dao động.

Chỉ cần được những người xung quanh tôn kính một chút là bọn họ sẽ bị cuốn theo bầu không khí đó và không thể đưa ra được quyết định đúng đắn. Mục đích của Chí Quân Thành là để Phiêu Nguyệt trở nên kiêu ngạo như vậy. Nhưng khi nhìn vào đôi mắt của Phiêu Nguyệt, ông biết rằng suy nghĩ của mình đã sai.

Ánh mắt của Phiêu Nguyệt tuyệt đối không phải là ánh mắt của một võ giả trẻ tuổi.

Đến cả một người lão luyện trong giang hồ đã từng trải qua muôn vàn khó khăn cũng không thể che giấu cảm xúc của mình một cách hoàn hảo như vậy.

Ông không thể đọc được suy nghĩ hay cảm xúc gì trong ánh mắt của Phiêu Nguyệt. Ngược lại, ông chỉ cảm thấy càng nhìn vào ánh mắt đó thì lòng dạ của mình càng bị đọc được.

Gương mặt của ông đỏ bừng lên vì xấu hổ.

‘Mau nói gì đi chứ.’

Ông đợi Phiêu Nguyệt mở miệng. Bởi vì người kia phải nói ra gì đó thì ông mới hiểu được ý định của họ và tìm cách đối phó.

Nhưng có đợi bao lâu, Phiêu Nguyệt vẫn không hé răng nửa lời

Cuối cùng, Chí Quân Thành đành phải mở lời trước.

“Xin hãy trở thành quân chủ của chúng tiểu nhân.”

“Để trở thành một người dẫn dắt môn phái dễ như vậy sao? Hay là người quá xem thường ta rồi?”

Phiêu Nguyệt cuối cùng cũng chịu mở miệng.

Chí Quân Thành ngay lập tức cảm thấy máu trong người mình lạnh toát.

Giọng nói khô khốc không chứa đựng chút tình cảm khiến toàn thân của ông nổi hết cả da gà.

Chí Quân Thành vội vàng phủ nhận.

“Có vẻ như Phiêu đại hiệp hiểu nhầm gì rồi, chúng tiểu nhân nói thật lòng mình mà. Những điều phiến hà sẽ do chúng tiểu nhân xử lý cho ngài ạ...”

“Vậy ta chẳng khác gì con bù nhìn cả.”

“Không phải...”

Bốp!

Ngay lúc đó, Phiêu Nguyệt đá vào khuôn ngực của Chí Quân Thành.

Chí Quân Thành bay ra xa đập vào tường.

“Lâu chủ!”

“Ngươi dám!”

“Tên khốn kiếp...”

Những võ giả của Vô Ảnh Lâu chạy đến trong cơn tức giận.

Ánh mắt của Phiêu Nguyệt trở nên lạnh lẽo.

Ngay khi nhìn thấy ánh mắt ấy của Phiêu Nguyệt, Chí Quân Thành vội vàng hét lên.

“K, không được!”

Nhưng lúc đó, đám thuộc hạ của ông đã đến gần Phiêu Nguyệt.

Bọn họ dường như đã mất bình tĩnh khi thấy Chí Quân Thành bị đánh. Vũ khí từ khi nào đã nằm ở trong tay của bọn họ.

Phiêu Nguyệt lẩm bẩm.

“Chưa gì mà các người đã muốn giết người mà các người muốn tôn làm quân chủ rồi sao?”

Điều này chứng tỏ bọn họ xem thường Phiêu Nguyệt như thế nào.

Ý đồ của bọn họ đã quá rõ ràng.

Ngay từ đầu, Phiêu Nguyệt đã không có ý định chấp nhận lời đề nghị của bọn họ. Nhưng hắn cũng không có ý định tha thứ cho bọn chúng khi bọn chúng dám coi thường hắn ra mặt như vậy.

Rầm!

Phiêu Nguyệt đập vào bàn. Những chiếc đĩa đồng loạt nảy lên không trung.

Thu Hồn Ti quán quanh những chiếc đĩa và ném chúng về phía những võ giả của Vô Ảnh Lôu.

Xoẹt xoẹt!

“Ặc!”

“Khục!”

Những chiếc đĩa trở thành ám khí găm vào cơ thể của những võ giả Vô Ảnh Lôu.

Những võ giả đi đầu đã ngã xuống.

Những võ giả theo sau thì trố mắt kinh ngạc.

Phập!

Thu Hồn Ti xuyên qua cơ thể của bọn họ.

“Khục!”

“Hự!”

Gương mặt của Chí Quân Thành trở nên méo mó khi thấy những võ giả la hét và ngã xuống.

‘Mình tính sai rồi. Mình đã hiểu nhầm về con người hắn rồi.’

Đến lúc này, ông mới chắc chắn được một điều.

Phiêu Nguyệt quá đổi thông minh để làm bù nhìn cho một ai đó. Hắn không yếu đuối đến mức bị lung lay trước lời nói của người khác.

Để điều khiển một người như thế theo ý muốn của mình quả thật không có khả năng. Nếu ông đã biết trước, ông sẽ không bao giờ tiếp cận hắn như thế này.

“Khắc!”

“Ặc!”

Những võ giả của Vô Ảnh Lâu thét lên rồi ngã dần xuống.

Phiêu Nguyệt vẫn đứng yên một chỗ, còn những võ giả Vô Ảnh Lâu thì ngã xuống như rơm rạ.

May mắn thay, không có người thiệt mạng. Có lẽ do Phiêu Nguyệt đã khoan dung cho bọn họ. Nhưng tất cả lúc này đều nằm lộn lộn trên mặt sàn với vết thương nghiêm trọng. Bên trong quán trọ tràn ngập tiếng la hét của bọn họ.

Những võ giả không bị tấn công tỏ vẻ đầy sợ hãi.

Bọn họ thậm chí còn không dám lao về phía trước mà chân chừ rồi lùi về phía sau.

Phiêu Nguyệt chẳng buồn nhìn bọn chúng, hắn tiến lại gần Chí Quân Thành.

Chí Quân Thành cầu xin Phiêu Nguyệt.

“T, tiểu sinh sai rồi. Nhưng chẳng phải ngài ra tay tàn độc như vậy là hơi quá sao? Chỉ cần nói bằng lời là chúng tiểu sinh sẽ tự biết ý mà lui kia mà.”

“Các ngươi không có ý chí cũng như là dững khi để tự mình giải quyết vấn đề. Thứ duy nhất trong đầu các ngươi là nghĩ cách để lợi dụng người khác, và thứ duy nhất hoạt động được bình thường là cái lưỡi của các ngươi. Các ngươi đã lừa dối bao nhiêu người bằng cái lưỡi đó rồi?”

“Đ, đừng sỉ nhục bọn ta. Đại hiệp dù có mạnh đến mấy cũng không có quyền chỉ trích bọn ta vô cớ như vậy.”

“Có vẻ như thứ vô dụng nhất trên cơ thể của ngươi chính là cái lưỡi đó thì phải.”

“Hả...”

Chí Quân Thành bỗng cảm thấy lưỡi mình đau buốt.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 338

Bộp!

Ngay khi mẩu thịt đỏ rơi xuống đất, ánh mắt Chí Quân Thành liền trở nên u ám hẳn.

Chí Quân Thành cảm giác như trong miệng đang có ngọn núi lửa đang phun trào, ông ta cứ thế nằm lăn lộn trên sàn.

Một dòng máu đỏ tươi chảy ra từ miệng ông ta làm ướt cả ngực.

“Khư ư!”

Phải mất một hồi sau ông ta mới định thần lại và nhận ra mẩu thịt trên sàn chính là chiếc lưỡi của mình.

Ông ta không biết Phiêu Nguyệt đã ra tay thế nào. Giả như hẳn ta muốn, có khi ông đã mất mạng rồi. Thế nhưng Phiêu Nguyệt lại chọn cách hành hạ ông ta thật tàn nhẫn.

“Lâu Chủ!”

“Nhanh đến cầm máu đi!”

Liền sau đó, đám võ giả liền chạy đến rồi hét toáng lên. Thế nhưng, họ làm sao có thể nối lại chiếc lưỡi đã bị cắt đi chứ.

Trước cơn đau đớn và đả kích khó chấp nhận được, Chí Quân Thành liền ngất lịm đi.

Một trong đám võ giả của Vô Ảnh Lâu gầm lên với vẻ mặt đầy phần nộ.

“Ngài có cần phải làm đến mức này không? Chẳng phải cứ thẳng thừng từ chối là được rồi hay sao? Cao thủ như ngài sao lại vô tình như vậy chứ...”

“Vô tình?”

“Đúng thế. Tất cả cao thủ đạt đến cảnh giới như ngài đều nhường bộ với những người thấp hơn họ. Đó là phẩm chất của cao thủ đấy, vậy mà ngài lại không có. Tại hạ thật sự thất vọng quá.”

“Đúng là đệ tử của Lô Chủ nhỉ.”

“Vâng?”

“Chỉ được cái miệng thôi. Cái gì mà đạt đến cảnh giới này kia chứ. Ai nghe ra cũng nghĩ rằng khi không ta lại làm tổn thương Chí Quân Thành. Ông ta nói lời ngon tiếng ngọt như vậy là để điều khiển ta mà. Việc các người lợi dụng ta chả khác gì lũ ký sinh trùng cả.”

Gã võ giả liền cắn môi.

Hắn muốn phản bác lại rằng không phải như thế, nhưng hắn lại không nghĩ ra được lời biện minh nào.

Mấy lời của Phiêu Nguyệt hết như phi đao cắm thẳng vào lòng ngực hắn.

‘Muốn lợi dụng kẻ này sao? Chết tiệt! Ngay từ đầu đã không có khả năng rồi.’

Gã nam nhân trước mặt không đơn thuần là một võ giả thượng thừa. Bộ não và lòng dạ của hắn xuất sắc đến khó ngờ.

Đây không phải là người có thể bị dụ hoặc chỉ bằng vài ba câu nói. Họ đã cố gắng lợi dụng Phiêu Nguyệt, vậy nên đây là kết quả hiển nhiên mà họ phải nhận về thôi.

Gã võ giả vội vàng nhìn vào trong quán trọ.

Hắn tò mò không biết những vị khách khác đang nghĩ thế nào. Thế nhưng lúc nhìn thấy biểu cảm và ánh mắt họ, hắn ta vô cùng tuyệt vọng.

Bởi vì tất cả khách trong quán trọ đều nhìn họ bằng ánh mắt khinh miệt. Trong số đó còn có người tặc lưỡi tỏ vẻ thương hại.

Chẳng có một người đứng về phía Vô Ảnh Lô cả.

Mặc dù những người khác không nói ra, nhưng có vẻ họ nghĩ việc Chí Quân Thành bị cắt lưỡi và đám võ giả bị đả thương chính là nhân quả báo ứng.

“Đi thôi.”

Cuối cùng, đám võ giả của Vô Ảnh Lôu cũng rời khỏi quán trọ. Ngay sau đó, chủ quán trọ và tiểu nhị liền nhanh chóng dọn dẹp đồ đạc mà họ đã phá hủy.

Phiêu Nguyệt nói với chủ quán trọ.

“Xin lỗi người. Tại ta mà đồ đạc lại hỏng nữa rồi.”

“A, không sao đâu ạ. Nhờ có ngài mà danh tiếng của Thái Hồ Đệ Nhất Lôu đã tăng lên rất nhiều. Nghe tin có Tử Thần Đại hiệp ở đây nên nhiều người đã kéo đến quán trọ này. Thế nên cái danh đệ nhất quán trọ ở Thái Hồ càng được lan xa đó ạ.”

Chủ quán trọ mỉm cười vô cùng rạng rỡ.

Không chỉ cần có quy mô và sự xa hoa mà quán trọ mới thu hút được khách. Nếu có một giai thoại hoặc thắng cảnh đẹp lâu đời cũng là một trong những nguyên nhân thu hút khách tìm đến.

Một giai thoại gắn liền với lịch sử.

Thái Hồ Đệ Nhất Quán vốn hiếm có câu chuyện như vậy. Thế nhưng Phiêu Nguyệt đã đến đây và tạo cho nó một giai thoại đáng nhớ. bzfczk;

Đó là nguyên do vì sao chủ quán trọ lại vui vẻ để Phiêu Nguyệt ở lại Thái Hồ Đệ Nhất Quán lâu như vậy dù có nhiều chuyện xảy ra.

Phiêu Nguyệt càng ở lâu thì danh tiếng của Thái Hồ Đệ Nhất Quán lại càng được nâng cao.

Chủ quán cùng tiểu nhị nhanh chóng thay đồ đạc bị phá hỏng ra ngoài bằng đồ mới.

Lúc này bên trong quán trọ đã lấy lại sự bình yên, nhưng không biết bao giờ nó lại xảy ra hỗn loạn nữa.

Bên ngoài vẫn còn đổ mưa xối xả.

Giọt mưa rơi xuống mặt hồ tạo ra từng con sóng va vào nhau, Phiêu Nguyệt nhìn khung cảnh đó mà không nói câu nào.

Chính lúc nào.

Roẹt!

Đột nhiên Quỷ Nha đang quần lấy cánh tay Phiêu Nguyệt bắt đầu di chuyển. Nó vốn không hay di chuyển ở những nơi đông người. Điều này đã khiến Phiêu Nguyệt phải chú ý.

Quỷ Nha luồn vào y phục Phiêu Nguyệt rồi bò lên trên cổ.

Quỷ Nha liên tục khè lưỡi. Bộ dạng của nó rất khác so với bình thường.

Mọi khi Quỷ Nha rất thông thả và chậm chạp.

Nó luôn chậm chậm bò trên người Phiêu Nguyệt, thè lưỡi rồi bắt mồi.

Đây là lần đầu Quỷ Nha di chuyển linh hoạt như thế.

Giống như nó đang cảnh giác với thứ gì đó vậy.

Ánh mắt Phiêu Nguyệt liền hướng về phía Quỷ Nha đang nhìn. Đó chính là ở giữa Thái Hồ.

Lúc này Phiêu Nguyệt nhìn thấy mặt nước đang dao động giữa cơn mưa.

Tựa hồ từng con sóng đang đánh mạnh về phía này. Nếu đây là biển thì còn dễ hiểu. Thế nhưng đây chỉ là một cái hồ. Kích thước của nó không đủ lớn để tạo ra sóng lớn như một đại dương.

Theo lẽ thường thì không có con sóng nào như thế cả. Trừ khi có thứ gì đó đang tác động đến nó.

Phiêu Nguyệt đứng dậy rồi nhìn vào con sóng.

Đập vào mắt hắn là một ai đó đang ở giữa ngọn sóng.

Đó là một lão nhân khó mà đoán được tuổi tác.

Lão nhân có mái đầu bạc phơ, vận bộ huyết y đỏ như máu nổi bật giữa trời mưa tầm tã. Đôi mắt sắc như chim ưng trông vô cùng u ám.

Ánh mắt lão nhân lúc này chạm phải Phiêu Nguyệt.

Đôi mắt ông liền lóe sáng lên.

Lão nhân giẫm mạnh chân xuống nước, bỗng dừng làn sóng liền dừng lại. Sau đó mặt nước lập tức dâng cao lên.

Giữa dòng nước cuộn cuộn, đôi đồng tử đỏ rực hiện lên vô cùng sống động.

Dưới mặt nước dường như có thứ gì đó vô cùng to lớn, và lão nhân đang lướt trên mặt nước bằng cái đầu của nó.

Vù! Vù!

Quý Nha nhìn thấy thứ to lớn mà lão nhân đang cười liên khề liên tục.

Và thứ ấy cũng đang nhìn về phía Quý Nha.

Lúc nhìn thấy đôi mắt ấy, Phiêu Nguyệt liền nhận ra nó ngay.

‘Giao Long ư?’

Đại Xà không thể hóa thành rồng. Nó chính là linh vật hay được nhắc đến trong truyền thuyết. Và đây là lần đầu Phiêu Nguyệt nhìn thấy loài vật này.

Trên mặt nước chỉ lộ ra hai mắt và một phần đầu của nó. Thế nhưng, kích thước của nó cũng phải to bằng bốn người cộng lại.

Chẳng biết được phần chìm dưới nước to lớn đến mức nào.

Lão nhân cười giao long Phiêu Nguyệt liền lảo bầm.

“Hắn ta nhìn thấy ta à? Đúng là một gã thú vị mà.”

Giọng ông ta vang lên to như sấm rền. Thế nhưng, những người trong quán trọ vẫn trò chuyện bình thường, hết như không hề nghe thấy lời ông ấy.

Và có vẻ như không có ai nhìn thấy giao long khổng lồ bên ngoài cửa sổ cả.

‘Hay là ông ta đã dùng thủ pháp gì đó khiến họ không nhận ra nhỉ?’

Về mặt Phiêu Nguyệt liền tới đi mấy phần.

Trái lại, lão nhân lúc này đang mỉm cười nhìn Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt đứng dậy rồi đi về phía cửa sổ. Thế nhưng, không một ai để ý đến Phiêu Nguyệt cả.

Phiêu Nguyệt càng khẳng định lão nhân kia đã sử dụng thủ pháp nào đó với những vị khách trong quán trọ.

Roẹt!

Giao long chậm chậm tiến về phía Thái Hồ Độ Nhất Quán. Liên sao đó, con sóng lớn lại dâng lên lần nữa.

Giao long ngẩng đầu nâng lão nhân lên. Phiêu Nguyệt cùng lão nhân lúc này đã ngang tầm mắt nhau.

“Ta đã dùng Ân Hình Pháp Thuật rồi mà vẫn thấy, đúng là không phải phạm nhân. Người là ai thế?”

“Phiêu Nguyệt!”

“Phiêu Nguyệt ư? Ra người là người có biệt hiệu là Tử Thần sao.”

Lão nhân tỏ vẻ khoái chí.

“Vậy còn lão là ai?”

“Tên của ta là Cảnh Vu Sanh.”

“Cảnh Vu Sanh ư?”

“Có vẻ như người không biết nhỉ. Cũng đúng, có thể thế mà. Ta đã quy ân giang hồ chắc cũng mười mấy năm rồi.”

Khóe miệng Cảnh Vu Sanh nhếch cao lên.

Ông ta vẽ ra một nụ cười quái dị khiến người khác phải rùng mình một cái.

Cảnh Vu Sanh tiếp tục nói.

“Lúc ta còn hành tẩu giang hồ, những kẻ thích buôn chuyện đã xếp ta vào một nhóm người gọi là Bát Tinh Tọa đấy.”

“Bát Tinh Tọa?”

“Đúng vậy! Người ta gọi ta là Sinh Tử Khách, nghe thật buồn cười mà. Họ tự mình đánh giá rồi xếp ta vào cùng một hàng với bọn người đó.”

Cảnh Vu Sinh cười nhạo người đời.

Ông ta không chỉ cười đám người thích buôn chuyện mà là cười cả giang hồ. Và ông ta đủ tư cách để làm như thế.

Một lão nhân có khả năng điều khiển cả giao long đương nhiên có thể khinh thường thiên hạ này rồi.

“Người đã lọt vào mắt ta. Chỉ cần nhận ra được Ấn Hình Pháp Luật là đủ tư cách rồi. Cả con rắn nhỏ bé kia nữa.”

Cảnh Vu Sanh nhìn về phía Quỷ Nha đang cuộn mình trên cổ Phiêu Nguyệt.

Quỷ Nha nhìn chăm chăm giao long.

Bộ dạng bồng bồng ý chí chiến đấu của Quỷ Nha đối với giao long trông vô cùng đáng yêu.

Giao long chính là con rắn không thể hóa thành rồng.

Nó là linh vật được người ta ví là Xà Trung Chi Vương.

Tất cả các loại rắn đều phục tùng dưới sự uy áp của giao long, nhưng chỉ có Quỷ Nha là nhìn nó với ánh mắt thù địch như thế.

Cả Cảnh Vu Sanh cũng thấy đáng vẻ của Quỷ Nha vô cùng thú vị.

Phiêu Nguyệt hỏi Cảnh Vu Sanh.

“Ông đến đây làm gì?”

“Ta đến tìm người.”

“Tìm người sao?”

“Đúng vậy! Ta đã tìm người đó rất lâu rồi. Và cách đây không lâu, ta đã phát hiện hắn đến Thái Hồ này.”

“Ông đang tìm ai chứ mà lại hành động lố lỉnh quá vậy?”

“Hahaha! Thú vị thật. Người là người đầu tiên nói với ta câu đó đấy. Hành động lố lỉnh ư.”

“Ông còn cười một con rắn lớn như vậy mà.”

“Khà khà! Ngoài người ra không ai thấy tiểu tử này đâu. Ta đã làm thế đó. Cho nên là không có lố lỉnh gì ở đây cả.”

“Ý ông là Ấn Hình Pháp Thuật sao?”

“Đúng vậy. Trên thiên hạ này hiếm có người nhận ra được Ấn Hình Pháp Thuật của ta lắm. Chỉ có một hai người trong Bát Tinh Tọa làm được điều đó thôi. Vậy nên người nên thấy tự hào đi.”

Lời Cảnh Vu Sanh nói ra nghe rất kiêu ngạo.

Giọng điệu của ông thể hiện mình là người trên cơ Phiêu Nguyệt. Thế nhưng Phiêu Nguyệt chẳng để tâm cho lắm.

“Ông đến tìm ai thế?”

“Quý Vương!”

“Quý Vương, kẻ được gọi là Bất Khả Giải đệ nhất giang hồ sao?”

“Hô! Thì ra người biết cả Quý Vương à.”

“Ta có nghe qua rồi.”

Hồi ở thành Tứ Xuyên, Thất Tinh Đảng đã liều mạng đuổi theo một đứa bé.

Tên của tiểu nam tử là Nam Thần Vũ, dù có bị thương nặng thế nào hán ta cũng có thể hồi phục một cách nhanh chóng.

Hồng Hữu Tân nói rằng đứa trẻ đó rất giống với Quý Vương. Vậy nên tiểu nam tử mới trở thành mục tiêu của những kẻ có quyền lực trên giang hồ.

Bởi vì họ tin rằng tiểu nam tử đang giữ bí mật có thể trường sinh bất tử.

Cuối cùng, Nam Thần Vũ đã bị Phong Tôn bắt đi nên mọi việc mới tạm thời lắng xuống.

Từ sau đó không ai biết tin tức về bọn họ nữa. Cảnh Vu Sanh hỏi Phiêu Nguyệt.

“Người từng gặp Quý Vương chưa?”

“Chưa từng!”

“Thế à? Cũng đúng, nếu dễ dàng bị người khác chú ý như thế thì còn gì là Quý Vương chứ.”

“Sao ông lại tìm Quý Vương thế?”

“Hư hư! Nếu ta cho người biết thì người phải chết đấy. Vậy cũng được sao?”

“Ông có thể giết ta ư?”

“Đúng là ngạo mạn thật. Mà cũng đúng, ở tuổi của người đã đạt đến cảnh giới này thì cũng đủ tư cách ngạo mạn đấy. Nhưng mà này, tiểu tử! Thiên hạ này rộng lớn hơn so với

ngươi nghĩ nhiều. Ngươi có thể là người nổi bật trong lứa kỳ tài trẻ tuổi, nhưng trên giang hồ còn nhiều quái vật không thua kém ngươi đâu. Và tiểu tử này đã ăn nhiều tên quái vật như vậy rồi đó.”

Cảnh Vu Sanh liền đá mạnh vào đầu giao long. Ánh mắt giao long lập tức trở nên hung dữ hơn.

Người ta nói rằng mắt của rắn có sức mạnh làm tê liệt tâm hồn con người.

Chẳng biết thực tế có đúng hay không, nhưng mắt rắn thật sự có thể khống chế tinh thần con người.

Là người thường, lúc đối mặt với giao long chắc chắn tinh thần sẽ trở nên hỗn loạn, nhưng không may, lúc này điều này lại không có tác dụng với Phiêu Nguyệt, một người từng sống nhiều năm trong động rắn.

Hắn không chỉ kháng được độc rắn mà còn có thể thấu hiểu và đồng hóa với suy nghĩ của loài rắn.

Phiêu Nguyệt đưa tay về phía mũi giao long. Nhìn Phiêu Nguyệt, Cảnh Vu Sanh liền cười mỉa.

“Khà khà! Ngươi dám chạm vào giao long ư. Chỉ cần nó há miệng ra...”

Cảnh Vu Sanh đang nói thì mở to mắt.

Khác với dự đoán của ông ta, giao long bắt đầu nhắm mắt rồi tận hưởng từng cái vuốt ve của Phiêu Nguyệt.

339

Phiêu Nguyệt đặt tay lên sống mũi của Giao Long và nhắm mắt lại.

“Ch... chuyện quái gì thế này?”

Cảnh Vu Sanh chớp mắt không ngừng.

Giao Long đã phải chịu đựng khổ sở hơn một nghìn năm để có thể thăng thiên. Nó đã tu luyện và chuẩn bị cho việc thăng

thiên trong một thời gian dài như vậy. Nhưng không phải chỉ cần tu luyện nhiều năm là có thể thăng thiên được

Chỉ có những Giao Long hợp với tạo hóa của thiên địa mới có thể hóa rồng và thăng thiên. Những Giao Long không phù hợp phải ở lại mặt đất.

Một Giao Long không thể thăng thiên chắc chắn sẽ trở nên hung bạo vì cảm giác mất mát.

Con Giao Long mà Cảnh Vu Sanh đã thuần phục được cũng thế. Khi Cảnh Vu Sanh phát hiện ra Giao Long, tinh thần và thể xác của nó đang bị suy yếu vì không thể thăng thiên.

Nhờ thế mà lão mới có thể thuần phục được nó. Nếu như nó vẫn còn đang trong trạng thái bình thường hoặc trong trạng thái đã hồi phục được khí lực thì để áp chế được nó là một điều hoàn toàn không thể.

Tuy Cảnh Vu Sanh đối xử với Giao Long như một con thú cưng nhưng lão vẫn gặp khó khăn trong việc xoa dịu nó.

Cảnh Vu Sanh đã nghĩ rằng không có ai khác ngoài lão có thể giao cảm hay thuần phục được nó. Nhưng quan niệm cố hữu cùng niềm tin của lão lúc này đã bị vỡ vụn.

Giao Long lè chiếc lưỡi đỏ hồng ra rồi tận hưởng sự vuốt ve của Phiêu Nguyệt.

Đó là minh chứng cho thấy Phiêu Nguyệt và Giao Long đang giao cảm với nhau. Đến cả Quỷ Nha cũng thò đầu ra khỏi cổ áo của Phiêu Nguyệt rồi tỳ đầu của nó vào mũi của Giao Long để giao cảm với con vật to lớn kia.

“C, chuyện này sao có thể?”

Cảnh Vu Sanh bất ngờ đến độ lão không biết mình phải nên phản ứng như thế nào.

Một lúc lâu sau, Phiêu Nguyệt mới bỏ tay ra khỏi Giao Long. Con rắn ngay lập tức mở mắt ra nhìn chăm chăm vào Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt nhìn thẳng vào mắt Giao Long rồi lẩm bầm gì đó.

“Ra là thế.”

Lớp vảy trên cơ thể của Giao Long rụng xuống tạo ra âm thanh như tiếng sắt thép va vào nhau.

Cảnh Vu Sanh đã ở với Giao Long rất lâu nhưng lão chưa bao giờ thấy phản ứng này của nó cả.

Cảnh Vu Sanh hét lên.

“Người đã giờ trò gì rồi hả? Mau tránh khỏi nó cho ta?”

Vù vù!

Một cơn mưa đổ xuống khiến cho mặt Thái Hồ nổi lên những cơn sóng lên trước tiếng gầm của Cảnh Vu Sanh.

Phiêu Nguyệt khẽ nhíu mày nhìn qua Cảnh Vu Sanh.

Trong mắt lão lúc này tràn đầy nộ khí.

Dáng vẻ lãnh đạm ban nãy đã hoàn toàn biến mất.

Phiêu Nguyệt nói với lão.

“Ông nên trả tự do cho tiểu tử này thì hơn.”

“Hả?”

“Nó nói nó đang rất buồn vì bị ông trói buộc ở đây.”

“Người nói cái quái gì chứ? Giao Long nói nó buồn á? Người đừng có mà nói mấy lời vớ vẩn như thế chứ.”

“Nó vẫn chưa từ bỏ việc hóa rồng. Nhưng nó đang rất buồn phiền vì bị trói buộc với ông nên nó mới không thể tu luyện được.”

“Ờ! Người nói như thể người đọc được suy nghĩ của Giao Long vậy? Nếu người nghĩ có thể dụ ta bằng những lời nói đó thì người lắm to rồi.”

Uỳnh!

Cảnh Vu Sanh đập vào đầu Giao Long. Giao Long ngay lập tức lùi về phía sau.

“Hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt nên ta tha thứ cho người. Lần sau còn ăn nói nhảm nhí như thế nữa thì ta sẽ khiến cho người phải hối hận vì được sinh ra trên cõi đời này đây.”

Sương mù dày đặc vây quanh Cảnh Vu Sanh và Giao Long. Sau đó, bọn họ biến mất không một chút dấu vết.

Mưa lại tiếp tục rơi ở nơi mà họ biến mất.

“Ô? Sao Phiêu đại hiệp lại ra ngoài thế?”

“Đại hiệp ra ngoài đây từ lúc nào vậy?”

Đến lúc này, những người ở trong quán trọ mới ảm ỉ vì nhận ra Phiêu Nguyệt đang ở bên ngoài.

Cảnh Vu Sanh biến mất, tác dụng của Ấn Hình Pháp Thuật cũng không còn.

Trong mắt mọi người, Phiêu Nguyệt chỉ là đang ở bên trong thì lại đột nhiên xuất hiện ở phía ngoài này.

Phiêu Nguyệt không quan tâm đến sự ảm ỉ của đám người kia, hắn nhìn chằm chằm vào nơi mà Cảnh Vu Sanh và Giao Long đã biến mất.

Người khác có thể không thấy, nhưng Phiêu Nguyệt vẫn thấy được làn sóng bập bênh trên mặt nước do Giao Long gây ra.

Phiêu Nguyệt khẽ lắc đầu rồi bước vào quán trọ.

Sinh Tử Khách Cảnh Vu Sanh, Quỷ Vương...’

Xem ra ở Thái Hồ đang có chuyện gì đó xảy ra.

“Không ngờ Kiếm Hoa Các cùng Vô Ảnh Lâu đều bị một người gọi là Tử Thần tàn sát. Hắn quả là một mối hiểm họa mà.”

Một nam nhân trung niên ngồi trên ghế nhìn ra Thái Hồ rộng lớn rồi lầm bầm.

Nơi mà nam nhân ấy đang ở hiện tại là một trong những hòn đảo lớn nhất trong số bốn mươi tám hòn đảo ở Thái Hồ. Vốn dĩ hòn đảo này là nơi cho những ngư dân sinh sống, nhưng từ khi y định cư ở đây, tất cả những người dân sống ở đó đều đã rời đi.

Một thủy trại to lớn được dựng lên trên hòn đảo đó.

Thủy trại ấy chính là một nhánh của Lục Lâm, Trường Giang Trại.

Lục Lâm vốn được thống nhất bởi một thế lực lớn là Thiên Cao Thành. Nhưng thời gian trôi qua, Thiên Cao Thành lại

được chia thành Nhị Cốc Tứ Trại.

Trường Giang Trại nằm trong Tứ Trại ấy.

Những người khác chọn định cư ở đất liền, còn Trường Giang Trại lại chọn nơi tiếp giáp với biển là Thái Hồ làm căn cứ của bọn họ.

Bọn họ làm vậy một phần là để tránh cạnh tranh với những thế lực khác, nhưng quan trọng hơn cả vẫn là vị trí của Thái Hồ giáp biển nên bọn họ có thể dễ dàng bành trướng thế lực của mình.

Nam nhân cao tám thước tên là Phục Thành Hoãn. Trại chủ của Trường Giang Trại.

Biệt danh của y là Thiết Tê Ngưu.

Người ta nói rằng, ở Tây Vực có một con bò khổng lồ với chiếc sừng ở trên mũi.. Nó có thể tấn công cả con hổ bằng chiếc sừng đó.

Con bò có sừng ấy chính là Tê Ngưu.

Và tính tình và võ công của Phục Thành Hoãn cũng hết như Tê Ngưu vậy. Đó là lý sao y lại được đặt cho cái tên Thiết Tê Ngưu.

Phục Thành Hoãn là một người rất tham vọng.

Y đã sớm nhận ra tầm quan trọng của Thái Hồ nên mới định cư để mở rộng thế lực và sức ảnh hưởng của mình tại nơi đây.

Y đã tạo ra cho mình một thế lực không thể ngoảnh mặt làm ngơ ở Thái Hồ.

Hàng chục con thuyền đang đậu tại bến. Thuyền nào thuyền nấy đều rất lớn, đủ để chứa hàng chục người ở trên thuyền.

Trường Giang Trại thu phí thông hành bằng cách bố trí những chiếc thuyền khổng lồ tại mỗi vùng trọng yếu của Trường Giang.

Bọn họ sẵn sàng để thỏa hiệp với những chiếc thuyền của những môn phái hay thế lực lớn đi ngang qua đây, còn những chiếc thuyền nhỏ lại bị bọn họ đối xử một cách lạnh nhạt.

Kết quả là Trường Giang Trại đã xây được cho họ một vương quốc riêng ở trên đảo. Đó không còn là một thủy trại nữa, mà là một lâu đài đầy đủ tiện nghi để bọn họ có thể sống ở đó.

Nhờ vậy mà Phục Thành Hoãn có thể tập trung vào Trường Giang Trại mà không bị ảnh hưởng bởi những thế lực bên ngoài.

Một trong những điều mà Phục Thành Hoãn quan tâm nhất chính là mối quan hệ giữa Trường Giang Trại với những cường giả quanh Thái Hồ.

Những nơi tiêu biểu có thể kể đến là Nam Kinh Tào Gia, Thiết Sơn Trang Viên và Kiếm Hoa Các.

Trường Giang Trại dầu có mạnh đến mấy thì cũng không thể sánh bằng tiềm lực của ba môn phái này được. Vì thế nên Phục Thành Hoãn đã cố gắng để duy trì mối quan hệ tốt đẹp với bọn họ, tránh xung đột ít nhất có thể.

Cũng chính vì vậy y nên mới để con trai mình là Phục Hồ Chấn gia nhập Kim Thiên Hội và kết thân với Tào Lý Quang.

Tiềm lực của ba thế lực lớn đến mức khiến y phải bận tâm đến vậy. Thế mà chỉ trong hai ngày, hai trong ba môn phái gần như đã tan rã.

Danh tiếng của Kiếm Hoa Các như rơi xuống đáy vực, còn Thiết Sơn Trang Viên thì như rắn mất chủ.

Tất cả mọi chuyện đều do một người mà ra.

Phiêu Nguyệt.

Một người đột ngột xuất hiện ở Thái Hồ vào một ngày nọ.

Sau khi Phiêu Nguyệt xuất hiện, trật tự vững chắc của Thái Hồ hoàn toàn sụp đổ. Đến cả Lâu chủ Vô Ảnh Lâu cũng đã bị bế mặt khi cố gắng dụ dỗ Phiêu Nguyệt.

Phục Thành Hoãn hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nếu đó là những môn phái dễ dàng sụp đổ đến vậy, thì Phục Thành Hoãn đã không tốn nhiều thời gian để dĩ hòa vi quý với bọn họ làm gì.

Chỉ vì một mình Phiêu Nguyệt mà Thái Hồ Võ Lâm và thành Giang Tô bị xáo trộn.

Điều đó khiến cho Phục Thành Hoãn mâu thuẫn dữ dội.

“Rốt cuộc đây là một mối nguy hại hay là một cơ hội cho ta đây?”

Cả ba thế lực lúc này đang trong tình trạng bị lung lay và dần sụp đổ.

Đây là cơ hội vàng để Trường Giang Trại có thể mở rộng thế lực của mình.

Nhưng Phục Thành Hoãn vẫn đang do dự vì Phiêu Nguyệt vẫn chưa rời khỏi Thái Hồ.

“Thỉnh thoảng ông trời lại gửi xuống những người mà con người ta không thể hiểu được bằng lẽ thường của họ nhỉ. Hầu như chẳng có gì tốt đẹp khi dính líu đến những người như vậy cả.”

Nhìn bề ngoài của Phục Thành Hoãn, ai cũng nghĩ y là một người luôn tấn công mà không cần suy nghĩ, nhưng thực ra, Phục Thành Hoãn là một người tinh ranh như cáo, tâm địa thâm sâu.

Vậy nên, y luôn cẩn thận trước những hành động mang tính cảm tính.

“Ta phải làm gì bây giờ nhỉ?”

Y tiếp tục suy nghĩ, nhưng không có một đáp án nào hiện ra.

Cuối cùng, y đã quyết định dừng suy nghĩ.

“Trại chủ!”

Bỗng có một thuộc hạ vội vàng chạy tới.

“Có chuyện gì?”

“Lớn chuyện rồi ạ.”

“Lớn chuyện?”

“Vâng! Chiếc thuyền đang tuần tra ở vùng ngoại ô Thái Hồ đã bị chìm rồi ạ.”

“Người nói sao?”

Phục Thành Hoãn mở to mắt ngạc nhiên.

Bởi chỉ có duy nhất một lý do để thuyền có thể chìm trên mặt nước phẳng lặng của Thái Hồ.

“Chúng bị tấn công sao?”

“Chuyện đó...”

Thuộc hạ ngập ngừng mà không trả lời câu hỏi của Phục Thành Hoãn.

“Sao người không trả lời ta?”

“Hình như là bọn họ va chạm với một con rắn lớn ạ.”

“Người nói vớ vẩn cái gì thế?”

“Những người còn sống sót đều nói như vậy đó à. Con rắn đó thực sự rất lớn...”

“Không phải bọn chúng va phải đá ngầm nên mới bị chìm thuyền sao?”

“Tất cả những người còn sống sót đều nói thuyền bị va chạm với một con rắn ạ, không phải chỉ một hai người nói như thế nên chắc bọn họ không phải đang nói dối rồi.”

“Ta sẽ đích thân đi hỏi bọn chúng.”

Phục Thành Hoãn đứng bật dậy khỏi ghế.

Dù lý do là gì đi chăng nữa thì thuyền của Trường Giang Trại đã bị chìm. Điều này không phải là một chuyện đơn giản.

Y phải đích thân tìm ra lý do là gì.

Phục Hồ Chấn lọt vào tầm mắt của y khi y đang trên đường đi tra hỏi.

Phục Hồ Chấn đang mặc một bộ y phục rất sang trọng.

Phục Thành Hoãn biết rõ Phục Hồ Chấn ăn vận như vậy vì phải quay về đất liền.

Phục Thành Hoãn nổi giận với Phục Thành Hoãn.

“Thuyền chìm rồi mà tiểu trại chủ như con lại vác mặt đi đâu thế hả? Con có bị điên không thế?”

“Phụ thân thứ lỗi cho con! Con đã có hẹn trước với Tào huynh rồi nên...”

“Tào Lý Quang sao?”

“Vâng! Có lẽ là để thảo luận về đối sách về sự sụp đổ của Kiếm Hoa Các và Thiết Sơn Trang Viên ạ.”

Phục Thành Hoãn cảm thấy ngơ ngai con giận sau khi nghe câu trả lời của Phục Hồ Chấn.

Phục Thành Hoãn cảm thấy nếu hai người gặp nhau là để thảo luận về chuyện đó thì việc gặp Tào Lý Quang hoàn toàn là một việc đúng đắn.

“Ta biết rồi. Vấn đề thuyền chìm để ta xử lý, con đi gặp Tào công tử đi.”

“Đa tạ phụ thân. Con xin phép.”

Phục Hồ Chấn chấp tay chào Phục Thành Hoãn rồi leo lên một chiếc thuyền.

Chiếc thuyền ngay lập tức rời bến khi Phục Hồ Chấn gõ vào thuyền.

“Tiểu trại chủ lên thuyền rồi. Mau mở cửa.”

Người lái thuyền hét lớn.

Xung quanh bến được dựng nên một bức tường bằng gỗ, vậy nên cửa cổng phải mở ra thì thuyền mới có thể vào ra đây được.

Cánh cửa thông với thế giới bên ngoài từ từ mở ra. Chiếc thuyền của Phục Hồ Chấn như một mũi tên lướt trên mặt trước.

Phục Hồ Chấn đứng ở mũi thuyền và quay đầu lại nhìn Trường Giang Trại.

“Hừm!”

Bức tường gỗ cao bao quanh Trường Giang Trại tạo nên cảm giác vững chắc cho người nhìn.

Không giống những nơi khác, Trường Giang Trại nằm giữa Thái Hồ nên vốn đã khó để tiếp cận. Huống hồ, nơi đây lại còn

có thêm một bức tường gỗ vây quanh, người không có sự cho phép tuyệt đối không bao giờ có thể vào được.

Phục Hồ Chấn cảm thấy nhẹ lòng hơn một chút khi toàn bộ khung cảnh ấy lọt vào trong mắt hắn.

Hắn cũng cảm thấy bất an về tình hình hiện tại giống như phụ thân mình.

Hắn không thể tin được Võ Lâm Giang Tô lại bị lung lay chỉ bởi một người. Nhưng đó là sự thật, một sự thật mà hắn không thể ngó lơ được.

Đó là lý do tại sao hắn lại đến gặp Tào Lý Quang.

Tào Lý Quang hắn cũng có suy nghĩ tương tự với Phục Hồ Chấn nên mới gửi bồ câu đưa thư đến hẹn hắn cùng nhau gặp mặt.

Chiếc thuyền tiến vào bờ với tốc độ cực cao.

Loạt soạt!

Quý Nha bò khắp người Phiêu Nguyệt khi hắn đang ngồi trên ghế cạnh cửa sổ của quán trọ.

Sau khi gặp Giao Long, Quý Nha luôn hành động rất khác thường. Có vẻ như nó đã cảm thấy bị tác động gì đó sau cuộc gặp gỡ ấy.

Phiêu Nguyệt ngồi yên để Quý Nha có thể tự do di chuyển.

Có lẽ hắn cũng bị tác động sau khi gặp Giao Long và Sinh Tử Khách.

Hắn nhận ra giang hồ rộng lớn đến bao nhiêu và kỳ nhân dị sĩ nhiều đến mức nào.

Tuy Sinh Tử Khách đã thuần phục được Giao Long khi nó còn yếu, nhưng chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra nếu lão không sở hữu võ công đạt đến cảnh giới tuyệt đỉnh.

Sinh Tử Khách là một người đủ khả năng để có thể áp chế được Giao Long. Vậy nên, Phiêu Nguyệt cũng không khỏi cảm thấy bị khiêu khích khi gặp một người như vậy.

Loạt soạt!

Âm thanh kéo vạt váy vang lên từ đâu đó.

Có ai đó đang kéo váy và tiến đến gần chỗ của Phiêu Nguyệt.

Khi Phiêu Nguyệt ngẩng đầu lên, hần thấy một nữ nhân với vẻ mặt và đôi mắt lạnh như băng đang tiến lại gần.

Một nữ nhân với chiếc khăn choàng lông chồn màu đen ở quanh cổ mà Phiêu Nguyệt đã từng thấy một lần trước đây.

Đó là nữ nhân mà Phiêu Nguyệt đã gặp tại một quán mì khi hần mới đến Thái Hồ.

Phiêu Nguyệt nhìn chăm chăm vào nữ nhân kia, nàng mở miệng.

“Lại gặp nhau rồi. Rất vui được gặp lại người, Phiêu đại hiệp.”

“Tào Hữu Tuyết?”

“Thật vinh dự khi được Phiêu đại hiệp của thiên hạ nhớ đến như thế này. Nhưng vẫn chưa đủ. Nói chính xác hơn, tiểu nữ là trưởng nữ của Nam Kinh Tào Gia, Tào Hữu Tuyết.”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 340

“Nam Kinh Tào Gia ư?”

“Phiêu Đại hiệp từng gặp Tào Lý Quang rồi đây, nó là tiểu đệ của ta.”

“Đúng là nhìn cũng giống đó chứ.”

“

Ta cũng hay nghe như thế. Nhưng lại không thích cho lắm.”

“Có vẻ như cô không ưa tiểu đệ của mình lắm nhỉ.”

“Ta chưa từng thấy tỷ muội nào thân với nhau cả. Nhà tại hạ cũng thế.”

Lúc nhắc đến Tào Lý Quang, Phiêu Nguyệt thoáng thấy ánh mắt Tào Hữu Tuyết dấy lên tia khinh miệt.

Chẳng biết lý do là gì, nhưng có vẻ Tào Hữu Tuyết cực kỳ căm ghét tiểu đệ Tào Lý Quang của mình.

“Ta ngồi cùng có được không?”

“Ngồi đi!”

Tào Hữu Tuyết nghe Phiêu Nguyệt đồng ý liền ngồi ngay xuống.

Tào Hữu Tuyết này tỏ ra khí thế khó mà tiếp cận được.

Nàng ta nhìn Phiêu Nguyệt với vẻ mặt cao ngạo.

Phiêu Nguyệt nhìn xung quanh rồi nói.

“Ta không thấy hộ vệ đi theo.”

“Khó lắm ta mới tách khỏi bọn họ đấy.”

“Bộ đám hộ vệ đó có vấn đề gì sao?”

“Đó là người mà tiểu đệ ta phải theo dõi ta.”

“Tình hình gia môn các người có vẻ phức tạp nhỉ.”

“Chuyện này cũng thường xảy ra trong gia môn như bọn ta thôi. Cũng chả có gì đặc biệt.”

Tào Hữu Tuyết tỏ ra như không có gì.

“Giống như cuộc tranh giành quyền lực giữa trưởng nam và trưởng nữ ư?”

“Đúng vậy. Vấn đề là trưởng nam không có năng lực, vậy mà lại muốn trở thành gia chủ của gia môn đấy.”

“Thú vị thật!”

“Chẳng biết chuyện này có thú vị với Phiêu Đại hiệp hay không, nhưng với người trong cuộc, đó là việc khó chịu cực kỳ.”

Tào Hữu Tuyết cắn chặt đôi môi đỏ mọng.

Từ bé nàng đã được khen ngợi là xinh đẹp và thông minh.

Đầu óc của nàng vô cùng xuất chúng và nhanh nhạy.

Tào Chu Mộc là gia chủ và cũng là phụ thân của hai người lại lo lắng tài năng của tiểu nữ sẽ vượt qua con trai Tào Lý Quang.

Chính vì thế mà ông luôn giám sát nàng vô cùng chặt chẽ và hạn chế hoạt động của Tào Hữu Tuyết nhiều nhất có thể.

Vậy nên, danh tiếng của Tào Hữu Tuyết không được người ngoài biết đến mà chỉ có mỗi Tào Lý Quang là được chú ý.

Nếu Tào Hữu Tuyết ra ngoài sẽ có hộ vệ đi theo giám sát nàng. Họ cũng là người bảo vệ Tào Hữu Tuyết nhưng nhiệm vụ chính vẫn là quan sát hành tung của nàng.

Lúc Tào Lý Quang lớn lên, hẳn đích thân đảm nhiệm việc bảo vệ cho Tào Hữu Tuyết. Hầu như tất cả mọi việc đều bị hắn ảnh hưởng nên phạm vi hoạt động của Tào Hữu Tuyết bị hạn chế rất nhiều.

Chính vì lý do này mà nàng khó đến được Thái Hồ.

Tào Lý Quang lúc nào cũng nghi ngờ nàng.

Khó khăn lắm Tào Hữu Tuyết mới đến được Thái Hồ, thế nhưng nàng vẫn bị giám sát như cũ.

“Nếu Tào Gia không đột nhiên náo loạn lên vì Phiêu Đại hiệp, thì ta cũng không thể tách khỏi họ được.”

“Tào Gia đang hỗn loạn ư?”

“Không chỉ Tào Gia mà cả những môn phái khác như Trường Giang Trại cũng đang trong tình trạng khẩn cấp. Có lẽ số phận của họ sẽ được định đoạt tùy theo hành động của Phiêu Đại hiệp đây.”

“Ta không có ý định gây ảnh hưởng đến họ.”

“Đó là vì Phiêu Đại hiệp đây là kẻ mạnh. Kẻ mạnh thì không để ý đến bất kỳ ai, nhưng kẻ yếu phải để ý đến người mạnh hơn mình mới có khả năng sống sót cao. Và đó cũng là nguyên do ta tìm đến Phiêu Đại hiệp.”

Tào Hữu Tuyết cũng không giấu ý định của mình.

Việc nàng tìm đến Phiêu Nguyệt là sự mạo hiểm vô cùng lớn.

Giả như chuyện này lọt vào tai Tào Chu Mộc và Tào Lý Quang, không biết nàng sẽ bị xử lý thế nào.

Có lẽ họ sẽ ép nàng thành hôn với một gã nam nhân lạ mặt rồi đuổi nàng ra khỏi nhà cũng nên.

Không chỉ tiểu đệ mà đến cả phụ thân Tào Chu Mộc của nàng cũng sẽ làm ra loại chuyện này.

Tào Chu Mộc luôn cho rằng con trai chính là người sẽ nối tiếp gia môn. Vậy nên, ông không thềm quan tâm đến Tào Hữu Tuyết dù nàng là một người vô cùng tài năng. Thậm chí ông ta còn che giấu sự tồn tại của tiểu nữ vì sợ sẽ cản trở con trai mình.

Từ trước đến nay Tào Hữu Tuyết luôn phải sống một cuộc đời bị cả phụ thân và tiểu đệ chèn ép như thế.

Là nữ nhân khác có khi nàng đã bỏ cuộc và chấp nhận số phận. Thế nhưng Tào Hữu Tuyết lại quá thông minh. Nàng không thể tha thứ được khi tài năng của mình bị chôn vùi thế này.

Tào Hữu Tuyết không muốn trở thành thê tử của gã nam nhân nào đó.

Và cho dù nàng đang bị hộ vệ kiểm soát, nàng cũng đã xây dựng cho mình thế lực riêng.

Sau hơn một thập kỷ, thế lực mà nàng sở hữu không hề nhỏ chút nào. Cả Tào Chu Mộc và Tào Lý Quang cũng không hề hay biết chuyện này.

Thực lực của Tào Hữu Tuyết thật sự vô cùng xuất chúng.

Vấn đề là nàng lại không có lấy một danh phận.

Nếu tiểu nữ muốn vượt qua con trai để trở thành gia chủ thì phải có danh phận thật xứng đáng, hay con trai phải gây ra sai lầm nghiêm trọng nào đó. Hoặc giả nàng cần một nguồn sức mạnh đến đến mức không cần đề tâm đến bất cứ điều gì nữa. Vậy nên Tào Hữu Tuyết mới tìm đến Phiêu Nguyệt.

“Vì Đại hiệp rất thông minh nên ta sẽ không nói chuyện dư thừa. Xin hãy giúp ta với. Ta chắc chắn sẽ báo đáp lại ân tình này.”

“....”

“Người Tào Gia cần bây giờ không phải Lý Quang mà là ta. Để Lý Quang nắm quyền chỉ tổ phá nát Tào Gia mà thôi. Phụ thân không hề biết hấn tàn bạo và sai trái thế nào cả.”

“Cô nói xem. Tào Lý Quang đã làm sai chuyện gì.”

“Ta không thể nói tại đây. Đó là điểm yếu của Tào Gia mà.”

Tào Hữu Tuyết lên đánh mắt nhìn xung quanh.

“Vậy chúng ta đến nơi khác.”

Những vị khách trong quán trọ đang trộm nhìn bọn họ.

Phiêu Nguyệt đứng dậy rồi nói.

“Không cần đi đâu xa. Chúng ta cứ lên phòng của Phiêu Đại hiệp đi. Hiện tại nơi an toàn nhất Thái Hồ này chính là phòng của Phiêu Đại hiệp đấy.”

“Có thể sẽ bị dèm pha đấy, cô thấy được sao?”

“Đương nhiên là không sao. Nếu sợ thì ta đã chẳng đến đây rồi.”

Tào Hữu Tuyết liền mỉm cười. Đuôi mắt nàng liền uốn một đường cong vô cùng mềm mại.

Đây là nụ cười chứa đựng tham vọng vô cùng mãnh liệt.

Sau đó hai người cùng lên phòng của Phiêu Nguyệt ở tầng hai.

Khách quan bên dưới bắt đầu xì xào bàn tán, nhưng Tào Hữu Tuyết mặt vẫn không đổi sắc mà leo lên cầu thang.

Cạch!

Lúc vào phòng Phiêu Nguyệt, đôi mắt Tào Hữu Tuyết liền sáng lên.

“Căn phòng đơn giản hơn ta nghĩ nhỉ.”

“Cô nói xem. Tào Lý Quang đã làm sai chuyện gì?”

“Sao Đại hiệp lại gấp gấp như thế.”

“...”

“Chuyện phức tạp có thể nói sau kia mà.”

Tào Hữu Tuyết khẽ liếm đôi môi đỏ mọng rồi tiến lại gần Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt vẫn đứng yên mà nhìn nàng ta.

Trên người Tào Hữu Tuyết tỏa ra mùi hương thoang thoang.
Càng đến gần mùi hương ấy lại càng đậm hơn.

Tào Hữu Tuyết liền đặt tay mình lên cổ Phiêu Nguyệt rồi nhìn vào mắt hắn.

“Lẽ nào ngài đang sợ sao?”

“Ra vẻ thế?”

“Hả?”

Đột nhiên Phiêu Nguyệt choàng qua eo Tào Hữu Tuyết rồi kéo lại gần.

“Hơ!”

Tào Hữu Tuyết bất giác thở gấp.

Vẻ mặt tự tin từ trước đến nay đã chuyển thành bối rối.

Cho dù có giả vờ thanh cao thế nào, đứng trước mặt Phiêu Nguyệt nàng cũng không khỏi bối rối.

Dẫu có tham vọng lớn nhưng nàng vẫn là nữ nhân.

Lúc này nàng đang trong vòng tay của một gã nam nhân lạ mặt, nói không bối rối thì là nói dối. Thế nhưng, nàng cố gắng che giấu nội tâm của mình mà bình tĩnh nói.

“Ai đang tỏ vẻ kia chứ?”

“Vậy thì đừng hỏi hận.”

Phiêu Nguyệt liền đưa môi mình chạm vào môi Tào Hữu Tuyết.

Lông mày Tào Hữu Tuyết khẽ run lên. Thế nhưng, nàng không tránh nụ hôn của Phiêu Nguyệt. Trái lại nàng còn chủ động đón nhận nó.

“Haa!”

Tên võ giả khẽ cất tiếng rên rỉ.

Bởi vì Tào Lý Quang vừa thúc vào bụng hắn.

Bốp!

Tào Lý Quang lại đánh hắn lần nữa.

Tên võ giả nghiêng răng cố chịu đau.

“Ta có ra lệnh các người làm gì lớn lao hay không hả? Chỉ là tập trung giám sát hành tung của ả ta là được rồi. Chuyện đó khó khăn lắm hay sao?”

“Không ạ.”

“Vậy tại sao lại để mất dấu?”

“Xin tha lỗi cho thuộc hạ.”

“Các người xem thường ta lắm chứ gì, đến cả mệnh lệnh đơn giản như thế cũng làm không xong là sao?”

“Thuộc hạ biết lỗi rồi ạ.”

“Biết lỗi rồi sao?”

Bốp!

Tào Lý Quang lại tiếp tục đánh tên võ giả.

Đám võ giả đứng cạnh nhìn thấy cảnh tượng này liền co rúm lại.

Người Tào Lý Quang đang đánh chính là đội trưởng của đội hộ vệ Tào Hữu Tuyết.

Nhiệm vụ của hắn là giám sát và báo cáo lại hành tung của Tào Hữu Tuyết. Thế nhưng, hôm nay hắn và các đội viên khác đã để mất dấu nàng.

Họ chỉ mới lơ đãng một chút thôi, Tào Hữu Tuyết đã biến mất dạng, và tổ trưởng như hắn phải trả cái giá thật đắt.

Trước sự trừng phạt tàn nhẫn của Tào Kỳ Quang, tên tổ trưởng đã thương tích đầy mình.

Cuối cùng, Tào Lý Quang cũng chịu dừng tay, tên tổ trưởng lúc này đã bầm dập như miếng thịt băm.

Tào Lý Quang thở hắt ra rồi nói với đám hộ vệ còn lại.

“Đem tên khốn này đi khuất mắt ta nhanh. Rồi mau đi tìm Tào Hữu Tuyết đi. Trước khi ả ta làm ra chuyện không hay.”

“Vâng!”

Đám hộ vệ vội vàng đáp lời rồi mang tên tổ trưởng ra ngoài.

Tào Lý Quang nhìn bóng lưng họ cách xa rồi lẩm bẩm.

“Tên này, tên kia, chẳng tên này làm việc ra hồn cả. Đúng là một lũ vô dụng.”

Chính lúc này.

“Xem ra huynh đang rất tức giận nhỉ. Hay là bình tĩnh lại một chút đi nhé?”

Có ai đó bước vào chỗ ở của hắn.

Tào Lý Quang cau mày nhìn chủ nhân giọng nói vừa phát ra. Bởi vì hắn luôn cấm người khác vào chỗ ở của hắn khi chưa được sự cho phép. Thế nhưng, lúc nhìn thấy đối phương, lông mày của hắn liền giãn ra.

“Ra là huynh.”

“Ở bên ngoài mà ta còn nghe tiếng huynh đấm đá người khác đấy.”

Người đáp lời chính là Phục Hồ Chấn.

Dường như Phục Hồ Chấn không hề để tâm đến việc Tào Lý Quang sử dụng bạo lực. Bởi vì chính hắn cũng thường dùng bạo lực để trút giận.

Tào Lý Quang hỏi hắn.

“Huynh đến đây có chuyện gì?”

“Huynh đã gửi thư truyền tin còn gì? Bảo đến gặp nhau đó.”

“A! Đúng rồi. Xin lỗi nhé. Ta bận bịu quá.”

“Tĩnh táo lại chút đi. Nếu huynh làm sai có thể bị hắn ta bắt được đấy.”

“Hắn ta? Phiêu Nguyệt à?”

“Đúng vậy! Chẳng phải chính vì hắn mà Thái Hồ và cả tỉnh Giang Tô đều náo loạn lên hay sao?”

“Ừm!”

“Cứ để hắn ở lại Thái Hồ thế này, ta và huynh sẽ bị ảnh hưởng nặng nề đấy. Mọi người bây giờ đều chỉ nhắc đến tên Phiêu Nguyệt mà sắp quên chúng ta rồi.”

Nghe Phục Hồ Chấn nói, Tào Lý Quang tỏ vẻ nghiêm trọng.

Hắn đương nhiên biết tu vi cảnh giới của Phiêu Nguyệt vượt xa hắn rất nhiều. Việc Phiêu Nguyệt làm từ trước đến nay, Tào Lý Quang chưa bao bao giờ dám nghĩ bản thân có thể làm theo.

Đơn giản chỉ vì võ công của hắn không đủ mạnh như Phiêu Nguyệt.

Cả Tào Lý Quang và Phục Hồ Chấn đều là những kẻ ngạo mạn, thế nhưng họ không tự tin nếu rơi vào tình huống tương tự Phiêu Nguyệt có thể phát huy hết võ công của mình. Vậy nên, hai người mới không dám so sánh với Phiêu Nguyệt.

Vấn đề là người khác cũng bắt đầu bàn tán xôn xao.

Phiêu Nguyệt ở lại Thái Hồ càng lâu thì mức độ nghiêm trọng lại càng tăng lên. Và rồi chẳng biết khi nào địa vị của Phiêu Nguyệt sẽ cao hơn hai người họ.

Dù đúng là thế, nhưng nếu mọi người bắt đầu nhận thức việc này thì sẽ rất nguy hiểm.

Một khi nhận thức càng lớn, danh tiếng của người đó sẽ lại càng lớn hơn.

Nói cách khác, cho dù sau này Tào Lý Quang có xây dựng được danh tiếng và trở thành người vĩ đại thì người đời cũng nghĩ hắn không bằng Phiêu Nguyệt.

Nhận thức này rõ ràng sẽ gây trở ngại cho công việc của Tào Lý Quang trong tương lai. Vậy nên, cả Tào Lý Quang và Phục Hồ Chấn đều thấy khó chịu khi Phiêu Nguyệt ở lại Thái Hồ quá lâu.

Thế nhưng họ lại không có cách nào để đuổi Phiêu Nguyệt đi.

“Kiếm Hoa Các sụp đổ rồi, cả Thiết Sơn Công Phòng cũng sụp đổ. Bất cần một chút có thể chúng ta cũng chịu số phận tương tự.”

“Chỉ vì một người mà cả Trường Giang Trại và Tào Gia phải điêu đứng cả lên. Ta thấy khó chịu quá.”

“Trước tiên chúng ta phải kiên nhẫn chờ đợi cơ hội đã.”

“Đến khi nào chứ?”

“Cho đến khi chúng ta không kiên nhẫn được nữa.”

“Chết tiệt!”

Phục Hồ Chấn liền cắn chặt môi.

Bình thường Phục Hồ Chấn chưa từng phải để tâm đến bất kỳ ai. Đối với hắn, “kiên nhẫn” là hai từ vô cùng lạ lẫm.

Tình hình phải chờ đợi lâu dài thế này khiến hắn không thoải mái chút nào.

Tào Lý Quang im lặng nhìn Phục Hồ Chấn.

Lúc này, Phục Hồ Chấn lên tiếng như vừa nghĩ ra điều gì đó.

“Mà! Ta nghe được một tin rất kỳ quái.”

“Ý huynh là sao?”

“Chuyện ở Thiết Sơn Trang Viên ấy. Ta nghe nói kẻ bắt cóc Đường Ích Kỳ chính là người của Thiết Sơn Công Phòng.”

“Ý huynh là tên đồ đệ nào đó đã bắt cóc Đường Ích Kỳ ư?”

“Ta cũng thấy chuyện này thật vô lý. Mặc dù Đường Ích Kỳ còn thiếu sót nhưng cũng không đến nỗi bị một tên đồ đệ bắt cóc được. Nhưng có nhiều nhân chứng đã thấy. Ta không thể làm ngơ được.”

“Tên đồ đệ đó bắt cóc hắn làm gì chứ?”

“Ta nghe nói mấy ngày trước phụ mẫu tên đồ đệ kia đã bị sát hại, còn tiểu muội duy nhất cũng mất tích rồi.”

“Hả?”

Đột nhiên đuôi mắt Tào Lý Quang giật giật vài cái.

341

Phục Hồ Chấn cẩn thận quan sát sự thay đổi trên nét mặt của Tào Lý Quang.

“Không lẽ chuyện này có liên quan đến huynh sao?”

“Sao huynh lại nói vậy?”

“Tiểu muội mất tích kia dường như rất đúng với sở thích của huynh...”

“...”

“Vậy là huynh rồi.”

Phục Hồ Chấn thở dài.

Chỉ có một vài thân hữu mới biết về mặt biến thái của Tào Lý Quang. Đặc biệt là Phục Hồ Chấn, hẳn hiểu Tào Lý Quang hơn bất kỳ ai khác.

Khi nghe chuyện về tên đồ đệ ở Thiết Sơn Công Phòng, người đầu tiên hẳn nghĩ đến chính là Tào Lý Quang.

Phục Hồ Chấn hoàn toàn không có vấn đề gì với sở thích kỳ dị của Tào Lý Quang.

Tào Lý Quang có đủ tư cách để làm điều đó, và y cũng có đủ khả năng để che đậy tất cả để mọi thứ không lọt ra bên ngoài.

Anh hùng bẩm sinh đã háo sắc. Trong số những anh hùng có tiếng trong giang hồ, rất ít người được cho là không háo sắc.

“Tên đồ đệ đó đang ở đâu rồi?”

“Nếu ta biết thì ta đã quay trở về với tay không sao?”

“Vậy thì phải xử lý hắn ta trước rồi.”

“Dĩ nhiên rồi, để mọi chuyện không âm ỉ thêm nữa thì phải bắt được hắn.”

“Chắc! Lúc nào rồi mà còn bị một tên đồ đệ...”

Trong mắt Tào Lý Quang tỏa ra đầy sát khí.

Phiêu Nguyệt đã đủ khiến y đau đầu rồi, nay còn xuất hiện thêm một tên đồ đệ khiến y phải bận tâm. Điều đó khiến y không khỏi tức giận.

Tào Lý Quang nói với Phục Hồ Chấn.

“Huynh hãy huy động Trường Giang Trại đi bắt hắn đi.”

“Biết hắn ở đâu mà đi bắt kia chứ?”

“Còn nơi nào ở Thái Hồ để hắn có thể trốn được nữa? Chắc hẳn hắn đang trốn ở một hòn đảo nào đó của Thái Hồ thôi.”

“Đảo sao?”

“Một tên nóng lòng muốn báo thù không đời nào lại rời khỏi Thái Hồ cả. Hơn nữa, các hòn đảo cũng là nơi rất thích hợp để trốn, vì những nơi đó có thể tránh được ánh mắt của người khác.”

“Huynh nói cũng có lý.”

“Chắc hẳn hắn đang ở một hòn đảo nào đó của Thái Hồ thôi. Ta nghĩ nếu là Trường Giang Trại thì sẽ không quá khó để có thể tìm thấy hắn đâu.”

“Ta biết rồi! Huynh cứ giao việc này cho ta.”

“Nếu tìm được rồi thì hãy xử lý trong yên lặng. Ta không muốn phải lãng phí sức lực của mình cho một tên tầm thường như hắn nữa.”

“Được!”

Phục Hồ Chân lặng lẽ gật đầu.

“Công tử!”

Tổng quản Thanh Bình Trang vội vàng chạy đến.

“Có chuyện gì?”

“Công tử có khách ạ.”

“Khách?”

“Tào Tự Kính đến rồi ạ.”

“Hả!”

Tào Lý Quang bất giác cảm thấy hơi thở dần nặng nề khi nghe thấy cái tên Tào Tự Kính. Bởi vì sức nặng mà cái tên ấy mang lại là quá lớn.

Thương Vương Tào Tự Kính.

Một võ giả được cho là đã đạt đến cảnh giới cao nhất của việc dùng thương.

Các danh hiệu như Kiếm Vương, Dao Vương hay Thương Vương đều là những danh hiệu xuất hiện một lần trong một thế kỷ, đôi khi là một lần trong hai thế kỷ.

Nó giống như là danh hiệu được đặt cho võ giả sử dụng kiếm, đao hay thương giỏi nhất ở thời đại đó vậy.

Chỉ qua biệt hiệu Thương Vương thôi cũng đủ hiểu Thương Thuật của Tào Tự Kính tài tình đến mức nào rồi.

Điều quan trọng hơn cả, ông là một trong Bát Tinh Tọa.

Thất Tinh Tọa.

Nằm ở vị trí thứ bảy, nhưng không có nghĩa là sức mạnh của ông nằm ở đó. Nếu xét về võ lực thì ông thừa khả năng để bước vào những vị trí dẫn đầu.

Tào Lý Quang cùng Phục Hồ Chấn vội vàng chạy ra ngoài.

Một lão võ giả chòm râu đã điểm bạc đang đứng ở đó. Trên lưng ông là cây thương đã bị chẻ làm hai mảnh.

Tuy bộ râu của ông đã bạc trắng theo tuổi tác, nhưng khí phách cùng ánh mắt của ông vẫn rất phong độ, không một võ giả trẻ tuổi nào có thể sánh kịp.

Ngay khi đối mặt với Tào Tự Kính, Tào Lý Quang và Phục Hồ Chấn cùng cảm thấy khó thở. Bởi vì khí thế mà Tào Tự Kính tỏa ra là quá lớn.

Hai người nhanh chóng chấp tay chào hỏi.

“Tiểu tôn Tào Lý Quang xin bái kiến tổ phụ.”

“Văn bối Phục Hồ Chấn của Trường Giang Trại bái kiến Thương Vương.”

Tào Tự Kính đáp lời chào của hai người.

“Lâu rồi không gặp con, Lý Quang. Ta nghe Trường Giang Trại có một kỳ tài rất tuyệt vời, thì ra là thiếu hiệp.”

“Tổ phụ!”

“Thật vinh dự khi được gặp thiếu hiệp như thế này.”

Phục Hồ Chấn tỏ vẻ ngượng ngùng.

Đây là lần đầu tiên hắn gặp Tào Tự Kính.

Tào Tự Kính là một trong những ngôi sao sáng nhất trong thiên hạ này. Đến phụ thân của Phục Thành Hoãn cũng phải cúi đầu trước Tào Tự Kính.

Trái ngược với Phục Hồ Chấn, Tào Lý Quang lúc này đang nhìn vào Tào Tự Kính với ánh mắt đầy lo lắng.

‘Sao tự dung lão già này lại đến đây? Lão biết chuyện rồi sao?’

Tào Tự Kính là là họ hàng xa của Nam Kinh Tào Gia. Nhánh của Tào Tự Kính đã phân nhánh vào thời cụ tổ của Tào Lý Quang.

Bởi bọn họ đã chia rẽ từ lâu nên ít có giao thiệp, rất hiếm khi hỏi han tình tình của nhau ra sao.

Tào Lý Quang chỉ gặp Tào Tự Kính đúng một lần vào mười năm trước. Vì thế nên y không có thân thiết gì với Tào Tự Kính. Ngược lại, Tào Lý Quang còn thấy sợ tính cách ngay thẳng của Tào Tự Kính.

Tào Tự Kính vốn có tính cương trực, ông sẽ không bao giờ dung thứ cho bất kỳ hành động nào làm trái với đạo lý của con người. Dù cho đó là người có cùng họ Tào đi chăng nữa.

Cũng chính vì thế nên đến cả những người mang họ Tào cũng phải e ngại với Tào Tự Kính.

Tào Lý Quang thận trọng hỏi.

“Tổ phụ có chuyện gì mà đến đây vậy ạ?”

“Xem ra con không vui khi gặp ta thì phải.”

“Tiểu tôn gặp được tổ phụ thế này sao có thể không vui được ạ? Chỉ là tiểu tôn ngạc nhiên khi thấy tổ phụ ở đây thôi.”

“Hừm! Miệng của con vẫn dẻo như mọi khi nhỉ.”

“Xin tổ phụ thứ lỗi.”

“Nghe nói thiên cơ bất ổn nên ta tới đây một chuyện.”

“Sao ạ? Thiên cơ sao?”

“Đúng vậy! Khí tức ở nơi này dao động không ổn định. Vì vậy nên ta mới đích thân đến đây để trực tiếp quan sát. Thật trùng hợp là Nam Kinh Tào Gia có biệt trang ở đây, ta có thể ở lại đây vài ngày được không?”

“Tất nhiên là được rồi ạ. Tổ phụ ở lại đây là một vinh dự rất lớn đối với tiểu tôn ạ.”

“Vậy dẫn ta về phòng đi. Ta muốn tắm và nghỉ ngơi một chút.”

“Vâng. Mời tổ phụ vào trong ạ.”

Tào Lý Quang dẫn Tào Tự Kính đến một nơi yên tĩnh nhất ở Thanh Bình Trang.

Y đã sắp xếp cho Tào Tự Kính nghỉ ngơi ở một gian nhà biệt lập cách với phòng của y xa nhất có thể.

“Tổ phụ hãy ở lại đây nghỉ ngơi một chút đi ạ. Tiểu tôn sẽ cho hạ nhân chuẩn bị nước tắm ạ.”

“Hừm!”

Tào Tự Kính gật đầu, có vẻ như ông khá hài lòng về nơi này.

Gian nhà được những bức tường cao vây quanh là một nơi hoàn toàn phù hợp với Tào Tự Kính. Cảnh vật đơn giản khiến cho lòng ông trở nên thanh thản.

“Ta muốn một mình một lúc. Con đi được rồi.”

“Vâng! Tổ phụ nghỉ ngơi cho thoải mái. Con xin phép.”

Tào Lý Quang cúi đầu rồi bước đi.

Ánh mắt của Tào Tự Kính bỗng dừng trở nên lạnh lẽo khi ông chỉ còn có một mình.

“Hừm! Ánh mắt nham hiểm vẫn vậy.”

Ánh mắt của Tào Lý Quang từ lúc gặp ông đã trở nên đầy cảnh giác.

Mười năm trước, khi Tào Lý Quang vẫn còn là một tiểu nam tử, ánh mắt của y cũng giống hệt như vậy. Đôi mắt ấy dường như đã in sâu vào trong ký ức của ông. Đó là lý do tại sao Tào Tự Kính không thích Tào Lý Quang.

Bởi vì không ai sở hữu đôi mắt đó mà lại có được tâm trí đơn giản dễ đoán cả.

Nếu không phải là họ hàng xa, Tào Tự Kính tuyệt đối sẽ không bao giờ để yên cho Tào Lý Quang.

“Nếu có thời gian thì ta đã dạy dỗ nó thật đàng hoàng. Thật đáng tiếc là ta không có thời gian cho việc đó.”

Chuyện ông nhìn thấy được thiên cơ không phải là nói dối.

Bởi vì dọc được thiên cơ đang bị rung chuyển khi đi ngang qua đây, nên ông không còn cách nào đành phải ghé qua Thái Hồ.

“Là kẻ nào đã làm lay chuyển cả thiên cơ vậy?”

Phiêu Nguyệt dùng hai tay làm gối kê đầu. Còn Tào Hữu Tuyết đang nằm gọn trong khuôn ngực của Phiêu Nguyệt.

Cơ thể trần truồng trắng nõn của nàng lộ ra, nhưng nàng vẫn mỉm cười nhìn Phiêu Nguyệt mà không hề xấu hổ.

“Đại hiệp nói đi.”

“...”

“Đại hiệp đã gặp biết bao nhiêu cô ngoài tiểu nữ rồi? Ba, bốn hay nhiều hơn nữa?”

“Không đếm!”

“Đại hiệp đúng là người trắng hoa mà.”

Tào Hữu Tuyết ngồi dậy với vẻ mặt ủ rũ. Nhưng đó không phải do nàng cảm thấy khó chịu.

Thế giới này cho phép nam nhân được tam thê tứ thiếp.

Nếu đó là một nam nhân có năng lực thì sẽ không có vấn đề gì nếu người đó lấy nhiều vợ cả. Không những không có vấn đề gì mà còn được xã hội đối đãi tốt nữa.

Không đời nào những nữ nhân lại bỏ qua một người vừa có dung mạo anh tuấn, vừa có võ công cao cường như Phiêu Nguyệt.

Tào Hữu Tuyết mặc lại y phục.

Phiêu Nguyệt nằm trên giường lặng lẽ nhìn vào từng lớp y phục hoa lệ được chồng lên cơ thể trắng nõn của nàng.

Sau khi mặc y phục xong, Tào Hữu Tuyết quay trở về dáng vẻ lạnh lùng ban đầu.

Lạnh đến mức không ai nghĩ rằng chỉ mới ban nãy thôi, nàng còn phát ra những tiếng rên nóng bỏng.

Nàng chỉnh trang lại y phục rồi ngồi xuống ghế và nhìn Phiêu Nguyệt,

Đến lúc này, Phiêu Nguyệt mới chịu ngồi dậy và bắt đầu mặc y phục của mình.

Tào Hữu Tuyết đỏ mặt khi thấy toàn bộ cơ thể trần truồng của Phiêu Nguyệt. Lần đầu tiên, nàng biết rằng mình có một niềm đam mê ẩn giấu như vậy.

“Phù!”

Tào Hữu Tuyết dùng tay quạt cho mặt bớt đỏ.

Trong lúc đó, Phiêu Nguyệt đã mặc xong quần áo và ngồi vào đối diện Tào Hữu Tuyết.

“Giờ thì nói đi. Tiểu đệ của cô có vấn đề gì đúng không?”

“Từ trước đến nay, tính khí của Lý Quang vốn rất hung dữ và cứng đầu. Tiểu đệ tiểu nữ rất khác với người thường ở nhiều điểm, ví dụ như nhất định phải có được những thứ mà mình muốn, nếu không có được thì sẽ phá hủy nó. Đặc biệt là sở thích về mặt tình...”

Tào Hữu Tuyết dừng lại một chút.

Tuy đó là tiểu đệ của nàng nhưng nàng cũng không khỏi cảm thấy xấu hổ khi đề cập đến khuynh hướng đó của một nam nhân. Nàng cố bình tĩnh tiếp tục nói.

“Tiểu đệ tiểu nữ thích những tiểu nữ tử. Tiểu nữ không biết tại sao nhưng dường như tiểu đệ rất ám ảnh với những thiếu nữ nhỏ tuổi. Có rất nhiều sự việc tương tự xảy ra mà tiểu nữ nghĩ có liên quan đến tiểu đệ mình. Hầu như trong số những người bị hại đều để lại dấu vết bị tra tấn một cách kinh khủng. Nhưng vì không có bằng chứng nên cuối cùng mọi chuyện đành lặng đi.”

Gương mặt của Phiêu Nguyệt bỗng trở nên đanh lại.

Bởi vì hẳn nhớ lại một chuyện đã xảy ra cách đây không lâu.

‘Tiểu muội của Đào Diễm Sơn cũng đã bị sát hại.’

Trên người tiểu nữ tử vẫn còn những dấu vết bị tra tấn.

Một người bình thường tuyệt đối sẽ không bao giờ làm tổn thương một thi thể thành ra như thế.

Tào Hữu Tuyết nói tiếp.

“Vấn đề là phụ thân tiểu nữ cũng biết được một phần nào đó.”

“Biết nhưng không làm gì sao?”

“Gia đình tiểu nữ rất khó hiểu. Ngay cả phụ thân tiểu nữ cũng có nhiều vấn đề, ông ấy nghĩ rằng chỉ có con trai mới có thể dẫn dắt gia môn. Vì thế nên ông rất ít giải quyết vấn đề mà chỉ chăm chăm che đậy nó. Tiểu nữ không biết có phải vì vậy nên mọi việc mới trở nên tồi tệ hơn không.”

Giọng nói của Tào Hữu Tuyết chứa đựng đầy sự tức giận.

Từ lâu, phụ thân Tào Tú Mộc của nàng đã biết về chuyện của Tào Lý Quang. Có khi còn biết trước cả nàng. Nhưng trong nhiều năm qua, Tào Tú Mộc vẫn để yên cho Tào Lý Quang mà không có bất kỳ động thái ngăn cản nào.

Tào Hữu Tuyết cảm thấy bản thân tuyệt đối không thể tha thứ cho phụ thân và tiểu đệ của mình.

“Tiểu nữ không thể chờ đợi để chứng kiến cảnh gia môn của mình bị phá hủy bởi một phụ thân bất tài và một tiểu đệ tàn ác được. Thà rằng tiểu nữ vì giang hồ trở thành gia chủ của Tào gia và dẫn dắt gia môn còn hơn.”

“Thực sự cô muốn trở thành gia chủ của Tào gia chỉ vì lý do đó thôi sao?”

“Ý của đại hiệp là gì?”

“Trông cô không phải người ngây thơ đến vậy.”

“Ô hô hô! Đúng là khôi hài mà. Một người ngây thơ sao có thể sống sót trong giang hồ này được chứ? Ai cũng phải sống vì tham vọng của bản thân mình. Tiểu nữ cũng thế. Tuy sinh ra là nữ nhân, nhưng tiểu nữ vẫn muốn thống trị những nơi đứng đầu giang hồ. Trở thành gia chủ của Tào gia cũng chỉ là một phần của kế hoạch.”

“Cô muốn trở thành nữ đế sao?”

“Không được ạ?”

Tào Hữu Tuyết nhìn thẳng vào mắt của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt đã cảm nhận được nàng có một tham vọng rất lớn ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng.

Ngay cả bản thân hãn cũng có thể chỉ là một người có thể lợi dụng đối với Tào Hữu Tuyết.

“Tiểu nữ đã trưởng thành từ rất sớm. Để tồn tại ở cái nơi chẳng khác nào địa ngục đó, tiểu nữ phải trưởng thành sớm. Tiểu nữ đã tránh né ánh mắt của họ và chuẩn bị từng thứ, từng thứ một. Hiện tại, quyền lực của tiểu nữ đã bị Lý Quang đẩy lùi nhưng tình thế sớm muộn cũng sẽ bị đảo ngược. Nếu đại hiệp giúp tiểu nữ, khoảng thời gian đó sẽ được rút ngắn lại đi rất nhiều.”

“Cô muốn giết Tào Lý Quang sao?”

“Vâng. Nếu đại hiệp giết đệ ấy, đại hiệp có thể có được mọi thứ từ tiểu nữ. Một đề xuất không tồi đúng chứ?”

Lời đề nghị của Tào Hữu Tuyết hấp dẫn đến mức bất kỳ nam nhân nào cũng sẽ bị dụ dỗ. Nàng biết mình xinh đẹp và hấp

dẫn đến mức nào. Nhưng nàng không chắc sự quyến rũ của mình sẽ có tác dụng với Phiêu Nguyệt.

Đôi mắt Phiêu Nguyệt lạnh lùng đến độ không ai nghĩ rằng bọn họ vừa trải qua một thời gian nóng bỏng.

Tào Hữu Tuyết thành khẩn nói.

“Hãy để tiểu nữ thành nữ đế. Khi đó, đại hiệp sẽ trở thành nam nhân của tiểu nữ. Đại hiệp sẽ trở thành nam nhân của nữ đế.”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 342

Chẳng biết trong cơ thể nhỏ bé của Tào Hữu Tuyết chứa bao nhiêu tham vọng. Tham vọng mà nàng ta thể hiện lúc này mạnh mẽ đến mức không thể dùng từ ngữ nào để diễn tả được.

Những gã nam nhân bình thường đời nào dám nhìn thẳng vào mắt nàng. Thế nhưng Phiêu Nguyệt lại im lặng quan sát Tào Hữu Tuyết.

Ánh mắt hai người giao nhau trong không trung. Tào Hữu Tuyết bất giác rung mình một cái.

Bởi vì ánh mắt Phiêu Nguyệt không hề chứa bất kỳ cảm xúc nào.

Câu trả lời tiếp theo của Phiêu Nguyệt cũng không nằm ngoài dự đoán của nàng.

“Ta không muốn làm nam nhân thuộc về ai đó.”

“Huynh thử suy nghĩ lại đi.”

“Không, ta đã nghĩ đủ rồi.”

“Đúng là vô tình mà.”

“Mối quan hệ giữa chúng ta không thân đến mức có thể luận về tình cảm.”

“Thì, cũng được thôi. Nếu vậy thì huynh hãy giết Lý Quang đi.”

Tào Hữu Tuyệt liền thay đổi biểu cảm.

Ánh mắt thâm tình và vẻ mặt bi thương lúc nãy đã biến mất, bây giờ gương mặt nàng chỉ còn lại sự lạnh lùng đến đáng sợ.

Đây mới là gương mặt thật của nàng ta.

Nàng không cần thiết lãng phí thời gian giả đáng thương trước một người không thể dụ hoặc được. Vậy nên, nàng mới thay đổi thái độ chỉ trong nháy mắt.

“Cô thật sự muốn ta giết Tào Lý Quang sao?”

“Nếu không có hấn, Tào Gia sẽ thuộc về tay ta.”

“Ta sẽ suy nghĩ.”

“Có gì phải suy nghĩ chứ? Với thực lực của huynh thì có khó khăn gì đâu.”

“Ngoài cô ra còn có người muốn hấn chết đấy.”

“Muốn giết người và ra tay giết người là hai chuyện khác nhau. Nếu có thể muốn giết là được thì ta còn nhờ đến huynh làm gì chứ? Ta không biết ai là người muốn Lý Quang chết, nhưng nếu hấn không cùng đẳng cấp với huynh thì không thể nào làm được.”

“Chấp nhiệm của con người cũng nực cười thật.”

“Hô hô! Chẳng phải chính huynh mới là người đánh giá quá cao chấp nhiệm sao? Làm vậy chỉ khiến độc tâm nặng hơn thôi. Nếu không ra tay thì chẳng được tích sự gì cả. Không muốn thì nói không muốn, sợ thì nói là sợ, cứ thành thật với nhau là được rồi.”

Tào Hữu Tuyệt nghĩ rằng Phiêu Nguyệt đang biện minh vì không muốn đáp ứng thỉnh cầu của nàng.

Ánh mắt nàng ta nhìn Phiêu Nguyệt càng lạnh lùng hơn.

Phiêu Nguyệt tiếp tục nói mà chẳng thêm để tâm đến thái độ của nàng.

“Cô chờ thêm mấy ngày nữa đi.”

“Sau đó thì sao? Nếu không có động thái gì thì huynh sẽ làm gì đây?”

“Đến lúc đó rồi hãy phán đoán chứ.”

“Huynh thật sự như thế sao? Tại sao nam nhân lại vô trách nhiệm như vậy chứ? Ta chỉ là người tình một đêm của huynh thôi à?”

“Vậy cô nghĩ chỉ cần ngủ với ta một đêm là có thể lợi dụng ta sao?”

“Chuyện đó...”

“Nếu Lý Quang chưa chết thì ta sẽ tính tiếp. Tốt hơn hết là cô nên vứt bỏ suy nghĩ sẽ can thiệp vào ý định của ta đi. Nếu cô còn như thế, có khi Tào Lý Quang sẽ sống lâu hơn cô đấy.”

Tào Hữu Tuyệt khẽ cắn môi.

Lời Phiêu Nguyệt nói không đơn giản chỉ là một lời đe dọa. Hẳn ta chính là Tử Thần.

Với nam nhân bình thường, biệt hiệu này nghe có chút buồn cười, nhưng với một người sở hữu thực lực vượt trội như Phiêu Nguyệt lại là chuyện khác.

Phiêu Nguyệt là kẻ rất hợp với cái tên “Tử Thần”.

Một nam nhân đã đạt đến cảnh giới thượng thừa trong việc giết người.

Từ trước đến nay chưa từng có ai sống sót thoát khỏi tay hắn cả. Vậy nên, Tào Hữu Tuyệt mới định biến Phiêu Nguyệt thành kẻ phục tùng dưới trướng mình.

Nếu Phiêu Nguyệt đứng về phía nàng thì sẽ thành hậu thuẫn vững chắc, nếu không hẳn chính là kẻ thù đáng sợ nhất trên đời này.

Tào Hữu Tuyệt bắt đầu hối hận vì vội vàng bộc lộ cảm xúc. Việc nàng thể hiện tham vọng quá lớn đã khiến Phiêu Nguyệt phải cảnh giác.

‘Ta sơ suất rồi. Đáng lẽ phải kéo dài thời gian thêm chút nữa.’

Thế nhưng bây giờ nàng hối hận cũng đã muộn màng.

“Ta xin lỗi. Ta đã sai rồi. Ta đã thể hiện quá lộ liễu dạ hẹp hòi của nữ nhân.”

Nàng ta nhanh chóng tạ lỗi với Phiêu Nguyệt.

Lúc nào cần cúi đầu thì phải cúi đầu.

Bây giờ còn giữ lòng tự tôn và quá cứng đầu quả là một điều vô cùng ngu xuẩn.

Nàng đã phạm sai lầm chỉ vì vội vàng, và khi nhận ra sai phạm, nàng liền giải quyết nó ngay lập tức.

“Xin Đại hiệp hãy rộng lượng bỏ qua cho.”

Tào Hữu Tuyết cúi đầu với Phiêu Nguyệt.

Ánh mắt Phiêu Nguyệt nhìn nàng lúc này âm trầm thấy rõ.

‘Nữ hoàng đế của giang hồ ư...?’

Một nữ nhân mơ mộng quyền lực tỏa ra cỗ mùi thật nguy hiểm làm sao.

Tào Lý Quang rời khỏi Thanh Bình Trang mà hướng tới khu phố sầm uất của Thái Hồ.

‘Chẳng có chuyện gì theo ý ta cả.’

Hôm qua Tào Tự Kính đến Thanh Bình Trang làm cho mọi thứ rối tung cả lên.

Hắn không thể làm việc mà hắn cần phải làm vì phải kiêng dè Tào Tự Kính.

Và một trong số việc hắn phải làm chính là tìm Tào Hữu Tuyết.

Cuối cùng hắn vẫn không biết Tào Hữu Tuyết đang ở đâu.

Tào Hữu Tuyết chẳng khác nào cái gai đâm vào ngón tay hắn.

Dù không đau đến chết đi sống lại, nhưng khiến người khác phải nhức nhối không yên.

Lúc nào nàng cũng giả vờ thận trọng trước mặt Tào Chu Mộc, phụ thân mình nhưng Tào Lý Quang cảm nhận rõ Tào Hữu Tuyết còn có âm mưu khác. Vậy nên, hắn mới cử hộ vệ đi theo giám sát nàng, ấy thế mà nàng lại đánh lạc hướng họ rồi biến mất.

Nghĩ đến việc chẳng biết nàng đang âm mưu chuyện gì sắp tới, Tào Lý Quang vô cùng bức bối.

Dù hắn có nổi cáu cũng chẳng thay đổi được gì, nhưng hắn vẫn cảm thấy không thoải mái chút nào.

Tào Lý Quang nghĩ khi nào Tào Hữu Tuyết quay lại phải tăng cường giám sát lên gấp đôi.

Hắn vừa đi vừa chìm đắm trong mớ suy nghĩ của mình nên không nhận ra hắn đã tiến vào con phố sầm uất của Thái Hồ.

Nơi hắn hướng đến chính là một trong những quảng trường lớn nhất ở Thái Hồ.

Ban ngày nơi này vô cùng vắng vẻ, nhưng đêm đến lại rất đông đúc với các cửa hàng và chợ đêm.

Ở giữa quảng trường có một cái giếng lớn, tất cả thương nhân ở chợ đêm đều dùng nước từ giếng này. Vậy nên mọi người rất chú trọng vào việc bảo vệ giếng nước.

Hắn đã hẹn Phbzfczkuc Hồ Chấn gặp nhau ở đây.

Vốn dĩ hắn định ngủ lại Thanh Bình Trang, nhưng ở đó lại có Tào Tự Kính nên hắn mới quyết định ra ngoài.

Việc chạm mặt Tào Tự Kính ở Thanh Bình Trang khiến Tào Lý Quang càng khó chịu hơn.

“Hình như hắn vẫn chưa đến nhỉ.”

“Chẳng phải Phục Công tử luôn thông thả sao ạ? Chờ thêm chút nữa chắc ngài ấy sẽ đến ngay thôi.”

Nghe tâm phúc nói, Tào Lý Quang liền gật đầu.

Bình thường hắn không hay mang theo thuộc hạ ra ngoài.

Bởi hắn tự tin không ai có thể đả thương được hắn. Thế nhưng, tình hình gần đây không được yên ổn nên hắn phải mang thuộc hạ cùng ra ngoài.

Hắn mang theo khoảng hơn chục võ giả bên cạnh.

Tất cả đều là cao thủ tinh nhuệ của Nam Kinh Tào Gia.

Họ liên tục quan sát xung quanh Tào Lý Quang. Nhiều người từ xa nhìn thấy họ đều ngoảnh đầu đi.

Bởi vì họ không muốn bén mảng đến gần rồi mang họa vào thân.

Ai cũng biết dây vào võ giả thì không có chuyện gì tốt đẹp cả.

Tốt hơn hết là nên tự thân tránh khỏi nguy hiểm.

Nhờ vậy mà Tào Lý Quang và đám thuộc hạ có thể thông thả chờ Phục Hồ Chấn.

Thời gian trôi qua, nắng càng lúc càng gắt hơn.

Tào Lý Quang lúc này đã bắt đầu bức dọc. Mặc dù hắn là võ giả nhưng việc phơi nắng lâu thế này cũng khiến hắn cảm thấy khó chịu.

Trong quảng trường này lại không có chỗ nào tránh nắng cả.

Chính vì thế mà hầu hết thương điểm đều mở cửa vào ban đêm thay vì ban ngày.

Tào Lý Quang thầm mắng Phục Hồ Chấn, kẻ đã chọn nơi này làm điểm hẹn.

Chính lúc ấy.

Lộc cộc!

Tào Lý Quang nghe thấy tiếng thứ gì đó đang lăn tới.

Ánh mắt Tào Lý Quang và đám thuộc hạ liền hướng về phía âm thanh phát ra.

Đập vào mắt họ là cảnh một tiểu nam tử đang kéo xe bò về phía họ.

Tào Lý Quang và đám thuộc hạ không biết bên trong chứa thứ gì nhưng mỗi lần xe bò lăn bánh lại phát ra tiếng như muốn vỡ nát ngay tức thì.

Cảnh tượng này cũng không có gì lạ lắm cả.

Tất cả những người gần đó đều đến đây lấy nước, và cũng có nhiều người chỉ là những đứa trẻ như tiểu nam tử.

Trên thiên hạ vốn không có nhiều đứa trẻ nhận được sự chăm sóc đầy đủ từ phụ mẫu. Đến thời điểm đủ lớn, chúng sẽ bắt đầu giúp đỡ phụ mẫu làm việc nhà và chuẩn bị để sống tự lập.

Đó chính là thực tế trên giang hồ hiện tại.

Dường như đứa bé này cũng là một trong số chúng.

Đây là sự tồn tại có thể thấy ở bất cứ đâu.

Tiểu nam tử này bình thường đến mức không ai muốn để ý đến hắn. Thế nhưng, Tào Lý Quang và đám thuộc hạ lại không thể rời mắt khỏi tiểu nam tử. Dường như hắn ta có một luồng sức mạnh có thể thu hút mọi người.

Tào Lý Quang chú ý đến từng hành động của tiểu nam tử.

Tiểu nam tử lúc này lấy thứ gì đó từ chiếc xe bò ra.

Ban đầu Tào Lý Quang chỉ nghĩ tiểu nam tử đang lấy thùng đựng nước ra. Nhưng nhìn kỹ thì đó lại không phải là cái thùng.

“Là đá ư?”

Vật thể màu đen và rắn kia rõ ràng là một tảng đá lớn.

Tồm!

Tiểu nam tử liền ném tảng đá xuống giếng.

Tào Lý Quang thoáng cau mày.

“Nó đang làm gì vậy nhỉ?”

Đây là giếng nước để mọi người cùng sử dụng.

Thả một hòn đá to như thế vào giếng là hành động hết sức vô lễ.

Tào Lý Quang vốn không phải con người của chính nghĩa.

Hắn không thích phải can thiệp vào những việc không liên quan đến mình. Thế nhưng hắn lại nhạy cảm đến mức có thể linh cảm đến những việc có thể liên quan đến hắn.

Nước trong giếng mà tiểu nam tử vừa thả hòn đá vào có thể đến một quán trọ nào đó, và giả như hắn đến quán trọ này dùng bữa, thứ nước đó sẽ xâm nhập vào người hắn.

Tiểu nam tử sau khi thả viên đá vào giếng rồi cứ nhìn chăm chăm xuống nước.

Tựa như hắn ta đang chờ chuyện gì đó xảy ra vậy.

Tào Lý Quang liền ra lệnh cho thuộc hạ.

“Đưa tiểu tử đó lại đây.”

“Vâng!”

Đám thuộc hạ liền làm theo lệnh của hắn.

Hai võ giả trẻ tuổi nhất đến gần tiểu nam tử.

Tào Lý Quang và đám võ giả cho rằng bọn họ sắp tóm được tiểu nam tử kia.

Đột nhiên lúc này lại xảy ra biến cố.

Hai võ giả đến gần tiểu nam tử bỗng nhiên ngã vật ra đất.

Họ nằm bất động trên đất không nhúc nhích lấy một chút.

“Cái gì?”

“Sao lại lăn đùng ra đất rồi?”

Tào Lý Quang và đám võ giả mở to mắt.

Họ đều căng mắt ra nhìn nhưng từ chỗ này khó mà biết ở giếng nước đã xảy ra chuyện gì.

Bất ngờ là bọn họ lại nhìn thấy tiểu nam tử đang có ý định bỏ trốn.

“Tiểu tử đó, không được để nó chạy thoát.”

Tào Lý Quang nhanh chóng ra lệnh.

Đám thuộc hạ liền chạy đi trước, Tào Lý Quang cũng đuổi theo sau.

Cuối cùng tiểu nam tử cũng đã bị đám võ giả bao vây.

Tiểu nam tử không biết phải làm gì, đôi chân hắn đang run lên lẩy bẩy.

Ai nhìn vào cũng thấy tiểu nam tử đang vô cùng sợ hãi.

“Ngươi là ai hả? Ngươi đã làm gì bọn họ rồi?”

Lúc này Tào Lý Quang đi sượt qua đám thuộc hạ bước về trước.

Hắn liền kiểm tra tình trạng những tên thuộc hạ đang nằm trên đất.

Bọn họ đã tắt thở rồi.

Gương mặt họ lúc này trắng bệch, không còn chút gì gọi là sinh khí của người sống nữa.

“Họ chết rồi!”

Ánh mắt Tào Lý Quang liền trở nên dữ tợn.

Trên người đám thuộc hạ không có bất kỳ vết thương nào. Thế nhưng, hắn lại không biết lý do vì sao họ lại bỏ mạng như thế.

Tất cả bọn họ đều là võ giả đã tu luyện võ công đã lâu.

Đương nhiên họ khỏe mạnh hơn người thường và thể lực cũng vượt trội hơn. Những người như thế khó mà đột tử được.

Rõ ràng tiểu tử này đã giở trò gì đó.

Tào Lý Quang đứng dậy rồi nhìn tiểu nam tử.

“Tiểu tử này! Ngươi đã giết bọn họ ư?”

“Công tử là Tào Lý Quang. Đúng không?”

“Ngươi biết ta sao?”

“Đương nhiên rồi. Làm gì có ai trong khu này không biết Tào Công tử chứ?”

“Ngươi là ai?”

“Đào Diễm Sơn.”

“Đào Diễm Sơn ư?”

Tào Lý Quang liền nhíu mày.

Bởi vì hắn chưa từng nghe qua cái tên này.

Tiểu nam tử, hay nói cách khác là Đào Diễm Sơn nhìn Tào Lý Quang mỉm cười.

“Quả nhiên Công Tử không biết ta. Vậy ta nói thế nào ngài có biết không nhỉ? Ta chính là ca ca của tiểu nữ mà ngài đã làm nhục cách đây không lâu đấy.”

“....”

“Giờ Công Tử đã biết rồi chứ?”

Đào Diễm Sơn cười thật tươi.

Trái lại, gương mặt Tào Lý Quang lúc này đã cứng đờ như pho tượng.

“Người là ca ca của tiểu nữ đó sao?”

“Đúng vậy!”

“Tên điên này...”

“Chính Công Tử làm ta phát điên đấy! Khư khư khư!”

Đào Diễm Sơn vừa cười khúc khích vừa nói.

343

Một tiểu nam tử đứng cạnh giếng nước và những võ giả với vẻ mặt bàng hoàng đang bao vây xung quanh tiểu nam tử ấy.

Tào Lý Quang chưa bao giờ tưởng tượng rằng sẽ có người dám bốn cột mình ở Thái Hồ, càng không nghĩ đó chỉ là một tiểu nam tử.

Y hần học nhìn vào Đào Diễm Sơn.

Đào Diễm Sơn vẫn tiếp tục cười khúc khích trước ánh mắt đáng sợ của Tào Lý Quang. Bộ dạng của Đào Diễm Sơn lúc này trông chẳng khác gì một kẻ điên.

‘Hắn ta hóa điên thật rồi.’

Tào Lý Quang nhanh chóng tổng hợp thông tin và phân tích tình hình.

Nếu việc y hãm hiếp rồi sát hại tiểu muội của Đào Diễm Sơn lộ ra ngoài, giang hồ nhất định sẽ chỉ trích y.

Chỉ cần sơ xuất, mọi chuyện hắn làm từ trước đến giờ cũng sẽ bị bại lộ. Đến khi đó, y sẽ trở thành công địch của giang hồ.

Vậy nên, y phải bắt được Đào Diễm Sơn và trừ khử hắn trước khi chuyện đó xảy ra.

“Bắt tên khốn đó lại cho ta!”

“Tuân mệnh!”

Những thuộc hạ đáp lời rồi lao tới Đào Diễm Sơn.

Ngay cả khi những võ giả đang lao tới mình, Đào Diễm Sơn vẫn không thể ngừng cười.

“Khực khực khực! Ha ha ha!”

Thậm chí, tiếng cười của hắn ngày càng to hơn.²

Nụ cười đầy điên dại của hắn khiến cho những võ giả cũng phải khiếp sợ.

“Người tốt nhất nên ngoan ngoãn đi.”

“Nếu người ngoan ngoãn đi theo bọn ta, bọn ta sẽ giúp người chết mà không đau đớn.”

Đào Diễm Sơn ngừng cười khi nghe những gì đám võ giả kia nói.

“Các người ngu dốt thật đấy.”

“Hả?”

“Các người là những kẻ ngu ngốc chỉ biết dùng đến sức mạnh thôi. Các người lao tới ta như thế này mà không chịu suy nghĩ tại sao đồng liêu của các người lại ngã xuống à.”

Đến lúc này, những võ giả kia mới chịu nhìn vào thi thể của đồng liêu mình.

Đồng liêu của bọn họ đều chết mà không có vết tích gì bất thường cả.

Điều này thực sự rất kỳ lạ.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Bỗng dưng có âm thanh sắc bén vang lên.

“Khục!”

“Ặc!”

Tiếng thét của những võ giả cũng đồng loạt vang lên.

Một lần nữa, những võ giả lại ngã xuống sàn.

Những chiếc ngân châm nhỏ cắm vào ngực của bọn họ. Ngân châm ngay lập tức tan chảy trong huyết mạch của bọn họ.

Đến lúc này, những võ giả mới biết tại sao trên thi thể của đồng liêu không hề xuất hiện một vết thương. Bởi vì vết thương do ngân châm để lại quá nhỏ để có thể nhìn thấy bằng mắt thường. Hơn nữa, ngân châm cũng tan vào trong huyết mạch nên không ai có thể xác định được nguyên nhân tử vong nếu chỉ nhìn vào những thi thể ấy.¹

Những võ giả bị ngân châm đâm trúng co giật một hồi rồi tắt thở ngay sau đó.

“Điên rồi!”

“Ôi trời ơi!”

Những võ giả không thể ngậm mồm vì kinh ngạc.

Bọn họ không ngờ một tiểu nam tử như Đào Diễm Sơn lại có thể sử dụng ám khí khủng khiếp đến như vậy.

Trên tay Đào Diễm Sơn là một ống trụ nhỏ.

Ống trụ nhỏ ấy giống như một thiết bị dùng để phóng ra những ám khí.

Tào Lý Quang hét lên.

“Mau cướp lấy cái ống đó cho ta.”

Dẫu cho Tào Lý Quang ra lệnh, những thuộc hạ của y vẫn đứng im như tượng.

Bởi vì bọn họ đã chứng kiến uy lực của ám khí ở trước mắt bọn họ.⁸

Rất khó để phòng bị với một chiếc ngân châm vô hình, một khi đã bị ngân châm tấn công, bọn họ chắc chắn sẽ chết mà không kịp trở tay.⁶

Dù trung thành với Tào Lý Quang đến mấy thì bọn họ cũng không muốn phải đánh cược mạng sống của mình.

“Một lũ ngu ngốc!”

Tào Lý Quang bước ra phía trước khi thấy những thuộc hạ của mình còn do dự.

Xoẹt!

Hắn vung kiếm tung ra kiếm khí.

Uỳnh!

Kiểm khí lao thẳng vào Đào Diễm Sơn.

Đào Diễm Sơn gục xuống mà không kịp thét.

Đến lúc này, bọn thuộc hạ mới chịu xông vào cướp lấy ống trụ từ tay của Đào Diễm Sơn.

“Hắn vẫn còn thở.”

Những thuộc hạ giữ chặt hai tay của Đào Diễm Sơn rồi kéo hắn dậy.

Tào Lý Quang đến gần Đào Diễm Sơn.

Roẹt!

Tào Lý Quang túm lấy y phục của Đào Diễm Sơn và xé chúng ra. Tấm sắt bảo vệ ngực lộ ra.⁸

Nhờ tấm sắt này mà Đào Diễm Sơn vẫn không hề hấn gì ngay cả khi bị kiếm khí của Tào Lý Quang đánh trúng.

“Không ngờ một tên đệ tử như ngươi mà cũng biết dùng não đấy.”

“Đào... Thủy Liên.”¹

Đào Diễm Sơn mở miệng một cách khó khăn.

“Hả?”

“Đào Thủy Liên. Tên của tiểu muội ta đã bị ngươi hại chết.”

“Khực! Ngươi thì biết cái gì chứ.”

Tào Lý Quang nhếch mép.

Đào Diễm Sơn ngẩng đầu lên một cách khó khăn, trong mắt hắn chứa đựng đầy phần nộ.

Vì ham muốn của Tào Lý Quang mà phụ thân cùng tiểu muội của hắn phải chết một cách dã man như vậy. Ấy thế mà hung thủ thậm chí còn không biết đến tên của tiểu muội hắn. Điều đó khiến hắn không khỏi tức giận.

“Ngươi đã phá hủy thế giới của ta.”

“Thế giới của ngươi.”

“Đúng thế! Là nơi có phụ thân ta, phụ mẫu ta và tiểu muội của ta.”

“Tên điên! Chỉ mới bấy nhiêu đó thôi mà ngươi đã bảo thế giới của mình sụp đổ sao? Giang hồ mới là thế giới thực sự. Gia đình của ngươi so với giang hồ chỉ là một sự tồn tại rất tầm thường và nhỏ bé mà thôi. Vì tầm thường và nhỏ bé nên những người khác mới không quan tâm đến các ngươi đấy.”

“Tên chó đẻ nhà ngươi!”

“Ha! Ngươi cũng mạnh mẽ đấy. Nhưng mà kết thúc rồi. Bởi vì nếu ta giết ngươi, sẽ không ai biết được ta đã làm điều đó cả.”

Trong mắt của Tào Lý Quang tỏa ra đầy sát khí.

Nếu y giết Đào Diễm Sơn, tội ác của y sẽ không bị phơi bày.

Tào Lý Quang xé tấm sắt che ngực Đào Diễm Sơn lại.

Rầm!

Tấm sắt nặng nề rơi xuống mặt đất, để lộ ra bộ ngực trần của Đào Diễm Sơn.

Tào Lý Quang dùng kiếm đâm vào tim của Đào Diễm Sơn.

Thịt và cơ ngực của Đào Diễm Sơn nứt ra, máu cũng tuôn ra không ngừng. Dù vậy, Đào Diễm Sơn vẫn không thu lại nụ cười điên rồ trên môi của mình.

“Khừ khừ khừ!”

“Ngươi điên thật rồi. Để xem ngươi có thể cười được bao lâu.”

“Ngươi không biết tại sao ta lại ra mặt ở đây à? Chẳng phải ta lén lút ẩn mình rồi ám sát ngươi thì khả năng giết được ngươi sẽ cao hơn sao?”

“Hả?”

“Ngươi không biết tại sao ta lại chọn một cái giếng à?”

Tào Lý Quang chợt nhớ đến khung cảnh Đào Diễm Sơn đã bỏ một viên đá xuống dưới giếng.

Y vội vàng nói với thuộc hạ.

“Mau đi kiểm tra cái giếng đi.”

“Vâng!”

Thuộc hạ đáp lời rồi vội vàng đến nhìn xuống giếng.

Vù vù vù!

Bỗng một làn sương mù khổng lồ phun lên từ dưới giếng.

Tên thuộc hạ bị sương mù đập thẳng vào mặt kêu lên một tiếng thảm thiết.

“Ặc!”

Tên thuộc hạ ôm mặt rồi lùi lại về phía. Máu rỉ ra len qua giữa các ngón tay của hắn.

Da mặt của hắn ngay lập tức tan chảy ra dù chỉ mới tiếp xúc với sương mù trong một thời gian ngắn.

“Gì thế?”

“Chuyện gì vậy?”

Tào Lý Quang cùng những võ giả sợ hãi lùi lại.

Dù không trực tiếp tiếp xúc với sương mù nhưng bọn họ cũng cảm thấy buồn nôn và đầu óc choáng váng.

“Là độc.”

“Điên rồi! Hắn đã bỏ độc xuống giếng sao?”

Đến lúc này, bọn họ mới nhận ra những viên đá mà Đào Diễm Sơn thả xuống giếng có độc.

Thứ mà Đào Diễm Sơn bỏ xuống giếng chính là khoáng vật có chứa Cuồng Huyết Độc.

Khoáng chất đang tan chảy ra trong giếng mà không ngừng phun độc ra ngoài.

Vù vù vù!

Chất độc tỏa ra từ giếng theo cơn gió lan ra với một tốc độ đáng sợ.

“Khực!”

“Tên điên khôn kiếp đó!”

Tào Lý Quang cùng những võ giả la hét thất thanh.

Nếu độc cứ lan ra theo gió như thế này, nơi này sẽ biến thành địa ngục.

Đào Diễm Sơn lấy tay áo che miệng rồi hét lên.

“Nếu giang hồ là như thế này thì thà rằng nó đừng tồn tại thì hơn. Cùng nhau chết đi.”

Những giọt máu chảy ra từ đôi mắt của Đào Diễm Sơn.

Tuy hần đã có chút khả năng kháng độc khi luyện chế ra khoáng vật chứa độc, nhưng thời gian hần có thể chịu đựng được cũng không được lâu.

“Khắc!”

“Ặc! T, ta không thở được...”

Những người hít phải độc khí gào thét rồi ngã xuống.

Tào Lý Quang cùng những thuộc hạ của mình như đóng đinh tại chỗ.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy một loại chất độc khủng khiếp như vậy nên bọn họ không biết phải làm sao cả.

“U!”

Tào Lý Quang vội vàng lấy tay áo che miệng rồi tìm chỗ trốn thoát. Nhưng độc khí đã lan rộng ra khắp nơi, không còn nơi nào để có thể trốn thoát.

“N, người định chết chung thật sao?”

“Ta không còn ý định sống nữa.”

“Nếu ngươi thu hồi độc khí lại thì ta sẽ bồi thường cho ngươi. Ngươi muốn bao nhiêu? Bao nhiêu ta cũng chấp nhận vậy nên mau thu độc lại đi.”

“Hừ hừ! Độc đã lây lan thì sao có thể thu hồi được chứ? Ta không có khả năng làm điều đó, giả sử như ta đủ khả năng đi chăng nữa thì ta cũng không muốn làm.”

Đôi mắt của Đào Diễm Sơn trống rỗng khi hần nhìn vào Tào Lý Quang.

Hần muốn trả thù, nhưng trái tim của hần lúc này đã chết.

‘Ta đã đụng phải một tên ghê gớm rồi.’

Lần đầu tiên, Tào Lý Quang cảm thấy hối hận về những gì mình đã làm.

Không phải y hối hận vì đã cưỡng hiếp một tiểu nữ tử, mà y hối hận vì đã chọn tiểu muội của Đào Diễm Sơn làm đối tượng.

Đáng ra, y không nên dính đến Đào Diễm Sơn. Đáng ra y phải giết hần trước khi chuyện đó xảy ra.

‘Chết tiệt!’

Tào Lý Quang nâng cao nội công để bảo vệ cơ thể.

Nhờ vậy mà y vẫn có thể sống sót dù đang ở trong khu vực chứa độc khí, nhưng tiếc là những thuộc hạ của y không mạnh đến thế.

“Khực!”

“Cứu mạng!”

Những thuộc hạ chết dần chết mòn vì lực phủ ngũ tạng của bọn họ đang tan chảy bởi độc.

Tào Lý Quang nghiêng răng trước cảnh tượng khủng khiếp ấy.

Y không có ý định giúp bọn họ, cũng không đủ khả năng để làm vậy.

Trước tiên, bản thân hắn phải sống sót cái đã.

‘Chắc chắn sẽ có lối thoát.’

Tào Lý Quang vội vàng nhìn quanh.

Nhưng y không thể tìm thấy nơi nào để có thể trốn thoát vì sương mù đầy độc đã lan ra khắp mọi nơi.

Tiếng la hét vang ra từ khắp chốn.

Những người hít phải độc khí chết dần chết mòn đi.

Tình trạng của Đào Diễm Sơn cũng chẳng hơn là bao.

Da mặt của hắn đã chảy ra một nửa, máu rỉ ra không ngừng từ tai của hắn. Tuy vậy, hắn vẫn chịu đựng và đứng đó hắn học nhìn vào Tào Lý Quang như một con ác quỷ.

Tào Lý Quang chỉ muốn chém bay đầu của Đào Diễm Sơn bằng thanh kiếm của mình ngay lập tức. Nhưng bây giờ y không thể lãng phí dù chỉ là một chút công lực của mình. Bởi vì chỉ cần vận hành công lực bị rối loạn dù chỉ một chút, độc khí có thể xâm nhập vào cơ thể.

Bỗng có ai đó gầm lên.

“Có chuyện gì vậy hả?”

Vù vù vù!

Không khí xung quanh bị rung chuyển bởi công lực ghê gớm chứa đựng trong tiếng gầm kia.

Chủ nhân của tiếng gầm nhảy vào màn sương độc với một cây thương.

“Hãy!”

Người đó vùng thương lên.

Vù vù vù!

Cây thương xoay tròn dữ dội trong tay ông, tạo ra Tiếp Dẫn Chi Lực mạnh mẽ. Độc khí bắt đầu tụ tập lại xung quanh cây thương của ông.

Cảnh tượng diễn ra trước mắt khó tin đến mức dầu có chứng kiến tận mắt vẫn không thể tin vào mắt mình được.

Màn sương độc dần tan đi, danh tính của võ giả vùng thương cũng dần hiện ra.

Ông chính là Thương Vương Tào Tự Kính.

Gương mặt của Tào Tự Kính đầy giận dữ.

Ông đang đi dạo quanh Thái Hồ để trấn tĩnh tâm trí đang phức tạp bởi thiên cơ ở đây.

Phong cảnh tuyệt đẹp của Thái Hồ dường như đã khiến cho ông bình tĩnh hơn một chút.

Cho đến khi sự việc này xảy ra.

Sương mù độc đột nhiên lan ra từ một nơi không xa chỗ ông đang đứng và nhấn chìm khu vực đó.

Ông đã chạy đến đây nhưng khi đó, đã có rất nhiều người mất mạng vì khí độc.

“Là kẻ nào đã làm ra chuyện này?”

Ánh mắt của Tào Tự Kính lúc này trông thật dữ tợn.

Ông nhìn quanh để tìm ra hung thủ, tay vẫn không ngừng xoay để thu hồi khí độc.

Chỉ trong chớp mắt, ông đã phát hiện ra căn nguyên của độc khí.

Độc khí tỏa ra từ cái giếng. Và người đứng bên cạnh giếng lúc này là Đào Diễm Sơn.

Ngay cả khi làn da đang bị tan chảy ra vì độc khí nhưng hắn vẫn nhìn chăm chăm với Tào Lý Quang với ánh mắt điên dại.

Ông không biết tại sao Đào Diễm Sơn lại nhìn Tào Lý Quang bằng ánh mắt đó, nhưng chắc chắn thủ phạm chính là Đào Diễm Sơn.

“Sao ngươi dám làm ra chuyện tày trời như thế này hả? Ngươi có còn là con người không?”

“Khụ! Ta...”

Đào Diễm Sơn cố gắng biện minh, nhưng thanh âm của hắn đã bị tan chảy nên hắn không thể nói được. Bộ dạng ấy của Đào Diễm Sơn càng khiến cho Tào Tự Kính tức giận hơn.

Ông rất muốn xử lý Đào Diễm Sơn ngay lập tức, nhưng trước đó, ông phải xử lý hết đồng độc khí này đã.

“Cha! Hỏa Long Kiếp Diệt Hoả!”

Hỏa long nhảy ra khỏi cây thương của hắn rồi bắt đầu đốt cháy khí độc.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 344

Phùng!

Độc khí hỏa long phun ra nhanh chóng lan rộng khắp nơi.

Ai cũng biết lửa xung khắc với chất độc. Thế nhưng, thật sự không có ai dùng lửa để trị chất độc cả.

Đặc biệt trong trường hợp lửa lan rộng trong không khí thế này, việc đốt chất độc là chuyện không thể nào. Thế nhưng chuyện này đối với Tào Tự Kính không khó khăn cho lắm.

Hỏa long không gây hại đến những nơi khác, nó chỉ nuốt lấy chất độc xung quanh và giếng nước.

Rầm!

Chỉ trong nháy mắt, hỏa long đã xử lý xong chất độc, sau đó bay lên trời rồi biến mất.

Cảnh tượng này có tận mắt chứng kiến cũng khó mà tin được. Thế nhưng, Tào Tự Kính lại tỏ ra như chưa có chuyện gì xảy ra. Lúc này ông tiến lại gần Đào Diễm Sơn.

“Người nghĩ người sẽ bình an sau khi làm ra loại chuyện này sao? Người không thể cứ thế mà chết đâu. Người phải sống để trả giá cho việc mà người đã gây ra chứ.”

1

Lúc này Tào Lý Quang mới vội vàng nói.

“Tuyệt đối đừng để tên đó sống sót. Hắn cố giết con chỉ vì không ưa con thôi, chứ chẳng có thù oán gì cả. Và hắn còn chẳng quan tâm có gây tổn thất cho người khác hay không nữa. Nếu để hắn sống ắt sẽ thành mối họa lớn của giang hồ. Người phải giết hắn ngay để loại bỏ hậu hoạn về sau.”

“Hắn làm chuyện này mà không có lý do gì sao?”

“Đúng thế. Hay là hỏi hắn ta đi.”

Tào Lý Quang tự tin trả lời.

Hắn rất tự tin vì hiện giờ cô hòng Đào Diễm Sơn đã hỏng không thể nào trò chuyện được nữa.

Tào Tự Kính thoáng cau mày.

8

Chẳng hiểu sao thái độ của Tào Lý Quang lại khiến ông cảm thấy khó chịu như thế. Nhưng bây giờ không phải lúc nên tranh cãi.

Đầu có nói gì thì việc Đào Diễn Sơn gây ra vẫn đã rõ ràng rành.

Trước tiên phải không chế để trừng trị hắn đã.

Tào Tự Kính tiến lại gần Đào Diễn Sơn rồi nói.

“Nếu ngươi không chịu đầu hàng thì phải hứng chịu đau đớn đấy.”

Chính lúc này. 6

Đào Diễn Sơn run rẩy lấy thứ gì đó trong ống tay áo ra.

Đó chính là chiếc ống trụ dùng để phóng Cuồng Huyết Châm.

Đây là thứ hắn chuẩn bị thêm phòng trường hợp khẩn cấp.

Đào Diễn Sơn liền nhắm vào Tào Tự Kính.

Trông thấy bộ dạng của hắn, Tào Tự Kính càng nổi giận hơn.

“Tên ác quỷ này không biết tự kiểm điểm mà còn muốn giết người sao.”

Trước khi Đào Diễn Sơn bắn ám khí ra, ông ta đã vung thương lên.

Rầm!

Đào Diễn Sơn bị trúng đòn liền văng ra xa. 8

“Giữ hắn lại chỉ trở thành mầm mống tội ác cho thiên hạ thôi. Chính tay ta sẽ lấy mạng ngươi.”

1

Tào Tự Kính liền nâng thương lên. Sau đó ông tung hết sức về phía Đào Diễn Sơn.

Rầm!

Cùng với âm thanh chấn động đất trời, giếng nước vỡ nát rồi văng ra khắp nơi.

“Khực!”

Gương mặt vui sướng của Tào Lý Quang lập tức méo xệch đi bởi dư lực vô cùng mạnh đánh thẳng về phía hắn ta.

Tào Lý Quang tự hỏi Tào Tụ Kính có cần phải dùng sức mạnh lớn như thế để giết một kẻ như Đào Diễn Sơn hay không.

‘Lão già này làm gì cũng không biết điều khiến sức mạnh của mình.’

Lúc hấn buông lời phàn nàn rồi ngẩng đầu lên thì.

Hấn mở to mắt trước cảnh tượng khó mà tin được.

Đào Diễn Sơn tưởng chừng đã chết vậy mà vẫn còn lành lặn. Và cây thương của Tào Tụ Kính lại bị ai đó dùng tay chặn lấy.

Đó là một gã quái nhân vận y phục rộng thùng thình.

Trên bàn tay gã đeo mặt nạ vẫn còn lưu lại một chút khí tức lơ mờ.

Bức tường khí đã ngăn chặn lưỡi thương của Tào Tụ Kính khiến nó không thể lấy được mạng Đào Diễn Sơn.

Đôi mắt Tào Tụ Kính liền run lên.

Đối với một cao thủ thượng thừa như ông, chỉ cần tung một đòn cũng đủ gọi là tuyệt chiêu. Thế nhưng gã quái nhân này lại bất thành linh xuất hiện rồi dễ dàng ngăn chặn đòn tấn công của ông.

Uỳnh!

Ông vẫn còn hơi choáng vì xung kích.

Chính vì trong bàn tay đối phương có chứa khí mặc.

Đây không phải là Hộ Thân Cang Khí, và Tào Tụ Kính không ngờ lại có cao thủ có thể phát huy sức mạnh chỉ bằng khí mặc như thế.

Tào Tụ Kính hỏi quái nhân.

“Ngươi là ai mà lại đứng về phía tên ác quỷ kia vậy chứ? Ngươi có biết vì hấn ta mà có bao nhiêu người phải chết không?”

“Không... biết.”

Quái nhân lên tiếng, giọng hấn khàn đục đến khó nghe.

Khi nghe thấy giọng nói của quái nhân, Tào Tụ Kính cảm giác như cả người đang bị thứ gì đó cào vào da thịt.

Ông chính là Tào Tự Kính nổi danh khắp thiên hạ, nhưng đây là lần đầu có người khiến ông phải rùng mình thế này.

“Người tự xưng danh tính đi. Nếu không có thể ta sẽ mạo phạm người đấy.”

Toàn thân Tào Tự Kính tỏa ra khí thể bùng bùng.

Tào Tự Kính được mệnh danh là Thương Vương.

Khí thể mà ông ta tỏa ra có thể đảo lộn cả ngọn núi. Thế nhưng, ngay cả khi đối diện với khí thể khủng khiếp như thế, ánh mắt quái nhân vẫn không thay đổi.

Hắn ta nhìn Tào Tự Kính một chốc rồi đánh mắt về phía Đào Diễm Sơn.

Mặc dù Đào Diễm Sơn còn thở nhưng hắn đã mất ý thức và tình trạng đang vô cùng bất ổn.

“Hur!”

Đột nhiên quái nhân nở nụ cười vô cùng kỳ quái.

Nụ cười ấy tựa hồ pha lẫn giữa sự thương hại cùng căm phẫn khó mà diễn tả được.

Quái nhân bất ngờ cắn vào tay mình.

Da thịt hắn vừa rách, dòng máu đỏ tươi đã chảy ra ròng ròng.

Quái nhân cho Đào Diễm Sơn uống máu của mình. Sau đó, vết thương của hắn bắt đầu hồi phục lại.

Da và cổ họng đã rách toạc không thể lành lại, thế nhưng vết thương lại đóng vảy để tránh tình trạng tòi tệ hơn. Hơn nữa Đào Diễm Sơn cũng đã khá hơn ban nãy.

Đột nhiên trong đầu Tào Tự Kính hiện lên một cái tên.

“Hắn ta chính là Quỷ Vương.”

Bất Khả Giả đệ nhất của giang hồ.

Người lang bạt khắp giang hồ và vĩnh viễn không chết.

Dù cùng thuộc Bát Tinh Tọa nhưng Tào Tự Kính cũng chưa từng gặp Quỷ Vương lần nào. Thế nhưng, ngay khi nhìn thấy máu của hắn có thể làm lành vết thương, Tào Tự Kính liền nhận ra hắn ta chính là Quỷ Vương.

Người ta đồn rằng muốn trường sinh bất tử thì hãy bắt lấy Quỷ Vương.

Chẳng biết tin đồn bắt đầu từ khi nào, nhưng bây giờ Tào Tự Kính đã tin chuyện đó là thật.

Quỷ Vương dù có bị thương nặng đến mức nào cũng có thể hồi phục một cách nhanh chóng và nhiều người thêm khát khả năng này của hắn. Họ tin rằng nếu có được năng lực như Quỷ Vương thì họ sẽ bất tử. Vậy nên có rất nhiều người truy tìm Quỷ Vương. Thế nhưng hiếm có người lành lặn trở về.

Về mặt Tào Tự Kính lúc này vô cùng ảm đạm.

Nguyên do là vì áp lực mà cái tên Quỷ Vương đem lại.

Tào Tự Kính vốn là người chỉ cần thấy ông cầm một cây thương cũng đủ khiến cả thiên hạ phải khiếp sợ, nhưng lúc này ông lại không tự tin rằng mình có thể vượt qua được Quỷ Vương. Thế nhưng, điều này cũng không thể khiến ông rút lui.

Đào Diễm Sơn đã phạm phải tội lớn và phải trả giá cho hành động của hắn.

Và đây cũng là việc liên quan đến lòng tự tôn của ông.

Bỏ qua một kẻ phạm trọng tội như Đào Diễm Sơn đối với một người luôn chống lại sự bất công như Tào Tự Kính chính là việc phản bội lại niềm tin của chính mình.

“Ta không biết mối quan hệ giữa ngươi và đứa trẻ đó là gì. Nhưng ngươi hãy giao nó cho ta. Tiểu tử này đã phạm phải đại tội và hắn cần phải trả giá vì điều đó.”

“Không thích.”

“Ta tôn trọng ngươi, nhưng nếu ngươi cứ cố chấp như thế thì ta không thể để yên được.”

“Ta sẽ đưa đứa trẻ này đi. Ta không giao cho ngươi đâu.”

“Quỷ Vương!”

Tào Tự Kính hét lớn.

Khí thế toàn thân ông liền bùng nổ. Thế nhưng, điều này cũng không thể làm cho Quỷ Vương lay chuyển tâm ý.

“Nếu ngươi không tự nguyện giao nộp hấn, ta đành phải dùng sức mạnh cướp hấn rồi.”

Tào Tự Kính liền chĩa thương về phía Quỷ Vương.

Cây thương của hấn liền phát ra luồng khí mãnh liệt. Đột nhiên ánh mắt Quỷ Vương ánh lên tia sáng đỏ chói.

Tào Tự Kính nghĩ mọi chuyện coi như xong.

Ông đã từng nghe cái tên Quỷ Vương cũng là một trong Bát Tinh Tọa nhưng lại chưa từng chạm trán với hấn.

Tào Tự Kính luôn tò mò, tại sao Quỷ Vương lại được xếp cao hơn ông.

Bây giờ ông đã có cơ hội để giải đáp thắc mắc, vậy nên ông không định bỏ qua cơ hội này.

Àmm!

Khí tức của hai người va chạm nhau trong không trí rồi nổ tung.

“Khực!”

Tào Lý Quang gần đó sợ hãi lùi lại phía sau.

Gương mặt hấn lộ rõ vẻ bàng hoàng.

‘Chết tiệt! Sao mọi chuyện lại thành ra thế này chứ?’

Nếu Tào Tự Kính cứ thế giết chết Đào Diễn Sơn thì đã không có vấn đề gì rồi. Thế nhưng, khi Quỷ Vương xuất hiện, mọi việc lại bắt đầu rối tung lên.

Hấn không biết vì sao Quỷ Vương lại đứng về phía Đào Diễn Sơn.

Tốt nhất là Tào Tự Kính có thể không chế hoặc giết chết Quỷ Vương. Nếu không vấn đề sẽ càng nghiêm trọng hơn.

Đào Diễn Sơn lúc này vẫn chưa tỉnh lại.

‘Dù thế nào cũng phải giết tên khốn đó để bịt miệng.’

Vấn đề là Đào Diễn Sơn lại nằm quá gần Quỷ Vương. Muốn đến gần Đào Diễn Sơn phải vượt qua được Quỷ Vương.

Tào Lý Quang liền nín thở quan sát Quỷ Vương.

“Chặc!”

Lúc này Tào Tự Kính bắt đầu tấn công. Cây thương nhanh như thiểm điện phóng thẳng về phía Quỷ Vương.

Rầm!

Quỷ Vương liền vung khí mặc chặn đòn tấn công của Tào Tự Kính. Liền sau đó hắn cũng chuyển sang thế tấn công.

Rầm!

Cuộc giao chiến của Quỷ Vương và Tào Tự Kính khiến cho xung quanh không ngừng rung chấn.

Võ công của Quỷ Vương khác hẳn với những loại võ công mà Tào Lý Quang nhìn thấy từ trước nay.

Nó di chuyển tự do không theo một hình thức cụ thể nào cả.

Thế nhưng tốc độ và sức công phá lại hết sức khủng khiếp.

Quỷ Vương bắn mình như tia chớp đối phó với Tào Tự Kính.

Tào Tự Kính liên tục thi triển Hỏa Long Chế Ma Thương Pháp để ngăn đòn tấn công của Quỷ Vương.

Khi thân trần và thương va chạm nhau, tiếng nổ long trời vang lên.

Cuộc đối đầu của cả hai đã vượt qua giới hạn của con người.

Đồ vật xung quanh quảng trường đều vỡ tan tành trước đòn tấn công của họ.

“Hộc!”

“Cứu, cứu mạng với!”

Những người xung quanh đó hét toáng lên rồi bỏ chạy. Quảng trường bên bờ Thái Hồ thoáng chốc đã trở thành vùng đất chết chóc.

Rầm!

Cảnh tượng trước mặt hết như thiên tượng đến từ thiên đình đang đấu cùng với ác quỷ của địa ngục.

Trận giao chiến giữa Tào Tự Kính và Quỷ Vương nhanh chóng đạt đến cao trào.

Vùuu!

Con vũ bão quét qua toàn khu vực trúng vào đám võ giả đã vượt qua giới hạn của con người.

Tào Tự Kính đã dùng hết sức lực để thi thể tuyệt chiêu Hỏa Long Chế Ma Thương Pháp.

Hỏa Long Chế Ma Thương Pháp vung ra vô cùng mãnh liệt.

Hỏa long há to miệng tựa hồ muốn nuốt chửng lấy Quỷ Vương ngay lập tức, thế nhưng trong nháy mắt nó đã biến mất vì khí lực của Quỷ Vương.

Rầm!

Quỷ Vương bắn mình về va chạm với Tào Tự Kính. Xung quanh cơ thể hắn tỏa ra khí mạt rất rõ ràng.

‘Sử dụng Phản Đạn Cang Khí làm cách tấn công ư?’

Tào Tự Kính nhanh chóng nhận ra khí mạt mà Quỷ Vương dùng.

Bao quanh lấy cơ thể hắn chính là Phản Đạn Cang Khí.

Dù có là cao thủ cao thâm đến mức nào cũng phải tập trung tinh thần hết mức mới duy trì được Phản Đạn Cang Khí.

Càng tập trung duy trì Phản Đạn Cang Khí thì cơ thể càng cứng nhắc hơn.

Trong lúc đang liều mạng chiến đấu, khó mà có thể dùng cả cơ thể để duy trì Phản Đạn Cang Khí. Vậy nên, hiếm có cao thủ nào dùng nó để phòng thủ hay tấn công.

Thế nhưng Quỷ Vương lại thi triển Phản Đạn Cang Khí như một chiêu thức của riêng mình, điều này đã vượt qua thường thức giang hồ.

Một cảnh giới vượt xa tưởng tượng con người.

“Khực!”

Gương mặt Tào Tự Kính từ từ nứt ra.

Khóe miệng ông đã chảy ra dòng máu tươi.

Trước đòn tấn công không ngừng, nội tạng Tào Tự Kính bị chấn động dữ dội. Không chỉ thế, trên người ông còn chi chút

vết thương lớn nhỏ.

Cả Quỷ Vương cũng thế. Trên cơ thể hắn cũng bị không ít thương tích. Nhưng vết thương của hắn lại hồi phục rất nhanh.

Nhìn thấy vết thương lành lại trong tích tắc, Tào Tự Kính không khỏi kinh ngạc.

Cho dù cả hai đều chịu tổn thương nhưng Tào Tự Kính chính là bên bất lợi hơn.

Rầm!

“Khực!”

Cuối cùng Tào Tự Kính cũng bị Quỷ Vương đánh một đòn mạnh.

Cơ thể Tào Tự Kính văng ra xa rồi rơi xuống đất.

Có điều, xung kích đã giảm đáng kể nhờ Tào Tự Kính vùng thương chống đỡ, nếu không suýt nữa ông ta đã bỏ mạng rồi.

“Khực!”

Tào Tự Kính nắm lấy thân thương vực người dậy.

Rào!

Có thứ gì đó rất lớn từ dưới Thái Hồ ngoi lên. Và rồi nó tiến về phía Quỷ Vương.

Đó là một con rắn khổng lồ đến khó tin.

Gã nam nhân đứng trên con rắn liền cất tiếng.

“Quỷ Vương!”

345

Vù vù vù!

Làn sóng dữ dội đập vào xung quanh Thái Hồ.

Làn sóng vô hình đập vào tâm thức của mọi người. Kết quả là ai nấy đều cảm thấy lo lắng và sợ hãi mà không rõ nguyên nhân.

“A!”

“Khục!”

Nhiều người ngồi phịch xuống hoặc lăn ra nôn mửa.

Bọn họ thậm chí còn không biết tại sao họ lại bị như thế này. Ý thức của họ lúc này đã bị nỗi sợ hãi theo bản năng làm cho tê liệt nên họ không thể nào suy nghĩ được nữa.

Mọi người trong quán trọ gục xuống và rên rỉ.

Phiêu Nguyệt nhìn khung cảnh đó một lúc rồi tiến lại gần cửa sổ.

Mặt nước ở Thái Hồ đang rung chuyển dữ dội như thể đang có cuồng phong kéo tới.

Làn sóng đánh thẳng vào tâm thức của mọi người bắt nguồn từ phía bên kia của Thái Hồ.

Phiêu Nguyệt có thể nhìn thấy rõ sự hỗn loạn ở phía bên kia của Thái Hồ.

Khí tức từ phía bên kia đủ mạnh để Phiêu Nguyệt cảm thấy nổi da gà.

Hắn vội vàng nhìn quanh.

Sóng lúc này quá mạnh để có thể di chuyển bằng thuyền, hơn nữa nếu đi thuyền cũng sẽ mất rất nhiều thời gian.

Lạch phạch!

Phiêu Nguyệt ném mình vào Thái Hồ.

Thân hình của hắn đáp xuống mặt nước của Thái Hồ.

Ngay sau khi cảm nhận được lòng bàn chân mình sắp chạm vào mặt nước, Phiêu Nguyệt ngay lập tức truyền khí vào huyết dũng tuyến, có thể hắn ngay lập tức bật lên.

Đó là Thủy Thượng Phi. Một loại Kinh Công Thuật ở cảnh giới thượng thừa.

Phiêu Nguyệt không được học nó từ bất kỳ ai, cũng chưa từng nghiên cứu nó vì tò mò nhưng Phiêu Nguyệt lúc này lại phi trên mặt nước một cách rất thuần thục.

Thoạt đầu, chuyển động của hắn có chút không tự nhiên vì hơi tiêu tốn nội công nhưng chỉ một lúc sau, chuyển động của hắn đã dần ổn định trở lại.

Hắn chỉ giải phóng ra một lượng nội công cần thiết, sau đó khom lưng xuống để giữ được sự cân bằng.

Lạch phạch!

Phiêu Nguyệt lướt qua Thái Hồ với tốc độ đáng sợ.

Khi đi được một nửa đường, một cảnh tượng khó tin đập vào mắt của hắn.

Một con rắn khổng lồ đang tung hoành trên mặt đất.

‘Giao Long!’

Đó là con Giao Long của Sinh Tử Khách Cảnh Vu Sanh.

Cơ thể của Giao Long vốn cao lớn tựa như rồng. Những ngôi nhà xung quanh không tránh khỏi đổ nát khi một linh vật to lớn như thể tung hoành.

Rầm! Rầm!

Càng đến gần nơi Giao Long đang hoành hành, khung cảnh xung quanh nó hiện ra càng rõ.

Có thể thấy, có ba võ giả đang thi triển võ công xung quanh Giao Long.

Võ thuật của bọn họ đã đạt đến cảnh giới khiến người khác kinh ngạc.

Trận chiến kịch liệt đến mức tay chân Phiêu Nguyệt vẫn nổi da gà dù đang ở rất xa.

Thương cang phóng ra như sao băng.

Thêm vào đó, Cảnh Vu Sanh đang tỏa ra khí tức đen đui kỳ lạ để gây áp lực quái nhân kia.

Rầm rầm rầm!

Tiếng động lớn liên tục phát ra, bụi văng tứ phía bốc lên như đám sương mù.

“Ặc!”

“Cứu mạng.”

Tiếng người la hét phát ra khắp phía.

Nơi này chẳng khác gì một bãi chiến trường.

Vèo!

Một cây cột gỗ khổng lồ bay về hướng Phiêu Nguyệt đang chạy vì bị đuôi Giao Long quật trúng. Nhưng thay vì tránh nó, Phiêu Nguyệt lại ném mình vào khúc gỗ đang bay tới.

Ngay trước khi va chạm, Phiêu Nguyệt đã vịn người nhảy lên trên khúc gỗ.

Sau khi chân đã chạm vào khúc gỗ kia, hắn chạy dọc trên khúc gỗ rồi một lần nữa ném mình vào không trung.

Vù vù vù!

Cơ thể của Phiêu Nguyệt bay lên không trung cao hơn chục trượng. Khung cảnh bên dưới hiện ra thật rõ ràng khi từ trên cao nhìn xuống.

Cảnh tượng còn kinh hoàng hơn cả ban nãy.

Quảng trường nơi có chiếc giếng đã bị phá hủy hoàn toàn, tất cả những ngôi nhà trong khu vực đó đều trở thành một đồng đồ nát.

Bọn họ vẫn đánh nhau dữ dội, mặt đất không ngừng rung chuyển. Có vẻ như cuộc chiến của bọn họ vẫn chưa đi đến hồi kết.

Phiêu Nguyệt dang rộng cánh tay rồi đáp xuống giữa chiến trường.

Phiêu Nguyệt giảm tốc độ xuống hết mức có thể để tiếp đất. Bỗng một cảnh tượng kỳ lạ đập vào mắt hắn.

Ở phía sau của quái nhân đeo mặt nạ, Tào Lý Quang như một con mèo hoang đang tiến đến một tiểu nam tử nằm gục ở đó.

Trong tay của Tào Lý Quang là một thanh kiếm.

Hắn đang cố gắng đâm vào tim của tiểu nam tử.

Phiêu Nguyệt phóng U Linh Chủy ra sau khi nhận ra tiểu nam tử ấy.

Phập!

“Khắc!”

U Linh Chủy đâm thẳng vào vai của Tào Lý Quang.

Tào Lý Quang hét lên rồi đánh rơi thanh kiếm của mình. Phiêu Nguyệt đáp xuống trước mặt y mà không gây ra một chút tiếng động.

“Ngươi?”

Toàn thân Tào Lý Quang run rẩy như người phát ốm khi nhìn thấy Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt chẳng buồn nhìn vào Tào Lý Quang mà nhìn chăm chăm vào tiểu nam tử đang nằm ở kia.

Mặc dù làn da của tiểu nam tử đã bị chảy ra và bị đóng vảy, nhưng tiểu nam tử ấy chắc chắn là Đào Diễm Sơn.

Phiêu Nguyệt ngay lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra mà không cần ai giải thích.

“Ra là ngươi.”

“C, chuyện gì cơ?”

“Ngươi đã sát hại tiểu muội của đứa trẻ này đúng chứ?”

“N, ngươi nói vớ vẩn cái gì thế? N, ngươi có bằng chứng không?”

“Không có!”

“Vậy thì đừng có ở đây mà nói vớ vẩn. Mau tránh ra chỗ khác đi.”

“Ta không thể làm thế.”

“Tại sao?”

“Ta có duyên với đứa trẻ này. Tuy không có bằng chứng, nhưng ta sẽ gọi đứa trẻ này dậy và hỏi nó. Rằng ngươi có phải thủ phạm hay không...”

“Chuyện đó...”

Tào Lý Quang bối rối. Phản ứng của Tào Lý Quang khiến Phiêu Nguyệt càng tin vào suy đoán của mình là đúng.

Phiêu Nguyệt đến gần Đào Diễm Sơn rồi truyền nội công vào huyệt mệnh môn của Đào Diễm Sơn.

Tào Lý Quang thấy vậy liền vội vàng bỏ chạy.

Dù Phiêu Nguyệt không xuất hiện, thì mọi chuyện vẫn trở nên phức tạp hơn những gì mà y tưởng tượng.

Khu phố trung tâm của Thái Hồ hoàn toàn đổ nát, có rất nhiều người thiệt mạng.

Rồi những võ giả trong giang hồ sẽ truy tìm nguyên nhân của chuyện này. Một khi đã điều tra, bọn họ chắc chắn sẽ biết y đã ở đó.

Vậy nên y phải chạy trốn và tiêu hủy hoàn toàn bằng chứng trước khi để chuyện đó có thể xảy ra.

‘Vẫn có thể xử lý được. Chỉ cần vứt những đạo cụ tra tấn dưới tầng hầm của Thanh Bình Trang là được, sẽ không còn bằng chứng nào nữa.’

Tào Lý Quang không biết tại sao mọi chuyện lại đi đến mức này, y nghĩ rằng mình thật kém may mắn.

Tuy y có chút khó chịu vì không thể giết được Đào Diễm Sơn để bịt mồm hắn, nhưng y cũng thật ngu ngốc nếu chọn đối đầu trực diện với Phiêu Nguyệt.

Phập!

Bỗng y cảm nhận được một cơn đau dữ dội ở bắp chân, y ngã nhào về phía trước.

“Khực!”

Tào Lý Quang thét lên rồi nhìn vào chân của mình. Có một thứ gì đó đã xuyên qua bắp chân của y.

‘Sợ ti sao?’

Trước khi kịp nhận ra đó là sợi ti được làm từ khí, cơ thể của y đã bị kéo ngược về phía sau.

Loạt soạt!

“Ặc!”

Tào Lý Quang vùng vẫy và cố gắng thoát ra khỏi sợi ti. Nhưng y càng vùng vẫy, sợi ti dưới bắp chân y lại càng siết chặt hơn.

Y cố gắng hết sức để cắt đứt sợi ti, nhưng vô ích.

Cuối cùng, Tào Lý Quang bị kéo ngược lại đến trước mặt Phiêu Nguyệt.

Tào Lý Quang ngẩng đầu lên nhìn vào Phiêu Nguyệt. Bên cạnh Phiêu Nguyệt là Đào Diễm Sơn đã tỉnh dậy và đứng cạnh hắn từ lúc nào.

Tiểu nam tử đã tỉnh lại sau khi được Phiêu Nguyệt truyền nội công.

Đôi môi của Đào Diễm Sơn mím lại, giọng nói khàn đặc phát ra.

“K... ẻ... t... h... ù.”

Dây thanh quản bị tổn thương nên âm thanh phát ra như bị bóp nghẹt. Tuy nhiên, Phiêu Nguyệt vẫn hiểu được những gì mà Đào Diễm Sơn đang muốn nói.

“Kẻ thù! Người này có phải kẻ đã giết tiểu muội của ngươi không?”

Đào Diễm Sơn gật đầu.

Tào Lý Quang ngay lập tức hét lên.

“Hắn ta nói dối đó. Tên khốn đó rõ ràng đang nói dối.”

Vẻ trang nghiêm thường thấy ở Tào Lý Quang không còn nữa.

Y luôn giả vờ cao quý và khác biệt với người khác, nhưng lúc này, y đã không thể giả vờ được nữa.

Tình cảnh lúc này nguy hiểm đến cả tính mạng của y.

Đây không phải là lúc để y phải giữ thể diện.

Vấn đề là Thu Hồn Ti vẫn thắt chặt bắp chân của y. Y có muốn chạy trốn cũng không được.

Đôi mắt trống rỗng của Đào Diễm Sơn quay sang nhìn Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt biết rất rõ ánh mắt ấy có nghĩa là gì.

Phiêu Nguyệt gật đầu rồi lùi lại một bước. Đào Diễm Sơn bước lại gần Tào Lý Quang.

“Tên khốn kiếp! Ngươi đừng có đến đây. Ngươi muốn chết đấy à?”

Tào Lý Quang chửi bới và đe dọa Đào Diễm Sơn nhưng Đào Diễm Sơn chẳng buồn quan tâm đến những lời nói của Tào Lý Quang mà vẫn bước tiếp.

Tào Lý Quang tập trung công lực trong tay y để uy hiếp Đào Diễm Sơn.

Mặc dù đã bị Phiêu Nguyệt áp chế phần dưới, nhưng tay của y vẫn còn lạnh lặn. Y tập trung nội công vào hai tay, tạo ra một loại vũ khí còn tàn bạo hơn cả kiếm.

Mặt khác, Đào Diễm Sơn chỉ là một người bình thường, không học võ, hơn nữa lại còn đang bị nhiễm độc khí. Sức mạnh thể chất của hắn đã giảm xuống đáng kể.

Chỉ cần Tào Lý Quang muốn, y có thể vật cổ của Đào Diễm Sơn như vật cổ gà.

Đào Diễm Sơn cũng biết rõ điều đó.

Cơ thể của tiểu nam tử loạng choạng, dường như nó có thể ngã xuống bất cứ lúc nào. Nhưng nó vẫn tiếp tục bước về phía của Tào Lý Quang.

Đào Diễm Sơn đột nhiên cúi xuống và nhặt một thứ gì đó trên sàn.

Đó là một cái ống trụ nhỏ. Ống trụ ấy chính là thứ đã phóng ra âm khí.

Gương mặt của Tào Lý Quang ngay lập tức trở nên trắng bệnh. Bởi y biết sức mạnh của ống trụ đó mạnh đến mức nào.

Đào Diễm Sơn nhắm thẳng vào Tào Lý Quang.

“Khôngggg!”

“Hờ!”

Trong miệng của Đào Diễm Sơn phát ra âm thanh kỳ lạ. Khóe miệng của tiểu nam tử giật giật.

Đào Diễm Sơn đang cười. Và cũng đang khóc.

Phiêu Nguyệt có thể cảm nhận được cảm giác đó. Và dường như, hắn cũng có thể hiểu được.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Cuồng Huyết Châm phóng ra bay về phía Tào Lý Quang.

Tào Lý Quang xoay tay đã được truyền công lực để chặn những cây châm đang bay tới, nhưng y không thể bảo vệ được phần thân dưới đã bị Thu Hồn Ti khống chế của mình.

Cuối cùng, y bị trúng phải hai thanh Cuồng huyết Châm.

“K, không được!”

Tào Lý Quang hét lên một cách tuyệt vọng.

Bỗng một cơn đau cực hạn kéo bùng lên trong cơ thể y.

Y cảm giác như có một ngọn lửa đang bùng lên trong huyết quản và lan ra toàn thân của mình.

“Aaaaa!”

Cuối cùng, Tào Lý Quang không chịu nổi cơn đau mà hét lên inh ỏi.

Tiếng hét của y kinh hoàng đến mức ba tuyệt đối cao thủ đang chiến đấu với nhau cũng phải dừng lại một chút.

Tào Lý Quang dùng tay cào vào cơ thể mình.

Da thịt của y bị xé toạc ra. Nhưng Tào Lý Quang vẫn không hề dừng lại mà tiếp tục cào cấu khắp cơ thể.

Da của hắn đang tan chảy ra.

Độc khí của Cuồng huyết Độc đang phát huy hiệu lực của ns.

Độc khí sẽ làm tan chảy da, sau đó là thịt và gân.

Thật không may cho Tào Lý Quang, y không có khả năng kháng độc như Đào Diễm Sơn. Giả như y sớm giết Đào Diễm Sơn thì chuyện này sẽ không xảy ra. Lúc này Tào Lý Quang vẫn có thể trụ được là nhờ lượng nội công mà y đã luyện suốt thời gian qua.

Cũng chính vì thế mà y cảm nhận được một cách rõ ràng cơn đau khi da thịt đang tan chảy.

“Aaaaa!”

Y liên tục hét lên. Một lúc sau, tiếng hét cũng đã dừng lại.

Dây thanh quản của y đã bị tan chảy.

Đào Diễm Sơn lặng lẽ nhìn Tào Lý Quang vùng vẫy trong đau khổ. Nước mắt chảy dài trên gương mặt của tiểu nam tử.

Đào Diễm Sơn nhắm ống trụ chứa Cuồng Huyết Châm vào đầu của mình.

Tiểu nam tử đã hoàn thành việc trả thù, giờ nó cũng không còn lý do gì để sống nữa.

Đã có quá nhiều người chết vì cuộc phục thù này của tiểu nam tử.

Nơi này đã trở thành địa ngục, Đào Diễm Sơn cũng không đủ tự tin mình có thể gánh chịu hậu quả.

Ngay từ lúc bắt đầu làm việc này, tiểu nam tử chỉ có một lựa chọn duy nhất.

Phiêu Nguyệt biết Đào Diễm Sơn sắp tự sát, nhưng hắn không ngăn cản.

Không cần chứng kiến tận mắt Phiêu Nguyệt cũng biết tất cả mọi chuyện xảy ra đều là vì ý định báo thù của Đào Diễm Sơn. Đào Diễm Sơn đã gây ra tất cả chuyện này, vậy nên Đào Diễm Sơn sẽ phải trả giá.

Đào Diễm Sơn kích hoạt ống trụ mà không hề có chút do dự. Nhưng lúc ấy, một bàn tay to lớn đã giữ chặt lấy ống trụ ấy.

Chủ nhân của bàn tay ấy chính là Quỷ Vương.

Cuồng Huyết Châm không được bắn ra mà cuộn tròn trong tay của Quỷ Vương.

“B... bỏ... t... tay... ra! T... ta... p... phải... chết...”

Quỷ Vương ngay lập tức nói.

“Ngươi không thể chết. Ngươi phải trở thành ta.”

“Hả?”

Quỷ Vương đã đánh ngất tiểu nam tử khi có một chút ngờ vực thoáng qua trong mắt của Đào Diễm Sơn.

Quỷ Vương vác Đào Diễm Sơn lên vai rồi biến mất trong chớp mắt.

“Dừng lại! Quỷ Vương! Chết tiệt! Như vậy có khác nào ngươi sẽ chuyển sang một cơ thể mới đâu?”

Cảnh Vu Sanh cười Giao Long đuổi theo phía sau.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Một rãnh lớn hiện ra nơi Giao Long đi qua.

Phiêu Nguyệt đứng yên tại chỗ nhìn bọn họ đang xa dần.

Tào Tự Kính đến gần Phiêu Nguyệt.

Ông nhìn vào cơ thể đang dần tan chảy của Tào Lý Quang rồi hỏi Phiêu Nguyệt.

“Ngươi làm sao?”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 346

Ánh mắt Tào Tự Kính nhìn Phiêu Nguyệt đầy phần nộ.

Mặc dù không phải con ruột nhưng Tào Lý Quang cũng do chính tay ông chăm sóc. Hơn nữa bây giờ ông đang nợ ân tình của Thanh Bình Trang.

Vậy nên ông rất phần nộ trước cái chết của Tào Lý Quang.

Hơn nữa trong trận giao chiến với Quỷ Vương, ông đã chịu nổi ô nhục lớn.

Lúc Sinh Tử Khách Cảnh Vu Sanh xuất hiện, ông đã bị đẩy lùi hoàn toàn.

Vì điều này mà lòng tự tôn của Tào Tự Kính đã rơi xuống vực thẳm.

Trong thâm tâm ông luôn nghĩ bản thân sẽ không bị tụt lại phía sau Quỷ Vương hay Cảnh Vu Sanh, nhưng thực tế lại trái ngược hoàn toàn.

Quỷ Vương và Cảnh Vu Sanh đều mạnh hơn ông ta.

Đặc biệt cảnh giới của Quỷ Vương cao cường đến mức ông khó lòng lường trước được. Nếu Cảnh Vu Sanh không xuất hiện đúng lúc, có khi ông đã nguy hiểm đến tính mạng rồi.

Rốt cuộc, Tào Tự Kính đành phải chịu ô nhục mà lùi về sau nhường lại cuộc chiến cho Quỷ Vương và Cảnh Vu Sanh.

Đây chính là việc nhục nhã nhất trong đời ông từ trước đến nay.

Chính vì thế trong lòng ông vô cùng phẫn nộ, ấy thế mà ông còn phải nhìn Tào Lý Quang chết thảm thế kia.

Tình huống này đối với Cảnh Vu Sanh mà nói là quá sức tưởng tượng.

Ông liền nhìn Phiêu Nguyệt đứng cạnh đó rồi hét lên.

“Có phải người đã làm ra chuyện này không? Là người làm đúng không?”

“Không phải!”

“Người đừng nói dối. Chứng cứ rõ ràng rành rành thế mà người còn chối ư.”

“Nếu đã không tin thì ông còn hỏi ta làm gì chứ?”

“Đứa trẻ đó chính là người sẽ dẫn dắt Nam Kinh Tào Gia sau này. Chẳng phải việc người làm hiện giờ chính là cắt đứt mạch của Tào Gia rồi hay sao? Người có biết tội của người nặng thế nào hay không?”

“Vậy người có biết Tào Lý Quang đã phạm phải tội gì không?”

“Nếu người muốn mạo phạm người đã chết kia thì bỏ đi. Chuyện đó không có tác dụng với ta đâu.”

Tào Tự Kính liền cảm thương chĩa về phía Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt thôi không nói nữa.

Hắn không nhất thiết phải tốn nước bọt nói chuyện với người không muốn nghe.

Tào Tự Kính tự cho rằng Phiêu Nguyệt chính là người đã giết Tào Lý Quang. Dù Phiêu Nguyệt có nói gì nữa cũng bằng thừa mà thôi.

Đối với Tào Tự Kính hiện giờ, ông cần phải làm gì đó để lấy lại lòng tự tôn đã bị sụp đổ. Và không may Phiêu Nguyệt lại có mặt ở đây.

Phùng!

Trên cây thương Tào Tự Kính cầm bốc lên ngọn lửa phùng phùng.

Tào Tự Kính thi triển Hỏa Long Chế Ma Thương Pháp đánh thẳng về phía Phiêu Nguyệt.

“Người phải trả giá cho tội lỗi của mình.”

Vù!

Cây thương của Tào Tự Kính quét ngang qua người Phiêu Nguyệt như thiểm điện.

Phiêu Nguyệt lập tức đưa chân lên chặn thương. Sức nóng tỏa ra từ cây thương rất dữ dội, nhưng nó lại không ảnh hưởng gì đến y phục hay cơ thể Phiêu Nguyệt.

“Người cũng khá đấy.”

Tào Tự Kính liền vận mình. Ngay sau đó, cây thương liền uốn cong như đầu con độc xà mà chĩa thẳng vào cổ Phiêu Nguyệt.

Cây thương mà Tào Tự Kính đang dùng vốn không phải loại thương tầm thường. Nó được tạo ra từ nguyên liệu có tính đàn hồi cao nên có thể dễ dàng uốn cong như một chiếc roi da.

Với đặc tính này, khả năng tấn công của nó được khuếch đại lên gấp mấy lần. Thế nhưng, Phiêu Nguyệt vốn không hề lơ là mất cảnh giác, lúc mũi thương sắp đâm vào cổ, hắn liền ngã người ra sau né đòn.

Vút!

Mũi thương cắt ngang không khí, sượt ngang qua cằm Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt bắt đầu phản công.

Vút!

Hắn lập tức phóng U Linh Chủy ra.

U Linh Chủy lao thẳng về phía Tào Tự Kính với khoảng cách chỉ gần nửa bước chân.

Phiêu Nguyệt liền dùng Thu Hồn Ti thu U Linh Chủy rồi điều khiển nó nhắm thẳng vào Tào Tự Kính.

“Vô dụng thôi.”

Keng!

Tào Tụ Kính thần tốc xoay thương. U Linh Chủy va chạm thương liền văng ra ngoài.

Tào Tụ Kính liên tục thi triển Hỏa Long Chế Ma Thương Pháp.

Chiêu thức hết như có một con hỏa long đang cuộn mình trong không trung. Hỏa long cố sức dang rộng đôi cánh mà bắt lấy Phiêu Nguyệt.

“Trời ơi! Là rồng kìa.”

“Rồng nổi giận rồi.”

Những người nhìn quang cảnh đó từ xa liền ngã xuống đất mà run rẩy.

Thực chất đó chỉ là sự kết hợp của chân khí, nhưng trong mắt phàm nhân, trông nó chẳng khác gì rồng thật cả.

Phùng!

Ngọn lửa của hỏa long quét qua tàn tích sau trận chiến với Quỷ Vương.

Cảnh tượng trước mặt chẳng khác nào A Tỳ địa ngục.

Tào Tụ Kính càng thi triển Hỏa Long Chế Ma Thương Pháp thì ngọn lửa càng cháy dữ dội hơn. Cứ thế này có khi nó sẽ nuốt chửng cả Thái Hồ cũng nên.

Phiêu Nguyệt ẩn mình trong ngọn lửa.

“Không ngờ người lại trốn tránh một cách hèn nhát như thế.”

Tào Tụ Kính giận dữ hét lên.

Chẳng có gì hèn nhát bằng việc võ giả lại trốn tránh trong lúc đang đối tay đôi cả.

Địch ý của Tào Tụ Kính đối với Phiêu Nguyệt càng lúc càng mạnh hơn.

Ừng!

Thương của Tào Tụ Kính phóng ra cang khí hết như một con hỏa long.

Hỏa Long Thương Cang.

Tào Tự Kính duy trì Hỏa Long Thương Cang và khuếch trương giác quan toàn thân.

‘Phải dùng một đòn đánh chết hấn mới được.’

Giác quan của Tào Tự Kính nhạy bén đến nỗi ông có thể cảm nhận được di chuyển của một con kiến dù xung quanh vô cùng hỗn loạn.

Tào Tự Kính chắc chắn bản thân có thể cảm nhận được Phiêu Nguyệt dù hấn có ẩn mình kỹ đến đâu. Thế nhưng, đột nhiên Tào Tự Kính tỏ vẻ bối rối.

Rõ ràng ông ta đã khuếch trương giác quan đến cực đại nhưng vẫn không cảm nhận được dấu hiệu của Phiêu Nguyệt.

Thậm chí ông còn không cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của đối phương do ngọn lửa đã bao phủ xung quanh.

Phải đến lúc này Tào Tự Kính mới giật mình tỉnh táo.

Để giải tỏa cơn uất giận trong lòng, ông đã chọn Phiêu Nguyệt làm đối tượng, nhưng ông không hề biết thân phận của Phiêu Nguyệt.

Đó là sai lầm mà trước nay ông chưa từng mắc phải. Thế nhưng bây giờ hối hận cũng đã muộn rồi.

‘Cứ không chế hấn đã rồi sẽ biết thân phận hấn thôi.’

Tào Tự Kính nghĩ xong liền cẩn trọng di chuyển. Ánh mắt sắc bén của ông lướt nhìn qua ngọn lửa. Thế nhưng, ông vẫn không thấy Phiêu Nguyệt đâu cả.

‘Hấn tài giỏi hơn ta nghĩ nhĩ.’

Không có mấy người trên giang hồ có thể đánh lừa cảm giác của ông triệt để như thế.

Đối phương phải tu luyện được thủ pháp của thích khách như Ẩn Thân Thuật, Quỷ Thần Đại Pháp thì mới có thể đạt đến cảnh giới này. Một cảnh giới hoàn hảo.

Và trên giang hồ chẳng có bao nhiêu thích khách làm được điều đó.

Phải giỏi như Thập Huyết Sát của Bách Quỷ Liên hoặc Tử Thần mang sát danh uy chấn giang hồ thì mới được.

‘Tử Thần? Lẽ nào hắn là Tử Thần sao?’

Suy nghĩ đột nhiên lóe lên trong đầu ông.

Đây chỉ là phỏng đoán vô căn cứ, nhưng ông ta lại chắc chắn với suy nghĩ của mình.

Chỉ có Tử Thần mới dám đối đầu với một trong Bát Tinh Tọa mà không hề tỏ ra sợ hãi.

Tào Tự Kính bất giác cảm thấy vô cùng căng thẳng.

Nếu đối phương đúng là Tử Thần thì ông đang phải đối mặt với tình huống tồi tệ nhất.

Đáng lẽ ông không nên để tên thích khách đó ẩn mình đi.
Đáng lẽ phải kết thúc mọi chuyện trước khi hắn ra tay hành động.

Bây giờ thời gian không dành cho ông ta nữa.

Mà chính là dành cho thích khách Phiêu Nguyệt.

Tào Tự Kính đang ở ngoài sáng, còn Phiêu Nguyệt lại ẩn mình trong ngọn lửa bùng cháy kia.

Đây là chiến trường hết sức có lợi cho Phiêu Nguyệt.

Thế nhưng Tào Tự Kính tin vào cảm giác của mình.

Và cả thương pháp mà ông đã tu luyện cả đời.

Tào Tự Kính duy trì Hỏa Long Thương Cang chuẩn bị đối phó với đòn tấn công bất ngờ từ Phiêu Nguyệt. Đây là một cuộc chiến của kiên nhẫn và sức bền.

Dẫu nội công của ông có cao thâm đến mấy thì cũng có giới hạn.

Nó chỉ có thể duy trì Hỏa Long Thương Cang ở mức độ nào đó thôi.

Tào Tự Kính nhắm mắt lại tập trung tinh thần.

Khi tầm nhìn bị chặn, các giác quan sẽ trở nên nhạy bén hơn.

‘Ở đâu? Người trốn ở đâu hả?’

Thế gian này không hề yên tĩnh chút nào.

Tách! Tách!

Tiếng cây cối bị ngọn lửa đốt cháy.

Chính hỏa ngục mà ông tạo ra lại đang khiến cho giác quan của mình bị xáo trộn. Thế nhưng Tào Tự Kính vẫn không bỏ cuộc mà cố gắng cảm nhận khí tức của Phiêu Nguyệt. Và cuối cùng ông cũng tìm ra dấu hiệu của Phiêu Nguyệt.

Thích! Thích!

Đột nhiên có thanh nhỏ vang lên một cách đều đặn.

Âm thanh ấy nhỏ đến mức cả Tào Tự Kính cũng khó lòng nghe thấy nếu ông không khuếch đại giác quan đến cực độ.

Khóe miệng Tào Tự Kính liền nhếch lên.

‘Đây là tiếng tim đập mà. Ngươi đã che giấu mọi thứ, nhưng lại không giấu nổi tiếng tim đập ư.’

Ánh mắt sắc bén của Tào Tự Kính hướng thẳng về phía âm thanh phát ra.

Tào Tự Kính dồn nội công vào mắt. Mục đích chính là để tạo cảm giác uy áp cho đối phương. Và ý đồ của y đã thành công.

Suốt!

Cuối cùng, Phiêu Nguyệt không chịu được nữa liền nhảy ra ngoài.

“Ngươi tiêu đời rồi!”

Tào Tự Kính vung Hỏa Long Thương Cang về phía Phiêu Nguyệt.

Uỳnh!

Thương cang phun trào như pháo hoa đánh vào vị trí của Phiêu Nguyệt.

‘Được rồi.’

Gương mặt Tào Tự Kính liền sáng bừng lên. Thế nhưng chỉ một khắc tiếp theo, ông đã phải to mắt kinh ngạc.

Bởi vì thân ảnh của Phiêu Nguyệt đã biến mất sau đòn tấn công vừa rồi. Hệt như sương mù biến mất ngay khi ánh nắng chói chang xuất hiện.

‘Huyền Ảnh.’

Cảnh tượng vô cùng khó tin.

Rõ ràng Tào Tự Kính đã nghe thấy nhịp tim, sao có thể là huyền ảnh kia chứ?

Việc này đã vượt xa khỏi thường thức của Tào Tự Kính.

Phập!

Đột nhiên, thất lưng Tào Tự Kính nhói lên.

“Khực!”

Tào Tự Kính cảm nhận được luồng khí lạnh từ phía sau lưng.

Không cần quay đầu lại ông cũng biết hắn ta là ai.

Hắn ta đã tập kích Tào Tự Kính.

“Hự!”

Tào Tự Kính cố chịu đau mà cố xoay chân. Ông ta muốn thoát khỏi Phiêu Nguyệt. Thế nhưng, khi Tào Tự Kính quay lại, ông chẳng nhìn thấy Phiêu Nguyệt đâu cả.

Bởi vì Phiêu Nguyệt cũng dùng tốc độ tương tự ông mà xoay người. Và chẳng biết tự lúc U Linh Chủ đã sẵn sàng phóng ra trên tay hắn.

Phiêu Nguyệt liền đâm U Linh Chủ vào thất lưng Tào Tự Kính.

Tào Tự Kính nhanh chóng thi triển Hộ Thân Cang Khí.

Keng!

U Linh Chủ lập tức văng ra xa.

Tào Tự Kính vừa phòng thủ xong liền tấn công đối phương.

Ông thi triển Hỏa Long Thương Cang phóng thẳng về phía Phiêu Nguyệt.

Tào Tự Kính cho rằng Phiêu Nguyệt sẽ lại trốn đi rồi tập kích. Thế nhưng, trái với dự đoán của ông, Phiêu Nguyệt không hề di chuyển.

Chiêu này dùng một lần là đủ.

Phiêu Nguyệt không nghĩ dùng thủ pháp tương tự đối phó với cao thủ như Tào Tự Kính sẽ có hiệu quả.

Trái lại, hắn thấy khá hài lòng khi gây ra vết thương khá sâu ở thắt lưng Tào Tự Kính.

Một cao thủ như Tào Tự Kính giống như tảng đá vô cùng kiên cố khó mà khiến nó sụp đổ ngay lập tức.

Và U Linh Chủy giống như khởi nguồn của giọt nước rơi xuống tảng đá rồi dần dà tạo nên lỗ hổng trên bề mặt của nó.

Xoẹt!

Thu Hồn Ti liên tục rời khỏi tay Phiêu Nguyệt.

Mỗi sợi Thu Hồn Ti đều có gắn U Linh Chủy, chúng không ngừng tấn công Tào Tự Kính.

“Không ngờ người lại sử dụng tà thuật.”

Tào Tự Kính xoay mạnh thương đánh bật U Linh Chủy cùng Thu Hồn Ti.

Keng!

Tia lửa không ngừng lóe lên cùng mảnh vụn của khí.

Phiêu Nguyệt và Tào Tự Kính không ai chịu nhường ai.

Chín thanh U Linh Chủy hết như một sinh vật sống lao về phía Tào Tự Kính.

Tào Tự Kính dùng hết sức lực để ngăn chặn U Linh Chủy bay về phía mình theo những quỹ đạo khác nhau. Ông cố dồn sức vùng thương lên.

“Khực!”

Gương mặt Tào Tự Kính bất giác méo xệch đi.

Dòng chảy nội lực của ông đột nhiên bị ngắt và trở nên vô cùng hỗn loạn.

Nguyên nhân là do U Linh Chủy đang cắm vào lưng.

Nó khiến chân khí trong cơ thể ông không thể lưu thông một cách suôn sẻ.

Chính vì thế Tào Tự Kính chẳng những không thể duy trì Hỏa Long Thương Cang mà còn không thể thi triển tuyệt chiêu.

Phiêu Nguyệt không bỏ lỡ thời cơ. Hắn thi triển Hắc Lôi kết hợp với Phá Ngọc.

Rầm!

Cùng với tiếng nổ long trời, Tào Tự Kính bị đánh văng ra xa.

Mái tóc của Tào Tự Kính trở nên rối bù sau đòn tấn công dữ dội kia.

May là trước khi Phá Ngọc kịp đánh trúng, Tào Tự Kính đã đưa thương lên đỡ, nếu không có khi ông đã mất mạng rồi.

“Khur!”

Tào Tự Kính phát ra tiếng rên rỉ, cả người ông lão đảo như sắp ngã.

Phiêu Nguyệt lúc này vươn tay về phía Tào Tự Kính.

Đột nhiên có một luồng khí hết như con rắn xông tới.

Sợi khí có hình dạng khác với Thu Hồn Ti này chính là Ti Xà Cang.

Tào Tự Kính dồn hết công lực còn lại vào cây thương.

Thương và Ti Xà Cang va chạm kịch liệt.

Keng!

Tào Tự Kính bỗng nhiên mở to hai mắt.

Bởi vì ái binh đã vỡ tan ngay trước mặt ông.

347

Những mảnh vỡ của cây thương biến thành hung khí tàn bạo tấn công Tào Tự Kính.

Phập!

Ông cố gắng uốn éo để tránh những mảnh vỡ kia nhưng cuối cùng vẫn bị ba đến bốn mảnh găm vào người.

“Hự!”

Tào Tự Kính ngồi phịch xuống rồi nôn ra máu.

Ông không chỉ mất vũ khí mà còn bị nội thương nghiêm trọng.

Tào Tự Kính ngược nhìn Phiêu Nguyệt với đôi mắt đỏ ngầu.

“Ngươi! Ác quỷ...”

Thần sắc của Phiêu Nguyệt lúc này vẫn bình ổn.

Điều này không khỏi khiến Tào Tự Kính rơi vào cảm giác xấu hổ.

Ông không tin được mình lại thua một võ giả trẻ tuổi như thế này được.

Tuy giang hồ có câu Trùng trùng Giang sóng sau xô sóng trước, nhưng sức mạnh của Tào Tự Kính đủ lớn để không bị làn sóng sau đẩy đi.

Ông luôn tu luyện một cách nghiêm túc mà không hề lơ là dù chỉ một chút. Vậy mà vẫn phải quỳ gối trước mặt Phiêu Nguyệt như thế này. Sự thật này khiến ông không thể tin được.

Tuy ông đã vắt kiệt sức lực trong cuộc đối đầu với Quỷ Vương và Sinh Tử Khách nhưng ông không ngờ mình lại bị Phiêu Nguyệt hạ gục như thế này.

Tào Tự Kính cố gắng mở miệng.

“Ngươi sở hữu sức mạnh như thế này mà còn dùng ám khí với Lý Quang sao? Ngươi thực sự không còn là con người...”

“Người sử dụng ám khí không phải ngài ấy đâu ạ.”

Bỗng có giọng nói của một nữ nhân vang lên.

Loạt soạt!

Âm thanh sột soạt từ vạt váy phát ra. Nữ nhân kia nhẹ nhàng bước tới nơi Tào Tự Kính và Phiêu Nguyệt đang đứng.

Nàng chính là Tào Hữu Tuyết.

Tào Tự Kính nhận ra Tào Hữu Tuyết ngay lập tức.

“Sao con lại ở đây? Ban nãy con vừa nói gì chứ?”

“Con nói ngài ấy không phải người đã giết Lý Quang ạ.”

“Con nói cái gì...”

“Con không nói dối. Con đã tận mắt chứng kiến. Cậu bé bị Quỷ Vương bắt đi mới chính là người dùng ám khí với Lý Quang ạ.”

“Chuyện đó...”

“Tổ phụ có thể không biết nhưng Lý Quang đã bắt cóc tiểu muội của cậu bé ấy và làm những trò đồi bại. Vậy nên cậu bé kia mới làm gì vậy với Lý Quang.”

“Ôi trời ơi!”

Đến lúc này, Tào Tự Kính mới nhận ra rằng ông đã hiểu lầm Phiêu Nguyệt.

Ông chợt bừng tỉnh như thể bị dội nước đá vào cái đầu đang nóng bừng.

Tào Tự Kính nhìn vào Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt vẫn đang nhìn ông với ánh mắt vô cảm.

Tuy không thể hiện cảm xúc gì cả nhưng biểu cảm trên gương mặt của Phiêu Nguyệt vẫn khiến ông cảm thấy đáng sợ. Đây là lần đầu tiên ông cảm thấy sợ hãi như vậy.

Đến lúc này ông mới được thực sự trải nghiệm làn sóng khổng lồ phía sau của Trường Giang đầy ông đi xa.

Tào Tự Kính xin lỗi Phiêu Nguyệt.

“Xin lỗi... ta đã hiểu nhầm rồi.”

Đối với những cao thủ đã đạt đến cảnh giới như ông, xin lỗi người khác chưa bao giờ là chuyện dễ dàng. Nhưng Tào Tự Kính sẵn sàng thừa nhận sai lầm và xin lỗi Phiêu Nguyệt.

Tào Tự Kính sẵn sàng chấp nhận tất cả hình phạt ra Phiêu Nguyệt đưa ra cho ông. Nhưng Tào Hữu Tuyệt đã nhanh hơn ông một bước.

“Chuyện của Phiêu đại hiệp vẫn chưa xong nên đại hiệp cứ lo chuyện của mình trước đi. Còn tổ phụ để tiểu nữ chăm sóc.”

Tào Hữu Tuyệt dù đã chứng kiến được sức mạnh của Phiêu Nguyệt nhưng vẫn không hề khúm núm trước hấn và đồng dục nói.

Phiêu Nguyệt nhìn nàng rồi nghĩ.

‘Đúng là một cô nương lanh lợi.’

Nàng biết cách để làm nổi bật sự tồn tại của mình.

Bằng cách can thiệp và giải hòa cho Phiêu Nguyệt và Tào Tự Kính, nàng coi như đã khiến cho Tào Tự Kính cảm thấy đã

mắc nợ nàng.

Hơn nữa, việc nàng vạch trần ra những việc làm xấu xa của Tào Lý Quang cũng sẽ khiến cho Tào Tự Kính tự nhiên mà giúp đỡ và đứng về phía nàng.

Có thể thấy tâm tính của Tào Hữu Tuyết ra sao khi nàng ta cố gắng biến cuộc chiến lớn xảy ra có liên quan đến Quỷ Vương, Cảnh Vu Sanh và Tào Tự Kính theo dòng chảy có lợi cho nàng.

‘Xem ra cô ấy đủ khả năng để có thể mơ tưởng đến vị trí nữ đế.’

Tào Hữu Tuyết nói lớn.

“Đại hiệp mau đi đi. Tiểu nữ cùng tổ phụ sẽ xử lý chuyện ở đây.”

Nàng cố ý nói thật lớn để mọi người cũng có thể nghe thấy.

Nàng quả thực thông minh một cách đáng sợ.

Phiêu Nguyệt nhìn nàng một lúc rồi quay người đi.

Như nàng đã nói, điều quan trọng hơn lúc này là phải làm xong việc.

Phiêu Nguyệt bay về hướng Cảnh Vu Sanh cùng với những người khác biến mất.

Bịch bịch bịch!

Hắn thi triển Thủy Thượng Phi rồi phóng đi mất. Chỉ sau khi hình bóng của Phiêu Nguyệt khuất dạng, Tào Hữu Tuyết mới thở phào nhẹ nhõm.

“Phù!”

Điều nàng không chắc chắn nhất trong kế hoạch của nàng chính là đưa Phiêu Nguyệt ra khỏi đây.

Nàng đến đây không phải vì ngẫu nhiên.

Khi nghe được đã có chuyện lớn xảy ra, nàng theo bản năng dự cảm được một cơ hội đã đến với nàng.

Cuộc hỗn loạn này như một mối nguy kịch, cũng như là một cơ hội đối với nàng.

Khi tất cả đều chạy trốn để tránh né khỏi cuộc chiến của ba tuyệt đỉnh cao thủ, chỉ có một mình nàng vẫn ở lại nơi này nên nàng có thể biết được chuyện gì đang xảy ra.

Khi nàng nghĩ rằng, cơ hội hiếm có của mình đã bay mất do độc khí thì Phiêu Nguyệt xuất hiện.

Trong một khoảng thời gian ngắn ngủi khi Phiêu Nguyệt đối đầu với Tào Tự Kính, đầu óc của nàng quay cuồng một cách đáng sợ. Nàng đang cố gắng vắt óc suy nghĩ ra cách để lợi dụng tình cảnh hiện tại để tạo ra lợi thế cho mình.

Tào Tự Kính đứng bên cạnh nàng cũng thở phào.

“Phù! Ta đã phạm phải một sai lầm lớn rồi. Ta không biết phải làm thế nào để giải quyết được chuyện này đây.”

“Mọi chuyện hãy để tiểu tôn xử lý. Nhưng tiểu tôn cần sự giúp đỡ của tổ phụ. Vì sự việc lần này có thể làm hư hại danh tiếng của Nam Kinh Tào Gia. Cách duy nhất để bảo toàn danh tiếng của Nam Kinh Tào Gia chính là tìm ra nguyên nhân của sự việc và giải quyết nó.”

“Ta biết rồi. Ta sẽ giúp hết sức có thể.”

Một nụ cười khe khẽ hiện lên trên môi của Tào Hữu Tuyết.

Phiêu Nguyệt chạy theo dấu vết mà Giao Long để lại.

Một con Giao Long lớn bằng một ngôi nhà chắc chắn sẽ để lại dấu vết khi di chuyển.

Nếu là bình thường, Cảnh Vu Sanh sẽ thi triển Ấn Hình Pháp Thuật để che đậy hoàn toàn mọi dấu vết, nhưng trong tình huống cấp bách như lúc này thì có lẽ lão không còn thời gian để làm điều đó nữa.

Trong khi chiến đấu với Quỷ Vương, lão đã bị tổn hại không ít. Vậy nên lão không thể vừa di chuyển vừa duy trì Ấn Hình Pháp Thuật được.

Suy đoán của Phiêu Nguyệt nhanh chóng thành sự thật.

Trên bờ Thái Hồ xuất hiện dấu vết của Giao Long đi qua.

Bãi cát trắng dần vào đất liền xuất hiện một rãnh sâu, những bụi cây xung quanh cũng bị dập nát.

Phiêu Nguyệt lần theo dấu vết mà Giao Long để lại.

Sau khi băng qua hai ngọn đồi lớn, Phiêu Nguyệt đã có thể thấy được Cảnh Vu Sanh và Giao Long.

Bọn họ đứng dưới một tảng đá lớn dưới chân đồi.

Giao Long thò chiếc lưỡi đỏ hồng của nó ra khi Phiêu Nguyệt xuất hiện.

Phiêu Nguyệt tiến lại gần mà không do dự vì biết đó chính là hành động chào đón của Giao Long dành cho mình.

Cảnh Vu Sanh đang nhìn vào thứ gì đó bên dưới tảng quá. Vì quá tập trung nên lão không thể nhận ra sự xuất hiện của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt đi đến đứng cạnh Cảnh Vu Sanh và nhìn vào thứ mà lão đang nhìn.

Một thi thể đang nằm ở đó.

Thi thể của quái nhân ăn mặc rách rưới.

“Quý Vương?”

Trên mặt Phiêu Nguyệt hiện lên một nét nghi hoặc.

Cảnh Vu Sanh mở miệng nói.

“Chỉ là vỏ thôi. Người thật không có ở đây.”

“Vỏ?”

“Hắn đã thay đổi cơ thể của mình. Như vậy thì việc tìm kiếm hắn sẽ trở nên khó khăn hơn rồi.”

Phiêu Nguyệt nhìn vào Cảnh Vu Sanh.

“Ông đang nói gì thế? Thay đổi cơ thể? Chuyện đó có khả năng sao?”

“Có khả năng. Bởi vì hắn không phải người bình thường.”

“Hả?”

“Sao ta lại cứu sống một tên đã chết vậy không biết, không ngờ ta lại bị phản bội như thế này!”

Nói rồi Cảnh Vu Sanh đá vào cái xác của Quỷ Vương. Y phục của thi thể bung ra, để lộ ra làn da trần.

Nhưng hoa văn kỳ lạ được khắc trên cơ thể ấy.

“Không ngờ hẳn lại một lần nữa thoát khỏi Linh Hồn Trú Bác Thuật của ta bằng cách này? Người nghĩ người có thể thoát khỏi tay ta mãi mãi sao? Đây là Trú Bác Thuật được khắc vào linh hồn đây. Tuy lúc này nó sẽ bị suy yếu do người mới thay đổi cơ thể, nhưng nó sẽ mạnh dần trở lại thôi. Người nghĩ người có thể trốn được bao lâu đây?”

Ngay khi Cảnh Vu Sanh vừa dứt lời, những hoa văn kỳ lạ được khắc trên thi thể phát ra ánh sáng cực mạnh rồi nhanh chóng bay vào không trung.

Phiêu Nguyệt yên lặng quan sát cảnh tượng ấy.

Đó thực sự là một cảnh tượng khó hiểu đối với Phiêu Nguyệt.

‘Làm cho người chết sống lại rồi tìm hãm người đó bằng một chú thuật mang tên Linh Hồn Trú Bác Thuật ư?’

Nếu chuyện đó có khả năng thì Cảnh Vu Sanh đang đứng trước mặt hẳn thực sự là một người rất nguy hiểm.

Không những nguy hiểm về tính cách mà lão còn có thể tùy ý quyết định sự sống chết của một người. Điều này thật trái với lẽ thường.

Phiêu Nguyệt hỏi với tông giọng điềm tĩnh.

“Tại sao ông lại cứu sống Quỷ Vương vậy?”

“Vì ta muốn chứng minh.”

“Chứng minh?”

“Hờ hờ! Đúng vậy, chứng minh.”

Cảnh Vu Sanh nhìn chăm chăm vào Phiêu Nguyệt.

Trong ánh mắt nham hiểm ấy xuất hiện một chút cuồng khí.

Cảnh Vu Sanh leo lên đầu Giao Long.

Giao Long liếc nhìn Phiêu Nguyệt rồi bắt đầu di chuyển theo hướng mà Cảnh Vu Sanh chỉ dẫn.

Cơ thể khổng lồ của Giao Long ngay lập tức biến mất khỏi tầm nhìn của Phiêu Nguyệt. Cảnh Vu Sanh đã thi triển Ân Hình Pháp Thuật.

Phiêu Nguyệt cau mày rồi nhìn về hướng và Cảnh Vu Sanh và Giao Long biến mất.

Cảm giác giống như một cơn mưa rào đổ xuống vậy.

Phiêu Nguyệt kiểm tra thi thể của Quỷ Vương.

Thi thể trở nên sạch sẽ khi những hoa văn được khắc trên người đã biến mất.

Chiếc mặt nạ hắn đang đeo cũng biến mất, để lộ ra gương mặt thật của người đó.

Người đó độ chừng năm mươi tuổi.

Gương mặt bình thường có thể thấy ở bất kỳ đâu.

Phiêu Nguyệt không thể tìm thấy bất kỳ manh mối nào trên gương mặt của người này cả.

Khi Phiêu Nguyệt định kiểm tra cơ thể thì cơ thể của hắn bắt đầu tan rã.

Nó tan nát như một mảnh giấy vụn rồi nhanh chóng hóa thành bột và tan biến mất.

Quỷ Vương đã biến mất khỏi thế gian này mà không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Cuối cùng, Phiêu Nguyệt không tìm được manh mối nào trên xác của Quỷ Vương. Đây là lần đầu tiên Phiêu Nguyệt quyết định làm một việc gì đó mà không thu thập được gì.

‘Đào Diễn Sơn.’

Vốn dĩ Phiêu Nguyệt không có hứng thú gì về chuyện của Quỷ Vương và Cảnh Vu Sanh. Mặc dù mối quan hệ của hai người họ rất thú vị nhưng dù sao thì nó cũng chẳng liên quan gì đến Phiêu Nguyệt. Nhưng nếu là chuyện liên quan đến Đào Diễn Sơn thì lại khác.

Tuy nhân duyên với Đào Diễn Sơn cũng chỉ là thoáng qua. Nhưng câu chuyện cùng ấn tượng ban đầu về Đào Diễn Sơn đã

in sâu vào đầu Phiêu Nguyệt đến mức hấn đường như không thể nào quên được.

‘Chúng ta sẽ gặp lại nhau vào một ngày nào đó.’

Phiêu Nguyệt nghĩ thầm rồi quay về Thái Hồ.

Thái Hồ lúc này đã trở thành một mớ hỗn độn.

Ba tuyệt đỉnh cao thủ và một linh vật giao chiến với nhau nên thiệt hại để lại lớn đến mức không thể nào diễn tả thành lời.

Khu vực xung quanh giếng đã hoàn toàn bị hủy hoại, có rất nhiều người dân gặp nạn.

Khi mọi người dần rơi vào tuyệt vọng thì một nhóm người đã đi đến và giúp đỡ bọn họ.

Những người đó xuất hiện cùng với hàng chục xe chở nhu yếu phẩm và phân phát cho những người mất nhà mất cửa.

Người đứng giữa đoàn người chính là Tào Hữu Tuyết.

Tào Hữu Tuyết xắn tay áo rồi phát đồ cho mọi người. Nàng không quên hứa với bọn họ.

“Tiểu nữ sẽ đền bù mọi thiệt hại mà những người ở đây phải gánh chịu. Tiểu nữ sẽ xây dựng lại những ngôi nhà bị sập và làm lại đường phố còn khang trang hơn trước. Tiểu nữ xin lấy cái tên Tào Hữu Tuyết cùng với danh dự của Nam Kinh Tào Gia ra hứa. Vậy nên xin các vị hãy tin vào tiểu nữ.”

“Đa tạ tiểu thư!”

“Thực sự rất cảm ơn tiểu thư... chúng tiểu nhân tuyệt đối sẽ không bao giờ quên đi ân huệ này.”

Những người mất nhà nắm tay Tào Hữu Tuyết, nước mắt rơi lã chã.

Tào Hữu Tuyết cũng nắm lấy tay của bọn họ.

Tào Tự Kính đứng gần đó quan sát mọi chuyện.

Trên gương mặt ông hiện rõ nét hài lòng.

Chỉ mới nửa ngày mà Tào Hữu Tuyết đã nhanh chóng giải quyết được vấn đề về tâm lý của người dân nơi đây rồi.

Việc cung cấp nhu yếu phẩm có trong kho của Thanh Bình Trang cũng là ý tưởng của nàng.

Nhờ vậy mà Tào Tự Kính có thể thở phào nhẹ nhõm.

Nơi này bị tàn phá thành ra như vậy cũng có một phần của ông trong đó.

Hầu hết những dinh thự bị phá hủy bởi thương thuật của ông. Vậy nên, ông không thể trốn tránh trách nhiệm.

‘Giỏi thật.’

Ông không ngừng cảm thán khi thấy Tào Hữu Tuyết xử lý mọi việc.

Tào Tự Kính tin chắc Tào Hữu Tuyết sẽ là người dẫn dắt cho Nam Kinh Tào Gia.

Bỗng một võ giả trẻ tuổi bước vào con phố bị phá hủy.

Gương mặt của Tào Tự Kính ngay lập tức đanh lại.

‘Tử Thần!’

Vết thương trên người ông bỗng nhói lên.

Ông đã vận công để điều trị vết thương suốt nửa ngày qua, nhưng vẫn còn bất tiện trong việc di chuyển.

Tuy đây là cuộc chiến xảy ra do sự hiểu nhầm của ông, nhưng ông không có biện minh gì cho sự thua cuộc của mình cả.

“Hãy!”

Tào Tự Kính vô thức thở một hơi thật dài.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 348

“Ai cho người dám sử dụng tài sản của gia môn tùy ý như vậy chứ? Người phát điên rồi hay gì mà dám hành động thế này hả?”

Gã trung niên nhìn đứa con gái đang ngồi đối diện rồi nhướn mày. Lão là Tào Chu Mộc, gia chủ của Nam Kinh Tào Gia.

Tào Chu Mộc trừng mắt nhìn con gái mình - Tào Hữu Tuyết với đôi mắt đỏ ngầu.

Sau khi nghe tin dữ con trai bị giết chết, lão lập tức rời khỏi Nam Kinh và mất một tháng để đến Thái Hồ.

Vừa tới nơi con trai mình ngã xuống, lão liền nhìn thấy Tào Hữu Tuyết đang cứu giúp mọi người và phân phát lương thực.

Chỉ riêng cái chết của con trai đã khiến lão phát điên, thế nên vừa nhìn thấy Tào Hữu Tuyết phân phát mọi thứ mà không có sự cho phép của gia chủ đã khiến Tào Chu Mộc giận đến bốc hỏa.

Lão hét toáng lên với đám thuộc hạ.

“Các ngươi còn đứng đó làm gì? Lôi nó lại mau lên. Nhốt nó vào nhà kho trước khi nó khiến gia môn phải tán gia bại sản.”

Đám thuộc hạ lập tức vây quanh Tào Hữu Tuyết. Bọn chúng đều là những cao thủ tinh nhuệ thuộc Nam Kinh Tào Gia. Thế nhưng, khi nhìn bọn chúng, Tào Hữu Tuyết còn chẳng chớp mắt lấy một lần.

“Kẻ nào dám động tay đến đứa trẻ này?”

Đứng sau lưng nữ nhân ấy chính là Tào Tự Kính.

Những võ giả đang cố tiếp cận Tào Hữu Tuyết liền biến sắc. Mặt ai nấy đều tái nhợt, cả người lão đảo rồi ngã khụy xuống. Đầu óc ai cũng trở nên trống rỗng.

Thần sắc Tào Chu Mộc dần nhợt nhạt hẳn.

Phải đến lúc này, y mới nhận ra ông lão đứng sau lưng Tào Hữu Tuyết chính là Thương Vương Tào Tự Kính.

“Bá, bá phụ... sao lại ở đây...”

“Ngươi có biết quý tử Lý Quang của ngươi đã gây ra chuyện gì không hả?”

“Ý người là sao?”

“Bản tuổi tới mức ta còn chẳng muốn nói thành lời. Nam Kinh Tào Gia các ngươi muốn tồn tại thì liệu hồn mà làm theo lời của Hữu Tuyết đi.”

Vừa nói xong, Tào Tự Kính đập nhẹ vào vai Tào Chu Mộc.

Bỗng một dự cảm bất an ập đến.

Tào Hữu Tuyết liền giải thích sự tình với cha mình.

“Lý Quang đã bắt cóc và cưỡng bức những nữ nhân còn rất nhỏ, sau đó tra tấn rồi giết hại họ. Theo chúng con suy đoán thì số lượng nữ nhân chết dưới tay hắn phải đến hàng chục người.”

“Không lý nào. Lý Quang của chúng ta sao có thể...”

“Phụ thân cũng thừa biết Lý Quang không bình thường cơ mà...”

“Chuyện... chuyện đó...”

“Vì hắn nên mới có cơ sự này. Nếu sự thật này bị lộ ra ngoài thì Nam Kinh Tào Gia liệu có thể ngẩng mặt lên mà nhìn thế gian nữa không. Phụ thân thấy ổn với chuyện đó sao?”

“Chỉ có một cách để Nam Kinh Tào Gia này sống sót. Chúng ta phải khôi phục lại những gì đã đổ nát, phải tìm cách thu phục lòng người.”

Nghe Tào Hữu Tuyết nói, Tào Chu Mộc chỉ biết méo xệch mặt mà chẳng nói được lời nào. Tào Hữu Tuyết nhìn thấy cha mình như thế, ánh mắt nàng trở nên lạnh lùng đến lạ.

Một Tào Hữu Tuyết chỉ biết rầm rập nghe lời Tào Chu Mộc và Tào Lý Quang đã không còn tồn tại. Ánh mắt và khí phách của nàng lúc này sát phạt đến mức Tào Chu Mộc cũng không dám hó hé.

‘Đứa trẻ này vốn như thế sao?’

Đó không phải là hình ảnh đứa con gái mà lão vẫn hằng biết. Lão cảm thấy áp lực khi đứng trước chính đứa con của mình. Hơn thế nữa, Tào Hữu Tuyết còn có Tào Tự Kính hậu thuẫn.

Lão không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng có vẻ Tào Tự Kính đang chống lưng cho Tào Hữu Tuyết.

Tào Chu Mộc luôn cố gắng để chiêu mộ ông ta, nhưng ông ta còn chẳng đoái hoài đến. Vậy mà không biết nhân duyên nào xảy đến đã khiến ông ta đứng cạnh con gái lão như bây giờ.

Tào Hữu Tuyết gọi Tào Chu Mộc.

“Phụ thân!”

“Liệu con có thể giải quyết được mọi thứ không?”

“Cứ giao cho con, con chắc chắn sẽ xử lý gọn ghẽ.”

“Được rồi. Ta giao việc này cho con. Phù!”

Tào Chu Mộc thở dài.

Chỉ trong thời gian ngắn, khuôn mặt của Tào Chu Mộc như thể già thêm chục tuổi.

Tào Chu Mộc là kẻ đã dành cuộc đời của mình cho đứa con trai duy nhất. Cái chết của Lý Quang đã khiến Tào Chu Mộc bị đả kích đến tột độ. Tệ hơn, khi lão biết được những hành vi đồi bại của Lý Quang, lão như mất đi hoàn toàn ý chí để giải quyết tình hình.

Tào Chu Mộc tự nhận ra rằng thời đại của lão đã thực sự kết thúc.

Trong tình huống Thương Vương Tào Tự Kính hậu thuẫn cho con gái lão, lão biết mình cũng lực bất tòng tâm. Hơn thế nữa, danh phận và thực lợi đều là do con gái lão tự giành lấy.

“Hầy!”

Lão thở một hơi dài.

Tào Hữu Tuyết biết rõ ý nghĩa của tiếng thở ấy.

‘Được rồi.’

Nàng đã mở ra được thiết môn, thứ mà chưa một nữ nhân nào có thể làm được.

Vì nàng đã vượt qua được ngưỡng cửa khó khăn nhất, nên việc chờ phụ thân nàng chuyển giao lại toàn bộ quyền lực chẳng có gì cực nhọc cả.

Tào Hữu Tuyết cười rạng rỡ.

Nàng nói với Tào Tự Kính.

“Tổ phụ, chúng ta đi thôi! Còn nhiều việc phải giải quyết trong hôm nay lắm.”

“Vậy thì đi thôi.”

Tào Tự Kính gật đầu rồi đi theo sau Tào Hữu Tuyết.

Dáng vẻ hai người đi cùng nhau đã để lại ấn tượng sâu sắc với người dân Thái Hồ.

Đặc biệt là nữ nhân được hậu thuẫn bởi Thương Vương Tào Tự Kính và đã tái thiết lại Thái Hồ này.

Cái tên Tào Hữu Tuyệt nhờ đó mà khắc sâu vào tâm trí tất cả mọi người.

May mắn thay, Thái Hồ Độ Nhất Quán, nơi Phiêu Nguyệt trọ lại không chịu thiệt hại gì đâu cho phía bên kia đường đã sụp nát.

Sự bất hạnh của người này đôi khi lại là may mắn của người khác.

Đó chính là tình hình hiện tại của Thái Hồ Độ Nhất Quán và những khách điểm ở gần đó.

Con đường phía đối diện hồ nước đã trở thành một đồng hoang tàn, thế nên người người mới đổ xô sang đây.

Có lẽ là cho đến khi con đường kia được xây dựng lại xong xuôi thì nơi này mới bớt tấp nập.

Có một chiếc bàn trống được đặt ngay vị trí nhìn rõ được cả Thái Hồ. Chủ quán trọ đã để trống chiếc bàn đó cho Phiêu Nguyệt.

Khách đã chật kín, nhưng chủ quán trọ còn trực tiếp sắp xếp mọi thứ và cố tình để lại vị trí này cho Phiêu Nguyệt. Tuy nhiên, không một ai tỏ ra bất mãn với quyết định này.

Bởi lẽ, khắp Thái Hồ đang truyền tai nhau về tin đồn Phiêu Nguyệt đã áp chế được cả Thương Vương Tào Tự Kính.

Chỉ cần đánh bại được Tào Tự Kính, một trong Bát Tinh Tọa là đủ để nhận được đôi đũa đặc biệt rồi.

Khách kéo đến nườm nượp chỉ để nhìn thấy Phiêu Nguyệt. Bọn họ vừa nốc rượu vừa len lén nhìn về phía cầu thang.

Phiêu Nguyệt bước xuống cầu thang mà không phát ra bất kỳ tiếng động nào.

‘Tử thần đến rồi.’

‘Hắn là Phiêu Nguyệt sao? Cbzfczkòn đẹp hơn cả người ta đồn đại.’

‘Tử thần Phiêu Nguyệt, cường giả mới xuất hiện trên giang hồ.’

Chỉ với việc nhìn thấy diện mạo của Phiêu Nguyệt mà ai nấy đều bày ra vẻ hứng thú.

Phiêu Nguyệt cảm nhận được bản thân đang bị chú ý. Nhưng hắn đã quá quen với những ánh nhìn đó.

Hắn ung dung ngồi vào chỗ của mình.

Phiêu Nguyệt vừa ngồi xuống, chủ quán trọ liền chạy đến.

Y vừa nói vừa đặt bộ ấm chén trà xuống.

“Là trà Long Tĩnh mới được nhập về hôm qua. Ngài thử đi. Không hợp vị thì cứ nói tại hạ biết.”

“Ừm!”

Phiêu Nguyệt gật đầu rồi nâng chén trà lên.

Sau khi nếm thử một ngụm trà, Phiêu Nguyệt cất lời.

“Được đây!”

“May quá. Ngài đợt chút nhé. Tại hạ sẽ mang thức ăn lên liền.”

Chủ khách điếm cười tươi rồi lui đi.

Chỉ còn lại một mình Phiêu Nguyệt ngồi đó, vừa uống trà vừa nhìn ra cửa sổ.

Hắn nhìn thấy ba bốn chiếc thuyền đang trôi trên mặt nước Thái Hồ và tiến về phía đối diện. Không giống như thuyền đánh cá hay dùng để ngắm cảnh, đây là những con thuyền tròn ở phía trước và nhọn dần về phía sau để dễ dàng rẽ dòng nước.

Lần đầu tiên Phiêu Nguyệt nhìn thấy những chiếc thuyền như thế ở Thái Hồ. Hắn cau mày.

“Mấy chiếc thuyền kia là của Trường Giang Trại đấy.”

Đột nhiên hắn nghe được giọng của ai đó.

Vừa quay đầu lại, hắn thấy một lão nhân ăn mặc nhếch nhác.

Mùi máu tanh nồng nặc tuôn ra từ lão. Phiêu Nguyệt lập tức nhận ra danh tính của lão nhân này.

“Ra là Phân đà chủ Thái Hồ à.”

“Lâu rồi không gặp.”

Lão nhân đó chính là lão đạo phủ đảm nhiệm vị trí phân đà chủ Thái Hồ của Hạ Ô Môn. Hôm nay, hắn lại không nhìn thấy thanh đao khổng lồ mà lão thường sử dụng.

“Ta ngồi được chứ?”

“Ngồi đi.”

“Đa tạ.”

Lão đạo phủ ngồi đối diện với Phiêu Nguyệt. Phiêu Nguyệt liền nói.

“Lão nói những chiếc thuyền kia là của Trường Giang Trại sao?”

“Đúng thế.”

“Trường Giang Trại sao lại qua kia làm gì nhỉ?”

“Không phải là chuyện quá hiển nhiên sao? Bọn chúng đến bắt tay với tiểu thư Tào Hữu Tuyết, người sắp dẫn dắt Nam Kinh Tào Gia.”

“Vậy à?”

“Công tử Tào Lý Quang đã làm ra những chuyện tà đình như thế thì việc chúng quay sang bắt tay với Tào Hữu Tuyết là đương nhiên. Hơn thế nữa, tiểu thư Tào Hữu Tuyết dù gì cũng là nữ nhân, nên công tử của Trường Giang Trại Phục Hổ Chấn đang để mắt tới nàng ta.”

“Lão có nghĩ Tào Hữu Tuyết sẽ bắt tay với Phục Hổ Chấn không?”

“Ta mà là tiểu thư ấy thì tất nhiên phải bắt tay chứ.”

“Có vẻ như lão biết gì đó về Tào Hữu Tuyết đúng chứ?”

“Cô ta là đối tượng cần phải chú ý. Hầu hết mọi người đều nghĩ cô ta vô hại, nhưng cô ta có tham vọng rất lớn. Thế nên chúng ta đã điều tra cô ta từ lâu rồi.”

Với những người quen biết từ lâu, bọn họ vô cùng ngạc nhiên trước việc Tào Hữu Tuyết đang khẳng định bản thân. Nhưng Hạ Ô Môn từ lâu đã nhận ra những tham vọng bất thường của nàng ta.

Tuy vậy, dù dã tâm của nàng ta có lớn đến mức nào, thì khi Tào Lý Quang vẫn còn sống sờ sờ ra đó, Tào Hữu Tuyết cũng chỉ có thể đi thu thập thông tin và không thể làm bất kì điều gì.

“Tào Hữu Tuyết là nữ nhân tâm kế vô cùng thâm sâu. Với uy thế của Thương Vương, cô ta thừa sức nắm quyền kiểm soát cả Nam Kinh này. Nhưng chắc chắn sẽ có người kịch liệt phản đối vì cô ta là nữ nhân. Thế nên đám người Tào Hữu Tuyết chắc chắn phải bắt tay với các thế lực bên ngoài để dập tắt những kẻ phản đối.”

“Vậy thế lực bên ngoài chính là Trường Giang Trại à?”

“Đôi bên hợp tác cùng có lợi. Cô ta không có lý nào lại từ chối đề nghị hấp dẫn như thế.”

“Cũng phải.”

Phiêu Nguyệt nghe xong cũng gật gù.

Hắn cũng nghĩ hết như lão đao phủ.

Dã tâm thực sự của Tào Hữu Tuyết còn lớn lao hơn nhiều so với những gì nàng thể hiện ra bên ngoài. Nàng ta kiêu gì cũng sẽ cố bắt tay với Trường Giang Trại bằng mọi cách.

Phiêu Nguyệt hỏi lão đao phủ.

“Lão tìm ta chỉ để nói về chuyện này thôi sao?”

“Không, ta cho ngươi biết vì trông ngài có vẻ hứng thú với sự kiện này. Còn mục đích ta đến gặp ngài thì khác.”

“Quả nhiên là như vậy.”

“Ở đây dễ thu hút ánh nhìn của người khác. Ngươi thấy việc tới nơi khác yên tĩnh hơn thì sao? Ta có lời muốn nói.”

“Cứ nói đi. Không ai nghe được cuộc đối thoại của chúng ta đâu.”

“Sao cơ?”

Mãi đến lúc đó, lão đạo phủ mới cảm thấy lạ rồi nhìn xung quanh.

Ai nấy đều nhìn hai người họ với ánh mắt tò mò, nhưng vì không thể nghe được tiếng động nào trong cuộc trò chuyện giữa họ nên tất cả đều lắc đầu chán chường.

“Lẽ nào người đã chặn lại mọi âm thanh ra bên ngoài sao?”

“Bọn họ tuyệt đối không thể biết được chúng ta đang nói gì đâu.”

Trước lời nói của Phiêu Nguyệt, lão đạo phủ không tài nào kìm lại được sự kinh ngạc.

Việc có thể chặn lại âm thanh thế này chứng tỏ công lực của Phiêu Nguyệt đã đạt đến hàng tuyệt đại cao thủ.

Ở tuổi của Phiêu Nguyệt thì thành tựu này thực sự quá khó tin. Tuy nhiên, với uy vũ mà hắn đã thể hiện dạo gần đây thì việc này không phải là chuyện bất khả thi.

Ngược lại, lão nghĩ hắn cũng phải ít nhất ở trình độ thế này.

Nam nhân trước mặt lão là võ giả đáng nể đến mức được giang hồ này gán cho cái danh “Tử Thần” cơ mà.

Phiêu Nguyệt hỏi tiếp.

“Thế rồi lão muốn nói chuyện gì?”

“Thực ra ta đến đây là để ủy thác.”

“Ủy thác sao?”

“Vâng!”

“Thú vị đấy!”

Phiêu Nguyệt chợt mỉm cười.

Thời gian qua hắn đã chu du khắp giang hồ, và đây là lần đầu tiên hắn được lão đạo phủ ủy thác với thái độ nghiêm túc như thế.

Lão đạo phủ hiểu lắm nụ cười ấy của Phiêu Nguyệt nên vội vàng giải thích.

“Đó không phải ủy thác cá nhân của ta, mà là ủy thác trực tiếp của môn chủ.”

“Là của môn chủ Hạ Ô Môn sao?”

“Vâng! Ngài môn chủ đã cử ta đến để ủy thác cho Phiêu Đại hiệp.”

“Lẽ nào là vấn đề về Hồng Hữu Tân à?”

“Đúng thế. Sao ngài lại biết chuyện đó?”

Lão đạo phủ tỏ vẻ kinh hãi.

Nam nhân trước mặt lão quả là một kẻ đáng sợ.

Võ công của hắn là thứ đáng sợ rồi, nhưng tâm khí còn khiến người ta e dè gấp bội phần.

Chỉ với một manh mối nhỏ mà hắn đã có thể hình dung ra cả một bức tranh. Một bộ não luôn tìm ra cách khiến thứ bất lợi trở thành có lợi cho bản thân quả nhiên đáng sợ.

Lão đạo phủ cố gắng che giấu vẻ sợ hãi rồi thận trọng nói.

“Mấy ngày trước ta đã phát hiện ra dấu tích của Hồng Đội chủ. Tuy nhiên bọn ta không thể tìm ra thêm bất cứ thứ gì thêm nữa. Thế nên bọn ta muốn nhận được sự giúp đỡ của Phiêu Đại hiệp.”

“Làm sao các người có thể phát hiện ra dấu tích của hắn?”

“Người có biết Thiên Hoa Tập Kịch Đoàn không?”

“Thiên Hoa Tập Kịch Đoàn sao?”

“Vâng! Là đoàn tạp kịch có cả nam lẫn nữ chuyên đi biểu diễn khắp nơi.”

“Tại sao lại nhắc tới Thiên Hoa Tập Kịch Đoàn?”

“Thiên Hoa Tập Kịch Đoàn có dính líu với Hồng Đội chủ. Chính xác thì hành tung của Hồng Đội chủ và Thiên Hoa Tập Kịch Đoàn khá đồng nhất với nhau. Thế nên khi theo dõi Thiên Hoa Tập Kịch Đoàn, bọn ta đã tìm thấy manh mối về sự mất tích của Hồng Đội chủ. Nhưng khả năng có hạn, bọn ta không thể tìm hiểu thêm được gì nữa. Vì vậy môn chủ mới muốn ủy thác cho Phiêu đại hiệp.”

“Thù lao thế nào?”

“Hạ Ô Môn sẽ toàn tâm toàn ý chi viện và làm tất cả những gì Đại Hiệp muốn.”

“Vậy sao?”

Phiêu Nguyệt tỏ vẻ hứng thú.

Mặc dù hắn đã hứa với Hồng Hữu Tân, nhưng nếu là lời từ môn chủ thì chuyện lại khác.

Và trên hết, việc Thiên Hoa Tạp Kĩ Đoàn có dính líu đến sự việc này đã thu hút sự quan tâm của hắn.

Bởi lẽ, Thiên Hoa Tạp Kịch Đoàn còn có Sở Cách Sơn.

349

Phiêu Nguyệt thu dọn đồ đạc rồi rời khỏi quán trọ.

Nói là đồ đạc vậy thôi chứ thực tế chỉ là chiếc tay nải nhỏ.

Hí hí!

Con ngựa thở ra phì phò như thể rất vui vẻ khi thấy Phiêu Nguyệt bước vào chuồng. Con ngựa dường như đã mập mạp ra một chút, có lẽ do nó chỉ ở trong chuồng suốt thời gian Phiêu Nguyệt ở lại Thái Hồ nên mới tăng cân như thế này.

Phiêu Nguyệt vuốt ve ngựa một hồi rồi kéo ngựa ra khỏi chuồng.

Khi hắn rời khỏi chuồng ngựa thì thấy có người đang đứng đợi hắn.

“Đại hiệp đi sao?”

Nữ nhân nói chuyện với Phiêu Nguyệt chính là Tào Hữu Tuyết.

Bên cạnh nàng là Tào Tự Kính, sau lưng bọn họ là Phục Hồ Chấn.

Phục Hồ Chấn dường như đã hoàn toàn bị Tào Hữu Tuyết mê hoặc. Hắn đứng phía sau giống như một thuộc hạ của Tào Hữu Tuyết vậy.

Phiêu Nguyệt hỏi Tào Hữu Tuyết.

“Có chuyện gì sao?”²

“Tiểu nữ nghe tin Phiêu đại hiệp sẽ rời đi nên đã chạy đến đây ạ.”

“Tại sao?”

“Đại hiệp không thể ở lại đây sao? Lời đề nghị tiểu nữ đưa ra lần trước vẫn còn hiệu lực đó.”

“Chẳng phải cô đã có hai nam nhân có thể giúp cô rồi sao.”¹

Ánh mắt của Phiêu Nguyệt lướt qua Tào Tự Kính và Phục Hồ Chấn.

Tào Tự Kính nói với Phiêu Nguyệt.

“Đầu tiên, ta xin lỗi về chuyện ngày hôm trước. Ta thực sự xin lỗi. Là do ta hiểu lầm mà ra. Ta thực sự không biết Lý Quang lại gây ra một chuyện tàn nhẫn như vậy.”

Trên mặt của Tào Tự Kính đầy vẻ hối lỗi.

Tào Tự Kính đã tận mắt chứng kiến nơi Tào Lý Quang bắt cóc và cưỡng hiếp, tra tấn các nữ nhân. Vì quá tức giận nên ông đã tóm thấy thuộc hạ của Tào Lý Quang và bắt bọn họ kể lại tất cả mọi chuyện đã xảy ra.

Những câu chuyện thốt ra từ miệng của đám người kia thực sự rất kinh tởm. Ông thực sự không biết con trai của một gia môn danh giá lại có thể làm ra một việc kinh khủng và tàn nhẫn đến vậy.

Tào Tự Kính không khỏi cảm thấy đau khổ vì đã đôi co với Phiêu Nguyệt chỉ vì một người như Tào Lý Quang. Điều đó khiến ông không thể nhìn thẳng vào mắt của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt nói.

“Giờ ông đã hết hiểu lầm chưa?”

“Rồi! Tuy toàn thân đau nhức vì phải lâu lắm rồi mới bị đánh như thế này, nhưng đầu óc ta lúc này minh mẫn hơn bao giờ hết. Hiện tại, ta dự định sẽ ở lại cùng Hữu Tuyết để giải quyết những việc vì Lý Quang mà ra. Đó là lý do tại sao ta muốn các hạ tham gia cùng bọn ta.”

“Ta có việc phải làm rồi.”

“Là chuyện gì thế? Nếu các hạ ở lại đây thì ta sẽ giúp các hạ.”

“Việc đó ta phải làm một mình.”

“Hừm!”

Tào Tự Kính khẽ hắng giọng.8

Nếu những kẻ khác đáp trả ông như thế này, ông đã cho bọn họ ăn một cây thương. Nhưng đối phương là Phiêu Nguyệt nên ông không còn cách nào khác, đành phải nhẫn nhịn.

Kẻ bại trận không có quyền lên tiếng. Ông đã bại dưới tay Phiêu Nguyệt nên ông không có lời gì để biện minh cả.

Phiêu Nguyệt nhìn chăm chăm vào Phục Hồ Chấn. Sau đó, Phục Hồ Chấn lặng lẽ quay đầu đi né tránh ánh mắt của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt không buồn nói chuyện với hắn.

Tào Hữu Tuyết tỏ vẻ buồn bã.

“Nếu đại hiệp đã muốn đi thì tiểu nữ cũng không thể làm gì được. Nhưng mà đại hiệp sẽ không quên tiểu nữ đấy chứ? Giữa chúng ta đâu phải mối quan hệ dễ bị lãng quên đâu nhỉ? Tiểu nữ sẽ luôn ở đây. Vậy nên khi nào đại hiệp nhớ đến tiểu nữ xin hãy quay về đây.”

“Được!”

Phiêu Nguyệt gật đầu, vẻ mặt của Tào Hữu Tuyết lúc này mới rạng rỡ lên được một chút. Nhưng trên mặt nàng vẫn còn hiện rõ vẻ tiếc nuối.

Phục Hồ Chấn siết chặt nắm đấm khi nhìn thấy cảnh tượng ấy.

‘Tên khốn đó...’

Chỉ cần nhìn vào nét mặt của Tào Hữu Tuyết, hắn đã có thể biết giữa nàng và Phiêu Nguyệt đã có gì.

Hôm qua, hắn đã dẫn thuộc hạ của mình đến tìm Tào Hữu Tuyết.

Hắn đã yêu Tào Hữu Tuyết ngay từ cái nhìn đầu tiên. Và hắn nguyên rủa Tào Lý Quang, người đã giấu tỳ tỳ đến cùng mà không giới thiệu cho hắn.

Hắn sẵn sàng đứng về phía Tào Hữu Tuyết. Đó là lý do tại sao lúc này hắn lại đứng sau lưng Tào Hữu Tuyết.

Phục Hồ Chấn nghiêng răng và kìm nén cơn giận của mình.

Đối thủ chính là Tử Thần.

Là một người mà hắn không thể đụng vào.

Nếu đụng vào Tử Thần, hậu họa sẽ kéo dài mà không có hồi kết dù đã chuẩn bị rất kỹ. Vậy nên, hắn phải thật kiên nhẫn.

Tào Hữu Tuyết lén lút nhìn qua Phục Hồ Chấn.⁶

Nàng khẽ mỉm cười khi thấy Phục Hồ Chấn đang cúi gằm mặt cố kìm nén cơn giận.

‘Vậy có nghĩa là hắn rất mê mẩn mình.’

Đề sai khiến một nam nhân mê đắm bản thân nàng không phải là việc gì quá khó.

Tuy không giữ được Phiêu Nguyệt ở lại, nhưng nàng có thể lợi dụng Phục Hồ Chấn. Tính ra, nàng cũng chẳng thiệt thòi gì mấy.

Không biết chừng như vậy lại càng tốt vì sức ảnh hưởng của Phục Hồ Chấn ở Giang Tô rất lớn. Đó là lý do vì sao Tào Hữu Tuyết không tích cực níu kéo Phiêu Nguyệt ở lại.⁸

Phiêu Nguyệt leo lên ngựa mà không lời từ biệt.

Hắn rời khỏi Thái Hồ Đệ Nhất Quán mà không một lần quay đầu lại.

Phiêu Nguyệt rời khỏi Thái Hồ và đi về phía Nam.

Có lẽ vì đã lâu không được tự do bay nhảy nên con ngựa lúc này đang phóng thật nhanh. Đến mức Phiêu Nguyệt phải cố gắng để trấn tĩnh con ngựa lại.

Ngựa là một loài động vật rất mỏng manh, vậy nên chúng rất dễ bị bệnh nếu chạy quá nhiều. Nó nhất định phải được nghỉ ngơi đầy đủ.

Phiêu Nguyệt thường sẽ nghỉ một chút để ngựa được nghỉ ngơi. Nhờ vậy mà thể lực ngựa của Phiêu Nguyệt vẫn rất dồi dào ngay cả khi chạy một ngày dài.¹

Phiêu Nguyệt tìm một nơi thích hợp để ngủ trước khi mặt trời lặn.

Hắn cảm thấy không quen thuộc với việc ngủ lang bạt ngoài đường sau một thời gian dài sống thoải mái ở quán trọ. Phiêu Nguyệt nghĩ như thế này cũng tốt.

Ngủ ở ngoài thế này sẽ khiến cho cảm giác đầy đủ và dư dả mà hắn cảm nhận được biến mất đi.

Phiêu Nguyệt nhặt cành cây rồi nhóm lửa.

Tuy ở trong núi không có một bóng người, nhưng Phiêu Nguyệt không hề cảm thấy sợ hãi.

Phiêu Nguyệt dựa lưng vào tảng đá rồi im lặng nhìn ngọn lửa đang cháy rực. Bữa tối của hắn là món thịt bò khô mang đến từ quán trọ.

Lúc Phiêu Nguyệt ăn tối, trời cũng đã trở khuya.

Vô số ngôi sao hiện lên trên bầu trời tối mịt. Những ngôi sao sáng lên dần tạo thành một dải ngân hà khổng lồ. Nhưng Phiêu Nguyệt không chú ý đến những gì sao đó và chìm đắm trong suy nghĩ của riêng mình.

‘Bọn họ nói Hồng Hữu Tân mất tích ở Bà Dương Hồ đúng không nhỉ?’

Thái Hồ, nơi Phiêu Nguyệt đã ở suốt thời gian qua luôn tự hào về kích thước khổng lồ của mình nhưng nó vẫn kém hơn so với Bà Dương Hồ.

Bà Dương Hồ là một vùng trọng yếu của lưu thông vì nó nối liền với Trường Giang và những con sông lớn nhỏ khác. Hơn nữa, lục lộ nơi đây cũng được phát triển nên có rất nhiều người cùng vật phẩm thiết yếu trải dài trong giang hồ qua nơi đây.

Thành thực mà nói thì nơi đây không có một môi trường tốt để truy tìm một ai đó.

Hồng Hữu Tân đã mất tích được khoảng một thời gian, hơn nữa lại còn là một nơi đông đúc như thế này. Để tìm ra dấu vết của Hồng Hữu Tân thực sự rất khó. Tuy vậy, Phiêu Nguyệt vẫn nhận việc này vì nó có liên quan đến Sở Cách Sơn.

Sau buổi biểu diễn ở Chân Gia, Sở Cách Sơn cùng với Thiên Hoa Tập Kích Đoàn đã rời khỏi Nhữ Nam. Sự biến mất của cả

Sở Cách Sơn và Hồng Hữu Tân không thể nào lại trùng hợp một cách ngẫu nhiên như thế được.

Rõ ràng, Hồng Hữu Tân đã nói với Phiêu Nguyệt rằng hắn đang bị Cửu Long Sát Mạc theo dõi. Mà Hồng Hữu Tân lại theo dõi Sở Cách Sơn, điều đó cho thấy Sở Cách Sơn cũng có liên quan gì đó với Cửu Long Sát Mạc.

‘Tại sao Cách Sơn lại đến Bà Dương Hồ nhỉ?’

Điều cấp bách lúc này là phải tìm ra lý do tại sao Sở Cách Sơn lại đến Bà Dương Hồ. Phiêu Nguyệt thực sự không ngờ rằng mình sẽ lại vướng vào Sở Cách Sơn bằng cách này thêm một lần nữa.

Tâm trí của Phiêu Nguyệt trở nên phức tạp.

Hắn bỏ thêm nhiều cành cây khô vào lửa.

Ngọn lửa bùng lên tỏa sáng một vùng.

“Có ánh lửa kia.”

“Chúng ta sống rồi.”

Bỗng có giọng nói từ đâu đó phát ra phá vỡ sự tĩnh mịch nơi đây.

Phiêu Nguyệt hơi cau mày nhìn về phía nơi có giọng nói phát ra.

Một lúc sau, có một đôi nam nữ xuất hiện từ trong bóng tối cùng với tiếng sột soạt.

Đó là một nữ nhân trung niên tròn trịa như một quả bóng, còn nam nhân trung niên kia thì lại gầy guộc như một ống tre.

Bọn họ vội vàng chạy về phía đồng lửa do Phiêu Nguyệt đốt.

Khi đến trước đồng lửa, cả hai quỳ xuống cầu xin Phiêu Nguyệt.

“Đại hiệp. Chúng tiểu nhân bị lạc đường. Xin đại hiệp cho chúng tiểu nhân trú nhờ một đêm. Ân huệ này chúng tiểu nhân nhất định sẽ báo đáp.”

“Mong đại hiệp giúp đỡ. Phu quân tiểu nhân vì cứ khăng khăng rành đường nên mới không chịu nghỉ ngơi mà đi tiếp, cuối cùng lại phải lang thang trên con đường núi này. Trời

cũng đã tối. Mong đại hiệp cho chúng tiểu nhân nghỉ tạm một đêm. Thay vào đó, tiểu nhân sẽ chuẩn bị cho đại hiệp thật nhiều món ngon.”

“Mong đại hiệp giúp đỡ.”

Nam nhân gây guộc có vẻ rụt rè, nữ nhân kia lại có vẻ tự tin hơn.

Phiêu Nguyệt nhìn bọn họ một lúc rồi mở miệng.

“Phu thê sao?”

“Vâng ạ. Tiểu nhân là Đãng Mưu Song, còn người này vợ của tiểu nhân, tên là Đài Châu Hoa ạ. Có lẽ kiếp trước thù oán gì với nhau nên kiếp này mới đồng cam cộng khổ cùng nhau ạ.”

“Đồng cam cộng khổ sao? Ai mới là người làm khổ ai đây? Chẳng phải vì người không chịu dừng lại nghỉ ngơi mà lang thang trong rừng nên mới phải chịu cảnh khốn khổ này sao?”

“Vâng vâng! Là do lỗi của tiểu nhân. Người rủ rê đi vào con đường mòn này là tiểu nhân, người rủ rê băng qua con đường này cũng là tiểu nhân. Nhưng tất cả đều do phu nhân của tiểu nhân gây áp lực cho tiểu nhân thôi.”

“Thì sao chứ? Rồi ông tính làm gì?”

“Thì ta chỉ nói thế thôi...”

Đài Châu Hoa cao giọng, đôi vai của Đãng Mưu Song rụt lại. Có vẻ như Đãng Mưu Song là một kẻ sợ vợ.

Đài Châu Hoa nhìn Phiêu Nguyệt rồi nói.

“Chuyện cũng đã đành, mong đại hiệp giúp đỡ chúng tiểu nhân ạ.”

Giọng nói của Đài Châu Hoa khá khàn, dường như vị trí của nam nữ của hai người đã đổi chỗ cho nhau. Nhìn Đãng Mưu Song không thoải mái thế kia cũng đủ hiểu.

Đài Châu Hoa nói.

“Đại hiệp không nói gì tức là đồng ý đấy nhé.”

Nói rồi ả ngồi xuống bên đống lửa.

Đãng Mưu Song cẩn thận quan sát Phiêu Nguyệt rồi mới ngồi xuống cạnh Đài Châu Hoa.

Đài Châu Hoa dỡ đồng hành lý mang trên lưng ra rồi đặt một cái nồi lớn trên đồng lửa, sau đó ả cho há cỏ vào hấp.

Chiếc há cỏ có kích thước bằng nắm tay của một đứa trẻ. Chỉ cần ăn một cái thôi cũng thấy đủ no. Vậy mà Đài Châu Hoa lại cho vào trong nồi tận mười cái.

Mùi thơm lan tỏa khắp núi khi há cỏ bắt đầu chín. Nhưng không hiểu vì một lý do nào đó, Phiêu Nguyệt lại cau mày nhìn chăm chăm vào chiếc há cỏ rồi nhìn vào Đài Châu Hoa.

Đài Châu Hoa ngẩng đầu lên mỉm cười nhìn Phiêu Nguyệt như thể ả đã cảm nhận được ánh mắt của Phiêu Nguyệt dán lên người mình.

“Thơm đúng không? Đại hiệp cho chúng tiểu nhân ngửi nhờ thì chúng tiểu nhân cũng phải chia há cỏ cho ngài chứ.”

“Đại hiệp yên tâm, một lần nếm thử sẽ không khiến ngài hối tiếc đâu. Kỹ nghệ nấu nướng của phu nhân tiểu nhân là đệ nhất thiên hạ. Đặc biệt hơn là kỹ thuật làm há cỏ xuất chúng không ai có thể sánh bằng. Hờ hờ!”

Nước bọt chảy ra từ khóe miệng của Đãng Mưu Song.

Hắn xoa hai bàn tay vào nhau và đợi há cỏ chín.

Một lúc sau, khi màn thân đã chín. Đài Châu Hoa vớt há cỏ ra khỏi nồi sau đó đặt mấy cái lên một chiếc đĩa gỗ rồi đưa cho Phiêu Nguyệt.

“Đại hiệp dùng đi. Ngon lắm đó.”

“Không cần đâu. Ta ăn rồi.”

“Hừm! Đại hiệp sẽ hối hận cho mà coi.”

“Đại hiệp đừng như vậy mà, ăn thử đi mà. Hương vị tuyệt hảo sẽ khiến đại hiệp không hối hận đâu.”

“Ta nói ta ăn rồi.”

“Hừm! Đại hiệp đừng có mà hối hận đấy nhé.”

Đài Châu Hoa lờm Phiêu Nguyệt rồi thu chiếc đĩa về.

Đãng Mưu Song ở bên cạnh cũng chêm thêm một câu.

“Nếu không ăn đại hiệp sẽ tiếc lắm đấy.”

“Bỏ đi! Ngài ấy đã bảo không ăn rồi mà...”

“Chắc! Thôi chúng ta đành ăn một mình vậy.”

Nói rồi hai người họ không quan tâm đến Phiêu Nguyệt nữa mà tập trung thưởng thức món há cảo của mình.

Xì xụp!

Mỗi lần họ cắn một miếng há cảo, âm thanh xì xụp húp nước súp ở bên trong lại phát ra.

Cả hai người ăn ngấu nghiến.

Bọn họ thậm chí còn liếm từng giọt nước chảy trên bàn tay để không bị phí.

Mười cái há cảo hết trong chớp mắt. Thế nhưng, trên mặt hai người họ vẫn hiện rõ vẻ tiếc nuối của ăn chưa được no.

Đặng Mưu Song hỏi.

“Hết rồi hả phu nhân?”

“Ông cũng biết hết nguyên liệu rồi mà. Muốn làm thêm thì phải tìm nguyên liệu mới được.”

“Hức! Sao lại hết nguyên liệu vào lúc này chứ...”

“Đáng ra ông nên làm việc chăm chỉ hơn đây.”

“Chuyện đó sao lại là lỗi của ta chứ? Thời gian qua không có công việc gì để làm ra.”

“Ôi cái tên kẻ thù ngàn kiếp này. Vậy thì bắt đầu chăm chỉ từ bây giờ đi.”

“Thì vậy nên ta mới ra ngoài để làm việc chăm chỉ này.”

Đặng Mưu Song vừa đề phòng Đài Châu Hoa, vừa bộc bạch hết lòng mình.

Đài Châu Hoa liếc xéo hần như thể ả không hài lòng với một người chồng như vậy. ả nhanh chóng dọn dẹp nôi cùng bát gổ.

Đặng Mưu Song ngả lưng vào tảng đá rồi vỗ vỗ bụng.

“Quả nhiên há cảo của phu nhân nhà ta là nhất. Được ăn uống no nê như thế này thì cần gì phải ghen tị với thế gian này nữa.”

“Hừm! Chỉ bấy nhiêu thôi mà ông đã thỏa mãn rồi sao? Một nam nhân có ước mơ nhỏ nhoi như thế thì có thể dùng được vào đâu đây?”

“Ta chỉ cần đi theo phu nhân cả đời và ăn ngon như thế này là đủ rồi. Như vậy cũng đủ khiến ta trở thành người hạnh phúc nhất thế gian này rồi.”

“Chậc!”

Đài Châu Hoa khịt mũi. Nhưng không không phải vì ả không thích.

Đài Châu Hoa nhìn Đãng Mưu Song một lúc rồi nhìn qua Phiêu Nguyệt.

“Nhưng đại hiệp đi đâu mà lại chỉ có một mình thế này?”

“Bà Dương Hồ!”

“Ôi! Bà Dương Hồ? Tiểu nhân cũng biết nơi đó. Sao đại hiệp lại đến đó vậy? Đại hiệp có người quen ở đó sao?”

“Cứ cho là vậy đi.”

“Nhưng mà ngài không sợ sao?”

“Sợ chuyện gì?”

“Sao ngài có thể ngủ ở giữa rừng núi vào đêm muộn như thế này chứ. Đại hiệp không sợ sẽ có thứ gì đó xuất hiện khi ngủ ở đây một mình sao?”

“Sao thế, trong này có gì á?”

“Tiểu nhân cũng không biết.”

Đài Châu Hoa thì thầm.

Lúc đó, Đãng Mưu Song đang dựa vào tảng đá cũng ngồi hẩn dầy.

Hắn nhìn kỹ mặt Phiêu Nguyệt rồi nói.

“Đại hiệp của chúng ta quả thực rất anh tuấn. Ất hẳn không có một nữ nhân nào dám phô trương nhan sắc của mình trước mặt đại hiệp cả. Làm thế nào mà làn da của đại hiệp có thể mịn màng như thế này chứ?”

“Đúng thế! Trong nó thật mềm mại.”

“Hờ hờ! Vậy chắc là ngon lắm, đúng không?”

Đặng Mưu Song liếm môi.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 350

Đôi mắt Đài Châu Hoa và Đặng Mưu Song đỏ ngầu. Bộ dạng thay đổi trong chớp nhoáng của họ cũng chẳng có gì đáng kinh ngạc.

Đài Châu Hoa nhìn Phiêu Nguyệt rồi nghiêng đầu nói.

“Kỳ lạ thật.”

“Sao thế? Phu nhân?”

“Hắn ta cũng bình tĩnh hơi quá rồi.”

“Đúng thế! Người đó là ai ấy nhỉ?”

Cả Đặng Mưu Song cũng nghiêng đầu.

Phản ứng của Phiêu Nguyệt rất khác so với những người mà họ từng gặp trước đây.

Hầu hết mọi người đều tỏ vẻ bàng hoàng hoặc lúng túng khi họ thay đổi sắc mặt như thế.

Ấy vậy mà Phiêu Nguyệt lại tỏ ra vô cùng thản nhiên.

Đặng Mưu Song thì thầm với Đài Châu Hoa.

“Phu nhân! Có khi nào chúng ta đụng nhầm người rồi không? Hắn ta kỳ lạ thật đấy.”

“Hừm! Dù sao cũng là miếng mồi béo bở. Chàng thử tưởng tượng xem. Trông hắn ta ngon nghề thế nào kia chứ.”

“Hừ hừ! Đúng là ngon thật.”

Khóe miệng Đặng Mưu Song liền chảy nước bọt.

Chỉ nghĩ thôi cũng đủ khiến người khác phải bị mê hoặc đến điên đảo thần trí rồi. Ấy vậy mà ánh mắt Phiêu Nguyệt nhìn họ lại càng âm trầm hơn.

“Quả nhiên hắc mà làm há cỏ nhân thịt thì ngon phải biết.”

Lúc này Phiêu Nguyệt càng chắc chắn hơn suy nghĩ của mình.

Khi màn thầu chín mùi hương của nó khiến tâm trạng hắc vô cùng khó chịu. Mặc dù đã bị khóa lấp nhờ nguyên liệu nhưng Phiêu Nguyệt vẫn ngửi thấy mùi hương rất kỳ quái. Vậy nên, khi Đài Châu Hoa giới thiệu món há cỏ, hắc đã từ chối ngay.

Hắc từng nghe nói rằng có nhiều người bán bánh bao nhân thịt, hoặc các món ăn được làm từ thịt người.

Đặc biệt, khi mùa màng thất bát, tin đồn này lại càng được lan rộng hơn.

Hầu hết chỉ là tin đồn vô căn cứ, nhưng thực tế lại có nhiều người thích ăn các món này.

Đôi vợ chồng trước mặt chính là ví dụ điển hình.

Đài Châu Hoa và Đãng Mưu Song đã bắt cóc những người đi ngang qua ngọn núi này để làm ra món há cỏ nhân thịt.

Vốn dĩ đây là vùng núi hiểm trở nên giả như có vài người mất tích cũng không ai để tâm.

Nhờ vậy mà họ không bị phát hiện và tiếp tục hành động tàn nhẫn của mình.

Con mỗi lần này của họ chính là Phiêu Nguyệt.

Hắc sở hữu làn da trắng mịn, nõn nà, chỉ nhìn thôi cũng đủ khiến người khác phải nhỏ dãi.

Đài Châu Hoa vừa nói vừa lấy một thanh đao lớn từ trong tay nải ra.

“Tốt hơn là người đừng nên nghĩ đến việc bỏ trốn đi. Vậy thì khi chết sẽ không phải chịu đau khổ.”

“Xem ra các người đã làm chuyện này khá lâu rồi nhỉ. Võ quán hay quan nha gần đây không làm gì hay sao?”

“Hừm! Người nghĩ bọn họ sẽ để tâm đến chuyện xảy ra trong ngọn núi này ư?”

“Này, Tiểu Công tử! Võ quán hay võ giả gì đó đều bận tranh giành quyền lực với nhau rồi, họ không rảnh để tâm đến mấy chuyện này đâu. Hư hư!”

“Một vài tên sợ hãi chạy trốn và đi báo quan, nhưng có ai phạt bọn ta đâu nào. Lúc đó ta đã biết. Đám võ giả sẽ không đoái hoài gì đến chuyện này đâu.”

Lúc nhận ra sự thật này, đôi vợ chồng càng bạo gan hơn nữa.

Một khi đã bị cơ thể con người mê hoặc thì không thể thoát ra được. Đôi vợ chồng này cũng giống như thế.

Họ chỉ tình cờ đi săn thịt người, nhưng hiện giờ lại say mê với lại công việc này.

Đài Châu Hoa nhìn chĩa đao về phía Phiêu Nguyệt rồi nói.

“Vị công tử này sẽ trở thành món há cảo ngon lắm đây. Ta chắc chắn như vậy đó.”

“Đi săn thôi.”

“Haha! Săn hay không cũng vậy thôi. Ta đã chấm hấn trước rồi.”

Đài Châu Hoa nói xong liền vận công lực. Trên thanh đao liền xuất hiện một cỗ hàn khí màu xanh.

Nàng ta thật ra là một cao thủ.

Cả Đãng Mưu Song cũng thế.

Mặc dù hai người không phải là cao thủ nổi danh khắp giang hồ, nhưng cảnh giới của họ cũng đủ để bảo vệ chính mình.

Với tu vi này, có đi đến môn phái nào trên giang hồ họ cũng sẽ nhận được sự đối đãi hậu hĩnh. Chẳng biết nguyên do vì sao họ lại thích thú với việc săn người trên ngọn núi này như thế.

Phiêu Nguyệt hỏi Đài Châu Hoa.

“Người đã làm chuyện này từ nhiều năm trước rồi ư?”

“Chắc là cũng tầm bảy năm rồi. Người tò mò chuyện gì sao?”

“Đã bảy năm mà không ai để ý đến các người à.”

“Đâu chỉ có bọn ta chứ? Giang hồ rộng lớn như thế đâu chỉ có một hai chỗ gọi là vắng vẻ? Người cứ xem đó nơi cho các quái vật ẩn mình đi.”

“Quái vật ư?”

“Đúng rồi! Bọn ta cũng biết. Họ tuyệt đối không phải kẻ tầm thường. Bởi vậy mới gọi là quái vật. Người có biết bọn họ buồn cười lắm không? Họ còn nghĩ bây giờ đang là thời kỳ hòa bình đây. Còn bọn ta lại thấy lúc này chính là thời điểm nguy hiểm và hỗn loạn nhất.”

Đại Châu Hoa bật cười khúc khích.

Các môn phái như Nhị Cường và Tam Môn đang nắm quyền kiểm soát giang hồ, nhưng không phải họ có thể giám sát tất cả. Trái lại, có nhiều việc xảy ra ở những nơi mà họ không giám sát được. Thế nhưng, mọi người lại nghĩ đây là thời kỳ hòa bình chưa từng có.

“Khur khur! Đối với những tên quái vật như bọn ta thì đây là thời điểm thích hợp nhất. Mọi người đang dần mù quáng trước cái gọi là hòa bình. Vậy nên, liên tục có những võ giả di chuyển một mình trên ngọn núi hiểm trở này như Công Tử đây.”

Đài Châu Hoa cầm thanh đao tiến gần về phía Phiêu Nguyệt.

Nàng ta tỏ ra như sắp bắt được con mồi của mình. Trong mắt nàng, Phiêu Nguyệt giống như một con gà không có sức lực.

Đột nhiên Đài Châu Hoa cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Bởi vì nàng không hề nghe thấy giọng nói của người tướng công luôn huyền thuyên bên cạnh mình.

Mặc dù ngày nào họ cũng cãi nhau, nhưng hắn cũng là người đầu ắp tay gối với nàng. Vị tướng công này quan trọng hơn bất cứ thứ gì trong đời nàng.

Đài Châu Hoa không thềm quay đầu về sau mà hét lên.

“Chàng còn làm gì thế? Còn không nhanh đến chỗ của ta?”

&qbzfczkuot;.....”

“Thật là...”

Thế nhưng Đài Châu Hoa không nghe thấy bất kỳ câu trả lời nào từ Đãng Mưu Song. Nàng lập tức xoay người lại nhìn, bất ngờ gương mặt nàng đỏ lên vì kinh ngạc.

Bởi vì Đãng Mưu Song lúc này đã dựa vào một tảng đá, lưới của hắn thì thè cả ra ngoài.

Giương mặt hẳn đã trắng bệnh đi, đôi mắt thì trợn ngược lên.

Và rồi Đai Châu Hoa nhìn thấy một thứ giống như sợi chỉ đỏ đang quấn quanh chân Đổng Mưu Song.

Vật thể đó chính là một con rắn nhỏ màu đỏ như viên ngọc đang cuộn lấy và cắn vào chân của Đổng Mưu Song.

Nọc độc của con rắn rất kinh khủng, Đổng Mưu Song vừa bị cắn liền tắt thở ngay lập tức.

“Tướng công!”

Đai Châu Hoa nhìn Đổng Mưu Song rồi hét lên.

Đột nhiên Phiêu Nguyệt nhẹ nhàng nói với con rắn.

“Quay về đây, Quỷ Nha!”

Con rắn lập tức bò về phía Phiêu Nguyệt.

Suốt!

Phải đến lúc này, Đai Châu Hoa mới nhận ra Phiêu Nguyệt chính là người đã sát hại phu quân của mình.

“Ngươi, ngươi? Đồ độc ác! Ngươi dám dùng rắn để giết tướng công ta.”

Đai Châu Hoa tức giận xông thẳng về phía Phiêu Nguyệt.

Phập!

Phiêu Nguyệt bất ngờ đá vào đồng lúa, lập tức Đai Châu Hoa bị lửa và tro bụi phủ đầy người.

“Á!”

Đai Châu Hoa điên cuồng hét lên rồi vùng vẫy.

Phiêu Nguyệt nhìn nàng ta rồi nói.

“Với thực lực đó của cô vậy mà sống được đến bây giờ luôn sao.”

“Tên khốn! Ta sẽ giết ngươi.”

Đai Châu Hoa hét toáng lên rồi vùng dao vào Phiêu Nguyệt. Thế nhưng, thanh dao của nàng lại chỉ chém loạn vào không trung.

Đài Châu Hoa đang vung đao dữ dội thì dừng phắt lại. Bởi vì trên vai nàng vang lên âm thanh thứ gì đó sượt ngang qua.

“Á!”

Đài Châu Hoa liền hét lên thảm thiết.

Cánh tay cầm đao của nàng đang bị cắt ra. Máu không ngừng chảy xuống ròng ròng.

Đài Châu Hoa dùng tay còn lại chặn vết thương nhưng cũng hoàn vô dụng.

Mãi cho đến khi cánh tay rơi xuống, nàng vẫn không cảm nhận được khí tức của Phiêu Nguyệt.

“Làm, làm ơn cứu ta! Ta sai rồi.”

Phải đến lúc này Đài Châu Hoa mới nhận ra đối phương là cao thủ và không ngừng cầu xin tha mạng.

Từ trước đến nay nàng ta đã giết rất nhiều người, nhưng lại sợ hãi trước cái chết.

Nàng không còn biết xấu hổ mà quỳ thụp xuống. Thế nhưng Phiêu Nguyệt vẫn lạnh lùng nhìn nàng.

Phiêu Nguyệt lại vung tay lên, cánh tay còn lại của Đài Châu Hoa cũng bị cắt mất.

“Á! Đồ ác quỷ! Ư á!”

Đài Châu Hoa đau đớn đến chết đi sống lại.

Nàng bắt đầu chửi rửa Phiêu Nguyệt.

“Ngươi là cái quái gì thế? Là sứ giả của chính nghĩa à?”

“Ta không sống tử tế đến mức tin vào hai chữ chính nghĩa đâu.”

“Vậy tại sao ngươi lại làm thế? Chỉ cần im lặng bỏ qua là được rồi mà?”

“Ta không đủ rộng lượng để cứu rồi những kẻ gây thị phi. Quan trọng là các ngươi khó ưa. Ta cũng không nghĩ mình là người thường, nhưng không phải là quái vật ham muốn xác thịt con người.”

“Câm miệng! Ngươi thì biết gì chứ?”

Xoẹt!

Đột nhiên Thu Hồn Ti sượt qua cổ Đài Châu Hoa. Đài Châu Hoa bày ra vẻ mặt như muốn gào lên.

Phiêu Nguyệt nhìn nàng ta rồi lắc đầu.

“Ta cũng không muốn biết.”

Roẹt!

Cổ Đài Châu Hoa xuất hiện đường kẻ màu đỏ. Sau đó đầu nàng ta rơi thẳng xuống đất.

Phiêu Nguyệt đá đầu Đài Châu Hoa vào bụi rậm.

Phiêu Nguyệt chậm chậm nhìn lên trời rồi lắc đầu.

“Có lẽ thời thế hỗn loạn đã bắt đầu rồi.”

Trong thế giới bình thường, những gã quái vật đầy tham vọng không thể hoạt động thoải mái được.

Và khi thế gian vẫn chưa cảm nhận được, có lẽ thiên hạ lại thực sự rơi vào hỗn loạn.

Khu vực Tiềm Sơn tỉnh An Huy từ xưa nổi tiếng với phong cảnh hữu tình. Phía sau có ngọn Thiên Trụ Sơn được ví như bức tranh thủy mặc, phía trước là một con sông dài chảy uốn lượn quanh co. Thế nhưng gần đây Tiềm Sơn lại trở nên nổi danh nhờ vào một môn phái.

Đó chính là Vũ Kiếm Sơn Trang uy chấn thiên hạ đang nắm giữ Tiềm Sơn.

Từ khi Vũ Kiếm Sơn Trang đến, Tiềm Sơn liền trở nên nổi tiếng, và có nhiều người tìm đến hơn. Chương Bình Sơn, chủ nhân của Vũ Kiếm Sơn Trang là một kiếm tu tài giỏi nhất, ông còn được mệnh danh là kiếm hào đại danh鼎鼎.

Người ta nói so với Kiếm Tôn Hàn Hữu Thiên thì ông có phần kém hơn, nhưng đó chỉ là một quan điểm không đáng nói từ miệng giang hồ mà thôi.

Tất cả thành viên của Vũ Kiếm Sơn Trang đều là võ giả luyện kiếm.

Chương Bình Sơn rất thích giao thiệp với các nghệ nhân, nhờ vậy mà ông ta có con mắt thẩm mỹ rất tốt. Hơn nữa, Chương Bình Sơn cũng có tài năng hội họa xuất sắc. Chính vì thế mà những người sống ở Tiềm Sơn luôn ca ngợi ông là võ giả hoàn hảo.

Chí ít, người đời nhìn vào ai cũng thấy Chương Bình Sơn hoàn hảo không chê vào đâu được. Thế nhưng nhiều người không biết. Rằng ông ta là kẻ đáng sợ thế nào và bị ám ảnh với thứ gì đó nặng nề ra sao.

Đặc biệt, ông ta rất cố chấp với những thanh danh kiếm.

Thứ mà Chương Bình Sơn ám ảnh chính là những thanh kiếm lâu đời, mang giá trị lịch sử cao. Và ông ta gần như phát điên đối với những thanh kiếm từng được bậc quân chủ sở hữu.

Chương Bình Sơn lâu rồi mới vào lại bảo khố.

Bên trong bảo khố chứa đầy những danh kiếm mà ông ta đã thu thập từ trước đến nay.

Chỉ cần một thanh kiếm bị mang ra ngoài, có khi cả thiên hạ phải náo loạn cả lên.

Chương Bình Sơn vừa ngắm nhìn các thanh kiếm vừa lầm bầm.

“Vẫn còn thiếu nhiều quá.”

Ánh mắt ông đánh về phía giá đỡ kiếm còn trống.

Đó là giá đỡ được Chương Bình Sơn đặc biệt nhờ thiết tượng tài giỏi nhất làm ra.

Vốn dĩ ông định dùng nó cho thanh kiếm có tên Công Bố và ông tin nhất định sẽ có được nó trong tay. Thế nhưng, thanh Công Bố lại biến mất tăm, từ sau đó, giá đỡ này vẫn còn trống không.

Nghĩ đến thanh Công Bố, trong lòng ông lại tràn đầy phần nộ.

Thanh Công Bố kiếm chính là thanh kiếm duy nhất ông ta muốn mà không có được. Vậy nên ông càng bị ám ảnh hơn.

Chương Bình Sơn tặc lưỡi rồi xoay lưng lại.

Những tưởng ngắm nhìn danh kiếm sẽ khiến ông thoải mái hơn, nhưng cuối cùng lại dấy lên cơn phẫn nộ trong lòng ông.

Rầm!

Lúc Chương Bình Sơn ra ngoài, cửa bảo khố cũng đóng lại.

Bên ngoài đang có người đợi ông.

“Trang Chủ đã về rồi ạ?”

Gã nam nhân đang cúi đầu chính là Tổng quản của Vũ Kiếm Sơn Trang - Dương Đình Học.

Dương Đình Học rất hiếm khi đứng chờ Chương Bình Sơn ở trước bảo khố, vậy nên Chương Bình Sơn mới lên tiếng hỏi.

“Có chuyện gì thế?”

“Một tin khá thú vị ạ.”

“Tin thú vị ư?”

“Vâng! Tin liên quan đến Tử Thần ạ.”

“Tử Thần?”

“Thuộc hạ nghe nói hắc đang ở Thái Hồ, tỉnh Giang Tô.”

Chương Bình Sơn tỏ vẻ khoái chí.

Ở Tiềm Sơn cũng có một nơi tên là Thái Hồ. Đương nhiên nó nhỏ hơn Thái Hồ ở Giang Tô nhiều, nhưng phong cảnh lại xinh đẹp không kém.

Chính vì thế Chương Bình Sơn thấy thú vị khi nghe tin Phiêu Nguyệt xuất hiện ở một nơi nghe tên quen như thế.

“Rồi sao?”

“Thuộc hạ vẫn chưa rõ tình hình cụ thể nhưng Thái Hồ đã trở thành bãi chiến trường rồi. Có điều, Phiêu Nguyệt đã rời Thái Hồ và đi về phía Nam theo hương An Huy ạ.”

“Tỉnh An Huy ư?”

“Vâng! Nơi này cách bốn trang không xa lắm.”

“Nghe thú vị đấy. Kẻ giết con trai thứ của ta vậy mà dám đến gần Vũ Kiếm Sơn Trang sao?”

Giang Tây được cấu thành từ những thung lũng khổng lồ. Những cánh đồng lúa rộng bạt ngàn trải dài miên man cùng với vô số sông cùng thủy lộ chằng chịt nối nhau như mạng nhện trong lòng thung lũng.

Nhờ có nguồn nước dồi dào đến từ Bà Dương Hồ nằm ngay giữa thung lũng mà nghề làm ruộng ở đây rất phát triển, vì thế nên người dân ở đây sống mà không lo đói.

Và cũng nhờ có nước sông giàu chất dinh dưỡng chảy từ thượng nguồn Trường Giang giúp cho những thung lũng ở khu vực Bà Dương Hồ trở nên rất màu mỡ.

Cũng vì thế mà có rất nhiều phú giả nổi tiếng ở quanh Bà Dương Hồ.

Ngày hôm nay, nơi này cũng có rất nhiều thuyền đi qua Trường Giang vào đây. Hầu hết đó là những chiếc thuyền vận chuyển gạo được sản xuất tại các cánh đồng lúa xung quanh Bà Dương Hồ.

Những thương đoàn hay tiêu cục ở khu vực Bà Dương Hồ thường dùng thuyền chở gạo để chở những đồ dùng hàng hóa khác. Khi rời Bà Dương Hồ, họ mang theo đầy gạo, còn khi trở về, họ lại mang theo vô số những món đồ tìm được trong lúc thương hành.

Uỳnh!

Một chiếc thuyền chở gạo khổng lồ cập bến Bà Dương Hồ. Những người chạy vặt thuộc thương đoàn đã đứng đợi sẵn ở bến thuyền.

Người trên thuyền nói với những người ở dưới.

“Trên thuyền chở muối mang về từ Như Đông đấy. Một nắm muối cũng đắt hơn tiền công hàng ngày của các người rồi nên phải hết sức cẩn thận. Sau khi chuyển muối xuống thì tiếp tục truyền gạo lên, không có thời gian để nghỉ ngơi đâu nên các người tập trung vào.”²

“Rõ!”

“Xin ngài đừng lo lắng. Chúng tiểu nhân đâu phải chỉ làm việc mới được một hai ngày.”

Tên làm công đáp lời nhưng mắt của hắn lại không rời khỏi chiếc thuyền.

Hắn đang đợi bậc thang được hạ xuống.

Công việc này vốn không có mức lương cố định. Số tiền bọn họ kiếm được dựa vào số lượng hàng hóa có ở trên thuyền. Ai khiêng thêm một bao muối hay một bao gạo thì sẽ được trả công cao hơn.

Vì vậy nên đám người ở dưới tròng mắt chờ đợi thang được hạ xuống như những binh sĩ chờ đợi để được ra trận.

Cuối cùng, bậc thang trên chiếc thuyền cũng được hạ xuống.

Những thuyền viên hét lên khi những người ở dưới chuẩn bị leo lên tàu.

“Đợi đã! Chờ mọi người xuống đã rồi các người hãy lên.”

Đúng lúc đó, một người kéo ngựa từ trên thuyền đi xuống.

“Quào!”

“Đó là nam nhân sao?”¹

Tất cả những người làm ở dưới đều không khỏi cảm thán khi nhìn thấy gương mặt của nam nhân bước xuống thuyền. Gương mặt của người đó đẹp tựa một bức tranh vậy.⁸

Nam nhân đó chính là Phiêu Nguyệt.⁶

Phiêu Nguyệt xuống thuyền rồi nhìn quanh Bà Dương Hồ.⁸

Có lẽ do đã từng ở Thái Hồ một thời gian nên khi thấy Bà Dương Hồ, hắn cũng không có ấn tượng gì đặc biệt cả.

Phiêu Nguyệt hỏi một tên đang đứng thất thần ngắm nhìn gương mặt của hắn.

“Ở đây có quán trọ nào tốt không?”

“À, nếu ngài tìm quán trọ thì hãy đến Nam Thiên Quán ạ. Đó là quán trọ lớn và xa hoa nhất, thức ăn cũng rất ng...”

“Nam Thiên Quán?”¹

“Vâng. Ngài sẽ không phải hối hận đâu ạ. Vậy tiểu nhân xin phép...”

Nói rồi hắn vội vàng leo lên thuyền để không bị những người khác bỏ lại phía sau.

Phiêu Nguyệt nhìn những người khiêng bao muối trên lưng một lúc rồi đi tiếp.

Phong cảnh ở bến tàu Bà Dương Hồ cũng gần giống như Thái Hồ.

Chỉ khác là Thái Hồ gần biển nên có thể cảm nhận được mùi mặn trong gió, còn gió ở Bà Dương Hồ thì rất mát mẻ.

Để tìm được Nam Thiên Quán không khó. Nó lớn và lộng lẫy đến mức chỉ nhìn từ xa thôi cũng có thể nhận ra nó.

Nam Thiên Quán vốn có quy mô lớn nên nơi này cũng có một chuồng ngựa riêng. Phiêu Nguyệt giao ngựa cho người quản lý chuồng ngựa rồi tiến vào Nam Thiên Quán.

“Chào mừng khách quan.”

Một tiểu nhị nhanh chóng chạy đến chào Phiêu Nguyệt.

“Còn phòng trống không?”

“Tất nhiên là có rồi ạ.”

“Cho ta một phòng, ở ba ngày.”

“Vâng, khách quan vui lòng thanh toán tiền trước ạ.”

Phiêu Nguyệt đưa cho tiểu nhị vài đồng vàng.

Tiểu nhị nhận được tiền thì miệng ngoác tới tận mang tai.

“Hề hề! Phòng của khách quan là căn phòng cuối hành lang ở tầng hai của biệt quán phía sau ạ. Căn phòng đó có tầm nhìn rất đẹp ạ.”

“Có cả biệt quán sao?”

“Vâng! Quán chúng tiểu nhân được mở rộng thêm cách đây không lâu á. Nơi đó sẽ yên tĩnh hơn nơi này rất nhiều.”

“Cảm ơn người.”

“Ôi trời, có gì mà cảm ơn tiểu nhân chứ?”

“Phải cảm ơn chứ. Làm cho ta vài món đơn giản đi.”

“Vâng ạ. Ngài cứ ngồi vào bàn. Tiểu nhân sẽ mang ra cho ngài ngay.”

“Ừm!”

Phiêu Nguyệt gật đầu rồi ngồi vào một bàn trống.

Cho đến lúc lên thuyền chở gạo thì hấn vẫn còn ổn, nhưng vì lương khô đã hết nên khoảng thời gian trên thuyền hấn không có gì để ăn cả. Vì vậy nên Phiêu Nguyệt lúc này đang rất đói.

Phiêu Nguyệt nhìn ra ngoài cửa sổ trong khi chờ đợi thức ăn được dọn ra.

May mắn thay, hấn không phải chờ quá lâu. Chỉ một lúc sau, tiểu nhị đã dọn thức ăn ra cho hấn.

“Đây là lợn rừng ướp muối ạ. Nếu ăn không thì hơi mặn nhưng dùng với cơm thì rất vừa miệng ạ.”

“Cảm ơn.”

“Chúc khách quan ngon miệng.”

Tiểu nhị cúi đầu và lui đi.

Đây là lần đầu tiên Phiêu Nguyệt ăn thịt lợn rừng.

Giống như tiểu nhị nói, nếu ăn không thì hơi mặn nhưng khi ăn với cơm lại rất vừa miệng.

Dù đang rất đói nhưng Phiêu Nguyệt không bao giờ vội vàng. Hấn nhai từng miếng thịt và sắp xếp kế hoạch cho thời gian sắp tới.

‘Trước tiên phải đến phân đà Hạ Ô Môn để thu thập được càng nhiều thông tin càng tốt, sau đó lần ra tung tích của Sở Cách Sơn...’

Nếu lần theo dấu vết của Sở Cách Sơn và Thiên Hoa Tật Kịch Đoàn, hấn chắc chắn sẽ tìm ra được dấu vết của Hồng Hữu Tân.

Tốc độ ăn của Phiêu Nguyệt chậm dần khi vừa ăn vừa suy nghĩ. Đã hai khắc trôi qua nhưng thức ăn vẫn còn rất nhiều ở trên đĩa.

Rầm!

Khi Phiêu Nguyệt chuẩn bị ăn nốt phần còn lại thì chợt có người mở cửa quán trọ thật mạnh bạo rồi bước vào trong.

Nhiều nam nhân ăn mặc rách rưới bước vào quán trọ.

Hắn bốc ra mùi hôi thối như thể đã lâu rồi hắn không tắm gội cả. Đến mức những người ngồi gần cửa phải bịt mũi và tạm tránh khỏi chỗ ngồi của họ.

Những người ngồi gần bàn của Phiêu Nguyệt nhìn đám người kia rồi thì thào.

“Bọn khốn của Huyết Nghị Bang lại đến nữa rồi.”

“Sao không có ai bắt chúng lại thế? Chỉ cần làm ăn buôn bán khá khẩm được một chút là bọn họ lại xuất hiện rồi giờ trò cướp bóc.”

“Người có làm được như vậy không? Dính líu tới chúng chỉ tổ mệt người thôi, tốt nhất đừng nên quan tâm làm gì.”

Có vẻ những người vừa bước vào phòng trọ là võ giả của một nơi gọi là Huyết Nghị Bang.

Chủ nhân quán trọ vội vàng chạy xuống khi thấy những võ giả của Huyết Nghị Bang xuất hiện. Ông cúi cạo một trận với Huyết Nghị Bang đến đỏ cả mặt.

Những người khác có thể không nghe thấy, nhưng Phiêu Nguyệt có thể nghe thấy rõ mồn một từng lời từng chữ bọn họ nói với nhau.

“Cái gì, ta đã trả phí bảo hộ của tháng này rồi mà. Sao các người lại còn đến đây nữa là sao?”

“Không phải cái đó. Ông đã mượn tiền của bọn ta còn gì? Giờ thì trả lãi đi.”

“Tiền lãi sao? Tiền lãi đâu mà các người thu hoài vậy?”

“Bang chủ của bọn ta đã nói trước rồi còn gì. Lãi của Huyết Nghị Bang của bọn ta rất cao. Nhưng chẳng phải Quán chủ vẫn một mực muốn mượn tiền để xây thêm biệt quán đây sao? Nếu Quán chủ không trả thì bọn ta cũng khó xử lắm.”

“Chết tiệt! Vậy là các người cứ thu lãi từ lần này đến lần khác như thế à?”

“Hờ hờ! Thế giới này vốn dĩ là như thế. Nếu không thích thì giao biệt quán cho bọn ta đi.”

“Chết tiệt!”

Cuối cùng, quán chủ đành phải nghiêng răng rồi đưa tiền lãi cho những võ giả của Huyết Nghị Bang.

“Hờ hờ!”

Những võ giả của Huyết Nghị Bang cười nham hiểm khi cầm trên tay chiếc túi chứa đầy vàng rồi nhìn quanh quán trọ.

“Quả nhiên là được xây mới có khác. Thật là sạch sẽ và rộng lớn biết bao. Nếu để Huyết Nghị Bang quản lý thì sẽ tốt hơn đây.”

“N, người nói vớ vẩn cái gì thế?”

“Ta chỉ nói vậy thôi. Thực tế thì đâu thể như vậy được, đúng không? Nếu Quán chủ trả lãi đúng hạn thì chuyện đó sao có thể xảy ra được. Vậy bọn ta xin phép.”

Các võ giả của Huyết Nghị Bang khẽ cúi đầu chào chủ trọ rồi bước ra ngoài.

Chủ trọ nói với tiểu nhị khi họ đã rời đi.

“Mau rắc muối ngoài cửa đi. Khếch! Phụt!”

Chỉ cần nghĩ đến đám người đó thôi ông cũng đã cảm thấy chán chường.

Ngay từ đầu, việc dang rộng vòng tay với Huyết Nghị Bang khi ông có ý định xây thêm biệt quán đã là một vấn đề. Khi bọn họ cho ông vay tiền, họ nói rằng ông có thể trả lại bất cứ lúc nào. Vậy mà chỉ cần thấy ông kinh doanh ổn một chút thì bọn chúng lại kéo đến đây suốt ngày với một đồng lý do hư cấu như tiền lãi hay phí bảo hộ gì đó.

Tuy lúc này ông đã hồi hận vì đã mượn tiền Huyết Nghị Bang, nhưng đã quá muộn để có thể quay đầu.

“Đúng là cáo không thể làm vua ở nơi có hổ được.”

Chủ trọ lắc đầu rồi bước vào trong.

Phiêu Nguyệt nhìn theo bóng lưng của chủ trọ rồi lại nhìn ra ngoài đường. Hắn có thể thấy những võ giả của Huyết Nghị

Bang đang hồng hách đi trên con đường từ bên ngoài cửa sổ.

Bọn họ đi vào một quán trọ khác, sau đó lại đi ra cùng một chiếc túi trên tay.

‘Xem ra Huyết Nghị Bang là một nơi cho vay nặng lãi rồi.’

Từ cái tên của bọn họ đã bất thường rồi.

Các bang phái thông thường rất ít khi đặt tên Huyết Nghị tức kiến máu.

Huyết Nghị mang lại cho Phiêu Nguyệt cảm giác như bọn chúng sẽ găm nhăm người khác cho đến khi bọn họ tóe máu vậy.

Trước đây, Tuyết Dao Trang cũng hoạt động dưới hình thức cho vay tiền như thế này. Bọn họ vắt kiệt xương máu của những người dân thường bằng cách cho vay tiền và nhận lại suất rất cao.

Có vẻ như Huyết Nghị Bang cũng đang hoạt động theo cách thức như vậy.

‘Cũng không phải chỉ có mỗi Tuyết Dao Trang và Huyết Nghị Bang như vậy.’

Những người như thế này đều có rất nhiều ở hầu hết những đô thị mà Phiêu Nguyệt đi qua sau khi ra ngoài giang hồ.

Mặt khuất của một giang hồ yên bình chính là những việc tàn ác như thế này, sự bất mãn của người dân cũng lên đến đỉnh điểm. Nhưng không một môn phái nào trong giang hồ lắng nghe lòng dân cả. Vậy nên đôi phu thê ăn thịt người mới có thể làm điều ác trong một thời gian dài như vậy.

Phiêu Nguyệt dự cảm không bao lâu nữa, bình yên sẽ rời khỏi giang hồ.

Từ thời xa xưa, khi oán hận đạt đến đỉnh điểm. Thế gian trở nên hỗn loạn, các cự ma kiêu hùng cũng lộ rõ tham vọng của họ.

Bọn họ không được gọi là cự ma kiêu hùng ngay từ đầu.

Bọn họ bộc lộ tham vọng vào thời loạn thế và không từ mọi thủ đoạn để có thể đứng ở đỉnh cao nhất. Vậy nên, bọn họ cũng tự nhiên được xếp vào hàng của cự ma kiêu hùng.

Phiêu Nguyệt đã nhìn thấy một vài võ giả có đủ khả năng để trở thành cự ma kiêu hùng.

Khi thế giới này thực sự rơi vào hỗn loạn, bọn họ sẽ vứt bỏ chiếc mặt nạ đã đeo bấy lâu nay và dùng toàn lực để chạy theo tham vọng của mình.

Cơn gió của loạn thế đang nổi lên, nhưng không ai nhận thức được điều đó.

Phiêu Nguyệt đứng dậy rồi hướng đến biệt quán. Bỗng có một giọng nói giữ chân Phiêu Nguyệt lại.

“Không phải là Phiêu đại hiệp đây chứ?”

Phiêu Nguyệt ngồi vào chỗ cũ rồi nhìn về cửa quán trọ.

Một võ giả trẻ tuổi với dung mạo anh tuấn cùng phong thái vượt trội đang đứng ở cửa quán trọ.

Võ giả ấy lập tức tiến đến chiếc bàn mà Phiêu Nguyệt đang ngồi.

Phiêu Nguyệt ngay lập tức nhận ra võ giả ấy.

“Nam Cung Việt!”

“Phiêu đại hiệp có chuyện gì mà lại ở đây vậy?”

Võ giả ấy chính là Nam Cung Việt của Thủ Thiên Hội.

Cuộc gặp gỡ ngoài dự kiến khiến Phiêu Nguyệt cũng cảm thấy bất ngờ. Nhưng hắn đã sớm che giấu sự bất ngờ của mình và nói một cách bình tĩnh.

“Ta ghé ngang qua đây khi đang đi du ngoạn. Còn người?”

“Đại hiệp không biết sao? Thủ Thiên Hội ở Hoàng Sơn cách nơi này khoảng ba trăm lý đó.”

“Vậy à?”

“Vâng! Vậy nên tại hạ thường hay đến đây lắm. Ôi, không ngờ lại được gặp Phiêu đại hiệp ở đây...”

Nam Cung Việt cười rạng rỡ.

Y coi Phiêu Nguyệt là người có cùng chí hướng với mình.

Bởi vì Phiêu Nguyệt đã đứng về phía Chân Gia đối đầu với Tuyết Dao Trang.

Đối với y, người khác có nghĩa về Phiêu Nguyệt như thế nào cũng không quan trọng. Quan trọng là những gì mà bản thân y nghĩ về Phiêu Nguyệt.

Đối với Nam Cung Việt, Phiêu Nguyệt là một người đáng tin cậy. Đó là lý do vì sao y lại rất nhiệt tình với Phiêu Nguyệt.

“Nếu sớm biết đại hiệp có ở đây thì tại hạ đã đến sớm hơn rồi.”

“Ta cũng chỉ mới đến thôi. Có biết sớm cũng chẳng được gì.”

“VẬY Ạ. NHƯNG MÀ THẬT MAY KHI CHÚNG TA ĐƯỢC GẶP NHAU NHƯ THẾ NÀY. NGHĨ LẠI THÌ TẠI HẠ VẪN THẤY THẬT ĐÁNG TIẾC KHI HÔM ĐÓ PHẢI TỪ BIỆT Ở CHÂN GIA NHƯ THẾ.”

“Người nói người hay đến Bà Dương Hồ sao?”

“Vâng! Hôm nay tại hạ đến đây vì có cuộc hội họp ạ.”

“Họp sao?”

“Đạo này tại hạ mới kết thân với vài người. Họ đã chọn Nam Thiên Quán làm địa điểm để gặp mặt, không ngờ tại hạ lại được gặp Phiêu đại hiệp như thế này. Có lẽ tại hạ nên cảm thấy biết ơn những bằng hữu về điều này.”

Nam Cung Việt ngồi xuống trước mặt Phiêu Nguyệt.

“Nếu có hẹn thì ngồi ở đây làm gì?”

“Họ vẫn còn lâu mới tới đây ạ. Họ đến từ rất xa nên có lẽ phải đợi thêm khoảng một, hai canh giờ nữa ạ.”

“VẬY CHẴNG PHẢI NGƯỜI ĐẾN HƠI SỚM SAO? NGƯỜI SẼ PHẢI ĐỢI LÂU Đấy.”

“Haha! Rượu ở Nam Thiên Quán rất ngon. Tại hạ thấy đến đây ngồi một mình uống rượu cũng không quá tệ. Không ngờ lại được gặp Phiêu đại hiệp như thế này.”

Nam Cung Việt cười khoái chí.

Y vẫy tay, một tiểu nhị vội vàng chạy đến.

“Công tử gọi tiểu nhân ạ?”

“Cho ta loại rượu ta hay uống đi.”

“Vâng! Tiểu nhân đã chuẩn bị sẵn cho công tử rồi ạ.”

“Không hổ danh là Nam Thiên Quán.”

Nam Cung Việt ném vài đồng cho tiểu nhị.

Tiểu nhị cảm ơn Nam Cung Việt rồi chạy vào trong bếp.

Bỗng Nam Cung Việt đột nhiên nhíu mày rồi nói.

“Nhưng nếu Phiêu đại hiệp đã đến đây, xem ra bình yên ở nơi đây cũng phải kết thúc rồi.”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 352

“Người có ý gì?”

“Nơi nào có Phiêu Đại hiệp, nơi đó đều có gió tanh mưa máu.”

“....”

“Ta không tin Phiêu Đại hiệp chỉ đơn giản là đi ngao du thiên hạ. Phiêu Đại hiệp là người làm gì cũng có mục đích cả.”

Nam Cung Việt nhìn Phiêu Nguyệt bằng ánh mắt âm trầm.

Hắn có thể hiểu Phiêu Nguyệt vì dù sao cũng đã từng chiến đấu cùng một phe.

Phiêu Nguyệt không phải người thích lãng phí thời gian. Hắn không phiêu bạt giang hồ nếu chẳng có mục đích nào khác.

bzfczk

Nếu Phiêu Nguyệt ghé ngang hồ Bà Dương thì đồng nghĩa hần muốn ở nơi này. Mặc dù Nam Cung Việt không biết chắc Phiêu Nguyệt muốn thứ gì.

Vậy nên gặp lại Phiêu Nguyệt, Nam Cung Việt vừa mừng lại vừa lo.

“Huynh hãy nói thật đi. Có đúng là huynh chỉ đang đi ngao du thiên hạ không?”

“....”

“Ta biết ngay mà.”

“Ta đang tìm người. Nghe nói hần mất tích ở gần đây.”

“Người đó là ai thế?”

“Hong Hữu Tân.”

“Hong Hữu Tân sao? Là Đội chủ Giám Sát Đội của Hạ Ô Môn?”

“Đúng vậy! Hần đang theo dấu Thiên Họa Tập Kích Đoàn thì biến mất.”

“Đội chủ Giám Sát Đội của Hạ Ô Môn mất tích ư.”

Vẻ mặt Nam Cung Việt liền âm trầm thấy rõ.

Hong Hữu Tân cũng được xem là một nhân vật lớn.

“Vậy huynh đã tìm thấy đầu mối chưa?”

“Ta đang tìm.”

“Ra là vậy. Dù sao nếu muốn tìm ngài ấy chắc là huynh phải ở lại hồ Bà Dương khá lâu đấy.”

“Ta không chắc nữa. Chỉ cần tìm ra manh mối, ta sẽ đi ngay.”

“Ồi thật là!”

“Người đang cố nói gì với ta à?”

“Nếu huynh ở lại lâu thì đến Thủ Thiên Hội một lần đi.”

“Sao lại đến Thủ Thiên Hội?”

“Phụ thân ta rất đề tâm đến Phiêu Đại hiệp. Ông ấy bảo nếu có cơ hội nhất định phải mời ngài đến.”

“Ta sẽ suy nghĩ.”

“Xin đa tạ.”

Phải đến lúc này gương mặt Nam Cung Việt mới dần ra được một chút. Vừa hay tiểu nhị cũng đã mang rượu đến. Ngay khi mở nắp bình, mùi rượu thơm nức mũi liền bay ra.

“Khur! Mùi hương này thật là.”

Nam Cung Việt buồn câu cảm thán rồi rót rượu vào đầy ly.

Vì Phiêu Nguyệt bảo mình không biết uống nên Nam Cung Việt cũng không ép.

“Tuyệt! Đúng là tuyệt vời mà.”

Nam Cung Việt đưa ống tay áo quét giọt rượu vрон trên khoe môi mà lảm bảm.

Đồ nhắm mà Phiêu Nguyệt gọi là thịt lợn núi.

Nam Cung Việt dường như cũng khá quen với món này, hắn đưa đũa gấp một miếng to vào miệng.

Chỉ ăn không sẽ có chút mặn và hơi chua, thế nhưng khi uống chung với rượu lại vô cùng hợp.

Nam Cung Việt lại uống thêm một ly.

“Huynh làm gì ở đó vậy?”

Đột nhiên phía sau lưng vang lên giọng nói lạnh lùng.

Nghe giọng nói quen thuộc, Nam Cung Việt liền đặt ly rượu xuống rồi đứng dậy.

“Đến rồi à!”

Người kia là một nam nhân trẻ tuổi vận một bộ y phục cộc tay khoe đôi vai săn chắc.

Mái tóc hắn xù lên như bờm sư tử, đôi mắt to tròn, trên y phục có chạm họa tiết rồng trông rất tinh xảo.

Toàn thân hắn tỏa ra bá khí vô cùng mạnh mẽ.

Nam Cung Việt tiến lại gần gã võ giả.

“Huynh đến rồi à? Hạ Thương?”

“Đã đến trước thì phải ngồi chờ chứ, sao lại uống rượu với người khác rồi.”

“Khà khà! Nếu biết người này là ai, chắc chắn huynh sẽ bắt ngờ đó.”

Nam Cung Việt chỉ vào Phiêu Nguyệt rồi nói.

Đột nhiên gã võ giả nhú mày.

Bởi lẽ hắn nhìn gương mặt anh tuấn của Phiêu Nguyệt liền cảm thấy khó chịu trong lòng. Dây thần kinh toàn thân võ giả trở nên hết sức sắc bén. Cơ thể của hắn đã phản ứng lại trước Phiêu Nguyệt.

Ánh mắt hắn lóe lên tia sáng.

“Hắn ta là ai?”

“Chậc! Huynh bình tĩnh lại đi nào. Huynh làm mọi người đau đớn cả rồi kìa.”

Một vài người yếu ớt đã ngã vật ra sàn trước vị khách vừa vào quán trọ.

Còn những người khác thì mặt mày đã trắng bệch hết cả.

Khí thế mà gã tỏa ra vô cùng dữ dội. Thế nhưng Phiêu Nguyệt mặt vẫn không đổi sắc.

‘Ra là một cao thủ!’

Gã võ giả liền siết chặt nắm đấm.

Lúc nhìn thấy Phiêu Nguyệt, lòng hiếu thắng trong hắn lại trở dậy.

Đã lâu rồi hắn mới gặp một võ giả khiến tim hắn đập nhanh như thế. Vậy nên hắn càng tò mò về Phiêu Nguyệt hơn.

Hắn lại hỏi Nam Cung Việt.

“Hắn ta là ai?”

“Là Phiêu Nguyệt Đại hiệp.”

“Phiêu Nguyệt! Là Tử Thần ư?”

“Đúng vậy! Đó là biệt hiệu trên giang hồ của huynh ấy.”

“Khực!”

Gã võ giả nở nụ cười kỳ quái.

Đột nhiên Nam Cung Việt vội vàng nói.

“Không được!”

Thế nhưng, hắn chưa kịp nói dứt câu, võ giả đã xông thẳng về phía Phiêu Nguyệt.

Rầm!

Cùng với tiếng nổ vang trời, cả người Phiêu Nguyệt văng ra khỏi quán trọ.

Gã võ giả đâm vào mặt Phiêu Nguyệt. Thế nhưng, cú đâm đó lại không trúng Phiêu Nguyệt. Đòn tấn của hắn đã bị chặn lại.

Cơ thể Phiêu Nguyệt phóng một đường thẳng rồi đáp xuống hồ Bà Dương. Gã võ giả lại tấn công Phiêu Nguyệt.

Vùuu!

Võ giả làm rung chuyển cả mặt nước.

Cảnh tượng lúc này trông như có một con hắc long đang lướt trên mặt nước.

“Chà!”

“Đám võ giả đang đánh nhau kìa.”

Những vị khách trong quán trọ liền reo hò nhìn quang cảnh trước mặt.

Họ nghi ngờ liệu rằng nắm đấm của võ giả có đánh trúng Phiêu Nguyệt hay không.

“Khực!”

Thế nhưng biểu cảm của gã võ giả lại không được ổn cho lắm.

Bởi vì hắn không hề cảm nhận được chút cảm giác nào trong đòn tấn vừa rồi.

‘Hạ Thương?’

Đột nhiên gã võ giả cảm thấy hết sức khủng hoảng rồi nhìn vào không trung.

Vùuu!

Phiêu Nguyệt đã dùng Ma Ảnh Hoán Vị đánh lừa đôi mắt của võ giả.

Phiêu Nguyệt lập tức phản đòn. Gã võ giả cố gắng thi triển Thủy Thượng Phi để tránh đòn tấn công của Phiêu Nguyệt. Phiêu Nguyệt lại không để yên cho hắn.

Bốn thanh U Linh Chủy trên Thu Hồn Ti đã cắm vào mạch máu hắn.

“Haa! Hắc Long Pháo Hỏa!”

Gã võ giả vội vàng thi triển tuyệt chiêu tối thượng.

Sức mạnh khủng khiếp của hắn khiến cho nước trong hồ dâng cao lên.

Uỳnh!

Trong nháy mắt nước trong hồ đã dâng lên thành một cột nước khổng lồ.

Cột nước kết hợp với chân khí của võ giả tạo thành một con hắc long hướng về phía Phiêu Nguyệt.

Hắc long đánh bật U Linh Chủy rồi xông thẳng đến Phiêu Nguyệt.

Võ giả tin rằng tuyệt chiêu của mình sẽ đánh trúng Phiêu Nguyệt. Thế nhưng, niềm tin của hắn đã bị phá vỡ hoàn toàn.

Rầm!

Thân ảnh của Phiêu Nguyệt lại biến mất như chưa từng xuất hiện.

Đột nhiên sóng lưng gã võ giả lạnh toát.

Võ giả hoảng sợ bắn mình lên theo bản năng. Thế nhưng hắn vẫn không tránh khỏi sát khí.

Rầm!

“Khực!”

Hắn cảm thấy sau lưng vừa bị một sức mạnh vô hình đánh trúng khiến hắn bất giác bật ra tiếng rên rỉ.

May mắn là hắn không bị gãy xương, thế nhưng cú sốc đã khiến nội tạng hắn chấn động một phen.

Võ giả xoay người cố kìm nén ngụm máu tươi trong cổ họng xuống.

Võ giả liền thi triển chiêu thức Hắc Long Phá Kiếp.

Một luồng quyền khí được phóng ra.

Mục tiêu đương nhiên là Phiêu Nguyệt. Thế nhưng, chỉ một khắc sau, vẻ mặt hắn đã tràn đầy bối rối.

Hắn cứ nghĩ rằng Phiêu Nguyệt đang ở phía sau, nhưng thực chất lại không phải.

‘Chết tiệt!’

Gã võ giả liền nghiêng răng.

Hắn lại cảm nhận sát khí từ phía sau lưng.

Chẳng biết tự lúc nào, Phiêu Nguyệt đã thi triển Thủy Thượng Phi phóng ra phía sau hắn.

Chuyện này đã vượt xa thường thức của gã võ giả.

Hắn không hiểu được làm thế nào Phiêu Nguyệt có thể xoay người nhanh hơn việc hắn di chuyển tại chỗ. Hơn nữa lúc này họ còn đang trên mặt nước.

Thế nhưng hắn buộc phải chấp nhận và sẵn sàng đối phó với chuyện xảy ra sau đó.

“Hum!”

Võ giả liền tập trung khí vào lưng để chịu đựng đòn tấn công.

Đột nhiên trên vai hắn vang lên âm thanh lạ.

Thu Hồn Ti vẫn đâm vào lưng dù hắn đã tập trung khí để phòng thủ.

“Khực!”

Gã võ giả liền mở to mắt.

Vết thương chỉ như lỗ kim nhưng cơn đau lại thấu tận tâm can.

Lúc này Phiêu Nguyệt kéo mạnh Thu Hồn Ti kéo cả cơ thể gã võ giả theo.

Phiêu Nguyệt tung một đòn Phá Ngọc.

Rầm!

“Khực!”

Võ giả bị chìm xuống nước, cột nước lại càng dâng cao hơn.

Phiêu Nguyệt liền bắn mình quay lại quán trọ.

Cảnh tượng Phiêu Nguyệt đập nước trông vô cùng hút mắt.

Lúc Phiêu Nguyệt hạ mình đập xuống quán trọ, võ giả rơi xuống nước mới ngẩng đầu lên.

“Hự!”

Vẻ mặt dương dương tự đắc ban đầu đã biến mất, gương mặt hấn lúc này vô cùng tiều tụy.

Nam Cung Việt nhìn bộ dạng hấn rồi tặc lưỡi.

“Chậc! Biết ngay mà.”

“U’aa!”

Võ giả tức giận đến mức rên rỉ. Sau đó, cả một vùng nước rung lên dữ dội như vũ bão.

Võ giả đập chân xuống nước rồi bắn mình vào quán trọ.

Hấn đập xuống trước mặt Phiêu Nguyệt.

Võ giả nhìn chằm chằm tựa hồ muốn ăn tươi nuốt sống Phiêu Nguyệt, đột nhiên sau đó hấn làm thế bao quyền với Phiêu Nguyệt.

“Ta là Long Hạ Thương của Long Thiên Cốc. Ta đã thất lễ với Đại hiệp rồi. Lúc gặp Phiêu Đại hiệp, lòng hiếu thắng của ta lại trỗi dậy nên mới làm ra loại chuyện này.

Trong ánh mắt Long Hạ Thương lúc này vẫn còn sự hiếu thắng vô cùng lớn.

Hấn đã thất bại trước Phiêu Nguyệt, thế nhưng không nghĩ rằng bản thân thua vì thiếu thực lực.

Hấn tự tin nếu chiến đấu trên đất liền thì tình thế ắt sẽ thay đổi. Thế nhưng, vì hấn đã thua nên phải thể hiện lễ tiết cho phải phép.

“Long Thiên Cốc ư? Là một trong Tam Bá?”

“Đúng thế! Ta chính là Long Hạ Thương Tiểu Cốc chủ của Long Thiên Cốc.”

Long Thiên Cốc là một trong Tam Bá danh chấn giang hồ.
Long Hạ Thương lại còn là Tiểu Cốc chủ của Long Thiên Cốc.

Phụ thân hắn là Thiết Bá Long Long Kiếm Sơn, và hắn có biệt hiệu là Tiểu Bá Long - một võ giả có thực lực.

Lòng tự tôn của hắn cũng lớn đến mức khiến hắn khó lòng công nhận người khác vượt trội hơn mình.

Số người được hắn công nhận cũng không quá nhiều, trong số đó đương nhiên có cả Nam Cung Việt.

Tin đồn mà Long Hạ Thương nghe nhiều nhất từ sau khi rời Long Thiên Cốc đều liên quan đến Phiêu Nguyệt.

Hắn nghe nói rằng Phiêu Nguyệt sở hữu võ công cao thâm đến mức được gọi là Tử Thần và có ngoại hình vô cùng tuấn mỹ.

Long Hạ Thương cho rằng tin đồn chỉ là phóng đại mà thôi.

Hắn không muốn công nhận trong số những võ giả trẻ cùng thời với hắn lại có người vượt trội hơn hắn.

Chính vì thế ngay khi nhìn thấy Phiêu Nguyệt, hắn đã tấn công Phiêu Nguyệt ngay lập tức. Mặc dù bị Phiêu Nguyệt áp đảo nhưng suy nghĩ của hắn vẫn không đổi.

Giao đấu trên mặt nước là một việc vô cùng bất lợi, nếu là đất liền có khi kết quả đã khác đi rồi.

Chính vì thế hắn vẫn ngẩng cao đầu mà nhìn Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt nhìn chằm chằm Long Hạ Thương rồi nói một câu.

“Sinh khí tràn trề thật.”

“Thỉnh thoảng ta cũng hay nghe như thế.”

“Nhưng nếu muốn sống lâu một chút thì phải giảm bớt nó xuống đi. Lần này nể mặt Nam Cung Việt nên ta mới bỏ qua, nếu có lần sau, ngươi sẽ không may mắn như vậy nữa đâu.”

“Hừm! Vậy Đại hiệp nghĩ ta sẽ sợ sao?”

Long Hạ Thương trái lại còn bùng khí thế chiến đấu hơn. Lúc này, Nam Cung Việt mới tiến đến gần.

Hắn cúi đầu bày tỏ lòng cảm kích với Phiêu Nguyệt.

“Xin đa tạ vì đã giữ thể diện cho ta. Như huynh thấy đó, tính tình gã lợn rừng này gấp gáp thế nên không biết phân biệt trước sau gì cả. Ta không ngờ huynh ấy lại làm thế với Phiêu Đại hiệp. Lần sau sẽ không có chuyện này nữa đâu.”

Nghe Nam Cung Việt nói, Long Hạ Thương liền nổi giận.

“Ai là lợn rừng chứ?”

“Còn ai nữa chứ? Chính là người đang đứng trước mặt ta này.”

“Ừc!”

Nam Cung Việt lại nói với Phiêu Nguyệt.

“Có vẻ ta ở đây sẽ cản trở Phiêu Đại hiệp. Khi nào vị bằng hữu này bình tĩnh lại, bọn ta sẽ đến gặp Đại hiệp.”

“Ừm!”

“Vậy Đại hiệp nghỉ ngơi đi nhé.”

Nam Cung Việt làm thế bao quyền với Phiêu Nguyệt rồi đưa Long Hạ Thương lên tầng hai.

Long Hạ Thương vừa đi cùng Nam Cung Việt vừa nhìn Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt nhận ra trong ánh mắt hắn chứa đựng tham vọng rất lớn.

‘Hắn cũng là một con rồng đang chờ loạn lạc đây mà.’

353

Căn phòng thoải mái và chiếc giường cũng rất mềm mại.

Nhờ vậy mà Phiêu Nguyệt đã có thể có được một giấc ngủ ngon.

Ngủ say như thế này giúp đầu óc của hắn trở nên minh mẫn và sáng suốt hơn là lúc vận công.

Phiêu Nguyệt mở cửa sổ ra, Bà Dương Hồ rộng lớn hiện ra trong mắt hắn. Cũng giống như Thái Hồ, có rất nhiều con thuyền đang lênh đênh trên mặt nước của Bà Dương Hồ.

Phiêu Nguyệt đứng yên như tượng đá nhìn cảnh tượng đó một hồi lâu.

Phải đến nửa giờ sau, Phiêu Nguyệt mới chịu rời khỏi cửa sổ.

Phiêu Nguyệt rửa mặt rồi đi về phía quán ăn.

Tuy vẫn còn sớm nhưng đã có rất nhiều người đến dùng bữa.

Khi Phiêu Nguyệt xuất hiện, bọn họ không ngừng liếc mắt qua nhìn Phiêu Nguyệt.

‘Là người đó kìa...’

‘Tử Thần?’

‘Quả nhiên hắn rất đẹp như người ta đồn đại.’

Tin đồn Phiêu Nguyệt đã đến Bà Dương Hồ đã lan rộng khắp nơi đây.²

Những người hôm qua chứng kiến trận đấu giữa Phiêu Nguyệt và Long Hạ Thương đã lan truyền tin đồn ra ngoài. Vì vậy hôm nay đã có rất nhiều người đến Nam Thiên Quán để có thể nhìn thấy Phiêu Nguyệt.

Tiểu nhị nhanh chóng chạy đến chỗ Phiêu Nguyệt khi hắn vừa ngồi xuống ghế.

“Ngài ngủ ngon chứ ạ?”

“Ừ.”

“Ngài có muốn dùng bữa chưa ạ?”

“Làm cho ta những món đơn giản thôi.”

“Vâng ạ! Xin ngài đợi một tiểu nhân một chút ạ.”

Tiểu nhị đặt tách và ấm trà xuống bàn Phiêu Nguyệt rồi chạy vào bếp.

Phiêu Nguyệt rót nước trà vào tách.

Hương trà thơm khiến hắn cảm thấy dễ chịu.¹

“Tiểu nữ có thể ngồi cùng được không ạ?”

Khi Phiêu Nguyệt định nhìn ra ngoài cửa sổ và uống trà thì bỗng có một giọng nói trong trẻo vang lên.

Phiêu Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn thì thấy có một nữ nhân tầm đôi mươi đang đứng cạnh bàn của hắn.

Nàng có một làn da rám nắng khỏe mạnh với gương mặt tràn đầy sức sống. Nàng khoác một chiếc áo lông cáo, bên eo là chiếc roi da màu đen.

Nữ nhân mỉm cười nhìn Phiêu Nguyệt rồi nói.

“Tiểu nữ là Viêm Hy Thụỵ của Hòa Doanh Trại bái kiến Phiêu đại hiệp.”

“Hòa Doanh Trại?”

“Là một sơn trại được tách ra từ Thiên Cao Thành ạ.”

Phiêu Nguyệt gật đầu trước lời giải thích của Viêm Hy Thụỵ.

Không hiểu sao, hắn lại cảm thấy khí tức của Viêm Hy Thụỵ rất giống với Phục Hổ Chấn của Trường Giang Trại. Khí tức tự do tự tại đặc trưng của Lục Lâm.

“Hôm qua tiểu nữ đã có một cuộc gặp mặt với Nam Cung thiếu hiệp và Long thiếu hiệp tại nơi này. Nhưng vì đến muộn nên chưa thể diện kiến Phiêu đại hiệp.”

“Hai người kia đâu?”

“Tiểu nữ muốn uống thêm một ly nữa nên mới ở lại một mình ạ, không biết hai người họ đã đi đâu rồi. Cũng không biết khi nào họ quay trở về. Tiểu nữ cũng không muốn ăn một mình. Tiểu nữ có thể dùng bữa cùng đại hiệp được không ạ?”

“Ngồi đi!”

“Đa tạ đại hiệp.”

Viêm Hy Thụỵ cười chúm chím rồi ngồi xuống trước mặt Phiêu Nguyệt.

Nàng đặt tay lên bàn sau đó chống cằm nhìn Phiêu Nguyệt.

“Đại hiệp quả anh tuấn như lời đồn. Tiểu nữ đã tự nghĩ liệu nam nhân có thể đẹp đến mức nào, giờ thì tiểu nữ đã được khai sáng rồi.”⁸

“Cô dùng món gì?”

“Giống như đại hiệp là được rồi ạ.”

“...”

“À đúng rồi! Tiểu nữ phải gọi món chứ nhỉ.”

Đến lúc này Viêm Hy Thụy mới nhận ra ánh mắt của Phiêu Nguyệt có nghĩa là gì. Nàng vội vàng gọi tiểu nhị đến để gọi món.

Phiêu Nguyệt hỏi Viêm Hy Thụy.

“Trường Giang Trại cũng là một nhánh độc lập được tách ra từ Thiên Cao Thành đúng chứ? Vậy các người xem ra cũng là huynh đệ của nhau rồi.”

“Đúng là cả hai đều được tách ra từ Trường Giang Trại ạ. Nhưng chúng tiểu nữ không thân thiết đến thế. Tuy có quan tâm đến động hướng của nhau nhưng chúng tiểu nữ không thích phải đi cùng nhau...”⁶

“Xem ra có sự tình gì đó rồi.”

“Những thứ gọi là quyền lực đều như thế cả. Ngoài Thành chủ đầu tiên của chúng tiểu nữ thì không một ai có thể nắm chắc được quyền lực của Thiên Cao Thành cả. Kết quả là Thiên Cao Thành bị chia thành sáu nhánh. Đã thế, những môn phái bị tách ra cũng chẳng hòa thuận gì với nhau. Đặc biệt là Trại chủ của Trường Giang Trại Phục đại hiệp có tham vọng lớn và thường gây chuyện với những sơn trại khác. Vậy nên không ai thích họ cả.”

“Tại sao cô lại tới đây vậy?”

“Nam Cung thiếu hiệp đã ngỏ ý muốn gặp mặt ạ. Bầu không khí của giang hồ hiện tại đang rất bất thường nên Nam Cung thiếu hiệp đã đề nghị chúng tiểu nữ hợp lực ạ.”

“Vậy à!”

Phiêu Nguyệt khẽ gật đầu.⁸

Với tính cách của Nam Cung Việt thì chuyện đó cũng có khả năng lắm.

Y là một người chính trực và nghĩa khí hơn bất cứ ai mà Phiêu Nguyệt đã từng gặp.

“Vậy kết quả như thế nào?”

“Trước tiên thì tiểu nữ đồng tình với ý kiến của Nam Cung thiếu hiệp. Còn ý của Long thiếu hiệp ra sao tiểu nữ cũng không rõ. Vậy nên Nam Cung thiếu hiệp đã tổ chức một buổi tiệc rượu nho nhỏ để thuyết phục Long thiếu hiệp ạ. Tiểu nữ cũng rất tò mò về kết quả ạ.”

Nàng cười một cách láu lỉnh. Chỉ cần nhìn vào biểu cảm ấy thôi cũng đủ biết nàng dí dỏm và lanh lợi đến mức nào rồi.

“Thức ăn tới rồi đây.”

Tiểu nhị tiến tới bàn bọn họ với một khay thức ăn.

Trên khay là bát cơm nóng, canh thịt bò và một vài món ăn kèm.

“Chúc khách quan ăn ngon miệng.”

Tiểu nhị cúi đầu rồi lùi xuống bếp.

“Đúng lúc thật, bụng tiểu nữ cũng đang đói cồn cào đây.”

Viêm Hy Thụy vui vẻ khi nhìn thấy bát canh vẫn còn nóng hổi.

Nàng dùng nĩa thử một muỗng canh rồi chan nó vào bát cơm của mình.

Nàng ăn ngấu nghiến. Dường như không quan tâm đến ánh mắt của những người xung quanh.¹

Phiêu Nguyệt trái ngược lại với nàng, hắn ăn thật chậm rãi. Sự tương phản giữa hai người hiện ra một cách rõ ràng.

Khi Viêm Hy Thụy đã ăn hết bát cơm, bát cơm của Phiêu Nguyệt vẫn còn rất đầy.

Viêm Hy Thụy hỏi Phiêu Nguyệt.

“Đồ ăn không ngon ạ?”

“Không có, rất ngon.”

“Vậy sao đại hiệp lại ăn chậm thế? Đại hiệp ăn như mèo liếm thức kia thì phúc lộc sẽ bay đi hết đấy.”

“Không sao.”

“Hừm!”

Viêm Hy Thụy khịt mũi nhìn Phiêu Nguyệt ăn.

Thường thì nàng không thích những người ăn từng chút một như Phiêu Nguyệt. Bởi vì như vậy trong thật khó chịu.

Hòa Doanh Trại của nàng vốn bắt nguồn từ Lục Lâm. Mà đối với Lục Lâm, để thưởng thức được hương vị của món ăn là một điều xa xỉ.

Nếu nàng ăn chậm như Phiêu Nguyệt thì có lẽ đã bị cướp mất đồ ăn từ lâu rồi. Vậy nên Viêm Hy Thụy có thói quen ăn vội từ khi còn nhỏ.

Ở nơi của nàng, những người ăn chậm như Phiêu Nguyệt là mục tiêu của những kẻ đói.

‘Đúng là mỹ nam có làm gì thì vẫn đẹp trai.’

Viêm Hy Thụy nhìn chăm chăm vào Phiêu Nguyệt. Người bình thường sẽ cảm thấy khó chịu khi bị người khác nhìn chăm chăm vào như thế. Nhưng Phiêu Nguyệt thì không như vậy, hắn vẫn bình thản ăn thức ăn của mình.

Cạch!

Bữa ăn dài dằng dặc của Phiêu Nguyệt cuối cùng cũng đã kết thúc.

Phiêu Nguyệt súc miệng bằng nước trà sau đó đứng dậy.

“Ồ, đại hiệp đi đâu sao?”

“Ừ.”

“Đi đâu vậy ạ? tiểu nữ có đi cùng được không?”

“Không!”

“Chắc!”

Viêm Hy Thụy bấu môi trước lời từ chối thẳng thừng của Phiêu Nguyệt.

Biểu cảm của nàng dễ thương đến mức khiến người khác muốn cắn một miếng, nhưng nó không đủ để làm rung động trái tim của Phiêu Nguyệt.

Viêm Hy Thụy cũng không đòi hỏi gì thêm nữa.

Nói một lần là đủ rồi.

Phiêu Nguyệt bỏ lại Viêm Hy Thụy và rời khỏi quán trọ.

Ngay khi Phiêu Nguyệt vừa biến mất khỏi tầm nhìn của nàng, nàng truyền tín hiệu bằng truyền âm đến một ai đó.

‘Nguyệt Quỷ!’

‘Tiểu thư cho gọi thuộc hạ.’

Trợ thủ của nàng là Nguyệt Quỷ cũng trả lời bằng truyền âm.

‘Theo dõi hành tung của người kia. Báo cáo cho ta người đó đi đâu và gặp ai.’

‘Rõ.’

Tín hiệu của Nguyệt Quỷ biến mất.

Viêm Hy Thụy hơi ngả ghế ra sau rồi lẩm bẩm.

“Đúng là một khi mình đã tò mò về chuyện gì thì khó mà nhẫn nhịn được mà.”

Nàng có hảo cảm với Phiêu Nguyệt không chỉ vì vẻ ngoài của hắn.

Tuy Phiêu Nguyệt thực sự rất đẹp, đẹp đến mức khiến trái tim nàng phải rung động nhưng nàng quá ranh mãnh để có thể trao trái tim của mình cho một nam nhân khi chỉ nhìn vào gương mặt của nam nhân ấy.

Nàng không phải ngẫu nhiên mà được gọi là Bách Diện Hoa ở Hòa Doanh Trại.

Một đóa hoa có hàng trăm gương mặt.

Lúc này, chỉ mới có một gương mặt của nàng được lộ ra.

Phiêu Nguyệt rời khỏi Nam Thiên Quán và đi dọc trên đại lộ.

Vô số sạp hàng được bày biện hai bên đường.

Những thương nhân cao giọng mời chào khách quan ghé đến.

“Nhân Sâm đến từ Hải Đông đây.”

“Lò hương đến từ Tây Vực này.”

“Mời các vị ghé qua, sẽ có giá ưu đãi.”

Tiếng mời gọi khách cùng với tiếng mặc cả của khách hàng vang vọng khiến cả con đường trở nên ồn ã.

Phiêu Nguyệt đi dọc con phố và ghi nhớ từng vị trí vào trong đầu của mình.

Nơi hần đang hướng đến chính là phân đà của Hạ Ô Môn ở Bà Dương Hồ.

Cũng giống như Thái Hồ, phân đà ở Bà Dương Hồ nằm ở một nơi mà ít người biết đến.

Trước đây, khi Hồng Hữu Tân nói với Phiêu Nguyệt về phân đà của Hạ Ô Môn thì phân đà ở Bà Dương Hồ là một trong những nơi rất đặc biệt.

Điều này là do phân đà được ngụy trang thành một ngôi nhà, không có điểm gì giống với đặc trưng của một phân đà của Hạ Ô Môn cả. Trong khi những phân đà khác đều được giấu kín trong thanh lâu hoặc nằm ở một nơi mà mọi người không để ý đến.

Phân đà ở Bà Dương Hồ hoạt động một cách độc lập mà không có sự can thiệp của tổng đà. Bởi vì nơi đây hội tụ những người có năng lực rất xuất chúng.

Những thông tin bọn họ gửi về tổng đà gần như khớp với những thông tin mà tổng đà trực tiếp phân tích ra nên nơi này có độ tin cậy rất cao. Cũng chính vì thế mà nếu không cần thiết thì tổng đà sẽ không can thiệp vào chuyện của phân đà này.

Vì đó là một phân đà rất đặc biệt nên Hồng Hữu Tân đã kể rất chi tiết cho Phiêu Nguyệt nghe về phân đà đó.

Phiêu Nguyệt đến đây cũng là vì muốn tìm ra tung tích của Hồng Hữu Tân và Sở Cách Sơn.

Dù sao thì mọi chuyện cũng xảy ra ở khu vực gần đây nên hần phân đà Bà Dương Hồ sẽ có nhiều thông tin nhất.

Để tìm được phân đà Bà Dương Hồ không hề khó.

“...”

Vấn đề là nó đã trở thành một đồng tro tàn.

Phiêu Nguyệt nhú mày.

Hần tự hỏi có phải mình đã đến nhầm chỗ không. Nhưng phong cảnh xung quanh y hệt với những gì mà Hồng Hữu Tân

đã miêu tả cho hắn nghe.

Hắn đã tìm đến đúng chỗ.

Phiêu Nguyệt một lần nữa nhìn vào phân đà của Bà Dương Hồ.

Tất cả mọi thứ đã bị đốt cháy, nơi đây chỉ còn lại một đống tro tàn.

Ngay lúc đó, một tiểu nam tử đi ngang qua rồi nhìn vào Phiêu Nguyệt như thể hắn là một người kỳ lạ.

“Thúc thúc! Thúc đến đây có việc gì sao? Nhưng mà nó cháy hết rồi...”

“Cháy từ khi nào?”

“Tầm ba bốn ngày trước ạ.”

“Người có biết đã có chuyện gì xảy ra không?”

“Tiểu nhi không biết. Tiểu nhi ngủ dậy thì thấy mọi thứ đã cháy rụi rồi.”

“Còn người sống sót không?”

“Phụ thân tiểu nhi nói tất cả đều đã bị thiêu chết rồi, không còn một ai cả.”

“Ý người là tất cả đều chết sao?”

“Vâng ạ!”

Tiểu nam tử gật đầu.

Phiêu Nguyệt bỏ lại tiểu nam tử ở phía sau rồi bước vào nơi đã bị đốt thành tro.

Tất cả mọi thứ đều đã cháy rụi.

Hầu như không còn cây cột nào còn nguyên vẹn, mái nhà cũng bị đổ sập, mái ngói cùng gạch tường đã bị nhuộm đen nằm ngổn ngang trên mặt sàn.

Dường như không thể tìm thấy bất cứ thứ gì ở nơi này.

Phiêu Nguyệt bắt đầu quan sát kỹ càng từng góc ngách của phân đà.

Tro đen dính đầy trên mặt và người của hắn, nhưng hắn không quan tâm đến điều đó.

‘Bọn họ bị tập kích sao?’

Phiêu Nguyệt tìm thấy dấu vết của vũ khí đâm vào trên những cây cột đã bị cháy.

Nó giống như một vết đao hoặbzfczkc rìu.

Những dấu vết để lại nằm ở khắp nơi.

Tuy đã bị chôn vùi trong tro bụi nên không thể thấy rõ nhưng ở khắp nơi đều hiện ra dấu vết của một cuộc ẩu đả. Đó là những dấu vết của những loại vũ khí khác nhau để lại.

Xem ra những kẻ tập kích không phải chỉ có một hai người. Chắc chắn có ít nhất mười người tham gia vào cuộc tập kích này.

‘Có vẻ bọn họ là một tổ chức.’

Phiêu Nguyệt rời khỏi Thái Hồ vào năm ngày trước.

Nếu thảm họa này xảy ra vào lúc đó, phân đà ở Thái Hồ chắc chắn cũng sẽ biết chuyện. Nhưng phân đà ở Thái Hồ lại không hề biết gì về thảm họa xảy ra ở đây cả.

Rõ ràng là có kẻ nào đó đã cố chặn thông tin đến từ đây.

Hạ Ô Môn là một tổ chức có mạng lưới thông tin rộng rãi nhất trong thiên hạ này. Việc mạng lưới thông tin của Hạ Ô Môn bị chặn lại chứng tỏ những kẻ tập kích sở hữu năng lực xuất chúng đến mức nào.

Phiêu Nguyệt không thể tìm thấy được điều gì ở đây nữa.

Hắn phúi tro dính trên người rồi bước ra ngoài.

Tiểu nam tử đã đi đâu mất.

Phiêu Nguyệt hướng đến nơi các thi thể được thu gom lại.

Quan viên tặc lưỡi khi nghe Phiêu Nguyệt nói muốn xem qua thi thể.

“Chậc! Các hạ đến muộn quá rồi. Những thi thể đều đã được hỏa táng cả rồi.”

“Hỏa táng?”

“Không ai đến tìm những thi thể nên bọn ta đành phải hỏa táng hết thôi. Hơn nữa, những thi thể cũng đã bị thối rữa cả rồi.”

Những thi thể đều đã được hỏa táng thành tro và rải ra trên Trường Giang.

Điều này có nghĩa là tất cả mọi manh mối của Hạ Ô Môn đều biến mất. Nhưng Phiêu Nguyệt không bỏ cuộc.

Keng!

Hắn đưa cho quan viên một đồng xu. Quan viên cười hớ hớ cả lên.

“Hờ hờ! Sao thế, các hạ còn thắc mắc chuyện gì sao?”

“Đạo gần đây có ai mời tạp kịch đoàn về không?”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 354

Giai Lão Trang nằm trên một ngọn đồi có cảnh quan đẹp bậc nhất hồ Bà Dương. Giai Lão Trang cũng là nơi trù phú nhất ở hồ Bà Dương.

Tất cả mọi người sở hữu nhà hay trang viên ở nơi này đều là những kẻ giàu có. Do đó, nơi này canh gác vô cùng nghiêm ngặt với người ngoài.

Người không phận sự thậm chí còn chẳng dám tiếp cận đến khu vực này. Giai Lão Trang sở hữu những dinh thự và trang viên lớn nhất.

Những võ giả ở Giai Lão Trang đều tự hào bản thân đang được bảo vệ trang viên lớn nhất ở hồ Bà Dương. Bọn họ đều là những võ giả tu luyện ở những võ quán gần đó và sở hữu võ công cao cường.

Đêm đã khuya nhưng những võ giả đều không lơ là cảnh giác dù chỉ một khắc.

Nhưng họ không biết một điều.

Có kẻ đang đứng ở góc khuất. Và sự thật là hắn đã đột nhập vào Giai Lão Trang mà không phát ra bất kỳ tiếng động nào.

Kẻ đã len vào Giai Lão Trang đó chính là Phiêu Nguyệt.

Gần đây quan viên tổ chức yến hội lớn ở Giai Lão Trang, và mời đoàn kịch đến để biểu diễn tạp kỹ.

Nói là gần đây, nhưng cũng đã hơn một tháng.

Không còn lại bất kỳ dấu vết nào. Và Sở Cách Sơn lại không phải dạng người sơ xuất mà để lộ đích đến tiếp theo của mình cho người khác biết.

Tuy vậy, Phiêu Nguyệt đến đây là để suy nghĩ về lập trường của Sở Cách Sơn.

Phiêu Nguyệt đứng ngay giữa sân diễn võ, nơi mà đoàn kịch đã biểu diễn.

Sân được lát bằng đá xanh, tốt cho việc luyện võ, và cũng thuận lợi cho việc tập trung đông người để tổ chức những sự kiện lớn.

Đây cũng là nơi duy nhất có thể tổ chức sự kiện lớn ở Giai Lão Trang.

Phiêu Nguyệt đứng giữa sân rồi suy nghĩ.

‘Cách Sơn không lý nào đến hồ Bà Dương mà không có lý do. Đúng là Thiên Hoa Tạp Kịch Đoàn là nơi hắn giấu bó, nhưng đó cũng là công cụ tuyệt vời để che giấu thân phận thực sự của hắn.’

Hệt như việc giấu cây trong rừng, Sở Cách Sơn cũng ẩn mình trong Thiên Hoa Tạp Kịch Đoàn.

Thế nên chỉ cần xem xét lộ trình của Thiên Hoa Tạp Kịch Đoàn là có thể nhìn ra được mục đích của Sở Cách Sơn.

Phiêu Nguyệt lặng lẽ nhìn sân luyện võ trong bóng đêm mù mịt.

Không một ngọn đuốc cháy. Mọi thứ thật tăm tối.

‘Hắn là bọn họ đã dựng bực ở phía đó. Còn nơi này là chỗ khách quý ngồi. Phía sau kia là những khách được mời. Gần

rừng cây thì hẳn là chỗ binh lính canh gác. Còn chỗ ngồi ở lối vào chắc là của gia nhân.’

Suy nghĩ của hắn đều có căn cứ rõ ràng.

Hắn suy luận mọi thứ dựa trên cấu tạo của sân luyện võ này.

Phiêu Nguyệt đi lại vị trí hắn đoán là từng có một cái bục. Dấu vết đóng cọc vẫn còn nguyên. Rõ ràng là chỗ đóng cọc này đã được sử dụng với mục đích cố định bục.

Phiêu Nguyệt đứng giữa nơi từng dựng bục rồi nhìn xung quanh.

Chắc hẳn khi đứng ở đây sẽ dễ dàng nhìn thấy toàn cảnh.

‘Sở Cách Sơn đã đứng ở đây. Vừa có thể nhìn được toàn cảnh, vừa tránh được ánh mắt của mọi người.’

Sở Cách Sơn là người chỉ đạo cho Thiên Hoa Tập Kích Đoàn. Dù có kiến thức sâu về Xả Kiềm, nhưng hắn không trực tiếp biểu diễn.

Đó chính là tập tính của những kẻ mang phận thích khách.

Hắn miễn cưỡng lắm mới lộ diện và đặt bản thân vào nguy hiểm. Đặc biệt là vì sinh ra với cái lưng gù, hắn luôn tránh đứng trước mặt người khác hết sức có thể.

Phiêu Nguyệt di chuyển về bên trái.

Những cỏ thụ tạo thành một khu rừng nhỏ. Một khu rừng dùng để tạo bóng râm che mát.

Phiêu Nguyệt đứng trong rừng và nhìn về phía sân luyện võ.

Nơi này không đơn giản chỉ là cái bục mà còn là nơi để quan sát toàn cảnh ở sân luyện võ. Đứng ở đây, vừa có thể ẩn mình mà không bị ai phát hiện, vừa có thể thấy được mọi thứ.

‘Người đã nhìn cái gì ở đây vậy hả?’

Phiêu Nguyệt tưởng tượng mình là Sở Cách Sơn rồi nhìn về phía sân luyện võ.

Kẻ thì biểu diễn, nhạc sư thì cầm nhạc khí, và ca nhân thì hát hò.

Trong tưởng tượng của hắn, có hơn ba mươi người biểu diễn trên sân khấu kia.

Cảnh tượng đó hiện lên trong đầu Phiêu Nguyệt.

Sở Cách Sơn có trách nhiệm phải bảo vệ bọn họ.

Có như vậy thì không kẻ nào dám quấy phá và thành viên trong đoàn mới tự tin mà làm việc của mình được.

Ngay lúc đó.

Mây chợt tan. Mặt trăng này giờ bị che khuất lại hiện ra.

Ánh trăng nhẹ nhàng chiếu sáng thế gian và những thứ bị che khuất bởi bóng tối liền hiện ra.

Phiêu Nguyệt nhìn thế gian dưới ánh trăng êm đềm.

Khoảnh khắc đó, một cảnh tượng lạ đập vào mắt Phiêu Nguyệt.

Hắn nhìn thấy lò mờ bóng một ngọn núi phía bên kia bình nguyên.

Vùng đất xung quanh hồ Bà Dương rộng bạt ngàn đến mức khó tin. Vậy mà hắn lại thấy được hình bóng mờ nhạt của ngọn núi kia. Cũng tức là, ngọn núi đó vô cùng hùng vĩ.

Không hiểu sao hắn không thể rời mắt khỏi ngọn núi.

Và hắn là Sở Cách Sơn cũng hết như hắn.

‘Lẽ nào đó là đích đến của hắn?’

Một dự đoán vô căn cứ. Nhưng linh cảm của hắn chưa bao giờ sai.

Hắn cảm thấy hắn cần phải điều tra thêm.

Tuy nhiên, vì đường khá xa nên việc hắn đến được nơi đó trong đêm nay có hơi quá sức.

Hắn nghĩ phải mất ít nhất hai ngày thì mới đi đến được ngọn núi kia. Có lẽ đi bằng ngựa sẽ nhanh gấp bội.

Phiêu Nguyệt nhanh chóng rời khỏi Giai Lão Trang.

Đột nhiên, hắn cảm nhận được khí tức của ai đó ở sân luyện võ.

Một lão bà lưng khòm bước tới sân luyện võ. Lão bà đứng giữa sân luyện võ rồi ngơ ngẩn nhìn lên bầu trời.

Không hiểu vì sao hắn lại cảm nhận được vẻ phi phàm hơn người từ lão bà này. Cũng vì vậy nên hắn quyết định đứng yên rồi đứng chăm chú nhìn lão bà.

Lão bà ấy đột nhiên loạng choạng rồi ho.

“Khụ! Hộc hộc!”

Tiếng ho có gì đó không bình thường.

Lão bà lão đảo rồi ngã xuống.

Đề yên thì sợ đầu bà ấy đập xuống đất sẽ nguy hiểm đến tính mạng, Phiêu Nguyệt vô thức tiến lại gần rồi ôm lấy lão bà.

“Khụ! Khục! Hộc hộc!”

Lão bà ho liên tục trong vòng tay của Phiêu Nguyệt. Máu văng ra dính khắp nơi.

Lão bà thổ huyết. Tình trạng ngày càng xấu dần đi.

Phiêu Nguyệt truyền nội công vào huyết mệnh môn của lão bà. Nhờ đó mà tiếng ho cũng vơi dần đi.

Một lúc sau, lão bà ngẩng đầu lên rồi nhìn Phiêu Nguyệt.

“Phù! Đa tạ chàng trai trẻ! Nhưng mà có vẻ như ngươi không phải người của bốn trang thì phải?”

“Nói vậy chứ cũng đừng căng thẳng làm gì. Ta đâu thể nào đối xử tệ với ân nhân cứu mạng được. Ngươi đỡ ta đứng dậy được chứ?”

Phiêu Nguyệt gật đầu rồi đỡ lão bà đứng lên.

“Phù!”

Lão bà thở dài rồi nhìn Phiêu Nguyệt.

“Thời gian của ta cũng không còn nhiều nữa. Chắc vì vậy nên ta thường xuyên bị như thế này. Ta đã sống một cuộc đời đáng sống, thế nên cũng chẳng có gì hối tiếc. Nhưng dù như thế, ta cũng không muốn ra đi ở một nơi vắng lặng không một bóng người.”

Lão bà mỉm cười.

Khuôn mặt lão bà đầy nếp nhăn, nhiều đến mức hắn không thể đoán được tuổi tác của lão bà. Ánh mắt bà như nhìn vào xa

xăm.

Lão bà lại hỏi.

“Có vẻ như người đến đây không phải để nhắm vào bà già này. Vậy có việc gì mà người lại đến nhà ta?”

“Nhà của bà sao?”

“Người không biết sao? Giai Lão Trang là nhà của bà lão này đây. Nói một cách chính xác thì vì ta nên con trai ta mới đặt cái tên này. Người không biết chuyện đó mà lại lên vào đây, quả nhiên không phải người ở đây rồi nhỉ?”

“Phải!”

“Vậy tại sao người lại đến đây? Nếu có việc thì cứ đường đường đến vào ban ngày là được mà, cứ sao lại phải lên vào ban đêm thế này?”

“Ta đến để tìm một người.”

“Vậy thì... cũng đúng! Có sự tình gì nên người mới tới vào đêm hôm khuya khoắt này chứ. Được rồi. Người tìm ai?”

“Thiên Hoa Tập Kích Đoàn.”

“À! Ý người là đoàn kịch đã biểu diễn vào ngày sinh thần của lão bà này sao? Cũng nhờ họ mà ngày hôm đó tâm trạng ta rất vui.”

“Vậy à?”

“Màn trình diễn đó thực sự rất xuất sắc. Ít ra thì lão bà này cũng đã thưởng thức được một khung cảnh tuyệt vời trước khi nhắm mắt xuôi tay.”

Chỉ cần hồi tưởng lại bà cũng cảm thấy hạnh phúc. Khuôn mặt lão bà ấy vô cùng mãn nguyện.

Dù mục đích của Sở Cách Sơn là gì đi nữa thì buổi biểu diễn của Thiên Hoa Tập Kích Đoàn rõ ràng đã mang lại những kí ức đẹp đẽ trong tâm trí bà.

“Bọn họ hiện đang mất tích.”

“Mất tích sao?”

“Buổi biểu diễn cuối cùng của họ là ở đây, và họ đã biến mất không để lại dấu vết gì.”

“Vậy thì...”

Lão bà ấy thở dài rồi bày ra vẻ mặt đáng tiếc.

Bà hỏi.

“Vậy giờ người đang đi tìm họ sao?”

“Đúng thế!”

“Ta hy vọng người sẽ tìm ra họ. Không có nhiều người có khả năng hoạt náo tốt như bọn họ đâu.”

“Hắn là vậy rồi.”

Phiêu Nguyệt gật đầu.

Mặc dù mục đích của hắn không đơn thuần như lão bà đã nghĩ, nhưng dù sao hắn cũng phải tìm ra Thiên Hoa Tật Kích Đoàn để điều tra về mối liên hệ với Hồng Hữu Tân.

“Thật may! Họ lại được một kẻ tài giỏi như người tìm kiếm.”

“Làm thế nào bà biết ta tài giỏi hay không?”

“Khà khà! Ta đã sống hơn một trăm tuổi rồi. Chỉ cần nhìn mặt là đủ để ta biết kẻ đó năng lực ra sao. Dù không biết rõ ra sao nhưng chỉ ít người cũng đã chứng minh thực lực đáng gờm của mình bằng cách lên vào sân nhà ta mà không hề lo lắng gì hết.”

Trang viên rộng lớn gọi là Giai Lão Trang kia được dựng nên không phải nhờ con trai lão bà ấy. Tất cả thương đoàn, tiêu cục mà con trai bà đang điều hành đều được xây dựng bởi sức mạnh của lão bà ấy.

Ở hồ Bà Dương, mọi người gọi lão bà là Lão Thái Thái và giành cho bà sự tôn kính.

Lão Thái Thái trở thành góa phụ khi mới chỉ vừa mười tám. Chồng của bà khi đang trên đường đi giao thương thì gặp đạo tặc rồi bị giết chết.

Nhưng, Lão Thái Thái không khóc.

Lão bà ấy cũng không tuyệt vọng.

Bà vừa cõng đứa con trai duy nhất trên lưng, vừa đảm nhiệm mọi phần việc mà trước kia chồng bà đã làm.

Bà vất vả ngược xuôi, bị lừa không biết bao lần. Nhưng thay vì tuyệt vọng mà ngã xuống, bà luôn kiên cường đứng dậy.

Nếu bà gục ngã, tương lai của con trai bà sẽ mịt mù tăm tối. Nghĩ như thế, bà còn lao đầu vào công việc với cường độ khủng khiếp hơn.

Ba năm sau khi đảm đương thương đoàn, tiếng tăm của nơi bà cố gắng gây dựng đã vang xa khắp Bà Dương. Để bảo vệ thương đoàn, bà lập ra tiêu cục và đưa những võ giả từ các võ quán và môn phái lân cận vào.

Kể từ ngày đó, không còn ai có thể ngăn cản được bà.

Lão bà đã dùng biết bao thủ đoạn đáng sợ để nuôi dưỡng thương đoàn và tiêu cục, và cuối cùng, bà đã tạo ra được thương đoàn lớn nhất tỉnh Giang Tô.

Bà dựng nên một thương đoàn lớn như thế, cốt là để diệt sạch đám đạo tặc dám giết chồng bà. Bà huy động võ giả thuộc tiêu cục, hợp tác với quan trên rồi nhổ tận gốc toàn bộ đạo tặc.

Trong khoảng thời gian đó, con trai bà kết hôn rồi sinh ra bảy đứa con. Bảy đứa con đó nay đã trưởng thành và thành gia lập thất rồi sinh ra hàng chục cháu chắt.

Phải đến khi đó, lão bà mới rời khỏi tuyến đầu và ẩn nấp tại nơi này. Đứa con trai của bà đã xây dựng nên Giai Lão Trang để bà được tịnh dưỡng.

Giai Lão, từ này có nghĩa là sống bình an đến trăm năm.

Lão Thái Thái đã tự mình dựng xây một đế chế, thế nên con mắt của bà cũng tinh tường hơn bất cứ ai.

Lão Thái Thái ngay lập tức nhận ra nam nhân trẻ tuổi trước mặt là một kẻ phi phạm.

Hắn ta lén vào trang viên mà không bị võ giả canh gác phát hiện. Phiêu Nguyệt, hắn có một bầu không khí và khí đạo khác hoàn toàn với người thường.

Cả đời lão bà, lần đầu tiên tiếp xúc với người toát ra bầu không khí lạnh lẽo như thế. Bất giác, cả thể xác lẫn tinh thần bà đều co ro lại.

Tới cái tuổi này, bà đã gặp qua bao nhiêu người, trong đó có cả những võ giả danh chấn giang hồ, nhưng tuyệt nhiên không có ai sở hữu khí đạo và bầu không khí như Phiêu Nguyệt.

Trực giác mách bảo Lão Thái Thái rằng Phiêu Nguyệt mạnh hơn bất kì võ giả nào bà từng gặp qua.

“Tên ngươi là gì?”

“Phiêu Nguyệt!”

“Thì ra là ngươi sao! Tử Thần...!”

“Bà biết ta à?”

“Thương đoàn mà con trai ta lãnh đạo thường xuyên ghé qua Tứ Xuyên. Ban đầu, khi ta nghe kể về những chuyện ở đó, ta đã tưởng mọi người đã phóng đại sự tình lên. Nhưng sau này, khi nhận được những thông tin chính xác, ta biết mọi thứ đều là thật. Thì ra những tin đồn đều là thật...”

Những tin đồn liên quan đến Phiêu Nguyệt được lan truyền rộng rãi. Tuy nhiên, Lão Thái Thái đã chú ý đến hành tung của Phiêu Nguyệt từ trước đó rất lâu.

Vì vận hành một thương đoàn lớn, bà nghĩ rằng không thể bỏ qua bất kỳ tin tức nào dù là nhỏ nhất. Thế nhưng, bà không ngờ lại được gặp Phiêu Nguyệt trực tiếp như thế này.

Nhìn tận mắt mới thấy Phiêu Nguyệt nguy hiểm hơn nhiều so với tưởng tượng của bà.

Bởi vì bà biết hẳn là kẻ dù trong vô thức cũng đã khiến giang hồ rơi vào hiểm nguy.

Ngay cả khi bản thân hẳn không nhận ra, nhưng hẳn dễ dàng khiến tất cả lâm vào loạn thế.

Những võ giả chống lại dòng chảy của giang hồ như thế đều không phải người tầm thường.

Hoa Sơn Quyền Ma trong quá khứ là một ví dụ điển hình.

Dù truyền thuyết đó đã dần trôi vào quên lãng, nhưng khi đọc lại những kí lục, sự tồn tại của lão ta khi ấy thực khó tin.

Ai nấy đều nghĩ lão là người đã chấm dứt loạn thế, nhưng Lão Thái Thái lại nghĩ vì có lão ta nên loạn thế mới trở nên dữ dội

như vậy.

Kẻ tiếp theo là môn chủ đời trước của Cuồng Võ Môn.

Y là anh hùng đã chấm dứt cuộc nổi dậy của Tân Ma Liên, nhưng cũng vì y mà cuộc chiến diễn ra vô cùng gay gắt.

Cả hai đều có điểm chung là đã tự tay chấm dứt loạn lạc nên mới được tôn kính. Tuy nhiên, sự xuất hiện của bọn họ cũng cho thấy đã có những cuộc chiến vô cùng dữ dội diễn ra.

Lão Thái Thái cũng cảm giác tương tự khi nhìn Phiêu Nguyệt.

Ông trời không bao giờ tạo ra những sự tồn tại phi phạm như thế này mà không có lí do.

“Hãy! Vậy là loạn thế sắp diễn ra nữa rồi.”

Tiếng thở dài của lão bà ấy tan vào trong gió.

355

“Uống đi. Con trai ta đã gửi đến một loại trà rất ngon đây.”

Lão bà nói rồi rót trà vào tách của Phiêu Nguyệt.

Hương trầm đậm đặc quanh quần quanh mũi hần.

Chỉ cần ngửi mùi thôi, đầu óc hần cũng trở nên tỉnh táo lạ thường.

Phiêu Nguyệt gật đầu rồi nâng tách trà lên.

Lão bà mỉm cười nhìn Phiêu Nguyệt uống trà. Ánh mắt của lão bà như thể đang nhìn vào cháu của mình vậy.

Cộc cộc!

Bỗng bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Giọng nói của một nam nhân trẻ tuổi vang lên.

“Tăng tổ mẫu! Là tiểu tôn Thiết Phong đây ạ. Nghe nói người cho gọi tiểu tôn.”

“Vào đi.”

Một nam nhân có vẻ trẻ tuổi Phiêu Nguyệt bước vào trong khi có sự cho phép của lão bà.

Nam nhân ấy chính là tăng tôn tử của lão bà, y tên Châu Thiết Phong.

Châu Thiết Phong ngạc nhiên khi thấy có một nam nhân lạ mặt đang ở trong phòng của lão bà. Nhưng thay vì kích động, y lại nhìn lão bà với vẻ mặt cực kỳ bình tĩnh.

Chỉ nhìn qua hành động ấy thôi cũng đủ biết y được giáo dục và nuôi dưỡng tốt đến mức nào.

Lão bà cười một cách hài lòng.

Trong số các tăng tôn tử của bà, Châu Thiết Phong là người có năng lực nổi bật nhất. Đó chính là lý do tại sao y được bà tín nhiệm.

Lão bà giới thiệu Phiêu Nguyệt với Châu Thiết Phong.

“Vị này là Phiêu đại hiệp. Có lẽ con đã từng nghe qua tên vị này ít nhất một lần rồi.”

“A!”

Ánh mắt của Châu Thiết Phong thoáng chốc trở nên dao động.

Bởi vì y đúng là có từng nghe đến cái tên Phiêu Nguyệt.

Châu Thiết Phong chấp tay chào Phiêu Nguyệt.

“Bái kiến Phiêu đại hiệp. Tiểu sinh là Châu Thiết Phong của Đế Nguyên Thương Đoàn. Thật vinh dự khi được gặp Phiêu đại hiệp như thế này.”

“Đế Nguyên Thương Đoàn?”

“Đại hiệp không biết sao? Thương đoàn của chúng tiểu sinh rất nổi tiếng ở thành Giang Tây đó ạ.”

“Lần đầu tiên ta nghe thấy cái tên ấy.”

“Vậy sao ngài lại...”

“Tình cờ thôi...”

“Hừm!”

Châu Thiết Phong nhìn vào Phiêu Nguyệt với vẻ mặt khó tin.

Lão bà gật gù.

“Vậy là người này chỉ tình cờ đến Giai Lão Trang thật sao?”

Đã có rất nhiều người tìm đến khi nghe tin người đã đưa Đế Nguyên Thương Đoàn leo lên vị trí đệ nhất Giang Tô là lão bà sắp lui về nghỉ dưỡng.

Châu Thiết Phong nghĩ rằng Phiêu Nguyệt là một trong số đó. Tuy nhiên, câu trả lời khác với dự đoán của Phiêu Nguyệt khiến cho y không khỏi cảm thấy bối rối.

Lão bà đã giải đáp thắc mắc cho Châu Thiết Phong.

“Phiêu đại hiệp đang theo dõi tung tích của Thiên Hoa Tạp Kịch Đoàn đã biểu diễn vào ngày sanh thần của ta. Có vẻ như đại hiệp đã vô tình ghé qua đây khi lần theo tung tích của bọn họ.”

“À!”

Đến lúc này Châu Thiết Phong mới hiểu được tình hình.

Châu Thiết Phong hỏi Phiêu Nguyệt.

“Tiểu sinh có thể biết lý do tại sao được không ạ?”

Phiêu Nguyệt nhìn thẳng vào mắt của Châu Thiết Phong.

Con mắt y trong veo không một hạt bụi.

Tuy Phiêu Nguyệt không thể biết chính xác Châu Thiết Phong đang nghĩ gì nhưng ít nhất thì hẳn biết Châu Thiết Phong không ấp ủ ý đồ gì xấu.

Châu Thiết Phong nhìn thẳng vào Phiêu Nguyệt mà không né tránh ánh mắt của hắn. Một người có tâm ý yếu ớt chắc chắn sẽ không thể nào làm việc này được.

“Bọn họ mất tích.”

“Sao ạ.”

“Bọn họ mất tích từ khi biểu diễn lần cuối cùng ở đây.”

“Hừm!”

Đầu óc Châu Thiết Phong quay cuồng mãnh liệt.

Châu Thiết Phong cũng như lão bà, cũng biết rất rõ về Phiêu Nguyệt. Bởi vì tất cả những thông tin đến tay lão bà đều được thông qua y.

Y nghĩ Phiêu Nguyệt không thể nào đuổi theo Thiên Hoa Tạt Kịch Đoàn mà không có lý do được.

Y thận trọng hỏi.

“Liệu tiểu sinh có thể biết tại sao đại hiệp lại tìm Thiên Hoa Tạt Kịch Đoàn không? Là chuyện cá nhân sao? Hay là có một lý do nào khác ạ?”

“Không phải chuyện cá nhân.”

“Vậy chắc đại hiệp nhận được ủy thác của ai đó hoặc vì lý do chung nào sao. Nếu là một chuyện khiến một cao thủ như Phiêu đại hiệp phải ra mặt thì ắt hẳn đó không phải chuyện bình thường rồi. Chỉ cần sơ sẩy một chút thôi mà cuồng phong có thể quét qua thành Giang Tây này đây.”

Châu Thiết Phong là một võ giả cũng là một thương nhân.

Vậy nên, y sở hữu đồng thời trực giác của cả võ giả và thương nhân.

Một hồi chuông cảnh báo đang vang lên không ngừng trong đầu của Châu Thiết Phong.

Chỉ mới nói một vài câu với Phiêu Nguyệt thôi mà y đã dự cảm được chuyện không lành.

Phiêu Nguyệt không ngừng cảm thán trước đầu óc nhạy bén của Châu Thiết Phong.

Châu Thiết Phong sở hữu bộ não thông minh hơn bất kỳ ai mà hắn đã từng gặp.

Tuy cuộc gặp gỡ với lão bà và Châu Thiết Phong chỉ là tình cờ nhưng phản ứng và sự thông thái của bọn họ đã lay động trái tim của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt quyết định sẽ thân thiện với bọn họ một chút.

“Đội chủ Giám Sát Đội của Hạ Ô Môn đã mất tích.”

“Hạ Ô Môn sao?”

“Ôi trời ơi!”

Lão bà cùng Châu Thiết Phong kinh ngạc trước chuyện bất ngờ nghe được từ Phiêu Nguyệt.

Là một thương nhân, bọn họ biết sự ảnh hưởng của Hạ Ô Môn lớn đến mức nào hơn bất kỳ ai khác. Bọn họ cũng đã từng ủy thác Hạ Ô Môn rất nhiều lần trong khi điều hành Đế Nguyên Thương Đoàn.

Đó là lý do tại sao hai người họ biết Đội chủ Giám Sát Đội là một người tài năng đến mức nào. Vị trí Đội chủ Giám Sát Đội sở hữu sức mạnh và quyền lực tương đương với môn chủ của một môn phái có quy mô vừa phải.

Việc Đội chủ Giám Sát Đội mất tích hoàn toàn không phải là một chuyện nhỏ nhặt gì.

“Vậy là Thiên Hoa Tạp Kịch Đoàn có liên quan gì đến Đội chủ Giám Sát Đội sao? Và Phiêu đại hiệp đang lần theo điểm liên quan ấy?”

Phiêu Nguyệt chỉ nói có vài câu nhưng Châu Thiết Phong đã suy luận được chính xác hoàn toàn những thông tin chứa đựng trong đó.

Phiêu Nguyệt lại một lần nữa cảm thán độ thông minh của Châu Thiết Phong.

Bởi hắn chưa từng thấy ai sở hữu bộ não thông minh như vậy.

Châu Thiết Phong sẽ là một đối tượng đáng gờm nếu y trở thành kẻ thù của hắn.

Giả sử như Châu Thiết Phong thực sự là kẻ thù của Phiêu Nguyệt, thì hắn sẽ loại bỏ y trước.

Châu Thiết Phong nói với Phiêu Nguyệt.

“Đế Nguyên Thương Đoàn của chúng tiểu sinh sẽ hợp lực với đại hiệp trong việc truy tìm Thiên Hoa Tạp Kịch Đoàn ạ. Chắc hẳn đã có người tiếp xúc với Thiên Hoa Tạp Kịch Đoàn khi tham gia sanh thần của tăng tổ mẫu của tiểu sinh. Biết đâu, khi nói chuyện với bọn họ chúng ta sẽ được một chút manh mối gì đó.”

“Có được không, dù gì thì giờ họ vẫn tản ra hết rồi mà.”

“Những nơi khác thì tiểu sinh không rõ nhưng ở thành Giang Tây và Bà Dương Hồ này thì có khả năng ạ. Chúng tiểu sinh sẽ sớm báo tin tốt cho Phiêu đại hiệp.”

“Một chuyện nữa.”

“Sao ạ?”

“Nhờ người tìm hiểu xem gần đây có nhóm người nào hơn mười người ở lại quán trọ gần Bà Dương Hồ không.”

“Chuyện đó sao lại...?”

“Phân đà Hạ Ô Môn ở Bà Dương Hồ đã gặp phải thảm họa vài ngày trước.”

“Trời đất!”

Châu Thiết Phong mở to mắt.

Tuy dạo gần đây, y đã ít trao đổi với Hạ Ô Môn nhưng không ngờ phân đà của Hạ Ô Môn lại bị thảm sát như vậy. Điều đó khiến y cảm thấy rợn cả da gà.

“Nơi đó hầu như không hoạt động đối ngoại. Hơn nữa còn là một phân đà bí mật của Hạ Ô Môn đúng chứ?”

“Một nơi như thế mà bị thảm sát sao? Tiểu sinh hiểu rồi. Tiểu sinh sẽ huy động toàn bộ Đế Nguyên Thương Đoàn và tiêu cục để tìm hiểu chuyện này ạ.”

“Ừm!”

Châu Thiết Phong nghiêng chặt răng.

Điều quan trọng nhất đối với y chính là Đế Nguyên Thương Đoàn và tiêu cục.

Bởi vì đó là kết quả của mồ hôi và nước mắt của tầng tổ mẫu, tổ phụ, phụ thân cùng vô số những huyết mạch khác của y.

Vậy nên, y tuyệt đối không tha thứ cho bất cứ kẻ nào muốn tổn hại đến Đế Nguyên Thương Đoàn và tiêu cục được.

“Đại hiệp chỉ cần cho tiểu sinh một ngày, một ngày đó tiểu sinh sẽ tìm ra những kẻ đã tàn sát phân đà Bà Dương Hồ.”

“Được. Trông cậy vào người.”

Phiêu Nguyệt đứng dậy khỏi chỗ.

Lão bà tỏ ra tiếc nuối nói.

“Trời cũng đã muộn rồi, đại hiệp ngủ tạm ở đây một đêm rồi hãy đi.”

“Khách không mời mà đến được đối đãi ở mức này là quá tốt rồi. Nếu còn tốt hơn nữa sẽ khiến ta cảm thấy gánh nặng.”

“Nếu đại hiệp đã nói thế thì cũng đành vậy.”

“Hôm nay ta đã rất vui. Chúc bà nhiều sức khỏe. Ta xin phép.”

“Đa tạ. Được nghe lời chúc phúc từ Tử Thần thế này, ta nghĩ ta có thể yên ổn trong vài năm nữa.”

Lão bà cười rạng rỡ.

Phiêu Nguyệt nhìn bà một lúc rồi phóng ra ngoài.

Khi hân vừa biến mất, vẻ mặt của lão bà trở nên nghiêm túc hẳn.

Bà nói với Châu Thiết Phong.

“Thiết Phong!”

“Tăng tổ mẫu gọi tiểu tôn ạ!”

“Con cũng cảm nhận được đúng chứ? Một luồng khí bất thường đang chảy trong giang hồ này.”

“Vâng! Con cũng đang quan sát nó đây ạ.”

“Gia nghiệp có thể bị thổi bay nếu con xem thường nó trong việc ứng phó đây.”

“Kể từ bây giờ, con sẽ chuyển Đế Nguyên Thương Đoàn và tiêu cục và cục diện khẩn cấp và theo dõi chặt chẽ hành tung của Phiêu đại hiệp ạ. Có vẻ như hướng đi của con bão sẽ thay đổi tùy thuộc vào hành tung của đại hiệp ạ.”

“Ta giao lại chuyện này cho con. Tổ phụ con cũng đã có tuổi rồi, phụ thân con lại khá yếu thế trong việc tùy cơ ứng biến, có lẽ sẽ không xoay sở kịp khi gặp phải biến cố. Chỉ có con là người phù hợp nhất lúc này thôi.”

“Vâng ạ! Tăng tôn mẫu cứ giao lại cho con!”

“Vớ! Đừng tiếc gì khi chi viện cho Phiêu đại hiệp. Hãy đáp ứng bất kỳ thứ gì ngài ấy muốn.”

“Vâng ạ!”

“Phù! Không hiểu sao cảm giác thật yên bình. Núi cao, vực thẳm. Bình yên càng kéo dài, tham vọng của con người lại

càng dâng cao. Bây giờ đã là lúc để con tham vọng ấy được bộc phát rồi.”

Châu Thiết Phong siết chặt nắm đấm khi nghe thấy tiếng thở dài của lão bà.

‘Sẽ không có chuyện huyết phong quét qua Đế Nguyên Thương Đoàn đâu. Tiểu tôn sẽ không để chuyện đó xảy ra.’

Phiêu Nguyệt đi từng bước chậm rãi sau khi rời khỏi Giai Lão Trang.

Đêm đã khuya, những ngôi nhà trở nên vắng lặng. Thỉnh thoảng có vài người đi tuần tra, nhưng đến cái bóng của Phiêu Nguyệt bọn họ còn không phát hiện chứ đừng nói là thấy mặt của hắn.

Hắn đã có một vụ thu hoạch lớn qua cuộc gặp gỡ với lão bà và Châu Thiết Phong. Việc này giúp hắn có thể thu thập thông tin ở Bà Dương Hồ một cách hiệu quả hơn.

Phiêu Nguyệt là người hiểu rõ việc thu thập thông tin quan trọng đến mức nào. Đặc biệt, hắn biết rõ việc có được thông tin trước những người khác là một lợi thế mạnh đến mức nào.

Phiêu Nguyệt hướng về quán trọ bên Bà Dương Hồ.

Gió thổi qua cánh đồng lau sậy nơi ánh trăng tỏa xuống.

Loạt soạt.

Cánh đồng lau sậy vỗ bập bênh như những cơn sóng tạo ra một cảnh tượng hùng vĩ.

Phiêu Nguyệt dừng chân lại giữa cánh đồng và nhìn khung cảnh dưới trăng.

Những chiếc lá bay phấp phới trong không trung khi có gió thổi.

Chỉ trong chớp mắt, Phiêu Nguyệt biến mất giữa đám lau sậy.

Một lúc sau, có một người xuất hiện tại nơi Phiêu Nguyệt đã đứng ban nãy với vẻ mặt bàng hoàng.

Một nam nhân đeo mặt nạ kín mặt.

Hắn vội vàng nhìn quanh nhưng không thấy Phiêu Nguyệt đâu cả.

“Hắn đi đâu rồi?”

Hắn bất giác thốt lên.

Hắn khuếch đại cảm giác để tìm ra tung tích của Phiêu Nguyệt nhưng tiếng sột soạt của cây sậy đã làm náo loạn giác quan của hắn.

“Chết tiệt!”

Nam nhân phun ra lời chửi rủa.

Hắn là Nguyệt Quỷ, trợ thủ của Viêm Hy Thụy.

Hắn là một thích khách được nuôi dạy rất cẩn thận ở Hòa Doanh Trại. Hắn chịu trách nhiệm việc bảo vệ của Viêm Hy Thụy.

Tuy hắn không nổi danh trong giang hồ như Bách Quỷ Liên hay Vạn Nhân Sát nhưng hắn rất tự vào về sát pháp của mình.

Đến cả hắn cũng thấy sự tồn tại của Phiêu Nguyệt là một áp lực nặng nề.

Đối tượng mà hắn phải đối đầu là một nam nhân có biệt danh là Tử Thần.

Một người được đánh giá là đứng ở vị trí đỉnh cao của một thích khách.

Nếu nói bí mật theo dõi một người như vậy không hề áp lực thì có lẽ là nói dối. Nhưng sau cả ngày đi theo Phiêu Nguyệt, hắn dần lấy lại tự tin cho chính mình. Bởi vì Phiêu Nguyệt hoàn toàn không nhận thức được mình đang bị theo dõi.

‘Cứ tưởng Tử Thần cũng ghê gớm lắm.’

Trong lòng hắn thầm cười nhạo Phiêu Nguyệt. Hắn nghĩ sức mạnh của Phiêu Nguyệt đã được mọi người đánh giá quá cao rồi. Nhưng khi hắn định quay lại gặp Viêm Hy Thụy mà không theo dõi Phiêu Nguyệt nữa thì Phiêu Nguyệt đã hoàn toàn biến mất ngay trước mặt hắn.

‘Hắn về quán trọ rồi sao?’

Bỗng hắn cảm thấy lạnh xương sống.

Cảm giác nguy kịch đè nặng lên người hắn.

“Hộc!”

Nguyệt Quỷ thở hắt nhìn xung quanh. Nhưng tất cả những gì mà hắn có thể thấy là một cánh đồng lau sậy đang đung đưa theo gió dưới ánh trăng.

‘Mình bị phát hiện rồi sao?’

Giả thiết xấu nhất hiện lên trong đầu Nguyệt Quỷ.

Nguyệt Quỷ cắn chặt môi.

Phiêu Nguyệt là người duy nhất khiến hắn có thể cảm thấy nguy kịch đến mức này. Chưa từng có ai giấu đi khí tức mà lại khiến cho hắn cảm thấy áp lực như thế này cả.

Đến lúc này, Nguyệt Quỷ mới nhận ra không phải là Phiêu Nguyệt không nhận ra mình đang bị theo dõi.

Rõ ràng là Phiêu Nguyệt đã cảm nhận được điều đó ngay từ đầu. Nhưng Phiêu Nguyệt đã phán đoán rằng Nguyệt Quỷ không phải là mối đe dọa của hắn nên hắn mới để yên cho Nguyệt Quỷ.

Chuyện này thật khiến lòng tự trọng của Nguyệt Quỷ tổn thương nhưng Phiêu Nguyệt đúng là một người mà Nguyệt Quỷ không thể sánh bằng.

Vù vù vù!

Bỗng có một cơn gió mạnh thổi qua.

Cây sậy đung đưa trong gió, cản trở tầm nhìn của hắn.

“Khực!”

Gương mặt của Nguyệt Quỷ trở nên méo mó.

Bởi hắn cảm nhận được cơn đau dữ dội ở vai.

Một cây sậy đã cắm vào vai của hắn như một thanh phi đao.

Đến lúc này, Nguyệt Quỷ mới nhận ra cơn gió vừa nổi lên ấy chính là do Phiêu Nguyệt tạo ra.

Trên mặt Nguyệt Quỷ lúc này tràn đầy sợ hãi.

Bởi hắn tưởng tượng ra tất cả những cây sậy trên cánh đồng này đã trở thành vũ khí của Phiêu Nguyệt.

“Tử... Thần.”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 356

Suốt!

Lá sậy sắc bén suốt qua cánh tay Nguyệt Quỷ làm xước cả da thịt.

Nhìn thấy máu chảy ra, Nguyệt Quỷ nhanh chóng cầm máu. Thế nhưng vết thương lại quá nặng đến mức không ngăn được dòng máu đỏ tươi.

‘Ta phải thoát ra nhanh thôi.’

Cánh đồng lau sậy như chứa cả sát khí của hắn. 2

Trong mắt Nguyệt Quỷ cánh đồng hết như con quái vật lớn. 1

Hắn cứ giẫm mạnh chân xuống đất rồi bắn người ra sau. Đột nhiên có sợi Thu Hồn Ti từ đâu bay đến quán lấy chân hắn. Rồi sau đó kéo lê hắn trên mặt đất.

Rầm!

“Khực!”

Cả người Nguyệt Quỷ lúc này đã lấm lem bùn đất. Thế nhưng hắn thậm chí còn không có thời gian nhìn lại. 8

Suốt!

Lá sậy liên tục suốt qua.

Nguyệt Quỷ nằm lăn lộn trên đất để tránh lá sậy. Tuy nhiên, trên mặt hắn lúc này lại tràn đầy tuyệt vọng.

Chẳng biết từ lúc này cơn gió mạnh đang quán quanh người hắn. Cùng lúc đó, lá sậy cũng bị cuốn vào trong cơn lốc.

Trong số chúng rồi sẽ có thứ biến thành ám khí đâm vào hấn.

“Điên thật!”

Nguyệt Quỷ cảm thấy sợ hãi tột độ.

Từ trước đến nay hấn đã kinh qua vô số nhiệm vụ, nhưng chưa từng nhìn thấy cảnh tượng này.

Nguyệt Quỷ chưa từng nghĩ nội công của thích khách lại thâm hậu đến nhường này. Hấn còn chẳng biết phải tốn bao nhiêu công lực để tạo ra một cơn lốc khủng khiếp như thế.

“Khoan, khoan đã! Chúng ta nói chuyện một chút...”

Phập!

Đột nhiên một chiếc lá sậy chém ngang thắt lưng hấn. Cơn đau khủng khiếp kéo đến, máu cũng bắt đầu chảy ra không ngừng.

Phải đến lúc này, Nguyệt Quỷ mới nhận ra. Đối phương hoàn toàn không có ý nói chuyện với hấn.

Cũng đúng thôi, nếu là Phiêu Nguyệt thì hấn cũng sẽ như thế.

Ai lại muốn có kẻ theo dõi mình bất kể ngày đêm như thế chứ?

Thế nhưng việc Nguyệt Quỷ có thể làm bây giờ chỉ là sợ hãi.

“Hây!”

Nguyệt Quỷ ngừng nói chuyện nữa mà chuyển sang tấn công.

Hấn thi triển tuyệt chiêu mạnh nhất về phía cơn lốc đang đuổi theo mình.

Rầm!

Kiểm khí va chạm với cơn lốc tạo ra tiếng nổ vang trời. Thế nhưng, xử lý một cơn lốc bằng kiếm không hề dễ dàng.

Một hồi sau nó lại cuộn cuộn kéo đến như chưa từng bị phá hủy.

“Khực!”

Nguyệt Quỷ liền cắn môi.

Vẻ mặt hấn lúc này vô cùng bối rối.

Chính lúc này.

Loạt xoạt!

Những chiếc lá sậy bị gió cuốn đồng loạt phóng thẳng về phía hắn.

Nguyệt Quỷ dồn hết sức lên vung kiếm.

Thanh kiếm của hắn lập tức tạo ra kiếm mạc khổng lồ. Lá sậy vừa nảy còn bén như ám khí, nhưng khi gặp kiếm mạc lại không thể xuyên thủng mà văng ra ngoài.

“Hộc, hộc!”

Nguyệt Quỷ bắt đầu thở hổn hển.

Phập! Phập!

U Linh Chuyển bất ngờ bay đến cắm vào người hắn.

“Khực!”

Nguyệt Quỷ không chịu nổi cơn đau mà quỳ thụp xuống.
Phiêu Nguyệt im lặng đứng trước mặt hắn.

Nguyệt Quỷ ngẩng đầu lên nhìn Phiêu Nguyệt.

Gương mặt trắng trẻo như phát sáng dưới ánh trăng.

Một cảnh tượng đẹp đến chói mắt, nhưng lại khiến Nguyệt Quỷ sợ hãi tột độ.

Nguyệt Quỷ cố gắng phóng ám khí giấu trong tay áo. Đây đều là những ám khí chứa kịch độc có thể lấy mạng đối phương trong nháy mắt.

Thế nhưng mọi cố gắng của hắn đều trở nên vô ích.

Chính bởi vì Thu Hồn Ti liên tiếp xuyên qua cánh tay hắn.

“Khực!”

Nguyệt Quỷ hét lên thảm thiết.

Vết thương do Thu Hồn Ti gây ra tuy nhỏ như đầu kim nhưng lại đau đến thấu tận xương tủy. Nguyệt Quỷ rất giỏi chịu đau nhưng hắn cũng không thể nào kìm chế được.

Phiêu Nguyệt ngồi xổm nhìn Nguyệt Quỷ.

Gương mặt Nguyệt Quỷ lúc này chỉ toàn nước mắt và nước mũi lem nhem.

“Làm, làm ơn tha mạng.”

Hắn liền cầu xin Phiêu Nguyệt tha mạng.

Phiêu Nguyệt khẽ cười.

Đột nhiên đuôi mắt Nguyệt Quỷ bất giác run lên. Bởi vì hắn biết Phiêu Nguyệt sẽ nói thế nào, và còn biết hắn sắp sửa làm gì tiếp theo.

“Chẳng phải người đã dạy rằng nếu nhiệm vụ thất bại thì phải tự tử hay sao?”

“Chuyện đó...”

“Ta cũng được dạy như thế đấy.”

Đây là câu nói cuối cùng Nguyệt Quỷ nghe khi còn sống trên cõi đời này.

Viêm Hy Thụy nhíu chặt mày.

Nàng day day thái dương một lát rồi mở mắt ra.

Mặc dù ngủ trên giường ấm chăn êm nhưng nàng vẫn thấy cả người vô cùng khó chịu. Lần đầu Viêm Hy Thụy thể hiện vẻ mặt bức dọc như thế.

“Sao lại vậy chứ?”

Nàng đứng bật dậy định đi chất vấn chủ quán trọ.

Đột nhiên nàng cảm thấy trên giường có gì đó ươn ướt.

Nàng kinh ngạc nhìn vào chất lỏng màu đỏ trên tay mình.

“Máu ư?”

Viêm Hy Thụy vội vàng giở chăn ra. Liền sau đó nàng nhìn thấy một vật thể đã đầm màu máu.

“Cánh tay ư?”

Đó là cánh tay của một người nào đó.

Vừa nhìn thấy nó, nàng liền nhận ra chủ nhân của cánh tay này là ai.

“Nguyệt Quỷ.”

Đây là cánh tay của Nguyệt Quỷ - tâm phúc của nàng.

Gương mặt Viêm Hy Thụy liền trắng bệch đi. Trong lúc nàng ngủ say, có ai đó đã đến bỏ lại cánh tay của Nguyệt Quỷ ở đây.

Giả như hắn ta đến đây với ý đồ bất chính thì nàng đã bỏ mạng từ lâu rồi.

Hiện giờ ở hồ Bà Dương này chỉ có một người làm được điều này.

“Phiêu Nguyệt!”

Viêm Hy Thụy liền cắn chặt đôi môi đỏ mọng.

Toàn thân nàng bắt đầu run lên bần bật, sống lưng cũng lạnh toát hết cả.

Nàng cố gắng bình tĩnh lại, thế nhưng cơ thể nàng lại trung thực hơn.

Nàng đang vô cùng sợ hãi.

Nỗi sợ hãi Phiêu Nguyệt đang dần chiếm lấy cơ thể và tâm trí nàng.

“Xin đừng làm như thế mà. Tiểu nhân sẽ trả lại số tiền đã mượn ngay, xin đừng bắt con gái...”

Một người trung niên đang quỳ mọp xuống đất van xin.

Trước mặt ông là một người rất to con.

Hai chân hắn to như cột đình, thân hình vạm vỡ như một con gấu. Hắn ta chính là Đãng Thiết Hùng - Bang Chủ của Huyết Nghị Bang.

Đãng Thiết Hùng xây dựng Huyết Nghị Bang chính nhờ vào thực lực bẩm sinh và hiện tại hắn đang kiểm soát cả Âm Hắc Nhai của hồ Bà Dương.

Bên cạnh Đãng Thiết Hùng là một nữ nhân xinh đẹp với thân hình vô cùng thon thả.

Đó là con gái của người trung niên kia.

Bởi vì ông không thể trả nợ cho Đãng Thiết Hùng nên hắn mới cướp lấy con gái ông.

Con gái của người trung niên kia rất xinh đẹp nên có nhiều nam nhân để ý đến.

Người trung niên vốn là một thương nhân thành công, thế nhưng hai tháng trước, việc kinh doanh của ông gặp trục trặc nên cần một số tiền lớn. Và ông phải đến vay tiền Đặng Thiết Hùng.

Đó chính là nguồn cơn sự việc hôm nay.

Cuối cùng ông không thể trả nổi món nợ nên Đặng Thiết Hùng đã đích thân đến đây. Và hắn cũng muốn có được con gái của ông.

“Xin ngài đừng làm thế. Làm ơn hãy để con gái tiểu nhân yên đi.”

“Khư khư! Muốn bảo vệ con gái thì phải trả tiền đi.”

“Xin hãy cho tiểu nhân thêm chút thời gian, tiểu nhân nhất định phải sẽ trả mà.”

“Hư hư! Cho ông thời gian thì ông có thể trả nợ được hay sao?”

“Tầm đó thì tiểu nhân có khả năng mà. Vì chưa liên hệ được người quen nên...”

“Ông có nghĩ vì sao họ không cho ông mượn tiền chưa?”

“Là sao?”

“Tất cả là vì ta. Tất cả người quen của ông đều kiêng dè ta nên không cho ông mượn tiền. Vậy nên cuối cùng ông buộc phải mượn ta...”

“Mọi chuyện đều là ngài tạo ra ư?”

“Đúng rồi! Hư hư!”

Đặng Thiết Hùng nở nụ cười nham hiểm rồi chống nạnh nhìn người trung niên.

Lúc này nữ nhân bên cạnh liền nhắm chặt mắt siết lấy eo Đặng Thiết Hùng. Mùi mồ hôi và mùi máu tanh tươi xộc vào mũi nàng.

Đây là mùi của một con mãnh thú mà nàng chưa từng thấy trước đây.

Đặng Thiết Hùng thấy nữ nhân siết chặt lấy thắt lưng mình liền nói.

“Bây giờ con gái ông là của ta.”

“Không được!”

Nghe phụ thân kêu gào thảm thiết, nữ nhân liền nhắm chặt mắt lại.

Nàng và phụ thân chỉ là con mồi mắc phải cái bẫy của mãnh thú mà thôi. Và họ không có cách nào để thoát ra cả.

Cho dù phụ thân nàng có trả tiền thì Đặng Thiết Hùng cũng không chịu buông tha cho hai người.

“Khư khư!”

“Tiểu nữ có một thỉnh cầu.”

“Hả?”

Nghe nữ nhân nói, Đặng Thiết Hùng liền mở to mắt nhìn nàng.

“Tiểu nữ sẽ ngoan ngoãn đi theo ngài nếu ngài xóa nợ cho phụ thân tiểu nữ.”

“Cái gì?”

“Người ngài muốn là tiểu nữ mà. Vậy nên hãy xóa nợ cho phụ thân đi.”

“Tại sao ta phải làm thế? Ta đã có cô trong tay rồi mà.”

“Nếu ngài không làm thế thì tiểu nữ sẽ tự sát tại đây.”

“Hả?”

“Ngài không thấy tiếc sao? Ngài thật sự không muốn tận hưởng chiến lợi phẩm mà dễ dàng để nó biến mất như vậy sao?”

“Hahaha!”

Nghe nữ nhân đe dọa, Đặng Thiết Hùng cười thật lớn.

Đây là nữ nhân đầu tiên ở hồ Bà Dương dám đe dọa hắn. Thế nhưng hắn lại thấy cũng hay. Và cũng không có ý định sẽ làm theo ý của nàng.

Đặng Thiết Hùng kéo gương mặt nữ nhân đến gần mặt mình rồi nói.

“Nếu cô chết rồi, phụ thân cô cũng phải chết.”

“Cô chết thì ta sẽ giết phụ thân cô. Một cách đau đớn nhất, từ tốn nhất... ta sẽ phân tử chi của ông ta ra sau đó đem làm mồi ngon cho sói. Ông ta sẽ phải cảm nhận nỗi đau thấu xương trước khi tắt thở. Vậy cô vẫn tự sát được hay sao?”

Nữ nhân không biết đáp lời thế nào mà chỉ nhắm chặt mắt.

Nàng cảm thấy vô cùng tuyệt vọng. Và nhận ra bản thân không thể nào thoát được Đặng Thiết Hùng.

Đặng Thiết Hùng liền thì thầm vào tai nữ nhân.

“Nếu cô không muốn thấy phụ thân mình chịu đau đớn thì hãy chấp nhận số phận đi. Haha!”

Nữ nhân nghiêng chặt răng gật đầu.

Hai hàng lệ đã lăn dài trên má nàng.

Đặng Thiết Hùng liền ra lệnh cho thuộc hạ.

“Kéo cô ta đi. Hôm nay ta phải say cùng cô ta.”

“Vâng!”

Thuộc hạ liền kéo nữ nhân đi.

“Không được!”

Người trung niên gào khóc, nhưng cũng vô dụng. Ông ta ngã gục xuống đất và hối hận vì quyết định của mình.

Nhìn thấy ông ta vọng, Đặng Thiết Hùng liền khúc khích.

Từ trước đến nay có rất nhiều người đã bày ra bộ dạng này trước mặt hắn ta.

Huyết Nghị Bang mà hắn xây dựng vốn được nuôi bằng máu của rất nhiều người.

Giẫm đạp lên người khác, khiến nước mắt hóa thành huyết lệ. Thế nên nhìn người trung niên và nữ nhân khóc lóc thảm thiết, hắn thấy vô cùng sáng khoái.

“Tuyệt lắm!”

Đặng Thiết Hùng cười hở cả răng vàng.

Mặc dù Huyết Nghị Bang vẫn chưa là gì so với các môn phái khác, nhưng hiện giờ hắn đang mở rộng phạm vi hoạt động của mình nhiều hơn.

“Đúng là bọn ngu xuẩn mà! Chỉ vì thể diện nên mới thế này đây. Nhờ các người mà ta thấy rất vui, haha!”

Đặng Thiết Hùng không có tham vọng thống trị giang hồ, cũng không muốn trở thành đệ nhất của tỉnh Giang Tô. Hắn đang rất hài lòng với địa vị hiện tại của mình. Và hắn cũng đang hoàn thành tham vọng của mình.

Chính lúc này.

“Bang Chủ!”

Tâm phúc Ngũ Tấn Bình tiến lại gần hắn.

“Có chuyện gì thế?”

“Đã xảy ra chút chuyện phiền phức rồi ạ.”

“Sao?”

“Bang Chủ có nhớ những vị khách đến gần đây không?”

“Khách á?”

“Là 10 tên xông vào cùng lúc rồi tìm nơi trú ẩn ấy.”

“À! Là mấy tên khôn khó chịu đó! Sao nào?”

“Có một người đến tìm chúng ạ.”

“Cái gì? Ai đến tìm chúng cơ?”

“Sáng này có người đến tìm tung tích của bọn chúng đấy ạ.”

“Chết tiệt!”

Đặng Thiết Hùng liền buông lời mắng chửi.

Gương mặt hắn lúc này lộ rõ vẻ lo lắng.

Cách đây không lâu, có 10 võ giả tìm đến chỗ hắn. Họ nói muốn hợp tác với Đặng Thiết Hùng.

Nói là hợp tác thì chi bằng gọi là đe dọa thì đúng hơn.

Đặng Thiết Hùng cũng là một cao thủ nhưng lại không dám đối đầu với họ. Bởi vì bọn họ tỏa ra một cỗ mùi nguy hiểm đến đáng sợ. Vậy nên hắn đã hợp tác với họ. Vài ngày sau, hắn nghe tin phân đà bí mật của Hạ Ô Môn đã bị tiêu diệt.

Chỉ sau khi nghe tin hắn mới biết được việc mà bọn họ đang che giấu.

Mặc dù Đặng Thiết Hùng là bá giả của hồ Bà Dương nhưng vẫn không thể so với những môn phái chính thống. Hơn nữa đối phương còn là Hạ Ô Môn.

Nếu Hạ Ô Môn đã muốn tiêu diệt thì Huyết Nghị Bang sẽ tận diệt chỉ trong một ngày đêm. Vậy nên hắn mới che giấu sự tồn tại của những vị khách kia.

“Ai chứ? Ai dám đến tìm họ.”

“Thuộc hạ vẫn chưa rõ ạ.”

“Nhanh điều tra danh tính bọn chúng đi.”

“Vâng!”

“Huy động tất cả thuộc hạ luôn đi.”

“Thuộc hạ đã rõ.”

357

Nam Cung Việt nghiêng đầu nhìn gương mặt xanh xao của Viêm Hy Thụy. Chỉ trong một đêm mà gương mặt của nàng đã trở nên phờ phạc hẳn đi.

Mắt nàng sưng húp và đỏ ngầu như thể cả đêm nàng đã không ngủ được.

“Đã có chuyện gì sao?”

“Không có gì đâu.”

“Phải không vậy?”

“Thật mà. Chỉ là ta ngủ không được mà thôi.”

“Hừm!”

Nam Cung Việt vẫn không tin dù Viêm Hy Thụy đã giải thích cho y.

Viêm Hy Thụy mà y biết là một người không mất đi sức sống dù có đang ở trong bất cứ hoàn cảnh nào. Bầu không khí đặc trưng của Lục Lâm luôn tỏa ra xung quanh nàng. Thật bất thường khi nàng để người khác thấy bộ dạng thất thần như thế này. Nhưng nàng đã phủ nhận thì Nam Cung Việt cũng không muốn hỏi gì thêm nữa.

“Long thiếu hiệp đâu rồi?”

“Chắc là ở đâu đó trong Bà Dương Hồ thôi.”

“Chắc không phải là ở thanh lâu đấy chứ?”

“Chuyện đó thì sao tại hạ biết được chứ?”²

Nam Cung Việt nhún vai.

Kể từ khi hấn đến Bà Dương Hồ, mỗi ngày Long Hạ Thương đều luôn lui tới thanh lâu, không sót một ngày nào.

Trên danh nghĩa hấn là người kế thừa của Long Thiên Cốc. Vậy nên hấn không thể cờ bạc gái gú ở vùng lân cận Long Thiên Cốc được. Bởi vì hấn phải giữ thể diện. Nhưng nơi này thì khác.

Không ai biết hấn là người kế thừa của Long Thiên Cốc, càng không có ai biết mặt của hấn.

Hấn được tự do ở nơi này.

Vậy nên hấn chìm vào rượu chè và nữ nhân như để giải tỏa nỗi hận.¹

Cũng chính vì thế mà cuộc nói chuyện giữa Nam Cung Việt và Long Hạ Thương vẫn chưa có tiến triển gì.

Viêm Hy Thụy hỏi.

“Nhưng mà Nam Cung thiếu hiệp định đi đâu à?”

“Tại hạ đi gặp Phiêu đại hiệp.”

“Ừm!”

Viêm Hy Thụy đột nhiên mím chặt môi.

Đôi lông mày của nàng cũng nhíu lại. Điều này khiến cho Nam Cung Việt tưởng rằng Viêm Hy Thụy không thích Phiêu Nguyệt.

Nam Cung Việt hỏi.

“Không biết là Viêm tiểu thư và Phiêu đại hiệp đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có gì đâu.”

“Vậy sao...”

“Ta chỉ bị nhức đầu một chút thôi.”

“Thật sao?”

“Chỉ cần đi dạo một chút là sẽ ổn thôi. Vậy tiểu nữ cũng sẽ đi cùng Nam Cung thiếu hiệp.”⁸

“Viêm bzfcktiểu thư muốn gặp Phiêu đại hiệp sao?”

“Sao thế? Ta không thể gặp ngài ấy được à?”

“Không có. Chúng ta đi thôi.”

Phản ứng của Viêm Hy Thụy khiến Nam Cung Việt cảm giác như đã có chuyện gì xảy ra. Nhưng y cũng không có lý do gì để từ chối Viêm Hy Thụy. Thế là họ cùng nhau đi đến gặp Phiêu Nguyệt.

Thật trùng hợp, Phiêu Nguyệt cũng đang ăn trong nhà ăn của quán trọ.

Nam Cung Việt chấp thế bao quyền chào Phiêu Nguyệt.

“Phiêu đại hiệp giờ mới dùng bữa à?”

“Nếu chưa ăn gì thì ngồi đi.”

“Tại hạ đã ăn rồi ạ. Còn Viêm tiểu thư thì sao?”

“Nhờ ai đó mà tiểu nữ cảm thấy không được ngon miệng lắm.”

Viêm Hy Thụy liếc nhìn Phiêu Nguyệt rồi ngồi vào ghế đối diện.⁶

Nam Cung Việt cảm thấy giọng của nàng có chút gai góc. Nhưng y không biết chuyện gì đang xảy ra, vậy nên y không biết phải nói gì cả.

Viêm Hy Thụy nhìn chăm chăm vào Phiêu Nguyệt bằng ánh mắt lạnh như băng. Nhưng Phiêu Nguyệt hoàn toàn không để tâm tới nàng mà vẫn tiếp tục bữa ăn của mình.

Điều này khiến cho Viêm Hy Thụy càng cảm thấy tức giận hơn. Nhưng sự kiên nhẫn của nàng đã giúp cho nàng có thể nhẫn nhịn.

Sáng hôm nay, nàng đã xác nhận được đối thủ của nàng đáng sợ đến mức độ nào.

Nguyệt Quỷ không phải là một kẻ tầm thường. Một khi hắn quyết tâm muốn trốn thì đến cả Viêm Hy Thụy cũng không biết hắn đang ở đâu. Vậy mà Nguyệt Quỷ đã ra đi, chỉ có cánh tay của hắn quay trở lại.

Nàng không cần tận mắt nhìn thấy thi thể của Nguyệt Quỷ thì nàng cũng đủ biết, Nguyệt Quỷ đã chết.

Nhìn một người đã giết chết Nguyệt Quỷ đang bình tĩnh ngồi ăn như thế này, nàng cảm thấy trong bụng mình như có gì đó đang sôi sục.

Nàng thật muốn lao vào đánh Phiêu Nguyệt ngay lập tức, nhưng nàng không còn cách nào khác ngoài việc nhẫn nhịn vì đây là một cuộc chiến mà nàng không có cơ hội chiến thắng ngay từ đầu. Dẫu vậy, nàng vẫn không thể ngăn cản những lời nói cộc cằn văng ra bên ngoài.

“Ngài cũng đỉnh thật đấy.”

“...”

Viêm Hy Thụy bấu môi khi Phiêu Nguyệt ngẩng đầu lên.

“Quả là danh bất hư truyền. Tiểu nữ không biết ai đã đặt cái tên Tử Thần cho đại hiệp, nhưng quả thực cái tên ấy rất hợp với ngài.”⁸

“Tử Thần vẫn đỡ hơn một con chuột nhắt chỉ biết đi theo người khác. Tuy cả hai đều...”¹

“Vậy ạ?”

“Không phải sao?”

“Nghĩ lại thì Phiêu đại hiệp nói đúng thật. Con chuột nhắt sẽ không bao giờ làm phiền đến Phiêu đại hiệp nữa. Tiểu nữ xin

hứa.”

Phiêu Nguyệt lặng lẽ gật đầu rồi tiếp tục dùng bữa. Viêm Hy Thụy nhìn chăm chăm vào Phiêu Nguyệt.

Đến lúc này, Nam Cung Việt mới nhận ra sự tình bên trong là gì.

‘Ra là Viêm tiểu thư đã theo dõi Phiêu đại hiệp. Sao tiểu thư có thể làm một điều đại dột như vậy chứ...’

Người nhảy cảm nhất thiên hạ này chính là Phiêu Nguyệt.

Không một ai có thể qua mặt được các giác quan của hắn và đến gần hắn cả.

Đối với Viêm Hy Thụy, việc giám sát Phiêu Nguyệt chỉ là một việc cần phải làm. Nhưng dưới góc nhìn của Nam Cung Việt, đó quả là một việc hết sức ngu ngốc.

Y biết rõ Phiêu Nguyệt là người đáng sợ như thế nào. Đó chính là lý do vì sao dù bằng tuổi nhau nhưng y vẫn gọi Phiêu Nguyệt là đại hiệp để thể hiện sự tôn trọng của y dành cho Phiêu Nguyệt.

Y mong rằng Viêm Hy Thụy cũng sẽ hành động giống mình.

Phiêu Nguyệt cuối cùng cũng đã ăn xong bữa sáng trong khi Nam Cung Việt chìm đắm trong suy nghĩ.

Hắn đặt đĩa xuống rồi rót trà vào tách trà.

Viêm Hy Thụy thấy dáng vẻ ấy của Phiêu Nguyệt thực nhã nhặn.

Từ ánh mắt đến cử chỉ, mọi thứ nhỏ nhất của Phiêu Nguyệt cũng chứa đựng sức quyến rũ mê hoặc lòng người. Nếu nàng là một nữ nhân bình thường, có lẽ nàng đã bắt chập tất cả mọi thứ để được sà vào lòng Phiêu Nguyệt.

Nhưng bản tính tự do của nàng không cho phép nàng thỏa mãn với việc nàng sẽ trở thành nữ nhân của một ai đó.

Bản tính của một Lục Lâm đã ăn sâu vào máu của nàng.

‘Vấn đề là hành tung và mục đích của người này là gì.’

Nếu Phiêu Nguyệt là một võ giả bình thường thì nàng chắc chắn sẽ chẳng để tâm đến việc đó.

Nhưng tất cả về Phiêu Nguyệt đều rất mơ hồ.

Hắn không có nguồn gốc xuất thân, nàng cũng không thể biết được mục đích hay lòng dạ của hắn. Vì thế nên nàng không thể tin vào một người như thế được.

Phiêu Nguyệt vừa nhìn ra ngoài cửa sổ vừa thưởng trà.

Bồng Nam Cung Việt mở miệng.

“Chúng tại hạ định lập ra Phản Kim Thiên Hội ạ.”

“Phản Kim Thiên Hội? Là để đối đầu với Kim Thiên Hội sao?”

“Vâng?”

“Là vì Trương Vô Cực?”

“Đúng là vậy ạ.”

Nam Cung Việt gật đầu.

Động thái của Trương Vô Cực ở Nhữ Nam khiến Nam Cung Việt phải nâng cao cảnh giác.

Trương Vô Cực đã chiếm đoạt toàn bộ Kim Thiên Hội do Chân Kiếm Vũ lập nên.

Trương Vô Cực đã trở thành hội chủ mới của Kim Thiên Hội và đặt vô số những kỳ tài dưới quyền kiểm soát của mình.

Nếu Trương Vô Cực cũng là một người chính trực như Chân Kiếm Vũ thì Nam Cung Việt không việc gì phải quan tâm đến những việc Trương Vô Cực làm làm gì cả. Nhưng Nam Cung Việt đã ngửi được mùi nguy hiểm tỏa ra Trương Vô Cực.

Trương Vô Cực có một tham vọng lớn đủ để nuốt chửng cả giang hồ.

Vậy nên, Nam Cung Việt quyết định mình phải chuẩn bị để đối phó trước khi mọi chuyện quá muộn.

Một trong số đó là thành lập ra Phản Kim Thiên Hội.

Để thành lập một liên minh gồm những người phản đối chống lại hành động của Kim Thiên Hội thì trước tiên y đã mời những thân hữu của mình là Long Hạ Thương và Viêm Hy Thụy đến Bà Dương Hồ để bàn luận.

Về cơ bản thì suy nghĩ của cả hai cũng giống như Nam Cung Việt. Nhưng bọn họ lại có ý kiến khác nhau về nhân lực cũng như là cách thức hoạt động của liên minh.

Vậy nên, kế hoạch lập ra Phản Kim Thiên Hội đã bị chậm lại.

“Trương Vô Cực đã chiếm lấy Kim Thiên Hội mà không phải tốn một chút sức lực nào. Ảnh hưởng của hắn lúc này đang bành trướng ra khắp giang hồ. Nếu cứ thế này thì chỉ qua một thời gian, khi những người đi theo hắn nằm ở đỉnh cao của giang hồ, giang hồ này cũng tự nhiên mà nằm dưới chân của hắn ta. Tại hạ phải làm gì đó để ngăn chặn việc đó có thể xảy ra.”

“Người tự chọn cho mình một con đường đi thật đầy chông gai đấy. Sẽ không dễ dàng đâu.”

“Tại hạ biết. Đó là lý do tại sao tại hạ đang nghĩ đến việc mời Lý Kiếm Hàn thiếu hiệp về Phản Kim Thiên Hội.”

“Lý Kiếm Hàn?”

“Lý Kiếm Hàn của Cuồng Võ Môn. Là con trai của Đào Vương Lý Thanh và cũng là đối thủ của Trương Vô Cực ạ. Chỉ cần mời được Lý thiếu hiệp vào Phản Kim Thiên Hội, số lượng gia nhập hội chắc chắn sẽ tăng nhanh chóng.”

“Xem ra đó là một người rất xuất chúng.”

“Vâng. Lý thiếu hiệp chính là người mà Trương Vô Cực e ngại nhất thiên hạ này. Kể từ còn nhỏ, hai người đã bất hòa với nhau. Vậy nên tại hạ rất sẵn lòng tiến cử vị trí hội chủ của Phản Kim Thiên Hội cho Lý thiếu hiệp ạ.”

“Hi vọng là vậy.”

Phiêu Nguyệt đáp lời như thể đó là việc của người khác.

Nam Cung Việt nhận ra Phiêu Nguyệt chẳng có chút hứng thú nào với Phản Kim Thiên Hội cả.

Phiêu Nguyệt không phải là kiểu người quan tâm đến những cuộc chiến giành quyền lực trong giang hồ. Hơn nữa, sự tập trung lúc này của hắn đã dồn hoàn toàn vào Cửu Long Sát Mạc.

Nam Cung Việt vốn dĩ định đưa ra đề xuất gia nhập Phản Kim Thiên Hội với Phiêu Nguyệt nhưng nhìn vào vẻ mặt và cách nói chuyện của Phiêu Nguyệt, y đã suy nghĩ lại.

Tuy có chút tiếc nuối nhưng y cũng phải từ bỏ. Vì Phiêu Nguyệt không phải người dễ dàng thay đổi ý định của mình.

Viêm Hy Thụy cũng nghĩ như Nam Cung Việt.

‘Bọn ta sẽ mất hết thế chủ đạo nếu như người này tham gia vào Phản Kim Thiên Hội.’

Nàng cũng là một võ giả đầy tham vọng.

Nàng không muốn chia sẻ quyền lực mà nàng có thể có được cho ai khác.

“Vậy là đã có khoảng mười người ở đây vào mười ngày trước sao?”

“Vâng ạ.”

Chủ quán trọ Thiết Dương thận trọng đáp lời võ giả.

Quán trọ Thiết Dương là một quán trọ tồn tại từ rất lâu trước đây.

Con phố nơi Quán Trọ Thiết Dương tọa lạc trước đây từng là một con phố sầm uất, nhưng giờ đây, nó đã trở thành một khu dân nghèo.

Vì đã được xây dựng rất lâu trước đây nên lúc này tòa nhà đã cũ nát và có chút bẩn thỉu. Vì thế nên thường thì khách quan không đến trọ tại đây.

Nó trở thành nơi tá túc cho những đứa trẻ lêu lổng, tội phạm hoặc những người không thể lộ mặt.

Võ giả hỏi tiếp.

“Quán chủ có biết họ đến từ đâu không?”

“Chuyện đó sao bọn ta có thể biết được ạ? Họ trả tiền còn bọn ta thì cung cấp chỗ ở. Bọn ta đâu cần phải biết đến thân thế hay mục đích cá nhân của khách quan làm gì?”

“Quán chủ chắc chứ? Nếu quán chủ biết nhưng lại giấu nhem nó đi thì chúng tại hạ đành phải dùng đến biện pháp mạnh

thôi.”

“Ôi trời ơi! Ta thì biết được gì mà giấu cơ chứ?”

Võ giả nghĩ mình không còn lý do gì để tra hỏi quán chủ thêm nữa. Dù sao thì hẳn cũng phát hiện ra có mười người đã ở lại đây, sử dụng nó làm điểm khởi đầu cho việc truy đuổi cũng không quá tệ.

‘Mình phải mau quay về thương đoàn để báo cáo thôi.’

Hắn chính là võ giả của Đế Nguyên Thương Đoàn.

Sáng nay, những võ giả của Đế Nguyên Thương Đoàn đã nhận được lệnh đi tìm một nhóm khoảng mười người đã vào Bà Dương Hồ dạo gần đây.

Đó là lệnh được lão thái thái đích thân chỉ thị.

Mặc dù bà ấy đã rút khỏi tiền tuyến, nhưng mọi người trong Đế Nguyên Thương Đoàn đều rất kính trọng bà.

Mệnh lệnh được bà đích thân chỉ thị quan trọng hơn bất cứ nhiệm vụ nào. Chính vì thế nên những võ giả hoàn toàn gác lại mọi chuyện để thi hành mệnh lệnh của lão thái thái.

“Đầu tiên thì đã biết được nơi bọn họ đã từng lưu lại. Nếu tập trung toàn lực...”

Võ giả ấy không thể tiếp tục suy nghĩ được nữa.

Xoẹt!

Bởi vì có một thanh kiếm đang bay tới.

“Người là ai?”

Võ giả hét lên rồi vung kiếm.

Tuy bị tấn công bất ngờ, nhưng võ giả ấy cũng là một cao thủ không thể xem thường.

Keng!

Hắn chặn đòn tấn công của kẻ địch với một khoảng cách sát sao.

Người tấn công võ giả ấy là một nam nhân đeo mặt nạ che kín mặt.

Võ giả dùng kiếm che chắn cho bản thân rồi hét lên.

“Người là ai? Mau tiết lộ danh tính đi.”

“Hờ hờ! Nếu muốn để lộ danh tính thì ta cần gì phải đeo mặt nạ chứ?”

Nam nhân đeo mặt nạ cười một cách nham hiểm rồi tiếp tục tấn công võ giả kia.

“Người nghĩ người có thể hạ gục được ta chỉ với bao nhiêu đây sao?”

“Nếu một mình thì không chắc.”

“Hả?”

Xoẹt xoẹt xoẹt.

Vào lúc đó, nhưng mũi tên bay ra từ phía sau kèm theo một tiếng nổ.

Võ giả kia không kịp phản ứng và bị một mũi tên bắn vào vai.

Phập!

“Khục!”

Võ giả hét lên rồi loạng choạng.

Ngay lúc đó, những đồng liêu của nam nhân đeo mặt nạ từ trong bóng tối bước ra.

Bọn họ là người đã tấn công võ giả đang loạng choạng kia.

Võ giả cố gắng chống trả, nhưng hắn không thể điều khiển được cơ thể mình theo ý muốn vì bị trúng mũi tên. Hơn nữa, sự kết hợp của những người kia thực sự rất tuyệt vời.

Bọn họ cùng hợp công như đàn chó hoang đang đi tìm thức ăn. Trước đòn tấn công của bọn họ, võ giả kia không thể đáp trả được gì cả.

Từng thanh kiếm đâm vào lưng hắn.

Phập!

Kẻ đeo mặt nạ cùng các đồng liêu không bỏ lỡ cơ hội mà đâm kiếm thẳng vào cơ thể của võ giả nọ.

“Khục!”

Võ giả biến thành một con nhím rồi ngã gục xuống.

Nam nhân đeo mặt nạ gỡ mặt nạ ra.

Hắn là Ngũ Tấn Bình - trợ thủ của Huyết Nghị Bang Chủ
Đặng Thiết Hùng.

Ngũ Tấn Bình nói với thuộc hạ.

“Tên này đang đi tìm những kẻ đã ở lại Quán Trọ Thiết Dương
đúng chứ?”

“Vâng! Chúng thuộc hạ đã xác nhận với quán trọ.”

“Khắc! Phụt! Tên chó khôn kiếp.”

Ngũ Tấn Bình phun nước bọt vào thi thể của võ giả nọ.

Một thuộc hạ của hắn xem xét gương mặt của võ giả rồi nói
với Ngũ Tấn Bình.

“Không ổn rồi.”

“Sao?”

“Tên khôn này là võ giả của Đế Nguyên Thương Đoàn ạ.”

“Hả?”

“Trước đây thuộc hạ đã từng gặp hắn rồi. Hắn chắc chắn là võ
giả của Đế Nguyên Thương Đoàn ạ.”

“Chết tiệt! Vậy là Đế Nguyên Thương Đoàn đang bắt đầu
cuộc truy tìm đây sao?”

Thế lực của Huyết Nghị Bang có lớn đến đâu thì cũng không
thể so sánh với Đế Nguyên Thương Đoàn. Nếu Đế Nguyên
Thương Đoàn tấn công Huyết Nghị Bang thì chắc chắn Huyết
Nghị Bang sẽ là kẻ bại trận.

“Chuyện này rốt cuộc là sao vậy? Ta sẽ báo cáo với bang chủ,
các người thu dọn sạch sẽ thi thể tên khôn này cho ta.”

“Rõ!”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 358

“Cửu Sinh Hải vẫn chưa quay về ạ.”

Nghe thuộc hạ báo cáo, Châu Thiết Phong liền ngẩng đầu lên nhìn.

“Khu vực hắc đảm nhận là ở đâu?”

“Là khu ổ chuột ở phía Tây. Còn được gọi là Tiện Khuyển Lộ.”

“Tiện Khuyển Lộ ư...”

Châu Thiết Phong liền gõ tay lên cằm.

Tiện Khuyển Lộ đúng như tên gọi của nó là con đường dành cho những con chó bẩn thỉu đi, nói chính xác là dành cho những bần dân thấp cổ bé họng.

Nơi kinh tởm, hôi thối và u ám nhất chính là Tiện Khuyển Lộ này.

Cửu Sinh Hải võ giả của Đế Nguyên Thương Đoàn được phái đi điều tra Tiện Khuyển Lộ này.

Người thường hiếm khi bước vào đây, nhưng Cửu Sinh Hải lại là người sinh ra và lớn lên ở đó. Vậy nên hắn mới được cử đến Tiện Khuyển Lộ.

“Còn những người khác thì sao?”

“Tất cả đều trở về rồi ạ. Chỉ có Cửu Sinh Hải là mãi chưa thấy đâu.”

“Rõ là hắn đã biến mất ở Tiện Khuyển Lộ rồi.”

Gương mặt Châu Thiết Phong đanh lại.

Cửu Sinh Hải là thuộc hạ thân cận với hắn nhất.

Mặc dù Cửu Sinh Hải mất tích lúc đang làm nhiệm vụ do tăng tổ mẫu giao, nhưng hắn cũng thấy có trách nhiệm với sự an nguy của Cửu Sinh Hải.

“Mau tập hợp Thiết Ảnh Đội đi.”

“Sao lại cần đến cả Thiết Ảnh Đội ạ?”

Thuộc hạ ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

Thiết Ảnh Đội là một trong những lực lượng của Đế Nguyên Thương Đoàn.

Đây là tổ chức chủ yếu hộ tổng thương đoàn và thu thập những món đồ bị mất.

Chính vì thế Thiết Ảnh Đội hiếm khi làm nhiệm vụ khác nếu không phải là việc gì quan trọng.

Vậy nên đám thuộc hạ ngạc nhiên cũng không có là lạ. Thế nhưng Châu Thiết Phong lại rất kiên quyết.

“Nhanh chóng triệu tập họ đi. Chúng ta phải sẽ đến Tiệm Khuyển Lộ ngay bây giờ.”

“Thuộc hạ đã rõ ạ.”

Thuộc hạ liền gấp gấp chạy ra ngoài.

Châu Thiết Phong cầm thanh kiếm treo trên tường rồi đi theo sau.

Ngay khi hấn đến sân luyện võ đã có hàng chục võ giả tập hợp. Trên người họ tỏa ra khí thế bùng bùng.

Họ chính là Thiết Ảnh Đội.

Lúc này một lão nhân tuổi tầm lục tuần đến gần Châu Thiết Phong.

Ông ta chính là đội chủ của Thiết Ảnh Đội.

“Mọi người đã tập hợp rồi thưa Công Tử!”

“Ta nghe nói Cửu Sinh Hải đã mất tích ở Tiệm Khuyển Lộ.”

“Mất tích ư? Vậy xác suất hấn chết là rất cao.”

“Càng đến muộn thì khả năng tìm ra manh mối và thi thể càng giảm.”

“Lão hiểu rồi. Vậy chúng ta xuất phát thôi.”

Đội Chủ Thiết Ảnh Đội gật đầu rồi sải bước đi.

Toàn bộ Thiết Ảnh Đội liền đến hồ Bà Dương. Họ không ngại thi triển khinh công hướng tới Tiệm Khuyển Lộ.

Nhìn thấy Châu Thiết Phong đi cùng Thiết Ảnh Đội, mọi người đều nhận ra bầu không khí bất thường.

“Đó không phải Châu Công tử của Đế Nguyên Thương Đoàn hay sao?”

“Ngài ấy đi cùng nhiều võ giả như thế chắc là đã xảy ra chuyện gì rồi.”

“Có vẻ như ai đó đã chọc phải Đế Nguyên Thương Đoàn rồi. Chắc!”

Mặc dù Đế Nguyên Thương Đoàn không phải thế lbzfczkực được biết đến rộng rãi như Nhị Cường, Tam Bá hay Tam Môn, nhưng ai trong khu vực này cũng biết Đế Nguyên Thương Đoàn sở hữu sức mạnh khủng khiếp đến mức nào.

Đối với người trong vùng, Đế Nguyên Thương Đoàn là tổ chức giống như những cự nhân đang quy ẩn. Vậy nên, khi nhìn thấy Đế Nguyên Thương Đoàn di chuyển như thế, họ đương nhiên bị đá kích không nhỏ.

Châu Thiết Phong và Thiết Ảnh Đội thoáng chốc đã đến Tiễn Khuyển Lộ.

“Khư!”

“Um!”

Những bản dân nhìn thấy họ đều trốn đi vì sợ hãi.

Đội chủ Thiết Ảnh Đội ra lệnh cho đám thuộc hạ.

“Từ giờ các người hãy tản ra đi tìm tung tích của Cửu Sinh Hải. Không được bỏ lỡ dù chỉ là manh mối nhỏ nhất.”

“Vâng!”

“Cứ giao lại cho thuộc hạ.”

Đáp lời xong, Thiết Ảnh Đội liền tản đi.

Châu Thiết Phong im lặng quan sát tình hình.

Hắn tin tưởng họ tuyệt đối.

Thiết Ảnh Đội không phải là nhóm võ giả mạnh nhất, nhưng chỉ ít ở khu vực này họ vẫn phát huy được hết sức mạnh của mình.

Họ hiểu rất rõ về mọi thứ ở đây và cũng biết làm thế nào để tìm được người và đồ vật một cách hiệu quả nhất.

Tất cả những gì hắn phải làm là chờ Thiết Ảnh Đội mang về cho hắn tin tức tốt.

Và rồi sự chờ đợi của hắn cũng được hồi đáp.

“Tìm thấy rồi ạ.”

Thiết Ảnh Đội đã mang về tin tức mà hắn muốn.

“Hắn ta thế nào rồi?”

“Không ổn lắm.”

“Không ổn lắm sao?”

“Chúng thuộc hạ chỉ tìm thấy một phần thi thể của hắn ở Vũ Thủy Lộ. Có lẽ ai đó đã giết hắn rồi phân xác hắn ra.”

Gương mặt Châu Thiết Phong liền đanh lại.

Hắn dự đoán Cửu Sinh Hải đã mất mạng, thế nhưng lại không ngờ thi thể hắn lại bị phân ra như thế.

“Ta sẽ đích thân đi kiểm tra.”

“Thuộc hạ khuyên ngài không nên xem thì hơn...”

“Đó là người của ta mà. Vì nhận lệnh của ta nên mới ra có sự thế này. Mặc dù chỉ còn lại mảnh thi thể của hắn nhưng ta vẫn muốn nhìn thấy hắn.”

“Nếu ngài thật sự muốn thì...”

Cuối cùng võ giả của Thiết Ảnh Đội cũng đưa Châu Thiết Phong đến chỗ thi thể của Cửu Sinh Hải.

Châu Thiết Phong nhìn thấy một chân của Cửu Sinh Hải liền gấp gấp chạy đến ôm lấy nó mặc cho rác rưởi trong Vũ Thủy Lộ đang vấy lấy mình.

“Mau truy tìm kẻ đã sát hại Cửu Sinh Hải cho ta. Có khả năng chúng là người mà chúng ta đang tìm kiếm.”

“Thuộc hạ đã rõ.”

Đội chủ Thiết Ảnh Đội liền gật đầu với đám thuộc hạ. Sau đó họ lại tản ra khắp nơi tìm kiếm.

“Á!”

“Sao thế?”

Một hồi sau, tiếng khóc như ai oán vang lên khắp khu ổ chuột.

“Vậy là người đang truy đuổi kẻ mà chúng ta giấu chính là võ giả của Đế Nguyên Thương Đoàn ư?”

“Đúng vậy.”

Nghe Ngũ Tấn Bình nói, gương mặt Đãng Thiết Hùng méo mó đến khó coi.

Một Đãng Thiết Hùng không sợ trời không sợ đất, ấy vậy mà lại e dè trước Đế Nguyên Thương Đoàn.

“Còn thi thể thì sao?”

“Thuộc hạ đã xử lý gấp rồi ạ.”

“Chắc chắn chưa?”

“Chúng thuộc hạ đã phân nhỏ thi thể ra rồi rải chúng ở nhiều nơi.”

“Chết tiệt!”

Đãng Thiết Hùng liền thở hắt một hơi.

Hắn tin Ngũ Tấn Bình có thể xử lý mọi việc tỉ mỉ, nhưng đôi phương lại là Đế Nguyên Thương Đoàn. Và hắn cũng rõ họ kiên trì đến mức nào.

Chính lúc này.

“Bang, Bang Chủ! Lớn chuyện rồi ạ.”

Một tên thuộc hạ lớn tiếng gọi Đãng Thiết Hùng.

Tìm Đãng Thiết Hùng liền đập thành thịch. Và linh cảm của hắn quả không sai.

“Đế Nguyên Thương Đoàn đã tìm thấy thi thể của tên võ giả mà chúng ta giết rồi ạ.”

“Chết tiệt!”

“Bây giờ chúng đang lật tung cả Tiệp Khuyển Lộ lên. Và không lâu nữa chúng sẽ phát hiện ra chuyện chúng ta làm thôi ạ.”

Huyết Nghị Bang luôn dùng sức mạnh để áp chế và đe dọa bản dân ở khu ổ chuột. Vậy nên không lý nào bọn họ lại bảo vệ Huyết Nghị Bang.

Cho đến hiện tại, họ chỉ im lặng kiên trì chờ đợi Nguyệt Nghi Bang, nhưng bây giờ Đế Nguyên Thương Đoàn đã xuất hiện.

Đặng Thiết Hùng nói với Ngũ Tấn Bình.

“Tất cả ngưng hành động rồi trốn đi. Bây giờ họ đang nổi giận và lục soát khắp nơi, nhưng sẽ không lâu đâu. Khi cơn giận của họ lắng xuống thì chúng ta sẽ hoạt động lại.”

“Thuộc hạ đã rõ.”

“Và liên lạc với bọn chúng nữa.”

“Bọn chúng nào ạ?”

“Thì cái lũ đã gây ra rắc rối ấy. Chúng ta phải xử lý chúng nữa chứ.”

Phiêu Nguyệt ngồi trên tảng đá nhìn ra hồ Bà Dương.

Nơi này đang ngồi có phong cảnh vô cùng đẹp. Mặc dù trời đã khuya, nhưng lại có nhiều thuyền hoa đang lướt trên mặt hồ. Trên thuyền, khách khứa và kỹ nữ đang vui vẻ rượu thịt cùng nhau.

Đèn trên thuyền nhuộm đỏ cả mặt nước Bà Dương, đẹp đến nao lòng người.

Suốt!

Con rắn nhỏ đang lượn lờ trên kẽ tay Phiêu Nguyệt. Quý Nha xem ngón tay Phiêu Nguyệt như trò chơi của nó.

Phiêu Nguyệt cũng không tỏ ra chán ghét. Quý Nha là một người bằng hữu tốt của hắn. Phiêu Nguyệt cũng phối hợp mà di chuyển tay đùa với Quý Nha.

Một người một xà cùng vui đùa với nhau. Thế nhưng sự bình yên này lại không kéo dài lâu.

Một chiếc thuyền trên hồ Bà Dương đột nhiên lướt đến chỗ Phiêu Nguyệt.

Quý Nha dường như không hài lòng với việc này, nó thè chiếc lưỡi đỏ chói ra rồi cuộn mình trên cánh tay Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt ngẩng đầu nhìn chiếc thuyền càng lúc càng đến gần. Bóng dáng ai đó lấp ló hiện ra.

“Có phải Phiêu Đại hiệp không?”

Gã nam nhân trên thuyền chính là Long Hạ Thương. Phiêu Nguyệt hơi cau mày đáp lời.

“Đúng vậy!”

“Haha! Trời tối quá nên ta không biết có đúng hay không, nhưng mắt ta vẫn tinh quá nhỉ.”

Long Hạ Thương liền bật cười vô cùng sảng khoái.

Các kỹ nữ đang bám vào bộ ngực để hở một nửa của hắn.

Rõ ràng trong lúc hắn vui vẻ với các kỹ nữ thì phát hiện ra Phiêu Nguyệt nên mới ghé vào.

“Người đó là ai vậy ạ?”

“Ôi trời! Xem dung mạo của hắn kìa?”

“Trời ạ!”

Đám kỹ nữ nhìn thấy gương mặt Phiêu Nguyệt liền trầm trồ.

Ngoài những kỹ nữ đang ôm Long Hạ Thương thì trên thuyền còn bốn kỹ nữ nữa.

Dung mạo của họ đều xinh đẹp như tiên nữ giáng trần.

Long Hạ Thương đã gọi hết những kỹ nữ nổi danh nhất hồ Bà Dương lên thuyền của mình.

Chính vì thế các vị khách tỏ ra vô cùng bất mãn, nhưng lâu xanh và kỹ nữ lại chẳng để tâm lắm.

Long Hạ Thương sở hữu vẻ ngoài nam tính và có ngoại hình vạm vỡ, hắn còn không tiếc vung tiền cho kỹ nữ. Vậy nên ai cũng muốn tranh nhau đi thuyền cùng với hắn.

Chính vì thế mà chiếc thuyền chở Long Hạ Thương luôn tràn ngập tiếng cười đùa.

Long Hạ Thương nói với Phiêu Nguyệt.

“Nếu không thấy phiền thì huynh có muốn ngồi cùng không? Hôm nay ta sẽ chiêu đãi huynh thật hoành tráng.”

Ánh mắt Long Hạ Thương nhìn Phiêu Nguyệt sáng lên lấp lánh.

Phiêu Nguyệt thấy vậy cũng gật đầu đồng ý.

“Được thôi!”

“Haha! Quả nhiên Phiêu Đại hiệp sẽ không từ chối lời đề nghị của ta mà. Nhanh lên đây nào.”

Phiêu Nguyệt dậm nhẹ lên tảng đá.

Khoảng cách từ chỗ hấn đến chiếc thuyền khoảng 10 trượng, nhưng Phiêu Nguyệt lại đáp xuống chỉ trong cái chớp mắt.

Lúc Phiêu Nguyệt lên thuyền, đám kỹ nữ liền hò hét.

“Trời ơi, anh tuấn quá đi mất...”

“Nhìn da huynh ấy kìa? Còn đẹp hơn ta nữa.”

Đám kỹ nữ bắt đầu mê mẩn Phiêu Nguyệt.

Từ trước đến giờ họ đã gặp vô số nam nhân, nhưng đây là lần đầu họ gặp một người anh tuấn như Phiêu Nguyệt.

Chỉ cần ngắm hấn một chút cũng khiến thần hồn họ điên đảo cả lên.

Đám kỹ nữ bắt đầu tranh nhau ngồi cạnh Phiêu Nguyệt.

“Ta sẽ phục vụ huynh ấy.”

“Tỷ tỷ, hôm nay tỷ nhường muội đi.”

“Ta đã tìm thấy ái tình của đời mình rồi.”

Nhìn cảnh tượng đó, Long Hạ Thương cảm thấy hết sức vô lý.

Bởi vì mới vừa nãy họ còn tranh nhau phục vụ cho hấn. Ấy vậy mà Phiêu Nguyệt vừa xuất hiện, họ lại trở mặt rồi bám lấy Phiêu Nguyệt như cá gặp nước.

Cảnh tượng này vừa buồn cười lại vừa lố bịch làm sao.

Long Hạ Thương bảo Phiêu Nguyệt ngồi phía đối diện.

“Huynh ngồi đi.”

“Ừm!”

Phiêu Nguyệt vừa ngồi xuống, đám kỹ nữ liền nhanh chóng ngồi xuống hai bên hấn mà quần quít.

“Hô hô! Để ta phục vụ ngài.”

“Tiểu nữ tên là Nguyệt Hương.”

Đám kỹ nữ ngồi bên cạnh Phiêu Nguyệt không ngừng đưa đẩy.

Phiêu Nguyệt chẳng thèm để ý đến các kỹ nữ mà nhìn Long Hạ Thương.

Long Hạ Thương cầm lấy bình rượu rồi rót vào ly trước mặt Phiêu Nguyệt.

“Trước tiên ta kính huynh một ly xem như tạ lỗi vì chuyện lần trước.”

Rọc!

Rất nhanh ly của Phiêu Nguyệt đã đầy rượu.

Phiêu Nguyệt im lặng nhìn ly rượu, sau đó Long Hạ Thương mới lên tiếng.

“Ta biết Phiêu Đại hiệp không uống rượu. Đây chỉ là hành động xem như lời xin lỗi của ta với huynh mà thôi. Vậy nên nên huynh không cần uống cũng được. Ta chỉ muốn huynh bỏ qua chuyện cũ mà đàm đạo thoải mái với nhau thôi. Nam nhân cùng đẳng cấp thì mới nói chuyện thông nhau đúng không?”

Ánh mắt Long Hạ Thương lúc này lóe sáng hơn cả bình thường.

359

Long Hạ Thương vẫn xoa bóp bầu ngực của kỹ nữ dù cho Phiêu Nguyệt đang ngồi trước mặt hắn.

“Ôi chao!”

Những kỹ nữ tỏ vẻ thích thú áp sát người vào Long thiếu hiệp.

Những kỹ nữ khác cũng đồng đánh qua chỗ Phiêu Nguyệt bón đồ ăn cho hắn.

Phiêu Nguyệt không từ chối sự tiếp đãi của những kỹ nữ. Nhưng mắt của hắn vẫn dán chặt lên người của Long thiếu hiệp.

Cạch!

Bổng Long Hạ Thương đặt ly rượu xuống bàn thật mạnh báo. Rượu trong ly văng ra tung tóe khắp nơi, nhưng y chẳng buồn quan tâm đến điều đó.

Ngay cả khi Phiêu Nguyệt lên thuyền, hắn vẫn tiếp tục uống rượu. Nhưng trên gương mặt hắn hoàn toàn không có dấu hiệu của việc say.

Long Hạ Thương nhìn Phiêu Nguyệt rồi nói.

“Ta rất tò mò không biết Phiêu đại hiệp nghĩ gì về Kim Thiên Hội đây.”

“Tại sao lại tò mò?”

“Chắc chắn đại hiệp đã tận mắt thấy hội chủ mới của Kim Thiên Hội Trương Vô Cực. Ta rất tò mò không biết Phiêu đại hiệp cảm thấy như thế nào khi gặp Trương Vô Cực đây.”

“Tham vọng lớn.”

“Đại hiệp nghĩ nó lớn cỡ nào.”

“Ít nhất là lớn hơn ngươi.”

Long Hạ Thương đánh mặt lại trước câu nói ngoài dự đoán của Phiêu Nguyệt.

Hắn hần học nhìn vào Phiêu Nguyệt với ánh mắt đáng sợ.

“Tại sao đại hiệp lại nghĩ như thế?”

“Bởi vì hắn không để mắt đến ngươi, nhưng ngươi lại để mắt đến hắn. Đó chính là điểm khác biệt giữa hắn và ngươi. Khoảng cách giữa hai người thực sự rất lớn đấy.”

“...”

Long Hạ Thương cắn chặt môi trước những lời nói nhần tâm của Phiêu Nguyệt.

Lòng tự trọng của hắn bị tổn thương. Nhưng hắn không thể phản bác được.

Bởi vì đối phương là Phiêu Nguyệt.

“Khực! Ôi nó đâm thẳng vào tim ta rồi.”

“Sự thật.”

“Tốt thôi! Nếu đó là sự thật, ta sẽ chấp nhận nó. Nhưng ta hỏi thêm đại hiệp một câu. Đại hiệp nghĩ rằng trong tương lai, điều gì sẽ xảy ra với giang hồ.”

“Tại sao ngươi lại hỏi ta như vậy.”

“Ta muốn biết đại hiệp nghĩ gì thôi ấy mà.”

“Suy nghĩ của ta quan trọng đến vậy sao?”

“Đối với ta thì là quan trọng. Dù sao thì bây giờ Phiêu đại hiệp cũng đã trở thành trung tâm của giang hồ.”

“Trung tâm? Thật buồn cười! Ta chỉ đơn thuần là một thích khách...”

“Ta đã nói với ngài rồi mà? Dù ngài không muốn thì giang hồ cũng nghĩ như thế thôi. Chỉ cần ngài xuất hiện, dòng chảy của giang hồ sẽ thay đổi rất nhiều. Vậy nên ta mới hỏi ngài điều đó.”

Có nét cứng rắn xuất hiện trong ánh mắt của Long Hạ Thương.

Phiêu Nguyệt có thể đọc được tham vọng to lớn chứa đựng trong đôi mắt ấy.

Long Hạ Thương chưa bao giờ là người sẽ nằm dưới quyền của ai đó.

Phiêu Nguyệt nói thật lòng mình.

“Những người như ngươi sẽ xuất hiện.”

“Tại sao đại hiệp lại nghĩ như vậy?”

“Hòa bình đã có từ rất lâu.”

“Vậy sao?”

“Là một khoảng thời gian đủ để những kẻ có tham vọng trở nên hết kiên nhẫn.”

Long Hạ Thương gật gù trước những lời của Phiêu Nguyệt.

Ví suy nghĩ của hắn cũng giống với Phiêu Nguyệt.

Long Thiên Cốc cũng đã tồn tại trong giang hồ trong một khoảng thời gian dài.

Ban đầu, Long Thiên Cốc là một trong thập phái của giang hồ. Nhưng rồi trải qua huyết nạn, bảy môn phái đã sụp đổ. Thập

phái giờ chỉ còn lại tam phái.

Những người còn sống sót thận trọng hơn bất kỳ ai khác vì họ đã chứng kiến sự thịnh vượng và sụp đổ của giang hồ. Vậy nên bọn họ chọn bàng quan với mọi thứ, không can thiệp vào chuyện của giang hồ.

Đó là lựa chọn duy nhất đối với họ. Nhưng nó cũng là một xiềng xích nặng nề đối với những võ giả có tham vọng lớn như Long Hạ Thương.

Bọn họ chờ đợi cơ hội để thoát khỏi gông cùm. Và Nam Cung Việt xuất hiện, đưa ra cho hắn một lời đề nghị quá hấp dẫn.

Một cơ hội thích hợp, hơn nữa cũng không phạm phải điều cấm kỵ gì. Vậy nên, hắn đã tạm gác công việc qua một bên để đến Bà Dương Hồ này.

Nhưng khi gặp được Nam Cung Việt, trong lòng hắn lại có một vương bận.

Đó chính là chí hướng của Nam Cung Việt. Chí hướng của y khá khác với hắn. Tuy hiện tại nó chỉ là một chút bất đồng về quan điểm nhưng sau này, sự bất đồng đó lớn đến mức nào thì không một ai có thể đoán trước được.

Đó là lý do vì sao hắn không dễ dàng chấp nhận đề xuất của Nam Cung Việt mà tiếp tục lãng phí thời gian như thế này.

Hắn cảm thấy xung đột không dễ dàng giải quyết dù đã ôm ấp nữ nhân vào lòng và cùng nhau thưởng rượu. Thậm chí hắn còn hỏi cả ý kiến của Phiêu Nguyệt.

Lúc này, những suy nghĩ trong đầu của Long Hạ Thương đã bắt đầu được sắp xếp lại.

‘Loạn thế rồi sẽ bắt đầu khi mà tham vọng của con người đã hết kiên nhẫn.’

Đó cũng chính là thứ mà hắn cảm nhận được từ khi rời Long Thiên Cốc và đến đây.

Bề ngoài trông có vẻ yên bình, nhưng đi đến đâu cũng thấy dấu hiệu của sự hỗn loạn. Cho đến bây giờ, hắn vẫn chưa chắc chắn về cảm giác của mình, nhưng sau khi nói chuyện với Phiêu Nguyệt. Dường như hắn đã hiểu.

Loạn thế đã bắt đầu.

Chỉ là mọi người chưa biết mà thôi.

Đường lối của Trương Vô Cự cũng đã quá rõ ràng rồi.

Hắn tuyệt đối không được ở cùng một phe với những người có tham vọng lớn như Trương Vô Cự. Bởi nếu làm thế thì tham vọng của hắn sẽ bị nhấn chìm trong tham vọng của Trương Vô Cự. Sau đó sẽ dần biến mất.

Vậy thì hắn chỉ còn một con đường duy nhất.

Đó chính là thành lập nên Phản Kim Thiên Hội cùng với Nam Cung Việt.

Chỉ như thế thì hắn mới có thể củng cố được uy danh của mình.

Mọi thứ trong đầu hắn dần trở nên rõ ràng hơn khi hắn sắp xếp lại những suy nghĩ của mình.

Quyết định thì khó nhưng một khi đã đưa ra quyết định thì không còn việc gì khó khăn nữa.

“Phiêu đại hiệp! À không, Phiêu huynh.”

Long Hạ Thương đổi cách gọi tên. Bởi vì gọi đại hiệp nghe có vẻ quá xa cách.

“Chuyện gì?”

“Đi cùng ta đi.”

“...”

“Hãy gia nhập Phản Kim Thiên Hội. Ta muốn đề cử huynh lên vị trí hội chủ. Xin hãy dẫn dắt bọn ta.”

Phiêu Nguyệt sớm đã đọc được tâm ý của Long Hạ Thương.

‘Vị trí hội chủ sao? Cũng chỉ là một cái khiên chống đỡ mà thôi.’

Phản Kim Thiên Hội thậm chí còn chưa được thành lập. Thật buồn cười khi Long Hạ Thương lại đề cử Phiêu Nguyệt lên vị trí hội chủ của một nơi như thế.

Phiêu Nguyệt không ngu ngốc đến mức bị lừa bởi câu nói đùa của Long Hạ Thương.

“Ta từ chối.”

“Huynh không cần thời gian để suy nghĩ lại sao?”

“Không!”

“Nếu huynh đã nói vậy rồi thì ta cũng không ép huynh nữa.”

Long Hạ Thương quyết định lùi lại một nước.

Bởi hẳn biết có nói nữa cũng chẳng ích gì.

Hắn biết rõ nếu đối địch với một người như Phiêu Nguyệt thì cũng chỉ thêm đau đầu.

Hôm trước, hắn đã bị Phiêu Nguyệt đánh bại. Nhưng lúc đó là do hắn đã không dùng hết sức của mình.

Hắn tự tin mình sẽ không bao giờ thua Phiêu Nguyệt nếu dùng toàn lực. Nhưng hắn không muốn trở thành kẻ thù của Phiêu Nguyệt.

Bây giờ là lúc để duy trì một mối quan hệ thân hữu với Phiêu Nguyệt.

Long Hạ Thương nâng ly rồi nói với Phiêu Nguyệt.

“Huynh cứ quên những gì ta vừa nói đi. Hôm nay huynh đệ ta cùng nhau thưởng rượu nào.”

Hắn nói rồi uống cạn ly. Một kỹ nữ rót cho Long Hạ Thương một miếng thức ăn.

Những kỹ nữ cho rượu vào miệng rồi áp môi họ lên môi của Long Hạ Thương để bón rượu cho hắn.

Long Hạ Thương thưởng rượu và liếm mút đầu lưỡi của những kỹ nữ rồi lẩm bầm.

“Khà! Ngon thật đấy.”

Đôi mắt hắn đã đỏ ngầu.

Phiêu Nguyệt lặng im nhìn hắn. Những kỹ nữ cũng sáp lại gần hắn.

“Công tử nhìn tiêu nữa này.”

“A!”

Những kỹ nữ âm ỉ làm duyên làm dáng với Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt chìm đắm trong suy nghĩ. mặc cho bọn họ muốn làm gì thì làm.

‘Gian hùng loạn thế. Liệu Nam Cung Việt có thể kiểm soát được người này hay không đây?’

Phiêu Nguyệt thực sự rất tò mò về điều đó.

Sự hợp lực của Long Hạ Thương và Nam Cung Việt sẽ kéo dài được bao lâu?

Tương lai của Phản Kim Thiên Hội sẽ như thế nào.

Phiêu Nguyệt mở mắt ra.

“Um!”

Bàn tay trắng nõn đặt trên khuôn ngực của Phiêu Nguyệt.

Đó là bàn tay của một kỹ nữ đang nằm cạnh hân.

Ả ngủ say, cơ thể trần truồng nằm kề bên Phiêu Nguyệt.

Long Hạ Thương say khướt đã biến mất vào một căn phòng khác cùng với hai kỹ nữ. Phiêu Nguyệt cũng qua đêm với kỹ nữ đang nằm cạnh hân ta.

Đêm dài lắm chuyện. Và kỹ nữ phải lòng Phiêu Nguyệt kia đã kể hết cho hân nghe về tất cả những gì mà ả biết. Nhờ đó mà Phiêu Nguyệt có thể biết được tình hình xung quanh Bà Dương Hồ lúc này.

Đó là một vụ thu hoạch lớn đối với Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt đứng dậy và mặc y phục vào.

Kỹ nữ vẫn còn nằm đó. Phiêu Nguyệt bước ra ngoài một mình để lại kỹ nữ đang ngủ say trên giường.

Thanh lâu yên tĩnh vì trời vẫn còn sớm.

Những hạ nhân ở thanh lâu cúi chào ngay khi thấy Phiêu Nguyệt bước ra ngoài. Phiêu Nguyệt bỏ lại họ phía sau và bước ra khỏi thanh lâu.

Hân quay về Nam Thiên Quán.

Mới sáng sớm mà nơi này đã có khách quan ra vào nườm nượp. Những vị khách tỏ vẻ ngạc nhiên khi họ nhìn thấy Phiêu

Nguyệt.

Bởi vì bọn họ biết Phiêu Nguyệt là ai.

Trong số những môn phái và võ giả ở Bà Dương Hồ, không một ai là không biết Phiêu Nguyệt cả.

Điều đó có nghĩa là Phiêu Nguyệt đã trở nên nổi tiếng.

“Đại hiệp về rồi sao. Tiểu sinh đã tìm ngài được một lúc rồi.”

Một võ giả bước ra từ bên trong quán trọ lại gần Phiêu Nguyệt.

Y chính là Châu Thiết Phong của Đế Nguyên Thương Đoàn.

Phiêu Nguyệt hỏi.

“Tìm ta sao? Xem ra ngươi đã tìm được gì đó rồi.”

“Vâng! Trước tiên mời đại hiệp ngồi xuống đây đã.”

“Ừ!”

Hai người ngồi xuống một bàn trong ở một góc của quán.

“Đầu tiên, chúng tiểu sinh vẫn chưa tìm ra được những kẻ mà đại hiệp đang tìm kiếm. Nhưng chúng tiểu sinh đã tìm ra những kẻ đang cố che giấu bọn họ rồi ạ.”

“Là ai?”

“Huyết Nghị Bang ạ.”

“Có phải môn phái phát triển nhanh như nấm ở Bà Dương Hồ đạo gần đây không?”

“Ra là đại hiệp có biết chúng sao. Đúng là bọn chúng rồi ạ. Chúng tiểu sinh đã tìm ra bằng chứng gián tiếp chứng minh Huyết Nghị Bang đang che giấu cho đám người kia ạ.”

“Vậy à?”

“Vâng! Bọn họ đã phát hiện ra chúng ta đang truy đuổi chúng và chúng đã giết một thuộc hạ của tiểu sinh rồi ạ.”

Trên mặt của Châu Thiết Phong tràn đầy nộ khí.

Không quá khó để tìm ra những kẻ đã giết chết Cửu Sinh Hải.

Bọn họ đã tìm ra quán trọ Cửu Sinh Hải đến lần cuối và tra khảo chủ quán trọ để tìm ra sự thật.

“Quán trọ đó có quan hệ với Huyết Nghị Bang. Những người mà Phiêu đại hiệp đang tìm kiếm cũng ở trong quán trọ đó. Và chúng tiểu sinh tìm ra Huyết Nghị Bang chính là những kẻ đã đứng sau những chuyện này. Nhưng đáng tiếc là Huyết Nghị Bang đã phát hiện chúng bị theo dõi nên đã trốn đi rồi ạ.”

“Nghe nói tai mắt của Huyết Nghị Bang chủ cũng giống như quỷ ma. Ra là sự thật sao?”

“Sao đại hiệp biết được chuyện đó ạ.”

“Có người nói cho ta.”

Người nào đó mà Phiêu Nguyệt nhắc tới chính là kỹ nữ ngủ cùng hắn đêm qua.

À nói Bang chủ của Huyết Nghị Bang là một con cáo đội lốt gấu,.

Nhìn bề ngoài trông ông ta có vẻ xông xáo, nhưng thực chất bên trong, ông ta là một người xảo quyệt và tính toán nhanh nhẹn.

Vậy nên, chỉ nhìn vào bề ngoài mà đánh giá ông ta là đàn độn thì đó quả là một suy nghĩ sai lầm.

“Chắc vẫn chưa tìm ra lý do tại sao Huyết Nghị Bang lại giúp bọn họ nhỉ?”

“Vâng! Tiểu sinh đang tìm hiểu ạ, có lẽ sẽ không tốn nhiều thời gian đâu.”

Giọng nói của Châu Thiết Phong đầy tự tin.

Huyết Nghị Bang vốn chiếm giữ mặt u ám của Bà Dương Hồ. Những người dân nghèo hay những thương nhân không có sức mạnh không dám nói ra tung tích của Huyết Nghị Bang vì sợ Huyết Nghị Bang sẽ trả thù bọn họ.

Không những thế, bọn họ còn phải bảo vệ và phối hợp với Huyết Nghị Bang vì sợ hậu hoạn có thể xảy ra sau này.

Vì vậy nên đến cả những môn phái xem Huyết Nghị Bang như cái gai trong mắt nhưng vẫn không thể làm gì được bọn họ. Nhưng Đế Nguyên Thương Đoàn thì khác.

Đế Nguyên Thương Đoàn đã định cư tại nơi đây ngay trước khi cả Huyết Nghị Bang xuất hiện ở Bà Dương Hồ.

Đế Nguyên Thương Đoàn đủ khả năng để bảo vệ những người vạch trần Huyết Nghị Bang khỏi sự trả thù của đám người đó. Hơn nữa, Đế Nguyên Thương Đoàn còn có thể đưa ra một phần thưởng khổng lồ khi bọn họ vạch trần Huyết Nghị Bang.

Lý do Đế Nguyên Thương Đoàn không quan tâm đến Huyết Nghị Bang là do đám người đó không gây ảnh hưởng gì đến bọn họ. Nhưng Đế Nguyên Thương Đoàn tuyệt đối không thể bỏ qua khi Huyết Nghị Bang đã giết chết võ giả của Đế Nguyên Thương Đoàn.

Tuy Cửu Sinh Hải cũng chỉ giữ một chức vị cón con nhưng việc giết chết hắn cũng giống như đưa ra lời thách thức với Đế Nguyên Thương Đoàn vậy.

Đế Nguyên Thương Đoàn có thể nhẫn nhịn về chuyện khác, nhưng chuyện này thì tuyệt đối không.

“Hiện tại tiểu sinh đã huy động toàn bộ võ giả tinh nhuệ của Thiết Ảnh Đội để truy tìm Huyết Nghị Bang rồi ạ. Dẫu bọn họ có trốn ở góc ngách nào thì chúng tiểu sinh vẫn sẽ tìm được thôi.”

Sự tự tin của Châu Thiết Phong không hẳn là không có căn cứ.

Bởi Châu Thiết Phong và Thiết Ảnh Đội hoàn toàn đủ khả năng để làm việc đó.

Ngay lúc này, những nơi có liên quan đến Huyết Nghị Bang đang ngập tràn tiếng khóc than.

Bọn họ tuy biết giữ mồm giữ miệng, nhưng không một ai chịu được khi bị tra tấn cả.

Châu Thiết Phong giơ ngón trỏ lên rồi nói.

“Một ngày. Đại hiệp chỉ cần đợi một ngày, tiểu sinh sẽ bắt tất cả những thủ lĩnh của Huyết Nghị Bang về cho đại hiệp. Còn xử lý ra sao tùy ngài quyết định.”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 360

“Khực!”

“Á!”

Tiếng than khóc vang vọng khắp hồ Bà Dương.

Đó chính là tiếng của võ giả Huyết Nghị Bang bị áp đảo bởi võ giả Đế Nguyên Thương Đoàn.

Chẳng biết làm thế nào họ lại tìm ra nơi ẩn nấp của võ giả Huyết Nghị Bang.

Họ đã tóm những người có liên quan đến Huyết Nghị Bang giống như thả lưới bắt cá dưới hồ.

Mặc dù trước giờ chưa từng chính thức hành động, nhưng Đế Nguyên Thương Đoàn đã thu thập khá nhiều thông tin của Huyết Nghị Bang.

Một trong những điều cơ bản nhất của thương đoàn chính là thu thập thông tin những người có thể gây nguy hiểm cho mình.

Hiện giờ Huyết Nghị Bang không gây ra bất lợi cho họ, nhưng khi tổ chức này lớn mạnh thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Để chuẩn bị trong tình huống cần thiết, Đế Nguyên Thương Đoàn mới thu thập thông tin của Huyết Nghị Bang.

Hơn nữa họ có đủ lý do để làm như thế.

Huyết Nghị Bang đã giết hại dã man Cửu Sinh Hải, võ giả của Đế Nguyên Thương Đoàn, thậm chí còn phân thân hẳn ra.

Điều này khiến võ giả toàn Đế Nguyên Thương Đoàn vô cùng phẫn nộ.

Họ đã truy bắt tất cả những người có liên quan đến Huyết Nghị Bang, và

cuối cùng Huyết Nghị Bang bắt đầu sợ hãi nên để lộ tung tích của mình.

“Lớn chuyện rồi ạ. Thính Quỷ đã bị Đế Nguyên Thương Đoàn tóm rồi ạ.”

“Đỗ huynh cũng bị bắt rồi ạ.”

Tin xấu liên tục truyền về.

“Chết tiệt!”

Đặng Thiết Hùng cắn chặt môi đến bật máu.

Lẽ nào Huyết Nghị Bang của hắn lại sụp đổ chỉ trong một ngày như thế sao?

Nơi hắn ẩn náu hiện giờ là một trong những phân đà của Huyết Nghị Bang.

Đây là một nơi vô cùng bí mật, ngoài tâm phúc của hắn ra thì không ai biết cả.

Hắn những tưởng mọi chuyện chỉ là cơn mưa rào lướt qua trong thoáng chốc.

Hắn nghĩ có thể chịu đựng được cho dù Đế Nguyên Thương Đoàn vĩ đại đến nhường nào. Thế nhưng, sự tự tin của hắn đã sụp đổ hoàn toàn chỉ trong nửa ngày.

Hắn gần như phải chịu đả kích nặng nề trước sự truy sát của Đế Nguyên Thương Đoàn.

Đặng Thiết Hùng đưa bình rượu lên tu ừng ực.

“Các ngươi nghĩ ta sẽ thoái lui như thế sao? Đế Nguyên Thương Đoàn ư? Cuối cùng rồi các ngươi sẽ biết. Đặng Thiết Hùng này là người đáng sợ đến mức nào.”

Đặng Thiết Hùng đã bùng bùng lửa giận.

“Hô hô!”

Đột nhiên tiếng cười của ai đó vang lên.

Đó là giọng của nữ nhân đang ngồi một góc trong căn phòng.

Nàng ta chính là nữ nhân đã bị bắt đi để gán nợ cho phụ thân. Đôi mắt nàng nhìn Đặng Thiết Hùng lúc này tràn đầy oán hận.

“À nữ nhân khôn nạn này!”

“Haha! Trông đẹp mặt chưa kìa. Ngươi làm người khác đau khổ nên bây giờ đang bị trời phạt đấy.”

“Con ả này...”

Chát!

Đặng Thiết Hùng giận dữ tát vào má nữ nhân.

Nữ nhân bị bàn tay to như nắp nồi tát liền ngã lăn quay ra đất. Nàng bị đả kích lớn đến nỗi không thể hét lấy một tiếng.

“À nữ nhân khốn nhà ngươi còn châm dầu vào lửa à? Hừ?”

Đặng Thiết Hùng nhìn nữ nhân ngã trên đất liền hừ mũi.

Hắn ta giẫm chân lên người nữ nhân để giải tỏa cơn tức giận.

“Bang Chủ!”

Lúc này Ngũ Tấn Bình mới lên tiếng, nếu không thì nữ nhân kia có thể đã chết rồi.

Đặng Thiết Hùng nhìn Ngũ Tấn Bình với vẻ mặt căm kỉnh.

“Có chuyện gì?”

“Bọn chúng đến rồi.”

“Bọn chúng? Là lũ người gây chuyện ấy hả?”

“Vâng!”

“Đệch! Tốt lắm. Chúng đang ở đâu?”

“Đang ở bên ngoài ạ.”

Nghe Ngũ Tấn Bình nói xong, Đặng Thiết Hùng liền hùng hổ bước ra ngoài.

Bên ngoài đã có hơn chục võ giả.

Đám võ giả vận huyết bào tỏa ra sát khí vô cùng đáng sợ.

Vẻ mặt hung tợn của Đặng Thiết Hùng lập tức biến sắc.

Mặc dù hắn là một người không sợ trời không sợ đất, nhưng lại chẳng ngốc đến mức không nhận ra được bầu không khí và khí đạo của đối phương.

“Các người đến rồi?”

Đặng Thiết Hùng cẩn thận lên tiếng.

Gã võ giả trông như người đứng đầu liền tiếng đáp lời.

“Ta nghe nói đã xảy ra chuyện.”

Lúc giọng nói của kẻ kia vang lên, Đặng Thiết Hùng bất giác nổi gai ốc.

‘Chết thật! Đúng là khủng khiếp mà.’

Nếu hắn nói sai lời, có thể sẽ bị xử lý ngay lập tức. Hắn liền tỏ thái độ lịch sự nhất có thể.

“Tại hạ đã cố gắng giúp các hạ và rồi mọi thứ bắt đầu trở nên tồi tệ hơn.”

“Ta còn tự hỏi tại sao bên ngoài lại ồn ào như vậy, ra là liên quan đến Huyết Nghị Bang.”

“Vâng! Cứ đà này Huyết Nghị Bang chắc chắn sẽ sụp đổ mất. Nếu Huyết Nghị Bang có mệnh hệ nào, tại hạ cũng không thể giúp các hạ được nữa.”

“Ngươi dám đe dọa ta?”

“Tại hạ chỉ nói sự thật chứ không dám đe dọa hay gì cả.”

“Hum!”

May thay, gã võ giả không tiếp tục truy cứu lời nói của Đãng Thiết Hùng. Hắn ta im lặng tựa hồ đang suy nghĩ gì đó.

Đãng Thiết Hùng nín thở quan sát hắn ta.

“Nghe nói là do Đế Nguyên Thương Đoàn gây ra đúng không? Kẻ đã khiến Huyết Nghị Bang ra nông nổi này ăy?”

“Đúng vậy ạ. Nếu các hạ giết được Lão Thái Thái và vài tên đứng đầu khác thì tại hạ sẽ tự lo liệu phần còn lại.”

“Hum! Nếu loại bỏ bọn chúng ngươi có tự tin sẽ chiếm được Đế Nguyên Thương Đoàn không?”

“Hư hư! Tại hạ sống cả đời như tên ác quỷ kia mà. Nếu không làm được thì chết đi cho rồi.”

“Được! Vậy bọn ta sẽ giải quyết vấn đề cho ngươi.”

“Thật ă? Xin đa tạ các hạ.”

Đãng Thiết Hùng tỏ vẻ vui mừng, hắn liên tục cúi đầu với tên đứng đầu.

Tên đứng đầu nhìn chằm chằm Đãng Thiết Hùng với ánh mắt khinh miệt. May là chiếc nón lá đã che đi biểu cảm của hắn.

Nhờ vậy mà Đãng Thiết Hùng không nhìn thấy ánh mắt của gã võ giả.

Đãng Thiết Hùng thận trọng nói.

“Nếu vậy tại hạ phải chờ đến khi nào thì được ạ?”

“Chỉ cần đêm nay thôi, mọi thứ sẽ thay đổi.”

“Haha! Vậy tại hạ cũng phải chuẩn bị đi thôi.”

“Chuẩn bị?”

“Vâng! Chẳng phải tại hạ cũng nên chuẩn bị lật đổ Đế Nguyên Thương Đoàn sao? Hô hô!”

Đặng Thiết Hùng bật cười lớn.

Bộ dạng hớn hở của hắn càng làm cho tên đứng đầu cảm thấy khó chịu hơn.

Thế nhưng, để có thể hoạt động thoải mái ở hồ Bà Dương, hắn cần hợp lực với những kẻ như Đặng Thiết Hùng.

“Trước khi nghe được tin tốt từ bọn ta thì nhớ phải cẩn thận đấy.”

“Các hạ đừng lo. Thứ chúng tại hạ làm tốt nhất chính là im lặng chờ tin tốt mà. Hư hư!”

“Cứ chờ mà xem.”

Nói xong, tên thủ lĩnh cùng đám thuộc hạ đi khỏi phân đà.

Tên thủ lĩnh ra khỏi đó liền nhìn về phía phân đà mà lẩm bẩm.

“Thiết Đại Thần này phải làm việc với tên chẳng ra gì kia sao. Đúng là nhân sinh vô thường mà.”

“Chẳng phải cũng cần thiết sao ạ? Ngài cứ nghĩ tốt lên là được.”

Thuộc hạ bên cạnh hắn nói.

Thiết Đại Thần gật đầu rồi hỏi tên thuộc hạ.

“Nhân vật chủ chốt của Đế Nguyên Thương Đoàn là ai?”

“Là Lão Thái Thái và Đoàn chủ ạ, và bây giờ còn có Châu Thiết Phong đang truy đuổi Huyết Nghị Bang nữa.”

“Châu Thiết Phong?”

“Hắn ta là tăng tôn tử của Lão Thái Thái và là một kỳ tài khá nổi danh ạ.”

“Thế à?”

“Sự thông minh và quyết đoán của hắc không phải dạng vừa đâu ạ. Nếu hắc trở thành đoàn chủ của Đế Nguyên Thương Đoàn thì sau này sẽ đau đầu lắm đấy.”

“Vậy thì đưa hắc vào danh sách phải triệt hạ thôi.”

“Thuộc hạ đã rõ ạ.”

Thiết Đại Thần nhìn thuộc hạ rồi nói.

“Để phòng hờ hãy gửi thư cho Ngục đi. Chuẩn bị cho trường hợp khẩn cấp.”

“Phải làm như thế sao ạ? Chúng ta cứ yên lặng xử lý là được rồi mà.”

“Dù sao chúng ta đã tiêu diệt phân đà Hạ Ô Môn rồi gây ra chuyện này mà.”

“Thuộc hạ xin lỗi ạ.”

“Không phải để truy cứu. Chỉ là để phòng hờ thôi.”

“Thuộc hạ đã rõ ạ. Thuộc hạ sẽ gửi thư cho Ngục ngay.”

“Ừm!”

Thiết Đại Thần gật đầu rồi nhìn hồ Bà Dương. Nhìn bộ dạng Thiết Đại Thần như thế, đám thuộc hạ vận huyết bảo bất giác run rẩy.

Chính vì họ biết đây mới là bộ mặt thật của Thiết Đại Thần.

Nơi hắc đi qua, ắt sẽ không còn ngọn cỏ nào còn sót lại. Vậy nên hắc mới có biệt hiệu Tước Thảo Huyết Ma Kiếm.

Châu Thiết Phong nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Chúng thuộc hạ đã tìm thấy bảy người liên quan đến Huyết Nghị Bang rồi ạ.”

“Thuộc hạ đã tìm thấy một trong những phân đà của chúng.”

Thông cáo khẩn liên tục được truyền tới.

Tất cả đều liên quan đến Huyết Nghị Bang.

Khóe miệng Châu Thiết Phong khẽ nhếch lên.

Hắn từng nghĩ một ngày nào đó Huyết Nghị Bang sẽ rơi vào tay mình.

Chẳng biết tự khi nào, Huyết Nghị Bang đã phát triển giống như nấm độc trong chính sân nhà của hắn. Lúc hắn nghĩ Huyết Nghị Bang chẳng có gì đáng ngại thì họ đã cắm rễ cả hồ Bà Dương. Nhưng nhờ có Cửu Sinh Hải mà hắn mới có được danh phận tốt như hiện giờ.

Cái chết của Cửu Sinh Hải khiến hắn cảm thấy vô cùng đáng tiếc, nhưng chính nhờ đó mà hắn có thể nhổ cỏ tận gốc Huyết Nghị Bang.

Lại có một tin tốt nữa được truyền đến.

Châu Thiết Phong ngồi trên bàn nhận thư.

Bên trong là một tấm thiệp mời vô cùng trang trọng.

“Phản Kim thiên Hội ư...”

Trong thiệp mời có đề cập đến việc mời hắn trở thành thành viên của Phản Kim Thiên Hội.

Châu Thiết Phong biết rõ Phản Kim Thiên Hội là một tổ chức như thế nào.

Châu Thiết Phong là kỳ tài văn võ kiêm toàn, nhưng lại không nhận được lời mời từ Kim Thiên Hội.

Ngoài mặt hắn tỏ ra như không có gì, nhưng trong lòng lại vô cùng sầu muộn.

Dù có đề xuất thế nào cũng không được nhận vào, nhưng việc hắn không được chọn khiến hắn có chút tức giận.

Trái lại, Phản Kim Thiên Hội lại nhận ra giá trị của hắn và mời hắn một cách trịnh trọng thế này. Người gửi thiệp mời chính là Nam Cung Việt của Thủ Thiên Hội và Long Hạ Thương của Long Thiên Cốc.

Hai người họ đều là nhân vật nổi danh giang hồ.

Được bọn họ công nhận chính là niềm vinh hạnh của Châu Thiết Phong hắn.

“Thế nhưng, ta phải quyết định cẩn thận việc gia nhập vào Phản Kim Thiên Hội.”

Một trong những điều quan trọng đối với thương nhân là phải biết đọc được xu hướng của thời thế.

Phải nắm bắt được dòng chảy của thời gian thì mới đưa ra quyết định chính xác, nếu sơ suất không chỉ gây tổn thất cho bản thân mà cho cả Đế Nguyên Thương Đoàn.

Hắn phải qua lại giữa Kim Thiên Hội và Phản Kim Thiên Hội để thu được lợi ích nhiều nhất có thể. Đây là con đường vì Đế Nguyên Thương Đoàn.

“Trước tiên ta phải xử lý Huyết Nghị Bang đã.”

Nếu giải quyết Huyết Nghị Bang thì mối thâm tình với Phiêu Nguyệt sẽ gắn kết hơn.

Trong thời kỳ sắp hỗn loạn như hiện giờ, nếu xây dựng được mối quan hệ tốt với những người như Phiêu Nguyệt thì sẽ rất có lợi cho tương lai.

Châu Thiết Phong mỉm cười rồi đứng dậy.

Đế Nguyên Thương Đoàn có nhiều tư dinh ở hồ Bá Dương, và nơi Châu Thiết Phong đang ở là một trong số đó.

Nơi này rất thuận tiện cho việc lưu thông, và cả xử lý các công việc khác nên hắn thường xuyên đến đây.

May thay, việc xử lý Huyết Nghị Bang diễn ra vô cùng suôn sẻ.

Cứ đà này, hắn có thể giải quyết mọi chuyện xong xuôi trong một ngày như đã hứa với Phiêu Nguyệt.

Chính lúc này.

“Khực!”

Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng hét của ai đó.

Tiếng hét khá nhỏ nên ban đầu hắn cứ ngỡ mình đã nghe nhầm.

“Hum!”

Đột nhiên tiếng hét lại vang lên.

Phải đến lúc này Châu Thiết Phong nhận ra hắn không hề nghe nhầm.

“Ai đó?”

Châu Thiết Phong nhanh chóng cầm thanh kiếm trên bàn.

Cả người hắn nổi một trận gai ốc.

Hắn cảm nhận được uy áp khủng khiếp.

“Lẽ nào Huyết Nghị Bang đang phản công?”

Châu Thiết Phong vội vàng ra ngoài. Bên trong tư dinh vô cùng yên ắng.

Giống như chưa từng có một ai trong này.

Từ nãy đến giờ có nhiều người vào báo tin như thế vậy mà bây giờ lại yên ắng đến kỳ lạ.

Châu Thiết Phong hét lớn.

“Có ai ở đây không?”

Thế nhưng hắn không nghe thấy tiếng trả lời nào cả.

“Gì vậy chứ?”

Gương mặt Châu Thiết Phong méo mó đến khó coi.

Chính lúc này.

Ai đó tiến lại gần Châu Thiết Phong.

“Công, Công Tử!”

“Ngươi sao thế? Đã có chuyện gì xảy ra rồi?”

Châu Thiết Phong liền nhận ra kẻ vừa rồi.

Hắn ta chính là A Thất, một võ giả của Đế Nguyên Thương Đoàn.

“Ngài, ngài mau chạy đi.”

“Cái gì?”

“Bọn họ... ác quỷ... khực!”

A Thất bất ngờ ngã gục xuống. Đập vào mắt Châu Thiết Phong lúc này là ba người vận huyết y đứng phía sau A Thất.

“Ngươi là Châu Thiết Phong của Đế Nguyên Thương Đoàn đúng không?”

361

Cơ hàm của Châu Thiết Phong trở nên méo xệch.

“Ngươi là ai? Ngươi có biết đây là địa bàn của Đế Nguyên Thương Đoàn không hả?”

“Nhìn mồm miệng oang oang của ngươi thì chắc là đúng rồi.”

Huyết bào nhân bao vây lấy Châu Thiết Phong.

Mồ hôi lạnh chạy dọc theo sống lưng của Châu Thiết Phong.

Y dù gì cũng là một cao thủ võ thuật. Vậy nên, y có thể ước chừng được trình độ của đối phương khi chỉ cần nhìn vào ánh mắt cùng chuyển động của bọn họ.

‘Mình không thể thấy một kẻ hờ nào cả.’

Bọn họ dang rộng hai tay và di chuyển một cách tự do tự tại.

Thoạt nhìn bọn họ có vẻ đầy sơ hở nhưng thực ra vòng vây của bọn họ chặt chẽ đến mức Châu Thiết Phong không thể thấy được kẻ hờ để thoát ra ngoài.

Châu Thiết Phong rút kiếm ra rồi nói.

“Huyết Nghị Bang phái các ngươi đến đây sao?”²

“...”

“Các ngươi có phải là những người đã được Huyết Nghị Bang che giấu không?”

“...”

“Vậy là đúng rồi.”

Sự yên lặng của đám người đó càng khiến cho y tin vào dự đoán của mình hơn.

Những kẻ đang bao vây y chính là những kẻ mà Phiêu Nguyệt đang tìm kiếm.

Ngay lúc đó, huyết bào nhân di chuyển.¹

Xoẹt!

Bọn họ lao vào Châu Thiết Phong với khí thế đáng gờm.

Huyết bào nhân cùng thi triển một đòn hợp công cực kỳ công phu như thể bọn họ đã từng cùng nhau sử dụng nó trong một thời gian dài.

Keng!

Âm thanh kim loại phát ra mỗi lần những thanh kiếm va vào nhau.⁸

‘Khực!’⁶

Nét mặt của Châu Thiết Phong dần dần trở nên méo xệch.

Nếu là một người thì y có thể đối đầu, nhưng đối đầu cùng lúc với ba người như thế này khiến y khó có gắng gượng được.

‘Không thể tin được! Có những kẻ mạnh như thế này sao?’

Vấn đề ở đây là mặc dù bọn họ đang chiến đấu cực kỳ khốc liệt nhưng không một thuộc hạ nào chạy đến cả.

Một việc duy nhất có thể xảy ra vào lúc này xuất hiện trong đầu y.

‘Ta cứ thế này mà chết thật sao?’

Rõ ràng là y đang phải đối mặt với điều tồi tệ nhất.

“Ngươi vẫn còn thời gian để suy nghĩ linh tinh à?”

Xoẹt!

Thanh kiếm của huyết bào nhân lướt qua cánh tay y.

Một vết chém dài hiện trên y phục, sâu vào trong da thịt. Máu từ đó bắn ra tung tóe,⁸

“Khực!”

Châu Thiết Phong vừa vùng kiếm, vừa chịu đựng cơn đau.

Khi cánh tay vẫn còn lành lặn, y vẫn phải tập trung vào thế phòng thủ mà không thể tấn công, huống hồ lúc này cánh tay y đã bị thương khiến y phải vật lộn khá nhiều.

Tuy Châu Thiết Phong có võ công thâm hậu nhưng đây là lần đầu tiên y liệu mạng chiến đấu một trận sinh tử như vậy.

Cũng chính vì thế mà y không thể phát huy hết sức mạnh của mình mà rơi vào thế bí.

Ngược lại, đám người mặc huyết bào có vẻ đã quen với những trận chiến kiểu này.

Bọn họ không học võ công trong một môi trường yên bình như Châu Thiết Phong. Võ công mà bọn họ học được chính là môn võ được hình thành bằng cách trải qua nhiều trận chiến khắc nghiệt trong thực tiễn.

Sự cứng cáp của bọn họ là một điều gì đó mà Châu Thiết Phong không thể sánh bằng.

“Khục!”

Cuối cùng, Châu Thiết Phong dính phải một đòn vào tay cầm kiếm.

Thanh kiếm của y rơi ra, y cũng khụy xuống.

Huyết bào nhân kẻ kiếm vào cổ y rồi nói.

“Ta khá lo lắng khi được cảnh báo trước về người đấy. Nhưng khi đối đầu trực diện thế này thì có vẻ như người cũng chẳng phải vấn đề gì to lớn cả.”

“Người là ai? Nếu người giết ta, hậu hoạn để lại sẽ không thể chấm dứt được đâu.”

“Người không cần phải lo về điều đó đâu. Lão thái thái cùng tổ phụ của người sẽ không thể nhìn thấy ánh mặt trời vào sáng mai đâu.”

“Hả?”

“Vậy nên người cũng biết điều chút đi. Ai bảo người lại can thiệp vào chuyện của Huyết Nghị Bang làm gì.”

“Khục!”

“Bảo trọng nhé.”¹

Huyết bào nhân vung kiếm không một chút thương tiếc.

Châu Thiết Phong nhắm nghiền mắt và chờ đợi cái chết đến với mình. Nhưng đợi mãi y vẫn chẳng cảm thấy đau.

Cuối cùng, Châu Thiết Phong không thể đợi được nữa nên đã chậm chậm mở mắt ra.

Ngay lúc đó, một cảnh tượng kinh hoàng hiện ra trước mắt y.

Một thanh phi đao găm vào trán của huyết bào nhân đã tấn công y.

Huyết bào nhân kia trợn tròn mắt như không thể tin vào cái chết của mình rồi gục xuống.

“Dương Viên?”

“Là kẻ nào?”

Những người còn lại kinh hoàng trước cái chết của đồng liêu.

Bởi vì ngay cả bọn họ cũng không nhìn thấy được thanh phi đao găm vào trán đồng liêu của mình từ lúc nào.

Châu Thiết Phong mở to mắt.

Bởi vì một bóng đen đang lặng lẽ đổ xuống phía sau bọn họ.

Gương mặt người đó vẫn nổi bật dù đang ở trong bóng tối.

Châu Thiết Phong biết rõ người đó.

‘Phiêu Nguyệt!’

Tuy Phiêu Nguyệt ở ngay sau lưng nhưng đám người huyết bào nhân không ai nhận ra sự xuất hiện của Phiêu Nguyệt cả. Dẫu cho bọn họ lúc này đang rất cảnh giác.

Đến lúc này, Châu Thiết Phong mới nhận ra tại sao Phiêu Nguyệt lại được gọi là Tử Thần.

Phiêu Nguyệt lúc này trong mắt y thực sự rất đáng sợ. Y cảm tưởng như mình có thể tè ra quần đến nơi.

Ngay lúc đó, một trong huyết bào nhân đã phát hiện gì đó trên gương mặt và ánh mắt của Châu Thiết Phong.

‘Không lẽ...?’

Hắn quay đầu lại nhìn theo tầm nhìn của Châu Thiết Phong. Một gương mặt trắng sáng xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

‘Hộc!’

Hắn kinh ngạc đến mức tưởng chừng như tim đã nhảy ra khỏi miệng.

Phiêu Nguyệt vươn tay.

Một sợi Thu Hồn Ti phóng ra từ tay hắn.

Phập!

Thu Hồn Ti đâm thẳng vào trán của huyết bào nhân.

Cơ thể hấn loạn choạng một hồi rồi ngã xuống.

Hấn chết mà không kịp thét.

Đến lúc này, những huyết bào nhân còn lại mới nhận ra sự tồn tại của Phiêu Nguyệt.

“Ngươi!”

Hấn thi triển những chiêu thức bí truyền về phía của Phiêu Nguyệt. Nhưng hấn còn chưa kịp thi triển đã bị Phiêu Nguyệt nắm chặt lấy cổ tay.

Rắc!

“Khực!”

Phản động của chiêu thức bị chặn lại ở giữa, bên trong cơ thể của huyết bào nhân cũng bị chấn động.

Phiêu Nguyệt không bỏ lỡ cơ hội mà thi triển Phá Ngọc đâm thẳng vào ngực của huyết bào nhân kia.

Rắc rắc!

Lòng ngực của huyết bào nhân bị lbzfczkõm xuống, hấn cũng ngã gục.

Nhưng hấn không chết ngay lập tức như những người khác.

Bởi vì Phiêu Nguyệt đã điều chỉnh công lực của mình.

Huyết bào nhân cố gắng ngược đầu lên nhìn Phiêu Nguyệt.

“Khực! Ng, ngươi...”

“Sao ngươi lại tàn phá phân đà của Hạ Ô Môn?”

“Khực! Ngươi tưởng ta sẽ trả lời ngươi sao?”

Phập!

Tiếng động phát ra, huyết bào nhân hộc máu rồi ngã xuống.

Hấn đã tự kết thúc mạng sống bằng cách phá vỡ tâm mạch của bản thân.

Phiêu Nguyệt im lặng nhìn thi thể của huyết bào nhân.

Hành động tự sát mà không một chút do dự khi bị dồn đến chân tường khiến cho Phiêu Nguyệt liên tưởng đến một nhóm người nào đó.

‘Cửu Long Sát Mạc.’

Bọn họ cũng như vậy.

Bọn họ sẵn sàng từ bỏ mạng sống của mình chỉ để giữ bí mật cho tổ chức.

Theo như Phiêu Nguyệt biết thì Cửu Long Sát Mạc là tổ chức duy nhất có lòng trung thành một cách mù quáng đến như vậy.

“Phiêu đại hiệp! Tăng tổ mẫu gặp nguy hiểm rồi.”

Châu Thiết Phong cố gắng hết sức để rặn ra từng chữ.

Phiêu Nguyệt gật đầu rồi nhanh chóng bay về phía Giai Lão Trang.

“Khực!”

Châu Thiết Phong cầm thanh kiếm xuống đất rồi gắng gượng đứng dậy.

Bởi vì lão thái thái đã có Phiêu Nguyệt lo, nhưng tổ phụ của y thì vẫn chưa có ai bảo vệ cả.

“Công tử!”

“Không thể nào!”

Những người của Thiết Ảnh Đội kéo đến.

Bọn họ vội vàng chạy tới đỡ Châu Thiết Phong. Nhưng y vẩy tay rồi nói.

“Ta không sao. Mau đến chỗ tổ phụ ta. Nhanh lên.”

“Rõ!”

Thiết Ảnh Đội Chủ và Thiết Ảnh Đội vội vàng chạy về Đế Nguyên Thương Đoàn, để lại Châu Thiết Phong ở phía sau.

Châu Thiết Phong nghiêng chặt răng khi thấy hình ảnh của Thiết Ảnh Đội đang xa dần.

‘Xin các người đừng đến muộn...’

Lão thái thái ngẩng đầu lên nhìn vào bầu trời đêm.

Bà không biết do bà bị lão thị nên mới không thể nhìn thấy vầng trăng sáng ở xa kia hay là do bà không còn nhiều thời gian để sống nữa.

Lão thái thái nghĩ điều đó không quan trọng. Bởi vì bà đã tận hưởng đủ tuổi thọ trời ban rồi, những chuyện bà cần làm ở thế giới này cũng đã xong hết.

“Chuyện thời đại để người trẻ dẫn dắt, những người già đã hoàn thành công việc như ta phải chìm vào phần lãng quên. Đó mới chính là trật tự của thế giới này.”

Một nụ cười nhẹ nở trên môi của lão thái thái.

“Ặc!”

“Khực!”

Bỗng tiếng la vang lên liên tiếp.

Thần sắc của lão thái thái lập tức thay đổi.

Sau khi Phiêu Nguyệt ghé thăm, con trai của bà đã tăng thêm binh lực cho Giai Lão Trang vì nghĩ rằng vòng vây canh gác ở đây vẫn còn kém.

Võ giả canh gác ở Giai Lão Trang lúc này tăng gấp ba lần so với lúc Phiêu Nguyệt xâm nhập.

Tiếng thét lúc này phát ra từ Giai Lão Trang không ngừng, điều này có nghĩa là đã có cao thủ đáng gờm xâm nhập vào đây.

“Không đời nào đại hiệp lại quay lại đây...”

Lão thái thái nghĩ ngợi.

Bởi nếu Phiêu Nguyệt quay lại đây thì chắc chắn sẽ không thể có tiếng thét phát ra được. Bởi nếu Phiêu Nguyệt hành động, hẳn sẽ không để lại chút dấu vết hay âm thanh gì.

Vậy nên, người đột nhập vào Giai Lão Trang lúc này là một người khác chứ không phải Phiêu Nguyệt.

“Có vẻ như lão bà này đã gây ra rất nhiều tội rồi. Không ngờ những năm cuối đời ta lại phải thấy những cảnh như thế này...”

Ánh mắt của lão thái thái chìm vào sâu thẳm.

Ba huyết bào nhân đội nón lá lọt vào trong mắt bà.

Bọn họ kéo lê kiếm tiến về phía lão thái thái. Từng giọt máu nhỏ xuống từ lưỡi kiếm đang úp xuống mặt sàn.

Ánh mắt của lão thái thái trở nên tối sầm.

“Các người dám lấy mất mạng sống quý giá của những người đang cố gắng bảo vệ bà lão này sao? Tại sao các người không đến thẳng chỗ của ta vậy? Ta sẵn lòng hy sinh mạng sống của ta cơ mà.”

“Nếu làm vậy thì chưa đủ để đưa ra lời cảnh cáo.”

Giọng nói lạnh lùng của Thiết Đại Thần vang lên.

Lão bà bà khẽ rung mình khi nghe thấy giọng nói không chứa bất kỳ cảm xúc nào của con người.

Chỉ cần nghe qua giọng nói, bà cũng hiểu.

Nam nhân trước mặt là một người nhẫn tâm và độc ác đến mức nào.

‘Không biết đã có bao nhiêu người chết dưới kiếm của hãn ta nhỉ? Giờ đã tới lượt bà lão này rồi.’

Hãn càng tiến lại gần, bà lại càng có thể ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặng.

Toàn thân lão thái thái run lẩy bẩy.

Dẫu có chết, bà cũng không muốn mình chết trong bộ dạng nhếch nhác.

Bà muốn chết một cách đường đường chính chính như khi còn sống vậy. Vì vậy nên bà ngẩng đầu cao hơn và thẳng lưng lên.

Mặc dù cơ thể run rẩy trước sát ý của người kia, nhưng bà vẫn cố gắng giữ bình tĩnh.

Thiết Đại Thần tỏ vẻ ấn tượng với lão thái thái.

‘Quả là một nữ trượng phu. Xem ra Đế Nguyên Thương Đoàn không phải mà tự nhiên trở thành thương đoàn lớn như thế vậy.’

Hắn đã từng giết vô số người, nhưng cho đến nay, người dám đứng thẳng lưng khi đối mặt với cái chết chỉ có mỗi lão bà này.

Thiết Đại Thần vô thức nói.

“Ta sẽ giết bà nhẹ nhàng nhất có thể.”

“Đa tạ!”

Thiết Đại Thần nhếch mép rồi vung kiếm khi nghe thấy câu trả lời của lão thái thái.

Lão thái thái nhắm mắt lại khi nghe thấy tiếng kiếm vụt lên trong không khí.

‘Kết thúc rồi sao?’

Uỳnh!

Bỗng có tiếng động lớn phát ra.

Lão thái thái kinh ngạc mở mắt.

Bà thấy thanh kiếm của Thiết Đại Thần đã bị bật ngược trả lại. Một thanh phi đao rơi xuống chân Thiết Đại Thần. Rõ ràng là đã có ai đó dùng phi đao hất tung thanh kiếm của Thiết Đại Thần.

Không rõ uy lực của thanh phi đao ra sao nhưng Thiết Đại Thần đã phải lùi về sau khoảng ba bốn bước.

“Là kẻ nào?”

Thiết Đại Thần hét lớn cảnh cáo.

Vèo vèo!

Đúng lúc đó, một thanh phi đao lại từ đâu bay tới.

Một thuộc hạ của Thiết Đại Thần tránh được, nhưng người còn lại lại không may mắn đến thế.

“Khực!”

Thanh phi đao găm thẳng vào cổ họng của hắn ta.

Hắn loạng choạng một lúc rồi ngã về phía sau.

Rầm!

Đôi mắt của Thiết Đại Thần tối sầm lại.

Tay cầm kiếm của hắn lúc này vẫn còn run bần bật. Đó là do sức mạnh của thanh phi đao kia tác động lên.

Trong thiên hạ này, số võ giả có thể truyền một lượng lớn sức mạnh vào trong một thanh phi đao nhỏ như thế chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Vậy mà con số nhỏ nhoi ấy lúc này lại đang xuất hiện trước mặt hắn ta.

Một nam nhân đứng chần trước mặt lão thái thái, không dấu hiệu, cũng không có một chút tiếng động.

Gương mặt nam nhân ấy trắng toát tương phản với bóng tối.

Thiết Đại Thần thoáng chốc bị choáng ngợp bởi bầu không khí của nam nhân kia. Hắn tưởng chừng người đó không phải là người của thế giới này vậy.

Trái ngược lại với Thiết Đại Thần, vẻ mặt của lão thái thái trở nên sáng rực.

Người già thì an phận. Đó là một câu nói dối.

Bà vẫn muốn sống.

Dù chỉ là một ngày.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 362

Thiết Đại Thần cỡi chiếc nón lá xuống.

Hắn cảm nhận sức mạnh khủng khiếp tỏa ra người Phiêu Nguyệt.

Đối thủ của hắn hiện giờ không tầm thường đến mức hắn có thể chiến đấu với chiếc nón lá che mờ tầm nhìn như thế.

Thiết Đại Thần nhìn Phiêu Nguyệt rồi lẩm bầm.

“Nhân vật lớn xuất hiện rồi.”

Mặc dù Phiêu Nguyệt không tự tiết lộ thân phận nhưng Thiết Đại Thần cũng nhận ra hắn là ai.

Chỉ cần nhìn vẻ ngoài khác anh tuần khác người cũng đủ hiểu, trên giang hồ này chỉ có một người sở hữu gương mặt nghịch thiên như vậy.

“Tử Thần!”

Gương mặt Phiêu Nguyệt đặc trưng đến mức dù là người chưa từng gặp cũng có thể nhận ra hắn.

Chạm trán với Phiêu Nguyệt như thế nhưng Thiết Đại Thần không tỏ ra chút sợ hãi nào cả.

Trái lại hắn còn thể hiện ý chí chiến đấu rất mạnh mẽ.

Phiêu Nguyệt nhìn chằm chằm Thiết Đại Thần.

Ánh mắt hai người chạm nhau trong không trung, bầu không khí lúc này yên tĩnh đến nghẹt thở.

Người lên tiếng trước chính là Phiêu Nguyệt.

“Tại sao ngươi lại tiêu diệt phân đà Hạ Ô Môn?”

“Ra là ngươi cũng có tìm hiểu rồi.”

Thiết Đại Thần không phủ nhận.

Bởi vì hắn biết rằng có nói dối một người như Phiêu Nguyệt cũng bằng thừa mà thôi.

Thay vào đó ánh mắt hắn không ngừng quan sát Phiêu Nguyệt.

Từ biểu cảm, ánh mắt, tư thế đến sự di chuyển nhỏ nhất của cơ bắp. Thế nhưng, hắn không đọc vị được bất cứ thứ gì từ Phiêu Nguyệt cả.

Thiết Đại Thần cảm thấy như con người trước mặt hắn không hề tồn tại trên đời này.

Thiết Đại Thần đã gặp qua rất nhiều kẻ địch, nhưng lần đầu hắn gặp một người như Phiêu Nguyệt.

‘Trên giang hồ có người như thế sao.’

Hắn nghĩ rằng những tin đồn trên giang hồ về Phiêu Nguyệt đều là phóng đại mà thôi

Tin đồn vốn là thứ luôn được thổi phồng và mọi người thì nhiệt tình hưởng ứng lại, đặt biệt là các tin đồn của những võ giả lần đầu hành tẩu giang hồ.

Nhưng khi trực tiếp gặp lại không hề xuất sắc như thế.

Thiết Đại Thần nghĩ Phiêu Nguyệt cũng là một trong những võ giả được phóng đại lên như thế. Cho đến khi hắn gặp trực tiếp Phiêu Nguyệt.

Giác quan toàn thân hắn hiện giờ như được thức tỉnh. Cơ thể hắn đã phản ứng trước đề tìm kiếm sự sinh tồn. Điều này đồng nghĩa đối phương là mối đe dọa với Thiết Đại Thần hắn.

Quan trọng hơn, thứ khiến hắn khó chịu chính là đồng tử của Phiêu Nguyệt.

Đôi mắt ánh sáng xanh xich quang khiến hắn không tài nào đoán được nội tâm Phiêu Nguyệt đang nghĩ gì.

Lúc này, Phiêu Nguyệt bắt đầu lên tiếng.

“Tại sao ngươi lại tiêu diệt phân đà Bà Dương của Hạ Ô Môn?”

“Cái gì?”

“Điều này đồng nghĩa ngươi muốn che giấu thứ gì đó gần đây. Ngươi đã che giấu thứ đó rất kỹ nhưng khi phân đà Bà Dương xuất hiện, ngươi lại thấy mọi thứ đang trở nên phức tạp hơn. Sao lại thế nhỉ? Có lẽ là do Hồng Hữu Tân. Sau khi hắn ta mất tích ở gần đây, chắc chắn phân đà Bà Dương sẽ di chuyển.”

Phiêu Nguyệt không hề đang nói cho Thiết Đại Thần nghe.

Tựa hồ hắn muốn sắp xếp lại suy nghĩ của bản thân. Thế nhưng, khi nghe mấy lời đó, Thiết Đại Thần lại nổi cả gai ốc.

“Tiểu tử này!”

Bởi vì Phiêu Nguyệt đang diễn tả mọi chuyện hết như hắn đã tận mắt chứng kiến vậy.

“Hơn nữa, Thiên Hoa Tập Kích Đoàn đã có buổi công diễn cuối cùng ở đây rồi mới mất tích. Không phải tự nhiên mà Hồng Hữu Tân lại biến mất đúng nơi Thiên Hoa Tập Kích Đoàn mất tích. Hoặc là hắn đã tìm ra bí mật không nên biết, hoặc tiếp cận nơi không nên tiếp cận. Chắc chắn chỉ có một trong hai mà thôi.”

“Ngươi thôi đi!”

Đột nhiên Thiết Đại Thần hét lớn rồi tấn công Phiêu Nguyệt.

Bởi vì hắn nghĩ nếu Phiêu Nguyệt cứ nói ra suy nghĩ của mình như thế thì mọi chuyện sẽ bị phơi bày ra mất.

Vù!

Thanh kiếm của Thiết Đại Thần nhắm thẳng vào Phiêu Nguyệt mà lao tới. Thế nhưng, thanh kiếm nào có thể xuyên qua cổ họng Phiêu Nguyệt?

Phiêu Nguyệt đã lùi về sau nhanh hơn cả tốc độ của thanh kiếm.

Thanh kiếm của Thiết Đại Thần vẫn còn một khoảng mới chạm được vào cổ Phiêu Nguyệt.

Vút!

Phiêu Nguyệt lập tức bắn Thu Hồn Ti.

Thu Hồn Ti thần tốc bay thẳng đến chỗ Thiết Đại Thần.

“Khực!”

Thiết Đại Thần vung kiếm hất văng Thu Hồn Ti. Thế nhưng, Phiêu Nguyệt nào chỉ phóng ra một sợi Thu Hồn Ti.

Mười sợi Thu Hồn Ti như mạng nhện lập tức áp đảo Thiết Đại Thần.

“Đội Chủ!”

Thấy Thiết Đại Thần đang gặp nguy hiểm, tên thuộc hạ liền tấn công Phiêu Nguyệt.

Keng!

Kiếm và Thu Hồn Ti va chạm nhau vang lên âm thanh chói tai.

Kiếm của Thiết Đại Thần có kiếm khí nên vẫn lạnh lặn, nhưng còn kiếm của tên thuộc hạ đã vỡ vụn ngay lập tức.

“Cái gì?”

Phập!

Đương lúc tên thuộc hạ còn kinh ngạc, U Linh Chủ đã phóng thẳng vào trán hắn.

Rầm!

Tên thuộc hạ chưa kịp hét lên đã phải bỏ mạng.

Thiết Đại Thần còn không thèm để ý đến tên thuộc hạ đã chết.

Bởi vì hắn phải đối phó với đòn tấn công của Phiêu Nguyệt.

“Hãy!”

Hắn liên tục thi triển tuyệt chiêu.

Thiết Đại Thần không ngừng thi triển Ma Huyết Bát Thức, thứ đã giúp hắn có được biệt hiệu Tước Thảo Huyết Ma Kiếm.

Vù vù!

Cả không gian tràn ngập kiếm ảnh do hắn tạo ra.

Kiểm ảnh như cơn mưa trút xuống đầu Phiêu Nguyệt. Thế nhưng không một giọt mưa nào rơi trúng Phiêu Nguyệt cả.

Keng!

Thu Hồn Ti di chuyển xung quanh Phiêu Nguyệt rồi đánh bật mọi đòn tấn công của Thiết Đại Thần.

Từng sợi Thu Hồn Ti như có linh hồn, chúng tự động di chuyển đối phó với kiếm ảnh của Thiết Đại Thần.

“Không tin được...”

Trước quang cảnh vô lý này, Thiết Đại Thần chỉ biết há hốc mồm.

Hắn chưa từng nghĩ trên đời lại có loại võ công này.

Loại võ công sử dụng khí ti.

Kiểm khí hay đao khí là những loại khí thường thấy, nhưng đây là lần đầu Thiết Đại Thần nhìn thấy loại võ công như thế.

Vậy nên hắn vô cùng bối rối.

Đề phá vỡ Thu Hồn Ti, hắn cần một đòn nhất kích thật mạnh.

Hắn phải phân bổ nội công để sử dụng kiếm khí, nhưng bây giờ không phải lúc hắn cần suy nghĩ.

‘Phải xử lý tất cả trong một đòn nhất kích.’

Uỳnh!

Thiết Đại Thần dồn tất cả nội công vào kiếm. Liền sau đó, trên thanh kiếm của hắn xuất hiện một luồng ánh sáng khổng lồ.

Đó chính là kiếm cang.

“Hãy! Huyết Vũ Tuyền Cang!”

Hắn hét lo rồi vung kiếm cang.

Rầmmm!

Thu Hồn Ti va chạm với kiếm cang lập tức đứt ra từng đoạn.

Thiết Đại Thần cứ thế mà xông thẳng về phía Phiêu Nguyệt.

Rầm!

Chính lúc này.

Đột nhiên âm thanh lạ vang lên khi hắn đang thi triển đòn tấn công của mình.

“Cái gì?”

Thiết Đại Thần mở to mắt.

Một sợi ti giống hệt Thu Hồn Ti đang chặn kiếm cang của hắn.

Thật ra đó không phải là Thu Hồn Ti.

Đó chính là sợi Ti Xà Cang cực mảnh.

Phiêu Nguyệt di chuyển ngón tay. Liền sau đó Ti Xà Cang lách quanh người Thiết Đại Thần như một con độc xà.

“Ha!”

Thiết Đại Thần lập tức thi triển chiêu thức phòng ngự, nhưng bây giờ đã quá muộn rồi.

Ti Xà Cang đã xuyên thẳng qua ngực hắn.

“Khực!”

Thiết Đại Thần thổ huyết rồi đổ gục xuống.

Dòng máu đỏ tươi bắt đầu loang ra lồng ngực hắn hệt như giọt nước rơi xuống mặt hồ.

Vết thương chỉ bằng lỗ kim nhưng lại khiến lồng ngực hắn như muốn nổ tung.

Hắn bất lực nằm vật ra đất. Hắn nói.

“Hu! Ngươi... khá đấy. Nhưng chỉ đến đây thôi. Ngươi sẽ không tìm ra được gì đâu.”

Mỗi lần nói, máu tươi lại trào ra khỏi miệng hắn.

Cả lồng ngực hắn lúc này đã bị nhuộm đỏ bởi huyết sắc.

Phiêu Nguyệt im lặng nhìn hắn ta.

Đôi đồng tử đỏ rực của Phiêu Nguyệt dán chặt vào mắt Thiết Đại Thần.

Dù đã bước một chân vào Quỷ Môn Quan nhưng Thiết Đại Thần vẫn cảm thấy nổi da gà khi nhìn vào ánh mắt kia.

Phiêu Nguyệt đưa tay lau vết máu chảy trên miệng Thiết Đại Thần rồi nói.

“Ngươi không cần phải nói. Ta đã tìm ra những gì ta muốn rồi.”

“Cái gì?”

“Chỉ một ngày mà Đế Nguyên Thương Đoàn đã tìm ra Huyết Nghị Bang. Có nghĩa là chúng chỉ ở cách hồ Bá Dương khoảng một ngày đường.”

“Không biết là đi thuyền hay đi ngựa, nhưng nếu tính đoạn đường xa nhất thì chỗ trốn của chúng cũng chỉ mất khoảng hai ngày đường là cùng. Vậy nên ta không cần phải lục soát ở đâu xa, chỉ cần tìm chỗ nào có dấu hiệu bất thường cách đây khoảng một đến hai ngày đường là sẽ đến nơi ngươi muốn che giấu thôi.”

Nghe Phiêu Nguyệt nói, Thiết Đại Thần chỉ biết im lặng.

Chỉ trong thời gian ngắn, Thiết Đại Thần phải nổi gai ốc bởi bộ não của Phiêu Nguyệt đến mấy lần.

“Tên này thật khác biệt. Từ trước đến nay ta chưa từng gặp người như hắn...”

Khụ!

Thiết Đại Thần thổ huyết lần cuối, sau đó hắn liền nằm yên bất động. Bởi vì hắn đã tắt thở rồi.

Phiêu Nguyệt bắt đầu lục soát thi thể Thiết Đại Thần.

Nếu đi đường xa, chắc hẳn sẽ mang theo ngân lượng, nhưng trong người hắn lại chẳng có một đồng nào cả. Thay vào đó, Phiêu Nguyệt tìm thấy một thanh phi đao có hình dáng kỳ quái trong ống tay áo của Thiết Đại Thần.

Mũi của nó không nhọn, khá dày và có hình dạng giống một chiếc chìa khóa hơn là một thanh phi đao.

Vấn đề là Phiêu Nguyệt không biết chiếc chìa khóa này được dùng vào đâu.

Phiêu Nguyệt xem xét chiếc chìa khóa một lúc rồi bỏ nó vào tay áo mình. Hắn nghĩ đây là một món đồ quan trọng nên Thiết Đại Thần mới bảo quản cẩn thận như vậy.

Lúc này Lão Thái Thái mới tiến lại gần Phiêu Nguyệt.

“Đa tạ người đã cứu mạng ta. Nhờ người mà lão bà này mới sống sót đây.”

“Bà không sao chứ?”

“Ta có hơi bất ngờ nhưng giờ không sao rồi.”

“Vậy thì được rồi!”

“Có vẻ đó là người Phiêu Đại hiệp đang tìm kiếm nhỉ.”

“Chắc là vậy.”

“Phù! Không ngờ chúng lại to gan như thế. Thiết Phong mới cần quét Huyết Nghị Bang mới một ngày, vậy mà chúng đã tìm đến nơi rồi.”

Lão Thái Thái lắc đầu với vẻ mặt kinh ngạc.

Trong đời bà chưa từng gặp kẻ nào táo bạo và quá khích thế này. Chỉ cần nghĩ đến việc bọn chúng ở gần đó đã khiến bà phải nổi cả da gà.

“Nhưng không biết bọn trẻ có bình an không nữa?”

“Chúng ta đi xem thử đi.”

“Người đi với ta ư?”

Lão Thái Thái tỏ vẻ vui mừng.

Nếu đi cùng Phiêu Nguyệt, bà sẽ thấy vững tâm hơn.

Ở hồ Bà Dương lúc này không có ai mạnh hơn Phiêu Nguyệt cả.

Tất cả người ở Giai Lão Trang đều đã chết nên Phiêu Nguyệt phải đích thân đánh xe ngựa.

Phiêu Nguyệt dìu Lão Thái Thái lên xe ngựa rồi tiến thẳng về hướng Đế Nguyên Thương Đoàn.

Lão Thái Thái nhìn ra ngoài cửa sổ với vẻ mặt lo lắng.

Trước mặt Phiêu Nguyệt bà cố ra bình tĩnh, nhưng thật lòng bà đang vô cùng lo lắng cho con cháu mình.

‘Làm ơn tất cả hãy bình an nhé...’

Lần đầu tiên bà không ngừng cầu nguyện với thiên địa.

Phiêu Nguyệt dồn hết tốc lực mà đánh ngựa.

Xe ngựa cứ xóc lên như muốn vỡ nát nhưng Phiêu Nguyệt vẫn không giảm tốc.

Nhờ vậy mà rất nhanh sau đó hắn đã đến được Đế Nguyên Thương Đoàn.

Đế Nguyên Thương Đoàn đã trở thành một bãi chiến trường.

Cánh cổng lớn đủ để ba, bốn chiếc xe ngựa đi vào đã vỡ tan tành, bên trong nồng nặc mùi máu tanh tươi.

‘Làm ơn! Làm ơn mà!’

Lão Thái Thái vừa xuống xe ngựa đã vội vàng chạy vào trong Đế Nguyên Thương Đoàn.

“U!”

Lão Thái Thái bất giác đưa tay che miệng khi nhìn thấy quang cảnh trước mặt.

Bên trong có vô số người đã bỏ mạng.

Trong số đó còn có những người do chính tay Lão Thái Thái nuôi lớn.

“Trời ơi!”

“Mẫu thân?”

Lúc này đột nhiên có một lão nhân râu ria rậm rạp chạy tới.

Đó chính là con trai của Lão Thái Thái và cũng là Đoàn Chủ của Đế Nguyên Thương Đoàn - Châu Trường Hoán.

Châu Trường Hoán ôm chầm lấy Lão Thái Thái nói.

“Mẫu thân có sao không ạ?”

“Con có sao không?”

“Con vẫn ổn. May là họ xuất hiện đúng lúc tương trợ cho con.”

Châu Trường Hoán chỉ tay về phía một nhóm võ giả đang đứng một phía. Sau đó, bọn họ liền làm thế bao quyền chào hỏi Lão Thái Thái.

“Tại hạ là Nam Cung Việt của Thủ Thiên Hội, xin diện kiến Lão Thái Thái.”

“Tại hạ Long Hạ Thương của Long Thiên Cốc, xin bái kiến Lão Thái Thái.”

“Viêm Hy Thụy của Hỏa Doanh Trại xin thỉnh an Lão Thái Thái.”

Họ chính là những kỳ tài của Phản Kim Thiên Hội.

Lúc đám người vận huyết bào đột kích, tính mạng của Châu Trường Hoán như mảnh chỉ treo chuông. Sau đó Thiết Ảnh Đội đã trở về đối phó với chúng nhưng lại chẳng khác nào lấy trứng chọi đá.

Lúc này, những kỳ tài kia đã đến tương trợ cho họ.

Khi nhóm của Nam Cung Việt xuất hiện, đám người vận huyết bào bị dồn vào đường cùng.

Võ công của đám người vận huyết y rất cao cường, nhưng lại không địch nổi nhóm của các kỳ tài. Cuối cùng chúng đều phải bỏ mạng, chính vì thế mà Châu Trường Hoán mới có cơ hội sống sót.

Lão Thái Thái nói với các kỳ tài.

“Lão bà sẽ không bao giờ quên ân huệ của các vị. Nếu có việc gì Đế Nguyên Thương Đoàn có thể giúp thì các vị cứ nói nhé. Bọn ta sẽ vui vẻ hợp tác.”

“Xin đa tạ Lão Thái Thái! Chúng tại hạ làm việc này không phải vì muốn được báo đáp đâu.”

Long Hạ Thương khiêm tốn lên tiếng.

Phiêu Nguyệt nhìn Long Hạ Thương một lúc rồi đánh mắt về phía Nam Cung Việt.

“Các người đang theo dõi Đế Nguyên Thương Đoàn à?”

“Thật ra bọn ta đang chờ cơ hội để chiêu mộ Châu Thiếu hiệp vào bốn hội. Chính vì thế mà bọn ta mới kịp thời giải cứu Đế Nguyên Thương Đoàn.”

“Mọi chuyện diễn ra rất suôn sẻ nhỉ. Giờ thì hẳn không có lý do gì từ chối việc gia nhập Phản Kim Thiên Hội rồi.”

“Bây giờ chỉ mới là bắt đầu thôi.”

Nam Cung Việt siết chặt nắm đấm rồi nói.

363

“Là thư của Thiết đội chủ ạ?”

“Thái Hồ sao?”

“Vâng! Ngài ấy nói sẽ quay trở về sau khi giải quyết xong những chuyện rắc rối, ngài ấy cũng báo với bên này lên kế hoạch để chuẩn bị cho những tình huống có thể xảy ra ạ.”

“Những tình huống có thể xảy ra?”

Nam nhân cao tám thước khẽ cau mày khi nghe thấy báo cáo của thuộc hạ.

Vai hắn gập ghềnh như dãy núi, cánh tay thì dày như khúc gỗ. Hồng to như một cái cối còn hai chân thì lớn như cột nhà.

Gương mặt trầm kín bởi bộ râu khiến người khác chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy đáng sợ.

Chỉ nhìn thôi, tên thuộc hạ cũng cảm thấy cả toàn bộ cơ thể mình như bị một tảng đá khổng lồ đè nặng.

‘Ưc!’

Thuộc hạ nuốt khan nước bọt.

Tên của cự hán ấy là Khâu Tư Hoàng.²

Mọi người gọi hán là Kim Cang Huyết La Hán.

Một khi hán đã nổi điên thì sẽ không có ai dám cản hán ta lại.

Giữa Khâu Tư Hoàng và Thiết Đại Thần có mối quan hệ rất thân thiết.

Tuy bây giờ bọn họ đã là Ngục chủ và Đội chủ nhưng tình bằng hữu của hai người vẫn rất sâu đậm.

Thiết Đại Thần là một nam nhân rất lạnh lùng.

Điểm mạnh nhất của y chính là không bị kích động và giữ vững tâm lý của mình dù đang trong bất kỳ hoàn cảnh nào.

Cũng chính vì thế mà không một thứ gì có thể lay chuyển y.¹

Một Thiết Đại Thần như thế lại gửi cho hán một lá thư bảo chuẩn bị tình huống có thể xảy ra sao.

Vậy nên Khâu Tư Hoàng không thể nào xem nhẹ chuyện này được.

“Mau kiểm tra ngục cho ta, gửi cả thư cho Vạn Nhân Sát nữa.”

“Vạn Nhân Sát ạ?”

“Đúng vậy! Lão già đó chắc là ở đâu đó quanh đây thôi, mau gọi lão tới đây cho ta. Lão ta tuy có lòng tự trọng cao nhưng ít nhất thì lão đủ khả năng để đối phó với mọi tình huống.”

“Vâng ạ.”

Tên thuộc hạ nghĩ rằng Khâu Tư Hoàng đã quá nhạy cảm. Nhưng cho đến hiện tại, phán đoán của Khâu Tư Hoàng chưa bao giờ là sai cả nên hán mới tin tưởng đi theo Khâu Tư Hoàng.

Rầm!

Khâu Tư Hoàng mở cửa đi ra ngoài. Một mê cung dưới lòng đất hiện ra.

Những cánh cổng sắt nhỏ được xếp dọc các bức tường ở cả hai bên của mê cung nơi mà ngay cả người đã ở đây trong một thời gian dài cũng dễ dàng bị lạc.

Uỳnh uỳnh!

Có ai đó gõ vào một trong những cánh cửa sắt.8

Khâu Tư Hoàng bước tới cánh cửa sắt có âm thanh phát ra.

Phong cảnh bên trong hiện ra ngay khi cánh cửa sổ nhỏ nằm ở phần cao nhất của cánh cửa mở ra.

Trong căn phòng tắm tối không có một ánh đèn, một tiểu nam tử trán chảy đầy máu, tay chân bị trói vào xiềng sắt.

Khâu Tư Hoàng nói với nam nhân kia.

“Đừng có làm mấy trò vô ích nữa. Người tưởng làm thế ta sẽ thả người ra à?”

“Ta... cũng chẳng mong đợi gì. Nhưng mà nếu không làm như vậy thì ta sẽ hóa điên mất tên gấu đàn độn ạ!”

Nam nhân kia hần học nhìn vào Khâu Tư Hoàng rồi thốt ra những lời chửi rủa.

Dù bị chửi vào mặt nhưng Khâu Tư Hoàng vẫn không hề thay đổi nét mặt.

Đây là một nơi mà ánh sáng mặt trời không thể chạm tới.

Đến cả không khí cũng âm u khiến những người có thể lực yếu có thể đổ bệnh từ sau ba hoặc bốn ngày.

Tài năng võ công không phải là một điều quan trọng ở đây.

Bởi vì nơi này có thể hạn chế được tất cả các loại võ thuật.

Người có thể phát triển về năng lực thể chất bằng sức mạnh của nội công mà những người bình thường không dám tưởng tượng tới ấy chính là võ giả.

Bọn họ có thể nhảy hàng chục trượng hoặc chạy trên mặt nước.6

Bọn họ dường như đã thoát ra khỏi những giới hạn của một người.

Để hạn chế được những người như vậy, không đơn thuần phải làm suy giảm năng lực thể chất của bọn họ mà còn phải đả kích một đòn lớn vào tâm trí của những người đó.

Sự kiệt quệ về mặt tinh thần mà những người mất đi sức mạnh phải trải qua nghiêm trọng đến mức tất cả những người bị giam cầm ở đây đều sẽ bị mất trí. Nhưng nam nhân trước mặt

Khâu Tư Hoàng lúc này đã lặp đi lặp lại hành động giống như ban nãy suốt bốn tháng rồi mà vẫn chưa có dấu hiệu gì.

Hắn đập đầu vào cổng sắt để cố gắng không quên mất bản thân là ai.

Đến cả Khâu Tư Hoàng cũng phải công nhận hắn.

Khâu Tư Hoàng nói với nam nhân.

“Vì điều gì mà ngươi lại cố gắng đến vậy hả? Chẳng phải chỉ cần khuất phục là được sao?”

“Tên khốn kiếp! Ngươi đừng có nói chuyện buồn cười như vậy chứ. Ta không muốn nghe mấy thứ nhảm nhí kiểu đó đâu, mau đóng cửa sổ lại đi.”

“Ngươi nghĩ mình còn chịu đựng được bao lâu nữa? Mười người bước vào đây thì có năm người chết, ba người đầu hàng, còn hai người kia thì trở thành phế nhân và cuối cùng đành phải tự kết liễu đời mình. Còn ngươi thì sao?”

“Ngươi nghĩ ngươi có thể làm ta dao động chỉ với mấy lời như thế sao? Đừng có mơ nhá đồ gấu đàn độn.”

“Rồi ngươi sẽ gục sớm thôi. Như những người khác vậy.”

“Ta là Hồng Hữu Tân. Là Đội chủ Giám Sát Đội của Hạ Ô Môn Hồng Hữu Tân. Ngươi nghĩ ta có thể dễ dàng suy sụp như thế sao? Ta thà cắn lưỡi chết chứ tuyệt đối không chịu khuất phục trước các ngươi đâu.”⁸

“Để ta xem.”

Khâu Tư Hoàng đóng cửa sổ lại.

“Khực!”

Vẻ mặt của Hồng Hữu Tân ngay lập tức trở nên méo mó khi Khâu Tư Hoàng đóng cửa lại.

Rầm!

Y tiếp tục đập đầu vào cửa sắt.

Vết thương lại toác ra và tiếp tục chảy máu.

Nỗi đau dường như đánh thức được tâm trí của y.

Hồng Hữu Tân cứ như thế mà cố gắng giữ lại tâm trí đang dần trở nên hư ảo.

“Hờ hờ! Ta là Hồng Hữu Tân. Đội chủ Giám Sát Đội của Hạ Ô Môn.”

Tin đồn Đế Nguyên Thương Đoàn bị tập kích vào giữa đêm được nhanh chóng lan truyền ra khắp Bà Dương Hồ.

Nhiều người nghĩ rằng Đế Nguyên Thương Đoàn sẽ bị thiệt hại nặng nề. Nhưng trái với dự đoán của họ, Đế Nguyên Thương Đoàn vẫn còn nguyên vẹn.

Không một nhân vật chủ chốt nào kể cả lão thái thái chết cả. 1 Bọn họ vẫn là một Đế Nguyên Thương Đoàn nguyên vẹn.

Ngay cả khi Đế Nguyên Thương Đoàn sụp đổ thì nó vẫn có thể được xây dựng lại bất cứ lúc nào miễn là những nhân vật chủ chốt vẫn giữ được sức khỏe tốt.

Châu Thiết Phong sau khi xác định tăng tổ mẫu cùng gia đình mình vẫn an toàn thì đã cảm ơn Nam Cung Việt và những người khác.

“Đa tạ các vị đã giúp đỡ.”

“Đó là chuyện bọn ta phải làm mà.”

“Ân huệ này ta thật không biết phải làm thế nào để trả lại được cả.”

“Cứu người gặp nguy là bổn phận của người trong giang hồ. Vậy nên Châu huynh không cần phải tự đặt gánh nặng cho mình đâu.”

Châu Thiết Phong nhìn chăm chăm vào Nam Cung Việt trước câu trả lời của y.

Châu Thiết Phong đã được nghe cái tên Nam Cung Việt từ rất lâu.

Châu Thiết Phong là một người nghĩa lý cũng như coi trọng tín nghĩa. Nhưng y lại không tin vào toàn bộ của tin đồn.

Bởi y cho rằng hầu hết các tin đồn trong giang hồ đều bị phóng đại. Nhưng khi đối diện trực tiếp, y cảm thấy trên

gương mặt của Nam Cung Việt không có một chút giả vờ hay dối trá nào cả.

Không giống với nét mặt và ánh mắt đầy tính toán của Long Hạ Thương và Viêm Hy Thụy. Nam Cung Việt dường như thực sự quan tâm đến an nguy của lão thái thái cùng tổ phụ của Châu Thiết Phong.

Sự chân thành của Nam Cung Việt đã lay động trái tim của Châu Thiết Phong.

“Châu Thiết Phong này sẽ tin tưởng Nam Cung huynh và gia nhập vào Phản Kim Thiên Hội. Xin hãy chấp nhận ta.”

“Nếu huynh làm thế là vì chuyện này thì không cần đâu. Huynh cứ suy nghĩ kỹ hơn một chút rồi quyết định sau vẫn chưa muộn.”

“Không, ta đã quyết định rồi. Ta sẽ đi cùng Nam Cung huynh.”

Châu Thiết Phong cố ý nói rằng y muốn đi cùng Nam Cung Việt chứ không phải Phản Kim Thiên Hội.

Nam Cung Việt chấp tay rồi nói với Châu Thiết Phong.

“Đa tạ! Ta tuyệt đối sẽ không bao giờ làm Châu huynh thất vọng.”

“Ta cũng xin hứa sẽ không bao giờ phản bội lòng tin của Nam Cung huynh.”

Hai người cùng tỏ ra tâm đầu ý hợp.

Một lúc sau, Long thiếu hiệp cùng Viêm Hy Thụy cũng gia nhập với bọn họ.

Bọn họ vui mừng khi biết rằng Châu Thiết Phong đã chính thức gia nhập vào Phản Kim Thiên Hội. Bởi bọn họ đã đạt được mục đích mà bọn họ đang mong đợi.

Phiêu Nguyệt quan sát toàn cảnh.

Thật thú vị khi thấy cảnh tượng những kỳ tài cùng hợp sức lại với nhau, bất kể tâm ý của bọn họ là gì.

Và Nam Cung Việt chính là trung tâm của mọi chuyện.

‘Nam Cung Việt!’

Phiêu Nguyệt nghĩ Nam Cung Việt thật tài giỏi.

Thoạt nhìn qua thì trông có vẻ như Long Hạ Thương đang chỉ đạo mọi thứ nhưng thực tế, người đang ở vị trí trung tâm chính là Nam Cung Việt.

Thật tuyệt khi Nam Cung Việt có thể lôi kéo được người có tham vọng lớn như Long Hạ Thương, một người có nhiều suy nghĩ khác như Viêm Hy Thụy hay một người ban đầu không có ý định gia nhập như Châu Thiết Phong và thành lập nên Phản Kim Thiên Hội.

Tuy hiện tại, cái tên Thủ Thiên Hội vẫn đang đi trước Nam Cung Việt nhưng Phiêu Nguyệt tin rằng thời gian trôi qua, rồi vị trí của nó sẽ được đổi ngược lại.

Không ai là anh hùng ngay từ ban đầu cả.

Anh hùng là người vượt qua tất cả cảnh bất lợi cho bản thân và viết nên một câu chuyện tuyệt vời cho riêng mình.

Phiêu Nguyệt nghĩ rằng Nam Cung Việt hoàn toàn có tư cách để làm việc đó. Ít nhất thì cho đến hiện tại, những gì mà Nam Cung Việt thể hiện ra ngoài là thật chứ không giả dối.

Ngay lúc đó, Châu Thiết Phong lại gần Phiêu Nguyệt.

“Đa tạ Phiêu đại hiệp đã giúp đỡ!”

“Cơ thể ngươi sao rồi?”

“Vẫn còn đau một chút nhưng không sao đâu ạ. Tại hạ vẫn còn có thể chịu đựng được.”

“Vậy là tốt rồi.”

“Nếu không có Phiêu đại hiệp thì chắc tại hạ không còn sống nhăn như thế này. À còn nữa, đa tạ đại hiệp đã cứu tăng tổ mẫu của tại hạ. Nếu tăng tổ mẫu có chuyện gì, chúng tại hạ thực sự...”

Châu Thiết Phong không nói hết câu.

Thật may mắn khi lão thái thái cùng tổ phụ và cả bản thân y vẫn còn an toàn. Nếu không có Phiêu Nguyệt và Phản Kim Thiên Hội thì cả ba làm gì có thể nhìn mặt nhau trong bình an vô sự như thế này.

“Nếu sau này đại hiệp có việc gì cần đến bọn thương đoàn giúp đỡ thì đại hiệp cứ tìm đến đây ạ. Châu Thiết Phong này bao giờ cũng sẽ giúp đỡ ngài hết mình.”

“Không cần đâu.”

“Không đâu. Ân oán phải rõ ràng chứ. Châu Thiết Phong này đã nói thì nhất định sẽ giữ lời.”

Ánh mắt của Châu Thiết Phong trở nên kiên quyết hơn bao giờ hết.

Đến mức Phiêu Nguyệt cũng cảm thấy áp lực trước ánh mắt ấy.

“Ngươi có biết bọn họ đến từ đâu không?”

“Tại hạ đã cho thuộc hạ đi điều tra rồi á. Giờ bọn chúng đã không còn Huyết Nghị Bang che giấu cho nữa nên chắc chắn sẽ tìm ra sớm thôi.”

“Ừ!”

“Muộn nhất là sáng mai sẽ có tin ạ. Chỉ còn một vài giờ nữa thôi, vậy nên đại hiệp hãy nghỉ ngơi cho đến khi đó.”

“Chuyện đó ta tự biết mà làm. Ngươi chỉ cần tìm hiểu xem chúng đến từ đâu là được rồi.”

“Vâng. Xin ngài đừng lo lắng.”

Châu Thiết Phong biết rõ tính nghiêm trọng của vấn đề ngay cả khi Phiêu Nguyệt không nhấn mạnh điều đó.

Bọn họ vì lý do gì mà có thể quen biết với Huyết Nghị Bang không quan trọng.

Quan trọng là bọn họ đã cố giết người đứng đầu của Đế Nguyên Thương Đoàn. Chính vì thế nên lão thái thái và y đã phải gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Nếu không có Phiêu Nguyệt kịp thời đến giúp thì có lẽ Châu Thiết Phong cùng lão thái thái đã không còn tồn tại trên thế giới này nữa.

Ân phải trả, oán cũng phải trả.

Một khi bọn họ đã bị giang hồ xem thường thì chắc chắn quyền lực và của cải của bọn họ sẽ bị cướp đoạt.

Biết được sự thật đó nên Châu Thiết Phong đã nhanh chóng cho thuộc hạ điều tra về lộ trình di chuyển của huyết bào nhân.

Bây giờ đã không còn Huyết Nghị Bang bao che cho bọn họ nữa nên chắc chắn sẽ tìm ra được.

Phiêu Nguyệt quyết định rút lui.

Hắn lặng lẽ rời khỏi Đế Nguyên Thương Đoàn và quay trở về quán trọ.

Quán trọ yên tĩnh, có vẻ như mọi người đã đi ngủ hết.

Nhờ thế mà Phiêu Nguyệt đã có thể sắp xếp lại các suy nghĩ của mình trong sự yên tĩnh.

‘Một nơi có thể đến trong một hai ngày mà những người khác khó tiếp cận...’

Thật đáng tiếc khi không có bản đồ ở đây.

Để tìm được một bản đồ tốt không phải dễ. Nhưng những môn phái đại diện cho một khu vực có đủ nhân lực và tiền bạc để có thể tạo ra một tấm bản đồ khá chi tiết.

Đó là một bảo vật nằm ở nơi mà người khác tuyệt đối không dám đụng vào.

Chắc chắn là ở Thủ Thiên Hội hoặc Long Thiên Cốc sẽ có một tấm bản đồ chi tiết. Nhưng làm gì có chuyện bọn họ đưa nó cho Phiêu Nguyệt, mà dẫu có cho phép đi chẳng nữa thì cũng sẽ phải mất rất nhiều thời gian để lấy được nó bởi vì bọn họ đang ở quá xa.

Phiêu Nguyệt chợt nghĩ đến Long Hồ Sơn khi đang khổ tâm.

Đó là ngọn núi không lồ có thể nhìn thấy từ Bà Dương Hồ.

‘Xét về khoảng cách thì Long Hồ Sơn rất thích hợp.’

Đó chỉ là một suy đoán mơ hồ mà không có chút căn cứ nào cả. Nhưng Phiêu Nguyệt tin vào trực giác của mình.

Trực giác của hắn đã giúp hắn sống sót từ khi dưới hang động cho đến ngày hôm nay.

‘Long Hồ Sơn sao...’

Phiêu Nguyệt chẳng biết gì Long Hồ Sơn ngoài cái tên.

Hắn rất cần thông tin lúc này.

Dù là một điều gì đó nhỏ nhất thôi cũng được.

Cộc cộc!

Phiêu Nguyệt gõ cửa căn phòng của tiểu nhị.

“Oáp! Ai vậy mà? Mới sáng sớm mà...”

Tiểu nhị dụi dụi mắt, ngái ngủ bước ra ngoài.

Trời lúc này vẫn còn rất sớm.

Ánh mắt tiểu nhị nhìn Phiêu Nguyệt đầy oán hận. Phiêu Nguyệt thấy vậy lập tức ném cho hắn một lượng bạc.

Thái độ của tiểu nhị ngay lập tức thay đổi.

“Hề hề! Ngài gọi tiểu nhân có chuyện gì ạ?”

“Nói cho ta biết những gì người biết về Long Hồ Sơn đi.”

“Long Hồ Sơn ạ?”

“Ừ. Nói ta biết tất cả những gì người biết. Ngay cả những thứ nhỏ nhất nhất cũng được.”

“Hừm...!”

Tiểu nhị bắt đầu lục lọi trong ký ức của mình.

Bởi hắn sợ rằng nếu không nói gì cả thì Phiêu Nguyệt sẽ lấy lại tiền của hắn rồi đi mất.

“Chuyện là...”

Tiểu nhị bắt đầu kể lại những mẩu chuyện nhỏ nhất mà hắn đã góp nhặt được từ những khách quan của mình.

364

Uỳnh!

Con thuyền cập bến.

Nam Cung Việt cùng đoàn người từ từ xuống thuyền rồi nhìn quanh.

Ứng Đàm nhỏ hơn rất nhiều so với Bà Dương Hồ nơi họ đã từng đến. Ngay cả bến thuyền cũng có cảm giác được xây nên từ rất lâu đời rồi.

Long Hạ Thương khẽ nhú màu.

Bởi vì mùi tanh của cá bốc ra ở bến thuyền.

Gương mặt hần nhăn nhó, có vẻ là do chưa quen với mùi tanh này. Cả Viêm Hy Thụy cũng vậy.

Nàng cau mày trước mùi hôi tanh khó chịu.

Dẫu nàng có là nữ kiệt được Võ Lâm công nhận đi chăng nữa thì cũng không tránh khỏi khó chịu khi ngửi thấy mùi kinh tởm như vậy.

Viêm Hy Thụy hỏi Nam Cung Việt.

“Chúng ta nên bắt đầu từ đâu đây?”²

“Đây là bến thuyền duy nhất ở đây nên chắc chắn đã có ai đó nhìn thấy chúng.”

“Ý của thiếu hiệp là ta phải đi dò hỏi sao?”

“Đúng vậy.”

“Nếu vậy thì có lẽ chúng ta phải tách ra đây.”

“Đúng thế! Chúng ta hãy tản ra để thu thập thông tin sau đó gặp lại nhau ở đây nhé.”

“Được!”

Viêm Hy Thụy gật đầu.

Long Hạ Thương tuy không trả lời nhưng hần hiếu hần cần phải làm gì.¹

‘Tuy mình không vui vì mọi chuyện đang diễn ra theo ý muốn của hần ta nhưng cũng không còn cách nào khác.’

Phiêu Nguyệt thậm chí còn không nhờ họ giúp đỡ.

Chính họ mới là người đã lén lút lên thuyền.

Bọn họ thậm chí còn không có tư cách để tra hỏi tại sao Phiêu Nguyệt lại tách riêng đi một mình.

Bọn họ là những người duy nhất sẽ bị mất mặt nếu còn ở đây phàn nàn và rút lui.

Vậy nên, bọn họ phải tạo ra một thành quả gì đó bằng mọi giá.

Đó chính là cách duy nhất để giữ thể diện.

Ba người họ tản ra và bắt đầu dò hỏi xem có ai gặp được huyết bào nhân không.⁸

Nam Cung Việt đã có nhiều kinh nghiệm cho chuyện này nên y có thể hòa nhập với mọi người một cách dễ dàng. Nhưng Long Hạ Thương và Viêm Hy Thụy thì khác.

Đáng ra bọn họ phải bắt chuyện với mọi người một cách tự nhiên, nhưng bọn họ lại dùng vẻ mặt đáng sợ ra để tiếp cận với mọi người nên ai cũng tránh mặt bọn họ.

Cũng chính vì thế mà bọn họ thậm chí còn không thể nói một câu.

Cuối cùng, cả hai đành trở về bến thuyền mà không có được bất kỳ thông tin nào.

Long Hồ Sơn là một ngọn núi nổi tiếng.

Sự hài hòa giữa những núi đá vách đá, những tảng đá cùng hang động có hình dáng kỳ lạ cùng với rừng rậm xum xuê tạo nên một khung cảnh làm mãn nhãn người nhìn.

Điều khiến Long Hồ Sơn trở nên nổi tiếng hơn cả là biệt danh tiên sơn đệ nhất đạo gia.

Tuy hiện tại đã suy giảm rất nhiều nhưng trước đây, nơi này đã từng có 81 đạo quán và 36 đạo viện. Nhưng sau khi trải qua hai trận đại chiến của giang hồ thì những đạo quán cũng đã rơi vào cảnh suy sụp.⁶

Vậy nên linh khí của đạo gia ở đây đã giảm sút nghiêm trọng, thậm chí còn có một thời gian, nó được gọi là núi vô chủ.

Tuy những năm gần đây, người ta bắt đầu gia nhập vào những đạo quán không còn một bóng người nhưng so với thời hoàng kim thì hiện tại vẫn không thể sánh bằng.

Phiêu Nguyệt nhìn quanh Long Hồ Sơn.

Ngọn núi hiểm trở không một bóng người.

Nơi từng là đường đi nay không còn con người qua lại nên cỏ cây mọc lên um tùm.

Người bình thường sẽ không biết bắt đầu từ đâu, nhưng Phiêu Nguyệt thì khác.

Đầu tiên, Phiêu Nguyệt sẽ quan sát khung cảnh xung quanh.

Dù cỏ cây có mọc um tùm đến mấy, cây cối có rậm rạp đến đâu thì chắc chắn nơi con người đi qua vẫn sẽ để lại dấu vết.

Phiêu Nguyệt đang tìm một con đường như thế.

Nhưng chỉ có một điểm khác biệt là Phiêu Nguyệt tìm con đường mà động vật có thể di chuyển hơn là con đường dành cho người đi.

bzfczk

Hầu hết những con đường núi mà con người có thể đi đều được san bằng bởi động vật.

Một con đường mà động vật có thể di chuyển thì con người chắc chắn cũng có thể dễ dàng di chuyển. Khi đường đi của động vật và con người bị chồng lên nhau, những con vật sẽ đi tìm đường khác.⁸

Những con vật sẽ tránh con người và mở ra những con đường mới, và hầu hết những con đường đó đều khuất tầm nhìn của con người. Hơn nữa còn là đường thuận tiện để quan sát nơi con người đang đi.

Bản năng sợ hãi con người của động vật đã tìm ra một con đường có vị trí tối ưu như vậy.

Phiêu Nguyệt nhanh chóng tìm ra được con đường đó.

Trên con đường nhỏ, Phiêu Nguyệt có thể nhìn thấy được phân của lợn rừng và hươu.

Phiêu Nguyệt sờ vào đồng phân.

Phân khô vỡ thành từng mảnh vụn.

Điều đó có nghĩa là phân này đã được bài tiết từ rất lâu rồi. Điều đó chứng tỏ cũng đã rất lâu rồi không một con thú nào đi ngang qua đây.

Chỉ có một lý do duy nhất khiến động vật không đi theo con đường quen thuộc của nó. Đó chính là lãnh thổ của nó đã bị con người xâm chiếm.

Phiêu Nguyệt đi ngược theo con đường.

Con đường dẫn sâu vào Long Hồ Sơn.

Bỗng đôi mắt Phiêu Nguyệt ánh lên một tia sắc bén.

‘Là nơi này!’

Trước mặt hắn là hai con đường cắt qua nhau.

Một là con đường mà hắn đã đi theo đến đây, con đường còn lại khá rộng. Con đường đó chính là nơi con người di chuyển.

Khi hai con đường chồng lên nhau, những con vật đã di chuyển đi nơi khác để tránh con người.

Phiêu Nguyệt đi qua còn đường mà hấn mới khám phá được.1

Bụi rậm mọc um tùm trên con đường khiến người khác khó tin rằng nơi này đã có người đi qua. Thoạt nhìn qua trông nó chỉ là một bụi rậm thông thường, nhưng Phiêu Nguyệt có thể thấy rõ vết tích của con người đi qua.

Phiêu Nguyệt lần theo dấu vết.

Vết tích mờ nhạt dẫn sâu vào Long Hồ Sơn. Nhưng đi đến một điểm, dấu vết ấy lại biến mất.

Nơi này không bị gián đoạn với vách đá hay thác nước, vậy mà vết tích lại hoàn toàn biến mất.

Một người không thể biến mất mà không để lại dấu vết như thế này được, trừ khi người đó có cách.

Nơi con người đi qua luôn có dấu vết để lại.

Rõ ràng là có, chỉ là Phiêu Nguyệt vẫn chưa tìm ra mà thôi.

Phiêu Nguyệt trèo lên một cái cây gần đó và nhai miếng khô bò đã chuẩn bị sẵn.

Đôi khi sự vội vàng sẽ làm rối loạn các giác quan của hấn, vậy nên hấn cần phải nghỉ ngơi và kiểm soát tâm trí của mình.

Phiêu Nguyệt nghỉ ngơi đầy đủ xong thì lại tiếp tục di chuyển.

Hấn lục tìm khắp nơi nhưng vẫn không thể tìm thấy dấu vết.

Phiêu Nguyệt ngay lập tức cảm thấy có gì đó không đúng ở đây.

Rõ ràng đó chỉ là một khung cảnh bình thường, nhưng không hiểu sao nó lại kích thích đến dây thần kinh của hấn.

Phiêu Nguyệt suy nghĩ xem lý do là gì. Và hấn đã tìm ra lý do.

‘Mình hoàn toàn không thể nghe được gì từ phía bên kia cả.’

Từ chỗ Phiêu Nguyệt đang đứng hiện tại, hấn có thể nghe thấy tiếng chim, tiếng bọ và tiếng lá xào xạc. Nhưng khi đứng ở phía đối diện thì hấn hoàn toàn không thể nghe được gì cả.

Điều này đúng là thật bất thường.

‘Là trận pháp sao?’

Khung cảnh diễn ra trước mắt hắn rõ ràng là một trận pháp nằm ở cấp độ cực kỳ cao.

Một trận pháp mở ra khắp một vùng đủ để đánh lừa những giác quan của Phiêu Nguyệt.

‘Một trận pháp cản trở nhận thức của con người và làm xáo trộn giác quan của bọn họ.’

Phiêu Nguyệt cũng không phải là không biết gì về trận pháp.

Đã là một sát thủ thì phải biết về trận pháp ở một mức độ nào đó. Hơn nữa, Phiêu Nguyệt cũng không hề sao nhãng luyện tập. Vậy mà Phiêu Nguyệt không hề nhận ra nó mặc dù trận pháp đang mở ra ngay trước mặt hắn.

Cho đến hiện tại, hắn vẫn chưa có được bất cứ thông tin gì về trận pháp này.

Hắn vào đây không một chút kế hoạch như thế này, có lẽ những kẻ địch cũng đã biết.

Phiêu Nguyệt ẩn thân và quan sát trận pháp.

Một trong những đặc điểm của Phiêu Nguyệt là kiên nhẫn quan sát.

Nếu chịu quan sát kỹ, những nhược điểm mà không ai ngờ tới sẽ hiện ra.

Phiêu Nguyệt quan sát trận pháp mà không hề động đậy trong suốt hai canh giờ.

‘Không lẽ...’

Một khả năng hiện ra trong đầu của hắn.

Tuy lần này cũng chỉ là dự cảm, nhưng Phiêu Nguyệt đã phát huy trí tưởng tượng của mình và thêm thắt da thịt vào khung xương mà hắn vừa mới tạo ra. Khi làm như vậy, con đường mà hắn vẽ ra dần trở nên rõ ràng hơn.

Phiêu Nguyệt nhìn chằm chằm vào một cái cây khổng lồ nổi bật giữa rừng cây rậm rạp.

Không biết nó đã bén rễ và sống được bao lâu nhưng cành lá của cây đã bao phủ hoàn toàn khu vực này trong phạm vi mười

trượng.

Cái cây khổng lồ đến mức ba bốn người trưởng thành hợp lại cũng không thể ôm hết ấy chính là trung tâm của trận pháp.

Dòng khí mạnh mẽ đều tập trung vào cây. Phiêu Nguyệt có thể cảm nhận được dòng chảy đó một cách rõ ràng.

Phiêu Nguyệt nhìn chăm chăm vào cây mà không hề nhúc nhích.

‘Chắc chắn sẽ có gì đó thay đổi.’

Đó không phải suy nghĩ không có căn cứ.

Nếu Long Hồ Sơn thực sự là căn cứ của đám người kia thì không lý nào bọn họ lại không biết Nam Cung Việt cùng với những người khác đang ở Ưng Đàm được.

Nam Cung Việt cùng với những người kia chỉ là mối nhử. Nam Cung Việt cũng biết điều đó.

Chỉ có Long Hạ Thương và Viêm Hy Thụy là không biết bọn họ đang bị Phiêu Nguyệt lợi dụng thôi.

Với tính cách của bọn họ thì bọn họ có thể sẽ làm đảo lộn cả khu vực xung quanh bến thuyền. Phiêu Nguyệt cũng mong đợi chuyện đó có thể xảy ra.

Điều Phiêu Nguyệt cần nhất bây giờ là kiên nhẫn. Và điều mà Phiêu Nguyệt làm tốt nhất chính là kiên nhẫn.

Thời gian không ngừng trôi qua. Giây phút mà Phiêu Nguyệt chờ đợi cuối cùng cũng đã đến.

Loạt soạt!

Xung quanh cái cây khổng lồ bỗng dung bắt đầu lắc lư.

Phiêu Nguyệt ngay lập tức hành động.

Hắn di chuyển đến gần cái cây mà không phát ra âm thanh hay để lại dấu vết gì.

Người bình thường sẽ do dự khi bọn họ lâm phải tình huống mù mờ như thế này. Nhưng Phiêu Nguyệt lại khác, hắn hành động mà không có chút do dự

Hắn thi triển Cửu Tức Đại Pháp để che giấu hoàn toàn sự hiện diện của mình.

Ngay lúc đó, một đám võ giả đột ngột xuất hiện bên cạnh cái cây.

Bọn họ giống như từ trên trời rơi xuống vậy.

Nơi bọn họ xuất hiện là cánh cửa duy nhất của trận pháp.

Bọn họ mặc đồ giống huyết bào nhân đã chết ở Bà Dương Hồ.

“Một vài người xuất hiện ở bên và bắt đầu dò la thăm hỏi tung tích của chúng ta rồi, chúng ta phải tìm ra danh tính của bọn họ mới được.”

“Rõ!”

Phiêu Nguyệt đang nấp ở ngay bên cạnh nhưng những võ giả kia hoàn toàn không nhận ra và tiếp tục nói chuyện với nhau.

Phiêu Nguyệt nhận thấy Nam Cung Việt cùng những người khác đang làm theo đúng kế hoạch mà hắn vạch ra.

“Đi thôi!”

Đám võ giả kia đi về phía Ưng Đàm nơi có bến thuyền.

Bọn chúng chạy trên những bụi cỏ nhưng không có một ngọn cỏ nào có dấu hiệu bị gãy cả.

Tất cả bọn họ đều là những cao thủ thi triển được Thảo Thương Phi.

Bọn họ biết mất khỏi tầm nhìn của Phiêu Nguyệt chỉ trong chớp mắt.

Ngay sau đó, không gian mà họ xuất hiện lại rung chuyển và sắp đóng lại.

Phiêu Nguyệt nhanh chóng nhảy vào cánh cửa đang dần đóng.

Khung cảnh xung quanh Phiêu Nguyệt lập tức thay đổi.

Khu rừng rậm biến mất không một chút dấu vết, một vách đá sừng sững hiện ra.

‘Hay thật!’

Phiêu Nguyệt vô thức thốt ra câu cảm thán.

Hắn đã được trải nghiệm qua nhiều trận pháp nhưng đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một trận pháp phức tạp được mở ra ở một khu vực rộng lớn như vậy.

Trận pháp lớn và phức tạp như vậy chắc chắn không phải ngày một ngày hai là có thể tạo ra được.

Để tạo ra được trận pháp này, chắc chắn cần phải có rất nhiều nhân lực và thời gian. Hơn nữa, để duy trì được trận pháp thì cần phải có một người đủ năng lực lưu trú tại đây và duy trì trận pháp liên tục.

Một việc không bao giờ có thể thực hiện nếu chỉ với một hai người.

Phiêu Nguyệt ẩn mình sau đó khuếch đại cảm giác. Hắn có thể cảm nhận được dấu tích của con người đang ở khắp mọi nơi.

Ở gần Phiêu Nguyệt cũng có vài người đang ẩn nấp để giám sát nhưng bọn họ không thể ngờ rằng Phiêu Nguyệt đã nhả vào đây khi cánh cửa mở ra được một lúc. Vậy nên bọn họ hoàn toàn không để ý Phiêu Nguyệt đang lẩn trốn ở nơi này.

Phiêu Nguyệt ẩn mình và nhìn chăm chăm vào vách đá.

Nếu đó là vách đá được che giấu bởi trận pháp kia thì chắc chắn bên trong có thứ gì đó.

Lại gần vách đá nhưng không để những ánh mắt đang giám sát để mắt tới là một điều không dễ dàng gì.

Phiêu Nguyệt có thể cảm nhận được sự hiện diện của hơn chục người ở đây. Về mặt số lượng thì không thành vấn đề nhưng vấn đề là vị trí của bọn họ.

Bọn họ đang nằm ở trong khoảng mù.

Tránh được ánh mắt của bọn họ để tiếp cận vách đá là điều rất khó. Nhưng đó là đối với những võ giả thông thường.

Phiêu Nguyệt là một võ giả lão luyện trong việc ẩn mình và bí mật tiếp cận đến một nơi nào đó. Nếu hắn đã muốn trốn rồi thì không một ai có thể tìm thấy hắn cả.

Phiêu Nguyệt thi triển đồng điệu.

Nó khớp chính xác với nhịp thở và phản ứng của những người đang ẩn nấp.

Phiêu Nguyệt giữ mình trong trạng thái đồng điệu rồi tiếp tục thi triển Xà Hành Bộ.

Hắn như một con rắn bò về phía trước mà không có chút tiếng động.

Sự tập trung của con người cũng có giới hạn. Dù có tập trung đến mấy thì sự tập trung của con người chắc chắn sẽ bị phân tán theo thời gian.

Dù có được huấn luyện nghiêm ngặt đến mấy thì cũng không thể tránh khỏi quy luật này.

Hơn nữa nơi này còn có ranh giới ngăn chặn đầu tiên là trận pháp nên chắc chắn năng lực tập trung của bọn họ sẽ bị suy giảm.

Phiêu Nguyệt hiểu rõ tâm lý của những người đó hơn ai hết.

Phiêu Nguyệt đi qua những người giám sát như thể đang đi dạo.

Đó là một cảnh tượng thực sự kỳ lạ.

Phiêu Nguyệt đi qua hàng chục người đang ẩn nấp nhưng không một ai để ý đến Phiêu Nguyệt cả.

Cuối cùng, Phiêu Nguyệt cũng đến được chân vách đá.

Ở đó, Phiêu Nguyệt nhìn thấy một hang động dựng đứng khổng lồ không thấy được điểm dừng.

Độ sâu của hang làm hắn nhớ đến nơi mà hắn đã được sinh ra như một sát thủ.

366

Ở lối vào hang động có sẵn một chiếc ròng rọc khổng lồ để di chuyển. Chiếc thùng gắn vào ròng rọc to đến nỗi có thể chở khoảng mười người.

Nhìn chiều dài sợi dây nối vào thùng, đoán chừng từ trên xuống tới lòng đất cũng phải 100 trượng.

Độ sâu của nó đáng sợ đến mức có lẽ bất cứ ai đến đây cũng không dám nhìn xuống bên dưới.

Dù xuống được bên dưới thì cũng khó mà nhìn thấy được ánh sáng. Thế nhưng trên đời này lại có nhiều người chấp nhận rủi

ro mà đi xuống bên dưới.

Và Phiêu Nguyệt chính là một trong số đó.

Phiêu Nguyệt không hề sợ hãi trước hang động không thấy đáy này.

Bởi vì nơi nuôi dưỡng hấn thành thích khách cũng như thế này.

Từ cơn giá lạnh buốt đến mùi hôi thối cũng giống hệt nhau.

Dù có nhắm mắt lại hấn vẫn tưởng tượng được môi trường bên trong thế nào.

Đối với hấn môi trường này chẳng khác nào quê hương của hấn cả.

Vậy nên hấn lập tức đi vào trong động mà không hề do dự.

Vùu!

Phiêu Nguyệt truyền nội công vào Âm Long Bào. Liên sau đó, Âm Long Bào của hấn mở rộng ra rồi cản gió lại.

Nhờ thế mà tốc độ bay của hấn đã giảm đáng kể. Thế nhưng, đây vẫn không phải là tốc độ mà người thường có thể đảm đương được.

Người thường hầu như không ai dám mở mắt vì gió thổi từ bên dưới lên.

Thế nhưng, cho dù bị gió thổi mạnh nhưng hấn vẫn mở to mắt rồi nhìn xuống chân mình.

Mọi thứ như chìm vào bóng tối nên không thể phân biệt được đâu là không gian, đâu là đáy.

Cho dù có Âm Long Bào chặn tốc độ, hấn vẫn có thể bị thương khi rơi xuống mặt đất. Thế nhưng lúc này Phiêu Nguyệt lại vô cùng bình tĩnh.

Hấn đang thầm đếm nhẩm trong lòng.

‘240, 260, 280...’

Phiêu Nguyệt liên tục phóng Thu Hồn Ti.

Phập!

Thu Hồn Ti cắm vào tường làm chậm tốc độ rơi của Phiêu Nguyệt.

Thu Hồn Ti không thể đỡ nổi trọng lượng và tốc độ nên khi bị đứt, hấn lại tiếp tục phóng nó ra.

Sau hàng chục lần lặp lại động tác, Phiêu Nguyệt cũng dừng lại hấn.

Phiêu Nguyệt duy trì Thu Hồn Ti mà nhìn xuống bên dưới.

Hấn nhìn thấy ranh giới mờ nhạt giữa mặt đất và không gian từ khoảng cách hàng chục trượng.

Phiêu Nguyệt đã ước tính độ sâu của nó bằng chiều dài của ròng rọc. Và khi lao xuống hấn vẫn nhắm tính độ sâu.

Cảm giác của Phiêu Nguyệt rất chính xác.

Hấn đã chọn đúng lúc để dừng lại.

Phiêu Nguyệt thu Thu Hồn Ti rồi bám vào vách tường.

Bên dưới hang động có bốn võ giả đang canh gác.

Một trong số bọn họ ngẩng đầu nhìn lên trên hang động.

Thế nhưng hấn chỉ nhìn thấy bóng tối dày đặc.

Tên đồng liêu đột nhiên nhìn hấn với ánh mắt kỳ quái.

“Sao thế?”

“Không có, hình như ta nghe bên trên có âm thanh gì thì phải.”

“Chắc là tiếng gió thôi.”

“Ta nghe như tiếng vải phàn phật vậy.”

“Chắc người nghe nhầm rồi đấy. Có khi gió thổi mạnh quá thôi.”

“Thế à?”

Tên võ giả ngẩng nhìn lên trên, sau đó hấn gãi gãi đầu nhìn đồng liêu.

Gã đồng liêu nói.

“Ở đây lâu sẽ nghe thấy ảo giác đấy. Có khi nghe tiếng gió như tiếng khóc than của ma quỷ luôn ấy.”

“Người cũng thế à? Ta cũng vậy đó.”

“Ta không biết ai đặt chân vào chỗ này mà phải canh gác nữa. Thậm chí bên ngoài còn lập nên Thiên Tiết Huyền Ảnh Trận nữa đây.”

“Bộ người không biết tính cách của ngục chủ à? Đừng cần nhần nữa, mau canh gác đi. Có ai báo chúng ta lơ là cảnh giác là ta đánh người đó.”

“Hum!”

Hai tên võ giả thôi không buôn chuyện rồi tập trung vào việc canh gác.

Họ không hề biết rằng Phiêu Nguyệt thật ra đang ở trên đầu họ.

Với lực tay cực khỏe cùng cơ thể rắn chắc, Phiêu Nguyệt có thể treo ngược cả người trên trần nhà.

Phiêu Nguyệt phải di chuyển đến chỗ đám võ giả không đề ý thì mới nhảy xuống đất.

“Phù!”

Việc đi xuống một hang động sâu hơn trăm trượng mà không có công cụ hỗ trợ đối với hắn cũng không dễ dàng gì.

Chính vì thế Phiêu Nguyệt cảm thấy khá mệt sức.

Phiêu Nguyệt dừng lại một chốc thở hổn hển.

May là một lúc sau cơ thể hắn đã hồi phục lại tương đối.

Phải đến lúc này Phiêu Nguyệt mới tiếp tục di chuyển.

‘Là hang động hình thành tự nhiên à.’

Cảnh tượng bên trong giống hệt như Không Động mà hắn từng được học sát pháp.

‘Lẽ nào chúng nuôi dưỡng thích khách ở đây ư?’

Chuyện này cũng có khả năng.

Bởi vì môi trường thế này rất thích hợp để nuôi dưỡng thích khách.

Phiêu Nguyệt cẩn trọng bước đi, hắn vừa đi vừa chú ý liệu có cơ quan hay bẫy nào không.

Chúng tin rằng bên ngoài đã được canh gác một cách triệt để nên bên trong không cần phải bố trí nhiều binh lực.

Nhờ đó mà Phiêu Nguyệt mới có thể thuận lợi di chuyển.

Một hồi sau Phiêu Nguyệt đã đến hang động.

Hang động tối đến mức không nhìn thấy bất cứ thứ gì, điều này càng khiến con người ta cảm thấy sợ hãi hơn. Thế nhưng, Phiêu Nguyệt lại không hề cảm thấy chút lo lắng nào vì hắn từng lớn lên trong môi trường như thế.

Võ giả bình thường phải đốt đuốc mới nhìn thấy trước mặt, nhưng nhãn lực của Phiêu Nguyệt lại có thể nhìn thấu cả màn đêm.

Đi thêm một lát nữa, Phiêu Nguyệt liền nhìn thấy Không Động to lớn như hắn dự đoán.

Ở trung tâm có hàng chục chiếc lều, và nhiều võ giả đang bận rộn di chuyển xung quanh.

Xung quanh lều đèn đuốc được thắp sáng trưng.

Bóng của những người di chuyển dưới ánh sáng của ngọn đuốc trông vô cùng kỳ quặc.

Phiêu Nguyệt tự nhiên xâm nhập vào đám người bọn chúng.

Bọn chúng thậm chí còn không biết có người từ bên ngoài đột nhập vào.

Phiêu Nguyệt dùng Dịch Dung Thuật thay đổi gương mặt rồi thay đổi màu Ám Long Bào giống với màu y phục của chúng.

Chỉ cần bấy nhiêu là đủ.

Đám võ giả di chuyển gần lều không hề cảm nhận được sự khác biệt nào và tự động coi Phiêu Nguyệt là một thành viên của chúng.

Một võ giả trung niên nhìn lướt qua đám thuộc hạ rồi nói.

“Các người chuẩn bị sẵn sàng đi. Chúng ta phải cho đám lợn đó ăn nữa.”

“Vâng!”

Đám thuộc hạ đáp lời xong liền chất đầy các thùng lớn lên xe bò.

Không biết trong thùng có chứa thứ gì, nhưng mùi lại vô cùng khó ngửi nên tuyệt đối không thể dành cho con người ăn được.

Theo như chúng nói, đây là đồ ăn dành cho lợn.

Đám võ giả kéo xe bò đến phía bắc của Không Động. Ở đó có một cánh cửa sắt lớn.

Lạch cạch!

Sau khi mở ổ khóa to bằng cả cơ thể người, bọn họ liền vào bên trong. Bên trái và phía lại có thêm hàng chục hang nhỏ có cửa sắt đủ để một người chui vào. Mùi hôi thối không ngừng bốc lên nồng nặc.

Đám võ giả kéo xe bò hùng hổ mở cánh cửa đầu tiên. Bên trong là một người đang ngồi thu mình lại trong không gian chật hẹp.

Mái tóc gã rơi bù xù, cơ thể thì gầy gò, trên người chỉ có chút vải che thân.

Hắn phải đi đại tiểu tiện tại chỗ nên xung quanh chỗ ngồi đầy chất thải. Trông hắn chẳng khác nào một con thú cẩu.

Gã võ giả trung niên đứng đầu là Hoàng Nhạc Truy, y gõ gõ vào cửa sắt rồi nói.

“Đưa thức ăn đây.”

Tên thuộc hạ cho cháo vào bát rồi đưa vào trong cho người kia.

Bốp!

Liền sau đó, gã nam nhân gầy gò vội vàng ôm bát cháo vào lòng.

Mặc dù bên trong cửa sắt chỉ có mỗi mình hắn, nhưng hắn vẫn ăn ngấu nghiến như sợ ai đó giành mất.

Nhìn cảnh tượng này, Hoàng Nhạc Truy liền nở nụ cười.

“Hum! Trông bộ dạng hắn kìa. Mặc dù đã tạo được danh tiếng kha khá trênbzfckz giang hồ nhưng vẫn không khác gì cầm thú cả.”

“Hư hư! Ai mà chẳng thế ạ? Ý chí mạnh mẽ thế nào cũng không qua nổi chỗ này đâu.”

“Cũng đúng!”

Hoàng Nhạc Truy liền gật đầu.

Người bị nhốt bên trong căn ngục kia có biệt hiệu là Thiểm Lôi Phi Kiếm.

Y xuất thân là lãng nhân và đã chứng minh được sức mạnh của mình trên giang hồ. Thế nhưng bây giờ y lại bị giam cầm trong ngục hệt như một con thú.

Ban đầu y còn chẳng ăn được cháo ở đây. Có điều bây giờ y phải tiếp tục cuộc sống còn tệ hơn cả cầm thú thế này.

Để không chết đói, y buộc phải ăn thứ cháo này và cuối cùng bị thuần hóa chẳng khác nào một con lợn.

Hoàng Nhạc Truy lần lượt phát cháo cho những căn ngục khác. Ngay khi vừa nhận được cháo, họ đều vội vàng ngốn sạch nó.

Trông bộ dạng của họ, Hoàng Nhạc Truy và đám thuộc hạ liền bật cười nhạo.

Phiêu Nguyệt đứng phía sau quan sát những người bị nhốt trong ngục.

Họ đều đã bị bào mòn bởi sự tuyệt vọng.

Nghe cuộc nói chuyện của Hoàng Nhạc Truy và thuộc hạ có thể đoán được bọn họ đang giam những võ giả từng nổi danh trên giang hồ.

Chẳng biết chúng đã mang họ đến đây như thế nào, nhưng xét đến tình trạng của họ có thể thấy họ đã ở đây khá lâu.

“Hư! Làm ơn cứu ta với.”

“Á! Nhện, nhện cắn ta.”

“Hu hư!”

Đám người trong ngục phát ra âm thanh hết sức kỳ quái mỗi lần Hoàng Nhạc Truy và thuộc hạ đi ngang qua.

Một số người cầu xin, một số thì la hét hoặc kêu lên đau khổ. Hoàng Nhạc Truy chỉ cười khúc khích khi nghe những âm thanh đó.

Dẫu là người cứng cỏi đến nhường nào thì bị nhốt lâu trong căn ngục thế này cũng khiến họ suy sụp mà thôi.

Sự tuyệt vọng trong từng tiếng hét của họ vang lên thật sống động làm sao.

Tiếng hét của họ dội vào tường rồi bị khuếch đại lên, hết như những kẻ bị dày dọạ dưới âm tào địa phủ.

Nếu ở dương thế cũng có địa ngục, có lẽ sẽ hết như nơi này đây.

Người thường chỉ đặt chân đến đây một lần cũng đủ khiến họ loạn thần trí. Thế nhưng, Hoàng Nhạc Truy và đám thuộc hạ lại cứ thản nhiên mà sải bước đi.

Các phòng đều đã được phát thức ăn, nhưng Hoàng Nhạc Truy và thuộc hạ vẫn chưa chịu dừng bước.

Đến cuối hang động lại xuất hiện thêm một cánh cửa sắt lớn chắn trước mặt.

Lạch cạch!

Khóa lại mở và bọn chúng tiến vào trong.

Lúc này Hoàng Nhạc Truy và đám thuộc hạ bất ngờ lấy một mảnh vải ra che mũi và miệng lại.

Gương mặt chúng lộ rõ vẻ căng thẳng.

Hoàng Nhạc Truy nói với thuộc hạ.

“Không được hít khói ở đây. Lỡ sơ suất là các ngươi sẽ thành phế nhân đấy.”

“Vâng!”

Đám thuộc hạ liền che chặt mũi miệng rồi đi vào bên trong cánh cửa sắt khổng lồ.

Phiêu Nguyệt cũng giả vờ che mũi miệng rồi theo sau họ.

Lúc vừa bước qua cánh cửa sắt, Phiêu Nguyệt liền hiểu vì sao Hoàng Nhạc Truy lại gắt lên như vậy.

Bên trong đang không ngừng bốc lên được hương kích thích tâm trí con người.

‘Là Mê Hồn Dược ư?’

Người phải mùi này sẽ cảm giác như tâm trạng đang bay lên chín tầng mây.

Loại thuốc có mùi hương này tuyệt đối không phải thuốc bình thường.

Thứ này không đơn thuần là Ma Hồn Dược.

Đây vốn là thứ thuốc cấm dụng làm phá hủy tâm trí con người.

Kẻ nào dùng lại thuốc này sẽ trở thành kẻ thù chung của cả giang hồ.

Đến cả Đường Môn nổi danh dùng độc và ám khí cũng không được dùng đến loại thuốc này.

Hoàng Nhạc Truy cau mày rồi nói.

“Ở lại lâu chúng ta cũng sẽ bị trúng độc đấy. Nhanh phát đồ ăn rồi ra ngoài thôi.”

“Vâng!”

Đám thuộc hạ đồng thanh trả lời.

Mới lúc trước chúng còn cười nhạo đám người kia, thế nhưng bây giờ chúng lại có vẻ khản trương hơn.

Bởi vì chúng phải kết thúc thật nhanh công việc để tránh bị trúng độc.

Ở đây chỉ có vài người bị nhốt. Và tất cả bọn họ đều là người đặc biệt xuất chúng, vậy nên phải sử dụng loại thuốc cấm dụng này để phá hủy tinh thần họ.

“Đầu tiên là tên này...”

Xoẹt!

Hoàng Nhạc Truy mở cánh cửa phòng đầu tiên.

Đập vào mắt là một nam nhân ngồi thu lu một góc trong căn phòng hẹp đến nỗi không thể duỗi chân.

Lúc mở cửa ra, ánh mắt hắn liền dấy lên tia điên rồ.

Ánh mắt tựa như ác quỷ địa ngục đó khiến cho Hoàng Nhạc Truy và đám thuộc hạ phải run sợ.

“Ta sẽ giết ngươi. Ta giết ngươi. Ta sẽ xé xác ngươi đến chết.”

Hắn ta liên tục lặp lại những lời giống nhau.

Hoàng Nhạc Truy bắt giác rên rỉ.

“Um!”

Dù liên tục hít phải Ma Hồn Dược nhưng tâm trí hắn vẫn chưa hoàn toàn mất tỉnh táo.

Trái lại, dường như hắn đang tích tụ sự căm ghét với những kẻ đã giam giữ mình. Hoàng Nhạc Truy và đám thuộc hạ đều tỏ vẻ kinh hãi.

Phiêu Nguyệt nhìn gã nam nhân sau khung cửa sắt.

Đột nhiên ánh mắt gã nam nhân chạm phải ánh mắt Phiêu Nguyệt.

Hai người liền nhìn chăm chăm nhau.

‘Khách Sơn!’

367

Một tiểu nam tử trông thấp bé hơn so với những người khác vì cái lưng gù của mình nhưng trong ánh mắt lúc nào cũng chứa đầy cay độc.

Đôi mắt ấy đã trở nên dịu dàng hơn khi được thực hiện mơ ước từ khi còn nhỏ là được vận hành một tạp kịch đoàn. Ánh mắt ấy lúc này đã quay trở về trạng thái cũ. Thậm chí còn cay độc hơn trước.

Phiêu Nguyệt biết ánh mắt đó có nghĩa là gì.

Đó là ánh mắt của một con dã thú mất đi tất cả.

Hắn không biết chuyện gì đã xảy ra suốt thời gian qua, nhưng rõ ràng nam nhân trước mặt đã trải qua một sự mất mát thực sự to lớn.

Ánh mắt của Sở Cách Sơn hướng về Phiêu Nguyệt.

Khoảnh khắc nhìn thấy đôi mắt của hắn, Phiêu Nguyệt biết Sở Cách Sơn đã nhận ra mình.

Tuy đã thay đổi diện mạo và bầu không khí bao vây xung quanh bản thân nhưng có một thứ mà hắn không thể nào thay đổi được.

Đó chính là ánh mắt.

Ánh đỏ lập lòe trong đôi mắt đen như mực là một đặc điểm mà chỉ có Phiêu Nguyệt mới có.²

Sở Cách Sơn nhớ rõ đôi mắt ấy.

Vậy nên hắn có thể nhận ra Phiêu Nguyệt ngay lập tức.

Hắn không biết tại sao Phiêu Nguyệt lại phải biến thành một con người khác. Hắn chỉ biết Phiêu Nguyệt lúc này như một tia sáng đối với một người không còn chút hy vọng nào như hắn.

Nhưng Sở Cách Sơn không hề manh động. Hắn vờ như không biết đó là Phiêu Nguyệt và nhìn Phiêu Nguyệt với ánh mắt đáng sợ.

Có rất nhiều ý nghĩa trong ánh mắt đó.

Phiêu Nguyệt không né tránh ánh mắt của Sở Cách Sơn. Cũng không hành động gì cả. Chỉ yên lặng nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Hờ hờ!”

Sở Cách Sơn bỗng dung bật cười rồi nhặt lấy chiếc bát rơi ở dưới sàn lên sau đó dùng tay thay muống, hớt cháo để ăn.

Bộ dạng của Sở Cách Sơn khiến cho Hoàng Nhạc Truy cùng thuộc hạ cảm thấy kinh hãi.

Từ trước đến giờ, những gì bọn họ thấy được chỉ là cảnh Sở Cách Sơn chìm vào cơn điên. Còn bây giờ bọn họ lại cảm giác như có một thanh kiếm đang chĩa thẳng vào cổ của bọn họ vậy.

“Chết tiệt!”¹

Hoàng Nhạc Truy vội vàng đóng cửa sổ lại.

Hắn mang đồ ăn qua cho các phòng khác.

Ở đây có rất nhiều phòng, nhưng phòng giam thực sự chỉ có ba cái bao gồm cả căn phòng của Sở Cách Sơn. Nhưng cả ba căn phòng đều không có Hồng Hữu Tân ở đó.

Có lẽ Hồng Hữu Tân đã bị nhốt ở một khu vực khác.

“Ra ngoài thôi.”⁸

Sau khi phân phát thức ăn xong, Hoàng Nhạc Truy cùng với những thuộc hạ vội vàng kéo nhau ra ngoài.

Phiêu Nguyệt cũng đi theo bọn họ đi ra bên ngoài.

Ngay khi trở lại doanh trại, Phiêu Nguyệt hòa nhập với tất cả mọi người mượt mà như dòng nước chảy.

Hoàng Nhạc Truy lẩm bẩm.

“Nhưng phải chăng phải chỉ có tám người vào trong sao?”

“Sao ạ? Không phải là bảy người ạ?”

“Không! Rõ ràng là có tám người.”

“Nhưng bây giờ chúng ta chỉ có bảy người thôi mà ạ.”

“Hừm!”

Hoàng Nhạc Truy nhíu mày.

Rõ ràng là khi hấn đếm thì có tám người. Nhưng lúc này nhóm của hấn chỉ còn bảy người.

“Ta có nhầm lẫn gì sao?”

“Có khi ở đây lâu nên đầu óc của đội chủ cũng có vấn đề rồi cũng nên.”⁶

“Tên khốn! Ngươi dám bảo ta bị điên sao?”

“Khì khì!”

Bọn họ đùa giỡn với nhau. Có lẽ vì bọn họ đã giải tỏa được nỗi căng thẳng.

Cảm giác khó hiểu của Hoàng Nhạc Truy cũng dần lắng xuống khi nói chuyện cùng những thuộc hạ.

***⁸

Rầm!

Khâu Tư Hoàng đặt một đôi quyền giáp xuống bàn.

Quyền giáp nặng đến mức vang lên tiếng động lớn khi va chạm với chiếc bàn đá.

Chiếc quyền giáp ấy được làm bằng một loại kim loại đặc biệt chỉ có thể tìm thấy ở phương Tây.

Nó nặng gấp ba lần sắt thép và bền hơn sắt thép tận gấp năm lần.

Độ nặng của nó có thể khiến vai của một người bình thường bị gãy nát nếu đeo vào. Đến cả những võ giả cũng không thể sử dụng được nó. Nhưng đó là một trọng lượng phù hợp để Khâu Tư Hoàng sử dụng.

Khâu Tư Hoàng lấy ra một miếng vải khô rồi cẩn thận chăm chút lại chiếc quyền giáp.

Máu thịt của vô số người đã nhuộm đỏ chiếc găng tay này. Tuy hắn đã lau qua nó nhưng mỗi khi có thời gian rảnh, hắn đều chăm chút cho nó thật kỹ càng để nó không bị hỏng.

Vì thế nên mỗi khi có thời gian là Khâu Tư Hoàng lại lôi quyền giáp ra sửa.

Thực tế thì điều duy nhất mà hắn có thể làm trong một không gian hạn chế như thế này chính là chăm chút cho quyền giáp.

“Chán thật đấy! Sao ta lại không đi đến Ưng Đàm cơ chứ?”

Hai canh giờ trước, hắn nhận được tin có người đang tìm kiếm đám người kia ở bên thuyền Ưng Đàm.1

Vậy nên, hắn đã cử thuộc hạ của mình đi để xác nhận sự thật, giờ thì hắn đã cảm thấy hối hận về quyết định đó.

Dù mạnh mẽ đến mấy thì hắn vẫn là con người.

Sau một thời gian sống ở một nơi khép kín như vậy, hắn rất nhớ không khí ở bên ngoài kia. Nhưng với tư cách là một người thủ lĩnh, hắn không thể phá vỡ các quy tắc và thường xuyên ra ngoài được. Nếu hắn làm vậy, quy luật của ngục tù sẽ bị phá vỡ. Vì vậy nên hắn đã kìm hãm mong muốn của mình lại và cử thuộc hạ đi thay mình.

“Hừm!”

Khâu Tư Hoàng cẩn thận đeo quyền giáp đã được sửa sang vào tay.

Cảm giác siết chặt ở mu bàn tay và bắp tay khiến hắn cảm thấy thoải mái hơn hắn.

Trong thế giới đầy khắc nghiệt này, thứ duy nhất mà hắn có thể tin tưởng là một cơ thể cường tráng và một đôi quyền giáp.

Khâu Tư Hoàng đeo quyền giáp rồi bước ra bên ngoài.

Một không động không lồ dưới lòng đất hiện ra trước mặt hắn.

“Bất Hồi Ngục... Không biết ai đã xây nên mà đặt tên khéo thật đấy.”

Một khi đã bị nhốt thì sẽ không bao giờ có thể quay trở lại được.

Khâu Tư Hoàng chính là Ngục chủ phụ trách Bất Hồi Ngục.

Khâu Tư Hoàng vừa bước ra, nhưng võ giả ngay lập tức chào đón hắn.

“Bái kiến Ngục chủ!”

“Ngục chủ đã xong việc rồi ạ?”

Khâu Tư Hoàng gật đầu rồi đi ngang qua bọn họ.

“Huynh xong việc rồi sao?”

“Không có chuyện gì xảy ra chứ?”

“Kh... không có ạ.”

“Sao đệ lại áp ứng thế?”

“Sao ạ?”

“Cách nói chuyện của đệ không giống với thường ngày thì phải.”

“Đâu. Đâu có gì khác đâu ạ.”

“Vậy à. May thật.”

Khâu Tư Hoàng xoa xoa cằm.

Hoàng Nhạc Truy cẩn thận nhìn Khâu Tư Hoàng.

Dù bọn họ là huynh đệ của nhau nhưng Hoàng Nhạc Truy biết Khâu Tư Hoàng phân biệt rạch ròi giữa công và tư như thế nào.

Biệt danh của Khâu Tư Hoàng là Kim Cang Huyết La Hán. Một cái tên khiến kẻ địch phải sợ hãi nhưng nó cũng mang lại nỗi sợ cho chính người của phe mình.

Khâu Tư Hoàng hỏi Hoàng Nhạc Truy.

“Vẫn chưa có tin tức gì về Đại Thần sao?”

“Vâng ạ!”

“Hừm!”

Khâu Tư Hoàng cau mày.

Đã hai ngày kể từ Thiết Đại Thần dẫn theo huyết bào nhân ra ngoài. Đây là lần đầu tiên Thiết Đại Thần không liên lạc với hắn trong một thời gian dài như vậy.

“Cảm giác bứt rứt thật.”

“Là do không có liên lạc gì từ phía Đại Thần ạ?”

“Có lẽ vậy, cả những người đang dò la xung quanh bên thuyền ở Ứng Đàm nữa.”

“Huynh nghĩ hành lộ của chúng ta đã bị lộ ra ngoài sao?”

“Ừm!”

Vẻ mặt của Hoàng Nhạc Truy trở nên nghiêm trọng khi nghe câu trả lời của Khâu Tư Hoàng.

Hắn đã cùng chinh chiến cùng với Thiết Đại Thần trên chiến trường trong một thời gian dài. Vậy nên, hắn biết rõ võ công và tâm khí của Thiết Đại Thần xuất chúng đến thế nào.

Mặc dù cùng là đội chủ như nhau nhưng Thiết Đại Thần sở hữu võ công cường mãnh hơn hắn gấp nhiều lần. Vì vậy nên Thiết Đại Thần mới chủ yếu thực hiện những nhiệm vụ ở bên ngoài.

“Có lẽ do công việc cần xử lý nhiều quá thôi. Huynh đừng lo lắng. Đại Thần đâu phải người dễ dàng bị đánh bại đâu ạ?”

“Vậy à?”

“Huynh tin đi. Hắn như một con ác quỷ vậy.”

“Hừm!”

Vẻ mặt của Khâu Tư Hoàng dịu đi một chút trước những lời nói của Hoàng Nhạc Truy.

Mặc dù võ công không xuất chúng nhưng Hoàng Nhạc Truy lại có năng lực khiến người khác cảm thấy thoải mái. Kỹ năng

lãnh đạo của hắn cũng rất tốt nên Khâu Tư Hoàng mới giao việc quản lý nhân lực nội bộ cho Hoàng Nhạc Truy còn Thiết Đại Thần thì xử lý các công việc bên ngoài.

Khâu Tư Hoàng hỏi.

“Còn hắn ta thì sao?”

“Ai ạ?”

“Tên lưng gù ấy.”

“Hắn là một tên cứng đầu.”

“Hắn vẫn còn chịu đựng được sao?”

“Vâng! Dù đã uống Ma Linh Hoán Hồn Độc rồi nhưng hắn vẫn giữ được tỉnh táo ạ.”

“Hắn ghê gớm thật.”

“Vâng. Lần đầu tiên đệ thấy người như hắn.”

Ma Linh Hoán Hồn Độc là một loại độc bí truyền của Tây Vực.

Một khi uống vào, cơ thể sẽ bị ma khí xâm chiếm. Người uống nó sẽ mất đi lý trí và tuân theo mệnh lệnh của chủ nhân.

Có khá nhiều người sau khi uống Ma Linh Hoán Hồn Độc sẽ phục tùng chủ nhân ngay lập tức, nhưng đã mấy tháng rồi, Sở Cách Sơn vẫn không bị khuất phục. Khâu Tư Hoàng cũng lần đầu tiên thấy được một người sở hữu sức mạnh tinh thần lớn đến vậy. Vậy nên, tham vọng của hắn càng lớn.

Bởi nếu hắn khuất phục được Sở Cách Sơn và để Sở Cách Sơn phục tùng mình, chắc chắn hắn sẽ có được một sức mạnh rất lớn.

“Đệ vẫn đốt Ma Linh Hoán Hồn Hương đúng chứ?”

“Vâng!”

“Tốt! Cứ tiếp tục đốt đi. Hắn rồi cũng sẽ chạm đến giới hạn sớm thôi.”

“Vâng ạ.”

Hoàng Nhạc Truy gật đầu.

Rất hiếm khi Khâu Tư Hoàng sử dụng cùng lúc Ma Linh Hoán Hồn Độc và Hương như thế này. Điều đó chứng tỏ Khâu Tư Hoàng đang thèm khát Sở Cách Sơn cùng với những người đang giam ở khu vực của Sở Cách Sơn đến mức nào.

Vấn đề là sức mạnh tinh thần của những người đó quá mạnh. Bọn họ vẫn đang chịu đựng nó. Nhưng có lẽ giới hạn của họ đã không còn xa nữa.

“Ngục chủ!”

Bỗng có một võ giả canh gác lối vào của Bất Hồi Ngục chạy đến.

“Có chuyện gì?”

“Có một lá thư được gửi từ bên ngoài ạ.”

“Gì chứ?”

Khâu Tư Hoàng vội vàng giật lấy lá thư rồi đọc nó.

Hoàng Nhạc Truy cẩn thận hỏi.

“Là Đại Thần gửi ạ?”

“Không, lại có một vị khách từ bên ngoài ghé thăm à.”

“Khách sao?”

“Đúng vậy! Dọn trống một phòng đi.”

“Huynh đừng lo, vẫn còn rất nhiều phòng trống ạ.”

“Chậc! Sao lại có khách tới vào lúc này kia chứ.”

Khâu Tư Hoàng tắc lưỡi.

Hắn cảm giác không ổn.

Dường như có một thứ gì đó đang ở phía sau hắn.

Kể từ khi đến đây, đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy có điều gì đó không ổn như thế này.

Là cảm giác nguy kịch mà hắn chỉ có thể cảm thấy khi ở trên chiến trường.

Vấn đề là hắn không rõ nguyên nhân tại sao.

Lần đầu tiên hắn gặp phải trường hợp này.

Ít nhất là lần đầu tiên kể từ khi hấn đến Bất Hồi Ngục.

Khâu Tư Hoàng lắc đầu để xua đi những suy nghĩ tiêu cực.

‘Vạn Nhân Sát sẽ hợp lực với bọn ta sớm thôi. Sẽ không có chuyện gì đâu.’

Bây giờ là lúc hấn phải chào đón một vị khách mới.

“Đệ dẫn người ra tiếp khách đi.”

“Rõ! Thưa Ngục chủ.”

Hoàng Nhạc Truy chấp tay chào Khâu Tư Hoàng rồi lui xuống.

Hấn vội vàng dẫn thuộc hạ chạy đến đến không động.

Khâu Tư Hoàng đứng quan sát một lúc rồi bất ngờ tung một quyền về phía sau.

Rầm!

Quân mặc nổ tung.

“Chuyện gì thế?”

“Có chuyện gì vậy?”

Những thuộc hạ ngạc nhiên chạy đến.

Họ nhìn vào túp lều đã đổ nát rồi nhìn qua Khâu Tư Hoàng.

Bọn họ muốn hỏi lý do nhưng vẻ mặt của Khâu Tư Hoàng lúc này quá nghiêm trọng nên chẳng ai dám hỏi.

Khâu Tư Hoàng bước đến quân mặc đã đổ nát.

Khói bốc lên từ quyền giáp của hấn.

Đó chính là bằng chứng cho việc hấn đã truyền rất nhiều công lực vào hai tay của mình.

Những thuộc hạ nuốt khan nước bọt khi thấy hình ảnh đó của Khâu Tư Hoàng.

‘Ngài ấy sao thế?’

‘Không lẽ đã có người xâm nhập sao?’

Những thuộc hạ chú ý theo dõi Khâu Tư Hoàng và chuẩn bị đề hành động bất cứ lúc nào.

Những võ giả ở đây đều là những người đã từng đồng hành trên chiến trường cùng với Khâu Tư Hoàng.

Tuy bọn họ đang bị mắc kẹt trong hang động sâu ba trăm trượng và chăm sóc cho những tù nhân nhưng các giác quan và kỹ năng của một võ giả vẫn chưa hề biến mất.

Vụt!

Khâu Tư Hoàng kéo tấm màn của chiếc lều ra.

Một tia nhẹ nhõm xuất hiện trên gương mặt căng thẳng của những thuộc hạ.

Bởi vì bên trong túp lều không có gì cả.

‘Phải rồi. Ai lại dám xâm nhập vào nơi này chứ?’

‘Xem ra Ngục chủ cũng nhạy cảm quá rồi.’

Bọn họ còn cảm thấy may mắn khi được nhìn thấy khía cạnh con người của Khâu Tư Hoàng.

Khâu Tư Hoàng lẩm bẩm nhìn vào túp lều không.

“Cảm giác của ta đã sai sao? Rõ ràng là có thứ gì đó đã lên nhìn ta từ phía sau.”

Mới một lúc trước thôi, hắn cảm giác châm chích như bị kim đâm vậy.

Rõ ràng đã có ai đó theo dõi hắn. Vậy nên hắn mới đập nát túp lều. Nhưng trong túp lều chẳng có gì cả.

“Minh đã nhầm lẫn thật sao? Minh à?”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 368

Phiêu Nguyệt phủi vai rồi bước đi.

Y phục của hắn vẫn nguyên vẹn, nhưng cơ bắp bên trong đã chuyển sang màu đen. Nếu hắn tránh đi muộn một chút có lẽ da thịt hắn đã rơi ra từng mảng.

Ánh mắt Khâu Tư Hoàng cảm nhận được không phải là ảo giác.

Phiêu Nguyệt đang trốn phía sau quan sát hắn.

Thứ khí thể mạnh mẽ toát ra từ Khâu Tư Hoàng đã kích thích Phiêu Nguyệt. Chính vì thế mà Phiêu Nguyệt mới dồn lực vào đôi mắt, và Khâu Tư Hoàng cũng không bỏ lỡ chi tiết nhỏ này.

Hắn cảm giác hết như một con mồi thú đang dõi theo mình.

Nếu Phiêu Nguyệt rời khỏi doanh trại muộn một chút chắc chắn sẽ bị phát hiện ngay lập tức.

Phiêu Nguyệt chọn một nơi mà hắn nghĩ rằng Khâu Tư Hoàng sẽ không cảm nhận được.

‘Đây chính là lao ngục.’

2

Chẳng biết chính xác lao ngục này đã tồn tại ở đây từ khi nào.

Đến cả Hạ Ô Môn nổi danh là lực lượng thu thập thông tin vượt trội nhất giang hồ cũng không hề biết nơi đây.

Điều này đồng nghĩa bọn chúng đã che giấu nơi này vô cùng hoàn hảo.

Nếu không phải đang bảo vệ cho một thế lực khổng lồ nào đó thì chẳng cần phải che giấu đến mức này.

Vấn đề là rốt cuộc chúng đang bảo vệ cho thế lực to lớn đến nhường nào.

Phiêu Nguyệt cảm thấy mọi chuyện đang dần phức tạp hơn suy nghĩ của hắn.

Mặc dù chúng đang ẩn nấp dưới một thiên hạ hòa bình để làm những chuyện bẩn thỉu nhưng hầu hết võ giả không ai hay biết cả. Và sự thật ấy khiến Phiêu Nguyệt bất giác nổi cả gai ốc.

Rõ ràng Hồng Hữu Tân đã bị giam ở đâu đó gần đây. 1

Nhiệm vụ cấp bách bây giờ chính là phải tìm ra Hồng Hữu Tân.

Phiêu Nguyệt thận trọng nhìn xung quanh.

Ngoài khu vực mà hắn đã đi cùng Hoàng Nhạc Truy lúc này thì còn rất nhiều hang động khác. Hầu hết đều là những hang động được hình thành tự nhiên.

8

Cũng giống như Không Động mà Phiêu Nguyệt bị giam trước kia, nơi này đã được cải tạo thành lo ngục dựa vào địa hình tự nhiên của nó. 6

Ánh mắt Phiêu Nguyệt liền hướng về phía Đông hang động. Nơi này cũng bị chặn bởi một cánh cửa sắt.

Phiêu Nguyệt lập tức tiến gần đến chỗ ấy.

Trên cửa sắt cũng bị khóa bởi một ổ khóa lớn.

Nếu không có chìa khóa chuyên dụng thì không thể nào mở được ổ khóa to lớn kia. Chính vì thế mà đám võ giả cũng không cần nâng cao cảnh giác làm gì.

Phiêu Nguyệt chạm tay vào ổ khóa một chút rồi rút thanh U Linh Chủy ra. 8

Hắn đặt U Linh Chủy vào ổ khóa rồi cẩn thận di chuyển. Hắn đang dùng U Linh Chủy để mở chiếc khóa khó nhằn này.

Chẳng biết chúng có thể ngăn các võ giả khác bằng cách sử dụng ổ khóa này hay không, nhưng chắc chắn chúng không thể ngăn được Phiêu Nguyệt.

Đến cả những kẻ xây dựng nên lao ngục này cũng không ngờ rằng lại có một tên thích khách đạt đến cảnh giới như Phiêu Nguyệt xâm nhập vào trong.

Lách cách!

Phiêu Nguyệt mở khóa khá dễ dàng, sau đó hắn chậm chậm tiến vào.

1

Bên trong hang động tối đen như mực.

Nếu không có đuốc thì khó mà di chuyển được trong không gian tối tăm này, thế nhưng Phiêu Nguyệt vẫn thản nhiên tiến về trước.

Đây vốn là môi trường vô cùng quen thuộc với Phiêu Nguyệt.

Thông qua làn gió, độ ẩm, âm thanh hắt cũng có thể nắm bắt được địa hình bên trong, chẳng những thế đôi mắt của hắc còn nhìn xuyên được bóng tối. Đối với hắc, không gian này không phải là chướng ngại gì cả.

Đột nhiên một âm thanh gì đó vang lên lọt vào tai hắc.

Rầm!

Phiêu Nguyệt liền di chuyển về phía âm thanh phát ra.

Rầm! Rầm!

Tiếng vang ngày một to hơn.

Phiêu Nguyệt cảm nhận bên trong tiếng vang ấy còn chứa cả sự phẫn nộ.

Cuối cùng, Phiêu Nguyệt đến trước một cánh cửa sắt nhỏ.

Đây là một cánh cửa giống hệt với nơi Sở Cách Sơn bị giam.

Roẹt!

Phiêu Nguyệt liền mở cánh cửa sổ nhỏ trên cánh cửa sắt lớn.

Đột nhiên bên trong cửa sắt xuất hiện một đôi sáng quắc đến đáng sợ.

“U!”

Và người này không ai khác chính là Hồng Hữu Tân - Giám sát đội chủ của Hạ Ô Môn.

Trán hắc lúc này đã rách toạc ra, máu không ngừng chảy xuống ròng ròng.

Khóe miệng Hồng Hữu Tân chột nhếch lên.

“Ngươi là ai? Ngươi đến đây thuyết phục ta à? Làm vậy cũng không có tác dụng gì đâu. Ta tuyệt đối sẽ không đứng về phía các ngươi.”

Suốt!

Lúc này Phiêu Nguyệt mới đổi lại gương mặt vốn có của hấn.

Hồng Hữu Tân liền mở to mắt.

“Ngươi?”

“Ra là ngươi bị nhốt ở đây.”

“Ngươi là ai? Có đúng là Phiêu Đại hiệp không?”

“Đúng vậy!”

“Tạ ơn trời đất!”

Nghe Phiêu Nguyệt trả lời xong, đôi chân Hồng Hữu Tân như mất hết sức lực.

Dù trong bóng tối hấn cũng khó mà nhầm lẫn gương mặt trắng trẻo đến nhợt nhạt của Phiêu Nguyệt.

“Sao, sao ngài lại tìm ta?”

“Đây là ủy thác của Môn chủ Hạ Ô Môn.”

“Ủy thác? Tìm ta sao?”

“Đúng vậy!”

“Haa!”

Hồng Hữu Tân ngồi phịch xuống sàn.

Hấn cứ im lặng như thế một hồi.

Phiêu Nguyệt cũng nhìn hấn mà không nói lời nào.

Hồng Hữu Tân ngơ ngác nhìn cánh cửa sắt, đôi mắt hấn lẫn lộn đầy xúc cảm.

Những sự việc xảy ra trong thời gian qua đột nhiên lướt nhanh qua tâm trí hấn.

Hấn đã theo dõi Thiên Hoa Tật Kịch Đoàn của Sở Cách Sơn và tìm đến tận đây. Sau đó, hấn bị đám võ giả bảo vệ nơi này tập kích.

Hấn còn không kịp phản kháng lại.

Bọn chúng vô cùng thuần thực.

Bọn chúng không chế hấn hết như con hổ vồ mồi chỉ trong tích tắc. Và rồi chúng nhốt hấn ở đây với ý muốn giải hòa với hấn.

“Giải hòa?”

“Họ nghĩ rằng ta hữu dụng nên mới thế. Nếu thu phục được Đội chủ Giám Sát Đội của Hạ Ô Môn thì sẽ dễ dàng nhận được thông tin quan trọng mà.”

“Nhìn những người bị giam ở chỗ khác, ta nghĩ họ đang bị tẩy não bằng Ma Hồn Dược.”

“Chúng chỉ sử dụng bọn ta như một công cụ thôi. Một loại công cụ vô tri.”

Phiêu Nguyệt liền gật đầu.

Bởi vì lời Hồng Hữu Tân nói vô cùng có lý.

Sở Cách Sơn vốn là một thích khách lão làng.

Dù lý trí của hấn có mất đi thì vẫn có thể trở thành công cụ hữu dụng được. Nhưng Hồng Hữu Tân lại khác.

Nếu muốn dùng một kẻ đã bị tẩy não bởi Mê Hồn Dược chắc chắn sẽ bị phát hiện. Vậy nên chúng mới nhốt riêng Hồng Hữu Tân để khiến hấn tự nguyện hợp tác.

Phiêu Nguyệt hỏi Hồng Hữu Tân.

“Người có thể di chuyển không?”

“Có hơi khó khăn như ta vẫn di chuyển được.”

Hồng Hữu Tân nghiêng răng trả lời.

Không đi được hấn cũng phải đi.

Hấn đã ăn cháo được phát mỗi ngày và rèn luyện thể lực đều đặn. Bởi vì hấn biết rằng nếu cơ thể yếu đi thì tinh thần cũng không trụ được.

Nhờ vậy mà hấn vẫn chịu đựng không khuất phục trước bọn người kia.

Hồng Hữu Tân khó nhọc đứng lên.

Phiêu Nguyệt truyền nội công vào U Linh Chủy rồi cắt đứt ổ khóa.

Cạch!

Cánh cửa vừa mở ra, Hồng Hữu Tân liền loạng choạng bước ra ngoài.

Gương mặt hắn lúc này tràn đầy vẻ xúc động.

Sau bốn tháng bị giam cầm, cuối cùng hắn cũng được trả tự do. Thế nhưng, hắn vẫn chưa thể yên tâm.

Bởi vì bây giờ hắn mới thoát khỏi căn phòng nhỏ chứ không phải là lao ngục này.

Phiêu Nguyệt nói với hắn.

“Đi theo ta.”

“Chúng ta thoát khỏi đây luôn sao?”

“Không! Có một người phải đi cùng chúng ta.”

“Là ai?”

“Sở Cách Sơn!”

“Hắn cũng bị giam trong này á?”

“Không phải người theo dõi hắn sao?”

“Đúng là vậy, nhưng ta bị bắt trước nên không biết tình hình của hắn. Hừ!”

Hồng Hữu Tân khó nhọc thở hắt một hơi.

Tình trạng cơ thể của hắn không thể nói nhiều được, nên Phiêu Nguyệt cũng không hỏi thêm.

Điều quan trọng bây giờ là Phiêu Nguyệt phải đưa được Hồng Hữu Tân và Sở Cách Sơn ra ngoài.

Phiêu Nguyệt liền cùng Hồng Hữu Tân ra khỏi đó.

Sau đó hai người di chuyển đến khu vực của Sở Cách Sơn, nhưng trước đó họ phải đi qua Không Động. Nơi này có võ giả canh gác nên Phiêu Nguyệt phải hết sức thận trọng.

Nếu di chuyển một mình hắn có thể tránh được ánh mắt của chúng, thế nhưng bây giờ hắn đang đi cùng Hồng Hữu Tân, nên ẩn mình cũng khá khó khăn. Chính vì thế dây thần kinh của Phiêu Nguyệt đang căng ra hết mức. Có điều lúc này đám võ giả lúc này lại đang lơ là cảnh giác.

Nhờ vậy mà Phiêu Nguyệt mới thuận lợi đến được nơi Sở Khách Sơn bị giam.

Đến nơi Sở Khách Sơn bị giam, gương mặt Hồng Hữu Tân đột nhiên méo xệch đi.

Đây cũng là lần đầu hắn vào khu vực này.

Hắn cũng nghĩ ngoài mình ra còn nhiều người khác bị giam, nhưng tận mắt chứng kiến cảnh tượng trước mặt khiến hắn cảm giác thật kỳ lạ.

Đám người bị giam như con thú không ngừng vang lên tiếng rên rỉ, Hồng Hữu Tân đột nhiên cảm thấy kinh tởm đến buồn nôn.

“Ừc!”

Hắn cố kìm nén cơn buồn nôn vào trong.

Đi sâu thêm một chút lại xuất hiện một cánh cửa sắt lớn.

Phiêu Nguyệt dễ dàng mở được cánh cửa. Liền sau đó, khu vực giam Sở Khách Sơn mở ra.

Phiêu Nguyệt vừa mở cửa liền nhìn thấy đôi mắt Sở Khách Sơn như đang bùng lên ngọn lửa điên cuồng.

Phiêu Nguyệt đã di chuyển đến nơi khác nhưng hắn vẫn dám mắt vào cánh cửa sắt.

Không biết mất bao lâu Phiêu Nguyệt mới quay trở lại chỗ cũ.

Sở Khách Sơn lên tiếng.

“Phiêu... Nguyệt! Quả nhiên là ngươi.”

Sau khi bị trúng Ma Linh Tán Hoán Hồn Độc, giọng nói của hắn bỗng mờ đục và trầm đi hẳn.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Ta bị hại.”

“Ngươi á?”

“Đúng vậy! Ta đã nhận ủy thác. Đó là hộ tống ai đó đến đây. Mặc dù hơi bức bối nhưng ta đã tin, tin bản thân ta. Ta tự tin có thể bảo vệ được bản thân và Thiên Hoa Tịch Kịch Đoàn. Nhưng đó là sai lầm.”

“Người đã bị phản bội à?”

“Đúng vậy! Khư khư! Hoàn toàn bị phản bội.”

Sở Cách Sơn cười cay đắng.

Mỗi lần hần bật cười, độc khí cùng sát khí khủng khiếp lại tuôn ra.

“Người ủy thác đã bảo ta đưa người đó đến đây. Đến Bất Hồi Ngục.”

“Bất Hồi Ngục ư?”

“Người không biết sao. Đúng là có thể người không biết. Vì cái tên nó được giấu rất kỹ mà.”

Chính lúc này.

“Đây là Bất Hồi Ngục sao?”

Người đột nhiên lên tiếng chính là Hồng Hữu Tân.

“Hư hư! Vậy người nghĩ đây là đâu? Căn ngục như địa ngục này ngoài Bất Hồi Ngục ra thì còn nơi nào nữa chứ?”

“Đúng vậy! Đúng vậy.”

Hồng Hữu Tân cùng từng nghe qua cái tên Bất Hồi Ngục.

Bởi vì trong mạng lưới thông tin của Hạ Ô Môn cũng từng nhắc qua nơi này. Thế nhưng hần chỉ mới nghe tên chứ chưa từng nghe có người bị đưa đến nơi này. Vậy nên Hồng Hữu Tân nghi ngờ liệu có ai cố tình lan truyền tin đồn như thế hay không.

Sau khi bị giam ở đây hần còn tự hỏi liệu nơi này có đúng là Bất Hồi Ngục hay không. Thế nhưng bây giờ hần đã có thể chắn chắc.

Lúc này Sở Cách Sơn bồi thêm.

“Hần muốn hoàn toàn che giấu bí mật đây mà.”

“Hần á?”

“Là người ủy thác ấy. Có lẽ hần không muốn thiên hạ biết đến ủy thác của hần. Vậy nên mới giữ ta sau khi hoàn thành ủy thác của hần.”

Sở Cách Sơn nghiêng răng nói.

Người ủy thác đã bảo Sở Cách Sơn đưa ai đó đến Bất Hồi Ngục. Và Sở Cách Sơn dễ dàng đưa người đó đến đây.

Bởi vì Thiên Hoa Tạp Kịch Đoàn là phương tiện di chuyển hữu hiệu nhất.

Thế nhưng khi đến nơi lại xảy ra vấn đề.

“Người ủy thác bảo ta vận chuyển một người rồi hắn lại đột nhiên tấn công

bọn ta. Ngoại trừ ta... tất cả... đều chết rồi.”

Đôi vai Sở Cách Sơn đột nhiên run lẩy bẩy, đôi mắt hắn lại càng tỏa ra độc khí sâu hơn.

Đối với Sở Cách Sơn, Thiên Hoa Tạp Kịch Đoàn không chỉ là nơi đáp ứng cho sở thích của hắn.

Mà đó là mục tiêu sống, là con đường giúp hắn sống như con người.

Sau khi rời khỏi Không Động, hắn không tiếp tục làm thích khách nữa cũng là vì Thiên Hoa Tạp Kịch Đoàn.

Thiên Hoa Tạp Kịch Đoàn là tất cả của hắn.

Thế nhưng nó đã hoàn toàn bị hủy diệt.

Cả Lý Ngọc Lan, nữ nhân mà hắn yêu nhất cũng đã chết.

Nữ nhân ngọc đến khi chết cũng chỉ nhìn về phía hắn.

Nàng ta thích gì một tên gù như hắn mà lại nhìn hắn bằng ánh mắt ấy chứ?

Hắn vẫn luôn lưu giữ ánh mắt cuối cùng của nàng ấy sâu thẳm trong trái tim mình.

“Phiêu Nguyệt!”

“Nói đi!”

“Người cứu ta ra đi. Ta chỉ cần lấy lại võ công của mình thôi... Vậy thì ta có thể phục thù rồi, nếu người làm thế, cả phần đời còn lại ta sẽ sống cho người.”

“....”

“Ta thề sẽ trung thành với người. Ngay cả linh hồn này cũng thuộc về người... vậy nên xin hãy rửa lòng từ bi.”

“Người muốn trả thù ư?”

“Từ bây giờ ta sẽ trở về làm thích khách Sở Cách Sơn.”

Câu trả lời như thế đã quá đủ rồi.

369

Loạt soạt!

Ròng rọc xoay một cách nặng nhọc, chiếc thùng khổng lồ từ từ xuống dưới hang động.

Hoàng Nhạc Truy cùng với thuộc hạ ngẩng đầu nhìn lên.

Một chiếc thùng xuyên qua bóng tối dày đặc.

Trong thùng có khoảng hai mươi võ giả trong khi sức chứa tối đa của nó chỉ có mười người.

Hoàng Nhạc Truy nhíu mày.

‘Bọn này điên rồi à! Nếu sợi dây bị đứt thì phải làm sao?’

Đường dây đó chính là phương tiện duy nhất để đi ra khỏi đây.

Nếu dây bị đứt, bọn họ sẽ phải đợi bên trên tìm dây để thả xuống.

Hoàng Nhạc Truy nhảy cảm như thế cũng là vì chỉ cần sơ suất một chút thì bọn họ sẽ phải ở lại đây mãi mãi.

Hoàng Nhạc Truy cố gắng che giấu cảm xúc của mình.

Bởi vì những người ghé qua nơi này chắc chắn không phải những người tầm thường.

Nếu không, bọn họ đã bị chặn lại ngay từ lối vào của Thiên Tiết Huyền Ảnh Trận rồi.

‘Bọn họ là ai vậy nhỉ?’

Uỳnh!

Chiếc thùng khổng lồ cuối cùng cũng đã tiếp đất. Hai mươi võ giả lần lượt xuống khỏi thùng.

Đi đầu là một nam nhân mang y phục tả toại, chân trần, phía sau lưng mang theo ba cây thương.

Hình ảnh này khiến người khác liên tưởng đến một con huyết lang khát máu vậy.

Hoàng Nhạc Truy kinh ngạc khi nhận ra danh tính của nam nhân ấy.²

“Ôi! Lý Hộ Quan Truy Huyết Lang? Sao các hạ lại ở đây?”

“Hoàng Nhạc Truy! Người ở đây sao?”¹

Lý Hộ Quan mỉm cười khi nhận ra Hoàng Nhạc Truy.

Hoàng Nhạc Truy khẽ rùng mình trước nụ cười của Lý Hộ Quan.

Lý Hộ Quan là một người có năng lực không kém gì Ngục Chủ của Bất Hồi Ngục này.

Nếu Khâu Tư Hoàng nổi tiếng với quyền công cường mãnh thì Lý Hộ Quan khét tiếng với tài năng sử dụng ba cây thương.

Lý Hộ Quan là một thợ săn.

Chỉ cần đưa tiền cho hắn, hắn có thể săn lùng bất cứ kẻ nào.

Tất cả những thuộc hạ của hắn cũng đều là những danh thủ chuyên về truy tích và săn lùng. Không một ai săn người giỏi hơn họ cả.

Nhưng nơi mà Lý Hộ Quan chủ yếu hoạt động là vùng tái ngoại.

Không phải là ở đây.

“Sao các hạ lại ở đây? Các hạ đến giang hồ từ bao giờ?”

“Có vẻ như người không được vui lắm khi nhìn thấy ta thì phải.”

“Không phải thế...”

“Haha! Ta đùa thôi. Đừng căng thẳng thế chứ.”

Lý Hộ Quan cười rồi vỗ vai Hoàng Nhạc Truy.⁸

“Khực!”

Mỗi khi bàn tay của Lý Hộ Quan vỗ vai vai của Hoàng Nhạc Truy, hắn cảm giác như có một cây búa đang đập vào vai mình vậy.

“Có vẻ như do không tiếp xúc với ánh nắng mặt trời một thời gian nên cơ thể của người đã yếu hơn nhiều rồi. Chỉ bấy nhiêu thôi mà đã thấy đau rồi sao.”

“Không ạ.”⁶

“Nghe nói môi trường ở Bất Hồi Ngục không được tốt lắm. Thực tế thì nó khắc nghiệt hơn ta nghĩ đấy. Đúng là một nơi dành cho tù nhân.”

“Vâng.”

“Vậy thì nhốt cả tên này đi.”

Lý Hộ Quan hất mặt về phía trước. Những thuộc hạ biết ý kéo một nam nhân ra.

“Hự!”

Nam nhân bị thuộc hạ của Lý Hộ Quan dường như đã mất tỉnh táo, hắt thở ra từng hơi nặng nề.⁸

“Đây là ai vậy?”

“Cửu U Âm Ma.”

“Ờ!”

Hoàng Nhạc Truy vô tình thốt ra tiếng.

Cửu U Âm Ma là sắc ma nổi danh ở phía nam thành Vân Nam.

Hắn phải hấp thụ âm khí của nữ nhân theo định kỳ khi luyện phải một loại ma công đặc biệt. Cũng chính vì thế mà hắn đã bắt cóc rất nhiều phụ nữ và giết họ không thương tiếc sau khi thỏa mãn dục vọng của mình.¹

Hành vi xấu xa của hắn đã bị vạch trần khi hắn bắt cóc và giết chết cô con gái út của gia tộc họ Đoàn.

Tiểu thư út nhà họ Đoàn được mọi người yêu mến vì vẻ ngoài cùng trái tim nhân hậu. Sự biến mất của nàng khiến cho gia tộc họ Đoàn bị xáo trộn, cuối cùng họ đã phát hiện ra chính Cửu U Âm Ma đã bắt cóc nàng đi mất.

Gia tộc họ Đoàn vì tức giận mà truy đuổi Cửu U Âm Ma.

Cửu U Âm Ma đã cảm nhận được nguy hiểm và chạy trốn. Gia tộc Đoàn thì lúc đó như chó đuổi theo gà. Nhưng họ vẫn

không bỏ cuộc.

Họ đưa ra một khoản tiền lớn để ủy thác cho những môn phái lãnh nhân hoạt động ở tái ngoại.

Vô số môn phái cùng lãnh nhân chạy đi truy bắt Cửu U Âm Ma nhưng không một ai có thể bắt được hãh.

Cửu U Âm Ma không chỉ xuất sắc về mặt võ công mà hãh còn rất giỏi trong việc dùng Dịch Dung Thuật. Vậy nên, hãh ta không ngừng trêu chọc những kẻ đang đuổi theo hãh và tiếp tục làm hành vi gian ác của mình.

“Hãh là Cửu U Âm Ma thật sao? Sao lại không giết hãh mà...”

“Đoàn thị muốn như thế. Họ muốn hãh phải trải qua nỗi đau của địa ngục thật lâu thay vì có thể chết một cách thoải mái. Đó là lý do tại sao ta lại đưa hãh đến nơi này.”

“Hừm!”

Hoàng Nhạc Truy khẽ gặt đầu.

Hoàng Nhạc Truy đã hiểu tại sao Lý Hộ Quan lại phải đích thân đi đến một nơi xa xôi như này.

Hơn nữa, Lý Hộ Quan và Khâu Tư Hoàng cũng có quen biết nhau.

Giả sử như Khâu Tư Hoàng không làm Ngục Chủ thì người có thể trở thành Ngục Chủ chính là Lý Hộ Quan.

“Tư Hoàng đâu rồi?”

“Huynh ấy ở trong ạ.”

“Dẫn đường đi! À không, tổng tên này vào ngục trước đã.”

“Vâng.”

Hoàng Nhạc Truy nhận Cửu U Âm Ma từ tay thuộc hạ của Lý Hộ Quan.

Hoàng Nhạc Truy khẽ cau mày khi nhìn kỹ gương mặt của Cửu U Âm Ma. Bởi vì bộ dạng của hãh quá mức thảm thương.

Gương mặt bị nghiền nát, các gân cơ ở tứ chi đều đã bị đứt lìa.

Tệ nhất là phần thân dưới của hãh.

Phần đã từng hăm hiếp rất nhiều nữ nhân nay đã bị chặt tận gốc. Cũng chính vì thế nên đũng quần của hắn lúc này chỉ toàn là vết máu.

“Chậc!”

Hoàng Nhạc Truy tặc lưỡi.

Tuy tội lỗi của Cửu U Âm Ma không thể tha thứ được nhưng phần dưới đã bị chặt đứt thế này thì sinh mệnh của một nam nhân xem như cũng đã kết thúc.

Đến cả lưỡi của hắn bị cắt đi để hắn không thể tự sát.

Giờ đây, Cửu U Âm Ma phải sống ở nơi này mãi mãi. Điều này còn tệ hơn cả cái chết.

Hoàng Nhạc Truy nói với những thuộc hạ.

“Nhốt hắn vào ngục đi.”

“Vâng ạ.”

Thuộc hạ đáp lời Hoàng Nhạc Truy rồi kéo Cửu U Âm Ma đi.

Lý Hộ Quan nhìn Cửu U Âm Ma đang bị kéo lê như một gói hành lý rồi quay qua nói với Hoàng Nhạc Truy.

“Dẫn ta đến chỗ của Khâu Tư Hoàng đi.”

“Mời ngài theo ta.”

Hoàng Nhạc Truy dẫn Lý Hộ Quan và thuộc hạ đến một quân mạc ở không động.

Lý Hộ Quan nhìn quanh bên trong rồi huýt sáo.

“Tuyệt đấy. Nơi này mà là ngục tù sao? Thật ngoài sức tưởng tượng của ta đấy.”

“Tại hạ cũng đã rất ngạc nhiên khi đến đây lần đầu.”

“Chỗ này gọi là Bất Hồi Ngục sao? Nó được xây bài bản thật. Nếu bị nhốt ở một nơi như thế này thì có lẽ sẽ không thể nhìn thấy thế giới bên ngoài một lần nào nữa.”

“Bởi vì chỉ có duy nhất một lối vào thôi. Chỉ cần lối vào đó bị chặn lại là sẽ không có một ai có thể thoát ra ngoài nữa.”

“Hừm! Ta có nên bỏ nghề thợ săn và đến đây không nhỉ? Nơi này khá thú vị đấy chứ. Không biết ở đây có nữ tội nhân nào

không?”

“Có chứ.”

“Có sao? Nghe nói hiện tại không có thì phải.”

“Ngài nghĩ còn có nữ nhân ở đây sao? Đến cả nam nhân mà bọn họ còn có thể nổi lên ham muốn với nhau kia mà.”

“Cũng đúng... nếu nữ nhân mà bước vào nơi này thì chắc sẽ không sống sót nổi đâu.”

Lý Hộ Quan đồng tình.

Có rất nhiều nam nhân được nhốt trong nơi biệt lập này. Hơn nữa, bọn họ đều là những võ giả đầy sinh khí. Chuyện đó có xảy ra cũng không có gì là lạ.

Lý Hộ Quan mỉm cười rồi tiếp tục bước.

Khi đến quân mạc, hắn nhìn thấy một nam nhân cường tráng đang đứng ở đó. Nam nhân khiến hắn liên tưởng đến một tòa thiết tháp khổng lồ ấy chính là Khâu Tư Hoàng.

Gương mặt Lý Hộ Quan đanh lại.

“Khâbzfczku Tư Hoàng!”

“Ta đang không biết tại sao ở cổng lại âm ỉ đến thế, thì ra là ngươi.”

“Hờ hờ! Dù sao cũng đã vào đến tận đây nên ta muốn tham quan bên trong xem nó như thế nào.”

“Sao bỗng dưng ngươi lại quan tâm đến nơi này vậy?”

“Ta đổi ý rồi. Ta thích nơi nào có nữ nhân.”

“Đam mê nữ sắc như thế nên võ công của ngươi mới bị chậm lại đây.”

“Gì chứ?”

“Không phải sao?”

“Ngươi đừng có mà ăn nói hàm hồ, Khâu Tư Hoàng!”

“Sao? Bị nói trúng tim đen rồi à?”

“Một kẻ bị đẩy xuống nơi ngục tù tăm tối này thì biết gì mà nói chứ.”

Uỳnh uỳnh!

Bỗng nhiên không khí bao quanh họ rung chuyển dữ dội.

Bọn họ vốn đã thù ghét nhau từ khi Khâu Tư Hoàng còn hoạt động ở tái ngoại. Tuy họ công nhận năng lực của nhau nhưng giá trị quan của họ quá khác nhau.

Nếu Khâu Tư Hoàng thuộc kiểu người sẽ thực hiện bất cứ nhiệm vụ nào mà không hề thốt ra một lời thừa thãi nào thì Lý Hộ Quan lại là người có xu hướng chỉ làm những việc phù hợp với sở thích của mình.

Vì vậy, bọn họ đã tranh cãi rất nhiều mỗi khi làm việc cùng nhau.

Tất nhiên, tuy hay tranh cãi nhưng bọn họ không hề có ý định nhắm đến mạng sống của đối phương.

Lý Hộ Quan thu hồi khí thế về.

“Cái nét cáu bẳn của ngươi vẫn như xưa.”

Khâu Tư Hoàng cùng hạ khí thế xuống trước lời cầu nhàu của Lý Hộ Quan.

“Phù!”

Đến lúc này, Hoàng Nhạc Truy mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Hắn biết bọn họ sẽ không lao vào đánh nhau nhưng hắn cũng không khỏi cảm thấy căng thẳng khi chứng kiến cảnh đôi co của hai người.

Khâu Tư Hoàng hỏi.

“Ngươi định bao giờ đi?”

“Sao ngươi không đuổi ta đi luôn đi?”

“Ngươi mau đi đi.”

“Gì? Thật đấy hả?”

“Nếu những kẻ từ bên ngoài vào ở lại đây lâu sẽ khiến cho binh lực bị náo loạn.”

“Ngươi đúng là chẳng khác gì trước đây mà.”

Lý Hộ Quan lại cầu nhàu. Nhưng vẻ mặt của hắn ta đã trở nên dịu hơn trước. Bởi vì hắn hiểu những gì Khâu Tư Hoàng nói.

Những người bảo vệ Bất Hồi Ngục phải hoàn toàn chấm dứt với bên ngoài để giữ bí mật. Nếu để những người sống trong môi trường khép kín quá lâu tiếp xúc với những người từ bên ngoài vào thì khả năng cao là bọn họ sẽ mơ ước hảo huyền.

Cá nhân Lý Hộ Quan không thích việc này lắm nhưng hắn có thể thông cảm được.

“Được rồi! Ta chỉ tham quan một lúc thôi rồi đi. Vậy có được không?”

“Được.”

Lý Hộ Quan ngay lập tức ngẩng nhìn xung quanh mọi góc ngách của không động khi được Khâu Tư Hoàng cho phép.

Khâu Tư Hoàng cùng với Hoàng Nhạc Truy nhìn Lý Hộ Quan tùy ý chạy xuôi chạy ngược với vẻ không hài lòng.

“Không ngờ lại được gặp lại con chó săn đó.”

“Nhưng cũng may là hắn sẽ rời đi ngay.”

“Ồi, nhìn này!”

Bỗng dưng Lý Hộ Quan vẫy tay với bọn họ.

Khâu Tư Hoàng khẽ nhú mày rồi lẩm bầm.

“Lại giờ trò gì đây?”

“Chúng ta tới đó xem thử thôi.”

“Ừ!”

Khâu Tư Hoàng bước về phía trước.

Vì tính cách khác nhau nên mỗi lần gặp nhau là bọn họ lại đối đầu với nhau như kẻ thù nhưng họ biết rõ người kia không phải là người dễ bị lừa.

Tuy không muốn nhưng Khâu Tư Hoàng vẫn phải đến nơi Lý Hộ Quan đang đứng.

Đó chính là cái hang dùng để nhốt Hồng Hữu Tân.

Lý Hộ Quan đứng trước một cánh cổng sắt lớn.

“Người gọi ta làm gì?”

“Chỗ này có chút kỳ lạ đấy, nó vốn dĩ như thế sao?”

“Ý người là sao?”

“Cái ổ khóa này này. Có dấu vết như bị mở ra vậy.”

“Hả?”

Khâu Tư Hoàng ngay lập tức cảm thấy máu trong người trở nên lạnh toát.

Nó làm hắn nhớ đến khoảnh khắc khó chịu ban nãy.

Hắn vội vàng kiểm tra lại ổ khóa.

Ở nơi được tra ổ khóa vào thật sự có một vết xước nhỏ.

Hôm qua vết xước này không hề có ở đó.

Khâu Tư Hoàng gầm lên.

“Có kẻ đột nhập.”

Ngay lúc đó, những võ giả trong lều lao ra.

Khâu Tư Hoàng nói với bọn họ.

“Nhanh chóng chia đội ra rồi tìm kiếm thật kỹ bên trong này cho ta.”

“Tuân mệnh!”

Những võ giả đáp lời rồi nhanh chóng tản ra.

Bọn họ không có một câu hỏi hay một chút nghi ngờ.

Điều đó chứng tỏ bọn họ hoàn toàn tin tưởng tuyệt đối Khâu Tư Hoàng.

Lạch cạch!

Khâu Tư Hoàng bẻ khóa. Chiếc khóa to bằng cơ thể con người ngay lập tức vỡ ra thành mảnh vụn.

Hai người bước vào trong hang.

Hắn nhanh chóng bước đến căn phòng nơi Hồng Hữu Tân bị nhốt.

Khi họ mở cánh cửa sắt ra, một không gian trống rỗng không một bóng người chào đón bọn họ.

Khâu Tư Hoàng nghiêng rằng khi suy đoán của hắn đã trở thành sự thật.

Lý Hộ Quan hỏi.

“Người có đoán được là ai không?”

“Không!”

“Vậy tức là hắn đã lên vào nơi này sao? Tên đó chắc chắn không tầm thường đâu.”

“Nhưng hắn cũng chỉ là một con chuột trong chum thôi. Hắn không thể nào thoát ra khỏi đây được đâu.”

“Hừm! Có cần ta giúp không?”

Khâu Tư Hoàng nhìn Lý Hộ Quan trước lời nói bất ngờ của Lý Hộ Quan.

Vẻ mặt vui tươi của Lý Hộ Quan lúc này đã trở nên nghiêm túc hơn.

Tuy họ luôn cãi cọ với nhau như kẻ thù nhưng Khâu Tư Hoàng biết rõ Lý Hộ Quan là một người tài giỏi như thế nào.

“Trông cậy vào người.”

“Được! Đã lâu lắm rồi mới có chuyến đi săn thú vị như thế này. Các người ra ngoài canh giữ để hắn không thể thoát ra ngoài đi.”

370

Lý Hộ Quan cùng đám thuộc hạ đi vào trong động.

Hắn không làm việc này một cách vô ích.

Hắn và thuộc hạ đều là những kẻ thành thực trong việc đi săn.

Võ công, bộ pháp và tâm pháp mà chúng luyện đều phù hợp với việc đi săn người.

Chúng đi săn bất kể ngày đêm, nhưng buổi tối chắc chắn sẽ thuận lợi hơn ban ngày.

Chính vì thế mà Lý Hộ Quan và đám thuộc hạ mới luyện nhãn pháp gọi là Miêu Nhãn Thấu Dạ Công.

Nếu luyện được Miêu Nhãn Thấu Dạ Công đến cảnh giới cao, đôi mắt sẽ nhạy cảm với ánh sáng hệt như một con mèo. Chỉ

với một tia sáng mờ nhạt chúng cũng có thể hoạt động trong bóng tối mà không có bất kỳ trở ngại gì.

Đối với những người đã luyện Miêu Nhãn Thấu Dạ Công thì bóng tối không phải là trở ngại gì lớn cả.

Lúc này Lý Hộ Quan và thuộc hạ chỉ cần một ngọn đuốc rồi nhanh chóng tiến vào nơi sâu nhất trong động. 2

Chúng kiểm tra hàng chục cánh cửa sắt xung quanh rồi tiếp tục di chuyển vào sâu hơn.

Mỗi khi ánh đuốc sáng bùng lên, đám người bị giam bên trong cánh cửa hét lập tức nhắm mắt lại rồi hét lên.

“Á!”

“Mắt, mắt ta...”

Vì bị nhốt lâu trong bóng tối nên mắt họ cực kỳ nhạy cảm với ánh sáng.

Mắt họ như kim châm vào, nước mắt không ngừng chảy ra.

Lý Hộ Quan chú ý quan sát phản ứng của họ.

1

Những kẻ thật sự bị giam trong thời gian dài sẽ phản ứng vô cùng gay gắt, còn những kẻ bên ngoài vào sẽ không bị ảnh hưởng gì khi đưa đuốc tới.

Đây là cách tìm kiếm tuy đơn giản nhưng lại rất hiệu quả.

Trong lúc tìm kiếm, Lý Hộ Quan không hề để tâm đến những người đang không ngừng hét lên thất thanh.

8

Lý Hộ Quan thi triển Miêu Nhãn Thấu Dạ Công đến mức cao nhất rồi quan sát kỹ bên trong.

Lúc này chỉ có ánh sáng từ ngọn đuốc mà người dẫn đầu cảm, nhưng chỉ bấy nhiêu là đủ.

Lý Hộ Quan nói.

“Tất cả chú ý. Theo dấu chúng ta đến tận đây thì không phải kẻ tầm thường đâu.”

“Nhưng hắn không thoát khỏi mắt chúng ta đâu. Đội Trưởng!”

“Hur hur! Không phải chúng ta chính là bậc thầy trong việc này sao? Ngài đừng lo lắng ạ.”

6

Bọn chúng vô cùng tự tin.

Đặc biệt môi trường khắc nghiệt thế này chính là chiến trường ưa thích của chúng.

Khi bước chân vào môi trường này, tất cả mọi người đều sẽ thấy không thoải mái. Nhưng đối với chúng lại là một điểm thuận lợi.

Càng cảm thấy bất tiện thì các giác quan sẽ chậm chạp và thần kinh cũng bị phân tán. Chính vì thế con người khó mà phòng thủ hơn.

Lý Hộ Quan và đám thuộc hạ hiểu rõ việc này hơn bất kỳ ai, vậy nên chúng thích đi săn vào những thời khắc như thế.

Lý Hộ Quan vừa đi vừa nghĩ.

‘Nhưng kẻ nào đã lên vào đây chứ? Làm sao hắn biết được nơi này?’

Bất Hối Ngục không phải là lao ngục bình thường.

Không có mấy người biết đến sự tồn tại của Bất Hối Ngục và mục đích sử dụng của nó.

Bất Hối Ngục là nơi cần phải che giấu một cách triệt để.

8

Những người bị giam trong Bất Hối Ngục vốn không phải phạm nhân.

Đa số họ là những người bị đẩy ra khỏi cuộc tranh giành quyền lực giữa các môn phái hoặc gia môn.

Không thể trực tiếp giết chết họ, nhưng nếu để họ sống thì sau này lại trở thành mối đe dọa cho toàn thiên hạ.

1

Và những kẻ quyền lực cảm thấybzfck họ thật chướng mắt.

Vậy nên đám người quyền lực đó đã tìm đến Bất Hồi Ngục.

Nơi đây sẽ giải quyết tất cả mối ưu phiền cho kẻ có quyền. Nếu đưa người đến căn ngục này thì đến khi chết họ cũng không được nhìn thấy thế gian. Nhưng họ cũng không bị giết chết.

Ban đầu có chút khó khăn trong việc vận hành.

Những người có quyền nghi ngờ không biết liệu Bất Hồi Ngục có phải là cái bẫy của kẻ địch hay không. Thế nhưng Bất Hồi Ngục đã từ từ chiếm được niềm tin của họ.

Khi Bất Hồi Ngục mới hoạt động, chẳng biết có bao nhiêu người sẽ ủng hộ nó, nhưng thời gian trôi qua, mọi lo ngại cũng dần tan biến theo.

Trên thế gian này có rất nhiều người muốn loại trừ huynh đệ, tỷ muội hay sư huynh đệ của mình. Chính vì thế mà họ mới ủy thác cho Bất Hồi Ngục.

Nếu nơi này bị phô bày ra ánh sáng thì việc đám người quyền lực kia làm cũng sẽ bị bại lộ. Chính vì thế, Bất Hồi Ngục mới được giữ bí mật kín đến như thế.

Nếu không có việc thật sự quan trọng như duy trì mối quan hệ với người ủy thác thì Khâu Tư Hoàng và thuộc hạ sẽ không ra ngoài.

Đương nhiên đám người có quyền lực kia không thể nào tự để lộ bí mật cá nhân, bởi vì đó là điểm yếu của họ.

‘Bắt được kẻ đột nhập thì sẽ biết ngay thôi. Làm sao hấn tìm ra nơi này và đột nhập vào đây.’

Chính lúc này.

“Ồ!”

Đột nhiên đám thuộc hạ bật ra tiếng rên rĩ.

Phải đến lúc này, Lý Hộ Quan mới sực tỉnh rồi nhìn về phía trước.

Có một nam nhân đang đứng trước ngọn đuốc lơ mờ.

Thoạt nhìn lưng hắn hết như lưng của con dế.

Dưới ánh sáng của ngọn đuốc, đôi mắt kẻ đối diện dường như phát sáng đến đáng sợ. Hắn ta chính là Sở Cách Sơn.

Sở Cách Sơn dang rộng hai tay nhìn Lý Hộ Quan và đám thuộc hạ.

Lý Hộ Quan hỏi hắn.

“Người là ai?”

“Sở Cách Sơn!”

Giọng nói đục ngầu của Sở Cách Sơn vang vọng trong động.

“Sở Cách Sơn ư? Là người? Người từ bên ngoài vào đây.”

“Không! Ta là một trong những kẻ bị nhốt ở đây.”

Sở Cách Sơn dùng tay chỉ vào trong cánh cửa sắt.

“Thế à?”

Khóe miệng Lý Hộ Quan liền nhếch lên.

Hắn biết rõ những người bị giam trong kia đều đã trúng phải Ma Linh Hoán Hồn Độc.

Nếu trúng phải Ma Linh Hoán Hồn Độc thì sẽ không còn nhận thức và mặc nhiên nghe theo lời chủ nhân.

Người trúng độc không thể thi triển nội công nếu không được uống thuốc giải độc.

Lý Hộ Quan không biết vì sao Sở Cách Sơn vẫn còn tỉnh táo cho đến bây giờ, nhưng nếu đã trúng Ma Linh Hoán Hồn Độc thì hắn không thể vận nội công được.

“Có vẻ tên chuột nhắt trốn trong này đã thả người ra nhỉ. Hắn ta đang ở đâu? Nếu người ngoan ngoãn trả lời thì ta sẽ đưa

người quay lại ngục giam.”

“Người sai rồi.”

“Cái gì?”

“Hắn không phải là chuột nhắt. Hắn là rắn, là một con độc xà. Con độc xà ẩn trốn trong bóng tối và nhắm vào tính mạng của người.”

“Người đang nói nhằm gì vậy? Người mà cứ nói bậy như thế thì ta sẽ đích thân ép người trở lại phòng giam đấy.”

“Haha! Sao ta có thể để các người ở đây rồi quay lại đó chứ? Ta sẽ không rời khỏi đây trước khi lấy được cái đầu của các người đâu.”

“Người điên thật rồi. Các người còn làm gì vậy hả? Còn không nhanh đưa hắn ta về chỗ cũ.”

“Vâng!”

Hai tên thuộc hạ đáp lời xong liền tiến lại gần Sở Cách Sơn.

Chúng hoàn toàn không hề phòng thủ vì biết Sở Cách Sơn đã trúng Ma Linh Hoán Hồn Độc.

Chúng lập tức túm lấy hai tay Sở Cách Sơn.

Và đột nhiên lúc này...

Phập!

“Khắc!”

Sở Cách Sơn dùng hai ngón tay chọc vào mắt tên võ giả đến tóm lấy tay phải hắn.

Tên võ giả lập tức hét lên thất thanh.

Còn tên võ giả nắm tay trái thì giật thót rồi lùi về sau. Thế nhưng Sở Cách Sơn đã nhanh hơn hắn.

Phập!

Sở Cách Sơn lấy đà phóng lên cắn vào cổ tên võ giả.

Nhìn Sở Cách Sơn cắn phập vào cổ hắn ta hét như con mãnh thú, đám người còn lại bất giác cứng đờ cả người.

Động thái của Sở Cách Sơn không hề giống như một kẻ đã mất hết nội công.

“Hur!”

Tên võ giả bị Sở Cách Sơn cắn cổ găng vùng vẫy như cũng hoàn vô dụng.

Và cuối cùng hắn cũng trút hơi thở cuối cùng.

Roẹt!

Lý Hộ Quan vừa nói vừa rút thương ra.

“Ngươi không bị mất nội công sao?”

“Ta đã bị mất rồi đấy chứ!”

Sở Cách Sơn thả tên võ giả hắn vừa cắn ra rồi đáp.

Chẳng biết tự lúc nào hắn đã cầm lấy thanh kiếm đeo trên thắt lưng tên võ giả.

Gương mặt Lý Hộ Quan liền méo xệch đi.

“Đã mất rồi ư? Vậy là ngươi đã hồi phục lại. Sao mà được chứ, ngươi còn chưa giải được Ma Linh Hoán Hồn Độc mà?”

“Ta đã được một vị bằng hữu nhỏ giúp đỡ.”

Sở Cách Sơn liền lắc cổ tay.

Trên cổ tay hắn liền xuất hiện hai dấu chấm đỏ thẫm.

Lý Hộ Quan liền cau mày vì không biết đó là gì.

Sượt!

Đột nhiên Sở Cách Sơn biến mất trong bóng tối.

Hắn vừa thi triển Ân Thân Thuật.

Lý Hộ Quan liền hét lên.

“Tất cả cẩn thận. Có vẻ hắn đã hồi phục công lực thật rồi.”

Gương mặt Lý Hộ Quan tràn đầy vẻ khó tin.

Thuốc giải Ma Linh Hoán Hồn Độc được bảo quản hết sức nghiêm ngặt và lượng thuốc cũng vô cùng ít. Với cả không phải dùng thuốc giải là có thể hồi phục nội công ngay lập tức.

Ít nhất cũng phải vài ba ngày mới hồi phục được. Nhưng người vừa biến mất trước mặt hắn dường như đã lấy lại được hoàn toàn nội công.

Một việc đã vượt qua khỏi thường thức của hắn.

Chính lúc này.

“Hộc!”

Đột nhiên tên thuộc hạ đang cầm đuốc phía sau hắn hét lên.

Lý Hộ Quan vội vàng nhìn lại thì phát hiện tên thuộc hạ đang ôm cổ mình rồi ngã vật xuống. Và rồi sau đó là hình ảnh Sở Cách Sơn đang cầm thanh kiếm đập thẳng vào mắt hắn.

Sở Cách Sơn chà xát chân đập tắt ngọn lửa. Bóng tối lập tức bao phủ khắp xung quanh.

Lúc này Lý Hộ Quan mới chắc chắn.

Sở Cách Sơn đã thật sự giải được Ma Linh Hoán Hồn Độc và hồi phục nội công.

Nhưng hắn không rảnh để tìm hiểu xem tại sao Sở Cách Sơn lại làm được như thế.

Chính vì Sở Cách Sơn lại biến mất tăm.

Thích khách đã hồi phục nội công.

Xung quanh là không gian khép kín. Và bóng tối bao trùm lấy vạn vật.

Từ lúc này cơn ác mộng của bọn chúng mới thật sự bắt đầu.

Phiêu Nguyệt sai bước đi.

Hồng Hữu Tân đi theo phía sau hắn. Hồng Hữu Tân lén nhìn lại phía sau rồi nói.

“Một mình hắn có thể đảm đương được không?”

“Đó là việc hắn muốn làm mà.”

“Nhưng hắn có thể chết đó.”

“Người nghĩ người đã mất tất cả lại sợ chết sao?”

“Đúng là vậy nhưng...”

“Đó là lựa chọn của hắn. Người thứ ba không nên chen vào làm gì.”

“Ta hiểu rồi.”

Hồng Hữu Tân liền gật gù.

Y cũng muốn trả thù lũ người đã bắt y vào Bát Hối Ngục.

Chỉ có điều y vẫn còn chút lý trí, còn Sở Cách Sơn đã mất tất cả lại không còn bình tĩnh nữa.

Nếu y ở cùng lập trường với Sở Cách Sơn chắc chắn hắn cũng sẽ làm như thế.

Đột nhiên Hồng Hữu Tân nhìn về phía cánh tay Phiêu Nguyệt.

Chính xác là y nhìn Quỷ Nha đang cuộn mình trên tay hắn.

Ban đầu y cứ tưởng đó là một vết xăm hoặc sợi dây đỏ.

Nhưng khi biết nó là một con rắn. Hồng Hữu Tân đã rất kinh ngạc.

Con rắn nhỏ trên tay Phiêu Nguyệt đã cắn Sở Cách Sơn.

Ngạc nhiên là nó đã hút hết chất độc trong người Sở Cách Sơn. Con rắn chỉ hút đúng chất độc và uống hết thứ đó vào người.

Sau một hồi hút độc, Quỷ Nha thè chiếc lưỡi đỏ chói ra vẻ như rất thỏa mãn.

Chất kịch độc mà con người dành hết tâm huyết tạo ra chẳng qua chỉ là bữa ăn ngon cho Quỷ Nha.

Phiêu Nguyệt chọc ngón tay vào đầu Quỷ Nha. Sau đó, Quỷ Nha nhắm mắt lại tận hưởng sự vuốt ve từ chủ nhân.

Chẳng biết tự lúc nào mà Phiêu Nguyệt và Hồng Hữu Tân đã đến trước cánh cửa sắt sâu nhất trong động.

Căn phòng này nằm sâu hơn cả căn phòng giam Sở Cách Sơn.

Điều này chứng minh đây là nơi giam một nhân vật vô cùng quan trọng.

Chỉ có thể như thế thôi.

Đây là nơi giam người mà Sở Cách Sơn đã vận chuyển từ Nhữ Nam đến.

Sở Cách Sơn biết y là ai. Nhưng lại không nói cho Phiêu Nguyệt biết mà bảo hắc địch thân tới kiểm tra.

Vừa đến Bất Hồi Ngục, người đó đã bị nhốt ở đây.

Roẹt!

Phiêu Nguyệt mở cánh cửa sắt ra.

Bên trong có một người đang ngồi tựa lưng vào tường.

Phiêu Nguyệt không nhìn rõ mặt y vì mái tóc dài và hàm râu xồm xàm, thế nhưng ánh mắt y vẫn còn sống động và sáng quắc.

Trên người nam nhân cũng có dấu tích của việc bị hạ Ma Linh Hoán Hồn Độc. Mùi hương đặc trưng tỏa ra từ hơi thở của y.

Thế nhưng trông y không hề giống kẻ mất trí hay trở nên điên rồ. Có vẻ gã nam nhân này có tinh thần vô cùng mạnh mẽ.

Gã nam nhân nhìn Phiêu Nguyệt rồi lên tiếng.

“Ngươi là ai?”

“Phiêu Nguyệt! Còn ngươi?”

“Tại hạ là Lưu Thủy Hoàn, đệ tử của Võ Kiếm Liên Chủ - Tiền Vô Ngọc Đại hiệp.”

371

Võ Kiếm Liên là bá chủ ở Nam Hải, đồng thời cũng là một trong tam bá.

Hải Vương Kiếm Tiền Vô Ngọc là võ giả đệ nhất Hải Nam đồng thời cũng là liên chủ của Võ Kiếm Liên.

Ông có tới mười đệ tử.

Ông thúc đẩy sự cạnh tranh giữa các đệ tử của mình và tuyên bố sẽ trao lại vị trí tiểu liên chủ của Võ Kiếm Liên cho người chiến thắng.

Kết quả là Nam Hải Võ Lâm rơi vào hỗn loạn.

Võ Kiếm Liên là liên minh của Nam Hải Võ Lâm.

Mười đệ tử của Tiên Vô Ngọc đều có xuất thân rất ghê gớm.
Họ kéo những môn phái của họ đến để hỗ trợ trong cuộc chiến giành quyền kế vị.

Chỉ trong chớp mắt, cuộc chiến tranh giành chức vị tiểu liên chủ đã trở thành một cuộc nội chiến ở Nam Hải Vô Lâm.

Kẻ chiến thắng sẽ trở thành tiểu liên chủ và có được mọi thứ.

Tương lai Võ Kiếm Liên và quyền kiểm soát Nam Hải Vô Lâm sẽ rơi vào tay họ.²

Thứ duy nhất còn lại cho kẻ thua cuộc là cái chết.

Tuyệt đối không có ngoại lệ.

Bởi vì Võ Kiếm Liên Chủ Tiên Vô Ngọc đã tạo ra một bầu không khí như vậy.

Lưu Thủy Hoàn là đệ tử duy nhất của ông không tham gia vào cuộc chiến này.

Tuy y là đệ tử thứ hai được Tiên Vô Ngọc thu nhận nhưng y không có hứng thú với việc trở thành chủ nhân của Võ Kiếm Liên. Nhưng những người khác lại không nghĩ như vậy.¹

Bởi vì tài năng của Lưu Thủy Hoàn.

Những đệ tử của Tiên Vô Ngọc không ai có thể theo kịp Lưu Thủy Hoàn về khả năng dùng kiếm.

Đến cả Tiên Vô Ngọc cũng phải ghen tị với tài năng của y.

“Giá như Thủy Hoàn có tham vọng thì ta đã giao Võ Kiếm Liên cho tiểu tử ấy mà không cần phải thông qua những thủ tục rườm rà như thế này. Xét về tài năng sử dụng kiếm, Thủy Hoàn vẫn hơn ta nhiều.”⁸

Hẳn nhiều người sẽ cảm thấy sốc trước lời nói của võ giả đệ nhất Nam Hải Tiên Vô Ngọc.

Tiên Vô Ngọc không trao vị trí tiểu liên chủ cho Lưu Thủy Hoàn là vì bản chất y vốn phóng khoáng và tự do.

Y không có tham vọng trở thành liên chủ Võ Kiếm Liên.

Bản thân y thích phong lưu, thích luyện kiếm, thích uống rượu, thích biến cả bao la.

Mọi người đặt cho y biệt danh là Thanh Kiếm Tu Sĩ.

Y đã lùi lại một bước ngay khi Tiền Vô Ngọc xúi giục các đệ tử của ông cạnh tranh với nhau.

Những đệ tử khác cố gắng để kéo Lưu Thủy Hoàn về phía họ, nhưng y vẫn ở trung lập, không đứng về phía ai cả.

Cuối cùng, đệ tử thứ năm của Tiền Vô Ngọc là Độc Cao Hoàng đã trở thành người chiến thắng và giành được vị trí tiêu liên chủ của Võ Kiếm Liên.

Ngay sau đó, Lưu Thủy Hoàn đã biến mất khỏi Võ Kiếm Liên và Nam Hải Võ Lâm.

Mọi người cho rằng Lưu Thủy Hoàn đã tự rời khỏi Nam Hải Võ Lâm vì không muốn trở thành gánh nặng cho Độc Cao Hoàng.

Nhiều người tán dương và ca ngợi Lưu Thủy Hoàn vì đã đưa ra một quyết định thật tuyệt vời.

Sau đó, không ai thấy Lưu Thủy Hoàn xuất hiện ở Nam Hải nữa và y cũng bị lãng quên khỏi ký ức của mọi người.⁶

Cơ thể của Lưu Thủy Hoàn gầy gò chỉ có da bọc xương, có lẽ y đã không thể ăn uống đàng hoàng trong một thời gian dài. Bề ngoài thì xấu xí nhưng đôi mắt y lại trong veo lạ thường.⁸

Phiêu Nguyệt hỏi.

“Ngươi bị nhốt ở đây lâu chưa?”

“Nhốt ở đây thì chỉ mới vài tháng thôi nhưng trước khi chuyển đến đây thì bọn họ đã nhốt tại hạ trong một thời gian dài rồi.”

“Bọn họ có liên quan gì đến Độc Cao Hoàng không?”

“Ngài gặp tiểu tử ấy rồi sao?”

“Năm tháng trước.”

“Nếu là lúc đó có lẽ đó là lúc ta bị nhốt trong chiếc hộp chật hẹp và chuyển đến Nhữ Nam nhi? Hầyyy!”

Lưu Thủy Hoàn thở dài.

Có rất nhiều cảm xúc chứa đựng trong đó.¹

“Tiểu tử ấy ra sao rồi?”

“Trông rất ổn.”

“VẬY Ờ? Còn Nghiêm Sở Tố? Nha đầu ấy vẫn đi cùng chứ?”

“Ừ.”

“Phù!”

Lưu Thủy Hoàn nhắm chặt mắt một lúc.

Phiêu Nguyệt im lặng nhìn y.

Hắn không cần phải hỏi cũng biết tâm tư của Lưu Thủy Hoàn rất phức tạp.

Cuối cùng, Lưu Thủy Hoàn mở mắt ra.

Ánh mắt y trong veo như mặt nước lặng.

Y tiếp tục hỏi.

“Ánh mắt của Hoàng Nhi như thế nào?”

“...”

“Còn nhiều tham vọng không?”

“Rất nhiều.”

“Rất nhiều sao?”

“Nhưng vẫn chưa bằng Trương Vô Cực của Thiên Vũ Trang.”

“Ngài gặp cả Trương Vô Cực rồi sao?”

“Độc Cao Hoàng ở cùng hắn.”

“Ch..chúng vẫn còn đi cùng nhau sao?”

Giọng của Lưu Thủy Hoàn hơi run rẩy.

“Bọn họ đã tiếp quản Kim Thiên Hội.”

“Haha! Cuối cùng lại thành ra thế này sao?”

“...”

“Ta muốn nhờ ngài một chuyện. Ngài thả ra ra được không. Nếu ngài có thể xâm nhập vào nơi này thì chắc chắn ngài có thể giúp ta thoát ra khỏi đây.”

“Đổi lại thì ta được gì?”

“Ngoài thân xác này ra thì ta chẳng còn gì cả.”

“Ta không có hứng thú với nam sắc.”

“Ta cũng vậy. Ta sẽ trở thành công cụ của ngài. Tuy hiện tại ta như thế này thôi nhưng nếu ta phục hồi được một số kỹ năng cũ của ta thì chắc chắn sẽ hữu dụng lắm đấy.”

Tuy đang ở vị trí đang nhờ vả người khác nhưng Lưu Thủy Hoàn không hề nhu nhược.

Phiêu Nguyệt chợt nhớ đến cây thanh tùng khi nhìn vào Lưu Thủy Hoàn.

Một cây thông lâu đời cổ kính lúc nào cũng xanh tươi.

Tuy không biết Lưu Thủy Hoàn đã gặp phải chuyện gì nhưng Phiêu Nguyệt thấy để y nợ mình một món nợ cũng không phải là một ý kiến tồi.

“Quý Nha!”

Một con rắn nhỏ cuộn tròn tay Phiêu Nguyệt lập tức tỉnh dậy khi hắn gọi.

Lưu Thủy Hoàn lảo đảo khi nhìn thấy Quý Nha đang leo xuống cánh tay của Phiêu Nguyệt.

“Linh vật, à không, quý vật.”

“Chắc là vậy...”

Lưu Thủy Hoàn duỗi tay ra.

Quý Nha cắn vào cánh tay của Lưu Thủy Hoàn bằng những chiếc răng nhỏ xíu của mình.

Lưu Thủy Hoàn nhắm nghiền mắt trước cảm giác đau nhói.

Y có thể cảm nhận được những chất độc đang ăn sâu vào cơ thể của y bấy lâu nay đang bị hút đi như một con thủy triều đang rút xuống.

Tâm trí mơ hồ của y dần trở nên rõ ràng hơn, lúc này y đã có thể cảm nhận được cảm giác của toàn thân mình một cách thật rõ ràng.

Đã lâu lắm rồi y mới có cảm giác này.

Sức sống trở lại với cơ thể của hắn sau một quãng thời gian dài nặng nề như bông gòn dính nước.

Mặc dù đây chỉ là hồi sức nhưng Lưu Thủy Hoàn lại cảm giác như mình vừa mới được tái sinh vậy.

Quỷ Nha hấp thụ hết tất cả độc rồi rút răng ra khỏi tay của y.

Lưu Thủy Hoàn xoa xoa tay mình rồi đứng dậy.

Y loạng choạng vì đã bị giam giữ quá lâu, nhưng cuối cùng y cũng đã có thể giữ được thăng bằng và đứng dậy.

Đột nhiên, ánh mắt của Lưu Thủy Hoàn chuyển sang nam nhân đứng phía sau Phiêu Nguyệt.

“Các hạ là ai? Có vẻ như các hạ bằng tuổi ta đây.”

“Vâng ạ. Tại hạ cũng bị nhốt ở đây cùng thời điểm với Lưu đại hiệp.”

“Ra vậy.”

“Tại hạ là Hồng Hữu Tân, đội chủ Giám Sát Đội của Hạ Ô Môn.”

“Ra là một người thân phận cao quý.”

“Sao có thể sánh bằng đệ tử của Võ Kiếm Liên được.”

“Cũng chỉ là vẻ bề ngoài thôi.”

“Nhưng nếu biết cách sử dụng thì cái bề ngoài ấy sẽ rất hữu dụng đấy.”

“Vậy à?”

“Chẳng phải danh phận là điều quan trọng nhất đối với những người như chúng ta sao?”

“Đúng đúng. Huynh nói đúng.”

Lưu Thủy Hoàn khẽ gật đầu như thể y đã được giác ngộ một điều gì đó lớn lao.

Hồng Hữu Tân nhìn Lưu Thủy Hoàn rồi trầm nghĩ.

‘Thì ra đó là người nằm trong chiếc rương do Thiên Hoa Tạp Kịch Đoàn vận chuyển. Thanh Kiếm Tu Sĩ Lưu Thủy Hoàn, không ngờ lại được gặp người ấy ở nơi này.’

Là đội chủ Giám Sát Đội của Hạ Ô Môn, y hoàn toàn biếbzfczkt rõ thông tin về Lưu Thủy Hoàn.

Y biết Lưu Thủy Hoàn sở hữu tài năng và nhân cách tuyệt vời đến thế nào.

Nếu Lưu Thủy Hoàn muốn trở thành tiểu liên chủ, hẳn sẽ có rất nhiều người đi theo y.

Lý do duy nhất khiến Lưu Thủy Hoàn phải bị nhốt ở đây chính là vì y không tham gia vào cuộc chiến tranh giành vị trí tiểu liên chủ.

‘Chắc chắn đây là trò của Độc Cao Hoàng bày ra. Cho dù Lưu đại hiệp không tham gia vào cuộc chiến đi chăng nữa thì sự tồn tại của đại hiệp vẫn có thể là ngọn nguồn của rắc rối.’

Hồng Hữu Tân hiểu rõ bản chất của giang hồ hơn bất kỳ ai khác, vì vậy y có thể suy đoán ra sự câu chuyện mà không gặp một chút khó khăn gì.

Đối với Độc Cao Hoàng, Lưu Thủy Hoàn hẳn là một cái gai trong mắt.

Lưu Thủy Hoàn ra khỏi phòng.

Tuy chỉ là bước ra ngoài một cánh cửa sắt, nhưng trên gương mặt của y lại hiện ra một nét thật nhẹ nhõm.

Hồng Hữu Tân hiểu cảm xúc của Lưu Thủy Hoàn lúc này.

Bởi vì y cũng bị nhốt trong cùng một khoảng thời gian với Lưu Thủy Hoàn.

Hồng Hữu Tân nói với Lưu Thủy Hoàn.

“Ta muốn ra khỏi nơi đây ngay lập tức.”

“Ra ngoài không dễ đâu. Võ công của những người nơi này đều không hề tầm thường.”

“Không khó đến thế đâu.”

“Hửm?”

“Chúng ta cũng có Phiêu đại hiệp mà.”

Hồng Hữu Tân nhìn lướt qua Phiêu Nguyệt.

Lưu Thủy Hoàn cũng chuyển tầm mắt qua nhìn Phiêu Nguyệt.

“Xem ra ngài là một người rất tài giỏi.”

“Dĩ nhiên rồi. Lưu đại hiệp bị nhốt đã lâu nên chắc là không biết, biệt danh của Phiêu đại hiệp là Tử Thần đấy.”

“Tử Thần? Man rợ đấy.”

“Ngay khi tận mắt chứng kiến được uy võ của ngài ấy thì Lưu đại hiệp sẽ biết tại sao thôi.”

“Hừm! Vậy à?”

Lưu Thủy Hoàn dùng ánh mắt trong veo đặc trưng của y nhìn thẳng vào ánh mắt sâu thẳm của Phiêu Nguyệt.

Không cần Hồng Hữu Tân nói y cũng biết người này khác với những người bình thường như thế nào.

‘Cảm giác không khác gì bóng tối.’

Đây là lần đầu tiên y nhìn thấy một người sở hữu vẻ ngoài dường như là một phần của bóng tối.

Phiêu Nguyệt nói.

“Đi thôi.”

Nói rồi hần bước ra ngoài.

Hồng Hữu Tân và Lưu Thủy Hoàn lặng lẽ nhìn theo hần.

Một hang động khác xuất hiện khi những cánh cửa sắt chia ra theo từng khu được mở ra.

Loạch xoạch!

Lòng bàn chân bọn họ cảm thấy ẩm ướt ngay khi đặt chân vào một khu vực mới.

Trên mặt đất có một chất lỏng kỳ lạ.

Rõ ràng là ban nãy khi đi vào, thứ này vẫn chưa có ở đây.

Hồng Hữu Tân ngửi mùi hương phát ra từ chất lỏng đó.

“Máu sao?”

Y vội vàng nâng cao nhãn lực để quan sát xung quanh.

Bỗng y thấy được một nhân ảnh đang tựa vào tường.

“Xác chết?”

Thi thể ấy đang cúi gằm đầu xuống. Máu nhỏ giọt từ cổ hấn vương vãi trên sàn nhà.

Rõ ràng là hấn mất mạng chỉ với một đòn.

Hồng Hữu Tân lảo bảm khi nhìn vào vết thương để lại trên thi thể.

“Là hấn!”

“Hấn?”

“Con dã thú Phiêu đại hiệp thả ra...”

Ngay cả trong bóng tối đen như mực, hấn vẫn có thể lấy mạng đối phương một cách chí mạng như thế này.

Chỉ với một nhát kiếm duy nhất.

Chỉ những người thành thạo sát pháp mới có thể dùng được kỹ nghệ này ngay cả khi ở trong bóng tối.

Chuyện này là do Sở Cách Sơn làm ra.

Sở Cách Sơn đã bị suy yếu đi do uống Ma Linh Hoán Hồn Độc cùng với việc bị nhốt trong một thời gian dài. Dù vậy, thực lực của hấn vẫn còn rất đáng sợ.

Thật không thể tưởng tượng được thực lực của hấn khi tìm lại được toàn bộ sức mạnh sẽ còn khủng khiếp như thế nào nữa.

Ba người bước tiếp về phía trước.

Lại thêm một xác chết xuất hiện.

Vết tích để lại trên cơ thể người này cũng giống hệt với người ban nãy.

Người này cũng do Sở Cách Sơn động thủ.

Ngang càng nhiều thi thể xuất hiện.

Có lẽ càng về sau, sức của Sở Cách Sơn cũng đã cạn dần.

Hấn không thể giết người chỉ với một nhát kiếm nữa.

Trên cơ thể của những xác chết để lại ba đến bốn nhát chém.

Đó là minh chứng cho việc sức hấn đang cạn dần.

Keng keng!

Phía trước có âm thanh của tiếng va chạm vũ khí phát ra.

Hồng Hữu Tân cố gắng khuếch đại nhãn lực của mình nhưng không thể thấy xa hơn được nữa. Lưu Thủy Hoàn cũng vậy.

Nhưng nghe thấy tiếng vũ khí va chạm lúc này thôi họ cũng có thể suy đoán tình hình đang diễn ra lúc này rất nguy kịch.

Cả hai chỉ có thể đoán mò, còn Phiêu Nguyệt thì có thể thấy rất rõ ràng mọi chuyện.

‘Cách Sơn!’

Hắn có thể nhìn thấy hình ảnh Sở Cách Sơn đang treo ngược trên thạch nhũ như một con dơi.

Lý Hộ Quan đang đuổi theo Sở Cách Sơn và tấn công hắn.

Sở Cách Sơn dùng nhũ thạch làm vỏ bọc để bảo vệ mình sau đó phản công lại.

Dù vậy, Sở Cách Sơn vẫn tổn hại khi giết chết những thuộc hạ của Lý Hộ Quan. Số lượng người chết cũng tương đương với số vết thương hằn lên người hắn.

Hắn cũng đang khá yếu do bị giam cầm trong một thời gian dài. Nếu cuộc chiến kéo dài thì chỉ có hắn gặp bất lợi.

Sở Cách Sơn cũng biết rõ điều đó.

Vậy nên hắn đã chơi một trò mạo hiểm.

Hắn đá bay thạch nhũ rồi bay về phía Lý Hộ Quan.

Hắn dùng hết sức để làm một đòn quyết định với Lý Hộ Quan.

Nhưng Lý Hộ Quan không phải là một người dễ đối đầu.

“Vô ích thôi.”

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Lý Hộ Quan thi triển tuyệt chiêu.

Thương khí phóng ra từ thương của Lý Hộ Quan và tấn công Sở Cách Sơn.

Phập!

Thương khí đâm vào vai và chân của Sở Cách Sơn.

Một người bình thường sẽ hét lên và ngã lăn ra, nhưng Sở Cách Sơn thì khác.

Hắn mặc kệ cơn đau, cứ thế mà tăng tốc.

Lý Hộ Quan kinh ngạc.

Hắn không ngờ Sở Cách Sơn lại lao vào mình một cách liều lĩnh như thế.

Phập!

Thanh kiếm của Sở Cách Sơn xuyên qua cổ Lý Hộ Quan.

“Khực!”

Đến lúc này, Sở Cách Sơn mới thở hắt ra.

Máu trộn với hơi thở của hắn.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 372

Dòng máu đỏ tươi chảy trên gương mặt Lý Hộ Quan.

Lý Hộ Quan mở to mắt nhìn Sở Cách Sơn.

“Khư! Tên... ác quỷ...!”

“Ta không phải là ác quỷ. Ta chỉ là một con dơi vô định sống trong bóng tối, chẳng là gì so với hắn ta cả.”

“Hắn?”

2

Lý Hộ Quan nhìn Phiêu Nguyệt đang tiến đến phía sau Sở Cách Sơn.

Sở Cách Sơn cười hở cả hàm răng đã nhuộm đầy máu tươi.

1

“Đúng, là hấn! Hấn mới là nỗi sợ hãi thật sự.”

Lý Hộ Quan định nói gì đó nhưng hấn chỉ có thể ú ớ vài tiếng.

Sở Cách Sơn nhìn vào đôi mắt vô hồn của Lý Hộ Quan. Ánh mắt hấn lúc này đã bị sự điên rồ xâm chiếm lấy.

Cuối cùng Lý Hộ Quan cũng tắt thở rồi đổ gục xuống.

Cùng lúc đó, Sở Cách Sơn cũng ngã gục.

“Hộc! Hộc!”

Sau khi cắt phăng thi thể Lý Hộ Quan, hấn liền ngồi thở hổn hển.

Hấn đã vắt kiệt mọi sức lực, cả người như rách toạc ra từng mảnh.

Chính sự phần nộ và điên cuồng đã xui khiến Sở Cách Sơn hành động.

8

Hấn đã phát tiết mọi thứ trong một lần nên cả thể lực và tinh thần đều tiêu hao không ít.

6

Bây giờ hấn thậm chí không còn đủ sức để cử động một ngón tay.

Nếu kẻ địch xuất hiện ngay lúc này, Sở Cách Sơn sẽ chết mà không kịp phản kháng. Thế nhưng hấn không lo lắng.

Bởi vì ác quỷ Phiêu Nguyệt đang nhìn xuống hấn.

Phiêu Nguyệt nhìn hấn rồi nói.

“Ngươi định nằm đây đến khi nào hả?”

8

“Người không thấy ta mệt sắp chết sao?”

“Nếu người còn nói mấy lời yếu nhót như vậy nữa thì cứ nằm đó đi.”

1

“Tên khốn!”

Sở Cách Sơn mắng Phiêu Nguyệt một câu rồi đứng dậy.

Chỉ giọng người dậy mà hắn đã đau muốn hét lên. Thế nhưng Sở Cách Sơn vẫn cố mà đứng lên.

Bởi vì so với cái chết thì hắn không muốn bày ra bộ dạng yếu đuối trước mặt Phiêu Nguyệt.

Hồng Hữu Tân liền giúp Sở Cách Sơn đứng dậy.

Bình thường Sở Cách Sơn chắc chắn đã lạnh lùng từ chối, nhưng bây giờ hắn không còn sức để khước từ nữa.

Sở Cách Sơn tựa vào vai Hồng Hữu Tân rồi nói.

“Ra là người. Người đã bám theo ta từ lúc còn ở Nhữ Nam...”

Mặc dù vẫn chưa chạm mặt Hồng Hữu Tân, nhưng Sở Cách Sơn có thể cảm nhận được khí tức của y.

“Nhờ vậy mà ta mới có trải nghiệm khoảng thời gian như vừa xuống địa ngục đây.”

“Haha! Nơi này đúng là địa ngục mà.”

Hai người liền tỏ ra đồng cảm vì bị giam cầm trong Bất Hối Ngục.

Nhìn họ có thể lý giải vì sao những kẻ trước giờ như lửa với nước khi bị giam trong này bỗng nhiên lại đồng cảm với nhau.

Mặc dù lập trường khác nhau, nhưng vì cả hai đều bị giam trong địa ngục này nên họ đã ngầm thừa nhận và thấu hiểu lẫn nhau.

Chính lúc này.

Rầm!

Đột nhiên cánh cửa sắt nổi với Không Động vang lên âm thanh chấn động rồi đổ vỡ.

Bên ngoài cửa xuất hiện một gã nam nhân với vóc người to lớn.

Hắn ta chính là Khâu Tư Hoàng - ngục chủ của Bất Hồi Ngục.

Ánh mắt Khâu Tư Hoàng hướng về phía thi thể Lý Hộ Quan trên đất.

Nhìn thấy Lý Hộ Quan đã tắt thở, Khâu Tư Hoàng vẫn không chớp mắt lấy một cái.

Lý Hộ Quan chỉ là mối đe dọa như lũ chuột nhất lộ diện mà thôi.

Đối phương là kẻ có thực lực, hắn đã vượt qua mạng lưới canh gác và xâm nhập vào trong. Một người như thế muốn ẩn nấp thì khó mà tìm ra được. Vậy nên, lúc Lý Hộ Quan nói muốn trợ giúp, Khâu Tư Hoàng không hề ngăn cản.

Lý Hộ Quan rất hay cạnh tranh với Khâu Tư Hoàng, nhưng Khâu Tư Hoàng chưa từng xem Lý Hộ Quan là đối thủ của mình.

Võ công của Khâu Tư Hoàng vốn cao hơn Lý Hộ Quan nhiều.

Không phải tự nhiên mà hắn trở thành ngục chủ của Bất Hồi Ngục.

Thực lực và cảnh giới võ công của hắn đủ tư cách để trở thành người đứng đầu Bất Hồi Ngục này.

Hắn đánh mắt về phía Phiêu Nguyệt.

“Ra là ngươi! Con chuột trốn chui trốn nhủi.”

“.....”

“Ta không biết ngươi làm cách nào để trốn trong này, nhưng ngươi sẽ không sống nổi để nhìn thấy ánh mặt trời nữa đâu.”

Vút!

Bất thành linh, đám thuộc hạ của Khâu Tư Hoàng đồng loạt ném đuốc về phía Phiêu Nguyệt.

Hàng chục ngọn đuốc soi sáng bên trong động.

Chúng định chặn trước nơi Phiêu Nguyệt sẽ ẩn trốn.

Khâu Tư Hoàng tỏa ra sát khí khủng khiếp.

“Lần này ngươi thử trốn ta xem, tên nhãi nhép.”

Uỳnh!

Sát khí của hắn làm rung động không gian trong động.

“Um!”

“Khực!”

Lưu Thủy Hoàn và Hồng Hữu Tân liền nuốt một ngụm nước bọt khô.

Mọi khi họ có thể thản nhiên đón nhận sát khí mạnh mẽ như Khâu Tư Hoàng, nhưng bây giờ họ đã trúng phải kích độc.

Sắc mặt hai người đã tái nhợt đi, còn Sở Cách Sơn thì hộc cả máu. Cứ đà này tính mạng của họ sẽ gặp nguy hiểm ngay lập tức.

Đột nhiên Phiêu Nguyệt liền đứng chắn trước họ ngăn chặn sát khí của Khâu Tư Hoàng.

“Con chuột nhất xinh đẹp như nữ nhân. Ném cho lũ thuộc hạ là hợp lý phết.”

“Ngươi là ngục chủ của Bất Hồi Ngục ư?”

“Ai bảo ngươi tùy tiện lên tiếng thế hả? Trước khi được ta cho phép thì ngậm miệng lại đi, không thì mất mạng đấy.”

“Tự tin thái quá nhỉ? Có vẻ ngươi học nó từ Cửu Long Sát Mạc à.”

“Cái gì?”

Đột nhiên gương mặt Khâu Tư Hoàng đanh lại.

Đây là biểu hiện của sự đả kích bất ngờ.

Câu nói của Phiêu Nguyệt khiến hắn vô cùng bối rối.

Ngay sau đó gương mặt hắn méo mó hết như ác quỷ.

“Ngươi nghe cái tên đó từ đây vậy?”

“Đúng là Cửu Long Sát Mạc rồi.”

“Ta hỏi ngươi nghe ở đâu.”

Uỳnh uỳnh!

Tiếng sư tử hống của Khâu Tư Hoàng vang lên khắp hang động.

Ngoại trừ Phiêu Nguyệt ra thì ba người khác đều đã khụy xuống.

“Khực!”

Máu từ tai họ không ngừng chảy ra, tiếng sư tử hống đã khiến màng nhĩ họ rách toạc ra.

Việc Cửu Long Sát Mạc liên quan đến Bất Hồi Ngục là một bí mật tuyệt đối.

Thậm chí ngay cả thuộc hạ của Khâu Tư Hoàng cũng mới nghe cái tên đó lần đầu tiên.

Vậy mà Phiêu Nguyệt lại thản nhiên thốt ra cái tên Cửu Long Sát Mạc như thế.

Khâu Tư Hoàng nhìn Phiêu Nguyệt với ánh mắt đáng sợ.

Hắn đặt biệt chú ý đến gương mặt trắng bệch của Phiêu Nguyệt.

Một gương mặt kỳ quái trong bóng tối dày đặc.

Đột nhiên Khâu Tư Hoàng nhớ ra một cái tên mà hắn từng nghe ở đâu đó.

“Phiêu Nguyệt! Người chính là Phiêu Nguyệt.”

Sát khí của hắn càng khủng khiếp hơn.

Phiêu Nguyệt chính là kẻ thù lớn nhất của Cửu Long Sát Mạc.

Chính vì Phiêu Nguyệt mà nhiều nhân vật lớn ở Nhữ Nam đã chịu đả kích lớn, và đến cả Lý Duật cũng phải hứng chịu thất bại nặng nề.

Kể từ khi hoạt động dưới cái tên Cửu Long Sát Mạc, đây là lần đầu chúng phải chịu đả kích lớn như thế.

Bất Hồi Ngục là một trong những pháo đài mà Cửu Long Sát Mạc chuẩn bị cho giang hồ.

Bất Hồi Ngục làm những việc bẩn thỉu mà kẻ cầm quyền không muốn nhúng tay vào.

Nó không tạo ra số tiền lớn hay gây dựng sự thành công vang dội trên giang hồ, nhưng lại nắm được điểm yếu của đám cường giả.

Và sau này chúng có thể dùng nơi này để tùy ý điều khiển những kẻ cầm quyền.

Bất Hồi Ngục là nơi dùng cho mục đích như thế.

Thời khắc bí mật này bị tiết lộ ra ngoài, Bất Hồi Ngục chắc chắn sẽ trở thành kẻ thù chung của cả giang hồ.

Chúng phải ngăn chặn tình huống này xảy ra.

Nhìn biểu cảm bàng hoàng của Khâu Tư Hoàng, Phiêu Nguyệt chắc chắn suy đoán của hắn đã đúng.

Dù thế nào đi nữa, trên giang hồ này chỉ có một tổ chức có thể vận hành một căn ngục khủng khiếp thế này.

Chúng đang phát triển thế lực một cách hoàn hảo nhất.

Và không ai biết sức ảnh hưởng của chúng sẽ lan rộng đến tận đâu.

Phiêu Nguyệt nhìn Khâu Tư Hoàng rồi lẩm bẩm.

“Đúng là số phận nhĩ.”

“Cái gì?”

“Nghĩ lại việc ta cứ đụng mặt các người thế này chắc là số mệnh buộc ta phải chiến đấu với các người rồi.”

“Người nói nhằm gì thế...”

Rầm!

Khâu Tư Hoàng hét lên rồi tung nhất quyền về Phiêu Nguyệt.

Toàn Phong Cách.

Đây là tuyệt chiêu cực đại hóa sức công phá bằng cách vung ra quyền khí cực mạnh.

Tựa như để chứng minh sức mạnh đó, cả hang động rung lên như sắp sụp đổ đến nơi.

Rầm!

Toàn Phong Cách đánh mạnh xuống đất tạo ra một chiếc hố lớn, nó còn khiến nhũ đá bên trên không ngừng rơi xuống.

Một cỗ sức mạnh vô cùng khủng khiếp.

Thế nhưng vẻ mặt Khâu Tư Hoàng lại không ổn lắm.

Bởi vì bàn tay hắn không cảm nhận được gì cả.

Không biết từ lúc nào Phiêu Nguyệt đã biến mất tâm.

Lúc này hàng chục ngọn đuốc đang chiếu sáng cả động, nhưng hắn không hề nhìn thấy bóng dáng Phiêu Nguyệt đâu cả.

Ánh mắt Khâu Tư Hoàng âm trầm đi thấy rõ.

Phải đến lúc này hắn mới nhớ đến việc đối phương là thích khách.

Rõ ràng chiến đấu trong bóng tối là thứ mà Phiêu Nguyệt giỏi nhất.

Ngọn đuốc soi mọi góc trong hang nhưng vẫn không phát hiện ra chút dấu hiệu nào của Phiêu Nguyệt.

Khâu Tư Hoàng liền hét lên.

“Tất cả cẩn thận phía sau. Hắn ta nhất định sẽ tập kích đây.”

“Vâng!”

Đám thuộc hạ đáp lời xong liền di chuyển thành bàngr trận. Chúng xoay lưng về phía nhau để chuẩn bị cho cuộc tấn công bất ngờ.

Chỉ cần nhìn cảnh tượng này cũng đủ biết chúng đã được huấn luyện bài bản thế nào.

Những võ giả có chút bản lĩnh cũng chẳng dám ngáng đường chúng.

Nhưng đối thủ của chúng lại là Phiêu Nguyệt.

“Khắc!”

Đột nhiên một tên võ giả trong bàngr trận hét lên rồi bị kéo vào không trung. Phiêu Nguyệt đã dùng Thu Hồn Ti quần qua cổ kéo hắn lên.

Nhìn thấy đồng liêu bị kéo như cá mắc câu, đám võ giả lập tức dao động.

Ánh mắt đám võ giả liền hướng về nơi đồng liêu biến mất.

Ngọn đuốc sáng chiếu khắp cả tường và mặt đất, nhưng lại không thể soi rõ bên trên của hang động.

Bên trên chỉ phản chiếu nhũ đá xếp theo một hàng dài.

Chỉ nghĩ đến việc Phiêu Nguyệt đang ẩn mình đâu đó bên trên và nhắm vào chúng đã khiến toàn thân chúng nổi cả gai ốc.

Chính lúc này.

Tách!

Đột nhiên trên không trung phun ra chất lỏng hết như mưa rơi.

“Cái gì thế?”

“Khư...”

Đám võ giả vô tình chạm vào chất lỏng rồi giật mình kinh ngạc.

“Máu?”

Chất lỏng tanh tươi đó chính là máu.

Chúng biết rõ đây là máu của ai.

Tách!

Đây là máu từ thi thể kẻ vừa bị kéo lên không trung.

“Úc!”

“Ngươi!”

Đám võ giả phần nộ trước cái chết của đồng liêu liền vung vũ khí lên trên.

Thanh kiếm vung ra kiếm khí dữ dội nhưng không thể chạm đến trần động.

“Hãy!”

Thấy tình hình không ổn, Khâu Tư Hoàng liền tung một chiêu Toàn Phong Cách.

Rầm!

Tiếng nổ vừa dứt thì nhũ đá cũng đồng loạt rơi xuống. Thế nhưng hán vẫn không thấy bóng dáng đối phương đâu.

“Khực!”

Lúc này lại có thêm một tên võ giả nữa biến mất ở nơi khá xa chỗ Khâu Tư Hoàng vừa tung quyền cước.

“Tái Hồng!”

“Bắt lấy hắn!”

Đám võ giả gọi tên đồng liêu rồi xông đến. Thế nhưng hắn ta đã biến mất hoàn toàn trong bóng tối.

“Thả Tái Hồng ra!”

Khâu Tư Hoàng hét lên rồi tung quyền.

Rầm!

May thay, lần này hắn đã nghe thấy âm thanh trúng đòn.

Đó là âm thanh hắn đã đánh trúng vào xác thịt con người chứ không phải nhũ đá.

‘Được rồi.’

Khâu Tư Hoàng đang vô cùng vui vẻ thì....

Bộp!

Đột nhiên có máu và mảnh thịt vụn rơi xuống.

Vừa nhìn thấy miếng thịt vụn, Khâu Tư Hoàng và đám võ giả liền căng cứng người lại.

“Tái Hồng!”

Thi thể đã bị đánh nát như đậu phụ kia chính là của tên võ giả đã bị Phiêu Nguyệt bắt đi.

“Ngươi!”

Trong cơn giận dữ, Khâu Tư Hoàng vận toàn lực để tung ra quyền cước.

Uỳnh!

Cả không gian chấn động bởi tiếng sư tử hồng của hắn.

“Khực!”

“Ngực, ngực chủ!”

Đám thuộc hạ của Khâu Tư Hoàng đau đớn bịt chặt hai tai.
Thế nhưng Khâu Tư Hoàng vẫn không dừng lại.
Bản năng hấn nhận ra nếu để Phiêu Nguyệt lộng hành như thế
thì mọi chuyện sẽ dần mất kiểm soát.
Hắn là kẻ phán đoán rất xuất sắc.
Thế nhưng không may, đối thủ của hắn lại là Phiêu Nguyệt.
Phiêu Nguyệt đã thi triển nội lực bảo vệ đôi tai mình khỏi
tiếng sư tử hồng của Khâu Tư Hoàng.
Khâu Tư Hoàng và đám thuộc hạ không nhìn thấy Phiêu
Nguyệt, nhưng hắn lại quan sát rất rõ bộ dạng của chúng.
Chúng không hề hay biết.
Đây chính là chiến trường dành cho Phiêu Nguyệt.
Và từ bây giờ hắn sẽ cho chúng nếm mùi đau khổ.
Mùi sợi Thu Hồn Ti trên tay Phiêu Nguyệt từ từ vươn dài ra.
Phập!

373

“Khục!”

“Ặc!”

Tiếng la hét vang lên ở khắp nơi,
Thu Hồn Ti xuyên thẳng qua trán của những võ giả.

Vèo vèo vèo!

Âm thanh sắc bén vang vọng trong không động.
Đó chính là âm thanh của U Linh Chủ xé toạc cả bóng tối.

“Ặc!”

“C, cứu mạng...”

Tiếng hét tuyệt vọng vang lên nối tiếp nhau.
Đôi mắt của Lưu Thủy Hoàn chột dao động.

“Ôi trời ơi!”

Y là một kiếm khách.

Kể từ cầm thanh kiếm trong tay, y luôn chiến đấu một cách công bằng và chính trực.

Y nghĩ đó chính là con đường mà kiếm khách phải đi.

Đặc biệt là người có mục tiêu hướng tới càng cao thì càng không nên chọn con đường tắt.

Suy nghĩ của y tuy phóng khoáng nhưng khi nhắc đến võ công, y lại cứng nhắc một cách lạ thường.

Y đã được dạy rằng đây là con đường của một kiếm khách, và y cũng nghĩ như vậy.

Nhưng khi tận mắt chứng kiến được võ công của Phiêu Nguyệt, giá trị quan đường như đã bị lung lay.²

“Đó là cuộc chiến của một thích khách sao?”

“Không phải tất cả thích khách đều như vậy đâu. Chỉ có mỗi Phiêu Nguyệt, chỉ có mỗi tên ác quỷ đó mới có thể chiến đấu như vậy.”

Sở Cách Sơn đang dựa vào người Hồng Hữu Tân phủ nhận lời nói của Lưu Thủy Hoàn.¹

“Ác quỷ?”

“Đúng thế! Ác quỷ! Từ trước hắn đã như vậy rồi. Lúc nào cũng thích đứng ở trên cao nhìn xuống chế giễu người khác như vậy.”⁸

Gương mặt của Sở Cách Sơn nhìn vào chiến trường một cách đầy ghen tị.

Tuy đã hứa bản thân sẽ tuyệt đối trung thành nếu được thả ra nhưng tinh thần cạnh tranh trong hắn đối với Phiêu Nguyệt vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

Phiêu Nguyệt chẳng khác gì Tử Thần khi phóng ra mười sợi Thu Hồn Ti và đoạt lấy linh hồn của đối phương sau đó kết thúc mạng sống của bọn họ bằng U Linh Chủy.⁶

Bóng tối cường hóa sức mạnh của hắn, và Phiêu Nguyệt đang sử dụng bóng tối để lấy mạng kẻ địch.

Nó giống như một vở kịch được biểu diễn rất hoàn hảo vậy.

Nếu hắn công diễn như thế, chắc chắn người xem sẽ chửi hắn và đoàn kịch.

Phiêu Nguyệt đã nâng sát pháp của thích khách đến cảnh giới của nghệ thuật.

“Điên thật rồi!”

Hồng Hữu Tân khẽ gật đầu đồng tình.⁸

Sự thù hận bùng lên như ngọn lửa này đã tan ra như tuyết khi nhìn thấy những võ giả của Bát Hối Ngục bị Phiêu Nguyệt tiến xuống địa ngục.

Bởi trông những người đó thực sự rất đáng thương.

“Bát Tinh Tọa sao? Con mẹ nó! Nếu hắn được ở trong bóng tối thì Bát Tinh Tọa cũng đừng có mơ mà được bình an vô sự.”¹

Hồng Hữu Tân lắc đầu ngán ngẩm.

Y biết Phiêu Nguyệt rất tài giỏi, tài giỏi đến mức không một thích khách nào trong thiên hạ này theo kịp sát pháp của hắn.

Nhưng chứng kiến tận mắt và được nghe kể lại quả thực rất khác.

Toàn thân y nổi cả da gà.

Xoẹt xoẹt!

Tiếng cắt vào da thịt vang lên trong bóng tối.

Khâu Tư Hoàng cũng đã thôi không găm nữa.

Bởi vì hắn biết làm vậy cũng chẳng ích gì.

Con phần nộ cùng nổi sợ hãi hiện lên gương mặt của hắn.

Phiêu Nguyệt giống như một ảo ảnh vậy, dù hắn có cố gắng đến mức nào cũng chẳng thể chạm tới Phiêu Nguyệt.

Hắn đã dùng tất cả thủ pháp mà hắn biết để bắt được Phiêu Nguyệt nhưng vô dụng.

Sư tử hồng hay quyền kích mạnh mẽ đều không có tác dụng với Phiêu Nguyệt.

Rầm!

Hắn thử lại lần nữa, nhưng chỉ có thạch nhũ bị vỡ ra, đến cái bóng của Phiêu Nguyệt hắn cũng không thể chạm tới.

Có thứ gì đó chậm chạp trong bóng tối trên trần nhà.

Đó là một sợi chỉ. Sợi chỉ nhỏ đến mức nếu không phải là những võ giả đã đạt đến trình độ như Khâu Tư Hoàng thì tuyệt đối không thể thấy được.

Dù vậy thì sợi chỉ ấy di chuyển quá nhanh, nếu không tập trung chú ý chắc chắn sẽ bỏ lỡ đường di chuyển của nó.

Phập!

Trước khi hắn nhận thức được điều đó, sợi chỉ đó đã lấy đi mạng sống của một nửa thuộc hạ của hắn rồi.

Số người còn sống sót còn chưa tới một nửa ban đầu. Nhưng bọn họ cũng chẳng khá khẩm là mấy, ai nấy đều sợ hãi như chó cụp đuôi.

“U’ hu!”

“Lạy trời!”

Con giận của Khâu Tư Hoàng bộc phát khi thấy những thuộc hạ của mình đang ngập trong sợ hãi.

Bởi bọn họ vốn không phải những người nhát gan như thế.

Bọn họ là những dũng sĩ đi theo hắn qua bao nhiêu chiến trường.

Tuy bọn họ không được giang hồ biết đến vì hoạt động ở tái ngoại nhưng nếu bọn họ chính thức xuất đạo thì có thể thì bọn họ đều là những cao thủ của một môn phái nào đó.

Khâu Tư Hoàng khổ sở khi chứng kiến cảnh những thuộc hạ đồng loạt run lên vì sợ hãi.

Hắn càng thấy kinh hãi hơn vì sự việc này chỉ vì một người mà ra.

Hắn đã từng nghe qua cái tên Phiêu Nguyệt nhưng hắn không nghĩ Phiêu Nguyệt lại là một thích khách đáng gờm như vậy.

Bỗng hắn chợt nhớ đến một võ giả vẫn chưa tới nơi.

‘Vạn Nhân Sát! Rốt cuộc là người đang ở chỗ quái nào vậy?’

Người duy nhất có khả năng bắt được Phiêu Nguyệt lúc này chỉ có Vạn Nhân Sát của Bát Tinh Tọa. Tuy đã gửi thư yêu cầu cần hỗ trợ nhưng không hiểu sao Vạn Nhân Sát vẫn bất vô âm tín.

“Chết tiệt!”

Khâu Tư Hoàng nghiêng chặt răng.

Mọi chuyện đã thành ra như vậy, bây giờ có chờ đợi Vạn Nhân Sát đến hỗ trợ cũng vô nghĩa.

Rõ ràng là khi Vạn Nhân Sát đến, tất cả bọn họ đã bị tàn sát hết cả rồi.

Cuối cùng thì bản thân hắn đành phải tự mình giải quyết hết vấn đề.

Roẹt roẹt!

Khâu Tư Hoàng xé toạc hết y phục vương vীu. Một thân thể đã được tôi luyện như thép hiện ra.

Cơ thể của hắn gập ghềnh như sơn mạch, hai tay đeo quyền giáp phòng lên như thể sắp nổ tung.

Hắn vận tuyệt kỹ bí truyền Kim Cang Huyết Ma Công lên cực thành.

Hậu quả để lại rất nghiêm trọng nếu thi triển nó. Có khi hắn phải nằm liệt giường trong vài tháng. Vì đây là thủ pháp chỉ được phép thi triển trong trường hợp nguy kịch đến tính mạng.

Khâu Tư Hoàng lẩm bẩm.

“Chuyện đã đành rồi, ta đành phải nổi lửa lên thôi.”

Ánh mắt của hắn không còn khao khát với cuộc sống này nữa.

Ánh mắt này chỉ có những người đã chuẩn bị sẵn sàng cho cái chết mới có được.

“Áaa!”

“Khục!”

Trong lúc đó, thuộc hạ của hắn đang chết dần chết mòn.

Hắn biết mục đích của Phiêu Nguyệt là gì.

Rõ ràng là Phiêu Nguyệt đang khiến cho hắn rơi vào tuyệt vọng bằng cách tiêu diệt thuộc hạ của mình.

Phiêu Nguyệt tàn nhẫn đến mức rùng mình.

Nhưng trong suy nghĩ của Khâu Tư Hoàng, nếu xét về mặt tàn nhẫn, quả nhiên không ai có thể vượt qua được hắn.

Hắn không tuyệt vọng, cũng không thối chí trước cái chết của thuộc hạ mình.

“Để ta cho người xem một kẻ điên thực sự sẽ trông như thế nào?”

Rầm!

Hắn đá tung những chiếc thùng được chất đồng cạnh quân mạc.

Một thứ gì đó đặc quánh rơi ra vương vãi khi chiếc thùng vỡ vụn. Thứ chảy ra khỏi thùng ấy chính là dầu.

Nó được dùng khi thấp đuốc hoặc nấu thức ăn.

Có hai mươi thùng dầu được chất cạnh quân mạc.

Khâu Tư Hoàng đã đập nát toàn bộ những thùng dầu đó.

Dầu nhanh chóng lan ra khắp không động.

Khâu Tư Hoàng ném ngọn đuốc vào đó.

Phùng phực!

Một ngọn lửa khổng lồ ngay lập tức bùng cháy.

Ngọn lửa lan ra khắp không động.

Sức nóng khủng khiếp ập đến. Dường như nó có thể đốt rụi cả những bức tường của không động.

Thuộc hạ của Khâu Tư Hoàng ở gần ngọn lửa nhất, bọn họ hít phải làn khói đen ngòm.

Làn khói độc chứa sức nóng khủng khiếp làm phổi của họ tan chảy trong tích tắc.

Bọn họ gục xuống mà không hề kêu la.

Một số người nhanh trí đã vội vàng chạy đi để tránh lửa nhưng không động lúc này đã chìm vào biển lửa rồi.

Dù chạy đi đâu, bọn họ cũng không thể thoát khỏi khói lửa.

Thuộc hạ của Khâu Tư Hoàng đã chết dưới ngọn lửa do hắn đốt, nhưng Khâu Tư Hoàng chẳng màng bận tâm đến điều đó.

Cảnh tượng đó khiến Hồng Hữu Tân và Lưu Thủy Hoàn cảm thấy bị đả kích nặng.

“Hắn điên thật rồi!”

“Hắn muốn tất cả chết cùng nhau sao?”

Không động này nằm sâu dưới lòng đất, cách mặt đất khoảng ba trăm trượng.

Tuy hang động này được thông ra tứ phía như một dải mê cung nhưng chỉ có một lối duy nhất để không khí có thể thoát ra ngoài.

Vậy mà Khâu Tư Hoàng lại đốt lửa ở một nơi như này.

Điều đó chẳng khác nào muốn tất cả cùng chết với nhau cả.

Nếu để yên thì thuộc hạ của hắn sẽ chết. Nếu vậy thì thà rằng đốt lửa để tất cả chết chung cùng nhau vẫn tốt hơn.

Và lại, đốt lửa như thế này còn có một tác dụng nữa.

Đó là chặn tất cả nơi mà Phiêu Nguyệt có thể ẩn máu.

Dù ẩn thân thuật của Phiêu Nguyệt có tài tình đến mấy thì cũng không thể ẩn mình mãi trong sức nóng và ngọn lửa dữ dội như thế này được.

Chắc chắn Phiêu Nguyệt sẽ không chịu nổi sức nóng và lộ diện.

Tuy Khâu Tư Hoàng cũng nóng. Nhưng hắn tin vào nội công cùng cơ thể của mình.

Hắn đã tạo ra một khí mạc để chặn hơi nóng và khói chạm đến người mình.

Nội lực của hắn không phải vô hạn, nên cũng chỉ chịu đựng được đến một thời điểm nào đó. Nhưng kẻ địch cũng vậy.

Dù hắn không thể tìm thấy Phiêu Nguyệt đang trốn trong bóng tối nhưng hắn có tự tin trong cuộc chiến về nội công cùng sự kiên nhẫn.

Vậy nên hắn vẫn nhìn thẳng về phía trước với đôi mắt mở to ngay cả khi ngọn lửa đang rực cháy.

Xoẹt xoẹt!

Bỗng có một bóng đen lao xuống giữa biển lửa.

Nơi bóng đen lao xuống chính là quân mạc. Nơi vô cùng nhiều khói vì ngọn lửa bùng lên ở đó.

Phiêu Nguyệt dường như không cảm nhận được hơi nóng, hắn đứng giữa ngọn lửa của địa ngục và nhìn thẳng vào Khâu Tư Hoàng.

Dẫu đang đứng trong ngọn lửa đỏ rực nhưng trên gương mặt trắng nõn của Phiêu Nguyệt vẫn không có một chút sắc hồng.

Gương mặt đó vẫn trắng bệch như mọi khi, giống như một Tử Thần thực thụ.

Phiêu Nguyệt xuất hiện không phải để thoát khỏi đám cháy.

Nếu định chạy trốn khỏi cái nóng thì hắn đã lánh nạn ở nơi ngọn lửa vẫn chưa lan rộng.

Lý do Phiêu Nguyệt xuất hiện là vì Khâu Tư Hoàng đã chặn đường rút lui và muốn đối đầu trực diện với hắn.

Khâu Tư Hoàng hẳn đã nghĩ mình sẽ có cơ hội chiến thắng. Nhưng đó là một suy nghĩ sai lầm.

Phiêu Nguyệt tiến về phía Khâu Tư Hoàng. Ngọn lửa tách ra về hai phía. Giống như Phiêu Nguyệt chúng đang sợ hãi và né tránh Phiêu Nguyệt vậy.

Làm gì có chuyện ngọn lửa biết sợ.

Đó là hiện tượng xảy ra do nội công cường mãnh của Phiêu Nguyệt mà thôi.

Ám Long Bào bay phấp phấp trong không khí nóng rực.

Ken két!

Khâu Tư Hoàng nghiêng răng.

Đó là hành động trong vô thức của hắn.

‘Đến mức này luôn sao?’

Kẻ địch của hắn lúc này không chỉ đơn thuần là một thích khách chỉ biết ẩn mình rồi ám sát.

Sau tấm mặt nạ thích khách đó là một thứ gì đó rất đáng gờm.

Khâu Tư Hoàng đã từng chinh chiến trên bao nhiêu chiến trường. Được đối đầu với bao nhiêu cao thủ nhưng hắn chưa từng gặp một võ giả nào như Phiêu Nguyệt cả.

Lần đầu tiên trong đời, hắn cảm thấy kinh hãi đến mức chỉ nhìn thấy Phiêu Nguyệt thôi cơ thể cùng tâm trí hắn cũng đã co rúm lại.

“Hây!”

Khâu Tư Hoàng gầm lên để thoát khỏi nỗi sợ hãi.

Ngọn lửa bùng cháy dữ dội hơn khi tiếng gầm của Khâu Tư Hoàng quét qua không động.

Khâu Tư Hoàng giẫm vào mặt đất rồi lao về phía Phiêu Nguyệt.

Cơ thể của Khâu Tư Hoàng lúc này chẳng khác gì Kim Cang Bất Hoại sau khi Kim Cang Huyết Ma Công được hoàn thành.

Cơ thể cường tráng đã được tôi luyện đến giới hạn chính là vũ khí của hắn.

Khi tốc độ được thêm vào cơ thể không khác gì một tảng đá thì không có gì là không thể bị phá hủy được hắn.

Khâu Tư Hoàng dùng toàn lực lao vào Phiêu Nguyệt như một con bò tót.

Ngay cả khi Khâu Tư Hoàng đang lao tới với tốc độ đáng sợ, Phiêu Nguyệt vẫn không có ý định tránh né.

Không những vậy, Phiêu Nguyệt còn chạy về phía Khâu Tư Hoàng.

“Ngươi thật ngu ngốc. Ngươi dám đối đầu trực diện với ta sao?”

Khâu Tư Hoàng thầm mừng.

Hắn không biết đó có phải là một màn ám sát hay không, nhưng hắn nghĩ mình sẽ có lợi thế nhiều hơn trong một cuộc đối đầu trực diện.

‘Ta sẽ nghiền nát ngươi ra như thịt cá.’

Ngay trước khi va vào Phiêu Nguyệt, Khâu Tư Hoàng xoay người.

Bắt đầu từ mắt cá chân, đến eo, tiếp đến là vai.

Đó là một kỹ thuật dùng để tối đa hóa sức mạnh hủy diệt trong thời gian nhanh nhất. Chuyển Tì Lực.

Hai người va chạm vào nhau.

“...”

Khâu Tư Hoàng ngay lập tức nhận ra có điều gì đó không ổn.

Bởi vì hắn không cảm nhận được sự tiếp xúc nào cả.

Hình ảnh của Phiêu Nguyệt biến mất như một ảo ảnh.

‘Hư ảnh sao? Hắn rốt cuộc đang ở đâu...?’

Khâu Tư Hoàng tròn tròn mắt.

Một ảo ảnh hoàn toàn đánh lừa được giác quan của con người.

Đó là một điều không thể.

Các giác quan của hắn không yếu ớt đến thế. Nhưng nó đã thực sự xảy ra.

Phiêu Nguyệt thi triển Ma Ảnh Hoán Vị để đánh lừa giác quan của hắn.

Xoẹt!

Bỗng trên vai Khâu Tư Hoàng có một cảm giác lạ.

Khi hắn ngẩng đầu lên thì thấy một bàn chân đang ở đó.

Phiêu Nguyệt đang đứng trên vai hắn.

Khâu Tư Hoàng dùng nắm đấm để đánh vào Phiêu Nguyệt nhưng ngay lúc đó, hắn cảm nhận được gì đó đang ở cổ của mình.

‘Khí ty?’

Khâu Tư Hoàng nhận ra đó chính là sợi chỉ làm bằng khí đã lấy đi linh hồn thuộc hạ của mình.

Hắn căng cổ ra rồi hét lên.

“Người nghĩ có thể đả thương ta chỉ với bấy nhiêu đây sao?”

Roẹt!

Đầu của Khâu Tư Hoàng rơi khỏi cơ thể và bay vào không trung.

Thứ Phiêu Nguyệt thi triển không phải là Thu Hồn Ti mà là Ti Xà Cang.

Sợi chỉ chết chóc được làm từ cang khí xuyên qua da thịt và xương của Khâu Tư Hoàng.

374

Bộp! Bộp!

Một cái đầu với đôi mắt trợn ngược rơi xuống đất.

Vẻ mặt kia còn tràn đầy nghi hoặc chẳng biết vì sao bản thân lại chết như thế.

Cái đầu liên tục lăn lông lốc dưới chân Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt im lặng nhìn biểu cảm của Khâu Tư Hoàng.

Đôi mắt mở to của hắn dần dần mất đi sinh khí.

Bốp!

Phiêu Nguyệt thuận chân đá cái đầu của Khâu Tư Hoàng biến mất trong bóng tối.²

“Thật... điên rồ.”

Lưu Thủy Hoàn lắc đầu.

Dù không mấy nổi danh trên giang hồ nhưng Khâu Tư Hoàng lại là một cao thủ xứng tầm trong thời đại của hắn.

Cơ thể đặc biệt rắn chắc của Khâu Tư Hoàng từng khiến đa số cao thủ khó mà phá hủy lại bị Phiêu Nguyệt hạ gục vô cùng đơn giản.

Võ công của Phiêu Nguyệt cao cường đến mức Lưu Thủy Hoàn không tưởng tượng nổi.¹

“Hắn ta vượt qua giới hạn của thích khách rồi. Đáng sợ thật!
Trên thiên hạ còn có võ giả thế này ư.”

Lưu Thủy Hoàn siết chặt nắm đấm.

Chẳng biết từ lúc nào bàn tay hắn đã ướt đầm mồ hôi.

Hắn bị đả kích bởi võ công mà Phiêu Nguyệt phô diễn ra.8

6

Trên đời này chỉ có hai người khiến hắn bị đả kích nghiêm trọng như thế.

Một người là Độc Cao Hoàng sư đệ của hắn, và người còn lại chính là Phiêu Nguyệt.

Mặc dù chịu đả kích theo hướng khác nhau, nhưng chung quy lại, điều này vẫn khiến giá trị quan của Lưu Thủy Hoàn bị lung lay.

Lúc này Sở Cách Sơn đột nhiên cộc cằn lên tiếng.

“Đây không phải lúc cảm thán hay thư giãn đâu. Cứ thế này tất cả sẽ chết cháy đây.”

Vì hành động điên rồ mà Khâu Tư Hoàng gây ra mà toàn bộ hang động đang bị bao trùm bởi lửa và khói dày đặc.

Nếu họ ở đây lâu hơn chút nữa chắc chắn sẽ bị chết cháy hoặc ngạt thở mà chết.

Và đúng là đám thuộc hạ của Khâu Tư Hoàng đã bỏ mạng vì không thể tránh được ngọn lửa.

8

Phiêu Nguyệt nhìn xung quanh rồi nói.

“Dù sao cũng trễ rồi.”

Ngọn lửa đúng là trở ngại, nhưng họ còn chướng ngại lớn hơn chính là làn khói đen ngòm. Giả như hít phải khói ở nhiệt độ cao, phổi sẽ bị tổn thương và mất mạng ngay tức khắc.

Lúc này khói đen đã lấp đầy cả lối ra duy nhất của hang động, muốn khói tan đi hết sẽ mất rất nhiều thời gian.¹

Nếu hành động đơn độc, Phiêu Nguyệt có thể chịu đựng mà thoát ra ngoài, nhưng hẳn không thể đưa những người khác đi cùng.

“Vậy thì phải làm sao?”

“Bây giờ chúng ta phải khóa cửa sắt lại rồi chờ cho đến khi hết khói.”

Phiêu Nguyệt nhìn căn ngục mà Hồng Hữu Tân bị giam.

Ở lối vào hang có một cánh cửa sắt rất lớn.

Nếu cửa sắt đóng lại thì chí ít cũng có thể tránh được ngọn lửa và khói đen.

Hồng Hữu Tân đồng ý với ý kiến của Phiêu Nguyệt.

“Còn nhiều người vẫn chưa thoát ra được. Chúng ta phải cứu cả họ nữa. Ta tán thành ý của Phiêu Đại hiệp.”

“Hết cách rồi.”

“Chết tiệt!”

Cuối cùng hai người còn lại cũng đành phải làm theo bọn họ.

Bốn người liền quay lại hang động.

“Khư!”

“Cứu ta với!”

Cảm nhận được khí tức con người bên ngoài, người bị giam bên trong liền gào thét lên.

Có lẽ bọn họ cũng cảm nhận được biến cố xảy ra trong Không Động.

Ngay khi bước vào trong phòng giam, Phiêu Nguyệt liền đóng cửa sắt lại.

Rầm!

Lúc cánh cửa sắt chậm chậm khép lại, bóng tối liền bao trùm khắp nơi.

Làn khói đen bốc lên dữ dội từ phía hang động.

“Gì thế nhỉ?”

“Kia là gì thế?”

Đám võ giả canh gác cửa vào Bất Hối Ngục không khỏi bối rối.

Đột nhiên có làn khói đen từ đâu bay đến khiến chúng vô cùng ngỡ ngàng.

Người ta từng nghe nói rằng trước khi núi lửa phun trào cũng có làn khói như thế xuất hiện. Nhưng đây là Long Hồ Sơn kia mà?

Nơi này vốn không phải là núi lửa.

Vậy chỉ có một lý do duy nhất khiến làn khói ấy xuất hiện.

Đó chính là bên trong Bất Hối Ngục đã xảy ra chuyện chẳng lành.

“Nhanh thả ròng rọc xuống. Chúng ta phải cứu đám người bên trong.”

“Cắt dây đi.”

Chính lúc này.

“Cắt dây đi.”

Giọng nói lạnh như vạn niên băng khiến đám võ giả phải khựng lại.

“Cái gì?”

Đám võ giả đang chuẩn bị thả dây xuống động liền ngoái lại nhìn.

Đập vào mắt họ là một quái nhân vận y phục màu đỏ sẫm.

Râu ria rậm rạp dài đến tận ngực, mái tóc thì rối bù xù.

Trên mặt y chỉ còn độc lại mũi và miệng.

Đột nhiên đám võ giả căng cứng người.

‘Vạn Nhân Sát!’

Chúng liền nhận ra thân phận của quái nhân.

Quái nhân giết nhiều người nhất thiên hạ.

Người ta nói trên đời có một võ giả đã giết hơn vạn người, và kẻ đó không ai khác chính là Vạn Nhân Sát.

Mặc dù không chắc y đã giết hơn vạn người, nhưng rõ ràng đã có vô số vong hồn chết dưới tay y.

Vạn Nhân Sát vừa đến gần, đám võ giả liền tránh sang một bên.

Vạn Nhân Sát tỏa ra một cỗ mùi vô cùng nguy hiểm. Và mùi của hắn khiến cho chúng phải khiếp sợ đến run người.

Vạn Nhân Sát vội vã bước đến chỗ chiếc thùng.

Rầm rầm!

Vạn Nhân Sát ngửi thấy trong mùi khói có lẫn cả mùi thịt người.

Y liền nhíu mày.

“Ngọn lửa này không bình thường.”

“Vâng! Đây là loại dầu hỏa được bào chế đặc biệt để tạo ra ngọn lửa mạnh nhất. Một khi đã cháy thì khó mà tắt được.”

“Có bao nhiêu thùng dầu bên trong?”

“Có tất cả 20 mươi thùng ạ.”

“Tầm đó thì cháy cỡ nào chứ?”

“Ít nhất là 20 ngày mới tắt.”

“20 ngày á?”

Vạn Nhân Sát liền cau mày.

Trước giờ y chưa từng nghe thấy có ngọn lửa nào lại cháy đến 20 ngày cả. Thế nhưng, y nghĩ với năng lực của Cửu Long Sát

Mặc thì có thể tạo ra được thứ quý giá như thế.

“Có vẻ ta đến trễ rồi. Ta còn tự hỏi tại sao tên Khâu Tư Hoàng kia lại nhờ ta giúp sức nữa.”

Lúc nhận được thư của Khâu Tư Hoàng, Vạn Nhân Sát liền rơi vào tình thế không thể thoái lui.

Dù có việc gấp đến mấy y cũng phải đến đây giúp Khâu Tư Hoàng xử lý vấn đề.

Và quan trọng là y tin tưởng Khâu Tư Hoàng.

Mặc dù tính tình hắn ta không ra gì, nhưng hắn có đủ tư cách để y làm như thế.

Kiểm Cang Huyết Ma Công mà Khâu Tư Hoàng tu luyện đủ để trở thành đối thủ của Vạn Nhân Sát.

Võ công của Vạn Nhân Sát là thủ công cực đại hóa sức công phá.

Mặc khác cơ thể của Khâu Tư Hoàng lại vô cùng rắn chắc. Không thể đánh bại hắn chỉ với một đòn được.

Dù là Vạn Nhân Sát cũng phải dùng đến diệu kế nếu muốn thắng Khâu Tư Hoàng. Chính vì thế y đánh giá Khâu Tư Hoàng rất cao.

Giả như có kẻ địch nào xâm nhập hay xảy ra vấn đề gì đó thì Khâu Tư Hoàng vẫn đủ sức chống chọi đến khi Vạn Nhân Sát đến. Thế nhưng, trái với phán đoán của y, dường như có một kẻ mà Khâu Tư Hoàng không đảm đương nổi.

Nếu không, Khâu Tư Hoàng đã không khoanh tay đứng nhìn ngọn lửa kia bốc cháy.

“Đây là cùng nhảy vào chỗ chết à?”

Vạn Nhân Sát liền nhíu mắt lại.

Nếu cao thủ như Khâu Tư Hoàng muốn đồng quy tận hưởng thì đối phương chắc chắn không phải dạng vừa.

Vạn Nhân Sát thật sự muốn nhìn thấy mặt kẻ đã giết chết Khâu Tư Hoàng. Thế nhưng tình hình hiện giờ mà xuống bên dưới chẳng khác nào tìm đường tự sát cả.

Y liền lạnh lùng hạ lệnh.

“Cắt dây rồi lấp cửa ra vào đi.”

“Nhưng mà bên trong...”

“Người nghĩ có người còn sống sót trong ngọn lửa đó sao? Chắc chắn chúng đã chết cả rồi. Mau lấp cửa lại để xóa dấu vết đi.”

“Thuộc, thuộc hạ đã rõ rồi ạ.”

Đám võ giả bất lực đáp lời.

Những người bên trong chẳng khác nào huynh đệ của chúng. Chúng cũng đau lòng khi phải cắt đứt đường sống duy nhất của đồng liêu, nhưng chúng lại không còn cách nào khác.

Roẹt!

Sợi dây nối với thùng chuyên chở bị cắt đứt ngay lập tức.

Sau đó, đám võ giả nhanh chóng chuẩn bị Phích Lịch Đạn.

Chúng muốn phá hủy lối đi bằng Phích Lịch Đạn này.

Đây là thứ được chuẩn bị kể từ lúc tạo ra Bất Hối Ngục này.

Nếu bí mật bị phơi bày ra ngoài, thì chúng sẽ phá nó để tiêu hủy chứng cứ. Chúng nghĩ rằng sẽ không bao giờ sử dụng thứ này, nhưng cuối cùng thời khắc ấy cũng đến.

Đám võ giả bố trí xong Phích Lịch Đạn thì nhìn Vạn Nhân Sát.

Vạn Nhân Sát liền gật đầu.

“Cho nổ đi!”

“Vâng!”

Đám thuộc hạ đáp lời rồi cho nổ Phích Lịch Đạn.

Rầm!

Lối vào lập tức nổ tung. Khói đen tỏa ra lấp kín lối vào.

Bây giờ không còn phương tiện để lên trên, cả lối vào cũng bị lấp kín.

Những người bị giam bên trong không còn cách nào ra ngoài được nữa. Giả như họ còn sống sót cũng bị chết ngạt hoặc bị thiêu chết.

Vạn Nhân Sát hạ lệnh cho đám võ giả.

“Dọn dẹp nơi này rồi rút lui.”

“Thuộc hạ đã rõ.”

“Người nhớ phải xóa bỏ hết những chứng cứ liên quan đến chúng ta.”

“Vâng!”

Đám võ giả đáp lời xong liền bắt đầu nhanh chóng di chuyển.

Và rồi Bất Hồi Ngục đã bị xóa bỏ khỏi Long Hồ Sơn dưới bàn tay của chúng.

Vạn Nhân Sát nhìn cảnh tượng này rồi lẩm bầm.

“Rốt cuộc là tên nào chứ?”

Bất Hồi Ngục là nơi hoàn toàn tách biệt với thiên hạ.

Ngay cả khi có ai đó phát hiện ra sự tồn tại của Bất Hồi Ngục cũng không thể xâm nhập vào bên trong.

Đến cả Vạn Nhân Sát y cũng không đủ tự tin để tiến vào trong mà không bị đám võ giả canh gác phát hiện.

Nhìn phản ứng của đám võ giả bảo vệ nơi này, có vẻ như chúng không hề biết ai đã đột nhập vào bên trong Bất Hồi Ngục.

“Trên thiên hạ này có kẻ như thế sao?”

Đột nhiên một cái tên hiện lên trong tâm trí y.

“Tử Thần, là tên đó thì có khả năng lắm...”

Nếu hắn ta đúng là một thích khách xuất chúng như giang hồ đồn đại thì hắn không khó lén vào trong Bất Hồi Ngục.

“Nếu thật là thế thì khác nào ta đã bắt được con cá lớn chứ! Khur haha!”

Vạn Nhân Sát liền cười lớn.

Chỉ có một lối đi vào trong Bất Hồi Ngục.

Vậy nên kẻ bị nhốt bên trong không thể thoát ra được vì lối vào đã bị Phích Lịch Đạn phá hủy.

“Tử Thần tử thiết gì đó ta cóc quan tâm. Dù là ai thì kẹt lại bên trong cũng vĩnh viễn cũng không thoát ra được.”

Đến cả tảng đá chặn lối vào cũng vô cùng to lớn.

Bất kỳ võ giả nào cũng không thể xuyên qua nơi này. Thế nhưng Vạn Nhân Sát vẫn không lơ là.

Y ngồi xuống một góc rồi quan sát lối vào Bất Hồi Ngục.

Mãi cho đến một tháng sau Vạn Nhân Sát mới rời khỏi Bất Hồi Ngục.

“Hắn ta chết chắc rồi.”

Lự Khê Hà là con sông lớn chảy quanh núi Long Hồ Sơn.

Dòng sông trong xanh, không quá sâu, nước chảy cũng không quá xiết, vậy nên có nhiều ngư dân đến đây thả thuyền đánh cá.

Từ Lự Khê Hà nhìn lên Long Hồ Sơn quang cảnh vô cùng hùng vĩ nên có nhiều thi sĩ tìm đến đây để ngâm thơ thưởng ngoạn.

Thế nhưng hôm nay không thấy ngư dân hay người đến ngắm cảnh đâu cả.

Bởi vì từ sáng thời tiết đã bất thường, hơn nữa mưa không ngừng rơi như trút nước.

Nước mưa từ những con thác liên tục chảy vào Lự Khê Hà. Chính vì thế mà Lự Khê Hà mỗi ngày yên ả trôi nay lại cuộn cuộn như sóng dữ.

Đi thuyền ra sông vào những ngày thế này vô cùng nguy hiểm, thậm chí mọi người còn không dám đến gần Lự Khê Hà.

Những vách đá hùng vĩ trở thành thác nước khổng lồ đổ một lượng nước lớn vào sông. Thế nhưng, không phải tất cả các vách đá đều như thế.

Kỳ lạ là không có giọt nước nào rơi xuống chỗ trũng dưới chân vách đá cả.

Bên dưới vách đá có một cái lỗ đủ để cho ngón tay vào. Có thứ gì đó đang uốn éo bên trong lỗ hổng này.

Con vật nhỏ nhắn kia chính là một con rắn.
Đặc biệt da của con rắn này có màu đỏ như lửa cháy.
Nó thò đầu ra nhìn quanh một hồi rồi trườn thẳng ra ngoài.
Sụt!
Liền sau đó, cái lỗ nơi con rắn bò ra ngày một rộng hơn.
Đầu tiên là bàn tay ai đó lộ ra, sau cùng là gương mặt dính đầy
bùn đất.
“Phù!”
Hắn ta quỳ xuống đất rồi thở hổn hển.
Con rắn liền bò đến cuộn vào tay hắn.
Gã nam nhân sau một hồi thở dốc liền đi rửa mặt và gội mái
tóc lấm lem bùn đất.
Và rồi dung mạo của hắn cũng dần hiện ra.

375

“Áaaa!”
“Ồ bên ngoài.”
Đám nam nhân hét lên nhưng giọng nói của họ nhanh chóng bị
tiếng thác nước và tiếng mưa lấn át đi.
“Hức!”
“Cuối cùng cũng ra ngoài được rồi. Ra ngoài được rồi.”
“Huhuhu!”
Những nam nhân ấy nằm lăn xuống đất rồi khóc lóc không
ngừng.
Bọn họ là những võ giả bị nhốt trong Bất Hồi Ngục.
Những người bị mắc kẹt trong một không gian chật chội,
không ánh sáng, cũng không có một chút hy vọng, chỉ ngồi đó
chờ đợi ngày chết.
Tiếng khóc của những kẻ tàn ác đã cố sống sót trong môi
trường khắc nghiệt và bị đối xử còn tệ hơn cả trâu bò khiến

người nhìn không khỏi xót xa.

Hồng Hữu Tân nhìn họ với ánh mắt thương hại.

Bọn họ bị giam lâu hơn y rất nhiều. Y thậm chí còn không dám tưởng tượng đến nỗi tuyệt vọng mà bọn họ đã phải chịu đựng cho đến tận bây giờ.

Vậy nên y không thể làm gì khác ngoài việc đứng nhìn cả. Y biết những lời an ủi không thể xoa dịu đi cảm xúc của họ lúc này.

“Phù!”

Lưu Thủy Hoàn thở dài rồi dựa người vào vách đá.²

Sắc mặt y xanh xao. Đôi môi cũng tái nhợt.¹

Lúc này y có ngất đi thì cũng không phải chuyện gì kỳ lạ.

Dù vậy, y vẫn cố điều chỉnh lại hơi thở của mình rồi nhìn vào Phiêu Nguyệt.

Thời gian hơn một tháng qua chẳng khác nào địa ngục cả.

Ngon lửa Khâu Tư Hoàng đốt vẫn tiếp tục bùng lên mạnh hơn.

Cứ tưởng qua vài ngày nó sẽ dịu xuống, nhưng lửa càng ngày càng bùng mạnh hơn. Nếu cứ thế này thì toàn bộ hang động cũng sẽ cháy rụi.

Khi tất cả đã rơi vào tuyệt vọng, Phiêu Nguyệt đã cho Quỷ Nha dẫn đầu và dẫn đoàn người đi.⁸

Phiêu Nguyệt thậm chí còn không nghĩ đến lối ra vào duy nhất của hang động. Hắn di chuyển đến nơi khác để tìm lối ra mới.

Những người khác tỏ ra lúng túng vì đây là lần đầu tiên bọn họ gặp phải trường hợp như thế này, nhưng Phiêu Nguyệt thì khác. Phiêu Nguyệt đã sống sót quay trở về từ một môi trường như thế này.⁶

Hơn hết, việc tìm thấy con đường mới trong tình huống tuyệt vọng chính là điều mà Phiêu Nguyệt giỏi nhất.⁸

Bị mắc kẹt trong bóng tối không có chút ánh sáng lọt vào ngược lại lại khiến cho các giác quan của hắn trở nên linh hoạt hơn.

Ngay cả trong không gian hạn chế dưới lòng đất thì vẫn có một luồng không khí chạy vào. Điều đó có nghĩa là có một luồng gió thổi vào từ bên ngoài.

Nơi mà Phiêu Nguyệt đang tìm chính là con đường có gió thổi đến.

Sau nhiều nỗ lực tìm kiếm, cuối cùng hắn cũng tìm ra một con đường thông gió nhưng nó rất hẹp, chỉ đủ cho một người chui lọt. Hơn nữa, nó lại còn tối đen như mực.

Lỗ hẹp này có thể chen người vào được, nhưng nhờ đâu nó lại hẹp dần khi dẫn ra bên ngoài thì sao.

Khả năng cao là lúc đó họ sẽ chết đói trong tuyệt vọng và sợ hãi ở một không gian tối đen như mực.

Cho dù là võ giả can đảm đến mấy thì cũng không nhiều người có đủ can đảm để nhảy vào một không gian vô định như vậy.

Có một số người đã từ chối bước vào đây. Bọn họ quyết định ở lại Bất Hồi Ngục chờ lửa tắt.

Phiêu Nguyệt cũng không ép bọn họ.

Lựa chọn nằm ở bọn họ.

Còn Phiêu Nguyệt chọn đi theo con đường có hướng gió.

Hắn nhét mình vào không gian chật chội mà không hề có chút do dự.

Quỷ Nha đã giúp đỡ hắn.

Quỷ Nha đã từng sống trong một đầm lầy bản thủ. Các giác quan của nó đã phát triển để giúp nó có thể di chuyển tự do trong một nơi hoàn toàn không thể thấy được ở phía trước như đầm lầy.

Giác quan của Quỷ Nha nhạy cảm hơn Phiêu Nguyệt một bậc.

Quỷ Nha đi trước Phiêu Nguyệt để tìm đường.

Sở Cách Sơn là người đầu tiên đi theo Phiêu Nguyệt.

Bởi hắn rõ sức mạnh của Phiêu Nguyệt hơn ai hết, hắn đi theo Phiêu Nguyệt mà không có chút do dự.

Hồng Hữu Tân và Lưu Thủy Hoàn theo sau. Sau đó, hàng chục nam nhân đi theo bọn họ. Có nhiều người ở lại, nhưng

cũng có nhiều người mạo hiểm ra đi.

Cái hang rất chật.

Hơn nữa lại còn ngoằn ngoèo như ổ kiến.

Phiêu Nguyệt tập trung công lực vào tay và cắt xẻ đá nhọn nhô ra bên ngoài.

Vì không gian quá chật chội nên hắn không thể vung rộng tay được mà chỉ sử dụng được sức mạnh của bàn tay.

Việc này đòi hỏi sự tập trung, khả năng vận nội công và sự nhạy bén của bàn tay đạt đến cao độ.

Lạch cạch!

Không gian chật hẹp chỉ đủ để cổ tay chen vào bị đập vỡ, một không gian rộng lớn hơn xuất hiện. Phiêu Nguyệt thở phào một hơi rồi tiến lên phía trước.

Những loài côn trùng không xác định sống trong không gian tối đen như mực. Những người đi theo Phiêu Nguyệt ăn bọ để làm dịu cơn đói.

Tất cả những gì bọn họ phải làm là đi theo Phiêu Nguyệt, còn Phiêu Nguyệt dẫn đầu để dọn đường nên tiêu tốn nhiều thể lực hơn. Dầu vậy, hắn vẫn không phản nản mà tiếp tục tiến về phía trước.

Đôi lúc con đường lại hướng lên trên, đôi lúc nó lại hướng xuống dưới.

Thỉnh thoảng họ lại gặp một không gian đủ lớn để mọi người có thể dừng chân nghỉ ngơi, có khi họ còn gặp được cả một hồ nước ngầm vô cùng rộng lớn.

Ở hồ nước ngầm ấy có một loại cá không có mắt rất kỳ lạ.

Bọn họ bắt cá ăn để thỏa mãn cơn đói của mình.

Sự tồn tại của hồ nước ở đây có nghĩa là nước ở đây được đưa từ bên ngoài vào. Phiêu Nguyệt chọn đi ngược lên theo dòng nước.

Mọi người cũng đi theo hắn.

Bây giờ bọn họ đã hoàn toàn tin tưởng vào Phiêu Nguyệt.

Không phải chỉ vì võ công của hắn mạnh mẽ.

Mà bọn họ bị ấn tượng bởi ý chí mạnh mẽ dám đi đầu để khai phá trong một không gian lạ lẫm của Phiêu Nguyệt.

Ngay cả trước khi bị giam cầm vào Bất Hồi Ngục, bọn họ đều là những võ giả có tiếng trong giang hồ.

Vậy nên, bọn họ vốn có lòng tự trọng cao. Không dễ dàng để một người có lòng tự trọng cao như bọn họ biết công nhận người khác. Vậy mà lúc này bọn họ đều đồng lòng công nhận Phiêu Nguyệt và xem hắn như thủ lĩnh.

Bọn họ tin tưởng vào Phiêu Nguyệt và len theo con đường không có chút ánh sáng rọi vào.

Bọn họ không rõ đã bao nhiêu thời gian trôi qua rồi.

Họ cứ thế mà đi theo phía sau của người đi trước. Và rồi, cuối cùng bọn họ cũng có thể ra ngoài thế giới.

“Ha ha ha!”

“Hức!”

Bọn họ vừa khóc vừa cười, vừa hít thở bầu không khí của thế giới bên ngoài.

Roài roài!

Một cơn mưa trút xuống như thể chào đón bọn họ.

Đến lúc này, bọn họ mới cảm nhận được cảm giác rằng mình thực sự đã ra ngoài thế giới.

Bọn họ nhìn qua Phiêu Nguyệt.

Dung mạo xuất chúng của Phiêu Nguyệt lại càng nổi bật hơn khi bước ra ánh sáng.

Gương mặt hắn còn đẹp hơn cả nữ nhân. Nhưng ẩn sau một gương mặt xinh đẹp ấy là một ý chí mạnh mẽ còn hơn cả gang thép.

Bọn họ đã chứng kiến được ý chí của Phiêu Nguyệt trong suốt một tháng qua.

Bọn họ muốn không thừa nhận Phiêu Nguyệt cũng không được.

Tất cả bọn họ đều đang rất cảm phục Phiêu Nguyệt.

Lưu Thủy Hoàn đột nhiên chấp thế bao quyền với Phiêu Nguyệt rồi nói.

“Lưu Thủy Hoàn của Võ Kiếm Liên sẽ phục vụ Phiêu đại hiệp như ân nhân cả đời của mình. Tại hạ thể sẽ sẵn lòng nhảy vào ngọn lửa địa ngục nếu Phiêu đại hiệp muốn.”

Hồng Hữu Tân đứng bên cạnh ngạc nhiên bởi những lời nói của Lưu Thủy Hoàn.

Ánh mắt và vẻ mặt của Lưu Thủy Hoàn lúc này rất kiên quyết.

Những lời mà y nói không đơn giản vì y cảm thấy quá phần khích đi được ra bên ngoài.

Y đã nghĩ về việc này suốt thời gian chặt vật để tìm lối ra suốt một tháng qua.

Cho dù nghĩ thế nào đi chăng nữa, y cũng chỉ có một kết luận.

Y tin tưởng và sẽ đi theo Phiêu Nguyệt.

Y đã thấy được sự hỗn loạn.

Sự tồn tại của Bát Hối Ngục chính là bằng chứng cho thấy cuộc náo loạn đã và đang bước vào giai đoạn đầu tiên.

Tất cả những người bị giam cầm ở Bát Hối Ngục đều là những kỳ tài đầy hứa hẹn của chính phái. Chỉ riêng việc những người này không được đón nhận và bị giam cầm ở Bát Hối Ngục cũng đủ để làm cả thiên hạ xôn xao rồi.

Đây là một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng. Một chuyện xảy ra trong bóng tối mà mọi người không hề hay biết. Và cũng không có gì có thể đảm bảo rằng những nơi làm những điều vô nhân đạo này chỉ xảy ra ở đây.

Chắc chắn những chuyện như vậy ở trên khắp thiên hạ này.

Để tìm được người chỉ có thể nhìn thấy phía sau nhưng vẫn có thể đuổi theo được phía trước trong thế giới đầy hỗn loạn này không phải dễ.

Lưu Thủy Hoàn nghĩ Phiêu Nguyệt chính là người hiềm thấy ấy.

Vì mạng sống của y đã được bảo toàn, nên y cũng không do dự trong quyết định của mình nữa.

Lưu Thủy Hoàn tiên phong, những người khác cũng thay phiên nhau tiếp lời.

“Tại hạ Địa Liên Bình của Hưng Vũ Bang xin thề sẽ phục tùng Phiêu đại hiệp.”

“Tại hạ Nam Tú Côn của Kim Sí Môn xin thề sẽ đi theo Phiêu đại hiệp. Dù Phiêu đại hiệp có đi trên con đường chông gai đến mấy thì tại hạ cũng sẵn lòng đi theo ngài.”

“Tại hạ Bắc Tân Hậu của Hộ Kiếm Môn...”

“Tại hạ Mạc Ưu Thịnh của Âm Nhiên Môn xin thề...”

Tiếng nói của bọn họ hòa vào tiếng mưa và âm vang khắp một vùng.

Phiêu Nguyệt khẽ nhú mày nhìn bọn họ.

Bởi hấn giúp họ không phải vì muốn nhìn thấy sự trung thành của họ.

Bốp bốp!

Bỗng Sở Cách Sơn đặt tay lên vai Phiêu Nguyệt rồi nói.

“Chúc mừng. Tất cả những người ghê gớm của thiên hạ này đã thề sẽ trung thành với ngươi rồi đây. Ta cũng sẽ giữ đúng lời thề của mình.”

Quán trọ Hoa Ảnh là một quán trọ đã rất lâu đời.

Quán trọ đã cũ, vợ chồng chủ quán cũng đã lớn tuổi nên không còn nhiệt huyết trong việc hoạt động quán trọ nữa. Kết quả là khách ghé đến dần dần thưa thớt, bọn họ vẫn mở cửa quán trọ cho đến hiện tại cũng chỉ vì truyền thống.

Có những ngày còn không có khách. Nhưng cặp vợ chồng cũng không mấy lo lắng.

Nhờ thời trẻ chăm chỉ làm việc nên họ tích cóp được rất nhiều tiền nên về già vẫn còn dư giả.

Hơn nữa, bọn họ vẫn còn mở quán trọ này cũng không phải vì tiền mà muốn giữ lại khoảng thời gian vất vả của hai vợ chồng thời trẻ đã phải trải qua tại nơi này.

Bên ngoài mưa như trút, ông lão nhìn ra ngoài rồi lẩm bẩm.

“Có vẻ như hôm nay cũng không có khách rồi. Mà cũng là chuyện dĩ nhiên thôi. Ai điên mà lại đợi mưa như thế này đâu.”

Ông lão nghĩ hôm nay mình nên đóng cửa sớm.

Bỗng ông thấy thấp thoáng một bóng người qua màn mưa như trút nước.

“Có khách sao?”

Không phải chỉ có một hai người.bzfczk

Mà hàng chục người đang tiến đến quán trọ Hoa Ảnh.

Ông lão dụi mắt, nghĩ rằng mình đã gặp ảo giác nhưng hoàn toàn không, ông lão không nhầm lẫn gì cả.

Thật sự có hàng chục nam nhân đang tiến lại gần đây.

“Chuyện gì thế này?”

Ông lão rùng mình.

Ánh mắt mạnh mẽ xuyên qua màn mưa khiến cơ thể ông co rúm lại.

Ánh mắt của bọn họ giống như ánh mắt của một con sói được thả ra khỏi lồng sau khi bị nhốt trong một thời gian dài. Hơn nữa không chỉ có một hai con, mà là hàng chục con.

Cơ thể ông lão run rẩy.

Những nam nhân kia cũng vừa đến quán trọ.

Bọn họ chính là những võ giả đã thoát ra khỏi được Bất Hối Ngục.

Người dẫn đầu chính là Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt nói với ông lão.

“Mang tất cả thức ăn lên đây.”

“Sao ạ?”

“Ý ta là mang tất cả thức ăn đang có trong quán trọ lên đây.”

“A, tiểu nhân đã rõ.”

Ông lão vội vàng cúi đầu rồi vừa chạy về phía nhà bếp, vừa lớn giọng.

“Ôi chào! Phu nhân ơi. Lớn chuyện rồi. Mau mau làm chút đồ ăn đi.”

Sau đó thì tiếng chiên rán thức ăn ngập dầu phát ra từ trong bếp.

Phiêu Nguyệt cùng những nam nhân tìm chỗ cho riêng mình rồi ngồi xuống.

“Hờ hờ! Mát mẻ thật.”

“Không khí bên ngoài thật là trong lành.”

“Cảm giác như đang chạm tới thiên đường vậy.”

Những nam nhân xôn xao khi vừa ngồi xuống ghế.

‘Bọn họ đến từ chỗ quái quỷ nào vậy?’

Ông lão đứng từ trong bếp nhìn về phía đám người vừa mới bước vào.

Ông kinh hãi vì trông bọn họ hung ác chẳng khác gì bầy sói đã bị bỏ đói lâu ngày cả.

Lão tự tin rằng mình đã trải qua đủ loại khó khăn khi điều hành một quán trọ trong một thời gian lâu như thế này. Lão đã nghĩ rằng lão sẽ không sợ hãi vì những gì đáng sợ không nên thấy lão đã từng thấy qua. Nhưng chỉ cần nhìn vào những nam nhân kia thôi, cơn lạnh đã chạy dọc sống lưng của lão rồi.

Nhưng cũng may vì có vẻ như bọn họ không có ý định làm hại hai vợ chồng lão.

“Mau đem ra ngoài đi.”

Vợ lão đưa lão một đĩa đầy thức ăn.

Lão vội vã mang thức ăn ra ngoài.

Những nam nhân cặm cụi ăn khi thấy thức ăn trên bàn đã đầy.

Bọn họ hệt như những kẻ háu ăn ngấu nghiến thức ăn với tốc độ đáng sợ.

Phiêu Nguyệt nói với ông lão.

“Mang thêm thức ăn ra đây đi.”

“Sao ạ? Nhưng bấy nhiêu đâu cũng nhiều rồi mà ạ...”

“Bọn họ phải ăn gấp mấy lần chỗ này mới nó được, mau chuẩn bị thêm đi.”

“V, vâng ạ.”

Ông lão đáp lời rồi vội vàng chạy vào bếp.

Tiếng của bà lão trong bếp càu nhàu nhưng những người ngoài đây chẳng có ai quan tâm cả.

Phiêu Nguyệt nhìn vào những nam nhân kia.

Có kẻ mới bị giam bốn tháng, cũng có kẻ đã bị nhốt hơn cả năm.

Bọn họ đã chết đói trong một thời gian dài.

Suốt thời gian ở Bất Hồi Ngục, thứ mà bọn họ được ăn là một loại cháo không rõ là gì. Bọn họ đành phải ăn nó để duy trì sự sống chứ chẳng cảm nhận được chút mùi vị gì cả.

Lâu lắm rồi bọn họ mới được thưởng thức thức ăn như một con người. Cảm giác bồi hồi trong họ là một thứ gì đó mà không thể diễn tả thành lời được.

Món thịt lợn xào bình thường đối với họ như sơn hào hải vị.

Bà lão làm thức ăn mà không hề được nghỉ ngơi, ông lão cũng mang thức ăn ra không ngừng. Vậy mà hai người vẫn không thể theo kịp tốc độ ăn của đám người kia.

Vậy nên hai vợ chồng ông lão phải nấu đồ ăn cho đến khi cạn kiệt sức lực.

“Sống rồi.”

“Phù!”

Những nam nhân ngừng ăn khi đĩa đã chất thành núi trên bàn.

Ai đó lên tiếng.

“Bây giờ ta mới thực sự cảm nhận được là mình đang sống đây.”

“Vậy giờ chúng ta làm việc cần làm thôi.”

“Đúng thế! Chúng ta phải để cho những kẻ đày chúng ta đến đây nếm mùi vị của địa ngục.”

Sự oán hận và cơn giận ập ủ trong người họ trong khoảng thời gian kinh khủng kia giờ đã bùng cháy lên.

Thoát khỏi Bất Hối Ngục không làm cho sự tức giận trong bọn họ biến mất. Thay vào đó, nó càng lớn dần theo thời gian.

Phiêu Nguyệt cùng những nam nhân ở lại quán trọ Hoa Ảnh một thời gian.

Bọn họ ăn uống rồi nghỉ ngơi sau đó lại vận công. Những người hồi phục trước thì lần lượt rời khỏi quán trọ Hoa Ảnh.

“Nếu cần giúp đỡ gì thì ngài cứ gọi ta. Bất cứ lúc nào ta cũng sẵn lòng giúp ngài.”

“Chúng ta là huynh đệ. Mà huynh đệ đã gọi thì có xuống địa ngục ta cũng đi theo huynh.”

“Sau khi giải quyết xong chuyện của sư môn tại hạ sẽ đến tìm đại hiệp ngay ạ.”

Bọn họ chấp thế bao quyền chào Phiêu Nguyệt rồi rời khỏi quán trọ.

Mỗi người đi về một hướng.

Tuy cách xa nhau, nhưng bọn họ vẫn được kết nối với nhau bằng một sợi dây bền chặt.

Và trung tâm của sợi dây ấy chính là Phiêu Nguyệt.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 376

Phiêu Nguyệt ra khỏi quán trọ Hoa Ảnh.

Hồng Hữu Tân nói rằng y cảm thấy bất an về tình hình hiện giờ nên đã rời đi trước, còn Sở Cách Sơn cũng bảo nếu gọi hắn thì hắn sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào.

Hiện giờ mọi người đã rời đi và chỉ còn lại một gã nam nhân.

Gã nam nhân sở hữu đôi mắt sáng và ấn tượng khá mạnh mẽ. Y chính là Lưu Thủy Hoàn.

Lý do Lưu Thủy Hoàn vẫn chưa rời khỏi Phiêu Nguyệt rất đơn giản. Chính bởi vì tình trạng của y hiện giờ không được ổn cho lắm.

Trước khi bị giam vào Bất Hồi Ngục, cơ thể y đã bị Độc Cao Hoàng hủy hoại hoàn toàn.

Với thương tích này y không thể nào hồi phục trong vòng một tháng được.

Muốn cơ thể của Lưu Thủy Hoàn hoàn toàn khôi phục lại như trước thì phải tìm đến y sư đạt đến cảnh giới tối thượng.

May mắn thay, Lưu Thủy Hoàn biết một danh y có thể làm được điều đó. Thế nhưng với thể lực của y hiện giờ lại không thể đến nơi xa như thế được.

Vậy nên cho đến khi đến nơi, y quyết định sẽ đi cùng Phiêu Nguyệt.

Lưu Thủy Hoàn nhắm mắt nhìn lên bầu trời cao.

Bầu trời trong xanh chiếu từng ánh nắng vàng ươm phủ lên mặt hắn.

Được ngược nhìn bầu trời mà y tưởng rằng cả đời này cũng không thể nhìn thấy lần nữa khiến y vô cùng xúc động. Vậy nên, Lưu Thủy Hoàn cứ nhìn lên trời một lúc lâu.

Phiêu Nguyệt hiểu rõ tâm trạng của Lưu Thủy Hoàn bởi vì bản thân hắn cũng từng như thế. Có điều, hắn không thể đợi được nữa.

“Chúng ta đi thôi.”

“A! Vâng! Có lẽ tại hạ đã làm mất nhiều thời gian. Xin Đại hiệp thứ lỗi.”

Lưu Thủy Hoàn khẽ mỉm cười rồi đi theo Phiêu Nguyệt.

Mặc dù cơ thể đã bị hủy hoại không ít nhưng động tác của y vẫn còn khá nhanh nhẹn.

Y vừa đi theo Phiêu Nguyệt vừa hỏi.

“Mà bây giờ chúng ta đi đâu thế?”

“Bà Dương Hồ!”

“Sao lại đến đó?”

“Thì ta có việc ở đây.”

“A! Thế à? Chắc là quan trọng nhỉ. Haha!”

Chẳng biết vốn dĩ y là kẻ nói nhiều hay vì bị giam trong ngục tối quá lâu nên bây giờ y cứ luyên thuyên không ngừng. Thế nhưng, y nói chuyện lại có duyên nên Phiêu Nguyệt cũng thấy không tệ.

Ngữ điệu Lưu Thủy Hoàn đã thay đổi. Y coi Phiêu Nguyệt như người cao hơn mình và đối xử với hấn vô cùng trịnh trọng.

Sau khi rời khỏi quán trọ, buổi chiều cả hai đến bến cảng của Ung Đàm. Thế nhưng bầu không khí ở đây lại có gì đó kỳ lạ. Đập vào mắt họ là cảnh nhà cửa và đồ đạc bị phá nát khắp nơi.

Lưu Thủy Hoàn liền hỏi người đi đường.

“Không biết chỗ này đã xảy ra chuyện gì thế? Đâu đâu cũng bị phá hủy rồi.”

“Nghe người hỏi câu đó chắc không phải người ở đây rồi nhỉ.”

“Vâng! Đây là lần đầu tại hạ đến đây.”

“Hình như một tháng trước nhỉ? Không, trước đó nữa ở đây đã xảy ra trận chiến lớn đó.”

“Trận chiến sao?”

“Đúng vậy! Một nhóm võ giả trẻ và đám võ giả vận huyết bào thì phải. Trận chiến của họ đã hoàn toàn phá hủy nơi này rồi.”

Lão nhân đáp lời rồi lắc lư đầu tựa hồ vừa nhớ lại cảnh tượng khủng khiếp khi đó.

Phiêu Nguyệt hỏi lão nhân.

“Vậy kết quả thế nào?”

“Cuối cùng đám võ giả trẻ thắng cuộc. Thế nhưng chẳng biết là cô nương bên phe họ có bị thương nặng hay không mà ta nghe thấy tiếng hét thất thanh không ngừng vang lên.”

“Vậy sau đó thì sao?”

“Còn ra sao nữa chứ? Họ đã lên thuyền rời đi rồi. Chẳng biết rốt cuộc thế gian này ra làm sao mà lại xảy ra trận đấu khủng khiếp như thế giữa ban ngày ban mặt nữa.”

Lão nhân chặc lưỡi rồi rời đi.

Phiêu Nguyệt liền nhận ra nữ nhân mà lão nhân nhắc tới chính là Viêm Hy Thụy. Bởi vì trong nhóm Nam Cung Việt vừa hay chỉ có Viêm Hy Thụy là nữ nhân.

Nếu Viêm Hy Thụy bị thương thì Nam Cung Việt và Long Hạ Thương sẽ không ở đây tiếp nữa.

Đằng nào Phiêu Nguyệt cũng dùng họ làm mối nhử.

Dù nghe Viêm Hy Thụy bị thương nhưng hắn cũng không thấy tội lỗi gì. Bởi vì chính họ đã lén lút theo hắn kia mà?

Lưu Thủy Hoàn hỏi Phiêu Nguyệt.

“Đại hiệp biết họ sao?”

“Họ là những người đã theo ta.”

Phiêu Nguyệt thành thật trả lời.

Lưu Thủy Hoàn nghe chuyện xong liền cười phá lên.

“Phur haha! Đúng là tài tình mà. Ngài vậy mà dùng đám kỳ tài giang hồ đó làm mối nhử.”

Y đang cười nhạo những kẻ được coi là kỳ tài vậy mà lại bị Phiêu Nguyệt lợi dụng một cách triệt để như thế.

Lưu Thủy Hoàn không hề có suy nghĩ thần thánh như đám kỳ tài kia. Y không phải kẻ có tài năng xuất chúng nên mới được lựa chọn.

“Họ chỉ là có số tốt thôi. Vận tốt khi sinh ra trong gia đình nhà võ, được làm đệ tử của môn phái danh tiếng. Đương nhiên nếu họ không có tài năng thì cũng không thể đạt được vinh hoa như hiện giờ, nhưng tại hạ nghĩ may mắn vẫn là quan trọng nhất. Nên tại hạ nghĩ họ được chọn một phần là do vận tốt hơn người khác.”

Dù xuất thân ở Võ Kiếm Liên, Lưu Thủy Hoàn cũng không coi mình là người tài giỏi.

Y đủ tư cách để tham vọng trở thành Võ Kiếm Liên Chủ, nhưng y muốn sống tự do mà không bị tham vọng đó ràng buộc. Vậy nên nếu có thể y rất muốn tránh xa cuộc tranh đấu

giữa các sư huynh đệ. Chính vì thế mà y luôn bịt chặt tay và cố tình giữ khoảng cách với họ.

Cuối cùng y không nắm được đại cuộc và bị Độc Cao Hoàng chơi khăm, nhưng y vẫn không thay đổi suy nghĩ đó.

Phiêu Nguyệt hỏi y.

“Lấy lại được võ công rồi thì ngươi định thế nào?”

“Chẳng phải tại hạ nên đưa ra phán quyết với Cao Hoàng sao?”

“Độc Cao Hoàng?”

“Vâng! Tại hạ không tham vọng có được Võ Kiếm Liên, nhưng là sư đệ mà lại làm thế với sư huynh thì đúng là quá đáng thật đấy.”

Phiêu Nguyệt liền gật đầu.

Dù lý do là gì đi nữa thì có nợ phải trả chính là đạo lý trên giang hồ.

Bị ám hại và im lặng không dám ra mặt không được xem là người hiền lành mà trái lại còn bị thế gian chê cười.

Muốn sống với tư cách là võ giả trên giang hồ thì không được để người khác xem thường bản thân.

Dù sau này Lưu Thủy Hoàn có lựa chọn cuộc sống thế nào đi chăng nữa thì việc y bị sư đệ ám hại vẫn là một vết nhơ trong đời.

Việc xóa bỏ vết nhơ đó hay không là chuyện của Lưu Thủy Hoàn.

Không ai có quyền can thiệp vào.

“Nếu vậy thì trước tiên tại hạ phải khôi phục lại võ công, đến lúc đó chắc tại hạ phải bám theo Phiêu Đại hiệp rồi. Tại hạ tin Đại hiệp sẽ không bỏ rơi tại hạ trong lúc tại hạ mất võ công đâu. Hừ hừ!”

Lưu Thủy Hoàn cười với vẻ mặt thoải mái.

Phiêu Nguyệt chỉ liếc nhìn Lưu Thủy Hoàn mà không nói thêm gì nữa.

May là buổi chiều có một chiếc thuyền lớn cập cảng.

Đó là một con thuyền chở hàng đến từ thượng lưu. Trên mũi thuyền có hai người đang ngồi trên đồng hàng hóa.

Con gió sông tinh nghịch thổi qua làm rối tung mái tóc của họ.

Thật ra khách trên thuyền không chỉ có hai người bọn họ.

Những người khác đang ngồi một góc tán gẫu với nhau.

“Chẳng phải bây giờ đến Bà Dương Hồ sẽ nguy hiểm lắm hay sao?”

“Ta cũng lẫn tẩn chuyện đó nhưng hết cách rồi. Bây giờ cũng chẳng thể thông báo là không giao dịch được.”

“Phù! Điên mất thôi.”

“Tình hình hiện giờ không hề ổn chút nào. Chuyến giao thương ở hồ Bà Dương kết thúc ta sẽ tạm ngừng hoạt động và theo dõi tình hình xem sao.”

“Ta cũng vậy đó. Không khí bất an thế này thì làm sao mà làm ăn được chứ? Suýt nữa là bị kéo vào trận chiến của đám võ giả rồi.”

“Mong là chuyến làm ăn này thật thuận lợi.”

Cuộc đối thoại giữa những thương nhân có gì đó rất kỳ lạ.

Phiêu Nguyệt khẽ cau mày.

Bà Dương Hồ chính là điểm đến tiếp theo của hấn.

Đế Nguyên Thương Đoàn ở đó, và đám kỳ tài Nam Cung Việt cũng đã đến đây.

Bà Dương Hồ lại là nơi thành lập nên Phản Kim Thiên Hội.

Không một tổ chức nào có thể uy hiếp bọn họ.

Nhưng đó là tình hình Bà Dương Hồ mà Phiêu Nguyệt từng biết.

‘Lẽ nào tình thế đã thay đổi rồi sao?’

Rõ ràng trong một tháng hấn vắng mặt đã xảy ra chuyện gì đó rồi.

Lúc này Lưu Thủy Hoàn đột nhiên xen vào cuộc hội thoại của đám thương nhân.

“Bà Dương Hồ có lũ lụt sao? Tại sao mọi người chán nản thế? Nhìn mặt mọi người có giống đang sống không chứ? Hư hư!”

“Người là ai vậy?”

“Ta vừa mới đến Bà Dương lần đầu, nhưng mà nghe các vị nói chuyện lạ quá nên ta mới mon men đến hỏi thăm ấy mà.”

“Ừm!”

“Trời ơi! Ta không phải kẻ đáng nghi đâu. Đây xem như là duyên phận đây nhé, chúng ta uống một chén đi.”

Lưu Thủy Hoàn liền lấy bình rượu cất trong tay nải ra.

Đây là rượu y chuẩn bị từ quán trọ Hoa Ảnh.

Lưu Thủy Hoàn sở hữu đôi mắt trong sáng cùng bầu không khí vô cùng trang nhã. Vậy mà y lại có thể nở nụ cười tươi rói hết như người đã trải qua nhiều thăng trầm.

Nhìn thấy nụ cười của y, đám thương nhân liền buông lỏng cảnh giác ngay.

Một thương nhân tò mò hỏi.

“Mới sáng sớm đã uống rượu rồi à?”

“Thì, có sao đâu? Dù gì trên thuyền cũng có làm gì đâu nào?”

“Đúng nhỉ.”

“Thế huynh đài còn lo lắng gì nữa? Làm một chén nào.”

Lưu Thủy Hoàn liền rót đầy ly rượu đưa cho gã thương nhân. Gã thương nhân nhìn thấy ly rượu liền nhắm chặt mắt rồi nói.

“Thôi, ta không biết đâu.”

Hắn ta lập tức uống cạn một hơi.

Đây chỉ là bắt đầu.

Đám thương nhân liền uống rượu thật thoải mái, Lưu Thủy Hoàn tiếp tục tự nhiên trò chuyện với họ.

Phiêu Nguyệt nhìn Lưu Thủy Hoàn liền nghĩ có lẽ y sinh ra đã là người như thế.

Y là đệ tử thứ hai của Liên chủ Võ Kiếm Liên.

Ở Lưu Thủy Hoàn hoàn toàn không toát ra sự ngạo mạn hay cảm giác ưu việt hơn người khác.

Đến cả đám thương nhân tinh ý như ma quỷ cũng chỉ nghĩ Lưu Thủy Hoàn là một kẻ tò mò đến mức họ không nghĩ y là một võ giả.

Khả năng hòa đồng thân thiện với người khác không phải cứ học là có được. Chỉ những người bẩm sinh sở hữu tính cách ấy mới làm tốt đến thế mà thôi.

Đối với Phiêu Nguyệt, đây là chuyện có thể gọi là bất khả thi.

Phiêu Nguyệt kiên nhẫn chờ Lưu Thủy Hoàn quay lại thay vì chen vào cuộc nói chuyện giữa bọn họ.

Và một hồi sau, Lưu Thủy Hoàn cũng quay về chỗ hắn.

Gương mặt y đã đỏ bừng vì men rượu. Có vẻ như y đã uống khá nhiều, miệng y tỏa ra hơi rượu vô cùng nồng nặc.

Lưu Thủy Hoàn ngồi phịch xuống chỗ Phiêu Nguyệt.

“Đại hiệp có biết Chương Hồ Niên không?”

&nbzfczkbsp;

“Chương Hồ Niên? Vũ Kiếm Sơn Trang á?”

“Vâng! Có vẻ khi Phiêu Đại hiệp rời đi, hắn đã dẫn quân tinh nhuệ tiến vào Bà Dương Hồ.”

“Rồi sao?”

“Hắn muốn biết hành tung của Phiêu Đại hiệp.”

Phiêu Nguyệt nhắm chặt mắt.

Dường như cả quang cảnh lớn đang diễn ra trước mắt hắn.

Tam Sơn tỉnh An Huy nơi Vũ Kiếm Sơn Trang ngự trị cách không xa Bà Dương Hồ này.

Vậy việc phát hiện ra Phiêu Nguyệt ở Bà Dương Hồ đối với họ không hề khó khăn.

Phiêu Nguyệt chính là kẻ thù giết tiêu đệ của Chương Hồ Niên.

Mặc dù hai người không yêu thương nhau, nhưng dù sao cũng chảy cùng một dòng máu. Đương nhiên hắn có đủ lý do để trả

thù.

Quan trọng hơn, hắn vẫn chưa từ bỏ thanh Công Bố Kiếm.

Hắn đã lần theo dấu vết của Phiêu Nguyệt rồi mò đến tận Bà Dương Hồ.

Lưu Thủy Hoàn nói thêm.

“Có vẻ như sau đó họ đã xảy ra xung đột với nhóm của Nam Cung Việt Thiếp hiệp. Họ cũng không biết vì sao hai bên lại chiến với nhau. Vấn đề là cuộc chiến hai bên đã vượt xa xung đột giữa các kỳ tài với nhau.”

“Xem ra có nhiều nạn nhân nhỉ.”

“Đúng vậy. Phía Chương Hồ Niên bị tổn thất nghiêm trọng, và phe Nam Cung Thiếu hiệp hình như cũng có người bị thương.”

Là xung đột bình thường thì chỉ kết thúc ở đây là đủ.

Chương Hồ Niên là tiểu trang chủ của Vũ Kiếm Sơn Trang thì Nam Cung Việt cũng đang gánh trên mình Thủ Thiên Hội.

Họ biết rõ rằng xung đột giữa các thế lực lớn sẽ dẫn đến sự diệt vong lẫn nhau. Vậy nên, họ cố gắng để kết thúc ở vấn đề cá nhân.

Nhưng lần này lại khác.

Không biết vì sao Chương Hồ Niên lại nổi điên lên mà chuyện bé xé to.

Sức ảnh hưởng của Vũ Kiếm Sơn Trang đã chạm phải một trong những môn phái của tỉnh Giang Tô.

Và không chỉ có Nam Cung Việt chịu thiệt.

Nam Cung Việt đã nhờ sự tương trợ của những môn phái liên quan đến Thủ Thiên Hội, và thế là trận chiến ở Bà Dương Hồ nổ ra.

Cả hai phía đều bị thương nặng, các thương nhân còn nói rằng xung quanh Bà Dương đã trở thành bãi chiến trường.

“Vấn đề là tại hạ có hỏi tại sao họ lại xung đột như thế nhưng đám thương nhân không ai biết cả.”

“Ta nghĩ ta đã biết lý do rồi.”

“Hả? Ý Đại hiệp là sao?”

“Đây không phải là trận chiến giữa Chương Hồ Niên và Nam Cung Việt. Cũng không phải giữa Vũ Kiếm Sơn Trang và Thủ Thiên Hội.”

“Vậy thì?”

“Đây là trận chiến giữa Kim Thiên Hội và Phản Kim Thiên Hội.”

“Phản Kim Thiên Hội ư?”

Lưu Thủy Hoàn tỏ vẻ nghi hoặc.

Kim Thiên Hội thì y biết, nhưng đây là lần đầu y nghe thấy cái tên Phản Kim Thiên Hội.

“Nam Cung Việt, Long Hạ Thương, Viêm Hy Thụy đã tạo ra tổ chức này ở Bà Dương Hồ. Mục đích của nó là khống chế Kim Thiên Hội do Trương Vô Cự đứng đầu.”

“Nếu vậy thì Chương Hồ Niên đã biết đến sự tồn tại của Phản Kim Thiên Hội trong lúc điều tra hành tung của Phiêu Đại hiệp.”

“Đúng vậy.”

“Dựa theo lập trường của Chương Hồ Niên hẳn tuyệt đối sẽ không chấp nhận Phản Kim Thiên Hội. Cuối cùng việc hai bên xung đột là không thể tránh khỏi.”

Kim Thiên Hội không phải chỉ là một nơi hội họp của những kỳ tài.

Tất cả võ giả vào Kim Thiên Hội đều là kỳ tài của thế hệ tiếp theo. Việc Trương Vô Cự nắm quyền Kim Thiên Hội chính là bước đệm để hắn trở thành kẻ đứng đầu lớp thế hệ kế tiếp.

Trong tình huống đó, sự xuất hiện của Phản Kim Thiên Hội không đáng được hoan nghênh chút nào.

Trên lập trường của Kim Thiên Hội, dù có hy sinh thế nào cũng phải loại bỏ Phản Kim Thiên Hội.

Và chốt hạ chính là trận chiến này đã vượt qua một trận đấu giữa các kỳ tài với nhau.

Đây chính là trận chiến giành bá quyền của các thế hệ tiếp theo diễn ra tại Bà Dương Hồ.

377

Uỳnh!

Một chiếc thuyền thả neo tại bến thuyền của Bà Dương Hồ.

Thang được hạ xuống, mọi người cũng xuống thuyền. Trong số đó còn có cả Phiêu Nguyệt và Lưu Thủy Hoàn.

Lưu Thủy Hoàn nhìn quanh bến thuyền rồi nói.

“Bầu không khí tại nơi này thật bất thường.”

Xung quanh bến tàu toàn là những võ giả.

Bọn họ nhìn chăm chăm vào những người đang xuống thuyền. Ai nhìn vào cũng biết bọn họ đang giám sát những người xuống thuyền.

Một nhóm đứng ở phía Tây của bến thuyền, một nhóm thì đứng ở phía Đông.

Nhìn qua cũng có thể biết được bọn họ thuộc phe phái khác nhau.

Bọn họ không rời mắt khỏi chiếc thuyền.

Bỗng ánh mắt của bọn họ hướng về phía Phiêu Nguyệt.

Bởi vì Phiêu Nguyệt không che mặt nên bọn họ có thể nhận ra hần ngay.

‘Phiêu Nguyệt?’

‘Tử Thần đã trở lại rồi.’

Đôi mắt của bọn họ dao động khi nhìn thấy Phiêu Nguyệt.

Nhóm người ở phía Tây vội vã rời khỏi bến thuyền, còn nhóm ở đằng Đông thì tiến lại gần Phiêu Nguyệt.

Bọn họ thận trọng hỏi.

“Ngài có phải là Phiêu đại hiệp không ạ?”

“Có chuyện gì?”

“A! Chúng tại hạ là võ giả thuộc Ngân Liên Hội ạ.”

“Ngân Liên Hội?”

“Chắc hẳn ngài không biết. Đó là tên chính thức của Phản Kim Thiên Hội ạ.”

Tuy họ nói là sẽ đổi đầu với Kim Thiên Hội nhưng nếu tiếp tục sử dụng Phản Kim Thiên Hội thì cũng không hợp lý lắm.

Bởi vì bản thân từ Phản đã mang lại một ý nghĩa rất tiêu cực, nó không phù hợp khi gắn vào tên của một thế lực. Đó là lý do vì sao Phản Kim Thiên Hội lại có một cái tên mới là Ngân Liên Hội.

“Ai là hội chủ vậy?”

“Long Hạ Thương thiếu hiệp ạ.”

“Long Hạ Thương?”

Phiêu Nguyệt có chút bất ngờ.

Bởi vì ai nhìn vào cũng thấy trung tâm của Ngân Liên Hội là Nam Cung Việt. Nhưng hắn đã lập tức hiểu ra ngay.

‘Có vẻ như hắn đã đẩy Long Hạ Thương ra phía trước, còn bản thân thì lùi về sau để ổn định nền móng rồi.’

Phiêu Nguyệt nghĩ cách này cũng không tệ.

Mỗi người đều có một vai trò phù hợp với bản thân.

Với tính cách của Nam Cung Việt thì đảm nhận việc điều khiển mọi thứ trong bóng tối cũng không tệ.

“Nam Cung thiếu hiệp đang mong Phiêu đại hiệp quay trở về lắm ạ. Nếu ngài không phiền thì có thể cùng chúng tại hạ đến gặp Nam Cung thiếu hiệp được không ạ?”

“Bây giờ ta muốn nghỉ ngơi.”

“Vậy...”

“Bảo hắn nếu muốn nói chuyện với ta thì đến quán trọ nơi ta đang lưu lại đi.”

“Vâng ạ. Chúng tại hạ sẽ truyền lời lại cho Nam Cung thiếu hiệp ạ.”

Dẫu bị từ chối nhưng gương mặt của võ giả kia không thể hiện một chút thái độ khó chịu nào.

Đó là minh chứng cho thấy sức ảnh hưởng của Phiêu Nguyệt.

Những võ giả rời đi để báo cáo cho Nam Cung Việt.

Còn Phiêu Nguyệt dẫn Lưu Thủy Hoàn về Nam Thiên Quán.

“Ôi chao ôi! Lâu lắm rồi mới được gặp lại ngài.”

Quán chủ nhận ngay ra Phiêu Nguyệt, ông ta vội vàng chạy ra ngoài tiếp đón hân.

“Ngựa của ta sao rồi.”

“Nó vẫn được chăm sóc tốt ạ. Xin ngài đừng lo lắng.”

Thông thường nếu chủ sở hữu ngựa không xuất hiện thì bọn họ sẽ bán ngựa cho người khác. Nhưng quán chủ ở đây đến nghĩ như vậy thôi cũng không dám.

Bởi vì đó là ngựa của Phiêu Nguyệt.

Nếu bán con ngựa đi thì hậu quả khi Phiêu Nguyệt quay trở lại ra sao ông ta không thể cáng đáng được. Vì vậy nên ông đành phải cho người chăm sóc ngựa một cách tận tình nhất có thể.

“Cho ta hai phòng.”

“Căn phòng ngài từng sử dụng và căn phòng kế bên đó được không ạ?”

“Được.”

“Vâng ạ. Ngài đã ăn chưa ạ.”

“Chuẩn bị ngay đi. Ta ăn rồi mới về phòng.”

“Vâng! Xin ngài đợi một chút ạ. Tiểu nhân sẽ cho người chuẩn bị ngay lập tức.”

Nói rồi quán chủ vội vàng chạy xuống bếp.

Phiêu Nguyệt cùng Lưu Thủy Hoàn ngồi vào một bàn cạnh cửa sổ.

Chỗ ngồi gần cửa sổ luôn là nơi mà Phiêu Nguyệt ưu tiên lựa chọn.

Lưu Thủy Hoàn nhìn quanh khung cảnh Bà Dương Hồ bên ngoài cửa sổ rồi nói.

“Nơi này thật đẹp. Vẻ đẹp rất khác với biển mà tại hạ từng thấy ở Võ Kiếm Liên.”

“Người nói mới đề ý, ở Võ Kiếm Liên cũng có biển nhỉ?”

“Vâng! Chính xác thì nó nằm ở Hải Nam. Đại hiệp sẽ không thể biết nó đẹp đến mức nào với bãi cát trắng tinh và biển xanh bao la đâu.”

“Ta thật muốn đến đó đây.”

“Vâng! Nếu được tại hạ cũng muốn quay về đó ngay. Nhưng với cơ thể này thì...”

Lưu Thủy Hoàn cười nhạt.

Hiện tại, cơ thể của y không đủ khả năng để thi triển võ công nữa.

Y đã luyện võ từ nhỏ và quyết sống là một võ giả cả đời. Vậy nên y không khỏi cảm thấy mất mát khi bị mất đi võ công. Nhưng Lưu Thủy Hoàn nghĩ rằng cảm giác này cũng không quá tệ.

Tất cả những người bình thường đều sống như vậy.

Có nhiều người không có võ công nhưng vẫn sống tốt, thật có lỗi với những người bình thường nếu y cảm thấy nản lòng vì tạm thời bị mất đi võ công.

“Liệu người có thể hồi phục được không? Nghe nói y sư bình thường sẽ không thể chữa trị được cho trường hợp này?”

“Như tại hạ đã nói trước đó, tại hạ có quen một người. Người đó chắc chắn sẽ chữa được. Bởi vì thứ mà tại hạ bị phá hủy là kỳ kinh bát mạch chứ không phải đan điền.”

“Xem ra người đó có y thuật rất xuất chúng.”

“Vâng! Có gọi người đó là thần y cũng không đủ để lột tả được.”

“Một người giỏi như vậy lại ít được biết đến sao?”

“Bởi vì nổi tiếng là một điều không tốt ạ.”

“Do ân oán sao?”

“Vâng!”

Phiêu Nguyệt cũng không hỏi thêm nữa.

Không một ai sống trong giang hồ mà không gây thù chuốc oán với ai cả.

Võ giả chứng minh sự tồn tại của bản thân bằng sức mạnh.

Dùng vũ lực với người khác thì làm sao không có oán ân cho được.

Những y sư trong giang hồ cũng tương tự.

Chắc chắn là y sư mà Lưu Thủy Hoàn biết cũng bị cuốn vào ân oán của giang hồ.

Đúng lúc đó, tiểu nhị mang ra một khay đầy thức ăn.

“Chúc khách quan ngon miệng.”

Tiểu nhị nhìn Phiêu Nguyệt với vẻ mặt ghen tị rồi vội vàng chạy về bếp.

Lưu Thủy Hoàn nói.

“Có vẻ như đứa trẻ đó rất tôn kính Phiêu đại hiệp.”

“Một thích khách thì có gì để tôn kính cơ chứ...”

“Phiêu đại hiệp có nhất thiết lúc nào cũng phải quy định bản thân là một thích khách không? Phiêu đại hiệp là một võ giả vĩ đại kia mà...”

“...”

“Thích khách hay lãng nhân đều là những võ giả. Tại hạ nghĩ vậy.”

“Suy nghĩ của ngươi cũng lãng mạn thật. Những người trong giang hồ không rộng lượng như người đâu. Bọn họ bị ám ảnh quá mức về xuất thân của mình và phân loại chúng. Những kẻ đã từng bị coi là thích khách thì mãi mãi vẫn là thích khách.”

“Haha! Vậy sao?”

Lưu Thủy Hoàn cười hóm hỉnh khiến người khác phải tự hỏi rằng gương mặt không một chút nếp nhăn ấy liệu có phải đã được lớn lên trong tình yêu thương không. Nhưng đó cũng chỉ là vẻ bề ngoài.

Lưu Thủy Hoàn là một thanh kiếm sắc bén được giấu trong vỏ kiếm cùn. Y đang che giấu con người thật của mình dưới bộ dạng tươi cười ấy.

Hai người bắt đầu dùng bữa.

Lưu Thủy Hoàn ăn thử vài miếng rồi mở to mắt.

“Ngon thật đấy. Xem ra đầu bếp ở đây rất khéo tay.”

Y nhắm mắt lại thưởng thức mùi vị của món ăn.

Y tưởng rằng vị giác của mình đã bị phá hủy hoàn toàn trong vài tháng qua, nhưng được nếm thử những món ăn ngon như thế này dường như đã khiến chúng tái sinh trở lại.

Y tự rót cho mình một ly rượu rồi uống cạn.

Y biết Phiêu Nguyệt không uống rượu nên đã uống một mình.

Mà uống một mình thế này cũng tốt.

Phong cảnh đẹp, gió thổi vi vu và những đồ nhắm ngon là đủ.

“Khi còn ở Võ Kiếm Liên, dù có được tận hưởng nhiều hơn thế này tại hạ vẫn không cảm thấy phúc... nhưng hiện tại, chỉ bấy nhiêu đây thôi tại hạ cũng đủ thỏa mãn rồi.”

Lưu Thủy Hoàn nâng ly rồi lăm bằm.

Y cười nhạt rồi nhìn xuống ly rượu của mình.

Bỗng y ngẩng đầu lên và nhìn chăm chăm vào Phiêu Nguyệt,

Phiêu Nguyệt đang ăn trong im lặng, hẳn chẳng buồn để ý Lưu Thủy Hoàn đang nhìn hắn.

Dáng vẻ ăn chậm rãi của Phiêu Nguyệt giống như những vị hòa thượng và đạo sĩ vậy.

Lưu Thủy Hoàn biết rằng một người đã có được thành tích cao trong một lĩnh vực nào đó sẽ sở hữu khí tức giống như Phiêu Nguyệt.

‘Xin đại hiệp đừng tự cho mình là một thích khách nữa. Ngài đã nằm ngoài giới hạn của một thích khách rồi.’

Sự xuất hiện của Phiêu Nguyệt trong một không động không chút ánh sáng trong suốt một tháng qua thật sự rất đáng kinh ngạc.

Phiêu Nguyệt không để một người nào đi theo mình vào hang tối chết cả.

Chuyện đó thực sự rất đáng kinh ngạc.

Những võ giả kia dĩ nhiên đã rất liêu lĩnh, nhưng nếu Phiêu Nguyệt không bảo vệ bọn họ thì bọn họ đã chết từ lâu trong hang tối đó rồi.

Điều duy nhất mà bọn họ có thể dựa vào trong bóng tối đen như mực chính là tấm lưng của Phiêu Nguyệt. Bọn họ từng bước tiến lên sau tấm lưng vững chắc đó, và kết quả là tất cả đều được bình an quay trở về.

Hiện tại, mỗi người đã quay trở về môn phái của mình.

Không ai biết trong số đó sẽ có bao nhiêu người chiến đấu và đánh bại được kẻ đã đẩy bọn họ tới Bất Hồi Ngục. Nhưng chỉ cần chiến thắng, họ sẽ cho Phiêu Nguyệt mượn sức mạnh của mình bằng mọi giá.

Bản thân Lưu Thủy Hoàn cũng vậy.

Không đời nào y lại quyết tâm như vậy với một người chỉ đơn thuần là một thích khách được.

Tất cả những người trong hang tối khi ấy sẽ luôn sẵn lòng chạy đến khi Phiêu Nguyệt gọi.

Bởi vì bọn họ ai cũng đã thấy được gì đó còn hơn cả thế.

Róc rách!

“Ôi trời ơi!”

“Có xác chết kia.”

Khi Lưu Thủy Hoàn đang rót đầy ly rượu của mình thì những khách quan trong quán trọ nhìn ra Bà Dương Hồ rồi hét lên.

Phiêu Nguyệt cùng Lưu Thủy Hoàn khẽ cau mày.

Bởi vì theo như những gì mọi người xì xào thì đang có những xác chết trôi dạt vào đây.

Lưu Thủy Hoàn đặt ly rượu xuống rồi nói.

“Có vẻ như chúng ta không tiếp tục ăn được rồi.”

Phiêu Nguyệt cũng đặt đĩa xuống rồi gật đầu.

Huyết sắc của thi thể vẫn còn.

Xem ra, người này vừa mới chết được không bao lâu.

Điều đó có nghĩa là một cuộc chiến nào đó đang diễn ra gần đây.

Khi đó, tiếng vũ khí va chạm và âm thanh cãi cọ lọt vào tai của Phiêu Nguyệt.

“Giết!”

“Áaaa!”

“Chặn chúng lại, đừng để chúng lên thuyền.”

Phiêu Nguyệt nhìn về hướng có tiếng cãi cọ phát ra.

Phía xa đó là một chiếc thuyền lớn.

Xung quanh nó là hàng chục con thuyền nhỏ.

Những võ giả trên chiếc thuyền nhỏ đang cố gắng leo lên thuyền lớn, còn những võ giả trên thuyền lớn thì đang vung vũ khí ngăn cản không cho những người kia leo lên thuyền.

Cuộc chiến giữa hai bên thực sự rất khốc liệt.

Cuộc chiến ấy đã nhuộm đỏ cả Bà Dương Hồ.

“Khắc!”

“Hự!”

Những võ giả đang leo lên thuyền thì bị thương hoặc lao tăn công rồi bị ngã xuống Bà Dương Hồ.

Những người bị thương nhẹ vùng vẫy trên mặt nước, còn những người bị thương nặng nhanh chóng chìm xuống.

Những võ giả trên thuyền lớn tuy có số lượng ít nhưng bọn họ khá an toàn bởi vị trí của bọn họ tương đối cao và bọn họ có khả năng dùng các trường binh khí.

Thông thường thì đến lúc này, những kẻ tấn công sẽ cảm thấy bất lợi và rút lui. Nhưng những võ giả ở thuyền nhỏ thì khác.

Bọn họ leo lên con thuyền lớn như những kẻ hung hãn.

Nhìn thấy cái chết của đồng liêu khiến cho bọn họ càng trở nên hung hãn hơn.

“Mẹ nó! Đừng để ta lên được thuyền, một khi ta lên được đó là các người xong đời.”

“Ta sẽ giết chết các người.”

Những nỗ lực của bọn họ không phải vô ích.

Cuối cùng cũng có những người leo lên được boong thuyền. Bọn họ chiến đấu với những võ giả trên thuyền lớn trong khi đợi đồng bọn leo lên được thuyền.

Trong khi bọn họ đang cố cầm cự thì những đồng bọn đã lần lượt đặt chân lên được boong thuyền của chiếc thuyền lớn.

Thủ lĩnh con thuyền lớn vung ra vũ khí của mình rồi hét lên.

“Bọn sâu bọ của Huyết Nghị Bang lại dám nhắm đến Đế Nguyên Thương Đoàn sao? Tuyệt đối không được để chúng cướp được thuyền của chúng ta.”

“Chết tiệt! Người tướng Đế Nguyên Thương Đoàn là nhất hử?”

“Giết tên khốn đó trước đi.”

Tiếng hét của bọn họ lọt đến tai Phiêu Nguyệt.

“Thuyền của Đế Nguyên Thương Đoàn đang bị Huyết Nghị Bang tấn công sao?”

Ngay cả trước khi Phiêu Nguyệt đến Bất Hồi Ngục, Đế Nguyên Thương Đoàn còn bắt đám người Huyết Nghị Bang kia như bắt chuột.

Bởi vậy nên Huyết Nghị Bang thậm chí còn không dám ra ngoài mà trốn trong bóng tối. Nhưng điều gì đã khiến bọn họ dám bò ra phía có năng và tấn công thuyền của Đế Nguyên Thương Đoàn vậy?

“Có liên quan gì đến Chương Hồ Niên của Vũ Kiếm Sơn Trang sao?”

Chỉ có một cách duy nhất để xác nhận.

Phiêu Nguyệt ném mình về phía chiếc thuyền.

Bịch bịch bịch!

Lưu Thủy Hoàn lảo lảo khi thấy Phiêu Nguyệt chạy trên mặt nước.

“Bà Dương Hồ lại nhuộm đỏ hơn rồi.”

Y nâng ly rượu vừa mới đặt xuống bàn nẩy lên.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 378

Lên thuyền bzfczkthì khó, nhưng cướp được thuyền thì lại không lằng nhằng lắm.

Bởi vì số lượng võ giả Huyết Nghị Bang rất đông.

Chúng lợi dụng số lượng để áp đảo võ giả của Đế Nguyên Thương Đoàn.

“Khắc!”

“Hộc!”

Đám võ giả của Đế Nguyên Thương Đoàn lần lượt hộc máu rồi ngã xuống.

“Chết tiệt!”

Trương Chấn Sâm chịu trách nhiệm con thuyền này nhìn quanh với đôi mắt đỏ ửng.

Hắn nhìn đâu cũng thấy đám thuộc hạ đang chết dần đi.

‘Từ khi nào mà Huyết Nghị Bang lại mạnh như thế chứ?’

Dẫu được gọi là thế lực hắc ám ở Bà Dương Hồ nhưng chúng vẫn khó mà vượt qua được Đế Nguyên Thương Đoàn.

Chính vì thế Châu Thiết Phong của Đế Nguyên Thương Đoàn không ngần ngại mà áp bức Huyết Nghị Bang. Thế nhưng hiện giờ, thực lực của Huyết Nghị Bang thể hiện lại vượt qua sức tưởng tượng của họ.

Đám võ giả Huyết Nghị Bang trên thuyền hết như lũ kiến khát máu.

Võ giả Đế Nguyên Thương Đoàn đã bị dồn vào đường cùng.

Một nửa thuộc hạ của Trương Chấn Sâm đã bỏ mạng. Số còn lại thì đang cố gắng cầm cự, nhưng tình thế vẫn như ngàn cân

treo sợi tóc.

Một trong số đám võ giả Huyết Nghị Bang trông vô cùng hung dữ tiến lên phía trước.

“Toẹt!”

Y nhỏ một bãi nước bọt rồi nhìn Trương Chấn Sâm.

Ai nhìn vào cũng biết y đang khiêu khích Trương Chấn Sâm.

“Thưa ngài hộ vệ cao quý của Đế Nguyên Thương Đoàn. Thế nào hả? Ngài còn xem thường Huyết Nghị Bang bọn ta không?”

“Người nghĩ Huyết Nghị Bang làm ra chuyện này thì có bình an được hay sao?”

“Khư khư! Nếu không bình an thì sao? Ngài không biết thiên hạ này thay đổi rồi à?”

“Thiên hạ này thay đổi ư? Người đang nói linh tinh gì vậy hả?”

“Chính ngài mới là người phải xem lại đi đó. Thế gian này đã thay đổi rồi, còn tưởng Đế Nguyên Thương Đoàn tài cán lắm hay sao.”

Tên võ giả Huyết Nghị Bang cười nhạo Trương Chấn Sâm.

Trương Chấn Sâm tức giận y, nhưng không thể tùy tiện phát tiết được.

Bởi vì nếu hấn phát tiết thì chiến tuyến vừa cân bằng được sẽ lại sụp đổ lập tức.

Tên võ giả Huyết Nghị Bang Lý Khẩu Duyệt tiếp tục nói.

“Hư hư! Bọn ta nhịn nhục đã lâu, nay ngày này cũng đến rồi. Quả nhiên con người phải sống lâu mới được.”

Ánh mắt Lý Khẩu Duyệt đỏ bừng vì hưng phấn.

Lý Khẩu Duyệt trước giờ phải sống dưới sự áp bức của Đế Nguyên Thương Đoàn.

Thậm chí y còn không thể ngủ ngon giấc vì sợ chết bất đắc kỳ tử, nhưng bây giờ tình thế đã thay đổi.

Huyết Nghị Bang không phải là kẻ yếu nữa.

Chỉ cần nhìn tình hình hiện giờ cũng biết.

Trong lúc họ nói chuyện, đã có hai võ giả Đế Nguyên Thương Đoàn bỏ mạng. Đến cả hàng phòng ngự yếu ớt cuối cùng cũng dần sụp đổ.

“Đúng là con người phải biết móc nối quan hệ. Vũ Kiếm Sơn Trang uy chấn thiên hạ đã đứng về phía bọn ta rồi.”

“Nói thế là đủ rồi đây!”

Đột nhiên một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Đó là giọng của một trong số đám võ giả Huyết Nghị Bang. Nhưng gương mặt Lý Khẩu Duyệt lại đanh lại.

“Cẩn thận cái miệng của ngươi đi. Bọn ta không liên quan gì đến bọn ngươi cả.”

“Hơ! Tại hạ xin lỗi. Tại hạ đã lỡ lời rồi.”

“Con thuyền này là dùng sức mạnh của Huyết Nghị Bang mới chiếm được. Không liên quan gì đến Vũ Kiếm Sơn Trang cả. Ngươi biết chưa?”

“Đương nhiên rồi ạ. Hehe!”

Lý Khẩu Duyệt bật cười khúc khích.

Một số lượng đáng kể võ giả Huyết Nghị Bang tấn công con thuyền này thật chất là võ giả được Vũ Kiếm Sơn Trang phái đến.

Đặng Thiết Hùng bang chủ Huyết Nghị Bang ngay khi nghe tin Chương Hồ Niên và võ giả Vũ Kiếm Sơn Trang đến Bà Dương Hồ liền tìm đến chúng.

Đặng Thiết Hùng đã đưa ra đề xuất với Chương Hồ Niên.

Chỉ cần Vũ Kiếm Sơn Trang giúp Huyết Nghị Bang giải quyết Đế Nguyên Thương Đoàn thì chúng sẽ làm bất cứ điều gì.

Ban đầu Chương Hồ Niên đã muốn lấy mạng Đặng Thiết Hùng. Thế nhưng, sau khi suy nghĩ kỹ càng, hắn nghĩ có người ở đây tiếp tay cũng không tồi.

Mặc dù Bà Dương Hồ không cách xa tỉnh An Huy là mấy, nhưng chung quy vẫn không phải là khu vực của Vũ Kiếm Sơn Trang.

Hắn cần người chịu trách nhiệm xử lý những chuyện bản thủ.
Và Huyết Nghị Bang lại rất hợp với mục đích của hắn.

Cuối cùng Chương Hồ Niên cũng chấp nhận đề xuất của Đặng Thiết Hùng.

Võ giả Vũ Kiếm Sơn Trang đã cùng võ giả Huyết Nghị Bang tấn công Đế Nguyên Thương Đoàn. Nếu không có sự tương trợ của chúng, Huyết Nghị Bang không đời nào chiếm được chiếc thuyền lớn này.

Hành động của chúng đương nhiên phải được giữ bí mật một cách triệt để nhất.

Nếu việc Vũ Kiếm Sơn Trang can thiệp vào cuộc chiến giữa thương đoàn và thế lực hắc ám thì danh tiếng sẽ lập tức bị hủy và sau này cũng không thể hòa nhập với các môn phái khác.

Chính vì thế mà võ giả Vũ Kiếm Sơn Trang mới phải giữ bí mật chuyện này.

Tên võ giả Vũ Kiếm Sơn Trang nói.

“Chậc! Người có biết vì cái miệng ba hoa của người mà tất cả người trên thuyền này có thể chết không?”

“Tại hạ xin lỗi.”

“Ta sẽ giết chết kẻ nào dám thốt từ ‘Vũ’ ra khỏi miệng. Nhớ lấy cho ta.”

“Vâng! Tại hạ sẽ ghi nhớ.”

Lý Khẩu Duyệt gật đầu đáp lời.

Chính lúc này.

“Vũ Kiếm Sơn Trang vậy mà lại can thiệp vào cuộc chiến giữa các thế lực ở Bà Dương Hồ. Các người không thấy xấu hổ à?”

Nghe câu chuyện giữa hai người, Trương Chấn Sâm liền lớn tiếng hỏi.

Tên võ giả Vũ Kiếm Sơn Trang tắc lưỡi với hắn.

“Chậc! Còn mạnh miệng cái gì. Dù sao ta cũng không có ý định tha mạng cho các người...”

“Các người sẽ bị trời phạt.”

“Trời phạt á? Nực cười thật đấy. Người nghĩ ông trời rảnh rồi vậy sao?”

Lúc võ giả Vũ Kiếm Sơn Trang đang cười nhạo Trương Chấn Sâm.

“Ông trời không rảnh, nhưng mà ta rảnh.”

Đột nhiên giọng nói lạnh lùng của ai đó xuyên qua tai tên võ giả Vũ Kiếm Sơn Trang.

Nghe giọng nói lạ vang lên, tên võ giả Vũ Kiếm Sơn Trang giật mình nhìn lên trên.

Trên cột buồm cao xuất hiện một nam nhân.

Vừa nhìn thấy nam nhân, máu nóng toàn thân võ giả Vũ Kiếm Sơn Trang liền lạnh đi.

“Phiêu... Nguyệt?”

Hắn ta lập tức nhận ra gã nam nhân kia là ai.

Hắn đã từng gặp Phiêu Nguyệt ở Nhữ Nam.

“Người... Người đã rời khỏi Bà Dương Hồ rồi mà?”

“Vũ Kiếm Sơn Trang đến Bà Dương Hồ làm gì thế? Các người đang truy tìm ta sao?”

“.....”

Tên võ giả Vũ Kiếm Sơn Trang không thể đáp lời.

Phiêu Nguyệt liền chắc chắn suy đoán của mình đã đúng.

Thường thì không có ai lại huy động binh lực với quy mô lớn thế này di chuyển ở khu vực chẳng liên quan gì đến mình.

Huy động binh lực mà không thể hiện mục đích rõ ràng như thế đều là vì có ý đồ xấu.

Lúc này đám võ giả Vũ Kiếm Sơn Trang liền nâng vũ khí lên hướng về phía Phiêu Nguyệt.

Chỉ có hắn là người duy nhất có liên quan đến Vũ Kiếm Sơn Trang ở Bà Dương Hồ này.

Nam Cung Việt nói rằng Phản Kim Thiên Hội đã tạo ra Ngân Thiên Hội, nhưng vẫn chưa thông báo với người ngoài. Vậy

nên, Nam Cung Việt và Ngân Thiên Hội không phải là mục tiêu của Vũ Kiếm Sơn Trang.

Vậy thì chỉ còn lại Phiêu Nguyệt.

Rõ ràng là Vũ Kiếm Sơn Trang đã đuổi theo hắn đến tận đây.

Phiêu Nguyệt lên tiếng hỏi.

“Chương Hồ Niên đích thân đến ư?”

“Tấn công!”

Thay vì đáp lời, tên võ giả Vũ Kiếm Sơn Trang liền ra lệnh tấn công Phiêu Nguyệt.

“Vâng!”

Đám thuộc hạ đáp lời rồi cùng tấn công.

Tên võ giả đứng đầu cầm rìu chặt mạnh vào cột buồm. Cột buồm khổng lồ nhanh chóng đổ xuống.

Phiêu Nguyệt liền giẫm lên cột buồm rồi bắn người lên không.

“Thời cơ đến rồi.”

Đám võ giả Vũ Kiếm Sơn Trang đồng loạt vung rìu về phía Phiêu Nguyệt.

Vút!

Hàng chục chiếc rìu chứa nội lực cực lớn lao đến.

Thông thường chỉ có người đạt đến cảnh giới Hư Không Đạp Bộ mới có thể dễ dàng chuyển hướng trong không trung.

Chúng vốn đã phân tích rất kỹ võ công mà Phiêu Nguyệt phô diễn cho thiên hạ thấy. Và chúng nhận ra tấn công trong không trung là hiệu quả nhất.

Chính vì thế chúng mới dùng đến vũ khí là rìu dù không mấy thân thuộc.

Mặc dù thủ pháp của chúng không được chuyên nghiệp nhưng chung quy chúng vẫn là võ giả. Vậy nên vẫn có thể nhắm trúng mục tiêu với khoảng cách hàng chục trượng.

Hơn nữa, tấn công một võ giả đang vượn mình trên không cũng chẳng khó khăn gì.

Những chiếc rìu nhanh chóng bay thẳng về phía Phiêu Nguyệt.
Phiêu Nguyệt lập tức bắn Thu Hồn Ti rồi vịn mình.

Vút!

Hàng chục chiếc rìu bị Thu Hồn Ti cuốn lại.

Đám võ giả Vũ Kiếm Sơn Trang trợn tròn mắt trước cảnh tượng khó tin này.

Phiêu Nguyệt liền vung Thu Hồn Ti hướng thẳng đến chỗ đám võ giả Vũ Kiếm Sơn Trang.

Rầm!

Những chiếc rìu lập tức trút xuống như mưa.

Kết cục vô cùng bi thảm.

“Khắc!”

“Hộc!”

Đám võ giả Vũ Kiếm Sơn Trang bị rìu cắm phập vào người.

Chúng hứng phải vết thương trí mạng chính từ chiếc rìu mà chúng đã vung ra.

“A!”

“Hộc!”

Võ giả Huyết Nghị Bang nhìn thấy cảnh tượng đó đều đóng băng tại chỗ.

Nếu cách biệt thực lực không quá lớn, chúng có thể xông vào ứng cứu, thế nhưng bây giờ chúng thậm chí còn không dám nghĩ đến chuyện đó.

Sụt!

Ngay sau khi xử lý võ giả Vũ Kiếm Sơn Trang, Phiêu Nguyệt liền đáp xuống thuyền.

Tên đứng đầu đám võ giả Vũ Kiếm Sơn Trang mở to mắt.

Phiêu Nguyệt liền tiến lại gần hắn.

Hắn tiến tới một bước, tên võ giả liền lùi về sau một bước.

Bộp!

Thế nhưng tên võ giả đã chạm phải mạn thuyền.

Gương mặt hắn lập tức méo mó vì không còn nơi nào để di chuyển nữa. Hắn chưa từng nghĩ bản thân phải lùi bước thế này chỉ vì khí thế của đối phương.

Mặc dù danh tiếng hắn không nổi lắm, nhưng vẫn là cao thủ được Vũ Kiếm Sơn Trang công nhận.

Trước khi gặp Phiêu Nguyệt hắn vẫn vô cùng tự tin.

Hắn tự tin rằng bản thân tuyệt đối sẽ không bị đối phương lấn át.

‘Dù hắn có tài cán đến mấy thì cũng chỉ là thích khách mà thôi. Nếu đấu trực diện, ta có thể xử lý hắn trong nháy mắt.’

Thế nhưng bây giờ hắn mới thấy được suy nghĩ đó ngu ngốc đến mức nào.

Phiêu Nguyệt đang tiến gần đến chỗ hắn, nhưng hắn không hề cảm nhận được bất cứ sự tồn tại nào.

Dường như đó chỉ là một cái bóng đang di chuyển đến gần.

Lúc này tất cả các dây thần kinh của tên võ giả đều căng cứng cả lên.

Đây là lần đầu hắn có cảm giác như thế.

Thà rằng đối phương tỏa ra khí thế mạnh mẽ và áp đảo còn hơn, đằng này hắn ta lại im lặng đến mức khiến tên võ giả cảm thấy vô cùng khiếp đảm.

Hắn ta đã bị áp đảo bởi gương mặt và bầu không khí khác thường của Phiêu Nguyệt.

‘Chết, chết tiệt!’

Cứ đà này có lẽ tên võ giả sẽ không thể cầm cự được mà quỳ gối trước mặt đối phương.

Tên võ giả cắn chặt môi đến bật cả máu.

Và dường như cơn đau đã đánh thức lý trí của hắn.

“Ngươi!”

Hắn ta hét lớn rồi xông vào Phiêu Nguyệt.

Vù!

Thanh kiếm đeo trên thắt lưng lập tức nhắm vào cổ Phiêu Nguyệt một đường lao tới. Thế nhưng, đòn tấn công của hắn không chạm được vào Phiêu Nguyệt.

Phập!

Đột nhiên hắn cảm nhận cơn đau thấu xương truyền đến từ phía sau đầu gối, và cơ thể hắn cứ thế đổ ập về trước.

“Khặc!”

Dòng máu đỏ tươi từ từ chảy ra.

Chẳng biết từ lúc nào Phiêu Nguyệt đã rút U Linh Chủy ra cắm thẳng vào khớp gối của hắn.

Gân bị cắt đứt nên tên võ giả bắt đầu loạn choạng.

“Làm, làm thế nào mà...?”

Tên võ giả mở to mắt tỏ vẻ khó tin. Bởi vì hắn chưa từng nghĩ loại chuyện này sẽ xảy ra.

Phiêu Nguyệt đã thi triển Ma Ảnh Hoán Vị rồi cắt phăng gân đầu gối của hắn. Dựa trên lập trường của kẻ bại trận, hắn cảm thấy cực kỳ tức giận.

Tên võ giả liền hét toáng lên để xua tan nỗi sợ hãi.

“Ngươi! Ngươi dùng tà thuật sao? Ngươi nghĩ làm thế có thể bình an vô sự à?”

“Như nhau cả!”

“Cái gì?”

“Ai cũng bảo đây là tà thuật, và kết cục không ai bình an vô sự cả. Không một ai.”

Từ trước đến nay hầu như ai cũng phản ứng như thế khi giao chiến với Phiêu Nguyệt.

Chiêu thức vượt qua thường thức của họ thì họ sẽ bảo là tà thuật, và còn bảo là môn phái hậu thuẫn cho họ sẽ không để yên cho Phiêu Nguyệt.

Tên võ giả này cũng chẳng khác gì họ.

Trông bộ dạng hắn lúc này hệt như con chó đang cố sửa trước kẻ làm nó sợ hãi.

Phiêu Nguyệt ngồi xổm xuống rồi nhìn hấn ta.

“Ta hỏi lại lần nữa. Chương Hồ Niên có đích thân đến hay không?”

“Khư!”

Tên võ giả cắn chặt răng, đôi mắt hấn lúc này đã tràn đầy nỗi kinh hãi.

379

“Xin chân thành cảm ơn Phiêu đại hiệp đã giúp đỡ.”

Trương Chấn Sâm chấp thế bao quyền với Phiêu Nguyệt để bày tỏ lòng biết ơn.

Đôi mắt hấn lúc này tràn ngập kinh hoàng và sợ hãi.

Bởi vì Phiêu Nguyệt quét sạch những kẻ đã dồn họ vào đường cùng quá dễ dàng.

Thật sốc khi những võ giả của Vũ Kiếm Sơn Trang lại cải trang thành Huyết Nghị Bang để tấn công bọn họ, nhưng việc Phiêu Nguyệt có thể áp chế được đám người kia một cách dễ dàng còn khiến hấn sốc hơn cả.

Vũ Kiếm Sơn Trang là một trong tam trang của thiên hạ.

Vậy mà Phiêu Nguyệt hoàn toàn áp đảo quân tinh nhuệ của Vũ Kiếm Sơn Trang.

Những võ giả của Huyết Nghị Bang đồng loạt nhảy xuống thuyền bỏ chạy khi chứng kiến võ uy không giống người của Phiêu Nguyệt.

Đối với bọn Huyết Nghị Bang thì không có gì là nghĩa lý hay tình đồng chí ở đây cả.

Điều quan trọng nhất đối với chúng là mạng sống của bản thân.²

Trương Chấn Sâm muốn truy lùng và tiêu diệt tất cả nhưng hấn không thể vì đã bị thiệt hại quá lớn.

Chỉ tính số người chết đang ở trên tàu thôi cũng đã có hàng chục người rồi.

Và phần lớn đều là võ giả của Đế Nguyên Thương Đoàn.

Công việc lúc này mà Trương Chấn Sâm phải làm là thu dọn thi thể của bọn họ.

Phiêu Nguyệt nói.

“Xem ra tình hình hiện tại có vẻ không ổn.”

“Vâng, thành thật mà nói thì tình hình hiện tại không ổn một chút nào.”

“Chuyện này xảy ra từ khi nào?”

“Chuyện này xảy ra sau khi Phiêu đại hiệp biến mất ạ. Mọi chuyện bắt đầu là khi những võ giả của Vũ Kiếm Sơn Trang tiến vào Bà Dương Hồ.”

“Vậy ngay từ đầu, ta đã là mục tiêu sao?”

“Vâng ạ! Bọn họ đi khắp nơi để hỏi về tung tích của Phiêu đại hiệp. Sau đó, bọn họ tìm ra Phiêu đại hiệp có liên quan đến bốn thương đoàn nên mới bắt đầu uy hiếp bốn thương đoàn ạ.”

Mặc dù Đế Nguyên Thương Đoàn được cho là có ảnh hưởng lớn ở thành Giang Tây nhưng cũng không thể so sánh với Vũ Kiếm Sơn Trang được.

Dưới sự đe dọa của Vũ Kiếm Sơn Trang, Nam Cung Việt và những người khác cuối cùng đành phải can thiệp. Vấn đề trở nên nghiêm trọng hơn khi có dính líu đến Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội.

Chương Hồ Niên đã kéo những môn phái lân cận chịu ảnh hưởng của Vũ Kiếm Sơn Trang, Đế Nguyên Thương Đoàn và Ngân Liên Hội cũng kêu gọi người đến giúp đỡ.¹

Tình hình trở nên nghiêm trọng trong chớp mắt như một vở kịch đã được dựng sẵn. Mây đen bao phủ khắp Bà Dương Hồ và toàn bộ thành Giang Tây.

Vấn đề là mọi chuyện dường như không kết thúc ở đó.

Vũ Kiếm Sơn Trang của Chương Hồ Niên, Thủ Thiên Hội của Nam Cung Việt hay Long Thiên Cốc của Long Hạ Thương

đều là những môn phái uy danh trong giang hồ.

Điều đó có nghĩa là cuộc xung đột của bọn họ có thể dẫn đến xung đột giữa Vũ Kiếm Sơn Trang, Thủ Thiên Hội và Long Thiên Cốc.

Nếu cả ba dùng toàn lực của họ thì mọi chuyện xảy ra chẳng khác nào thảm họa.⁸

Nó giống như khởi đầu của thiên hạ đại chiến vậy.

Khi mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn, ánh mắt của vô số môn phái trên khắp thiên hạ dần tập trung vào Bà Dương Hồ.

Đối với những võ giả, Bà Dương Hồ là nơi nguy hiểm chứa đựng những tia lửa của cuộc đại chiến của thiên hạ.

Những võ lâm danh túc đang theo dõi sát sao vụ việc ở Bà Dương Hồ, còn những võ giả trẻ tuổi đã tiến vào Bà Dương Hồ.

Những võ giả trẻ tuổi đến đây vì muốn có một chiến trường nơi bọn họ có thể thổi bùng lên danh tiếng của mình. Đối với bọn họ, cuộc đại loạn ở Bà Dương Hồ không phải là một điều gì đáng lo ngại mà là một cách để giải tỏa cơn thèm khát của bọn họ.

“Hiện tại có rất nhiều võ giả đến Bà Dương Hồ ạ. Tùy vào phân định của mỗi người về lợi ích mà bọn họ sẽ quyết định có tham gia hay không, nhưng tại hạ lo lắng một cuộc chiến sẽ nổ ra. Tại hạ biết sức mạnh của Phiêu đại hiệp, nhưng mong ngài vẫn cẩn thận.”

“Ừ!”⁶

“Bây giờ tại hạ phải quay về để báo cáo tình hình rồi.”

Trương Chấn Sâm nhìn thi thể của những võ giả nằm rải rác trên boong thuyền với vẻ mặt tối sầm. Đặc biệt khi thấy những thi thể của võ giả Vũ Kiếm Sơn Trang, nét mặt của hắn ngày càng trở nên u ám hơn.

Đây chính là bằng chứng cho việc Vũ Kiếm Sơn Trang đã đích thân can thiệp.

Có bằng chứng và không có bằng chứng có khoảng cách rất lớn.

Với chuyện này, Đế Nguyên Thương Đoàn đã có được lý do chính đáng để chống lại cuộc xâm lược của Vũ Kiếm Sơn Trang.

Nhưng điều mà Trương Chấn Sâm đang lo là hắn không thể đoán được chuyện này sẽ lan rộng đến đâu.

‘Việc này nằm ngoài tầm tay của mình. Mình chỉ có thể hy vọng mọi chuyện sẽ được giải quyết ổn thỏa thôi...’

Trương Chấn Sâm nhìn Phiêu Nguyệt.

Hắn nghĩ nếu nam nhân này can thiệp, có lẽ tình hình sẽ thay đổi. Nhưng hắn không thể yêu cầu Phiêu Nguyệt làm việc đó được.

Phiêu Nguyệt không phải là người sẽ hành động vì sự ép buộc của người nào đó.⁸

Ngược lại Phiêu Nguyệt còn sẽ cảm thấy khó chịu khi bị ép buộc cũng nên.

“Hầy!”

Khoảnh khắc Trương Chấn Sâm thở dài thì bóng dáng của Phiêu Nguyệt biến mất khỏi thuyền như một bóng ma.

Từ lúc nào mà Phiêu Nguyệt đã bay đi và quay về Nam Thiên Quán.

Trương Chấn Sâm lắc đầu rồi ra lệnh cho thuộc hạ của mình.

“Mau trở về Đế Nguyên Thương Đoàn.”

“Rõ!”

Lưu Thủy Hoàn thả lỏng nắm tay đang siết chặt.

Y đang rất căng thẳng.

Bởi vì Phiêu Nguyệt.¹

Võ công áp đảo đối thủ của Phiêu Nguyệt khiến lồng ngực y cảm thấy dao động.

‘Phiêu Nguyệt!’

Một võ giả bình thường chắc chắn sẽ co rúm lại khi thấy uy võ của Phiêu Nguyệt, nhưng Lưu Thủy Hoàn thì khác.

Y đã từng là võ giả của thế lực siêu cường Võ Kiếm Liên.

Y mất đi võ công, không có nghĩa là y đã mất đi lòng hiếu thắng của mình.

Khi nhìn thấy Phiêu Nguyệt, lòng hiếu thắng trong Lưu Thủy Hoàn bùng lên như ngọn lửa.

Y không muốn bị mọi người nói rằng mình đang vô ơn với ân nhân cứu mạng. Nhưng y thực sự rất muốn tỷ võ với Phiêu Nguyệt một lần.

‘Ta vẫn là một võ giả.’

Y tự nhận ra rằng mình vẫn là một võ giả.

Y sinh ra như một người bình thường, nhưng y được nuôi dạy để lớn lên như một võ giả.

Khi còn nhỏ, y ghét việc phải sống với bàn tay dính đầy máu của người khác suốt phần đời còn lại của mình. Đó là lý do tại sao y lại gác Võ Kiếm Liên qua một bên và sống một cách nhàn nhã.

Đã có lúc y nghĩ rằng việc không sử dụng võ thuật là một điều hạnh phúc, nhưng khi bị mất đi võ công như thế này y mới hiểu.

Y không hạnh phúc mà là đang giả vờ hạnh phúc.

Một võ giả sẽ hạnh phúc thật sự khi được thể hiện hết khả năng của mình.

Ngay lúc đó, Phiêu Nguyệt quay trở về vị trí cũ.

Lưu Thủy Hoàn điều chỉnh lại cảm xúc rồi nói.

“Vất vả cho đại hiệp rồi. Liệu tại hạ có thể biết đã có chuyện gì xảy ra không?”

Y biết Phiêu Nguyệt đã áp chế được kẻ địch nhưng y không thể nào biết được đã có chuyện gì xảy ra trên thuyền.

“Vũ Kiếm Sơn Trang đã can thiệp vào cuộc chiến giữa Đế Nguyên Thương Đoàn và Huyết Nghị Bang.”

“Vũ Kiếm Sơn Trang sao?”

“Ta đã xác nhận rồi.”

“Nếu họ đã trực tiếp can thiệp vào cuộc chiến giữa thương đoàn và thế giới ngầm thì tình hình sẽ trở nên nghiêm trọng hơn rồi.”

“Những kẻ có tham vọng lớn hẳn sẽ thích lắm.”

“Vâng! Loạn thế đang mở ra kia mà.”

Gương mặt của Lưu Thủy Hoàn tối sầm lại

Những võ giả cho rằng đây là cơ hội để thể hiện chí khí anh hùng, nhưng đối với những người bình thường phải sống trong thời loạn thế thì đó chẳng khác gì thời đại của nỗi tuyệt vọng cả.

Lưu Thủy Hoàn thật không dám tưởng tượng có bao nhiêu người phải đổ máu và nước mắt cả.

Lưu Thủy Hoàn hỏi.

“Đại hiệp có ý định ngăn chặn loạn thế xảy ra không ạ?”

“Không ai có thể ngăn cản được dòng chảy của thời đại.”

“Cũng không thể làm nó diễn ra chậm lại một chút sao?”

“Bằng cách nào? Ám sát đầu não của cả hai bên sao? Không phải nguoi nghĩ nếu làm vậy thì sẽ giải quyết được vấn đề đây chứ?”

“Không những không giải quyết được mà mọi chuyện sẽ càng trở nên tồi tệ hơn ạ.”

“Để ngăn chặn được loạn thế thì chúng ta cần người vẽ ra được bức tranh toàn cảnh. Dẫu vậy thì sẽ vẫn phải hy sinh bản thân mình. Ta không có ý định dùng mình làm vật hy sinh để ngăn chặn cuộc loạn thế này. Điều quan trọng nhất trên thế gian này là bản thân ta. Ta phải sống thì thế giới này mới xứng đáng để tồn tại.”

“Tại hạ hiểu.”

Lưu Thủy Hoàn khẽ gật đầu.

Những lời y nói ra là vì khó chịu trong lòng. Nhưng y biết rõ Phiêu Nguyệt sẽ không can thiệp vào chuyện này.

Tính cách của Phiêu Nguyệt khác xa với những gì mà anh hùng loạn thế phải có.

“Hầy!”

Những nỗi lo của Lưu Thủy Hoàn ngày càng rộng thêm.

Phiêu Nguyệt để lại Lưu Thủy Hoàn một mình và quay trở về phòng.

Căn phòng của hắn vẫn hệt như lúc hắn rời đi.

Quán chủ đã để nguyên căn phòng này.

Phiêu Nguyệt nằm lên chiếc giường êm ái và nhìn lên trần nhà.

Một ngày đầy mệt mỏi, nhưng hắn chẳng thể ngủ được.

“Aaa haa!”

Tiếng rên rỉ dồn dập phát ra từ trong căn phòng.

Những thuộc hạ đứng ngoài canh gác gần như đã chết trước hơi thở hoang dại như một con lợn rừng của bang chủ bọn họ.

Bọn họ có thể biết những gì đang diễn ra trong căn phòng mà không cần phải nhìn.

“Chết tiệt! Điên mất thôi.”

“Ta chết mất.”

Bọn họ khép chặt chân, mặt mày thì nhăn nhó.

Bọn họ cũng là nam nhân.

Cũng muốn ôm vào lòng những nữ nhân xinh đẹp. Nhưng bọn họ không có cơ hội để giải tỏa ham muốn của mình.

Thay vào đó, bọn họ phải nghe âm thanh đạt được khoái cảm từ bang chủ ở phía bên ngoài này.

“L, lớn chuyện rồi.”

Bỗng ai đó mở cửa rồi đột ngột chạy vào.

Hắn là Lý Khẩu Duyệt, người đã tấn công thuyền của Đế Nguyên Thương Đoàn.

Võ giả canh gác nơi ở của Bang chủ Đổng Thiết Hùng hỏi.

“Có chuyện gì vậy? Sao huynh lại thành ra thế này rồi?”

“Bang chủ đâu?”

“Huynh không nghe thấy gì à?”

Đến lúc này Lý Khẩu Duyệt mới nghe âm thanh rên rỉ phát ra từ bên trong phòng. Hắn tỏ vẻ bất lực.

“Gì vậy? Thật luôn ấy hả?”

“Thật!”

“Chết tiệt! Các thuộc hạ thì bị dồn vào tử địa rồi, bang chủ còn làm cái quái gì thế không biết?”

“Huynh định làm sao đây?”

Lý Khẩu Duyệt lắc đầu.

Dù giải tỏa cơn thèm muốn cũng là một điều quan trọng nhưng dù có gấp đến mấy thì bang chủ vẫn không thể lẫn lộn cùng nữ nhân trong lúc các thuộc hạ đang ở ngoài kia để chiến đấu được.

Tuy bàng hoàng nhưng hắn không thể cản trở chuyện vui của Đổng Thiết Hùng được.

Bởi hắn biết rõ nếu làm vậy sẽ khiến Đổng Thiết Hùng phật lòng.

“Hự!”

Cuối cùng, dấu hiệu của sự kết thúc cũng đã vang lên.

Lúc này Lý Khẩu Duyệt mới vội vàng mở miệng.

“B, bang chủ. Lớn chuyện rồi.”

“Có chuyện gì mà ồn ào thế?”

Một lúc sau cánh cửa mở ra, Đổng Thiết Hùng kéo quần đi ra ngoài.

“V, Vũ Kiếm Sơn Trang...”

“Bọn khốn đó thì sao? Lần này bọn chúng lại bày trò gì nữa à?”

“Không phải chuyện đó...”

“Vậy thì là chuyện gì? Cái tên ăn hại này, mau nói rõ ràng cho ta nghe coi.”

“T, tất cả đều đã chết rồi ạ.”

“Cái gì?”

“Tất cả đều đã chết rồi ạ.”

“Người nói vậy là sao chứ? Tất cả đã chết hết sao?”

Gương mặt của Đãng Thiết Hùng trở nên méo mó.

“Là sự thật ạ.”

“Vậy con thuyền của Đế Nguyên Thương Đoàn thì sao?
Không cướp được à?”

“Tất cả những người hỗ trợ phía sau đều đã chết thì làm sao có thể cướp thuyền được ạ? Sống sót quay trở về thế này đã là một kỳ tích rồi ạ.”

“Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy hả?”

“Phiêu Nguyệt đã giết tất cả rồi ạ.”

“Phiêu Nguyệt? Tử Thần? Chẳng phải hấn rời khỏi Bà Dương Hồ rồi sao?”

“Hấn đã quay lại rồi ạ!”

“Điên thật rồi! Sao hấn lại quay lại đây chứ?”

Đãng Thiết Hùng tự hào bản thân là một người ác độc.

Hấn tin rằng ngạo khí và độc khí của mình không thua kém bất kỳ ai cả.

Hấn phải trả lại những gì mà hấn phải chịu đựng thì mới có thể hài lòng được, oán hận hấn ta tuyệt đối không bao giờ quên và sẽ trả lại bằng mọi giá. Nhưng một người như hấn cũng biết rằng có những sự tồn tại mà hấn không nên chạm vào.

Đó là những tuyệt đối cao thủ trong giang hồ.

Ngạo khí hay độc khí của Đãng Thiết Hùng chẳng có ích gì với bọn họ.

Chỉ cần bọn họ nhắc một ngón tay, Đãng Thiết Hùng có thể mất mạng.

Đặng Thiết Hùng không dám chống lại bọn họ.

Vấn đề là Phiêu Nguyệt cũng là một trong những người đang vươn lên thứ hạng đó.

Tuy Phiêu Nguyệt mới xuất hiện trong giang hồ, tuổi thì vẫn còn trẻ nhưng uy vũ mạnh mẽ của hần cũng chẳng kém gì những tuyệt đối cao thủ trong giang hồ.

Phiêu Nguyệt thậm chí còn là một sự tồn tại đáng sợ hơn cả những tuyệt đối cao thủ đối với Đặng Thiết Hùng.

Những tuyệt đối cao thủ sẽ không trực tiếp động thủ với những người như Đặng Thiết Hùng vì lý do thể diện. Nhưng Phiêu Nguyệt thì khác.

Phiêu Nguyệt không quan tâm đến thể diện hay ánh mắt của người khác.

Bởi vậy Đặng Thiết Hùng lại càng sợ Phiêu Nguyệt hơn.

“Phiêu Nguyệt đã quay trở lại thật sao?”

“Thật ạ. Chính tai thuộc hạ đã nghe rõ cuộc trò chuyện giữa hần với Vũ Kiếm Sơn Trang mà. Rõ ràng hần tự xưng mình là Phiêu Nguyệt.”

“Chết tiệt!”

Rầm!

Đặng Thiết Hùng đập bàn, chiếc bàn gãy làm đôi.

“Làm sao để bắt được hần đây... ta sẽ đến Thiên Hải Trang một chuyến.”

Thiên Hải Trang là một trang viên nơi Chương Hồ Niên cùng với những võ giả của Vũ Kiếm Sơn Trang đang lưu lại.

Thiên Hải Trang vốn dĩ là một trong những an gia bí mật của Đặng Thiết Hùng.

Nhưng hần đã giao Thiên Hải Trang cho Chương Hồ Niên để kết thân với Vũ Kiếm Sơn Trang.

“Bọn họ sẽ hành động để bắt Tử Thần sao?”

“Bọn họ vốn đến đây để bắt hần mà, họ sẽ không ở yên đâu. Người cũng vậy, người mau cử vài người đến quán trọ giám sát hần đi.”

“Vâng ạ.”

“Chết tiệt! Ta sẽ giết chết tất cả những ai dám cản đường ta. Tử Thần sao? Ta phải giết được hắn bằng mọi giá.”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 380

Thiên Hải Trang là trang viên lớn ở phía nam Bà Dương Hồ.

Bà Dương Hồ là một nơi vô cùng rộng. Ở đây có nhiều thị trấn và trang viên dọc theo hai bờ sông.

Vì có nhiều trang viên nên những nơi có kích thước vừa vừa lại không mấy nổi bật. Và Thiên Hải Trang chính là một số đó.

Việc Thiên Hải Trang trở nên nổi danh dạo gần đây là do có Chương Hồ Niên và võ giả Vũ Kiếm Sơn Trang ở lại.

Thường thì võ giả của môn phái khác đến sẽ phải cạnh tranh với các môn phái lân cận. Thế nhưng, Chương Hồ Niên lại lôi kéo họ về phe Vũ Kiếm Sơn Trang.

Bất cứ ai cũng thấy nghi ngờ ý đồ của Chương Hồ Niên.

Can dự vào chuyện của môn phái khác mà không có lý do chính đáng chắc chắn sẽ bị chỉ trích. Thế nhưng, Chương Hồ Niên lại có lý do chính đáng.

Đó chính là Ngân Liên Hội.

Nhờ có Đẳng Thiết Hùng mà y mới biết được sự tồn tại của Ngân Thiên Hội.

Đẳng Thiết Hùng đã tiếp cận và cung cấp thông tin cho y.

Và thế là Chương Hồ Niên có danh phận hợp lý để ở lại Thiên Hải Trang.

Ngân Thiên Hội là nơi giương cao ngọn cờ của Phản Kim Thiên Hội.

Ý chí của họ chính là thách thức đối với Kim Thiên Hội.

Đương nhiên một thành viên của Kim Thiên Hội như Chương Hồ Niên có tư cách để nhắm vào Ngân Liên Hội.

Đó là lý do mà Chương Hồ Niên đưa ra và đến giờ vẫn còn hiệu quả.

Hiện tại có hàng trăm võ giả ở lại Thiên Hải Trang. Và số lượng đang ngày càng tăng lên.

Mục đích ban đầu của Chương Hồ Niên là tiêu diệt Phiêu Nguyệt, nhưng Chương Hồ Niên nghe tin Phiêu Nguyệt đã rời đi nên liền thay đổi phương hướng.

Đó chính là hấn muốn nắm quyền ở Bà Dương Hồ này.

Hấn đủ thực lực và danh tiếng để làm thế.

Môn phái xung quanh Bà Dương Hồ chủ yếu là môn phái trung và tiểu, đúng là có Đế Nguyên Thương Đoàn sở hữu sức mạnh đáng kể, nhưng lại chỉ là đám người thấp hèn hơn Vũ Kiếm Sơn Trang.

Ngân Liên Hội là mối bận tâm của hấn, nhưng thế lực của họ vẫn chưa lớn mạnh.

Nếu nơi này ngang tầm Long Thiên Cốc hay Thủ Thiên Hội thì lại là chuyện khác, có điều, hiện tại nơi này vẫn chưa đủ thực lực.

Vậy nên họ sẽ không can thiệp đến trận chiến của những võ giả trẻ, giả như điều đó xảy ra thì sắp tới có thể trở thành một trận đại chiến toàn thiên hạ.

‘Bọn chúng không được nhúng tay vào. Dù kết quả thế nào thì cũng phải thu hẹp ảnh hưởng của Ngân Liên Hội đến Kim Thiên Hội.’

Chương Hồ Niên nâng ly rượu lên.

Khóe miệng y lúc này vẽ ra nụ cười lạnh lùng.

Y đến đây để bắt hổ nhưng lại vô tình tóm được con cá lớn.

‘Chỉ cần chiếm được nơi này thì không ai có thể làm lung lay vị trí của ta. Dù là phụ thân đi chăng nữa.’

Phụ thân hấn chính là hiện thân của tham vọng quyền lực - Chương Bình Sơn.

Ông ta không hề muốn con cái tiếp nối quyền lực của mình.

Chỉ cần ông ta còn sống, Chương Hồ Niên không thể trở thành trang chủ của Vũ Kiếm Sơn Trang. Đương nhiên hắn được tận hưởng vinh hoa với tư cách là tiểu trang chủ, nhưng cũng chỉ là tai say cho phụ thân mà thôi.

Chương Hồ Niên muốn nhiều hơn thế.

‘Trước tiên ta phải chiếm được Bà Dương Hồ, rồi trở về Vũ Kiếm Sơn Trang kế thừa vị trí trang chủ.’

Phụ thân Chương Bình Sơn của hắn sẽ không dễ dàng từ bỏ địa vị của mình. Thế nhưng nếu hắn lập được công lớn ở Bà Dương Hồ, thì ông ấy không thể chối từ được.

Rõ ràng ông ta sẽ đưa ra một thỏa hiệp nào đó.

Đó chính là điều Chương Hồ Niên nhắm đến.

‘Giang hồ hiện tại đang trong giai đoạn chuyển giao thế hệ nhanh đến chóng mặt. Thế hệ cũ lui về sau để thế hệ mới lên thay thế. Ta phải gia nhập vào hàng ngũ đó trước khi quá muộn.’

Cạch!

Lúc Chương Hồ Niên đặt ly rượu xuống.

“Tiểu trang chủ!”

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng của thuộc hạ.

Chương Hồ Niên liền cau mày.

Y cực kỳ ghét bị người khác làm phiền thời gian riêng tư của mình.

Thuộc hạ biết điều đó, nhưng nếu hắn ta dám làm phiền Chương Hồ Niên thế này có nghĩa là có chuyện lớn xảy ra rồi.

“Có chuyện gì thế?”

“Bang chủ Huyết Nghị Bang đến tìm ạ. Hắn bảo nhất định phải gặp Tiểu trang chủ mới được.”

“Hắn ta ư?”

Chương Hồ Niên tỏ vẻ không mấy hài lòng.

Bởi vì chỉ nghĩ đến kẻ kia là hấn lại thấy tâm trạng khó chịu.
Bởi vì Đãng Thiết Hùng tỏa ra mùi của kẻ thấp hèn.

Thực tế thì Chương Hồ Niên đã cảm nhận được mùi tham vọng và bầu không khí kỳ lạ từ bọn người Huyết Nghị Bang.

Con người càng có tham vọng lớn thì càng dễ dàng chấp nhận từ bỏ. Chương Hồ Niên cũng như thế.

Hắn cũng đã từ bỏ nhiều thứ quan trọng trong đời mình. Và còn nghĩ điều đó là đương nhiên.

Cả Đãng Thiết Hùng cũng giống hấn. Đãng Thiết Hùng đã tính toán hết mọi thứ mới giao Thiên Hạ Trang cho Chương Hồ Niên. Thế nhưng hấn lại không muốn mất đi thứ gì cả. Hết như một con quỷ.

Tham vọng càng cao sẽ khiến cơ thể trì trệ, tuyệt đối không thể leo lên cao được.

Và Đãng Thiết Hùng tỏa ra bầu không khí đặc trưng như thế.

Chương Hồ Niên cho rằng đó là mùi của bản chất con người.

Chương Hồ Niên thật sự chán ghét bầu không khí mà đám người đây tham vọng tỏa ra.

Thế nhưng, hấn không hề tỏ thái độ trước mặt Đãng Thiết Hùng.

Đãng Thiết Hùng là một kẻ hữu dụng.

Nếu lợi dụng được hấn thì sẽ giúp ích rất nhiều trong việc kiểm soát Bà Dương Hồ.

Chương Hồ Niên xóc lại biểu cảm rồi nói.

“Cho hấn vào đi.”

“Vâng!”

Sau khi nghe câu trả lời, cánh cửa liền mở ra. Đãng Thiết Hùng nhanh chóng bước vào trong.

Đãng Thiết Hùng tự nhiên đi vào như nhà của hấn.

Sau đó hấn thông thả lên tiếng.

“Hư hư! Ngài có khỏe không? Nếu có chỗ nào bất tiện cứ nói cho ta tại hạ biết. Tại hạ sẽ chỉnh đốn ngay lập tức.”

“Có chuyện gì mà ngươi lại đến vào giờ này?”

“Phải có chuyện thì chúng ta mới được gặp nhau sao? Dù gì cũng là người cùng thuyền rồi...”

“Ngươi đừng nói nhảm nữa, mau vào chuyện chính đi.”

Lúc này ánh mắt Chương Hồ Niên đã lạnh đi mấy phần, Đổng Thiết Hùng thấy thế mới ho khan một tiếng rồi nói.

“Hum hum! Thì, chuyện là... hắn ta đã quay lại rồi.”

“Hắn ta?”

“Phiêu Nguyệt, là tên Tử Thần ấy.”

“Là thật sao?”

Rầm!

Chương Hồ Niên liền đâm mạnh xuống ghế rồi đứng bật dậy.

Vì cú đâm của hắn mà tay vịn ghế đã vỡ tan tành, nhưng hắn không hề bận tâm.

“Hắn ta thật sự đã xuất hiện rồi sao?”

“Đúng vậy ạ. Tất cả võ giả công tử phái đi hỗ trợ chúng tại hạ đều đã bị tiêu diệt sạch.”

“Ngươi ăn nói cho cẩn thận.”

“Vâng?”

“Ta phái người của bốn trang đến hỗ trợ ngươi khi nào?”

“A! Là tại hạ nói vậy rồi ạ. Hum!”

Đổng Thiết Hùng liền nhăn mặt.

‘Lũ người khôn kiếp! Cứ tự mình dối mình.’

Thế nhưng hắn nào dám bộc lộ nội tâm của mình.

Hắn cố gắng điều chỉnh lại biểu cảm rồi nói.

“Ý, ý tại hạ tất cả trợ thủ đã bị Phiêu Nguyệt giết chết rồi ạ.”

“Ngươi có chắc là Phiêu Nguyệt không?”

“Vâng! Tại hạ chắc chắn ạ.”

“Hắn ta bây giờ đang ở đâu?”

“Hắn ta đang ở quán trọ tên Nam Thiên Quán. Thuộc hạ của bốn bang

đang giám sát hắn.”

“Ta sẽ đến đó.”

“Bây, bây giờ sao ạ?”

“Đúng vậy.”

“Nhưng mà...”

“Mau chỉ đường cho ta.”

“Vâng!”

Đặng Thiết Hùng bắt lực đáp lời. Gương mặt hắn lúc này đã tràn đầy bất mãn.

‘Tại sao tên thối tha này lại lôi ta vào chuyện này chứ.’

Thế nhưng hắn lại không dám thốt ra lời trong lòng.

Dẫu hắn biết bản thân cũng là kẻ có độc tâm và ngạo mạn, nhưng lại không thể sánh với người trước mặt được.

Chương Hồ Niên lập tức triệu tập quân tinh nhuệ.

Hắn không gọi võ giả bình thường mà phái những kiếm hào của Vũ Kiếm Sơn Trang. Cảnh giới võ công của họ đủ để được công nhận là một cao thủ trên giang hồ.

Chương Hồ Niên tập hợp hơn trăm võ giả như vậy.

Đặng Thiết Hùng nhìn các kiếm hào liền lảo bẫm.

‘bzfczkĐúng thật là đáng sợ mà.’

Đặng Thiết Hùng vốn rất tự tin vào cảnh giới võ công của mình nhưng đứng trước hàng trăm kiếm hào thế này hắn cũng phải cụp cái đuôi của mình lại.

Binh lực ở Thiên Hải Trang không chỉ có bọn họ.

Nếu cộng thêm võ giả không được cử đi làm nhiệm vụ và võ giả khác thì con số phải tăng gấp mấy lần.

Dù có mười Huyết Nghị Bang Đặng Thiết Hùng cũng không dám đối đầu với họ.

“Đi thôi!”

Chương Hồ Niên ngồi trên yên ngựa hét lớn.

Đặng Thiết Hùng cùng hàng trăm võ giả phải đuổi theo hắn. Các kiếm tu dễ dàng thi triển khinh công nhưng Đặng Thiết Hùng lại phải dốc hết sức mà chạy. Bởi vì hắn chỉ tin vào thể lực bẩm sinh và thực lực võ công nên tu luyện khinh công vô cùng hời hợt.

‘Chết tiệt! Chết tiệt!’

Đặng Thiết Hùng vừa chửi thề trong bụng vừa đuổi theo các kiếm tu.

Việc đám người Chương Hồ Niên kéo đến Nam Thiên Quán đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Rầm!

Ngay khi vừa đến nơi, Chương Hồ Niên đá cửa xông vào, các vị khách đang ăn liền tròn mắt ngược nhìn.

‘Hơ! Hắn ta?’

“Là Chương Hồ Niên của Vũ Kiếm Sơn Trang.”

‘Trời ạ!’

Các vị khách đều biết việc Phiêu Nguyệt đang ở Nam Thiên Quán. Nếu không vì Phiêu Nguyệt thì Chương Hồ Niên không đời nào đến đây với dáng vẻ đó cả.

Các vị khách nín thở nhìn Chương Hồ Niên.

Chủ quán trọ liền cẩn trọng tiến lại gần.

“Ngài, ngài đến đây có chuyện gì không ạ?”

“Phiêu Nguyệt đâu?”

“Vâng?”

“Người không hiểu lời ta nói à?”

“Không, không phải đâu ạ. Ngài ấy đang ở trong quán trọ của tiểu nhân.”

“Gọi hắn ra cho ta.”

“Thế nhưng...”

“Chắc là phải đốt quán trọ này thì mới nói chuyện được rồi nhỉ.”

“Không đâu ạ. Tiểu nhân sẽ đi gọi ngay.”

Chủ quán trọ liền vội vàng đáp lời.

Chương Hồ Niên là kẻ có đủ thực lực để làm như thế. Nếu hắn muốn phóng hỏa, Nam Thiên Quán chắc chắn sẽ biến thành tro bụi trong nháy mắt.

Chính lúc này.

“Không cần đâu.”

Giọng nói lạnh lùng vang lên, và rồi Phiêu Nguyệt xuất hiện.

Nhìn thấy Phiêu Nguyệt, ánh mắt Chương Hồ Niên càng âm trầm hơn.

“Chẳng phải người đã bỏ trốn rồi sao? Phiêu Nguyệt!”

“Người có biết không?”

“Gì cơ?”

“Lúc ta thật sự sợ hãi mới là lúc ta bỏ trốn. Ta sẽ ẩn mình trong tối để không ai tìm thấy được ta, và rồi ta sẽ nhắm vào tính mạng của kẻ đã khiến ta phải chạy trốn như thế.”

“Tên điên này!”

“Vậy nên người phải cố mà chặn không để ta bỏ biến mất chứ. Nếu để ta trốn thoát thành công, người chắc chắn sẽ không có giấc ngủ ngon đâu.”

“Chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra.”

Chương Hồ Niên giơ tay lên.

Roẹt!

Đám kiếm tu liền rút kiếm ra.

Sự yên tĩnh đến ngột thở lập tức bao trùm lấy quán trọ.

Các vị khách bịt chặt miệng, không ai dám thở mạnh cả.

Khi căng thẳng đang đến đỉnh điểm, đột nhiên có ai đó lên tiếng.

“Mới sáng sớm đã sùng sộ lên rồi. Quá đáng thật đấy! Không để yên cho người khác dùng bữa được à.”

Đó là một nam nhân vận bộ võ phục màu đen có thêu họa tiết rồng.

Phía sau gã nam nhân có mái tóc bờm xờm như sư tử kia còn có một nam và một nữ.

Chương Hồ Niên liền nhìn bọn họ.

“Long Hạ Thương, Nam Cung Việt, Viêm Hy Thụy.”

“Sau người lại gọi tên từng người bọn ta như thân thiết như vậy chứ?”

“Các người đến đây làm gì?”

“Thì đến đây dùng bữa với hần.”

Long Hạ Thương nhìn Phiêu Nguyệt.

Lúc này gương mặt Chương Hồ Niên đã méo mó đến khó coi.

Nam Cung Việt nhìn hần liền nở nụ cười tươi.

“Chương huynh thấy không phiền thì có muốn ngồi chung không? Ta nghe nói đồ ăn ở Nam Thiên Quán này rất ngon đấy.”

“Người đang đùa cợt ta sao?”

“Ta chỉ có hảo ý thế thôi.”

Nghe Nam Cung Việt nói, Chương Hồ Niên càng điên tiết hơn. Thế nhưng hần lại không dám manh động.

Bởi vì ngoài Phiêu Nguyệt ra còn có ba người bọn họ, nếu tất cả cùng tấn công thì hần hoàn toàn không có cơ hội chiến thắng.

Nam Cung Việt và Long Hạ Thương đều sở hữu cảnh giới võ công cao cường không thua kém gì Chương Hồ Niên.

“Ra là có Tử Thần hậu thuẫn cho Ngân Liên Hội nhỉ.”

“Hậu thuẫn? Ai hậu thuẫn ai chứ?”

Long Hạ Thương liền hét lên.

Việc thành lập Ngân Thiên Hội là ý chí của ba người họ. Và Phiêu Nguyệt không hề có chút liên quan gì cả.

Long Hạ Thương từng bị Phiêu Nguyệt từ chối hợp tác, kể từ lần đó hẳn luôn kiên đề Phiêu Nguyệt.

Thấy Chương Hồ Niên không biết gì mà tự ý phán đoán theo ý mình, Long Hạ Thương cảm thấy thật phi lý.

Chương Hồ Niên nói.

“Được! Hôm nay bọn ta sẽ rút lui. Nhưng các người đừng nghĩ lần sau sẽ may mắn như thế.”

“Có cụp đuôi vẫn cố sửa đến cùng nhĩ.”

“Khực!”

Nghe Long Hạ Thương nói, gương mặt Chương Hồ Niên liền đỏ bừng bừng.

Y cố gắng giấu ngượng rồi nói.

“Chúng ta về thôi.”

Nghe y hạ lệnh, đám kiếm tu liền thu kiếm vào vỏ rồi rời khỏi quán trọ.

Đặng Thiết Hùng trà trộn vào đám người kia định thoát ra ngoài.

‘Xem kia. Xem bộ dạng đẹp đẽ hết sức kia.’

Lúc Đặng Thiết Hùng vừa cười vừa nhìn bóng lưng Chương Hồ Niên.

“Là người à?”

Phiêu Nguyệt này giờ vẫn im lặng đột nhiên lên tiếng.

381

Đặng Thiết Hùng đứng im như tượng.

Hắn không thể di chuyển được, giống như một con chuột đang đứng trước con rắn vậy.

Cổ họng hắn như nghẹt lại, hắn cảm giác như mình không thể thở được nếu chưa có sự cho phép của Phiêu Nguyệt. Đây là lần đầu tiên trong đời hắn cảm thấy áp lực như vậy.

Điều khiến hắn trở nên như vậy chính là vì giọng nói của Phiêu Nguyệt.

Trong giọng nói của Phiêu Nguyệt không hề chứa sát khí hay uy hiếp gì cả, nhưng hắn lại cảm thấy đáng sợ vô cùng.

Đặng Thiết Hùng cảm giác như mồ hôi lạnh của mình đang chạy dọc sống lưng. Hắn mong rằng giọng nói của Phiêu Nguyệt đang không hướng về hắn.

Nhưng đáng tiếc thay, ông trời đã không đáp ứng nguyện vọng của hắn.

Phiêu Nguyệt chính xác là đang nhìn vào hắn.

Đặng Thiết Hùng thận trọng hỏi.

“T... tại hạ sao?”

“Ngươi là Huyết Nghị Bang Chủ?”

“Chuyện đó sao ngài lại...?”

“Có vẻ như ngươi là trung tâm của mọi chuyện rồi.”

Đặng Thiết Hùng ngay lập tức cảm thấy tóc gáy đang dựng đứng cả lên.

Hắn hiểu ý của Phiêu Nguyệt là gì. Nhưng hắn chỉ gượng cười và nói.

“Haha! T, ta không hiểu ngài đang nói gì cả.”²

“Vì bị Đế Nguyên Thương Đoàn gây áp lực nên ngươi cố kéo Vũ Kiếm Sơn Trang vào để lánh nạn sao?”

“...”

“Ngươi cũng biết dùng não đấy.”

Biểu cảm của Đặng Thiết Hùng trở nên méo mó trước những lời nói của Phiêu Nguyệt. Phiêu Nguyệt đã nhìn thấu được mọi chuyện. Bản năng hắn mách bảo có chối bỏ thì cũng chẳng được ích gì.

“C... chẳng phải tại hạ nên được sống sao?”

“Người làm tất cả mọi chuyện để được sống sao?”

“Cuộc sống vốn là như vậy mà. Phải vùng lên thì mới an toàn được. Tại hạ cũng như vậy thôi. Một người như Phiêu đại hiệp hẳn sẽ hiểu ý của tại hạ. Vậy xin phép...”

Đặng Thiết Hùng chấp thế bao quyền rồi vội vàng chạy ra ngoài.

Hắn lao vào giữa đoàn kiếm thủ của Vũ Kiếm Sơn Trang để Phiêu Nguyệt không thể động tay động chân rồi rời khỏi Nam Thiên Quán.

Phiêu Nguyệt lặng lẽ nhìn bóng dáng của Đặng Thiết Hùng đang xa dần.

Long Hạ Thương thấy Phiêu Nguyệt lúc này rất kỳ lạ.

“Hắn ta có gì ghê gớm đâu mà sao huynh nhìn dữ vậy?”

“Đôi khi kẻ không được chú ý lại khiến cho mọi chuyện càng trở nên tồi tệ hơn.”

“Dù sao thì hắn ta cũng chỉ là một con chuột nhắt thôi, huynh nhay cảm quá rồi.”

“Đôi khi đề vỡ là do một cái hố do chuột đào...”

“Huynh lo lắng thái quá rồi. Nếu thật sự bận tâm đến hắn thì cứ giết quách hắn cho rồi.”

Long Hạ Thương nói như thể đó không phải là một vấn đề gì lớn.

Hắn không thể hiểu nổi Phiêu Nguyệt.1

Bởi trong mắt Long Hạ Thương, Đặng Thiết Hùng chẳng phải là vấn đề gì to tát cả. Không có lý do gì để một người đẳng cấp như Phiêu Nguyệt phải để tâm đến hắn.

Long Hạ Thương nghĩ rằng Phiêu Nguyệt quan tâm đến những điều quá nhỏ nhặt rồi. Nhưng hắn chẳng để lộ suy nghĩ ấy của mình ra ngoài.

Nam Cung Việt đến gần Phiêu Nguyệt chào hắn.

“Bái kiến Phiêu đại hiệp, lâu rồi không gặp.”

“Người đến vì Vũ Kiếm Sơn Trang sao?”

“Vâng ạ!”

“Người làm chuyện vô ích rồi.”

“Tại hạ biết họ sẽ không phải là một mối đe dọa quá lớn đối với Phiêu đại hiệp. Nhưng nếu cứ đứng yên quan sát thì những người đã quyết định sẽ tham gia cùng chúng tại hạ sẽ cảm thấy bất an nên tại hạ đành phải ghé đến một chuyến.”

“Người quả là người cẩn thận.”

“So với Kim Thiên Hội thì Ngân Liên Hội của chúng tại hạ vẫn còn thiếu sót rất nhiều thứ. Vốn đã yếu thế hơn thì ít nhất cũng phải giải quyết được việc này để người khác tin tưởng đi theo chứ.”⁸

“Các người nghĩ mình sẽ theo kịp bọn họ sao? Trông vẫn còn yếu thế hơn cơ mà.”

“Nhưng nếu cứ ngồi yên thì chỉ càng yếu thế hơn thôi. Cơ hội lật ngược tình thế sẽ không bao giờ đến nếu không làm gì cả chỉ vì thiếu sót đâu.”

Phiêu Nguyệt gật đầu trước những lời Nam Cung Việt nói.

Khí thế ban đầu còn yếu nên không thể tham gia trọn vẹn vào một cuộc chiến nào được, khả năng bị tan rã cũng cao.

Vậy nên, dù cho thế lực còn thiếu sót đi chăng nữa thì cũng phải cho người ngoài thấy sức chịu đựng ngoan cường của mình ngay từ đầu.

“Khi bắt đầu thành lập nên Kim Thiên Hội, Kiếm Vũ cũng đã làm như vậy. Lúc đó vẫn còn thiếu sót rất nhiều. Dù vậy, huynh ấy vẫn làm điều đó. Chúng tại hạ cũng tin rằng mình có thể làm được.”

“Ừ!”

Nam Cung Việt là một người tài giỏi hơn Phiêu Nguyệt nghĩ. Hắn biết y là một người có tài năng xuất chúng, nhưng không ngờ tầm suy nghĩ của Nam Cung Việt lại sâu rộng như vậy.

‘Hắn có tư chất của một anh hùng.’

Chỉ cần nhìn vào việc Nam Cung Việt đẩy Long Hạ Thương lên làm hội chủ còn mình thì đứng sau chính đôn Ngân Liên Hội là đủ biết Nam Cung Việt lanh trí như thế nào rồi.

“Đã lâu không gặp, Long huynh. Nam Cung huynh!”

Bổng giọng nói của Lưu Thủy Hoàn phát ra từ phía sau Phiêu Nguyệt.

Long Hạ Thương cùng Nam Cung Việt trở mắt ra khi thấy sự xuất hiện của Lưu Thủy Hoàn.

“Ôi, ai đây? Chẳng phải là Lưu huynh đấy sao?”

“Lưu huynh, sao huynh lại...”⁶

Long Hạ Thương cùng Nam Cung Việt ngạc nhiên nhìn Lưu Thủy Hoàn.

Bọn họ nằm trong tam bá nên biết nhau là chuyện dĩ nhiên.

Nam Cung Việt hỏi.

“Sao huynh lại xanh xao như thế này? Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy.”

“Ta đã gặp phải một vài chuyện. Nếu không có Phiêu đại hiệp giúp đỡ thì có lẽ ta đã không thể sống sót để quay trở lại gặp hai người như thế này rồi.”

“Xem ra chúng ta có rất nhiều chuyện để nói cùng nhau rồi.”

Nam Cung Việt kéo Lưu Thủy Hoàn ngồi xuống ghế.

Tuy y đến đây với nhiều mục đích khác nhau, nhưng mọi tính toán đã hoàn toàn biến mất khỏi đầu y ngay khi y thấy được thân hình hốc hác của Lưu Thủy Hoàn.

Long Hạ Thương và Viêm Hy Thụy đều thấy mọi chuyện thật bất thường. Bởi Lưu Thủy Hoàn mà họ biết là một võ giả có ý chí mạnh mẽ ẩn sau vẻ mềm yếu.

Việc một người như thế xuất hiện với vẻ ngoài tiêu tụy như vậy chứng tỏ đã có chuyện gì bất ổn xảy ra.

Long Hạ Thương thở dài rồi đi thẳng vào vấn đề.

“Đã có chuyện gì xảy ra với huynh vậy?”

“Ta bị nhốt ở một nơi tên là Bất Hồi Ngục.”

“Bất Hồi Ngục sao?”

“Đó là một ngục tù. Một khi đã bị giam là không bao giờ có thể thoát ra ngoài được nữa.”

“Có một nơi như vậy trong giang hồ này sao?”

“Ta cũng không hề biết có một nơi quý quái như vậy cho đến khi bị nhốt vào đó. Nếu không có Phiêu đại hiệp cứu thì có lẽ giờ ta chẳng khác nào con thú hoang đang cố gắng sống qua từng ngày.”

“Hừm! Thật là khó tin.”

Long Hạ Thương tỏ vẻ không tin. Nhưng hắn biết rõ hơn ai hết, Lưu Thủy Hoàn không phải là kiểu người hay nói dối.

Ba người lắng nghe câu chuyện của Lưu Thủy Hoàn.⁸

Còn Phiêu Nguyệt thì lặng lẽ rời khỏi chỗ ngồi.

Phiêu Nguyệt hướng đến Đế Nguyên Thương Đoàn sau khi rời khỏi quan trọ.

Chỉ mới một tháng không gặp mà Đế Nguyên Thương Đoàn đã thay đổi rất nhiều.

Điều thay đổi lớn nhất có thể thấy là vòng vây canh gác.¹

Vô số võ giả canh gác được bố trí ở cổng chính và trên tường.

Những võ giả canh cổng chính tỏ vẻ lo lắng khi thấy người lạ đến gần.

“Xin dừng chân.”

“Đợi một chút!”

Bỗng có ai đó nhảy vọt ra từ những võ giả.

Đó chính là tổng quản của Đế Nguyên Thương Đoàn.

Tổng quản vội vàng cúi chào Phiêu Nguyệt.

“Bái kiến Phiêu đại hiệp. Tiểu nhân cũng vừa hay tin ngài đã quay trở lại.”

“Xem ra tình hình lúc này khá tệ.”

“Vâng! Không những thuyền mà cả các đoàn xe trên bộ của chúng tiểu nhân cũng bị tấn công nữa. Vì vậy nên những thủ lĩnh của Đế Nguyên Thương Đoàn đang họp lại để bàn cách giải quyết ạ.”

Không ngờ mọi chuyện lại chuyển biến nhanh như vậy.

Điều rắc rối nhất lúc này là mọi hành động của Đế Nguyên Thương Đoàn đều bị nắm thóp.

“Xem ra vấn đề nằm ở Huyết Nghi Bang.”

“Chúng tiểu nhân cũng nghĩ vậy á. Vì lũ chuột nhắt đó mà thiệt hại cũng quá lớn rồi.”

Gương mặt của tổng quản hiện đầy nét giận dữ.

Chỉ cần nghĩ đến mọi chuyện xảy đến cũng do Huyết Nghi Bang mà ra là khiến hắn cùng với những võ giả của Đế Nguyên Thương Đoàn cực kỳ tức giận.

Hắn muốn đập chết Đãng Thiết Hùng ngay lập tức, nhưng tiếc là Đãng Thiết Hùng lúc này đang ẩn mình trong bóng tối, sử dụng Vũ Kiếm Sơn Trang để làm lá chắn.

Hơn nữa, Đãng Thiết Hùng còn rất ranh ma khi mỗi ngày đều thay đổi chỗ ở của mình thành một nơi khiến cho Đế Nguyên Thương Đoàn không thể nào lần ra tung tích của Đãng Thiết Hùng được.

“Tiểu nhân sẽ dẫn ngài vào trong. Mời ngài đi theo tiểu nhân.”

“Ừ!”

Tổng quản dẫn Phiêu Nguyệt đến tân khách sảnh.

Là một phòng đặc biệt dùng cho khách ghé qua.

Nó được trang hoàng lộng lẫy nhất có thể để thể hiện sự giàu có và quyền lực của Đế Nguyên Thương Đoàn.

Phiêu Nguyệt ngồi xuống ghế và đợi Châu Thiết Phong tới. Nhưng có người còn nhanh hơn cả Châu Thiết Phong.

Đó là một lão bà với đầy nếp nhăn trên gương mặt.

Chủ nhân thật sự của Đế Nguyên Thương Đoàn - lão thái thái.

Bà cười rồi nói với Phiêu Nguyệt.

“Ta có nghe nói ngài đã về. Ra là thật.”

“Bà không ở Giai Lão Trang sao?”

“Vì bọn ta đang gặp nguy hiểm nên Phong nhi và con trai ta đã mang ta đến đây. Ta cũng đến đây vì không muốn con cháu

phải lo lắng.”

Lão thái thái cười tươi.

Dù đã hơn trăm tuổi nhưng đôi mắt của bà vẫn trong veo và sâu thăm thẳm. Bà nhìn Phiêu Nguyệt bằng ánh mắt ấm áp như thể đang nhìn vào tiểu diệt của mình vậy.

Đôi mắt ấy rất lạ lẫm đối với Phiêu Nguyệt.

Đôi mắt của hầu hết những người mà hắn đã gặp từ trước cho đến nay đều giống nhau.

Một là ánh mắt sợ hãi, hai là ánh mắt cảnh giác. Tất nhiên cũng có người không như thế, nhưng họ không tỏ ra thiện chí với Phiêu Nguyệt ngay từ đầu.

Nhưng lão thái thái thì khác.

Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Phiêu Nguyệt, lão thái thái đã nhìn hắn bằng ánh mắt ấm áp như vậy. Hắn cảm thấy nặng nề trước ánh mắt đó, nhưng hắn không hề ghét bỏ nó.

“Làm tốt lắm.”

“Hô hô! Ta đã làm tốt đúng chứ? Đôi khi người già bướng bỉnh quá khiến mấy đứa nhỏ phải vất vả rồi.”

“Xem ra bà vẫn còn sáng suốt.”

“Ta rất vui khi được nghe những lời này từ Tử Thần đấy. Hô hô!”

Lão thái thái cười rạng rỡ.

Trông bà thực sự rất hạnh phúc.

Phiêu Nguyệt cảm thấy hoang mang khi thấy một lão bà sống lâu hơn mình lại có phản ứng như thế này.

Bỗng cánh cửa mở ra, Châu Thiết Phong bước vào.

Y ngạc nhiên khi thấy lão thái thái ở trong phòng.

“Ồ, tăng tổ mẫu cũng ở đây à?”

“Ta đã trò chuyện với Phiêu đại hiệp một lát trong khi chờ con đến. Thực ra là ta đang làm phiền Phiêu đại hiệp đấy...”

“Haha! Tăng tổ mẫu thật là...”

Châu Thiết Phong cười phá lên trước trò đùa của lão thái thái.

Lão thái thái dùng tay đầy nếp nhăn của bà nắm lấy tay của Phiêu Nguyệt rồi nói.

“Con đến rồi thì ta đi vậy. Phiêu đại hiệp, Thiết Phong của ta trông cậy vào ngài.”

“...”

“Thằng bé đang trong tuổi sinh khí dồi dào nên đôi khi sẽ mắc phải sai lầm mà không thể đưa ra những phán đoán chính xác được. Mong Phiêu đại hiệp rộng lượng bỏ qua và dẫn dắt tiểu tử nhà ta.”

Lão thái thái vỗ vỗ vào tay Phiêu Nguyệt rồi ra khỏi phòng.

Châu Thiết Phong ngồi xuống chỗ ngồi ban nãy của lão thái thái rồi nói.

“Đại hiệp đừng quá để tâm đến những gì tăng tổ mẫu nói. Đó chỉ là một hình thức để thể hiện tình yêu của tăng tổ mẫu dành cho tăng tôn mà thôi.”

“Hội ý diễn ra tốt đẹp chứ?”

“Hầy! Sao có thể tốt đẹp được ạ? Mỗi người một ý.”

“Vậy à?”

“Một thương đoàn có quy mô lớn thì cũng sẽ có rất nhiều người chịu trách nhiệm về từng mảng. Những đường chủ ra ngoài thương hành hay những thuyền trưởng chẳng hạn. Nhiều người như vậy khiến việc tổng hợp ý kiến cũng trở nên khó khăn hơn.”

Tuy tổ phụ của Châu Thiết Phong là đoàn chủ của của Đế Nguyên Thương Đoàn nhưng ông cũng không thể tùy tiện quyết định mọi việc được.

Công việc của ông là tổng hợp ý kiến của mọi người và đưa ra quyết định hợp lý nhất.

Nhìn thì có vẻ khó chịu, nhưng cũng không còn cách nào khác vì kẻ sinh nhai của nhiều người đang bị đe dọa.

Châu Thiết Phong tham gia cuộc hội ý thôi cũng cảm thấy kiệt sức. Vì vậy nên ngay khi nghe Phiêu Nguyệt tới, y đã xin phép

được ra ngoài.

“Chuyện của đại hiệp đã được giải quyết ổn thỏa rồi chứ?”

“Cũng tạm...”

“Nhưng trông ngài vẫn còn khó chịu thì phải?”

“VẬY Ạ?”

“Vâng.”

Châu Thiết Phong cười đáp.

Phiêu Nguyệt thấy cũng đúng.

Tuy đã phá hủy được Bất Hồi Ngục, nhưng hấn lại mất đi một điểm liên quan đến Cửu Long Sát Mạc.

Khi Phiêu Nguyệt cũng Lưu Thủy Hoàn ra ngoài, Cửu Long Sát Mạc đã xóa sạch mọi dấu vết và biến mất.

Ngay cả Bất Hồi Ngục cũng đã bị thiêu rụi. Không còn bất kỳ bằng chứng nào về Cửu Long Sát Mạc tồn tại cả.

Những nam nhân bị giam cầm trong Bất Hồi Ngục là nhân chứng duy nhất nhưng bọn họ đã quay trở về tà phái.

Ngay cả khi bọn họ làm chứng thì Phiêu Nguyệt vẫn không biết mọi người có tin bọn họ hay không. Bởi vì bọn họ là những người đã bị xóa tên khỏi tà phái từ rất lâu rồi.

Những người duy nhất có thể tin tưởng vào lúc này chính là Hồng Hữu Tân và Sở Cách Sơn.

Hồng Hữu Tân là Đội chủ Giám Sát Đội của Hạ Ô Môn.

Hồng Hữu Tân đã bị giam cầm ở Bất Hồi Ngục, vậy nên y có không không muốn tin thì cũng phải tin vào sự tồn tại của Cửu Long Sát Mạc.

Lý do Hồng Hữu Tân vội vàng quay lại Hạ Ô Môn là để kiểm tra lại những thông tin mà y đã bỏ qua từ trước đến nay.

Lượng thông tin gửi đến tổng đà Hạ Ô Môn mỗi ngày quá lớn. Nó đủ để lấp đầy một nhà kho khổng lồ chỉ trong một năm.

Ở tổng đà của Hạ Ô Môn có một bản ghi chú tóm tắt những thông tin nhận được.

Hồng Hữu Tân định sẽ đến đó kiểm tra xem y có bỏ lỡ phần nào không.

Hồng Hữu Tân chịu trách nhiệm tìm kiếm thông tin, còn Sở Cách Sơn thì chịu trách nhiệm đuổi theo Cửu Long Sát Mạc.

Hắn đã mất tất cả trong tay của Cửu Long Sát Mạc.

Bởi vậy, nỗi oán hận của hắn dành cho Cửu Long Sát Mạc dâng đến tận trời cao. Vì vậy nên hắn đã đích thân lên đường để truy tìm Cửu Long Sát Mạc.

“Nhất định ta sẽ tìm ra bọn chúng.”

Đó là những lời Sở Cách Sơn nói trước khi từ biệt Phiêu Nguyệt.

Sở Cách Sơn đã trở lại là một thích khách được lớn lên trong một hang động dưới lòng đất.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT CHAP 382

Võ Kiếm Liên là bá giả của Nam Hải.

Ở Nam Hải họ xây dựng địa vị vững chắc như một pháo đài không lồ.

Muốn đến đảo Nam Hải cần phải đi thuyền, và đường thủy cũng như bến cảng đều do Võ Kiếm Liên kiểm soát.

Chính vì thế, nếu không có sự cho phép của Võ Kiếm Liên thì không ai được tiếp cận đảo Nam Hải, chứ đừng nói đi qua đó.

Khuynh hướng này càng trở nên mạnh mẽ hơn khi Hải Vương Kiếm - Tiên Vô Ngọc lên chức Liên chủ Võ Kiếm Liên.

Rất nhiều người tỏ ra bất mãn nhưng không ai đủ can đảm đứng ra để chất vấn Tiên Vô Ngọc cả.

Tiên Vô Ngọc là bá giả của Nam Hải danh xưng với thực. Thế nhưng chẳng biết từ lúc nào ông ấy đã không còn xuất hiện trên thiên hạ nữa.

Chính xác là sau khi đệ tử Độc Cao Hoàng của ông giành chiến thắng trong trận chiến giành địa vị. Sau đó ông giao lại mọi quyền hành cho Độc Cao Hoàng rồi bế quan tu luyện. Mặc dù ông đã quy ẩn giang hồ nhưng sức ảnh hưởng của ông vẫn chi phối cả Nam Hải.

2

Võ Kiếm Liên được tạo thành từ Nhất Bá, Tam Môn, Ngũ Quán. 1

Trọng tâm của họ chính là Phái Hải Nam, sau đó là Tam Môn - Bạch Huyết Môn, Dương Nguyệt Môn và Ngũ Hồng Môn.

Trong khi đó Ngũ Quán bao gồm Thái Võ Quán, Ngũ Hồ Quán, Thương Nguyệt Quán, Trần Vũ Quán và Trung Thiên Quán.

9 môn phái này là những môn phái trọng tâm của Võ Kiếm Liên. Đương nhiên, cốt lõi vẫn là phái Hải Nam. 8

Những võ giả xuất thân từ phái Hải Nam sẽ vận y phục màu xanh dương để phân biệt họ với những võ giả xuất thân từ những môn phái khác.

Nói một cách tích cực thì họ muốn giữ gìn bản sắc riêng, nhưng nói khó nghe thì họ đang thể hiện sự ưu việt của mình thông qua những bộ y phục truyền thống. Nhưng đó là chuyện của hàng chục năm về trước rồi.

Bây giờ để loại bỏ sự phân biệt thì tất cả đều vận y phục màu xanh. Chính vì thế sự phân cấp bậc đã dần bị xóa bỏ.

Võ Kiếm Liên tọa lạc ở chân núi Ngũ Chỉ Sơn được gọi là thượng tướng của Hải Nam Hải. 6

8

Trong nhiều thập kỷ qua, Võ Kiếm Liên liên tục mở rộng tầm ảnh hưởng. Nhờ quy mô đó mà nơi này có gọi là thiên hạ đệ nhất cũng không ngoa.

Nơi ở của Tiểu Liên chủ Độc Cao Hoàng là một đại điện trên cao có thể nhìn thấy cả Võ Kiếm Liên trong tầm mắt.

Độc Cao Hoàng khoanh tay nhìn xuống Võ Kiếm Liên. Bên cạnh hắn là Nghiêm Sở Tố.

Võ Kiếm Liên trông hết như một sinh vật sống khổng lồ.

Những con đường trải vòng quanh co hết như từng mạch máu con người, và trên đó có nhiều người đang bận rộn di chuyển qua lại.

Nơi mà họ hướng về chính là nơi ở của Liên Chủ điện nằm ở nơi cao nhất. 1

Người ngồi trong Liên Chủ Điện có thể độc chiếm hết mọi thứ thuộc về vùng đất rộng lớn này.

Đột nhiên Độc Cao Hoàng lên tiếng.

“Ta rất hài lòng.”

“Ý ngài là sao ạ?”

“Chẳng phải cảnh tượng này rất hùng vĩ sao...”

“Đúng là hùng vĩ ạ.”

Nghe câu trả lời nghiêm túc của Nghiêm Sở Tố, Độc Cao Hoàng liền bật cười.

Đúng là một nữ nhân kỳ lạ.

Nếu muốn nàng có thể ngồi vào vị trí quan trọng trong Võ Kiếm Liên bất cứ lúc nào, nhưng nàng lại không hề có ý định đó.

Tất cả những gì nàng muốn chỉ có Độc Cao Hoàng.

Ngoài hắn ra nàng không quan tâm thứ gì khác.

Đối với Độc Cao Hoàng, nàng là trợ thủ đắc lực nhất.

Độc Cao Hoàng nhìn Nghiêm Sở Tố rồi mỉm cười.

Chính lúc này.

Vút!

Đột nhiên có một con chim ưng bay tới đậu trên bậu cửa sổ.

Con chim ưng vừa đậu bên cửa sổ kia sở hữu một bộ lông màu đỏ khác thường.

Nó chính là Thiên Lý Hải Ưng - linh vật của Võ Kiếm Liên.

Linh vật này có thể bay hàng vạn lý để truyền tin khẩn từ bên ngoài vào.

Thiên Lý Hải Ưng đến đây đồng nghĩa đã có chuyện lớn xảy ra.

Nghiêm Sở Tổ lập tức lấy bức thư cột trên chân chim ưng ra.

Sau đó nàng đưa nó cho Độc Cao Hoàng.

“Ừm!”

Vừa đọc xong bức thư, Độc Cao Hoàng liền biến sắc.

“Ngài sao thế?”

Nghiêm Sở Tổ nghi hoặc nhìn hắn.

Độc Cao Hoàng mà nàng biết vốn vô cùng mạnh mẽ, chưa từng lay động vì chuyện gì.

Nhìn dáng vẻ của hắn, nàng liền biết nội dung trong thư có gì đó bất thường.

“Nàng đọc đi.”

Độc Cao Hoàng đưa lá thư cho Nghiêm Sở Tổ.

Nghiêm Sở Tổ vội vàng xem nội dung trong thư.

“Ừm!”

Phản ứng của nàng cũng không khác gì Độc Cao Hoàng. Quả nhiên nội dung trong thư là đả kích lớn đối với bọn họ.

“Trời ạ! Bất Hối Ngục bị tấn công và sụp đổ rồi sao?”

“Đúng vậy! Trong thư viết có ai đó đã tập kích và tiêu diệt sạch người bên trong.”

“Nhưng vẫn còn may.”

“May á?”

Ánh mắt Độc Cao Hoàng tỏa ra hàn khí lạnh băng. Thế nhưng Nghiêm Sở Tổ bình tĩnh nói.

“Dù sao cũng không còn ai sống sót. Chắc hẳn cũng đã chết rồi.”

“Chúng ta cũng đâu tận mắt xác nhận.”

“Chuyện đó...”

“Nàng bzfckzkcũng biết mà. Hẳn có ý nghĩa thế nào đối với Võ Kiếm Liên. Nếu hẳn còn sống thì địa vị của ta cũng sẽ bị lung lay.”

“Chuyện này cứ để thuộc hạ xác nhận.”

“Đúng thế! Ta không an tâm giao phó cho người khác. Nàng hiểu chứ?”

“Vâng! Thuộc hạ sẽ đi xem sao.”

“Được! Nàng là người duy nhất mà ta có thể tin tưởng.”

Kẻ đưa Lưu Thủy Hoàn đến Bất Hồi Ngục chính là Độc Cao Hoàng.

Để che giấu mối liên quan, hẳn đã cố tình liên lạc với Sở Cách Sơn ở Nhữ Nam để phó thác cho hẳn ta.

Hẳn không thể tìm người nào khác. Chuyện hẳn có liên quan phải được giữ bí mật một cách triệt để.

Chính vì biết chuyện đó nên Nghiêm Sở Tổ mới tự mình đi kiểm tra.

“Dem theo cả Hải Võ Đội đi.”

Hải Võ Đội là vũ khí bí mật của Võ Kiếm Liên.

Những võ giả được nuôi dưỡng bởi Hải Vương Kiếm Tiên Vô Ngọc sở hữu sức mạnh có thể nói là ngang bằng với một môn phái trung và tiểu.

Nghiêm Sở Tổ liền lắc đầu.

“Một mình thuộc hạ là đủ rồi.”

“Ta biết! Nhưng nàng phải đảm bảo an toàn chứ. Cứ mang Hải Võ Đội đi đi. Phải thế thì ta mới an tâm được.”

“Thuộc hạ biết rồi. Nếu vậy thuộc hạ sẽ làm theo ý ngài...”

Nghiêm Sở Tổ đành phải gật đầu đồng ý.

“Xuất phát ngay đi!”

“Vâng! Thuộc hạ đi ngay đây ạ.”

Nghiêm Sở Tổ làm thế bao quyền rồi đi ra ngoài.

Độc Cao Hoàng nhìn nàng đi khỏi liền đánh mặt lại.

Trong lòng hắn đang vô cùng khó chịu.

Bề ngoài trông có vẻ hắn là kẻ phóng khoáng, thoải mái, nhưng hắn lại là người theo chủ nghĩa hoàn hảo. Mọi thứ đều phải đi theo ý của hắn.

Đột nhiên có chuyện lệch khỏi phán đoán làm hắn vô cùng tức giận.

Ken kết!!

Độc Cao Hoàng nghiêng răng rồi đi đến tủ trưng bày bên tường.

Hắn chạm vào một bộ phận trên tủ, chiếc tủ lập tức dịch sang một bên để lộ một không gian bí mật.

Có một cầu thang đi xuống bên dưới không gian tối tăm.

Không một ai biết trong ở chỗ của Độc Cao Hoàng lại có một nơi bí mật thế này.

Độc Cao Hoàng đã lên xây nên chỗ này. Và chỉ có Nghiêm Sở Tổ mới biết được sự tồn tại của nó.

Độc Cao Hoàng liền đi xuống cầu thang.

Sau khi xuống hàng trăm bậc thang thì hắn cũng đến nơi.

Dưới lòng đất không hề có chút ánh sáng nào cả. Đột nhiên hắn đưa tay mò mẫm trên tường.

Và rồi hắn chạm phải một cây đuốc.

Tách!

Độc Cao Hoàng dùng Tam Muội Chân Hỏa thắp đuốc lên. Liền sau đó không gian tối mịt liền hiện rõ mồn một.

Bên trong rộng hơn chục trượng.

Đây không phải là một hang động được hình thành tự nhiên mà là do con người tạo nên. Thế nhưng lúc này không chỉ có Độc Cao Hoàng trong động.

“Khur!”

Có một quái nhân đang ngồi giữa hang động.

Hai cánh tay của ông bị trói bởi dây xích to hơn bắp tay người, còn hai chân đã bị cắt đến dưới gối.

Chẳng biết ông ta đã bị giam ở đây bao lâu nhưng mái tóc bù xù đã che cả khuôn mặt và dài đến tận rốn kia.

Đột nhiên xuất hiện ánh sáng quái nhân liền rên lên vì đau mắt. Thế nhưng sau đó ánh mắt quái nhân liền trở nên vô cùng hung dữ.

Đột Cao Hoàng tiến lại gần ông ta rồi nói.

“Lâu rồi không gặp, sư phụ!”

“Ngươi!”

Giọng nói của quái nhân vang vọng khắp tầng hầm.

“Người vẫn còn sống sao? Giọng nói vang vọng này...”

“Tên khốn chết tiệt nhà ngươi! Ngươi dám làm thế với sư phụ của mình ư? Ngươi còn gọi mình là con người được sao?”

“Đây là nghiệp báo của sư phụ đấy.”

“Nghiệp báo?”

“Đúng thế! Nghiệp báo! Sư phụ đã biến ta thành cầm thú trước mà? Vậy nên ta chỉ cần lại người như một con thú thôi...”

Độc Cao Hoàng liền nở nụ cười đắc tiện.

Quái nhân tỏa ra sát khí khủng khiếp trong tầng hầm này chính là Hải Vương Kiếm - Tiền Vô Ngọc, sư phụ của Độc Cao Hoàng hẳn.

Thế nhân đều nghĩ ông ta đã bế quan tu luyện, nhưng thật ra lại bị giam dưới tầng hầm không chút ánh sáng thế này.

Loảng xoảng!

Tiền Vô Ngọc vươn tay về trước rồi hét lên.

“Ta không ngờ đấy. Ngươi lại hợp tác với Trương Vô Cự đẩy sư phụ mình vào tình cảnh này.”

Ông ta muốn lấy đầu Độc Cao Hoàng ngay lập tức nhưng vì bị xích cả hai tay nên ông không thể làm gì được.

Nhìn thấy Tiên Vô Ngọc đang vật lộn ngay trước mặt nhưng Độc Cao Hoàng vẫn không hề tỏ ra chút thương hại nào.

“Người đã quên rồi sao? Sư phụ chính là người đã đẩy các sư huynh đệ vào cuộc chiến tranh giành quyền lực này. Sư phụ đã ép các sư huynh đệ tu luyện võ công của sư tổ. Chính vì thế mà bàn tay này đã nhuộm đầy máu các sư huynh đệ rồi.”

“Đó là vì các ngươi thôi. Để các ngươi mạnh mẽ hơn...”

“Vậy nên ta mới mạnh hơn đây này. Ta đã trở thành một con thú thèm khát máu tươi vô tình như sư phụ mong muốn đấy.”

“Hoàng! Con đừng như thế. Ta là sư phụ của con mà.”

“Vậy nên ta mới để cho người sống sót đấy! Các sư huynh đệ khác ta đều giết chết cả rồi. A, ta còn đưa nhị sư huynh đến Bất Hồi Ngục nữa đấy.”

“Thủy Hoàn sao?”

“Nhưng huynh ấy là người mà ta đối xử tốt nhất đó. Vì ta không muốn bàn tay này dính máu của huynh ấy. Vậy nên ta đã đưa Thủy Hoàn đến Bất Hồi Ngục, nhưng nơi đó đã bị phá hủy rồi. Giờ thì ta không còn gì cả. A, ta còn Sở Tổ mà.”

“Đừng ở gần ả ma nữ đó. Cô ta là ma nữ dẫn dắt ngươi đến con đường tự diệt đấy.”

Tiên Vô Ngọc lập tức khuyên can Độc Cao Hoàng, nhưng hắn chỉ cười mà đáp.

“Vậy còn sư phụ thì sao? Sư phụ đã đẩy bọn ta vào con đường tự diệt trước mà.”

“Ta làm tất cả là vì các ngươi thôi. Ta muốn nuôi dưỡng các ngươi thành kẻ mạnh. Tại sao lại không hiểu tấm lòng của ta chứ?”

“Khư khư! Vậy nên ta mới mạnh thế này đó. Người có tự hào không? Đệ tử của người đã lớn khôn hết như người muốn rồi.”

“Hoàng à!”

“Đừng có dùng cái mồm bản thủ đó gọi tên ta, sư phụ. Ông có biết trước đây mỗi lần ông gọi tên ta là ta lại muốn giết ông thế nào không?”

Đôi mắt Độc Cao Hoàng tỏa ra luồng sát khí hết sức khủng khiếp.

Từ khi trở thành đệ tử của Tiền Vô Ngọc, mỗi ngày đối với hắn chẳng khác gì địa ngục.

Hắn chưa từng được ngon giấc lấy một ngày.

Hắn lo sợ bị sư huynh đệ tập kích, sợ không thể đạt được cảnh giới mà sư phụ mong muốn.

Càng lớn, nhục thể hắn càng cao to và khỏe mạnh, nhưng trái tim hắn lại chịu vô vàn tổn thương.

Lúc đó hắn đã gặp Nghiêm Sở Tổ và Trương Vô Cực.

Nếu không có hai người bọn họ, có lẽ hắn đã chết dần chết mòn trong sự ngược đãi của sư phụ rồi.

Kể từ đó, Độc Cao Hoàng đã hoàn toàn thay đổi.

Hắn bắt đầu chú tâm tu luyện võ công, không chỉ để sống sót trong cuộc cạnh tranh giữa các sư huynh đệ mà còn để theo đuổi mục tiêu lớn hơn.

Hắn đã có đủ nền tảng.

Độc Cao Hoàng là kẻ kiên cường và có ý chí bất khuất hết sức mạnh mẽ.

Hắn điên cuồng lao vào tu luyện võ công.

Kết quả là hắn đã đạt được thành tựu đáng kinh ngạc. Còn hơn cả sự mong đợi của sư phụ Tiền Vô Ngọc của hắn.

Mãi đến lúc này Độc Cao Hoàng mới bắt đầu thực hiện kế hoạch hắn đã dự tính từ lâu.

Đó chính là khống chế sư phụ Tiền Vô Ngọc của hắn.

Tiền Vô Ngọc là võ giả được gọi là Hải Kiếm Vương.

Ông ta sở hữu sức mạnh ngang ngửa với thập năm ông ấy sống.

Nhưng chỉ có một mình hắn không thể làm được. Tuy nhiên hắn đã có bằng hữu đồng hành cùng mình.

Trương Vô Cực.

Y đồng tình với kế hoạch của Độc Cao Hoàng.

Tiền Vô Ngọc là một võ giả vĩ đại. Kiếm pháp của ông ấy được cho là có thể xẻ cả biển cả. Thế nhưng nực cười là ông ta không biết tận dụng kiếm pháp của mình.

Ông ta ép đệ tử của mình cạnh tranh quyết liệt nhưng bản thân lại thiếu tinh thần chiến đấu.

Cuối cùng Độc Cao Hoàng và Trương Vô Cực trải qua một trận kịch chiến đã áp chế được Tiền Vô Cực.

Độc Cao Hoàng chưa bao giờ có ý định giết Tiền Vô Ngọc.

Ông ta sẽ phải sống và chịu đựng đau khổ mà mình phải chịu.

Độc Cao Hoàng lấy một thanh phi đao được chế tác đặc biệt ra rồi cười.

Thanh phi đao có răng cưa sắc bén có thể gây đau đớn cực độ cho

con người.

“Vậy sư phụ, hôm nay chúng ta cũng bắt đầu đi.”

“Ngươi! Ặc!”

Tiếng hét thảm thiết của Tiền Vô Ngọc vang vọng khắp tầng hầm.

383

Một bóng người lặng lẽ di chuyển như một con mèo hoang trên mái nhà của Nam Thiên Quán trong lúc mọi người đang say giấc.

Nhân ảnh ấy mang một bộ võ phục màu đen.

Một người bịt kín mặt, yên lặng đi trên mái nhà.

Bóng đen đứng trên mái nhà rồi nhìn quanh một lúc lâu.

Trời lúc này vẫn còn sớm.

Mặt trời vẫn chưa ló dạng nên xung quanh lúc này tối đen như mực. Trên đường phố lúc này cũng không có một bóng người.

Bóng đen kia nhấc một mái ngói lên rồi trốn vào trong mái nhà.

Bóng đen đi trên thanh xà ngang, giấu hoàn toàn hơi thở và khí tức của mình đi.

Trong quán trọ lúc này có rất nhiều khách nhưng không một ai để ý đến bóng đen đang lướt qua đầu họ.

Sau một hồi di chuyển cẩn thận, bóng đen cuối cùng cũng đến được đích.

Nơi bóng đen dừng lại và nhìn xuống chính là một căn phòng ở biệt quán của Nam Thiên Quán.

Trong phòng có người đang ngủ, thở từng hơi thật đều.

Nhân ảnh leo xuống phòng mà không để lại chút tiếng động.

Bóng đen nhìn chằm chằm vào nam nhân đang nằm ngủ trên giường.

Gương mặt trắng trẻo và xinh đẹp của Phiêu Nguyệt nổi bật ngay cả trong bóng tối.

Bóng đen thì thầm vào tai Phiêu Nguyệt.²

“Huynh chưa ngủ đúng không? Huynh biết ta sẽ tới à?”

Phiêu Nguyệt ngay lập tức mở mắt ra.

Mặc dù có người lạ đeo mặt nạ kín mặt vào phòng, nhưng Phiêu Nguyệt lại chẳng hề tỏ vẻ ngạc nhiên.

Giống như những gì nhân ảnh kia đã nói, Phiêu Nguyệt đã biết trước.¹

Từ lúc nhân ảnh đặt chân lên mái nhà của Nam Thiên Quán Phiêu Nguyệt đã cảm nhận được.

Lý do Phiêu Nguyệt biết nhưng không làm gì cả vì nhân ảnh kia không có sát ý.

Nhân ảnh khịt mũi khi thấy Phiêu Nguyệt đang nhìn chằm chằm vào mình.

“Hừ! Biết ngay mà. Đúng là đồ đáng ghét.”

Nhân ảnh tháo mặt nạ ra. Làn tóc đen xõa xuống bỗng bành như thác nước.

Thoạt nhìn nàng ta trông có vẻ bình thường nhưng nét đẹp kỳ lạ của nàng lại thu hút đến lạ.

Theo Phiêu Nguyệt biết thì chỉ có một nữ nhân duy nhất trên thế giới này có được đặc điểm này.⁸

“Hong Lệ Tuyết!”

“Lâu rồi không gặp huynh.”

Hong Lệ Tuyết cười tươi, để lộ ra hàm răng trắng muốt.

“Cô có chuyện gì mà tới đây vậy.”

“Ta nhớ huynh nên đến đây á.”

“Đừng có đùa.”

“Ồ kìa! Thật mà.”

Hong Lệ Tuyết dùng ánh mắt to tròn nhìn vào Phiêu Nguyệt. Nụ cười quyến rũ vương vất trên môi nàng.

Nàng cúi người xuống.

Đủ gần để mặt chạm mặt nhau.

Hong Lệ Tuyết thì thầm vào tai Phiêu Nguyệt.

“Để ta cho huynh biết ta nhớ huynh đến mức nào nhé?”

Nói rồi nàng nằm lên người Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt cũng ôm chặt lấy eo của Hong Lệ Tuyết.⁶

“Hô hô hô!”

Hong Lệ Tuyết cười phá lên và cuộn tròn trong vòng tay của Phiêu Nguyệt.

Y phục của nàng rơi xuống sàn.

“Phù!”

Hong Lệ Tuyết vuốt ve khuôn ngực của Phiêu Nguyệt bằng những ngón tay trắng mịn.

Nàng nằm úp mặt trên cơ thể của Phiêu Nguyệt, khoe mẽ cơ thể trần truồng trắng nõn của mình ra rồi ngân nga hát như thể nàng đang rất vui vẻ.

Những ngón tay của nàng trườn lên vuốt ve gương mặt của Phiêu Nguyệt.

Nàng vuốt má Phiêu Nguyệt rồi thầm thì.8

“Sao da của huynh đẹp vậy? Cho ta xin bí quyết đi. Có phải huynh đã uống loại linh đan nào rồi không?”

“Cô đến đây có chuyện gì?”

“Lại lãng qua chuyện khác rồi. Đã bảo ta đến đây để gặp huynh cơ mà.”

“Cô nhận được ủy thác gì từ đây sao?”

“Ôi trời ơi! Cái con người nhạt nhẽo này.”

Nàng bực mình đứng dậy rồi quán mình trong chăn đi đến bên cửa sổ.

Nàng mở cửa sổ ra, khung cảnh của Bà Dương Hồ lọt vào trong mắt nàng. Khi nàng đến đây, trăng đã bị ẩn sau những đám mây, giờ thì nó đã xuất hiện trở lại rồi.

Mặt nước có ánh trăng chiếu xuống lấp lánh như một viên ngọc quý.

Hồng Lệ Tuyết dựa vào cửa sổ rồi nhìn ra Bà Dương Hồ.

Dáng vẻ dưới ánh trăng của nàng rất đẹp. Bất kỳ nam nhân nào cũng phải rung động trước vẻ đẹp chí mạng này của nàng. Nhưng Phiêu Nguyệt thì không.

“Vậy là thật rồi.”

“Chậc! Quả nhiên là không có hiệu quả. Đúng vậy đấy. Ta nhận được ủy thác nên mới đến đây đấy.”

“Đối tượng là ai?”1

“Sao tự dưng huynh lại hỏi thế? Huynh biết luật bất thành văn của thế giới của chúng ta mà. Có là huynh thì ta cũng không nói ra đâu.”

“Cô đến một mình à?”

“Đã bảo là không nói được kia mà.”

Hồng Lệ Tuyết tiếp tục lắc đầu.

Phiêu Nguyệt cũng không hỏi nữa.

‘Nếu phái Hồng Lệ Tuyết đi thì hẳn đối tượng là một cao thủ đáng gờm.’

Ở Bà Dương Hồ, có rất nhiều người có thể gọi là cao thủ.

Nam Cung Việt, Long Hạ Thương, Châu Thiết Phong, Chương Hồ Niên. Tất cả tuy đều còn trẻ nhưng bọn họ đủ tài năng để được gọi là cao thủ.

Rõ ràng là nếu một trong số họ chết thì một cơn phong ba lớn sẽ nổi lên ở trong giang hồ.

Câu hỏi đặt ra lúc này là ai đã ủy thác cho Hồng Lệ Tuyết.

Dù não bộ của Phiêu Nguyệt có thông minh đến mấy thì hẳn cũng không thể suy đoán được xa như vậy khi mà chưa có bất kỳ thông tin nào.

Hồng Lệ Tuyết mỉm cười rồi tiến đến Phiêu Nguyệt.

“Huynh đừng có suy nghĩ phức tạp quá. Huynh chỉ cần tận hưởng khoảng thời gian này là được rồi.”

Nàng vươn tay ôm lấy cổ của Phiêu Nguyệt rồi nhìn hắn với ánh mắt đầy triu mến.

Phiêu Nguyệt biết nàng muốn gì.

Hắn ôm lấy nàng và hôn nàng một cách thô bạo. Còn Hồng Lệ Tuyết chào đón kẻ đột nhập bằng cách di chuyển linh hoạt chiếc lưỡi đỏ hồng như rắn của mình.

Khi Phiêu Nguyệt tỉnh dậy thì Hồng Lệ Tuyết đã biến mất không một chút dấu vết.

Chỉ có những dấu vết của một đêm nóng bỏng là còn lại ở trong căn phòng.

Phiêu Nguyệt mặc lại y phục cho chỉnh tề.

Khi hắn chuẩn bị khoác Ám Long Bào lên người thì Quỷ Nha từ đâu xuất hiện leo lên người của hắn rồi quấn quanh tay hắn

một cách rất tự nhiên.

Bụng của Quý Nha hơi phình ra, có vẻ như nó đã kiếm được con mồi ở đâu đó. Phiêu Nguyệt xoa đầu Quý Nha rồi rời khỏi biệt quán.

“Đại hiệp tỉnh rồi ạ?”

Người đầu tiên chào đón hắn khi hắn bước vào nhà ăn là Lưu Thủy Hoàn. Y đang ngồi đó với một bàn ăn hoành tráng.

“Đại hiệp ngồi đi. Chỉ cần gọi thêm cơm là được rồi.”

“Ta sẽ ăn sau.”

“Sao ạ?”

“Ta có một nơi cần đến.”

“Ở đâu vậy ạ?”

“Khi nào ta về rồi ta sẽ nói với ngươi.”

Phiêu Nguyệt rời khỏi quán trọ để lại Lưu Thủy Hoàn một mình ở phía sau.

Nơi hắn đến là công phòng nằm ở ngoại ô Bà Dương Hồ.

‘Rõ ràng là có mùi sắt.’

Hồng Lệ Tuyết có thể không biết nhưng trên cơ thể của nàng có mùi sắt thoang thoang.

Đó là mùi đặc trưng của sắt nung.

bzfczk

Và Phiêu Nguyệt biết rõ cái mùi đó phát ra từ đâu.

Chính là ở những công phòng như thế này.

Mùi đó chỉ có thể ở một nơi vũ khí được chế tạo bằng cách nấu chảy sắt trong hỏa lò mà thôi.

Lách tách!

Các cơ trên gương mặt của Phiêu Nguyệt chuyển động, hẳn biến thành một người hoàn toàn khác khi đặt chân đến con phố công phòng.

Phiêu Nguyệt không nghĩ nàng đến đây chỉ để làm tình với hắn.

Mọi hành động của thích khách đều có chủ ý.

Và Phiêu Nguyệt phải tìm ra được chủ ý đó.

Cách mà Phiêu Nguyệt chọn là tìm đến nơi có mùi giống với mùi còn vương lại trên cơ thể của nàng.

Một người có khứu giác không được nhạy thì sẽ cảm thấy mùi sắt nung ở đâu cũng giống nhau, nhưng Phiêu Nguyệt có thể phân biệt được mùi sắt phụ thuộc vào đó là loại sắt nào và loại nhiên liệu đã được sử dụng trong hỏa lò.

Phiêu Nguyệt bước vào công phòng ở ngay đầu phố.

“Kính chào quan khách.”

Chưởng quầy tiếp đón Phiêu Nguyệt nồng nhiệt.

Phiêu Nguyệt giả vờ như đang chọn vũ khí để đến gần hỏa lò.

Những thợ rèn cỏi trần đập búa không ngừng trước hỏa lò. Những giọt mồ hôi không ngừng chảy xuống trên cơ thể của họ.

Phiêu Nguyệt đến gần bọn họ. Mùi sắt nung lập tức kích thích mạnh mẽ khứu giác của hắn.

‘Không phải nơi này.’

Nó khác với mùi có trên y phục của Hồng Lệ Tuyết.

“Chỗ này không có thứ gì ta hài lòng cả. Ta sẽ quay lại sau.”

Phiêu Nguyệt viện có rồi bước ra ngoài.

Nơi hần đến tiếp theo là công phòng ở ngay bên cạnh. Nhưng mùi sắt ở nơi này cũng khác so với mùi mà Phiêu Nguyệt đang cần tìm.

Phiêu Nguyệt lại tiếp tục bước ra khỏi công phòng với lý do không tìm thấy được vũ khí mình ưng ý rồi bước vào công phòng tiếp theo.

Phiêu Nguyệt lần lượt ghé qua những công phòng trên con phố. Không ai nghĩ Phiêu Nguyệt kỳ lạ cả.

Bởi vì những võ giả như Phiêu Nguyệt có rất nhiều ở đây.

Là một võ giả, họ phải lựa chọn vũ khí cho mình thật cẩn thận.

Bởi vì vũ khí chính là sinh mệnh của một võ giả.

Ngoài Phiêu Nguyệt ra thì cũng có rất nhiều võ giả đi ít nhất năm hoặc sáu công phòng để chọn vũ khí rồi.

Phiêu Nguyệt bước vào công phòng thứ mười hai hần ghé qua.

Phiêu Nguyệt khẽ nheo mũi.

Mùi sắt tỏa ra từ trong hỏa lò giống hệt với mùi có trong trí nhớ của hần.

Có hai thợ rèn cỡi trần đang nung sắt trước hỏa lò.

Phiêu Nguyệt tiếp tục vờ chọn vũ khí rồi tiến lại gần bọn họ.

Bỗng một thợ rèn đứng tuổi kéo thanh sắt đang được nung nóng ra ngoài rồi hét lên.

“Nhanh!”

“Vâng!”

Thợ rèn trẻ tuổi còn lại đáp lời rồi nhanh chóng lấy búa giáng xuống.

Keng!

Tiếng búa vang khắp cả công phòng.

Những tia lửa bắn ra tứ phía.

Một vài tia lửa bắn vào cơ thể của người thợ rèn nhưng bọn họ chỉ tập trung vào việc đập búa xuống chứ không để tâm đến

hơi nóng đang bắn vào mình.

Cũng chính vì thế mà bọn họ không nhận ra Phiêu Nguyệt ngay cả khi Phiêu Nguyệt đang đến gần.

Phiêu Nguyệt lại gần bọn họ rồi khịt khịt mũi. Nó đúng là có mùi giống như trên y phục của Hồng Lệ Tuyết rồi.

‘Là nơi này.’

Phiêu Nguyệt nhìn quanh công phòng với ánh mắt sắc bén.

Hắn không biết đây là căn cứ của Bách Quỷ Liên hay Hồng Lệ Tuyết đã ghé qua đây để mua vũ khí nhưng có một điều hắn có thể chắc chắn, Hồng Lệ Tuyết đã có mặt tại nơi này.

Thoạt nhìn công phòng có vẻ bình thường, không có một điểm gì bất thường cả.

Vũ khí được trưng trên quầy dường như cũng thuộc loại cao cấp.

Có thể được tay nghề của những thợ rèn nơi đây cũng khá xuất sắc.

Lão thợ rèn mỉm cười tiến lại gần Phiêu Nguyệt.

“Ngài đang muốn tìm kiếm loại vũ khí nào ạ?”

“Ta muốn xem qua các loại kiếm, toàn bộ đều nằm ở đây sao?”

“Vẫn còn ở bên trong nữa ạ, ngài có muốn vào trong xem không?”

“Được!”

Phiêu Nguyệt gật đầu rồi đi theo chuông quầy đi vào trong công phòng.

Bên trong còn có một kệ trưng bày, vũ khí được bày ra ở trên kệ có chất lượng rất tốt. Tốt hơn cả những vũ khí được trưng ở ngoài kia.

Chuông quầy cầm một thanh kiếm lên rồi nói.

“Đây là một trong những tác phẩm mà thợ rèn của công phòng chúng tiểu nhân đã đặt cả tâm huyết vào. Như ngài có thể thấy, thanh kiếm này được rèn từ sắt có chất lượng tốt nên chịu lực

cũng rất tốt. Độ cân bằng vừa phải, lưỡi kiếm cũng sắc bén. Ngài có muốn xem qua không?”

Phiêu Nguyệt gật đầu rồi nhận lấy thanh kiếm từ tay chương quây.

Keng!

Hắn búng ngón tay vào lưỡi kiếm, âm thanh kim loại ngay lập tức vang vọng khắp công phòng. Chỉ có một thanh kiếm được rèn tốt mới có thể tạo ra âm thanh trong trẻo như vậy.

Thanh kiếm này tuy đã được chế tạo rất tốt theo như những gì mà chương quây nói. Nhưng nó vẫn chưa đủ để đáp ứng nhu cầu của Phiêu Nguyệt.

Kỹ năng của những thợ rèn nơi đây còn kém hơn rất nhiều so với Đường Sở Truy. Vì vậy, Phiêu Nguyệt không có lý do gì để mua thanh kiếm đang cầm trong tay cả.

Chương quây tiếp tục nói mà không hề biết tâm tư của Phiêu Nguyệt lúc này.

“Nó là một thanh kiếm tốt. Để có được một thanh kiếm nằm ở mức này không dễ đâu ạ. Chỉ có công phòng của chúng tiểu nhân mới làm ra được thôi, ngài không thể tìm được thanh kiếm nào như thế này ở những công phòng khác đâu.”

Giọng nói của chương quây tràn đầy sự tự hào.

Bổng mu bàn tay của chương quây lọt vào mắt Phiêu Nguyệt.

Một bàn tay đầy vết chai sần. Làm việc tại công phòng mà có vết chai tay thì cũng không có gì kỳ lạ. Nhưng vấn đề là nơi bị chai tay là mu bàn tay chứ không phải lòng bàn tay.

Dẫu việc ở công phòng có vất vả đến đâu thì hắn cũng không thể xuất hiện vết chai tay ở mu bàn tay được. Những vết chai này xuất hiện là do luyện quyền công cùng thủ công mà ra.

Cơ thể của chương quây rất mảnh khảnh, hoàn toàn không có dấu hiệu nào của việc biết võ thuật cả.

Một thể hình không phù hợp cho việc luyện kiếm, đao hay quyền công.

Phiêu Nguyệt cảm giác rằng chương quây là đồng loại của hắn.

‘Thích khách!’

Hơn nữa còn là một người đã đạt đến cảnh giới khá cao.

Bởi vì trong ánh mắt, hơi thở hay cử chỉ của chương quỳ không để lộ ra một chút dấu hiệu nào của thích khách. Nhưng bấy nhiêu thôi chưa đủ để qua được ánh mắt tinh tường của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt rất giỏi trong việc đánh hơi được người giống mình.

Trên người chương quỳ tỏa ra mùi đồng liêu.

Phiêu Nguyệt cười rồi nói.

“Ta mua thanh kiếm này.”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 384

Phiêu Nguyệt mua thanh kiếm rồi rời khỏi công phòng.

Chương quỳ đưa Phiêu Nguyệt đến tận cửa rồi chào hân.

“Đa tạ Đại hiệp. Ngài đi cẩn thận ạ.”

Lúc y ngẩng đầu lên đã không thấy Phiêu Nguyệt đâu nữa.

Chương quỳ nhìn chằm chằm về hướng mà Phiêu Nguyệt biến mất rồi nói.

“Hắn chỉ đơn giản là đến mua kiếm thôi ư?”

Chương quỳ liền cau mày.

Vẻ mặt của y như đang lo lắng điều gì đó.

Chương quỳ cảm giác có điều gì đó không đúng từ Phiêu Nguyệt. Thế nhưng y lại không biết chính xác cảm giác bất hòa này là gì. Vậy nên y mới đích thân ra mặt kiểm tra.

Y nghĩ rằng nếu nói chuyện với Phiêu Nguyệt thì có thể tìm ra lời giải đáp. Có điều khi tiếp xúc với Phiêu Nguyệt, y lại chẳng có cảm giác gì nữa.

Chưởng quầy gãi gãi đầu lẩm bẩm.

“Xem ra ta cũng lẩm cẩm rồi. Cảm giác dần mất đi...”

Y uể oải bước vào trong công phòng.

Các thiết tượng vẫn đưa vật lộn với từng mảnh sắt.

Họ đều là thiết tượng lành nghề.

Họ chỉ tập trung vào việc chế tạo vũ khí và không quan tâm những công phòng khác hoạt động thế nào.

Người thật sự quản lý công phòng chính là chưởng quầy.

Chưởng quầy thông ra cánh cửa phía sau đi ra ngoài.

Nơi y đến là một nhà kho tồi tàn.

Chưởng quầy kiểm tra xung quanh xem có ai không liền đi vào trong.

Bên trong chứa đầy sắt để làm vũ khí.

Phía sau chiếc kệ đựng sắt có một không gian bí mật. Đến cả các thiết tượng trong công phòng cũng không biết đến sự tồn tại của nơi này.

Chưởng quầy liền bước vào trong.

Đi xuống khoảng 20 bậc thang sẽ xuất hiện một tầng hầm nhỏ.

Bên trong tầng hầm có khoảng chục người.

8 nam nhân cùng với 2 nữ nhân.

Lúc chưởng quầy đi xuống họ liền ngược lên nhìn. Sau đó, chưởng quầy cười rồi nói.

“Tất cả đã chuẩn bị xong chưa?”

“Rồi ạ!”

Đám người trả lời dứt khoát.

Chưởng quầy gật đầu tỏ vẻ hài lòng rồi nói.

“Đây là nhiệm vụ huy động cả Thập Huyết Sát. Chúng ta phải cố gắng hết sức để hỗ trợ cô ta. Chúng ta không biết phải hành động đến bao giờ, nên phải chuẩn bị thật kỹ càng.”

Vị chưởng quầy này lên là Lý Minh Học.

Y là thích khách của Bách Quỷ Liên.

Có một thời y là người sở hữu thực lực cực mạnh đến mức được gia nhập vào hàng ngũ của Thập Huyết Sát. Nhưng sau khi nghỉ hưu, y đã bị rút tên khỏi Thập Huyết Sát.

Lý Minh Học chưa từng hối tiếc.

Y không thể sống cả đời với tư cách là thích khách được.

Khi còn trẻ y có thể vượt qua sự căng thẳng cực độ, nhưng càng lớn tuổi, y nhận ra bản thân có thể rơi vào tình huống nguy hiểm bất cứ lúc nào.

Lý Minh Học đã hoạt động 15 năm trong hàng ngũ Thập Huyết Sát và giờ y phải đưa ra quyết định.

Nếu tiếp tục giết người thì bản tính của y sẽ bị hủy hoại, và nỗi sợ không thể sống như một người bình thường cứ dần vấy y mãi.

Cuối cùng Lý Minh Học quyết định nghỉ hưu. Có điều, dù y muốn làm thế nhưng Bách Quỷ Liên không cho phép thì cũng chẳng ích lợi gì.

Đúng là Bách Quỷ Liên Chủ không cho phép.

Bởi vì người đó không muốn phải mất đi một thích khách hữu dụng như Lý Minh Học.

Lý Minh Học muốn nghỉ hưu nhưng Liên chủ Bách Quỷ Liên lại không muốn.

Và rồi hai người buộc phải thỏa hiệp.

Đó chính là cho Lý Minh Học rút khỏi tuyến đầu lui về làm Chi Viện Đoàn Chủ.

Mặc dù y không ra tay giết người nữa, nhưng vẫn hỗ trợ những thích khách khác trong nhiệm vụ quan trọng.

Thu thập thông tin, đưa ra mỗi nhử để làm phân tán sự tập trung của kẻ địch giúp thích khách của Bách Quỷ Liên có thể dễ dàng ra tay.

Lý Minh Học với kinh nghiệm hơn chục năm là thành viên Thập Huyết Sát vô cùng thành thạo các hoạt động của thích khách.

Đương nhiên sự hỗ trợ của y là hiệu quả nhất.

Chính vì thế mà thích khách nhận nhiệm vụ nguy hiểm rất muốn được Lý Minh Học hỗ trợ. Thế nhưng Lý Minh Học rất hiếm khi ra mặt, trừ khi là nhiệm vụ cực kỳ nguy hiểm.

Và nhiệm vụ lần này lại vô cùng nguy hiểm. Vậy nên Lý Minh Học mới đích thân đứng ra hỗ trợ.

Lý Minh Học lẩm bẩm.

“Sẽ ổn mà nhỉ? Chuyện này với cảnh giới cỡ Lê Tuyết thì có thể làm tốt thôi.”

Lưu Thủy Hoàn bày ra vẻ mặt nghi hoặc.

Lúc Phiêu Nguyệt trở về quán trọ, trên tay hắn cầm một thanh kiếm rất lạ.

“Đây là gì thế?”

Lưu Thủy Hoàn biết rõ Phiêu Nguyệt không sử dụng loại trường kiếm này. Vậy nên khi thấy hắn mang thanh kiếm về Lưu Thủy Hoàn mới không khỏi nghi hoặc.

Phiêu Nguyệt ném thanh kiếm cho Lưu Thủy Hoàn rồi nói.

“Người dùng nó đi.”

“Hả?”

“Chẳng phải người luyện kiếm sao?”

“Nhưng mà võ công của tại hạ vẫn chưa hồi phục... mà, đây cũng là một món quà nên tại hạ xin phép được nhận nó.”

Lưu Thủy Hoàn khẽ chạm vào thanh kiếm.

Đã lâu rồi hắn mới chạm vào kiếm thế này.

Mặc dù hắn đã bị mất võ công, nhưng hắn chưa bao giờ quên mình là một kiếm khách cả.

Lưu Thủy Hoàn nói.

“Đúng là một thanh kiếm tốt. Có vẻ nó được một thiết tượng lành nghề tạo ra.”

“Chắc là vậy.”

“Tại hạ sẽ dùng thật cẩn thận.”

“Dùng nó á? Có vẻ còn sớm nhỉ?”

“Đúng là vậy, nhưng thời gian phục hồi có thể sẽ rút ngắn lại.”

“Bằng cách nào?”

“Tại hạ sẽ đến một nơi cách đây không xa để điều tiết lại cơ thể. Tại hạ còn tưởng phải đến Nam Hải mới gặp được chứ.”

Lưu Thủy Hoàn liền mỉm cười.

Hắn nghe được tin tức bất ngờ từ chỗ mà đám người Nam Cung Việt, Long Hạ Thương và Viêm Hy Thụy.

Trong lúc đang nói chuyện đông chuyện tây thì hắn nghe được việc Viêm Hy Thụy đã gặp được một y sư kỳ quái.

Trong lúc đến nơi này, nàng đã gặp một y sư lang thang trên ngọn đồi gần đó, và ông ta đặc biệt giống với những gì Lưu Thủy Hoàn miêu tả.

“Vậy nên ý người là không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng vị tiên y kia đã rời khỏi Nam Hải rồi xuất hiện ở gần đây à?”

“Đúng vậy ạ. Thế nên tại hạ muốn vắng mặt một thời gian.”

“Người muốn tìm vị tiên y kia?”

“Vâng!”

“Một mình người có tìm được không?”

“Tại hạ biết rõ khuynh hướng của tiên y. Và giờ tại hạ cũng biết ngài ấy đang ở đâu nên một mình vẫn có thể đi được. Vừa hay có được thanh kiếm tốt thế này nữa, tại hạ lại càng muốn nhanh chóng tìm được ngài ấy.”

Nghe Lưu Thủy Hoàn nói, Phiêu Nguyệt liền gật đầu.

Bởi vì Phiêu Nguyệt hiểu tâm trạng của hắn ta.

Người bình thường suy nhược cũng đã thấy mất mát, đằng này hắn còn là võ giả đạt đến cảnh giới cao cường như vậy, đương nhiên là phải thấy gấp gáp rồi.

Võ giả tu luyện võ công nâng cao cơ thể và tinh thần đến cảnh cao nhất. Như thế, khi một người đã đạt đến tu vi thượng thừa

lại mất đi những gì đã tích lũy được trong thời gian dài chắc chắn sẽ bị đả kích hơn gấp mấy lần bình thường.

Lưu Thủy Hoàn cũng như thế.

Bề ngoài hắn luôn tỏ ra như không có gì, nhưng có lẽ hắn đang che đậy cảm giác mất mát rất lớn.

Hắn vô cùng lo lắng rằng cứ đà này có khi vĩnh viễn hắn cũng không thể lấy lại được võ công đã mất. Thế nhưng, hắn không thể thể hiện nội tâm cho người đối diện biết được.

“Ta có thể giúp gì cho ngươi không?”

“Không cần ạ.”

Lưu Thủy Hoàn dứt khoát nói.

Phiêu Nguyệt nhìn hắn một lúc rồi gật đầu.

Bởi vì hắn đã thấy được sự quyết tâm cực độ trên gương mặt Lưu Thủy Hoàn. Một người có ý chí mạnh mẽ như thế sẽ không dễ gì thay đổi ý kiến của mình.

Cho dù hắn ta có phải trả giá bằng cái chết đi chăng nữa.

Và việc bảo Phiêu Nguyệt giúp đỡ hắn chẳng khác nào đang xúc phạm hắn cả.

“Chúc ngươi may mắn.”

“Đa tạ Đại hiệp.”

“Khi nào thì ngươi đi?”

“Tại hạ sẽ đi ngay bây giờ.”

“Thế à?”

“Vâng! Càng sớm càng tốt. Nếu tại hạ lãng phí thời gian để ngài ấy di chuyển đến nơi khác thì hỏng chuyện mất.”

“Đúng là vậy.”

“Vậy tại hạ xin phép...”

Lưu Thủy Hoàn làm thế bao quyền với Phiêu Nguyệt. Sau đó hắn cầm thanh kiếm rồi đi khỏi quán trọ.

Phiêu Nguyệt nhìn bóng lưng hắn đi xa rồi ngồi xuống chỗ mà Lưu Thủy Hoàn vừa ngồi.

Trong nháy mắt toàn bộ cảnh Bà Dương Hồ đã thu vào tầm mắt hắn.

Khung cảnh này giống với Nam Hải nơi Lưu Thủy Hoàn đã lớn lên. Nhưng cũng không đủ để sánh với biển cả mênh mông, và có khi nó đã khiến cho trái tim Lưu Thủy Hoàn dấy lên từng cơn sóng nhỏ.

Lưu Thủy Hoàn bất ngờ rời đi nhưng Phiêu Nguyệt lại không thấy trống trải lắm.

Bởi vì cuộc hội ngộ nào trên giang hồ đều như thế cả.

Chẳng ai biết được mối nhân duyên giữa họ sẽ kết thúc lúc nào cả.

Mỗi nhân duyên bất ngờ đến cũng bất ngờ rời đi, và cả những mối nhân duyên cứ tưởng rằng sẽ kéo dài thật lâu cũng tự dưng bị cắt đứt giữa chừng. Giang hồ chính là nơi như thế.

Và cuộc hội ngộ với Lưu Thủy Hoàn cũng đến thật bất ngờ, vậy nên Phiêu Nguyệt thấy việc chia ly đến sớm cũng không có gì kỳ lạ.

Phiêu Nguyệt nhìn ra phong cảnh phía xa để sắp xếp lại suy nghĩ.

‘Nếu Hồng Lệ Tuyết đã nhắm đến thì đôi phương không phải dạng vừa rồi.’

Mọi khi Phiêu Nguyệt không có lý do gì phải để tâm đến hành động của Hồng Lệ Tuyết cả. Nàng ta sống với tư cách là thích khách và cuộc sống ấy được tiếp tục bằng cách lấy mạng một ai đó.

Vấn đề là tại sao đối tượng mà nàng ta nhận ủy thác lại ở Bà Dương Hồ.

Bà Dương Hồ giống hệt như ngọn núi lửa chuẩn bị bùng nổ.

Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội.

Đế Nguyên Thương Đoàn và Huyết Nghị Bang.

Nhiều cuộc xung đột xảy ra khi lợi ích giữa các võ giả và các môn phái đan xen vào nhau.

Hiện tại họ đang duy trì thể cân bằng nhưng chỉ cần ai đó di chuyển một chút thì cũng đủ khiến người khác giật thót tim.

Trong tình hình đó lại xuất hiện thích khách Hồng Lệ Tuyết.

Việc nàng ta ám sát ai sẽ khiến cho mức độ phun trào núi lửa thay đổi.

Hồng Lệ Tuyết mà Phiêu Nguyệt biết là một người có lòng tự tôn cực kỳ lớn.

Đến mức nàng ta có thể hủy bỏ nhiệm vụ nếu biết có người xen vào nhiệm vụ của nàng ta.

Một người như thế lại nhận trợ giúp từ thích khách khác.

Chương quầy của công phòng là thích khách, và Hồng Lệ Tuyết đã đến công phòng đó.

Điều này đồng nghĩa nhiệm vụ lần này quan trọng đến mức khiến nàng ta phải hạ thấp lòng tự tôn của mình để tìm kiếm sự hỗ trợ từ thích khách khác.

Có quá ít thông tin để truy ra mục tiêu của Hồng Lệ Tuyết.

Cách nhanh nhất để có được thông tin chính là khống chế người thích khách đã tiếp xúc với Hồng Lệ Tuyết trong công phòng. Thế nhưng nếu như thế có thể sẽ kích động Hồng Lệ Tuyết và mọi chuyện sẽ tệ hơn.

‘Khó thật đấy!’

Mặc dù Phiêu Nguyệt rất tự tin trong cuộc chiến dùng đến trí óc, thế nhưng tình hình ở Bà Dương Hồ lại phức tạp đến mức hần khó mà vẽ ra được bức tranh lớn.

Những lúc thế này hần thật muốn quên hết mọi thứ mà uống rượu cho say. Nhưng hần đã thay đổi nguyên tắc và không muốn uống rượu nữa.

Lúc uống rượu tâm trạng sẽ tốt hơn, nhưng nó lại làm giảm phản ứng cơ thể và khiến các dây thần kinh kém nhạy bén hơn.

Vậy nên dù tâm tình hần có phức tạp đến mấy hần cũng không uống rượu.

Thay vào đó Phiêu Nguyệt bảo tiểu nhị mang trà đến cho hần.

Hắn uống một tách trà đã được ủ kỹ, đầu óc hắn liền tỉnh táo hơn.

“Phù!”

Lúc Phiêu Nguyệt vừa thở phào một hơi.

Có ai đó mở cửa quán trọ đi vào trong.

Lập tức ánh mắt của đám khách quan liền tập trung về phía người vừa xuất hiện.

Bình thường nếu nhận được sự chú ý của người khác thế này sẽ cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng vị khách quan mới vào lại hoàn toàn không tỏ ra thái độ như thế.

Vị khách quan nhìn quanh quán trọ một chốc rồi tiến đến chỗ Phiêu Nguyệt.

Phải đến lúc này Phiêu Nguyệt mới ngẩng đầu lên nhìn vị khách mới.

Đó là một nữ nhân.

Dung mạo nàng ta vô cùng xinh đẹp.

Phiêu Nguyệt nhìn nàng liền nghĩ đến băng hoa.

Bởi vì hắn cảm nhận được trên người nàng toát ra một vẻ đẹp lạnh lùng tựa như đóa hoa được tạc nên từ vạn niên băng.

Trên thắt lưng nàng có đeo một thanh kiếm. Nàng không phải nữ nhân bình thường mà là một võ giả.

Thấy Phiêu Nguyệt nhìn, nữ nhân liền lên tiếng.

“Huynh là Phiêu Nguyệt Đại hiệp đúng không?”

“Cô là ai?”

“Xem ra đúng rồi nhỉ. Ta là Nam Cung Tuyết.”

“Nam Cung ư?”

“Ta là tỷ tỷ của Tiểu Việt.”

“Ra là người của Thủ Thiên Hội.”

“Đúng vậy.”

Nam Cung Tuyết liền gật đầu.

Ai cũng biết Thủ Thiên Hội là tổ chức tập hợp Ngũ Đại Thế Gia và đứng đầu là Nam Cung Thế Gia.

Sau trận Ma Thiên Đại Chiến, họ đã nhận nhiều võ giả ngoại bang nên làm lu mờ dấu ấn của Ngũ Đại Thế Gia. Thế nhưng, Hội chủ của Thủ Thiên Hội vẫn đề nhà Nam Cung đảm nhận.

Việc đề họ Nam Cung đảm nhận làm Thủ Thiên Hội Chủ là bởi vì thực lực võ công của họ vượt trội nhất.

Nam Cung Tuyệt cũng thế.

Từ khi còn nhỏ nàng đã thể hiện được tài năng xuất chúng của mình.

Dù là nữ nhân nhưng nàng cho thấy thiên phú ưu việt đến mức có đủ tư cách trở thành hội chủ đời tiếp theo.

Người ta cho rằng nếu không có huynh trưởng Nam Cung Chấn thì nàng sẽ trở thành hội chủ Thủ Thiên Hội mà không có trở ngại gì.

Nam Cung Chấn là huynh trưởng của Nam Cung Tuyệt và Nam Cung Việt, và hẳn ta cũng là một thiên tài. Nam Cung Chấn sớm đã thể hiện tài năng của mình và nghiêm nhiên ngồi vào vị trí Tiểu hội chủ.

Nam Cung Tuyệt cũng không hề để lộ tham vọng đối với vị trí hội chủ. Thế nhưng có lời đồn rằng nàng ta lại có tham vọng lớn đối với võ công nên dành rất nhiều thời gian để tu luyện.

Nam Cung Tuyệt hỏi Phiêu Nguyệt.

“Ta có thể ngồi cùng không?”

385

Bầu không khí vây quanh Nam Cung Tuyệt rất đặc biệt.

Điều khiến nàng đặc biệt hơn cả chính là đôi mắt sâu thẳm của nàng. Trái ngược với vẻ ngoài lộng lẫy, đôi mắt của nàng sâu thẳm đến mức không một ai có thể nhìn thấu được suy nghĩ bên trong của nàng.

Đó là một đặc điểm chỉ xuất hiện ở những người có nhiều tâm kế.

Nam Cung Tuyết nhìn Phiêu Nguyệt với ánh mắt sâu thẳm.

Vẻ lộng lẫy như hoa cùng ánh mắt ấy cũng đủ để khiến người nhìn mê mẩn.

Những khách quan ngồi sau Phiêu Nguyệt cũng thất thần nhìn nàng dù cho ánh mắt của nàng không hướng về phía họ.

Nam Cung Tuyết nhìn Phiêu Nguyệt một lúc lâu.

Phiêu Nguyệt cũng nhìn thẳng vào mắt nàng mà không nói một lời nào.

Người chịu thua trước là Nam Cung Tuyết.

Nàng nhắm hờ mắt rồi nói.

“Ta thực sự rất muốn gặp qua ngài một lần. Việt nhi chưa bao giờ kể về một ai nhiều đến vậy. Gặp rồi ta mới hiểu tại sao đệ đệ ta lại nói nhiều về ngài như vậy.”

“Ta không nghĩ cô tới đây vì lo lắng cho tiểu đệ của mình. Đã có chuyện gì xảy ra vậy.”

“Chắc đại hiệp sẽ không tin nếu ta nói ta đến đây để gặp Phiêu đại hiệp đâu nhỉ?”

“...”

“Sự thật là vậy. Một trong những lý do ta đến đây là để gặp Phiêu đại hiệp.”

“Còn những lý do khác?”

“Thứ lỗi cho ta. Ta không thể nói được bởi vì đó là một vấn đề riêng tư của ta...”²

Nam Cung Tuyết cười nhẹ rồi xin lỗi Phiêu Nguyệt.

“Ui!”¹

“Quao!”

Những nam nhân xung quanh ngẩn ngơ vì nụ cười của nàng.

Còn ánh mắt của Phiêu Nguyệt lại trở nên sâu thẳm hơn.

‘Một cái giếng không đáy.’⁸

Dù Nam Cung Tuyết có muốn cố ý hay không thì ánh mắt cùng vẻ mặt của nàng vẫn khiến trái tim của các nam nhân rung động.

Phiêu Nguyệt đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

“Gặp được rồi nên chắc không còn việc gì nữa đâu nhỉ?”

“A!”

Gương mặt của Nam Cung Tuyết lần đầu tiên trở nên bàng hoàng trước hành động đột ngột của Phiêu Nguyệt.

Bởi nàng không ngờ Phiêu Nguyệt sẽ bỏ lại nàng ở đây.

Có một gương mặt xinh đẹp chính là một vũ khí rất lớn.

Chỉ cần cười nhẹ một cái là có thể mê hoặc nam nhân. Và nàng là người biết cách tối đa hóa hiệu quả vũ khí của mình.

Hầu hết những nam nhân đều sẽ bị mê hoặc bởi dung mạo của nàng và bộc bạch hết suy nghĩ trong lòng. Nếu không tới mức bộc bạch hết suy nghĩ thì vẫn tháo bỏ lớp mặt nạ cảnh giác với nàng. Nhưng Phiêu Nguyệt thì khác.

Nam Cung Tuyết nói.

“Xin lỗi. Ta không cố ý thử nghiệm Phiêu đại hiệp đâu.”

Phiêu Nguyệt ngồi xuống trước lời xin lỗi của nàng.

“Chuyện là thế nào?”⁶

“Là Phiêu đại hiệp.”

“Cô đến để đánh giá ta sao?”

“Đau đầu thật đấy.”

“...”⁸

“Ngài quả thực rất thông minh. Vì quá thông minh nên rất khó gần.”

“Người nói câu đó đâu phải là cô.”

“Vậy sao?”

“Theo cô suy đoán thì ta là bạn hay thù?”

“Ta không biết”

“Không biết?”

“Đó không phải là một chuyện để ta suy đoán này suy đoán nọ. Có vẻ như Phiêu Nguyệt không ước chừng được giới hạn của ta rồi...”

“Có vẻ như cô đang định gặp ai đó ở Bà Dương Hồ. Bạn hay thù cô định để người đó quyết định sao?”

“Ha!”¹

Nam Cung Tuyết thở dài với vẻ mệt mỏi.

Nàng đã gặp qua rất nhiều người nhưng nàng chưa bao giờ gặp ai có thể nắm được cốt lõi chỉ qua vài câu đối thoại như Phiêu Nguyệt cả.

Phiêu Nguyệt quả là một người khó đối phó.

Đặc biệt đối với những người che giấu tâm kế ẩn sau vẻ ngoài trắng lệt như nàng lại càng khó đối phó hơn.

Nam Cung Tuyết nhìn thẳng vào Phiêu Nguyệt rồi nói.

“Nếu ta là một kẻ hùng đang lăm le đến quyền bá chủ của giang hồ thì ta sẽ giết Phiêu đại hiệp đầu tiên. Bởi Phiêu đại hiệp là một người khiến người khác phải gặp khó khăn theo nhiều mặt.”

“Nam nhân của cô cũng đang nhắm đến quyền bá chủ của giang hồ sao?”

“Làm gì có chuyện đó. A!”

Nam Cung Tuyết nhận ra mình đã mắc phải sai lầm, nàng hần học nhìn vào Phiêu Nguyệt.

“Sao Phiêu đại hiệp lại biết ta đang qua lại với một nam nhân?”

“Do y phục và trang sức mà cô đang mang. Tất cả chúng đều qua hoa lệ để mang hàng ngày. Ta nghĩ một người lạnh lùng như cô sẽ không bao giờ ăn mặc một cách phô trương như vậy nếu không cần thiết cả. Chỉ có một lý do duy nhất để nữ nhân có thể trang hoàng lộng lẫy như thế này thôi.”

“Là vì nam nhân sao?”

“Không phải à?”

“Có lẽ Phiêu đại hiệp hợp làm thầy bói hơn là võ giả đấy.”

“Ta sẽ coi đó là một lời khen.”

“Đó chính là một lời khen. Ngoài ra, ta muốn nhờ ngài một chuyện.”

“...”

“Xin ngài đừng lợi dụng Việt nhi. Tiểu tử ấy là một đứa trẻ ngoan. Thằng bé là một người hào hiệp, nếu nó có thể tiếp tục phát hiện như hiện tại, nó có thể trở thành một cự nhân của giang hồ.”

“Ta cũng có một chuyện muốn nhờ vả.”

“Chuyện gì ạ?”

“Cô đừng can thiệp vào cuộc sống của Nam Cung Việt.”

“...”

“Hiện tại hắn vẫn đang thể hiện rất tốt. Sự quan tâm quá mức của cô sẽ là một liều thuốc độc đối với hắn đấy.”

“Hãy! Đúng là không thể nói lại Phiêu đại hiệp mà. Thôi được rồi. Ta sẽ không nói những lời vô ích nữa.”

Cuối cùng Nam Cung Tuyết đành phải đầu hàng.

Nhưng có một điều nàng có thể chắc chắn.

‘Võ công của hắn rất xuất sắc nhưng ta cần phải đề phòng với cái đầu của hắn nữa.’

Nàng không sợ những người có võ công cao cường. Nhưng nàng cực kỳ cảnh giác với những kẻ có tâm kế mạnh mẽ. Và nàng đặc biệt rất sợ những người vừa giỏi về võ công lại vừa có nhiều tâm kế.

Phiêu Nguyệt nằm ở trường hợp cuối cùng.

Nam Cung Tuyết nhìn Phiêu Nguyệt đầy cảnh giác.

“Huynh làm gì ở đây thế?”

Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên, có ai đó đang tiến lại gần Phiêu Nguyệt.

Vẻ mặt khó hiểu hiện rõ lên gương mặt của Nam Cung Tuyết.

Bởi vì người đang đến ngồi bên cạnh Phiêu Nguyệt một cách rất tự nhiên kia là một nữ nhân.

Nữ nhân ấy tuy thoát nhìn thì có vẻ bình thường, nhưng vẻ đẹp của nàng lại thu hút đến kỳ lạ, một vẻ đẹp khiến người khác không thể rời mắt.

Nữ nhân ấy chính là Hồng Lệ Tuyết.

Hồng Lệ Tuyết dính sát vào người Phiêu Nguyệt rồi nhìn qua Nam Cung Tuyết.

“Ôi trời ơi! Huynh có khách sao?”

Hồng Lệ Tuyết ngạc nhiên như thế bây giờ nàng mới thấy Nam Cung Tuyết.

Nam Cung Tuyết đã nhìn thấu được sự cảnh giác cùng ganh ghét trong mắt của Hồng Lệ Tuyết. Cũng nhờ vậy mà nàng mới biết Hồng Lệ Tuyết đang ôm ấp thứ tình cảm gì với Phiêu Nguyệt.

Chỉ có một lý do duy nhất khiến một nữ nhân tỏ ra cảnh giác và ganh ghét nữ nhân khác như vậy.

Bởi vì nàng ta không muốn nam nhân của mình bị cướp đi mất.

Rõ ràng là Hồng Lệ Tuyết coi Nam Cung Tuyết như là một đối thủ tiềm năng.

Nam Cung Tuyết nhìn chăm chăm vào Hồng Lệ Tuyết. Hồng Lệ Tuyết cũng nhìn chăm chăm vào Nam Cung Tuyết.

Giữa ánh mắt của hai người dường như đang có tia lửa tóe ra.

Nam Cung Tuyết nói với vẻ mặt điềm tĩnh.

“Tiểu nữ tên Nam Cung Tuyết. Xin cho hỏi cao danh quý tánh của cô nương đây là gì?”

“Ồ! Ra là Nam Cung tiểu thư sao. Tiểu nữ là Hồng Lệ Tuyết.”

“Hồng tiểu thư.”

“Nhưng không biết Nam Cung tiểu thư có chuyện gì mà tới đây vậy nhỉ? Tiểu thư có việc gì với người này sao?”

“Đã xong xuôi hết rồi. Giờ thì tiểu nữ xin phép.”

“Ôi chao ôi! Tiếc quá đi mất. Tiểu nữ muốn nói chuyện nhiều hơn với Nam Cung tuyết thư kia mà.”

“Lần sau có cơ hội hãy cùng nhau nói chuyện. Vậy ta xin phép...”

Nam Cung Tuyết cười nhẹ rồi đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

Nàng chấp tay chào Phiêu Nguyệt và Hồng Lệ Tuyết rồi đi ra ngoài.

Khi bóng dáng của Nam Cung Tuyết hoàn toàn biến mất, nụ cười trên môi của Hồng Lệ Tuyết cũng dập tắt.

“Cái đồ hồ ly tinh...”

“Xem ra cô biết rất rõ về cô ta?”

“Cô ta là Thiên Niên Hồ của Thủ Thiên Hội kia mà. Sao ta không biết cho được.”

“Thiên Niên Hồ?”

“Huynh không biết à. Thiên Niên Hồ là biệt danh của ả đấy. À! Chắc là huynh không nhận ra vì bị gương mặt đó hớp hồn rồi chứ gì.”

Ánh mắt của Hồng Lệ Tuyết có chút tức giận.

Hồng Lệ Tuyết biết chuyện này thật vô lý, nhưng nàng đang ghen với Nam Cung Tuyết.

Nàng biết Phiêu Nguyệt có rất nhiều nữ nhân vây quanh.

Một nam nhân anh tuấn như Phiêu Nguyệt có nhiều nữ nhân theo cũng là điều tự nhiên. Nàng cũng là một trong số nữ nhân đó.

Nhưng nàng vẫn nghĩ bản thân khác với những nữ nhân khác. Bởi vì nàng đang lợi dụng Phiêu Nguyệt, không giống những nữ nhân khác mù quáng rơi vào lưới tình của Phiêu Nguyệt.

Vậy nên nàng đã nghĩ Phiêu Nguyệt có bao nhiêu nữ nhân đi chăng nữa thì nàng cũng sẽ không ghen. Nhưng khi nhìn thấy Phiêu Nguyệt nói chuyện với một nữ nhân khác ngay trước mắt, cơn giận của nàng lại không kìm được mà bốc lên tận đỉnh đầu.

Đó chính là lý do tại sao nàng lại phá vỡ điều cấm kỵ không được xuất hiện trước mặt của người khác.

Tim của nàng lúc này đập dữ dội. Gương mặt của nàng đỏ bừng.

Không biết Phiêu Nguyệt có biết điều đó hay không nhưng hẳn vẫn thản nhiên nói.

“Nói cho ta cụ thể hơn về Nam Cung Tuyết đi.”

“Huynh có hứng thú với ả ta à?”

“Ừ!”

“Hừ!”

Hồng Lệ Tuyết mém chút nữa là nổi khùng do không kìm chế được cơn giận. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Phiêu Nguyệt, cơn giận của nàng ngay lập tức lắng xuống.

Bởi ánh mắt của Phiêu Nguyệt không phải là đang tò mò về một người khác giới.

“Phù!”

Hồng Lệ Tuyết thở phào nhẹ nhõm, lý trí của nàng đã quay trở lại.

Nàng trấn tĩnh trái tim đang đập loạn xạ của mình lại rồi nói.

“Ả là con gái thứ hai và duy nhất của hội chủ của Thủ Thiên Hội Nam Cung Hữu Kiếm. Ngay từ khi còn nhỏ, ả đã nổi tiếng với dung mạo xinh đẹp. Nhưng điều khiến ả đặc biệt hơn cả chính là tâm kế của ả ta. Từ khi còn nhỏ, lối suy nghĩ của ả đã vượt trội hơn người. Khi trưởng thành, ả cũng nhắm đến bên ngoài chứ không phải Thủ Thiên Hội. Bởi lẽ ả nghĩ rằng ả rất ít có cơ hội để được kế thừa Thủ Thiên Hội do đại huynh Nam Cung Chấn. Nghe nói ả đã ra bên ngoài nửa năm rồi, không còn ở trong Thủ Thiên Hội nữa. Không ai biết ả đi đâu. Kể cả những người trong gia đình.”

“Thần kỳ thật.”

“Vì vậy nên Bách Quỷ Liên bọn ta cũng chú ý đến và theo dõi hành tung của ả nhưng chẳng tìm được gì cả. Đó là bằng chứng cho thấy ả đã cố gắng giữ cho hành tung của bản thân không bị bại lộ.”

“Một người cẩn thận như vậy không có lý nào lại đến Bà Dương Hồ mà không có lý do cả. Có lẽ mọi thứ đang dần trở nên phức tạp hơn rồi.”

“Huynh rời khỏi nơi này đi.”

“Ta sao?”

“Ừ!”

“Tại sao ta phải đi?”

“Ta nói ra điều này là vì huynh đấy. Bởi vì những người như chúng ta rất dễ bị người khác lợi dụng hoặc bỏ rơi. Huynh cũng biết mà. Thích khách bị người khác xem là thấp hèn cỡ nào chứ. Huynh đã lộ diện ra ngoài quá lâu rồi.”

Phiêu Nguyệt có thể không biết nhưng đang có rất nhiều người quan sát hành tung của Phiêu Nguyệt.

Ngay cả trong quán trọ lúc này, cũng có rất nhiều người đang theo dõi cuộc trò chuyện giữa hai người họ. Đám người kia tuy không thể hiện ra ngoài nhưng lúc này bọn họ đang cố gắng vênh tai lên để nghe lén cuộc trò chuyện giữa bọn họ bằng mọi giá.

Nhưng gương mặt của bọn họ đang dần trở nên bối rối bởi vì Phiêu Nguyệt đã giăng ra khí mặc để ngăn cho giọng của bọn họ có thể lọt ra bên ngoài.

Phiêu Nguyệt nhìn quanh quán trọ rồi nói.

“Lộ diện cũng không hẳn là một việc xấu.”

“Ý huynh là sao?”

“Bởi vì bọn họ sẽ tự tìm đến ta.”

“...”

“Cả cô cũng vậy mà.”

“Vậy là huynh đang cố ý để lộ tung tích của mình đấy sao?”

“Ừ.”

“Ha! Huynh đúng là một người khó hiểu mà...”

“Ta sẽ coi đó là lời khen.”

“Thì ta đang khen huynh mà. Huynh là người duy nhất ta không thể nhìn thấu được lòng dạ đấy.”

Hồng Lệ Tuyết thở dài.

Phiêu Nguyệt nhìn chăm chăm vào gương mặt của Hồng Lệ Tuyết khiến cho mặt nàng đỏ bừng lên.

“S, sao thế?”

“Chuẩn bị đi.”

“Chuẩn bị cái gì?”

“Cẩn thận! Giống như những gì cô nói, chúng ta là những người tốt hơn hết vẫn nên che giấu thân phận.”

“Huynh đang lo lắng cho ta sao?”

“Ừ!”

“Ôi! Hạnh phúc thế.”

Hồng Lệ Tuyết tỏ ra phấn khích.

Nhìn phản ứng của nàng, Phiêu Nguyệt đã có thể chắc chắn rằng suy đoán của hắn đã đúng.

Đối tượng mà nàng đang nhắm đến rõ ràng là một bậc thầy.

Có lẽ Hồng Lệ Tuyết cũng cảm thấy áp lực nên đã phản ứng thái quá trước những lời vô bổ của Phiêu Nguyệt.

‘Con hồ đó sẽ nhuộm đầy máu rồi.’

Phiêu Nguyệt có thể thấy được Bà Dương Hồ đang nhuộm đỏ máu.

Những cơn gió mang tên loạn thế đang dần kéo đến.

Con người không thể ngăn được loạn thế xảy ra như cái cách họ không thể ngăn được gió thổi vậy.

Một khi loạn thế đã bắt đầu thì nó sẽ chỉ dừng lại khi phá hủy được toàn bộ mọi thứ.

Số phận của người dân nơi đây chẳng khác gì kiến gập lũ. Bọn họ sẽ bị cuốn ngay đi mà không có thời gian để kịp phản ứng.

Để sống sót qua thời loạn thế, tinh táo thôi vẫn chưa đủ mà còn phải biết cách đọc được dòng chảy của loạn thế và đối phó

với nó một cách khôn ngoan.

Tuy hay được đánh đồng với nhau nhưng khôn ngoan và khôn lanh rõ ràng là hai việc khác nhau.

Khôn lanh chỉ biết sống vì lợi ích trước mắt, còn khôn ngoan thì biết nhìn xa hơn để hành động.

Phiêu Nguyệt cũng muốn Hồng Lệ Tuyết có được sự khôn ngoan như vậy.

TỬ THẦN PHIÊN NGUYỆT CHAP 386

Nam Cung Tuyết bình tĩnh bước đi.

Nam Cung Tuyết sở hữu nhan sắc tuyệt trần đến nỗi dù nàng ta đứng giữa một nhóm đông người vẫn vô cùng nổi bật.

Rất nhiều nam nhân muốn tiếp cận nàng nhưng không một ai thành công cả.

Bởi vì họ đã bị chặn bởi những võ giả không rõ danh tính.

Tuyết Hoa Kiếm Đội.

Đây là một tổ chức tập hợp những tín đồ trung thành của Nam Cung Tuyết.

Họ theo đuổi Nam Cung Tuyết đến nỗi mất cả lý trí. Chỉ cần Nam Cung Tuyết ra lệnh, dù là nhảy vào nước sôi lửa bỏng họ cũng sẽ làm.

Tuyết Hoa Kiếm Đội ngụy trang thành thường dân rồi đi theo bảo vệ nàng. Trông thì như nàng đang đi chuyển một mình, nhưng khi có người đến tiếp cận Nam Cung Tuyết họ sẽ lập tức tiến đến ngăn cản.

“Khực!”

“Aa!” 2

Tiếng rên rỉ của những nam nhân bị Tuyết Hoa Kiếm Đội chặn lại vang lên khắp nơi.

Nam Cung Tuyết thậm chí còn không liếc mắt nhìn họ mà thông thả sải bước đi.

Đột nhiên một nam nhân tiến lại gần nàng.

Nam nhân có vẻ ngoài bình thường và đôi mắt khá sắc bén. Chỉ cần nhìn bề ngoài của hắn cũng đủ khiến người khác phải lạnh sống lưng.

Hắn ta chính là An Chí Sơn đội chủ Tuyết Hoa Kiếm Đội.

An Chí Sơn là một bậc thầy về khoái kiếm, hắn ta phải lòng Nam Cung Tuyết và tự xưng là tín đồ cuồng nhiệt nhất của nàng.

Trong số những người theo đuổi Nam Cung Tuyết hắn là người mạnh nhất nên được giữ chức đội chủ Tuyết Hoa Kiếm Đội.

An Trí Sơn hỏi Nam Cung Tuyết. 8

“Tiểu thư có sao không?”

“Gì cơ?”

“Trông tâm trạng Tiểu thư không được tốt lắm.”

6

“Đúng vậy. Ta đang không vui đây.”

“Có ai làm Tiểu thư khó chịu sao?”

“Vậy thì sao nào?”

“Tại hạ sẽ lập tức...”

“Thật tiếc nhưng An Đội chủ không thể làm gì được đâu.” 8

Đột nhiên gương mặt An Trí Sơn đanh lại.

Bởi vì hắn cảm thấy lòng tự tôn của mình vừa bị tổn thương.

Nam Cung Tuyết nhìn An Trí Sơn rồi nở nụ cười tươi.

“Hay huynh nghĩ là ta nói dối?”

“Không có ạ.”

“Huynh nên tin lời tin đi. Hắn ta là kẻ nguy hiểm nhất mà ta từng gặp từ trước đến nay.” 1

“Thật... thật vậy sao ạ?”

“Còn hơn thế nữa. Lỡ đụng nhằm hấn là sẽ lớn chuyện đó. Vậy nên huynh đừng có tự ý hành động mà không có lệnh của ta.”

“Tại hạ đã rõ.”

“Thay vào đó huynh hãy điều tra nữ nhân bên cạnh hấn đi.”

“Ý Tiểu thư là ả nữ nhân Hồng Lệ Tuyết ư?”

“Đúng vậy. Ta có dự cảm không tốt lắm.”

“Được rồi. Tại hạ sẽ thử tìm hiểu ạ.”

“Đa tạ huynh.”

“Không có gì đâu ạ. Tiểu thư có thể ra lệnh bất cứ lúc nào mà. Chúng tại hạ sẵn sàng liều mạng làm bất cứ chuyện gì cho Nam Cung Tuyết thư.”

Vẻ mặt An Trí Sơn nhìn Nam Cung Tuyết vô cùng bi tráng. Nam Cung Tuyết nhìn hấn ta rồi mỉm cười.

Chỉ bấy nhiêu đối với An Trí Sơn cũng là báo đáp vô cùng lớn.

Hấn ta liền cúi đầu với Nam Cung Tuyết rồi rời đi.

Nam Cung Tuyết nhìn về phía hấn ta biến mất một hồi.

An Trí Sơn là nam nhân có thực lực.

Hấn ta không chỉ sở hữu võ công mạnh mẽ mà còn thu thập thông tin khá tốt.

Đó là lý do vì sao Nam Cung Tuyết cho hấn trở thành tâm phúc của mình.

Nam Cung Tuyết lại sải bước đi.

Nơi nàng hướng về là một trang viên ở phía Bắc Bà Dương Hồ.

Gọi là trang viên nhỏ nhưng thật ra bên trong có đến ba bốn tư dinh gộp lại với nhau.

Lối vào trang viên có vài võ giả đang đứng canh gác.

Đám võ giả liền đưa tay ngăn Nam Cung Tuyết.

“Xin hãy dừng lại.”

Nam Cung Tuyết ngoan ngoãn dừng lại. Sau đó tên võ giả trông như người dẫn đầu tiến lại gần nàng.

“Nơi này ai cũng không được phép vào. Trước tiên xin cô nương đây xưng danh tính.”

“Nam Cung Tuyết.”

“Nam Cung sao?”

“Ta là tỷ tỷ của Nam Cung Việt. Nhờ các hạ nói với đệ ấy là có ta đến.”

“Cô nương thật sự là tỷ tỷ của Nam Cung Công tử ư?”

“Ta có lý do gì phải nói dối chứ. Đợi Việt Nhi ra rồi mọi chuyện sẽ sáng tỏ thôi.”

“Tại, tại hạ đã rõ rồi.”

Gã võ giả bị áp đảo bởi khí thế của Nam Cung Tuyết liền chạy vào bên trong.

Một hồi sau, hắn cùng với Nam Cung Việt đi ra.

“Tỷ tỷ!”

Nam Cung Việt bồi hồi nhìn Nam Cung Tuyết.

Bởi vì hắn không ngờ là nàng ta lại tìm đến đây.

“Lâu rồi không gặp.”

“Sao tỷ tỷ lại đến tận đây?”

“Chúng ta cứ đứng bên ngoài nói chuyện à?”

“A, tỷ tỷ vào trong trước đi.”

Nam Cung Việt liền đưa Nam Cung Tuyết vào trong.

Nam Cung Tuyết nhìn quanh trang viên với ánh mắt sắc bén.

Ở đây có rất nhiều võ giả.

Đa số đều là võ giả trẻ tuổi.

Trông họ tràn đầy nhiệt huyết nhưng vẫn còn khá vụng về, non nớt.

Đây chính là căn cứ của Ngân Liên Hội.

Mặc dù tập hợp dưới cái tên Ngân Liên Hội nhưng đa số họ đều chưa quen thuộc với cách sinh hoạt của tổ chức này. Vậy nên có nhiều thứ vẫn còn rất khó khăn.

Thế nhưng trong mắt Nam Cung Tuyết, tất cả đều giống như bảo khổ vậy.

Tuy bây giờ những võ giả này chỉ viên đá thô, nhưng nếu biết mài dũa và tía tốt hợp lý thì sau này sẽ trở thành những viên đá vô cùng quý giá.

Nam Cung Tuyết nhìn trang viên với ánh mắt âm trầm hơn.

Nam Cung Việt không hề biết điều đó mà đưa Nam Cung Tuyết đến nơi ở của mình.

“Tỷ ngồi đi! Đệ chỉ có trà thôi, có được không tỷ?”

“Được rồi! Ta có đến đây để ăn uống đâu.”

Nam Cung Tuyết ngồi xuống rồi đáp.

Nam Cung Việt đích thân cho nước vào ấm ủ trà.

Nam Cung Tuyết chăm chú nhìn hình ảnh này. Cuối cùng trà cũng ủ xong, nàng mới lên tiếng.

“Đệ làm thạo quá nhỉ.”

“Chuyện gì chứ?”

“Trước đây đệ còn không rót được chén trà cho đảng hoàng mà.”

“Thế à?”

“Đúng là giao thiệp với nhân vật lớn nên trưởng thành hơn nhỉ.”

“Rót một ly trà thì có gì...”

“Ý ta không nói chuyện trà bánh.”

“Là... Ngân Liên Hội sao.”

“Đúng vậy! Ta chưa từng nghĩ đệ sẽ thành lập nên một tổ chức như Ngân Liên Hội đấy.”

“Không phải đệ tạo ra.”

“Nhưng là do đệ dẫn dắt. Điều này mới quan trọng.”

“Phù!”

Nam Cung Việt thở dài một hơi rồi ngồi xuống. Sau đó hắn nhìn thẳng Nam Cung Tuyết.

“Ra là tỷ đến đây không phải để gặp đệ.”

“Gặp mặt á, gặp đệ ở Thủ Thiên Hội mãi cũng thấy chán mà?”

“Cũng đúng! Tỷ đâu phải người đến mà không có lý do.”

“Người như chúng ta hành động mà không có lý do thì lãng phí thời gian lắm.”

Trước câu trả lời lạnh lùng của Nam Cung Tuyết, mặt Nam Cung Việt liền đang lại.

Tỷ tỷ hắn từ xưa đã như thế.

Nàng ta xây dựng thế giới riêng cho mình mà không can dự gì đến chuyện nội bộ của Thủ Thiên Hội.

Người khác cho rằng Nam Cung Tuyết quá khác biệt, nhưng Nam Cung Việt hiểu rõ nàng.

Bởi vì ở Thủ Thiên Hội nàng không có cơ hội nào thể hiện bản thân cả.

Nam Cung Chân huynh trưởng của hai người lại giống phụ thân, là người có tham vọng rất lớn. Hắn ta không cho phép huynh đệ tham lam quyền lực thuộc về hắn dù chỉ một chút.

Nam Cung Tuyết từ bé đã nhận ra điều này, và nàng cũng từ bỏ tham vọng muốn có được thứ gì đó trong Thủ Thiên Hội.

Sau đó, nàng đã rời khỏi nhà. Thế nhưng nàng vẫn giữ lại những thứ mà Thủ Thiên Hội cho mình như võ công, tâm pháp, linh dược.

Hầu như không ai biết nàng đang làm gì cả.

Có thể cả phụ thân Nam Cung Hữu Kiếm và Nam Cung Chân cũng không biết. Không, chắc chắn là họ không biết. Nếu có thì họ cũng không nói cho Nam Cung Việt nghe.

Bởi vì họ là người rất tinh tường. Và Nam Cung Tuyết cũng giống họ.

Đó là lý do vì sao Nam Cung Việt không thể thả lỏng khi gặp Nam Cung Tuyết.

“Được rồi. Có chuyện gì mà tỷ lại đến tận nơi tiểu đệ ở thế này?”

“Ngân Thiên Hội đúng chứ? Cuộc họp do đệ chủ trì...”

“Chuyện đó thì sao?”

“Đệ không có ý định giao lại Ngân Thiên Hội à?”

“Tỷ đang nói gì thế?”

“Đệ không cần phải lớn tiếng như vậy. Ta chỉ đưa ra đề nghị cho đệ thôi. Chấp nhận hay không là quyền của đệ.”

Nghe câu nói lạnh lùng của Nam Cung Tuyết, Nam Cung Việt cảm thấy máu toàn thân như đông cứng lại.

Bởi lẽ đây không phải cuộc hội thoại mà người cùng một nhà có thể nói ra.

“Vậy đệ sẽ giao nó cho ai? Cho tỷ à? Hay là ai khác?”

“Chuyện đó đệ không cần biết. Chỉ cần đệ quyết định là được.”

“Tỷ đúng là tùy tiện mà. Đám thương nhân ngoài chợ cũng không giao dịch ngang ngược như thế. Giao dịch là phải dựa trên lợi ích của nhau.”

“Đó là trường hợp bình thường.”

“Vậy đây không phải trường hợp bình thường sao?”

“Chính ta ra mặt đã không bình thường rồi.”

“Phù! Tỷ tỷ đúng là chỉ biết làm theo ý mình.”

“Để cảm xúc chi phối và can thiệp vào giao dịch chỉ khiến đệ chịu thiệt mà thôi.”

“Đệ từ chối.”

“Đã bảo đệ đừng đem cảm xúc vào mà.”

“Đệ đã cố gắng hết sức rồi đó.”

Nam Cung Việt cộc cằn đáp lời. Nam Cung Tuyết nhìn chằm chằm Nam Cung Việt.

Hai tỷ đệ cứ đấu mắt với nhau một hồi.

Cả hai đều là người có khí thế mạnh mẽ khó mà bị người khác khuất phục. Hơn nữa, họ không có lý do gì phải chịu thua trước người nhà cả.

Đột nhiên Nam Cung Tuyết đứng dậy rồi nói.

“Ta hiểu rồi! Lần sau gặp lại.”

“Đệ đã trả lời rồi đó.”

“Đệ có phải là Hội chủ Ngân Liên Hội đâu?”

“Vậy tỷ hỏi để làm gì?”

“Phải biết được ý kiến của đệ thì mới đưa ra cách đối phó hiệu quả được chứ.”

“Rốt cuộc tỷ đang làm việc cho ai mà nóng lòng vậy chứ?”

“Đệ nghĩ ta làm việc cho ai sao?”

“Hay là tỷ đang bị ai đó điều khiển?”

“A! Đệ nói quá lời rồi đó.”

“Không quá lời chút nào. Việc tỷ đột nhiên tìm đến đây mới nghiêm trọng đấy.”

Nghe Nam Cung Việt nói về mặt Nam Cung Tuyết vẫn không thay đổi.

“Tóm lại đệ suy nghĩ cho kỹ đi.”

“Dù gì đệ cũng không thay đổi quyết định của mình đâu. Cả Hội chủ và những người khác cũng thế thôi.”

“Chuyện đó phải chờ xem rồi mới biết chứ. Tỷ đi đây. Ta sẽ ở lại quán trọ gần đây, nên nébzfczku đệ có đối ý thì cứ đến tìm ta bất cứ lúc nào nhé.”

Nam Cung Tuyết nói xong thì rời đi.

Dáng vẻ tùy ý của nàng đến lúc rời đi khiến Nam Cung Việt bất lực không nói nên lời.

“Ai thế nhỉ? Kẻ đã điều khiển ma nữ đó...”

Lúc Phiêu Nguyệt mở mắt ra, Hồng Lệ Tuyết đã biến mất.

Lúc nào họ cũng cuốn lấy nhau rất kịch liệt, nhưng sau đó nàng ta lại rời đi mà không nói câu nào.

Hồng Lệ Tuyết khao khát Phiêu Nguyệt điên cuồng, nhưng Phiêu Nguyệt chỉ đáng ứng vừa đủ nguyện vọng của nàng ta.

Hiện giờ Hồng Lệ Tuyết có vẻ kích động hơn mọi khi.

Phiêu Nguyệt biết rõ điều đó có ý nghĩa thế nào.

“Ngày cô ta làm nhiệm vụ không còn xa nữa.”

Phiêu Nguyệt đứng dậy rồi vận lại y phục.

Hắn đoán được Hồng Lệ Tuyết sẽ đi đâu.

Có lẽ đó là công phòng nơi Phiêu Nguyệt đã ghé qua. Nếu bây giờ hắn đến có thể sẽ gặp được nàng. Thế nhưng hắn không thể làm như thế.

Cả hai đều là người trưởng thành.

Hơn nữa lĩnh vực cũng khác nhau.

Đối với người khác, nàng ta đang sống cuộc đời vô cùng nguy hiểm, nhưng thật ra nàng chỉ đang sống theo cách của riêng mình.

Hắn không thể tự ý can thiệp vào.

Hồng Lệ Tuyết hiểu cho Phiêu Nguyệt và Phiêu Nguyệt cũng hiểu cho cuộc sống của nàng.

Nếu hắn can thiệp sâu hơn sẽ làm mạo phạm đến cuộc sống của nàng.

Phiêu Nguyệt đang để tâm đến Hồng Lệ Tuyết.

Bây giờ hắn không đủ thời gian để suy ngẫm về bước đi của mình.

Hắn lấy U Linh Chủy ra trải lên sàn.

Mỗi khi tâm trạng rối bời, tốt nhất là nên sửa sang lại vũ khí.

Dạo gần đây, hắn đã nâng cao thủ pháp dùng Thu Hồn Ti và Xà Ti Cang và giảm tần suất sử dụng U Linh Chủy lại.

Phiêu Nguyệt lấy một mảnh vải thô ra rồi bắt đầu lau chùi U Linh Chủy.

Một chiếc thuyền đánh cá lớn đi ngang qua Bà Dương Hồ.

Những chiếc thuyền đánh cá ở Bà Dương Hồ cũng chủ yếu là thuyền lớn, nhưng rất hiếm trường hợp thuyền cá đi ngang qua Bà Dương Hồ như vậy. Bởi Bà Dương Hồ rất rộng lớn và ở đây cũng có rất nhiều cá, vậy nên bọn họ không có lý do gì để đi qua bờ bên kia trong khi ở gần bờ bên này cũng có nhiều cá như vậy.

Đó là minh chứng cho việc chiếc thuyền đó qua bờ bên kia là có chủ đích.

“Chết tiệt! Rốt cuộc lần này lại là ai nữa vậy.”

Một nam nhân với gương mặt u tối đứng ở phía mũi thuyền lăm bằm.

Gương mặt của hắn giống như là một sự pha trộn giữa chuột và mèo rừng.

Hắn chính là Lý Khẩu Duyệt.

Lý Khẩu Duyệt là trợ thủ của Huyết Nghị Bang Chủ Đăng Thiết Hùng.

Gương mặt của hắn lúc này đầy bất mãn khi phải leo lên chiếc thuyền này và hướng đến bờ bên kia.

Hắn sẵn lòng làm bất cứ điều gì theo mệnh lệnh của Đăng Thiết Hùng, nhưng nhiệm vụ lần này thì không.

Bởi vì hắn suýt mất mạng khi tấn công chiếc thuyền của Đế Nguyên Thương Đoàn cách đây không lâu.²

Hắn đã đặt niềm tin vào những võ giả của Vũ Kiếm Sơn Trang nhưng do sự tấn công bất ngờ của Phiêu Nguyệt mà hắn đã phải nhảy xuống sông để bảo toàn tính mạng cho mình.

Cũng may là hắn và thuộc hạ thuộc dạng may mắn.

Tất cả những võ giả của Vũ Kiếm Sơn Trang đều bị giết mà không chừa một ai. Ngay lúc này, chỉ nghĩ đến cảnh tượng khi ấy thôi cơ thể của hắn cũng run lập cập như một cây táo biển.¹

Những thuộc hạ cũng tấn công Đế Nguyên Thương Đoàn vào thời điểm đó đều bị đả kích nặng nề. Bọn họ cảm thấy sợ hãi trước uy vũ khác người của Phiêu Nguyệt.

Họ tưởng chừng bản thân sẽ không còn sợ hãi khi sống trong một môi trường đầy khắc nghiệt ở dưới vực thẳm nữa nhưng chỉ cần nghĩ đến hình ảnh của Phiêu Nguyệt thôi bọn họ đã cảm thấy sợ hãi không ngừng.

Có lẽ vì thế nên Lý Khẩu Duyệt cùng thuộc hạ của hắn không muốn lên thuyền một lần nào nữa. Thế nhưng bọn họ không thể làm trái lệnh của Đăng Thiết Hùng được. Vì vậy nên bọn họ không còn cách nào khác phải lên tàu và hướng về nơi cần đến.

Nơi bọn họ cập bến là một bến thuyền nhỏ ở phía bên kia Bà Dương Hồ.

Hơn chục người đang đứng đợi họ ở bến thuyền không tên.

Tất cả bọn họ đều che chắn gương mặt bằng chiếc nón lá.

Toàn thân bọn họ tỏa ra một khí tức đáng sợ.

‘Chết tiệt!’

Gương mặt của Lý Khẩu Duyệt trở nên méo mó vì cảm giác e ngại.

Mỗi lần cảm nhận được cảm giác này, chuyện không hay đều luôn xảy ra.

Lý Khẩu Duyệt cố gượng cười và dùng ám ngữ.

“Các vị đến hái hoa đỏ sao?”

“Các vị đến từ tổ kiến đúng không?”

“Đúng vậy.”⁸

Lý Khẩu Duyệt thở phào nhẹ nhõm.

Hắn ra lệnh cho thuộc hạ của mình.

“Hạ thang xuống.”

“Rõ!”

Các thuộc hạ vội vàng hạ thang xuống nhưng trước khi chiếc thang được thả xuống thì những người đội nón đã bay lên tàu.

Lý Khẩu Duyệt nhận ra ngay khi thấy được cách di chuyển của bọn họ.

‘Tất cả đều là cao thủ.’

Để lên một chiếc thuyền cao như thế này không phải chuyện dễ dàng.

Hơn nữa, cả chục người đồng loạt nhảy lên thuyền nhưng con thuyền lại không hề rung chuyển dù chỉ một chút.

Những người đạt đến cảnh giới này của Kinh Công Thuật tuyệt đối không phải những võ giả tầm thường.

Người trông có vẻ là thủ lĩnh nói với Lý Khẩu Duyệt.

“Xuất phát thôi.”

“Vâng!”⁶

Lý Khẩu Duyệt đáp lời và ra hiệu cho thuộc hạ của mình.

Bọn thuộc hạ vội vàng kéo thang lên rồi giăng buồm ra.

Chiếc thuyền đi theo hướng ngược lại.

Khi không còn nhìn thấy bến thuyền kia nữa, những võ giả kia mới tháo nón ra.

“Phù! Sống rồi.”

“Đúng vậy ạ.”

Trong số những người vừa mới cởi nón ra thì có một ông lão, chín người còn lại là những võ giả trẻ tuổi.

Ông lão có một bộ râu rất đẹp, nhưng phong thái tỏa ra từ ông giống với một học giả hơn là một võ giả.

Ông lão ấy tên Lư Khang Huyền.

Biệt hiệu là Thất Hiền Thư Sinh.

Khi còn trẻ, uy văn của ông lớn hơn uy võ. Nhưng về sau văn võ song toàn, được nhiều người kính trọng.

Chín người đi theo là đệ tử của ông.

Họ là những người được ông thu nhận từ rất sớm và đạt được những thành tích xuất sắc về cả hai mặt văn và võ.

Một đệ tử thận trọng hỏi Thất Hiền Thư Sinh.

“Nhưng chúng ta có thật sự phải đến đó không ạ? Đệ tử thật không biết sao sư phụ lại chấp nhận lời mời của Chương công tử nữa.”

“Chẳng phải công tử đã nói có một chuyện quan trọng cần nhờ vả sao?”

“Vậy thì đáng ra công tử phải đích thân tới gặp sư phụ chứ?”⁸

“Nghe nói tình hình của Bà Dương Hồ lúc này rất hỗn loạn. Chắc hẳn vì thế nên công tử không thể vắng mặt ở đây được. Vậy nên công tử không đến, ta vẫn có thể thông cảm được..”

“Nhưng mà...”

“Chân Phàm này!”

“Vâng! Thưa sư phụ.”

“Không phải ta không hiểu tâm tư của con. Nhưng thế giới này không phải lúc nào cũng đi theo hướng mà chúng ta mong muốn. Con phải hành động vì đại nghĩa, ngay cả khi nếu làm việc đó thì phải chịu một chút mất mát. Vậy nên con đừng đề cập đến vấn đề này nữa nhé.”

“Con hiểu rồi, thưa sư phụ!”

Vị đệ tử đang bất mãn kia ngay lập tức cúi đầu và ngậm miệng lại.

Sư phụ đã nói đến mức này, đệ tử cũng không còn lời gì đề bàn thêm nữa.

‘Liệu sẽ có chuyện gì xảy ra không đây?’

Y biết rằng Bà Dương Hồ đang rơi vào hỗn loạn.¹

Y thực sự lo lắng về tình huống ngàn cân treo sợi tóc của hiện tại, nhưng uy danh của Thất Hiền Thư Sinh đã làm cho y nhẹ nhõm đi ít nhiều.

Thất Hiền Thư Sinh là một người được tất cả mọi người kính trọng, bất luận là chính hay tà.

Ông được biết đến rộng rãi trong giang hồ với tính cách công bằng và tấm lòng hào phóng sẵn sàng cho đi đối với những người đang gặp khó khăn.

Võ công của ông cũng rất cao cường, ông đã hạ gục được vô số ác nhân không biết bao nhiêu lần. Vì vậy nên ngày càng nhiều người ngưỡng mộ ông hơn.

Khi Thất Hiền Thư Sinh còn trẻ, ông đã nhận được ân huệ rất lớn từ Vũ Kiếm Sơn Trang. Đó là lý do tại sao ông lạ vui vẻ chấp thuận lời mời của Chương Hồ Niên và tiến đến Bà Dương Hồ đầy hỗn loạn này.

“Công tử đã nhờ ta đứng ra hòa giải với Ngân Liên Hội, ta sao có thể không đi cho được!”

“Nhưng thật kỳ lạ, sao công tử lại nhờ sư phụ đứng ra hòa giải chứ?”

“Kỳ lạ ở chỗ nào? Con không nghĩ ta sẽ dễ hòa giải hơn vì có quen biết với Long Thiên Cốc và Thủ Thiên Hội sao?”

“Nhưng mà...”

Thất Hiền Thư Sinh đã ngao du thiên hạ và thực thi công lý.

Nhờ đó mà ông kết duyên được với rất nhiều môn phái có quyền lực.

Một trong số đó là Long Thiên Cốc và Thủ Thiên Hội.

Long Thiên Cốc Chủ Long Kiếm Sơn và Thủ Thiên Hội Chủ Nam Cung Hữu Kiếm đều đối đãi với ông như chân hữu.

Cho dù Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội có đối đầu với nhau một cách quyết liệt đến mấy ở Bà Dương Hồ thì nếu Thất Hiền Thư Sinh chen vào giảng hòa, bọn họ cũng khó mà làm nger.

Bởi vị trí của Thất Hiền Thư Sinh trong giang hồ không hề thấp.

Thất Hiền Thư Sinh nhìn Bà Dương Hồ rộng lớn rồi nói.

“Nghĩ lại thì Chương công tử của Vũ Kiếm Sơn Trang thật đúng là tài tình. Không ngờ công tử lại nhờ ta đến giảng hòa. Công tử ấy thực sự muốn chuyện này không trở nên nghiêm trọng hơn thật đấy sao?”

“Chương công tử đúng là nhân trung chi long. Nhưng có vẻ như công tử không phải là một người chính trực.”

“Sao con lại nghĩ thế?”

“Đó chỉ là suy nghĩ của đệ tử khi tổng hợp lại những tin đồn về công tử mà thôi.”

“Hờ! Con đâu thể đánh giá một con người qua những tin đồn được...”

“Nhưng...”

“Thôi con đừng nói nữa.”

“Vâng!”

Cuối cùng vị đệ tử kia lại phải ngậm chặt miệng.

Ánh mắt y nhìn sư phụ đầy thương xót.

Thất Hiền Thư Sinh là một cây đại thụ của giang hồ nên được tôn trọng là điều hiển nhiên, nhưng ông lại quá đơn thuần và dễ bị lợi dụng.

‘Rõ ràng là Chương Hồ Niên gọi sư phụ tới đây với ý đồ gì đó.’

Y nghi ngờ về ý định thực sự của Chương Hồ Niên khi gọi sư phụ mình đến đây. Nhưng sư phụ y lại tỏ vẻ ngoan cố nên y chẳng thể nói gì thêm được nữa.

Con thuyền vẫn tiếp tục tiến về phía trước bất kể xung đột giữa sư và đồ. Con gió thổi mạnh khiến chiếc thuyền di chuyển nhanh hơn.

Con thuyền lên đèn giữa Bà Dương Hồ.

Tất cả những gì mà bọn họ có thể nhìn thấy chỉ là đường chân trời. Đó là khoảnh khắc bọn họ nhận ra Bà Dương Hồ rộng lớn như thế nào.

Gần họ có một vài chiếc thuyền đang thả lưới bắt cá.

Có những người thả thuyền lên đèn rồi nằm đó, không làm gì cả.

Tất cả những khung cảnh ấy kết hợp lại với nhau tạo ra một bức tranh yên bình kỳ lạ.

“Yên bình thật!”

Thất Hiền Thư Sinh trầm trồ trước khung cảnh đẹp như tranh vẽ.

Làn nước và bầu trời trong xanh cùng những đám mây bông bênh khiến ông liên tưởng đến một con rồng.

Tuy ông đã dành cả đời để ngao du thiên hạ và hành hiệp không biết bao nhiêu lần nhưng đây là lần đầu tiên ông gặp được khung cảnh rung động lòng người như thế này.

Thất Hiền Thư Sinh ngẩn ngơ trước khung cảnh đang diễn ra trước mắt.

Các đồ đệ của ông cũng vậy.

“Nghe nói Bà Dương Hồ là biển thu nhỏ, quả là danh bất hư truyền.”

“Chỉ nhìn thôi cũng khiến hùng chí trong tim ta bùng lên rồi.”

“Đẹp thật đó.”

Cảm xúc của những đệ tử không khác gì cảm xúc của Thất Hiền Thư Sinh cả.

Lý Khẩu Duyệt nhìn họ rồi cười thầm.

‘Ôi mấy tên dở hơi! Bọn họ nói cái gì thế không biết? Phong cảnh thế này thì có gì mà đẹp đâu chứ?’

Đây có thể là cảnh tượng mà Thất Hiền Thư Sinh lần đầu tiên thấy trong đời, nhưng đối với người sống quanh Bà Dương Hồ cả đời như Lý Khẩu Duyệt thì nó chẳng là gì cả.

Thất Hiền Thư Sinh bị cuốn hút bởi khung cảnh, bước chân của ông cũng vô thức đi về phía mũi thuyền.

Lý Khẩu Duyệt hét lên với Thất Hiền Thư Sinh.

“Cẩn thận bị rơi xuống nước.”

“Hô hô! Đừng lo cho ta.”

Thất Hiền Thư Sinh mỉm cười rồi bước về phía trước.

Gió thổi không ngừng qua người ông khi ông đứng trên mũi thuyền.

Đã lâu lắm rồi ông mới cảm thấy sảng khoái như vậy.

“Vô Thủy, không biết vị bằng hữu ấy của ta dạo này sống thế nào. Nếu lần này gặp được nhau, chắc ta và huynh ấy phải uống rượu ba ngày ba đêm mới kể hết chuyện được.”

Bằng hữu của ông sống ở Bạch Vân Sơn, cách Bà Dương Hồ hàng trăm lý. Thất Hiền Thư Sinh đã gửi cho vị bằng hữu ấy một lá thư hẹn gặp ở Bà Dương Hồ. Vậy nên, Thất Hiền Thư Sinh lúc này lại càng hào hứng hơn khi sắp được gặp thân hữu của mình.

“Mong là chuyện lần này sẽ được giải...”

Bỗng Thất Hiền Thư Sinh ngừng lại.

Bởi ông có thể thấy được một thứ gì đó; đó như con nhện dính ở dưới mũi tàu.

Không mất nhiều thời gian để nhận ra vật thể đó chính là một con người.

Đó là một người mặc võ phục màu đen.

Bỗng tên hắc y ấy ngẩng đầu lên nhìn ông.

“G, gì vậy?”

Khoảnh khắc nhìn thấy đôi mắt không chứa đựng một chút cảm xúc ấy, Thất Hiền Thư Sinh đã dự cảm được có một chuyện không hay sắp xảy ra.

Bỗng tên hắc y ném thứ gì đó vào trong không trung.

Đó là một viên bi có kích thước bằng nắm tay của một đứa trẻ.

Bùm!

Viên bi nổ tung trong không khí, khói đen bốc lên điên cuồng che mất tầm nhìn của những người đang ở trên tàu.

“Chuyện gì thế?”

“C, chúng ta bị tập kích rồi.”

Các đệ tử của Thất Hiền Thư Sinh kinh ngạc hét lên.

Họ vội vàng chạy đến nơi mũi thuyền mà Thất Hiền Thư Sinh đứng ban nãy nhưng bị khói đen che khuất tầm nhìn nên bước đi của bọn họ ngày càng chậm lại.

“Chết tiệt!”

“Sư phụ!”

Những đệ tử của Thất Hiền Thư Sinh vung kiếm tạo ra kiếm phong.

Vù!

Con gió mạnh nổi lên nhưng không đủ để xua tan đi làn khói.

“Một, một tên thích khách mà lại dám...”

Xoẹt!

Bọn họ có thể nghe thấy tiếng của Thất Hiền Thư Sinh cùng với tiếng vung kiếm ở trong làn khói đen kia.

“Sư phụ! Sư phụ không sao chứ?”

“Làn khói này... khụ khụ!”

Những đệ tử của Thất Hiền Thư Sinh ho liên tục.

Khói đen không chỉ đơn thuần là một đám sương mù.

Trong đó có còn có rất nhiều thứ khác nhau dùng để cản trở việc hô hấp.

Dù mới chỉ hít phải làn khói nhưng bọn họ đã ngay lập tức cảm thấy tức ngực, hơi thở như nghẹn lại.

Keng!

Âm thanh của tiếng vũ khí chạm vào nhau vang lên trong làn khói đen.

Các đệ tử cảm thấy nhẹ nhõm được một chút khi biết sư phụ mình vẫn đang cố chịu đựng. Bọn họ cũng không nghĩ sư phụ của họ sẽ bị một tên thích khách ám sát dễ dàng như vậy.

Bởi uy võ của sư phụ quá lớn để phải mất mạng trong tay của một tên thích khách.

Họ tin Thất Hiền Thư Sinh sẽ sớm hạ gục được tên thích khách đó.

“Khực!”

Bỗng một tiếng thét chói tai vang lên.

Các đệ tử nhận ra đó chính là giọng của sư phụ mình.

“Sư phụ!”

“Chết tiệt!”

Bọn họ không còn thời gian để bận tâm đến làn khói đen nữa.

Họ xuyên qua làn khói và đi về phía trước, họ có thể thấy Thất Hiền Thư Sinh đang quỳ xuống ở mũi thuyền.

Trước mặt Thất Hiền Thư Sinh là một thích khách mặc võ phục màu đen và đeo mặt nạ.

Từng giọt máu từ thanh kiếm trong tay của tên thích khách kia rơi xuống mặt thuyền, có lẽ đó là máu của Thất Hiền Thư Sinh.

Thất Hiền Thư Sinh từ từ gục xuống.

Ông đã tuyệt mệnh.

“Sư phụ!”

“Aaaaa!”

Các đệ tử lao vào tấn công tên thích khách kia như điên dại. Nhưng tên thích khách ấy đã né đòn của bọn họ và lao xuống nước.

Đó cũng chính là lúc biến cố xảy ra.

“Xem kìa. Là thích khách sao?”

Một giọng nói trầm thấp vang lên cùng với một đao khí cường mãnh lao ra từ một chiếc thuyền nhỏ trôi nổi gần đó.

Rầm!

“Hự!”

Thích khách trúng phải đao khí rồi rơi xuống nước.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 388

Hồng Lệ Tuyết đột nhiên cảm thấy ý thức mờ dần đi.

Toàn thân nàng đau đớn hết như có một chiếc búa khổng lồ giáng xuống. Chấn động mạnh nên nỗi nàng bất giác nín thở trong giây lát.

Không cần xác nhận cũng đủ biết.

Hiện giờ nàng đã bị thương nặng đến mức nào.

Đôi môi nàng đã chảy đầy máu tươi.

‘Tại sao?’

Trước khi ám sát nàng đã kiểm tra kỹ những thứ có thể cản trở hành động.

Đây không phải là chuyện có thể sẵn sàng làm trong ngày một ngày hai.

Thất Hiền Thư Sinh tuyệt đối không phải đối thủ tầm thường.

Cảnh giới võ công của ông ta thuộc vào hàng cao thâm trên giang hồ. Vậy nên để ám sát Thất Hiền Thư Sinh, nàng phải đảm bảo kế hoạch thật hoàn hảo.

Chính vì thế nàng mới nhờ Lý Minh Học chế tạo ra Mặc Lôi Nhiên

Mặc Lôi Nhiên là sự kết hợp giữa Tán Công Độc và diễm tiêu. Chỉ hít một chút cũng sẽ khiến nội công yếu dần đi và khiến người khác thấy thấy khó thở.

Nàng cũng không chỉ chuẩn bị mỗi thứ này.

Nàng đã tìm đến thuyền của Huyết Nghị Bang và bám vào đó sẵn từ sáng sớm. Đây cũng là một trong những việc được Lý Minh Học trợ giúp.

Nàng bám chặt vào mũi thuyền như tảng đá và không hề nhúc nhích.

Nàng cố bám theo chiếc thuyền chở Thất Hiền Thư Sinh để chờ đợi thời cơ tốt nhất.

May là đường đi của con thuyền không khác với dự đoán của nàng là mấy. Chỉ có một thứ nằm ngoài dự liệu của nàng chính là hành động của Thất Hiền Thư Sinh.

Nàng không ngờ rằng Thất Hiền Thư Sinh lại quan sát bên dưới thuyền.

Chính vì thế nàng bị phát hiện và đành dùng Mặc Lôi Nhiên để tập kích.

Dù tình huống ám sát không hoàn hảo lắm, nhưng may là Mặc Lôi Nhiên đã phát huy được uy lực và nàng đã tiêu diệt được

đôi phương.

Chỉ còn lại một bước là đào tẩu, nhưng nàng lại bị tấn công bất ngờ.

Hồng Lệ Tuyết thở hổn hển nhìn trên mặt nước.

Và rồi nàng thấy con thuyền đã chở Thất Hiền Thư Sinh.

Lúc này nó đang không ngừng chao đảo.

Gã võ giả phóng đao khí về phía Hồng Lệ Tuyết đã lên chiếc thuyền nơi đệ tử của Thất Hiền Thư Sinh đang ngồi.

Nàng cảm nhận được ánh mắt lướt qua trên mặt nước.

Hồng Lệ Tuyết bất giác nổi gai ốc.

‘Gì chứ?’

Hiện giờ nàng đang ở nơi sâu nhất của Bà Dương Hồ.

Dù nước Bà Dương Hồ có trong xanh đến mấy cũng không thể nhìn thấy nàng bên dưới với nhãn lực của người thường. Thế nhưng, gã võ giả vừa phóng đao khí kia dường như đang dò xét rất kỹ mặt nước bằng nhãn lực cực kỳ tinh tường mà con người không tưởng tượng được.

“Có thể làm thế sao?”

Chính lúc này.

Vù!

Một luồng khí lực xuyên thẳng xuống nước đâm vào chỗ Hồng Lệ Tuyết ẩn mình.

Hồng Lệ Tuyết lập tức thi triển thủy công rời khỏi vị trí.

Rầm!

Ngay sau đó, nơi nàng vừa rời đi vang lên tiếng nổ long trời.

‘Hum!’

Tiếng nổ lớn đó cũng ảnh hưởng đến Hồng Lệ Tuyết.

Hồng Lệ Tuyết bị nước cuốn trôi đi ra hàng chục trượng. Thế nhưng, nàng vẫn chưa an tâm.

Vù!

Đao khí lại phóng về phía nàng.

‘Hộc!’

Rầm!

Lần này Hồng Lệ Tuyết cũng khó khăn tránh đao khí. Nhưng tình hình không được ổn lắm.

Đối phương trên thuyền đang truy tìm vị trí nàng hết như ma quỷ.

Dẫu nàng đã tu luyện thủy công và có thể ở nước nước lâu, nhưng không biết nàng phải ẩn mình bên dưới đến lúc nào.

Rồi nàng cũng sẽ đến giới hạn chịu đựng rồi ngoi lên mặt nước để thở.

‘Rốt cuộc là ai?’

Đao khí thông thường chỉ làm rung chuyển mặt nước chứ không xuyên qua thể này. Nhưng đao khí mà đối phương tung ra lại xuyên qua dòng nước đánh trúng vào vị trí của Hồng Lệ Tuyết.

Sức mạnh cùng sự tinh vi đã vượt khỏi thường thức của nàng.

Theo như Hồng Lệ Tuyết biết thì không có đao khách nào tu luyện được đao pháp đến mức độ này cả.

‘Sao ta lại thấy không ổn lắm nhỉ.’

Đột nhiên nàng lại khao khát vòng tay của Phiêu Nguyệt.

Không phải tự nhiên mà khi bị dồn vào đường cùng, người đầu tiên nàng nghĩ đến chính là Phiêu Nguyệt.

‘Ta phải sống.’

Nàng dồn hết sức thi triển thủy công.

Hồng Lệ Tuyết bơi với tốc độ nhanh nhất có thể. Thế nhưng, con thuyền chở Thất Hiền Thư Sinh cũng đuổi theo sát nút.

Điều này đồng nghĩa họ đã nắm được hành tung của nàng.

Kẻ ngồi trên thuyền đẩy Hồng Lệ Tuyết vào tình thế vô cùng khó khăn.

Cuối cùng Hồng Lệ Tuyết cũng đến giới hạn.

Nàng không thể nín thở thêm được nữa.

Hồng Lệ Tuyết buộc phải đưa ra quyết định.

Nàng nhanh chóng ngoi lên mặt nước.

Hồng Lệ Tuyết chọn có một con thuyền đang đánh cá gần đó.

Hụp!

Đột nhiên có người từ dưới nước ngoi lên, các ngư dân liền giật mình ngã phịch xuống thuyền.

“Trời ạ!”

“Gì thế này?”

Hồng Lệ Tuyết không để tâm đến ánh mắt kinh ngạc của các ngư dân, nàng liền nhìn con thuyền chở Thất Hiền Thư Sinh.

“Thích khách xuất hiện rồi!”

Trên con thuyền đó có gã đao khách đang tấn công nàng.

Đó là một nam nhân anh tuấn với mái tóc được buộc lên cao.

Gã nam nhân tuổi ngoài đôi mươi trông khá thư sinh, hấn nở nụ cười tươi rồi nâng thanh đao lên.

Một thanh trường đao dài hơn đao bình thường.

Lúc nhìn thấy gã nam nhân, Hồng Lệ Tuyết cảm giác lồng ngực có chút khó chịu. Ánh mắt của hắn khiến nàng không thờ nổi.

“Trên giang hồ còn kẻ thế này ư?”

Hồng Lệ Tuyết không biết người đó là ai và hắn nằm ngoài mạng lưới thông tin của nàng.

Nam nhân nhìn thẳng Hồng Lệ Tuyết rồi hỏi.

“Người nhận chỉ thị của ai đến ám hại Thất Hiền Thư Sinh hả? À thích khách kia!”

“....”

“Hô! Còn dám im lặng sao?”

Gã nam nhân cười hờ hằm răng trắng tinh.

‘Su tử.’

Đột nhiên Hồng Lệ Tuyết cảm giác nụ cười kia thật giống của một con sư tử to lớn.

Rầm!

Lúc này đao khí lại phóng đến chỗ nàng.

Hồng Lệ Tuyết không có thời gian nghĩ ngợi thêm nữa.

Nàng lại nhảy xuống nước.

Đao khí chứa uy lực khủng khiếp sượt qua đầu nàng trong gang tấc. Thế nhưng, lại không hề gây chút tổn hại cho thuyền đánh cá cả.

Gã nam nhân điều khiển đao khí vô cùng điêu luyện để tránh làm hại đến ngư dân.

‘Võ giả của chính phái.’

Đây chính là thói quen của võ gia thuộc chính phái. Ngoài ra không có bao nhiêu võ giả có thể xử lý đao khí tinh tế thế này. Nếu tính cả tuổi của hắn cũng thế.

Hồng Lệ Tuyết bất giác nổi gai ốc.

Mặc dù đã sống cuộc đời thích khách khá lâu nhưng đây là lần đầu nàng gặp một người như thế.

Rầm!

Đao khí lại đánh trúng chỗ nàng ẩn thân.

Hồng Lệ Tuyết cắn chặt môi đến bật cả máu.

‘Cứ đà này không được rồi.’

Nàng không thể cắt đuôi đối phương nếu chỉ dùng thủy công bình thường.

Nàng cần một cách hiệu quả hơn.

Đối phương rõ ràng không bỏ qua sự di chuyển nhỏ nhất của nàng.

Hồng Lệ Tuyết liền lặn xuống sâu hơn.

May thay, Bà Dương Hồ lại sâu vô cùng.

Vấn đề là càng lặn xuống sâu thì áp lực lại càng lớn.

Mọi khi nàng không thể chịu được lâu mà phải ngoi lên mặt nước để thở.

Nhưng Hồng Lệ Tuyết tin rằng Cưu Túc Đại Pháp có thể giúp nàng.

Đây là thủ pháp giúp cơ thể rơi vào trạng thái giống như đã chết. Hồng Lệ Tuyết mà thi triển Cưu Túc Đại Pháp thì không ai có thể nhận ra nàng cả.

Thủ pháp này chỉ có một nhược điểm chính là khi thi triển nó cơ thể sẽ không di chuyển theo ý muốn được.

Phiêu Nguyệt có thể thi triển chiêu thức này và di chuyển theo ý mình, nhưng với võ công của nàng thì khó mà thực hiện điều đó.

Lập tức Hồng Lệ Tuyết thi triển Cưu Túc Đại Pháp rồi thả mình trôi theo dòng nước.

“Xem nào. Hình như ả thi triển Cưu Túc Đại Pháp nhỉ? Đột nhiên khí tức biến mất sạch rồi.”

Gã nam nhân nhìn xuống hồ rồi lầm bầm.

Mới vừa nãy hắn còn nhận ra khí tức của thích khách. Kẻ đó đang cố gắng trốn thoát nên dấu hiệu vô cùng rõ ràng. Thế nhưng bây giờ lại không cảm nhận được gì nữa.

Chỉ có một khả năng.

“Khá lắm! Còn nghĩ đến việc thi triển Cưu Túc Đại Pháp để thoát thân nữa.”

Gã nam nhân ngồi xồm trên mũi thuyền cẩn thận quan sát bên dưới hồ.

Hắn cố gắng mở rộng nhãn lực để nắm bắt dòng nước kỹ hơn.

Gã nam nhân liền ra lệnh cho Lý Khẩu Duyệt.

“Chèo thuyền sang bên kia.”

“Nhưng, nhưng mà người là ai thế?”

Lý Khẩu Duyệt thận trọng hỏi.

Từ đầu gã nam nhân đã không phải người đi thuyền này.

Hắn ta ngồi ở một chiếc thuyền khác gần đó.

Đối với Lý Khẩu Duyệt, hắn ta chỉ là một kẻ xâm nhập lên thuyền mà chưa được sự cho phép.

Vấn đề là võ công của hắn lại vô cùng ưu việt.

Hắn ta chỉ vung nhẹ thanh đao đã tạo ra đao khí hình bán nguyệt xuyên thẳng xuống mặt nước và khiến nơi đó nổ tung lên.

Đây là lần đầu Lý Khẩu Duyệt gặp một đao khách đạt đến cảnh giới này, vậy nên hắn không khỏi bàng hoàng và run sợ.

Các đệ tử của Thất Hiền Thư Sinh cũng cảm nhận như thế.

Họ liên tục cảnh giác với gã nam nhân lạ mặt đến nỗi không có thời gian để khóc thương cho sự phụ vừa mới mất.

Họ đều là người nhận sự dạy dỗ từ Thất Hiền Thư Sinh nên được xem là kiệt xuất hơn người.

Đương nhiên họ sớm nhận ra cảnh giới của nam nhân kia không tầm thường.

Có thể nói với tu vi đó đến cả Thất Hiền Thư Sinh cũng không dám ngạo mạn đối đầu.

Lúc này đại đệ tử của Thất Hiền Thư Sinh mới tiến lên làm thế bao quyền.

“Xin đa tạ Đại hiệp đã ra tay tương trợ. Tại hạ là Công Chi Biểu - đại đệ tử của Thất Hiền Thư Sinh. Không biết tôn tính đại danh của Đại hiệp đây là gì? Tại hạ nhất định sẽ trả ân huệ này.”

“Ân huệ gì chứ? Vẫn chưa bắt được tên thích khách mà. Sau khi tóm được tên thích khách rồi cảm tạ sau cũng được.”

“Nhưng mà...”

“Nhưng có đúng người vừa bị thích khách hại là Thất Hiền Thư Sinh không? Ông ấy là quý nhân của giang hồ vậy mà, thật đáng tiếc.”

Gã nam nhân tỏ vẻ vô cùng tiếc nuối.

Bởi vì hắn nghĩ rằng nếu phát hiện ra động thái của thích khách sớm hơn một chút có lẽ mọi chuyện đã không thành ra

thế này.

Việc nam nhân xuất hiện gần đây chỉ là sự tình cờ.

Hắn đang dành thời gian ở một mình.

Vậy nên hắn nằm trên thuyền và ngẫm nghĩ về nhân sinh.

Nơi tốt nhất để suy nghĩ chính là trên con thuyền đang đưa từng nhịp sóng ở một hồ nước yên tĩnh.

Sau một hồi suy tư hắn dần chìm vào giấc ngủ.

Hắn đang mơ một giấc mộng đẹp thì đột nhiên hỗn loạn xảy ra trên chiếc thuyền gần đó.

Nhìn thấy Thất Hiền Thư Sinh bỏ mạng dưới tay thích khách, hắn không chần chừ mà bắn mình lên chiếc thuyền.

Và rồi hắn nhận ra Thất Hiền Thư Sinh.

Cái chết của ông có thể sẽ gây ra trận hỗn loạn lớn trên giang hồ.

Hắn nhất định phải bắt được tên thích khách.

Hắn phải biết người ủy thác là ai thì mới ngăn chặn hỗn loạn xảy ra.

Công Chi Biểu lại hỏi nam nhân.

“Xin Đại hiệp cho tại hạ biết tôn danh quý tánh của ngài.”

“Chậc!”

“Mặc dù chúng tại hạ không thể ngăn cái chết của sư phụ, nhưng chúng tại hạ không phải kẻ vô ơn. Xin hãy cho tại hạ biết danh tính đi ạ.”

“Hết cách rồi. Tên ta là Lý Kiếm Hàn.”

“Lý Kiếm Hàn ư?”

“Đúng vậy!”

“Vậy, vậy ngài là người của Cuồng Võ Môn?”

Người đệ tử liền mở to mắt.

Gã nam cũng không phủ nhận thân phận của mình.

Vậy nên các đệ tử của Thất Hiền Thư Sinh càng chắc chắn hơn.

“Vậy ra ngài là Dao Cuồng Lý Kiếm Hàn Đại hiệp?”

“Haha! Ngượng quá đi mất.”

Lý Kiếm Hàn khịt mũi rồi bật cười. Thế nhưng, các đệ tử Thất Hiền Thư Sinh không thể nào cười nổi.

Lý Kiếm Hàn

Họ biết rõ sức nặng của cái tên này.

Cuồng Võ Môn và Thiên Vũ Trang được gọi là Nhị Cường của giang hồ.

Trong Cuồng Võ Môn, nơi đây những võ quỷ điên cuồng tu luyện võ công có một võ giả trẻ sở hữu cảnh giới đáng tự hào.

Người ta cho rằng chỉ có Tiểu trang chủ của Thiên Vũ Môn Trương Vô Cực mới xứng làm đối thủ cạnh tranh với hắn. Và tên của hắn là Lý Kiếm Hàn, biệt hiệu Dao Cuồng.

Đây là biệt hiệu dành cho một kẻ cuồng đao như hắn.

Trông hắn giống như một nam nhân nhã nhặn, hiền lành nhưng chỉ cần cầm đao lên liền biến thành một kẻ điên.

Lúc này Lý Kiếm Hàn đột nhiên chạm tay vào vết màu đen trên thi thể. Đó chính là vết tích của Mộc Lôi Nhiên.

Lý Kiếm Hàn thử ngửi mùi của Mộc Lôi Nhiên.

“Đây là sự kết hợp giữa Tán Công Độc và Diễm Tiêu ư?”

389

Lý Kiếm Hàn cẩn thận quan sát dòng nước.

Nếu không phải là ngư dân hay thủy thủ thì rất khó để nắm được dòng chảy thực sự của dòng nước.

Dòng chảy của nước rất đa dạng.

Hướng dòng chảy ở trên bề mặt khác nhau, hướng dòng chảy ở dưới bề mặt cũng khác nhau. Nếu không phải là một người hoạt động chủ yếu ở thủy lộ thì sẽ khó mà phân biệt được.

Nhưng Lý Kiếm Hàn đã phá bỏ hoàn toàn lễ thường của thế gian này, y nhanh chóng đọc được dòng chảy sâu bên dưới của mặt nước.

“Rẽ sang trái một chút. Phải phải, vậy là được rồi.”

“Vâng!”

Lý Khẩu Duyệt toát mồ hôi lạnh làm theo mệnh lệnh của Lý Kiếm Hàn.

‘Sao người đó lại ở đây nhỉ?’

Tuy nằm dưới đáy của giang hồ, nhưng hắn vẫn ngóng được tin tức đó đây.

Tuy hiện tại Phiêu Nguyệt đang vang danh trong giang hồ với biệt hiệu Tử Thần. Nhưng trước đó, người tạo nên tiếng vang chính là Trương Vô Cự của Thiên Vũ Trang và Lý Kiếm Hàn của Cuồng Võ Môn.²

Ngoài việc là người kế thừa của nhị cường thì cả hai đều có một điểm chung: võ cuồng.

Trong đó, Lý Khẩu Duyệt đặc biệt điên cuồng về việc dùng đao.

Y thông thạo tất cả các môn võ thuật, nhưng lại ám ảnh bởi đao một cách điên cuồng.

Tổ phụ của y là Lý Quách nổi tiếng với Thiên Sát Đao.

Ông là người đã kết thúc Ma Thiên Đại Chiến, Giang Hồ Đại Chiến lần hai, chỉ với một thanh đao.

Ông là tuyệt đối cao thủ được mệnh danh là đao khách mạnh nhất trong lịch sử của giang hồ.

Người ta đồn tại rằng, một khi ông đã cầm được đao thì sẽ không có đối thủ.

Có vô số võ giả tự nguyện đi theo ông khi ông lập ra Cuồng Võ Môn.¹

Một môn phái với những võ giả cuồng võ công như cái tên của nó.

Không có võ giả nào trong Cuồng Võ Môn mà không cuồng võ thuật, nhưng Lý Kiếm Hàn còn đặc biệt hơn thế.

Y đi theo con đường mà tổ phụ của mình đã đi.

Y luyện tập và chiến đấu như điên để đạt được thành tích ở một mức độ nào đó.

Y đã thua rất nhiều lần, và cũng thắng rất nhiều lần.

Y không sợ thua cuộc.

Bởi vì y tin y có thể trưởng thành hơn qua những lần thất bại. Và nó đã thực sự xảy ra.

Mỗi lần cơ thể y khắc sâu những vết thương, y lại càng trở nên mạnh mẽ hơn. Và rồi, y không thất bại nữa.⁸

Có một sự thật mà ai cũng biết rằng người duy nhất mà Trương Vô Cự của Thiên Vũ Trang e ngại đó chính là Lý Kiếm Hàn của Cuồng Võ Môn.

Lý Kiếm Hàn vừa xung khắc vừa là kỳ phùng địch thủ của Trương Vô Cự.

Một người như vậy xuất hiện ở đây khiến Lý Khẩu Duyệt không khỏi lo lắng.

Vấn đề không nằm ở Lý Kiếm Hàn.

Mà là ở sư môn Cuồng Võ Môn của y.

Đó vừa là môn phái mạnh nhất thiên hạ, vừa có những con quái vật điên cuồng với võ công.

Sự can thiệp của họ cũng đồng nghĩa với việc giông bão của giang hồ sớm sẽ nổi lên.

Cũng chính vì thế mà bên phía Lý Khẩu Duyệt đã cố gắng hành động cẩn thận nhất có thể, tránh để kích động những môn phái khác.

Sự xuất hiện của Lý Kiếm Hàn hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của bọn họ.

Bang chủ Đãng Thiệt Hùng không đề cập gì đến Lý Kiếm Hàn khi phái hần đi cả. Hần thậm chí còn không biết Lý Kiếm Hàn đang ở gần đây.

Nếu Lý Kiếm Hàn thực sự can thiệp vào chuyện lần này ở Bà Dương Hồ thì toàn bộ khu vực này chắc chắn sẽ bị đảo lộn.

Bởi Lý Kiếm Hàn đủ khả năng để làm điều đó.

‘Chết tiệt! Ta điên mất thôi. Sao mọi chuyện lại thành ra như thế này rồi?’

Lý Khẩu Duyệt liếc nhìn Lý Kiếm Hàn.⁶

Do sự can thiệp của Lý Kiếm Hàn mà mọi chuyện lúc này đang rơi vào trạng thái mất kiểm soát.

Chỉ với cái chết của Thất Hiền Thư Sinh thôi cũng đủ khiến vấn đề trở thêm nghiêm trọng rồi.⁸

Quyền kiểm soát lúc này đã không còn nằm trong tay của hắn.

Thất Hiền Thư Sinh đã bị thích khách ám sát trên chiếc thuyền mà Lý Khẩu Duyệt cùng những võ giả của Huyết Nghị Bang đang lái. Giờ bọn họ chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài việc nghe theo lệnh của Lý Kiếm Hàn.

“Có gì mà ngươi căng thẳng thế?”

Lý Kiếm Hàn cười rồi tiến lại gần Lý Khẩu Duyệt.¹

“S, sao ạ? A, không có gì đâu ạ.”

“Không có gì sao ngươi lại như thế?”

“Thật sự là không có gì mà.”

“Thế à?”

Bộp!

Bỗng Lý Khẩu Duyệt choàng tay qua vai Lý Kiếm Hàn.

“Hức!”

Lý Khẩu Duyệt cảm thấy có một áp lực khủng khiếp đang đè nặng lên lồng ngực của mình.

Tuy không phải cao thủ nhưng hắn cũng là một người luyện võ. Nhưng quả nhiên hắn không thể hô hấp một cách bình thường được.

“Kh, khục! T, tay...”

“Mà các ngươi định mang Thất Hiền Thư Sinh đi đâu thế?”

“Tại... tại hạ không biết... chỉ là được nhờ nên...”

“Ai nhờ?”

“Vũ Kiếm... Sơn Trang ạ. Công tử Chương Hồ Niên...”

“Ồ! Hắn có ở đây sao? Ta không biết luôn đây. Sao Chương Hồ Niên lại mời Thất Hiền Thư Sinh đến đây vậy nhỉ?”

“Đ, để giải hòa...”

“Giải hòa cái gì cơ? À, là giải hòa cho cuộc chiến giữa Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội đó sao?”

“Vâng!”

“Lạ thật đấy. Chương Hồ Niên trời sinh đã có lòng nham hiểm, lòng tự trọng lại còn cao. Hắn không phải kiểu người sẽ đi nhờ vả người khác đâu.”

Lý Kiếm Hàn gãi gãi cằm.

Lý Khẩu Duyệt cảm thấy da gà đã nổi khắp cơ thể mình.

Bởi vì Lý Kiếm Hàn đã nhìn thấu bản chất của Chương Hồ Niên.

“Hừm! Thật đáng ngờ, rất đáng ngờ!”

“T, tay ngài...”

“A! Xin lỗi nhé. Ngươi đau à?”

Lý Kiếm Hàn xin lỗi rồi rút tay ra khỏi người Lý Khẩu Duyệt.

Đến lúc này màu da của Lý Khẩu Duyệt mới bình thường trở lại.

Lý Kiếm Hàn gõ gõ vào má của Lý Khẩu Duyệt.

“Dù sao thì ta đã nhớ ngươi rồi đây.”

“Sao ạ?”

“Vậy nên khi ta gọi tốt hơn vẫn nên xuất hiện đi.”

“Sao ạ?”

“Ngươi biết như vậy là được rồi.”

Lý Kiếm Hàn nhếch mép rồi nhìn về phía mũi thuyền.

Chiếc thuyền từ khi nào đã đến gần cánh đồng lau sậy bên bờ Bà Dương Hồ.

“Chắc là giờ hắn lên bờ rồi. Tốt lắm!”

“Ngài sẽ đuổi theo hắn sao?”

Công Chi Biểu thận trọng hỏi.

“Đúng vậy! Hắn đã giết người trước mặt ta nên ta không thể bỏ qua cho hắn được. Hơn nữa, người mà hắn giết lại là một người nghĩa hiệp như Thất Hiền Thụ Sinh.”

“Đa tạ. Tuy không quen biết gì nhưng ân công vẫn đứng ra giúp đỡ như thế này.”

“Tứ hải đều là đồng đạo cả mà.”

“Đa tạ ân công. Ân huệ này tại hạ nhất định sẽ không bao giờ quên.”

“Không được quên đấy nhé.”

Lý Kiếm Hàn cười với những đệ tử của Thất Hiền Thụ Sinh rồi bay về phía cánh đồng lau sậy.

Bóng dáng của y biến mất trong đám lau sậy trong chớp mắt.

“Hộc! Hộc!”

Hồng Lệ Tuyết thở ra từng hơi nặng nề.

Người nàng ướt như con chuột lột.

Trôi theo dòng chảy bằng Quỷ Thức Đại Pháp là một lựa chọn đúng đắn. Nhờ vậy mà nàng có thể đến được cánh đồng lau sậy một cách an toàn.

Toàn thân nàng đau như bị búa đập. Nghiêm trọng nhất là vết thương ở lưng.

Đó là nơi đao khí của Lý Kiếm Hàn đâm trúng nàng.

Máu vẫn chảy ra không ngừng. Tuy nàng đã cầm máu bằng cách co các cơ lại nhưng đó cũng chỉ là cách chữa trị đối với những vết thương nhỏ.

Nàng phải tìm ra một nơi an toàn để điều trị càng sớm càng tốt.

Hồng Lệ Tuyết lâm bầm.

‘Phải đến an gia thôi.’

An gia được dựng nên là dành cho những lúc như vậy.

Nàng chưa từng nghĩ nàng sẽ phải sử dụng nó.

Hồng Lệ Tuyết vội vàng mở cửa công phòng rồi bước vào trong.

“Gì vậy?”

Lý Minh Học, người cải trang thành chương quầy, giật mình trước sự xuất hiện đột ngột của nàng. Nhưng hắn đã nhanh chóng nhận ra tình trạng của Hồng Lệ Tuyết và cảm nhận được bầu không khí bất thường vây quanh nàng.

“Sao ngươi lại thành ra thế này rồi? Đừng nói là thất bại đấy nhé?”

“Thành công.”

“Vậy sao lại...?”

“Có kẻ can thiệp.”

“Can thiệp? Một người hay nhiều người?”

“Một! Nhưng hắn mạnh lắm.”

“Mạnh đến mức nào?”

“Đến mức ta không còn đủ thời gian để nhàn nhã nói chuyện cùng ngươi nữa.”

“Nghiêm trọng thật đấy?”

Lý Minh Học hiểu rõ trình độ của Hồng Lệ Tuyết hơn ai khác.

Nếu khiến Hồng Lệ Tuyết bị thương nặng như vậy thì võ công của kẻ kia chắc chắn không hề tầm thường.

Lý Minh Học nói.

“Quay lưng lại đi.”

Hồng Lệ Tuyết quay lưng lại mà không nói lấy một lời.

Roẹt!

Lý Minh Học dùng tiểu đao cắt thượng y của Hồng Lệ Tuyết ra.

Vết thương do đao để lại trên lưng nàng hiện ra trước mắt hắn.

Lý Minh Học khẽ rùng mình khi nhìn thấy vết thương ấy.

Chỉ cần nhìn vết thương để lại thôi, hắn cũng biết trình độ của chủ nhân nó nằm ở mức độ nào rồi.

Người tấn công Hồng Lệ Tuyết rõ là một cao thủ đáng gờm.

Nàng chắc chắn sẽ không có cơ hội thắng nếu đối đầu trực diện.

‘Một người mạnh như thế này đã can thiệp vào sao?’

Hắn cảm thấy nguy hiểm đang đến gần.

Lý Minh Học vội vàng bôi Kim Sang Dược lên vết thương của Hồng Lệ Tuyết.

“Úc!”

Nàng bất giác rên rỉ trước cơn đau.

Vì đang vội nên Lý Minh Học không thể nhẹ nhàng với Hồng Lệ Tuyết được, hắn cứ thế mà bôi Kim Sang Dược lên vết thương. Nhờ ơn hắn mà Hồng Lệ Tuyết ném trái được cơn đau như ở dưới địa ngục vậy.

Hắn buộc miếng vải trắng quanh vết thương của Hồng Lệ Tuyết rồi nói với thuộc hạ của mình.

“Tất cả ngay lập tức rút lui.”

“Rõ!”

Các thuộc hạ đáp lời rồi biến mất.

Không có một chút do dự hay nghi ngờ trong hành động của họ.

Bởi họ biết phán đoán của Lý Minh Học chưa bao giờ là sai.

Không còn tài liệu hoặc đối tượng phải xử lý.

Bởi tất cả chúng đã bị thiêu rụi ngay sau khi Hồng Lệ Tuyết thực hiện nhiệm vụ rồi.

Bọn họ chỉ cần thoát ra khỏi đây, vậy nên hành động của họ rất nhanh lẹ.

Trong lúc thuộc hạ thoát ra ngoài thì Lý Minh Học đưa cho Hồng Lệ Tuyết một bộ võ phục mà hắn đã chuẩn bị từ trước.

“Ngươi cũng rõ chúng ta không được di chuyển cùng nhau đúng chứ? Thay y phục rồi đi đi.”

“Đừng lo. Người giúp ta tới đây là được rồi.”

“Ừ. Có lẽ người đã chuẩn bị ít nhất một hoặc hai cách để trốn thoát rồi.”

Hồng Lệ Tuyết không phải dĩ nhiên vào được Thập Huyết Sát.

Để trở thành thích khách hàng đầu, ngoài việc thành thạo sát pháp ra thì còn phải thành thạo cả Ân Thân Thuật và luôn chuẩn bị cho mình một lối thoát.

“Hẹn gặp lại.”

“Đợi đã.”

“Chuyện gì?”

“Ủy thác lần này đến từ đâu vậy?”

“Người hỏi vì không biết thật đấy à? Dĩ nhiên là Liên Chủ đích thân giao cho ta rồi.”

“Nhưng chẳng phải đây là lần đầu tiên Liên Chủ giao nhiệm vụ nhưng không nói người ủy thác là ai sao?”

“Hừm!”

“Từ lúc người vào tổ chức đã xảy ra trường hợp này bao giờ chưa?”

“Chưa!”

Gương mặt Lý Minh Học đanh lại.

Đến lúc này hắn mới nhận ra nhiệm vụ lần này khác với những nhiệm vụ thông thường khác.

“Có vẻ như chúng ta dính phải chuyện rắc rối rồi. Ta sẽ tìm hiểu nó sau, trước tiên chúng ta phải ra khỏi đây đã.”

“Ta biết rồi.”

“Cẩn thận. Nếu cần gì thì cứ đến đây lấy.”

“Người lo cho người trước đi. Không cần lo cho ta.”

“Gặp lại sau.”

Lý Minh Học nói rồi bước ra ngoài.

Hồng Lệ Tuyết cũng rời đi sau khi lấy những món vũ khí cần thiết ở công phòng.

Khi bọn họ rời đi, hỏa lò vẫn đang cháy rực.

Rầm!

Bỗng những bức tường của công phòng nổ tung, ngọn lửa trong hỏa lò lúc này đã yếu dần đi vì không được cho củi đốt vào.

Một nam nhân xuất hiện giữa đống tường đổ ngổn ngang.

Nam nhân đeo một thanh trường đao ở thắt lưng ấy chính là Lý Kiếm Hàn.

“Gì? Chưa gì đã hấn đã đi rồi sao? Nhanh phết đấy.”

Lý Kiếm Hàn nhìn quanh công phòng trống rỗng rồi lẩm bẩm.

Trong công phòng không còn một chút bóng người.

“Nếu ngọn lửa trong hỏa lò yếu như thế này thì có lẽ ả đã rời đi khoảng chừng nửa đến một canh giờ trước rồi.”

Chỉ dựa vào ngọn lửa trong hỏa lò mà Lý Kiếm Hàn đã có thể suy đoán được những người ở đây đã rời đi từ khi nào.

Đột nhiên ánh mắt của y hướng về những đồ vật chất đồng ở một bên xưởng.

Ở đó có một đồ vật không hề hợp với công phòng một chút nào, đó chính là diễm tiêu.

Diễm tiêu vốn dễ gây cháy nên nó tuyệt đối không được đặt ở trong công phòng.

Lý Kiếm Hàn mân mê diễm tiêu trên tay rồi lẩm bẩm.

“Rõ ràng là nơi này đã pha trộn tẩm công độc với diễm tiêu.”

Quy mô của công phòng lớn hơn y nghĩ.

Vậy thì số lượng người y cần phải huy động sẽ không hề ít.

Lý Kiếm Hàn thẳng lưng rồi lẩm bẩm.

“Có lẽ phải nhờ Tuyết muội giúp đỡ rồi.”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 390

Rầm!

Long Hạ Thương đập mạnh tay xuống bàn.

“Ý huynh là sao? Thất Hiền Thư Sinh đã bị giết rồi ư.”

“Ta chỉ mới nhận thông báo nên cũng không rõ tình hình.”

“Trời ơi!”

Nghe Nam Cung Việt trả lời, Long Hạ Thương liền nuốt khan một tiếng. Bởi vì hắn bị đả kích bởi cái chết của Thất Hiền Thư Sinh.

Thất Hiền Thư Sinh là võ giả được vô số nhân sĩ võ lâm tôn kính.

Không ai đoán được cái chết của ông sẽ ảnh hưởng thế nào đến giang hồ.

2

“Chúng ta đừng ở đây nữa, mau đến bên cạnh đi. Nghe nói đệ tử của ông ấy vẫn còn ở đó.”

1

“Được!”

Hai người liền vội vàng đi về phía bên tàu.

Lúc này bên cạnh có rất đông người.

Hầu hết đều nghe tin Thất Hiền Thư Sinh mà chạy đến đây. 8

6

“Xin cho qua.”

8

“Xin hãy tránh ra.”

Nam Cung Việt và Long Hạ Thương vượt qua đám người tiến về trước. Sau khi khó khăn vượt dòng người, đập vào mắt họ là cảnh tượng các đệ tử của Thất Hiền Thư Sinh đang khóc nức nở quanh thi thể.

“Sư phụ!”

“Khực!”

Nam Cung Việt và Long Hạ Thương không đến gần họ. Bởi vì có một nhân vật quen mặt đứng cạnh thi thể Thất Hiền Tú Sĩ.

Người đứng cạnh Thất Hiền Thư Sinh chính là Chương Hồ Niên của Vũ Kiếm Sơn Trang.

Sự xuất hiện của Chương Hồ Niên khiến Nam Cung Việt và Long Hạ Thương vô cùng bối rối.

Nam Cung Việt bất giác hỏi.

“Sao ngươi lại ở cùng họ?”

1

“Vì ta mời ngài ấy đến.”

“Cái gì?”

“Ta nói ta đã mời Thất Hiền Thư Sinh đến đây.”

“Ngươi mời Thất Hiền Thư Sinh đến ư?”

Nam Cung Việt nheo mắt lại.

Bởi vì hắn không tin được lời của Chương Hồ Niên.

Chương Hồ Niên nhìn Nam Cung Việt như thế thì bật cười.

“Đúng thế! Ta mời ngài ấy đấy.”

“Tại sao chứ?”

“Tại sao gì? Ta đã mời ngài đến để hòa giải với Ngân Liên Hội.”

“Hòa giải? Ngươi ư?”

Nam Cung Việt tỏ vẻ không tin.

Chương Hồ Niên lập tức bày ra vẻ mặt đau khổ.

“Đúng thế! Ta nghĩ rằng, xung đột với Ngân Liên Hội chỉ làm cho giang hồ suy yếu hơn mà thôi. Vậy nên ta đã nhờ Thất Hiền Thư Sinh. Nếu ngài ấy chịu đứng ra hòa giải thì Ngân Liên Hội cũng sẽ nghe lời. Thất Hiền Thư Sinh đã chấp nhận lời nhờ vả của ta. Ngài ấy nói dù có hi sinh thế nào cũng sẽ giúp ta hòa giải với Ngân Liên Hội. Nhưng... cuối cùng ngài ấy lại mất mạng vì bị một tên thích khách tập kích giữa Bà Dương Hồ.”

Đôi mắt Chương Hồ Niên lúc này đã đỏ ửng lên. Nước mắt từng giọt từng giọt nhẹ rơi xuống.

Ai nhìn vào cũng nghĩ y đang đau buồn trước cái chết của Thất Hiền Thư Sinh.

Chương Hồ Niên nhìn quanh các quần hùng tụ họp ở đó rồi lớn tiếng nói.

“Là ai cử thích khách đến ám hại Thất Hiền Thư Sinh vậy chứ? Hắn ta rõ ràng không muốn Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội hòa giải mà. Hắn ta thật là kẻ tham vọng. Ai là người tham vọng nhiều như thế? Ai muốn chiếm cả Bà Dương Hồ này? Là ai...”

Ánh mắt Chương Hồ Niên nhìn thẳng về phía Nam Cung Việt và Long Hạ Thương.

Mặc dù không trực tiếp nói tên nhưng rõ ràng y đang nhắm vào hai người bọn họ.

Mọi người lập tức nhìn về phía Nam Cung Việt và Long Hạ Thương.

‘Ôi trời!’

Nam Cung Việt không giấu nổi vẻ bàng hoàng.

Bầu không khí ở bên cạnh lúc này đã hoàn toàn bị Chương Hồ Niên chi phối.

Võ giả vốn là người không có nhiều cảm xúc.

Nhưng đôi khi họ lại phụ thuộc vào cảm xúc hơn là phán đoán lý trí.

Đám người có mặt ở đây lúc này cũng thế.

Họ đang bị cuốn vào bầu không khí của Chương Hồ Niên nên cảm xúc cũng dâng trào theo. Và rồi họ cũng nhìn chăm chăm vào nơi Chương Hồ Niên đang nhìn.

Đó là chính là hướng của Nam Cung Việt và Long Hạ Thương.

Ai cũng biết rằng hai người chính là người đã thành lập và lãnh đạo Ngân Liên Hội.

Trong đầu họ liền nghĩ rằng Ngân Liên Hội không muốn hòa giải với Kim Thiên hội nên đã thuê thích khách ám sát Thất Hiền Thư Sinh.

‘Đúng là xảo quyệt...’

Nam Cung Việt đã rơi vào quỷ kế của Chương Hồ Niên.

Những người bị điều khiển tâm trí chỉ tin vào điều họ muốn tin và thấy điều họ muốn thấy.

‘Không biết chừng thích khách của là do hắn làm ra nhỉ?’

Lúc Nam Cung Việt đang nảy ra nghi vấn.

“Ngươi! Đừng có hồ đồ nữa.”

Long Hạ Thiên hét âm lên rồi xông về phía Chương Hồ Niên.

“Kh, không được!”

Nam Cung Việt hét lên nhưng đã quá muộn.

Rầm!

Long Hạ Thương tung quyền lực về phía Chương Hồ Niên.

“Hừm! Sự thật bị phơi bày nên muốn giết người diệt khẩu sao?”

Chương Hồ Niên cười khẩy rồi thi triển chiêu thức phòng ngự.

Rầm!

Quyền lực của Long Hạ Thương chặn kiếm mạc của Chương Hồ Niên.

Nam Cung Việt đột nhiên nhắm chặt mắt lại.

Tất cả mọi người đều đang quan sát cảnh tượng Long Hạ Thương tấn công Chương Hồ Niên.

Bây giờ cụm từ ‘giết người diệt khẩu’ đã in sâu vào tâm trí bọn họ.

Long Hạ Thương tấn công Chương Hồ Niên là vì không kiềm chế được cơn tức giận, nhưng trong mắt mọi người lại trở thành hắn ta muốn giết người diệt khẩu.

“Long Công tử tấn công Chương Công tử.”

“Có thật sự là Ngân Liên Hội sai người giết Thất Hiền Thư Sinh ư?”

“Nếu không thì có lý do gì phải tấn công chứ.”

Giọng nói của mọi người hết như thanh phi đao đâm vào lồng ngực. Nghe họ nói, Long Hạ Thương càng nổi giận hơn.

“Đừng có nực cười như thế. Sao bọn ta phải giết Thất Hiền Thư Sinh chứ?”

“Vì phiền phức. Sự tồn tại của Thất Hiền Thư Sinh...”

Chương Hồ Niên vừa chặn đòn tấn công của Long Hạ Thương liền trả lời.

“Bọn ta còn không biết Thất Hiền Thư Sinh đến đây. Tại sao bọn ta phải sai người ám sát ngài ấy chứ?”

“Đã sai người ám sát thì sao mà nhận được.”

“Người đừng ăn nói hồ đồ.”

“Người nói ai ăn nói hồ đồ? Ai là kẻ tấn công trước? Tấn công ta gấp gáp thế này là muốn bịt miệng ta chứ gì.”

“Người!”

Long Hạ Thương tức giận trước lời khiêu khích của Chương Hồ Niên liền tấn công kịch liệt hơn.

Rầm!

Bên cạnh bị phá hủy trước đòn tấn công mạnh mẽ của hắn. Thế nhưng Chương Hồ Niên lại không tổn thất chút nào.

Chương Hồ Niên càng phòng ngự thì Long Hạ Thương lại càng khó áp chế được đối phương.

Chương Hồ Niên vừa chặn đòn vừa nói.

“A, chẳng phải người thân với gã Tử Thần đó lắm hay sao? Người đã nhờ hắc à? Nhờ hắc giết Thất Hiền Thư Sinh ấy.”

Nam Cung Việt liền cau mày.

‘Ra là thế. Hắc không nhắm vào bọn ta mà là Phiêu Đại hiệp.’

Phải đến lúc này hắc mới nhìn thấy được bức tranh của Chương Hồ Niên.

Hắc không nghĩ tự nhiên Chương Hồ Niên lại nói điều đó vào thời điểm quyết định như thế. Rõ ràng y đã lên kế hoạch từ lâu.

Nếu Thất Hiền Thư Sinh bị thích khách sát hại thì Kim Thiên Hội và Chương Hồ Niên chính là nơi nhận được nhiều lợi ích nhất.

Và sự thật là mọi người sẽ nghĩ rằng Ngân Liên Hội đã nhờ Phiêu Nguyệt lấy mạng Thất Hiền Thư Sinh. Che đậy sự thật rất dễ dàng, còn giải thích nó lại khó khăn gấp mấy lần.

‘Chết tiệt!’

Phiêu Nguyệt nhìn công phòng.

Bức tường công phòng lần này đã sụp đổ hoàn toàn. Hỏa lò nơi những thiết tượng đã đổ không ít mồ hôi cũng đã tắt ngúm.

Cho dù thế nào thì đây cũng chính là nơi mà những thiết tượng từng làm việc.

Việc thiết tượng bỏ lại hỏa lò và rời đi quả thật không hề bình thường.

Phiêu Nguyệt chạm tay vào hỏa lò.

Lửa đã tắt nhưng vẫn còn chút hơi nóng. Điều này đồng nghĩa họ rời đi chưa lâu.

“Vội vàng rời đi thế này nghĩa là có biến cố gì rồi. Hay là nhiệm vụ thất bại?”

“Nhiệm vụ gì thất bại cơ?”

Lúc này một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Phiêu Nguyệt kinh ngạc nhìn về phía sau. Liền sau đó hắn nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp mà hắn đã từng gặp qua.

“Nam Cung Tuyết.”

“Huynh nói đi. Nhiệm vụ gì đã thất bại cơ?”

Nam Cung Tuyết bình tĩnh hỏi lại lần nữa.

Giọng nói nàng không hề chứa bất kỳ cảm xúc nào.

Phiêu Nguyệt không hề cảm nhận được chút thiện ý hay ác ý nào cả. Thế nhưng không hiểu sao sức mạnh chứa trong lời nói của nàng lại khiến người khác không chối từ được.

Phiêu Nguyệt hỏi nàng.

“Sao cô lại đến đây?”

“Người thích ta nhất trên đời này đã nhờ ta giúp đỡ.”

“Tình nhân à?”

“Huynh nghĩ gì tùy ý. Điều quan trọng là huynh ấy nhờ ta phải tìm được người ở đây. Nhưng lúc này vừa hay chỉ có Phiêu Đại hiệp. Không biết huynh có liên quan tới mấy người ở đây hay không?”

“Sao cô lại hỏi chuyện đó?”

“Ta hy vọng Phiêu Đại hiệp sẽ trả lời thành thật. Nếu không mọi chuyện sẽ trở nên nghiêm trọng hơn đây.”

“Cô đang ép buộc ta sao?”

“Huynh có biết chuyện gì đang xảy ra ở bên cạnh không?”

“.....”

“Long Hạ Thương của Ngân Liên Hội và Vũ Kiếm Sơn Trang, à không, là Chương Hồ Niên của Kim Thiên Hội đang choảng nhau đấy.”

“Lý do là gì?”

“Thất Hiền Thư Sinh đã bị thích khách ám sát rồi.”

“Thích khách ư?”

“Vâng! Ở giữa Bà Dương Hồ.”

Nghe Nam Cung Tuyết trả lời, Phiêu Nguyệt liền đoán được hung thủ là ai.

‘Là Hồng Lệ Tuyết.’

Ở gần đây ngoại trừ hắn thì chỉ có Hồng Lệ Tuyết mới có thủ pháp lợi hại như thế.

“Thất Hiền Thư Sinh là người có đức hạnh rất cao trên giang hồ. Ông ấy là người có sức ảnh hưởng vô cùng lớn. Cái chết của ông ấy...”

“Sẽ khiến cho giang hồ hỗn loạn.”

“Đúng thế. Chương Hồ Niên chính là người đã mời Thất Hiền Thư Sinh đến Bà Dương Hồ. Nói là giảng hòa cho Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội.”

“Chuyện này hẳn là do Chương Hồ Niên gây ra.”

Đột nhiên Nam Cung Tuyết nổi một trận gai ốc.

Bởi vì Phiêu Nguyệt đã nói đúng trọng tâm của vấn đề.

Ánh mắt nàng liền lạnh đi mấy phần.

‘Gã nam nhân này thật sự nguy hiểm.’

Nàng lại nâng cao cảnh giác.

Nam Cung Tuyết cố gắng che giấu nội tâm rồi nói tiếp.

“Đúng vậy. Chương Hồ Niên đã lấy danh phận của mình và đẩy Ngân Liên Hội vào tình cảnh hiện tại. Và Phiêu Đại hiệp cũng đang rơi vào tình huống khó khăn.”

“Ta ư?”

“Thất Hiền Thư Sinh đã bị thích khách hại chết mà.”

“Ý cô là họ sẽ chỉ ta là hung thủ?”

“Đúng thế.”

“Ta không có lý do gì giết Thất Hiền Thư Sinh cả.”

“Chuyện đó không quan trọng. Quan trọng là mọi người đã bị cuốn vào bầu không khí này rồi.”

“Đúng là xảo quyệt mà.”

“Bây giờ Phiêu Đại hiệp đã trở thành đối tượng cần phải cảnh giác, hoặc là người phải triệt hạ. Trừ khi sự thật được phơi bày ra ánh sáng.”

Nam Cung Tuyết thản nhiên nói mà không chớp mắt.

“Ý cô là ta sẽ trở thành kẻ thù chung của giang hồ ư?”

“Nhìn thì giống như việc huynh đã trải qua ở Tứ Xuyên, nhưng khó mà biến huynh thành kẻ địch chung của giang hồ. Chỉ cần khiến cho nhiều người muốn lấy mạng huynh là được.”

“Ta không quan tâm việc trở thành kẻ địch chung của giang hồ.”

“Ta biết huynh không phải người sợ hãi trước sự đe dọa như thế. Nhưng như huynh đã trải qua rồi đây, nếu huynh trở thành kẻ địch chung của giang hồ, huynh sẽ vô cùng bất tiện. Không thể hành động như mình muốn, sẽ sống trong bóng tối cả đời. Và không thể để lộ mặt thế này được.”

“Vậy nên cô muốn nói gì?”

“Ngân Liên Hội và Phiêu Đại hiệp đều đang rơi vào thế khó. Chỉ còn một cách là phải phá vỡ thế cục này. Chính là tìm ra kẻ đã sát hại Thất Hiền Thư Sinh.”

Nam Cung Tuyết nhìn thẳng Phiêu Nguyệt.

Ánh mắt của sự tin tưởng.

Nàng chắc chắn rằng Phiêu Nguyệt biết thích khách đã ám sát Thất Hiền Thư Sinh. Nếu không thì Phiêu Nguyệt không việc gì phải đến nơi này.

“Đó là ai thế? Là ai đã giết hại Thất Hiền Thư Sinh.”

“Ta không biết.”

“Huynh đừng thế mà. Ta thật sự muốn giúp đỡ cho Phiêu Đại hiệp đây.”

“Vậy ta xin từ chối sự giúp đỡ này.”

“Ta còn nghĩ huynh là người có thể nói chuyện được, nhưng thật thất vọng làm sao. Phiêu Đại hiệp à!”

“Xin lỗi đã làm cô thất vọng.”

“Huynh chắc chắn sẽ hối hận về câu trả lời hôm nay. Dù huynh không nói thì ta cũng sẽ tóm được tên thích khách thôi. Nếu để lọt vào tay bọn ta thì không thể cứu vãn nữa đâu. Thế cũng được sao?”

Giọng Nam Cung Tuyết vừa lạnh lùng lại pha chút hoảng sợ.

391

“Ôi trời cái thân ta!”

Lý Minh Học vỗ vỗ lưng rồi nhìn về phía đường chân trời.

Hắn đang ở trên một chiếc thuyền đánh cá nhỏ.

Những thuộc hạ của hắn đã cải trang thành những ngư dân đang chăm chỉ làm việc trên chiếc thuyền.

Bọn họ không chỉ đơn thuần là đang cải trang thành một ngư dân.

Dáng vẻ chèo thuyền và thả lưới của họ chẳng khác gì một ngư dân thực thụ cả.

Những thuộc hạ Lý Minh Học dẫn dắt đều rất thuần thục những công việc trên thuyền. Bởi vì bọn họ đã học nó trước khi được cử đến Bà Dương Hồ.

Lý Minh Học biết rằng khi làm bất cứ điều gì mà tỏ vẻ vụng về thì chắc chắn sẽ bị nghi ngờ nên hắn đã cho thuộc hạ của mình trải nghiệm thực tế lái thuyền.

Cách dễ nhất để ra khỏi Bà Dương Hồ lúc này là dùng thuyền đánh cá.

Bà Dương Hồ vốn rộng lớn nên sẽ rất khó để tìm kiếm bọn họ bằng thuyền. Hơn nữa, bọn họ cũng đã ngụy trang thuyền của họ thành một chiếc thuyền đánh cá nên đám người kia chắc chắn sẽ không thể phát hiện được bọn họ.

Những thuộc hạ của Lý Minh Học giống như một ngư dân thực sự. Vậy nên những thuyền đánh cá khác không có chút gì là nghi ngờ bọn họ cả.

Lý Minh Học nhìn quanh rồi nói.

“Giương rộng buồm và chạy hết tốc lực cho ta.”

“Rõ!”

Thuộc hạ của hắn đáp lời rồi ngay lập tức hành động.

Họ kéo những chiếc lưới lên và căng buồm ra. Những cánh buồm đón gió giúp cho chiếc thuyền lao về phía trước với một tốc độ đáng sợ.

“Phù! Sóng rồi.”

Lý Minh Học lẩm bẩm rồi lau đi những giọt mồ hôi trên trán.

Nụ cười cũng dần hiện lên trên gương mặt của những thuộc hạ của hắn.²

“Quả nhiên là đoàn chủ. Nhờ ngài mà lần này chúng ta có thể an toàn quay trở về rồi.”

“Vẫn còn quá sớm để an tâm đấy. Đừng để mất cảnh giác.”

“Chúng ta đang ở giữa Bà Dương Hồ rồi mà, đoàn chủ lo lắng cái gì chứ? Bọn chúng không thể đuổi xa đến vậy đâu.”

Những thuộc hạ cười cợt cho rằng đoàn chủ của họ đã lo lắng vô ích.

Lý Minh Học cũng cười theo.

Bởi hắn cũng nghĩ như thuộc hạ của mình.

Bọn họ tuy đã phải rất khó khăn để rời khỏi công phòng và lên thuyền, nhưng chỉ cần thuyền ra tận giữa Bà Dương Hồ thế này rồi thì cũng không còn mối đe dọa nào đối với bọn họ nữa.

“Không biết Lệ Tuyết có bình an vô sự không. Haizz, chắc cô ta sẽ tự biết mà lo liệu thôi! Cô ta biết tự tạo đường lui cho mình kia mà.”

Hắn đã rửa tay gác kiếm còn Hồng Lệ Tuyết vẫn đang hoạt động ở tiền tuyến. Cảm giác của nàng chắc chắn sẽ sắc bén hơn hắn nhiều, nàng ấy đủ khả năng để đối phó với những tình huống nguy kịch.

Có khi nàng ta đã rời khỏi bờ Bà Dương Hồ trước cả hắn cũng nên.

“Tăng tốc đến an gia ở Nam Xương cho ta.”

“Rõ!”

Nam Xương là một đô thị lớn nằm ở phía Tây Nam Bà Dương Hồ.

Có một an gia mà Lý Minh Học đã chuẩn bị sẵn ở đó.¹

Lý Minh Học dự định sẽ cùng thuộc hạ nghỉ ngơi ở đó trong ba tháng đến khi giang hồ im ắng trở lại.

“Ồi! Đoàn chủ ơi!”⁸

Bỗng một thuộc hạ của Lý Minh Học gọi hấn.

“Có chuyện gì?”

“Đoàn chủ xem chiếc thuyền đằng kia đi.”

“Thuyền?”

Lý Minh Học nhìn theo hướng mà thuộc hạ đang chỉ.

Một chiếc thuyền khổng lồ đang tiến về bọn họ với một tốc độ đáng sợ.

Vẻ mặt của Lý Minh Học cứng đờ lại.

Bởi vì hình dạng của con thuyền rất bất thường.

Thân thuyền có dạng hình cong, cột buồm nhiều gấp ba bốn lần những chiếc thuyền bình thường. Có thể thấy chiếc thuyền này rất chú trọng về tốc độ.

Chiếc thuyền đang tiến đến chiếc thuyền mà Lý Minh Học cùng những thuộc hạ đang đi.

“Chết tiệt! Tăng tốc đi.”

“Vâng!”

Thuộc hạ tăng tốc độ của thuyền lên. Tốc độ của con thuyền đang tiếp cận họ cũng tăng theo.⁶

Lý Minh Học đã có thể chắc chắn.

Mục tiêu của chiếc thuyền kia chính là chiếc thuyền đánh cá của bọn họ.

Lý Minh Học tập trung công lực vào mắt của mình. Hấn thấy được những người trên chiếc thuyền cong kia đều mang vũ khí bên người.⁸

Bọn họ chắc chắn là những võ giả.

“Là ai nhỉ? Là kẻ đang đuổi theo Lệ Tuyết sao?”

Lý Minh Học nhíu mày.

Hắn đã rời khỏi tiền tuyến và lui về Chi Viện Đoàn được một thời gian nhưng chưa bao giờ hắn bị giẫm đuôi như thế này.

Vậy mà hắn đã nghĩ con đường lui của mình đã rất hoàn hảo.

‘Không lẽ bọn họ biết hướng đi của mình trong Bà Dương Hồ rộng lớn như thế này sao? Không đời nào, rõ ràng là có ai đó biết được lối thoát của ta.’

Vấn đề là hắn không biết thông tin bị rò rỉ từ đâu.

Nếu có thời gian để suy nghĩ, có thể hắn sẽ suy đoán được. Nhưng hiện tại hắn không có thời gian để suy nghĩ nữa.

Chiếc thuyền hình cong kia đang lao về phía thuyền đánh cá của bọn họ với một tốc độ khủng khiếp.

Đề cắt đuôi được chiếc thuyền kia là một chuyện hoàn toàn không thể.

Lý Minh Học hét lên.1

“Tất cả chuẩn bị chiến đấu.”

“Chết tiệt!”

“Nơi này sẽ trở thành một nấm mồ rồi.”

Các thuộc hạ lầm bầm rồi nhặt vũ khí lên.

Bọn họ cũng cảm nhận được bầu không khí bất thường quanh đây.

Con thuyền hình cong kia cứ thế mà đâm thẳng vào thuyền của Lý Minh Học.

Rầm!

Một bên mạn thuyền vỡ nát.

“Khực!”

“Chết tiệt!”

Lý Minh Học cùng thuộc hạ không ngờ rằng đám người kia sẽ đâm thẳng vào thuyền.

Những võ giả trên chiếc thuyền kia nhảy sang thuyền của bọn họ.

“Giết hết cho ta.”

“Hãy!”

Bọn họ cứ thế mà lao vào tấn công Lý Minh Học và thuộc hạ.

Lý Minh Học cắn chặt môi.

Bởi hắn không nghĩ rằng kẻ địch sẽ tấn công mà không hề mở lời nói chuyện.

‘Bọn chúng không cần thương lượng sao?’

Đến lúc này, hắn mới nhận ra ý định của đám người kia đã quá rõ ràng.

Đó là giết bọn họ.

Một võ giả trông có vẻ như là thủ lĩnh bước lại gần Lý Minh Học.

Hai mắt của y đỏ ngầu, khí thế sắc bén như một thanh danh kiếm được rèn một cách công phu.

Y nhìn Lý Minh Học rồi hỏi.

“Ngươi là Chi Viện Đoàn Chủ của Bách Quỷ Liên Lý Minh Học sao?”

“Chuyện đó sao ngươi lại...?”

Đôi mắt của Lý Minh Học dao động dữ dội.

Đối phương đuổi kịp hắn hắn còn có thể hiểu được. Bởi nếu ai đó thực sự giỏi trong việc truy tích thì chuyện tìm được cũng là điều dễ hiểu.

Nhưng để biết được danh tính thực sự của hắn thì lại là một chuyện khác. Điều đó có nghĩa là thông tin nội bộ của Bách Quỷ Liên đang bị rò rỉ ra ngoài.

Với Bách Quỷ Liên, bí mật chính là sinh mệnh.

Nhiệm vụ có thể thất bại hoặc thành công. Nhưng thích khách cùng chi viện đoàn chưa bao giờ để lộ danh tính của bọn họ.

Việc kẻ đang đứng trước mặt biết được danh tính của hắn có nghĩa là bên trong Bách Quỷ Liên đang có kẻ phản bội hoặc

đám người trước mặt có thể nắm rõ chuyện nội bộ của Bách Quỷ Liên trong lòng bàn tay.

Cả hai trường hợp đều chứng minh cho việc Bách Quỷ Liên đang đứng trước thảm họa.

Cầm của Lý Minh Học giật giật, hấn hỏi.

“Người là ai?”

“Ta là Lư Thần Tất.”

“Lư Thần Tất?”

“Có lẽ người chưa nghe qua. Bởi vì ta không tham gia hoạt động ở bên ngoài. Nhưng ta được gọi là Huyết Nhân Quỷ Kiếm trong Vũ Kiếm Sơn Trang.”

“Vũ Kiếm Sơn Trang?”

Lý Minh Học mở to mắt.

Một cái tên hiện ra nằm ngoài dự đoán của hắn.

Chỉ với cái tên Vũ Kiếm Sơn Trang thôi cũng đủ hắn cảm thấy bồi hồi.

Hắn biết Chương Hồ Niên đã mời Thất Hiền Thư Sinh đến Bà Dương Hồ. Vậy nên người của Vũ Kiếm Sơn Trang đi trả thù cho Thất Hiền Thư Sinh cũng không có gì lạ.

Nhưng điều khiến hắn phải bận tâm là...

‘Nhanh thật.’

Tốc độ mà Vũ Kiếm Sơn Trang tìm ra được bọn họ quả thực rất đáng sợ.

Như thể bọn họ đã biết trước và chờ đợi hắn vậy.

Lý Minh Học cảm thấy choáng váng như có một cây búa đang đập vào đầu mình.

‘Hắn ta đã biết trước rồi sao?’

Vô số suy nghĩ chạy trong tâm trí của hắn.

Và rồi, khi những suy nghĩ đã được sắp xếp lại, vẻ mặt của hắn trở nên cứng đờ.

Lý Minh Học cẩn thận nói ra suy nghĩ của hắn.

“Vũ Kiếm Sơn Trang đã ủy thác bọn ta ám sát Thất Hiền Thư Sinh sao?”

“Ta không hiểu ý ngươi.”

Lư Thần Tất nhún vai trả lời. Nbzfczkhung y không thể che giấu khóe môi đang khẽ nhếch lên.

Lý Minh Học tin rằng suy đoán của mình đã đúng.

‘Vậy Vũ Kiếm Sơn Trang chính là người ủy thác lần này.’

Người mời Thất Hiền Thư Sinh đến là Vũ Kiếm Sơn Trang, người ủy thác ám sát ông ấy cũng là Vũ Kiếm Sơn Trang.

Bây giờ bọn họ đang định giết người diệt khẩu đấy sao?

“Tất cả đều bị Vũ Kiếm Sơn Trang chơi cho một vỏ rồi.”

Lư Thần Tất không trả lời mà chỉ mỉm cười. Đó chẳng khác gì việc y đã thừa nhận lời nói của Lý Minh Học đã đúng cả.

“Khặc!”

“Khực!”

Những thuộc hạ của Lý Minh Học lúc này đang chết dần chết mòn.

Thuộc hạ của hắn cũng luyện võ công nhưng sao có thể sánh bằng quân tinh nhuệ của Vũ Kiếm Sơn Trang được.

Lý Minh Học nhận ra bản thân không có cơ hội chiến thắng nên đã nhảy xuống hồ.

Hắn chọn chạy trốn.

“Đâu rồi?”

Xoẹt!

Lư Thần Tất tung kiếm khí về phía Lý Minh Học.

Uỳnh!

Lý Minh Học va phải kiếm khí và bật ngược trở lại con thuyền. Cũng may là trước khi va phải kiếm khí, hắn đã vung kiếm để tránh thiệt hại ít nhất có thể.

Lý Minh Học lau đi máu chảy ra từ miệng rồi lẩm bẩm.

“Có vẻ như hôm nay nơi này sẽ là mồ chôn của ta rồi. Ta chưa bao giờ nghĩ mình sẽ là thức ăn cho cá cả...”

Lư Thần Tất đang tiến về phía hấn.

Giương mặt Lý Minh Học lúc này tràn đầy tuyệt vọng.

Tuy hấn từng là một thích khách vĩ đại được bước vào vị trí Thập Huyết Sát nhưng vì đã lui về rất lâu rồi nên thể chất của hấn không còn như lúc trước nữa.

Hơn nữa, hấn không có môi trường để thực hiện hành vi ám sát.

Hấn dường như có rất ít cơ hội để sống sót ở một môi trường như thế này, trước một võ giả thực thụ, hơn nữa lại còn là một kiếm khách đạt đến cảnh giới cao hơn mình.

‘Lệ Tuyết! Ta chỉ có thể đi đến đây thôi.’

Hấn lao về Lư Thần Tất, lòng thầm cầu nguyện rằng Hồng Lệ Tuyết đã trốn thoát an toàn.

Xoẹt!

Hồng Lệ Tuyết chớp chớp mắt.

Dường như đã có ai đó gọi tên nàng.

Nàng lắc lắc đầu.

“Xem ra mình đã yếu lắm rồi. Nghe thấy cả ảo giác luôn này.”

Hồng Lệ Tuyết trách móc mình rồi thu mình lại

Nàng đang ở trên một chiếc xe ngựa.

Trên nóc chiếc xe có hai con ngựa kéo có một lá cờ được biết bốn chữ tung bay trong gió.

Thiết Thần Tiêu Cự.

Thiết Thần Tiêu Cự là một tiêu cự nằm ở Bà Dương Hồ.

Trước khi thi hành việc ám sát, Hồng Lệ Tuyết đã ký khế ước vận chuyển với Thiết Thần Tiêu Cự.

Vật cần vận chuyển chính là nàng.

Điểm đến là Tung Dương, một đô thị cách Bà Dương Hồ hàng trăm lý.

Nàng đã nói với bọn họ rằng nàng đến đó để gặp ngoại tổ phụ của mình.

Nữ nhân đi một mình đến gặp người thân cũng chẳng phải chuyện lạ.

Vậy nên Thiết Thần Tiêu Cục sẵn sàng chấp nhận yêu cầu của nàng.

Nhờ vậy mà Hồng Lệ Tuyết có thể thoải mái di chuyển bằng xe ngựa và được các tiêu sư hộ tống.

“Phù!”

Hồng Lệ Tuyết thở phào nhẹ nhõm.

Quá trình lần này tuy không suôn sẻ nhưng dù sao thì nàng cũng đã hoàn thành nhiệm vụ. Công việc của nàng đến đây xem như đã kết thúc.

‘Chắc mình phải ngưng hoạt động và tạm ẩn náu trong một thời gian rồi.’

Hồng Lệ Tuyết cũng biết rõ.

Rằng việc mà nàng đã làm ảnh hưởng đến Bà Dương Hồ và thiên hạ như thế nào. Nàng thậm chí còn không dám tưởng tượng hậu quả mà nó để lại sẽ đi xa đến đâu.

Có lẽ tất cả sẽ truy tìm nàng bằng ánh mắt sắc bén. Và người đáng sợ nhất trong số đó chính là võ giả đã tấn công nàng ở Bà Dương Hồ.

Ngay cả lúc này, khi nghĩ về hấn thôi, cơ thể nàng cũng không khỏi run rẩy.

Hấn đã in sâu vào nỗi sợ hãi của nàng.

Nàng sẽ phải tạm sống chui sống nhủi trong một thời gian.

“Tuy không được gặp chàng trong một thời gian nhưng nếu muốn sống thì đành phải chịu thôi.”

Mạng sống của nàng vẫn được ưu tiên hơn Phiêu Nguyệt.

Đột nhiên chiếc xe ngựa đi chậm lại và ngừng lại hẳn.

“Có chuyện gì vậy?”

Hồng Lệ Tuyết hỏi mã phu nhưng không có ai trả lời nàng.

Đến lúc này, Hồng Lệ Tuyết mới cảm nhận được biến cố đáng xảy ra.

Hồng Lệ Tuyết cẩn thận mở cửa sổ của xe ngựa.

Bỗng gương mặt của một người không nên ở đây lại hiện ra trước mắt nàng.

“Xin chào?”

Nam nhân đang mỉm cười với nàng chính là Lý Kiếm Hàn.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 392

“Phù!”

Chương Hồ Niên cởi áo rồi thở dài một hơi.

Ngực và thắt lưng hắn đã biến thành một mảng màu đen. Đây là vết thương do quyền lực của Long Hạ Thương gây ra.

Nếu Long Hạ Thương dồn thêm chút lực, hoặc Chương Hồ Niên phản ứng chậm thì bây giờ hắn đã xuống chầu Diêm Vương rồi.

2

Thực tế thì vết thương của hắn khá nghiêm trọng. Hắn bị nội thương còn nặng hơn cả ngoại thương.

Quyền lực của Long Hạ Thương đã khiến nội tạng của Chương Hồ Niên đảo lộn cả lên. Vậy nên, hắn phải điều dưỡng hơn cả tháng mới khỏi nổi.

Không chỉ có Chương Hồ Niên bị thương. Hắn ta cũng đã gây ra vết thương đáng kể cho Long Hạ Thương.

Đây có thể gọi là lưỡng bại câu thương. Thế nhưng, Chương Hồ Niên lại thu được lợi ích hơn.

Hắn có được danh phận và lòng tin của thiên hạ.

Hắn ta mời Thất Hiền Thư Sinh đến và gửi ủy thác cho Bách Quỷ Liên lên kế hoạch ám sát. 1

Nếu nhân sĩ giang hồ biết được, hắn sẽ bị chỉ trích nặng nề, nhưng Chương Hồ Niên không quan tâm.

Bởi vì bí mật đã được giữ kín hoàn toàn.

Hắn trực tiếp tiếp xúc với Bách Quỷ Liên để càng ít người biết được bí mật càng tốt. Ngay cả khi hắn chết đi rồi tái sinh cũng không ai biết được sự thật này cả.

8

“Hừ hừ!”

Chương Hồ Niên nhếch môi cười.

Hắn đặt cược mạng sống của mình và cuối cùng đã thành công. Thế nhưng hắn vẫn chưa an tâm. Tình trạng của hắn lúc này khá tệ.

6

Cho dù đã có được danh phận và chiếm được lòng dân thì hắn cũng không thể làm gì với cơ thể này. Thế nhưng, Chương Hồ Niên lại chẳng lo lắng nhiều. 8

Bởi vì hắn đã có linh dược bí truyền của Vũ Kiếm Sơn Trang.

Hoàn đan có tên là Cửu Dương Tục Mệnh Đan là linh dược có thể chữa lành vết thương cho dù có bị nội thương nghiêm trọng thế nào. 1

Thế nhưng tìm kiếm nguyên liệu để tạo ra nó lại vô cùng khó khăn, và Vũ Kiếm Sơn Trang chỉ bào chế được đúng hai viên. Một viên dành cho trang chủ Chương Bình Sơn, viên còn lại là của Chương Hồ Niên.

Sau khi dùng Cửu Dương Tục Mệnh Đan, Chương Hồ Niên bắt đầu vận nội công. Ngay sau đó, cả người hắn liền bốc lên một làn sương.

Nhiệt độ cực lớn không chỉ giúp điều trị nội thương mà còn phát tán chướng khí và tạp chất trong cơ thể ra ngoài.

Chương Hồ Niên vận công đến tận sáng hôm sau.

“Phù!”

Cuối cùng hắn cũng vận công xong, cả nội thương và ngoại thương đều đã được điều trị khỏi. Không chỉ vậy, nội công của hắn còn tăng lên thêm ba phần.

Đây có thể gọi là chuyển họa thành phúc.

“Được lắm!”

Chương Hồ Niên rất hài lòng với tình trạng hiện giờ.

Với thể trạng bây giờ, hắn có thể áp chế được Long Hạ Thương chỉ trong vòng 100 chiêu.

Chương Hồ Niên tắm rửa sạch sẽ rồi thay bộ y phục mới.

Cảm giác vận y phục mới toanh khiến tâm trạng hắn tốt hơn hẳn.

Lúc Chương Hồ Niên ra ngoài, mặt trời đã lên đỉnh.

“Con ra rồi sao?”

Võ giả trung niên nhìn Chương Hồ Niên mỉm cười.

Vị võ giả sở hữu ánh mắt mang luồng khí đỏ sẫm kia chính là Huyết Nhân Quỷ Kiếm - Lư Thần Tắt.

Lư Thần Tắt là trưởng lão của Vũ Kiếm Sơn Trang.

Chương Hồ Niên làm thế bao quyền với Lư Thần Tắt.

“Đa tạ người đã đến đây, trưởng lão!”

“Đây là nhờ vả của con mà, sao ta không đến được cơ chứ?”

Lư Thần Tắt chính là người đã dạy võ công cho Chương Hồ Niên.

Ngoại trừ Chương Bình Sơn thì Lư Thần Tắt chính là võ giả mạnh nhất ở Vũ Kiếm Sơn Trang, và không khác nào sư phụ

của Chương Hồ Niên.

Đương nhiên tình cảm giữa hai người vô cùng gắn bó.

“Công việc thế nào rồi ạ?”

Thay vì trả lời Chương Hồ Niên, Lư Thần Tát lại nhìn đám thuộc hạ. Trong tay tên thuộc hạ có cầm theo một chiếc hộp nhỏ.

Lư Thần Tát ra hiệu, tên thuộc hạ liền cẩn thận dâng chiếc hộp lên.

Lúc mở chiếc hộp ra, bên trong xuất hiện cái đầu của ai đó.

“Ông ta là Lý Minh Học của Bách Quỷ Liên. Làm nhiệm vụ hỗ trợ cho thích khách trong cuộc ám sát.”

“Thế ạ? Có ai bỏ trốn không Trưởng lão?”

“Tất cả những kẻ liên quan đã bị giết rồi.”

“Đúng là Trưởng lão mà.”

Chương Hồ Niên nở nụ cười mãn nguyện.

Năng lực xử lý công việc của Lư Thần Tát rất tốt nên Chương Hồ Niên không cần phải bận tâm. Đó là lý do hắn nhờ Lư Thần Tát đến tận đây.

“Nếu chúng ta xử lý luôn kẻ giết Thất Hiền Thư Sinh thì tốt biết mấy.”

“Đành vậy thôi chứ sao ạ? Đao Cuồng đã can thiệp vào chuyện này rồi. Nếu vội vàng ra tay sẽ bị nghi ngờ mất.”

“Tên Đao Cuồng đó có vẻ khó nhằn nhỉ.”

“Đến cả Trương Vô Cực cũng cảm thấy khó chịu khi nhắc đến hắn ta mà.”

“Trương Vô Cực á?”

“Vâng! Vậy nên người hãy cẩn thận nhé. Con không sợ nhưng nếu bây giờ vương phải hắn ta thì không hay chút nào.”

“Có khi nào hắn đã phát hiện ra chúng ta liên quan đến Cửu Long Sát Mạc không?”

“Chuyện đó không thể nào đâu ạ. Đến cả sát thủ cũng không biết mình nhận ủy thác từ ai thì làm sao hắn biết sự thật được?”

Việc giết tất cả người chi viện cho thích khách là để đảm bảo an toàn thôi, không phải vì có nguy cơ thông tin bị bại lộ đâu.”

“Ta hiểu rồi. Con nói vậy thì là vậy.”

Lư Thần Tát gật gù.

Từ nhỏ ông đã dạy Chương Hồ Niên võ công nên ông hiểu rõ hẳn hơn bất cứ ai.

“Sau này con định thế nào?”

“Trước tiên con phải xử lý mấy vị khách đau đầu đã.”

“Khách á?”

“Khách không mời ấy.”

“Ý... con là Phiêu Nguyệt?”

“Đúng vậy ạ.”

“Xử lý hẳn là phía chúng ta cũng phải chịu tổn thất lớn.”

“Chúng ta không cần tự làm bẩn tay mình đâu. Ngoại trừ chúng ta thì còn nhiều người khác xem hẳn là cái gai trong mắt mà.”

Chương Hồ Niên mỉm cười.

Sự thật mất lòng.

Tham vọng là một bản chất của con người.

Đó cũng là lý do vì sao người ta không thể yên phận mà dỗi theo cuộc sống của người khác.

Bầu không khí lúc này đã dần nóng lên.

Nếu như có ai đó ném môi lửa chắc chắn nó sẽ cháy bùng lên.

Và sự thật là có rất nhiều người đã châm môi lửa đó.

Trên đời này quả thật có rất nhiều người ngu ngốc.

“Thất, Thất Hiền...”

Lão già râu ria rậm rạp nhìn thi thể của Thất Hiền Thư Sinh với hai dòng lệ ứa nhòa.

Lão nhân đó tên là Quan Vô Thủy.

Biệt hiệu của ông là Nhiệt Hỏa Lạp Phu. Ông là võ giả xuất thân là thợ săn.

Trên lưng ông mang một đại cung to hơn cả đứa trẻ, thắt lưng thì treo lưng lửng vũ khí sẵn bắn như rìu, búa.

Quan Vô Thủy có mối thâm tình với Thất Hiền Thư Sinh. Họ đã là bằng hữu từ hồi còn trẻ đến bây giờ đã hơn lục tuần.

Mặc dù nơi ở khác nhau nên không gặp nhau thường xuyên, nhưng mỗi năm họ sẽ hội ngộ nhau một lần.

Quan Vô Thủy hoạt động chủ yếu ở Bạch Vân Sơn. Bạch Vân Sơn là một ngọn núi hùng vĩ cách Bà Dương Hồ hàng trăm dặm về phía nam.

Quan Vô Thủy dành cả đời để săn thú dữ ở đó.

Trước khi đến Bà Dương Hồ, Thất Hiền Thư Sinh đã gửi thư cho Quan Vô Thủy, vì hai người lâu rồi chưa gặp nhau.

Quan Vô Thủy vượt đường xá xa xôi đến gặp bằng hữu của mình. Thế nhưng chào đón ông lại là một cái xác lạnh tanh.

“Lão bằng hữu này! Sao lại như vậy chứ? Đã bảo là chúng ta sẽ uống rượu suốt ba ngày ba đêm kia mà? Huhuhu!”

Ông ta vui mặt vào bàn tay Thất Hiền Thư Sinh mà khóc nức nở.

Nhìn dáng vẻ của Quan Vô Thủy càng khiến các đệ tử của Thất Hiền Thư Sinh đau lòng hơn.

Công Chi Biểu, đại đệ tử của Thất Hiền Thư Sinh tiến lên phía trước.

“Xin ngài hãy bình tĩnh. Ngài làm vậy sư phụ ra đi cũng không thanh thản đâu ạ.”

“Ai đã giết Thất Hiền vậy?”

“Chuyện đó...”

“Có thật sự là do tên Phiêu Nguyệt đó đã ra tay hay không?”

“Chuyện đó còn chưa chắc chắn ạ.”

“Vậy là vẫn chưa biết là ai sao?”

“Tại hạ...”

Công Chi biểu tỏ vẻ khó xử.

Sự việc xảy ra quá nhanh chóng.

Vì khói Mộc Lôi Nhiên quá dày nên họ còn chẳng nhìn rõ được mặt tên thích khách là nam nhân hay nữ nhân.

Chính vì thế mà Công Chi Biểu không thể trả lời Quan Vô Thủy.

“Được lắm! Trực tiếp hỏi hắn thì sẽ biết ngay thôi.”

Quan Vô Thủy liền đứng bật dậy.

“Ngài định đến chỗ hắn à?”

“Đúng vậy! Xác nhận mọi thứ một cách trực tiếp là hiệu quả nhất.”

“Nhưng hắn ta là Tử Thần đấy.”

“Tử thần thì không chết à? Hắn chỉ có biệt hiệu là Tử Thần thôi, không phải là thần chết thật sự.”

Đôi mắt Quan Vô Thủy đã đỏ bừng lên.

“Ngài hãy bình tĩnh đi. Dù hắn đúng là kẻ đã giết chết sư phụ cũng không thể tùy tiện tấn công được.”

“Không được cái gì mà không được. Ngươi muốn ta làm kẻ hèn nhát à?”

“Không phải vậy ạ...”

“Cả đời ta chưa từng trông phải trông trái. Vậy nên ta mới trở thành bằng hữu của sư phụ ngươi.”

Quan Vô Thủy cũng là một người không chịu nổi cái ác giống như Thất Hiền Thư Sinh. Vậy nên họ mới có thể trở thành thân hữu gần cả đời người như thế.

Quan Vô Thủy nhìn thi thể Thất Hiền Thư Sinh rồi nói.

“Ta đi rồi về.”

Nói xong ông liền ngoảnh mặt đi thẳng một đường.

Các sư đệ nhìn Công Chi Biểu với vẻ mặt lo lắng.

“Phải làm sao đây sư huynh?”

“Chưa có gì đảm bảo là Tử Thần giết sư phụ cả.”

“Trước tiên cứ đi theo quan sát tình hình xem sao. Để lão ấu lại bảo vệ thi thể sư phụ, những người còn lại theo ta.”

“Vâng!”

Họ vội vàng đi theo Quan Vô Thủy.

Rầm! Rầm!

Bước chân ông đi vang lên thật bệ vệ, ánh mắt mọi người đều tập trung vào ông.

Ai cũng không thể rời mắt khỏi hình ảnh một Quan Vô Thủy đang vác theo đại cung, thắt lưng lủng lẳng vũ khí sắc bén.

Nhìn thoáng qua cũng biết ông ta chuẩn bị đi giao chiến.

Một người trong số họ nhận ra thân thể Quan Vô Thủy.

“Đó chẳng phải là Nhiệt Hỏa Lạp Phụ Quan Vô Thủy sao?”

“A! Đúng rồi. Chỉ có Quan Đại hiệp mới mang theo nhiều vũ khí như thế thôi.”

“Rốt cuộc có chuyện gì mà ông ấy lại tỏa sát khí đáng sợ như thế nhỉ?”

“Huynh không biết sao? Quan Đại hiệp thân với Thất Hiền Thư Sinh lắm đấy.”

Mọi người đều tò mò nhìn Quan Vô Thủy.

Một vài người không giấu nổi tò mò mà đi theo Quan Vô Thủy. Và rồi ngày càng có nhiều người hơn.

Lúc Quan Vô Thủy đến trước Nam Thiên Quán, phía sau ông đã có hàng trăm người. Nhiều người còn là võ giả.

Rầm!

Quan Vô Thủy đá cửa rồi đi vào Nam Thiên Quán.

Những vị khách ngồi trong Nam Thiên Quán giật mình nhìn sang, nhưng không ai dám lên tiếng cả.

Họ đang sợ hãi trước sát khí mà ông ta tỏa ra.

Quan Vô Thủy nhìn quanh quán trọ một lúc rồi hét lên.

“Phiêu Nguyệt! Mau xuống đây.”

Uỳnh!

Sau tiếng sư tử hồng, Nam Thiên Quán rung lắc như sắp sập đến nơi.

“Khực!”

“Ặc!”

Khách trong quán trọ bịt chặt tai lại với vẻ mặt vô cùng đau đớn.

Một vài người còn thủng cả màng nhĩ.

Thế nhưng Quan Vô Thủy chẳng thèm để tâm mà tiếng tục lớn tiếng.

“Phiêu Nguyệt! Ta có chuyện cần nói. Người mau xuống đây.”

Số người bị thương liên tục tăng lên.

“Khực!”

“Hum!”

Mọi người hết lên đau đớn rồi lăn lộn trên sàn nhà. Trong số những người có mặt ở đó có cả võ giả nhưng không ai chịu đựng nổi tiếng sư tử hồng cả.

Nội công của ông ta vô cùng khủng khiếp.

Thế nhưng dù Quan Vô Thủy có gọi bao nhiêu lần vẫn không thấy Phiêu Nguyệt xuất hiện.

Gương mặt Quan Vô Thủy liền méo xệch đi.

“Thế này mà còn không ra sao?”

Quan Vô Thủy lẩm bẩm rồi vận công lực. Ngay sau đó mặt ông đỏ bừng lên.

Ông ta vận hết sức gầm lên lần nữa.

“Hộc!”

“Chạy, chạy đi!”

Những vị khách cảm nhận được bầu không khí chẳng lành liền hoảng sợ cố gắng chạy ra khỏi quán trọ. Thế nhưng, sau tiếng sư tử hồng, chân họ cũng không còn lực nữa.

Gương mặt họ dần trở nên trắng bệch.

“Kh, không được!”

“Cứu với!”

Thế nhưng lời cầu xin của họ không lọt vào tai Quan Vô Thủy.

“Phiêu Nguyệt...”

Quan Vô thủy định hét lên lần nữa.

Vút!

Một thanh phi đao lao đến.

Thanh phi đao bằng lòng bàn tay phóng thẳng về phía Quan Vô Thủy.

Quan Vô Thủy vội vàng rút rìu đánh văng U Linh Chủy.

Keng!

Tiếng kim loại va vào nhau vang lên. Thế nhưng ông khó mà yên tâm được. Thanh phi đao như một sinh vật sống, lại quay về tấn công Quan Vô Thủy.

Vút!

393

“Thứ này là gì vậy?”

Quan Vô Thủy hoảng hốt dùng rìu để đánh bật lại thanh phi đao. Tuy nhiên, thanh phi đao ấy đã thay đổi quỹ đạo như thể nó là một vật sống vậy.

Con thịnh nộ của Quan Vô Thủy bốc lên tận đỉnh đầu. Bởi ông ta nghĩ rằng đối thủ đang chế nhạo ông ta.

“Ngươi dám! Hây!”

Ông ta gào lên rồi truyền công lực vào chiếc rìu. Phũ khí lúc này đã bao bọc quanh chiếc rìu.

Quan Vô Thủy vung rìu với mục đích chẻ thanh phi đao ra làm đôi.

Keng!

Tiếng kim loại vang lên khi đao khí cùng phi đao va chạm vào nhau.

Ông tưởng thanh phi đao kia sẽ vỡ vụn, nhưng thực tế lại khác.

Nó chỉ bị đánh bật vào không trung chứ không bị hư hại gì.

Thanh phi đao bị đánh bật ra vẽ một vòng trong không trung.

Quan Vô Thủy bức tức la lên.

“Người định chơi cái trò ma quỷ này đến bao giờ vậy hả?
Thích khách ư? Người cũng chỉ là một kẻ trơ tráo không biết xấu hổ mà thôi.”

Xoẹt!

Thanh phi đao lại bay tới thay cho câu trả lời.²

Cheng!

Quan Vô Thủy dùng hết sức lực để đánh lại thanh phi đao.

Âm thanh kim loại phát ra, thanh phi đao bị đánh bật ra ngoài.

Nhưng vấn đề là ban nãy không chỉ có một thanh phi đao bay tới.

Xoẹt!

Lại có một thanh phi đao từ đâu đó bay tới.

Quan Vô Thủy y lại một lần nữa dùng toàn lực để đánh lại thanh phi đao.

Rầm!

Thanh phi đao lại một lần nữa bị đánh bật ra. Nhưng Quan Vô Thủy lúc này vẫn không thể cười được.

Xoẹt!¹

Bởi vì phi đao đang bay về phía ông liên hồi.

Quan Vô Thủy lùi ra một thanh trục đao vì nghĩ rằng rìu lúc này đã hết tác dụng nữa.

Vèo vèo!

Ông ta vung rìu và trục đao với tốc độ kinh hoàng, tạo ra một màn chắn mỏng ở trước mắt của Quan Vô Thủy.

Thanh phi đao ở phía trên tấn công mãnh liệt.

Bình bình!

Âm thanh va đập phát ra. Quan Vô Thủy cuối cùng cũng có thể chặn được tất cả các thanh phi đao.

“Hộc! Hộc!”

Quan Vô Thủy thở không ra hơi.8

Bởi ông đã dồn hết sức lực để chặn những thanh phi đao nên lúc này ông đang cảm thấy tạm thời bị kiệt sức.

Chỉ mới đối đầu với thanh phi đao thôi mà ông tưởng chừng mình đã trải qua một cuộc chiến rất khốc liệt vậy.

Sau khi điều chỉnh lại công lực, Quan Vô Thủy ngẩng đầu lên. Bỗng ánh mắt của ông dao động dữ dội.

Bởi vì phong cảnh xung quanh đã thay đổi.6

Khi phóng ra thanh phi đao đầu tiên, rõ ràng là hắn vẫn còn ở trong quán trọ. Nhưng bây giờ hắn đã đứng ở bên ngoài lối đi của quán trọ rồi.

Rõ ràng là ông đã lùi lại trong lúc ông phải chiến đấu với thanh phi đao.

“Chuyện này là sao?”

Quan Vô Thủy nhìn chiếc rìu và thanh trực đao trong tay với vẻ mặt khó tin.

Cả lưỡi rìu và lưỡi đao đều đã rơi ra mất.

“Không thể nào. Đó chỉ là một thanh phi đao thôi mà?”

Xoẹt xoẹt!

Ngay lúc đó, một nam nhân có gương mặt trắng buốt xuất hiện ngay bên cạnh Quan Vô Thủy.

Gương mặt của Quan Vô Thủy đanh lại khi nhìn thấy gương mặt của nam nhân kia dưới ánh mặt trời.

“Ngươi là Phiêu Nguyệt sao?”

“Vậy ngươi là ai?”

“Tên ta là Quan Vô Thủy.”

“Quan Vô Thủy?”

“Ta là chân hữu của Thất Hiền Thư Sinh, người đã bị thích khách ám sát tại Bà Dương Hồ.”⁸

“Vậy thì sao?”

“Chiều hôm qua ngươi đã làm gì? Ngươi đã làm gì trong thời gian chân hữu của ta bị ám sát hả?”

“Thì ra ngươi nghĩ ta giết Thất Hiền Thư Sinh.”

“Nếu không phải thì mau thành thật nói cho ta biết ngươi đã làm gì vào thời điểm đó đi?”

“Ta nói ra thì ngươi sẽ tin chứ?”

“Nếu có chứng cứ xác thực.”¹

“Nếu ta không có chứng cứ thì sao?”

“Vậy thì ngươi sẽ chết dưới tay của ta.”

Quan Vô Thủy tỏa ra từng từng sát khí.

Không khí của một vùng rung chuyển vì sát khí của ông.

Ông không vô cớ mà được gọi là Nhiệt Hỏa Lạp Phu.

Tính của ông nóng như nhiệt hỏa, chính vì thế nên các đồng đạo trong giang hồ đã gọi ông bằng biệt danh đó.

Quan Vô Thủy nhìn Phiêu Nguyệt với ánh mắt đầy sát khí.

Ông tin rằng Phiêu Nguyệt là thủ phạm.

Phiêu Nguyệt nói.

“Ta không giết Thất Hiền Thư Sinh.”

“Vậy thì ngươi chứng minh ngươi đã làm gì trong thời gian đó đi.”

“Tại sao ta phải chứng minh?”

“Nếu ngươi vô tội chắc chắn ngươi sẽ chứng minh được rồi. Có vấn đề gì sao?”

“Vấn đề là ở ngươi.”

“Hả?”

“Dù ta có nói gì đi chăng nữa thì ngươi cũng sẽ không tin đâu. Sâu thẳm trong tim ngươi đã định ta là thủ phạm rồi.”

Cơ hàm của Quan Vô Thủy giật giật trước những lời nói của Phiêu Nguyệt.

Ông không phủ nhận.

Bởi vì Phiêu Nguyệt nói đúng.

Quan Vô Thủy đã mặc định người giết Thất Hiền Thư Sinh là Phiêu Nguyệt.

Bàn tay cầm rìu và đao của ông trở nên tê nhức.

Cơn đau khi chiến đấu với U Linh Chủ vẫn còn đó. Nó có sức phá hủy đến mức ông không thể tin được đó là Phi Dao Thuật của một tên thích khách.

Chỉ có thích khách đạt đến trình độ như Phiêu Nguyệt mới có thể giết chết Thất Hiền Thư Sinh một cách dễ dàng được. Ngoài Phiêu Nguyệt ra, dường như không một thích khách nào có thể giết được Thất Hiền Thư Sinh một cách dễ dàng đến thế.

Quan Vô Thủy hét lên.

“Vậy nên ta mới bảo người chứng minh đi cơ mà. Chỉ cần người chứng minh thì sẽ không còn vấn đề gì nữa.”

Grừ!

Tiếng gầm của Quan Vô Thủy vang vọng khắp đường phố.

Đây là do đã có người hưởng ứng theo ông.

Và những người đó chính là những võ giả mà Quan Vô Thủy dẫn theo.

“Đúng vậy! Chứng minh đi.”

“Chứng minh rằng người không giết Thất Hiền Thư Sinh đi.”

Những võ giả cũng bị cuốn theo cảm xúc mãnh liệt của Quan Vô Thủy, bọn họ cùng nhau hét lớn.

Tâm lý đám đông đơn thuần là như vậy.

Bọn họ bị cảm xúc chi phối hơn là lý trí và tự ngã về phía mà bọn họ cho là yếu thế.

Bọn họ nghĩ Quan Vô Thủy là kẻ yếu, còn Phiêu Nguyệt là kẻ mạnh. Vậy nên Phiêu Nguyệt phải chứng minh hành tung của

mình vào chiều qua.

Rất ít người còn giữ được lý trí nhận ra tình hình hiện tại đang rất nguy hiểm. Nhưng vì đám đông đều đang như phát điên lên nên họ không dám lên tiếng phản đối.

“Chứng minh đi.”

“Thích khách không thể đường đường chính chính ngẩng cao đầu sao?”

“Àyyy!”

Con chỉ trích bùng nổ.

Phiêu Nguyệt vốn là người khiến nhiều người kinh sợ.

Bởi hắn đã đạt được những thành tích mà một thích khách khó có thể có được.

Câu chuyện thành công khi từ dưới đáy đi lên khiến nhiều người cảm động. Dung mạo anh tuấn của hắn cũng thu hút được sự chú ý của mọi người. Nhưng ngược lại, cũng có vô số người ghen ghét, đố kỵ với Phiêu Nguyệt vì lý do tương tự.

Dù Phiêu Nguyệt có tài giỏi đến mấy thì bọn họ cũng không muốn công nhận vì thân phận thích khách của hắn.

Một thích khách lộ mặt trước công chúng đã là quá rồi, đằng này còn vang danh trong giang hồ. Vậy nên Phiêu Nguyệt chẳng khác gì cái gai trong mắt của bọn họ.

Nhưng từ trước đến nay, vì không có cơ hội nên bọn họ cũng chỉ chịu đựng. Nhưng sau khi Quan Vô Thủy khai hỏa, bọn họ đã không còn e ngại nữa.

“Tên thích khách dơ bẩn! Mau rút ra khỏi đây đi.”

Ai đó ném một hòn đá vào người của Phiêu Nguyệt kèm theo lời chửi rủa.

Phiêu Nguyệt vẫy tay hất tung những viên đá đang bay tới.

Hắn đã thấy được một nam nhân vội vàng ẩn mình đi trong đám quần hùng.

Nếu là bình thường, Phiêu Nguyệt sẽ trừng phạt người đó ngay lập tức. Nhưng lúc này, hắn không thể.

Bởi vì những người khác cũng đang cầm trong tay bất cứ thứ gì mà họ nhặt được và sẵn sàng ném vào người Phiêu Nguyệt bất cứ lúc nào.

Tất cả đều trở nên tức giận và chỉ trích Phiêu Nguyệt.

Quan Vô Thủy tiếp tục gầm lên.

“Người mau chứng minh đi chứ. Tên thích khách chết tiệt này!”

“...”

Nhưng Phiêu Nguyệt vẫn im lặng.

Sợi dây giữ được lý tính trong đầu của Quan Vô Thủy đã đứt cái phách.

Ông tròn tròn mắt rồi lấy cây đại cung treo trên lưng ra nhắm vào Phiêu Nguyệt.

Một mũi tên làm từ sắt dài bằng cơ thể của một đứa trẻ đã được gắn lên dây cung từ lúc nào.

Đùng!

Quan Vô Thủy thả dây cung.

“Không được!”

“Ôi trời ơi!”

Một vài võ giả hét lên khi nhìn thấy cảnh tượng đó.

Ném một thứ gì có thể tóm được vào người Phiêu Nguyệt với việc bắn một mũi tên bằng sắt để lấy mạng Phiêu Nguyệt là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Vẫn chưa có bằng chứng nào cho thấy việc Phiêu Nguyệt đã giết Thất Hiền Thư Sinh, vậy mà Quan Vô Thủy lại bắn ra mũi tên với sát ý khủng khiếp như thế này.

Xoẹt!

Phiêu Nguyệt tránh được mũi tên chỉ với khoảng cách rất nhỏ.

Mũi tên sượt qua hần đằm trúng vào Nam Thiên Quán.

Uỳnh!

Một bên tường nổ tung.

Sức phá hủy của mũi tên thực sự rất khủng khiếp.

“Hự!”

“Ặc!”

Bên trong Nam Thiên Quán phát ra tiếng rên rĩ.

Những người vô tội bên trong đã bị vạ lây.

Quan Vô Thủy không quan tâm đến điều đó, ông lấy thêm mũi tên đặt lên dây cung.

Không chỉ có một, mà là ba.

Nhất Phát Tam Thi.

Vèo vèo vèo!

Ba mũi tên bay về phía Phiêu Nguyệt cùng một lúc.

Một đòn tấn công chứa đầy sát ý.

Phiêu Nguyệt bay đi để tránh mũi tên.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Mũi tên đâm thẳng vào quán trọ gần đó.

Toàn bộ bức tường của quán trọ đã bị mũi tên chứa đầy nội công cường mãnh thổi bay đi mất.

“Áaa!”

“Cứu mạng!”

Quán chủ cùng khách quan hét lên kinh ngạc nhưng Quan Vô Thủy không thèm quan tâm đến bọn họ mà đuổi theo Phiêu Nguyệt.

Điều đầu tiên được học khi muốn trở thành một thợ săn là phải biết truy đuổi mục tiêu. Mà nhãn pháp là thứ đầu tiên được luyện để không bị mất dấu kẻ địch.

Quan Vô Thủy đã nhắm được vị trí chính xác của Phiêu Nguyệt ngay cả khi hắn đang đứng ở trong đám đông. Ông bắn ra một mũi tên mà không hề có chút do dự.

Cây đại cung mà ông ta đang dùng là một loại công cụ được chế tạo đặc biệt nhằm tối đa hóa sức mạnh những mũi tên của ông.

Một người trúng phải mũi tên sẽ không đơn thuần chỉ bị thương nữa, mà cơ thể của họ sẽ nổ tung.

Vậy nên Quan Vô Thủy hạn chế hết sức có thể để tránh bắn nhầm phải người dân. Nhưng lúc này ông đã mù quáng vì cơn thịnh nộ nên đã bắn tên bừa bãi.

Vấn đề là nếu mũi tên không trúng Phiêu Nguyệt thì sẽ trúng vào những người dân vô tội.

Bùm!

Những người đứng trên đường di chuyển của Phiêu Nguyệt bị trúng tên và nổ tung.

Phiêu Nguyệt thi triển Xà Hành Bộ nhảy vào giữa đám đông. Hay nói chính xác là đám quần hùng đã nổi điên với hắn lúc này.

“Ồ?”

“Gì vậy?”

Những người đó ngạc nhiên khi thấy Phiêu Nguyệt nhảy vào giữa bọn họ.

Một số còn vung cả vũ khí vì nghĩ rằng Phiêu Nguyệt đang tấn công bọn họ.

Vèo!

“Chết đi!”

“Hãy!”

Những đòn tấn công của bọn họ khá ác liệt nhưng chúng còn chẳng thể chạm đến y phục của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt luôn lách vào giữa bọn họ như một con rắn.

Khi vẻ mặt mỗi hiện trên gương mặt của những võ giả đó thì bùm!

Một cơn xung kích lớn đập lên người bọn họ.

Những mũi tên Quan Vô Thủy nhắm bắn Phiêu Nguyệt đã trúng vào bọn họ.

Bọn họ nổ tung. Thậm chí còn chưa kịp cất tiếng hét.

Những mảnh thịt và xương vụn văng ra tung tóe khắp nơi.

“Áaa!”

“Mau tránh ra đi!”

Đám quần hùng chạy trốn loạn xạ trong sợ hãi.

Kết quả là đường phố trở thành một bãi chiến trường.

Những kẻ vừa ban nãy còn mới chỉ trích Phiêu Nguyệt nay đã bỏ chạy tán loạn khi tính mạng của họ đang gặp nguy hiểm.

“Ặc! Tránh ra, mau tránh ra.”

Quan Vô Thủy hét lên khi bị che khuất tầm nhìn.

Hình ảnh Phiêu Nguyệt xuất hiện giữa đám người.

Phiêu Nguyệt đã dùng những người đang chạy toán loạn để làm lá chắn cho bản thân để tiếp cận ông.

Quan Vô Thủy tiếp tục bắn ra mũi tên trước tình huống có nguy cơ nguy hiểm đến tính mạng.

Rầm!

Một vài võ giả phát nổ khi âm thanh chấn động phát ra. Nhưng cũng không thấy Phiêu Nguyệt ở đâu nữa.

Hắn đã di chuyển ra phía sau những võ giả từ lúc nào.

Phiêu Nguyệt ngày càng gần.

Nỗi sợ hãi trong Quan Vô Thủy ngày càng lớn.

Ông liên tục bắn tên khiến biết bao nhiêu người thiệt mạng. Địa ngục cứ thế mà mở ra trên từng con phố.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 394

Ánh mắt Nam Cung Tuyết vô cùng âm trầm.

Trong mắt nàng lúc này là cảnh tượng đường xá vô cùng hỗn loạn.

Quan Vô Thủy đang nổi điên lên.

“Đến mức đó sao?”

Cảnh giới võ công của Phiêu Nguyệt đã vượt xa tưởng tượng của nàng. Cường Thiết Đại Cung của Quan Vô Thủy cũng chứa uy lực vô cùng khủng khiếp. Thế nhưng dù đại cung có mạnh đến mấy cũng không thể đối phó nổi đối phương.

Phiêu Nguyệt lách người tránh tất cả cung tên mà ông ta bắn tới. Không chỉ thế hắn còn trà trộn vào đám quần hùng làm nhiều cuộc tấn công của Quan Vô Thủy.

Có rất nhiều người chết và bị thương vì đòn tấn công bất ngờ.

Và khi sự tình đến nước này, sự phẫn nộ của các võ giả bị thương đều nhắm vào Quan Vô Thủy.

“Sao lại đột ngột tấn công vậy chứ?”

“Bọn ta đã cố gắng giúp đỡ ông, vậy mà ông lại lấy oán báo ân.”

Họ tức giận và tấn công Quan Vô Thủy.

Phải đến lúc này Quan Vô Thủy mới tỉnh táo lại rồi hét lên.

“Không, ta không có ý đó...”

Ông ta vội vàng biện minh, nhưng đám võ giả lại xem như không nghe thấy gì.

Dù sao thì mối quan hệ đó chỉ là tâm lý đám đông mà không có sự đoàn kết nào.

Giữa họ không hề có niềm tin hay sự gắn kết nào cả.

Và người châm dầu vào lửa chính là Phiêu Nguyệt.

“Khực!”

“Ặc!”

Tiếng hét của quần hùng vang lên khắp nơi.

Những kẻ hét lên thất thanh kia chính là người cầm đầu trong việc chỉ trích Phiêu Nguyệt.

Vút!

Thu Hồn Ti phóng ra xuyên qua vai võ giả.

Phiêu Nguyệt không ngừng bắn Thu Hồn Ti vào đám quần hùng.

“Khực!”

“Hộc!”

Ba bốn tên võ giả bị trúng đòn của Phiêu Nguyệt rồi ngã lăn ra đất.

Đám võ giả gần đó trợn tròn mắt lên rồi xông vào Phiêu Nguyệt.

“Tên khốn nhà ngươi...”

Phập!

Đột nhiên U Linh Chủ cắm vào vai hấn.

Tên võ giả chạy đến liền ngã lăn ra sau.

Phiêu Nguyệt dùng Thu Hồn Ti thu U Linh Chủ cắm trên vai tên võ giả

Những người còn lại cũng vung vũ khí về phía Phiêu Nguyệt.

Thế nhưng vũ khí của họ không chạm được vào người Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt thi triển Hắc Lô.

Bằng cách sử dụng năng lực não bộ mà khuếch đại tốc độ phản ứng lên mức cao nhất, lúc này người dùng Hắc Lô sẽ có suy nghĩ và di chuyển nhanh gấp mấy lần bình thường.

Phiêu Nguyệt thần tốc quét mắt nhìn đám võ giả.

Và hấn đã thấy gương mặt mình muốn tìm.

Khoảnh khắc chạm mắt với Phiêu Nguyệt, hấn liền vội vàng bỏ chạy. Thế nhưng Phiêu Nguyệt không tha cho hấn.

Vút!

Phiêu Nguyệt phóng U Linh Chủ.

U Linh Chủ cắm chính xác vào đùi hấn.

“Khắc!”

Gã nam nhân hét lên rồi quỳ thụp xuống.

Phiêu Nguyệt túm cổ áo gã nam nhân ném về trước.

Ầm!

Gã nam nhân ngã lăn quay dưới đất, tứ chi bị cuộn theo một hướng vô cùng kỳ quái.

“Khư!”

Gã nam nhân bắt đầu rên rỉ.

Dường như tất cả các ngón chân của hắn đều bị gãy. Hắn không thể di chuyển được nữa.

Phiêu Nguyệt tìm con mồi tiếp theo.

Vù!

Lúc này Quan Vô Thủy bắn mũi tên đến. Thế nhưng, dù không trực tiếp dùng mắt nhìn Phiêu Nguyệt cũng đoán chính xác hướng bay mà lách người tránh mũi tên.

Phập!

“Khực!”

Mũi tên cắm vào ngực một võ giả.

Gã võ giả hét lên rồi đổ gục xuống.

Phiêu Nguyệt khẽ nhìn ra phía sau.

Đập vào mắt hắn là gương mặt méo xệch của Quan Vô Thủy.

Lão võ nhân dường như đang tuyệt vọng đến mức có thể rơi nước mắt ngay lập tức.

Dưới chân ông ta lúc này đã có vài thi thể.

Đều là những võ giả xông về phía ông.

Ông phản công vì không muốn chết dễ dàng như thế, kết quả là đều phải bỏ mạng trước khi kịp làm ông bị thương.

Võ công của Quan Vô Thủy rất thô kệch, chính vì thế nó khó mà không chế được.

Kết quả vô cùng bi thảm.

Để sống thì phải giết quần hùng, nhưng trong lòng ông ấy lúc này vô cùng hỗn loạn.

Tính tình ông gấp gáp nên mới nhận được biệt hiệu Nhiệt Hỏa Lạp Phu, nhưng chưa bao giờ ông muốn làm ra chuyện bất

nghĩa hay lấy mạng người khác cả. Ấy vậy mà vì Phiêu Nguyệt ông đã sát hại hơn 10 mươi.

Cảm giác tội lỗi đang xâm chiếm tâm trí ông. Thế nhưng ông không thể dừng lại được.

Dù thế nào đi chăng nữa ông cũng phải không chế Phiêu Nguyệt. Phải như thế thì ông mới có thể thấy bớt tội lỗi với những việc mình gây ra.

Vút vút!

Quan Vô Thủy liên tục bắn tên.

Cung tên bay theo một đường cong.

Mũi tên xuyên qua các quần hùng nhắm thẳng vào Phiêu Nguyệt. Thế nhưng, lần này Phiêu Nguyệt lại dùng võ giả gần đó làm lá chắn.

Phập!

“Khực!”

May thay lực bắn không quá mạnh, võ giả trúng tên lúc này chỉ đang bán sống bán chết.

Quan Vô Thủy ném đại cung rồi hét lên.

“Tên khốn hèn nhát! Ngươi hãy giao chiến đường đường chính chính đi. Ngươi không thấy xấu hổ sao?”

Thế nhưng Phiêu Nguyệt vẫn không đáp.

Bởi vì hắn không cần thiết phải đáp lời.

Từ ‘đường đường chính chính’ chỉ dành cho những kẻ chiếm ưu thế.

Hắn phải giành chiến thắng dù có dùng thủ đoạn bẩn thỉu thế nào đi nữa.

Đó là cách thức sinh tồn mà Phiêu Nguyệt đã học được.

Hắn đã giành được danh tiếng và sự tôn trọng trên giang hồ, nhưng bản chất hắn vẫn là một thích khách.

Phiêu Nguyệt khẽ nhếch môi vẽ ra một nụ cười.

Bây giờ hắn phải tỉnh giấc và quay về hiện thực.

Vút!

Hắn phóng U Linh Chủy và Thu Hồn Ti cùng một lúc.

Mỗi lần như thế lại có ai đó hét lên thất thanh.

“Nhà ngươi!”

Quan Vô Thủy lấy trực đao ra phóng về phía Phiêu Nguyệt.

Uỳnh!

Trực đao to lớn xé không khí nhắm vào Phiêu Nguyệt. Thế nhưng, Phiêu Nguyệt đã tránh được đòn tấn công một cách hoàn hảo và tấn công một võ giả khác.

“Khắc!”

Võ giả ngã xuống rồi hét lên thất thanh.

Hắn ta vẫn chưa chết. Có điều hắn không ngừng co giật như con bọ.

Có hơn 20 võ giả hét lên rồi ngã xuống đất. Phiêu Nguyệt đã áp chế nhiều võ giả như thế nhưng hắn chưa bị một vết xước nhỏ nào.

Giương mắt vẫn nhợt nhạt nhưng tuyệt không có tiếng thở gấp nào. Đám võ giả nhìn Phiêu Nguyệt như thể liên tổ vệ kinh hãi.

“Ư ư!”

“Điên thật mà!”

Dù biết Phiêu Nguyệt có biệt hiệu là Tử Thần nhưng họ vẫn chưa cảm nhận được. Vậy nên đám quần hùng mới mạnh miệng chỉ trích Phiêu Nguyệt như thế.

Họ hy vọng có thể kéo một nhân vật lớn như Phiêu Nguyệt xuống đấy.

Thế nhưng, cảnh giới võ công của Phiêu Nguyệt đã vượt qua tưởng tượng của họ.

Hệt như việc cừu có tụ tập nhiều đến mấy cũng không chặn được hổ, bọn họ có hợp sức đến mấy cũng chẳng ngăn được Phiêu Nguyệt.

Phải đến lúc này họ mới cảm nhận được sự thật đó.

Phiêu Nguyệt nhanh chóng lướt qua đám quần hùng. Và cuối cùng hắn đã tìm được mục tiêu ban đầu.

Hắn ta chính là gã nam nhân đã ném đá vào Phiêu Nguyệt.

“U!”

Ngay khi chạm mắt Phiêu Nguyệt, gương mặt hắn cắt không còn giọt máu.

“Điên thật!”

Phải đến lúc này gã nam nhân mới nhận ra.

Tất cả những người Phiêu Nguyệt hạ gục đều là kẻ kích động nhất trong đám quần hùng.

Những người vừa chỉ trích Phiêu Nguyệt vừa kích động mọi người tấn công.

Bọn họ đều đã bị thương và nằm lăn lộn rên rỉ như con thú.

Việc gã nam nhân ném đá vào Phiêu Nguyệt chính là để kích động những người khác.

Theo kinh nghiệm của hắn, lúc bầu không khí đang cao trào như thế chỉ cần có một mối lửa thì mọi thứ sẽ bùng nổ ngay. Vậy nên, lúc hắn ném đá vào Phiêu Nguyệt, mọi người thật sự đã nổi điên lên.

Liên sau đó hắn ta trà trộn vào đám đông.

Hắn đã cảm nhận được cuộc chiến do chính mình gây ra. Thế nhưng cuộc hỗn loạn lại bùng nổ trước khi hắn kịp cảm nhận rõ.

“Có tin được không chứ? Người nhớ hết tất cả mọi người sao?”

Mặc dù rơi vào tình thế bị chỉ trích dữ dội nhưng Phiêu Nguyệt vẫn nhớ rõ hắn trong số quần hùng.

Hắn khó tin được một người lại có thể nhớ rõ kẻ xúi giục trong số quần hùng đang nhắm vào mình.

Nhưng hắn không thể nghĩ thêm nữa.

Bởi vì có thứ gì đó cắm vào cổ chân hắn.

“Khực!”

Gã nam nhân hét toáng lên. Sau đó hắn lê chân về sau.

‘Kh, không được!’

Gã nam nhân liều mạng lê lét dưới đất. Thế nhưng, dù hắn có nỗ lực bao nhiêu cũng không thể thoát khỏi bàn tay Phiêu Nguyệt.

“Aa!”

Hắn ngẩng đầu lên và nhìn thấy Phiêu Nguyệt đang nhìn xuống hắn.

Trên gương mặt xinh đẹp như nữ nhân kia là một kẻ nở nụ cười lạnh lùng. Khoảnh khắc nhìn thấy nụ cười của Phiêu Nguyệt, gã nam nhân liền sồn ra quần.

Hắn đang vô cùng sợ hãi.

Hắn sợ đến mức không nghĩ ngợi được gì.

Chỉ cần nhìn thấy nụ cười của Phiêu Nguyệt, gã nam nhân đã thấy kinh hãi tột độ.

Hắn cố gắng di chuyển nhưng cũng hoàn vô dụng mà thôi.

Chẳng biết Phiêu Nguyệt đã dùng thủ pháp gì mà hắn không tài nào nhúc nhích nổi.

Chính lúc này.

“Tên chuột nhất thời tha này!”

Cuối cùng Quan Vô Thủy cũng đuổi kịp Phiêu Nguyệt.

Ông ta tức tốc vung trực đao về phía Phiêu Nguyệt.

Uỳnh!

Thanh đao chứa nội công khủng khiếp chém ngang thắt lưng Phiêu Nguyệt. Thế nhưng Phiêu Nguyệt lại biến mất tăm.

Quan Vô Thủy đã chém trúng huyễn ảnh của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt đã thi triển Ma Ảnh Hoán Vị tránh khỏi đòn tấn công của ông ta.

Suốt!

Phiêu Nguyệt im lặng xuất hiện phía sau Quan Vô Thủy.

Quan Vô Thủy nhận ra thứ ông ta vừa chém trúng là huyền ảnh liền nghiêng răng rồi vung đao thành vòng tròn.

Đây là tuyệt chiêu mang tên Toàn Hồi Trảm.

Đao khí dài cuộn xung quanh người ông ta.

Đao khí không ngừng xé toạc không khí.

Sức công phá của nó khủng khiếp đến nỗi không một ai dám tiến lại gần. Thế nhưng, tuyệt kỹ đó lại không thể chặn được Phiêu Nguyệt.

Tốc độ phản ứng của Phiêu Nguyệt khi thi triển Hắc Lôi đã vượt qua sức tưởng tượng của con người.

Dù Quan Vô Thủy đang quay vòng với tốc độ kinh khủng đến nỗi mắt người khó mà theo kịp, nhưng Phiêu Nguyệt vẫn nhìn thấy khoảng cách giữa các vòng quay.

Phiêu Nguyệt liền xâm nhập vào giữa các vòng quay.

Keng!

“Ặc!”

Toàn Hồi Trảm bị phá, Quan Vô Thủy liền hét lên đau đớn.

Thanh đao trên tay ông đã vỡ vụn và bị nhuộm đỏ màu máu.

Phiêu Nguyệt bắt kịp tốc độ của Quan Vô Thủy và đánh văng ông ta ra sau.

“Nhà ngươi!”

Quan Vô Thủy nghiêng răng rồi cố sức cầm chiếc rìu bên thắt lưng để phản công. Nhưng cổ tay ông đã bị Phiêu Nguyệt giữ chặt.

Phiêu Nguyệt xoay mạnh cổ tay ông ta.

Rắc!

“Á!”

Quan Vô Thủy đau đớn hét lên.

Cổ tay của ông ta bị vặn thành hình thù kỳ quái.

Mảnh xương vỡ lòi cả ra ngoài.

Quan Vô Thủy bừng tỉnh trước cơn đau khủng khiếp. Thế nhưng đòn tấn công của Phiêu Nguyệt vẫn chưa dừng ở đó.

Rầm!

Một cước chứa đầy nội lực dán thẳng vào bụng Quan Vô Thủy.

Quan Vô Thủy thậm chí còn không hét nổi một tiếng mà đâm sầm vào tường.

Bức tường sụp xuống một nửa và đè lên người ông.

Bộ dạng của Quan Vô Thủy lúc này thực sự vô cùng bi thảm.

May mắn là ông ta vẫn còn giữ được cái mạng của mình.

Thế nhưng hơi thở của ông đã dần ngắt quãng.

Bộp!

Phiêu Nguyệt tiến lại gần Quan Vô Thủy.

Quan Vô Thủy khó khăn lắm mới ngẩng được đầu lên nhìn Phiêu Nguyệt.

Tình trạng ông hiện giờ không ổn chút nào.

Phiêu Nguyệt nhìn chằm chằm Quan Vô Thủy rồi nói.

“Ông vẫn nghĩ ta giết bằng hữu của ông sao?”

“.....”

Quan Vô Thủy không thể đáp lời.

Chỉ cần mở miệng, ông lập tức sẽ hộc ra một ngụm máu tươi.

Nội tâm ông lúc này vô cùng rối bời.

Mặc dù đã dồn hết sức tấn công Phiêu Nguyệt nhưng hẳn ta lại không hề hấn gì cả.

Quan Vô Thủy tự tin rằng với võ công của ông ít nhất cũng phải đã thương được Phiêu Nguyệt, nhưng niềm tin của ông lại bị phá vỡ hoàn toàn. Thực tế vô cùng thảm khốc.

Phiêu Nguyệt mỉm cười rồi nói.

“Ông nói đi. Ta có lý do gì để ám sát bằng hữu của ông chứ.”

Quan Vô Thủy không thể đưa ra một câu trả lời nào.

Bởi vì Phiêu Nguyệt đã hành động thay vì trả lời.

Hắn thể hiện uy vũ của mình để cho cả thế giới thấy hắn không có lý do gì để phải ám sát Thất Hiền Thư Sinh cả.

Rõ là không có bằng chứng nào thuyết phục hơn điều này.

Quan Vô Thủy mấp máy môi. Nhưng âm thanh vẫn không thoát ra khỏi miệng của ông.

“Hầy!”

Ông cúi đầu rồi thở ra từng hơi nặng nhọc.

Đến lúc này, Phiêu Nguyệt mới chịu nhìn đến những người mà hắn đã đả thương.

Không có ai chết cả, nhưng bộ dạng của bọn họ bị thảm thương đến mức nghĩ rằng thà chết đi vẫn tốt hơn.

Phiêu Nguyệt đến gần người cuối cùng mà hắn hạ gục.

“U’ hư!”

Nam nhân ấy nhìn Phiêu Nguyệt với ánh mắt đầy sợ hãi.

Hắn muốn chạy trốn nhưng hắn không thể di chuyển được.²

Xoẹt!

Phiêu Nguyệt lấy U Linh Chủy ở một bên hông ra.

“Đ, đừng đến gần đây.”

Nam nhân tuyệt vọng hét lên, nhưng hắn không thể ngăn cản bước chân của Phiêu Nguyệt.

Nam nhân vội vàng nhìn quanh.

Xung quanh hắn vẫn còn rất nhiều người.

Nhưng bầu không khí quanh họ hoàn toàn khác ban nãy.

Cuồng khí khuấy động cả Bà Dương Hồ mới ban nãy thôi mà giờ đã biến mất, thay vào đó là sự im lặng đến nghẹt thở.

Nỗi sợ hãi tràn ngập trong ánh mắt của bọn họ. Bọn họ nhìn Phiêu Nguyệt mà không dám thở mạnh.

Vô số người đã bị đẩy lùi bởi khí thế của một người.

Ưc!

Con phố lúc này im lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng nuốt nước bọt của một ai đó.

Phiêu Nguyệt mở miệng.

“Những người như ngươi mới là vấn đề.”

“G, gì cơ?”

“Xúi giục người khác và lùi lại phía sau vào thời khắc mang tính quyết định.”

“H... hiểu lắm rồi. Tiểu nhân có thể giải thích.”

“Vậy giải thích cho ta hiểu đi.”¹

“Chuyện...”

Nam nhân cố gắng suy nghĩ nhưng đầu óc hắn lúc này đã trống rỗng, hắn không thể nghĩ ra bất cứ điều gì.

Phiêu Nguyệt quỳ một bên gối xuống rồi nhìn thẳng vào mắt nam nhân nọ.

“Ta đang nghe đây. Ngươi nói đi!”

“C, chuyện là... chuyện...”

“Sao ngươi không giải thích? Mới ban nãy thôi cái miệng còn liến thoắng rồi ném cả đá vào người ta mà...”

“Hức hức! X, xin lỗi ngài.”

“Đừng xin lỗi làm gì. Ta không tha lỗi cho đâu.”

Phiêu Nguyệt nói rồi vẽ một đường trên mu bàn tay của nam nhân bằng U Linh Chủy.⁸

Nam nhân rung mình trước cảm giác lạnh lẽo khi lưỡi đao lướt qua da hắn.

Hắn cũng là một người luyện võ. Tuy không được vang danh như những cao thủ trong giang hồ nhưng hắn vẫn tự hào mình là một người mạnh mẽ.

Hắn đã nghĩ rằng hắn có thể thoát được nếu điều tồi tệ nhất xảy ra. Nhưng đến bây giờ hắn mới nhận ra suy nghĩ đó ngu ngốc đến mức nào.

Hắn chẳng thể làm được gì cả.

Phập!6

Phiêu Nguyệt đột nhiên đâm thẳng U Linh Chủy vào mu bàn tay của nam nhân kia.

Gương mặt hắn nhăn nhó vì đau đớn. Nhưng hắn thậm chí còn không dám hét lên.

Phiêu Nguyệt trước mặt hắn đang khẽ nghiêng đầu.

Dường như nếu hắn hét lên, Phiêu Nguyệt sẽ giết hắn.

Vậy nên nam nhân ấy đã cố gắng chịu đựng kìm lại tiếng hét của mình.

Một nụ cười thoáng qua trên môi của Phiêu Nguyệt.

Giống như đang khen nam nhân kia làm rất tốt vậy.

Phập!8

U Linh Chủy cắm sâu vào tay của nam nhân kia.

‘Khực!’

Nam nhân nghiến răng và cố gắng không để tiếng thét của bản thân lọt ra ngoài.

Hắn sợ rằng chỉ cần hắn phát ra âm thanh dù chỉ là một chút, thì Phiêu Nguyệt sẽ lấy đi mạng của hắn.

Phiêu Nguyệt lại lấy ra thêm một thanh U Linh Chủy.

U Linh Chủy đâm vào tim hắn.

“U!”1

Nam nhân co giật không ngừng như bị động kinh.

Cơ thể của hắn đang phản ứng tự nhiên với nỗi sợ hãi khi đối diện với cái chết.

Hắn mím chặt môi, nước bọt trào ra ngoài từ khóe miệng hắn.

Nam nhân như thể đang sắp bị phát điên vậy.

Chính nỗi sợ đã khiến hắn thành ra như vậy.

Việc không thể thét ra thành tiếng khi đau đớn đến tột độ khiến tâm trí hắn bị dồn đến đường cùng.

Bỗng lúc đó, một thứ gì đó chọt lóe lên trong đầu của hắn.

“U he he!”

Gương mặt của hắn bỗng thả lỏng dần. Hắn bật ra tiếng cười kỳ dị.

Tiêu điểm trong mắt hắn đã hoàn toàn biến mất.

“Hắn điên rồi sao?”

“Hắn bị điên rồi đấy à.”

Những người gần đó cũng nhanh chóng nhận ra tình trạng của hắn ta.

Hắn ta không thể chiến thắng được nỗi sợ hãi nên đã phát điên.

Phiêu Nguyệt rút U Linh Chủy đang cầm trên tay hắn ra.

“He he he!”

Hắn đưa tay dính đầy máu quệt lên mắt rồi tiếp tục cười.

Bộ dạng của hắn khiến mọi người xung quanh trở nên kinh hãi.

Trong số đó, người kinh hoàng nhất vẫn là Quan Vô Thủy, người đã tấn công Phiêu Nguyệt một cách rất kịch liệt.

Ý nghĩ trả thù cho Thất Hiền Thư Sinh đã biến đi đâu mất, Quan Vô Thủy lúc này chỉ biết đứng thẫn thờ nhìn vào Phiêu Nguyệt.

Chỉ đến lúc này, ông mới hối hận vì đã không nghe lời những đệ tử của Thất Hiền Thư Sinh.

Nam nhân trước mặt ông có được danh hiệu Tử Thần không phải chỉ vì may mắn mà năng lực của hắn thực sự rất hợp với cái tên ấy.

“Tử... Thần.”

Cái tên nghe thật cuồng ngạo nhưng nó đúng là sự thật.

“Kết thúc rồi.”

Nam Cung Tuyết lắm bả.

Nàng đã quan sát mọi chuyện từ đầu đến cuối.

Quan Vô Thủy sau khi thấy thi hài của Thất Hiền Thư Sinh đã bị kích động và chạy thẳng đến chỗ Phiêu Nguyệt, phía sau ông là đám quần hùng đi theo.

Nam Cung Tuyết biết rõ tâm lý đám đông đáng sợ đến mức nào.

Những sinh vật tầm thường và yếu ớt sẽ kết hợp lại để xua đi nỗi sợ hãi và thể hiện cuồng khí điên cuồng.

Sự điên cuồng ấy đôi khi nuốt chửng cả những cao thủ nhất lưu của giang hồ.

Thành thực mà nói, Nam Cung Tuyết đã nghĩ Phiêu Nguyệt sẽ bị ảnh hưởng bởi sự điên cuồng ấy ở một mức độ nào đó.

Dù có được gọi là Tử Thần của giang hồ đi chăng nữa thì có lẽ hắn cũng không có đủ khả năng để dập tắt đi cuồng khí của đám người kia.

Và một khi Phiêu Nguyệt bị khuất phục trước sự áp bức của Quan Vô Thủy, quyền uy của hắn cũng sẽ tự nhiên mà biến mất.

Sự hoàn hảo tuyệt đối mà hắn đã gây dựng sẽ xuất hiện một lỗ hổng. Riêng điều đó thôi cũng là một đòn đả kích lớn đối với Phiêu Nguyệt rồi.

Nhưng hắn cũng không thể giết Quan Vô Thủy được, bởi nếu giết ông ta, hắn sẽ phải gánh chịu sự oán hận của giang hồ suốt phần đời còn lại.

Ngay cả bản thân Phiêu Nguyệt không quan tâm điều đó thì rõ ràng những dự định sau này của hắn sẽ bị ảnh hưởng ít nhiều.

Nam Cung Tuyết đã lên kế hoạch rằng nàng sẽ xuất hiện và giúp đỡ Phiêu Nguyệt khi hắn rơi vào thế bí.

Nam Cung Tuyết đã cố kéo Phiêu Nguyệt về phía mình để hắn phải nợ nàng một món nợ về mặt tình cảm. Nhưng trái với tính

toán của nàng, Phiêu Nguyệt đã tự mình vượt qua nguy kịch mà không cần sự giúp đỡ của bất kỳ ai.

Đã thế, hắn không chỉ đơn thuần là vượt qua nó mà còn củng cố được vị trí của mình bằng cách kiểm soát được tình hình.

Phiêu Nguyệt hiện tại đã trở thành một sự tồn tại mà không một ai có thể dễ dàng đụng đến được.

Điều đó khiến Nam Cung Tuyết khó chịu.

Nàng không muốn sự hiện diện của Phiêu Nguyệt ngày càng được biết đến rộng rãi hơn nữa. Người muốn điều đó trong giang hồ này cũng không chỉ có nàng. Và hầu hết bọn họ đều là những người có tham vọng lớn.

Những người có tham vọng lớn không thích một người như Phiêu Nguyệt đột ngột xuất hiện.

Bởi vì những người như Phiêu Nguyệt càng nổi tiếng thì sự ảnh hưởng của bọn họ cũng sẽ bị giảm đi.

Nam Cung Tuyết đã phải điều chỉnh lại kế hoạch của mình do sự xuất hiện đột ngột của Phiêu Nguyệt.

‘Tuy nó không ảnh hưởng đến đại thế nhưng không quan tâm cũng không được.’

Ánh mắt của nàng trở nên lạnh lẽo khi nhìn vào Phiêu Nguyệt.

Cũng may là nàng cũng thu thập được chút ít thông tin từ vụ này.

Nhờ có Quan Vô Thủy và đám quân hùng kia mà nàng biết được khuynh hướng của Phiêu Nguyệt.

‘Hắn sẽ loại bỏ người chống lại mình.’

Phiêu Nguyệt không chỉ đáng sợ về mặt võ công mà còn cả tâm khí của hắn.

Dù không đưa ra bất kỳ thông tin gì nhưng hắn vẫn có thể nắm bắt được cốt lõi của vấn đề và giải quyết nó theo hướng có lợi cho bản thân.

Tuy hắn không có khả năng đọc ra được đại cục và nắm được dòng chảy của thời đại như nàng nhưng trí óc của hắn cũng đủ để khiến nàng phải cảnh giác.

‘Một kẻ như vậy lại đi cùng Việt nhi sao?’

Giờ thì nàng đã hiểu tại sao Nam Cung Việt lại tự tin đến thế.

Phiêu Nguyệt là một thanh phi đao sắc bén.

Một lưỡi dao đủ sắc để lấy mạng người khác mà không gây ra chút tiếng động.

Sở hữu một thanh phi đao như vậy trong tay không khác gì có thêm một mạng cả.

“Hừm!”

Nam Cung Tuyết nhìn chăm chăm vào Phiêu Nguyệt.

Bỗng Phiêu Nguyệt quay đầu lại và nhìn thẳng về phía nàng, có lẽ hẳn cũng đã cảm nhận được ánh mắt của nàng.

Ánh mắt hai người chạm vào nhau giữa không trung.

Bọn họ cách nhau hàng chục trượng, nhưng bọn họ có thể nhìn thấy ánh mắt của nhau một cách rất rõ ràng.

Bọn họ có một điểm chung.

Đó chính là tuyệt đối không để lộ ra tâm tính của mình.

Thậm chí là qua ánh mắt, cửa sổ của tâm hồn.

Họ hoàn toàn che giấu được cảm xúc thật của mình và có thể đọc được suy nghĩ của người khác. Đó chính là lý do bọn họ cảm thấy khó chịu về nhau và tự xây dựng một bức tường chắn trong tim mình.

Họ nhìn vào nhau một lúc lâu.

Nam Cung Tuyết là người quay đi trước.

Bỗng có một võ giả lại gần nàng rồi thì thầm với nàng điều gì đó.

Khóe miệng Nam Cung Tuyết ngay lập tức vẽ nên một hình cung.

Nàng gật đầu đáp.

“Được rồi. Nói với người ấy ta sẽ đi ngay.”

“Vâng!”

Võ giả chấp thế bao quyền chào nàng rồi biến mất.

Nam Cung Tuyết lại một lần nữa nhìn về phía Phiêu Nguyệt nhưng lúc này, hắn đã biến đi đâu mất.

“Ha!”

Nam Cung Tuyết nở một nụ cười lạ lùng,

Có những người khiến người khác cảm thấy khó chịu theo bản năng.

Một người mà từ lúc gặp đã khiến bản thân khó chịu, mặc dù người đó không có liên quan gì đến mình.

Nam Cung Tuyết là một sự tồn tại như vậy đối với Phiêu Nguyệt.

Bọn họ chỉ mới gặp nhau được hai lần. Hơn nữa lần thứ hai lại là nhìn từ phía xa. Vậy mà không hiểu sao hắn lại cảm thấy khó chịu đến mức toàn thân ngứa ngáy, có lẽ hắn đã ngửi được mùi mà nàng ta tỏa ra giống với hắn.

Phiêu Nguyệt có linh cảm rằng bản thân sẽ phải tiếp tục gặp mặt Nam Cung Tuyết trong tương lai.

Hắn trở về Nam Thiên Quán.

Quán trọ lúc này là một mớ hỗn độn.

Nhiều đồ vật rơi vỡ bởi tiếng gầm của Quan Vô Thủy.

Quán chủ cùng các tiểu nhị dù đã vất vả dọn dẹp nhưng vẫn chưa đâu vào đâu. Kể từ khi Phiêu Nguyệt ở đây thì Nam Thiên Quán lúc nào cũng gặp vấn đề. Có lẽ vì vậy nên quán chủ lúc này lại dùng một ánh mắt chán chường để nhìn Phiêu Nguyệt.

Vì quá sợ Phiêu Nguyệt nên ông ta không thể nói ra, nhưng trên gương mặt của ông ta đã hiện rõ rằng ông ta muốn Phiêu Nguyệt rời khỏi nơi này.

Tuy Phiêu Nguyệt ở đây càng lâu thì danh tiếng của Nam Thiên Quán cũng được tăng thêm nhưng ông sẽ phải bị tổn thất khá nhiều.

Nếu còn có người đến làm loạn như Quan Vô Thủy thì quán trọ của ông xem như tiêu tùng. Nhưng ông quá sợ hãi để bảo

Phiêu Nguyệt rời khỏi đây.

Vậy nên, ông đành phải nhìn Phiêu Nguyệt với vẻ mặt đáng thương hết sức có thể.

Phiêu Nguyệt ngồi xuống khi nhìn thấy ánh mắt ấy.

“Hôm nay ta sẽ chuyển đi.”

“Sao ạ? Ngài không cần...”

Phiêu Nguyệt ném một chiếc túi nhỏ chứa tiền cho quán chủ.

“Nhiều đó đủ để khôi phục lại những thứ bị hỏng.”

“Đ, đa tạ ngài.”

Quán chủ xúc động khi nhận được chiếc túi. Nhưng trong mắt ông vẫn còn tràn đầy sợ hãi khi nhìn Phiêu Nguyệt.

Tuy hẳn không phải công địch của giang hồ, nhưng nỗi sợ hãi mà hắn để lại trong lòng của người khác cũng không thua kém gì bọn họ.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 396

“Thật sự đã sụp đổ rồi .”

Nghiêm Sở Tổ nhìn vách tường sụp đổ rồi lảo bầm.

Nơi nàng đang đứng là Bất Hồi Ngục ở sâu nhất trong Long Hồ Sơn.

Như trong thư truyền về, Bất Hồi Ngục đã hoàn toàn bị hủy. Nơi này đã bị vô số tảng đá khổng lồ che kín nên dường như không ai sống sót được cả chứ đừng nói gì thoát ra ngoài.

Thông thường người ta nghĩ rằng chỉ cần kiểm tra thể này là đủ, nhưng Nghiêm Sở Tổ lại khác.

“Hải Vực Đội.”

“Vâng!”

Nghe nàng gọi, đám võ giả liền đáp lời.

Tất cả bọn chúng đều đeo mặt nạ.

Đám võ giả này chính là Hải Vụ Đội, một trong những vũ khí bí mật của Võ Kiếm Liên.

Nhiệm vụ của chúng là truy sát và hành hình nên vũ lực của chúng vô cùng mạnh mẽ.

“Mau kiểm tra toàn bộ khu vực này, không biết chừng còn có lối đi bí mật nào đó.”

“Tuân mệnh!”

Đám võ giả lập tức lục soát ngọn Long Hồ Sơn.

Đây chính là điểm mạnh của chúng.

Năng lực tìm kiếm của chúng ưu việt hết như những con chó săn.

Nghiêm Sở Tổ ngồi trên tảng đá lớn nhìn vào lối đi của Bát Hồi Ngục.

‘Lúc đó giết hắn là được rồi.’

Nếu được cho phép, nàng ta đã lấy mạng Lưu Thủy Hoàn.

Lưu Thủy Hoàn là sự tồn tại đáng sợ.

Hắn ta là một kẻ vô cùng xuất chúng.

Chỉ cần hắn chịu ra mặt thì nhiều người sẽ đứng về phe hắn.

Nếu vậy thì Võ Kiếm Liên sẽ chia thành hai phe.

‘Ta nhất định phải tận mắt xác nhận là hắn đã chết.’

Chỉ khi xác nhận Lưu Thủy Hoàn đã chết thì nàng mới yên giấc ngủ ngon được.

Nghiêm Sở Tổ ngồi im nhìn Hải Vụ Đội làm việc.

Và nàng dành thời gian này để vận công.

Và cứ thế bọn họ đã ở Bát Hồi Ngục tận 3 ngày.

Sự kiên nhẫn của Nghiêm Sở Tổ bắt đầu đến giới hạn. Lúc này Hải Vụ Đội quay trở lại.

Đội chủ cúi đầu rồi cẩn thận nói.

“Chúng tại hạ tìm thấy một nơi khá đáng ngờ. Mời đi theo tại hạ để xác nhận ạ.”

Nghiêm Sở Tổ gật đầu rồi đi theo gã võ giả.

Nơi Hải Vụ Đội đưa Nghiêm Sở Tổ đến là Lự Khê Hà chảy quanh Long Hồ Sơn.

Lự Khê Hà nằm gần vách đá Long Hồ Sơn.

Vào những ngày mưa lớn, vách đá to lớn trở thành một thác nước khổng lồ.

Nghiêm Sở Tổ tỏ vẻ nghi hoặc.

Bất Hồi Ngục và Lự Khê Hà cách nhau khá xa. Thế nhưng, Hải Vụ Đội không tự nhiên mà đưa nàng đến đây, vậy nên nàng mới yên lặng đi theo chúng.

Hải Vụ Đội bắt đầu leo lên vách đá nối với Lự Khê Hà.

Bề mặt vách đá vô cùng trơn trượt, thế nên người thường không ai dám leo lên cả.

Thế nhưng Nghiêm Sở Tổ và Hải Vụ Đội lại khác xa người thường. Họ có thể thi triển Bách Hồ Công để leo vách đá một cách dễ dàng.

Leo được một hồi, Đội chủ Hải Vụ Đội liền chỉ vào một nơi rồi nói.

“Chính là chỗ này.”

Nơi hần chỉ có một hang động nhỏ.

Hang động đủ để một đứa trẻ lách người qua.

Nghiêm Sở Tổ dón nội công và mắt rồi nhìn vào hang động. Thế nhưng, vì bên trong quá tối nên nàng không biết được điểm kết thúc của nó là ở đâu.

Chính lúc này.

Một ai đó bò ra khỏi hang động.

Gã nam nhân dính đầy bùn đất trên người kia chính là thành viên của Hải Vụ Đội.

Trong khi đội chủ đi gọi Nghiêm Sở Tổ thì một trong những võ giả Hải Vụ Đội đã đi vào trong động.

Hần ta là kẻ có thân hình nhỏ nhắn và nhanh nhẹn nhất trong đội. Hần ta lập tức báo cáo.

“Động này hướng về Bất Hối Ngục. Nhưng giữa chừng đã bị sập rồi nên thuộc hạ không thể đi xa hơn nữa.”

“Không có bằng chứng liên quan đến Bất Hối Ngục.”

“Đúng vậy ạ. Nhưng thuộc hạ tìm thấy thứ này bên trong.”

Tên võ giả đưa một mảnh vải cho Nghiêm Sở Tổ.

Nghiêm Sở Tổ liền cau mày.

Mảnh vải dính máu cho thấy bên trong có người.

Tên võ giả nói tiếp.

“Không những vậy bên trong động còn có dấu vết có người ở lại. Nhìn vào dấu chân thì thuộc hạ ước tính có khoảng hơn chục người.”

“Um!”

Nghiêm Sở Tổ bất giác nuốt khan một ngụm.

Không có bằng chứng cho thấy Lưu Thủy Hoàn đã ở lại trong này. Và cũng không thể chắn chắn động này dẫn đến Bất Hối Ngục.

Thế nhưng, nếu hang động này dẫn đến Bất Hối Ngục, và số người kia đã thoát ra bên ngoài thật thì mọi chuyện sẽ trở nên rất nghiêm trọng.

Và nếu trong số đó có cả Lưu Thủy Hoàn thì lại càng tồi tệ hơn.

bzfczk

Việc Tiểu liên chủ của Võ Kiếm Liên uy chấn giang hồ lại đưa sư huynh đến Bất Hờ Ngục lộ ra ngoài thì chắc chắn sẽ bị chỉ trích dữ dội. Trường hợp xấu nhất là các đệ tử của Võ Kiếm Liên sẽ trở mặt với Độc Cao Hoàng.

Nàng tuyệt đối phải ngăn chặn chuyện đó xảy ra.

Nghiêm Sở Tổ hỏi Hải Vụ Đội chủ.

“Người có biết những người thoát ra khỏi đây đi đâu không?”

“Thời gian trôi qua quá lâu rồi. Dấu vết đã bị xóa sạch nên không thể tìm ra ạ.”

“Nếu thật sự những người bị giam trong Bất Hờ Ngục thoát ra ngoài thì họ sẽ nghỉ ngơi đâu đó. Bị giam cầm trong Bất Hờ Ngục lâu như thế chắc chắn cơ thể họ đã bị tổn thương rất nhiều.”

“Thuộc hạ đã rõ. Thuộc hạ sẽ cho lục soát tất cả các quán trọ.”

Ngay sau đó Hải Vụ Đội chủ ra lệnh cho thuộc hạ kiểm tra tất cả các quán trọ.

Hải Vụ Đội lập tức tản đi khắp nơi.

Gần Lự Khê Hà có khá nhiều quán trọ.

Bởi vì có không ít người đến đây để thưởng ngoạn phong cảnh hữu tình.

Chính vì thế mà chúng phải tốn nhiều thời gian để kiểm tra từng quán trọ một.

Nghiêm Sở Tổ kiên nhẫn chờ Hải Vụ Đội mang tin tốt về.

Lúc này nửa ngày đã trôi qua.

“Tìm thấy rồi ạ.”

Một thành viên Hải Vụ Đội vội vàng chạy đến.

“Tìm thấy rồi sao?”

“Vâng! Mời đi theo thuộc hạ.”

Nơi tên võ giả đưa Nghiêm Sở Tổ đến là một quán trọ có tên Hoa Ảnh.

Hải Vụ Đội bảo vệ lối vào quán trọ, và cặp vợ chồng già thì run rẩy không biết chuyện gì đã xảy ra.

“Họ nói rằng họ đã nhận hàng chục khách quan vào một ngày mưa.”

“Thật vậy sao?”

Nghiêm Sở Tổ liền truy hỏi đôi vợ chồng.

“Thật ạ. Tiểu nhân nhớ rất rõ là có hàng chục người đã đến đây.”

“Đặc điểm của họ là gì?”

“Vâng?”

“Không phải có gì đó thì hai người mới ghi nhớ bọn họ sao?”

“Ánh... ánh mắt bọn họ rất đáng sợ. Giống như những con sói lâu ngày bị bỏ đói vậy. Chắc là họ đã bị giam ở đâu đó lâu ngày, trông họ vô cùng gầy gò. À, họ còn nói rằng không khí bên ngoài rất tốt.”

Lão nhân nhớ lại rồi đáp lời.

“Họ rất gầy gò à?”

“Vâng! Vậy nên lúc tiểu nhân dọn đồ ăn lên họ ăn ngấu nghiến hết như ăn mỳ vậy.”

Ấn tượng về họ rất mạnh mẽ nên lão nhân mới nhớ rõ môn một như thế.

Lão nhân miêu tả rất chi tiết cảnh tượng mà ông đã nhìn thấy.

Vẻ mặt Nghiêm Sở Tổ đanh lại.

Bởi vì biểu hiện của những người lão nhân vừa miêu tả giống hệt người bị giam ở lao ngục.

Đặc biệt là người cuối cùng khiến tim nàng rất khó chịu.

Những kẻ khác đều rời đi khi cơ thể khỏe lại nhưng chỉ còn một người cuối cùng này đã ở hơn một tháng mà vẫn không hồi phục được. Đã vậy ấn tượng về hắn lại rất giống với Lưu Thủy Hoàn.

‘Hắn thật sự còn sống sao?’

Nghiêm Sở Tổ cắn chặt môi.

Có lẽ người mà lão nhân nói không phải là Lưu Thủy Hoàn.

Thế nhưng nói gì thì nói, nàng vẫn phải xác nhận đã.

Nghiêm Sở Tổ hỏi.

“Người đưa họ đến có anh tuấn không.”

“Vâng! Người đó rõ là nam nhân nhưng lại rất xinh đẹp, nữ nhân cũng không thể bì kịp.”

“Nam nhân xinh đẹp hơn nữ nhân ư? Là Phiêu Nguyệt!”

Gương mặt Nghiêm Sở Tổ lúc này đã méo xệch đi.

Nếu chuyện này là thật thì tình hình vô cùng tồi tệ.

“Lão có nghe họ nói sẽ đi đâu không?”

“Hình như tiểu nhân nghe họ nói đến bến tàu ọ.”

“Bến tàu sao? Thuyền ở đó đi đến đâu thế?”

“Đi dọc theo sông đến Bà Dương Hồ. Còn đi lên thì sẽ đến vùng núi.”

“Bà Dương Hồ?”

Nàng không cần phải suy nghĩ nữa.

Nghiêm Sở Tổ ném một thỏi bạc cho lão nhân rồi rời khỏi quán trọ.

Nàng nói với Hải Vụ Đội.

“Chúng ta sẽ đến Bà Dương Hồ.”

Phiêu Nguyệt nhìn quanh ngôi nhà cũ.

Đây là một cấu trúc khép kín nên dù không có tường rào cũng không thể nhìn thấy bên trong.

Một góc tư dinh có cả chuồng ngựa nhỏ.

Sau khi cho ngựa vào chuồng, Phiêu Nguyệt ngồi xuống sàn giữa giếng trời.

Chủ nhân của tư dinh này là một đôi vợ chồng già không liên quan đến giang hồ.

Đôi vợ chồng già cảm thấy sợ hãi với cuộc chiến của nhân sĩ võ lâm gần đây ở Bà Dương Hồ.

Họ đã bán căn nhà để tránh nguy hiểm và rời khỏi Bà Dương Hồ. Và họ đã bán căn nhà cho Đế Nguyên Thương Đoàn.

Châu Thiết Phong liền cấp cho Phiêu Nguyệt ngôi nhà được mua với giá rẻ này.

Vốn dĩ Phiêu Nguyệt định ở lại quán trọ. Thế nhưng, tất cả các quán trọ đều miễn cưỡng chấp nhận Phiêu Nguyệt.

Mặc dù họ không từ chối bằng lời nói, nhưng ánh mắt và cử chỉ của họ đã nói lên tất cả.

Trong đầu họ nghĩ rằng chỉ cần Phiêu Nguyệt ở lại thì sẽ có chuyện xảy ra.

Phiêu Nguyệt cũng không muốn ở lại quán trọ muốn từ chối mình. Biết được hoàn cảnh của Phiêu Nguyệt nên Châu Thiết Phong đã cho hắn một tư dinh thuộc sở hữu của Đế Nguyên Thương Đoàn.

Ngôi nhà vẫn còn sạch sẽ vì đôi vợ chồng già dọn đi chưa được bao lâu.

Phiêu Nguyệt ngồi ở đó rồi nhìn lên bầu trời.

Sau đó hắn gối tay nằm xuống sàn ngắm những đám mây lơ lửng trên bầu trời.

Phiêu Nguyệt cứ ngẩn ngơ như thế một hồi, tự lúc nào mặt trời đã lặn và bóng tối bắt đầu buông xuống.

Chính lúc này.

Một luồng sáng màu đỏ đập vào mắt Phiêu Nguyệt.

Bùm!

Tia sáng vút lên cao rồi tạo thành pháo hoa.

Lúc nhìn thấy pháo hoa, Phiêu Nguyệt liền bật dậy.

Đó không phải là pháo hoa bình thường.

Thứ này chủ yếu dùng để truyền tín hiệu.

Phiêu Nguyệt bay lên nóc tư dinh. Sau đó, toàn bộ khung cảnh Bà Dương Hồ hiện ra vô cùng rõ ràng.

Bùm!

Hắn nhìn rõ pháo hoa ở phía xa xa.

Đúng như dự đoán của hắn, có ai đó đang truyền tín hiệu.

Và pháo hoa lại nổ thêm lần nữa.

Pháo hoa nổ theo một đường lộ và tốc độ bắn cũng rất nhanh.

Phiêu Nguyệt cảm nhận có chuyện gì đó đang xảy ra.

Phiêu Nguyệt hiếm khi can thiệp vào chuyện không liên quan đến hắn nhưng lần này lại khác.

Chẳng biết lại sao hắn nghĩ rằng hắn không thể làm ngơ như thế.

Phiêu Nguyệt liền giẫm lên mái nhà phóng người đi.

Hắn bay như một con chim lên mái nhà đối diện rồi thần tốc chạy đi.

Phiêu Nguyệt chạy với tốc độ kinh người nhưng tuyệt không ra chút tiếng động nào, chỉ có vạt áo hắn là không ngừng bay phấp phới.

Không một ai để ý đến Phiêu Nguyệt cả.

Trong nháy mắt hắn đã bám theo kịp những người bắn pháo hiệu.

Phiêu Nguyệt nhìn thấy nhiều võ giả chạy trong con ngõ nhỏ.

Họ còn chẳng biết Phiêu Nguyệt đang theo dõi trên đầu mình mà cứ âm ỉ cả lên.

“Là bên kia.”

“Đi về hướng Bắc.”

Mặc dù không đạt đến cảnh giới như Phiêu Nguyệt nhưng quả thật khinh công của họ rất xuất sắc.

Trong con hẻm có rất nhiều chướng ngại nhưng vẫn không cản bước được họ.

‘Là quân tinh nhuệ!’

Võ giả thi triển khinh công nhẹ nhàng thế này thì có thể được coi là quân tinh nhuệ trên giang hồ.

Với lại việc huy động nhiều người như thế không phải là chuyện thường thấy.

Phiêu Nguyệt quan sát kỹ hành động của họ.

Đó đều là những gương mặt xa lạ.

Gương mặt không quen mà còn tỏa ra bầu khí thể rất khác biệt.

Chí ít trong số những môn phái hay võ giả ở Bà Dương Hồ mà Phiêu Nguyệt biết không có ai tỏa ra khí thể như vậy cả.

Điều này đồng nghĩa họ là ngoại nhân đến đây.

Phiêu Nguyệt đáp xuống chỗ gã võ giả ở cuối hàng, dù có người ở ngay phía sau nhưng hắn ta không hề hay biết gì cả.

Bùm!

Lúc này pháo hoa lại bùng nổ.

Ánh mắt đám võ giả trong con hẻm đều hướng về phía pháo hoa. Sau đó họ rẽ vào con hẻm nơi pháo vừa nổ.

Tên võ giả cuối hàng bám theo đồng liêu đi vào con hẻm.

Bộp!

Đột nhiên có bàn tay ai đó nắm lấy gáy hắn.

Chính là Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt kéo gã võ giả rồi ném ra phía sau.

“Khực!:

Gã võ giả hét lên đau đớn.

Sự việc xảy ra quá nhanh chóng.

Đám đồng liêu không hề biết hắn ta đã biến mất mà tiếp tục di chuyển đi khá xa.

Gã võ giả chạm vào cổ rồi đứng bật dậy.

“Tên khốn nào thế? Ngươi dám làm cản trở công việc của Tuyệt Hoa Kiếm Đội ư.”

Phiêu Nguyệt nghiêng đầu.

“Tuyệt Hoa Kiếm Đội?”

Lần đầu tiên hắn nghe đến cái tên này.

Ít nhất thì không có môn phái hay tổ chức nào có cái tên như vậy ở Bà Dương Hồ.

Phiêu Nguyệt đoán họ có lẽ là ngoại nhân.

Giương mặt của võ giả đánh lại.

Hắn nhận ra mình đã phạm phải sai lầm.

Rất ít người biết về Tuyệt Hoa Kiếm Đội.

Không phải vì cái tên này quá đáng xấu hổ mà là bọn họ sẽ phải gánh trên vai một gánh nặng lớn khi để lộ cái tên này ra ngoài một cách bất cẩn như vậy.

“Hãy!”

Võ giả không có chút do dự vung kiếm vào Phiêu Nguyệt.

Thanh kiếm của hắn xuyên qua yết hầu huyết của Phiêu Nguyệt.

Yết hầu huyết là một trong tứ huyết. Nhắm đến yết hầu huyết chính là muốn nhắm đến mạng sống của Phiêu Nguyệt.

Nhưng làm gì có chuyện thanh kiếm của võ giả chạm đến người Phiêu Nguyệt.

Phập!

Phiêu Nguyệt thọc vào ngực của võ giả kia và đâm vào bụng hắn trước khi hắn kịp nhận ra.

Thoạt nhìn tưởng chừng Phiêu Nguyệt đánh rất nhẹ, nhưng cú đánh đó khiến võ giả của ghen thở đến nơi.²

Cơn đau cực hạn khiến tâm trí của võ giả dần trở nên trắng xóa.

“Khực!”

Hắn thốt ra tiếng rên rỉ rồi ngã xuống.

Đầu óc hắn đã tỉnh táo trở lại, nhưng hắn cảm thấy rất mệt mỏi, chân tay như rã rời.

Phiêu Nguyệt kéo lấy cằm của hắn.

“Người đang đuổi theo ai?”

“Người nghĩ ta sẽ nói sao?”

Võ giả tỏ ra kiên cường.

Hắn sẽ không bị khuất phục dù có bị Phiêu Nguyệt tra tấn đến cỡ nào. Nhưng hắn đã phát hiện ra ý chí của mình chẳng có giá trị gì cả.

“Aaaa!”

Hắn hét lớn nhất có thể. Thông thường, những đồng liêu ở gần đó nghe thấy sẽ chạy đến giúp hắn, nhưng thật không may, xung quanh không có ai đó.

Võ giả run rẩy nhìn vào thanh phi đao đang cắm trên vai mình.

Khi hắn đang tỏ vẻ tự tin thì Phiêu Nguyệt đã âm thầm đâm U Linh Chủy vào vai hắn mà không có chút cảnh báo nào.

Phiêu Nguyệt xoay tròn U Linh Chủy trên vai của võ giả.

“Khực!”

Võ giả nghiến răng để chịu đựng cơn đau. Nhưng chẳng mấy chốc, hắn đã bị khuất phục trước cơn đau tột độ.¹

“Thích khách! Ta đuổi theo thích khách.”

“Thích khách nào?”

“Là kẻ... đã giết... Thất Hiền... Thư Sinh...! Khực! Làm ơn rút thanh phi đao ra...”

Phiêu Nguyệt nhú mày.

Nếu là thích khách đã giết Thất Hiền Thư Sinh thì chắc chắn là Hồng Lệ Tuyết.

‘Chúng bảo cô ta vẫn chưa rời khỏi Bà Dương Hồ sao?’

Với năng lực của nàng ta thì lẽ ra bây giờ nàng đã rời khỏi Bà Dương Hồ rồi chứ?

Điều căn bản của một thích khách là chuẩn bị cho mình một lối thoát. Một con cáo như Hồng Lệ Tuyết chuẩn bị cho mình hai ba lối thoát là điều hiển nhiên.

Nhưng đến giờ nàng vẫn chưa thoát ra được, chứng tỏ những người đuổi theo nàng rất đáng gờm.

“Ai là thủ lĩnh của Tuyết Hoa Kiếm Đội.”

“Là... tiểu thư Nam Cung... Tuyết ạ.”

“Thì ra vì vậy nên mới có cái tên Tuyết Hoa Kiếm Đội. Một đội ngũ bảo vệ cho Nam Cung Tuyết sao?”

“Vâng.”

“Sao Nam Cung Tuyết lại đuổi theo thích khách đó?”

“Chuyện đó... khực!”⁸

Phiêu Nguyệt lại một lần nữa xoay tròn U Linh Chủy khi tên võ giả kia đang do dự. Con đau đến tận xương tủy khiến tên võ giả hét đến khản cả cổ họng.

Hắn dường như không giữ được bản thân khỏi tỉnh táo trước cơn đau cùng cực này nữa.

Phiêu Nguyệt hỏi lại.

“Tại sao?”

“V... vì Lý Kiếm Hàn công tử đã nhờ ạ.”

“Sao Lý Kiếm Hàn lại...?”

Vẻ mặt của Phiêu Nguyệt đanh lại khi nghe thấy cái tên Lý Kiếm Hàn.

Phiêu Nguyệt tuy không quan tâm đến bá quyền trong giang hồ nhưng hắn không thể nào không biết đến Cuồng Võ Môn được.

Cuồng Võ Môn và Thiên Vũ Trang là hai thế lực siêu cường đang phân chia với nhau bá quyền của giang hồ.

Trong suốt mấy chục năm qua, Cuồng Võ Môn chưa bao giờ trực tiếp đứng ra và sử dụng vũ lực cả. Nhưng mọi người vẫn không ngần ngại đặt Cuồng Võ Môn đứng đầu trong tam môn.

Tuy lịch sử có ngắn hơn so với những môn phái khác nhưng uy võ của tổ sư khai phái Lý Quách danh chấn thiên hạ, những môn phái khác tuyệt đối không thể sánh bằng.

Lý Quách mà một tuyệt đối cao thủ, ông đã kết thúc cuộc Ma Thiên Đại Chiến chỉ với một thanh đao trong tay.

Hào quang của ông vẫn còn tỏa sáng trên Cuồng Võ Môn.

Lý Kiếm Hàn là tôn tử của Lý Quách.

Y dĩ nhiên cũng có tài năng vô hạn.

Được biết, Lý Kiếm Hàn là võ giả được gọi là tài năng duy nhất có sánh ngang với tiểu trang chủ Thiên Vũ Trang Trương Vô Cực.

Bùm! Bùm!

Ngay lúc đó, pháo lại nổ liên tiếp trên bầu trời.

Bầu không khí thật bất thường, bởi quả pháo chỉ nổ trong một thời gian ngắn.⁶

Phiêu Nguyệt điem vào ma huyết của võ giả rồi đứng dậy.

Hắn không biết tại sao Lý Kiếm Hàn lại truy đuổi Hồng Lệ Tuyết nhưng hắn biết Hồng Lệ Tuyết không bao giờ có thể đánh bại Lý Kiếm Hàn.⁸

Hướng pháo nổ ngược lại với hướng với Nam Thiên Quán.

Hồng Lệ Tuyết đã đến Nam Thiên Quán và ngủ với Phiêu Nguyệt rất nhiều lần. Nhưng khi chạy trốn, nàng quyết định chạy theo hướng ngược lại để không kéo Phiêu Nguyệt vào chuyện của mình.

Nàng ta có thể nhờ Phiêu Nguyệt giúp đỡ. Nhưng nàng đã không làm thế.

Bùm! Bùm!

Pháo liên tục nổ.

Phiêu Nguyệt bay đi theo tiếng pháo.¹

‘Chết tiệt!’

Hồng Lệ Tuyết nhìn vào bàn tay đang đè chặt vào hông.

Tay nàng đầm máu.

Máu ấy chính là máu từ vết thương chảy ra.

‘Con người sao có thể...?’

Nàng khẽ rùng mình khi nhớ lại mọi chuyện khi đó.

Mọi chuyện xảy ra chỉ trong một giây.

Thế mà nàng lại bị thương chí mạng như thế này.

Nàng thậm chí còn không có dũng khí để đáp trả lại đòn tấn công ấy.

Đầu óc nàng trở nên trống rỗng ngay khi Lý Kiếm Hàn thi triển chiêu thứ nhất.

Thật may mắn vì bản năng sinh tồn đã phản ứng kịp và cứu được mạng của nàng.

Sau chuyện đó thì nàng hoàn toàn không còn nhớ gì cả.

Khi nàng tỉnh táo lại thì nàng đã chạy đến con hẻm nhỏ phía sau Bà Dương Hồ rồi.

Tuy tinh thần không ổn định, nhưng cơ thể của nàng vẫn phản ứng theo bản năng.

Nàng là một thích khách nằm ở vị trí cao trong giang hồ.

Chuyên động của nàng nhẹ nhàng và khinh công thuật của nàng dĩ nhiên rất xuất chúng.

Hơn nữa, nàng cũng rất quen thuộc với con đường này.

Cho dù đạo pháp của Lý Kiếm Hàn có kinh thiên động địa đến mấy thì cũng khó mà bắt được Hồng Lệ Tuyết trong con đường nhỏ như thế này.

Cuối cùng, Lý Kiếm Hàn đành phải nhờ đến sự hỗ trợ của Nam Cung Tuyết.

Vậy nên Nam Cung Tuyết đã dùng Tuyết Hoa Kiếm Đội để áp bức Hồng Lệ Tuyết.

Thoạt nhìn có vẻ như bọn họ đang truy đuổi Hồng Lệ Tuyết, nhưng thực chất, bọn họ đang tận dụng triệt để binh lực để dồn Hồng Lệ Tuyết vào đường cùng.

Tuyết Hoa Kiếm Đội rất cứng đầu trong việc truy đuổi.

Bọn chúng giăng xé Hồng Lệ Tuyết như những con chó săn.

Nếu là Hồng Lệ Tuyết của bình thường thì nàng đã thoát khỏi sự truy đuổi của bọn chúng từ lâu.

Nhưng do dính phải vết thương chí mạng nên nàng không thể che giấu hoàn toàn dấu vết được.

Nàng mất quá nhiều máu, tinh thần của nàng cũng lờ mờ dần đi. Nhưng Hồng Lệ Tuyết vẫn không hề dừng lại.

Vì nàng biết khi nàng dừng lại, đó cũng chính là lúc mọi chuyện kết thúc. Vậy nên tuy đau nhưng nàng vẫn một mực bỏ chạy. Nhưng tốc độ lúc này của nàng đã giảm đi rõ rệt.

Bỗng nàng thấy một nữ nhân đứng trước con hẻm mà nàng đang bỏ chạy.

Khoảnh khắc nhìn thấy dung mạo cùng thân hình như đóa hồng ấy, nàng đã nhận ra danh tính của nữ nhân kia ngay lập tức.

“Nam Cung Tuyết!”

“Quả nhiên là cô sẽ đến đây.”

Nam Cung Tuyết nhìn Hồng Lệ Tuyết rồi cười.

Hồng Lệ Tuyết hần học nhìn vào Nam Cung Tuyết.

“Cô là người đã thả lũ chó săn kia ra sao?”

“Đúng vậy.”

“Tại sao? Ta đâu có ân oán gì với cô.”

“Phải có ân oán thì ta mới ra tay được sao?”

Đôi mắt của Nam Cung Tuyết vẽ thành một đường hình cung.

Ánh mắt cười ấy khiến cho Hồng Lệ Tuyết cảm thấy khó chịu.

Cùng là nữ nhân với nhau, nàng biết nụ cười ấy có ý nghĩa gì.

Nam Cung Tuyết đang cười nhạo nàng.

Bị một nữ nhân cười nhạo khiến nàng trở nên thật thê thảm.

Phát!

Hồng Lệ Tuyết cắn chặt răng rồi bay về phía Nam Cung Tuyết.

Nàng vung kiếm nhắm vào cổ của Nam Cung Tuyết.

Nàng định trừ khử Nam Cung Tuyết rồi chạy trốn.

Nhưng dẫu cho nàng đang lao đến tấn công, Nam Cung Tuyết vẫn đứng yên mà không hề di chuyển.

Khi Hồng Lệ Tuyết đang tỏ vẻ bối rối trước phản ứng thì Nam Cung Tuyết thì rầm!

Một đòn tấn công mạnh mẽ ập đến nàng.

Nàng cảm giác như mình đang bị một hòn đá khổng lồ đè lên vậy. Cơ thể nàng bị dính chặt vào tường của con hẻm, nàng thậm chí còn không thể hét lên.

Bức tường vỡ vụn chôn vùi cả nửa người của Hồng Lệ Tuyết.

“Khụ khụ!”

Hồng Lệ Tuyết ho ra máu.

Máu đỏ thấm đẫm cằm và ngực của nàng, nhưng lúc này nàng đã không còn đủ sức để lau chúng đi nữa.

Toàn bộ cơ thể nàng như đang tan ra thành từng mảnh nhỏ, đến thở thôi nàng cũng cảm thấy khó khăn.

“Hộc! Hộc!”

Sau một hồi cố gắng thì nàng cũng đã thở được.

Bỗng giọng nói của một ai đó vang lên.

“Quà! Người đúng là ngu mà. Sao lại tự chui đầu vào rọ thế.”

Hồng Lệ Tuyết cố gắng nhìn về phía có giọng nói phát ra.

Con chấn động ban nãy khiến những tĩnh mạch trong mắt nàng vỡ tung. Mắt nàng lúc này đỏ hoe, tiêu điểm cũng đã biến mất nên rất khó để nhìn thấy được chủ nhân của giọng nói kia.

Nhưng dẫu không nhìn thấy nàng vẫn biết.

Đó chính là nam nhân đã đuổi theo nàng từ lúc nàng ám sát Thất Hiền Thư Sinh.

Vì sự truy đuổi ngoan cố của y mà nàng đã không thể thoát khỏi Bà Dương Hồ và rơi vào tình cảnh như hiện tại.

Y chính là Lý Kiếm Hàn.

Lý Kiềm Hàn thu đao về và đến gần Nam Cung Tuyết.

“Muội ổn không vậy?”

“Nhờ có huynh.”

“Thứ lỗi cho ta. Ta đã cố gắng để không phiền đến muội nhất có thể rồi.”

“Sứ mạng của ta là hỗ trợ huynh. Huynh không cần phải xin lỗi.”

“Đa tạ muội đã luôn hiểu cho ta.”

Lý Kiềm Hàn cười.

Nam Cung Tuyết nhìn vào y bằng ánh mắt triu mến.

Ai nhìn vào cũng biết hai người là ý trung nhân.

Hồng Lệ Tuyết nhếch mép.

“Các người... đang chơi đùa với nhau đấy à?”

“Xin lỗi nhé. Bọn ta lo chìm đắm vào không gian của hai ta mà quên mất đang có người bị thương ở đây.”

Nam Cung Tuyết xin lỗi Hồng Lệ Tuyết với vẻ mặt không một chút hối lỗi nào.

Lý Kiềm Hàn cùng Nam Cung Tuyết đến gần Hồng Lệ Tuyết.

Hồng Lệ Tuyết thấy hai người họ đang đến gần nhưng nàng lúc này đến một ngón tay thôi cũng không di chuyển được.

Hiện giờ nàng vẫn còn sống đã là một kỳ tích rồi.

Ít nhất thì Lý Kiềm Hàn không muốn nàng chết để nắm được tình hình trong tay. Nếu như y có sát tâm thực sự thì nàng sớm đã không còn là người của thế giới này rồi.

Lý Kiềm Hàn hỏi Hồng Lệ Tuyết.

“Ai đã ủy thác người vậy?”

“Ủy thác?”

“Rõ ràng là có ai đó đã ủy thác người giết Thất Hiền Thư Sinh mà.”

“Ta không biết.”

“Người nghĩ ta sẽ tin điều đó sao? Một thích khách như người hẳn phải biết người ủy thác là ai rồi mới sát hành được chứ?”

“Người thích nghĩ gì thì tùy. Ta nói sự thật.”

“Chậc! Người quả là cứng đầu. Thành ra thế này rồi mà còn không chịu nói sao?”

Lý Kiếm Hàn nhìn Hồng Lệ Tuyết rồi tặc lưỡi.³⁹⁷

Y đã đoán trước được rồi, nhưng không ngờ Hồng Lệ Tuyết lại cứng đầu đến mức này.

Lý Kiếm Hàn nhún vai rồi nhìn qua Nam Cung Tuyết.

“Chúng ta phải làm gì với ả đây? Tra tấn sao? Nhưng ta lại không tự tin với việc tra tấn cho lắm.”

“Không cần tra tấn đâu.”

“Tại sao?”

“Ai cũng có điểm yếu. Nếu huynh nắm được điểm yếu của ả thì không cần phải tra tấn làm gì cả.”

“Một thích khách cứng đầu như ả mà cũng có điểm yếu sao?”

Lý Kiếm Hàn xua tay, cho rằng điều đó là không thể.

Y đã theo dõi Hồng Lệ Tuyết trong nhiều ngày. Nên y hiểu nàng ta mạnh mẽ như thế nào hơn ai hết.

Y không tin Hồng Lệ Tuyết mà lại có điểm yếu. Nhưng Nam Cung Tuyết lại rất tự tin.

Nàng ghé sát Hồng Lệ Tuyết và nói.

“Phiêu Nguyệt.”

“...”

“Cô cố ý cách xa Nam Thiên Quán là để bảo vệ cho hấn đúng không?”

“C, cô đang nói vớ vẩn gì vậy chứ?”

“Cô thích hấn ta kia mà.”

“Con ả điên này...”

“Cô biết không? Hôm nay hấn đã suýt chút nữa trở thành công địch của giang hồ rồi đấy. Nhưng xem ra hấn đã gặp may.

Nhưng mà chuyện gì sẽ xảy ra nếu người ta biết hắc có liên quan đến cô nhỉ? Liệu khi ấy hắc có dễ dàng vượt qua nguy kịch như hôm nay được không?”

“Cô?”

“Con người ta chỉ muốn thấy những gì mình muốn thấy, tin vào những gì mình muốn tin. Để che đậy chuyện đó không dễ dàng gì đâu. Hắc đã lọt vào tầm ngắm của quần hùng rồi, nếu biết hắc có liên quan đến cô thì...”

Nam Cung Tuyết không nói hết câu, nhưng Hồng Lệ Tuyết vẫn hiểu nàng ta đang muốn nói điều gì.

Hồng Lệ Tuyết hét lên.

“Cô nghĩ chàng ấy sẽ quan tâm đến chuyện đó ư?”

“Có lẽ là không. Nhưng hắc cũng là con người, hắc cũng sẽ bị dao động mà thôi. Tuy lúc này hắc rất hoàn hảo nhưng một ngày nào đó, hắc sẽ để lộ ra điểm yếu mà thôi. Cô không tò mò sao? Về việc chuyện gì sẽ diễn ra sau đó ấy?”

“Ta cũng hơi tò mò đấy...”

Câu trả lời cho câu hỏi của Nam Cung Tuyết vang lên. Nhưng người trả lời lại không phải Hồng Lệ Tuyết.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 398

Đột nhiên Nam Cung Tuyết cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Nàng biết rõ chủ nhân giọng nói mình vừa nghe là ai.

‘Lẽ nào?’

Nam Cung Tuyết cẩn thận nhìn về hướng giọng nói phát ra.

Ở đó có một nam nhân.

Nam nhân sở hữu gương mặt tỏa sáng kỳ lạ trong bóng tối đang cau mày nhìn nàng. Lẽ ra hắc ta không nên ở đây.

Việc hắn có mặt ở đây đã nằm ngoài dự tính của Nam Cung Tuyết.

“Sao huynh lại ở đây?”

Tuyết Hoa Kiếm Đội dưới trướng nàng bao vây xung quanh như mạng nhện. Thế nhưng không ai phát hiện ra sự xuất hiện của Phiêu Nguyệt cả.

Chỉ có một trong hai khả năng.

Phiêu Nguyệt đã hoàn toàn đánh lừa sự chú ý của họ hoặc là đã giết chết tất cả để bịt miệng.

Dù là bên nào cũng không phải là tín hiệu tốt đối với Nam Cung Tuyết.

Phiêu Nguyệt nhìn chằm chằm Nam Cung Tuyết.

Dù trong bóng tối, nàng vẫn cảm nhận rõ ánh mắt của hắn.

Phiêu Nguyệt lên tiếng.

“Ta tò mò không biết sau đó sẽ thế nào, hay cô thử nói ta nghe đi.”

“Chuyện gì đã xảy ra với Tuyết Hoa Kiếm Đội rồi?”

“Chuyện đó quan trọng sao?”

“Huynh cứ đi quá giới hạn của mình. Đây không phải là nơi huynh nên có mặt.”

Giọng Nam Cung Tuyết âm trầm thấy rõ.

Ánh mắt nàng tỏa sáng đến kỳ quái trong bóng tối.

Nó mãnh liệt đến mức người khác không dám nhìn thẳng vào, nhưng Phiêu Nguyệt không để tâm mà nhìn Hồng Lệ Tuyết.

Hồng Lệ Tuyết đã bị đánh đến thê thảm.

Nếu không được xử lý ngay lập tức thì tính mạng của nàng ắt sẽ vô cùng nguy hiểm.

“Đúng là hành động ngu ngốc.”

“Chuyện... gì chứ?”

“Tất cả.”

“Gì... chứ? Ta là Hồng Lệ Tuyết. Ta... không cần sự giúp đỡ của huynh.”

“Vậy mới thành ra thế này sao?”

“Khụ!”

Thay vì trả lời, Hồng Lệ Tuyết lại nôn ra một ngụm máu tươi.

Bây giờ nàng không còn sức để trả lời, ngay sau đó nàng lăn đùng ra ngất xỉu.

Hô hấp của Hồng Lệ Tuyết mỗi lúc một yếu dần đi. Cứ thế này sẽ càng nguy hiểm hơn.

Phiêu Nguyệt tiến đến gần nàng. Nhưng lại có người chắn giữa hắn và nàng.

Một nam nhân mang đao trên thắt lưng.

Gã bzfcknam nhân có ấn tượng thông dong kia chính là Lý Kiếm Hàn.

Lý Kiếm Hàn mỉm cười rồi nói.

“Dừng lại đi, vị bằng hữu này.”

“Ta không phải bằng hữu của ngươi.”

“Tứ hải đều là đồng đạo, sao huynh lại nói thế?”

“Tránh ra!”

“Huynh muốn đến chỗ ả nữ nhân kia ư? Nếu vậy ta không tránh ra được rồi.”

“Lý do?”

“Mấy ngày nay ta vất vả lắm mới bắt được cô ta. Vậy nên không thể tha cho cô ta được.”

Gương mặt Lý Kiếm Hàn càng âm trầm hơn.

Ánh mắt hắn xem đối phương là một kẻ rất thú vị. Trái lại ánh mắt của Phiêu Nguyệt thì mỗi lúc một sâu sắc hơn.

Trông họ như hai thái cực đối lập nhau.

Nam Cung Tuyết xen vào giữa bọn họ.

“Kiếm Hàn! Hắn ta không đáng để huynh phải đối phó. Cứ giao lại cho muội đi.”

“Tuyệt muội. Không phải thế.”

“Vâng?”

“Muội nhìn mà không biết à? Thực lực của vị bằng hữu này không phải thứ mà muội có thể đảm đương được đâu.”

“...”

“Tuyệt muội! Ta thật lòng yêu muội. Vậy nên dù muội có làm gì ta cũng không can thiệp vào. Thậm chí ngay cả khi có một nhóm người như Tuyết Hoa Kiếm Đội đi theo muội ta cũng không quan tâm. Và ta cũng biết muội làm mọi thứ là vì ta.”

“Kiếm Hàn!”

“Đối với ta, muội là người quan trọng nhất. Vậy nên ta không thể để tên đó làm hại muội được.”

“Ý huynh là ta sẽ bị hắn ta đánh bại ư?”

“Tuyệt muội! Muội ra phía sau ta đi.”

“Kiếm Hàn!”

“Việc ta làm là vì muội cả thôi.”

Nam Cung Tuyết cảm thấy máu nóng toàn thân lạnh cả đi.

Bởi vì Lý Kiếm Hàn chưa bao giờ nói chuyện với nàng như thế.

Lý Kiếm Hàn là người mạnh nhất mà nàng từng biết.

Không phải cứ sinh ra với huyết thống tốt là được đánh giá cao. Hắn thật sự là người điên cuồng vì võ công nên mới trở nên mạnh mẽ như thế.

Một gã cuồng võ công với thanh đao mang trên thắt lưng.

Đó là câu giải thích đơn giản nhất về Lý Kiếm Hàn.

Nàng đã gặp Lý Kiếm Hàn từ rất lâu, nhưng đây là lần đầu nàng thấy hắn căng thẳng như thế.

Nam Cung Tuyết liền bước ra phía sau Lý Kiếm Hàn.

Thật đáng tiếc khi phải để Hồng Lệ Tuyết như thế, nhưng nàng không thể làm gì hơn.

Lý Kiếm Hàn nói với Phiêu Nguyệt.

“Ta muốn hỏi một chuyện? Huynh có biết người đã ủy thác cho ả ta không?”

“Không biết!”

“Chuyện nữ nhân đó ám sát Thất Hiền Thư Sinh có liên quan gì đến huynh không?”

“Người nói là một câu hỏi thôi mà.”

“Ta xin lỗi! Tại ta cứ nghĩ đến chuyện đó nên mới thế. Vậy huynh có thể trả lời câu hỏi của ta không?”

“Hỏi xong rồi thì tránh ra.”

“Lúc này ta đã nói không được rồi mà. ả là của ta. Ta đã cố gắng bắt được cô ta trong mấy ngày qua, không thể vì một câu nói mà bỏ qua được. Cô ta đã ám sát Thất Hiền Thư Sinh trước mặt ta.”

“Công việc của nàng ấy là giết người mà.”

“Ta cũng hiểu. Ta tôn trọng công việc của cô ấy. Nhưng hãy hiểu cho hoàn cảnh của ta nữa chứ. Người mà cô ta giết chính là Thất Hiền Thư Sinh. Là một người vĩ đại danh chấn giang hồ, nếu chuyện người đó chết lan rộng ra thì giang hồ sẽ hỗn loạn mất. Dù không như thế thì bầu không khí hiện tại đã không ổn rồi, cái chết của Thất Hiền Thư Sinh có thể trở thành bước đệm cho chiến tranh toàn diện đấy.”

Lý Kiếm Hàn rất dứt khoát.

Hắn ta nhìn thẳng vào Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt lập tức nghĩ đến một bức tường cao lớn khi nhìn dáng vẻ của Lý Kiếm Hàn.

Đến cả Trương Vô Cực cũng không cho Phiêu Nguyệt cảm giác tồn tại lớn thế này.

‘Hắn mạnh đấy.’

Không chỉ đơn thuần là võ công mạnh mẽ.

Mà chính Lý Kiếm Hàn còn là một người vô cùng vững chắc.

Phiêu Nguyệt thắc mắc không biết con người phải trải qua quá tình thế nào mới có được ánh mắt và bầu không khí như thế.

Nếu có dư dả thời gian, Phiêu Nguyệt rất muốn nói chuyện thêm với Lý Kiếm Hàn, nhưng tình trạng của Hồng Lệ Tuyết đã vô cùng tồi tệ.

Hắn không thể để mặc nàng thêm nữa.

Lúc ánh mắt Phiêu Nguyệt thay đổi, cả ánh mắt Lý Kiếm Hàn cũng thay đổi theo.

Ánh mắt Lý Kiếm Hàn khiến người đối diện cảm thấy vô cùng uy áp.

Vút!

Người ra tay đầu đầu tiên chính là Phiêu Nguyệt.

Hắn thi triển Xà Hành Bộ tiến đến chỗ Hồng Lệ Tuyết.

Lúc này Lý Kiếm Hàn cũng di chuyển.

“Ta đã nói rồi mà? Ta cho không phép huynh mang cô ta đi.”

Chẳng biết từ lúc nào hắn đã chặn trước mặt Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt chọn con đường khác thay vì xung đột với Lý Kiếm Hàn.

Phiêu Nguyệt định chạy quanh Lý Kiếm Hàn hết như con rắn cuộn quanh tảng đá. Nhưng lần này Lý Kiếm Hàn cũng chặn được hắn.

Bộ pháp mà Lý Kiếm Hàn di chuyển không rời chân khỏi đất, nó có phần tương tự như Xà Hành Bộ của Phiêu Nguyệt.

Bộ pháp này có tên là Hồi Luân Bộ.

Khi thi triển bộ pháp bí truyền mà chỉ có môn chủ của Cuồng Võ Môn mới có thể tu luyện cùng với đao pháp thì uy lực của nó mới được phát huy cao nhất.

Hồi Luân Bộ có đặc điểm là sử dụng tốc độ quay để điều chỉnh gia tốc và giảm tốc. Sức công phá của nó sẽ đạt đến cực đại khi xoay vòng nhanh nhất và giảm dần nếu tốc độ xoay giảm.

Lý Kiếm Hàn đã luyện Hồi Luân Bộ đến cảnh giới cao nhất.

Hắn không cần thi triển đao pháp đặc biệt của mình mà chỉ dùng Hồi Luân Bộ cũng đủ gây nguy hiểm cho Phiêu Nguyệt.

Rầm!

Một vòng xoáy cực mạnh xoay xung quanh Lý Kiếm Hàn đẩy Phiêu Nguyệt ra.

Phiêu Nguyệt trái lại lợi dụng vòng xoáy mà xoay quanh Lý Kiếm Hàn. Thế nhưng Lý Kiếm Hàn vẫn kiên nhẫn thi triển Hồi Luân Bộ chặn Phiêu Nguyệt.

Đó là cuộc đối đầu giữa thương và khiên.

Người muốn công phá và người muốn ngăn chặn.

Họ liên tục va chạm nhưng lại không thể tấn công lẫn nhau.

Cuộc xung đột bây giờ là một loại trận chiến thăm dò.

Họ đang đánh giá cảnh giới của đối phương thông qua bộ pháp.

Vù!

Di chuyển của họ quá nhanh nên chỉ thấy được dư ảnh.

Nam Cung Tuyệt kinh ngạc đến nỗi không ngậm được mồm.

“Khinh công của hắn ngang ngửa với Kiếm Hàn ư?”

Lý Kiếm Hàn là kẻ có thể giết chết cao thủ chỉ bằng bộ pháp.

Hồi Luân Bộ được truyền qua ba thế hệ và có sức công phá vô cùng khủng khiếp.

Lý Kiếm Hàn từng dùng Hồi Luân Bộ để triệt hạ những cao thủ được gọi là cao thâm trên giang hồ. Thế nhưng Phiêu Nguyệt lại không chịu chút tổn thất nào khi đối phó với Hồi Luân Bộ.

Nếu Hồi Luân Bộ của Lý Kiếm Hàn là cương thì Xà Hành Bộ của Phiêu Nguyệt là nhu.

Dù đang bị Hồi Luân Bộ uy hiếp nhưng Xà Hành Bộ vẫn tìm được con đường di chuyển.

Họ đang xung đột kịch liệt với nhau mặc dù không ai cầm vũ khí lên cả.

Lý Kiếm Hàn dần cảm thấy nặng nề khi cứ phải chặn Phiêu Nguyệt thế này.

Bởi vì thời gian càng lâu, Xà Hành Bộ của Phiêu Nguyệt lại càng tinh tế hơn.

Ban đầu khi Phiêu Nguyệt thi triển Xà Hành Bộ, khoảng cách giữa bước chân còn lớn nên Lý Kiếm Hàn mới nắm được di chuyển của Phiêu Nguyệt. Nhưng thời gian trôi qua, những chuyển đó dường như gắn liền với nhau và trở nên vô cùng tinh tế.

‘Trong thời gian ngắn như thế hắn đã nhận ra điểm yếu và sửa chữa nó sao?’

Lý Kiếm Hàn đã gặp vô số võ giả, nhưng đây là lần đầu hắn chạm phải một võ giả đạt đến cảnh giới này.

Chính lúc này.

Vút!

Phiêu Nguyệt xâm nhập vào bên trái Lý Kiếm Hàn.

Lý Kiếm Hàn đương nhiên thi triển Hồi Luân Bộ để chặn Phiêu Nguyệt.

Thế nhưng chuyển động của Phiêu Nguyệt lại đột ngột thay đổi.

Hắn liền chuyển sang phải chứ không còn là bên trái.

“Khực!”

Lần đầu trên mặt Lý Kiếm Hàn tỏ vẻ bối rối. Hắn nhanh chóng thay đổi hướng di chuyển.

Lúc này tốc độ của Phiêu Nguyệt lại thần tốc hơn.

Hắn thi triển Hắc Lôi để gia tăng tốc độ cơ thể lên gấp mấy lần.

Phiêu Nguyệt trở thành một tia sét sượt qua người Lý Kiếm Hàn.

Chỉ dùng Hồi Luân Bộ thôi thì quá chậm để ngăn Phiêu Nguyệt.

Khoảnh khắc ấy, gương mặt Lý Kiếm Hàn dấy lên tia xung đột. Và rồi chỉ trong nháy mắt, hắn đã rút thanh trường đao bên thắt lưng ra.

Vút!

Trường đao xé gió vung về phía thất lưng Phiêu Nguyệt.

Một đòn nhất kích nhanh như thiểm điện. Thế nhưng Phiêu Nguyệt không hề hốt hoảng, hấn rút U Linh Chủy ra chặn đòn tấn công của Lý Kiếm Hàn.

Keng!

Cùng với tiếng kim loại vang lên, luồng khí khủng khiếp tấn công Phiêu Nguyệt.

Trường đao và U Linh Chủy va chạm kịch liệt rồi văng ra.

Khó mà so sánh sức nặng và sức công phá giữa trường đao và U Linh Chủy. Hơn nữa, người vung đang không phải ai khác mà chính là Đao Cuồng Lý Kiếm Hàn.

Luận về đao pháp, hấn là võ giả có thể nói là đứng đầu trong thiên hạ. Thanh đao được người đó vung lên lại va chạm với U Linh Chủy, đương nhiên U Linh Chủy phải bị đánh bật ra ngoài.

U Linh Chủy bị đánh văng ra cũng là lúc bàn tay Phiêu Nguyệt nhuốm đầy máu tươi. Thế nhưng, Phiêu Nguyệt không hề chớp mắt lấy một cái, hấn lại phóng thêm một thanh U Linh Chủy.

Vẻ mặt Lý Kiếm Hàn nhìn Phiêu Nguyệt tối sầm đi.

Bởi vì hấn đã âm thầm phá vỡ lời hứa.

Phiêu Nguyệt không thi triển võ công mà cố dùng khinh công để vượt qua Lý Kiếm Hàn, và Lý Kiếm Hàn cũng sẽ không dùng võ công đáp trả.

Lý Kiếm Hàn tự tin có thể dùng Hồi Luân Bộ ngăn chặn Phiêu Nguyệt. Thế nhưng, lòng tự tôn của hấn đã bị Phiêu Nguyệt phá vỡ, và hấn đã rút vũ khí ra trước.

Lý Kiếm Hàn cảm thấy thật quá hổ thẹn.

Không phải việc rút đao ra làm hấn xấu hổ mà là bản thân hấn đã quá tự tin khi xem thường Phiêu Nguyệt.

Rõ ràng hành động xem thường đối phương để rồi chỉ dùng Hồi Luân Bộ trái lại chính là sự sỉ nhục đối với hấn.

Bề ngoài Lý Kiếm Hàn vẫn tỏ ra tôn trọng đối phương, nhưng trong thâm tâm hắn vẫn xem Phiêu Nguyệt là một tên thích khách.

Đây là một suy nghĩ quá sai lầm.

“Phù!”

Lý Kiếm Hàn thở dài.

Đột nhiên Phiêu Nguyệt cảm thấy nổi gai ốc.

Bởi vì bầu không khí của Lý Kiếm Hàn đã thay đổi.

‘Bây giờ mới thật sự bắt đầu đây.’

Đối phương là Lý Kiếm Hàn.

Nam nhân được gọi là Dao Cuồng.

Người tiếp nối đao pháp của môn phái mạnh nhất giang hồ.

Hắn ta mang lại cảm giác vô cùng uy áp.

Lý Kiếm Hàn nhắm trường đao vào Phiêu Nguyệt.

Đao pháp được tạo ra để xẻ đôi bầu trời.

Thiên Sát Đao.

Đao pháp mạnh nhất đang nhắm thẳng vào Phiêu Nguyệt một đường lao tới.

399

“Kiếm Hàn thi triển Thiên Sát Đao sao?”

Nam Cung Tuyệt không khỏi kinh ngạc.

Lý Kiếm Hàn vốn là một người có lòng tự trọng cao.

Đặc biệt là lòng tự trọng về đao. Y tuyệt đối sẽ không thi triển đao pháp với những đối thủ không nằm ở đẳng cấp giống y. Đặc biệt là bí truyền tuyệt học của gia môn Thiên Sát Đao, y rất hạn chế thi triển nó bởi vì nó quá nguy hiểm.

Vậy mà lần này Lý Kiếm Hàn lại thi triển Thiên Sát Đao.

Ít nhất thì sau khi Nam Cung Tuyết gặp y, đây là lần nàng thấy y thi triển đao pháp này.

Xoẹt!

Âm thanh ớn lạnh vang lên.

Nam Cung Tuyết ngay lập tức cảm giác như mình đang bị chém ra vụn.

Đao pháp được tạo ra để chém chết bầu trời.

Chỉ cần sơ sẩy một chút, chủ nhân cũng sẽ bị đao pháp này nuốt chửng. Vậy nên đao pháp này chỉ được truyền lại cho người kế thừa trong số các trực hệ của Cuồng Võ Môn.

Lý Kiếm Hàn đã luyện Thiên Sát Đao đến thành thứ tám.

Tuy chưa đạt được thành tích gì lớn nhưng riêng thành tích ở hiện tại thôi thì ở độ tuổi của y, không ai có thể sánh bằng rồi.

Việc Lý Kiếm Hàn thi triển Thiên Sát Đao cũng là bằng chứng cho thấy y công nhận Phiêu Nguyệt.

‘Xem ra hẳn mạnh hơn mình nghĩ.’

Gương mặt của Nam Cung Tuyết đanh lại.

Cheng!

Hai người lao vào nhau.

Lý Kiếm Hàn dùng toàn lực thi triển Thiên Sát Đao, Phiêu Nguyệt cũng phóng chín thanh U Linh Chủy ra ngoài.

Vèo vèo vèo!

Thiên Sát Đao của Lý Kiếm Hàn nhắm thẳng vào mạng sống của Phiêu Nguyệt. Nhưng đao của y không thể chạm tới cơ thể của hắn.

Keng!

U Linh Chủy đã đánh bật thanh đao của Lý Kiếm Hàn ra.

Đổi lại, U Linh Chủy của Phiêu Nguyệt vỡ vụn. Nhưng hắn vẫn còn tám thanh U Linh Chủy nữa.

Xoẹt! Xoẹt!

U Linh Chủy quay lại và nhắm thẳng vào yếu huyệt của Lý Kiếm Hàn. Nhưng nó đã bị đao mạc của Lý Kiếm Hàn chặn lại.

Keng keng keng!

Đao cùng U Linh Chủy va chạm vào nhau liên tục.

Mỗi lần như thế, sóng xung kích lại nổ ra và quét sạch xung quanh.

“Hừm!”

Thần sắc của Nam Cung Tuyết trở nên nhợt nhạt.

Bởi vì sóng xung kích làm dao động khí huyết của nàng ấy.

Nàng cũng là một cao thủ.

Nàng vốn luyện võ công ở Thủ Thiên Hội từ nhỏ nên khó mà tìm được địch thủ sánh với nàng. Nội công nàng dĩ nhiên cũng thâm hậu.

Những đòn tấn công bình thường không đủ để gây sốc cho nàng. Vậy mà dù không bị đả kích trực tiếp từ sóng xung kích và khí huyết của nàng cũng bị đảo lộn như thế này.

Điều đó chứng tỏ uy võ của Phiêu Nguyệt và Lý Kiếm Hàn đã vượt xa nàng.

Lý Kiếm Hàn thì nàng có thể hiểu được.

Bởi y là đệ tử chân truyền của môn phái siêu cường của thiên hạ Cuồng Võ Môn.

Nhưng còn Phiêu Nguyệt thì nàng không thể hiểu nổi.

Phiêu Nguyệt đã vượt xa phạm vi hiểu biết của Nam Cung Tuyết.

“Làm sao hạng người như thích khách có thể...”

Nàng không thể nói nên lời khi chứng kiến Phiêu Nguyệt đang chiến đấu ngang tài ngang sức với Lý Kiếm Hàn.

Có lẽ nàng phải xem lại định kiến của mình về Phiêu Nguyệt.

‘Mình không nên nghĩ hần chỉ đơn thuần là một sát thủ. Bởi hần có đủ khả năng để trở thành đối thủ cạnh tranh với Kiếm Hàn.’

Nam Cung Tuyết chăm chú quan sát Phiêu Nguyệt.

Tuy chuyện này thật vô lý nhưng giả sử như Lý Kiếm Hàn thua Phiêu Nguyệt thật thì nàng sẽ dùng mọi thủ đoạn để có thể che giấu đi chuyện đó.

Bỗng nàng nghe thấy truyền âm của Tuyết Hoa Kiếm Đội, một âm thanh nhỏ như tiếng muỗi.

‘Xin lỗi tiểu thư vì đã đến muộn.’

‘Mau bao vây toàn bộ khu vực này đi.’

‘Rõ.’

Đội chủ đáp lời trước mệnh lệnh của Nam Cung Tuyết.

Tuy bị Phiêu Nguyệt đả thương một chút nhưng đội hình của Tuyết Hoa Kiếm Đội vẫn còn nguyên vẹn, họ nhanh chóng bao vây khu vực mà không hề phát ra một tiếng động.

Nam Cung Tuyết mở to mắt ra để theo dõi trận chiến giữa Phiêu Nguyệt và Lý Kiếm Hàn.

Uỳnh uỳnh!

Cuộc đối đầu của bọn họ đạt đến đỉnh điểm.

Sức phá của thanh đao của Lý Kiếm Hàn thực sự rất khủng khiếp.

Y không dùng đến đao khí hay đao cương mà dùng khí bao phủ toàn đao để tấn công Phiêu Nguyệt. Vậy nên uy lực của nó trông còn đáng sợ hơn.

Keng!

Đao cùng U Linh Chủy va vào nhau.

Giờ Phiêu Nguyệt chỉ còn lại hai thanh U Linh Chủy còn nguyên vẹn. Những thanh phi đao trước đó đều đã bị thanh đao của Lý Kiếm Hàn đập cho vỡ nát.

Hai chiếc còn lại cũng đã bị sút mẻ.

Phiêu Nguyệt nhận ra.

Đã đến lúc để vứt bỏ U Linh Chủy.

Thời gian qua hẳn đã sử dụng nó rất hữu ích, nhưng hẳn đã bước vào một thế giới mà U Linh Chủy không còn hữu dụng

nữa.

Qua cuộc chiến với Lý Kiếm Hàn, kể từ lúc này, U Linh Chủy đã không còn phù hợp để đối đầu với những kẻ mạnh nữa.

Vù!

Cả hai thanh U Linh Chủy còn lại cũng đã biến thành cát bụi.

Phiêu Nguyệt giờ đã không còn vũ khí nữa. Những ám khí giấu trong Âm Long Bào cũng không đủ uy lực để đối đầu với Lý Kiếm Hàn.

Nhưng Phiêu Nguyệt không hề tỏ ra nhụt chí.

Hắn thường sử dụng U Linh Chủy không có nghĩa phi đao thuật là môn võ công chủ đạo của hắn.

Phiêu Nguyệt lao thẳng vào Lý Kiếm Hàn mà không có vũ khí trong tay.

Hắn nối các điểm với nhau để di chuyển theo con đường ngắn nhất sau đó vung ra nắm đấm.

Không có một động tác thừa trong hành động của Phiêu Nguyệt.

Tất cả những gì có thể thấy ở Phiêu Nguyệt lúc này là sát ý muốn giết chết đối thủ.

Bỗng một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng Lý Kiếm Hàn.

Keng!

Nắm đấm và thanh trường đao va chạm chào nhau nhưng lại có âm thanh của kim loại phát ra.

Bởi vì Phiêu Nguyệt đã đánh vào một mặt bên của đao chứ không phải lưỡi đao.

Lưỡi của thanh trường đao này được luyện chế hết sức cẩn thận và tâm huyết bởi những thợ rèn giỏi nhất của Cuồng Võ Môn.

Lý Kiếm Hàn cau mày trước cảnh tượng khó tin.

Đòn tấn công của Phiêu Nguyệt đã vận dụng Nga Quỷ Đao Nhân Thể Phá Hoại Thuật.

Con người dù đã tu luyện đến cực hạn thì vẫn có điểm yếu, và vũ khí cũng vậy.

Suy nghĩ của Phiêu Nguyệt đã thành hiện thực.

Nhân Thể Phá Hoại Thuật của hắn xuyên qua được cả vũ khí.

Chỉ tiếc là cảnh giới của đối thủ quá cao nên hắn không thể phá hủy nó ngay trong chớp mắt được.

Lý Kiếm Hàn cũng đã phòng bị hơn khi biết được cảnh giới của Phiêu Nguyệt nên kết quả đạt được không như Phiêu Nguyệt mong muốn.

Nhưng không sao.

Chiếc chìa khóa nhỏ mở ra cánh cửa đang đóng chặt.

Điều duy nhất Phiêu Nguyệt cần bây giờ là một trái tim vững vàng.

Chiếu lượng hắc ám, nhất chúc hỏa. Ngã tiền hắc ám, tức đan tâm.

Đề thấp sáng bóng đêm chỉ cần một ngọn nến. Để vượt qua bóng đen trước mặt chỉ cần một trái tim vững vàng.

Phiêu Nguyệt thi triển Hắc Lôi.

Lôi lực kích thích các dây thần kinh của hắn.

Xoẹt xoẹt!

Cơ thể hắn tê nhúc nhúc như bị sét đánh trúng.

Các dây thần kinh trở nên nhạy bén hơn khi được kích thích bởi Lôi Lực.

Dây thần kinh nở ra khiến cảm giác của Phiêu Nguyệt khuếch đại lên gấp mấy lần.

Một thế giới mới mở ra trước mắt hắn.

Một thế giới mà chỉ có Phiêu Nguyệt mới có thể nhìn thấy và cảm nhận được.

Phiêu Nguyệt mở cánh cửa của thế giới mới rồi lao vào Lý Kiếm Hàn.

Vụt!

Lý Kiếm Hàn giật mình trước sự xuất hiện đột ngột của Phiêu Nguyệt trước mắt mình.

Từ góc nhìn của y, Phiêu Nguyệt giống như đang xé toạc không gian rồi xuất hiện trước mắt y vậy. Nhưng y không hề bàng hoàng và thi triển chiêu thức của Thiên Sát Đao.

Két két!

Âm thanh ghê rợn như tiếng kêu của ma quỷ phát ra.

Nếu Phiêu Nguyệt dùng Hắc Lôi để quay nhanh đồng hồ của mình thì thanh đao của Lý Kiếm Hàn đã chém xuyên không gian còn nhanh hơn cả thiểm điện để phá tan thế giới của Phiêu Nguyệt.

Thanh đao của Lý Kiếm Hàn lướt qua mũi Phiêu Nguyệt chỉ với khoảng cách là một cọng tóc.

Chỉ cần Lý Kiếm Hàn vươn ra một chút thì đã chém trúng mặt của Phiêu Nguyệt. Thực tế Lý Kiếm Hàn đã canh đúng khoảng cách đó. Nhưng đao của y không thể chạm đến người của Phiêu Nguyệt.

Bởi vì Phiêu Nguyệt đã lùi lại đúng với khoảng cách vươn đao của y.

Phiêu Nguyệt bắt đầu phản kích.

Hắn đâm vào hông của Lý Kiếm Hàn.

Bốp!

Một sức mạnh khủng khiếp đủ để phá vỡ một tảng đá.

Nhưng Lý Kiếm Hàn vẫn hoàn toàn lạnh lặn.

Y đã dùng tay không cầm đao để chặn đòn tấn công của Phiêu Nguyệt.

Bình bình bình bình bình!

Xoẹt!

Phiêu Nguyệt thi triển Phá Ngọc, còn Lý Kiếm Hàn thi triển Thiên Sát Đao.

Phụt!

Phiêu Nguyệt bị đao chém trúng, máu phun ra như sợi chỉ.

Lý Kiếm Hàn cũng chẳng khá hơn là bao.

Thu Hồn Ti đã xuyên qua vai của y vào lúc y bất cẩn.

Phiêu Nguyệt kéo Thu Hồn Ti về.

Nếu là những người khác thì đã bị kéo đi. Nhưng Lý Kiếm Hàn không phải những võ giả bình thường.

Y vung đao chặt đứt Thu Hồn Ti một cách dễ dàng. Thu Hồn Ti được làm từ khí vỡ vụn.

Roẹt!

Lý Kiếm Hàn xoay tròn, thanh đao cũng xoay theo.

Đây là đòn tấn công kết hợp Hồi Luân Bộ.

Gia tốc cùng sức mạnh hủy diệt của thanh đao tăng lên gấp mấy lần trong tích tắc.

Lý Kiếm Hàn dùng toàn lực lao về phía Phiêu Nguyệt.

Đã lâu lắm rồi y không dám khinh thường một ai đó.

‘Lại là một người được ông trời gửi xuống sao?’

Những người được sinh ra trong hoàn cảnh không có gì nhưng lại giành được sức mạnh to lớn bằng chính sức mạnh của mình.

Giống như Hoa Sơn Quyền Ma hay Lý Quách của Cuồng Võ Môn vậy.

Tất cả bọn họ đều có một điểm chung, đó là thay đổi được dòng chảy của thời đại.

Lý Kiếm Hàn cũng được thừa hưởng một chút từ tổ phụ Lý Quách.

Y tự tin vào võ công và thành tích của mình nhưng y không đạt được tất cả những điều ấy chỉ với một mình y.

Nếu không có bộ đỡ là Lý Quách và Cuồng Võ Môn thì hiện tại y đã không thể đạt đến những thành tích ấy rồi.

Y tự hỏi sức mạnh thực sự của một người tự mình leo lên từ vực thẳm và đứng ngang hàng với y như thế nào.

Vậy nên y đã thi triển Thiên Sát Đao bằng toàn lực.

Tuy y chỉ mới luyện được tám thành nhưng Thiên Sát Dao vốn là tuyệt học thiên cổ.

Sức mạnh của nó vượt qua cả bất cứ thần công tuyệt học nào trong giang hồ.

Không khí của một vùng dường như bị rung chuyển trước Thiên Sát Dao.

Uỳnh uỳnh!

Ông trời như đang nổi giận.

Đến cả Nam Cung Tuyết và những võ giả của Tuyết Hoa Kiếm Đội cũng không dám lại gần đó.

“Trời đất ơi!”

Tuyết Hoa Kiếm Đội theo dõi trận đấu của hai người với vẻ bàng hoàng.

Cuộc chiến ngang tài ngang sức mà bọn họ đến tưởng tượng cũng không dám đang diễn ra ngay trước mắt họ.

Không thể tin được.

Lý Kiếm Hàn là võ giả mạnh nhất mà họ từng biết.

Y là người có thể đối đầu với Bát Tinh Tọa, những người có thể nói là nằm ở cảnh giới cao nhất của giang hồ.

Vậy mà Phiêu Nguyệt lúc này lại ngang tài ngang sức đấu với Lý Kiếm Hàn.

Bọn họ đã từng nghi ngờ khi nghe đồn Phiêu Nguyệt đã đánh bại Bát Tinh Tọa, nhưng giờ thì bọn họ đã tin rồi.

Bởi khung cảnh phi hiện thực ấy đang diễn ra ngay trước mắt họ.

Xoẹt xoẹt!

Một sợi khí phóng ra từ tay Phiêu Nguyệt.

Đó không phải là Thu Hồn Ti thông thường.

Đó là Ti Xà Cang.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Thiên Sát Dao cùng Ti Xà Cang va chạm vào nhau vô số lần.

Xét riêng về sức mạnh hủy diệt thì Thiên Sát Dao có phần vượt trội hơn. Nhưng xét về độ lâu dài và khả năng vận dụng thì Ti Xà Cang lại vượt xa hơn hẳn.

Hơn người, người điều khiển Ti Xà Cang lại là Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt biết rất rõ cách để phát huy tối đa sức mạnh của Ti Xà Cang.

Phiêu Nguyệt xoay tít Ti Xà Cang và tấn công Lý Kiếm Hàn.

Lý Kiếm Hàn lao về phía trước như con cá chép đang lội ngược dòng.

Tiến đến gần một trượng đã khó, tiến thêm một trượng nữa lại càng khó hơn.

Y càng lại gần, Ti Xà Cang càng ngăn lại. Khi Ti Xà Cang càng ngăn lại, uy lực của nó càng tăng lên.

Một cơn chấn động mạnh đập vào toàn thân của Lý Kiếm Hàn.

Lý Kiếm Hàn vung đao để chặn phần nào chấn động, nhưng bên trong của y cũng không tránh khỏi bị chấn thương.

Vết máu tuôn ra từ trong khoeo miệng Lý Kiếm Hàn. Nhưng y vẫn không dừng lại.

Cuối cùng thì y cũng đã có thể đến gần Phiêu Nguyệt.

Đó là lúc Thiên Sát Dao phát huy ra uy lực mạnh nhất của nó.

“Hâyyy!”

Lý Kiếm Hàn nhắm thẳng vào cổ Phiêu Nguyệt.

Dĩ nhiên thanh đao đã bị Ti Xà Cang chặn lại.

Phụt phụt!

Ti Xà Cang vỡ vụn.

Thanh đao của Lý Kiếm Hàn thẳng tiến lên phía trước khi đã không còn vật cản.

Thanh đao của y cứ thế mà đâm vào ngực của Phiêu Nguyệt.

Ti Xà Cang ban nãy đã vỡ vụn bỗng dừng lại biến đổi.

Ánh sáng lóe lên, một tia sét màu đen đánh thẳng vào Ti Xà Cang.

Phiêu Nguyệt đã thi triển Hắc Lôi lên Ti Xà Cang.

Ti Xà Cang hợp nhất với Hắc Lôi. Nó ngẩng đầu lên và lao tới ngoạm lấy Thiên Sát Dao của Lý Kiếm Hàn như một con độc xà.

Xoẹt xoẹt!

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 400

Thiên Sát Dao và lôi lực va chạm kịch liệt với nhau.

Keng!

Tiếng kim loại vô cùng khác biệt so với từ nãy đến giờ. Lý Kiếm Hàn cảm giác như đao của mình đang gào thét lên.

Sợi ti chứa lôi lực giống như con độc xà hung hãn. Nó không bỏ lỡ bất kỳ sơ hở nhỏ nào xuất hiện trên đao pháp của Lý Kiếm Hàn.

Độc xà đột nhiên lao tới.

“Khực!”

2

Gương mặt Lý Kiếm Hàn méo xệch đi.

Hắn muốn đuổi con rắn độc xâm nhập vào thanh đao, nhưng trước khi hắn kịp phản ứng lại, Ti Xà Cang đã bắn ra.

1

Rầm!

Trường đao vỡ vụn trước mặt Lý Kiếm Hàn.

Mảnh vỡ của thanh trường đao bao phủ Lý Kiếm Hàn và Phiêu Nguyệt.

Cả hai đều lao về hướng ngược lại rồi đâm vào tường.

Bức tường sụp đổ, cả hai bị vùi trong đống gạch đổ nát.

8

“Kiếm Hàn!”

Nam Cung Tuyết cố gắng gọi Lý Kiếm Hàn.

Nàng liền chạy đến chỗ Lý Kiếm Hàn. Thế nhưng đột nhiên nàng cảm thấy trên cổ có gì đó kỳ lạ.

Nam Cung Tuyết cẩn thận nhìn xuống, đập vào mắt nàng là một mảnh đao vỡ đang kề vào cổ. Chỉ cần cử nhẹ một đường, Nam Cung Tuyết chắc chắn sẽ mất mạng ngay lập tức.

Lúc này nàng nghe thấy giọng nói của kẻ đang kề mảnh đao vỡ lên cổ mình. 6

“Không được... cử động.” 8

Giọng nói đục ngầu và yếu ớt như thể đã mất hết sức lực, Nam Cung Tuyết nghe xong liền biết người đó là ai.

“Hong... Lệ Tuyết?”

“Đúng vậy. Không được di chuyển. Chỉ cần cô cử động một ngón tay, ta sẽ cắt cổ cô ngay.”

Nữ nhân đang thì thầm vào tai Nam Cung Tuyết chính là Hong Lệ Tuyết.

“Ta thật sơ suất.”

Nam Cung Tuyết nghiêng răng.

1

Rõ ràng Hong Lệ Tuyết đã trong tình trạng bán sống bán chết.

Vậy nên Nam Cung Tuyết mới an tâm để mặc nàng ta ở đó.

Quan trọng hơn, toàn bộ sự tập trung của nàng đã dồn vào Phiêu Nguyệt và Lý Kiếm Hàn, nàng không có lý do gì bận tâm đến Hồng Lệ Tuyết nữa.

Trong lúc không ai để ý đến mình, Hồng Lệ Tuyết đã tỉnh lại.

Nàng không còn chút sức lực nào để nhấc tay lên, nhưng nàng vẫn cố gắng di chuyển và lấy hoàn đan cất trong túi ra cho vào miệng.

Hoàn đan đó chính là Cứu Mệnh Hộ Thương Đan.

Nó không giúp chữa lành vết thương trong nháy mắt, nhưng vẫn giúp tình trạng cơ thể cải thiện đáng kể.

Hồng Lệ Tuyết luôn mang theo Cứu Mệnh Hộ Thương Đan bên người.

Trong lúc Phiêu Nguyệt và Lý Kiếm Hàn đang chiến đấu với nhau, Hồng Lệ Tuyết nhắm mắt chờ đan dược phát huy công dụng.

May là nàng đã lấy lại sức để di chuyển.

Lúc đó ánh mắt của mọi người đều hướng về cuộc chiến nên nhờ thế Hồng Lệ Tuyết mới có thể bí mật tiếp cận Nam Cung Tuyết.

“Á!”

“Nam Cung Tiểu thư?”

Phải đến lúc này Tuyết Hoa Kiếm Đội mới phát hiện Hồng Lệ Tuyết đang đe dọa tính mạng Nam Cung Tuyết, chúng nhanh chóng nâng kiếm bảo vệ.

Hồng Lệ Tuyết khó nhọc nói.

“Các người không được di chuyển. Chỉ cần một người nhúc nhích, ta sẽ cắt cổ họng ả ta ngay lập tức.”

“Khực!”

“Chết tiệt!”

Trước sự đe dọa của Hồng Lệ Tuyết, Tuyết Hoa kiếm Đội không dám di chuyển.

Bởi vì chúng nhận ra lời nàng nói không đơn thuần chỉ là một lời đe dọa.

Hai chân chúng run lên như cây sậy. Nếu ai đó đẩy nhẹ một chút có khi chúng sẽ đổ gục ngay lập tức.

Thế nhưng trong mắt Hồng Lệ Tuyết lúc này đã tràn đầy độc khí.

Ánh mắt nàng như đang nói rằng dù nàng có chết cũng không chịu chết một mình.

Nam Cung Tuyết lên tiếng nói.

“Cô làm thế không giải quyết được vấn đề đâu.”

“Không cần giải quyết cũng được.”

“Ta cứ tưởng cô là người lý trí nhưng xem ra lại làm ta thất vọng rồi.”

“Vì ta lý trí nên mới thế này đây. Chết một mình và chết cùng cô. Cô nghĩ xem bên nào có lợi hơn.”

“Vậy chúng ta sẽ chết cùng nhau sao?”

“Đúng thế! Có chết ta cũng sẽ không chết một mình.”

Hồng Lệ Tuyết mỉm cười, hàm răng nhuộm đỏ màu máu lộ ra rõ mồn một.

Hình ảnh này chẳng khác nào ác quỷ cả.

Nam Cung Tuyết cắn chặt môi.

Nàng chưa bao giờ nghĩ rằng nàng phải chịu sự ô nhục từ chính thích khách mà mình nghĩ là đã tóm được rồi.

Vai nàng run lên vì nhục nhã.

Nam Cung Tuyết là người đã leo lên vị trí cao mà không cần sự giúp đỡ của Thủ Thiên Hội. Chính vì thế mà nàng có lòng tự tôn vô cùng lớn.

Đối với một nữ nhân có niềm tin rằng vận mệnh của bản thân chính là nằm trong tay mình, thì tình huống hiện giờ không khác gì sự xúc phạm khủng khiếp đối với nàng.

‘Sao ta lại lơ là như thế...’

Thế nhưng bây giờ có hối hận thì cũng quá muộn rồi.

Hồng Lệ Tuyết càng đẩy mạnh mảnh vỡ thanh đao vào cổ nàng.

Lúc này máu đã bắt đầu chảy ra. Nếu cửa sâu thêm chút nữa, chắc hẳn Nam Cung Tuyết sẽ bỏ mạng tại đây.

Chính lúc này.

Soạt!

Lý Kiếm Hàn vùng dậy khỏi đồng đồ nát.

Trên người hắn có chi chít mảnh vỡ của đao. Thế nhưng, Lý Kiếm Hàn không để tâm mà nhìn về trước.

Phiêu Nguyệt cũng đã vượt qua đồng đồ nát và đứng dậy như Lý Kiếm Hàn. Trên người hắn cũng bị ghim nhiều mảnh vỡ của đao. Thế nhưng Phiêu Nguyệt vẫn nhìn thẳng về phía Lý Kiếm Hàn.

Cả người hắn đau buốt.

Kể từ sau khi giác ngộ trên núi Thiên Trung Sơn, đây là lần đầu hắn bị thương nghiêm trọng như thế.

Cơ thể hắn đau nhức hết như có tảng đá khổng lồ đè lên.

Cả Lý Kiếm Hàn cũng như thế.

Từ sau khi nhận được biệt hiệu Đao Cuồng, Lý Kiếm Hàn mới trải qua trận kịch chiến như thế.

Đã lâu rồi hắn mới chiến đấu hết sức mình.

Thậm chí hắn còn chẳng nhớ được lần cuối hắn dồn hết sức mạnh chiến đấu thế này là khi nào.

Mặc dù cả người đều bị thương nhưng mặt Phiêu Nguyệt vẫn không đổi sắc. Chỉ nhìn sắc mặt hắn thì không thể đoán được hắn đã trải qua trận kịch chiến thế nào.

Đột nhiên Lý Kiếm Hàn nhìn về phía Nam Cung Tuyết.

Nhìn thấy nàng ta bị Hồng Lệ Tuyết bắt làm con tin, vẻ mặt Lý Kiếm Hàn lập tức thay đổi.

“Phù! Có vẻ ta đã quá xem thường cô rồi. Ta còn nghĩ mình tóm được cô rồi chứ.”

Ai cũng thấy Hồng Lệ Tuyết đang trong tình thế bán sống bán chết.

Vậy nên hẳn ta mới tập trung vào cuộc chiến với Phiêu Nguyệt vì nghĩ rằng cứ bỏ mặc thì nàng ta cũng sẽ chết mà thôi.

Thế nhưng khác với phán đoán của hắn, Hồng Lệ Tuyết đã tỉnh lại và còn gây ra tình huống này.

Cả người Hồng Lệ tuyết đang run rẩy tựa hồ có thể đổ gục xuống nhưng nàng vẫn dán chặt mắt vào Nam Cung Tuyết. Hơn nữa, nàng còn cố gắng bám trụ vào cơ thể Nam Cung Tuyết để giữ cho mình không đổ gục.

Sự kiên trì của nàng vô cùng khủng khiếp.

Lý Kiếm Hàn hỏi Phiêu Nguyệt.

“Thích khách nào cũng vậy cả sao?”

“Không phải ai cũng thế.”

“May thật. Nếu mọi tên thích khách đều như thế thì ta không thể ngủ ngon rồi.”

Giọng nói của Lý Kiếm Hàn lúc này không còn chứa sát khí.

Nam Cung Tuyết đã bị bắt làm con tin, hắn không cần chiến đấu với Phiêu Nguyệt làm gì.

Lý Kiếm Hàn bất ngờ nói.

“Huynh đưa cô ta đi đi.”

“Không được. Huynh không cần làm thế vì ta.”

Nam Cung Tuyết gào thét lên.

Nam nhân ấy luôn đi trên con đường của riêng mình, chưa bao giờ đưa ra thỏa hiệp, vậy mà vì nàng hắn ta lại làm như thế.

Dáng vẻ đó làm lòng ngực Nam Cung Tuyết đau nhói.

Lúc này Hồng Lệ Tuyết mới thì thầm vào tai Nam Cung Tuyết.

“Nếu đau lòng như thế hay là chết ở đây luôn nhé?”

Hồng Lệ Tuyết đâm mạnh mạnh vỡ dao vào cổ Nam Cung Tuyết. Máu chảy ra mỗi lúc một nhiều hơn.

Thấy cơ thể Nam Cung Tuyết cứng đờ, Hồng Lệ Tuyết liền mỉm cười.

“Biết ngay mà. Tất cả mọi thứ cô phô ra đều là đạo đức giả thôi. Cô hành động như thể sẽ hy sinh mọi thứ cho nam nhân mình yêu, nhưng cuối cùng lại không có dũng khí hy sinh tính mạng của mình. Vì giang hồ cái gì chứ? Đừng có chọc cười ta. So với những kẻ đạo đức giả như cô thì bọn ta còn tốt hơn gấp mấy lần. Chỉ ít bọn ta cũng không cố tỏ ra thanh cao, đạo đức.”

Giọng nàng quá nhỏ nên chỉ có mỗi Nam Cung Tuyết nghe được.

Nam Cung Tuyết bắt đầu run lên vì nhục nhã.

Nàng muốn phản bác lại gì đó, nhưng lại không nghĩ ra câu gì phù hợp. Bởi vì lời Hồng Lệ Tuyết nói đã đâm trúng tim đen của nàng.

Gương mặt Hồng Lệ Tuyết lúc này đã trắng bệch đi.

Nàng có thể duy trì đến hiện giờ là nhờ Cứu Mệnh Hộ Thương Đan, nhưng giờ đã đến giới hạn rồi.

Nếu còn gượng sức nữa, nàng sẽ sớm gục ngã thôi.

Bàn tay cầm mảnh đao đang dần mất đi sức lực. Nhưng Hồng Lệ Tuyết vẫn trụ vững nhờ dựa vào Nam Cung Tuyết.

‘Đúng là ác quỷ...’

‘Thích khách đều như vậy sao?’

Bộ dạng của nàng khiến Tuyết Hoa Kiếm Đội không khỏi kinh hãi.

Lúc này Phiêu Nguyệt đi lướt qua Lý Kiếm Hàn tiến về phía Hồng Lệ Tuyết.

Phiêu Nguyệt càng đến gần, chân Hồng Lệ Tuyết càng mất sức hơn. Thế nhưng, nàng vẫn cố gắng cắn môi chịu đựng.

Phiêu Nguyệt đưa tay cho Hồng Lệ Tuyết.

“Giờ đi được rồi.”

“Ai cần... huynh giúp chứ?”

“Ta chỉ vô tình đi ngang qua thôi.”

“Haha! Nực... cười...”

Lúc này Hồng Lệ Tuyết đã hoàn toàn đổ gục xuống.

Phiêu Nguyệt choàng tay đỡ nàng.

Chẳng biết nàng đã chảy bao nhiêu máu mà mặt đã trắng bệch đi, cơ thể cũng lạnh như băng.

Nhờ Cứu Mệnh Hộ Thương Đan mà nàng mới duy trì hơi thở đến tận lúc này, nhưng tính mạng nàng đang như ngàn cân treo sợi tóc.

Phải nhanh chóng cứu chữa cho nàng.

Phiêu Nguyệt liền cõng Hồng Lệ Tuyết.

Nam Cung Tuyết nhìn Phiêu Nguyệt rồi nói.

“Nếu dính dáng tới cô ta thì cuộc đời huynh cũng không được yên ổn đâu.”

“Ta đoán đó là điều duy nhất cô có thể nói. Đe dọa không phải là như thế. Tốt hơn là cô nên nói chi tiết để người khác dễ tưởng tượng chứ đừng nói chung chung như thế.”

“Cái gì?”

“Ví dụ thế này nhé. Từ bây giờ ta sẽ nhắm vào cô. Lúc ăn, ngủ, khi thở, lưỡi kiếm của ta sẽ luôn nhắm vào cô. Cô nghĩ những người đó có thể bảo vệ được cô không? Một năm, mười năm, họ có thể bảo vệ cô mãi mãi sao? Vậy thì cứ thử mà xem. Ta sẽ nhắm vào cái mạng của cô cả đời này.”

Nam Cung Tuyết bất giác căng cứng người.

Chỉ cần tưởng tượng Phiêu Nguyệt đang ẩn trốn trong bóng tối và nhắm vào mình đã khiến toàn thân nàng nổi cả gai ốc rồi.

Phiêu Nguyệt là thích khách vĩ đại nhất trên giang hồ.

Nếu không đạt đến cảnh giới như Lý Kiếm Hàn thì không thể nào ngăn được hắn ta cả. Thế nhưng, Lý Kiếm Hàn lại không thể ở cạnh nàng cả ngày và bảo vệ nàng khỏi Phiêu Nguyệt.

Muốn ngăn một tên trộm thì cần có ít nhất gấp 10 lần binh lực.

Hơn nữa đối phương còn là Phiêu Nguyệt được mệnh danh là thích khách mạnh nhất trên giang hồ.

Dù có dùng 100 cao thủ bảo vệ cũng chưa chắc có thể chặn được hắn.

Nếu thích khách như Phiêu Nguyệt đã muốn nhắm vào ai, thì tất cả các hoạt động ngoại giao đều sẽ bị gián đoạn. Giả như thế thì kế hoạch giúp đỡ Lý Kiếm Hàn sẽ trở thành công cốc hết cả.

Càng đáng sợ hơn khi mối đe dọa chính là Phiêu Nguyệt. Bị một người như hấn để mắt thì cả đời này cũng đừng hòng ngủ ngon giấc.

Chỉ tưởng tượng thôi cũng đủ khiến người ta không rét mà run.

Phiêu Nguyệt nhẹ nhàng quay đầu lại nhìn nàng ta.

“Cô biết chưa? Đây mới là đe dọa.”

“Khoan, khoan đã.”

Nam Cung Tuyết vội vàng gọi Phiêu Nguyệt. Thế nhưng hấn không đáp lời mà phi người biến mất.

Nam Cung Tuyết lập tức ngồi thụp xuống vì chân nàng đã không còn sức nữa.

Lý Kiếm Hàn thở dài rồi tiến lại gần nàng.

“Muội không sao chứ?”

“Kiếm Hàn!”

“Sẽ không có chuyện gì đâu. Muội đừng lo lắng quá.”

“Muội xin lỗi. Vì muội mà mọi chuyện hỏng bét rồi...”

“Nếu không có muội thì ta cũng không thể dồn tên thích khách đến đường cùng vậy rồi. Không phải muội thiếu năng lực đâu. Chỉ là thực lực của tên Phiêu Nguyệt đó vượt trội hơn ta nghĩ thôi.”

“Nếu hấn thật sự muốn nhắm vào muội...”

“Hấn sẽ không làm thế đâu.”

“Sao huynh có thể đảm bảo điều đó?”

“Bởi vì nếu hấn thật sự muốn nhắm vào muội thì không cần phải nói ra chuyện đó.”

“Haa!”

“Không chỉ võ công mà tâm cơ hấn cũng xuất sắc thật. Nếu hấn thật sự thành kẻ địch thì hậu hoạn khó mà lường được.”

Dù được Lý Kiếm Hàn an ủi, trong lòng Nam Cung Tuyết cũng không thể nguôi ngoai.

Nàng thông minh đến mức được gọi là Thiên Niên Hồ, nhưng trước sự uy hiếp của Phiêu Nguyệt lại nàng ta không thể nghĩ được gì cả.

Lý Kiếm Hàn nhìn Nam Cung Tuyết với ánh mắt đáng tiếc.

Tốt nhất là phải loại bỏ đối thủ như Phiêu Nguyệt. Thế nhưng Lý Kiếm Hàn đã bỏ lỡ cơ hội.

Và hấn không biết được cơ hội này bao giờ sẽ lại xuất hiện.

Lý Kiếm Hàn nhìn xuống tay mình.

Trên tay hấn chỉ còn lại chuôi của trường đao đã gãy vỡ.

“Phù!”

Lý Kiếm Hàn thở dài một hơi.

401

“Rất khó ạ.”

Y sự nhìn vào tình trạng của Hồng Lệ Tuyết lúc này rồi lắc đầu.

Tình trạng của Hồng Lệ Tuyết hiện tại thực sự rất tệ.

Nàng vốn đã bị trọng thương, lại còn dùng đến cả Cứu Mệnh Hộ Thương Đan nên cơ thể không tài nào chịu được.

Đáng ra nàng phải ngồi yên vận công trị thương khi uống Cứu Mệnh Hộ Thương Đan. Đằng này nàng lại di chuyển nhanh và cử động mạnh như thế, dục cũng sẽ trở thành độc.

Bên trong cơ thể nàng bị tổn hại nghiêm trọng.

Y sư đang bắt mạch cho nàng cũng chính là danh y giỏi nhất Bà Dương Hồ này. Nhưng y cũng phải lắc đầu trước tình trạng của Hồng Lệ Tuyết.

“Để điều chỉnh lại khí huyết đã bị vỡ thì phải cần đến một y sư có tay nghề vượt trội hơn ta nhiều.”

“Ở đâu?”

“Theo ta biết thì...”²

Y sư ngáp ngừng.

Tức là không có.

Phiêu Nguyệt nhìn xuống Hồng Lệ Tuyết.

Hồng Lệ Tuyết lúc này thương tích đầy mình. Tuy nàng lúc này vẫn còn thở, nhưng rồi hơi thở ấy sẽ ngừng lại bất cứ lúc nào.

Y sư nhìn vào Phiêu Nguyệt rồi cẩn thận lấy một thứ gì đó từ trong áo ra và đưa nó cho Phiêu Nguyệt.¹

“Cái gì đây?”

“Độc ạ.”

“Độc.”

“Vâng! Đây là độc được luyện chế từ độc của Hắc Hoa Tri Chu rất khó tìm ở Nam Man. Khi nào ngài cảm thấy tính mạng của cô ấy đang rơi vào nguy kịch thì hãy cho cô ấy uống một chút loại độc này. Nó sẽ kích thích được tiên thiên chi khí của cô ấy.”

“Lấy độc trị độc sao?”

“Vâng. Kích động tiên thiên chi khí sẽ tạm thời giảm được các triệu chứng. Nhưng tiên thiên chi khí của con người vốn có giới hạn nên tốt nhất chỉ nên dùng vào những trường hợp cấp bách nhất.”

“Hừm!”

“Đây là tất cả những gì ta có thể làm với khả năng của mình. Trong lúc cô ấy vẫn còn duy trì được sự sống thì đại hiệp tốt hơn hết vẫn là tìm kiếm y sư hoặc tìm cách khác để cứu cô ấy.”⁸

Y sư cúi gằm đầu.

Y là y sư có tiếng nhất Bà Dương Hồ.

Tuy không đến mức được gọi là thần y, nhưng y đủ tư cách để được gọi là danh y.

Lão thái thái của Đế Nguyên Thương Đoàn đã giới thiệu y cho Phiêu Nguyệt.⁶

Y đã đến đây khi nhận được lệnh của Lão Thái Thái. Vậy mà y lại không thể chữa khỏi cho Hồng Lệ Tuyết bằng y thuật của mình.

Điều duy nhất mà y có thể làm là đưa cho nàng liều thuốc độc để kích thích tiên thiên chi khí của nàng.

Phiêu Nguyệt cẩn thận đặt độc của Hắc Hoa Tri Chu vào trong áo.

Y sư cúi đầu chào Phiêu Nguyệt rồi bước ra ngoài.

Phiêu Nguyệt vẫn lặng yên nhìn Hồng Lệ Tuyết.

Bỗng lông mày của Hồng Lệ Tuyết khẽ run lên, nàng mở mắt ra.

Nàng chớp mắt một lúc để có thể nhìn rõ sau đó lại mỉm cười chum chím.

“Huynh vẫn còn ở đây à.”

“Cô tưởng ta đi sao?”

“Ừ! Ta cứ tưởng huynh vứt bỏ ta và rời đi rồi.”

“...”⁸

“Hô hô! Giỡn thôi, giỡn thôi.”

Khóe miệng của nàng mỉm cười. Nhưng chân mày của nàng vẫn nhíu chặt vì cơn đau đớn.

Phải đến một lúc sau, cơn đau mới dịu bớt đi.

Đến lúc này, lông mày của nàng mới chịu giãn ra một chút.

“Phù! Ghê gớm thật. Ta vốn quen với việc bị đau rồi nhưng mà cơn đau này thực sự...”

“Là do cô cố gắng quá sức thôi. Nếu cô không uống Cửu Mệnh Hộ Thương Đan thì đau đến mức này.”

“Thì lúc đó cũng hết cách rồi mà. Ta chỉ tiếc khi đó ta không thể kê kiếm vào cổ ả ta thôi.”

Hồng Lệ Tuyết nghiêng chặt răng khi nhớ lại Nam Cung Tuyết.

“Khi nào cơ thể hồi phục thì làm việc đó vẫn chưa muộn.”

“Dĩ nhiên rồi.”

Hồng Lệ Tuyết gật đầu.

Ban này tuy nhắm mắt, nhưng nàng vẫn nghe rõ lời của y sư nói.

Cho dù y sư không nói đi chẳng nữa, thì nàng vẫn biết rõ tình trạng cơ thể hiện tại của nàng. Tình trạng hiện tại của nàng thực sự rất tệ. Nhưng Hồng Lệ Tuyết không hề tuyệt vọng.

Nàng đã sống cuộc sống của một thích khách cả đời này.

Nỗi đau và tuyệt vọng đã quá đỗi quen thuộc với nàng.

Nàng tuyệt đối sẽ không tha thứ cho bản thân nếu nàng bỏ cuộc lúc này.

Phiêu Nguyệt nói.

“Nghe nói gần đây có thần y.”

“Thần y sao?”

“Ừ! Ta không rõ năng lực của người đó nhưng nhị đệ tử của Võ Kiếm Liên Chủ bảo vậy.”

“Ý huynh là... Lưu Thủy Hoàn công tử sao. Nếu Lưu Thủy Hoàn công tử đã gọi như vậy thì có vẻ là đúng rồi.”

“Ta cũng nghĩ vậy.”

“Nếu tìm được người đó chắc ta sẽ có cơ hội nhỉ?”

“Vẫn tốt hơn là ở đây nằm chờ chết.”

“Vậy ta đi thôi.”

“Nhưng sẽ rất đau khi phải di chuyển trong tình trạng này đây.”

“Hô hô! Sao thế? Ta cũng có phải gà mới đẻ đâu. Ta là thích khách đây. Đau đớn với ta cũng chỉ như hít thở thôi.”

Hồng Lệ Tuyết gắng gượng ngồi dậy.

Mặc dù chỉ di chuyển nửa thân trên một chút thôi mà mồ hôi nàng đã túa ra khắp người, hơi thở nặng nề.

Đến mức người nhìn thôi cũng cảm thấy đau đớn.

Nhưng Phiêu Nguyệt chỉ đứng yên nhìn Hồng Lệ Tuyết mà không hề giúp đỡ nàng.

Bởi hẳn biết một thích khách có thực lực như Hồng Lệ Tuyết sẽ cảm thấy rất xấu hổ khi nhận được sự giúp đỡ từ người khác.

“Khực!”

Cuối cùng, Hồng Lệ Tuyết đành phải ngồi dậy bằng chính sức của mình.

Nàng dựa vào tường rồi thở ra từng hơi thật nặng nề.

Lần đầu tiên trong đời nàng cảm thấy đau đớn đến vậy. Con đau này còn đau hơn cả khi nàng phải khổ luyện để trở thành thích khách. Dầu vậy, nàng vẫn cắn chặt răng chịu đựng.

Nàng nung nấu ý định trả thù Nam Cung Tuyết và Lý Kiếm Hàn. Khi nhớ đến gương mặt của bọn họ, nỗi đau của nàng dường như đã dịu đi bớt một phần nào.

“Phù!”

Phiêu Nguyệt thờ ơ nói.

“Đi thôi. Phải mau đi tìm thần y gì đó trước khi thần y rời khỏi đây.”

“Ta... biết rồi.”

Hồng Lệ Tuyết gật đầu và đi theo Phiêu Nguyệt.

Vừa ra ngoài bọn họ đã gặp một lão bà đầy nếp nhăn đang đứng ở đó.

Bà là Lão Thái Thái, chủ nhân thật sự của Đế Nguyên Thương Đoàn.

Bên cạnh bà là Châu Thiết Phong đang đứng dìu bà.

Lão Thái Thái hỏi.

“Ta nghe y sư nói rồi. Chẳng phải với tình trạng hiện tại của cô ấy thì vẫn nên ở lại đây sao?”

“Ta biết một người có thể chữa được cho cô ấy. Giờ bọn ta đang đi tìm người đó.”

“Vậy thì may quá.”

“Đa tạ đã giúp đỡ.”

“Hờ hờ! Thật vinh dự khi được nghe Tử Thần cảm ơn.”

“Ta đi đây!”

“Bảo trọng.”

Lão Thái Thái mỉm cười.

Phiêu Nguyệt nhìn vào Lão Thái Thái một lúc lâu.

Lão thái thái đã đến cái tuổi gần đất xa trời. Một ngày nào đó bà không còn ở trên thế gian này nữa thì cũng không phải là chuyện gì lạ.

Ly biệt thế này, e là rất khó để gặp lại nhau lần nữa.

“Hi vọng sẽ được gặp lại.”

“Hờ hờ! Có khi đến lúc đó bà lão này đã sống ở trên trời rồi. Mọi chuyện đều thuận theo ý trời cả.”

Lão Thái Thái cười rạng rỡ.

Phiêu Nguyệt gật đầu rồi nhìn qua Châu Thiết Phong đang đứng bên cạnh bà lão.

“Bảo trọng. Hẹn gặp lại.”

“Đại hiệp sẽ quay lại Bà Dương Hồ chứ?”

“Một ngày nào đó...”

“Nhất định phải ghé qua đây đây.”

“Được.”

“Vậy bảo trọng...”

Châu Thiết Phong chấp thế bao quyền cúi chào Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt cũng chấp thế bao quyền với Châu Thiết Phong rồi đi ra ngoài.

Ngựa của hần đang đợi ở bên ngoài. Một chiếc xe kéo nhỏ được gắn vào sau con ngựa.

Phiêu Nguyệt đặt Hồng Lệ Tuyết lên xe rồi phóng ngựa chạy đi.

Lão Thái Thái và Châu Thiết Phong đứng nhìn bóng lưng Phiêu Nguyệt đang khuất dần.

Mãi đến khi hình bóng của Phiêu Nguyệt khuất khỏi tầm mắt, Lão Thái Thái mới mở miệng.

“Thiết Phong!”

“Vâng! Tăng tổ mẫu gọi con.”

“Rời khỏi Đế Nguyên Thương Đoàn đi. Từ giờ, Đế Nguyên Thương Đoàn sẽ hoạt động mà không có con.”

“Vâng ạ.”

Châu Thiết Phong đáp lời mà không hề có chút bối rối trước lời nói bất ngờ của Lão Thái Thái.

Lão Thái Thái nhìn về hướng Phiêu Nguyệt biến mất rồi nói tiếp.

“Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội sẽ hành động khi ngài ấy rời khỏi đây. Một cơn gió đầy máu rồi sẽ thổi qua Bà Dương Hồ này. Để bảo vệ Đế Nguyên Thương Đoàn trước cơn giông bão này, có lẽ chúng ta phải đóng chặt cửa lại.”

Đối với những người ở Bà Dương Hồ, Phiêu Nguyệt như một tai họa. Chính vì thế nên đến cả Chương Hồ Niên cũng không dám đích thân ra mặt để đối đầu với Phiêu Nguyệt mà phải chống cự lại Phiêu Nguyệt bằng cách ngấm kích động Quan Vô Thủy.

Cả Ngân Liên Hội Chủ Long Hạ Thương cũng e ngại Phiêu Nguyệt không kém. Vậy nên hẳn đã không thể để Ngân Liên Hội hành động khi Phiêu Nguyệt còn đang ở đây.

Bây giờ Phiêu Nguyệt đã rời đi, bọn họ chắc chắn sẽ bắt đầu hành động.

Vấn đề là Châu Thiết Phong có liên quan đến Ngân Liên Hội.

Tuy đó là lựa chọn vì tương lai của Đế Nguyên Thương Đoàn nhưng chỉ cần sơ sẩy một chút, lựa chọn của y có thể khiến Đế Nguyên Thương Đoàn sụp đổ.

“Ta đã gửi 10 vạn lượng vàng dưới tên của con cho Kim Liên Điền Trang. Nhiều đó chắc sẽ đủ cho con làm những gì mình muốn.”

“Đa tạ tăng tổ mẫu!”

“Đó là tất cả những gì ta có thể giúp được cho con lúc này.”

“Bấy nhiêu là đủ rồi thưa tăng tổ mẫu.”

“Ta mong ý chí của con sẽ được lan tỏa đến toàn thiên hạ này.”

“Đa tạ tăng tổ mẫu!”

Lão Thái Thái nắm chặt tay Châu Thiết Phong.

Châu Thiết Phong nhắm mắt lại để cảm nhận được hơi ấm từ Lão Thái Thái lần cuối cùng.

“Đi rồi bang chủ ơi.”

Đặng Thiết Hùng nhú mày khi thấy thuộc hạ của mình chạy vào âm ỉ.

“Cái gì đi?”

“Tử Thần. Tử Thần đi rồi.”

“Tử Thần? Phiêu Nguyệt sao?”

“Vâng! Hắn đã rời khỏi Bà Dương Hồ rồi ạ.”

“Thật sao?”

Đặng Thiết Hùng vô thức đứng bật dậy rồi hét lớn.

Khí tức lạnh lẽo của hắn khiến cho những võ giả của Huyết Nghị Bang đứng gần đó cũng cảm thấy ớn lạnh.

“Thuộc hạ đã thấy tận mắt ạ. Hắn đã rời khỏi Đế Nguyên Thương Đoàn và đi đâu đó rồi.”

“Ngươi chắc chứ?”

“Vâng ạ! Hắn đã đi đến đường để ra khỏi Bà Dương Hồ.”

“Hắn thực sự đã rời khỏi Bà Dương Hồ rồi sao?”

Đặng Thiết Hùng vuốt cằm.

Khóe miệng hắn nhếch lên, để lộ ra hàm răng ó vàng.

Hắn vô thức bật cười.

“Khà khà khà! Tên quái nhân đó đã rời khỏi Bà Dương Hồ rồi, đây chẳng phải là cơ hội ngàn vàng sao?”

Chỉ cần biết Phiêu Nguyệt còn đang ở Bà Dương Hồ thôi, đến thờ hấn cũng không dám thờ mạnh. Đãng Thiết Hùng co rúm cả người vì sợ rằng Phiêu Nguyệt sẽ tìm đến mình vào một lúc nào đó.

Không phải chỉ có mỗi Đãng Thiết Hùng mà nhiều môn phái và võ giả đang ở quanh Bà Dương Hồ cũng vậy.

Nhiều người sợ một người nghe thật buồn cười, nhưng nếu đặt bản thân vào vị trí của nhiều người đó thì sẽ không một ai dám cười nhạo nữa.

“Triệu tập bọn nhỏ lại cho ta.”

“Sao ạ? Sao lại...?”

“Chúng ta phải quan sát động hướng của Ngân Liên Hội. Khi nào bzfckđến Thiên Hải Trang thì ta sẽ ra lệnh.”

“Vâng ạ.”

Thiên Hải Trang là một trang viên lớn nằm ở phía nam Bà Dương Hồ.

Hiện tại, Chương Hồ Niên, các võ giả của Vũ Kiếm Sơn Trang và binh lực chi viên của Kim Thiên Hội đang ở đó.

Quy mô của bọn họ có thể xem là một Võ Lâm Minh thu nhỏ.

Đãng Thiết Hùng cùng trợ thủ đi đến Thiên Hải Trang.

Hắn nhìn quanh Thiên Hải Trang rồi trầm nghĩ.

‘Mới đó mà binh lực đã tăng lên nhiều thêm rồi.’

Có vẻ như binh lực hiện tại của Thiên Hải Trang gấp đôi số binh lực so với khi họ đến trước đó.

Với toàn lực như thế này, bọn họ chắc chắn có thể quét sạch được Ngân Liên Hội chỉ trong chớp mắt nếu không có biến số bất thường.

“Thứ đó là gì vậy?”

“Bọn hạ ô tạp chúng ở đây làm gì thế?”

Những võ giả nhìn vẻ ngoài lôi thôi của Đãng Thiết Hùng rồi thì thầm.

Đãng Thiết Hùng lập tức cảm thấy xấu hổ.

‘Hừ! Các ngươi dám xem thường ta sao. Để coi khi ta nắm được quyền thống trị Bà Dương Hồ rồi thì các ngươi có dám giễu cợt ta như vậy nữa không.’

Đặng Thiết Hùng bước tiếp, che giấu hoàn toàn cảm xúc của mình.

Đề gặp được Chương Hồ Niên không khó.

Vấn đề là nữ nhân đang ở cạnh Chương Hồ Niên lúc này.

Một nữ nhân xinh đẹp với đôi mắt màu xanh dương như thể được pha trộn giữa hai dòng máu. Nàng chính là Nghiêm Sở Tố.

Nghiêm Sở Tố và Hải Vụ Đội đã lần theo tung tích của Lưu Thủy Hoàn đến tận Bà Dương Hồ này thì biết Chương Hồ Niên cùng với những võ giả khác của Kim Thiên Hội đang ở tại Thiên Hải Trang này.

Vì việc của Kim Thiên Hội cũng chính là việc của Độc Cao Hoàng nên nàng đã tìm đến đây.

Chương Hồ Niên đang nói chuyện cùng Nghiêm Sở Tố thì quay qua nhìn Đặng Thiết Hùng.

“Có chuyện gì thế?”

“Ta muốn báo ngài một tin.”

“Tin gì vậy?”

“Phiêu Nguyệt đã rời khỏi Bà Dương Hồ rồi.”

“Thật sao?”

“Vâng! Thuộc hạ của ta đã xác nhận rồi.”

“Còn động hướng của Ngân Liên Hội thì sao?”

“Vâng đang quan sát.”

“Hờ! Vậy ý của ngươi là...?”

“Cơ hội ngàn vàng sẽ không xuất hiện lần hai. Hờ hờ!”

Đặng Thiết Hùng cười một cách xảo trá.

Vài ngày sau, Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội đã đụng độ với nhau tại Bà Dương Hồ.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 402

Có một chiếc xe ngựa đang chạy bon bon trên con đường phủ kín cỏ. Trên xe ngựa có một nam và một nữ.

Nam nhân thì đánh ngựa còn nữ nhân thì đang nhắm mắt tựa vào thành xe.

Họ chính là Phiêu Nguyệt và Hồng Lệ Tuyết.

Hai người họ đã rời khỏi Bà Dương Hồ và đang đi qua một ngọn núi không rõ tên.

Tuy không biết tên ngọn núi, nhưng Viêm Hy Thụy nói rằng nàng đã gặp một vị thần y ở khu vực gần đây. 2

Hai người đã kiểm tra khắp khu vực lân cận trong vài ngày qua.

Phiêu Nguyệt đột nhiên nhìn lại phía sau.

Hồng Lệ Tuyết đang nhắm mắt chịu đựng cơn đau. Trong suốt thời gian qua, nàng đã hai lần rơi vào tình thế nguy hiểm tính mạng. Nếu không sử dụng độc của Hắc Hoa Tri Chu giúp nàng vận tiên thiên chi khí thì nàng đã mất mạng rồi. May mắn là nàng đã giữ được tính mạng nhưng di chứng lại rất nghiêm trọng.

Nỗi đau thấu tận xương tủy đang dày vò nàng.

Thế nhưng dù đang chịu đựng nỗi đau như bị ngàn thanh phi đao đâm vào, Hồng Lệ Tuyết vẫn không hề rên rỉ lấy một tiếng.

Đau đớn là một thứ vô cùng quen thuộc với nàng, và lòng tự tôn của nàng không cho phép mình khuất phục trước cơn đau mà rên rỉ.

Phiêu Nguyệt không nói câu nào với Hồng Lệ Tuyết.

Hắn hiểu tâm trạng của nàng.

Dựa trên lập trường của nàng, hắn cũng sẽ làm như thế.

Hai người khác nhau ở nhiều điểm, nhưng cũng có những điểm chung khó thay đổi được. 1

Đó chính là họ đều xuất thân là thích khách.

Ngay từ khi còn bé, bản năng của thích khách đã khắc sâu vào trong máu và nó tuyệt đối sẽ không bị lung lay dù trong bất kỳ trường hợp nào.

Vậy nên Phiêu Nguyệt có an ủi Hồng Lệ Tuyết cũng không giúp ích được gì.

Tốt nhất là hắn nên đi tìm thần y. 8

Phiêu Nguyệt không để tâm đến Hồng Lệ Tuyết nữa mà chú trọng vào việc tìm thần y. Thế nhưng hắn không tìm ra người đó ở đâu cả.

Viêm Hy Thụy đã gặp thần y được 10 ngày.

Trong lúc đó, thần y có lẽ đã rời đi.

‘Hắn ta cũng đang tìm thần y mà nhỉ?’

Phiêu Nguyệt chợt nhớ đến Lưu Thủy Hoàn.

Hồng Lệ Tuyết đang trong tình thế nguy hiểm, nhưng Lưu Thủy Hoàn cũng đang gấp gáp không kém.

Chỉ cần muộn một ngày thì khả năng hồi phục võ công của hắn lại càng ít đi.

Phiêu Nguyệt tiếp tục đánh xe ngựa để tìm dấu vết của thần y.

6

“Ừm!”

Đột nhiên ánh mắt Phiêu Nguyệt lóe lên.

Bởi vì hắn vừa nhìn thấy một dấu vết khó tin ngay trước mắt.

Có một vết chân rộng và sâu tựa như có tảng đá khổng lồ lăn qua.

Phiêu Nguyệt xuống xe ngựa quan sát vết nứt.

Nền đất còn khá ẩm ướt.

Điều này đồng nghĩa vết chân được tạo ra chưa lâu. Toàn bộ cây cỏ trên con đường có vết chân đều bị nghiền nát.

Soạt!

Đột nhiên Quỷ Nha đang trên tay Phiêu Nguyệt bò xuống.

8

Quỷ Nha thè chiếc lưỡi nhỏ rồi ngửi mùi đất. Sau đó nó nhìn Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt trả lời hết như đã hiểu ý của Quỷ Nha.

“Ừm! Ta cũng biết.”

Lúc này Hồng Lệ Tuyết mở mắt nhìn Phiêu Nguyệt.

“Sao thế?”

“Hình như ở đây có người quen.”

“Đó là thần y ư?”

“Không! Là người khác.”

“Là người khác ư?”

Hồng Lệ Tuyết tỏ vẻ nghi hoặc.

1

Bởi vì vẻ mặt Phiêu Nguyệt lúc này đã đánh lại.

Phiêu Nguyệt mà nàng biết không phải người hay bộc lộ nội tâm trong bất kỳ trường hợp nào.

Nàng cũng là thích khách nên biết rõ chuyện đó.

Phiêu Nguyệt đáp lời.

“Cảnh Vu Sanh.”

“Cảnh Vu Sanh ư?”

“Sinh Tử Khách.”

“Ý huynh là Nhị Tinh Tọa trong Bát Tinh Tọa?”

“Đúng vậy! Dấu chân này chắc là do giao long mà ông ta cưỡi để lại.”

“Trời ạ!”

Hồng Lệ Tuyết hết sức kinh ngạc.

Đối với một thích khách như nàng, Bát Tinh Tọa là sự tồn tại xa vời hết như thần long trên chín tầng mây. Và Cảnh Vu Sanh lại đứng đầu trong số đó.

Nghĩ đến việc sự tồn tại như ông ta đang ở cùng một không gian với mình, Hồng Lệ Tuyết không khỏi nổi gai ốc.

‘Giao long ư...?’

Nàng đã từng nghe qua.

Mãng xà không thể trở thành rồng.

Thế nhưng có sự khác biệt rất lớn giữa việc nghe qua và trực tiếp nhìn thấy.

Dấu chân mà giao long để lại thật sự rất mờ nhạt.

Nàng không ngờ rằng một loài quái vật to lớn như thế lại thật sự tồn tại trên đời này.

Chỉ cần nhìn dấu chân mà giao long để lại cũng khiến lông tơ toàn thân nàng dựng đứng cả lên.

Phiêu Nguyệt lẩm bẩm.

“Sinh Tử Khách xuất hiện ở đây nghĩa là Quỷ Vương cũng ở gần đây.”

Quỷ Vương được gọi là Bất Khả Giải đệ nhất giang hồ.

Thực lực gần như bất tử của hắn đã trở thành mục tiêu cho những kẻ ưa quyền lực.

Phiêu Nguyệt biết một ít bí mật về Quỷ Vương.

Bây giờ hắn đang trong bộ dạng của Đào Diễn Sơn.

Hắn đã từ bỏ cơ thể vốn có của mình mà chuyển sang cơ thể của Đào Diễn Sơn.

Quý Vương duy trì sự sống bằng cách chuyển từ cơ thể này sang có thể khác có phần tương tự với bản thân hần.

Vốn dĩ Phiêu Nguyệt không việc gì phải bận tâm đến Quý Vương cả.

Kể từ ba như hần không lý gì phải xen vào ân oán giữa Quý Vương và Sinh Tử Khách. Thế nhưng tình hình lúc này đã thay đổi.

Với năng lực của Quý Vương biết đâu chừng có thể cứu sống Hồng Lệ Tuyết.

Nếu như chắc chắn tìm được thần y thì Phiêu Nguyệt không cần tiếp xúc với Quý Vương, nhưng hiện giờ hần không còn cách nào khác.

Hồng Lệ Tuyết đã hai lần bước chân vào Quý Môn Quan.

Nếu chịu chấn động thêm lần nào nữa, có khi đến cả độc của Hắc Hoa Tri Chu cũng không cứu được nàng.

Phiêu Nguyệt nghĩ rằng bây giờ là lúc hần phải mạo hiểm.

Hần tháo ngựa ra khỏi xe ngựa.

Bởi vì hần không thể mang theo cả cỗ xe ngựa để theo dõi dấu vết của giao long.

Phiêu Nguyệt liền tựa Hồng Lệ Tuyết phía sau lưng mình.

Hồng Lệ Tuyết im lặng ngồi tựa vào lưng Phiêu Nguyệt. Nàng không hỏi lý do. Nàng biết Phiêu Nguyệt hành động như thế là đều có lý do cả.

Phiêu Nguyệt phi ngựa cùng Hồng Lệ Tuyết đuổi theo dấu vết của giao long.

Tìm kiếm dấu vết của giao long không quá khó. Bởi vì những dấu chân sâu và to cứ nối tiếp nhau.

Phiêu Nguyệt di chuyển theo dấu vết của giao long kéo dài đến tận một hồ nước.

Hồ nước không rõ tên khá lớn.

Mặc dù không rộng lớn đến mức không nhìn thấy điểm dừng như Bà Dương Hồ, nhưng nó cũng khá rộng và phải mất khoảng nửa ngày mới đi được một vòng.

Có vẻ như giao long đã tiến vào hồ này.

Phiêu Nguyệt phải lục soát cả hồ vì không biết nó đã vượt qua hồ đi đến đâu. Thế nhưng hắn không thất vọng.

Hắn vốn dự đoán được những khó khăn này sẽ xảy ra.

Phiêu Nguyệt kéo ngựa đi vòng quanh hồ.

Lúc hắn gần đi được nửa hồ.

Phiêu Nguyệt phát hiện ra dấu vết bị phá hủy khá nghiêm trọng.

Cánh đồng lau sậy trở thành một đồng hoang tàn, gần đó còn có những mảnh đá vỡ nằm lộn lộn.

Ngoài ra còn có một chiếc vảy to bằng bàn tay trên đất.

Dấu vết của giao long hiện ra vô cùng rõ ràng.

Chắc chắn Quỷ Vương và Cảnh Vu Sanh đã xảy ra giao chiến tại đây.

Phiêu Nguyệt khuếch đại giác quan nhìn xung quanh. Thế nhưng hắn không cảm nhận được khí tức của hai người ở đâu cả.

“Chưa gì đã rời đi rồi sao?”

Phiêu Nguyệt cảm thấy khá đáng tiếc.

Bởi vì hắn đã lãng phí quá nhiều thời gian để tìm Quỷ Vương.

Bầu trời cũng dần về tối.

Di chuyển tiếp sẽ khá nguy hiểm.

Phiêu Nguyệt đành phải đưa Hồng Lệ Tuyết đến một nơi gần bờ hồ.

Sau khi làm phẳng nền đất, hắn nhặt cành cây khô rồi đốt lửa lên.

“Phù!”

Vừa ngồi xuống đồng lửa, Hồng Lệ Tuyết bắt giác thở dài một hơi.

Sắc mặt nàng lúc này hết sức nhợt nhạt.

Trong lúc Phiêu Nguyệt chuẩn bị nghỉ chân, tình trạng của nàng đã xấu đi thấy rõ.

Phiêu Nguyệt ngồi phía sau lưng nàng rồi nói.

“Vận công đi! Ta sẽ giúp cho nàng.”

“Ừm!”

Hồng Lệ Tuyết gật đầu rồi bắt đầu vận công.

Phiêu Nguyệt đưa lòng bàn tay vào mệnh môn huyệt của nàng rồi giúp nàng vận công.

Sau khi vận công một lượt, tình trạng của Hồng Lệ Tuyết đã tốt hơn. Thế nhưng gương mặt nàng vẫn còn tái nhợt.

“Giờ được rồi. Đa tạ huynh.”

Nghe Hồng Lệ Tuyết nói, Phiêu Nguyệt liền bỏ tay ra.

Phiêu Nguyệt lấy khô bò ra rồi hỏi.

“Ăn không?”

“Ừm!”

Hồng Lệ Tuyết không từ chối.

Thực ra lúc này tình trạng của nàng không ổn đến mức có thể ăn thứ gì đó. Bởi vì nàng không hề cảm nhận được bất kỳ mùi vị nào nên không cảm thấy đói. Thế nhưng để sống, dù là nhai đá nàng cũng không từ.

Phiêu Nguyệt ngồi bên cạnh Hồng Lệ Tuyết ăn khô bò.

Tốc độ nhai của hai người rất chậm.

Phiêu Nguyệt vốn có thói quen ăn từ tốn, còn Hồng Lệ Tuyết vì quá yếu nên không thể ăn nhanh được.

“Phù!”

Sau khi ăn hết miếng khô bò cuối cùng, Hồng Lệ Tuyết thở dài một hơi.

Nàng nhắm mắt rồi tựa đầu vào vai Phiêu Nguyệt. Phiêu Nguyệt nhìn nàng một hồi rồi nói.

“Việc ám sát Thất Hiền Thư Sinh có phải là mệnh lệnh của Bách Quỷ Liên chủ không?”

“Đúng vậy. Đó là nhiệm vụ do đích thân Liên chủ giao xuống.”

“Trường hợp này có thường xảy ra không?”

“Tuyệt đối là không.”

“Đúng là bất thường mà.”

“Đúng vậy, thậm chí họ còn không cho ta biết thân phận của người ủy thác là ai. Thích khách khác thì ta không biết, nhưng thường họ sẽ chia sẻ thông tin cho Thập Huyết Sát biết.”

Hồng Lệ Tuyết nhắm mắt trả lời.

Đôi lông mày của nàng đang run lên. Điều này cho thấy trong lòng nàng đang rối rắm đến thế nào.

Bởi vì nàng cho rằng thiên hạ có thể đại loạn do những gì nàng gây ra.

Nàng đã nhận ủy thác và giết người vô số lần, nhưng chưa bao giờ có nguy cơ lan rộng thành một cuộc đại loạn cả.

Giả như việc ám sát Thất Hiền Thư Sinh thật sự gây ra thiên hạ đại loạn thì nàng không tưởng tượng nổi nghiệp báo mà mình phải gánh khủng khiếp đến mức nào.

Phiêu Nguyệt nhìn đồng lửa mà không hỏi gì thêm.

Ngọn lửa bập bùng cháy dữ dội khiến Phiêu Nguyệt suy nghĩ rất nhiều.

Lúc hần đang ngơ ngác nhìn đồng lửa.

Đột nhiên giác quan của hần cảm nhận được ai đó.

Phiêu Nguyệt không hề bối rối mà nhìn sang phía bên kia ngọn lửa.

Lúc này có ai đó lặng lẽ xuất hiện.

Nhân ảnh đột ngột hiện ra như xé tan bóng tối.

Sự xuất hiện của người này kỳ quái đến mức nếu không phải là cao thủ như Phiêu Nguyệt thì có thể nhìn nhầm thầy ma quỷ.

Phiêu Nguyệt im lặng nhìn nhân ảnh.

Gương mặt hần đỏ bừng vì đồng lửa.

Đôi mắt đen láy kia không chứa bất kỳ cảm xúc nào của con người.

Phiêu Nguyệt nghĩ ánh mắt ấy thật sự rất giống hần. Nhưng cũng có phần khác biệt.

Phiêu Nguyệt là người cố tình che giấu đi cảm xúc của bản thân, còn nhân ảnh lại hoàn toàn mất đi xúc cảm vốn có.

Dường như không có bất kỳ hỷ nộ ái ố nào có thể ảnh hưởng đến hần.

Nhân ảnh nhìn chằm chằm Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt cũng nhìn lại hần ta.

Sự tĩnh lặng đến ngột thở bao trùm cả không gian.

Hồng Lệ Tuyết cảm nhận được có gì đó kỳ quái liền mở mắt ra.

Nàng vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy người ngồi bên kia đồng lửa. Thế nhưng, nàng không hề dao động chút nào.

Hần ta chỉ là một tiểu nam tử trong độ khoảng mười mấy tuổi.

Tay áo hần xắn lên một đoạn để lộ vết bỏng mờ mờ.

‘Ai thế nhỉ?’

Lúc này Phiêu Nguyệt lên tiếng.

“Quý Vương, Đào Diễm Sơn, một trong hai người.”

Tiểu nam tử xuất hiện trước mặt họ chính là Đào Diễm Sơn, đệ tử của Thiết Sơn Công Phòng.

Tiểu nam tử đã bán Ngưu Mao Châm đích thân chế tạo cho Phiêu Nguyệt.

Đứa trẻ đã mất đi người tiểu muội duy nhất bởi Tào Lý Quang của Nam Kinh Tào Gia và khiến Thái Hồ máu chảy thành sông.

Đứa trẻ đã trả được thù nhưng không may lại bị Quý Vương cướp mất cơ thể đó đang xuất hiện trước mặt Phiêu Nguyệt.

Ngay bây giờ trong người Phiêu Nguyệt vẫn còn giữ Ngưu Mao Châm do Đào Diễm Sơn làm.

Quý Vương trong thân thể Đào Diễm Sơn lên tiếng.

“Ta... nhớ ra rồi. Đã từng gặp ngươi ở Tây Hồ đúng chứ?”

“Ngươi là Quỷ Vương à?”

“Mọi người đều gọi ta như thế.”

“Diễn Sơn thế nào rồi?”

“Không biết nữa...”

Quỷ Vương buột miệng nói với gương mặt vô cảm.

Rõ ràng hắn đang ở trong thân thể của Đào Diễn Sơn. Nhưng cảm giác thì khác. Phiêu Nguyệt hoàn toàn không cảm nhận được khí tức của Đào Diễn Sơn mà hắn từng gặp trước đây.

Chỉ có lớp vỏ là Đào Diễn Sơn, Quỷ Vương đã hoàn toàn chiếm lấy cơ thể hắn ta.

Phiêu Nguyệt không biết làm thế nào Quỷ Vương làm được chuyện này, nhưng hắn buộc phải tin vì sự việc đang diễn ra trước mắt hắn.

Lúc này Quỷ Vương mới nhìn Hồng Lệ Tuyết.

“Nữ nhân đó, đau quá.”

“Thì sao?”

“Có cách làm cô ta khỏe hơn.”

“Thật sao?”

Hồng Lệ Tuyết bất giác vui mừng.

“Nhưng ta có một điều kiện.”

Câu này là Quỷ Vương nói với Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt hỏi hắn.

“Chuyện gì?”

“Ngươi hãy giúp ta.”

403

Đôi mắt của Quỷ Vương trống rỗng khiến người nhìn cũng cảm thấy trống vắng khi nhìn vào đôi mắt ấy.

Phiêu Nguyệt cũng không nằm ngoài vùng ngoại lệ.

Hắn cảm giác như cơ thể đã bị hỏng hóc ở một phần nào đó vậy.

Cảm xúc của con người sẽ bị bào mòn khi phải chịu đựng vô số thử thách khắc nghiệt.

Nhưng Quỷ Vương thì khác, ngay từ đầu hắn đã bị thiếu đi một phần nào đó.

Sự khác biệt của cả hai là rất lớn.

Phiêu Nguyệt vẫn có thể nhớ được một phần nào đó những gì mà hắn đã đánh mất, còn Quỷ Vương thì không.

Vậy nên những gì mà Quỷ Vương nói nghe thật mơ hồ.

“Người muốn ta giúp gì?”

“Dẫn đường.”

“Dẫn đường sao?”

“Ta không thể tìm được đường đi. Ta cần phải đến một nơi...”

“Nếu ta tìm được con đường đó thì người sẽ chữa trị cho cô ta chứ?”

“Có một mảnh đất có thể cứu được người.”

“Mảnh đất?”

Phiêu Nguyệt nhíu mày.

Bởi vì lần đầu tiên hắn nghe thấy một mảnh đất lại có thể cứu được người.²

Nhưng người nói ra câu đó lại là Quỷ Vương.

Quỷ Vương tuyệt đối không phải người nói ra những lời nhảm nhí.

Phiêu Nguyệt gật đầu.

“Đi thôi.”

“Được.”

Quỷ Vương cũng gật đầu.¹

Cuộc trò chuyện giữa hai người kết thúc.

Quỷ Vương đã đạt được mục đích, hắn ngồi dựa lưng vào tảng đá và nhắm mắt lại.

Phiêu Nguyệt nhìn Quỷ Vương mà không nói lấy một lời.

Phiêu Nguyệt hoàn toàn không cảm nhận được hơi thở từ Quỷ Vương, trên người Quỷ Vương rất ít dấu hiệu của sự sống. Quỷ Vương rõ ràng vẫn đang còn sống nhưng lúc này hắn chẳng khác gì một con rối đã bị cắt sợi dây điều khiển cả.

Sự tồn tại của hắn rất thần bí, giống như biệt danh Quỷ Vương của hắn vậy.

Hồng Lệ Tuyết thì thầm vào tai Phiêu Nguyệt.

“Huynh chấp nhận đề xuất của hắn vì ta sao?”

“Ừ!”

“Ồi chao! Ta vui lắm đấy. Nhưng mà cũng có lý do khác nữa đúng chứ?”

“Ừ!”

“Ta biết ngay mà. Nhưng mà ta vẫn rất vui đấy. Không ngờ ta lại được người như huynh quan tâm như thế này.”

“Người như ta là sao?”

“Thì huynh là Tử Thần mà. Ta ngửi thấy được mùi chết chóc từ huynh. Vậy nên ta rất sợ. Điều đáng sợ hơn cả chính là huynh rất thu hút.”

Đó là lý do vì sao Hồng Lệ Tuyết lại giữ một khoảng cách nhất định với Phiêu Nguyệt.

Nàng sợ rằng nàng sẽ đánh mất bản thân nếu nàng càng đến gần Phiêu Nguyệt.

Ngay cả lúc này, nàng cũng sợ rằng nàng vĩnh viễn không thể thoát ra khỏi Phiêu Nguyệt nếu ở cạnh Phiêu Nguyệt trong một thời gian dài. Vậy nên nàng tàn nhẫn nói.8

“Ta sẽ quay trở về Bách Quỷ Liên ngay khi cơ thể hồi phục.”

“Là do Thất Hiền Thư Sinh sao?”

“Ta cần biết ai đã ủy thác ta giết ông ấy.”

“Ta không nghĩ Bách Quỷ Liên Chủ sẽ nói với cô đâu.”

“Vậy thì ta sẽ khiến cho ngài ấy nói.”

“Có khả năng sao?”

“Có khả năng.”

“Vậy là cô phải mạo hiểm tính mạng một lần nữa à?”

“Đó là chuyện của bọn ta.”

“Vậy chúc cô thành công.”

“Đa tạ.”

Hồng Lệ Tuyết mỉm cười rồi nhìn vào đồng lửa.

Gương mặt nhợt nhạt của nàng hiện lên chút đỏ.

Trời còn chưa hừng sáng mà Quỷ Vương đã dậy.

Người bình thường sẽ làm rất nhiều việc khác nhau khi họ thức sớm như thế này, nhưng Quỷ Vương vẫn nằm yên ở đó dù đã thức dậy rồi.

Phiêu Nguyệt cũng đã tỉnh.

Hắn ngay lập tức kiểm tra tình trạng của Hồng Lệ Tuyết ngay khi tỉnh dậy.

Tình trạng của nàng lúc này thực sự không ổn. Nó còn tệ hơn cả đêm qua.

Thật nguy hiểm khi để nàng ngồi xe kéo trong tình trạng này.

Phiêu Nguyệt suy nghĩ một lúc rồi đến bên con ngựa đang được buộc ở gần đó, hắn tháo yên và dây cương khỏi con ngựa rồi thì thầm với nó.

“Suốt thời gian qua ngươi đã vất vả rồi. Giờ thì hãy sống một cuộc sống thật tự do nhé.”

Phì phì!

Phiêu Nguyệt nói rồi vỗ vào mông ngựa. Con ngựa giật mình rồi chạy đi mất.

Phiêu Nguyệt lặng yên nhìn theo bóng của con ngựa đang khuất dần.

Con ngựa ấy đã đồng hành cùng Phiêu Nguyệt khá lâu. Vậy nên hẳn cũng có chút tình cảm với nó.

Tuy hẳn có chút tiếc nuối khi để con ngựa đi, nhưng đó là lựa chọn duy nhất lúc này.⁸

Hắn không biết nơi hắn phải đi cùng với Quý Vương hiểm trở đến mức nào. Cũng không thể chờ theo Hồng Lệ Tuyết như thế này nữa.

Thà rằng lúc này trả tự do cho con ngựa vẫn tốt hơn.

Phiêu Nguyệt xé tấm vải dày kẹp giữa ngựa và yên rồi bên thành một sợi dây.

Hắn cõng Hồng Lệ Tuyết trên lưng rồi buộc nàg vào người mình bằng sợi dây đó.

Sau khi kiểm tra tay chân không còn bị vướng khi cử động, hắn nói với Quý Vương.

“Đi thôi!”

“Ừ!”

Quý Vương gật đầu rồi dẫn đường.

Phiêu Nguyệt đi sau Quý Vương, một tay hắn đặt vào Mệnh Môn Huyệt của Hồng Lệ Tuyết để truyền công cho nàng.¹

Bỗng Quý Vương thi triển khinh công thuật lao về phía trước, Phiêu Nguyệt cũng thi triển khinh công để chạy theo Quý Vương.

Nếu những võ giả khác nhìn thấy hành động mà Phiêu Nguyệt đang làm thì chắc chắn bọn họ sẽ nói Phiêu Nguyệt làm vậy chẳng khác gì tự sát cả.

Để truyền công vào cơ thể người khác cần phải có sự tập trung và biết cách vận hành nội công ở một nơi tuyệt đối yên tĩnh không bị ai quấy rầy.

Đằng này Phiêu Nguyệt không những truyền nội công cho Hồng Lệ Tuyết mà còn thi triển khinh công để đi theo Quý Vương. Chỉ cần sơ sẩy một chút, không những tính mạng của Hồng Lệ Tuyết mà đến cả Phiêu Nguyệt cũng gặp nguy hiểm. Nhưng Phiêu Nguyệt vẫn hành động mà không có chút do dự.

Quý Nha ngoảnh đầu nhìn lại và thấy được hành động của Phiêu Nguyệt.

Nếu là một người bình thường thì chắc chắn họ sẽ khuyên Phiêu Nguyệt gì đó, nhưng Quý Vương thì không. Hắn không quan tâm vào việc của Phiêu Nguyệt mà tập trung thi triển khinh công thuật.

Phiêu Nguyệt thả ngựa đi là một điều đúng đắn.

Bởi Quý Vương di chuyển dọc theo con đường mà ngựa không thể đi được. Bọn họ xuyên qua những khu rừng rậm rạp đến mức không thể nhìn thấy phía trước, rồi đi qua những ngọn núi đá cao chót vót.

Con đường này thì một võ giả còn khó có thể tiếp cận được chứ đừng nói gì là ngựa.

Nếu người đi theo Quý Vương không phải là Phiêu Nguyệt mà là người khác thì chắc chắn bọn họ đã bị bỏ lại phía sau rồi.

Phiêu Nguyệt áp sát Quý Vương.

Lúc đầu hắn cũng cảm thấy khó khăn. Nhưng được một lúc thì hắn đã quen và nắm bắt được cách để vận nội công.

Hồng Lệ Tuyết lúc này rất yếu.

Nếu Phiêu Nguyệt không truyền nội công cho nàng thì có lẽ nàng đã ngừng thở rồi.

“Học học!”

Hồng Lệ Tuyết đột nhiên co giật không ngừng và thở hỗn hển.

Phiêu Nguyệt cho nàng uống những giọt cuối cùng của độc Hắc Hoa Tri Chi.

Tiên thiên chi khí dao động dữ dội khi bị đả kích.

Một lúc sau, huyết sắc trên mặt Hồng Lệ Tuyết xuất hiện trở lại. Hơi thở của nàng cũng trở nên nhẹ nhàng hơn. Nhưng gương mặt của Phiêu Nguyệt lại tối sầm lại.

Bởi hắn biết hình ảnh của Hồng Lệ Tuyết lúc này chỉ là hiện tượng khi khí lực tạm thời quay trở về, giống như Hồi Quang Phản Chiếu vậy.

Việc kích thích tiên thiên chi khí sẽ giúp sinh khí quay trở về tạm thời, nhưng không một ai biết được hiện tượng ấy sẽ kéo dài được bao lâu.

Có một điều mà hẳn chắc chắn khi hiện tượng này qua đi, đó chính là không còn cách nào để có thể cứu được nàng.

Phiêu Nguyệt hỏi Quỷ Vương.

“Còn xa không?”

“Sắp đến rồi.”

Hắn đã nghe thấy câu trả lời này từ Quỷ Vương từ nửa ngày trước.

Khi ấy, Quỷ Vương cũng nói rằng không còn xa nữa.

Phiêu Nguyệt thắt chặt sợi dây buộc Hồng Lệ Tuyết vào mình rồi nói.

“Có thật là sắp đến không vậy?”

“Ta không có nói dối đâu.”

Quỷ Vương cứ thế mà lao về phía trước.

Phiêu Nguyệt nhìn theo bóng lưng của Quỷ Vương một lúc, hẳn cũng không hỏi cung Quỷ Vương nữa.

Đã quá muộn để quay lại.

Dù kết quả có ra sao thì Phiêu Nguyệt cũng phải đi theo Quỷ Vương đến cùng.

Phiêu Nguyệt bay theo Quỷ Vương.

Đã qua một vài ngày, hẳn thậm chí còn không thể đoán được mình đã đi qua những đâu.

Bởi khinh công thuật của Quỷ Vương quả thật kinh hãi, chỉ cần hắn lơ là một chút là sẽ mất dấu Quỷ Vương ngay. Vậy nên Phiêu Nguyệt chỉ tập trung vào việc đi theo Quỷ Vương mà không thể quan sát xung quanh được.

Nơi bọn họ đến là một ngọn núi cây cối rậm rạp không rõ tên.

Những cành cây cao rậm rạp khiến người vào đây không thể đoán được phương hướng.

Những người đến đây lần đầu tiên khả năng cao sẽ bị chết đói sau khi bị lạc và lang thang trong khu rừng này.

Nhưng Phiêu Nguyệt và Quỷ Vương thì khác.

Bởi vì bọn họ đang thi triển khinh công thuật để di chuyển trên những cành cây.

Phiêu Nguyệt nheo mắt.

Một mùi hương nồng nặc bốc lên.

Mùi hương ấy kích thích khứu giác khiến cho hắn choáng váng.

Khứu giác của Phiêu Nguyệt đã được tôi luyện khi còn ở không động nên nó nhạy bén hơn bất kỳ loài thú nào. Sự nhạy cảm ấy càng khiến Phiêu Nguyệt khó chịu hơn.

Phiêu Nguyệt dùng nội công để chặn khứu giác của mình lại. Sau đó, đầu óc hắn cũng trở nên tỉnh táo hơn.

Đó là một mùi ẩm ướt khiến người khác cảm thấy khó chịu.

Đây là lần đầu tiên Phiêu Nguyệt ngửi thấy mùi hôi thối như vậy.

Quỷ Vương gọi đây là mảnh đất có thể cứu sống người, nhưng làm gì có ai còn sống nổi khi ngửi thấy mùi hôi này cơ chứ.

Một vùng đất đen ngòm không một ngọn cỏ hiện ra sau khu rừng rậm rạp.

Không có bất kỳ dấu vết nào của sự sống trên mảnh đất này.

Mùi hôi thối ban nãy chính là mùi bốc lên từ mảnh đất đen này.

Quỷ Vương nói.

“Đến rồi.”

“Nhưng nơi này không giống mảnh đất có thể cứu người thì phải.”

“Phải vào trong một chút nữa thì mới đến mảnh đất ấy.”

“Thật sao?”

“Thật?”

Quỷ Vương sải bước vào vùng đất đen.

Phiêu Nguyệt cũng đi theo hắn.

Càng vào bên trong, mùi hôi thối tỏa ra càng nặng.

Tuy đã chặn khứu giác lại bằng nội công nhưng đầu Phiêu Nguyệt vẫn đau nhức không thôi.

Trong phút chốc, hắn cảm thấy lo lắng về việc liệu mình có thể cứu người ở một nơi như vậy được không.

Bỗng một mảnh đất đỏ hiện ra trước mắt hắn.

Một mảnh đất màu đỏ giữa vùng đất đen.

Quỷ Vương nhìn về nơi đó rồi nói.

“Chính là nơi đó. Vùng đất đỏ trở thành vùng đất chết vì đã hút địa khí của những nơi lân cận.”

“Hút địa khí sao?”

“Ta không biết lý do tại sao nhưng đó là sự thật. Ta cũng đã từng chữa trị ở đây.”

Quỷ Vương chỉ tình cờ phát hiện ra nơi này.

Khi đó hắn bị thương nặng. Tuy hắn có khả năng tái tạo gần như là bất tử nhưng vết thương khi đó quá lớn nên hắn lâm vào trạng thái nguy kịch.

Khi đó, hắn đã tìm đến nơi này như một bản năng.

Hắn không biết một chút về vị trí hay thông tin về nơi này nhưng hắn đã tìm ra nơi này bằng bản năng và tâm niệm nhất định phải sống.

Vùng đất đen mà không một sinh vật nào có thể sinh sống chính vì vùng đất đỏ mà ra. Bởi vì vùng đất đỏ đã hút hết địa khí xung quanh nó.

“Giờ ta phải làm gì đây?”

“Chôn cô ta vào đó là được. Phần còn lại để vùng đất đỏ lo.”

“Vậy sao?”

Phiêu Nguyệt ôm Hồng Lệ Tuyết tiến vào vùng đất đỏ.

Hắn có thể cảm nhận được ngay lập tức rằng khí tức của vùng đất đỏ rất khác thường.

Hồng Lệ Tuyết đặt Hồng Lệ Tuyết nằm xuống một bên rồi dùng hai tay cào đất. Đất đỏ mềm như đậu hũ nên hắn không cần phải dùng đến nội công.

Sau khi đào một cái hố đủ sâu cho một người có thể nằm. Phiêu Nguyệt cẩn thận đặt Hồng Lệ Tuyết xuống.

Phiêu Nguyệt phủ đất đỏ lên toàn bộ cơ thể Hồng Lệ Tuyết ngoại trừ gương mặt.

Hồng Lệ Tuyết lúc này đã không còn tỉnh táo.

Phiêu Nguyệt nhìn vào nàng một lúc rồi quay về nơi Quỷ Vương đang đứng.

Quỷ Vương nói với Phiêu Nguyệt.

“Phải tránh xa khỏi nơi này.”

“Tại sao?”

“Vùng đất này sẽ hút đi khí lực của chúng ta.”

Quỷ Vương không đợi để nghe câu trả lời của Phiêu Nguyệt mà bay đến ngồi yên vị ở một cái cây cao bên ngoài vùng đất đen.

Phiêu Nguyệt cũng bay tới đến ngồi cạnh Quỷ Vương.

“Chúng ta xong việc rồi. Phần còn lại để mảnh đất đó lo hết.”

“Người có biết danh tính của vùng đất đó không?”

“Ta không biết. Nhưng trên thế giới này vẫn còn những mảnh đất như vậy.”

“Còn nữa sao?”

“Ta đã thấy được ba nơi như thế này rồi.”

“Vậy mà không ai biết đến nó sao?”

“Bởi vì không ai chôn cơ thể vào đất giống như ta.”

Hơn nữa, tất cả những vùng đất mà hắn tìm thấy cùng đều nằm ở những nơi mà người khác khó tiếp cận.

Quỷ Vương lẩm bẩm.

“Rồi một ngày nào đó, vùng đất kia sẽ bao phủ toàn thế gian này.”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 404

Thế giới hắn nhìn thấy vô cùng mờ ảo.

Đôi khi hắn không thể suy nghĩ nghiêm túc vì khối óc như bị đóng băng. Thế nhưng hắn vẫn không quên mục đích tồn tại của mình.

Chính là để quay trở lại. Nơi mà hắn sinh ra.

Hắn đã lang thang cả đời.

Những người không rõ sự tình gọi hắn là bất lão bất tử, nhưng thật ra không phải như thế.

Cơ thể hắn chỉ dùng để chứa đựng linh hồn. Nếu linh hồn quá mạnh, cơ thể không chịu nổi sẽ lập tức sụp đổ.

Tình huống của Quỷ Vương chính là như thế.

Cơ thể hắn đã đạt đến giới hạn, và không còn khí lực để duy trì nữa.

Vậy nên, hắn chuyển sang cơ thể của Đào Diễm Sơn.

Một cơ thể trẻ trung, tràn đầy sức sống.

Quỷ Vương cũng không hiểu khả năng này là thế nào.

Hắn chỉ biết rằng hắn có thể làm như thế nên chưa từng nghi ngờ hành động của bản thân.

Bởi vì hắn sinh ra đã như thế.

Quỷ Vương nhìn Phiêu Nguyệt với ánh mắt lơ mơ.

Lúc đầu Quỷ Vương cũng cảnh giác với sự tồn tại to lớn có thể gây uy áp cho bản thân.

Những kẻ quyền lực tham sức mạnh và những cao thủ trên giang hồ luôn nhắm vào hắn. Thế nhưng chẳng hiểu sao hắn lại không cảnh giác với Phiêu Nguyệt như thế.

Có ai đó thì thâm vào tai hắn.

Rằng hãy tin con người kia.

Vậy nên hắn mới bối rối.

Hắn chưa từng trải qua điều này.

Sự tồn tại của kẻ kia không hề bị thu hẹp dù đang đối diện với hắn.

Khí thể mà Quỷ Vương cảm nhận được từ Phiêu Nguyệt sâu sắc hết như một ngân ty.

Dường như lúc ngân ty đó vung lên, mọi thứ trên thế gian này sẽ bị cắt phăng đi.

Dù Phiêu Nguyệt đang chú tâm vào Hồng Lệ Tuyết nhưng vẫn phát ra khí thể vô cùng sắc bén.

Phiêu Nguyệt đang ở một đại thụ phía xa, dù vậy hắn vẫn nhìn rõ gương mặt Hồng Lệ Tuyết.

Không có gì thay đổi so với ngày đầu tiên.

Vẫn xanh xao, khí sắc vô cùng xấu.

Chỉ một ngọn gió thổi qua có khi cũng cướp đi sinh mạng của nàng.

Thế nhưng Phiêu Nguyệt vẫn kiên nhẫn chăm sóc nàng.

Ngày thứ hai thì có chút khởi sắc.

Sụt!

Đột nhiên cây cỏ xung quanh mất sức sống và héo dần đi.

Trái lại gương mặt Hồng Lệ Tuyết đã hồng hào lên đôi chút.

Phiêu Nguyệt cau mày trước hiện tượng khó tin này.

Nghe thấy và tận mắt chứng kiến việc Quỷ Vương có thể làm vô cùng khác biệt nhau.

‘Đây là cách hấp thụ sinh khí xung quanh sao?’

Phiêu Nguyệt không biết vì sao chuyện này có thể xảy ra.

Nhưng hắn buộc phải tin vì mọi chuyện đang diễn ra trước mắt hắn.

Rõ ràng Hồng Lệ Tuyết đang khỏe lên trông thấy.

Quý Vương nói với Phiêu Nguyệt.

“Người lùi lại một chút đi.”

Chẳng biết từ lúc nào mà đến cái cây họ đang đứng cũng ủa vàng đi.

Cả vùng đất hiện giờ đã chuyển thành màu đen.

Hai người liền lùi lại một chút.

Phiêu Nguyệt cẩn trọng theo dõi hiện tượng xảy ra trước mắt.

Cứu được Hồng Lệ Tuyết là chuyện tốt, nhưng nếu cứ đà này thì sẽ xảy ra chuyện không hay.

Lúc này Quý Vương mới lên tiếng hết như đọc được nội tâm Phiêu Nguyệt.

“Người không cần phải lo lắng quá.”

“Sao?”

“Bởi vì nếu vượt quá một điểm nhất định chúng sẽ tự biến mất thôi.”

“Sao người biết?”

“Ta đã trực tiếp thấy rồi. Chúng sẽ biến mất hoàn toàn hoặc bị phá hủy, và rồi sinh vật cũng không sống được. Thế nhưng chuyện đó cũng chẳng ảnh hưởng đến thế gian là mấy.”

“Người chắc chứ?”

“Ta đã nói rồi mà? Ta trực tiếp nhìn thấy. Vậy nên ta không cần phải giải thích thêm nữa.”

Nói dứt câu Quý Vương liền nhắm mắt lại. Thái độ như muốn nói hẳn không muốn bàn thêm làm gì.

Phiêu Nguyệt cũng không hỏi thêm.

Hắn vẫn thấy có gì đó khó chịu, nhưng chung quy lại kết thúc như thế xem như vẫn còn may.

Phiêu Nguyệt nhận ra thế gian này thật rộng lớn.

Hắn nghĩ rằng bản thân biết rất nhiều thứ, nhưng có nhiều điều xảy ra lại vượt qua thường thức của hắn.

Hơn nữa, dù hiện tượng lạ lùng vẫn xảy ra khắp nơi nhưng thế gian vẫn cứ hòa bình như thế.

Chính lúc này.

Đột nhiên có giọng nói kỳ quái vang lên.

Âm thanh yếu ớt đến mức nếu không đạt đến cảnh giới của Phiêu Nguyệt hay Quỷ Vương thì sẽ không nghe thấy được.

Lúc này, sắc mặt Quỷ Vương đột nhiên thay đổi.

Đôi mắt lơ mơ của hắn đã lấy lại tiêu điểm, trên mặt cũng dấy lên tia sát khí.

“Có vẻ ông ta đang đuổi theo.”

“....”(625095d46b43ff5dcd24f7c7)

“Cảnh... Vu Sanh.”

“Sinh Tử Khách ư?”

“Đúng vậy! Là lão ta.”

Phiêu Nguyệt ngẩng đầu lên ngửi mùi trong gió.

Một cỗ mùi quen thuộc xộc vào mũi hắn.

Một thứ mùi tanh tươi kết hợp với sự phẫn nộ của sinh vật bị áp bức.

Phiêu Nguyệt nhận ra chủ nhân của mùi hương này.

‘Giao long!’

Một con rồng không thể thăng thiên phục tùng Sinh Tử Khách Cảnh Vu Sanh.

Quỷ Vương lẩm bẩm.

“Lão ta đã đuổi đến tận đây.”

Ánh mắt hắn đầy vẻ phẫn nộ.

Từ trước đến nay, Quỷ Vương chưa bao giờ được nghỉ ngơi thoải mái.

Bởi vì hắn biết Cảnh Vu Sanh luôn tìm mọi cách đuổi theo hắn.

Cảnh Vu Sanh và hắn đã truy đuổi nhau hàng chục năm.

Chính vì bị ông ta cản trở nên hắn mới không thể tìm được con đường phải đi và cũng chẳng biết phải đi đâu.

Quý Vương lên tiếng.

“Người ở lại đây đi.”

Hắn không thèm nghe Phiêu Nguyệt đáp lời mà cứ thế phóng người đi.

Quý Vương lao đi như sao băng rồi đáp xuống một khu rừng phía xa.

Rầm!

Liền sau đó, một tiếng nổ lớn vang lên.

Grào!

Toàn bộ khu rừng rung chuyển cùng âm thanh chấn động.

Đó chính là tiếng gầm của giao long.

Đám cầm thú trong rừng hoảng sợ bỏ chạy tán loạn.

Uỳnh!

Chính vì thế mà khu rừng càng dao động dữ dội hơn.

Xoẹt!

Đại thụ không ngừng đổ xuống la liệt.

Một góc khu rừng đã bị phá hủy, lúc này khung cảnh Quý Vương và Cảnh Vu Sanh giao chiến hiện ra rõ mồn một.

Quý Vương và Cảnh Vu Sanh đều là những quái vật vượt qua giới hạn con người.

Cuộc xung đột giữa họ hết như một thảm họa tự nhiên.

Khu rừng vốn tồn tại hơn trăm ngàn năm đã bị phá hủy bởi cuộc chiến của họ.

Cả giao long cũng góp phần vào sự hủy diệt đó.

Cơ thể khổng lồ của giao long chính là hung khí.

Mỗi khi giao long vận mình, cái đuôi to tướng của nó sẽ quật ngã vô số cây cối xanh tươi và đập vỡ những hòn đá lớn thành trăm mảnh.

Rầm!

Một chưởng chứa nội lực khủng khiếp của Quỷ Vương đánh thẳng vào người giao long.

Giao long chịu đựng cơn đau ngăn chặn mọi đòn tấn công của Quỷ Vương đánh về phía Cảnh Vô Sinh.

Bởi vì có giao long nên Quỷ Vương không thể giáng một đòn nặng vào Cảnh Vô Sinh được.

Cảnh Vô Sinh giao lại việc phòng thủ cho giao long, còn miệng liên tục lẩm nhẩm gì đó.

Có vẻ như ông ta đang đọc thần chú.

Thần chú của Cảnh Vô Sinh càng dài thì đôi mắt Quỷ Vương càng tối sầm đi.

“Hư!”

Quỷ Vương rên rỉ đau khổ.

“Dừng lại!”

Quỷ Vương hét lên rồi tấn công Cảnh Vô Sinh. Thế nhưng, lần này đòn tấn công của hắn vẫn bị giao long chặn lại.

Rầm!

Cơ thể to lớn của giao long chấn động dữ dội.

Dù là linh vật nhưng nó vẫn là một sinh vật sống. Bị tấn công như thế đương nhiên phải cảm thấy đau đớn. Thế nhưng, Cảnh Vô Sinh lại bỏ mặc giao long đau đớn như thế.

Đối với ông ta, giao long chỉ được dùng với mục đích đó mà thôi.

Nó không phải là thứ để giao cảm hay chia sẻ mà chỉ là thuộc hạ nơi chiến trường.

Dù giao long đang oằn mình trong cơn đau, Cảnh Vu Sinh cũng không để tâm.

Điều quan trọng là giao long phải áp chế Quỷ Vương bằng mọi giá.

“Linh hồn người là của ta. Người là chúng sinh do ta tạo ra, nên phải quay lại với ta mới điều hợp tình nhất. Thiên linh linh, thiên linh linh...”

Đôi mắt Cảnh Vu Sinh ánh lên tia sáng màu đỏ.

“Khư!”

Cùng lúc đó, Quỷ Vương càng đau đớn hơn.

Đôi mắt Quỷ Vương dần mất đi lý trí.

Nỗi đau thấu tận tâm can đang cướp đi lý trí của hắn.

Cảnh Vu Sinh liền nở nụ cười.

“Lần này người sẽ không thoát được đâu. Quỷ Vương! Linh hồn của người đã bị Linh Hồn Trú Bác Thuật của ta trói lại rồi. Người không thể cắt đứt nó được đâu.”

Cảnh Vu Sinh đã chuẩn bị mọi thứ cho ngày hôm nay.

Chiếc vòng màu vàng đeo trên tay ông ta là một pháp bảo được chế tạo đặc biệt.

Pháp bảo này giúp khuếch đại uy lực của Linh Hồn Trú Bác Thuật. Nhược điểm của nó là một khi đã dùng thì một năm kế không được sử dụng nữa, nhưng lại vô cùng hiệu quả.

Cơn đau mà Quỷ Vương đang chịu lúc này chính là bằng chứng rõ ràng nhất.

Thế nhưng Quỷ Vương vẫn không khuất phục, nếu là người khác thì đã khoanh tay chịu trói từ lâu rồi.

“Hư aa!”

Quỷ Vương hét lên rồi tung ra một chưởng. Thế nhưng lần này đòn tấn công của hắn lại bị giao long chặn lại.

Grao!

Tiếng hét của giao long vang vọng khắp khu rừng.

Đòn tấn công khủng khiếp của Quỷ Vương làm cơ thể giao long nhuộm thành màu máu. Thế nhưng, Cảnh Vu Sinh vẫn lạnh lùng lên tiếng.

“Chịu đựng đi! Sinh vật bé nhỏ! Chỉ cần chút nữa là Quỷ Vương khuất phục rồi.”

Giao long không thể chống lại mệnh lệnh của Cảnh Vu Sanh.

Lúc thăng thiên nó đã suy yếu và bị cưỡng chế. Sau đó linh hồn của nó được Cảnh Vu Sanh phục hồi.

Sợi dây liên kết giữa hai người tuyệt đối không thể đứt trừ khi có ai đó hy sinh.

Giao long lúc này vô cùng phần nộ.

Nó phần nộ bản thân vì bị Cảnh Vu Sanh lay chuyển, nó giận bản thân vì bị Quỷ Vương làm cho đau đớn. Nó càng giận chính mình vì không thể tỏ rõ sự hiên ngang trước Cảnh Vu Sanh.

Rầm!

Trước cơn phần nộ của giao long, khu rừng liền sụp đổ.

Khu rừng luôn bền bỉ theo năm tháng nhưng vẫn không thể thắng nổi cơn thịnh nộ của giao long.

Khu rừng sụp đổ, bị hủy hoàn toàn. Thế nhưng giao long lại hướng về một mảnh đất màu đen.

Chỉ cần giao long làm càn ở khu vực này, sinh mạng của Hồng Lệ Tuyết xem như chấm dứt.

Phiêu Nguyệt không thể ngồi yên được nữa.

Hắn liền phóng thẳng đến chỗ Cảnh Vu Sanh.

Chỉ trong nháy mắt, Phiêu Nguyệt đã xuất hiện trước mặt Cảnh Vu Sanh.

“Hơ!”

Sự xuất hiện của Phiêu Nguyệt khiến Cảnh Vu Sanh phải rên rỉ một tiếng.

“Ngươi?”

“Lui lại đi.”

“Tại sao ngươi lại ở đây?”

“Ta bảo ông lui lại đi.”

“Ngươi đi cùng Quỷ Vương à?”

Đôi mắt Cảnh Vu Sanh lúc này tràn đầy quỷ hỏa.

Đây là thời khắc mang tính quyết định.

Chỉ cần dồn ép Quỷ Vương thêm chút nữa là có thể khuất phục hắn ta. Nếu bỏ lỡ khoảnh khắc này, không biết khi nào mới có cơ hội quý giá như thế.

Thật ra Phiêu Nguyệt đang phân tán sự chú ý của Cảnh Vu Sanh, và đôi mắt của Quỷ Vương đã tỉnh táo hơn một chút.

Cảnh Vu Sanh liền nổi điên với Phiêu Nguyệt.

“Ngươi dám!”

Cảnh Vu Sanh không chần chừ mà ra lệnh cho giao long.

“Xé xác hắn ra đi.”

Ông ta liền để giao long đối phó với Phiêu Nguyệt.

Cảnh Vu Sanh tập trung vào việc áp chế Quỷ Vương.

Cảnh Vu Sanh nhảy vọt lên đầu giao long. Sau đó giao long liền cắn Phiêu Nguyệt một phát thật mạnh.

Phập!

Lúc này vô số chiếc răng khổng lồ vô lấy nơi Phiêu Nguyệt đang đứng. Thế nhưng Phiêu Nguyệt đã biến mất từ lúc nào.

Phiêu Nguyệt đột ngột xuất hiện từ phía sau giao long.

Suốt!

Cơ thể khổng lồ của giao long lập tức hướng về phía Phiêu Nguyệt.

Nó là một con giao long đã sống rất lâu nên vô cùng tinh ý.

Hơn nữa nó còn có cảm giác kỳ diệu mà con người không thể theo kịp. Giao long có thể cảm nhận được Phiêu Nguyệt ngay lập tức và đuổi theo hắn.

Phập! Phập!

Nó không ngừng cắn vào vị trí mà Phiêu Nguyệt đang đứng.

Phiêu Nguyệt tránh đòn tấn công của giao long rồi nhìn thẳng vào mắt nó.

Trong mắt giao long không hề có chút cảm xúc nào, nhưng hẳn vẫn có thể cảm nhận được.

Điều mà giao long thật sự mong muốn.

“Được thôi.”

Phiêu Nguyệt liền đáp trả mong muốn của giao long.

405

Sột soạt!

Quỷ Nha leo lên ngực Phiêu Nguyệt nằm quanh cổ hắn.

Một người một rắn nhìn thẳng vào Giao Long đang lao tới.

Chiếc miệng khổng lồ có thể nuốt chửng cả một tảng đá của Giao Long chứa đầy răng sắc nhọn. Một khi đã bị những chiếc răng đó ngoạm phải thì có lẽ thần tiên cũng không thể thoát được.

Rắc!

Tảng đá mà Phiêu Nguyệt đang đứng đã bị Giao Long cắn và biến thành bột.

Đến Phiêu Nguyệt cũng cảm thấy sờn cả gai ốc khi nhìn thấy cảnh tượng ấy.

Loạch xoạch!

Những chiếc vây va vào nhau tạo ra âm thanh kỳ lạ mỗi lần Giao Long đổi hướng di chuyển.

Sự căm dỗ của thứ âm thanh ấy đủ mạnh để đánh cắp linh hồn của những người có tâm lực yếu đuối.

Bình! Bốp!

Giao Long lao vào tấn công Phiêu Nguyệt với tốc độ đáng sợ.

Cơ thể to lớn của nó chuyển động thoăn thoắt như một chiếc roi da.

Mỗi lần Giao Long di chuyển, âm thanh khi vụt chiếc roi da với tốc độ cực nhanh lại phát ra.

Phiêu Nguyệt thi triển Xà Hành Bộ để tránh đòn tấn công của Giao Long. Nhưng dù sao thì cũng không thể tránh né như thế này mãi được.

Phiêu Nguyệt nhìn thẳng vào mắt Giao Long.²

Hình ảnh của Phiêu Nguyệt phản chiếu lại trong đôi mắt không lồ ấy.

Đôi mắt ấy vô hồn khiến người nhìn vào cũng cảm thấy khiếp sợ.

Vì vậy nên có rất nhiều người sợ rắn.

Bởi vì không có gì nguy hiểm hơn một con thú không thể đọc được lòng dạ của nó cả.¹

Nhưng Phiêu Nguyệt thì khác.

Hắn từng sống với rắn, vì vậy nên hắn có thể đọc được suy nghĩ và thấu hiểu cảm xúc của chúng hơn ai hết.

Giao Long đang buồn.

Sau khi thắng thiên thất bại, nó vẫn không ngừng bỏ cuộc vì biết đâu cơ hội sẽ đến với nó một lần nữa. Dù cho lần này sẽ tốn nhiều thời gian hơn lần trước. Nhưng mọi cơ hội dành cho Giao Long đều đã biến mất khi nó bị Cảnh Vu Sanh áp chế.

Ông trời không chấp nhận một linh vật đã bị con người khuất phục.⁸

Dẫu Giao Long có cơ hội để tôi luyện một lần nữa thì nó cũng không còn cơ hội để thắng thiên.

Tất cả những gì mà Giao Long có thể làm là trở thành tay chân của Cảnh Vu Sanh, tích lũy ác nghiệp cho đến khi nó chết.⁶

Giao Long không hề mong muốn một cuộc sống như thế.

Nhưng nó đã không còn lựa chọn nào nữa. Bởi vì nó đã bị khuất phục trước Cảnh Vu Sanh.

Cho dù nó muốn chết đi chẳng nữa thì cũng không thể chết theo ý muốn của nó được. Giao Long sẽ phải sống như thế này mãi mãi cho đến khi Cảnh Vu Sanh chịu buông nó ra.

Ngay cả lúc này, nó đang tấn công Phiêu Nguyệt cũng không phải vì bản thân nó muốn.

Gruu!

Nó há cái miệng khổng lồ rồi lao hết tốc lực vào Phiêu Nguyệt. Nhưng thứ mà Giao Long ngoạm phải chỉ là khoảng không. Trong miệng nó không có gì cả.

Phiêu Nguyệt đã thi triển Hắc Lô để đẩy tốc độ phản ứng của cơ thể lên mức cao nhất.

Uỳnh!

Hắn đâm mạnh vào người Giao Long.

Uy lực cường mãnh đủ để đập nát một tảng đá, nhưng Giao Long lại chẳng hề hấn gì.

Vảy của Giao Long cứng hơn thép, hơn nữa nó lại có độ đàn hồi cao nên có thể hấp thụ được mọi đòn tấn công.

Bốp!

Phiêu Nguyệt lại đâm vào Giao Long một lần nữa.⁸

Nhưng hắn cũng chỉ cảm nhận được phản lực từ nắm đấm chứ không thể đả thương Giao Long được.

Võ công mà Phiêu Nguyệt hay dùng nhất là Thu Hồn Ti. Nhưng Thu Hồn Ti lúc này không thể trói chặt được con Giao Long khổng lồ kia và gây đả kích cho nó được.

Ngay cả khi trói được nó đi chẳng nữa thì chỉ cần Giao Long vùng vẫy một cái là Thu Hồn Ti sẽ đứt ngay.

Thứ hắn có thể dùng lúc này chỉ có Ti Xà Cang.

Phiêu Nguyệt tạo ra Ti Xà Cang để tấn công Giao Long.

Loạch xoạch!

Vảy của Giao Long rung lên khi Ti Xà Cang chuẩn bị tấn công nó. Chấn động tuy nhỏ nhưng đủ mạnh đã đánh bật cả Ti Xà Cang đi.

Cảnh Vu Sanh đang chiến đấu với Quỷ Vương hét lên.

“Người nghĩ bấy nhiêu đó đủ để đánh bại Giao Long sao? Ngoài trừ việc chưa thăng thiên ra thì nó chẳngbzfczk khác gì một con rồng đâu.”¹

“Giao Long không phải rồng. Vì ông mà nó đã mất đi cơ hội để trở thành rồng.”

“Hừ! Người nói vớ vẩn cái gì thế? Ta đã cứu sống nó đây. Giờ nó chỉ là đang trả ơn cho ta thôi.”

Trong mắt của Cảnh Vu Sanh chứa đầy cuồng khí.

Lão ta thực sự tin rằng Giao Long đang trả ơn cho mình.

Cảnh Vu Sanh hét lên với Giao Long.

“Người đang làm gì thế hả? Còn không mau giết quách hắn ta đi. Mau nhét hắn vào bụng người để tiêu hóa đi, đừng để sót lại bất kỳ một mảnh xương nào.”

Gruu!

Ánh mắt của Giao Long trở nên hung bạo dưới mệnh lệnh của Cảnh Vu Sanh.

Nó lại một lần nữa tấn công Phiêu Nguyệt với khí thế đáng gờm.

Khu rừng bị phá hủy mỗi lần cơ thể to lớn của nó vung vẩy.

Ánh mắt của Phiêu Nguyệt hướng về bãi đất màu đen.

Chỉ cần đi thêm một chút nữa là đến vùng đất đó.

Nếu Giao Long đến đó, chắc chắn Hồng Lệ Tuyết sẽ gặp phải họa lớn.

‘Chắc chắn phải có nghịch lân.’

Tuy không trở thành rồng nhưng chắc chắn Giao Long vẫn sẽ có đặc tính của rồng.

Phiêu Nguyệt vừa quan sát Giao Long vừa né đòn tấn công của nó.

Vì cơ thể Giao Long quá lớn nên hắn phải mất một khoảng thời gian khá dài thì mới có thể nhìn kỹ được toàn bộ cơ thể của Giao Long được.

Trong lúc đó hắn đã gặp phải rất nhiều tình thế nguy kịch.

Nhưng Phiêu Nguyệt đã vượt qua những tình thế ấy bằng cách dùng Xà Hành Bộ và Hắc Lôi cùng lúc.

‘Nghịch lân không có ở lưng và đầu. Vậy chỉ còn bụng thôi.’

Phản mà Phiêu Nguyệt chưa thể thấy chính là bụng.

Phản bụng của Giao Long tiếp xúc với mặt đất nên Phiêu Nguyệt không thể nhìn thấy được.

Bụng của Giao Long luôn nằm tiếp đất trong mọi trường hợp.

Để nhìn thấy được bụng của nó, Phiêu Nguyệt phải mạo hiểm.

Phất!

Phiêu Nguyệt đột ngột đổi phương hướng vào lao tới chính diện Giao Long.

Giao Long cũng há rộng miệng vô lấy Phiêu Nguyệt.

Khi đã nhìn thấy rõ ràng được răng và bên trong cổ họng của Giao Long, Phiêu Nguyệt bất ngờ đặt vào mặt đất và phóng lên trời.

Loạch xoạch!

Cơ thể của Giao Long cũng hướng thẳng lên trời để đuổi theo Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt nhìn xuống dưới chân.

Hắn có thể trông thấy Giao Long đang há mồm chờ để nuốt chửng mình.

Dẫu là người can đảm đến mấy thì cũng sẽ cảm thấy sợ hãi khi phải đối diện với một cảnh tượng như vậy.

Phiêu Nguyệt phóng Thu Hồn Ti đến một cái cây lớn ở dưới chân.

Cơ thể của Phiêu Nguyệt dừng lại trong không trung khi Thu Hồn Ti quán quanh một cành cây.

Sau đó, cơ thể của hắn ngay lập tức lao xuống với một tốc độ kinh hoàng, Giao Long và Phiêu Nguyệt giao nhau trên không trung.

Ánh mắt của Phiêu Nguyệt quét qua phần bụng của Giao Long trong nháy mắt.

‘Tìm thấy rồi.’

Hắn thấy một cái vảy có kích thước bằng nắm tay của một người trưởng thành đang nằm dưới phần bụng Giao Long.

Chiếc vảy có màu đỏ đậm, không giống với những chiếc vảy có màu đỏ tươi trên người Giao Long. Ngay cả hướng mọc cũng khác.

Đó chắc chắn là nghịch lân.

Phiêu Nguyệt lao về phía nghịch lân.

Giao Long lập tức đổi hướng trong không trung khi nhận ra ý đồ của Phiêu Nguyệt, nhưng đã quá muộn, lúc đó Phiêu Nguyệt đã đến được chỗ của nghịch lân rồi.

Phiêu Nguyệt thi triển Phá Ngọc.

Rầm!

Gruu!

Giao Long rống lên đau đớn.

Phản ứng của nó hoàn toàn khác với những phản ứng trước đây.

Giao Long quần quai rơi xuống nền đất.

Phiêu Nguyệt lại tiếp tục thi triển Phá Ngọc vào nghịch lân một phần nữa.

Rầm!

Giao Long rơi uỳnh xuống mặt đất.

Lần đầu tiên Giao Long cảm giác được cơn đau dữ dội như vậy.

Phiêu Nguyệt đứng trên bụng Giao Long, nắm lấy vảy của nó. Giao Long cố gắng quần lấy Phiêu Nguyệt bằng cơ thể của nó.

Dù võ công của Phiêu Nguyệt có cao siêu đến đâu thì cũng sẽ bị nghiền nát nếu như bị Giao Long quần quanh.

Nhưng dẫu đang đứng trước tình thế nguy hiểm, Phiêu Nguyệt vẫn không hề nao núng và một lần nữa đâm vào nghịch lân

của Giao Long.

Xoẹt!

Lớp vảy cứng vỡ ra để lộ ra lớp da trần trụi.

Phiêu Nguyệt thi triển Hắc Lô Ti Xà Cang về phía phần thịt mềm mại ấy.

Bốp!

Hắc Lô Ti Xà Cang xuyên sâu qua phần thịt mềm lại của Giao Long.

Cơ thể to lớn của Giao Long rung lên dữ dội như thể bị sét đánh.

Phiêu Nguyệt nhảy xuống khỏi bụng của Giao Long rồi chạy về phía đầu của nó.

Ban nãy thôi nó còn rất hung bạo, còn bây giờ gương mặt của nó trông bình yên đến lạ.

Sợi dây pháp thuật liên kết giữa Giao Long với Cảnh Vu Sanh mờ dần.

“K, không được!”

Cảnh Vu Sanh hét lên kinh ngạc.

Lão biết rằng mối liên kết giữa mình và Giao Long đang đứt dần.

Cảnh Vu Sanh lao đến chỗ Giao Long như thể phát điên.

Lão định cứu sống nó rồi lại khuất phục nó bằng pháp thuật. Nhưng Quỷ Vương đã cản lão lại.

“Ngươi tránh ra!”

Cảnh Vu Sanh sử dụng toàn bộ pháp thuật mà mình có nhưng Quỷ Vương đã thi triển khinh công để chặn tất cả đòn tấn công của lão lại.

Nhờ vậy mà Phiêu Nguyệt có thể tập trung vào Giao Long mà không phải lo lắng gì về Cảnh Vu Sanh.

Giao Long thở phì phò như thể sẽ hết hơi bất cứ lúc nào.

Sự hung ác và điên cuồng trong mắt nó đã biến mất.

Giao Long nhìn Phiêu Nguyệt với ánh mắt dịu dàng.

Mạng sống của nó đang cận kề với cái chết vì Phiêu Nguyệt.
Nhưng nó không sợ hãi hay oán giận gì Phiêu Nguyệt cả.
Ngược lại nó còn thè chiếc lưỡi khổng lồ của mình ra để liếm vào người Phiêu Nguyệt.

“Phù!”

Phiêu Nguyệt thở phào rồi vuốt ve mặt của Giao Long.

Tâm tình của Giao Long có thể truyền đến tay của Phiêu Nguyệt.

Giao Long chân thành biết ơn hẳn.

Dù không thể thăng thiên và kết thúc sinh mệnh như thế này.
Nhưng nó cảm thấy nhẹ nhõm vì mình sẽ không phải làm thêm một chuyện ác nào nữa.

Bồng Quỷ Nha đang nằm trên vai Phiêu Nguyệt trượt xuống và trèo lên đầu Giao Long.

Quỷ Nha xoay vòng quanh đôi mắt của Giao Long dường như để an ủi nó.

Giao Long tròn tròn đôi mắt to nhìn Quỷ Nha đang an ủi mình.

Hai con rắn đã giao cảm với nhau dù cho chúng có sự khác biệt về kích thước.

Gru!

Cơ thể Giao Long run lên.

Cái chết đang cận kề với nó.

Khục!

Giao Long dồn hết sức lực cuối cùng để nhô ra một thứ gì đó.

Đó là một viên bi nhỏ.

Viên bi sáng rực đầy màu sắc to bằng nắm tay trẻ em.

Phiêu Nguyệt nhận ra đó là nội đan.

Giao Long đã thăng thiên thất bại, linh tính mà nó tích lũy cũng cạn dần.

Tất cả những gì mà nó có lúc này chỉ là một viên nội đan bé bằng ngón tay.

Nội đan vốn sẽ được nuôi lớn theo từng ngày. Nhưng sau khi bị Cảnh Vu Sanh áp chế, Giao Long dừng phát triển, nội đan của nó cũng mất đi phần lớn sức mạnh.

Giao Long nhìn nội đan rồi nhìn vào Quỷ Nha, sau đó lại nhìn về viên nội đan.

Phiêu Nguyệt tinh ý nhận ra những gì Giao Long đang cố nói.

“Người muốn cho Quỷ Nha viên nội đan này sao?”

Giao Long thè lưỡi như một lời đồng ý.

Dù không thể thắng thiên nhưng nó vẫn hy vọng anh bạn nhỏ đã an ủi mình lần cuối sẽ không gặp phải thất bại giống mình.

Phiêu Nguyệt đặt tay lên mặt của Giao Long rồi nói.

“Ta sẽ làm thế.”

Giao Long nhắm mắt lại.

Nó không cử động nữa.

Nó đã được giải thoát khỏi tất cả mọi thứ đang đè mạnh lên nó.

Nó có một cái chết thật thanh thản.

Quỷ Nha đứng yên như tượng trên thi thể của Giao Long.

Nó đang thương tiếc cho cái chết của con vật này.

Phiêu Nguyệt nói với Quỷ Nha.

“Ăn cái này đi. Là món quà bằng hữu để lại cho người đây.”

Quỷ Nha nhìn vào gương mặt vị bằng hữu của mình một lúc rồi leo lên tay Phiêu Nguyệt. Nó cuộn quan viên nội đan như con chim đang ấp trứng.

“Người!”

Ngay lúc đó, giọng nói đầy giận dữ của Cảnh Vu Sanh vang lên từ phía sau.

Phiêu Nguyệt quay đầu lại nhìn thì thấy Cảnh Vu Sanh đang lao đến với một tốc độ đáng sợ.

“Người dám giết Giao Long sao? Ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho người.”

Cảnh Vu Sanh lúc này như một con ác quỷ.

Giương mặt lão méo mó, khí thế tỏa ra lại cực kỳ đáng sợ.

Phiêu Nguyệt nhìn về phía Quỷ Vương.

Có lẽ Quỷ Vương đã dính phải pháp thuật của Cảnh Vu Sanh, cả người hắn cứng đờ không thể di chuyển.

Quỷ Vương có đủ năng lực để mọi người khiếp sợ, trừ Cảnh Vu Sanh.

Linh hồn của hắn đã bị Linh Hồn Trú Bức Thuật yểm phải nên hắn không thể phát huy được hết uy lực của mình.

Việc Quỷ Vương đứng ra tuyên chiến thế này đúng là ngoài sức tưởng tượng

Cảnh Vu Sanh khi thấy Giao Long thành ra như vậy liền hi sinh tất cả pháp bảo của mình để thi triển pháp thuật.

Pháp thuật càng mạnh, phản phệ của nó càng cao.

Vì vậy từ trước đến nay, Cảnh Vu Sanh vốn cẩn thận để không vượt qua giới hạn. Nhưng lão đã mất bình tĩnh trước cái chết của Giao Long.

Lão hi sinh pháp bảo để thi triển pháp thuật cường mạnh khiến cho bên trong cơ thể hắn bị đả thương không hề nhỏ. Nhưng lão chẳng quan tâm đến cơn đau ấy mà vẫn hướng thẳng về Phiêu Nguyệt.

Ánh mắt của Cảnh Vu Sanh dán chặt vào Phiêu Nguyệt cùng viên nội đan đang nằm trong tay Phiêu Nguyệt.

“Người đã lấy đi thứ quý giá nhất của ta, vậy nên ta cũng sẽ lấy đi thứ mà người trân trọng.”

Ánh mắt của lão nhìn Quỷ Nha đầy tham vọng.

Tuy đã mất đi Giao Long, nhưng nghĩ lại thì lão cũng chẳng mất mát gì khi có được Quỷ Nha đã hấp thụ viên nội đan do Giao Long để lại.

Tuy Quỷ Nha có nhỏ con nhưng tiềm năng của nó là rất lớn.

Nếu Quỷ Nha có thể thăng thiên, thì lão có thể trở thành một pháp thuật sư có thể điều khiển được rồng.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 406

Phiêu Nguyệt cất Quỷ Nha và nội đan vào ống tay áo.

Lúc này đôi mắt Cảnh Vô Sinh đã tràn đầy quỷ hỏa. Hành động xem thường của đối phương khiến ông vô cùng phẫn nộ.

Cảnh Vu Sanh hét lên.

“Thỏ, Ngạnh, Sinh.”

Ông ta chỉ hét lên ba chữ nhưng lại có pháp thuật vô cùng kỳ diệu.

Uỳnh!

Đột nhiên mặt đất dưới chân Phiêu Nguyệt rung chuyển dữ dội.

Mặt đất uốn lượn hết như sinh vật sống rồi sau đó tụ lại thành một vật thể như cây thương.

Có hàng chục cây thương được tạo ra từ đất.

Cây thương được Cảnh Vu Sanh tạo ra từ đất cát phóng thẳng vào không trung, đúng chính xác vào vị trí của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt thi triển Xà Hành Bộ tránh hàng chục cây thương. Thế nhưng đòn tấn công của Cảnh Vu Sanh không chỉ dừng lại ở đó.

“Mộc, Phá, Tán.”

Trước tiếng hét của ông ta, hàng chục đại thụ xung quanh Phiêu Nguyệt đổ ngã xuống. Những thân cây phóng về phía Phiêu Nguyệt hết như ám khí.

Sự thần kỳ đến khó tin.

Chỉ với vài câu nói đã tạo ra được một cảnh tượng được gọi là ‘dị tích’ thế này.

Pháp thuật mà Cảnh Vu Sanh thi triển là bí truyền đã có từ rất lâu, nhưng phụ thân ông đã cải tạo và phát triển theo cách thức của riêng mình.

Đặt biệt Tam Tự Chân Ngôn chứa uy lực vô cùng lớn nên Cảnh Vu Sanh rất thích sử dụng.

Mỗi lần Cảnh Vu Sanh đọc thần chú, cây cối lại liên tục đổ ngã, đất cát thì tạo thành những cây thương.

Phiêu Nguyệt thi triển Xà Hành Bộ tránh tất cả đòn tấn công của ông ta.

“Đồ chuột nhắt nhà người!”

Thấy Phiêu Nguyệt như thế, Cảnh Vu Sanh liền nổi cơn thịnh nộ.

Mặc dù ông ta không ngừng đọc thần chú, nhưng uy lực vẫn không đủ để thương Phiêu Nguyệt.

Ông ta tức giận vì không thể sử dụng pháp bảo trên cổ tay được nữa.

Ông ta phải dùng đến pháp bảo để áp chế Quỷ Vương vì nó giúp phát huy uy lực pháp thuật mạnh hơn. Nếu không như thế ông đã có thể áp chế Phiêu Nguyệt dễ dàng rồi.

Nền tảng của Cảnh Vu Sanh là pháp thuật chứ không phải võ công.

Cảnh giới của ông cũng được gọi là cao thủ trên giang hồ, nhưng điều khiến ông nổi danh chính là nhờ vào pháp thuật vô cùng mạnh mẽ.

Từ trước đến nay, Cảnh Vu Sanh chưa từng bị đẩy lùi trước bất cứ đối tượng nào. Pháp thuật của ông có thể nói đã đạt đến cảnh giới hô phong hoán vũ. Thế nhưng, Phiêu Nguyệt lại tránh được mọi đòn tấn công của Cảnh Vu Sanh với khoảng cách trong gang tấc.

Phiêu Nguyệt hết như một bóng ma.

Hắn phán đoán được pháp thuật mà Cảnh Vu Sanh thi triển rồi tránh đi hết như bóng ma. Ấy vậy mà hắn vẫn thu hẹp được khoảng cách với Cảnh Vu Sanh.

Cảnh Vu Sanh lần đầu cảm thấy bị uy áp khủng khiếp như thế.

Ông có cảm giác nếu Phiêu Nguyệt cứ tiếp cận như thế thì sẽ có chuyện không hay xảy ra. Vậy nên ông liền sử dụng đến pháp thuật mà mọi khi ông không sử dụng tới.

“Hô, Phong, Dẫn.”

Một cơn gió vô cùng dữ dội xuất hiện.

Cảnh Vu Sanh ưu tiên dùng gió để ngăn chặn sự tấn công của Phiêu Nguyệt.

Con gió mạnh bất ngờ ập đến khiến Phiêu Nguyệt phải dừng lại.

Cảnh Vu Sanh không bỏ lỡ sơ hở mà đọc Tam Tự Chân Ngôn.

“Lôi, Dẫn, Địa.”

Đột nhiên có một tia sét từ trên trời rơi xuống.

Phiêu Nguyệt có thể tránh được mọi pháp thuật khác, nhưng lại không thể tránh tia sét.

Rầm!

Cùng với tiếng nổ lớn, Phiêu Nguyệt bị đánh văng ra xa.

Cảnh Vu Sanh liền cười lớn.

“Hahaha! Ngươi! Xem bộ dạng của ngươi đẹp mã chưa kìa.”

Pháp thuật gọi sấm sét được coi là mạnh nhất trong bộ ba Tam Tự Chân Ngôn. Nếu bị đánh trúng thì đến Cảnh Vu Sanh cũng phải nằm dưỡng thương đến cả vài ngày.

So với uy lực của sấm sét tự nhiên thì nó không đáng kể, thế nhưng như vậy cũng đủ làm cho một người thừa sống thiếu chết.

Từ trước đến nay số lần Cảnh Vu Sanh thi triển loại pháp thuật này chỉ đếm trên đầu ngón tay. Và tất cả những người chịu đòn này đều phải mất mạng.

Khi sấm sét đánh trúng con người, tất cả dây thần kinh đều sẽ bị tê liệt.

Người bị tê liệt thần kinh dù còn sống sót cũng không thể cử động tứ chi.

Cảnh Vu Sanh nghĩ rằng Phiêu Nguyệt cũng sẽ nằm trong hai trường hợp. Hoặc là chết hoặc là trở thành kẻ tàn phế cả đời.

Đột nhiên vẻ mặt Cảnh Vu Sanh vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì có một việc khó tin vừa xảy ra.

Phiêu Nguyệt vừa bị sét đánh trúng lại đang đứng dậy.

Gương mặt trắng trẻo của hắn chỉ bị cháy đen.

Đúng là dấu vết bị sét đánh, nhưng chỉ có thể thôi.

Hắn không chết cũng chẳng bị tàn phế.

Mặc dù bị chấn động mạnh, cơ thể khắp nơi đều truyền đến cơn đau nhưng hắn vẫn còn thở và di chuyển rất bình thường.

Chính là nhờ vào Hắc Lôi.

Nguồn gốc của Hắc Lôi chính là lôi lực

Khoảnh khắc Phiêu Nguyệt bị sét đánh trúng, hắn đã thi triển Hắc Lôi để phân tán tất cả lôi lực vượt quá giới hạn.

Nếu là sét thật đánh xuống thì dù hắn có thi triển Hắc Lôi thế nào cũng không thể bình an vô sự được.

Thế nhưng không may cho Cảnh Vu Sanh, ông ta không thể nào gọi được sấm sét có uy lực đến mức đó.

Cảnh Vu Sanh nhìn chăm chăm Phiêu Nguyệt rồi nói.

“Ngươi là thứ gì thế? Rốt cuộc ngươi làm thế nào...”

Bộp!

Thay vì trả lời, Phiêu Nguyệt lại giẫm chân xuống đất.

Hắn không định sẽ trò chuyện trước mặt kẻ địch.

Vút!

Phiêu Nguyệt liền bắn Ti Xà Cang ra.

Cảnh Vu Sanh giật mình lùi lại phía sau.

Phập!

Có một lỗ kim nhỏ xuất hiện ngay vị trí mà ông ta vừa đứng.

Lỗ kim ấy nhỏ đến mức mắt thường khó mà nhìn thấy được.

Vậy nên Cảnh Vu Sanh bất giác nổi gai ốc.

Càng nhỏ thì uy lực lại càng lớn.

Càng khi một khi đạt đến mức độ này thì rõ là sức mạnh phải cao gấp mấy lần bình thường.

Mặc dù đã tu luyện pháp thuật đến cảnh giới cao nhất nhưng chỉ cần đầu hay tim bị thương thì xem như cái mạng cũng không còn.

Bộp!

Phiêu Nguyệt rút ngắn khoảng cách với ông chỉ trong ba bước chân.

Liền sau đó, gương mặt Phiêu Nguyệt hiện ra rõ mồn một.

Dù đã bị nhuộm đen nhưng vẫn rất tỏa sáng.

Đôi mắt lạnh lùng, đôi môi đỏ mọng như máu trông vô cùng nổi bật.

“Khực!”

Gương mặt Cảnh Vu Sanh lập tức méo xệch đi.

Bởi vì gương mặt xinh đẹp của Phiêu Nguyệt khiến ông không khỏi khiếp sợ.

Vút!

Phiêu Nguyệt lại thi triển Ti Xà Cang.

Lúc này Cảnh Vu Sanh bất giác lùi về sau. Không chỉ là lùi bước mà ông ta phóng thẳng về sau để tránh Phiêu Nguyệt.

Cảnh Vu Sanh lập tức cảm thấy hổ thẹn.

Đây là lần đầu tiên một trong Bát Tinh Tọa như ông lại cảm thấy sợ hãi ai đó.

Cảnh Vu Sanh ghét phải thừa nhận, nhưng lúc này ông hoàn toàn bị Phiêu Nguyệt áp đảo.

“Tên khốn kia là thiên địch của ta ư?”

Pháp thuật của Cảnh Vu Sanh phát huy uy lực áp đảo với Quỷ Vương.

Bởi vì ngay từ đầu người đã cứu sống Quỷ Vương chính là Cảnh Vu Sanh. Thế nhưng pháp thuật của ông lại không hề hấn gì với Phiêu Nguyệt.

Chính vì Phiêu Nguyệt cảm nhận được sự tinh tế khi pháp thuật được thi triển.

Dù pháp thuật có uy lực đến đâu nhưng không đúng người đúng lúc thì cũng chẳng có tác dụng gì.

Đòn sét đánh kia giáng xuống quá đột ngột, nhưng hắn đã có kinh nghiệm rồi nên có thể tránh đi trước khi pháp thuật thi triển.

Võ công của Phiêu Nguyệt liền trở thành mối uy áp đối với Cảnh Vu Sanh.

Cảnh Vu Sanh nghiến răng.

Đây là lần đầu tiên pháp thuật của ông thất bại.

Nếu biết ông ta sắp thi triển pháp thuật thì ai nấy đều tỏ vẻ sợ hãi, thế nhưng Phiêu Nguyệt lại không như vậy.

Pháp thuật đúng là thần bí.

Nó khiến người khác bị đe dọa vì không ai lường trước được. Tuy nhiên, điều này không đồng nghĩa nó vượt trội so với võ công.

Quan trọng là trước khi pháp thuật được thi triển sẽ có dấu hiệu báo trước.

Chỉ cần phát hiện ra dấu hiệu đó là có thể tránh được.

Xét theo một khía cạnh nào đó, Phiêu Nguyệt rõ ràng là thiên địch của Cảnh Vu Sanh. Pháp thuật của Cảnh Vu Sanh không phải là thứ vũ khí đối phó được Phiêu Nguyệt.

Vút!

Âm thanh xé gió lại vang lên.

Phiêu Nguyệt phóng Tì Xà Cang ra.

Cang khí mỏng như sợi ty chứa uy lực khủng khiếp.

Cảnh Vu Sanh vội vàng lùi về sau. thế nhưng, ông không đủ khả năng chống lại Tì Xà Cang.

“Phong, Hồi, Bích.”

Cuối cùng ông ta phải niệm Tam Tự Chân Ngôn để tạo ra bức tường gió.

Bức tường gió xoay xung quanh ông với uy lực khủng khiếp.

Keng!

Ti Xà Cang và phong bích va chạm nhau tạo ra âm thanh chấn động.

Đây là pháp thuật ông thi triển trong lúc cấp bách, may là có thể chặn được Ti Xà Cang. Thế nhưng do chấn động mạnh nên Cảnh Vu Sanh bị đánh bật ra phía sau.

Cảnh Vu Sanh nhận ra rằng cứ thế này ông sẽ không có cơ hội chiến thắng.

Tình hình không được ổn lắm.

Cảnh Vu Sanh cần phải có cách khắc chế Phiêu Nguyệt.

Ông ta đành công Quỷ Vương rời khỏi nơi này. Bởi vì mục tiêu ban đầu của ông là Quỷ Vương. Thế nhưng Phiêu Nguyệt lại không để ông dễ dàng rời đi như vậy.

Thu Hồn Ti lúc này phóng tới kéo cơ thể Quỷ Vương lại.

Gương mặt Cảnh Vu Sanh liền méo xệch đi.

“Ngươi! Ta sẽ không tha thứ cho ngươi đâu.”

Cảnh Vu Sanh không biết lúc nào mới có cơ hội áp chế Quỷ Vương dễ dàng như thế. Vậy nên cảm giác tiếc nuối và phần nộ cùng lúc dâng trào trong lòng ông.

Nếu có thể Cảnh Vu Sanh muốn xé nát Phiêu Nguyệt thành trăm mảnh ngay lập tức. Thế nhưng bây giờ ông phải bình tĩnh.

“Chúng ta sớm gặp lại nhau thôi. Lúc đó ta sẽ cho ngươi thấy địa ngục thật sự là gì.”

Cảnh Vu Sanh rít lên rồi biến mất.

Phiêu Nguyệt nhìn về phía Cảnh Vu Sanh biến mất.

Hắn muốn đuổi theo ông ta ngay lập tức nhưng hắn không thể.

Nếu hắn rời đi, chẳng những Quỷ Vương mà đến cả Hồng Lệ Tuyết cũng nguy hiểm.

Hắn đã làm mọi thứ để cứu Hồng Lệ Tuyết, nhưng nếu nàng ấy chết thì mọi nỗ lực của hắn từ trước đến nay sẽ trở thành

công cốc.

“Phù!”

Phiêu Nguyệt thở dài một hơi.

Cả người hắn vẫn còn đau buốt.

Nhờ Hắc Lôi mà hắn mới giữ được tính mạng, nhưng lúc này hắn đã bị trọng thương.

Nếu không nhờ Hắc Lôi thì tất cả dây thần kinh của hắn đã bị tia sét của Cảnh Vu Sanh đánh tan rồi.

Phiêu Nguyệt cần thời gian để điều chỉnh cơ thể.

Sau đó hắn đưa Quỷ Vương đến một phía cánh rừng bị phá hủy.

Đôi mắt Hồng Lệ Tuyết đang run lên, sau đó nàng mở mắt ra.

Việc đầu tiên nàng làm là xem xét lại tình trạng cơ thể.

‘Cơ thể ta đang bị chôn dưới đất.’

Đất đỏ bao phủ cả cơ thể chỉ trừ gương mặt nàng.

Toàn thân nàng bị chôn dưới đất nên rất ngứa ngáy.

Cảm giác như có hàng ngàn, ngàn vạn con kiến bò trên người nàng. Thế nhưng nàng lại không thấy khó chịu, trái lại còn rất thoải mái.

Hồng Lệ tuyết không nhúc nhích mà từ từ kiểm tra tình trạng cơ thể.

Tất cả máu nghẽn đã được đả thông.

Dường như mọi thứ bị chặn đều đang lưu thông thuận lợi.

Phải trực tiếp di chuyển thì nàng mới chắc chắn, nhưng tình trạng cơ bắp và xương khớp hiện giờ có vẻ không tốt cho lắm. Không, vẫn tốt. Cả cơ thể nàng lúc này đang tràn đầy sức sống.

‘Đây chính là chôn người xuống đất để cứu mạng như Quỷ Vương đã nói ư?’

Ngoài ra không có cách nào có thể giải thích tình hình hiện tại của nàng.

Hồng Lệ Tuyết không vội đứng dậy.

Nàng nhắm mắt lại và bắt đầu vận công.

Nàng cảm nhận được nội công dưới đan điền.

Luồng nội lực thoát khỏi đan điền giúp lưu thông khí huyết trong người nàng.

Mới đầu nàng rất cẩn trọng vận động nội lực. Thế nhưng khi không cảm nhận cơ thể có gì bất thường, nàng liền vận công mạnh hơn.

Một vòng, hai vòng, ba vòng.

Tổng cộng có ba vòng chu thiên.

Phải đến lúc này Hồng Lệ Tuyết mới nhận ra bản thân đã hoàn toàn hồi phục.

Tình trạng cơ thể đã tốt hơn so với trước đây.

Nội công của nàng còn tăng lên, sức mạnh cơ bắp cũng tốt hơn hẳn.

Phải kiểm tra chi tiết mới biết được, nhưng với tình trạng này, nàng không chỉ có thể đối đầu với Thập Huyết Sát mà cả Bách Quỷ Liên Chủ cũng có khả năng.

Lúc này Hồng Lệ Tuyết mới đứng lên.

Đất bao phủ trên người nàng liền đổ sang hai bên.

Hồng Lệ Tuyết chậm chậm nâng cơ thể lên rồi nhìn xung quanh.

Sau đó đập vào mắt nàng là vùng đất được bị nhuộm thành màu đen và khu rừng đã bị phá hủy khủng khiếp ở phía xa xa kia.

‘Trong lúc ta bất tỉnh đã xảy ra chuyện gì vậy chứ.’

Hồng Lệ Tuyết vực người dậy đi về phía cánh rừng bị sụp đổ.

Chỉ mới giẫm nhẹ chân phóng đi mà nàng đã đến được đích.

Có hai người đang ngồi ở tư thế tọa thiền.

Một người là Phiêu Nguyệt, người còn lại là Quỷ Vương.

Và rồi nàng nhìn thấy cơ thể của giao long.

“Trời ạ!”

Hồng Lệ Tuyết ngạc nhiên che miệng.

Dù không biết tình hình thế nào, nhưng rõ ràng ở đây đã xảy ra một trận đại chiến kinh thiên động địa. Ấy vậy mà Hồng Lệ Tuyết không cảm nhận được sự việc, còn được trị khỏi thương tích.

Phiêu Nguyệt rõ ràng đã bảo vệ nàng.

“Chắc! Lại làm người ta rung động rồi.”

Hồng Lệ Tuyết bĩu môi ngồi phịch xuống tảng đá gần Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt đã bảo vệ nàng, giờ đến lượt nàng bảo vệ lại hắn.

407

Không lâu sau, Phiêu Nguyệt và Quỷ Vương cũng tỉnh lại.

Trên mặt Quỷ Vương lộ ra vẻ mặt đầy mệt mỏi.

Bởi vì dư âm của pháp thuật của Cảnh Vu Sanh vẫn còn đó.

Giữa Quỷ Vương và Cảnh Vu Sanh có một mối liên kết vô hình. Khi hắn thay đổi cơ thể, liên kết đó sẽ mờ đi nhưng nó không biến mất hoàn toàn.

Tuy Cảnh Vu Sanh lúc này tạm rút lui, nhưng ông ta sẽ trở lại sau khi chuẩn bị xong mọi thứ.

Đến lúc đó Quỷ Vương cũng không chắc liệu mình có thể vượt qua Cảnh Vu Sanh được nữa không.

‘Phải đến nơi đó thật nhanh thôi.’

Đến nơi mà hắn đã mở mắt ra ở đó.

Hắn hoàn toàn không có ký ức gì về khi đó cả.

Nhưng hắn có thể chắc chắn một điều.2

Chỉ cần về đến nơi mà hắn đã mở mắt, sợi dây liên kết giữa hắn và Cảnh Vu Sanh sẽ biến mất hoàn toàn.

Quý Vương không ước ao gì lớn lao.

Hắn chỉ muốn tự lo.

Hắn muốn được thoát khỏi Cảnh Vu Sanh.

Suy nghĩ ấy của hắn không phải chỉ theo lý tính.

Mà còn theo bản năng.

Để làm được điều đó, hắn cần sự giúp đỡ của Phiêu Nguyệt.

Quý Vương nhìn quanh để tìm Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt đã vận công xong, hắn nâng người mình dậy.

Hồng Lệ Tuyết đã dí sát mặt nàng vào mặt hắn khi thấy hắn mở mắt ra.

“Huynh không sao chứ?”

“Câu đó để ta hỏi cô mới phải.”

“Vẫn ngon lành nè.”

“Vậy thì may rồi.”

“Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra trong khi ta bất tỉnh thế?

Con quái vật khổng lồ đó là gì vậy?”

Hồng Lệ Tuyết không ngừng đặt ra câu hỏi cho Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt nâng tay lên ra hiệu cho nàng im lặng rồi nhìn vào trong áo của mình.

Quý Nha đang nằm đó, nhắm mắt lại và cuộn tròn viên nội đan của Giao Long.

Cơ thể của nó phập phồng chứng tỏ nó vẫn còn thở. Cũng may là nó không bị tác động bởi tia sét của Cảnh Vu Sanh.

Phiêu Nguyệt chỉnh trang lại y phục rồi nâng người dậy.

“Có chuyện gì thế?”

“Không có gì đâu.”

“Ôi, cái người đầy bí ẩn này.”

“Cô nói nhiều như vậy, xem ra cô đã hồi phục rồi.”

“Là nhờ có huynh cả đó. Đa tạ huynh.”

Hồng Lệ Tuyết mỉm cười.

Phiêu Nguyệt nhìn nàng một lúc rồi nhìn qua Quỷ Vương.

“Người có sao không?”

“Ta mắc nợ người rồi. Ta không sao.”

“Vẫn di chuyển được chứ?”

“Dĩ nhiên là được.”

“Vậy chúng ta chuyển qua chỗ khác thôi.”

“Ừ.”

Quỷ Vương gật đầu rồi nghe theo ý kiến của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt nhìn xác Giao Long lần cuối trước khi đi.

Cơ thể không lồ của nó đang bắt đầu thối rữa.

Có lẽ chỉ thêm một vài ngày nữa, cơ thể của nó sẽ phân hủy hết.

Đúng là một hiện tượng khó hiểu. Nhưng Phiêu Nguyệt biết đây là ý muốn của Giao Long.

Một chút lòng tự trọng cuối cùng của nó. Rằng nó không muốn để bộ dạng đáng xấu hổ này còn tồn tại trên đời này nữa.

Ý chí của Giao Long thúc đẩy quá trình phân hủy nhanh hơn hàng chục lần.

Có lẽ sẽ không ai có thể nhìn thấy xác của Giao Long khi đến đây sau này.

Phiêu Nguyệt chạm vào thi thể của Giao Long lần cuối rồi phóng đi,

Quỷ Vương cùng Hồng Lệ Tuyết cũng đi theo sau hẩn.

Ba người định đến một khu nhà dân khi thoát ra khỏi rừng.

Sau khi vượt qua nhiều núi cao, cuối cùng họ cũng tìm thấy một ngôi làng nhỏ.

Vì ngôi làng quá nhỏ nên quán trọ cũng chẳng được khang trang mấy. Nhưng cả ba người họ không phải người kén chọn,

nên chỉ cần có một không gian để tắm rửa nghỉ ngơi là bọn họ cảm thấy thoải mái rồi.

Quý Vương bước thẳng vào phòng mà không thèm nhìn lại.

Hồng Lệ Tuyết lướt qua phòng mình và bước vào phòng Phiêu Nguyệt mà không có chút do dự.

Phiêu Nguyệt hỏi.

“Sao vậy?”

“Ta cần có thứ phải xác nhận.”

“Thứ gì?”

Hồng Lệ Tuyết cười chúm chím.

“Phải kiểm tra đến tận bước này thì ta mới xác định là ta đã hoàn toàn hồi phục hay chưa được.”

Y phục lấm lem bùn đất của nàng tụt xuống.

Nàng lao vào vòng tay của Phiêu Nguyệt mà không có chút do dự.

Phiêu Nguyệt cùng Hồng Lệ Tuyết “yêu đương” đến mấy lần.

Hồng Lệ Tuyết nằm trên người Phiêu Nguyệt và nhìn hấn với gương mặt ửng hồng.

“Không những đã hồi phục hoàn toàn mà có khi còn khỏe hơn trước nữa đây.”

“Có lẽ vậy.”

Hồng Lệ Tuyết cười khúc khích rồi vuốt ve ngực của Phiêu Nguyệt bằng những ngón tay dài trắng nõn của nàng.

Phiêu Nguyệt kê tay lên gối đầu, nằm tận hưởng những trò đùa của Hồng Lệ Tuyết.

Hồng Lệ Tuyết nhìn chằm chằm vào gương mặt của Phiêu Nguyệt rồi nói.

“Ui chao! Xinh quá đi thôi.”

“...”

“Tiếc thật đấy. Ta sắp không được nhìn gương mặt này trong một khoảng thời gian rồi.”

Gương mặt nàng hiện lên vẻ tiếc nuối rất chân thành.

Phiêu Nguyệt hỏi.

“Cô về Bách Quỷ Liên sao?”

“Đúng vậy.”

“Sẽ nguy hiểm đấy.”

“Dù vậy thì ta vẫn phải về chứ.”

“Cô kiên quyết thật.”

“Ta vốn là người ân oán rõ ràng mà.”

Hồng Lệ Tuyết mỉm cười.

Tổ chức thích khách như Bách Quỷ Liên còn khắc nghiệt và thô bạo hơn bất kỳ tổ chức nào trong giang hồ này.

Hồng Lệ Tuyết là một người có thể sống sót được ở một nơi như vậy.

Nếu khinh thường tổ chức thích khách như Bách Quỷ Liên thì chắc chắn không thể sống sót được.

Lần này cũng thế.

Nàng đã bị lợi dụng.

Người ủy thác đã lợi dụng nàng để khiến giang hồ rơi vào hỗn loạn.

Nếu chỉ là hỗn loạn đơn thuần thì nàng cũng có thể bỏ qua, nhưng chỉ cần sơ sẩy thì cơn nổi loạn lần này có thể biến thành giang hồ đại chiến.

Nàng nhất định phải tìm ra ai là kẻ đã chủ mưu gây ra mọi chuyện.

Hồng Lệ Tuyết bất ngờ áp môi mình lên môi Phiêu Nguyệt.

Nàng hôn hắn còn mãnh liệt hơn cả khi đang ân ái.

Mãi đến một lúc sau, môi nàng mới rời khỏi môi Phiêu Nguyệt một cách tiếc nuối.

Hồng Lệ Tuyết nhìn Phiêu Nguyệt với ánh mắt trù mền rồi đứng dậy.

Nàng nhặt y phục nằm trên sàn rồi hỏi.

“Huynh có ý định đi với ta không vậy?”

Phiêu Nguyệt lặng lẽ lắc đầu.

Hồng Lệ Tuyết hỏi tiếp.

“Huynh sẽ đi cùng Quỷ Vương sao?”

“Đó là cái giá phải trả khi cứu được cô.”

“Huynh làm ta không nói được gì nữa luôn. Ta biết rồi.”

Hồng Lệ Tuyết từ bỏ.

Bản thân nàng tuy cứng đầu nhưng nàng biết rõ Phiêu Nguyệt còn hơn cả nàng.

Phiêu Nguyệt tuyệt đối sẽ không bao giờ thay đổi ý định một khi đã quyết định. Bản thân nàng cũng vậy.

Hồng Lệ Tuyết chưa bao giờ mơ ước được sống một cuộc sống bình thường.

Nàng là một thích khách, dòng máu của thích khách đã chảy sâu vào tận xương tủy của nàng.

Nàng chưa bao giờ có ý định từ bỏ cuộc sống của một thích khách.

Hồng Lệ Tuyết thắt chặt đai lưng.

“Ta đi nhé.”

“Ừ!”

“Hẹn gặp lại.”

Hồng Lệ Tuyết nói lời từ biệt rồi đóng cửa lại.

Khí tức của nàng xa dần và rồi hoàn toàn biến mất.

Đến khi khí tức của nàng biến mất hoàn toàn, Phiêu Nguyệt mới chịu rời khỏi giường.

Có lẽ vì đã ở cùng nàng suốt thời gian qua nên giờ khi chỉ còn lại một mình, hắn lại cảm thấy căn phòng thật trống rỗng.

Phiêu Nguyệt nghĩ những cảm xúc này đối với hắn thật là xa xỉ.

Phiêu Nguyệt mặc lại y phục rồi đi ra sân sau của quán trọ. Ở đó có một cái giếng.

Quán chủ đã xây một vách ngăn bao quanh để khách quan tắm rửa ở đó.

Phiêu Nguyệt cởi quần áo, vắt lên vách ngăn rồi múc nước giếng dội lên đầu.

Ào ào ào!

Dòng nước lạnh đổ xuống toàn thân hắn.

Phiêu Nguyệt dội nước lên người nhiều lần để rửa sạch mọi bụi bẩn dính trên cơ thể.

Hắn tắm xong và trở lại phòng ăn của quán trọ thì đã thấy Quý Vương ngồi ở đó.

Tuy lỗi đã thay đổi, nhưng cái vỏ của hắn vẫn là Đào Diễm Sơn.

Một đứa trẻ đã đốt cháy tất cả để trả thù cho tiểu muội và phụ mẫu của mình.

Một cậu thiếu niên trở thành Quý Vương và đồng hành cùng hắn.

‘Đây là nhân duyên đấy sao?’

Quý Vương ngẩng đầu lên nhìn Phiêu Nguyệt.

“Cô ta rời đi rồi sao?”

“Ừ!”

“Để cô ta đi một mình không sao đấy chứ?”

“Cô ấy sẽ biết tự chăm sóc cho bản thân mình.”

“Vậy à?”

“Giờ thì chúng ta nói chuyện chút đi.”

Phiêu Nguyệt ngồi vào phía đối diện Quý Vương.

Quý Vương nhìn chằm chằm vào Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt hỏi.

“Người bảo chúng ta sẽ đi tìm đường đúng chứ?”

“Đúng vậy.”

“Đích đến là ở đâu vậy?”

“Nguồn cội. Nơi ta đã mở mắt ra ở đó.”

“Bao quát quá. Người nói rõ hơn được không?”

Quỷ Vương lắc đầu nói.

“Ta không nhớ.”

“Sao người lại phải thay đổi thân xác vào người khác thế này?”

“Ta không biết. Ta làm được nên ta cứ làm thôi.”

“Ai cũng có thể trở thành đối tượng sao?”

“Không. Ta cảm nhận được người phù hợp.”

“Có nhiều người như vậy không?”

“Không! Hầu như là không có.”

“Nếu thay đổi cơ thể như vậy thì ký ức trước đó của người sẽ như thế nào?”

“Mờ dần đi.”

“Mờ dần sao?”

“Phải nói là bị trộn lẫn rồi trở nên mờ dần thì đúng hơn. Ký ức của cơ thể trước đó sẽ xung đột với ký ức của cơ thể hiện tại và trộn lẫn vào nhau. Cuối cùng làm ta không thể phân biệt được nữa.”

“Ngay cả bây giờ cũng vậy sao? Nó đang bị trộn lẫn với ký ức của Diễm Sơn?”

“Đúng vậy.”

Phiêu Nguyệt nhú mày trước câu trả lời của Quỷ Vương.

Càng nói chuyện với Quỷ Vương, hắn lại cảm thấy mọi kiến thức thông thường mà hắn được tiếp nhận từ trước đến nay đều bị phủ sạch. Nhưng minh chứng đã nằm ngay trước mắt nên hắn có không muốn tin thì cũng không thể nào không tin được.

“Người còn nhớ nhân cách đầu tiên của mình không?”

“Ta chỉ nhớ hình ảnh khi ta mở mắt ra thôi.”

“Người đã thấy gì?”

“Một khu rừng. Có rất nhiều ngôi nhà bị sụp đổ. Và có rất nhiều sao.”

“Còn gì nữa không?”

“Ta không nhớ.”

“Một chút cũng không sao?”

“Một chút cũng không.”

“Ta cần có thêm thông tin.”

Quý Vương ngậm chặt miệng trước câu nói của Phiêu Nguyệt.

Có lẽ hẳn thực sự không còn nhớ gì cả.

Phiêu Nguyệt cảm thấy việc giúp đỡ Quý Vương sẽ khó hơn hẳn nghĩ.

Dù cho khả năng tìm đường của Phiêu Nguyệt có tài tình đến mấy thì khả năng ấy vẫn không thể phát huy khi chưa có đủ thông tin được.

“Không dễ đâu.”

“Vậy nên ta mới nhờ người. Người sẽ không bỏ cuộc đấy chứ?”

“Ta sẽ giữ đúng lời hứa vì ta đã thỏa thuận với người.”

“Ta tin người.”

Quý Vương nói rồi đứng dậy quay về phòng.

Chỉ còn lại một mình, Phiêu Nguyệt lặng yên nhìn ra ngoài cửa sổ.

Màn đêm đã buông xuống.

Xung quanh mờ mịt như tương lai trước mắt hẳn. Nhưng Phiêu Nguyệt không tuyệt vọng, cũng không bỏ cuộc.

Dù khó khăn hay vất vả đến mấy thì cũng sẽ có một lối thoát.

Hiện tại hấn cảm thấy khó khăn vì chưa tìm thấy được con đường đó, chỉ cần tìm ra nó, mọi khó khăn rồi cũng sẽ biến mất.

“Ngài đã muốn dùng bữa chưa ạ?”

Một ông lão lưng khom thận trọng tiến lại gần Phiêu Nguyệt hỏi.

Ông chính là chủ nhân của quán trọ này.

“Mang đồ ăn lên đây đi.”

“Vâng.”

“Khoan đã!”

“Sao ạ?”

“Ở đây là đâu vậy?”

“Ý ngài là sao ạ?”

“Tên của ngôi làng là gì?”

“Bách Tháp Lý ạ.”

“Bách Tháp Lý?”

Phiêu Nguyệt nghiêng đầu.

Hấn chưa nghe qua cái tên này bao giờ cả.

Hấn chỉ đi theo Quý Vương và đến đây chứ hấn không biết vị trí chính xác của nơi này là đâu.

Điều căn bản của truy tích là phải biết được chính xác bản thân đang ở đâu.

Cái tên Bách Tháp Lý chẳng giúp được gì cho hấn cả.

“Đô thị lớn nhất ở gần đây là nơi nào?”

“À, nếu đi khoảng nửa ngày theo con đường dẫn ra ngoài làng thì ngài có thể đến được một đô thị tên là Kỳ Dương ạ.”

Kỳ Dương là một đô thị nằm ở cực Nam Hồ Nam.

Nơi đó cách Bà Dương Hồ khoảng 1.500 lý về phía Tây Nam.

Hấn tò mò về tình hình của Bà Dương Hồ nhưng lúc này hấn không thể nghe ngóng được gì khi ở Bách Tháp Lý được.

‘Không biết mọi chuyện đã ra sao rồi.’

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 408

Phiêu Nguyệt và Quỷ Vương rời khỏi Bách Tháp Lý.

Như Quỷ Vương nói, ký ức của hắn đã không còn nguyên vẹn.

Thỉnh thoảng hắn di chuyển dựa vào những mảnh ký ức vụn vỡ và cảm giác của mình. Thế nhưng Phiêu Nguyệt vẫn không can thiệp vào mà chỉ dõi theo hắn.

Phiêu Nguyệt muốn đánh giá xem có sự nhất quán hay quy luật nào trong hành động của Quỷ Vương hay không.

Một trong những thứ Phiêu Nguyệt giỏi nhất chính là quan sát.

Kiên trì xem xét và tìm ra căn nguyên.

Vậy nên tiếp cận sâu vào sự thật là cách làm của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt di chuyển theo sự hướng dẫn của Quỷ Vương.

Quỷ Vương thật sự không có sự nhất quán.

Đôi khi hắn đi về hướng Bắc, thỉnh thoảng lại rẽ sang hướng Nam.

Hắn đã vượt qua vô số ngọn núi, con sông đến nỗi không sao đếm được.

Vì không có sự nhất quán nên Phiêu Nguyệt nghĩ Quỷ Vương cố tình làm như thế.

Có điều Quỷ Vương luôn cố gắng hết sức mình.

Đôi khi hắn ngần ngại và cố tìm lại ký ức trong vô vọng, đôi khi lại dựa vào bản năng để tìm đường. Nhưng cuối cùng hắn vẫn không tìm thấy được con đường mà mình muốn đi.

Phiêu Nguyệt có thể hiểu vì sao Quỷ Vương lại đến tận Bà Dương Hồ và không thể thoát khỏi sự truy đuổi của Cảnh Vu Sanh.

Bởi vì hướng di chuyển của hắc không có hiệu quả gì cả.

Hắc thường quyết định theo kiểu ngẫu hứng nên khó mà tìm ra manh mối quyết định.

Tìm manh mối cần phải thận trọng, nhưng Quỷ Vương lại thiếu phần này.

Chính vì thế mà hắc không tìm ra được bất cứ thứ gì dù đã lang bạt khắp thiên hạ.

Trong suốt quãng thời gian này, Phiêu Nguyệt chỉ quan sát Quỷ Vương. Và cuối cùng vào ngày thứ mười lăm, Phiêu Nguyệt cũng tìm ra được một điểm kỳ lạ. 8

‘Hắc chưa từng vượt qua ranh giới nào về phía Tây.’

Nếu không quan sát đều đặn trong suốt 15 ngày thì Phiêu Nguyệt cũng không nhận ra.

Trông như hắc đã đi đúng hướng nhưng khi đến ranh giới nhất định, Quỷ Vương lại bất giác đổi đường đi.

Ban đầu khó nhận ra được điều này, thế nhưng khi sự việc cứ lặp đi lặp lại theo một chu kỳ, Phiêu Nguyệt nhận ra rằng trong vô thức, Quỷ Vương không hề vượt qua khỏi ranh giới nào đó ở phía Tây.

Điều này đồng nghĩa ý thức của Quỷ Vương không cho hắc đi sang phía Tây.

Phiêu Nguyệt muốn biết ranh giới đó là gì, vậy nên hắc cố tình dẫn dụ Quỷ Vương đi về hướng Tây.

Sau khi vượt tỉnh Hồ Nam đến tỉnh Quảng Tây, phản ứng khước từ của Quỷ Vương càng dữ dội hơn.

Hắc không muốn sang tỉnh Quảng Tây đến nỗi ai nhìn vào cũng có thể dễ dàng nhận ra.

Lúc đến tỉnh Hồ Nam ở phía Đông, Quỷ Vương không hề có phản ứng gì cả, nhưng khi đến Quảng Tây bản năng hắc lại không cho phép.

‘Là tỉnh Vân Nam ư?’

Phía Tây của tỉnh Quảng Tây là tỉnh Vân Nam.

Đó là nơi nóng nhất trên giang hồ.

Một nơi người thường không ai dám tiếp cận bởi những đại thụ hùng vĩ chứa đầy độc trùng và độc xà chết người.

Nghe nói rằng khi Quý Vương tỉnh lại, quang cảnh đầu tiên hần nhìn thấy là đại thụ hùng vĩ và ngôi sao sáng vụt qua.

Đó chính là phong cảnh ở tỉnh Vân Nam.

Đương nhiên cảnh tượng này có thể nhìn thấy ở bất cứ đâu trên giang hồ, nhưng nếu có thể xác nhận một lần xem như cũng đáng.

Phiêu Nguyệt hỏi Quý Vương.

“Nghe nói người không nhớ gì trước khi mình tỉnh dậy đúng không?”

“Đúng thế.”

“Người có nhớ mình từng đến Vân Nam không?”

“Không có.”

“Vậy từ sau khi hành tẩu giang hồ, người từng đến Vân Nam chưa?”

“Ta không biết.”

“Chúng ta đang đến tỉnh Vân Nam đây.”

“Vân Nam? Tại sao chứ?”

“Bởi vì bản năng của người từ chối đi về hướng đó.”

“Ta từ chối á?”

“Đúng vậy. Chỉ cần đến gần tỉnh Vân Nam là người lại đổi sang hướng khác.”

“Ta chưa từng nghĩ đến chuyện đó.”

“Có lẽ thế. Đó không phải là hành động cố tình của người. Người đã đi trong vô thức đấy.”

“Vô thức sao?”

Quý Vương chớp chớp mắt tỏ vẻ không hiểu.

Phiêu Nguyệt bình tĩnh giảng giải cho hắn.

“Ai đó đã cấm người đến nơi này, hoặc chính ý thức của người không để người tiếp cận nó.”

“Là thật sao?”

“Ta chỉ là đoán vậy thôi. Phải đến Vân Nam thì mới biết chính xác được.”

“Vân Nam ư... Ta biết rồi. Ta đi theo ngươi.”

Hắn đã nhờ Phiêu Nguyệt tìm đường cho mình.

Phiêu Nguyệt quan sát Quỷ Vương trong cả tháng qua mới thu được kết quả này.

Bây giờ đến lúc Quỷ Vương nghe theo lời Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt cùng Quỷ Vương hướng đến Vân Nam.

Thế nhưng lúc đến Điền Dương biên giới Vân Nam thì lại xảy ra vấn đề.

Từ lúc vào Điền Dương, Quỷ Vương cứ hướng về một nơi với dáng vẻ rất không bình thường.

Hắn nhận thức được, nhưng cơ thể lại khước từ mệnh lệnh.

‘Chắc chắn tiềm thức của hắn đã cấm rồi.’

Phiêu Nguyệt liền cho rằng suy đoán của mình là đúng đắn.

Vấn đề chính là vì sao Quỷ Vương lại như thế.

Nếu muốn khống chế thì phải áp chế được hắn, nhưng chuyện này không dễ dàng chút nào.

Đến cả Cảnh Vu Sanh có thể gọi là thiên địch của hắn cũng phải dùng đến pháp bảo mới áp chế được Quỷ Vương. Nếu Phiêu Nguyệt cố dùng võ công áp chế Quỷ Vương thì cả hai đều phải chịu tổn thất cực lớn.

Sau một hồi suy nghĩ, Phiêu Nguyệt cũng tìm ra cách.

“Giả như ngươi bị cấm chế trong tiềm thức thì ngươi không thể cảm giác được.”

“Vậy phải làm sao?”

“Nhắm chặt mắt, bịt chặt tai. Chặn mọi thứ bên ngoài để ngươi không nhận ra bản thân đang ở đâu.”

“Ra là đánh lừa giác quan à.”

“Đúng vậy.”

“Ta hiểu rồi.”

Quỷ Vương lập tức xé ống tay áo bịt chặt tai lại. Sau đó hắn dùng nội công chặn mọi cảm giác bên ngoài.

Cứ như thế Quỷ Vương đã tự nhốt mình vào trong bóng tối.

Phiêu Nguyệt chính là người duy nhất để hắn có thể liên kết với thế gian.

Phiêu Nguyệt dùng ngân ty trong Âm Long Bào cột tay của hắn và Quỷ Vương lại. Hắn sẽ truyền đạt ý nghĩ của mình đến Quỷ Vương thông qua ngân ty.

Người bình thường sẽ không thể chặn giác quan và di chuyển như thế. Ban đầu còn có thể chịu đựng, nhưng nếu phải thực hiện trong suốt khoảng thời gian dài thì chắc chắn tinh thần sẽ sụp đổ.

Thế nhưng Quỷ Vương lại là cao thủ sở hữu nội công cao cường.

Và sức chịu đựng của hắn cũng vô cùng tuyệt vời.

Mặc dù ký ức không trọn vẹn, nhưng tinh thần hắn luôn vững vàng, hắn đương nhiên khắc phục được bóng tối và sự cô độc bao quanh lấy mình.

May thay, khi mọi giác quan bị chặn, cảm giác khước từ cũng biến mất.

Hắn từ từ làm theo chỉ dẫn của Phiêu Nguyệt.

Trông bộ dạng của họ hết sức kỳ quặc.

Một nam nhân sở hữu gương mặt trắng trẻo, ngoại hình nổi bật dẫn theo một tiểu nam tử nhắm chặt mắt đương nhiên sẽ thu hút sự chú ý của mọi người.

Người thường sẽ cảm thấy vô cùng áp lực nhưng Phiêu Nguyệt và Quỷ Vương đều không để tâm.

Bỏ mặc ánh mắt của thiên hạ, hai người lặng lẽ tiến về trước.

Kết quả là chỉ sau vài ngày, họ đã đến được tỉnh Vân Nam. Từ lúc bước vào vùng đất này, bầu không khí liền hoàn toàn thay đổi.

Chưa gì họ đã cảm thấy ngột thở vì cái nóng và độ ẩm ở đây.

Phiêu Nguyệt hỏi Quỷ Vương.

“Người có cảm nhận gì không?”

“Vẫn chưa có.”

“Nếu có sự thay đổi nhỏ nào thì nhớ nói cho ta biết.”

“Ta biết rồi.”

Quỷ Vương liền gật đầu.

Ngay cả đã vào được Vân Nam, Quỷ Vương vẫn còn chặn các giác quan của mình.

Bởi vì hiện giờ hắn đã khá quen thuộc và cảm thấy thoải mái đi chuyển nhờ có Phiêu Nguyệt hỗ trợ.

Hai người cứ thế lang thang khắp tỉnh Vân Nam.

Họ đi bộ cả ngày, gặp quán trọ thì vào nghỉ chân, sau đó lại lên đường. Cuộc sống cứ lặp đi lặp lại như thế.

Họ đi như thế tầm khoảng một tháng ròng nhưng cả hai đều không có vẻ gì là mệt mỏi cả.

Suốt thời gian đó, họ đã đi khắp mọi nơi ở Vân Nam.

Đến giờ vẫn chưa có bất kỳ thu hoạch nào.

Đột nhiên có sự thay đổi đã xảy ra vào một ngày nọ.

Quỷ Vương bất ngờ khịt khịt mũi.

“Mùi này, quen quá.”

“Người chắc không?”

“Chắc chắn. hình như ta đã từng ngửi qua rồi.”

Quỷ Vương tự tin đáp lời.

Lúc đầu hắn không rõ, nhưng càng ngửi mùi hương thì hắn càng chắc chắn hơn.

Một mùi vừa âm ẩm lại vừa hăng hăng.

Hắn chưa bao giờ ngửi thứ mùi này bên ngoài tỉnh Vân Nam cả.

“Ta chắc chắn đã ngửi thấy nó ở đâu đó.”

“Còn gì nữa không?”

“Ta không biết nữa.”

Nghe Quỷ Vương trả lời như thế, Phiêu Nguyệt cũng không thất vọng.

Chỉ cần nắm được chút manh mối như thế đã là rất tốt rồi.

“Nếu đến gần thêm chút nữa chắc sẽ tìm ra được gì đó. Chúng ta đi tìm nhà dân thôi.”

Phiêu Nguyệt liền nhìn xung quanh.

Mặt dù đã đi khắp Vân Nam rất lâu, nhưng hắn vẫn chưa biết rõ nơi này tên gì.

Vân Nam khác hẳn với những tỉnh khác trên giang hồ.

Những tỉnh khác chỉ cần đi một quãng sẽ xuất hiện nhà dân, tỉnh này có rất nhiều nơi phải đi cả ngày trời mới nhìn thấy nhà dân.

Nơi mà họ đang đi hiện giờ cũng thế.

Xung quanh không hề có một nhà dân nào chứ đừng nói là thị trấn.

Họ có thể dựng chỗ nghỉ chân, nhưng nếu có thể họ muốn bảo toàn thể lực nhiều nhất.

Phiêu Nguyệt để Quỷ Vương lại rồi leo lên một cây cao và nhìn xung quanh.

Hắn nhìn thấy một ngôi làng.

Ngôi làng chỉ có khoảng hơn chục hộ gia đình.

Trông ngôi làng giống như được các hộ dân chuyên làm nông xây dựng nên.

Phiêu Nguyệt cùng Quỷ Vương đi về hướng ngôi làng.

Đúng như suy đoán của Phiêu Nguyệt, đây đúng là ngôi làng chuyên làm rẫy. Trên cánh đồng có dấu vết đốt cháy, họ đã đốt một phần rừng để làm nông.

Trên đồng có hai trung niên trông như đôi vợ chồng đang chăm chỉ cấy lúa.

Lúc Phiêu Nguyệt và Quỷ Vương tiến đến gần, đôi vợ chồng giật mình kinh ngạc.

“Ôi trời!”

“Hức!”

Họ hét lên rồi bỏ chạy hệt như người gây ra tội tày trời.

Nhìn phản ứng khó hiểu của họ, Phiêu Nguyệt liền cau mày.

Cho dù nông dân là người hay cảnh giác thì phản ứng của họ cũng có phần hơi thái quá.

Chẳng biết đôi vợ chồng đã thông báo thế nào mà người trong làng lập tức đổ xô đến.

Trên tay họ cầm nhiều dụng cụ như rìu, búa.

Một lão nhân có vẻ là trưởng thôn bước lên phía trước.

Làn da rám nắng và nếp nhăn trên mặt đã chứng tỏ lão nhân phải sống một cuộc đời vất vả thế nào.

Lão nhân cũng cầm một thanh sắt trong tay như những người khác.

Ông chĩa thanh sắt vào Phiêu Nguyệt rồi nói.

“Ta không biết các người đến từ đâu, nhưng làng này không nhận người ngoài, xin các người hãy đi cho.”

“Không thể cho bọn ta tá túc một đêm sao?”

“Như đại hiệp thấy đấy, nơi này không có quán trọ. Tất cả mọi người đều làm nông để sống qua ngày nên không thể cung cấp lương thực được. Vậy nên, đại hiệp đừng nghĩ đến chuyện ở lại, mau đi cho.”

Những người trong thôn cũng đồng tình với trưởng thôn.

“Bọn ta không nhận người ngoài làng đâu.”

“Đi chỗ khác đi.”

Trước sự từ chối dữ dội ngoài dự tính, Phiêu Nguyệt hơi cau mày. Thế nhưng, hắn cũng không có ý định thuyết phục những người đã cố từ chối mình như thế.

Phiêu Nguyệt nói với Quỷ Vương.

“Đi thôi.”

“Khoan đã!”

Thế nhưng Quỷ Vương không định rời đi dễ dàng như thế.

Hắn luôn bịt chặt tai trong suốt quãng đường như khi đến đây hắn thả lỏng một chút để lắng nghe cuộc đối thoại. Nhờ vậy mà hắn đã nghe hết mọi chuyện.

Toàn thân Quỷ Vương lúc này tỏa ra khí thế vô cùng mạnh mẽ.

“Ta nhất định phải ở lại đây hôm nay.”

Hắn ta đang nảy sinh ý thù địch với những lương dân đã từ chối hắn.

Quỷ Vương mà mất lý trí thì không biết việc sẽ thế nào.

Lúc đi cùng Phiêu Nguyệt, tính khí của hắn đã âm trầm hơn đôi chút, nhưng bản chất vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

“Hic!”

“U!”

Lúc Quỷ Vương tỏa ra khí thế khủng khiếp, gương mặt dân làng liền trắng bệch đi.

Trưởng thôn còn ngồi phịch xuống đất mà sồn cả ra quần.

Khí thế của Quỷ Vương quá dữ dội, một lão nhân như ông không thể nào đảm đương nổi.

Trưởng thôn có cảm giác bản thân ông như một con kiến đang đứng trước con sóng thần.

Tinh thần ông dần trở nên mơ hồ, đầu óc trống rỗng, không thể nghĩ được gì cả.

Đến lúc này ông mới nhận ra hai nam nhân trước mặt là kẻ đáng sợ thế nào. Nhưng ông không thể làm gì hơn.

Không chỉ có trưởng thôn.

Tất cả dân làng đều run rẩy ngồi phịch xuống đất.

Chẳng biết người khác có thích thú cảnh tượng này hay không, nhưng Phiêu Nguyệt lại cảm thấy không vui chút nào.

Phiêu Nguyệt đang định bảo Quỷ Vương dừng lại nhưng đã có người lên tiếng trước hắn.

“Các hạ thôi đi. Bọn họ cũng không có ác ý gì đâu.”

Giọng nói ấy khiến cho trái tim người nghe bình ổn lại ngay lập tức.

Người vừa lên tiếng từ trong làng chậm chậm bước ra.

Cả bước chân cũng điềm tĩnh hết như giọng nói.

Khoảnh khắc nhìn thấy người đó, vẻ mặt Phiêu Nguyệt thoáng thay đổi.

“Long... Tuyết Lan?”

409

Làn da trắng như tuyết của nàng đã trở nên rám nắng, đôi tay mịn màng ngày nào đã trở nên thô ráp vì phải làm việc vất vả. Dầu vậy thì sự duyên dáng của nàng vẫn không hề mất đi.

Phiêu Nguyệt biết nữ nhân ấy là ai.

“Long Tuyết Lan!”

“Đã lâu không gặp.”

Nữ nhân ấy chính là người từng là đệ tử của phái Nga Mi Long Tuyết Lan.

Sau khi phái Nga Mi sụp đổ, nàng đã biến mất và đến sống ở một ngôi làng cách xa thành Tứ Xuyên.

Những y phục đầy màu sắc mà nàng thường hay mặc trong quá khứ đã không còn nữa, trên người nàng lúc này là một bộ y phục tối tăm, trên tay nàng là một cái cuốc dùng khi ra rẫy.

Nàng cầm kiếm hợp, mà cầm cây cuốc này cũng rất hợp.

Có vẻ như nàng đã ở đây rất lâu và đã quen thuộc với nơi này.

“Hơ!”

Dân làng vội vã lui về sau khi Long Tuyết Lan xuất hiện.

Quý Vương nhíu mày.

Bởi vì khí thế mà hắn tỏa ra đang bị Long Tuyết Lan chặn lại.

Long Tuyết Lan nói với Quý Vương.

“Mong thiếu hiệp bớt tức giận. Dân làng ở đây rất nhạy cảm sau khi bị bọn đạo tặc làm cho khổ sở.”²

“Người là ai?”

“Ta là Long Tuyết Lan.”

“Người là đệ tử của phái Nga Mi sao?”

“Chuyện đó sao thiếu hiệp lại...?”

Long Tuyết Lan mở to mắt.

Nàng hoàn toàn không dùng đến võ công trong thời gian sống ở đây.

Tuy nàng đã dùng nội công để ngăn chặn khí thế của Quỷ Vương nhưng không nhiều đến mức khiến đối phương có thể đoán được xuất thân của nàng.

Đây là điều mà người bình thường không thể làm được.

Quỷ Vương cười nhẹ răng.

“Ta ngửi được mùi của phái Nga Mi từ người.”

“Thiếu hiệp có thể phân định môn phái bằng mùi hương sao?”

“Võ công của phật môn có một loại mùi rất đặc trưng. Để phân biệt được mùi của phái Nga Mi trong số đó cũng không hề khó.”¹

Long Tuyết Lan cau mày trước câu trả lời của Quỷ Vương.

Nàng cảm thấy ngờ vực.

Thoạt nhìn qua thì người trước mắt chỉ khoảng mười lăm mười sáu tuổi nhưng cách nói chuyện của hắn cứ như một ông lão đã trải qua biết bao nhiêu chuyện đời vật. Hơn nữa, khí thế mà nàng cảm nhận được từ hắn là thật chứ không phải chỉ để khoa trương thanh thế.

Long Tuyết Lan nhìn chăm chăm vào Phiêu Nguyệt.

Nàng đang yêu cầu hắn giải thích.

Phiêu Nguyệt nói.

“Hắn là Quỷ Vương.”⁸

“Quỷ Vương sao?”

Long Tuyết Lan tỏ vẻ đầy kinh ngạc.

Tuy nàng đã rửa tay gác kiếm và ẵm dắt làm nông nhưng nàng vẫn chưa quên những gì mà mình được học, được biết.

‘Quý Vương trông trẻ thế này ư?’

Quý Vương là một trong Bát Tinh Tọa, hơn nữa còn đứng ở vị trí đầu.

Một cậu bé như thế này mà là Quý Vương thì thật vô lý.

Nhưng người nói ra điều đó lại là Phiêu Nguyệt.

Long Tuyết Lan biết rõ Phiêu Nguyệt không phải kiểu người nói dối hay nói những lời vớ vẩn.

Long Tuyết Lan nói với mọi người trong làng.

“Mọi người quay trở về đi.”

“Nhưng mà...”

“Họ sẽ ngủ ở nhà ta. Ta hứa sẽ không để họ làm ảnh hưởng gì đến mọi người đâu.”

“Nếu tiểu thư đã nói thế thì...”

Trưởng làng nhìn vào dân làng trước câu đảm bảo của Long Tuyết Lan.

“Tất cả quay về thôi. Đó là khách của Long tiểu thư, mọi người đừng lo lắng...”

“Được rồi.”

“E hèm!”⁶

Dân làng giải tán rồi quay về nhà của mình.

Bọn họ tuy vẫn khó chịu nhưng bọn họ tin Long Tuyết Lan.

Qua thái độ của dân làng, có thể hiểu được vị trí của Long Tuyết Lan nằm ở mức độ nào.

Sau khi tất cả dân làng đã tản ra hết, Long Tuyết Lan nói với Phiêu Nguyệt và Quý Vương.

“Ta sẽ dẫn các vị đến nhà của ta, tuy nó có hơi tồi tàn một chút.”

“Cô đến đây ngay sau khi rời khỏi phái Nga Mi sao?”

“Ta đã đi rất nhiều nơi để tìm một nơi không liên quan gì đến giang hồ. Và cuối cùng ta đã dừng chân tại nơi này.”

“Xem ra cô sống rất tốt.”

“Vậy sao?”⁸

Long Tuyết Lan cười nhẹ.

Nàng vẫn xinh đẹp như xưa, ngoại trừ làn da rám nắng và bàn tay thô ráp.

Phiêu Nguyệt cảm nhận được bầu không khí quanh nàng đã thay đổi.

Sự sắc bén trước đây đã biến mất, bây giờ bầu không khí quanh nàng đã trở nên ấm áp hơn nhiều.

Nhà của Long Tuyết Lan nằm ở sâu trong làng.

Xung quanh ngôi nhà gỗ nhỏ là một khu vườn.

Long Tuyết Lan nói.

“Tất cả đều là do tự tay ta trồng. Cũng sắp đến mùa thu hoạch rồi.”

“Cô dùng cuộc thay vì kiếm sao?”

“Ừm! Làm vậy khiến ta thoải mái hơn. Và lại ta cũng không có ý định làm tổn hại đến ai.”

Long Tuyết Lan có vẻ rất hài lòng về cuộc sống ở nơi đây.

Thật ra nàng cũng chỉ tình cờ đến đây.

Khi đó, trái tim của nàng vẫn tràn ngập thống khổ.

Cảm giác tội lỗi vì không thể ngăn được sự sụp đổ của sơn môn đã ám ảnh nàng từ lần này đến lần khác.¹

Thật may mắn khi nỗi thống khổ đó đã biến mất khi nàng quyết định ở lại nơi này.

Thoạt đầu, dân làng vẫn còn cảnh giác với nàng.

Không có ai trên thế gian này chào đón một nữ nhân mang theo kiếm bên người cả.

Người dân ở đây cũng thế.

Nhưng khi nhìn thấy nàng chỉ tập trung vào công việc đồng áng sau khi bỏ đi thanh kiếm của mình, dân làng đã dần mở lòng với nàng hơn.

Bước ngoặt quyết định là khi có một con hổ lớn lao từ trên núi xuống.

Một con hổ lớn bằng cả một ngôi nhà xuống núi để bắt người, vậy mà nàng có thể áp chế được nó một cách dễ dàng mà chẳng tốn mấy sức lực.

Sau vụ việc đó, dân làng ở đây coi nàng như nữ thần.

Tuy đôi khi nàng cũng hay cảm thấy áp lực với thái độ đó của dân làng nhưng dù sao thì nhờ vậy mà nàng cũng đã hòa nhập một cách tự nhiên và trở thành một thành viên của ngôi làng.

Long Tuyết Lan dẫn hai người căn nhà nhỏ.

Bên trong khá ấm cúng.

Da của con hổ mà nàng bắt được được trải thành một tấm thảm trên sàn nhà, ở góc tường là một chiếc giường nhỏ.

Long Tuyết Lan nói.

“Hai người có thể ngủ trên tấm da hổ đó.”

“Đa tạ!”

“Xin lỗi vì không thể chuẩn bị cho hai người một chiếc giường được. Chiếc giường kia thì là của ta nên...”

“Như vậy là được rồi.”

Quỷ Vương nói.

“Ta sẽ nằm ở đây.”

Nói rồi hắn đến một góc trong căn nhà. Nói đó thậm chí còn không có một tấm thảm để lót, nhưng Quỷ Vương có vẻ thích nó.

Quỷ Vương không cần nghe Long Tuyết Lan trả lời mà thu mình lại trong một góc rồi bịt tai lại.

Long Tuyết Lan nói với Phiêu Nguyệt.

“Quả là một người đặc biệt.”

“Rất khác với người bình thường đúng chứ?”

“Đúng, như huynh vậy.”

“Vậy à?”

“Ta thấy hai người không khác nhau là mấy. Cả hai đều nằm ngoài sự hiểu biết của nhân loại.”

Phiêu Nguyệt khẽ gật đầu trước những lời của Long Tuyết Lan.

Bởi nàng nói đúng.

Giữa hai người có chút ngưng ngừng.

Người đầu tiên phá vỡ sự im lặng là Long Tuyết Lan.

“Huynh đã ăn gì chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Vậy huynh đợi ta một chút. Để ta đi chuẩn bị.”

“Không cần đâu.”

“Ta chỉ cần đặt thêm hai bát lên bàn ăn hằng ngày thôi, không mất nhiều thời gian chuẩn bị đâu. Huynh cứ đợi ta một chút.”

Long Tuyết Lan vẫn đi chuẩn bị thức ăn dù Phiêu Nguyệt đã nói không cần.

Đôi tay của nàng thật khéo léo chuẩn bị những món ăn.

Phiêu Nguyệt không biết gì về Long Tuyết Lan cả.

Điều duy nhất mà hắn biết về nàng là đệ tử của phái Nga Mi, còn trước đó nàng đã phải sống cuộc sống như thế nào thì hắn hoàn toàn không biết.

Tuy vậy thì điều mà hắn có thể đoán chắc là Long Tuyết Lan có thân phận rất cao ở phái Nga Mi, những công việc như thế này có lẽ nàng không bao giờ phải đụng đến.

Chương môn nhân phái Nga Mi cũng như là sư phụ nàng không phải kiểu người thích sai đệ tử của mình làm những thứ vụn vặt như vậy.

Chính vì thế nên Long Tuyết Lan có lẽ không một lần nấu ăn khi còn ở phái Nga Mi. Vậy mà giờ đây nàng lại rất thành thạo như thế này.

Điều đó có nghĩa là nàng đã hoàn toàn quen với cuộc sống ở nơi này.

Nụ cười trên môi nàng chứng tỏ nàng đang rất hạnh phúc.

Long Tuyết Lan dọn cơm canh rồi gọi hai người dậy.

“Chúng ta ăn thôi.”

Phiêu Nguyệt gõ vào vai Quỷ Vương khi nghe tiếng nàng gọi cơm. Quỷ Vương cũng tháo tấm vải bịt mắt và tai của mình rồi đứng dậy.

Hắn ngồi vào bàn rất tự nhiên.

Ba người họ cùng nhau ăn cơm.

Quỷ Vương ăn rất nhanh, còn Phiêu Nguyệt thì vẫn chậm rãi ăn như thường lệ.

Long Tuyết Lan ngồi giữa nhìn bọn họ. Nàng gấp đồ ăn rồi lần lượt nhìn vào Phiêu Nguyệt rồi nhìn qua Quỷ Vương.

Đúng là một tổ hợp kỳ lạ.

Nàng không biết tại sao hai người này lại đi cùng với nhau nhưng chỉ với việc hai người ở cùng nhau thôi đã khiến bầu không khí trở nên khác thường rồi.

Quỷ Vương cảm nhận được ánh mắt của Long Tuyết Lan đang nhìn vào mình. Hắn nói.

“Cô nương có chuyện gì muốn nói à?”

“Ngài là Quỷ Vương đại hiệp thật sao?”

“Người ta gọi ta là Quỷ Vương.”

“Ra là vậy.”

Cuộc trò chuyện giữa hai người kết thúc.

Quỷ Vương ăn hết thức ăn của mình rồi đứng dậy.

Hắn bịt mắt và tai lại rồi nói.

“Hai người có vẻ có rất nhiều chuyện để nói cùng nhau, không cần bận tâm đến ta đâu.”

Quỷ Vương quay về một góc nhà rồi chặn mọi giác quan của mình lại.

Quỷ Vương cứ thế mà chìm đắm trong thế giới của riêng mình.

Chỉ có hắn mới biết hắn đang nghĩ gì, đang mơ gì.

Long Tuyết Lan nhìn Phiêu Nguyệt.

“Huynh vẫn như xưa nhỉ.”

“Chuyện gì?”

“Vẫn xinh đẹp như xưa, vẫn không phải là người của thế giới này.”

“Còn cô trông lại tốt hơn đây.”

“Ban đầu có hơi mệt một chút. Không biết đại hiệp có biết hay không, nhưng tiểu nữ chưa từng phải sống như thế này trước đây. Vì vậy nên tiểu nữ đã phạm phải nhiều sai lầm. Nhưng giờ thì tiểu nữ đã quen rồi.”

“VẬY Ạ?”

“Sao huynh lại đến đây vậy? Người như huynh chắc không phải là nòi hứng muốn du ngoạn đâu nhỉ?”

“Ta được người khác nhờ vả.”

“Nhờ vả sao?”

“Quỷ Vương nhờ ta tìm một nơi.”

“Xem ra có liên quan đến việc ngài ấy che mắt và tai của mình lại.”

Long Tuyết Lan hướng mắt về phía Quỷ Nha.

Nàng đã nghĩ Quỷ Vương làm vậy là có sự tình gì đó.

Nàng rất tò về về câu chuyện của Quỷ Vương, nhưng nàng nghĩ nàng thôi không nên hỏi nữa.

Cuộc sống của nàng rất yên bình cho đến khi Phiêu Nguyệt cùng Quỷ Vương xuất hiện.

Nàng đang rất hạnh phúc với cuộc sống hiện tại và không muốn làm xáo trộn sự bình yên mà nàng đang có.

Nếu nàng hỏi Phiêu Nguyệt chi tiết vụ việc thì cuộc sống yên bình của nàng sẽ bị phá vỡ.

“Hầy!”

Long Tuyết Lan khẽ thở dài và đặt đũa xuống.

Nàng đi đến mở cửa sổ ra.

Cửa sổ mở ra, toàn cảnh của ngôi làng đập vào tầm mắt.

Một ngôi làng nhỏ chỉ có vồn vẹn mười hộ gia đình.

Chỉ cần tối đến là xung quanh tối mịt, bên ngoài cũng không có một ai.

Thoạt đầu, nàng không quen với khung cảnh ấy.

Bởi nàng sống ở phái Nga Mi, một môn phái luôn đầy ánh sáng.

Các điện các được thắp sáng trưng, nơi nào cũng có đuốc hoặc đèn dầu thắp sáng nên nàng không việc gì phải lo khi đi lại vào ban đêm.

Bản thân phái Nga Mi đã lớn và hoa lệ hơn ngôi làng này gấp mấy lần rồi.

Bởi vậy nên nơi này như một nơi tăm tối nhất của thế giới đối với nàng vậy.

Nhưng giờ đã quen thuộc với nơi này nên nàng không dám tưởng tượng đến cảnh mình sẽ rời khỏi nơi đây nữa.

Sự an yên mà khó khăn lắm nàng mới tìm được bỗng dao động khi Phiêu Nguyệt xuất hiện.

Nàng cứ tưởng nhân duyên giữa mình và Phiêu Nguyệt đã kết thúc, không ngờ lại được gặp lại nhau như thế này.

Phiêu Nguyệt vẫn lặng yên ngồi dùng bữa.

Đến cách mà hăn ăn uống trông vẫn thật trang nghiêm.

Hình ảnh đó giống như một vị tướng đang đứng trước trận chiến vậy.

‘Không lẽ huyết phong sẽ nổi lên đến tận đây sao?’

“Hầy!”

Đó là một đêm đầy phiền muộn.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 410

Long Tuyết Lan cả đêm không ngủ.

Sau một hồi trần trọc, cuối cùng nàng quyết định không ngủ nữa mà thức trắng cả đêm.

Nàng cứ nằm như thế đến khi bình minh ló dạng.

Phiêu Nguyệt và Quỷ Vương vẫn chưa thức dậy.

Với thực lực của họ, họ có thể nhận ra nàng di chuyển mà không cần phải tỉnh dậy.

Cả hai đều sở hữu võ công và giác quan vượt qua giới hạn con người. 2

Thế nhưng Long Tuyết Lan vẫn không bận tâm mà đi ra ngoài.

Sau khi rửa mặt bên giếng nước, nàng đi bộ về phía cánh đồng.

Nàng ngồi xõm bên cánh đồng nhỏ cỏ nên thời gian trôi qua rất nhanh.

Lúc nàng ngẩng đầu lên, mặt trời đã thấp sáng cả thế gian.

“Phù!”

Long Tuyết Lan duỗi thẳng người rồi hít một hơi thật sâu.

Nàng khẽ nhắm mắt lại rồi vận công. 1

Luồng khí nóng từ mặt trời dần dần xâm nhập vào cơ thể nàng thông qua hơi thở.

Long Tuyết Lan sử dụng tâm công của phái Nga Mi để dẫn luồng khí vào trong cơ thể.

Một lát sau nàng mở mắt ra, lúc này Phiêu Nguyệt cũng xuất hiện.

Chẳng biết tự lúc nào Phiêu Nguyệt đã đến đây rồi nhìn chăm chăm nàng.

Long Tuyết Lan đỏ mặt nói.

“Huynh đến khi nào vậy?” 8

“Một lúc trước.”

“Có vẻ như huynh thấy ta vận công rồi.”

“Hình như nội lực của cô đã tiến bộ hơn trước.”

“Ta không định tăng cường nội lực của mình, nhưng khi vận công như một thói quen thì nó tự nhiên trở nên như thế.” 6

Nghe Long Tuyết Lan nói, Phiêu Nguyệt liền gật đầu. 8

Phiêu Nguyệt cũng không bỏ sót một ngày vận công nào. 1

Nội công được tích lũy thông qua Phân Lôi Tử Hồi Tâm Pháp vẫn còn nằm ở đan điền của hân.

Võ giả chính là như thế.

Cho dù không cầm vũ khí thì họ vẫn luyện công và phát triển mỗi ngày.

Long Tuyết Lan có thể buông kiếm nhưng vẫn còn giữ thói quen của một võ giả.

Mặc dù chính bản thân nàng cũng không nhận ra điều đó.

Long Tuyết Lan tiến lại gần Phiêu Nguyệt.

Có vẻ do làm việc từ sáng sớm nên cả người nàng đầy mùi đất bùn.

Mặc dù không còn mùi hương quyến rũ của ngày xưa nhưng nàng nghĩ hiện giờ vẫn tốt hơn nhiều.

“Ta đi tắm nên huynh chờ một chút nhé. Ta sẽ chuẩn bị bữa ăn ngay.”

“Ừm!”

Phiêu Nguyệt gật đầu rồi đi đến bên giếng nước.

Hắn múc một gáo nước lạnh, rửa mặt cho tỉnh rồi trở vào nhà, lúc này Quý Vương đã thức giấc ngồi trên bàn.

Quý Vương vẫn bịt chặt mắt và tai. Thế nhưng hân vẫn cảm nhận được khí tức của Phiêu Nguyệt.

“Người tắm về à?”

“Sao người không đi tắm luôn đi?”

“Ta không cần tắm rửa. Chỉ cần vận nội công là sạch sẽ ngay ấy mà.”

“Nhưng cũng phải tắm bằng nước chứ.”

“Chuyện đó thì có gì quan trọng chứ?”

“Cũng đúng!”

Phiêu Nguyệt gật đầu rồi ngồi vào chiếc ghế trước mặt Quỷ Vương.

Long Tuyết Lan đang chuẩn bị đồ ăn trong nhà bếp.

Nàng nấu cơm mới, rồi dọn đồ ăn còn thừa hôm qua lên.

Bàn ăn nhanh chóng bày biện xong, cả ba người cùng ngồi ăn.

Sau khi ăn một lúc, Long Tuyết Lan mới hỏi Phiêu Nguyệt.

“Huynh định ở lại đây đến khi nào?”

“Hôm nay ta sẽ rời đi.”

“Nhanh vậy sao? Huynh không ở lại thêm à?”

“Ta không có nhiều thời gian như thế.”

Nghe câu trả lời điềm tĩnh của Phiêu Nguyệt, Long Tuyết Lan thoáng cau mày. Thế nhưng ngay lập tức nàng lại nói như không có gì.

“Vậy thì cũng đành thbzfckôi. Nếu sau này quay lại thì huynh cứ ghé qua đây nhé. Ta vẫn ở lại đây.”

“Được.”

“Huynh hứa rồi đấy nhé?”

“Ừm!”

Nghe câu trả lời từ Phiêu Nguyệt, vẻ mặt Long Tuyết Lan liền tươi sáng hơn.

Chính lúc này.

“Trời ạ! Chuyện gì đây?”

“Mọi người mau ra ngoài xem.”

Đột nhiên có tiếng người ở lối vào làng.

Long Tuyết Lan đột nhiên đứng bật dậy.

“Ta đi một lát rồi về. Hai người cứ ăn tiếp đi.”

Nàng nói xong thì chạy nhanh ra ngoài.

Tất cả dân làng lúc này đều tập trung ở lối vào làng.

“Có chuyện gì thế?”

“Trời ơi! Long Tiểu thư!”

“Sao thế hả?”

“Tiểu thư nhìn này. Làm sao đây! Châu Linh...”

Trưởng thôn không nói nên lời.

Đôi mắt ông đã ửng đỏ lên.

Long Tuyết Lan liền nhìn về phía trưởng thôn chỉ. Ở đó có một vật thể được phủ bằng tấm chiếu.

Long Tuyết Lan nhận ra ngay đó chính là một thi thể.

Bởi vì mùi xác chết không ngừng bốc ra từ phía đó.

Long Tuyết Lan quỳ một gối xuống kiểm tra thi thể. Ngay sau đó nàng nhận ra thi thể đã bị thối rữa.

Đây là một thanh niên tên Lâm Châu Linh.

Thanh niên cũng sống trên làng cùng Long Tuyết Lan.

Bản tính của hắn rất siêng năng lại lương thiện nên được mọi người trong làng rất tin tưởng.

“Không phải mấy ngày trước hắn nói hắn vào thị trấn sao?”

“Đúng vậy! Hắn nói đi mua cây và nông cụ nên dân làng mới gom tiền lại cho hắn.”

Ngôi làng làm nông này vốn ở nơi hẻo lánh nên muốn mua nhu yếu phẩm phải vào tận thị trấn. Vậy nên, nếu ai đó đi thị trấn thì sẽ được nhờ mua đồ hộ.

Lần này cũng như thế.

Lâm Châu Linh còn trẻ khỏe nên khi hắn nói mình vào thị trấn, dân làng đã gom tiền đưa cho hắn nhờ mua những thứ cần thiết.

Lâm Châu Linh luôn vui vẻ đồng ý.

Long Tuyết Lan cũng nhờ hấn mua một vài thứ.

Thế nhưng đã đến lúc phải quay về nhưng vẫn chưa có tin tức gì của hấn, nàng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Long Tuyết Lan quan sát kỹ thi thể của Lâm Châu Linh.

Trên thi thể đã thối rữa có nhiều vết thương. Trong số đó, vết thương trí mạng của hấn nằm ngay ở thắt lưng.

Ai đó đã dùng kiếm đâm vào thắt lưng Lâm Châu Linh.

“Thi thể được tìm thấy ở đâu?”

“Vị huynh đệ này đi săn thì phát hiện thi thể nằm ở cách đây 20 dặm.”

Trưởng thôn chỉ vào người thợ săn duy nhất trong làng.

Nam nhân này thường ngày cày ruộng, khi có thời gian thường vác cung tên đi khắp nơi săn bắn.

Những con nai rừng, lợn rừng mà hấn săn được trở thành nguồn cung dinh dưỡng chính cho cả làng.

Long Tuyết Lan hỏi người thợ săn.

“Huynh có thể đưa ta đến chỗ phát hiện thi thể không?”

“Đương nhiên rồi.”

Sắc mặt nam nhân lúc này đã tối sầm đi.

Đây là lần tiên thành viên trong làng bỏ mạng như thế.

Ngôi làng khá nhỏ nên mọi người sống chan hòa và thân thiết như huynh đệ ruột thịt.

Người thợ săn coi Lâm Châu Linh đã chết hết như tiểu đệ của mình. Chính vì thế bây giờ hấn vừa cảm thấy phần nộ, lại cảm thấy mất mát vô cùng lớn.

Lúc Long Tuyết Lan và người thợ săn định ra khỏi làng.

“Chúng ta cùng đi đi.”

Đột nhiên giọng Phiêu Nguyệt vang lên.

Lúc quay đầu lại nhìn, mọi người đã thấy Phiêu Nguyệt và Quỷ Vương đang nhìn thi thể của Lâm Châu linh.

Long Tuyết Lan nói.

“Hai người không cần phải làm thế đâu.”

“Cũng phải trả tiền ăn chứ.”

“Vậy thì được...”

Long Tuyết Lan liền gật đầu.

Nàng biết rõ Phiêu Nguyệt là thích khách đáng sợ đến mức nào.

Với kỹ năng quan sát và truy dấu của hãn thì không khó tìm ra hung thủ.

Lúc này bốn người rời làng đi đến nơi phát hiện thi thể.

Đó là một khu rừng hẻo lánh phải đi một lúc mới tới. Nếu như người thợ săn không vô tình đuổi theo lợn rừng đến đây thì không ai phát hiện ra thi thể cả.

“Chính là nơi này. Châu Linh đã nằm ở đây.”

Người thợ săn chỉ vào nơi phát hiện thi thể của Lâm Châu Linh với vẻ mặt buồn bã.

Phiêu Nguyệt liền quỳ một gối xuống quan sát mặt đất.

“Có ít nhất ba người nữa đã đến đây. Một dấu chân to và sâu cho thấy hãn có thân hình khá đồ sộ. Người phía này thì có vẻ phải chống một cây gậy hay một cây thương, và phía kia là người cầm kiếm.”

Phiêu Nguyệt chỉ dựa vào dấu vết phát hiện trên mặt đất đã suy luận ra được khổ người và vũ khí mà họ mang theo.

Vẻ mặt Long Tuyết Lan trở nên nghiêm trọng hơn.

“Vậy là hãn gặp cường đạo ư?”

“Không phải cường đạo bình thường đâu.”

“Sao huynh lại nghĩ như thế?”

“Cô có thấy vết thương trên thi thể không?”

“Ừm! Thì sao?”

“Vết thương rất lộn xộn. Đó là vết tích bị đùa bỡn. Nếu chỉ nhắm vào đồ vật hay tiền bạc thì không cần phải hành hạ người khác như thế.”

“Ý huynh là chúng hứng thú với việc giết người à?”

“Ta nghĩ như thế.”

“Ai lại làm thế, và mục đích là gì chứ?”

“Dấu vết còn lại ở đây không thể lý giải hết được.”

Thời gian trôi qua nên dấu vết đã biến mất gần hết. Thế nhưng Phiêu Nguyệt cũng biết được một phần nào đó. Nếu là người khác có khi không thể biết được có mấy người hay chuyện gì đã xảy ra.

Long Tuyết Lan cũng như thế.

Tuy võ công năng cao cường nhưng lại thiếu khả năng quan sát và suy luận.

Long Tuyết Lan hỏi.

“Chúng ta có thể tìm ra chúng không?”

Thay vì trả lời Phiêu Nguyệt lại nhìn xung quanh.

Sau khi quan sát bụi rậm một hồi lâu, ánh mắt hần liền tỏa sáng.

Bởi vì hần vừa nhìn thấy dấu vết gì đó bị cỏ che khuất.

“Có xe ngựa đi qua đây.”

“Cường đạo cưỡi ngựa đi cướp sao?”

Long Tuyết Lan tỏ vẻ khó tin.

Nếu dùng đến cả ngựa thì tài chính của chúng cũng thuộc dạng khá khấm. Những người như thế không có lý gì lại giết Lâm Châu Linh để cướp của cả.

Bởi vì đồ vật mà Lâm Châu Linh mua chỉ là những vật phẩm thiết yếu hằng ngày chứ không phải là đồ vật quan trọng gì.

“Có thể biết họ đã đi đâu không?”

“Ta không chắc sẽ tìm được họ, nhưng có thể truy theo dấu vết.”

“VẬY NHỜ HUYNH NHÉ.”

“Ừm!”

Phiêu Nguyệt liền gật đầu.

Dù Long Tuyết Lan không nhờ hấn cũng sẽ làm thế.

Hấn phải trả nợ cho Long Tuyết Lan, nhưng quan trọng hơn hấn thấy có hứng thú với tình huống này.

Rất hiếm có người đi ngựa đuổi đến vùng đất này rồi giết người vì thú vui.

Phiêu Nguyệt bắt đầu lần theo dấu vết.

Long Tuyết Lan nói với người thợ săn trước khi đi theo Phiêu Nguyệt.

“Ta sẽ về sau, huynh quay lại làng trước đi.”

“Sẽ ổn chứ?”

“Huynh đừng lo.”

“Ta biết rồi! Long Tiểu thư cẩn thận nhé!”

“Vâng! Ta biết rồi.”

Long Tuyết Lan để người thợ săn lại rồi bắn mình theo hướng Phiêu Nguyệt di chuyển.

Nhìn bóng lưng Long Tuyết Lan biết mất hút, người thợ săn bất giác buông tiếng thở dài.

“Hờ! Đúng là xuất chúng mà. Thật không hiểu vì sao một người tài giỏi như thế lại đến ngôi làng này sinh sống nhỉ.”

Người thợ săn lắc đầu rồi quay lại làng.

Đuổi theo một hồi lâu nhưng hầu như không còn dấu vết nào sót lại, tuy nhiên Phiêu Nguyệt vẫn không do dự.

Dùng ngựa di chuyển thì phải để lại dấu vết.

Dấu vết có thể đa dạng từ dấu chân ngựa, cành cây gãy hay cỏ bị giẫm bẹp,...

Bình thường người ta sẽ không để ý đến những chi tiết nhỏ nhặt đó, nhưng Phiêu Nguyệt sẽ không bỏ qua.

Hấn đã tìm kiếm khoảng hai canh giờ.

Long Tuyết Lan đuổi theo Phiêu Nguyệt, phía sau là Quỷ Vương.

Cả ba đều là những cao thủ xuất chúng.

Mặc dù đã chạy suốt hai canh giờ nhưng không ai có dấu hiệu gì là mệt mỏi cả.

Chính lúc này.

Đột nhiên tốc độ của Phiêu Nguyệt chậm dần đi.

Long Tuyết Lan và Quỷ Vương cũng giảm tốc.

Nơi Phiêu Nguyệt dừng lại là một ngọn đồi nhỏ rậm rạp.

“.....”

Long Tuyết Lan im lặng quan sát hẩn mà không hỏi lý do.

Bởi vì nàng nhìn thấy một đám đông bên dưới ngọn đồi.

Bên dưới có khoảng 30 người đang ngồi nghỉ ngơi. Và những con ngựa thì đang chăm chú gặm cỏ ở một góc.

“Gì thế?”

Long Tuyết Lan khẽ cau mày.

Có hơn 30 con ngựa đang ăn cỏ.

Đồng nghĩa tất cả bọn người kia đều cưỡi ngựa đến đây.

Ngựa là một thứ đắt đỏ, và cần phải tốn khá nhiều chi phí để chăm sóc chúng.

Nếu bọn họ có đủ tài chính để chăm tận 30 con ngựa thì không lý nào lại đi cướp bóc cả.

Chắc chắn họ không phải là người tầm thường.

Đến cả khí thế của họ cũng như vậy.

Long Tuyết Lan cẩn trọng hỏi.

“Một trong số chúng chính là hung thủ đúng không?”

“Dấu vết đã dẫn ta đến chỗ chúng.”

“Ừm!”

Lúc này Quỷ Vương luôn im lặng đột nhiên lên tiếng.

“Ta ngửi thấy mùi quen thuộc từ chúng.”

“Mùi quen thuộc? Tức là ngài biết những người đó sao?”

“Không, chỉ là bọn họ tỏa ra mùi quen thuộc thôi.”

“Vậy sao?”

Nếu là người khác nói thì nàng sẽ cho qua, nhưng người nói lại là Quỷ Vương. Tuy ký ức của hắn có hỗn loạn nhưng dù sao thì hắn cũng không phải là kiểu người sẽ nói dối.

Long Tuyết Lan thận trọng hỏi.

“Liệu có ngửi được mùi của chúng từ đây không ạ?”

“Được!”

“Sao? Ngài chắc chứ?”

“Ta cũng có thể ngửi được.”

Long Tuyết Lan không biết nói gì nữa trước câu trả lời của Phiêu Nguyệt.

Tuy nàng biết Phiêu Nguyệt đã vượt quá những giới hạn của một con người từ lâu, nhưng nàng không biết rằng giác quan của Phiêu Nguyệt cũng nhạy bén như Quỷ Vương vậy.

Phiêu Nguyệt chăm chú quan sát hơn ba mươi võ giả.

Mỗi người đều tản ra để nghỉ ngơi, nhưng bọn họ không hề lơ là dù chỉ một chút.

Hắn khuếch đại toàn bộ giác quan và đảo mắt xung quanh.

Bọn họ rõ ràng là những quân tinh nhuệ được rèn luyện rất nghiêm khắc.²

Phiêu Nguyệt hỏi Long Tuyết Lan.

“Cô biết bọn chúng là ai không?”

“Không ạ.”

Long Tuyết Lan lắc đầu.

Tuy nàng sống ở đây nhưng nàng không biết một chút gì về những môn phái xung quanh cả. Bởi vì nàng không quan tâm đến nó.

Nhưng theo nàng biết thì khu vực này rất hẻo lánh, không đủ điều kiện để một môn phái trong giang hồ có thể thành lập nên

ở đây.

Một môn phái không có lý do gì lại tồn tại ở một vùng hẻo lánh như thế này được.

Thật kỳ lạ khi những võ giả ưu tú lại tìm đến một nơi không ai tìm đến như thế này.

Quý Vương trừng mắt nhìn những võ giả như thể hắn sẽ lao ra bất cứ lúc nào.

Phiêu Nguyệt ngăn Quý Vương lại.

“Bình tĩnh đi!”

“Tại sao chứ? Chẳng phải lao ra đập cho chúng một trận rồi tra khảo là được sao?”

“Nhìn bầu không khí của chúng đi. Không tầm thường đâu. Bọn họ đã được đào tạo bài bản đấy. Bọn họ sẽ không dễ dàng nói ra sự thật khi bị đe dọa đâu.”

“Vậy thì giờ làm gì đây?”¹

“Yên lặng đi sau bọn họ thôi. Điểm đến của chúng có khi là nơi mà người đang tìm kiếm. Có lẽ mùi hương mà chúng ta ngửi thấy là mùi tỏa ra từ nơi đó.”

“Ta biết rồi.”

Quý Vương khẽ gật đầu khi hiểu được ý đồ của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt nhìn qua Long Tuyết Lan.

“Cô về đi.”

“Không được. Chuyện này cũng là chuyện của ta mà.”

“Can thiệp vào chuyện này sẽ khiến cuộc sống yên bình mà cô đang tìm kiếm bị phá vỡ đấy.”

“Đã muộn rồi. Dân làng chết, ta sao có thể ngoảnh mặt làm ngơ? Ta không về.”

Long Tuyết Lan kiên quyết nói.

Phiêu Nguyệt nhìn vào nàng một lúc lâu.

Vẻ mặt nàng tỏ ra đầy cố chấp.

Rõ ràng là hắn có nói gì thì nàng ta cũng sẽ không nghe theo.

“Ta hiểu rồi. Ta đồng ý.”

“Đa tạ Phiêu huynh!”

“Thay vào đó cô phải nghe lời ta.”

“Huynh không cần lo. Ta biết rõ năng lực của huynh mà. Ta tuyệt đối sẽ không gây cản trở gì cho huynh đâu.”

“Ừ!”

Phiêu Nguyệt gật đầu.

Hắn cũng biết rõ về trình độ võ công của Long Tuyết Lan.⁸

Tuy nàng ta đã rửa tay gác kiếm từ lâu, nhưng chắc chắn sẽ không có chuyện nàng trở thành vật cản của hắn.

Phiêu Nguyệt tiếp tục cẩn thận quan sát những võ giả kia.

Ở giữa đám võ giả là một tráng niên độ ngoài bốn mươi tuổi.

Bộ dạng của hắn không khác gì một con báo, đôi môi mím chặt cho thấy hắn là một người cứng đầu đến mức nào.

Bên hông hắn là một thanh tàn đao. Dường như nó đã bị gãy từ lâu. Thanh đao treo lủng lẳng bên hông tráng niên mà không có lấy vỏ bọc.

Bỗng nhiên tráng niên gọi ai đó.

“Các người!”

“Vâng?”⁶

“N... ngài cho gọi chúng tiểu nhân ạ?”

Những người được gọi giật nảy mình.

Tráng niên búng tay. Ngay lập tức có ba nam nhân đến gần bọn họ.

“Trên người người có mùi máu tanh. Người đã giết ai sao?”

“Vâng!”

Nam nhân tỏ vẻ kinh hãi.

Bởi vì bọn họ đã giết người được vài ngày trước rồi. Mùi máu trên người đến bây giờ có lẽ cũng đã bay sạch. Dù vậy, tráng

niên vẫn có thể ngửi thấy mùi máu tanh trên người của họ.

Tráng niên hỏi.

“Tại sao?”

“Bởi vì bọn họ nhận ra chúng tiểu nhân đang mua Hỏa Tâm Thảo ạ.”

“Bằng cách nào chứ? Đâu có nhiều người biết về sự tồn tại của Hỏa Tâm Thảo đâu nhỉ?”

“Họ vốn là người làm nương. Có vẻ như họ đã được tiếp xúc với rất nhiều loại dược thảo từ khi còn nhỏ nên có biết đến Hỏa Tâm Thảo ạ.”⁸

“Chắc các ngươi bàng hoàng lắm nhỉ?”

“Vâng ạ! Vậy nên chúng tiểu nhân không còn cách nào khác đành phải giết bọn họ.”

“Mọi chuyện sau đó xử lý thế nào rồi?”

“Chúng tiểu nhân đã xử lý xong rồi ạ. Chúng tiểu nhân đã thả bọn họ ở quan lộ cách xa nơi này nên chắc sẽ không bị phát hiện đâu ạ.”

Vẻ mặt của tráng niên vẫn nghiêm nghị.¹

Bởi hắn biết rõ tính cách của những nam nhân kia.

Chúng vốn rất tàn độc và gây ra nhiều rắc rối. Giết người với bọn chúng là chưa đủ, bọn chúng sẽ vờn đối phương như mèo vờn chuột cho đến khi họ chết thì bọn chúng mới hài lòng.

Những người chết dưới tay bọn họ đều đã vật lộn trong đau đớn tới khi chết.

“Tất cả phải thật cẩn trọng cho đến khi chúng ta đến nơi. Rõ chưa?”

“Vâng!”

“Chúng tiểu nhân hiểu rồi ạ.”

Những nam nhân cúi gằm đầu đáp.

Trên mặt bọn họ hiện đầy vẻ sợ hãi. Bởi tráng niên trước mặt không phải người bình thường.

U Linh Ma Dao Trường Sự Xuân.

Cái tên nghe có vẻ quê mùa, nhưng võ công của hắn thực sự rất đáng sợ.

Đặc biệt là đao pháp của hắn khiến bao người ghê sợ.

Thanh tảo đao kia đã lấy đi mạng sống của vô số người. Những võ giả đứng đối diện là những người đã chứng kiến cảnh giết người tàn nhẫn của Trường Sự Xuân nên bọn họ rất kính sợ Trường Sự Xuân.

Trường Sự Xuân vốn không phải là người sẽ được giao nhiệm vụ như thế này nhưng vì có sự tình riêng nên hắn buộc phải dẫn dắt những nam nhân này đi tới đây.

Trường Sự Xuân nói với thuộc hạ của mình.

“Ba ngày! Còn ba ngày nữa chúng ta sẽ đến nơi. Ta mong là sẽ không có bất cứ ai hành động tùy tiện cho tới khi đó nữa. Xuất phát thôi.”

“Vâng!”

“Chúng thuộc hạ đã rõ ạ.”

Thuộc hạ đáp lời hắn rồi leo lên ngựa.

Trường Sự Xuân cũng leo lên ngựa rồi nhìn quanh.

Sau khi xác nhận không có ai ở xung quanh thì Trường Sự Xuân đá nhẹ vào hông ngựa. Con ngựa ngay lập tức phóng về phía trước với tốc độ chóng mặt.

Thuộc hạ của hắn cũng chạy theo sau.

Nhóm người của Phiêu Nguyệt đuổi theo đám người Trường Sự Xuân ở một khoảng cách rất xa.

Khí thế mà Trường Sự Xuân tỏa ra không hề tầm thường. Vậy nên chắc chắn Trường Sự Xuân sẽ phát hiện nếu bọn họ lại gần, vậy nên nhóm người của Phiêu Nguyệt mới cố tình giữ khoảng cách để theo dõi Trường Sự Xuân.

Để lần theo dấu vết của ba mươi người và ngựa không quá khó.

Trên mặt đất in rõ dấu chân của ngựa. Rõ ràng đến mức bọn họ có lơ là thì cũng không bị mất dấu của đám người kia.

Bọn họ cứ thế mà chạy trong suốt hai ngày.

Nhóm của Trường Sự Xuân dần tiến vào sâu trong rừng.

Càng vào sâu trong rừng, cây cỏ càng rậm rạp khiến cho việc di chuyển bằng ngựa trở nên khó khăn hơn.

Và càng vào sâu trong rừng, phản ứng của Quỷ Vương lại trở nên kỳ lạ.

Quỷ Vương dờ dẫm.

Cũng may là có ngân ty của Phiêu Nguyệt nếu không Quỷ Vương đã bị tụt lại phía sau rồi.

Phiêu Nguyệt hỏi Quỷ Vương.

“Ngươi ổn không vậy?”

“Mùi hương quen thuộc đậm mùi hơn rồi.”

“Vậy sao?”

“Rõ ràng là ta đã từng tới đây.”

Giọng nói của Quỷ Vương tràn đầy chắc chắn.

Phiêu Nguyệt nhìn Quỷ Vương rồi nghĩ.

‘Xem ra chúng ta đã tới đúng nơi rồi.’

Hắn không biết nơi này có gì, nhưng có lẽ đây là nơi mà Quỷ Vương đang tìm kiếm.

Rào rào!

Bỗng một cơn mưa đổ xuống.

Long Tuyết Lan không thể giấu được vẻ bàng hoàng.

“Dấu vết đang bị xóa đi hết rồi.”

Dấu vết của Trường Sự Xuân và những thuộc hạ để lại dần bị mưa xóa sạch.

Con mưa lớn làm mặt đất trở nên lầy lội và che giấu vết tích con người đã đi qua.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, đến cả Phiêu Nguyệt cũng không kịp trở tay để đối phó.

Long Tuyết Lan nói.

“Chúng ta phải tăng tốc thôi.”

“Không cần đâu.”

“Tại sao vậy?”

“Việc di chuyển trong cơn mưa lớn thế này cũng không dễ với bọn họ đâu. Chắc chắn bọn họ sẽ tạm lánh vào đâu đó để nghỉ ngơi. Nếu chúng ta vội vàng thì bọn chúng cũng có thể phát hiện ra chúng ta đấy. Tốt hơn thì chúng ta vẫn nên tìm một nơi nào đó để nghỉ ngơi thì hơn.”

“Còn dấu vết thì sao ạ? Mọi dấu vết đang mờ dần đi rồi.”

“Không cần nó ta vẫn có thể tìm thấy được.”

“Cũng đúng...”

Long Tuyết Lan dễ dàng bị thuyết phục.

Nàng quên mất Phiêu Nguyệt là một người như thế nào.

Long Tuyết Lan nói.

“Vậy chúng ta cũng tránh mưa thôi. Chỗ kia được đấy.”

Nàng chỉ vào một tảng đá lớn trên một mảnh đất cao nhô lên.

Tảng đá to như một điện các. Phía dưới hõm sâu vào trong khiến nước mưa không thể lọt vào.

Ba người di chuyển xuống dưới tảng đá.

Ở dưới này ấm áp hơn họ nghĩ.

Cành cây khô chất đông dưới nền đá như thể đây là một cái tổ của một con thú nào đó vậy. Nhưng bọn họ không thấy bất kỳ con thú nào ở đây cả.

Phiêu Nguyệt gom cành cây lại để nhóm lửa.

Hơi ấm từ đồng lửa khiến Long Tuyết Lan cảm thấy bình an hơn.

Nàng có thể hong khô người bằng nội công nhưng điều đó sẽ không khiến nàng cảm thấy yên bình như cảm giác mà đồng lửa mang lại cho nàng.

Đồng lửa vốn không là gì cả, nhưng nó lại khiến người khác yên lòng một cách kỳ lạ.

Long Tuyết Lan vận công để thôi bay toàn bộ nước dính trên người rồi nàng co người ngồi trước đồng lửa.

Quý Vương cũng thu mình vào một góc như mọi khi. Hơi ẩm của ngọn lửa dường như không ảnh hưởng gì đến tâm trí hắn.

Long Tuyết Lan chợt nhận ra Phiêu Nguyệt không có ở đây. Hắn thấp lửa lên rồi biến đi đâu mất từ lúc nào mà nàng chẳng hay.

‘Huynh ấy đi từ lúc nào vậy?’

Đôi lông mày của Long Tuyết Lan khẽ run.

Cho dù tập trung vào việc vận công đến mấy thì nàng cũng không thể nào không nhận ra Phiêu Nguyệt đã biến mất được. Điều đó khiến cho nàng thật kinh hãi.

‘Phiêu huynh còn kinh khủng hơn lúc trước nữa.’

Từ lúc đối đầu với phái Nga Mi Phiêu Nguyệt đã rất khủng khiếp rồi, hiện tại trình độ của hắn đã nâng cao đến bao nhiêu nàng cũng không thể phỏng đoán được nữa.

Long Tuyết Lan ngồi bên đồng lửa đợi Phiêu Nguyệt quay trở lại.

Hình dáng ai len lỏi trong cơn mưa nặng hạt lọt vào mắt nàng.

Đó chính là Phiêu Nguyệt.

Trên tay Phiêu Nguyệt là một con thỏ khá lớn.

Da của nó đã được róc ra.

Phiêu Nguyệt vào dưới tảng đá rồi ghim thịt thỏ vào cành cây sau đó đặt nó lên đồng lửa.

“Huynh đi săn hả?”

“Phải ăn uống đầy đủ chứ.”

Phiêu Nguyệt ngồi xuống rồi thôi bay tất cả hơi nước bằng nội công như cách Long Tuyết Lan đã làm.

Sau khi những giọt nước trên người đã bốc hơi hết, hắn nhìn chăm chăm vào đồng lửa.

Thịt thỏ đang chín xèo xèo trong ngọn lửa.

Chỉ cần đợi thêm chút nữa là có thể ăn được.

Tất cả đều đói vì cả ngày nay chưa được ăn gì.

Khi thịt thỏ đã chín, Phiêu Nguyệt chia thành ba phần rồi đưa nó cho Long Tuyết Lan và Quỷ Vương.

“Cảm ơn huynh. Mời huynh.”

“Đa tạ. Mời ăn.”

Cả hai nói lời cảm ơn trước bữa ăn. Nhưng Phiêu Nguyệt thì không thể làm thế.

Bởi vì bên trong ngực hắn có một sinh vật đang ngo ngoậy!

Sột soạt!

Quỷ Nha nằm yên bất động đã bắt đầu cử động.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 412

Phiêu Nguyệt cầm Âm Long Bào lên rồi nhìn vào bên trong.

Quỷ Nha đang cuộn tròn người lại, thế nhưng hắn không thấy nội đan giống quả trứng của giao long ở đâu cả.

‘Nó đã hấp thụ hết rồi ư?’

Đó là nội đan của linh vật không thể hóa thành rồng nên chứa sức mạnh vô cùng to lớn.

Phiêu Nguyệt nghĩ rằng phải mất khá nhiều thời gian để Quỷ Nha có thể hấp thụ hết nội đan, ấy vậy mà Quỷ Nha lại hoàn thành xong nhanh hơn hắn nghĩ.

Quỷ Nha sau khi hấp thụ nội đan của giao long liền trở nên khác biệt hẳn.

Cơ thể màu đỏ càng trở nên đỏ hơn. Dường như lớp da của nó đã được nhuộm bởi dung nham.

Quỷ Nha trước đây nhỏ đến mức có thể cuộn tròn trên cánh tay Phiêu Nguyệt, thì bây giờ nó đã lớn gấp đôi.

Có điều thứ thay đổi lớn nhất chính là trán của Quỷ Nha.

Trên trán nó xuất hiện một cái sừng nhỏ bằng ngón tay út của một đứa trẻ.

Quý Nha dường như cũng cảm nhận được thay đổi của bản thân mà không ngừng cuộn người khiến lồng ngực Phiêu Nguyệt cảm thấy ngứa ngáy cả lên.

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt của Phiêu Nguyệt nên Quý Nha ngẩng đầu lên nhìn.

Ánh mắt một người một thú chạm nham nhau.

Đôi mắt Quý Nha đỏ rực hết như lớp da của nó.

Trông chẳng khác nào một viên đá quý thượng hạng.

Và đôi mắt ấy chứa đầy sự tin tưởng đối với Phiêu Nguyệt.

Nhìn Quý Nha một hồi, Phiêu Nguyệt liền mỉm cười.

Quý Nha nhìn chăm chăm Phiêu Nguyệt rồi lại cuộn mình vào vòng tay hắn.

Vì tổn quá nhiều thể lực để hấp thụ nội đan nên bây giờ nó cần phải nghỉ ngơi để phục hồi thể lực.

“Huynh đang làm gì thế?”

Long Tuyết Lan lúc này tò mò nhìn Phiêu Nguyệt.

“Không có gì cả.”

“Có phải huynh giấu bảo vật trong đó không?”

“Có một thứ còn quý hơn thế.”

“Huynh có thứ đó nữa sao?”

Phiêu Nguyệt im lặng gật đầu, Long Tuyết Lan không khỏi tò mò. Thế nhưng, Phiêu Nguyệt dường như không có ý định nói thêm gì nữa mà bắt đầu cầm thịt thả lên ăn.

Long Tuyết Lan nhìn Phiêu Nguyệt với vẻ tiếc nuối.

Gương mặt Phiêu Nguyệt được ánh lửa chiếu vào trông vô cùng tuyệt mỹ. Đến mức khiến nữ nhân nào nhìn thấy cũng phải rung động.

Nàng chắc chắn đã quên đi hắn, nhưng đột nhiên hắn lại xuất hiện rồi làm cho trái tim nàng thổn thức lần nữa.

Cảm xúc của nàng đối với Phiêu Nguyệt thật sự rất phức tạp.

Phiêu Nguyệt là nguyên nhân lớn nhất khiến Nga Mi sụp đổ, nhưng xét đến nguyên nhân sâu xa thì người đáng trách hơn chính là phái Nga Mi và Cửu Hòa Sư Thái.

Nếu Cửu Hòa Sư Thái không có tham vọng khủng khiếp thì Phiêu Nguyệt đã có thể sống một cuộc đời bình thường thay vì trở thành thích khách.

Thứ tạo ra một thứ thích khách vĩ đại như Phiêu Nguyệt chính là tham vọng to lớn của phái Nga Mi và Cửu Hòa Sư Thái.

Vậy nên Phiêu Nguyệt trả thù cũng là đúng đắn.

Phái Nga Mi phong bế sơn môn, còn Cửu hòa Sư Thái thì phải bỏ mạng.

Lý trí nàng biết rõ chuyện đó, và nàng cũng cố gắng thấu hiểu cho Phiêu Nguyệt. Thế nhưng tình cảm của nàng không phải lúc nào cũng lý trí được như thế.

Nàng cũng là con người.

Dẫu có cố gắng phán đoán thế nào thì trong lòng nàng vẫn hiện diện sự oán trách pha lẫn tội lỗi đối với Phiêu Nguyệt. Vậy nên nàng không thể nhìn thẳng vào Phiêu Nguyệt được.

“Haa!”

Long Tuyết Lan thở dài một hơi rồi nhìn sang hướng khác.

Rào!

Trời vẫn mưa vô cùng lớn.

Dường như trời càng mưa to thì tâm trạng nàng càng phức tạp hơn.

Mưa vẫn tiếp tục rơi.

Phải đến sáng hôm sau mưa mới bắt đầu tạnh.

Long Tuyết Lan đã thức trắng cả đêm hôm qua.

Chẳng biết có phải nhận ra tâm trạng của nàng đang phức tạp hay không mà Phiêu Nguyệt và Quỷ Vương mỗi người chọn một góc riêng vàbzfczk chìm vào giấc ngủ say.

Một đêm qua không có chuyện gì xảy ra.

Mặc dù đã buông kiếm được một khoảng thời gian dài, nhưng nàng vẫn vận công đều đặn mỗi ngày. Thế nhưng có lẽ do tâm trạng nên nàng cảm thấy có chút mệt mỏi.

Chính lúc này.

Phiêu Nguyệt và Quỷ Vương không hẹn mà cùng thức dậy.

Phiêu Nguyệt vươn vai rời khỏi tảng đá rồi dùng nước mưa đọng lại trên đá rửa mặt sơ qua.

Long Tuyết Lan cũng bắt đầu rửa mặt.

Dòng nước lạnh buốt chạm vào da thịt khiến nàng tỉnh táo hơn đôi chút.

Phiêu Nguyệt đột nhiên nói.

“Chúng ta xuất phát thôi.”

Sau một đêm mưa, đất trở nên nhão nhoét.

Mặt đất hóa thành bùn và khắp nơi đều có những vũng nước đọng to nhỏ.

Không có dấu vết nào chứng minh đã có người đi qua. Thế nhưng Phiêu Nguyệt không chần chừ mà tiếp tục theo dõi những võ giả kia.

Long Tuyết Lan nhìn vào chỗ Phiêu Nguyệt đang quan sát nhưng nàng ấy không thấy gì cả. Ấy vậy mà ánh mắt Phiêu Nguyệt lại như vừa phát hiện thấy gì đó kỳ lạ.

Chỉ bằng việc quan sát nền đất, Phiêu Nguyệt đã tìm ra được phương hướng và sau khi truy theo khoảng nửa ngày thì họ đến được một khu đất trống.

Nơi này mọc đầy cỏ dại cao đến tận thắt lưng người. Thế nhưng tất cả đều nằm bẹp dí dưới đất vì trận mưa lớn đêm qua. Phiêu Nguyệt chắc chắn những nam nhân kia đã ở lại đây.

“Họ đã ở lại đây.”

Vùng đất này cao hơn những nơi khác nên nước không bị đọng lại. Không chỉ thế, phía sau còn có cây cối dày đặc hết như bức bình phong. Đây là một nơi vô cùng lý tưởng để tránh mưa gió.

Nếu như đang di chuyển nhiều người mà mắc mưa thì đây sẽ là chỗ trú ẩn rất lý tưởng.

Phiêu Nguyệt cúi gập người xuống thì phát hiện ra dấu vết của người và ngựa vẫn còn sót lại.

Phải đến lúc này, Long Tuyết Lan mới chắc chắn Phiêu Nguyệt đang theo dõi bọn người kia.

‘Nếu trở thành kẻ địch với người này, huynh ấy ắt sẽ truy người đó đến tận cùng địa ngục.’

Đột nhiên nàng cảm thấy sợ hãi.

Giả như bị một người mang chấp niệm và sự kiên trì khủng khiếp như thế truy đuổi, chắc chắn sẽ không còn nơi nào để lẩn trốn.

“Phù!”

Long Tuyết Lan bất giác thở dài.

Chính lúc này.

“Hu!”

Đột nhiên Quỷ Vương phát ra âm thanh kỳ quái.

Quỷ Vương trước giờ chưa từng như thế nên Long Tuyết Lan cảm thấy rất ngạc nhiên.

Quỷ Vương đứng sững như cỗ thụ, cả người không ngừng run rẩy.

Bộ dạng bất thường của hắn khiến Long Tuyết Lan phải lùi lại một bước.

“Ngươi sao thế?”

“Mùi...”

“Nó mạnh hơn rồi sao?”

“Đúng thế! Và nó khiến ta cảm thấy phần nộ.”

Quỷ Vương nghiêng răng.

Quỷ hỏa bốc ra từ tám vải che mắt.

Hơi nước dưới chân hắn liên tục bốc hơi lên.

Cả người hắn toát ra nội công vô cùng khủng khiếp.

Trước uy lực khổng lồ của Quỷ Vương, Long Tuyết Lan không dám tiếp cận hắn. Thế nhưng Phiêu Nguyệt lại không chân chừ mà đứng chặn trước mặt Quỷ Vương.

“Mau tỉnh táo lại đi.”

“Khư! Không thể được...”

“Người là Quỷ Vương mà. Nếu người đã hoán đổi thân xác với người khác, thì phải có trách nhiệm với nó.”

Giọng nói lạnh lùng của Phiêu Nguyệt vang lên.

Dù ở khoảng cách khá xa Long Tuyết Lan vẫn cảm thấy rùng mình.

May thay, nghe Phiêu Nguyệt nói, Quỷ Vương đã dần bình tĩnh lại.

“Phù!”

Quỷ Vương thở hắt một hơi rồi siết chặt mảnh vải buộc mắt và tai lại.

Quỷ Vương nói.

“Ta đã chặn khứ giác lại. Nhưng ta không biết có thể kìm nén cơn tức giận này đến khi nào.”

“Ta mong người chịu đựng được lâu nhất có thể.”

“Ta sẽ cố gắng.”

Cuối cùng Quỷ Vương ngăn hẳn khứ giác của mình.

Hắn hoàn toàn cô lập bản thân trong bóng tối. Nếu không tuyệt đối tin tưởng Phiêu Nguyệt thì hắn không đời nào hành động như thế.

Phiêu Nguyệt cảm thấy Quỷ Vương không thể chịu đựng được lâu.

Có thứ gì đó đang kích thích Quỷ Vương.

“Đi thôi.”

Phiêu Nguyệt kéo ngân ty liên kết với Quỷ Vương.

Quỷ Vương dựa vào sự chỉ dẫn của ngân ty mà di chuyển.

Họ dần đi sâu vào trong rừng.

Bên trong rậm rạp đến mức dù là ban ngày ánh sáng vẫn không thể chiếu vào trong.

Long Tuyết Lan đang nghi ngờ rằng nơi này có thật sự cho con người lưu lại hay không.

“Nhanh lên!”

“Muộn là nguyên liệu quý sẽ hỏng đấy.”

Đột nhiên có tiếng nói ai đó vang lên phía bên kia bụi cây.

Long Tuyết Lan nín thở rồi cẩn trọng vén bụi cây. Ngay sau đó nàng nhìn thấy một đám nam nhân đang bận rộn di chuyển.

Đó chính là Trường Sự Xuân và đám thuộc hạ.

Phiêu Nguyệt đã theo dõi chính xác bọn chúng.

Chúng không biết có người đang theo dõi mà liên tục chắt hành lý lên ngựa.

‘Nhưng đây là đâu nhỉ?’

Đây là một khu rừng ở giữa Vân Nam.

Nơi này được cho là có nhiều độc trùng và thú dữ nên con người khó mà sống nổi. Đôi khi cũng có những bộ tộc thích nghỉ ngơi với khu rừng này, nhưng không nhiều.

Họ thường sống tập trung ở ven rừng thay vì sâu trong rừng rậm.

Long Tuyết Lan quan sát kỹ nơi những gã nam nhân đang đứng.

‘Một bãi hoang tàn?’

Chỗ họ đứng cũng rậm rạp nhưng thứ đập vào mắt Long Tuyết Lan là những bức tường sụp đổ và đá trụ. Quy mô cũng khá hoành tráng.

Thoạt nhìn tưởng chừng nó kéo dài đến tận đường chân trời phía xa xa.

Dấu tích này dường như không phải của một ngôi làng mà là một thị trấn lớn.

‘Trên thiên hạ còn có nơi này sao?’

Long Tuyết Lan khẽ cau mày.

Đột nhiên gương mặt Long Tuyết Lan dần trở nên kinh ngạc.
Bởi vì ký ức đã bị chôn vùi trong suốt thời gian dài lại hiện về.

‘Vân Nam, rừng rậm, thị trấn... lẽ nào là Tân Ma Liên?’

Tỉnh Vân Nam chính là căn cứ của môn phái huyền thoại từng khiến giang hồ máu chảy thành sông hàng chục năm về trước.

Nàng nghe sư phụ kể rằng Tân Ma Liên đã xây dựng một pháo đài khổng lồ ở sâu trong tỉnh Vân Nam.

Sau đó Tân Ma Liên tấn công giang hồ, thị trấn bị phá bỏ, và nó cũng sụp đổ cùng thất bại của họ. Thị trấn đó đã dần bị lãng quên trong ký ức của mọi người.

Thật sự là Tân Ma Liên ư?

Long Tuyết Lan hy vọng những suy đoán của nàng không phải là thật. Thế nhưng, tàn tích của một thị trấn to lớn đang hiện ra trước mắt và nàng cũng khó mà giải thích được.

‘Lẽ nào Tân Ma Liên lại tái hoạt động sao?’

Hàng chục năm trước, dưới sự hợp tác của Cuồng Võ Môn và võ giả trong thiên hạ, Tân Ma Liên đã bị tiêu diệt triệt để. Đặc biệt, Trang Xuyên Hoa người xây dựng Thiên Vũ Trang đã lấy mạng Tân Ma Liên Chủ và cho biết nhất mạch của chúng đã cắt đứt.

Lúc này nàng vô cùng căng thẳng, lòng bàn tay đã ướt đẫm mồ hôi.

Long Tuyết Lan cẩn thận nhìn Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt cũng đang nhìn bãi hoang tàn. Thế nhưng trông hẳn không căng thẳng như nàng.

‘Người đó có biết đến Tân Ma Liên không nhỉ?’

Đột nhiên nàng có suy nghĩ như thế, chẳng biết là vì sao.

Nàng biết rõ Phiêu Nguyệt ám ảnh với việc thu thập thông tin đến mức nào. Nếu là Phiêu Nguyệt, chắc chắn hẳn đã nắm bắt được dòng chảy lịch sử của giang hồ.

Chính lúc này.

“Hư ư!”

Quỷ Vương phát ra âm thanh khác thường.

Roẹt!

Quỷ Vương không nhìn được nữa mà xé toạc tấm vải che mắt và tai ra.

Đôi mắt hắn lúc này đã đỏ bừng lên và tràn đầy sự cuồng nộ.

Quỷ Vương cứ nhìn chăm chăm vào bãi hoang tàn.

“Mùi hôi thối! Chính là nơi này.”

Đột nhiên Quỷ Vương bay thẳng vào không trung. Sau khi đã ở độ cao tầm 10 trượng, Quỷ Vương lập tức phóng về phía thị trấn như tia sét.

“Đó, đó là...?”

Long Tuyết Lan bất ngờ đưa tay bịt miệng.

May là đám người đang chất hành lý lên ngựa không nhận ra Quỷ Vương đang ở trên đầu họ.

“Hả?”

Người duy nhất cảm thấy kỳ lạ mà ngẩng đầu lên là Trường Sự Xuân. Thế nhưng, lúc hắn nhìn vào không trung thì Quỷ Vương đã ẩn mình đi.

Phiêu Nguyệt nhìn theo hướng Quỷ Vương biến mất.

Quỷ Vương đã nói hai từ ‘nơi này’.

Đó là đích mà hắn muốn đến.

‘Ta đã giữ lời hứa rồi.’

Đổi lấy việc cứu sống Hồng Lệ Tuyết, Phiêu Nguyệt đã giúp Quỷ Vương tìm ra nơi mà hắn muốn.

Chuyện xảy ra sau đó đều tùy thuộc vào Quỷ Vương hắn.

Nếu như thế từ bây giờ Phiêu Nguyệt có thể tự do hành động mà không có sự trói buộc với Quỷ Vương.

Phiêu Nguyệt nhìn Trường Sự Xuân.

Đám nam nhân được Trường Sự Xuân dẫn dắt chất hành lý lên ngựa rồi vào một ngôi nhà trong bãi hoang.

Nói là bãi hoang nhưng nó chỉ là điện các nhỏ.

Chứa một lúc 30 người là hơi quá sức, thế nhưng đám nam nhân khi bước vào rồi thì không trở ra nữa.

Chỉ có một kết luận.

‘Bên dưới lòng đất còn có tầng hầm đủ để chứa hết bọn chúng.’

413

Tân Ma Liên thời hoàng kim gồm nhất điện, nhị cung, tam viện, tứ lầu và ngũ các.

Nhưng 15 tổ chức ấy cũng chỉ mới là tổ chức được tiết lộ, nếu tính cả những tổ chức bí ẩn khác nữa thì có hàng chục thế lực được liên kết chặt chẽ dưới tên Tân Ma Liên.

Mỗi tổ chức tạo ra một không gian bí mật để thực hiện kế hoạch nào đó cũng không có gì lạ cả.

Tân Ma Liên đã bị diệt môn từ lâu, nơi ở của họ đã biến thành đồng cỏ nát. Nhưng những không gian bí mật mà bọn họ từng sử dụng vẫn còn đó.

Nơi mà Trường Sự Xuân cùng thuộc hạ đang đi đến chính là một trong những nơi bí ẩn ấy.

Trường Sự Xuân nhìn tám bibzfczkên nằm trên mặt đất rồi lẩm bầm.

“Huyết Thiên Viện...”

Nơi bọn họ đang đứng là hang động của một trong tam viện của Tân Ma Liên Huyết Thiên Viện.

Trường Sự Xuân không biết Huyết Thiên Viện là nơi nào và cũng không quan tâm đến điều đó.

Hắn chẳng có lý do gì để phải quan tâm đến một thế lực đã bị diệt môn cả. Nếu không nhận được lệnh thì hắn cũng chẳng tìm đến tàn tích xa xôi này làm gì.

Trường Sự Xuân nhìn quanh một lúc rồi bước đến gõ vào một bên tường của tầng hầm.

Sau khi hấn gõ hai lần dài, ba lần ngắn thì mặt tường di chuyển.2

Lạch cạch!

Những bức tường tách ra, mở ra một khoảng không tối mịt.

Trường Sự Xuân cau mày trước mùi hôi thối bốc ra từ bên trong.

Hắn đã đến đây được mấy lần rồi nhưng vẫn chưa thể quen với mùi hôi này.

Bỗng có một âm giọng cọc cằn phát ra từ bên trong.

“Còn không mau vào mà đứng ngoài đó làm gì vậy?”

“Vâng! Ta vào ngay đây. Chết tiệt!”

Trường Sự Xuân trả lời rồi ra hiệu cho thuộc hạ. Thuộc hạ của hắn ngay lập tức mang theo hành lý tiến vào trong không gian bí mật.

Bức tường đóng lại khi Trường Sự Xuân bước vào.1

Bọn họ đi thêm một chút nữa thì thấy được ánh sáng yếu ớt soi rọi trong bóng tối.

Nhờ có chút ánh sáng mà bọn họ không cần phải mất thời gian để thích nghi với bóng tối.8

Khi bọn họ đã vào được bên trong, một không gian rộng rãi hiện ra trước mắt họ.

Bên trong là hàng chục chiếc giường bằng đá được xếp thành hàng. Trên giường có những người đang nằm bất tỉnh ở đó, ở giữa là một ông lão.

Ông lão không thèm liếc mắt lấy một cái dù đám người Trường Sự Xuân đã bước vào trong.

Trên có thể của những người nằm trên giường bị cấm đầy ngân châm như một con nhím.

Trường Sự Xuân cùng thuộc hạ nín thở nhìn ông lão.

Bọn họ đã đến đây được vài lần nên rõ ông lão là người nhạy cảm như thế nào.6

Bởi vì chỉ cần đụng vào tâm khí của lão dù chỉ một chút thì bọn họ sẽ phải nghe một đồng lời nguyên rửa nặng nề.

Nếu là những người khác nói ra những lời đó thì Trường Sự Xuân đã cho người đó châu trời từ lâu rồi. Nhưng thật không may, hẳn không thể làm như vậy với ông lão này.

Chỉ cần bọn họ tỏ ra khó chịu một chút, ông lão kia sẽ khiến bọn họ phải nằm bất động trên giường như những người kia ngay.

Ma Y Quách Lão Sinh.

Đó chính là tên của ông lão.⁸

Tuy ông không được biết đến nhiều trong giang hồ, nhưng những ai biết ông đều rất sợ ông ta.

Bởi vì một khi bị Quách Lão Sinh bắt đi, bọn họ sẽ phải sống không bằng chết.

Cũng giống như những người đang nằm trên giường lúc này vậy.

Những người nằm đó tuy vẫn còn thở. Nhưng nếu hỏi bọn họ có còn sống không thì bọn họ sẽ không trả lời. Trường Sự Xuân nghĩ bọn họ sớm đã chết rồi.

‘Bọn họ chỉ đang còn thở thôi, không còn sống nữa.’

Họ không chỉ bất tỉnh.

Quách Lão Sinh đã dùng thủ thuật nào đó để tách rời ý thức với thân thể của họ. Đầu óc họ tuy vẫn hoạt động nhưng cơ thể lại chìm vào trạng thái ngủ mê như thế này.

Tuy họ nằm nhắm mắt như thế, nhưng họ vẫn có thể nghe rõ được mọi âm thanh phát ra từ bên ngoài.

‘Bọn họ giống như đang bị giam trong nhà tù mang tên thể xác vậy.’

Quả là ác hành ngoài sức tưởng tượng.

Trường Sự Xuân cũng đã làm bao nhiêu việc ác trong suốt cuộc đời của mình nhưng so với Quách Lão Sinh thì chẳng bằng một đầu ngón tay.¹

“Các người đang làm gì thế hả? Nếu đến rồi thì mau đặt hành lý xuống đi.”

Quách Lão Sinh ngẩng đầu lên nhìn vào Trường Sự Xuân.

Những dấu vết của thời gian hiện đầy trên mặt ông. Đôi mắt ông đục ngầu, răng cũng đã rụng gần hết. Cũng vì thế mà ông đã kỳ quái nay trông còn lại kỳ quái hơn.

Trường Sự Xuân chấp thế bao quyền chào Quách Lão Sinh.

“Thời gian qua lão vẫn khỏe mạnh bình an chứ?”

“Thôi nói nhảm nhí và đặt mọi thứ xuống đi. Người đã mang theo tất cả thứ mà ta yêu cầu đúng chứ?”

“Vâng! Ta đã kiểm tra ba lần rồi.”

“Chỉ cần thiếu một món thôi là cho người nằm lên giường đá đấy.”

“Sẽ không có chuyện đó đâu ạ.”

Trường Sự Xuân đáp lời rồi ra hiệu với đám thuộc hạ. Thuộc hạ của hắn mau chóng dỡ đồ xuống.

Quách Lão Sinh lục lợi đồ đạc rồi hỏi.

“Người có mang theo Hỏa Tâm Thảo đấy chứ? Nó là quan trọng nhất đấy.”

“Vâng! Lão đừng lo, ta đã gom lại hết cả rồi.”

“Hừ! Ta phải nhìn thấy nó tận mắt mới được.”

Quách Lão Sinh cười khì rồi mở tay nải đựng Hỏa Tâm Thảo ra. Trong chiếc tay nải tràn ngập những bông hoa màu đỏ, mỗi bông hoa đều có bảy cánh.

Một mùi kinh tởm phát ra từ những bông hoa.

“Đúng là nó rồi! Người vận chuyển nó khéo lắm.”

“Ta đã đặc biệt chú ý đến nó.”

“Những món khác cũng không có vấn đề gì đúng chứ?”

“Vâng. Ta đã tận mắt xác nhận rồi.”

“Được rồi! Các người rất được việc. Ta sẽ không biến các người thành sinh cương thi nữa.”

“Đa tạ Ma Y lão đầu.”

Trưởng Sự Xuân chấp tay cảm ơn Quách Lão Sinh.

“Tên điên! Nói vậy mà cũng nói được hả?”

Trên vẻ mặt của hắn tỏ vẻ đầy khinh miệt.

Những gì mà Quách Lão Sinh đang làm chính là tạo ra sinh cương thi.

Ông ta biến một người sống thành cương thi, khiến họ không sống cũng không chết.

Biến người sống thành cương thi là một điều cấm kỵ trong giang hồ. Nếu sự thật này mà lọt ra ngoài thì người đó sẽ trở thành công địch của giang hồ và bị tru di tam tộc.

Quách Lão Sinh biết rõ điều đó nên mới mò đến nơi xa xôi này.

Bởi vì không một nơi nào đủ điều kiện để đáp ứng nghiên cứu kỳ quái của ông ta cả.

Quách Lão Sinh dành cả tâm huyết để thực hiện nghiên cứu ở đây.

Với ông, nơi đây như là một thiên đường vậy.

Bởi vì nơi đây có nguồn hỗ trợ gần như là vô hạn và rất ít sự can thiệp của người ngoài.

Cho đến nay, số người mà ông đã bỏ não ra để nghiên cứu cũng tính tới hàng trăm rồi.

“Hờ hờ! Chẳng bao lâu nữa cương thi sẽ hoàn thành rồi. Một khi nó đã được hoàn thiện thì mấy kẻ dùng đến pháp thuật có mà chạy đằng trời.”

“Ý lão là... Quỷ Vương?”

“Đúng thế. Pháp thuật chỉ có thể tạo ra một Quỷ Vương, nhưng y thuật của ta có thể tạo ra rất nhiều cương thi cùng một lúc. Người nghĩ bên nào sẽ hiệu quả hơn?”

“Dĩ nhiên là y thuật của lão rồi.”

“Đúng. Về mặt hiệu quả thì pháp thuật của hắn tuyệt đối không bằng y thuật của ta. Chỉ cần có cương thi của ta trong tay thì không cần phải sợ mấy kẻ như Quỷ Vương nữa. Sinh

cương thi không biết sợ hãi, lại còn nhớ được võ công của bản thân khi còn là con người. Hơn nữa, nó tuân theo bất cứ mệnh lệnh nào của ta, bọn họ so với một Quỷ Vương phiền phức thì vẫn hiệu quả hơn nhiều.”

“Lão nói đúng. Nhưng cương thi sắp được hoàn thiện thật sao?”

“Nó gần như đã hoàn thiện rồi. Chỉ cần bổ sung thêm Hoa Tâm Thảo cùng các dược thảo mà người mang tới thì ta sẽ tạo ra được một quân đoàn cương thi bất khả chiến bại.”

“Ồ! Mạc chủ mà biết hẳn sẽ thích lắm.”

“Hờ hờ! Ta đã báo cho mạc chủ biết rồi. Việc còn lại là hoàn thiện nó và gửi đến cho mạc chủ thôi.”

Quách Lão Sinh cười một cách rạng rỡ.

Toàn thân của Trường Sự Xuân như đông cứng lại vì sợ hãi trước nụ cười điên rồ của Quách Lão Sinh.

Trường Sự Xuân vốn nghĩ bản thân không hề tầm thường, vậy mà hắn lại không thể hó hé gì trước con người điên cuồng này.

Từ trước đến nay, hắn đã gặp qua rất nhiều người nhưng hắn chưa bao giờ thấy ai điên như Quách Lão Sinh bao giờ cả.

‘Rốt cuộc mạc chủ đã làm gì mà khiến một người có thể làm ra những hành động điên rồ như thế này chứ.’

Đó là lần đầu tiên hắn cảm thấy oán giận mạc chủ, người mà hắn tôn kính như bầu trời.

Phiêu Nguyệt và Long Tuyết Lan bước vào khu phế tích nơi Trường Sự Xuân và thuộc hạ của hắn biến mất.

Bên trong khu phế tích hoàn toàn trống rỗng.

Nhưng Phiêu Nguyệt vẫn có thể dễ dàng tìm thấy lối vào của tầng hầm.

Long Tuyết Lan hỏi.

“Huynh định vào thật sao?”

“Đã đến tận đây rồi thì cũng đâu thể quay trở về được.”

“Nhưng mà...”

Phiêu Nguyệt nói khi thấy Long Tuyết Lan do dự.

“Cô về đi.”

“Sao?”

“Cô ở lại ngôi làng đó là vì muốn rời khỏi giang hồ kia mà. Nếu can thiệp sâu hơn vào chuyện này thì cô sẽ một lần nữa bị cuốn vào chuyện của giang hồ đấy. Hãy quay về đi. Đây là cơ hội cuối cùng để cô có thể quay đầu đây.”

Long Tuyết Lan khẽ cắn môi trước lời nói của Phiêu Nguyệt.

Sau khi suy nghĩ một lúc, nàng lắc đầu.

“Ta cũng không thể quay về khi đã đến tận đây được.”

Nàng không muốn bị cuốn vào giang hồ một lần nữa, nhưng nàng không thể từ bỏ ý định muốn phục thù cho dân làng.

Ít nhất thì nàng phải đích thân trừng phạt ba người đã tổn hại đến dân làng.

Phiêu Nguyệt nói khi nhìn thấy dáng vẻ quyết tâm của Long Tuyết Lan.

“Tùy cô.”

“Ta sẽ không trở thành gánh nặng của huynh đâu.”

Nàng nói rồi nhặt một cành cây lên.

Chỉ cầm một cành cây trên tay thôi mà bầu không khí quanh nàng đã thay đổi ngay lập tức.

Nàng như quay trở lại là một nữ kiếm khách của phái Nga Mi.

Phiêu Nguyệt nhìn nàng một lúc rồi bước xuống tầng hầm.

Còn Long Tuyết Lan đi theo phía sau hần.

Khi bọn họ xuống đến không gian dưới tầng hầm, mọi thứ vẫn trống rỗng. Nhưng Phiêu Nguyệt không hề ngạc nhiên. Hần tìm ra một lối đi dẫn đến nơi khác chỉ trong chớp mắt.

‘Có vẻ như ở đây có rất nhiều không gian ngầm như thế này.’

Tân Ma Liên vốn như một đô thị lớn.

Vậy nên không có gì ngạc nhiên khi có vô số không gian bí mật như thế này nằm dưới lòng đất.

Đó là một không gian tối ưu cho những kẻ có âm mưu gì đó.

Nó hoàn toàn khuất tầm nhìn và có rất nhiều không gian tiện ích.

Phiêu Nguyệt không mở cửa ngay.

Bởi nếu mở cửa, hai người có thể sẽ đụng mặt những người khác.

Điều quan trọng nhất lúc này là hắn phải tìm hiểu đám người kia đang làm gì ở đây.

Phiêu Nguyệt đã từng gặp qua những người như vậy nên hắn rất thận trọng.

‘Chắc chắn phải có cửa thông gió.’

Một không gian ngầm cần phải có cửa thông gió. Bởi nó giúp những người bên trong có thể hít thở được không khí trong lành được dẫn từ bên ngoài vào.

Hầu như ở đâu cũng vậy.

Sau một lúc lâu tìm kiếm, Phiêu Nguyệt cuối cùng cũng đã thấy một cánh cửa thông gió ẩn đằng sau chiếc tủ âm tường.

Phiêu Nguyệt cùng Long Tuyết Lan bò vào trong.

Cửa thông gió chật chội đến mức ép chặt cả hai cánh tay.

Nếu là người bình thường chắc chắn sẽ bị kẹt lại ở lối vào cửa thông gió. Nhưng Phiêu Nguyệt và Long Tuyết Lan đã vượt xa giới hạn của con người từ lâu.

Phiêu Nguyệt có thể tự do di chuyển như một con rắn, còn Long Tuyết Lan có thân hình mảnh khảnh và rất linh hoạt.

Bọn họ chui qua cửa thông gió chật hẹp và chạm tới trần nhà của không gian ẩn dưới lòng đất.

Cảnh tượng dưới lòng đất hiện ra thông qua những song sắt dày.

Hàng chục người đang nằm trên những chiếc giường đá. Gần đó là một ông lão kỳ quái đang bận rộn đi đến từng chiếc giường.

Long Tuyết Lan bỗng cảm thấy kỳ lạ khi nhìn thấy những người đang nằm trên chiếc giường đá kia, một cảm giác kỳ lạ không lời nào có thể diễn tả được.

Lông tóc toàn thân nàng dựng đứng, nàng cảm thấy rùng mình.

“U!”

Tuy không biết chính xác là chuyện gì đang xảy ra ở đây. Nhưng bản năng của nàng nhận thấy có gì bất thường đang diễn ra ở trong này.

Khắc với Long Tuyết Lan, Phiêu Nguyệt nhìn xuống dưới vẻ mặt bình tĩnh.

Hắn cũng cảm thấy có điều gì bất thường đang diễn ra tại nơi này.

Những người nằm trên giường đều là những người có cơ thể cường tráng.

Một cơ thể mà người bình thường không thể có được.

Chỉ có những người luyện võ mới tôi luyện ra một cơ thể như vậy.

Hàng chục người như vậy đang nằm bất động trên giường.

Chỉ với một người thì không thể bắt được một số lượng lớn võ giả như thế này được. Rõ ràng là có một thế lực hùng mạnh nào đó đang đứng sau để hỗ trợ chuyện này.

Bổng Quách Lão Sinh ngẩng đầu lên nhìn vào cửa thông gió.

“Ai vậy?”

Rõ ràng là hai người họ đã giấu khí tức của mình đi, nhưng Quách Lão Sinh vẫn nhận ra có kẻ đang thâm nhập vào chỗ của mình.

Quách Lão Sinh nhìn chăm chăm vào cửa thông gió với ánh mắt đáng sợ, Trường Sự Xuân và thuộc hạ của hắn vội vàng kéo đến quanh Quách Lão Sinh.

“Có chuyện gì sao?”

“Có kẻ đang ẩn nấp.”

“Hả? Ý lão là sao?”

“Xem ra các người dắt theo cái đuôi nào đến đây rồi.”

Quách Lão Sinh nhìn đám người Trường Sự Xuân với ánh mắt chán nản.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 414

Gương mặt Trường Sự Xuân méo mó đến khó coi.

Những lời chỉ trích của Quách Lão Sinh đã khiến hắn phải xấu hổ. Trong lòng hắn đang dấy lên suy nghĩ phản đối, nhưng hắn không có lý do gì để biện minh cả.

“Người dám!”

Trường Sự Xuân rút thanh đoản đao trên thắt lưng ra.

Đao khí lập tức phóng ra dữ dội.

2

Rầm!

Sau tiếng nổ kinh hoàng khắp nơi đều là mảnh vỡ.

Khi lối thông gió bị phá hủy, Phiêu Nguyệt và Long Tuyết Lan nhảy ra ngoài.

Quách Lão Sinh nhìn hai người họ rồi nói.

“Hô! Hai người cũng xứng đôi vừa lứa lắm đây. Các người đến đây bằng cách nào nhỉ? Đương nhiên là đi theo bọn ngốc kia rồi. Nhưng xem ra có thể trở thành nguyên liệu tốt đấy.”

Quách Lão Sinh từ đầu đã không có ý muốn nghe câu trả lời của Phiêu Nguyệt và Long Tuyết Lan. Ông ta tự nói rồi lại tự trả lời. 1

Lúc này Trường Sự Xuân mới đứng ra thay mặt cho Quách Lão Sinh.

“Đã lên vào nhà người khác thì mau khai danh tính trước đi.”

“Nếu thế thì ta đã không lén lén vào như vậy rồi.”

“Có thật là người đang truy lùng bọn ta không?”

“Đúng vậy!”

8

“Chắc ta cũng mất cảnh giác quá rồi. Có cái đuôi bám theo sau vậy mà không nhận ra. Người đi theo bọn ta từ đâu thế?” 6

“Sau khi thuộc hạ của người giết một người ở ngôi làng kia.”

“Ra là vậy.”

Trường Sự Xuân liền quay đầu nhìn ba kẻ đã gây ra cơ sự này.

Gương mặt của ba kẻ giết người thanh niên trong làng lập tức trắng bệch đi.

“Đó, đó là điều thuộc hạ muốn nói.”

“Người nói đã xóa sạch dấu vết rồi mà...”

“Thuộc, thuộc hạ xin lỗi.”

Đám nam nhân vội vàng biện minh. Thế nhưng không có lời nào xoa dịu được cơn giận của Trường Sự Xuân. 8

1

Vút!

Thanh đao của Trường Sự Xuân bay vút lên không trung.

Đám nam nhân lập tức khựng lại.

Roẹt!

Máu từ cổ họ chảy xuống như thác đổ.

Không thể phản kháng, cũng chẳng có tiếng la hét nào.

Sự việc chỉ xảy ra trong tích tắc.

Bầu không khí trong tầng hầm lập tức chìm vào khoảng lặng.

Tất cả mọi người đều tỏ vẻ kinh ngạc trước hành động dứt khoát của hắn ta.

Phiêu Nguyệt lại ngạc nhiên theo một cách khác.

Bởi vì hắn nhận ra một đòn tấn công mà Trường Sự Xuân vung ra khủng khiếp thế nào.

Trên thiên hạ có nhiều đao khách có thể phát huy uy lực của đoản đao ở mức này quả thật không nhiều.

Nếu sở hữu cảnh giới như thế thì chắc chắn là người có danh trên thiên hạ, thế nhưng Phiêu Nguyệt lại chưa từng nghe tên đao khách nào lại sử dụng đoản đao như thế.

Cây kim trong bọc cũng có ngày lòi ra.

Tương tự như thế, võ giả đạt đến cảnh giới này cuối cùng cũng sẽ được thiên hạ biết đến. Giống như Phiêu Nguyệt.

Ấy vậy mà một người như Trường Sự Xuân lại không được ai biết tới hết như cố tình che giấu thân phận của mình.

“Là... Cửu Long sao?”

Phiêu Nguyệt không bỏ lỡ ánh mắt dao động của Trường Sự Xuân và Quách Lão Sinh.

Trường Sự Xuân cố bình tĩnh nói.

“Ta không biết người đang nói gì cả.”

“Người không biết cũng chả sao. Ta biết là được.”

“Người đừng nói nhảm nữa. Mau tiết lộ danh tính đi. Nếu không ta sẽ không để người sống sót rời khỏi nơi này.”

“Dù sao có trả lời thì người cũng đâu có tha mạng cho ta.”

“Ta sẽ giết người thật đau đớn.”

“Được thôi! Vậy ta xin phép từ chối đề xuất của người.”

“Người!”

Ánh mắt Trường Sự Xuân ánh lên tia sát khí.

Phiêu Nguyệt không thèm để tâm đến ánh mắt hắn mà nhìn người nằm trên chiếc giường đá.

Những người nằm đó không hề toát ra chút sinh khí nào.

Nếu là người còn sống thì phải có hơi thở ngất quãng, nhưng ở họ không hề cảm nhận được chút hơi thở nào.

Rõ ràng là họ còn sống, nhưng lại có cảm giác như đã chết từ lâu.

Phiêu Nguyệt hỏi Quách Lão Sinh.

“Ông đã làm gì với họ?”

“Hư hư! Tiểu tử à. Đây là lãnh địa của Ma Y. Chuyện xảy ra ở đây thì liên quan gì đến người.”

“Ma Y? Ông là y sư đó sao?”

Quách Lão Sinh chỉ vô tình nói ra nhưng Phiêu Nguyệt chỉ cần hai từ đó là đủ.

Ma Y, người được coi như ma quỷ. Hành động của một y sư như thế tuyệt đối không hề bình thường.

“Ông đang trêu đùa người sống sao?”

“Trêu đùa? Lão già này đang biến đổi chúng thành người khác đấy. Các người cũng sớm trở nên giống chúng thôi.”

“Biến đổi?”

Vẻ mặt Phiêu Nguyệt liền trở nên cứng đờ.

Biến đổi có nghĩa là côn trùng hay động vật sẽ thay đổi hình dạng đáng kể trong quá trình trưởng thành.

Đó không phải là từ dành cho con người. Thế nhưng nếu đã dùng từ đó với bọn họ thì rõ ràng Ma Y đã sử dụng y thuật cấm kỵ lên người họ.

“Ông đang làm gì vậy chứ?”

“Hư hư! Đúng là một kẻ thích tọc mạch. Muốn biết thì vượt qua họ trước đi.”

Ma Y cười Phiêu Nguyệt rồi xoay người lại.

Sau đó ông ta nói với Trường Sự Xuân.

“Người mau xử lý chúng sạch sẽ đi. Lần này mà còn để xảy ra sai sót thì ta sẽ báo cáo với Mạc Chủ đấy.”

“Tuyệt đối sẽ không có chuyện đó đâu ạ.”

Trương Sự Xuân đáp lời rồi tiến về trước.

Sau đó đám thuộc hạ đi theo hần ta.

Trương Sự Xuân nói với đám thuộc hạ.

“Bắt lấy chúng. Cắt đứt tứ chi cũng được. Chỉ cần giữ lại cái mạng của chúng rồi mang đến cho ta.”

“Vâng!”

Đám thuộc hạ trả lời xong liền xông về phía Phiêu Nguyệt và Long Tuyết Lan.

Trương Sự Xuân nheo mắt nhìn hai người.

Hắn nghĩ sẽ dùng đám thuộc hạ để đánh giá thực lực của hai người họ.

“Hihi!”

“Hây!”

Đám thuộc hạ cất tiếng cười kỳ quái rồi tấn công hai người.

Khác hẳn với Ma Y và Trương Sự Xuân, họ không coi Phiêu Nguyệt và Long Tuyết Lan là mối đe dọa lớn.

Vút!

Kiểm quang và đao quang lập tức bao phủ lấy Phiêu Nguyệt và Long Tuyết Lan.

Người động thủ trước là Long Tuyết Lan.

“Phù! Đúng là đám người không thể tha thứ mà.”

Nàng không cam tâm để cho Ma Y lộng hành, hơn nữa chúng còn ra tay sát hại người trong làng.

Trong người nàng vẫn còn chảy dòng máu của phái Nga Mi.

Mặc dù vì Cửu Hòa Sư Thái mà nó đã bị nhạt đi mất, nhưng tinh thần trừ ma diệt tà vẫn còn tồn tại trong nàng.

Vút!

Long Tuyết Lan lập tức thi triển tuyệt học kiếm pháp Vô Lượng Liên Hoa Kiếm của phái Nga Mi.

Đây là bí truyền mà chỉ có đệ tử trực hệ của chương môn mới được tu luyện. Uy lực của nó khác xa với kiếm pháp bình

thường.

“Khắc!”

“Hộc!”

Đám võ giả ở vị trí dẫn đầu lập tức ngã gục trước kiếm kích sắc bén.

Bàn tay Long Tuyết Lan đang thi triển tuyệt học kiếm pháp tưởng chừng như sẽ không bao giờ được thấy lại trên thiên hạ.

“Vô Lượng Liên Hoa Kiếm? Ra là đệ tử của phái Nga Mi.”

Trường Sự Xuân lập tức nhận ra võ công mà Long Tuyết Lan thi triển.

Theo như hần biết thì phái Nga Mi đã phong bế sơn môn và các đệ tử không còn hoạt động bên ngoài nữa.

Vô Lượng Liên Hoa Kiếm là tuyệt kỹ cao nhất trong số võ công của phái Nga Mi.

Đây không phải loại võ công mà ai cũng có thể học được.

Và người tu luyện loại võ công này xuất hiện ở đây cũng không phải tín hiệu tốt.

Chí ít dựa trên lập trường của Trường Sự Xuân là thế.

Đòn tấn công của Long Tuyết Lan sắc sảo đến mức khó mà tin nàng đã không cầm kiếm suốt một thời gian dài.

Mỗi một đóa liên hoa nở rộ là một lần tiếng hét bi thảm vang lên.

Trường Sự Xuân nhìn đám người ngã xuống rồi lầm bầm.

“Kỹ thuật sắc bén nhưng ra tay lại còn nương nhẹ. Hay là do yếu đuối quá.”

Nhiều người gục ngã nhưng không ai bỏ mạng cả.

Đó là bằng chứng cho thấy Long Tuyết Lan đang nương tay với họ.

Khóe môi Trường Sự Xuân liền nhếch cao lên.

Loại người khó đối phó nhất trên giang hồ là kẻ sở hữu võ công cao cường và độc tâm khủng khiếp.

Những kẻ như thế tốt nhất không nên trở mặt thành thù.

Trái lại những người dễ đổi phỏ nhất lại là người có võ công thượng thừa nhưng lại quá yếu lòng nên khó mà xuống tay giết người.

Trường Sự Xuân cho rằng Long Tuyết Lan chính là loại người như thế.

“Còn làm gì vậy chứ? Mau dồn chúng lại đi. A ta không giết các ngươi đâu.”

“Vâng!”

Số người có mặt tại đây không kẻ nào sợ bị thương cả.

Trường Sự Xuân không đích thân rèn luyện chúng nhưng hẳn tin vào bản lĩnh và võ công của chúng

“Lên!”

Đám võ giả nâng cao khí thế rồi xông vào Long Tuyết Lan.

Lúc này gương mặt Long Tuyết Lan đã có chút bối rối.

Sau thời gian dài rời khỏi giang hồ, nàng hiếm khi nhìn thấy cảnh đầu rơi máu chảy. Nếu có thể, nàng chỉ đá thương nhẹ để áp chế đối phương mà thôi.

Kẻ địch liên lợi dụng điểm yếu này của nàng.

Vừa nhận ra nàng không thể thi triển sát chiêu, chúng liền dồn tới tấn công nàng.

Chính vì thế mà đến cả người sở hữu thực lực vượt trội như Long Tuyết Lan cũng phải lùi về sau.

Phiêu Nguyệt im lặng nhìn Long Tuyết Lan vật lộn với đám người kia.

Mọi thứ đều là sự lựa chọn của nàng.

Đi theo hấn đến nơi này và giao chiến với chúng cũng là quyết định của nàng.

Phiêu Nguyệt rõ ràng đã cảnh báo Long Tuyết Lan, thế nhưng nàng lại phớt lờ lời nói của hấn. Tất cả mọi chuyện nàng phải chịu hiện giờ đều là do quyết định của nàng.

Dù mọi chuyện có ra sao nàng cũng phải tự gánh vác tất cả.

Chính lúc này.

Xoẹt!

Trường Sự Xuân bất ngờ tấn công Phiêu Nguyệt.

Không phải tự nhiên mà hắn có biệt hiệu là U Linh Ma Dao.

Biệt hiệu này chính là để nói đến cách hắn phóng thẳng vào con mồi bất thành linh như cú đêm.

U Linh Ma Dao của hắn nhắm thẳng về phía cổ Phiêu Nguyệt.

Xoẹt!

Âm thanh xé gió vang lên trong bóng tối.

Thanh đao của Trường Sự Xuân sượt ngang qua cổ Phiêu Nguyệt.

“Hư hư! Được đây.”

Quách Lão Sinh vừa quan sát vừa vỗ tay cười khúc khích.

Thoạt nhìn dường như cổ Phiêu Nguyệt đã đứt lìa ra, thế nhưng biểu cảm của Trường Sự Xuân lại có vẻ nghiêm trọng.

‘Tay ta không có cảm giác gì cả.’

Rõ ràng thanh đao của hắn là một danh đao.

Chỉ cần dùng chút nội công cũng khiến tảng đá bị cắt phẳng như củ cải, thế nhưng lúc này hắn lại không cảm thấy có chút cảm giác chém trúng mục tiêu gì cả.

Trường Sự Xuân nghĩ rằng có gì đó không đúng.

Lúc này hắn đột nhiên phát hiện ra Phiêu Nguyệt đã biến mất tăm.

‘Huyền ảnh? Chết tiệt!’

Trường Sự Xuân lập tức thi triển cứu mệnh tuyệt chiêu bảo vệ cơ thể.

Tăng!

Chính lúc này, bất ngờ có âm thanh gì đó rất nhỏ vang lên.

Âm thanh hệ như có hòn đá nhỏ va chạm vào nhau, nhưng chấn động lại vượt xa tưởng tượng của hắn.

“Khực!”

Con đau từ tay cầm đao truyền tới, Trường Sự Xuân liền rên rỉ lùi về sau.

“Gì thế?”

Đồng tử Trường Sự Xuân không ngừng lung lay.

Bản năng mách bảo hắn phải ngăn chặn đòn tấn công của đối phương, nhưng hắn lại không biết thứ gì vừa tấn công mình.

Chính lúc này.

Vút!

Âm thanh lần nữa vang lên.

Trường Sự Xuân lại thi triển tuyệt chiêu lùi về sau.

Phập!

Mặc dù hắn đã thi triển đao mạc, nhưng có gì đó vừa cắm vào đùi hắn.

“Khực!”

Trước cơn đau khủng khiếp, Trường Sự Xuân bất giác rên thành tiếng.

Hắn tập trung công lực vào mắt rồi nhìn vào vật thể vừa cắm vào đùi mình.

“Ty ư?”

Nếu không tập trung công lực thì hắn không thể nhìn thấy sợi ty vô cùng mảnh kia.

Lúc này, một cảnh tượng khó tin xảy ra.

Sợi ty vừa cắm phập vào đùi hắn đã biến mất không vết tích.

Phải đến lúc này hắn mới nhận ra sợi ty xuyên qua đùi mình không phải là thật mà là một dạng khí.

Trên thiên hạ có vô số võ giả, nhưng chỉ có một võ giả sử dụng vũ khí là khí ty.

Trường Sự Xuân nói như hét lên.

“Tử Thần, người chính là Tử Thần.”

Tuy Trường Sự Xuân không hoạt động nhiều trong giang hồ nhưng ít nhất thì hắn vẫn nắm bắt được dòng chảy của giang hồ.

Vì vậy nên hắn biết hầu hết những cao thủ có tiếng trong giang hồ.

Và Phiêu Nguyệt là võ giả có mức độ nguy hiểm cao nhất trong số những cao thủ mà hắn biết được.

Trường Sự Xuân sẽ không bao giờ đánh giá Phiêu Nguyệt cao đến vậy nếu Phiêu Nguyệt chỉ đơn thuần mạnh về võ công.

Trình độ võ công của Phiêu Nguyệt cao, đã vậy hắn lại còn biết cách để tận dụng triệt để võ công của mình. Hơn nữa, Phiêu Nguyệt còn có thể đọc tâm và hắn là một thích khách không hề ngại thực hiện ám sát để đạt được mục đích của mình.

Trường Sự Xuân còn sợ những kẻ như Phiêu Nguyệt còn hơn cả những cao thủ của những danh môn chính phái.

Bởi vì những võ giả thông thường thường có điểm yếu là nghĩ về đạo đức, danh phận và gia tộc. Còn Phiêu Nguyệt thì không.

Đến cả những cao thủ đạt đến cảnh giới cao nhất cũng khó mà đối đầu với Phiêu Nguyệt.

Hơn nữa võ công của Phiêu Nguyệt rất cao cường.

Thu Hồn Ti được làm từ khí ty của Phiêu Nguyệt khiến bao người kinh hãi.

Một môn võ công phủ nhận mọi lễ thường của giang hồ.

“Chà! Quả là ác duyên nhĩ Tử Thần!”²

Ánh mắt của Trường Sự Xuân trùng xuống.

Ngay khi nhận ra kẻ địch là Phiêu Nguyệt, lòng quyết tâm của hắn đã thay đổi.

Phiêu Nguyệt không phải là một người có thể dễ dàng bị đánh bại.

Để đối đầu với Phiêu Nguyệt, Trường Sự Xuân phải sẵn sàng hy sinh tính mạng của mình. Và hắn đã chuẩn bị sẵn sàng cho điều đó.

Vù!

Tia sáng phát ra bọc lấy thanh đao của Trường Sự Xuân.

Đó chính là đao cang.

Hắn mới được giác ngộ đạo gần đây nên giờ hắn đã có thể thi triển cang khí. Nhưng vì vẫn chưa hoàn thiện nên cang khí của hắn có chút không ổn định.

Nếu là ngày thường, hắn sẽ thi triển đao khí hoặc chiêu thức nào đó thay vì đao cang, nhưng đối thủ của hắn lúc này là Phiêu Nguyệt nên hắn không thể thi triển ra những thứ không thể đảm bảo phần thắng trong tay như thế được.¹

Trường Sự Xuân lao vào Phiêu Nguyệt.

Hắn chạy trong không gian dưới lòng đất mà không hề phát ra tiếng động. Chuyển động của hắn hết như một bóng ma vậy.⁸

Đó là một bộ pháp được gọi là U Linh Bộ.

Bộ pháp này giúp người luyện được di chuyển như một bóng ma, đúng như cái tên của nó.

Uy lực của U Linh Bộ như được nhân đôi trong không gian đầy tăm tối này.

Trường Sự Xuân đột ngột xuất hiện trước mặt Phiêu Nguyệt trong bóng tối rồi vung đao chứa đầy đao cang về phía Phiêu Nguyệt. Nhưng cảnh tượng sau đó khiến hắn không khỏi kinh ngạc.

Bởi vì vị trí mà hắn nghĩ Phiêu Nguyệt sẽ đứng ở đó thì lại chẳng thấy Phiêu Nguyệt đâu cả.

Trường Sự Xuân cảm thấy có một cơn ớn lạnh đang chạy dọc sống lưng mình.⁶

Phiêu Nguyệt đã đứng ở sau hắn từ lúc nào.⁸

Nếu Trường Sự Xuân có U Linh Bộ thì Phiêu Nguyệt cũng có Xà Hành Bộ.

Uy lực của U Linh Bộ tăng gấp đôi trong bóng tối, uy lực của Xà Hành Bộ còn phát huy nhiều hơn thế.¹

Việc Phiêu Nguyệt giỏi nhất chính là chiến đấu mà không để lại âm thanh hay bất cứ dấu vết nào.

Thu Hồn Ti lặng lẽ phóng ra.

Hai sợi Thu Hồn Ti như hai con độc xà cắn vào cổ và tim của Trường Sự Xuân.

Cả hai đều là yếu huyệt, chỉ cần bị thương ở nơi đó một chút thôi là có thể chết ngay tức khắc.

Trường Sự Xuân vung đao cang theo bản năng để bảo vệ yếu huyệt.

Keng!

Âm thanh kim loại phát ra, Thu Hồn Ti bị đánh bật ra ngoài. Nhưng Trường Sự Xuân vẫn chưa thể cảm thấy an tâm.

Bởi vì Thu Hồn Ti bị đánh bật vàoobzfczk trong không trung nay lại quay về tấn công hắn.

Thu Hồn Ti vốn mảnh nên khó có thể nhìn thấy bằng mắt thường được, nay nó lại còn bay bằng tốc độ kinh hoàng khiến không ai có thể nhìn theo kịp nó.

Trường Sự Xuân chỉ có thể dùng cảm giác.

Hắn vung đao điên cuồng.

Keng keng keng!

Âm thanh kim loại va vào nhau không ngừng vang lên.

Biệt danh của Trường Sự Xuân là U Linh Ma Đao.

Những người từng đối đầu với hắn gọi hắn là U Linh Ma Đao, bởi hắn khiến những người đó ám ảnh đến như vậy.

Còn bây giờ U Linh Ma Đao đang phải trải qua cảm giác ác mộng mà những người từng đối đầu với hắn đã cảm nhận được.

Phiêu Nguyệt còn mạnh hơn hắn gấp mấy lần. Thậm chí còn kinh khủng hơn hắn rất nhiều.

Trước đây, Phiêu Nguyệt đã từng gắn U Linh Chủy vào Thu Hồn Ti.

Nhưng tất cả U Linh Chủy đều đã bị phá hủy. Phiêu Nguyệt chỉ có thể sử dụng được mỗi Thu Hồn Ti.

Thu Hồn Ti quá nhẹ nên chẳng tạo ra âm thanh công phá như lúc trước nữa.

Điều đó khiến đôi phương cảm thấy khó khăn hơn.

“Khực!”

Gương mặt của Trường Sự Xuân trở nên méo mó.

Việc đối đầu với Thu Hồn Ti chỉ bằng cảm giác dường như trở nên khó khăn hơn.

Chỉ cần hấn cắt một sợi, một sợi khác sẽ tiếp tục bay đến khiến cho hấn phát điên.

‘Nếu cứ tiếp tục thế này thì mình chết mất.’

Phiêu Nguyệt đứng từ rất xa, chỉ cần hấn ngoắc một ngón tay đã có thể phóng ra Thu Hồn Ti và khiến Trường Sự quay loạn xạ như đang múa đao.

Thế lực mà cả hai tiêu tốn là khác nhau.

Nếu cứ thế này mãi thì Trường Sự Xuân sẽ không làm được gì cả mà sẽ ngã quy vì kiệt sức.

‘Liều mạng thôi.’

Trường Sự Xuân nghiêng răng và thi triển U Linh Bộ.

Hấn không phòng ngự nữa.

Thứ hấn có thể tin tưởng vào lúc này là thanh đao của hấn.

Hấn lao về phía Phiêu Nguyệt với tốc độ kinh hoàng như cá lội nước.

Phập!

Thu Hồn Ti xuyên qua vai trái và bên hông của hấn.

Hấn tưởng mình sắp ngã đi vì cơn đau cực độ nhưng hấn đã cố gắng nghiêng răng chịu đựng.

Nhờ đó mà hắn có thể rút ngắn khoảng cách với Phiêu Nguyệt. Khoảng cách ấy đủ để hắn có thể vung đao chạm tới Phiêu Nguyệt.

“Hãy! U Linh Đoạn Hồn Trảm!”

Đao cương mãnh đẩy lùi cả bóng tối lao về phía Phiêu Nguyệt.

Trước khi thanh đao của Trường Sự Xuân kịp chạm đến cổ của Phiêu Nguyệt thì bỗng có một tia sáng phát ra từ cổ của Phiêu Nguyệt.

Đó chính là Ti Xà Cang.

Uy lực của nó còn mạnh hơn Thu Hồn Ti gấp mấy lần.

Bình!

Ti Xà Cang không những đánh bật thanh đao của Trường Sự Xuân ở phía xa kia và còn khiến hắn bị đả thương nặng ở bên trong.

“Khực!”

Gương mặt của Trường Sự Xuân nhăn lại vì cơn xung kích mạnh. Nhưng hắn không có thời gian để kêu đau nữa.

Bởi vì Phiêu Nguyệt đã chuyển từ phòng thủ sang tấn công.

Nắm đấm của Phiêu Nguyệt xuyên qua bóng tối rồi đâm thẳng vào ngực của Trường Sự Xuân.

Uỳnh!

Trường Sự Xuân bị đánh lùi ra phía sau.

Trong lúc Phiêu Nguyệt tấn công, hắn đã nâng bàn tay còn lại lên để chặn lại nắm đấm của Phiêu Nguyệt. Bù lại, tất cả ngón tay của hắn đều đã bị cong theo hướng ngược lại.

“Khực!”

Trường Sự Xuân đột nhiên lại phát ra tiếng rên rỉ đau đớn.

Bởi vì có một thứ gì đó đã quấn quanh cổ hắn từ lúc nào.

‘Thứ này là?’

Đó là một ngân ty mảnh đến mức không thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Phiêu Nguyệt kéo ngân ty.

Xoẹt!

Đầu của Trường Sự Xuân lơ lửng trong không trung.

Đầu và thân hắn đã được tách ra bởi Ti Xà Cang.

Thật kinh khủng khi nhìn thấy cơ thể của chính mình từ trên không trung này.

‘Chết... tiệt!’

Đó là suy nghĩ cuối cùng của Trường Sự Xuân.

Quách Lão Sinh thấy vậy thì vô cùng ngạc nhiên.

“Ghe gớm thật!”

Tuy Quách Lão Sinh luôn tùy ý với Trường Sự Xuân nhưng ông vẫn phải thừa nhận năng lực của hắn.

Trường Sự Xuân là một cao thủ khó tìm nhưng hắn lại thua trong tay Phiêu Nguyệt quá dễ dàng. Trong mắt của ông, Phiêu Nguyệt như đã giết Trường Sự Xuân sau khi chơi đùa chán chê với hắn vậy.

Đối tượng tiếp theo của Phiêu Nguyệt là Quách Lão Sinh.

Phiêu Nguyệt đến gần Quách Lão Sinh nhưng ông không hề tỏ ra sợ hãi.

“Ngươi cũng ghe gớm thật. Trường Sự Xuân dù gì cũng là một cao thủ vậy mà ngươi có thể giết hắn một cách dễ dàng như vậy. Ngươi là Tử Thần đúng chứ?”

“...”

“Ta cho ngươi một gợi ý. Đó cũng không phải là một gợi ý tồi cho ngươi đâu. Về dưới trướng của ta đi. Rồi ngươi sẽ được hưởng vinh hoa phú quý ở thế giới này.”

“...”

Phiêu Nguyệt thậm chí còn không thèm đáp lại.

Quách Lão Sinh nhăn mặt lại trước thái độ của Phiêu Nguyệt.

“Ngươi từ chối sao? Ngươi sẽ phải hối hận đấy?”

“Ta thà cắn lưỡi chết còn hơn làm thuộc hạ của một ông già.”

“Người đúng là xác lão mà! Được thôi! Nếu đó là lựa chọn của người thì người đừng có mà hối hận.”

Quách Lão Sinh cười khúc khích.

Phiêu Nguyệt phóng Thu Hồn Ti nhắm vào cổ của Quách Lão Sinh. Nhưng làm gì có chuyện Thu Hồn Ti chạm vào được người của Quách Lão Sinh.

Bởi vì có ai đó đã chen vào giữa hai người.

Thu Hồn Ti đâm thẳng vào ngực của kẻ cản đường.

Người bình thường khi bị Thu Hồn Ti đâm xuyên qua sẽ la hét, không thì cũng phản ứng lại theo một cách nào đó. Nhưng người đứng chen vào giữa Phiêu Nguyệt và Quách Lão Sinh chỉ im lặng như tượng gỗ mà không hề phản ứng gì.

Phiêu Nguyệt nhận ra đó là một trong những người nằm trên giường đá.

Con người sẽ cảm thấy đau đớn tột cùng khi bị đâm bởi Thu Hồn Ti.

Nếu ai đó nghĩ cơn đau sẽ chỉ như kiến cắn vì vết thương chỉ nhỏ như lỗ kim thì quả là suy nghĩ sai lầm. Những võ giả ngã xuống bởi Thu Hồn Ti cho đến lúc này đã chứng minh cho điều đó.

Nhưng người trước mặt hắn lúc này lại chẳng có phản ứng gì cả.

Hắn như người không cảm nhận được cơn đau. Nhưng ánh mắt của hắn ta lại rất lạ.

Ở trong đó không có một chút ý chí hay cảm xúc mà con người nên có.

Nó không giống với cảm xúc đã bị giấu đi ở tận sâu bên trong như Phiêu Nguyệt.

Ánh mắt ấy trống rỗng.

Rõ ràng là còn sống, nhưng người đó lúc này chỉ như một cái xác không hồn.

Phiêu Nguyệt vô thức thốt lên.

“Cương... thi?”

“Chính xác hơn là sinh cương thi.”

Quách Lão Sinh vui vẻ sửa lại lỗi sai cho Phiêu Nguyệt.

“Sinh cương thi? Ông biến người sống thành cương thi sao?”

“Đây chính là tác phẩm của ta. Hờ hờ! Người thấy thế nào? Có phải rất tuyệt không?”

“Điên thật!”

“Người không thể tạo ra một kiệt tác khi người không bị điên được.”

Quách Lão Sinh cười khúc khích.

Ông thực sự rất tự hào về tác phẩm mà ông tạo ra.

Tuy vẫn chưa được hoàn thiện. Nhưng công việc hoàn thiện nó cũng đã gần ngay trước mắt rồi.

Ông có thể khiến nó trở nên hoàn hảo hơn nhờ Hỏa Tâm Thảo mà Trường Sự Xuân cùng các thuộc hạ mang đến.

Sinh cương thi khác với Quỷ Vương.

Nguyên liệu tốt kết hợp với y thuật của ông cùng với sự hậu thuẫn mạnh mẽ sẽ khiến ông có thể tạo ra vô số tác phẩm.

Ông có thể tạo ra được một đội quân mạnh mẽ thực thụ.

Đó là một hành vi man rợ đối với nhân loại, nhưng Quách Lão Sinh không hề cảm thấy tội lỗi.

Chỉ cần ông có thể đạt được mục tiêu của mình thì có mổ xẻ hàng nghìn người ông ta vẫn không hề cảm thấy tội lỗi.

U!

Âm thanh kỳ quái phát ra, những người nằm trên giường đá bật dậy.

Không chỉ có mỗi Long Tuyết Lan mà những thuộc hạ của Trường Sự Xuân cũng kinh ngạc khi thấy cảnh tượng trước mắt.

“Chuyện gì thế?”

“Chết tiệt!”

Họ biết nghiên cứu của Quách Lão Sinh đã thu được kết quả nhưng khi tận mắt chứng kiến như thế này cũng khiến bọn họ không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Quách Lão Sinh hét lên.

“Bảo vật của ta! Chạy nhảy tùy thích đi. Giết hết tất cả những kẻ dám xâm phạm không gian của ta nào.”

Gruu!

Những sinh cương thi bắt gào khóc lóc ngay khi được Quách Lão Sinh ra lệnh.

Những người nằm ở ranh giới giữa sống và chết.

Tiếng gào gào của bọn họ chứa đựng một sức mạnh kỳ lạ làm dao động cả tâm tư của những người còn sống. Nhưng người đau đớn nhất chính là thuộc hạ của Trường Sự Xuân.

“Khực!”

“C, chuyện gì thế?”

Bọn họ bịt tai lại rồi ngồi phịch xuống.

Sinh cương thi đồng loạt xông lên tấn công Phiêu Nguyệt và Long Tuyết Lan.

Bọn họ không biết phân biệt ai là bạn, ai là thù.

Ngoại trừ Quách Lão Sinh ra thì tất cả những ai bước vào nơi này đều là kẻ thù của bọn họ.

Gru!

Sinh cương thi gào lên rồi cắn vào thuộc hạ của Trường Sự Xuân.

“Ặc!”

“Chết tiệt!”

Đám thuộc hạ của Trường Sự Xuân sợ hãi chống cự nhưng vô ích. Bởi vì bọn họ đã bị đả kích nặng nề bởi tiếng gào của sinh cương thi.

Tất cả sinh cương thi đều không có vũ khí.

Trước khi bị bắt cóc tới đây, họ đều là những cao thủ sở hữu võ công cao cường.

Tuy bọn họ đã quên hết võ công khi trở thành sinh cương thi nhưng năng lực thể chất của bọn họ vẫn còn nguyên vẹn.

Bọn họ không có lý tính, nên cũng không biết sợ hãi là gì.

Trong đầu họ chỉ có duy nhất một ý nghĩ là phải thực hiện mệnh lệnh của chủ nhân.

“Ôi trời ơi!”

Gương mặt của Long Tuyết Lan trở nên trắng bệch khi chứng kiến những thuộc hạ của Trường Sự Xuân bị tấn công bởi sinh cương thi.

Dẫu nàng có can đảm đến mấy thì cũng không tránh khỏi bị sốc khi chứng kiến cảnh tượng sinh cương thi cắn người sống như thế này.

Trong mắt nàng dường như đang hiện ra cảnh thảm họa khi sinh cương thi được thả ra ngoài giang hồ.

“Minh tuyệt đối không thể để một kẻ nào thoát ra khỏi đây được.”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 416

Họ là những người đã rời khỏi quê hương và chết trên đất khách xa lạ.

Bọn họ có thể là lính tử trận, hoặc là những người tha hương vì có nhiều lí do nên mới phải rời khỏi nơi chôn rau cắt rốn, để rồi mất mạng một cách oan uổng.

Nếu oán hận của những người đã chết cứ tích tụ lại thì ất vùng đất đó cũng bị ảnh hưởng xấu ít nhiều.

Càng nhiều người nằm xuống, quỷ khí càng dày đặc và khiến người còn sống gặp phải những chuyện không hay.

Để ngăn chặn việc đó xảy ra, các đạo sĩ bắt đầu làm phép trên thi thể của những người vừa chết chưa được bao lâu để những cái xác ấy di chuyển đến nơi khác.

Đó là khởi nguồn của cương thi.

Đạo sĩ sẽ đưa những cương thi đó về quê hương để an nghỉ.

Những đạo sĩ thuộc Mao Sơn Phái đã diệt môn chính là những người sử dụng chú thuật này tài ba nhất.

Bây giờ, khi nhắc đến đạo sĩ, người ta chỉ nghĩ đến những kiếm khách của những võ môn như Hoa Sơn Phái hoặc Võ Đang Phái, nhưng trước đây, đạo sĩ thường là những người thi triển chú thuật hoặc pháp thuật. Thời gian trôi đi, thuật pháp của họ dần tụt hậu và không còn theo kịp thời đại rồi cứ thế dần biến mất.

Quách Lão Sinh tìm hiểu cương thi như thế chính là do Quỷ Vương, chứ tuyệt nhiên không phải vì ông quan tâm đến y thuật.

Quỷ Vương chính là tồn tại bất khả xâm phạm và bí hiểm nhất trong chốn giang hồ này.

Đại đa số mọi người chỉ biết mơ hồ rằng Quỷ Vương là kẻ bất lão bất tử, nhưng Quách Lão Sinh sau một thời gian nghiên cứu cùng nổi ám ảnh của bản thân thì biết được sự thật rằng Quỷ Vương đã đổi cơ thể.

Một con quái vật được sinh ra bằng pháp thuật.

Kẻ đó chính là Quỷ Vương.

Kể từ khoảnh khắc biết được điều đó, Quách Lão Sinh đã bị ám ảnh phải tạo ra được một sự tồn tại phải vượt trội hơn cả Quỷ Vương.

Kết quả chính là sinh cương thi.

Quách Lão Sinh nghĩ rằng Quỷ Vương cũng là sinh cương thi.

Sinh cương thi được sinh ra từ sức mạnh của pháp thuật.

Quách Lão Sinh đã quyết tâm phải tạo ra được sinh cương thi bằng y thuật và đã dồn hết tâm sức trong suốt vài thập kỷ qua.

sinh cương thi hiện đang ở dưới lòng đất kia chính là kết quả của hàng chục năm nỗ lực.

Con người sống đều có linh hồn.

Kẻ không có linh hồn thì chỉ là một cái vỏ trống rỗng.

Con người đã mất đi linh hồn thì chắc chắn không tài nào có thể cử động được. Vì rằng từ thời điểm đánh mất linh hồn, kẻ đó đã bước vào Quỷ Môn Quan.

Tuy nhiên, một kẻ đã chết thì các cơ khớp đều bị căng cứng nên khó có thể di chuyển. Thế nên Quách Lão Sinh đã sử dụng phương thức phong ấn một phần thay vì tiêu diệt hoàn toàn linh hồn của kẻ đó.

Sống không ra sống, cũng chẳng ra chết. Một sự tồn tại đứng chơi vơi ở ranh giới giữa sống và chết.

Nhưng chính vì điều đó mà cương thi sống có thể di chuyển dễ dàng hết như một người còn sống.

Đồng thời, vì linh hồn đã bị phong ấn nên cương thi sống cũng không thể tự tiện hành động.

Một con quái vật được sinh ra chỉ để tuân theo mệnh lệnh của người khác.

Không phải con người, cũng chẳng có ý thức hay trí tuệ như Quỷ Vương. sinh cương thi chỉ là một sự tồn tại không hề có lý trí.

Có thể nói, sinh cương thi là một tác phẩm thất bại. Thế nhưng Quách Lão Sinh lại vô cùng hài lòng.

Cái ông cần chỉ là một con quái vật trung thành và biết tuân theo mệnh lệnh của ông.

Đám sinh cương thi đang liên tục tấn công vào tất cả những sinh vật còn sống, ngoại trừ Quách Lão Sinh.

Vì không thể đưa ra phán đoán hợp lý nên nhược điểm của chúng chính là chẳng thể phân biệt được ai bạn ai thù, nhưng Quách Lão Sinh không quan trọng điều đó.

Ông có thể cải thiện nhược điểm đó sau này.

Mặc dù vẫn chưa hoàn thiện nhưng tác phẩm này vẫn có thể di chuyển hết như con người và có thể tấn công đối thủ một cách tàn bạo.

“Khắc!”

“Cứu mạng!”

Thuộc hạ của Trường Sự Xuân bị cương thi sống tấn công đều hét lên thất thanh rồi lần lượt ngã xuống.

Đám thuộc hạ của Trường Sự Xuân tự hào bản thân là những cao thủ xuất chúng. Nhưng khi đối diện với cương thi sống, mọi đòn tấn công đều trở nên vô nghĩa.

Bởi vì đám cương thi sống không hề xi nhê gì trước đòn công kích của bọn họ.

Dù cho bị cắt đứt tay lìa chân, đám cương thi vẫn có thể tiếp tục di chuyển bình thường. Chúng không biết đau, không thể cảm nhận nỗi đau và thứ gọi là sợ hãi không hề tồn tại với chúng.

Một đám quái vật hoàn hảo được sinh ra để giết chóc. Vẫn còn nhiều thứ phải hoàn thiện, nhưng thời gian sẽ giải quyết được chuyện đó.

“Ồ ồ!”

Quách Lão Sinh vừa ngấm nhìn kiệt tác của mình vừa cảm thán.

Trong không gian mù mịt dưới lòng đất, một địa ngục hỗn loạn đã được mở ra.

Chân tay đứt lìa vương vãi khắp nơi, máu ướm đầm khắp sàn nhà.

“Diên mất thôi! Không thể ngăn chúng lại được.”

“Ngài Ma Y! Cứu chúng tôi với.”

Đám thuộc hạ ngoi ngóp van xin Quách Lão Sinh. Nhưng Quách Lão Sinh không hề để tâm đến lời cầu khẩn của bọn họ.

Ông chỉ quan tâm đến cách di chuyển của đám cương thi sống.

Cách di chuyển gọn gàng và tự nhiên chẳng khác gì một người đang sống.

Tuy nhiên, cương thi chỉ tập trung nhắm đến mục tiêu để phá hủy mà thôi.

Mọi thứ làm ông hoàn toàn hài lòng.

Quách Lão Sinh hướng mắt về Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt không biết đang suy nghĩ điều gì mà nãy giờ hấn không hề nhúc nhích.

Kể từ sau khi hạ gục Trường Sự Xuân, hấn ta đứng yên. Cả người không động đậy dù chỉ là một ngón tay.

Hình ảnh đó khiến ông cảm thấy thật kỳ lạ.

Quách Lão Sinh chỉ tay vào Phiêu Nguyệt rồi hét lớn.

“Bắt hấn lại. Không được giết hấn. Hấn là nguyên liệu vô cùng quý giá đấy.”

Ông không tự tin rằng đám cương thi sẽ thực hiện được mệnh lệnh này. Dù vậy ông vẫn phải ra lệnh.

Rắc!

Đám cương thi chạy băng qua đám thuộc hạ của Trường Sự Xuân rồi tiến lại gần Phiêu Nguyệt.

Có kẻ chạy bằng hai chân như con người. Cùng có kẻ sử dụng cả tứ chi để chạy hết như một con thú hoang.

Bọn chúng chạy thật nhanh về phía Phiêu Nguyệt.

“Nguy hiểm!”

Long Tuyết Lan hét lớn.

Nàng thừa biết dù không cảnh báo thì Phiêu Nguyệt cũng tự cảm nhận được nguy hiểm.

Vũ lực của đám cương thi không phải vấn đề lúc này.

Quách Lão Sinh, kẻ đã tạo ra những con quái vật này mới là mối nguy lớn nhất.

Nếu Quách Lão Sinh có thêm thời gian và nguồn lực, ông có thể tạo thêm được hàng loạt quái vật hết như thế này bất kỳ lúc nào ông muốn.

Quách Lão Sinh nguy hiểm hơn bất kì võ giả nào Phiêu Nguyệt đã gặp và đối mặt cho đến bây giờ.

Phiêu Nguyệt đá mạnh vào cương thi chạy đến đầu tiên.

Đùng!

Sinh cương thi đó văng mạnh ra rồi phát nổ, da thịt bắn tung toé khắp nơi.

Dù là cao thủ mạnh đến đâu mà trúng phải đòn tấn công đó ắt cũng sẽ bị nội thương, khó có thể di chuyển tiếp được.

Nhưng cương thi sống thì khác.

Không một tiếng hét, cương thi đó lại tiếp tục đứng dậy và lao vào Phiêu Nguyệt.

“Hãy da!”

Long Tuyết Lan nhặt một thanh kiếm mà kẻ nào đó bỏ lại và bắt đầu thi triển Vô Thượng Liên Hoa Kiếm.

Nàng chém phăng một cánh tay của tên cương thi kia. Nhưng ngay sau đó, tên cương thi đó vẫn tiếp tục hùng hổ lao tới.

“Điên mất thôi!”

Long Tuyết Lan bàng hoàng trước hình ảnh gã cương thi sống đó cả người đầy máu cứ tiếp tục lao tới hết như ngựa quỳ.

Nàng tiếp tục thi triển tuyệt chiêu Vô Lượng Liên Hoa Kiếm để tấn công vào cương thi sống. Thế nhưng việc tiêu diệt được chúng quả không hề dễ dàng.

Muốn vô hiệu được cương thi sống chỉ có cách cắt cổ chúng. Nhưng việc chém đứt được cổ của một cương thi mạnh mẽ đang di chuyển thực không phải việc dễ dàng.

Hơn thế nữa, Long Tuyết Lan từ lâu đã không luyện võ công.

Nàng vẫn nhớ như in những gì đã học, nhưng đường kiếm nàng chẳng thể sắc bén được như xưa.

Nàng chán chừ không muốn sử dụng độc thủ.

Suy nghĩ đó khiến nàng rối bời.

“Khục!”

Sáu tên cương thi đồng loạt tấn công nàng.

Khi nàng còn cố ngăn cản năm tên cương thi, thì tên cương thi thứ sáu đã xuyên thủng được kiếm giới và tiếp cận được nàng.

Tên cương thi đó há miệng thật to rồi cố cắn vào cái cổ trắng ngần của Long Tuyết Lan.

Khoảnh khắc đó, Long Tuyết Lan chỉ biết nhắm nghiền mắt lại.

Xoẹt!

Một âm thanh sắc lẹm vang lên, đầu của tên cương thi đó văng ra ngoài.

Phiêu Nguyệt dùng Thu Hồn Ti chém đứt cổ của tên cương thi sống đó.

“Mau tỉnh táo lại!”

“Thứ... lỗi... cho ta...”

“Nếu cứ như thế thìbzfckz thà từ đầu đừng có đi theo ta làm gì.”

Trước lời lẽ gay gắt của Phiêu Nguyệt, Long Tuyết Lan chỉ biết khẽ cắn môi.

Nàng cố chấp đi theo hắn. Và giờ nàng trở thành gánh nặng của hắn.

Âu cũng là do lòng nàng quá yếu đuối.

“Phù!”

Long Tuyết Lan thở hắt một hơi nhẹ rồi nhắm mắt lại.

Grào!

Nàng nghe thấy tiếng gầm gừ của đám cương thi.

Bọn chúng giẫm đạp lên những cương thi đã ngã xuống rồi liên tục lao đến. Một hình ảnh đáng sợ khiến người ta phải run rẩy.

Tuy nhiên, trong mắt Long Tuyết Lan tuyệt nhiên không còn chút gì do dự nữa.

“Hãy da!”

Long Tuyết Lan thi triển Liên Hoa Phi Tán Bộc, một trong những tuyệt chiêu thuộc Vô Lượng Liên Hoa Kiếm.

Trong khoảnh khắc, kiếm khí phát ra từ thanh kiếm của nàng như muốn bùng nổ.

Kiếm khí nở rộ hết như đoá hoa sen tấn công ngay vào đám cương thi.

Không nhất thiết phải cắt vào cổ của chúng.

Chỉ cần chém đứt được cả tay và chân cũng đủ để chúng trở nên vô dụng rồi.

Đám cương thi bị cắt lìa tứ chi không tài nào di chuyển thêm được nữa.

Ngay cả khi gọi là cương thi, thì bản chất chúng vẫn đang trong hình hài của một con người. Nếu chảy quá nhiều máu, cương thi cũng chẳng còn cách nào khác ngoài con đường chết.

Long Tuyết Lan giờ đã không còn do dự như trước. Thế nên đám cương thi không thể nào trở thành đối thủ của nàng được.

Long Tuyết Lan vừa vung kiếm vừa nhìn sang Phiêu Nguyệt.

Chẳng biết từ khi nào mà thi thể của đám cương thi đã chất đống dưới chân Phiêu Nguyệt.

“Thật không hổ danh!”

Ánh mắt Long Tuyết Lan hiện rõ vẻ ngưỡng mộ.

Khác hẳn với nàng, Phiêu Nguyệt ra tay không chút do dự nào.

Thu Hồn Ti của hắn chém đứt cổ mọi tên cương thi lân la tới.

Đám cương thi vì bị cắt cổ nên không thể nào cử động được nữa.

Nhìn thấy đám cương thi nằm la liệt trước Phiêu Nguyệt và Long Tuyết Lan, khuôn mặt Quách Lão Sinh không tài nào giấu nổi sự méo mó.

Ông phần nộ trước những kẻ đã phá hỏng tác phẩm mà ông đã dồn bao tâm huyết để làm ra.

“Làm thế nào mà chúng lại xử lý nhanh như thế chứ?”

Ông chạm vào tường. Bức tường liền bị đẩy ra. Mật thất xuất hiện.

Lấp đầy mật thất đó là hơn một trăm cương thi sống.

Ông đã bí mật tạo ra đội quân này mà không hề để cho Trường Sự Xuân và những người khác biết

Quách Lão Sinh thức tỉnh toàn bộ đám cương thi.

“Giết chúng đi.”

Ông ra lệnh cho đám cương thi giết Phiêu Nguyệt và Long Tuyết Lan.

Thật quá nguy hiểm nếu để hai kẻ này sống sót rồi biến chúng thành cương thi.

Thà giết ngay còn hơn.

Với hơn một trăm tên cương thi sống, nơi này chẳng mấy chốc biến thành một bãi chiến trường.

Trong số đám thuộc hạ của Trường Sự Xuân, giờ chỉ còn ba người sống sót.

Trong số đó có Quách Lão Sinh là kẻ đã gây ra chuyện này nên tạm thời không tính đến.

Grừ!

Đám cương thi lao về phía Phiêu Nguyệt và Long Tuyết Lan chẳng khác gì bầy chó hoang.

Quách Lão Sinh nở một nụ cười đắc ý.

Cho dù võ công của Phiêu Nguyệt và Long Tuyết Lan có cao cường thế nào thì cũng khó đảm đương nổi đám cương thi đang đồng loạt tấn công này.

Ông nghĩ kiểu gì hai người cũng bị xé xác mà thôi.

Ngay lúc đó.

Xoẹt!

Trong màn đêm mù mịt, một âm thanh sắc lẹm vang lên.

Khoảnh khắc đó, Quách Lão Sinh bỗng cảm nhận được thứ cảm giác kì lạ chẳng thể diễn tả được bằng lời. Lông tơ trên người ông như thể dựng đứng hết lên.

“Có... có chuyện gì?”

Đám cương thi đang lao vào Phiêu Nguyệt và Long Tuyết Lan bỗng dừng đồng loạt đứng khựng lại. Chúng cứng đờ cả người hết như bị phủ keo vậy.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Ngay khoảnh khắc đó.

Rầm rầm rầm!

Đám cương thi bắt đầu ngã rạp người xuống đất.

Tất cả đầu của chúng đều đứt lìa khỏi thân thể.

Quách Lão Sinh gào thét.

“Rốt cuộc là ai đã làm gì? Ôi những đứa trẻ của ta sao lại?”

Ngay lúc đó, Quách Lão Sinh nhìn thấy ngân ti đang giăng khắp không trung.

Sợi tơ nhỏ đến mức khó phát hiện bằng mắt thường. Đó chính là Thu Hồn Ti.

Thu Hồn Ti giăng kín khắp nơi. Chúng móc nối với nhau hết như mạng nhện.

Mạng nhện kia như thể đang chờ con mồi sa vào lưới rồi nuốt chửng lấy tất cả. Đây chính là thủ pháp cao cấp nhất khi thi triển Thu Hồn Ti.

Tên gọi là Tri Chu Ngân Võng.

Đây là một hình thức phát triển khác của Thu Hồn Ti.

Râm râm!

Đám cương thi vẫn không biết gì về sự tồn tại của mạng nhện kia cứ liên tục lao vào rồi ngã gục.

Hình ảnh đó hết như lâu đài cát cứ bị sóng cuốn trôi đi.

“Chuyện này...”

Quách Lão Sinh bày ra vẻ mặt không thể tin được.

Ông dồn hết tâm huyết để tạo ra đội quân cương thi này, nào ngờ lại sụp đổ dễ dàng như thế.

Mọi thứ xảy ra quá nhanh, quá hư cấu khiến ông tưởng như đây chỉ là một cơn ác mộng.

Quách Lão Sinh gào lên.

“Ngươi là cái quái gì? Sao lại dám giết những đứa trẻ của ta cơ chứ?”

Vào lúc đó.

Bụp!

Đột nhiên ông cảm thấy vai đau dữ dội.

Thay vì trả lời câu hỏi của ông, Phiêu Nguyệt lại tiếp tục giảng Thu Hồn Ti.

Phiêu Nguyệt dùng Thu Hồn Ti kéo Quách Lão Sinh lại gần.

Quách Lão Sinh vận công để gượng lại, nhưng hoàn toàn vô dụng.

Ngay khi ấy, gương mặt của Quách Lão Sinh chợt trở nên tàn ác.

Ông đập mạnh vào phía cánh tay và vai bị Thu Hồn Ti đâm xuyên qua. Ngay lập tức, cánh tay và một bên vai của ông rớt xuống.

Ông đã tự chém đứt cả cánh tay của chính mình.

Một hành động chẳng ai dám ngờ.

“Ngươi hãy chờ đó, tên khốn! Thù này nhất định ta sẽ trả.”

Quách Lão Sinh hét lên rồi bay nhanh vào lối đi bí mật của ông.

Long Tuyết Lan vừa nhìn thấy liền hét lên.

“Tuyệt đối không được để lão thoát.”

Phiêu Nguyệt cũng nghĩ như thế.

Nếu để Quách Lão Sinh trốn thoát, hậu hoạ ắt khó lường.

Phiêu Nguyệt lập tức chạy theo sau Quách Lão Sinh.

Đằng sau hẳn có Long Tuyết Lan cũng chạy theo.

417

“Điên rồi... đúng là vô lý thật mà. Học học!”

Quách Lão Sinh chạy qua lối đi bí mật rồi lẩn bắm.

Số sinh cương thi mà ông đã huy động được là một trăm chín mươi chín.

Ông đã huy động toàn lực mà ông đã dùng cả đời này để nghiên cứu. Nhưng tất cả đều đã bị tàn sát dưới tay của Phiêu Nguyệt.

Chuyện này quả thực rất vô lý.

Chuyện này hoàn toàn vượt quá lẽ thường của thế gian này.
Nhưng nó đã thực sự xảy ra rồi.

Cho dù ông ta có phủ nhận nó bao nhiêu lần đi chăng nữa thì sự thật đó cũng không thể biến mất được.

Ông phải mất rất nhiều thời gian để chấp nhận sự thật đó.

“Tử Thần sao? Quả nhiên bên trên cảnh giác như vậy cũng có lý do.”

Uy vũ của Phiêu Nguyệt thực sự rất hợp với cái tên Tử Thần.

Đặc biệt là việc tạo ra một cái bẫy như mạng nhện bằng cách điều khiển những sợi khí ty khiến người khác phải kinh hãi.

Tri Thủ Ngân Vồng của Phiêu Nguyệt chính là xung khắc của những kẻ thích bóng tối như ông. Bởi vì ông không biết bản thân sẽ bị vướng vào bẫy và chết vào bất kỳ lúc nào.

Quách Lão Sinh cũng tự tin vào trình độ võ công của mình.

Ít nhất thì võ công của ông vẫn vượt trội hơn so với Trường Sự Xuân. Thế nhưng, ông vẫn lựa chọn chạy trốn như chó cụp đuôi thế này là vì ông không đủ tự tin để đối đầu với Phiêu Nguyệt.

Ông cảm thấy có chút may mắn khi mình biết rõ về lòng đất này.

Các lối đi ở nơi này được nối với nhau như mạng nhện, phức tạp giống như sự tồn tại của Tân Ma Liên lúc trước vậy.²

Lối đi ở đây phức tạp đến mức đến cả Quách Lão Sinh cũng khó mà có thể nắm bắt hết được.

Nơi ông ta đang đi hiện tại chỉ là một phần nhỏ của lối đi ngầm. Nhưng ông ta biết rõ thứ gì đang có ở bên trong nên Quách Lão Sinh đã chạy đến đó.

Bỗng một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng ông.

Phía sau có tiếng bước chân phát ra.

Rõ ràng là có hai người đang đuổi theo ông, nhưng ông chỉ nghe thấy tiếng chân của một người.

‘Là tiếng bước chân của nha đầu kia, tên nam nhân không tới đây sao?’

Ông ta lập tức lắc đầu phủ nhận suy nghĩ của mình.

Bởi vì không thể có chuyện đó được.

Chỉ là không nghe được tiếng bước chân, không có nghĩa là người đó không đuổi theo ông.

Đối thủ của ông lúc này là một người được gọi là Tử Thần ở độ tuổi còn rất trẻ.

Hắn có thể che giấu sự hiện diện của mình trong bóng tối dễ dàng như việc hô hấp hằng ngày.

Tuy không nghe được bước chân, nhưng ông chắc chắn hắn đang theo sát ông.

Máu không ngừng chảy ra từ vai nơi cánh tay đã bị chặt đứt, nhưng ông không có thời gian để dừng lại cầm máu.¹

Nếu ông dừng lại dù chỉ một giây, bàn tay trắng bệch của Phiêu Nguyệt có thể tóm lấy cổ ông ta.

Gương mặt ông lúc này trở nên méo xéch.

Bởi ông không tin sẽ có một ngày mình phải liều mạng chạy trốn như thế này.⁸

Ông ta thậm chí còn không có đủ thời gian để than thở về sự bất hạnh của mình.

Tiếng bước chân đang ngày càng gần hơn.

Long Tuyết Lan đã ở rất gần ông rồi.

Nếu tiếng bước chân của Long Tuyết Lan đã gần thế này thì chắc chắn Phiêu Nguyệt đang ở rất gần ông.

Có khi hắn đang ở ngay phía sau ông ấy.⁶

Chỉ mới tưởng tượng đến đây thôi mà Quách Lão Sinh đã cảm thấy sồn cả gai ốc.

Quách Lão Sinh dùng toàn lực để chạy về phía trước.

Dù sao thì ông cũng có lợi thế hơn vì quen thuộc với địa hình ở dưới này hơn là Phiêu Nguyệt và Long Tuyết Lan.

Ông có thể di chuyển ở quãng đường ngắn nhất vì biết rõ đá nhô lên ở đâu, nơi nào dễ bị ngã.

Một bức tường hiện ra ở cuối hành lang.

Ngõ cụt xuất hiện, nhưng thay vì chạy chậm lại. Quách Lão Sinh lại tăng tốc chạy nhanh hơn.

Ông lao nhanh như cơn gió về phía bức tường rồi nhấn vào đầu đó. Bức tường ngay lập tức lùi lại và một không gian bí mật khác lại hiện ra.⁸

Quách Lão Sinh lao vào không gian tăm tối mà không chút do dự.

Long Tuyết Lan và Phiêu Nguyệt cũng đến ngõ cụt ngay sau đó.

Long Tuyết Lan nói.

“Xem ra ở nơi này có thứ mà ông ta có thể dựa dẫm và tin tưởng. Huynh sẽ vào chứ?”

Phiêu Nguyệt lặng lẽ gật đầu.

Trên đường chạy đến đây, hắn đã có rất nhiều cơ hội để có thể bắt lấy Quách Lão Sinh nhưng hắn chọn không làm gì cả mà chỉ đi theo Quách Lão Sinh vì tò mò không biết Quách Lão Sinh đang tin tưởng điều gì mà lại chạy bán sống bán chết đến như vậy.¹

Quỷ Vương nói hắn đã mở mắt ra ở nơi này.

Mà nơi này lại là nơi Quách Lão Sinh tạo ra các sinh cương thi.

Sinh cương thi không phải là thứ có thể tạo ra chỉ sau vài chục năm nghiên cứu.

Nó chỉ có thể được tạo ra qua nhiều thế hệ nghiên cứu.

Quỷ Vương và sinh cương thi chắc chắn có một điểm chung.

Phiêu Nguyệt nghĩ rằng câu trả lời cho điểm chung ấy có thể nằm ở đây.

Phải vào hang cọp mới bắt được cọp, phải tìm ra gốc rễ của vấn đề thì mới giải quyết được.

Phiêu Nguyệt và Long Tuyết Lan vào trong không gian tối mịt.

Ngay khi bọn họ bước chân lên mặt sàn.

Xoẹt!

Bỗng có một âm thanh chói tai vang lên.

‘Bầy!’

Phiêu Nguyệt vòng tay ôm lấy chiếc eo mảnh khảnh của Long Tuyết Lan rồi thi triển Xà Hành Bộ.

Phập!

Ngay xau đó, mũi tên bay ra cắm vào vị trí mà bọn họ đã đứng ban nãy.

Mũi tên dài bằng lòng bàn tay của một đứa trẻ.

Phiên tiễn đã được kích hoạt.

Nếu không nhờ Phiêu Nguyệt phản ứng nhanh thì có lẽ Long Tuyết Lan đã bị trọng thương bởi phiên tiễn rồi.

Không ai ngờ rằng bầy sẽ được kích hoạt ngay khi đặt bước chân đầu tiên như thế này.

“Giữ chặt.”

Phiêu Nguyệt cõng Long Tuyết Lan trên lưng.

Cảm giác của Long Tuyết Lan hiện tại như đã chết.

Thật khó để cảm nhận được những cái bẫy đang được kích hoạt khi ở trong bóng tối như thế này. Nàng không thể đối phó kịp thời được.

Biết rõ điều đó nên Long Tuyết Lan cũng ngoan ngoãn để Phiêu Nguyệt cõng trên lưng.

Long Tuyết Lan im lặng ôm chặt lấy cổ của Phiêu Nguyệt.

Vèo vèo!

Phiên tiễn liên tục bay ra.

Phiên tiễn được bắn ra bằng máy móc có sức mạnh lớn hơn nhiều hơn so với người bắn.

Hơn nữa, cũng không thể phát hiện được chúng vì bóng tối đen như mực đã che lấp hết. Nhưng Phiêu Nguyệt vẫn có thể tránh được đòn tấn công một cách dễ dàng.

Như thể hắn có thể nhìn rõ những gì đang bay tới vậy.

Nhưng phiên tiên cũng chỉ mới là khởi đầu.

Sàn nhà đột ngột lún xuống, một cái bẫy khiến trần nhà sụp đổ đã được kích hoạt.

Toàn bộ trần nhà đều được làm bằng sắt.

Con người chắc chắn sẽ bị nát bét khi bị sắt nặng vạn cân đè lên.

Phiêu Nguyệt đã tránh được tất cả các cạm bẫy trong gang tấc.

Long Tuyết Lan không hề cảm thấy nguy hiểm dù đang nằm trên lưng của Phiêu Nguyệt.

Ngược lại, nàng còn thấy tám lưng của Phiêu Nguyệt rất thoải mái.

‘Mình vẫn còn nhớ nam nhân này sao?’

Long Tuyết Lan vội vàng lắc đầu.

Phiêu Nguyệt là kẻ thù của sư phụ Và phái Nga Mi.

Tuy nàng đã tự mình rời đi, nhưng chưa có một ngày nào mà nàng quên đi phái Nga Mi. Mặc dù bị cả thế giới này chỉ trích vì sư phụ của nàng nhưng dù sao Cửu Hòa Sư Thái cũng là sư phụ duy nhất của nàng.

Nàng không thể nhưng nhớ một người đã giết chết sư phụ của mình được.

‘Ngày hôm đó chỉ là một sai lầm. Chuyện đó tuyệt đối sẽ không xảy ra lần nữa đâu.’

Long Tuyết Lan cắn chặt môi.

Nàng không cảm thấy hối hận về những chuyện đã xảy ra. Nhưng nàng không muốn nó xảy ra một lần nào nữa, bởi vì điều đó khiến nàng rất khó xử.

Những cạm bẫy liên tiếp đe dọa bọn họ.

Nếu Long Tuyết Lan đi vào đây một mình thì có lẽ đã bị hạ từ lâu rồi.

Phiêu Nguyệt đã tránh được mọi cái bẫy. Năng lực của hắn thực sự rất tuyệt vời.

‘Thiên hạ đệ nhất thích khách. Quả là danh bất hư truyền.’

Long Tuyết Lan lại một lần nữa khâm phục khả năng của Phiêu Nguyệt.

Nàng bỗng thấy Phiêu Nguyệt thật đáng yêu.

Long Tuyết Lan vui mặt vào gáy của Phiêu Nguyệt.

Không giống như vẻ ngoài xinh đẹp mỹ miều, cơ thể của Phiêu Nguyệt có mùi rất nam tính.

‘Hum!’

Long Tuyết Lan hít hà lấy mùi hương của Phiêu Nguyệt.

“Haa!”

Bỗng nàng phát ra âm thanh rên rỉ.

Mặc dù đang trong bóng tối nên không thể thấy rõ, nhưng gương mặt của nàng lúc này đang đỏ bừng cả lên.

Bàn tay trắng nõn của nàng bầu vào ngực của Phiêu Nguyệt.

Ước muốn được một lần lăn lộn cùng Phiêu Nguyệt bao trùm lấy nàng.

“Tĩnh lại đi. Là trận pháp đây.”

Giọng nói lạnh lùng của Phiêu Nguyệt đã đánh thức tâm trí của nàng.

Nàng bừng tỉnh như thế vừa mới bị tạt một xô nước đá vào người vậy.

“Trận pháp sao?”

“Đó là một trận pháp kích thích tâm lý tiềm ẩn của con người. Nếu không cẩn thận sẽ bị trận pháp chi phối. Vận công đi.”

“Vâng!”

Long Tuyết Lan đáp lời rồi vận công theo lời Phiêu Nguyệt nói. Nàng dần trở nên tích tảo hơn.

Gương mặt nàng trở nên bở bưng.

Thật xấu hổ khi bị trận pháp chi phối và làm ra những điều xấu hổ.

‘Mình thực sự không có tư cách để làm một võ giả mà.’

Từ trước đến nay, nàng chưa bao giờ ân hận về cuộc sống ẩn dật mà nàng đã chọn, nhưng nàng lại cảm thấy tiếc nuối vì đã buông bỏ võ công.

Phiêu Nguyệt vẫn di chuyển tự do ngay cả khi đang có nàng ở trên lưng.

Long Tuyết Lan biết rõ đó là một chuyện khó khăn đến nhường nào.

‘Giờ thì ngài ấy đã nằm ở cảnh giới mà mình thực sự không thể bắt kịp rồi.’

Khoảng cách quá lớn khiến nàng còn không thể cảm thấy ghen tị.

Nàng ôm chặt lấy cổ Phiêu Nguyệt và tập trung vận công.

Phiêu Nguyệt phóng trong bóng tối mà không để lại một chút tiếng động.

Hắn cảm nhận và tránh được các cạm bẫy trước khi nó được kích hoạt, trận pháp cũng không thể tác động vào tâm trí của hắn.

Sức mạnh tinh thần của Phiêu Nguyệt cứng còn hơn cả đá, vậy nên trong đó không có chỗ để ảo ảnh xâm nhập.

Bóng tối giống như một nơi trú ẩn của Phiêu Nguyệt vậy.

Khả năng của Phiêu Nguyệt dường như tăng gấp đôi khi ở trong bóng tối mịt mù.

Các giác quan của hắn được khuếch đại đến mức người bình thường không thể tưởng tượng được.

Các giác quan được khuếch đại chỉ cho hắn hướng chính xác mà hắn phải đi ngay cả khi ở trong bóng tối.

Phiêu Nguyệt không chần chừ hay do dự dù chỉ một lần, hắn chỉ ra phương hướng chính xác và lao về phía trước.

Uỳnh!

Cánh cổng bằng đá to lớn cùng với cạm bẫy cuối cùng bị đập vỡ. Hình ảnh của Phiêu Nguyệt hiện rõ ra.

Dù phải chạy trong bóng tối như thiếu điện nhưng hơi thở của Phiêu Nguyệt vẫn duy trì ở mức bình thường.

Phiêu Nguyệt nhìn quanh.

Đó là một căn phòng lớn bằng đá.

Một căn phòng hình chữ nhật có cạnh dài khoảng mười trượng.

Ở giữa là Quách Lão Sinh đang đứng thất thần khi thấy sự xuất hiện của Phiêu Nguyệt.

“Khực! Làm sao ngươi...?”

Ông tưởng rằng Phiêu Nguyệt cần ít nhất hai canh giờ mới thông qua được con đường ấy. Trước đây, khi ông cùng thuộc hạ vào đây còn phải dành nhiều thời gian hơn cả thế.

Để phá hủy được những cạm bẫy hay trận thức không hề dễ bởi vì chúng được kết hợp một cách hoàn hảo. Vậy mà Phiêu Nguyệt lại đột phá được nơi ấy mà không xuất hiện chút thương tích nào.

Điều đó khiến Quách Lão Sinh thật sự khó hiểu.

Phiêu Nguyệt bước vào trong căn phòng.

Các bức tường của căn phòng được bao phủ bởi nhiều hoa văn kỳ lạ và các chữ cái cùng hình ảnh không rõ ý nghĩa.

Dấu vết trông đã rất cũ.

Chữ viết cùng hình ảnh dường như đã được viết ít nhất là vài năm hoặc vài chục năm trước.

Rõ ràng đây là nơi nghiên cứu của ai đó trong Tân Ma Liên.

Những gì mà người đó để lại là một bản ghi chép về nghiên cứu của mình ở trên tường.

Chắc chắn là Quách Lão Sinh đã tìm hiểu được gì đó ở nơi này và &bzfczkaacute;p dụng vào sinh cương thi.

Phiêu Nguyệt vừa nói vừa đặt Long Tuyết Lan trên lưng xuống.

“Là nơi này sao? Nơi mà ông có được tri thức...”

“Khực!”

“Ra là ông đã biến những kiến thức học được ở đây thành sinh cương thi sao.”

Quách Lão Sinh không biện minh. Bởi vì những gì Phiêu Nguyệt nói là sự thật.

Ánh mắt của Phiêu Nguyệt chợt hướng về bức tường trước mặt.

Ở đó có một bức tranh lớn và sinh động hơn rất nhiều so với những bức tranh khác.

Một nam nhân nằm trên giường đá và một nam nhân ăn mặc hoa lệ nhìn giống như đang tiêm thứ gì đó vào đầu của nam nhân đang nằm kia. Trong bức ảnh tiếp theo, người nằm trên giường đá đã ngồi dậy.

Ánh mắt của nam nhân được hồi sinh ấy phát ra một ánh sáng kỳ lạ.

Bức tranh sống động đến mức Phiêu Nguyệt có thể cảm nhận được quỷ khí kỳ dị trong ánh mắt ấy.

Phiêu Nguyệt nhìn bức tranh một lúc lâu rồi nhìn qua những chữ viết bên cạnh.

Những chữ cái khác đều liên quan đến pháp thuật nhưng những chữ cái bên cạnh bức tranh mà Phiêu Nguyệt đang nhìn thấy chỉ đơn giản là viết ra những dòng tâm sự.

‘Đã vài năm kể từ khi ta đến đây.

Cuối cùng ta cũng có thể tìm ra chút manh mối, nhưng do tình hình của liên minh nên ta phải rời đi.

Thật đáng tiếc khi không thể hoàn thành nghiên cứu mà phải rời đi như thế này.

Ta rất muốn ở lại đây, nhưng ta không thể vì Liên chủ muốn như thế. Nhưng dù có chuyển đến Thiên Vũ Trang thì ta vẫn sẽ tiếp tục nghiên cứu của mình. Vì vậy một ngày nào đó, pháp thuật của những hậu duệ của Cảnh Truy Việt ta sẽ vượt trội hơn pháp thuật của gia môn họ Kỳ.’

“Cảnh Truy Việt?”

Tuy đây là lần đầu tiên Phiêu Nguyệt nghe thấy cái tên này. Nhưng khi đọc đến cái tên ấy, một cái tên khác lại xuất hiện ngay trong tâm trí của Phiêu Nguyệt.

“Có liên quan gì đến Cảnh Vu Sanh sao?”

Cảnh Vu Sanh cũng có họ “Cảnh”. Chuyện này hoàn toàn có khả năng.

Nhưng điều mà Phiêu Nguyệt đang tập trung vào là từ ‘Thiên Vũ Trang’.

“Tân Ma Liên chuyển đến Thiên Vũ Trang sao? Tức Thiên Vũ Trang là hậu nhân của Tân Ma Liên?”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 418

Cao Kiếm Nguyệt Liên chủ Tân Ma Liên là một cao thủ tuyệt đối khó tìm trên giang hồ.

Không một võ giả nào trên giang hồ xứng làm đối thủ của Cao Kiếm Nguyệt.

Hắn chỉ có một đối thủ duy nhất, chính là Lý Quách - môn chủ của Cuồng Võ Môn.

Thời khắc cuối cùng, cả hai liều cả mạng để quyết chiến với nhau.

Và chiến thắng đã thuộc về Lý Quách của Cuồng Võ Môn. 2

Hắn đã không chế được Cao Kiếm Nguyệt. Thế nhưng, người thật sự lấy mạng Cao Kiếm Nguyệt lại là Trang Xuyên Hoa - tiểu trang chủ của Thiên Vũ Trang.

Cao Kiếm Nguyệt bị Lý Quách hạ gục rồi ngã xuống, sau đó Trang Xuyên Hoa mới vung kiếm lấy mạng hắn.

Sự kiện này đã mang lại danh tiếng cho Trang Xuyên Hoa và từ đó Thiên Vũ Trang càng phát triển nhanh hơn. 1

Trước đó sức mạnh về tài chính của Thiên Vũ Trang đã lớn đến mức khiến thiên hạ không khỏi trầm trồ. Và kể từ sự kiện này, có vô số võ giả tìm đến Thiên Vũ Trang, khí thế của họ mới ngày một lớn hơn.

Nhờ thế mà Thiên Vũ Trang mới trở thành Nhị Cường, thu được địa vị cùng danh tiếng ngang ngửa với Cuồng Võ Môn.

“Nhưng Thiên Vũ Trang thật sự là hậu vệ của Tân Ma Liên ư? Chẳng biết việc Trang Xuyên Hoa giết Cao Kiếm Nguyệt có nằm trong tính toán của họ hay không nữa.”

8

Phiêu Nguyệt phát hiện ra ẩn tình của giang hồ chỉ qua vài dòng đơn giản. 6

“Nếu mấy dòng này là thật thì Tân Ma Liên Chủ đã dùng chiêu kim tiền thoát xác hy sinh tính mạng của mình để có được thành công của hôm nay.”

Thành thật mà nói, suy nghĩ này sự rất tuyệt vời.

Không phải ai cũng có thể hy sinh tính mạng để thực hiện một kế hoạch nào đó.

Chẳng biết Tân Ma Liên Chủ Cao Kiếm Nguyệt là người thế nào, nhưng chỉ cần kế hoạch này thành công thì hẳn ta chính là một quân sư vô cùng tài tình và hiếm có.

Chẳng ai biết rằng phía sau giang hồ lại tồn tại nhân vật như thế. Và cũng không ai tưởng tượng nổi có người lại suy ra được sự thật đó từ đồng đồ nát của Tân Ma Liên.

8

Phiêu Nguyệt nhìn Quách Lão Sinh.

Đến lúc này, Quách Lão Sinh vẫn không biết nên làm gì.

Ông ta cố gắng trốn thoát khi Phiêu Nguyệt đề ý đến nơi khác, nhưng do đã chân chừ rồi bị Long Tuyết Lan chặn lối ra.

Phiêu Nguyệt nói với Quách Lão Sinh.

“Chắc ông cũng biết mà. Thiên Vũ trang chính là hậu duệ của Tân Ma Liên.”

“Chuyện đó thì có sao chứ?”

“Chuyện đó thì có sao ư? Chẳng lẽ ông đã biết chuyện đó từ lâu rồi?”

Đột nhiên vẻ mặt Quách Lão Sinh có chút thay đổi, Phiêu Nguyệt cũng không bỏ lỡ biểu cảm của ông.

Phiêu Nguyệt chắc chắn suy đoán của mình là đúng.

Quách Lão Sinh lập tức nhận ra sai sót rồi hét lên. 1

“Người đang nói nhảm gì thế?”

“Ông sẽ sớm biết đó có phải là nói nhảm hay không thôi.”

Phiêu Nguyệt liền đi về phía Quách Lão Sinh.

Quách Lão Sinh từng bước lùi về sau nhưng lại bị bức tường ngăn lại.

Quách Lão Sinh nhận ra ông không còn nơi nào để trốn nữa, gương mặt ông liền trở nên vô cùng hung dữ.

Đây là lần đầu tiên ông bị dồn vào bước đường cùng.

Kế hoạch của ông ta là mang những thứ có thể dùng được rồi thoát ra ngoài trước khi Phiêu Nguyệt đến. Thế nhưng, mọi tính toán của ông đều đổ vỡ bởi Phiêu Nguyệt đuổi theo với tốc độ khủng khiếp hơn ông ta nghĩ.

Quách Lão Sinh cũng rất tự tin vào võ công của mình. Thế nhưng lại không đủ tự tin để đối phó với tên quái vật trước mặt.

Điều này hết sức bình thường.

Quách Lão Sinh mâu thuẫn mất một lúc rồi quyết định đưa tay vào trong túi.

Sau đó ông lấy ra một viên đan màu đen.

Quách Lão Sinh không do dự mà nuốt viên đan.

Đột nhiên lúc này mạch máu khắp cơ thể ông phình to ra, cơ bắp cũng bắt đầu trỗi lên.

Viên đan mà Quách Lão Sinh vừa uống là Ma Linh Tăng Phúc Đan.

Viên đan này giúp khuếch đại nội công và thể lực lên gấp ba bốn lần chỉ trong nháy mắt.

Loại bí dược này cũng có tác dụng phụ rất lớn nên ông cố gắng không dùng đến nó. Thế nhưng lúc này ông đã bị dồn vào đường cùng nên bất đắc dĩ phải đưa ra lựa chọn này.

“Khì khì!”

Quách Lão Sinh phát ra âm thanh kỳ quái.

Đôi mắt ông ta đã bị quỷ hỏa chiếm trọn lấy.

“Người sẽ phải trả giá vì ép ta dùng đến Ma Linh Tăng Phúc Đan.”

Vút!

Quách Lão Sinh giẫm chân xuống đất rồi phóng thẳng về phía Phiêu Nguyệt.

Quách Lão Sinh tiếp cận Phiêu Nguyệt với tốc độ đáng sợ, sau đó ông ta thi triển Liệt Hồn Thủ, một tuyệt kỹ thành danh của ông.

Rầm!

Cương khí khủng khiếp đánh thẳng về phía Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt không hề tỏ ra bối rối mà thi triển Xà Hành Bộ tránh đòn tấn công của Quách Lão Sinh.

“Người nghĩ mình có thể thoát được hay sao?”

Quách Lão Sinh bám theo Phiêu Nguyệt với tốc độ kinh người.

Đây chính là hiệu quả của Ma Linh Tăng Phúc Đan.

“Chết đi!”

Quách Lão Sinh liên tục vung ra Liệt Hồn Thủ.

Liệt Hồn Thủ là loại võ công xuất phát từ y thuật. Một khi bị Liệt Hồn Thủ đánh trúng, tử khí lập tức xâm nhập vào cơ thể và phá hủy toàn bộ mạch máu, cuối cùng dẫn đến cái chết bi thảm.

Quách Lão Sinh liên tục thi triển tuyệt chiêu, Phiêu Nguyệt cũng lùi về phía sau. Thế nhưng, mọi đòn tấn công của ông đều trượt qua Phiêu Nguyệt trong gang tấc.

Quách Lão Sinh điên tiết hét lên.

“Nếu ngươi là nam nhân thì đừng bỏ chạy hèn nhát như thế, mau tấn công đi.”

Thế nhưng Phiêu Nguyệt không để tâm đến lời ông ta nói và chỉ tập trung tránh đòn tấn công của Quách Lão Sinh.

“Phù!”

Nhìn cảnh tượng họ tung hoành trong căn phòng rộng lớn, Long Tuyết Lan bất giác thở dài.

Chuyển động của hai người quá nhanh khiến nàng không thể nàng bắt kịp.

Tốc độ di chuyển của họ đã vượt quá thường thức con người. Thế nhưng Long Tuyết lại cũng không quá lo lắng.

Bởi vì cho dù Quách Lão Sinh có dùng đến Ma Linh Tăng Phúc Đan cũng khó mà bắt kịp được Phiêu Nguyệt.

Nàng nhìn thấy có vẻ như Phiêu Nguyệt đang chờ đợi Quách Lão Sinh kiệt sức.

Đúng là như thế.

Phiêu Nguyệt có thứ muốn tìm hiểu về Quách Lão Sinh. Vậy nên hắn đang chờ Quách Lão Sinh cạn kiệt hết sức lực.

Phiêu Nguyệt biết rõ những thứ như Ma Linh Tăng Phúc Đan nhất định sẽ có tác dụng phụ.

Giả như cứ để yên cho thời gian trôi qua thì nó không khác nào một thứ tự hủy hoại chính mình.

Chính vì thế Phiêu Nguyệt không ra tay mà để cho Quách Lão Sinh thấm mệt mới thôi.

“Tên hèn nhát! Ngươi cứ muốn trốn như con chuột nhắt thế sao?”

Thấy không thể bắt kịp Phiêu Nguyệt, Quách Lão Sinh liền hét toáng lên. Ông ta không ngừng buông lời chửi rủa, nhưng Phiêu Nguyệt vẫn không chớp mắt.

Dù ông ta có nói bao nhiêu câu đi chăng nữa, nội tâm Phiêu Nguyệt cũng không bị lung lay.

“Khư!”

Cuối cùng, Quách Lão Sinh vẫn không bắt kịp Phiêu Nguyệt, ông ta bắt đầu rên rỉ. Tiếp sau đó, cơ thể Quách Lão Sinh nhanh chóng co rút lại.

Ma Linh Tăng Phúc Đan đã hết tác dụng.

Phiêu Nguyệt đột nhiên xuất hiện rồi vung Thu Hồn Ti.

Thu Hồn Ti lập tức quán lấy thất lưng Quách Lão Sinh, liền sau đó Phiêu Nguyệt ném ông ta vào tường.

Rầm!

“Khực!”

Người bị đập mạnh vào tường, Quách Lão Sinh liền bật ra tiếng rên rỉ.

Đột nhiên Phiêu Nguyệt vung tay Thu Hồn Ti về phía đối diện.

Quách Lão Sinh lại tiếp tục bị đập vào bức tường lần nữa.

Rầm!

“Hộc!”

Quách Lão Sinh không chống lại nổi chấn động mà hộc ra một ngụm máu đen. Nhưng như thế vẫn chưa kết thúc.

Vút!

Phiêu Nguyệt liên tục dùng Thu Hồn Ti quật Quách Lão Sinh hết chỗ nọ chỗ kia.

Ông ta hết đập vào tường rồi lại ngã lăn ra đất, lúc này trông ông vô cùng thảm.

Mái tóc được vắn lên gọn gàng đã rối bù xù, Quách Lão Sinh cảm giác như xương toàn thân đã vỡ vụn ra.

Quách Lão Sinh vật lộn để thoát khỏi Thu Hồn Ti nhưng cũng vô dụng.

Do tác dụng phụ của Ma Linh Tăng Phúc Đan mà hiện giờ ông ta đã không còn sức để nhấc một ngón tay lên. Phiêu Nguyệt

đương nhiên cũng biết điều này. Thế nhưng hắn vẫn không ngừng vung Thu Hồn Ti.

Rầm!

Quách Lão Sinh cuối cùng cũng gục xuống sàn.

Đá lót dưới sàn vỡ nát, Quách Lão Sinh bị chôn một nửa người bên dưới không ngừng run lẩy bẩy.

Hiệu quả của Ma Linh Tăng Phúc Đan tuy lớn nhưng tác dụng phụ của nó cũng vô cùng khủng khiếp. Và chấn động dữ dội đã phá hủy hoàn toàn ngũ tạng của Quách Lão Sinh.

“Hộc!”

Quách Lão Sinh nôn ra một phún máu đen ngòm.

Trong máu còn có mảnh nội tạng đã bị đánh vỡ.

Quách Lão Sinh là một người sở hữu y thuật cao minh, thế nhưng đến ông cũng không thể hồi phục trước vết thương nghiêm trọng thế nào.

“Khụ!”

Quách Lão Sinh lại nôn ra máu. Lần này còn có nhiều mảnh nội tạng hơn.

Phiêu Nguyệt ngồi xổm trước mặt Quách Lão Sinh rồi nhìn chăm chăm ông ta.

Quách Lão Sinh không ngừng run rẩy.

“Tên, tên ác quỷ!”

“Ông đến từ Cửu Long Sát Mạc à?”

“Người nói vớ vẩn gì thế?”

“Cửu Long Sát Mạc có liên quan đến Thiên Vũ Trang ư?”

“Nói nhảm!”

Phản ứng của Quách Lão Sinh càng mãnh liệt hơn.

Quách Lão Sinh đúng thật là người của Cửu Long Sát Mạc.

Phiêu Nguyệt đột nhiên cảm thấy không rét mà run.

Hắn không ngờ rằng hắn đến tận bãi hoang tàn của Tân Ma Liên và cũng không biết được ranh giới này sẽ kéo dài đến

đâu.

“Có vẻ Thiên Vũ Trang đúng là có liên quan đến Cửu Long Sát Mạc. Ông phủ nhận như thế mà.”

“Hư hư! Người thích nghĩ sao thì nghĩ.”

Quách Lão Sinh cười nhạo Phiêu Nguyệt.

‘Có vẻ ông ta không trực tiếp liên quan đến Thiên Vũ Trang.’

Lúc này Quách Lão Sinh đã rơi vào trạng thái bán sống bán chết.

Ông ta không có đủ tỉnh táo cũng như thời gian để nói dối.

Phiêu Nguyệt cố tình đẩy ông ta vào tình trạng sống dở chết dở để ông ta không có thời gian để suy nghĩ.

“Bồn đả của Cửu Long Sát Mạc ở đâu?”

“Hư hư! Người mãi mãi cũng không tìm ra chỗ đó đâu.”

“Sao ông lại nói là mãi mãi không tìm được?”

“Bởi vì trước đó... người sẽ chết. Người nghĩ mình có thể... tùy ý ngông cuồng thế này đến khi nào hả? Nếu ta chết người ở Sát Mạc sẽ khôngbzfczk để yên cho người đâu.”

“Thế à?”

“Từ giờ cuộc sống của người sẽ biến thành địa ngục.”

“Cũng được thôi.”

“Cái gì?”

“Ta không cần phải tìm từng kẻ một rồi.”

“Người... người điên thật rồi.”

“Đúng thế! Ta điên rồi. Các người chính là kẻ đầu tiên chạm vào kẻ điên như ta đây.”

“Úc!”

Gương mặt đang bốc hỏa của Quách Lão Sinh dần đỏ bừng lên.

Phập!

Đột nhiên bên tai ông vang lên âm thanh kỳ quái. Cùng lúc đó, máu từ thất khiếu của ông không ngừng chảy ra.

Tim Quách Lão Sinh đập vô cùng dữ dội.

Quách Lão Sinh đang co giật như người bị động kinh, một chốc sau cũng dừng lại. Sau đó ông hoàn toàn tắt thở.

Phiêu Nguyệt nhìn thi thể Quách Lão Sinh một hồi rồi đứng dậy.

“Huynh không sao chứ?”

Long Tuyết Lan tiến lại gần rồi hỏi.

Phiêu Nguyệt chỉ gật đầu mà không nói gì.

Hắn cảm thấy đáng tiếc là đầu mối liên quan đến Cửu Long Sát Mạc đến đây đã bị cắt đứt.

Phiêu Nguyệt nghĩ gì đó một lát rồi tiến lại gần bức tường.

Tất cả di sản của người tên Cảnh Truy Việt đều ở đây.

Chẳng biết sau khi vào Thiên Vũ Trang, ông ta đã giác ngộ đến mức nào, nhưng tất cả những thứ trước đó đều còn giữ lại ở đây.

Nếu giữ nguyên nơi này, chắc hẳn sẽ lại xuất hiện thêm một Quách Lão Sinh thứ hai.

Phiêu Nguyệt tung một đòn vào tường.

Rầm!

Bức tường có khắc pháp thuật ngay lập tức đổ sụp như lâu đài cát.

Phiêu Nguyệt liền phá hết những bức tường còn lại. Cho dù sau này có ai đến tìm cũng không tìm thấy chút bí truyền nào sót lại cả.

Nếu ai đó biết việc này chắc chắn sẽ chỉ trích Phiêu Nguyệt.

Hắn đã phá hủy pháp thuật quý giá trên thế gian này.

Họ nghĩ pháp thuật đáng giá hơn cả con người.

Thế nhưng Phiêu Nguyệt lại nghĩ khác.

Con người là căn nguyên của mọi vấn đề, để lại bí truyền sai lệch quy chuẩn sẽ làm dấy lên tham vọng của con người.

Có lẽ sẽ có người dùng pháp thuật này với ý nghĩa tốt đẹp, nhưng khả năng kẻ xấu tìm được chúng cũng rất cao.

Sau một hồi phá hủy tất cả tường, Phiêu Nguyệt nói với Long Tuyết Lan.

“Chúng ta đi thôi.”

“Ừm!”

Lúc Long Tuyết Lan đáp lời.

Uỳnh!

Đột nhiên cả căn phòng chấn động dữ dội.

Có vẻ như nơi này sắp sụp đổ đến nơi.

Sắc mặt Phiêu Nguyệt hoàn toàn thay đổi.

“Gì thế?”

“Chúng ta thoát ra trước đã. Ta ghét bị nhốt trong tầng hầm lần nữa.”

“Vâng!”

Hai người vội vàng thi triển khinh công.

Trong lúc họ chạy qua con đường lấp đặt cơ quan trận thức thì bên trong vẫn không ngừng xảy ra chấn động.

Chẳng biết có phải do cơn chấn động hay không mà cơ quan trận thức không hoạt động nữa.

Nhờ thế họ có thể vượt qua con đường mà không bị cản trở gì cả.

Và rồi nơi chào đón hai người là một vùng đất vô cùng hỗn loạn.

419

“Đã có chuyện gì xảy ra vậy?”

Long Tuyết Lan chớp chớp mắt.

Trên mặt nàng hiện rõ sự hoang mang.

Phiêu Nguyệt cũng không thể giấu nổi vẻ bối rối.

Dấu vết hoang tàn để lại như có một trận động đất lớn vừa xảy ra. Nhưng nếu đã có một trận động đất xảy ra thì chắc chắn căn phòng đá mà bọn họ ở ban nãy sẽ bị sụp đổ từ lâu rồi.

Phiêu Nguyệt nhìn vào mặt đất.

Nhìn vào đó, hẳn có thể phán đoán được ngay đã có chuyện gì xảy ra ở đây.

“Hai tuyệt đối cao thủ đã đối đầu với nhau ở đây.”

“Tuyệt đối cao thủ?”

“Một là Quỷ Vương. Một là...”

Uỳnh!

Bỗng một âm thanh chấn động phát ra từ phía đối diện của đồng đồ nát.

Bầy thú kinh ngạc nhảy ra, những con chim cũng bị giật mình bay vút lên trời cao.

Qua lớp bụi bay mờ mịt, Phiêu Nguyệt có thể nhìn thấy hai bóng người.

Bọn họ đang đấu với nhau ở trên bầu trời đầy bụi kia.

“Hây!”

“Cha!”

Hai người đó chính là Quỷ Vương và Sinh Tử Khách Cảnh Vu Sanh.²

“Ông ta đuổi theo tới tận đây ư?”

“Ông ấy là ai vậy ạ?”

“Sinh Tử Khách!”

“Sinh Tử Khách Cảnh Vu Sanh? Là một trong Bát Tinh Tọa sao?”

“Đúng thế!”

“Ôi trời ơi!”

Long Tuyết Lan lấy hai tay che miệng lại.

Bọn họ đều là những cao thủ bậc nhất của giang hồ.

Mặc dù bọn họ không thuộc những môn phái lớn như Nhị Cường, Tam Môn hay Tam Bá nhưng tên tuổi của bọn họ vẫn danh chấn thiên hạ nhờ vào thực lực của chính bọn họ.¹

Trong số đó, Quỷ Vương và Sinh Tử Khách là người người rất đặc biệt.

Bởi vì hai nằm ở vị trí cao nhất trong Bát Tinh Tọa.⁸

“Sao hai người họ lại đánh nhau vậy?”

Long Tuyết Lan vì không biết chuyện giữa Cảnh Vu Sanh và Quỷ Vương nên mới hỏi như vậy.

Phiêu Nguyệt không trả lời mà chỉ nhìn vào cảnh hai người kia đang đấm đá với nhau.

‘Cảnh Vu Sanh lần theo tới tận đây sao?’

Rõ ràng là Phiêu Nguyệt và Quỷ Vương đã di chuyển trong bí mật.

Bọn họ không làm bất cứ hành động nào nổi bật để có người khác có thể để mắt đến, cũng không gây ra vấn đề gì cả.

Chắc chắn là Cảnh Vu Sanh đã đến được nơi này nhờ Linh Hồn Trú Bác Thuật.

‘Nếu ông ta là hậu duệ của Cảnh Truy Việt thì chắc chắn ông ta cũng có liên quan đến Thiên Vũ Trang.’

Vấn đề được đặt ra lúc này là Thiên Vũ Trang và Cửu Long Sát Mạc có quan hệ gì?

Nếu hai đoàn thể này có liên quan đến nhau hay có quan hệ hợp tác với nhau thì vấn đề chắc chắn sẽ trở nên nghiêm trọng hơn.⁶

Phiêu Nguyệt muốn áp chế Cảnh Vu Sanh và tìm hiểu sự tình nhưng hắn không thể.

Cảnh Vu Sanh chính là người đã biến Quỷ Vương thành ra như thế.

Người thất nút phải tự gỡ nút. Đó chính là quy luật của thế giới này.

Hắn phải để Quỷ Vương làm việc đó.

Uỳnh!

Cuộc chiến của cả hai trở nên ác liệt hơn.

Quỷ Vương thi triển công thể dựa trên nguồn nội công vô hạn của mình, Cảnh Vu Sanh cũng thi triển pháp thuật mà hắn chưa từng thấy trước đây.

“Ám Hắc Hồn Thiên Hạ!”

Trời và đất biến thành màu đen khi Cảnh Vu Sanh niệm thần chú.

Bóng tối bao phủ mặt trời và mặt đất.⁸

Quỷ Vương cũng hét lên.

“Thiên, Lôi, Mệnh!”

Rầm!

Một tia sét ngay lập tức giáng xuống người Quỷ Vương. Nhưng Quỷ Vương vẫn không hề hấn gì.

Bởi trước khi tia sét kịp đánh trúng, Quỷ Vương đã thi triển hộ thân cang khí để tự vệ.

Tia sét trượt trên hộ thân cang khí rồi giáng thẳng xuống nền đất.

Rầm!

Một cái hố khổng lồ xuất hiện nơi mà tia sét giáng xuống.

Cái hố cháy đen ngòm và khói trắng bốc ra cuồn cuộn.¹

Cũng may là Quỷ Vương đã thi triển hộ thân cang khí để thay đổi hướng của tia sét, nếu người khác trúng phải tia sét đó thì có lẽ đã bị nướng chín từ lâu rồi.

“Ôi trời ơi!”

Long Tuyết Lan đứng thất thần khi chứng kiến cảnh đối đầu ngoài sức tưởng tượng ở ngay trước mặt.

Nàng khẽ nhìn qua bên cạnh.

Phiêu Nguyệt vẫn im lặng theo dõi trận đấu.

‘Liệu người này có thể đối đầu với hai người kia không nhỉ?’

Nếu vậy thì thật tuyệt.

Họ đã chiếm thế thượng phong ở một đời rồi, tuổi cũng đã cao. Còn Phiêu Nguyệt thì vẫn còn trẻ và sung sức.

Nếu Phiêu Nguyệt có cùng đẳng cấp với hai người kia thì hẳn có thể áp đảo hơn nhờ độ tuổi của mình.

Phiêu Nguyệt là một người khó đọc được lòng dạ của hắn.

Ngay cả lúc này, khi hắn đang đứng quan sát cuộc đối đầu giữa hai người kia, nàng vẫn không thể hiểu được hắn đang nghĩ gì.

Cuộc chiến của hai người kia đang trở nên gay gắt hơn.

Quý Vương thi triển khinh công thuật của ngự khí xung tổ và bay lên cao trong không trung.

“Người nghĩ người có thể thoát khỏi tay ta sao? Quý Vương!”

Cảnh Vu Sanh hét lên và cười gió đuổi theo Quý Vương.

Ngay lúc đó, Quý Vương từ trên cao đổi bỗng đổi hướng lao thẳng về phía Cảnh Vu Sanh.

Ừ ù ù!

Quý Vương lúc này giống như sao băng đang rơi xuống vậy.

Nếu cứ như vậy mà đụng phải Quý Vương thì dù võ công có cao siêu đến mấy cũng khó mà không bị đả kích lớn.

Cảnh Vu Sanh nghiêng răng rồi hét lên.

“Hồi, Tuyệt, Phong!”

Con gió trong phút chốc quay cuồng và đổi hướng.

Kết quả là Cảnh Vu Sanh tránh được đòn tấn công của Quý Vương chỉ với khoảng cách rất nhỏ. Thế nhưng, lão lại phải tiêu hao một lượng pháp lực khổng lồ.

Pháp lực chính là sự kết hợp giữa nội lực và tâm lực.

Tâm trí của con người có giới hạn, pháp lực cũng vậy.

Quý Vương mà lão đã tạo ra thực sự rất mạnh mẽ.

Đó là điều hiển nhiên.

Bởi vì lão đã tốn rất nhiều tài nguyên để có thể tạo ra Quỷ Vương.

Lão thậm chí còn không biết danh tính thực sự của Quỷ Vương.

Chỉ là lão đã tìm thấy Quỷ Vương ở đồng đồ nát này.

Một người vừa mới chết được tìm thấy trong đồng đồ nát. Nhưng thật đáng kinh ngạc là thi thể ấy vẫn còn thở.

Trên người hắn là một vết thương rất lớn, nếu hắn có tắt thở cũng không có gì là lạ.

Nhưng sức sống của Quỷ Vương thực sự rất mạnh mẽ.

Đúng lúc đó, Cảnh Vu Sanh đã nảy ra một ý tưởng.

Lão sẽ dùng bí thuật mà lão tìm thấy được ở nơi ở của Cảnh Truy Việt của lão và áp dụng lên nam nhân này.

Lão tìm được nơi ở của Cảnh Truy Việt không phải chuyện ngẫu nhiên.

Cảnh Truy Việt vẫn tiếp tục nghiên cứu pháp thuật sau khi chuyển đến Thiên Vũ Trang. Nhưng nghiên cứu của Cảnh Truy Việt đã không thể hoàn thành.

Bởi vì một ngày nọ, một kỳ nhân đã tìm đến Cảnh Truy Việt.

Một người sở hữu pháp thuật còn vượt trội hơn cả Cảnh Truy Việt.

Tên của người đó là Kỳ Chấn Huy.

Ác duyên của bọn họ đã kéo dài từ rất lâu rồi.

Bởi vì nền tảng pháp luật mà Cảnh Truy Việt luyện được là pháp thuật của gia môn họ Kỳ. Cảnh Truy Việt đã chạy trốn cùng với bí truyền của gia môn họ Kỳ trong tay. Và Kỳ Chấn Huy đã dành cả đời để truy bắt Cảnh Truy Việt.

Cảnh Truy Việt trốn Kỳ Chấn Huy đến Tân Ma Liên sau đó lại chuyển đến Thiên Vũ Trang. Nhưng cuối cùng Kỳ Chấn Huy vẫn có thể tìm ra Cảnh Truy Việt và lấy lại bí truyền đã bị đánh cắp.

Nhưng mạch đập của Cảnh Truy Việt vẫn không ngừng lại. Bởi Cảnh Truy Việt đã truyền lại cho con cháu.

Người đó chính là Cảnh Vu Sanh.

Cảnh Vu Sanh đã tiếp nối phụ thân ở lại Thiên Vũ Trang và tìm đến nơi này để tìm về cội nguồn của phụ thân sau đó lão tìm ra căn phòng nghiên cứu của phụ thân và luyện pháp thuật.

Chuyện Quách Lão Sinh phát hiện được căn phòng nghiên cứu của phụ thân mình Cảnh Vu Sanh hoàn toàn không biết.

Bởi người không luyện pháp thuật thì có nhìn được bức họa trên tường cũng sẽ chẳng hiểu gì. Vậy nên Cảnh Vu Sanh chẳng bận tâm đến những bức họa đó. Thế nhưng Quách Lão Sinh đã ngâm cứu được những bức họa sau đó kết hợp những gì mà lão học được cùng với y thuật của lão để tạo ra sinh cương thi.

Di sản mà Cảnh Truy Việt để lại có ảnh hưởng rất lớn đến cả hai người.

Tất cả linh dược trong căn phòng của Cảnh Truy Việt đều được tiêm vào người Quỷ Vương, Cảnh Vu Sanh cũng đã áp dụng pháp thuật mà Cảnh Truy Việt để lại lên người Quỷ Vương.

Lão đã làm việc cần mẫn trong một năm.

Cảnh Vu Sanh đã dồn hết sức lực của mình để thi triển pháp thuật mà tạo ra Quỷ Vương.

Quỷ Vương mở mắt ra.

Hắn đã sống sót quay trở về từ ngưỡng cửa của cái chết.

Cảnh Vu Sanh bật khóc trước kiệt tác của mình.

Lão cứ tưởng rằng bây giờ lão đã có thể sử dụng Quỷ Vương như một loại binh khí của mình. Nhưng trái với tưởng tượng của lão ta, Quỷ Vương hoàn toàn không bị lão khuất phục.

Ý chí tự do vẫn còn sót lại trong hắn. Vì vậy nên Quỷ Vương mới không chịu khuất phục trước Cảnh Vu Sanh.

Đến lúc này Cảnh Vu Sanh mới nhận ra pháp thuật của Cảnh Truy Việt chưa được hoàn thiện.

Đó cũng là chuyện hiển nhiên.

Pháp thuật liên quan đến sinh mệnh không thể được hoàn thiện một cách dễ dàng như vậy. Vậy nên xuất hiện tác dụng phụ khi thi triển pháp thuật cũng là điều hiển nhiên.

Vấn đề là tác dụng phụ lại quá lớn.

Cảnh Vu Sanh đã cố gắng khuất phục Quỷ Vương và khiến hắn ta phải tuân theo mình nhưng Quỷ Vương đã dùng suốt phần đời còn lại của mình để tránh mặt Cảnh Vu Sanh.

Quỷ Vương tò mò về thân thể của mình.

Trước khi trở thành Quỷ Vương, hắn là một người như thế nào?

Nhưng thời gian trôi qua, cho đến nay, cả hai vẫn chưa thể đạt được mục đích của họ.

Cảnh Vu Sanh biết rằng cuối cùng Quỷ Vương rồi sẽ quay lại đây.

Lão cho rằng Quỷ Vương sẽ tìm về nơi này như cá hồi quay ngược trở về nơi mình sinh ra vậy. Hơn nữa, Quỷ Vương cũng có một người dẫn đường xuất sắc là Phiêu Nguyệt.

Vậy nên, lão đã đến đây trước để đợi Phiêu Nguyệt và Quỷ Vương đến.

Cảnh Vu Sanh hét lên.

“Người phải ngoan ngoãn trở thành đạo cụ của ta, Quỷ Vương!”

“Ta không phải đạo cụ. Ta là con người.”

“Người chỉ là tác phẩm do ta tạo ra, không hơn không kém.”

“Để ta yên!”

Tiếng gầm rú của Quỷ Vương quét qua đồng cỏ nát.

Quỷ Vương đang tức giận.

Hắn thể hiện sự thù địch với Cảnh Vu Sanh, người đã không ngừng truy đuổi và cưỡng ép hắn ta.

‘Rốt cuộc ta là ai? Ta có phải con người không?’

Quỷ Vương luôn tự hỏi về cội nguồn của mình.

Nhưng không ai có thể trả lời câu hỏi đó cả.

Quỷ Vương vô cùng tức giận.

Hắn trút giận lên người đã khiến bản thân phải ra nông nổi này.

“Aaaaaa!”

Tiếng gầm của Quỷ Vương vang vọng khắp trời đất.

Nhưng bụi cây trong rừng bị rung chuyển dữ dội như thể có một trận cuồng phong vừa mới quét qua.

Quỷ Vương bộc phát tất cả mọi thứ của mình.

Quỷ khí vây quanh hắn cực kỳ đáng sợ. Nhưng Cảnh Vu Sanh cũng không phải người bình thường.

Lão chính là xung khắc của Quỷ Vương.

“Lôi, Phong, Bộ, Lạc!”

Chỉ thêm một chữ mà sức nặng của nó tăng lên gấp mười lần.

Pháp thuật dùng thần chú có một nhược điểm.

Khuôn miệng của Cảnh Vu Sanh đóng chặt, màu máu đỏ sẫm chạy ra từ khóe miệng ông.

Lão đã bị nội thương nghiêm trọng khi thi triển sư tử chân ngôn.

Cơn gió nổi lên trong cơn sấm sét.

Gió cuốn lấy Quỷ Vương, còn sấm sét thì giáng xuống.

“Aaaa!”

Quỷ Vương thét lên.

Ngay cả hộ thân cang khí cũng không thể bảo vệ được hắn.

Mọi dây thần kinh và cơ bắp của hắn như thể bị đốt cháy.

Dù có là cao thủ thì cơ thể vẫn sẽ bị tê liệt, tim vẫn sẽ ngừng đập khi dính phải đòn tấn công này. Nhưng Quỷ Vương vẫn di chuyển.

Hắn nhìn Cảnh Vu Sanh.

Người đã tạo ra mình.

Người đã tự xưng là chủ nhân của hắn.

Mọi chuyện đều do Cảnh Vu Sanh mà ra.

Đó là lý do tại sao Quỷ Vương lại bất chấp đau đớn và tấn công Cảnh Vu Sanh bằng tất cả sức lực của mình.

Tất cả là để chấm dứt hoàn toàn mọi thứ.

“Hâyyyyy!”

Quỷ Vương dùng hết tất cả những gì mà mình có.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Quỷ Vương cùng Cảnh Vu Sanh va đập vào nhau. Một ánh sáng chói lóa lóe sáng cả một vùng.

“Hức!”

Long Tuyết Lan vội vàng nhắm mắt lại.

Cơn cuồng phong lớn mạnh ập đến nàng.

“Á!”

Long Tuyết Lan hét lên và bay về phía sau.

Cơ thể nàng bị bay xa đến hai mươi trượng và dừng lại sau vô số lần đập người vào những cây lớn.

Long Tuyết Lan cẩn thận mở mắt ra.

Mọi thứ trước mắt nàng đều trở nên hoang tàn.

Tất cả đã sụp đổ.

Cả khu rừng tồn tại hàng nghìn năm qua, cả những tàn tích.

Hoàn toàn không để lại một chút dấu vết gì.

Chỉ có một người còn đứng trơ trọi ở đó.

Phiêu Nguyệt.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 420

Phiêu Nguyệt đánh mắt sang bên trái.

Quỷ Vương đang bị mắc kẹt dưới một cỗ thụ đồ gãy.

Trên ngực Quỷ Vương có một cái lỗ lớn đang không ngừng chảy máu ròng ròng. Máu liên tục chảy vì hắn không đủ khả năng hồi phục vết thương một cách nhanh chóng nữa.

Cảnh Vu Sanh đã dùng pháp thuật hạn chế năng lực của hắn.

Thế nhưng tình trạng của Cảnh Vu Sanh lúc này cũng không khá mấy.

Phiêu Nguyệt quay đầu nhìn sang phải. Đập vào mắt hắn là bộ dạng thê thảm của Cảnh Vu Sanh.

Ông ta bị mắc vào một tảng đá, cánh tay thì gãy theo hình thù vô cùng kỳ lạ. 2

Bụng của Cảnh Vu Sanh rách dài một mảng lớn như vừa bị mảnh thú cào phải, nội tạng lòi cả ra ngoài. Cho dù là cao thủ tu luyện pháp thuật cao thâm đến mức nào cũng khó mà sống sót nổi.

“Khực!”

1

Cảnh Vu Sanh cố gắng bò dậy, nhưng ông không thể di chuyển nổi với vết thương nghiêm trọng như thế.

“Ta, ta sẽ chết... ở đây sao? Không thể tin được. Mọi việc xảy ra đều là vì ngươi. Ta chỉ có một con giao long thôi. Nếu nó không chết...”

Cảnh Vu Sanh nhìn về hướng Phiêu Nguyệt.

Ông ta nhìn Phiêu Nguyệt bằng ánh mắt đầy sự nguyên rủa.

Nếu Phiêu Nguyệt không can thiệp, thì chỉ cần giao long lành lặn ông ta cũng tự tin chiến thắng trong trận đấu này.

“Đáng lẽ lần đầu gặp ngươi, ta phải lấy mạng ngươi...”

Phiêu Nguyệt tiến lại gần Cảnh Vu Sanh. Liền sau đó, cả người Cảnh Vu Sanh liền run lẩy bẩy.

Bộ dạng ông ta cổ trườn tới lấy mạng Phiêu Nguyệt không khác gì ác quỷ.

Phiêu Nguyệt ngồi xổm cách ông ta một khoảng. Khoảnh khắc ấy, đột nhiên Quỷ Nha ló đầu ra từ ống tay áo của Phiêu Nguyệt. 8

Nhìn thấy chiếc sừng trên đầu Quỷ Nha, ánh mắt Cảnh Vu Sanh tràn đầy tham vọng.

“Người đã hấp thụ nội đan của giao long. Đến đây với ta nào.”

Cảnh Vu Sanh định vươn cánh tay đã gãy về phía Quỷ Nha. Thế nhưng, cơ xương không hề di chuyển theo ý muốn của ông.

“Chết tiệt! Đưa nó cho ta. Nó là linh vật, nếu ăn nó ta có thể hồi phục vết thương được rồi.”

Dáng vẻ Cảnh Vu Sanh hiện giờ thật sự không khác gì ác quỷ địa ngục cả.

Đôi mắt đỏ ngầu của ông ta cứ nhìn chằm vào Quỷ Nha.

Ông ta tin rằng chỉ cần ăn thịt được Quỷ Nha thì vết thương của bản thân sẽ hồi phục hoàn toàn. Nó chính là một linh vật đối với Cảnh Vu Sanh.

6

Nếu có được Quỷ Nha, bất cứ lúc nào ông cũng có thể lợi dụng nó, buộc nó hy sinh cho ông. Cứ thế này mà chết đi thật oan ức cho ông quá.

Ông ta không tu luyện pháp thuật vát vả như thế để rồi nhận lấy cái chết vô nghĩa thế này.

Phiêu Nguyệt nói với Cảnh Vu Sanh.

“Quỷ Nha không phải đồ vật.”

“Nó chỉ là con rắn thôi mà? A, ta biết rồi. Ra là người muốn thịt nó chứ gì. Đúng không? Vậy nên mới không đưa cho ta?”

“Ta thà chết chứ không ăn thịt bằng hữu.”

8

“Bằng hữu? Con rắn này mà là bằng hữu gì chứ?”

“Không có luật nào nói bằng hữu nhất định phải là con người.”

“Hư hư! Người nói nhằm gì thế... tên khốn!”

“Ông mới là tên khốn. Dám tùy tiện dày vò linh hồn của người khác.”

“Chuyện đó là có gì to tát chứ? Con người phải phát triển như thế đó. Thử cái này cái kia... cho dù có thất bại, nhưng có thử thách thì mới phát triển được.”

Đôi mắt Cảnh Vu Sanh lúc này đã giăng đầy tơ máu.

Đôi mắt ấy chứa đầy sự điên rồ khủng khiếp.

1

“Người tốt hơn hết nên cứu ta đi. Nếu ta chết thì Thiên Vũ Trang sẽ truy sát người.”

“Thiên Vũ Trang là hóa thân của Tân Ma Liên đúng không?”

“Hư hư! Người tìm hiểu đến đó rồi ư?”

“Ta đã thấy Cảnh Truy Việt ghi lại.”

“Đúng vậy. Tân Ma Liên đã thay đổi thành Thiên Vũ Trang.”

Cảnh Vu Sanh từ tốn trả lời.

Ông nghĩ rằng bây giờ có phủ nhận cũng vô ích mà thôi.

Nếu đã thấy bản ghi chép của Cảnh Truy Việt thì ắt đôi phương đã biết hết mọi chuyện.

Phiêu Nguyệt nói.

“Điều ta thắc mắc chính là Cửu Long Sát Mạc. Cửu Long Sát Mạc cũng có liên quan đến Thiên Vũ Trang ư?”

“Hư hư! Ý người là bọn rắn nhai nhép đó à?”

“Quả nhiên ông biết.”

“Ta đã nhận ra điều đó. Không có nơi nào trở thành tài vật mà chúng không chen chân vào cả.”

“Cửu Long Sát Mạc, có liên quan đến Thiên Vũ Trang?”

“Hư hư! Thiên Vũ Trang? Nói đúng hơn là liên quan đến Tân Ma Liên ấy.”

“Không phải như nhau sao?”

“Người muốn nghĩ thế nào thì nghĩ. Khả khả!”

Có vẻ sắp lìa khỏi cõi đời nên giọng nói của Cảnh Vu Sanh đã dần mất đi độc khí. Vậy nên ông không ngờ bản thân lại ngoan ngoãn đáp lời như thế.

Chính lúc này.

Suốt!

Đột nhiên có âm thanh gì đó vụt qua không trung.

Phiêu Nguyệt quay đầu lại nhìn thì thấy Quỷ Vương đang bò về phía Cảnh Vu Sanh.

Cảnh tượng Quỷ Vương tiến lại gần với một lỗ hồng to trên ngực thật sự vô cùng kinh hãi.

Cảnh Vu Sanh nhìn Quỷ Vương rồi bật cười.

“Khư haha! Quả là xuất sắc mà. Đúng là kiệt tác. Nếu người hành động theo ý ta thì mọi chuyện đã không ra nông nổi này rồi.”

“Ta... là con người.”

“Con người á? Người còn vượt xa cả con người.”

“Không, ta là con người. Ta cũng thở giống như ông, cũng có ý chí như ông.”

“Người đã nhớ lại rồi ư?”

Gương mặt Cảnh Vu Sanh lóe lên tia kỳ quái.

Bởi vì Quỷ Vương đáng lý không thể nói chuyện như thế.

“.....!”

Quỷ Vương nở nụ cười kỳ quái rồi nằm bên cạnh Cảnh Vu Sanh.

Hai người đã dành cả đời để chiến đấu với nhau. Đương nhiên, địch ý của họ vô cùng lớn. Thế nhưng thời khắc này trên mặt

họ không còn dấy lên tia căm ghét nào nữa.

Có lẽ họ đều biết rằng sự sống của bản thân sắp tận đến nơi.

Lúc này Quỷ Vương lên tiếng.

“Tên ta là Quốc Tư Hoàn.”

“Quốc Tư Hoàn ư?”

“Ta là Quốc Tư Hoàn - Nhật Nguyệt Chân Ma, là một trong Thập Huyết Ma, tâm phúc của ngài Cao Kiếm Nguyệt.”

Giọng nói phát ra từ Quỷ Vương là của người khác.

Hắn mông lung nhìn lên bầu trời tựa hồi nhớ lại ký ức của ngày xưa cũ.

Cảnh Vu Sanh giật mình.

“Ngươi là thành viên của Thập Huyết Ma ư?”

“Đúng vậy. Và ta đã bị giết. Dưới tay của Lý Quách - môn chủ Cuồng Võ Môn...”

Hiện giờ ký ức đó vẫn còn hiện rõ trong đầu hắn.

Cảm giác khủng khiếp khi thanh đao của Lý Quách đâm sâu vào ngực hắn.

“Nhưng ta vẫn chưa chết. Ta đã duy trì hơi thở nhờ luồng khí vận ra từ Nhật Nguyệt Ma Công giúp bảo vệ trái tim. Ta rơi vào trạng thái chết giả. Sau đó thuộc hạ đưa ta đến nơi trú ẩn. Đó là nơi chôn cất người chết của Tân Ma Liên. Bọn họ nghĩ đó là cách thể hiện lòng trung thành.”

Sau khi chôn Quốc Tư Hoàn, thuộc hạ hắn không ngừng rơi nước mắt rồi rời đi, Quốc Tư Hoàn cứ thế rơi vào trạng thái chết giả một khoảng thời gian dài.

Nhưng dù hắn có dùng Nhật Nguyệt Ma Công bảo vệ trái tim thế nào cũng không thể hồi phục hoàn toàn nên hắn cứ hôn mê như thế. Và sau đó Cảnh Vu Sanh đã phát hiện ra Quốc Tư Hoàn.

Cứ như thế, Quốc Tư Hoàn trở thành Quỷ Vương nhờ Cảnh Vu Sanh.

Hắn dường như đã quên hết ký ức ngày xưa.

Cảnh Vu Sanh bắt lực nở nụ cười.

“Khà khà! Không ngờ Quý Vương do ta tạo nên lại là thành viên của Thập Huyết Ma. Đúng là ông trời thích trêu ngươi con người mà.”

Thập Huyết Ma không chỉ thuộc về Tân Ma Liên mà còn là trung thần của Thiên Vũ Trang.

Mặc dù không có nhiều người biết sự thật này.

‘Ta đã khiến một trung thần trở thành Quý Vương và còn tự ý sai khiến hắn, liệu ta có bị trừng phạt không đây?’

Cảnh Vu Sanh chậm chậm nhắm mắt lại.

Ông quá mệt nên không thể nói thành lời được nữa.

Quý Vương để mặc Cảnh Vu Sanh rồi nhìn Phiêu Nguyệt.

“Phiêu Nguyệt! Đa tạ ngươi vì đã giữ lời hứa với ta.”

“Ngươi ổn không?”

“Gì chứ? Ý ngươi là ta có chết không hả?”

“Đúng vậy!”

“Ta đã chết lâu rồi. Bây giờ ta chỉ là một vong hồn thôi.”

“Vậy ngươi sẽ chết thật à?”

“Đúng vậy. Pháp thuật nghịch thiên đã bị phá bỏ nên ta phải quay lại với hư vô thôi. Nhưng ta chỉ được chết một mình thôi.”

“Ý ngươi là sao?”

“Tên nhóc chủ thân xác này, ngày nào cũng khóc cả.”

“Không phải hắn đã bị tiêu diệt rồi ư?”

“Ta chỉ làm chủ cơ thể này thôi, còn linh hồn hắn bị phong ấn rồi. Bây giờ ta mới nhận ra ngày nào hắn cũng ở nơi sâu nhất trong cơ thể này mà khóc lóc.”

“Thật sao?”

“Ta nói dối ngươi làm gì chứ?”

Quý Vương quay đầu lại nhìn Cảnh Vu Sanh.

“Ta đã sống trong sự mỉa mai của người. Thà lúc đó chết đi còn thoải mái hơn. Ta đã chết và lạc lối trong suốt thời gian dài.”

Nếu ai đó hỏi ánh mắt của người nhận ra ‘đạo’ thế nào thì chắc hẳn sẽ giống với Quỷ Vương lúc này.

Ánh mắt hắn không còn u ám nữa mà thật trong sáng và ấm áp làm sao.

Đột nhiên lúc này Cảnh Vu Sanh bật cười lớn.

“Khư haha! Đúng là vô nghĩa mà. Vô nghĩa quá mà! Rốt cuộc ta luyện pháp thuật để làm gì chứ?”

Bất chợt giọng cười ông đứt quãng.

Sau đó Cảnh Vu Sanh cũng tắt thở.

Quỷ Vương nhắm mắt lại.

“Phù! Giờ ta cũng phải đi rồi.”

Lúc này trái tim Quỷ Vương dần dần lạnh lại.

“Người đang thiêu đốt linh hồn mình để trị thương ư?”

Đó là việc mà Quỷ Vương có thể làm lúc này.

Hắn sẵn sàng thiêu rụi linh hồn mình để giữ linh hồn khác trong cơ thể.

“Bây giờ ta có thể nghỉ ngơi rồi. Ngay bây giờ...”

Khóe miệng Quỷ Vương vẽ ra nụ cười nhàn nhạt.

Khi câu nói kết thúc, Quỷ Vương cũng bất động.

Phiêu Nguyệt lặng lẽ nhìn Cảnh Vu Sanh và Quỷ Vương. Lúc này Long Tuyết Lan đi lại gần hắn.

“Ta thật sự không ngờ trên thế gian lại xảy ra chuyện này. Đường như trên đời vẫn có cái gọi là thiên lý nhĩ. Kết cuộc vẫn là đối mặt với cái chết với cùng một chỗ.”

Phiêu Nguyệt im lặng gật đầu.

Cảnh Vu Sanh và Quỷ Vương.

Hai người cả đời truy đuổi nhau cuối cùng lại chết ở cùng một nơi.

Vù!

Đột nhiên thi thể Cảnh Vu Sanh bùng lên ngọn lửa.

Ngọn lửa nhanh chóng nuốt chửng lấy cơ thể ông ta.

Ngay cả khi chết đi, ông ta cũng không muốn giữ lại thi thể của mình. Chắc có lẽ ông ta cũng không muốn có ai đó bồn chột trên chính cơ thể của mình như ông đã làm. Vậy nên, sau khi rbzfczka đi, Cảnh Vu Sanh đã phù phép lên người để tự thiêu.

Đó chính là kết cục của Cảnh Vu Sanh.

Trước khi ngọn lửa lan ra, Phiêu Nguyệt ôm Quỷ Vương vào lòng.

Thi thể của Cảnh Vu Sanh trong nháy mắt đã biến thành đồng tro tàn và bị gió cuốn bay đi mất.

Sau khi Cảnh Vu Sanh bỏ mạng, Phiêu Nguyệt vẫn không rời khỏi bãi hoang.

Hắn và Long Tuyết Lan tìm đến hang động rồi chăm sóc thân thể của Quỷ Vương.

Vết thương trên người đã được chữa khỏi hoàn toàn, nhưng không hiểu sao hắn vẫn chưa tỉnh lại.

Trong lòng hắn muốn chuyển người đến một thị trấn sầm uất, nhưng nhờ bị chấn động thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Long Tuyết Lan cũng hết lòng chăm sóc cho Quỷ Vương.

Phiêu Nguyệt thì ra ngoài săn bắt.

May là trong khu rừng này có nhiều loài động vật lẫn độc vật.

Phiêu Nguyệt đi săn thú, còn Quỷ Nha thì bắt độc vật để ăn.

Mỗi lần ăn độc vật, chiếc sừng trên đầu Quỷ Nha lại to lên một cách rõ rệt.

“Đi thôi, Quỷ Nha!”

Phiêu Nguyệt đứng giữa rừng gọi Quỷ Nha.

Dưới chân hắn là một con lợn rừng khá lớn.

Phiêu Nguyệt vừa mới săn được nó.

Con lợn khá to để họ có thể duy trì bữa ăn tận 5 ngày mà không cần phải lo lắng quá nhiều.

Một hồi sau Quỷ Nha đáp lại lời Phiêu Nguyệt rồi xuất hiện.

Quỷ Nha liền bò lên chân Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt vuốt ve Quỷ Nha một hồi rồi vác con lợn rừng lên vai quay về hang động.

Khu rừng dày đặc khiến người ta khó mà nhìn thấy phía trước. Cây cối rậm rạp đến mức người thường chắc chắn sẽ bị mất phương hướng và lạc đường khi đặt chân vào đây. Thế nhưng, Phiêu Nguyệt chưa từng lạc đi một bước nào.

Hắn đã ở đây một khoảng thời gian khá lâu nên hoàn toàn thông thuộc địa hình nơi này.

Một hồi sau, Phiêu Nguyệt cũng quay về động.

Long Tuyết Lan đang đứng trước cửa hang động chờ hắn.

“Con lợn to nhỉ.”

“Chúng ta không cần phải lo chuyện ăn uống một thời gian rồi.”

“Đúng vậy. Huynh để xuống đi. Ta xử lý nó cho.”

“Ừm!”

Phịch!

Phiêu Nguyệt đáp lời rồi thả con lợn rừng xuống.

Long Tuyết Lan lấy một thanh tiểu đao ra rồi tiến lại gần con lợn.

Phiêu Nguyệt đi sẵn, còn nhiệm vụ của nàng là nấu ăn.

Bây giờ nàng đã thành thạo nên có thể xử lý con lợn này chỉ trong tích tắc.

Lúc Long Tuyết Lan định cắm thanh tiểu đao vào cổ con lợn.

Soạt!

Đột nhiên có tiếng động vang lên trong hang.

Phiêu Nguyệt và Long Tuyết Lan cùng nhìn vào trong hang động.

Lúc này có một tiểu nam tử khoảng 15 tuổi bước ra ngoài.

Đó chính là Quỷ Vương.

Hắn đang nắm chặt lối vào động mà nhìn Phiêu Nguyệt.

“Đào Diễm Sơn?”

“Hức!”

Quỷ Vương, không, Đào Diễm Sơn đột nhiên bật khóc.

421

Đêm hôm đó, Đào Diễm Sơn đã khóc cả đêm rồi ngất lịm đi.

Đúng như lời của Quỷ Vương nói.

Ý thức của Đào Diễm Sơn vẫn còn.

Thân thể của hắn chỉ bị Quỷ Vương chiếm giữ, còn những gì mà Quỷ Vương nhìn thấy và nghe thấy Đào Diễm Sơn đều có thể biết hết.

Đào Diễm Sơn nghĩ rằng hắn đang bị trời phạt.

Hắn đã giết biết bao nhiêu người để trả thù cho gia đình của mình.

Trong số những người mà hắn giết, chắc chắn có những người vô tội. Vậy nên hắn đã cố gắng nhẫn nhịn nhận lấy hình phạt này. Nhưng sự kiên nhẫn của hắn dần mất đi khi bị giam trong ngục tù không có song sắt ấy.

Cuối cùng, khi hắn không thể chịu đựng được nữa thì một bàn tay đã vươn ra để cứu rỗi hắn.

Quỷ Vương chiếm giữ cơ thể hắn đã biến mất.

Đào Diễm Sơn tỏ ra kinh ngạc khi nhìn vào cơ thể đang tự di chuyển theo ý muốn của mình.

Hắn không biết mình đã vô tình thức dậy bao nhiêu lần.

Khi hắn tỉnh dậy và thấy tay chân mình đã tự di chuyển được, hắn an tâm chìm vào giấc ngủ và rồi lại vô tình tỉnh giấc.

Mãi đến ba ngày sau khi Đào Diễm Sơn tỉnh lại, hắn mới chịu tin vào sự thật là mình đã được tự do.

“Đạ tạ huynh. Đệ có thể gọi huynh là huynh được chứ?”

“Tùy ngươi.”

“Thực sự đạ tạ huynh. Đạ tạ...”

“Sau này ngươi định thế nào?”

“Đệ cũng không biết nữa.”

“Ngươi không muốn quay lại Thái Hồ sao?”

“Hoàn bzfczktoàn không ạ.”

Đào Diễm Sơn lắc đầu.

Hắn đã phục thù xong rồi.

Vậy nên hắn chẳng còn lý do gì để phải quay lại nơi chỉ còn lại những ký ức đau buồn như Thái Hồ nữa.

Đào Diễm Sơn thận trọng hỏi.1

“Đệ... có thể đi theo huynh một thời gian được không?”

“Ta sao?”

“Vâng! Đệ muốn đi theo huynh và sắp xếp lại suy nghĩ của mình.”

“Ừ.”

“Thật ạ? Đạ tạ huynh. Đạ tạ huynh.”

Đào Diễm Sơn thở phào nhẹ nhõm. Bởi nếu Phiêu Nguyệt từ chối thì hắn thực sự không còn nơi nào để đi cả.

Đào Diễm Sơn an tâm đi ngủ khi được Phiêu Nguyệt đồng ý cho đi theo.

Phiêu Nguyệt để Đào Diễm Sơn ở lại trong hang rồi đi ra ngoài. Long Tuyết Lan đang hun khói thịt heo rừng ở ngoài đó.

Nàng đã bỏ hết phần mỡ, chỉ để lại phần thịt nạc để hun khói.

Y phục của nàng bị vẩn bẩn do phải chuẩn bị thịt heo rừng. Nó dính đầy máu và mỡ heo. Nhưng nàng không hề quan tâm đến điều đó.

Đây quả là một điều mà nàng thậm chí còn không tưởng tượng đến khi còn ở phái Nga Mi.

Khi còn ở phái Nga Mi, nàng thậm chí còn không được chạm vào đồ ăn chứ đừng nói đến là mỡ thịt và hun khói thế này.

Phiêu Nguyệt thấy hình ảnh của Long Tuyết Lan lúc này rất hợp với nàng ấy.

“A, huynh ra ngoài từ lúc nào vậy?”

Mãi đến một lúc lâu sau Long Tuyết Lan mới cảm nhận được sự hiện diện của Phiêu Nguyệt và quay đầu lại.

“Đang làm thịt khô à?”

“Huynh sẽ sớm rời đi mà. Ta làm cho huynh chút đồ ăn dùng trên đường đi.”

“Còn cô?”

“Ta phải quay trở lại làng.”

“Phải quay về sao?”

“Bởi vì ta đã gắn bó với họ rồi.”⁸

“Cô không có ý định quay trở lại giang hồ sao?”

“Có thể một ngày nào đó ta sẽ phải ra ngoài giang hồ. Nhưng bây giờ thì không. Cuộc sống ở làng khiến ta đủ hài lòng rồi. ta không muốn phá vỡ cảm giác bình an mà ta cảm thấy lúc này.”⁶

Giọng của Long Tuyết Lan trầm xuống. Nhưng trong đó có chất chứa bao nhiêu niềm tin vững chắc ở đó.

Phiêu Nguyệt tôn trọng quyết định của nàng nên cũng không hỏi nữa.

Long Tuyết Lan nhìn chăm chăm vào Phiêu Nguyệt một lúc.

Mặc dù trông Phiêu Nguyệt có hơi bần vì không được tắm rửa đàng hoàng nhưng nét xinh đẹp của hấn vẫn không bị phai mờ.⁸

Long Tuyết Lan vô thức đưa tay chạm vào mặt của Phiêu Nguyệt. Phiêu Nguyệt không tránh sự đụng chạm của nàng.¹

Trong mắt Long Tuyết Lan chất chứa quá nhiều xúc cảm phức tạp. Có quá nhiều cảm xúc trộn lẫn vào nhau mà đến nàng cũng không thể hiểu được.

Long Tuyết Lan rút tay lại rồi nói.

“Thứ lỗi cho ta.”

“...”

“Vì ngày mai phải chia xa nên ta có chút xúc động. Có lẽ ta xin phép đi trước thôi.”

“Cô không đợi qua ngày mai rồi đi cùng với bọn ta sao?”

“Nếu ta còn ở lại thêm nữa thì có lẽ sẽ khó để nói lời từ biệt. Có lẽ ta nên quay về ngay. Thịt khô huynh cứ lấy hết đi nhé.”

“Còn cô thì sao?”

“Ta không cần đâu. Chỉ cần đi thêm vài ngày nữa là tới làng rồi.”

“VẬY Ạ?”

“Sau này huynh có tình cờ đi ngang qua thì mong huynh hãy ghé qua làng. Ta sẽ mời huynh một bữa cơm.”

“ĐƯỢC!”

Phiêu Nguyệt không giữ nàng lại.

Hắn không nên can thiệp vào sâu hơn cuộc sống của nàng. Có lẽ làm vậy vẫn tốt cho nàng hơn.

“GỬI LỜI HỎI THĂM CỦA TA ĐẾN DIỄN SƠN.”

“Ừ!”

“TẠM BIỆT.”

Long Tuyết Lan nhìn chăm chăm vào Phiêu Nguyệt một lúc.

Nàng khẽ cắn môi khi thấy vẻ mặt của Phiêu Nguyệt. Sự luyến tiếc đang kéo nàng lại.

Long Tuyết Lan ngay lập tức phóng đi.

Nàng cắt đứt những luyến tiếc cuối cùng.

Phiêu Nguyệt lặng lẽ nhìn bóng lưng Long Tuyết Lan khuất dần trong khu rừng.

“HÀY!”

Phiêu Nguyệt thở dài rồi vào trong hang động. Hắn ngồi trước cửa hang đợi Đào Diễn Sơn tỉnh giấc.

Đào Diễn Sơn ngủ say như chết.

Hắn mở mắt ra sau một ngày nằm ngủ li bì.

“HUYNH, TỶ TỶ ĐÂU RỒI?”

Đào Diễn Sơn không thấy Long Tuyết Lan đâu bèn hỏi Phiêu Nguyệt.

“CÔ ẤY ĐI TRƯỚC RỒI.”

“THẬT Ạ?”

“Ừ! CÔ ẤY CÒN NHỜ TA GỬI LỜI CHÀO ĐẾN NGƯỜI.”

“TIẾC THẬT. ĐỆ MUỐN TIỀN TỶ ẤY ĐI MÀ.”

“NGƯỜI CÒN NHỚ KÝ ỨC LÚC CÒN LÀ QUỶ VƯƠNG KHÔNG?”

“Một phần nào đó ạ.”

“Vậy thì người có thể tìm về ngôi làng của cô ấy. Sau này cứ tìm đến đó chào hỏi là được.”

“Vâng.”

“Cơ thể người sao rồi?”

“Giờ thì ổn rồi ạ. Đệ đã hoàn toàn thích ứng rồi.”

Rõ ràng là cơ thể của hắn, nhưng cảm giác như đó không phải cơ thể của hắn vậy.

Đào Diễm Sơn đã cảm thấy như vậy trong suốt mấy ngày qua.

Chính vì vậy nên hắn đã phải khá chật vật để thích nghi với cơ thể của mình.

Không biết có phải do hắn ngủ được một giấc thật ngon không mà bây giờ cảm giác ấy đã hoàn toàn biến mất.

Hắn cảm thấy mình đã tìm lại được cơ thể của mình.

“Vậy thì đi thôi.”

“Đi ngay luôn ạ?”

“Ta chán ngấy khu rừng này rồi.”

“Đệ cũng thế.”

Đào Diễm Sơn đồng ý với ý kiến của Phiêu Nguyệt.

Bọn họ vào đây đã được mười ngày rồi.

Suốt thời gian đó, họ đã phải ngủ trên mặt đất và lấp đầy bụng bằng những món thịt nguội.

Dù đã quen với cảnh ngủ lang bạt và không kén ăn nhưng lúc này họ đã nhớ về một chỗ ở có đồ ăn nước uống đàng hoàng rồi.

Đào Diễm Sơn hỏi.

“Nhưng chúng ta đi đâu đây ạ?”

“Phía Bắc!”

“Sao ạ? Nếu là phía Bắc của Vân Nam thì...”

“Đúng vậy! Là thành Tứ Xuyên.”

“Có lý do đặc biệt gì để huynh phải đến thành Tứ Xuyên không vậy?”

“Nó giống như quê hương của ta vậy.”

Nhà của hắn ở thành đô. Và Đường Sở Truy cùng Ân Diệu đang ở đó.

Hắn đã bắt đầu nhớ họ rồi, có lẽ vì hắn xa nhà cũng đã lâu.

“Không biết đó là một nơi thế nào nhỉ?”

“Ta cũng tò mò không biết nó thay đổi như thế nào rồi.”

“Chúng ta may đi thôi.”

“Ừ!”

Hai người sánh vai rời khỏi hang động.

Để ra khỏi khu rừng tươi tốt của Vân Nam mà không có người hướng dẫn hoàn toàn không dễ. Một người bình thường nếu đột ngột rơi vào khu rừng này mà không có bất kỳ sự chuẩn bị nào chắc chắn sẽ bị lạc đường và chết vì đói hoặc chết do ăn uống phải chất độc.

Rừng nơi đây là khu vực của thú dữ và vật độc.

Dù vậy, Phiêu Nguyệt và Đào Diễm Sơn cũng không bị tổn hại gì quá nghiêm trọng.

Bởi vì Phiêu Nguyệt không bị ảnh hưởng bởi độc, còn Đào Diễm Sơn thì có thể nhận biết và tránh được những thứ ấy một cách kỳ lạ.

Không chỉ có thế.

Rõ ràng là Đào Diễm Sơn không hề luyện võ công.

Nếu hắn luyện võ thì hắn đã không phải trả thù cho gia đình một cách khó khăn như vậy. Nhưng lúc này hắn lại đang di chuyển với tốc độ không thua kém gì Phiêu Nguyệt.

Đào Diễm Sơn đang thi triển khinh công thuật.

Hắn dùng đến nó không phải vì hắn luyện được.

Mà cơ thể hắn đang nhớ lại.

Linh hồn của Quỷ Vương đã biến mất, nhưng võ công mà Quỷ Vương thi triển vẫn còn khắc sâu trên cơ thể của Đào Diễm Sơn.

Mặc dù Đào Diễm Sơn không thể phát huy uy lực giống Quỷ Vương nhưng so với những cao thủ khác trong giang hồ thì hẳn tuyệt đối không hề kém cạnh.

Đào Diễm Sơn liên tục nhìn vào hai tay mình, hẳn cảm thấy bản thân thật thần kỳ.

Hắn thử vung tay, tảng đá lớn vỡ vụn. Tảng đá đó là do hắn đập vỡ, nhưng hắn không thể nào tin được.

Một cái cây lớn cũng bị hắn chẻ đôi ngay trong một nốt nhạc.

“Ồa! Diễm thật rồi.”

Phiêu Nguyệt nói với Đào Diễm Sơn.

“Hãy tập kiểm soát công lực trước khi ra khỏi khu rừng đi. Nếu sơ sẩy thì những người vô tội sẽ phải đổi kiếp dưới tay ngươi đấy.”

“Vâng!”

Đào Diễm Sơn gật đầu bỗng dừng lại nhìn chằm chằm vào Phiêu Nguyệt.

“Chuyện gì?”

“Nhưng làm sao để kiểm soát được nó ạ?”

Đào Diễm Sơn hoàn toàn không biết cách vận công lực.

Bởi vì hắn chưa được học võ thuật bao giờ cả.

Ngay cả lúc này cũng vậy.

Hắn thi triển được võ công không phải do ý thức của hắn mà là do cơ thể của hắn đã tự động vận công lực và phát huy uy lực của nó.

Hắn hoàn toàn không biết phải làm thế nào để kiểm soát được nội công của mình.

Lần đầu tiên Phiêu Nguyệt gặp phải trường hợp này nên hắn cũng không biết phải xử lý thế nào. Nhưng chỉ một lúc sau đó, Phiêu Nguyệt đã đưa ra được giải pháp.

“Trước tiên thì ngươi hãy phân chia sức mạnh của ngươi bằng mười phần bằng nhau đi.”

“Sao ạ?”

“Chúng ta sẽ bắt đầu điều chỉnh sức mạnh bằng cách chia nó ra làm mười phần.”

“Đ, đệ hiểu rồi.”

Phiêu Nguyệt gật đầu ngay khi nhận ra ý định của Phiêu Nguyệt.

“Điều quan trọng là ngươi phải biết chắc chắn ngươi có thể phát huy tối đa bao nhiêu sức mạnh.”

“Vâng ạ.”

Đào Diễm Sơn đáp lời và dùng toàn lực để tung ra năm đấm.

Rầm!

Một tảng đá lớn bằng ngôi nhà ngay lập tức vỡ vụn.

Đào Diễm Sơn nhìn vào năm đấm của mình rồi lầm bầm.

“Đó là toàn lực mà đệ có thể phát huy ngay lúc này.”

Sau đó, hắn ngo nguậy những ngón tay của mình rồi giảm lực xuống một chút.

Rầm!

Lại thêm một tảng đá khác vỡ vụn.

“Lần này là...”

Đào Diễm Sơn phóng đi để tìm hòn đá khác.

Phiêu Nguyệt im lặng quan sát Đào Diễm Sơn.

Trong mắt của Phiêu Nguyệt, Đào Diễm Sơn đang làm quá nhiều điều thừa thãi. Việc vận công lực cũng không hiệu quả. Nhưng không ai có thể hoàn hảo ngay từ đầu cả.

Đào Diễm Sơn phải tự học cách kiểm soát sức mạnh của chính mình.

Rầm!

Một tảng đá khác lại bị Đào Diễm Sơn đập vỡ.

Thú vật cùng chim chóc chạy tứ phía vì sợ hãi bởi tiếng động.

Một thảm họa bất ngờ ập đến với những con thú trong khu rừng. Âm thanh chấn động phát ra đập tan cả nơi ở của chúng thành từng mảnh vụn.

Phiêu Nguyệt không ngăn Đào Diễm Sơn lại.

Không có sân luyện võ nào tốt bằng nơi này.

Ở đây, bọn họ không cần phải để mắt đến mọi người. Cũng không sợ ai can thiệp về việc phá hủy mấy cái cây hay tảng đá.

Tất cả những gì Phiêu Nguyệt làm là hướng dẫn Đào Diễm Sơn đi đúng hướng.

Hai người họ cứ thế mà băng qua rừng.

Đào Diễm Sơn dần dần nhận ra được sức mạnh của mình.

Hắn đã có thể biết sức mạnh tối đa và tối thiểu của mình nằm ở mức bao nhiêu.

Vì nắm được sức mạnh nên hắn tự nhiên cũng biết kiểm soát được sức mạnh của mình.

Tuy hắn không thể chia thành mười phần bằng nhau như Phiêu Nguyệt nói, nhưng ít nhất hắn đã có thể kiểm soát sức mạnh của mình trong năm bậc.

Đó đã là một bước tiến lớn rồi.

Uỳnh uỳnh!

Một cái cây khổng lồ bị chẻ làm hai mảnh.

Hai bóng người xuất hiện xuyên qua cái cây.

Đó là Phiêu Nguyệt và Đào Diễm Sơn.

Đào Diễm Sơn trầm trồ.

“Quào!”

Một khung cảnh hoàn toàn khác mở ra trước mắt hắn.

Sau khu rừng là một hồ nước lớn.

Và bên kia hồ là một khu đô thị nhộn nhịp.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 422

Tên của thị trấn này là Đại Lý.

Đại Lý là một trong những thị trấn lớn ở tỉnh Vân Nam.

Ngay khi bước vào Đại Lý, Phiêu Nguyệt và Đào Diễm Sơn mới cảm nhận được họ vừa quay trở lại thế giới loài người.

Sắc phục của người Đại Lý rất đa dạng bởi vì nơi này có nhiều bộ tộc sống cùng nhau.

Con đường ở Đại Lý cũng đông đúc không kém gì thị trấn trên giang hồ.

Dọc hai bên đường có rất nhiều cửa hàng và lộ điểm cùng với người mua kẻ bán tấp nập.

“Giảm giá chút đi.”

“Ta không giảm được nữa đâu. Không mua thì xin đi chỗ khác.”

“Ôi! Đừng vậy mà...”

“Giá đó thì ta không bán được.”

Nghe thấy giọng nói ồn ào của người mua bán trên đường, tâm trạng đột nhiên thoải mái đến lạ.

Mặc dù có người lạ như Phiêu Nguyệt và Đào Diễm Sơn nhưng hầu như không ai để mắt đến bọn họ cả.

Đại Lý là thị trấn giao thông chính.

Vậy nên cả ngày có rất nhiều người ra vào.

Chính vì có nhiều người như thế nên có thêm hai người lạ nữa đến cũng không có gì đặc biệt cả.

“Phù!”

Đào Diễm Sơn hít thở thật sâu.

Đến khi hít được bầu không khí của thị trấn, hắn mới cảm nhận rõ ràng rằng mình đã thoát khỏi khu rừng kia.

Lúc này Phiêu Nguyệt mới nói.

“Hôm nay chúng ta nghỉ chân ở đây, mai lại xuất phát tiếp.”

“Vâng!” 6

Hai người tìm đến một quán trọ lớn và xa hoa nhất Đại Lý.

Suốt thời gian dài sống trong rừng, họ rất muốn được nghỉ ngơi thật thoải mái.

Theo kinh nghiệm của Phiêu Nguyệt, quán trọ càng lớn và sang trọng thì càng được đối đãi nhiệt tình.

“Xin mời khách quan vào.”

Chủ quán trọ liền chào đón hai người.

Hai người đã ở trong rừng khá lâu nên y phục có phần rách rưới và bẩn thỉu. Chính vì thế chủ quán trọ bất giác nhíu mày lại.

Phiêu Nguyệt liền ném cho ông ta hai thỏi bạc rồi nói.

8

“Cho ta hai phòng tốt nhất.”

“Vâng!”

Chủ quán trọ vừa cười tươi vừa đáp lời.

Ông ta đích thân đưa hai người lên phòng.

“Đây là phòng tốt nhất trong quán trọ của tiểu nhân. Giường cũng mới được làm cách đây không lâu nên nằm vô cùng thoải mái ạ.”

“Còn tắm thì sao?”

“Tiểu nhân sẽ nói tiểu nhị chuẩn bị ngay lập tức.”

“Ta cần một thứ nữa muốn ông chuẩn bị.” 1

“Vâng?”

Phiêu Nguyệt lại ném cho ông ta một thỏi bạc rồi nói.

“Mua cho ta y phục mới. Hai bộ cho ta và tiểu tử này.”

“Tiểu nhân biết rồi ạ.”

Một thỏi bạc có thể mua tận 10 bộ y phục mới.

Chỉ cần mua đúng hai bộ, vậy số tiền còn lại sẽ thuộc về chủ quán trọ.

Ông ta cười đáp.

“Tiểu nhân sẽ chuẩn bị để đại hiệp có thể thay ngay khi tắm xong. Vậy hai người tắm rửa nghỉ ngơi đi ạ.”

Chủ quán trọ cười không khép được mồm rồi rời đi.

Phiêu Nguyệt nói với Đào Diễm Sơn.

“Chúng ta gặp lại nhau sau khi tắm xong nhé.”

“Vâng!”

Rầm!

Hai người lập tức vào phòng riêng của mình.

Căn phòng đúng là rộng rãi như lời chủ quán trọ nói.

Chiếc giường mới được trang trí vô cùng sang trọng.

Phiêu Nguyệt nhìn quanh phòng một chốc rồi cười Ám Long Bào ra.

Ám Long Bào lúc này đã trở thành minh chứng cho việc Phiêu Nguyệt đã trải qua trận kịch chiến thế nào.

Hiệu quả tỵ hỏa, tỵ thủy của nó đã hết từ lâu, và chức năng làm y phục cũng không còn.

Đây là lúc Phiêu Nguyệt phải từ bỏ Ám Long Bào.

Phiêu Nguyệt liền thi triển Tam Muội Chân Hỏa, sau đó Ám Long Bào lập tức biến thành một nắm tro.

Quý Nha bò ra khỏi vòng tay Phiêu Nguyệt rồi chọn một chỗ trên chiếc giường.

Phiêu Nguyệt nhìn Quý Nha chìm vào giấc ngủ. Thời gian qua Quý Nha đã hoạt động vô cùng năng suất.

Quý Nha đã ăn vô số độc vật nên giờ là lúc nó phải nghỉ ngơi để tiêu hóa hết số độc vật đó.

Càng tiêu hóa số độc vật đó, màu sắc của chiếc sừng trên đầu Quý Nha càng đậm hơn.

Nó đã hấp thụ nội đan của giao long.

Nó đã vượt qua giới hạn của một linh vật.

‘Cứ thế này có khi nó trở thành rồng cũng không chừng.’

Phiêu Nguyệt bắt giác mỉm cười.

Thật buồn cười khi hắn nghĩ rằng con vật bé nhỏ kia có thể hóa thành loài rồng to lớn.

Chính lúc này.

“Đã có nước tắm rồi ạ.”

Bên ngoài vang lên tiếng của tiểu nhị.

Sau khi tiểu nhị nói dứt câu, Phiêu Nguyệt mở cửa ra thì thấy trong bồn đã có sẵn nước nóng.

“Ngươi vất vả rồi.”

Phiêu Nguyệt ném một đồng cho tiểu nhị.

“Hihi! Đa tạ đại hiệp.”

Tiểu nhị cúi đầu với Phiêu Nguyệt rồi ra ngoài.

Phiêu Nguyệt cởi bỏ y phục bản trên người rồi bước vào bồn tắm.

Sau một hồi ngâm mình trong nước ấm, hắn cảm thấy cả người rã rời hết cả.

Phiêu Nguyệt ngồi trong bồn tắm hưởng thụ sự thoải mái lan tỏa toàn thân.

Gần nửa canh giờ sau hắn mới bước ra khỏi bồn tắm.

Lúc này tiểu nhị đã cầm y phục mới đứng đợi bên ngoài phòng tắm.

Phiêu Nguyệt cầm y phục rồi quay về phòng.

Bộ y phục mới tiểu nhị mang đến vừa khít với hắn hệt như được đo ni đóng giày sẵn. Chủ quán trọ này có vẻ rất tinh tường.

Phiêu Nguyệt thay y phục xong thì nói với Quý Nha.

“Người nghỉ ngơi đi. Ta đi ăn rồi quay lại sau.”

Quý Nha khẽ vẩy đuôi như một câu trả lời.

Phiêu Nguyệt để Quý Nha lại rồi đi xuống tầng một.

“Huynh!”

Đào Diễm Sơn tấm xong trước đang giữ chỗ chờ Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt ngồi xuống thì Đào Diễm Sơn mới nói.

“Đệ đã gọi đồ ăn trước rồi. Đệ không biết huynh thích gì nên gọi rất nhiều món. Có sao không ạ?”

“Giỏi lắm.”

“Hehe!”

Đào Diễm Sơn bật cười.

Chẳng biết vết thương lòng của hắn đã biến mất hay chưa mà trông hắn cười khá vui vẻ.

Phiêu Nguyệt thoáng nghĩ bộ dạng này của tiểu nam tử cũng khá ổn.

“Huýt! Là nam nhân à?”

“Điên thật!”

Đột nhiên có tiếng cảm thán của những người ngồi gần đó vang lên. Họ nhìn ngoại hình của Phiêu Nguyệt rồi bất giác cảm thán lúc nào không hay. Thế nhưng, khi Phiêu Nguyệt lườm đến thì họ lại ngậm chặt miệng tỏ thái độ hối lỗi.

Vẻ ngoài của Phiêu Nguyệt chắc chắn khác biệt với những người ở đây. Vì vậy hắn đương nhiên bị mọi người chú ý đến.

Đa số người ở Đại Lý là bạch tộc, còn lại là những bộ tộc thiểu số.

Da bạch tộc tương đối trắng, còn những bộ tộc khác thì là da ngăm đen. Thế nhưng chỉ có Phiêu Nguyệt có làn da trắng đến phát sáng thế kia xuất hiện ở đây nên đương nhiên sẽ bị chú ý.

Thế nhưng, nếu biết lịch sử thì họ đã không để mắt đến Phiêu Nguyệt, điều này đã minh chứng bọn họ vẫn còn quá vô tư.

Điểm này hoàn toàn khác với giang hồ.

Chẳng biết Đào Diễn Sơn có cảm giác tương tự không mà đột nhiên tiểu nam tử lên tiếng.

“Người ở đây có vẻ vô tư nhỉ. Trong giang hồ chắc là có người đến gây sự rồi.”

“Chắc là vậy rồi.”

“Đệ muốn sống ở một nơi thế này.”

“Được vậy thì tốt. Nếu người thật sự muốn...”

“Đệ sẽ suy nghĩ.”

Nói như thế thôi nhưng Đào Diễn Sơn cũng không có ý định sống ở đây.

Một nơi không ai quen biết và hắn cũng không biết gì về nơi này.

Một ngày nào đó tiểu nam tử sẽ phải an cư, nhưng hắn vẫn muốn sống ở nơi mà hắn có chút hiểu biết.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, thì tiểu nhị cũng mang thức ăn lên.

“Đồ ăn tới rồi ạ.”

Trên bàn có tận 5 đĩa thức ăn.

Đào Diễn Sơn lúng túng nói.

“Nghe nói đồ ăn ở đây ngon lắm nên đệ đã gọi đủ thứ ra... hình như hơi nhiều nhỉ?”

“Không, đủ rồi.”

“Hehe!”

Đào Diễn Sơn mỉm cười rồi cầm đũa lên.

Phiêu Nguyệt cũng bắt đầu nâng đũa gấp thức ăn.

Có lẽ do khí hậu nơi này nóng và ẩm nên thức ăn chủ yếu có vị mặn và cay. Thế nhưng hai người vẫn dùng bữa rất ngon miệng.

Bữa ăn này thịnh soạn hơn hẳn những bữa ăn ở khu rừng kia.

Phiêu Nguyệt chậm chậm nếm thử từng món ăn còn Đào Diễn Sơn lại ăn một cách ngẫu nhiên.

Bộ dạng hai người có chút tương phản, nhưng trông lại rất hợp nhau.

Khách quan ngồi gần đó cũng không chú ý đến hai người nữa mà tập trung vào câu chuyện của họ.

“Nghe nói Đại Long Tiêu Cục đang chiêu mộ tiêu sư, ta cũng muốn thử ứng tuyển.”

“Đại Long Tiêu Cục ư?”

“Lần này họ chiêu mộ với số lượng lớn cho chuyến tiêu hành đến tỉnh Giang Tây. Cỡ như ta mà không được chọn ư?”

“Ta muốn ngăn huynh đấy.”

“Sao thế?”

“Huynh thật sự không biết gì sao?”

Gã nam nhân nhìn đồng liêu với ánh mắt tiếc nuối.

Đồng liêu nghe xong thì cẩn thận hỏi lại.

“Có lý do gì sao?”

“Vị bằng hữu ngày đúng là mù tin tức giang hồ quá.”

“Hơ! Đừng lo, huynh cứ thoải mái nói đi.”

“Trả cho ta một bình rượu thì ta nói.”

“Được! Bữa này ta đãi hết, vậy nên huynh nói ta nghe nào.”

“Hum! Vậy huynh dừng tai lên nghe cho kỹ nhé. Tỉnh Giang Tây bây giờ đang loạn cả lên đấy.”

“Đang loạn lên sao?”

Phản ứng ngây ngô của đồng liêu khiến gã nam nhân có chút bức bối. Mang tính là võ giả mà lại không biết gì về chuyện thiên hạ cả.

“Hiện giờ đang xảy ra trận chiến lớn ngang ngửa trận Giang Hồ Đại Chiến đấy.”

“Lý nào chứ?”

“Chính vì thế mà cả giang hồ đang loạn cả lên.”

“Thật sự đến mức đó sao?”

“Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội cùng những môn phái liên quan đến họ đã xung đột với nhau gây ra trận chiến lớn. Cuộc chiến khốc liệt đến nỗi cả Bà Dương Hồ máu chảy thành sông đầy. Người hy sinh nhiều vô kể, và thảm cảnh vẫn chưa dừng lại. Vậy nên, muốn theo Đại Long Tiêu Cự đến Giang Tây thì phải chịu liều mạng mình.”

“Vậy nên Đại Long Tiêu Cự mới chiêu mộ người mới.”

“Đúng thế. Họ đều biết bản thân sẽ rơi vào nguy hiểm. Thế nên họ đang cố tăng cường sức mạnh của mình.”

“Ừm!”

“Nếu thật sự bị cuốn vào trận chiến của họ, họ sẽ ném người mới vào chiến trường trước và thoát thân. Vậy nên huynh hãy nghe lời ta đừng ứng tuyển vào Đại Long Tiêu Cự làm gì. Người như chúng ta phải cố gắng tránh xa cuộc hỗn loạn thì mới sống yên ổn được.”

“Đa tạ! Nếu không có huynh thì tính mạng ta đã gặp nguy hiểm rồi.”

“Biết rồi thì tính tiền đi.”

“Còn gì nữa không? Tôi nay ta sẽ đãi nên huynh cứ uống thoải mái nhé.”

Người đồng liêu bồi rồi nói.

Gã nam nhân cầm chén rượu lên rồi nói.

“Võ công nửa vời như chúng ta không nên đặt chân vào cuộc hỗn loạn này. Tự nhiên mất mạng lúc nào không hay đấy.”

“Huynh nên tìm tiêu cự khác thay vì đầu quân cho Đại Long Tiêu Cự sẽ tốt hơn.”

“Đúng vậy. Nếu muốn kiếm tiền thì nên tìm thương đoàn hoặc tiêu cự đến Tứ Xuyên. Ở đó an toàn hơn.”

“Ta biết rồi. Tỉnh Tứ Xuyên chứ gì?”

Gã đồng liêu liên tục lặp lại ba từ ‘tỉnh Tứ Xuyên’ hết như đây là một thông tin vô cùng quan trọng.

Câu chuyện của họ đã lọt vào tai Phiêu Nguyệt và Đào Diễn Sơn.

Đào Diễm Sơn bỏ đĩa xuống rồi nói.

“Có vẻ giang hồ đang loạn lạc rồi. Không chừng còn biến thành trận Giang Hồ Đại Chiến nữa. Nếu thật sự như thế thì phải làm sao đây huynh?”

Đào Diễm Sơn bắt giắc run rẩy.

Hắn may mắn có được võ công của Quỷ Vương, nhưng tinh thần của tiểu nam tử vẫn chỉ mới là một đứa trẻ 15 tuổi.

Đối với một tiểu nam tử thì Giang Hồ Đại Chiến quả là cụm từ vô cùng đáng sợ.

Chẳng biết sẽ có bao nhiêu người chết và bị thương, trong số đó biết đâu có cả Đào Diễm Sơn hắn.

Hắn đã ăn hết thức ăn nhưng giờ cũng không còn chút khẩu vị nào.

Phiêu Nguyệt lúc này cũng buông đĩa xuống.

Nội dung cuộc đối thoại của hai nam nhân đúng là chấn động, nhưng Phiêu Nguyệt lại không thấy có gì quá to tát.

‘Cuối cùng cũng thế này ư.’

Hắn đã lường trước được mọi chuyện sẽ thành ra như thế.

Cuộc xung đột giữa Kim Thiên Hội và Ngân Thiên Hội không đơn thuần chỉ là trận chiến giành quyền lực giữa các kỳ tài.

Đã có nhiều môn phái và võ giả vướng vào trận chiến này.

Không bắt đầu thì thôi, nhưng một khi trận chiến nổ ra thì tuyệt đối sẽ không dễ dàng chấm dứt.

Trận chiến giữa hai nhóm kỳ tài lại lôi kéo nhiều người và một khi tham gia vào, họ sẽ khó mà rút chân ra được.

‘Cuối cùng thì trận Giang Hồ Đại Chiến cũng sẽ xảy ra.’

Lời này chắc sẽ không còn xa nữa sẽ ứng nghiệm mà thôi!

423

Phiêu Nguyệt và Đào Diễm Sơn rời khỏi quán trọ từ sáng sớm.

Sự mệt mỏi lâu ngày đã được giải tỏa sau một giấc ngủ trọn vẹn trên chiếc giường êm ái.

Nơi bọn họ đến là khu chợ gần quán trọ.

Nơi này vốn có nhiều bộ tộc cùng chung sống nên y phục của họ rất đa dạng, các mặt hàng bày bán cũng có đủ loại.

Phiêu Nguyệt đưa tiền cho Đào Diễm Sơn rồi nói.

“Người đi mua những thứ cần thiết khi chúng ta phải ngủ ở ngoài đi.”

“Vâng ạ. Mua lương khô và thịt khô là được đúng không ạ?”

“Ừ. Sau khi mua những thứ cần thiết xong thì quay lại nơi này.”

“Vâng!”

Đào Diễm Sơn gật đầu lia lịa.

Khi Quỷ Vương còn nhập vào cơ thể hắc hắc, hắc cũng từng lang thang khắp thiên hạ. Nhưng khi đó Quỷ Vương chỉ bấu đầu gối đó, ăn uống cũng tùy tiện chứ không chuẩn bị gì cả.

Đào Diễm Sơn đã tưởng rằng có khi nào lúc hắc tỉnh dậy thì hắc cũng đang trong tình trạng ngủ lang ngủ bạt như thế không.²

Dù có phải ngủ ở ngoài đường đi chẳng nữa thì hắc vẫn muốn chuẩn bị để được nghỉ ngơi thoải mái.

Hơn nữa, trước đây, hắc chưa từng được sử dụng tiền bạc một cách thoải mái theo ý mình.

Tuy trong tay chỉ có hai lượng bạc, nhưng việc hắc có thể sử dụng số tiền ấy theo ý muốn của mình thực khiến hắc bồi hồi xao xuyến.

Đào Diễm Sơn vui vẻ chạy đi.

Phiêu Nguyệt nhìn theo bóng lưng của Đào Diễm Sơn một lúc rồi từ từ bước tiếp.

Đào Diễm Sơn đã đi mua đồ để chuẩn bị cho những lần phải ngủ ngoài trời nên Phiêu Nguyệt lúc này không còn gì để làm cả. Nhưng khu chợ có một sức hấp dẫn kỳ lạ khiến hắc phải đi lang thang dù không có gì để mua.

Phiêu Nguyệt ngắm nghía từng món hàng mà những thương nhân đưa ra cho hắn xem.1

Hầu hết chúng đều là những đồ vật có thể tìm thấy ở bất cứ đâu.

Một số bán rau củ do họ tự trồng, một số bán da của bò hoặc dê. Đó đều là những thứ có thể thấy thường ngày. Nhưng cũng có một vài người bán ra những món đồ khác thường.

Có những loại cối nhỏ được sử dụng ở nhà, cũng có những chiếc vòng tròn như vòng pháp thuật.

Ngoại trừ Bạch Tộc thì cuộc sống của những bộ tộc nơi này chẳng dư dả là mấy.

Có vẻ như do số lượng người trong bộ tộc còn rất ít nên hoạt động sản xuất không cao. Vậy nên họ bán bất cứ thứ gì để có thể kiếm được tiền.

Bỗng Phiêu Nguyệt dừng chân lại tại một sạp hàng.8

Một ông lão ngoài bảy mươi tuổi đang ngồi bán đá.

Tuy biết người ở đây sẵn sàng bán bất cứ thứ gì để có được tiền, nhưng Phiêu Nguyệt không ngờ rằng có người sẽ bán cả đá.

Dĩ nhiên là mọi người chung quanh không hề quan tâm đến mấy viên đá của ông lão. Về mặt của lão cũng đầy thờ ơ như thể lão mong chúng không được bán đi.

Phiêu Nguyệt hỏi ông lão.

“Thứ này là gì vậy?”

“Người không biết hay sao mà còn hỏi? Là đá chứ gì nữa.”

“Ông định bán đá sao?”

“Ta không bán đá được à?”

Ông lão ngẩng cao đầu.6

“Nó có điều gì đặc biệt sao?”

“Đây không phải là một viên đá bình thường.”

“Nếu không phải thì sao?”

“Viên đá này từ trên trời rơi xuống đấy.”8

“Ý ông là thiên thạch?”

“Vài ngày trước, bầu trời đêm đang tối mịt bỗng lóe sáng lên và hòn đá này rơi xuống. Vốn dĩ nó phải lớn hơn một chút nhưng phần còn lại có lẽ đã bị cháy hết rồi, chỉ còn lại nhiều đây thôi. Thế nào, người đã có ý định mua nó chưa?”

Giọng nói của ông lão trở nên hân hoan.

Lão nghĩ rằng Phiêu Nguyệt sẽ mua nó.

Tuy mang thiên thạch tới đây, nhưng lão hiểu rõ lão rất ít cơ hội để bán được nó. Dù có dư tiền đến mấy thì cũng không có ai lại đi một viên đá làm gì cả. Nhưng lão vẫn quyết định mang nó ra đây. Vậy nên khi thấy Phiêu Nguyệt tỏ ra hứng thú lão không khỏi trở nên vội vàng.¹

Phiêu Nguyệt không đáp mà nhìn vào thiên thạch.

Một viên thiên thạch to bằng đầu một đứa trẻ. Nó quả nhỏ để chế tạo ra một thứ gì đó.

Phiêu Nguyệt không phải thợ rèn nên không biết phải làm gì với thiên thạch. Nhưng hẳn nghĩ đó sẽ là một món đồ hữu dụng nếu đưa cho Đường Sở Truy.

Đường Sở Truy là thợ rèn giỏi nhất mà Phiêu Nguyệt biết.

Để tìm được viên đá rơi xuống từ trên bầu trời hoàn toàn không dễ. Viên thiên thạch này sẽ là một món quà rất quý giá đối với Đường Sở Truy.

Phiêu Nguyệt nói.

“Một lượng.”

“Ta bán hai lượng.”

“Xem ra ông không có ý định bán nó đi. Vậy ta xin phép.”

Phiêu Nguyệt quay đầu mà không có chút luyến tiếc. Ông lão ngay lập tức gọi Phiêu Nguyệt lại.

“Đ, đợi đã! Ta bán ta bán. Đưa ta một lượng là được rồi.”

Nói rồi lão quần thiên thạch trong tay nải rồi đưa cho Phiêu Nguyệt.

‘Hắn mua viên đá vô dụng này với giá một lượng ư? Quả là tên dở hơi mà.’

Mặc dù lão có tiếc vì không nhận được hai lượng, nhưng một lượng cũng đã quá đủ so với giá trị của viên đá kia rồi.

Khoảnh khắc chạm vào thiên thạch được bọc trong tay nải. Phiêu Nguyệt có chút ngạc nhiên.

Vù!

Bởi vì thiên thạch phản ứng với nội lực của hắn.

Hắn không biết thành phần của thiên thạch là gì nhưng thật bất thường khi nó nhạy với nội lực như thế này.

Phiêu Nguyệt ném một lượng bạc cho ông lão.

“Hờ hờ! Giờ thì nó là của ngươi rồi đấy.”

Nói rồi lão vội vàng bỏ đi vì sợ rằng Phiêu Nguyệt sẽ đòi lại tiền.

Ông lão nghĩ rằng mình đã hời vì vô tình vớ phải một tên ngốc, còn Phiêu Nguyệt thấy bản thân hắn lại có lợi hơn rất nhiều.

‘Sở Truy chắc sẽ thích nó lắm.’

Đã lâu rồi hắn không gặp Đường Sở Truy.

Khi bọn họ chia tay, tay nghề của Đường Sở Truy vốn đã rất tốt rồi. Không biết đến bây giờ nó đã phát triển đến mức nào nữa.

Phiêu Nguyệt đeo tay nải lên.

Đào Diễm Sơn cũng xuất hiện với một đồng đồ ở hai tay.

“Huynh! Đó là gì vậy?”

Đào Diễm Sơn phát hiện ra chiếc tay nải ở lưng Phiêu Nguyệt.

“Thiên thạch!”

“Thiên thạch? Là hòn đá từ trên trời rơi xuống sao?”

“Ừ? Ngươi thích sao?”

Đào Diễm Sơn là một đồ đệ của công phòng.

Hắn cũng đã từng sở hữu một tài nghệ rèn tuyệt vời.

Đào Diễm Sơn lắc đầu.

“Không. Giờ đệ không còn hứng thú nữa.”

“Vậy à?”

“Đệ sẽ không bao giờ quay lại khoảng thời gian đó nữa đâu.”

Nếu là Đào Diễm Sơn trước đây thì chắc chắn hẳn sẽ rất có hứng thú với viên thiên thạch này. Nhưng bây giờ võ công của Quỷ Vương đã khắc sâu lên cơ thể của hắn.

Nếu đã sở hữu được sức mạnh mạnh mẽ rồi thì rất khó thể quay lại cuộc sống khó khăn và khổ cực của thợ rèn như trước đây.

“Một thứ quý giá như thế này nhất định phải đến được tay của một thợ rèn chân chính. Một kẻ nửa xu như đệ sẽ làm vậy bản nó mất.”

“Ngươi không phải nửa xu.”

“Nửa xu với tư cách là một thợ rèn thì đúng rồi mà.”

Đào Diễm Sơn tự định nghĩa bản thân một cách rõ ràng. Điều đó cho thấy hẳn chẳng còn luyến tiếc gì với cuộc sống trước đây nữa.

Phiêu Nguyệt cũng biết được tâm tư của Đào Diễm Sơn nên không hỏi thêm nữa.

Đào Diễm Sơn nhìn Phiêu Nguyệt một lúc rồi nói như thể đột ngột nhớ ra điều gì đó.

“À, đệ nghe nói có một thương đoàn sẽ khởi hành đến Thành Đô vào ngày mai đó.”

“Thành Đô?”

“Vâng! Đó là một thương đoàn khá lớn đấy, nghe nói bọn họ đang tuyển thêm bảo tiêu về.”

“Vậy à?”

“Có vẻ như cuộc bạo loạn ở thành Giang Tây ảnh hưởng tới tận đây nhỉ?”

“Nhưng ta đi cùng họ có vẻ cũng không tệ.”

“Hê hê! Vậy nên đệ đã đăng ký trước rồi.”

“Họ có cho phép không?”

“Dĩ nhiên rồi.”

Đương nhiên là Đào Diễm Sơn cũng đã phô diễn cho bọn họ chút thực lực của mình.

Dù có thiếu người đến mấy thì cũng không có một thương đoàn nào thuê một cậu bé mười sáu tuổi không có năng lực cả.

“Khi nào khởi hành?”

“Chiều nay ạ.”

“Vậy bây giờ chúng ta phải đi thôi.”

“Vâng!”

Hai người sánh vai tiến về thương đoàn đang tuyển bảo tiêu.

Thái Châu Thương Đoàn.

Đó là tên của thương đoàn sẽ xuất phát vào hôm nay.

Phía trước thương đoàn là năm bảo tiêu vừa mới được thuê đang đứng đợi.

Bọn họ đều là những võ giả có tài nghệ ở Đại Lý.

“O?”

Một trong số đó ngạc nhiên khi thấy Phiêu Nguyệt và Đào Diễm Sơn.

Hắn lại gần hai người họ.

“Cho hỏi hai người sẽ đi cùng Thái Châu Thương Đoàn đúng không ạ?”

Hắn chính là một trong những người đã bàn chuyện tại quán trọ của Phiêu Nguyệt ở lại đêm hôm trước.

Có vẻ như cuối cùng bọn họ đã chọn một chuyến đi an toàn đến Thành Đô hơn là đến thành Giang Tây.

Dung mạo của Phiêu Nguyệt hoa lệ đến mức hắn chỉ cần nhìn một lần là nhớ mãi.

Phiêu Nguyệt hỏi.

“Còn người?”

“À, tại hạ tên Tiến Quan Học. Xin hỏi cao danh quý tánh của các hạ là gì?”

“Phiêu Nguyệt!”

“Quả là một cái tên hay. Rất vui vì được đồng hành cùng các hạ. Có gì sai xin các hạ chỉ giáo.”

Tiến Quan Học không biết về Phiêu Nguyệt.

Đại Lý ở quá xa giang hồ.

Vậy nên những tin đồn về giang hồ thường lan truyền đến đó khá muộn, vả lại, dẫu hắn có nghe được tin đồn về Phiêu Nguyệt đi chẳng nữa thì cũng khó tin rằng Phiêu Nguyệt đang đứng trước mặt hắn.

Dẫu vậy, hắn vẫn có chút nghi hoặc.

Bởi vì gương mặt của Phiêu Nguyệt quá đổi xinh đẹp để làm những công việc nguy hiểm như thế này.

Nhìn thoáng qua có vẻ Phiêu Nguyệt được sống trong sung túc từ nhỏ, hắn lo rằng Phiêu Nguyệt không thể làm được công việc vất vả như bảo tiêu.

‘Ầy! Lo lắng cái gì không biết. Sẽ ổn thôi.’

Tiến Quan Học nghĩ vậy rồi quay về chỗ của mình.

Ngay lúc đó, cánh cửa Thái Châu Thương Đoàn mở ra, đoàn thương hành bước ra ngoài.

Có hơn hai mươi chiếc xe kéo chở đầy hành lý và hơn ba mươi người bao gồm thương nhân, võ giả và những người làm việc vặt.

Người phụ trách hộ vệ cho thương đoàn tiến lại những người đang đợi bên ngoài rồi nói.

“Rất vui được gặp các vị. Ta là Chi Mậu Hình chịu trách nhiệm hộ vệ cho thương đoàn. Từ giờ các vị chỉ cần nghe theo chỉ thị của ta là được.”

“Rõ!”

“Ngài chỉ cần việc ra lệnh.”

Những bảo tiêu được thuê tạm thời đồng thanh trả lời.

Tuy hiện tại bọn họ chỉ được thuê tạm thời nhưng nếu khiến Chi Mậu Hình vừa lòng thì bọn họ có thể trở thành bảo tiêu chính thức trong tương lai.

Có một sự khác biệt giữa bảo tiêu chính thức và tạm thời. Đó chính là đãi ngộ và thù lao.

Chi Mậu Hình nói.

“Mọi người phụ trách những chiếc xe ở sau nhé.”

Nếu tưởng rằng đi xe ngựa và bò sẽ thoải mái hơn thì đó là một điều sai lầm. Khi trời đổ mưa, bọn họ sẽ phải phủ bạt để che chắn và chú ý hết sức cẩn thận để không bị mất đồ.

Thậm chí những bảo tiêu có thể bị sai đi làm những việc lặt vặt. Nhưng có những người sẵn sàng làm điều đó.

Để tìm được công việc có mức thù lao tương tự như này không hề dễ.

Những bảo tiêu tiến về chiếc xe phía sau mà không nói một lời.

“Vị này đợi một chút!”

Chi Mậu Hình gọi Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt dừng lại, Chi Mậu Hình quét một lượt từ trên xuống dưới của Phiêu Nguyệt.

“Công việc của bảo tiêu rất vất vả, các hạ có làm được không?”

“Không cần lo, ta làm nhiều rồi.”

“Thật sao? Nếu các hạ đang nói dối chỉ để được thuê thì xin lập tức rời khỏi đây. Khi đó ta sẽ không trách phạt các hạ.”

Chi Mậu Hình nói thế vì dung mạo của Phiêu Nguyệt quá đổi xinh đẹp.

Phiêu Nguyệt nhếch miệng cười rồi nói.

“Có lẽ ta còn làm tốt hơn ngươi đấy.”

“Các hạ chắc chưa?”

“Ngươi cứ chờ mà xem.”

“Tốt thôi! Ta sẽ không quên những vì các hạ vừa nói. Ta sẽ để mắt đến các hạ.”

Chi Mậu Hình xua tay.

Tuy đó là một hành động thiếu lễ ý, nhưng Phiêu Nguyệt chẳng mấy quan tâm.

Dù sao thì bọn họ cũng chỉ đi cùng nhau tới Thành Đô.

Khi đến Thành Đô rồi, hắn sẽ không bao giờ gặp lại bọn họ nữa nên hắn chẳng có gì phải bận tâm đến họ cả.

Phiêu Nguyệt đi đến chiếc xe ở phía sau cùng.

Một chiếc xe ngựa chất đầy hành lý nhưng vẫn đủ chỗ cho người ngồi.

Đào Diễm Sơn nói với Phiêu Nguyệt.

“Huynh, đệ đệ cưỡi ngựa cho.”

“Được không?”

“Đệ muốn thử ạ.”

Gương mặt của Đào Diễm Sơn tràn đầy phấn khởi.

Nhìn vào gương mặt ấy, Phiêu Nguyệt chợt nhận ra Đào Diễm Sơn vẫn chỉ mới là một cậu bé.

Đối với một cậu bé ở độ tuổi đó thì không có ước mơ nào lớn bằng ước mơ được trực tiếp lái xe ngựa cả.

Vậy nên, Đào Diễm Sơn phấn khích như vậy cũng không phải chuyện gì lạ.

“Ngươi nhớ phải giữ chặt dây cương. Muốn rẽ trái thì kéo sang trái, rẽ phải thì kéo sang phải. Nếu muốn dừng lại...”

“Kéo về phía sau đúng không ạ?”

“Ừ!”

“Đệ hiểu rồi. Có lẽ như đệ cũng biết phải làm thế nào. Cứ giao cho đệ.”

“Ừ!”

Phiêu Nguyệt nhường dây cương cho Đào Diễm Sơn và đến khoang hàng.

Hắn sắp xếp hành lý để có chỗ ngồi rồi nói.

“Đi thôi!”

Giọng nói hào hứng của Đào Diễm Sơn vang lên từ phía trước.
Chiếc xe bắt đầu di chuyển.

Phiêu Nguyệt tựa lưng vào đồng đồ đạc rồi nhắm mắt lại.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 424

Có hơn 20 chiếc xe ngựa đi thành một đoàn. Trên những chiếc xe ngựa chất đầy hàng hóa.

Tất nhiên tốc độ di chuyển cũng không nhanh mấy. Lúc này Thái Châu Thương Đoàn đang đi dọc theo một hồ lớn.

Hồ này có tên là Nhĩ Hải Hồ.

Nó kéo dài về phía Nam Bắc và là nguồn cung cấp lương thực vô cùng phong phú cho lương dân ở đây.

2

Phiêu Nguyệt nhìn về phía bên kia Nhĩ Hải Hồ. Đập vào mắt hần là một ngọn núi lớn.

Nhìn thoáng qua cũng cảm nhận được bầu không khí không bình thường.

Phiêu Nguyệt lại nhìn xung quanh.

1

Vừa hay hần gặp Tiến Quan Học.

“Nhìn xem, ngọn núi đó tên gì thế?”

8

“Ý huynh nói ngọn Điem Thương Sơn sao?”

“Kia là Điem Thương Sơn à?”

“Đúng thế! Đây là danh sơn có Điem Thương phái một trong Cửu Đại Môn Phái đấy.” 6

Tiền Quan Học chân thành trả lời.

“Nghĩ lại thì hình như bây giờ phái Điem Thương không còn nữa thì phải?” 8

“Chắc đại hiệp không biết. Phái Điem Thương đã diệt môn từ lâu rồi.”

“Thế à?”

“Đại hiệp có biết Tân Ma Liên không?”

“Ta biết.”

“Vậy thì dễ rồi. Vốn dĩ Ma Giáo trên giang hồ bị đánh bại trong trận chiến lớn rồi chạy trốn đến tỉnh Vân Nam. Chúng đã xây dựng căn cứ mới trong một khu rừng ở đó và chi phối toàn bộ khu vực.”

“Vậy là Tân Ma Liên đã diệt môn Phái Điem Thương. Muốn chiếm được Vân Nam thì phải loại bỏ người đứng đầu ở đó.”

“Chính xác là vậy. Phái Điem Thương đã bị dày vò đau khổ. Họ không nhận được sự giúp đỡ nào từ các môn phái trên giang hồ cả. Lúc đó lòng tự tôn của người Vân Nam cũng bị đập đổ. Đối với người khác đây chỉ là một môn phái trong Cửu Đại Môn Phái, nhưng phái Điem Thương lại là niềm tự hào của lương dân ở đây.”

Cái tên Cửu Đại Môn Phái hiện giờ đã trở nên hữu danh vô thực, nhưng lúc đó địa vị của nó phải nói là cao ngất trời.

Khi phái Điem Thương sụp đổ, người Vân Nam bị đả kích hết như trời sập xuống.

“Bây giờ họ cảm thấy có chút an ủi nhờ có Quỷ Kiếm Trang, nhưng những thế hệ từng chung sống với phái Điem Thương vẫn còn khá thất vọng.” 1

“Hình như bây giờ có một môn phái gọi là Quỷ Kiếm Trang nắm giữ nơi này nhỉ?”

“Quỷ Kiếm Trang là trang viên được Vô Tình Ma Kiếm Sở Tổng Danh đại hiệp xây dựng nên.”

Sở Tổng Danh là đệ tử cuối cùng của phái Điem Thương.

Y đóng vai trò rất lớn trong việc giúp Lý Quách tiêu diệt Tân Ma Liên.

Sau khi Tân Ma Liên sụp đổ, y đã quay lại căn cứ cũ của phái Điem Thương và xây dựng trang viên. Đó là Quỷ Kiếm Trang hiện giờ. Quỷ Kiếm Trang trở thành bá giả mới của Vân Nam. Nhưng nó lại có nhiều thiếu sót hơn so với phái Điem Thương trước đây.

Bởi lẽ Sở Tổng Danh người tạo ra Quỷ Kiếm Trang không để tâm quá nhiều đến việc mở rộng quyền lực. Thế nhưng con trai ông Sở Văn Lý đã xây dựng sức mạnh tuyệt vời như bây giờ.

“Có thể nói Quỷ Kiếm Trang chính là hậu duệ của phái Điem Thương.”

“Mọi người ở Vân Nam đều nghĩ như thế. Mà đại hiệp có biết không? Thái Châu Thương Đoàn cũng luyện võ công từ Quỷ Kiếm Thương đấy.”

“Thế hả?”

“Đâu chỉ có Thái Châu Thương Đoàn? Tất cả những người được coi là có sức mạnh ở Côn Minh và Đại Lý đều học võ công từ Quỷ Kiếm Trang.”

“Còn người?”

“Sao tại hạ dám học võ công của Quỷ Kiếm Trang được. Tại hạ chỉ học ở võ quán trong khu vực thôi.”

“Có vẻ nền tảng của người vững hơn mấy kẻ kia nhỉ.”

“Hơ! Đại hiệp nghĩ đến mức đó luôn à? Tóm lại tại hạ đa tạ đại hiệp đã đánh giá cao nhé. Đại hiệp còn gì thắc mắc không?”

“Không.”

“Được rồi. Có gì thắc mắc thì cứ hỏi tại hạ.”

Tiền Quan Học lại quay về chỗ của hắn.

“Quỷ Kiếm Trang... ra đây là một trong Tam Trang.”

Tân Nguyệt Trang, Vũ Kiếm Sơn Trang và Quỷ Kiếm Trang được gọi là Tam Trang.

Phiêu Nguyệt đã gặp Vũ Kiếm Sơn Trang, Quỷ Kiếm Trang thì hẳn đã nghe Tiến Quan Học giải thích rồi. Chỉ còn lại Tân Nguyệt Trang thôi.

Tân Nguyệt Trang hơi khác so với hai trang viên còn lại. Người ta chỉ biết nơi này thuộc Tam Trang nhưng lại không hiểu vì sao nó có thể sánh ngang với hai trang viên kia.

“Một ngày nào đó ta phải thử diện kiến Tân Nguyệt Trang mới được.”

Thế nhưng hiện giờ vẫn chưa chính thức gặp mặt nhưng có vẻ cũng không cần phải để tâm lắm.

Phiêu Nguyệt nhắm mắt và thả mình theo nhịp của xe ngựa. Khoảng nửa buổi sau hẳn mới mở mắt ra.

“Hôm nay chúng ta nghỉ ngơi ở đây. Mọi người chuẩn bị chỗ nghỉ chân đi.”

Nghe tiêu đầu Chi Mậu Hình nói, tất cả lập tức đồng thanh đáp lời.

Phiêu Nguyệt và Đào Diễm Sơn cũng xuống xe ngựa chuẩn bị chỗ nghỉ.

“Kiểm tra tám chông nước trước rồi đốt lửa trại.”

“Vâng!”

Đám người làm bắt đầu bận rộn di chuyển.

Trong khi họ đang chuẩn bị chỗ nghỉ chân, bảo tiêu cũ và bảo tiêu mới bắt đầu kiểm tra hàng hóa.

Phiêu Nguyệt cũng kiểm tra lại xem xe ngựa mình đảm nhận có vấn đề gì hay không.

Bữa tối của họ cũng vô cùng đơn giản.

Thương nhân và bảo tiêu chọn chỗ rồi bắt đầu bữa ăn của mình.

Tiến Quan Học lắc lư bình rượu nói với Phiêu Nguyệt.

“Đại hiệp có muốn uống một ly không?”

“Thôi khỏi.”

“Sao thế? Chỉ cần uống một ngụm sẽ thấy ấm hơn đó.”

“Ta không biết uống.”

“Đại hiệp không tận hưởng được thú vui nhất trên đời rồi, tiếc thật đấy.”

Nghe Phiêu Nguyệt từ chối, Tiến Quan Học liền tỏ vẻ tiếc nuối.

Người bên cạnh Tiến Quan Học cầm bình rượu rồi nói.

“Huynh đừng mời người không biết uống, đưa cho ta đi.”

“Uống ít thôi đấy. Ta không muốn thức cả đêm mà không có rượu đâu.”

“Ta biết rồi.”

Gã nam nhân chỉ uống đúng một ngụm rồi đưa lại bình rượu.

Tiến Chân Học nhìn vào trong bình xác nhận lại lượng rượu.

Gã nam nhân vừa uống rượu thấy thế thì tặc lưỡi.

“Đúng là nhỏ nhen mà...”

“Nhỏ nhen thì đừng có uống.”

“Uầy! Ta không có ý đó đâu. Nhỏ nhen gì chứ... cái miệng này lại tùy tiện nói bậy rồi, chết tiệt.”

Gã nam nhân lập tức tự đánh vào miệng mình.

Nhìn bộ dạng hài hước của gã nam nhân, Tiến Quan Học bật cười lớn.

Phải đi thêm một quãng đường nữa mới đến được Thành Đô của Tứ Xuyên.

Con đường vất vả nếu đi cùng người không hợp ý thì lại càng khó khăn hơn. Thật may là trong số bảo tiêu mới không có ai khó ưa cả.

Người lo lắng nhất chính là Phiêu Nguyệt.

Hắn lo rằng gương mặt xinh đẹp và tính cách trầm tĩnh của hắn sẽ khiến người khác khó chịu.

Nhưng may là dù hấn trầm tính nhưng lại không bị phân biệt đối xử.

Hấn có hơi băng khuâng vì không biết nói gì, nhưng vẫn có thể chấp nhận được.

Chính lúc này.

Uỳnh!

Đột nhiên hấn cảm nhận được chấn động mạnh dưới chân.

Chấn động mạnh đến mức đến cả những người không tu luyện võ công vẫn có thể cảm nhận được.

Lúc này Chi Mậu Hình liền đứng bật dậy.

“Tiếng vó ngựa. Tất cả mau nâng cao cảnh giác.”

“Vâng!”

Tất cả bảo tiêu đều cầm vũ khí, thương nhân và người làm công thì trốn ra phía sau.

Một hồi sau, những người phi ngựa xuyên qua bóng tối xuất hiện. Có tất cả là 5 người, ai nấy đều tỏa ra khí thế không hề bình thường.

Chi Mậu Hình hét lên.

“Đây là nơi nghỉ chân của Thái Châu Thương Đoàn, mau dừng lại rồi khai danh tính đi.”

“Các hạ nói là Thái Châu Thương Đoàn sao?”

Một trong số người cưỡi ngựa hỏi lại.

“Đúng vậy...”

“Bọn ta là võ giả của Quỷ Kiếm Trang.”

“Quỷ Kiếm Trang?”

Chi Mậu Hình tròn mắt nhìn họ.

Võ giả của Quỷ Kiếm Trang thì không phải là người ngoài.

Đoàn chủ Thái Châu Thương Đoàn đã học võ công từ Quỷ Kiếm Trang, nên có thể xem họ chính là đồng môn.

Lúc này, một võ giả trẻ của Quỷ Kiếm Trang tiến lên phía trước.

Hắn ta trịnh trọng làm thế bao quyền rồi chào hỏi.

“Tại hạ là Tiểu trang chủ của Quý Kiếm Trang Sở Quân Huy.”

“Là Tiểu trang chủ ư? Tại hạ là tiêu đầu của Thái Châu Thương Đoàn - Chi Mậu Hình.”

“A, ra là Chi Đại hiệp. Rất vui được diện kiến các hạ.”

“Nhưng Tiểu trang chủ có việc gì mà đi vào đêm hôm thế này?”

“Nói ra có hơi ngượng nhưng mà các hạ có thể cho bọn ta tá túc một đêm không. Ta có việc gấp nhưng không kịp chuẩn bị chỗ nghỉ chân...”

“Các hạ không phải nhờ vả gì. Chuyện của Quý Kiếm Trang chứ có phải ai khác đâu, đương nhiên tại hạ phải giúp rồi.”

“Xin đa tạ!”

“Mời các hạ đi lối này!”

Chi Mậu Hình dẫn Sở Quân Huy và đoàn người về phía lửa trại mà họ đang ngồi.

Sở Quân Huy và tùy tùng đưa ngựa đến gốc cây gần đó rồi tụ tập quanh lửa trại.

Ánh lửa trại hắt lên khiến mặt họ đỏ rực.

Sở Quân Huy Tiểu trang chủ của Quý Kiếm Trang là một nam nhân anh tuấn độ khoảng hơn 20 tuổi.

Thế nhưng ánh mắt hắn rất sắc bén và ngũ quan thì trông khá cứng rắn.

Ngồi bên cạnh Sở Quân Huy là một nữ nhân cũng có ấn tượng tương tự. Đó chính là Sở Luật Hy tiểu muội của Sở Quân Huy.

Chi Mậu Hình cẩn trọng hỏi.

“Các hạ đã dùng bữa chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Các hạ có muốn ăn chút gì không?”

“Đa tạ các hạ. Tại hạ sẽ không quên ơn này đâu.”

“Trời ơi! Ân huệ gì chứ? Có gì đâu mà.”

Chi Mậu Hình phát tay.

Chỉ có bấy nhiêu mà nhận ân huệ cũng thật xấu hổ làm sao!

Hắn ta liền ra lệnh cho thuộc hạ mang lương khô đến.

Đoàn người của Sở Quân Huy từ tốn ăn lương khô mà nhóm Chi Mậu Hình đưa cho.

Tất cả mọi người đều ăn ngon miệng, chỉ có nữ nhân Sở Luật Hy là nhúu mày nói.

“Ta ăn không nổi.”

Sở Luật Hy không ăn nữa rồi bỏ xuống.

Sở Quân Huy nhăn mặt nói.

“Đây là lương thực quý giá. Muội hãy nghĩ đến thành ý của Chi Đại hiệp mà cố ăn đi.”

“Nhưng muội nuốt không trôi thì phải làm sao?”

“Luật Hy à!”

“Muội xin lỗi. Muội không ăn nổi nữa.”

“Cứ tùy ý muội. Nhưng muội hãy nhớ điều này. Đây là thứ mà chúng ta có thể ăn trong hôm nay. Nếu muội không ăn thì phải nhịn đói cả đêm đấy.”

Sở Quân Huy không vừa lòng với lời phàn nàn của Sở Luật Hy.

Nghे hắn nói, Sở Luật Hy liền bấu môi.

Những lúc thế này có thể tùy cơ ứng biến thì tốt, nhưng ca ca của nữ nhân cứng đầu này lại là người sống rất có nguyên tắc.

“Muội không ăn đâu.”

“Ta biết rồi.”

Sở Quân Huy lập tức lấy lại số thức ăn của Sở Luật Hy.

Xa Luân Bình tâm phúc bên cạnh họ nhìn thấy thế thì cần trọng nói.

“Thiếu chủ! Tuổi của Tiểu thư còn nhỏ, sao ngài lại nghiêm khắc với Tiểu thư vậy chứ?”

“Chuyện này không liên quan đến tuổi tác. Đó là đạo lý cần có.”

“Nhưng mà Thiếu chủ...”

“Thôi đủ rồi, Xa Đội chủ!”

“Vâng!”

Xa Luân Bình liền ngậm miệng lại.

Sở Quân Huy là người một khi đã quyết định thì tuyệt đối không thay đổi.

Hắn có chính kiến và nguyên tắc hơn bất kỳ ai.

Hắn không tha thứ cho bất kỳ hành động nào đi lệch khỏi nguyên tắc. Thậm chí ngay cả với huyết thống của mình.

Sở Quân Huy nói với Sở Luật Hy.

“Vậy nên ta đã nói muội đừng đi theo ta rồi mà? Ta bảo sẽ vất vả lắm còn gì. Đây không phải là trò đùa đâu. Thế nhưng muội vẫn cố chấp đi theo. Lại còn hùng hổ nói rằng mình sẽ không làm phiền, sẽ không trở thành gánh nặng nữa. Giờ thì sao hả? Có lương thực để ăn lại còn cần nhằn nữa á? Như vậy mà muội có thể nhận mình là con nhà võ ư?”

Lời nói của Sở Quân Huy hết như thanh phi đao đâm thẳng vào trái tim của Sở Luật Hy. Nước mắt bắt đầu lăn dài trên má Sở Luật Hy.

“Hức!”

Cuối cùng Sở Luật Hy bật khóc rồi rời khỏi chỗ ngồi.

“Thiếu chủ!”

“Ngài cứ yên đó đi. Đừng an ủi nó làm gì.”

“Nhưng mà...”

“Đây là mệnh lệnh.”

“Thuộc hạ đã rõ.”

Xa Quân Bình định đi theo Sở Luật Hy liền bấm bụng ngồi lại.

Chi Mậu Hình ngồi đó cẩn trọng quan sát Sở Quân Huy. Thế nhưng thấy mặt Sở Quân Huy đánh lại, y không dám mở miệng nói gì cả.

Sở Quân Huy vừa nói vừa cho một miếng lương thực vào miệng.

“Luật Hy phải hiểu thêm về thiên hạ này. Bảo vệ hay chiều chuộng quá không phải điều tốt lành gì với nó. Vậy nên mọi người không cần lo lắng đâu.”

“Vâng!”

“Tại hạ đã hiểu rồi.”

Xa Luân Bình và Chi Mậu Hình đồng loạt đáp lời.

Dù không phải thuộc hạ của Sở Quân Huy nhưng Chi Mậu Hình vẫn lên tiếng đáp lời. Y đã bị cuốn vào bầu không khí và khí thế của Sở Quân Huy lúc nào không hay.

‘Tiểu trang chủ của Quỷ Kiếm Trang, đúng là tài giỏi mà.’

Chi Mậu Hình không ngừng cảm thán với Sở Quân Huy nhưng cũng không khỏi lo cho Sở Luật Hy.

Ánh mắt y nhìn theo bóng bóng lưng Sở Luật Hy.

May là Sở Luật Hy không rời khỏi khu nghỉ chân mà ngồi ở đồng lửa phía xa xa.

Đó là nơi những bảo tiêu mới đang tụ tập.

425

“Tiểu nữ ngồi ở đây được chứ?”

Tất cả những bảo tiêu đều ngậm chặt miệng trước lời nói của Sở Luật Hy. Họ chỉ biết nhìn vào nhau.

Sở Luật Hy là con gái của Quỷ Kiếm Trang.

Bọn họ không tránh khỏi áp lực trước sự xuất hiện của nàng khi nghĩ đến cái tên Quỷ Kiếm Trang danh chấn cả Vân Nam.

Hơn nữa, các võ giả của Quỷ Kiếm Trang đang ngồi từ xa nhìn về bọn họ với ánh mắt đáng sợ.

Mặc dù Sở Quân Huy đã lệnh cho họ mặc kệ nàng, nhưng họ vẫn đang nhìn vào những bảo tiêu bằng ánh mắt đáng sợ. Như

thể chỉ cần những bảo tiêu chạm một ngón tay vào người của nàng thì bọn họ sẽ không đề yên vậy.

Ừc!

Tiếng nuốt khan nước bọt của ai đó phát ra.

Sở Luật Hy nhìn đám người bảo tiêu với vẻ mặt thất vọng rồi quay qua nhìn Phiêu Nguyệt và Đào Diễm Sơn.

Họ là những người duy nhất không quan tâm đến Sở Luật Hy, không giống với những người khác.

Một nam nhân có làn da trắng trẻo và xinh đẹp hơn cả nữ nhân và một cậu bé có ánh mắt sống động.

Họ tập trung vào ăn mà không chú ý đến Sở Luật Hy.

Sở Luật Hy cố tình ngồi xuống cạnh họ rồi nói.

“Xin phép.”

Đào Diễm Sơn ngay lập tức ngẩng đầu lên nhìn Sở Luật Hy.

Sở Luật Hy giới thiệu bản thân trước.

“Ta là Sở Luật Hy. Còn người?”

“Đào Diễm Sơn!”

“Cho ta ngồi ở đây một chút nhé.”²

“Cô muốn ngồi bao lâu tùy thích.”¹

Đào Diễm Sơn thản nhiên đáp lời.

Đối với những người ở Vân Nam, sự tồn tại của Sở Luật Hy có ý nghĩa gì đó rất lớn. Còn đối với Đào Diễm Sơn thì nàng cũng chỉ là một người thoáng qua cuộc đời của hắn mà thôi.

Đối với hắn, nàng không vĩ đại, cũng không có gì đặc biệt.

Vậy nên hắn mới có thể thoải mái với nàng như vậy.

Rột rột!

Một âm thanh phát ra từ bụng của Sở Luật Hy.

Gương mặt nàng đỏ bừng.

Cơn uất ức trong nàng dần bộc phát.

Tuy ban này nàng đúng là có mè nheo nhưng dù sao thì đó cũng do hoàn cảnh ép buộc nàng ấy.⁸

Bụng của Sở Luật Hy vốn yếu từ khi còn nhỏ nên nàng rất dễ đau bụng. Vì vậy nên mẫu thân của nàng đặc biệt rất chú trọng đến thức ăn của nàng.

Bụng nàng không thể tiêu hóa những thức ăn quá khô như lương khô được. Đó chính là lý do vì sao nàng lại nói mình không ăn được còn Sở Quân Huy chỉ đơn thuần nghĩ nàng đang làm nũng.

Sở Quân Huy là huynh trưởng duy nhất của nàng, vậy mà huynh ấy không hiểu cho nàng.

Rột rột!

Bụng của Sở Luật Hy lại một lần nữa kêu lên.

Nàng gục đầu vào giữa hai đầu gối vì xấu hổ.

Bộp bộp!

Bồng Đào Diễm Sơn vỗ nhẹ vào vai nàng.

Nàng nhìn lên thì thấy Đào Diễm Sơn đang đưa cho nàng một miếng thịt khô. Nó đã được hั่น mua trước khi đi cùng với Thái Châu Thương Đoàn.

“Ăn đi!”⁶

“Hử?”

“Cô nói không ăn được lương khô còn gì?”

“Thịt quá dai thì bụng ta cũng không thể tiêu hóa được.”

“Vậy à?”

Đào Diễm Sơn bồng ép chặt miếng thịt khô.

Miếng thịt đã mềm ra dưới áp lực của bàn tay Đào Diễm Sơn.

“Nhiều đây đủ để bụng cô tiêu hóa rồi đây.”

Đào Diễm Sơn đặt miếng thịt khô vào tay Sở Luật Hy.

Nàng lần lượt nhìn vào Đào Diễm Sơn rồi nhìn vào miếng thịt vì cảm giác mềm mại.⁸

“N, người giỏi quá.”

“Chuyện nhỏ mà.”

“Cảm ơn người!”

Sở Luật Hy cảm ơn Đào Diễm Sơn rồi lấy một ít thịt khô ăn thử.

Nó mềm mại đến mức nàng không thể tin rằng đây là thịt khô.

Sở Luật Hy nhai nhai miếng thịt với gương mặt hạnh phúc.

Miếng thịt khô hết sạch trong tích tắc. Đào Diễm Sơn lại lấy ra một miếng thịt khô khác từ trong tay nải rồi ép chặt để nó mềm ra rồi đưa cho Sở Luật Hy.

“Cảm ơn người!”

Sở Luật Hy cảm ơn Đào Diễm Sơn rồi tiếp tục ăn.

Sau khi ăn nốt miếng thịt khô Đào Diễm Sơn vừa đưa, nàng đã cảm thấy no bụng. Cảm giác khó chịu ở dạ dày cũng không còn nữa.

Trên gương mặt của Sở Luật Hy xuất hiện một nụ cười thật tươi.

Có lẽ trái tim bị Sở Quân Huy làm cho tổn thương của nàng đã được chữa lành đôi chút.

Sở Luật Hy hỏi Đào Diễm Sơn.

“Nhưng mà người làm bằng cách nào vậy?”

“Chuyện gì?”

“Sao người làm miếng thịt mềm được thế?”

“Thì ta cứ làm rồi nó thành ra như vậy thôi.”

“Đừng nói người là cao thủ giấu nghề đấy nhé?”

“Không đến mức đó đâu...”

“Không đâu! Ngay cả ở trong Quỷ Kiếm Trang cũng có rất ít võ giả tài năng như người. Người thật sự rất giỏi đó.”

Gương mặt của Sở Luật Hy đỏ bừng. Nàng ấy nói một cách hào hứng.

Đào Diễm Sơn xấu hổ chỉ biết ngồi gãi đầu.

Hắn không quen với tình huống này.

Lần đầu tiên hắn được một nữ nhân xinh đẹp đối xử như thế này.

Sở Luật Hy quay qua Phiêu Nguyệt.

Vì mãi quan tâm đến Đào Diễm Sơn nên nàng không mấy để ý đến Phiêu Nguyệt, đến bây giờ nàng mới nhận thức được vẻ đẹp hơn cả nữ nhân của Phiêu Nguyệt, nàng thốt lên.

“Òa!”

Sở Luật Hy vô thức thốt lên.

“Huynh đúng là... ủa có phải là huynh không nhỉ?”

“Nếu cô hỏi huynh ấy có phải nam nhân không thì đúng rồi đó.”

“Huynh là ai vậy? Ta chưa bao giờ nghe ai kể về một nam nhân như huynh cả. Ôi nhìn mái tóc này đi. Đen thật đấy. Sao nó có thể sáng bóng như thế này chứ...”

Sở Luật Hy liên tục cảm thán.

Giọng của nàng cao đến mức thu hút cả sự chú ý của Sở Quân Huy và thuộc hạ đang đứng ở đằng xa.

Từ vị trí của họ không thể thấy được gương mặt của Phiêu Nguyệt nên họ không thể hiểu tại sao Sở Luật Hy lại ầm ĩ lên như vậy.

Sở Luật Hy tiếp tục cười nói như thể nàng không có ý định tách ra khỏi Phiêu Nguyệt và Đào Diễm Sơn. Sở Quân Huy thấy vậy liền vỗ bốp một cái lên trán của mình.

“Nha đầu ấy bao giờ mới chịu trưởng thành đây...”

Giang hồ đang thay đổi theo từng ngày.

Trong thời thế loạn lạc, người ta phải luôn giữ vững lý trí và phải biết quan sát xung quanh.

Giang hồ là một nơi không có sự rộng lượng, cũng không có chỗ để chấp nhận được một người khờ khạo như tiểu muội của Sở Quân Huy.

Y muốn tiểu muội của mình mạnh mẽ hơn bất kỳ ai khác. Tuy vậy, y không khỏi cảm thấy khó chịu khi nhìn thấy nàng cười nói với những bảo tiêu tầm thường kia.

Xa Luân Bình thận trọng nói.

“Để thuộc hạ gọi tiểu thư về ạ.”

“Cứ mặc kệ nó đi.”

“Nhưng mà....”

“Những bảo tiêu của Thái Châu Thương Đoàn sẽ không làm hại gì đến Luật Hy đâu. Cứ kệ nó.”

“Thuộc hạ hiểu rồi ạ.”

Chi Mậu Hình tinh ý bảo.

“Tiểu nhân sẽ đến nói với những bảo tiêu biết giữ ý tứ với Sở tiểu thư.”

“Không cần đâu.”

Sở Quân Huy kiên quyết từ chối.

‘Chep! Quả là một người cứng nhắc.’

Chi Mậu Hình vô thức bày ra vẻ mặt chán chường.

Có lẽ vì không thoải mái nên hắn cảm thấy đêm nay thật dài.

Những người của Thái Châu Thương Đoàn thức dậy trước bình minh và đang chuẩn bị để rời đi.

Họ dập tắt ngọn lửa đã sưởi ấm cho họ suốt đêm qua và buộc ngựa vào xe.

Bữa sáng của bọn họ vẫn là lương khô.

Lương khô khô cứng khiến miệng của bọn họ đau nhức, nhưng không ai nói rằng họ không thích nó cả. Ngoại trừ Sở Luật Hy.

Sở Luật Hy đã quay trở lại cùng với những võ giả của Quỷ Kiếm Trang trước khi đi ngủ. Nhưng khi vừa tới giờ ăn, nàng lại lon ton chạy đến chỗ của Đào Diễm Sơn.

Đào Diễm Sơn đưa cho nàng một chút thịt khô mềm mại.

“Đa tạ!”

Sở Luật Hy ngồi cạnh bên Đào Diễm Sơn và ăn thịt khô giống như ngày hôm qua.

“Hum hum!”

Nàng ngâm nga trong cổ như thể đang rất vui vẻ.

Bồng Sở Quân Huy tiến lại gần nàng.

Y chấp thế bao quyền chào Phiêu Nguyệt và Đào Diễm Sơn.

“Tiểu sinh là Sở Quân Huy của Quý Kiếm Trang. Thành thực xin lỗi các vị vì tiểu muội của...”

Bồng nhiên y dừng lại.

Bởi khi nhìn thấy gương mặt của Phiêu Nguyệt, y đã không thể nói nên lời.

‘Đây là gương mặt của một nam nhân sao...?’

Y nhú mày.

Bởi y không thể hiểu được tại sao một nam nhân có ngoại hình xinh đẹp như thế này mà lại đi làm bảo tiêu.

Quan trọng hơn cả là bầu không khí mà y cảm nhận được quanh Phiêu Nguyệt.

Bầu không khí vô cùng tĩnh lặng, giống như vũng nước đọng sâu thẳm.

Y chưa bao giờ cảm thấy như vậy ở bất kỳ một võ giả nào.

Ít nhất thì trong số những võ giả hắc từng gặp thì Phiêu Nguyệt là người đầu tiên có bầu không khí như vậy.

‘Hắn không phải người bình thường.’

Rõ ràng là Phiêu Nguyệt biết rõ danh tính của y, nhưng hắn lại chẳng có dấu hiệu nao núng.

Nếu đã vậy thì chỉ có khả năng là Phiêu Nguyệt cực kỳ tin vào sức mạnh của mình hoặc hắn cảm nhận chậm những tác động từ bên ngoài.

Sở Quân Huy nghĩ rằng Phiêu Nguyệt nằm ở vế trước.

Bởi vì hồi chuông cảnh báo đã vang lên trong đầu y ngay khi y nhìn thấy gương mặt của Phiêu Nguyệt.

Sở Quân Huy thận trọng hỏi.

“Tiểu sinh có thể biết cao danh quý tánh của vị huynh đài này không?”

“Không cần thiết lắm, yên lặng mà đi vẫn tốt hơn.”

Lông mày của Sở Quân Huy giật giật trước lời từ chối của Phiêu Nguyệt.

Đây là lần đầu tiên có người từ chối tiết lộ danh tính khi y đã giới thiệu trước.

“Người...”

Xa Luân Bình đứng sau Sở Quân Huy định rút kiếm ra vì tức giận nhưng Sở Quân Huy đã giơ tay ngăn hãm lại.

Sở Quân Huy xin lỗi.

“Xin lỗi vì thuộc hạ của tiểu sinh đã quá khích và có hành vi thô lỗ.”

“Không sao.”

“Thật may vì thiếu hiệp hiểu cho ta. Vậy cho ta hiểu một điều. Thiếu hiệp đã tham gia với vai trò là bảo tiêu tạm thời, nhưng liệu lý do có phải là vì bọn ta không?”

“Ta còn không biết Quý Kiếm Trang ở đây cho đến khi gia nhập vào đây.”

“Vậy ra thiếu hiệp không phải là người Vân Nam.”

“Đúng vậy! Ta chỉ đi cùng Thái Châu Thương Đoàn vì điểm đến giống nhau.”

“Ra là vậy.”

Sở Quân Huy khẽ gật đầu.

Bởi vì những lãnh nhân cũng thường giam gia vào tiêu cục hay thương đoàn vì cùng một điểm đến.

Những tiêu cục và thương đoàn cần người bảo vệ những món đồ quý giá với thù lao thấp nhất có thể, còn lãnh nhân thì cần được cung cấp chỗ ở và thức ăn khi di chuyển.

Trong giang hồ có khá nhiều trường hợp như thế này.

“Vậy điểm đến của thiếu hiệp là Thành Đô sao?”

“Đúng vậy!”

“Ta hiểu rồi. Vậy thì ta cũng không hỏi nữa. Chỉ cần thiếu hiệp hứa với ta một điều.”

“Chuyện gì?”

“Xin đừng nhồi nhét những mơ ước hảo huyền vào đầu tiểu muội ta. Nó là một đứa trẻ ngây thơ, vẫn chưa biết gì về thế giới này. Ta hy vọng lần này sẽ là cơ hội để nha đầu ấy có thể biết thế giới lạnh lẽo và đáng sợ đến nhường nào. Đó chính là lý do tại sao ta lại đưa nha đầu ấy đến đây, vậy nên mong các vị đừng vẽ ra một viễn tưởng màu hồng cho nó nữa.”

“Được.”

Phiêu Nguyệt gật đầu.

Ngay cả Sở Quân Huy không yêu cầu điều đó thì hẳn cũng không có ý định quan tâm đến Sở Luật Hy.

Sở Quân Huy khẽ mỉm cười vì hài lòng với câu trả lời của Phiêu Nguyệt.

“Xin lỗi vì làm phiền đến thiếu hiệp. Vậy ta xin phép. Nếu thiếu hiệp đồng ý và muốn nói chuyện thì hãy di chuyển ra phía trước.”

“Người cũng đi cùng Thái Châu Thương Đoàn sao?”

“Tại hạ nghĩ sẽ thoải mái hơn nếu đi cùng Thái Châu Thương Đoàn đến giữa điểm đến.”

“Xem ra đích đến của người không phải là Thành Đô.”

“Đúng vậy. Nhưng chúng ta có thể đi cùng nhau đến hết Tây Xương.”

Tây Xương là một đô thị nằm ở phía Nam của thành Tứ Xuyên. Là điểm giao giữa những quan lộ.

Chỉ cần đến được đây, người ta có thể đi đến bất cứ đâu của giang hồ mà họ muốn.

Tuy không biết điểm đến cuối cùng của Sở Quân Huy là ở đâu nhưng Phiêu Nguyệt nghĩ bọn họ phải đi cùng nhau ít nhất cũng năm ngày.

“Vậy gặp lại sau.”

Sở Quân Huy chấp tay chào rồi rời đi.

Xa Luân Bình đi theo y và thì thầm.

“Chúng ta có thể tin vào hắn không?”

“Có điều gì ngu ngốc hơn khi tin vào một người mà người mới gặp lần đầu không?”

“Nếu vậy thì?”

“Quan sát một kẻ tinh ranh từ xa vẫn tốt hơn là ở gần.”

“À!”

Xa Luân Bình vô thức thốt lên.

Hắn đã nghĩ thật lạ khi Sở Quân Huy đối xử với người lạ một cách trịnh trọng như thế. Thì ra là y đã có tâm kế cho mình.

‘Không hổ danh là tiểu trang chủ.’

Sở Quân Huy leo lên được vị trí tiểu trang chủ không đơn thuần chỉ vì y là con trai của Quý Kiếm Trang Chủ Sở Môn mà y đã được trang chủ công nhận bởi võ lực và tâm kế xuất chúng.

Nhiệm vụ lần này cũng thế.

Trang Chủ Sở Môn đã thừa nhận khả năng vượt trội của Sở Quân Huy và giao nhiệm vụ cho y trực tiếp đi tìm hiểu tình hình của giang hồ.

Từ trước đến nay, Quý Kiếm Trang vốn im hơi lặng tiếng. Nhưng ông hiểu rõ Quý Kiếm Trang không thể giữ thế trung lập như thế này mãi được. Vậy nên ông đã cử con trai của mình đi để tìm hiểu tình hình của giang hồ và đưa ra quyết định cuối cùng.

Sở Quân Huy liếc nhìn qua thì thấy Sở Luật Hy đang hào hứng nói chuyện với Đào Diễn Sơn.

“Chắc!”

Y tặc lưỡi.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 426

Quát! Quát!

Hàng chục con quạ bay vút trên bầu trời và phát ra những âm thanh không mấy tốt lành.

Quạ đen chính là động vật ăn xác con người.

Không chỉ có một hai thi thể.

Trên mặt đất nằm la liệt hàng chục thi thể liền.

Chắc là mới chết chưa được bao lâu nên trên mặt vẫn còn vương máu. Đám quạ đang nhâm nhi những thi thể này.

Xung quanh thi thể là xe ngựa bị phá hỏng tan nát.

Trên nóc xe ngựa có trên lá cờ có đề bốn chữ ‘Huyền Huyền Tiêu Cự’.

Huyền Huyền Tiêu Cự là tiêu cự có căn cứ tại Nghi Bảo.

Họ chủ yếu vận chuyển hàng hóa đến các tỉnh lân cận Vân Nam.

Mặc dù có quy mô khá nhỏ nhưng võ công của mọi tiêu sư đều không phải dạng vừa, họ chưa từng bị cướp hàng hóa bao giờ. Vậy nên tại khu vực Nghi Bảo, Huyền Huyền Tiêu Cự là nơi được tin tưởng rất cao. Thế nhưng hầu hết những thi thể ở đây đều là tiêu sư của Huyền Huyền Tiêu Cự.

Có một nhóm người không ngừng đi xung quanh chỗ thi thể của các tiêu sư.

“Mau di chuyển hàng hóa đi.”

“Đúng là nghèo mạt mà. Không có gì giá trị cả.”

“Chết tiệt!”

Những thứ chúng chất lên xe ngựa là tiêu vật được Huyền Huyền Tiêu Cự vận chuyển.

Chúng đã đột kích Huyền Huyền Tiêu Cự và cướp tiêu vật đi.

Khi nghe tin Huyền Huyền Tiêu Cự vận chuyển toàn hàng đắt đỏ, chúng đã đột kích cướp của, nhưng hóa ra hàng hóa lại không có giá trị gì cả. 8

Có một hai món đồ quý giá lẫn trong đó nhưng lại khó mà xử lý được. Để xử lý những món đồ này, chúng phải mang chúng

tới tận Thành Đô nhưng rủi ro lại quá lớn. 6

“Ha! Vậy là lần này cũng thất thu rồi.”

Một mỹ phụ độ tuổi tam tuần thờ dài nói.

Mỹ phụ có ấn tượng khá hung dữ kia chính là người đứng đầu trong cuộc đột kích Huyền Huyền Tiêu Cục.

Lúc này một tráng hán tuổi tầm tứ tuần tiến gần đến chỗ nữ nhân.

Ánh mắt của nam nhân tỏa ra khí chất hung tàn và mạnh mẽ. Thế nhưng thái độ của y đối với mỹ phụ lại vô cùng thận trọng.

“Có vẻ chúng ta không thu được chút lợi nào ở đây rồi. Chẳng biết có phải tin đồn lan xa hay không mà thương đoàn và tiêu cục lân cận không còn vận chuyển bảo vật qua đường này nữa.”

“Hum! Đúng là nhanh nhạy đấy.”

“Chúng ta phải làm sao thế?”

“Còn làm gì nữa? Nếu tin đồn lan xa rồi thì chúng ta phải chuyển chỗ làm ăn thôi. Người hãy đi tìm hiểu xem có chuyển vận chuyển hàng quý giá nào không. Chúng ta sẽ làm một vố to rồi trốn một thời gian.”

“Thuộc hạ đã rõ rồi ạ.”

Gã nam nhân cúi đầu đáp lời.

Mỹ phụ nhìn đám quạ thương thức bữa ăn. Lòng chúng lúc này đã dính đầy máu tươi.

Quạt! Quạt!

Đám quạ tựa hồ rất vui mừng khi có được bữa ăn thịnh soạn sau thời gian dài.

“Ồn ào quá!”

Mỹ phụ vẫy tay.

Trên cổ tay nàng có một chiếc chuông nhỏ.

Leng keng!

Lúc mỹ phụ lắc tay, chiếc chuông liền vang lên.

Bụp!

Ngay lập tức đầu của đám quạ nổ tung, chính sóng âm từ chiếc chuông đã khiến lũ quạ phải bỏ mạng.

Âm công vô cùng khủng khiếp.

Mỹ phụ tỏ vẻ bức bối.

“Đúng là khó ăn thật đấy.”

Chuyến thương hành của Thái Châu Thương Đoàn vô cùng suôn sẻ.

Xe ngựa vốn chỉ có hơn 20 thành viên giờ đã có khoảng 30 người.

Bao gồm cả võ giả của Quỷ Kiếm Trang.

Chỉ ít thì đạo tặc và đám môn đồ Lục Lâm ở tỉnh Vân Nam không ai dám bén mảng đến cướp hàng của Thái Châu Thương Đoàn cả.

Ở tỉnh Vân Nam, việc chạm vào môn phái và thương đoàn liên quan đến Quỷ Kiếm Trang chẳng khác nào hành động tự sát cả. Chính vì thế mà trước khi rời khỏi Vân Nam, thương đoàn có thể di chuyển vô cùng thuận lợi.

Đổi lại, Thái Châu Thương Đoàn cung cấp mọi sự tiện ích cho võ giả của Quỷ Kiếm Trang.

Ngay khi nghỉ chân, họ được ưu tiên hàng đầu để không cảm thấy có gì bất tiện. Và nhờ đó, những võ giả Quỷ Kiếm Trang rời khỏi Vân Nam nhanh hơn nhiều so với việc họ di chuyển một mình.

Sở Quân Huy nở nụ cười mãn nguyện.

Lịch trình quá đột ngột nên hắn không kịp chuẩn bị cho một chuyến đi dài. Thế nhưng nhờ có Thái Châu Thương Đoàn cùng đồng hành nên hắn mới yên tâm mà lên đường.

Đột nhiên Sở Quân Huy nhìn lại phía sau.

Tiểu muội Sở Luật Hy đang ngồi phía sau thương đoàn. Chính xác là nàng đang ngồi cạnh Đào Diễm Sơn buôn chuyện.

Hình ảnh này hẳn chưa từng bắt gặp khi ở Quỷ Kiếm Trang. Bởi vì ở Quỷ Kiếm Trang không ai đồng trang lứa với Sở Luật Hy cả.

Quan trọng hơn, Sở Luật Hy có thân phận cao quý nên không ai dám tùy tiện đối xử với nàng. Vậy nên nàng ấy luôn chỉ có một mình.

Sở Quân Huy cảm thấy tiếc cho tiểu muội, thế nhưng là con cháu của một võ gia danh môn đương nhiên nàng phải chịu đựng mọi thứ.

Thế nên hẳn không an ủi tiểu muội nhưng cũng không bỏ mặc nàng. Thực tế thì hẳn cũng bận bịu tu luyện võ công nên không có thời gian quan tâm đến nàng.

Dáng vẻ tươi cười này của Sở Luật Hy thật sự vô cùng lạ lẫm với Sở Quân Huy.

Không ngờ nàng ấy có thể thoải mái buôn chuyện như vậy.

Mặc khác Đào Diễm Sơn chỉ đáp lời đại khái mà không có phản ứng mấy. Vậy mà Sở Luật Hy lại cười rất tươi.

‘Tiểu tử đó!’

Sở Quân Huy khẽ nhú mày.

Dù tiểu muội không để tâm, nhưng trông nàng ấy nói chuyện với kẻ không biết rõ thực lực và thân thế làm Sở Quân Huy khá khó chịu.

Bình thường hẳn không bao giờ bỏ qua, nhưng gã nam nhân trông như ca ca của tiểu nam tử lại thu hút sự chú ý của hắn.

Trông hắn ta có vẻ ngoài thư sinh và ngoại hình lại xinh đẹp tựa nữ nhân, nhưng cảm giác lại có gì đó không đúng lắm.

‘Rốt cuộc hắn là ai vậy nhỉ?’

Sở Quân Huy càng nhú chặt đôi mày hơn.

Mỗi lúc như thế, hắn lại thấy thông tin nắm bắt được thật quá ít.

Tỉnh Vân Nam cách biệt xa với giang hồ, và Quỷ Kiếm Trang lại nằm ở tận Điểm Thương Sơn nên nắm bắt thông tin khá chậm.

‘Nếu muốn mở rộng thế lực thì phải xây dựng một mạng lưới thông tin tốt hơn.’

Tổ phụ của hãn Sở Tổng Danh không hề có ý để tâm đến việc bên ngoài.

Ngay từ đầu ông ấy đã không có ý định mở rộng Quỷ Kiếm Trang. Vậy nên ông gần như là bỏ bê Quỷ Kiếm Trang.

Chính vì thế nên hệ thống tổ chức của bốn phái mới trở nên lỏng lẻo. Thế nhưng, phụ thân của Sở Quân Huy là Sở Văn Lý lại chỉnh lý và nuôi dưỡng môn phái đạt đến quy mô như ngày hôm nay. Có điều chung quy vẫn còn nhiều thiếu sót.

‘Cuộc chiến giữa Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội. Ta nhất định phải trực tiếp chứng kiến rồi mới quyết định theo phe nào.’

Sở Quân Huy nghĩ nhất định hãn phải tham gia vào trận chiến này.

Lịch sử giang hồ cũng giống như lịch sử chiến tranh.

Cứ vài thế hệ trôi qua lại xảy ra trận chiến lớn, lúc này sự hưng thịnh của môn phái sẽ dựa vào quyết định mà họ đưa ra.

Đến cả Ngũ Đại Môn Phái thâm tóm giang hồ khi xưa cũng không thể nắm bắt được dòng chảy của thời gian.

Tùy thuộc vào lựa chọn mà môn phái đó sẽ hưng thịnh hay nhận lấy thất bại rồi bị hủy diệt.

Tổ phụ Sở Tổng Danh không có tham vọng đối với giang hồ, nhưng Sở Văn Lý và Sở Quân Huy lại khác.

Họ muốn trở thành trung tâm chứ không phải ở ngoài rìa của giang hồ.

Sở Quân Huy lẩm bẩm.

‘Rõ ràng hãn ta là cao thủ. Nhưng lại không biết ở mức độ nào...’

Sở Quân Huy nghĩ chỉ ít đối phương cũng ngang bằng với hãn. Nếu không thì hãn chẳng đời nào không nhìn ra cảnh giới của đối phương.

Tiêu đầu Chi Mậu Hình cần trọng hỏi.

“Có vẻ các hạ để ý đến người đó nhỉ?”

“Không biết các hạ có biết gì về hắn ta không?”

“Hắn cũng chỉ là người bọn ta thuê tạm thời thôi...”

“Nhưng chẳng phải cũng nên điều tra danh tính một chút sao?”

“Vì võ công của tiêu đệ hắn giỏi quá nên...”

“Tiêu đệ ư? Đến mức độ nào thế?”

“Hắn có thể đập vỡ tảng đá lớn chỉ bằng một chưởng.”

“Cỡ đó thì là cao thủ cao thâm rồi.”

“Dựa trên lập trường của chúng tại hạ, chúng tại hạ chủ yếu đi đường dài nên xuất hiện một cao thủ như thế thì chỉ có thể chấp nhận cho họ gia nhập thôi.”

Cuộc xung đột giữa Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội không phải là vấn đề của riêng họ.

Ảnh hưởng từ trận chiến của họ đang lan rộng ra khắp giang hồ.

Tất cả những kẻ có tham vọng đều đổ xô đến Bà Dương Hồ, điều này dẫn đến tình trạng rối ren trên khắp khu vực.

Ngay khi võ giả nắm giữ khu vực vắng mặt thì sẽ xuất hiện nhiều người nhắm vào vị trí đó.

Đương nhiên sẽ xảy ra xung đột vũ trang.

Cứ thế hỗn loạn lan ra khắp giang hồ, và đạo tặc cũng bắt đầu hoành hành.

Mục tiêu của chúng sẽ là những thương đoàn đi đường dài như Thái Châu Thương Đoàn.

Chỉ cần một lần hành sự chúng có thể hưởng thụ suốt mấy năm.

Và nhiều thương đoàn đã bị đạo tặc và Lục Lâm cướp bóc.

Khi biết chuyện này, Thái Châu Thương Đoàn cũng đã chiêu mộ thêm bảo tiêu tạm thời và nâng cao cảnh giác hơn.

Đó là lý do vì sao họ chiêu mộ Phiêu Nguyệt và Đào Diễn Sơn.

Nghe Chi Mậu Hình giải thích, Sở Quân Huy liền gật đầu.

Hắn đã hiểu lý do vì sao Chi Mậu Hình lại để hai người không rõ thân phận tham gia vào.

“Tóm lại tại hạ sẽ chú ý không để họ làm gì tiểu muội của các hạ đâu.”

“Không cần phải vậy đâu...”

“Chuyện đó cũng không khó khăn gì nên các hạ không cần áp lực đâu.”

“Vậy nhờ các hạ nhé.”

“Vâng! Cứ để tại hạ lo.”

Chi Mậu Hình cúi đầu đáp lời.

Suốt!

Quý Nha thò đầu ra khỏi ống tay áo của Phiêu Nguyệt.

Trong suốt thời gian đi cùng Thái Châu Thương Đoàn, Quý Nha luôn nằm yên trong áo Phiêu Nguyệt.

Sau khi hấp thụ nội đan của giao long, Quý Nha hầu như chỉ cuộn mình trong ống tay áo. Vậy nên việc Quý Nha xuất hiện thế này chứng tỏ có gì đó bất thường.

Quý Nha bò lên vai Phiêu Nguyệt rồi tận hưởng ánh nắng ấm áp. Lúc này chiếc sừng trên đầu nó càng đỏ hơn.

“Chà!”

Sở Luật Hy nhìn thấy Quý Nha liền tỏ vẻ cảm thán.

Mọi khi nàng cảm thấy rắn là loài rất ghê tởm. Thế nhưng, khi nhìn thấy Quý Nha, nàng hoàn toàn không hề tỏ ra khó chịu chút nào.

Bộ dạng Quý Nha tắm nắng trông vô cùng đẹp đẽ và thần bí.

Sở Luật Hy bất giác vươn tay ra chạm vào Quý Nha.

Lúc này Đào Diễm Sơn mới chộp tay nàng lại.

“Nó không thích thế đâu.”

“Hả? Tại sao?”

“Quý Nha không thích người khác chạm vào nó. Người duy nhất có thể chạm vào chỉ có ca ca thôi.”

“Thế à?”

Sở Luật Hy tỏ vẻ tiếc nuối. Tuy nhiên nàng đã lập tức bỏ ý định chạm vào Quý Nha.

Đột nhiên nàng thấy thật kỳ diệu làm sao.

Nhìn qua ai cũng thấy Quý Nha là một linh vật.

Ai cũng biết linh vật là thứ không bao giờ tuân theo bất kỳ ai.

Kết luận chỉ có một.

Phiêu Nguyệt là một nhân vật vĩ đại đến mức linh vật cũng phải đi theo.

Sở Luật Hy thì thâm với Đào Diễm Sơn.

“Ca ca là người thế nào vậy?”

“Gì chứ?”

“Rất cuộc huynh ấy là người thế nào mà có cả linh vật đi theo như thế?”

“Ta cũng không biết nói sao...”

Đào Diễm Sơn ngập ngừng nói.

Bởi vì hắn cũng khó mà lý giải nổi.

Đến cả Quý Vương uy chấn thiên hạ cũng phải dựa vào Phiêu Nguyệt.

Thật khó để nói hết cho một người chưa từng trực tiếp kinh qua những điều mà Phiêu Nguyệt đã làm.

“Sau này cô sẽ biết thôi.”

Đào Diễm Sơn bỏ lửng như thế.

Sở Luật Hy nhìn hắn với vẻ mặt nghi hoặc nhưng cũng không hỏi gì hơn.

Ánh mắt Sở Luật Hy lại hướng về phía Phiêu Nguyệt.

Soạt!

Đột nhiên Quỷ Nha bắt đầu cuộn tròn trên người Phiêu Nguyệt. Phiêu Nguyệt tựa lưng vào đồng hàng hóa và chơi đùa với Quỷ Nha.

Thoạt nhìn trông Quỷ Nha như một sợi roi da được làm bằng đá quý màu đỏ đang cuộn trên người Phiêu Nguyệt.

Sở Luật Hy ngẩng người ra nhìn cảnh tượng Phiêu Nguyệt và Quỷ Nha trêu đùa nhau.

Chính lúc này.

Uỳnh!

Đột nhiên mặt đất chấn động một phen.

Sở Luật Hy bất ngờ ngẩng đầu lên nhìn đám mây bụi ở phía xa xa.

Nghe tiếng náo loạn đột ngột, Quỷ Nha lại bò vào trong ống tay áo Phiêu Nguyệt.

Lúc này Phiêu Nguyệt leo lên đỉnh của đồng hàng hóa nhìn về trước.

Đám mây bụi mỗi lúc một gần nơi họ đang đi.

Không phải tự nhiên lại xuất hiện cảnh tượng này. Thực tế có khoảng 100 người và ngựa đang phóng nhanh tới.

Đám võ giả cưỡi ngựa ai nấy đều cầm chặt vũ khí.

Người cầm vũ khí xông đến thế này chắc chắn không có ý đồ tốt gì.

Tiêu đầu Chi Mậu Hình lớn tiếng hét lên.

“Là đạo tặc. Tất cả sẵn sàng nghênh chiến.”

“Vâng!”

Gương mặt các bảo tiêu Thái Châu Thương Đoàn lập tức căng thẳng thấy rõ.

Thế nhưng khóe môi Sở Quân Huy lại khẽ nhếch lên.

“Tốt lắm. Thế này cũng không tệ nhạt mấy...”

Cuộc sống hằng ngày ở Quỷ Kiếm Trang rất buồn chán.

Sở Quân Huy hầu như không phải làm gì ngoài việc luyện võ cả.

Hơn nữa, vì y không giao lưu với thế giới bên ngoài nên cuộc sống của Sở Quân Huy rất đơn điệu. Chính vì vậy nên khi quyết định ra ngoài giang hồ, y đã kỳ vọng rất nhiều.

Y mơ được gặp những kỳ tài cùng tuổi, được chu du thiên hạ. Nhưng thực tế lại khác.

Cuộc sống hằng ngày của Thái Châu Thương Đoàn cũng đơn điệu chẳng khác gì Quỷ Kiếm Trang. Và người trông có vẻ như bằng tuổi với y là Phiêu Nguyệt lại xây giữa y và hắn một bức tường như thể chẳng muốn giao lưu gì với y.

Nhờ vậy mà hỏa ý đã tích tụ trong tâm y.

Thật tình cờ lúc này bọn đạo tặc lại kéo đến.

Một nụ cười xuất hiện trên môi của Sở Quân Huy.

“Cái này phải gọi là bất cảm thỉnh cố sở nguyện sao? Xem ra ông trời đang giúp Sở Quân Huy này rồi.”

Chỉ cần nhìn qua cũng biết những tên đạo tặc đang kéo đến quả không tầm thường.

Y đang tự nhủ không biết những võ giả của Thái Châu Thương Đoàn liệu có thể ngăn cản được bọn chúng hay không.

Ngay lúc đó, Chi Mậu Hình hét lên.

“Tất cả bảo tiêu tiến về phía trước, những bảo tiêu tạm thời thì bảo vệ thương nhân cho ta.”

“Rõ!”

Những bảo tiêu đáp lời rồi nhảy lên phía trước.

Trên gương mặt của Chi Mậu Hình thoáng qua chút lo lắng.

‘Bọn đạo tặc hoạt động ở đây sao?’

Theo thông tin hắn có được thì không có một tên đạo tặc nào hoạt động ở đây cả. Tuy nhiên, hắn vẫn thuê thêm bảo tiêu tạm thời để đề phòng.

Sự phòng bị của hắn tuy đã đúng nhưng hắn cảm thấy chẳng vui vẻ gì. Bởi hắn mong lần thương hành này có thể trót lọt mà không gặp phải bất cứ xung đột nào.

‘Nhưng có lẽ tình huống xấu nhất sẽ không xảy ra vì có các võ giả của Quỷ Kiếm Trang ở đây.’²

Chi Mậu Hình nhìn qua nhóm người Sở Quân Huy.

Tất cả bọn họ đều là những cao thủ bất phàm.

Chỉ cần nghĩ đến việc đi cùng họ thôi hắn cũng cảm thấy vững tâm rồi.

Lộc cộc!

Tiếng vó ngựa càng lúc càng lớn.

Nhóm đạo tặc đã tiến lại gần bọn họ hơn.

Ánh mắt của Chi Mậu Hình dán chặt vào nhân ảnh đang dẫn đầu.

‘Nữ nhân?’¹

Thủ lĩnh của bọn đạo tặc rõ ràng là một nữ nhân.

Một nữ nhân xinh đẹp khoảng chừng ba mươi tuổi.

Nàng đang chỉ huy bọn cướp với mái tóc đen bay bổng bành trong gió.

Nàng vẫy tay ra hiệu, bọn đạo tặc tách ra làm hai.

“Bắn!”

Một số tên đạo tặc rút cung và nhắm vào Thái Châu Thương Đoàn khi nàng ra lệnh.

“Chuyện gì thế?”

“Bọn chúng định bắn tên sao?”

Chi Mậu Hình cùng những bảo tiêu kinh ngạc trước cảnh tượng ấy.

Bởi vì bắn tên khi đang cưỡi ngựa không phải là một chuyện dễ dàng gì.

Ngoài việc thuần thực kỹ mã thuật ra thì người đó còn phải thông thạo cung thuật.

Giang hồ vốn xem thường cung thuật.8

Người trong giang hồ bài bác những người sử dụng những vũ khí tấn công từ xa như tên hay ám khí.

Cũng chính vì thế nên hiện tại không có nhiều võ giả sử dụng cung thuật trong giang hồ. Tìm được võ giả thuần thực kỹ mã thuật lại càng khó.

Vậy mà đám đạo tặc này lại vừa cười ngửa vừa bắn cung.6

Vụt!

Hàng loạt mũi tên đồng loạt bay tới.

“Khục!”

“Ặc!”

Những bảo tiêu đứng ở tuyến đầu không có chút phòng bị đã bị trúng tên và ngã xuống.

“Chết tiệt! Tất cả tìm chỗ nấp mau.”

Chi Mậu Hình hét lên.

Đám đạo tặc lại tiếp tục bắn tên.

Phập!

Những mũi tên trúng chính xác vào các bảo tiêu.

Tài nghệ bắn cung của bọn họ xuất sắc đến kinh hoàng.

Chỉ trong chớp mắt, một nửa số bảo tiêu đã bị hạ gục bởi mũi tên.8

“Chết tiệt!”

Chi Mậu Hình không thể giấu nổi vẻ mặt bàng hoàng.

Đám đạo tặc vây quanh Thái Châu Thương Đoàn, chỉ cần đợi sơ hở là bắn tên.

“Khục!”

“Tất cả mau trốn đằng sau xe hàng.”

Những bảo tiêu còn lại kéo những bảo tiêu bị thương trốn sau xe hàng.

Chỉ cần bọn họ né tránh mũi tên mà chờ đợi như thế này thì dù bọn đạo tặc kia có thông thạo kỹ thuật hay cung thuật đến mấy cũng phải bỏ cung và đánh cận chiến.

Dự đoán của họ quả không sai.

“Tấn công!”

Những đạo tặc bỏ cung và xuống ngựa sau tiếng hét của nữ nhân thủ lĩnh.

Bọn họ sẽ phân định thắng bại bằng một cuộc cận chiến.

“Aaa!”

“Hãy!”¹

Những đạo tặc lao về những chiếc xe hàng với khí thế cực kỳ đáng sợ.

“Các người!”

“Chết tiệt!”

Những bảo tiêu đang nép tránh mũi tên vội rút vũ khí ra để đối đầu với bọn đạo tặc.

Keng keng!

Tiếng la hét cùng tiếng va chạm vũ khí vang vọng ở khắp nơi.

Chi Mậu Hình cũng rút kiếm và lao về phía mỹ nhân kia.

‘Mình phải xử lý ả thủ lĩnh ngay lập tức.’

Cho dù bọn đạo tặc kia có giỏi đến đâu thì chỉ cần kẻ cầm đầu gục ngã, bọn họ sẽ chạy tán loạn như con rắn mất đầu.

Kiểm khí bao bọc lấy thanh kiếm của Chi Mậu Hình.

Kỹ năng hoàn toàn xứng đáng để trở thành thủ lĩnh bảo tiêu của Thái Châu Thương Đoàn.

“Cha! Đi chết đi!”

Chi Mậu Hình hướng thanh kiếm bao bọc đầy kiếm khí về nữ nhân vẫn đang ngồi trên ngựa.

Vèo!

Nữ nhân kia tỏ vẻ khó chịu.

“Người đang xem thường ta đây à?”

Nàng nói rồi xòe lòng bàn tay trắng nõn của mình về phía Chi Mậu Hình. Ngay lập tức một quyền khí mạnh mẽ phóng ra từ tay nàng.

Cheng!

Quyền khí cùng kiếm của Chi Mậu Hình va vào nhau.

“Khực!”

Người bị thương là Chi Mậu Hình.

Hắn bị đánh bật ra phía sau.

Nữ nhân kia lại vẩy tay một lần nữa.

Một làn khí lưu màu đỏ ngay lập tức xuất hiện và đập thẳng vào ngực của Chi Mậu Hình.

Uỳnh!

“Hự!”

Chi Mậu Hình thét lên đau đớn rồi ngã ngửa bất tỉnh.

Trước khi khí lưu kịp chạm vào ngực hắn, hắn đã giờ thanh kiếm của mình lên để phân tán lực tấn công. Nhờ vậy mà tính mạng của hắn vẫn có thể bảo toàn. Nhưng lúc này, toàn thân của hắn không thể nhúc nhích, cảm giác như toàn bộ cơ thể của hắn đã bị nghiền nát vậy.

Mặc dù hạ gục được Chi Mậu Hình trong chớp mắt nhưng trên mặt nữ nhân kia không thể hiện quá nhiều cảm xúc.

Bởi vì ngay từ đầu nàng ta đã biết Chi Mậu Hình không phải đối thủ của mình.

Tuy hiện tại nàng đang sống một cuộc sống trộm cắp nhưng đã có một thời, nàng được bao người ngưỡng mộ.

Mặc dù do một thảm họa mà nàng đã mất đi tất cả và phải sống dưới mác của một đạo tặc như thế này, nhưng võ công của nàng chưa bao giờ suy giảm.

Bảo tiêu của một thương đoàn không đời nào có cửa để hạ được nàng.

Nàng tung chương để kết liễu Chi Mậu Hình. Nhưng nàng đã không đạt được mục đích của mình.

Uỳnh!

Ai đó đã chen vào giữa.

“Dừng được rồi.”

Người ấy chính là tiểu trang chủ của Quỷ Kiếm Trang Sở Quân Huy.

Ánh mắt của nữ nhân trở nên sắc lẹm trước sự xuất hiện của Sở Quân Huy.

Lòng bàn tay của nàng ngứa ran.

Sức mạnh chứa đựng trong kiếm của Sở Quân Huy quá lớn.

Nữ nhân xuống ngựa.

“Ngươi là ai.”

“Sở Quân Huy của Quỷ Kiếm Trang.”

“Q... Quỷ Kiếm Trang?”

Đôi lông mày thanh tao của nữ nhân kia khẽ nhíu lại.

Nàng sao có thể không biết Quỷ Kiếm Trang - một trong tam trang được.

‘Rắc rồi rồi đây.’

Sở Quân Huy không đáng sợ.

Xuất thân của Sở Quân Huy mới đáng sợ.

Ngay cả nàng cũng không dám xem thường võ lực và sức ảnh hưởng của Quỷ Kiếm Trang. Tuy khu vực hoạt động của bọn họ khác nhau nhưng nếu Quỷ Kiếm Trang đã muốn tác động sức mạnh đến cả thành Tứ Xuyên thì cũng không có gì là khó.

‘Có lẽ ta nên ngừng hoạt động ở thành Tứ Xuyên kể từ hôm nay thôi.’

Dù kết quả có ra sao thì thật nguy hiểm khi nàng tiếp tục hoạt động ở đây.

Đằng nào thì nàng cũng định ẩn dật một thời gian sau lần hoạt động này. Nhưng mọi chuyện đã thành ra thế này rồi thì nàng

phải kết thúc nó.

Nàng phải xử lý Sở Quân Huy.

Sở Quân Huy đến gần nàng rồi nói.

“Ta có thể nghe thấy được toan tính trong đầu cô đấy. Nhưng đã quá muộn rồi. Một khi ta đã can thiệp thì cô có chạy đằng trời.”

“Hô hô! Công tử quả là biết tự giác.”

“Gì chứ?”

“Bỏn nữ đang không nghĩ về cách trốn thoát, mà là đang phân vân không biết nên xử lý công tử như thế nào đây.”

“Cô quả là ngạo mạn! Không ngờ chỉ là một tên thủ lĩnh đạo tặc mà lại dám mơ hão như thế này.”

Sở Quân Huy khịt mũi.

Câu nói của nữ nhân kia đã chạm đến lòng tự trọng của y.

Y nghĩ rằng mình nhất định phải áp chế nữ nhân kia bằng mọi giá để dạy dỗ cho nàng một bài học.

Y không biết danh tính thực sự của nàng, nhưng trước tiên y phải áp chế được nàng thì danh tiếng của y mới tăng lên được.

Sở Quân Huy đạp xuống đất.

Y thi triển khinh công thuật rồi áp sát nữ nhân kia trong chớp mắt.

Sở Quân Huy vung kiếm vào chiếc cổ trắng ngần của nữ nhân kia mà không một chút thương tiếc.

Xoẹt!

Khoái kiếm còn nhanh hơn cả thiểm điện.

Sở Quân Huy chắc rằng đầu của nàng đã rơi ra khỏi cổ. Nhưng chỉ ngay sau đó, niềm tin của y đã vỡ vụn.

Keng!

Thanh kiếm của y bị bật ra cùng với một tiếng kim loại.

Một chiếc roi đã nằm trong tay của nữ nhân kia từ lúc nào.

Vụt!

Cây roi đen bay về phía ngực của Sở Quân Huy như một con rắn độc.

Sở Quân Huy sợ hãi và ngã người ra sau.

Cây roi lướt qua ngực của y. Nhưng y chưa thể cảm thấy nhẹ nhõm.

Bởi vì y biết rõ uy lực khủng khiếp khi nàng ta kéo chiếc roi về.

Đúng như y dự đoán.

Chiếc roi mà ybzfck đã tránh được ngay lập tức quay trở lại và nhắm vào sau đầu của Sở Quân Huy.

Sở Quân Huy xoay người trong không trung và thi triển Xạ Nhật Kiếm Pháp.

Xạ Nhật Kiếm Pháp vốn là tuyệt kỹ tiêu biểu của phái Điểm Thương.

Tuy giờ nó đã trở thành võ công của Quỷ Kiếm Trang nhưng uy lực của nó vẫn không hề suy giảm.

Vù vù vù!

Kiểm ảnh lấy đầy hư không.

Chiếc roi không thể xuyên qua được kiếm ảnh mà bị đánh bật lại.

“Hừ! Người cũng khá đấy.”

Nữ nhân khịt mũi rồi tung roi theo chiều ngang.

Hắc Xà Tô Ảnh Tiên Pháp.

Nàng ta thi triển tiên pháp của mình.

Chiếc roi màu đen như một con độc xà nhắm thẳng vào yếu huyệt của Sở Quân Huy.

Bề mặt của roi vốn chỉ chít gai nhọn nên chỉ cần bị đánh trúng, thịt da có thể rách, xương có thể gãy.

Bình!

Roi và kiếm chạm nhau trong không trung.

“Khực!”

Gương mặt của Sở Quân Huy trở nên méo mó.

Bởi vì uy lực của chiếc roi mạnh hơn so với y tưởng tượng.

Y chưa từng có kinh nghiệm để đối phó với vũ khí như roi.

Chính vì thế nên dù có sở hữu võ công cao cường như Xạ Nhật Kiếm Pháp thì y cũng không tránh khỏi phải khổ sở.

“Hây!”

Y thi triển tuyệt chiêu của Xạ Nhật Kiếm Pháp. Nhưng đòn tấn công của y chẳng đem lại mấy đả kích lớn cho nữ nhân kia.

Nàng ta quả thật rất thông minh.

Khi Sở Quân Huy thi ra đòn tấn công thì nàng đã thu chiếc roi lại còn một nửa để tự bảo vệ mình. Khi phạm vi của roi giảm đi, phản lực cũng trở nên mạnh hơn.

Nếu Sở Quân Huy có nhiều kinh nghiệm hơn thì y có thể xuyên qua bức tường roi một cách dễ dàng. Nhưng vì đây là lần đầu tiên y đối đầu với loại vũ khí này nên y rất khó khăn trong việc tìm cách để phá hủy nó.

Nữ nhân thấy vậy liền cười nhạo Sở Quân Huy.

“Hô hô! Thực lực của công tử khá tầm thường so với những gì công tử rêu rao đấy.”

“Ngươi dám!”

Sở Quân Huy vô cùng tức giận và tung ra đòn tấn công mạnh hơn.

Tuyệt chiêu của Xạ Nhật Kiếm Pháp liên tục được phóng ra.

Kiểm pháp trong truyền thuyết, đánh rơi cả mặt trời.

Đó chính là lý do vì sao nó có tên là Xạ Nhật Kiếm Pháp.

Kiểm pháp chứa đựng tinh hoa hàng trăm năm của phái Điem Thương không có chuyện yếu đi theo thời gian. Chỉ là vì Sở Quân Huy thi triển chiêu thức quá vội vàng nên nó chưa thể phát huy hết sức mạnh. Và nữ nhân kia đã nắm bắt được sơ hở đó.

Vụt!

Chiếc roi vụt mạnh dòn Sở Quân Huy vào thế bí.

Y nghiêng chặt răng và tìm cơ hội để phản công.

Sở Quân Huy kiên nhẫn chờ đợi. Và cuối cùng, y cũng đã nắm bắt được cơ hội.

Hơi thở của kẻ địch đang bị đứt quãng, ngay lúc ấy, uy lực của chiếc roi cũng giảm đi đáng kể.

Đã đến lúc để Sở Quân Huy tung ra nhất kiếm quyết định.

Leng keng!

Bỗng chiếc chuông treo trên cổ của nữ nhân phá ra âm thanh trong trẻo.

Tiếng chuông tấn công màng nhĩ của y.

“Khực!”

Sở Quân Huy thét lên rồi ngồi khụy xuống.

Đó không phải tiếng chuông thông thường mà là âm công. Âm công đập thẳng vào tai của y.

Các giác quan của y ngay lập tức bị tê liệt khiến y không thể đứng thẳng được.

“N, người... hèn nhất... dám dùng âm công...”

“Hô hô! Quý công tử này cũng cao quý quá. Dùng chút thủ đoạn thì có sao? Chỉ cần thắng là được rồi.”

Nói rồi nàng cười nhạo Sở Quân Huy.

Nụ cười của một kẻ chiến thắng.

Nếu nàng bắt được kẻ đang được chú ý nhất thì nàng coi như đã áp chế được Thái Châu Thương Đoàn. Nàng ta nghĩ rằng những thuộc hạ của mình cũng đã áp chế được Thái Châu Thương Đoàn nên nhìn quanh. Nhưng nụ cười trên môi nàng dần vụt tắt.

Bởi tất cả thuộc hạ của nàng đã bị đánh bại.

“C, chuyện gì vậy?”

“Khắc! Người mau chạy ngay đi.”

Cánh tay phải đặc lực của mỹ phụ ngã nhoài xuống đất và hét lên. Tên của cánh tay phải đặc lực ấy là Đả Lạp.

Y là một cao thủ.

Y không chỉ là một cao thủ bình thường mà chính là một cao thủ thực sự.

Mặc dù bất đắc dĩ phải sống cùng nàng dưới tư cách là một đạo tặc, nhưng y đã từng là nỗi khiếp sợ ở phương trời phía Tây.

Vào thời kỳ hoàng kim của Đả Lạp, không có một võ giả nào có thể cầm cự nổi 10 giây khi đối đầu với y. Mỹ phụ cũng có ấn tượng đầu tiên đầy kinh sợ với Đả Lạp như vậy.

Không chỉ có Đả Lạp.

Tất cả thuộc hạ của nàng, những thuộc hạ vô cùng hung tợn luôn bám sát theo nàng, đều đang quỳ quại trên mặt đất.

Khuôn mặt họ méo mó đi vì sợ hãi như thể nhìn thấy ma quỷ.²

Họ không phải là những kẻ duy nhất tái mặt đi vì sợ hãi. Thậm chí ngay cả những võ giả của Thái Châu Thương Đoàn và những bảo tiêu của Quỷ Kiếm Trang đều có biểu hiện tương tự.

Vẻ mặt và ánh mắt đầy hoài nghi như thể họ đang phải chứng kiến một thực thể không nên tồn tại trên thế gian này. Ánh mắt của họ đều hướng về phía một nam nhân.

1

Vị nam nhân nhận được sự chú ý của tất cả mọi người không ai khác chính là Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt bắt đầu động thủ khi hắn nhận ra nhóm bảo tiêu đang bị đe dọa bởi bọn đạo tặc. Một lý do rất đơn giản.

Đó là bởi vì chính bản thân hắn cũng đang là một bảo tiêu tạm thời. Phải hết sức khó khăn bọn đạo tặc mới định hình lại sự việc.

Trong nháy mắt, Phiêu Nguyệt hạ gục cả 100 tên đạo tặc, vượt quá sức tưởng tượng của chúng.

Cả Đào Diễn Sơn cũng góp tay để trấn áp bọn đạo tặc. Nhưng cú sốc đối với sức mạnh của Phiêu Nguyệt cũng đã đủ áp đảo, vì thế hẳn không được mọi người chú ý cho lắm.

“Chuyện này mà cũng có thể xảy ra sao?”

“Những gì ta vừa thấy trước mắt có phải là sự thật không thể?”

Đôi mắt của những bảo tiêu tròn tròn ra như thể muốn nổ tung.

Mọi vấn đề dường như đã kết thúc khi có sự can thiệp của Phiêu Nguyệt. Bọn đạo tặc không tài nào phản kháng được.⁸

Mỗi lần Phiêu Nguyệt phẩy tay, bọn đạo tặc lại ngã nghiêng.⁶

Hình ảnh ấy siêu thực đến mức ai nấy cũng giống như đang chìm vào trong cơn mơ.

Phiêu Nguyệt chỉ mất khoảng 15 phút để có thể dọn dẹp hết bọn đạo tặc.

Nhưng thách thức lớn nhất với hắn là Đả Lạp.

Đả Lạp quá mạnh mẽ có thể được xem là một tên đạo tặc tầm thường.

Đến cả hai thuộc hạ của Sở Quân Huy bám chặt lấy y, nhưng vẫn bị y đẩy lùi. Phiêu Nguyệt ngay lập tức lao vào không chế Đả Lạp.⁸

Đả Lạp dường như đang gặp một cơn ác mộng.¹

‘Không ngờ lại có một võ giả như vậy.....’

Mỹ phụ biết rằng y rất mạnh mẽ.

Nhưng dường như không thể nào sánh bằng Phiêu Nguyệt.

Võ uy của Phiêu Nguyệt mà họ vừa được tận mắt chứng kiến vượt xa trí tưởng tượng của họ.

Đả Lạp lại một lần nữa hét lớn về phía mỹ phụ.

“Chạy ngay đi.....Khặc!”

Nhưng y không thể tiếp tục nói thêm lời nào được nữa.

Thu hồn ti đã xuyên thẳng vào vai y. Trong nỗi đau khủng khiếp, Đả Lạp không thể nói nên lời mà chỉ có thể há hốc miệng.

Quai hàm y run lên trong cơn đau dữ dội.

Phiêu Nguyệt nhìn về phía mỹ phụ với bàn chân đang đạp lên lưng của Đả Lạp dưới mặt đất.

Khuôn mặt của mỹ phụ cứng đờ như tượng đá.

“Ta không biết được rằng có một cao thủ ẩn dấu trong đây. Ta có thể biết danh tính của ngươi không?”

“Ngươi có phải là tàn dư còn sót lại của Tiểu Lôi Âm Tự hay không?”

“Ta không hiểu ngươi đang nói gì.”

Mỹ phụ cố gắng bình tĩnh trả lời. Tuy nhiên, Phiêu Nguyệt không hề bỏ qua ánh mắt đang run rẩy của nàng.

Lý do Phiêu Nguyệt cho rằng mỹ phụ là tàn dư còn sót lại của Tiểu Lôi Âm Tự vì trước đây hắn đã từng đối đầu với họ.

Hắn nắm bắt được đặc điểm của Tiểu Lôi Âm Tự vì hắn đã từng đối mặt với tất cả các pháp tông của Tiểu Lôi Âm Tự - Huyết Phật, tuyệt đại cao thủ Huyết Lôi Thập Tăng và ngay cả chủ lực Ma La Huyết Tăng.

Mặc dù đã cố gắng khéo léo che giấu những đặc trưng, nhưng võ công của Đả Lạp rõ ràng là của Tiểu Lôi Âm Tự.

Tiểu Lôi Âm Tự, chính là nơi đã cai trị phương tây cả hàng trăm năm qua.

Mặc dù mệnh môn đã bị phá hủy chỉ trong một đêm bởi Phiêu Nguyệt, nhưng tàn dư còn sót lại của Tiểu Lôi Âm Tự không thể nào xóa bỏ hoàn toàn.

Phiêu Nguyệt nghĩ rằng cả hai người là người ngoại bộ hoặc là những người mà hắn chưa lường ra khi ấy.

Phiêu Nguyệt dồn sức vào bàn chân đang đạp lên lưng của Đả Lạp, nói.

“Huyết Phật, Huyết Lôi Thập Tăng, Ma La Huyết Tăng đều chết dưới tay ta.”

“Vậy ra.....người chính là Tử Thần!”

Cuối cùng, mỹ phụ cũng hét lên. Trong ánh mắt của nàng tràn đầy nỗi sợ hãi.

Đúng như dự đoán, nàng là kẻ sống sót còn lại của Tiểu Lôi Âm Tự.

Tên của mỹ phụ là Hạ Lan.

Chủ lực của Tiểu Lôi Âm Tự là Ma La Huyết Tăng.

Còn Đả Lạp, người đang bị Phiêu Nguyệt chế áp, là một người trong Cuồng Huyết Tăng.

Trong khi Tiểu Lôi Âm Tự bị diệt vong bởi Phiêu Nguyệt, cả hai người họ đã đi ra ngoài và trên đường thực hiện một nhiệm vụ khác.

Nhờ vậy mà họ đã thoát khỏi cơn thịnh nộ của Phiêu Nguyệt.

Những gì họ thấy khi trở về sau khi hoàn thành nhiệm vụ là hình ảnh của một Tiểu Lôi Âm Tự nay đã biến thành vùng đất chết.

Chỉ trong vòng vài ngày, những người cùng chung sống suốt cả một đời với họ bị diệt vong, ngay cả Huyết Phật và Huyết Lôi Thập Tăng - người mà họ tôn kính như trời cao - cũng đều mất mạng.

Mãi sau này họ mới biết.

Chỉ có một người mà đã tiêu diệt toàn bộ Tiểu Lôi Âm Tự.

Họ gọi hắn với cái biệt hiệu là Tử Thần.

Chỉ trong vòng vài ngày, nàng và Đả Lạp đã mất đi tất cả. Nhưng họ không thể nào mơ đến việc trả thù được. Đối thủ lần này là một con quái vật đã một mình tiêu diệt cả Tiểu Lôi Âm Tự.

Hắn cũng chính là kẻ gắn liền với biệt hiệu Tử Thần.

Họ không có tự tin để nuôi mộng trả thù một kẻ như vậy. Chính vì vậy mà họ lang thang phiêu bạt rất nhiều nơi trong một thời gian. Kết quả là họ chọn trở thành đạo tặc.

Họ đã không chế một đoàn đạo tặc hoạt động ở ngoại ô tỉnh Tứ Xuyên và sử dụng chúng như tay chân của mình.

Một cuộc sống huy hoàng mà ai ai cũng phải ghen tỵ.

Không một ai có thể sánh được với Hạ Lan, một người từ Tiểu Lôi Âm Tự leo lên được vị trí Ma La Huyết Tăng.

Nàng đứng ở vị trí cao nhất trong số 300 người của Ma La Huyết Tăng. Nàng sở hữu võ công thậm chí có thể nhắm đến cả Huyết Phật và Huyết Lôi Thập Tăng.

Nhưng ngay cả nàng cũng không đủ tự tin để đối phó với Phiêu Nguyệt.

Ngay khi biết được sự thật hãn chính là Tử Thần, ý chí chiến đấu trong nàng giảm hẳn.

Đả Lạp cũng tương tự khi chính y bị hãn đâm đập lên.

“Mau, mau chạy đi. Khắc khắc!”

Rắc rắc!

Cột sống của Đả Lạp ngay lập tức vỡ vụn.

Phiêu Nguyệt đề y xuống bằng Thiên Cân Chùy.

“Đả Lạp!”

Hạ Lan gào thét.

Người sống sót cuối cùng của Tiểu Lôi Âm Tự cùng với nàng, nay cũng đã mất mạng.

Bây giờ chỉ còn mình nàng là người duy nhất sống sót của Tiểu Lôi Âm Tự.

“Có cần thiết phải làm vậy không? Ta không hề có ý định phản kháng, nhưng đến mức ngươi phải giết người thì.....”

“Ngươi thì sao? Liệu ngươi có tha cho họ không?”

“Gì cơ?”

“Nếu ngươi cướp thành công phi vụ này, liệu ngươi có tha cho họ không?”

“Ta, ta không có ý định cướp đi mạng sống của ai cả.”

“Nói dối còn vụng về lắm. Tất cả những tên đạo tặc này khi tấn công Thái Châu Thương Đoàn đều không ngần ngại giết người. Đó là bằng chứng cho thấy bọn ngươi đã quen với việc

giết người. Vậy mà người nói sẽ tha cho họ sao? Người nghĩ ta dễ lừa như vậy à.”

Mùi máu nồng nặc trên cơ thể bọn đạo tặc.

Điều đó có nghĩa là chúng đã từng giết người không ghê tay.

Những tên đạo tặc tàn nhẫn đến mức giết người trở thành công việc thường nhật của chúng. Việc chúng để người sống sót là việc không thể xảy ra.

Nếu như vậy thì tuyệt đối chúng sẽ chẳng để ai toàn mạng trở về.

Hạ Lan nghiêng rằng.

Đôi mắt của nàng đỏ au.

Tất cả các thuộc hạ đều đã bị khống chế, và cả Đả Lạp, cánh tay phải đắc lực của nàng, cũng đã mất mạng.

Nhìn đâu cũng không thấy lối thoát cho nàng.

Hạ Lan ôm chặt Sở Quân Huy, người đã ngã gục trước âm công của mình.

Thay vì dùng roi, nàng đã đặt chủy thủ vào cổ của Sở Quân Huy.

“Khặc!”

Bất giác Sở Quân Huy tỉnh lại. Hạ Lan hét lên.

“Đừng lại gần. Nếu di chuyển dù chỉ một bước thì ta sẽ cắt cổ hần.”

Nàng nắm chắc chủy thủ trong tay như thể chứng minh rằng đó không phải là lời đe dọa đơn thuần. Ngay sau đó, da trên cổ của Sở Quân Huy bị rách một đoạn, máu bắt đầu tứa ra.

Nàng chỉ cần dùng thêm một chút sức thôi thì Sở Quân Huy sẽ mất mạng.

“Người cũng không muốn công tử của Quý Kiếm Trang phải chết đúng không? Nếu muốn hần sống thì hãy lùi lại.”

“Thật là!”

“Gì cơ?”

“Hắn có chết cũng không sao. Hắn chẳng liên quan gì đến ta, chỉ là tình cờ gặp nhau mà thôi.”

“Người thật sự nghĩ rằng ta sẽ tin lời nói dối của người sao?”

“Tin hay không, không quan trọng. Vì lời ta nói là sự thật.”

Phiêu Nguyệt cười khẩy.

Khoảnh khắc nhìn thấy nụ cười của hắn, toàn thân nàng như bất động.

‘Thật lòng.’

Nàng cũng là một võ giả đã trải qua biết bao nhiêu thăng trầm trong cuộc sống. Chỉ cần nghe giọng nói và biểu cảm của con người là có thể phân biệt được thật giả.

Nàng nhìn vẻ mặt của Phiêu Nguyệt, những lời hắn nói quả là sự thật.

Tiếng xầu đồn xa của Phiêu Nguyệt trong chốn giang hồ lại làm nàng trở nên mâu thuẫn hơn.

‘Rốt cuộc, là sao đây?’

Ngay lúc đó.

Đột nhiên mắt cá chân nàng nhói lên.

Hạ Lan nhìn xuống mắt cá chân.

Trong khoảnh khắc, nàng tối sầm mặt lại. Con rắn có thân đỏ rực đang cắn vào mắt cá chân của nàng.

Trên đầu con rắn có một đốm lửa nhỏ bất thường.

“?”

Trong khoảnh khắc, đầu óc nàng quay cuồng.

Chất độc xâm nhập vào cơ thể thông qua mắt cá chân nhanh chóng lên đến não bộ.

“Điên, điên mất thôi.....”

Nàng không có thời gian để phòng bị.

Nếu là một con rắn độc bình thường khác, nàng sẽ mau chóng đẩy độc tố của nó ra bên ngoài nhờ vận nội công, nhưng riêng độc từ con rắn này lại nhanh chóng lan ra khắp cơ thể nàng.

Con rắn độc cắn vào mắt cá chân của Hạ Lan chính là Quỷ Nha. Quỷ Nha ung dung trở về bên cạnh Phiêu Nguyệt như thể nó đã hoàn thành xong sứ mệnh của bản thân.

Quỷ Nha, con rắn độc vừa cắn một vết vào mắt cá chân của Hạ Lan, nhanh chóng trở về và biến mất trong bàn tay của Phiêu Nguyệt.

“.....”

Những người nhìn thấy hình ảnh đó chỉ biết há hốc miệng vì bất ngờ. Như thể họ đã nhìn thấy một thứ mà họ không nên nhìn.

‘Là Tà Ma sao?’

‘Còn con rắn kia là thứ gì vậy? Hắn sử dụng nó như thể nó là tay chân của mình?’

Cho đến tận bây giờ, họ vẫn không thể ngờ được người đồng hành với họ trong suốt quãng thời gian vừa rồi lại chính là Tử Thần.

Họ nhận ra rằng họ đã phớt lờ Phiêu Nguyệt vì nghĩ hắn chỉ là một tên bảo tiêu tầm thường. Không phải họ coi thường hắn, chỉ là bởi vì trông hắn quá bình thường nên họ chẳng để tâm.

Họ cũng sờ nghĩ lại, nếu chẳng may họ làm gì có lỗi với Phiêu Nguyệt thì không biết hắn có ôm mối hận mà báo tbzfczkhu không.

“Khặc!”

Hạ Lan khụy xuống, hộc máu.

Một chút nội tạng của nàng vương vãi nơi vũng máu. Chỉ mới bị Quỷ Nha cắn chưa được bao lâu mà nàng đã nôn ra cả máu lẫn ruột gan như vậy.

“Tên, tên ác quỷ.....”

Hạ Lan phẩy tay. Nhưng ngay lập tức nàng ngừng chuyển động. Nàng đã mất mạng. Sau khi bị Quỷ Nha cắn cho đến khi nàng chết đi chỉ xảy ra trong một khoảnh khắc tích tắc.

Nếu bị Quỷ Nha cắn, người bình thường sẽ mất mạng ngay lập tức mà không có thời gian để điều trị.

Tất cả mọi người đều không thể thốt lên lời.

Chỉ có những ánh mắt tròn tròn nhìn nhau, tuyệt đối không một ai hé môi nửa lời.

Nếu một ai đó lên tiếng phá vỡ sự im lặng này và bắt gặp ánh mắt của Phiêu Nguyệt, trái tim họ sẽ không thể chịu đựng được mà ngưng đập mất.

“Khụ khụ!”

Người phá vỡ sự im lặng là Sở Quân Huy, người vừa bị bắt giữ làm con tin.

Y vừa gục người xuống, vừa ho sặc sụa.

“Ngài không sao chứ?”

“Tiểu Trang chủ!”

Những võ giả của Quỷ Kiếm Trang tức tốc chạy tới đỡ Sở Quân Huy đứng dậy.

Mặc dù lòng rất muốn tự đứng lên mà không cần bất kỳ sự trợ giúp nào, nhưng vì trúng Âm Công nên y không còn bất kỳ sức lực nào nữa.

Y khó khăn ngẩng đầu lên và nhìn chăm chăm vào Phiêu Nguyệt.

“Là Tử Thần sao?”

Mặc dù vừa bị hôn mê do trúng đòn đả kích nhưng y vẫn kịp nghe toàn bộ câu chuyện giữa Hạ Lan và Phiêu Nguyệt.

Y vốn nghĩ rằng có điều gì rất bất thường ở đây, nhưng y lại không ngờ hẳn ta lại là Tử Thần, một trong những cao thủ hàng đầu của giang hồ.

Mặc dù thông tin bị ngắt đoạn do người của Quỷ Kiếm Trang đang mắc kẹt lại ở tỉnh Vân Nam, nhưng ít nhất y cũng biết đến cái danh của Tử Thần.

Tuy nhiên, có rất nhiều sự khác biệt giữa Tử Thần trong tưởng tượng của y với hình ảnh thực tế của Phiêu Nguyệt ở ngoài đời do chính y chứng kiến. Vì thế mà ngay cả khi y hay tin Phiêu Nguyệt chính là Tử Thần, y vẫn không thể tin nổi.

Sở Quân Huy cắn chặt môi.

Bởi vì y vô cùng hồ thẹn.

Bản thân đường đường là Sở Quân Huy - một trong ba tam trang của Quỷ Kiếm Trang - lại bị Hạ Lan hạ gục, đã thế Phiêu Nguyệt còn ra tay, nhanh chóng giải quyết tình hình, thậm chí còn giết được cả Hạ Lan.

Võ lực và năng lực của hai người qua đó cũng được đối chiếu quá rõ ràng.

Dù có nhìn đi nhìn lại bao nhiêu lần đi chăng nữa, Sở Quân Huy cũng không thể phủ nhận được chuyện mình không thể là đối thủ với Phiêu Nguyệt.

Tuổi tác giống nhau, nhưng danh tiếng và võ lực thật sự ở chôn giang hồ lại chênh lệch đến mức không tưởng.

“Khắc!”

Trong khoảnh khắc đó, cơn giận dữ như muốn thoát trào khỏi cái đầu của Sở Quân Huy.

Sở Quân Huy đột nhiên bất tỉnh và gục ngã.

Y hẳn là đã ngất xỉu.

“Công tử!”

“Mau giúp ngài đi.”

Những võ giả của Quỷ Kiếm Trang vội vã chạy lại đỡ Sở Quân Huy.

Phiêu Nguyệt thờ ơ nhìn Sở Quân Huy, rồi quay lưng đi. Sau đó, hắn nhìn thấy vẻ mặt của Chi Mậu Hình đang nhìn hắn với vẻ đầy kinh ngạc.

“À à, tên bảo tiêu, à không, phải là Đại...Đại hiệp mới phải. Đại hiệp...ực!”

Ánh mắt chạm nhau ngay giây phút này thật là vô nghĩa.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 429

Đầu óc Chi Mậu Hình lúc này vô cùng phức tạp.

Y nhìn mặt Phiêu Nguyệt và không biết phải nói gì.

Y không ngờ là bảo tiêu mà mình mới chiêu mộ lại là võ giả đáng sợ như vậy.

Nếu Phiêu Nguyệt là người có dã tâm là cả đoàn hộ tống của Thái Châu Thương Đoàn chắc chắn sẽ bị tiêu diệt chỉ trong một buổi sáng.

Chi Mậu Hình chưa từng nghĩ sẽ chiêu mộ một võ giả đáng sợ như thế làm bảo tiêu.

Y cứ đứng đó mà không dám nhìn thẳng vào Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt nói với Chi Mậu Hình.

“Sau khi xử lý chúng ta đi ngay đi.”

“Vâng! Tại hạ sẽ làm như thế.”

Dù không phải thuộc hạ của Phiêu Nguyệt nhưng Chi Mậu Hình vẫn lễ phép đáp lời.

Phiêu Nguyệt cứ thế xoay người quay lại vị trí của mình.

“Huynh, chúng ta đi chung đi!”

Đào Diễm Sơn đi theo phía sau Phiêu Nguyệt.

“Phù!”

Chỉ khi hai người di chuyển ra phía sau, Chi Mậu Hình mới thở phào nhẹ nhõm.

Y cứng đờ như một pho tượng, mãi một hồi sau y mới tỉnh táo lại một chút, y mới hét lên.

“Người làm công mau xử lý những người bị thương và người chết đi.

“Vâng!”

6

“Còn bảo tiêu trời đêm đạo tặc lại rồi đưa lên xe ngựa. Chúng ta sẽ giao chúng cho quan phủ ở thị trấn lân cận.” 8

“Thuộc hạ đã rõ rồi ạ.”

1

“Thu dọn cả đám ngựa mà bọn đạo tặc đã cưỡi nữa. Dem chúng bán ở trường ngựa đi.”

“Vâng!”

Thuộc hạ đáp lời xong thì bận rộn làm việc.

Giá của một con ngựa có thể bằng cả ngôi nhà.

Đám ngựa kia đều được huấn luyện tốt nên chắc chắn sẽ bán được giá cao.

Chi Mậu Hình không có ý định sẽ giữ tiền bán ngựa. Tất cả số tiền bán được y sẽ đưa cho Phiêu Nguyệt.

Người đã khống chế đám đạo tặc chính là Phiêu Nguyệt, vậy nên chỉ có Phiêu Nguyệt mới là người xứng giữ số tiền đó.

‘Tuyệt đối không được làm phật lòng hấn.’

Cho đến hiện giờ, Sở Quân Huy mới là ưu tiên hàng đầu của Chi Mậu Hình, nhưng tình hình lúc này đã thay đổi.

Bây giờ người mà y cần phải để tâm nhiều nhất chính là Phiêu Nguyệt và Đào Diễm Sơn.

Điều này không đồng nghĩa là y sẽ ngó lơ Sở Quân Huy, nhưng cái gì cần thì phải ưu tiên hơn.

Nếu Quỷ Kiếm Trang là bá giả của một khu vực, thì Phiêu Nguyệt lại là một đại cao thủ nổi danh khắp giang hồ.

Chi Mậu Hình đương nhiên biết rõ y cần phải để tâm đến ai hơn.

“Mau di chuyển nhanh đi. Cứ thế này hôm nay cũng phải ngủ bên ngoài đấy.”

“Vâng!”

Nghe Chi Mậu Hình giục, võ giả và người làm công của Thái Châu Thương Đoàn càng vội vàng hơn.

Kết quả là chưa đầy hai canh giờ họ đã thu dọn xong mọi thứ và rời đi.

Suốt quãng đường đi, bầu không khí vô cùng im lặng.

Từ võ giả Thái Châu Thương Đoàn đến võ giả Quỷ Kiếm Trang đều ngậm chặt miệng không nói bất kỳ câu nào.

Có hơn trăm người di chuyển bao gồm cả đám đạo tặc nhưng không ai dám thở mạnh cả. Vậy nên cảm giác càng kỳ lạ hơn.

Căn nguyên mọi chuyện chính là Phiêu Nguyệt.

Võ giả Thái Châu Thương Đoàn và Quỷ Kiếm Trang luôn đề ý đến Phiêu Nguyệt. Thế nhưng, Phiêu Nguyệt lại đang ung dung ngồi phía sau xe bò mà nhắm mắt lại.

Thà rằng mọi người cứ ồn ào huyên náo thì bầu không khí còn đỡ, nhưng ai cũng im lặng lại khiến tâm trạng càng nặng nề hơn.

May là không lâu sau họ đã đến thị trấn. Ngay khi vừa đến nơi, Chi Mậu Hình liền bao trọn một quán trọ. Sau đó bọn họ áp giải đám đạo tặc đến quan nha.

Căn phòng tốt nhất ở đây cũng được bố trí cho Phiêu Nguyệt và Đào Diễm Sơn.

Bởi vì đã biết được danh tính của Phiêu Nguyệt nên y không thể đối đãi với hắn như những bảo tiêu khác. Vậy nên Chi Mậu Hình đường nhiên dành cho Phiêu Nguyệt căn phòng tốt nhất.

Phiêu Nguyệt cũng không từ chối mà chấp nhận hảo ý của y.

Vừa vào trong phòng, Đào Diễm Sơn liền nói.

“Huynh, bên ngoài có giếng nước. Đệ đi tắm trước nhé.”

“Được!”

Phiêu Nguyệt vừa dứt câu, Đào Diễm Sơn liền chạy đến giếng nước.

Trên người hắn dính rất nhiều máu của đám đạo tặc.

Người bị Phiêu Nguyệt khống chế nhắm chừng tình trạng còn đỡ. Trái lại, kẻ nào trúng phải đòn của Đào Diễm Sơn thì vô cùng thê thảm.

Bởi vì Đào Diễm Sơn vẫn chưa điều chỉnh được sức mạnh.

Hắn cho rằng mình điều chỉnh được, nhưng thật ra lại khiến người khác bị thương nghiêm trọng.

Chính vì thế mà trên người tiểu nam tử dính rất nhiều máu.

Đào Diễm Sơn cởi y phục ra rồi tắm rửa sạch vết máu bắn lên người.

Trong khi đó, trên người Phiêu Nguyệt lại không hề có vết máu nào cả.

Thoạt nhìn hắn không hề giống người vừa trải qua một trận kịch chiến

chút nào.

Phiêu Nguyệt nhìn quanh căn phòng rồi cầm lấy bộ trà cụ trên bàn.

Hắn đổ nước vào bên trong rồi chuẩn bị pha trà.

Phiêu Nguyệt thong thả chờ nước sôi.

Chính lúc này.

Cộc cộc!

Có ai đó đang gõ cửa phòng hắn.

“Ta là Sở Quân Huy. Không biết ta có thể vào trong một lát không?”

“Vào đi.”

Được Phiêu Nguyệt cho phép, Sở Quân Huy liền mở cửa bước vào trong.

Vẻ mặt Sở Quân Huy lúc này trông vô cùng phức tạp.

Hắn làm thế bao quyền nói với Phiêu Nguyệt.

“Đa tạ Phiêu Đại hiệp đã ra tay giúp đỡ.”

Lời này thật khó mà thốt ra.

Sở Quân Huy là kẻ có lòng tự tôn cao ngất trời.

Đây là lần đầu hắn hạ thấp bản thân trước mặt người khác thế này.

Thế nhưng, rõ ràng hắn đã nhận được sự tương trợ nên phải cảm tạ cũng là chuyện đương nhiên.

Trên giang hồ, không có ân oán nào dễ bỏ qua cả. Được giúp đỡ thì ắt phải báo đáp. Ngay cả khi việc đó làm tổn thương lòng tự tôn đi chăng nữa.

“Nếu không được Đại hiệp tương trợ thì ta suýt chút đã bỏ mạng rồi. Ân huệ này ta nhất định sẽ đền đáp.”

“Không cần đền đáp gì đâu. Vì ta không có ý định giúp đỡ ngươi.”

“Nhưng ta cũng phải xem đó là ân huệ.”

“Tùy ý ngươi thôi.”

“Ta có thể hỏi một điều được không?”

“Nói đi.”

“Sao Đại hiệp lại che giấu thân phận của mình? Nếu ngay từ đầu Đại hiệp nói ra thì không ai dám đắc tội đại hiệp rồi.”

“Vì ta không muốn gặp phiền phức.”

“Chỉ vì lý do đó thôi sao?”

“Ngươi nghĩ còn lý do nào nữa sao?”

Sở Quân Huy cắn môi trước phản ứng của Phiêu Nguyệt.

Do dự một hồi, Sở Quân Huy mới thốt ra những lời đáng lẽ không nên nói.

“Không phải Đại hiệp đang tận hưởng cảm giác vượt trội hơn người đó chứ? Đại hiệp đang ở trên đỉnh cao của giang hồ rồi, nên trong lòng thầm cười nhạo khi thấy đứa trẻ ngây ngô tỏ ra tự cao tự đại chứ gì?”

Ánh mắt Sở Quân Huy nhìn Phiêu Nguyệt tràn đầy vẻ khinh khi.

bzfczk

Đây chính là phản ứng của võ giả trẻ tuổi không biết trời cao đất dày và tự cho mình là người giỏi nhất.

Chính lúc này.

“Đúng thế. Huynh buồn cười thật đấy.”

Đột nhiên Đào Diễm Sơn bước vào rồi lên tiếng.

Trên người tiểu nam tử vẫn còn ướt nước, lúc này hắn chỉ mặc mỗi chiếc quần cộc.

Ánh mắt Sở Quân Huy liền sắc bén thấy rõ.

“Người vừa mới nói gì thế?”

“Ta thấy thật nực cười. Không phải ca ca mà là ta...”

“Người dám...”

“Dám cái gì chứ? Lòng tự tôn quan trọng đến vậy sao?”

“Người ngậm miệng lại đi.”

“Các người nhất định phải vậy à. Cứ xem trọng lòng tự tôn như thế nên không thèm để tâm đến cảm xúc của những người có vẻ kém cỏi hơn mình.”

“.....”

“Ca ca phớt lờ huynh á? Kẻ phớt lờ người khác là huynh đấy. Nhưng tại sao huynh lại giả vờ bị tổn thương thế kia? Đó chính là lòng tự tôn của một danh môn à?”

Đào Diễm Sơn gật lên.

Lời hắn nói như thanh phi đao cắm vào tim Sở Quân Huy.

Đôi môi Sở Quân Huy mấp máy như muốn nói gì đó, nhưng hắn hoàn toàn không thể biện minh được.

Lời chỉ trích của Đào Diễm Sơn khiến hắn phải suy nghĩ rất nhiều.

Sở Quân Huy nhắm chặt mắt cố gắng kìm chế cảm xúc.

Khi cảm xúc của hắn đã được giải tỏa một chút, hắn mới mở mắt ra rồi nói.

“Ta xin lỗi. Ta đúng là suy nghĩ thật nông cạn rồi. Tên người là gì?”

“Đào Diễm Sơn.”

“Được rồi! Đào Diễm Sơn, đa tạ người đã đánh thức ta khỏi cơn ngu muội này. Xin thứ lỗi, Phiêu Đại hiệp, ta đã thất lễ rồi.”

“Được rồi.”

“Đa tạ. Ta hứa sau này sẽ không để chuyện này xảy ra lần nữa.”

Sở Quân Huy làm thế bao quyền với Phiêu Nguyệt rồi ra ngoài.

Rầm!

Lúc cánh cửa đóng lại, Đào Diễm Sơn mới nói.

“Có vẻ huynh ấy vẫn còn tỏ giữ lòng tự tôn chứ chả có thay đổi suy nghĩ gì cả.”

“Xem ra hẳn chỉ có thể thôi.”

“Đúng vậy.”

Đào Diễm Sơn tỏ vẻ tiếc nuối.

Nếu Sở Quân Huy nổi giận và lao vào thì chắc chắn sẽ xảy ra trận ẩu đả rồi.

Sau khi nhận được võ công từ Quỷ Vương, Đào Diễm Sơn đã tự tin hơn hẳn.

Hắn không tham vọng nổi danh giang hồ, nhưng hắn muốn thử một lần được chiến đấu bằng cả sức lực của mình. Nhưng người đã đi ra khỏi phòng, hắn không thể níu kéo rồi ép họ đánh nhau được.

Đào Diễm Sơn thay đổi thái độ rồi hỏi Phiêu Nguyệt.

“Huynh không tắm à?”

“Phải tắm chứ.”

Phiêu Nguyệt đứng lên rồi đi đến giếng nước.

Ở nhà ăn, bảo tiêu và người làm công của Thái Châu Thương Đoàn đang tùm năm tùm ba dùng bữa.

Nhờ Phiêu Nguyệt ra mặt cứu mạng mà họ mới có thể sống sót đến giờ, nhưng vẻ mặt của họ lại không tốt mấy. Bởi vì đã có nhiều đồng liêu bỏ mạng và bị thương.

Lúc này cũng chẳng có mấy người uống rượu được để trên bàn.

Bình thường họ sẽ không ngừng nâng ly rồi nhảy múa hát hò với nhau, nhưng hôm nay không ai dám cao giọng cả.

Đến cả võ giả Quỷ Kiếm Trang cũng như thế.

Bọn họ ngồi ở một phía rồi im lặng uống rượu.

Trên mặt họ lộ rõ vẻ phức tạp.

Sở Quân Huy không bước nửa chân ra khỏi phòng, Sở Luật Hy thì cũng im lặng vì bầu không khí bất ổn của mọi người.

Chính lúc này.

Cộp!

Tiếng bước chân vang lên cũng là lúc có hai người xuất hiện.

Khoảnh khắc nhìn thấy họ, bầu không khí yên tĩnh lại càng tĩnh lặng hơn.

Hai người họ chính là Phiêu Nguyệt và Đào Diễm Sơn.

Võ giả Thái Châu Thương Đoàn và Quỷ Kiếm Trang nín thở nhìn hai người.

Hai người nhìn quanh một chút rồi ngồi vào một chiếc bàn trống.

“Hai vị muốn dùng gì ạ?”

Tiểu nhị cẩn trọng hỏi.

Hắn là một đứa trẻ tinh ý nên sớm phát hiện bầu không khí bất thường. Và Phiêu Nguyệt và Đào Diễm Sơn chính là nguyên nhân chính. Vậy nên, thái độ của hắn đối với Phiêu Nguyệt cũng vô cùng trịnh trọng.

Phiêu Nguyệt.

“Mang ta món mà người khác hay ăn đi.”

“Còn rượu ạ?”

“Không cần.”

“VẬY Đại hiệp chỉ ăn thôi đúng không ạ? Tiểu nhân biết rồi. Đại hiệp chờ một chút nhé.”

Tiểu nhị cúi đầu với Phiêu Nguyệt rồi chạy về phía nhà bếp.

Đào Diễm Sơn nhìn xung quanh rồi nói.

“Bầu không khí khó chịu thật.”

“Đúng vậy.”

“Phù! Áp lực quá.”

Đào Diễm Sơn liên tục chà xát hai vai.

Chính lúc này.

“Ta ngồi đây được chứ?”

Chẳng biết tự lúc nào. Sở Luật Hy đã tiến lại gần bọn họ.

Đào Diễm Sơn mỉm cười rồi nhường ghế cho nàng.

“Đương nhiên rồi.”

“Đa tạ.”

Sở Luật Hy nhanh chóng ngồi xuống.

“Ca ca cô đâu?”

“Huynh ấy trong phòng.”

“Thế hả?”

“Chắc huynh ấy bị ai đó đả kích rồi.”

Sở Luật Hy nhìn Phiêu Nguyệt.

“Cô ổn chứ?”

“Ừm!”

“Cũng dễ hiểu. Nhưng còn ca ca cô?”

“Huynh ấy chưa từng thất bại. Huynh ấy nghĩ mình là trung tâm của thiên hạ này. Vậy nên luôn đối xử hà khắc với người khác ngoại trừ chính mình. Nếu người đó có cảnh giới kém hơn thì huynh ấy lại không xem người ta ra gì. Vậy nên phải cho huynh ấy nếm mùi thất bại một lần chứ. Phải thế huynh ấy mới đánh giá lại bản thân kỹ càng hơn.”

Sở Luật Hy nghiêm túc nói.

Đào Diễm Sơn cảm thấy thật thần kỳ.

Sở Luật Hy có vẻ không ưa ca ca mình lắm.

Trên trời này có nhiều huynh muội không yêu thương nhau, nhưng Đào Diễm Sơn lại vô cùng quý mến tiểu muội của mình.

Chính vì cái chết của tiểu muội mà hắn mới khiến Thái Hồ máu chảy thành sông.

Hắn đương nhiên không muốn cuốn những người vô tội vào ân oán của bản thân, nhưng rõ ràng có nhiều người đã mất mạng oan uổng.

Đó là tội nghiệt mà hắn phải mang cho đến lúc chết.

Hắn đã phải mang tội vì gia đình và tiểu muội của mình.

Đào Diễm Sơn nâng ly trà trước mặt lên.

“Hãy đối xử tốt với ca ca cô đi nhé.”

“Hả?”

“Dẫu thế nào thì có vẫn tốt hơn không.”

430

Trong khi những người khác trong Thái Châu Thương Đoàn đang nghỉ ngơi tại quán trọ thì Chi Mậu Hình lại không ngừng chạy Đông chạy Tây.

Hắn giao những tên đạo tặc cho quan lại để nhận tiền thưởng sau đó đem ngựa của bọn chúng đi bán. Ngoài ra hắn còn phải mang những người bị thương đến y viện điều trị.

Hắn phải mất hai ngày để hoàn thành tất cả mọi việc.

Trong lúc đó, đoàn người của Sở Quân Huy đã nói lời tạm biệt với Thái Châu Thương Đoàn.

Ngay từ đầu, điểm đến của Sở Quân Huy là thành Giang Tây - nơi đang xảy ra hỗn loạn.

Để thuận tiện thì bọn họ đã gia nhập với Thái Châu Thương Đoàn.

Nhưng giờ bọn họ đã nắm được đại khái chuyện gì đang xảy ra nên quyết định nói lời tạm biệt với Thái Châu Thương Đoàn.

Nhưng những người trong cuộc đều biết.

Bọn họ rời đi là vì Phiêu Nguyệt và Đào Diễm Sơn.

Rõ ràng bọn họ tách ra khỏi Thái Châu Thương Đoàn sớm như vậy là do e ngại hai người họ.

“Hẹn gặp lại.”

Sở Quân Huy chấp thế bao quyền với Phiêu Nguyệt và nói lời tạm biệt.

“Ừ!”

“Mong là lần sau gặp lại mối quan hệ giữa chúng ta sẽ tốt hơn bây giờ.”

“Ta cũng mong người sẽ đưa ra được lựa chọn tốt nhất. Nếu lựa chọn sai lầm thì không những chỉ ảnh hưởng một mình người thôi đâu mà còn cả tiểu muội của người nữa.”

“Cảm ơn vì lời khuyên. Ta xin khắc ghi trong tâm.”²

Không biết đêm qua đã có chuyện gì mà ánh mắt của Sở Quân Huy dường như trở nên sâu thẳm một chút.

Y nói lời tạm biệt với Chi Mậu Hình rồi rời khỏi quán trọ.

Sở Luật Hy nhìn Đào Diễm Sơn với ánh mắt tiếc nuối. Nhưng Đào Diễm Sơn cũng thật nhẫn tâm, hắn chỉ nói với nàng hai chữ “bảo trọng”, cũng không giữ nàng ấy lại.

Dù sao mối nhân duyên này cũng chỉ mới kéo dài được vài ngày.¹

Hắn chưa có nhiều tình cảm với Sở Luật Hy, hơn nữa, hắn hiểu rõ nàng không hợp với hắn.

Sau khi nhóm của Sở Quân Huy rời đi thì Thái Châu Thương Đoàn cũng chuẩn bị để đi tiếp.

Lịch trình của bọn họ đã bị hoãn lại rất nhiều do bọn đạo tặc kia.

Bọn họ phải nhanh chóng đến Thành Đô trong thời gian đã định.

Bởi vì đến được Thành Đô chưa phải là hết.8

Bọn họ phải chuyển hàng sau đó phải chọn những món đồ sẽ được đưa về Vân Nam.

Thái Châu Thương Đoàn đã rời khỏi quán trọ khoảng một canh giờ sau khi nhóm người của Sở Quân Huy rời đi.6

Những bảo tiêu bị thương sẽ tiếp tục ở lại y viện, khi nào bọn họ quay về sẽ đến để đón những bảo tiêu ấy.

Mặc dù mất đi khá nhiều bảo tiêu nhưng Chi Mậu Hình không tỏ ra lo lắng bởi vì bọn họ đã có Phiêu Nguyệt.

Đi cùng Phiêu Nguyệt rồi thì hẳn không cần phải sợ nữa.

Chi Mậu Hình đối đãi với Đào Diễm Sơn và Phiêu Nguyệt tôn kính hết mực.

Thức ăn cũng đưa cho bọn họ loại ngon nhất, Chi Mậu Hình cố gắng đối đãi hai người họ đặc biệt hết sức có thể. Nhưng Phiêu Nguyệt từ chối mọi đặc ân của Chi Mậu Hình.

“Nếu vậy thì xin ngài hãy nhận lấy thứ này.”

Chi Mậu Hình đưa cho Phiêu Nguyệt một xấp ngân phiếu.

“Đây là gì vậy?”

“Đây là tiền thưởng bắt được đạo tặc và tiền bán được ngựa của chúng ă. Ta đã đổi nó qua ngân phiếu của tiền trang đáng tin cậy nhất. Xin hãy nhận lấy nó. Nếu không có Phiêu đại hiệp thì bọn ta không chỉ mất hàng hóa mà cái mạng này cũng đi đâu mất rồi.”

Đây không phải là tiền thưởng của Thái Châu Thương Đoàn mà là tiền có được nhờ xử lý được bọn đạo tặc. Vậy nên Chi Mậu Hình cho rằng Phiêu Nguyệt sẽ chịu nhận số tiền này.

“Được.”

Phiêu Nguyệt nhận lấy ngân phiếu rồi cất nó vào trong túi.8

Một trong những bài học mà hắn học được khi chu du giang hồ là phải có càng nhiều tiền càng tốt.

Dù hắn có mạnh đến mấy mà không có kim tiền thì sẽ phải để mắt đến người khác.

Những võ giả vào làm bảo tiêu cho thương đoàn cũng là vì muốn kiếm thêm tiền. Vậy nên, Phiêu Nguyệt không lý do gì để từ chối xấp ngân phiếu này cả.

Chi Mậu Hình thở phào nhẹ nhõm khi Phiêu Nguyệt nhận lấy xấp ngân phiếu.

‘Nhu vậy là mình có thể tiếp tục mối nhân duyên với người này rồi.’

Mối nhân duyên với Quỷ Kiếm Trang cũng quan trọng nhưng mối quan hệ với một cao thủ đẳng cấp như Phiêu Nguyệt còn quan trọng hơn.

Biết đâu đến một ngày, cái mạng của hắn sẽ được bảo toàn khi kẻ địch biết hắn có quen biết với Phiêu Nguyệt.

Chi Mậu Hình hài lòng với sự lựa chọn của mình sau đó đứng ra chỉ huy thương đoàn.

Hành trình sau đó diễn ra rất suôn sẻ, có lẽ do bọn họ đã vượt ải khó nhất.

Ngoại trừ một vài đêm phải ngủ ở ngoài đường thì còn lại không có vấn đề gì quá lớn cả.

Nhờ vậy mà Thái Châu Thương Đoàn đã có thể đến Thành Đô trong thời gian đã định.¹

“Tới rồi.”

Một nét xúc động hiện lên trên gương mặt của Chi Mậu Hình và những bảo tiêu.

Nhìn thấy bức tường thành cao chót vót khiến trái tim bọn họ trở nên vững vàng hơn. Nhưng vẫn còn quá sớm để thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ phải được thông qua cổng thành.

Ở trước cổng thành lúc này đang có một hàng dài người đứng đợi để được vào trong.

Thủ tục để vào được Thành Đô rất nghiêm ngặt.

Vì vậy nên tốc độ vào trong của bọn họ đã bị chậm lại. Chi Mậu Hình dẫn đoàn người xếp hàng vào phía sau.

Bọn họ chỉ còn cách xếp hàng.

Thực ra hắn cũng cố gắng để dứt lốt những quan nhân bảo vệ công thành nhưng không thể tìm thấy thời điểm thích hợp.

Bỗng một quan nhân nhìn về phía Thái Châu Thương Đoàn. Gương mặt hắn trở nên tái mét.

“N, người đó?”

“Sao thế?”

Khi được đồng liêu hỏi, quan nhân liền chỉ tay về hàng cuối cùng của Thái Châu Thương Đoàn.

“T, Tử Thần?”

“Hả?”

“Ngài ấy trở lại rồi sao.”

“Người nói sao?”

“Tử Thần đã quay trở về rồi. Mau mau mở cửa ra!”

Quan nhân hét lên với đồng liêu.

Nhưng những quan viên vẫn không thể hiểu được, hắn lại một lần nữa hét lên.

“Nếu không muốn chết thì mau mau mở cửa ra đi bọn ngu này.”

“Hả hả?”

“T, ta biết rồi.”

Đến lúc này những đồng liêu mới cảm nhận được bầu không khí bất thường và mở cửa ra.

Một vị quan viên được lệnh ra ngoài đón Phiêu Nguyệt. Quan viên đến gần Phiêu Nguyệt rồi cúi đầu chào hắn.

“Bái kiến Phiêu đại hiệp!”

“Người biết ta sao?”

“Võ giả và quan viên ở Thành Đô không ai lại không biết về Phiêu đại hiệp cả.”

Gương mặt của quan viên nọ đầy sợ hãi.

Cuộc chiến đẫm máu do Phiêu Nguyệt gây ra vẫn để lại một nỗi sợ hãi đối với những võ giả của Thành Đô.

Sự kiện phái Thanh Thành và phái Nga Mi phong bế sơn môn chỉ vì một người vẫn là một chủ đề nóng hổi được đem ra bàn tán ở nơi đây.

Nỗi sợ của những võ giả và quan viên ở Thành Đô dành cho Phiêu Nguyệt là cực hạn sau khi chứng kiến cảnh phái Thanh Thành và phái Nga Mi phong bế sơn môn.

Bọn họ biết một khi làm gì đó không vừa mắt Phiêu Nguyệt, bọn họ sẽ tiêu đời. Vậy nên bọn họ đã cố gắng ghi nhớ những đặc điểm của Phiêu Nguyệt.

Để nhận ra gương mặt của Phiêu Nguyệt cũng không khó.

Bởi vì không có nam nhân nào đẹp hơn cả nữ nhân như Phiêu Nguyệt cả.

Cũng may là quan viên đã từng nhìn thấy Phiêu Nguyệt từ xa. Vậy nên hẳn có thể nhận ra Phiêu Nguyệt ngay.

Quan viên thận trọng hỏi.

“Đại hiệp về hẳn luôn chứ ạ?”

“Ta sẽ ở lại đây một thời gian.”

“Vâng. Thành thực xin lỗi nếu khiến ngài cảm thấy bất tiện. Mời ngài vào trong.”

“Những người này đi cùng ta.”

“Ý ngài là Thái Châu Thương Đoàn sao? Tiểu nhân sẽ ghi nhớ ạ.”

Quan viên trả lời với gương mặt kiên quyết.

Hắn phải nhớ tất cả mọi điều về Phiêu Nguyệt, ngay cả những điều nhỏ nhất.

Hắn quay qua nói với Chi Mậu Hình.

“Sao người không nói với ta là người đi cùng Phiêu đại hiệp.”

“Chuyện đó...”

“Mau vào bên trong đi. Nếu có vấn đề gì trong thời gian lưu lại đây thì hãy cho bọn ta biết. Bọn ta sẽ giải quyết mọi thứ...”

“À, vâng! Đa tạ đa tạ!”

Chi Mậu Hình ngạc nhiên trước sự ưu ái bất ngờ của quan viên dành cho bọn họ.

Hắn không ngờ rằng địa vị của Phiêu Nguyệt ở Thành Đô lại lớn đến vậy.

Nhờ có Phiêu Nguyệt mà Thái Châu Thương Đoàn có thể dễ dàng thông qua cổng.

Ngay khi Phiêu Nguyệt bước qua cổng thành, hắn nói.

“Có lẽ phải từ biệt từ đây rồi.”

“Đa tạ Phiêu đại hiệp!”

“Có duyên sẽ gặp lại.”

“Chúc đại hiệp nguyện gì được nấy. Xin cáo từ.”

Chi Mậu Hình nói lời tạm biệt với Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt cùng Đào Diễn Sơn bỏ lại hắn ta ở phía sau rồi đi tiếp.

“Quào!”

Đào Diễn Sơn thốt lên trước khung cảnh mà hắn chưa từng bao giờ được thấy ở Thành Đô. Phiêu Nguyệt cũng chậm chậm nhìn quanh.

Đã một vài năm trôi qua.

Thành Đô cũng đã thay đổi nhiều.

Những con phố bị phá hủy do cuộc chiến giữa Phiêu Nguyệt và phái Nga Mi cùng phái Thanh Thành đã được khôi phục hoàn toàn.

Gương mặt của những người qua lại trên đường đầy sức sống, xem ra tình hình ở đây cũng không tệ lắm.

Phiêu Nguyệt dẫn Đào Diễn Sơn đến Tân Thiên Lộ.

Tân Thiên Lộ vốn là một khu bản dân giờ đây đã lột xác hoàn toàn thành một khu cao cấp. Những điện các lộng lẫy lấp loáng qua những bức tường cao chót vót, những cánh cổng đồ sộ khiến người khác chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy choáng ngợp.

Tất cả những người có quyền lực ở Thành Đô đều tập trung sống ở đây. Nhiều binh lính được bố trí tuần tra xung quanh

Tân Thiên Lộ để bảo vệ bọn họ.

Con đường an toàn nhất ở Thành Đô chính là Tân Thiên Lộ.

Phiêu Nguyệt cuối cùng cũng đến nơi cần đến.

Một căn dinh thự rộng lớn với những cây thông đỏ nhô cao ra khỏi các bức tường.

Căn dinh thự này chính là Xích Tùng Trang.

Phiêu Nguyệt gõ vào cánh cửa đang đóng chặt.

Chỉ một lúc sau, một nam nhân trung niên mở cửa rồi cẩn thận thò đầu ra ngoài.

Nam nhân trung niên mở to mắt sau khi nhận ra Phiêu Nguyệt.

“Đã lâu không gặp, Cao tổng quản!”

Nam nhân trung niên vội vàng cúi đầu trước lời chào của Phiêu Nguyệt.

Ông chính là Cao tổng quản - người chịu trách nhiệm những việc lớn nhỏ của Xích Tùng Trang.

Mặc dù không thể nói vì đã bị cắt lưỡi nhưng vẻ vui mừng có thể hiện rõ trên gương mặt của ông ấy.

Cao tổng quản vội vàng đánh vào chiếc chuông nhỏ treo ở cửa.

Leng keng!

Tiếng chuông vang vọng trong Xích Tùng Trang, không lâu sau đó, có hai người từ trong chạy ra ngoài.

Một nam và một nữ.

Trông bọn họ có vẻ như lớn hơn Đào Diễm Sơn một chút.

Nam nhân sở hữu đôi mắt với con ngươi màu đen láy, tạo cho người nhìn cảm giác kỳ quái. Còn đôi mắt của nữ nhân kia thì lại vô hồn nhưng lại trông rất xinh đẹp.

Bọn họ chính là Quý An và Ân Diệu.

“Huỳnh!”

“Ca ca!”

Quý An cùng Ân Diệu cùng lao vào ôm Phiêu Nguyệt.

Gương mặt của họ đầy xúc động.

Sau khi Phiêu Nguyệt cùng Tiểu Ma rời đi, cả hai đã tạo dựng lãnh thổ của riêng mình và bảo vệ Xích Tùng Trang.

Quý An đã thiết lập cho riêng mình một lực lượng tình báo riêng. Còn Ân Diệu thì hoàn toàn nắm quyền kiểm soát thế giới ngầm của Thành Đô.

Không có gì xảy ra trong Thành Đô mà có thể qua được mắt họ. Cả hai đều trở thành kẻ thống trị của bóng tối. Nhưng cả hai vẫn luôn cảm thấy trống vắng.

Có lẽ giờ hai người đã biết tại sao rồi.

Vì kế bên họ không có Phiêu Nguyệt.

Tuy Phiêu Nguyệt là người khiến cả Thành Đô khiếp sợ nhưng đối với Ân Diệu và Quý An thì khác. Hai người không thể chịu đựng nổi khi thiếu đi sự có mặt của Phiêu Nguyệt.

Phải đến lúc Phiêu Nguyệt quay trở về, Quý An cùng Ân Diệu mới phát hiện ra thứ mà họ đã thiếu vắng bấy lâu nay.

Phiêu Nguyệt là chỗ dựa tinh thần duy nhất của hai người họ.

Chỉ cần ở cùng không gian với Phiêu Nguyệt là bọn họ cảm thấy sung mãn rồi.

Phiêu Nguyệt ôm chặt lấy hai người.

“Cả hai đều khỏe chứ?”

“Dĩ nhiên rồi.”

“Khỏe ạ.”

Cả hai đáp lời trong lúc ôm lấy Phiêu Nguyệt.

Phải đến khi Phiêu Nguyệt vỗ vỗ vào người thì hai người họ mới chịu tách ra.

Phiêu Nguyệt giới thiệu Đào Diễm Sơn cho Quý An và Ân Diệu.

“Đây là Đào Diễm Sơn. Từ giờ hắn sẽ sống cùng chúng ta.”

“Xin chào! Ta là Quý An.”

“Còn ta là Ân Diệu. Từ giờ chúng ta hãy hòa thuận sống cùng nhau nhé.”

Cả hai chào đón Đào Diễm Sơn mà không hề có sự cảnh giác với người lạ.

Bởi người giới thiệu Đào Diễm Sơn cho hai người họ là Phiêu Nguyệt.

Vì Phiêu Nguyệt đã giới thiệu nên bọn họ hoàn toàn tin tưởng vào Đào Diễm Sơn mà không có lấy bất cứ nghi ngờ gì.

Đào Diễm Sơn cũng vậy.

“Rất vui được gặp huynh, tỷ!”

Mặc dù chưa biết tuổi tác nhưng Đào Diễm Sơn vẫn gọi Quý An và Ân Diệu là huynh và tỷ. Trên thực tế thì Quý An và Ân Diệu cũng lớn tuổi hơn Đào Diễm Sơn.

Ân Diệu cười nói.

“Vây là chúng ta có tiểu đệ rồi sao. Tuyệt thật.”

“Đúng vậy! Hôm nay ta sẽ chiêu đãi một bữa nhân dịp huynh và tiểu đệ trở về.”

Quý An nói ra những câu đùa giỡn mà hần chẳng làm bao giờ.

Bởi vì hần đang rất hạnh phúc.

Ân Diệu hồi thúc trong cảm giác vui sướng như nhận được món quà bất ngờ.

“Ca ca mau vào trong đi.”

“Được!”

Phiêu Nguyệt bước vào trong Xích Tùng Trang.

Khung cảnh bên trong Xích Tùng Trang rất đẹp, có thể nhìn thấy được Cao tổng quản đã dành bao nhiêu tâm huyết cho nó. Nhưng điều mà Phiêu Nguyệt thích hơn cả chính là cảm giác yên bình hơn là vẻ ngoài của nó.

Ngay khi bước vào trong Xích Tùng Trang, hần cảm nhận được sự yên bình của nơi này.

Một cảm giác mà ở những nơi khác hần tuyệt đối không thể cảm nhận được.

Liệu đây có phải cảm giác khi quay trở về nhà.

Đào Diễm Sơn cũng rất thích Xích Tùng Trang.

Tuy chỉ mới gặp, nhưng Quý An và Ân Diệu lại chào đón hắn rất nhiệt tình. Điều đó khiến cho hắn biết mở lòng hơn.

‘Nơi này thật tuyệt.’

Cùng lúc đó, tin tức Phiêu Nguyệt quay trở lại đã lan rộng khắp Thành Đô.

Ai ai trong Thành Đô cũng nín thở trước thông tin Tử Thần quy hoàn.

431

Để diễn tả cuộc sống thường nhật của Phiêu Nguyệt ở Xích Tùng Trang, chỉ cần gói gọn trong bốn chữ “ăn không ngồi rồi”. Hắn hầu như không làm gì cả.

Hắn không để tâm đến việc ngoại bộ, cũng không làm gì cả.

Hắn thậm chí còn không bước chân ra khỏi Xích Tùng Trang. Hắn nghỉ ngơi cả ngày ở Xích Tùng Trang.

Quý An và Ân Diệu hiểu được lý do mà Phiêu Nguyệt như vậy. Nhìn vào hành tung của hắn dạo gần đây ở chốn giang hồ cũng đủ hiểu hắn đã vất vả đến nhường nào.

Hắn di chuyển khắp muôn nơi vất vả đến kiệt quệ, chẳng biết thể chất có ảnh hưởng không, nhưng chắc chắn là tinh thần của hắn đã bị ảnh hưởng lên tới đỉnh điểm.

Những lúc như thế này, cách tốt nhất là nghỉ ngơi hồi phục mà không cần phải nghĩ suy.

Biết được điều đó, cả hai người không hề làm phiền đến Phiêu Nguyệt, ngoại trừ ngày đầu tiên hắn đến.

Đào Diễn Sơn là người phấn khích hơn cả.

2

Quý An và Ân Diệu thật lòng quý trọng Đào Diễm Sơn, Đào Diễm Sơn còn gọi hai người là huynh, tỷ và đi theo họ.

Có lẽ vì có cùng độ tuổi và cùng suy nghĩ nên họ rất hợp nhau.

Ba người họ nhanh chóng trở nên thân thiết như anh em máu mủ ruột thịt, và thường xuyên ra ngoài cùng nhau.

Hôm nay Đào Diễm Sơn và Ân Diệu đã ra ngoài thành đô. Phiêu Nguyệt yên lặng ngồi một mình trong Xích Tùng Trang và nhìn về phía trước.

Xích Tùng Trang được đặt ở một vị trí đặc địa ở Tân Thiên Lộ.

Bên ngoài không thể nhìn thấy phía bên trong của Xích Tùng Trang, nhưng từ bên trong Xích Tùng Trang có thể nhìn thấy toàn bộ thành đô, bao gồm cả Tân Thiên Lộ.

Ngay khi đó, Cao Tổng Quản cẩn trọng bưng một cái khay tiến vào.¹

Trên khay có đặt một ấm trà và tách trà. Trong ấm trà là trà Cao Tổng Quản đã đặc biệt pha nó bằng cả tấm lòng.

8

Cao Tổng Quản cẩn trọng cúi đầu trước Phiêu Nguyệt, đặt ấm trà và tách trà xuống bàn.

Phiêu Nguyệt gật đầu nhẹ, Cao Tổng Quản lại cúi đầu chào rồi lùi về sau.

Phiêu Nguyệt rót đầy trà vào tách, nhẹ nhàng đưa lên nhắm nhấp.

Mùi trà thơm nức mũi.

Dù phiêu bạt lang thang chốn giang hồ đã lâu, nhưng hẳn chưa thấy ai pha trà ngon như Cao Tổng Quản.⁶

Chỉ vừa nhấp một ngụm trà mà một cảm giác khoan khoái đọng lại nơi cổ họng Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt nhắm mắt và thưởng thức vị trà. Gió thổi mạn man.

Lúc đó, Quỷ Nha bỏ ra khỏi tay Phiêu Nguyệt. Quỷ Nha cuộn tròn trên bàn, đón ánh nắng cùng Phiêu Nguyệt.

Chẳng cần bận tâm điều gì, cũng chẳng cần phải làm gì.

Hắn chỉ đang tận hưởng thời gian này một cách trọn vẹn nhất. Khoảng thời gian này rất quý giá đối với Phiêu Nguyệt. Sau khi được nuôi dạy như một thích khách, hắn chưa từng trải qua một ngày thoải mái.

Lúc nào cũng phải căng thẳng, luôn phải suy nghĩ một cách tuyệt vọng.⁸

Tinh thần hắn luôn trong tình trạng như dây cung bị kéo căng. Ngay khi chỉ thị được đưa ra, nó luôn sẵn sàng phóng bất cứ lúc nào.

Tuy nhiên, dây cung kéo nhiều cũng có ngày giãn, mất độ đàn hồi hoặc thậm chí bị đứt.

Phải kết hợp nghỉ ngơi hợp lý song song thì nó mới không mất đi tính đàn hồi và độ sắc bén.

Phiêu Nguyệt dạo gần đây cảm nhận được chuyện này. Nghỉ ngơi mà không cần phải nghĩ suy gì, khiến tinh thần hắn tăng cao và lượng nội công tích lũy cũng dồi dào.

Cơ thể đã mệt mỏi vì phải chiến đấu liên tục trong nhiều ngày, nay lại tràn đầy sinh lực.

Phiêu Nguyệt tận hưởng khoảng thời gian này với cơ thể thả lỏng hoàn toàn trên chiếc ghế.

Chỉ khi mặt trời lặn dần về phía Tây, Phiêu Nguyệt mới bắt đầu hành động.

Phiêu Nguyệt đưa tay ra, Quỷ Nha ngay lập tức chui vào tay áo.¹

Ngay lúc đó.

“Huỳnh!”

Một giọng nói đột nhiên vang lên trong Xích Tùng Trang.

Phiêu Nguyệt quay lại nhìn, một khuôn mặt quen thuộc đang nhìn hắn, thở hắt hắt.

Trong khoảnh khắc, khóe miệng Phiêu Nguyệt khẽ mỉm cười.

Vị nam nhân đang khịt mũi giống như một con lợn rừng giận dữ cũng là một trong những người mà hắn không thể nào quên được.

“Sở Truy!”

“Huỳnh!”

Vị nam nhân hét lớn và ôm chầm lấy Phiêu Nguyệt không ai khác chính là Đường Sở Truy.

Phiêu Nguyệt vừa vỗ vai Đường Sở Truy, vừa hỏi.

“Đệ có khỏe không?”

“Đệ lúc nào cũng khỏe cả. Huỳnh không sao chứ?”

“Như đệ thấy thôi.”

Trước câu trả lời của Phiêu Nguyệt, Đường Sở Truy nhìn lướt qua toàn thân hắn. Ngay khi xác nhận rằng cơ thể của Phiêu Nguyệt không có vấn đề gì bất thường, y thở phào nhẹ nhõm.

“May quá.”

“Ta nghe nói đệ đã độc lập trở lại. Đây là sự thật sao?”

“Ừm!”

Đường Sở Truy gật đầu.

Y đã ở trong Xích Tùng Trang một thời gian để tránh mối đe dọa. Tuy nhiên, không gian vốn nhỏ hẹp nên việc chế tạo có phần bị giới hạn.

Cuối cùng, y bắt chấp nguy hiểm và mở xưởng rèn mới ở con ngõ phía sau Tân Thiên Lộ.

Dù vậy, điều an ủi duy nhất với y đó chính là bất cứ khi nào y cần trợ giúp thì sẽ mau chóng có người xuất hiện.

Đường Sở Truy nhìn vào ánh mắt của Phiêu Nguyệt và nói

“Đệ có nên quay lại Xích Tùng Trang không?”

“Không cần thiết. Mọi chuyện đã giải quyết xong cả rồi.”

“Thật sao?”

“Đúng vậy! Sẽ không còn ai đe dọa được đệ nữa.”

Đường Sở Truy mở to mắt.

Y biết rõ hơn ai hết Phiêu Nguyệt là người sẽ không nói dối hay nói những lời vô nghĩa.

“May quá.”

Một nụ cười rạng rỡ nở trên gương mặt y.

Bây giờ tất cả các mối đe dọa đã biến mất nên y thực sự có thể tập trung hết sức vào công việc.

Chỉ riêng điều đó thôi cũng là món quà lớn đối với Đường Sở Truy.

“Chờ một chút!”

Phiêu Nguyệt quay trở vào phòng như sực nhớ ra điều gì đó.

Một lát sau, hắn trở ra ngoài và cầm trên tay một viên hắc thạch. Đó là viên hắc thạch hắn đã tìm thấy trên đường đến đây.

Hắn đưa hắc thạch cho Đường Sở Truy và nói.

“Ta tình cờ tìm được nó, nhưng nó có vẻ phản ứng khá nhạy cảm với khí.”

“Để đệ xem nào? Cái này hình như là hắc diệu thạch.”

“Đúng rồi! Ta nhìn là biết ngay.”

“Cái này cực kỳ khó tìm thấy.....”

Đường Sở Truy chạm vào hắc diệu thạch và không ngừng cảm thán.

Vì bản thân y là một bậc thầy đã đạt đến đỉnh cao nên y biết rõ giá trị của viên hắc diệu thạch đó hơn bất cứ ai.

Ngay khi chạm vào hắc diệu thạch, suy nghĩ muốn nhanh chóng chế luyện vây quanh tâm trí y.

Phiêu Nguyệt nói.

“Đệ có thể làm uyên giáp bằng cái này không?”

“Có được không á? Huynh nói đùa đấy à? Huynh, đệ đường đường là Đường Sở Truy. Tất nhiên việc này có thể làm được rồi.”

“Nếu vậy thì ta nhờ vào đệ. Nếu thế thì viên hắc diệu thạch này tùy ý đệ sử dụng.”

“Đa tạ sư huynh.”

Khi y có được những nguyên liệu quý hiếm trong tay, cảm hứng trong y trào dâng.

Đường Sở Truy cầm lấy hắc diệu thạch và nói.

“Huynh này, lần sau chúng ta gặp lại.”

Không cần phải nhiều lời.

Phiêu Nguyệt khẽ gật đầu, Đường Sở Truy chạy mất hút như một cơn gió.

Sau khi một mình nhìn xung quanh trong chốc lát, Phiêu Nguyệt đi vào địa đạo của Xích Tùng Trang.

Ngay khi bước vào lối dẫn xuống địa đạo, Dạ Minh Châu chiếu sáng con đường phía trước mắt hắn.

Râm râm!

Hắn nghe thấy tiếng động cơ chuyển động từ bên trong bức tường.

Phiêu Nguyệt biết rằng đó là âm thanh giải phóng động cơ.

Đi bộ một hồi dọc theo hành lang thì điểm đến cuối cùng cũng hiện ra trước mắt hắn.

Đó là một căn phòng bí mật bị chặn bởi một cánh cửa sắt dày đặc.

Cánh cửa sắt tự động mở ra khi Phiêu Nguyệt đến gần.

“Mời vào, sư huynh!”

Người đón chào Phiêu Nguyệt trong căn phòng bí mật chính là Quý An.

“Quả nhiên là đệ ở trong này.”

“Huynh cũng biết đệ không thích ra ngoài mà.”

“Đúng vậy! Đệ chỉ thích nơi này thôi.”

“Ngay cả khi huynh ở đây, huynh cũng có thể biết được những gì đang xảy ra ở thành đô như nắm trong lòng bàn tay.”

“Có vẻ như đệ đã có mạng lưới thông tin rộng đến mức đệ mong muốn rồi.”

“Đệ tự hào rằng ít nhất ở Thành Đô đệ cũng có một mạng lưới thông tin vượt trội hơn ở hào môn.”

“Thế thì tuyệt rồi.”

Quý An cười rạng rỡ trước lời khen của Phiêu Nguyệt.

Trên thực tế, Quý An đã xây dựng một mạng lưới thông tin chặt chẽ trên toàn thành đô. Và mạng lưới thông tin đang được mở rộng đến các tỉnh gần thành đô.

Nhờ vậy mà ngay cả khi ngồi ở đó, y vẫn biết có thể biết rõ mọi thứ như đang nắm trong lòng bàn tay về những gì xảy ra ở Thành Đô và khu vực lân cận.

“Đệ không cảm thấy bức bối sao?”

“Huynh cũng biết mà đúng không? Đệ cảm thấy thoải mái hơn khi ở trong này. Bên ngoài rất phiền phức. Rất nhiều thông tin làm đệ khó chịu.”

Sau khi nhận được đại pháp trong Tiểu Lôi Âm Tự, giới hạn trong não bộ Quý An cũng đạt đến cực điểm. Có quá nhiều thông tin được đưa vào cùng một thời gian khiến y cảm thấy mệt mỏi.

Cũng chính vì điều đó mà y chỉ có thể nghỉ ngơi thoải mái trong không gian chật chội bốn phía như thế này.

“Thế còn Diễn Sơn và Ân Diệu?”

“Xem nào, đệ nhận được thông tin họ vừa được nhìn thấy ở con lộ phía bắc ngoài thành đô nửa canh giờ trước.”

“Có vẻ như hai người có vẻ hợp nhau nhỉ.”

“Diễn Sơn thích Ân Diệu lbzfczkắm.”

“Vậy à? Ân Diệu thì sao?”

“Đệ cũng không nghĩ Ân Diệu ghét bỏ gì Diễn Sơn đâu.”

“Đệ không sao chứ?”

“Đệ sao? Đệ không có cảm xúc gì với Ân Diệu cả.”

Quý An cười nhẹ.

Y không thể cảm nhận được bất kỳ cảm xúc đặc biệt nào đối với phụ nữ, không chỉ mình Ân Diệu. Đó là do ảnh hưởng của

đại pháp của Tiểu Lô Âm Tự.

Đại pháp xóa bỏ giới hạn trong não bộ của y, nhưng ngược lại làm mất đi những cảm xúc cần thiết mà con người phải có. Vì thế mà ngay cả khi nhìn thấy những người phụ nữ xinh đẹp y cũng không cảm thấy hứng thú lắm.

Ngay lúc đó.

Bộp!

Một mảnh giấy cuộn tròn đã được hạ xuống thông qua một cái ống nhỏ được nối ra bên ngoài

Quý An đang đọc mẩu giấy thì mỉm cười và chuyển cho Phiêu Nguyệt.

“Huynh đọc thử đi!”

“Gì vậy?”

“Đọc thử thì huynh sẽ biết thôi.”

Trong mẩu giấy nhỏ ghi lại tất cả hành tung của Thái Châu Thương Đoàn.

“Có vẻ như đang thoải mái mua sắm dựa trên danh tiếng của huynh.”

“Chuyện đó thì sao?”

“Không buồn cười sao? Mọi nhân duyên của đệ với huynh, chỉ mới đến đây được vài ngày thôi mà đã nhận được sự đối đãi như thế này rồi. Đó là bằng chứng cho thấy những người có thế lực trong thành đô đang nể sợ huynh.”

Sau khi vào thành đô, Phiêu Nguyệt đã không làm bất cứ việc gì ảnh hưởng đến bên ngoài. Tuy nhiên, những người có quyền lực ở thành đô chỉ chăm chăm để ý đến ánh mắt của Phiêu Nguyệt.

Trong số đó sẽ có những kẻ cố gắng gây ấn tượng với Phiêu Nguyệt.

Một vài người trong số họ trong Thái Châu Thương Đoàn đang cố gắng tạo ra những lợi ích cho mình bằng cách nắm bắt thêm thông tin về Phiêu Nguyệt. Quý An nghĩ rằng nỗ lực của họ là vô ích.

Phiêu Nguyệt không phải là người quan tâm đến những kẻ tiếp cận như vậy. Quý An không tài nào hiểu được chỉ với một mối nhân duyên gương ép như vậy mà họ nghĩ họ có thể chuyển dời được tâm của Phiêu Nguyệt.

Phùng phục!

Phiêu Nguyệt tạo ra tam muội chân hỏa, đốt cháy mảnh giấy. Hắn chẳng cần phải đọc thêm làm gì.

Trước khi Phiêu Nguyệt đứng dậy, hắn hỏi thêm một câu.

“À, có thông tin gì từ Tiểu Ma không?”

“Không có gì!”

“Đệ chưa từng nhận được thư à?”

“Ừ! Dù sao thì phái Võ Đang cũng đang bế quan nên chẳng có chút thông tin nào lọt ra cả.”

Thà rằng nếu là phái Nga Mi hoặc phái Thanh Thành thì việc tìm hiểu tình hình bên trong sẽ dễ dàng hơn. Phái Võ Đang ở quá xa thành đô nên mạng lưới thông tin của y hoàn toàn không thể tiếp cận được.

Chỉ cần đi qua hào môn có thể biết được tin tức nội bộ phái Võ Đang, nhưng như vậy mạng lưới thông tin mà Quý An dày công xây dựng sẽ dễ dàng bị lộ ra.

Đó là điều mà cả hai người đều không mong muốn.

Mạng lưới thông tin phát huy sức mạnh tối đa khi được giấu kín. Mạng lưới thông tin bị bại lộ đương nhiên sẽ bị nhiều người lao vào khống chế nó.

Hào Môn là trường hợp như vậy.

Chính vì thế mà hào môn càng cần phải ẩn sâu trong bóng tối. Tuy nhiên, nhiều người vẫn muốn nắm bắt động thái từ họ.

Sử dụng rất nhiều nguồn nhân lực để thu thập thông tin mà không gặp khó khăn gì, nhưng y không thể đảm bảo chất lượng thông tin thu thập được như vậy là đúng hay sai.

“Đệ sẽ tìm hiểu nếu có dấu hiệu của phái Võ Đang hoặc tiêu cực của thương đoàn đến từ tỉnh Hồ Bắc.”

“Được rồi!”

Phiêu Nguyệt gật đầu.

Bộp!

Một lần nữa, một mảnh giấy cuộn tròn được đưa vào qua ống.

“Chờ chút đã!”

Quý An vội nín Phiêu Nguyệt ở lại, lôi mảnh giấy ra đọc.

Đọc dòng chữ trong mảnh giấy, khuôn mặt y càng trở nên nghiêm trọng.

Phiêu Nguyệt cảm nhận được bầu không khí không bình thường, cất lời hỏi.

“Có chuyện gì vậy?”

“À, hình như có chuyện xảy ra ở Vạn Hoa Lâu.”

“Vạn Hoa Lâu sao?”

“Đó là một trong những thanh lâu do Ân Diệu điều hành.”

“Vậy sao?”

Ân Diệu đã bí mật điều hành rất nhiều thanh lâu ở thành đô.

Nàng cố ý vận hành thanh lâu vì đó nơi tốt nhất để lấy thông tin từ đám người đàn ông

Thông tin thu thập được từ thanh lâu đến với tai Quý An không sót một tin nào. Bằng cách so sánh nhiều thông tin lại với nhau, Quý An có thể suy luận ra nhiều chuyện.

Dù là thông tin nhỏ nhất đến từ thanh lâu tầm thường cũng vô cùng quý giá đối với Quý An.

“Ân Diệu thì sao?”

“Vì Ân Diệu đang ở phía Bắc nên sẽ không biết chuyện gì đã xảy ra ở Vạn Hoa Lâu cả.”

“Vậy thì huynh sẽ đi xem xét một chuyến.”

“Huynh tự thân đi xem xét sao? Không phải lúc này huynh đang rất cần nghỉ ngơi sao?”

“Bây giờ ta đang định từ từ hành động. Được rồi. Để ta đi cho. Hãy cho ta biết vị trí.”

“Vâng!”

Vạn Hoa Lâu là một thanh lâu nằm ở phía nam của Thành Đô.

Đạo gần đây nơi này được biết đến rộng rãi nhờ vào nhan sắc và tài nghệ của những kỹ nữ. Chẳng trách đám ruồi muỗi cứ vo ve nhòm ngó không ngừng.

Tuybzfckz nhiên bình thường không có vấn đề gì.

Bởi vì có rất nhiều võ giả và tổng quản bảo vệ Vạn Hoa Lâu.

Tất cả bọn họ đều là những võ giả đã luyện tập võ công nên có thể hạ gục cả đám khách say xỉn hoặc những kẻ sa cơ thất thế làm loạn chỉ bằng một ngón tay.

Nhờ tin tưởng bọn họ mà các kỹ nữ cũng có thể thoải mái bán tài nghệ của mình. Tuy nhiên những tổng quản và võ giả ấy bây giờ lại đang nằm la liệt trên sàn nhà.

“Khạc! Phụt!”

Một người đàn ông có thân hình to lớn vừa nhìn vào những kẻ đó vừa nhổ xuống một bãi nước bọt.

Hắn chính là thủ phạm gây ra những chuyện này.

Thiệt Sơn Liệp Phu Kim Phu Sơn.

Kim Phu Sơn là một võ giả hoạt động ở phía tây tỉnh Tứ Xuyên.

Giống như từ ‘Liệp Phu’ được đính kèm trong biệt hiệu, hắn xuất thân là một thợ săn.

Tuy nhiên, hồi còn trẻ hắn đã báỉ một dị nhân là sư phụ, sau đó có được sức lực đáng kinh ngạc và cơ thể vô cùng cường tráng.

Nhờ vậy, hắn nổi tiếng khắp miền Tây Tứ Xuyên rồi có nhiều thuộc hạ đi theo.

Tất cả những gã đàn ông cao lớn đang đứng xung quanh hắn lúc này đều là đàn em của Kim Phu Sơn.

“Ha ha! Đại ca nương tay thôi.”

“Có vẻ đại ca của chúng ta rất giận đó.”

“Ha ha ha!”

Bọn họ không hề nghĩ đến chuyện ngăn chặn Kim Phu Sơn lại khi thấy hắn dần trở nên điên cuồng.

Thay vào đó, bọn họ đứng cười và nói chuyện như thể đang rất vui vẻ.

Trong vòng tay của họ là những nữ nhân có cơ thể mảnh mai. Đương nhiên tất cả đều là kỹ nữ của Vạn Hoa Lâu.

Đám đàn em của Kim Phu Sơn động chạm vào cơ thể mỏng manh, yếu liễu đào tơ của các kỹ nữ ấy một cách thô bạo như thể đang nặn bánh.

Mặt của các kỹ nữ ấy trắng bệch, im lặng không nói một lời.

“Lũ chết tiệt các người dám khinh thường chúng ta chỉ vì chúng ta tới từ vùng quê sao? Không cho chúng ta vào Vạn Hoa Lâu à? Nói gì cơ? Nói lại xem! Nói lại lần nữa xem! Lũ chó!!!!”

Kim Phu Sơn vẫn chưa nguôi cơn tức giận, hắn vừa chửi đám tổng quản và võ giả nằm la liệt dưới sàn vừa thở hohn hohn.

Đây là lần đầu tiên hắn đến Thành Đô.

Hắn đã tràn đầy hy vọng trước khi đặt chân đến nơi này.

“Ta sắp được trải nghiệm chốn hoan lạc vang danh khắp nơi của Thành Đô rồi đây.”

Bọn họ đầy hứng khởi tìm tới Vạn Hoa Lâu nhưng đã bị đám tổng quản từ chối với lý do là không phù hợp với đẳng cấp của nơi này.

Quần áo của Kim Phu Sơn và đám đàn em quá rách nát.

Hơn nữa cách cư xử của họ quá thô bạo khiến mọi người xung quanh sợ hãi. Với tư cách một tổng quản, họ đương nhiên phải làm như vậy.

Vấn đề là Kim Phu Sơn không chịu hiểu những gì tổng quản nói.

“Oaaa! Đại ca của chúng ta là tuyệt nhất.”

“Phải cho đám dâm khinh thường chúng ta là lũ nhà quê một bài học nhớ đời để làm gương cho kẻ khác.”

Đám đàn em của Kim Phu Sơn nốc cạn những bình rượu rồi hết âm ỉ cả lên.

Tất cả những vị khách của thanh lâu đều run sợ trước bầu không khí mà bọn họ tạo ra.

Nhưng đám người Kim Phu Sơn lại rất thích điều này.

Cả thế giới dường như là của riêng họ.

“Thành Đô hóa ra cũng chẳng có cái đéch gì.”

“Đúng vậy. Đại ca vẫn là tuyệt nhất.”

Đúng lúc đó.

“Chậc!”

Một trong những vị khách bước ra khỏi cuộc náo loạn và tắc lưỡi.

“Gì vậy? Kẻ nào dám?”

Kim Phu Sơn không bỏ sót một âm thanh nhỏ nhất nào, hần đột nhiên trợn lớn mắt.

Hắn dùng đôi mắt to như quả chuông để lướt một lượt qua các vị khách đang đứng tại đây.

“Tên khốn nào vẫn dám khinh thường chúng ta?”

Sau đó một người bước ra. Đó chính là vị khách vừa tắc lưỡi.

“Vừa phải thôi.”

“Ngươi chán sống rồi sao?”

Kim Phu Sơn giờ nắm đấm to như quả bóng của mình lên.

Nếu hắn đánh người kia bằng cú đấm cứng rắn như sắt đá ấy, chắc chắn đối phương sẽ thịt nát xương tan.

Bất chấp những lời đe dọa của Kim Phu Sơn, vị khách ấy vẫn không hề chớp mắt.

“Họ nói rằng các ngươi là lũ nhà quê tới từ phía tây quả không sai chút nào. Chẳng lẽ ngươi không thắc mắc về bầu không khí tĩnh lặng kỳ lạ tại nơi này hay sao?”

“Sao cơ?”

“Ngươi không thấy Thành Đô yên tĩnh như vậy có gì kỳ lạ à?”

“Hừ! Tất cả là do cơ thể uy dũng này của ta khiến bọn họ sợ!”

“Người là kẻ nào?”

“Ta là Thiết Sơn Liệp Phu, người không biết sao? Đã có hàng chục võ giả đã chết dưới tay ta đấy.”

“Cũng khá đấy, nhưng chưa đủ để làm náo loạn Thành Đô đâu.”

“Người cứ nói đi đâu vậy? Vào thẳng vấn đề đi?”

“Được! Vậy ta sẽ nói cho người biết tại sao nơi hoan lạc của Thành Đô lại yên tĩnh như vậy và tại sao những kẻ khác không chạy tới khi các người làm ồn ỉ.”

“Rốt cuộc là tại sao? Nếu hôm nay người không giải thích rõ ràng thì sẽ phải chết dưới tay ta.”

Kim Phu Sơn vung một nắm đấm ngay trước mặt vị khách. Nhưng hắn ta không hề chớp mắt lấy một cái.

“Người có biết Tử Thần không?”

“Tử Thần ư? Là một biệt danh à? Nghe như một tên ngốc vậy. Ai lại đặt ra một biệt danh ngu ngốc đến thế?”

“Bởi vì các người là lũ nhà quê nên mới không biết về cái tên này. Nếu các người từng nghe qua thì đã không dám cười cười nói nói như vậy rồi.”

“Tử Thần là tên khốn nào? Thật sự có kẻ dùng biệt danh đó sao? Còn bảo chúng ta cẩn thận nữa? Thật nực cười.”

Kim Phu Sơn khịt mũi.

Hình như hắn đã từng nghe qua một lần, khi đó hắn nghĩ rằng tên đó quả là một kẻ đàn độn, đến bây giờ vẫn chưa hề thay đổi suy nghĩ.

“Nếu kẻ tên Tử Thần xuất hiện trước mặt ta, ta sẽ giết chết hắn bằng Lục Hợp Đại Sơn Quyền.”

“Ta mong người an nghỉ...”

“Tên khốn...”

Kim Phu Sơn vô cùng tức giận liền giáng thẳng một quyền vào vị khách kia với toàn bộ sức mạnh.

Xoẹt!

Ngay lúc đó, một âm thanh sắc bén vang lên.

“Hả?”

Kim Phu Sơn nheo mắt lại.

Bởi hắn không thể tin nổi vào cảnh tượng trước mắt.

Cánh tay của hắn đã bị đứt lìa và đang bay đi.

“Cánh tay của ta?”

Đột nhiên hắn cảm thấy một cơn đau dữ dội ở cẳng tay.

Kim Phu Sơn hét lên đầy muộn màng.

“Aaaaa! Cánh tay của ta!”

“Đại, đại ca?”

“Gì thế?”

Đám đàn em của hắn cũng la lên thất thanh khi thấy cánh tay của đại ca chúng đã đứt lìa.

Ai đó đang đứng phía sau Kim Phu Sơn.

Như thể hắn đã đứng ở đó ngay từ đầu.

Khoảnh khắc bọn họ nhìn thấy người đó, một cảm giác sợ hãi kinh hoàng xoẹt qua não bộ.

“Đại ca! Phía sau...”

“Cẩn thận!”

Họ lên tiếng cảnh báo Kim Phu Sơn.

Kim Phu Sơn nắm lấy cánh tay bị cắt đứt của mình và quay đầu nhìn lại. Đập vào mắt hắn là một nam nhân đang đứng phía sau.

Thân hình bình thường và khuôn mặt trắng trẻo.

Vào lúc hắn nhìn thấy khuôn mặt còn đẹp hơn cả nữ nhân đó, Kim Phu Sơn cứng đờ như thể đóng băng.

“Ngươi, ngươi là thứ quái quỷ gì?”

“Ta là kẻ có biệt danh ngu ngốc đó!”

“Vậy ngươi là Tử... Thần sao?”

Chỉ khi đó Kim Phu Sơn mới nhận ra danh tính của người đàn ông này.

Chủ nhân của biệt danh mà Kim Phu Sơn vừa chế giễu.

Hắn ta chính là Phiêu Nguyệt.

“Tên khốn, ngươi dám chặt đứt tay của ta...”

Kim Phu Sơn rũ bỏ nỗi sợ hãi và đâm vào thái dương của Phiêu Nguyệt bằng nắm đấm còn lại. Tuy nhiên hắn không thể chạm vào được người của đối phương.

Xoẹt!

“Aaaaa!”

Kim Phu Sơn kêu lên.

Bởi vì Phiêu Nguyệt đã chặt đứt cẳng tay của cánh tay vung nắm đấm đó.

Thu Hồn Ti một lần nữa lại được tung ra.

“Aaaa! Cánh tay của ta! Tay của ta...”

Kim Phu Sơn quỳ sụp xuống và hét toáng lên. Nhưng tiếng hét của hắn kéo dài không bao lâu.

Bởi vì Phiêu Nguyệt dùng tay cửa một nhát vào cổ hắn.

Một đường máu được vẽ dọc theo nơi mà bàn tay hắn đi qua.

“Khực!”

Cổ của Kim Phu Sơn bị cắt làm đôi, hắn phải nhận lấy cái chết.

“Aaaaa!”

“Điên, điên rồi!”

Lũ đàn em của Kim Phu Sơn vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì Kim Phu Sơn chính là người mạnh nhất trong mắt bọn chúng. Một người như vậy lại chết tức tưởi không thể chống cự dưới tay Phiêu Nguyệt.

Phải đến lúc đó bọn họ mới nhận ra rằng người đàn ông có khuôn mặt kỳ quái này là Tử Thần mà vị khách vừa nói.

Bọn họ nhảy tán loạn tứ phía như đám châu chấu.

Thật nực cười khi bọn họ tưởng rằng chỉ cần tản ra xung quanh thì Phiêu Nguyệt sẽ không có cách nào giết sạch tất cả.

Xoẹt!

Soạt

Tiếng cắt cổ vang lên khắp nơi.

Cơ thể của những gã đàn ông đang cố hết sức bỏ trốn đã bị cắt lìa làm đôi.

Không vang lên bất kỳ tiếng hét nào.

Cũng không có đau đớn.

Bởi vì những nhát cắt chỉ diễn ra trong tích tắc.

Phiêu Nguyệt đã giăng Tri Chu Ngân Vồng xung quanh bọn họ.

Và bọn chúng lao về phía Ngân Ty mà chẳng hề hay biết nên cơ thể bị cắt rời cũng là điều hiển nhiên.

“Ôi trời ơi!”

“Quả đúng là Tử Thần.”

Những vị khách chứng kiến cảnh tượng đó đều lấy hai tay che miệng.

Bởi đây là một cảnh tượng tàn khốc mà họ chưa bao giờ từng thấy trước đây.

So với điều này, việc Kim Phu Sơn hành hung các tổng quản chẳng khác nào trò trẻ con.

Bàn tay vô cùng cương quyết trong lời đồn.

Không, sự tàn ác đằng sau những hành động đó mới là thứ khiến họ rùng mình.

“Vậy là Tử Thần đã thực sự quay trở lại.”

Đây chính là cảm nhận của những người chứng kiến toàn bộ chuyện này.

Sự tái xuất của Tử Thần không chỉ khiến Thành Đô khiếp sợ, mà toàn bộ giang hồ cũng phải náo động một phen.

Hình phạt của Phiêu Nguyệt đối với Kim Phu Sơn và đám đàn em đã nhanh chóng lan rộng khắp Thành Đô.

Người ta rùng mình trước sự tàn ác của hắn.

Lâu lắm rồi hắn mới quay trở lại nhưng bàn tay đó quả thực vẫn đáng sợ như ngày nào.

Hắn đã mạnh hơn, khó lường hơn.

Đương nhiên có những kẻ tham vọng nắm quyền bá chủ Thành Đô trong suốt thời gian Phiêu Nguyệt vắng mặt.

Trước đây, Đường Môn, phái Nga Mi và phái Thanh Thành thay nhau giành quyền bá chủ Thành Đô từ thế hệ này sang thế hệ khác. Trong khi bọn họ vẫn còn hưng thịnh thì không có bất cứ kẻ nào khác dám nổi lên tham vọng này.

Bởi lẽ cả ba môn phái đều mạnh vượt trội so với các môn phái khác. Nhưng Đường Môn đã biến mất từ lâu, phái Nga Mi và phái Thanh Thành đã bị Phiêu Nguyệt diệt môn. Hắn đã dọn sạch sẽ Thành Đô này.

Bất cứ kẻ nào có tham vọng đều có thể giành quyền cai trị nơi đây.

Chưa kể Thành Đô không hề nhỏ.

Nó là một thành phố lớn từng là kinh đô của nhà Hán.

Những lợi ích thu được sẽ không hề nhỏ. Không, phải nói là thực sự rất lớn, đến mức có thể duy trì một môn phái trong nhiều năm.

Chính vì lý do đó mà nhiều người muốn sở hữu Thành Đô, tuy nhiên không biết khi nào thì Phiêu Nguyệt quay trở lại nên đành phải kìm lại tham vọng của mình.

Nhưng thời gian làm lu mờ đi cảm giác của con người, và sự kiên nhẫn đã dần đi đến giới hạn.

Đó là lúc Phiêu Nguyệt trở lại.

Cũng là khi mọi người không thể chờ đợi thêm được nữa.

Khi đó bọn họ đang chuẩn bị cho cuộc chiến giành quyền bá chủ của Thành Đô. Tuy nhiên sau khi nghe thấy những gì

Phiêu Nguyệt gây ra tại Vạn Hoa Lâu, họ liền từ bỏ tham vọng.

Dù mang trong mình hoài bão tới đâu thì cũng phải thừa nhận một điều rằng, chừng nào vẫn còn Phiêu Nguyệt thì kế hoạch không thể thực hiện được.

Làm chủ Thành Đô cũng tốt, nhưng mạng sống vẫn quan trọng hơn cả.

Cái chết của Kim Phu Sơn khiến bọn họ nhớ lại sự đáng sợ của Phiêu Nguyệt.

Sau khi giải quyết xong mọi việc, Phiêu Nguyệt sống tại Vạn Hoa Lâu.

Vạn Hoa Lâu khóa cửa và từ chối nhận khách.

Không một kỹ nữ nào xuất hiện.

Dường như mọi người có thể nhìn thấy những gì đang diễn ra bên trong Vạn Hoa Lâu mà không cần chứng kiến tận mắt.

Thời gian dần trôi đi, một ngày nọ một đám người xông vào Thành Đô.

Họ tiến vào với một lá cờ gồm bốn chữ cái được viết trên đó, Ân Hạ Tiêu Cục.

Nhóm người đó gồm khoảng 50 tên gồm cả tiêu đầu, tiêu sư.

Sự chú ý của mọi người nhanh chóng đổ dồn vào số lượng lớn những người đã trở lại Thành Đô sau một thời gian dài.

Tiêu Cục chính là nhóm thu lợi bằng việc vận chuyển các vật phẩm, vật phẩm càng nhiều thì lợi thu lại được càng lớn.

Rõ ràng là Ân Hạ Tiêu Cục sẽ được rất nhiều lợi ích từ chuyến đi này.

Bởi vì họ mang theo tất cả mười toa xe.

Mười toa xe chất đầy những vật phẩm quý hiếm không dễ kiếm được ở Tứ Xuyên.

Ân Hạ Tiêu Cục di chuyển tới điểm đến trong khi 50 người đó bao quanh mười toa xe mà không để lộ bất cứ sơ hở nào.

Chẳng mấy chốc, bọn họ đã nhìn thấy thanh lâu đã khóa chặt cửa.

“Vạn Hoa Lô?”

“Đây có phải là nơi Tử Thần đang ở không?”

“Cẩn thận, đừng bị hấn nhìn thấy.”

Bọn họ nói chuyện với nhau một cách cẩn trọng.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 433

Tuyết Vân Trang là một trong những tư dinh lớn nhất ở Tân Thiên Lộ.

Sau khi khu ổ chuột bị hủy hoại sau đám cháy, nơi này đã được tái cấu trúc và nhanh chóng đi vào hoạt động.

Nhờ đó mà Tuyết Vân Trang đã làm chủ được cả vùng đất rộng và tốt hơn những tư dinh khác.

Tuyết Vân Trang nằm ở vị trí thuận lợi đến mức có thể gọi là nơi đất địa thứ hai cùng với Xích Tùng Trang,

Chủ nhân của Tuyết Vân Trang - Lưu Kỷ Thiên đi một vòng quanh hỏa lò.

Ánh trăng rằm soi xuống đỉnh đầu ông.

“Đẹp thật!”

Ông ta nhắm mắt tận hưởng ánh sáng từ vầng trăng xinh đẹp.

Lưu Kỷ Thiên thích những lúc yên bình thế này. Vậy nên ông đã giao lại mọi việc kinh thương cho con cái và sống tại đây.

Đột nhiên ông cảm thấy thật trống trải.

Lưu Kỷ Thiên không nhớ con cái lắm nhưng lại nhớ một tiểu nam tử.

“Không biết Tiểu Ma sống có tốt không nữa...”

Tiểu nam tử vô tình tìm đến rồi gọi ông là ‘gia gia’.

Ông nhớ tiểu nam tử đã cùng Phiêu Nguyệt rời đi xa.

Hắn ta không phải là người bình thường.

Chính vì thế, mỗi khi Tiểu Ma bất ngờ tìm đến Lưu Kỷ Thiên, ông bất giác cảm thấy có chút căng thẳng. Thế nhưng thời gian càng trôi qua, tiểu nam tử không đến lại khiến ông thấy trống vắng lạ thường.

Đối với người khác, Tiểu Ma có thể là sự tồn tại nguy hiểm, nhưng Lưu Kỷ Thiên lại cảm thấy tiểu nam tử giống như cháu của ông vậy.

“Chắc! Người đó đã về rồi sao tiểu tử kia còn chưa về nhỉ...”

Lúc Lưu Kỷ Thiên lắc lư đầu nhìn về phía sau.

“Ngài lại một mình ở đây nữa à?”

“Trường Lạc!”

Ưu Trường Lạc tâm phúc của Lưu Kỷ Thiên và cũng là là đệ nhị nhân ở Tuyết Vân Trang bất ngờ xuất hiện.

Ưu Trường Lạc mỉm cười nói.

“Có vẻ Trang chủ đã lớn tuổi rồi. Giờ ngài lại thích ở một mình hơn ấy nhỉ.”

“Này! Bộ ngươi không già đi sao? Càng lớn tuổi người ta càng muốn yên tĩnh mà.”

“Thuộc hạ vẫn thích có nhiều người hơn.”

“Cứ chờ mà xem. Đến tuổi này rồi ngươi cũng thế thôi...”

“Vậy ngài phải sống lâu đến lúc đó mới được.”

“Vừa đám vừa xoa à. Được rồi, có chuyện gì thế? Ta không nghĩ ngươi đến tìm ta mà không có lý do.”

“Có khách đến tìm ạ.”

“Khách ư? Vào đêm khuya thế này?”

Lưu Kỷ Thiên nghiêng đầu tỏ vẻ khó hiểu.

Người bình thường thì ông ta tuyệt đối sẽ không gặp.

Ông ta là người rất trọng lễ tiết, hoặc là được hẹn trước hoặc là buộc phải gặp thì ông ta mới ra mặt.

Cả Ưu Trường Lạc cũng biết điều này.

Hầu hết những người bất ngờ đến gặp mà chưa hẹn trước đều được Ưu Trường Lạc xử lý trước. Thế nhưng việc Ưu Trường Lạc tỏ vẻ khó xử thế này chắc chắn đối phương là nhân vật khó xử rồi.

“Ai thế?”

“Có người đến từ Ân Hạ Tiêu Cục ạ.”

“Ân Hạ Tiêu Cục ư?”

“Một trong những tiêu cục thuộc Tân Nguyệt Trang.”

“Ừm!”

Lưu Ký Thiên thở dài một hơi.

Phải đến lúc này ông mới hiểu vì sao Ưu Trường Lạc không thể từ chối vị khách này.

Tân Nguyệt Trang là một trong Tam Trang.

Nhị Cường, Tam Môn, Tam Trang.

Nơi này chiếm một trong ba thế lực mạnh nhất trên thiên hạ.

Ân Hạ Tiêu Cục là tiêu cục thuộc Tân Nguyệt Trang nên cả Ưu Trường Lạc cũng không dễ gì từ chối gặp mặt.

“Cục chủ Ân Hạ Tiêu Cục đích thân đến đây. Chúng ta phải làm sao đây ạ?”

“Chúng ta còn lựa chọn nào khác sao? Cứ mời họ vào trước đã. Ta sẽ đích thân đến gặp mặt.”

“Thuộc hạ đã đưa ngài ấy vào Tân Khách Sảnh rồi ạ.”

“Đi thôi.”

Hai người lập tức đi thẳng về hướng Tân Khách Sảnh.

Có một nam và một nữ đang chờ bên trong Tân Khách Sảnh.

Họ chính là Cục chủ Ân Hạ Tiêu Cục Mã Viên Ích và con gái Mã Thư Uyên.

“Ta là Mã Viên Ích Cục chủ Ân Hạ Tiêu Cục. Ta đến bất ngờ mà Trang chủ vẫn tiếp đón, ta thật lấy làm cảm kích quá. Và cũng đa tạ Trang chủ đón tiếp nồng hậu thế này.”

“Là Cục chủ Ân Hạ Tiêu Cục thì không có thời gian ta cũng phải bỏ việc mà gặp ngài chứ. Ta là Lưu Kỷ Thiên, Trang chủ Tuyết Vân Trang.”

“Hân hạnh diện kiến, Lưu Trang chủ!”

“Haha! Ta cũng hân hạnh gặp ngài, Mã Cục chủ!”

“Đây là tiểu nữ của ta, Mã Thư Uyển.”

“Ta còn nghĩ sao hai người lại giống nhau như thế, hóa ra là con gái à.”

“Nó cứ cố chấp đi theo, mong Trang chủ thông cảm.”

“Không sao đâu.”

Lưu Kỷ Thiên lắc đầu.

Lúc này Mã Thư Uyển mới đứng dậy rồi làm thế bao quyền.

“Tiểu nữ là Mã Thư Uyển. Mong được ngài giúp đỡ, Lưu Trang chủ!”

“Haha! Hân hạnh, hân hạnh nhé Mã Tiểu thư.”

Lưu Kỷ Thiên thoáng nghĩ Mã Thư Uyển thật sự rất táo bạo.

Ánh mắt và biểu cảm tràn đầy tự tin rất giống với con cái của các danh môn khác.

Đó là vẻ mặt và thần thái dễ thấy ở những người trẻ tuổi chưa từng trải qua thất bại lần nào trong đời.

Lưu Kỷ Thiên xóc lại biểu cảm rồi hỏi Mã Viên Ích.

“Vậy, Cục chủ Ân Hạ Tiêu Cục có chuyện gì mà lại tìm đến vào đêm muộn thế này?”

“Ta thấy hơi khát. Nếu có chút trà thì quả là tốt thật...”

“Xem ta kìa. Có khách đến mà lại không mời được một tách trà. Người còn làm gì thế? Mau gọi thị tỳ mang trà đến đi.”

“Vâng!”

Ưu Trường Lạc trả lời rồi ra lệnh cho thị tỳ.

Trong lúc đó ba người ngồi đàm đạo với nhau.

“Trên đường đến đây, ta thấy nơi nào cũng sạch sẽ cả. Ta nghe nói nơi này vốn là khu ổ chuột đúng không?”

“Đúng thế. Nơi này vốn là khu ổ chuột, nhưng sau một trận hỏa hoạn lớn, tất cả đã bị thiêu rụi cả rồi.”

“Thật sao?”

“Sau đó, con đường này được xây dựng lại. Những bản dân cũng bị đẩy đến vùng ngoại ô rồi.”

“Đúng là đáng tiếc thật. Nếu là ta, ta sẽ bồi thường cho họ thật hậu hĩnh, rồi họ bảo chỉ cần mua mảnh đất giá rẻ ở khu khác rồi đuổi đám bản dân đó đi là được.”

“....”

“Thế gian này vốn rất vô tình mà. Nhưng cũng có người như Trang chủ đây nên vẫn còn tốt đẹp lắm.”

“Ngài nói quá lời rồi.”

“Không có đâu. Lời ca tụng Trang chủ đã vang xa khắp Thành Đô. Mã Viên Ích này thật sự bội phục ngài.”

“Trời ạ! Cục chủ nói gì vậy chứ...”

Lưu Kỷ Thiệu cúi đầu tỏ vẻ ngượng ngùng.

‘Ông ta định nói gì mà lại vòng vo thế nhỉ?’

Mặc dù đã nghỉ hưu từ lâu, nhưng Lưu Kỷ Thiên vẫn là một thương nhân lão làng.

Chỉ chỉ nói vài ba câu cũng đủ biết đối phương đang che giấu điều gì đó trong lòng.

“Nghe nói Lưu Trang chủ đã làm nhiều việc tốt lắm. Lúc hạn hán kéo dài,

ngài cũng giải quyết vấn đề lương thực, giúp đỡ người gặp khó khăn, đúng là đáng ngưỡng mộ mà.”

“Chuyện đó có gì mà đáng khen ngợi đâu. Ta đương nhiên phải làm thế rồi.”

“Và Trang chủ còn quyên góp của Kinh Phật khó khăn lắm mới tìm được cho Thiếu Lâm Tự. Đây là chuyện không dễ gì có thể quyết định được...”

“Ta chỉ trả nó lại cho chủ thôi. Vì đây là Kinh Phật bản gốc nên để chúng ở Phật Môn như Thiếu Lâm Tự sẽ tốt hơn.”

“Nói thì dễ, nhưng có bao người trên thiên hạ này có thể làm được như ngài chứ? Đúng là tài giỏi mà.”

“Haha!”

“Nhưng ta nghe nói ngài không quyên góp hết cho Thiếu Lâm Tự. Có đúng vậy không?”

“Sao Cục chủ lại hỏi chuyện đó?”

Đột nhiên ánh mắt Lưu Kỷ Thiên ánh lên tia cảnh giác.

‘Tại sao ông ta chỉ tập trung vào chuyện Kinh Phật thôi nhỉ. Chắc có mục đích gì khác rồi.’

Cảm giác của một thương nhân nghĩ hưu đã mách bảo ông như thế.

Chẳng biết có phải biết Lưu Kỷ Thiên đang cảnh giác hay không, Mã Viên Ích liền bật cười.

“Haha! Ngài đừng cảnh giác như thế chứ.”

“Ta già rồi nên hơi cảnh giác thái quá. Mong ngài hiểu cho.”

“Ta hiểu mà.”

“Nhưng sao ngài lại nói đến chuyện Kinh Phật thế?”

“Bọn ta muốn làm việc tốt nên mới thế thôi.”

“Việc tốt ư?”

“Lần này bọn ta sẽ xây dựng một ngôi chùa lớn ở Tân Nguyệt Trang.”

“Là thật sao?”

“Vâng! Đây thực sự là một khoản tiền khổng lồ đấy. Có thể ngài chưa biết, mẫu thân của Tân Nguyệt Trang chủ là một phật tử sùng đạo. Bà ấy vì muốn tưởng nhớ đến vị phu quân đã mất nên định xây một ngôi chùa lớn ở gần đây.”

“Thế rồi sao?”

“Chúng ta định góp sức cùng bà ấy.”

“Các người muốn tham gia việc xây dựng sao?”

“Chúng ta sẽ quyên tặng nguyên bản của kinh Phật ở Tây Vực cho ngôi chùa mà bà ấy xây dựng. Đây là một việc vô cùng ý

nghĩa. Thế nên nếu ngài chưa cho đi hết kinh Phật thì hãy bán tất cả những bản gốc còn lại cho bọn ta đi. Tất nhiên là chúng ta sẽ trả cái giá tương xứng.”

“Hừm!”

Lưu Kỷ Thiên trầm ngâm.

Lời của Mã Viên Ích đã đánh thẳng vào điểm yếu của ông.

Mã Viên Ích yêu cầu ông phải giao ra Kinh Phật với danh nghĩa quyên góp để xây dựng ngôi chùa lớn kia. Hơn thế nữa, đó còn là ngôi chùa do lão phu nhân của Tân Nguyệt Trang xây nên.

Lưu Kỷ Thiên thực không thể từ chối lời đề nghị này.

Tân Nguyệt Trang là một trong những trang viên sở hữu sức mạnh bậc nhất thiên hạ.

Vì ít xuất đầu lộ diện nên không ai biết binh lực của Tân Nguyệt Trang chính xác ở mức độ nào, nhưng chắc chắn là sức mạnh của bọn họ lớn không tưởng.

Lão phu nhân đã dựng nên Tân Nguyệt Trang là một người thần bí.

Một nữ nhân tự thân tạo nên một trang viên hùng mạnh, vậy mà thế gian lại không hề biết đến bà.

Bà ấy hầu như không tham gia bất kì hoạt động đối ngoại nào.

Mọi công việc ngoại giao đều do con trai bà ấy đảm trách.

Con trai bà vô cùng hiếu thảo và tuyên bố rằng có thể thực hiện được tất cả những gì lão phu nhân ấy muốn.

Có lẽ việc xây dựng ngôi chùa kia lần này cũng tương tự như thế.

Vì mục đích chính là xây chùa để tưởng nhớ vị phu quân đã mất nên r&bzfczkotilde; rằng Tân Nguyệt trang chủ sẽ không quản khó khăn mà thực hiện cho bằng được.

Giả sử nếu Lưu Kỷ Thiên không giao ra Kinh Phật, Tân Nguyệt Trang chủ sẽ nuôi hận mà trả thù ông không biết chừng.

Lưu Kỷ Thiên hay Tuyết Vân Trang ở Thành Đô có khi còn an toàn, nhưng con trai ông và cả Thái Nguyên Thương Đoàn không biết sẽ phải hứng chịu thiệt hại từ Tân Nguyệt Trang nặng nề như thế nào.

Lưu Kỷ Thiên cẩn trọng hỏi.

“Lão phu nhân thực sự muốn có Kinh Phật sao? Hay đó chỉ là đề nghị xuất phát từ tấm lòng của Mã Cục chủ đây?”

“Ngài có thể nghĩ là cả hai đều đúng,”

“Hừm!”

Lưu Kỷ Thiên lại tiếp tục trầm ngâm.

Nếu việc này thực sự xuất phát từ mong muốn của lão phu nhân thì ông không còn sự lựa chọn nào khác.

‘Đám người này đang cố bày ra vẻ mặt lẫn thái độ nghiêm trọng để đe dọa ta sao.’

Giá trị của những cuốn Kinh Phật bản gốc này không thể đo đếm bằng vàng được.

Cả thiên hạ này mỗi bản chỉ có duy nhất một quyển. Vì vô cùng quý giá nên có rất nhiều người nhắm đến.

Bởi lẽ đó mà kể từ khi trao tặng một phần cho Thiếu Lâm Tự, ông cũng chưa định được ngày sẽ chuyển phần còn lại đi.

Lưu Kỷ Thiên suy nghĩ một hồi rồi thận trọng nói.

“Xin thứ lỗi cho ta.”

“Ngài từ chối lời đề nghị này sao?”

“Chuyện là ta đã tuyên bố sẽ dâng tặng toàn bộ Kinh Phật cho Thiếu Lâm Tự rồi. Hiện tại, ta chỉ là kẻ bảo quản hộ mà thôi. Tất cả đều là tài sản của Thiếu Lâm Tự, ta không thể làm gì khác.”

“Nếu vậy thì chỉ cần gửi thư tín đến Thiếu Lâm Tự và để bọn họ đồng ý là được mà đúng chứ?”

Mã Viên Ích vẫn kiên trì.

Khoảnh khắc đó, Lưu Kỷ Thiên cảm giác rằng Mã Viên Ích có lý do khác nên mới muốn sở hữu Kinh Phật đến thế. Ông thận trọng nói.

“Nếu các người thực sự muốn sở hữu Kinh Phật bản gốc thì cứ gửi thư đến Thiếu Lâm Tự xin phép thử đi? Nếu lấy danh nghĩa của Tân Nguyệt Trang thì có lẽ Thiếu Lâm Tự sẽ không từ chối đâu.”

“Chuyện đó... chúng ta sẽ suy nghĩ kĩ càng.”

“Vậy thì kết thúc ở đây thôi.”

Cha con Ma Viên Ích lập tức đứng lên ngay khi Lưu Kỳ Thiên vừa dứt lời. Bọn họ nhận ra ý muốn tiễn khách của Lưu Kỳ Thiên. Ngoài ra, bọn họ cũng biết hẳn không có ý định giao lại Kinh Phật.

Dù bọn họ biết vẫn chưa đạt được mục đích, nhưng cũng chẳng còn lý do gì để họ chần chừ ở lại nơi này nữa.

Lưu Kỳ Thiên làm thế bao quyền rồi nói.

“Khà khà! Không tiễn hai vị. Hai vị về cẩn thận.”

“Đa tạ Lưu Trang chủ. Ngài nhớ giữ gìn sức khỏe. Chúng ta sẽ sớm gặp lại thôi.”

“Mong ngài luôn bình an vô sự, Mã Cục chủ!”

Cha con Mã Viên Ích mỉm cười rồi cũng làm thế bao quyền.

Mặc cho cuộc thương thảo đã bị cắt ngang, nhưng cả hai đều bày ra khuôn mặt vui vẻ. Bọn họ luôn xuất sắc trong việc che giấu cảm xúc.

Ma Viên Ích nói.

“Chúng ta vẫn ở Thành Đô thêm ít lâu. Nếu ngài đổi ý, cứ đến tìm chúng ta bất cứ lúc nào. Không khó để tìm ra chúng ta đâu.”

“Ta sẽ làm như thế.”

“Vậy thì chào ngài.”

Hai người nói lời tạm biệt rồi bước ra ngoài sân dày đặc tuyết.

Vừa khuất bóng Lưu Kỳ Thiên, khuôn mặt hai người họ liền đanh lại.

Mã Thư Uyên cất lời.

“Quả nhiên là kiêu gì cũng bị cự tuyệt.”

“Đúng thật là việc này chẳng dễ dàng chút nào. Con đã quan sát kỹ cấu trúc bên trong chưa?”

“Tất nhiên. Mọi thứ đã nằm trong tầm tay con.”

“Vậy thì được.”

“Nhưng mà việc lần này không phải quá nặng nề rồi sao ạ?”

“Là do Tử Thần sao?”

“Phải! Ở đây gần nơi ở của hắn còn gì?”

Trùng hợp là Xích Tùng Trang nằm khá gần với Tuyết Vân Trang.

Gần đến mức nếu một phía phát ra tiếng hét thì phía còn lại dễ dàng nghe được.

Thực sự quá nặng nề để có thể làm được việc gì ở nơi này.

Tuyết Vân Trang vốn không khác gì một pháo đài kiên cố.

Vậy mà giờ còn nhận được sự bảo hộ của kẻ đáng sợ nhất thiên hạ này.

Mã Viên Ích quay đầu nhìn lại rồi nói.

“Trước mắt cứ theo dõi thôi. Chúng ta vẫn còn cơ hội đàm phán.”

“Trong lúc đó, con sẽ tiếp tục theo dõi hắn ta.”

“Hắn ta?”

“Là gã Tử Thần. Dung mạo hắn tuần tú đến thế thật sao?”

434

Tâm chấn lự trượt xuống khi Phiêu Nguyệt ngồi dậy, cơ thể trần truồng của hắn lộ ra.

Tay của những nữ nhân đang lần lượt quàng qua eo và ngực của hắn ta.

“Um!”

“Ha!”

Những nữ nhân trần như nhộng phát ra những tiếng rên đầy ma mị rồi chui thẳng vào trong chăn.

Phiêu Nguyệt bỏ mặc những nữ nhân trong chăn rồi đứng dậy.

Mái tóc rũ xuống cơ thể bóng loáng như rắn của hắn trông hết như thác nước đang đổ.

Phiêu Nguyệt bước đến bên cửa sổ trong trạng thái khóa thân.

Hắn mở cửa sổ ra, phần hậu viên của Vạn Hoa Lâu hiện ra trước mắt hắn.

Hậu viên của Vạn Hoa Lâu được trang trí rất đẹp mắt, có đủ loại hoa đua nhau khoe sắc.

Hương thơm ngào ngạt tràn ngập trong hậu viên, ong bướm bay đầy trời.

Phiêu Nguyệt khoanh tay nhìn cảnh tượng ấy.

Hắn vào đây đã được năm ngày.

Suốt thời gian đó, tất cả các kỹ nữ của Vạn Hoa Lâu đều tìm đến phòng của hắn. Và hắn không từ chối một ai cả.

Bọn họ say đắm bên nhau kịch liệt như thể không có ngày mai.

Vạn Hoa Lâu cũng không mở cửa trong thời gian đó.

Kể cả không đóng cửa thì cũng không có một vị khách nào dám tìm tới Vạn Hoa Lâu.

Bởi không ai trong Thành Đô này dám cả gan đến nơi mà Phiêu Nguyệt đang lưu lại cả.

Phiêu Nguyệt nhìn hậu viên một lúc rồi quay người lại.

“Giờ ta phải đi rồi.”

Những kỹ nữ đang nằm rũ rượi ngay lập tức bật dậy.

Họ lấy y phục của Phiêu Nguyệt đã được gấp gọn gàng ra rồi mặc lên cho hắn.

Phiêu Nguyệt đứng yên cho những kỹ nữ mặc đồ.

Những kỹ nữ cẩn thận chỉnh trang y phục cho Phiêu Nguyệt, thắt đai lưng và chải tóc cho Phiêu Nguyệt rồi buộc tóc cho hắn.

Mọi thứ hoàn tất chỉ trong vài phút.

Phiêu Nguyệt nói.

“Cảm ơn vì thời gian qua.”

“Ngài hãy quay lại đây bất cứ lúc nào ngài muốn ạ.”

“Thần thiếp sẽ đợi ngài.”

Ánh mắt của những kỹ nữ nhìn Phiêu Nguyệt đầy triu mến.

Phiêu Nguyệt rời khỏi Vạn Hoa Lâu.

Tổng quản cúi đầu chào ngay khi hắn vừa mới bước ra ngoài.

“Ngài về cẩn thận ạ.”

“Xin lỗi vì vì ta mà các người không thể kinh doanh được nhé. Chắc sẽ bị tổn thất lớn lắm.”

“Không đâu. Ngược lại Vạn Hoa Lâu của chúng tiểu nhân còn được quan tâm hơn khi có tin đồn rằng Phiêu đại hiệp đang ở đây. Việc kinh doanh sắp tới không cần phải lo lắng ạ.”

“Vậy à?”

“Vâng.”

Phiêu Nguyệt khẽ gật đầu rồi bước ra ngoài.

Ở bên ngoài ánh nắng mặt trời thật gay gắt.

Phiêu Nguyệt nhìn lên bầu trời một lúc rồi đi tiếp.

Hôm nay là một ngày nóng bức, vậy nên trên đường phố hầu như rất ít người. Mọi người đều đã trốn ở một bóng râm nào đó để tránh nóng.

Phiêu Nguyệt dừng lại cạnh một bãi cỏ ở gần Vạn Hoa Lâu. Không biết Quỷ Nha từ đâu xuất hiện trong bụi râm và chui vào trong áo của hắn.

Quỷ Nha đã có một khoảng thời gian tự do trong khi Phiêu Nguyệt vui vẻ cùng với những kỹ nữ.

Phiêu Nguyệt không đưa Quỷ Nha về Xích Tùng Trang ngay và dừng chân tại một con phố yên tĩnh cách Tân Thiên Lộ không xa.

Thứ đáng chú ý trên con đường ấy là một công phòng.

Tiếng búa phát ra từ trong công phòng thậm chí còn chưa có biến ấy.

Phiêu Nguyệt không ngần ngại mà mở cửa công phòng rồi bước vào trong.

Không khí trong này nóng rực, khói bay tứ phía.

Ở giữa công phòng là Đường Sở Truy.

Đường Sở Truy miệt mài làm việc mà không biết rằng Phiêu Nguyệt đã đến.

Keng keng!

Mỗi lần hấn đập búa xuống, thanh sắt được nung nóng dần được định hình.

Phiêu Nguyệt ngồi xuống ghế chăm chú nhìn Đường Sở Truy đang làm việc.

Những giọt mồ hôi túa ra không ngừng trên cơ thể của hấn.

Đường Sở Truy hoàn toàn tập trung vào công việc của mình.

Khí chất của một người thợ rèn toát ra từ Đường Sở Truy.

Mặc dù còn trẻ nhưng tay nghề của hấn rất lão luyện.

Đường Sở Truy rất tự hào về điều đó.

Người ta cho rằng Đường Sở Truy như vậy là do được thừa hưởng bí truyền của Đường Môn nhưng để leo lên một cảnh giới như hiện tại thì lại là một vấn đề khác.

Nếu không có kiên trì, đam mê và tài năng thì sẽ không thể nào làm chuyện đó.

Và Đường Sở Truy sở hữu tất cả ba thứ đó.

Hấn lúc nào cũng nghiên cứu kỹ thuật mới, tìm ra phương pháp tối ưu hơn.

Kết quả là hấn trở thành đệ nhất thợ rèn ở thành Tứ Xuyên.

Có lẽ nếu mở rộng phạm vi ra toàn giang hồ thì cũng khó để tìm một người thợ rèn như Đường Sở Truy.

Xèo!

Đường Sở Truy cho thanh sắt đã được định hình vào nước lạnh.

Hơi nước bốc lên không ngừng.

“Phù!”

Đường Sở Truy thở phào nhẹ nhõm. Hắn nhìn vào tác phẩm của mình với vẻ hài lòng.

Thứ mà Đường Sở Truy đang cầm là một chiếc lưỡi của thanh phi đao có độ dài gấp đôi U Linh Chủy mà Phiêu Nguyệt từng sử dụng trước đây.

Những hoa văn được khắc trên lưỡi đao mang lại cảm giác tinh tế hơn.

Phiêu Nguyệt vô thức thốt lên.

“Tuyệt đấy.”

“Huynh? Huynh đến từ lúc nào vậy?”

Đường Sở Truy giật mình quay người lại.

Vẻ mặt Đường Sở Truy vui mừng thấy rõ khi hắn phát hiện ra Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt đứng dậy khỏi ghế và trả lời.

“Mới đến thôi!”

“Vậy thì huynh phải gọi đệ chứ?”

“Thấy đệ đang tập trung nên ta không muốn làm phiền.”

“Huynh cũng thật là...”

Gương mặt của Đường Sở Truy thoáng đỏ lên trước câu trả lời của Phiêu Nguyệt. Nhưng hắn mau chóng quản lý lại nét mặt rồi lắc lắc thanh phi đao trong tay.

“Huynh thấy thế nào?”

“Ta đã nói rồi mà, trông rất tuyệt.”

“Đúng vậy. Đã lâu rồi đệ mới làm ra được một tên nhóc bài bản như thế này. Từ hình dáng, độ bền, độ cân đối, cân nặng, không thiếu một thứ gì.”

“Xem ra tay nghề của đệ đã tăng lên nhiều rồi.”

“Cũng đúng, nhưng một phần cũng nhờ viên thiên thạch mà huynh đưa cho đệ đấy.”

“Vậy à?”

“Đệ đã dùng nó làm uyển giáp nhưng vẫn còn thừa một ít nên dùng chút ít còn lại để tạo ra thứ này. Huynh xem thử đi.”

Đường Sở Truy đưa phi đao cho Phiêu Nguyệt.

Tuy thanh phi đao vẫn chưa có tay cầm nhưng khi cầm trên tay, cảm giác cũng không khác khi cầm thanh phi đao đã hoàn thiện là mấy.

Phiêu Nguyệt trả lại thanh phi đao cho Đường Sở Truy rồi nói.

“Không biết ai đã đặt làm nó nhưng đây quả thực là món vũ khí tốt.”

“Cái này là của huynh mà.”

“Hửm?”

“Chẳng phải U Linh Chủ đã vỡ hết rồi sao? Đệ nghĩ huynh cần một thanh phi đao khác tốt hơn nên đã bzfczklàm ra nó đây.”

Đường Sở Truy mân mê thanh phi đao.

Tuy lưỡi đao vẫn chưa được mài sắc nhưng lưỡi đao vẫn sáng chói lóa. Chắc chắn một thanh phi đao tuyệt đỉnh sẽ ra đời khi lưỡi đao được mài bén và được lắp thêm tay cầm.

“Đa tạ.”

“Người phải cảm ơn là đệ mới đúng chứ. Nhờ có huynh mà đệ mới có thể an tâm tập trung vào làm việc ở công phòng như thế này. Nếu không có huynh thì cũng sẽ không có đệ như ngày hôm nay rồi.”

“Uyển giáp thì sao?”

“Cũng sắp xong rồi. Huynh muốn xem qua không?”

“Không cần đâu. Ta biết đệ sẽ biết làm gì với nó. Khi nào hoàn thiện thì cho ta xem cũng được. Cả thanh phi đao này nữa...”

“Đệ biết rồi.”

“Vậy ta đi đây.”

“Chưa gì mà huynh đi sao?”

“Ta ở ngoài cũng lâu quá rồi. Giờ ta phải quay về nhà.”

“Hờ hờ! Xem ra huynh lại chơi đùa cùng với các kỹ nữ à? Độ đào hoa của huynh đúng là không đùa được mà. Nhưng mà chẳng phải đã đến lúc cùng một nữ nhân ổn định cuộc sống rồi sao?”

“Bỏ đi. Ta không muốn cô ấy phải gặp họa.”

“Cũng đúng.”

Đường Sở Truy khẽ gật đầu đồng tình.

Bởi bản thân Phiêu Nguyệt cũng đang sống trên ranh giới sinh tử.

Khi hần đồng hành cùng một nữ nhân, điều đó đồng nghĩa tất cả nguy hiểm sẽ nhắm vào nàng ấy. Lúc đó Phiêu Nguyệt cũng sẽ xuất hiện một nhược điểm.

Có lẽ Phiêu Nguyệt vẫn nên sống tự do như này thì vẫn tốt hơn.

Phiêu Nguyệt bước ra khỏi cửa rồi nói.

“Đi đây!”

“Huynh đi cẩn thận nhé! Khi nào hoàn thiện ta sẽ đưa nó tới cho huynh.”

Rầm!

Phiêu Nguyệt khẽ gật đầu rồi đóng cửa lại.

Đã đến lúc để quay trở về Xích Tùng Trang.

Phiêu Nguyệt đi dọc theo Tân Thiên Lộ.

Tân Thiên Lộ rất sạch sẽ.

Vì có quá nhiều dinh thự nên chúng được quản lý rất kỹ càng.

Người ngoài cũng không thể vào trong vì nơi đây có rất nhiều binh lính canh giữ.

Trước mỗi dinh thự đều có những võ giả đứng canh gác, điều này khiến ngoại nhân cảm thấy sợ hãi. Nhưng Phiêu Nguyệt thì khác.

Mỗi lần Phiêu Nguyệt đi qua căn dinh thự mà bọn họ đang canh giữ, những võ giả canh gác không tránh khỏi rùng mình.

Việc Phiêu Nguyệt ở Xích Tùng Trang giờ đây đã không còn là bí mật.

Dinh thự càng gần Xích Tùng Trang thì giá càng cao. Bởi bọn họ cho rằng càng ở gần Phiêu Nguyệt thì độ an toàn càng cao.

Phiêu Nguyệt cũng biết điều đó nhưng hắn không quan tâm lắm. Bởi vì điều đó không tổn hại gì đến hắn cả.

Khi Phiêu Nguyệt gần đến Xích Tùng Trang thì bỗng cánh cửa căn dinh thự gần đó đột ngột mở ra và có ai đó bước ra ngoài.

Người vừa bước ra dường như nhận ra Phiêu Nguyệt và tiến lại gần hắn.

“Ồ, Phiêu đại hiệp? Đại hiệp còn nhớ ta không? Ta là Ưu Trường Lạc đây.”

Nam nhân trung niên chấp thế bao quyền chào Phiêu Nguyệt chính là Ưu Trường Lạc của Tuyết Vân Trang.

Những võ giả đi theo Ưu Trường Lạc chết lặng khi nhìn thấy Phiêu Nguyệt.

‘Đó là Tử Thần sao?’

‘Dung mạo của nam nhân đây sao...?’

Hầu hết bọn họ đều là những người mới được tuyển nên đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy mặt Phiêu Nguyệt.

Bọn họ không thể tin được một nam nhân lại có dung mạo xinh đẹp đến vậy, lại càng không thể tin một nam nhân xinh đẹp đến thế lại có một biệt danh đáng sợ như cái tên Tử Thần. Nhưng khi bọn họ thấy người họ xem như bầu trời là Ưu Trường Lạc lại cúi thấp đầu trước nam nhân kia, bọn họ có không tin cũng bắt buộc phải tin vào điều đó.

Phiêu Nguyệt nhìn vào Ưu Trường Lạc rồi nói.

“Lâu rồi không gặp.”

“Phải. Thật vui khi thấy đại hiệp quay trở về bình an vô sự như thế này.”

“Tuyết Vân Trang Chủ vẫn khỏe chứ?”

“Vâng, ngài ấy vẫn khỏe ạ.”

“VẬY là tốt rồi. Người định đi đâu sao?”

“À, vâng! Tại hạ đi gặp khách ạ.”

“Khách sao?”

“Vâng, đó là một vị khách khá khó tính ạ. Tại hạ đang trên đường đi thuyết phục người ấy.”

“Nếu người đích thân phải ra mặt thì đó hẳn là một người không tầm thường rồi.”

“Vâng, đó là Ân Hạ Tiêu Cục - một trong những tiêu cục mà Thần Nguyệt Trang đang điều hành ạ. Vì tổng tiêu cục chủ đưa ra yêu cầu hơi khó nên...”

“Liên quan đến Kinh Phật sao?”

“Chuyện đó sao ngài lại...?”

Ưu Trường Lạc trở mắt kinh ngạc.

Y hoàn toàn không đưa ra bất kỳ manh mối nào, thế mà Phiêu Nguyệt lại có thể truy tìm ra sự thật ngay lập tức.

“S, sao ngài lại biết chuyện đó ạ?”

“Còn điều gì khác khiến người ngoài phải để ý đến Tuyết Vân Trang ngoài Kinh Phật chứ? Theo ta biết thì cũng có rất nhiều người đang nhắm đến Kinh Phật.”

“Vâng, đúng là như thế ạ. Tân Nguyệt Trang Chủ đang định xây một ngôi chùa để tưởng nhớ phu quân và bà ấy muốn Kinh Phật của chúng tại hạ ạ. Có lẽ bản gốc Kinh Phật có ý nghĩa rất đặc biệt với bà ấy.”

“Có lẽ vậy.”

“Nhưng đại hiệp cũng biết đấy, chúng tại hạ đã quyết định quyên góp hết Kinh Phật cho Thiếu Lâm Tự rồi.”

Vốn dĩ họ định cử người đến Thiếu Lâm Tự sớm hơn. Nhưng lịch trình đã bị hoãn lại do một vài sự tình riêng, và trong thời gian đó Tân Nguyệt Trang Chủ đã cử người đến tìm họ.

“Vậy nên người định đến Tân Nguyệt Trang nói chuyện để thuyết phục Tân Nguyệt Trang Chủ sao?”

“Vâng! Cách tốt nhất vẫn là giải quyết trong êm đẹp. Dù vậy thì vẫn còn có nhiều điều cần phải thương thảo. Dù sao thì qua chuyện này có thể kết nối được với Thái Nguyên Thương Đoàn nên tại hạ nghĩ họ sẽ bỏ qua thì dù sao sau này bọn họ cũng sẽ nhận được lợi ích không hề nhỏ.”

“Dễ dàng như vậy sao?”

“Sao ạ?”

“Bọn họ đã lặn lội xa xôi đến được đây để tìm Kinh Phật. Liệu sự bù đắp đó sẽ khiến họ hài lòng chứ? Nếu là ta thì không.”

“Hừm!”

Ưu Trường Lạc không thể trả lời.

Bởi vì Phiêu Nguyệt đã nói đúng trọng tâm.

Phiêu Nguyệt đi lướt qua Ưu Trường Lạc rồi nói.

“Chúc người đàm phán thành công.”

“À, vâng! L, lần sau trang chủ cùng tại hạ sẽ đến thăm ngài.”

“Được...”

Phiêu Nguyệt thờ ơ đáp. Nhưng Ưu Trường Lạc không hề cảm thấy buồn phiền.

Bởi y biết Phiêu Nguyệt chú ý đến bọn họ là vì Tiểu Ma.

Tiểu Ma rất thích Tuyết Vân Trang Chủ Lưu Ký Thiên. Vì vậy nên tiểu nam tử rất hay đến thăm Tuyết Vân Trang.

Phiêu Nguyệt cũng vì thế mà có một mối quan tâm nhất định đến Tuyết Vân Trang.

Những lời của Phiêu Nguyệt khiến Ưu Trường Lạc phiền lòng, nhưng y cố gắng suy nghĩ nó theo hướng tốt nhất.

‘Chắc sẽ không có gì đâu nhỉ? Có ngài ấy ở đây kia mà...’

Hình ảnh Phiêu Nguyệt đang bước về Xích Tùng Trang lọt vào mắt của y.

Ân Diệu lặng lẽ đi dọc trên con phố.

Bên cạnh nàng là Đào Diễm Sơn. Đào Diễm Sơn nghĩ Ân Diệu thật kỳ lạ. Mặc dù mắt không nhìn thấy gì, nhưng nàng vẫn không ngại ngần đi trên con phố cùng với Đào Diễm Sơn.

Dù có nhiều người đi ngang qua, cũng chẳng có ai va vào vai nàng. Dường như mọi người tự biết đường mà tránh nàng.

Điều đó cũng không có nghĩa là Ân Diệu tránh né tất cả mọi người. Tuy nhiên, thật kỳ diệu khi Ân Diệu không bao giờ va vào một ai.

Ngay lúc đó.

“Thần kỳ thật?”

“Hả?”

Đào Diễm Sơn có chút bất ngờ trước câu nói của Ân Diệu như thể sợ nàng đọc thấu tâm trí của mình. Sau đó, Ân Diệu mỉm cười, tiếp tục nói.²

“Không có gì thần kỳ cả. Chỉ là ta buột miệng nói ra thôi.”

“Chuyện đó còn kỳ lạ hơn.”

“VẬY Ạ?”

“Tỷ này, có đúng là tỷ không nhìn thấy gì không?”

“Có gì kỳ lạ sao?”

“Cứ như tỷ nhìn thấy hết mọi thứ vậy.....”

“Không nhất thiết phải nhìn thấy mọi thứ chỉ bằng mỗi mắt.”

“Giống như tâm.....nhân sao?”

“Cũng có thể như vậy.”

“Ồ!”¹

Đào Diễm Sơn vô thức cảm thán.

Mặc dù y không học võ công đàng hoàng, không biết nhiều kiến thức về võ thuật, nhưng y biết rằng tâm nhân là một thứ mà chỉ những cao thủ hàng đầu có thể đạt được trong giới giang hồ. Đó không phải là thứ mà một người độ tuổi như Ân Diệu có thể dễ dàng đạt được.

8

Ân Diệu cúi đầu như thể đang ngại ngùng.

“Cũng chẳng có gì ghê gớm lắm đâu.”

“Tại sao chứ? Đường đường là tâm nhãn cơ mà.....”

“Khi một giác quan bị thoái hóa, các giác quan khác sẽ bắt đầu phát triển. Thay vì mất đi đôi mắt trên cơ thể, thì ta có được đôi mắt của tâm hồn thôi, không liên quan gì đến trình độ võ công cả. Nếu không có được đại pháp ở Tiểu Lôi Âm Tự thì ta đã không thể khai mở tâm nhãn của mình như thế này.”⁶

8

Đại pháp mà Ân Diệu buộc phải tiếp nhận ở Tiểu Lôi Âm Tự đã thay đổi cuộc đời nàng và những đứa trẻ ở đó.

Mất đi đôi mắt, Ân Diệu nhìn thế giới bằng đôi mắt của tâm hồn.

Nhờ vậy mà nàng có thể đọc được cảm xúc và suy nghĩ của người khác, nhưng ngược lại, nàng không thể dễ dàng tin tưởng mọi người.

Chỉ có vài người mà nàng tin tưởng. Phiêu Nguyệt, bạn bè của nàng, và bây giờ thêm cả Đào Diễm Sơn.

Đào Diễm Sơn ngoan ngoãn đi theo Ân Diệu như một chú chó con.

Vào buổi tối, Ân Diệu đi xung quanh thanh lâu mà nàng điều hành và sở hữu.

Lý do nàng điều hành thanh lâu rất đơn giản.

Đó chính là để giúp ích cho Phiêu Nguyệt.

Nơi tập trung nhiều thông tin nhất trên thế giới chính là thanh lâu.

Thông tin thu thập được thông qua lời ra lời vào của các cô gái ở thanh lâu được Ân Diệu tổng hợp lại. Sau đó, Ân Diệu

truyền lại cho Quý An những thông tin mà bản thân nắm được.

1

Trách nhiệm của Quý An là phải phán đoán dựa vào chúng.

“Mời vào.”

Ngay khi vừa đặt chân đến một thanh lâu có tên là Hoa Sơn Lâu, một người phụ nữ trung niên đã trực tiếp ra đón nàng.

Người phụ nữ trung niên đó là một kỹ nữ đã về hưu và hiện đang là Lâu chủ của Hoa Sơn Lâu.

Việc điều hành thanh lâu này là trách nhiệm của bà.

Ân Diệu không tham gia vào các hoạt động ở thanh lâu. Thay vào đó, nàng chỉ tiếp nhận được những thông tin. Lâu chủ đưa hai người vào một căn phòng yên tĩnh ở thanh lâu.

Ân Diệu cất tiếng hỏi.

“Đạo này mọi chuyện ở thành đô thế nào rồi?”

“Ai nấy cũng đều nín thở.”

“Có phải vì ca ca không?”

“Đúng vậy! Kể từ khi ngài ấy trở về, tất cả các võ quan, môn phái trong thành đô đều bị cấm toàn bộ hoạt động ở bên ngoài. Có lẽ vì vậy mà số lượng khách của thanh lâu ngày một giảm dần.”

“Chắc chắn đây là một cú sốc lớn đối với Lâu chủ nhỉ.”

“Thay vào đó, khách từ ngoại thành cũng tăng lên rất nhiều, nhờ thế mà ta mới có thể cầm cự được.”

“Vậy sao? Có nhiều người từ ngoại thành đến đây sao?”

“Thật kỳ lạ. Và hầu hết những người này đều có vẻ đang bận tâm đến điều gì đó.”

“Có vẻ họ là những người được phái đi để giám sát hành tung của ca ca.”

“Hẳn là vậy! Không phải tất cả, nhưng có vẻ như nhiều người đã đến đây với mục đích đó. Mặc dù gọi các kỹ nữ vào phòng,

nhưng phần lớn cuộc trò chuyện giữa họ và kỹ nữ là chuyện xoay quanh người đó.”

“Vậy có ai đặc biệt hơn cả không?”

“Có hành tung của Ân Hạ Tiêu Cục là khá bất thường.”

“Ân Hạ Tiêu Cục sao?”

“Đúng vậy! Đó là một tiêu cục vừa vào thành đô khoảng thời gian gần đây nhất.”

“Tại sao người lại nghĩ nó không bình thường?”

“Tiêu cục kiếm tiền bằng cách đưa chuyển hàng hóa rồi nhận lại tiền.”

“Vậy thì sao?”

“Ta vẫn chưa biết Ân Hạ Tiêu Cục đưa hàng hóa gì vào thành đô. Không có một thương đoàn, tiêu cục nào ở thành đô này nhận hàng hóa từ họ cả.”

Ân Diệu xoa xoa cằm bằng bàn tay trắng ngần.

Đó là thói quen của nàng khi có một vấn đề xảy ra khiến nàng phải suy nghĩ nhiều.

“Chắc chắn đó không phải là một hành tung bình thường.”

“Đúng vậy! Vì thế ta nghĩ rằng họ tiến vào thành đô với một mục đích khác. Phải điều tra chi tiết thêm một chút nữa mới có thể biết được.”

“Ân Hạ Tiêu Cục hiện đang ở đâu?”

“Ta được biết là họ đã thuê toàn bộ phòng ở quán trọ Cửu Trường.”

“Nếu là quán trọ Cửu Trường thì đó là nơi mà Trọng Lão gia điều hành đúng không?”

“Phải rồi! Đúng vậy.”

“Hãy kêu Trọng Lão gia vào đây đi ạ.”

Ân Diệu cho gọi Trọng Lão gia vào. Lâu chủ ngay lập tức cho người gọi Trọng Lão gia đến.

Trọng Lão gia tuy đang điều hành quán trọ Cửu Trường, nhưng chủ nhân thực sự của nó lại là Ân Diệu. Năm ngoái, do

nợ nần chồng chất nên việc điều hành quán trọ rất khó khăn.

Ân Diệu chính là người đã ra tay trả nợ và tiếp quản quán trọ.

Chủ quán trọ đã đổi thành Ân Diệu nhưng mọi hoạt động vẫn là do Trương Lão gia tiếp quản. Vì vậy, chẳng ai biết chuyện chủ của quán trọ này hiện tại là Ân Diệu.

Lý do Ân Diệu làm chủ quán trọ Cửu Trường rất đơn giản.

Nó có quy mô lớn nhất ở thành đô và nằm ngay ở vị trí trung tâm.

Diện tích của nó rất lớn và có hẳn cả một kho lớn để bảo quản hành lý của khách hàng một cách an toàn.

Những người đã đi một chặng đường dài, đặc biệt là những nhóm đông người, nhất định sẽ phải tá túc lại nơi quán trọ.

Sau khi nhìn thấu được những lợi ích đó, Ân Diệu đã quyết định tiếp quản quán trọ Cửu Trường. Và đã đến lúc nàng nhìn thấy lợi ích mà nó mang lại.

‘Tuyệt vời thật.’

Đào Diễm Sơn nhìn Ân Diệu với vẻ ngưỡng mộ.

Tuy đã từng chứng kiến Ân Diệu xử lý mọi việc rất nhiều lần rồi, nhưng lần nào Đào Diễm Sơn cũng phải trầm trồ trước nàng.

Thông thường, một khi đã trở thành Lâu chủ của một thanh lâu thì ắt hẳn đó sẽ phải là người gian xảo. Cho dù có chủ nhân của thanh lâu có là ai đi chăng nữa, thì họ vẫn sẽ giữ lại những thông tin có ích cho bản thân.

Tuy nhiên, không ai trong số những lâu chủ ở thanh lâu mà Ân Diệu làm chủ dám lừa dối nàng.

Bởi vì Ân Diệu có thể nhìn thấu tâm can của họ.

Lúc đầu cũng có một số người định lừa dối nàng. Nhưng Ân Diệu đã sớm nhìn thấu tâm can họ và xử lý họ một cách không thương tiếc.

Những người nhìn thấy dáng vẻ cương quyết của nàng, ai nấy đều sợ hãi và run rẩy.

Họ cười nhạo nàng vì nàng vẫn còn quá trẻ con, nhưng chính họ cũng tự mình phát hiện ra nàng thực sự là một con cáo chín đuôi.

Sau đó, không có kẻ nào dám lừa dối nàng nữa.

Một lát sau, Trọng Lão gia theo Tổng quản vào trong phòng.

“Người cho gọi ta sao? Tiểu thư!”

Trọng Lão gia làm thế bao quyền trước mặt Ân Diệu.

“Lão gia ngồi xuống đi.”

“Làm sao mà ta dám thoải mái trước Tiểu thư cơ chứ.”

“Trọng Lão gia thật là!”

“Ta nói thật đấy. Cứ để ta đứng thế này có khi còn thoải mái hơn. Vì vậy Tiểu thư đừng bận tâm mà cứ nói đi.”

“Hà!”

Ân Diệu lắc đầu như thể không còn cách nào khác.

Trọng Lão gia rất cương quyết nên lần nào gặp mặt nàng cũng phải đau đầu với y.

“Có việc gì mà Tiểu thư cho gọi ta đến vậy? Thưa Tiểu thư!”

“Ta nghe nói Ân Hạ Tiêu Cục đang ở trong quán trọ Cửu Trường.”

“Đúng là như vậy.”

“Vậy họ có động thái nào đáng chú ý không?”

“Dù không có nhiều nhưng vẫn có một điểm rất lạ mà ta muốn nói với Tiểu thư.”

“Điều kỳ lạ sao?”

“Một tiêu cục thì hẳn là bàn rất nhiều về hàng hóa vận chuyển, nhưng Ân Hạ Tiêu Cục lại đặc biệt bàn bạc về kinh Phật.”

“Phật giáo sao?”

“Đúng vậy! Cứ hễ nơi nào có những người đứng đầu tiêu cục tụ họp, họ lại bàn bạc về kinh Phật. Khi ta mang đồ ăn đến chỗ họ, ta cũng nghe thấy họ nói về kinh Phật.”

Trọng Lão gia là một người vô cùng cẩn thận.

Y không bao giờ bỏ lỡ bất cứ câu chuyện nào của quán trọ và thu thập chúng lại. Vì vậy đối với Ân Diệu, y là một người rất đáng tin cậy.

bzfczk

“Phật giáo sao.....”

“Hay để ta theo dõi sát sao hơn?”

“Liệu có khả thi không?”

“Tuy những kẻ đứng đầu khá là khó tiếp cận, nhưng có một nhân vật mà ta nghĩ ta có thể khai thác được thông tin.”

“Vậy sao?”

“Đó là Thạch Tiêu đầu, rất thích cờ bạc và phụ nữ. Tuy những kẻ đứng đầu bị cấm ra ngoài, nhưng Thạch Tiêu đầu vẫn len lút trốn đi.”

“Vậy thì hãy giới thiệu cho hân ta đến Địa Hạ Đạo Bạc Trường.”

“Địa Hạ Đạo Bạc Trường sao? Được thôi.”

Trượng Lão gia kính cẩn đáp lời.

‘Thì ra Tiểu thư đã sớm đưa ra quyết định.’

Giống như tên gọi, Địa Hạ Đạo Bạc Trường là một sông bạc được bí mật xây dựng dưới lòng đất.

Ban đầu nó được điều hành bởi hào môn và võ giả trong bóng tối, nhưng bây giờ nó đã được tiếp quản bởi Ân Diệu.

Vốn dĩ Ân Diệu đã cố gắng loại bỏ Địa Hạ Đạo Bạc Trường. Tuy nhiên, nàng đã quyết định mặc kệ nó bởi vì nàng biết rằng mọi người sẽ sớm đi tìm chỗ khác để đánh bạc.

Địa Hạ Đạo Bạc Trường là điểm đến cuối cùng của những kẻ nghiện cờ bạc.

Không có giới hạn về tiền bạc, cũng chẳng có sự phân biệt giai cấp.

Bạn có thể trở thành hào phú chỉ trong một đêm, cũng có thể mất hết tất cả và để bản thân rơi xuống vực thẳm.

Nơi giống như đầm lầy tụ tập những kẻ nghiện cờ bạc không đâu khác chính là Địa Hạ Đạo Bạc Trường.

Địa Hạ Đạo Bạc Trường là nơi mà nếu muốn thì có thể cướp hết tất cả mọi thứ từ tay một người ngay lập tức. Nhưng họ lại

chẳng có sự can thiệp nào đến chuyện này. Trừ khi có yêu cầu đến từ Ân Diệu.

“Mau liên hệ với Kim Triều Khánh. Dặn dò kỹ càng mọi chuyện.”

“Rõ rồi.”

Trượng Lão gia đáp lời rồi lùi về sau.

Kim Triều Khánh là chủ nhân của Địa Hạ Đạo Bạc Trường. Vốn dĩ y chỉ là một tay nghiện cờ bạc, nhưng Ân Diệu đã sớm nhận ra tài năng của y và cất nhắc cho y lên làm chủ nhân của Địa Hạ Đạo Bạc Trường.

Không quá lời khi nói rằng y là một kẻ có tài nhất của giới cờ bạc.

Nếu y quyết tâm làm một ván bạc thì chẳng có kẻ nghiện cờ bạc nào có thể chịu đựng được.

Rồi Thạch Tiêu đầu sẽ như một con kiến bị mắc vào tơ nhện.

Cho dù y có vẫy vùng thế nào đi chăng nữa thì tơ nhện lại càng siết chặt y với lực mạnh hơn nữa.

Ân Diệu lẩm bẩm.

“Người nghĩ rằng ta sẽ dễ yên cho những kẻ đang thoải thích tự do trên đất của ca ca ta sao?”

Nếu không được Phiêu Nguyệt cứu thì hẳn là giờ này nàng vẫn còn phải sống khổ sở ở Tiểu Lô Âm Tự, và bị đối xử không bằng một con thú.

Nhờ có Phiêu Nguyệt mà nàng, Quý An và Tiểu Ma đã có thể sống như một con người.

Vì thế mà Ân Diệu luôn đặt Phiêu Nguyệt lên trên cả.

Nàng luôn cho rằng Thành Đô là đất của Phiêu Nguyệt, và bất kể kẻ nào đi ngược lại ý muốn của hắn đều sẽ là kẻ thù của nàng.

Đột nhiên, Ân Diệu quay sang nhìn Đào Diễm Sơn.

Nàng hỏi Đào Diễm Sơn.

“Đệ nghĩ ta quá đáng lắm sao?”

“Không có! Đệ cũng có cùng suy nghĩ với tỷ.”

“Ta biết ngay mà.”

Ân Diệu mỉm cười.

Đào Diễm Sơn nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của Ân Diệu. Ân Diệu có phần ngạc nhiên, nhưng không rút tay lại.

Vì thế Đào Diễm Sơn lại càng siết chặt đôi bàn tay của nàng.

“Kẻ thù của sư huynh cũng chính là kẻ thù của đệ.”

Tương tự với Ân Diệu, Đào Diễm Sơn cũng nhận ơn cứu mạng từ Phiêu Nguyệt.

Cái định nghĩa của thế giới về cái thiện và cái ác vốn không phù hợp với Phiêu Nguyệt.

Ngay cả những môn phái luôn đề cao công lý cũng quay lưng lại với nỗi bất hạnh của y.

Công lý là thứ mà kẻ có quyền lực đều luôn đề cập đến, nhưng đối với những người không có quyền lực thì điều đó chẳng khác gì thứ gì đó vô cùng sáo rỗng.

Người duy nhất quan tâm đến và đưa tay ra nâng đỡ y chính là Phiêu Nguyệt.

“Đệ sẵn sàng làm mọi thứ vì Phiêu Nguyệt sư huynh.”

Ân Diệu đứng dậy và nói.

“Chúng ta hãy quay lại Xích Tùng Trang. Phải gặp lại quý nhân mới được.”

Nếu Ân Diệu là tay chân hoạt động trực tiếp ở thành đô, thì Quý An chính là người hoạt động ở phía bên trong.

Mặc dù cực kỳ hạn chế việc ra ngoài và nhốt mình trong một khoảng không gian kín mít dưới lòng đất, nhưng tất cả mọi thứ đều được Quý An điều hành từ bên trong.

Không biết chừng Quý An ở bên trong lại có thể nhìn thấu được hành tung của Ân Hạ Tiêu Cục.

Ân Diệu đoán đến chín mươi phần là như vậy. Bởi vì trong mắt nàng, Quý An là một nhân tài.

Một nhân vật mà không ai có thể coi thường được.

‘Tuy ta không biết chúng đến đây với mục đích gì, nhưng ta sẽ kể hết tất cả tin tức của chúng cho Quý An.’

436

Mã Thư Uyển đang bước đi trên đường của Thành Đô.

Phía sau nàng là một người đàn ông có thân hình bình thường lặng lẽ đi theo. Trên thắt lưng của hắn ta dắt một thanh kiếm.

Đó là Tả Thế Cảnh, hộ vệ của nàng và cũng là tiêu đầu của Ân Hạ Tiêu Cục.

Hắn ta là một trong ba cao thủ hàng đầu của tổ chức này.

Hắn đi theo nàng trong khi vẫn duy trì khoảng cách thích hợp để Mã Thư Uyển không cảm thấy khó chịu.

Khuôn mặt của Mã Thư Uyển hơi méo mó.

Bởi vì mọi chuyện không diễn ra theo những gì nàng ta mong muốn.

Khi này nàng mới ghé qua chi bộ của Hạ Ô Môn tại Thành Đô.

Ban đầu, nàng nghĩ đến việc thu thập thông tin về Phiêu Nguyệt thông qua Hạ Ô Môn. Tuy nhiên, chi bộ tại Thành Đô từ chối cung cấp cho nàng bất cứ thông tin nào.

Lý do của họ đưa ra là nếu ở Thành Đô mà cung cấp thông tin về Phiêu Nguyệt thì chẳng khác nào tìm tới cái chết.

Mã Thư Uyển đã cùng cha lưu lạc khắp giang hồ từ khi còn nhỏ. Nàng từng làm nhiệm vụ thu thập thông tin thay cho cha.

Nhờ đó nàng có rất nhiều kinh nghiệm trong việc này. Nhưng chưa bao giờ gặp cản trở đến thế ngay từ bước đầu tiên.

Không chỉ là Hạ Ô Môn.

Tất cả những người mà nàng gặp để thu thập thông tin đều từ chối cung cấp.

Không có bất kỳ ngoại lệ nào, kể cả những người có võ công cao cường, những kẻ vô cùng giàu có hay chỉ là những tên mọi

rợ lẫn lộn dưới đáy xã hội.

Ngay khi nhắc đến cái tên Phiêu Nguyệt, họ nhìn xung quanh với ánh mắt run lên vì sợ hãi.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy có người tỏ ra sợ hãi đến thế khi chỉ nghe thấy một cái tên.

Mã Thư Uyển không hề biết.

Nỗi sợ mà Phiêu Nguyệt reo rắc tại Thành Đô đã nghiêm trọng tới mức nào.

Phiêu Nguyệt không chỉ khiến phái Nga Mi và phái Thanh Thành diệt môn.

Thiên La Địa Vọng đã mở ra để vây bắt một mình hắn.

Tất cả những võ giả ở Thành Đô và Tứ Xuyên đều tham gia.

Một khi Thiên La Địa Vọng được kích hoạt thì không võ giả nào có thể chịu đựng được. Trong trường hợp vô số những võ giả lao tới như đàn chó hoang thì không ai đủ sức để đối đầu. Nhưng Phiêu Nguyệt thì khác.

Hắn chơi đùa với Thiên La Địa Vọng và giết hàng vạn võ giả mà không gây ra tiếng động nào.

Thiên La Địa Vọng đã bị phá tan tành, những kẻ tìm mọi cách để đuổi giết Phiêu Nguyệt đã bị hắn giết ngược lại.

Rất nhiều võ giả khác ở Thành Đô đã chứng kiến cảnh tượng này.

Chỉ cần nhắm mắt lại thì những gì xảy ra khi đó như thể hiện lên rõ mồn một.

Những đồng liêu đang đứng bên cạnh bị mất mạng chỉ trong tích tắc.

Bọn họ thậm chí còn không kịp nhìn thấy Phiêu Nguyệt.

Tất cả những gì mà họ nhìn thấy chỉ là một đồng liêu tắt thở trước khi người đó kịp nhận ra, cơ thể hắn dần lạnh đi và ngã gục xuống.

Không biết khi nào, vào lúc nào, con dao găm của Phiêu Nguyệt sẽ cắt cổ họ.

Ký ức về khoảng thời gian đó kinh hoàng tới nỗi nhiều võ giả không thể ngủ ngon trong suốt một năm.

Dần dà, việc nhắc tới những chuyện xảy ra khi đó dần trở thành chủ đề cấm kỵ giữa các võ giả tại Thành Đô.

Bọn họ sợ rằng khi nói về Phiêu Nguyệt thì hắn ta sẽ tìm tới.

Khi một người không biết gì như Mã Thư Uyển đặt câu hỏi, đương nhiên tất cả đều ngậm chặt miệng không nói nửa lời.

Mã Thư Uyển lẩm bẩm.

“Có vẻ như không lấy thông tin về hắn ta theo cách thông thường được rồi.”

Mã Thư Uyển thông suốt.

Không biết ở nơi khác như thế nào, nhưng nàng chắc chắn rằng nếu ở Thành Đô thì không có cách nào khai thác thông tin về hắn ta.

Tất nhiên nếu cố gắng hết sức thì vẫn có thể thu thập được một vài thông tin có ích. Nhưng dường như chúng không đủ quan trọng đến mức đáng để mạo hiểm tính mạng.

‘Ta thực sự tò mò về việc hắn là người như thế nào.’

Nàng muốn gặp hắn trực tiếp để kiểm chứng xem liệu hắn có đẹp như lời đồn hay không. Nhưng nàng không thể đào bới nhiều hơn thế này rồi để lộ thông tin của bản thân.

Mã Thư Uyển trở lại khách điểm Cửu Trường.

Bên trong đó chật chội chứng toàn là người của Ân Hạ Tiêu Cục như thể chứng minh sự thật rằng bọn họ đã thuê trọn nơi này.

Ở trung tâm là Mã Viên Ích.

“Cha!”

“Mọi chuyện thế nào?”

Mã Viên Ích ngẩng đầu lên và nhìn Mã Thư Uyển.

Mã Thư Uyển nhận thấy rằng bầu không khí xung quanh Mã Viên Ích lúc này khác với bình thường.

“Đã có chuyện gì đã xảy ra thế?”

“Đã có tổng quản tới từ Tuyết Vân Trang.”

“Có vẻ như chưa đạt được thỏa thuận.”

“Ông ta đã nói chuyện rất vòng vo, nhưng chẳng khác nào từ chối lời đề nghị của chúng ta cả.”

“Quả là không dễ dàng gì.”

“Có thu được gì chưa?”

“Không có gì cả.”

“Quả nhiên là thế.”

“Có vẻ người dân ở Thành Đô sợ hãi hơn những gì chúng ta nghĩ. Chỉ cần nhắc đến tên thôi là bắt đầu dâng cao cảnh giác.”

“Đến mức vậy sao?”

“Thậm chí còn tệ hơn thế cơ. Con đã tận mắt chứng kiến mà. Con còn không dám hỏi thêm gì.”

“Ừ!”

Mã Viên Ích khẽ nói.

Hắn biết rằng sẽ không dễ dàng, nhưng không ngờ ngay từ đầu đã khó khăn như vậy.

Mã Viên Ích nói một cách thận trọng.

“Có lẽ chúng ta nên sử dụng biện pháp cuối cùng.”

“Những bản kinh Phật gốc đó có giá trị đến thế sao?”

“Bên trên sẽ bồi thường tổn thất cho chúng ta, không có gì phải lo lắng cả.”

“Vâng!”

“Đừng quan tâm đến tổn hại, hãy chỉ chú ý đến việc bảo vệ bản gốc kinh Phật.”

“Con suy nghĩ chưa được cẩn trọng. Cha nói đúng.”

“Vậy mới là con gái của ta.”

Mã Viên Ích mỉm cười.

Mã Thư Uyển cũng mỉm cười và nhìn xung quanh.

Đột nhiên, một biểu cảm kỳ lạ xuất hiện trên khuôn mặt nàng.

“Tại sao không thấy Thạch tiêu đầu và một vài người khác đâu cả? Chẳng phải cha đã hạ lệnh cấm ra ngoài rồi ư?”

“Mấy tên không có đầu óc ở đâu chẳng có.”

“Nghĩa là?”

“Rõ ràng là bọn chúng tới thanh lâu hoặc sông bạc rồi.”

“Cha định bỏ mặc bọn họ sao?”

“Rác cũng có vai trò của rác, ta sẽ xử lý bọn họ sau.”

“Con hiểu rồi.”

Mã Thu Uyên lắc đầu.

Nàng hiểu rõ cha nàng là người xử lý công việc tỉ mỉ và cẩn trọng như thế nào. Nếu còn can thiệp sâu hơn thì chẳng khác nào coi thường ông.

“Vậy thời hạn thì sao ạ?”

Trước câu hỏi của Mã Thu Uyên, Mã Viên Ích khẽ mỉm cười.

““Làm việc gì càng nhanh thì càng dễ bị nghi ngờ”.”

*

“Huynh! Huynh về rồi.”

Ân Diệu tức tốc chạy tới sau khi vừa nghe tin Phiêu Duyệt tới Xích Tùng Trang từ Cao Tổng Quản.

Khuôn mặt của Ân Diệu tràn đầy sự mừng rỡ.

Nàng đã biết tin tức Phiêu Nguyệt ở lại Vạn Hoa Lâu nên đã ra chỉ thị cho Vạn Hoa Lâu chủ tiếp đãi hân chu đáo.

“Nhờ có muội mà ta được nghỉ ngơi thoải mái.”

“Thật may quá.”

Ánh mắt của Phiêu Nguyệt chuyển sang Đào Diễm Sơn, người đang ở bên cạnh Ân Diệu.

“Đệ sống ở Thành Đô thấy thế nào?”

“Rất tốt ạ.”

“Vậy sao?”

“Vâng. Không thể tốt hơn.”

“Có lẽ là vậy thật.”

Ánh mắt của Đào Diễm Sơn hướng vào không trung như thể câu nói của Phiêu Nguyệt đã chạm vào tim đen của hắn.

Ân Diệu bỗng dừng xen vào cuộc trò chuyện của họ.

“Thật may là trông huynh vẫn rất khỏe mạnh.”

“Cảm ơn muội.”

“Cuối cùng thì hbfzckôm nay chúng ta có thể cùng nhau ăn tối rồi.”

“Được thôi.”

“Muội sẽ nhờ Cao tổng quản chuẩn bị.”

“Ừ!”

“Vậy huynh nghỉ ngơi một chút nha.”

Ân Diệu rời điện các với nụ cười trên môi.

Đào Diễm Sơn đi theo nàng như thể đó là điều đương nhiên.

Diệu bộ đồ bùng mặt khi bắt gặp ánh mắt của Phiêu Nguyệt khá dễ thương.

‘Mọi nhân duyên vẫn đang tiếp tục nhỉ.’

Đào Diễm Sơn thích Ân Diệu, và Phiêu Nguyệt không ngờ rằng Ân Diệu đã chấp nhận tình cảm của hắn.

Phiêu Nguyệt cho rằng như vậy cũng tốt.

Bản thân hắn không muốn gắn kết lâu dài với bất kỳ ai, nhưng bọn họ thì khác.

Bởi vì tên đó không xuất thân từ giang hồ nên hoàn toàn có thể sống một cuộc đời bình ổn giống như hiện tại vậy.

“Minh phải thắt chặt bản thân lại thôi.”

Sau khi trở về từ Xích Tùng Trang, Phiêu Nguyệt tiếp tục sống một cuộc đời du lang.

Để cho cơ thể mệt mỏi được nghỉ ngơi, hắn hoàn toàn không động tới võ công. Tuy nhiên, không có sự yên nghỉ vĩnh cửu nào ngoài cái chết cả.

Khi nào còn sống thì vẫn luôn phải rèn luyện võ công.

Buông một ngày thì phải luyện hai ngày mới tìm lại được cảm giác ban đầu của võ đạo.

Sau khi đã nghỉ ngơi, lúc này hấn phải tu luyện trở lại để tìm thấy cảm giác khi xưa.

Phiêu Nguyệt đi tới sân luyện võ.

Sân nhà được bao quanh bởi những bức tường cao được lát những viên ngọc màu xanh.

Phiêu Nguyệt đứng giữa sân luyện võ và nhắm mắt lại.

“Phù!”

Trước tiên hít một hơi thật sâu.

Hắn thở ra rồi xoay người lại.

Đây chính là bước nói lỏng cơ thể đang căng cứng.

Sau một hồi thư giãn, Phiêu Nguyệt bắt đầu di chuyển một cách nghiêm túc.

Vút!

Hắn bắt đầu chạy quanh sân tập võ.

Bước đi trong tư thế trườn như loài rắn.

Phiêu Nguyệt đang thi triển Xà Hành Bộ.

Khi hấn mới bắt đầu luyện chiêu thức này, động tác vẫn còn vô cùng đơn điệu. Tuy tốc độ rất nhanh nhưng chẳng khác nào hành động bò trườn trên sân. Nhưng bây giờ đã khác nhiều rồi.

Lúc này hấn bước đi thiên biến vạn hóa đến mức giống như hàng chục con rắn tập hợp lại làm một. Đặc điểm lớn nhất của Xà Hành Bộ là nó không phát ra âm thanh. Thậm chí còn không có tiếng bước chân hay tiếng đâm xuyên qua không khí.

Trong Xà Hành Bộ, tâm đức của Phiêu Nguyệt được phản ánh một cách đầy đủ.

Bộ pháp chứa đựng bản sắc của võ thuật.

Đặc điểm của Xà Hành Bộ là đặc điểm của Nga Quỷ Đạo.

Lén lút, luồn lách, không bao giờ bỏ sót bất kể một kẽ hở nào.

Sau Xà Hành Bộ là Hắc Lôi.

Khi hần thi triển chiêu thức này, lôi lực liền kích thích các dây thần kinh.

Nó khiến cho tốc độ phản ứng của cơ thể nhanh hơn nhiều lần.

Sau Hắc Lôi là Phá Ngọc.

Bốp!

Không gian đã bị đâm vỡ.

Không khí nổ tung ngay lập tức.

Phiêu Nguyệt cảm thấy nhẹ nhõm nhờ Phá Ngọc, sau đó hần rút Thu Hồn Ti ra.

Mười ngón tay nắm lấy mười sợi chỉ của Thu Hồn Ti.

Xoẹt!

Những sợi dây ấy cắt qua không trung với tốc độ chóng mặt.

Lúc này hần cảm thấy duy trì cả mười sợi dây của Thu Hồn Ti cũng chẳng có gì khó khăn. Trong tình trạng hiện tại của hần thì có thể duy trì cả ngày cũng được.

Hần thu lại chín sợi và để lại duy nhất một cái, sau đó dồn hết nội công vào nó. Sợi Thu Hồn Ti đang mờ nhạt đã trở nên rõ ràng. Bây giờ hần đã chuyển sang Ti Xà Cang.

Vù vù!

Lôi lực đã truyền vào trong Ti Xà Cang.

Lúc này thì hần triển khai Hắc Lôi Ti Xà Cang.

Những điện lôi mờ nhạt làm sáng bừng lên không gian xung quanh.

Hắc Lôi Ti Xà Cang được tạo ra bởi Phiêu Nguyệt đẹp đến chói mắt.

Nó tao nhã đến mức nếu một người chưa từng thấy bao giờ sẽ thốt lên rằng đây quả là một điệu nhảy thần bí. Tuy nhiên, uy lực của nó đáng sợ đến nỗi có thể gây chết người.

Phiêu Nguyệt vẽ ra một bức tranh trong đầu khi khai triển Hắc Lôi Ti Xà Cang.

Mã Nghĩ Địa Ngục.

Chính cách đánh độc đáo của Phiêu Nguyệt đã để lộ sơ hở một cách khéo léo để khiến đối phương nghĩ rằng có thể lợi dụng chúng để đánh bại hắn.

Phiêu Nguyệt cố gắng dung hòa Mã Nghĩ Địa Ngục và Hắc Lôi Ti Xà Cang.

Tuy lúc này không có kẻ thù, cũng không có đối thủ.

Nhưng kẻ địch lại hiện lên vô cùng rõ ràng trong đầu Phiêu Nguyệt.

Những kẻ mạnh mà hắn từng giao tranh lần lượt sống lại trong đầu hắn và tấn công dồn dập.

Phiêu Nguyệt thi triển võ công để chống lại họ.

Trong mắt kẻ khác, có lẽ hắn lúc này như đang nhảy múa một mình. Nhưng trong mắt Phiêu Nguyệt thì hắn đang chiến đấu với những kẻ thù thực sự hiện hữu.

Hắn trộn thêm Ma Ảnh Hoán Vị và thậm chí còn thi triển thêm Tri Thủ Ngân Vồng.

Bằng cách này, Phiêu Nguyệt đã vận dụng toàn bộ các chiêu thức đã luyện và những gì hắn thức tỉnh được.

Phiêu Nguyệt quên hết mọi thứ và chỉ tập trung vào võ công.

Hắn quên cả thời gian, địa điểm hắn đang đứng và thậm chí là cả việc hắn đang biểu diễn võ thuật.

Độp!

Điều khiến hắn tỉnh táo trở lại là những giọt nước chạm vào da hắn.

Cảm giác lạnh lẽo phá tan sự đắm chìm ấy và giúp hắn quay lại thực tại.

Trời đã đổ mưa.

Mưa rơi một hai giọt rồi nhanh chóng tuôn xuống ào ào.

Phiêu Nguyệt bị mắc mưa và ướt tằm tã.

Hơi nước dày đặc bốc lên trên đầu và vai của hắn.

Mặc dù cảm giác nhập tâm đã bị phá vỡ do trời mưa, nhưng tâm trạng của hắn lúc này rất tốt.

Có lẽ là do những chiêu thức hần sử dụng rời rạc trong suốt thời gian qua đã hợp lại thành một.

Tựa như những viên ngọc riêng lẻ được xâu lại thành một chuỗi dây chuyền tuyệt đẹp vậy.

“Phù!”

Phiêu Nguyệt thở ra.

“Huỳnh!”

Đúng lúc đó Đào Diễm Sơn gọi hần với biểu cảm vô cùng gấp gáp.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 437

Phiêu Nguyệt ngẩng đầu nhìn Đào Diễm Sơn.

Gương mặt Đào Diễm Sơn đang đỏ bừng lên.

“Đệ sao thế?”

“Huỳnh phải ra ngoài xem sao.”

Bầu không khí của tiểu nam tử lúc này có gì đó không ổn lắm.

2

Thay vì hỏi lý do, Phiêu Nguyệt cũng đi ra ngoài. 1

Ngay khi vừa bước ra khỏi Xích Tùng Trang, hần đã hiểu vì sao Đào Diễm Sơn lại có vẻ vội vàng như thế.

Cách không xa Xích Tùng Trang đang bùng lên ngọn lửa phừng phừng. 8

Ngọn lửa cháy vô cùng dữ dội.

Lúc này mưa đang rơi khá nặng hạt nhưng cũng không đủ để dập tắt nó.

Vấn đề chính là nơi đang bốc cháy là chỗ mà Phiêu Nguyệt cũng biết rõ.

“Tuyết Vân Trang!”

6

Phiêu Nguyệt lập tức bắn mình lên không trung.

“Đệ đi nữa.”

Đào Diễn Sơn liền đuổi theo Phiêu Nguyệt.

8

Rầm!

Phiêu Nguyệt phá cửa Tuyết Vân Trang xông vào trong.

Bên trong Tuyết Vân Trang đã hoàn toàn chìm trong biển lửa.

Phiêu Nguyệt ngưng thở nhìn xung quanh nhưng khó mà nhìn rõ được mọi thứ.

Phiêu Nguyệt liền khuếch đại giác quan. 1

Giác quan của hắn lúc này vô cùng nhạy bén và có thể cảm nhận được dù là chuyển động nhỏ nhất. Thế nhưng, hiện tại hắn lại không cảm ra bất kỳ dấu hiệu của sự sống nào.

Đồng nghĩa bên trong Tuyết Vân Trang không còn ai sống sót cả.

Phùng!

Phiêu Nguyệt vung tay về nơi ngọn lửa bùng lên khủng khiếp nhất. Liên sau đó, một cơn gió mạnh thổi qua làm đám cháy giảm đi trong giây lát.

Phiêu Nguyệt lúc này nhìn thấy vài người nằm giữa ngọn lửa kia.

“Bên kia!”

Phiêu Nguyệt hét lên rồi chạy đến chỗ họ. Thế nhưng tất cả đều nằm yên bất động.

Phiêu Nguyệt liền xác minh danh tính của họ.

Một người là Ưu Trường Lạc mà hắn gặp cách đây không lâu, còn một người là Trang chủ của Tuyết Vân Trang - Lưu Kỷ

Thiên.

Cả hai đều không có dấu hiệu còn hô hấp.

Phiêu Nguyệt vội quan sát cơ thể họ.

Trên cổ Ưu Trường Lạc có vết thương do kiếm gây ra.

Nếu không sở hữu nhãn lực tinh tường như Phiêu Nguyệt thì không thể nào nhận ra được.

‘Một kiếm lấy mạng người.’

Ưu Trường Lạc là võ giả có thể xếp ngang hàng với cao thủ.

Thế nhưng y lại bị một kiếm lấy mạng mà không có bất kỳ phản ứng nào.

‘Khoái kiếm nhanh đến đáng sợ.’

Khoái kiếm ấy đáng sợ đến nỗi chỉ một nhát đã lấy được mạng của Ưu Trường Lạc.

Ánh mắt Ưu Trường Lạc vẫn còn lộ rõ vẻ khó tin.

Điều này có nghĩa là y không hề đoán trước được khoái kiếm của đối phương sẽ nhắm vào mình.

Phiêu Nguyệt nhìn đến thi thể của Lưu Kỷ Thiên.

Tình trạng của Lưu Kỷ Thiên cũng giống như thế.

Trên cổ ông ta cũng có vết thương do kiếm gây ra.

“Này.”

Phiêu Nguyệt cố gọi nhưng Lưu Kỷ Thiên cũng nằm yên bất động.

Phiêu Nguyệt hơi nhíu mày.

Hắn không có mấy thiện cảm với Lưu Kỷ Thiên nhưng Tiểu Ma lại khá thích ông ta.

Nếu biết tin Lưu Kỷ Thiên đã chết có lẽ Tiểu Ma sẽ buồn lắm.

Lúc này Phiêu Nguyệt vác thi thể Lưu Kỷ Thiên và Ưu Trường Lạc ra ngoài.

Phùng!

Sau khi Phiêu Nguyệt thoát ra, ngọn lửa càng cháy dữ dội hơn.

Phiêu Nguyệt nhìn thi thể Lưu Kỳ Thiên và Ưu Trường Lạc nằm trên đất rồi lại lướt qua Tuyết Vân Trang.

Dù trời đang mưa xối xả nhưng không biết ngọn lửa này bao giờ mới kịp tắt.

“Ca ca!”

“Huỳnh!”

Ngân Diệu và Quý An lúc này mới chạy đến Tuyết Vân Trang.

Gương mặt chúng lộ rõ vẻ hoang mang.

“Tuyết Vân Trang...”

“Chuyện gì đã xảy ra vậy? Ca ca!”

Ân Diệu dùng tay áo chặn sức nóng rồi hỏi Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt trả lời.

“Họ bị ai đó tấn công. Lưu Trang chủ, và Ưu Tổng quản đã chết rồi.”

“Chuyện này...”

Ân Diệu chỉ chớp mắt môi mà không nói được gì.

Tiểu nữ tử đang trên đường đến sông bạc.

Nàng không ngờ rằng trong lúc mình vắng mặt, Tuyết Vân Trang lại xảy ra hỏa hoạn như thế. bzfczk;

“Họ bị khoái kiếm chém chết. Không hề có dấu hiệu kháng cự.”

“Còn hung thủ?”

“Ta cũng chưa biết là ai.”

Phiêu Nguyệt cứ thế nhìn Tuyết Vân Trang bùng cháy.

Dù trời có mưa, lửa vẫn không hề tắt.

Tình hình lúc này vô cùng tồi tệ.

Ngọn lửa đã xóa sạch mọi dấu vết. Đã thế trời còn đổ mưa nên mọi chứng cứ sót lại đều bị hủy cả.

Ân Diệu đột nhiên hét lên.

“Lẽ nào là Ân Hạ Tiêu Cục?”

“Ý muội là sao?”

“Thì là thế này.”

Ân Diệu liền nói hết những gì nàng biết từ trước đến nay cho Phiêu Nguyệt nghe.

Từ việc vì sao nàng biết đến Ân Hạ Tiêu Cục đến việc họ có hành động rất khả nghi.

Phiêu Nguyệt đột nhiên nhớ đến đoạn hội thoại cuối cùng với Ưu Trường Lạc.

“Ưu Trường Lạc cũng có nói là sẽ đi gặp Ân Hạ Thương Đoàn.”

“Thế à? Vậy Ân Hạ Thương Đoàn càng đáng ngờ hơn.”

“Giờ họ đang ở đâu?”

“Ở quán trọ Cửu Trường.”

“Chúng ta đến đó đi.”

“Vâng!”

Phiêu Nguyệt giao chuyện xử lý Tuyết Vân Trang cho Quỷ An và Đào Diễm Sơn, còn mình thì cùng Ân Diệu đến quán trọ Cửu Trường.

“Ồ?”

Lúc đến gần quán trọ Cửu Trường, Ân Diệu liền cau mày.

Dù có trể thế nào thì đứng ra bên trong quán trọ ít nhất cũng phải thắp vài ngọn đèn.

Bởi vì có những vị khách đến khoảng đêm muộn hoặc sáng sớm.

Nếu tắt hết đèn như thế thì khách sẽ không ghé qua nữa. Chính vì thế, chuyện thắp một hai ngọn đèn ở lối vào là việc vô cùng bình thường.

Thế nhưng, quán trọ Cửu Trường lại không có chút ánh sáng từ đèn đốt gì cả.

Nếu như có thắp đèn, dù là hơi âm nhỏ nhất Ân Diệu cũng sẽ cảm nhận được, nhưng bầu không khí xung quanh lúc này lại vô cùng lạnh lẽo.

Ân Diệu vội vàng mở cửa quán trọ Cửu Trường tiến vào trong.

“Trượng lão gia!”

Trượng lão gia không hề đáp lại lời nàng.

Ân Diệu tìm kiếm khắp tầng một, sau đó nàng phát hiện Trượng lão gia và tiểu nhị đã bất tỉnh phía sau quầy tính tiền.

Có ai đó đã điếm huyết họ.

May mắn là họ vẫn còn sống.

Phiêu Nguyệt nhìn quanh quán trọ rồi nói.

“Bên trong không còn ai cả.”

Giác quan của hắn không cảm nhận được chút dấu vết nào cả.

Chẳng phải vì người khác ngủ sâu nên không cảm nhận được mà là bên trong không còn một ai cả.

Một quán trọ rộng lớn thế này mà không có khách đứng là điều kỳ lạ.

Ân Diệu gấp gấp lay Trượng lão gia.

“Trượng lão gia! Trượng lão gia!”

“A, tiểu thư?”

“Có chuyện gì xảy ra thế?”

“Chuyện đó...”

Trượng lão gia bối rối trong chốc lát. Thế nhưng sau đó ông liền tỉnh táo lại rồi nói.

“Cục chủ Ân Hạ Tiêu Cục đột nhiên đến... rồi sau đó ta không nhớ gì cả...”

Có lẽ ông ấy bị điếm huyết bất ngờ.

Trượng lão gia không thể nhớ ra bất cứ điều gì. Thế nhưng bấy nhiêu cũng đủ rồi.

Điều này đã chứng minh người điếm huyết Trượng lão gia chính là Cục chủ Ân Hạ Tiêu Cục.

Phiêu Nguyệt nói.

“Đến chuồng ngựa thôi.”

“Vâng!”

Hai người liền thẳng hướng đến chuồng ngựa.

Đúng như dự đoán.

Không nhìn thấy ngựa của Ân Hạ Tiêu Cục đâu cả.

“Còn hàng hóa?”

Ân Hạ Tiêu Cục rõ ràng đã đến đây với những chiếc xe ngựa chất đầy hàng hóa. Theo như Ân Diêu biết, họ vẫn chưa xử lý đồng hàng hóa đó.

Roẹt!

Vừa mở cửa nhà kho, đập vào mắt họ là tiêu vật Ân Hạ Tiêu Cục mang đến vẫn còn nguyên ở đó.

Ân Diêu cau mày.

“Chúng để lại hết hàng hóa sao?”

Phiêu Nguyệt tiến lại gần đồng hàng hóa rồi vung tay.

Rầm!

Cùng với âm thanh chấn động, thùng gỗ lớn vỡ tan tành.

Bên trong thùng gỗ trống không.

Những thùng gỗ khác cũng như thế, chẳng có tiêu vật gì cả.

Ngay từ đầu chúng đều là những chiếc thùng rỗng.

Tiêu vật chỉ là thứ để che mắt người khác mà thôi.

Họ đã tính đến chuyện vứt lại xe ngựa từ đầu rồi.

“Ân Hạ Tiêu Cục. Là tiêu cục thuộc Thần Nguyệt Trang ư?”

“Tuy nói là thế nhưng có khả năng cao là nguyệt trang.”

“Đúng vậy.”

Phiêu Nguyệt gật gù.

Ân Diêu mới nói.

“Có cần theo dõi không ạ?”

“Đương nhiên rồi.”

“Vậy chúng ta đi.”

“Nhưng không phải là bây giờ.”

“Vâng?”

Ân Diệu tròn mắt tỏ vẻ khó hiểu.

“Mưa đã xóa sạch mọi dấu vết. Giờ chúng ta theo dõi họ thì không chỉ không thu được gì mà còn dễ bị phạm sai lầm nữa.”

“Vậy chúng ta cũng đầu bỏ cuộc đúng chứ ạ?”

“Đương nhiên rồi.”

Khóe miệng Phiêu Nguyệt nhếch lên nụ cười lạnh lùng.

Nơi bị thiệt hại chính là Tuyết Vân Trang.

Chỉ cần nghĩ đến mối quan hệ giữa Xích Tùng Trang và Tuyết Vân Trang thì đây chính là thử thách cho Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt không phải người chịu thiệt để ai đó tấn công mình.

“A! Ca ca, thật ra chúng ta có bắt được và tên tiêu đầu và tiêu sư của Ân Hạ Thương Đoàn ở sông bạc đấy.”

“Chuyện đó là sao?”

“Nếu nói sao thì...”

Ân Diệu nói rằng vài người ở Ân Hạ Tiêu Cục đến sông bạc chơi và tiêu tán hết toàn bộ tài sản.

“Vậy là chúng đang làm việc ở sông bạc à?”

“Vâng! Chúng phải làm để trả nợ đấy. Muội đã nghĩ lấy lý do nợ nần để gây sức ép cho Ân Hạ Thương Đoàn nhưng họ lại nhanh hơn chúng ta một bước.”

Ân Diệu cắn chặt môi.

Thạch tiêu đầu không phải là kẻ duy nhất đến sông bạc.

Hắn có đưa thêm vài tiêu sư đến và đánh bạc cực kỳ vui vẻ.

Lúc đầu chúng thắng khá đậm nhưng kết cục của những người vào sông bạc đều giống nhau.

Tất cả bạc đều bị thua hết và phải mượn tiền từ sông bạc. Sau đó là bị cuốn sạch.

Thạch tiêu đầu có đánh bạc giỏi cách mấy cũng không thể thắng nổi những đồ bạc sư ở đây.

Chính vì thế mà Thạch tiêu đầu và cả nhóm của hắn bị bắt ở lại sông bạc.

Và Ân Diệu là người bày ra tất cả chuyện này.

Nàng muốn dùng đám người Thạch tiêu đầu để làm con tin nhưng lại có chút lơ là.

Và cái giá phải trả cho sự lơ là đó chính là thế này đây.

Chúng đã bỏ rơi đám người Thạch tiêu đầu và tập kích Tuyết Vân Trang.

Lúc này Phiêu Nguyệt lại đang tu luyện võ công nên không biết chuyện này.

Nhiều sự ngẫu nhiên chồng chéo lên nhau rồi gây ra cơ sự hôm nay.

“Muội đang giữ chúng ở sông bạc à?”

“Vâng! Huynh có muốn đi không?”

“Đi thôi.”

“Vâng!”

Ân Diệu đáp lời rồi đi đầu.

Rào!

Mưa càng lúc càng nặng hạt hơn.

Hai người đi bộ trong cơn mưa đến sông bạc.

Lúc mở cửa bước vào, họ liền cảm thấy bầu không khí có chút kỳ quái.

Bên trong không hề có một vị khách nào cả, các đồ bạc sư đang nhìn về phía nàng.

Ân Diệu lên tiếng hỏi.

“Gì thế? Bầu không khí sao thế này.”

“Tiểu thư, xin thứ lỗi!”

Đột nhiên có một người lạ xuất hiện giữa các con bạc.

Hắn chính là chủ sông bạc Kiêm Triều Khánh.

“Có gì phải xin lỗi chứ?”

“Chuyện đó...”

“Người mau nói nhanh đi.”

“Đám tiêu đầu và tiêu sư của Ân Hạ Tiêu Cục đều đã chết cả rồi.”

“Cái gì cơ?”

“Thuộc hạ xin lỗi. Rõ ràng thuộc hạ đã nhốt chúng vào phòng riêng, nhưng chúng chết rồi.”

“Sao chúng lại chết?”

“Thuộc hạ cũng không biết vì sao. Có vẻ chúng trúng độc, nhưng thuộc hạ thật sự không biết chúng uống thuốc bằng cách nào.”

“Cái gì cơ?”

Lúc Ân Diệu còn tỏ vẻ bàng hoàng, Phiêu Nguyệt đã tiến lên phía trước.

“Thi thể đâu?”

“A, ở đó ạ.”

Kim Triều Khánh đích thân dẫn Phiêu Nguyệt đến chỗ thi thể.

Phiêu Nguyệt quỳ một gối quan sát thi thể.

“Độc tán được giấu trong răng hàm.”

Tất cả thi thể đều mất một răng hàm.

Chẳng biết có phải ngay từ đầu đã không có hay không, nhưng khi Phiêu Nguyệt đến thì răng hàm của chúng đang tan chảy ra.

Phiêu Nguyệt chạm tay vào mảnh răng hàm tan chảy rồi thì thào.

“Thú vị thật!”

Phần còn lại của răng hàm trông rất nhợt nháp.

Bởi vì nước bọt và độc đã bị trộn lẫn với nhau.

“Đó không phải là răng thật.”

“Bọn họ đã giấu độc tán vào răng giả sao?”

“Đúng vậy!”

“Vậy là bọn họ đã cắn vào răng giả ấy để tử tử khi bị nhốt một mình trong phòng sao? Nhưng bọn chúng đâu phải kiểu người như thế.”

“Nguyên liệu của răng giả đã tan trong nước bọt. Có lẽ độc tán sẽ tan ra sau một khoảng thời gian nhất định nằm ở trong khoang miệng.”

“Không thể nào. Nếu vậy tại sao nó không tan từ lúc trên đường tới đây mà lại đúng ngay vào thời điểm bọn họ bị nhốt trong sòng bạc chứ?”

Gương mặt của Ân Diệu đầy hoài nghi.

Chuyện này hoàn toàn nằm ngoài sự hiểu biết của tiểu nữ tử.

Phiêu Nguyệt giải thích cho Ân Diệu.2

“Có lẽ bọn họ cũng không biết độc tán sẽ tan ra.”

“Sao ạ?”

“Trên đường đến đây, chắc hẳn chúng đã uống một loại thuốc nào đó giúp cho răng hàm của chúng không bị tan chảy. Nhưng khả năng cao là bọn họ không biết công dụng của loại thuốc đó. Vậy nên ngay từ đầu, bọn họ đã nghĩ loại độc tán này không thể tan được. Bọn họ chỉ nghĩ độc tán được giấu ở đó để chuẩn bị cho trường hợp gặp phải sự cố gì thôi.”

“Chuyện này rốt cuộc là sao...?”

“Kể từ lúc ở sòng bạc bọn họ đã không còn uống loại thuốc ức chế kia nữa, có lẽ độc tán đã tan ra từ khi đó.”

“Ôi trời ơi!”

“Kể đầu sở dĩ đã nghĩ đến tình huống này ngay từ đầu sao?”

Ân Diệu không giấu nổi vẻ ngạc nhiên.

Tuy Ân Diệu đã gặp qua nhiều người với đủ loại âm mưu ở Tiểu Lô Âm Tự nhưng lần đầu tiên Ân Diệu thấy có người đem mạng sống của con người ra chơi đùa như thế này.

Nếu những gì Phiêu Nguyệt nói là đúng thì ngay từ đầu Cục chủ Ân Hạ Tiêu Cục đã nắm được tính cách của Thạch tiêu đầu và lợi dụng hắn để che mắt người khác.¹

Đó quả thật là một tâm kế độc ác khiến cho tiểu nữ tử cảm thấy phải run rẩy.

“Đều là lỗi của muội. Nếu như muội tìm hiểu bọn họ sớm hơn một chút thì...”

“Muội không có lỗi. Loại tâm kế này đến ta cũng không ngờ tới.”⁸

“Nhưng nếu muội thận trọng hơn một chút thì...”

“Có thận trọng hơn thì kết quả cũng như vậy thôi. Muội đừng tự trách bản thân nữa.”

“Vâng!”

Ân Diệu buồn bã gật đầu.

“Trước tiên thì chúng ta quay về Xích Tùng Trang cái đã.”

“Vâng, thưa ca ca.”

Phiêu Nguyệt cùng Ân Diệu rời khỏi sông bạc.

Bên ngoài trời vẫn mưa như trút nước.

Hai người đi trong làn mưa.

Từng giọt mưa nặng hạt đập mạnh vào đầu và vai của Ân Diệu. Nhưng tiểu nữ tử chẳng biết đau là gì.

Đây là lần đầu tiên tiểu nữ tử cảm thấy nản lòng sau khi vào Thành Đô.

Suốt thời gian qua Ân Diệu đã dương dương tự đắc bao nhiêu, thì lúc này tiểu nữ tử càng đau đớn bấy nhiêu.

‘Vẫn còn xa lắm. Chỉ mới nhiều đây thôi mà người tưởng người là đệ nhất nhân rồi sao...’⁶

Ân Diệu cắn chặt môi và tự thề với mình sẽ không bao giờ để chuyện này xảy ra nữa.

Phiêu Nguyệt im lặng nhìn Ân Diệu.

Để một người được trưởng thành, cần phải để người đó trải qua thất bại và thử thách.

Hành trình trưởng thành của Ân Diệu sẽ bắt đầu kể từ đây.

Phiêu Nguyệt và Ân Diệu đi ngang qua Tuyết Vân Trang.

Ngọn lửa nhân chìm Tuyết Vân Trang đã bị cơn mưa dập tắt từ lâu.

Phiêu Nguyệt nhìn Tuyết Vân Trang một lúc rồi bước vào Xích Tùng Trang.

“Huynh! Tỷ!”

Đào Diễm Sơn chạy ra đón Phiêu Nguyệt và Ân Diệu.

“Quý An đâu rồi?”⁸

“Huynh ấy đang ở dưới tầng hầm ạ. Huynh ấy dặn đệ khi nào huynh cùng tỷ quay trở về thì dẫn hai người đến gặp huynh ấy ạ.”

“Đi thôi.”

“Vâng!”

Họ xuống tầng hầm.

Quý An đang ở đó nhìn xuống bàn làm việc.¹

Một tấm bản đồ khổng lồ được trải ra trên bàn.

Đó chính là bản đồ của thành Tứ Xuyên.

Nó không phải một tấm bản đồ bình thường mà là bản đồ do Quý An vẽ ra.

Vậy nên độ chi tiết của tấm bản đồ này cũng khác so với những bản đồ thông thường.

Trên tấm bản đồ đánh dấu rất nhiều vị trí.

Quý An nhìn chăm chăm vào những vị trí được đánh dấu trên bản đồ như thể sắp ăn tươi nuốt sống nó.

Phiêu Nguyệt hỏi.

“Đã tìm được gì chưa?”

“A, huynh!”

Quý An bừng tỉnh và nhìn vào Phiêu Nguyệt.

Kể từ khi nhận được tin Tuyết Vân Trang bị Ân Hạ Tiêu Cự tấn công thì Quý An đã kích hoạt tất cả mạng lưới thông tin trong Thành Đô.

Tiểu nam tử đã huy động tất cả nguồn lực sẵn có để lần theo tung tích của Ân Hạ Tiêu Cự.

Đó chính là lý do tại sao Phiêu Nguyệt không đuổi theo bọn họ. Bởi vì hắn tin vào Quý An.

Quý An giải thích.

“Đệ sẽ vào thẳng vấn đề luôn. Vào thời điểm xảy ra vụ hỏa hoạn ở Tuyết Vân Trang thì ở Nam Lộ và Đông Lộ có những kẻ hành động rất đáng ngờ.”

“Ý đệ là chúng chia thành hai nhóm sao?”

“Chính xác! Người phóng hỏa tại Tuyết Vân Trang chỉ có năm người. Số còn lại được chia thành hai nhóm đợi ở Đông Môn và Nam Môn.”

“Những kẻ phóng hỏa đã sát nhập cùng nhóm nào?”

“Vấn đề nằm ở đó. Lời khai của nhân chứng không đồng nhất với nhau. Một số nói đã thấy bọn chúng ở Nam Môn, một số lại bảo thấy ở Đông Môn. Do trời mưa lớn nên nhân chứng cũng không có nhiều.”

Quý An tỏ vẻ bức tức.

Con mưa đã làm hỏng hết mọi thứ.

Vì trời mưa nên lực lượng thu thập thông tin hầu như không ra ngoài nên lượng thông tin mà Quý An nhận được rất ít.

Dẫu vậy thì Quý An vẫn có thể tổng hợp thông tin và tìm ra bức tranh gần hoàn thiện.

“Điều đó có nghĩa là chúng ta vẫn chưa thể biết được nhóm người mang theo Kinh Phật đã sát nhập với phía nào sao?”

“Đúng vậy. Rõ ràng bọn họ làm thế để đánh lạc hướng những người truy đuổi. Vấn đề là bọn họ có hơn năm mươi người.”

“Thì sao?”

“Hiện giờ bọn họ có thể chia làm hai nhóm để phân tán những người đang đuổi theo, nhưng bọn họ có thể sẽ chia ra thành những nhóm nhỏ hơn nữa. Tức bọn họ có thể chia nhỏ ra thành nhóm bốn hoặc năm người. Làm vậy khiến việc truy đuổi trở nên khó khăn hơn. Nếu là đệ đệ chắc chắn sẽ làm như vậy.”

Phiêu Nguyệt gật đầu.

Nếu hấn dẫn đầu một nhóm gồm năm mươi người thì hấn cũng làm như thế.

Rõ ràng ngay từ đầu, mục đích của bọn chúng khi cử năm mươi người đi là để khiến cho họ bị rối loạn.

“Tân Nguyệt Trang ở đâu?”

“Ở Kỳ Dương thành Hồ Nam ạ.”

“Còn Ân Hạ Tiêu Cục?”

“Thiệu Dương Hồ Nam ạ.”

“Cả hai đều nằm ở thành Hồ Nam sao?”

“Vâng!”

“Trước tiên thì chúng ta cũng phải chia thành hai nhóm. Ân Diệu cùng Diển Sơn đuổi theo những kẻ chạy về Nam Môn. Được chứ?”

“Dĩ nhiên là được rồi ạ.”

“Hai người phối hợp với nhau để bắt bọn chúng. Nếu Kinh Phật ở đó thì nhất định phải lấy nó về.”

“Vậy huynh sẽ đi về Đông Môn sao?”

“Ừ!”

“Vâng.”

“Nhớ phải giữ liên lạc với Quý An. Còn liên lạc thế nào thì Ân Diệu biết rồi đấy. Xuất phát đi.”

“Vâng!”

Đào Diển Sơn cùng Ân Diệu đáp lời rồi đi ra ngoài.

Phiêu Nguyệt ra chỉ thị cho Quý An.

“Đệ điều tra về Kinh Phật đi. Tìm hiểu tại sao bọn họ lại phải đi một quãng đường xa đến vậy để lấy được cuốn Kinh Phật. Vấn đề đã trở nên quá nghiêm trọng rồi.”

“Đệ biết rồi. Không biết Kinh Phật nắm giữ bí mật gì nhưng đệ chắc chắn sẽ tìm ra được.”

“Ta tin đệ.”

“Huynh không cần phải lo.”

Quý An trả lời một cách đầy tự tin.

Phiêu Nguyệt vỗ vai Quý An rồi rời khỏi tầng hầm.

Phiêu Nguyệt được chào đón bởi một người không ngờ tới khi ra khỏi tầng hầm.

Nam nhân vừa thở hồn hển vừa ôm chiếc hộp dài ngoằng chính là Đường Sở Truy.

“Sở Truy! Sao đệ lại ở đây?”

“Đệ nghe nói Tuyết Vân Trang gặp họa.”

“Tin tức đã đến tai đệ rồi sao?”

“Huynh đang định đuổi theo hung thủ đúng chứ? Huynh mang theo cái này đi.”

Đường Sở Truy đưa cho Phiêu Nguyệt chiếc hộp mà mình mang theo.

Phiêu Nguyệt im lặng mở chiếc hộp ra.

Bên trong hộp là một đôi uyển giáp, một thanh phi đao và một chiếc phi phong y màu đen.

Lạch cạch!

Phiêu Nguyệt đeo uyển giáp vào tay.

Uyển giáp ôm chặt lấy mu bàn tay đến bắt tay của hấn.

Cảm giác khi đeo uyển giáp thật thoải mái, hệt như hấn đang không đeo gì trên tay vậy.

“Được đấy!”

Độ hoàn thiện vượt quá mong đợi khiến Phiêu Nguyệt nở một nụ cười mãn nguyện.

Hắn găm thanh phi đao quanh eo rồi khoác phi phong y lên người.

“Phi đao thì huynh đã thấy trước đó rồi nên đệ sẽ không nói thêm về nó nữa. Còn Phi Phong Y này được dệt lên từ tơ của Hỏa Linh Tri Chu và Thiên Tầm Ty. Độ bền tương tự áo giáp sắt, ngoài ra còn có thêm công năng là tị thủy và tị hỏa như Âm Long Bào đệ từng đưa huynh trước đây.”

“Cảm ơn đệ.”

“Đệ chỉ có thể giúp huynh bấy nhiêu thôi. Mong huynh bình an quay trở về.”

“Được! Đệ về được rồi.”

Phiêu Nguyệt gật đầu rồi đi ra ngoài.

Hắn đội chiếc mũ của Phi Phong Y lên, những giọt mưa ngay lập tức bị bắn ngược trở ra.

Nếu y phục bị dính mưa thì sẽ phải tiêu tốn rất nhiều sức lực để di chuyển. Mặc dù chuyện đó cũng không quá khó khăn với Phiêu Nguyệt nhưng di chuyển với một cơ thể khô ráo như thế này thì vẫn tốt hơn nhiều. Một lần nữa, Phiêu Nguyệt phải công nhận Đường Sở Truy tài năng đến mức nào.

Đường Sở Truy không chỉ đơn thuần rèn sắt giỏi mà còn tạo ra được những loại vũ khí cực tốt với bất kỳ loại vật liệu nào.

Phi Phong Y mà Phiêu Nguyệt đang mặc chính là một ví dụ.

Mưa đang trút xuống như nước nhưng Phiêu Nguyệt vẫn khô ráo mà không có chút ẩm ướt nào.

Nhìn thấy công năng của tị thủy rõ ràng thế này thì có lẽ Phiêu Nguyệt không cần kiểm tra công năng tị hỏa của nó nữa.

Phiêu Nguyệt di chuyển về Đông Môn.

Trên mặt đất là những vũng nước lớn.

Trước Đông Môn, có một nam nhân trung niên đang đứng đợi Phiêu Nguyệt.

Khi thấy Phiêu Nguyệt xuất hiện, hắn lập tức tiến lại gần Phiêu Nguyệt.

“Thuộc hạ bái kiến chủ nhân.”

“Chủ nhân?”

“À! Quý An dặn thuộc hạ gọi như vậy ạ.”

“Quý An sao?”

“Vâng!”

Phiêu Nguyệt không còn thời gian để hỏi thêm nữa.

Khả năng cao người này thuộc tổ chức tình báo trong Thành Đô do Quý An quản lý.

Phiêu Nguyệt hỏi.

“Đã tìm được gì chưa?”

“Thuộc hạ đã xác nhận bọn họ đang đi về phía Kim Đường ạ.”

“Kim Đường?”

Phiêu Nguyệt bắt giắc cau mày.

Bởi vì ở Kim Đường có một con sông lớn chảy qua.

Nguồn cội của thành Tứ Xuyên vốn là bốn con sông lớn chảy qua khu vực Tứ Xuyên.

Bốn con sông lớn này được nối với những con sông và con suối nhỏ hơn như một mạng nhện. Một khi đã ra sông thì rất khó để đoán được dòng chảy của nước.

“Chúng ta có nhân lực ở Kim Đường không?”

“Có nhưng hiện tại không có cách nào để truyền tin được đến đó ạ. Bỏ câu đưa thư cũng không thể bay trong thời tiết xấu như thế này được.”

“Ở Kim Đường có bao nhiêu bến thuyền?”

“Có ba cái ạ, trong số đó thì có một nơi mà chủ nhân có thể bí mật lên thuyền.”

“Là ở đâu?”

“Là một bến thuyền nhỏ nằm ở hạ lưu Kim Đường ạ. Chỉ cần đi theo quan lộ là sẽ có một con đường rẽ ra Kim Đường, chỉ cần đi theo con đường bên trái là được.”

“Ta hiểu rồi.”

“Xin lỗi chủ nhân vì không thể giúp được gì thêm cho ngài.”

Nam nhân cúi đầu tạ lỗi.

“Bấy nhiêu đây là đủ rồi.”

Phiêu Nguyệt nói rồi di chuyển ra khỏi Đông Môn.

Bóng tối chào đón hắn khi hắn rời khỏi cổng thành.

Môi trường như thế này thực sự rất tồi tệ vì hắn không thể thấp đuốc để thấp sáng phía trước được.

Nhưng Phiêu Nguyệt không chút do dự lao vào bóng đêm dày đặc.

Từ Thành Đô đến Kim Đường khoảng trăm lý.

Nếu nhanh thì hắn có thể đến đó trong vòng một canh giờ.

Phiêu Nguyệt thi triển khinh công thuật và xuyên qua màn mưa.

Từng giọt mưa nặng hạt đánh vào Phi Phong Y và bắn tung tóe ra khắp mọi hướng.

Con mưa tầm tã cùng bóng tối không thể làm xáo trộn giác quan của một người đã được tu luyện dưới Không Động như Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt di chuyển theo hướng đi chính xác đến Kim Đường mà không có lấy một lần bị lạc đường.

Khi hắn đến được Kim Đường thì mưa đã tạnh, mặt trời cũng bắt đầu ló dạng.

Phiêu Nguyệt rẽ trái ở ngã ba đường.

Theo như những gì nam nhân trung niên kia nói thì chỉ cần đi thêm một chút nữa sẽ gặp được một bến thuyền nhỏ.

Nó nằm ở một nơi bí ẩn đến mức những người biết đến sự tồn tại của nó có khi cũng không tìm được nó.

Có lẽ do trận mưa đêm qua mà bến thuyền lúc này đã bị ngập một nửa.

Những chiếc thuyền cũng bị mưa cuốn trôi đi, bến thuyền lúc này không có lấy bóng dáng một chiếc thuyền nào.

Phiêu Nguyệt quan sát mặt đất.

Vũng nước đọng nằm ở khắp nơi do cơn mưa đêm qua. Thật khó để tìm thấy vết tích do con người để lại ở nơi này.

Người khác có lẽ đã bỏ cuộc khi gặp phải tình huống này, nhưng Phiêu Nguyệt thì khác.

Hắn ta tập trung quan sát cẩn thận, không bỏ lỡ một chi tiết nào.

‘Nếu có hơn hai mươi người đi qua đây thì chắc chắn sẽ để lại dấu vết ở nơi này.’

Sau khi quan sát một hồi thì Phiêu Nguyệt cũng nhanh chóng tìm ra một vết tích rất rõ ràng.

Một hốc cây bị lún xuống ở bến thuyền.

Đó là dấu hiệu một chiếc thuyền lớn đã va phải nó.

Một chiếc thuyền khá lớn so với quy mô của bến thuyền này.

“Vận Mã Độ Giang Thuyền.”

Rõ ràng là bọn họ đã lên Vận Mã Độ Giang Thuyền ở đây.

Giờ chỉ cần tìm xem con thuyền đã đi về phía nào là được.

Thượng lưu và hạ lưu.

Phiêu Nguyệt đã chọn hạ lưu.

Cơn mưa đêm qua khiến nước sông dâng cao và dòng nước chảy cũng siết hơn.

Nếu đi ngược dòng trong lúc này cũng chẳng khác nào đem tính mạng của bọn chúng ra để đặt cược cả.

Phiêu Nguyệt không nghĩ rằng bọn họ sẽ chọn một con đường mạo hiểm như vậy.

439

Vận Mã Độ Giang Thuyền chao đảo.

Nước sông đã dâng lên rất cao sau cơn mưa suốt đêm qua.

Nước sông đục ngầu do dòng nước chảy siết và dữ dội.

Không một người tinh táo nào dám nghĩ đến việc thả thuyền ở một dòng sông như vậy.

Chuyện này cũng giống với thuyền trưởng của Vận Mã Độ Giang Thuyền.

Nếu là trường hợp bình thường thì y sẽ không bao giờ thả Vận Mã Độ Giang Thuyền xuống. Nhận được tiền cũng tốt đấy, nhưng đối với y mạng sống còn quý giá hơn nhiều.²

Nhưng y không có sự lựa chọn.¹

Bởi vì số tiền mà y nhận được từ bên kia quá nhiều.

Vì đã nhận được một khoản tiền lớn như vậy nên không còn cách nào khác ngoài việc thả thuyền ngay cả trong dòng nước lũ.⁸

“Này, cố định cánh buồm cho đàng hoàng vào.”

“Này, phía bên phải cách 20 trượng có một bãi đá ngầm. Mau bẻ lái về hướng bên trái.”

“Này, tên khốn! Không thể tinh táo lại được thì con thuyền sẽ lật và tất cả phải chết.”

Thuyền trưởng liên tục chửi thề và đưa ra chỉ thị.

Các thủy thủ ngoan ngoãn nghe theo như thể đây là việc thường ngày với họ rồi.

Ừ ừ ừ!⁶

Do dòng nước dâng cao, Vận Mã Độ Giang Thuyền cứ nhô lên rồi thụt xuống liên tục. May mắn là nó không bị lật ngược, nhưng do ảnh hưởng của cơn bão nên cả người và ngựa trên thuyền đều không thể đứng vững được.

Người phụ nữ giật mình hét lên.

“Thuyền trưởng! Người không thể cầm lái con thuyền này đúng cách sao?”

“Xin thứ lỗi.”

“Thật là!”

Người phụ nữ tức giận thét ra lửa là Mã Thư Uyển.

Cả người nàng ướt sũng vì cơn mưa rá rích đêm qua.⁸

Lúc đó, Mã Viên Ích vừa vỗ vai nàng vừa nói.

1

“Bình tĩnh nào.”

“Phụ thân!”

“Con quên rằng những lúc như thế này thì con lại càng phải bình tĩnh hay sao?”

“Con xin lỗi.”

“Đúng rồi! Chính là ánh mắt này. Hãy tiếp tục duy trì nó.”

“Vâng ạ!”

Mã Viên Ích sau khi nhìn thấy ánh mắt bình tĩnh trở lại của con gái mình, ông nhìn về phía boong thuyền.

Trên boong thuyền, thuộc hạ của ông đang đứng bám chắc vào lan can.

Tất cả đều là những võ giả, nhưng sắc mặt của họ đều trông rất bồn thần. Bởi vì họ chưa bao giờ ngờ rằng con thuyền có thể rung lắc điên cuồng đến như vậy.

Ngựa cột ở phía bên dưới boong thuyền chắc hẳn còn loạn hơn bên trên.

Tất cả những con ngựa mà Ân Hạ Tiêu Cục cưỡi đều là ngựa tốt.

Vì thế mà Mã Viên Ích không hài lòng khi nhìn thấy những con ngựa tốt như vậy bị thương.

Nhưng ông không có sự lựa chọn nào khác.

“Đến lúc này chắc hẳn Tử Thần đã nhận ra sự thay đổi và đang truy tìm chúng ta.”

“Chẳng lẽ hắn ta đã theo dấu rồi sao? Hắn ta cũng là một con người, chẳng lẽ hắn có thể di chuyển trong cơn mưa tầm tã lúc này để truy tìm chúng ta sao?”

“Đừng đánh giá hắn ở mức độ của một người thường. Hắn là một kẻ đã vượt qua khỏi ngưỡng của người thường rồi. Chúng

ta luôn phải chuẩn bị những tình huống tồi tệ nhất có thể xảy ra.”

“Thì ra là lý do vì sao phụ thân chia lực lượng thành hai nhóm để dễ bề đánh lạc hướng.”

Một nửa trong tổng số 50 người đã được cử đi qua cổng phía Nam.

Đến một khoảng cách nhất định sau khi rời thành đô, họ sẽ chia thành hai nhóm và rời đi theo hai hướng khác nhau.

Tất cả những việc này là để làm rối loạn khả năng truy đuổi của Phiêu Nguyệt.

Nếu Phiêu Nguyệt đi về phía cửa nam thì sẽ tốt hơn, nhưng mọi chuyện sẽ trở nên nghiêm trọng nếu hấn lần theo họ ở cửa phía Đông.

Mã Thư Uyển nghĩ rằng phụ thân của nàng đang lo lắng thái quá.

Di chuyển trên sông không thể nào để lại dấu vết nào được.

Ngay cả khi Vận Mã Độ Giang Thuyền cập bến thì Phiêu Nguyệt cũng khó lòng mà truy lùng được họ, bởi họ không để lại một dấu vết nào.

‘Hắn ta tuy được gọi là Tử Thần, nhưng rõ ràng là con người cũng có giới hạn. Phụ thân đã suy nghĩ quá nhiều rồi.’

Nhưng nàng không nói ra suy nghĩ trong thâm tâm của mình.

Dù cho mối quan hệ giữa cha và con có thân thiết đến mức nào đi chăng nữa, thì cũng có những chuyện nên nói, và có những chuyện không thể nói ra.

Bây giờ không phải là lúc nói ra suy nghĩ của bản thân mà là lúc phải rời khỏi thành đô càng xa càng tốt. Mã Viên Ích ra lệnh cho thuộc hạ của mình.

“Mau đi kiểm tra kinh Phật lại một lần nữa. Hãy kiểm tra thật kỹ xem có chỗ nào bị rách hay thấm nước không.”

“Tuân lệnh!”

Thuộc hạ đáp lời, chạy đến khu buồng chứa. Đó là cuốn kinh Phật phải khó khăn lắm họ mới tìm được.

Ngay khi cuộc đàm phán với Ưu Trường Lạc thất bại, ông đã dẫn thuộc hạ của mình đột kích vào Tuyết Vân Trang.

Mưa đổ tầm tã đúng lúc, lại càng thuận lợi hơn cho họ.

Khi trời đổ mưa, con người thường có xu hướng trở nên uể oải, mỗi một mà bản thân không hề nhận ra điều đó, nên bản thân sẽ trở nên mất cảnh giác hơn.

Mã Viên Ích nắm rõ khuynh hướng đó của con người.

Đúng như dự đoán, phòng vệ xung quanh Tuyết Vân Trang rất lỏng lẻo.

Giết Ưu Trường Lạc và Lưu Kỳ Thiên không phải là việc quá khó. Tuy Ưu Trường Lạc có hơi khó khăn hơn một chút, nhưng y tuyệt nhiên không phải là đối thủ của ông.

Nhưng một vấn đề lại xảy ra vào phút chót.

Lưu Kỳ Thiên bị thương nặng và ngay trước khi gục ngã, chính tay y đã trực tiếp phóng hỏa Tuyết Vân Trang.

Y hy vọng rằng có ai đó nhìn thấy ngọn lửa và chạy đến.

Nhưng đã quá muộn để dập tắt ngọn lửa.

Cuối cùng, Mã Viên Ích chỉ có thể rời khỏi Tuyết Vân Trang cùng với kinh Phật.

“Kinh Phật vẫn an toàn.”

Thuộc hạ quay trở về báo cáo sau khi đi kiểm tra,

Mã Viên Ích gạt đầu, nhìn về phía trước.

Thủy triều dâng không phải khi nào cũng là điềm xấu. Khi đó, dòng nước chảy nhanh hơn, tốc độ thuyền xuôi dòng cũng nhanh hơn.

Nhờ vậy mà ông đã có thể tới được điểm đến nhanh hơn dự đoán.

Rầm rầm!

Con thuyền cập bến ở cách xa Kim Đường.

Thuyền trưởng lên tiếng với vẻ mặt kiệt sức.

“Đã, đã đến nơi rồi.”

“Người vất vả rồi.”

“Tại hạ đã giữ trọn lời hứa, bây giờ xin ngài hãy trả tiền công.”

“Tất nhiên rồi.”

Mã Viên Ích gạt đầu và nhìn các thuộc hạ.

Một tên thuộc hạ tiến đến gần.

Trong tay y có một túi tiền khá lớn.

“Cầm lấy.”

Tọa Thế Cảnh ném túi tiền về phía thuyền trưởng.

Thuyền trưởng cười toe toét, nhận lấy túi tiền nặng trĩu trên tay.

Y cảm thấy bản thân như được bù đắp toàn bộ mệt mỏi bởi một túi tiền nặng.

Thuyền trưởng cầm túi tiền trên tay và hét lên.

“Làm gì vậy? Còn không mau đưa ngựa ra?”

“Tuân lệnh!”

Các thủy thủ trả lời và thả những con ngựa ra khỏi thuyền.

Một vài con ngựa đã không thể đứng dậy vì gãy chân, giống như chứng minh rằng cả đoàn đã phải vượt qua một dòng sông dữ dội.

“Chậc!”

Mã Viên Ích vừa nhìn con ngựa vừa tặc lưỡi.

Nếu một con ngựa bị gãy chân được đưa đi điều trị thì giờ không thể cưỡi nó được. Không chỉ tốn nhiều chi phí mà ngay cả khi nó hồi phục trở lại, cũng không có gì đảm bảo rằng nó có thể chạy được như trước.

Thà giết nó thì có lẽ nó sẽ bớt đau đớn hơn, và bọn họ cũng có thể tiết kiệm được chút thời gian.

Khi Mã Viên Ích gạt đầu, ngay lập tức thuộc hạ của ông vung kiếm và giết chết tất cả những con ngựa bị thương.

Híiiii!

Tiếng hí đầu đón của những con ngựa vang lên ngay bên thuyền.

‘Bọn tàn nhẫn!’

Thuyền trưởng và thủy thủ nhìn võ giả của Ân Hạ Tiêu Cục ra tay chém ngựa với ánh mắt đầy sợ hãi.

Ngay lúc đó.

Tọa Thế Cảnh lên trao đổi ánh mắt với các võ giả khác.

Ngay lập tức võ giả của Ân Hạ Tiêu Cục vùng kiếm loạn xạ.

Soatttt!

“Á!”

Đó là tín hiệu.

Tất cả võ giả của Ân Hạ Tiêu Cục cứ thế lao vào các thủy thủ.

“Á!”

“Cứu ta với!”

Thủy thủ hét lên và bỏ chạy tán loạn. Nhưng những võ giả không buông tha cho họ, truy đuổi và tận diệt họ đến cùng.

“Tại sao, tại sao lại như vậy? Bọn ta rõ ràng đã giữ lời hứa cơ mà.....”

Thuyền trưởng ôm chặt túi tiền và hét lên. Tọa Thế Cảnh vừa đi tới, vừa nói với y.

“Bọn ta cũng đã giữ lời hứa mà.”

“Cái gì?”

“Bọn ta đã trả tiền rồi đấy? Nhưng người yên tâm, tiền người sang thế giới bên kia sẽ không còn mất tiền gì nữa cả.”

“Thì ra ngay từ đầu người đã có ý định thế này rồi. Một lũ tàn ác!”

“Haha!”

Bất chấp lời chửi rủa của thuyền trưởng, Tọa Thế Cảnh mặt không biến sắc. Ngược lại, y vừa cười vừa bước nhanh đến.

“Yaaaaaa!”

Thuyền trưởng ném túi tiền nặng trĩu về phía Tọa Thế Cảnh và định bỏ trốn. Tuy nhiên, y cảm thấy lưng mình vô cùng đau nhói, bất giác hét lên.

“Á!”

Thanh kiếm của Tọa Thế Cảnh đang đâm sâu vào lưng y.

Thuyền trưởng gục xuống đất và tắt thở. Mã Viên Ích đi về phía Tọa Thế Cảnh.

“Chắc chắn là xử lý xong rồi chứ?”

“Vâng!”

&nbzfczkbsp;

Phắc!

Tọa Thế Cảnh vừa đáp lời, vừa đâm thêm một nhát vào đầu của thuyền trưởng.

Mã Viên Ích gạt đầu tỏ vẻ hài lòng với Tọa Thế Cảnh.

Ông nhặt túi tiền rơi trên mặt đất rồi đưa cho y.

“Sử dụng chỗ tiền này làm chi phí đi đường sau này.”

“Vâng!”

“Vậy các ngươi tự giữ lấy mạng, sau này gặp lại.”

“Cục Chủ xin hãy cẩn trọng.”

Tọa Thế Cảnh làm thế bao quyền với Mã Viên Ích.

Mã Viên Ích gạt đầu và nói với các thuộc hạ.

“Đi thôi!”

“Tuân lệnh!”

Một nửa số người trong lực lượng bước lên bờ, Mã Thư Uyển lẻo đẻo đi theo Mã Viên Ích.

Họ mang theo kinh phạt và rời bến thuyền.

Tọa Thế Cảnh nhìn theo cho đến khi bóng họ khuất xa.

Y nói với những thuộc hạ còn lại.

“Chúng ta sẽ di chuyển theo hướng ngược lại. Đi nào!”

Rõ ràng họ có thể di chuyển chung một đường với nhau, nhưng để nhiều loạn sự truy đuổi của Phiêu Nguyệt thì họ buộc phải làm cách này.

Tọa Thế Cảnh leo lên ngựa, miệng lầm bầm

“Ta mong hắn đuổi theo ta.”

Phiêu Nguyệt rõ ràng là một sự tồn tại đáng sợ. Nhưng ngược lại, hắn cũng là một con mồi ai cũng thèm muốn.

Nếu Tọa Thế Cảnh có thể tóm được hắn, vị trí của y có thể cao hơn bây giờ.

Tọa Thế Cảnh đột nhiên cười khẩy.

“Liệu hắn có thể theo đến tận đây không?”

Nếu di chuyển bằng đường bộ thì chắc chắn sẽ để lại dấu vết. Tuy nhiên, vì di chuyển bằng đường sông nên không còn chút dấu vết nào.

Phiêu Nguyệt phóng nhanh dọc theo sông.

Vụt vụt vụt!

Cho dù người đó có là Phiêu Nguyệt đi chăng nữa thì hắn cũng không thể theo dõi đến tận nơi này.

Dòng sông chảy với khí thế như muốn nuốt chửng cả thế giới.

Nhìn bề ngoài, dòng sông này chỉ là một con sông bình thường, nhưng ẩn sâu dưới lòng sông là những tảng đá lớn với kích thước bằng cả một căn nhà, khúc cây không lồ và tất cả các vật thể bị cuốn đi từ thượng lưu.

Nước sông dâng lên tràn ngập đến nơi Phiêu Nguyệt đang nhảy xuống. Chân Phiêu Nguyệt chìm trong dòng nước.

Nếu sơ suất trượt ngã thì trước khi chết đuối hắn sẽ bị va đầu vào đá và mất mạng. Tuy nhiên, Phiêu Nguyệt chạy hết tốc lực như thể không cảm nhận được bất kỳ nguy hiểm nào.

Khi mặt trời ló dạng ở Trung Thiên, Phiêu Nguyệt đã phát hiện ra một chiếc thuyền lớn ở phía bên kia sông.

Khoảnh khắc nhìn thấy con thuyền, trực giác đã mách bảo hắn có điều gì đó bất thường.

Và vì thế Phiêu Nguyệt liền truy đuổi theo con thuyền ấy.

Vấn đề là làm thế nào để đi qua sông.

Khoảng cách từ nơi Phiêu Nguyệt đứng đến nơi con thuyền là hơn 300 trượng. Tuy nhiên, Phiêu Nguyệt lao về phía dòng sông mà không hề do dự.

Bộp!

Phiêu Nguyệt đập một đập xuống mặt đất, cơ thể hắn bay lên không trung như một con chim. Nhưng bay được khoảng chục trượng thì lại hạ xuống.

Ngay trước khi rơi xuống dòng sông, Phiêu Nguyệt lại đập lên một khúc cây đang trôi và bay lên không trung trở lại.

Phiêu Nguyệt bay cao vút trên không trung lướt qua mặt nước của con sông bằng đôi mắt điều hâu. Lý do hắn tập trung đến như vậy là để tìm kiếm chỗ để lấy đà tiếp theo.

Lần này Phiêu Nguyệt cũng hạ xuống khúc cây nổi trên mặt nước.

Ngay khi hắn hạ xuống, khúc cây chao đảo và bị nhấn chìm xuống nước. Nhưng ngay khi nó chìm xuống thì Phiêu Nguyệt không còn ở trên nó nữa. Hắn lại bay đi tìm một vật thể trôi trên sông.

Bộp bộp!

Phiêu Nguyệt bay lên không hề do dự và cứ thế liên tục trong suốt một khoảng thời gian.

Cuối cùng, Phiêu Nguyệt bay cao lên không trung và thi triển Cung Thân Đạn Ảnh.

Hắn di chuyển vẽ ra một đường vòng cung trên không trung và đập xuống. Nơi đó chính là bên thuyền mà con thuyền kia vừa cập bến.

Phiêu Nguyệt nhìn vào bên trong con thuyền.

Xác của thủy thủ và những con ngựa xuất hiện trước mắt.

‘Thì ra là chúng đã tiêu diệt mọi bằng chứng.’

Thi thể của thủy thủ chất chồng là điều dễ hiểu, nhưng hắn tò mò không biết vì sao lại có cả xác ngựa. Sau khi xem xét kỹ

xác của những con ngựa thì hấn mới ngộ ra là chân của chúng đều đã bị gãy.

‘Chân gãy không thể cưỡi được nên chúng đã ra tay giết cả ngựa.’

Phiêu Nguyệt bước ra khỏi thuyền và quan sát dấu vết còn sót lại trên mặt đất.

Dấu móng ngựa và dấu chân người vẫn còn lẫn lộn.

Phiêu Nguyệt nhận ra rằng lực lượng của chúng ở đây đã chia ra làm hai nhóm.

Trong số đó, hấn không thể biết được đâu là hướng mà Mã Viên Ích đã di chuyển cùng với kinh Phật.

Một bên là rất nhiều dấu chân ngựa, còn một bên lại toàn là dấu chân người.

Dường như là đã chia thành nhóm di chuyển bằng ngựa và nhóm di chuyển bằng chân.

Hấn quyết định chọn hướng có xác suất cao hơn một chút.

Hướng hấn chọn là phía tất cả của nhóm người cưỡi ngựa.

Theo lẽ thường, bên có khả năng cơ động tốt hơn đương nhiên sẽ vận chuyển được thêm hành lý. Đó là lý do tại sao hấn chọn phía đường có người cưỡi ngựa..

Hấn cũng không thể chắc chắn liệu sự lựa chọn của mình có đúng hay không. Nhưng thay vì do dự, hấn biết rằng tốt hơn hết là nên truy đuổi nhanh hơn chút nào hay chút này.

440

Hơn mười con ngựa đang phi nước đại.

Không thể nào không để lại dấu vết.

Vấn đề duy nhất đó là do họ cưỡi ngựa bằng hết tốc lực nên nhanh hơn Phiêu Nguyệt rất nhiều.

Dù kinh công của Phiêu Nguyệt có xuất chúng đến đâu đi chăng nữa, hấn cũng phải xem xét cẩn thận những dấu vết lưu

lại nền đất, vậy nên tốc độ của hắn không tránh khỏi bị chậm lại.

Những người kia cưỡi ngựa liên tục không phút ngơi nghỉ, có lẽ biết rằng có người đang đuổi theo sau.

2

Vì lẽ đó mà khoảng cách giữa Ân Hạ Tiêu Cục và Phiêu Nguyệt không dễ dàng rút ngắn. Nhưng hắn vẫn không hề nản trí mà lần theo dấu vết của bọn họ.

“Nếu đi theo hướng này thì sẽ tới Nam Sung.”

1

Nam Sung là vùng đất rất mạnh về đường thủy.

Nơi này không chỉ có các con sông lớn mà còn đan xen rất nhiều những con sông nhỏ và các đường thủy nhân tạo. Nếu bọn họ quay lại tàu ở đây thì không còn cách nào để tìm ra.

8

Hắn phải đuổi kịp bọn họ trước khi đến Nam Sung.

Chính lúc đó.

6

Quác!

Đột nhiên, một tiếng kêu vang lên từ trên trời.

8

Khi Phiêu Nguyệt nhìn lên, một con chim ưng đang bay lượn trên không bỗng lao xuống với tốc độ kinh hoàng. Tuy nhiên Phiêu Nguyệt chỉ giơ tay lên mà không hề hoảng sợ. Ngay lập tức, con chim ưng dang rộng đôi cánh rồi giảm tốc độ và đáp xuống cánh tay của Phiêu Nguyệt.

Đây không phải một con chim ưng bình thường.

Nó là linh vật mà Quý An nuôi với mục đích truyền tin. Bởi vì là một linh vật nên nó có thể tìm thấy chính xác Phiêu Nguyệt khi bay trên không trung.

Một chiếc hộp chứa các bức thư được treo trên mắt cá chân của con chim ưng truyền thư.

Phiêu Nguyệt lấy lá thư từ trong hộp ra và đọc.

[Những kẻ trốn thoát qua cổng phía Nam đã chia thành hai nhóm.1

Ân Diệu và Đào Diễm Sơn đuổi theo và tiêu diệt từng tên một.

Không tìm thấy Kinh Phật.

Quý An.]

Đây là tin tức nói rằng những kẻ chạy thoát qua cổng phía Nam không có Kinh Phật.

Bọn họ chỉ là mỗi nhử để đánh lạc hướng mà thôi.

Nếu đúng như vậy, rõ ràng những kẻ mà Phiêu Nguyệt đang lần theo dấu vết đã cầm theo nó. Vấn đề là những tên này cũng chia thành hai nhóm và không thể biết chính xác bên nào có kinh Phật.

Phiêu Nguyệt viết qua loa về hoàn cảnh của bản thân rồi nhét nó vào chiếc hộp buộc ở chân của con chim.

Sau khi tung con chim ưng truyền thư lên không trung, hắn quay lại việc truy đuổi.

Phiêu Nguyệt chạy được một lúc thì dừng lại trước một ngã ba đường.

Vết móng ngựa hướng về phía bên trái.

Nếu hắn chỉ đi theo con đường xuất hiện dấu móng ngựa như ban nãy, hắn hoàn toàn có thể đi về phía đó.

Vấn đề là dấu vết ở giữa ngã ba đường.

Chúng là dấu chân của con người.

Có lẽ bọn họ đã ở đó một lúc lâu nên dấu chân vô cùng lộn xộn.

Phiêu Nguyệt quỳ xuống sàn và bắt đầu phân biệt các dấu chân. Do có quá nhiều người tụ tập tại đây nên phần lớn các dấu chân đã bị nghiền nát. Tuy nhiên, Phiêu Nguyệt đã vận dụng khả năng quan sát và tập trung xuất chúng của mình để biết được một điều rằng có tới 20 người đã ở đây.

Rõ ràng là đám người từ ngã rẽ bên trái và đám người cưỡi ngựa đã gặp nhau tại đây, và vì một lý do nào đó mà họ dừng lại để nói chuyện.

Sau đó, các võ giả của Ân Hạ Tiêu Cục cưỡi ngựa đi về phía ngã rẽ bên trái, còn những người đến từ ngã rẽ bên trái đi về phía ngã rẽ bên phải.

Bọn họ đã trò chuyện tại đây rồi sau đó đường ai nấy đi. Tuy nhiên, Phiêu Nguyệt cảm thấy kỳ lạ khi xem xét cẩn thận những dấu vết do bọn họ để lại trên nền đất.

Trong số những dấu chân hướng về ngã rẽ bên phải, Phiêu Nguyệt chú ý đến những dấu đặc biệt rõ ràng.

Vì không có dấu chân nào từ bên trái sang để lại một vết sâu đến thế.

Họ phải mang một thứ gì đó rất nặng mới có thể tạo ra những vết sâu như thế này.

“Bọn họ trao đổi hàng tại đây sao?”

Phiêu Nguyệt có chút ấn tượng.

Sau đó hắn lại nhìn những dấu chân ở ngã rẽ trên con đường phía bên phải.

Những dấu vết ở đầu con đường rất đậm, sau đó nhạt dần.

Đây là bằng chứng cho thấy bọn họ đã thi triển khinh công.

Lần này hắn nhìn sang bên trái nơi những con ngựa đã chạy qua.

Dấu móng ngựa lộn xộn.

Những vết tích này được để lại khi những tân binh mới bắt đầu cưỡi ngựa gây ra.

Một bức tranh được vẽ ra trong đầu Phiêu Nguyệt.

“Những người cưỡi ngựa đã gặp một nhóm người đến từ ngã ba đường bên trái. Ở đây bọn họ phân vân suy nghĩ. Có nên tiếp tục cưỡi ngựa để làm gián đoạn kẻ truy đuổi một chút hay không?”

Rõ ràng bọn họ biết có thể Phiêu Nguyệt đang đuổi theo sau.

Xông vào Thành Đô và gây ra chuyện như vậy tại nơi chẳng khác nào sân nhà của Phiêu Nguyệt như Tuyết Vân Trang, sao có thể không chạy trốn cho được?

“Bọn họ biết rằng có người đang đuổi theo nên không tiếp tục cưỡi ngựa mà cố tình câu giờ gian bằng cách này.”

Không biết có phải bọn họ tình cờ gặp đoàn người từ bên kia sang hay không. Nhưng chắc hẳn vào khoảnh khắc nhìn thấy nhau, ai đó ở bên Ân Hạ Tiêu Cục đã gạt đầu lia lịa.

Giao ngựa cho những người đến từ ngã rẽ bên trái để đánh lạc hướng Phiêu Nguyệt.

Tuy không chắc rằng Phiêu Nguyệt có đuổi theo hay không, nhưng đảm bảo an toàn tối thiểu vẫn tốt hơn.

Đó hẳn là một quyết định bất ngờ cho những người đến từ ngã ba bên trái.

Bọn họ thích thú leo lên ngựa và quay lại con đường mà họ vừa đi qua. Nhưng vì điều khiển ngựa còn vụng về nên mới làm lưu lại những dấu vết như thế này.

Hắn tin rằng những võ giả của Ân Hạ Tiêu Cục đã bỏ lại ngựa chính là những kẻ mang theo Kinh Phật.

Phiêu Nguyệt tin vào trực giác của bản thân và đi đến ngã ba bên phải.

“Như vậy càng tốt.”

Nếu bọn họ tiếp tục chạy trốn trên lưng ngựa, hẳn sẽ mất rất nhiều thời gian để đuổi kịp. Tuy nhiên, nếu họ thực sự đã trốn thoát bằng cách sử dụng khinh công giống như những gì Phiêu

Nguyệt dự đoán thì khoảng cách sẽ mau chóng được rút ngắn lại.

Bọn họ định câu thêm thời gian bằng cách đánh lừa Phiêu Nguyệt, nhưng đây lại là một cơ hội ngàn vàng cho hắn. Tất nhiên là trong trường hợp các phán đoán của hắn chính xác.

Phiêu Nguyệt dùng toàn lực để vận khinh công.

Vút!

Hắn lao đi với một tốc độ kinh hoàng đến mức chỉ lưu lại một dư ảnh phía sau.

Hắn nghỉ ngơi rất ít và ăn uống bằng thịt bò khô được chuẩn bị sẵn.

Cứ như vậy mà đi trong suốt một quãng đường dài.

Đột nhiên tiếng nước từ đâu đó vọng lại.

‘Sông ư?’

Không cần nói cũng biết, những bước chân của hắn bẻ ngoặt theo hướng tiếng nước vang lên.

Phiêu Nguyệt vội vã lao về phía dòng sông.

Những dấu chân đã biến mất và cánh đồng lau sậy che khuất tầm nhìn.

Khi hắn băng qua đám lau sậy, ngay lập tức một dòng sông hiện ra. Và rồi hắn thấy một chiếc thuyền đang trôi giữa dòng sông.

Có khá nhiều người trên đó.

Vào khoảnh khắc nhìn thấy bọn họ, Phiêu Nguyệt lập tức nhận ra đó chính là những kẻ hắn đang truy đuổi. Khí thế mạnh mẽ đó thì bất kể kẻ ngư dân hay thủy thủ bình thường nào cũng không thể thoát ra được.

Bọn họ tỏa ra một khí chất tinh anh mà chỉ những võ giả được đào tạo bài bản mới có được.

Ở giữa đám người đó là một gã đàn ông trung niên với đôi mắt khác thường.

Ông ta nhìn hắn với vẻ mặt ngạc nhiên sau khi thấy Phiêu Nguyệt băng qua cánh đồng sậy.

Hắn chính là Mã Viên Ích, Cục chủ của Ân Hạ Tiêu Cục.

Mã Viên Ích không thể không ngạc nhiên.

“Hắn, hắn?”

Khuôn mặt của hắn bị che khuất bởi chiếc mũ gắn liền với chiếc áo choàng, nhưng Mã Viên Ích chỉ cần nhìn là nhận ra ngay.

Rằng hắn ta chính là Phiêu Nguyệt.

Ngay sau khi vừa nhìn thấy đôi mắt lạnh lùng lóe lên bên dưới chiếc mũ, máu trong cơ thể hắn như đông đặc lại.

Một kẻ khiến hắn cảm thấy như vậy nhất định không hề tầm thường.

‘Người thật sự đuổi theo ta sao! Tử Thần!’

Chính Mã Viên Ích đã giao ngựa cho nhóm người mà hắn tình cờ gặp, bất chấp sự phản đối của con gái và cấp dưới mà không hề biết rằng hắn có thể bị tìm ra.

Hắn còn nghĩ rằng Phiêu Nguyệt chỉ còn cách lần theo dấu chân ngựa để đuổi theo hắn.

Đến khi hắn ta bắt kịp những kẻ cưỡi ngựa thì Ân Hạ Tiêu Cục đã lên thuyền thành công và biến mất không một dấu vết. Lúc ấy thì không cần lo lắng rằng Phiêu Nguyệt có đuổi theo hay không nữa.

Đó là kế hoạch của Mã Viên Ích, nhưng mọi thứ đang dần trở nên tồi tệ.

Không ngờ Phiêu Nguyệt đã nhìn thấu tất cả những cạm bẫy và sự xáo trộn mà hắn sắp đặt để rồi theo tới tận nơi này.

Đến bây giờ hắn mới hiểu lý do tại sao các võ giả trên giang hồ lại tỏ ra khó xử như vậy khi nhắc đến tên hắn ta.

Nếu trở thành mục tiêu của hắn thì ban đêm cũng chẳng thể kê cao gối mà ngủ được.

“Có chuyện gì vậy? Phụ thân!”

Mã Thư Uyển hỏi với vẻ mặt bối rối.

Nàng không thể hiểu nổi tại sao Mã Viên Ích đột nhiên nhìn chằm chằm về phía bên kia sông với vẻ mặt khó chịu.

Khi nàng nhìn về hướng đó, ngay lập tức gương mặt Mã Thu Uyên cũng cau chặt lại.

“Lẽ nào?”

“Đó chính là Tử Thần!”

“Sao hắn có thể tìm tới đây!”

Mã Thu Uyên lấy cả hai tay che miệng.

Nàng còn cho rằng cha mình đã phản ứng quá nhạy cảm, nhưng sau khi chứng kiến tận mắt nàng mới hiểu.

Khả năng truy lùng của hắn ta quả thật đáng sợ hơn nhiều so với những gì họ có thể tưởng tượng. Nếu vậy thì cách hắn ta sát phạt có lẽ chẳng khác gì với những lời đồn thổi.

“Mau, mau lái thuyền đi. Mau lên.”

Nàng lên tiếng thúc giục thuyền trưởng.

Khoảng cách từ bờ sông nơi Phiêu Nguyệt đang đứng đến chiếc thuyền họ đi là hơn một trăm trượng.

Dù hắn có ghê gớm đến mức nào thì cũng không thể vượt qua khoảng cách như vậy ngay tức khắc. Tuy nhiên để đề phòng bất trắc, nàng không ngừng giục thuyền trưởng và các thủy thủ.

Con thuyền chạy ra xa Phiêu Nguyệt với tốc độ chóng mặt.

Phiêu Nguyệt lập tức tấn công.

Hắn thi triển khinh công về hướng con thuyền đang lao đi.

Thấy vậy, biểu cảm của Mã Viên Ích càng trở nên khó coi hơn.

“Hắn quá mạnh....”

“Làm sao bây giờ? Cha ơi! Hắn nhất định không chịu buông tha cho chúng ta đâu.”

Mắt của Mã Thu Uyên run lên.

Khoảng cách giữa Phiêu Nguyệt và chiếc thuyền khá xa.

Con thuyền xuôi theo dòng nước và đang di chuyển với tốc độ cao, dường như rất khó để bắt kịp nếu chỉ sử dụng khinh công.

Mặc dù vậy, Phiêu Nguyệt vẫn đuổi theo con thuyền mà không hề có ý định bỏ cuộc.

Cảnh tượng này khiến nàng ta kinh hãi.

Phiêu Nguyệt đã nhìn thấu tất cả các cạm bẫy và sự xáo trộn do Mã Viên Ích bày ra và lần theo dấu vết của họ đến tận nơi này.

Không lý nào hắn lại chịu đầu hàng chỉ vì một trở ngại như thế.

Mã Viên Ích quay đầu nhìn lại.

Rất nhiều võ giả đang ở trên thuyền cùng hắn cũng tái mét mặt mày vì kinh ngạc. Nhưng cũng có những kẻ không hề bị kích động bởi chuyện này.

Đó chính là Chân Tiêu Đầu và Kim Tiêu Đầu.

Bọn họ là người đã gia nhập Ân Hạ Tiêu Cục ngay trước chuyến đi.

Bọn họ vẫn luôn cư xử giống hệt các Tiêu Đầu khác.

Nên không ai có thể nhìn thấy bất cứ điểm nào lạ thường ở hai người này.

Mã Viên Ích nói với họ.

“Liệu hai ngài có thể đứng ra được không?”

Đây hoàn toàn không phải cách Cục chủ nói chuyện với Tiêu Đầu.

Mà giống một người ở vai vế thấp nói chuyện với bề trên.

Vì vậy, những người đứng bên cạnh đều không tránh khỏi cảm thấy khó hiểu.

Ngay lúc đó, biểu cảm của Châbzfczkn Tiêu Đầu và Kim Tiêu Đầu đã thay đổi rõ rệt.

Nụ cười trên khuôn mặt họ biến mất, bầu không khí hoàn toàn thay đổi chỉ bằng những ánh mắt sắc bén ấy.

Chân Tiêu Đầu lên tiếng trước.

“Có vẻ là nên đứng ra rồi.”

“Tên đó thật độc ác. Giống hệt con rắn độc cắn một lần là nhất định không chịu buông.”

Kim Tiêu Đầu cũng khẽ lắc đầu trong khi nhìn về phía Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt vẫn đang đuổi theo con thuyền.

Tệ hơn nữa, dòng sông đã qua đoạn thẳng và chuẩn bị chuyển sang đoạn uốn khúc.

Bởi vì con thuyền phải đi qua đoạn uốn éo như hình con rắn nên phải giảm tốc độ. Chiều ngang của sông rất hẹp nên hắc hoàn toàn có thể nhảy lên trên thuyền.

Chân Tiêu Đầu nói.

“Ta đã tò mò về hắc lâu rồi, liệu hắc có thật sự đáng sợ như lời đồn hay không. Đây quả là cơ hội tốt để kiểm chứng điều đó.”

“Ta cũng vậy, dù đây là lệnh cấp trên nhưng ta thực sự muốn làm chuyện này.”

Kim Tiêu Đầu gật đầu và tiến đến lan can.

Hắc gieo mình ở khúc sông hẹp và chiều rộng bị thu hẹp lại.

Kim Tiêu Đầu bay như chim và nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Trước khi bay theo hắc ta, Chân Tiêu Đầu nói với Mã Viên Ích.

“Trong khi chúng ta ngăn hắc lại, các người phải tìm mọi cách để đưa đồ đến Đạt Châu. Sẽ có người tới gặp các người.”

“Ngài đừng lo.”

“Ta tin các người.”

Chân Tiêu Đầu nói lời cuối cùng rồi bay đến nơi Kim Tiêu Đầu vừa đáp xuống.

Hắc khẽ quay đầu nhìn lại.

Con thuyền chạy đi và bỏ rơi họ một cách tàn nhẫn.

Chân Tiêu Đầu gạt bỏ những cảm xúc còn sót lại trong lòng và nhìn về phía trước.

Phiêu Nguyệt đang chạy tới từ xa.

Với tốc độ đó thì chẳng mấy chốc là hắn có thể đuổi kịp.

Chân Tiêu Đầu lên tiếng.

“Hắn ta đáng sợ thật.”

“Khi Hội chủ phái chúng ta đi, ta còn nghĩ rằng ngài ấy lo bò trắng răng, nhưng giờ thì ta hiểu rồi.”

“Đã có rất nhiều kẻ bại trận dưới tay hắn rồi, chúng ta đã bị tổn thất quá nhiều. Với tư cách là Hội chủ thì đương nhiên ngài ấy phải tìm ra biện pháp.”

“Chậc! Ta cứ tưởng sẽ được sống an nhàn sung sướng sau khi vất vả như vậy. Ta chưa bao giờ tưởng tượng ra rằng phải chiến đấu với một con quái vật tại một nơi như thế này.”

“Có lẽ hôm nay sẽ là ngày cuối cùng của chúng ta.”

“Ngươi sợ chết sao?”

“Ta đã sống cả đời trước ranh giới giữa sống và chết rồi mà còn sợ sao? Ta chỉ tiếc vì chưa dùng hết số tài sản đã tích lũy được thôi.”

Trước những lời của Chân Tiêu Đầu, Kim Tiêu Đầu cười khúc khích.

Đồng thời, họ rút kiếm ra khỏi thắt lưng.

Kiếm của Chân Tiêu Đầu là hắc đao, còn Kim Tiêu Đầu đang cầm trên tay bạch đao.

Ngay lúc đó, Phiêu Nguyệt ập đến.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 441

Chân tiêu đầu và Kim tiêu đầu cùng vung đao lên.

Hắc đao và Bạch đao xé không khí phóng về phía Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt thi triển Xà Hành Bộ tránh đòn tấn công.

Hai dòng đao khí lướt qua mặt hắn trong gang tấc.

Phiêu Nguyệt nhanh chóng vượt qua hai người bọn họ.

Mục tiêu của hắn chính là Kinh Phật đã bị Mã Viên Ích cướp đi trên thuyền.

Sau khi vượt qua khúc cua trước mặt, con sông sẽ càng rộng hơn. Lúc con thuyền đi đến chỗ rộng lớn kia thì rất khó truy đuổi.

Dù có mạo hiểm đến mấy hãzfczkn vẫn phải đuổi theo kịp. Vậy nên, Phiêu Nguyệt cố gắng vượt qua Chân tiêu đầu và Kim tiêu đầu. Nhưng cả hai người họ đều là cao thủ khó nhằn.

2

“Hãy!”

“Khá đấy.”

Vút!

Hai người họ không ngừng xoay tròn như con quay rồi phóng đao khí về phái Phiêu Nguyệt.

Hai đao khí vô cùng sắc bén nên Phiêu Nguyệt không thể lơ là được.

1

Phiêu Nguyệt không còn cách nào khác dùng hai tay chống lại đao khí.

Keng!

Phi đao va chạm đao khí vang lên âm thanh chói tai.

Hai gã tiêu đầu mở to mắt nhìn Phiêu Nguyệt dùng tay không chặn đao khí.

“Cái gì chứ?”

“Ngươi!”

Chúng không tưởng tượng nổi Phiêu Nguyệt vậy mà lại dùng tay không đỡ đao khí của chúng.

Dù có tu luyện thủ công đặc biệt thì cũng không thể nào chặn đao khí như thế được, nhưng Phiêu Nguyệt đã phủ nhận toàn

bộ thường thức của chúng. 8

6

Lúc này chúng nhìn thấy một đôi giáp tay trên mu bàn tay và bắp tay Phiêu Nguyệt.

“Thì ra là đeo giáp tay bảo hộ.”

“Humm! Dùng tán thủ sao.”

Thấy Phiêu Nguyệt dùng tay không chặn đao khí, hai tên tiêu đầu vô cùng phẫn nộ.

Vút!

Phiêu Nguyệt áp sát mặt đất rồi lao đi như con chim yến.

Tính năng của chiếc giáp do Đường Sở Truy làm ra có thể chặn được đao khí. 8

Mặc dù khi dùng không thể vận công nhưng lại chặn được đao khí, bộ giáp tính ra lại khá hoàn hảo.

Tầm này thì hẳn không phải sợ bất kỳ thanh kiếm nào cả.

Chân tiêu đầu và Kim tiêu đầu thi triển tuyệt chiêu. 1

Xoẹt!

Hắc đao và Bạch đao cắt ngang không khí.

Phiêu Nguyệt dùng giáp tay đánh bật mọi đòn tấn công của chúng.

Vút!

Phiêu Nguyệt bắn Thu Hồn Ti ra.

“Hơ!”

Lúc này Chân tiêu đầu và Kim tiêu đầu lùi về phía sau.

Chúng đã nghe về việc Phiêu Nguyệt sử dụng Quái Công là Thu Hồn Ti nên đã chuẩn bị cho tình huống này.

Chúng chờ Thu Hồn Ti biến mất rồi mới phản công.

“Hãy!”

“Người!”

Ở khoảng cách gần thì đoản đao sẽ có lợi hơn kiếm hay trường đao dài như roi da.

Vù!

Hắc đao và Bạch đao lướt qua không khí.

Đây đều là những chiêu thức trí mạng hết như hổ vồ mồi.

Hai người vô cùng hiểu nhau nên phối hợp rất ăn ý.

Chỉ cần nhìn ánh mắt, cử chỉ là có thể biết được ý định của đối phương.

Keng!

Hai thanh đao và giáp tay liên tục va chạm với nhau.

Tia lửa bắn ra khắp nơi.

Phiêu Nguyệt nhận ra đao thức mà chúng thi triển có tính thực chiến rất cao.

Vốn dĩ đao có tính thực dụng hơn kiếm.

Muốn luyện kiếm được nhuần nhuyễn cần phải mất rất nhiều thời gian, sau đó mới áp dụng vào thực chiến. Nhưng đao lại dễ học hơn kiếm rất nhiều.

Không những thế, đao chiêu mà chúng thi triển ra cũng rất tàn khốc. Bên trong chiêu thức chứa đựng dã tính mà chỉ những người đã trải qua vô số thực chiến mới có được.

“Hãy!”

“Ha!”

Ngang một đòn, dọc một nhát hết như thiểm điện.

Đao quang đen trắng không ngừng choáng tầm nhìn Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt vừa chặn đòn tấn công vừa quan sát nét mặt của chúng.

Gương mặt vô cùng nhạt nhòa không có gì đặc trưng cả.

Nếu là đao khách có thực lực thì đã nổi danh giang hồ rồi, nhưng Phiêu Nguyệt lại chưa một lần nào nghe về đao khách

có gương mặt thế này cả.

Nếu vậy chỉ còn lại một khả năng.

“Các người, đến từ Cửu Long Sát Mạc.”

“Hơ!”

Đột nhiên, Chân tiêu đầu và Kim tiêu đầu cảm thấy tim giật thót lên.

Chúng đều là những kẻ có vô số kinh nghiệm, nhưng lại không giống nổi về bối rối.

Nhìn phản ứng của họ, Phiêu Nguyệt chắc chắn phán đoán của mình đã đúng.

‘Vậy thì Ân Hạ Tiêu Cục, có lẽ cả Tân Nguyệt Trang cũng có liên quan đến Cửu Long Sát Mạc.’

Từ trước đến nay, Cửu Long Sát Mạc hết như một đám mây lơ lửng vô cùng khó nắm bắt.

Có thể xác nhận sự tồn tại của nó, nhưng lại không biết rốt cuộc là gì. Thế nhưng Phiêu Nguyệt không ngờ lại có thể tiếp cận nó theo cách này.

Phiêu Nguyệt lên tiếng hỏi.

“Sao Cửu Long Sát Mạc lại nhắm vào Kinh Phật?”

“Ồn ào quá.”

“Câm miệng đi!”

Chân tiêu đầu và Kim tiêu đầu hét lên rồi tấn công mãnh liệt hơn.

Vút!

Chúng không ngừng thi triển tuyệt chiêu tấn công Phiêu Nguyệt.

Cuộc tấn công vô cùng dữ dội, những luồng khí nối nhau xông đến như vũ bão.

Thoạt nhìn Phiêu Nguyệt giống như một chiếc lá bị cơn bão cuốn lấy.

Phiêu Nguyệt trông như bị đòn tấn công của hai tiêu đầu cuốn đi. Thế nhưng, Phiêu Nguyệt không tỏ vẻ gì là lo lắng cả.

Trái lại, hai tiêu đầu mới là kẻ đang lo lắng.

‘Chết tiệt!’

‘Hắn là ma à?’

Tất cả đòn tấn công của chúng đều bị lệch đi trong gang tấc.

Giống hệt như chúng đang phải đối phó với một linh hồn vậy.

Chúng đã trải qua vô số trận thực chiến, nhưng đây là lần đầu chúng gặp người thế này.

Mồ hôi lạnh đang chảy dọc sống lưng.

Chúng nhận ra rằng Phiêu Nguyệt không phản công là vì muốn quan sát chúng chứ không phải đang bị dồn vào đường cùng.

“Nhà ngươi!”

“Đừng xem thường bọn ta!”

Chúng hét lên phần nộ rồi thi triển tuyệt chiêu mạnh nhất.

Vùuuu!

Đao ảnh tràn ngập khắp không gian.

Hàng trăm đao ảnh đen trắng cứ thế lao về phía Phiêu Nguyệt.

Đột nhiên Phiêu Nguyệt thi triển Hắc Lôi.

Lôi lực kích thích hệ thần kinh khiến tốc độ phản ứng cơ thể của hắn nhanh hơn gấp mấy lần bình thường.

Rầm!

Đao khí lao thẳng xuống chỗ Phiêu Nguyệt, thế nhưng Phiêu Nguyệt đã không còn ở chỗ đó nữa.

Phiêu Nguyệt tự lúc nào đã đứng ở một nơi cách khá xa chỗ Chân tiêu đầu và Kim tiêu đầu vùng đao.

“Ồ?”

Đột nhiên Chân tiêu đầu nhìn thấy ngân ty vọt ra từ bàn tay Phiêu Nguyệt.

Phải đến lúc này chúng mới nhận ra Phiêu Nguyệt đã di chuyển một vòng quanh chúng.

“Lẽ nào?”

“Chết tiệt!”

Phiêu Nguyệt bất ngờ kéo sợi ngân ty.

Chân tiêu đầu và Kim tiêu đầu trợn tròn mắt.

Chúng cảm thấy thất lưng đau nhói.

Lúc chúng nhìn xuống thì thấy một sợi ngân ty đang bao quanh thất lưng của mình.

Đó chính là Ti Xà Cang.

Phiêu Nguyệt đã dùng Ti Xà Cang quấn một vòng quanh cơ thể chúng.

Phần thân trên của Chân tiêu đầu và Kim tiêu đầu lập tức bị cắt rơi bộp xuống đất.

Phiêu Nguyệt thu Ti Xà Cang rồi chạy thẳng đến chỗ chiếc thuyền.

Phiêu Nguyệt đã lãng phí khá nhiều thời gian để xử lý bọn chúng.

Hắn liền dốc toàn lực thi triển khinh công lao đến chiếc thuyền.

Trong lúc đó, con thuyền mà Mã Viên Ích đang đi sắp vượt qua khúc cua đi vào nơi đoạn rộng hơn.

Bây giờ là cơ hội cuối cùng để Phiêu Nguyệt lên được thuyền.

Vút!

Phiêu Nguyệt giẫm chân xuống đất bắn người lên không.

Cơ thể hắn bay trong không trung như một chú chim.

Chính lúc này.

Đột nhiên con thuyền phóng ra một mũi tên.

Rầm!

Chỉ cần nghe tiếng không khí nổ cũng biết sức mạnh của nó khủng khiếp thế nào.

Phiêu Nguyệt dùng giáp tay chặn mũi tên.

Giáp tay và mũi tên va chạm kịch liệt.

Rầm!

Cùng với tiếng nổ long trời, Phiêu Nguyệt rơi xuống mặt nước.

Mặc dù không bị thương nhưng cổ tay của hắn đã tê rần lên.

Phiêu Nguyệt gương dậy nhìn con thuyền đi xa.

Người đã bắn cung tên chính là Mã Viên Ích.

Chẳng biết tự khi nào trên tay ông ta cầm một đại cung. Đại cung đó đã bắn trúng vào Phiêu Nguyệt.

Khi Phiêu Nguyệt rơi xuống thì con thuyền cũng đi xa.

Cho dù bây giờ hắn có đuổi theo thì cũng không kịp.

“Phù!”

Phiêu Nguyệt thở hắt một hơi rồi nhìn chăm chăm Mã Viên Ích.

Mã Viên Ích cũng thở hắt hên nhìn Phiêu Nguyệt.

Đại cung ông ta đang cầm là Hắc Thiên Đại Đại Cung. Sức công phá của nó vô cùng khủng khiếp. Thế nhưng, để sử dụng nó phải tốn nội công và tâm lực rất nhiều.

Sau khi bắn một phát, cả người Mã Viên Ích như cạn kiệt hết cả sức lực.

Bộp!

Mã Viên Ích ném Hắc Thiên Đại Cung xuống sàn.

Dù sao đại cung này cũng chỉ bắn được một lần nên có cầm nữa cũng vô dụng thôi.

Còn lại những hai mũi tên nhưng không có gì đảm bảo lần sau ông ta có thể nhắm trúng được Phiêu Nguyệt nữa.

Mã Viên Ích nói với thuyền trưởng.

“Dồn hết sức lái thuyền đi.”

“Vâng!”

Thuyền trưởng liền ra lệnh mở rộng tất cả cánh buồm.

Con thuyền bắt đầu xuôi dòng với tốc độ vô cùng đáng sợ.

Mã Thư Uyển lúc này mới đến gần Mã Viên Ích.

“Phụ thân! Người có sao không?”

“Ta không thể bắn Hắc Thiên Đại Cung thêm một lần nữa.”

Mã Viên Ích nhíu mày đáp.

“Nhưng chúng ta mở rộng khoảng cách như thế cũng an tâm phần nào rồi.”

“Con thật sự nghĩ như thế sao?”

“Vâng?”

“Con nhìn kia.”

Mã Viên Ích chỉ về phía Phiêu Nguyệt.

Mã Thư Uyển nhìn theo hướng ông ta chỉ liền tròn mắt.

Bởi vì nàng nhìn thấy Phiêu Nguyệt dù bị Hắc Thiên Đại Cung bắn trúng nhưng đã gượng dậy và cố đuổi theo con thuyền.

Khoảng cách lúc này đã khá đáng kể, nhưng Phiêu Nguyệt vẫn kiên trì đuổi theo.

“Phụ thân!”

“Ta đã nghe hắc là một gã đáng sợ nhưng không ngờ lại đến mức này. Hắc thật sự muốn đuổi cùng giết tận chúng ta ư.”

Chòm râu của Mã Viên Ích không ngừng run rẩy.

Ông ta cũng là võ giả được xem là ghê gớm. Nếu không như thế thì ông đã không xây dựng được một nơi như Ân Hạ Tiêu Cục rồi. Thế nhưng, đối với một kẻ bám dai như Phiêu Nguyệt, ông cũng phải cảm thấy ngán ngẩm.

Chân tiêu đầu và Kim tiêu đầu chặn Phiêu Nguyệt đều là cao thủ cao cường, nhưng họ đã bị cắt đôi chỉ trong nháy mắt.

Cảnh giới vượt xa tưởng tượng của ông ta.

Vấn đề chính là bây giờ Mã Viên Ích đang bị Phiêu Nguyệt truy đuổi.

Mã Viên Ích hỏi thuyền trưởng.

“Phía trước có đoạn sông hẹp nào không?”

“Cách khoảng 200 dặm nữa ạ.”

“Hẹp khoảng bao nhiêu?”

“Chiều rộng khoảng 50 trượng nhưng tốc độ dòng chảy sẽ nhanh hơn.”

“50 trượng?”

Mã Viên Ích nghiêng răng.

Bởi vì khoảng cách này khá mơ hồ.

Trông thì khó mà đuổi kịp ngay lập tức, nhưng với khoảng cách này có thể dùng Thủy Phượng Phi hay cây vôi làm bàn đạp để vượt lên.

Họ phải thoát ra khỏi đó trước khi Phiêu Nguyệt đuổi kịp.

Mã Viên Ích phải đưa ra quyết định.

Ông ta suy nghĩ một chút rồi xoay người về sau.

“Châu tiêu đầu!”

“Vâng! Cục chủ.”

Châu tiêu đầu tiến lên phía trước.

“Có vẻ người phải hy sinh rồi.”

“Thuộc hạ đã rõ.”

Châu tiêu đầu trả lời không chút do dự.

Mã Viên Ích nhìn hắn ta với vẻ mặt có chút đau khổ.

Châu tiêu đầu còn yếu hơn cả Chân tiêu đầu và Kim tiêu đầu đã chết.

Việc yêu cầu hắn chặn Phiêu Nguyệt chẳng khác nào bảo hắn tự sát cả. Thế nhưng, ông ta không còn lựa chọn nào khác.

Ngoài võ công thì Châu tiêu đầu còn có vài tuyệt kỹ, chỉ bấy nhiêu cũng có thể giữ chân Phiêu Nguyệt.

Thuyền trưởng liền cập thuyền vào đất liền, sau đó Châu tiêu đầu nhanh chóng nhảy xuống bãi cát.

Con thuyền dừng đôi chút rồi biến mất.

Châu tiêu đầu nghiêng răng nhìn về phía trước.

Một người như ác quỷ đang tiến về phía hắn với tốc độ khủng khiếp.

442

“Thật đáng sợ.”

Châu tiêu đầu lảo bầm khi nhìn vào Phiêu Nguyệt.

Dù đang đội đội chiếc nón của Phi Phong Y nhưng ánh mắt lạnh lùng của Phiêu Nguyệt vẫn không hề mất đi uy lực của nó.

Thà rằng ánh mắt ấy tràn đầy cuồng khí hắn sẽ cảm thấy đỡ sợ, đằng này ánh mắt ấy lại chẳng để lộ chút biểu cảm gì.

Tuy hiện tại hắn là tiêu đầu của Ân Hạ Tiêu Cục nhưng dù sao trước đây, hắn cũng là một võ giả có nhiều kinh nghiệm chinh chiến trên chiến trường.

Hắn cũng đã từng phải trải qua bao nhiêu phút giây sinh tử nhưng chưa bao giờ trái tim của hắn lại đập dữ dội như thế này.

Gương mặt của Phiêu Nguyệt càng hiện rõ hơn khi Phiêu Nguyệt tiến lại gần hắn.

Nếu như không phải chạm mặt nbzfczkhou ở đây, hắn đã tưởng Phiêu Nguyệt là một nữ nhân nào đó. Nhưng Phiêu Nguyệt lúc này đối với Châu tiêu đầu còn đáng sợ hơn cả bất kỳ Hung Thần Ác Sát nào.

Phiêu Nguyệt đã giết rất nhiều người với gương mặt xinh đẹp đó.

Những người chết dưới tay Phiêu Nguyệt hầu như đều có cảnh giới cao hơn hắn.

Biệt danh Tử Thần thực sự rất hợp với Phiêu Nguyệt.2

Vù!

Một sợi ngân ty phóng ra từ tay của Phiêu Nguyệt.

Một loại ngân ty nhỏ đến mức gần như không thể thấy bằng mắt thường.

‘Đó có phải là tuyệt kỹ thành danh của Tử Thần không nhỉ?’

Hắn biết Phiêu Nguyệt sử dụng Thu Hồn Tì là vũ khí chính. Bởi vì đã có rất nhiều đồng liêu của hắn mất mạng dưới Thu Hồn Tì của Phiêu Nguyệt.

Khí được cô đặc lại mỏng như sợi chỉ chính là tuyệt kỹ của Phiêu Nguyệt. Hắn không biết tại sao Phiêu Nguyệt có thể làm được như thế nhưng một khi Phiêu Nguyệt đã dùng nó thì Phiêu Nguyệt sẽ tung ra những kỹ nghệ mà kẻ địch không thể tưởng tượng nổi.

Xoẹt!

Ngân ty quán quanh lấy cơ thể của Châu tiêu đầu.

Nhưng Châu tiêu đầu không hề kháng cự.

Phiêu Nguyệt vấy tay một cái, cơ thể của Châu tiêu đầu ngay lập tức bị treo lơ lửng trong không trung.

Uỳnh!

Cơ thể của hắn nhào lộn điên cuồng trước mặt Phiêu Nguyệt.¹

Phiêu Nguyệt giẫm lên ngực hắn.

Hơi thở của Châu tiêu đầu như nghẹn lại trong cổ họng, hắn há hốc miệng.

“Người đem Phật Kinh đi đâu rồi? Người thực sự muốn mang nó đến Tân Nguyệt Trang sao?”

“Khực! Người biết để làm gì?”

Châu tiêu đầu rên rỉ rồi bắt lấy chân của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt cau mày, ngay lúc đó, một thứ gì đó nằm trong áo của Châu tiêu đầu nổ tung.

Bùm!

Khói đen bay ra tứ tung che khuất cả Phiêu Nguyệt và Châu tiêu đầu.

“Khặc!”

Tiếng Châu tiêu đầu la hét trong tuyệt vọng khi làn khói đen bốc lên.⁸

Đó chính là khói độc.⁶

Đó là loại cực độc Châu tiêu đầu có được từ những người dân ở Tây Vực khi hắc còn hoạt động ở đó. Thịt và xương sẽ tan chảy ra và vỡ vụn nếu khói độc chạm vào cơ thể.

Người dính phải sẽ chết dần chết mòn với nỗi đau cực hạn trên toàn cơ thể.

Châu tiêu đầu đã từng dùng nó cho biết bao nhiêu kẻ địch của mình. Vậy nên hắc biết rõ công dụng của độc hiệu quả đến mức nào.

Sau khi quay trở về giang hồ, Châu tiêu đầu đã giấu kín nó như một con át chủ bài của mình.⁸

Hắc sẽ dùng nó trong tình huống xấu nhất.

Châu tiêu đầu gào thét trong cơn đau như tan xương nát thịt.

“Đi cùng ta nào, Tử Thần!”

Da thịt trên mặt hắc tan ra trong chớp mắt, da thịt bên trong cũng lộ rõ ra. Thế nhưng hắc vẫn giữ chặt chân của Phiêu Nguyệt với đôi mắt trừng to.

Hắc càng cố gắng và chịu đựng bao nhiêu thì khói độc sẽ xâm nhập vào cơ thể của Phiêu Nguyệt bấy nhiêu.

Bỗng một con rắn có sừng thò đầu ra khỏi ngực của Phiêu Nguyệt.

Châu tiêu đầu tưởng rằng do cơn đau mà hắc đã nhìn thấy ảo ảnh.

Con rắn le lưỡi rồi há to miệng hút khói độc vào trong.

Vù vù!

Sức hút của một con rắn nhỏ đáng sợ đến khó tin, khói độc nhanh chóng bị hút hết vào trong miệng rắn.

Làn khói độc bao phủ lấy Phiêu Nguyệt ngay lập tức biến mất.¹

Châu tiêu đầu mở to mắt run rẩy.

“N, người điên rồi... chuyện này sao có thể...”

Con rắn nhỏ thè lưỡi như thể hài lòng với chất độc rồi quay trở về trong áo của Phiêu Nguyệt.

Con rắn ấy là Quỷ Nha.

Chất độc không khác gì đồ ăn ngon của nó.

Độc càng quý, nó ăn càng ngon.

“T... tại... sao...”

Đó là những câu nói cuối cùng của Châu tiêu đầu.

Cơ thể của hắn ngay lập tức tan chảy thành một vũng máu.

Phiêu Nguyệt rời mắt khỏi Châu tiêu đầu và nhìn ra dòng sông.

Con thuyền đã đi xa hơn khi hắn bị Châu tiêu đầu giữ chân lại.

Người bình thường có lẽ sẽ tuyệt vọng và bỏ cuộc, nhưng Phiêu Nguyệt thì khác.

Hắn chưa bao giờ có ý định từ bỏ trong một cuộc rượt đuổi cả.

Mặc dù có lẽ hắn phải đuổi theo bọn họ thêm một nghìn lý nữa.

Cuộc truy đuổi của Phiêu Nguyệt cứ thế mà tiếp tục.

Quý An đứng giữa Tuyết Vân Trang đỏ nát.

Tuyết Vân Trang đã hoàn toàn cháy rụi, trông nó lúc này thật ảm đạm.

Con mưa trút xuống đêm qua khiến cho nó càng thảm hại hơn.

Quý An đã thu dọn tất cả thi thể của những người của Tuyết Vân Trang.

Thi thể của Lưu Kỳ Thiên và Ưu Trường Lạc được chôn cất cẩn thận.

Quý An đứng giữa Tuyết Vân Trang lấm bầm.

“Vì Kinh Phật mà bọn họ làm tới mức này sao?...”

Quý An không thể hiểu.

Cho dù Kinh Phật ở bên kia Tây Vực có quý giá đến mấy thì nó cũng chỉ đơn thuần là một cuốn Kinh Phật chứ không phải một loại bí kíp võ công chứa những thứ võ công siêu phàm gì.

Vậy ngoại trừ Phật Môn như Thiếu Lâm Tự thì nó chẳng có giá trị gì lớn cả.

“Bọn họ thực sự làm đến mức này chỉ vì muốn quyên góp cuốn Kinh Phật đó cho chùa sao?”

Quý An lắc đầu.

Có nghĩ bao nhiêu tiểu nam tử cũng không thể hiểu được.

Rõ ràng là có lý do gì đó.

Quý An quan sát kỹ bên trong của Tuyết Vân Trang.

Tất cả đã bị thiêu rụi nhưng Quý An không hề bỏ cuộc. Cơ thể tiểu nam tử thoáng chốc dính đầy tro bụi, nhưng tiểu nam tử không quan tâm mà vẫn kiên trì lục lợi tàn tích.

“Hửm?”

Ánh mắt Quý An bỗng sáng lên.

Bởi tiểu nam tử đã phát hiện ra một tầng hầm ẩn dưới đồng đồ nát.

Quý An bước vào trong mà không có chút do dự.

Tầng hầm dưới lòng đất chỉ bị cháy đen ở lõi vào chứ không chạy rụi hoàn toàn như những thứ ở trên mặt đất, vì thế nên bên trong tầng hầm vẫn còn nguyên vẹn.

“Ra là ở đây.”

Quý An nhận ra ngay đây là nơi cất giữ Kinh Phật.

Bởi vì những tờ giấy ghi chú ý nghĩa của Kinh Phật đang được dính trên tường.

Một bên kệ sách bị trống, rõ ràng đó là nơi mà những cuốn Kinh Phật bản gốc nằm ở đó.

Lưu Kỷ Thiên mỗi khi rảnh rỗi đều đến đây mở Kinh Phật ra và diễn giải theo cách của ông.

Giống như bao người thành công khác, Lưu Kỷ Thiên cũng muốn để lại một thứ gì đó thật ý nghĩa. Và thứ ông muốn để lại chính là bản lý giải Kinh Phật nguyên bản.

Vậy nên mỗi khi có thời gian rảnh, Lưu Kỷ Thiên đều tìm xuống nơi này để giải nghĩa Kinh Phật.

Cũng may việc chuyển Kinh Phật đến Thiếu Lâm Tự bị hoãn lại nên ông mới có nhiều thời gian đến thế.

Quý An cẩn thận xem xét từng lời diễn giải của Lưu Tinh Kiếm.

Sau khi xem được một lúc, một tia sáng lóe lên trong mắt tiểu nam tử.

Bởi vì có một đoạn không diễn giải về Kinh Phật mà là nêu lên những suy nghĩ cá nhân của Lưu Kỷ Thiên.

‘Ta cảm thấy hỏa trong lòng mình như lắng xuống khi đọc Kinh Phật. Dù điên cuồng đến mấy thì chỉ cần đọc Kinh Phật, tâm sự nhiên sẽ tịnh.’

‘Thanh lọc cuồng khí ư?’

Quý An xoa cằm rồi lẩm bẩm.

Chuyện này đáng ra không cần bận tâm cũng được, nhưng không hiểu sao Quý An cứ cảm thấy bứt rứt trong lòng.

“Không lẽ bọn họ cần Kinh Phật để xoa dịu cơn điên của ai đó sao?”

Đó cũng chỉ là suy đoán.

Quý An cảm thấy vẫn cần phải điều tra kỹ hơn một chút.

Tiểu nam tử bước ra ngoài với tâm trí rồi bời.

Lạch phạch!

Một con chim ưng bay tới đậu lên tay của Quý An.

Đó là chim ưng do Phiêu Nguyệt gửi tới.

Trên chân chim ưng có dính một lá thư từ Phiêu Nguyệt.

Sau khi đọc hết lá thư, Quý An lẩm bẩm.

“Khả năng cao những người mà huynh đang đuổi theo đang nắm giữ bản Kinh Phật Gốc. Vậy thì phải điều động Ân Diệu và Diễn Sơn đến chỗ của huynh mới được.”

Quý An ngay lập tức quay trở về Xích Tùng Trang và viết một lá thư cho Ân Diệu và Đào Diễn Sơn.

Sau khi dính thư vào một bên chân của con chim ưng, Quý An thì thầm vào tai nó.

“Người biết Ân Diệu chứ? Đến chỗ của Ân Diệu đi.”

Con chim ưng ngúc ngắc cái đầu như thể nó hiểu được những gì Quý An nói.

Quý An hất tay tiễn chim ưng đi.

Con chim ưng lượn lờ trên Xích Tùng Trang một lúc rồi phóng về phía Nam với tốc độ đáng sợ.

Quý An lúc này cũng không còn thời gian để nghỉ ngơi.

“Chuyện lần này phải hợp lực với Hạ Ô Môn mới được.”

Nếu như đám người kia rời khỏi thành Tứ Xuyên, mạng lưới của Quý An xem như vô hiệu lực.

Đã đến lúc để cần đến sức mạnh của Hạ Ô Môn.

Phiêu Nguyệt chạy qua một ngọn núi không tên.

Sông vốn không chảy theo một đường thẳng. Nó sẽ uốn lượn khi gặp phải núi và tản ra khắp những đồng bằng rộng lớn.

Ngọn núi nơi Phiêu Nguyệt đang chạy qua là nơi như vậy.

Chiếc thuyền chở những võ giả của Ân Hạ Tiêu Cục đã rẽ vào ngọn núi này.

Bọn họ vào đây thì Phiêu Nguyệt không thể chạy trên bờ sông như trước nữa. Vậy là hấn đành chọn cách vượt núi.

Hấn chạy cả ngày mà không nghỉ ngơi lấy một lần.

Và hấn cũng không thể nghỉ ngơi.

Vì chỉ cần nghỉ ngơi một chút thôi, chiếc thuyền sẽ biến mất khỏi tầm mắt của hấn.

Sông không chỉ chảy thành một hàng.

Nó sẽ chia ra thành các nhánh khác nhau, đôi khi còn được liên kết với con sông nhỏ.

Nếu chiếc thuyền biến mất khỏi tầm nhìn của hấn thì rất khó để tìm được nhánh sông mà bọn họ đã rẽ vào.

Cũng chính vì thế mà Phiêu Nguyệt không còn lựa chọn nào khác ngoài việc chạy không ngơi nghỉ.

Dù võ công của Phiêu Nguyệt có cao cường đến mấy thì cũng không thể chạy nguyên ngày mà không nghỉ ngơi được. Thế nhưng, nét mặt của Phiêu Nguyệt vẫn lạnh tanh như cũ.

Phất!

Hắn xuyên qua những bụi cỏ, một khoảng đất lớn rộng mênh mông hiện ra.

Con thuyền của Ân Hạ Tiêu Cục đang tiến đến dòng sông băng qua vùng đất ấy.

Một tia sáng lóe lên trong mắt của Phiêu Nguyệt.

Bởi vì hắn có thể thấy dòng sông kia đang thu hẹp lại ở phía xa kia.

‘Đây là cơ hội cuối cùng.’

Dù sức chịu đựng của Phiêu Nguyệt có tốt đến mấy thì hắn cũng không thể theo dõi con thuyền từ ngày này qua ngày khác được. Vì hắn cũng là con người, cơ thể của hắn cũng có giới hạn.

Vậy nên hắn phải bắt kịp bọn họ trước khi hắn đến giới hạn.

Khúc sông bị thu hẹp đằng kia chính là cơ hội duy nhất để lên thuyền.

Phiêu Nguyệt nâng cao công lực rồi thi triển khinh công.

Sau bãi cát trắng là một đồng lau sậy đang chắn ngang hắn.

Phiêu Nguyệt không ngần ngại chạy trên từng cây lau sậy.

Hắn đã thi triển Thảo Thượng Phi.

Từ trước đến nay, Phiêu Nguyệt chưa từng học một loại khinh công thuật đặc biệt nào cả. Nhưng khi dồn toàn tâm toàn lực vào việc truy đuổi con thuyền thì tự nhiên hắn lại nắm được cách vận hành và thi triển được nó.

Vụt!

Những cây lau sậy uốn dẻo khi Phiêu Nguyệt lao qua, nhưng không có cây nào bị gãy qua. Điều này là do Phiêu Nguyệt điều chỉnh được sức nặng của mình.

Những người trên thuyền trở nên tán loạn, có vẻ như bọn họ đã thấy Phiêu Nguyệt thi triển được Thảo Thượng Phi.

Phiêu Nguyệt tăng tốc độ.

Con thuyền đang dần tiến vào nơi bề ngang con sông đang thu hẹp lại.

Phiêu Nguyệt phải bắt kịp bọn họ trước khi họ có thể ra khỏi đó.

“Hãy!”

Phiêu Nguyệt hô to, hấn đạp vào cây sậy cuối cùng rồi bay vào không trung.

Phiêu Nguyệt thi triển Cung Thân Đạn Ảnh.

Eo hấn uốn cong như một cây cung, Phiêu Nguyệt lợi dụng sự đàn hồi rồi lao về phía trước như một mũi tên. Nhưng vẫn còn một khoảng cách đáng kể giữa hấn và con thuyền.

Ngay lúc đó, Phiêu Nguyệt thi triển Thu Hồn Ti.

Vụt!

Thu Hồn Ti quán quanh cột buồm.

Phiêu Nguyệt giật mạnh Thu Hồn Ti, cơ thể của hấn cứ thế mà lao về phía con thuyền.

“Hấn ta...!”

“Chặn hấn lại!”

Những võ giả vội vàng rút kiếm trong kinh ngạc khi thấy Phiêu Nguyệt đang lao về phía thuyền của họ.

Bọn họ thi triển tuyệt kỹ hướng về Phiêu Nguyệt đang chuẩn bị đáp xuống tàu.

Trên boong thuyền lúc này bao phủ đầy kiếm ảnh.

Xoẹt!

Hàng chục kiếm ảnh đâm vào Phiêu Nguyệt.

“Được rồi.”

“Bắt được hấn rồi.”

Trên mặt những võ giả lộ ra vẻ hân hoan.

Bởi bọn họ đã thấy kiếm của bọn họ xé xác Phiêu Nguyệt ra hàng chục mảnh.

Nhưng không lâu sau đó, nét mặt hân hoan chuyển qua kinh hoàng.

Bởi vì cơ thể của Phiêu Nguyệt đã biến mất ngay trước mặt của bọn họ.

“C, chuyện gì thế?”

“Ảo ảnh ư?”

Loạt soạt!

Phiêu Nguyệt lặng lẽ đáp xuống sau lưng bọn họ.

443

Phiêu Nguyệt đã đáp thuyền một cách an toàn nhờ thi triển Ma Ảnh Hoán Vị để phân tán sự chú ý của kẻ địch.

“Hắn!”

“Chết đi!”

Những võ giả của Ân Hạ Tiêu Cục lao vào Phiêu Nguyệt với khí thế cực kỳ đáng sợ.

Kiểm quang lóe lên từ những thanh kiếm trong tay của bọn họ.

Phiêu Nguyệt thi triển Phá Ngọc vào ngực của kẻ đứng đầu hàng.

Bốp!

Âm thanh chói tai phát ra, tên võ giả bị Phiêu Nguyệt đâm bay xuống sông. Một đi không trở lại.

Hắn đã chết ngay tức khắc.

“Cửu Ngũ!”

Một tên tiêu đầu hét lên khi chứng kiến cái chết của đồng liêu rồi lao về phía Phiêu Nguyệt.

Phập!

Hắn ta bị đánh bật lại phía sau với một thanh phi đao găm trên trán.

Những võ giả khác trở nên do dự khi thấy mạng sống của hai người chấm dứt ngay tức khắc ngay trước mắt của mình.

Ngay lúc đó, Phiêu Nguyệt phóng ra Ti Xà Cang.

Ti Xà Cang xuyên thẳng qua đám võ giả cùng một lúc.²

“Khực!”

“Khụ!”

Những võ giả la hét rồi gục xuống.

“Trời... trời đất ơi!”

Gương mặt của thuyền trưởng và các thuyền viên trên thuyền trở nên trắng bệch khi thấy cảnh tượng ấy.

Những võ giả lên thuyền của họ vốn là những người có sức mạnh phi thường. Vậy mà Phiêu Nguyệt có thể áp chế được bọn họ chỉ trong chớp mắt.

Phiêu Nguyệt nhìn quanh boong thuyền nhưng không thấy Mã Viên Ích cùng Mã Thư Uyển ở đâu cả.

Phiêu Nguyệt hỏi thuyền trưởng.

“Tên đầu sỏ đâu rồi?”

“Sao ạ, tại hạ không hiểu ý của ng... Áaaaa!”¹

Thuyền trưởng đột nhiên hét lên đau đớn.

Thu Hồn Ti đã cắm vào vai của hắn.

Vết thương để lại chỉ to bằng một chiếc kim khâu, vậy mà con đau mà hắn cảm nhận lại đau đớn đến tột cùng.

Phiêu Nguyệt hỏi lại.

“Hắn đang ở đâu?”

“H, họ đã xuống thuyền nơi dãy núi gập mình rồi ạ.”

Phiêu Nguyệt khẽ cắn môi trước câu trả lời của thuyền trưởng.

Trong lúc chạy trên núi Phiêu Nguyệt đã không thể để mắt đến con thuyền được. Có lẽ Mã Viên Ích và Mã Thư Uyển đã xuống thuyền và trốn thoát trong lúc đó.

“X, xin ngài tha mạng. Chúng tại hạ chỉ nhận được tiền nên...”

Xoẹt!8

Thuyền trưởng không thể nói hết câu.

Bởi vì Thu Hồn Ti đã cắt đứt đầu của hắn.

“Hộc!”

“Hự!”

Các thuyền viên lấy tay che miệng khi chứng kiến cảnh tượng ấy.

Đôi mắt bọn họ nhìn vào Phiêu Nguyệt đầy sợ hãi.

Một vài người đã ướm cả đũng quần.

Bọn họ chỉ được thuê bởi Ân Hạ Tiêu Cục, hoàn toàn không có liên can gì cả. Vậy nên bọn họ tưởng rằng Phiêu Nguyệt sẽ tha thứ cho bọn họ.

Bọn họ quỳ xuống dập đầu van xin nhưng Phiêu Nguyệt không dừng lại.

Xoẹt xoẹt!

Thu Hồn Ti của hắn không ngừng nhảy múa.

Bốn trong số năm thuyền viên chết ngay lập tức.

Người duy nhất còn sống sót trở nên cứng đờ.

Phiêu Nguyệt nói với hắn.

“Người biết điều gì sẽ xảy ra nếu người giúp bọn họ rồi chứ...”

“Vâng, vâng ạ!”6

Tên thuyền viên kia gật đầu lia lịa.

Lời của Phiêu Nguyệt chính là một lời cảnh cáo cho tất cả người ở thành Tứ Xuyên.

Thuyền viên run rẩy trước lời tuyên bố sẽ không bao giờ bỏ qua cho kẻ nào giúp đỡ cho kẻ thù của mình của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt hỏi lần cuối.

“Bọn họ xuống tàu rồi đi đâu rồi?”

“Đ, đi về phía kia ạ.”

Thuyền viên chỉ hướng đi cho Phiêu Nguyệt.

Trong lời nói của hắn không hề chứa đựng một chút sự giả dối nào.

Hắn cũng không dám nói dối, vì xác chết của thuyền trưởng cùng các thuyền viên khác đang ở ngay trước mặt của hắn.

Hắn cầu nguyện sự tồn tại không phải con người trước mặt hắn hãy mau biến mất đi.

Và đúng như những gì hắn đã cầu nguyện, Phiêu Nguyệt bay về phía mà hắn đã chỉ.

Phịch!

Thuyền viên ngồi phịch xuống.

“S, sống rồi. Ta còn sống. Huhuhu! Ta còn sống.”

Mã Viên Ích cùng Mã Thư Uyển dùng toàn lực để thi triển khinh công.

Mã Thư Uyển đã đề xuất ý kiến xuống thuyền lúc giữa chừng.⁸

Bởi có tính toán thế nào thì Phiêu Nguyệt vẫn có thể sẽ bắt kịp bọn họ ở ngay khúc hẹp của dòng sông.

Mã Viên Ích đã chấp nhận ý kiến của con gái mình.

Mã Viên Ích cũng nghĩ giống Mã Thư Uyển. Vậy nên sao khi chỉ đạo thuộc hạ chặn Phiêu Nguyệt lại thì bọn họ đã tranh thủ xuống tàu ngay khi Phiêu Nguyệt khuất khỏi tầm mắt.

Ông không nghĩ ông sẽ bỏ lại Hắc Thiên Đại Cung và chạy trốn cùng chiếc rương chứa Kinh Phật như thế này.

Ông đã nghiên cứu về Phiêu Nguyệt trước khi vào Thành Đô.

Trình độ võ công, tính cách và rất nhiều thứ khác.

Kết quả là ông tự tin mình có thể thành công.

Ông tự tin rằng chỉ cần lên kế hoạch bài bản, ông có thể cắt đuôi được Phiêu Nguyệt. Nhưng hiện thực không như không

dự đoán.

Phiêu Nguyệt có nhiều tài năng hơn ông nghĩ.

Cái cách mà Phiêu Nguyệt đuổi theo ông mà không bị dính bất kỳ cạm bẫy nào khiến ông cảm thấy kinh sợ.

Không chỉ có Mã Viên Ích, gương mặt của Mã Thư Uyển lúc này cũng đã trắng bệch.

Nàng liên tục nhìn lại phía sau.1

Thật may vì nàng vẫn không thấy bóng dáng của Phiêu Nguyệt đâu.

Nhờ nhanh chóng đưa ra quyết định mà bây giờ bọn họ mới có thể tách được Phiêu Nguyệt ở một khoảng cách xa. Nhưng nghĩ đến cảnh Phiêu Nguyệt có thể từ đâu ra xuất hiện rồi tóm lấy cổ nàng khiến nàng sợ hãi không thôi.

Nàng đã nghe rất nhiều về Tử Thần, nhưng nàng không ngờ Tử Thần lại đáng sợ đến sự vậy.

Những giọt mồ hôi không ngừng chảy xuống dọc sống lưng nàng, nàng vừa thở hắt hắt vừa nói.

“Phụ thân, liệu chúng ta có cắt đuôi được hắn không?”

“Chỉ cần đi thêm một chút nữa thôi.”

“Sao ạ?”

“Có lẽ đến lúc này bọn họ đã nhận ra có biến cố rồi. Chúng ta phải cố cầm cự cho đến khi họ đến. Đừng bỏ cuộc.”

“Con biết rồi.”

Mã Thư Uyển gật đầu.

Phụ thân nàng không bao giờ nói những điều vô nghĩa.

Ông có khả năng phán đoán vượt trội hơn người và lúc nào cũng giữ cho mình một cái đầu lạnh.

Phán đoán của ông chưa bao giờ là sai.

Và lần này cũng thế.

Mã Thư Uyển nâng cao công lực dồn sức nào hai chân.

Hai người thi triển toàn lực để lao về phía trước.

Bọn họ đã chạy suốt ba canh giờ mà không ngơi nghỉ.

Mặt trời đang dần lặn xuống, bóng tối bắt đầu phủ xuống bao trùm xung quanh.

Bọn họ đã có thể thấy thành phố từ phía xa.

Một tia hy vọng lóe lên trong mắt Mã Viên Ích.

Khi vào được thành phố, bọn họ có thể tìm đến một nơi nào đó kín đáo để nghỉ ngơi một chút.

Cho dù Phiêu Nguyệt có thông thạo Truy Tích Thuật đến mấy thì cũng sẽ mất khá nhiều thời gian để tìm thấy họ trong thành phố nhiều người qua lại như thế này.

Mã Viên Ích dự định trong thời gian đó ông sẽ tìm một lối thoát mới.

Nếu Phiêu Nguyệt giỏi truy đuổi, thì ông giỏi trốn thoát.

“Chỉ cần...”

Mã Viên Ích không nói hết câu.

Bởi có một cảm giác bất an xoẹt qua tâm trí của ông ta.

Ông ta vội vàng ôm lấy Mã Thư Uyển rồi lăn ra nền đất.

Phập!

Một thanh phi đao ngay lập tức cắm vào nơi mà Mã Thư Uyển vừa đứng ban nãy.

“Hộc!”

Mã Thư Uyển vô thức hét lên.

Nếu Mã Viên Ích phản ứng muộn hơn một chút thì có lẽ thanh phi đao kia đã găm vào lưng nàng.

“Là hắn. Hắn đến rồi.”

“Phụ thân!”

“Bình tĩnh nào.”

Mã Viên Ích trấn an Mã Thư Uyển rồi nhìn vào thanh phi đao.

Ngay lúc đó, thanh phi đao đã ghim thẳng xuống đất quay ngược trở lại hướng ban đầu.

Đó là hình ảnh Phiêu Nguyệt thu hồi Thu Hồn Ti.

“Hộc!”

Mã Viên Ích thò tay xuống hông lấy ra một chiếc rìu nhỏ rồi dùng hết sức ném về phía thanh phi đao đã bay đi mất.

Vụt vụt vụt!

Chiếc rìu xoay tròn với tốc độ đáng sợ rồi mất hút trong bóng tối!

Keng!

Khoảnh khắc âm thanh kim loại vang trong đêm tối, Mã Viên Ích vội vàng nắm lấy tay Mã Thư Uyên rồi cầm đầu cầm cổ chạy.

‘Đổi đầu với hãn lúc này chả khác gì tự sát cả.’

Thành phố không còn ở xa bọn họ nữa.

Trước tiên bọn họ phải vào được thành phố. Chỉ cần vào được thành phố rồi thì Phiêu Nguyệt không thể dang rộng đôi cánh của hãn nữa.

Mã Viên Ích nghiêng răng.

Ông sợ hãi.

Sợ hãi đến phát điên.

Lần đầu tiên trong đời ông cảm thấy sợ hãi đến vậy.

Ngay cả khi đối mặt với khoảnh khắc sinh tử ở trên chiến trường, ông cũng không cảm thấy sợ hãi đến vậy.

Mã Viên Ích thừa nhận Phiêu Nguyệt là võ giả mà ông sợ nhất trong số những võ giả mà ông ta từng đối đầu.

Nếu Phiêu Nguyệt chỉ đơn thuần mạnh về võ công thì ông đã không sợ hãn đến mức này.

Ông sợ sự kiên trì của hãn.

Một khi Phiêu Nguyệt đã định đầu là địch, hãn sẽ kiên trì đuổi theo đến cuối cùng.

Phập!

Bỗng Mã Viên Ích cảm nhận được một cơn đau dữ dội ở bắp chân, ông ngã khuỵu xuống.

“Phụ thân!”

Mã Thư Uyển dừng lại trong ngạc nhiên.

Đúng lúc đó, Phiêu Nguyệt từ trong bóng tối bước ra.

Gương mặt hắn không có một chút biểu hiện của người đã chạy một mạch không hề ngơi nghỉ trong nhiều ngày.

“Tên ác quỷ nhà ngươi...”

Xoẹt!

Mã Thư Uyển nhảy lên không trung rồi tung ra chưởng lực.

Sức mạnh của nó có thể bẻ cong một tấm sắt dày ba thước chỉ trong chớp mắt, nhưng tiếc là nó không có tác dụng với Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt dùng uyển giáp đánh bật lại chưởng lực rồi đâm vào ngực của Mã Thư Uyển.

Mã Thư Uyển mở to mắt nhìn năm đâm của Phiêu Nguyệt giáng vào bụng nàng.

Bốp!

“Hự!”

Nàng thét lên đau đớn.

“Thư Uyển!”

Mã Viên Ích thất thần nhìn Mã Thư Uyển rồi dùng toàn lực tung năm đâm về phía Phiêu Nguyệt. Trên năm đâm của ông bao bọc đầy quyền khí.

Ngay lúc đó, một sợi khí ty vô hình siết chặt lấy cổ tay ông.

Đó là Thu Hồn Ti của Phiêu Nguyệt.

Xoẹt!

“Khực!”

Bàn tay phải của Mã Viên Ích đứt ra.

Ông thậm chí không có thời gian để cảm nhận được cơn đau vì Phiêu Nguyệt đang đến gần.

“Hự!”

Ông nắm chặt lấy cổ tay của mình rồi ngược nhìn Phiêu Nguyệt.

Nước bọt trào ra từ miệng ông, nhưng ông chẳng còn tâm trí nào để lau nó đi nữa.

Bởi vì ánh mắt của Phiêu Nguyệt lúc này đang dán chặt vào ông.

Giả như ánh mắt ấy có chứa đựng những cảm xúc như tức giận hay khinh thường thì có lẽ ông đã cảm thấy bốt sợ hãi, đằng này ánh mắt ấy lại chẳng biểu lộ chút cảm xúc nào.

Đến lúc này, Phiêu Nguyệt mới chịu mở miệng nói.

“Tân Nguyệt Trang là phần thân của Cửu Long Sát Mạc đúng chứ?”

“Vớ vẩn. Một tên thích khách hèn mọn như ngươi mà dám...”

Thấy Mã Viên Ích gào lên, Phiêu Nguyệt xua tay.

Phập!

“Áaaaa!”

Mã Thư Uyển thét lên đau đớn.

Thu Hồn Ti đang đâm vào vai nàng.

Phiêu Nguyệt nói.

“Người hãy thận trọng với câu trả lời tiếp theo. Nếu không mạng của con gái người xem như không còn.”

“Hức!”

Mã Viên Ích nghiêng chặt răng trước lời đe dọa của Phiêu Nguyệt.

Hai mắt ông đỏ ngầu.

Ông biết rõ Phiêu Nguyệt không nói những lời vô nghĩa.

Nếu ông còn âm ỉ lần nữa, con gái ông chắc chắn sẽ mất mạng.

Phiêu Nguyệt hỏi lại.

“Tân Nguyệt Trang có phải phần trung tâm của Cửu Long Sát Mạc không?”

“T, ta không hiểu người đang nói cái gì.”

Lựa chọn của ông là giữ bí mật.

Vì quá sợ hãi nên ông chẳng dám nhìn qua con gái mình. Ông sợ rằng ông sẽ thấy được vẻ mặt của con gái ông. Nhưng đó là lựa chọn duy nhất của ông lúc này.

“Thế à?”

Phiêu Nguyệt vung tay.

Hắn phóng Thu Hồn Ti ra.

Mã Viên Ích nhắm chặt mắt lại. Bởi vì ông không đủ tự tin để chứng kiến tận mắt cái chết của con gái mình.

Ông cứ tưởng rằng mình sẽ nghe thấy của con gái mình nhưng...

Keng!

Âm thanh mà không nghe được không phải là tiếng thét mà là tiếng kim loại.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Tiếp đó là âm thanh chói tai vang lên.

Đến lúc này Mã Viên Ích mới chịu mở mắt ra để xem đã xảy ra chuyện gì.

Một chiếc ám khí đang cắm vào nơi Phiêu Nguyệt đứng ban nãy. Còn Phiêu Nguyệt đang đứng lùi về sau để tránh ám khí.

Mã Viên Ích cẩn thận nhìn qua con gái.

Bên cạnh Mã Thư Uyển là một nam một nữ đội nón lá che kín mặt.

Nam nhân đã dùng đoản kiếm để chặn Thu Hồn Ti lại.

“Phù!”

Mã Viên Ích thở phào nhẹ nhõm.

Ông ta khuyu xuống rồi gục tại chỗ.

Phiêu Nguyệt chẳng buồn để mắt đến Mã Viên Ích.

Ánh mắt hấn dán chặt vào hai người vừa mới xuất hiện.

Tuy gương mặt của bọn họ đã bị che khuất, nhưng Phiêu Nguyệt có thể nhận ra bọn họ ngay lập tức.

Bởi vì cơ thể của họ có mùi rất quen thuộc.

Mùi của bóng đêm u tối, ẩm ướt và ẩm đậm, giống như bản thân hấn vậy.

Phiêu Nguyệt vẫn còn nhớ rất rõ mùi hương này.

“Đã lâu không gặp!”

444

Người đàn ông và người phụ nữ đang đội nón lá che kín mặt khẽ giật mình.

Mặc dù phản ứng của họ rất nhỏ nhưng Phiêu Nguyệt không bỏ sót bất cứ chi tiết nào.

Người đàn ông nói với Mã Viên Ích trong khi ánh mắt vẫn dán chặt vào Phiêu Nguyệt.

“Kính Phật thì sao?”

“Ta đã kiểm tra rồi.”

“Người cứ chạy tiếp thì sẽ có người chờ người. Cứ đi theo họ.”

“Dạ? Vâng. Đa tạ ngài.”

Mã Viên Ích vội vàng nói lời cảm ơn. Nhưng người đàn ông vẫn không thèm nhìn hắn lấy một lần.

Từ ánh mắt cho tới tất cả các giác quan khác của hắn đều dồn về phía Phiêu Nguyệt.

Hắn hiểu rõ về người này hơn ai hết.

2

Dù chỉ lơ đãng trong chốc lát cũng không được phép.

Chỉ cần phân tâm trong một khoảnh khắc thôi thì Phiêu Nguyệt sẽ tấn công tới tựa như một loài độc xà. Vậy nên nhất định phải đề phòng hắn ta.

Khoảnh khắc rằng nanh rắn độc đâm xuyên qua cơ thể thì mọi sự phản kháng đều trở nên vô nghĩa.

Mã Viên Ích và con gái ông đứng dậy cầm lấy Kinh Phật.

Ngay khi Phiêu Nguyệt hướng mắt về phía họ, đột nhiên một người phụ nữ đội nón lá xuất hiện trước mặt hai người.

Mã Viên Ích và phu nhân chấp tay chào rồi nhanh chóng chạy đi.

Cảnh tượng hắn ta bỏ chạy với một chân khập khiễng trông thật đáng thương.

8

Nếu Phiêu Nguyệt đuổi theo ngay lúc này thì chắc chắn có thể bắt được bọn họ. Nhưng hắn đã không làm như vậy.

Nguyên nhân là do hai người cản đường cha con Mã Viên Ích không hề dễ đối phó một chút nào.

Phiêu Nguyệt mở miệng.

“Các người định che mặt mãi sao?”

“Người nói như biết chúng ta là ai vậy.”

Người đàn ông lạnh lùng đáp lại.

Ngay lập tức, một nụ cười nở trên môi Phiêu Nguyệt.

“Người mới có vấn đề đó.”⁶

“Sao cơ?”

“Người khác nhìn rõ ý đồ xấu xa bên trong, nhưng bản thân thì cứ tưởng mình che giấu rất tốt rồi.”

“Người dám!”

“Tổng Thiên Vũ!”

Đột nhiên vai người đàn ông run lên.⁸

Ánh mắt Phiêu Nguyệt chuyển sang người phụ nữ đứng bên cạnh hắn.

“Sở Như Nguyệt. Lâu rồi không gặp các người.”

“.....”

“.....”

Cả hai im lặng một lúc trước câu nói của Phiêu Nguyệt.

Người phụ nữ có động thái đầu tiên.

1

Nàng ấy cởi bỏ chiếc nón lá, mái tóc đen đổ xuống tựa như thác nước, lộ ra ngoài với dáng vẻ tỏa sáng chói mắt.

Đôi mắt đen láy tương phản với làn da trắng nõn, dường như nàng chưa từng nhìn thấy ánh mặt trời. Hơn nữa nàng còn mang khí chất tương tự như Phiêu Nguyệt.

Chỉ những người lớn lên trong cùng một hoàn cảnh mới có thể có khí chất giống nhau như vậy. Có rất ít người còn sống trên đời này giống Phiêu Nguyệt đến thế. Và một trong số họ là người phụ nữ đứng trước mặt hắn, Sở Như Nguyệt.

Ánh mắt của Phiêu Nguyệt chuyển sang người đàn ông bên cạnh. Sau đó người đàn ông khẽ thở dài rồi cởi áo khoác ra. Nam nhân xuất hiện trong bóng tối đó chính là Tống Thiên Vũ.

Hắn cất tiếng hỏi.

“Làm sao ngươi biết?”

“Ngươi tò mò như vậy sao?”

“Trả lời ta đi. Phiêu Nguyệt!”

“Chỉ là ngươi đập vào mắt ta. Dù ngươi có đổi sang khuôn mặt thế nào thì ta vẫn nhận ra được.”

“Tên khốn...”

“Có vẻ như ngươi vẫn đang liếm lỗ hậu của Sở Như Nguyệt. Sao vẫn bám riết không chịu rời vậy?”

“Ngươi dám!”

Vào lúc Tống Thiên Vũ sắp tức điên lên, Sở Như Nguyệt liền giơ bàn tay trắng nõn ra để chặn hắn lại. Sau đó Tống Thiên Vũ nhanh chóng ngoi ngoai cơn tức giận rồi lấy lại vẻ mặt lạnh lùng.

Phiêu Nguyệt cảm thấy hơi tiếc nuối trước sự thay đổi đó.

Bởi vì những cố gắng chọc tức Tống Thiên Vũ đã bị Sở Như Nguyệt làm hỏng.

Sở Như Nguyệt lên tiếng.

“Lâu rồi mới gặp lại ngươi. Ta đã nghe người ta kể rất nhiều về ngươi đấy.”

“Nhưng ngươi chẳng bao giờ liên lạc với ta. Ta buồn lắm nha.”

“Chúng ta đâu phải mối quan hệ cần phải liên lạc? Trước đây từng đâu đó như mèo với chuột còn gì.”

Sở Như Nguyệt vẫn chẳng thay đổi chút nào.

Chỉ có ngoại hình là trưởng thành hơn so với trước đây, nhưng giọng nói, ánh mắt và cả bầu không khí áp đảo người khác đó vẫn y hệt như vậy.

Đám nam nhân dường như không thể thờ bình thường trước mặt nàng.

“Có vẻ chúng ta xuất hiện là ngoài ý muốn của ngươi nhỉ?”

“Thực ra các ngươi khiến ta bối rối một chút.”

“Đương nhiên rồi. Ngươi cũng khiến chúng ta bối rối nên coi như hòa nhau đi.”

“Từ khi nào?”

“Sao cơ?”

“Ý ta là việc các ngươi tham gia Cửu Long Sát Mạc. Các ngươi có tham gia ngay sau khi rời Tứ Xuyên không?”

“Có vẻ ngươi khá chắc chắn về việc chúng ta thuộc Cửu Long Sát Mạc nhỉ.”

“Không phải sao?”

Trước lời nói của Phiêu Nguyệt, Sở Như Nguyệt phá lên cười.

Bởi vì nàng cảm thấy hẳn thực sự chẳng thay đổi chút nào.

Tuy ngoại hình trở nên đẹp dễ hơn nhưng tính cách vẫn chẳng khác gì so với thời còn ở dưới Không Động. Đôi mắt hẳn nhìn thấu mọi thứ và nói chuyện bằng giọng điệu giấu cợt. Đặc biệt là khí chất kiên định và âm mưu len lỏi vào điểm yếu của kẻ địch rồi tấn công ấy vẫn chẳng hề thay đổi.

Mọi người có thể nghĩ rằng Phiêu Nguyệt trở nên như vậy là vì sự khắc nghiệt của thời gian, nhưng chỉ có nàng mới biết thực ra bản chất của hẳn là như thế.

Những lời nói dối không hề có tác dụng với Phiêu Nguyệt.

Dù có được nguy trang hoàn hảo đến đâu đi chăng nữa, chỉ cần có một lỗ hổng nhỏ thì sự thật chắc chắn sẽ được tìm ra.

Phiêu Nguyệt là một người như vậy.

Do đó không cần phải nói dối và cố lừa hẳn ta.

“Đúng vậy! Thiên Vũ và ta đã gia nhập Cửu Long Sát Mạc.”

“Không ngờ tới đây.”

“Là sao?”

“Ta còn tưởng rằng các người tham gia Bách Quỷ Liên.”

“Có thể người sẽ nghĩ như thế bởi vì điều duy nhất ta được học là trở thành sát thủ. Nhưng dù là vậy thì cũng chẳng có gì thay đổi. Bởi vì ta đã thuộc về Cửu Thiên Sát Mạc ngay từ ban đầu.”

“Vậy tại sao người lại bị huấn luyện dưới Không Động?”

“Có lẽ sự tồn tại của ta giống như cái gai trong mắt người khác. Kết cục của kẻ như vậy đã quá rõ ràng. Hoặc chết hoặc bị cầm tù...”

Câu trả lời của Sở Như Nguyệt đã khiến toàn bộ câu chuyện trở nên dễ hiểu.

“Đó là lý do người phải sống bằng được để quay về sao?”

“Ta phải cảm ơn người! Nếu không nhờ người làm rung chuyển Thiên La Địa Vọng thì ta đã không thể thoát khỏi Tứ Xuyên.”

Sở Như Nguyệt sở hữu một nụ cười quyến rũ.

Nó tuyệt đẹp đến mức bất cứ người đàn ông nào cũng có thể bị mê hoặc. Tuy nhiên Phiêu Nguyệt thì không.

Hắn là người biết rõ bộ mặt thật của Sở Như Nguyệt hơn bất kỳ ai khác trên đời này

Rằng đằng sau nụ cười xinh đẹp đó là một tâm hồn chẳng khác nào quỷ dữ.

Nếu bị mê hoặc bởi nụ cười ấy, số phận của hắn sẽ kết thúc y hệt một con ngựa đực bị con cái ăn thịt sau khi giao phối.

Ngoại trừ Tống Thiên Vũ bám theo nàng ta chẳng khác nào tay chân thì không một ai là ngoại lệ.

Phiêu Nguyệt hỏi.

“Chẳng lẽ việc Thần Ngọc ở Hữu Linh Thần Đoàn cũng là do người?”

“Ô hô! Có vẻ như người đang đánh giá ta quá cao. Cửu Long Sát Mạc không phải nơi dễ dàng như vậy. Ta không thể cài người mà ta muốn vào được. Việc Thần Ngọc ở trong Hữu Linh Thần Đoàn thì phải đến sau này ta mới biết.”

“Không liên quan gì đến các người sao?”

“Đúng! Chỉ là trùng hợp thôi.”

“Tại sao chung nhóm nhưng các người lại không liên lạc với Thần Ngọc?”

“Hô hô hô! Ta đã nói với người rồi. Cửu Long Sát Mạc không phải một nơi dễ dàng như vậy. Ta không thể làm trái mệnh lệnh để tiếp cận hắn được. Nếu ta có thêm một chút thời gian thì đã có thể gặp hắn và giải quyết vấn đề rồi, nhưng thật không may vì người mà cơ hội cũng chẳng còn nữa.”

Chính Phiêu Nguyệt đã giết Cố Thần Ngọc.

Nếu Phiêu Nguyệt không giết hắn ta thì giờ này nàng đã gặp được Cố Thần Ngọc rồi. Không biết chừng tương lai có thể trở nên khác đi.

Từ khi Phiêu Nguyệt xuất hiện, mọi chuyện đều đi chệch đường ray được định sẵn.

Nói đúng hơn là mọi kế hoạch đều thất bại khi hắn can thiệp vào chuyện của Cửu Long Sát Mạc.

Sự xuất hiện của Sở Như Nguyệt và Tống Thiên Vũ ở đây cũng nằm ngoài dự định.

Khi biết tin Mã Viên Ích và con gái đang bị Phiêu Nguyệt truy đuổi, bọn họ buộc phải tức tốc chạy tới.

Phiêu Nguyệt cất tiếng hỏi.

“Tại sao các người lại nhắm vào Kinh Phật? Thứ đồ làm bằng giấy đó quan trọng đến mức các người phải xuất đầu lộ diện sao?”

“Giá trị của một món đồ được xác định bởi nhu cầu của ai đó.”

“Ý người là nó rất quan trọng?”

“Đúng vậy!”

Mặc dù Sở Như Nguyệt đã trả lời rất dứt khoát nhưng gương mặt của Phiêu Nguyệt vẫn không hề thả lỏng. Đó là bởi vì Sở Như Nguyệt đang tránh nói tới trọng tâm vấn đề.

Phiêu Nguyệt nói.

“Các người câu giờ đủ rồi đấy, còn không mau tránh ra?”

“Đã lâu không gặp, cứ chia tay như vậy thì thật đáng tiếc.”

“Chúng ta đâu thân thiết đến vậy?”

“Hả? Ta còn tưởng ngươi cũng nghĩ như ta. Hóa ra là ta tự mình đa tình rồi. Thật buồn quá.”

“Xin lỗi đã khiến ngươi thất vọng nhé.”

Mặc dù trả lời như thế nhưng Phiêu Nguyệt không tỏ ra hối lỗi chút nào. Sở Như Nguyệt và Tống Thiên Vũ cũng tương tự.

Họ trò chuyện như những bằng hữu đã lâu không gặp, nhưng không lơ là cảnh giác với nhau dù chỉ một giây.

Bởi vì bọn họ biết về nhau rõ hơn bất cứ ai.

Chỉ cần một khoảnh khắc lơ là chú ý thôi cũng có thể dẫn đến cái chết.

Phiêu Nguyệt phải vượt qua hai người, vậy nên câu giờ càng lâu càng tốt để cha con Mã Viên Ích có thời gian trốn thoát.

Sở Như Nguyệt đột nhiên nói.

“Ngươi không nhớ sao?”

“Gì cơ?”

“Quãng thời gian đó.”

“Khi còn ở dưới Không Động? Ngươi điên rồi.”

“Thỉnh thoảng ta nhớ về khi đó. Không ngờ rằng bản thân đã từng quyết liệt như vậy trong đời.”

“Vậy nên ngươi đã nuôi dạy những đứa trẻ theo cách chúng ta được giáo dục khi đó?”

“Ồ! Ngươi đã thấy rồi sao? Ấn tượng thật đấy.”

Sở Như Nguyệt mở to mắt.

Ngay lập tức Tống Thiên Vũ giơ lên tay. Những bóng đen đột ngột xuất hiện xung quanh họ.

Tất cả những người này đều đeo mặt nạ đen.

Trong khi Phiêu Nguyệt đang nói chuyện với Sở Như Nguyệt, bọn họ đã lên vào và bao vây hoàn toàn xung quanh trước khi

hắn kịp nhận ra. Thoạt nhìn thì thấy con số đã lên đến hơn một trăm.

Một mùi ẩm mốc tỏa ra từ chúng.

Đó là một mùi rất quen thuộc với Phiêu Nguyệt.

Chỉ những người lớn lên trong không gian khép kín như hắn hay Sở Như Nguyệt mới có được. Vậy nên hắn có thể đoán được rằng bọn chúng đã được nuôi dưỡng theo cách giống như bọn họ trước đây.

Tất cả đều đeo mặt nạ đen nên hắn không thể nhìn thấy khuôn mặt, do đó cũng không thể xác định chính xác độ tuổi. Nhưng chắc hẳn không hề già chút nào.

Mắt Phiêu Nguyệt tối sầm lại.

“Tại sao ngươi lại làm vậy?”

“Ý ngươi là gì?”

“Ngươi đã từng ném trái địa ngục. Ngươi hiểu cảm giác đau đớn như thế nào khi sống sót tại nơi đó. Nhưng tại sao lại khiến những đứa trẻ này cũng phải gánh chịu những chuyện như thế?”

“Bởi vì cách này hiệu quả. Ta buộc phải thừa nhận. Nhờ tìm mọi cách để sinh tồn ở chốn địa ngục như vậy nên chúng ta đều đã trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều. Nếu không có khoảng thời gian khi ấy thì ngươi có thể khiến tất cả sợ hãi với biệt danh Tử Thần được sao? Có khi chỉ là con giun đất cho người đời giẫm đạp mà thôi.”

Một nụ cười nở trên môi Sở Như Nguyệt.

Nuôi những đứa trẻ trong không gian kín như dưới địa hạ sẽ khiến độc khí tăng gấp đôi. Họ sẽ làm bất cứ điều gì để tồn tại, và không ngần ngại chịu đựng bất kỳ khó khăn gian khổ nào để hoàn thành sứ mệnh của mình.

Nàng đã tự mình kiểm chứng điều đó.

Vậy nên không có lý do gì để từ chối một phương pháp hiệu quả như vậy.

“Để ghi nhớ công ơn của Huyết Linh Đoàn đã nuôi nấng chúng ta nên ta đã đặt cho họ cái tên Huyết Quỷ. Mong là

ngươi cũng thích nó.”

“Ta rất thích.”

“Thật may quá. Nếu ngươi thấy được năng lực của chúng thì nhất định không thể thất vọng được.”

“Như Nguyệt! Ta không giỏi nói những điều như thế này, nhưng ta sẽ hứa một chuyện.”

“Ôi trời. Ngươi làm ta xao xuyên đấy. Chuyện gì?”

“Ta sẽ khiến ngươi chết trong đau đớn tột cùng.”

“Thật sao?”

Sở Như Nguyệt mở to mắt. Nhưng đó không phải là một cái nhìn tỏ ra sợ hãi chút nào. Nói đúng hơn, nụ cười trên khóe miệng rõ ràng là giễu cợt.

Nàng vừa nói vừa vẫy tay.

“Hô hô! Cảm ơn vì sự chân thành của ngươi nhưng ta đành phải từ chối thôi. Chúc ngươi chơi đùa vui vẻ với đám nhóc này trước đã.”

Keng!

Đúng lúc đó, tiếng kim loại vang lên ngay trước mặt Sở Như Nguyệt.

Đứng trước nàng là Tống Thiên Vũ đã rút kiếm ra chặn lại đòn đánh từ đối phương.

Hắn chặn Ti Xà Cang mà Phiêu Nguyệt lén lút tung ra bằng kiếm. Không biết từ khi nào Tống Thiên Vũ đã có một Kiếm Cang rõ ràng.

Quả thực vô cùng đáng kinh ngạc.

Tống Thiên Vũ lờm Phiêu Nguyệt và nói.

“Ta biết ngay mà, ngươi là đồ hèn!”

“Ta vốn được nuôi dạy để trở thành kẻ hèn nhất, vậy thì sao?”

“Hừ!”

Tống Thiên Vũ khịt mũi trước câu trả lời vô cùng tự nhiên của Phiêu Nguyệt.

Sở Như Nguyệt mỉm cười và nói.

“Vậy thì chúng ta sẽ đứng xem. Hãy chơi đùa với bọn trẻ đi. Tạm biệt!”

Nàng vẫy tay và biến mất.

Tổng Thiên Vũ cũng biến mất theo để bảo vệ Sở Như Nguyệt.

Phiêu Nguyệt không đi theo họ.

Bởi vì hắn không thể.

Đó là lúc đám Hắc Quỷ tràn tới tấn công.

Vút!

Tựa như một đợt sóng thần lao về phía hắn.

445

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 445

Suốt!

Thanh đoản kiếm lướt qua mặt Phiêu Nguyệt.

Lúc này, hai tên huyết quỷ đâm thẳng đoản kiếm vào yếu huyệt của Phiêu Nguyệt.

Không hề vang lên chút âm thanh nào cả.

Cách chúng di chuyển hệt như cách của Phiêu Nguyệt.

Nếu mục tiêu không phải Phiêu Nguyệt mà là người khác thì rõ ràng đã bị dồn vào thế bí rồi. Sự kết hợp của chúng vô cùng tinh vi và tử mị.

Con người đương nhiên sẽ có sự sợ hãi với cái chết. Ngay cả những người đã trải qua vô số chiến trường thì cũng không thoát khỏi cảm giác ấy. Thế nhưng, đám huyết quỷ tấn công Phiêu Nguyệt lại không hề cảm nhận được thứ gì gọi là ‘sợ chết’ cả.

Chúng điên cuồng tấn công Phiêu Nguyệt như con sói lang.
Không biết Sở Như Nguyệt và Tống Thiên Vũ đã sử dụng
cách gì, nhưng rõ ràng nỗi sợ hãi đã khiến cảm xúc của chúng
dâng cao hơn.

2

Việc này không thể áp dụng cách thông thường để tạo ra.
Trường Giang sóng sau xô sóng trước, Sở Như Nguyệt được
nuôi dưỡng bằng thủ pháp tàn độc trong Không Động lại trở
thành con quái vật đáng sợ hơn cả người đã dạy nàng ta.
Thu Hồn Ti của Phiêu Nguyệt đã để lại một cái lỗ trên trán của
tên huyết quỷ đang xông tới.
Trong tình trạng này, tên huyết quỷ vẫn cố tấn công Phiêu
Nguyệt bằng đoản kiếm.
Bản năng khắc sâu vào tận xương tủy buộc hắn phải hành
động ngay cả khi sắp bỏ mạng đến nơi.
Cho đến khi tắt thở hoàn toàn, tên huyết quỷ vẫn điên cuồng
tấn công.

1

Dù nhìn thấy đồng liêu bỏ mạng, đám huyết quỷ còn lại vẫn
không hề dao động.
Vút! Vù!
Chúng chỉ biết tấn công, rồi lại tấn công Phiêu Nguyệt.
Mặc dù cảnh giới của chúng không địch nổi Phiêu Nguyệt,
nhưng độc khí lại vô cùng khủng khiếp.
Cảnh tượng chúng cầm đoản kiếm to bằng cánh tay một đứa
bé xông đến khiến Phiêu Nguyệt nghĩ đến đàn bướm đêm.
Phiêu Nguyệt đánh bật thanh đoản kiếm.
Vút! 8

Mỗi lần thanh phi đao trong tay Phiêu Nguyệt chém vào hư không thì huyết quỷ lại chết dần đi. Thế nhưng không một kẻ nào lên tiếng rên rỉ cả.

Tựa hồ không chỉ cảm giác sợ hãi mà nỗi đau đớn cũng không còn.

Chỉ đơn giản là thờ, di chuyển, vậy có thể gọi là con người hay không?

Phiêu Nguyệt nghĩ là không.

Chúng không khác gì những hình nộm được con quái vật mang tên Sở Như Nguyệt điều khiển. 6

Chỉ có giết chết chúng càng sớm càng tốt mới có thể khiến chúng bớt đau khổ hơn. 8

Vút!

Ba bốn tên huyết quỷ bị Ti Xà Cang xâu lại như một xiên thịt.

Phiêu Nguyệt vung Ti Xà Cang hất chúng sang bên. Thất lung đám huyết quỷ lập tức đứt lìa rồi gục xuống.

1

Vút!

Phiêu Nguyệt vượt qua chúng rồi tấn công đám huyết quỷ phía sau.

Máu liên tục đổ xuống không ngừng.

Đám đồng liêu nhìn thấy chúng chết đi nhưng vẫn tập trung tấn công Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt sử dụng phi đao để chém chúng, rồi phóng Ti Xà Cang xuyên qua cơ thể chúng.

Ngay từ đầu sự khác biệt về vũ lực đã quá lớn.

Đám huyết quỷ được cho là vũ khí bí mật được Sở Như Nguyệt nuôi dưỡng nhưng cảnh giới cá nhân của chúng lại không tài nào so với Phiêu Nguyệt được.

Hơn nữa hiện giờ, võ công và cảm giác của Phiêu Nguyệt đã đạt đến cảnh giới cao nhất. Trong thiên hạ này không có mấy người ngang ngửa được kẻ đã nhận được giác ngộ và trải qua vô vàn trận thực chiến như Phiêu Nguyệt.

Vũ lực của đám huyết quỷ đúng là to lớn.

Cảnh tượng chúng không tiếc bỏ mạng sống mà lao vào chiến đấu khiến võ giả nào cũng phải sợ hãi, nhưng chuyện này không ảnh hưởng gì đến Phiêu Nguyệt cả.

Vút!

Mỗi lần Phiêu Nguyệt vung thanh phi đao, đám huyết quỷ lại bỏ mạng.

Cảnh tượng chúng chết dần đi thật sự vô cùng khủng khiếp.

Trông chẳng khác nào đám hình nộm bị chém ngang người rồi ngã xuống.

&bzfczknbsp;

Phập!

Phiêu Nguyệt đâm phi đao vào ngực huyết quỷ.

Đám huyết quỷ cứ thế mà bị đẩy lùi.

Chúng cứ bị đẩy rồi ngã xuống, Phiêu Nguyệt liền giẫm lên người chúng. Trong tình thế này, đám huyết quỷ vẫn tóm lấy chân Phiêu Nguyệt, hấn lại dùng phi đao tấn công chúng.

Dù trong giấc mơ cũng không thể mơ thấy cảnh tượng kinh hãi này. Lúc này Phiêu Nguyệt trông vô cùng tàn nhẫn hơn bao giờ hết.

Phập!

Phiêu Nguyệt phóng Thu Hồn Ti rồi lấy mạng đám người níu chân mình.

Không biết đã chiến đấu bao lâu.

Người còn sống trên vùng đất này hiện giờ chỉ còn Phiêu Nguyệt và tên huyết quỷ cuối cùng.

Tên huyết quỷ thở hắt ra.

Cho dù cảm xúc có bị phá hủy thế nào thì thân thể vẫn là của con người.

Trước trận chiến khốc liệt, hắn đã vô cùng mệt mỏi.

Huyết quỷ bức bối cười mặt nạ ra.

Đúng như Phiêu Nguyệt sự đoán, tên huyết quỷ vẫn còn là một tiểu nam tử.

Tiểu nam tử này nhấm chùng chỉ khoảng hơn 10 tuổi, có lẽ vừa mới sinh ra tiểu nam tử đã bị thích khách sử dụng. Hắn ta được nuôi dưỡng để trở thành thích khách trước khi lên 10.

Điều này có nghĩa rằng sau khi Sở Như Nguyệt gia nhập Cửu Long Sát Mạc, cô ta đã bắt đầu nuôi dưỡng thích khách.

Phiêu Nguyệt hỏi huyết quỷ.

“Tên ngươi là gì?”

“....”

“Tên của ngươi ấy?”

“Tào... Nhất Thắng.”

“Ngươi còn nhớ nhĩ.”

Đột nhiên ánh mắt tên huyết quỷ tên Tào Nhất Thắng kia thoáng lay động.

Người đầu tiên hắn nói điều này chính là Phiêu Nguyệt.

Cả Sở Như Nguyệt và Tống Thiên Vũ là người đào tạo cũng chưa từng gọi tên Tào Nhất Thắng hắn.

Hắn luôn bị gọi bằng số thay vì tên họ.

Chính vì thế hắn luôn cố gắng để không quên đi tên mình.

Tên huyết quỷ cắn cắn răng tấn công Phiêu Nguyệt.

Hắn đã được huấn luyện và nuôi dưỡng như vậy.

Cảm giác bị giết chết, chỉ chăm chăm tiêu diệt đối phương.

Phiêu Nguyệt chỉ hỏi tên mà hắn ta đã dao động, ấy vậy mà cơ thể vẫn theo bản năng mà tấn công kẻ địch.

Phiêu Nguyệt cũng đối diện với hắn.

Vút!

Đoản kiếm của tên huyết quỷ sượt ngang qua đầu Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt dùng một quyền Phá Ngọc đâm sâu vào ngực tên huyết quỷ.

Rầm!

Tim tên huyết quỷ nổ tung, máu từ miệng và mũi không ngừng tuôn ra.

Cuối cùng, tên huyết quỷ ngẩng đầu lên rồi nhìn Phiêu Nguyệt.

“Tên ta... là gì..?”

“Tào Nhất Thắng!”

“Hư ư!”

Vẻ mặt tên huyết quỷ rất kỳ quái. Hắn vừa khóc vừa cười, cả người thì từ từ đổ gục xuống.

Phiêu Nguyệt nhìn thi thể tên huyết quỷ mà không nói câu nào.

Phiêu Nguyệt đứng nhìn thi thể tên huyết quỷ một hồi rồi mới đi chuyên.

Nơi hắn hướng đến chính là chỗ ở của cha con Mã Viên Ích.

Mã Viên Ích đã bị Phiêu Nguyệt đả thương ở chân.

Chắc chắn ông ta không thể đi xa với vết thương như thế.

Vấn đề là Sở Như Nguyệt và Tống Thiên Vũ.

Họ cũng được nuôi dạy như Phiêu Nguyệt.

Họ cũng biết mọi thủ pháp của thích khách mà Phiêu Nguyệt biết.

Họ có thể nhìn thấu việc Phiêu Nguyệt sẽ dùng cách nào để truy đuổi, vậy nên cũng biết cách để làm cho Phiêu Nguyệt bối rối.

Phiêu Nguyệt đã lục soát toàn bộ khu vực. Thế nhưng hắn không tìm thấy cha con Mã Viên Ích đâu cả.

Đúng như hấn lo lắng, Sở Như Nguyệt và Tống Thiên Vũ đã xóa hết mọi dấu vết.

Phiêu Nguyệt không thể truy đuổi cha con Mã Viên Ích theo cách thức trước nay nữa.

Phiêu Nguyệt chống tay lên thắt lưng rồi nhìn vào màn đêm.

Cha con Mã Viên Ích như thể đã hoàn toàn biến mất khỏi Tứ Xuyên.

Ân Diệu và Đào Diễm Sơn sau đó cũng đến hỗ trợ truy tìm thế nhưng chúng cũng không tìm thấy.

Bây giờ có tìm thêm cũng vô ích mà thôi.

Phiêu Nguyệt cùng hai người trở về Xích Tùng Trang.

“Huynh! Huynh vất vả rồi. Các người cũng vất vả rồi.”

Quý An nói với bọn họ.

“Đệ cũng vất vả rồi.”

“Đệ có làm gì đâu chứ? Huynh với bọn họ làm hết cả mà.”

“Đệ có tìm ra gì chưa?”

“Chúng ta vào phòng rồi nói.”

“Đi thôi.”

Mọi người liền vào trong chỗ ở của Quý An.

Ở giữa phòng hấn có một chiếc bàn lớn, phía trên có trải tám bản đồ của tỉnh Tứ Xuyên.

Nhờ mạng lưới thông tin của Quý An, tám bản đồ này được tạo ra vô cùng chính xác.

Trên bản đồ cắm chi chít những chiếc kim và sợi chỉ đỏ liên kết với nhau.

Quý An nói.

“Đệ đã đánh dấu con đường mà Ân Hạ Tiêu Cực đi vào tỉnh Tứ Xuyên.”

“Họ vào từ Hưng Môn nhĩ.”

“Đúng thế! Đi từ Hưng Môn qua Nghi Tân, rồi vào Mi Sơn.”

“Con đường này không phải lựa chọn thuận lợi cho tiêu cực.”

“Đúng vậy! Đường xá hiểm trở không thích hợp để di chuyển hàng hóa. Nếu không có người hợp tác hỗ trợ di chuyển thì khó mà đi trên lộ trình này.”

“Vậy có ai đó đang hợp tác với họ ư?”

“Đệ nghĩ như thế.”

“Đệ luôn nói dựa vào căn cứ, nói ta nghe đệ tìm ra gì rồi.”

“Có một nơi gọi là Cẩm Ma Trang ấy ạ.”

“Cẩm Ma Trang?”

“Đúng là thú vị lắm. Nó là trang viên ở Hưng Văn, nhưng họ không có hoạt động ngoại giao nào cả. Chủ nhân của nơi này hoàn toàn không nổi tiếng, nhưng cuộc sống ở đây lại rất đầy đủ. Sau khi nắm bắt được chi tiêu của họ, đệ biết được chi tiêu của họ còn vượt qua cả môn phái có quy mô tương tự.

“Rồi sao?”

“Nói về kết luận, có lẽ họ đã hướng dẫn cho Ân Hạ Tiêu Cực và giúp đỡ cho họ. Đệ nghi ngờ không biết có phải nơi này ban đầu được tạo ra là để xử lý ai đó hay không.”

Họ không đơn thuần chỉ là giúp đỡ cho Ân Hạ Tiêu Cực.

Dù đã huy động đến cả Hạ Ô Môn để lục soát nhưng vẫn không tìm ra bất cứ điều gì từ Cẩm Ma Trang.

Với thường thức của Quý An thì điều này không thể xảy ra.

Khi có nhiều người tụ tập chung sống chắc chắn sẽ có tin tức truyền ra, nhưng ở Cẩm Ma Trang thì lại không có gì cả.

Nếu không phải có ai đó đang kiểm soát thông tin thì chuyện này sẽ không kỳ lạ như thế.

Giả sử Cẩm Ma Trang ở gần Thành Đô thì rất nhanh sẽ tìm ra thông tin. Nhưng nó lại nằm ở khu vực ngoại thành Tứ Xuyên, điều này đã vượt xa tầm kiểm soát của Quý An và Hạ Ô Môn.

Quan trọng hơn hết, ngay sau khi sự việc xảy ra, Cẩm Ma Trang cũng đóng cửa. Giống như sau khi đã sử dụng xong thì cả người cả vật đều biến mất vậy.

Tất cả lời Quý An nói đều được Phiêu Nguyệt cân nhắc kỹ.

Quý An, Diệu Ân và Đào Diễm Sơn im lặng nhìn dáng vẻ Phiêu Nguyệt.

Cả ba người đều là kẻ tinh ý nhất nhì thiên hạ này.

Phiêu Nguyệt chìm vào suy tư như thế thì phải giữ im lặng tuyệt đối.

Một hồi sau Phiêu Nguyệt mới nói.

“Ta đang truy đuổi Cửu Long Sát Mạc. Chúng...”

Phiêu Nguyệt càng nói thì vẻ mặt của ba người càng nghiêm trọng hơn.

‘Cửu Long Sát Mạc...’

‘Những người được huấn luyện cùng ca ca đã gia nhập nơi đó sao?’

‘Là tổ chức bí mật ư?’

Cả ba cũng bắt đầu chìm vào suy tư.

Cuối cùng Phiêu Nguyệt cũng nói xong.

Người đầu tiên lên tiếng chính là Quý An.

“Đệ thật sự không ngờ trên giang hồ còn có một tổ chức như thế. Xét theo một góc độ nào đó thì việc huynh phát hiện ra họ chính là thiên vận. Đối với chúng chính là thảm họa. Đệ muốn hỏi huynh một câu! Huynh sẽ tiếp tục chiến đấu với chúng à? Chúng ta có thể rút lui mà. Cho dù chúng có đang bành trướng sức mạnh thế nào cũng không thể động vào Tứ Xuyên. Vì chúng ta đã kiểm soát nơi này rồi mà? Nhưng huynh vẫn muốn đối đầu với chúng sao?”

Vẻ mặt Quý An lúc này nghiêm trọng hơn bao giờ hết.

Đôi mắt hắn càng đen hơn.

Phiêu Nguyệt nhìn đồng tử Quý An rồi nói.

“Ân oán đã lập thành rồi. Chúng đã bị thiệt hại nhiều vì ta. Dù ta có rút lui thì chúng cũng không dễ yên đâu.”

“Cuối cùng, phải chiến đấu đến khi một trong hai sụp đổ. Đệ biết rồi! Đệ hiểu rồi. Đệ sẽ dốc hết sức giúp huynh.”

“Hăng hái quá đấy.”

“Đó là việc của đệ mà.”

Quý An là không thích bị người khác chú ý. Vậy nên dù đã chuyển đến Xích Tùng Trang, hắn vẫn ở dưới mặt thất và hiếm khi ra ngoài.

Tất cả những gì hắn quan tâm chỉ là làm sao xây dựng được mạng lưới thông tin vững chắc ở Thành Đô. Giống như đó là việc duy nhất mà hắn phải làm.

Nếu không phải việc liên quan đến Phiêu Nguyệt, thì hắn sẽ không đời nào để tâm đến Cửu Long Sát Mạc.

“Từ bây giờ chúng ta sẽ hợp tác với Hạ Ô Môn để nắm bắt tình hình. Nếu bắt đầu từ Cẩm Ma Trang thì chắc sẽ biết được điều gì đó.”

“Đa tạ đệ.”

“Ân huệ mà đệ nhận từ huynh rất lớn, huynh đa tạ cái gì chứ, cũng không phải chuyện gì nặng nề mà. Việc của huynh cũng là việc của đệ.”

Nghe Quý An nói, Ân Diệu liền mỉm cười rồi bước lên phía trước.

“Đúng vậy! Nếu không có ca ca thì cũng không có bọn muội. Kẻ thù của ca ca cũng chính là kẻ thù của bọn muội.”

“Đệ cũng sẽ giúp huynh!”

Đến cả Đào Diễn Sơn cũng chia tay ra.

Tất cả bọn họ đều rất chân thành.

Mặc dù đã giúp chúng rất nhiều, nhưng Phiêu Nguyệt không muốn nhận hồi đáp nào từ chúng. Và bây giờ chính là lúc chúng báo đáp lại hắn.

446

“Hộc! Hộc!”

Lưu Thủy Hoàn thở ra từng hơi nặng nề rồi nhìn xung quanh.

Vô số những xác chết đang nằm quanh y.

Đó chính là thi thể của những kẻ đã tấn công y.

Tất cả đều là những kẻ sở hữu võ lực phi thường, sánh ngang với những võ giả chủ lực của những đại môn phái.

Bọn họ đã tập kích Lưu Thủy Hoàn vào thời điểm mà y hoàn toàn không ngờ tới.

Cũng chính vì thế mà Lưu Thủy Hoàn đã phải đối mặt với thời khắc cực kỳ nguy hiểm.

Nếu khả năng ứng biến hoặc võ công của y có chút thiếu sót thì có lẽ người nằm ở đó lúc này là Lưu Thủy Hoàn rồi.

Bỗng một ông lão tầm bảy mươi xuất hiện đằng sau Lưu Thủy Hoàn.

Lão vuốt bộ râu bạc trắng của mình rồi nói.

“Nghịch chướng của ngươi lại theo tới tận đây sao. Tên khốn kiếp! Mang đến tai họa cho ta rồi.”

“Xin lỗi.”

“Muốn tạ lỗi thì dọn dẹp hết những thứ bốc mùi này đi.”

Ông lão cau mày rồi xua tay.

“Không ngờ thần y lại ở đây.”

Bỗng có một giọng nói lạnh lùng của một nữ nhân vang lên từ đâu đó.

Ánh mắt của ông lão được gọi là thần y ngay lập tức trùng xuống.

“Đi đến đây rồi mà ả ma nữ này vẫn xuất hiện được sao.”

Giọng của lão trầm xuống.²

Rất ít người biết được ông là thần y.

Bởi vì tuy sở hữu y thuật cao siêu đến mức được gọi là thần y, nhưng lão chưa bao giờ để lộ danh tính của mình cả.

Hơn nữa, lão chủ yếu hoạt động ở vùng Nam Bộ nên những người trong giang hồ hầu như không biết đến lão.

Người biết được danh tính thực sự của lão trong giang hồ chỉ có Võ Kiếm Liên.

Trong số đó, người mà lão e ngại nhất chính là nữ nhân tên Nghiêm Sở Tổ của Võ Kiếm Liên.¹

Xung quanh nàng lúc này là Hải Vụ Đội.

Nghiêm Sở Tổ nói.

“Thế này có được gọi là nhất cử lưỡng tiện không nhỉ? Lưu công tử và thần y đều ở đây cả rồi. Ông trời quả nhiên đang muốn giúp bọn ta mà.”

“Một ả chỉ dám liếm ngón chân cho Độc Cao Hoàng mà dám...”

“Xem ra ông đã trở nên thô lỗ hơn suốt thời gian không gặp vừa qua rồi. Ông vốn dĩ đâu phải người như vậy đâu nhỉ?”

“Ta đã vứt bỏ hai từ ‘phẩm giá’ khi người cùng tên khốn kia tiếp quản Võ Kiếm Liên rồi.”

“Vậy sao?”

Vẻ mặt của Nghiêm Sở Tổ không hề thay đổi trước những lời cay độc của thần y.

Ánh mắt nàng nhìn hai người họ quả thực rất lạnh lùng.

“Nếu hai người ngoan ngoãn đi theo ta thì ta sẽ không tổn hại gì đến hai người.”

“Đi cùng người ta thà tự vẫn chết còn hơn.”

“Công tử có suy nghĩ giống lão già này không?”

“Học học! Muội trưởng thành lên nhiều rồi đấy, Sở Tổ!”

Nghiêm Sở Tổ nhìn Lưu Thủy Hoàn rồi nói giọng cợt nhả.

“Ôi chao! Thật là vui quá đi. Không ngờ lại được nhận lời khen từ công tử như thế này.”

Những người vừa tấn công Lưu Thủy Hoàn ban nãy không phải là võ giả của Hải Vụ Đội mà là những võ giả được mượn từ Kim Thiên Hội.

Việc Lưu Thủy Hoàn phải chật vật để đánh lại những đòn tấn công của bọn họ chứng tỏ sức mạnh của y vẫn chưa hồi phục hoàn toàn.

Khi Lưu Thủy Hoàn còn khỏe mạnh, y là một sự tồn tại rất đáng sợ. Nhưng lúc này y đang trong tình trạng suy yếu nghiêm trọng.⁸

Tuy y đã may mắn tìm được thần y và có thể hồi phục lại võ công nhưng y vẫn chưa thể tìm lại sức mạnh cũ của mình được.

Võ công có tính liên tục.

Võ công được gọi là Thiên Nhất Liên hay Vạn Nhất Liên không phải chuyện ngẫu nhiên.⁶

Bởi vì người luyện phải đầu tư từng ấy thời gian để học nó, phải như vậy thì độ hoàn thiện của võ công mới cao được.

Võ công sẽ không thể phát triển thêm nếu ngừng giữa chừng hoặc tu luyện không đều đặn.

Để lấy được sức mạnh như trước đây, Lưu Thủy Hoàn sẽ phải nỗ lực gấp đôi thời gian mà y đã dành ra để luyện võ trước đây.

Sau khi bị Độc Cao Hoàng hãm hại, Lưu Thủy Hoàn đã bị mất đi võ công trong một thời gian dài.

Dù có gặp được thần y và được chữa trị đi chăng nữa thì y vẫn chưa thể phục hồi sức mạnh chỉ trong một thời gian ngắn như thế này được.

Chưa gì mà y đã chạm tới giới hạn của mình.

Thế lực của y đã cạn kiệt chỉ vì phải đối đầu với những võ giả của Kim Thiên Hội.

Nghiêm Sở Tổ nói.

“Ta nói lần cuối. Hãy ngoan ngoãn đi theo ta. Đừng có làm lớn chuyện.”⁸

“Sở Tổ!”

“Vâng!”

“Tại sao muội lại chọn Hoàng Nhi? Tính cách của Hoàng Nhi ra sao muội là người rõ nhất mà?”

“Ta nghĩ ngài ấy hợp với vị trí Liên Chủ Võ Kiếm Liên.”

“Võ Kiếm Liên có thể sụp đổ vì Hoàng Nhi. Đệ ấy chắc chắn sẽ gây nên họa.”

“Chuyện đó tuyệt đối sẽ không bao giờ xảy ra. Vì đã có ta ở bên cạnh ngài ấy rồi.”

“Thật không hiểu tại sao một nha đầu như muội lại xuất hiện ở Võ Kiếm Liên.”

“Ta thì sao?”

“Một con quái vật không biết phân biệt thiện ác...”

“Công tử quên rồi sao? Võ Kiếm Liên chính là nơi đã khiến ta trở thành như này mà.”

Nghiêm Sở Tổ cười nhếch mép.

Liên Chủ Võ Kiếm Liên Tiền Vô Ngọc không chỉ đơn thuần hà khắc với những đệ tử của mình.

Khi Nghiêm Sở Tổ còn nhỏ, ông ta đã từng lên vào phòng và xâm hại nàng.

Những ký ức về thời gian đó đã biến nàng trở thành một con quái vật như thế này.

Cũng chính vì thế mà nàng đã nắm lấy tay Độc Cao Hoàng khi hắn chìa tay về phía nàng.

“Haizz! Ta đành phải liều đến cùng thôi.”

Lưu Thủy Hoàn chớp lấy thanh kiếm.1

Y bị tấn công không lâu sau khi cơ thể đubzfczkợc hồi phục, hơn nữa lại còn phải dùng đến nội công quá mức nên tình trạng cơ thể lúc này của y đang rất tệ. Nhưng Lưu Thủy Hoàn không nghĩ rằng tình trạng này là tệ nhất.

‘Không sao! Dù sao thì cơ thể đã không còn cứng ngắt như trước kia nữa rồi.’

Cơ thể của Lưu Thủy Hoàn vốn bị cứng đờ trước khi y bị tấn công.

Vì võ công đã bị phế từ lâu nên các cơ của y bị căng cứng lại.

Nếu là bình thường thì y sẽ nâng công lực lên từ từ để thả lỏng cơ thể. Như vậy thì cơ thể mới không cảm thấy quá sức.

Nhưng khi ấy, Lưu Thủy Hoàn đã không thả lỏng cơ thể mà ngay lập tức chống lại những đòn tấn công của kẻ địch.

Toàn thân của Lưu Thủy Hoàn như đang gào thét lên vì y di chuyển quá mức cho phép, nhưng dù sao thì nhờ vậy mà các cơ của y đã giãn ra được một phần nào đó.

Lưu Thủy Hoàn nói với thần ý, mắt vẫn ghim chặt vào người của Nghiêm Sở Tổ.

“Tại hạ sẽ ngăn chúng lại, thần y mau chạy thoát đi ạ.”

“Người nghĩ ta sẽ để lại người một mình rồi bỏ chạy một cách hèn nhút như thế ư?”

“Sức mạnh của tại hạ chưa hồi phục hoàn toàn để có thể bảo vệ được cả thần y.”

“Chậc! Người đúng là vô dụng mà.”

“Thành thực xin lỗi ngài.”

“Thôi được rồi. Ta có ở đây cũng chỉ là gánh nặng của người mà thôi. Ta sẽ đi, người nhất định phải sống sót đấy.”

Nghiêm Sở Tổ cười khẩy trước những lời nói của thần y.

“Ờ! Ông nghĩ ông có thể rời khỏi đây một cách dễ dàng như thế sao? Nếu ông muốn sống khỏe suốt phần đời còn lại thì tốt nhất nên ngoan ngoãn theo ta đi.”

“Nha đầu nhà người ngậm giẻ lau trong mồm sao? Sao cứ thốt ra câu nào là thối câu đó vậy.”

“Ông...!”

“Ta có thể đảm bảo những giây phút cuối cùng của người không mấy tốt đẹp gì đâu.”

“Bắt tất cả lại cho ta.”

Nghiêm Sở Tổ không thể nén được cơn giận mà ra lệnh cho Hải Vụ Đội.

“Tuân lệnh!”

Hải Vụ Đội đáp lời rồi lao thẳng về phía thần y.

Lưu Thủy Hoàn ngay lập tức vung kiếm theo chiều ngang.

Xoẹt!

Kiểm khí được phóng ra.

Phần hông của võ giả dẫn đầu của Hải Vụ Đội bị chém thành hai mảnh.

Sức mạnh của kiểm khí quả thực kinh hoàng.

Trong phút chốc, cả một vùng chìm vào yên lặng.

Bởi vì móng vuốt của con hổ mà bọn họ tưởng chừng như đã bắt được rồi vẫn còn rất sắc bén.

Để bắt được thần y, bọn họ phải vượt qua Lưu Thủy Hoàn.

Nghiêm Sở Tổ ra lệnh.

“Lão già kia để từ từ bắt cũng được, giết tên này trước.”

“Vâng!”

Hải Vụ Đội đáp lời rồi đồng loạt lao vào tấn công Lưu Thủy Hoàn.

Lưu Thủy Hoàn cũng lao về phía bọn chúng.

“Tới đi lũ chó của Độc Cao Hoàng!”

Quý An khẽ nhíu mày.

Trong tay tiểu nam tử là một lá thư.

Đó là tin tức của giang hồ mà Hạ Ô Môn có được.

“Võ Kiếm Liên... đã hành động rồi sao?”

Trong thư viết rằng quân tình nhuệ của Võ Kiếm Liên đã bắt đầu di chuyển. Không những có Võ Kiếm Liên mà quân tình nhuệ của Thủ Thiên Hội và Vũ Kiếm Sơn Trang cũng được phái cử đi đâu đó.

Từ trước đến nay, bọn họ không bao giờ trực tiếp hành động, chỉ có những môn phái hay võ giả thân quen của bọn họ ra mặt.

Điều này chỉ có thể mang một ý nghĩa.

“Giờ thì không ai ngăn cản được nữa rồi. Giang hồ đại chiến đang thực sự mở ra.”

Võ Kiếm Liên, Thủ Thiên Hội, Vũ Kiếm Sơn Trang. Tất cả đều là những thế lực hùng mạnh nhất của thiên hạ.

Nếu bọn họ chính thức tham chiến, nhưng thế lực siêu cường khác chắc chắn sẽ không đứng yên. Cuối cùng, giang hồ đại chiến diễn ra cũng không có gì lạ.

Dẫu giang hồ đại chiến có thực sự xảy ra thì Quý An cũng không quan tâm lắm. Bởi vì nó nằm bên ngoài thành Tứ Xuyên.

Thành Tứ Xuyên cách xa giang hồ và có địa hình biệt lập. Chính vì thế nên nó sẽ không bị ảnh hưởng khi có gió lửa từ bên ngoài vào.

Nếu phái Thanh Thành và phái Nga Mi còn toàn vẹn thì thành Tứ Xuyên sẽ phải gặp nguy hiểm. Bởi vì bọn họ có quan hệ với những môn phái khác và khi đó, bọn họ sẽ phải điều động binh lực là điều dĩ nhiên.

May mắn thay, tất cả bọn họ đều đã bị Phiêu Nguyệt làm cho phong bế sơn môn. Nhờ vậy mà thành Tứ Xuyên có thể an toàn trong cơn bão.

Điều duy nhất mà Quý An phải bận tâm là Phiêu Nguyệt lại rời thành Tứ Xuyên vào lúc này.

Phiêu Nguyệt đã tạo ra được nhiều mối nhân duyên khi chu du trong giang hồ.

Trong số đó thì có thiện duyên và có cả ác duyên.

Một trong số ác duyên chính là Cửu Long Sát Mạc.

Ác duyên giữa Phiêu Nguyệt và Cửu Long Sát Mạc tuyệt đối không thể hòa giải thông qua việc trò chuyện. Một trong hai phải biến mất thì ân oán giữa họ mới kết thúc được.

Điều khiến Quý An phải bận tâm chính là việc giang hồ đại chiến lại xảy ra vào lúc này.

“Phù! Huynh sẽ giải quyết được thôi.”

Tiểu nam tử lựa chọn tin vào Phiêu Nguyệt.

Từ trước đến nay Phiêu Nguyệt đã làm rất tốt, sau này cũng vậy.

Quý An nghĩ vậy rồi đi ra ngoài.

Ở ngoài có Phiêu Nguyệt, Ân Diệu và Đào Diễm Sơn đang ngồi đó.

“Quý An!”

“Huynh!”

Ân Diệu và Đào Diễm Sơn chào đón tiểu nam tử.

Dù ở chung một nhà nhưng đã lâu rồi bọn họ không nhìn thấy mặt nhau.

Quý An tự giam mình dưới tầng hầm để thu thập thông tin, còn Ân Diệu và Đào Diễm Sơn cũng rất bận rộn làm việc riêng của mỗi người.

Ánh mắt của Quý An chuyển qua Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt đang mặc một chiếc Phi Phong Y cho Đường Sở Truy làm.

Quý An biết điều đó có nghĩa là gì.

“Hôm nay huynh sẽ xuất phát sao?”

“Nếu chậm trễ thì chúng sẽ có nhiều thời gian để chuẩn bị hơn.”

“Nếu đến thành Hồ Nam rồi thì huynh hãy đến Thiệu Dương đi.”

“Thiệu Dương.”

“Có một phân đà của Hạ Ô Môn ở đó. Đệ đã nhờ họ thu thập thông tin cần thiết cho huynh rồi.”

“Cảm ơn đệ.”

“Xin lỗi vì không thể đi cùng huynh được.”

“Không sao.”

“Rời khỏi Thành Đô có vẻ vẫn quá sức đối với đệ. Đệ sẽ ở lại bảo vệ Xích Tùng Trang.”

“Được.”

Phiêu Nguyệt gật đầu.

Ân Diệu cùng Đào Diễm Sơn quyết định đi theo Phiêu Nguyệt rời khỏi thành Tứ Xuyên.

Rời khỏi đây chính là một cuộc phiêu lưu đối với Ân Diệu.

Đối với tiểu nữ tử, việc rời khỏi môi trường quen thuộc đến một nơi xa lạ chưa bao giờ là điều dễ dàng. Nhưng Ân Diệu đã quyết tâm đi ra ngoài cùng với Phiêu Nguyệt và Đào Diễm Sơn.

Mặc dù mắt Ân Diệu không thể thấy được nhưng tiểu nữ tử muốn trải nghiệm thế giới rộng lớn này.

Nếu lần này không ra khỏi thành Tứ Xuyên, Ân Diệu cũng không biết khi nào tiểu nữ tử có thể ra ngoài được nữa.

Vậy nên tiểu nữ tử quyết tâm phải đi theo Phiêu Nguyệt.

Quý An nhìn ba người một lúc rồi nói.

“Đợi đợi một chút.”

“Sao thế?”

“Đệ chuẩn bị phương tiện cho ba người di chuyển.”

“Quả nhiên là Quý An.”

Ân Diệu mỉm cười.

Một lúc sau, bọn họ cảm nhận được có người ở ngoài.

“Đến rồi.”

Mọi người cùng nhau bước ra ngoài.

Ở bên ngoài, một nhóm người đang đợi họ.

“Đây là Tụ Cống Thương Đoàn. Lần này bọn họ đến thành Hồ Nam để giao dịch. Ba người đi cùng họ sẽ tránh được một phần nào đó ánh mắt của Cửu Long Sát Mạc.”

“Đệ nghĩ xa đến thế ư?”

“Đề ra khỏi thành Tứ Xuyên một cách an toàn chỉ có vài lựa chọn thôi. Nếu đệ là Cửu Long Sát Mạc đệ chắc chắn sẽ bố trí thêm nhân lực để quan sát nơi này.”

“Hắn là vậy rồi. Nếu là ta ta cũng sẽ làm như thế.”

Phiêu Nguyệt gật đầu.

Hắn cũng đang nghĩ cách để rời khỏi thành Tứ Xuyên mà không để đám người đó chú ý.

Quý An chuẩn bị cho bọn họ một thương đoàn đi đến thành Hồ Nam như thế này sẽ giúp họ qua mặt được Cửu Long Sát Mạc dễ dàng hơn nhiều.

Phiêu Nguyệt nhìn vào một nam nhân trung niên trông có vẻ là người chịu trách nhiệm cho chuyến thương hành lần này. Nam nhân trung niên ngay lập tức chấp thế bao quyền chào Phiêu Nguyệt.

“Tại hạ là Đoàn chủ của Tự Công Thương Đoàn Lý Thần Tất. Tại hạ sẽ hộ tống các vị cho tới Thiệu Dương ạ.”

“Liệu có ổn không? Nếu sơ xuất thì Tự Công Thương Đoàn có thể bị tổn hại đấy.”

“Lưu Ký Thiên đại hiệp của Tuyết Vân Trang đã ban cho tại hạ một ân huệ lớn. Nhờ có ngài ấy mà Tự Công Thương Đoàn từ chẳng có gì mới trở thành như bây giờ. Tuy không nhiều nhưng chúng tại hạ cũng muốn góp chút ít sức mạnh để trả thù cho Lưu đại hiệp. Xin các vị hãy cho tại hạ một cơ hội để được giúp đỡ các vị.”

447

Tự Công Thương Đoàn chủ yếu buôn bán lụa, giấy, ngân ty.

Cả ba đều là đặc sản của Thành Đô, và những thứ mà Tự Công Thương Đoàn buôn đều là hàng thượng phẩm.

Những quý vật mà những thương đoàn ở ngoài Tứ Xuyên không thể nào tìm được. Nhưng không phải bọn họ nhập được hàng thượng phẩm ngay từ đầu.

Rất khó để những thương đoàn mới như Tự Công Thương Đoàn lúc ấy có thể nhập được hàng thượng phẩm. Việc Tự Công Thương Đoàn có thể nhập được thượng phẩm chính là nhờ Lưu Ký Thiên của Tuyết Vân Trang.

Ông ấy đã giới thiệu khách hàng của mình với Tự Công Thương Đoàn. Nhờ vậy mà Lý Thần Tất có thể nhập hàng chất lượng cao.

Lụa của Thành Đô được biết đến với chất lượng tốt từ rất lâu.

Những thương nhân từ Tây Vực xa xôi hay những người có địa vị cao trong giang hồ đều tìm đến Thành Đô để mua và xem lụa.

Hàng thủ công được làm từ ngân ty hay chất lượng giấy cũng không kém cạnh nên mỗi lần bán ra làbzfckzck đắt như tôm tươi.

Những bảo tiêu phủ lên xe hàng một tấm bạt.

Họ vẫn nên chuẩn bị trước để tránh mọi thứ hư hỏng khi gặp mưa.

Lần thương hành này gồm thương nhân, bảo tiêu và những người chạy vật. Tổng cộng là có bốn mươi người.

Có thể nói đây là một số lượng lớn.

Lý Thần Tất nói với thủ lĩnh tiêu đầu Cửu Thương Hạc.2

“Sẽ có thêm vài người tham gia cùng chúng ta trong lần thương hành này.”

“Dạ? Sao ạ?”

Cửu Thương Hạc kinh ngạc mở to mắt.

Lý Thần Tất vốn không bao giờ kéo ngoại nhân vào thương hành. Vậy mà lúc này y lại bảo sẽ có người tham gia cùng khiến Cửu Thương Hạc không khỏi kinh ngạc.

“Họ sẽ đến Thiệu Dương, sẵn đoàn chúng ta cũng đến đó nên họ sẽ tham gia cùng.”

“A!”

“Họ đều là khách quý đấy. Dẫn các bảo tiêu khác đừng thất lễ với họ.”

“Thuộc hạ đã rõ.”

Cửu Thương Hạc cúi đầu đáp.1

Ngay lúc đó, có ba người mở cổng Tự Cống Thương Đoàn và bước vào.

Lý Thần Tất chạy đến chỗ bọn họ.

Một nam nhân đội mũ của Phi Phong Y cùng một thiếu nữ, và bên cạnh thiếu nữ là một tiểu nam tử như võ giả hộ tống của

nàng.

“Chào mừng chào mừng.”

“Ừm!”

Nam nhân đội mũ khê gật đầu.

Hắn chính là Phiêu Nguyệt.

Lý Thần Tất thận trọng nói.

“Tại hạ đã chuẩn bị một xe trống cho các vị, các vị có thể ngồi ở chiếc xe đó cho thoải mái.”

“Giữa một hàng xe chở hàng mà lại có xe chở người thì sẽ khiến người khác chú ý.”

“Sao ạ? Vậy thì...”

“Bọn ta sẽ ngồi ở xe hàng phía sau cùng.”

“Nhưng mà...”

“Không cần đối đãi đặc biệt gì với bọn ta đâu. Như vậy sẽ khiến người ngoài chú ý đấy.”

“Tại hạ hiểu rồi. Vậy thì ngài cứ đi xe ở phía sau nhé.”

“Đa tạ!”

“Không có gì ạ.”

Lý Thần Tất ngay lập tức phân những người ở xe sau sang các xe khác.⁸

Những người ở xe hàng phía sau nhìn nhóm Phiêu Nguyệt một cách ngờ vực.

Bởi có nhìn kiểu gì cũng thấy nhóm của Phiêu Nguyệt không hợp với kiểu thương hành này một chút nào cả. Nhưng nếu Lý Thần Tất đã đích thân dẫn họ tới thì bọn họ cũng không thể làm gì được.

“Đệ lái xe nhé huynh!”

Tiểu nam tử nói rồi ngồi vào ghế lái.

Hắn chính là Đào Diễn Sơn.

Còn Ân Diệu đang ngồi cạnh hắn.⁶

Ân Diệu kéo chiếc mũ của Phi Phong Y xuống rồi nhìn về phía trước.

Gương mặt của tiểu nữ tử đỏ hồng vì phấn khích, đây là lần đầu tiên Ân Diệu ra ngoài sau khi tới Thành Đô.

‘Thế giới ở bên ngoài sẽ như thế nào nhỉ?’

Những lúc thế này, tiểu nữ tử lại cảm thấy tiếc vì mắt của mình không thể nhìn thấy được.⁸

Tiểu nữ tử không thể tưởng tượng đến việc thế giới sẽ đẹp đến nhường nào nếu tiểu nữ tử có thể nhìn thấy bằng chính mắt của mình. Nhưng được ra ngoài trải nghiệm như thế này cũng rất có ý nghĩa đối với Ân Diệu rồi.

Phiêu Nguyệt trèo lên nóc xe rồi nằm xuống.

Lộc cộc! Lộc cộc!1

Cỗ xe lắc lư khi đi qua mặt đất gồ ghề. Nhưng Phiêu Nguyệt vẫn nhắm mắt lại đi ngủ.

Quãng đường của bọn họ khá suôn sẻ.

Tự Cống Thương Đoàn đi theo dọc quan lộ.

Thành Tứ Xuyên sở hữu địa hình lòng chảo, được bao quanh bởi các cao nguyên hiểm trở.

Vì thế nên quan lộ ở đây cũng rất nguy hiểm.

Chọn đi xe ngựa trên con đường này chẳng khác nào đem tính mạng của mình ra chơi đùa vậy.

Vì thế nên ngay khi bước vào hiểm lộ, Lý Thần Tất và những bảo tiêu khác tỏ ra rất thận trọng.

Bởi chỉ cần sơ suất một chút thôi, bọn họ có thể rơi xuống vách đá.

“Tất cả tính táo vào.”

“Nhớ kiểm tra chiều rộng của con đường. Cẩn thận đừng để bánh xe bị tuột ra.”

Lý Thần Tất và Cửu Thương Hạc đồng thời hét lên.

Thường ngày Lý Thần Tất vốn rất dễ dãi với những thuộc hạ của mình, nhưng trên con đường hiểm trở này thì khác. Nếu

bất cần có thể ảnh hưởng đến tính mạng nên y không còn cách nào khác ngoài việc hét lớn để thuộc hạ trở nên tỉnh táo.

Cỗ xe mà Phiêu Nguyệt đang nằm leo lên một con đường núi đầy hiểm trở.

Hơn nữa, vì đó là xe chở nhiều hàng hóa nên càng nguy hiểm hơn. Chính vì thế mà Lý Thần Tất liếc mắt liên tục để ý chiếc xe ở sau cùng.

Để lái được xe ngựa đi trên một con đường núi gồ ghề như thế này đòi hỏi phải có những kỹ năng đặc biệt. Lý Thần Tất không biết liệu Đào Diễm Sơn có thể lái xe được không. Nhưng y đã lo lắng vô ích.

Mặc dù chiếc xe lắc lư vì chất đầy hành lý nhưng nó vẫn có thể vượt qua khu vực nguy hiểm một cách dễ dàng.

Tự Cống Thương Đoàn cuối cùng cũng vào được khu vực an toàn.

Con đường gồ ghề biến mất, một con đường sạch đẹp hiện ra.

Bọn họ đi theo quan lộ một chút thì gặp được một nơi rộng rãi thoáng đãng để có thể nghỉ ngơi.

Đến lúc này, những người trong Tự Cống Thương Đoàn mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

“Phù!”

“Chết mất thôi.”

Chân bọn họ run lên vì phải đi qua một con đường nguy hiểm như vậy.

Đặc biệt là những người lái xe ngựa, vì quá căng thẳng nên chân họ lúc này như mất hết đi sức lực.

Lý Thần Tất vỗ tay nói.

“Mọi người vất vả rồi. Trời cũng đã tối nên hôm nay chúng ta sẽ ngủ ở đây. Tất cả nghỉ ngơi một chút rồi chuẩn bị đi.”

“Vâng!”

“Rõ.”

Những người làm thuê mạnh mẽ đáp lời.

Trên gương mặt họ hiện lên nét vui vẻ.

Dù sao thì cũng qua được vật cản nên lúc này bọn họ đã có thể thành thoi.

Sau khi nghỉ ngơi một chút, họ bắt đầu vào việc.

Họ đi nhặt cành cây, đốt lửa và chuẩn bị đồ ăn. Những bảo tiêu kiểm tra xung quanh có nguy hiểm gì không, đồng thời kiểm tra lại hàng hóa trên xe ngựa trong lúc chờ đợi.

Phiêu Nguyệt, Ân Diệu, Đào Diễm Sơn xuống xe ngựa rồi đến gần đồng lửa.

Ân Diệu tháo chiếc mũ xuống. Gương mặt xinh đẹp của tiểu nữ tử lộ ra.

“Oa!”

“Hộc!”

Những người vô tình nhìn thấy được mặt nàng vô thức ồ lên.

Ánh lửa lập lòe như nhân đôi vẻ đẹp của nàng.

Ân Diệu cũng nhận ra sơ sót của mình, tiểu nữ tử vội vàng đội mũ lên.

Phiêu Nguyệt nói với Ân Diệu.

“Muội không cần đội mũ cũng được.”

“Nhưng mà...”

“Người biết được thân phận thực sự của muội chỉ có đoàn chủ thôi. Không sao đâu.”

“Muội biết rồi.”

Ân Diệu gỡ mũ ra rồi lấy củi cho vào đồng lửa.

Đào Diễm Sơn không biết là đang thích thú điều gì mà ngồi cạnh Ân Diệu cười tủm tỉm.

Phiêu Nguyệt vẫn đội chiếc mũ che kín mặt của mình.

Hiện tại đã có rất nhiều người biết được dung mạo của hắc, người không biết cũng có thể nhận ra hắc một cách nhanh chóng. Vậy nên hắc không thể cởi mũ ra được, thậm chí hắc còn kéo nó xuống thật thấp để không ai nhận ra hắc.

Lý Thần Tất thận trọng đến gần Phiêu Nguyệt hỏi.

“Ngài có thấy bất tiện gì không ạ?”

“Không!”

“Vâng. Chỉ là tại hạ...”

“Sau này không cần phải hỏi ta những chuyện thế này đâu.”

“Vâng ạ.”

“Sau khi đi hết con đường này sẽ tới thành Quý Châu sao?”

“Vâng. Cách nhanh nhất để đến thành Hồ Nam vẫn là đi qua thành Quý Châu ạ.”

Thành Quý Châu có rất nhiều bộ tộc.

Hán Tộc, Miêu Tộc, Thổ Gia Tộc cùng vô số những bộ tộc khác.

“Chúng ta có thể mua được một vài món đồ hữu ích ở đó đây ạ. Những người dân tộc thiểu số vốn khéo tay nên họ có thể làm ra những món đồ mà ngài không thể ngờ tới.”

“Vậy à?”

“Vâng, vậy nên lịch trình có thể bị hoãn lại một đến hai ngày, Mong đại hiệp thông cảm cho chúng tại hạ.”

“Ta đã nói rồi. Ta không có ý định tham gia vào hành lộ của thương đoàn nên người muốn làm gì thì làm. Không cần phải báo cáo cho ta.”

“Vâng ạ!”

Lý Thần Tất cúi đầu rồi lui xuống.

Phiêu Nguyệt giữ vững lập trường bản thân là khách.

Bởi nếu hấn can thiệp sâu vào thì phạm vi di chuyển của Lý Thần Tất sẽ bị thu hẹp lại.

Ánh mắt của Phiêu Nguyệt chột hướng về Ân Diệu.

Một nụ cười dịu dàng đang nở trên môi của Ân Diệu khi đang sưởi ấm bên đống lửa.

Gió thổi, mùi hương, hay tiếng kêu của những côn trùng đều nghe thật êm tai.

Ân Diệu ngân nga rồi nhìn qua Phiêu Nguyệt.

“Ca ca!”

“Sao thế?”

“Ca có thể chơi đàn tỳ bà cho muội nghe được không?”

“Đàn tỳ bà?”

Phiêu Nguyệt ngạc nhiên.

Bởi vì yêu cầu của Ân Diệu hoàn toàn ngoài sức tưởng tượng của hấn.

Phiêu Nguyệt đã học chơi cầm dưới sự hướng dẫn của Nhạc Đại Tiên Sinh của Thiên Âm Nhạc Quán.

Nhờ vậy mà khả năng đàn tấu của Phiêu Nguyệt rất tốt.

Sau khi được Phiêu Nguyệt cứu mang, Ân Diệu cũng được học cầm từ Nhạc Đại Tiên Sinh. Nhưng tiểu nữ tử không có tài năng về âm nhạc. Cuối cùng Nhạc Đại Tiên Sinh cũng đã từ bỏ việc dạy nhạc cho nàng.

Tuy không có năng khiếu nhưng từ bỏ việc học chơi đàn khiến Ân Diệu cảm thấy tiếc nuối.

“Nhưng ở đây đâu có tỳ bà?”

“Muội có mang theo nè.”

Tiểu nữ tử nói rồi lục trong tay nải mà Đào Diễm Sơn mang theo rồi lôi một cây đàn tỳ bà ra.

“Muội mang tỳ bà theo sao?”

“Vâng! Tại muội nghĩ sẽ thật tuyệt khi nghe được nó mỗi lần ở ngoài như thế này...”

“Để xem nào.”

Phiêu Nguyệt nhận tỳ bà từ tay Ân Diệu.

Khi học chơi cầm cùng Nhạc Đại Tiên Sinh, hấn cũng được học một chút về đàn tỳ bà.

Ting!

Phiêu Nguyệt gảy dây đàn.

Mọi người bỗng dừng làm việc khi tiếng đàn cất lên, tất cả đều quay lại nhìn Phiêu Nguyệt. Phiêu Nguyệt dĩ nhiên không quan tâm đến bọn họ và tiếp tục gảy đàn.

Sau khi bắt được cảm giác, hắn bắt đầu chơi một bài có tên Dương Xuân Bạch Tuyết.

Tình tính tang!

Những ngón tay trắng nõn của Phiêu Nguyệt lướt trên dây đàn một cách điệu nghệ.

Tuy đã lâu rồi Phiêu Nguyệt mới đụng đến dây đàn, nhưng bàn tay của hắn vẫn còn rất điêu luyện.

Âm đàn vang khắp nơi.

Mọi người đều ngồi xuống chỗ của mình và nhắm mắt lại.

Tiếng tỳ bà nào nề khiến người nghe cảm thấy xúc động.

Tiếng đàn như con dao đâm thẳng vào tim của những người xa nhà.

Một số người chìm đắm vào tiếng đàn đến mức rơi cả nước mắt.

“Ta không kìm được mà rơi nước mắt rồi.”

“Chà! Đàn hay, quả thực rất hay.”

“Không ngờ cũng có lúc trái tim ta cảm thấy ngọt ngào như thế này.”

Phiêu Nguyệt vẫn tiếp tục đàn tấu.

Hắn tưởng rằng mình đã quên mất cách đánh như thế nào, nhưng không.

Bàn tay hắn tự động di chuyển trên những dây đàn.

Ân Diệu nhắm mắt lại và chìm đắm trong tiếng đàn tấu của Phiêu Nguyệt.

‘Quả nhiên là ca rất tuyệt vời.’

Khi tiểu nữ tử học chơi cầm cùng với Nhạc Đại Tiên Sinh, điều Ân Diệu có thể nghe thấy nhiều nhất từ ông chính là kỹ năng đàn tấu của Phiêu Nguyệt.

Nhạc Đại Tiên Sinh nói rằng nếu Phiêu Nguyệt chỉ tập trung vào việc chơi cầm, hẳn có thể cạnh tranh vị trí đệ nhất thiên hạ. Khi đó Ân Diệu vẫn chưa hiểu lời Nhạc Đại Tiên Sinh nói có ý gì, nhưng sau khi nghe Phiêu Nguyệt diễn tấu thì Ân Diệu đã hiểu.

Tiếng đàn của Phiêu Nguyệt có thể lay động lòng người.

Đàn tấu đi đến cao trào.

Trái tim của mọi người cũng lâng lâng theo. Rồi tiếng đàn ngừng lại. Đàn tấu đã kết thúc.

“Haa!”

“Oa!”

Tất cả đồng loạt vỗ tay.

Ân Diệu cũng vỗ tay không ngừng, chỉ có Phiêu Nguyệt là không có chút cảm xúc.

Hắn trả lại tỳ bà cho Ân Diệu rồi nói.

“Ca có thể chơi thêm một bản nữa không?”

“Sau này khi nào có thời gian ta sẽ chơi...”

“Vâng!”

Ân Diệu ngoan ngoãn nhận lại chiếc đàn tỳ bà.

Phiêu Nguyệt kéo mũ xuống sâu hơn rồi nhìn vào ngọn lửa đang cháy rực.

Tiếng đàn không chỉ làm lay động trái tim của người khác mà còn như một làn sóng đập vào trái tim của hắn.

448

Xích Thủy là một tỉnh ở ngay đầu Quý Châu.

Nơi đây là thành phố cửa ngõ bắt buộc phải đi qua nếu muốn từ Tứ Xuyên đến Quý Châu.

Hầu hết các thương đoàn hoặc tiêu cục đến từ tỉnh Tứ Xuyên đều nghỉ một ngày ở Xích Thủy để kiểm tra xem hàng hóa họ mang theo có vấn đề gì không.

Vì lẽ đó mà nơi này có rất nhiều nhà trọ lớn dành cho các thương đoàn và tiêu cục nghỉ ngơi.

Thương đoàn Tự Công đã tiến vào Xích Thủy vào lúc mặt trời chuẩn bị lặn.

Để có thể nghỉ ngơi thoải mái ở nơi này, thương đoàn Tự Công đã không nghỉ ngơi suốt cả ngày hôm nay.

“Đã đến Xích Thủy rồi.”

“A! Cuối cùng thì hôm nay đã có thể ngủ trên chiếc giường êm ái.”

2

Những bảo tiêu và người làm công đều tỏ ra vui mừng.

Khuôn mặt họ tràn đầy vẻ mệt mỏi.

Dù họ có quen thuộc với các chuyến đi xa thế nào đi nữa thì cũng không tránh khỏi cảm thấy kiệt sức đối với cuộc hành trình quá dài như thế này.

Lý Thần Tất gọi một trong số các bảo tiêu tới và ra lệnh.

“Người chạy trước tìm xem có quán trọ nào chúng ta ở được đi.”

“Vâng ạ. Bây giờ không phải lúc các thương đoàn đi nhiều nên chắc hẳn sẽ có rất nhiều nhà trọ trống còn trống.”

1

“Trực tiếp đi kiểm tra đi.”

“Đã rõ!”

Bảo tiêu cưỡi ngựa đi trước rồi chạy tới Xích Thủy.

Thương đoàn Tự Công chậm rãi đi theo hẳn.

8

Phiêu Nguyệt ngồi trên xe ngựa và nhìn vào khung cảnh trước mắt.

Nhìn từ xa cũng có thể thấy Xích Thủy là một tỉnh vô cùng náo nhiệt.

Dù khoảng cách không hề gần nhưng vẫn thấy những đoàn người di chuyển một cách nhộn nhịp.

Phiêu Nguyệt xuống xe từ chỗ ngồi của mã phu.

“Huynh!”“6

“Huynh!”

Đào Diễm Sơn và Ân Diệu chào hân một cách nồng nhiệt.

8

Phiêu Nguyệt lên tiếng.

“Đi cùng nhau một lát.”

“Đương nhiên là được.”

“Vâng!”“1

Trên đường đến đây, Phiêu Nguyệt hầu như không xuống khỏi chỗ của mã phu bởi vì hân không muốn can thiệp vào chuyện giữa Ân Diệu và Đào Diễm Sơn.

Đào Diễm Sơn háo hức giải thích về khung cảnh xung quanh cho Ân Diệu trong khi cưỡi ngựa. Đó thực sự là những miêu tả vô cùng sinh động đối với một người không thể nhìn thấy như nàng.

Những gì hân ta nói thực tế đến mức Ân Diệu có ảo giác rằng bản thân được chứng kiến bằng chính đôi mắt của mình.

Phiêu Nguyệt nhìn về phía trước trong khi chiếc mũ gắn trên áo choàng bị sụp sâu xuống.

Cuối cùng, thương đoàn Tự Công cũng đã tới được Xích Thủy.

Vào lúc tiến vào nơi đây, có rất nhiều kẻ nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Hầu hết là chỉ nhìn vì cảm thấy tò mò, nhưng cũng ẩn chứa không ít những ánh mắt sắc lẹm.

Những ánh mắt nhìn không rời như mang theo ý đồ nào đó.

Họ nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của các thành viên trong thương đoàn một cách soi xét.

Những ánh mắt đang nhìn vào các bảo tiêu như Lý Thần Tất và Cửu Thương Hạc dần hướng về phía sau của thương đoàn.

Sau đó hướng về Phiêu Nguyệt.

Có lẽ là vì hắn là người duy nhất trong đây đội mũ che mặt.

Đúng lúc đó Phiêu Nguyệt bỏ mũ ra.

Tuy nhiên, ngoại hình của Phiêu Nguyệt đã thay đổi đôi chút. Bởi vì Nghịch Cốt Công đã gây ra sự thay đổi trên đường nét khuôn mặt.

Những kẻ âm thầm quan sát khuôn mặt của Phiêu Nguyệt có chút thất vọng. Có lẽ là do khuôn mặt đằng sau chiếc mũ ấy bình thường hơn những gì họ tưởng tượng.

Phiêu Nguyệt lại đội mũ lên.

“Có một kẻ ở sau bức tường đằng kia và một kẻ đứng sau quầy hàng. Trên tay họ cầm tờ giấy gì đó.”

Mặc dù bọn chúng có cố gắng tỏ ra tự nhiên thế nào đi chăng nữa cũng không thể lờ được ánh mắt của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt thì thầm với Đào Diễm Sơn.

“Đệ có thể kiểm tra tờ giấy mà nam nhân 40 tuổi đang đứng sau bức tường và tên khoảng độ 30 tuổi ở quầy hàng kia không? Hình như là một bức chân dung.”

“Được, huynh!”

Sau khi trả lời, Đào Diễm Sơn lập tức bước xuống xe ngựa.

Đào Diễm Sơn giả vờ mua quà cho Ân Diệu và đến quầy hàng được Phiêu Nguyệt chỉ.

“Cái này bao nhiêu tiền vậy?”

“Sao cơ?”

“Cái kẹp tóc này ông không bán à?”

“Ồ, tất nhiên là có bán rồi.”

Chủ quầy hàng trông có vẻ bối rối.

Đúng lúc đó, Đào Diễm Sơn lên nhìn vào tờ giấy trong tay hắn ta.

Trên đó vẽ khuôn mặt của một người trông vô cùng quen mắt. Không ai khác ngoài Phiêu Nguyệt.

‘Dự đoán của huynh ấy hoàn toàn chính xác.’

Nếu vậy thì chắc chắn tờ giấy mà kẻ đang ở sau bức tường cầm cũng là một bức chân dung.

Đào Diễm Sơn mua một chiếc kẹp tóc rồi ném cho chủ quầy hàng một lượng bạc. Sau đó hắn tiến về phía nam nhân đằng sau bức tường một cách vô cùng tự nhiên.

May mắn thay, hắn ta bị phân tâm bởi những thứ khác nên không chú ý đến Đào Diễm Sơn.

Hắn xác nhận bức chân dung người đó đang cầm trong tay.

Chắc chắn đó là Phiêu Nguyệt.

Hắn khẽ gật đầu khi nhìn về phía Phiêu Nguyệt. Sau đó Phiêu Nguyệt cũng khẽ gật đầu đáp lại.

‘Quả đúng là như vậy!’

Dù bản thân là Sở Như Nguyệt võ công cao cường cũng không thể không cài người theo dõi ở đây.

Bởi vì Phiêu Nguyệt có vẻ ngoài vô cùng nổi bật.

Nếu hắn ta đến đây bằng hình dạng thật, nhất định sẽ không tránh khỏi lọt vào mắt xanh của họ.

Bọn họ thậm chí còn không thèm quan tâm tới Đào Diễm Sơn bởi vì hắn còn quá nhỏ để có thể là người được vẽ trong bức tranh.

Đôi khi còn là trẻ con cũng là một chuyện tốt.

Bởi vì hầu hết mọi người sẽ lơ là cảnh giác với hắn.

Đào Diễm Sơn mỉm cười và quay trở lại chỗ ngồi của mã phu.

Hắn đưa cho Ân Diệu chiếc kẹp tóc mà hắn vừa mua.

“Đệ có quà cho tỷ nè!”

“Quà ư?”

Ân Diệu ngạc nhiên.

Bởi vì bị mù nên nàng không để ý rằng Đào Diễm Sơn đã mua một chiếc kẹp tóc.

Đó chỉ là một chiếc kẹp tóc bình thường được mua với giá một lượng bạc. Tuy nhiên vai của Ân Diệu khẽ run lên khi nàng cầm chiếc kẹp tóc trên tay.

Đây là món quà đầu tiên nàng nhận được từ ai đó.

Đào Diễm Sơn trao đi một cách vô tình, nhưng trong lòng Ân Diệu lại gợn lên rất nhiều tâm tư suy nghĩ.

Đào Diễm Sơn nói với một nụ cười.

“Lần sau đệ sẽ mua cho tỷ cái tốt hơn.”

“Đệ lại mua nữa ư? Tại sao?”

“Ta chỉ muốn cho tỷ tất cả mọi thứ.”

“Ừm!”

Ân Diệu cúi đầu.

Ngay cả gáy nàng cũng đỏ ửng cả lên. Nhưng Đào Diễm Sơn không hề nhận ra mà chỉ nhìn Phiêu Nguyệt.

“Đó đúng là chân dung vẽ huynh.”

“Người đi đi.”

“Vâng!”

Đào Diễm Sơn trả lời mà không hỏi tại sao.

Bởi vì hắn biết Phiêu Nguyệt sẽ làm gì.

Khi khuất khỏi tầm mắt của những kẻ theo dõi, Phiêu Nguyệt đột nhiên rời khỏi xe ngựa.

Không một ai trong thương đoàn Tự Công nhận ra rằng Phiêu Nguyệt đã biến mất.

Phiêu Nguyệt xuống xe ngựa và lặng lẽ tiến đến nơi những người theo dõi đang đứng.

Khi nhìn thấy hai bóng người, Phiêu Nguyệt âm thầm leo lên nóc một tòa nhà gần đó.

Hắn có thể theo dõi nhất cử nhất động của hai tên kia tại vị trí này.

Cả hai đang mải mê kiểm tra khuôn mặt của những người đang đi vào Xích Thủy mà không hề hay biết rằng Phiêu Nguyệt đang quan sát họ từ đằng xa.

Cho tới khi mặt trời lặn, bọn họ vẫn không thể tìm thấy kẻ mà chúng cần tìm.

‘Có vẻ như tất cả những người đến hôm nay đều vào hết rồi.’

‘Chúng ta nên rút lui thôi.’

Hai người trao đổi ánh mắt.

Sau đó bọn họ quyết định thu dọn đồ đạc và sơ tán.

“Người vất vả nhiều rồi.”

“Người cũng vậy.”

Bọn họ ra khỏi vị trí và tập hợp lại một chỗ.

Cả hai cùng an ủi đôi phương vì đã phải vất vả suốt một ngày.

Vì mải mê trò chuyện nên bọn họ không hề ngờ rằng Phiêu Nguyệt đang bám theo sau.

“Đây là nhiệm vụ quái quỷ gì vậy? Cả một ngày nhàm chán vì phải chờ đợi kẻ không xuất hiện.”

“Hãy làm việc chăm chỉ thêm nửa tháng nữa. Bọn họ nói chúng ta có thể rút lui nếu đến lúc đó hắn vẫn chưa xuất hiện.”

“Đến bây giờ vẫn không thấy bóng dáng hắn đâu cả, có lẽ không đi hướng này rồi.”

“Ta không biết. Dù chúng ta chỉ cần để mắt đến nơi này cho đến khi hết hạn mà thôi.”

“Ừm!”

Bọn họ vẫn nói chuyện mà không hay biết rằng Phiêu Nguyệt đang bí mật theo dõi.

Phiêu Nguyệt đi trên tường và nhìn xuống.

Không một ai chú ý đến việc này bởi vì hần bước đi lặng lẽ như một con mèo.

Sau khi đi được một lúc, hai nam nhân đó đến một ngõ cụt và nhìn ngó xung quanh. Sau khi xác nhận xung quanh không có ai, bọn chúng mới cẩn thận đẩy một phần bức tường và mở ra một không gian bí mật.

Hai người không chút do dự tiến vào nơi đó.

Sau khi họ biến mất, bức tường dần trở lại trạng thái ban đầu.

Phiêu Nguyệt đã lén vào trước khi bức tường đóng lại hoàn toàn và kịp thời đột nhập vào bên trong.

Hần bước đi không một tiếng động, đồng thời nhìn một lượt bên trong.

Đó là một không gian tối tăm không có nổi một ngọn đuốc.

Có lẽ người khác sẽ mất khá nhiều thời gian để làm quen với bóng tối, nhưng Phiêu Nguyệt nhanh chóng nhìn xuyên thấu màn đêm này.

‘Đây là nhà kho ư?’

Những chiếc bình đựng nước bằng da chất đống ở một bên, trên tường treo đủ loại dụng cụ.

Phiêu Nguyệt tìm thấy một cánh cửa ở bức tường đối diện.

Cửa đã bị khóa từ bên ngoài.

Phiêu Nguyệt rút Ti Xà Cang ra và đẩy nó qua khe cửa.

Rắc!

Tiếng khóa bị cắt vang lên.

Khi hần đẩy cánh cửa, nó mở ra mà không vang một tiếng động.

Sau khi Phiêu Nguyệt rời khỏi nhà kho, một tòa dinh thự được bao quanh bởi những bức tường rất cao hiện ra.

Đây là một kiến trúc điển hình của người phương Bắc khi bố trí nhà kho và nhà bao quanh một cái sân ở giữa.

Nó được thiết kế để tránh những luồng gió lạnh vào mùa đông, tuy nhiên lại không phù hợp với phương Nam có thời tiết nóng

bức.

Chỉ có một lý do để xây một ngôi nhà như thế này ở phía nam thay vì phía bắc.

Đó chính là để tránh ánh mắt của người khác.

Bên trong hoàn toàn bị chặn bởi các tòa nhà từ mọi phía khiến kẻ khác không thể nhìn thấy những hoạt động đang diễn ra trong đó.

Điều này giúp chủ nhân có thể sống thoải mái mà không sợ người đời nhòm ngó.

Bên trong dinh thự yên tĩnh tới mức như thể không có ai ở đây. Có lẽ nhiều người sẽ lầm tưởng rằng nó bị bỏ hoang. Tuy nhiên chính mắt Phiêu Nguyệt đã nhìn thấy có người bước vào nơi này.

Trên hết, hắn cảm nhận được sự hiện diện của rất nhiều người thông qua các giác quan.

Đó là một căn phòng ở nơi xa nhất của dinh thự.

Có bốn người đàn ông và một phụ nữ ở trong phòng.

Những người đàn ông đi qua lối đi bí mật đã báo cáo với người phụ nữ duy nhất.

“Thuộc hạ đã kiểm tra tất cả những người đến đây hôm nay, nhưng không có ai khả nghi cả.”

“Người chắc là không bỏ sót ai chứ?”

Giọng nói của người phụ nữ rất sắc bén.

Nàng là người phụ trách ở đây.

Tên nàng là Cao Thủy Cảnh.

Nàng luôn luôn tự hào về nhan sắc mỹ miều, tuy nhiên chẳng có gã nam nhân nào trong phòng phải lòng nàng.

Đó là bởi bọn họ biết rất rõ sâu bên trong nàng tàn ác đến mức độ nào.

Nếu làm sai, nàng sẵn sàng cho kẻ đó một nắm thuốc độc. Thực tế đã có người phải chết tức tưởi vì chuyện này.

Người đàn ông lắng nghe câu hỏi của Cao Thủy Cảnh rồi trả lời.

“Thật ra thì có một kẻ khả nghi, nhưng sau khi kiểm tra thì thấy không phải ạ.”

“Một người khả nghi sao?”

“Đúng vậy! Thuộc hạ đã nghi ngờ vì chiếc mũ hắc tã đội che khuất khuôn mặt dính đầy máu. Nhưng sau đó khi hắc tã bỏ mũ ra, đằng sau là khuôn mặt hoàn toàn khác.”

“Nghĩa là?”

“Thuộc hạ chắc chắn rằng không có ai trong số những người đến đây hôm nay giống như người ngài muốn tìm.”

“Vậy thì tốt quá.”

Chỉ đến khi đó khuôn mặt của nàng mới thả lỏng.

Người đàn ông khác hỏi một cách cẩn thận.

“Từ khi thuộc hạ tới đây theo dõi cũng được một thời gian rồi. Không biết có gây ra sai lầm gì không nữa.”

“Đừng nghĩ gì cả.”

“Dạ?”

“Đừng suy nghĩ nhiều bằng cái đầu dốt nát đó, các ngươi chỉ cần làm những gì được bảo thôi.”

“Vâng.”

Hắn đáp lại trong khi không có chút sức lực

Cao Thủy Cảnh khịt mũi với gã.

‘Hừ! Đám người này chẳng có chút kiên nhẫn nào.’

Có nàng ta thì bọn họ không thể nào tận hưởng cuộc sống được. Tuy nhiên nếu là mệnh lệnh của cấp trên thì một võ giả chỉ có thể tuân theo mà thôi.

“Để đề phòng thì đêm nay các ngươi đi nghe ngóng xem hắn có tới hay không.”

“Cần phải làm tới mức độ đó sao?”

“Đối phương là Tử Thần, không thể đoán được hắn sẽ vào đây trong hình dạng nào.”

“Vâng!”

Những gã đàn ông trả lời trong bất lực.

Tuy khuôn mặt tràn đầy vẻ không hài lòng nhưng bọn họ không thể từ chối.

Khi Cao Thủy Cảnh ra lệnh, họ buộc phải tuân theo.

Cao Thủy Cảnh đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

“Ta quay về phòng đây. Nếu có gì bất thường thì nhớ báo cáo cho ta.”

“Đã rõ.”

Cao Thủy Cảnh bỏ lại đám đàn ông và trở về phòng.

Những cơn gió mang theo hơi ẩm khiến toàn thân nàng cảm thấy vô cùng nhớp nháp.

Đã đến lúc nàng cởi áo khoác ngoài để đi tắm rồi.

Bỗng nàng cảm thấy có gì đó kỳ lạ. Khi quay đầu nhìn lại, đập vào mắt nàng là một khuôn mặt trắng trẻo của gã nam nhân đang đứng tại đó.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 449

Cao Thủy Cảnh cứng đờ người như pho tượng.

Trong phòng nàng có lắp đặt vài cơ quan. Bình thường võ giả không thể nào phát hiện ra. Và nếu có ai đột nhập thì nàng sẽ nhận được tín hiệu ngay lập tức.

Thế nhưng đối phương đã thông qua những cái bẫy và xâm nhập vào bên trong mà nàng không hề hay biết. Một nam nhân như thế không thể là người thường được.

Gương mặt hắn lại trắng trẻo và xinh đẹp hơn cả nữ nhân.

Vừa nhìn thoáng qua, nàng đã nhận ra thân phận của hắn.

“U!”

“Sở Như Nguyệt đã xúi giục cơ ư?”

“Huynh gấp gáp quá đó. Nữ nhân không thích nam nhân vội vàng đâu.”

“Những nữ nhân ta gặp lại nói khác đây.”

“Ha! Cũng đúng, chỉ cần dùng gương mặt đó thủ thi vài câu là người ta mềm nhũn ra ấy mà. Có bao nhiêu nữ nhân đã rơi vào tay huynh rồi?”

Bộp!

Chiếc áo mới cởi được một nửa liền rơi xuống đất.

Cao Thủy Cảnh vừa nói chống tay lên thắt lưng.

“Còn ta thì sao? So với những nữ nhân mà huynh đã ôm ấp.”

“Xinh đẹp.”

“Có xứng đáng được ôm không?”

Cao Thủy Cảnh cởi cả nội y rồi tiến lại gần Phiêu Nguyệt.

Gương mặt nàng hiện lên nụ cười vô cùng quyến rũ.

Nàng xinh đẹp đến mức bất kỳ nam nhân nào cũng phải chào thua trước nhan sắc ấy.

Càng đến gần, mùi hương thoang thoảng càng đậm hơn.

Cao Thủy Cảnh vươn đôi tay trắng trẻo ôm lấy cổ Phiêu Nguyệt. Và nàng nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Thế nào? Huynh có muốn ôm ta không?”

“Muốn chứ.”

“Vậy huynh ôm ta đi. Đêm nay ta sẽ trở thành nữ nhân của huynh.”

“Ta không làm thế được.”

“Sao thế?”

“Ta sợ ngân châm trên chiếc nhẫn của cô.”

“Hức!”

Đột nhiên vẻ mặt Cao Thủy Cảnh thay đổi hoàn toàn, ngón tay đeo nhẫn đang chuẩn bị đâm vào gáy Phiêu Nguyệt thì đang run lên.

Bên trong chiếc nhẫn này có chứa ngân châm siêu nhỏ mà mắt thường không thể nhìn thấy được.

Trên ngân châm có bôi kịch độc nên chỉ cần một vết đâm sẽ bỏ mạng ngay lập tức.

Cao Thủy Cảnh lập tức rũ bỏ gương mặt quyền rũ mà nhanh tay đâm châm vào cổ Phiêu Nguyệt.

Đột nhiên có thứ gì đó trên cổ Phiêu Nguyệt cắn vào tay nàng.

Phập!

“Gì thế?”

Gương mặt Cao Thủy Cảnh tối sầm lại. Đầu óc nàng bỗng chốc quay cuồng rồi phía trước trở nên mờ mịt mơ hồ. Đó là triệu chứng khi trúng phải kịch độc.

Thứ vừa cắn vào tay Cao Thủy Cảnh chính là Quỷ Nha.

Cao Thủy Cảnh bị Quỷ Nha cắn thì cũng không còn sức cầm độc châm vào cổ Phiêu Nguyệt, nàng liền ngồi phịch xuống sàn.

“Hức!”

Cao Thủy Cảnh dùng hai tay nắm vào cổ.

Bởi vì nàng đang vô cùng khó thở.

Phiêu Nguyệt quỳ xồm xuống nhìn Cao Thủy Cảnh.

“Cô bị Sở Như Nguyệt xúi giục đúng không?”

“Hức!”

Cao Thủy Cảnh vừa thở hổn hển vừa nhìn Phiêu Nguyệt.

Đồng tử nàng lúc này giãn đầy tơ máu đỏ hồng.

“Nói đi!”

Trước câu nói lạnh lùng của Phiêu Nguyệt, Cao Thủy Cảnh vẫn ngậm chặt miệng.

Nàng không thể nào tỉnh táo trước nỗi đau như thiêu như đốt cơ thể. Theo bản năng, nàng nhận ra mình khó mà sống sót

nổi.

Nếu muốn sống khi trúng phải kịch độc thể này thì chỉ có nước dùng linh đan diệu dược mới mong chữa trị khỏi. Nhưng thứ đó làm gì dễ dàng có được như vậy.

Nàng xác định sẽ phải bỏ mạng vào hôm nay.

Dù nàng xác nhận sẽ chết nhưng vẫn không có lý do gì phải nói ra sự thật.

Cao Thủy Cảnh mấp máy đôi môi nhuộm đầy máu rồi khó nhọc nói.

“Ta...!”

Khụ!

Nàng nôn ra một ngụm máu đen.

Nàng co giật mấy lần rồi sau đó không động đậy nữa.

Nàng đã bỏ mạng.

Một cái chết thê thảm.

Sau khi nàng chết, Phiêu Nguyệt vẫn không tìm ra được gì, nhưng hẳn không thất vọng.

Thi thể sẽ cho hẳn biết nhiều thứ hơn.

Phiêu Nguyệt mở rộng bàn tay nàng ra rồi quan sát.

Phần ngón tay nối với ngón tay út đã bị chai sần đi. Đây là dấu hiệu cho thấy nàng là một võ giả luyện kiếm.

Trên giang hồ hiếm có người nào sử dụng kiếm như thế này.

Một trong số đó chính là những thích khách như Phiêu Nguyệt.

Những cái bẫy được Cao Thủy Cảnh lắp đặt trong phòng chủ yếu được tạo ra để bảo vệ thích khách.

Luận về tuổi tác, chắc nàng không học sát pháp từ Sở Như Nguyệt, nhưng chắc chắn nàng là một thích khách chuyên nghiệp.

Phiêu Nguyệt khám xét trong người và nơi ở của Cao Thủy Cảnh.

Cru cru!

Lúc này Phiêu Nguyệt nghe thấy tiếng chim bồ câu kêu lên.

Phía sau bức tường là một chiếc lồng chim.

Hắn nhìn thấy con chim bồ câu được nhốt trong chiếc lồng ở chỗ đó.

Đó chính là truyền thư cưu thường dùng để liên lạc.

Có vẻ Cao Thủy Cảnh thường dùng nó để liên lạc với cấp trên.

Lúc Phiêu Nguyệt cầm lồng chim đặt lên bàn trà.

“Ngươi là ai?”

“Ồ! Tổ trưởng.”

Đột nhiên cánh cửa bật mở, một đám hộ vệ tiến vào trong.

Lúc quay đầu nhìn, đám thuộc hạ của Cao Thủy Cảnh hết nhìn Phiêu Nguyệt rồi lại nhìn thi thể Cao Thủy Cảnh dưới sàn.

Chúng nhìn thi thể đã biến thành màu đen của nàng một hồi rồi siết chặt nắm đấm.

“Tại sao Tổ trưởng lại...”

“Là hắn ta...”

Gã nam nhân cầm khiên và là giám sát của Tự Cống Thương Đoàn nhìn Phiêu Nguyệt rồi giật mình kinh ngạc.

Chính vì dung mạo bá khí của Phiêu Nguyệt vô cùng uy áp.

“Phiêu, Phiêu Nguyệt.”

“Cái gì cơ?”

“Chết tiệt!”

Đám nam nhân khác cũng giật mình rút vũ khí ra.

Vù!

Phiêu Nguyệt liền bắn Thu Hồn Ti ra.

Sợi tơ khí xuyên qua đám nam nhân kia, ngoại trừ gã nam nhân cầm khiên.

Chúng hét lên thất thanh rồi từ từ bỏ mạng.

Chỉ còn một người sống sót.

“Làm, làm sao đây?”

Đôi mắt hắn ta không ngừng lay động.

Chỉ trong nháy mắt, tất cả đồng liêu của hắn đã chết và chỉ còn mình hắn sống sót.

Phiêu Nguyệt tiến lại gần hắn.

“Ư ư!”

Gã nam nhân vừa rên rỉ vừa lùi lại phía sau.

Cả người hắn đang run lên như cây sậy.

Hắn càng sợ hãi hơn khi nhận ra thân thể Phiêu Nguyệt.

“Tử, Tử Thần...”

“Là ai? Người đã ra lệnh theo dõi ta?”

“Ta, ta không biết.”

“Là Sở Như Nguyệt?”

“Ta không biết.”

Phập!

Đột nhiên bên vai hắn đau nhói một hồi.

Phiêu Nguyệt vừa phóng Thu Hồn Ti cắm vào vai hắn.

“Khực!”

Gã nam nhân hét lên đau đớn

Lúc này Phiêu Nguyệt lại xuyên Thu Hồn Ti quay đuôi hắn.

Gã nam nhân không chịu đựng nổi mà quỳ rạp xuống.

“Ngươi, ngươi nghĩ ta sẽ nói sao?”

Nếu đã từng bị tra tấn, hắn sẽ không dễ gì nói ra.

Dù có mỉm cười chịu đựng đau đớn hắn cũng có thể chịu được.

Phiêu Nguyệt bật cười khi thấy gã nam nhân tự tin như thế.

Đột nhiên gã nam nhân cảm thấy toàn thân nổi một trận gai ốc.

Phiêu Nguyệt đặt ngón trỏ vào lòng bàn tay gã nam nhân rồi nói.

“Gần đây ta mới tìm được một cách dùng Thu Hồn Ti mới. Người có tò mò không?”

“Một chút cũng không.”

“Ta không quan tâm. Giờ ta sẽ cho người nếm thử.”

“Cái gì?”

Phập!

Đột nhiên Thu Hồn Ti cắm sâu vào lòng bàn tay hắn, máu lập tức tuôn ra không ngừng.

Tiếng hét thất thanh lại vang lên.

“Khư aaaaa!”

Thu Hồn Ti đi theo mạch máu của hắn vào tận sâu trong cơ thể. Nỗi đau do Thu Hồn Ti gây ra còn thống khổ hơn bất kỳ nỗi đau nào mà hắn cảm nhận trước đây.

“Xin, xin... người giết ta còn hơn!”

Gã nam nhân vật vả cầu xin.

Phiêu Nguyệt nhìn gã nam nhân rồi nói.

“Nếu không muốn chết thì mau nói hết những gì người biết đi!”

“Khư ư!”

Gã nam nhân điên cuồng gập đầu, trên mặt hắn hiện giờ chỉ toàn là nước mắt nước mũi.

Phải đến lúc này Phiêu Nguyệt mới thu Thu Hồn Ti.

Gã nam nhân vội vàng nói, hắn sợ Phiêu Nguyệt sẽ lại vung Thu Hồn Ti ra.

“Tiểu, tiểu nhân chẳng biết gì cả. Mọi thứ đều do Tổ trưởng sắp xếp. Cứ 5 ngày một lần, Tổ trưởng sẽ báo cáo với cấp trên bằng truyền thư cưu. Và hôm nay chính là ngày đó.”

“Thật không?”

“Thật ạ. Nếu ngài tha mạng, tiểu nhân sẽ giúp ngài.”

“Bằng cách nào?”

“C, chuyện đó...”

Gã nam nhân áp ứng.

Đột nhiên Phiêu Nguyệt điểm tử huyết của gã nam nhân.

Gã nam nhân lập tức trợn mắt lên rồi tắt thở.

Giết một người mà không khiến hắn đau đớn chính là lòng từ bi cuối cùng Phiêu Nguyệt có thể làm.

Phiêu Nguyệt nhìn thi thể gã nam nhân một chốc rồi cảm lồng chim bồ câu ra ngoài.

Khi lồng vừa mở cửa, truyền thư cưu đã bay đi mất.

Truyền thư cưu liên bay vòng trong không trung một hồi rồi bay theo đúng một hướng. Phiêu Nguyệt bắt đầu thi triển khinh công đuổi theo hướng của truyền thư cưu.

Truyền thư cưu đang bay về hướng một ngọn núi.

Vốn dĩ chim bồ câu không bay vào ban đêm. Chúng chỉ hoạt động vào ban ngày và ban đêm thì nghỉ ngơi.

Dẫu đã được huấn luyện, tập tính ấy vẫn sẽ không thay đổi. Vậy nên, cấp trên mà Cao Thủy Cảnh gửi báo cáo từ truyền thư cưu sống không xa Xích Thủy là mấy.

Đó là một nơi truyền thư cưu có thể đến vào ban đêm.

Ngọn núi mà truyền thư cưu đang bay đến chính là nơi này. Phiêu Nguyệt leo lên một đại thụ cao nhất gần đó. Hắn nhìn thấy truyền thư cưu biến mất trong rừng.

Phiêu Nguyệt giẫm chân lên cành cây rồi đuổi theo truyền thư cưu. Và rồi hắn nhìn thấy một căn lều nằm sâu trong rừng.

Không chỉ có một truyền thư cưu đến căn lều. Có ba bốn con truyền thư cưu đang đậu trên bậu cửa sổ của căn lều.

Lúc này, cửa sổ căn lều mở ra, một gã quái nhân đầu óc bù xù lộ diện.

Y đang quan sát chân của đám truyền thư cưu vừa bay đến.

“Cái gì?”

Đột nhiên quái nhân hét lên.

Trên chân của các truyền thư cưu khác đều có thư, nhưng chỉ có con truyền thư cưu là không có gì cả.

Gương mặt quái nhân liền méo xệch đi.

“Lẽ nào?”

Y vội vàng nhìn xung quanh.

Đột nhiên, Phiêu Nguyệt đập lên cổ thụ phóng về phía quái nhân.

“Chết tiệt!”

Quái nhân phát hiện Phiêu Nguyệt liền vội vàng đưa tay lên. Trong tay y là một ống hình trụ nhỏ.

Vút!

Ám khí từ ống hình trụ lập tức phóng ra.

Phiêu Nguyệt rút phi đao đánh bật ám khí.

Keng!

Ám khí nhỏ đến mức khó mà nhìn thấy bằng mắt thường, nhưng nó đã bị phi đao đánh bật ra.

“Khực!”

Lúc nhìn thấy cảnh tượng đó, quái nhân vội phóng người ra khỏi lều.

Quái nhân đã nhận ra đối phương chính là Phiêu Nguyệt.

‘Sao tên đó lại đến được đây?’

Lông tơ trên người quái nhân dựng đứng lên cả.

Y đang cảm thấy sợ hãi tột độ.

Quái nhân chính là tâm phúc của Sở Như Nguyệt.

Y rất thành thực trong việc thu thập thông tin.

Sở Như Nguyệt đã ra lệnh cho y giám sát xem Phiêu Nguyệt có xuất hiện ngoài thành Tứ Xuyên hay là không.

Quái nhân đã bố trí rất nhiều người như Cao Thủy Cảnh trên khắp các con đường ra ngoài thành Tứ Xuyên.

Tất cả đám truyền thư cưu này đều là do thuộc hạ của y gửi đến.

‘Không ngờ hần lại đuổi theo truyền thư cưu. Rốt cuộc hần...’

Y đương nhiên biết Phiêu Nguyệt là một võ giả vĩ đại. Thế nhưng y thật sự không ngờ Phiêu Nguyệt lại đuổi theo truyền thư cưu tìm đến tận đây.

‘Phải nhanh chóng cho người đó biết mới được.’

May thay bây giờ là đêm tối.

Nếu trốn trong bụi rậm, đối phương khó mà có thể phát hiện được y.

Quái nhân tính toán như thế rồi dốc toàn lực mà chạy.

Xoẹt!

Thế nhưng chỉ mới rời khỏi căn lều khoảng 10 bước chân, đột nhiên y chúi người về trước. Chân của y đã bị cản bởi một đoạn.

Quái nhân cảm nhận cơn đau đớn như lửa thiêu đốt rồi nhìn vào chỗ mà y vừa ngã.

Tự lúc nào, nơi này có nhiều sợi ngân ty nhỏ đến khó mà nhìn thấy nổi.

Phiêu Nguyệt đang thi triển Tri Thù Ngân Võng.

“Khực!”

Gã quái nhân nghiêng răng vục người dậy, nhưng cẳng chân của y đã bị cắt nên y không thể đứng dậy được.

Trong lúc này Phiêu Nguyệt đã đứng trước mặt y.

Khoảnh khắc nhìn thấy gương mặt trắng toát của Phiêu Nguyệt giữa đêm tối, cả người gã quái nhân như đông cứng lại.

450

Tự Công Thương Đoàn dỡ đồ đạc xuống tại một quán trọ ở Xích Thủy.

Quán trọ mà bọn họ quyết định lưu lại có một chuồng ngựa và nhà kho khá lớn. Ngựa được đưa vào chuồng, đồ đạc của bọn

họ được cất vào nhà kho. Xung quanh là những bảo tiêu thay nhau canh giữ.

Vốn dĩ những món đồ ấy đều là những vật quý giá nên dù đã được cất trong kho nhưng vẫn phải được canh gác nghiêm ngặt.

Những người khác của thương đoàn lúc này đang ăn uống ở lầu một của quán trọ.

Đào Diễm Sơn cùng Ân Diệu ngồi ở một góc của quán.

“Quào!”

“Ta sắp phát điên rồi.”

Những người của thương đoàn không thể giấu nổi vẻ cảm thán trước sự xuất hiện của Ân Diệu.

Ân Diệu lúc này đã cởi Phi Phong Y ra, để lộ ra gương mặt vô cùng xinh đẹp.

Chỉ có điều là đôi mắt Ân Diệu trông thật vô hồn vì mất đi tiêu điểm, nhưng nhờ vậy mà trông tiểu nữ tử rất bí ẩn ở dưới ánh sáng mờ ảo.

Ân Diệu chọc đũa vào đĩa thức ăn trên bàn.

Mặc dù mắt của tiểu nữ tử không thể thấy được nhưng hành động của Ân Diệu chẳng khác nào người bình thường.

Đôi mắt vốn là nơi chịu trách nhiệm tiếp nhận thông tin mà con người nhận được. Nhưng các giác quan của Ân Diệu vốn đã được phát triển đến cực hạn, điều đó giúp cho tiểu nữ tử có thể sinh hoạt bình thường mà không gặp bất cứ khó khăn gì dù thiếu đi đôi mắt.

“Ngon thật! Tay nghề đầu bếp ở đây quả thực rất khéo.”

“Vậy à?”

“Tỷ xem chiếc màn thầu này đi. Nhân không quá nhiều cũng không quá ít. Rất khó để trộn được các nguyên liệu một cách hài hòa như vậy đây.”

“Đúng như đệ nói!”²

Đào Diễm Sơn không ngừng cảm thán.

“E hèm! Tiểu thư.”

Bỗng có ai đó hắng giọng và đi đến bàn nơi hai người đang ngồi.

Một cự hán với vóc dáng cao lớn bước tới, ánh mắt hăn dán chặt lên người Ân Diệu.

Cự hán là một khách quan lưu tại quán trọ này.

Hắn chỉ về chiếc bàn phía sau rồi nói.

“Chủ nhân của tại hạ muốn làm quen với tiểu thư. Tiểu thư có thể đi cùng tại hạ một chút được không?”

“Tại sao ta phải đi?”

“Công tử của chúng tại hạ là một người có ảnh hưởng rất lớn đấy ạ.”

“Thì sao?”

“Hả?”

Cự hán khẽ nhíu mày trước câu trả lời của Ân Diệu.

Hắn sợ những người khác chú ý nên lịch sự nói.

“Chẳng phải tiểu thư đi cùng Tụ Cống Thương Đoàn sao?”

“Thì sao?”

“Tiểu thư có thể dành cho công tử nhà tại hạ một chút thời gian nếu muốn Tụ Cống Thương Đoàn an toàn rời khỏi Xích Thủy.”¹

Lời lẽ thì lịch sự nhưng nội dung chứa đựng bên trong chẳng khác gì đang đe dọa Ân Diệu.

“Công tử nhà chúng tại hạ chính là tiểu bang chủ của Xích Thủy Bang, bá chủ của Xích Thủy đấy ạ.”

“Thì sao?”

“Một khi Xích Thủy Bang đã muốn thì không ai có thể mang được hàng hóa ra khỏi nơi này đâu. Nếu Tụ Cống Thương Đoàn bị giữ lại một đến hai ngày thì sao nhỉ? Những thương đoàn lớn như Tụ Cống Thương Đoàn hẳn sẽ bị thiệt hại không ít nếu bị giữ chân lại nơi này lâu đấy. Nhưng chỉ cần tiểu thư dành cho công tử tại hạ một chút thời gian, công tử sẽ để Tụ Cống Thương Đoàn rời khỏi Xích Thủy một cách dễ dàng.”

Cự hán nói trôi chảy như thể bôi dầu vào miệng.

Có vẻ như đây không phải lần đầu tiên hán làm những điều như thế này.

Tiểu bang chủ của Xích Thủy Bang vốn nổi tiếng đào hoa.

Chỉ cần nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp là không thể kiềm chế được.

Và Ân Diệu đã lọt vào mắt xanh của hán.

Về ngoài bí ẩn của Ân Diệu đã thu hút hán.

‘Dù Tự Công Thương Đoàn có hùng mạnh đến mấy thì cũng khó mà động tay động chân với Xích Thủy Bang.’

Bang chủ Xích Thủy Bang Quách Hồ Thiết vốn nổi tiếng với t&iacutbzfczke;nh khí tàn độc.

Cũng chính vì thế nên những thương đoàn hay tiêu cục đi qua Xích Thủy đều phải để mắt đến Quách Hồ Thiết và Xích Thủy Bang.

Tiểu bang chủ Xích Thủy Bang Quách Chi Văn lúc này đã nhắm vào Ân Diệu.

Thấy những bảo tiêu hoàn toàn không tiếp xúc gì với Ân Diệu, hán đoán Ân Diệu là khách quý.

Đôi lúc cũng có những trường hợp như thế này, những người đi đường dài thường chọn một thương đoàn hay tiêu cục nào đó để đồng hành.⁸

Quách Chi Văn nghĩ Ân Diệu cũng là một trong số đó. Đó là lý do tại sao hán ta phớt lờ đoàn chủ Tự Công Thương Đoàn Lý Thần Tất và sai thuộc hạ của mình tiếp cận Ân Diệu.

Bọn họ bề ngoài tỏ thái độ lịch sự nên hán sẽ không có vấn đề gì.

Cự hán trừng mắt nhìn Ân Diệu.

Hán cho rằng Ân Diệu sẽ đi theo hán. Bởi những người trước đây cũng thế. Nhưng phản ứng của Ân Diệu hoàn toàn trái với những gì hán mong đợi.

“Ta từ chối.”

“Tiểu thư!”

“Tỷ ấy đã từ chối rồi còn gì.”

Ngay lúc đó, Đào Diễm Sơn chen vào.

Ánh mắt cự hán lóe lên tia sáng.

“Ngươi im lặng đi.”

“Ngươi mới là người nên im lặng và rút đi thì có.”

“Thằng chó này...”

“Nếu ngươi còn mở miệng nói ra những điều vớ vẩn lần nữa thì ta sẽ giúp ngươi húp cháo thay cơm đấy.”⁶

“Ngươi...!”

Cự hán tức giận hét lên.

Rắc!

Đào Diễm Sơn đâm thẳng vào miệng của cự hán.

Xương hàm của cự hán vỡ ra, những chiếc răng cũng rụng hết, rơi ra bên ngoài.⁸

“Áaa!”

Cự hán nhìn vào Đào Diễm Sơn với vẻ mặt không thể tin được, hấn cứ thế mà lùi về phía sau.

Rầm!

“Chuyện gì thế?”

“Có chuyện gì vậy?”

Những thuộc hạ đi cùng Quách Chi Văn ngạc nhiên đứng bật dậy.

Đào Diễm Sơn đứng dậy rồi đi đến nơi Quách Chi Văn cùng những thuộc hạ đang ngồi.

Dáng vẻ của cậu thiếu niên đang lê bước trông thật đáng sợ.

Quách Chi Văn cau mày nhìn Đào Diễm Sơn đang tiến đến gần mà không có chút sợ hãi.

“Ồ...?”¹

Lý Thần Tất vội vàng đứng dậy định hòa giải vì dự cảm vẫn đang nghiêm trọng dần. Nhưng khi ấy, Đào Diễm Sơn đã hát

tay ra hiệu với y đừng can thiệp vào nên y đành phải quay trở về chỗ ngồi.

Ánh mắt của Quách Chi Văn hơi dao động trước phản ứng của Lý Thần Tất.

Bởi vì thái độ của Lý Thần Tất quá đổi e dè đối với một người chỉ đơn thuần là đi cùng thương đoàn.

Két!

Đào Diễm Sơn đến trước mặt Quách Chi Văn rồi kéo ghế ra ngồi.

Quách Chi Văn nhìn chăm chăm vào Đào Diễm Sơn rồi nói.

“Người dám đả thương võ giả của Xích Thủy Bang sao. Xem ra người ăn phải gan hùm rồi.”

“Huynh!”

“Hả?”

“Huynh lớn hơn ta thì đương nhiên ta phải gọi huynh là huynh rồi. Huynh này, nếu muốn chết thì cứ ngậm ngược con dao rồi đập đầu xuống đất đi. Như vậy thì huynh mới có thể chết một mình mà không ảnh hưởng tới những người khác được.”

“Cái gì? Tiểu tử thôi nhà người có biết ta là ai không mà dám buông lời xằng bậy như vậy hả? Các người còn đứng ngơ ra đó làm gì thế? Mau mau xử lý tên nhãi này cho ta.”

Quách Chi Văn nổi giận với những thuộc hạ đang đứng cạnh.

“Rõ!”

“Tên khốn nhà người mau đi theo ta.”

Những thuộc hạ vươn tay về phía Đào Diễm Sơn.

Ngay lúc đó, Đào Diễm Sơn dùng móng cào nhẹ vào chiếc đĩa.

Kéttt!

Âm thanh sắc lẹm kinh hoàng vang vọng khắp quán trọ.

Sắc mặt của Quách Chi Văn cùng những thuộc hạ lập tức thay đổi khi chứng kiến cảnh tượng tiếp đó.

Bởi chiếc đĩa kia đã bị cắt làm đôi như thể nó vừa được cắt bằng dao vậy.

Tuy đam mê nữ sắc và hay làm ra những chuyện xằng bậy nhưng dù sao thì Quách Chi Văn cũng là một người luyện võ. Vậy nên hẳn có thể biết Đào Diễm Sơn ghê gớm đến mức nào.

Ngay cả phụ thân hắn là Quách Hồ Thiết nhiều khi cũng chưa đạt đến cảnh giới này.

Đào Diễm Sơn gõ gõ vào chiếc đĩa đã bị cắt làm đôi rồi nói.

“Huynh, cổ của huynh có cứng như cái đĩa này không?”

“Kh... không.”

“Còn phụ thân huynh thì sao. Cổ của phụ thân huynh có cứng hơn cái đĩa này không?”

“C... cũng không.”

“Ta hiểu huynh mà. Trái tim của huynh đã rung động khi thấy nữ nhân xinh đẹp và huynh muốn nắm lấy đôi tay của người ta đúng chứ?”

“Đ, đúng vậy.”

“Nhưng mà huynh cũng phải biết chọn người để dao động chứ. Hôm nay huynh coi như gặp may đấy. Bởi vì huynh gặp được ta. Chứ nếu huynh gặp phải huynh của ta thì có lẽ ngày mai Xích Thủy Bang sẽ không còn một ai sống sót rồi.”

Gương mặt của Quách Chi Văn cùng thuộc hạ trở nên trắng bệch dưới câu nói nửa đùa nửa thật của Đào Diễm Sơn.

Khí thế mà Đào Diễm Sơn tỏa ra đè chặt lấy khuôn ngực của bọn họ khiến bọn họ không thể thở được.

Toàn thân bọn họ run lên như cây sậy.

“Khực!”

“Hộc!”

Quách Chi Văn cùng những thuộc hạ mím chặt môi rên rỉ khi bị áp lực từ Đào Diễm Sơn đè nặng.

Khi bọn họ tưởng chừng bản thân đã chạm đến giới hạn thì áp lực đè nặng lên họ bỗng biến mất như tuyết tan ra.

“Huynh này!”

“Vâng!”

“Ta chỉ muốn rời đi trong im lặng thôi.”

“Vâng!”

“Vậy nên mong huynh để bọn ta có thể nghỉ ngơi trong yên bình.”

“Vâng ạ.”

“Đa tạ huynh nhé! Quả nhiên huynh là người rất hiểu chuyện. Đa tạ, đa tạ!”

Đào Diễm Sơn đẩy ghế ra sau rồi đứng dậy.

Hắn vẫn giữ nét mặt tươi cười. Nhưng đối với Quách Chi Văn, nụ cười ấy còn đáng sợ hơn bất kỳ con ác quỷ nào.

‘Hắn là ai thế? Tên khốn này... từ đâu ra mà xuất hiện thế?’

Quách Chi Văn thậm chí còn không dám mơ đến việc trả thù.

Bởi vì hắn đã nhìn thấy tương lai của mình qua chiếc đĩa bị cắt làm đôi ở trên bàn.

Đào Diễm Sơn đã sở hữu sức mạnh khủng khiếp như vậy, không biết “huynh” mà hắn nhắc đến còn kinh khủng tới mức nào.

“Mau dẫn tên khốn kia về thôi.”

Quách Chi Văn ra lệnh cho thuộc hạ mang tên cự hán nằm rải lại trên sàn kia về.

Những thuộc hạ vội vàng kéo tên cự hán kia đi.

Nhìn thấy dáng vẻ thảm thương của tên cự hán kia khiến bọn họ không muốn ở lại đây lâu thêm nữa.

Họ vội vàng rời khỏi quán trọ vì sợ rằng Đào Diễm Sơn sẽ đuổi theo bọn họ.

Đào Diễm Sơn mỉm cười rồi ngồi xuống vị trí cũ.

Ân Diệu nhìn về phía hắn rồi nói.

“Đệ vất vả rồi. Nhưng chẳng phải hơi quá rồi ư?”

“Đệ không muốn có người chú ý đến chúng ta nữa.”

“Đệ giỏi lắm.”

“Hi hi!”

Đào Diễm Sơn cười rạng rỡ trước lời khen của Ân Diệu.

Những người trong Tự Cống Thương Đoàn ai nấy đều cảm thấy run rẩy khi nhìn thấy cảnh tượng đó.

Qua lời dặn dò của Lý Thần Tất, bọn họ cũng đã nghĩ đến người Phiêu Nguyệt rất khủng khiếp. Nhưng không ngờ Đào Diễm Sơn còn nhỏ mà uy lực lại cao cường đến vậy.

‘Có lẽ ta không nên nhìn qua đó nữa thì hơn.’

‘Nếu đứa trẻ đó đã mạnh như vậy rồi thì người mà tiểu tử ấy gọi là huynh còn mạnh đến cỡ nào đây?’

Kết!

Bỗng cánh cửa quán trọ mở ra, ai đó bước vào trong quán.

Gương mặt ai nấy đều trở nên cứng đờ khi nhìn vào y phục của hắn.

Nam nhân trùm kín Phi Phong Y lên người ấy chính là Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt lướt qua từng bàn, đi đến nơi Đào Diễm Sơn và Ân Diệu đang ngồi.

“Huynh!”

Đào Diễm Sơn cười tươi rồi vẫy gọi Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt gật đầu rồi ngồi xuống cạnh hắn.

Phiêu Nguyệt đã cảm nhận bầu không khí bất thường ở trong quán trọ này.

“Đã có chuyện gì sao?”

“À! Có kẻ dám chọc ghẹo Ân Diệu tỷ tỷ nên...”

“Đệ giết rồi à?”

“Không không, đệ chỉ cảnh cáo hắn thôi.”

“Vậy là được rồi.”

“Vâng!”

Phiêu Nguyệt không hỏi thêm nữa.

Ân Diệu đặt đũa xuống rồi hỏi Phiêu Nguyệt.

“Mọi chuyện suôn sẻ chứ ca?”

“Ừm!”

Phiêu Nguyệt gật đầu, Ân Diệu mỉm cười như thể đã hiểu.

Trên cơ thể của Phiêu Nguyệt tỏa ra mùi máu.

Chỉ giết một hai người thì cơ thể không thể nào lại tỏa ra nhiều mùi máu như thế này.

Ít nhất thì đã có năm sáu người chết dưới tay của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt có thể giết người một cách dễ dàng, nhưng không hề tùy tiện. Hắn chỉ giết người khi có lý do chính đáng.

Phiêu Nguyệt đã dùng Thu Hồn Ti để tra tấn quái nhân.

Quái nhân nghiêng răng chịu đựng nhưng vô ích.

Hắn không thể chịu nổi cơn đau khi Thu Hồn Ti lướt trên huyết quản của hắn. Thậm chí hắn đã định tự sát vì không chịu được nữa, nhưng Phiêu Nguyệt đã không cho phép điều đó xảy ra.

Phiêu Nguyệt tra tấn quái nhân khiến hắn sống không bằng chết. Cuối cùng quái nhân kia không thể thắng nổi cơn đau, hắn thú nhận những gì mà mình biết.

Quả như Phiêu Nguyệt dự đoán, quái nhân chính là một trong những kẻ giám sát do Sở Như Nguyệt cài vào.

Sở Như Nguyệt đã cử những người như quái nhân đến những nơi trong giang hồ để xây dựng mạng lưới thông tin của riêng nàng ta. Hàng ngày, họ sẽ sinh sống như một người bình thường và chỉ hành động khi Sở Như Nguyệt ra lệnh.

Cầm Ma Trang, nơi hợp lực với Ân Hạ Tiêu Cục khi bọn họ vào thành Tứ Xuyên cũng là một cứ điểm của Sở Như Nguyệt.

Nàng ta đã chọn một nơi cách xa Thành Đô vì e ngại Phiêu Nguyệt.

‘Xem ra thời gian qua cô đã rất chăm chỉ, Như Nguyệt!’

Rõ ràng là Sở Như Nguyệt đã rất chăm chỉ sau khi thoát khỏi Thiên La Địa Võng. Nếu không thì nàng không thể nào xây

dựng được một mạng lưới thông tin hiệu quả như vậy ở trong giang hồ được.

Phiêu Nguyệt hỏi quái nhân.

Rằng mạng lưới của họ có phải nhận được lệnh từ Cửu Long Sát Mạc không.

Quái nhân trả lời rằng hắn chỉ nghe theo lệnh của Sở Như Nguyệt.

Nói các khác, Sở Như Nguyệt đang vận hành một mạng lưới thông tin tách biệt với Cửu Long Sát Mạc.

Ngay lúc đó, Phiêu Nguyệt nhận ra Sở Như Nguyệt tuy thuộc Cửu Long Sát Mạc nhưng nàng ta hoàn toàn không phục tùng bọn họ.

Nghĩ lại thì Sở Như Nguyệt vốn có tính cách kiên định khi còn ở dưới Không Động. Sẽ rất khó để nàng ta phục tùng cho một ai đó.

Sở Như Nguyệt chỉ cảm thấy hài lòng khi nàng ta đã leo lên được đỉnh, bất kể lúc này nàng có thuộc dưới trướng của ai.

Một cây nấm độc như Sở Như Nguyệt đang phát triển trong Cửu Long Sát Mạc, nơi tưởng chừng là hoàn hảo.

Việc của Phiêu Nguyệt là phải lợi dụng triệt để cây nấm độc ấy.

Và đó là một trong những việc mà Phiêu Nguyệt có thể làm tốt nhất.

451

Sau một loạt các sự kiện xảy ra, ánh mắt của những võ giả của Tự Công Thương Đoàn nhìn Phiêu Nguyệt đã thay đổi.

Nếu trước đây, họ nhìn Phiêu Nguyệt với một cái nhìn cùng với câu hỏi ‘đó là một con người sao?’ thì bây giờ họ đã nhìn hắn với một cái nhìn chứa đựng nỗi sợ hãi.

Đào Diễm Sơn tuy nhỏ tuổi nhất nhưng cũng đã rất mạnh mẽ rồi, họ còn không thể tưởng tượng được sức mạnh khủng

khiếp của Phiêu Nguyệt.

Phải đến lúc đó họ mới hiểu được tại sao Đoàn chủ của Tự Công Thương Đoàn Lý Thần Tất lại đối xử chân thành với Phiêu Nguyệt đến như vậy.

‘Mình không nên nhìn về phía bên đó.’

Võ giả của Tự Công Thương Đoàn không dám nhìn về phía Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt, Đào Diễm Sơn, Ân Diệu ngồi bên chiếc bàn cạnh cửa sổ để quan sát từng hành động của võ giả Tự Công Thương Đoàn.

Họ buộc ngựa vào xe ngựa và chắt hành lý lên. Họ đang chuẩn bị rời đi.

Họ chắt hành lý lên xe ngựa có Phiêu Nguyệt. Hành lý được đặc biệt buộc 1 cách cẩn thận để không bị lung lay hoặc rơi xuống.

2

Đào Diễm Sơn hỏi rằng liệu hấn có giúp được gì không, nhưng mọi người đều khước từ và bảo hấn nên nghỉ ngơi.

Đào Diễm Sơn tặc lưỡi thắc mắc

“Hôm qua mình đã quá tay à?”

Bản thân hấn vẫn chưa quen với việc nhận mọi ánh mắt của mọi người đổ dồn về phía mình như vậy.

Mặt khác, biểu cảm của Phiêu Nguyệt và Ân Diệu rất đối bình yên.

1

Thời gian qua họ đã phải trải qua quá nhiều mớ hỗn độn để có thể lo lắng vào những việc thu dọn hành lý như thế này. Trái tim họ vốn đã mệt mỏi, nên họ ít bị kích động về mặt cảm xúc hơn so với người bình thường.

Cuối cùng, khi chuẩn bị rời đi, Lý Thần Tất bước đến gần và nói.

“Mọi người mau lên xe đi.”

8

“Ừm!”

Phiêu Nguyệt gật đầu đứng dậy, Đào Diễm Sơn và Ân Diệu cũng đi theo. Đào Diễm Sơn leo lên chiếc ghế, Ân Diệu như một lẽ tự nhiên mà ngồi vào chiếc ghế bên cạnh hắn. Còn Phiêu Nguyệt thì nằm ở phía cuối xe ngựa.

“Xuất phát.”

Theo mệnh lệnh của Lý Thần Tất, Tụ Công Thương Đoàn rời khỏi quán trọ.

Xe ngựa di chuyển, cơ thể của Phiêu Nguyệt rung theo nhịp ngựa chạy. Nhưng Phiêu Nguyệt không hề bận tâm, hắn vẫn nằm gác tay lên trán nhìn lên bầu trời.

Đột nhiên hắn cảm thấy có ánh mắt sắc lạnh dõi theo mình.

Hắn quay đầu nhìn, nhìn thấy một nhóm người đang đứng ở tầng hai của tòa nhà gần đó.

Trong số đó, một người đàn ông bắt gặp ánh mắt của Phiêu Nguyệt, bất giác quay đầu đi.

6

Phiêu Nguyệt cứ thế nhìn khuôn mặt của người đàn ông rồi lại nhìn lên bầu trời.

Lộc cà lộc cà lộc!

Xe ngựa đi ngang qua tòa nhà rồi dần khuất xa.

Khi bóng dáng của Phiêu Nguyệt biến mất, người đàn ông mới thận trọng ngẩng đầu lên. Ánh mắt của y tràn ngập nỗi sợ hãi.

Y vẫn chưa dễ dàng bình tĩnh lại được, đôi vai y run lên.

8

“Hộc! Hộc!”

Y bất giác thở dốc.

Lúc đó, một thuộc hạ chưa nhận ra tình cảnh lúc này của y, vô tư lên tiếng.

“Nhưng mà cứ để chúng đi như vậy sao? Công tử đã bị mất mặt rồi, ta phải trả thù chứ.”

“Gì cơ?”

Người đàn ông quay lại nhìn. Tên thuộc hạ lại càng hùng hực ý chí chiến đấu hơn.

“Nếu cứ để chúng đi như vậy, mọi người sẽ coi thường Xích Thủy Bang chúng ta mất.”

Tên thuộc hạ là Giang Tân Nhiệt, một trong những người đứng đầu của Xích Thủy Bang.

Giang Tân Nhiệt nổi danh với cuồng phong đao pháp.

Ánh mắt của người đàn ông nhìn Giang Tân Nhiệt trở nên lạnh lùng.

Tên của người đàn ông đó là Quách Hồ Thiết.

Y chính là Bang chủ của Xích Thủy Bang.

Nhận ra ánh mắt của Quách Hồ Thiết không hề bình thường, Giang Tân Nhiệt có chút sợ hãi.

“Bang chủ, tại sao lại nhìn tại hạ như vậy?”

“Người định giết ta đúng không?”

“Sao cơ?”

“Người thèm muốn chỗ ngồi của Bang chủ Xích Thủy Bang đến vậy à?”

“Bang chủ! Tuyệt đối không có chuyện đó. Tại hạ chỉ nghĩ rằng phải trả thù cho Bang chủ để thể diện của Ngài không bị bôi nhọ mà thôi.....”

Bộp!

Bất chợt Quách Hồ Thiết đá vào bụng Giang Tân Nhiệt.

Giang Tân Nhiệt đau không hết nên lờ, ngã nhoài về phía sau.

Quách Hồ Thiết búng tay chỉ thẳng về hướng Giang Tân Nhiệt.

“Lại đây nào!”

“Thưa Bang, Bang chủ?”

Giang Tân Nhiệt lão đảo tiến lại gần Quách Hồ Thiết.

Bộp!

“Khắc!”

Trong khoảnh khắc, Quách Hồ Thiết đâm một cú ngay giữa mặt Giang Tân Nhiệt.

Giang Tân Nhiệt đầu óc quay cuồng, ba hoặc bốn cái răng văng ra.

“Bang, Bang chủ! Sao người lại như vậy?”

“Thằng chó! Muốn chết thì chết một mình. Sao lại lôi kéo cả ta vào vậy? Muốn giết ta rồi trở thành Bang chủ sao? Hả! Đó là lý do tại sao người muốn làm điều đó đúng không?”

“Không phải đâu ạ. Bang chủ! Tại hạ tuyệt đối không có suy nghĩ đó.”

“Chết tiệt! Vậy thì câm mồm lại. Đừng có xúi giục ta làm chuyện đó.”

“Tuân lệnh! Xin Ngài tha thứ.”

Cuối cùng, Giang Tân Nhiệt cúi đầu và nhận lỗi.

Quách Hồ Thiết không phải là không muốn trả thù Đào Diễm Sơn - kẻ đã làm nhục mặt con trai của y.

Đêm qua khi con trai y trở về với vẻ sợ hãi, mặt cắt không còn một giọt máu, y đã có ý định muốn báo thù. Nhưng đã tâm muốn trả thù của y đã hoàn toàn biến mất từ khoảnh khắc trông thấy vị nam nhân ghé qua lạng lẽ vào sáng sớm nay.

Quách Hồ Thiết nhẹ nhàng chạm lên cổ. Một đường lằn màu đỏ xuất hiện ẩn sau lớp cổ áo.

“Khôn kiếp!”

Đó là dấu vết mà vị nam nhân kia đã để lại.

Chỉ cần hấn dồn thêm một chút sức lực vào đôi tay thì rất có thể đầu y đã lìa khỏi cổ rồi.

“Quên đi! Chuyện của con người, và cả chuyện mà ta đã ghé qua đây!”

“Rõ! Ta sẽ quên hết tất cả.”

“Nếu chuyện ta ghé qua đây bị lộ ra bên ngoài, ta nhất định sẽ trở lại. Người hiểu ta đang nói gì rồi đúng chứ?”

“Đương, đương nhiên rồi. Ta sẽ giữ thật kỹ chuyện này.”

Vị nam nhân kia không để lộ thân phận của mình. Nhưng ngay lập tức Quách Hồ Thiết đã nhận ra hắn là ai.

Vẻ ngoài không giống con người, tỏa sáng chói lòa trong bóng tối.

Một nam nhân với vẻ ngoài như vậy, trên thế gian này quả là chẳng còn ai ngoài hắn.

‘Phiêu Nguyệt.’

Cứ thể như y vừa được tử thần ghé thăm.

Y không thể tin được rằng bản thân mình vẫn còn sống sót.

Nếu không muốn Tử Thần ghé qua lần nữa thì y buộc phải giữ kín chuyện này.

Quách Hồ Thiết ra lệnh cho những tên trong Xích Thủy Bang.

“Nếu chuyện Tử Thần ghé qua đây mà bị lộ ra ngoài, ta nhất định sẽ giết các người. Rõ chưa?”

“Rõ!”

“Được rồi.”

Thấy cảnh Giang Tân Nhiệt bị dân một trận tơi bời, các thuộc hạ ai nấy cũng đều rầm rập đáp lời.

Hành trình rời khỏi Xích Thủy của Tự Công Thương Đoàn diễn ra rất suôn sẻ.

Họ ghé qua một vài thành phố, và mỗi lần ghé qua họ đều mua hàng hóa do người dân bản địa làm ra.

Họ không bán đi số hàng hóa chất trên xe mà lại còn mua thêm, cuối cùng thì xe ngựa cũng chẳng thể chất thêm nổi hành lý nữa.

Lý Thần Tất mua thêm một số xe ngựa mới và lại chất thêm hàng hóa.

Số xe ngựa tăng thêm, tốc độ di chuyển cũng vì thế mà giảm xuống. Nhưng không ai tỏ vẻ khó chịu.

Vốn dĩ thương đoàn là như thế.

Ngay cả trên đường đi, nếu có món hàng nào có giá trị khi bán đi thì họ cũng sẽ thu mua và bán lại giá cao hơn.

Bản chất của thương đoàn là thu được lợi nhuận cao.

Phiêu Nguyệt hiểu chuyện này nên hẳn không hề than phiền nếu hành trình có bị trì hoãn.

Ân Diệu cũng quan tâm đến chuyện này.

Mặc dù nàng đã từng quản rất nhiều kỹ lâu và có nhiều vàng bạc châu báu, nhưng nàng chưa từng được thấy một thương đoàn giao dịch như thế này.

Mặc dù không nhìn được tận mắt, nhưng nàng cũng đã học được rất nhiều điều khi nghe cách mà Lý Thần Tất giao dịch với người dân bản địa.

Nàng đã học được làm thế nào để mua hàng với giá rẻ nhất và làm thế nào để bán hàng với giá cao nhất có thể.

Mỗi khi giao dịch, Lý Thần Tất lại đưa Ân Diệu đàm phán. Nhờ đó mà kỹ năng giao dịch của nàng càng ngày càng tiến bộ.

‘Chuyện này mai sau sẽ rất có ích với ta.’

Đây là khoảng thời gian vô cùng hữu ích đối với nàng.

Đương nhiên là bất cứ nơi nào có Ân Diệu, nơi đó có Đào Diễm Sơn. Nhưng khác với Ân Diệu, Đào Diễm Sơn không quan tâm nhiều đến giao dịch.

Mọi quan tâm của hắn chỉ xoay quanh Ân Diệu mà thôi.

Dù phải gánh thêm một người bên vai nữa, nhưng Lý Thần Tất lại cảm thấy không hề nặng nề.

Ngược lại y lại cảm thấy an tâm.

Bởi vì y biết võ nghệ của Đào Diễm Sơn rất tuyệt vời.

Đột nhiên, Lý Thần Tất ngẩng đầu lên và nhìn về phía trước.

Mặt trời giờ đã lặn xuống núi phía Tây, nhưng y chưa nhìn thấy bóng dáng một ngôi làng nào, hướng hồ gì là một thành phố.

Lý Thần Tất nói với Cửu Thương Hạc.

“Có vẻ như chúng ta phải ngủ lại đêm nay rồi, mau chuẩn bị chỗ ngủ đi.”

“Tuân lệnh! Thưa Đoàn chủ!”

Cửu Thương Hạc đáp lời, dẫn dắt thuộc hạ tiến về phía trước.

Việc tìm một nơi để số lượng người như thế này nghỉ lại không phải là một chuyện dễ dàng.

Hắn phải tìm được một nơi vừa có thể có ăn uống thoải mái, lại vừa có thể phát hiện những cuộc tấn công bất ngờ của kẻ thù.

Nếu là nơi mà thương đoàn thường xuyên lui tới thì dễ rồi, nhưng đây lại là một nơi vô cùng xa lạ với họ. Vì vậy, hắn phải tự mình trực tiếp tìm kiếm nơi trú lại.

Lý Thần Tất và thuộc hạ vừa cưỡi ngựa chậm chậm, ngóng chờ sự trở lại của Cửu Thương Hạc cùng thuộc hạ hắn dẫn theo. Tuy nhiên dù có chờ đợi bao lâu thì những thuộc hạ của Cửu Thương Hạc cũng không quay trở lại.

Chuyện này khiến cho Lý Thần Tất cau mày suy nghĩ.

“Liệu có chuyện gì xảy ra chăng?”

Nếu không phải thế, không lý nào họ lại chưa trở về.

Mặt khác, y cũng vô cùng thắc mắc. Cửu Thương Hạc là một cao thủ.

Cũng là một cao thủ mà Lý Thần Tất có thể tin tưởng vào.

Y không thể tưởng tượng được việc một cao thủ như vậy lại gặp nạn.

‘Nếu thật sự gặp nạn thì sao?’

Lý Thần Tất quay đầu lại, nhìn Phiêu Nguyệt.

Người duy nhất mà y có thể tin tưởng vào lúc này là Phiêu Nguyệt.

Lộc cà lộc cà lộc!

Ngay lúc đó, y nghe thấy tiếng ngựa phi. May mắn thay phía trước là Cửu Thương Hạc đang dẫn dắt thuộc hạ quay trở về.

“Tại sao lại về trễ như vậy?”

“Tại hạ xin lỗi vì đã làm đoàn chủ lo lắng. Tại hạ đã tìm thấy một nơi lộ túc địa.”

“Có chuyện gì đặc biệt sao?”

“À, chuyện này.....”

“Sao ngươi lại ấp úng như vậy?”

“Ta phải đi cùng nhau. Nếu có thêm sự góp mặt của Phiêu Đại hiệp nữa thì...”

Cửu Thương Hạc nhìn vào ánh mắt Phiêu Nguyệt.

Lý Thần Tất nhìn thấy sự bất bình thường trong ánh mắt của Cửu Thương Hạc.

Y quay sang nhìn Phiêu Nguyệt.

“Cửu Thương Hạc vốn không phải là người hay nói những chuyện vô nghĩa. Nếu được thì Đại hiệp có thể đi cùng Cửu Thương Hạc hay chẳng?”

“Vậy đi thôi.”

“Đa tạ.”

Thấy Phiêu Nguyệt không từ chối, Lý Thần Tất cảm thấy vững tâm.

Lý Thần Tất chỉ tay ra lệnh cho những thuộc hạ đã đi theo Cửu Thương Hạc và võ giả của Tự Công Thương Đoàn.

“Các ngươi mau đi theo họ và chuẩn bị nơi tá túc lại.”

“Tuân lệnh!”

Thuộc hạ đồng thanh đáp lời và bắt đầu di chuyển theo Cửu Thương Hạc.

Nơi Cửu Thương Hạc đưa họ đến là một nơi hẻo lánh cách xa quan đạo.

“Chính là nơi này.”

“Hừm!”

Ngay khi đến được nơi ấy, Lý Thần Thất bất giác thở dài.

Nơi mà Cửu Thương Hạc đưa họ đến có cả hàng tá xác chết nằm rải rác xung quanh.

Những cái xác này bị tàn sát một cách khủng khiếp.

“Chuyện gì đây?”

Lý Thần Thất rùng mình.

Lý Thần Thất dường như là một người dẫn dắt cả một thương đoàn đi khắp thiên hạ. Tuy đã nhìn thấy nhiều cảnh ghê rợn, nhưng đây quả thực là lần đầu tiên y nhìn thấy một cảnh tượng khủng khiếp đến như vậy ngay trước mắt.

Xác chết bị chặt ra làm ba, bốn khúc như những con cá bị chặt lìa.

Tay và chân rải rác khắp nơi, và một số cái xác nội tạng vương vãi.

Không biết có phải do ngửi thấy được mùi xác chết hay không mà đàn quạ đã kéo đến bay vòng quanh trên trời.

“Oe!”

Lý Thần Thất quay đầu đi vì không chịu được cơn buồn nôn.

Phiêu Nguyệt không hề nhăn nhó, tiến gần đến chỗ các thi thể nằm lẫn lộn.

Sau khi xem xét kỹ càng, Phiêu Nguyệt đưa ra kết luận.

“Có vẻ là bọn phỉ tặc.”

“Ý của Đại hiệp là bọn cướp sao? Sao Ngài biết điều đó?”

“Chúng thường đắp thêm da động vật vào bên trong quần để nó không bị sờn. Những người thường hay cưỡi ngựa như thể hoạt động sinh hoạt thường ngày sẽ làm như thế. Nhìn vào quần áo chúng mặc mà xem. Vừa đủ rộng và thoải mái để cưỡi ngựa, vừa có thể vung vũ khí. Bàn tay của chúng cũng đầy vết chai sạn. Vết chai sạn này xuất hiện là do cầm dây cương quá nhiều.”

“À!”

“Có lẽ chúng tập kích ai đó và bị phản công dữ dội.”

“Là ai? Ý Đại hiệp là chỉ có một người đối phó với cả đám phi tặc này sao?”

“Chính xác là hai người. Họ sử dụng cùng một thủ pháp, duy chỉ khác một điều là kẻ yếu, người mạnh. Rất có thể đây là cặp sư phụ và đệ tử nào đó”

“Một cặp sư phụ và đệ tử sao.....”

252

Phiêu Nguyệt và nhóm của hắn đã trở lại nơi thương đoàn Tự Công đang ở.

Mặc dù đã tập hợp cùng đám thuộc hạ, nhưng khuôn mặt của Lý Thần Tất và Cửu Thương Hạc hiếm khi được thả lỏng ra.

‘Không ngờ lại là quan hệ sư huynh đệ.’

Hắn vô cùng ngạc nhiên khi biết kẻ đã giết rất nhiều tên cướp đây lại là huynh đệ với những người kia, chưa kể bàn tay của người này tàn nhẫn vô cùng.

‘Ồ cạnh người như thế là may hay rủi đây?’

Lý Thần Tất quay đầu lại và nhìn Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt đang ngồi với Ân Diệu và Đào Diễn Sơn bên đông lửa trại. Nếu nhìn vào khuôn mặt hắn ta thì không thể đoán được bên trong đang nghĩ gì, nhưng có thể chắc chắn một điều.

2

Hắn thấy yên tâm khi có Phiêu Nguyệt cùng đồng hành.¹

Hắn cho rằng vị huynh đệ có xuất thân không rõ ràng kia có đáng sợ như thế nào đi nữa thì Phiêu Nguyệt cũng có thể đảm đương được.

Lý Thần Tất lắc đầu, rũ bỏ những suy nghĩ đang đè nặng trên vai.

Hắn quát lên với thuộc hạ.

“Đã chuẩn bị xong đồ ăn chưa?”

8

“Xong rồi ạ.”⁶

Những người phụ trách nấu ăn nói thật lớn để trả lời.

Họ mang những chiếc nồi lớn và phân phát cháo cho các thành viên trong thương đoàn. Phiêu Nguyệt, Ân Diệu và Đào Diễm Sơn cũng được phát mỗi người một bát.

Cháo được làm bằng cách cho thêm thịt bò khô và ngũ cốc khô, chỉ nêm muối. Tuy nhiên, cả ba người họ đều ăn sạch bát cháo đó mà không hề phàn nàn một câu nào.

Đào Diễm Sơn đặt bát xuống và nhìn Phiêu Nguyệt.

“Huynh”⁸

“Chuyện gì?”

“Người đã khiến bọn cướp trở nên như vậy phải rất mạnh đúng không?”

“Mạnh chứ.”¹

“Lần đầu tiên đệ thấy những vết thương như thế.”

Giọng Đào Diễm Sơn hơi run.

Đó là bởi vì hắn cảm thấy rung mình khi nghĩ tới những vết thương của bọn cướp.

Mặc dù hấn đã dần mất đi cảm giác sợ hãi sau khi có được một số sức mạnh của Quỷ vương. Nhưng hấn không tránh khỏi cảm thấy run sợ khi chứng kiến những vết thương gớm ghiếc như vậy.

Có lẽ là do bản năng khiến hấn cảm thấy rằng bọn họ là những đối thủ mạnh tới mức hấn không đấu lại được.

Đào Diễm Sơn mạnh lên là nhờ có được sức mạnh của Quỷ Vương chứ không phải tự mình giành được.

Hấn có thể thắng những võ giả với khả năng trung bình, nhưng không thể hạ gục những đối thủ mạnh thực sự như Phiêu Nguyệt - một người mạnh lên bằng thực lực.

Kẻ giết đám cướp có khả năng vô cùng đáng kinh ngạc. Vì lẽ đó Đào Diễm Sơn cảm thấy lo lắng theo bản năng.

Hấn khề lăm bằm khi ném những cành cây khô vào ngọn lửa.

“Đệ phải học võ công một cách có bài bản mới được..”

“Ý tưởng tốt đấy.”

Phiêu Nguyệt đồng ý với ý kiến của Đào Diễm Sơn.

Nếu hấn được học võ một cách có hệ thống thì nhất định sẽ mạnh hơn rất nhiều. Bởi vì Đào Diễm Sơn còn vô vàn cơ hội để trở thành một kẻ mạnh thực sự sau này.

Ân Diệu lên tiếng hỏi.

“Huynh biết người đó đúng chứ?”

“Gì cơ?”

“Người đã giết bọn cướp. Hình như huynh có quen.”

“Ta đã nghĩ tới một người nhưng chưa chắc chắn.”

“Quả nhiên là như vậy.”

Ân Diệu lắc đầu.

Nàng không hỏi nữa.

Bởi vì nàng cho rằng Phiêu Nguyệt sẽ tự nói khi thời điểm thích hợp.

Phiêu Nguyệt nhìn chăm chăm vào đồng lửa đang cháy rực.

Cảm thấy bị choáng ngợp bởi bầu không khí mà hắn tạo ra, Đào Diễm Sơn và Ân Diệu đều không thể nói nên lời.

Sau đó, gương mặt của Phiêu Nguyệt đột nhiên trở nên lạnh lùng.

Ân Diệu là người đầu tiên cảm nhận được sự thay đổi của hắn.

“Có chuyện gì vậy! Huynh!”

Thay vì trả lời, Phiêu Nguyệt rời mắt khỏi đồng lửa và nhìn vào bóng tối.

Ân Diệu và Đào Diễm Sơn cũng hướng ánh mắt nhìn theo.

Đào Diễm Sơn cau mày.

Hắn cố gắng vận dụng các giác quan nhưng chẳng thể cảm nhận được gì cả.

Ân Diệu cũng tương tự như vậy.

Nàng sở hữu các giác quan vô cùng nhạy bén chỉ trừ đôi mắt. Nhưng lúc này nàng cũng chẳng thể cảm nhận được bất cứ dấu hiệu kỳ lạ nào.

‘Gì thế nhỉ?’

‘Tại sao?’

Bọn họ càng cảm thấy nghi hoặc hơn.

“A a! Là ma, là ma.”

“Có ma kia.”

Những người đang ở gần nơi ánh mắt Phiêu Nguyệt hướng tới đột nhiên hét lên sợ hãi.

“Gì thế?”

“Ma sao?”

Trên khuôn mặt của họ xuất hiện vẻ bối rối.

Tuy nhiên các giác quan của họ không thể nắm bắt được bất cứ điều gì, bởi vì các võ giả của thương đoàn Tự Công bắt đầu làm loạn cả lên.

Chính lúc đó.

Soạt!

Một ai đó đột nhiên xuất hiện.

Một lão già bước ra từ trong bóng tối chẳng khác nào hồn ma. Mái tóc lượn sóng của lão ánh nên sắc bạc dưới ngọn lửa.

Có lẽ vì mái tóc đó mà những người kia tưởng rằng có ma quỷ xuất hiện.

Ông lão nhìn quanh những người đang ở đó.

“Hức!”

“Hự!”

Những người chạm mắt với lão đều cúi đầu.

Bởi vì ngay khi nhìn vào ánh mắt ấy, họ liền cảm thấy đau đớn như bị lửa thiêu đốt.

Đó là ánh mắt mãnh liệt tựa như một ngọn đuốc.

Không ai dám nhìn thẳng vào mắt lão cả.

Đột nhiên, ánh mắt của ông lão dừng lại ở Đào Diễm Sơn.

“Khục!”

Khuôn mặt của Đào Diễm Sơn méo xệch.

Mặc dù ánh mắt của hai người chạm nhau nhưng bỗng dưng hẳn cảm thấy trái tim như vừa đánh lờ một nhịp.

Ông lão mở miệng.

“Quả là một đũa nhóc thú vị. Mặc dù người chỉ có một cơ thể, nhưng ta có thể cảm nhận được tàn dư linh hồn của người khác.”

Mắt lão sáng lên như vừa tìm được món đồ chơi thú vị.

Đào Diễm Sơn nghiêng rặng cổ chịu đựng ánh mắt của lão già. Nhưng càng cố gắng thì hắn càng cảm thấy áp lực hơn.

Sau đó Ân Diệu bước ra.

Nàng chặn phía trước Đào Diễm Sơn rồi nói.

“Làm ơn dừng lại đi.”

“Ô hô! Bây giờ là một cô nương mù sao? Đúng là sự kết hợp thật thú vị.”

Ông già mỉm cười.

Nhưng bất cứ ai chứng kiến cảnh tượng đó đều cảm thấy rung rợn như thể bị đông đá.

‘Lão già đó là ai?’

‘Chắc chắn là một cao thủ vô cùng đáng sợ.’

Không ai dám hé răng nửa lời trước sự xuất hiện áp đảo hoàn toàn của lão.

Ông lão ra hiệu cho Đào Diễm Sơn và Ân Diệu.

“Hai người các người tới đây xem nào.”

Trong một khoảnh khắc, Đào Diễm Sơn và Ân Diệu đột nhiên cảm thấy như bị thôi miên trước mệnh lệnh của lão nhân này.

Sức mạnh trong giọng nói của ông khiến họ muốn tuân theo.

‘Gì thế?’

‘Sao thế này?’

Bất chấp ý chí muốn nghe lời, cơ thể họ cố gắng giãy giụa.

Cả hai nghiêng rặng để kháng cự nhưng càng chống đối thì sự cảm dỗ càng mạnh mẽ.

Đào Diễm Sơn cắn môi đến mức chảy cả máu.

Con đau đã đánh thức hắn để có thể thoát khỏi sự thôi miên của lão già. Sau khi hắn nắm lấy tay Ân Diệu, nàng cũng đang

dần vượt qua được cơn u mê đó.

“Khục!”

Thấy vậy, lão già có chút kinh ngạc.

Có lẽ lão phải thử lại thêm một lần nữa.

Đột nhiên có ai đó nhặt một cành cây đang cháy trong đồng lửa rồi ném vào mặt lão.

“Khục khục!”

Ông lão vội vàng nhắm mắt lại trước ánh sáng mạnh mẽ ấy và lấy tay hất cành cây ra.

Nhờ sự phân tâm của lão ta, Đào Diễm Sơn và Ân Diệu hoàn toàn tự do.

Ông lão kêu lên.

“Kẻ nào dám làm ra loại chuyện này?”

“Dừng lại đi. Khách không mời mà đến đừng có làm loạn ở đây.”

“Sao cơ?”

Lão ta nhìn quanh để tìm kiếm chủ nhân của giọng nói.

Ngay lúc đó, Phiêu Nguyệt đứng dậy.

Một ánh nhìn khó hiểu lóe lên trong mắt lão.

Cho đến tận khi đó lão mới nhận ra ai vừa lên tiếng. Nhận thức được chuyện này khiến não còn bối rối hơn cả việc vừa bị cành cây đang cháy ném thẳng vào người.

Vào thời điểm vừa đặt chân tới đây, lão đã vận dụng mọi giác quan để nắm bắt tất cả những người đang ngồi xung quanh.

Các giác quan của lão nhanh nhạy đến mức có thể biết được mọi mối đe dọa đang diễn ra chỉ trong một cái chớp mắt.

Rõ ràng là khi nâng cao cảnh giác đến cực độ thì không ai có khả năng làm hại lão được cả.

Tuy có rất nhiều người nhưng bọn họ vô cùng tầm thường.

Chỉ có duy nhất Đào Diễm Sơn và Ân Diệu ở ngay trước mặt là còn có thể trở thành mối đe dọa, vậy nên lão mới tấn công bọn

họ. Nhưng không ngờ còn có một kẻ đáng sợ hơn nhiều đang ở ngay đây.

‘Đúng là cao thủ!’

Lão già hỏi với đôi mắt sáng rực.

“Người là ai?”

“Lão là cái thá gì chứ?”

“Người biết ta là ai mà vẫn hành động lỗ mãng như vậy ư?”

“Sao ta biết được nếu lão không nói cho ta?”

Ông lão á khẩu trong chốc lát.

Lão đã chu du giang hồ từ lâu, nhưng lần đầu tiên có kẻ dám hành xử vô lễ với lão giống như Phiêu Nguyệt. Đáng lẽ đối với tính cách của lão thì đã giết chết Phiêu Nguyệt từ lâu rồi.

Bất cứ võ giả nào cũng có thể trở thành mối nhử cho cá nếu rơi vào tay của lão ta.

Những võ công mà lão luyện vô cùng tàn ác và không bao giờ để kẻ địch có thể sống sót. Nhưng lúc này lão chưa muốn ra tay.

Bầu không khí khác thường của Phiêu Nguyệt khiến lão khó chịu.

Ông ta và Phiêu Nguyệt nhìn nhau trong khi ở giữa là ngọn lửa trại.

Trước sự đối đầu giữa họ, các võ giả của thương đoàn Tự Công im bật, họ chỉ dám lặng lẽ nuốt nước bọt khô khốc.

Không cần nói cùng biết, ai cũng cảm thấy rằng sẽ có chuyện lớn xảy ra nếu cả hai đụng độ.

Cảm giác như thở một hơi thôi cũng khó khăn vậy.

‘Lớn, lớn chuyện rồi.’

‘Nếu hai người đó đánh nhau thì sẽ lớn chuyện mất.’

Vào đúng lúc ấy

Lý Thần Tất xuyên qua đám đông và bước ra.

Hắn lịch sự chấp tay chào hỏi.

“Tiểu nhân là Lý Thần Tất, chủ nhân của thương đoàn Tự Công. Nam nhân trẻ tuổi này là Phiêu Nguyệt đại hiệp, một cao thủ hàng đầu của giang hồ.”

“Phiêu Nguyệt? Hình như hãn có biệt danh là Tử Thần nhỉ?”

Mặc dù nói vậy nhưng trong lòng lão tỏ ra thần phục bội phần. Bởi vì năng lực của Phiêu Nguyệt cũng không kém lão là mấy.

Lão nói tiếp.

“Tên ta là Bách Hộ Kinh.”

“Bách Hộ Kinh?”

“Tuy ta không thích lắm nhưng có kẻ còn gọi lão phu là Tam Tinh Tọa.”

“Tam Tinh Tọa? Là một trong Bát Tinh Tọa sao?”

“Đúng vậy.”

Tam Tinh Tọa Bách Hộ Kinh.

Đó là danh tính của lão.

Biệt danh của Bách Hộ Kinh là Cưu U Quỷ Ma. Tuy nhiên không một ai dám nói ra cái tên này trước mặt lão cả.

Bởi vì Bách Hộ Kinh cực kỳ căm ghét nó. Bất kỳ kẻ nào nhắc đến đều bị giết không có ngoại lệ.

Cho đến lúc này Phiêu Nguyệt mới biết được sức mạnh của Bách Hộ Kinh.

Chỉ cần nghe tới chức danh là một trong Bát Tinh Tọa là có thể đủ hiểu.

Lão là một trong các cao thủ bí mật đi theo Quỷ Vương.

Mặc dù đang tạm thời mai danh ẩn tích khỏi giang hồ, nhưng một khi xuất hiện thì lão sẽ biến toàn bộ nơi nào đó trở thành biển máu.

Cũng chính vì chuyện này mà lão được đặt cho biệt danh là Cưu U Quỷ Ma.

Phiêu Nguyệt đã biết danh tính thực sự của Bách Hộ Kinh nhưng hãn vẫn không hề kích động.

Trong số Bát Tọa Tinh, hẳn thậm chí đã gặp những người có thứ bậc cao hơn Bách Hộ Kinh như Quỷ Vương hoặc Sinh Tử Khách. Mặc dù không thể phủ nhận sức mạnh của lão ta không hề đơn giản nhưng không thể nào vượt trội hơn những người kia được.

Vậy nên Phiêu Nguyệt không nhất thiết phải hạ thấp mình.

Bách Hộ Kinh lên tiếng.

“Chắc hẳn ngươi có lý do để cứng đầu như vậy. Tại sao ngươi lại ở đây?”

“Nếu nói mấy lời nhảm nhí đó thì mau đi đi, đừng quấy rầy người khác nghỉ ngơi.”

“Ngươi dám!”

Sự tức giận hiện rõ trên khuôn mặt Bách Hộ Kinh. Nhưng nó không đáng sợ như trước nữa.

Có lẽ là do biệt danh “Tử Thần”.

Phiêu Nguyệt là cái tên nổi tiếng nhất tại giang hồ hiện tại.

Tất cả đều đánh giá rằng hẳn vô cùng lạnh lùng.

Thoạt nghe qua thì “Tử Thần” chẳng khác nào một cái biệt danh, nhưng thực chất lại chứa rất nhiều thông tin.

Không phải tự dưng mọi người không ngần ngại đặt cho hẳn cái biệt danh ấy.

Nó dùng để ám chỉ rằng hẳn là kẻ giỏi giết người nhất thế gian này.

Cho dù Bách Hộ Kinh là cao thủ đã oanh tạc giang hồ nhiều năm như thế nào cũng không khỏi có chút kiêng dè khi đứng trước mặt Phiêu Nguyệt.

Và lại bây giờ đã là ban đêm.

Mà ban đêm lại là thời điểm tuyệt vời của Phiêu Nguyệt.

Chiến đấu trong bóng tối cực kỳ bất lợi cho Bách Hộ Kinh.

Bách Hộ Kinh gạt bỏ đi lòng tự tôn của mình rồi nói.

“Coi như các ngươi mắc nợ ta ngày hôm nay.”

Hắn không nói điều này với Phiêu Nguyệt.

Mà là nói với Lý Thần Tất, chủ nhân của thương đoàn Tự Công.

“Thật vinh dự cho đám tiểu nhân.”

Lý Thần Tất không dám từ chối yêu cầu của lão.

Hắn sợ Phiêu Nguyệt nhưng cũng sợ cả Bách Hộ Kinh nữa.

Quả thực tiền thoái lưỡng nan.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 453

Phiêu Nguyệt và Bách Hộ Kinh ngồi đối diện với nhau bên đồng lửa. Bên cạnh Phiêu Nguyệt là Ân Diệu và Đào Diễm Sơn.

Bách Hộ Kinh lên tiếng hỏi.

“Mối quan hệ giữa các người là gì thế? Nữ nhân mù kia là nữ nhân của người à?”

“Gương mặt cũng ra gì mà sao cái mồm rách thế.”

“Người nói gì đó?”

“Ta bảo ông nói nhảm nhí đấy.”

“Người?”

Đôi mắt Bách Hộ Kinh liền dấy lên tia sát khí.

Đối với người thường, ánh mắt này đáng sợ đến mức có thể són ra khỏi quần, nhưng gương mặt Phiêu Nguyệt vẫn bình tĩnh như không.

Bách Hộ Kinh nhìn về mặt Phiêu Nguyệt rồi nói.

“Sư phụ của người là ai?”

“Không có!”

“Không có á? Không có thì làm sao mà học võ công được? Nếu người không được tu luyện với sư phụ, sao lại có thực lực đến mức này.”

“Ông thắc mắc lắm quá nhỉ.”

“Ha! Tính tình của ta thay đổi nhiều rồi đó. Trước đây ta sẽ cắt lưỡi của người rồi xé xác người ra từng mảnh...”

Bách Hộ Kinh tắc lưỡi.

Phiêu Nguyệt là người đầu tiên cứng rắn thế này trước mặt ông.

Trong lòng ông rất muốn quyết một trận sinh tử ngay lập tức, nhưng chẳng hiểu sao ông lại thấy có chút ái ngại. Ở Phiêu Nguyệt có gì đó khiến người khác phải căng thẳng.

Võ giả đạt đến cảnh giới cao như Bách Hộ Kinh càng nhạy cảm với chuyện này hơn. Cảm giác nhạy cảm càng lớn thì càng bất an.

Đột nhiên Bách Hộ Kinh nói với Đào Diễm Sơn.

Ánh mắt của ông càng mãnh liệt hơn.

“Còn người là gì?”

“Hả?”

“Đây là lần đầu tiên ta gặp một thứ phi thường như người. Rõ ràng cơ thể của người không phải là của người tu luyện võ công, nhưng ta lại cảm nhận được một cỗ sức mạnh khủng khiếp. Như có một linh hồn khác vậy. Rốt cuộc người là thứ gì chứ?”

Bách Hộ Kinh không phải là võ giả bình thường.

Chỉ cần nhìn sơ qua ông cũng biết Đào Diễm Sơn có gì đó bất thường.

Ông tiếp tục nói.

“Nhìn thế nào cũng giống gã đó...”

“Gã đó?”

Phiêu Nguyệt tỏ vẻ nghi hoặc.

“Đúng là có một kẻ như thế. Một gã quái vật không thể chết như ý mình muốn.”

“Ý ông nói đến Quỷ Vương?”

“Lão ta sống hay chết sao ta biết chứ?”

“Nếu vậy thì sao?”

“Tên nhãi nhà ngươi không trả lời gì mà cứ gặng hỏi chi tiết này nọ. Nếu tò mò thì nói từ ngươi trước đi.”

Bách Hộ Kinh lườm Phiêu Nguyệt.

“Bỏ đi!”

“Đúng là một kẻ nham hiểm. Ngoại hình của ngươi cũng quỷ quyệt khiến người ta phát run. Ta không biết trên giang hồ sao lại xuất hiện một kẻ như ngươi đây. Nếu ta có thời gian thì ta đã mổ bụng ngươi ra xem xét rồi. Tiếc thật.”

Giọng nói của Bách Hộ Kinh chứa đầy sát khí nhưng mặt Phiêu Nguyệt vẫn không đổi sắc.

Dáng vẻ của Phiêu Nguyệt càng làm tâm trạng của Bách Hộ Kinh khó chịu hơn.

Thật sự ông đang rất muốn nghiền nát Phiêu Nguyệt ra, nhưng ông lại có việc khác gấp hơn cần phải xử lý.

Bây giờ là lúc ông cần tập trung vào công việc chứ không phải để tâm đến người khác.

Nếu trở mặt thành thù với Phiêu Nguyệt thì hậu quả về sau sẽ rất khó lường.

Nếu mà sát pháp của Phiêu Nguyệt thật sự khủng khiếp như lời đồn, Bách Hộ Kinh cũng không thể yên tâm được.

Giả như trực chiến thì ông tự tin có thể áp chế được Phiêu Nguyệt. Thế nhưng Phiêu Nguyệt lại là một thích khách.

Chỉ cần thấy bất lợi là hắn ta liền lẩn trốn ngay lập tức.

Bách Hộ Kinh không thể an tâm nổi nếu Phiêu Nguyệt trốn trong bóng tối và nhắm vào ông.

Bách Hộ Kinh nói với Phiêu Nguyệt.

“Ta sẽ không để tâm tới nhóm của ngươi nữa. Vậy nên các ngươi cũng đừng để tâm đến ta. Như vậy mới không có chuyện xảy ra.”

“Tùy ý ông.”

“Ra thế. Tính cách này đúng là đáng để nhiều người yêu thích nhỉ.”

“Ông nói chúng ta không cần đề tâm đến nhau nữa mà?”

“Đúng! Cứ làm vậy đi.”

Ngay lúc này.

Lý Thần Tất tay cầm bát cháo tiến lại gần họ.

Y nói với Bách Hộ Kinh.

“Nếu ngài chưa ăn gì thì ăn cái này đi.”

“Gì thế?”

“Là cháo chúng tại hạ ăn còn dư vào buổi tối.”

“Humm!”

“Chúng tại hạ chỉ có thể cung cấp thế này. Nếu ngài không hài lòng thì để tại hạ bỏ đi vậy.”

“Được rồi. Đưa ta.”

Bách Hộ Kinh đưa tay cầm lấy bát cháo.

Dù sao ông cũng lang thang cả ngày chưa có một bữa ăn đàng hoàng nào.

Vật dụng không có gì đáng giá, đến cả một bữa no cũng không đủ.

Bách Hộ Kinh nhận lấy bát cháo rồi ăn sạch.

Ông đưa bát cháo lại cho Lý Thần Tất rồi nói.

“Tên của thương đoàn này là gì?”

“Là Tự Công Thương Đoàn.”

“Được! Ta sẽ đặc biệt chú ý đến Tự Công Thương Đoàn. Nếu có chuyện gì, người có thể nói tên ta ra.”

“Xin, xin đa tạ.”

Lý Thần Tất bày tỏ sự cảm kích.

Chuyến thương hành lần này được Phiêu Nguyệt bảo hộ, nhưng chẳng biết Phiêu Nguyệt có thể đi cùng họ bao lâu.

Trên giang hồ không có nhiều thế lực lớn đến mức dám động vào cái tên Bách Hộ Kinh.

Nếu rơi vào tình huống khẩn cấp có thể nói ra tên của Bách Hộ Kinh, đây cũng là một chuyện tốt.

Nhận được bị bảo hộ của Bách Hộ Kinh bằng một bát cháo, xem ra đây là cuộc giao thương vô cùng đắt giá.

Lý Thần Tất lại cúi đầu lần nữa.

“Thật sự đa tạ ngài.”

“Được rồi. Ta muốn nghỉ ngơi một chút, người đi đi.”

“Vâng!”

Lý Thần Tất cầm bát cháo rồi rời đi.

Lúc y rời đi, Bách Hộ Kinh khoanh tay rồi ngồi tựa lưng vào tảng đá nhỏ.

Ông ta nhắm mắt nhưng không ngủ.

Bởi vì Phiêu Nguyệt hiện giờ vẫn còn thức.

Và Phiêu Nguyệt cũng như vậy.

Bình thường chắc hẳn đã chớp mắt một chốc rồi, nhưng bây giờ hẳn không thể.

Bách Hộ Kinh tỏa ra cỗ mùi vô cùng nguy hiểm.

Trên người ông tỏa ra mùi máu tươi nồng nặc hết như Phiêu Nguyệt.

Điều này đồng nghĩa Bách Hộ Kinh đã giết rất nhiều người.

Quan trọng hơn là Phiêu Nguyệt không dễ gì đọc được nội tâm của Bách Hộ Kinh.

Chẳng có sự tồn tại nào trên giang hồ nguy hiểm bằng một kẻ khiến người khác không thể nào đọc vị được nội tâm.

Bách Hộ Kinh đáp ứng được cả hai yếu tố đó.

Đây chính là lý do Phiêu Nguyệt không thể lơ là.

Phiêu Nguyệt cũng ngồi tựa lưng vào tảng đá nhỏ, mắt hẳn nhắm lại nhưng vẫn khuếch đại giác quan của mình. Nếu Bách Hộ Kinh bất ngờ tấn công thì hẳn vẫn có thể phản ứng kịp thời.

Một đêm cứ thế trôi qua.

Một đêm dài hơn bao giờ hết.

Bình minh vừa lên, Bách Hộ Kinh đã đứng dậy rời khỏi chỗ.
Bách Hộ Kinh lạnh lùng nhìn xung quanh.

Tất cả võ giả Tự Cống Thương Đoàn đều chìm vào giấc ngủ sâu.

Nếu muốn, ông có thể giết họ dễ như trở bàn tay.

Đêm qua ông nói với Lý Thần Tất rằng sau này gặp chuyện thì nói tên mình ra, nhưng nếu trở mặt ông vẫn không cảm thấy hổ thẹn chút nào.

Họ không phạm tội gì với ông cả.

Nếu có thì đó là tội đã ở cùng một nơi với ông.

Bách Hộ Kinh không hề cao cả như danh tiếng mà ông nhận được.

Nếu không vui ông ta sẽ giết người hoặc cướp bóc. Đó chính là cuộc sống của ông.

Từ trước đến nay Bách Hộ Kinh đều sống như thế, và sau này cũng sẽ như vậy.

Chính lúc này.

Phiêu Nguyệt ngồi tựa vào tảng đá đã mở mắt và nhìn ông.

Dường như Phiêu Nguyệt đã nắm bắt được sát tâm đang dâng lên trong lòng Bách Hộ Kinh.

Bách Hộ Kinh cười khẩy một tiếng.

‘Đúng là tiểu tử nhậy bén!’

Chỉ mới nhận ra sát ý nhỏ nhoi trong lòng mà đã nhìn ông như thế thì không phải là kẻ dễ dàng gì.

Sát ý vừa rồi là sự thăm dò của ông.

Và ông nhận ra Phiêu Nguyệt vô cùng nhạy cảm. Võ công thực tế chắc chắn lợi hại hơn thế rất nhiều.

“Hôm nay ta phải đi đây. Hẹn ngày tái ngộ.”

“Tốt hơn là chúng ta đừng nên gặp lại.”

“Ta cũng mong như thế, nhưng không hiểu sao ta có cảm giác sẽ lại gặp người một ngày không xa.”

“Ta cũng thế.”

“Vậy thì chúng ta sớm ngày tái ngộ thôi.”

Dự cảm của những người đạt đến cảnh giới cao như Phiêu Nguyệt và Bách Hộ Kinh gần như hoàn toàn đúng.

Cả hai đều có cảm giác như thế thì mọi chuyện còn lại cũng chỉ còn là vấn đề thời gian.

Bách Hộ Kinh cứ thế biến mất mà không gây ra tiếng động nào.

Phiêu Nguyệt im lặng nhìn Bách Hộ Kinh rời đi.

Lúc này, Đào Diễm Sơn và Ân Diệu cũng tỉnh dậy.

Chúng bồi hồi nhìn vào chỗ của Bách Hộ Kinh. Cả hai chớp mắt một lát mới nhận ra Bách Hộ Kinh đã biến mất liền bật dậy.

Đào Diễm Sơn nhìn xung quanh rồi hỏi Phiêu Nguyệt.

“Huynh, lão già đó đâu rồi?”

“Đi rồi!”

“Cứ thế mà đi sao?”

Đào Diễm Sơn tỏ vẻ khó tin nhìn Phiêu Nguyệt.

Mặc dù khí thế của Bách Hộ Kinh vô cùng uy áp nhưng hắn cũng cảm nhận được bầu không khí của Bách Hộ Kinh vốn không bình thường.

Chính vì thế hắn khó lòng ngủ ngon trước sự cảnh giác với Bách Hộ Kinh. Hắn không vì thế mà thấy mệt mỏi, nhưng đúng là hắn đã vô cùng căng thẳng.

Ân Diệu lúc này mới nói.

“May thật. Bầu không khí của ông ta quả thật rất bất thường....”

Nàng là một nữ nhân có giác quan nhạy bén vô cùng vì đôi mắt đã mù.

Đặt biệt, giác quan thứ sáu lại cực kỳ tinh tường.

Sau khi Bách Hộ Kinh gia nhập đoàn người hôm qua, nàng đã rất mệt mỏi để giữ tỉnh táo. Nàng sợ rằng Bách Hộ Kinh sẽ âm thầm vun lười đao sắc bén lên.

Chính vì thế, để thoát khỏi cảm giác khó chịu, nàng phải đóng chặt mọi giác quan mới chìm vào giấc ngủ.

Bây giờ Bạch Đạo Kính đã đi khỏi nên các giác quan mới dần phục hồi lại.

Ân Diệu nhìn Phiêu Nguyệt.

“Ông ấy có liên quan đến sự việc ngày hôm qua không nhỉ?”

“Ta không biết.”

Trả lời như thế thôi nhưng Phiêu Nguyệt nghĩ là không phải ông ta.

Đạt đến cảnh giới cỡ như Phiêu Nguyệt thì có thể đoán được đối phương sử dụng loại võ công thế nào.

Bách Hộ Kinh có đôi tay phát triển hơn hẳn.

Tay ông ta không chỉ có vết chai mà mỗi ngón tay còn trông cứng cáp như đốt tre.

Hoặc là bẩm sinh như thế, hoặc là ông ta tu luyện một loại thủ công đặc biệt.

So với vết thương của thi thể hôm qua thì không khớp.

Đó chính là lý do mà Phiêu Nguyệt nghĩ Bách Hộ Kinh không phải là hung thủ.

Lúc này Đào Diễm Sơn mới lẩm bẩm.

“Mong là sẽ không gặp lại lão già đó nữa.”

Ân Diệu cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Dù Bách Hộ Kinh đột nhiên biến mất, nhưng đám người Tự Công Thương Đoàn không có gì kinh ngạc cả. Trái lại họ còn bày ra vẻ mặt an tâm.

Việc đồng hành cùng một cao thủ tuyệt thế là chuyện tốt nhưng Bách Hộ Kinh là gánh nặng tinh thần vô cùng lớn với họ. Đương nhiên họ sẽ thấy nhẹ nhõm khi ông ta rời đi như thế.

Lý Thần Tất lúc này mới hét lên.

“Tất cả mau dọn dẹp rồi rời khỏi đây thôi.”

“Vâng!”

Đám người làm công trả lời rồi nhanh chóng di chuyển.

Họ dập lửa, dẫn ngựa đến rồi chuẩn bị rời đi.

Trong khi đó những người khác vừa kiểm tra tình trạng cơ thể vừa nhai vùi mấy miếng khô bò.

Cuối cùng đoàn người cũng chuẩn bị xong rồi rời khỏi chỗ nghỉ chân.

Đào Diễm Sơn cũng cưỡi một con ngựa.

Họ đi đã khá lâu nhưng không nhìn thấy nhà dân hay thị trấn nào cả.

Và thế nên phải dựng chỗ nghỉ chân qua đêm.

Sau vài ngày nghỉ chân trên đường như thế, bộ dạng của bọn hắn trông vô cùng nhếch nhác.

Đầu tóc thì rối bù xù, người và mặt mũi đầy cát bụi. Người lạ nhìn vào còn tưởng bọn hắn là ăn mày.

Thế nhưng, người vẫn lãnh lặn là Phiêu Nguyệt và Ân Diệu.

Phiêu Nguyệt luôn duy trì trạng thái cơ thể tốt nhất và vận phi phong y có mũ nên cơ thể hoàn toàn sạch bụi.

Ân Diệu lại rửa ráy mỗi khi đến con suối nào đó để giữ cho mình luôn sạch sẽ. Thế nhưng, nàng cũng dần trở nên nhếch nhác khi phải nghỉ chân ngoài trời liên tục.

Vấn đề lớn nhất chính là đạo tặc nhắm vào hàng hóa của thương đoàn.

Dường như có rất nhiều đạo tặc hoạt động trong khu vực này.

Mặc dù vài tên đã bị giết bởi cao thủ không rõ danh tính nhưng chúng vẫn có thể tập kích Tự Cống Thương Đoàn bất cứ lúc nào. Có điều, chúng không thể thỏa lòng mong muốn được.

Trước khi xung đột với Tự Cống Thương Đoàn, Đào Diễm Sơn đã ra mặt hạ gục tất cả bọn chúng.

Đào Diễm Sơn không chế đám đạo tặc, cướp ngựa của chúng. Đối với đám đạo tặc, đây là sự nhục nhã còn hơn cả cái chết.

Đạo tặc không còn ngựa thì không phải là đạo tặc nữa.

Tự Cống Thương Đoàn dắt ngựa mà Đào Diễm Sơn đã cướp rồi nối đuôi nhau di chuyển.

Lúc này, đột nhiên một thị trấn lớn xuất hiện trước mặt họ.

Thị trấn này tên là Dư Khánh.

“Phù!”

“Chà! Đến thị trấn rồi.”

Đám võ giả và người làm công liền reo hò.

454

“Phù!”

Nữ nhân thở phào rồi ngồi dậy.

Ánh nắng chói chang chạm vào cơ thể trần truồng của nàng.

Nữ nhân khẽ nhú mày rồi nhìn ra ngoài cửa sổ. Cửa sổ tuy đã được che lại bằng tấm vải dày nhưng ánh nắng vẫn có thể lọt vào.

Nữ nhân nhìn qua bên giường.

Một nam nhân đang nằm ngủ bên cạnh nàng.

Trên lưng của nam nhân kia hiện rõ từng dấu móng tay của nữ nhân. Nam nhân vẫn còn chìm vào giấc ngủ say, có lẽ do đêm qua quá mãnh liệt nên giờ hán vẫn chưa thể dậy được.

Nữ nhân nhìn vào nam nhân một lúc rồi đứng dậy khỏi giường.

Một chiếc chậu rửa mặt đã được đặt sẵn trong góc phòng.

Sau khi rửa mặt xong, nàng bước đến bàn trang điểm soi gương một lúc.

Đến cả bản thân nàng cũng thấy người ở trong gương thật xinh đẹp.

Làn da trắng nõn cùng đôi mắt mê hồn.

Nàng ngấm nhìn gương mặt của mình một lúc lâu rồi bắt đầu trang điểm.

Gương mặt của nàng bừng sáng hơn sau khi trang điểm xong.

Nữ nhân mỉm cười hài lòng với vẻ ngoài của mình hôm nay.

Nàng đứng dậy và khoác lên mình từng lớp y phục.

Khi nàng khoác xong chiếc áo bên ngoài, nam nhân ngủ say trên giường kia cũng đã thức.

“Sở Như Nguyệt, nàng dậy rồi sao?”

Nam nhân nhanh chóng ngồi dậy.

Sở Như Nguyệt tiến đến gần nam nhân với nụ cười rạng rỡ.

Ánh mắt của nam nhân khi đã tỉnh táo sắc lẹm như một thanh đao.

Nam nhân ấy tên Tống Thiên Vũ.

Sở Như Nguyệt rất thích ánh mắt này của Tống Thiên Vũ.

Tống Thiên Vũ là người duy nhất trên thế gian này mà nàng có thể tin tưởng được.

“Sao chàng không ngủ thêm?”

“Ta tỉnh hẳn rồi.”

“Vậy chúng ta ra ngoài thôi. Ta đói rồi.”

“Được.”

Tống Thiên Vũ bỏ chăn qua một bên rồi đứng dậy.

Cơ thể trần truồng của hắn lộ ra nhưng Sở Như Nguyệt không hề đỏ mặt.

Nàng đã thấy qua cơ thể trần trụi này không biết bao nhiêu lần rồi.

Cơ thể của Tống Thiên Vũ đầy vết thương.

Hầu hết chúng đều xuất hiện khi hắn đánh nhau để bảo vệ nàng ấy.

Vậy nên Sở Như Nguyệt nghĩ rằng nàng đã nợ Tống Thiên Vũ một món nợ rất lớn.

Lớn đến nỗi nàng có dành cả đời này ra cũng không thể trả hết nợ cho Tống Thiên Vũ.

Sở Như Nguyệt nhất y phục rơi trên sàn mặc vào cho Tống Thiên Vũ.

Sau khi khoác áo ngoài và chỉnh trang lại trang phục cho Tống Thiên Vũ, Sở Như Nguyệt cười một cách mãn nguyện rồi nói.

“Đi thôi!”

“Ừm!”

Hai người sánh vai bước ra khỏi phòng.

Nơi bọn họ ở được bao quanh bởi những bức tường cao khiến cho phòng của họ tách biệt hoàn toàn với bên ngoài. Xung quanh cũng không có cây cỏ khiến nơi đây trở nên vô cùng hoang vắng.

Hai người mở cánh cửa nhỏ ra rồi bước ra ngoài.

Khung cảnh bên ngoài hoàn toàn khác biệt với bên trong.

Khắp nơi đều có giả sơn và hoa viên được chăm sóc rất kỹ lưỡng, người người bận rộn làm việc của riêng mỗi người khiến cho nơi đây tràn đầy sức sống.

Hai người bước ra ngoài, nhưng không ai để mắt đến họ cả. Bởi vì hai người họ đã che giấu hoàn toàn sự hiện diện của bản thân mình.

Hai người họ đi trong trang viên như những bóng ma.

Rõ ràng họ vẫn sống và sống cùng những người khác, nhưng rất ít người nhận thức được họ đang ở đây.

Chuyện này thực sự rất kỳ lạ.

Bởi vì hai người họ đều có ngoại hình thu hút sự chú ý của người khác, nhưng nơi này chẳng có một ai chú ý đến bọn họ.

Bọn họ rời khỏi trang viên và đi đến một quán trọ gần đó.

Quán trọ cũ đã tồn tại khá lâu đời, đến cả một cái biển hiệu đường hoàng cũng không có.

Chủ nhân quán trọ là một cặp vợ chồng già.

Lão ông nấu ăn trong bếp, còn lão bà tiếp khách và tính tiền.

Lão ông hiện tại đã ở tuổi xế chiều nên không phải bàn đến tay nghề nấu ăn của ông.

Nó không hào nhoáng nhưng lại rất sạch sẽ và gọn gàng, thức ăn không có mùi vị kích thích vị giác nhưng hậu vị để lại lại rất khó quên.

Sở Như Nguyệt và Tống Thiên Vũ vốn không thích những món ăn dễ kích thích vị giác.

Bởi nếu ăn những món ăn như vậy với tần suất cao thì các giác quan của bọn họ có thể bị tê liệt. Vậy nên hai người họ rất hay đến ăn ở quán trọ này.

“Mời vào mời vào.”

Lão bà tiếp đón hai người.

Bọn họ chỉ ăn mình ở nơi đông người, còn khi đối mặt chính diện như thế này thì bọn họ có thể thoải mái lộ diện.

Hai người ngồi xuống bàn, lão bà hỏi.

“Vẫn là món cũ đúng chứ?”

“Vâng ạ!”

“Đợi lão một chút nhé.”

Lão bà cúi đầu rồi rồi tiến vào bếp.

Sở Như Nguyệt nhìn quanh bên trong nhà trọ.

Có lẽ vì đang giữa giờ nên quán không có khách.

Sở Như Nguyệt nghĩ như thế này cũng tốt. Bởi ăn ở một nơi có nhiều người không phải sở thích của nàng.

Tống Thiên Vũ nói.

“Hôm nay chúng ta có thể ăn một bữa ăn yên tĩnh rồi.”

“Chàng muốn uống rượu không?”

“Thôi!”

“Người gì đâu mà...”

Sở Như Nguyệt khẽ lắc đầu trước câu trả lời của Tống Thiên Vũ.

Tống Thiên Vũ nhìn chăm chăm vào Sở Như Nguyệt một chút rồi nói.

“Do Phiêu Nguyệt sao?”

“...”

“Ta hiểu mà! Bởi tâm trí ta lúc này cũng đang rất phức tạp. Từ lúc ở dưới không động đã thế rồi, vấn đề luôn trở nên phức tạp khi dính dáng đến Phiêu Nguyệt.”

“Điều ta không thể hiểu nổi chính là sức mạnh của hắc. Rõ ràng là hắc ở cùng nơi với chúng ta, học võ công giống chúng ta. Vậy võ công đó của hắc từ đâu mà ra kia chứ?”

“Hắc ta vốn dĩ là một kẻ bí ẩn mà. Có khi hắc luyện được nó trước khi bị nhốt vào không động cũng nên.”

“Giống như chúng ta sao?”

“Ừm! Giống như chúng ta.”

“Không phải đâu! Chúng ta đã xác minh chuyện đó rồi còn gì. Hắc ta thực sự chẳng biết một chút gì về võ công khi vào không động cả.”

Sở Như Nguyệt cau mày.

Từ xưa Phiêu Nguyệt đã thế.

Phiêu Nguyệt là một người mà nàng không thể nào hiểu theo lẽ thường được. Vậy nên mỗi lần dính đến hắc là tâm trí nàng lại trở nên rối bời.

Tống Thiên Vũ nói.

“Nàng có nghĩ đến việc hắc sẽ đến đây không?”

“Hắc chắc chắn sẽ đến.”

“Nàng đã bố trí lính canh trên con đường dẫn đến thành Tứ Xuyên rồi còn gì. Nếu hắc xuất hiện thì tin tức sẽ đến tai chúng ta thôi.”

“Nếu hắc muốn đến đây thật thì chàng nghĩ những người đó có thể phát hiện ra hắc không?”

“Nàng nói đúng...”

Lần này Tống Thiên Vũ đồng tình với Sở Như Nguyệt.

Không chỉ mỗi Phiêu Nguyệt.

Những đứa trẻ được luyện sát pháp dưới không động cũng sẽ sở hữu khả năng như hần.

Tuy Huyết Ảnh Đoàn chỉ là nhóm thích khách nhỏ hoạt động ở mỗi thành Tứ Xuyên nhưng cách mà bọn họ nuôi dưỡng nên thích khách rất hiệu quả.

Khoảng thời gian tu luyện dưới không động là một khoảng thời gian cực kỳ kinh khủng đối với bọn họ. Tuy nhiên, sức mạnh mà họ có được chứng minh cho quá trình tu luyện của bọn họ rất hiệu quả.

Giác quan của họ phát triển đến cực hạn cùng với sát pháp siêu việt.

Để rèn luyện cơ thể của con người, không có cách nào tốt hơn cách này.

Ít nhất thì theo những gì họ biết là như vậy. Vì vậy nên bọn họ đã lục tìm ký ức vào thời điểm đó để tạo ra một môi trường tương tự để đào tạo huyết quỷ.

Điểm hay của việc tu luyện dưới không động chính là họ có thể đào tạo hàng loạt huyết quỷ với chi phí cực thấp.

Nhờ vậy mà cả hai có thể nhanh chóng tạo ra được vị thế riêng của mình trong Cửu Long Sát Mạc.

Một lúc xong, thức ăn được bê ra.

Lượng đồ ăn khá nhiều đối với hai người ăn.

Sở Như Nguyệt và Tống Thiên Vũ cũng giống như Phiêu Nguyệt, bọn họ ăn rất đậm bạc

Bọn họ phải cảnh giác với việc có mỡ thừa trên cơ thể.

Hai người cầm đũa rồi ăn từng chút một.

“Các người vẫn ăn như mèo ấy nhỉ.”

Một nam nhân cao to mở cửa quán trọ rồi bước vào trong.

Mái tóc của nam nhân xõa dài đến ngang vai nên không thể nhìn thấy được gương mặt thật của hắn. Nhưng chỉ nhìn vào cơ thể cao to đang khoác trên người một chiếc trường bào được làm từ da rái cá là Sở Như Nguyệt đã có thể nhận ra danh tính của hắn ngay.

“Cao... Nhật Nguyên?”

“Lâu rồi không gặp.”

Nam nhân được Cao Nhật Nguyên ấy ngồi vào bàn Sở Như Nguyệt cùng Tống Thiên Vũ mà không được cho phép.

Cao Nhật Nguyên nhìn Sở Như Nguyệt rồi nói.

“Nàng vẫn đẹp như mọi khi nhỉ.”

“Huynh trở về rồi sao?”

“Ừ! Lâu lắm rồi mới được lên bờ nên đầu óc ta có chút choáng váng thì phải. Có lẽ ta không phù hợp với đất liền cho lắm.”

“Đâu phải tự nhiên mà huynh ở trên thuyền lâu như vậy. Nhưng đã có chuyện gì sao? Sao huynh lại đến đây?”

“Ta về nhà thì có gì là lạ chứ?”

Cao Nhật Nguyên vuốt tóc lên rồi hỏi nàng.

Vẻ ngoài của Cao Nhật Nguyên khá mạnh mẽ.

Chiếc cằm góc cạnh, gương mặt cứng cáp. Hơn tất cả là ánh mắt lạnh lẽo như sư tử ấy.

Vì ở trên biển trong một thời gian dài nên gương mặt của Cao Nhật Nguyên dường như đã sạm đi. Nhưng điều đó vẫn không hiện bản chất hoang dã của hắn biến mất.

Sở Như Nguyệt cảm thấy Cao Nhật Nguyên rất giống một con hổ.

Từ ánh mắt, vẻ mặt đến sinh khí của hắn.

Nếu con hổ hóa kiếp thành người thì chắc chắn đây chính là hình tượng kiếp sau của nó.

Sở Như Nguyệt khẽ lắc đầu rồi trả lời.

“Đúng là không có gì lạ thật.”

“Vậy là được rồi.”

“Vâng.”

“Có vẻ như hai người không thể ăn hết đồng này nhỉ? Ta có thể ăn cùng không?”

“Rất sẵn lòng.”

“Đa tạ! Đi một chặng đường dài khiến bụng ta đói meo rồi.”

Cao Nhật Nguyên nói rồi bắt đầu ăn.

Tổng Thiên Vũ cau mày khi thấy Cao Nhật Nguyên đút thức ăn vào miệng bằng tay không.

Cao Nhật Nguyên là một kẻ háu ăn, không giống như hai người. Một khi đã ăn thì ít nhất hắn cũng phải ăn năm phần.

Sở Như Nguyệt gọi thêm đồ ăn cho Cao Nhật Nguyên.

“Đa tạ! Muội quả nhiên là tinh ý nhất thiên hạ mà.”

Cao Nhật Nguyên giơ ngón cái lên với Sở Như Nguyệt.

Sở Như Nguyệt hỏi.

“Lần này huynh định ở lại bao lâu?”

“Chắc ta chỉ ở lại một thời gian ngắn thôi. Dù sao thì cơ thể của ta cũng không phù hợp với đất liền.”

“Hội chủ sẽ thất vọng lắm.”

“Không biết chừng ngài ấy lại thích đấy chứ.”

“Dù sao cũng là người thân ruột thịt...”

“Muội biết rõ người thân ruột thịt không có ý nghĩa gì trong cái gia đình đó mà.”

Tay của Cao Nhật Nguyên không ngừng bốc lấy thức ăn, miệng của hắn cũng nói không ngừng. Trông hắn có vẻ bầy hầy nhưng hình ảnh đó lại hợp với hắn một cách kỳ lạ.

“Khà! Quá đã.”

Cao Nhật Nguyên dùng tay áo lau đi lớp dầu mỡ dính trên miệng.

Trên mặt hắn hiện rõ vẻ hài lòng.

Cao Nhật Nguyên đang tận hưởng cảm giác no căng bụng thì đột nhiên nói.

“À cái người đó ấy.”

“Người đó?”

“Tên thích khách đã luyện sát pháp cùng hai người đấy.”

“Ý huynh là Phiêu Nguyệt sao?”

“Ừ! Giang hồ gọi hắn là Tử Thần đúng không?”

“Vâng ạ!”

“Muội biết hắn ở đâu không?”

“Muội không biết.”

“Tiếc quá nhỉ.”

“Muội có thể biết tại sao huynh lại tìm hắn ta không?”

Cao Nhật Nguyên mỉm cười và trả lời câu hỏi của Sở Như Nguyệt.

“Ta đòi nợ.”

“Nợ?”

“Ta đã phải mất một chiếc thuyền vì hắn.”

“À!”

“Nếu biết hành tung của hắn thì cho ta biết nhé.”

“Hắn không dễ xoi đâu.”

“Nhưng hắn cũng chỉ là một tên thích khách mà thôi. À xin lỗi! Hai người cũng là thích khách mà nhỉ?”

“Nhờ có gia môn nhà họ Cao mà ta được nuôi dưỡng thành thích khách. Ta rất trân trọng điều đó.”

“Hờ hờ! Có muốn oán hận gì thì oán hận phụ mẫu nhà các người ấy. Chính họ đã bán các người đi. Đâu có ai ngờ phụ mẫu lại bán các người đi đúng chứ? Nhưng không sao, chẳng phải nhờ họ mà các người luyện được sát pháp à? Có khi như vậy lại tốt hơn cho các người cũng nên.”

“Sao huynh có thể n&oabzfczkcute;i như vậy được chứ? Làm sao...

ta đã phải chịu đựng khoảng thời gian như ở dưới địa ngục đó...”

“Tiểu muội.”

Bầu không khí quanh Cao Nhật Nguyên ngay lập tức thay đổi.

Khí thể của hắn mạnh mẽ đến mức Tống Thiên Vũ cũng vô thức nắm lấy chuỗi kiếm.

Cao Nhật Nguyên biết điều đó, nhưng hắn chẳng buồn quan tâm đến Tống Thiên Vũ.

“Tiểu muội này! Muội đừng trông mong sẽ được bất kỳ sự công nhận nào ở cái gia đình đó. Nếu muội muốn sống lâu, tốt hơn hết muội nên vứt bỏ những thứ như cảm xúc của mình đi.”

“Muội biết. Muội sẽ vờ chưa nghe thấy gì. Hãy cho muội một chút thời gian để cảm xúc lắng xuống.”

“Phải như vậy chứ. Nếu đã trộn lẫn dòng máu với nhà họ Cao thì phải biết tự kiềm chế mình.”

Cao Nhật Nguyên đứng dậy khỏi bàn.

Hắn cười với Tống Thiên Vũ rồi bước về phía cửa quán trọ.

Trước khi ra ngoài, hắn nhìn lại và nói.

“Khi nào muốn ngấm biển thì nói với ta. Dù gì trên danh nghĩa ta cũng là đoàn chủ của Hữu Linh Thuyền Đoàn. Tiểu muội đã muốn lên thuyền sao ta có thể từ chối được.”

455

Dur Khánh là một thành phố khá lớn.

Vì nằm trên con đường giao nhau giữa đường thủy và đường bộ nên các thương đoàn hay tiêu cục vận chuyển hàng hóa với quy mô lớn thường xuyên lui tới đây.

Vì vậy, các chỗ dừng chân nghỉ ngơi cho những thương đoàn hay tiêu cục được phát triển ngày càng tốt hơn. Ngoài ra, ở ngoại ô Dur Khánh có một chợ ngựa rất lớn.

Họ mở bán ngựa ở đây cho những người ở trên sông có nhu cầu mua ngựa để di chuyển khi lên bờ.

Vì thế mà chợ ngựa ở Dur Khánh rất tấp nập.

Ngay khi bước vào Dư Khánh, Tự Công Thương Đoàn đã ghé vào chợ ngựa để bán. Họ không định bán những con dùng để kéo xe ngựa.

2

Họ đến để bán những con ngựa cướp được từ bọn phi tặc.

1

Giá một con ngựa là hơn năm ngàn lượng.

Bán hàng chục con ngựa như vậy có thể kiếm được ít nhất hàng trăm ngàn lượng.

Vì thế mà dù có công kèn đến mức nào, họ cũng cố gắng kéo từng con ngựa ra bán.

“Haha! Tất cả đều được chăm sóc tốt. Ngài tìm ở đâu ra mà có được nhiều ngựa như thế này?”

Người buôn ngựa ở chợ nhìn vào đàn ngựa của Tự Công Thương Đoàn mà không ngừng cảm thán.⁸

Việc tìm được nhiều con ngựa tốt như thế này không phải là việc dễ dàng.

Ngay cả các thương nhân cũng không thể che giấu được vẻ thèm thuồng và nhìn hàng chục con ngựa.⁶

“Hôm qua đã có mấy chục con, hôm nay lại có thêm mấy chục con nữa.”

“Vậy là hôm qua thương nhân đây cũng đến xem ngựa sao?”

“Đúng vậy! Có một lão nhân nào đó đã một mình kéo ngựa đến. Thật tiếc khi tất cả thương nhân khác đều mua cả rồi.....”⁸

Có hơn chục thương nhân mua bán ngựa ở chợ ngựa. Tất cả bọn họ đều cạnh tranh với nhau từng chút một.

Tùy thuộc vào việc ai có được nhiều ngựa tốt hơn mà có thể nắm quyền chủ đạo trong chợ ngựa này.

Thương nhân cũng là người vô cùng tham lam khi nhìn đàn ngựa của Tự Công Thương Đoàn với ánh mắt thèm thuồng.¹

“Ta sẽ mua một con ngựa với giá 5 lượng vàng. Hãy bán tất cả số này cho ta.”

“Không được, ngựa tốt như vậy mà trả giá 5 lượng! Ta thà đi tìm thương nhân khác còn hơn.”

“Nào nào! Sao lại vội đi vậy? Nếu thế thì Đoàn chủ muốn bán giá bao nhiêu?”

“Mỗi con 10 lượng!”

“Bán cho ta với giá 6 lượng được chứ.”

“Không không! Không bán!”

Lý Thần Tất quay mặt đi với vẻ khó chịu.

Y quả nhiên là một thương nhân lão làng.

Ngoài việc nắm bắt được giá tiền của một con ngựa, thêm vào đó y còn biết được đây là ngựa do phi tặc cưỡi nên chúng rất khỏe, y lại càng cao giọng hơn.

“Được rồi! Vậy ta sẽ mua với giá 7 lượng một con. Đây là giá cuối cùng, ta không thương lượng thêm.”

“7 lượng sao.....”

Nhưng ngay khi nhìn thấy vẻ mặt đắn đo của Lý Thần Tất, thương nhân vội vã ra thêm điều kiện.

“Đây là quán trọ của ta. Nếu mọi người muốn ở lại qua đêm, ta sẵn sàng giúp đỡ. Vậy thì mọi người đỡ phải vất vả đi tìm phòng trọ.”

“Vậy thì tất cả chi phí ở lại quán trọ đều là miễn phí phải không?”

“Đúng là cướp giữa ban ngày mà..... Hừm! Được thôi. Ta sẽ lo toàn bộ chi phí ở quán trọ, Đoàn chủ chỉ cần bán cho ta với giá 7 lượng một con ngựa.”

“Được!”

Mãi đến lúc đó, Lý Thần Tất mới nở một nụ cười.

“Ta chưa bao giờ thấy một thương nhân nào còn độc đoán hơn cả ta. Thương đoàn đây rồi sẽ càng phát triển mạnh mẽ hơn trong tương lai mà xem.”

“Được lắm, ta sẽ xem đây là một lời khen.”

“Thì đây rõ ràng là một lời khen mà.”

Thương nhân lấy trong ngực áo ra một tờ giấy.

“Hai trăm mười lượng. Đi về Quý Châu để đổi ra tiền thật nhé.”

“Đa tạ! Mà người có nhắc đến chuyện hôm qua có rất nhiều ngựa được đưa tới chợ à?”

“Đúng vậy!”

“Người có biết ai đã bán nó không?”

“Ta chỉ nghe nói đó là một lão nhân. Ta không biết gì hơn nữa.”

“Được rồi.”

Lý Thần Tất gật đầu.

Thương nhân ra lệnh cho thuộc hạ dẫn người của Tự Công Thương Đoàn về quán trọ của mình. Lý Thần Tất quay trở về chỗ Phiêu Nguyệt với tờ ngân phiếu trên tay.

Y đưa ngân phiếu cho Phiêu Nguyệt và nói.

“Đây là số tiền bán ngựa.”

“Sao lại đưa ta cái này?”

“Chẳng phải là Đào Thiếu hiệp đã dẹp loạn bọn phỉ tặc sao? Đây là số tiền do Đào Thiếu hiệp đã vất vả kiếm được, nên đương nhiên tại hạ phải giao lại cho Đại hiệp rồi.”

Phiêu Nguyệt nhìn ngân phiếu một lúc và chỉ nhận một nửa số tiền trong đó.

“Nhiều đây là được rồi, phần còn lại thì thêm vào chi phí đi lại.”

“Đại hiệp không cần phải làm thế.”

“Được rồi! Cứ vậy mà làm.”

“Rõ!”

Ngbzfczkay khi Lý Thần Tất lui, Phiêu Nguyệt ngay lập tức giao lại sổ ngân phiếu cho Đào Diễn Sơn.

“Ca ca?”

“Đệ vất vả kiếm được, hãy giữ hết đi.”

“Đệ đâu cần nhiều tiền như vậy.....”

“Chẳng có gì phải ngại cả. Cầm đi.”

“Vâng!”

Đào Diễn Sơn không còn cách nào khác, đành cầm lấy sổ ngân phiếu. Hắn liền đưa cho Ân Diệu.

“Gì vậy?”

“Đệ không cần nên tử hãy quản số tiền này thay đệ.”

Ân Diệu thoáng cau mày trước lời của Đào Diễn Sơn, nhưng nàng không từ chối.

Nàng đã quen với việc quản lý tiền bạc vì bản thân nàng đã từng quản lý nhiều thanh lâu ở thành đô.

“Được rồi, ta sẽ giữ nó, nếu cần thì đệ cứ nói nhé.”

“Vâng!”

Đào Diễn Sơn cười rạng rỡ.

“Ừm!”

Ân Diệu nở nụ cười.

Với Đào Diễn Sơn thì hành trình này không còn nhàm chán nữa. Phiêu Nguyệt nhìn đáng vẻ lúc này của hai người, liền nói.

“Đi thôi!”

“Vâng!”

“Ừm!”

Những chiếc xe ngựa khác bắt đầu rục rịch di chuyển theo Lý Thần Tất. Đào Diễn Sơn vội vã đánh ngựa để theo kịp họ.

Nơi mà những chiếc xe ngựa hướng tới là quán trọ Thương Thần.

Quán trọ tuy trông khá cũ kỹ, nhưng lại rất lớn.

Nó có chuồng ngựa và nhà kho riêng, đây là một nơi lý tưởng cho một thương đoàn ở lại.

Đào Diễm Sơn nói.

“Ca ca! Đệ sẽ dắt đàn ngựa vào chuồng, huynh cứ đi vào trước đi.”

Cho ngựa vào chuồng, sắp xếp hành lý vào kho sẽ mất kha khá thời gian.

“Ta biết rồi.”

Phiêu Nguyệt và Ân Diệu xuống xe ngựa trước. Hai người cùng bước vào trong quán trọ.

Bên trong quán trọ đã rất đông người.

Nhiều người vào cùng một lúc nên quang cảnh xung quanh trông khá hỗn độn.

Cuối cùng thì Phiêu Nguyệt và Ân Diệu cũng tìm được một khoảng trống.

Chiếc bàn cùng ghế phía bên cạnh cửa sổ có thể nhìn ra quang cảnh ở bên ngoài, đây là nơi mà Tụ Công Thương Đoàn đã dành riêng ra cho Phiêu Nguyệt.

Hai người ngồi xuống và nhìn ra ngoài cửa sổ. Mặt trời đã lặn, nhưng trên đường phố còn khá nhiều người đi lại.

Chỉ cần nhìn vẻ mặt thoải mái của người đi đường cũng đã đủ biết bầu không khí mỗi ngày ở Dư Khánh như thế nào.

“Tốt thật.”

Ân Diệu chống cằm, thì thầm. Ánh mắt của nàng cứ thế mà nhìn vào người qua lại trên đường.

Dư ảnh của người đi đường tràn đầy trong võng mạc không hề có tiêu điểm của nàng.

Thật tốt nếu có thể tận mắt nhìn thấy người qua lại, nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được cảm xúc của mọi người chỉ bằng cảm giác của mình.

Không phải tất cả mọi người đều như vậy, nhưng ít nhất là những người qua lại trước quán trọ đều có vẻ rất thư thái.

Hôm nay là lần đầu tiên nàng thấy thoải mái như vậy khi nhìn ngắm vẻ ung dung của mọi người.

Phiêu Nguyệt nói.

“Muội cũng có thể thoải mái thư thái nếu muội muốn.”

“Muội cũng nghĩ vậy.”

Thành Đô đã có đầy đủ nền tảng phát triển.

Có một vài thanh lâu đứng tên nàng. Nếu tập trung quản lý thanh lâu thì nàng hoàn toàn có thể sống một cuộc đời sung túc và an nhàn.

Có Đào Diễm Sơn ở cùng thì lại càng tốt hơn nữa.

Ân Diệu ngay lập tức lắc đầu.

Tưởng tượng theo cảm xúc thì lúc nào cũng hoàn mỹ cả, nhưng sự thật là chuyện đó không phù hợp với nàng.

Nàng đã lún quá sâu vào chôn giang hồ.

Giang hồ giống như một vũng bùn lầy, một khi đã dấn sâu vào nó, chẳng còn cách nào để rút ra. Và đó là một cái giá rất lớn.

Nàng vẫn chưa sẵn sàng để trả giá.

Phiêu Nguyệt nhìn Ân Diệu mà không nói lời nào.

Hắn không thể biết Ân Diệu đang nghĩ gì, nhưng hắn không muốn cản trở dòng suy nghĩ của nàng.

Trong khi đó, Đào Diễm Sơn đã xong xuôi tất cả mọi việc, bắt đầu bước vào quán trọ. Đào Diễm Sơn bước đến ngồi bên cạnh Ân Diệu như thể đó là lẽ thường tình.

“Vất vả rồi.”

“Có vất vả gì đâu ca ca ơi.....”

Đào Diễm Sơn cười toe toét, Phiêu Nguyệt cũng mỉm cười. Nhưng nụ cười của hắn tắt đi ngay trong phút chốc.

Nhìn vẻ mặt đanh lại của Phiêu Nguyệt, cả Đào Diễm Sơn và Ân Diệu tỏ vẻ bối rối.

“Ca ca, có chuyện gì vậy?”

“Lão ta là ai?”

Ngay lúc đó.

Cánh cửa quán trọ đột nhiên mở ra, một tráng hán và một cậu bé bước vào.

Vị tráng hán trạc 40, 50 tuổi. Tráng hán với vóc dáng khỏe mạnh, mặc áo choàng trắng và bên hông đeo một tròng kiếm dài hai thước. Điều ấn tượng hơn cả là ngón tay của vị tráng hán, nó trắng nõn nà, vượt qua cả giới hạn tuổi tác.

Các đốt ngón tay cũng vô cùng thon thả, như thể đang nhìn ngắm ngọc thủ của một nữ nhân.

Bên cạnh vị tráng hán có một cậu bé trông tiều tụy.

Cậu bé thấp hơn Đào Diễm Sơn một chút, nhưng cậu ta dường như có tính cách yếu đuối và để ý ánh nhìn của mọi người xung quanh.

Vị tráng hán nhìn xung quanh quán trọ, thờ dài.

“Hơ! Ở đây cũng không còn chỗ sao?”

Trước khi đến đây, ông đã ghé qua một vài quán trọ. Tất cả những quán trọ mà ông ghé qua đều không còn chỗ. Vì thế mà ông lang thang khắp mọi nẻo đường rồi đến được đây.

Một tia sáng lóe lên trong ánh mắt vị tráng hán.

Ánh mắt của ông cố định vào chỗ ngồi bên cạnh cửa sổ.

Phiêu Nguyệt cũng đang nhìn thẳng vào mắt của vị tráng hán.

“Hơ!”

Đột nhiên, đôi môi vị tráng hán mím chặt lại, khẽ thở ra một hơi thật dài.

Cậu bé ngẩng đầu lên trước tiếng thở dài của ông, sau đó nhìn chằm chằm Phiêu Nguyệt.

Bỗng chốc gương mặt cậu bé rạng rỡ hẳn lên.

“Ca ca!”

Cậu bé vừa gọi tên Phiêu Nguyệt vừa chạy ù đến bên hán.

Phiêu Nguyệt cũng đứng dậy, tiến đến bên cậu.

“Là Thần Vũ đây mà.”

“Ca ca à, làm thế nào mà... Có đúng là ca ca không?”

Cậu bé ôm Phiêu Nguyệt, nhìn lên.

“Đệ có khỏe không?”

“Đúng thật là ca ca rồi. Ca ca làm cách nào mà đến được tận đây?”

Phiêu Nguyệt xoa đầu cậu bé, nói.

“Tốt quá rồi.”

Cậu bé đang ôm chầm lấy Phiêu Nguyệt là Nam Thần Vũ.
Chính là cậu bé trốn trong phòng của Đường Thiệu chủ.

Nam Thần Vũ có năng lực tương tự như Quỷ Vương, kẻ mạnh mẽ nhất chốn giang hồ.

Đó chính là khả năng bắt tử.

Để tóm được Nam Thần Vũ, đã có rất nhiều võ giả bao gồm cả Thất Tinh Đảng truy đuổi hắn. Bắt tử là năng lực mà tất cả những kẻ trong thiên hạ đều muốn có nó.

Họ nghĩ rằng nếu họ có thể tóm được Nam Thần Vũ và tìm ra bí mật của hắn, họ sẽ có thể trường sinh bất lão.

Nếu không có Phiêu Nguyệt đứng ra bảo vệ, rất có thể Nam Thần Vũ đã đi về phía bên kia thế giới từ lâu rồi.

Lúc đó vị tráng hán tiến đến gần.

Ánh mắt của Phiêu Nguyệt nhìn y lại trở nên lạnh lùng hơn bao giờ hết.

“Phong Tôn.”

“Lâu lắm rồi mới gặp lại các ngươi.”

Vị tráng hán được gọi với cái tên Phong Tôn nhìn chằm chằm Phiêu Nguyệt.

Y nhìn hắn với vẻ mặt thán phục.

‘Dù biết là Trường Giang sóng sau xô sóng trước, nhưng không phải mạnh mẽ đến nhường này là quá vô lý sao.’

Lần đầu tiên nhìn thấy Phiêu Nguyệt, y cũng đã rất kinh ngạc. Chỉ lần đầu thôi nhưng cũng đã đủ để y biết được trình độ Phiêu Nguyệt mạnh mẽ đến nhường nào.

Nhưng bây giờ y hoàn toàn không thể tưởng tượng được Phiêu Nguyệt mạnh đến cỡ nào nữa rồi.

‘Thế giới này thật bất công. Có kẻ thì dễ leo lên đỉnh vinh quang đã phải cố gắng từng chút một, kẻ thì chỉ cần nhún vai bước là tới nơi.’

Hình ảnh hiện tại của Phiêu Nguyệt gợi y nhớ đến một vị nam nhân trong quá khứ. Vị nam nhân đó cũng là một nhân vật có sức mạnh ghê gớm đến mức mà người thường không thể nào tưởng tượng được.

Phong Tôn khẽ lắc đầu, thở dài.

“Bây giờ người được gọi là Tử Thần nhỉ? Ta nghe người đồn đại như vậy.”

“Ông đến đây có chuyện gì sao?”

“Dòng đời đưa đẩy ta đến đây thôi. Quanh đây chẳng còn chỗ trống nào cả, liệu ta có thể ngồi ở đây không?”

“Cứ việc!”

“Đa tạ!”

Phong Tôn đáp lời, sau đó ngồi vào ghế trống. Nam Thần Vũ nhanh chóng kéo ghế và ngồi bên cạnh.

Ánh mắt của Phong Tôn hướng mắt về phía Đào Diễn Sơn và Ân Diệu.

“Hừm!”

Y vô thức thở dài.

Phong Tôn nhìn hai người cả một lúc.

Nam Thần Vũ lắc đầu như thể không hiểu Phong Tôn đang nghĩ gì.

Phong Tôn cất giọng sau một tiếng thở dài.

“Bắt đầu từ người rồi đến cả những đứa trẻ này đều là quái nhĩ cả.

Trong mắt những người khác, không biết họ có trông như một đứa trẻ bình thường hay không, nhưng trong mắt của Phong Tôn, họ là những đứa trẻ bất bình thường.

Chỉ cần có một người như vậy thì thế giới sẽ náo động, nhưng bên cạnh Phiêu Nguyệt lại có cả hai đứa trẻ. Ánh mắt của Phong Tôn hướng về phía Nam Thần Vũ.

‘Nếu cộng thêm đứa trẻ này thì là ba à? Rốt cuộc là ở hắc có cái gì mà lại thu hút những đứa quái nhi đến bên cạnh? Quả nhiên lúc đó giết chết đi thì tốt hơn chẳng?’

456

Ân Diệu ngậm miệng lại.

Bởi vì theo bản năng, nàng cảm nhận được chắc chắn Phong Tôn không phải người bình thường. Ngay cả Đào Diễm Sơn cũng suy nghĩ tương tự.

‘Người này vô cùng nguy hiểm!’

Trong khi cả hai đều có một điểm chung: bọn họ không phải người tầm thường.

Ân Diệu học được một đại pháp không rõ danh tính khi còn ở Tiểu Lôi Âm Tự, còn Đào Diễm Sơn bị Quỷ Vương chiếm lấy cơ thể.

Rõ ràng là khoảng cách giữa họ với hai chữ “bình thường” rất xa.²

Hơn nữa, mặc dù xuất thân của Phong Tôn không rõ ràng, nhưng bản chất y vẫn theo phe Đạo giáo nên nảy sinh lòng ác cảm với hai kẻ có sự tồn tại khá “kỳ lạ” là lẽ đương nhiên.

Bọn họ đều cảm nhận giống hệt nhau.

Nếu không có Phiêu Nguyệt ở đây thì có lẽ cả hai đã cùng nhau chạy trốn từ lâu, bởi vì Phong Tôn khiến họ cảm thấy vô cùng khó chịu.

Một cảm giác ác cảm không hề liên quan gì với võ công.

Đó là cách họ cảm nhận về nhau.

Phiêu Nguyệt nói với Phong Tôn

“Chỗ ngủ thì sao?”

“Chỗ ăn còn không tìm thấy thì sao thấy chỗ ngủ được?”

1

“Vậy thì hãy ngủ tại đây, ta kiếm phòng cho ngươi.”⁸

“Thật ư?”

Thay vì trả lời, Phiêu Nguyệt gọi một trong những võ giả của thương đoàn Tụ Công tới.

“Nếu các người còn phòng trống thì hãy xếp cho ta một phòng.”

“Được rồi.”

Võ giả đó trả lời mà không hỏi tại sao.

Dù gì thì nơi này cũng được thuê trọn bởi thương đoàn Tụ Công nên cho mượn một phòng cũng không có vấn đề gì.

Khi võ giả đó lui đi để bẩm báo với Lý Thần Tất, Phong Tôn nói với giọng cảm kích.

6

“Đa tạ! Chuyện này vốn rất nan giải với ta.”

“Kẻ có vũ lực như ngươi thì tìm phòng cũng đâu có gì khó.”

“Nếu giải quyết mọi chuyện bằng vũ lực thì có khác gì với đám tà phái cơ chứ?”

“Nhưng nó cũng hữu ích.”

“Đừng nói những lời nhảm nhí đó nữa, hãy nói thật cho ta biết. Đã có chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?”⁸

“Vậy ngươi tới đây làm gì?”

“Chẳng phải ta đã nói với ngươi rồi sao? Ta không hiểu sao lại lưu lạc tới tận đây.”

1

Phiêu Nguyệt nhìn Phong Tôn chăm chăm.

Ngoại trừ biệt danh Phong Tôn, mọi chuyện khác đều là bí ẩn đằng sau bức màn.

Không ai ở giang hồ biết quá khứ và danh tính thực sự của y .

Phiêu Nguyệt cũng từng hỏi Hồng Hữu Tân ở Hạ Ô Môn về danh tính của Phong Tôn, tuy nhiên hẳn ta cũng không biết gì cả.

“Ngươi định ở lại đây bao lâu?”

“Còn tùy thuộc vào tình hình. Vậy tại sao ngươi lại ở cùng bọn họ?”

“Chỉ là chúng ta có chung mục đích nên mới đi cùng nhau.”

“Đích đến của ngươi là ở đâu?”

“Chúng ta chưa đủ thân thiết để nói những chuyện này đâu.”

“Ừm! Lâu như vậy không gặp, nhất định là ta đã hiểu lầm, chúng ta chưa từng là bạn tốt.”

Mắt của Phong Tôn tối sầm lại.

Trước đây y đã từng suy nghĩ xem có nên giết Phiêu Nguyệt vì lợi ích của thế gian này hay không. Ngay cả bây giờ y cũng không nghĩ tốt về Phiêu Nguyệt.

Trong suốt quãng thời gian y chu du khắp nơi trên giang hồ, Phiêu Nguyệt chính là cái tên y được nghe thấy nhiều nhất.

Tử Thần Phiêu Nguyệt.

Biệt danh này gắn liền với nỗi sợ hãi.

Quả thực sự là một chuyện chưa từng có tiền lệ.

Nam Thần Vũ hào hứng nói trong khi không biết suy nghĩ phức tạp trong đầu đối phương.

“Sở Truy huynh sao rồi?”

“Vẫn đang sống rất tốt.”

“Thật may quá.”

“Thỉnh thoảng ghé Thành Đô chơi đi. Sở Truy đang chờ người đây.”

“Ta rất muốn nhưng...”

Nam Thần Vũ liếc nhìn Pbzfckhong Tôn..

Nếu y không cho phép thì hẳn không thể rời đi.

Ánh mắt của Phiêu Nguyệt đột ngột chuyển sang tay áo của Phong Tôn.

Tay áo của hắn nhuộm đỏ, rõ ràng là dính máu.

Vết máu cũng có thể nhìn thấy trên tay áo và quần áo của Nam Thần Vũ.

‘Bọn họ là người giết những tên cướp.’

Những vết tích để lại trên cơ thể của đám cướp là do Phong Dương Kiếm danh bất hư truyền của Phong Tôn gây ra.

Nhưng chính Nam Thần Vũ mới là kẻ tạo ra những vết thương vẫn còn rất mới đó.

Phong Tôn ý thức được ánh nhìn của Phiêu Nguyệt nên đã giấu phần bị dính máu đi.

Đúng lúc đó, Nam Thần Vũ thận trọng hỏi.

“Vị tỷ tỷ và ca ca ở đằng đó là ai vậy?”

“À! Mau ra chào hỏi đi. Đó là Đào Diễm Sơn và Ân Diệu đang ở cùng ta.”

“Rất vui được gặp hai người! Ân Diệu tỷ tỷ! Diễm Sơn ca ca!”

Nam Thần Vũ tỏ ra như mới gặp hai người lần đầu tiên.

“Xin chào, rất hân hạnh được gặp người.”

“Người là Thần Vũ đúng chứ? Hân hạnh!”

Đào Diễm Sơn và Ân Diệu cũng chào Nam Thần Vũ.

Mặc dù Phong Tôn hơi khó chịu, nhưng Nam Thần Vũ lại cảm thấy gần gũi kỳ lạ.

Họ cười nói rôm rả như đã quen từ lâu.

Giương mặt của Phong Tôn tối sầm lại khi chứng kiến Nam Thần Vũ vốn vô cùng u tối bỗng nở những nụ cười đầy rạng rỡ.

‘Thật sự không biết mình đã làm tốt hay chưa.’

“Phù!”

Phong Tôn bất giác thở dài thườn thượt.

Thật may là lúc bầu không khí đang trầm xuống thì thức ăn được dọn lên.

“Ăn thôi.”

“Nhìn ngon quá đi.”

“Cảm ơn vì bữa ăn.”

Ba đứa trẻ bắt đầu ăn uống một cách vội vã.

Bọn họ đều phải đi một chặng đường rất dài và mệt mỏi nên đều đói rã rời. Cả ba không ngừng nhét thức ăn vào miệng.

Vì thế cuộc trò chuyện bị gián đoạn một lúc.

Phong Tôn nhìn lũ trẻ một lúc rồi nói với Phiêu Nguyệt.

“Cùng uống chén rượu nhé?”

“Không!”

“Vậy thì ta sẽ uống một mình vậy.”

Bất chấp sự từ chối của Phiêu Nguyệt, Phong Tôn không hề tỏ ra khó chịu.

Bởi vì ông biết rượu là điều cấm kỵ đối với sát thủ.

Phong Tôn gọi tiểu nhị đưa lên một bình rượu.

Phiêu Nguyệt lặng lẽ ăn còn Phong Tôn cũng làm việc của mình.

Đêm cứ như vậy trôi qua.

*

Căn phòng dành cho Phiêu Nguyệt khá rộng.

Có ba cái giường dành cho ba người.

Không cần kiểm tra cũng biết Lý Thần Tất chuẩn bị vô cùng chu đáo.

Ân Diệu nằm trên giường và quay đầu sang nhìn Phiêu Nguyệt.

“Huynh, Phong Tôn là người như thế nào?”

“Kẻ bí ẩn nhất thế gian này.”

“Quả nhiên. Bảo sao muội không đọc được gì cả.”

Ân Diệu có khả năng nắm bắt được tâm tư của người khác.

Nàng có thể biết một người đang ấp ủ ý định gì dù chỉ chạm mặt một lần. Tuy nhiên với con mắt tinh tường đó, nàng cũng không thể đọc được ý định thực sự của Phong Tôn.

Dường như y có một rào cản chắn trước tâm trí để không cho kẻ khác nhìn thấu.

Rào cản quá cao và chắc chắn khiến nàng không có cách nào nhìn xuyên qua. Đây là người đầu tiên sau Phiêu Nguyệt có sức mạnh tinh thần vững vàng tới vậy.

“Huynh?”

“Chuyện gì?”

“Muội có một linh cảm xấu.”

“Như thế nào?”

“Chỉ là...”

Ân Diệu nói chuyện ngập ngừng.

Dường như nàng đang đề cập tới một vấn đề không thể giải thích bằng lời.

Phiêu Nguyệt nói.

“Đương nhiên là khó lòng tin tưởng một kẻ có quá nhiều bí mật. Muội có linh cảm xấu cũng không sai.”

“Huynh cũng cảm thấy như vậy sao?”

“Huynh đã không ưa gì hắn ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn ta.”

Phong Tôn nảy sinh sát khí ngay từ lần đầu tiên gặp Phiêu Nguyệt.

Khi đó năng lực của Phiêu Nguyệt chưa thể so sánh với Phong Tôn.

Nếu đối đầu trực diện thì Phiêu Nguyệt nhất định chết chắc.

Thật may là đã không có sự cố gì xảy ra, nhưng Phiêu Nguyệt không bao giờ quên ký ức về khoảng thời gian đó.

Mặc dù vậy, hắn vẫn cố chịu đựng vì Nam Thần Vũ đang phải phụ thuộc vào tên đó.

Bất kể cảm xúc cá nhân của Phiêu Nguyệt như thế nào, cũng không thể phủ nhận sự thật rằng nhờ có Phong Tôn mà Nam Thần Vũ mới có thể sống sót.

Phiêu Nguyệt gồi tay nhìn lên trần nhà.

Đào Diễm Sơn chắc hẳn đã mệt và ngủ thiếp đi rồi.

Phiêu Nguyệt không thể tập trung nổi vì tiếng ngáy của hắn.

Đột nhiên, Ân Diệu trở nên im lặng.

Nàng cũng nhanh chóng thiếp đi.

Chỉ có Phiêu Nguyệt là không dễ dàng chìm vào giấc ngủ.

Không hiểu sao lòng hắn cảm thấy vô cùng rối bời.

Mỗi khi cảm thấy thế này, Phiêu Nguyệt biết rằng có chuyện chẳng lành đã xảy ra.

Phiêu Nguyệt cuối cùng cũng quyết định không ngủ nữa và ra ngoài.

Sau đó hắn đi dạo xung quanh sân một mình.

Soạt!

Có lẽ nhận thấy không ai ở đây nên Quỷ Nha trườn khỏi người hắn và bò xuống sàn.

Nó di chuyển theo Phiêu Nguyệt và hít thở không khí bên ngoài.

Phiêu Nguyệt nhận thấy diện mạo của Quỷ Nha có chút thay đổi.

Những chiếc sừng nhỏ trên đầu nó lớn hơn một chút và màu sắc trở nên rõ ràng hơn.

Khi Phiêu Nguyệt đưa tay ra, Quỷ Nha tự động trườn lên tay hắn.

Nó nhìn chằm chằm vào Phiêu Nguyệt với đôi mắt đỏ rực. Phiêu Nguyệt cũng nhìn vào mắt nó.

Cả hai cùng giao tiếp bằng mắt với nhau.

Người bình thường sẽ cho rằng loài rắn vô cùng đáng sợ và ghê tởm. Nhưng Phiêu Nguyệt lại thấy chúng vô cùng đáng yêu.

Quỷ Nha coi cơ thể của Phiêu Nguyệt như một món đồ chơi rồi quay loạn xạ.

Phiêu Nguyệt cũng nhắm mắt lại và tận hưởng cảm giác ma sát trên da mình.

Hắn không biết thời gian đã trôi qua bao lâu.

Đột nhiên Quỷ Nha ngẩng đầu lên nhìn vào Dạ Công.

Đúng lúc đó Phiêu Nguyệt cũng hướng ánh mắt về phía đó.

Rầm!

Đột nhiên một tiếng nổ lớn vang lên tại nhà trọ.

Tựa như vừa có một thiên thạch rơi xuống, mái của ngôi nhà trọ nơi Phiêu Nguyệt ở bị nổ tan tành.

“Ha!”

“Tên khốn!”

Ngay sau đó, hai người đàn ông chui ra qua lỗ hồng vừa được tạo ra.

Đó là một lão già với mái tóc bạc phơ bông bênh và một người đàn ông trẻ ngoài năm mươi tuổi.

Hai bên nhìn nhau với ánh mắt chẳng mấy thiện cảm.

“Phong Tôn!”

“Cưu U Quỷ Ma, ngươi đuổi tới tận đây...”

Bọn họ chính là Phong Tôn và Bách Hộ Kinh.

Bách Hộ Kinh như thể gặp phải kẻ thù không đội trời chung rồi tung chiêu tấn công Phong Tôn.

Vấn đề là sức mạnh của cả hai tỏa ra quá khủng khiếp khiến cho tất cả các tòa nhà trong khu vực đều bị phá hủy.

“Gì vậy?”

“Aaaa!”

Toàn bộ khách ở trong khu trọ chạy ra ngoài do bị tấn công bất ngờ. Thật may là bọn họ được học võ công nên có thể phản ứng kịp thời, nếu không đã bị chôn vùi trong đồng đổ nát này rồi.

Đột nhiên bàn tay của Bách Hộ Kinh tỏa ra ánh sáng trắng bệch.

Đó chính là Bạch Liên Tố Thủ, chiêu thức bí truyền của Bách Hộ Kinh.

Nó có sức tàn phá khủng khiếp đến mức có thể được liệt kê là một trong ba chiêu thức mạnh hàng đầu giang hồ.

Đoàng!

Mỗi khi Bách Hộ Kinh vung tay, toàn bộ một khu vực nào đó nổ tan tành tựa như có một viên đại bác xuyên qua.

Quả thực là một sức mạnh vô cùng ghê gớm.

Tuy nhiên võ công của Phong Tôn, kẻ đang chống lại Bách Hộ Kinh cũng không hề thua kém.

Hắn giữ chặt chuôi kiếm, ngón cái và ngón trỏ của tay còn lại đưa ra trước mặt.

Một lượng khí tức vô cùng mạnh mẽ dồn vào hai ngón tay.

Đó là Phong Dương Kiếm, thanh danh tuyệt kỹ của Phong Tôn.

Phong Tôn vung thanh kiếm như thường ngày. Ngay lập tức một luồng gió nổi lên tựa như lưỡi kiếm va chạm vào Bạch Liên Tố Thủ.

Rầm!

Một vụ nổ lớn hơn bao giờ hết đã xảy ra.

Thật may mắn khi cuộc đụng độ diễn ra trên không trung nên nhà trọ không phải chịu thêm bất cứ thiệt hại nào nữa.

“Huynh!”

“Huynh!”

Đào Diễm Sơn và Ân Diệu chạy trốn khỏi nhà trọ và tập trung một chỗ cùng với Phiêu Nguyệt.

Cũng nhờ bọn họ phản ứng nhanh chóng nên trên người không xuất hiện bất cứ vết thương nào.

“Có chuyện gì vậy?”

“Ồ! Là người gặp ngày hôm qua sao?”

Đào Diễm Sơn nhận ra Bách Hộ Kinh.

Ân Diệu cũng cau mày và nói.

“Tại sao những người đó lại như vậy?”

Một người thuộc Bát Tinh Tọa còn người kia là cao thủ thuộc Tam Tôn.

Cả hai đều là những cao thủ hàng đầu của giang hồ.

Mặc dù họ không thuộc một thế lực đặc biệt nào nhưng nhờ vào thực lực của bản thân mà tồn tại trên đỉnh cao của danh vọng.

Đột nhiên Phiêu Nguyệt cau mày.

Bởi vì hần thấy Bách Hộ Kinh đang công ai đó bên cạnh.

Tay chân của người đó lắc lư một cách vô lực cho thấy đã bất tỉnh.

Nhưng vấn đề kẻ đó chính là người mà Phiêu Nguyệt quen biết.

“Thần Vũ!”

Nam Thần Vũ rơi vào bất tỉnh sau khi bị Bách Hộ Kinh chấn áp.

Tim của hần vẫn còn đập nên chắc chắn chưa chết.

Phong Tôn đưa tay về phía Nam Thần Vũ.

“Trả Thần Vũ lại cho ta.”

“Phong Tôn! Ta sẽ lấy đứa trẻ này.”

“Người dám!”

Phong Tôn vô cùng tức giận.

Ngay lúc đó, Bách Hộ Kinh giơ tay lên.

Những bóng đen bắt đầu hiện ra trên mái của căn nhà trọ.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 457

Những bóng đen có mùi giống như Bách Hộ Kinh.

Tất cả đều có mùi hôi thối và nguy hiểm.

Hắc Vân Quỷ Ma Đội.

Đó là đám tay chân của Bách Hộ Kinh.

2

Bình thường ông ta chỉ chu du giang hồ một mình, nhưng đây là tổ chức vũ lực chỉ được sử dụng khi có việc quan trọng.

Phong Tôn không phải là đối thủ tầm thường. 1

Cảnh giới của ông ta ngang ngửa với Bách Hộ Kinh.

Bách Hộ Kinh cũng là một kẻ mạnh phải liều cả tính mạng mới có thể chiến đấu ngang hàng với ông ta.

Nếu đây là cuộc chiến mang lòng tự tôn hay trận tỷ võ công khai thì một mình ông có thể đối phó với đối phương. Nhưng võ giả lại là kẻ có lòng tự tôn cao ngất trời.

Tuy nhiên những điều mà ông ta làm hiện giờ là một hành động rất hèn nhát, và đã lỗ hèn nhát rồi nên ông ta quyết định sẽ hèn nhát cho tới.

Huyết Vân Quỷ Ma Đột có tất cả 20 người.

Mỗi người đều là cao thủ sở hữu võ công tuyệt đỉnh. 8

Đặc biệt là chúng đều thành thực trong việc chiến đấu tập thể hay trực chiến. Và khi ở trong bóng tối sâu thẳm thì võ công của chúng phát huy mạnh mẽ nhất.

Bách Hộ Kinh ném Nam Thần Vũ đang ôm bên hông cho Huyết Vân Quỷ Ma Đội.

“Đưa bé trẻ đó đi đi.”

Phong Tôn phi người lên cố gắng bắt lấy Nam Thần Vũ. Thế nhưng Bạch Hộ Kinh đã chặn phía trước ông ta. 6

“Đối thủ của ngươi là ta.”

“Ngươi muốn đổ máu sao? Cứu U Quỷ Ma!”

Trường bào của Phong Tôn tung bay phàn phật.

8

Mái tóc ông ta rối tung như mớ rong biển, một cổ cảm giác uy áp ập đến.

Vẻ mặt Bạch Hộ Kinh trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Bởi vì khí thế mà ông cảm nhận từ Phong Tôn không hề tầm thường.

Bách Hộ Kinh ra lệnh cho Huyết Vân Quỷ Ma Đội.

“Các ngươi mau đưa đứa bé ra khỏi đây đi.”

“Vâng!”

Huyết Vân Quỷ Ma Đội chủ công Nam Thần Vũ trên lưng trả lời.

Hắn lập tức cùng thuộc hạ rời khỏi chiến trường.

“Các ngươi định đi đâu?” 1

Phong Tôn lập tức phóng Phong Dương Kiếm về phía chúng.

Rầm!

Thế nhưng Phong Dương Kiếm của Phong Tôn không thể đánh trúng Huyết Vân Quỷ Ma Đội, bởi vì đã bị Bạch Hộ Kinh chặn lại.

“Ta đã nói rồi mà? Đối thủ của ngươi là ta.”

“Cuối cùng vẫn phải đến hồi kết ư?”

“Ta luôn không ưa việc ngươi giả vờ thanh cao. Giả vờ cô độc, giả vờ trong sạch nhưng căn bản ngươi không phải cũng giống bọn ta ư?”

“Câm miệng lại!”

Chẳng biết lời nói của Bách Hộ Kinh có trúng tim đen hay không, nhưng Phong Tôn lúc này vô cùng phẫn nộ.

Ông ta lập tức xông về phía Bách Hộ Kinh.

Vút!

Toàn thân ông được bao phủ bởi cơn gió vô cùng mãnh liệt.

Ông ta cứ thế tấn công Bách Hộ Kinh.

Rầm! Rầm!

Âm thanh vang trời liên tục nổ ra.

Phong Dương Kiếm của Phong Tôn, Bạch Liên Tổ Thủ của Bách Hộ Kinh.

Tất cả đều là tuyệt học hàng đầu thiên hạ.

Cuộc xung đột của họ đem lại tai ương cho cả Dư Khánh.

Rầm!

Điện các lớn sụp đổ, tường thành bị phá hủy tan nát.

“Ặc!”

“Cứu với!”

Cảnh tượng này không khác gì a tỳ địa ngục cả.

Mọi người hét lên thất thanh rồi chạy ra khỏi những ngôi nhà đang dần sụp đổ.

Ân Diệu nói với Phiêu Nguyệt.

“Ca ca, chúng ta cứ đứng quan sát thế này thôi sao?”

Vẻ mặt nàng có chút đau khổ.

Khí thế khủng khiếp đang bao trùm lấy Dư Khánh. Đối với một người có giác quan vô cùng nhạy cảm như nàng, khí tức

này khiến nàng vô cùng đau đớn.

Đào Diễm Sơn cũng bày ra vẻ mặt giống hệt Ân Diệu mà nhìn Phiêu Nguyệt.

“Diễm Sơn! Ân Diệu!”

“Vâng!”

“Ca ca!”

“Bọn đệ đi tìm Thần Vũ đi.”

“Ừm!”

“Muội hiểu rồi.”

Cả hai trả lời xong liền phi người vào không trung.

Họ nhanh chóng biến mất theo hướng mà Huyết Vân Quỷ Ma Đội đã đi.

Rầm!

Lúc này Phong Tôn và Bách Hộ Kinh vẫn chiến đấu vô cùng kịch liệt.

Hai người đã vượt ra khỏi giới hạn con người.

Cuộc chiến giữa họ chứa sức mạnh vô cùng khủng khiếp, cả thị trấn Dư Khánh đang bị phá hủy trầm trọng.

Nếu cứ đà này trong thị trấn sẽ không còn ngôi nhà nào nguyên vẹn nữa.

Vút!

Hai tay Phiêu Nguyệt bắn ra Tì Xà Cang.

Cang khí vô hình xé đôi bóng tối.

Phong Tôn và Bách Hộ Kinh nhận ra cang khí siêu nhỏ đến mức người thường khó mà nhận ra được.

“Cái gì?”

“Hơ!”

Bất ngờ trước sự can thiệp bất ngờ của Phiêu Nguyệt, cả hai đều vận hộ thân cang khí lên để bảo vệ bản thân. Thế nhưng, Phiêu Nguyệt chỉ phóng Tì Xà Cang ra chứ không tấn công.

Vút!

Ti Xà Cang quán quanh hộ thân Cang Khí của hai người.

Phiêu Nguyệt cố hết sức vung Ti Xà Cang ném hai người ra xa.

“Hơ!”

“Người dám!”

Phong Tôn tỏ vẻ khó tin, còn Bách Hộ Kinh lại rất phẫn nộ.

Bởi vì ông ta không tin bản thân lại bị một võ giả trẻ
bzfczkn như Phiêu Nguyệt ném đi thế này.

Cả hai đều là cao thủ tuyệt thế danh xưng với thực.

Thế nhưng, chỉ bấy nhiêu cũng đủ làm lòng tự tôn của họ bị tổn thương.

Phong Tôn và Bách Hộ Kinh bị ném ra ngoài khu Dư Khánh.

Phiêu Nguyệt cũng bắn người lên rồi nhẹ nhàng đáp xuống gần chỗ họ.

Bách Hộ Kinh trợn tròn mắt.

“Người đang làm gì vậy hả? Tiêu tử thôi!”

“Muốn đánh nhau thì đừng làm hại đến người khác.”

“Cái gì?”

Ánh mắt Bách Hộ Kinh như bắn ra tia lửa.

Từ trước đến nay chưa ai dám nói điều này với ông cả.

“Người ta gọi ngươi là Tử Thần thì ngươi không biết trời cao đất dày à? Người nghĩ ta sẽ sợ mà để yên cho ngươi sao?”

Trong giọng nói của Bách Hộ Kinh chứa đầy sát khí.

“Hộc!”

“Úc!”

Mới chỉ nghe giọng của ông ta, những người sống ở ngoại ô Dư Khách đã hộc máu ngất xỉu.

Khi võ công đạt đến cảnh giới cao nhất, một lời nói cũng đủ giết chết người.

Sư tử hồng của Bách Hộ Kinh hiện giờ cũng thế.

Thế nhưng, chỉ có những người có nội công yếu hoặc người chưa từng luyện võ công mới như thế.

Phiêu Nguyệt, Phong Tôn đều là những cao thủ sở hữu tu vi cảnh giới không thua kém gì ông ta.

Mặc dù nội tâm có chút dao động nhưng cũng không bị ảnh hưởng gì mấy.

Phiêu Nguyệt lên tiếng.

“Muốn đánh nhau thì chọn nơi không có ai mà đánh.”

“Cái gì?”

“Vì các người mà nhiều quán trọ đã sụp đổ và nhiều người mất nhà cửa đây.”

“Người can thiệp vào chỉ vì lý do đó ư? Người dám! Hành động của người...”

Cơn giận của Bách Hộ Kinh đã lên đến đỉnh đầu.

Ông ta không kiềm chế được cơn phẫn nộ mà xông vào Phiêu Nguyệt.

“Đối thủ của người là ta.”

Lúc này Phong Tôn xông ra chặn giữa Phiêu Nguyệt và Bách Hộ Kinh.

“Tránh ra!”

“Haa!”

Phong Tôn lập tức thi triển Phong Dương Kiếm.

Vì đã cách khá xa nhà dân nên bây giờ ông đã có thể chiến đấu hết mình mà không còn e ngại gì nữa.

Phong Tôn lén nhìn Phiêu Nguyệt trước khi chiến đấu với Bách Hộ Kinh.

“Tên này...”

Ông ta không hiểu rõ về Phiêu Nguyệt, nhưng ông ta biết hẳn thật sự rất quý Nam Thần Vũ.

Dẫu có nguy hiểm hãn cũng sẽ bất chấp bảo vệ những người mà hãn muốn bảo vệ.

Nếu tính cách của Phiêu Nguyệt như thế thì hãn sẽ không bỏ rơi Nam Thần Vũ. Vậy nên, ông ta không cần lo lắng cho Nam Thần Vũ nữa mà có thể chiến đấu hết mình.

“Hãy!”

“Ha!”

Rầm!

Tiếng nổ long trời vang lên bên ngoài Dư Khánh.

“Trời ạ!”

“Gì mà như sét đánh vậy chứ.”

Lý Thần Tất và Cửu Thương Hạc nhìn quán trọ sụp đổ rồi mơ hồ lắm bầm.

Chỉ còn lại mấy cây cột trụ xiêu vẹo không biết khi nào sẽ gãy đổ.

Lý Thần Tất nói với võ giả của thương đoàn.

“Mau kiểm tra tình trạng của người và hàng hóa đi.”

“Vâng!”

Đám võ giả nhanh chóng di chuyển.

Thế nhưng, họ đều tu luyện võ công nên phản ứng nhanh nhạy và có thể tự bảo vệ mình. Trong số đó còn có nhiều thương dân bị vùi trong đồng đổ nát.

“Các người nhanh đưa người bị thương ra ngoài đi.”

Cửu Thương Hạc đưa vài thuộc hạ theo giải cứu người bị chôn vùi trong đồng đổ nát.

Lý Thần Tất kinh hãi nhìn xung quanh.

Việc Phong Ton và Bách Hộ Kinh giao chiến ở đây chỉ xảy ra trong chốc lát. Nhưng chỉ với thời gian ngắn như vậy đã phá hủy mọi thứ đến mức khó mà tưởng tượng nổi.

Nếu Phiêu Nguyệt không can thiệp và đưa họ ra khỏi nơi này, thì số nạn nhân sẽ còn tăng hơn nữa.

Lý Thần Tất thở dài một hơi.

“Những người như thế tồn tại không phải là trái với thiên lý ư? Làm sao ông trời lại cho một người sức mạnh đến nhường đó chứ?”

Thế này cũng là quá mạnh rồi.

Tu vi cảnh giới của họ có thể làm lay chuyển trật tự của thiên hạ này.

Y nghi ngờ liệu một võ giả có thể đạt đến sức mạnh này hay không.

“Thế nhưng nhờ Phiêu Đại hiệp can thiệp vào, nếu không có ngài ấy thì nơi này đã hoàn toàn bị hủy rồi.”

Lý Thần Tất thầm cảm kích Phiêu Nguyệt.

Dưới sự chỉ huy của y, Tụ Cống Thương Đoàn đã giải quyết tình hình một cách suôn sẻ.

May mắn là hàng hóa và ngựa đều còn nguyên vẹn.

Nếu chịu đựng được chỉ cần qua đêm nay là có thể rời đi.

“Phù!”

Lý Thần Tất thở phào một hơi.

Bây giờ họ có thể thông thả chờ Phiêu Nguyệt và Đào Diễm Sơn quay trở lại.

“Nhưng liệu đám trẻ đó có ổn không nhỉ?”

Đột nhiên y nghĩ đến việc Đào Diễm Sơn và Ân Diệu đang đuổi theo Huyết Vân Quỷ Ma Đội.

Đào Diễm Sơn chạy trong bóng tối với tốc độ đáng sợ.

Dấu vết mà Huyết Vân Quỷ Ma Đội dẫn đến một khu rừng sâu.

Huyết Vân Quỷ Ma Đội là một tổ chức vô cùng chặt chẽ.

Sau khi rời khỏi Dư Khánh, chúng đã chạy hết tốc lực.

Bắt kịp họ không phải là một việc dễ dàng.

Đối với một người không biết gì về kỹ thuật truy dấu như Đào Diễm Sơn lại khó khăn hơn.

Thế nhưng, việc chúng không bị tụt lại phía sau là nhờ vào Ân Diệu.

Ân Diệu chạy trong bóng tối với tốc độ kinh khủng đến mắt thường không thể nhìn thấy được.

“Bên trái!”

Nghe Ân Diệu nói, hắn liền đổi hướng sang trái.

“Chúng đã vượt qua con suối chỗ này.”

Nàng theo dõi chính xác dấu vết của Huyết Vân Quỷ Ma Đội như thể tận mắt chứng kiến.

Đào Diễm Sơn không nghi ngờ gì mà di chuyển theo sự chỉ dẫn của Ân Diệu.

Lúc chúng vượt qua con suối khá rộng.

Vút!

Đột nhiên có kiếm khí lao đến.

Võ giả đi cùng của Huyết Vân Quỷ Ma Đội đã phát hiện ra hai người đang truy đuổi mà tấn công chúng.

Vút!

Năm người xông đến tấn công hai người.

Khí thế của họ như muốn xé toạc bóng tối và vô cùng bất thường.

Đào Diễm Sơn dồn sức tung ra một chiêu.

Rầm!

Nghe tiếng nổ lớn, ba tên võ giả nhảy ra phía sau. Thế nhưng trước quyền cước của Đào Diễm Sơn, chúng không thể nào lách lặn được.

Trước quyền khí khủng khiếp, thanh kiếm của chúng văng ra và khí lực cũng không còn.

“Ngươi!”

“Chết đi!”

Ánh mắt chúng lóe sáng lên.

Đào Diễm Sơn vừa đối phó với chúng vừa liếc nhìn Ân Diệu.

Dù sao hấn cũng lo cho Ân Diệu.

Xoẹt!

Đột nhiên một âm thanh sắc bén vang lên.

Cùng lúc đó, đám võ giả lao vào Ân Diệu ngã xuống với dòng máu tươi chảy ra từ cổ họng.

Ân Diệu đã giết chết bọn họ.

Trên tay nàng là một chiếc đai lưng.

Chiếc đai lưng màu đen này không phải đồ vật tầm thường.

Đây là binh khí được Đường Sở Truy tạo ra từ Thiên tằm ty và ngân ty cực bền.

Vút!

Ân Diệu đuổi theo đám Huyết Vân Quỷ Ma Đội còn lại rồi biến mất trong bóng tối.

“Đi, đi cùng nào!”

Đào Diễm Sơn vội vàng hét lên.

458

Huyết Vân Quỷ Ma Đội Chủ cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

Bởi vì phía sau quá yên tĩnh.

Huyết Vân Quỷ Ma Đội về cơ bản đã được huấn luyện để di chuyển một cách bí mật. Ngay cả khi chạy hết tốc lực, họ vẫn phải luyện tập để không phát ra tiếng bước chân, di chuyển nhẹ nhàng như loài mèo.

Họ gọi khinh công pháp đó là Dạ Miêu Hành.

Theo đúng nghĩa đen, Dạ Miêu Hành không cho phép di chuyển phát ra âm thanh, đi trong bóng tối và tĩnh lặng như mèo. Nhưng mức độ yên ắng đó không phải là bầu không khí như lúc này.

Mặc dù phải yên lặng, nhưng lúc này lại quá im ắng.

Như thể chẳng có người nào đi phía sau.

‘Lẽ nào?’

Huyết Vân Quỷ Ma Đội quay lại nhìn phía sau lưng.

Trong khoảnh khắc, đôi mắt của y khẽ lung lay.

2

Một nửa số thuộc hạ chạy sau lưng y đã biến mất từ lúc nào không hay. Thay vào đó, kẻ đang đi phía sau lưng y lại là một nữ nhân với khuôn mặt trắng bệch.

Một nữ nhân mù với đôi mắt không có tiêu điểm.

Trong khoảnh khắc dây lưng trên tay nàng lóe sáng lên, võ giả của Huyết Vân Quỷ Ma Đội từ phía sau chạy lên, sau một tiếng ‘bịch’ liền ngã xuống.

Nữ nhân mù nhẹ nhàng ôm lấy cái xác của võ giả Huyết Vân Quỷ Ma Đội rồi đặt xuống mặt đất, không phát ra một tiếng động nào. Và một lần nữa, nàng phóng lên với một tốc độ đáng sợ, bám sát Huyết Vân Quỷ Ma Đội Chủ.

“Ta, ta.....”¹

Hình ảnh đáng sợ đó khiến cho Huyết Vân Quỷ Ma Đội Chủ không thể nói lên lời mà chỉ có thể há hốc miệng.

Phải đến lúc đó, những võ giả của Huyết Vân Quỷ Ma Đội đi trước y mới nhận ra điều bất thường mà quay đầu nhìn.

“Cái gì?”

“Gì vậy?”

Họ cũng phát hiện ra nữ nhân mù-Ân Diệu - và sẵn sàng chiến đấu.

Họ tưởng rằng chỉ năm người kia thì chắc hẳn có thể xử lý được Ân Diệu. Tuy nhiên, Ân Diệu vẫn còn sống và tiếp tục truy đuổi họ từ phía sau. Lại một lần nữa, chính cảm giác chủ quan đã đưa họ vào tròng.

“Rốt cuộc đây là ai chứ?”

8

Huyết Vân Quỷ Ma Đội Chủ hét lên, quay đầu lại.

Võ giả của Huyết Vân Quỷ Ma Đội thay đổi hướng di chuyển, nhắm vào Ân Diệu.

Thay vì trả lời, Ân Diệu truyền công lực vào chiếc dây lưng và đưa lên cao.

Một ánh sáng đỏ nhạt tỏa ra từ dây lưng. Đôi mắt nàng dán chặt vào Nam Thần Vũ, người đang ở bên hông của Huyết Vân Quỷ Ma Đội Chủ.

Nam Thần Vũ hoàn toàn bị đối xử như một gánh nặng. Ít nhất nếu họ xem hắn là con người thì nên đối xử bình đẳng với hắn một chút.

Mặc dù hôm qua là lần đầu tiên nàng gặp Nam Thần Vũ, nhưng nàng lại không cảm thấy xa lạ.

Hình ảnh của Nam Thần Vũ đã gợi cho nàng nhớ đến tuổi thơ bi thảm của bản thân.

Trước khi được Phiêu Nguyệt cứu, bản thân nàng cũng đã bị đối xử như vậy trong Tiểu Lôi Âm Tự.

Vì thế nàng lại càng phẫn nộ hơn.

Soạt soạt vù!

Nàng xuyên vào giữa đám Huyết Vân Quỷ Ma Đội với một tốc độ đáng sợ.

Dây lưng được truyền công lực chém xuyên qua không khí như một thanh kiếm. Huyết Vân Quỷ Ma Đội cũng rút kiếm tấn công nàng.

Choang choang choang!

Tiếng kiếm loang choang, hai bên bắt đầu công kích.

Tùy thuộc vào cách truyền công lực mà dây lưng có thể sắc bén như một thanh kiếm, nhưng cũng có thể mềm mại như chiếc roi da.

Dây lưng có cả tất cả khả năng của cả kiếm và roi.

Choangg!

Một võ giả của Huyết Vân Quỷ Ma Đội chặn được đường kiếm. Ngay lập tức, Ân Diệu truyền công lực để biến dây lưng thành roi. Sau đó, dây lưng quấn quanh thanh kiếm của tên võ giả như một chiếc roi.

“Chuyện gì vậy?”

Tên võ giả của Huyết Vân Quỷ Ma Đội trợn tròn mắt.

Thanh kiếm văng ra khỏi tay y chỉ trong nháy mắt. Đầu ngón tay của Ân Diệu đâm vào ngực y.

Phụt!

Từ ngón tay đến cổ tay nhẹ nhàng đâm sâu vào ngực của tên võ giả như thể đang đâm vào một miếng đậu phụ.

“Khặc!”

Tên võ giả hét lên rồi ngã khụy. Chẳng ai có thể sống sót khi lồng ngực đã bị thủng. Y cứ thế lịm dần rồi tắt thở.

“Con khốn!”

“Chết tiệt!”

Võ giả của Huyết Vân Quỷ Ma Đội nhìn thấy người bên mình lần lượt ngã khụy, xông lên tấn công. Nhưng Ân Diệu khéo léo, né tránh tất cả đòn tấn công trong gang tấc. Và nàng sử dụng dây lưng để phản công.

Choang choang choang!

Tia lửa bắn tung tóe khắp nơi.

Mất đi đồng đội, võ giả của Huyết Vân Quỷ Ma Đội lại càng hăng máu hơn.

Ân Diệu bị dồn vào bước đường cùng bởi đám Huyết Vân Quỷ Ma Đội người đầy thương tích nhưng vẫn lao lên phía trước như một con ác quỷ.

Huyết Vân Quỷ Ma Đội Chủ ném Nam Thần Vũ sang một bên, lao đến chỗ Ân Diệu.

Thanh kiếm trong tay y nhắm vào cổ của Ân Diệu. Khi Ân Diệu phát hiện ra âm mưu tấn công bất ngờ của Huyết Vân

Quỷ Ma Đội Chủ thì lúc đó thanh kiếm của y đã kề sát cổ Ân Diệu rồi.

Ân Diệu không thể phản ứng kịp, chỉ biết mở to mắt nhìn.

Choang!

Nhưng thanh kiếm đã không cứa được cổ Ân Diệu.

Quyền khí từ đâu bay đến, nhắm thẳng vào thanh kiếm của Huyết Vân Quỷ Ma Đội Chủ.

“Đã bảo là hãy đi cùng nhau mà.”

Kẻ tung quyền khí xuất hiện trong bóng đêm. Người đó không ai khác ngoài Đào Diễm Sơn. Toàn thân Đào Diễm Sơn lấm lem máu của đám võ giả Huyết Vân Quỷ Ma Đội.

Hắn ân cần hỏi Ân Diệu.

“Tỷ không sao chứ?”

“Ừ!”

“Đệ đã bảo là nguy hiểm lắm mà. Lần sau ta đi cùng nhau nhé.”

“Ừm!”

Đào Diễm Sơn mỉm cười hài lòng trước câu trả lời của Ân Diệu. Nhưng trong một thoáng, gương mặt của hắn trở nên đanh thép, lạnh lùng hơn bao giờ hết.

Nếu hắn đến muộn một chút thì rất có thể Ân Diệu đã mất mạng rồi.

Không cần biết thêm điều gì khác cả, chỉ cần là kẻ làm tổn hại đến Ân Diệu, nhất định Đào Diễm Sơn sẽ không tha thứ.

Bây giờ thì Nam Thần Vũ đã nằm ngoài sự quan tâm của Đào Diễm Sơn.

Sự chú ý của hắn tập trung hết vào Huyết Vân Quỷ Ma Đội Chủ.

“Haa!”

Vù vù vù!

Quyền khí mạnh mẽ lao thẳng về hướng Huyết Vân Quỷ Ma Đội Chủ.

Thanh kiếm của Huyết Vân Quỷ Ma Đội Chủ cũng giương lên.

Choang!

Quyền khí và kiếm khí va chạm nhau, cây cối xung quanh rung chấn mạnh mẽ.

Ân Diệu vừa nhìn Đào Diễm Sơn vừa lẩm bẩm.

“Cái tên ngốc này!”

Mệnh lệnh của Phiêu Nguyệt giao cho họ là cứu lấy Nam Thần Vũ. Tuy nhiên, Đào Diễm Sơn đã quên đi mệnh lệnh của Phiêu Nguyệt, nổi cơn phẫn nộ trước viễn cảnh suýt chết của Ân Diệu mà lao vào một sống một còn với Huyết Vân Quỷ Ma Đội Chủ.

Thật là ngu ngốc. Bản thân nàng không thích hành động mù quáng như vậy.

Bản thân nàng cảm thấy thoải mái khi biết rằng trên thế gian rộng lớn này vẫn còn rất nhiều người chỉ chú ý đến mỗi bản thân họ.

*

Cuộc chiến giữa Phong Tôn và Bách Hộ Kinh đã trở nên khốc liệt hơn.

Toàn bộ khu vực xung quanh cuộc đụng độ giữa hai tuyệt đại cao thủ đã sớm trở thành đồng đồ nát. Mặc dù không có dân thường nào bị thiệt hại vì Phiêu Nguyệt đã nhanh chóng sơ tán họ ra ngoài Dur Khánh, nhưng lúc này nếu cứ tiếp tục để họ ở lại, chắc có lẽ con số người thiệt mạng sẽ lên tới hàng trăm.

Phiêu Nguyệt khoanh tay đứng nhìn cuộc chiến của hai người.

Hiện tại, hẳn không có ý định can thiệp vào.

Thay vào đó, điều hắn làm là quan sát.

Cả Phong Tôn và Bách Hộ Kinh hầu như không được thiên hạ biết đến.

Một người là một trong Tam Tôn, và một người là một trong Bát Tinh Tọa.

Nhưng nếu đã trị vì chốn giang hồ trong một thời gian dài, thì thông tin của cả hai nên được tiết lộ ra thế giới một chút.

Ngay cả đến Phiêu Nguyệt cũng được biết đến. Tuy nhiên, một chút thông tin của hai người đang xảy ra xung đột kia thì lại chẳng có gì.

Nếu đã leo lên đến hàng tuyệt đại cao thủ của chốn giang hồ thì đương nhiên nó sẽ thu hút sự chú ý của mọi người.

Nếu cố gắng đào bới thông tin, chỉ ít cũng sẽ có một chút manh mối nào đó. Nhưng cả hai đều không lộ ra chút thông tin nào.

Ngay cả Hạ Ô Môn cũng không thể tìm ra thân thế của họ.

Đây là việc vượt ra ngoài khả năng của Phiêu Nguyệt. Để tránh sự truy lùng như đàn chó hoang của Hạ Ô Môn, cần có sự hậu thuẫn của một thế lực ngang bằng hẳn.

Nếu tìm ra nguồn gốc võ công của họ thì sẽ có thể tìm ra được môn phái hậu thuẫn họ.

Phiêu Nguyệt tập trung công lực vào mắt và theo dõi cuộc chiến của họ.

Bách Hộ Kinh thi triển tuyệt học gọi là Bạch Liên Tổ Thủ để ra tay tàn nhẫn với Phong Tôn. Từng chiêu, từng chiêu một ẩn chứa một sức mạnh hủy diệt vô cùng khủng khiếp.

Ầm! Ầm!

Tảng đá khổng lồ vỡ tan thành cát, thiên địa rung chuyển.

Một sức mạnh hủy diệt đến mức khó tin chỉ bằng tay không.

Mặt khác, võ công của Phong Tôn cũng ghê gớm không kém.

Giống với biệt danh Phong Tôn, y có thể tự do điều khiển gió.

Y ngưng tụ gió, biến nó thành lưỡi dao và phóng về phía của Bạch Liên Tổ Thủ.

“Hừm!”

Phiêu Nguyệt theo dõi trận chiến sau một khoảng thời gian thì khẽ thở dài.

Bởi vì hẳn thấy hình ảnh hai người đối đầu nhau trong rất quen.

Nếu Bách Hộ Kinh thi triển Bạch Liên Tổ Thủ, thì Phong Tôn lại thi triển những chiêu thức phù hợp để phản công.

Tất nhiên, có thể là do võ công của Phong Tôn đã đạt đến mức cao nhất.

Khi đạt đến mức độ đó, chỉ cần nhìn thấy sự di chuyển của đối phương là có thể ứng phó ngay lập tức. Tuy nhiên, cho dù phản ứng có nhanh đến đâu thì cũng không thể nào ăn khớp đến mức này

Có một trong hai trường hợp

Hai người đã quen biết nhau từ lâu rồi nên biết rõ được võ công của đối phương, hoặc là gần đây đã đụng độ nhau quá nhiều nên nắm bắt rõ được ưu nhược điểm của nhau.

Phiêu Nguyệt nghĩ rằng có thể là trường hợp đầu.

Khi nhìn vào ánh mắt, thái độ và cả nội dung cuộc đối thoại giữa hai người, rõ ràng đây là mối quan hệ đã quen biết nhau từ trước đó.

‘Phong Tôn và Tam Tinh Tọa đã biết nhau từ lâu rồi sao? Ở Hạ Ô Môn không hề có thông tin nào về chuyện này.’

Những câu hỏi ngày càng lớn dần trong tâm trí Phiêu Nguyệt.

Vù vù vù!

Đột nhiên, cảm nhận về sự tồn tại của Phong Tôn lúc này ngày một rõ ràng hơn.

Một cơn đại cuồng phong mạnh mẽ đang bao quanh lấy cơ thể của Phong Tôn.

Phong Nhãn Thiên Huyền Sát.

Đây chính là tuyệt kỹ đỉnh cao nhất của Phong Tôn.

Thủ pháp tàn nhẫn mang theo cang khí sắc bén như lưỡi dao trong gió và phóng đến như một cơn đại cuồng phong.

Đó là một thủ pháp độc môn mà chỉ có Phong Tôn mới có thể thi triển được.

Bàn tay của Bách Hộ Kinh đối đầu với y phát ra ánh sáng trắng xóa.

Một sức mạnh ghê gớm chưa từng có trước đây đang tụ lại trên đôi bàn tay phát sáng của Bách Hộ Kinh.

Đó chính là Bạch Liên Phá Hoàng, tuyệt kỹ chiêu thức của Bạch Liên Tổ Thủ.

“Chaaaaaq!”

Hai tuyệt kỹ đã va chạm nhau cùng với tiếng hét vang dội của y.

Rầm ầm ầm!

Một cuộc đụng độ giữa cang khí và cang khí.

Hậu quả để lại không hề nhỏ một chút nào.

Ánh sáng chói lòa lóe sáng ra khắp nơi, và mặt đất lõm vào như thể vừa có một thiên thạch rơi xuống.

Cây cối nhỏ rể và ngã rạp, tảng đá khổng lồ đều chịu ảnh hưởng mà văng ra xa.

Cả Phong Tôn và Bách Hộ Kinh đều va mạnh xuống mặt đất. Trông cả hai đều rất thê thảm khi phải vật lộn với những vết thương nặng trên mình.

Trong đó, Phong Tôn là người bị thương nặng hơn. Bên hông Phong Tôn bị xẻ dọc, để lộ cả nội tạng ra bên ngoài.

“Khục!”

Phong Tôn đưa tay chặn máu ở vết thương. Nhưng máu vẫn chảy ròng ròng.

Nếu máu cứ tiếp tục chảy như vậy, e rằng tính mạng y sẽ không thể giữ được.

Vết thương của Bách Hộ Kinh cũng rất nghiêm trọng.

Y hầu như không thể đứng vững, người bê bết máu. Nhưng đôi mắt y vẫn phát ra sát khí đằng đằng.

Thậm chí trông còn đáng sợ hơn khi này.

Bách Hộ Kinh lão đảo và tiến lại gần Phong Tôn.

“Haha! Không ngờ ngày này lại đến đúng không? Trương Thiên Sư.”

Ngay khi nghe thấy tên mình, Phong Tôn ngược mắt lên nhìn Bách Hộ Kinh.

Thậm chí ngay trong lúc sắp rơi vào trạng thái hôn mê, Phong Tôn vẫn phản ứng với tên gọi của mình.

Trương Thiên Sư!

Đó là cái tên mà y cứ ngỡ y đã quên lãng nó trong một khoảng thời gian dài rồi.

Y vẫn thường được gọi với cái danh Phong Tôn trong nhiều thập kỷ qua, đến mức y quên luôn cả tên thật của bản thân mình và cứ thế sống đến tận bây giờ.

Tuy nhiên, đây là lần đầu tiên từ sau khi rất lâu rồi, y mới nghe lại tên thật của mình từ miệng của Bách Hộ Kinh.

Phong Tôn khó khăn cất lời.

“Người... làm thế nào mà?”

“Người không biết rằng trên thế giới này chẳng có gì là bí mật vĩnh cửu sao? Trương Thiên Sư!”

Đôi mắt của Bách Hộ Kinh đờ đờ sát khí.

Cho dù ánh mắt không đờ đờ sát khí thì trông y vẫn rất hung tợn như vừa bước lên từ địa ngục với cơ thể bê bết máu.

Phong Tôn nhìn bóng dáng của Bách Hộ Kinh tiến đến gần như một con quỷ dạ xoa.

Sát khí của Bách Hộ Kinh lan ra cả khoảng không gian xung quanh.

Phong Tôn hoàn toàn có thể cảm nhận được cơn phẫn nộ trong Bách Hộ Kinh, và cần có một nơi để Bách Hộ Kinh có thể trút giận lên.

Phong Tôn hoàn toàn hiểu được Bách Hộ Kinh.

Nếu là bản thân y, ắt hẳn y cũng sẽ làm như vậy với Bách Hộ Kinh.

Cách đó không xa là Phiêu Nguyệt đang đứng nhìn.

Nếu nhờ đến Phiêu Nguyệt thì cục diện sẽ thay đổi. Nhưng y không muốn như vậy.

Ngay khi nghe thấy tên thật của mình, ý chí sống trong y tắt dần.

“Phùuu!”

Y thở dài và nhắm mắt lại.

Y định chấp nhận cái chết. Nhưng trong khoảnh khắc đó, giọng nói thê thảm của một cậu bé vang lên.

“Không được!”

Một giọng nói quen thuộc.

Y mở mắt ra, nhìn thấy Nam Thần Vũ cùng Đào Diễm Sơn và những người khác đang chạy đến.

Nam Thần Vũ rơi nước mắt khi nhìn thấy dáng vẻ thê thảm cùng sự hỗn loạn của cuộc chiến nơi Phong Tôn đang gục ngã.

Hình ảnh Nam Thần Vũ lúc này khiến bản thân Phong Tôn cảm thấy có gì đó dâng trào trong lòng.

Đó là khát khao sinh tồn.

Y quay đầu lại và nhìn Phiêu Nguyệt.

“Giúp ta.”

459

Phong Tôn vốn là một người có lòng tự trọng cao.

Y tuyệt đối sẽ không cúi đầu trước bất cứ hoàn cảnh nào.

Y thà cắn lưỡi rồi đập đầu chết chứ không bao giờ muốn làm điều gì trái ngược lại với lòng tự trọng của chính mình.

Nếu mạng sống của một mình y bị đe dọa, y sẽ không bao giờ nhờ đến Phiêu Nguyệt giúp đỡ, kể cả y phải chết. Nhưng chuyện lần này còn ảnh hưởng đến cả tính mạng của Nam Thần Vũ nên y không còn cách nào khác ngoài việc dẹp lòng tự trọng của mình qua một bên và cầu cứu Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt cảm thấy rất bất ngờ.

Bởi vì hẳn không nghĩ Phong Tôn lại dành nhiều tình cảm cho Nam Thần Vũ đến vậy.

Nam Thần Vũ cũng bất ngờ không kém.

Hắn nhìn Phong Tôn với vẻ mặt khó tả.

Phiêu Nguyệt không do dự đứng ra chắn trước mặt Phong Tôn.

Bách Hộ Kinh nhìn vào Phiêu Nguyệt với ánh mắt đầy nộ khí.

“Ta nghĩ ngươi không nên làm như vậy đâu.”

“Tại sao?”

“Bởi vì ngươi sẽ hối hận.”²

“Ta đã sống với rất nhiều hối hận trong lòng rồi. Có thêm một cái cũng chẳng vấn đề gì.”

“Ngươi có biết hắn ta là ai không?”

“Chẳng phải là Phong Tôn sao?”

“Tên hắn là Trương Thiên Sư.”

“Thì sao?”

“Vây là ngươi không biết gì thật. Haha! Đúng thật là...”

Bách Hộ Kinh tỏ vẻ cạn lời.¹

Một nụ cười khinh bỉ xuất hiện trên môi của ông ta. Như thể bảo Phiêu Nguyệt có nhiều đây thôi mà cũng không biết.

Phiêu Nguyệt không thích Bách Hộ Kinh.

Ngay từ đầu hắn đã không thích ông ta, khi ông ta nhìn hắn bằng ánh mắt khinh thường thế này hắn lại càng không thích.

Phiêu Nguyệt tiến về phía Bách Hộ Kinh.

Từng bước chân của Phiêu Nguyệt giống như một con mèo hoang di chuyển mà không hề gây ra tiếng động. Vẻ mặt chế giễu trên gương mặt của Bách Hộ Kinh dần biến mất.

Một cao thủ có thể nhận biết cảnh giới của kẻ địch bằng cách nhìn vào cách di chuyển của đối phương.

Chỉ cần nhìn bước đi của Phiêu Nguyệt, ông ta có thể nắm bắt được đặc tính cùng trình độ võ công của Phiêu Nguyệt.

Bách Hộ Kinh nói.

“Đây là lời cảnh cáo cuối cùng ta dành cho người. Nếu bây giờ người chịu lùi lại, ta sẽ xem như chưa từng có chuyện gì. Hãy suy nghĩ mà lựa chọn cho đúng đắn, đừng để bản thân phải hối hận.”

“...”

Phiêu Nguyệt không trả lời ông ta.

Gương mặt của Bách Hộ Kinh tối sầm lại.

Bởi ông đã nhận thức được Phiêu Nguyệt không đồng ý với đề xuất của mình.

Lần đầu tiên trong đời ông ta bị ngó lơ như vậy. Vậy nên cơn phẫn nộ trong ông ta lại càng bùng lên dữ dội hơn.

Tuy trong lòng ngực lúc này đang có một ngọn lửa bùng lên nhưng đầu óc của ông vẫn còn rất minh mẫn.

Bách Hộ Kinh tự nhận thức được Phiêu Nguyệt không phải là người dễ xoi.

Phiêu Nguyệt lúc này vẫn còn toàn lực, còn ông ta đã mất đi một nửa nội công vì ban nãy đối đầu với Phong Tôn.⁸

Ông ta là người bất lợi nhất lúc này.

Nếu thời gian càng bị kéo dài, ông ta sẽ càng gặp bất lợi.

‘Phải nhanh chóng kết thúc với được.’

Bách Hộ Kinh nghĩ xong liền lập tức hành động.⁶

Xoẹt!⁸

Bách Hộ Kinh thi triển Bạch Liên Mãn Thiên, tuyệt chiêu của Bạch Liên Tổ Thủ.

Hàng vạn đóa bạch liên ngay lập tức nở rộ trên không trung.

Những cánh hoa bạch liên tản ra trong gió rồi giáng thẳng xuống người Phiêu Nguyệt.

Cấu trúc và sức mạnh của nó cũng giống với Mãn Thiên Hoa Vũ, một loại ám khí thuật trong truyền thuyết của Đường Môn.¹

Phập!

Những cang khí dưới dạng cánh hoa xuyên qua cơ thể của Phiêu Nguyệt.

“Khực!”

Bỗng gương mặt của Bách Hộ Kinh trở nên méo mó.

Bởi vì cơ thể tưởng chừng đã bị bạch liên xuyên qua của Phiêu Nguyệt giờ lại biến mất như ảo ảnh.

‘Ảo ảnh?’

Bỗng Bách Hộ Kinh cảm nhận được khí tức của Phiêu Nguyệt ở ngay sau lưng mình.

Phiêu Nguyệt đã thi triển Ma Ảnh Hoán Vị để đánh lừa Bách Hộ Kinh sau đó di chuyển ra phía sau lưng của ông ta.

Vụt!

Ba sợi Thu Hồn Ti như những con độc xà nhắm thẳng vào cổ của Bách Hộ Kinh. Nhưng Bách Hộ Kinh không phải chỉ là một tuyệt đối cao thủ đơn thuần.

Hộ thân cang khí ngay lập tức bao bọc lấy cơ thể của ông ta.

Thu Hồn Ti bị chặn lại bởi hộ thân cang khí, nó mất hết lực rồi bị đánh bay quá một bên.

“Ngươi dám!”

Bách Hộ Kinh thi triển Bạch Liên Tổ Thủ.

Bạch Liên Tổ Thủ có sức phá hủy rất kinh hoàng.

Bách Hộ Kinh tin rằng ông có thể khiến Phiêu Nguyệt không thể chống cự chỉ với một đòn.

Bạch Liên Tổ Thủ là một tuyệt học được tạo ra để phá hủy có thể con người.

Sức mạnh của nó đủ để phá vỡ một bức tường thép dày ba thước.

Phiêu Nguyệt không tránh né Bạch Liên Tổ Thủ mà đâm thẳng vào nó.

Đó chính là Phá Ngọc.

Bạch Liên Tổ Thủ của Bách Hộ Kinh và năm đấm của Phiêu Nguyệt va vào nhau trên không trung.

Uỳnh!

Cả hai bị đẩy lùi về phía sau khi tiếng nổ lớn phát ra.

“Khực!”

Bách Hộ Kinh cố giữ lấy thăng bằng.

Ông bị đẩy lùi ra xa khoảng bước.

Lần đầu tiên ông bị tổn hại đến vậy sau khi luyện được Bạch Liên Tổ Thủ.

Bàn tay ông cảm giác như sắp vỡ vụn.

Thực chất, một bàn tay đã luyện được Bạch Liên Tổ Thủ không thể dễ dàng bị nghiền nát được. Nhưng ông thực sự cảm thấy rất đau đớn.

‘Hắn ta đâu rồi?’

Bách Hộ Kinh đảo mắt tìm Phiêu Nguyệt nhưng chẳng thấy hắn đâu.

‘Hắn ta gục rồi sao?’

Bách Hộ Kinh nghĩ trường hợp đó không có khả năng.

Phiêu Nguyệt hẳn cũng bị thương giống như ông, nhưng chắc chắn hắn sẽ không khụy xuống.

Nếu Phiêu Nguyệt dễ gục ngã như vậy thì hắn làm gì có được biệt hiệu Tử Thần. Phiêu Nguyệt ngoan cường như một con chó sói và tàn độc như một con độc xà. Không đời nào một người như vậy lại có thể bị đẩy lùi bởi một lượng sát thương như ban nãy được.

Xoẹt!

Bỗng có một âm thanh sắc lẹm vang lên.

Bách Hộ Kinh ngay lập tức thi triển Bạch Liên Tổ Thủ vào bên cạnh,

Phập!

Ngay lúc đó, cang khí mảnh như sợi chỉ xuyên vào bàn tay của ông ta.

“Khực!”

Bách Hộ Kinh nghiêng răng rồi vung tay ra. Ti Xà Cang lướt qua vùng huyết thái dương của ông với khoảng cách rất nhỏ.

Ông ta có thể thấy được Phiêu Nguyệt đang nắm lấy Ti Xà Cang ở phía bên kia.

Gương mặt trắng bệch nổi bật trong bóng tối, dung mạo xinh xắn còn hơn cả nữ nhân cùng với đôi mắt đen lóe lên chút xích quang ở trong đó.

Bộ dạng này hoàn toàn rất hợp với biệt danh Tử Thần.

Nếu Tử Thần thực sự tồn tại, thì có lẽ hình ảnh của Tử Thần sẽ như thế này. Nhưng Bách Hộ Kinh không có nhiều thời gian để cảm thán.

Ông phải đánh bại Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt là đối thủ mà ông phải liều mạng để chiến đấu.

“Người chết đi!”

Bách Hộ Kinh liên tục thi triển tuyệt chiêu.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Không khí như bị xé toạc, mặt đất nổ tung ra.

Uy lực của nó thực sự rất đáng gờm.

Thế nhưng, Phiêu Nguyệt đã tránh được tất cả tuyệt chiêu của Bách Hộ Kinh với khoảng cách rất nhỏ.

Xoẹt!

Phiêu Nguyệt lao về phía trước, cơ thể hấn gần như là đang nằm rạp xuống đất.

Phiêu Nguyệt lúc này chẳng khác gì một con độc xà đang di chuyển với tốc độ cực kỳ đáng sợ.

Xà Hành Bộ kết hợp với Phi Phong Y màu đen hòa vào bóng tối.

Nếu không có chút ánh sáng đỏ lập lòe từ đôi mắt của Phiêu Nguyệt, có lẽ Bách Hộ Kinh đã không thể phân biệt được đâu là bóng đêm, đâu là Phiêu Nguyệt.

Uỳnh uỳnh!

Bách Liên Tổ Thủ xé toạc bóng đêm. Nhưng không một đòn tấn công nào của Bách Hộ Kinh có thể đánh trúng Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt tựa như một hồn ma vậy.

Đến cả Bách Hộ Kinh uy chấn thiên hạ cũng phải kinh sợ trước Phiêu Nguyệt.

Xoẹt!

Ti Xà Cang phóng ra xuyên qua cả bóng tối.

Thật đáng kinh ngạc khi Phiêu Nguyệt có thể biến cang khí thành một sợi chỉ như thế này. Nếu Phiêu Nguyệt không phải kẻ thù của ông, có lẽ ông sẽ khen ngợi tài năng này của hắn.

Bách Hộ Kinh cảm thấy đã đến lúc để ông dùng đến chiêu bài bí mật.

Xoẹt xoẹt!

Bầu không khí của một vùng bị biến đổi.

Một sức nặng khủng khiếp đè nặng lên không khí như thể bầu trời lúc này đang đổ sụp.

Ai cũng cảm thấy khó thở hết như đang rơi xuống đầm lầy.

Đến cả Phiêu Nguyệt cũng thấy lồng ngực bị đè nặng trước khí thế kinh hãi của Bách Hộ Kinh.

Công Không Vô Ảnh Quyền.

Đó là một loại quyền công mà Bách Hộ Kinh đã luyện được.

Là tuyệt kỹ thành danh của một võ giả trong truyền thuyết được gọi là Hắc Vũ Hậu.

Uy lực của nó cũng giống với Phá Thiên Hoang vậy.

“Hãy! Thiên Trọng Áp Thiên Hạ.”

Bách Hộ Kinh hét lớn rồi thi triển tuyệt chiêu tối thượng của Công Không Vô Ảnh Quyền

Uỳnh uỳnh!

Một áp lực nặng nề đè lên người Phiêu Nguyệt.

Giống như sức nặng của bầu trời đang đè xuống thiên hạ này vậy.

Đó chính là kỹ nghệ của Thiên Trọng Áp Thiên Hạ.

Rắc!

Những tảng đá bị nghiền nát trước áp lực khủng khiếp của Thiên Trọng Áp Thiên Hạ.

Đá bị nghiền nát thành cát bụi.

Và trung tâm của đòn tấn công chính là Phiêu Nguyệt.

“Đi chết đi!”

Tiếng gầm của Bách Hộ Kinh vang vọng khắp một vùng.

Bách Hộ Kinh dùng đến cả quái công mang tên Tiềm Năng Tăng Phúc Đại Công.

Tiềm Năng Tăng Phúc Đại Công là quái công có thể vực dậy tiềm năng trong phút chốc và để lại di chứng vô cùng nghiêm trọng.

Chỉ cần sơ sẩy một chút có thể biến người thi triển nó thành phế nhân.

Hắc Vũ Hậu, người đã tạo ra quái công này, cũng đã trở thành phế nhân sau khi thi triển nó. Sau một thời gian dài nghiên cứu, nàng đã có thể hồi phục lại một chút. Tuy không thể khôi phục hoàn toàn do di chứng do Tiềm Năng Tăng Phúc Đại Công để lại nhưng ít nhất thì nàng cũng không còn là phế nhân.

Áp lực đè lên Phiêu Nguyệt như tảng gập đôi.

Hắn cảm giác như bản thân lúc này đang bị một ngọn núi khổng lồ đè bẹp vậy.

Bách Hộ Kinh thấy thế thì cười lạnh.

Bỗng ánh mắt của ông dừng lại trên tay của Phiêu Nguyệt.

Một Tì Xà Cang đang vươn ra từ tay của hắn nhưng hướng đi của Tì Xà Cang lại rất kỳ lạ.

Bởi vì nơi mà Tì Xà Cang đang hướng đến không phải nơi mà Bách Hộ Kinh đang đứng.

‘Hắn bị áp lực đè nặng nên hóa điên rồi sao?’

Ông lập tức phải bỏ suy nghĩ ấy của mình đi.

Bởi vì Phiêu Nguyệt mà ông biết không phải là một người không thể tung ra chiêu thức khi bị áp lực đè nặng như thế này. Rõ ràng là Phiêu Nguyệt có ý đồ gì đó.

Bách Hộ Kinh khuếch đại nhãn lực rồi nhìn theo Tì Xà Cang của Phiêu Nguyệt.

Tì Xà Cang liên tục kéo dài ra.

Và cứ thế, cang khí mảnh như sợi chỉ đang bao quanh lấy ông như mạng nhện.

‘Chuyện gì thế này?’

Một cơn ớn lạnh ngay lập tức chạy dọc sống lưng Bách Hộ Kinh. Cảm giác nguy hiểm đang cận kề.

Phát!

Bỗng Phiêu Nguyệt kéo tay lại.

Bụp!

Cang khí xung quanh Bách Hộ Kinh siết chặt lại như một cái bẫy.

Đó chính là thủ pháp Tri Chu Ngân Vồng.

Phiêu Nguyệt đã cho Tì Xà Cang đi vòng quanh Bách Hộ Kinh và thi triển Tri Chu Ngân Vồng.

“Khực!”

Bách Hộ Kinh vội vàng thi triển hộ thân cang khí để tự vệ.

Phản lực ập tới khi ông thu hồi Thiên Trọng Áp Thiên Hạ và Tiềm Năng Tăng Phúc Đại Công.

Nội tạng cùng đầu óc của Bách Hộ Kinh bị chấn động. Nhưng ông vẫn không dừng lại mà dồn toàn lực để phóng đi.

“Hự!”

Sau khi thoát ra được Tri Chu Ngân Vồng, Bách Hộ Kinh hét lên một cách đau đớn.

Tuy đã thoát ra được Tri Chu Ngân Vồng với khoảng cách sát sao nhưng cổ tay trái của ông đã bị cắt đứt, hông cùng vai ông xuất hiện những vết cắt dài.

Tri Chu Ngân Vồng chém được cả hộ thân cang khí của ông.
Bách Hộ Kinh vội vàng nâng người dậy trong cơn đau dữ dội.
Bởi ông biết nếu chỉ nằm yên than đau thì cuộc chiến sẽ kết thúc.

Ông vội vàng nhặt lấy cánh tay bị cắt đứt rồi lùi về phía sau.
Sau khi đáp xuống một cái cây cao cách Phiêu Nguyệt khoảng
năm mươi trượng, ông mới hẩn học nhìn Phiêu Nguyệt.

“Tên khốn kiếp! Ta sẽ không bao giờ quên ngày hôm nay đi.”

Bách Hộ Kinh còn không thèm nghe câu trả lời của Phiêu
Nguyệt, cứ thế mà biến mất trong bóng tối.

Phiêu Nguyệt nói với Đào Diễm Sơn cùng Ân Diệu.

“Chăm sóc Phong Tôn đi.”

“Còn huynh thì sao?”

Phiêu Nguyệt phóng đi đuổi theo Bách Hộ Kinh.

Hắn không muốn để lại hậu họa.

Để vụt mất một kẻ địch tầm thường thôi hậu họa đã rất lớn rồi
huống chi là một tuyệt đối cao thủ như Bách Hộ Kinh.

Hắn phải chấm dứt mọi chuyện khi hắn còn có thể kết thúc nó.

Đó chính là tính cách của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt lao theo hướng mà Bách Hộ Kinh đã biến mất.

“N, N...”

Phong Tôn mấp máy miệng khi nhìn thấy cảnh tượng đó.

Y đã nghe phong phanh Phiêu Nguyệt rất cứng đầu, nhưng y
không ngờ hắn lại cứng đầu đến mức này.

Nếu trở thành kẻ địch của Phiêu Nguyệt, hắn y sẽ không thể
nằm duỗi thẳng chân mà ngủ suốt cuộc đời này.

“Hắn đúng là ngoan cố thật.”

Phong Tôn khẽ lắc đầu.

Nam Thần Vũ vội vàng chạy đến Phong Tôn.

“Sư phụ, người không sao chứ?”

460

Một giờ sau, Phiêu Nguyệt quay lại.

“Huynh!”

Đào Diễm Sơn ra đón Phiêu Nguyệt.

“Phong Tôn sao rồi?”

“Hắn đang vận công trị thương rồi.”

“Vậy ư?”

“Còn Bách Hộ Kinh thì sao?”“2

“Chạy thoát rồi.”

“Huynh không bắt được hắn sao?”

Đào Diễm Sơn vô cùng ngạc nhiên.

Bởi vì chuyện Phiêu Nguyệt bỏ lỡ mục tiêu là điều không thể nào.

Một khi đã nhắm tới ai thì Phiêu Nguyệt sẽ truy đuổi đến tận cùng địa ngục. Không lý nào một Phiêu Nguyệt như vậy lại từ bỏ mục tiêu và quay trở lại với hai bàn tay trắng.

Phiêu Nguyệt lên tiếng..

“Hắn không chỉ có một mình.”“1

“Vậy ư?”

“Có người trợ giúp hắn. Bọn chúng đã đưa Bách Hộ Kinh đi.”“8

“Ra là vậy.”

6

“Ta cần đi tắm và nghỉ ngơi một lát. Khi nào Phong Tôn vận công xong thì báo cho ta biết.”

“Vâng!”

Phiêu Nguyệt bỏ lại Đào Diễm Sơn và đi đến cái giếng phía sau nhà trọ.

Mặt trước của quán trọ chính là nơi diễn ra trận chiến giữa hai cao thủ hàng đầu võ lâm nên đã bị phá hủy không còn hình dạng, tuy nhiên mặt sau vẫn còn giữ nguyên trạng.

Phiêu Nguyệt múc nước từ giếng và rửa mặt. Khi làn nước mát lạnh chạm vào da thịt, tâm trí hắn đột nhiên trở nên minh mẫn.

‘Bách Hộ Kinh!’

8

Phiêu Nguyệt đuổi theo hắn với dã tâm muốn giết chết hắn ta. Tuy nhiên, có một nhóm người bảo vệ Bách Hộ Kinh.

Bọn họ đã đưa Bách Hộ Kinh đi, xóa sạch dấu vết của hắn.

Phiêu Nguyệt chế ngự một số trong đám bọn họ và cố gắng tra hỏi. Nhưng chưa kịp biết được điều gì thì tất cả đồng loạt tự sát bằng cách đâm thẳng vào tim.

Ngoài Cửu Long Sát Mạc, hắn chưa từng thấy tổ chức nào sẵn sàng vứt bỏ mạng sống của mình như rơm rác. Nhưng có vẻ đám người đó không thuộc Cửu Long Sát Mạc.¹

Nếu họ thuộc về tổ chức đó thì nhất định không bỏ lại Phiêu Nguyệt rồi đào tẩu.

Phiêu Nguyệt lau nước trên mặt một cách thô bạo rồi ngồi xuống một tảng đá gần đó.

Chỉ riêng Cửu Long Sát Mạc đã khiến đầu óc hắn như muốn nổ tung, bây giờ có thêm sự tham gia của Bách Hộ Kinh khiến đầu óc hắn trở nên rối bời hơn nữa.

Phiêu Nguyệt lắc đầu và kiểm tra tình trạng cơ thể của chính mình.

Mặc dù Bách Hộ Kinh đã mất sức sau khi đối đầu với Phong Tôn, nhưng đối thủ là một trong Bát Tinh Tọa nên thể trạng như vậy cũng không hề tồi chút nào.

Chính lúc đó.

“Huynh!

Ân Diệu gọi Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt gật đầu và đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

Hắn đi theo nàng đến nơi Phong Tôn đang vận công.

Phong Tôn đứng dậy và chào Phiêu Nguyệt.

“Đến rồi sao?”

“Có vẻ tình trạng của ngươi khá tốt.”

“Ta đã khá hơn nhiều sau khi được vận công, đa tạ ngươi đã giúp ta.....”

Phong Tôn chấp tay cảm ơn Phiêu Nguyệt.

Thật không bình thường khi hắn lịch sự như vậy.

Phong Tôn cảm kích từ tận đáy lòng.

Nếu không có Phiêu Nguyệt, không chỉ hắn mà cả Nam Thần Vũ cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Hắn sống khá lâu trên đời nên không tiếc cái mạng già này, nhưng Nam Thần Vũ vẫn còn chưa trưởng thành.

Nếu hắn ta bị thương tổn gì, Phong Tôn nhất định không tha thứ cho bản thân.

“Đa tạ huynh!”

Nam Thần Vũ cảm ơn Phiêu Nguyệt.

Hắn đang ngồi cạnh Phong Tôn.

Phiêu Nguyệt mang một chiếc ghế đến gần đó rồi ngồi xuống.

“Đó có phải là lý do Bách Hộ Kinh muốn bắt Thần Vũ không?”

“Phải! Hắn cũng biết bí mật về đứa trẻ này.”

“Hừ!”

“Kẻ nào có quyền thế cũng đều mong muốn trường sinh bất tử. Bắt Quỷ Vương là điều bất khả thi nên bọn chúng mới bắt nó.”

“Bọn họ sẽ không bao giờ bắt được Quỷ Vương.”

“Chuyện này...”

Đột nhiên mắt của Phong Tôn run lên.

Hắn hiểu Phiêu Nguyệt muốn nói gì.

“Chẳng lẽ, Quỷ vương đã chết?”

“.....”

Phiêu Nguyệt chỉ gật đầu mà không nói gì.

“Là người giết hắn ư?”

“Hắn đồng quy vu tận cùng với Sinh Tử Khách.”

“Ý người là hắn chết cùng Sinh Tử Khách ư? Hừ!”

Phong Tôn thở dài một hơi.

Hắn nhắm mắt lại và không nói lên lời.

Cả Quỷ Vương và Sinh Tử Khách đều là những nhân vật lừng danh trong thời của hắn.

Khi đó bọn họ được tôn thờ chẳng khác nào những cao thủ hàng đầu của giang hồ.

Cái chết của hai người này giống như sự kết thúc của một kỷ nguyên mà họ thống trị.

“Haizz!”

Phong Tôn thở dài một lần nữa.

Bọn họ chưa từng nói với nhau câu nào.

Đương nhiên cũng không phải bằng hữu của nhau. Nhưng vì cùng sống trong một thời đại nên hắn không cảm thấy bọn họ là những kẻ xa lạ.

Rất lâu sau Phong Tôn mới lên tiếng.

“Người có thấy được mối quan hệ rất tệ giữa họ chứ?”

“Đại khái thôi...”

“Sinh Tử Khách tạo ra Quỷ vương nhưng lại không có cách nào hoàn toàn khống chế hắn, cho nên phải theo đuôi Quỷ Vương cả đời lưu lạc chốn giang hồ. Ngay cả Sinh Tử Khách cũng không rõ tại sao Quỷ vương lại có năng lực như vậy. Thực sự chẳng khác nào một dị nhân. Nhưng vì võ công của

hắn rất mạnh nên đến bây giờ vẫn có thể sống sót. Còn Thần Vũ thì khác. Thằng bé vẫn còn yếu.”

Nếu Quỷ vương là một sinh vật do con người tạo ra thì Nam Thần Vũ là một sinh vật đặc biệt xuất hiện một cách tự nhiên.

Bí mật về trường sinh bất tử mà hắn nắm giữ gần với căn nguyên hơn nhiều so với Quỷ Vương, vậy nên có rất nhiều kẻ cho rằng bản thân sẽ sống mãi nếu giải được bí mật của hắn.

“Chúng ta phải bảo vệ Thần Vũ khỏi bọn chúng. Nếu khả năng của Thần Vũ được truyền cho chúng thì sẽ lớn chuyện mất. Còn gì tồi tệ hơn việc đám người có quyền thế sống mãi không chết cơ chứ?”

“Đó có phải là lý do Bách Hộ Kinh nhắm đến Thần Vũ không?”

“Đúng vậy. Hắn cũng chính là kẻ đã thuê Thất Tinh Đảng mà người giết trước đó.”

Phiêu Nguyệt khẽ cau mày.

Cách đây rất lâu khi hắn vừa đến sống tại Thành Đô, hắn bắt gặp một nhóm gồm bảy võ giả đuổi theo Nam Thần Vũ.

Họ tự gọi mình là Thất Tinh Đảng và tất cả đều chết dưới bàn tay của Phiêu Nguyệt. Vậy nên chúng cũng coi như có ác duyên với hắn từ rất lâu trước đây.

“Nếu Thần Vũ rơi vào tay Bách Hộ Kinh, những điều khủng khiếp sẽ xảy ra.”

“Người có thể đấu ngang tài ngang sức với hắn ta chứ?”

Mặc dù hôm nay Phong Tôn đã bị Bách Hộ Kinh đánh bại nhưng nguyên nhân không phải là do Phong Tôn yếu hơn hắn ta.

Mà là vì Phong Tôn bị phân tâm bởi sự an toàn của Nam Thần Vũ nên không thể phát huy hết sức mạnh của bản thân.

Nếu hắn ta giấu Nam Thần Vũ ở một nơi an toàn và chiến đấu với Bách Hộ Kinh thì có lẽ kết quả đã khác.

“Như người thấy, Bách Hộ Kinh không hề đơn độc. Có một thế lực đang bảo vệ hắn. Ta không thể toàn lực chiến đấu với Bách Hộ Kinh bởi vì đang bị phân tâm bởi bọn họ.”

“Những người đó là ai?”

“Haizz!”

Đột nhiên Phong Tôn thở dài.

Mặt hắn nhăn nhó lại trong chớp mắt khiến hắn trông già đi cả chục tuổi.

“Trương Thiên Sư!”

“.....”

Phong Tôn lập tức ngẩng đầu lên nhìn Phiêu Nguyệt.

“Ta đoán đó là tên thật của ngươi. Bí mật đằng sau cái tên đó là gì, và tại sao ngươi lại giấu nó kỹ như vậy? Những người bảo vệ Bách Hộ Kinh có liên quan gì đến cái tên đó không?”

“Ngươi thật là...”

Phong Tôn lắc đầu tỏ vẻ bất lực.

Cái tên đó đã được khơi lại khi Bách Hộ Kinh nhắc tới và y cũng không biết nói gì khi Phiêu Nguyệt nhắc lại nó vào lúc nào.

Đó là một cái tên đã bị lãng quên từ lâu.

Y đã cố xóa nó khỏi trí nhớ của mình và không bao giờ nhắc đến nữa.

Khi cái tên đã bị phong ấn từ lâu được nhắc đến bởi Bách Hộ Kinh và sau đó là Phiêu Nguyệt, nét mặt của Phong Tôn cứng đờ.

Biểu cảm của y thay đổi liên tục chỉ trong một tích tắc.

Phiêu Nguyệt nắm bắt mọi thay đổi diễn ra trên khuôn mặt y.

Đó là những cảm xúc tiêu cực đan xen giữa hối hận và dằn vặt liên tiếp xuất hiện.

Phiêu Nguyệt không biết câu chuyện đằng sau cái tên đó là gì, nhưng chắc chắn không phải chuyện gì tốt đẹp.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Phong Tôn mở miệng.

“Quên tên của ta đi. Đừng nhắc đến nó ở bất cứ đâu. Nếu ngươi vi phạm thì ta sẽ thực sự nổi giận với ngươi đấy. Tất

nhiên ta biết người không sợ mấy chuyện như vậy, nhưng nếu tránh được rắc rối thì vẫn tốt hơn.”

“Người không muốn nói về chuyện này nhỉ.”

“Thay vào đó, ta sẽ kể cho người một chuyện khác. Người đã bao giờ nghe nói về cái tên Huyết Võ Hậu chưa?”

“Chưa từng!”

“Đúng vậy. Bởi vì người này đã không hoạt động trong suốt hơn một vài thập kỷ. Biệt danh ban đầu của nàng ta là Hắc Võ Hậu. Nhưng mọi người nhớ đến nàng với cái tên Huyết Võ Hậu nhiều hơn.”

Phong Tôn dừng lại một lúc và đắm chìm trong suy nghĩ. Những kỷ niệm cũ đã chôn vùi từ lâu lại hiện về trong tâm trí y.

Thật khó để kể nó ra, nhưng một khi ký ức hiện lên, chúng lại hiện về sống động như thể chúng mới xảy ra ngày hôm qua.

“Trong quá khứ, có một tổ chức gọi là Thương Thiên Minh. Nó được thành lập để chống lại Tân Ma Liên. Vào thời điểm đó, Thương Thiên Minh Chủ - Tạ Hồng Thiên có ba đệ tử. Người nhỏ tuổi nhất chính là Hắc Võ Hậu - Đoàn Lý Duyên. Người này sở hữu tài năng tuyệt vời, đã vậy còn có tính cách nghĩa hiệp nên được mọi người yêu quý.”

“Nói dài dòng quá đấy. Mau vào chủ đề chính đi.”

“Ồ khôn kiêu ngạo! Không biết lý do tại sao nhưng Hắc Võ Hậu - Đoàn Lý Duyên đã phát điên. Nàng ta đã giết rất nhiều kẻ thù cũng như đồng minh của mình. Đó là lý do tại sao biệt danh của nàng đổi thành Huyết Võ Hậu. Sau khi Tân Ma Liên sụp đổ thì nàng cũng biến mất và âm thầm xây dựng thế lực cùng với đệ tử.

“Bách Hộ Kinh có phải là đệ tử của người đó không?”

“Phải. Hắn là đệ tử duy nhất của nàng ta.”

“Vậy thì thuộc hạ của hắn chắc hẳn đã được Đoàn Lý Duyên chỉ dạy.”

“Đúng vậy. Mọi thứ nàng ta để lại đều vào tay Bách Hộ Kinh.”

“Vậy thì?”

“Hắn ta căm thù Thiên Vũ Trang và Cuồng Võ Môn.”

“.....”

Phiêu Nguyệt không hề thay đổi nét mặt. Phong Tôn cho rằng đối phương không hiểu những gì mình nói nên đành giải thích thêm.

“Ngươi có biết tại sao hắn ghét Thiên Vũ Trang và Cuồng Võ Môn không?”

“Có liên quan đến việc Thiên Vũ Trang là thế lực kế vị của Tân Ma Liên chăng?”

“Người biết nhiều như vậy sao?”

Phong Tôn vô cùng ngạc nhiên.

Điều Phiêu Nguyệt vừa nói ra là bí mật mà không nhiều người trong giang hồ có thể biết được.

“Tại sao người biết điều đó?”

Phiêu Nguyệt không trả lời.

Bởi vì không có lý do gì để giải thích cho Phong Tôn.

Sở dĩ hắn biết được chuyện này là do Sinh Tử Khách nói ra.

Đó là những điều kẻ đó nói trước khi cùng chết với Quỷ Vương. Nhưng Phong Tôn không hề biết về chuyện này nên cảm thấy ngạc nhiên cũng là điều dễ hiểu.

“Tân Ma Liên, tiền thân của Thiên Vũ Trang từng là kẻ thù không đội trời chung với Huyết Võ Hậu. Còn Lý Quách, tổ sư khai phá Cuồng Võ Môn khiến nàng ta chịu thất bại nặng nề. Vậy nên nàng ta ôm hận thù đối với cả hai phái. Tâm tư đó tiếp tục được truyền tới đời Bách Hộ Kinh.”

“Quả là nghiệt duyên!”

“Đó quả thực là một mối nghiệt duyên. Tại giang hồ, những mối quan hệ phức tạp như vậy thường được hình thành và thắt chặt qua nhiều thế hệ. Vậy nên người cũng phải cẩn thận trước khi có ý định gây thù chuốc oán với ai. Có thể ngay tại thời điểm này kẻ đó đang mài dao để trả thù người đây.”

Nói xong, Phong Tôn xoay người.

Cuối cùng thì Phong Tôn cũng không nói bất cứ điều gì về bản thân. Tuy nhiên Phiêu Nguyệt thấy vậy là đủ.

Rất ít người trên giang hồ biết được bí mật giữa Bách Hộ Kinh và Thiên Vũ Trang. Phong Tôn tưởng tượng như vậy chứng tỏ hắn cũng có liên quan tới chuyện này.

Lý do y cố gắng che giấu cái tên Trương Thiên Sư có lẽ cũng cùng lý do tương tự.

‘Họ Trương sao...’

Phiêu Nguyệt lặng lẽ nhìn theo bóng lưng của Trương Thiên Sư.

Nhìn từ phía sau cũng thấy y là người cố chấp.

Phiêu Nguyệt đứng dậy khỏi ghế và đi ra ngoài.

Đúng lúc đó Lý Thần Tất dè dặt tiếp cận hẳn.

“Đại hiệp không sao chứ?!”

“Tự Công Thương Đoàn tổn thất thế nào?”

“Rất ít ạ.”

“May quá.”

“Nếu đại hiệp không đuổi Phong Tôn và Bách Hộ Kinh ra khỏi Dur Khánh thì thiệt hại sẽ còn lớn hơn.”

Khoảng thời gian mà Phong Tôn và Bách Hộ Kinh đánh nhau ở khu phố sầm uất Dur Khánh còn chưa quá một khắc mà đã phá tan tành một nửa khu phố.

Quả là thứ sức mạnh ngoài sức tưởng tượng. Nếu bọn họ tiếp tục giao chiến ở khu vực đông đúc thì nơi này sẽ bị sụp đổ hoàn toàn. Khi đó thương đoàn Tự Công cũng khó lòng giữ được an toàn nên Lý Thần Tất vô cùng biết ơn Phiêu Nguyệt.

“Xin lỗi ngài, nhà trọ bị phá hủy rồi nên có lẽ hôm nay chúng ta phải ngủ bên ngoài.”

Lý Thần Tất không biết nên làm gì như thể một nửa khu nhà trọ bị phá nát là lỗi của hẳn ta.

Lúc này những người khác đang dựng lều trong sân nhà trọ và chuẩn bị đi ngủ.

Phiêu Nguyệt nói.

“Ta không quan tâm, cho nên không cần xin lỗi.”

“Nhưng…….”

“Và bắt đầu từ ngày mai, chúng ta sẽ không đi chung nữa.”

“Dạ? Chúng ta đã làm sai gì sao…”

“Lý do ta đi cùng với thương đoàn Tự Công là để di chuyển một cách lặng lẽ, tránh ánh mắt của những kẻ đang theo dõi.”

“Ta biết.”

“Nhưng nếu xảy ra vụ việc nghiêm trọng như vậy thì sẽ có kẻ để mắt tới và bắt đầu điều tra.”

Vụ việc một nửa khu phố Dạ Khánh bị phá tan tành.

Nếu có kẻ trong môn phái nào đó quyết tâm đào bới thì sẽ tìm ra tung tích của Phiêu Nguyệt chỉ trong nháy mắt.

Nếu hắn tiếp tục đi cùng thương đoàn Tự Công thì dấu vết cũng dễ dàng bị lần ra. Vậy thì thà đi riêng còn tốt hơn.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 461

Bao quanh hòn non bộ giữa ao sen là rất nhiều loài kỳ hoa diệp thảo vô cùng xinh đẹp. Ở giữa ao sen có một vọng lâu rất trang nhã. Có một mỹ nhân đang ngồi trong vọng lâu kia.

Nữ nhân cứ ngồi đó ngơ ngác nhìn hòn non bộ.

Hòn non bộ đó là thứ được chăm sóc tỉ mỉ để trông tự nhiên nhất có thể, thế nhưng vẫn không giấu nổi dấu vết có sự can thiệp từ bàn tay con người.

“Thứ đó được tạo ra giống như ta vậy.”

Bản thân nàng cũng không phải tự nhiên mà có thể tu luyện võ công và thu được thành tựu. Cả hai đều được tạo ra từ sự ép buộc của ai đó. 2

Đương nhiên nàng tận dụng môi trường để nâng cao thành tựu cho mình. Nếu không có kinh nghiệm lúc đó thì bây giờ nàng cũng không thể sống nổi.

Nàng ta chính là Sở Như Nguyệt.

Sở Như Nguyệt ngồi yên như pho tượng nhìn vào hòn non bộ.

1

Đột nhiên nàng cảm nhận được khí tức của ai đó từ phía sau.

Có một quý phu nhân cùng với 4 người hộ vệ đang tiến lại gần vọng lâu.

Toàn thân quý phu nhân đeo đầy những món trang sức lộng lẫy, bà dừng chân rồi nhìn Sở Như Nguyệt.

Giọng của quý phu nhân rất nhẹ nhàng.

“Sao cô lại ở đây?”

Thế nhưng gương mặt bà ta lại có phần gian ác.

8

Ánh mắt bà nhìn Sở Như Nguyệt hệt như đang nhìn kẻ thù không đội trời chung.

Sở Như Nguyệt hơi kinh ngạc trước sự xuất hiện của quý phu nhân, nhưng ngay sau đó nàng đã lấy lại vẻ bình tĩnh.

“Người mới đến ạ?”

“Người mới đến ạ? Người có tư cách gì mà dám nói câu đó với ta chứ?”

“Không việc gì không được ạ.”

“Cái gì?”

6

Nghe câu trả lời bình thản của Sở Như Nguyệt, lông mày của quý phu nhân cau chặt lại. Vẻ mặt bà ta tràn đầy nỗi hận thù.

Nếu có thể giết người bằng ánh mắt chắc có lẽ Sở Như Nguyệt đã không sống nổi rồi. Ánh mắt bà ta độc ác và đầy sát khí đến nhường ấy.

Giả như Sở Như Nguyệt là người thường có khi đã bị ánh mắt đó khuất phục, thế nhưng chỉ bấy nhiêu không đủ làm trái tim nàng dao động.

Sở Như Nguyệt vẫn bình tĩnh nói.

“Nếu phu nhân muốn nghỉ ngơi ở đây thì ta sẽ rời đi trước. Vậy nên phu nhân xin hãy nguôi giận đi ạ.”

“Người đúng là điên thật mà. Người có tư cách gì mà nhường ta chứ?” 8

“Trong lòng phu nhân đang rất giận dữ mà. Nếu bà bình tĩnh sẽ tốt hơn đó, mẫu thân!”

“Ai là mẫu thân của người chứ?”

Quý phu nhân hét toáng lên.

Trước tiếng hét dữ dội của bà, lá cây bị hất bay tứ tung, những con cá trong ao cũng bị động mà quẫy đuôi trốn đi.

Thế nhưng Sở Như Nguyệt vẫn bình tĩnh như không.

“Ta cũng không muốn gọi bà là mẫu thân. Nhưng dựa trên danh nghĩa thì ta còn cách nào khác sao? Mong phu nhân thông cảm cho.” 1

“Người đúng là mồm mép tép nhảy mà. Ả nữ nhân xấu xa!”

“Nhờ phu nhân cả thôi.”

“Cái gì?”

“Nhờ mẫu thân mà ta mới như thế, vậy nên ta rất biết ơn mẫu thân đó. Ta đang nghĩ phải làm thế nào mới báo đáp được mẫu thân đây.”

“Người, người?”

Gương mặt quý phu nhân méo xệch đi.

Sở Như Nguyệt nhìn quý phu nhân rồi khẽ nhếch khóe miệng.

Trước đây nàng rất sợ quý phu nhân.

Nếu bà ta tức giận thì Sở Như Nguyệt sẽ ra ngoài, còn khi bà phát điên lên thì nàng chỉ biết trốn đi. Thế nhưng thời gian trôi qua, nàng cảm thấy sự tàn ác của quý phu nhân chẳng là gì cả.

Nàng đã trưởng thành, nhưng quý phu nhân vẫn chẳng thay đổi chút nào.

Nhưng trong mắt bà ta Sở Như Nguyệt vẫn như thế. Vẫn chưa trưởng thành, vậy nên Sở Như Nguyệt càng xem thường bà ta hơn.

Quý phu nhân nói với thuộc hạ.

“Các người còn làm gì thế? Mau bắt nó quỳ xuống, ta sẽ đích thân xử phạt nó.”

Đám thuộc hạ nghe mệnh lệnh của bà rồi nhìn nhau.

Trên mặt họ tỏ vẻ rất khó xử.

Ai cũng thấy họ đang vô cùng do dự.

Thế nhưng quý phu nhân đã ra lệnh thì họ buộc phải làm.

Họ tiến đến gần Sở Như Nguyệt, người đứng đầu đám thuộc hạ nói.

“Đây là mệnh lệnh nên chúng tiểu nhân đành phải tuân theo, xin tiểu thư hiểu cho.”

“Hiểu cho?”

“Tiểu thư hiểu mà? Chúng tiểu nhân không thể chống lại mệnh lệnh của phu nhân.”

Đột nhiên Sở Như Nguyệt nhếch miệng cười.

Nụ cười đó làm tên thủ lĩnh cứng đờ cả người.

Sở Như Nguyệt thì thâm.

“Chó thì phải tuân theo mệnh lệnh của chủ nhân. Thế nhưng điều đó không đồng nghĩa các người không có trách nhiệm gì cả.”

“Chết tiệt!”

Trước bầu không khí bất thường của Sở Như Nguyệt, tên thủ lĩnh liền gật đầu với đám võ giả.

Họ dùng hết sức tấn công Sở Như Nguyệt.

“Hâyyy!”

“Yaaa!”

Họ rút đao từ thắt lưng ra.

Bốn thanh trực đao nhanh chóng phóng về phía Sở Như Nguyệt.

Cho đến lúc đó, Sở Như Nguyệt vẫn không di chuyển. Trông như nàng không có ý định né tránh.

Nàng mở to mắt nhìn thanh đao bay đến chỗ mình.

“Phù!”

Trước khi trọc đao chạm vào cơ thể nàng mới bắt đầu di chuyển.

Suốt!

Nàng lập tức vẩy bàn tay trắng nõn.

Bộ dạng của nàng hết như đang đuổi ruồi muỗi nhưng chuyện xảy ra tiếp theo lại vô cùng khủng khiếp.

Vút!

Cùng với âm thanh như kiến kêu vang lên, đám võ giả vung đao trợn tròn mắt rồi gục ngã.

Chúng không hét nổi một tiếng.

Đám võ giả ngã xuống sàn hết như hình nộm bị cắt mất dây. Và chúng cũng không thể di chuyển thêm được nữa.

Trên trán của đám võ giả có cắm một cây châm siêu nhỏ mà mắt thường khó có thể nhìn thấy được.

Đó chính là Ngưu Mao Châm mảnh như sợi tơ.

Chẳng biết trong Ngưu Mao Châm có kịch độc hay không mà sắc mặt đám võ giả đã trở nên tối đen. Đây chính là hiện tượng thường thấy khi bị trúng phải kịch độc.

“Cái, cái gì?”

Quý phu nhân giật mình lùi lại phía sau.

Bà ta không hề đoán được rằng Sở Như Nguyệt mà bà ta từng khinh thường lại dùng ám khí thành thực như vậy.

“Ngươi, ngươi?”

Bà ta cứ lắp bắp mà không nói nên lời.

Sở Như Nguyệt nhìn đám nam nhân ngã trên sàn rồi nhìn quý phu nhân.

Quý phu nhân càng lùi về sau, Sở Như Nguyệt càng tiến đến gần bà.

Nụ cười của Sở Như Nguyệt trở nên lạnh lẽo hơn.

Khoảnh khắc nhìn thấy nụ cười đó, tim quý phu nhân hết như có thanh phi đao cắm vào đầu não.

Sở Như Nguyệt lên tiếng.

“Mẫu thân! Ta biết mẫu thân không muốn ta gọi như thế, nhưng đây là cách xưng hô phù hợp nhất nên mong mẫu thân thông cảm nhé.”

“Hức!”

“Ta biết bà ghét ta vì ta là con của thiếp thất. Nhưng khi mẫu thân ta vừa qua đời, bà lại bán ta làm nô lệ. Đám thương nhân kia lại bán ta cho Huyết Ảnh Đoàn và chúng đã nuôi dạy ta trở thành thích khách. Bà có biết ta đã nghĩ gì khi ở trong Không Động chẳng có nổi một tia sáng không?”

“Sao, sao ta biết được chứ?”

“Ta đã rất biết ơn mẫu thân.”

“Cái gì?”

“Nhờ mẫu thân mà ta mới nuôi dưỡng được độc tâm và sở hữu tài năng giết người thế này. Đó là nơi tôi luyện tuyệt vời nhất đối với ta.”

Bộp!

Trước khi thế của Sở Như Nguyệt cuối cùng quý phu nhân cũng đã dừng lại. Trên mặt bà tràn ngập sự hổ thẹn.

Đúng là bà ta đã xem thường Sở Như Nguyệt và muốn làm nhục nàng.

Quý phu nhân hét toáng lên.

“Thà ngươi cứ chết quách đi? Không, nếu ngươi còn sống thì sống ở nơi nào ta không chạm mặt nhau ấy? Như vậy thì không còn bất tiện nữa rồi còn gì?”

“Ta không biết mẫu thân có bất tiện hay không, nhưng ta hoàn toàn bình thường. Được nhìn thấy mẫu thân thế này, bà không biết ta vui thế nào đâu.”

“Con nhỏ khốn kiếp!”

“Đó là lời khen hay nhất đối với ta. Bà cứ chờ xem nhé. Ta sẽ cho bà biết khốn kiếp thật sự là như thế nào.”

“Hức!”

Quý phu nhân sợ hãi vùng tay định tát vào má Sở Như Nguyệt. Nhưng thứ mà tay bà đập vào chỉ là hư không.”

“Đến đây là cùng.”

Giọng nói u ám vang lên, quý phu nhân cũng dừng lại.

Trên cổ quý phu nhân truyền đến cảm giác lạnh lẽo.

Một thanh phi đao đang chạm vào cổ bà.

Chủ nhân của thanh phi đao này chính là Tống Thiên Vũ.

Chẳng biết từ lúc nào hắn đã đứng ở phía sau quý phu nhân.

“Ngươi, ngươi? Dám...”

“Xin giữ chút lễ tiết đi.”

Tống Thiên Vũ cứa thanh phi đao sâu hơn.

Về mặt quý phu nhân lúc này đã tái mét đi.

“Tên khốn hèn hạ...”

“Bà có thể chửi ta bao nhiêu cũng được, nhưng không được mạo phạm nàng ấy. Đúng như bà nói, ta hèn hạ lắm nên không biết sẽ làm gì đâu.”

Cách nói chuyện của Tống Thiên Vũ rất phải phép, nhưng bên trong lại là thái độ xem thường khùng khiếp.

Tống Thiên Vũ lấy thanh phi đao ra khỏi cổ quý phu nhân rồi tiến đến đứng bên cạnh Sở Như Nguyệt.

Quý phu nhân nhìn Tống Thiên Vũ và Sở Như Nguyệt với vẻ mặt khinh bỉ rồi xoay người rời đi.

Sở Như Nguyệt nhìn bóng lưng quý phu nhân rồi lạnh lùng nói.

“Cho dù có để yên cho bà ta, một lúc nào đó bà ta cũng sẽ đến gây chuyện.”

Quý phu nhân là gia chủ của trang viên rộng lớn này.

Ngoại trừ trang chủ thì bà ta là người có quyền lực cao nhất. Thế nhưng chuyện này đã thuộc về quá khứ.

Khi bị bán cho đám thương nhân buôn nô lệ, Sở Như Nguyệt chỉ là một đứa trẻ. Thế nhưng, bây giờ nàng đã là một lưới kiếm sắc bén được mài dũa vô cùng sắc bén.

Chỉ cần muốn nàng có thể giết chết bà ấy. Thế nhưng đến tận bây giờ nàng vẫn chưa động vào bà ta là vì còn để tâm đến trang chủ.

Trong người nàng có chảy dòng máu của ông ta.

Dù biết quý phú nhân bán nàng đi nhưng ông ta vẫn lạnh lùng như không biết.

Trong lòng nàng rất muốn lấy mạng ông ta ngay lập tức nhưng thực lực của nàng vẫn còn nhiều thiếu sót.

Đó là lý do mà nàng cần phải kiên nhẫn.

Sở Như Nguyệt nhìn Tống Thiên Vũ.

Vẻ mặt của Tống Thiên Vũ có phần cứng nhắc.

“Huynh thả lỏng đi. Vẫn chưa có gì mà.. bây giờ vẫn chưa là gì cả.”

“Không phải là vì bà ta.”

“Vậy thì tại sao?”

“Phiêu Nguyệt!”

“Phiêu Nguyệt! Hắn ta thì sao?”

“Có vẻ hắn ta đang ở Quý Châu.”

“Huynh nói gì thế? Ý huynh là hắn đã thoát khỏi mạng lưới theo dõi của chúng ta và thoát khỏi Tứ Xuyên ư?”

Đột nhiên Sở Như Nguyệt đột nhiên cao giọng.

“Có lẽ là vậy.”

“Nói cho rõ ràng đi.”

“Chúng ta đã hoàn toàn mất liên lạc với những người được bố trí giám sát hắn ở phía nam rồi.”

“Chắc chắn sao?”

“Đã mấy ngày họ không báo cáo định kỳ rồi.”

“Ừm!”

Phải đến lúc này, vẻ mặt Sở Như Nguyệt mới trở nên nghiêm trọng.

Đó là mạng lưới thông tin mà nàng đã dồn hết tâm huyết để xây dựng.

Việc họ không còn báo cáo về nữa đồng nghĩa đã xảy ra chuyện gì đó nghiêm trọng. Nếu chỉ một người sống sót, họ cũng sẽ báo cáo cho nàng.

Nếu cắt đứt hoàn toàn thế này có nghĩa là mạng lưới thông tin phía nam Tứ Xuyên đã hoàn toàn bị sụp đổ.

Tổng Thiên Vũ tiếp tục nói.

“Và ở Quý Châu đã xảy ra cuộc chiến giữa các cao thủ tuyệt thế.”

“Cao thủ tuyệt thế? Huynh chắc chứ?”

“Chắc chắn. Cuộc chiến giữa họ đã phá hủy cả Dư Khánh. Nếu không phải là cao thủ thì không thể gây thiệt hại đến mức đó đâu.”

“Rồi sao?”

“Một trong số đó chính là Phiêu Nguyệt.”

“Tại sao huynh lại nghĩ vậy?”

“Là cảm giác.”

“Cảm giác ư...”

Người khác nói ra điều này có vẻ không đáng tin nhưng Sở Như Nguyệt biết Tổng Thiên Vũ là người sở hữu giác quan sắc bén đến mức nào.

“Huynh nói là họ đã phá hủy Dư Khánh ư?”

“Đúng vậy.”

“Có ai ở gần Dư Khánh nhỉ?”

“Có Vạn Nhân Sát.”

“Chúng ta có thể hành động không?”

“Muội định lợi dụng hắn?”

“Nếu có thể thì...”

“Thử tìm cách xem nào.”

“Nhanh lên!”

“Ta biết rồi.”

Nghe Tống Thiên Vũ trả lời, Sở Như Nguyệt vẫn không thả lỏng được.

“Phiêu Nguyệt đã ở đó ư?”

462

Một chiếc xe ngựa đi ngang qua.

Nóc xe phủ đầy bụi bặm như thể đã đi được một quãng đường dài, và con ngựa kéo xe cũng có vẻ mệt mỏi.

Người cưỡi ngựa là một cậu bé chưa rũ bỏ được vẻ non trẻ. Bên cạnh hắn là một cô bé với vẻ ngoài bí ẩn.

Họ chính là Đào Diễm Sơn và Ân Diệu.

Trên nóc xe ngựa, Phiêu Nguyệt gác tay lên trán, ngược nhìn bầu trời.

Họ đã tách khỏi Tự Công Thương Đoàn ở Dư Khánh và đi chuyển riêng.

Họ đã cố tình không đi vào bên trong thành để tránh ánh mắt của Cửu Long Sát Mạc. Nhờ vậy mà họ có thể đến được nơi đây mà không gặp bất kỳ trở ngại gì.

2

Đột nhiên Đào Diễm Sơn cất tiếng.

“Ca ca!”

Phiêu Nguyệt ngồi dậy nhìn Đào Diễm Sơn. Đào Diễm Sơn chỉ tay về phía trước.

“Hình như là một tòa thành.”

“Thành sao?”

“Ừm!”

1

Phiêu Nguyệt nhìn về hướng Đào Diễm Sơn chỉ tay tới.
Một tòa thành khá lớn xuất hiện ở phía xa xa.

8

Điểm đến đầu tiên là chắc chắn là Thiệu Dương.
Lúc đó, cửa sổ của xe ngựa mở, một cậu bé lộ mặt ra.
Cậu bé trông trẻ hơn Đào Diễm Sơn kia chính là Nam Thần Vũ.
Phong Tôn ngồi bên cạnh Nam Thần Vũ.
Sắc mặt của Phong Tôn trông có vẻ xanh xao.
Vết thương do Bách Hộ Kinh để lại vẫn chưa lành.

6

Trên đường đến đây, ông tập trung vận công dưỡng thương, nhưng do vết thương quá nặng nên chưa thể bình phục hoàn toàn.
Vì thế Phong Tôn chọn cách đi cùng Phiêu Nguyệt.
Tuy Bách Hộ Kinh đã rút lui sau khi bị Phiêu Nguyệt đả thương, nhưng rõ ràng với tính cách tàn nhẫn và gan lì của y, chắc chắn y sẽ không dễ dàng bỏ qua.
Vì thế, Phong Tôn nghĩ rằng sẽ tốt hơn nếu như ông đi cùng Phiêu Nguyệt và dùng hãn để làm lá chắn.

8

Phiêu Nguyệt chấp nhận lời nhờ vả của Phong Tôn và quyết định cùng ông đến Thiệu Dương.

Thiệu Dương là một tòa thành khá lớn.

Đương nhiên ở đó cũng sẽ có rất nhiều y viên, trong số đó có những người được mệnh danh là danh y.

Phong Tôn có ý định nhờ họ điều trị cho mình.

“Ở Thiệu Dương có một nơi gọi là Kỳ Gia Y Bang. Kỳ Gia Y Bang là y bang do Kỳ danh y làm chủ, từ xa xưa đã nổi tiếng với kỹ năng y học tuyệt vời.”

“Có nơi như vậy sao?”

“Không biết là lẽ đương nhiên. Chủ nhân của y bang này hầu như không bước chân ra khỏi Thiệu Dương. Vậy nên không ai biết đến. Ngay cả khi hậu duệ của ông ta tuy chỉ tiếp nhận một nửa kỹ năng y học từ ông, cũng đã đủ để điều trị hoàn toàn vết thương này của ta.”

Phiêu Nguyệt gật đầu trước lời của Phong Tôn nói.

1

Có rất nhiều môn phái không được biết đến trong giới giang hồ. Trong số đó cũng có những nơi có năng lực thần kỳ hoặc tiềm lực vô cùng lớn.

Phiêu Nguyệt nghĩ rằng Kỳ Gia Y Bang cũng là một trong những nơi như vậy.

Phiêu Nguyệt nói với Đào Diễn Sơn.

“Nhanh lên nào. Hôm nay ta hãy đến Thiệu Dương và ngủ lại ở đó.”

“Vâng!”

Nhìn thoáng qua thì Thiệu Dương có vẻ gần nhưng thực tế là khá xa.

Nếu muốn vào Thiệu Dương trước khi mặt trời lặn thì phải di chuyển liên tục.

Đào Diễm Sơn khẽ nói với con ngựa đang kéo xe.

“Chỉ cần vào đó là người sẽ được ăn ngon, nghỉ ngơi đầy đủ, cố gắng thêm một chút nữa nhé.”

Không biết có phải sự khích lệ của hấn đã chạm đến trái tim của con ngựa hay không, mà nó dường như được tiếp thêm sức mạnh để kéo cả cỗ xe.

Nhờ vậy mà họ đã có thể đến Thiệu Dương trước khi mặt trời lặn.

Nhìn từ xa, Thiệu Dương là một tòa thành lớn.

Nó được bao quanh bởi những bức tường thành cao, nếu muốn đi vào bên trong thì nhất định phải đi qua cổng thành.

Dòng người đang xếp hàng dài trước cổng thành để chờ đi vào Thiệu Dương. Các quan viên và binh sĩ sau khi kiểm tra và xác nhận danh tính thì mới cho phép vào trong.

Thấy vậy, Đào Diễm Sơn tỏ ra khó hiểu.

Họ đã phải trốn tránh ánh mắt của Cửu Long Sát Mạc suốt một khoảng thời gian qua, nếu phải kiểm tra danh tính ở trước cổng thành này thì coi như những nỗ lực trước đây đều trở nên công cốc.

Hơn nữa, Phong Tôn còn đang ngồi trong xe ngựa.

Cả thành phố sẽ náo loạn lên nếu biết được Phong Tôn đã đến.

“Ca ca? Phải làm sao đây?”

Đào Diễm Sơn sắc mặt vô cùng lo lắng. Đột nhiên, có một người tiếp cận chiếc xe ngựa của hấn. Một vị lão nhân trung niên với bộ râu dê, lưng khom, tiến về phía trước.

Y đến gần, thông thả ngược mắt nhìn lên Phiêu Nguyệt ở phía trên.

“Có phải là Phiêu Đại hiệp hay không?”

“Là ai vậy?”

“Phải rồi. Ta là Kim Tị Thương, Phân Đà Chủ của phân đà Hạ Ô Môn ở Thiệu Dương.”

“Hạ Ô Môn?”

“Đúng! Ta nhận được liên lạc từ Thành Đô và đang đợi. Quả nhiên là đến rồi.”

Kim Tị Thương cười rạng rỡ.

Y là Chi Bộ Trưởng của Thiệu Dương ở Hạ Ô Môn.

Mười lăm ngày trước, Kim Tị Thương nhận được một lá thư từ Quý An.

Nội dung của lá thư là sẽ có người đến Thiệu Dương, nên rất cần sự hợp tác từ Kim Tị Thương.

Và thân thể của người đến Thiệu Dương đã được sáng tỏ. Người đó không ai khác ngoài Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt cũng là một người mà Hồng Hữu Tân - Đội chủ Giám Sát Đội - đặc biệt quan tâm.

Nếu người đến đây là Phiêu Nguyệt thì hẳn không thể nào làm ngơ được.

Vì vậy, ngày dự kiến Phiêu Nguyệt đến nơi càng gần hơn, Kim Tị Thương ngày ngày đứng trước cổng thành mong ngóng.

Kim Tị Thương kính cẩn nói.

“Hãy đi theo ta.”

Hắn dẫn đoàn người đến trước cổng thành. Các binh sĩ không cản hắn lại.

Bởi vì họ biết rõ thân phận của Kim Tị Thương.

Hắn là người của Thiệu Dương, từ lâu đã đốc công quản lý cả một thành phố. Nhờ vậy, đoàn người đã có thể đi qua cổng thành mà không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Ngay cả khi có những gương mặt vô cùng lạ lẫm mà họ lần đầu tiên nhìn thấy trong đời đi cùng Kim Tị Thương, các binh sĩ thậm chí còn không cần kiểm tra chiếc xe ngựa nào.

Nhờ đó, nhóm người của Phiêu Nguyệt có thể dễ dàng tiến vào trong Thiệu Dương.

Ngay khi bước vào Thiệu Dương, Kim Tị Thương nói.

“Nếu đi vào bên trong dọc theo con đường lộ lớn, mọi người sẽ thấy một con phố nhiều quán trọ. Hãy tìm quán trọ Hồ Liên.

Đây là quán trọ do chúng tại hạ điều hành, vì thế mọi người có thể đi thẳng vào tìm phòng.”

“Đa tạ vì đã quan tâm.”

“Không đâu, đây là việc liên quan đến Phiêu Đại hiệp, đương nhiên ta phải giúp đỡ rồi.”

Trước lời cảm ơn của Ân Diệu, Kim Tị Thương xoa cả bàn tay.

Phiêu Nguyệt và Hạ Ô Môn là mối quan hệ không thể tách rời.

Được quan tâm như thế này là chuyện đương nhiên.

“Đi đường xa vất vả hẳn mọi người đã mệt rồi, hãy mau tranh thủ nghỉ ngơi. Ta sẽ gặp lại mọi người vào buổi tối nay.”

“Vâng! Vậy thì hẹn lát gặp lại.”

“Được rồi.....”

Kim Tị Thương biến mất sau khi làm thế bao quyền với Ân Diệu.

Đào Diễm Sơn tiếp tục cưỡi xe ngựa theo sự chỉ dẫn ban nãy của Kim Tị Thương.

Ngay khi cưỡi được một lúc, con đường lộ lớn hiện ra trước mắt. Sau đó, Đào Diễm Sơn đã tìm được quán trọ Hồ Liên.

Quán trọ Hồ Liên không hề khó tìm. Bởi vì nó được đặt ở một vị trí thuận tiện nhất trong con phố quán trọ này.

Ngay khi đến nơi, tiểu nhị đã nhanh chóng chạy đến.

“Mời vào.”

Tiểu nhị này cũng là môn đồ của Hạ Ô Môn.

Y ngay lập tức nhận ra Phiêu Nguyệt và tiếp tục nói.

“Ngài cứ để ngựa lại cho tại hạ chăm sóc, hãy mau vào trong nghỉ ngơi trước đi ạ.”

“Đi đường xa, ngựa đã mệt rồi, cho nó ăn thật nhiều đậu và yến mạch. Có được không?”

“Tất nhiên rồi. Tại hạ sẽ chăm sóc tốt nên mọi người đừng lo lắng nhé.”

Tiểu nhị cười tươi, đáp lời Đào Diễm Sơn.

“Đa tạ!”

Đào Diễm Sơn ném một thỏi bạc vào tay tiểu nhị.

Tiểu nhị càng cười rạng rỡ hơn trước thỏi bạc mà y vừa được cho.

Trong khi tiểu nhị kéo ngựa đi vào chuồng, thì nhóm người của Phiêu Nguyệt tiến vào trong quán trọ.

Quán trọ lớn được bao quanh bởi hàng rào cao nên không sợ bị người ngoài nhòm ngó.

Đây là một nơi dường như được Hạ Ô Môn chuẩn bị vô cùng đặc biệt.

“Phù! Mọi người vất vả rồi. Mọi người nghỉ ngơi đi.”

Phong Tôn nói như thể đây là nhà riêng của ông.

Quán trọ có phòng ốc rộng rãi và tiện nghi.

Dù đã có người ở nhưng vẫn còn phòng đủ để nhóm người Phiêu Nguyệt ở lại. Ân Diệu, Đào Diễm Sơn và Nam Thần Vũ nhanh chóng chiếm lấy phòng ngủ cho riêng mình.

“Ta xí chỗ này.”

“Đệ sẽ ngủ lại đây.”

“A! Tuyệt thật!”

Cả ba đều trong tình trạng khá mệt mỏi vì phải đi một quãng đường dài. Lâu lắm rồi họ mới thấy một chiếc giường thoải mái nên vừa nhìn là đã muốn nằm xuống.

Phiêu Nguyệt nói.

“Hãy tắm rửa và nghỉ ngơi cho đến tối đi.”

“Ca ca thì sao?”

“Ta ra ngoài xem xét khu phố quanh đây cái đã.”

“Vâng!”

Đào Diễm Sơn gật đầu như thể đã quá quen với việc mà Phiêu Nguyệt làm mỗi khi đến một nơi ở mới.

Bình thường thì hắn sẽ đi theo Phiêu Nguyệt, nhưng bây giờ hắn chỉ muốn ngâm mình trong làn nước mát rồi sau đó đánh một giấc mà thôi.

Khi ấy, Phong Tôn nói với Phiêu Nguyệt.

“Tốt lắm. Ta cũng định đi ra ngoài, cùng đi nào.”

“Ông cũng vậy sao?”

“Đã vào Thiệu Dương rồi thì phải đến Kỳ Gia Y Bang chứ.”

“Vậy cùng đi nào.”

Phiêu Nguyệt gật đầu.

Hắn cũng tò mò không biết Kỳ Gia Y Bang là nơi như thế nào.

Nếu quen biết được một vị y viên có kỹ thuật y học thần kỳ thì chẳng khác nào được cứu thêm một mạng cả.

Vì thế hắn vui vẻ đồng hành cùng Phong Tôn, dù gì đây cũng là một cơ hội tốt.

Phiêu Nguyệt rời quán trọ với chiếc nón trùm lên từ phi phong y đã cũ sờn.

Phong Tôn nói.

“Chắc ngươi cũng mệt lắm.”

“Cái gì?”

“Ý ta là ngươi có khuôn mặt đẹp trai như vậy. Vốn dĩ đặc điểm này quá rõ ràng nên mọi người sẽ rất dễ nhận dạng, không phải cứ mãi giấu mặt đi như vậy quá mệt mỏi sao?”

“Ta đã quen rồi, không sao đâu.”

“Chắc hẳn nữ nhân sẽ mê mệt cho xem. Mặt mũi thật khôi ngô tuấn tú.”

“Vốn dĩ ông nói nhiều vậy sao?”

“Ý ngươi là ta ồn ào à?”

“Đúng rồi!”

“Cái tên này, ăn nói thật là.....Chậc!”

Phong Tôn tặc lưỡi, tỏ vẻ bất mãn. Tuy nhiên, ông cảm thấy không khó chịu lắm vì đồng hành cùng Phiêu Nguyệt, ông

cũng đã hiểu phần nào tính cách của hắn.

Hai người vai kề vai bước đi trên con phố phồn hoa Thiệu Dương.

Con đường rộng rãi và sạch sẽ.

Khuôn mặt của những người qua lại bên đường cũng tràn đầy sức sống.

Đó là bằng chứng cho thấy hệ thống quản lý của thành phố đang được duy trì tốt.

“Tới đây sao?”

Phong Tôn lục lại chút thông tin còn sót lại trong ký ức, sau đó hướng người đi vào ngõ bên phía tây.

Khi đi sâu vào con ngõ phía tây, một con phố với bầu không khí khác hẳn xuất hiện.

Bầu không khí nặng nề lắng xuống, những tòa nhà tồi tàn sắp sụp đổ.

Phiêu Nguyệt ngay lập tức đã nhận ra nơi này.

‘Bản Dân Nhai Quận.’

Ở bất kỳ thành phố nào cũng có Bản Dân Nhai (khu ổ chuột) như vậy.

Nhìn bề ngoài thì có vẻ hoa lệ nhưng ở mặt trái lại tồn tại những người sống vất vả ở dưới đáy xã hội.

Thiệu Dương cũng vậy.

Xung quanh đại lộ có rất nhiều ngôi nhà lộng lẫy và những người mặc áo gấm lụa là, nhưng đằng sau thành phố như thế này lbzfczkại tồn tại những người nghèo bị dòng đời xô đẩy đến mức kiệt quệ.

“Chậc!”

Phong Tôn dường như không hài lòng chút nào với bầu không khí của khu ổ chuột.

“Kỳ Gia Y Bang có ở trong khu ổ chuột không?”

“Kỳ Gia chữa trị cho cả người có vị trí thấp nhất trong xã hội. Họ đã ở đây qua nhiều thế hệ và chưa bao giờ rời đi. Vì vậy,

bây giờ họ vẫn sẽ ở đó mà thôi.”

“Vậy sao?”

“Đó là những kẻ cứng đầu. Nếu đã sở hữu nhiều kỹ năng y học đến vậy thì họ hoàn toàn có thể chuyển ra trung tâm của thành phố và sống trong những tòa nhà lộng lẫy, xa hoa, nhưng họ vẫn tiếp tục cố chấp ở trong cái khu ổ chuột này.”

Phong Tôn vốn luôn coi thường mọi thứ trên thế gian này. Nhưng ngay cả khi nhắc về Kỳ Gia Y Bang, ông vẫn dành một chút tôn trọng cho họ.

Đây là một chuyện gây ngạc nhiên cho Phiêu Nguyệt khi hẳn vốn đã hiểu rất rõ về con người của Phong Tôn.

Một con người có bản tính kiêu ngạo, lại đánh giá về một thứ khác với vẻ tôn trọng thì quả là một chuyện bất bình thường.

Sau một khoảng thời gian lang thang ở khu ổ chuột như một mê cung, Phong Tôn mới tìm ra Kỳ Gia Y Bang.

“Đây rồi. May mắn là vẫn còn tồn tại ở đây.”

Ông chỉ tay đến một căn nhà nhỏ.

Đó là một ngôi nhà tồi tàn có thể sụp đổ ngay lập tức giống như bất kỳ ngôi nhà nào trong khu ổ chuột này.

Thứ duy nhất còn tồn tại ở ngôi nhà này là bảng gỗ khắc hai chữ “Y Bang”.

Phiêu Nguyệt vô cùng hoài nghi liệu nơi này có phải là Kỳ Gia Y Bang hay không, nơi mà bản lề đang kêu cọt két như thể cánh cửa cũng sắp rơi xuống.

Phong Tôn không ngần ngại di chuyển về phía Kỳ Gia Y Bang. Nhưng chẳng được mấy bước thì ông khựng lại.

“Ai đó?”

“Dừng lại!”

Hàng chục người nghèo bước ra từ khu ổ chuột chặn đường Phong Tôn. Họ bao quanh khu vực Phong Tôn như thể muốn bảo vệ Kỳ Gia Y Bang.

“Ha!”

Phong Tôn sững sờ không thể tin được những gì đang diễn ra trước mắt. Hành động của những người này vừa vô cùng nực cười, nhưng lại rất dễ hiểu.

Đối với những người sống ở đây, Kỳ Gia Y Bang chính là sợi dây cứu sống duy nhất.

Kỳ Gia Y Bang là nơi dành cho tất cả mọi người đến chữa trị mà chẳng tốn một xu nào. Trong số những người sống ở đây, không ai là chưa từng một lần được chữa trị tại nơi này.

Vì vậy, khi người lạ đến gần Kỳ Gia Y Bang, họ ngay lập tức chặn đường.

Trong số họ, có một nam nhân trẻ tuổi và tràn đầy sức sống vừa nói, vừa nhìn lướt qua toàn thân Phong Tôn và Phiêu Nguyệt.

“Hình như hai người không phải người ở nơi đây. Điều gì đã đưa hai người đến đây?”

“Ta đến Kỳ Gia Y Bang để chữa trị, có chuyện gì không?”

“Không phải, ông đáng lẽ nên điều trị tại một y bang tốt ở khu phố sầm uất, tại sao ông lại đến đây?”

“Haha! Đúng là một tên tiểu tử có khí chất đấy. Haha!”

Phong Tôn cười lớn.

Trong khoảnh khắc, đám người nghèo chặn trước mặt ông đồng loạt bật tai và ngồi xuống. Não bộ của họ bị chấn động sau trận sư tử hồng của Phong Tôn. Nam nhân trẻ tuổi cũng không khác bọn họ là bao.

“Khắc!”

Mắt y lồi như thể muốn văng ra bất kỳ lúc nào.

Ngay lúc đó.

“Tên khốn này, tính tình vẫn khó chịu như xưa. Đừng quấy rầy những người vô tội này nữa, mau vào trong đi.”

Trong Kỳ Gia Y Bang, một lão già nào đó đã lè lưỡi bước ra ngoài.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 463

Lão nhân trông có vẻ tầm khoảng thất tuần.

Gương mặt già nua cùng với râu ria rậm rạp. Thế nhưng, ánh mắt của ông lại hết như một người trẻ tuổi.

Lúc nhìn thấy lão nhân, Phong Tôn liền tỏ vẻ vui mừng.

“Tại sao ông lại ở đây?”

“Chẳng phải chủ nhân y bang nói ở y bang xảy ra chuyện gì kỳ quái sao?”

Lão nhân cộc lốc đáp lời.

Nếu người thường tỏ thái độ đó với ông thì ông đã nổi trận lôi đình rồi. Thế nhưng Phong Tôn không dám làm thế với lão nhân kia. Bởi vì ông biết rõ thân phận của lão nhân.

“Ho! Không ngờ lại gặp ông ở đây.”

“Chậc! Tự nhiên lại nói nhảm gì vậy. Nhìn mặt chắc là bị thương rồi chứ gì, muốn trị thương thì trị không thì cắt.”

“Lão già này...”

“Có vào hay không vào?”

“Ta vào, ta vào mà!”

“Hum! Tên trẻ tuổi kẻ bên người là ai thế?”

“Là người đồng hành cùng ta.”

“Vậy thì mau vào cùng đi.”

Lão nhân cứ thế quay vào trong y bang.

“Tính tình khó ưa vẫn không hề thay đổi. Vào trong thôi.”

Phong Tôn vừa cảm râm vừa đi vào y bang.

Những bản dân đứng chắn trước mặt tỏ vẻ sợ hãi mà đứng tránh ra hai bên.

Đám bản dân lo sợ rằng nếu Phong Tôn muốn thì có thể tiêu diệt họ ngay lập tức. Thế nhưng, khác với lo lắng của họ, Phong Tôn thậm chí còn không liếc nhìn lấy họ.

Phiêu Nguyệt theo Phong Tôn vào trong y bang.

So với bên ngoài, bên trong y bang khá rộng. Phía sau còn có cả chỗ ở dành cho bệnh nhân.

Các bệnh nhân nằm trong phòng, và đám đồ đệ vẫn còn trẻ con bận rộn chăm sóc cho họ.

Lão nhân đi vào phòng trống nơi không có bệnh nhân.

Trong phòng nồng nặc mùi thuốc sắc.

Lão nhân ngồi trên bàn, hết nhìn Phong Tôn lại nhìn đến Phiêu Nguyệt.

“Phong Tôn thì ta biết rồi, còn chàng trai trẻ này là ai thế?”

“Chắc ông cũng từng nghe qua rồi đấy. Hắn ta là Phiêu Nguyệt.”

“Phiêu Nguyệt? Là Tử Thần sao?”

Lão nhân chớp chớp mắt.

“Hình như ông nghe qua rồi thì phải.”

“Sao lại không biết? Hắn là người đã khuấy đảo giang hồ mà. Nghĩ lại thì tiêu tử kia cũng nói nhiều câu chuyện về người này lắm. Ta không biết là hắn còn sống hay không nữa.”

“Tiêu tử kia?”

Phong Tôn tỏ vẻ nghi hoặc.

Lão nhân hỏi Phiêu Nguyệt.

“Ngươi có biết Lưu Thủy Hoàn không?”

“Ta biết.”

“Hắn ta kể nhiều chuyện về ngươi lắm. Hắn nói ngươi là người đáng tin tưởng và bảo hắn cố gắng khôi phục võ công cho tốt, hà cớ gì lại gặp phải ả nữ nhân độc ác kia chứ...”

“Ông... là Thần Y sao?”

Phiêu Nguyệt liền nhận ra thân thế của lão nhân.

Y sư duy nhất có thể khôi phục võ công cho Lưu Thủy Hoàn chính là Thần y. Lưu Thủy Hoàn đã một mình đi tìm ông ta.

“Một số người gọi ta như thế đấy.”

Thần y khịt mũi một cái.

Tên thật của ông ta là Kỳ Châu Luật.

Kỳ Châu Luật là Bang chủ đời ba của Kỳ Gia Nghị Bang. Thế nhưng sau khi truyền chức bang chủ cho con trai, ông bắt đầu ngao du khắp thiên hạ.

Chỉ cần nghe có dược liệu tốt, ông sẽ chạy đến bất cứ đâu, và khi nghe có y sư thần thánh nào đó thì ông ta sẽ đến xin thỉnh dạy.

Sau khi lang thang khắp thiên hạ như thế, ông ta đã ở lại Nam Hải trong thời gian dài và có nhân duyên với Lưu Thủy Hoàn. Thế nhưng, đây mới là nhà của ông ta, Kỳ Gia Nghị Bang.

Phiêu Nguyệt lên tiếng hỏi.

“Có nữ nhân độc ác đến tìm á?”

“Đúng vậy! Nghiêm Sở Tổ! Cô ta đến tìm Lưu Thủy Hoàn.”

“Lưu Thủy Hoàn có an toàn không?”

“Ta cũng không biết. Sau khi bị đột kích, thì ta đã thoát ra rồi. Thế nhưng, với võ công của Lưu Thủy Hoàn thì không dễ bị tóm đâu.”

Phiêu Nguyệt khó mà thư giãn được.

Mặc dù không quá thân thiết với Lưu Thủy Hoàn, nhưng chung quy họ cũng đã cùng nhau trải qua sinh tử một thời gian.

Lưu Thủy Hoàn đã bị giam cầm trong ngục tù thời gian dài và bị phế võ công. Nam nhân đó vừa hồi phục võ công chưa bao lâu nên không biết có bị Nghiêm Sở Tổ tóm được hay không.

‘Chắc hẳn sẽ vượt qua được thôi. Hẳn có thực lực mà.’

Đến nước này, Phiêu Nguyệt chỉ có thể tin tưởng Lưu Thủy Hoàn.

Hắn liền tập trung vào việc đang xảy ra trước mặt.

Thần y hỏi Phiêu Nguyệt.

“Người có quan hệ gì với lão già đó vậy? Lão già đó khó tính lắm nên khó mà thân thiết với ai được.”

“Tình cờ gặp nhau thôi.”

“Tình cờ? Là ác duyên à.”

Nghe Thần y nói, Phong Tôn liền nổi giận.

“Ác duyên gì chứ? Ông ăn nói cẩn thận đó.”

“Ông mới cẩn thận ấy. Đến đây điều trị thì phải biết phép tắc chứ.”

“Hum!”

Gương mặt Phong Tôn liền méo xệch đi.

Nếu người khác nói câu này thì đã bị tấn một trận rồi. Thế nhưng, đối phương là Thần y nên ông ta phải nhịn.

Chỉ có Thần y mới có thể chữa trị được nội thương mà không gây ra bất kỳ di chứng nào mà thôi.

Phong Tôn là người không sợ gì trên thế gian này, nhưng người duy nhất ông ta phải giữ kẽ là Thần y.

Họ cùng lứa với nhau và tính cách cũng kỳ quái y hệt nhau.

Họ không nói chuyện thoải mái với ai ngoài đối phương cả.

Phong Tôn thay đổi sắc mặt rồi nói.

“Bọn trẻ đâu?”

“Bạn rồi!”

“Bạn chăm sóc bệnh nhân à?”

“Được vậy thì tốt.”

“Sao?”

“Có vài kẻ thường xuyên đến đây và bảo chúng bán y bang.”

“Mấy tên nào?”

“Không biết! Có ai nói cho ta đâu. Có lẽ lâu rồi phụ thân mới trở về nên chúng không còn tin ta nữa.”

Thần y nói như thể không có gì quan trọng cả. Thế nhưng gương mặt ông lại tỏ rõ vẻ cay đắng.

Không có người con nào lại muốn phụ thân mình cứ lang thang bên ngoài mà không chăm lo việc nhà cả.

Dẫu là vì muốn phát triển y thuật cao siêu, nhưng con nào lại muốn phụ thân mình vài năm mới gặp một lần chứ.

Ý muốn của Thần y là tập trung vào y thuật để cứu giúp nhiều người hơn, nhưng dựa trên lập trường của con cái thì người cha này thật sự rất đáng trách. Đương nhiên vì lâu rồi mới nhìn mặt nhau nên chắc chắn sẽ rất ngượng ngùng. Vậy nên, Thần y mới không rõ tình hình hiện tại ra sao.

Thần y nói với Phong Tôn.

“Ông cởi áo ra đi. Ta châm cứu trước đã.”

“Làm ngay luôn á?”

“Ta không có gì làm cả, nên ta sẽ châm kim vào người ông làm thú tiêu khiển.”

“Hơ! Nghe hay đó nhưng...”

Phong Tôn không trông mong mình sẽ được thần y chữa trị. Vì được nhi tử của thần y trị thương thôi Phong Tôn đã quá hài lòng rồi. Nhưng khi được thần y trực tiếp điều trị cho ông như thế này, ông không thể nào tránh khỏi vui sướng.

Vì dù y thuật của nhi tử có cao siêu đến mấy thì cũng không thể sánh bằng thần y được.

Phong Tôn vội vàng cởi thượng y ra và nằm xuống trước khi thần y đổi ý.

Thần y rút ngân châm ra rồi nói với Phiêu Nguyệt.

“Ngươi ra ngoài đi. Ta cần phải tập trung. Nếu chán thì đi loanh quanh y bang mà ngắm cảnh. Mặc dù cũng chẳng có thứ gì để xem.”

Phiêu Nguyệt bước ra ngoài mà không nói một lời.

Thần y không nói thì hẳn cũng không có ý định ở lại đây.

Nhìn trộm châm thuật bí truyền của người khác là một điều không nên. Mặc dù Phiêu Nguyệt không có liên quan gì đến y

thuật cả.

Phiêu Nguyệt nhìn quanh y bang.

“Cho hỏi ngài là ai? Có vẻ như ngài không phải là bệnh nhân thì phải.”

Bỗng một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Phiêu Nguyệt quay đầu lại thì thấy một nữ nhân mặc y phục và một nam nhân trung niên đang bước vào y bang.

Nữ nhân xinh đẹp kia trông đã gần ba mươi, gương mặt nàng lạnh lùng như băng giá.

Nàng nhìn Phiêu Nguyệt bằng ánh mắt lạnh như băng rồi nói.

“Nếu là người của Hắc Tây Bang thì xin mời về cho. Bọn ta không có ý định bán đi Kỳ Gia Y Bang đâu.”

“Hắc Tây Bang Chủ có trực tiếp đến đây bọn ta cũng không bán. Các người đừng có mơ tưởng viễn vông nữa, mau về đi.”

Nam nhân trung niên đứng cạnh nữ nhân nọ lên tiếng.

Phiêu Nguyệt nhìn vào hai người họ một lúc rồi mở miệng.

“Ta không liên quan gì đến Hắc Tây Bang cả.”

“Thật sao?”

“Ta tuy không phải khách, nhưng cũng không phải là khách không mời mà đến.”

“Sao ta có thể tin lời ngài được đây?”

“Đội tổ phụ của cô ra rồi sẽ rõ. Ta đến đây cùng với người đang được trị thương ở trong kia.”

“Là thật sao?”

“Ta không bao giờ nói dối khi sự thật sắp được phơi bày.”

Câu trả lời của Phiêu Nguyệt dường như đã làm sự lạnh giá trên gương mặt của nữ nhân dịu đi một chút. Nhưng điều đó vẫn chưa đủ để nàng có thể cảm thấy an tâm.

“Thực xin lỗi nếu ngài là khách của tổ phụ ta. Nhưng mong ngài hiểu cho lập trường của bọn ta. Như ngài có thể thấy, bọn ta hiện tại đang rất căng thẳng.”

Nữ nhân kia chính là diệt nữ của thần y tên Kỳ Thiên Tuệ.
Nam nhân trung niên bên cạnh là phụ thân nàng tên Kỳ Vũ Thành và cũng là bang chủ của Kỳ Gia Y Bang.

Kỳ Vũ Thành nhìn về phía phòng của thần y rồi nói.

“Phụ thân ta nhận bệnh nhân sao?”

Một chút buồn hiện lên trong ánh mắt của Kỳ Vũ Thành.

Ông rất kính trọng phụ thân của mình nhưng trong khi phụ thân ông chu du thiên hạ để dùi mài y thuật thì ông bị bỏ lại một mình ở Kỳ Gia Y Bang để chăm sóc cho bệnh nhân.

Thậm chí đến lúc ông thành thân và sinh ra Kỳ Thiên Tuệ, phụ thân ông cũng không xuất hiện.

Vì vậy nên ông không thể nào có cảm xúc tốt đối với một người chỉ xuất hiện một thoáng ở y bang rồi biến mất như phụ thân ông được.

Trong khi phụ thân đang chu du thiên hạ, ông đã thu nhận và dạy dỗ cho các đệ tử. Ông đã điều hành Kỳ Gia Y Bang một cách khó khăn như vậy, đến cả tà đạo bang phái mang tên Hắc Tây Bang cũng xuất hiện để làm khó ông.

Vậy nên tinh thần của Kỳ Vũ Thành lúc này đang rơi vào trạng thái kiệt sức.

“Phù!”

Kỳ Vũ Thành thở dài rồi bước vào phòng nơi các đồ đệ đang chăm sóc bệnh nhân.

Kỳ Thiên Tuệ nhìn vào bóng lưng của phụ thân một lúc rồi nói với Phiêu Nguyệt.

“Ta không biết quan hệ giữa ngài với tổ phụ là gì nhưng mong ngài giữ yên lặng khi ở đây. Như ngài đã thấy đấy, ở đây có rất nhiều bệnh nhân đang trong tình trạng nguy kịch nên sự yên tĩnh phải được ưu tiên hàng đầu.”

“Ta biết rồi.”

“Ta sẽ để mắt đến ngài đấy.”

Kỳ Thiên Tuệ lạnh lùng nói rồi bước vào phòng của bệnh nhân.

Mặc dù bị đối đãi lạnh nhạt nhưng Phiêu Nguyệt cũng không cảm thấy khó chịu.

“Có vẻ như tính cộc cằn được di truyền từ đời này qua đời khác rồi.”

Phiêu Nguyệt lẩm bẩm rồi rời khỏi Kỳ Gia Y Bang.

Hắn cảm nhận được vô số ánh mắt đang đặt lên người mình khi bước ra khỏi cánh cổng tồi tàn.

Đó là ánh mắt của những bản dân đã đứng chặn Phong Tôn và Phiêu Nguyệt lại.

Bọn họ đang ẩn nấp và theo dõi đối tượng một cách bí mật chứ không công khai lộ diện như ban nãy nữa.

Nếu Phiêu Nguyệt và Phong Tôn làm điều gì đó thừa thãi thì bọn họ sẽ liều mạng lao ra tấn công hai người ngay.

Chỉ cần nhìn vào thái độ của những người này thôi cũng đủ hiểu Kỳ Gia Y Bang đã tận tâm cống hiến cho nơi này như thế nào rồi.

Phiêu Nguyệt ngồi dựa lưng vào cây cột cạnh cổng chính của Kỳ Gia Y Bang.

Ánh mặt trời chiếu xuống thật ấm áp.

Phiêu Nguyệt kéo chiếc mũ của Phi Phong Y xuống để che kín mặt sau đó nghỉ ngơi một chút.

Thời gian cứ thế mà lặng lẽ trôi qua.

Những bản dân có lẽ cũng đã kiệt sức, bọn họ không còn quan tâm đến Phiêu Nguyệt nữa.

Bỗng có một đám người xuất hiện từ phía đối diện.

Bọn họ như những con chó sói khệnh khệ tiến tới Kỳ Gia Y Bang.

“Hộc!”

“Bọn Hắc Tây Bang kia.”

“Bọn lưu manh đó lại đến đây nữa à?”

Những bản dân giật mình xì xào bàn tán.

Họ nói tuy khế nhưng Phiêu Nguyệt có thể nghe thấy một cách rõ ràng.

‘Hắc Tây Bang?’

Phiêu Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn vào đám người đang đến gần.

Tổng cộng có hai mươi người.

Bọn họ đang kéo đến với khí thế rừng rợn nhưng trên thực tế, bọn họ cũng chỉ là những kẻ còn chưa chạm đến cảnh giới tam lưu. Chỉ cần một người được gọi là cao thủ trong giang hồ cũng đủ để quét sạch bọn họ.

Nhưng với uy lực như thế cũng đủ để khiến những bản dân khiếp sợ rồi. Không phải vô cớ mà cáo có thể nhàn hạ xưng vương ở một nơi không có hổ.

Hắc Tây Bang kéo đến như bầy chó hoang, bọn họ đứng xúm trước cổng chính của Kỳ Gia Y Bang.

Bỗng bọn họ phát hiện Phiêu Nguyệt đang ngồi dựa lưng vào cây cột trước cổng chính.

“Ai đây?”

“Ngày! Người là ai mà ngồi đây hả?”

Những võ giả của Hắc Tây Bang tỏ vẻ khó hiểu.

Bộp bộp!

Phiêu Nguyệt đứng dậy rồi phủi hông sau đó nhìn vào bọn họ. Một nam nhân với vẻ ngoài giống chuột bước lên phía trước rồi nói.

“Ta hỏi người là ai kia mà.”

Hắn hỏi rồi lấy tay đẩy Phiêu Nguyệt.

Một hành động nhằm đe dọa đối phương. Nhưng vấn đề là tên kia dùng lực đẩy rất mạnh nhưng không thể đẩy nổi Phiêu Nguyệt lùi lại phía sau.

“Tên khốn này...”

Nam nhân kia giờ cao tay lên với gương mặt đỏ bừng.

Chát!

Âm thanh của một cú tát vang vọng trong không trung.

464

“Éc!”

Đến hôm nay những người trong khu ổ chuột mới biết rằng hóa ra tiếng lợn bị chọc tiết có thể phát ra từ miệng con người.

Gã đàn ông có ý định tát vào ngực Phiêu Nguyệt vừa bay lên trời vừa hét thất thanh.

Hắn ta bị thổi bay khoảng năm trượng và đáp xuống bức tường của một tòa nhà gần đó.

Tất cả những điều này xảy ra sau khi Phiêu Nguyệt giáng xuống má hắn một cái tát.

Kẻ có ý định đánh Phiêu Nguyệt đã bị hắn đánh trả.

2

Gã đàn ông đó đã bất tỉnh và gục đầu xuống, nhưng ngực hắn vẫn còn phập phồng khe khẽ cho thấy hắn vẫn chưa ngừng thở.

“Người là kẻ nào?”

“Sao lại cả gan tấn công Hắc Tây Bang?”

Những võ giả của Hắc Tây Bang nhìn Phiêu Nguyệt với vẻ mặt sửng sốt.

Mặc dù bọn họ nói một cách dữ tợn nhưng lại không dám rút vũ khí ra.

Kẻ vừa bị Phiêu Nguyệt đánh cho một cú vào má rồi bay đi đó là một cao thủ hàng đầu của tổ chức này. Vậy nên những người còn lại không dám tùy tiện xông lên.

1

Một cao thủ như thế còn không đủ khả năng chống trả một chiêu duy nhất thì sao bọn họ có thể đây?

Chỉ cần nhìn thôi cũng biết rõ ràng Phiêu Nguyệt là cao thủ mà bọn họ không thể so sánh.

Vấn đề là tại sao một người có năng lực như vậy lại canh gác trước cửa lớn của Kỳ Gia Y Bang.

Theo những gì Hắc Tây Bang tìm hiểu được thì Kỳ Gia Y Bang không hề có mối liên hệ nào với người này.

8

Đám võ giả không dám xông lên mà chỉ biết nhìn nhau.

Sau đó, một trong số họ thận trọng bước ra, thái độ của hắn vô cùng cung kính sau khi thấy dáng vẻ khỗ sở của kẻ vừa bay vút đi.

“Xin hỏi các hạ là ai?”

“Ta không có lý do gì để nói cho ngươi.”

“Kể cả mối quan hệ với Kỳ Gia Y Bang?”

“Ngươi hỏi chuyện đó để làm gì?”

8

Bất chấp câu trả lời khó chịu của Phiêu Nguyệt, người đàn ông vẫn không hề nổi giận.

Hắn nói một cách cẩn trọng.

“Nếu ngài không có quan hệ gì thì chúng ta muốn ngài rút lui. Nếu vậy việc ngài đánh người bên phía chúng ta cũng được bỏ qua.”

1

“Bỏ qua?”

“Như vậy chẳng phải tốt hơn nhiều cho cả hai sao? Mục đích Hắc Tây Bang tới Kỳ Gia Y Bang là để thương lượng chứ không phải gây hấn.”

Gã đàn ông nói chuyện vô cùng thuyết phục.

Hắn nói là vì lợi ích của cả hai nhưng thực tế chỉ là để loại bỏ Phiêu Nguyệt mà không gây ra bất cứ thiệt hại nào.

Đôi mắt của gã đàn ông không ngừng quét xung quanh.

Đó là bằng chứng cho thấy hắn ta đang liên tục nắm bắt tình hình.

Chỉ như vậy là đủ hiểu hắn nhanh trí đến mức độ nào.

‘Một cao thủ như thế này từ đâu ra đây?’

Hắn là người có vị trí đứng thứ hai của Hắc Tây Bang nhưng võ công không quá mạnh.

Bởi vì hắn nhận được sự ưu ái của Hắc Tây Bang chủ nhờ vào đầu óc thông minh và tài ăn nói khéo léo.

Kỳ Gia Y Bang nằm ở trung tâm của khu ổ chuột.

Nơi đây có vị trí địa lý vô cùng tốt.

Chỉ cần chiếm được nơi này thì có thể xóa sổ khu ổ chuột và xây lên một biệt phủ nguy nga tráng lệ.

Vậy nên bọn họ đã uy hiếp Kỳ Gia Y Bang vài lần nhưng đối phương không chịu nghe theo.

Khi các cuộc thương lượng ngày càng trì trệ thì người chịu thiệt hại chính là Hắc Tây Bang.

Vì nguyên nhân này mà gã đàn ông không thể chịu đựng được nữa, hắn kéo đám thuộc hạ tới để đàm phán. Nếu cuộc giao dịch tiếp tục không thành thì hắn sẽ sử dụng vũ lực để chiếm lấy Kỳ Gia Y Bang.

Bọn họ nghe đồn rằng Kỳ Gia Y Bang vô cùng tinh thông võ thuật, nhưng chẳng có lý do gì để sợ hãi cả.

Bởi nếu bọn họ thực sự tài giỏi thì đã không phải ở một nơi như khu ổ chuột này.

Tuy nhiên, một trở ngại bất ngờ đã xuất hiện.

Đó chính là Phiêu Nguyệt.

Người đàn ông một lần nữa đề nghị một cách thận trọng.

“Nếu ngài chịu rút lui ngay lúc này thì ta sẽ sẵn lòng báo đáp.”

“Báo đáp như thế nào?”

“Dạ?”

“Ta không thích mấy câu trả lời chung chung, nói cụ thể đi.”

“À, vậy thì...”

Người đàn ông đảo mắt một lượt.

Một nụ cười lướt qua môi hắn. Có lẽ là vì hắn cho rằng đã thuyết phục được Phiêu Nguyệt.

“Chúng ta dự định sẽ san bằng nơi này và xây dựng một khu phố với các dinh thự. Nếu mọi việc diễn ra suôn sẻ thì chúng ta sẽ cấp cho người một căn.”

“Còn những người nghèo sống ở đây thì sao?”

“Đương nhiên là phải đuổi tất cả đi. Đa số bọn họ đã nhận ngân lượng của chúng ta rồi.”

“Hắc Tây Bang có nhiều tiền như vậy sao? Đủ để mua chuộc tất cả những người dân trong khu ổ chuột ở đây à.”

“Ha ha! Đã có người đứng đằng sau bỏ tiền ra cho việc này, người yên tâm đi.”

“Ai thế?”

“Hả?”

“Ai là người đầu tư vậy?”

Khuôn mặt của gã đàn ông đanh lại.

Việc Phiêu Nguyệt cứ lần la hỏi từng chút một thật kỳ lạ.

Đến khi đó hắn mới thấy thuyết phục Phiêu Nguyệt không hề thuận lợi chút nào.

‘Mẹ kiếp!’

Hắn nguyên rủa.

Đương nhiên là nói thầm trong lòng để Phiêu Nguyệt không nghe thấy.

Hắn nói, cố giấu đi vẻ mặt khó xử.

“Ta không thể nói nhiều hơn nếu như ngươi chưa chịu hứa.”

“Vậy sao?”

“Nếu ngươi muốn biết nhiều hơn thì phải hứa rằng sẽ rút lui.”

“Ta hứa. Kẻ đứng đằng sau là ai vậy...”

“Ngươi phải giữ lời đấy. Họ chính là Thiên Kim Trang và Bạch Tuyết Môn.”

Thiên Kim Trang là một điền trang thống trị toàn vùng Tiêu Nhượng, còn Bạch Tuyết Môn là môn phái lớn nhất ở Tiêu Nhượng.

Có thể nói đây là hai thế lực mạnh nhất ở nơi đây.

Bởi vì có bọn họ chống lưng nên Hắc Tây Bang mới có thể mạnh động như vậy.

“Thiên Kim Trang và Bạch Tuyết Môn?”

“Ta đã nói sự thật rồi nên ngài hãy mau rút lui đi. Ta tin rằng một đại hiệp như ngài sẽ không thất hứa đâu..”

“Vào đi.”

Phiêu Nguyệt ngoan ngoãn rời khỏi nơi đó.

“Vào thôi nào.”

Gã đàn ông hùng hổ dẫn đám thuộc hạ tiến vào Kỳ Gia Y Bang.

Một trong đám thuộc hạ thì thầm vào tai hắn.

“Huynh thật sự cho kẻ đó một tòa dinh thự sao? Trong khi còn chưa biết thân phận của hắn?”

“Ngươi thì biết gì chứ? Thiên Kim Trang hoặc Bạch Tuyết Môn sẽ lo liệu.”

“Quả nhiên là đại ca.”

Tên thuộc hạ giờ ngón tay cái lên, cẩn thận để Phiêu Nguyệt không nhìn thấy.

Bạch Tuyết Môn là môn phái có nhiều cao thủ nhất ở Tiêu Nhượng.

Mặc dù không biết danh tính của Phiêu Nguyệt, nhưng hắn tin rằng các cao thủ của Bạch Tuyết Môn sẽ xử lý được.

Việc cần làm ngay lúc này là phải đe dọa Kỳ Gia Y Bang để cướp tòa nhà.

Bọn họ xông vào với khí thế bùng bùng.

Những người dân nghèo đứng từ xa và nguyên rủa Phiêu Nguyệt .

“Tên đó...”

“Hắn nói cái quái gì vậy, có thể dễ dàng rút lui như thế sao?”

“Đúng là trên đời này không có ai đáng tin cả.”

Phiêu Nguyệt không hề chớp mắt khi nghe thấy những lời đang buộc tội mình.

Phiêu Nguyệt khoanh tay và dựa lưng vào cây cột ở cổng chính. Hắn lẩm nhẩm đếm những con số trong đầu.

‘Một hai ba.....’

Đúng lúc đó.

“Các người dám!”

Tiếng gầm dữ dội vang vọng khắp khu ổ chuột phát ra từ Kỳ Gia Y Bang. Rầm!

“Aaa!”

“Éc!”

“A, cứu ta!”

Sau tiếng gầm đó là tiếng hét thất thanh của đám người của Hắc Tây Bang vừa bước vào với khí thế ngút trời.

Chỉ khi đó Phiêu Nguyệt mới rời khỏi cây cột và bước vào trong.

Tại Kỳ Gia Y Bang, một cảnh tượng khủng khiếp đang diễn ra.

Tất cả võ giả của Hắc Tây Bang đều nằm rải rác trên sàn với chân tay cong queo một cách kỳ quái.

Phong Tôn đứng ở trung tâm của họ.

Khuôn mặt của Phong Tôn đầy giận dữ.

Điều này là do việc điều trị của thần y bị cản trở.

Đúng lúc Thần Y đang chăm cứu thì đám võ giả của Hắc Tây Bang tràn vào, nếu bị ngắt quãng đúng lúc việc điều trị đang đến cao trào thì sẽ chịu nội thương nặng nề.

Con thịnh nộ của hắn lên đến đỉnh điểm khi suýt bị làm gián đoạn đúng khoảnh khắc quan trọng.

Hắn đã hạ gục đám người này chỉ trong một cái chớp mắt.

Chỉ là lũ võ giả của Tử Đạo Bang Phái sống ký sinh ở khu ổ chuột thì sao có thể chống lại một cao thủ hàng đầu như Phong Tôn.

“Lũ khốn này! Kẻ nào ra lệnh cho ngươi?”

Phong Tôn túm lấy cổ áo của một tên gần đó rồi nhìn thẳng vào mắt hắn. Nhưng tên võ giả đó không trả lời.

Bởi vì hắn đã mất trí rồi.

Hắn sùi bọt mép trong khi toàn thân không ngừng co giật.

Phong Tôn túm cổ áo một tên khác. Nhưng hắn ta cũng trong tình trạng tương tự.

Ánh mắt của Phong Tôn chuyển sang Phiêu Nguyệt.

“Ngươi biết kẻ nào đang nhắm tới Kỳ Gia Y Bang không?”

“Bọn họ nói đó là Hắc Tây Bang, Thiên Kim Trang và Bạch Tuyết Môn.”

“Tại sao lại là bọn họ?”

“Chúng nói rằng sẽ đuổi tất cả những người sống ở đây và xây dựng những dinh thự sang trọng.”

“Gây sự với Y Bang chỉ vì lý do ngớ ngẩn như vậy sao?”

“Bởi vì ham muốn của con người là vô tận.”

“Haa! Đúng là không biết trời cao đất dày là gì. Dám cướp đi một nơi chữa bệnh cho con người chỉ vì một lý do như vậy.”

Phong Tôn thực sự tức giận.

“Bọn họ thương lượng không được nên quyết định sử dụng vũ lực..”

Kỳ Vũ Thành và Kỳ Thiên Tuệ đang chăm sóc bệnh nhân cũng bước ra.

Khuôn mặt họ tràn đầy sự tức giận khi nhìn thấy những võ giả của Hắc Tây Bang đang nằm rải rác trên sàn nhà.

Sau đó Thần Y xuất hiện.

Y nhìn những kẻ đang nằm la liệt một lát rồi quay sang nhìn Kỳ Vũ Thành.

Kỳ Vũ Thành cắn chặt môi khi đột ngột bị nhìn chằm chằm như vậy.

Thần Y nói.

“Chuyện này xảy ra tại sao không nói cho ta biết? Tại sao lại để mọi chuyện đến nông nỗi này?”

Kỳ Vũ Thành đột nhiên nổi giận trước câu nói tỏ vẻ quan tâm của Thần Y.

“Cha nói ta đã gây ra chuyện sao? Cha có biết ta đã nỗ lực như thế nào để giải quyết nó một cách hòa bình không? Cha đâu có biết ta đã tới Hắc Tây Bang và thương lượng không biết bao nhiêu lần. Cha có thể nói như vậy sao?”

“Chuyện này.....”

“Cha vốn luôn như thế, khi nào muốn thì tìm tới con cần nhờ một lát rồi lại bỏ đi. Sau đó tất cả mọi chuyện đều là do con giải quyết. Cha đâu có biết điều đó? Bởi vì bản chất của cha là vô trách nhiệm.”

“Sao cơ?”

Thần Y mở to mắt trước lời trách mắng bất ngờ của con trai mình.

Y không ngờ rằng đứa trẻ này sẽ phản ứng dữ dội như vậy trước những lời hằn nói ra mà không kịp suy nghĩ.

“Trong khi cha thoải mái hành nghề y bên ngoài thì con và Thiên Tuệ làm mọi cách để duy trì Y Bang. Tất cả những người tin tưởng và ủng hộ đều đã rời đi. Thậm chí tụi con còn phải đổ tiền túi của mình vào. Mặc dù khó khăn như vậy nhưng con cũng chưa một lần cảm thấy bất mãn. Con chỉ cho rằng đó là trọng trách của mình. Người khác nói sao cũng được nhưng cha không thể nói con như vậy.”

Trán và cổ của Kỳ Vũ Thành nổi gân xanh.

Lần đầu tiên trong đời, Thần Y nhìn con trai của mình mà không thể nói gì ngoài việc liếm môi.

Y không ngờ đứa con trai hiền lành lại luôn ôm một sự ám ức lớn như vậy trong lòng.

Tệ hơn nữa, ngay cả cháu gái cũng đồng ý với những gì Kỳ Vũ Thành nói.

Trông bọn họ thật xa lạ.

Những người chung dòng máu tỏ ra như vậy khiến y cảm thấy không thể tin vào mắt mình.

“Cha nói con không nói cho cha biết sao? Con đã nói nhưng cha lờ đi, vậy thì con phải làm sao đây? Con phải làm gì khi biết cha vô trách nhiệm và không tìm cách giải quyết.”

“.....”

Thần Y không nói lên lời.

Y không ngờ rằng đứa con trai và cháu gái lại nghĩ về y theo cách này.

Y tưởng rằng mọi người sẽ thông cảm vì y phải trau dồi năng lực để cứu người. Nhưng hóa ra họ lại nuôi oán hận ở trong lòng.

“Ờ!”

Thần Y không nói gì mà chỉ nhìn lên bầu trời.

Kỳ Vũ Thành nói tiếp.

“Đừng làm gì cả. Chúng con sẽ lo chuyện này. Dù Y Bang có bị dỡ bỏ và chuyển đến nơi khác thì chúng con cũng lo được. Vì vậy, xin đừng làm gì cả. Con xin cha đây.”

“Ta xin lỗi. Ta không ngờ các con sẽ nghĩ như vậy.”

“Cha đâu có quan tâm đâu. Vậy nên cha hãy tiếp tục sống như không hề quen biết nhau đi.”

“Này!”

Thần Y buồn bã gọi, nhưng Kỳ Vũ Thành và Kỳ Thiên Tuệ đã đi vào trong mà không trả lời.

Phong Tôn tiếp cận Thần Y sau khi hắn bị bỏ lại một mình.

“Mau vào trong đi.”

“Nhưng chúng không muốn nói chuyện với ta.”

“Càng như vậy thì ngươi càng phải làm.”

“Ngươi cũng nghĩ ta sai sao?”

“Ta có thể nói gì đây, đây là chuyện gia đình của ngươi mà? Nhưng ta biết rằng nếu các ngươi không nói chuyện lúc này thì mãi mãi không còn cơ hội nói chuyện nữa.”

“Phù!”

“Mạnh mẽ lên.”

“Phù!”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 465

Lúc quay lại quán trọ, Phiêu Nguyệt chỉ đi một mình.

Phong Tôn đi cùng hắn đã rời khỏi vì có việc riêng.

Dù y không nói Phiêu Nguyệt cũng đoán được việc riêng của y là gì.

“Huynh!”

“Ca ca!”

Lúc Phiêu Nguyệt trở lại, Ân Diệu và Đào Diễm Sơn trông rất vui mừng.

“Thần Vũ đâu?”

“Đang ngủ rồi ạ.”

“Chưa gì đã ngủ rồi?”

2

“Hình như hần ta mệt mỏi lắm.”

Phiêu Nguyệt nghĩ chuyện này cũng là đương nhiên.

Bởi vì khi đến Thiệu Dương, họ đã không nghỉ ngơi chút nào.

1

Nam Thần Vũ nhỏ tuổi hơn Đào Diễm Sơn và Ân Diệu nên không chịu đựng nổi.

Ân Diệu hỏi. 8

“Còn lão Phong Tôn đâu ạ?”

“Có việc đi trước rồi. Chắc y sẽ về trễ đó.”

6

“Vậy sao?”

“Còn cơm?”

8

“Giờ chắc có rồi ạ. Muội có bảo tiểu nhị mang đến biệt phòng luôn.”

“Giỏi lắm.”

Từ đây đến Kỳ Dương có Tân Nguyệt Trang không quá trăm dặm. Nếu Phiêu Nguyệt dốc toàn lực thì triển khinh công thì có thể đến nơi trong vòng một ngày.

Thiệu Dương là thị trấn trải dài đến ranh giới khu vực của Tân Nguyệt Trang. Nếu hành động dễ gây chú ý thì sẽ bị Tân Nguyệt Trang phát giác ngay.

Hắn phải hành động cẩn thận để nắm bắt được toàn bộ Tân Nguyệt Trang, nhưng đến giờ hắn vẫn chưa biết rõ điều gì cả.

May là nơi này có quán trọ do Hạ Ô Môn điều hành.

Ở đây còn có biệt phòng nên đám người Phiêu Nguyệt không sợ bị lộ danh tính ra bên ngoài.

1

Một hồi sau, tiểu nhị mang khay đựng đồ ăn bước vào trong phòng.

“Đây là món ăn tiểu nhân đã bỏ hết tâm huyết ra làm đó.”

“Trông ngon đấy.”

“Thơm thật.”

Đào Diễm Sơn và Ân Diệu trông rất phấn khích.

Chỉ cần ngửi mùi hương cũng biết được món ăn ngon thế nào.

Tiểu nhị đặt thức ăn lên bàn rồi nói.

“Chúc các vị ngon miệng ạ.”

Tiểu nhị cúi đầu rồi đi ra ngoài.

Hắn ta không nói một lời bất kính nào với nhóm người Phiêu Nguyệt. Điều này chứng tỏ hắn đã được rèn luyện rất tốt ở Hạ Ô Môn.

Số lượng môn đồ Hạ Ô Môn nằm rải rác trên giang hồ không sao đếm hết được. Thế nhưng, hầu hết người lãnh đạo bọn họ đều rất cực đoan nên chỉ có vài người được gọi là thủ lĩnh.

Tiểu nhị này là một kỳ tài được công nhận và hắn được nuôi dưỡng để trở thành một thủ lĩnh. Mặc dù đang là tiểu nhị trong quán trọ nhưng hắn đã học được cách đối nhân xử thế, cách nhìn thấu con người, cách thu thập và xử lý thông tin nhận được.

Nếu đã nắm được những nền tảng cơ bản thì hắn sẽ lại được cử đến đâu đó để tiếp tục học tập.

Sau khi thành thạo mọi thứ, hắn sẽ được đưa đến một căn cứ quan trọng trên giang hồ để làm việc cho Hạ Ô Môn.

Đó là cách Hạ Ô Môn nuôi dưỡng kỳ tài.

Món ăn mà tiểu nhị đưa đến khá ngon miệng.

Nguyên liệu tươi, nêm nếm cũng vừa khẩu đủ.

Nói chung rất vừa miệng với đám người Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt và Ân Diệu chỉ ăn một lượng thức ăn khá ít.

Còn lại đều là phần của Đào Diễm Sơn.

Ân Diệu đã để dành lại phần cho Nam Thần Vũ trước khi Đào Diễm Sơn ngón sạch chỗ này.

“Căng da bụng là chùn da mắt.”

Đào Diễm Sơn hài lòng lắm lắm.

Đã mấy ngày rồi hắn mới lại được ăn no như thế, vậy nên khi cái bụng được lấp đầy, mắt hắn cũng muốn chớp lại.

Ân Diệu cười nói.

“Muốn ngủ thì đi ngủ đi.”

“Vậy cũng được sao?”

“Được chứ.”

“Vậy đệ đi ngủ đây. Còn tỷ?”

“Ta nói chuyện với ca ca thêm chút nữa.”

“Đệ hiểu rồi.”

Đào Diễm Sơn gật đầu rồi đi vào bên trong.

Chỉ còn lại hai người, Ân Diệu mới nói.

“Đúng là đứa trẻ ngoan.”

“Đúng! Nó là đứa trẻ ngoan.”

“Tuổi còn nhỏ nhưng lại rất nghĩa khí.”

“Đúng là vậy. Trước đây nó cũng là một đứa trẻ đầy trách nhiệm mà.”

“Nhìn môi trường mà hắn lớn lên thì có thể hiểu được mà.”

Trong suốt thời gian đến đây, Ân Diệu và Đào Diễm Sơn hầu như đều sát cánh bên nhau. Họ nói chuyện nhiều và cũng hiểu nhau hơn.

Hiện giờ trong lòng Ân Diệu rất có thiện cảm với Đào Diễm Sơn.

Sau đó Ân Diệu và Phiêu Nguyệt đàm đạo một hồi lâu.

Không có nhiều người có thể thấu hiểu được Phiêu Nguyệt uy chấn thiên hạ, trái lại chỉ có vài người nhìn ra nội tâm của Ân Diệu.

Cả hai đều là một số ít người có thể thấu hiểu lẫn nhau. Vậy nên họ nói chuyện rất hợp nhau.

Sau khi trò chuyện một lúc lâu, Phiêu Nguyệt đột nhiên im bật. Ân Diệu thoáng tỏ vẻ nghi hoặc nhưng ngay lập tức nàng hiểu được lý do vì sao Phiêu Nguyệt lại như vậy. Thế nên nàng cũng im lặng nhìn hẩn.

Một lát sau, cánh cửa biệt phòng đột nhiên mở ra và một nam nhân bước vào.

Hắn ta là Kim Ti Thương của Hạ Ô Môn, người đã giúp nhóm Phiêu Nguyệt vào Thiệu Dương.

Kim Ti Thương làm thế bao quyền với hai người rồi nói.

“Hai vị có hài lòng chỗ ở này không ạ?”

“Tốt lắm. Nhờ ngài mà bọn ta nghỉ ngơi rất thoải mái.”

Ân Diệu đáp lời.

Vẻ mặt của nàng đã thay đổi.

Vẻ mặt nàng hiện giờ đã quay lại là một nữ nhân thanh tao, lạnh lùng khác hẳn với lúc nàng nói chuyện với Phiêu Nguyệt và Đào Diễm Sơn.

Ân Diệu lên tiếng.

“Giờ bọn ta có thể nghe tin tức từ Hạ Ô Môn không?”

“Đương nhiên rồi ạ. Nhưng mà...”

Kim Ti Thương ập úng nhìn Phiêu Nguyệt.

Ánh mắt hắn ta như đang hỏi liệu một đứa trẻ như Ân Diệu có thể nghe câu chuyện này hay không.

Phiêu Nguyệt liền lên tiếng.

“Từ giờ trở đi ngươi cứ nghĩ đứa trẻ kia thay thế ta là được.”

“Nếu thế tại hạ có thể xem nàng ta là người đại diện cho Phiêu Đại hiệp không?”

“Đúng thế!”

“Tại hạ đã rồi. Vậy thì...”

Phải đến lúc này Kim Ti Thương mới bắt đầu thừa chuyện.

Phiêu Nguyệt cho rằng Kim Ti Thương này cũng khá thật.

Mặc dù toát ra bầu không khí bí ẩn nhưng Ân Diệu vẫn đang trong hình hài một tiểu nữ tử. Có thể xem nàng hoàn toàn là một đứa trẻ. Thế nhưng, Kim Ti Thương lại không thể hiện thái độ g&ibzfczkgrave; quá phận.

Hắn ta thật sự nghĩ đây chính là người đại diện cho Phiêu Nguyệt và bắt đầu nói hết thông tin mà mình biết.

“Tại hạ đã nhận được liên lạc và giám sát Tân Nguyệt Trang. Thời gian theo dõi rất ngắn nên không tìm hiểu được nhiều, nhưng gần đây tại hạ phát hiện ra một chuyện rất kỳ quái.”

“Đó là gì?”

“Đó là dòng hàng hóa của họ rất bất thường. Xét về quy mô của Tân Nguyệt Trang, việc nhập nhiều hàng hóa cũng không lạ, nhưng với số lượng mà chúng tại hạ nắm bắt được lại quá khủng khiếp đi.”

“Sao ngươi lại phán đoán như thế?”

“Đại hiệp cũng biết Tân Nguyệt Trang là một con quái vật sở hữu số tiền khổng lồ thế nào mà. Dù trang viên có lớn đến mấy thì nếu không kinh thương hàng hoàng cũng không duy trì được.”

Trang viên là kết tinh của Phú (富).

Trang viên rộng lớn này còn tạo ra một chiếc hồ và cả khu non bộ to đến khó tin, xung quanh còn có vô số điện các và vật trang trí.

Chỉ tính thành viên sống ở đó để bảo vệ trang viên đã vượt hơn trăm người.

Đương nhiên chi phí để duy trì là một con số khủng khiếp.

Đúng là bình thường trang viên cũng chi rất nhiều tiền, nhưng chi phí lại tăng theo cấp số nhân thì lại là chuyện đáng phải chú ý tới.

Số võ giả sinh sống càng nhiều thì phí duy trì càng cao.

Tân Nguyệt Trang đúng là một trang viên như thế.

Đây là nơi có thể nói là sở hữu quy mô lớn nhất trên thiên hạ, vậy nên không thể tránh khỏi việc phải chi ra một con số khổng lồ để duy trì nó.

Kim Ti Thương nói tiếp.

“Chúng tại hạ đã tính được rằng muốn duy trì một trang viên như Tân Nguyệt Trang phải cần ít nhất 200.000 lượng vào mỗi năm.”

“Có căn cứ nào để người tính toán như thế không?”

“Nếu dựa trên phí vận hành của những trang viên có quy mô tương tự thì sẽ tính được ạ. Chúng tại hạ tính toán chi phí vận hành, hàng hóa nhu yếu phẩm, lương thực, vũ khí,... đó là tất cả chi phí cần có.”

“Ra là vậy.”

Ân Diệu gật gù tỏ ý đã hiểu, Kim Ti Thương liền nói tiếp.

“Thế nhưng dù có tính thế nào tại hạ cũng thấy nguồn thu mà Tân Nguyệt Trang có được không đạt đến mức đó.”

Tân Nguyệt Trang cũng là một nơi có tiêu cực và thương đoàn vận hành độc lập. Hơn nữa, họ còn nhận được khoảng đóng góp khổng lồ từ các thương đoàn và tiêu cực khác. Thế nhưng dù tính cả những khoản phí đó cũng không đủ cho chi phí hoạt động một năm.

“Ngài chắc chứ?”

“Tại hạ đã sống ở Thiệu Dương hơn 10 năm. Đương nhiên, ưu tiên hàng đầu chính là quan sát Tân Nguyệt Trang. Vậy nên tại hạ có thể nói ngay nơi đó vận hành thế nào.”

“Vậy là có nguồn tiền bí mật từ đâu đó đang rót vào nơi này.”

“Và số tiền này cũng vô cùng to lớn.”

“Không biết ngài có đoán được nơi nào không?”

“Trước tiên có một vài nơi nhưng tại hạ vẫn chưa chắc chắn.”

“Vậy ngài nói cho bọn ta biết với.”

Nghe Ân Diệu nói, Kim Ti Thương gật đầu rồi nói hết những nơi mà hắn biết.

Ân Diệu và Kim Ti Thương dường như quên cả việc Phiêu Nguyệt có mặt ở đó, họ bắt đầu trao đổi và thảo luận thông tin.

Có lẽ sẽ mất khá nhiều thời gian mới đưa ra được kết luận.

Phiêu Nguyệt lặng lẽ đứng dậy rời khỏi phòng.

Phiêu Nguyệt hoàn toàn tin tưởng Ân Diệu.

Ân Diệu thật sự rất có thực lực.

Thực lực xây dựng mạng lưới thông tin ở Thành Đô của nàng kết hợp với năng lực thu thập thông tin của Kim Ti Thương chắc chắn sẽ giúp tìm ra phương án tốt nhất.

Phiêu Nguyệt ngồi lên giường rồi nhìn lên bầu trời đêm.

Trên trời đang có vô số ngôi sao đang tỏa sáng lấp lánh.

Bạch Tuyết Môn là môn phái có quy mô lớn nhất ở Thiệu Dương.

Bạch Tuyết Môn Chủ Điều Trương Bình là một cao thủ tu luyện một loại tuyệt học có tên là Bích Vân Lôi Quyền (碧雲雷拳).

Người ta nói nếu y thi triển Bích Vân Lôi Quyền thì lôi khí sẽ tụ lại trên hai nắm đấm của y. Không ai có thể sống sót trước quyền cước của y cả.

Điều Trương Bình đã dùng chính vũ lực của mình để nuôi dưỡng Bạch Tuyết Môn.

Điều Trương Bình vô cùng tự hào về điều này giống như bao người tự thân làm nên sự nghiệp khác.

Y không dám nghĩ mình là thiên hạ đệ nhất hay Hà Nam thiên hạ đệ nhất, nhưng chí ít y nghĩ bản thân chính là đệ nhất ở Thiệu Dương.

Tham vọng của y cũng vô cùng to lớn.

“Ta không hài lòng với cái danh Thiệu Dương đệ nhất được. Ta phải vượt qua Thiệu Dương rồi trở thành Hà Nam đệ nhất mới có thể ưỡn thẳng vai.”

Vấn đề chính là tài chính.

Để Bạch Tuyết Môn lớn mạnh hơn thì cần phải có số tiền khổng lồ. Kiếm một món tiền lớn theo cách thông thường không hề dễ dàng gì. Lúc này, có một người đang tiếp cận y, đó chính là Gia Luật Nhất Văn.

Thiên Kim Trang Chủ Gia Luật Nhất Văn đề xuất với Điều Trương Bình là đuổi đám bản dân và xây dựng các tư dinh cao cấp.

Ban đầu nó nằm ở ngoại thành Thiệu Dương, nhưng thời gian trôi qua Thiệu Dương ngày càng mở rộng và hiện giờ nó đã trở thành trọng tâm.

Nếu xây những tư dinh cao cấp ở đó thì lợi ích sẽ rất to lớn. Gia Luật Nhất Văn nói rằng hắn sẽ chia cho Điều Trương Bình một nửa lợi nhuận.

Điều Trương Bình không suy nghĩ gì mà chấp nhận lời đề nghị của Gia Luật Nhất Văn.

Sử dụng Hắc Tây Bang để đuổi đám bản dân rồi hoặc xây cho họ những ngôi nhà nghèo nàn. Nhưng vấn đề chính là Kỳ Gia Y Bang.

“Chỉ cần đuổi được Kỳ Gia Y Bang thì sẽ không còn chướng ngại nào nữa.”

Điều Trương Bình mỉm cười nâng ly rượu lên.

Chỉ tốn một chút thời gian nữa thôi y sẽ được toại nguyện.

Điều Trương Bình cứ thế chìm vào suy tư.

Chính lúc này.

Rầm!

Đột nhiên y cảm nhận được có chấn động mạnh.

Chiếc bàn trà lung lay, bình rượu trên bàn cũng lắc lư như sắp đổ.

Điều Trương Bình liền thay đổi ánh mắt.

“Gì vậy chứ?”

Y bật dậy khỏi chỗ ngồi trước sự việc bất thường này.

Rầm!

Đột nhiên cánh cửa phòng y vỡ nát, một trận cuồng phong ủa thẳng vào trong.

“Khực!”

Điều Trương Bình dùng tay che mặt rồi nhìn về phía cửa.

Có một gã trung niên đang nắm lấy gáy ai đó tiến vào bên trong phòng.

Gã trung niên kia trông rất lạ, nhưng người bị y nắm gáy lại rất quen thuộc.

“Gia Luật Trang chủ?”

Người bị gã trung niên tóm lấy gáy với vẻ mặt bất lực kia chính là Trang chủ Thiên Kim Trang Gia Luật Nhất Văn.

“Sao ngài lại?”

“Chạy, chạy đi. Điều Môn chủ.”

Nghe Gia Luật Nhất Môn nói, Điều Trương Bình liền siết chặt nắm đấm.

Bởi vì Gia Luật Nhất Văn không phải người dễ dàng nói ra những lời yếu đuối như thế.

Y có nhiều tiền đủ để thuê vô số hộ vệ hộ tống đúng với tư cách là Trang chủ của Thiên Kim Trang.

Ấy vậy mà Gia Luật Nhất Văn lại bị bắt giữ với vẻ mặt cam chịu thế kia đồng nghĩa đối phương phải là cao thủ khó lường.

Điều Trương Bình lén vận công lực nhìn tráng niên.

“Người là ai? Nếu người thả Gia Luật Trang chủ ra ta sẽ tha cho người.”

“Hư hư! Buồn cười thật. Sao ngươi dám nói mấy lời đó với ta hả.”

“Ta là Điều Trương Bình, Môn chủ Bạch Tuyết Môn. Đương nhiên ta đủ tư cách để nói mấy lời đó chứ.”

“Ta nghe nói võ công của ngươi là tuyệt thế trên giang hồ. Cứ thử thi triển cho ta xem nào.”

Gã trung niên đẩy Gia Luật Nhất Văn sang một bên rồi dang rộng hai tay. Y chính là Phong Tôn.

Y đã ghé qua Thiên Kim Trang rồi giờ là đến Bạch Tuyết Môn.

“Chết đi!”

Nhìn thấy Điều Trương Bình thi triển Bích Vân Lôi Quyền, Gia Luật Nhất Văn liền nhắm chặt mắt lại.

“Không, không được!”

466

“Khực!”

Tiếng rên rỉ của Điều Trương Bình vang vọng khắp phòng.

Tình trạng của hắn lúc này trông rất thảm thương.

Gương mặt hắn biến dạng đến mức khó có thể hình dung ra được hình dạng ban đầu là gì, cánh tay trái thì duỗi thẳng ra vì bị trật khớp xương.

Hai chân hắn đều bị gãy, nội tạng chấn động khiến việc hô hấp trở nên khó khăn.

Đó là cái giá mà hắn phải trả khi đụng vào Phong Tôn.

Điều Trương Bình chỉ là cao thủ được công nhận ở Thiệu Dương, một tỉnh của Hồ Nam. Phong Tôn cũng là cao thủ, nhưng được toàn giang hồ công nhận.

Ngay từ đầu, hắn đã không phải là đối thủ của Phong Tôn.

Phong Tôn đã trừng phạt Điều Trương Bình một cách tàn nhẫn khi hắn tấn công y mà không có chút sợ hãi.

Cũng may nội công của Điều Trương Bình khá cao cường nên lúc này hắn vẫn còn thở được, nếu nội công của hắn yếu hơn một chút thôi thì có lẽ giờ đây hắn đã không còn là người của thế giới này nữa rồi.

Phong Tôn nhìn xuống Điều Trương Bình với ánh mắt lạnh lùng rồi nói.

“Nếu một tiếng rên rỉ còn phát ra từ miệng của ngươi nữa thì ta sẽ rút lưỡi của ngươi đấy.”

“...”

Điều Trương Bình nghiêng răng cố kìm lại tiếng rên rỉ của mình.

Gia Luật Nhất Văn bò đến hỏi.

“Ngài không sao đấy chứ? N, ngài ấy là Phong Tôn đó.”

Trong mắt Điều Trương Bình thấp thoáng chút sát khí.

‘Đáng ra ông phải nói cho ta biết sớm hơn chứ.’

Nếu hắn biết đối thủ của hắn là Phong Tôn, hắn tuyệt đối sẽ không bao giờ lao vào tấn công.

Hắn cũng biết thân biết phận.

Dẫu dã tâm của hắn có lớn đến mấy thì hắn cũng bao giờ có đủ dũng khí để đối đầu với Phong Tôn cả.

Phong Tôn nói.

“Đây là kế hoạch của ai vậy.”

“Xin lỗi ngài. Thành thực xin lỗi ngài.”

Gia Luật Nhất Văn vội vàng dập đầu xuống.

Ánh mắt của Phong Tôn lóe lên.

“Vậy là của ngươi à?”

“Tiểu nhân tội đáng muôn chết.”

“Nếu tội đáng muôn chết thì phải chết rồi.”

“Tha mạng! Xin ngài tha mạng cho tiểu nhân.”

Gia Luật Nhất Văn túm lấy ống quần của Phong Tôn rồi van xin.

Điều Trương Bình cũng vội vàng quỳ xuống.

Con đau ở hai chân ập đến. Nhưng hắn biết nếu lúc này hắn không chịu nổi cơn đau thì hắn sẽ thực sự mất mạng.

“Xin ngài tha mạng. Tiểu nhân sai rồi.”

“Người làm sai việc gì?”

Điều Trương Bình vội vàng dập đầu xuống trước lời của Phong Tôn.

Bởi vì chỉ có một chuyện mà hắn cùng Gia Luật Nhất Văn làm mà có liên quan đến Phong Tôn.

“Có phải là vì Kỳ Gia Y Bang ạ?”

“Ờ! Người cũng nhanh nhạy đấy.”

“Ngài có liên quan gì đến Kỳ Gia Y Bang sao?”

“Bang chủ đời trước của Kỳ Gia Y Bang là chân hữu của ta.”

“Chân... hữu?”

Điều Trương Bình nghĩ rằng mình đã giẫm phải đồng phân rồi.

“Thiên hạ này có biết bao nhiêu người, hà cớ gì ta lại dính vào Phong Tôn thế này chứ?”

Phong Tôn là một trong Tam Tôn.

Y là một trong những cao thủ sở hữu võ công cao cường đếm trên đầu ngón tay trong thiên hạ này. Nếu biết Kỳ Gia Y Bang có liên quan đến một vị cao thủ như Phong Tôn, Điều Trương Bình đã không dại dột đâm đầu vào làm gì.

“Thành thực xin lỗi ngài. Tiểu nhân sẽ bồi thường cho ngài. Tiểu nhân đảm bảo rằng chuyện này tuyệt đối sẽ không bao giờ xảy ra nữa ạ.”

“Hừm!”

“Và tiểu nhân sẽ bảo vệ Kỳ Gia Y Bang để những kẻ khác không thể động vào họ ạ.”

Điều Trương Bình nói không ngừng.

Vì hắn muốn được sống.

Vậy nên hắn phải làm gì đó để Phong Tôn cảm thấy hài lòng.

May mắn thay, những nỗ lực của hắn đã có kết quả.

“Có một bang phái tên Hắc Tây Bang. Các người xử lý chúng đi.”

“V, vâng ạ.”

“Nếu có bất kỳ tin đồn nào lan ra thì hậu quả ra sao các người cũng biết rồi đó.”

“Ngài không cần phải lo lắng. Một chữ tiểu nhân cũng không nói ạ.”

“Và ta chưa bao giờ xuất hiện tại nơi này.”

“Sao ạ? À, tiểu nhân không nhìn thấy gì hết ạ.”

“Nếu tin đồn ta đang ở Thiệu Dương lan ra thì ta sẽ mặc định người đã lan truyền nó là người đấy.”

“Xin ngài tin tiểu nhân. Chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra đâu ạ.”

Cốp cốp!

Điều Trương Bình liên tục đập đầu xuống sàn.

Gia Luật Nhất Văn thấy vậy cũng làm theo.

“Xin ngài hãy tin chúng tiểu nhân. Chuyện ngài đang ở đây tuyệt đối sẽ không bị lọt ra ngoài.”

“Đừng để ý đến việc ta đang ở đâu.”

“Vâng ạ.”

“Tốt.”

Đến lúc này Phong Tôn mới nở một nụ cười hài lòng.

Cả Gia Luật Nhất Văn và Điều Trương Bình đều là những con người tham vọng.

Phong Tôn thực lòng muốn giết quách bọn họ cho xong, nhưng làm vậy sẽ thu hút sự chú ý của mọi người.

Y không muốn bị chú ý đến.

“Ta sẽ quan sát các người đây.”

Phong Tôn nói rồi biến mất như một bóng ma, không chút vết tích cũng không có tiếng động.

“Ha!”

“Phù!”

Đến lúc này, Gia Luật Nhất Văn cùng Điều Trương Bình mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Điều Trương Bình nhăn mặt.

Bởi vì sau khi bớt căng thẳng, cơn đau của hắn lại kéo đơn như thủy triều.

“Không ngờ lại là Phong Tôn...”

“Thành thực xin lỗi Điều môn chủ. Ta cũng đột ngột bị bắt đi nên không có thời gian để cảnh cáo môn chủ.”

“Không đâu! Gia Luật trang chủ đâu làm gì sai.”

Phong Tôn là tuyệt đối cao thủ.

Chỉ những người leo lên cảnh giới tương tự mới có thể ngăn chặn được y.

Dù cho Thiên Kim Trang cùng Bạch Tuyết Môn có rất nhiều võ giả đi chăng nữa thì cũng không thể ngăn được Phong Tôn.

Thật may vì Phong Tôn không có ý định lấy đi mạng của họ.

Gia Luật Nhất Văn hỏi.

“Vậy kế hoạch thu dọn khu bản dân xem như chưa từng có nhé.”

“Được.”

“Nhưng chúng ta phải phải xử lý bọn chúng nữa”

“Đúng vậy.”

Và cứ thế, số phận của Hắc Tây Bang đã được quyết định.

Chó săn sẽ bị bắt đi sau khi săn được con mồi, nhưng Hắc Tây Bang còn chưa đi săn đã bị bắt đi mất.

Gia Luật Nhất Văn và Điều Trương Bình là người đã lôi Hắc Tây Bang vào chuyện này. Nhưng bọn họ không cảm thấy chút tội lỗi khi đi xử lý Hắc Tây Bang cả.

Phiêu Nguyệt mở mắt ra.

Căn phòng tối om, có lẽ mặt trời vẫn chưa ló dạng.

Phiêu Nguyệt đứng dậy rồi bước ra ngoài.

Đúng như hần dự đoán, trời vẫn tối mịt.

Phiêu Nguyệt đi đến giếng rửa mặt.

Sau khi rửa mặt xong, đầu óc của hần trở nên tỉnh táo hơn.

Hần ngồi xuống một chiếc phản và bắt đầu vận công.

Ngay khi hần vừa vận công, Quý Nha liền lặng lẽ bò ra khỏi người hần rồi biến mất trong đám cỏ.

Phiêu Nguyệt cũng nhận thức được điều đó. Nhưng hần không quan tâm. Bởi hần biết rằng Quý Nha sẽ quay lại vào một thời điểm thích hợp.

Phiêu Nguyệt tập trung vào việc vận công.

Nếu đã leo lên cảnh giới như Phiêu Nguyệt thì không cần thiết phải vận công nhưng mỗi khi có thời gian, Phiêu Nguyệt đều vận công để giữ cho nội công và trạng thái cơ thể luôn ở mức tốt nhất.

Ân Diệu và Đào Diễm Sơn đã thức dậy và bước ra ngoài khi Phiêu Nguyệt đang tập trung vận công.

Bọn họ cẩn thận rửa mặt trong yên lặng để không ảnh hưởng đến Phiêu Nguyệt.

Sau khi Phiêu Nguyệt vận công xong, Quý Nha không biết bằng cách nào đã biết được điều đó mà cũng đã trở về.

Bụng nó phình ra như thể đã ăn một thứ gì cả.

Phiêu Nguyệt vươn tay, Quý Nha chui vào tay áo của hần.

“Ra là linh vật.”

Giọng nói của Phong Tôn lọt vào tai Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt mặt không một chút ngạc nhiên, lặng lẽ nhìn vào Phong Tôn.

Bên cạnh Phong Tôn còn có hai người nữa.

Và Phiêu Nguyệt đều biết cả hai người đó.

Đó là thần y và tiểu điệt Kỳ Thiên Tuệ.

Thần y nhìn chăm chăm vào ống tay áo Phiêu Nguyệt, nơi Quỷ Nha vừa chui vào ban nãy.

“Người kiếm được nó ở đâu vậy?”

Trong giọng nói của thần y có chứa chút cuồng khí.

Từ thời xa xưa, rắn đã được coi là một loại thực phẩm bổ dưỡng có tác dụng bảo vệ cho cơ thể của con người. Đặc biệt là đối với những người có khí lực yếu.

Một số loại rắn được coi là bài thuốc quý vì công dụng đặc biệt của nó.

Thần y là y sư nên lão đã gặp qua rất nhiều loại rắn. Vậy nên lão có thể dễ dàng nhận biết được tác dụng của chúng khi chỉ nhìn vào hình dạng bên ngoài.

Khi nhìn thấy con rắn màu đỏ chui vào ống tay áo của Phiêu Nguyệt, lão tưởng chừng mình đang bị ngạt thở.

Vảy rắn đỏ như hồng ngọc, trên đầu rắn lại có cặp sừng nhỏ.

Lão có thể cảm nhận được một loại linh khí mà không linh vật nào có thể sánh bằng.

Có rất nhiều người đi tìm những linh vật như vậy để chế thành thuốc cứu người.

Thần y sải bước về phía Phiêu Nguyệt rồi nói.

“Cho ta xem qua con rắn.”

“...”

“Không, người bán cho ta đi. Ta sẽ mua nó. Người có ra giá bao nhiêu ta cũng mua.”

“Ông sẽ chết nếu còn bước thêm một bước nữa.”

“Người đừng có cứng đầu. Một con rắn đó có thể cứu được biết bao nhiêu sinh mạng đấy.”

“Ta không quan tâm. Quỷ Nha là bằng hữu của ta.”

“Người...!”

Xoẹt!

Bỗng tiếng kim loại phát ra trước mặt của lão.

Thần y như bừng tỉnh rồi nhìn về phía trước thì thấy Phong Tôn đã đứng chặn trước lão từ lúc nào.

Tuy chỉ nhìn thấy được bóng lưng của Phong Tôn nhưng thần y biết Phong Tôn đã thay lão nhận một đòn khá nặng.

Bởi vì bàn chân của Phong Tôn lúc này đang cắm sâu xuống đất, lún tới tận mắt cá chân.

Phong Tôn trừng mắt nhìn Phiêu Nguyệt rồi nói.

“Người định giết ông ấy thật à?”

“Ta đã cảnh cáo trước rồi.”

“Chỉ vì lý do đó mà người giết thần y sao? Người có còn tỉnh táo không vậy hả?”

“Thần y thì không được chết sao?”

“Ít nhất thì ông ấy giúp ích cho thế gian này được nhiều hơn người. Hơn nữa người...”

“Nếu các người ở đây chỉ để nói nhảm thì mau rời khỏi đây đi. Ta không muốn nghe nữa.”

Xích quang lập lò trong mắt Phiêu Nguyệt.

Khoảnh khắc nhìn thấy xích quang, Phong Tôn bị sốc dữ dội.

Bởi y nhận ra Phiêu Nguyệt đang nói thật.

Mới ban nãy thôi, Phiêu Nguyệt đã phóng Thu Hồn Ti về phía thần y.

Thu Hồn Ti đã nhắm thẳng vào cổ họng của thần y.

Cũng may Phong Tôn đã cảm nhận được nó và chặn nó lại ngay trước khi nó đâm thẳng vào cổ của thần y. Thế nhưng thần y đang ở phía sau lưng y hoàn toàn không nhận thức được về chuyện đó.

Bởi vì chuyện đó vượt quá trình độ võ công của lão.

Nếu Phong Tôn không chặn được Thu Hồn Ti lại thì thần y có lẽ đã chết mà hoàn toàn không biết mình đã chết.

Đến lúc này, thần y mới nhận ra ban nãy lão sắp chết.

Gương mặt lão hiện rõ nét bàng hoàng.

“C... chỉ vì một con rắn mà người giết cả ta sao? Người điên thật rồi.”

“Ông là gì mà ta không thể giết?”

“Người...”

“Ta không quan tâm ông đã cứu được bao nhiêu người, sau này ông có cứu được bao nhiêu nữa ta cũng chẳng quan tâm. Ta với ông không có liên quan gì đến nhau cả. Nhưng Quý Nha thì khác. Nó là vị huynh đệ duy nhất của ta.”

“Tên khốn nhà người dám đặt ta ngang hàng với một con rắn sao...”

Râu của thần y run lên bần bật. Nhưng lão không manh động vì biết rằng Phiêu Nguyệt có thể động thủ với mình.

“Hầy!”

Đến lúc này, Kỳ Thiên Tuệ im lặng từ này đến giờ mới lắc đầu rồi bước ra phía trước.

“Tiểu nữ thay mặt tổ phụ xin lỗi các hạ.”

“Đến con mà cũng... ta đã làm sai ư?”

Thần y phát cáu khi thấy hành động của tử tôn.

“Đúng vậy!”

“Con?”

“Dù việc cứu người có quan trọng đến mấy thì tổ phụ cũng không có quyền động đến vật sở hữu của người khác.”

“Thiên Tuệ!”

“Người đã hứa với con là đừng tự mình đưa ra quyết định nữa rồi mà. Cứu người là tốt nhưng người phải chú ý đến gia đình cùng những người xung quanh nữa. Vậy mà mới một ngày thôi mà người đã thất hứa rồi. Người lại định đôi co với những người xung quanh chỉ vì lòng tham của người ư?”

“Chuyện đó...”

“Nếu lần này tổ phụ còn tự làm theo ý mình nữa thì con sẽ cắt đứt quan hệ với người. Người quyết định đi.”

“Hic!”

Gương mặt của thần y trở nên méo xệch. Lão muốn phản bác điều gì đó, nhưng Kỳ Thiên Tuệ nói quá đúng nên lão không thể bào chữa.

Kỳ Thiên Tuệ nói tiếp.

“Tổ phụ xin lỗi đi.”

“Hả?”

“Mau xin lỗi người ta đi.”

“Ta phải làm như vậy sao?”

“Vâng!”

“Hic!”

“Nếu không thì nhân duyên của con với người xem như chấm dứt tại đây.”

“Xi... n... l... ỗi.”

“Cái gì cơ?”

Thần y nhắm nghiền mắt trước sự chất vấn của Kỳ Thiên Tuệ rồi lớn giọng nói.

“Xin lỗi. Là do ta quá thiếu kiên nhẫn rồi.”

467

Phong Tôn tự thì thầm cùng với vẻ mặt kinh ngạc.

“Mặt trời mọc ở phía tây à? Haha, cái người cứng đầu kia mà lại đi xin lỗi sao.”

Thần Y chính là người tự biện hộ cho bản thân dưới danh nghĩa cứu người.

Trên thực tế, lão đã cứu được rất nhiều người và có những đóng góp to lớn cho sự phát triển của y học.

Chỉ cần lang thang phiêu du trong thiên hạ và dùng kỹ năng y thuật của lão thì cũng đã có vô số người trên thế gian này được cứu sống rồi.

Lòng tự tôn của lão cao chọc trời.

Không có ai có thể ngăn cản lão nếu lão muốn tự mình làm một việc gì đó.²

Thậm chí ngay cả Phong Tôn cũng không thể ngăn cản được.

Cái lưng vốn dĩ thẳng đuột không bao giờ cúi đầu trước ai, khễ cúi xuống.

Tuy lão rất hổ thẹn, nhưng lão đã mở lời xin lỗi.

Mặc dù không thể tin được, nhưng đó là bằng chứng cho thấy Thần Y đang để tâm đến cháu gái của mình.

Mọi thứ như đang trong một giấc mơ vậy.¹

Kỳ Thiên Tuệ tiến lại gần Phiêu Nguyệt, nói.

“Tổ phụ cũng đã xin lỗi rồi, mọi người cũng nguôi giận đi. Sau này ta sẽ không để chuyện này xảy ra nữa.”

“Khắc khắc!”

Thần Y chẳng biết nói gì, chỉ biết làm bầm.⁸

Đêm qua lão cũng đã nói rất nhiều điều với con trai và cháu gái của mình. Và một số lời hứa được đặt ra.

Thứ nhất, không rời khỏi Kỳ Gia Y Bang mà không nói lời nào. Thứ hai, không gây rối khi ở Kỳ Gia Y Bang.

6

Thứ ba, lão sẽ truyền thụ lại cho Kỳ Thiên Tuệ những y thuật mà lão đã gom góp được trong khoảng thời gian ngao du thiên hạ.

Đây là những gì mà lão đã hứa.

Kỳ Vũ Thành và Kỳ Thiên Tuệ đe dọa rằng lão sẽ không bao giờ nhìn thấy mặt hai người nữa nếu như còn vi phạm những điều trên.

Cuối cùng, Thần Y buộc phải hứa với họ. Khi Kỳ Thiên Tuệ đã ra mặt như thế này, Phiêu Nguyệt cũng chẳng thể nào gây thù hằn gì thêm với Thần Y được nữa.

Phiêu Nguyệt hỏi Kỳ Thiên Tuệ.

“Có chuyện gì xảy ra ở đây vậy?”

“À! Phong Tôn Đại hiệp nhờ phụ thân ta trông chừng đệ tử giúp.”⁸

Phiêu Nguyệt nhìn Phong Tôn trước câu đáp lời của nàng.

Phong Tôn gật đầu, nói.

“Khả năng tái tạo của Nam Thần Vũ không phải là chuyện tầm thường nên ta đã nhờ bzfcklão ấy xem xét qua một lần. Nếu vậy thì không biết chừng bí mật về Nam Thần Vũ có thể được bật mí.”

Nếu có thể, tốt nhất là làm cho khả lực đó biến mất khỏi Nam Thần Vũ. Nếu vậy thì ít nhất hắn cũng có thể sống một cuộc sống bình thường như những người khác.¹

Thần Y nói.

“Đứa bé đó đâu?”

“Theo ta.”

Phong Tôn đã dẫn mọi người đến phòng của Nam Thần Vũ.

‘Hừm?’

Nam Thần Vũ với khuôn mặt chưa tỉnh ngủ, nhìn những người bước vào phòng.

Phong Tôn nở nụ cười hiền lành, nói.

“Lão nhân này là một y viên nổi tiếng mà ta quen biết, lão nói sẽ giúp ngươi khỏe hơn. Ngươi thấy được chứ?”

“Vâng!”

Nam Thần Vũ gật đầu không chút do dự.

Bởi vì hắn biết rõ rằng Phong Tôn luôn đối đãi với hắn hết lòng hết dạ.

“Hãy đưa tay ra.”

Thần Y bắt mạch của Nam Thần Vũ.

Lão vừa nhắm mắt lại vừa lẩm bẩm khi đang xem xét mạch đập của Nam Thần Vũ.

“Thật là kỳ lạ. Kỳ lạ quá! Mạch máu của con người sao lại thế này.....”

“Không tốt lắm sao ạ?”

“Con cũng thử bắt lấy mạch đi.”

Thần Y bảo Kỳ Thiên Tuệ bắt mạch của Nam Thần Vũ.

Một y viên chưa thạo nghề như Kỳ Thiên Tuệ lại càng phải khám cho nhiều bệnh nhân càng tốt. Phải tiếp xúc với nhiều loại bệnh thì năng lực mới tiến bộ được.

Nam Thần Vũ, một nhân vật có thể chất kỳ quái khó lòng bắt gặp được ở người thường, chỉ qua lần bắt mạch này đã khiến cho Kỳ Thiên Tuệ được mở mang tầm mắt.

Kỳ Thiên Tuệ nhắm mắt và tập trung vào mạch của Nam Thần Vũ.

Thịch! Thịch thịch!

Mạch của Nam Thần Vũ khá rối loạn.

Đôi khi nó phát ra tiếng đập mạnh, nhưng đôi khi lại im bất như thể không còn đập nữa.

Vì đây là lần đầu tiên mà Kỳ Thiên Tuệ chứng kiến mạch đập lạ đến như vậy, nàng có chút bối rối.

Kỳ Thiên Tuệ rút tay ra, nói.

“Làm thế nào mà người có thể sống sót đến tận bây giờ với mạch như thế này?”

“Nếu là người bình thường thì có thể đã chết bất đắc kỳ tử từ lâu rồi. Thật là khó hiểu. Thì ra việc hấn ta còn sống đến tận bây giờ là một phép màu.”

“Liệu đây có phải là bất lão bất tử chăng?”

Thần Y nhắm mắt lại và suy nghĩ trước câu hỏi của Kỳ Thiên Tuệ.

Lão mở miệng trả lời sau một hồi suy nghĩ.

“Ta không thể chắc chắn ngay lập tức. Có thể đó là tuyệt mạch, cũng có thể là tác dụng phụ của việc uống thuốc bổ.”

“Tuyệt mạch? Người nghĩ như vậy sao.”

Kỳ Thiên Tuệ gật gù.

Trên thế giới đã tồn tại rất nhiều tuyệt mạch. Không biết chừng trong số đó cũng xuất hiện dạng tuyệt mạch như thế này.

“Phải quan sát đều đặn thì mới có thể kết luận chi tiết được. Nếu được thì ta muốn đưa Nam Thần Vũ đến Kỳ Gia Y Bang để xem xét. Nếu là tuyệt mạch thì phải điều trị, bản thân không rõ mà lại đi uống thuốc lung tung sẽ để lại nhiều hệ lụy sau này.”

“Ý Người là đưa hãn đến Kỳ Gia Y Bang sao?”

“Dù sao thì chẳng phải ở đó sẽ thuận tiện hơn trong việc chẩn mạch à?”

“Nhưng mà!”

Kỳ Thiên Tuệ cúi đầu xuống.

Nhìn bề ngoài thì tuy có tồi tàn nhưng trong Kỳ Gia Y Bang có tất cả những thứ cần thiết cho y học. Kim châm cứu, dược liệu tốt, lò luyện kim đan để có thể điều chế thuốc.

Đó là đều là những thứ tốt nhất, không dễ tìm thấy ở chốn giang hồ.

Thần Y nói với Nam Thần Vũ.

“Người sẽ đi theo ta đến Kỳ Gia Y Bang chứ?”

“Nếu sư phụ không phiền, tại hạ sẽ đi.”

Nam Thần Vũ nhìn về phía Phong Tôn.

Phong Tôn gật đầu.

“Chúng ta hãy chuyển đến Kỳ Gia Y Bang. Dù sao thì ta cũng định ở lại đây một thời gian.”

“Vâng!”

“Dậy đi nào. Đến Kỳ Gia Y Bang thôi.”

“Con biết rồi ạ!”

Nam Thần Vũ liền ngồi bật dậy.

Kỳ Thiên Tuệ lên tiếng.

“Mà này! Nếu ở lại Kỳ Gia Y Bang thì ngươi sẽ phải chịu chút lộn xộn. Tuy Hắc Tây Bang đã lùi về, nhưng cả Bạch Tuyết Môn và Thiên Kim Trang ở phía sau sẽ không dễ dàng buông bỏ Kỳ Gia Y Bang đâu.”

“Nếu như vậy thì chẳng có gì phải lo lắng cả.”

“Gì cơ?”

Kỳ Thiên Tuệ nghiêng đầu thắc mắc, Phong Tôn điềm tĩnh trả lời.

“Sẽ không bao giờ xảy ra chuyện họ quấy rầy Kỳ Gia Bang Hội đâu.”

“Chuyện đó..... Lẽ nào?”

Kỳ Thiên Tuệ mở mắt tròn xoe.

Thần Y vừa cười vừa nói.

“Ngươi nghĩ hắn ta là người như thế nào mà lại dễ yên chuyện này cơ chứ? Có lẽ bây giờ chủ nhân của Thiên Kim Trang và Bạch Tuyết Môn đều đang phải đi ngoài ra máu luôn rồi ấy chứ.”

Mặc dù có vẻ yêu cảm giác tự do hơn người đến mức y được gọi với biệt hiệu Phong Tôn, nhưng ngược lại, y hoàn toàn không tha thứ cho bất cứ điều gì trói buộc bản thân.

Đó là bản tính đặc biệt ở Phong Tôn.

Phong Tôn nói với Phiêu Nguyệt.

“Như các ngươi thấy đấy, chuyện là như vậy. Lão già đó tuy tính cách có chút lập dị nhưng chắc chắn sẽ chăm sóc Nam Thần Vũ tốt hơn ai hết.”

“Có vẻ như vậy.”

“Đừng bận tâm đến Bạch Tuyết Môn hay Thiên Kim Trang. Vì bọn chúng sẽ chẳng để tâm đâu.”

Phiêu Nguyệt nhìn Phong Tôn với vẻ ngạc nhiên.

Phong Tôn quay lưng lại, nói.

“Ta không biết lý do, nhưng ta nhận ra rằng ngươi không muốn tiết lộ danh tính của mình. Nếu ta ở cùng ngươi thì dù không muốn, ít nhiều gì ngươi cũng sẽ bị ảnh hưởng. Thà rằng

ta và Nam Thần Vũ chuyển đến Kỳ Gia Y Bang để người dễ bề hoạt động còn hơn.”

“Ông đang quan tâm ta à?”

“Cá nhân ta thì không thích việc này, nhưng ta là chỗ dựa duy nhất của Nam Thần Vũ nên đành phải vậy thôi.”

Sau khi kết thúc câu nói, Phong Tôn đi đến chỗ Nam Thần Vũ. Phong Tôn và Nam Thần Vũ rời khỏi quán trọ cùng với Thần Y.

Phiêu Nguyệt nhìn Kỳ Thiên Tuệ - người vẫn chưa rời đi.

“Còn người?”

“Ta có điều muốn hỏi.”

“Cứ nói đi!”

“Mọi người vẫn chưa ăn cơm đúng không? Có một quán ăn ở ven đường khá ngon, hay là đến đây vừa ăn vừa nói chuyện.”

“Được thôi!”

Phiêu Nguyệt gật đầu.

“Đúng lúc đói bụng.”

Phiêu Nguyệt nhìn Đào Diễn Sơn và Ân Diệu. Sau đó, hai người vừa vẫy tay vừa nói.

“Đệ và tỷ sẽ ăn ở đây, hai người cứ đi thông thả.”

“Muội có việc phải làm nên không thể ra ngoài được. Ca ca đi ăn trước đi nhé.”

Phiêu Nguyệt cũng không muốn bắt ép họ.

Phiêu Nguyệt và Kỳ Thiên Tuệ rời khỏi quán trọ.

Nơi hai người hướng đến là con hẻm phía sau cách xa quán trọ. Sau khi đi qua con hẻm tối tăm có vẻ như sẽ chẳng ai muốn đến gần, một phong cảnh đáng kinh ngạc hiện ra.

Có khá nhiều người tập trung lại ở khu đất trống và buôn bán.

“Gì vậy nhỉ? Nơi đây.....”

“Đây là khu chợ buôn bán của khu ổ chuột.”

“Mọi người tập trung ở đây để buôn bán sao?”

“Ở khu phố phồn hoa không chấp nhận họ. Họ không có tiền để thuê một gian hàng đường hoàng, và chủ gian hàng thậm chí còn không cho phép họ bán. Họ không còn cách nào khác ngoài tập trung ở con hẻm bỏ hoang để buôn bán. Bình thường sẽ chẳng ai tìm đến đây, nhưng nếu đến thì chắc hẳn sẽ có nhiều thứ hay ho đấy.”

Phiêu Nguyệt nhìn những món hàng rải rác trên đường.

Vì họ không có bàn ghế đường hoàng nên đồ đạc vứt đầy ở trên mặt đất.

Từ những đồ vật được sử dụng trong cuộc sống hàng ngày như dao gí sét hay ấm đun nước bị móp đến các loại thảo dược không rõ nguồn gốc hoặc các đồ vật không xác định. Đường như tất cả rác thải trên thế gian này đều tập trung tại đây.

Đồ vật rác thải không cần thiết đối với những người giàu cũng được người dân khu ổ chuột thích thú.

“Ở khu ổ chuột người ta gọi nơi này là Chợ Sương.”

“Đó là một cái tên đặc biệt.”

“Giống như sương sớm biến mất khi mặt trời mọc, vì chợ chỉ mở ra một chút vào buổi sáng rồi biến mất, nên nơi đây có tên như vậy.”

“Cũng có lý.”

“Dù sao thì họ cũng không phụ thuộc hoàn toàn vào việc bán hàng ở đây. Thông thường sau khi bán một lúc thì họ sẽ tản ra chỗ khác để làm việc kiếm sống.”

“Cuộc sống thật bận rộn.”

“Nếu muốn nuôi con thì không còn cách nào khác. Phải làm như vậy thì mới có thể tìm được lương thực để sống qua ngày.”

Trong mắt Kỳ Thiên Tuệ đang nhìn những người dân khu ổ chuột với một vẻ thương hại.

“Ái chà! Tiêu thư đã đến rồi à?”

“Có chuyện gì ở đây vậy?”

“Tiêu thư!”

Những người dân khu ổ chuột đang buôn bán rất vui mừng khi thấy Kỳ Thiên Tuệ.

Trong số những người buôn bán ở đây không có ai là không mang ơn của Kỳ Gia Y Bang.

Những người có cuộc sống vất vả mỗi ngày, nhìn Kỳ Thiên Tuệ với ánh mắt tôn trọng.

Chỉ cần nhìn phản ứng của họ cũng đủ hiểu Kỳ Thiên Tuệ được đối xử tốt như thế nào ở đây.

Kỳ Thiên Tuệ dẫn Phiêu Nguyệt đến nơi sâu phía bên trong Chợ Sương.

Các gian hàng ven đường bán thức ăn xếp thành hàng dài.

Nơi đây là nơi tập trung buôn bán thức ăn cho những người ở khu ổ chuột.

Kỳ Thiên Tuệ dẫn Phiêu Nguyệt đến một gian hàng trong số đó.

Chính là nơi đây.

Đó là một gian hàng ven đường do một lão bà lưng khom làm chủ.

“Ái chà! Tiểu thư!”

Lão bà ngừng nấu mì mà quay sang nhìn Kỳ Thiên Tuệ.

“Cho ta một mì bò nhé?”

“Được rồi.....nhưng mà chỗ ngồi có chút tồi tàn.”

“Chỗ ngồi thì có liên quan gì chứ? Ta thấy món mì bò mà lão bà nấu là ngon nhất ở đây đó.”

“Còn vị nam nhân đây là?”

“Là khách quý của Kỳ Gia Y Bang.”

“Ái chà chà! Vậy thì phải nấu sao cho ngon nhất mới được. Chờ một chút, ta sẽ làm ngay một vắt mì cho hai vị.”

“Xin đa tạ.”

“Ta còn biết ơn hơn ấy chứ. Tiểu thư đã chữa trị cho lưng và chân của lão già này. Vì vậy ta mới mở quán bán buôn được như thế này.”

Lão bà cười rạng rỡ để lộ hàm răng móm mém.

Kỳ Thiên Tuệ ngồi xuống, quay sang nói với Phiêu Nguyệt.

“Ngồi xuống đi. Nếu ngươi không ném thử mì bò ở đây, ngươi sẽ có một khoảng thời gian vô ích ở Thiệu Dương này. Chẳng lẽ ngươi không thích những hàng quán ven đường như vậy sao chứ?”

“Không hề!”

“May quá. Thật ra thì ta có hơi lo lắng một chút xíu.”

Có khá nhiều người nói thức ăn bán ở hàng quán ven đường rất bẩn. Đúng là có nhiều quán như vậy. Nhưng lão bà đang bán mì bò ở đây thì chẳng hề như thế.

Lão bà bị ám ảnh bởi sự sạch sẽ. Vì vậy, mặc dù buôn bán ở nơi bẩn thỉu như thế nào đi chăng nữa nhưng xung quanh quán bà tuyệt đối không vương một chút bụi.

Lão bà nhanh chóng cuộn mì bò lại vào tô và đưa ra trước mặt hai người.

“Nếu thiếu thì có thể bảo ta cho thêm mì nhé.”

“Thế là đủ rồi.”

“Chúc hai vị ngon miệng.”

Phiêu Nguyệt cúi đầu, ngửi mùi mì.

“Thơm thật.”

Phiêu Nguyệt cầm đũa, khuấy đều mì và nước súp hòa quyện lại vào nhau.

Tô mì nóng hổi làm tâm trạng hẳn trở nên tốt hơn bao giờ hết.

Kỳ Thiên Tuệ mỉm cười rạng rỡ khi nhìn thấy hình ảnh đó.

“Ngươi cũng biết cách ăn đấy chứ.”

Nàng cũng nhanh tay khuấy mì như Phiêu Nguyệt và húp một ngụm nước súp.

Cảm giác thứ nước nóng hổi chảy tràn qua thực quản thật sảng khoái.

Húp xong thì ăn một đũa mì.

Cả hai người khuấy và ăn như thể đang ngầm cạnh tranh nhau trong một cuộc đua ăn mì.

Rột rột!

Cuộc trò chuyện bị ngắt quãng, chỉ còn lại tiếng húp mì vang lên.

Lão bà nhìn hai người với vẻ mặt mãn nguyện khi ăn mì bò của mình một cách ngon miệng.

‘Sao lại có thể hợp đôi đến vậy nhỉ?’

468

Mì bò rất ngon.

Trong tất cả những món mà Phiêu Nguyệt đã ăn từ khi phiêu bạt giang hồ thì món ngon chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Phiêu Nguyệt thường ngày ăn rất ít nhưng tô mì bò ngon đến nỗi hần húp sạch cả tô.

Trong lúc đó Kỳ Thiên Tuệ cũng ăn hết tô mì bò. Một nụ cười mãn nguyện nở trên khuôn mặt Kỳ Thiên Tuệ khi nàng ăn sạch sẽ không để lại một giọt nước.

“Thế nào? Ngon không?”

“Có!”

Phiêu Nguyệt đồng ý không chút do dự.

Hần nói rồi đặt đũa xuống.

2

“Bây giờ hãy nói cho ta biết đi.” 1

“Chuyện gì cơ?”

“Ta chắc chắn ngươi không dẫn ta đến đây chỉ để ăn. Chẳng phải ngươi mua đồ ăn cho ta là có ý đồ sao?”

“Ngươi không thể coi đó là một ý tốt được ư?”

8

“Một ý tốt thuần túy?”

“Đương nhiên là... không rồi.”

Thiên Tuệ Ki khẽ cau mày.

“Người muốn gì?”

“Thực ra, ta có một việc muốn nhờ ngài.”

“Người đã từng nói rồi, nhưng Quỷ Nha thì không thể.”⁶

“Con rắn đó rất thú vị nhưng không quá quan trọng với ta.”

“Vậy thì là gì?”

“Thực ra ta muốn có một loại thuốc.”

“Tại sao người lại nói với ta chuyện đó? Phải đến hiệu thuốc chứ.”

8

“Bởi vì đó là loại thuốc không thể lấy được bằng các cách thông thường. Nó là thuốc chữa bệnh điên và chỉ có một lượng rất nhỏ trên đời này. Hơn nữa nó chỉ tập trung tại một nơi.”

“Thuốc chữa bệnh điên sao?”

“Đúng vậy! Đó là một loại thảo dược tên là Ngư Hình. Lá của nó trông giống một con cá nên mới có tên như vậy. Hơn nữa nó có hiệu quả tuyệt vời trong việc phục hồi tim mạch bị tổn thương.”¹

“Ý người là người cần loại thảo dược đó?”

“Phải! Ta cần nó để chữa cho một cậu bé mười ba tuổi.”

“Vậy nên mới cầu cứu ta?”

“Bởi vì như vậy thì mới có cơ hội.”

Kỳ Thiên Tuệ bình tĩnh nói.

“Nó ở một nơi rất khó lấy đúng chứ?”

“Đúng vậy. Những vật phẩm đã đi vào đó không bao giờ có thể được lấy ra bằng cách thông thường được. Đó là lý do tại sao ta cầu cứu ngài. Ta chắc chắn ngài có thể lấy được những thứ từ trong đó.”

“Cảm ơn vì đã đánh giá ta quá cao, nhưng ta không có lý do gì để phải mạo hiểm cả. Nơi đó nguy hiểm đúng chứ?”

“Đúng!”

“Vậy thì coi như ta không nghe thấy đi.”

Phiêu Nguyệt đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

Kỳ Thiên Tuệ vội vàng nói.

“Tân Nguyệt Trang rất nguy hiểm, nhưng ngài vẫn có thể làm được.”

“Người vừa nhắc tới Tân Nguyệt Trang sao?”

“Đúng vậy. Là Tân Nguyệt Trang.”

Phiêu Nguyệt khẽ cau mày.

Cái tên Tân Nguyệt Trang đã níu hấn ở lại.

“Người bảo ta lấy Ngư Hình Thảo ở Tân Nguyệt Trang?”

“Đúng vậy!”

“Ngư Hình Thảo có thể chữa được bệnh điên?”

“Đúng thế!”

Đầu hấn bỗng hơi đau nhức.

Cảm giác những một bức tranh rời rạc đang được ghép lại với nhau.

‘Chết tiệt. Rõ ràng là ai đó ở Tân Nguyệt Trang bị điên.’

Vậy nên bọn họ mới cất công tới tận Thành Đô để cướp Kinh Phật gốc.

Thậm chí còn liều lĩnh ra tay mặc dù biết rằng Phiêu Nguyệt sẽ can thiệp.

Câu hỏi đặt ra là ai đã bị điên?

Rõ ràng rằng kẻ đó là một nhân vật khá quan trọng, bởi vì việc tìm kiếm Kinh Phật hoặc thu thập Ngư Hình Thảo không hề dễ

dàng chút nào.

“Ta cầu xin ngài đó. Nếu là một võ giả mạnh như ngài thì có thể đối đầu được với Tân Nguyệt Trang, ta không có ý ép buộc nhưng nếu ngài gặp Trang chủ thì hãy bảo hắn chia sẻ một ít Ngư Hình Thảo.”

Phong Tôn đã không nói cho nàng biết danh tính thực sự của Phiêu Nguyệt. Nhưng nàng vẫn đưa ra yêu cầu này là vì nàng nhận thấy rằng Phong Tôn đang để ý đến Phiêu Nguyệt.

Nếu là một võ giả được Phong Tôn chú ý thì ắt hẳn cũng là cao thủ hàng đầu giang hồ.

Kỳ Thiên Tuệ đã nói ra yêu cầu một cách ngây thơ, nhưng nó vô tình tạo áp lực cho người nghe.

Phiêu Nguyệt nói.

“Ta không đảm bảo. Nhưng nếu lấy được thì ta sẽ đưa cho ngươi.”

“Thật sao?”

“Ta không thể hứa với ngươi.”

“Như vậy là đủ. Mưu sự tại nhân, hành sự tại thiên.”

“Ngươi tin vào ông trời nhỉ?”

“Thế gian này sẽ rất khổ sở nếu không tin vào điều đó. Chẳng phải ngài cũng cần phải tin tưởng một thứ gì đó để giữ vững tinh thần và sống tiếp hay sao?”

Kỳ Thiên Tuệ nhìn chằm chằm vào Phiêu Nguyệt.

Chiếc mũi của hắn kéo sâu đến mức nàng ấy không thể nhìn thấy khuôn mặt từ phần phía trên mũi, nhưng đôi mắt nàng tinh tường như có thể nhìn xuyên qua lớp vải kia.

“Không phải ai cũng như ngài đâu.”

“Là sao?”

“Mạnh mẽ, tin tưởng vào bản thân, không thể lay chuyển... Mọi người đều sống trong trạng thái dao động. Có rất ít người sống vững vàng và đứng ở trung tâm của thiên hạ như ngài.”

“Ngươi nói như thể hiểu thấu ta vậy.”

“Không rõ nữa, có thể là ta biết.”

Đột nhiên, Kỳ Thiên Tuệ áp mặt mình lại gần Phiêu Nguyệt.

Họ gần đến mức có thể cảm nhận được hơi thở của nhau.

Kỳ Thiên Tuệ nhấc mũi của Phiêu Nguyệt lên và nhìn vào mặt hắn.

Nàng thì thầm sau khi nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú và trắng trẻo ẩn dưới chiếc mũi.

“Phiêu Nguyệt đại hiệp, đúng chứ?”

“.....”

“Quả nhiên là ngài không thể nói gì. Nhìn cách ngài đội mũ là ta biết ngài không muốn để lộ danh tính, phải không?”

Kỳ Thiên Tuệ mỉm cười và trả lại chiếc mũ mà nàng ấy đã nhấc lên một chút.

“Từ giờ ngài hãy cứ che như thế này. Nếu các cô gái khác nhìn thấy thì chắc sẽ không để yên đâu.”

“Ngươi thì sao?”

“Để xem nào...”

Kỳ Thiên Tuệ khẽ cười.

“Ngáp!”

“Nắng ấm quá khiến ta buồn ngủ.”

Những người lính gác cổng chính của Tiêu Nhượng ngáp dài trong nước mắt.

Những người định đi vào Tiêu Nhượng vẫn đang xếp hàng dài trước cửa. Họ đã chờ đợi đến lượt từ ngày này qua ngày khác, nhưng không phải tất cả đều có thể vào được.

Để vào được thành phố được bao quanh bởi những bức tường giống như Tiêu Nhượng thì phải có danh tính rõ ràng. Chỉ sau khi được các binh lính xác nhận thân phận thì mới được cho vào, hoặc có cách khác đó là lén nhét vào túi họ ngân lượng.

Có nhiều người muốn vào bên trong nhưng hành động của đám lính ung dung một cách kỳ lạ.

Bởi vì bọn họ không có lý do gì để vội vàng.

Nếu không cho vào hôm nay thì là ngày mai.

Đến khi những người này mất kiên nhẫn rồi dứt bạc thì cho vào cũng chưa muộn.

Nhưng ngay cả loại hành động này cũng phải được thực hiện cẩn thận.

Nếu làm thế với một vị quan có chức cao hoặc cao thủ trong giang hồ thì khó lòng bảo toàn tính mạng.

Đúng lúc đó, một quái nhânzfczkn khoác lên mình bộ võ phục màu đỏ sẫm đập vào mắt những tên lính.

Tóc tai bù xù và râu dài che kín ngực.

Tất cả những gì họ có thể nhìn thấy trên khuôn mặt hắc ta là hai con mắt ghê rợn và một cái mũi to.

“Ừc!”

Ngay khi nhìn thấy quái nhân, tất cả đồng loạt nuốt nước bọt ừng ực bởi vì bọn họ cảm nhận được một khí thế ghê rợn toát ra từ hắc ta.

Những tên lính đã gặp qua vô số người nhưng vẫn không tránh khỏi cảm thấy kỳ quái.

Theo bản năng, họ nhận thấy rằng người này nhất định không bình thường.

Đám lính hỏi đội trưởng.

“Nên làm gì đây ạ?”

“Chúng ta có nên để hắc ta qua không?”

“Hãy cứ cho hắc ta đi qua.”

“Không lấy một xu nào sao?”

“Người mạo hiểm tính mạng chỉ vì vài đồng bạc ư?”

“Không phải như vậy...”

“Chỉ cần giả vờ kiểm tra rồi cho hắc ta qua là được.”

“Đã rõ.”

Tên lính trả lời một cách bất lực.

Cuối cùng, quái nhân đã đến gần.

Đám lính lập tức cứng đờ người. Nhìn từ xa đã đủ đáng sợ, nhưng khi đối phương tiến lại gần còn khiến chúng cảm thấy khó chịu đến mức không thể thở nổi.

Dù có đám lính ở ngay trước mặt nhưng quái nhân vẫn không hề liếc nhìn chúng lấy một cái.

Mắt hấn dán chặt vào tấm biển treo trên cổng.

“.....O!”

Giọng nói khô khốc giống như vẻ ngoài.

Quái nhân sải bước đến thẳng cổng thành.

“Chờ một chút.....”

“Xin hãy dừng lại.”

Những người lính vẫn phải chặn quái nhân lại để kiểm tra cho có hình thức.

Bốp!

Ngay lập tức, đầu của những tên lính vừa cản đường nổ tung như một quả bí ngô.

Những tên lính khác mở to mắt.

Đó là bởi vì cảnh tượng đầu của đồng đội bị nổ tung ngay trước mặt quá khó tin.

“Áaa!”

“Giết người rồi.”

“Mau chạy đi!”

Những người đang xếp hàng la hét thất thanh và chạy tán loạn.

Một vụ giết người diễn ra ngay trước mắt họ.

Bất cứ ai chứng kiến cảnh tượng khủng khiếp khi đầu của một đám người bị nổ tan tành cũng không tránh khỏi cảm thấy bàng hoàng.

Mặc dù giang hồ là nơi giết người vô số, nhưng hiếm khi họ tận mắt nhìn thấy cảnh chết chóc đáng sợ đến mức này.

Những người lính cũng cứng đờ người

“Trời ơi!”

“Phải làm sao đây?”

Trước cái chết của đồng đội, họ không biết phải làm gì.

Đáng ra họ phải xông lên để trả thù nhưng vì chênh lệch sức mạnh quá lớn khiến họ không dám xông vào.

Quái nhân nói.

“Kẻ nào dám cản đường ta?”

“Ta đã nhớ hết mặt các người, nếu các người dám cả gan cản đường thì ta sẽ truy tìm và giết sạch, giết cả người nhà các người nữa.”

Trước lời đe dọa của quái nhân, đám lính không dám hé răng nửa lời mà chỉ biết đứng run rẩy.

Trước sức mạnh đáng sợ mà đối phương thể hiện, họ biết rằng hẳn có thể thực hiện được lời nói đó chứ không dừng lại ở lời nói suông.

Những binh lính ngậm chặt miệng.

Người chỉ huy đáng ra nên chịu trách nhiệm lúc này cũng nhìn đi nơi khác tránh ánh mắt của tên quái nhân.

Còn tên quái nhân bước qua đám binh lính và tiến về phía cổng thành.

Những người gác cổng vội vã mở toang cửa để hắn tiến vào.

“Phù!”

Sau khi quái nhân biến mất, những người lính thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ không dám trả thù hay làm lớn chuyện. Mặc dù rất xót thương cho cái chết của đồng đội nhưng bọn họ thâm cảm thấy may mắn khi bản thân không phải mục tiêu.

Tên đội trưởng hét vào mặt họ.

“Lũ khốn! Các người còn không mau dọn xác đi, định để thế này luôn sao?”

“Vâng!”

“Nhanh cái chân lên!”

Dứt lời, bọn họ nhanh chóng đi thu thập xác chết. Nhưng việc nhặt thi thể đã nổ tung đầu không hề dễ dàng chút nào.

Chỉ cần nhìn thấy xác của một người xa lạ cũng đủ khiến họ phát ốm, huống gì đây lại là người mới chỉ một lát trước vẫn còn cười nói vui vẻ cùng nhau.

“Oẹ!”

“Mẹ kiếp!”

Những binh lính nhặt xác không tìm được cảm giác buồn nôn.

Một vài trong số đó ngồi sụp xuống và khóc nức nở.

Tên đội trưởng có thể hiểu cho bọn họ.

Người bình thường coi binh lính chẳng khác nào thần chết, nhưng bọn họ cũng cảm thấy sợ hãi trước những cao thủ đáng gờm như vậy.

“Chết tiệt!”

Đội trưởng nghiêng răng.

Vậy nên hẳn không thể nào cảm thấy thoải mái khi mất đi thuộc hạ được.

Hắn thậm chí còn không biết nên làm gì để thông báo tin buồn này tới gia quyến của những binh lính vừa thiệt mạng.

Đội trưởng lâm bầm khi nhìn vào bên trong thành nơi quái nhân biến mất.

“Quái nhân đó là ai, đến đây với mục đích gì?”

Có vẻ mùi tanh nồng nặc đã tỏa ra khắp thành rồi.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 469

Sở Như Nguyệt nhắm chặt đôi mắt xinh đẹp.

Nàng đang muốn sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu, nhưng chấn động truyền từ móng đến cột sống khiến nàng không thể nào tập trung được.

Cuối cùng Sở Như Nguyệt cũng mở mắt ra rồi nhìn Tổng Thiên Vũ đang ngồi phía đối diện.

Tổng Thiên Vũ không như nàng, hắn vẫn tập trung nhắm mắt an thần. Sở Như Nguyệt biết rõ hắn đang làm gì.

Hắn đang nâng cao giác quan để bảo vệ bản thân.

Nơi họ đang ngồi là một cỗ xe ngựa chật hẹp.

Bánh xe gỗ lăn trên con đường gồ ghề khiến chiếc xe rung lắc vô cùng dữ dội. Chấn động không ngừng lan rộng toàn thân nàng.

2

‘Thà cưỡi ngựa còn thoải mái hơn...’

Nếu nàng di chuyển một mình thì không cần phải ngồi xe ngựa thế này cho phiền phức làm gì. Thế nhưng hôm nay còn có đoàn người đi theo cùng nàng.

Nàng không cần phải gây sự chú ý làm gì.

‘Làm vậy có vô ích quá không...?’

Sở Như Nguyệt nhìn ra ngoài cửa sổ rồi tặc lưỡi.

Chiếc xe ngựa đang dần đi vào sâu trong núi.

Tất cả những gì nàng nhìn thấy bên ngoài ô cửa sổ là những bụi rậm và cây cối.

1

Càng chạy thì tốc độ của xe ngựa càng chậm lại. 8

Lúc này, Tổng Thiên Vũ mới mở mắt ra.

“Hình như sắp đến nơi rồi.” 6

“Chắc là vậy.”

Sở Như Nguyệt gật gù.

Sống trên đời, đôi khi có những việc ta không muốn làm nhưng vẫn phải làm.

8

Và hai người hiện tại cũng như thế.

Kết!

Cuối cùng họ cũng nghe thấy tiếng ngựa dừng lại. Và sau đó bên ngoài vang lên tiếng nói từ tốn.

“Đã đến nơi rồi ạ.”

Hai người mở cửa rồi đi ra ngoài.

Trước mặt họ là một ngôi chùa lớn được bao quanh bởi rừng xanh bất tận.

Ngôi chùa trông vô cùng khang trang như mới vừa được xây dựng gần đây. Hơn nữa quy mô của nó rất lớn nên nhìn một lần không thể nào bao quát hết được.

Phía sau chính điện lớn còn có vài điện các cao chọc trời.

“Hum!” 1

Sở Như Nguyệt nhìn ngôi chùa với vẻ mặt không mấy hài lòng.

Tổng Thiên Vũ phía sau thì thầm với nàng.

“Kiểm soát nét mặt của mình đi.”

“A! Xin lỗi.”

Sở Như Nguyệt lập tức nhận ra nàng vừa mắc sai lầm liền thu lại biểu cảm.

Phía sau nàng đột nhiên vang lên tiếng của ai đó.

“Đây có phải là ngôi chùa được Tân Nguyệt Trang xây dựng không?”

“Thiên Nguyên Tự? Đúng là hùng tráng như tên gọi của nó vậy.”

“Ta nghe nói Tân Nguyệt Trang đã đầu tư một khoảng tiền khổng lồ đó. Ngôi chùa lớn đến thế này sao?”

Những vị khách đi ngựa cũng giống như nàng.

Ngôi chùa mà bọn họ đang nhìn thấy có tên là Thiên Nguyên Tự.

Quy mô của nó rất hợp với cái tên này. Cỡ này có thể nói Thiên Nguyên Tự không thua kém gì Thiếu Lâm Tự - ngôi chùa đệ nhất thiên hạ cũng không ngoa.

Hôm nay là ngày đầu tiên Thiên Nguyên Tự kết thúc xây dựng và được ra mắt thiên hạ.

Để kỷ niệm ngày trọng đại này, Thiên Nguyên Tự đã mời rất nhiều khách quý đến tham dự.

Sở Như Nguyệt cũng là một trong những vị khách quý ấy.

“A Di Đà Phật! Chào các vị khách quý, hoan nghênh các vị đến với bản tự.”

Một lão hòa thượng đứng ra tiếp đón khách khứa vô cùng nồng hậu.

“Đa tạ quý tự đã mời tại hạ đến vào ngày ý nghĩa thế này.”

“Ngôi chùa thật vĩ đại làm sao. Chúc quý tự hưng thịnh đến trăm, ngàn năm.”

Các vị khách không ngừng chúc tụng lão hoà thượng.

bzfczk

Những câu chúc nghe rất hiển nhiên.

Rằng sau này Thiên Nguyên Tự sẽ trở thành trung tâm của khu vực này.

Phía sau Thiên Nguyên Tự có một thế lực là Tân Nguyệt Trang. Tân Nguyệt Trang không xây dựng nên một ngôi chùa lớn thế này mà không có mục đích gì.

Các vị khách đều nghĩ Tân Nguyệt Trang có ý đồ gì đó mới xây dựng nên một ngôi chùa to lớn như Thiên Nguyên Tự, vậy nên họ nghĩ mình thật may mắn khi được mời đến vào ngày trọng đại thế này.

Bởi vì được mời đến vào ngày đầu tiên khánh thành đồng nghĩa phải gì đó rất đặc biệt.

Tất cả có đúng 100 người được mời đến.

Bọn họ đều là người có ảnh hưởng không nhỏ trong khu vực.

Sau đó, họ vui vẻ đi theo lão hòa thượng vào trong chính điện của Thiên Nguyên Tự.

Sở Như Nguyệt và Tổng Thiên Vũ đang đi theo sau dòng người thì lặng lẽ rẽ sang một ngã khác.

Không giống như những vị khách đến đây hôm nay, họ đã đến Thiên Nguyên Tự mấy lần rồi. Chính vì thế mà hai người hiểu rõ cấu trúc của nơi này.

Đột nhiên Sở Như Nguyệt lên tiếng.

“Nghe nói Vạn Nhân Sát hành động rồi ư?”

“Chắc bây giờ đã vào Thiệu Dương rồi.”

“Ngươi vất vả rồi. Nhưng sao hấn lại hành động thế?”

“Cũng không khó như ta nghĩ. Khi ta nói người phá hủy Bát Hối Ngục đã đến Thiệu Dương thì hấn liền di chuyển mà không nghĩ trước sau gì cả.”

“Thế à?”

“Bình thường hấn vô cùng cứng đầu, nhưng một khi đã bị chọc vào rồi liền mù quáng đến mức có thể làm ra chuyện càn

quấy.”

“Đúng thế.”

“Nếu Phiêu Nguyệt thật sự đến Thiệu Dương thì Vạn Nhân Sát nhất định sẽ tìm đến.”

“Hay lắm!”

Sở Như Nguyệt liền gật gù.

Nếu mọi thứ trên đời đều theo ý mình thì tốt biết mấy? Cho dù có lập kế hoạch triệt để thế nào đi nữa thì cũng sẽ có thứ không kiểm soát được.

Người ta hay nói hành sự tại nhân, thành sự tại thiên.

Vạn Nhân Sát đã hành động rồi nên họ chỉ việc ngồi chờ tin tốt mà thôi.

Hôm nay họ phải bỏ qua mối bận tâm là Phiêu Nguyệt mà tập trung vào công việc phía trước.

Lúc này sắc mặt Sở Như Nguyệt đang dần dần lại.

Nàng đang vô cùng căng thẳng.

Cả Tổng Thiên Vũ cũng như thế.

Nơi họ bí mật đến là một không gian yên tĩnh nhất Thiên Nguyên Tự.

Lối vào bí địa được bao quanh bởi tường rào vô cùng cao .

Sụt!

Khi hai người đến trước cửa Đông thì nhìn thấy một nhóm võ giả vận y phục trắng toát.

Chúng nhanh chóng bao vây Sở Như Nguyệt và Tổng Thiên Vũ.

‘Bạch Y Quỷ Ảnh Đội.’

Ánh mắt Tổng Thiên Vũ liền lạnh đi mấy phần.

Đây là đội hộ vệ của trang chủ.

Không ai biết sức mạnh hay con số chính xác của chúng là bao nhiêu.

Chúng tồn tại như cái bóng của trang chủ mà không ai biết đến.

Sức mạnh và thuật ẩn thân của chúng cao thâm đến mức khiến Tổng Thiên Vũ phải bất an trong lòng.

Đội viên của Bạch Y Quỷ Ảnh Đội đều đeo mặt nạ che mặt màu trắng.

Chính vì thế nên dù đã gặp vài lần, hai người đều không biết diện mạo của chúng.

Đội chủ Bạch Y Quỷ Ảnh Đội nói với Sở Như Nguyệt.

“Trang chủ đang chờ cô nương. Xin mời vào.”

“Được.”

Sở Như Nguyệt gật đầu rồi đi vào trong.

Tổng Thiên Vũ liền đi theo sau nàng.

Đột nhiên Bạch Y Quỷ Ảnh Đội chặn trước mặt hắn.

“Chỉ cô nương kia mới được vào trong thôi.”

“Ta là hộ vệ của cô ta.”

“Ngoài những người được cho phép thì ai cũng không được vào.”

Ánh mắt Tổng Thiên Vũ lại càng lạnh hơn.

Bạch Y Quỷ Đội chủ nhìn thẳng vào Tổng Thiên Vũ.

Hắn nói tiếp.

“Không có ngoại lệ.”

“Ta vào một mình là được rồi.”

Người vừa lên tiếng chính là Sở Như Nguyệt.

“Như Nguyệt?”

“Không sao. Huynh đừng lo.”

Sở Như Nguyệt nở nụ cười với Tổng Thiên Vũ rồi đi vào trong.

Tổng Thiên Vũ chỉ biết im lặng nhìn bóng lưng Sở Như Nguyệt.

Bên trong bí địa có một điện các nhỏ.

Sở Như Nguyệt không chần chừ đẩy cửa điện các vào trong.

Ở giữa điện các có một tượng Phật lớn.

Bên dưới tượng phật có một cánh cửa, mở ra sẽ có cầu thang đi xuống mật thất.

Sở Như Nguyệt cứ thế đi xuống cầu thang.

Đi một lúc sẽ thấy một không gian rất rộng.

Trên tường có treo hai ngọn đuốc.

Mật thất này rộng đến mức chỉ hai ngọn đuốc không thể nào chiếu sáng hết, nhưng Sở Như Nguyệt cảm thấy như thể đã quá đủ.

Chỉ với ánh sáng mờ mờ, nàng vẫn có thể nhìn xuyên bóng tối.

Có một gã nam nhân đang ngồi bên trong.

Sở Như Nguyệt lặng lẽ đến gần gã nam nhân.

Tấm lưng gã nam nhân này khá nhỏ.

Thế nhưng Sở Như Nguyệt không dám xem thường gã nam nhân này.

Nhìn tấm lưng gã nam nhân, đôi mắt Sở Như Nguyệt dấy lên rất nhiều cảm xúc. Nàng cố gắng kìm nén cảm xúc xuống rồi làm thế bao quyền.

“Tiểu nữ là Như Nguyệt.”

“Đến rồi à?”

Gã nam nhân đáp lời rồi vẫy tay.

Sở Như Nguyệt cẩn trọng đến gần gã nam nhân.

Dù Sở Như Nguyệt đã đến nhưng y vẫn không nhìn nàng lấy một lần.

Ánh mắt y đang hướng về phía cánh cửa sắt to bằng cánh tay đứa trẻ.

Đó là cánh cửa sắt được tạo ra từ hàn thiết ngàn năm được cho là một trong ba cánh cửa sắt cứng nhất thiên hạ.

Bên trong cửa sắt đó có một người đang ngồi trong tư thế tọa thiền.

Một lão bà tóc đã bạc phơ.

Lão bà nhắm mắt nghiêng răng tựa hồ đang chịu đựng cơn đau đón khủng khiếp.

Tay chân bà bị dây xích trói chặt lại. Cả dây xích cũng được làm bằng hàn thiết vụn năm.

Sở Như Nguyệt cẩn thận hỏi gã nam nhân.

“Vẫn chưa hồi phục lại ạ?”

“Chứng điên loạn của bà ta ngày càng nặng hơn ấy chứ.”

“Thế còn kinh Phật lấy được từ Thành Đô?”

“Nhờ vậy nên mới chịu đựng đến mức này, nếu không có món đồ đó thì đã thả ra rồi.”

“Ừm!”

Sở Như Nguyệt thở dài một hơi, gã nam nhân xoay đầu nhìn lại nàng.

Trông y khoảng độ ngũ tuần, vẻ mặt lại rất nghiêm nghị.

“Có chuyện gì sao?”

“Không ạ.”

“Nói nhanh đi, Như Nguyệt!”

“Vạn Nhân Sát đã hành động rồi ạ.”

“Ý con là sao?”

Giọng nói của gã nam nhân đột nhiên trầm hẳn.

Lúc này, Sở Như Nguyệt cảm thấy toàn thân nổi một trận gai ốc.

Y là người luôn ở trong Thiên Nguyên Tự chăm sóc cho lão bà bị giam trong song sắt kia, nhưng y cũng là một trong những người vô cùng vĩ đại.

Với sức mạnh mà y có, y có thể khiến Sở Như Nguyệt biến mất mà không để lại dấu tích gì.

Sở Như Nguyệt cũng rất tự tin, nhưng trước mặt y nàng không dám thể hiện gì thái quá cả.

Sở Như Nguyệt cẩn trọng nói.

“Đã xảy ra vấn đề rồi ạ.”

“Vấn đề đủ lớn đến mức Vạn Nhân Sát phải ra tay ư?”

“Chuyện này liên quan đến Tử Thần.”

“Phiêu Nguyệt!”

“Vâng!”

“Humm!”

Lần này gã nam nhân thở hắt một tiếng.

Sở Như Nguyệt im lặng nhìn y.

Phải một lúc sau gã nam nhân mới lên tiếng.

“Chỉ Vạn Nhân Sát có thể đảm đương nổi hấn ta không?”

“Sẽ không dễ dàng gì.”

“Dù biết như thế vẫn cử Vạn Nhân Sát đi ư? Định dùng kế mượn đao giết người à?”

“Biết đâu được ạ. Tầm cỡ Vạn Nhân Sát chắc có thể lôi hấn ta ra khỏi mặt nước thì sao.”

“Đúng là con muốn dùng Vạn Nhân Sát làm mồi nhử rồi.”

Ánh mắt gã nam nhân càng mãnh liệt hơn.

Sở Như Nguyệt cảm giác chỉ cần nhìn vào đôi mắt y cũng khiến toàn thân như thiêu như đốt.

Một luồng công lực vô cùng khủng khiếp.

Sở Như Nguyệt nghiêng răng.

‘Ta đã cố gắng đến thế nhưng vẫn không thể chạm tới ông ta.’

Tên của gã nam nhân là Cao Trường Minh.

Y là trang chủ của Tân Nguyệt Trang và là một bá giả thực thụ. Thế nhưng, Cao Trường Minh đã che giấu bản thân một cách triệt để.

Dáng vẻ mà y thể hiện cho thiên hạ thấy chỉ là một phần con người của y.

So với những thứ y phô diễn ra bên ngoài thì phần được giấu kín bên trong mới chính là Cao Trường Minh.

Sở Như Nguyệt cố gắng bình tĩnh nói.

“Nếu hắn đến Kỳ Dương có Tân Nguyệt Trang thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra. Trước đó chúng ta cần có Vạn Nhân Sát để ngăn hắn bằng mọi giá.”

“Ra là con sợ à.”

“Vâng?”

“Con sợ hắn ta. Tên khốn chết tiệt đó...”

“Người nói ai sợ cơ? Con không sợ ai cả.”

“Vậy tại sao lại để Vạn Nhân Sát tùy ý hành động vậy chứ? Con không đích thân ra mặt đi.”

“Chính người đã dạy con rằng để tay người khác dính máu tốt hơn nhiều so với để tay mình dính máu mà. Con chỉ đang nghe theo lời dạy bảo của người thôi.”

“Thật sao?”

“Con luôn nói thật mà. Phụ thân!”

“Phụ thân... lâu rồi ta mới được nghe lại đó. Vậy con muốn gì chứ?”

“Hãy cho con quyền điều khiển Cửu Long đi.”

“Ra là con muốn thứ mà mình không thể đảm đương được.”

“Còn phải xem con có đảm đương được hay không chứ.”

“Không, con không đủ khả năng. Cửu Long quá to lớn, một đứa trẻ như con không thể gánh vác nổi đâu.”

“Phụ thân!”

“Con im lặng đi. Mẫu thân mà phát điên lên thì khó mà đảm đương nổi đây.”

Ánh mắt Cao Trường Minh chuyển sang hướng lão bà.

Lão bà lập tức run rẩy hết như muốn phát điên ngay tức khắc.

Chỉ cần nghe thấy âm thanh lạ, bà ta lại nổi cơn thịnh nộ.

“Ta không thể giao Cửu Long cho con được. Thay vào đó ta sẽ cho con toàn quyền dẫn dắt Tịch Quang.”

“Tịch Quang á?”

“Đúng vậy, Tịch Quang là người mạnh nhất ở Tái Ngoại, hiện hẳn đang đến bốn trang.”

470

Kim Tị Thương gãi gãi cổ như đang rơi vào thế khó.

“Khó thật.”

Là phân đà chủ của phân đà Thiệu Dương của Hạ Ô Môn, y đã từng xử lý qua rất nhiều việc. Điều mà y luôn tự tin nhất ấy chính là thu thập và xử lý thông tin.

Có rất nhiều thông tin ở một nơi nằm ở khu vực trọng điểm của việc lưu thông như Thiệu Dương.

Có rất nhiều người tìm đến Thiệu Dương, nào là thương nhân, quan khách nước ngoài, nào là tiêu sư của tiêu cục.

Và tai mắt của Hạ Ô Môn luôn hướng đến bọn họ.

Những môn đồ của Hạ Ô Môn thu thập toàn bộ thông tin và không bỏ sót một nội dung nào trong cuộc trò chuyện của bọn họ rồi báo cáo lên Kim Tị Thương.

Kim Tị Thương nghe báo cáo từ những thuộc hạ rồi lọc ra những thông tin cần thiết. Sau đó, y lại tiếp tục chọn thứ nổi bật trong thông tin đã lọc rồi tiếp tục cho thuộc hạ tìm hiểu sâu về nó.

Chính vì thế nên thông tin có được từ phân đà Thiệu Dương rất chất lượng, đến mức đội chủ Giám Sát Đội là Hồng Hữu Tân cũng phải công nhận. Nhưng toàn bộ sự tự tin của y đã biến mất khi gặp Ân Diệu.

“Sao một nha đầu lại có thể...”

Ân Diệu xuất sắc đến khó tin.

Khả năng phân tích của tiểu nữ tử khiến y phát choáng.

Vì thế nên y đã bị áp đảo hoàn toàn trong suốt cuộc trò chuyện.

Y thậm chí còn không nhớ lần cuối cùng mình bị đối phương áp đảo đến mức này là khi nào.

Tuy mất hết tự tin, nhưng y cũng rất thích thú.

Bởi vì lâu rồi y mới được nói chuyện cùng với người có kiến thức và tầm nhìn tương tự y.

Y đã học được rất nhiều qua cuộc nói chuyện với Ân Diệu.

Ân Diệu thông thạo tất cả mọi thứ, đặc biệt rất nhạy về đồng tiền.

Sau khi nói chuyện cùng tiểu nữ tử, y có thể thấy được những điều mà y chưa bao giờ thấy trước đây.

Y cảm giác như mình vừa được mở rộng tầm mắt vậy.

“Phù! Hôm nay tới đây thôi, mai ta lại tiếp tục hành động.”

Kim Tị Thương quay trở về phân đà .

Nhìn bề ngoài, phân đà Thiệu Dương hoàn toàn không khác gì những dinh thự khác.

Y đã cố ý chọn một dinh thự không quá nổi bật để làm căn cứ.

Khi về đến phân đà Thiệu Dương, Kim Tị Thương ngay lập tức viết thư báo cáo gửi lên tổng đà.

Y tóm tắt ngắn gọn cuộc nói chuyện hôm nay với Ân Diệu và thông tin nhận được từ các môn đồ hôm nay.

Sau khi viết xong, y gắn thư vào một bên chân của chim bồ câu sau đó mở cửa sổ và để nó bay đi.

Chim bồ câu bay đi mất hút trong tích tắc.

“Phù!”

Đến lúc này, Kim Tị Thương mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Cảm giác như một ngày dài đằng đẵng vừa mới kết thúc vậy.

“Khục!”

Bỗng y nghe được âm thanh kỳ lạ ở bên ngoài.

Toàn thân của Kim Tị Thương bỗng dưng ớn lạnh.

Y vội vàng đóng tai ra ngoài để nghe ngóng.

“Ặc!”

Âm thanh rên rỉ của ai đó lại vang lên.

‘Có đột kích sao?’

Phân đà Thiệu Dương của Hạ Ô Môn được nguy trang thành một dinh thự rất bình thường.

Số lượng người ở đây cũng luôn được giữ ở mức tối thiểu để tránh sự chú ý của người ngoài.

Những người trong dinh thự luôn hành động rất cẩn trọng để đề phòng những ánh mắt dò xét từ bên ngoài. Hoàn toàn không có chuyện phải lớn giọng hay la hét vô cớ như thế này.

Rõ ràng là có ai đó đã đột kích vào phân đà Thiệu Dương.

Kim Tị Thương đẩy giá sách trên tường. Một không gian bí mật hiện ra.

Đó chính là một lối đi khẩn cấp dẫn ra bên ngoài.

Việc mà phân đà chủ phải làm khi phân đà bị tấn công không phải là đánh trả, mà phải là trốn thoát một cách an toàn, ngay cả khi người ấy phải hy sinh tất cả các thuộc hạ của mình.

Không ai biết tai ương nào sẽ ập đến khi thông tin mà phân đà chủ nắm giữ bị rò rỉ ra ngoài.

Đặc biệt là một phân đà quan trọng như Thiệu Dương. Nơi càng quan trọng thì thông tin ấy lại càng có giá trị.

Y nhất định phải sống sót.

Kim Tị Thương ngoái lại nhìn trước khi bước vào lối thoát hiểm.

“Khẹc!”

Một tiếng thét khác lại vang lên.

Tuy nó chỉ vang lên trong chốc lát, nhưng Kim Tị Thương có thể nhận ra chủ nhân của giọng nói ấy là ai.

‘Tiểu Kiệt!’

Đó là võ giả canh gác bên ngoài phòng của y.

Y không biết kẻ nào đã đột nhập vào đây nhưng hẳn ta đang lao đến phòng y với tốc độ chóng mặt.

Y không thể chần chừ thêm nữa.

Kim Tị Thương vội vàng bước vào thông lộ rồi đóng cửa lại.

Rầm!

Kim Tị Thương vội vàng chạy trên thông lộ dưới lòng đất.

Con đường này dẫn đến tầng hầm của dinh thự cách đó hai mươi trượng.

Con đường này dùng để thoát thân trong trường hợp khẩn cấp.

Uỳnh!

Kim Tị Thương mở cửa bước ra ngoài.

Thật may thay lúc này không có ai ở trong dinh thự cả.

Những kẻ đột kích chắc chắn sẽ không để mắt đến nơi này.

Kim Tị Thương phân vân một lúc.

‘Ta nên đi đâu đây?’

Y biết một nơi an toàn nhất lúc này ở Thiệu Dương.

Chính là Quán Trọ Hồ Liên nơi Phiêu Nguyệt đang ở.

Nếu đến đó, y có thể giữ được cái mạng của mình. Nhưng nếu vậy thì tin tức Phiêu Nguyệt đang ở Thiệu Dương chắc chắn sẽ bị bại lộ.

Với tư cách là phân đà chủ, y không thể nào tiết lộ danh tính của khách quan được.

Và y lựa chọn đi ngược lại hướng đến quán trọ Hồ Liên.

Kim Tị Thương chạy hết tốc lực trên con đường đêm ở Thiệu Dương.

Đêm đã khuya nên đường phố lúc này không có một bóng người, điều đó càng khiến Kim Tị Thương cảm thấy ghê rợn.

‘Mình phải rời khỏi đây càng nhanh càng tốt.’

Kim Tị Thương nâng cao công lực rồi thi triển khinh công.

“Người đi đâu mà gấp gáp đến học cả hơi thế hả?”

Giọng nói của ai đó phát ra bên cạnh y.

Kim Tị Thương nhìn sang bên cạnh thì thấy ai đó đang song song với mình.

Kim Tị Thương kinh ngạc đến mức hệt cả hơi.

Bởi vì y hoàn toàn không nhận thức được bên cạnh y có người cho đến khi người đó mở miệng.

Quái nhân sở hữu mái tóc bù xù và bộ râu dài phủ xuống cả ngực. Ánh mắt của quái nhân phát ra ánh sáng ghê rợn.

Quái nhân khoác trên mình bộ võ phục đỏ sẫm tỏa ra mùi máu đầy kinh dị. Rõ ràng là ban đầu nó có màu khác, nhưng sau khi bị nhuộm đầy máu nó đã đổi màu.

‘Chết tiệt!’

Kim Tị Thương không trả lời câu hỏi của quái nhân mà tăng tốc độ lên. Quái nhân lảo bẫm.

“Đúng là đám người Hạ Ô Môn, lúc nào cũng thiếu lễ nghĩa.”

Quái nhân vung tay.

Một quyền phong cường mãnh ngay lập tức đập vào người của Kim Tị Thương.

Uỳnh!

“Khục!”

Kim Tị Thương hét lên một tiếng rồi ngã xuống nền đất.

Lưng của y lộ ra cả xương.

Uy lực của quyền phong ban nãy thực sự rất kinh hãi.

“U!”

Kim Tị Thương lăn lộn trên nền đất.

Quái nhân bước lại gần Kim Tị Thương rồi ngồi xổm xuống.

“Người là Kim Tị Thương phân đà chủ phân đà Thiệu Dương của Hạ Ô Môn đúng chứ?”

“N, người là ai?”

“Người nghĩ ta là ai?”

“Chuyện đó làm sao ta biết được?”

“Mang tiếng là phân đà chủ mà không biết lão phu là ai sao? Hay lão phu phải làm thế này người mới biết nhỉ?”

Bỗng quái nhân dơ tay lên. Sau đó, một ánh sáng xanh xuất hiện trên tay của quái nhân, tỏa sáng như một viên bảo thạch.

Kim Tị Thương mở to mắt.

‘Thanh... Cang Thủ.’

Thanh Cang Thủ là tuyệt kỹ thành danh của một võ giả danh chấn cả thiên hạ.

“Ông là... Vạn Nhân Sát?”

“Quả nhiên là người biết ta.”

Vạn Nhân Sát cười khúc khích.

Trái ngược với gương mặt của Kim Tị Thương lúc này đang trở nên tối sầm.

Nếu kẻ địch của y lúc này là Vạn Nhân Sát thì khả năng y có thể sống sót thoát ra khỏi đây là hoàn toàn không có.

Vạn Nhân Sát đứng thừ tư trong Bát Tinh Tọa, nhưng là người nổi danh tàn bạo nhất.

Vạn Nhân Sát hỏi lại.

“Người biết đúng chứ?”

“Chuyện gì?”

“Hành tung của Tử Thần.”

“Ta không biết.”

“Hờ hờ! Mắt ngươi lão liên liên tục rồi kia. Lão phu thực sự không thích những đứa trẻ gian dối đâu.”

“...”

Kim Tị Thương cắn chặt răng thay vì trả lời. Y quyết tâm sẽ không nói ra bất cứ thứ gì cả.

Vạn Nhân Sát bật cười khi nhìn thấy được bộ dạng này của Kim Tị Thương.

Vạn Nhân Sát nói.

“Nếu ngươi nhận ra Thanh Cang Thủ của lão phu thì quả nhiên mạng lưới thông tin của Hạ Ô Môn không hề tầm thường. Nhưng ngươi có biết không? Lão phu còn giỏi một thứ hơn thi triển Thanh Cang Thủ đấy.”

“Là gì vậy?”

“Hờ hờ! Chính là khiến ngươi nói ra tất cả những gì mà ngươi biết.”

Kim Tị Thương ngay lập tức cắn lưỡi.

Y quyết định tự vẫn để giữ bí mật. Nhưng trước khi y kịp cắn vào lưỡi thì Vạn Nhân Sát đã bắt lấy khớp thái dương hàm của y.

“U!”

“Ngươi không thể chết nếu chưa có sự cho phép của ta.”

Vạn Nhân Sát cười.

Phiêu Nguyệt rời khỏi giường.

Khi hần đứng dậy, bóng dáng của nữ nhân bên cạnh cũng hiện ra.

Nữ nhân đang che ngực với mái tóc đen bông bênh như thác nước kia chính là Kỳ Thiên Tuệ, diệt nữ của thần y.

Kỳ Thiên Tuệ kéo lấy chăn để che ngực rồi cũng rời khỏi giường. Về ngoài cửa nàng gọi cảm một cách đáng kinh ngạc.

Kỳ Thiên Tuệ là người luôn chăm sóc cho bệnh nhân trong một bộ y phục cũ kỹ. Không ai biết được đằng sau bộ y phục cũ kỹ đó lại là một thân hình quyến rũ như thế này.

Kỳ Thiên Tuệ lại gần Phiêu Nguyệt và ôm lấy hần từ phía sau.

Cảm giác một thứ mềm mại áp sát vào lưng truyền tới.

Phiêu Nguyệt vẫn đứng im.

Kỳ Thiên Tuệ thầm thì.

“Huynh lúc nào cũng thô bạo như thế này sao?”

“...”

“Muội đã rất ngạc nhiên đó, huynh khác với vẻ bề ngoài quá.”

“Không thích sao?”

“Làm gì đó.”

Kỳ Thiên Tuệ tùm tùm cười.

Kỳ Thiên Tuệ hiện tại cũng rất khác so với ấn tượng ban đầu của hắn, nhưng Phiêu Nguyệt không hề ngạc nhiên.

Bởi vì trong số những nữ nhân mà hắn đã gặp qua thì hầu hết đều có vẻ ngoài khác hoàn toàn khi ở cùng nhiều người và chỉ có hai người ở cùng nhau.

Tuy Kỳ Thiên Tuệ luôn cố gắng cứu giúp những bệnh nhân của mình nhưng nàng cũng là một nữ nhân.

Nàng đương nhiên cũng muốn hò hẹn và chia sẻ tình yêu với ai đó. Nhưng hoàn cảnh không cho phép, hơn nữa nàng cũng phải để mắt đến người khác.

Đối với một người không có ý định tiến tới hôn nhân như nàng, Phiêu Nguyệt là đối tượng phù hợp nhất.

Phiêu Nguyệt đẹp đến mức làm rung động cả trái tim lạnh giá của nàng. Thậm chí khiến nàng phải có những suy nghĩ hờ hững.

Lần đầu tiên khi nhìn thấy Phiêu Nguyệt, trái tim nàng đã dao động dữ dội.

Hơn nữa hai người sẽ không có ràng buộc gì khi ngủ cùng với nhau một đêm. Nghĩ vậy nên nàng đã câu dẫn Phiêu Nguyệt, và Phiêu Nguyệt đã chấp nhận nàng.

Một nam một nữ quấn lấy nhau suốt đêm dài.

Lần đầu tiên Kỳ Thiên Tuệ biết rằng nàng có một ham muốn mãnh liệt thế này. Vậy nên nàng hành hạ Phiêu Nguyệt như thể không có ngày mai.

Kỳ Thiên Tuệ ôm chặt lấy Phiêu Nguyệt rồi nói.

“Muội sẽ không làm phiền huynh vì chuyện ngày hôm nay đâu. Huynh cũng đừng đòi hỏi muội bất cứ điều gì về chuyện này.”

“Sẽ không có chuyện đó đâu.”

“Huynh nói rồi đấy nhé.”

Kỳ Thiên Tuệ mỉm cười rồi tách ra khỏi Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt quay lại nhìn nàng, gương mặt của nàng bỗng đỏ bừng. Bởi vì cơ thể của Phiêu Nguyệt lúc này vẫn đang trần như nhộng.

Kỳ Thiên Tuệ cố tỏ ra vẻ thản nhiên nhất.

“Giờ muội phải đi rồi. Nếu không thì tổ phụ của muội sẽ nghi ngờ mất.”

Nàng mở cửa rồi bước ra ngoài.

Phiêu Nguyệt đứng nhìn nàng rời đi rồi mặc y phục vào.

Sau khi Phiêu Nguyệt mặc y phục xong, Quỷ Nha cũng từ đâu đó xuất hiện. Nó bò lên chân của Phiêu Nguyệt rồi leo lên người và chui vào ngực áo của hắn.

Bụng của Quỷ Nha phình ra như thể vừa ăn một thứ gì đó.

Phiêu Nguyệt đặt Quỷ Nha vào lồng ngực rồi bước ra ngoài.

Hắn cùng với Kỳ Thiên Tuệ ngủ ở bzfczk một quán trọ khác để tránh sự chú ý của những người xung quanh.

Có lẽ mặt trời vẫn chưa ló dạng nên trên đường lúc này không có một bóng người.

Phiêu Nguyệt bước trên con đường vắng lặng.

Gió buổi sáng sớm thổi qua người hắn.

Phảng phất trong làn gió là một mùi máu tanh.

471

Phiêu Nguyệt ngẩng đầu lên và ngửi mùi hương.

Đó là một mùi hương thoảng qua mà một người bình thường không thể nào phát hiện ra được.

Tuy nhiên, khứu giác của Phiêu Nguyệt vô cùng nhạy bén, ngửi thấy được mùi máu thoảng qua.

Nếu chỉ đơn giản là có mùi máu thì Phiêu Nguyệt chẳng bận tâm làm gì. Thiệu Dương là một thành phố rất lớn và cũng không có gì lạ nếu như có xô xát đổ máu xảy ra ở đây.

Nhưng mùi máu mà Phiêu Nguyệt ngửi được lại rất đặc biệt.

Soạt!

Quý Nha chui ra khỏi tay áo, thò đầu ra ngoài.

‘Độc khí.

2

Trong mùi máu có độc khí.

Độc khí đã loảng ra trong không khí nhưng đến tận bây giờ nếu ngửi thấy được cũng rất đau đầu, chắc có lẽ độc khí ban đầu còn kinh khủng hơn rất nhiều. Vì vậy mà Quý Nha đã phản ứng lại với mùi độc khí này.

Phiêu Nguyệt đi về hướng có mùi máu.

Nơi mà mùi máu thoảng ra là con hẻm ở phía sau Thiệu Dương.

Ở phía góc con hẻm là một cái xác bị chôn vùi như thể đông rác.

Ngay khi nhìn thấy cái xác bị phân hủy một nửa, Phiêu Nguyệt đã nhanh chóng nhận ra thân phận của cái xác đó.

1

“Kim Tị Thương!”

Cái xác thảm khốc kia không ai khác chính là Kim Tị Thương, Phân đà chủ phân đà Thiệu Dương của Hạ Ô Môn.

Phiêu Nguyệt quỳ một bên chân, quan sát thi thể.

8

Một ánh mắt vô cùng đau đớn hiện diện trên khuôn mặt của Kim Tị Thương.

Nhìn thật đau đớn biết bao nhiêu khi mà đến cả răng trong miệng y đều bị nát vụn.

“Thật tàn nhẫn!”

Tình trạng của Kim Tị Thương thê thảm đến mức Phiêu Nguyệt phải thốt lên hai chữ ‘tàn nhẫn’.

Nhưng màn tra tấn đơn giản không thể để lại hậu quả nghiêm trọng đến như vậy.

Mùi hôi kinh khủng bốc ra từ cơ thể y. Có lẽ vì độc khí quá mạnh nên cả cơ thể cũng bị phân hủy một nửa.

6

Độc ở mức độ khủng khiếp như thế này không phải là dễ tìm.

Trên hết, kỹ thuật sử dụng độc của người này cũng rất điêu luyện.

Việc giết một người bằng độc không phải là quá khó. Nếu là cực độc thì chỉ cần cho nạn nhân nếm một chút cũng có thể dẫn đến tử vong.

Vấn đề là người này đã sử dụng độc, đồng thời vẫn giữ cho nạn nhân sống lâu nhất có thể. Một nỗi đau đớn như thể bước đi trong địa ngục trần gian, dù nén hơi thở để không hít được nhưng khoảng thời gian này cũng gây ra ít nhiều nỗi thống khổ.

Người không chế và tra tấn Kim Tị Thương chính là một kẻ điêu luyện đến như vậy.

Kim Tị Thương đã cố gắng nén hơi thở của mình, và trải qua một nỗi đau đến thấu gan trong một khoảng thời gian.

Vì phải chịu đựng nỗi đau nên răng rụng hết và móng tay móng chân đều bị mài mòn cả.

8

Hai mắt đỏ bừng, máu tuôn ra, tóc cũng rụng một nửa. Đó là những thứ mà y phải trải qua trước giây phút ra đi của mình.

Chỉ cần nhìn vào tình trạng thi thể của Kim Tị Thương là có thể biết được kẻ đã khống chế và tra tấn y tàn nhẫn đến mức nào, và tinh thông về độc khí.

Một số kẻ coi việc tra tấn là trò vui, nhưng có một số kẻ dùng tra tấn để khai thác thông tin từ nạn nhân.

1

Kim Tị Thương cũng như vậy.

Rõ ràng là Kim Tị Thương đã bị tra tấn để cạy miệng nói ra một bí mật nào đó.

‘Phân đà chủ phân đà Thiệu Dương của Hạ Ô Môn không phải một người mà muốn giết thì giết. Nhưng kẻ này đã ra tay không do dự với Kim Tị Thương. Nói cách khác, kẻ này mạnh mẽ đến mức không hề quan tâm đến việc Hạ Ô Môn sẽ phản nộ hay tìm cách trừng trị ra sao.’

Giết Phân đà chủ phân đà Thiệu Dương của Hạ Ô Môn là một việc hết sức nguy hiểm.

Hơn nữa, kẻ này không chỉ đơn thuần mà giết người, trước khi giết kẻ này còn tra tấn Kim Tị Thương cho đến chết.

Cho dù người có ý chí mạnh mẽ đến đâu, Phiêu Nguyệt nghĩ rằng dù y có bị tra tấn đến như vậy cũng khó lòng mà giữ được bí mật.

Con người nếu quá đau khổ thì thà chết còn hơn.

Có lẽ Kim Tị Thương cũng như vậy.

Khả năng cao là y đã thổ lộ tất cả những gì y biết để chết ngay lập tức.

Phiêu Nguyệt đứng dậy, quay lưng đi để lại thi thể của Kim Tị Thương.

Hắn không có thời gian ở lại đây lâu.

Phiêu Nguyệt di chuyển về quán trọ Hồ Liên.

May mắn thay, dường như vẫn chưa có chuyện gì xảy ra với quán trọ Hồ Liên.

“Tất cả dậy đi.”

Phiêu Nguyệt đánh thức Ân Diệu và Đào Diễm Sơn.

Ân Diệu lạnh lùng.

“Ca ca sao vậy?”

“Ca ca à?”

Hai người vừa dụi mắt vừa thức dậy.

Phiêu Nguyệt nói.

“Kim Tị Thương đã chết.”

“Hả? Chuyện gì vậy.....”

Ân Diệu ngạc nhiên, mở to mắt.

Mới vừa hôm qua hai người vừa gặp mặt và đàm đạo, nay nghe tin Kim Tị Thương đã chết, tâm trạng nàng vô cùng hỗn loạn.

Ân Diệu nhanh chóng tỉnh táo lại và hỏi.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Ta thấy xác Kim Tị Thương ở con hẻm. Rõ ràng là đã bị tra tấn đến chết.”

“Có khả năng chúng sẽ tìm chúng ta nhanh thôi.”

“Đúng vậy.”

“Trước tiên là phải rời khỏi đây. Sau đó từ từ xem xét tình hình.”

Ân Diệu tuy có ngạc nhiên nhưng sau đó mau chóng lấy lại tinh thần và đưa ra kế hoạch. Đào Diễm Sơn hỏi.

“Vậy ta phải đi đâu? Dù có chuyển qua quán trọ khác ta cũng sẽ mau chóng bị phát hiện thôi.”

Ở Thiệu Dương có rất nhiều quán trọ, nhưng chỉ cần muốn là chúng có thể mau chóng lòng ra bọn họ.

Ân Diệu nói.

“Chỉ có một nơi mà chúng không thể tìm thấy.”

“Có một nơi như vậy sao?”

Thay vì trả lời câu hỏi của Đào Diễm Sơn, Ân Diệu nhìn Phiêu Nguyệt.

“Phải chuyển đến Kỳ Gia Y Bang thôi.”

“Ta cũng nghĩ thế.”

Phiêu Nguyệt gật đầu.

Kỳ Gia Y Bang nằm ngay giữa khu ổ chuột.

Không giống như khu phố sầm uất, khi khu ổ chuột có người lạ bước vào, người dân ở đây rất phần nộ.

Hơn nữa, Kỳ Gia Y Bang là chỗ dựa tinh thần của những người nghèo. Nếu ở đây xuất hiện người lạ hoặc đối tượng có thể gây hại tới Kỳ Gia Y Bang, nhất định tin tức sẽ lan đi rất nhanh.

Hơn nữa, Phong Tôn cũng đang ở Kỳ Gia Y Bang.

Hiện tại, nơi an toàn nhất ở Thiệu Dương chính là Kỳ Gia Y Bang.

“Muội có biết chính xác chỗ của Kỳ Gia Y Bang không?”

“Muội biết!”

“Vậy mau xuất phát ngay đi.”

“Còn ca ca thì sao?”

“Ta sẽ ở lại đây.”

“Muội hiểu rồi.”

Ân Diệu gật đầu mà không hỏi lý do. Đào Diễm Sơn một thoáng hoài nghi. Nhưng ngay sau đó hắn cũng gật đầu đồng tình.

“Vây ca ca phải cẩn thận!”

“Đi đi!”

“Vâng!”

Đào Diễn Sơn và Ân Diệu rời khỏi quán trọ.

Hai người nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Phiêu Nguyệt đứng tựa lưng vào bức tường trong bóng tối.

Phiêu Nguyệt đứng yên như một bức tượng đá. Sau đó bóng hình hắt dần ẩn mình hòa vào màn đêm.

Quán trọ sau khi Ân Diệu và Đào Diễn Sơn rời đi trở nên yên ắng.

Soạt soạt soạt!

Âm thanh nhỏ phát ra xung quanh quán trọ. Một lát sau có một nhóm bóng đen xuất hiện.

Đó là một đám người mặc võ phục màu đen, trên người phát ra mùi hương vô cùng mờ ám.

Chúng trèo qua hàng rào và nhanh chóng tiếp cận quán trọ mà không phát ra tiếng động nào.

Chúng nhanh chóng lục soát quán trọ.

Khi mở cửa kiểm tra căn phòng, một ánh mắt bối rối thoáng hiện trên gương mặt chúng.

Căn phòng chúng vẫn đinh ninh là có người ở trong, nay lại trống rỗng.

Rầm!

Trong khoảnh khắc đó, một kẻ lạ mặt xuất hiện.

Đó là một lão nhân râu ria rậm rạp che phủ ngực với mái tóc rối bời.

Lão chính là Vạn Nhân Sát.

Lúc đó, một võ giả trong đội đang lục soát quán trọ nhìn về phía Vạn Nhân Sát, khẽ lắc đầu.

Đó là tín hiệu nói với lão rằng không có một ai bên trong căn phòng.

Vạn Nhân Sát cau mày.

“Không có ai bên trong à? Ý ngươi là ta đã bị lừa sao?”

Lão lao vào trong căn phòng.

Thực sự không có ai trong đó cả.

Lão nhìn thấy chấn đệm nằm lộn xộn ở trên sàn nhà. Lão khẽ chạm vào, hơi ẩm vẫn còn.

Rõ ràng đó là bằng chứng cho thấy người mới chỉ rời đi chỉ một lúc trước mà thôi.

Vạn Nhân Sát nhìn xung quanh, lăm bằm.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy? Chẳng lẽ thông tin bị lộ ra bên ngoài sao?”

Nhưng ngay sau đó lão lắc đầu phủ nhận.

Đúng là lão đã mất một khoảng thời gian khi phải tra tấn Kim Tị Thương. Nhưng dù gì chuyện đây cũng rất đáng.

Kim Tị Thương quả thực là một người rất kiên nhẫn.

Y kiên trì chịu đựng màn tra tấn kinh hoàng của Vạn Nhân Sát. Vì vậy, phải mất nhiều thời gian hơn dự tính để có thể giết được y.

Cuối cùng, Kim Tị Thương đã khai ra ‘họ’ đều đang ở quán trọ Hồ Liên.

“Đến cuối cùng vẫn không chỉ đích danh tên của từng người ở lại quán trọ Hồ Liên.....”

Nếu còn sống lâu thêm một chút nữa thì chắc có lẽ Kim Tị Thương đã khai ra danh tính của những người ở lại đây. Nhưng thật không may cho lão, Kim Tị Thương đã chết trước khi lão kịp biết.

Sau khi Kim Tị Thương chết, lão trở về phân đà Thiệu Dương của Hạ Ô Môn để triệu tập thuộc hạ. Sau đó, lão chạy ngay đến đây.

Hầu như không có một khoảng thời gian nào ngơi nghỉ. Nhưng lão vẫn không thể bắt được những kẻ ở lại quán trọ Hồ Liên.

Đây là lần đầu tiên lão thất bại đến như vậy.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy? Có phải chúng biết trước ta sẽ đến không?”

Vạn Nhân Sát lắc đầu.

Bởi vì lão nghĩ rằng hoàn toàn không có khả năng ấy.

Vạn Nhân Sát ra lệnh cho thuộc hạ.

“Hãy bắt chủ quán trọ và tiểu nhị.”

“Tuân lệnh!”

Đám thuộc hạ đáp lời, lao về phía quán trọ. Một lúc sau chúng trở lại với bàn tay không.

“Thưa, không còn một ai cả.”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Có vẻ như chúng đã mau chóng rời khỏi đây được một lúc rồi.”

Cả Ân Diệu và Đào Diễm Sơn đã rời đi cùng chủ quán trọ và tiểu nhị.

Biết rằng tiểu nhị cũng là môn đồ thuộc Hạ Ô Môn nên hai người lại càng quan tâm giúp đỡ hơn.

Tiểu nhị vội đánh thức chủ quán trọ dậy và rời khỏi quán trọ, để rồi đám thuộc hạ của Vạn Nhân Sát quay trở ra trong v&ocbzfczkirc; vọng.

“Ặc!”

Vạn Nhân Sát không thể chịu đựng được cơn giận, tung một quyền vào căn phòng.

Ầm ầm!

Một bên bức tường của căn phòng đổ sụp cùng với tiếng nổ vang trời.

Vạn Nhân Sát nhìn chăm chăm bức tường đổ sụp, bình tĩnh trở lại.

“Quay về.”

“Tuân lệnh!”

Vạn Nhân Sát cùng thuộc hạ cứ thế rời khỏi quán trọ.

“Sao bức tường lại thành ra vậy?”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Những vị khách còn lại trong quán trọ ngạc nhiên trước tiếng ồn nên đã chạy ra ngoài. Họ nhìn vào bức tường sụp đổ, về mặt hoài nghi.

Họ nhìn xung quanh để tìm nguyên nhân. Nhưng Vạn Nhân Sát cùng thuộc hạ đã sớm cao chạy xa bay rồi.

Vạn Nhân Sát cùng thuộc hạ chạy nhanh qua con phố sau khi rời khỏi quán trọ.

Nơi chúng hướng tới là một dinh thự khá lớn cách xa quán trọ. Rầm!

Ngay khi chúng bước vào bên trong dinh thự, cánh cửa vội đóng sầm lại như thể đã chờ đợi từ lâu trước đó.

Đây chính là nơi ở của Vạn Nhân Sát ở Thiệu Dương.

“Thật là vô ích.”

Lão vò đầu rồi lẩm bẩm.

Như thể lão đang bị chơi một ván rất đau.

Đây là lần đầu tiên lão cảm thấy như vậy kể từ khi lão đến Bất Hồi Ngục vài tháng trước đây.

Khi lão nghe tin Bất Hồi Ngục gặp nguy hiểm và chạy đi ứng cứu thì mọi chuyện đã kết thúc. Lối vào Bất Hồi Ngục bị phá hủy khiến cho những người ở trong không thể thoát ra ngoài, tâm trạng lão lúc đó rất mơ hồ.

Một cảm giác khó chịu như không thể gột rửa.

Dù có trải qua cảm giác này bao nhiêu lần đi chăng nữa thì lão cũng khó lòng mà làm quen được.

“Rõ ràng là hắn.”

Tổng Thiên Vũ yêu cầu kiểm tra xem liệu Tử Thần có ở đây không.

Mặc dù không thể xác nhận được khuôn mặt của hắn, nhưng rõ ràng là Tử Thần đang ở trong căn phòng này. Nếu không

phải là hần ta thì không có ai có thể lừa lão một vỏ như vậy được.

“Phù! Chắc ta phải nghỉ một chút.”

Cơ thể lão vốn không thường uể oải chỉ vì thức xuyên đêm một ngày.

Nhưng lý do mà cơ thể lão trở nên mệt mỏi đến mức như vậy là vì đối thủ mà lão đang đuổi theo chính là Phiêu Nguyệt. Trên chiếc bàn bên cạnh cửa sổ là một chậu nước đầy. Chậu nước này được chuẩn bị sẵn cho lão.

Vạn Nhân Sát đột nhiên cảm thấy vô cùng nóng mặt. Lão cầm một con dao găm nhỏ và cạo đi lớp râu phủ đầy mặt.

Ngay sau đó, những vết sẹo trên mặt dần lộ ra.

Vết sẹo chẳng chịt trên khuôn mặt lão như một bàn cờ vây nhìn thật khủng khiếp. Nhưng Vạn Nhân Sát không để tâm.

“Thoải mái quá!”

Vạn Nhân Sát nằm trên giường, xoa xoa mặt.

Đang cố ngủ thì bỗng dưng Vạn Nhân Sát cảm thấy ngứa ngáy ở cổ.

Ngay lúc đó.

Bình!

Đột nhiên có cái gì đó siết cổ và kéo cơ thể lão ta lên không trung.

“Khặc!”

Lão mở to mắt khi cảm thấy cổ họng sắp đứt lìa.

Một cái dây đang siết lấy cổ lão.

Một người bình thường thì có lẽ đã buông xuôi chịu đựng, nhưng Vạn Nhân Sát thì khác.

Lão dùng chân trái đá vào chân phải để lấy đà rồi tung người lên không trung.

Sau đó, lão quay đầu lại.

Soạt!

Trong khoảnh khắc, chiếc dây siết chặt cổ lão đứt, lão thoát chết trong gang tấc.

Vạn Nhân Sát không chịu bỏ cuộc.

Lão nhìn lên trần nhà phía chiếc dây vừa đứt, thì triển Thanh Cang Thủ.

Ầm ầm ầm!

Mái nhà nát tan cùng với tiếng nổ ầm ầm. Một nam nhân với khuôn mặt trắng bệch đang nhìn xuống phía Vạn Nhân Sát qua mái nhà vỡ tan.

472

Khi Vạn Nhân Sát nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch hiện lên trong bóng tối, toàn thân lão lập tức nổi da gà.

Lão chính là Vạn Nhân Sát đã gặp và giết vô số võ giả.

Những vết sẹo trên mặt lão cũng xuất hiện trong quá trình giết người không gớm tay ấy.

Thứ đã cứu lão chính là võ công cao cường và giác quan thứ sáu vô cùng nhạy bén.

‘Tên Tử Thần khôn kiếp!’

2

Mặc dù nam nhân kia không nói gì, nhưng theo bản năng, Vạn Nhân Sát vẫn có thể nhận ra danh tính của người đó.

Tử Thần Phiêu Nguyệt.

Kẻ mà lão đang truy đuổi.

1

Vạn Nhân Sát hét lên.

“Phiêu Nguyệt! Sao ngươi lại ở đây?”⁸

“.....”

Phiêu Nguyệt nhìn chăm chăm vào Vạn Nhân Sát mà không nói một lời.

Cái nhìn đó khiến người khác tức giận.

Bởi nó tạo ra cảm giác như đang bị coi thường.

6

“Tên khốn!”

Vụt!

8

Vạn Nhân Sát hét lên và thi triển Thanh Cang Thủ.

Mái của những tòa nhà gần đó lập tức sụp đổ sau khi chạm phải Cang Thủ của lão.

Vạn Sát Nhân đâm xuyên qua đồng đồ nát và bụi bay ngập trời rồi bay vút lên không trung.

“Chuyện gì thế?”

“Chúng ta bị tập kích đó.”

1

Nghe thấy tiếng đổ sập của những toàn nhà, đám thủ hạ của Vạn Sát Nhân lập tức lao ra.

Thông thường nếu có náo động lớn như vậy thì việc lộn xộn là khó tránh khỏi. Tuy nhiên cấp dưới của Vạn Sát Nhân hoàn toàn khác.

Họ ngay lập tức phân tán ra các hướng và bao vây hoàn toàn dinh thự.

Một lúc sau, khi lớp bụi dần lắng xuống và hình dáng của Phiêu Nguyệt hiện ra.

Vạn Sát Nhân đáp xuống ngay trước mặt Phiêu Nguyệt.

“Sao ngươi dám xuất hiện một mình trước mặt Vạn Sát Nhân ta, ngươi điên thật rồi Phiêu Nguyệt!”

“Ngươi là Vạn Sát Nhân sao?”

“Ngươi tìm tới tận đây mà không biết ta là ai sao?”

“Hôm nay ta mới gặp ngươi lần đầu tiên thì biết sao được?”

Phiêu Nguyệt đã ở cùng một chỗ với Vạn Sát Nhân tới hai lần.

Lần đầu tiên là khi Tuyệt Dao Trang và Chân Gia đụng độ nhau, lần thứ hai là ở Bất Hồi Ngục. Tuy nhiên mọi chuyện đã kết thúc trong khi cả hai chưa có cơ hội gặp mặt.

Vì thế, đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy mặt nhau trực tiếp.

Vạn Sát Nhân cất tiếng hỏi.

“Sao ngươi có tìm tới tận đây?”

“Là ngươi chỉ cho ta.”

“Gì cơ?”

“Ngươi không hề hay biết rằng ta đã bám theo ngươi từ nhà trọ sao?”

Trước câu nói của Phiêu Nguyệt, khuôn mặt Vạn Sát Nhân nhăn nhó một cách kinh khủng.

Thật không thể tin được rằng một cao thủ hàng đầu giang hồ như lão lại không hề phát giác ra sự bám đuôi của Phiêu Nguyệt.

Nếu đó là sự thật thì chẳng còn gì có thể nhục nhã hơn được nữa.

Chẳng khác nào lão có mắt như mù.

Nếu những người trong giang hồ biết được sự thật này thì sẽ cười nhạo lão tới chết mất.

“Đồ khốn!”

Vạn Sát Nhân bùng lên cơn tức giận.

Lão thi triển Thanh Cang Thủ về phía Phiêu Nguyệt.

Rầm!

Nơi mà Phiêu Nguyệt vừa đứng đã nổ tan tành cùng lúc với tiếng động lớn vang lên.

Vạn Sát Nhân hét to.

“Bắt lấy hắn ta!”

“Rõ!”

Đám thủ hạ của Vạn Sát Nhân đồng loạt lao về phía Phiêu Nguyệt.

Đồng đến mức như bầy ong vỡ tổ vậy.

Mỗi người đều sở hữu sức mạnh ngang với một trăm người khác. Và quan trọng hơn hết, họ biết rõ cách gây ra những vết thương trí mạng cho đối thủ.

Vút!

Mỗi khi họ di chuyển đều tạo ra những động tựa như xé gió. Mặc dù di chuyển nhanh tới vậy nhưng so với Phiêu Nguyệt vẫn chẳng đáng là gì.

Soạt!

Khi Phiêu Nguyệt khẽ vẫy tay, đám võ giả đang lao tới liền đổ rạp xuống với dòng máu tuôn ra từ cổ.

Bọn họ đã bị cắt đầu bằng Thu Hồn Ti.

Mặc cho đồng đội chết ngay trước mặt, đám thủ hạ của Vạn Sát Nhân vẫn không ngừng lao tới.

Bọn họ sẵn sàng phớt lờ cái chết của bằng hữu để có thể hạ gục mục tiêu.

Bởi họ đã được huấn luyện và nuôi nấng như thế.

Vù vù!

Kiểm khí từ khắp nơi bay đến tựa như vũ bão.

Phiêu Nguyệt tung người bay lên không trung.

Vạn Sát Nhân không bỏ lỡ cơ hội.

“Đỡ lấy!”

Hắn lén ra phía sau Phiêu Nguyệt và chuẩn bị thực hiện một đòn tấn công bất ngờ.

Rầm!

Cơ thể của Phiêu Nguyệt bị bắn văng đi cùng với một vụ nổ lớn.

&nbsbzfckp;

Thủ hạ của Vạn Sát Nhân cũng lập tức phóng đi để đuổi theo.

“Chết tiệt!”

Vạn Sát Nhân cũng vội vàng truy đuổi.

Mặc dù hắn đã dùng toàn lực để thi triển Thanh Cang Thủ nhưng trên tay không hề cảm nhận được chút gì.

Lý do Phiêu Nguyệt bay đi không phải là vì bị Thanh Cang Thủ đâm phải. Hắn đã tự mình bay về hướng ngược lại.

Vậy nên hắn ta không hề bị ảnh hưởng một chút nào.

Đám thuộc hạ của Vạn Sát Nhân không biết điều đó nên cứ lao thẳng về phía Phiêu Nguyệt vừa bay vút đi để giết hắn.

“Lùi lại! Đó là một cái bẫy.”

Vạn Sát Nhân vội vàng kêu lên.

Bốp!

Ngay lúc đó, âm thanh của một cú đánh rất mạnh vang lên khiến ba thủ hạ của hắn bị bay bật ra.

Phiêu Nguyệt cho mỗi kẻ xông vào một cú đánh đau điếng khiến chúng bị văng đi trong tuyệt vọng.

Sau đó Phiêu Nguyệt nhảy lên nóc tòa dinh thự ở gần.

Đám thuộc hạ không dám tiếp tục xông vào mà chỉ có thể đứng từ xa và trợn mắt nhìn hắn.

Phiêu Nguyệt nhìn xuống Vạn Sát Nhân rồi nói.

“Ta nghĩ đáp lễ như vậy là đủ rồi.”

“Đây là đáp lễ sao?”

“Đáp lễ cho sự chào đón của các người.”

Bởi lẽ Vạn Sát Nhân đã giết Kim Tị Thương trước nên hắn cũng phải trả lại tương tự.

Phiêu Nguyệt đã biết.

Trong trận chiến như thế này, nếu khiến lão ta cạn kiệt khí thế thì mọi chuyện sẽ kết thúc. Đó là lý do tại sao Phiêu Nguyệt dám xuất hiện một mình và làm náo loạn nơi ở của lão ta.

Vạn Sát Nhân nói.

“Ta công nhận ngươi là một tên khôn béc đồng. Nhưng làm vậy thì không được đâu, đáng ra ngươi nên trốn kỹ hơn.”

“Trốn hay không là do ta quyết định. Không phải ngươi.”

“Quyết định ngu ngốc sẽ khiến ngươi chết nhanh hơn đấy.”

“Còn chưa biết kẻ nào chết trước đâu.”

“Khôn kiếp!”

Vạn Sát Nhân gào lên rồi lao tới. Nhưng trước khi lão ta kịp tới nơi Phiêu Nguyệt đứng thì hắn đã tung người lên rồi biến mất trong tích tắc.

Vạn Sát Nhân và đám thuộc hạ đứng ngơ ngác như trời trồng.

Lão ta nhìn về nơi Phiêu Nguyệt vừa biến mất, trong lòng không khỏi cảm thấy hoang đường.

“Ta nhất định phải xẻ thịt lột da của ngươi.”

Sở Như Nguyệt và Tống Thiên Vũ quay trở về Tân Nguyệt Trang.

Nơi đây quả thực vô cùng rộng lớn.

Tân Nguyệt Trang còn là nơi phức tạp hơn nhiều so với vẻ bên ngoài. Đồng nghĩa với việc có rất nhiều mối quan hệ lợi ích đan xen.

Sở Như Nguyệt nhìn vào bên trong Tân Nguyệt Trang với ánh mắt đầy thù hận.

Tống Thiên Vũ đặt tay lên vai Sở Như Nguyệt.

“Đi nào!”

“Ừ!”

Sở Như Nguyệt gật đầu và đi tiếp.

Đúng lúc đó.

Có một kẻ xuất hiện và tiến về phía họ.

Một quý phu nhân xinh đẹp có hàng chục hộ vệ đi theo hộ tống cùng với chiếc ô khổng lồ dùng để che bớt ánh nắng chói chang.

Khi nhìn rõ gương mặt của bà ta, trong mắt Sở Như Nguyệt lóe lên sát ý rợn người.

Tổng Thiên Vũ khẽ gọi nàng.

“Như Nguyệt!”

“Không sao đâu! Bởi vì cứ liên tục chạm mặt nhau như vậy khiến ta khó chịu mà thôi.”

“Thật sao?”

“Ta đâu còn là một đứa trẻ nữa.”

Sở Như Nguyệt mỉm cười.

Sát khí trong mắt nàng đã nhanh chóng biến mất và không thể nhìn thấy được nữa.

Người phụ nữ đang tiến về phía Sở Như Nguyệt quả sự vô cùng thanh lịch.

Dù đã ở độ tuổi trung niên nhưng làn da trắng ngần của bà không một chút vết nhăn, vết chằng nói đến nếp nhăn. Đôi lông mày cong cong như vầng trăng khuyết và đôi mắt mê hoặc chứa đầy sự căm ghét đối với Sở Như Nguyệt.

Bà dừng lại trước mặt Sở Như Nguyệt.

“Như Nguyệt.”

Ngay cả giọng nói phát ra từ đôi môi đỏ mọng ấy cũng đầy mê hoặc.

Sở Như Nguyệt hơi cúi đầu xuống.

“Bái kiến mẫu thân.”

“Quả là cái miệng lỗ mãng, còn dám gọi ta là mẫu thân sao?”

Bà tên là Ưu Đàm Hạ, phu nhân của Cao Trường Minh - Tân Nguyệt Trang chủ.

“Bởi vì bà là mẹ của ta nên ta gọi như vậy.”

“Ta thật sự muốn xẻo cái miệng đó.”

“Bà nghĩ giống tôi quá vậy? Chúng ta quả là hợp nhau.”

“Người dám!”

Đôi vai của Ưu Đàm Hạ run lên.

Bà ấy lườm Sở Như Nguyệt như thể sắp ăn tươi nuốt sống nàng. Nhưng đứa trẻ đã lớn nên không còn sợ hãi hay run rẩy trước ánh mắt của mẫu thân nữa.

Sự thật đó khiến bà càng tức giận hơn. Sở Như Nguyệt vẫn đang nhìn bà với khuôn mặt vô cảm.

Khi chạm mắt với Sở Như Nguyệt, khuôn mặt của Ưu Đàm Hạ trở nên méo mó hơn. Chỉ ở cùng một chỗ với nàng cũng khiến bà cảm thấy khó chịu.

Ưu Đàm Hạ đè nén cơn tức giận và tiến lại gần Sở Như Nguyệt. Ngay lập tức những hộ vệ đi cùng bà ta đồng loạt nhìn chăm chăm nàng.

Nếu Sở Như Nguyệt có bất kỳ hành động vô lễ nào dù là nhỏ nhất thì bọn họ sẵn sàng băm vằm nàng ra thành từng mảnh.

Lông mày của Tống Thiên Vũ giật giật.

Hắn lớn lên cùng với Sở Như Nguyệt như một sát thủ nhưng lại tự coi mình là hộ vệ.

Kẻ có thể hy sinh mạng sống của bản thân để bảo vệ Sở Như Nguyệt.

Vậy nên hắn cực kỳ nhạy bén và bài xích nếu kẻ nào có ý định làm hại hay muốn giết nàng.

Tống Thiên Vũ phản ứng theo bản năng khi thấy những kẻ trước mặt tỏ ra thù địch với Sở Như Nguyệt.

Ánh mắt hắn đột ngột thay đổi, sát ý rợn người toát ra.

Những kẻ đi cùng quý phu nhân kia thấy vậy thì càng nâng cao cảnh giác.

Bất chợt, một bầu không nặng nề bao trùm giữa hai bên.

Ưu Đàm Hạ nhếch mép cười.

“Con chó săn của người vẫn hung tợn như xưa nhỉ.”

“.....”

“Ô hô! Phải thế chứ. Một con chó săn nên tỏ ra trung thành với chủ nhân của nó. Trông mới tuyệt làm sao.”

Trước những lời xúc phạm của Ưu Đàm Hạ, Tống Thiên Vũ cắn chặt răng.

Sở Như Nguyệt nói.

“Người này không phải chó săn.”

“Vậy sao? Nhưng trong mắt ta thì hẳn chẳng khác nào một con chó săn cả.”

“Mắt của người nhìn sai rồi.”

“Được rồi! Nếu người nói vậy thì có vẻ hẳn ta không phải một con chó săn bình thường. Ta sẽ sửa lại một chút. Hẳn là một con sói hung dữ.”

“.....”

“Thả lỏng mắt ra đi. Chúng ta vẫn là mối quan hệ mẹ con đấy. Có người nhìn thấy thì sao?”

“Đây là ánh mắt bình thường của ta.”

“Hừ! Vậy ta mong người còn giữ được ánh nhìn như thế.”

“Sẽ như vậy. Từ giờ trở đi...”

“Trên đời này không có gì là mãi mãi cả. Nhưng ta mong ý chí của người vẫn có thể giữ vững được.”

“Đa tạ.”

Mặc dù Như Nguyệt tức giận đến mức muốn giết chết bà ta nhưng nàng vẫn cư xử một cách bình tĩnh. Tay nàng không thể bị vấy bẩn giống trước đây được nữa.

Sở Như Nguyệt không còn là một đứa trẻ, cũng không phải là một kẻ yếu đuối bất lực. Những móng vuốt được nàng che giấu vẫn sắc nhọn đến đáng sợ.

“Hừ!”

Bà ta đi ngang qua Sở Như Nguyệt với một cái khịt mũi chế nhạo.

Khi Ưu Đàm Hạ và các hộ vệ đi ngang qua. Sở Như Nguyệt ngẩng đầu lên với khuôn mặt tràn đầy sát khí.

“Sẽ sớm thôi. Người không còn được đi loanh quanh với khuôn mặt vênh vào đó nữa đâu.”

“Ta xin lỗi.”

Tổng Thiên Vũ hồi lỗi một cách chân thành. Mặc dù hẳn bảo Sở Như Nguyệt trấn tĩnh lại nhưng bản thân lại là người bị kích động trước. Như vậy thì không thể đủ tư cách làm hộ vệ của Sở Như Nguyệt.

“Không. Ta cũng cảm thấy giống người.”

Sở Như Nguyệt cắn môi cho đến bật máu.

Nàng cố gắng kìm nén cơn giận của mình.

Bây giờ vẫn chưa phải lúc.

Trong cuộc chiến này, ai kiên nhẫn hơn sẽ là người chiến thắng cuối cùng.

Trong khoảng thời gian ở dưới Không Động, bọn họ đã được rèn giũa tính nhẫn nại đến cực hạn. Chỉ có một kẻ duy nhất kiên nhẫn hơn bọn họ mà thôi.

‘Phiêu Nguyệt!’

Chính lúc đó.

Quác!

Đột nhiên, trên không trung vang lên tiếng kêu của điều hâu.

Khi Sở Như Nguyệt ngẩng đầu lên, một con điều hâu đang bay lượn trên không trung bỗng lao vút xuống như một mũi tên và đập xuống cánh tay của nàng.

Đó là một con điều hâu truyền thư đã được đào tạo.

Trên chân nó có treo một bức thư.

Sở Như Nguyệt mở ra và đọc.

Khuôn mặt vốn bình tĩnh ngay cả khi gặp Ưu Đàm Hạ của nàng bỗng nhăn nhúm lại.

“Phiêu... Nguyệt!”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 473

Người gửi thư bằng truyền thư ưng chính là Vạn Nhân Sát.

“Quả nhiên Phiêu Nguyệt đã đến Thiệu Dương.”

“Có chắc không?”

“Vạn Nhân Sát chắc chắn như thế.”

“Ra là vậy.”

2

“Quả nhiên là Phiêu Nguyệt. Hắn đã vô hiệu hóa mạng lưới giám sát của chúng ta rồi đến gần căn cứ như thế.”

Sở Như Nguyệt thật sự cảm thấy khó chịu.

Vậy nên nàng mới không muốn cướp đi kinh Phật ở Thành Đô.

Chủ nhân của kinh Phật là người có mối quan hệ với Phiêu Nguyệt, chỉ điều này đã khiến nàng phải bận lòng. Bởi vì Phiêu Nguyệt mà nàng biết tuyệt đối không bỏ qua cho người nào dám khiêu khích hắn. Thế nhưng đây lại là mệnh lệnh do đích thân trang chủ truyền xuống.

Đúng như nàng dự đoán, Phiêu Nguyệt đã đuổi theo những kẻ cướp kinh Phật đến tận Thiệu Dương.

Vấn đề còn lại chỉ là thời gian mà thôi. 1

Tổng Thiên Vũ lâm bảm.

“Phiêu Nguyệt, tên độc xà đó! Một khi đã cắn thì mãi không chịu nhả ra mà.”

“Có gì lạ đâu chứ? Phiêu Nguyệt hẳn vốn luôn như thế mà.”

“Đáng lẽ hồi còn ở Không Động đã phải giết hẳn rồi. Nghĩ lại thì lúc đó chính là cơ hội tuyệt vời để giết Phiêu Nguyệt.”

“Mọi chuyện đã qua rồi. Và nếu không có Phiêu Nguyệt thì chúng ta cũng không thể thoát khỏi bàn tay của Huyết Ảnh Đoàn được mà.”

“Vậy nên chúng ta phải để yên cho hắn ư?”

“Làm gì có? Chúng ta phải tận dụng tốt cơ hội này chứ.” 8

“Cơ hội?”

“Khó khăn và cơ hội luôn đến cùng nhau. Phiêu Nguyệt vừa là khó khăn vừa là cơ hội cho chúng ta. Nếu lợi dụng được hắn thì sẽ có thể tạo ra biến số.”

“Ừm!” 6

Tổng Thiên Vũ thở hắt một hơi.

Phiêu Nguyệt là sự tồn tại vô cùng bất tiện.

8

Không có gì liên quan đến hắn đều được giải quyết suôn sẻ cả.

1

Nhờ hắn mà họ đã thoát khỏi thiên la địa võng, nhưng trái lại nếu không có hắn thì việc ở Không Động cũng không khổ sở như vậy.

Quan trọng là họ không biết Phiêu Nguyệt sẽ nhảy ra từ đâu.

Họ đã từng cùng Phiêu Nguyệt trải qua cuộc sống ở Không Động, nhưng vẫn không thể kiểm soát được ý nghĩ của Phiêu Nguyệt.

Lúc đó họ đã thất bại trong việc lợi dụng Phiêu Nguyệt. Thế nhưng bây giờ liệu họ có thể điều khiển Phiêu Nguyệt theo ý mình hay không vẫn còn là một ẩn số.

“Sẽ không dễ gì đâu. Và còn nguy hiểm nữa.”

“Ta nói rồi mà. Hẳn ta vừa là khó khăn vừa là cơ hội. Phải chấp nhận hiểm nguy mới được chứ.”

“Phù! Nếu ý muội đã thế thì được.”

Cuối cùng Tống Thiên Vũ cũng thay đổi suy nghĩ.

Hắn vẫn ưu tiên ý kiến của Sở Như Nguyệt như mọi khi.

“Đa tạ huynh vì đã làm theo ý ta.”

“Muội định làm gì? Muốn đưa cả Xích Vương vào cuộc à?”

“Không chỉ Xích Vương mà ta còn muốn kéo mọi thứ có thể lợi dụng được nữa.”

“Muội có thể đảm đương nổi không? Bây giờ Vũ Đàm Hạ cũng đang giương mắt quan sát đấy.”

“Vậy thì càng phải mạo hiểm hơn.”

“Mạo hiểm?”

“Ta đang làm đại sự mà.”

Ánh mắt Sở Như Nguyệt càng lạnh lùng hơn.

Sở Như Nguyệt cho rằng nàng hiểu rõ Phiêu Nguyệt hơn bất cứ ai trên đời này.

Bởi vì nàng đã quan sát quá trình trưởng thành của Phiêu Nguyệt từ hồi còn ở Không Động, vậy nên nàng biết hẳn ta kiên trì và thâm độc đến mức nào.

Ngay khi còn là một đứa trẻ không có sức mạnh, Phiêu Nguyệt đã thôn tóm Không Động bằng độc khí của mình. Phiêu Nguyệt tự hào với uy thế của mình đến mức ngang bằng hoặc vượt trội hơn cả những bè phái khác.

Sau khi hẳn hành tẩu giang hồ cũng không hề thay đổi chút nào.

Chỉ cần nhìn việc hẳn đã khiến phái Thanh Thành và phái Nga Mi phải phong bế sơn môn cũng đủ hiểu thực lực của hẳn khủng khiếp đến đâu.

Những bước tiến của hẳn khiến người khác khó mà tin được.

Có nhiều thế lực đã ngã mũ trước nước đi của hẳn, và vô số người đã bỏ mạng dưới tay hẳn.

Trong số đó còn có những cao thủ tuyệt thế đang xưng bá trên giang hồ.

Đó mà bước đi rất khó tin.

Phiêu Nguyệt là người duy nhất đã mang bí sự của Tân Nguyệt Trang và cả Cửu Long Sát Mạc dần đưa ra ngoài ánh sáng.

“Phiêu Nguyệt biết Cửu Long Sát Mạc là cái tên khác của Tân Nguyệt Trang. Lúc chúng ta cướp kinh Phật hần chắc chắn đã thông suốt. Vậy nên chúng ta càng kéo dài thời gian sẽ càng bất lợi hơn.”

“Ừm!”

“Vậy nên nếu đầu tư vào sức mạnh của Cửu Long Sát Mạc, trang chủ cũng sẽ không nói gì đâu. Bởi đó là việc chúng ta làm để giữ bí mật cho Cửu Long Sát Mạc mà.”

Nụ cười trên môi Sở Như Nguyệt càng tươi hơn.

Tổng Thiên Vũ mím chặt môi nhìn Sở Như Nguyệt vẽ ra nụ cười rạng rỡ như hoa hồng.

Bởi vì hần biết bây giờ có nói gì cũng vô dụng mà thôi.

Nếu là chuyện mà Sở Như Nguyệt đã chắc chắn thì nàng phải làm cho bằng được. Vậy nên thà rằng hần nên nghĩ thế nào để giúp kế hoạch của nàng trơn tru hơn.

“Cứ châm thêm dầu vào lửa đi. Có cháy hết Thiệu Dương cũng không sao.”

Sở Như Nguyệt nói xong, Tổng Thiên Vũ bất giác run lên.

“Ca ca!”

“Huynh!”

Lúc Phiêu Nguyệt trở về, Ân Diệu và Đào Diễn Sơn liền ra đón hần.

Họ đã không ngủ mãi đến khi Phiêu Nguyệt quay về.

Ân Diệu lên tiếng hỏi.

“Huynh có sao không?”

“Ta ồ!”

“May quá.”

Ân Diệu liền thở phào nhẹ nhõm.

Nàng tin tưởng Phiêu Nguyệt, nhưng nàng vẫn buộc phải lo lắng khi không đi cùng hắn ta.

Ngay khi Phiêu Nguyệt cùng hai người bước vào bên trong, Phong Tôn và Thần y cũng đi tới.

“Hạ Ô Môn gặp chuyện rồi à?”

“Bị tiêu diệt rồi.”

“Là ai làm ra thế?”

“Vạn Nhân Sát!”

“Vạn Nhân Sát? Là tên Sát quỷ đó sao?”

“Ta đã tận mắt nhìn thấy.”

“Ừm!”

Nghe Phiêu Nguyệt nói, Phong Tôn liền thở dài một hơi.

Vì sống cùng thời nên y biết rõ Vạn Nhân Sát là người tàn độc và cố chấp thế nào.

Thần y hỏi.

“Tại sao y lại tấn công phân đà Hạ Ô Môn chứ? Dù gì y đã là một trong Bát Tinh Tọa rồi, Hạ Ô Môn cũng không động vào được.”

“Hình như có liên quan đến Cửu Long Sát Mạc.”

“Cửu Long Sát Mạc? Lẽ nào là nơi đã tạo ra Bất Hồi Ngục?”

“Đúng vậy!”

“Cửu Long Sát Mạc là một nơi có thật.”

Thần y liền thở dài một hơi.

Sau khi điều trị cho Lưu Thủy Hoàn trở về từ Bất Hồi Ngục, lão mới biết đến Cửu Long Sát Mạc.

Lão biết Lưu Thủy Hoàn không phải kẻ nói dối, nhưng lão không hoàn toàn tin tưởng lời hắn. Bởi vì câu chuyện này

cũng quá chấn động rồi.

Có một tổ chức ký sinh trong bóng tối ẩn sâu dưới giang hồ, rõ ràng ai mà dễ dàng tin cho được.

Thế nhưng đến cả Phiêu Nguyệt cũng nói như thế thì lão không thể không tin.

Lúc Phiêu Nguyệt đề cập đến Cửu Long Sát Mạc, sắc mặt của Phong Tôn liền tối sầm lại.

Phiêu Nguyệt không bỏ lỡ sự thay đổi của Phong Tôn.

“Ta đi dạo một lát rồi về.”

Phong Tôn nói xong thì rời khỏi Kỳ Gia Nghị Bang.

Thần y liền nói.

“Chắc ngươi mệt lắm rồi, hôm nay nghỉ ngơi đi ngày mai chúng ta lại nói chuyện.”

Thần y và Kỳ Gia Nghị Bang liền vui vẻ đưa Phiêu Nguyệt đến chỗ nghỉ ngơi.

Kỳ Gia Nghị Bang trông rộng hơn so với bên ngoài nhiều. Ngoài ra, những ngôi nhà gần Kỳ Gia Nghị Bang cũng đều thuộc sở hữu của bốn bang. Tất cả được nối với Kỳ Gia Nghị Bang bằng một cửa phụ.

Mới nhìn thì tưởng chừng không liên quan đến nhau, nhưng thật ra lại là cùng một dãy tư dinh.

Chủ nhân của Kỳ Gia Nghị Bang là Kỳ Vũ Thành cấp cho Phiêu Nguyệt một căn nhà nhỏ ở phía đông.

Căn nhà tồi tàn như sắp sập đến nơi nhưng bên trong lại vô cùng sạch sẽ. Có tất cả ba phòng nên Phiêu Nguyệt, Ân Diệu và Đào Diễm Sơn mỗi người chọn một phòng.

Lúc này Phiêu Nguyệt nằm gối đầu lên tay.

“Sở Như Nguyệt!”

Đột nhiên hần nghĩ đến Sở Như Nguyệt.

Đã lâu rồi hần mới gặp lại Sở Như Nguyệt, và nàng trông trưởng thành hơn xưa rất nhiều.

Sở Như Nguyệt từng dẫn dắt một nhóm người từ lúc còn nhỏ. Người ta nói rằng vì nàng có sự tương trợ của Tổng Thiên Vũ nên mới thuận lợi như thế, nhưng việc dẫn dắt một nhóm người từ lúc còn ở Không Động cũng đủ cho thấy nàng là người có thực lực.

Với khả năng lãnh đạo mạnh mẽ nàng đã nắm quyền kiểm soát đám trẻ. Phải nói nàng là kẻ có thiên bẩm dẫn dắt người khác chứ không phải được rèn luyện sau này.

Tài năng thiên bẩm gặp phải môi trường thích hợp như Không Động liền phát triển không ngừng.

Thời gian trôi qua đã lâu.

Bây giờ Phiêu Nguyệt không biết nàng đã tiến bộ đến đâu.

Dựa trên kinh nghiệm mà Sở Như Nguyệt đã kinh qua, nàng đã tạo ra đám thích khách huyết quỷ kia.

Phiêu Nguyệt không nghĩ rằng quân cò mà Sbzfczkở Như Nguyệt chuẩn bị trong suốt thời gian chỉ có mỗi huyết quỷ.

‘Với thực lực của cô ta chắc chắn đã chuẩn bị nhiều thứ hơn.’

Phiêu Nguyệt nhớ lại cách đây không lâu hẳn đã gặp lại Sở Như Nguyệt.

Lúc đó nàng ta đã nói.

Nàng thuộc về Cửu Long Sát Mạc ngay cả trước khi đến Không Động. Nàng nói mình bị ai đó đuổi đi vì nàng là cái gai trong mắt của người đó. Nếu lời Sở Như Nguyệt nói là thật thì không lý nào lại có tình cảm tốt đẹp với Cửu Long Sát Mạc.

Đương nhiên nàng cũng không hoàn toàn tin tưởng Cửu Long Sát Mạc.

Nếu Phiêu Nguyệt đứng trên lập trường của Sở Như Nguyệt, hẳn sẽ nuôi dưỡng sức mạnh riêng biệt với Cửu Long Sát Mạc. Và huyết quỷ chính là ví dụ điển hình.

‘Rõ ràng ngoài huyết quỷ còn có lực lượng khác mạnh hơn nữa.’

Đám huyết quỷ đúng là rất mạnh.

Sở Như Nguyệt đã nuôi dưỡng và rèn luyện chúng theo cách giống nàng đã từng trải qua. Nhưng Sở Như Nguyệt dường như vẫn chưa thấy hài lòng.

Chắc chắn nàng còn ẩn giấu sức mạnh nào đó. và khả năng cao là sức mạnh này có thể còn vượt qua cả Cửu Long Sát Mạc.

Sở Như Nguyệt đã từng bị đuổi khỏi Cửu Long Sát Mạc và được đưa vào Không Động. Vậy nên nàng không thể nào hoàn toàn tin tưởng và dựa dẫm vào Cửu Long Sát Mạc.

Quan trọng hơn, Sở Như Nguyệt là một kẻ chắc chắn sẽ phục thù người đã biến nàng thành như thế.

‘Trả thù!’

Phiêu Nguyệt liên tục tập trung vào trọng tâm là sự trả thù của Sở Như Nguyệt. Sau đó hấn đặt mình vào hoàn cảnh của Sở Như Nguyệt.

Đối với Sở Như Nguyệt, sự xuất hiện của Phiêu Nguyệt làm nàng cảm thấy bất an.

Bởi vì nàng biết rõ Phiêu Nguyệt là kẻ kiên trì và cô chấp đến mức nào.

Không biết chừng sự tồn tại của Phiêu Nguyệt sẽ làm cho kế hoạch mà Sở Như Nguyệt dày công chuẩn bị lung lay ngay lập tức.

‘Nếu ta là cô ta, ta sẽ lợi dụng chính mình để làm rối loạn nội bộ Cửu Long Sát Mạc.’

Sở Như Nguyệt sẽ không bỏ qua biến số là chính mình.

Lợi dụng bất cứ thứ gì có thể để làm rối loạn nội bộ Cửu Long Sát Mạc, rồi nàng sẽ đạt được điều mình mong muốn.

Phiêu Nguyệt ghét phải thừa nhận nhưng Sở Như Nguyệt và hấn giống nhau đến đáng kinh ngạc. Vậy nên hấn mới có thể đọc được phần nào suy nghĩ của nàng.

Phiêu Nguyệt liền phác thảo một bức tranh lớn trong đầu.

“Hum!”

Phiêu Nguyệt liền ngồi bật dậy.

Hắn muốn hóng gió một chút để khiến đầu óc tỉnh táo hơn.

Phiêu Nguyệt lặng lẽ rời khỏi nhà.

Lúc này trời đã khuya nên đường xá rất yên tĩnh.

Không có người đi lại và cũng không có đèn đuốc gì cả.

Chuyện này cũng đương nhiên thôi.

Bần dân luôn vất vả kiếm sống qua ngày nên thay vì mua dầu thắp đèn, họ thà để số tiền đó mua gạo còn hơn.

Chính vì thế khi mặt trời lặn, khu ổ chuột lập tức trở nên yên tĩnh nhưng chốn không người. Tất cả mọi người đều đi sớm.

Nhờ thế mà Phiêu Nguyệt có thể an tâm sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu khi tản bộ trên đường.

Lúc này Phiêu Nguyệt đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn về phía trước.

Có một gã nam nhân trông tâm trạng cũng đang vô cùng phức tạp đang tiến đến.

Y chính là Phong Tôn.

Chẳng biết Phong Tôn có phát hiện ra Phiêu Nguyệt hay không mà y dừng lại rồi nhìn hắn.

Hai người im lặng một hồi.

Người lên tiếng trước là Phong Tôn.

“Có vẻ ngươi cũng không ngủ được. Vì Cửu Long Sát Mạc ư?”

“Có vẻ ông biết rõ về Cửu Long Sát Mạc nhỉ?”

“.....”

“Ông biết đến đâu rồi?”

“Phù!”

Đột nhiên Phong Tôn thở dài một hơi.

Vẻ mặt y trông rất phức tạp.

Lúc này, gương mặt y trông như già đi mất chục tuổi. Điều này cho thấy chỉ trong khoảng thời gian ngắn mà y đã phải suy nghĩ rất nhiều.

Phong Tôn nói.

“Chúng ta vừa đi vừa nói.”

Phiêu Nguyệt im lặng đi theo Phong Tôn.

Phong Tôn chỉ bước đi mà không nói câu nào.

Một hồi sau y mới lên tiếng.

“Chuyện này phải nói từ lúc kết thúc trận Ma Thiên Đại Chiến.”

“Trận Thiên Ma Đại Chiến?”

“Cuộc chiến cuối cùng giữa Tân Ma Liên và Thiên Nghĩa Minh đã ảnh hưởng lớn đến số phận giang hồ. Đó cũng là nơi Cửu Long Sát Mạc bắt đầu.”

Đôi mắt Phong Tôn lúc này âm trầm tựa hồ đang nhìn lại quá khứ xa xưa.

474

Có một nữ nhân được nhiều người tôn kính vì tấm lòng nhân hậu, ngoại hình xinh đẹp và năng lực vượt trội hơn người.

Nàng tên là Âu Văn Tuệ.

Mọi người gọi nàng là thánh nữ.

Âu Văn Tuệ là trợ thủ đắc lực cũng như là nhân tình của Tân Ma Liên Chủ Cao Kiếm Nguyệt.

“Nàng ấy thực sự rất xinh đẹp. Lại còn rất khôn ngoan. Cao Kiếm Nguyệt đại hiệp có thể dẫn dắt Tân Ma Liên phát triển như hiện tại cũng nhờ vào những lời khuyên sáng suốt của nàng ấy.”

Âu Văn Tuệ có thể thấy được trước một phần nào đó của tương lai, hết như một thánh nữ. Nhờ vậy mà Cao Kiếm Nguyệt có thể an tâm tập trung vào những vấn đề ở bên ngoài.

Quay ngược thời gian về thời điểm Tân Ma Liên còn nằm ở thành Vân Nam.

Một trong Cửu Đại Môn Phái là phái Điểm Thương đã bị diệt môn và toàn bộ thành Vân Nam trở thành lãnh thổ của bọn họ.

“Vấn đề phát sinh khi Tân Ma Liên trở nên lớn mạnh hơn. Khi quy mô trở nên quá lớn thì tầm nhìn cũng tự nhiên mà sẽ hướng ra bên ngoài. Hơn nữa, Tân Ma Liên Chủ Cao Kiếm Nguyệt luôn mơ tưởng về quyền thổ trùng lai nên khi sức mạnh của Tân Ma Liên đạt đến đỉnh điểm, liên chủ đã kéo quân tiến đến trung nguyên để thực hiện ước mơ của mình.”

Phong Tôn nói như thể y đã tận mắt chứng kiến cảnh tượng ấy.

Phiêu Nguyệt lặng yên ngồi nghe Phong Tôn nói.

“Không ai có thể ngăn cản được Tân Ma Liên. Tân Ma Liên đã lao về mục tiêu với khí thế ghê rợn. Khi ấy, chỉ có Thương Thiên Minh mới có thể ngăn cản được bọn họ.”

Thương Thiên Minh sở hữu một sức mạnh to lớn bao gồm tứ viện nội viện, ngoại viện, bản viện và mật viện. Mỗi viện đều sở hữu toàn lực lớn mạnh.

Ngoài ra, trong bản viện còn có nhị đoàn, tam đội, tứ tổ.

Thương Thiên Minh khi đó đang ở thời kỳ thịnh vượng nên dĩ nhiên họ sẽ không bị đẩy lùi bởi Tân Ma Liên.²

“Nhưng có một điểm khác biệt rất lớn giữa Tân Ma Liên và Thương Thiên Minh. Đó là Cao Kiếm Nguyệt đại hiệp. Tân Ma Liên thì có còn Thương Thiên Minh thì không.”

Cao Kiếm Nguyệt đã dùng khí thế đáng sợ để dồn ép Thương Thiên Minh.

Thương Thiên Minh bị đẩy lùi một cách thê thảm trước sức mạnh cao cường của Cao Kiếm Nguyệt.

Có vẻ như không ai có thể ngăn nổi Cao Kiếm Nguyệt.

Thực thế là như vậy.

Không một ai dám đỡ lấy một chiêu của y.

Và khi đó, Lý Quách đã bất ngờ xuất hiện.

Ông dẫn dắt những người mình mang theo rồi tham gia vào cuộc chiến.

Đó chính là khởi đầu của Cuồng Võ Môn - đương kim tuyệt đối cường giả của giang hồ lúc bấy giờ.

Lý Quách là một võ sĩ đảm nhận chức vụ con con ở ngoại đàng của Thương Thiên Minh.

Từ một võ giả tam lưu thông thường, ông đã vượt qua bao nhiều khó khăn và vươn lên thành tuyệt đối cao thủ của giang hồ.

Chỉ với một thanh đao, ông đã có thể quật ngã những tuyệt đối cao thủ của Tân Ma Liên.

Và điều gì tới cũng phải tới, Cao Kiếm Nguyệt và Lý Quách đã có một cuộc đụng độ với nhau.

Cao Kiếm Nguyệt thậm chí còn cảm thấy rất vui vì sự xuất hiện của Lý Quách.

Y đã quan sát Lý Quách trong một thời gian dài. Vậy nên y hiểu rõ quá trình trưởng thành của Lý Quách hơn bất kỳ ai khác.

Y thực sự rất mong chờ trận đấu giữa bản thân với Lý Quách.1

Y thừa nhận Lý Quách là địch thủ cuối cùng của mình.

“Ông ấy mạnh khủng khiếp. Cả đời ta chưa bao giờ thấy được đao pháp cường mãnh đến thế. Một khi thanh đao của ông ấy đã được vung ra thì cao thủ của Tân Ma Liên chắc chắn phải mất mạng.”

Cao Kiếm Nguyệt muốn chiến đấu với Lý Quách để chọn ra ai là kẻ chiến thắng cuối cùng.

“Nhưng thánh nữ hỗ trợ cho Cao Kiếm Nguyệt đại hiệp lại khác. Không biết nàng ta đã thấy được tương lai gì, nhưng nàng ấy không muốn Lý Quách cùng Cao Kiếm Nguyệt đại hiệp đối đầu với nhau. Vậy nên, nàng ta đã cử trợ thủ thân cận nhất của nàng là Nguyệt Linh Lục Tiên Tử đi để giết chết Lý Quách.”

Dĩ nhiên Lý Quách không chết.

Nếu ông ấy chết đi thì Cuồng Võ Môn đã không tồn tại.

Kết cục, Lý Quách đã đánh bại được Nguyệt Linh Lục Tiên Tử và tiến đến chiến trường.

“Cao Kiếm Nguyệt đại hiệp đã rất tức giận khi biết tin thánh nữ cử Nguyệt Linh Lục Tiên Tử đi ám sát Lý Quách. Đại hiệp đã rất thất vọng về thánh nữ và lệnh cho nàng lui về ở ẩn.”⁸

“Lui về ở ẩn? Ngay khi đang ở trên chiến trường sao?”⁶

“Đúng thế! Đại hiệp yêu cầu nàng không được can thiệp vào chuyện của Tân Ma Liên nữa. Âu Văn Tuệ lúc đó đã hối hận, nhưng đã muộn. Cao Kiếm Nguyệt đại hiệp rất kiên quyết, đại hiệp sẽ không bao giờ thay đổi ý định. Cuối cùng, thánh nữ đành phải lui về ở ẩn. Nơi nàng ấy lưu lại chính là Tân Nguyệt Trang.”

“Hừm!”

Phiêu Nguyệt khẽ gằn giọng.

Bởi ngay cả hắn cũng không ngờ tới có một câu chuyện như thế này đang bị che giấu đi.

“Ma Thiên Đại Chiến kết thúc. Lý Quách dẫn dắt Cuồng Võ Môn chiến thắng quay trở về. Cao Kiếm Nguyệt đại hiệp bại dưới tay Lý Quách, giấc mơ quyền thổ trùng lai hoàn toàn vỡ vụn.”

Khi hay tin Cao Kiếm Nguyệt qua đời, thánh nữ Âu Văn Tuệ đã khóc trong rất nhiều ngày. Nàng không thể tha thứ cho bản thân vì đã làm trái lời của Cao Kiếm Nguyệt.

Âu Văn Tuệ cứ thế mà trải qua vài năm như một phế nhân. Vào một ngày, nàng bỗngưng tỉnh táo trở lại. Kể từ đó, nàng đắm chìm vào việc hoạt động bên ngoài như thể đó là cách nàng có thể làm để tạ lỗi với Cao Kiếm Nguyệt.

“Đó chính là khởi đầu của Cửu Long Sát Mạc. Thánh nữ đã tìm cách liên lạc với những người còn sống sót của Tân Ma Liên rồi gây dựng thế lực. Nàng chọn tái ngoại để làm vũ đài của mình. Nàng như một con ma điên cuồng vì tiền bạc. Nàng có thể làm bất cứ điều gì về nó.”

“Ừm!”

“Những chuyện lớn lao trong Tân Ma Liên cũng do nàng đảm nhận. Việc xây dựng thế lực ở tái ngoại đối với nàng không khó. Nàng đã tạo ra một đoàn thể với sự hối hận, oán giận cùng sự ám ảnh quá mức. Khi Cửu Long Sát Mạc phát triển

đến một mức độ nào đó, nàng đã giao lại mọi thứ cho nhi tử và lui về ở ẩn như thể công việc của nàng đến đây là hết.”

“Nhi tử của bà ta là Tân Nguyệt Trang Chủ Cao Trường Minh sao?”

“Thực ra là dưỡng tử. Nàng đã nhận nuôi một cô nhi có tài năng vượt trội và lấy họ của Cao Kiếm Nguyệt đại hiệp để đặt tên cho dưỡng tử ấy. Có lẽ đó cũng là một trong những việc mà nàng ấy muốn chuộc lỗi với Cao Kiếm Nguyệt đại hiệp.”

“...”⁸

Phiêu Nguyệt im lặng trước sự bất ngờ của giang hồ bí sử.

Không ngờ ẩn sau thế lực mạnh mẽ của bóng tối mang tên Cửu Long Sát Mạc lại là một câu chuyện như thế này.

Phong Tôn điềm tĩnh nói tiếp.

“Tất cả mọi chuyện xảy ra trong giang hồ đều có liên quan đến quá khứ. Ma Thiên Đại Chiến đã thay đổi hoàn toàn trật tự của giang hồ, ngày càng nhiều thế lực đang lớn lên trong cuộc hỗn chiến.”

“Còn người?”¹

“Hừm?”

“Sao người có thể biết được cụ thể về giang hồ bí sử như thế này? Tại sao người lại biết quá cụ thể về một câu chuyện mà giang hồ không hề hay biết? Cứ như người đã tận mắt chứng kiến hết mọi thứ vậy.”

“Ta...”

Phong Tôn không nói hết câu.

Gương mặt của y hiện đầy sự mâu thuẫn.

Phiêu Nguyệt hỏi lại.

“Phong Tôn Trương Thiên Sư. Người là ai? Tại sao người biết tất cả về lịch sử của giang hồ nhưng lại chỉ đứng ở bên ngoài nhìn?”

“Ta là người ngoài cuộc.”

“Người ngoài cuộc?”

“Đúng vậy. Người ngoài cuộc không có dũng khí chính là ta.”

“Người cho rằng mình không đủ dũng cảm sao?”

“Nếu ta có dũng cảm thì biệt hiệu của ta không phải là Phong Tôn rồi. Ta được gọi là Phong Tôn không phải vì ta sống tự do như con gió, mà ta né tránh sự thật nhanh như một con gió. Đó mới chính là con người thật của ta.”

Y chỉ nói vài câu, nhưng vài câu đấy chỉ toàn là sự cay đắng cùng trách móc bản thân mình.

Phong Tôn quay người đi rồi nói.

“Bây giờ không phải là lúc chúng ta nhàn nhã ngồi nói chuyện đâu. Hơn nữa, người vẫn có thể biết được bí mật nếu hành động như hiện tại. Kể cả khi ta không nói ra cho người biết.”

“Như hiện tại? Ý ông là sao?”

“Phiêu Nguyệt! Người là người có thể nhìn thấu được giang hồ. Rồi dòng chảy của giang hồ sẽ dẫn người đi đến sự thật. Vậy nên hãy sống như hiện tại đi.”

Phong Tôn nói xong rồi bước vào Kỳ Gia Y Bang.

Phiêu Nguyệt lặng lẽ nhìn theo bóng lưng của Phong Tôn đang rời đi.

Kết!

Một nam nhân đẩy cánh cửa đã rỉ sét rồi bước vào trong dinh thự.

Nam nhân chống hai tay vào hông rồi nhìn quanh.

Bên trong dinh thự không có một bóng người mà là một mớ hỗn độn.

Xung quanh dinh thự toàn là vết máu, chứng tỏ đã có một cuộc thảm sát diễn ra cách đây không lâu.

Nam nhân quan sát vết máu để lại trên tường và dưới sàn nhà rồi nói.

“Đã có mười hai người chết ở đây.”

Bình thường sẽ có mười hai võ giả ở lại đây.

Và tất cả bọn họ đều mất mạng.

Nam nhân cảm thấy ngọt ngào trong lòng.

“Hãy!”

Nam nhân thở dài, trên mặt y lúc này tràn đầy nộ khí.

Y hoàn toàn không biết những người đã chết tại đây. Nhưng những người đã chết đều là môn đồ của Hạ Ô Môn, là thành viên trong gia đình của Hạ Ô Môn nên y không tránh khỏi tức giận.

Tên của nam nhân ấy là Hồng Hữu Tân.

Dinh thự nơi y bước vào chính là phân đà Thiệu Dương của Hạ Ô Môn.

Y bắt đầu không nhận được tin tức định kỳ được gửi từ phân đà Thiệu Dương vào ngày hôm qua.

Vừa hay, Hồng Hữu Tân cũng đang ở gần Thành Đô.

Y đã đến Hồ Nam khi lần theo dấu vết của Cửu Long Sát Mạc.

Ngay khi mất liên lạc với phân đà Thiệu Dương, y đã cảm nhận được đã có biến cố xảy ra. Vì vậy nên y đã tạm gác mọi chuyện qua một bên để chạy thẳng đến Thiệu Dương.

Thi thể không còn nằm ở đây là vì những quan viên đã dời họ đi. Ở đây chỉ còn lại dấu tích về cái chết thê thảm của họ.

Chỉ cần nhìn vào những vết máu dính trên tường và s&abzfczkgrave;n nhà, Hồng Hữu Tân có thể biết những môn đồ ở phân đà Thiệu Dương đã chết thảm ra sao.

“Không ngờ bọn chúng lại làm ra cái trò này? Bọn chúng đang xem thường Hạ Ô Môn đấy sao?”

Hồng Hữu Tân nghiến răng.

Hạ Ô Môn như cái trống làng. Bởi bọn họ tuy sở hữu nhân lực đông nhưng võ lực lại không mấy cao cường.

Dĩ nhiên cũng có phân đà có nhiều quân tinh nhuệ, nhưng đó chỉ là thiểu số. Nhưng việc đó thực sự không phải là vấn đề gì lớn.

Bởi vì Hạ Ô Môn không phải là một môn phái nổi lên bằng võ lực của Cuồng Võ Môn hay Thiên Vũ Trang.

Hạ Ô Môn là một đoàn thể thu thập thông tin với số nhân lực lớn và tìm cách sinh tồn dựa trên những thông tin mà bọn họ có được.

Chính vì thế nên những môn phái có sức mạnh có xu hướng khinh thường Hạ Ô Môn. Nhưng đây cũng là do đám người đó chưa biết bản chất thực sự của Hạ Ô Môn.

Hạ Ô Môn thù rất dai.

Họ sẽ tìm ra kẻ đã hại họ bằng mọi giá, bất cứ có tốn bao nhiêu thời gian đi chăng nữa.

Chẳng qua là phương thức này của bọn họ quá bí mật khiến người khác không thể nhận thức ra được.

“Mình phải tập hợp Hắc Hồ Đoàn lại rồi.”

Hắc Hồ Đoàn là một dạng Trảm Thú Đội của Hạ Ô Môn.

Họ sẽ truy lùng và chặt đầu những kẻ đã gây tổn thất lớn cho Hạ Ô Môn.

Hắc Hồ Đoàn được tạo ra bởi những võ giả có tính cách ngang bướng và tàn bạo nhất của Hạ Ô Môn.

Và Hồng Hữu Tân có quyền triệu tập Hắc Hồ Đoàn với tư cách là đội chủ Giám Sát Đội.

“Nếu ngươi muốn có chiến tranh thì ta sẽ chiều.”

Những võ giả của Giám Sát Đội cúi chào Hồng Hữu Tân khi y bước ra khỏi dinh thự.

Phó đội chủ thận trọng hỏi.

“Thế nào ạ?”

“Rất thảm thương.”

“Thuộc hạ đã kiểm tra thi thể. Đúng như đội chủ dự đoán, bọn họ đã được yên vị trong quan tài rồi.”

“Kim Tị Thương thì sao?”

“Có vẻ như ngài ấy đã bị tra tấn bằng độc.”

“Độc ư?”

“Vâng! Nội tạng ngài ấy đã tan chảy ra hết.”

“Tên khốn kiếp!”

“Sao ạ?”

“Hung thủ chỉ có một người sao?”

“Không ạ. Dựa vào vết thương trên mỗi thi thể thì có lẽ đó là một nhóm người.”

“Quả nhiên...”

Hồng Hữu Tân khẽ gật đầu.

Đó là điều mà y đã đoán được trước. Vậy nên y chẳng có gì phải ngạc nhiên cả.

Hồng Hữu Tân ra lệnh cho phó đội chủ.

“Mau triệu tập Hắc Hồ Đoàn đến Thiệu Dương đi.”

“Thuộc hạ đã rõ ạ.”

Phó đội chủ dường như đã biết được sự nghiêm trọng của vấn đề nên trả lời ngay lập tức mà không có chút do dự.

“Giám Sát Đội sẽ thu thập thông tin về những kẻ đã đột kích phân đà Thiệu Dương trong khi chờ Hắc Hồ Đoàn đến sát nhập.”

“Tuân lệnh.”

Giám Sát Đội trả lời rồi tản ra.

Hồng Hữu Tân bị bỏ lại một mình tiếp tục bước về phía trước.

‘Phiêu Nguyệt!’

Y biết Phiêu Nguyệt đang ở đây.

Bởi vì Kim Tị Thương đã báo cáo cho y ngay khi Phiêu Nguyệt xuất hiện ở nơi này.

Vấn đề là y không biết Phiêu Nguyệt đang ở đâu.

Phân đà Thiệu Dương bị xóa sổ khiến cho việc tìm được tung tích của Phiêu Nguyệt trở nên khó khăn hơn. Nhưng Hồng Hữu Tân không quá lo lắng.

Người biết về Phiêu Nguyệt trong giang hồ này không hề ít.

‘Có lẽ đại hiệp sẽ ưu tiên đến khu bản dân.’

Không ai nghĩ một người sở hữu dung mạo xinh đẹp như Phiêu Nguyệt lại đi đến một nơi bẩn thỉu như vậy, nhưng thực tế lại khác.

Phiêu Nguyệt nghĩ rằng môi trường không quan trọng đến thế. Nếu có mục đích rõ ràng thì có bẩn đến mấy hấn cũng không ngại.

Điều mà Phiêu Nguyệt cần nhất lúc này chính là che đậy thông tin bản thân đã xuất hiện tại Thiệu Dương. Và khu bẩn dân chính là một sự lựa chọn hoàn hảo.

Hầu hết mọi người đều e ngại khi tiếp cận khu bẩn dân này.

Nếu Hồng Hữu Tân là Phiêu Nguyệt, chắc chắn y sẽ lợi dụng tâm lý con người để ẩn nấp tại đây.

Mũi ẩm mốc xộc thẳng vào mũi của y khi y đến gần khu bẩn dân.

Mùi thối kinh khủng đến mức ai ngửi thấy cũng cảm thấy buồn nôn. Nhưng gương mặt của Hồng Hữu Tân lại không có chút biến đổi.

Vì xuất thân từ Hạ Ô Môn nên y đã quá đổi quen thuộc với mùi này.

Ai ngửi thấy mùi này ra nôn thốc nôn tháo ra thì người đó hoàn toàn không đủ tư cách để làm môn đồ của Hạ Ô Môn.

Hồng Hữu Tân cảm giác như đây là quê hương của mình vậy.

Khu bẩn dân khá lớn và phức tạp.

Những khu bẩn dân mở rộng lãnh thổ theo thời gian mà không có bất kỳ quy luật nào khiến nó trở thành một mê cung trá hình.

Nhưng Hồng Hữu Tân không hề lo lắng về điều đó.

Y tin Phiêu Nguyệt đang ở đây, và y sẽ tìm thấy hấn.

Những người xung quanh đang xì xầm bàn tán khi thấy sự xuất hiện của y.

Bọn họ chắc chắn sẽ báo với Phiêu Nguyệt rằng y đã xuất hiện.

475

“Lâu rồi không gặp.”

Hồng Hữu Tân mỉm cười và chào Phiêu Nguyệt.

Đúng như hần dự đoán, Phiêu Nguyệt đã xuất hiện.

Những người trong khu ổ chuột theo dõi từng cử chỉ của bất kỳ kẻ lạ mặt nào xâm nhập vào lãnh thổ của họ, vì thế tin tức này đã ngay lập tức đến tai Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt nhận ra ngay danh tính của kẻ lạ mặt. Chính vì vậy mà hần ngay lập tức có mặt ở đây.

“Lâu rồi không gặp. Có phải người đến đây là vì phân đà Thiệu Dương?”

“Người có biết nơi đó đã bị tàn phá không?”

Phiêu Nguyệt gật đầu và nói.

2

“Ta đã nhìn thấy Vạn Nhân Sát.”

“Có phải kẻ đã tàn sát phân đà Thiệu Dương là Vạn Nhân Sát không?”

“Đúng vậy!”

1

“Tại sao lại là Vạn Nhân Sát? Có lẽ nào lão cũng có liên quan đến vụ Cửu Long Sát Mạc chăng?”

8

“Có lẽ vậy.....” “6

“Chuyện này lớn hơn ta nghĩ.”

Vạn Nhân Sát là cao thủ hàng đầu của giang hồ.

8

Vạn Nhân Sát là đối tượng gây nên nỗi khiếp sợ cho nhiều người. Nhưng việc lão là một thành viên của Cửu Long Sát Mạc cũng là một cú sốc lớn đối với Hồng Hữu Tân.¹

Đó là bằng chứng cho thấy lực lượng của Cửu Long Sát Mạc lớn hơn so với suy nghĩ của hắn.

Phiêu Nguyệt nói.

“Bất cứ điều gì ngươi nghĩ sẽ xảy ra thì nó sẽ xảy ra nhiều hơn thế nữa.”

“Ta đã chuẩn bị rồi.”

Cả hai kẻ sát vai nhau, bước đến Kỳ Gia Y Bang.

Hồng Hữu Tân nhìn xung quanh Kỳ Gia Y Bang, nói.

“Đúng là một nơi tuyệt vời. Một y bang như thế này ở khu ổ chuột sao... Sau này khi phân đà Thiệu Dương được phục dựng, ta sẽ cất nhắc hỗ trợ Kỳ Gia Y Bang phát triển hơn nữa.”

“Còn Bà Dương Hồ thì sao?”

“Nghiêm trọng lắm.”

“Nghiêm trọng cỡ nào?”

“Đã lan rộng đến cả thiên hạ địa trận rồi.”

“Đến mức đó sao?”

“Mối quan hệ trước đây của Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội không phải rất căng thẳng sao? Bây giờ họ cử cả quân tinh nhuệ để đối đầu nhau. Tại Võ Kiếm Liên đã nhận được thông tin rằng Độc Cao Hoàng trực tiếp dẫn dắt lực lượng và đang tiến về Bà Dương Hồ.”

“Độc Cao Hoàng trực tiếp dẫn dắt lực lượng sao?”

“Đúng vậy.”

Tình hình nghiêm trọng hơn so với những gì hấn nghĩ.

Thực tế là không dễ để tạo dựng tên tuổi cho bản thân ngay khi có dành cả một cuộc đời để phấn đấu lên vị trí Bát Tinh Tọa hay Tam Tôn. Vì vậy, hầu hết những võ giả đều biến mất mà không để lại tên tuổi gì ở trong giới giang hồ.

Đối với họ, tình trạng hỗn loạn của giang hồ chính là cơ hội vàng để gây dựng tên tuổi của mình.

Bất kể người có võ công mạnh yếu như thế nào, khát vọng thành danh là như nhau. Vì thế họ hướng về phía Bà Dương Hồ.

Những người tham gia Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội, hoặc những kẻ lợi dụng thời cơ không ai để ý, đến cả những tên đạo tặc hoành hành, biến Bà Dương Hồ thành địa ngục từ lâu rồi.

Cuộc chiến bắt đầu từ Bà Dương Hồ dưới hình thái nội chiến, rồi lan rộng khắp giang hồ.

Chính vì vậy mà Hạ Ô Môn cũng rơi vào tình trạng khẩn cấp.

Hạ Ô Môn đã nghiên cứu phương án để tính toán sức lan tỏa của cuộc chiến và ngăn chặn cho nó không mở rộng. Tất nhiên là làm như vậy không thể ngăn chặn hoàn toàn tình trạng hỗn loạn, nhưng họ cũng phải xây dựng các phương án để giảm thiểu.

“Đó là lí do vì sao Hạ Ô Môn không đẩy mạnh toàn lực vào Thiệu Dương.”

Hồng Hữu Tân cắn môi. So với quy mô lực lượng đồ sộ thì Hạ Ô Môn lại vô cùng thiếu thốn cao thủ.

Bản thân hấn luôn thấy tiếc về điểm này.

Thời gian qua, Hạ Ô Môn cũng đã cố gắng nuôi dưỡng cao thủ, nhưng kết quả không tốt so với công sức đã bỏ ra. Tuy nhiên, số lượng cao thủ so với trước đây cũng tăng lên một chút.

Riêng việc triệu tập Hắc Hồ Đoàn đến Thiệu Dương cũng đã đủ rồi. Nhưng có một điều an ủi là Phiêu Nguyệt đang có mặt ở đây. Hồng Hữu Tân hiểu rõ mối quan hệ giữa Phiêu Nguyệt và Cửu Long Sát Mạc hơn bất cứ ai.

Hồng Hữu Tân nghĩ rằng Phiêu Nguyệt không thể ở gần căn cứ của Cửu Long Sát Mạc mà không hề dự trù trước biện pháp đối phó nào.

“Thiên hạ đại chiến sao.....”

“Không thể tránh khỏi tình trạng hỗn loạn. Chúng đã quá mù quáng cùng tham vọng của bản thân. Không ai có ý định dừng cuộc chiến này lại. Ngược lại, ta lo lắng rằng chúng còn muốn cuộc chiến này nổ ra lớn hơn.”

“Chuyện tất yếu không thể tránh khỏi!”

“Đúng vậy! Kẻ mạnh không bao giờ muốn hòa bình. Giang hồ cũng là nơi tập trung nhiều kẻ như vậy nhất. Nếu không dùng sức mạnh để đầu trong cuộc chiến lần này, e rằng mọi thứ sẽ lại càng hỗn loạn hơn.”

Người đời chỉ nhớ đến những cuộc đại chiến như Huyết Thiên Đại Chiến hay Ma Thiên Đại Chiến, nhưng trước khi hai trận chiến này xảy ra, đã có vô số cuộc chiến làm thay đổi cục diện giới giang hồ.

Khi lực lượng được tích lũy ở một mức độ nào đó thì chắc chắn sẽ xảy ra xung đột, và sau khi chiến tranh qua đi, giang hồ suy yếu và lại bước vào thời kỳ hòa bình. Trong quá trình đó, các môn phái mới nổi lên với vai trò chủ chốt của giới giang hồ, và lại một lần nữa quên đi chuyện quá khứ và lại gây chiến với nhau.

Những việc như thế này sẽ mãi lặp đi lặp lại chừng nào giới giang hồ vẫn còn tồn tại.

Bây giờ là giai đoạn mà lực lượng đã được nuôi nấng suốt nhiều thập kỷ bùng nổ.

Không ai có thể ngăn chặn được sự bùng nổ đó.

Vấn đề cốt lõi là làm cách nào để giảm thiệt hại xuống mức tối thiểu.

Rõ ràng là nếu để yên cho Cửu Long Sát Mạc tham gia vào cuộc đại chiến lần này, ắt hẳn thiên hạ sẽ rơi vào hỗn loạn. Nếu thế thì tình hình sẽ càng trở nên tồi tệ hơn, vượt qua tầm kiểm soát.

Trước khi chuyện đó xảy ra, Cửu Long Sát Mạc phải được giải quyết.

Đó là lý do Hồng Hữu Tân đến nơi này. May mắn thay, ở đây có cả Phiêu Nguyệt.

Hắn có niềm tin rằng Phiêu Nguyệt sẽ có cách gì đó hay ho.

“Phù!”

Hồng Hữu Tân thở dài và lấy chai rượu từ bên thắt lưng ra.

Miệng khô khốc nên hắn có lẽ phải uống một ly. Hắn đưa chai rượu cho Phiêu Nguyệt.

“Người có muốn uống một ngụm không?”

“Thôi khỏi!”

“Vậy ta sẽ uống một mình.”

Phiêu Nguyệt gật đầu, Hồng Hữu Tân đưa chai rượu lên miệng, uống một hơi.

Phiêu Nguyệt lên tiếng hỏi sau khi Hồng Hữu Tân đưa vật áo lau sạch rượu vương trên miệng.

“Người nói là người đã triệu tập lực lượng sao?”

“Một lực lượng gồm các cao thủ đến từ Hắc Hồ Đoàn.”

“Tất cả có bao nhiêu người?”

“Một trăm người.”

“Không ít nhỉ.”

“Cũng không nhiều lắm. Tuy nhiên, ta có thể tự hào rằng họ là cao thủ một chọi trăm.”

“Hừm!”

Phiêu Nguyệt vừa lấy tay xoa cằm vừa suy nghĩ.

Hồng Hữu Tân yên lặng để ý Phiêu Nguyệt.

Khuôn mặt của Phiêu Nguyệt khi chìm đắm trong suy nghĩ gì đó trông thật đáng sợ.

Một lát sau, Phiêu Nguyệt lên tiếng.

“Ta cần bản đồ.”

“Ý ngươi là bản đồ nào?”

“Bản đồ ghi lại chi tiết địa hình của Thiệu Dương. Ngươi có thể giúp không?”

“Ngươi nghĩ ta là ai chứ? Tất nhiên là có thể giúp được rồi.”

Hồng Hữu Tân ngạo nghễ trả lời.

“Vậy lấy giúp ta nhanh nhất có thể.”

“Được rồi.”

Hồng Hữu Tân đáp lời.

Hồng Hữu Tân tự tin rằng bản thân mình hiểu rõ Phiêu Nguyệt hơn bất kỳ ai khác. Hắn không biết Phiêu Nguyệt đang lên kế hoạch gì, nhưng kế hoạch mà Phiêu Nguyệt lập ra chắc chắn sẽ không tầm thường.

Nếu là bình thường thì Hồng Hữu Tân sẽ không bao giờ tán thành với kế hoạch đó. Bởi vì nó đi ngược lại với đức tin mà hắn hằng theo đuổi. Nhưng lần này hắn đã quyết tâm đồng hành cùng với Phiêu Nguyệt.

Hồng Hữu Tân cũng từng là nạn nhân bị giam trong Bát Hối Ngục do Cửu Long Sát Mạc điều hành. Đó là lý do tại sao mà hắn không thể để tâm trí mình thoải mái được.

“Hãy cùng nhau đi đến cùng. Ngay cả khi kết thúc trong ngọn lửa của địa ngục.....”

Vạn Nhân Sát xoa xoa cổ.

Lão cảm nhận được làn da của mình qua từng đầu ngón tay.

Đây là nơi mà chiếc dây được làm từ Thu Hồn Ti của Phiêu Nguyệt thắt chặt cổ lão.

Nếu phản ứng chậm hơn một chút thì chắc có lẽ cổ lão đã bị cắt lìa.

Chỉ cần nghĩ đến lúc đó thôi mà lão cảm thấy lạnh sống lưng. Đây là lần đầu tiên lão ở trong chốn giang hồ mà lại gặp một tình huống nguy cấp đến như vậy.

‘Phiêu Nguyệt.’

Tuy vẫn biết rằng hắn không phải là một sát thủ đơn giản, nhưng võ công cùng kinh nghiệm thực chiến của Phiêu Nguyệt đã vượt xa cả trí tưởng tượng của lão.

“Nếu biết như vậy thì ta đã sớm loại bỏ hắn từ lâu rồi.”

Vạn Nhân Sát tặc lưỡi.

Rõ ràng là lão đã từng có cơ hội có thể tiêu diệt Phiêu Nguyệt.

Khi đó hắn vẫn chưa có nhiều kinh nghiệm thực chiến. Nếu lão huy động toàn bộ lực lượng của mình khi Phiêu Nguyệt lần đầu vướng vào Cửu Long Sát Mạc thì hắn đã có thể bị giết rồi. Tuy nhiên, lão vì phải che giấu danh tính nên đã bỏ lỡ cơ hội đó, Phiêu Nguyệt thừa thắng xông lên và trở thành một cao thủ tuyệt đối.

Bây giờ hắn không phải là một đứa trẻ không có kinh nghiệm, cũng không phải là một người ngây thơ bị ràng buộc bởi hai chữ đại nghĩa.

Hắn là sự tồn tại giống như con rắn độc, có thể dùng mọi cách dù cho có đê hèn bao nhiêu để bản thân được thuận lợi nhất. Đến cả việc luyện tập để đạt được võ công thượng thừa.

Việc đối mặt với kẻ như vậy rõ ràng không phải là việc dễ dàng.

“Chà! Phải sử dụng Sát Thần Công thôi.”

Ngay lúc đó.

“Người đang lâm bảm một mình sao?”

Đột nhiên, một giọng nói vang lên trong màn đêm.

Vạn Nhân Sát ngẩng đầu lên và nhìn về phía trước.

Một bóng người tiến đến từ xa.

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy hắn, lão ngay lập tức nhận ra thân thể của hắn.

“Xích... Vương.”

“Lâu rồi mới gặp lại, Át Mộc.”

“Ta đã nói là đừng gọi ta bằng cái tên đó.”

“Khắc! Tại sao, chẳng lẽ ngươi muốn phủ nhận quá khứ?”

“Ta có nên xé toạc cái miệng của ngươi ra không nhỉ?”

Sát khí đằng đằng trong đôi mắt của Vạn Nhân Sát.

Người được gọi với cái tên Xích Vương nét mặt vẫn không thay đổi khi đối diện với sát khí của Vạn Nhân Sát.

Hắn tiến một bước lại gần Vạn Nhân Sát.

Toàn thân hắn đỏ như máu.

Đầu đỏ, mắt cũng đỏ. Môi đỏ, quần áo đang mặc cũng đỏ.

Thậm chí ngay cả thanh đao đeo bên hông cũng đỏ chót.

Hắn nhìn trông giống đang ở độ tuổi đầu 40, nhưng thực tế hắn lại già hơn nhiều.

Biệt danh của hắn là Xích Vương.

Hắn cũng giống như Vạn Nhân Sát, tuy là một cao thủ nhưng lại sống ẩn dật, không để lộ danh tính.

Xích Vương mỉm cười.

“Sao thế? Hay là thử một lần xem?”

“Ta sẽ giết ngươi đây?”

“Thử đi! Lần này ta sẽ không kết thúc trận chiến chỉ bằng mấy vết sẹo trên mặt ngươi đâu.”

“Ngươi dám?”

“Haha! Ngươi không thích vết sẹo đó sao? Ta đã rất cố gắng để rạch ra cho ngươi mà.”

“Bây giờ ta đã khác với lúc đó rồi.”

“Vậy thì hãy chứng minh đi?”

Bất chấp lời khiêu khích của Xích Vương, Vạn Nhân Sát vẫn không thể dễ dàng động thủ.

Xích Vương không hề sợ hãi.

Như lời khẳng định lúc này, lão đã khác so với trước đây. Tuy nhiên, ngay cả đã mạnh hơn, lão vẫn chưa chắc có thể áp đảo được Xích Vương.

Nếu chiến đấu với Xích Vương, chắc chắn lão sẽ phải lưỡng bại câu thương. Đó không phải là điều mà Vạn Nhân Sát mong

muốn. Và Xích Vương cũng không muốn.

Trận đấu bây giờ chỉ là trận chiến của lòng tự trọng.

Cả hai đã hoạt động bên ngoài thiên hạ một khoảng thời gian dài rồi.

Mối quan hệ giữa cả hai không tốt nên cũng có nhiều lúc mâu thuẫn, đôi khi vì bất đồng mà chĩa mũi kiếm hướng về phía nhau.

Vết sẹo trên khuôn mặt của Vạn Nhân Sát bây giờ chính là khi ấy. Đổi lại, Xích Vương cũng có một vết thương chí mạng ở sườn.

May mắn thay, Xích Vương vẫn được cứu sống, nhưng cũng vì thế mà hắn phải khổ sở suốt mấy tháng trời.

Cả hai người khí thế dần dần tăng cao.

“Đã ra ngoài suốt một khoảng thời gian dài, vậy mà ta không ngờ lại đối đầu với ngươi tại nơi này.”

“Ta cũng vậy.”

“Là Mạc Chủ đã cử ngươi đến sao?”

“Chính là ả ta.”

“Ả ta? Ngươi nói đến Sở Như Nguyệt sao?”

“.....”

“Vậy thì đúng rồi nhỉ.”

“Ngươi nghĩ gì về Mạc Chủ? Sao lại chuyển giao nhiều quyền hạn cho ả ta đến như vậy.”

“Việc gì cần công nhận thì vẫn phải công nhận thôi.”

“Công nhận?”

“Thành thật mà nói, lý do tại sao Mạc Chủ giao quyền cho ả ta ngươi cũng không hiểu sao? Haha!”

Xích Vương cười khúc khích.

Vạn Nhân Sát cau mày, nhìn Xích Vương.

Xích Vương vừa cười vừa nói.

“Ta không biết người đang nghĩ gì, nhưng cá nhân ta thấy đó là một người rất giỏi.”

“Nghĩ mà xem. Ắ ta bị bán đến một nơi chết chóc nhưng lại có thể sống sót trở về. Một nơi mà có cả độc khí. Người nghĩ chỉ có vậy thôi sao? Một người không có gì chắc chắn trong tay nhưng lại có thể chiếm lại được lãnh thổ của mình chỉ trong một khoảng thời gian ngắn. Năng lực đó không phải ai cũng có thể có được.”

“Vậy là người ủng hộ ắ ta?”

“Ta không ủng hộ ai cả. Ta không muốn trở thành kẻ thù của bất cứ ai.”

“Như một con dơi.....”

“Haha! Chẳng phải người cũng đến đây vì ắ ta đó sao? Công nhận đi. Ắ ta là một con rắn độc. Ắ sẽ không dừng lại ở mức độ này thôi đâu.”

Vạn Nhân Sát mím chặt môi.

Lão ghét phải thừa nhận, nhưng lão buộc phải thừa nhận.

Năng lực của Sở Như Nguyệt vượt quá sức tưởng tượng của lão.

Trong số những người mà lão biết, người đánh giá khắt khe năng lực của kẻ khác nhất chính là Xích Vương. Ngay cả Xích Vương cũng công nhận, thì không cần phải lắng nghe thêm ý kiến của ai khác nữa.

Vạn Nhân Sát hỏi.

“Ắ ta đã nói gì?”

“Ắ bảo Phiêu Nguyệt sẽ tự đến thôi.”

“Không phải đi tìm sao?”

“Bản thân ắ hiểu rõ, nếu hấn muốn trốn thì có tìm đằng trời cũng chẳng ra. Muốn bắt được hấn thì chỉ còn cách để hấn tự ra mặt.”

“Làm sao để dụ hấn đây?”

“Ắ bảo ta phải nhóm lửa. Để lửa nóng đến mức không thể chịu đựng nổi.....”

476

“Gừ! Gừ!”

Gia Luật Nhất Văn không ngừng rên rỉ.

Nguyên nhân là do toàn thân hấn đau đến mức như muốn nổ tung.

Phong Tôn quả xứng với danh xưng cao thủ hàng đầu giang hồ, ra tay không hề nương tay chút nào. Mặc dù bên ngoài trông có vẻ bình thường nhưng bên trong nội tạng và mạch máu đều đã bị tổn thương.

Dù đã gọi thầy y giỏi nhất ở Tiêu Nhượng tới, nhưng ông ấy cũng chỉ lắc đầu bất lực sau khi bắt mạch.

“Vết thương này ta không thể chữa được. Nếu cứ cố chấp thì sẽ càng thương nặng hơn mà thôi.”

“Tức là ta phải chịu cái chết mà không làm gì được sao?”

“Cũng may người khiến ngài bị thương chưa dùng vận dụng hết sức mạnh nên ngài vẫn còn con đường sống. Chỉ là sẽ khá tốn thời gian để có thể hồi phục được.”

“Gừ! Ta phải chờ cho đến khi nó hồi phục tự nhiên mà không biết rõ khi nào ư?”

2

“Ngài có thể đến Kỳ Gia Y Bang để điều trị...”

Thầy y nhìn Gia Luật Nhất Văn và nói một cách thận trọng.

“Kỳ Gia Y Bang?”

1

Gia Luật Nhất Văn cau mày.

Tất cả đều do Kỳ Gia Y Bang nên mới xảy ra những chuyện này.

“Người bảo ta giao mạng sống cho một Y Bang tại khu ổ chuột?”⁸

“Dù nói ra điều này có chút mất mặt, nhưng y thuật của Kỳ Gia Y Bang vượt trội hơn ta rất nhiều.”

“Nếu y thuật tốt tới vậy thì sao lại chỉ chữa bệnh cho đám người nghèo?”⁶

Gia Luật Nhất Văn vẫn nhìn thầy y với vẻ mặt khó tin.

Vị thầy thuốc nghe vậy, trong lòng liền dấy lên cảm giác bức bối khó chịu.

Kỳ Gia Y Bang nằm trong một khu ổ chuột nên bị người đời đánh giá thấp, nhưng bất cứ ai hiểu biết y thuật đều phải công nhận rằng cách điều trị tại nơi này vô cùng vượt trội.

Không rõ nguyên nhân tại sao Kỳ Gia Y Bang lại chọn khu ổ chuột, nhưng điều đó không có nghĩa tay nghề của họ thấp.

8

Vết thương của Gia Luật Nhất Văn sẽ nhanh chóng lành lại nếu hắn ta được điều trị tại Kỳ Gia Y Bang. Tuy nhiên, định kiến và lòng tự cao của Gia Luật Nhất Văn đã ngăn cản hắn đến đó.

Quan trọng nhất, việc Phong Tôn - kẻ đã khiến hắn thành ra như vậy đứng sau Kỳ Gia Y Bang mới là nguyên nhân chính khiến hắn bài xích nơi đó.

Hắn vẫy tay với vị thầy thuốc.

1

“Người lui đi.”

“Được! Nhưng trước tiên ta sẽ sắc thuốc cho ngài, ngài uống vào rồi sẽ đỡ hơn một chút.”

“Được rồi, đi đi.”

“Mong ngài sớm bình phục.”

Thầy y cúi đầu trước Gia Luật Nhất Văn và thận trọng cáo lui. Gia Luật Nhất Văn thậm chí còn không thèm liếc nhìn lấy một cái.

“Chết tiệt! Tại sao Phong Tôn lại can thiệp cơ chứ...”

Người xưa có câu: có tiền mua tiên cũng được.

Với sự giàu có của Thiên Kim Trang, hẳn có thể sai khiến rất nhiều cao thủ hàng đầu, nhưng không thể nào đối đầu với Phong Tôn.

Bởi vì Phong Tôn là cao thủ trong số các cao thủ.

Hắn ta hoàn toàn khác với các võ giả bình thường.

Ngay cả Điều Trương Bình, Bạch Tuyết Môn chủ cũng bị Phong Tôn đánh như chó. Trong khi đó Điều Trương Bình đã là một cao thủ không dễ dàng gì đối phó.

Cao thủ tuyệt thế chính là như vậy.

Không thể không chế bọn họ bằng lực lượng cũng như vũ lực thông thường.

Người duy nhất có thể đối đầu với cao thủ tuyệt thế chính là cao thủ tuyệt thế. Vì vậy, Gia Luật Nhất Văn đã hoàn toàn từ bỏ việc trả thù Phong Tôn.

Mặc dù không đành lòng nhưng hắn buộc phải bỏ việc phá hủy khu ổ chuột để xây dựng dinh thự sang trọng.

“Liên quan tới tên Phong Tôn sao?”

Sau hàng loạt các biến cố, Gia Luật Nhất Văn đã tăng gấp ba lần số quân để bảo vệ Thiên Kim Trang. Mặc dù vậy, hắn không hề cảm thấy nhẹ nhõm.

“Chết tiệt! Chắc chắn là phải liên quan đến Phong Tôn rồi... Không được, ta nhất định phải rời khỏi Tiêu Nhượng một thời gian.”

Hắn có một tòa dinh thự bên ngoài Hồ Nam.

Hiện tại, có lẽ hắn nên ở đó và đợi Phong Tôn rời đi.

Tuy nhiên, sau khi thực hiện các biện pháp đề phòng trong khả năng, hắn đã cảm thấy yên tâm hơn một chút.

Chính lúc đó.

“Hự!”

“Dừng lại!”

Đột nhiên từ bên ngoài vang lên tiếng la hét thất thanh.

“Sao vậy? Phong Tôn lại đến nữa sao?”

Mặt Nhất Văn trắng bệch.

Một ký ức khủng khiếp cách đây không lâu lại hiện về trong hắn.

“Ồi!”

“Cứu, cứu ta!”

Tuy nhiên, độ lớn của tiếng hét này có chút khác với khi đựng độ Phong Tôn.

Mặc dù Phong Tôn ra tay rất độc ác nhưng ông ta không giết người. Trong khi những tiếng hét này ở một cấp độ hoàn toàn khác xa so với khi đó.

Cảm giác tuyệt vọng và kinh hoàng hơn.

Cuối cùng, Gia Luật Nhất Văn mở cửa và kiểm tra tình hình bên ngoài. Hắn muốn tận mắt chứng kiến chuyện gì đang diễn ra.

“Cái gì, cái gì vậy?”

Mắt của Nhất Văn run lên.

Tình hình bên ngoài nguy hiểm hơn nhiều so với những gì hắn nghĩ.

Hầu hết các võ giả bảo vệ Thiên Kim Trang đều đang nằm la liệt dưới đất rên rỉ hoặc đã mất mạng.

Đứng ở trung tâm của tất cả bọn họ là một võ giả toàn thân màu đỏ.

Gã đàn ông tóc đỏ, mày đỏ tạo ra bầu không khí ghê rợn đó chính là Xích Vương.

Xung quanh hẳn là những võ giả mặc y phục đỏ như máu đang xếp ngay ngắn thành hàng.

Họ là Tu La Lăng Nhân, thủ hạ của Xích Vương.

Đây là những lăng nhân vô cùng hung hãn đi theo Xích Vương chinh chiến khắp tái ngoại vũ lâm.

Trải qua biết bao trận chiến sinh tử, đứng giữa ranh giới giữa sự sống và cái chết, bọn họ mà đều có thể giành được thắng lợi.

Bất cứ ai từng chứng kiến bọn họ chiến đấu thì đều cảm thấy khiếp sợ. Bởi vì nó quá tàn nhẫn.

Đến mức bọn họ được gọi bằng biệt danh Tu La Lăng Nhân.

Tổng số người ở đây vượt quá con số một trăm.

Chính vì vậy việc hạ gục những võ giả canh giữ Thiên Kim Trang quá dễ dàng đối với họ.

“Sao các người lại yếu như vậy?”

“Đám yếu xù này mà canh giữ nội trang viên sao? Haha!”

Trong mắt họ, các võ giả của Thiên Kim Trang chẳng khác nào những con mèo yếu ớt.

Bọn họ chỉ có vũ lực chứ không hề nhẫn tâm hay có sát ý muốn giết đối phương.

Bọn họ ngoan ngoãn như những bông hoa được vun vén cẩn thận bên hàng rào.

Mặc dù cổ họng thật to và lao vào để tỏ ra đáng sợ, nhưng trong mắt Tu La Lăng Nhân thì chẳng khác nào trò cười lộ bích.

Bởi vì những trận chiến đã trải qua và quỹ đạo cuộc đời của hai bên hoàn toàn khác nhau.

“Aaa!”

“A, cứu với...”

Những Tu La Lăng Nhân vẫn tiếp tục ra tay tàn nhẫn bắt chập đối phương van xin thảm thiết.

“Ôi trời ơi!”

Gia Luật Nhất Văn đứng ngây người khi chứng kiến cảnh tượng đó.

Nó phi thực tế đến nỗi chẳng khác nào một cơn ác mộng.

Đúng lúc đó, Xích Vương hướng mắt nhìn vào Gia Luật Nhất Văn.

“Người có phải chủ nhân của Thiên Kim Trang không?”

“Mau, mau dừng hành động tàn sát lại. Kẻ nào cả gan tìm tới nơi của ta để gây ra thứ hành động tàn tạt lương tâm như vậy?”

“Hừ! Người có muốn ta cho người thấy hành động tạt tạt lương tâm thực sự là như thế nào không?”

“Không! Mau dừng lại đi. Những người trong gia đình ta vô tội.”

Sau khi Xích Vương giơ tay lên, lập tức các Tu La Lãng Nhân dừng hành động giết chóc lại.

Xích Vương tiếp cận Gia Luật Nhất Văn.

“Ta có chuyện muốn hỏi.”

“L...là gì?”

“Ta nghe nói người vừa bị làm nhục. Mau nói chi tiết cho ta biết.”

“Làm nhục sao?”

“Đúng thế, chẳng phải người mới bị Bạch Tuyết Môn làm bẽ mặt sao? Ta muốn nghe kể chi tiết hơn.”

“Tại sao chứ?”

Xoẹt!

Một tiếng cắt kinh hoàng vang lên, cánh tay của Gia Luật Nhất Văn lập tức bị chặt khỏi vai.

“Aaaa!”

Gia Luật Nhất Văn hét lên một tiếng thảm thiết rồi ngã nhào xuống sàn.

Hắn hoang mang và đau đớn khi vừa bị chặt mất cánh tay.

Sau đó, Xích Vương dẫm mạnh lên ngực của Gia Luật Nhất Văn.

“Người chưa hiểu vấn đề nhỉ? Ta không tới đây để nói chuyện phiếm với người. Ta hỏi thì người chỉ cần trả lời, hiểu chứ?”

“Khực, vâng... ta hiểu rồi.”

Gia Luật Nhất Văn điên cuồng gật đầu, chịu đựng cơn đau đớn.

“Hãy kể cho ta nghe chi tiết những gì đã xảy ra vào ngày hôm đó. Từ đầu đến cuối...”

“Thật, thật ra thì...”

Gia Luật Nhất Văn miêu tả chi tiết tình cảnh bọn họ bị Phong Tôn tấn công.

Xích Vương im lặng lắng nghe câu chuyện của hắn ta.

Cuối cùng khi kết thúc, Xích Vương cất tiếng hỏi.

“Tức là người tham lam một nơi tên là Kỳ Gia Y Bang, trong lúc hành xử thô lỗ thì Phong Tôn xuất hiện đúng chứ?”

“Đúng vậy.”

“Mà tại sao bên cạnh Phong Tôn lại có một nam nhân trẻ tuổi?”

“Ta không thấy nhưng thuộc hạ của ta đã bẩm báo như vậy.”

“Còn gương mặt thì sao?”

“Hắn đội mũ sâu quá nên không nhìn rõ.”

“Hừ!”

Xích Vương dùng ngón tay xoa xoa cằm.

‘Có vẻ kẻ bên cạnh Phong Tôn chính là Tử Thần.’

Hắn không biết vì lý do gì mà Phiêu Nguyệt lại ở bên cạnh Phong Tôn. Nhưng rõ ràng điều này cho thấy hắn có mối liên hệ nào đó với Kỳ Gia Y Bang.

‘Quả nhiên hắn đang trốn trong Kỳ Gia Y Bang.’

Xích Vương lần theo tung tích của Phiêu Nguyệt và Vạn Sát Nhân nhưng không thể tìm thấy chút đầu mối gì ở Tiêu

Nhượng.

Nếu Phiêu Nguyệt ở trong nhà trọ bình thường hoặc tòa dinh thự nào đó thì thuộc hạ của Xích Vương đã sớm tìm ra rồi. Đến bây giờ vẫn chưa phát hiện được gì nên Xích Vương nghĩ rằng hắn đang trốn ở một nơi nào đó khó truy vết giống như khu ổ chuột.

Bởi vì khu vực duy nhất bọn họ không tìm kiếm là khu ổ chuột.

Đúng lúc đó, tin tức về Thiên Kim Trang và Bạch Tuyết Môn đã truyền đến tai hắn.

Người ta nói rằng bọn họ có ý định chiếm lấy nơi này bằng vũ lực nhưng đã bị ngăn cản bởi một cao thủ nào đó.

Khi nghe tin đồn, hắn linh cảm rằng Phiêu Nguyệt có liên quan đến chuyện này.

Không có bằng chứng hay mối liên hệ nào giữa các sự kiện, nhưng trực giác đã mách bảo hắn như vậy. Và phán đoán của hắn đã đúng.

Không ngờ hắn ta còn liên quan đến tận Phong Tôn, và Phiêu Nguyệt có mối liên hệ nào đó với Kỳ Gia Y Bang.

Xích Vương cau mày.

Chỉ một mình Phiêu Nguyệt đã là đối thủ không dễ xơi, bây giờ còn liên quan tới cao thủ như Phong Tôn thì vấn đề càng nghiêm trọng hơn.

Phong Tôn là một cao thủ hiếm có của giang hồ.

Nếu đụng độ trực diện với hắn, bọn họ chưa chắc đã nắm được phần thắng.

“Có vẻ chúng ta cần thêm người.”

May mắn thay, Tân Nguyệt Trang, không, căn cứ chính của Cửu Long Sát Mạc - Kỳ Dương cách nơi này không xa.

Gia Luật Nhất Văn từ nãy tới giờ chỉ đứng yên quan sát liên tục một cách thận trọng.

“Ta đã nói hết rồi, xin hãy tha mạng cho ta.”

“Hử?”

Xích Vương trợn to mắt như thể không hài lòng. Gia Luật Nhất Văn thấy vậy lập tức quỳ gối xuống.

“Ta sẽ không tiết lộ chuyện hôm nay cho bất cứ ai. Ta thề sẽ giữ bí mật, vì vậy xin hãy tha mạng cho ta.”

“Người cũng thông minh đấy. Ta rất thích.”

“Vậy ngài sẽ tha mạng cho ta chứ?”

“Haha!”

Xích Vương cười lớn.

Cảnh Gia Luật Nhất Văn phải lăn lộn để cầu xin được sống thật nực cười.

Bọn họ đã tạo ra biến máu như thế này, sao có thể tha mạng cho những người còn lại giống như những gì Gia Luật Nhất Văn muốn cơ chứ?

Xoẹt!

Đúng lúc đó, một tia sét đánh trúng hấn ta. Thanh kiếm dắt trên thắt lưng của Xích Vương cũng đâm thủng ngực của Gia Luật Nhất Văn tựa như một tia chớp.

Lôi Linh Nhất Điểm.

Đó là tên của chiêu thức mà Xích Vương vừa khai triển.

Nó biến Gia Luật Nhất Văn thành một cục than.

Rầm!

Hấn ta lập tức sụp xuống.

Sau đó, những Tu La Lãng Nhân đang đứng bên cạnh quan sát từ nãy tới giờ liền bắt đầu cuộc giết chóc đẫm máu.

“Aaa!”

“Làm ơn tha mạng.”

“Ông... ông trời sẽ không tha thứ cho các người đâu. Hự!”

Tiếng khóc thảm thiết vang vọng khắp Thiên Kim Trang.

Vào ngày hôm đó, Thiên Kim Trang đã chết chết sạch chẳng còn sót lại con chuột nào.

“Không ổn rồi.”

“Ý muội là gì?”

Phiêu Nguyệt nhìn Ân Diệu.

Ân Diệu đang nhìn vào khu ổ chuột với đôi mắt không có tiêu cự.

“Chính là nơi này. Nếu chúng ta dùng nó làm chiến trường thì sẽ phải chịu thiệt hại không thể tưởng tượng nổi.”

“Ta cũng đoán vậy.”

Phiêu Nguyệt lắc đầu.

Những ngôi nhà trong khu ổ chuột đều được làm bằng gỗ hoặc vải mà người dân ở đây nhặt nhạnh được.

Gọi là một căn nhà nhỏ vẫn còn hơi quá, nó thực ra chỉ là một tấm chiếu treo trên cột gỗ đủ để tránh mưa tránh nắng mà thôi.

Nếu có hỏa hoạn ở bất cứ đâu, toàn bộ khu ổ chuột sẽ bị thiêu rụi.

Ở Thành Đô cũng vậy.

Khu ổ chuột bị thiêu rụi, thay vào đó là các dinh thự của quan chức cấp cao mọc lên, trong đó có cả Xích Trùng Tang của Phiêu Nguyệt.

Nếu nơi đây trở thành chiến trường thì điều tương tự sẽ xảy ra. Ân Diệu quay sang nhìn Phiêu Nguyệt.

“Chúng ta phải thay đổi địa điểm thôi. Huynh!”

Thay vì trả lời, Phiêu Nguyệt lấy từ trong túi ra một tấm bản đồ được gấp tỉ mỉ và đưa cho Ân Diệu.

“Cái này là gì vậy ạ?”

“Đây là bản đồ do Hồng Hữu Tân gửi đến. Địa hình của Nhất Đại được vẽ rất chi tiết.”

Ân Diệu chạm vào bản đồ bằng đầu ngón tay.

Nàng có thể phân biệt các đường vẽ trên bản đồ bằng ngón tay thay vì phải nhìn tận mắt.

“Muội thích nơi này.”

Ngón tay nàng chỉ vào một điểm trên bản đồ.

Phiêu Nguyệt khẽ cười.

“Suy nghĩ của muội cũng giống ta.”

“Muội biết mà. Huynh có ý định đổi sang y phục màu đỏ chứ?”

Ân Diệu nhìn Phiêu Nguyệt và mỉm cười.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 477

Vút!

Vạn Nhân Sát kéo nhẹ dây cung. Sau đó, dây cung của hắn xuất hiện chấn động cực kỳ nhỏ.

Bề mặt dây cung cong nhẹ như vàng trắng khuyết hiện lên đầy những vết xước nhỏ. Điều này chứng tỏ nó đã bị tổn hại rất nhiều.

Thần Sát Cung.

Đó là tên của thứ mà y đang cầm.

Sức mạnh của nó dữ dội hết như cái tên. Đặc biệt, tốc độ khủng khiếp đến mức người bị Thần Sát Cung bắn trúng cũng không nhận ra vì sao mình lại phải bỏ mạng.

Nếu dùng nội lực vận vào mũi tên thì uy lực của nó sẽ tăng gấp mấy lần. Đây là một kỳ vật của giang hồ.

Chủ nhân của Thần Sát Cung vốn không phải Vạn Nhân Sát. Chủ nhân trước đây của nó là Chúc Dật Diệp.

2

Y đã đạt đến đỉnh cao trong lĩnh vực cung thuật, và Thần Sát Cung chính là vũ khí bí truyền của y.

Khả năng sát thương của nó khủng khiếp đến mức người thường khó mà sử dụng được. 1

Nếu nói đến cái xui của Chúc Dật Diệp thì chính là việc y đã nhắm vào Lý Quách - môn chủ Cuồng Võ Môn.

Y đã cùng 30 tên Vô Hồn Khách tấn công Lý Quách. Thế nhưng Lý Quách lại là võ giả vô cùng xuất chúng.

8

Y đã xử lý Chúc Dật Diệp và toàn bộ Vô Hồn Khách rồi rời khỏi chiến trường.

Sau khi Thần Sát Cung mất chủ thì nó đã được truyền qua tay nhiều người rồi mới đến Vạn Nhân Sát.

Chính nhờ Thần Sát Cung mang tính thực chiến như thế nên Vạn Nhân Sát mới có được biệt hiệu hiện giờ.

Mặc dù Thanh Cang Thủ cũng là tuyệt kỹ đỉnh cao của giang hồ, nhưng vẫn không thể so với Thần Sát Cung.

Từ trước đến nay Vạn Nhân Sát không phải rơi vào tình huống bất đắc dĩ thì không bao giờ dùng đến Thần Sát Cung. Bởi vì càng ít người biết thì uy lực thật sự của nó mới không bị phơi bày dễ dàng. Vậy nên đến cả những người thân cận nhất với y cũng không biết đến sự tồn tại của Thần Sát Cung.

Vút!

Vạn Nhân Sát lần nữa lướt lướt nhẹ qua dây cung. Thần Sát Cung lại vang lên âm thanh như ai oán.

Rung!

Vạn Nhân Sát cảm nhận rung động truyền đến từ đôi tay.

“Tuyệt lắm!”

6

Y đánh vào thân Thần Sát Cung và ống tên nhỏ đã chuẩn bị sẵn. Lập tức mảnh vải màu đỏ quấn quanh eo che phủ hoàn toàn ống tên và Thần Sát Cung.

Chỉ nhìn thoáng qua thì không ai biết trên thắt lưng Vạn Nhân Sát có mang theo Thần Sát Cung cả.

Hiện giờ bên ngoài có rất nhiều thuộc hạ đang chờ y.

8

Vạn Nhân Sát mọi khi vẫn thích hành động một mình, nhưng khi nhắm vào một nhân vật lớn như hiện tại thì hẳn phải điều thêm cả thuộc hạ.

Vạn Nhân Sát nhìn lên bầu trời.

Mặt trời đã lặn và bóng tối đang bao trùm lên vạn vật.

Chính lúc này.

Có ai đó tiến gần đến chỗ y.

1

Vạn Nhân Sát nhận ra hẳn ta chính là Tu La Lãng Khách.

Hắn ta tiến đến chỗ Vạn Nhân Sát rồi nói.

“Xích Vương nói chúng ta sẽ di chuyển sau hai khắc nữa.”

“Hai khắc á?”

“Vâng! Ngài ấy nói truyền đạt thì ngài sẽ tự mà biết.”

“Ta biết rồi.”

“Vậy tại hạ xin phép cáo lui!”

Tu La Lãng Khách làm thế bao quyền rồi rời đi.

Vạn Nhân Sát không ưa Xích Vương cho lắm. Thế nhưng, y không được để cảm xúc cá nhân làm hỏng đại sự.

Điều quan trọng nhất hiện giờ chính là giết chết Phiêu Nguyệt và loại bỏ tất cả những thứ có thể đe dọa đến Cửu Long Sát

Mạc.

Kế hoạch rất đơn giản.

Khi Xích Vương phân tán sự chú ý của Phiêu Nguyệt, Vạn Nhân Sát sẽ dùng Thần Sát Cung để loại bỏ hắn ta.

Uy lực của Thần Sát Cung đã được thừa nhận. Bởi vì Thần Sát Cung cũng chính là thứ đã đả thương Vạn Nhân Sát y.

Một hồi sau Vạn Nhân Sát mới lên tiếng.

“Thế cứ hành động theo kế hoạch đi. Bắt đầu thôi!”

“Tuân mệnh!”

Đáp lời xong, đám thuộc hạ liền nhanh chóng di chuyển.

Vạn Nhân Sát sải bước một mình.

Y đã biết được nơi Phiêu Nguyệt đang trốn.

Đó chính là khu ổ chuột ở Thiệu Dương.

Và nơi Phiêu Nguyệt đang ở hiện tại chính là Kỳ Gia Nghi Bang.

Chính lúc này.

Rầm!

Đột nhiên một tiếng nổ long trời vang lên.

Đó là khu ổ chuột ở Thiệu Dương.

‘Bắt đầu rồi.’

Đây là tác phẩm mà thuộc hạ của y đã tạo ra.

Tất cả đám thuộc hạ của Vạn Nhân Sát dễ dàng xâm nhập vào bên trong và phá hủy cả khu vực.

Bởi vì bọn chúng đã làm loại chuyện này lúc nhiều lần khi còn ở Tái Ngoại.

Rầm!

Tiếng nổ lớn lại vang lên cùng ánh lửa bùng cháy.

Sau tiếng nổ khủng khiếp, toàn bộ khu vực liền phát sáng như ban ngày.

Khi Vạn Nhân Sát đến khu ổ chuột, nơi này chẳng khác gì địa ngục cả.

Hầu hết các căn nhà ở khu ổ chuột đều được làm từ gỗ và vải. Một khi đã bắt lửa thì không dễ gì mà dập được, trái lại còn lan rộng nhanh hơn.

Vạn Nhân Sát biết rõ điều này nên mới lên kế hoạch như thế.

Dù sao đám bần dân này chẳng có gì cả. Cũng không ai rơi nước mắt xót thương khi họ biến mất.

Trái lại, người Thiệu Dương còn thấy vui hơn khi đuổi được bần dân ra khỏi trung tâm thị trấn.

“Cháy rồi.”

“Mau di chuyển đi.”

Họ đã nhìn thấy đám võ giả lạ mặt cầm đuốc đốt nhà mình.

Đó không phải là thuộc hạ của Vạn Nhân Sát hay Xích Vương.

Chúng là võ giả của Bạch Tuyết Môn.

Bạch Tuyết Môn với Thiên Kim Trang là hai môn phái luôn khao khát có được khu ổ chuột.

Bạch Tuyết Môn chủ Điều Trương Bình luôn muốn đuổi bần dân ra để xây dựng khu tư dinh cao cấp. Thế nhưng y đã từ bỏ tham vọng kể từ lúc bị Phong Tôn tấn cho một trận. Đúng lúc này Xích Vương lại tìm đến.

Xích Vương đã giết chết Thiên Kim Trang Gia Luật Nhất Văn vô cùng tàn nhẫn, nhưng lại tha mạng cho Bạch Tuyết Môn chủ Điều Trương Bình. Bởi vì hắn nghĩ Điều Trương Bình có giá trị lợi dụng.

Chỉ có Xích Vương mới biết giá trị của y là gì.

Chẳng biết đã có chuyện gì xảy ra giữa hai người, nhưng Điều Trương Bình đã liều mạng đốc thúc đám thuộc hạ.

“Nhanh phóng hỏa đi.”

“Không cần phải nghĩ đến đám bần dân làm gì.”

“Đốt cháy mọi thứ đi.”

Điều Trương Bình hét đến muốn vỡ cổ họng.

Đám võ giả Bạch Tuyết Môn liền di chuyển vội vàng hơn. Đột nhiên lúc này.

“Ngăn chúng lại!”

“Mau dừng tay!”

Đột nhiên một nhóm võ giả xông đến.

Một nhóm võ giả vận y phục màu đen đứng ra ngăn võ giả Bạch Tuyết Môn.

Đứng đầu đám người đó chính là Hồng Hữu Tân.

Y cố sức hét lên.

“Mau bảo vệ người dân.”

“Vâng!”

Đáp lời xong, đám võ giả vận y phục đen lập tức giao chiến với võ giả Bạch Tuyết Môn và thuộc hạ của Vạn Nhân Sát.

Họ chính là Hắc Hồ Đoàn, đội quân tinh nhuệ nhất của Hạ Ô Môn.

Hắc Hồ Đoàn tấn công đám võ giả xâm nhập vào khu ổ chuột với khí vô cùng đáng sợ.

“Ặc!”

“Cái gì? Đám khốn kiếp này...”

“Tránh ra!”

Khu ổ chuột bỗng chốc đã biến thành địa ngục.

Hắc Hồ Đoàn, Bạch Tuyết Môn và đám thuộc hạ Vạn Nhân Sát lao vào tấn công nhau vô cùng kịch liệt.

Tiếng la hét vang vọng khắp không gian, máu tươi vương vãi nhuộm đỏ cả con đường.

Cảnh tượng này không khác gì a tỳ địa ngục cả.

Trung tâm hiện giờ là Hồng Hữu Tân.

Roẹt!

“Khực!”

Đầu tên võ giả đang lao về phía y đã rơi xuống tự lúc nào,
Hồng Hữu Tân nhìn xung quanh.

Tiếng la hét thất thanh cùng cái chết cứ đan xen vào nhau.

Hắc Hồ Đoàn cố gắng ngăn chặn kẻ địch. Thế nhưng, số lượng kẻ địch lại quá sức tưởng tượng.

‘Không ngờ lại kéo cả Bạch Tuyết Môn vào.’

Đúng là bị đâm sau lưng.

Thế nhưng, Phong Tôn đã cảnh báo nên họ cũng biết đường mà thận trọng. Có điều, bọn họ không lường được việc Bạch Tuyết Môn lại tham gia vào.

Tất cả kế hoạch đều đổ vỡ trước nguồn sức mạnh bất ngờ này.

Hắc Hồ Đoàn rất mạnh.

Nếu tính đến sức mạnh thì tuyệt đối không thể bị đám thuộc hạ của Vạn Nhân Sát đẩy lùi. Vấn đề là võ giả của Bạch Tuyết Môn.

Thật khó mà ngăn chặn chúng được.

Giống như nước chảy qua kẽ tay, đám võ giả Bạch Tuyết Môn vượt qua Hắc Hồ Đoàn tiếp tục phóng hỏa.

“Nhà của ta...”

“Mau dập lửa đi!”

Bàn dân lấy nước từ giếng lên để dập lửa. Thế nhưng, ngọn lửa quá lớn nên mấy thùng nước kia chẳng có tác dụng gì cả.

Ngọn lửa đã lan rộng mạnh hơn.

Cứ đà này toàn bộ khu ổ chuột sẽ nhanh chóng chìm trong biển lửa.

“Chết tiệt!”

Hồng Hữu Tân cố gắng dập tắt ngọn lửa nhưng cũng hoàn vô dụng.

Chính lúc này.

“Bọn khốn này!”

Tiếng sư tử hống của ai đó vang lên khắp khu ổ chuột.

“Khực!”

“Khực!”

Đám võ giả đang chiến đấu dữ dội đột nhiên cảm thấy màng nhĩ và tim mạch bị chấn động mạnh.

Bất ngờ có cơn gió mạnh thổi qua rồi Phong Tôn xuất hiện.

Lúc đến chiến trường, Phong Tôn cau mày nhìn ngọn lửa cháy bùng bùng trong khu ổ chuột.

Y tức giận phần lớn là do nhà dân đã bị chôn vùi trong biển lửa.

“Một lũ vô nhân đạo! Các người vứt nhân tính của mình rồi à.”

Y muốn giết tất cả những kẻ phóng hỏa ngay lập tức.

Nhưng việc ưu tiên hàng đầu bây giờ chính là dập lửa.

Phân phát!

Lúc này trời không nổi gió nhưng gió lại phân phát thổi ra từ vạt áo của Phong Tôn.

“Hãy!”

Cùng với tiếng hô lấy khí thế, Phong Tôn vung hai tay về phía trước.

Lúc này một cơn gió mạnh xuất hiện bao phủ cả ngọn lửa.

“Không, đó là...”

“Chuyện gì kia?”

Lúc mọi người đang đẩy lên tia nghi hoặc, Phong Tôn lại vận thêm nội công.

“Hấp!”

Trận cuồng phong bao phủ ngọn lửa một cách thần tốc khiến cho khu vực rơi vào trạng thái mất đi hết không khí.

Nếu không có không khí thì lửa sẽ không bùng lên.

Vù!

Lúc này ngọn lửa lớn đã bị dập tắt.

Không chỉ Hồng Hữu Tân mà cả tất cả võ giả đều bất ngờ trước cảnh tượng khó tin này.

“Trời ạ!”

“Chuyện này có thể xảy ra sao?”

Cuộc chiến đang vô cùng căng thẳng bất giác rơi vào trạng thái đóng băng tạm thời.

Dù võ công có tuyệt đỉnh thế nào cũng không ai có thể dự đoán được y sẽ tạo ra kỳ tích thế này.

“Hộc! Hộc!”

Phong Tôn cúi người thở hổn hển.

Bởi vì y đã vận công quá mức.

Phong Tôn dường như đã bị rút cạn hết sức lực.

Đan điền trống rỗng, cơ bắp mềm nhũn như bông gòn thấm nước.

“Thì ra ta cũng già rồi.”

Phong Tôn cảm giác như cơ thể y đã già đi mấy năm.

Vút!

Đột nhiên có âm thanh sắc bén vang lên.

“Khực!”

Cảm giác nguy hiểm mạnh mẽ khiến y lách người theo bản năng.

Phập!

Lúc này Phong Tôn cảm giác thắt lưng bị chấn động mạnh.

Cơn đau khủng khiếp lập tức truyền tới.

Một mũi tên vừa xuyên qua thắt lưng Phong Tôn.

Có ai đó đã bắn tên vào y.

“Hộc!”

Bị tấn công bất ngờ, Phong Tôn bất giác rên rỉ rồi thổ ra một ngụm máu.

Lúc này, Vạn Nhân Sát đột nhiên xuất hiện.

Y chính là người đã bắn mũi tên vào hông Phong Tôn.

Vạn Nhân Sát không bỏ lỡ thời cơ khi Phong Tôn kiệt sức mà bắn mũi tên từ Thần Sát Cung vào y.

“Sao ta có thể bỏ qua một nhân vật quan trọng như vậy chứ. Phong Tôn. Một kẻ vĩ đại.”

Ánh mắt Vạn Nhân Sát tỏa ra sát khí khủng khiếp.

Phong Tôn siết chặt lấy thắt lưng rồi nhìn Vạn Nhân Sát.

“Ngươi?”

“Lão già như ngươi chỉ cần gọi ta là Vạn Nhân Sát. Phong Tôn!”

“Vạn Nhân Sát?”

Vẻ mặt Phong Tôn lúc này lộ rõ vẻ thất bại.

Y nghe nói Vạn Nhân Sát đã vào Thiệu Dương, nhưng y không đoán được đối phương lại xuất hiện vào lúc này.

“Khực!”

Đột nhiên y phát ra tiếng rên rỉ.

Phong Tôn cảm nhận được nỗi đau khủng khiếp từ chỗ mũi tên đâm xuyên qua truyền tới.

Mặc dù ở trạng thái không phòng thủ nhưng trước khi mũi tên chạm vào người, y cũng đã vận nội công để giảm lực sát thương đến mức thấp nhất. Thế nhưng, việc mũi tên có thể xuyên qua cơ thể y cho thấy uy lực cung tên mà Vạn Nhân Sát dùng có sức mạnh rất lớn.

Vạn Nhân Sát lại đặt mũi tên lên cung rồi nói.

“Nhanh kết thúc thôi. Hôm nay ta bận lắm.”

“Ngươi!”

478

Xích Vương dẫn Tu La Lăng Nhân đến khu bản dân.

Sự chú ý của những người ở đây đã dồn vào cuộc xung đột giữa Hắc Hồ Đoàn và binh lực do Vạn Nhân Sát chỉ huy.

Nhờ đó mà Xích Vương cùng Tu La Lăng Nhân có thể đến Kỳ Gia Y Bang mà không bị ai cản trở.

Xích Vương ra lệnh cho những Tu La Lăng Nhân.

“Bắt đầu đi!”

“Vâng!”

Những thuộc hạ của hắn đáp lời rồi lao vào Kỳ Gia Y Bang với khí thế đáng sợ.

Xích Vương khoanh tay nhìn những thuộc hạ của mình.

Những Tu La Lăng Nhân lục soát khắp nơi trong Kỳ Gia Y Bang. Nhưng đến một bóng người bọn họ cũng không thể tìm được.

“Không có ạ.”

“Các phòng đều trống không hết ạ.”

Những thuộc hạ của hắn trở ra với gương mặt chán nản.

Xích Vương hỏi.

“Một người cũng không có sao?”

“Có vẻ như bọn chúng đã nhận ra và rời đi rồi ạ.”

“Bọn chúng vẫn chưa đi được xa đâu. Các người tản ra rồi truy tìm hành tung của bọn chúng cho ta.”

“Tuân lệnh.”

Tu La Lăng Nhân lại tiếp tục tản ra.

Gương mặt của Xích Vương dần trở nên méo xệch.

“Các người biết bọn ta sẽ đến sao?”

Hắn biết Phiêu Nguyệt là một đối thủ đáng gờm nhưng hắn không ngờ Phiêu Nguyệt sẽ ẩn thân và dọn dẹp sạch sẽ nơi ẩn náu của mình đến thế này.

Xích Vương hoàn toàn không hiểu tại sao Phiêu Nguyệt lại có thể làm được như vậy.

Nhưng số binh lực mà hắn chuẩn bị không chỉ có mỗi Tu La Lăng Nhân.

Hôm qua, hắn đã gửi chim ưng truyền thư đến cho Sở Như Nguyệt đề yêu cầu thêm quân tiếp viện. Sở Như Nguyệt đã chấp nhận yêu cầu của hắn.

Chỉ cần đợi thêm một chút nữa, quân tinh nhuệ của Cửu Long Sát Mạc sẽ có mặt tại Thiệu Dương.

Chỉ cần đợi bọn họ đến hợp lực, Thiên La Địa Võng sẽ hoàn thành.

Đến khi đó thì không những Phiêu Nguyệt mà bất cứ ai cũng không thể ra khỏi Thiệu Dương.

Thiên La Địa Võng do quân tinh nhuệ của Cửu Long Sát Mạc mở ra dĩ nhiên phải khác với những Thiên La Địa Võng thông thường.

Nó tuy nhỏ, nhưng chất lượng.

Hơn nữa, những võ giả của Cửu Long Sát Mạc cũng là những người đã tích lũy được nhiều kinh nghiệm ở vùng tái ngoại.

Đây là lần đầu tiên trong lịch sử Cửu Long Sát Mạc tập hợp lại để bắt một người.

“Người có dùng thủ đoạn gì thì cũng không thể thoát ra khỏi Cửu Long Sát Mạc được đâu. Tốt nhất là người nên trốn cho kỹ vào.”

Người trong giang hồ ai nấy đều sợ hãi sự tồn tại của Phiêu Nguyệt.

Đến cả Vạn Nhân Sát cũng phải e ngại Phiêu Nguyệt. Và y cũng thế. Nhưng điều đó không có nghĩa là hắn thực sự sợ Phiêu Nguyệt.

Hắn cho rằng lần này sẽ là một cơ hội tốt.

Chỉ cần loại bỏ được Phiêu Nguyệt thì sẽ không có ai có thể đào sâu vào chuyện của Cửu Long Sát Mạc được nữa.

“Hôm nay người nhất định sẽ phải chết. Ta nhất định sẽ làm được.”

“Đã phát hiện ra dấu vết của bọn chúng rồi ạ.”

Bỗng có một thuộc hạ chạy đến báo cáo cho hấn.

“Bọn chúng?”

“Vâng, bọn chúng di chuyển theo nhóm ạ.”

“Đến đâu?”

“Bọn họ đã ra khỏi Thiệu Dương rồi ạ.”

“Người nói gì?”

“Nhưng mà có lẽ bọn chúng vẫn chưa đi được xa.”

“Mau gửi thư cho hậu phát đội chặn bọn chúng lại cho ta.”

“Rõ.”

“Cử người báo Vạn Nhân Sát mau tới đây đi. Qua bao lâu rồi mà ông ta vẫn chưa tới vậy?”

“Vâng ạ.”

Tu La Lãng Nhân đáp rồi phóng đi mất.

Xích Vương thi triển khinh công chạy về hướng mà đám người Phiêu Nguyệt đã trốn thoát.

“Cha!”

Hắn đạp mạnh xuống đất rồi lao thẳng vào không trung như một chú chim.

Khi bay được mười trượng, Xích Vương uốn người thành một đường cong rồi hạ xuống.

Ngay trước khi hạ xuống mặt đất, Xích Vương đã dùng chân trái đạp vào mu bàn chân phải.

Đó chính là Khinh Công Thuật của Bát Bộ Đẳng Không.

Cơ thể của hấn lại tiếp tục phóng đi hơn mười trượng.

Giữa đường có gặp vật cản thì hấn sẽ lấy đó làm bàn đạp.

Xích Vương nhanh chóng thoát ra khỏi khu bần dân và leo lên tường thành bao quanh vùng ngoại ô của Thiệu Dương.

Hấn có thể nhìn thấy bụi đang bốc lên mịt mù từ phía xa.

Đó chính là quân tinh nhuệ được Cửu Long Sát Mạc cử đến.

Bụi bay mịt mù vì có quá nhiều người đang di chuyển cùng lúc.

Đã lâu lắm rồi Cửu Long Sát Mạc mới di chuyển với một số lượng lớn đến vậy.

“Nếu gửi nhiều binh lực như thế thì nhân lực ở Tân Nguyệt Trang lúc này hẳn không nhiều nhỉ?”

Nhưng đó chẳng phải điều gì đáng lo lắng.

Bởi vì số binh lực còn lại đã đủ để có thể bảo vệ cho Tân Nguyệt Trang.

Xích Vương hét lên với những Tu La Lãng Nhân đang đi theo hắn.

“Cuộc săn đuổi Tử Thần bắt đầu. Tất cả tập trung cho ta.”

“Rõ!”

Vù vù vù!

Xích Vương cùng những Tu La Lãng Nhân đồng loạt nhảy xuống bức tường thành.

Thủy lộ xung quanh Thiệu Dương được phát triển rất tốt.

Những con sông lớn nhỏ đều nối liền nhau khắp tứ phía.

Đám người Phiêu Nguyệt ngồi trên một chiếc thuyền nhỏ lội ngược dòng sông.

Phiêu Nguyệt kéo chiếc mũ của Phi Phong Y xuống để che kín mặt rồi nhìn thẳng về phía trước.

Đứng sau Phiêu Nguyệt là Ân Diệu, còn Nam Thần Vũ đang một mình chèo thuyền.

Tuy tuổi còn nhỏ nhưng sức mạnh của hắn không hề tầm thường vì được luyện võ công. Mỗi lần hắn xuôi mái chèo là chiếc thuyền nhỏ lại tiến nhanh về phía trước.

Xoẹt xoẹt!

Bỗng có âm thanh sắc bén vang lên cùng với một chiếc mũi tên bay tới.

Keng!

Phiêu Nguyệt dùng uyển giáp đánh bật lại chiếc mũi tên kia.

Ngay lúc đó, một nhóm người xuất hiện trên bờ sông.

Họ chạy dọc theo bờ sông nơi con thuyền của Phiêu Nguyệt đang đi.

Nam Thần Vũ nói.

“Phía bên kia cũng có người ạ.”

Ân Diệu nhìn theo hướng Nam Thần Vũ chỉ.

Hàng trăm võ giả đang đứng ở bên kia sông.

Tổng cộng có hơn ba trăm võ giả đang đuổi theo chiếc thuyền của Phiêu Nguyệt.

Xoẹt xoẹt!

Những võ giả hai bên bờ sông vừa chạy vừa bắn tên vào thuyền của Phiêu Nguyệt.

Keng keng!

Đa số mũi tên đều bị uyển giáp của Phiêu Nguyệt đánh bật ra. Nhưng vẫn có một vài mũi tên có thể xuyên qua lớp phòng ngự của Phiêu Nguyệt. Và người đảm nhiệm những mũi tên ấy chính là Ân Diệu.

Những võ giả thu cung lại khi nhận ra bắn tên không có tác dụng gì.

Phất!

Bỗng có một võ giả bay về phía con thuyền của Phiêu Nguyệt.

Khoảng cách từ bờ sông đến con thuyền mà Phiêu Nguyệt đang đi là khoảng hai mươi trượng. Dù khinh công có xuất sắc đến mấy thì cũng khó có thể vượt qua khoảng cách này.

Vậy mà bọn chúng vẫn lao đi mà không có chút do dự.

Đúng như dự đoán, bọn họ không thể chạm đến con thuyền của Phiêu Nguyệt mà rơi xuống mặt nước.

Ngay khi đám người kia sắp rơi xuống mặt nước, những võ giả chạy trên bờ đã ném đĩa bay về phía bọn họ đang đáp xuống.

Vèo!

Chiếc đĩa bay bay đến chính xác nơi những võ giả kia rơi xuống.

Ngay lúc đó, những võ giả đập vào chiếc đĩa bay rồi lao mình vào không trung.

Đó là một kỹ nghệ hoàn toàn đáng kinh ngạc.

Hàng chục người tiếp tục lao vào không trung rồi đáp xuống con thuyền của Phiêu Nguyệt.

Trên tay họ đã cầm đao cùng kiếm từ lúc nào.

Xoẹt!

Bọn họ vung vũ khí của mình ra rồi lao xuống như hàng chục con đại bàng đang lao xuống.

Ngay lúc đó, Phiêu Nguyệt cùng Ân Diệu bắt đầu phản kích.

Phập!

Những võ giả chuẩn bị đáp xuống thuyền ngay lập tức bị Phiêu Nguyệt đánh bật trở lại và rơi xuống sông.

Hàng chục người vung vẩy dưới nước rồi chìm ngấm.

Dù mất đi bao nhiêu đồng liêu chỉ trong tích tắc nhưng những võ giả còn lại vẫn bình tĩnh, không hề chớp mắt dù chỉ một cách.

Bịch bịch!

Đội dự bị cũng lao mình về phía con thuyền của Phiêu Nguyệt.

Lần này, những võ giả khác cũng ném đĩa bay ra cho đội dự bị lấy thế nhảy lên.

Những võ giả vút lên trời cao rồi lao thẳng xuống thuyền Phiêu Nguyệt như một con đại bàng.

Cảnh tượng người bay đầy trời trông thật uy nghiêm.

“Hãy!”

“Cha!”

Bọn họ hô hào rồi thi triển độc thủ về phía Phiêu Nguyệt và Ân Diệu.

Xoẹt xoẹt!

Kiểm khí cùng đao khí của bọn họ xé toạc cả không khí và giáng xuống người của Phiêu Nguyệt và Ân Diệu.

Chỉ cần trúng một nhát thôi là chiếc thuyền nhỏ kia có thể vỡ tan tành. Nhưng dĩ nhiên Phiêu Nguyệt cùng Ân Diệu sẽ không để chuyện đó xảy ra.

Bọn họ liên tục thi triển tuyệt kỹ.

Uỳnh uỳnh!

Kiểm khí cùng đao khí bị đánh bật ngược lại trong không trung

“Khực!”

“Ặc!”

Những võ giả tấn công Phiêu Nguyệt cùng Ân Diệu thänh công rồi ngã xuống dưới sông.

Vết thương cực lớn để lại trên cổ và ngực của họ.

Dòng sông nhuộm màu đỏ của máu.

Cùng lúc đó, một vài võ giả đang chạy trên bờ lại tiếp tục lao về chiếc thuyền. Và tình huống lại lặp lại, những võ giả khác ném đĩa ra để bọn họ có thể nhảy lên được thuyền.

Dù biết tấn công kiểu này thật vô ích nhưng bọn họ vẫn không ngừng tấn công.

Bọn họ không sợ chết.

Ân Diệu cùng Nam Thần Vũ chán chường khi nhìn thấy bọn họ lao về phía này như những con thiêu thân lao vào lửa.

Ánh mắt đã mất đi tiêu cự của Ân Diệu khẽ dao động.

Tuy được nuôi dưỡng như một vũ khí ở Tiểu Lôi Âm Tự nhưng đây là lần đầu tiên tiêu nữ tử ra tay với nhiều người như vậy.

Đai lưng của Ân Diệu đã nhuộm đỏ màu của máu, nhuộm đỏ cả bàn tay của Ân Diệu.

Ân Diệu liếc nhìn qua Phiêu Nguyệt.

Tiểu nữ tử không thể thấy được biểu cảm của Phiêu Nguyệt bởi chiếc mũ của Phi Phong Y đã che hết toàn bộ. Nhưng thật

yên tâm khi có Phiêu Nguyệt ở cạnh lúc này.

“Nhìn kia!”

Bỗng Nam Thần Vũ chỉ vào hai bên bờ sông rồi hét lên.

Ân Diệu vội vàng nhìn theo hướng Nam Thần Vũ chỉ. Lại có thêm hàng chục võ giả xuất hiện.

Bọn họ thi triển khinh công rồi sát nhập với đoàn người đã tấn công Phiêu Nguyệt trước đó.

Trong tay những người mới đến là những cái cung.

“Điên thật rồi...”

Đôi mắt của Nam Thần Vũ dao động dữ dội.

Hàng chục võ giả đồng loạt hướng mũi tên về phía chiếc thuyền.

Xoẹt xoẹt!

Khi bọn họ bắn tên ra, một loạt võ giả lại tiếp tục lao mình về phía chiếc thuyền.

Tình huống lại được lặp lại, những võ giả khác ném đĩa ra. Điều khác biệt duy nhất là đợt tấn công này còn có thêm mũi tên.

Mặc dù đó chỉ đơn giản là thêm một phương thức tấn công, nhưng uy lực của nó lại được khuếch đại lên nhiều lần.

“Hãy!”

Phiêu Nguyệt hô to rồi vung tay lên.

Keng!

Một sợi ngân ty ngay lập tức được phóng ra từ uyển giáp của hắn rồi bay vào không trung.

Đó không phải là Thu Hồn Ti mà là ngân ty đã được Đường Sở Truy lắp vào uyển giáp. Ngân ty tung hoành trong không trung rồi chẻ đôi những mũi tên đang bay tới.

Trong khi đó, những người nhảy lên thuyền bắt đầu tấn công. Công việc của Ân Diệu là ngăn bọn chúng lại.

“Cha!”

Ân Diệu ném đai lưng đi rồi nhặt lấy thanh đao ở gần đó.

Đó chỉ là một thanh đao rẻ tiền Ân Diệu mua vội ở công phòng.

Tiểu nữ tử vung đao về phía những võ giả đang tiếp cận con thuyền.

Ân Diệu thi triển tuyệt kỹ của Tiểu Lôi Âm Tự là Ba Lăng Cửu Thiên Ma Đao.

Đao khí như một làn sóng dữ dội được phóng ra đâm thẳng vào những võ giả đang lơ lửng ở trên không trung.

Cơ thể của bọn họ bị chẻ đôi ngay ở trong không trung. Máu chảy như mưa đang trút xuống.

Con mưa máu nuốt lấy Phiêu Nguyệt, Ân Diệu cùng Nam Thần Vũ.

Người bọn họ dính đầy máu, nhưng bọn họ không thể nghỉ ngơi.

Bởi vì kẻ địch đang tấn công một lần nữa.

Một cuộc chiến không có hồi kết.

Ân Diệu và Nam Thần Vũ chưa bao giờ trải qua cuộc chiến như thế này.

Đám người kia coi mạng sống của bản thân như cỏ rác, bọn họ kéo đến từng bầy như những con kiến rồi bỏ mạng.

“Haa!”

Ân Diệu thở dốc.

Cơ thể của tiểu nữ tử đang run lên không ngừng, tiểu nữ tử cảm thấy ớn lạnh.

Ân Diệu không biết liệu bản thân có thể cáng đáng được tội lỗi này không. Nhưng tiểu nữ tử đã nhanh chóng cắn chặt môi và xóa đi cảm giác tội lỗi ấy.

Đây là lúc Ân Diệu phải chiến đấu chứ không phải là đắm chìm vào cảm giác tội lỗi.

Đây là vì tất cả mọi người.

“Chỉ cần chịu đựng thêm một chút nữa thôi.”

Ân Diệu đã có thể thấy được một hòn đảo nhỏ từ phía xa.

Đó chính là chiến trường cuối cùng.

479

“Hộc! Hộc!”

Phong Tôn hỗn hển.

Toàn thân y đầy vết thương to nhỏ khác nhau.

Trước mặt y là Vạn Nhân Sát.

Cũng giống như Phong Tôn, trên người lão cũng có rất nhiều vết thương to nhỏ. Nhưng có sự khác biệt khác biệt quan trọng giữa hai người.

Đó chính là vết thương bên sườn Phong Tôn.

Một vết thương gây ra bởi Thần Sát Cung.

Thần Sát Cung khác với cung tên bình thường.

Khi mũi tên được bắn ra, nó sẽ xoáy tròn điên cuồng, vì vậy một khi đã trúng mũi tên, nó sẽ xé toạc toàn bộ da thịt và cơ bắp xung quanh. Vết thương để lại là không hề nhỏ.²

Phong Tôn cố gắng cầm máu bằng cách bịt huyết đạo lại. Nhưng vết thương quá nghiêm trọng, máu không ngừng chảy.

Để có thể cầm máu, y phải dùng Kim Thương Dược sau đó bọc vải xung quanh vết thương. Nhưng Vạn Nhân Sát không dễ dàng để yên cho y cầm máu.

Phong Tôn quả thực là một miếng mồi ngon.

Là một trong Tam Tôn đã thống trị giới giang hồ từ lâu, dù việc truy bắt Phiêu Nguyệt có quan trọng đến thế nào đi chăng nữa, thì Vạn Nhân Sát cũng không thể bỏ qua một cơ hội vàng như thế này.¹

Nếu giết được Phong Tôn, thì vị thế của lão sẽ tăng lên vùn vụt.

“Từ giờ kết thúc thôi, Phong Tôn!”

Vạn Nhân Sát nở nụ cười.

Lão giương Thần Sát Cung lên.

8

Lão thực sự muốn kết thúc cuộc đời của Phong Tôn.

6

“Không đời nào.”

Phong Tôn lao vào Vạn Nhân Sát.

Lợi dụng lúc đối phương giương Thần Sát Cung lên, y nén chịu cơn đau, lao vào áp sát nhất có thể.

Soạttttt!

Phong Tôn ngay lập tức thi triển thanh danh tuyệt kỹ Phong Dương Kiếm.

Lưỡi kiếm với rất nhiều khí ngưng tụ lại bay đến phía Vạn Nhân Sát như thể sẽ xé toạc da thịt của lão. Tuy nhiên, Vạn Nhân Sát thi triển Lí Lang Bộ để kịp thời né tránh.

8

Cùng lúc đó, Thần Sát Cung được bắn ra.

Phụt!

Phong Tôn không thể tránh được vì Thần Sát Cung được bắn từ khoảng cách rất gần.

Phong Tôn tập trung toàn lực vào thanh kiếm, cố gắng đẩy mũi tên chệch hướng.

Tuy nhiên, mũi tên lướt qua thanh kiếm một cách khéo léo, xuyên qua lòng bàn tay y dễ dàng.¹

“Khắc!”

Phong Tôn vừa rên rỉ vừa vội vàng lùi lại phía sau. Sức mạnh của Thần Sát Cung ghê gớm vượt qua ngoài dự đoán của y.

Phụt phụt phụt!

Vạn Nhân Sát đồng loạt bắn ra 3 mũi tên.

Nhất Phát Tam Thi.

Phong Tôn gục ngã xuống mặt đất, lăn vòng vòng.

Phong Tôn né tránh bằng thủ pháp Lăn Lư Đả Cỗn.

Đây là một thủ pháp mà các bậc cao thủ không bao giờ thi triển nó vì danh dự của bản thân, nhưng không còn cách nào khác vì mạng sống của y đang trên bờ vực nguy hiểm.

Những mũi tên vọt qua lưng của Phong Tôn với khoảng cách vô cùng cận kề.

Con đau như lửa đốt kéo đến, nhưng Phong Tôn nghiêng rằng và thi triển tuyệt chiêu Phong Dương Kiếm.

“Haaaa!”

Nếu từ bỏ cuộc sống khi phần thắng đang nghiêng về phía kẻ thù thì đó chắc chắn sẽ là một dấu chấm hết.

Vì vậy y đã phải cố gắng hết sức bằng mọi cách miễn là bản thân mình còn sống.

Đó vốn là cách mà Phong Tôn sống bấy lâu nay.

Vù vù vùuuu!

Một nhát kiếm ập đến Vạn Nhân Sát.

“Khắc! Vẫn chưa.....”

Đòn công kích lần này khiến Vạn Nhân Sát không thể coi thường đối phương được nữa.

Vạn Nhân Sát vội vàng thi triển bộ pháp để tránh được đường kiếm kia.

Trong khoảnh khắc đó, Phong Tôn đập hai bàn tay xuống mặt đất.

Cơ thể của y nảy lên phải hơn hai trượng.

Cơ thể lơ lửng trên không trung, Phong Tôn liền thực hiện liên tục bảy cú đá.

Đó là cước pháp với tên gọi Phong Lưu Hồi Tuyền Cước.

Đùng đùng đùng!

Không khí xung quanh liên tục bùng nổ.

Gương mặt Vạn Nhân Sát bị biến dạng do cú sốc mạnh mẽ.

Dù sức mạnh của cước pháp tuy đã bị Thần Sát Cung cản lại, nhưng cú sốc nó để lại hầu như vẫn còn nguyên vẹn.

May mắn là Thần Sát Cung có thể chặn được Phong Lưu Hồi Tuyền Cước của Phong Tôn, nếu Vạn Nhân Sát cầm một vũ khí tầm thường khác thì ắt hẳn lão đã thịt nát xương tan.

Phong Tôn tiếp tục tấn công để Vạn Nhân Sát không thể giương Thần Sát Cung lên để bắt.

Vạn Nhân Sát không hề phản công, mà tập trung phòng thủ.

Lão biết rõ.

Chuyện Phong Tôn phản công mạnh mẽ lúc này sẽ không kéo dài lâu.

Vết thương do Thần Sát Cung để lại là rất nghiêm trọng. Y cũng không thể cầm máu, vì thể máu cứ liên tục rỉ ra.

Phong Tôn không thể nào duy trì thể tấn công trong tình trạng như vậy được.

“Hộc!”

Đúng như dự đoán của Vạn Nhân Sát.

Phong Tôn đang tấn công dữ dội, đột nhiên gục xuống mặt đất và hộc máu.

“Haha!”

Liên tục thi triển tuyệt kỹ trong tình trạng cơ thể mang đầy vết thương khiến y không thể trụ vững.

Phải đến lúc đó Vạn Nhân Sát mới có thể cười nức nở.

Phong Tôn nằm úp mặt xuống mặt đất, gần như không thể gượng đầu lên nhìn về phía Vạn Nhân Sát.

“Vạn.....Nhân Sát!”

“Ta không để tư thù cá nhân vào chuyện này. Nhưng vì ngươi là con mồi quá béo bở. Nên sau này đừng có trách móc gì ta nhé.”

“Ta cũng nghĩ thế.”

“Gì cơ?”

Bùm!

Cùng lúc đó, một tiếng nổ ầm trời vang lên khiến Vạn Nhân Sát bay ngược người về phía sau.

Vạn Nhân Sát văng về hướng ngược lại và lăn lộn trên mặt đất.

“Khặc!”

Vạn Nhân Sát vừa rên rỉ, vừa nhìn vào hai bàn tay của mình.

“Thần.....Sát Cung.....”

Thần Sát Cung, vũ khí cuối cùng có thể bảo vệ được lão đã bị đứt làm đôi.

Khi đó Phong Tôn đứng dậy.

Toàn thân đầy máu, nhưng ánh mắt của y vẫn tỏa sáng rực rỡ.

Đòn công kích y đặt cược cả mạng sống của mình vào đã thành công.

Phong Lưu Hồi Tuyền Cước không chỉ đơn thuần là một cước pháp đơn giản. Sức mạnh của cú đá đầu tiên tuy rất bình thường, nhưng sức mạnh càng tiếp tục tăng lên. Hơn hết, khi những tác động chồng chéo như vậy đạt đến một giới hạn, nó sẽ phát nổ.

Phong Tôn đã mạo hiểm mạng sống của mình để thi triển Phong Lưu Hồi Tuyền Cước, phá hủy Thần Sát Cung của Vạn Nhân Sát. Và ván cược của y đã thành công.

“Ặc!”

Vạn Nhân Sát nhăn mặt dữ dội.

“Được lắm! Biểu cảm lúc này rất hợp với ngươi “

“Ta sẽ xé xác ngươi ra thành trăm mảnh và giết chết ngươi.”

Vạn Nhân Sát hét lên, chạy về phía Phong Tôn.

Phong Tôn vừa chạy vừa thì thầm.

‘Ta đã giữ lời hứa. Phiêu Nguyệt!’

“Tìm thấy rồi.”

Xích Vương mắt sáng lên.

Hắn trông thấy một con thuyền nhỏ đang ngược dòng ở phía xa.

Con thuyền đó có Phiêu Nguyệt và nhiều người khác ở trên.

Những thuộc hạ chạy dọc theo con thuyền ở hai bên bờ sông.

Thuộc hạ không tiếc mạng sống của mình mà lao lên thuyền. Nhưng cả Phiêu Nguyệt và Ân Diệu cùng hợp sức để ngăn cản

làn sóng tấn công của bọn họ.

“Không còn xa nữa.”

Phiêu Nguyệt và Ân Diệu thì không sao, nhưng con thuyền mà họ đặt chân lên đã đạt đến giới hạn của nó từ lâu.

Có vẻ như nước đã chảy tràn vào từng lỗ thủng ở trên thuyền, và nó có thể bị nhấn chìm trong lòng sông bất cứ lúc nào.

Xích Vương nhìn thấy một hòn đảo nhỏ ở giữa sông.

Con thuyền với Phiêu Nguyệt ở trên đang hướng về phía hòn đảo.

“Đó là mục tiêu sao?”

Chỉ thế thôi hẳn cũng đã có thể hiểu được phần nào.

Lòng sông sâu tăng lên đáng kể khi đến gần hòn đảo. Vì vậy họ không thể vừa chạy theo thuyền vừa đi dọc con sông được nữa. Ngay cả khi có sự giúp sức từ Nguyên Bàn. Ngay lúc đó.

“Thuyền đã sẵn sàng.”

Hắn nghe thấy giọng nói của Tu La Lăng Nhân từ phía sau lưng.

Ngay khi nghe tin Phiêu Nguyệt bỏ trốn sà sông, người của Tu La Lăng Nhân phân ra để lùng sục hắn.

Nhìn về hướng mà đám người Tu La Lăng Nhân chỉ về, có cả chục con thuyền đang đợi sẵn.

Xích Vương vừa lên thuyền vừa nói.

“Mau theo sát cho ta.”

“Tuân lệnh!”

Con thuyền của Xích Vương và Tu La Lăng Nhân theo sau với tốc độ nhanh chóng.

Sau đó, những võ giả chạy dọc hai bên cũng nhảy lên thuyền.

Khuôn mặt họ khi lên thuyền tràn đầy phần nộ và sát khí.

Bộp! Bộp bộp!

Xác người trôi nổi trên sông đâm vào thuyền và văng ra ngoài.

Tất cả các thi thể đều là người của họ.

Tình cảm con người dù cho có bạc bẽo đến đâu thì cũng không thể làm ngơ trước tình đồng đội. Cái chết của đồng nghiệp đã làm cho họ hết sức phẫn uất.

“Ta sẽ xé xác hắn ra và giết hắn.”

Họ thề sẽ báo thù.

Khoảng cách với con thuyền kia dần dần bị thu hẹp.

Nam Thần Vũ dù có chăm chỉ chèo thê nào cũng không có tác dụng gì. Bởi vì con thuyền này chỉ có một mình Nam Thần Vũ chèo, còn những con thuyền kia lại có rất nhiều người hợp sức chèo.

Điều may mắn là trước khi bị bắt kịp bởi những con thuyền của Xích Vương, thuyền của Phiêu Nguyệt đã cập bến đến đảo.

Rầm!

Ba người ra khỏi thuyền và trèo lên đảo.

Họ lần lượt tản ra 3 hướng của hòn đảo.

Kích thước của hòn đảo chỉ khoảng một chục trượng.

Đây là một hòn đảo nhỏ được hình thành bởi cát chảy từ thượng lưu.

Bây giờ ba người đã bị cô lập trên một hòn đảo nhỏ đó.

Những võ giả do Xích Vương dẫn đầu cũng đổ bộ lên hòn đảo.

Xích Vương nhìn chăm chăm Phiêu Nguyệt, thét lên.

“Tử Thần mau đầu hàng đi!”

Ầm ầm ầm!

Nước sông chảy êm đềm sau màn sương hồng của Xích Vương đã chảy ầm ầm dữ dội.

“A!”

“Khắc!”

Ngay cả Ân Diệu và Nam Thần Vũ cũng phải rên lên vì đau đớn.

Chỉ có Phiêu Nguyệt vẫn đứng vững và nhìn Xích Vương.

Vì khuôn mặt của Phiêu Nguyệt đã bị mũ che khuất.

Vì vậy, Xích Vương hoàn toàn không thể biết được hắn đang nghĩ gì. Nhưng dường như hắn biết chắc chắn một điều.

Phiêu Nguyệt tuyệt đối không bao giờ có ý định đầu hàng.

Hắn cảm nhận được một luồng khí thể dữ dội tỏa ra từ Phiêu Nguyệt.

“Chạy trốn bằng thuyền cũng khá là thông minh đấy, nhưng đã đến mức giới hạn của ngươi rồi. Nơi này sẽ trở thành nấm mồ chôn các ngươi.”

“.....”

“Tên khốn ngạo mạn! Đến cuối cùng thì ngươi vẫn.....”

Xích Vương vai run bần bật.

Bản thân Xích Vương đã nói những lời thâm độc như vậy, nhưng Phiêu Nguyệt không mảy may đáp lời.

Hắn giờ cao tay.

Sau đó, người của Tu La Lăng Nhân và võ giả chạy đến đảo.

Ngay lúc đó.

Nam Thân Vũ đột ngột dậm chân thật mạnh.

Đùng!

Khoảnh khắc chân hắn chạm xuống đất.

Rầm rầm rầm!

Đột nhiên, một cây trụ bằng sắt từ bãi cát nhô lên.

“Gì vậy?”

“Khắc!”

Những võ giả nhảy xuống hòn đảo bỗng chốc hoảng hốt.

Họ đều nghĩ rằng Phiêu Nguyệt buộc lòng phải đặt chân lên hòn đảo này và không có bất kỳ biện pháp đối phó nào. Nhưng khi trông thấy cây trụ sắt, họ biết họ đã sai lầm.

Ân Diệu lẩm bẩm một mình.

“Bát Phương Bạch Vụ Quỷ Hồn Trận! Khai!”

Nàng vừa dứt lời, xung quanh trụ sắt liền bao quanh bởi một tầng sương mù trắng dày đặc. Trong giây lát, mây mù bao phủ cả hòn đảo nhỏ nơi họ đặt chân đến.

Khi Tu La Lăng Nhân và võ giả khác bước chân lên đảo, họ bị vây quanh bởi màn sương mù dày đặc.

“Khắc!”

“Không thể nhìn thấy phía trước.”

Giọng nói bỗng rồi vang lên tứ phía.

Thậm chí những người đứng bên cạnh còn không thể nhìn rõ mặt nhau, nói gì đến dự đoán phương hướng.

Trong khoảnh khắc đó, ba người, bao gồm cả Phiêu Nguyệt, đã di chuyển. So với những kẻ khác thì họ di chuyển có phần thoải mái hơn. Bởi vì họ đã nắm bắt được nguyên lý hoạt động của trận pháp.

Bát Phương Bạch Vụ Quỷ Hồn Trận vốn dĩ là trận pháp của Tiểu Lôi Âm Tự.

Ân Diệu đã học được đại trận pháp ở Tiểu Lôi Âm Tự và trước khi bị mù, nàng đã đọc được một cuốn sách chứa đựng bí ẩn của Bát Phương Bạch Vụ Quỷ Hồn Trận.

Nội dung trong cuốn sách rất ấn tượng nên nàng đã đọc đi đọc lại rất nhiều lần.

Vì vậy đến bây giờ nàng vẫn còn nhớ.

Hôm qua, Ân Diệu cùng với Hồng Hữu Tân và Hắc Hồ Đoàn đã đến đây và tiến hành lắp đặt trụ sắt để có thể thi triển Bát Phương Bạch Vụ Quỷ Hồn Trận.

Ngay cả khi lắp đặt trụ sắt, nàng cũng không thể chắc chắn liệu Bát Phương Bạch Vụ Quỷ Hồn Trận có thể hoạt động đúng cách hay không. Tuy nhiên, khi nhìn thấy màn sương mù dày đặc, dường như nó đã được kích hoạt hoàn hảo.

Nàng cảm nhận được một kẻ thuộc Tu La Lăng Nhân đang đứng sát bên mình.

Ân Diệu cảm nhận rõ nét dấu hiệu của y, nhưng thật may mắn vì y không cảm nhận được sự tồn tại của nàng.

Đó chính là công lực của Bát Phương Bạch Vụ Quỷ Hồn Trận.

Nó che giấu đi dấu vết của những người triển khai nó, nhưng lại làm xáo trộn các giác quan của những kẻ ngoài luồng.

Đó là lý do tại sao Tu La Lãng Nhân không thể nhận ra họ, ngay cả khi họ có đứng ngay trước mặt.

Soạt!

Nàng lướt qua tên Tu La Lãng Nhân và cửa cổ hắc.

Tu La Lãng Nhân bị cửa cổ, ngay lập tức ngã khụy mà không thể thét thành lời.

Ân Diệu lẩm bẩm.

‘Nửa ngày! Chỉ nửa ngày thôi.’

480

Xích Vương nhíu mày trừng mắt nhìn hòn đảo đang được kích hoạt Bát Phương Bạch Vụ Quỷ Hồn Trận.

“Âm!”

“Khục!”

Những tiếng hét thất thanh vang lên hết lần này đến lần khác.

Những âm thanh tiếp diễn không ngừng như thể nói rằng các thuộc hạ của hắc chủ chết ngay sau khi vừa xông vào.

Nếu Phiêu Nguyệt, Ân Diệu hoặc Nam Thần Vũ chết, những tiếng hét này sẽ không còn nghe thấy nữa.

“Hóa ra bọn chúng có mảnh khóc như vậy.”

Xích Vương nghiêng răng.2

Thuộc hạ của hắc chủ vốn là những cao thủ sống sót ngay cả trong chiến trường khắc nghiệt.

Việc những người như vậy không thể sử dụng sức mạnh và mất mạng chỉ vì một trận pháp đơn giản khiến hắc chủ thực sự tức giận.

Ban đầu, hắc chủ định xem cho đến khi Vạn Sát Nhân tham gia.

1

Việc chống lại Phiêu Nguyệt khá là đáng e ngại. Nhưng không biết vì chuyện gì mà Vạn Sát Nhân không có dấu hiệu sẽ hợp lực với bọn họ.

Chỉ vì chờ hấn ta mà tất cả thuộc hạ của Xích Vương đều sắp chết.⁸

Hắn không thể giương mắt nhìn thuộc hạ của hắn chết thêm nữa.

“Tên khốn!”⁶

Xích Vương rút kiếm ra rồi lao vào Bát Phương Bạch Vụ Quỷ Hồn Trận.⁸

Bên trong trận pháp, mọi thứ giống như cánh đồng tuyết giữa mùa đông.

Nếu ở bên trong không gian như vậy trong suốt thời gian dài thì kể cả là Xích Vương cũng sẽ sớm phát điên.

Càng kỳ lạ hơn khi hắn không thể nhìn thấy đám thuộc hạ ở đâu sau khi bước vào mây mù. Cho dù trận pháp có kỳ diệu tới mức nào cũng không thể phủ lên toàn bộ hòn đảo được.¹

Nhưng Bát Phương Bạch Vụ Quỷ Hồn Trận có thể khiến hắn không thể tìm thấy dù chỉ một chút dấu vết của thuộc hạ trên toàn bộ hòn đảo rộng khoảng chục trượng này.

Xích Vương nhắm mắt rồi khẽ lẩm bẩm.

“Đừng để thứ trận pháp này mê hoặc.”

Con người chấp nhận việc tìm kiếm thông tin bằng mắt.

Đầu tiên thông tin sẽ đi qua đôi mắt rồi được xác nhận bằng các giác quan còn lại.

Chính vì thế, nếu muốn đánh lừa một ai đó thì phải làm lóa mắt họ

Trận pháp này cũng tương tự như vậy.

Sau khi làm xáo trộn tầm nhìn bằng màn sương mù, rất nhiều thông tin sai lệch được cài cắm vào. Chính vì thế, các võ giả bị

mắc kẹt trong Bát Phương Bạch Vụ Quỷ Hồn Trận không thể phán đoán chính xác cảnh tượng đang diễn ra trước mặt nên mới bị dụ dỗ.

Chính những Tu La Lãng Nhân đã bị như thế sau khi nhảy vào trận pháp.

Tuy nhiên, Xích Vương là một cao thủ có đẳng cấp hoàn toàn khác với họ.

Ngay cả khi không dùng mắt, hắn vẫn có thể nắm bắt được thông tin chính xác bằng các giác quan còn lại.

Hắn nhắm mắt và bóng tối ập đến.

Nhưng chỉ là trong một khoảnh khắc.

Chẳng mấy chốc, các giác quan của hắn phát triển một cách đáng kinh ngạc.

Hắn ngăn cản các thông tin sai lệch lọt vào mắt và chỉ phán đoán bằng thính giác, xúc giác và giác quan thứ sáu. Sau đó, sự hiện diện của đám thuộc hạ đang vật lộn trong Bát Phương Bạch Vụ Quỷ Hồn Trận dần hiện lên rõ ràng.

Xích Vương bỏ qua đám thuộc hạ.

Điều này không khó vì hắn đã quen với bầu không khí và cảm giác hắn cảm nhận được từ họ.

Sau khi xóa đi một loạt dấu hiệu quen thuộc như vậy, chỉ còn lại ba đầu mối.

Đó là dấu hiệu về những nhân vật khác nhau.

Tất cả họ đều đang di chuyển với sự hiện diện ở mức thấp nhất có thể.

Xích Vương tập trung tất cả các giác quan của bản thân vào một trong số họ.

Một con người với sự hiện diện mạnh mẽ nhất.

‘Tên khốn.’

Xích Vương có trực giác rằng người này chính là Phiêu Nguyệt.

Nếu không phải vậy thì hắn không thể cảm thấy mãnh liệt như thế này.

Xoẹt!

Xích Vương vung kiếm về nơi hấn cho rằng đó là vị trí của Phiêu Nguyệt. Sau đó, Độ Giang màu đỏ xé toạc những đám mây mù và nặng nề rơi xuống Phiêu Nguyệt.

Rầm!

Cùng với tiếng nổ, màn sương trắng tan biến ngay lập tức. Sau đó hình bóng của Phiêu Nguyệt dần lộ diện.

Soạt!

Cánh tay trái của hấn vừa cản Độ Giang lại đang run rẩy mãnh liệt.

Hấn đã dồn nội công vào găng đeo tay trước khi Độ Giang hoạt động để ngăn chặn nó lại. Không rõ chiếc găng tay được làm từ chất liệu gì mà vẫn còn nguyên vẹn kể cả khi Độ Giang đã phát nổ.

Chỉ cần nhìn vào điều đó cũng có thể thấy rằng nó không phải một món đồ bình thường.

“Phiêu Nguyệt!”

Xích Vương hét lớn và vung kiếm về phía Phiêu Nguyệt.

Khi đối đầu với một kẻ như Phiêu Nguyệt, điều quan trọng là phải nắm chắc ưu thế trong tay.

Vì thế người xưa mới có câu: tiên thủ tất thắng.

Bởi vì ai tấn công trước sẽ có lợi thế.

Mặc dù cũng có câu “hậu phát chế nhân”, nhưng nếu giữa các cao thủ thì không áp dụng được.

Rầm rầm rầm!

Độ Giang quay cuồng như vũ bão.

Phiêu Nguyệt chọn cách tránh nó đi thay vì va chạm trực tiếp.

Hấn liều mạng di chuyển để trốn tránh cuộc tấn công của Xích Vương.

Rầm!

Vụ nổ liên tục diễn ra, và mặt đất nơi Phiêu Nguyệt đang đứng nổ tung.

Bề mặt đất bị lật lên làm lộ rõ phần đất đen ngòm bên dưới.

Uy lực mạnh mẽ tới mức tưởng chừng như sấm sét vừa đánh xuống nơi này.

Hậu quả của vụ nổ khiến cho y phục đỏ sẫm Phiêu Nguyệt đang khoác lên người và chiếc mũ hắc đội rung lắc điên cuồng.

Xích Vương đuổi kịp Phiêu Nguyệt với tốc độ chóng mặt.

“Mau lộ mặt ra, ta nhất định phải giết được ngươi.”

Hắn nghe nói Phiêu Nguyệt vô cùng tuấn tú.

Xích Vương muốn khắc một vết sẹo ghê rợn trên khuôn mặt không phải của con người đó.

Nếu các vết sẹo chồng chéo tựa như bàn cờ thì càng thú vị hơn.

“Hãy!”

Xích Vương tấn công Phiêu Nguyệt với khí thế còn đáng sợ hơn ban nãy rất nhiều.

Phiêu Nguyệt không có thời gian để kịp thở nên chỉ có thể phản công một cách vụng về cho thấy hắn sắp không chống cự thêm được nữa.

“Hãy!”

Với khí thế bùng bùng, Xích Vương khai triển Độ Giang về phía Phiêu Nguyệt.

Nắm đám mây mạnh mẽ của Phiêu Nguyệt đụng độ trực tiếp với Độ Giang.

Rầm!

“Khục khục!”

Phiêu Nguyệt bị đẩy lùi lại cùng với một tiếng nổ lớn.

Hắn không thể chống lại sức công phá kinh hoàng của Độ Giang chỉ bằng sức lực thông thường.

Thứ duy nhất vẫn còn nguyên vẹn chính là uyên giáp.

Nó giúp chống đỡ hầu hết các tác động của Độ Giang lên hắn.

Nhưng phản ứng của Xích Vương thật kỳ lạ.

Đáng ra hẳn nên vui mừng vì đã khẳng định được ưu thế của bản thân, chứ không nên nhìn Phiêu Nguyệt với vẻ mặt khó hiểu như vậy.

“Người rốt cuộc là ai?”

“Thật là.”

Phiêu Nguyệt không trả lời mà đưa tay lên đầu.

Chiếc mũ sụp sâu xuống gương mặt nhanh chóng được kéo lên trước khi Xích Vương kịp nhận ra.

Người đời đồn rằng hẳn có gương mặt xinh đẹp hơn cả phụ nữ, nhưng khuôn mặt lộ ra dưới lớp mũ chưa đến mức hồn xiêu phách lạc.

Chỉ hơi tuần tú một chút mà thôi.

Ai cũng có thể nhận ra đó không phải Phiêu Nguyệt.

Xích Vương hét lên.

“Người là ai?”

“Chết tiệt! Ta bị tóm rồi, haizz!”

Người đàn ông vừa thở dài là Đào Diễm Sơn.

Đào Diễm Sơn được nguy trang bằng cách đeo găng tay và mặc y phục màu đỏ của Phiêu Nguyệt. Vì không biết sự thật đó nên Xích Vương huy động toàn bộ sức lực để đuổi theo.

“Phiêu Nguyệt đã đi đâu?”

“Chịu!”

Đào Diễm Sơn nhún vai.

Quai hàm của Xích Vương giật giật.

Hắn muốn giết chết đối phương vì dám cư xử lỗ mãng như vậy. Tuy nhiên hắn đã cố gắng kìm nén cơn giận và giữ vững lý trí.

‘Hắn ta đã lấy tên này làm vật thay thế và đi đâu nhỉ?’

Bởi vì đó là Phiêu Nguyệt chứ không phải ai khác nên càng khó hiểu hiểu.

Hắn đã phân tích Phiêu Nguyệt khi còn ở Cửu Long Sát Mạc.
Khuyh hướng chiến đấu và cả những nhân vật có liên quan đến hắn.

Phiêu Nguyệt chắc chắn không phải người sẽ chạy trốn nếu không tính toán.

Sở dĩ hắn cho kẻ khác thay thế là vì đã có mục tiêu rõ ràng.

Hắn ta sử dụng tên nhóc đi cùng hắn làm mồi nhử để đạt được mục đích nào đó.

Rốt cuộc đó là gì?

‘Hắn thực chất là một sát thủ. Bản chất của một sát thủ là ám sát. Ám sát sao?’

Xích Vương tròn to hai mắt.

Bởi vì hắn đã hiểu được mục tiêu của Phiêu Nguyệt.

Từ Tiêu Nhượng tới Kỳ Giang nơi có Tân Nguyệt Trang chỉ cách vài trăm dặm, nếu muốn thì có thể tới trong một ngày.

Vậy nên kể cả Xích Vương và Vạn Sát Nhân cũng có thể nhận hỗ trợ của các võ giả tinh nhuệ tại Vạn Sát Nhân trong ngày.

Những võ giả đi cùng Xích Vương là những cao thủ của Tân Nguyệt Trang và Cửu Long Sát Mạc.

Lực lượng của Cửu Long Sát Mạc quả thực vô cùng hùng hậu.

Bọn họ sở hữu hơn chục ngàn võ giả, rải rác khắp nơi chẳng chịt như mạng nhện. Tuy nhiên không phải lúc nào họ cũng ở tại Tân Nguyệt Trang.

Một số đang chinh chiến tại tái ngoại giang hồ, một số thuộc Hữu Linh Thuyền Đoàn và đang lênh đênh trên biển xa.

Họ thậm chí không biết rằng căn cứ của Cửu Long Sát Mạc là Tân Nguyệt Trang.

Thành ra không có nhiều người hiện đang ở Tân Nguyệt Trang.

Khoảng một nửa trong số họ đã rời khỏi đó.

Điều đó có nghĩa là hơn một nửa lớp phòng ngự của Tân Nguyệt Trang đã bị phá hủy.

‘Hắn muốn nhắm tới Tân Nguyệt Trang.’

Trong khi mọi người đổ dồn sự chú ý vào Tiêu Nhược thì Phiêu Nguyệt đã lên ra ngoài.

Điểm đến của hắn là Tân Nguyệt Trang tại Kỳ Giang.

Hắn nổi da gà khắp người trước tâm kế của Phiêu Nguyệt.

Đến thời điểm này có lẽ Phiêu Nguyệt đã tới Kỳ Giang rồi.

“Chết tiệt!”

Tiếng sư tử rống của Xích Vương vang khắp hòn đảo.

Hắn thoát khỏi trận pháp và leo lên thuyền.

Đi theo hắn là người của Tu La Lăng Nhân và các võ giả của Tân Nguyệt Trang.

Con thuyền chở họ rời đảo ngay lập tức, chỉ để lại Đào Diễm Sơn.

Sau đó, lớp sương mù bao phủ lên hòn đảo dần tan biến.

Cảnh tượng hiện ra trước mắt trông vô cùng thảm hại.

Hơn chục người không mảnh vải che thân đang chảy máu lênh láng hoặc đã chết.

Ân Diệu và Nam Thần Vũ đang ngồi ở trung tâm.

Cơ thể họ ướt đẫm máu và mồ hôi.

Nếu Xích Vương nán lại lâu hơn một chút, tính mạng của họ sẽ không thể đảm bảo.

Đào Diễm Sơn tiếp cận hai người.

“Mọi người có sao không?”

“Có vẻ vẫn còn sống.”

“Ừ!”

Đào Diễm Sơn ngồi xuống bên cạnh họ.

Mệt mỏi đến mức không nhấc nổi một ngón tay.

Sau đó hắn nằm xuống nền đất.

“Huynh liệu ổn chứ? Lẽ ra chúng ta nên kéo dài thời gian hơn một chút.”

Ân Diệu nằm xuống cạnh hắn trong im lặng.

Cơ thể nặng nề vô cùng.

Như thể bị hàng vạn tảng đá đang đè lên người suốt ngày hôm nay.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi như vậy, mọi thứ đã dồn vào đó.

Mục đích ban đầu của nàng là giữ chân Xích Vương tại đây khoảng nửa ngày. Chừng đó thời gian là đủ cho Phiêu Nguyệt đạt được mục đích. Nhưng không ngờ Xích Vương tinh ý hơn nàng tưởng nên không thể câu được nhiều thời gian.

Dù sao bọn họ đã làm hết sức mình.

Ân Diệu lẩm bẩm khi nhớ tới Phiêu Nguyệt.

“Chúng ta phải tìm cách đưa huynh ấy ra ngoài.”

Phiêu Nguyệt ngẩng đầu lên và nhìn về phía trước.

Bụi đã tích tụ dày đặc trên đầu và vai hắn sau khi chạy suốt đêm.

Nếu di chuyển bằng ngựa thì có thể sẽ lọt vào tầm mắt của chúng nên Phiêu Nguyệt chọn cách bí mật chuyển bằng khinh công.

Hắn đưa bộ đồ màu đỏ và găng tay đang mặc cho Đào Diễm Sơn, sau đó thay bộ quần áo tối tàn thường thấy trên đường phố.

Mạng lưới giám sát của kẻ địch được giăng khắp Tiêu Nhượng, nhưng không ai để ý Phiêu Nguyệt đang rời khỏi Tiêu Nhượng cả.

Đây là một cuộc chạy đua với thời gian.

Hắn không chắc Đào Diễm Sơn và Ân Diệu sẽ cầm cự được bao lâu.

Nhưng hắn có niềm tin rằng hai người đó sẽ không để Xích Vương dễ dàng rời đi. Tuy còn nhỏ nhưng bọn họ đã thông minh và giỏi giang hơn nhiều so với các bạn cùng trang lứa.

Chính Ân Diệu đã nghĩ ra kế hoạch này.

Ân Diệu nói với Phiêu Nguyệt.

“Bọn muội sẽ câu giờ, huynh mau tới Tân Nguyệt Trang đi.”

Nàng còn nói cảm thấy rất vui khi được làm mỗi như.

Sau khi suy nghĩ một lúc, cuối cùng Phiêu Nguyệt cũng chấp nhận ý kiến của nàng.

Bởi vì đây cũng là cách tốt nhất mà Phiêu Nguyệt có thể nghĩ ra.

Đáng lẽ hẳn nên nghỉ ngơi một lát.

Bởi vì Phiêu Nguyệt có thói quen giải tỏa mệt mỏi sau khi di chuyển một quãng đường dài để đạt trạng thái tốt nhất. Nhưng hẳn không đủ khả năng làm chuyện đó lúc này.

Ân Diệu, Đào Diễm Sơn và Nam Thần Vũ rất xuất sắc, nhưng họ còn kém xa so với những cao thủ hàng đầu.

Nếu Phiêu Nguyệt càng phung phí thời gian thì sẽ càng nguy hiểm.

“Phù!”

Phiêu Nguyệt hít một hơi thật sâu rồi thở ra.

Bỏ qua sự mệt mỏi, hẳn tiến về phía Kỳ Giang.

Tân Nguyệt Trang có thể nhìn thấy ở phía đằng xa.

Hình dạng khổng lồ của trang viên khiến hẳn liên tưởng đến một con quái vật đang thu mình lại.

Kẻ thù của Phiêu Nguyệt đang ở đó.

Hắn bước mỗi lúc một nhanh rồi sau đó biến mất.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 481

Tân Nguyệt Trang thật sự rất rộng lớn.

Ban đầu đây chỉ là một trang viên tương đối, nhưng ngày càng được mở rộng hơn.

Chính vì thế, Tân Nguyệt Trang liên tục thay đổi quy mô của nó đến mức khó tin. Sau khi liên tục mở rộng như thế, đến cả các thành viên của Tân Nguyệt Trang cũng không biết rõ cấu trúc bên trong.

Chỉ một vài người biết đến khu vực mà họ đảm nhận và nắm bắt được cấu trúc tổng thể của nó.

2

Mỗi khu vực của Tân Nguyệt Trang đều tách biệt với nhau, trong trường hợp khẩn cấp cũng không ai biết khu vực lân cận đang xảy ra chuyện gì.

Và đương nhiên ngoại nhân cũng không thể biết được cấu trúc thật sự của nơi này.

Tân Nguyệt Trang là một nơi vô cùng bí ẩn đối với những người sống gần đó. Ngoại nhân có thể đi đến được sân luyện võ, ngoài không gian đó ra thì không ai được phép tiến vào trong.

Do đó có thể nói canh phòng ở Tân Nguyệt Trang thật sự vô cùng chặt chẽ.

Mỗi khu vực có hàng chục võ giả canh gác nghiêm ngặt và lắp đặt rất nhiều cơ quan trận pháp.

Mặc dù không mấy nổi danh trên giang hồ nhưng Tân Nguyệt Trang có thể gọi là pháo đài thực thụ.

1

Ở Tân Nguyệt Trang đâu đâu cũng có mạng lưới canh gác hệt như Thiết Ứng Thành.

Vào ban đêm có nhiều binh lực rời khỏi vị trí.

Các cơ quan trận pháp vẫn còn hoạt động, nhưng cũng có những nơi phải có người canh gác. Do thiếu nhân lực nên canh phòng ở đó cũng khá lỏng lẻo.

Đương nhiên điều này không đồng nghĩa ngoại nhân có thể dễ dàng xâm nhập vào được. Nhưng đó là chỉ dành người thường mà thôi.

Tổng Thiên Vũ nhìn vào bên trong Tân Nguyệt Trang với ánh mắt âm trầm.

Hắn nhìn thấy nhược điểm có ở khắp mọi nơi. 8

Giả như hắn là người đột nhập vào Tân Nguyệt Trang thì nhất định sẽ không bỏ lỡ cơ hội bây giờ.

Tổng Thiên Vũ bất ngờ nhìn Sở Như Nguyệt.

Sở Như Nguyệt vẫn im lặng mà di chuyển.

Thoạt nhìn sẽ không biết được nàng ấy đang nghĩ gì. Bởi nàng là người rất giỏi che giấu cảm xúc của bản thân. Thế nhưng, đối với Tổng Thiên Vũ lại khác.

Hắn đã đồng hành cùng Sở Như Nguyệt biết bao lâu, vậy nên đương nhiên hắn có thể nắm bắt được suy nghĩ của nàng rõ hơn bất kỳ ai.

Sở Như Nguyệt hiện giờ đang đánh cược thắng bại cả đời, vậy nên nàng ta vô cùng căng thẳng.

Tổng Thiên Vũ im lặng nắm lấy tay Sở Như Nguyệt. Sau đó Sở Như Nguyệt ngược mặt lên nhìn hắn.

6

Tổng Thiên Vũ cười nói.

“Ta không sao.”

“Chuyện gì?”

“Tất cả mọi thứ...”

“Hơ!”

Sở Như Nguyệt bất giác cười phá lên.

Nghe câu nói bất ngờ của Tổng Thiên Vũ, mọi căng thẳng của nàng dường như đã biến mất hết.

8

Tổng Thiên Vũ luôn như thế.

Hắn không nói nhiều nhưng chỉ cần có hắn bên cạnh cũng đủ vững vàng rồi.

Tổng Thiên Vũ lúc nào cũng ở cạnh Sở Như Nguyệt, từ lúc được nuôi dưỡng trong Không Động cho đến khi đã leo đến vị trí như hiện giờ.

Tổng Thiên Vũ hỏi.

1

“Muội nghĩ là khi nào?”

“Sắp rồi!”

“Nhanh vậy sao?”

“Hắn ta là Phiêu Nguyệt mà. Hắn luôn di chuyển nhanh hơn chúng ta một bước.”

“Ừm!”

Tổng Thiên Vũ liền gật gù.

Hắn ghét phải thừa nhận nhưng đối thủ của hắn lại là Phiêu Nguyệt.

Hắn ta là kẻ có thể làm hết những việc mà người khác nghĩ là không thể.

Sở Như Nguyệt và Tổng Thiên Vũ cũng được cho là đã đạt đến đỉnh cao với tư cách là thích khách, nhưng họ lại không đủ tự tin đối phó với Phiêu Nguyệt.

Bởi vì Phiêu Nguyệt đã đạt đến cảnh giới mà họ không thể lường trước được.

Sở Như Nguyệt đưa chân đá hòn đá trên đất. Hòn đá lăn tròn rồi rơi tòm xuống dưới ao sen gần đó.

Mặt ao liền dao động.

Chỉ với hòn đá nhỏ mà cả mặt hồ bị dao động một phen.

“Mọi việc trên đời đều như thế. Những việc nhỏ nhặt mà không ai quan tâm nhưng cuối cùng lại ảnh hưởng đến thế cục của giang hồ.”

“Hòn đá đó là Phiêu Nguyệt sao?”

“Giống đấy!”

“Hãy nhớ lấy một điều. Phiêu Nguyệt là thanh kiếm hai lưỡi. Nếu sơ xuất thì chúng ta có thể bị thương đấy.”

“Nếu không bắt chấp nguy hiểm thì không có tư cách trở thành chủ nhân của Cửu Long Sát Mạc được.”

Sở Như Nguyệt liền bộc phát tâm trạng.

Vì Ưu Đàm Hạ mà nàng bị bán cho đám thương nhân buôn nô lệ và được nuôi dưỡng trở thành thích khách, một trong những nghề đáng khinh nhất giang hồ.

Sau bao gian nan, nàng cũng đã trốn thoát khỏi thành Tứ Xuyên và trở về Tân Nguyệt Trang. Dù có quay lại Tân Nguyệt Trang thì khó khăn vẫn chưa kết thúc.

Trang chủ Cao Trường Minh không hài lòng với việc nàng ta trở về, và Ưu Đàm Hạ cũng hay cản trở và gây khó dễ cho nàng rất nhiều.

Sở Như Nguyệt đã vượt qua mọi nghịch cảnh và đạt được vị trí như hiện tại. Ngay cả Cao Trường Minh cũng dần công nhận nàng và không còn xem nàng là một đứa trẻ nữa. Thế nhưng mục tiêu của Sở Như Nguyệt không chỉ có như thế.

“Ta nhất định phải trở thành chủ nhân của nơi này và chi phối toàn giang hồ. Sau này huynh phải tiếp tục đồng hành cùng ta biết chưa?”

“Ta nói rồi mà? Ta chỉ sống vì muội mà thôi. Sau này ta cũng sẽ chỉ sống vì muội.”

Nghe Tống Thiên Vũ nói, Sở Như Nguyệt khẽ mỉm cười.

Khác với Phiêu Nguyệt, Tống Thiên Vũ là một nam nhân trước sau như một.

Có sự hỗ trợ vững chắc của hắc, nàng mới đi được đến tận đây. Và sau này họ cũng sẽ mãi đồng hành cùng nhau.

Sở Như Nguyệt siết lấy tay Tống Thiên Vũ rồi nghĩ.

‘Đến đây nào! Phiêu Nguyệt! Ta đã chuẩn bị mọi thứ xong xuôi cả rồi.’

Phiêu Nguyệt đứng trên cây cao dùng đưa một cách dữ dội.

Mỗi khi gió thổi, cành cây lại cong như sắp gãy đến nơi. Thế nhưng, Phiêu Nguyệt vẫn cứ đứng yên mà bám người vào cành cây.

Hắc nhìn thấy một trang viên khổng lồ ở phía xa xa.

Nơi đó cách rất xa và được bao quanh bởi những bức tường cao gợi nhắc đến tường thành nên không thể xác nhận được bên trong.

Nhìn Tân Nguyệt Trang này chẳng khác gì Thiết Ứng Thành cả.

Căn cứ của Cửu Long Sát Mạc đã ở ngay trước mắt.

“Phù!”

Phiêu Nguyệt hít sâu một hơi.

Đào Diễm Sơn và Ân Diệu đã thu hút sự chú ý của Xích Vương và hắc đã dốc toàn lực chạy đến Kỳ Dương.

Cưỡi ngựa đúng là tốt hơn, nhưng làm như thế chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý. Vậy nên, hắc đành thi triển khinh công và từ Thiệu Dương chạy đến tận đây.

Dù là Phiêu Nguyệt thì cũng biết kiệt sức khi phải thi triển khinh công như thế. Phiêu Nguyệt nghỉ mệt trên cây rồi nhẹ nhàng vận công.

Đây là một cuộc chiến với thời gian.

Hắc không biết Đào Diễm Sơn có thể chịu đựng được bao lâu.

Phiêu Nguyệt tin nhóm Ân Diệu có thể vượt qua nguy hiểm nhưng hắc vẫn phải hoàn thành xong việc trước khi tình hình trở nên tồi tệ nhất.

Vấn đề là hắn hoàn toàn không biết gì về nội bộ của Tân Nguyệt Trang.

Mặc dù đã huy động toàn bộ mạng lưới thông tin của Hạ Ô Môn nhưng hắn vẫn không thu được gì có ích.

Cuối cùng hắn vẫn phải trực tiếp đối đầu và phán đoán tình hình trong chớp nhoáng.

Nếu phải phán đoán theo kiểu này có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Từ bây giờ Phiêu Nguyệt phải nâng cao giác quan đến mức tối đa. Phiêu Nguyệt nhắm mắt lại cảm nhận cơ thể mình. Ngoài việc hắn đang hơi kiệt sức ra thì không tình trạng cũng không tệ.

Phiêu Nguyệt cứ thế bay xuống khỏi cổ thụ.

Xung quanh Tân Nguyệt Trang không có gì ngoài vài ngôi nhà.

Chỉ cần có ai đó bí mật tiếp cận chắc chắn sẽ bị phát hiện ngay.

Chẳng biết có phải họ cố tình bố trí như thế hay không, nhưng rõ ràng nếu bố trí thế này sẽ dễ dàng giám sát kẻ địch bên ngoài.

Bây giờ khắp mọi nơi đều được canh phòng vô cùng nghiêm ngặt.

Phiêu Nguyệt liền chọn một thủy lộ.

Để duy trì một trang viên rộng lớn như thế thì không thể chỉ có một giếng nước. Chắc chắn họ phải dẫn nước từ nguồn bên ngoài.

Đây là lý do vì sao đa số trang viên đều nằm gần sông hoặc suối. Đặc biệt trang viên càng lớn thì cần nhiều nước.

Đúng như dự đoán của Phiêu Nguyệt, có một con suối nhỏ chảy ngang qua trang viên này.

Phiêu Nguyệt bí mật đi theo con suối.

Sau một hồi di chuyển, Phiêu Nguyệt khẽ cau mày.

Bởi vì hắn cảm nhận được khí tức ở phía xa xa.

Tân Nguyệt Trang còn bố trí của nhân lực canh gác ở con suối.

Họ đã đề phòng trường hợp có người xâm nhập từ con suối như Phiêu Nguyệt. Thế nhưng Phiêu Nguyệt không hề hốt hoảng mà thi triển Ân Thân Thuật.

Hắn hoàn toàn hòa vào khung cảnh xung quanh. Di chuyển thêm chút nữa thì đến khu vực có võ giả ẩn náu.

Hắn không thấy họ nhưng lại cảm nhận được hô hấp.

Chúng đã che giấu bản thân nhưng Phiêu Nguyệt lại nhận ra sự tồn tại của chúng.

Chúng không được luyện Ân Thân Thuật thành thục như Phiêu Nguyệt mà chỉ đơn giản là trốn trong bụi rậm. Thậm chí Phiêu Nguyệt không cần phải đánh lừa ánh mắt chúng.

Chúng hoàn toàn không để ý đến Phiêu Nguyệt.

Chúng đang đứng trừng mắt nhìn dòng suối. Nhưng tầm nhìn con người ắt có điểm mù.

Không phải cứ mở to mắt như thế sẽ nhìn thấy được mọi thứ. Chúng chỉ thấy rõ được nơi đang tập trung và mất cảnh giác với những nơi còn lại.

Cho dù có nhiều người cùng nhìn vào một không gian cũng như thế.

Trái lại, có nhiều người thì canh phòng càng lỏng lẻo vì chúng sẽ tin tưởng lẫn nhau. Và tầm nhìn còn có góc khuất.

Phiêu Nguyệt đánh vào góc khuất đó mà xâm nhập vào trong.

Mặc dù hắn vừa đi lướt qua nhưng không ai để ý cả.

Phiêu Nguyệt vượt qua chúng rồi di chuyển dọc theo dòng suối.

Cuối cùng hắn cũng an toàn đến trước trang viên.

Dòng suối kết nối với bên trong trang viên, nhưng ở nơi tiếp giáp với trang viên lại có song sắt lớn.

Phiêu Nguyệt quan sát kỹ song sắt.

Bên trong song sắt có nối với ngân ty.

Nếu dùng sức cắt đứt ngân ty, thì bên trong sẽ vang lên báo động.

Phiêu Nguyệt không muốn tạo ra biến cố chỉ vì một song sắt.

Phiêu Nguyệt sờ lên bề mặt song sắt.

Khoảng cách giữa chúng nhỏ đến mức đứa trẻ cũng không thể chui lọt vào, nhưng với Phiêu Nguyệt lại không phải vấn đề lớn.

Đầu tiên là hấn đẩy mặt vào giữa song sắt.

Suốt!

Gương mặt hấn đã lọt qua song sắt hết như con rắn. Chỉ cần đầu qua được thì sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Rắc!

Tiếng xương vai Phiêu Nguyệt bất ngờ vang lên.

Hấn thở ra hết không khí trong lồng ngực, làm vậy vòng ngực liền nhỏ đi.

Phiêu Nguyệt Cứ thể vượt qua song sắt một cách trơn tru.

Đây là cách mà chỉ có Phiêu Nguyệt mới dám làm như thế.

Rắc!

Vai hấn đã trật khớp, ngực thì hóp lại không còn hình hài của trạng thái ban đầu.

Làm như vậy không hề ảnh hưởng gì đến ngân ty liên kết với song sắt.

Thế nhưng qua được song sắt không đồng nghĩa là vào được Tân Nguyệt Trang.

Bên trong lắp đặt rất nhiều cơ quan.

Lúc thông qua được song sắt rồi đặt chân xuống đất chắc chắn sẽ phát động cơ quan.

Đây là cách đơn giản nhưng vô cùng hiệu quả.

Thế nhưng chúng lại không có tác dụng với Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt dễ dàng vượt qua cơ quan tiến vào trong Tân Nguyệt Trang.

Bên trong Tân Nguyệt Trang có rất nhiều người.

Canh phòng ở Tân Nguyệt Trang thật sự vô cùng chặt chẽ và triệt để.

Phiêu Nguyệt lẩn vào một góc khuất không người để ý và chờ đợi ai đó đi qua.

Trong lúc đang chờ, hắn thấy một người đi lướt qua.

Nhìn y phục có thể đoán hắn ta là người làm công hoặc một tên thuộc hạ nào đó.

Phiêu Nguyệt phóng Thu Hồn Ti về phía hắn.

Một chiếc thông lọng xuất hiện siết lấy cổ nam nhân, hắn không hét lên được một tiếng nào mà bị kéo đến chỗ Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt đặt thanh phi đao lên cổ hắn rồi hỏi.

“Trang chủ ở đâu?”

“Chỗ đó...”

Suốt!

Phiêu Nguyệt bắt ngờ cửa thanh phi đao vào cổ gã nam nhân.

Lúc máu chảy xuống lưỡi phi đao, đôi mắt gã nam nhân khẽ lung lay. Trước khi hắn định hét lên, Phiêu Nguyệt đã đoán ra rồi cửa hắn một nhát.

Phải đến lúc này Phiêu Nguyệt mới nhận ra.

Hắn không thể nói suông với gã nam nhân này được.

Phiêu Nguyệt lại hỏi lần nữa.

“Trang chủ ở đâu?”

“Ở nơi cao nhất của trang viên, là Hồn Thiên Điện.”

“Canh gác thế nào?”

“Nơi đó được những võ giả hàng đầu bảo vệ.”

Gã nam nhân ngoan ngoãn đáp lời.

Phiêu Nguyệt nhìn chằm chằm gã nam nhân.

Đối diện với ánh mắt đỏ thẫm của Phiêu Nguyệt thật sự vô cùng khổ sở.

Nam nhân bất giác né tránh ánh mắt Phiêu Nguyệt.

Đột nhiên hắn lên tiếng.

“Có lẽ trang chủ không ở đó.”

Gã nam nhân bất ngờ nhìn Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt lập tức cắt cổ hắn ta.

Gã nam nhân cứ thế bỏ mạng mà chưa kịp hét một tiếng.

Một võ giả có vẻ ngoài cương trực thế này lại ngoan ngoãn trả lời như vậy rõ ràng không hề bình thường.

Điều này chỉ xảy ra khi có gì đó bất an hoặc có tâm kế khác mà thôi.

Phản ứng cuối cùng của gã nam nhân mới là thứ đáng tin cậy.

Trang chủ của Tân Nguyệt Trang không có ở đây.

Phiêu Nguyệt liền thay y phục và thay đổi gương mặt thành gã nam nhân kia.

482

Dịch Cốt Công vẫn có điểm thiếu sót.

Tuy có thể biến gương mặt của mình thành người khác nhưng những người tinh ý vẫn có thể phát hiện ra điểm kỳ lạ.

Dịch Cốt Công của Phiêu Nguyệt cũng vậy. Nhưng vì cảnh giới của Phiêu Nguyệt đã quá cao hơn nữa bóng tối đang phủ xuống dày đặc nên có thể che giấu đi sự gượng gạo ấy trên gương mặt.

Kết!

Võ giả gác cửa mở cửa rồi nói với Phiêu Nguyệt.

“Ngươi đi đến Thương Huyền Điện à? Chắc sẽ vất vả lắm.”

“Ừ, đành chịu thôi.”

Phiêu Nguyệt thản nhiên đáp rồi đi tiếp.

Hành động của hắn tự nhiên đến mức những võ giả canh gác không có lấy một chút nghi ngờ.

Phiêu Nguyệt thông qua cánh cổng đầu tiên một cách dễ dàng.

Vừa bước vào trong, bầu không khí đã hoàn toàn thay đổi.

Xung quanh không còn là hoa viên được chăm chút kỹ càng nữa mà là một sân luyện võ được dát bằng thanh thạch.

Có rất nhiều vết lõm xuất hiện trên khắp sân luyện võ.

Đây là những dấu vết để lại khi dùng chân cước.

Xung quanh sân luyện võ có rất nhiều gian nhà. Những võ giả đang nghỉ ngơi ở đó.

Nếu Phiêu Nguyệt bị phát hiện, chắc chắn sẽ có vô số cao thủ lao ra tấn công hắn.

Những lúc như thế này, hắn phải càng thận nhiên càng tốt.

Phiêu Nguyệt tiếp tục vượt qua cánh cổng thứ hai một cách dễ dàng.

Bỗng Phiêu Nguyệt dừng lại.

Hắn cảm thấy thật lạ.

Bởi vì mọi chuyện quá đổi dễ dàng rồi.

Dĩ nhiên là Dịch Cốt Công của Phiêu Nguyệt có thể qua mặt được bọn họ. Nhưng vấn đề ở đây là bọn họ kiểm tra quá sơ sài, như thể bọn họ không quen với việc này vậy.

Phiêu Nguyệt cảm giác như những võ giả gà mờ đã được bố trí ở đó.

Hắn biết nhiều binh lực đã bị điều đi do mối câu của hắn nhưng Phiêu Nguyệt không ngờ đến mức sẽ tin vào những gì đang diễn ra trước mắt hắn.

“Như Nguyệt!”

Theo những gì mà Phiêu Nguyệt biết, người duy nhất trong Tân Nguyệt Trang có thể bày ra những trò đùa kiểu này chỉ có Sở Như Nguyệt.

Tổng Thiên Vũ cũng có thể làm điều đó, nhưng là do Sở Như Nguyệt chỉ đạo.

Vấn đề là hắn không hiểu tại sao Sở Như Nguyệt lại bày ra trò này.

‘Tá Dao Sát Nhân Chi Kế!’

Khi bọn họ gặp nhau được một thời gian ở dưới không động, Sở Như Nguyệt đã kể rằng nàng ta bị ai đó ghét và đẩy vào đây.

Giọng nói của nàng khi ấy đầy sự oán giận.

Vấn đề là Sở Như Nguyệt đang muốn mượn tay của Phiêu Nguyệt để giết ai.

‘Người dùng cách này với ta sao?’

Tá Dao Sát Nhân Chi Kế hay còn được hiểu là thổ tử cầu phanh.

Ngay khi Sở Như Nguyệt đạt được mục tiêu của nàng ta, nàng ta sẽ điều động toàn bộ binh lực để tấn công Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt phóng mình vào không trung rồi leo lên đỉnh của tòa điện các cao nhất ở cạnh đó. Sau đó, hắn dùng đôi mắt tinh tường quét quanh Tân Nguyệt Trang.

Một tòa điện các sáng trưng giữa một vùng trời tăm tối lọt vào mắt của hắn.

Ở đó bố trí võ giả canh gác nhiều hơn so với những điện các khác.

Rõ ràng nhân vật quan trọng nhất của Tân Nguyệt Trang đang ở nơi đó.

‘Ta đã vào miệng hổ rồi.’

Phiêu Nguyệt ước chừng khoảng cách giữa nơi mình đang đứng và điện các kia. Khoảng vài trăm trượng.

Trên đường từ chỗ hắn đến đó hắn có rất nhiều võ giả canh gác.

Tuy hiện tại hắn vẫn chưa bị nghi ngờ nhưng nếu càng đến gần điện các thì những võ giả canh gác sẽ càng cảnh giác nghiêm ngặt.

Nếu hành động theo kiểu cũ thì sẽ mất rất nhiều thời gian.

‘Phải mau kết thúc thôi.’

Đó là cách duy nhất để có thể qua mặt Sở Như Nguyệt lúc này.

Phiêu Nguyệt hít một hơi thật sâu rồi nâng cao công lực.

Lách tách!

Hắn lột bỏ hoàn toàn Dịch Cốt Công vương vúi kia.

Gương mặt trắng trẻo và gian manh hiện ra trong bóng tối.

Phiêu Nguyệt đập vào mái của tòa điện các.

Vèo!

Hắn lao như một cơn gió với tốc độ kinh hoàng.

Phiêu Nguyệt chạy xuyên qua bóng đêm mà không để lại một âm thanh hay bất kỳ dấu vết nào.

Những võ giả canh gác hoàn toàn không nhận ra sự tồn tại của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt chạy được năm mươi trượng chỉ trong chớp mắt.

Khí thế của hắn trông thật hãi hùng.

Bỗng có ai đó xuất hiện từ trong bóng tối và chặn đường hắn lại.

Đó là võ giả canh gác vòng trong của Tân Nguyệt Trang.

Bọn họ sở hữu giác quen rất sắc bén.

“Là...”

Phập!

Võ giả còn chưa kịp nói hết câu thì đã bị Thu Hồn Ti đâm xuyên qua trán.

Tên võ giả kia ngã xuống với cái miệng há hốc.

Phiêu Nguyệt lặng lẽ đỡ hắn dậy khi hắn ta đang gần ngã xuống sau đó tăng tốc trở lại.

Nhưng Phiêu Nguyệt còn đi chưa được mười bước thì đã bị một người khác chặn lại.

Đó chính là võ giả tinh nhuệ của Tân Nguyệt Trang.

“Dừng...”

Phập!

Nhưng võ giả kia cũng không thể ngăn Phiêu Nguyệt lại được.

Trước khi hấn kịp thốt lên thì Thu Hồn Ti đã xuyên qua trán của hấn.

Hấn tuyệt mạng, nhưng một võ giả khác ở cách đó không xa lại chạy đến.

Huýt!

Hấn ta ngay lập tức huýt sáo khi chứng kiến cái chết của đồng liêu.

Phiêu Nguyệt phóng Thu Hồn Ti ra lấy mạng của hấn nhưng khi ấy tiếng huýt sáo đã vang vọng khắp Tân Nguyệt Trang rồi. Dẫu vậy, Phiêu Nguyệt vẫn điềm tĩnh.

Bởi hấn đã dự đoán được chuyện này.

Phiêu Nguyệt bay vào không trung.

Khắp nơi đều là tiếng la hét của những võ giả.

“Có kẻ đột nhập.”

Bọn chúng thi triển tuyệt kỹ về phía Phiêu Nguyệt.

Vèo!

Kiểm khí cùng đao khí được phóng ra và chém nát cơ thể của Phiêu Nguyệt. Nhưng những võ giả không hề cảm thấy vui mừng.

Bởi vì hình ảnh của Phiêu Nguyệt đã biến đi đâu mất.

“Chết tiệt. Là ảo ảnh sao?”

“Đó là dư ảnh ấy. Mau đi tìm thực thể của hấn đi.”

Những võ giả tỏ ra bối rối và nhìn quanh.

Phiêu Nguyệt lúc này đã vượt qua được điện các khổng lồ.

Sau khi thi triển Ma Ảnh Hoán Vị để qua mặt đám người kia thì hấn đã dùng toàn lực để thi triển khinh công.

“Chặn hấn lại!”

“Tên nào mà lại dám...”

Những võ giả đã đứng đợi sẵn ở ngoài điện các khi nghe thấy tiếng huýt sáo.

Trên điện các mà bọn họ đang canh giữ treo một tấm bảng được biết rõ ràng ba chữ Hồn Thiên Điện.

Đó là nơi mà Trang chủ của Tân Nguyệt Trang đang ngụ tại.

Phiêu Nguyệt bay về phía Hồn Thiên Điện mà không có chút do dự.

“Chết tiệt!”

“Chặn hẳn lại!”

Những võ giả đứng chặn Phiêu Nguyệt lại.

Xoẹt xoẹt!

Đòn tấn công của bọn họ lao về phía Phiêu Nguyệt như vũ bão. Nhưng tất cả đều đã bị Thu Hồn Ti chặn lại.

Xoẹt!

“Khực!”

“Ặc!”

Thu Hồn Ti đánh bay vũ khí của chúng rồi xuyên qua cơ thể họ một cách không thương tiếc.

Không một ai có thể chặn Phiêu Nguyệt lại được.

Phiêu Nguyệt xông vào điện các với một khí thế vô cùng đáng sợ.

“Một con chuột nhắt mà lại dám...”

Bỗng có một tiếng gầm cường mãnh vang lên.

Sau đó là một vầng sáng tỏa ra từ năm đám.

Đó chính là quyền cang.

Đến cả Phiêu Nguyệt cũng không dám xem thường thứ quyền cang ấy mà phải đổi Thu Hồn Ti thành Ti Xà Cang để chống trả.

Cheng!

Quyền cang cũng Ti Xà Cang va vào nhau tạo ra xung kích mạnh mẽ.

“Khực!”

“Ặc!”

Máu chảy ra từ tai của những võ giả bị ảnh hưởng bởi sóng xung kích.

Phiêu Nguyệt cũng không thể tiến xa hơn do chấn động mạnh. Hấn rùng mình. Lần đầu tiên đòn tấn công của hấn bị chặn lại.

Một võ giả đeo mặt nạ màu tím xuất hiện trước mặt Phiêu Nguyệt.

Hấn chính là người đã tung ra quyền cang.

Chỉ cần nhìn thoáng qua thôi cũng biết người này là cao thủ.

Mặt nạ tím tỏa ra sát khí rồi hỏi.

“Người là ai mà lại thâm nhập vào đây?”

Vụt!

Phiêu Nguyệt phóng Ti Xà Cang ra thay vì trả lời.

Mặt nạ tím tức giận và tiếp tục tung ra quyền cang.

“Người dám ra tay với Tử Diện Thần Ma Bắc Lý Hoàng ta sao. Người cũng gan to tà trời rồi đấy.”

Tử Diện Thần Ma Bắc Lý Hoàng là một trong số cao thủ giỏi nhất trong Cửu Long Sát Mạc.

Hấn tung hoành như thần long vờn mây nên chủ yếu hoạt động tự do và chỉ đến Tân Nguyệt Trang khi được Cửu Long Sát Mạc cho gọi.

Hấn ta đến đây là vì lời nhờ vả của Ưu Đàm Hạ.

Hấn không biết đã có chuyện gì xảy ra.

Bởi vì Ưu Đàm Hạ rất hiếm khi nhờ vả hấn kiểu này. Vậy nên hấn chỉ tuân lệnh vào Tân Nguyệt Trang và chờ đợi. Nếu không thì hấn đã không có một cuộc chạm trán với Phiêu Nguyệt rồi.

Rầm!

Ti Xà Cang và quyền cang lại một lần nữa va vào nhau.

Thân hình của hai người cũng bị chao đảo.

“Khực!”

Bắc Lý Hoàng rên rỉ rồi bị đẩy lùi về sau.

Cũng bị chấn động như nhau nhưng phản ứng của Phiêu Nguyệt lại rất khác.

Phiêu Nguyệt chọn tiến tới thay vì rút lui.

Hắn không thể rút lui chỉ vì nội thương nhẹ được.

Đây là căn cứ của địch.

Thời gian ở đây càng lâu, hắn càng bị thiệt.

Vậy nên dẫu có bị thương hắn cũng phải cam chịu và giành chiến thắng trong thời gian ngắn nhất có thể.

Thân hình của hắn uốn lượn như một con rắn và tiến lại gần Bắc Lý Hoàng.

“Ngươi!”

Bắc Lý Hoàng bàng hoàng tung ra quyền cang không ngừng. Nhưng Phiêu Nguyệt có thể luôn lách như một con rắn và tránh mọi quyền cang của Bắc Lý Hoàng.

Phiêu Nguyệt có một khả năng thiên bẩm được gọi là Vi Tế Cảm Giác.

Năng lực này của hắn được cường hóa khi ở dưới không động. Nơi hắn chỉ cần nhìn vào ánh mắt, vẻ mặt và chuyển động từng cơ của kẻ địch là hắn có thể nắm bắt được suy nghĩ cùng cảm xúc của đối phương.

Vi Tế Cảm Giác kết hợp với Đồng Điệu giúp cho hắn có thể đọc được chuyển động và đồng nhất chuyển động, hơi thở của mình với đối phương một cách chính xác.

Xoẹt!

Hơn nữa, hắn còn thi triển thêm Hắc Lôi giúp phản ứng cơ thể đạt đến mức tối đa.

Bắc Lý Hoàng trở mắt ra.

Bởi vì thân hình của Phiêu Nguyệt đang chuyển động một cách đứt quãng.

Vì chuyển động quá nhanh nên dư ảnh để lại mới tạo ra một cảnh tượng như thế.

“Gì thế này?”

Uỳnh!

Một tiếng động lớn phát ra từ phía ngực của hắn.

Phiêu Nguyệt đã thi triển Phá Ngọc.

Cơ thể của Bắc Lý Hoàng bị đẩy lùi về phía sau.

Nhưng Bắc Lý Hoàng không hổ danh là tuyệt đối cao thủ. Hắn đã bzfckngay lập tức nâng cao hộ thân cương khí để bảo vệ ngực ngay khi tiếp xúc với đòn tấn công. Nhưng điều đó không có nghĩa là hắn không bị chấn động.

Bên trong bị chấn động khiến máu trào ngược lên cổ họng của hắn.

“Khực!”

Hắn nuốt ngược máu trở lại vào trong rồi cố chịu đựng.

Bởi hắn biết thảm cảnh nào sẽ xảy ra nếu để Phiêu Nguyệt thắng.

“Hãy! Tử Lôi Tam Điệp Bạo!”

Một luồng sáng dữ dội lóe lên như có tia sét màu tím từ trên trời giáng xuống.

Thủ pháp này có uy lực gấp ba lần quyền cương khí này.

Vấn đề là phản lực truyền đến cho người thi triển nó. Vì đứng quá gần Phiêu Nguyệt nên phản lực mà Bắc Lý Hoàng nhận lại là không hề nhỏ.

Uỳnh uỳnh!

Cơ thể của Bắc Lý Hoàng bị đẩy lùi về sau bởi phản lực kinh hãi.

Gương mặt hắn méo xệch, tim đập dữ dội. Y phục của hắn bị xé toạc thành từng mảnh, từng thớ thịt cũng bị nứt ra để lộ cả xương ở bên trong.

Đó chính là cái giá phải trả khi thi triển Tử Lôi Tam Điệp Bạo.

Gương mặt của Bắc Lý Hoàng trở nên méo mó.

Không phải vì những vết thương mà hắn phải chịu đựng.

Mà là hắn không cảm nhận được gì ở tay cả.

Thật không ngờ khi chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi thế mà Phiêu Nguyệt có thể tránh được đòn tấn công của Tử Lôi Tam Điện Bạo. Người duy nhất tổn hại lúc này chỉ có Bắc Lý Hoàng.

Ngay sau đó, Bắc Lý Hoàng cảm nhận được có thứ gì đó kỳ lạ đang ở trên cổ mình.

“Gì thế?”

Xoẹt!

Đầu của Bắc Lý Hoàng tách ra khỏi cổ và bay vào không trung.

Bắc Lý Hoàng cảm thấy thật kỳ quái.

Bởi vì thế giới này đang quay tròn.

Trời quay, đất cũng quay. Và hắn có thể thấy được một cơ thể không đầu đang đứng ở đó.

‘Là ta sao?’

Bỗng thế giới trở nên đen ngòm.

Đó chính là kết thúc của Bắc Lý Hoàng.

Lộp độp!

Phiêu Nguyệt thu hồi Thu Hồn Ti rồi bỏ lại Bắc Lý Hoàng ở đó và chạy hết tốc lực.

Hắn cũng không khá là mấy.

Bởi vì rất mạo hiểm khi thi triển Ma Ảnh Hoán Vị để đối đầu với một cao thủ như Bắc Lý Hoàng. Hơn nữa hắn cũng không tránh hoàn toàn được Tử Lôi Tam Điện Bạo. Nhưng Phiêu Nguyệt vẫn không dừng lại.

Nếu hắn dừng lại ở đây thì cháo sẽ không ra cháo, cơm cũng chẳng ra cơm.

Rầm!

Phiêu Nguyệt phá cửa của Hỗn Thiên Điện rồi nhảy vào bên trong.

483

Lửa bùng lên khắp nơi trong Tân Nguyệt Trang.

Hỏa lò bùng cháy, võ giả cầm đuốc.

“Có kẻ xâm nhập”.

“Mau di chuyển đi.”

Những võ giả của Tân Nguyệt Trang lần lượt di chuyển.

Họ chạy về phía xảy ra náo loạn.

“Hắn đã đến Hỗn Thiên Điện. Phải nhanh chóng ngăn chặn hắn lại.”

“Mau mở đường.”²

Võ giả dồn hết sức lao về phía Hỗn Thiên Điện, đồng thời triển khai các biện pháp đối phó.

Thấy chuyện náo loạn diễn ra trong đêm, Sở Như Nguyệt lâm bầm.

“Phiêu Nguyệt đến rồi.”

“Gan thật. Lẽ nào lại đột ngột lộ diện như thế này.”¹

Tổng Thiên Vũ cau mày.

Phiêu Nguyệt đến quá nhanh so với những gì họ dự đoán.⁸

Hắn nghĩ rằng dù có là Phiêu Nguyệt đi chăng nữa thì cũng phải mất một khoảng thời gian mới có thể thâm nhập được vào Tân Nguyệt Trang và tiến hành ám sát.

6

“Cứ ngỡ là hắn sẽ mất một ngày để bí mật xâm nhập vào Tân Nguyệt Trang và thêm một ngày nữa để có thể đến Hỗn Thiên Điện..... “

Đây là kết luận được đưa ra sau khi hắn đã thu thập thông tin, tổng hợp các khả năng về Phiêu Nguyệt thông qua những gì đã

có trong giang hồ. Tuy nhiên, Phiêu Nguyệt lại cho thấy một động thái vượt quá mong đợi như thể trêu chọc họ.

Sở Như Nguyệt lẩm bẩm.

“Lần này hắn cũng đã vượt quá sức mong đợi của chúng ta.”

Vẻ mặt nàng trước giờ vẫn không thay đổi như thể luôn đeo một chiếc mặt nạ, nhưng lần này nàng không thể như vậy.

8

Phiêu Nguyệt quá tốc độ khiến nàng đứng ngồi không yên.

Tổng Thiên Vũ nói.

“Hắn đã quá vội vàng quá. Nếu cứ như vậy mà bị bắt thì tất cả kế hoạch của chúng ta sẽ bị đảo lộn. Bây giờ chúng ta có nên bí mật giúp hắn hay không?”

“Không! Chỉ cần ngồi đợi thôi.”

“Gì cơ?”

“Phiêu Nguyệt càng điên cuồng, cơ hội sẽ càng mở ra cho chúng ta.”

1

“Nhưng nếu bị bắt?”

“Đã chứng kiến nhiều chuyện như vậy mà chàng vẫn chưa hiểu sao? Lý do mà Phiêu Nguyệt thể hiện như thế này là do hắn rất tự tin. Cho đến khi đạt được mục tiêu, hắn ta tuyệt đối sẽ không từ bỏ, cũng sẽ không đầu hàng.”

“Ừm!”

“Việc của chúng ta bây giờ chỉ có một. Lợi dụng khoảng thời gian tất cả mọi người bị cuốn theo Phiêu Nguyệt để chiếm lấy Cửu Long Sát Mạc.”

Ánh mắt của Sở Như Nguyệt lạnh lùng hơn bao giờ hết. Đó là một kế hoạch vô cùng hợp lý.

Trong đầu nàng lúc này là vô số kế hoạch phải làm sao để tận dụng triệt để khoảng thời gian mà Phiêu Nguyệt xuất hiện để lấy được lợi thế cho mình.

“Di chuyển đúng như kế hoạch! Tuyệt đối không được bỏ lỡ cơ hội này.”

“Ta biết rồi.”

Tổng Thiên Vũ gật đầu, đi ra ngoài.

Bên ngoài là một võ đường khổng lồ với các võ giả trong võ phục màu đỏ đứng đầy.

Đó là Huyết Quỷ Quân Đoàn.

Đó là những sát thủ được nuôi dưỡng như Sở Như Nguyệt và Tổng Thiên Vũ.

Nhưng nếu có sự khác biệt thì đó là họ phải phục tùng tuyệt đối với kiểm chế về mặt tinh thần.

Họ là đám quái vật tàn ác và không biết sợ hãi.

Đó chính là Huyết Quỷ Quân Đoàn ở ngay trước mắt.

“Bắt đầu thôi.”

Ngay khi mệnh lệnh của Tổng Thiên Vũ được ban hành, Huyết Quỷ Quân Đoàn bắt đầu di chuyển.

Hỗn Thiên Điện thường được sử dụng làm nơi ở cho Cao Tường Minh. Tuy nhiên, người ở Hỗn Thiên Điện không phải là Cao Tường Minh mà là Ưu Đàm Hạ, Gia chủ của Tân Nguyệt Trang.

Bà hỏi thuộc hạ với vẻ mặt hoang mang.

“Ngươi nói gì?”

“Thưa, có kẻ đột nhập.”

“Ý ngươi là chỉ có một kẻ đột nhập mà lại gây náo động như thế này sao?”

“Kẻ đột nhập mạnh đến nỗi không ai có thể ngăn cản.”

“Tân Nguyệt Trang mà lại rơi vào tình huống như thế này sao?”

Khóe mắt Ưu Đàm Hạ nhếch lên một cách đáng sợ. Bà đang thực sự phần nộ.

Sức mạnh của Tân Nguyệt Trang mà thế gian này nhìn thấy mới chỉ là bề nổi của tảng băng chìm.

Sức mạnh ẩn dưới cái tên Cửu Long Sát Mạc không hề thua kém Thiên Vũ Trang hay Cuồng Võ Môn.

Mặc dù phần lớn lực lượng bị phân tán nên không thể phát huy được toàn lực như hai môn phái hợp lại.

Ưu Đàm Hạ là Gia chủ của một thế lực lớn đến như vậy. Vì thế bà biết rõ tiềm lực của Cửu Long Sát Mạc hơn bất cứ ai.

Mặc dù quá nửa lực lượng đã đi ra khỏi Thiệu Dương nhưng lực lượng còn lại không thua kém gì các môn phái khác. Tuy nhiên, thật khó tin khi chỉ vì một kẻ đột nhập mà nơi đây lại náo loạn đến như vậy.

“Còn Bắc Lý Hoàng? Bây giờ hắn đang làm gì?”

“Nghe nói là đã chết trong tay của hung thủ.”

“Gì cơ?”

Ưu Đàm Hạ kinh ngạc.

Tử Diện Thần Ma Bắc Lý Hoàng là một trong những quân cờ mạnh nhất mà bà có thể tung ra.

Nếu xét về võ lực thì Cao Nhật Nguyên, con trai của bà và là Đoàn chủ của Hữu Linh Thuyền Đoàn, là mạnh nhất, nhưng bây giờ hắn không có mặt ở đây.

Hắn thích ra biển rộng hơn là ở Tân Nguyệt Trang ngột ngạt.

Thỉnh thoảng, ngay khi đã trở về Tân Nguyệt Trang, hắn cũng không ở lại lâu mà lại ra khơi đi biển lớn. Vì vậy, bà không thể sai khiến hắn khi có việc xảy ra.

Vì vậy, bà sử dụng Bắc Lý Hoàng làm kẻ thay thế.

Ngay cả Bắc Lý Hoàng cũng bại trận, bà không khỏi sợ hãi.

Ưu Đàm Hạ hét lên.

“Gọi cô ta tới.”

“Gọi ai cơ ạ?”

“Sở Như Nguyệt. Dù gì thì cô ta cũng có thể sử dụng được.”

Dù có ghét Sở Như Nguyệt hơn cả ruồi bọ, nhưng bà vẫn phải thừa nhận năng lực của nàng. Đặc biệt, bà cũng thừa nhận sức mạnh của Huyết Quỷ Quân Đoàn do nàng huấn luyện bấy lâu nay.

Nếu xung quanh là Huyết Quỷ Quân Đoàn thì dù là đối thủ đáng sợ thế nào cũng tuyệt đối không thể xuyên thủng hàng phòng vệ này

Thuộc hạ do dự một lúc.

“Nhưng mà.....”

Y do dự khi biết ân oán giữa Sở Như Nguyệt và Ưu Đàm Hạ ra sao.

Thật nực cười khi bán Sở Như Nguyệt cho một tên buôn nô lệ. Vì điều đó mà nàng đã bị bán cho Huyết Ảnh Đoàn, trải qua khổ cực và được nuôi dưỡng thành một sát thủ. Sở Như Nguyệt có ân oán với Ưu Đàm Hạ đến như vậy thì khó mà giúp bà được.

Chuyện đó đến kẻ ngu cũng có thể biết được. Nhưng bây giờ không phải là lúc phân vân. Ưu Đàm Hạ như thét ra lửa.

“Còn không mau đi!”

“Tuân lệnh!”

Không còn cách nào khác, thuộc hạ đành đi. Y mở cửa, đi theo mệnh lệnh của Ưu Đàm Hạ.

Phụt!

Trong khoảnh khắc, một âm thanh nhỏ vang lên, một lỗ thủng xuyên qua trần của y.

“Khắc!”

Thuộc hạ ngã xuống cùng với tiếng la hét.

“Gì vậy?”

Ưu Đàm Hạ kinh ngạc, hét lên.

Phiêu Nguyệt xuất hiện bên cạnh tên thuộc hạ vừa gục xuống.

Phiêu Nguyệt bước vào trong phòng cùng với Thu Hồ Ti.

Toàn thân hấn dầm máu.

Hấn hấn là đã phải vượt qua vô số kẻ thù và bầy giăng ở khắp Hồn Thiên Điện.

Ưu Đàm Hạ lên tiếng.

“Ngươi, ngươi là ai?”

“Mạc chủ đâu?”

“Ngươi đang nói vớ vẩn gì thế?”

“Mạc chủ của Cửu Long Sát Mạc đâu?”

“Ặc!”

Ưu Đàm Hạ siết chặt tay ghế thay vì đáp lời.

Phụt phụt phụt!

Trong khoảnh khắc, mọi chiếc bầy ở trong Trang chủ được kích hoạt.

Rất nhiều ám khí đổ dồn về phía Phiêu Nguyệt.

“Chết đi!”

Ưu Đàm Hạ trợn mắt nhìn Phiêu Nguyệt.

Trong mắt bà, Phiêu Nguyệt như một con nhím đang vẫy vùng. Nhưng điều bà muốn đã không xảy ra.

Ngay khi Ưu Đàm Hạ khởi động bầy, Phiêu Nguyệt vung Thu Hồn Tì quán quanh người bà. Hấn kéo bà về phía trước.

“Không, không được!”

Mãi đến lúc đó, Ưu Đàm Hạ mới định thần và hét lên. Nhưng Phiêu Nguyệt không dừng tay.

Phiêu Nguyệt sử dụng Ưu Đàm Hạ như một tấm khiên để chặn mọi ám khí bay ra.

Phụt!

Vô số ám khí cắm chặt vào thân thể của Ưu Đàm Hạ.

“Khắc!”

Ưu Đàm Hạ hét lên.

Tất cả ám khí đã ghim chặt toàn thân bà.

Độc làm tê liệt cơ thể bà, mang đến nỗi đau như địa ngục.

Cơ bắp toàn thân xoắn lại, độc chảy theo máu, tấn công thần kinh của bà. Cho đến khi không còn tiếng hét nào vang lên nữa.

Bà cầu xin Phiêu Nguyệt tha mạng bằng ánh mắt. Tuy nhiên, Phiêu Nguyệt không hề để ý đến lời cầu khẩn của bà.

Phiêu Nguyệt biết rằng Ưu Đàm Hạ không phải là Mạc chủ của Cửu Long Sát Mạc.

Nếu thực sự là Mạc chủ của Cửu Long Sát Mạc thì không chết trong bộ dạng khó coi đến như thế này.

Ưu Đàm Hạ chỉ là một con cáo già chiếm chỗ của Trang chủ mà thôi.

Hắn không có thời gian để quan tâm đến con cáo già.

Phiêu Nguyệt nhìn qua bên trong phòng.

Lúc đó ánh mắt hắn đã chạm vào một bức tranh treo ở trên tường.

Trong tranh là một ngôi chùa nào đó, với cái tên Thiên Nguyên Tự.

‘Hình như chúng cần kinh Phật để góp cho một ngôi chùa nào đó ở Tân Nguyệt Trang?’

Thật vô lý khi mà phải dốc hết sức chỉ vì vài cuốn Kinh Phật.

Vậy thì xác suất cao nhất, Mạc chủ của Cửu Long Sát Mạc đang ở ngôi chùa chứa Kinh Phật này.

Vấn đề là vị trí của Thiên Nguyên Tự ở đâu. Nhưng Phiêu Nguyệt đã không suy nghĩ nhiều.

Hắn không nghĩ một ngôi chùa mà đã đổ biết bao nhiêu công sức và tiền bạc ra để xây dựng lại có thể cách xa Tân Nguyệt Trang.

Tâm lý của con người là vậy, thứ gì quý giá thì không thể để cách xa được.

Nếu đi về phía sau Tân Nguyệt Trang một chút sẽ thấy một ngọn núi lớn như một tấm bình phong.

Phiêu Nguyệt nghĩ rằng khả năng cao Thiên Nguyên Tự sẽ ở đó.

‘Đến Thiên Nguyên Tự nào.’

Hắn suy nghĩ ngắn gọn và hành động nhanh chóng.

Bùm!

Phiêu Nguyệt đâm thủng mái nhà của Hồn Thiên Điện và bay lên không trung.

Dưới chân hắn là toàn cảnh Tân Nguyệt Trang.

Tuy nhiên, có một điều thật kỳ lạ.

Đặc biệt, hắn nhìn thấy rất nhiều võ giả trong võ phục màu đỏ tập trung bên dưới.

Phiêu Nguyệt nhận ra được thân thế của họ trong nháy mắt.

‘Huyết Quỷ?’

Họ đã từng đối mặt với Phiêu Nguyệt một lần rồi.

Đó là những tên quái vật mà Sở Như Nguyệt và Tống Thiên Vũ nuôi dưỡng giống như bản thân họ.

“Nuôi dưỡng lực lượng nhiều đến vậy sao?”

Sự chuẩn bị tỉ mỉ của Sở Như Nguyệt khiến hắn phải nổi da gà.

Tuy không biết bằng cách nào mà nàng có thể nuôi dưỡng một lực lượng hùng hậu đến như vậy, nhưng nếu với số lượng đó thì rất có thể sẽ chiếm được quyền chủ lực ở Tân Nguyệt Trang. Đó chính là điều mà Sở Như Nguyệt nhắm đến. Do sự xâm nhập của Huyết Quỷ Quân Đoàn quá đột ngột, cả Tân Nguyệt Trang như chìm trong hỗn loạn.

‘Quả là Tá Dao Sát Nhân Chi Kế.’

Giữa lúc Phiêu Nguyệt khiến Cửu Long Sát Mạc phân tâm, Sở Như Nguyệt và Tống Thiên Vũ vẫn đang di chuyển theo kế hoạch ban đầu.

Lúc đó, Phiêu Nguyệt nhìn thấy hình ảnh một nữ nhân, người cũng đang nhìn hắn.

Ánh mắt của hai người chạm nhau trong không trung.

Ánh mắt nhìn nhau thật lạnh lùng.

Khoảnh khắc họ bắt gặp nhau rất ngắn ngủi.

Phiêu Nguyệt đã hạ mình xuống mái Hồn Thiên Điện, và Sở Như Nguyệt đã biến mất trước khi hắn kịp tìm thấy. Tuy nhiên, cả hai đã xác nhận được ý đồ của nhau.

Phiêu Nguyệt tiến về ngọn núi phía sau Tân Nguyệt Trang.

Không có ai theo sau.

Đó là do Tân Nguyệt Trang đang bị một phen hỗn loạn trước sự xuất hiện của Sở Như Nguyệt, Tống Thiên Vũ cùng Huyết Quỷ Quân Đoàn.

“Tại sao Huyết Quỷ Quân Đoàn lại tấn công chúng ta?”

“Chết tiệt! Người tạo phản sao? Sở Như Nguyệt!”

Giọng hét thảm thiết của những kẻ đứng đầu Tân Nguyệt Trang vang lên khắp nơi.

“Hãy mau báo cho Mạc chủ biết.”

“Bồ câu đưa thư đâu rồi?”

Tân Nguyệt Trang rơi vào tình trạng hỗn loạn cực độ và không một ai dám truy đuổi Phiêu Nguyệt.

Trong khi đó, Phiêu Nguyệt ẩn mình trong bóng tối. Huyết Quỷ Quân Đoàn đã mau chóng chiếm được Tân Nguyệt Trang.

Tống Thiên Vũ đang dẫn đầu.

Soạt!

Hắn chém tên võ giả dám đứng ra cản đường hắn.

“Người.....”

Tên võ giả nhìn Tống Thiên Vũ với vẻ mặt kinh ngạc, rồi gục xuống.

Tống Thiên Vũ lại tiến lên phía trước.

Hắn không do dự chém cổ tất cả những kẻ nào dám cản đường hắn.

Ngay lúc đó.

“Cái quái gì thế này?”

Đột nhiên có tiếng sư tử hồng vang lên.

Tổng Thiên Vũ ngẩng đầu lên và nhìn thì thấy một võ giả có khí thế ngang tàn xuất hiện.

Kẻ đó chính là Xích Vương.

Xích Vương sững sờ khi nhìn thấy cảnh tượng thảm khốc đang xảy ra ở Tân Nguyệt Trang.

“Ngươi! Chuyện quái gì thế này? Lẽ nào lại phản bội lại Cửu Long Sát Mạc?”

“Bọn ta đang truy lùng những kẻ phản bội.”

Sở Như Nguyệt đáp lời thay cho Tổng Thiên Vũ.

Xích Vương nhìn chằm chằm Sở Như Nguyệt.

“Ngươi nói cái quái gì vậy? Tìm ra kẻ phản bội ư?”

“Có những tên là đồng phạm với Phiêu Nguyệt.”

“Với Phiêu Nguyệt sao?”

“Nếu không phải thì làm sao mà Phiêu Nguyệt biết và dụ Xích Vương đến tận đây? Chỉ có thể là đã có tên thông đồng với Phiêu Nguyệt, làm lộ thông tin.”

“Lẽ nào?”

Xích Vương nhìn Sở Như Nguyệt với vẻ mặt hoài nghi.

“Ta chỉ là đang truy lùng kẻ phản bội, chứ ta không phải kẻ phản bội.”

Sở Như Nguyệt nói dối một cách thản nhiên.

Dù sao thì bây giờ Xích Vương cũng không thể biết được nàng đang nói dối.

Nàng nói tiếp.

“Vì chúng mà tính mạng của Mạc chủ trở nên vô cùng nguy cấp. Chúng ta phải nhanh chóng dọn dẹp chỗ này và tiến đến Thiên Nguyên Tự.”

“Chẳng lẽ Phiêu Nguyệt lại đi đến đó sao?”

“Đúng vậy! Bọn ta sẽ dọn dẹp nơi này và đi theo sau, vì vậy Xích Vương hãy lần theo dấu vết trước. Nhất định phải ngăn

chặn Phiêu Nguyệt, đừng để hắn gây hại cho Mạc chủ.”

“Chết tiệt! Tất cả theo ta.”

Không một chút do dự, Xích Vương dẫn Tu La Lăng Nhân chạy về phía Thiên Nguyên Tự. Sở Như Nguyệt thờ ơ nhìn Xích Vương và Tu La Lăng Nhân dần biến mất trong màn đêm.

“Liệu kẻ đi săn sẽ bắt được con chó săn không?”

Xích Vương rõ ràng là một thợ săn xuất sắc. Tuy nhiên, răng của con chó săn lần này cũng vô cùng sắc nhọn.

Kết quả giữa hai người ra sao cũng không quan trọng.

Điều quan trọng nhất, người có lợi sau chuyện này phải là bản thân nàng.

484

Không quá khó để tìm được Thiên Nguyên Tự giữa một khu rừng rộng lớn.

Bởi quy mô của Thiên Nguyên Tự rất rộng lớn vì nó được dựng nên với sự hỗ trợ của Tân Nguyệt Trang.

Hơn nữa còn có một con đường rộng dẫn từ dưới núi lên Thiên Nguyên Tự. Con đường rộng đến mức hai xe ngựa có thể chạy song song với nhau, chỉ cần đi theo con đường ấy là có thể đến được Thiên Nguyên Tự.

Quy mô của Thiên Nguyên Tự cực kỳ lớn, hết như trong bức tranh Phiêu Nguyệt đã được thấy.

Mặc dù hắn không nhìn thấy hết toàn bộ Thiên Nguyên Tự vì đã bị bóng tối che phủ nhưng chỉ cần nhìn thoáng qua hắn cũng có thể thấy Thiên Nguyên Tự rộng lớn đến mức nào.

Nó giống như một pháo đài khổng lồ vậy.

Mặc dù màn đêm dày đặc đã buông xuống nhưng vẫn có rất nhiều võ giả đứng canh gác ở cổng chính của Thiên Nguyên Tự.

Có lẽ tin tức Phiêu Nguyệt đã lật đổ Tân Nguyệt Trang vẫn chưa được truyền đến đây nên toàn bộ Thiên Nguyên Tự lúc này rất tĩnh lặng.

Phiêu Nguyệt ngay lập tức hành động.

Nếu hấn cứ thận trọng và kéo dài thời gian thì vòng vây canh gác sẽ được tăng cường lên gấp mấy lần khi tin tức ở Tân Nguyệt Trang được truyền tới đây.

Phiêu Nguyệt không còn nhiều thời gian nữa.

Hấn phải đạt được mục đích trong thời gian ngắn nhất có thể.

Phiêu Nguyệt thi triển Ân Thân Thuật rồi lại gần Thiên Nguyên Tự.

Những võ giả canh gác đứng ở khắp nơi, nhưng không nghiêm ngặt bằng Tân Nguyệt Trang.

Nhờ vậy mà Phiêu Nguyệt có thể thâm nhập vào Thiên Nguyên Tự một cách dễ dàng.

Bên trong Thiên Nguyên Tự phức tạp như một mê cung.

Cũng giống như Tân Nguyệt Trang, mỗi khu vực trong Thiên Nguyên Tự được ngăn cách bởi một bức tường cao chót vót. Con đường giữa hai bức tường với nhau phức tạp đến độ những người đến đây lần đầu tiên sẽ mất phương hướng và bị lạc. Nhưng mê cung ở mức độ này thì vẫn chưa thể làm khó được Phiêu Nguyệt.

Giác quan của Phiêu Nguyệt vốn đã được tôi luyện ở một nơi sâu thẳm dưới lòng đất nên hấn có thể định hướng chính xác ngay cả khi đang ở trong bóng tối mịt mờ như thế này.

Phiêu Nguyệt lao như bay trong Thiên Nguyên Tự như thể hấn đang ở một vùng đất hoang.

Những vị hòa thượng của Thiên Nguyên Tự hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của Phiêu Nguyệt mà vẫn chìm trong giấc ngủ say.²

Chỉ cần cảm nhận khí tức và nghe thấy hơi thở của họ là Phiêu Nguyệt đã biết bọn họ đang ngủ say đến mức nào.

Phiêu Nguyệt lướt qua tòa điện các mà các vị hòa thượng đang ngủ ở đó.

Hắn chạy thêm một đoạn nữa thì có một khung cảnh hoàn toàn khác hiện ra trước mắt.

Nó cũng được bao bọc bởi những bức tường cao, nhưng bầu không khí ở đây lại khác với những tòa điện các khác.

Phiêu Nguyệt ẩn mình vào bóng tối và nhìn về phía trước.

Những võ giả mặc bạch y, gương mặt được che kín bằng vải trắng đang đứng dàn trận ở đó.1

Trên người bọn họ đều tỏa ra khí thế bất phàm như nhau.

Dù đã muộn nhưng đôi mắt của họ vẫn mở to, trông họ hoàn toàn không có chút dấu hiệu của việc buồn ngủ.

Bọn họ chính là Bạch Y Quỷ Ảnh Đội, những võ giả bảo vệ cho trang chủ của Tân Nguyệt Trang và cũng là mạc chủ của Cửu Long Sát Mạc Cao Trường Minh.

Khí thế mà bọn họ tỏa ra lạnh lùng và sắc bén hơn bất kỳ võ giả nào mà Phiêu Nguyệt đã từng gặp qua.

Bọn họ cứ như những con báo trắng đang thu mình lại và trợn mắt lên.

Xung quanh cánh cửa Nguyệt Đông có khoảng chục người.

Phiêu Nguyệt không biết đằng sau cánh cổng kia sẽ có thêm bao nhiêu người nữa. Nhưng hắn có thể chắc chắn một điều.

Khả năng cao mục tiêu của Phiêu Nguyệt đang ở trong đó.

“Phù!”

Phiêu Nguyệt hít thở một hơi thật sâu.

Giây phút mạo hiểm đã tới.8

Phiêu Nguyệt che giấu hoàn toàn khí tức của mình và lặng lẽ tiếp cận nơi Bạch Y Quỷ Ảnh Đội đang canh gác.

Hắn nín thở che giấu đi khí tức, thậm chí còn hạ nhiệt độ cơ thể và nhịp tim của bản thân xuống mức thấp.

Bạch Y Quỷ Ảnh Đội vốn là những võ giả có giác quan sắc bén như lưỡi kiếm, ấy thế mà bọn họ hoàn toàn không phát hiện ra Phiêu Nguyệt.

Phải nói rằng ẩn thân thuật của Phiêu Nguyệt đã nằm ở một đẳng cấp hoàn toàn khác với bọn họ.

Phiêu Nguyệt bình tĩnh chờ đợi cơ hội.

Dù đám người có kia có tập trung đến mấy thì cũng không được lâu. Chắc chắn bọn họ sẽ có lúc bất cẩn.

Thời điểm đó mau chóng xảy đến.

Không biết có thứ gì đó bay vào mắt của võ giả đang nhìn về hướng của Phiêu Nguyệt mà hắn ta vội vàng nhắm mắt lại. Khi thấy võ giả kia cúi đầu xuống để dụi mắt, Phiêu Nguyệt liền lặng lẽ trèo qua bức tường.

Sau khi Phiêu Nguyệt biến mất, võ giả kia mới lấy được vật thể lạ ra khỏi mắt và ngẩng đầu lên.

Hắn nhú mày như cảm thấy có gì đó lạ nhưng có mơ hắn cũng không nghĩ đến rằng có ngoại nhân đã nhảy ra bức tường.

Phiêu Nguyệt đáp xuống mặt đất mà không hề phát ra tiếng động.

Khắp nơi đều là những võ giả của Bạch Y Quỷ Ảnh Đội đứng canh gác. Nhưng những người trong này có vẻ không cảnh giác bằng những người ở ngoài, có lẽ vì bọn họ tin tưởng vào vòng vây canh gác ở bên ngoài của bọn họ.

Đây chính là một cơ hội tốt dành cho Phiêu Nguyệt.⁶

Phiêu Nguyệt trốn sau những tòa điện các để tránh sự chú ý của bọn họ.

Bên trong tòa điện các là một bức tượng Phật khổng lồ.

Trông nó chẳng khác gì những Phật Đường bình thường.

Nhưng Phiêu Nguyệt vốn không tin vào hình thức bên ngoài.

Hắn chống tay xuống sàn và nhắm mắt lại.

Ừ ù ù!

Hắn cảm giác bàn tay mình rung nhẹ.

‘Rõ ràng là có nơi để không khí thông vào.’⁸

Phiêu Nguyệt nằm sấp xuống sàn nhà và quan sát.

Chẳng mấy chốc, hắn phát hiện ra một không gian bí mật ở trước tượng Phật.

Hắn nâng nền nhà lên, một con đường dẫn xuống bên dưới hiện ra.

Không khí từ bên ngoài đã thổi xuống dưới từ đây.

Phiêu Nguyệt cẩn thận bước xuống dưới tầng hầm và trả lại viên gạch về trạng thái ban đầu.

Chỉ nhìn thoáng qua thì không ai biết đã có người lên vào Phật Đường cả.1

Phiêu Nguyệt cứ thế mà đi sâu xuống dưới.

Sau khi đi được một lúc, không gian rộng lớn ở dưới lòng đất hiện ra.

Ở giữa không gian rộng lớn chỉ được thấp hai ngọn đuốc là một nam nhân đang ngồi đó.

Vóc dáng y tuy nhỏ nhưng khí tức tỏa ra từ y lớn đến mức khó tin. Đến mức người nhìn vào sẽ nhầm tưởng rằng y là một người rất cao lớn.

Y chính là Cao Trường Minh, người thống trị Tân Nguyệt Trang và Cửu Long Sát Mạc.

Cao Trường Minh ngồi ở đó với tư thế xếp bằng, mắt nhắm nghiền như thể đang ngủ. Y ngồi yên không hề nhúc nhích.

Ánh mắt của Phiêu Nguyệt hướng về những thanh song sắt có độ dày bằng cánh tay của một đứa trẻ con. Và có một bà lão đang bị nhốt ở trong đó.

Tuy bà lão đang ngủ nhưng miệng bà luôn lẩm bẩm về điều gì đó. Bầu không khí quanh bà vốn đã ảm đạm, hành động ấy của bà khiến cho bầu không khí xung quanh lại càng ảm đạm hơn.

“Xem ra Bạch Y Quỷ Ảnh Đội làm việc không hẳn hoi rồi. Sao lại để một con chuột nhất loạt vào thế này.”

Bỗng Cao Trường Minh mở miệng nói.

Y đứng dậy và quay đầu lại.

Ánh mắt y hướng thẳng về phía Phiêu Nguyệt đang đứng.

Nếu tiếp tục trốn tránh khi đối phương đã phát hiện thì thực buồn cười.

Vậy nên Phiêu Nguyệt đã bước ra khỏi bóng tối.

Ánh mắt của Cao Trường Minh thoáng kinh ngạc.

Bởi vì gương mặt trắng trẻo của Phiêu Nguyệt vẫn nổi bật ngay cả khi hắt đang ở trong bóng tối. Khoảnh khắc thấy được gương mặt ấy, Cao Trường Minh đã có thể nhận ra ngay danh tính của Phiêu Nguyệt.

“Người là Phiêu Nguyệt?”

“Còn người là Cao Trường Minh?”

“Làm sao người biết được nơi này? Rất ít người biết ta đang ở đây.”

Phiêu Nguyệt không trả lời mà nhìn chăm chăm vào cuốn Kinh Phật đang được cất trên chiếc tủ âm tường.

Đó chính là thứ mà bọn chúng đã đánh cắp sau khi giết Tuyết Vân Trang Chủ Lưu Kỳ Thiên.

Cao Trường Minh lẩm bẩm.

“Người đuổi theo cuốn Kinh Phật này rồi mò tới được đây sao? Quả là ghê gớm.”

Cuốn Kinh Phật mà y phải vất vả lắm mới kiếm được về để chữa trị cơn điên cho mẫu thân vậy mà lại mang đến tai ương mang tên Phiêu Nguyệt.

Cao Trường Minh thấy nguyên tắc của thế giới này quả thực rất sâu sắc.

Thế gian này không có gì mà miễn phí cả.

Có được thứ này thì phải trả bằng thứ kia.

Đó mới tạo ra sự cân bằng của thế giới.

Phiêu Nguyệt bước đến kệ sách nơi đặt Kinh Phật.

Loạt soạt!

Hắn lấy một cuốn Kinh Phật rồi mở nó ra.

Ở đó chứa đầy những từ mà hắn không rõ nghĩa.

Phiêu Nguyệt hỏi Cao Trường Minh, tay vẫn lật từng trang của cuốn Kinh Phật.

“Kinh Phật giúp thanh tịnh tâm hồn, giảm được cuồng khí sao?”

“Nhưng nó không như ta mong đợi.”

Cao Trường Minh đọc Kinh Phật cho mẫu thân của mình hàng ngày. Nhưng nó chỉ có hiệu quả khi y tụng kinh. Sau khi tụng kinh xong, mọi chuyện vẫn đâu vào đấy.

“Tiếc nhỉ?”

“Tiếc chứ. Nhưng ta không hề tuyệt vọng. Chắc chắn sẽ có cách nào đó để ta có thể kiểm soát được cuồng chứng của mẫu thân ta.”

“Quả là người con có hiếu!”

Bộp!

Phiêu Nguyệt đặt Kinh Phật trở về chỗ cũ rồi bước tiếp.

Hắn hướng đến song sắt nơi bà lão kia đang bị giam cầm.

Miệng bà vẫn lẩm bẩm điều gì đó.

Đa số đều là những lời vô nghĩa, nhưng có một vài từ có nghĩa đã lọt được vào tai Phiêu Nguyệt.

Xin lỗi, hối hận, nhớ.

Khi Phiêu Nguyệt tiến lại càng gần thì Cao Trường Minh cảnh báo.

“Mau dừng chân. Không được lại gần mẫu thân của ta.”

“Ngươi đã xây cả một ngôi đền lớn này cho bà ấy sao? Đúng là một người con có hiếu mà.”

“Ta không có lý do gì để phải nghe những lời mĩa mai từ một tên thích khách như ngươi cả.”

Toàn thân Cao Trường Minh tỏa ra sát khí. Nhưng Phiêu Nguyệt chẳng thềm bận tâm và đến gần song sắt để nhìn rõ bà lão đang bị mắc kẹt bên trong.

Bà lão ấy chính là Âu Văn Tuệ.

Nữ nhân được gọi là thánh nữ ở Tân Ma Liên một thời.

Nữ nhân bất hạnh đã bị lưu đày đến đây do phán đoán sai lầm nhất thời của mình. Sau đó phải nghe tin tức người thương đã tử trận tại nơi đây.

Bà không thể thoát ra khỏi cảm giác tội lỗi mà trở nên điên loạn. Nhưng trước đó, bà đã xây dựng nên Tân Nguyệt Trang và Cửu Long Sát Mạc.

Bà quả thực là một người tài giỏi.

Đến mức dòng chảy của giang hồ trở nên xáo trộn vì bà.

Bà lão vẫn chưa phát hiện ra sự xuất hiện của Phiêu Nguyệt.

Gương mặt nhăn nheo tràn đầy vẻ hối hận. Nhưng Phiêu Nguyệt không thấy cảm thông cho bà ta.

Bởi vì do những tác hại do thế lực mà bà ta đã nuôi dưỡng là Cửu Long Sát Mạc đã gây ra là quá lớn.

Cửu Long Sát Mạc còn tàn ác hơn cả Thiên Vũ Trang. Ít nhất thì Thiên Vũ Trang còn lộ diện, còn Cửu Long Sát Mạc thì không.

Nếu không có Phiêu Nguyệt thì đến tận bây giờ, Cửu Long Sát Mạc vẫn ẩn mình ở đâu đó để làm đủ mọi chuyện xấu trên đời.

Phiêu Nguyệt lẩm bẩm.

“Sống như thế này thì có ý nghĩa gì chứ?”

“Tên thích khách kia! Ý nghĩa cuộc sống của bọn ta không phải là do người quyết định.”

“Hóa điên đến độ không nhận ra chính bản thân mình thì có còn gọi là sống không? Thà rằng giết chết bà ta đi vẫn hơn.”

“Tên vênh váo nhà ngươi!”

Toàn thân Cao Trường Minh tỏa ra sát khí ghê rợn.

Uỳnh!

Một tiếng nổ phát ra.

Phiêu Nguyệt chưa kịp nhận ra chuyện gì thì Cao Trường Minh đã xuất hiện ngay trước mặt Phiêu Nguyệt và tấn công hấn.

Tốc độ của Cao Trường Minh thật khủng khiếp.

Phiêu Nguyệt lấy tay che mặt, cơ thể hắn bị bật lại về phía sau. Hắn giơ tay lên để chặn đòn tấn công theo bản năng nhưng đòn tấn công kia khiến bàn tay của hắn cảm giác như sắp gãy nát vậy.

Đòn tấn công của Cao Trường Minh rất giống với thân pháp trong truyền thuyết của Phật Môn mang tên Bất Động Minh Vương Thân Pháp.

Một thân pháp giống như Minh Vương, dù không chuyển động nhưng tồn tại ở khắp mọi nơi.

Thân pháp của Cao Trường Minh cũng tương tự như vậy.

Dường như không thể bắt kịp chuyển động của y bằng mắt thường.

Đến cả nhãn lực của Phiêu Nguyệt cũng chỉ có thấy một hình ảnh mờ ảo chứ không thể thấy rõ được chuyển động của y.

Thập Bộ Đoạn Thiểm.

Rầm!

Tiếng nổ lại phát ra, Phiêu Nguyệt bị đẩy lùi về phía sau.

Đó là Phủ Việt Cước, một cước pháp dùng chân giáng thẳng xuống dưới.

Khác với vẻ ngoài nhỏ bé, võ công của Cao Trường Minh thực sự rất đáng sợ.

Những thứ y vừa thi triển hoàn toàn không có thứ nào được gọi là tuyệt kỹ. Vậy mà uy lực của nó lại thực sự rất đáng sợ.

Khi cảnh giới võ công đã chạm đến đỉnh cao thì ngay cả những thủ pháp bình thường cũng biến thành tuyệt học.

Cao Trường Minh đã đạt đến một cảnh giới như vậy.

Uỳnh uỳnh!

Âm thanh chấn động nổ ra hàng loạt.

Mỗi lần tiếng nổ phát ra, cơ thể của Phiêu Nguyệt lại bị đẩy lùi về sau.

Gương mặt của Phiêu Nguyệt bê bết máu.

Tuy hắn chặn được đòn tấn công nhưng cũng không tránh khỏi bị ảnh hưởng bởi nó.

Từng chiêu thức của Cao Trường Minh đều chứa đầy uy lực.

Phiêu Nguyệt thi triển Xà Hành Bộ rồi lùi lại phía sau. Nhưng Cao Trường Minh đã xuất hiện sau lưng hắn từ lúc nào.

Cao Trường Minh xuất hiện từ trong bóng tối rồi giáng thẳng tay xuống đỉnh đầu của Phiêu Nguyệt.

Xoẹt!

Phiêu Nguyệt tránh được đòn tấn công của Cao Trường Minh với một khoảng cách cực kỳ nhỏ. Nhưng hắn không hoàn toàn tránh được nó, phần vai của hắn xuất hiện một vết cắt dài.

Máu bắn ra tứ phía.

Một cơn đau quặn quại kéo đến.

Vết thương này hoàn toàn khác với những vết thương thông thường.

Một dòng khí kỳ lạ đã xâm nhập vào vết thương do Cao Trường Minh gây ra.

Đó chính là Minh Ngọc Khí.

Minh Ngọc Khí của Cao Trường Minh có thể xâm nhập vào cơ thể, xé nát tâm mạch và phá hủy trái tim của kẻ địch.

Những người bị Minh Ngọc Khí của y xâm nhập vào cơ thể không bao giờ có thể sống sót.

Bằng chứng là cơ thể của Phiêu Nguyệt lúc này đang co quắp lại.

Nhìn Phiêu Nguyệt chao đảo như kẻ say rượu, Cao Trường Minh hạ giọng nói.

“Hãy chết trong yên lặng đi. Đừng quấy rầy mẫu thân ta nghỉ ngơi.”

“Đó chính là điểm yếu của ngươi.”

“Sao?”

Câu trả lời nằm ngoài dự đoán của Phiêu Nguyệt khiến cho Cao Trường Minh bất giác nhíu mày.

Cơ thể của Phiêu Nguyệt ngừng chao đảo.

Hắn ngẩng đầu lên, xích quang lấp ló trong đôi đồng tử đen láy nhìn thẳng vào Cao Trường Minh.

Trong Phiêu Nguyệt không giống một người bị vỡ tâm mạch một chút nào.

Rõ ràng Minh Ngọc Khí là một dòng khí rất đáng sợ. Nhưng lbzfczkà sao có thể sánh bằng Nga Quỷ Đạo và Phân Lôi Tử Hồn Tâm Pháp của Phiêu Nguyệt.

Dòng khí giống như một con rắn nuốt trọn lấy Minh Ngọc Khí đã thâm nhập vào cơ thể của Phiêu Nguyệt. Nhờ vậy mà Phiêu Nguyệt lúc này vẫn có thể lành lặn.

“Ngươi?”

“Ngươi rất sợ mẫu thân của mình bị đánh thức đúng chứ?”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 485

Cao Trường Minh sợ sẽ đánh thức Âu Văn Tuệ.

Chính vì lý do đó, thay vì gọi thuộc hạ gây ra hỗn loạn, ông lại cố giết Phiêu Nguyệt trong im lặng.

Ông ta sợ Âu Văn Tuệ sẽ giật mình tỉnh giấc.

Mặc dù không biết ông ta đang sợ hãi điều gì nhưng đây là cơ hội tuyệt vời với Phiêu Nguyệt.

Vút!

Tì Xà Cang xoẹt qua bóng tối.

Tì Xà Cang mãnh đến mức khó mà nhìn thấy bằng mắt thường, nó đang nhắm vào cổ họng của Cao Trường Minh.

“Ngươi dám!” 2

Thế nhưng Cao Trường Minh tuyệt đối không phải võ giả dễ dàng bị hạ gục như thế.

Ông ta thi triển Thập Bộ Đoạn Tiêm tho&aacbzfczkute;t khỏi
đòn tấn công của Phiêu Nguyệt.

Hiện giờ ông ta đang đứng chỗ cách Phiêu Nguyệt khoảng
chục bước.

Giác quan của Phiêu Nguyệt đã cảm nhận được khí tức của
Cao Trường Minh.

Hắn liền thay đổi quỹ đạo của Tì Xà Cang thẳng đến chỗ Cao
Trường Minh. 1

Vút!

Cao Trường Minh mở to mắt kinh ngạc. Thế nhưng chỉ ngay
sau đó, ông liền dồn lực vào nắm đấm rồi đánh bật Tì Xà
Cang.

Keng!

Tiếng nắm đấm va chạm với Tì Xà Cang vang lên.

Cao Trường Minh không bỏ lỡ sơ hở mà thi triển Thập Bộ
Đoạn Tiêm đến gần Phiêu Nguyệt.

8

Ông ta lại thi triển Phủ Việt Cước giáng xuống đầu Phiêu
Nguyệt. Thế nhưng Phiêu Nguyệt đã cảm nhận được ý đồ của
ông ta mà thi triển Phá Ngọc.

6

Rầm!

Gót chân và nắm đấm va chạm với nhau.

Cao Trường Minh bị hất văng ra trong tư thế thi triển Phủ
Nguyệt Cước, còn Phiêu Nguyệt thì khụy cả đầu gối xuống.

Cả hai đều bị ảnh hưởng không nhỏ. Có điều, không ai để tâm
đến vết thương mà cứ thế xông về phía nhau.

Rầm! Rầm!

Âm thanh long trời liên tục nổ lên.

Cao Trường Minh thi triển Thập Bộ Đoạn Thiểm, Phiêu Nguyệt thì tối đa hóa giác quan để cảm nhận di chuyển của ông ta rồi mới phản công.

“Thích khách! Người cũng khá lắm.”

Cao Trường Minh bắt giác cảm thán.

Bởi vì hành động của Phiêu Nguyệt nhạy bén đến mức khó tin.

8

Đến cả cang khí ở dạng sợi ty cũng xuất sắc, và sự di chuyển hết như rắn kia cũng vô cùng uyển chuyển.

Mặc dù trong bóng tối uy lực của thích khách sẽ tăng gấp bội, nhưng cảnh giới võ công của Phiêu Nguyệt thật sự đã vượt qua thường thức con người.

Bây giờ Cao Trường Minh đã hiểu vì sao có nhiều cao thủ trên giang hồ lại bị Phiêu Nguyệt đánh bại.

“Nhưng người chỉ có thể ra oai đến đây thôi.”

Một đối thủ không thể nương tay.

Nếu để Phiêu Nguyệt sống sót, hắn sẽ trở thành chương ngại lớn nhất cho Cửu Long Sát Mạc.

1

Thà là cố sức giải quyết Phiêu Nguyệt trong hôm nay sẽ tốt cho tương lai của Cửu Long Sát Mạc hơn.

Cao Trường Minh nhìn Âu Văn Tuệ.

Đã ồn ào đến mức này mà bà ta vẫn không tỉnh lại. Dường như bà ta còn ngủ say hơn cả mọi khi. Nếu thế phải ông phải giải quyết cho nhanh mớ hỗn độn này.

Ông ta liền vận Mệnh Ngọc Khí.

Đây là tuyệt học bắt nguồn từ Ma Giáo đã từng làm rung chuyển thiên hạ.

Sức mạnh của loại võ công này thật sự vô cùng khủng khiếp.

Cao Trường Minh vung nắm đấm về phía Phiêu Nguyệt.

Nắm đấm chứa Minh Ngọc Khí của ông ta hết như một chiếc roi da.

Phiêu Nguyệt cũng vung Ti Xà Cang đỡ đòn.

Lúc này một chuyện khó tin đã xảy ra.

Keng!

Ti Xà Cang vỡ vụn ra từng mảnh.

Điều này đã chứng minh sức công phá của Minh Ngọc Khí còn lớn hơn cả Ti Xà Cang.

“Khực!”

Đột nhiên Phiêu Nguyệt phát ra tiếng rên rỉ.

Cao Trường Minh liền xông về phía Phiêu Nguyệt với tốc độ ánh sáng.

Vút!

Minh Ngọc Khí hết như chiếc roi da phóng thẳng về phía Phiêu Nguyệt với khí thế vô cùng đáng sợ. Phiêu Nguyệt lập tức phản công.

Hắn liền thi triển Hắc Lôi Ti Xà Cang.

Đây là lôi lực chứa trong Ti Xà Cang.

Phiêu Nguyệt dùng sức vung Hắc Lôi Ti Xà Cang chặn Mệnh Ngọc Khí.

Kengggggg!

Tiếng kim loại va chạm trong không trung.

Hắc Lôi Ti Xà Cang và Minh Ngọc Khí phát ra âm thanh tuy yếu ớt nhưng lại chứa sức mạnh vượt xa tưởng tượng.

Chỉ cần suột qua thôi cũng có thể cắt đến tận xương.

Trận chiến khốc liệt này không có chỗ cho sự lơ là mất cảnh giác.

Hai người vừa thi triển Thập Bộ Đoạn Tiêm và Xà Hành Bộ rồi di chuyển đến một không gian dưới lòng đất.

Trong nháy mắt, họ đã đối đầu với nhau hơn trăm chiêu.

Phiêu Nguyệt là người bị đẩy lui.

Võ công của Phiêu Nguyệt đúng là phủ nhận mọi thường thức, nhưng võ công của Cao Trường Minh cũng không phải dạng vừa.

“Khực!”

Phiêu Nguyệt lại phát ra tiếng rên rỉ.

Miệng hắn đã chảy đầy máu tươi. Lúc va chạm với Cao Trường Minh, hắn đã bị nội thương nặng.

Cao Trường Minh không bỏ lỡ chuyển động của Phiêu Nguyệt.

Ông ta tung một quyền vào thẳng ngực Phiêu Nguyệt.

Bốp!

Cùng với tiếng nổ lớn, Phiêu Nguyệt bị đánh văng ra.

Hắn có thể làm giảm tối thiểu chấn động tập trung vào phần ngực, nhưng không thể ngăn chặn bị nội thương.

Rầm!

Phiêu Nguyệt nằm lăn lộn trên sàn, người hắn đập mạnh vào giá sách.

“Kết thúc rồi.”

Cao Trường Minh thi triển Thập Bộ Đoạn Tiêm để lấy mạng Phiêu Nguyệt.

Lúc này, ông ta đã đứng trước mặt Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn Cao Trường Minh.

Đột nhiên Cao Trường Minh cảm thấy sợ hãi.

Bởi vì ánh mắt Phiêu Nguyệt lạnh lùng đến mức khó mà tin hắn là người đang đối diện với Quỷ Môn Quan.

“Cái gì?”

Toàn thân truyền đến cảm giác bất an khủng khiếp.

Thay vì tấn công Phiêu Nguyệt, Cao Trường Minh vội vàng lùi về sau. Thế nhưng, lúc này có thứ gì đó siêu mạnh đang siết chặt lấy cơ thể ông.

Phải đến lúc này Cao Trường Minh mới nhận ra ngân ty đã trải khắp xung quanh hết như mạng nhện.

Phiêu Nguyệt vừa thi triển Tri Thủ Ngân Vồng.

Lúc mới vào trong mật thất này và đến giá sách, hắn đã bí mật lập ra mạng lưới này.

Quá trình đó vô cùng tự nhiên nên Cao Trường Minh không tài nào nhìn ra được.

Cao Trường Minh đã rất cẩn trọng để không đánh thức Âu Văn Tuệ. Vậy nên một nửa tâm trí ông ta đã đặt ở chỗ Âu Văn Tuệ.

Chính vì thế ông ta không thể dùng toàn lực được. Và đó chính là điểm yếu của Cao Trường Minh đã bị Phiêu Nguyệt nắm bắt.

Trong lúc thần kinh ông ta bị phân tán, Phiêu Nguyệt đã lập ra Tri Thủ Ngân Vồng này.

Một cái bẫy chết người.

Tiếp theo chính là Mã Nghĩ Địa Ngục.

Tuyệt kỹ đáng sợ do Phiêu Nguyệt tạo ra khiến kẻ địch tưởng mình như sắp đến gần chiến thắng mà từ từ lộ ra sơ hở.

Cả Cao Trường Minh cũng không ngoại lệ.

Nếu có sự khác biệt thì lần này tính mạng của Phiêu Nguyệt thật sự rơi vào nguy hiểm.

Phiêu Nguyệt bị thương như thế không phải do tính toán của hắn mà là Cao Trường Minh thật sự là kẻ mạnh.

Phiêu Nguyệt đã phải đánh cược cả mạng sống của mình.

“Ngươi?”

Đột nhiên Phiêu Nguyệt chạm vào ngón tay.

Xoẹt!

Tri Thủ Ngân Vồng lập tức siết lấy Cao Trường Minh với tốc độ đáng sợ.

Cao Trường Minh vội vàng thi triển hộ thân cang khí để đối phó nhưng tốc độ của Tri Thủ Ngân Vồng đã nhanh hơn hộ

thân cang khí của ông.

Roẹt!

Tiếng cắt gọt sắc bén vang lên trong mật thất yên tĩnh.

Cao Trường Minh đứng yên bất động.

Ông ta nhìn Phiêu Nguyệt rồi lẩm bẩm.

“Cái danh... Tử Thân... là thật sư? Ngươi...”

Rầm!

Cả người Cao Trường Minh đổ gục xuống.

“Phù!”

Phiêu Nguyệt liền thở phào một hơi.

Đây là một canh bạc phải liều cả tính mạng.

Nếu Tri Thủ Ngân Vồng không phát huy tác dụng thì người phải bỏ mạng có lẽ chính là Phiêu Nguyệt.

Toàn thân hần đau nhức như có chiếc búa khổng lồ nện xuống.

Lúc Phiêu Nguyệt cố nén cơn đau đứng dậy.

“Minh.....!”

Âu Văn Huệ đang ngủ trong song sắt đột nhiên mở mắt gọi tên Cao Trường Minh.

Ánh mắt Âu Văn Huệ lóe lên tia huyết quang.

Rầm!

Âu Văn Huệ dùng hay tay lắc song sắt. Thế nhưng, song sắt làm bằng vạn niên thiết không hề nhúc nhích chút nào.

“Trường Minh!”

Rầm!

Âu Văn Huệ lại lắc cửa sắt.

Uỳnh!

Chấn động từ song sắt bắt đầu lan ra khắp Phật đường.

Phật đường run lên như sắp sập đến nơi.

Khi tình hình đã đến mức này, Bạch Y Quỷ Ảnh Đội ở bên ngoài mới nhận ra biến cố đang xảy ra.

Cạch!

Cánh cửa thông lên mặt đất mở ra, Bạch Y Quỷ Ảnh Đội lập tức tràn vào.

“Mạc, Mạc Chủ?”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy chứ?”

Lúc nhìn thấy thi thể Cao Trường Minh bị phân ra vô cùng tàn nhẫn, Bạch Y Quỷ Ảnh Đội vô cùng kinh ngạc.

Mãi cho đến lúc Cao Trường Minh thành ra bộ dạng này, chúng không hề nhận ra bất kỳ dấu hiệu nào, điều này khiến chúng vô cùng phẫn nộ.

“Ngươi!”

“Sao ngươi dám giết Mạc chủ?”

Khí thể của chúng áp đảo cả Phiêu Nguyệt.

Bạch Y Quỷ Ảnh Đội đã chặn kín cửa ra vào.

Bây giờ Phiêu Nguyệt đã bị bọn chúng cô lập khỏi lối vào.

Bạch Y Quỷ Ảnh Đội chủ tiếng về phía Phiêu Nguyệt.

“Ngươi là ai? Ngươi nghĩ giết được Mạc chủ thì ngươi sẽ bình an vô sự sao?”

Đôi mắt Bạch Y Quỷ Ảnh Đội chủ tràn đầy quỷ hỏa.

Lý do mà hắn tồn tại chính là bảo vệ cho Cao Trường Minh. Thế nhưng, vì Phiêu Nguyệt mà hắn đã mất đi lý tưởng sống.

“Ngươi đừng nghĩ mình sẽ có cái chết êm đẹp. Ta sẽ xẻ thịt lột da ngươi đến miếng cuối cùng.”

Hắn liền giơ tay lên.

Lúc này, Bạch Y Quỷ Ảnh Đội điên cuồng xông về phía Phiêu Nguyệt.

Mất Cao Trường Minh khiến chúng vô cùng phẫn nộ.

Sát khí như vũ bão của chúng lan rộng khắp mặt thất.

Rầm!”

“Trường Minh!”

Trước sát khí của chúng, Âu Văn Huệ không ngừng hét lớn rồi lắc cánh cửa sắt.

Mỗi lần như thế, Phật đường lại nứt ra như sắp sụp đổ.

“Chết tiệt, Lão thái thái...”

Trước cơn điên của Âu Văn Huệ, Bạch Y Quỷ Ảnh Đội chủ cắn chặt môi.

Chúng đã xây dựng nên Thiên Nguyên Tự để làm cho Âu Văn Huệ bình tĩnh trước chứng điên kia. Thế nhưng, để bà ấy bình tĩnh thì phải trả được mối thù của Cao Trường Minh.

“Kết thúc thôi. Ta sẽ giết ngươi!”

“Hãy!”

“Ha!”

Nghe mệnh lệnh của Đội chủ, Bạch Y Quỷ Ảnh Đội càng tấn công Phiêu Nguyệt với khí thế đáng sợ hơn.

Rầm!

Hàng chục luồng kiếm khí xông thẳng về phía Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt thi triển Xà Hành Bộ tránh đòn tấn công của chúng. Thế nhưng trong không gian kín thế này hẳn cũng không biết có thể tránh được đến bao giờ.

Phiêu Nguyệt vung Thu Hồn Ti.

Hắn đã dùng phần lớn công lực đối phó với Cao Trường Minh nên chỉ có thể phóng ra một sợi Thu Hồn Ti.

Vút!

Lúc Thu Hồn Ti phóng ra, hai tên đứng đầu Bạch Y Quỷ Ảnh Đội bị sợi ty xuyên qua gục ngã.

Nhìn thấy đồng liêu ngã xuống đáng lý chúng phải thấy e dè, nhưng đội viên Bạch Y Quỷ Ảnh đội càng tấn công dữ dội hơn.

Sự phẫn nộ mất đi Mạc chủ và nỗi đau mất đồng liêu đã hóa thành cơn thịnh nộ.

Chúng không còn sợ chết mà tấn công Phiêu Nguyệt.

“Khư a!”

“Chết đi!”

Chúng không màng tính mạng mà tấn công Phiêu Nguyệt. Toàn thân Phiêu Nguyệt lúc này đã nhuộm đầy máu trông như ác quỷ. Dù võ công của hắn có xuất quỷ nhập thần đến mức cũng khó mà tránh hết mọi đòn tấn công của kẻ địch trong không gian chật hẹp thế này.

“Hư aa! Trường Minh!”

Rầm, rầm!

Sự điên cuồng của Bạch Y Quỷ Ảnh Đội càng làm cho Âu Văn Huệ đập mạnh vào song sắt hơn.

Song sắt dần bị uốn cong đến sắp gãy.

Mặc dù đang bị Bạch Y Quỷ Ảnh Đội hợp công nhưng Phiêu Nguyệt vẫn không bỏ lỡ hình ảnh đó.

Phiêu Nguyệt lại vung Thu Hồn Ti ra.

Bạch Y Quỷ Ảnh Đội chú ý tay Phiêu Nguyệt và nhìn về phía Thu Hồn Ti bay đến. Thế nhưng Thu Hồn Ti lại không đi theo hướng mà chúng nghĩ.

Nơi Thu Hồn Ti phóng tới là song sắt nhốt Âu Văn Huệ.

Roẹt!

Song sắt dần yếu đi sau chấn động, lúc này có Thu Hồn Ti nên nó càng dễ bị cắt hơn.

“Không được!”

Phải đến lúc này, Bạch Y Quỷ Ảnh Đội mới nhận ra ý đồ của Phiêu Nguyệt, nhưng mọi thứ đã trễ.

“.....!”

Âu Văn Huệ thoát khỏi song sắt rồi nhìn vào thi thể của Cao Trường Minh.

Thi thể ông ta giờ đã dần nguội lạnh.

Bạch Y Quỷ Ảnh Đội mãi tấn công Phiêu Nguyệt nên không hề nhận ra.

Âu Văn Huệ nhìn thi thể Cao Trường Minh với đôi mắt đầm máu cùng nước mắt.

“U aaaa!”

Rầm!

Cùng tiếng hét chói tai, toàn thân bà cũng phát ra âm thanh kỳ quái.

Khí thể khủng khiếp càn quét cả Bạch Y Quỷ Ảnh Đội.

486

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Thiên Nguyên Tự khổng lồ từ từ đổ xuống.

Mọi người nháo nhào chạy ra khỏi đám mây bụi dày đặc.

Đứng đầu hàng là Phiêu Nguyệt.

Bá khí Âu Văn Tuệ tỏa ra khiến cho Thiên Nguyên Tự sụp đổ. Bạch Y Quỷ Ảnh Đội trong giây phút hoảng loạn đã chạy ra khỏi tầng hầm.

“Chết đi!”

“Người không thể thoát ra ngoài được đâu.”

Bạch Y Quỷ Ảnh Đội lao đến tấn công Phiêu Nguyệt.

Vù vù vù!

Âu Văn Tuệ xuyên qua đám bụi rồi bay vút lên không trung.

Bà dừng lại trong không trung một lúc rồi lảo đảo.

“Chết hết. Tất cả chết hết đi...”

Vù!

Bà tỏa ra bá khí làm rung chuyển cả một vùng.

Gương mặt của những võ giả Bạch Y Quỷ Ảnh Đội tái mét. Bọn chúng hét lên.

“Không được. Lão thái thái!”

Âu Văn Tuệ từ trên không trung cứ thế mà lao thẳng xuống dưới Bạch Y Quỷ Ảnh Đội.

“Khực!”

“Ặc!”²

Những âm thanh tuyệt vọng vang lên.

Toàn thân Âu Văn Tuệ được bao bọc mới một lớp màng màu đỏ.

Lớp màng màu đỏ ấy quay tít dữ dội nghiền nát cả Bạch Y Quỷ Ảnh Đội.

Đó là đòn tấn công sử dụng Phản Đạn Cang Khí.

“Đ, điên rồi...”

“Mau chạy thôi!”

Trong ánh mắt của Bạch Y Quỷ Ảnh Đội tràn đầy vẻ sợ hãi.

Bọn họ biết võ công của Âu Văn Tuệ rất cao cường nhưng không ngờ lại đáng sợ đến mức độ này.

Sức mạnh của Âu Văn Tuệ sau khi được giải phong ấn thực sự rất khủng khiếp.

Bọn họ còn không có đủ dũng khí để đối mặt với bà.

Uỳnh uỳnh!¹

Bạch Y Quỷ Ảnh Đội đang bị nghiền nát dưới Phản Đạn Cang Khí của bà.

Khi thấy thịt xương của các đồng liêu bay ra khắp tứ phía, những võ giả còn lại của Bạch Y Quỷ Ảnh Đội dường như đã không giữ được tỉnh táo nữa.

Âu Văn Tuệ chạy thẳng về một phía.

Mục tiêu của bà là Phiêu Nguyệt.⁸

Bà nhớ lại hình ảnh khi Cao Trường Minh chết dưới tay của Phiêu Nguyệt.

“Kẻ... thù!”

Suy nghĩ duy nhất trong đầu bà lúc này chính là giết chết Phiêu Nguyệt.

Miễn là giết được Phiêu Nguyệt, những người khác có ra sao bà cũng chẳng quan tâm.

Phiêu Nguyệt phóng ra Thu Hồn Ti khi thấy Âu Văn Tuệ đang chạy về phía của mình. Nhưng Thu Hồn Ti đã bị Phản Đạn Cang Khí nghiền nát, không để lại một chút dấu vết.

Phiêu Nguyệt thi triển Xà Hành Bộ thoát ra khỏi tuyến đường mà Âu Văn Tuệ đang di chuyển. Âu Văn Tuệ ngay lập tức đổi hướng và chạy về phía của Phiêu Nguyệt.

Âu Văn Tuệ lúc này đã không còn là người nữa.

Đầu tóc bà bù xù bay tứ tung, ánh mắt ánh lên một màu đỏ. Nhưng điều đáng sợ hơn cả là Phản Đạn Cang Khí đang bao bọc lấy bà.

Người bình thường sẽ bị cạn công lực nếu thi triển Phản Đạn Cang Khí trong một thời gian dài như vậy, nhưng bà thì không.

Uỳnh!

Nơi Phiêu Nguyệt đang đứng bị nổ tung.

Một cái hố khổng lồ hiện lên như mới vừa bị pháo đạn giáng xuống.

Uy lực của nó quả thực rất hùng hồn.

“Kẻ thù!”

Âu Văn Tuệ đuổi theo Phiêu Nguyệt.⁶

Phiêu Nguyệt bỗng lập tức thay đổi phương hướng và len lỏi vào giữa đội hình của Bạch Y Quỷ Ảnh Đội.

“Hộc!”

“Hắn làm cái gì thế?”

Bạch Y Quỷ Ảnh Đội chớp chớp mắt vì chưa hiểu chuyện gì. Nhưng bọn họ ngay lập tức nhận ra vấn đề ngay sau đó và há hốc mồm kinh ngạc.

Đằng sau Phiêu Nguyệt là Âu Văn Tuệ đang chạy đến tấn công bọn họ.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Hàng chục võ giả của Bạch Y Quỷ Ảnh Đội bị nghiền nát trong chớp mắt.

Bạch Y Quỷ Ảnh Đội Chủ hét lớn đến mức cổ họng hần như muốn vỡ ra.

“Hắn đang dụ lão thái thái đến rồi. Tất cả cẩn thận.”

Không một thuộc hạ nào trả lời hắn cả. Bởi vì bọn họ lúc này đã lo tìm cách để tránh Phiêu Nguyệt.

Rầm!

Bức tường bao quanh Phật Đường bị thổi bay.

Bởi vì Âu Văn Tuệ đã không kịp đổi hướng và đâm thẳng vào tường.

Bức tường không lồ cứ thế mà đổ xuống.

Âu Văn Tuệ bị vùi trong đồng đổ nát tiếp tục đứng dậy.

Bà vuốt tóc lên rồi tìm kiếm Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt đang đứng thờ hờn hờn ở một nơi cách bà không xa.⁸

Ngay cả trong lúc bị Âu Văn Tuệ truy đuổi thì Phiêu Nguyệt vẫn cố gắng vận Phân Lôi Tử Hồn Tâm Pháp để hồi phục nội công của mình.

Âu Văn Tuệ lăm băm khi nhìn thấy Phiêu Nguyệt.

“Lý Quách, người đã cướp đi người quan trọng của ta rồi.”

Trong mắt bà, Phiêu Nguyệt dường như là kẻ thù truyền kiếp.

Lý Quách chính là tuyệt đối cao thủ đã cướp đi hết mọi thứ của bà.

Ông ta chính là người một khi cầm đao lên sẽ không có địch thủ.

Lý Quách chính là người đã cướp đi nam nhân khiến bà phải sống dày vò trong tội lỗi cả đời, giờ hắn lại cướp đi dưỡng tử của bà.

“Lý Quáchhhh!”

Âu Văn Tuệ hét lên rồi lao về phía Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt bay đến một điện các khác. Âu Văn Tuệ đi theo hần mà không chút do dự. 1

Rầm rầm!

Tiếng âm ỉ phát lên, những tòa điện các đổ vỡ trong chớp mắt.

“Áaaa!”

“Cứu mạng!”

Những vị hòa thượng đang ở trong điện các giật mình nhảy ra ngoài.

Nhưng chỉ có một vài người may mắn thoát ra, còn lại hầu như đã bị chôn vùi dưới đồng đổ nát.

Rầm rầm!

Đại điện đổ xuống.

Thiên Nguyên Tự xây lên cho lão thái thái lại bị chính bà ấy phá hủy.

“Ôi trời ơi! Chuyện gì thế này?”

Ai đó nhìn vào cảnh tượng khó tin ở trước mắt rồi hoảng hốt.

Đó chính là Xích Vương và Tu La Lăng Nhân, những người đã đuổi theo Phiêu Nguyệt đến đây.

Xích Vương trở mắt nhìn Âu Văn Tuệ đang chạy một cách điên cuồng.

Có một thời gian, Âu Văn Tuệ còn được tôn kính hơn cả Cao Trường Minh.

Cũng nhờ có Âu Văn Tuệ mà Xích Vương từ một lăng nhân bình thường trở thành một kẻ mạnh ở vùng tái ngoại.

Bà đã truyền thụ tuyệt học của Tân Ma Liên cho hần cũng như là ban tặng cho hần không ít linh dược.

Cũng nhờ bà mà Xích Vương mới có thể trở thành Xích Vương như bây giờ.

Bầu trời của hần như sụp đổ khi nghe tin Âu Văn Tuệ trở nên điên nặng và bị nhốt dưới tầng hầm của Thiên Nguyên Tự.

Nhìn bà phát điên chạy loạn như bây giờ quả thực như một cực hình đối với hần.

Xích Vương nhìn qua Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt đang chạy trốn Âu Văn Tuệ như một con chuột nhắt. Nhưng Phiêu Nguyệt chạy trốn không phải vì sợ.

Hắn đã khéo léo dụ Âu Văn Tuệ đến nơi có Bạch Y Quỷ Ảnh Đội đang đứng ở đó. Chính vì thế mà thiệt hại của Bạch Y Quỷ Ảnh Đội ngày càng tăng lên.

Những võ giả của Bạch Y Quỷ Ảnh Đội đang chết dần chết mòn nhưng mạc chủ Cao Trường Minh vẫn không hề xuất hiện. Không phải Xích Vương không biết điều đó có nghĩa là gì.

Chỉ có một lý do khiến Âu Văn Tuệ phát điên.

Đó chính là Mạc chủ của Cửu Long Sát Mạc đã chết.

Quân chủ của hắn, người cai trị thực sự của Cửu Long Sát Mạc đã mất mạng dưới tay của một tên thích khách.

“Khực!”

Đôi vai của Xích Vương không ngừng run lên.

Sự phẫn nộ cùng nỗi buồn đang bùng lên khiến hắn không thể kiểm soát được.

Những Tu La Lãng Nhân cũng vậy.

Cảnh tượng trước mặt quá đổi kinh hoàng, không một ai muốn phải thấy cảnh tượng này cả.

Vậy mà một tên thích khách đã tạo nên một thảm cảnh như thế này.

Bỗng ánh mắt của tên thích khách kia hướng về phía Xích Vương và Tu La Lãng Nhân.

Tuy đang ở cách xa nhau, nhưng ánh mắt của Phiêu Nguyệt lại dán chặt vào chính xác nơi ngực của Xích Vương.

Một cảm giác đáng ngại dấy lên trong lòng của Xích Vương.

“Đừng nói là...?”

Phiêu Nguyệt bất ngờ đổi phương hướng tiến về phía Xích Vương. Phía sau Phiêu Nguyệt vẫn là Âu Văn Tuệ đang đuổi theo.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Ở giữa bọn họ là Bạch Y Quỷ Ảnh Đội. Bọn họ chết ngay tức khắc, đến một tiếng thét cũng không thể hét lên.

“Hắn ta...!”

Tuy cách này được gọi là Dĩ Di Chế Di, nhưng khi thấy Phiêu Nguyệt lợi dụng Âu Văn Tuệ để tàn sát những võ giả của Cửu Long Sát Mạc, hắn cũng không khỏi rùng mình trước tâm kế tàn nhẫn của Phiêu Nguyệt.

Mục đích của Phiêu Nguyệt chính là để cho Âu Văn Tuệ đụng độ với Xích Vương.

“Tất cả tản ra.”

Xích Vương vội vàng ra lệnh.

Tu La Lăng Nhân biết ý, nhanh chóng tản ra các hướng.

Dù Âu Văn Tuệ lúc này có đang phát điên đi chăng nữa thì bà cũng là đáng chí tôn của bọn họ.

Bản thân bọn họ không cho phép họ làm tổn thương bà.

Vì vậy nên ngay khi nhận được lệnh của Xích Vương, bọn họ đã tách ra ngay. Nhưng Phiêu Nguyệt không để bọn họ có thể làm điều đó.

Phát!

Phiêu Nguyệt đạp lên mặt đất rồi đổi hướng.

Nơi Phiêu Nguyệt đang tiến đến chính là nơi tập trung nhiều Tu La Lăng Nhân nhất.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Phản Đạn Cang Khí của lão thái thái nghiền nát những Tu La Lăng Nhân.

“Mau dừng lại cho ta!”

Xích Vương chạy tới để chặn Phiêu Nguyệt lại.

Hắn biết rõ Phiêu Nguyệt đang dụ hắn nhưng hắn cũng đã hết sự lựa chọn.

Phiêu Nguyệt đã xóa sạch mọi sự lựa chọn của hắn.

Xoẹt!

Phiêu Nguyệt phóng Thu Hồn Ti về phía Xích Vương.

Xích Vương vung đao và chém đứt Thu Hồn Ti trong chớp mắt. Sau đó hắn vung đao chém vào đầu của Phiêu Nguyệt.

Xích Vương nghĩ Phiêu Nguyệt sẽ tránh đòn tấn công của mình. Nhưng Phiêu Nguyệt không những không tránh mà còn chìa tay hướng thẳng về thanh đao của hắn.

‘Không Thủ Nạp Bạch Nhận sao? Điên rồi!’

Xích Vương há hốc khi nhận ra ý đồ của Phiêu Nguyệt.

Không Thủ Nạp Bạch Nhận chính là một kỹ nghệ bắt lấy lưỡi đao lưỡi kiếm sắc bén bằng tay không. Thủ pháp này chỉ có thể thành công khi cảnh giới của bản thân vượt trội hơn cảnh giới của đối thủ.

Nếu thi triển nó để tấn công một người có cảnh giới cao hơn thì cổ tay của người đó chắc chắn sẽ đứt lìa.

Vậy mà Phiêu Nguyệt lại thi triển một thủ pháp nguy hiểm như vậy với hắn. Điều này chứng tỏ Phiêu Nguyệt đang xem thường hắn đến mức nào.

Vù vù!

Đao cang bao bọc lấy thanh đao của Xích Vương.

Hắn định lấy mạng của Phiêu Nguyệt trong chớp mắt. Nhưng trước khi đao cang hoàn thiện thì bàn tay của Phiêu Nguyệt đã nắm được lưỡi đao của hắn ta.

Điều đó chứng tỏ Không Thủ Nạp Bạch Nhận đã thành công.

‘Sao hắn có thể...?’

Tuy đao cang của hắn vẫn chưa được hoàn thành những hắn nghĩ rằng với chút khí vận trên thanh đao cũng đã đủ chém đứt tay của Phiêu Nguyệt. Thế nhưng bàn tay của Phiêu Nguyệt lúc này lại chẳng hề có một vết xước.

Điều này hoàn toàn nằm ngoài phạm vi hiểu biết của hắn.

Nga lúc đó, Phiêu Nguyệt nhận ra có một khoảng cách cực nhỏ giữa tay của Phiêu Nguyệt và đao của hắn. Một sợi chỉ ánh bạc đang nằm ở đó.

Sợi chỉ ấy chính là Thu Hồn Ti.

Phiêu Nguyệt đã phóng ra vài sợi Thu Hồn Ti để triệt tiêu cang khí tỏa ra trên thanh đao của Xích Vương.

Điều này có nghĩa là nội công của Phiêu Nguyệt đã được phục hồi. Nhưng Xích Vương đã không còn thời gian để có thể suy luận tiếp được nữa.

Bởi vì Phiêu Nguyệt đã kéo thanh đao ra và hướng thanh đao về phía Âu Văn Tuệ.

Phiêu Nguyệt đang tấn công Âu Văn Tuệ bằng thủ pháp Di Hoa Tiếp Mộc.

“Khực!”

Xích Vương cố gắng thay đổi hướng của thanh đao nhưng vô ích.

Thanh đao của hắn cứ thế mà va chạm với Phản Đạn Cang Khí của Âu Văn Tuệ.

Uỳnh!

Một làn sóng xung kích lớn nổ ra.

Làn sóng xung kích bao quanh cả một khu vực, Phiêu Nguyệt cũng bị cuốn đi.

Dù vậy, ánh mắt của Phiêu Nguyệt vẫn không hề thay đổi.

Đây là một canh bạc sinh tử.

Âu Văn Tuệ đã bị cuồng khí xâm chiếm nên không thể đưa ra những phán đoán đúng đắn. Phiêu Nguyệt đã cố tình dụ Âu Văn Tuệ đến lại gần Xích Vương. Và kích động Xích Vương tấn công mình rồi chuyển đòn tấn công của Xích Vương sang Âu Văn Tuệ.

Âu Văn Tuệ bị cuồng khí làm cho điên loạn nên không thể phân biệt đâu là Xích Vương, đâu là Phiêu Nguyệt. Bà chỉ đơn giản nghĩ người đang tấn công mình chính là Phiêu Nguyệt nên đã bộc phát cơn thịnh nộ.

“Ngươi đi chết đi!”

Uỳnh!

Thủ cang tung ra như mưa.

“Khực!”

Gương mặt của Xích Vương trở nên méo mó.

Hắn phải dốc hết sức để sống sót trước đòn tấn công của Âu Văn Tuệ. Nhưng nếu muốn như vậy thì hắn sẽ phải liều chết một phen với Âu Văn Tuệ.

Hắn không có thời gian để suy nghĩ.

Trước tiên thì hắn phải sống sót cái đã.

Xích Vương không ngừng vung đao.

Đao cang đã bao bọc lấy thanh đao của hắn từ lúc nào.

Bùm!!

Thủ cang cùng đao cang va chạm vào nhau gây ra vụ nổ trên không trung.

“Đội trưởng!”

“Chết tiệt!”

Tu La Lăng Nhân cố gắng nhảy vào cuộc chiến giữa hai người họ nhưng đã bị Xích Vương ngăn lại.

“Ồ yên đó.”

“Nhưng mà...”

“Ta sẽ ngăn lão thái thái, còn các người xử lý tên kia đi. Tuyệt đối không được để hắn thoát ra khỏi đây.”

Xích Vương hét lên rồi dùng toàn lực vung đao về phía trước.

Nếu để Phiêu Nguyệt rời khỏi nơi này, hậu họa e sẽ kéo dài mà không có hồi kết.

Bọn họ phải giết chết Phiêu Nguyệt tại nơi này bằng mọi giá.

Những Tu La Lăng Nhân biết rõ điều đó nên nuốt nghẹn nước mắt vào trong rồi quay đầu lại.

Ngoài Tu La Lăng Nhân thì cũng có những người khác đang nhắm đến Phiêu Nguyệt.

Đó chính là Bạch Y Quỷ Ảnh Đội.

Bạch Y Quỷ Ảnh Đội và Tu La Lăng Nhân nhanh chóng bao vây lấy Phiêu Nguyệt.

“Phù!”

Phiêu Nguyệt thở dài rồi vẫy tay.

Tuy bị thương không ít nhưng nội công của hắn cũng đã hồi phục được đáng kể.

Chuyện này rất đáng để hắn thử.

Ngay lúc đó Bạch Y Quỷ Ảnh Đội hét lên.

“Tấn công!”

487

Tổng Thiên Vũ nhìn thanh kiếm đang cầm trên tay.

Tọc tộc tộc!

Máu đỏ chảy dài dọc thanh kiếm.

Một vũng máu đọng lại trên mặt đất.

Nếu đó là máu chảy từ một hoặc hai người thì không thể đọng lại thành một vũng lớn như vậy được.

Máu tươi chảy ra từ cơ thể của nhiều người đến mức không thể đếm bằng tay, tụ lại một chỗ thì mới có thể tạo ra được vũng máu như thế này.

Trên thực tế, xung quanh Tổng Thiên Vũ là vô vàn thi thể, nhiều đến nỗi không đếm được.

Tổng Thiên Vũ không giết người một mình.

2

Đó là số thi thể mà cả Huyết Quỷ Quân Đoàn cùng nhau tàn sát.

Huyết Quỷ Quân Đoàn xếp thành hàng xung quanh Tổng Thiên Vũ.

Kể cả không có Huyết Quỷ Quân Đoàn ở đó, bộ y phục mà hắn mang trên mình cũng đã bị nhuốm đỏ bởi máu tươi. Hắn

đã thực sự trở thành một tên Huyết Quỷ.

Khá nhiều Huyết Quỷ chết trong trận chiến khốc liệt kia.

Nhưng Huyết Quỷ Quân Đoàn vẫn còn đông.

Huyết Quỷ nín thở, quan sát Tổng Thiên Vũ.

1

Hình ảnh của Huyết Quỷ Quân Đoàn cũng đã khiến cho võ giả của Cửu Long Sát Mạc phải lắc đầu, ngán ngẩm.⁸

Hầu hết những người chết trong tay Huyết Quỷ đều là thủ lĩnh của Cửu Long Sát Mạc và võ giả đi theo họ.

Họ phản kháng rất quyết liệt.

Bình thường, họ không thừa nhận năng lực của Sở Như Nguyệt và Tổng Thiên Vũ.

Có tin đồn rằng Sở Như Nguyệt sinh ra trong một gia đình danh gia vọng tộc, nhưng suy cho cùng nàng cũng chỉ là một người phụ nữ.

Thế lực to lớn như Cửu Long Sát Mạc thường sẽ không công nhận địa vị của một người phụ nữ. Đây là một xã hội tôn sùng đàn ông, vì thế họ luôn mong có một người đàn ông lên nắm quyền thống trị, tôn sùng kẻ đó thành đẳng tối cao.

Cửu Long Sát Mạc cũng được tạo ra bởi một người phụ nữ mang tên Âu Văn Tuệ, nhưng sau khi bà từ chức, phụ nữ không còn được đảm nhận những chức vụ quan trọng nữa.⁶

Hơn nữa, Sở Như Nguyệt đã rời khỏi Cửu Long Sát Mạc một khoảng thời gian lâu rồi, nên không hiểu được sự tình bên trong. Mặc dù nàng tự thân nuôi dưỡng Huyết Quỷ Quân Đoàn, nhưng vì là một thích khách nên không được Cửu Long Sát Mạc coi trọng.

Suy cho cùng thì không có sự khác biệt lớn giữa lãnh nhân và thích khách. Nhưng ngay cả lãnh nhân cũng tự cho phép mình cái quyền khinh bỉ thích khách.

Trên hết, Ưu Đàm Hạ - Quý phu nhân của Cửu Long Sát Mạc, rất căm thù Sở Như Nguyệt. Ưu Đàm Hạ có quyền lực lớn chỉ

sau Cao Tường Minh, nên khi bà phớt lờ Sở Như Nguyệt, không một ai dám thân thiện với nàng.

“Người nghĩ rằng mình sẽ bình an vô sự sao?”

“Ưu Phu nhân chắc chắn sẽ không để yên chuyện này.”

Những võ giả đang gục ngã và bị áp đảo bởi Huyết Quỷ Quân Đoàn hét lên.⁸

Họ là những người đã coi Sở Như Nguyệt là kẻ thù. Cũng chính vì điều đó mà tính mạng của họ đang bị đe dọa, nhưng họ vẫn chưa nhận ra những điều hỗn loạn ở nơi này là do Sở Như Nguyệt tạo ra.

Lúc đó, Sở Như Nguyệt xuất hiện.

Nàng ôm trong tay thi thể của một ai đó.

Đó chính là thi thể của Ưu Đàm Hạ mà những người sống sót còn lại vẫn đang tìm kiếm.

“Ưu...Phu nhân?”

“Sao có thể như vậy được!”

“Sát hại Ưu Phu nhân sao? Người tính đối mặt với con thịnh nộ của Trang chủ ra sao đây?”

Các nhà lãnh đạo đã vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy thi thể của Ưu Đàm Hạ.

1

Họ không thể rời mắt khỏi thi thể của Ưu Đàm Hạ.

Sở Như Nguyệt vừa đáp lời vừa đặt thi thể của Ưu Đàm Hạ xuống trước mặt họ.

“Ta không giết bà ta.”

“Đừng nói dối.”

“Kẻ đã giết Ưu Phu nhân là Phiêu Nguyệt. Hắn là kẻ đã giết Tử Diện Thần Ma và Ưu Đàm Hạ. Vết thương trên người họ là bằng chứng.”

“Hừm!”

“Các người cũng thấy rất rõ mà. Phiêu Nguyệt xuất hiện rồi biến mất. Ta chỉ là đi xử lý những kẻ phản bội đã dám mở đường cho Phiêu Nguyệt mà thôi.”

Sở Như Nguyệt đường đường chính chính đáp lời.

Nàng tràn đầy khí thế áp đảo tất cả những người ở đây. Mọi người đã sớm bị nàng thuyết phục.

“Sở Tiểu thư là người như vậy sao?”

“Kẻ này không phải là một thích khách tầm thường.”

Họ có thể dễ dàng nhận ra, tuy Sở Như Nguyệt là một cao thủ nhưng cũng không thể giết hai người này. Sở Như Nguyệt nhìn qua đám võ giả, tiếp lời.

“Ta đã thông báo cho phụ thân mình về những chuyện xảy ra ở đây.”

“Người thật sự đã nói cho Mạc chủ sao?”

“Ta không có lý do gì để nói dối cả. Không chỉ có Tử Diện Thần Ma, mà ngay cả phụ mẫu ta cũng mất mạng.”

“Hừm!”

“Ta nói lại một lần nữa, ta chỉ là xử lý những kẻ phản bội ở nơi đây. Nếu đây là việc làm sai trái, hoặc ta có nói dối, ta xin nhận mọi sự trừng phạt.”

Mọi người bị cuốn theo khí thế của Sở Như Nguyệt nên không thể hé miệng thêm lời nào.

Thậm chí họ còn không dám thở mạnh. Cứ như thế mà Sở Như Nguyệt thuyết phục được cả Cửu Long Sát Mạc.

Nàng thể hiện hết mình sự tồn tại của bản thân mình mà nàng vẫn hằng giấu kín suốt bấy lâu nay.

Sở Như Nguyệt tiếp tục nói.

“Bây giờ không phải là lúc để chúng ta tranh cãi. Vì ta đã xử lý hết thấy những kẻ phản bội, nên mục tiêu của chúng ta tiếp theo là Phiêu Nguyệt. Hắn mới đúng là kẻ thù của chúng ta.”

“Kẻ thù sao?”

“Là Phiêu Nguyệt!”

“Đúng. Nếu không có Phiêu Nguyệt thì chuyện ngày hôm nay đã không xảy ra. Dù thế nào đi chăng nữa, ta vẫn phải đuổi theo và tiêu diệt hắn. Nếu bỏ lỡ hắn ta hôm nay, đau khổ sẽ vẫn còn tiếp diễn.”

Sở Như Nguyệt không bỏ lỡ cơ hội chiếm lấy lòng tin của mọi người.

“Ta đã cử Xích Vương đến Thiên Nguyên Tự để tiêu diệt Phiêu Nguyệt. Nhưng chỉ mỗi thế thôi thì ta vẫn không thể an tâm. Tất cả mọi người ở đây đều biết rằng năng lực của Phiêu Nguyệt là rất đáng sợ. Nếu sơ suất thì ngay cả tính mạng của Mạc chủ cũng có thể rơi vào tay hắn.”

“Mạc chủ.....”

“Lẽ nào?”

Ánh mắt của đám võ giả đã bị lung lay.

Chỉ cần nói tính mạng của Mạc chủ có thể bị nguy hiểm cũng đã đủ làm lý trí của họ bị tê liệt.

Vậy là những hoài nghi về Sở Như Nguyệt đã biến mất, điều họ muốn làm nhất bây giờ chính là đến Thiên Nguyên Tự để tìm giết Phiêu Nguyệt. Sở Như Nguyệt hét lên.

“Hãy cùng nhau đến Thiên Nguyên Tự, giết Phiêu Nguyệt, cứu lấy Mạc chủ!”

“Tiến lên!”

Ở phía sau, Tổng Thiên Vũ hét lên.

Giọng nói của hắn đã trở thành một chất xúc tác.

“Mau tiến đến Thiên Nguyên Tự.”

“Chúng ta hãy mau đi cứu lấy Mạc chủ.”

Võ giả của Cửu Long Sát Mạc đồng thanh hét lên.

Sở Như Nguyệt dẫn dắt họ đi đầu.

Võ giả của Cửu Long Sát Mạc đi theo sau nàng như thể bị bỏ bùa mê thuốc lú.

Tân Công Hà đứng phía sau, nhìn đoàn người mà Sở Như Nguyệt dẫn dắt, trầm nghĩ.

‘Quả là một chiêu kích động tuyệt vời.’

Tân Công Hà là một trong mười võ giả mạnh nhất Cửu Long Sát Mạc. Tuy nhiên, vì bản tính ôn hòa, ghét phiền phức nên y thường không tham gia vào việc của Cửu Long Sát Mạc. Hơn hết, y cảm thấy tiếc cho Sở Như Nguyệt vô cùng.

Y đã từng chứng kiến tất cả những khó khăn mà Sở Như Nguyệt từng trải qua kể từ khi còn nhỏ. Khi biết được chuyện Sở Như Nguyệt và Tống Thiên Vũ được Ưu Đàm Hạ nuôi dưỡng như một thích khách trong Huyết Ảnh Đoàn, y đã vô cùng đau lòng như thể đó là chuyện của mình. Vì vậy trong chuyện này, y sẽ không vội can thiệp mà sẽ chỉ đứng đằng sau quan sát.

Y có một niềm tin rằng, mọi chuyện dù có hỗn loạn như thế nào, chỉ cần Mạc chủ Cao Tường Minh quay trở về, đâu sẽ lại vào đó.

Dù cho Sở Như Nguyệt có tài giỏi đến đâu, thì so với Cao Tường Minh nàng cũng chỉ là con đom đóm nhỏ le lói dưới ánh trăng vàng.

Không, thậm chí còn chẳng cần đến vậy. Chỉ cần có Cao Nhật Nguyên, anh trai cùng cha khác mẹ, con trai của Cao Tường Minh trở về, tất cả mọi vấn đề đều được giải quyết.

Cao Nhật Nguyên, Đoàn chủ của Hữu Linh Thuyền Đoàn, vì yêu biển khơi mà ở lại Tân Nguyệt Trang chẳng được bao nhiêu ngày. Tuy nhiên, nhiều người vẫn nghĩ rằng Cao Nhật Nguyên sẽ là thế hệ tối cao tiếp theo.

Nếu có bất kỳ vấn đề nghiêm trọng gì xảy ra, hai người sẽ xuất hiện.

Vì vậy, y có thể bình tĩnh theo dõi những bước đi của Sở Như Nguyệt. Và cũng có khá nhiều người nghĩ giống như Tân Công Hà.

Tất cả bọn họ đều đi theo Sở Như Nguyệt đến Thiên Nguyên Tự.

Sở Như Nguyệt ở vị trí dẫn đầu thì thâm.

“Đã đến lúc ngươi phải chết dưới ánh hào quang rực rỡ của ta, Phiêu Nguyệt!”

Ầm!

Đại Hùng Điện sụp đổ cùng với tiếng ầm lớn vang lên.

Xích Vương xuyên qua đồng đồ nát và bay lên không trung.

Toàn thân hắn từ lúc nào đã ướt đầm mồ hôi và máu. Hắn bị trọng thương sau đòn công kích đáng sợ của Âu Văn Tuệ.

“Khặc!”

Hắn nghiêng răng và nhìn xuống dưới chân. Trong khoảnh khắc đó, hắn nhìn thấy Âu Văn Tuệ xuyên qua đồng tàn tích và bay đến.

Hình ảnh của Âu Văn Tuệ lao về phía trước với con mắt đỏ rực, khiến hắn liên tưởng đến một con ác ma đến từ địa ngục.

“Tĩnh táo lại đi, Lão Thái Thái!”

Xích Vương thi triển Sư Tử Hồng, nhưng nó lại chẳng ảnh hưởng gì đến tinh thần của Âu Văn Tuệ.

Xích Vương không còn cách nào khác ngoài tấn công bà một lần nữa.

Rầm!

Dao cang mạnh mẽ tấn công Âu Văn Tuệ. Tuy nhiên, lần này, Phản Đạn Cang Khí xoay vòng xung quanh cơ thể bà đã đỡ tất cả đòn công kích của Xích Vương.

Xích Vương tuyệt vọng.

Hoàn cảnh của hắn lúc này không còn cách nào khác là phải tấn công Âu Văn Tuệ, nhưng nó lại chẳng còn tác dụng gì.

Sự tuyệt vọng đã biến thành nỗi phẫn nộ, hắn dồn hết tất cả phẫn nộ của mình về phía Phiêu Nguyệt.

Soattttt!

Phiêu Nguyệt đang dùng Thu Hồn Ti để chống lại Tu La Lăng Nhân.

Tu La Lăng Nhân đang dần mất mạng trước võ lực của Phiêu Nguyệt.

Hắn đã ra tay với bản thân Xích Vương và Âu Văn Tuệ, ngay cả Mạc chủ Cao Tường Minh cũng đã mất mạng.

Trong tâm trí Xích Vương lúc này, Phiêu Nguyệt không khác gì một tên ác nhân với đầu óc nhạy bén và tàn bạo.

‘Nhất định phải giết hắn. Nếu để cho hắn sống thì Cửu Long Sát Mạc sẽ không còn tương lai nữa.’

Bùm!

Trong khoảnh khắc đó, đòn tấn công của Âu Văn Tuệ giáng thẳng vào hắn. Xích Vương cứ thế văng vào bức tường. Bức tường sụp đổ, bụi bay tứ tung. Âu Văn Tuệ căng mắt ra, tìm bóng dáng của Xích Vương.

Bỗng chốc, Xích Vương xuyên qua đám bụi mù, xông thẳng về phía Phiêu Nguyệt.

Âu Văn Tuệ truy tìm Xích Vương như một kẻ thù.

Ý đồ của Xích Vương rất đơn giản.

Đó là trả hết tất cả những gì mà Phiêu Nguyệt đã gây ra cho hắn.

Trong khoảnh khắc đó, Phiêu Nguyệt nhận ra ý đồ của Xích Vương và chạy về phía có Tu La Lăng Nhân tập trung.

Nếu Âu Văn Tuệ cũng đi theo hướng mà Phiêu Nguyệt vừa đi, chắc chắn hắn sẽ gặp rắc rối lớn. Xích Vương tỏ vẻ mệt mỏi.

‘Ta muốn rút hết xương tủy của tên ác ma này.’

Sai lầm thì cũng đã sai lầm rồi.

Phiêu Nguyệt dai hơn con đĩa đói, tàn nhẫn hơn bất kỳ con quỷ nào khác.

Hắn chưa bao giờ thấy loại người như thế này trên chiến trường.

Xích Vương từ bỏ việc dẫn Âu Văn Tuệ đến nơi có Phiêu Nguyệt đứng.

Thay vào đó, hắn hét to.

‘Ta sẽ ngăn chặn Lão Thái Thái, nên Tu La Lăng Nhân cùng Bạch Y Quỷ Ảnh Đội hãy tập trung hết sức tiêu diệt Phiêu

Nguyệt. Dù có phải bỏ tính mạng của phải giết hẳn cho bằng được.”

Tu La Lãng Nhân và Bạch Y Quỷ Ảnh Đội không đáp lời.

Họ cũng biết điều đó.

Họ biết rõ chuyện nếu không tiêu diệt Phiêu Nguyệt thì tương lai của Cửu Long Sát Mạc sẽ đi vào ngõ cụt.

‘Chắc chắn là phải chết!’

‘Dù có hy sinh tính mạng của ta thì ta cũng sẽ giết hẳn.’

Họ cũng đồng lòng như Xích Vương.

Chẳng biết nội công mà Phiêu Nguyệt tu luyện là gì, nhưng hẳn đang dần hồi phục sức mạnh trong cuộc chiến khốc liệt.

Thực sự chẳng ai biết được Phiêu Nguyệt sẽ thi triển chiêu thức gì nếu hẳn hồi phục hoàn toàn nội công của mình.

Trước khi hẳn hồi phục hoàn toàn, bằng mọi cách phải kết liễu được hẳn.

“Áaaaaaa!”

“Chaaaaaaa!”

Họ chạy như điên cuồng đến chỗ Phiêu Nguyệt như một đàn chó hoang chạy đến khi nhìn thấy thức ăn.

Phụt!

Đám võ giả bị Thu Hồn Ti đâm xuyên, ngã nhoài. Tuy nhiên, những võ giả ở phía sau không để tâm, cứ thế bước qua thi thể của bằng hữu mà tiến đến chỗ Phiêu Nguyệt.

Dao và kiếm chém nhau trên không trung.

Y phục Phiêu Nguyệt rách nát, thịt bắp bị chém xuyên.

Máu tuôn, cơn đau dữ dội ập đến như Phiêu Nguyệt không hé răng nửa lời.

Nếu dừng lại thì sẽ chết.

Hắn không thể dừng lại chỉ vì bị đau, kiệt sức.

Hắn vừa thở hồng hộc, vừa di chuyển.

Điều may mắn là Âu Văn Tuệ không chú ý đến bên này, mà chỉ để tâm đến Xích Vương.

Sự điên rồ của Âu Văn Tuệ đã đạt đến đỉnh điểm.

Xích Vương cũng là một võ giả vô cùng mạnh mẽ, nhưng không phải là đối thủ của Âu Văn Tuệ.

Toàn thân Xích Vương từ lúc nào cũng đầm máu như Phiêu Nguyệt.

Ban đầu, nó vốn dĩ đã là một cuộc chiến bất lợi cho Xích Vương.

Xích Vương đã không thể sử dụng sát chiêu như Âu Văn Tuệ. Vì thế thay vì chủ động tấn công, hắn thiên về phòng thủ hơn.

Không thể biết được Xích Vương sẽ chịu đựng thêm được bao lâu nữa. Nhưng khi đang phải cố gắng gượng thì hắn vẫn phải chiến đấu.

Ngay lúc đó.

“Người!”

Đội chủ của Bạch Y Quỷ Ảnh Đội chạy đến khi nhận ra Phiêu Nguyệt đang bị phân tâm.

Trong mắt y, người đã mất đi Quân chủ Cao Tường Minh, chỉ còn lại Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt muộn màng nhận ra ý định tấn công của y, liền vùng kiếm.

Thay vì tránh Thu Hồn Ti, Đội chủ Bạch Y Quỷ Ảnh Đội giơ tay trái ra đỡ.

Soạt!

Cánh tay trái bị cắt và bay vào không trung.

Mất đi một cánh tay trong nháy mắt, nhưng Đội chủ của Bạch Y Quỷ Ảnh Đội không nản lòng.

Nhờ mất đi một cánh tay mà y mới có cơ hội tiếp cận Phiêu Nguyệt.

“Chaaaaaa!”

Đội chủ Bạch Y Quỷ Ảnh Đoàn đã dốc hết sức lực để thi triển tuyệt chiêu.

Phiêu Nguyệt đã không thể né tránh được đòn tấn công.

Ầmmmmm!

Cùng với tiếng nổ, cơ thể của Phiêu Nguyệt bay lên như con diều bị đứt dây.

Đau đớn trước đòn tấn công khủng khiếp. Nhưng Phiêu Nguyệt vẫn không mất tinh thần.

Ngược lại, hắn xoay lộn người trong không trung rồi tăng tốc.

Nơi mà hắn hướng tới là nơi mà Âu Văn Tuệ và Xích Vương đang đứng độ.

Sau khi nhận ra ý đồ của Phiêu Nguyệt, Đội chủ Bạch Y Quỷ Ảnh Đội hét lớn.

“Không, không được!”

488

Xích Vương đang chống đỡ đòn tấn công của Âu Văn Tuệ liền ngẩng đầu lên với cảm giác ớn lạnh. Âu Văn Tuệ cũng tương tự như vậy.

Mặc dù sự điên cuồng đang đạt tới cực hạn nhưng bà vẫn dừng lại một lúc như thể cảm thấy điều gì đó kỳ lạ.

Đúng lúc đó, Xích Vương nhìn thấy một sợi chỉ dài quấn quanh mình và Âu Văn Tuệ giống như một sợi dây thòng lọng.

“Không ổn rồi!”

Xoẹt!

Một âm thanh cắt xén kỳ lạ lập tức vang lên, Phiêu Nguyệt vượt qua họ và đâm sâu vào tường.

2

Chủ nhân của Bạch Y Quỷ Linh Đội lần lượt nhìn Phiêu Nguyệt, Âu Văn Tuệ và Xích Vương.¹

Trong lúc Phiêu Nguyệt bị chôn vùi trong đồng đồ nát của bức tường và đang loay hoay không biết ra ngoài thế nào thì Âu Văn Tuệ và Xích Vương chỉ biết nhìn nhau.

Sau đó Âu Văn Tuệ mở miệng.

“Xích... Vương?”⁸

“Ngài nhớ ra rồi à?”

Xích Vương mở to hai mắt nhìn.

Âu Văn Tuệ gật đầu và nói.

“Ta có lỗi với ngươi.”⁶

“Không đâu ạ.”

“Ta đã chìm trong ảo mộng quá lâu. Có lẽ bây giờ đã đến lúc ta tới bên cạnh chàng ấy. Chàng ấy sẽ tha thứ cho ta chứ?”

“Người sẽ tha thứ cho ngài.”

“Thật sao?”

“Vâng! Chắc chắn là như vậy!”

“Liệu chàng có chê ta già và xấu không?”

“Ngài rất đẹp. Hơn bất kỳ ai khác trên thế gian này.”

“Ta rất vui khi ngươi nói những lời này, mặc dù đó chỉ là những lời an ủi sáo rỗng.”

8

“Không phải lời nói sáo rỗng đâu ạ.”

Xích Vương lắc đầu.

Âu Văn Tuệ mỉm cười.

Phụt!

Ngay lúc đó, máu chảy ra từ môi bà.

Âu Văn Tuệ nhìn lên trời và thở dài.

“Đã quá lâu rồi. Quá...”

1

“Lão Thái Thái!”

“Thực xin lỗi. Xích Vương!”

“Không. Thật vinh dự cho ta khi có thể đưa tiễn ngài đến giây phút cuối cùng.”

Phụt!

Lập tức, từ thất lưng của Xích Vương tuôn ra những dòng máu đỏ thẫm. Âu Văn Tuệ cũng như vậy.

Xoẹt!

Những đường máu trên thất lưng của họ mỗi lúc một dày đặc, chẳng mấy chốc phần thân trên của họ tách ra và rơi xuống sàn.

“Lão Thái Thái! Xích Vương!”

Bạch Y Quỷ Linh Đội chủ phóng như bay tới.

Tuy nhiên, khi hắn chạy tới nơi thì cả Âu Văn Tuệ và Xích Vương đều đã bị chém làm đôi và chết.

“Aaaaa!”

Bạch Y Quỷ Linh Đội chủ ôm lấy xác hai người và gào thét trong tuyệt vọng.

Như thể hai người đó vì hắn nên mới phải nhận lấy cái chết.

Phiêu Nguyệt thay đổi đối tượng tấn công sang Âu Văn Tuệ và Xích Vương. Sau đó hắn tập hợp chút sức lực cuối cùng để thi triển Ti Xà Cang.

Âu Văn Tuệ và Xích Vương chỉ đơn giản nghĩ rằng Phiêu Nguyệt bị Bạch Y Quỷ Linh Đội chủ tấn công, họ thậm chí không thể ngờ rằng hắn sẽ tấn công ngược lại.

Tất cả những điều này đều được tạo ra bởi Phiêu Nguyệt.

“Phiêu Nguyệt! Ta sẽ không để ngươi yên đâu.”

Mắt của Bạch Y Quỷ Linh Đội chủ bị xé toạc và máu chảy xuống ròng ròng.

Nước mắt hòa với máu trở thành những dòng nước mắt đầm máu.

Bạch Y Quỷ Linh Đội chủ đứng dậy sau khi cẩn thận đặt xác của hai người xuống.

Nơi mà hắn bước tới chính là nơi bức tường mà Phiêu Nguyệt vừa đâm vào.

“Ta sẽ lột da và uống máu của ngươi.”

Bạch Y Quỷ Linh Đội chủ dọn dẹp những gì còn sót lại của bức tường bị sập. Tuy nhiên hắn không thể tìm thấy Phiêu Nguyệt ở bất cứ đâu.

Trong khoảng thời gian khi tất cả mọi người đều tập trung vào Âu Văn Tuệ và Xích Vương, Phiêu Nguyệt đã nhanh chóng trốn thoát.

Bạch Y Quỷ Linh Đội chủ hét vào mặt đám thuộc hạ.

“Hắn trốn rồi, mau bắt hắn lại cho ta.”

Những Bạch Y Quỷ Linh Đội và Tu La Lãng Nhân chạy tán loạn để truy tìm Phiêu Nguyệt.

Nhưng khi đó Phiêu Nguyệt đã trốn thoát khỏi Thiên Nguyên Tự.

Phiêu Nguyệt mang theo cơ thể mệt mỏi chạy xuống con đường núi.

Toàn thân đều bị thương nặng.

Bên cạnh những vết thương nghiêm trọng có thể giết chết một người bình thường, ngay cả nội công của hắn cũng đang dần cạn kiệt.

Hắn đã vét chút nội công cuối cùng để thi triển Ti Xà Cang để có thể giết Âu Văn Tuệ và Xích Vương.

Hắn không còn chút sức lực nào để vận nội công thêm nữa.

Cách tốt nhất mà Phiêu Nguyệt có thể làm bây giờ là ra khỏi ngọn núi nơi có Thiên Nguyên Tự càng sớm càng tốt.

Phiêu Nguyệt vừa nghiêng răng vừa bỏ chạy.

Các nhánh cây và ngọn cỏ cào vào mặt và cơ thể hắn một cách không thương tiếc.

Lúc này hắn chỉ muốn được dừng lại nghỉ ngơi để vận công trị thương. Nhưng Phiêu Nguyệt không thể làm như vậy.

Có lẽ lúc này bọn chúng đã phát hiện ra hắn mất tích và đang đuổi theo.

Hắn không có thời gian để nghỉ ngơi, cũng không có thời gian để phung phí.

Phiêu Nguyệt liên tục thở dốc khiến phổi như sắp nổ tung.

Nhưng hắn vẫn phải nghiêng răng chịu đựng để có thể tiếp tục di chuyển. Cuối cùng thì cuộc chạy trốn tưởng chừng như vô tận của Phiêu Nguyệt cũng kết thúc.

“Phù!”

Phiêu Nguyệt hít một hơi thật sâu và nhìn về phía trước.

Một vách đá vô cùng nguy hiểm xuất hiện trước mặt hắn.

Hắn cứ bỏ chạy mà không suy nghĩ, cuối cùng rơi vào ngõ cụt.

Phiêu Nguyệt hít một hơi thật sâu và ngoái đầu nhìn lại.

Ngay lúc đó, một nhóm người xuất hiện ở hướng hắn đang chạy.

Phiêu Nguyệt vừa thở dốc vừa nhìn họ.

Người xuất hiện cùng với đám thuộc hạ đang khoác trên mình y phục màu đỏ là người mà hắn biết rõ.

“Sở Như Nguyệt, Tống Thiên Vũ!”

Họ chính là Sở Như Nguyệt và Tống Thiên Vũ.

Cả hai xuất hiện cùng với Huyết quỷ Quân đoàn.

Sở Như Nguyệt bước tới và nói.

“Tuyệt thật! Người quả là không khiến ta thất vọng.”

“Như Nguyệt!”

“Ta không thể ngờ rằng người có thể giết được Vũ phu nhân, Mạc Chủ, Lão Thái Thái và cả Xích Vương. Thật ngoài sức tưởng tượng.”

“Chẳng phải người muốn như vậy sao?”

“Đúng thế!”

Sở Như Nguyệt gật đầu.

Thật lố bịch khi cố gắng chối cãi.

“Ta luôn muốn giết bọn họ. Mạc Chủ thì không rõ nhưng Vũ phu nhân là người ta luôn muốn giết nhưng không thể làm. Người có biết tại sao không?”

“Nếu người tự tay giết bà ta, nhất định Mạc Chủ và đám thuộc hạ sẽ tức giận với người.”

“Đúng vậy! Nếu tay ta vấy máu, ta sẽ mất đi sự chính đáng của bản thân. Các võ giả của Cửu Long Sát Mạc sẽ không chấp nhận ta là chủ nhân của họ. Đó là lý do tại sao vai trò của người rất quan trọng.”

“Ta cũng nghĩ như vậy.”

“Quả nhiên ngươi biết mọi thứ. Mà thôi cũng tốt, ta càng đỡ phải giải thích dài dòng.”

Sở Như Nguyệt mỉm cười.

Phiêu Nguyệt quả là ngoài sức tưởng tượng.

Nàng nghĩ rằng chuyện này có thể, nhưng không ngờ hẳn còn giết cả Mạc Chủ và Lão thái thái.

Mạc chủ Cao Trường Minh là cha của nàng, Lão thái thái gần như là bà nội của nàng. Tuy nhiên, Sở Như Nguyệt không cảm thấy bất kỳ cảm xúc nào trước cái chết của họ.

Ngay từ đầu, nàng chưa bao giờ coi họ là người thân ruột thịt của mình. Tuy cùng chung một dòng máu, nhưng Cao Trường Minh gần như bỏ bê Sở Như Nguyệt, kể cả khi nàng bị bán đi thì hẳn vẫn duy trì sự thờ ơ không quan tâm.

Âu Văn Tuệ thậm chí không phải người thân ruột thịt, bà ta dành quá nhiều thời gian để đắm chìm trong cơn điên loạn nên nàng không còn bất cứ tình cảm gì với bà ta nữa.

Cái chết của họ là cơ hội lớn cho Sở Như Nguyệt, vậy nên chẳng có gì đáng buồn cả.

“Nhờ có ngươi mà ta sẽ trở thành chủ nhân của Cửu Long Sát Mạc.”

“Ha! Nhưng lực lượng của ngươi đã giảm đi nhiều rồi. Như thế vẫn tốt ư?”

“Phiêu Nguyệt! Ngươi vẫn còn nhiều thứ chưa biết lắm. Ngươi không nghĩ rằng thế lực của Tân Nguyệt Trang toàn bộ đều nằm ở Cửu Long Sát Mạc đúng chứ? Vấn đề là dòng máu của ta. Ta mang dòng máu của Cửu Long Sát Mạc chủ nên sẽ là người kế vị thích hợp.”

“Chẳng lẽ chỉ có mình ngươi mang dòng máu đó thôi sao?”

“Còn một người nữa. Anh trai cùng cha khác mẹ của ta. Bây giờ huynh ấy đang chỉ huy Hữu Linh Thuyền đoàn.”

“Hắn ta sẽ dễ yên chứ?”

“Sao một người dành phần lớn thời gian trên tàu có thể biết chuyện đang diễn ra ở đây được? Ta không quan tâm liệu

huynh ấy có biết hay không. Ta sẽ có toàn quyền kiểm soát nơi này khi huynh ấy phát hiện ra.”

“Người.....”

“Mau dừng lại đi Phiêu Nguyệt! Có vẻ như ngươi đang cố hồi phục nội công bằng cách kéo dài thời gian. Ta không thể nhìn thêm nữa đâu.”

Sở Như Nguyệt nhìn thấu ý định của Phiêu Nguyệt.

Trong lúc kéo dài cuộc trò chuyện, Phiêu Nguyệt lên vận công trị thương để làm khôi phục nội lực.

Tổng Thiên Vũ bước tới.

Xoẹt!

Hắn rút kiếm ra rồi tiến lại gần Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt nhìn Tổng Thiên Vũ với phần eo hơi cúi xuống.

Những vết thương và cơn đau dữ dội khiến hắn không thể đứng thẳng lưng.

Tổng Thiên Vũ nhìn Phiêu Nguyệt với vẻ mặt lạnh lùng.

“Cuối cùng cũng có lúc ngươi thành ra như vậy.”

“Tổng Thiên Vũ!”

“Đến tận bây giờ ta chưa từng có lần nào thích ngươi. Khi còn ở dưới Không Động, vẻ mặt luôn tỏ ra cao cao tại thượng của ngươi khiến ta muốn dùng dao rạch mặt không chỉ một hai lần.”

“Chúc mừng!”

“Chúc mừng ư?”

“Bởi vì điều ước của ngươi đã thành hiện thực. Mặc dù ngươi không giành được nó bằng chính sức lực của bản thân.”

Tổng Thiên Vũ cau có mặt mày trước những lời mỉa mai của Phiêu Nguyệt dù đang trong tình huống nguy hiểm.

Những lời của Phiêu Nguyệt đã chạm đến cảm giác tự ti trong sâu thẳm của Tổng Thiên Vũ.

Hắn ghét phải thừa nhận điều đó, nhưng không còn cách nào khác ngoài thừa nhận.

Thực tế là hắn luôn cảm thấy thua kém Phiêu Nguyệt. Cảm giác tự ti ấy bén rễ trong tim từ khi còn ở dưới Không Động đã lớn dần và trở thành một cái cây khổng lồ.

Cách duy nhất để thoát khỏi mặc cảm tự ti là giết Phiêu Nguyệt, nguồn gốc của mọi vấn đề.

Tống Thiên Vũ dừng lại ngay trước mặt Phiêu Nguyệt. Sau đó hắn giơ kiếm lên và đâm một nhát thẳng vào bụng Phiêu Nguyệt.

Phập!

Phiêu Nguyệt nghiêng rằng khi cảm thấy một lưỡi kiếm lạnh ngắt cắt qua da thịt mình.

Tống Thiên Vũ mỉm cười hài lòng khi nhìn vào khuôn mặt méo mó của Phiêu Nguyệt.

“Ta sẽ không giết ngươi ngay.”

Phập!

Tống Thiên Vũ đâm đến tận cùng thanh kiếm vào bụng Phiêu Nguyệt.

Lưỡi kiếm đâm xuyên qua bụng và nhô ra khỏi lưng. Mặc dù vậy Phiêu Nguyệt vẫn không chết.

Đó là bởi vì Tống Thiên Vũ đã cố tình tránh các nội tạng quan trọng của hắn.

Phiêu Nguyệt cắn chặt môi, gương mặt méo xệch. Điều này chứng tỏ hắn đang cố gắng chịu đựng cơn đau đớn.

Nhìn thấy khuôn mặt của Phiêu Nguyệt như vậy, hắn càng cảm thấy thỏa mãn hơn.

Tống Thiên Vũ bước lại gần hơn để có thể nhìn cận cảnh khuôn mặt đang quằn quại trong đau khổ của Phiêu Nguyệt.

“Cảm giác sắp chết như thế nào?”

“Ngươi không giết ta ngay... thật sao?”

Cuối cùng Phiêu Nguyệt cũng trả lời.

Một nụ cười thậm chí còn lạnh lẽo hơn ban nãy xuất hiện trên môi Tống Thiên Vũ.

“Sao? Đau không?”

“Nếu ngươi không làm thế... thì chuyện này đã không xảy ra.”

“Gì cơ?”

Đúng lúc đó, có một thứ nhảy ra khỏi ngực Phiêu Nguyệt và cắm vào cánh tay của Tống Thiên Vũ. Tống Thiên Vũ đã ở quá gần Phiêu Nguyệt nên hắn không thể tránh được.

Tống Thiên Vũ ngậy người nhìn vật đã cắm vào cánh tay mình.

Một con rắn đỏ có sừng trên đầu. Nó chính là Quỷ Nha.

“Đây là thứ gì.....”

Tống Thiên Vũ không nói nên lời.

Bởi vì cánh tay bị Quỷ Nha cắn chuyển sang màu đen ngay lập tức.

Đây là thứ cực độc vô cùng đáng sợ.

Với tốc độ này, chướng khí sẽ xuyên qua vai hắn và đi vào trái tim ngay lập tức.

Một khi chướng khí xâm nhập vào trái tim thì cho dù thần tiên tới cũng không thể chữa được.

Tống Thiên Vũ nhìn lên, hắn thấy Phiêu Nguyệt đang mỉm cười.

“Ta đã nói rồi, khi cơ hội đến thì nên giết ta ngay lập tức.”

“Gừ!”

Tống Thiên Vũ nghiêng rằng.

Sau khi cắn vào tay thì Quỷ Nha đã chui lại vào trong quần áo của Phiêu Nguyệt.

Không có thời gian để nghĩ nhiều nữa.

Tống Thiên Vũ vội rút thanh kiếm vừa đâm vào bụng Phiêu Nguyệt ra để tự chặt đứt cánh tay của mình.

Xoẹt!

“Thiên Vũ!”

Sở Như Nguyệt kêu lên một tiếng đầy kinh ngạc. Nhưng vào lúc đó cánh tay của Tống Thiên Vũ đã rơi xuống sàn.

“Khục khục!”

Tổng Thiên Vũ nắm lấy phần vai đang chảy máu của mình rồi lùi lại.

Phiêu Nguyệt mỉm cười với hắn.

“Lần sau sẽ không kết thúc chỉ với một cánh tay đâu. Tổng Thiên Vũ, Như Nguyệt. Hẹn gặp lại!”

“Phiêu Nguyệt!”

Tiếng hét đầy tức giận của Như Nguyệt vang vọng khắp vách đá.

Phiêu Nguyệt bỏ lại sau lưng tiếng la hét đó và tung người lao vút đi.

‘Có thể sẽ có nước ...’

Nàng hy vọng vào một khả năng ít ỏi.

Trong tích tắc, hình bóng Phiêu Nguyệt đã biến mất tăm.

Thấy vậy, Như Nguyệt ra lệnh cho Huyết quỷ Quân đoàn.

“Các ngươi còn làm gì vậy? Mau đuổi theo hắn! Nhất định phải mang đầu hắn về cho ta.”

Huyết quỷ Quân đoàn sau khi nhận được mệnh lệnh thì lập tức tản ra để đuổi theo.

Sở Như Nguyệt vội vàng đến gần Tổng Thiên Vũ.

“Thiên Vũ!”

“Gù! Mau bắt lấy hắn.”

“Chữa trị vết thương quan trọng hơn hết.”

“Hự... ưm!”

Đột nhiên, Tổng Thiên Vũ đảo mắt một vòng rồi bất tỉnh.

Mặc dù cánh tay đã bị cắt đứt nhưng chương khí đã kịp xâm nhập vào một cách yếu ớt.

“Thiên Vũ!”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 489

Sở Như Nguyệt vội vào lôi giải độc đan ra.

Đây là đan dược bình thường nàng hay mang theo bên mình.

Nàng liền cho Tống Thiên Vũ uống thuốc giải độc. Thế nhưng tình trạng của hắn ta vẫn không khá lên.

“Khực!”

Tống Thiên Vũ nôn ra một ngụm máu tươi.

Máu hắn vừa nôn ra bốc lên một mùi hôi thối kinh khủng.

Sở Như Nguyệt nghĩ thế cũng còn may. Bởi vì nếu Tống Thiên Vũ không nôn ra ngụm máu đó thì tình trạng của hắn sẽ còn tồi tệ hơn.

Sau khi hộc máu, sắc mặt của Tống Thiên Vũ đã đỡ hơn. Cuối cùng giải độc đan cũng phát huy hiệu quả.

“Thật là...”

Sở Như Nguyệt run rẩy.

Nàng không ngờ lại có một con rắn xuất hiện. Và nó còn là một con rắn chứa đầy chất kịch độc khủng khiếp như thế.

Nếu hai người ứng phó trễ một chút, có lẽ Tống Thiên Vũ đã không sống nổi trên đời rồi.

“May vì ngươi còn sống...”

Sở Như Nguyệt ôm Tống Thiên Vũ lảo bảo.

Một cánh tay của hắn đã bị cắt mất nhưng điều này không còn quan trọng nữa.

Tống Thiên Vũ còn sống mới là điều quan trọng.

Tống Thiên Vũ chính là chỗ dựa của Sở Như Nguyệt.

Nếu không có hắn, Sở Như Nguyệt cũng không đủ tự tin để cam chịu tồn tại trên thế gian đầy cạm bẫy này.

Vậy nên nàng vô cùng tức giận.

Nàng phần nộ vì Phiêu Nguyệt đang muốn cướp đi thứ quý giá nhất của nàng.

“Đám huyết quỷ còn lại đang làm gì thế?”

Nàng hét lên với đám huyết quỷ.

Chúng đã leo xuống từ vách đá một hồi lâu mà lại không có tin tức gì. Thế nhưng thực tế chúng chỉ vừa mới xuống bên dưới chưa bao lâu.

Dù quen thuộc với đường núi nhưng cũng phải mất khá khá thời gian mới đến nơi.

“Phiêu Nguyệt! Tên ác quỷ nhà ngươi! Ngươi dùng thủ đoạn đê hèn như thế thì có thể chết yên ổn sao?”

Sự căm ghét đối với Phiêu Nguyệt càng lúc càng cao.

Nàng tự hứa với lòng nếu bắt được Phiêu Nguyệt, nàng sẽ khiến cho hắn đau đớn nhất và khiến hắn phải chết dần chết mòn đi.

Sở Như Nguyệt nhìn gương mặt Tống Thiên Vũ.

Chẳng biết có phải do đang cố chịu cơn thống khổ hay không mà Tống Thiên Vũ đang dần ngất đi.

Sở Như Nguyệt thế này cũng là may mắn bởi vì tử khí trên mặt Tống Thiên Vũ đã biến mất.

Hắn đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm.

Sở Như Nguyệt buộc chặt tám vải trắng vào phần vai đã bị cắt đi của Tống Thiên Vũ.

Sau khi làm xong mọi việc, cả người nàng đã bị nhuộm bởi màu máu.

“Phù!”

Nàng thở hắt một hơi rồi nhìn vách đá.

Vẫn chưa thấy đám huyết quỷ đâu cả.

“Lẽ nào đã để lỡ mất rồi sao?”

Sở Như Nguyệt cảm giác đó gì đó không hay xảy ra, nàng liền cắn môi.

Kế hoạch lợi dụng Phiêu Nguyệt để thu tóm quyền lực ở Cửu Long Sát Mạc đã thành công.

Ưu phu nhân và Mạc chủ, đến cả Âu Văn Tuệ đều đã bị Phiêu Nguyệt loại bỏ.

Vị ca ca cùng cha khác mẹ Cao Nhật Nguyên thì không biết được tình hình ở đây, và hẳn cũng không thể ngăn nàng trở thành Mạc chủ của Cửu Long Sát Mạc.

Thời gian trôi qua, nếu đám thủ lĩnh của Cửu Long Sát Mạc có tinh táo lại thì chúng cũng không thể loại bỏ được nàng.

Bây giờ nàng đã nắm được phần thắng trong tay, và cũng sẵn sàng đối phó với sự phản đối.

Vấn đề chính là Phiêu Nguyệt.

Nếu Phiêu Nguyệt còn sống thì hậu hoạn sẽ rất khó lường.

Sở Như Nguyệt là người biết rõ nhất Phiêu Nguyệt cố chấp như thế nào.

Một khi hắn ta đã quyết định làm gì thế thì sẽ dùng mọi cách thức và thủ đoạn để đạt được.

“Không! Không được! Nhất định phải lấy được cái đầu của hắn.”

Sở Như Nguyệt đang mong chờ huyết quý mang tin tốt lành về cho nàng.

Chẳng biết thời gian đã trôi qua bao lâu.

Đột nhiên bóng tối bao trùm lấy khoảng không gian trên đầu nàng.

Đó chính là một tên huyết quý đã đuổi theo Phiêu Nguyệt.

Nhìn thấy hắn, Sở Như Nguyệt vội vàng hỏi.

“Hắn ta thế nào? Thủ cấp của hắn đâu?”

“Thứ lỗi cho thuộc hạ.”

“Thứ lỗi? Lẽ nào đã để xổng mất rồi?”

“Lúc chúng thuộc hạ đi xuống thì hắn đã biến mất rồi ạ. Chắc là hắn bị nước cuốn xuống hẻm núi rồi.”

Tên huyết quý trả lời.

“Hẻm núi?”

“Vâng! Chúng tại hạ đã lục soát mọi góc ngách nhưng không tìm thấy hắc đầu cả.”

“Chết tiệt!”

“Đoàn chủ đã đích thân truy sát hắc.”

“Thế hả?”

Đột nhiên Sở Như Nguyệt cảm thấy có chút nhẹ nhõm.

Đoàn chủ của Huyết Quỷ Quân Đoàn là người nòng tin cậy nhất.

Trong số huyết quỷ, đoàn chủ là người có thực lực và tài giỏi về cả sát pháp cùng kỹ thuật theo dõi.

Hắc ta không thua kém gì nòng cả.

Nếu thế hắc nhất định sẽ tìm và lấy được cái mạng của Phiêu Nguyệt.

Vút!

Tấm lưới được trải rộng trên mặt nước.

Liền sau đó, người trên thuyền bắt đầu kéo lưới lên.

“Được rồi! Kéo lên thôi.”

Người trên thuyền bắt đầu dùng hết sức mà kéo lưới khỏi mặt nước.

Họ phát hiện có một vật thể lớn đang mắc vào trong lưới.

Ầm!

Lúc vật thể này chạm vào mạn thuyền, hai nam nhân liền đến tháo lưới. Vật thể bên trong liền lộ ra.

Đó là một con người.

Và người đó chính là Phiêu Nguyệt với gương mặt đã tái nhợt đi.

“Huỳnh.”

“Mau kéo lên nào.”

Hai nam nhân kéo lưới đó chính là Đào Diễm Sơn và Nam Thần Vũ.

Phía sau họ là Ân Diệu.

Ân Diệu lập tức bắt mạch cho Phiêu Nguyệt.

Tuy mạch rất yếu nhưng vẫn còn cảm nhận được.

“Huynh ấy vẫn còn sống.”

“May quá.”

“Vẫn chưa an tâm được đâu. Chắc chắn sẽ có người đuổi theo. Chúng ta nhanh tránh khỏi nơi này thôi. Thần Vũ mau lái thuyền đi.”

“Ừm!”

Nam Thần Vũ đáp lời xong liền chuẩn bị lái thuyền đi.

Đào Diễm Sơn hỏi Ân Diệu.

“Huynh không sao chứ?”

“Khí tức huynh ấy bất ổn lắm. Chúng ta phải đưa huynh ấy đến chỗ Thần y nhanh nhất có thể.”

“Ừm!”

Đào Diễm Sơn gật đầu.

Chỉ nhìn thoáng qua cũng đủ biết tình trạng Phiêu Nguyệt hiện giờ không ổn chút nào.

Tình trạng hần tể đến mức có thể nói hần vẫn còn sống đến giờ này đã là kỳ tích rồi.

Hần còn sống đến giờ là nhờ đã dùng Cưu Túc Đại Pháp và sở hữu thân thể được rèn luyện vô cùng khắc nghiệt.

Phiêu Nguyệt rơi xuống hẻm núi và thuận theo bản năng thì triển Cưu Túc Đại Pháp, sau đó ngưng mọi hoạt động thể chất của hần.

Phiêu Nguyệt cứ thế thả mình theo dòng suối trong hẻm núi, cuối cùng đến được chân núi.

Dòng sông rất rộng.

Tốc độ chảy lại chậm nên có nhiều người sinh sống và đánh bắt ở đây.

Và trong tình trạng cơ thể như thế, hấn lại nương theo dòng nước nên vết thương không bị nặng thêm, thế nhưng nếu không chữa trị nhanh chóng sẽ vô cùng nguy hiểm.

&Acbzfczkirc;n Diệu nói.

“Cứ đi chuyên theo kế hoạch đi.”

“Ta biết rồi.”

Đào Diễn Sơn cúi đầu huýt sáo. Ngay sau đó, các thuyền đánh cá gần đó lập tức tập trung lại chỗ của họ.

Chỉ trong nháy mắt đã có hơn chục chiếc thuyền với trung tâm là thuyền của nhóm Đào Diễn Sơn.

Đào Diễn Sơn nói với ngư dân.

“Từ giờ mọi người chỉ cần làm theo lời ta nói khi này là được.”

“Vậy thì mỗi người sẽ lái thuyền rải rác khắp nơi đúng không?”

“Vâng!”

“Có bị gọi thì cứ lơ đi đúng không?”

“Vâng!”

“Ta biết rồi.”

Đám ngư dân đồng loạt gật đầu.

“Nào, di chuyển thôi.”

“Ta hiểu rồi.”

“Đi thôi!”

Đám ngư dân liền nghe theo lời Đào Diễn Sơn mà rải rác khắp nơi.

Họ dong buồm đến thượng lưu, hạ lưu và cả những nhánh nhỏ liên kết với nhau.

Con thuyền Đào Diễn Sơn đi thì di chuyển xuống hạ lưu.

Tất cả đều là kế hoạch của Ân Diệu.

Sau khi nghỉ ngơi xong xuôi, Ân Diệu liền chạy đến tận đây.

Lúc nàng và Đào Diễm Sơn đến thì Tân Nguyệt Trang đã loạn hết cả lên.

Ân Diệu và Đào Diễm Sơn, Nam Thần Vũ chia nhau đi thu thập tin tức.

Kết quả họ biết được Phiêu Nguyệt đã lên núi có Tân Nguyệt Trang chiếm cứ.

Họ muốn trực tiếp lên núi giúp Phiêu Nguyệt trốn thoát, nhưng không thể vì sức mạnh của Tân Nguyệt Trang trải rộng khắp nơi.

Không còn cách nào khác, Ân Diệu đành đi xung quanh ngọn núi và tìm nơi Phiêu Nguyệt có thể đào tẩu ra.

“Chỉ có nơi này thôi. Chỉ có hẻm núi liên liên kết núi với sông là có khả năng nhất.”

Ân Diệu lập tức bảo Đào Diễm Sơn và Nam Thần Vũ tập hợp ngư dân gần đó lại.

Nàng đưa cho họ số tiền lớn và yêu cầu họ di chuyển theo ý muốn của mình.

Đám ngư dân không thắng nổi cám dỗ liền nhận lời Ân Diệu.

Đến đêm muộn Ân Diệu tập hợp thuyền và chờ đến lúc Phiêu Nguyệt thoát ra. Và họ đã thức cả đêm để chờ đợi như thế.

Cuối cùng sự chờ đợi của nàng cũng có kết quả.

Ngay trước khi mặt trời mọc đằng đông, Phiêu Nguyệt đã đến được đây.

Đào Diễm Sơn phát hiện ra Phiêu Nguyệt rồi thả lưới kéo hẳn lên.

“Chúng ta phải nhanh đưa huynh ấy đến chỗ Thần y.”

Trước đi phải đánh lạc hướng kẻ bám đuôi. Và chặn mọi đường truy sát của kẻ địch. Vậy nên nàng mới tập hợp tất cả thuyền đánh cá.

Kẻ địch không thể nào lục soát tất cả các con thuyền đi theo các hướng khác nhau. Dù có thể làm thế thì đến lúc đó, họ cũng đã thoát khỏi Kỳ Dương.

Chính lúc này.

“Nhìn kia kìa.”

Đột nhiên Đào Diễm Sơn chỉ về một hướng.

Đó chính là hẻm núi nơi Phiêu Nguyệt rơi xuống.

Ở đó xuất hiện những bóng đen.

Vì đám người Đào Diễm Sơn ở khá xa nên không biết chúng là ai, nhưng họ nhanh chóng nhận ra chúng là người đang truy đuổi Phiêu Nguyệt.

Chúng rất bất ngờ về kích thước của dòng sông.

Với kích thước này thì khó mà truy đuổi được, vậy nên chúng muốn tìm thuyền của ngư dân. Thế nhưng, toàn bộ thuyền xung quanh đã bị Ân Diệu mua lại.

Đám huyết quỷ cố vẫy tay nhưng thuyền nào cũng không để ý đến chúng.

“Gì vậy chứ?”

Huyết Quỷ Đoàn chủ tròn tròn mắt.

Có nhiều thuyền như thế nhưng không một chiếc nào đáp lại hấn.

Những chiếc thuyền trên sông cứ thế trôi rải rác khắp trên sông.

“Một trong số những chiếc thuyền kia có hấn ta đấy.”

Vấn đề là hấn không biết chính xác con thuyền đang chở Phiêu Nguyệt. Cho dù có tìm được thì cũng khó mà lên được thuyền.

Cho dù khả năng lặn có giỏi đến mấy cũng không thể đuổi theo con thuyền đã đi rất xa như thế.

Thế nhưng chúng vẫn không bỏ cuộc.

Đoàn chủ ra lệnh cho đám huyết quỷ.

“Các người mau di chuyển theo những chiếc thuyền đi về phía hạ lưu cho ta. Nếu có người chặn thì cứ cướp thuyền rồi đuổi theo. Những người còn lại theo ta lên thượng lưu.”

Đám huyết quỷ không đáp lời.

Chúng được huấn luyện rằng nếu không phải trường hợp cần thiết thì chúng không được nói chuyện.

Huyết Quỷ Quân Đoàn liền chia thành hai nhóm đuổi theo những chiếc thuyền.

Chúng liền đi men theo bờ sông theo dõi thuyền. Thế nhưng có quá nhiều thuyền phải theo dõi.

Một số thuyền đã vượt ra khỏi phạm vi quan sát của chúng, một số thì nằm rải rác dọc theo dòng sông.

Trong số đó có thuyền của Ân Diệu.

Đào Diễm Sơn nói.

“Chúng ta đã tách được đám người truy kích rồi.”

“Giờ phải dùng hết sức để lái thuyền.”

“Ta biết rồi.”

Từ nãy đến giờ, đám người Đào Diễm Sơn không dám tăng tốc như những con thuyền khác vì sợ bị phát hiện. Thế nhưng hiện giờ họ đã cắt đuôi được đám người kia nên có tăng tốc cũng không sợ.

Nam Thần Vũ liền căng buồm lên đón gió.

Con thuyền lập tức lao đi với tốc độ khủng khiếp.

Phải đến lúc này Ân Diệu mới an tâm chăm sóc cho Phiêu Nguyệt.

Lúc nàng đang đặt đầu của Phiêu Nguyệt lên đầu gối mình để xem xét cho hẳn.

Sột!

Quỷ Nha bất ngờ bò từ trong lòng Phiêu Nguyệt ra.

Quỷ Nha cuộn mình trên ngực Phiêu Nguyệt hết như muốn bảo vệ hẳn. Nếu tùy tiện động chạm vào, Quỷ Nha sẽ cắn những chiếc nanh độc vào người ngay lập tức.

Ân Diệu nói với Quỷ Nha.

“Ta tuyệt đối không làm hại ca ca đâu. Vậy nên ngươi có thể tránh ra một chút được không?”

Chẳng biết có hiểu lời Ân Diệu hay không mà Quỷ Nha liền thả lòng người bò xuống khỏi ngực Phiêu Nguyệt.

Phải đến lúc này Ân Diệu mới thở phào nhẹ nhõm.

Nàng vội lấy chiếc hộp gỗ trong người ra.

Bên trong có một viên hoàn đan được gói rất kỹ.

Đây là đan trị thương cứu mạng có tên Thanh Linh Đan.

Đan dược này là Thần y bảo nàng mang theo phòng hờ bất trắc.

Ân Diệu nhanh chóng cho Phiêu Nguyệt uống Thanh Linh Đan.

Ừc!

Thanh Linh Đan lập tức tan ra rồi chảy vào cổ họng.

Sắc mặt Phiêu Nguyệt cũng tốt hơn nhiều. Nhưng vẫn chưa thể yên tâm được.

“Chúng ta phải nhanh đến chỗ Thần y thôi.”

490

“Hộc! Hộc!”

Phong Tôn thở hồng hộc.

Tim đập dữ dội như muốn nổ tung ngay lập tức.

Cho dù có điều chỉnh hơi thở thế nào đi chăng nữa, trái tim y vẫn không thể bình tĩnh được.

Phong Tôn đã thực sự đẩy tất cả mọi thứ của bản thân lên đến giới hạn.

Nghĩ lại xem lần cuối mà y dốc hết sức lực của mình là khi nào?2

Chưa bao giờ.

“Vạn.....Nhân Sát!”

Phong Tôn nhìn thi thể nằm trước mặt.

Chỉ vừa mới trước đó, Vạn Nhân Sát đã vô cùng hung tợn.
Nhưng bây giờ uy lực đó không còn ở Vạn Nhân Sát nữa.

Bộ dạng của Vạn Nhân Sát lúc này không khác gì một đồng
thịt nhão nhầy.

Thì ra chết là như thế này.¹

Dù bộ dạng khi còn sống có uy nghiêm thế nào đi chăng nữa,
thì trước cái chết tất cả đều rất tầm thường. Một bộ dạng thảm
hại, xấu xí đến đáng thương.⁸

“Phù!”

Phong Tôn thở dài.

Chỉ một đòn mà thôi.⁶

Có sự khác biệt lớn giữa vận mệnh của hai người.

Phong Tôn đã dồn hết tất cả vào một đòn duy nhất và đánh
cược với mạng sống của chính mình.

Sai lầm của Vạn Nhân Sát là lao vào Phong Tôn vì nghĩ rằng y
đã đi một nước đi quá sai lầm.

Kết quả là Phong Tôn giành chiến thắng, Vạn Nhân Sát giờ
đây chỉ còn là một cái xác không hồn.

Nếu canh bạc mà Phong Tôn dồn hết sức mình để đánh cược
thất bại, cái xác lạnh lẽo nằm trên mặt đất bây giờ không phải
là Vạn Nhân Sát mà là y.

Phong Tôn khụy xuống bên cạnh Vạn Nhân Sát.⁸

Y mất hết sức lực, thậm chí còn không thể đứng vững.

“Không biết chuyện gì đã xảy ra với Phiêu Nguyệt rồi.”

Phong Tôn sực nhớ đến Phiêu Nguyệt.

Bản thân y vừa mới trải qua một cuộc chiến khốc liệt, nhưng
Phiêu Nguyệt chắc chắn sẽ phải khó khăn hơn y rất nhiều.

“Hắn sẽ làm tốt thôi. Vì hắn là một kẻ có năng lực mà.”

“Ai là kẻ có năng lực?”

Lúc đó, một giọng nói khê vang đến tai của Phong Tôn.

Khoảnh khắc đó, Phong Tôn cảm thấy ớn lạnh giống như vừa bị chôn mình trong nước đá.

‘Làm thế nào mà?’

1

Đó là một giọng nói tuyệt đối không bao giờ nên được vang lên ở đây.

Vì vậy, y đã nghĩ đó là sự nhầm lẫn.

Phong Tôn xoay đầu nhìn về hướng có giọng nói vang lên.

Hắn ta đã ở đó.

Khoảnh khắc nhận ra hắn, ánh mắt Phong Tôn run rẩy.

“Làm thế nào mà ngươi...?”

“Đã lâu rồi nhỉ.”

Hắn điềm tĩnh đáp lời.

Rõ ràng hắn ta không có sự chênh lệch lớn về tuổi tác với Phong Tôn, nhưng hắn vẫn giữ nguyên ngoại hình thời còn trẻ như thể hắn đã đi ngược lại với quy luật của thời gian.

Hắn ta là người sở hữu nội công mạnh mẽ đến mức có thể xoay chuyển được thời gian. Trong thời thế lúc này, người sở hữu nội công thâm hậu đến vậy chỉ có một mình hắn mà thôi.

Ít nhất là trong số những người mà Phong Tôn biết, chỉ có duy nhất một mình hắn.

Hắn ta lên tiếng.

“Ta chỉ là đang đi ngang qua, sau đó nghe nói ngươi đang ở quanh đây.”

“Ngươi nói rằng ngươi chỉ tình cờ đi ngang qua sao?”

“Đúng vậy.”

“Thật là trùng hợp.”

“Đúng là người tính không bằng trời tính, chuyện thế này mà cũng tình cờ thì thật là khó tin nhỉ.”

“Chuyện thiên lý mà cũng phát ra từ miệng người được sao. Thật nực cười.”

“Cũng có thể là như vậy. Cũng đúng nhỉ, bản thân ta cũng thấy tức cười.”

Khóe miệng hắn ta khẽ nhếch lên.

Rõ ràng là đang mỉm cười, nhưng bản thân Phong Tôn lại thấy lạnh sống lưng.

Phong Tôn vốn là người không sợ hãi bất cứ ai trên thế giới này, nhưng người đàn ông trước mắt là ngoại lệ.

Đến thở cùng một bầu không khí với hắn cũng thật là khó khăn.

“Trưởng lão!”

Giọng nói của ai đó vang lên.

Y có thể biết đó là giọng của ai mà không cần phải quay đầu lại nhìn.

Nàng chính là Kỳ Thiên Tuệ của Kỳ Gia Y Bang.

Kỳ Thiên Tuệ cầm chiếc hộp gỗ có đựng kim châm cứu chạy đến, ngo ngác, hết nhìn Phong Tôn rồi lại quay sang nhìn hắn.

Thấy vết thương của Phong Tôn rất nghiêm trọng, nàng đã ngay lập tức chạy đi chữa trị. Khuôn mặt của Kỳ Thiên Tuệ trở nên nhợt nhạt vô cùng.

Mặc dù hắn không tỏa ra bất kỳ khí thế nào, nhưng nàng vẫn cảm thấy vô cùng ngọt ngào. Chỉ vì nàng đang ở cùng một không gian với hắn.

Phong Tôn vội nói.

“Mau lùi lại, Thiên Tuệ!”

“Nhưng vết thương của trưởng lão.....”

“Đừng bận tâm đến ta, mau lùi lại đi.”

Gân guốc nổi lên trên cổ của Phong Tôn.

Cảm nhận được bầu không khí không bình thường, Kỳ Thiên Tuệ cố gắng rút lui.

Nhưng giọng nói của hắn đã tóm nàng lại.

“Yaaaaaa!”

“.....”

Trong khoảnh khắc, cơ thể của Kỳ Thiên Tuệ đông cứng lại. Chỉ đơn thuần là nghe thấy giọng nói của hắn mà nàng đã bị không chế.

Hắn nói với Kỳ Thiên Tuệ.

“Tên ngươi là gì?”

“Ta là.....Kỳ.....Thiên Tuệ của Kỳ Gia Y Bang.”

“Kỳ Gia Y Bang là một cái tên ta chưa từng nghe thấy trước đây.”

“Đương nhiên là chưa từng nghe qua rồi, vì Kỳ Gia Y Bang được mở ở một khu ổ chuột ở Thiệu Dương.”

“Vậy à?”

Hắn nhìn Kỳ Thiên Tuệ với ánh mắt sáng rực.

Trong phút chốc, Phong Tôn hét lên.

“Đừng để tâm đến đứa trẻ đó, sư huynh.”

“Ha! Cuối cùng thì ngươi cũng gọi ta hai tiếng sư huynh.”

“Huynh!”

“Nghe hay đó.”

Hắn gật đầu.

Ngược lại, khuôn mặt của Phong Tôn trở lên vô cùng nhăn nhó.

Phong Tôn biết rõ.

Những người mà hắn để tâm, không một ai có thể lãnh lặn trở về.

Hắn vẫn cứ thế tồn tại như một bệnh dịch.

Hủy hoại tất cả mọi người trừ chính mình.

Vì y ghét hắn nên đã bỏ đi lang thang khắp thiên hạ.

Y không hề muốn lãng vãng ở gần hắn vì sợ bốn chữ tình cờ gặp mặt. Cứ thế y né tránh đến hàng chục năm nay, và hôm

nay y đã gặp hấn ở nơi này.

Nếu cơ thể còn lành lặn thì y sẽ nghĩ ngay đến việc bỏ chạy, nhưng bây giờ đến cả cử động một ngón tay, y cũng không còn sức.

Phong Tôn mím môi.

“Lâu lắm rồi mới gặp lại sư đệ, ta muốn uống rượu ba ngày ba đêm để thắt chặt tình huynh đệ. Đệ nghĩ sao?”

“Có nhất thiết phải đưa người em này đi cùng không?”

“Thiên Sư à!”

“Xuyên Hoa sư huynh!”

“Đệ cũng biết rõ là ta không thích nói lại lần hai mà.”

Nếu bình thường thì Phong Tôn tuyệt đối sẽ không nghe theo lời hấn. Nhưng giờ y không có sự lựa chọn.

Bản thân y mà từ chối, tất cả mọi người ở đây sẽ chết.

Không chỉ có mỗi Kỳ Thiên Tuệ, mà ngay cả Kỳ Gia Y Bang cùng những người ở khu ổ chuột cũng khó lòng giữ mạng.

Hấn là một kẻ có đủ năng lực làm điều này.

“Đệ sẽ đi.”

“Nghĩ kỹ quá nhỉ. Mà ta hay tin đệ đã nuôi dạy một tên đệ tử. Đưa đứa trẻ đó theo đi.”

“Đệ tử của đệ hiện không có ở đây.”

“Phù! Sư đệ à. Tâm trạng ta bây giờ đang hơi không tốt lắm. Ta quan tâm đến đệ, vậy mà sao đệ lại lơ ta?”

“Thật đấy. Đệ đã gửi đứa trẻ đó đến một nơi rất xa nơi này.”

Phong Tôn thầm nghĩ rằng thật may mắn khi Nam Thần Vũ không có mặt ở đây.

Không biết rằng Nam Thần Vũ rồi sẽ ra sao nếu như y mang hấn theo cùng.

Trương Xuyên Hoa không hề bỏ lỡ ánh mắt nhẹ nhõm của Phong Tôn khi đệ tử của y không có mặt ở nơi này.

‘Rõ ràng là không có ở đây.’

Hơi tiếc một chút, nhưng hắn không muốn bắt ép đệ tử của Phong Tôn đến mức như vậy.

Dù sao đi chăng nữa, miễn là Phong Tôn ở cùng với hắn thì đệ tử của y cũng không còn cách nào khác phải theo chân y.

“Đi nào! Sư đệ!”

“Vâng!”

Phong Tôn đứng dậy.

Trước khi đi theo hắn, Phong Tôn nhìn Kỳ Thiên Tuệ.

Mặc dù không nói lời nào nhưng Kỳ Thiên Tuệ cũng gật đầu như thể đã hiểu ý.

Phong Tôn cũng khẽ gật đầu rồi đi theo hắn.

Hắn nói.

“Lâu lắm rồi mới được đi bộ cùng đệ, tâm trạng thật tuyệt vời. Chúng ta nhất định phải ở bên nhau thật lâu nhé.”

“Vâng!”

Phong Tôn yếu ớt đáp lời.

Y lê bước giống như một con bò bị lôi đến lò mổ.

Một con thuyền đi vào khu rừng sậy rậm rạp bên bờ sông.

Bộp!

Con thuyền dừng lại cùng với tiếng bộp vang lên. Sau đó, nam nhân nhảy xuống từ trên thuyền và quan sát xung quanh.

“Không có ai cả. Xuống ở đây đi.”

Người đàn ông hướng về phía con thuyền và nói chính là Đào Diễm Sơn.

Ngay khi hắn vừa dứt lời, Ân Diệu và Nam Thần Vũ xuất hiện.

Nam Thần Vũ cõng trên lưng Phiêu Nguyệt. Ân Diệu hỏi Đào Diễm Sơn.

“Có đúng là nơi này không?”

“Chắc chắn rồi! Đi thêm một chút nữa sẽ có Thần Y đứng đợi.”

“Tỷ biết rồi!”

Phải đến lúc đó Ân Diệu và Nam Thần Vũ mới xuống thuyền. Khi hai người công Phiêu Nguyệt và rời xa con thuyền, Đào Diễm Sơn cầm cây dao hay dùng ở trên thuyền ra.

“Haaaaa!”

Đào Diễm Sơn vừa vung dao vừa hét.

Sau đó dao khí xuất hiện, cây lau sậy cứ thế đổ rạp.

Đào Diễm Sơn bỏ con dao xuống, dùng hai tay mở rộng đám lau sậy đổ rạp kia. Sau đó, một cơn gió mạnh nổi lên, đám lau sậy bị tung lên thuyền.

Chiếc thuyền nhỏ nhanh chóng bị bao phủ bởi lá sậy.

Nếu không quan sát kỹ, chắc có lẽ sẽ chẳng ai nhận ra có một con thuyền bị sậy che kín ở đây.

“Đi thôi!”

Đào Diễm Sơn nói với hai người sau khi che đậy con thuyền.

Họ rời khỏi nơi con thuyền và di chuyển dọc theo đám lau sậy.

Di chuyển bằng đường lộ đương nhiên sẽ thuận tiện hơn, nhưng đó sẽ là lựa chọn sai lầm.

Vào thời điểm này, sẽ không có mấy ai đi bộ trên con đường lộ.

Nếu di chuyển bằng đường lộ chắc chắn sẽ rất nổi bật.

May mắn thay cả ba đã đánh lạc hướng được các Huyết Quỷ, nhưng họ không nghĩ rằng Huyết Quỷ Quân Đoàn sẽ dễ dàng từ bỏ như vậy.

Họ sẽ tìm mọi cách để giết Phiêu Nguyệt.

Phải tránh xa tầm mắt của họ hoàn toàn trước khi rời khỏi Hồ Nam.

Họ chủ yếu di chuyển đến những nơi vắng vẻ.

Phiêu Nguyệt cố gắng vận nội công trong khi giao phó hoàn toàn bản thân cho Nam Thần Vũ gánh vác. Tuy nhiên, cơ thể

hắn đã bị phá hủy nặng nề đến mức muốn vận nội công cũng chẳng theo ý.

Hiện tại, cách tốt nhất là ngăn chặn tình trạng xấu đi. Nhưng ngay cả điều đó cũng không dễ dàng.

Bởi vì hắn đã mất quá nhiều máu. Cho dù có là người sở hữu võ công đáng kinh ngạc đến mức nào đi chăng nữa thì nếu chảy nhiều máu như thế này thì cái chết là điều không thể tránh khỏi.

Tình trạng Phiêu Nguyệt vốn đang bất tỉnh, nay lại càng xấu đi.

“Ca ca!”

Nam Thần Vũ cõng Phiêu Nguyệt trên lưng, nên nhận ra trước tiên.

Ân Diệu vừa xem xét tình trạng của Phiêu Nguyệt vừa nói.

“Nguy hiểm quá! Phải tăng tốc độ lên thôi. Chúng ta hãy đi trên đường lộ.”

“Nhưng mà ngộ nhờ bị mọi người chú ý thì sao?”

“Đây không phải lúc để trốn chui trốn nhủi. Càng kéo dài thời gian, càng khó lòng chữa trị cho ca ca.”

“Chết tiệt! Làm vậy đi.”

Cuối cùng, Đào Diễn Sơn cũng đồng tình với Ân Diệu.

Ba người chạy đến phía đường lộ.

Tốc độ chạy cũng tăng gấp đôi khi đường lộ không có bất kỳ vật cản nào.

Một số người đang đi trên đường khi thấy cả ba người chạy đi thì cũng giật mình. Bởi vì người thường không thể nào chạy với tốc độ như vậy được.

Ba người nhanh chóng khuất xa dần ánh mắt của những người khác

Họ chạy không ngừng nghỉ suốt nửa canh giờ. Nơi họ hướng đến là một ngôi làng nhỏ ở cách xa Kỳ Dương.

Có ai đó đang đi qua đi lại ở lối vào làng. Đột nhiên trên khuôn mặt y bừng sáng vì vui mừng. Bởi vì y nhìn thấy ba

người chạy đến từ xa.

“Mời vào!”

Người chào đón cả ba một cách vui vẻ chính là Thần Y.

“Hắn ta đâu?”

“Đây ạ.”

Nam Thần Vũ chỉ vào lưng của mình.

Khuôn mặt của Thần Y cứng đờ khi nhìn thấy Phiêu Nguyệt bất tỉnh.

“Quả nhiên là bị thương nặng. Mau di chuyển vào trong đi.”

“Vâng!”

Bốn người vội vàng dẫn Phiêu Nguyệt vào ngôi nhà lớn nhất trong làng. Đó là ngôi nhà của trưởng thôn, nhưng hôm nay trưởng thôn đã nhường nó lại cho Thần Y.

Thần Y đã từng chữa trị cho con gái bị bệnh nặng của trưởng thôn. Vì vậy, trưởng thôn đã vui vẻ nhường ngôi nhà của mình cho Thần Y.

“Hãy đặt hắn nằm ở đây.”

Thần Y chỉ vào giường.

Nam Thần Vũ vội vàng đặt Phiêu Nguyệt lên giường.

Khi Phiêu Nguyệt đã nằm lên giường, Quỷ Nha từ từ bò ra.

Quỷ Nha quay đầu xuống nhìn Phiêu Nguyệt như thể đang giám sát.

Thần Y thậm chí không thèm để ý đến Quỷ Nha mà tập trung bắt mạch cho Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt dần dần trở nên nghiêm trọng hơn.

“Hừm! Máu chảy nhiều quá.”

Thật ngạc nhiên khi Phiêu Nguyệt vẫn còn sống với tình trạng vết thương như thế này.

Phiêu Nguyệt đang lâm vào tình trạng nguy cấp.

“Đầu tiên lo chuyện máu me trước đã.”

491

Ân Diệu hỏi.

“Nếu là máu thì sao?”

“Phải bổ sung máu của ai đó.”

“Điều đó có khả thi không? Chuyện cho người khác máu của mình có thể sao?”

“Có thể!”

“Vậy thì.....”

Ân Diệu im lặng trước câu quả quyết của Thần Y.

Nàng vẫn hằng nghĩ chuyện đó không thể xảy ra.²

Thần Y tiếp lời.

“Ta không thể giải thích bằng lời, nhưng máu của mỗi người có một tính chất khác nhau. Máu cũng có sự tương thích. Nhưng vấn đề là tìm đâu ra loại máu tương thích đây.”

“Vậy thì phải làm thế nào?”

“Vốn dĩ phải phân biệt tính chất của máu bằng thảo dược, nhưng ở đây không có loại thảo dược đó.”

Thần Y cau mày.

Nếu đang ở Kỳ Gia Y Bang thì phân biệt tính chất của máu không hề khó khăn gì. Nhưng ở đây không có loại thảo dược như vậy.

Trong số những người ở đây, Ân Diệu, Nam Thần Vũ, Đào Diễn Sơn, không biết liệu có ai có máu tương thích với Phiêu Nguyệt hay không. Nếu truyền nhầm máu sẽ ảnh hưởng đến tính mạng của Phiêu Nguyệt.

Sau một lúc đắn đo, lão nhìn Nam Thần Vũ.

“Dù sao đi chăng nữa cũng phải dùng máu của ngươi thôi.”

“Sao cơ? Con á?”

“Đúng vậy!”⁸

Nam Thần Vũ có năng lực gần như là bất tử.

Thần Y nghĩ rằng năng lực ấy của Nam Thần Vũ xuất phát do dòng máu chảy trong người hắn. Bất kỳ thành phần nào trong máu của hắn đều có thể tối đa hóa khả năng tái tạo.

Nếu là máu của Nam Thần Vũ thì dù tính chất có khác đi chẳng nữa thì nó cũng có khả năng là bước đệm cho sự tái tạo lại trong Phiêu Nguyệt.

“Ngươi tính phải làm sao đây?”

“Con sẽ cho máu của mình.”

Nam Thần Vũ trả lời mà không hề do dự. Nếu không phải là Phiêu Nguyệt cứu thì có lẽ hắn đã chết lâu rồi.

Nếu có thể cứu sống Phiêu Nguyệt thì không chỉ cho mỗi máu, hắn cũng có thể hy sinh cả tính mạng mình vì Phiêu Nguyệt.

Thần Y nói.

“Vậy hãy bắt đầu. Xấn tay áo lên và nằm cạnh Phiêu Nguyệt.”

“Vâng!”

Nam Thần Vũ nhẹ nhàng làm theo lời lão.

Lão lấy ra bọc vải mà lão vẫn hằng mang theo bên mình.

Ngay khi mở bọc vải ra, bên trong đó là cây kim châm cứu và một ống làm bằng lá sậy.

Thần Y đặt cây kim vào bên ống.

Trước khi lão châm kim vào cánh tay của Nam Thần Vũ, lão quay sang nói với Ân Diệu và Đào Diễm Sơn.¹

“Các ngươi hãy canh chừng bên ngoài. Đừng để bất cứ ai vào phòng trong thời gian ta thi triển đại pháp.”

“Được!”

“Ta hiểu rồi.”

Hai người đáp lời, đi ra ngoài.

Họ cũng biết tầm quan trọng của chuyện này. Từ bây giờ, họ phải ngăn chặn không cho bất cứ ai làm gián đoạn, kể cả một con kiến nhỏ.

Sau khi hai người đi ra ngoài, Thần Y châm cây kim vào tay của Nam Thần Vũ. Cây kim còn lại được châm vào tay của Phiêu Nguyệt.

Máu của Nam Thần Vũ chảy dọc theo đường ống và chảy vào cơ thể của Phiêu Nguyệt.

Thần Y nói với Nam Thần Vũ.

“Sẽ không mất nhiều thời gian đâu, hãy kiên nhẫn một chút.”

“Con không sao.”

“Thật đáng tự hào.”

“Nếu không có ca ca, con đã không thể sống đến bây giờ. Nhờ ca ca mà con đã gặp được sư phụ. Ca ca là ân nhân của con. Không những tí máu này, mà mạng sống con cũng cho được nữa là.”

“Không cần đến mạng sống. Tất cả những gì ta cần chỉ là một ít máu để truyền cho hắn.”

“Vâng!”

Máu chảy ra từ cơ thể Nam Thần Vũ không ngừng trong lúc trò chuyện.

Thần Y phải tính toán lượng máu.

Càng nhiều càng tốt, nhưng nếu rút máu quá nhiều thì Nam Thần Vũ sẽ bị tổn hại. Ngược lại, nếu quá thiếu thì không thể hồi phục được cho Phiêu Nguyệt.

Thần Y không ngừng quan sát tình trạng của Phiêu Nguyệt.

Nếu có phản ứng phụ, lão phải rút kim ra ngay lập tức. Tuy nhiên cho đến bây giờ vẫn chưa có phản ứng gì đặc biệt.

Dù vậy, Thần Y vẫn không lơ là.

Có những trường hợp ngay cả khi không có phản ứng phụ từ ban đầu, nhưng về sau nó sẽ xuất hiện. May mắn thay, quá trình truyền máu của Nam Thần Vũ cho Phiêu Nguyệt diễn ra rất suôn sẻ.

Thần Y rút cây kim ra khỏi tay hai người.

Nam Thần Vũ vừa xoa tay vừa đứng dậy.

“Được chưa ạ?”

“Trước tiên là ổn rồi!”

“Con có thể giúp gì nữa không?”

“Chỉ cần cho máu là đủ. Người xong việc ở đây rồi, mau ra ngoài với hai người họ đi.”

“Vâng!”

Nam Thần Vũ đáp lời, đi ra ngoài.

Thần Y quan sát Phiêu Nguyệt.

Khuôn mặt tái nhợt như sắp chết đã có chút sức sống trở lại. Nhưng chừng này thì chưa đủ.

Như lão đã nói với Nam Thần Vũ lúc nãy, đây mới chỉ là bước đầu. Nếu muốn cứu sống Phiêu Nguyệt thì cần làm gì đó hơn thế nữa.

Thần Y lấy hộp gỗ ra khỏi bọc vải.

Bên trong hộp chứa hàng trăm kim châm bạc nhỏ đến mức không thể phân biệt bằng mắt.

Thần Y lấy ra một cái kim châm bạc và lẩm bẩm.

“Sinh Tử Hồi Hồn Đại Pháp! Điều duy nhất có thể làm được ngay lúc này.”

Đó là đại pháp trong truyền thuyết, có thể cứu sống một người trong cơn nguy kịch chỉ cần người đó vẫn còn hơi thở.

Thần Y đã phiêu bạt khắp thiên hạ để hoàn thiện thủ pháp này.

Cho đến bây giờ, biệt hiệu “Thần Y” dường như đã trở thành tên gọi của lão. Nhưng trước đó vẫn có rất nhiều người tồn tại với cái danh Thần Y.

Những người sở hữu kỹ năng y học đạt đến trình độ của thần thánh. Họ bị cuốn trôi bởi dòng chảy của thời gian và biến mất. Thần Y lang thang khắp thiên hạ và hấp thu từng chút một tinh hoa trong y học của họ. Vì vậy mới có Sinh Tử Hồi Hồn Đại Pháp của hôm nay.

Cần phải có tiên dược để thi triển Sinh Tử Hồi Hồn Đại Pháp.

May mắn thay, Thần Y có tiên dược đó. Thật vô lý khi mang danh Thần Y mà lại chẳng có tiên dược nào mang theo bên mình.

Thần Y lấy ra linh đan dược bảo quản cẩn thận cho đến tận bây giờ.

Một trăm loại thảo dược được điều chế thành linh đan có tên là Bách Linh Nhất Nguyên Thần Đan.

Tất cả 100 loại thảo dược rất khó tìm thấy ở thế gian này cũng có thể chỉ làm được ba viên linh đan mà thôi.

Thần Y mở miệng Phiêu Nguyệt ra, cho uống thuốc Bách Linh Nhất Nguyên Thần Đan.

Ngay khi vừa cho vào miệng, Bách Linh Nhất Nguyên Thần Đan đã nhanh chóng tan ra và chảy xuống thực quản của Phiêu Nguyệt.

“Chẳng biết sẽ là may mắn hay tai họa đến với ngươi nữa.”

Sau khi nhận được máu của Nam Thần Vũ, hắn đã được uống ngay Bách Linh Nhất Nguyên Thần Đan. Nếu thêm cả Sinh Tử Hồi Hồn Đại Pháp thì không biết kết quả sẽ ra sao.

“Phù!”

Sau một tiếng thở dài, Thần Y bắt đầu châm cứu toàn thân Phiêu Nguyệt.

Chỉ cần châm cứu sai một ly, rất có thể tính mạng của Phiêu Nguyệt sẽ lâm vào nguy hiểm. Vì thế mà Thần Y tập trung tới đa tinh thần và châm cứu từng cái một. Đó là cách để lão bắt đầu thi triển Sinh Tử Hồi Hồn Đại Pháp.

Ân Diệu nhìn quanh ngôi làng.

Ngôi làng ở một nơi hẻo lánh đến mức thậm chí không có tên. Cũng chẳng mấy ai biết nơi này. Nhưng cũng không có nghĩ là ngôi làng này hoàn toàn bị cô lập.

Trong mắt Ân Diệu, nơi này trông có vẻ rất tồn tàn. Nếu vết thương của Phiêu Nguyệt không nặng, họ sẽ gặp mặt nhau rồi di chuyển ngay đến nơi khác. Tuy nhiên, vì vết thương của

Phiêu Nguyệt vốn rất nguy hiểm nên không còn cách nào khác phải ở lại đây khoảng một ngày.

Trước tiên họ đã cắt đuôi được Huyết Quỷ, nhưng nàng vẫn không thể yên tâm được.

Không thể biết bọn chúng sẽ lần đến khi nào. Ân Diệu nói.

“Phải mau chóng thi triển trận pháp.”

“Chúng ta nên chuẩn bị gì đây?”

Đào Diễm Sơn hỏi như thể biết trước rồi.

“Ta sẽ thi triển Mê Lộ Trận. Ta cần 72 cọc gỗ đã được đẽo kỹ càng.”

“Đệ hiểu rồi.”

Đào Diễm Sơn chạy đến khu rừng gần đó và bắt đầu đốn từng cái cây.

Sau một vài đường dao, 72 cây cọc nhỏ đã được đẽo gọt kỹ càng. Nam Thần Vũ bước ra ngoài, hỏi Ân Diệu

“Tỷ tỷ ơi, đệ nên làm gì đây?”

“Đệ hãy theo dõi xem bên ngoài có điều gì bất thường không. Nếu phát hiện ra có gì kỳ lạ dù chỉ một chút thì hãy quay lại báo cáo ngay lập tức.”

“Đệ biết rồi.”

Nam Thần Vũ lên ngọn cây cao gần đó như một con sóc.

Tuy đã truyền không ít máu cho Phiêu Nguyệt, nhưng dường như hắn không cảm thấy khó chịu gì.

Ân Diệu rất tự hào về Nam Thần Vũ.

Chỉ một lát sau, Đào Diễm Sơn quay trở lại với một ôm đầy những cọc gỗ mà Ân Diệu yêu cầu trước đó.

Ân Diệu lấy ra một ít trong số đó.

Nàng đứng trước cửa nhà và nhìn về phía trước.

Đây chính là đại pháp ở Tiểu Âm Lôi Tự đã gây ảnh hưởng đến thị lực của Ân Diệu. Nhưng thay vì đi con mắt, nàng đã có được tâm nhãn.

Thế giới nhìn bằng tâm nhãn khác biệt rất nhiều so với thế giới nhìn bằng mắt thường.

Thế giới mà nàng nhìn thấy được hình thành từ ánh sáng và dòng chảy vạn vật thay vì hình dáng của nó.

Ánh sáng là bản chất của sự vật, và dòng chảy là dòng năng lượng bắt nguồn từ bản chất đó.

Tất cả mọi thứ tồn tại đều có bản chất và dòng chảy.

Điều đó cũng được áp dụng cho đại trận.

Có những nơi mà có thể cảm nhận được khí thế mạnh mẽ bằng tâm nhãn.

Ở những nơi như vậy luôn tồn tại dòng chảy mạnh mẽ cùng với luồng khí tươi sáng.

Lúc đầu nàng không hiểu những thứ đó là gì. Nhưng bây giờ nàng đã biết chắc chắn. Cách phải sử dụng những thứ đó như thế nào.

Chỉ cần vận dụng tốt luồng khí vận thì có thể tạo ra sự hài hòa.

Đó chính là trận pháp.

Trận pháp là vận dụng nhân lực để tạo ra sự hài hòa giữa trời và đất.

Một người bình thường phải khổ sở cả đời để học được trận pháp, nhưng nàng không cần phải như vậy.

Bởi vì nàng có thể nhìn thấy tất cả mọi vật bằng tâm nhãn.

Bộp!

Cọc gỗ đầu tiên được cắm ở nơi có luồng khí mạnh mẽ mà Ân Diệu cảm nhận được.

Nàng đã nhìn thấy sự thay đổi của luồng khí.

Cắm cọc gỗ thứ hai vào nơi dòng chảy luồng khí thay đổi.

Dòng chảy lại thay đổi.

Ân Diệu như đang điều khiển dòng chảy của khí bằng cọc.

Không có một trận pháp gia nào trong thiên hạ có thể làm được điều này như Ân Diệu.

Mặc dù bây giờ nàng vẫn chỉ có thể mở ra những trận pháp đã học được trong Tiểu Lôi Âm Tự, nhưng khi tình hình trở nên nghiêm trọng hơn, trận pháp phức tạp hơn và có khả năng sát thương mạnh mẽ cũng có thể được nàng mở ra.

Ân Diệu lần lượt cắm cọc vào.

Khi cắm khoảng bốn mươi cái thì bắt đầu có mây mù bao quanh. Đó là hiện tượng xuất hiện khi trận pháp bắt đầu có tác dụng.

Mặc dù trận pháp vẫn chưa được hoàn thiện, nhưng khi hiện tượng này xuất hiện có nghĩa là Ân Diệu đang làm đúng trọng tâm của mình.

Khi trận pháp được hoàn thành một cách hoàn hảo, sương mù càng dày đặc hơn.

Không chỉ xung quanh ngôi nhà mà Phiêu Nguyệt đang được điều trị mà toàn bộ ngôi làng đều chìm trong sương mù dày đặc.

Trong giây lát, ngôi làng bị bao phủ bởi mây mù và như bị xóa sạch hoàn toàn.

“Phù!”

Phải đến lúc đó Ân Diệu mới thở phào.

Nếu chỉ đơn giản là cắm cọc theo dòng chảy của khí thì không thể nào gây khó khăn được.

Độ sâu cắm cọc vào mỗi dòng chảy khác nhau, mức độ nội lực gánh chịu cũng khác nhau. Vì vậy, nàng cũng phải vật lộn với cảm giác kiệt sức sau khi hoàn thiện trận pháp.

Ân Diệu cúi người xuống một lát và thở hổn hển.

Đào Diễm Sơn tiến lại gần Ân Diệu và lau mồ hôi chảy trên trán.

“Không sao chứ?”

“Cỡ này thì không có gì cản trở được chúng ta cả.”

“Vất vả rồi.”

“Ừ!”

“Nhưng nếu không có người theo dõi thì tốt biết mấy.”

“Mong là thế.”

Ân Diệu đứng lên và nói.

Nàng cố gắng thi triển trận pháp, nhưng tốt nhất là không nên sử dụng nó.

Nàng cầu mong thời gian trôi qua mà không có chuyện gì xảy ra.

“Tỷ nghỉ ngơi chút đi, đã vất vả nhiều rồi.”

“Còn đệ thì sao?”

“Đệ có việc phải làm.”

“Hả?”

“Đệ nghĩ đệ nên học hỏi một chút.”

Ân Diệu nheo mắt trước câu trả lời bất ngờ của Đào Diễm Sơn.

Đào Diễm Sơn mỉm cười như thể hình dáng của Ân Diệu như vậy rất dễ thương.

“Cho đến bây giờ, đệ đã sử dụng sức mạnh của Quỷ Vương mà không phải lo lắng gì nhiều. Cũng không cần phải suy nghĩ. Chỉ cần ăn không ngồi rồi mà đã có sức mạnh.”

Đào Diễm Sơn đã từng không hề biết một chút võ công nào cho đến khi giao thân thể mình cho Quỷ Vương.

Mặc dù không biết nguyên lý võ công nhưng đã nhận được sức mạnh vô cùng khủng khiếp.

Chẳng khác nào đưa dao mổ bò cho một đứa trẻ cả.

Tuy nhiên, cho đến bây giờ thì tất cả những kẻ mà hắn từng xử lý đều yếu hơn hắn. Nên là dù có vung con dao mổ đó một cách bừa bãi cũng có thể áp đảo được. Vì vậy suốt thời gian qua hắn đã không cần suy nghĩ gì nhiều.

Nhưng dạo gần đây suy nghĩ trong hắn đã thay đổi.

Đó là do võ công của võ giả mạnh mẽ tăng lên nhanh chóng. Các đòn công kích loạn xạ của Đào Diễm Sơn không hề có tác dụng với họ.

Từ đó, nỗi lo lắng của Đào Diễm Sơn bắt đầu.

Phải làm thế nào để có thể tận dụng đúng sức mạnh mà Quỷ Vương để lại.

“Nói thật là bây giờ đệ không biết có thể tận dụng được bao nhiêu nguồn sức mạnh mà đệ được thừa hưởng. Nhưng dù sao đệ vẫn cần phải làm gì đó. Không thể cứ thế mà khuất phục được.”

“Tỷ tự hào về đệ.”

“VẬY Ạ?”

“Tỷ không biết đệ có thể đạt được gì, nhưng trước tiên hãy bắt đầu đi. Nếu có chuyện xảy ra, Mê Lộ Trận sẽ kéo dài thêm được chút ít thời gian cho đệ.”

Đào Diễm Sơn nở nụ cười tự tin trước lời của Ân Diệu.

“Ừm!”

Đào Diễm Sơn ngay lập tức ngồi xếp bằng. Ân Diệu vừa nhìn Đào Diễm Sơn như vậy vừa lắc đầu.

‘Được rồi! Nếu đệ liều mạng học hỏi như vậy thì chắc chắn đệ sẽ nhận được gì đó.’

Việc chịu đựng cho đến khi Đào Diễm Sơn đạt được thành tựu ở một mức độ nào đó là trách nhiệm của nàng và Nam Thần Vũ.

492

“Haizz!”

Nam Cung Việt thở dài khi nhìn vào hồ nước rộng lớn.

Có vô số thi thể đang trôi nổi ở Bà Dương Hồ.

Đây là những võ giả đã chết trong trận chiến ngày hôm nay.

Cuộc đụng độ giữa Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội dẫn đến nhiều quá thương vong.

Nhiều người phải chết hơn Nam Cung Việt nghĩ.

Quá nhiều người hy sinh trong trận chiến này đến mức không thể dừng lại được nữa.

2

Kim Thiên Hội, Ngân Liên Hội và vô số các môn phái liên quan đến họ đều đã tham gia.

Có vô số mối ân oán được tạo ra, trong số đó cũng có những môn phái đã biến mất không một chút dấu vết.

Ngay lúc này, rất nhiều môn phái và võ giả cân đo đong đếm lợi ích rồi gia nhập Kim Thiên Hội hoặc Ngân Liên Hội.

“Haizz!”

Nam Cung Việt lại thở dài một lần nữa.

Y tạo ra Ngân Liên Hội với ý định muốn ngăn Kim Thiên Hội hoành hành, nhưng y cũng không ngờ rằng chuyện đó lại trở thành điểm khởi đầu của một trận đại hồng thủy như vậy.

Y không còn đủ sức lực ngăn chặn cuộc nội chiến.

“Nếu biết mọi chuyện sẽ thành ra thế này thì mình đã tự mình làm hội chủ rồi.”

Long Hạ Thương của Long Thiên Cốc, người đã trở thành người đứng đầu của Ngân Liên Hội là một kẻ có tham vọng ngút trời giống hệt biệt danh Tiểu Bá Long của hắn (小霸龍).¹

Ngay khi trở thành hội chủ, hắn đã bộc lộ tính cách vô cùng hiếu chiến.

Bất chấp sự phản đối của thuộc hạ, hắn đã phát động cuộc giao tranh dẫn đến vô số thương vong.

8

Kết quả của chuyện đó đang hiển hiện ngay trước mắt Nam Cung Việt.

Hàng trăm võ giả của Ngân Liên Hội đã chết chỉ trong một ngày.

Nếu tính cả số thương vong của Kim Thiên Hội thì lên tới gần một nghìn người.

Máu họ đổ ra nhuộm đỏ cả Bà Dương Hồ rộng lớn.

Ngân Liên Hội và Kim Thiên Hội chia Bà Dương Hồ thành bắc và nam.

Ngân Liên Hội ở phía tây nam còn Kim Thiên Hội ở phía đông bắc.

Bọn họ thường khiêu khích đối phương bằng cách ra vào lãnh thổ của nhau. Mỗi khi xảy ra một trận chiến lớn liền có rất nhiều người phải thiệt mạng.

Nam Cung Việt nói với Long Hạ Thương rằng hẳn ta nên đối phó với sự khiêu khích của Kim Thiên Hội một cách bình tĩnh hơn.

Long Hạ Thương lắng nghe ý kiến của Nam Cung Việt. Nhưng chỉ lắng nghe mà thôi, khi thực hiện lại làm ra hành động trái ngược hoàn toàn.

6

Có hai cách để dập lửa.

Một là dập tắt nó bằng nước, hai là đốt lên một ngọn lửa khác.

Long Hạ Thương đã chọn cách đốt lửa để dập lửa.

“Nếu từ ban đầu đã mất đi khí thế thì không thể khôi phục lại được nữa. Ta phải nhắc nhở bọn chúng rằng bên này cũng không hề dễ xơi đâu. Vì thế phải phản công thật mạnh mẽ.”

Những lời Long Hạ Thương nói hoàn toàn đúng. Nhưng sự hy sinh mà họ phải gánh chịu là quá lớn.

“Haizz!”

8

Nam Cung Việt lại thở dài thườn thượt.

Cảm giác như đi băng qua biển trong bóng tối mà không thể nhìn thấy phía trước.

Những lúc như thế này, hắn chỉ ước rằng có ai đó cầm đuốc soi sáng cho hắn con đường trước mặt.

“Nếu Phiêu đại hiệp ở đây thì mọi chuyện có khác đi không?”

Nam Cung Việt lắc đầu.

Bởi vì đó là suy nghĩ vô lý.

Phiêu Nguyệt mà y biết là người rất thích hoạt động cá nhân và không thích lãnh đạo người khác. Hơn nữa hắn càng căm ghét mấy việc phải đối ngoại kết giao với bên ngoài nên nhất định không hợp để lãnh đạo Ngân Liên Hội.

Ngay lúc đó.

Đột nhiên, một đoàn thuyền xuất hiện ở phía bên kia hồ.1

“Đó là Kim Thiên Hội.”

“Mọi người nâng cao cảnh giác.”

Không giống như những thuộc hạ đang làm âm lên, Nam Cung Việt quan sát tình hình với vẻ mặt lạnh lùng.

Hắn thấy một tấm vải trắng được treo trên thuyền.

Điều đó có nghĩa bọn họ không có ý định chiến đấu, Nam Cung Việt ra lệnh.

“Đưa thuyền lên, ta sẽ tự mình đi.”

“Nguy hiểm lắm ạ.”

“Người không tin ta sao? Ta có đủ năng lực tự bảo vệ mình.”

“Nếu cảm thấy nguy hiểm thì ngài nhất định phải rời khỏi đó ngay.”

“Ta biết rồi.”

Cuối cùng thuộc hạ của y cũng thả thuyền trôi trên Bà Dương Hồ.

Chiếc thuyền mà Nam Cung Việt đi nhanh chóng tiếp cận những chiếc thuyền đang tiến đến từ phía bên kia.

Mặt Nam Cung Việt đanh lại khi con thuyền đến gần.

Bởi vì trước mắt y hiện ra thân hình của một võ giả đang đứng sừng sững trên mũi thuyền, từ hắn tỏa ra một cảm giác hoàn

toàn khác so với những thủy thủ bình thường.

Nam Cung Việt nhận ra danh tính của người đó trong nháy mắt.

“Độc Cao Hoàng?”

Hắn chính là Độc Cao Hoàng của Võ Kiếm Liên.

Những cơn gió thổi qua khắp người hắn khiến khí thế cuộn cuộn như thể sóng thần.

Phía sau Độc Cao Hoàng là tâm phúc Nghiêm Sở Tổ.

Chiếc thuyền mà họ đang đi dừng lại ngay trước mặt Nam Cung Việt.

Nam Cung Việt là người cất tiếng hỏi trước.

“Ra là các ngươi!”

“Lâu rồi không gặp.”

“Ngươi đến đây khi nào?”

“Cũng khá lâu rồi.”

“Ngươi bỏ trống Võ Kiếm Liên rồi đi lang thang như thế này có ổn chứ?”

“Khác với Thủ Thiên Hội, Võ Kiếm Liên khá ổn định.”

“Cho nên ngươi mới bỏ Võ Kiếm Liên lại rồi chạy một mạch tới đây sao? Đúng là rảnh rồi mà.”

“Đương nhiên ta phải tới để tranh vị trí bá chủ thiên hạ chứ?”

Độc Cao Hoàng không thể che giấu tham vọng của bản thân.

Cuộc chiến bắt đầu bằng cuộc đụng độ giữa Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội đang làm chấn động toàn giang hồ.

Đây chính là cơ hội có một không hai cho những kẻ nhắm đến quyền bá chủ thế giới.

Nam Cung Việt hỏi.

“Vậy ngươi muốn nói gì với ta? Không phải là muốn nói chuyện phiếm đây chứ?”

“Việc đầu tiên chính là thu thập xác của những người đã chết.”

“Ừ!”

“Tại sao chúng ta không đình chiến ngày hôm nay và thu thập thi thể của người bên mình?”

“Được! Người cảm thấy đau khổ khi xác chết của những võ giả thuộc Ngân Liên Hội bị bỏ lại ở Bà Dương Hồ như thế này phải không? Ta cũng vậy.”

“Vậy nên chúng ta nên ngừng chiến để thu thập các thi thể.”

“Được. Mặc dù ta không tin người, nhưng ta đồng ý thu nhặt xác.”

“Ta biết ngay là người sẽ đồng ý mà.”

“Vậy việc thứ hai là gì?”

“Ta có chuyện muốn hỏi người.”

“Hỏi ta sao?”

“Đúng vậy.”

Nam Cung Việt cau mày.

Dù y biết khá nhiều chuyện nhưng cũng không thể nghĩ ra được chuyện mà Độc Cao Hoàng muốn hỏi là gì.

“Ta muốn truy tìm tung tích của một người. Nếu người trả lời thành thật, ta hứa sẽ ngừng cuộc chiến trong ba ngày tới.”

“Tức là một giao ước đình chiến trong ba ngày...”

“Ta thề bằng danh dự của mình.”

“Tốt! Người muốn biết chuyện gì?”

Giao ước đình chiến kéo dài ba ngày có thể cứu được ít nhất hàng trăm sinh mạng. Nếu có thể cứu được nhiều người như vậy thì y sẵn lòng trả lời các câu hỏi của Độc Cao Hoàng.

Độc Cao Hoàng nói.

“Ta có một sư huynh...”

“Sư huynh? Không phải người có tận mấy người sao?”

“Ta đang tìm kiếm một trong số họ. Người ắt hẳn đã từng nghe qua rồi. Sư huynh Lưu Thủy Hoàn.”

“Lưu Thủy Hoàn đại hiệp?”

Nam Cung Việt cau chặt mày lại.

“Có phải Lưu sư huynh đang ở Ngân Liên Hội không? Hãy nói thật đi.”

“Hắn ở Bà Dương hồ sao?”

“Người cũng không biết thật ư?”

“Nếu người không nói thì ta cũng không biết hắn đang ở Bà Dương Hồ đâu.”

Nam Cung Việt bình tĩnh nói dối không một chút do dự.

“Hừ!”

Độc Cao Hoàng quan sát kỹ sự thay đổi trên gương mặt Nam Cung Việt.

‘Không có vẻ gì là nói dối, vậy huynh ấy đã trốn đi đâu?’

Kết quả là Nghiêm Sở Tổ không thể giết hoặc khuất phục Lưu Thủy Hoàn.

Không lâu sau khi võ công được khôi phục, Lưu Thủy Hoàn sử dụng các kỹ năng điều luyện để thoát khỏi tình thế nguy kịch.

Dù bị thương nặng nhưng cuối cùng hắn vẫn thoát khỏi vòng vây và biến mất.

Nghiêm Sở Tổ dẫn quân truy đuổi nhưng không thấy Lưu Thủy Hoàn đâu cả.

Đối với Độc Cao Hoàng, Lưu Thủy Hoàn chính là hiểm họa tiềm ẩn bên người.

Một khi hắn ta còn sống thì Độc Cao Hoàng chưa thể yên tâm.

Mặc dù bây giờ Độc Cao Hoàng gần như nắm trọn Võ Kiếm Liên, nhưng vẫn có nhiều người theo phe Lưu Thủy Hoàn ở Võ Kiếm Liên.

Nếu họ phát hiện ra rằng Lưu Thủy Hoàn còn sống, quyền lực có thể sẽ phải xẻ làm đôi.

Đó là lý do tại sao hắn phải bắt bằng được Lưu Thủy Hoàn.

Độc Cao Hoàng hỏi lại.

“Thật không? Người không lừa ta chứ?”

“Hừ! Nếu Lưu đại hiệp thực sự ở đây thì ai cũng biết rồi. Người không tin thì có thể đi hỏi những người khác, xem họ có biết không.”

“Ừm!”

Nam Cung Việt nói rất đúng nên Độc Cao Hoàng thở dài một hơi.

Nam Cung Việt mà hắn biết không phải người âm mưu hay dối trá. Đó là lý do tại sao hắn khá tin tưởng vào những lời đối phương nói.

‘Nếu không ở Ngân Liên Hội thì rốt cuộc đang trốn ở đâu?’

Ánh mắt hắn hướng về phía Nghiêm Sở Tổ đang đứng phía sau. Nghiêm Sở Tổ cắn chặt môi và cúi gầm mặt xuống.

Bởi vì nàng thấy vô cùng xấu hổ.

Nàng chưa bao giờ khiến Độc Cao Hoàng cảm thấy thất vọng. Tuy nhiên lần này nàng khiến hắn ta không đạt được mục đích khi bỏ lỡ Lưu Thủy Hoàn, người mà hắn cho rằng là con cá chắc chắn đã câu được. Đó là lý do tại sao nàng không thể tha thứ cho bản thân.

Độc Cao Hoàng bí mật gửi truyền âm cho Nghiêm Sở Tổ.

-Tổ Tổ!

-Vâng!

- Nhất định phải tìm ra hắn và giết hắn. Không được khiến ta thất vọng thêm nữa.

-Vâng!

Mặt Nghiêm Sở Tổ đỏ bừng.

Độc Cao Hoàng nhìn Nam Cung Việt.

“Như đã hứa, trong ba ngày tới Kim Thiên Hội sẽ không khơi mào cuộc chiến trước.”

Nam Cung Việt cau mày trước tuyên bố của hắn.

Nam Cung Việt khẽ nói với tâm phúc đang đứng bên cạnh.

“Mau đi tìm Lưu đại hiệp, nếu tìm được ngài ấy thì chắc chắn có thể lay chuyển Võ Kiếm Liên.”

Trong số các thế lực đang hỗ trợ Kim Thiên Hội, Võ Kiếm Liên có tiềm năng được xếp vào hàng thứ ba. Nếu họ bảo vệ được Lưu Thủy Hoàn thì có thể đẩy Võ Kiếm Liên vào tình thế tự trung chi loạn.

“Ngáppp!”

Nam Thần Vũ ngồi trên ngọn cây và ngáp dài.

Ngồi trên cây suốt một lúc lâu mà không làm gì quả thực vô cùng buồn chán.

Nam Thần Vũ lẩm bẩm, dùng ngón tay dụi mắt.

“Nhớ sư phụ quá đi. Chẹp!”

Đây là lần đầu tiên hắn đi xa lâu như vậy kể từ khi trở thành đệ tử của Phong Tôn.

Mặc dù bị người khác sợ hãi và tránh xa, nhưng y là người bảo vệ vô cùng tốt cho Nam Thần Vũ.

Phong Tôn không những cố gắng bảo vệ Nam Thần Vũ mà còn truyền toàn bộ võ công lại cho hắn nữa.

Võ công của Phong Tôn kinh khủng đến mức Nam Thần Vũ không thể hiểu hết cũng như nắm vững trong một thời gian ngắn. Tuy nhiên Phong Tôn bắt hắn phải học thuộc lòng bằng mọi giá.

Ông luôn nói rằng hắn cứ luyện những thứ cơ bản trước rồi sau này luyện dần lên. Nhờ vậy, tất cả võ công của Phong Tôn đều được Nam Thần Vũ ghi nhớ trong đầu.

Hiện tại năng lực của hắn không đáng kể, nhưng khi hắn lớn hơn và vốn hiểu biết về võ thuật ngày càng sâu sắc thì thành tích sẽ được cải thiện một cách đáng kinh ngạc.

“Sư phụ sẽ bình an vô sự chứ? Liệu có ai làm hại người không?”

Nam Thần Vũ tin chắc rằng Phong Tôn là bất khả chiến bại.

Chính lúc đó.

Nam Thần Vũ đang tự nói chuyện với chính mình đột nhiên trở nên im lặng.

&nbzbfczksp;Bởi vì hắn cảm thấy có gì đó vô cùng kỳ lạ.
Hắn dồn sự tập trung vào mắt và nhìn thẳng về phía trước.

Soạt!

Một thứ gì đó đang di chuyển ở phía xa.

Vào khoảnh khắc nhìn thấy thân hình màu đỏ đến gần và xuyên qua bụi cây, vẻ buồn ngủ trên mặt Nam Thần Vũ biến mất hoàn toàn.

Một võ giả đỏ từ đầu đến chân thì nhất định không phải người bình thường.

‘Là Huyết Quỷ.’

Nam Thần Vũ nhận ra danh tính của đối phương ngay lập tức.

Soạt!

Lúc đó hắn thấy một Huyết Quỷ khác đang tiến đến từ phía bên kia.

Bọn họ nhìn xung quanh như thể vẫn chưa tìm thấy ngôi làng nằm ở đâu.

Họ tiến lên một cách thận trọng rồi trao đổi tín hiệu.

Với tốc độ này, rõ ràng là họ sẽ sớm tìm được ra lối vào làng.

Nam Thần Vũ cầu nguyện một cách nghiêm túc.

‘Làm ơn mau đi qua đi mà.’

Tuy nhiên mong muốn của hắn đã không trở thành hiện thực khi những người trong Huyết Quỷ đã tới phía trước cổng của ngôi làng.

Bọn họ nhìn nhau trong màn sương dày đặc.

Rõ ràng bọn họ đã nhận thấy rằng sương mù dày đặc xuất hiện là không hề bình thường.

Huýt!

Huyết Quỷ huýt một tiếng dài.

Đột nhiên, những thân hình màu đỏ xuất hiện ở khắp nơi.

Bọn họ đi theo tiếng huýt và đến gần lối vào làng.

Chẳng mấy chốc, đám Huyết Quỷ đã kéo tới rất đông ở phía trước ngôi làng đang bị bao phủ trong sương mù dày đặc.

Trong số đó, một võ giả mang tới một cảm giác hoàn toàn áp đảo tiến lên. Không ai khác chính là Huyết Quỷ Quân Đoàn chủ.

Đoàn chủ nhìn màn sương dày đặc một lúc rồi gật đầu với tên Huyết Quỷ đang đứng bên cạnh. Sau khi nhận được tín hiệu, tên đó cẩn thận tiến vào trong màn sương mù.

Sau một lúc lâu vẫn không thấy tên đó quay trở lại.

Một nụ cười lạnh lùng xuất hiện trên khóe miệng của Huyết Quỷ Quân Đoàn chủ.

“Tìm thấy rồi.”

Hắn búng ngón tay và những tên Huyết Quỷ bắt đầu tiến vào màn sương.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 493

Sương mù bao phủ khắp nơi.

Bầu trời, mặt đất đều trở nên trắng xóa.

Đám huyết quỷ chưa từng nhìn thấy sương mù dày đặc như thế bao giờ.

Do lớp sương quá dày nên cảm giác cũng bị hỗn loạn ít nhiều.

‘Là trận pháp.’

Đám huyết quỷ nhanh chóng nhận ra đây chính là một trận pháp vừa được thi triển.

Huyết Quỷ Đoàn chủ liền cười mỉa.

2

‘Lũ ngốc!’

Hắn là người dẫn dắt dzfczkt Huyết Quỷ Quân Đoàn và nhận được sự huấn luyện khắc nghiệt từ Sở Như Nguyệt và Tống Thiên Vũ.

Sở Như Nguyệt và Tống Thiên Vũ đã tái hiện lại những gì họ được chỉ dạy hồi còn ở Không Động. Không những thế họ còn mở rộng việc tu luyện hoàn hảo hơn.

Khi còn ở Không Động, hai người vẫn luôn xem trọng tính hiệu quả cao nhất.

1

Họ biết rõ việc huấn luyện quân tinh nhuệ đến cảnh giới thượng thừa vất vả biết bao nhiêu.

Phiêu Nguyệt, Sở Cách Sơn hay bọn họ đều là những kẻ có tài năng. Mặc dù việc huấn luyện giúp ích rất nhiều nhưng về cơ bản là nhờ tài năng nên họ mới đạt được thành tựu như hiện tại.

Thế nhưng cũng có nhiều người lại không có tài năng như thế. Còn những kẻ có tài thì đang chiếm ưu thế trong các danh môn chính phái.

Dù có mượn sức mạnh của Cửu Long Sát Mạc đi chăng nữa thì Sở Như Nguyệt cũng không thể đảm bảo có được những đứa trẻ tài năng mà nàng muốn.

Vậy nên Sở Như Nguyệt đã thay đổi suy nghĩ.

Nếu không thể đảm bảo những đứa trẻ đạt đến cảnh giới cao nhất thì phải có được lực lượng sức mạnh vượt trội hơn.

Nàng đã bắt nhiều đứa trẻ mồ côi trên giang hồ và Tái Ngoại. Sau đó đưa chúng đến mật thất mà mình đã bố trí.

Tất cả mọi thứ được nàng tính toán kỹ lưỡng theo từng giai đoạn để được hiệu quả cao nhất. 8

Cứ thế huyết quỷ ra đời theo đúng kế hoạch của Sở Như Nguyệt.

Đương nhiên số người chết cũng không đếm xuể. Nhưng Sở Như Nguyệt không bận tâm.

Tiến hành theo đúng kế hoạch thì chắc chắn sẽ có kẻ hy sinh. Không có lý nào nàng phải để tâm đến những điều nhỏ nhặt như thế.

Nàng đã tạo ra một đám huyết quỷ mạnh.

6

Mặc dù không phải thứ tốt nhất, nhưng mỗi thích khách lại sở hữu thực lực đáng kinh ngạc. Nàng đã tạo ra ít nhất là hơn 700 tên huyết quỷ như thế.

Ngoại trừ đám người đã bị Phiêu Nguyệt tiêu diệt và hi sinh trong lúc thu tóm Tân Nguyệt Trang thì số huyết lại còn lại khoảng 400 người.

Trong số đó, 100 người được cử đi truy sát Phiêu Nguyệt. Số còn lại đang chờ để thực thi nhiệm vụ bất cứ lúc nào. 8

Xét đến việc Phiêu Nguyệt đang trọng thương thì số lượng này là quá áp đảo. Thế nhưng, Sở Như Nguyệt biết rõ chỉ bấy nhiêu là không đủ đối với sức mạnh của Phiêu Nguyệt.

Để Tân Nguyệt Trang phát triển ổn định, nàng cần phải có huyết quỷ. Chính vì thế nàng không thể dùng tất cả chúng cho nhiệm vụ lần này.

Trong số các cửa ải Sở Như Nguyệt huấn luyện chúng, đương nhiên cũng có cả trận pháp.

Trận pháp mà nàng dùng phải có khả năng đoạt mạng rất cao.

Để bố trí trận pháp có tên Vô Hạn Sát Huyễn Trận (無限殺幻陣), nàng đã mời đến quân sư giỏi nhất thiên hạ để tham vấn. 1

Đối với đám huyết quỷ đã có kinh nghiệm đối với Vô Hạn Sát Huyễn Trận thì trận pháp này chẳng là cái đinh gì cả.

Một trong những mục đích của trận pháp chính là làm xáo trộn giác quan.

Bằng cách làm sai lệch thông tin khiến phán đoán trở nên thiếu nhạy bén, người ta sẽ không còn tin vào cảm giác của chính mình nữa.

Lúc này sương mù chính là thứ làm xáo trộn giác quan.

Nếu chỉ tập trung vào sương mù sẽ không thu được thông tin cần có.

Đám huyết quỷ liền nhắm mắt lại.

Chúng có thể dùng các giác quan khác để phán đoán mà không cần phải dùng đến mắt.

Phập!

“Khực!”

Đột nhiên lúc này có một âm thanh xé gió vang lên cùng với tiếng rên rỉ.

Đám huyết quỷ vội vàng chạy đến nơi phát ra âm thanh. Thế nhưng chúng có chạy bao lâu cũng không đến được đích.

Rõ ràng âm thanh lúc này ở rất gần chúng.

Phải đến lúc này chúng mới nhận ra trận pháp không phải dạng tầm thường. Chúng cứ nghĩ đây là trận pháp đơn giản, nhưng thật sự nó lại vô cùng tinh vi.

Huyết Quỷ Đoàn chủ có chạy hết hơi cũng không đến được chỗ có tiếng hét. Chẳng những thế mà chúng còn không nhìn thấy đám thuộc hạ bên cạnh.

Bọn chúng luôn di chuyển cùng nhau, nhưng tự lúc nào đã bị tách ra.

Huyết Quỷ Đoàn chủ liền cắn môi.

‘Uy lực của trận pháp mạnh hơn ta nghĩ nhiều.’

Đột nhiên hắn có linh cảm rằng có gì đó không hay xảy ra.

“Khực!”

Lại có tiếng hét vang lên.

Huyết Quỷ Đoàn chủ liền nhận ra đó là giọng của thuộc hạ mình.

Gương mặt hắn lúc này đã trắng bệch.

Rõ ràng những kẻ đang truy sát đã dẫn dụ bọn chúng vào đây và ra tay với đám thuộc hạ.

‘Ngu ngốc!’

Điều này làm hắn càng chắc chắn.

Rằng Phiêu Nguyệt đang ở đây.

Đây chính là trận pháp được thi triển để bảo vệ Phiêu Nguyệt.

Cứ tưởng họ có thủ thuật khác, nhưng hành động của họ lại chứng minh rằng Phiêu Nguyệt đang trốn ở nơi này.

Rầm!

Đột nhiên tiếng giao chiến cùng tiếng nổ lớn vang lên.

Đám người bảo vệ ở đây lại tấn công thuộc hạ của hắn. Tuy nhiên lần này đám thuộc hạ của hắn không dễ bị hạ như thế nữa.

Vài tiếng phòng thủ bắt đầu vang lên.

Dù cuộc chiến đang xảy ra ngay bên cạnh nhưng Huyết Quỷ Đoàn chủ biết rõ dù có xông về phía đó cũng chẳng có ích lợi gì.

Huyết Quỷ Đoàn chủ liền chạy về hướng khác.

Nếu sương mù đã làm hỗn loạn giác quan của hắn thì khả năng cao âm thanh đang diễn ra ở một hướng khác.

Huyết Quỷ Đoàn chủ đụng phải bức tường sương mù hai lần rồi rẽ vào một góc. Và rồi hắn nhìn thấy một tiểu nam tử đang đối phó với thuộc hạ của mình.

Người đang tấn công đám huyết quỷ chính là Nam Thần Vũ.

Có đến ba tên huyết quỷ tập hợp lại nên Nam Thần Vũ không thể xử lý chúng trong một lần được.

Vút!

Huyết Quỷ Đoàn chủ thuận đà giẫm chân xuống đất xông thẳng về phía Nam Thần Vũ.

Nhìn thấy Huyết Quỷ Đoàn chủ xuất hiện, Nam Thần Vũ liền mở to mắt.

Trong đầu hắn biết rằng phải tránh đi, nhưng cơ thể lại bị bao vây bởi đám huyết quỷ.

‘Ta không tránh được.’

Lúc Nam Thần Vũ nghĩ cái chết đang đến gần mình.

Rầm!

Tiếng nổ lên vang lên cũng là lúc Huyết Quỷ Đoàn chủ vận người tránh đi.

Trước mặt hắn là một người rất quen thuộc.

Nam Thần Vũ liền nhận ra hắn ta.

“Huỳnh!”

Đó chính là Đào Diễn Sơn.

“Giao tên này cho ta, đệ xử lý những tên khác đi.”

“Vâng!”

Nam Thần Vũ liền mạnh mẽ đáp lời.

Chẳng biết có phải do Diễn Sơn có được võ công của Quỷ Vương hay không mà ánh mắt của hắn đã trở nên sâu sắc hơn.

‘Nếu có thêm chút thời gian thì tốt rồi, nhưng cũng đáng thử lắm.’

Đào Diễn Sơn liền vận công lực.

Bây giờ hắn đã vận nội công tự nhiên hơn rất nhiều. Đào Diễn Sơn bỗng nhiên hối hận vì không sử dụng sức mạnh này sớm hơn.

‘Hối hận để sau đi, bây giờ ta phải tập trung xử lý tên này mới được.’

Chỉ nhìn thoáng qua cũng biết gã nam nhân trước mặt khác hẳn với đám huyết quỷ kia.

Trước đây hắn sẽ sợ hãi mà rút lui nhưng bây giờ lại khác.

Đào Diễn Sơn nghĩ đây là cơ hội đáng để cho hắn thử một lần.

‘Phải chịu đựng đến khi huỳnh tỉnh lại.’

Chính lúc này.

Huyết Quỷ Đoàn chủ thấy hắn đang phân tâm liền lập tức tấn công.

Đòn tấn công không hề phát ra âm thanh cảnh báo nào.

Chiến đấu trong âm thầm chính là điều cơ bản của một thích khách.

Huyết Quỷ Đoàn chủ là võ giả đạt đến cảnh giới thâm hậu với tư cách là thích khách.

Hắn ta tấn công Đào Diễm Sơn theo cách thức mà thích khách hay làm.

Rầm!

Thế nhưng, đòn tấn công của hắn đã bị quyền của Đào Diễm Sơn chặn lại.

Đây là lần đầu Đào Diễm Sơn chiến đấu với một thích khách đạt đến cảnh giới như Huyết Quỷ Đoàn chủ, nhưng hắn không hề bối rối. Đây chính là kết quả sau khi đi theo Phiêu Nguyệt một thời gian.

Phiêu Nguyệt chính là võ giả đạt đến cảnh giới thượng thừa của thích khách.

Đào Diễm Sơn đã quan sát cách chiến đấu của Phiêu Nguyệt trong thời gian dài nên có thể bình tĩnh ngăn chặn đòn tấn công của Huyết Quỷ Đoàn chủ.

Trái lại người đang bàng hoàng chính là Huyết Quỷ Đoàn chủ.

Hắn không ngờ một tiểu nam tử lại chặn được đòn tấn công của hắn dễ dàng như thế. Chẳng biết tiểu nam tử đã dùng thủ pháp gì nhưng việc ngăn chặn thế này cũng thật tự nhiên.

Thời gian càng trôi qua, đối ứng của Đào Diễm Sơn càng mượt mà hơn.

Ánh mắt Huyết Quỷ Đoàn chủ đã lạnh đi mấy phần.

Hắn tức giận bản thân vậy mà không thể xử lý được một tên nhãi ranh.

‘Ta nhất định sẽ giết ngươi.’

Huyết Quỷ Đoàn chủ cắn chặt môi rồi dòn ép Đào Diễm Sơn dữ dội hơn.

Lúc ấy, Ân Diệu ở trên một cây cao quan sát hết thảy tình hình rồi lẩm bẩm.

“Ta phải thay đổi trận pháp thôi.”

Đám huyết quỷ vốn đã bị tách ra bởi mê cung.

Mê cung đã ngăn đám huyết quỷ tìm ra phương hướng. Thế nhưng chỉ bấy nhiêu thì không đủ.

Hiện giờ đám huyết quỷ có lẽ đang dần quen với mê cung này và sắp tìm ra cửa thoát thân. Cứ đà này chúng sẽ thoát khỏi mê cung mất.

Việc thay đổi phương hướng trận pháp đã được kích hoạt cũng là mạo hiểm đối với Ân Diệu. Nhưng nàng không còn lựa chọn nào khác.

Bây giờ không phải lúc nàng nghi ngờ chính mình.

Nàng nhất định phải làm cho bằng được.

Ân Diệu nhảy từ trên cây xuống.

Trong tay nàng có mười cành cây.

Đó chính là thứ nàng đã chuẩn bị sau khi thi triển trận pháp.

Ân Diệu nhanh chóng cắm cọc vào trong cửa thoát thân của mê cung.

Phập! Phập!

Thoạt nhìn trông như Ân Diệu đang tùy ý cắm chướng xuống đất, nhưng thật ra Ân Diệu đã cắm chướng vào chỗ có khí lực mạnh nhất.

Lúc nàng cắm cọc xuống, sương mù bắt đầu chuyển động dữ dội.

“Khực!”

Đột nhiên khoe miệng Ân Diệu chảy ra một dòng máu tươi.

Việc thay đổi trận pháp đã khiến nàng bị phản phệ nghiêm trọng.

Chính vì thế, chân nàng không ngừng run lên.

Tim đập mạnh, khí huyết bắt đầu hỗn loạn, đầu cũng vầng hết cả lên.

Dù thế Ân Diệu vẫn cố chịu thống khổ mà hoàn thành trận pháp. Thế nhưng trước khi nàng kịp cắm cây cọc cuối cùng, có hàng chục tên huyết quỷ xuất hiện.

Chúng nhìn thấy cây cọc trong tay Ân Diệu liền tỏa ra sát khí đàng đàng.

Đương nhiên chúng biết Ân Diệu đang định làm gì.

Vút!

Chúng giẫm chân xuống đất tấn công Ân Diệu.

Có hơn chục võ giả đang tấn công tới nhưng không có âm thanh nào vọt ra cả.

Vút!

Tất cả âm thanh có thể nghe là tiếng vung kiếm xé không khí.

“Chắc!”

Ân Diệu tặc lưỡi rồi dùng cây cọc ngăn chặn chúng.

Keng!

Tiếng cọc và kiếm vang lên không ngừng.

Ân Diệu đã vận nội công vào cây cọc, nếu không chúng đã bị cắt phăng ngay lập tức.

Phập!

Một tên huyết quỷ đã bỏ mạng dưới cây cọc của Ân Diệu.

Dù đồng liêu vừa chết ngay trước mắt nhưng đám huyết quỷ vẫn không tỏ ra bất cứ thái độ nào.

Chúng chạy như điên về phía Ân Diệu tựa như một lũ vô hồn.

Ân Diệu thi triển tuyệt kỹ của Tiểu Lôi Âm Tự chống lại đòn tấn công của đám huyết quỷ.

Một mình đấu với chín người tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng gì.

Một vài trong số chúng đã rời khỏi vị trí và xông vào nhà nơi Phiêu Nguyệt đang trị thương.

“Ngươi định đi đâu?”

Ân Diệu phóng cây cọc chặn chúng lại.

Đám huyết quỷ đành quay lại vị trí rồi tấn công Ân Diệu.

Chúng đương nhiên biết.

Mục tiêu của chúng là Phiêu Nguyệt ở trong ngôi nhà kia.

Vậy nên Ân Diệu đang cố liều mạng ngăn cản chúng.

Chính lúc này.

Bốn tên huyết quỷ khác lại thoát khỏi đám sương mù.

Chúng đã ra khỏi mê cung và kéo đến chỗ nàng.

Đám huyết quỷ đang đối phó với Ân Diệu liền ra hiệu với chúng.

Chúng lập tức hiểu ý đám đồng liêu.

Đám huyết quỷ mới thoát ra lập tức xông vào căn nhà.

Ân Diệu khẽ cắn chặt môi.

‘Có thể không đây?’

Nàng lập tức lắc mạnh đầu.

Giờ không phải lúc để suy nghĩ.

Nàng liền thi triển võ công.

“Á! Là Ba Lăng Cửu Thiên Ma Dao (波浪九天魔刀).”

Đây là đao pháp tuyệt đỉnh nhất của Tiểu Lôi Âm Tự.

Vút!!

Đao cang xanh thẫm hệt như một tấm lưới khổng lồ.

Đao cang nhanh chóng bao phủ đám huyết quỷ.

Đám huyết quỷ chỉ biết mở to mồm rồi dần gục ngã như lâu đài cát.

Một cỗ sức mạnh vô cùng khủng khiếp.

Thế nhưng Ân Diệu lại không thể vui mừng nổi.

“Khực!”

Vì phải thi triển đao pháp cao cấp nhất của Tiểu Lôi Âm Tự nên nàng đã bị nội thương nghiêm trọng. Nàng nôn ra một ngụm máu đen ngòm.

Toàn thân nàng không còn chút sức lực nào, đến cả nhấc một ngón tay cũng khó khăn. Thế nhưng nàng vẫn cố gắng hoàn

toàn trận pháp. Có điều cây cọc quan trọng nhất đã không thấy đâu.

Nó không chịu được đao cương khủng khiếp nên đã gãy mất rồi.

Lúc này đám huyết quỷ lại thoát ra khỏi sương mù.

“Chậc!”

Ân Diệu cắn chặt môi đến bật cả máu rồi vực người dậy.

494

Bên ngoài ồn ào.

Tuy không nghe được tiếng ai la hét, nhưng âm thanh đổ vỡ lại không ngừng vang lên.

Thỉnh thoảng lại có tiếng hô của Ân Diệu và Nam Thần Vũ.

“Thì ra cuộc chiến với thích khách là như thế này sao.”

Đôi mắt thần y khẽ chùng xuống.

Những người ngoài kia cho đến lúc chết vẫn không hề hét lên dù chỉ một lần. Nếu có thì cũng là tiếng hét của đau đớn đến tột cùng diễn ra trong tích tắc.

Những người kia vốn là những người tàn bạo.

Nếu trở thành kẻ địch của những người đó, lão sẽ không thể ngủ ngon cho đến hết đời này.

Tuy lão đã trải qua biết bao nhiêu khó khăn, nhưng lão không hề muốn trở thành kẻ địch của đám người đó.

Nếu biết được lão có liên quan, Huyết Quỷ chắc chắn sẽ không để yên cho lão.

“Tất cả mọi chuyện đều do hấn mà ra ư.”

Thần y nhìn xuống Phiêu Nguyệt với những chiếc ngân châm đang cắm khắp người.

Phiêu Nguyệt vẫn còn bất tỉnh.

Trên cơ thể trắng nõn của hấn có vô số vết thương.

Thần y đã bôi Kim Sang Dược lên những vết thương cho Phiêu Nguyệt. Kim Sang Dược cho thần y luyện chế có hiệu quả rất tốt với việc điều trị ngoại thương.

Những vết thương được bôi Kim Sang Dược lên lúc này đã đóng thành vảy.

“Phù!”

Thần y thở dài một hơi.

Lão đã làm hết mọi thứ mà lão có thể làm.

Lão đã truyền máu của Nam Thần Vũ vào người Phiêu Nguyệt, Sinh Tử Hồi Hồn Đại Pháp cũng đã được thi triển.

Phần còn lại là dựa vào ý chí và khả năng phục hồi của Phiêu Nguyệt.

Ý chí của Phiêu Nguyệt càng mạnh thì khả năng phục hồi càng lớn. Thời gian hãn tỉnh dậy có thể rút ngắn lại.

Lão y vọng Phiêu Nguyệt không tỉnh dậy quá muộn.

Rầm!

Tiếng ồn ào ở ngoài càng lúc càng rõ.

Đây không phải là tín hiệu tốt.

Bởi vì điều đó chứng minh kẻ địch đang đến gần.

Nam Thần Vũ, Đào Diễn Sơn và Ân Diệu đã chiến đấu để chống lại kẻ địch bằng tất cả sức lực của bọn họ.

Nhờ có mê hồn trận mà bọn họ có thể kéo dài thời gian đến lúc này.

Đã đến lúc mọi thứ chạm đến giới hạn.

Ngày càng nhiều người tránh né được Nam Thần Vũ thông qua được mê hồn trận khiến cho áp lực đè nặng lên vai người đang ở tuyến phòng thủ cuối cùng là Ân Diệu.

Quý Nha cũng ngẩng đầu lên và thè lưỡi liên tục.

Lần đầu tiên Quý Nha dao động như thế này.

Uỳnh!

Ai đó đâm thẳng vào tường rồi lăn vào phòng.

“Khụ!”

Người bị văng lên tường và thổ huyết chính là Ân Diệu.

“Ân Diệu!”

Thần y vội vàng chạy tới bên Ân Diệu.

Ân Diệu cố gắng đứng dậy nhưng chân của tiểu nữ tử lúc này đã không còn sức.

Giương mặt Ân Diệu trở nên tái mét, hãn tiểu nữ tử đã bị nội thương rất nghiêm trọng.

Thần y vội vàng cho Ân Diệu uống Cứu Mệnh Điều Thương Đan.

Ân Diệu nuốt viên đan dược rồi nhìn về bức tường đã thủng một lỗ.

Cộc! Cộc!

Bọn Huyết Quỷ bước vào phòng qua lỗ hổng trên tường.

Bọn họ nhìn Ân Diệu một lúc rồi nhìn qua Phiêu Nguyệt đang nằm trên sàn.

Một sự vui vẻ dấy lên trong ánh mắt của bọn họ.

Cuối cùng thì bọn họ cũng đã đạt được mục tiêu của mình.

Chỉ cần giết được Phiêu Nguyệt, nhiệm vụ của họ xem như đã kết thúc.

Giết một người đang trong trạng thái không bị như thế này là một việc dễ như trở bàn tay.

Xoẹt!

Bọn họ đồng loạt rút kiếm rồi nhắm vào Phiêu Nguyệt.

“Không được!”

Thần y hét lên, nhưng đám người kia chẳng buồn quan tâm đến lão.

Lão nhắm nghiền mắt vì không thể nào chứng kiến được thảm cảnh sắp xảy ra. Nhưng đã một lúc trôi qua mà xung quanh không có tiếng động gì cả.

Tiếng chém của kiếm cũng không, tiếng thét của Phiêu Nguyệt cũng không.

Thần y chậm chậm mở mắt ra. Đập vào mắt lão là hình ảnh những thanh kiếm đâm vào Phiêu Nguyệt đang rung lên không ngừng như bị động kinh.

Miệng bọn họ sùi bọt mép. Cơ thể họ loạn choạng.

“Thì ra là Quỷ Nha.”

Thần y ngay lập tức nhận ra nguồn cơn của mọi việc.

Quỷ Nha lúc này đang cắm vào chân của nam nhân đứng ở sau cùng. Nó đã cắm vào chân của đám Huyết Quỷ có mặt ở trong phòng mà bọn họ không hề hay biết.

Bởi vì Quỷ Nha quá nhỏ nhắn nên đám người kia không thể nhìn thấy nó. Và cái giá phải trả của bọn họ chính là cái chết.

Đám người Huyết Quỷ đồng loạt ngã xuống.

Bọn họ đến thời gian vận công để giải độc khí cũng không có.

Tuy đám Huyết Quỷ đã chết, nhưng đám người của thần y vẫn chưa thể an tâm được.

Uỳnh!

Một nửa ngôi nhà bị thổi bay trong chớp mắt.

Chính đám Huyết Quỷ đã thổi bay ngôi nh&agrabzfczkve;.

“Tỷ!”

Nam Thần Vũ từ đâu bay tới đứng chặn trước Ân Diệu và Phiêu Nguyệt.

Toàn thân Nam Thần Vũ cũng nhuộm đỏ cả máu.

Hắn thực sự đã làm hết sức mình để ngăn chặn đám Huyết Quỷ lại nhưng bọn chúng quá đông, một mình hắn không thể nào ngăn cản hết bọn chúng được.

Nam Thần Vũ cũng đã bị thương nặng.

Đám người Huyết Quỷ xuyên qua làn sương mù và xuất hiện trước mặt bọn họ.

Tuy Nam Thần Vũ cùng Ân Diệu đã xử lý khá nhiều nhưng số lượng kẻ địch lúc này vẫn còn khoảng năm mươi người. Bọn

họ đã thông qua được hoàn toàn mê hồn trận và xuất hiện ở đây.

Đào Diễm Sơn lúc này vẫn đang đánh nhau ác liệt với Huyết Quỷ Đoàn chủ trong mê hồn trận.

Vậy nên lúc này bọn họ không thể trông đợi vào Đào Diễm Sơn được.

Ân Diệu thở dài rồi khẽ lẩm bẩm.

“Có lẽ số ta đã tận.”

“Tỷ tỷ!”

“Nhưng ta nhất quyết không chịu nằm yên chịu trận cho tới lúc chết đâu.”

Vẻ mặt của Nam Thần Vũ cứng lại khi nghe những lời Ân Diệu nói.

Vèo!

Huyết Quỷ đồng loạt lao tới.

Mục tiêu của họ là Phiêu Nguyệt.

Bọn họ còn chẳng thèm liếc mắt đến Ân Diệu và Nam Thần Vũ.

“Không được!”

“Huynhhhhhh!”

Rầm!

Một âm thanh chói tai phát ra khi tiếng hét của ca hai vang lên.

Đó cũng là lúc đầu của đám người Huyết Quỷ đứng ở phía trước lìa khỏi cổ.

Đám Huyết Quỷ ngạc nhiên dừng lại.

“Kẻ nào dám động đến nam nhân của ta vậy?”

Một nữ nhân mặc y phục đỏ xuất hiện thành linh trước Phiêu Nguyệt y như một bóng ma. Trên tay nàng là thanh phi đao nhỏ đầy máu.

Thanh phi đao ấy chính là thứ đã khiến cho đầu của đám người kia lìa khỏi cổ.

Nữ nhân kia dung mạo có vẻ rất bình thường nhưng không hiểu sao nàng lại có một sức thu hút kỳ lạ. Nàng mỉm cười rồi xoay thanh phi đao của mình.

Nụ cười lạnh của nàng khiến cho đám Huyết Quỷ nao núng.

Bản năng bọn họ mách bảo rằng nữ nhân trước mắt chính là đồng loại của họ.

Ân Diệu thận trọng hỏi nữ nhân kia.

“C... cô là ai?”

Một hình vòng cung vẽ lên trên đôi môi đỏ mọng của nàng.

“Ta là ý trung nhân của chàng ấy.”

“Sao ạ?”

Ân Diệu mở to mắt ngạc nhiên trước câu trả lời của nữ nhân nọ.

Nữ nhân kia thấy vậy liền cười rồi nói.

“Tên ta là Hồng Lệ Tuyết.”

“Hồng Lệ Tuyết?”

“Cũng chính là Tân Bách Quỷ Liên Chủ.”

“Bách Quỷ... Liên Chủ?”

Ánh mắt của Ân Diệu khẽ dao động.

Ân Diệu không biết Hồng Lệ Tuyết là ai nhưng không thể nào không biết được Bách Quỷ Liên được.

Cho đến khi Phiêu Nguyệt xuất hiện, Bách Quỷ Liên được mệnh danh là tổ chức thích khách đệ nhất thiên hạ.

Đôi mắt của Tân Bách Quỷ Liên Chủ dán chặt vào đám người Huyết Quỷ.

Nàng ngay lập tức nhíu mày.

Bởi nàng có thể ngửi được mùi của đồng loại.

‘Không! Bọn này hôi quá.’

Những thích khách sẽ phải tẩy sạch mùi cơ thể bốc ra từ cơ thể họ.

Bởi vì khi sát hành, mục tiêu thường sẽ có những người có khứu giác rất tốt. Nếu bị mục tiêu phát hiện thì mạng của họ cũng không còn chứ đừng nói là sát hành thành công.

Bởi vậy nên những thích khách thường có xu hướng xóa bỏ không chỉ mùi hương mà những đặc điểm nhỏ nhất của họ.

Những thích khách đã sống sót và hoàn thiện bản thân trong một thời gian dài sẽ không phát ra bất kỳ mùi hương nào.

Nhưng đám thích khách trước mặt nàng lại tỏa ra mùi hôi thối thoang thoảng. Người bình thường có lẽ không cảm nhận được, nhưng một thích khách như nàng thì có thể ngửi thấy mùi thối đó rất rõ ràng.

Đến một thích khách tầm thường thôi cũng có thể ngửi thấy nó huống chi là một thích khách đã đạt đến cảnh giới cao như Hồng Lệ Tuyết.

‘Chắc bọn chúng được nuôi dưỡng cấp tốc rồi. Vì vậy tốc độ phát triển quá nhanh nên bọn chúng mới không nhận ra những điều cơ bản mà bọn chúng phải làm là gì.’

Ánh mắt của Hồng Lệ Tuyết tỏa ra đầy sát khí.

Nàng đã theo con đường thích khách từ nhỏ nên nàng rất tự vào về nghề nghiệp của mình.

Những người khác có thể xem đây là một nghề thấp hèn, nhưng trong thích khách cũng có “đạo”.

“Đạo” của thích khách.

Chuyện này nghe thì có vẻ buồn cười.

Vì thật vô lý khi đi tìm chữ “đạo” trong công việc được tạo ra để giết chết người khác. Nhưng nếu không tự lừa dối bản thân thì sẽ không chịu đựng được.

Hồng Lệ Tuyết nhìn vào Huyết Quỷ với ánh mắt không có chút cảm xúc. Dĩ nhiên là cảnh giới càng cao thì càng giỏi trong việc che giấu cảm xúc của mình. Nhưng che giấu giỏi không có nghĩa là không có cảm xúc.

Nhưng Huyết Quỷ không hề cảm nhận được bất kỳ cảm xúc nào ở nàng cả.

Nàng như một sự tồn tại hoàn toàn không có cảm xúc vậy.

“Hừm! Thật là khó xử mà. Lâu lâu ta mới đến thăm chàng ấy một lần mà không ngờ lại có những kẻ hung ác đang tụ tập lại như thế này. Để ta đưa ra một gợi ý cho các ngươi nhé? Tốt nhất là hãy rời khỏi đây đi. Nếu bây giờ chịu lùi lại thì ta sẽ cho các ngươi một con đường sống.”

“ ... ”

Huyết Quỷ không trả lời.

Bọn họ vẫn tiếp tục vung kiếm tiến về phía trước như thể không nghe thấy mấy lời cảnh cáo của Hồng Lệ Tuyết.

Hồng Lệ Tuyết khẽ thở dài.

“Hãy! Các ngươi vẫn ngoan cố như vậy sao? Vậy thì ta sẽ giúp các ngươi rời khỏi thế giới này.”

Tách!

Hồng Lệ Tuyết búng tay.

Xoẹt!

Ngay lúc đó, những bóng đen lặng lẽ xuất hiện sau lưng đám người Huyết Quỷ mà không có chút tiếng động.

Nam Thần Vũ cùng Ân Diệu trở mắt kinh ngạc.

Bọn Huyết Quỷ khi nhìn thấy vẻ mặt ấy của hai người mới nhận ra phía sau bọn họ đang có ai đó.

“ ... ”

Khi Huyết Quỷ quay đầu lại nhưng những bóng đen đó đã lao vào tấn công họ.

Xoẹt!

Vài Huyết Quỷ mất mạng trong chớp mắt. Nhưng nhờ vậy mà những Huyết Quỷ còn lại mới có thể phản kích.

Keng keng keng!

Kiếm cùng kiếm va vào nhau, âm thanh kim loại vang lên không ngừng.

Không có một tiếng la hét.

Cuộc chiến diễn ra trong im lặng.

“Ôi trời!”

“Ha!”

Nam Thần Vũ cùng Ân Diệu không kìm được mà bật thành tiếng.

Lần đầu tiên hai người họ được chứng kiến một cảnh tượng như thế này.

Những người kia đang nhằm lấy mạng nhau nhưng bọn họ không hề phát ra một tiếng động nào. Điều này khiến Nam Thần Vũ cùng Ân Diệu cảm thấy thật khó hiểu.

“Cuộc chiến của những thích khách là đây sao?”

Nam Thần Vũ không thể ngậm được mồm.

Những bóng đen đang chiến đấu với Huyết Quỷ là thuộc hạ của Hồng Lệ Tuyết.

Hắc Sát Đội.

Họ là những thích khách ưu tú hộ vệ Bách Quỷ Liên Chủ.

Họ được nuôi dưỡng để bảo vệ và chỉ nghe lệnh của Bách Quỷ Liên Chủ.

Đến những cao thủ của Bách Quỷ Liên là Thập Huyết Sát cũng không dám coi thường Hắc Sát Đội.

Hắc Sát Đội hành động, điều đó có nghĩa là Hồng Lệ Tuyết đã thực sự trở thành chủ nhân mới của Bách Quỷ Liên.

Xoẹt xoẹt!

Kiểm quang lóe lên trong không trung.

Mỗi lần kiểm quang lóe lên là lại có người trong đám Huyết Quỷ ngã xuống.

Huyết Quỷ Quân Đoàn chắc chắn là những cao thủ đã đạt đến một cảnh giới nhất định. Nhưng Hắc Sát Đội là những người chuyên đi bắt thích khách.

Bách Quỷ Liên Chủ đứng ở vị trí cao nhất trong giới thích khách.

Bách Quỷ Liên Chủ có thể triệu tập vô số thích khách nhưng cũng có thể mất mạng dưới tay rất nhiều thích khách.

Có rất nhiều thích khách nhắm đến Bách Quỷ Liên Chủ. Và nhiệm vụ cơ bản của Hắc Sát Đội chính là bảo vệ Bách Quỷ Liên Chủ khỏi đám người đó.

Xoẹt!

Bọn họ giết Huyết Quỷ như đao phủ giết trâu bò.

Nhưng cũng không dễ dàng gì. Dù sao thì sức mạnh của Huyết Quỷ cũng rất ghê gớm nên thành viên của Hắc Sát Đội cũng đang chết dần.

Người giết hay người bị giết không một ai mở miệng.

Cuộc chiến trong thâm lặng cứ thế mà kéo dài đến tận một lúc lâu sau đó.

495

Cuộc chiến giữa Huyết Quỷ Đoàn Chủ và Đào Diễm Sơn diễn ra rất khốc liệt.

Cả hai người đụng độ nhau với tất cả nguồn sức mạnh mà cả hai sở hữu.

Trên cơ thể của họ có không ít vết thương. Đó là vết thương gây ra cho nhau.

Có những vết thương chí mạng xuất hiện ở cổ và ngực, đến mức chỉ cần lệch một chút thôi là đã có thể kết liễu được nhau.

‘Tên tiểu tử này mạnh mẽ thật.’

Huyết Quỷ Đoàn Chủ không thể không thán phục.

Nếu không phải là kẻ thù thì Huyết Quỷ Đoàn Chủ chắc chắn sẽ vỗ tay khen ngợi khi nhìn thấy các bộ phận tuyệt vời trên cơ thể của Đào Diễm Sơn. Mặc dù vẫn còn thô, nhưng nếu điều chỉnh lại một chút nữa thì hẳn hoàn toàn có khả năng trở thành tuyệt đại cao thủ giới giang hồ.

Nếu để Đào Diễm Sơn sống, chắc chắn sẽ có hậu quả xảy ra.

‘Hôm nay nhất định phải giết người.’ 2

Huyết Quỷ Đoàn Chủ tập trung công lực vào thanh kiếm.

Kiểm khí và kiểm Cang vẫn chưa được hình thành.

Việc một thích khách thi triển tuyệt kỹ một cách lộ liễu là một điều đại dột.

Thích khách về cơ bản là vô ngân.

1

Thay vì khoe khoang nội khí ra bên ngoài, mà việc ngưng tụ thêm và tăng cường uy lực chính là võ công của thích khách.

Xích Phi Xà Kiếm.

Kiểm công mà y đã học cũng là một trong những võ công như vậy. Kiếm công của thích khách để giành chiến thắng chỉ với một đòn. Đào Diễm Sơn siết chặt nắm đấm trước khí thế của Huyết Quỷ Đoàn Chủ.

Theo bản năng, hắn nhận ra rằng có điều gì đó không bình thường sắp xảy đến.

‘Liệu ca ca sẽ bình an vô sự chứ?’

8

Trong khoảnh khắc đó, Phiêu Nguyệt chính là niềm an ủi duy nhất hiện lên trong suy nghĩ của Đào Diễm Sơn.

Hiện tại, hắn không còn cách nào khác ngoài việc tin tưởng Nam Thần Vũ và Ân Diệu.

Ngay lúc đó.

‘Có sơ hở!’

Huyết Quỷ Đoàn Chủ nhận ra Đào Diễm Sơn đang suy nghĩ lơ đãng, liền công kích.

Khi Đào Diễm Sơn định thần trở lại, thanh kiếm của Huyết Quỷ Đoàn Chủ đã ở ngay trước ngực của hắn.

6

Phải đến lúc đó hắn mới nhận ra sơ suất của mình, nhưng đã quá muộn để phản ứng lại.⁸

Đào Diễm Sơn mắt tròn tròn để chuẩn bị đón nhận cơn đau. Nhưng thanh kiếm của Huyết Quỷ Đoàn Chủ đã dừng lại ngay trước ngực hắn.

Lúc này, không phải là do Huyết Quỷ Đoàn Chủ nảy sinh lòng trắc ẩn mà muốn tha cho Đào Diễm Sơn.

1

Việc bỗng dừng thanh kiếm ngay trước ngực của Đào Diễm Sơn không phải là ý định của y.

Hàng chục thanh kiếm xuyên qua màn mây mù.

Hàng chục thanh kiếm cắm chặt vào cổ, ngực, cánh tay và chân của Huyết Quỷ Đoàn Chủ. Chủ nhân của thanh kiếm đã bị che khuất bởi màn mây mù.

Chỉ cần di chuyển một chút những thanh kiếm ấy cũng có thể cứa đứt mạch máu trên thân thể của Huyết Quỷ Đoàn Chủ.

‘Cái gì vậy?’

Đôi mắt của Huyết Quỷ Đoàn Chủ bị lung lay.

Y hoàn toàn không để ý cho đến khi thanh kiếm chạm vào người.

Đó là một cảnh tượng mà nếu không trực tiếp trải nghiệm thì y tuyệt đối sẽ không tin nó có thể xảy ra.

Sát pháp cùng với cảm giác của y tuyệt đối đến mức y có thể trở thành Đoàn chủ của Huyết Quỷ Đoàn. Vì điều đó mà y rất tự hào về bản thân mình.

Y không thể tin được chuyện có một ngày y không thể cảm nhận được bất kỳ dấu hiệu gì của kẻ muốn tiếp cận mình, cho đến khi lưỡi kiếm của chúng đã cận kề bên y.

Trong khoảnh khắc đó, sương tan.

Một cơn gió từ đâu thổi đến xua tan đi đám mây mù. Ngay sau đó, những kẻ ẩn mình trong làn mây mù cũng lộ diện

Hơn một chục người mặc áo choàng đen tiếp cận Huyết Quỷ Đoàn Chủ và dí kiếm vào người y.

“Ặc!”

Đào Diễm Sơn chứng kiến cảnh tượng đó mà buột miệng thốt ra thành lời.

Tự lúc nào mà toàn thân hấn nổi da gà.

Cách mà thích khách khuất phục thích khách thật khó tin.

Lúc đó, một lão nhân lùn bước ra khỏi làn mây đang mờ dần.

Trên mặt lão đầy vết đồi mồi, lưng hơi cong và trên người lão nhân đang chống gậy không cảm nhận được bất kỳ nguồn khí thế nào. Tuy nhiên, ngay khi nhìn thấy lão, Đào Diễm Sơn cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Ông lão nhìn chằm chằm Hắc Sát Đội vừa chế áp được Huyết Quỷ Đoàn Chủ.

Huyết Quỷ Đoàn Chủ lên tiếng.

“Các người là ai?”

Trong khoảnh khắc, một nụ cười nhạt hiện lên trên môi lão nhân.

“Họ được gọi với cái tên Hắc Sát Vô Ảnh Đội. Là những kiếm khách bảo vệ Bách Quỷ Liên Chủ.”

“Bách Quỷ Liên? Sao các ngươi lại làm như vậy?”

Huyết Quỷ Đoàn Chủ tỏ ra vô cùng ngạc nhiên. Bởi vì Bách Quỷ Liên và Cửu Long Sát Mạc vốn là mối quan hệ hợp tác đôi bên.

Nếu Cửu Long Sát Mạc ủy thác, nhất định Bách Quỷ Liên sẽ hoàn thành xuất sắc.

Huyết Quỷ Đoàn Chủ biết rõ chuyện này vì đã có rất nhiều lần y trực tiếp đứng ra làm việc với Bách Quỷ Liên.

Vì vậy, sự xuất hiện của họ ở đây khiến y không thể hiểu được.

“Phản bội à?”

“Sao lại nói đến chữ phản bội? Quan hệ đôi bên của chúng ta suy cho cùng cũng chỉ là trên khế ước mà thôi.”

“Các người dám phá bỏ khế ước sao? Bách Quỷ Liên?”

“Đó là tâm nguyện của Liên chủ.”

“Tâm nguyện? Vậy có nghĩa là đã đổi Liên chủ rồi sao?”

“Haha! Chuyện là thế đấy. Vì thế mong các người thông cảm.”

Huyết Quỷ Đoàn Chủ méo xệch mặt đi trước câu nói của lão nhân lùn.

“Hãy gọi Liên chủ. Ta sẽ trực tiếp nói chuyện. Ta sẽ buộc hẳn phải chịu trách nhiệm khi dám can thiệp vào chuyện riêng của Cửu Long Sát Mạc.”

“Nói nhiều nhỉ.”

“Gì cơ?”

“Thích khách mà lại thích lắm lời. Cũng chẳng phải chuyện hay ho gì cho cam.”

“Ặc!”

Lão nhân phẩy tay như thể không còn muốn bàn gì thêm nữa.

Trong khoảnh khắc đó, Hắc Sát Đội di chuyển kiếm.

Soattttt!

Mười thanh kiếm cắt rời thân thể Huyết Quỷ Đoàn Chủ.

Cơ thể của Huyết Quỷ Đoàn Chủ bằm ra thành chục mảnh, rồi gục xuống.

Đào Diễm Sơn vô cùng kinh ngạc khi chứng kiến cảnh tượng đó.

Lão nhân nhìn thấy Đào Diễm Sơn rồi nhẹ nhàng tiến đến.

“Xin lỗi vì đã làm các vị ngạc nhiên.”

“À, vâng!”

“Tiểu nhân đây tên là Sát Lão.”

“Sát Lão sao?”

“Vâng! Như các vị thấy, tiểu nhân chỉ là một lão già lụ khụ sắp về vườn. Bây giờ đã già rồi nên không còn sức cầm kiếm nữa.”

Nghe Sát Lão nói mà Đào Diễm Sơn nuốt ực nước bọt một hơi.

‘Gì mà không còn sức chứ.....’

Thậm chí hắn còn không thể cảm nhận được sự tồn tại của lão cho đến khi lão xuất hiện. Nếu Sát Lão mà có ý định giết hắn thì có lẽ hắn cũng đi đời rồi.

Cho đến bây giờ mồ hôi lạnh vẫn đang chảy dọc sống lưng hắn.

Sát Lão trịnh trọng nói.

“Chắc hẳn lúc này bên trong cũng đã được dọn dẹp hết rồi. Các vị mau vào bên trong.”

“Vâng!”

Đào Diễm Sơn vừa gật đầu vừa di chuyển. Tuy nhiên, hắn vẫn chưa rũ bỏ mọi cảnh giác xung quanh mình.

Tuy đã nhận được sự giúp đỡ kịp thời, nhưng hắn không chắc chắn rằng lão và những người khác đứng về phía hắn. Vừa nghĩ Đào Diễm Sơn vừa đi theo Sát Lão.

Khi hắn vừa bước chân ra khỏi Mê Lộ Trận, một quang cảnh ghê rợn đã chào đón hắn.

Tất cả các Huyết Quỷ thoát ra khỏi Mê Lộ Trận và xâm nhập vào bên trong đều đã chết.

“Hừm!”

Đào Diễm Sơn khẽ thở dài.

Lúc đó, Ân Diệu tiến lại gần Đào Diễm Sơn.

“Không sao chứ?”

“Ồ? Vâng!”

“May quá.”

Ân Diệu thở phào nhẹ nhõm.

Phải đến lúc đó, Đào Diễm Sơn mới định thần được.

Sát Lão đi ngang qua Đào Diễm Sơn và tiến đến chỗ Hồng Lệ Tuyết.

“Tất cả đã được sắp xếp xong. Thưa Liên chủ.”

“Vất vả rồi.”

“Cũng không có gì to tát cả.”

Sát Lão mỉm cười.

Lão nhìn Hồng Lệ Tuyết với biểu cảm như thể đang nhìn cháu gái.

“Xin lỗi vì đã làm phiền lão.”

“Đừng nói thế. Bất cứ khi nào Liên chủ cần, hãy ra lệnh. Không cần phải xin lỗi đâu. Đó là quyền hạn của Liên chủ mà. Không phải chúng ta nên đi vào trong đó sao?”

Sát Lão thoáng nhìn vào nhà.

Hồng Lệ Tuyết gật đầu và bước đi. Sát Lão lặng lẽ nhìn phía sau lưng nàng khi nàng đi vào nhà.

Bụp!

Cuối cùng, khi nàng đóng cửa và khuất bóng, Sát Lão mới nhìn Ân Diệu.

“Mọi người vất vả rồi. Hắc Sát Đội của chúng tôi sẽ đứng canh chừng ở bên ngoài. Mọi người cứ nghỉ ngơi cho thoải mái.”

“Không sao đâu ạ.”

“Không sao đâu, các con ta đã hoàn toàn nắm quyền kiểm soát xung quanh rồi, hãy nghỉ ngơi đi. Nếu các người thấy không thoải mái thì ta sẽ bị Liên chủ mắng mạt.”

“Ta không nghĩ là lão sẽ bị mắng đâu.....”

Ân Diệu thở dài.

Sát Lão mỉm cười mà không nói lời nào.

Hồng Lệ Tuyết cẩn thận mở cửa và đi vào trong phòng.

Trong phòng tràn ngập mùi thuốc.

Thần Y từ nãy đến giờ vẫn đang quan sát Phiêu Nguyệt, quay đầu lại nhìn.

“Những đứa trẻ bên ngoài sẽ ra sao đây?”

“Đừng lo. Vì bọn trẻ vẫn bình an vô sự.”

“May quá.”

Thần Y thở phào nhẹ nhõm.

Lão để ý thấy Hồng Lệ Tuyết không hề có ác ý gì. Hồng Lệ Tuyết vừa ngồi cạnh Thần Y vừa hỏi.

“Tình trạng của huynh ấy thế nào rồi?”

“Ta đã làm tất cả những gì có thể. Phần còn lại phụ thuộc vào ý chí của hắn.”

“Nếu vậy thì không sao.”

“Tại sao ngươi chắc chắn như vậy?”

“Bởi vì huynh ấy là người có ý chí mạnh mẽ nhất mà ta từng biết. Ta chưa từng thấy ai có ý chí mạnh mẽ hơn huynh ấy.”

“Vậy sao? Cũng phải.....”

Thần Y gật đầu.

“Lão nói rằng lão đã làm hết mọi thứ có thể sao?”

“Đúng vậy.”

“Vậy từ bây giờ ta sẽ chăm sóc huynh ấy.”

“Ừm!”

“Đừng lo. Vì ta tuyệt đối không có suy nghĩ sẽ làm hại huynh ấy.”

“..... chắc chắn rồi.”

Thần Y đứng dậy khỏi vị trí.

Lão không thể hoàn toàn tin vào Hồng Lệ Tuyết, nhưng không còn cách nào khác.

Bởi vì nếu nàng có ác ý thì bản thân lão và Phiêu Nguyệt đã chết từ lâu rồi.

Bây giờ không còn cách nào khác ngoài việc tin tưởng nàng.

Bụp!

Ngay khi Thần Y đóng cửa và đi ra ngoài, Hồng Lệ Tuyết đã đến gần Phiêu Nguyệt.

Quý Nha cuộn quanh đầu giường nơi Phiêu Nguyệt đang nằm.

Quý Nha không có phản ứng gì khi nhìn thấy khuôn mặt của Hồng Lệ Tuyết. Bởi vì nó biết Hồng Lệ Tuyết là người quen của Phiêu Nguyệt.

Hồng Lệ Tuyết nhìn Quý Nha rồi lại nhìn Phiêu Nguyệt.

“Chẳng hiểu sao lại giống nhau đến thế.....”

Quả là Nhất Nhân Nhất Thú.

Hồng Lệ Tuyết ngồi bên cạnh Phiêu Nguyệt và nhìn hắn.

“Bây giờ tình hình đã thay đổi.”

Trước đây, Phiêu Nguyệt đã chấp nhận lời thỉnh cầu của Quý Vương để cứu Hồng Lệ Tuyết.

Nhờ đó, hắn mới có thể cứu Hồng Lệ Tuyết và tìm ra được vùng đất kỳ bí kia.

Nếu không có Phiêu Nguyệt thì Hồng Lệ Tuyết đã chết lúc đó rồi.

Bây giờ tình hình đã trở nên ngược lại.

Hồng Lệ Tuyết rất vui khi gặp tình huống này.

“Thì ra có những lúc huynh cũng không hề có bất kỳ sự phòng thủ nào như vậy.”

Phiêu Nguyệt là thích khách hoàn hảo nhất mà nàng từng biết.

Một người không bao giờ lơ là, nghi ngờ tất cả mọi thứ đang tồn tại. Không thể ngờ một ngày hắn lại có thể nằm ngay đây mà không hề có bất cứ sự phòng hờ nào.

Khi tỉnh dậy, hắn sẽ trở lại thành một tên thích khách hoàn hảo, vì vậy đây cũng là lần cuối cùng nàng có thể nhìn thấy Phiêu Nguyệt trong trạng thái không phòng thủ như thế này.

Hồng Lệ Tuyết tận hưởng khoảnh khắc này.

Nhìn thấy khuôn mặt của Phiêu Nguyệt, nàng cảm thấy như được đền đáp vì những vất vả trong thời gian qua.

Sau khi chia tay Phiêu Nguyệt, nàng vào trụ sở của Bách Quỷ Liên.

Bách Quỷ Liên đã rất bất ngờ khi Hồng Lệ Tuyết trở về an toàn.

Bởi vì Bách Quỷ Liên Chủ thông báo rằng Hồng Lệ Tuyết đã chết.

Dưới suy nghĩ của Bách Quỷ Liên thì chuyện này chẳng khác gì người từ cõi chết trở về.

Hồng Lệ Tuyết hỏi Bách Quỷ Liên Chủ.

“Tại sao ngươi lại làm thế?”

“Cái gì cơ?”

“Ngươi đã biến ta thành môi nhử mà?”

“Chẳng phải khó khăn lắm mới vượt qua được chuyện đó sao? Sống bình an vô sự là đủ rồi, dám thách thức quyền uy của ta sao?”

“Ta chỉ muốn làm sáng tỏ sự thật. Ngươi thực sự ném ta làm môi nhử và định gây ra tình thế hỗn loạn sao?”

Bách Quỷ Liên Chủ không đáp lời. Nhưng dáng vẻ đó của hắn cũng đã đủ làm cho Hồng Lệ Tuyết hiểu phần nào.

Chết đi trong khi làm nhiệm vụ là một điều hiển nhiên có thể chấp nhận được.

Dù sao thì nàng cũng đã quyết tâm từ khi lựa chọn việc này.

Nàng tin rằng Bách Quỷ Liên ít nhất là sẽ bảo vệ nàng khỏi những mối nguy hại bên ngoài.

Nhưng Bách Quỷ Liên, chính xác là Bách Quỷ Liên Chủ đã phản bội hoàn toàn kỳ vọng của nàng.

Nàng không thể tha thứ cho những kẻ phản bội mình. Vì vậy, nàng đã chiến đấu với Bách Quỷ Liên Chủ.

Tất nhiên, Bách Quỷ Liên Chủ đã định sử dụng Hắc Sát Đội để giết nàng.

Sát Lão chính là người đã ngăn chặn Hắc Sát Đội. Lão chính là người nuôi dưỡng và huấn luyện Hắc Sát Đội. Ít nhất là đối với những người thuộc Hắc Sát Đội, họ nghe theo Sát Lão hơn thay vì Bách Quỷ Liên Chủ.

“Hắc Sát Đội sẽ không tham gia vào cuộc chiến này. Liên Chủ, người không bảo vệ được thích khách của Bách Quỷ Liên, không thể trở thành người đứng đầu chúng ta được.”

Hắc Sát Đội giữ thái độ trung lập trước thông báo của lão.

Hồng Lệ Tuyết đã chiến đấu quyết liệt với Bách Quỷ Liên Chủ và cuối cùng giành chiến thắng.

Bách Quỷ Liên Chủ đã không động thủ trong một thời khoảng gian dài và cơ thể đã trở nên chậm chạp. Mặt khác, Hồng Lệ Tuyết đã thực hiện rất nhiều nhiệm vụ, vì thế mà cơ thể đạt đến trình độ thượng thừa.

Kể từ khi ẩn mình trong bức tường bảo vệ của Hắc Sát Đội, y đã không thể ngờ rằng kết quả của cuộc chiến lại thành ra như vậy.

Hồng Lệ Tuyết giết chết Bách Quỷ Liên Chủ và đường đường chính chính trở thành một Liên Chủ mới.

Sau đó, nàng đã dẫn Hắc Sát Đội chạy đến đây để giúp bọn họ.

“Vậy nên mau ngồi dậy đi.”

Hồng Lệ Tuyết thì thầm lặng vào tai của Phiêu Nguyệt. Và đáp lại lời thì thầm của nàng, Phiêu Nguyệt mở mắt ra.

496

“A!”

Hồng Lệ Tuyết bất giác kêu lên.

Bởi vì Phiêu Nguyệt đã mở mắt lúc nào không hay và đang nhìn chăm chăm vào nàng.

Nàng dụi mắt và nhìn lại, tự hỏi liệu đây có phải là ảo giác hay không, nhưng việc Phiêu Nguyệt đang nhìn thẳng vào nàng hoàn toàn là sự thật.

“Huynh tỉnh dậy rồi sao?”

“Ta đang mở mắt còn gì?”

“Tức là huynh đã tỉnh táo lại rồi?”²

“Ta đã tỉnh lại được một lúc nhưng không mở mắt ra vì đang sắp xếp lại những suy nghĩ trong đầu.”

“Thật là nghịch ngợm!”¹

Hồng Lệ Tuyết tròn xoe mắt.

Phiêu Nguyệt cất tiếng hỏi trong khi vẫn đang nằm.⁸

6

“Bách Quỷ Liên thì sao?”

“Muội đã xử lý xong cả rồi. Bây giờ muội là Bách Quỷ Liên chủ.”

“Muội đã vất vả nhiều rồi.”

“Có một chút. Còn huynh thì sao?”

“Tốt lắm!”

“Có thật là tốt không?”⁸

Hồng Lệ Tuyết nhìn Phiêu Nguyệt với vẻ mặt nghi ngờ.

Nếu tình trạng của hắn thực sự tốt thì lẽ ra Phiêu Nguyệt đã đứng dậy rồi.

Phiêu Nguyệt nhắm mắt lại một lúc và suy ngẫm về tình trạng cơ thể của bản thân.

Một luồng khí nóng không rõ ràng chạy dọc khắp cơ thể hắn.

Đó chính là sự dung hòa giữa máu của Nam Thần Vũ và Sinh Tử Hồi Hồn Đại Pháp của Thần Y. Sức sống mãnh liệt chứa đựng trong máu của Nam Thần Vũ được phát huy tối đa thông qua Sinh Tử Hồi Hồn Đại Pháp.

Chính vì thế mà cơ thể của Phiêu Nguyệt gần như sắp nổ tung.
Ngay cả Thần Y cũng không mong đợi một kết quả như vậy.

Từ bây giờ rất quan trọng.1

Phiêu Nguyệt mở mắt và nói với Hồng Lệ Tuyết.

“Nâng ta lên.”

“Vâng!”

Hồng Lệ Tuyết đỡ lưng Phiêu Nguyệt và nâng hắn ngồi dậy.

Phiêu Nguyệt vừa nói vừa ngồi bắt chéo chân.

“Ta cần vận công một chút. Muội nhớ hộ pháp giúp ta.”

“Ý huynh là hộ pháp sao?”

“Hiện tại ngoài muội ra thì ta không tin tưởng được ai cả.”

“Đừng lo. Muội sẽ bảo vệ huynh.”

Hồng Lệ Tuyết đáp lại với một nụ cười rạng rỡ.

“Vậy nhờ cả vào muội.”

Phiêu Nguyệt ngay lập tức nhắm mắt và bắt đầu vận công.

Hắn phải nhanh lên.

Nếu không mau chóng kiểm soát được luồng năng lượng đang cuộn xoáy trong cơ thể thì hắn sẽ nổ tung như một quả bóng mìn.

Phiêu Nguyệt thi triển Phân Lôi Tử Hồn Tâm Pháp.

Toàn thân hắn nóng bừng.

Giống như bị một con rắn lửa quấn quanh cơ thể dọc theo các đường gân.

Riêng việc vận công lúc này đã là một thử thách với hắn.

Cảm giác đau đớn như thể các mạch máu đang bị đốt cháy vậy.

Trong số những nỗi đau mà con người có thể cảm nhận được, nỗi đau kinh hoàng nhất chính là Chước Nhiệt Thống (灼熱痛).

Nói cách khác, đó chính là cảm giác khi bị bỏng.

Chính xác là những gì Phiêu Nguyệt đang cảm thấy lúc này.

Tuy nhiên, gương mặt Phiêu Nguyệt không một chút biến dạng.

Hắn đã quen với nỗi đau từ khi còn nhỏ.

Phiêu Nguyệt không còn lạ lẫm gì với mức độ đau đớn như thế này.

Kiên nhẫn và chờ đợi.

Chính là hai điều Phiêu Nguyệt cảm thấy tự tin về bản thân nhất.

Rắc! Rắc!

Tiếng xương gãy phát ra từ cơ thể Phiêu Nguyệt.

Hồng Lệ Tuyết nhìn Phiêu Nguyệt với vẻ mặt lo lắng.

Không chỉ là âm thanh của xương vỡ vụn mà các cơ bắp cũng thi nhau co giật liên hồi.

Rõ ràng là có điều gì đó bất thường đang xảy ra bên trong cơ thể Phiêu Nguyệt.

Nhìn thoáng qua cũng đủ biết hắn đang ở trong tình trạng nguy hiểm.

Hồng Lệ Tuyết bất giác cảm thấy lo lắng.

Nàng biết rõ rằng nếu cắt ngang vào thời điểm này có thể khiến Phiêu Nguyệt tẩu hỏa nhập ma.

Chính lúc đó.

Đột nhiên các mạch máu trên cơ thể Phiêu Nguyệt phình to ra.

Chúng lồi lên và ngoằn ngoèo tựa như những con giun đất.

Đồng thời cơ thể hắn tỏa ra một sức nóng dữ dội.

“Hừ!”

Hồng Lệ Tuyết sửng sốt, bất giác lùi lại.

Run rẩy!

Cơ thể Phiêu Nguyệt rung chuyển dữ dội tựa như đang xảy ra một trận động đất. Mồ hôi tuôn ra như tắm từ lỗ chân lông.

Mùi hôi thối tỏa ra từ những giọt mồ hôi đang chảy dọc người hắn.

Có gì đó đang thay đổi bên trong cơ thể Phiêu Nguyệt.

Hồng Lệ Tuyết căng thẳng nhìn Phiêu Nguyệt.

Toạc!

Đúng lúc đó, da của Phiêu Nguyệt nứt ra.

Da hắn bị xé thành từng mảnh và rơi xuống giống như da rắn đang lột xác.

Hồng Lệ Tuyết đã hiểu chuyện gì đang xảy ra trong cơ thể của Phiêu Nguyệt.

‘Thoát Thai Hoán Cốt.’

Khi võ công đạt đến trình độ cao nhất, cơ thể sẽ chuyển sang trạng thái tối ưu cho võ công.

Xương cốt và cơ bắp thay đổi, lớp da cũ bong ra và mọc lên lớp da mới.

Hoán Cốt Đoạt Thai chính là biến đổi thành một hình thái mới bằng cách thoát khỏi giới hạn của con người.

Hồng Lệ Tuyết ngạc nhiên đến mức phải lấy tay che miệng.

Lớp da khô khốc bong ra để lộ lớp da mới mịn màng như em bé.

Khi đạt được giác ngộ ở dưới Không Động, Phiêu Nguyệt có được một cơ thể trơn láng như của loài rắn. Tất cả các vết sẹo trước đó đều đã bị xóa sạch và để lại một cơ thể láng mịn không tí vết. Tuy nhiên, sau thời gian dài hành tẩu trên giang hồ, những vết sẹo lần lượt xuất hiện trên làn da từng trơn bóng đó.

Một số chỉ để lại những dấu vết mờ nhạt nên dần biết mất, một số lại khắc sâu đến mức đến hiện tại vẫn nhìn thấy rõ ràng. Đặc biệt là những vết sẹo có được sau khi giao chiến với Mạc Chủ của Cửu Long Sát Mạc vẫn chưa hề nhạt đi chút nào.

Cứ thế, cơ thể Phiêu Nguyệt khắc sâu những vết thương dày đặc như một tấm lưới. Tuy nhiên tất cả đều đã biến mất khi hắn thay một lớp da mới.

Hoàn toàn láng mịn như da trẻ sơ sinh.

“A!”

Hồng Lệ Tuyết kêu lên trước cảnh tượng khó tin.

Cuối cùng Phiêu Nguyệt cũng trút bỏ hết lớp da cũ nhưng vẫn không ngừng co giật.

Không, thực ra hẳn không thể dừng lại.

Nguyên nhân là do nguồn khí tức đang hoành hành trong cơ thể vẫn chưa dịu lại sau khi thực hiện xong Thoát Thai Hoán Cốt.

Nếu không thể điều chỉnh hoàn toàn khí tức trong cơ thể thì tim mạch sẽ bị xé tan thành từng mảnh.

Vậy nên Phiêu Nguyệt vẫn chưa nhận ra mình đã đạt được Thoát Thai Hoán Cốt mà chỉ tập trung vào việc vận công trị thương. Nhưng kiểm soát lượng khí tức đang bùng nổ cũng không dễ dàng gì.

Soạt!

Quý Nha bắt đầu di chuyển.

Sau khi bò ra khỏi quần áo, Quý Nha trườn lên người Phiêu Nguyệt và quấn quanh cổ hắn.

Nó há rộng cái miệng nhỏ nhắn của nó và cắn vào ngực Phiêu Nguyệt.

“Đó... đó là...?”

Hồng Lệ Tuyết tròn mắt ngạc nhiên.

Nàng cố gạt Quý Nha xuống bằng kiếm vì tưởng rằng nó đang muốn làm hại Phiêu Nguyệt. Nhưng đúng lúc đó, màu da của hắn tươi tắn lên rất nhiều.

Khi chất độc của Quý Nha xâm nhập vào, luồng khí tức như đang đốt cháy bên trong cơ thể đã thay đổi mục tiêu tấn công.

Nó bắt đầu dịu xuống khi cố gắng đốt cháy chất độc của con rắn.

Cơ thể vốn đang nóng hừng hực của Phiêu Nguyệt cuối cùng cũng dịu lại một chút.

Cho tới lúc đó Hồng Lệ Tuyết mới nhận ra rằng Quỷ Nha không có ý định tấn công Phiêu Nguyệt. Ngược lại, chất độc được tiêm vào còn cứu hẳn một mạng.

Vì vậy Phiêu Nguyệt còn chẳng mảy may kháng cự.

Có thể nói chất độc của Quỷ Nha thuộc loại độc nhất trên thế gian này. Nếu luyện được khả năng chống lại nó thì cũng đồng nghĩa với việc luyện được một cơ thể miễn nhiễm với mọi loại độc.

Ít nhất là chất độc trong giang hồ không thể nào làm hại Phiêu Nguyệt.

“Phù!”

Một lúc lâu sau, Phiêu Nguyệt thở dài rồi mở mắt ra.

Hồng Lệ Tuyết sững người khi nhìn vào mắt hắn.

Vào khoảnh khắc nhìn thấy xích quang lóe lên trong mắt Phiêu Nguyệt, đầu óc nàng trở nên trống rỗng như thể bị một con rắn thôi miên.

Tinh thần của một sát thủ như Hồng Lệ Tuyết không thể giống với những người bình thường. Nếu xét về mặt lý trí vững vàng thì nàng xứng đáng xếp hàng đầu giang hồ. Vậy mà nàng cũng bị mất ý thức trong giây lát.

“Rốt cuộc là tại sao…….”

*

“Lại đây. Ta băng bó vết thương cho ngươi.”

Ân Diệu, Đào Diễm Sơn và Nam Thần Vũ tiến lại gần trước câu nói của Thần Y.

Ân Diệu là người được kiểm tra vết thương đầu tiên.

“Chậc! Sẽ để lại sẹo đây.”

Đối với nữ tử, việc có một vết sẹo không thể mờ trên cơ thể quả là điều không dễ dàng chấp nhận.

Hơn nữa Ân Diệu còn là một nữ tử trẻ tuổi. Tuy vậy nàng phản ứng một cách vô cùng điềm tĩnh.

“Không sao đ&acbzfczkirc;u ạ.”

“Vết sẹo khá lớn đó?”

“Ta là võ giả mà. Phải chấp nhận những chuyện này thôi.”

“Võ giả...”

“Nếu ta muốn sống một cuộc sống bình thường thì đã không chọn bước chân vào giang hồ rồi.”

“Ừm!”

“Ta đã chọn một cuộc sống như thế, vậy nên buộc phải chấp nhận vết sẹo này.”

“Ta hiểu rồi! Ngươi là võ giả cơ mà.”

Thần Y lắc đầu.

Ông nghĩ Ân Diệu là một nữ tử, nhưng Ân Diệu lại nghĩ bản thân là một võ giả.

Sự khác biệt vô cùng lớn.

Ân Diệu không hề cảm thấy sợ hãi hay lo lắng về vết sẹo, ngược lại Thần Y có một chút bối rối khi thấy nàng kiên định đến vậy. Sau khi hỏi Kim Sang Dược, ông bắt đầu đưa thông tin mạch bằng cách châm cứu. Cuối cùng ông đưa cho Ân Diệu một thứ được bọc trong giấy.

“Đây là Thanh Linh Đan. Nếu ngươi uống nó thì nội thương sẽ sớm lành lại.”

“Đa tạ.”

Ân Diệu uống Thanh Linh Đan ngay lập tức rồi vận công.

Nàng biết rõ y thuật của Thần Y kiệt xuất thế nào nên không mấy may một chút nghi ngờ.

Đào Diễm Sơn là người được Thần Y điều trị sau Ân Diệu.

Hắn có rất nhiều vết thương lớn nhỏ trên cơ thể sau trận chiến với Huyết Quỷ Đoàn chủ.

“Ngươi vất vả nhiều rồi.”

“Không là gì so với huynh ấy.”

“Huynh của ngươi đã vượt qua giới hạn của con người. So sánh ngươi với hắn thì quả là bất công cho ngươi.”

“Ta biết. Nhưng ta muốn được giống như huynh ấy.”

“Ta hiểu rồi.”

Trong khi nói chuyện với Đào Diễm Sơn, Thần Y đã châm cứu cho hắn.

Khả năng châm cứu của ông thực sự tuyệt vời.

Đào Diễm Sơn cảm thấy thoải mái ngay sau khi những chiếc kim đầu tiên được đâm xuống cơ thể.

Cuối cùng cũng đến lượt vết thương của Nam Thần Vũ được kiểm tra. Hắn đã hồi phục khá nhanh nên không cần điều trị nữa. Quả là kiên cường ngoài sức tưởng tượng.

Sát Lão yên lặng ngồi một bên nhìn Thần Y chữa trị.

Chỉ cần nhìn cách đâm kim cũng có thể hiểu.

Thần Y quả là một danh y hiếm gặp.

‘Thiên hạ có một thầy thuốc thế này sao?’

Sát Lão tự hào rằng bản thân có thể biết rất nhiều người trên khắp giang hồ, nhưng chưa từng nghe tin tức nào về một người tên là Thần Y.

‘Dị nhân ở giang hồ quả là nhiều như cát giữa sa mạc.’

Người có y thuật cao siêu như Thần Y dù biết nhiều tới đâu vẫn là không đủ. Ai cũng biết rằng khả năng ông có thể cứu người rất cao nhưng không phải hoàn toàn chắc chắn.

“Hừ hừ!”

Sát Lão đột nhiên bật cười và lên lại gần Thần Y.

Thần Y mở to mắt, đồng thời nâng cao cảnh giác.

“Có chuyện gì vậy?”

“Người không thể xem qua cho lão nhân này một chút sao?”

“Ngài có bị thương ở đâu không?”

“Không hẳn, nhưng ta có cảm giác đang cạn kiệt khí lực...”

Thần Y cau mày trước câu nói của Sát Lão.

Sát Lão cảm thấy giật mình nên lảng ánh mắt đi chỗ khác. Tuy nhiên vẫn đứng ngay bên cạnh Thần Y.

Thấy vậy, Thần Y khẽ thở dài.

Nội tâm bên trong của Sát Lão có thể nhìn rõ mồn một, nhưng dù sao ông ta cũng là ân nhân của những người này.

Nếu ông ta không đưa Hắc Sát Đội tới thì những đứa trẻ này đã chết từ lâu rồi.

“Haizz!”

Thần Y thở dài và lấy ra một viên Thanh Linh Đan từ trong ngực.

“Nội thương dù nghiêm trọng tới đâu cũng có thể chữa khỏi nhanh chóng bằng một viên Thanh Linh Đan. Hãy dùng cho tiết kiệm.”

“Ha ha! Cảm tạ! Ân huệ này ta nhất định không quên.”

“Được rồi! Mau đi đi.”

Thần Y vẫy tay, nhưng Sát Lão vẫn không chịu rời khỏi đó.

Sát Lão nói với giọng nhỏ nhẹ trong khi cầm Thanh Linh Đan trong tay.

“Chúng ta bằng tuổi nhau, vậy chúng ta làm bằng hữu đi.”

“Ngưng đi! Tuổi này thì còn bằng hữu gì?”

“Á! Đừng làm thế, nếu chúng ta làm bằng hữu thì ta sẽ giúp đỡ người khi có cơ hội...”

“Ta không cần giúp đỡ gì hết.”

“Đừng mà, chúng ta làm bằng hữu đi mà.”

“Ồ hơ! Ta bảo thôi mà.”

Thần Y làm ra vẻ không muốn nghe. Nhưng bấy nhiêu vẫn chưa đủ khiến Sát Lão từ bỏ.

“Ta rất quý người.”

“Nhưng ta không thích người.”

“Vậy phải làm thế nào mới khiến người thích?”

“Mau tránh xa ta ra...”

“Không hiệu quả đâu. Chúng ta hãy trở thành bằng hữu đi.”

“Lão già này thật là...”

Thần Y siết chặt nắm đấm, hai vai run lên.

Dù nhìn thấy gương mặt đầy giận dữ của hắn, Sát Lão vẫn cười khoái chí.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 497

Phiêu Nguyệt cùng Hồng Lệ Tuyết mở cửa phòng bước vào.

Nam Thần Vũ là người phát hiện và chạy đến đầu tiên.

“Huynh!”

“Ừm.”

“Ca ca!”

Đào Diễm Sơn và Ân Diệu cũng chạy đến chỗ Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt liền nhìn sắc mặt từng người.

“Các đệ không sao chứ?”

“Không sao ạ!” 2

“May thật.” 1

“Huynh... làm sao mà khỏe hơn vậy?”

Đào Diễm Sơn lướt nhìn Phiêu Nguyệt từ trên xuống dưới.

Không chỉ có vết thương mà bầu không khí của Phiêu Nguyệt cũng thay đổi.

Đào Diễm Sơn không thể diễn tả bằng lời, nhưng có cảm giác khí sắc của hắn còn tốt hơn trước đây.

Đào Diễm Sơn chợt nhớ ra gì đó liền tháo chiếc giáp tay trên cánh tay ra.

“Đây nè, huynh!”

Hắn đã dùng thứ này khi Phiêu Nguyệt dưỡng thương.

6

Đây là đôi giáp tay được Đường Sở Truy d&ugrrbzfczkave;ng cả tâm huyết để làm ra, thế nhưng Đào Diễm Sơn không thể tận dụng hết công năng của nó. 8

Chỉ có Phiêu Nguyệt dùng thì đôi giáp tay mới phát huy hết giá trị. Vậy nên Đào Diễm Sơn không luyến tiếc gì mà đưa lại cho Phiêu Nguyệt.

Cạch!

Phiêu Nguyệt đeo đôi giáp vào cánh tay.

Hắn thích cảm giác cả mu bàn tay và cánh tay bị che phủ thế này.

Đào Diễm Sơn cũng cười phi phong y ra đưa cho Phiêu Nguyệt. Phiêu Nguyệt không từ chối mà nhận chiếc áo.

Đào Diễm Sơn mân mê ngón tay rồi hỏi Phiêu Nguyệt.

“Huynh, giờ chúng ta phải làm gì đây?”

“Đi đến Tân Nguyệt Trang.”

1

“Cái gì?”

Đào Diễm Sơn kinh ngạc mở to mắt.

Cả những người khác cũng thế.

Nam Thần Vũ và Ân Diệu thì không nói làm gì, cả Hồng Lệ Tuyết và Sát lão cũng chớp chớp mắt ngạc nhiên.

Mặc dù nói là đã trị được vết thương trí mạng nhưng hắn vẫn cần phải tịnh dưỡng thêm.

Sau khi đạt được thành tựu lớn hẳn cần phải có thời gian để
giác ngộ hoàn toàn.

Phiêu Nguyệt đương nhiên biết rõ điều này. Vậy nên ai cũng
nghĩ Phiêu Nguyệt sẽ dưỡng thương vài ngày rồi mới rời đi.
Nhưng quyết định của hắn lại không như mọi người đã nghĩ.

Hồng Lệ Tuyết cẩn trọng nói.

“Chẳng phải huynh nên nghỉ ngơi thêm sao?”

“Muội không thấy lạ sao?”

“Hả? Chuyện gì cơ?”

“Quá yên tĩnh rồi.”

“Ý huynh là sao?”

Hồng Lệ Tuyết nhíu chặt đôi lông mày.

Phiêu Nguyệt nhìn thi thể đám huyết quỷ rồi nói.

“Chúng chỉ là một phần trong toàn bộ sức mạnh. Nếu chúng
không quay lại thì đáng lẽ phía kia phải cử thêm người đến
chứ. Đằng này tình hình vẫn im ắng như vậy.”

“....”

“Ta biết rõ Sở Như Nguyệt và Tống Thiên Vũ không phải
những kẻ hời hợt như thế. Họ cố chấp hết như ta vậy.”

“Thế thì sao?”

“Hai người bọn họ vẫn muốn im lặng ư? Theo lẽ thường thì
không hợp lý chút nào.”

“Vậy huynh muốn kiểm tra chúng sao?”

“Đúng vậy!”

“Đúng là một người không thể ngăn cản mà. Huynh điên rồi.”

Hồng Lệ Tuyết lắc đầu nhìn Phiêu Nguyệt.

Chính nàng cũng là một kẻ không tâm thường, nhưng Phiêu
Nguyệt lại quá khác biệt.

Phiêu Nguyệt là sự tồn tại thâm độc hơn cả độc xà trốn trong
lòng hắn.

“Ta sẽ coi nó là một lời khen.”

Phiêu Nguyệt sải bước đi. Ngay sau đó Đào Diễm Sơn, Ân Diệu, Nam Thần Vũ và Thần y cũng đi theo hần.

Hồng Lệ Tuyết nhìn thấy cảnh tượng này chỉ thở dài một hơi. Thế nhưng nàng không cản Phiêu Nguyệt.

Nàng ra hiệu cho Sát lão và Hắc Sát Đội cùng di chuyển.

Sát lão tiến đến gần Hồng Lệ Tuyết.

“Khà khà!”

“Sao ông lại cười?”

“Chỉ là ta thấy thật hợp...”

“Cái gì cơ? Ta với người đó á?”

“VẬY còn ai vào đây nữa.”

“Lão già này thật là.”

“Khà khà! Ta hiểu vì sao Liên chủ lại liều mạng như vậy rồi. Nam nhân thì phải có chút độc tâm thế chứ. Đúng là niềm hy vọng cho đám thích khách chúng ta.”

“Lão nói ai là hy vọng chứ?”

“Nam nhân mà Liên chủ thích.”

“Sát lão!”

“Lúc đầu ta còn nghi ngờ hần. Nghi ngờ thiên hạ chỉ thói phồng danh tiếng của hần mà thôi. Nhưng khi tận mắt chứng kiến thì ra biết rồi. Hần chính là thích khách vĩ đại nhất của thích khách.”

Sát lão cứ mơ màng tựa hồ như bị mê hoặc bởi sự tồn tại của Phiêu Nguyệt.

“Chậc!”

Hồng Lệ Tuyết tặc lưỡi một cái nhưng không chỉ trích y.

Bởi vì nàng cũng có cùng suy nghĩ với Sát lão.

Sát lão nhìn bóng lưng Phiêu Nguyệt rồi nghĩ.

‘Một nam nhân như thế mới có thể đảm đương nổi Liên chủ.’

Hồng Lệ Tuyết cũng không phải một kẻ tầm thường.

Từ bé nàng đã được cho là thông minh tài trí, tình cách lại cương trực nên trở thành nhân tài mà ai cũng ao ước có được.

Hồng Lệ Tuyết xuất sắc như thế cũng là lẽ đương nhiên.

Hồng Lệ Tuyết chính là hiện thân của Tiểu Lý Tàng Dao (笑裏藏刀)

Loại người ẩn giấu lưỡi dao sắc bén bên trong nụ cười.

Những người như thế không bao giờ dễ dàng tin tưởng hay dựa dẫm vào bất kỳ ai.

Hồng Lệ Tuyết cũng như thế.

Nàng không bao giờ nhường nhịn ai cả. Thế nhưng nàng lại bộc lộ hết nội tâm của mình với Phiêu Nguyệt. Điều này đồng nghĩa nàng rất tin tưởng Phiêu Nguyệt.

‘Đúng là một người giỏi giang. Theo nhiều nghĩa khác nhau.’

Sát lão khẽ mỉm cười rồi bước đi.

Phiêu Nguyệt thật sự đang đến Tân Nguyệt Trang.

Từ ngôi làng mà hấn trị thương đến Tân Nguyệt Trang mất khoảng một ngày. Trong suốt thời gian đó, Phiêu Nguyệt không hề nghỉ ngơi dù chỉ một giây.

Trông bộ dạng hấn không ai nghĩ hấn vừa trải qua một trận sống dở chết dở cả.

Bịch! Bịch!

Mỗi khi giẫm chân xuống đất, cơ thể Phiêu Nguyệt lại bắn vụt đi như mũi tên.

Trước đây Phiêu Nguyệt luôn tự hào về khinh công của mình, nhưng hiện giờ khinh công của hấn đã ở một đẳng cấp khác.

Phiêu Nguyệt dường như đã chối bỏ mọi quy luật của tự nhiên, cả người hấn hiện giờ nhẹ tựa như một chiếc lông chim.

Hồng Lệ Tuyết và Sát lão nhìn bóng lưng hấn mà không khỏi kinh ngạc.

Cùng là thích khách nên họ cảm nhận được chuyển động của Phiêu Nguyệt hiện giờ tuyệt vời đến mức nào.

‘Tại sao chứ...’

‘Hắn ta ở một cảnh giới khác hẳn với chúng ta rồi.’

Vì cách biệt quá xa nên không còn sự ganh tị nữa.

Phiêu Nguyệt thi triển khinh công mà không để ý đến hai người phía sau. Sau một hồi bọn họ cũng đã nhìn thấy Tân Nguyệt Trang.

Phải đến lúc này Phiêu Nguyệt mới giảm tốc độ.

Sát lão cẩn trọng lên tiếng.

“Từ giờ chúng ta phải bí mật tiếp cận...”

Nơi này chính là Tân Nguyệt Trang, căn cứ của Cửu Long Sát Mạc.

Đương nhiên xung quanh có rất nhiều quân tinh nhuệ đứng canh gác. Thế nhưng Phiêu Nguyệt không hề bận tâm mà đi thẳng vào trong Tân Nguyệt Trang.

Sát lão cố gắng ngăn Phiêu Nguyệt.

“Huynh ấy không phải người nghe lời người khác đâu.”

Hồng Lệ Tuyết ngăn Sát lão.

“Nhưng mà...”

“Và huynh ấy cũng không phải người liều lĩnh. Phải có lý do gì huynh ấy mới làm như thế.”

“Ừm!”

Trước thái độ kiên quyết của Hồng Lệ Tuyết, Sát lão chỉ biết thở dài một hơi.

Hồng Lệ Tuyết cũng im lặng đi theo Phiêu Nguyệt.

“Phù!”

Sát lão lại thở dài.

Theo lẽ thì không nên làm như thế. Tuy nhiên, Phiêu Nguyệt là sự tồn tại phủ nhận mọi thường thức của y. Nếu đi theo Phiêu Nguyệt thì phải bỏ đi thường thức từ trước đến nay.

Cuối cùng y cũng đưa Hắc Sát Đội theo Phiêu Nguyệt.

Họ càng lúc càng đến gần Tân Nguyệt Trang.

Sát lão lúc này tỏ ra vô cùng nghi hoặc.

Bởi vì xung quanh quá yên ắng.

Chuyện này không thể xảy ra ở một nơi có quy mô rộng lớn như Tân Nguyệt Trang được.

Nghe nói mỗi ngày thành viên trong trang viên phải di chuyển suốt 12 canh giờ. Nếu vậy thì không thể không có bất kỳ dấu hiệu nào như hiện giờ được.

Dường như bên trong đã không còn ai.

Họ đã đến trước cửa của Tân Nguyệt Trang. Nhưng không có một võ giả nào đứng canh gác cả.

“Chuyện này là sao chứ?”

Trong thường thức của Sát lão, chuyện này không thể nào xảy ra.

Y càng cảm thấy nghi hoặc khi biết Cửu Long Sát Mạc là một tổ chức tinh vi thế nào.

Một tổ chức như thế không thể nào để cửa chính trống trơn như thế.

Kết!

Phiêu Nguyệt không chần chừ mà mở cửa bước vào trong.

Vừa bước vào hắn đã nhìn thấy toàn cảnh Tân Nguyệt Trang, nhưng có gì đó rất lạ.

Bên trong chỉ có thi thể mà không hề cảm nhận được chút khí tức của người sống nào.

Tân Nguyệt Trang bây giờ vô cùng lộn xộn, hết như vừa hứng phải một cuộc tấn công bất ngờ.

“Gì thế này?”

“Sao lại thành ra như thế chứ?”

Đào Diễm Sơn và Ân Diệu ngó xung quanh tìm người sống sót. Thế nhưng họ không tìm thấy một ai cả.

Thần y cau mày lẩm bẩm.

“Có vẻ chúng đã bị môn phái khác tập kích nhỉ?”

“Hình như chúng đã tự chiến đấu với nhau thì đúng hơn.”

Thần y tiến đến gần rồi nói.

“Ý ông là sao?”

“Ông nhìn mà không biết sao? Nhìn vết thương trên cơ thể họ ấy.”

“Ý gì chứ?”

“Đúng là y sư nên không biết gì cả.”

“Nếu ông xem thường ta vì ta là y sư...”

“Nhìn kỹ đây.”

Sát lão phớt lờ Thần y mà nhắm vào một chiếc túi gần đó. Sau đó dùng thanh kiếm đâm vào trong thi thể.

Thần y liền mở to mắt.

Bởi vì thanh kiếm và vết thương hoàn toàn trùng khớp với nhau.

Các thi thể khác cũng như thế.

Vũ khí nằm vương vãi cùng vết thương đều trùng với nhau.

“Chuyện này rất cuộc...”

Thần y bày ra vẻ mặt bối rối.

Lúc này Phiêu Nguyệt đã đi sâu vào trong Tân Nguyệt Trang.

Bên trong còn nghiêm trọng hơn bên ngoài.

Đập vào mắt hần là hàng trăm thi thể.

Tất cả đều là võ giả của Tân Nguyệt Trang.

Đào Diễm Sơn lại gần rồi thì thào.

“Họ đã thật sự giao chiến với nhau sao?”

“Chắc là vậy.”

“Thật à?”

“Ừm!”

Phiêu Nguyệt gật đầu quan sát kỹ thi thể.

Một số người chết vì bị kiếm đâm vào lòng ngực.

Đây rõ ràng là một cuộc tàn sát lẫn nhau.

Đào Diễm Sơn cũng cau mày nhìn thi thể.

“Sao chúng lại tàn sát lẫn nhau vậy chứ?”

“Chắc là do chúng không còn có kẻ thống lĩnh nữa nên mới
ngông cuồng như thế.”

Sở Như Nguyệt và Tống Thiên Vũ là những kẻ lạc lõng ở Cửu
Long Sát Mạc.

Sở Như Nguyệt đang chảy trong mình dòng máu của Cửu
Long Sát Mạc nhưng còn lâu mới trở thành cốt lõi của tổ chức.

Nhìn vào thì Sở Như Nguyệt và Tống Thiên Vũ cũng chỉ là
những kẻ nhân lúc hỗn loạn cướp đoạt quyền lực của Cửu
Long Sát Mạc thôi.

Ban đầu, đám thủ lĩnh bị Sở Như Nguyệt xúi giục đến Thiên
Nguyên Tự để giết chết Phiêu Nguyệt. Thế nhưng ngay khi Sở
Như Nguyệt và Tống Thiên Vũ dẫn toàn quân tiêu diệt Phiêu
Nguyệt rồi đi, trong đầu những người còn lại lập tức dấy lên
tham vọng quyền lực.

Mạc chủ và Lão thái thái đều đã bị giết.

Sở Như Nguyệt và Tống Thiên Vũ mà chết thì ai cũng có thể
trở thành Mạc chủ của Cửu Long Sát Mạc. Đương nhiên
chúng sẽ bắt đầu tham vọng.

Trong khi không có mặt Sở Như Nguyệt và Tống Thiên Vũ,
chúng đã chiếm lấy Tân Nguyệt Trang. Thế nhưng, những kẻ
đi theo hai người họ lại chống cự vô cùng mạnh mẽ, chúng
muốn kéo dài thời gian chờ Sở Như Nguyệt và Tống Thiên Vũ
đưa Huyết Quỷ Quân Đoàn trở về.

Trước mắt Phiêu Nguyệt vẽ ra cả một quá trình.

Một trận chiến vô cùng khốc liệt.

Chỉ cần nhìn vào vết thương trên thi thể cũng đoán được ở đây
đã diễn ra trận chiến khủng khiếp thế nào.

Hiện tại vẫn chưa biết được ai là kẻ giành chiến thắng. Thế nhưng Phiêu Nguyệt đoán phần thắng đã thuộc về phía Sở Như Nguyệt.

“Ta có chút băn khoăn. Những kẻ truy sát ta không trở về. Và chắc chắn chúng nghĩ rằng ta vẫn còn sống. Chúng muốn cử thêm kẻ truy sát nhưng đã muộn rồi. Vậy nên mới chuyển căn cứ. Để chuẩn bị tập kích ta.”

Phiêu Nguyệt cũng hiểu rõ Sở Như Nguyệt và Tổng Thiên Vũ như cách mà họ hiểu Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt biết rõ họ không phải người từ bỏ vì thất bại một lần. Họ phải trả thù bằng mọi giá, đó mới chính là bản chất thật của họ.

Và đương nhiên hai người kia cũng nghĩ nếu Phiêu Nguyệt thật sự còn sống thì sẽ quay lại Cửu Long Sát Mạc ngay khi phục hồi vết thương.

Giả như sức mạnh của Cửu Long Sát Mạc còn to lớn thì họ có thể chờ Phiêu Nguyệt bao lâu cũng được. Thế nhưng, do nội chiến liên tục nổ ra nên sức mạnh của Cửu Long Sát Mạc ở Tân Nguyệt Trang đã dần mất đi. Chính vì thế họ buộc phải thay đổi căn cứ.

Cửu Long Sát Mạc luôn chuẩn bị một căn cứ hoàn hảo phòng trường hợp xấu nhất. Và họ sẽ ở đó cho đến khi nội chiến ổn định.

“Đúng là xảo quyệt mà. Sở Như Nguyệt!”

Phiêu Nguyệt bất giác tắc lưỡi.

498

Những võ giả của Cửu Long Sát Mạc lưu lại Tân Nguyệt Trang biến mất không một chút dấu vết.

Nhiều người cùng nhau di chuyển thì để lại dấu vết là chuyện hiển nhiên. Nhưng Cửu Long Sát Mạc bằng cách nào đó đã biến mất hoàn toàn, xóa sạch mọi dấu vết của bọn họ trên thế gian này.

Đối với những người bình thường thì đó hoàn toàn là một điều không thể. Nhưng đối với Sở Như Nguyệt và Cửu Long Sát Mạc thì chuyện này cũng không có gì lạ.

Cửu Long Sát Mạc vốn luôn bí ẩn như thế.

Ngay cả Phiêu Nguyệt cũng không biết đến sự tồn tại của Cửu Long Sát Mạc cho đến khi vướng vào chúng.

Không đời nào những kẻ hoàn toàn ẩn mình khỏi giang hồ và âm thầm gây ra hỗn loạn lại chọn cho mình một căn cứ để an thân được.

Một con thỏ tinh ranh luôn đào cho mình ba cái hang.

Cửu Long Sát Mạc có lẽ đã chuẩn bị cho mình một cái hang thật lớn và bí ẩn.

Dựa vào tính cách của Sở Như Nguyệt thì có lẽ Cửu Long Sát Mạc sẽ yên ắng trong một thời gian.

Nàng ta chắc chắn sẽ kiên nhẫn chờ đợi cho đến khi nàng ta hoàn toàn kiểm soát được Cửu Long Sát Mạc.

Sở Như Nguyệt là đồng loại của Phiêu Nguyệt nên hẳn hiểu rõ nàng hơn ai hết.

“Cô ta đã quyết định ẩn mình một thời gian rồi, sẽ không dễ dàng để tìm ra cô ta trong thời điểm này đâu.”²

“Nhưng chúng ta cũng đâu thể chờ đợi đến lúc ả ta xuất hiện.”

“Chúng ta cũng cần có thời gian.”

Tuy nhờ có may mắn nên hẳn mới được thoát thai hoán cốt, nhưng khí xấu còn lại trong người hẳn vẫn chưa được triệt tiêu hoàn toàn.

Nếu tiếp tục hành động trong tình trạng này thì chắc chắn mai sau sẽ có vấn đề phát sinh.

Vậy nên Phiêu Nguyệt cần thời gian để tiêu hủy hết khí xấu trong người.

Ở an gia lúc này vẫn chưa đủ. Có lẽ hẳn phải lập thêm một cứ điểm mới.

“Ta biết rồi. Việc tìm an gia cứ giao lại cho ta.”

“Ừm!”

Phiêu Nguyệt giao lại việc tìm an gia cho Hồng Lệ Tuyết rồi đi về phía của Đào Diễm Sơn.1

Cũng nhờ có trời thương mà hầu như các vết thương của bọn họ đã được chữa lành, nhưng sức lực của họ lúc này cũng đã cạn. Họ cần phải có thời gian để nghỉ ngơi.

Thấy Phiêu Nguyệt đến gần, thần y liền lên tiếng.

“Bây giờ ta phải quay trở về Kỳ Gia Y Bang rồi.”

Lão tin Phong Tôn sẽ đảm bảo cho con bé được an toàn, nhưng lão sẽ an tâm hơn khi được tận mắt chứng kiến sự an toàn của con bé.8

“Một mình ông quay trở về Thiệu Dương sao?”

“Một vị bằng hữu đã quyết định đi cùng ta rồi.”

“Bằng hữu?”

Phiêu Nguyệt nhìn về phía người mà thần y đang chỉ vào.

Đó chính là Sát Lão.

Sát Lão chấp thế bao quyền chào Phiêu Nguyệt.

“Thứ lỗi cho ta vì giờ mới có thể chào hỏi một cách đàng hoàng. Ta là Sát Lão.”

“Sát Lão?”

“Đúng vậy! Ta sẽ hộ tống vị huynh đệ này về Kỳ Gia Y Bang một cách an toàn.”

Sát Lão cười rồi nói.

Cuối cùng thì thần y cũng không thể thoát khỏi sự bướng bỉnh của Sát Lão và chấp nhận ông làm bằng hữu của mình.

Việc Sát Lão là thích khách không phải là vấn đề.

Bởi vì trong số những thân hữu của thần y thì có người còn có thân phận cao hơn cả Sát Lão.

Vấn đề ở đây là niềm tin.

Thần y không thể hoàn toàn tin vào một người lần đầu gặp như Sát Lão được. Nhưng Sát Lão lại tỏ vẻ thân thiết với lão nên lão cũng không thể đẩy Sát Lão ra được.

Vậy nên thần y thử mạo hiểm một lần.⁶

Dù sao thì lão vẫn còn có Phiêu Nguyệt.

Chỉ cần Phiêu Nguyệt còn ở đây, Sát Lão chắc chắn sẽ không thể giở trò.

Phiêu Nguyệt nhìn chăm chăm vào Sát Lão.

Sát Lão cũng không né tránh ánh nhìn của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt nói.

“Đừng để ông ấy bị thương dù chỉ là một cọng tóc.”

“Đừng lo. Sát Lão ta tuy đã già nhưng vẫn còn hữu dụng lắm. Hơn nữa, ta cũng không muốn mất đi một vị bằng hữu mà ta mới kết thân trong những năm cuối đời của mình.”⁸

“Ta sẽ tin ông lần này.”

“Đa tạ. Xin cáo từ.”

Sát Lão chấp thế bao quyền với Phiêu Nguyệt.¹

Nam Thần Vũ thận trọng nói.

“Huynh, đệ sẽ cùng họ đi đến Kỳ Gia Y Bang. Đệ cũng rất lo lắng cho sư phụ.”

“Được.”

“Đa tạ huynh!”

Và rồi Nam Thần Vũ, Sát Lão cùng thần y quay trở về Kỳ Gia Y Bang.

Chưa đầy nửa ngày mà Hồng Lệ Tuyết đã tìm được cho Phiêu Nguyệt một an gia.

Đó là một ngôi nhà bị bỏ hoang ở ngoại ô Kỳ Dương.

Căn nhà này có vẻ đã bị bỏ hoang khá lâu. Quy mô của nó khá lớn. Hầu hết mọi người xung quanh cũng đã rời đi do ngôi làng nơi an gia ngụ tại trước đây đã bị cháy.

Chỉ trong vòng nửa canh giờ, Hắc Sát Đội đã dọn dẹp ngôi nhà bỏ hoang thành một nơi gọn gàng để con người có thể ở.

Nhờ đó mà Phiêu Nguyệt cùng với những người khác không phải lo lắng về vấn đề chỗ ở.

Hồng Lệ Tuyết nói với Hắc Sát Đội.

“Canh gác xung quanh, tuyệt đối không cho ai bước vào trong nếu không có sự cho phép của ta.”

Hắc Sát Đội chấp thế bao quyền rồi ra khỏi an gia.

“Giờ thì mọi người có thể an tâm nghỉ ngơi rồi.”

Hồng Lệ Tuyết tỏ vẻ hài lòng.

Đào Diễm Sơn nói với Phiêu Nguyệt.

“Bọn đệ sẽ dùng căn phòng ở kia nhé.”

Đào Diễm Sơn nói rồi chỉ về phía cuối hành lang.

Ở đó có hai phòng gắn liền với nhau nên Đào Diễm Sơn và Ân Diệu chia nhau ra dùng là vừa hợp.

Phiêu Nguyệt gật đầu đồng ý, Đào Diễm Sơn và Ân Diệu cũng về phòng của họ. Bọn họ đang muốn nghỉ ngơi nhanh nhất có thể.

Phiêu Nguyệt cũng chọn một căn phòng lớn. Còn Hồng Lệ Tuyết thì đi theo phía sau hẳn.

“Một mình huynh đi lại vẫn khó khăn mà.”

“...”

“Vậy nên đệ ta chăm sóc cho huynh nhé. Giống như chăm em bé ấy...”

Cạch!

Hồng Lệ Tuyết không đợi Phiêu Nguyệt trả lời mà đóng cửa lại.

“Hầy!”

Phiêu Nguyệt thở dài.

Hồng Lệ Tuyết dường như không quan tâm đến việc đó, nàng đến gần Phiêu Nguyệt rồi vòng tay qua cổ hắn và nhìn Phiêu Nguyệt bằng ánh mắt trù mến.

“Hô hô!”

Đã năm ngày rồi Phiêu Nguyệt không ra khỏi phòng.

Vấn đề là Hồng Lệ Tuyết cũng thế.

Đào Diễm Sơn và Ân Diệu không ngây thơ đến mức không biết chuyện gì đang xảy ra ở bên trong phòng kia nhưng bọn họ vẫn điềm tĩnh vì đã thấy cảnh tượng này khá nhiều lần.

Phiêu Nguyệt có một sức hút mê hồn đối với nữ nhân.

Một nữ nhân dầu có trái tim sắt đá đến mấy thì cũng phải rung động khi đứng trước Phiêu Nguyệt.

Và Phiêu Nguyệt không từ chối những nữ nhân tiếp cận mình.

Vì đã chứng kiến cảnh tượng này quá nhiều lần nên vài ngày nữa Hồng Lệ Tuyết vẫn chưa ra ngoài thì cũng không phải chuyện gì đáng ngạc nhiên.

Phiêu Nguyệt mở cửa bước ra.

Có lẽ do đã đổi xương đổi cốt mà da của hắn lại ngày càng trắng hơn. Gương mặt hắn trở nên bóng loáng khi có ánh sáng chiếu vào.

Bên cạnh là Hồng Lệ Tuyết đang dính chặt vào người Phiêu Nguyệt, gương mặt nàng thoáng ửng hồng.

Đào Diễm Sơn và Ân Diệu chào đón Phiêu Nguyệt.

“Huynh!”

“Ca ca!”

Cả hai đến gần Phiêu Nguyệt với vẻ mặt hân hoan.

“Cả hai đã khỏe hơn chưa?”

“Bọn đệ khỏe ra à...”

“Mọi vết thương đều đã lành rồi ạ.”

Phiêu Nguyệt gật đầu trước câu trả lời của hai người.

“Vậy là được rồi.”

“Còn huynh thì sao?”

“Ta cũng khỏe lắm.”

Phiêu Nguyệt nói mà không một chút do dự.

Phiêu Nguyệt rất hiếm khi nói rõ như thế này.

Bởi vì luôn thận trọng và không tiết lộ về bản thân nhiều đã trở thành thói quen của hắn.

Phiêu Nguyệt tự phá vỡ thói quen đó của mình là vì tình trạng của hắn hiện tại rất tốt.

Không phải vì hắn đã đổi xương đổi cốt.

Mà là vì khí xấu còn lại trong người hắn đã bị triệt tiêu hoàn toàn trong năm ngày qua.

Hồng Lệ Tuyết đã giúp đỡ Phiêu Nguyệt rất nhiều.

Ngủ với nàng giúp hắn có thể thải được những dòng khí khó chịu có trong cơ thể.

Đạo gia vốn coi trọng sự hòa hợp âm dương.

Họ tin rằng khi khí âm và khí dương tác động lên nhau thì không những giúp nó có thể cộng sinh mà còn giúp nó có thể phát triển theo hướng tốt hơn. Thực tế cũng vậy..

Nhờ có Hồng Lệ Tuyết mà Phiêu Nguyệt có thể làm dịu đi âm khí trong cơ thể của mình và có thể hấp thụ hoàn toàn nó.

Hồng Lệ Tuyết nói.

“Nhiều đây đã đủ để trả nợ cho huynh chưa?”

“Đủ rồi.”

“Hô hô!”

Hồng Lệ Tuyết mỉm cười vui vẻ.

Huýt!

Bỗng có một tiếng huýt sáo sắc lẹm vang lên.

Nụ cười trên gương mặt Hồng Lệ Tuyết biến mất.

Tiếng huýt sáo chính là tín hiệu từ Hắc Sát Đội đang canh gác xung quanh.

Phiêu Nguyệt hỏi Hồng Lệ Tuyết.

“Cái đó là gì vậy?”

“Là tín hiệu ám chỉ có người đang tiếp cận nơi này.”

“Có kẻ thâm nhập sao?”

“Nhưng có vẻ như người đó không có ý xấu. Chúng ta phải làm gì đây?”

Chỉ cần Phiêu Nguyệt bảo giết, Hắc Sát Đội sẽ loại bỏ kẻ xâm nhập kia mà không để lại một chút dấu vết.

Phiêu Nguyệt nói.

“Cho vào đi.”

“Được.”

Hồng Lệ Tuyết huýt sáo mộtbzfczk hồi thật lâu như câu trả lời. Ngay lúc đó ở bên ngoài lại vọng vào một tiếng huýt sáo thật ngắn.

Đó chính là tín hiệu Hắc Sát Đội sẽ không can thiệp.

Cột kẹt!

Một lúc sau, có người mở cửa và bước vào trong nhà.

Người được cho là kẻ đột nhập cẩn thận nhìn quanh nhà rồi nở một nụ cười thật tươi khi thấy Phiêu Nguyệt.

“Quả nhiên là Phiêu đại hiệp ở đây!”

“Hong Hữu Tân!”

Phiêu Nguyệt nhận ra kẻ đột nhập ngay lập tức.

Y chính là Hong Hữu Tân, Đội chủ Giám Sát Đội của Hạ Ô Môn.

Hong Hữu Tân mỉm cười rồi tiến lại gần Phiêu Nguyệt.

“Thật may vì đại hiệp vẫn bình an vô sự?”

“Còn người thì sao?”

“Nhờ đại hiệp mà ta vẫn ổn.”

“Vậy là tốt rồi!”

“Chỉ là thật đáng tiếc vì tại hạ đã không hoàn thành công việc...”

Hong Hữu Tân thở dài.

Cửu Long Sát Mạc còn tồn tại thì hậu họa e là vẫn kéo dài.

Thực lòng mà nói thì y muốn Phiêu Nguyệt loại bỏ được hoàn toàn Cửu Long Sát Mạc trong thời gian y cùng Phong Tôn kéo dài thời gian.

Chỉ cần sức ảnh hưởng của Cửu Long Sát Mạc bị loại bỏ thì sự hỗn loạn của giang hồ sẽ giảm đi bớt một chút.

Đó là lý do tại sao y lại kéo theo quân tinh nhuệ của Hạ Ô Môn để đương đầu với mạo hiểm.

Nhưng trái với mong đợi của y, Cửu Long Sát Mạc vẫn còn sống một cách dai dẳng.

Trước khi đến đây, y cũng đã có ghé qua Tân Nguyệt Trang để tìm kiếm dấu vết. Nhưng toàn lực của Tân Nguyệt Trang đã thoát ra khỏi đó một cách an toàn.

Ngay lúc đó, y lập tức cho Hạ Ô Môn lần theo hành tung của Cửu Long Sát Mạc nhưng bọn họ đã biến mất mà không để lại một chút dấu vết nào.

Trong thiên hạ này, để tránh được tai mắt của Hạ Ô Môn gần như là điều không thể. Vậy mà quân tinh nhuệ của Cửu Long Sát Mạc đã làm được điều đó.

Cuối cùng, Hồng Hữu Tân đành phải thừa nhận sự thất bại của Hạ Ô Môn.

“Chết tiệt!”

Nếu không thể diệt trừ bọn họ ngay khi còn có thể thì hậu họa sẽ kéo dài mà không chấm dứt.

Hồng Hữu Tân hy vọng chuyện này sẽ không xảy ra một lần nữa.

Sau khi mất dấu Cửu Long Sát Mạc, y đã ngay lập tức đi tìm Phiêu Nguyệt.

Tìm Phiêu Nguyệt cũng không phải là một chuyện dễ dàng gì.

Bởi vì Hắc Sát Đội đã xóa hết hoàn toàn mọi dấu vết. Nhưng tiềm lực của Hạ Ô Môn cũng không yếu kém gì.

Cuối cùng, họ đã phát hiện ra Phiêu Nguyệt đang ở nơi này.

Hồng Hữu Tân nhìn quanh căn nhà bỏ hoang rồi nói.

“Ở ngoài nhìn vào trông nó thật hoang tàn nhưng khi vào trong rồi lại không như vậy nhỉ.”

“Mọi người cũng phải vất vả lắm mới được như thế này đây.”

“Có vẻ là vậy rồi. Tại hạ có thể ngồi xuống một chút được chứ? Đi một quãng đường dài khiến chân của tại hạ đau nhức quá.”

“Được.”

“Đa tạ.”

Hồng Hữu Tân đến ngồi xuống một chiếc ghế ở một bên sân.

Những giọt mồ hôi chảy dài trên trán y. Y chảy nhiều mồ hôi như thế không phải vì y đã phải đi bộ một quãng đường dài trong thời tiết nóng nực.

Chỉ như vậy thôi sẽ không thể làm một cao thủ như Hồng Hữu Tân chảy nhiều mồ hôi đến vậy. Hẳn là có điều gì đó khiến y lo lắng đến chảy đầy mồ hôi mà chính y cũng không nhận ra.

Phiêu Nguyệt khoanh tay hỏi.

“Có chuyện gì vậy?”

“Sao ạ?”

“Chẳng phải người đến đây để nhờ vả ta điều gì sao?”

“Chuyện đó sao đại hiệp lại...?”

Hồng Hữu Tân trở mắt ra nhìn Phiêu Nguyệt.

Bởi Phiêu Nguyệt đã đoán đúng.

Quả nhiên là không có gì có thể che giấu được Phiêu Nguyệt.

“Hầy!”

Hồng Hữu Tân thở dài.

Phiêu Nguyệt im lặng nhìn vào Hồng Hữu Tân.

Hồng Hữu Tân nhìn chằm chằm xuống sàn.

Phải một lúc lâu sau, y mới ngẩng đầu lên nhìn Phiêu Nguyệt.

“Thực lòng tại hạ rất muốn ở lại đây để đi tìm Cửu Long Sát Mạc, nhưng tại hạ không thể làm vậy được.”

“Có vấn đề gì phát sinh sao?”

“Tổng đà hạ lệnh tại hạ phải quay trở về ngay lập tức ạ.”

“Tại sao?”

“Tình hình ở Bà Dương Hồ lúc này rất nguy kịch.”

“Ý người là...?”

“Những tổ chức thích khách hay còn được gọi là Sát Môn đang tụ tập ở Bà Dương Hồ ạ.”

“Sát Môn?”

“Vâng! Có rất nhiều sát môn đang tụ tập quanh Bà Dương Hồ lúc này. Nếu bọn họ trực tiếp hợp lực với Kim Thiên Hội hay Ngân Liên Hội thì tương lai hẳn sẽ có vô số người phải ngã xuống.”

“Vậy thì sao?”

“Tại hạ muốn nhờ Phiêu đại hiệp ra mặt để ngăn cho những Sát Môn không nhận ủy thác của họ.”

499

Ánh mắt Phiêu Nguyệt lạnh lùng nhìn Hồng Hữu Tân.

“Người muốn ta can thiệp vào cuộc chiến của họ?”

“Đúng vậy!”

“Tại sao ta phải làm thế?”

“Chắc hẳn Phiêu Đại hiệp cũng không muốn cuộc chiến này bùng nổ lớn hơn nữa. Đây là cuộc chiến mà Cửu Long Sát Mạc đã tạo nên. Khi cuộc chiến trở nên lớn hơn, sức ảnh hưởng của nó sẽ tăng lên. Không phải chúng ta nên ngăn chặn tình huống xấu nhất xảy ra như vậy sao?”

Hồng Hữu Tân điềm tĩnh trả lời.

Sự hỗn loạn của giới giang hồ bắt đầu khi Chương Hồ Niên bí mật yêu cầu giết Thất Hiền Thư Sinh ở Bách Quỷ Liên. Tuy nhiên, việc làm tăng lên sức nóng của bầu không khí và thổi bùng ngọn lửa chiến tranh là do Cửu Long Sát Mạc.

Trong lúc đại chiến thiên hạ nổ ra, Cửu Long Sát Mạc đã cố gắng thu lại lợi nhuận nhất có thể.

Trước đó, họ đã bị Phiêu Nguyệt đột kích và giết chết Mạc chủ và Lão thái thái, nhưng sức mạnh lực lượng của họ vẫn còn.²

Nếu cứ để như thế này thì họ sẽ lại nhanh chóng nuôi dưỡng lực lượng bên trong và phản công.

Dù không có chuyện đó xảy ra thì đại chiến thiên hạ có thêm sự nhúng tay từ Cửu Long Sát Mạc thì lại càng hỗn loạn hơn.

Hồng Hữu Tân là một trong số ít người biết rằng Phiêu Nguyệt đã chiến đấu với Cửu Long Sát Mạc từ rất lâu rồi.

Hắn có thể mạnh dạn nhờ vả như thế này vì hắn biết Cửu Long Sát Mạc có ân oán với Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt mà hắn ta biết chắc chắn sẽ chấp nhận lời đề nghị này cho dù có phải tốn bao nhiêu sức mạnh để loại bỏ được lực lượng Cửu Long Sát Mạc.

Đôi mắt kiên định của Hồng Hữu Tân khiến cho Phiêu Nguyệt tin tưởng.

Ngay cả khi Hồng Hữu Tân không lên tiếng nhờ vả, Phiêu Nguyệt cũng không có ý định nhìn lực lượng của Cửu Long Sát Mạc ngày càng lớn mạnh hơn nữa.

Sở Như Nguyệt nắm quyền kiểm soát Cửu Long Sát Mạc nhờ mưu hèn kế bẩn chứ không hề đường đường chính chính.

1

Hiện tại họ không can thiệp vào chuyện thiên hạ vì phải bận giải quyết tình hình hỗn loạn ở bên trong, nhưng nếu giải quyết được một phần nào đó rồi, chắc chắn họ sẽ can thiệp đến đại chiến thiên hạ.

Cách tốt nhất để dập tắt sự bất mãn trong nội bộ chính là chống lại kẻ thù bên ngoài.

Sở Như Nguyệt nhất định sẽ can thiệp vào cuộc chiến thiên hạ để giải quyết vấn đề nắm quyền thống trị Cửu Long Sát Mạc của bản thân.

‘Cho đến bây giờ, khi nhìn vào phương thức của Cửu Long Sát Mạc, khả năng họ sử dụng lăng nhân hay thích khách là rất cao.’

Cửu Long Sát Mạc vẫn còn sở hữu Thiên Môn Học Giả.⁸

Và hẳn biết thể nào họ cũng sẽ lợi dụng điều đó.⁶

Lá bài mà họ thích sử dụng nhất chính là triệu hồi lăng nhân và thích khách.

Rất có thể lần này cũng vậy.

8

‘Nếu có thể ngăn chặn điều này thì tổn thất để lại sẽ không lớn.’

Nhóm thích khách lớn nhất và mạnh nhất thiên hạ do Hồng Lệ Tuyết nắm giữ.¹

Trong quá trình không chế Liên chủ tiền nhiệm, Hồng Lệ Tuyết đã bị tổn thương rất nặng nề. Mấy ngày qua, khi cả hai làm tình với nhau, chính Phiêu Nguyệt đã nhìn thấy.

Nếu vết thương nghiêm trọng hơn chút nữa thì nàng có lẽ đã không còn là người của thế giới này nữa.

Dù sao thì nàng chắc chắn đã nắm quyền kiểm soát Bách Quỷ Liên, vì vậy nàng sẽ không nhận bất cứ lời đề nghị nào từ Cửu Long Sát Mạc. Nếu vậy thì khả năng cao là họ sẽ tìm một nhóm thích khách khác.

Ngoài Bách Quỷ Liên, giang hồ còn có nhiều nhóm thích khách khác.

Đây là những nơi thường được gọi là Sát Môn. Cũng có những Sát Môn nổi tiếng khắp chốn giang hồ như Bách Quỷ Liên, nhưng cũng có những Sát Môn chỉ hoạt động ở một khu vực nhất định như Huyết Ảnh Đoàn nơi Phiêu Nguyệt từng tham gia.

Có những Sát Môn không rời khỏi khu vực hoạt động của mình và thông thường mọi người chỉ chú ý đến Bách Quỷ Liên. Những Sát Môn này đang tập trung ở Bà Dương Hồ.

Thời kỳ bùng nổ lớn nhất trong lịch sử đã đến với họ.

Đã có rất nhiều người xếp hàng ở Bà Dương Hồ, chờ nhiệm vụ đến với mình.

Không chỉ là có Sát Môn.

Những lãng nhân cũng đang tập trung tại Bà Dương Hồ. Có những người đi một mình, cũng có những người đi theo một nhóm đông.

Mùi tiền trên chiến trường thấp thoáng vờn quanh mũi họ.

Có rất người trong số những người tập trung như vậy đã nhận được nhiệm vụ của Kim Thiên Hội, tấn công Ngân Liên Hội. Những người vẫn còn xếp hàng cũng sẽ sớm nhận được nhiệm vụ.

Bây giờ vẫn còn hỗn loạn nhưng nếu Cửu Long Sát Mạc đến và sử dụng họ thì thiên hạ sẽ rơi vào hỗn loạn lớn hơn.

Phiêu Nguyệt nhìn Hồng Lệ Tuyết.

“Nàng có biết thiên hạ này có tất cả bao nhiêu Sát Mộ không?”

“Ta không biết chính xác, nhưng ta biết ít nhất cũng có hơn một trăm sát môn đang hoạt động bí mật.”

Do đặc điểm của Sát Môn có rất nhiều nơi mà người đời chưa biết đến, hơn là đã được biết rồi. Có nhiều Sát Môn tiêu chuẩn rất thấp, nhưng cũng có nhiều nơi tự hào về năng lực vượt trội của mình.

“Có nghĩa là hơn 100 Sát Môn sao?”

“Có rất ít trường hợp Sát Môn hoạt động công khai. Ngoại trừ Bách Quỷ Liên, những Sát Môn khác hoàn toàn che giấu sự tồn tại. Nếu sơ suất thì công trạng do Sát Môn đó đạt được có thể bị lan truyền khắp chốn giang hồ. Do đặc điểm đó nên rất khó để nắm bắt chính xác con số Sát Môn đang hoạt động. Vì vậy ta chỉ suy đoán rằng có hơn một trăm nơi nhưng không biết chính xác con số.”

Ánh mắt Phiêu Nguyệt chìm sâu vào trong lời đáp của Hồng Lệ Tuyết.

Bởi vì hắn không hề biết có nhiều Sát Môn tồn tại trong thiên hạ đến như vậy.

Hồng Lệ Tuyết tiếp tục nói.

“Tất cả những Sát Môn đó sẽ không đến Bà Dương Hồ đâu. Hầu hết đều có lực lượng không đạt tiêu chuẩn.”

Sát Môn không phải tất cả đều mạnh mẽ như Bách Quỷ Liên hay Huyết Ảnh Đoàn.

Hầu hết các Sát Môn đều sở hữu lực lượng dưới mức tiêu chuẩn.

Họ chỉ đơn giản là sống qua ngày bằng chút ít tiền được thu.

“Phải tập hợp đến 20, 30 Sát Môn trong vụ này thì may ra mới làm nên chuyện.”

“Vậy là có tới 30 Sát Môn sẽ tham gia.”

“Theo phán đoán của ta thì là vậy”.

Phiêu Nguyệt cúi đầu trước câu nói của Hồng Lệ Tuyết. Hồng Lệ Tuyết là người am hiểu thế giới thích khách hơn là Phiêu Nguyệt. Khả năng phỏng đoán của nàng là sự thật rất cao.

Phiêu Nguyệt nhắm mắt lại.

Hồng Hữu Tân hẳn là đã suy nghĩ rất nhiều trước khi mở lời nhờ vả Phiêu Nguyệt, nhưng đó không phải là việc đơn giản có thể quyết định ngay.

Phiêu Nguyệt nhắm mắt, chìm trong suy nghĩ. Hồng Hữu Tân nhìn Phiêu Nguyệt với vẻ mặt căng thẳng.

Tình hình cuộc chiến sẽ được quyết định tùy thuộc vào lựa chọn của Phiêu Nguyệt ở đây.

Hồng Hữu Tân tha thiết mong muốn Phiêu Nguyệt chấp nhận lời nhờ vả của bản thân. Hắn nghĩ rằng đó là con đường duy nhất để giảm đi dù chỉ một chút thiệt hại sau lần đại chiến thiên hạ này.

Phiêu Nguyệt vẫn đang cân nhắc với mong muốn của Hồng Hữu Tân.

Hồng Hữu Tân rời khỏi giới gia của Kỳ Dương và hướng đến Bà Dương Hồ.

Trong lòng hắn muốn ở lại đây để tiếp tục truy lùng Cửu Long Sát Mạc, nhưng cục diện thiên hạ thay đổi nhanh chóng khiến hắn không thể làm được như vậy.

Chỉ trong một ngày hôm qua đã có hơn 300 người thiệt mạng. Người đời nói rằng nếu cuộc chiến kéo dài hơn một tháng thì gần 10.000 người sẽ chết.

Tất nhiên, trên thực tế sẽ không có chuyện 10.000 người chết. Bởi vì tình hình thiên hạ không chỉ có thể tính toán theo số liệu như vậy được. Dù vậy, hắn cũng không thể yên tâm.

Hắn phải trực tiếp nhìn và xác nhận tình hình diễn ra như thế nào. Vì vậy, Hồng Hữu Tân thậm chí không thể nghỉ ngơi đằng hoàng mà ngay lập tức đi về phía Bà Dương Hồ.

Phiêu Nguyệt nhìn đáng vẻ phía sau của Hồng Hữu Tân khoanh tay bước đi.

Ở bên cạnh Phiêu Nguyệt là Hồng Lệ Tuyết.

Hồng Lệ Tuyết nhìn chăm chăm Phiêu Nguyệt mà không nói lời nào.

Nàng không ép buộc hắn trong bất kỳ quyết định nào, cũng không vội vàng nói ra suy nghĩ của mình.

Phiêu Nguyệt không phải là dạng người nghe lời ai khác.

Nếu hắn ta đưa ra quyết định gì đó và hành động thì đó chính là ý chí của hắn.

Hồng Lệ Tuyết đã không nói gì khi biết rõ chuyện này.

Ngay lúc đó.

Ai đó lại xuất hiện theo hướng Hồng Hữu Tân vừa rời đi.

Ban đầu nàng tưởng đó là Hồng Hữu Tân quay trở về. Nhưng nhìn kỹ thì không phải là Hồng Hữu Tân. Cái bóng dáng kia cũng không phải là một người, mà là đến tận hai người đang tiến về.

Phiêu Nguyệt và Hồng Hữu Tân nhanh chóng nhận ra thân thể của họ.

Một người là Sát Lão, và người còn lại là Nam Thần Vũ.

“Nam Vũ à, có chuyện gì vậy?”

Việc Sát Lão quay trở về thì không có gì lạ. Lão đã quyết định đưa hấn đến gặp Thần Y ở Kỳ Gia Y Bang rồi quay lại. Tuy nhiên, thật kỳ lạ khi Nam Thần Vũ, người muốn đến gặp sư phụ của mình là Phong Tôn, trở về.

Sắc mặt của Nam Thần Vũ khi trở về không hề bình thường.

Nam Thần Vũ tiến lại gần Phiêu Nguyệt, nói.

“Ca ca! Sư phụ đã đi theo một vị nam nhân nào đó.”

“Một vị nam nhân sao?”

“Vâng! Tỷ tỷ nói đó là một vị nam nhân rất trẻ, nhưng sư phụ lại gọi hấn ta là sư huynh.”

“Sư huynh?”

“Vâng!”

“Gọi vị nam nhân trẻ tuổi đó là sư huynh sao? Phong Tôn mà lại làm vậy à.....”

Phiêu Nguyệt cau mày.

Phong Tôn là một trong những người có vai vế lớn nhất chốn giang hồ.

Không chỉ có võ công cao cường mà thời gian sống trên thế gian này cũng đã từ rất lâu rồi. Ở Bà Dương Hồ, không có nhiều người lớn tuổi hơn Phong Tôn.

“Phải chăng đó là một cao thủ đã cải lão hoàn đồng?”

Có trường hợp một bậc đại cao thủ cơ thể trẻ lại khi võ công của người đó đạt đến cực điểm. Giống như kiểu thay xương đổi cốt, rũ bỏ đi tình trạng già nua của cơ thể khi trước.

Tái sinh với thân thể mới.

“Cải lão hoàn đồng.....”

“Hừm!”

Hồng Lệ Tuyết và Ân Diệu cùng cảm thấy vô cùng căng thẳng. Hai người cũng biết rằng để cải lão hoàn đồng thì trình độ của người đó cũng phải tuyệt vời đến mức nào. Đó là võ công đạt tới cảnh giới mà hai người còn không dám tưởng tượng.

Không chỉ đơn giản là chống lại thời gian, mà còn là đi ngược lại thời gian.

Hai người chưa bao giờ nhìn thấy một cao thủ có thể cải lão hoàn đồng như vậy.

Hồng Lệ Tuyết hỏi Nam Thần Vũ.

“Không biết ngươi có biết thân phận của hắn ta không?”

“Chuyện đó.....”

Nam Thần Vũ khẽ cắn môi.

Rõ ràng là hắn biết điều gì đó, nhưng có vẻ do dự khi nói ra.

Phiêu Nguyệt nói.

“Nếu khó thì không cần nói cũng được”.

“Không, để đệ nói. Thực ra đệ đã từng nghe từ sư phụ. Sư phụ có một người huynh trưởng.”

“Ý đệ là huyết nhục của nhau à?”

“Vâng!”

Đôi mắt của Nam Thần Vũ lung lay một cách bất an.

Một nỗi bất an thể hiện ngay cả khi hắn đang kể chuyện.

Phong Tôn nói cho đứa đệ tử duy của mình nhất biết về gia tộc của bản thân và bảo hắn phải giữ bí mật. Tuy nhiên, hắn vẫn còn đang phân vân liệu rằng đó có phải là hắn đang phá vỡ lời hứa khi ấy với sư phụ của mình hay không. Nhưng ngay lập tức hắn giữ vững tinh thần và tiếp tục nói.

“Vị sư huynh của sư phụ là.....

Trương....Xuyên.....Hoa.”

“Trương.....Xuyên Hoa? Lẽ nào là.....”

Hồng Lệ Tuyết giật mình nhìn Nam Thần Vũ. Nam Thần Vũ gật đầu với biểu cảm kiên quyết.

“Đúng vậy.”

“Ôi trời! Lẽ nào Phong Tôn là em trai của Thiên Phủ Trường Chủ Trương Xuyên Hoa Đại hiệp sao?”

&nbzfczkbsp;

Hồng Lệ Tuyết tự lấy tay bịt miệng mình lại vì quá ngạc nhiên.

Thiên Phủ Trường Chủ Trương Xuyên Hoa luôn là người được nhắc đến mỗi khi người đời nói về những võ giả đệ nhất thiên hạ.

Lão được mọi người biết đến lần đầu tiên là khi giết Thiên Ma Liên Chủ Cao Kiếm Nguyệt.

Không cần phải trực tiếp chiến đấu mà lão đã có thể cắt đứt hơi thở của Cao Kiếm Nguyệt vì thế danh tiếng lão nổi như cồn.

Thiên Phủ Trường trước đây sở hữu một nguồn tiền cực lớn, nên có rất nhiều người tìm đến. Ở đó có thêm danh tiếng của một vị nam nhân trẻ tuổi nên nhiều người đã tự tìm đến Thiên Phủ Trường.

Thiếu niên Thiên Phủ Trường Chủ Trương Xuyên Hoa đã phát huy tài năng đáng kinh ngạc và để giữ chân những người tìm đến. Những người phụ nữ tìm đến chỉ vì tiền tài đã động lòng trước năng lực và tính cách của Trương Xuyên Hoa và trở thành chư hầu của Thiên Phủ Trường.

Như vậy, Thiên Phủ Trường nhanh chóng tăng danh tiếng, cuối cùng trở thành nhị cường cùng với Cuồng Võ Môn. Trong một thời gian ngắn, năng lực và võ công của Trương Xuyên Hoa đã nổi lên đến mức vang danh thiên hạ.

Võ công của lão tương đương với Lý Thanh, con trai của Lý Quách, một trong những đệ nhất thiên hạ trước đây.

Không có gì lạ nếu nói rằng Trương Xuyên Hoa thật sự đã cải lão hoàn đồng.

Vấn đề là không một ai biết đến chuyện Trương Xuyên Hoa có một người đệ đệ.

Ngay cả Hạ Ô Môn và Bách Quỷ Liên cũng không hề hay biết điều đó.

Phiêu Nguyệt hỏi.

“Người đó thật sự có phải là huynh trưởng của Phong Tôn không?”

“Sư phụ đệ đã nói như vậy.”

Phiêu Nguyệt xoa xoa cằm trước lời nói của Nam Thần Vũ.

Phong Tôn không phải là người nói suông.

Hơn nữa, Nam Thần Vũ là đệ tử duy nhất của Phong Tôn.

Không có lý do gì để lão nói dối đệ tử của mình.

“Nếu vậy thì Phong Tôn đã đi theo Trương Xuyên Hoa đến Thiên Phủ Trường rồi.”

“Đệ phải cứu sư phụ.”

“Không lẽ Trương Xuyên Hoa sẽ làm hại đến Phong Tôn sao? Hai người là máu mủ ruột thịt mà?”

“Sư phụ không thích người huynh trưởng đó. Nếu ở cùng lão thì bản thân sư phụ phải sống như một cái bóng mãi mãi. Sư phụ nói rằng việc lang thang khắp thiên hạ không nương tựa ai cũng là để thoát khỏi cái bóng của huynh trưởng.”

“Vào Thiên Phủ Trường, sư phụ phải sống mãi như cái bóng của Trương Đại Hiệp.”

Nam Thần Vũ khẽ cắn môi.

Những lời Phong Tôn đã nói với hắn từ lâu lại hiện lên trong đầu hắn.

-Nếu ta gặp huynh trưởng và vào Thiên Phủ Trường, người tuyệt đối đừng bao giờ lãng vãng gần đó. Nếu huynh trưởng mà biết được bí mật của ngươi thì tuyệt đối sẽ không để yên đâu.

500

Hồng Lệ Tuyết và Sát Lão đứng cạnh nhau trên mái nhà bị đổ nát.

Gió thổi và hất tung tóc cả hai bay loạn xạ.

Hồng Lệ Tuyết lùa những ngón tay dài trắng nõn của mình vào mái tóc nàng.

Sát Lão lặng lẽ nhìn Hồng Lệ Tuyết mà không nói lời nào.

Sự im lặng giữa hai người kéo dài một lúc.

Sát Lão là người phá vỡ sự im lặng.

“Ngài định làm gì?”

“Sao cơ?”

“Ta sẽ làm theo bất cứ quyết định nào của ngài.”

“Như vậy cũng được ư?”

“Còn có gì ta không làm được?”

Hồng Lệ Tuyết cau mày trước câu trả lời của Sát Lão.

Nếu Sát Lão rời Hắc Sát Đội đi nơi khác trong lúc nàng chiến đấu với Bách Quỷ Liên chủ thì nàng đã chết lâu rồi. Cũng may lão đã ngăn không cho nhóm sát thủ can thiệp vào cuộc chiến giữa Bách Quỷ Liên chủ và Hồng Lệ Tuyết, và nhờ đó, Hồng Lệ Tuyết đã có thể giết Bách Quỷ Liên chủ thành công.

Dù đã giúp đỡ Hồng Lệ Tuyết nhưng Sát Lão không muốn nhận lại bất cứ điều gì.

“Tại sao ngươi lại giúp ta? Ngươi có thể đứng về phía Liên chủ tiền nhiệm mà.”

“Bởi vì ta là sát thủ.”

“Hả?”

“Mặc dù người khác nói công việc của sát thủ là thứ đáng coi thường, nhưng ta tự hào về nó. Thực ra nếu chúng ta không có thể lực để dựa vào thì sẽ chẳng thể tồn tại lâu dài.”

“Ý ngươi là cảm thấy tự hào khi trở thành sát thủ sao?”

“Đúng thế. Mặc dù đó là một công việc mà mọi người coi thường, nhưng ta vẫn giết người theo ý muốn của bản thân. Đây là điều mà ta luôn tự hào. Ít nhất thì ta có thể được tự do thực hiện hoặc từ chối yêu cầu nào đó. Nhưng Liên chủ tiền nhiệm giao kết với Cửu Long Sát Mạc nên tình hình đã thay đổi. Chúng ta phải thực hiện những hành vi giết người không mong muốn. Không phải chỉ có mình ta, tất cả sát thủ của Bách Quỷ Liên đều bị ép buộc bí mật như vậy.”

Tất nhiên có những người thích thú với quyết định của Liên chủ. Hầu hết họ là những sát thủ trẻ có khát vọng tạo lập danh

tiếng của riêng mình trên giang hồ. Tuy nhiên Sát Lão đã sắp giải nghệ nên không hứng thú với những chuyện này.

Lão hy vọng rằng Liên chủ sẽ tiếp tục duy trì Bách Quỷ Liên giống như từ trước đến nay. Nhưng lão không thể ngăn cản được sự độc đoán của Liên chủ. Mệnh lệnh ám sát Thất Huyền Thư Sinh cũng là một trong số đó.

Liên chủ muốn làm vậy là vì đã lường trước được sự hỗn loạn sắp xảy đến với giang hồ. Liên chủ còn mặc kệ sự cự tuyệt của Sát Lão mà cố chấp thực hiện.

Cuối cùng cái chết của Thất Huyền Thư Sinh đã khiến toàn giang hồ tức giận, từ đó xảy ra thiên hạ đại chiến.

Cho dù lão đang sống dựa trên cái chết của người khác nhưng lão không hề cảm thấy vui khi chứng kiến thế gian rơi vào hỗn loạn và nhiều người phải chết.

Đó là một trong những lý do khiến Sát Lão đứng về phía Hồng Lệ Tuyết.

Sát Lão cười cay đắng.

“Tất nhiên ngài sẽ nghĩ ta nguy hiểm. Một sát thủ sao có thể tự hào cơ chứ? Nhưng đó chính là cảm xúc của ta.”

“Haizz!”

“Có vẻ Liên chủ đã quyết tâm rồi nhỉ?”

“Trông giống vậy sao?”

“Chẳng phải ngài muốn ở cạnh Tử Thần còn gì?”

“Không hợp ư?”

“Rất hợp.”

“Ta biết mà.”

Hồng Lệ Tuyết mỉm cười.

Nàng đã đụng độ và chiến đấu với Phiêu Nguyệt không biết bao nhiêu lần. Họ cũng đã yêu đương và đâm lén nhau không ít lần nên hoàn toàn có thể hiểu được.

“Ta cần huynh ấy.”

“Tại sao lại như vậy?”

“Để có thể sống sót.”

“Sống sót ư? Chẳng phải ngài đang sống sót đó sao?”

“Chúng ta đang thở không có nghĩa là chúng ta đang sống. Sống theo ý muốn của người khác làm sao được coi là sống đây? Nếu cứ tiếp tục như vậy thì sẽ có người lợi dụng chúng ta.”

“Giống như Cửu Long Sát Mạc?”

“Đúng vậy. Ngân Liên Hội, Kim Thiên Hội, Thiên Vũ Trang và Cuồng Võ Môn, hay bất kỳ gia tộc nào có tham vọng muốn sử dụng chúng ta. Chúng ta thực sự là những công cụ hữu ích.”

“Ừm!”

Trước lời nói của Hồng Lệ Tuyết, Sát Lão khẽ thốt lên.

Bởi vì lời nói của nàng đi thẳng vào vấn đề.

Sát Lão hỏi.

“Ngài cho rằng đi theo hần sẽ không bị lợi dụng sao?”

“Haha!”

Đột nhiên, Hồng Lệ Tuyết cười tinh nghịch.

Sát Lão tự hỏi liệu mình có nói gì sai không.

Hồng Lệ Tuyết búng ngón trỏ và nói.

“Chúng ta không đi theo huynh ấy, chúng ta đang sử dụng huynh ấy.”

“Sử dụng? Các ngài?”

“Đúng vậy. Biến Tử Thần trở thành lá chắn, hiện tại không có lá chắn nào tốt hơn huynh ấy ở giang hồ cả.”

“Cũng có lý.”

Sát Lão gật đầu.

Dù ai có nói gì đi chăng nữa, Phiêu Nguyệt đang là đỉnh cao nhất của một sát thủ.

Ngoài ra, hần còn là võ giả giỏi nhất được công nhận trên giang hồ.

Một sát thủ và một võ giả. Cả hai chức vụ đều được công nhận.

Ở giang hồ, Phiêu Nguyệt là người duy nhất như vậy.

Nếu sử dụng Phiêu Nguyệt làm lá chắn, sẽ không có thể lực nào trong môn phái dám sử dụng Bách Quỷ Liên.

Hồng Lệ Tuyết mỉm cười, để lộ hàm răng trắng.

“Ô hô! Ý kiến hay mà.”

“Phải! Đó quả là một ý kiến hay. Nhưng...”

“Nhưng?”

“Ngài không thành thật.”

Khuôn mặt Hồng Lệ Tuyết méo mó trước lời nói đột ngột của Sát Lão.

“Cái gì? Không thành thật cái gì?”

“Haha. Ngài biết mà?”

“Hừ! Ta không biết người đang nói về cái gì nữa.”

Hồng Lệ Tuyết khịt mũi. Nhưng nàng quay đầu đi để khỏi cái nhìn dai dẳng của Sát Lão.

*

Phiêu Nguyệt bước ra và tuyên bố.

“Chúng ta tới Bà Dương hồ.”

“Thật sao?”

“Huynh?”

Ân Diệu và Đào Diễm Sơn ngạc nhiên nhìn Phiêu Nguyệt.

Mặc dù họ cho rằng chuyện đó có khả năng nhưng nghe nó từ miệng của Phiêu Nguyệt khiến hấn cảm thấy sững sờ.

Câu nói đó đồng nghĩa với việc Phiêu Nguyệt quyết tâm can thiệp vào cuộc chiến hiện tại. Để đưa ra quyết định như thế, Phiêu Nguyệt đã suy nghĩ suốt đêm.

Hấn không có khát vọng vươn lên trở thành số một trong giang hồ.

Tất cả những gì hắn muốn là được sống thoải mái ở Tứ Xuyên. Tuy nhiên hoàn cảnh không cho phép hắn được sống thoải mái.

Cửu Long Sát Mạc do Sở Như Nguyệt kiểm soát vẫn còn ôm mối thù địch với hắn ta, bên cạnh đó còn rất nhiều người nhắm tới hắn.

Cách tốt nhất để thoát khỏi mối đe dọa là trở thành kẻ mà họ không dám động tới. Nhưng chỉ có một mình cũng có điểm bất lợi.

Từ trước đến nay, Phiêu Nguyệt chỉ có một mình mà không cần sự giúp đỡ của bất kỳ ai, nhưng bây giờ hắn phải xây dựng một thành lũy để tự bảo vệ mình.

Phiêu Nguyệt hạ quyết tâm.

“Ta sẽ đập tất cả Sát Môn ở dưới chân ta.”

“.....”

Mọi người không nói nên lời trước lời tuyên bố điên rồ của hắn.

Nếu người khác nói ra điều này thì lập tức sẽ bị cười nhạo. Nhưng nó trở lên hợp lý khi Phiêu Nguyệt là người nói ra.

Cho đến bây giờ, không lời nào của Phiêu Nguyệt là không trở thành hiện thực.

Hắn chắc chắn những gì bản thân nói ra có khả năng thành sự thật nên không bao giờ dám nói những lời sáo rỗng.

Sau đó, Hồng Lệ Tuyết mỉm cười và đứng bên cạnh Phiêu Nguyệt.

“Ta đã chờ đợi điều đó. Bách Quỷ Liên sẽ đứng về phía huynh.”

“Nếu muội muốn dừng lại giữa chừng thì tốt nhất không nên bắt đầu.”

“Hả?”

“Bởi vì ta sẽ không cho phép.”

“Chuyện đó.....”

Một vẻ hoang mang xuất hiện trên khuôn mặt của Hồng Lệ Tuyết.

Nàng không ngờ Phiêu Nguyệt lại nói điều này.

Sát Lão bước ra và cúi đầu.

“Điều đó sẽ không bao giờ xảy ra.”

“Ta không nói chuyện với ngươi.”

“Suy nghĩ của ta cũng là suy nghĩ của Liên chủ. Ý chí của Liên chủ sẽ không bao giờ thay đổi.”

Giọng Sát Lão rất bình tĩnh và cũng rất cung kính.

Sát Lão tôn trọng người đàn ông trước mặt mình.

Sự khác biệt tuổi tác không thành vấn đề.

Nhìn con đường mà Phiêu Nguyệt đã đi, lão không khỏi kính trọng hẳn với tư cách một sát thủ.

“Ngươi có thể chịu trách nhiệm cho điều đó sao?”

“Ta sẽ liều mạng cho những gì bản thân đã nói.”

“Ta tin ngươi.”

“Đa tạ. Ta sẽ không bao giờ khiến ngài thất vọng.”

Sát Lão trả lời với một vẻ quyết tâm.

Phiêu Nguyệt nhìn Hồng Lệ Tuyết. Rồi Hồng Lệ Tuyết nhún vai.

“Ta sẽ không thay đổi ý định và giết Sát Lão đâu. Lão rất quan trọng với ta.”

“Đa tạ Liên chủ!”

Sát Lão cảm ơn Hồng Lệ Tuyết.

Hồng Lệ Tuyết nhăn mũi xấu hổ.

Đào Diễm Sơn lẩm bẩm.

“Có nhiều người thế này thì chúng ta nên tìm ngựa trước đã.”

Đi thuyền là cách tốt nhất. Tuy nhiên không có chiếc thuyền nào đi thẳng từ Kỳ Dương đến Bà Dương Hồ, hơn nữa

bzfczkcó khả năng cao sẽ bị những người đi đường thủy chú ý. Di chuyển trên lưng ngựa tốt hơn nhiều.

Ân Diệu nói.

“Muội sẽ lấy ngựa.”

“Muội biết nơi nào sao?”

“Muội biết một chợ ngựa giao dịch với Tân Nguyệt Trang, nếu tới nơi đó thì có thể tìm kiếm dễ dàng.”

Các thế lực khổng lồ như Tân Nguyệt Trang thường định kỳ tới đó mua ngựa.

Đương nhiên có một chợ ngựa hình thành xung quanh một thế lực lớn như vậy.

Kể từ khi Tân Nguyệt Trang biến mất chỉ sau một đêm, chắc chắn chợ ngựa cũng rơi vào trạng thái vô cùng hỗn loạn. Có rất nhiều ngựa được đem tới để bán ở đó nhưng không có ai mua nên giá ngựa đang vô cùng thấp.

Đúng lúc có sẵn ngựa, Ân Diệu đưa Nam Thần Vũ đi mua vài con.

Đào Diễm Sơn cũng đi chợ để mua những vật dụng cần thiết.

Sát Lão nhìn bọn họ với ánh mắt ngưỡng mộ trước sự quyết tâm ấy.

‘Mọi người tự biết phải làm gì.’

Phiêu Nguyệt không hề ra lệnh nhưng tất cả tự biết làm những điều hần cho là cần thiết. Để có thể trở nên năng động như vậy không hề dễ dàng gì.

Bọn họ tự làm mọi việc là bằng chứng cho thấy ba người đang cố gắng hết sức để giúp đỡ Phiêu Nguyệt bằng mọi cách.

Phiêu Nguyệt nói với Hồng Lệ Tuyết.

“Ta có việc nhờ muội làm.”

“Huynh nói đi.”

“Tìm thật nhiều tài liệu về Sát Môn để điều tra.”

“Được rồi.”

Hồng Lệ Tuyết trả lời ngay lập tức.

Mặt nàng đỏ bừng.

Phiêu Nguyệt ra lệnh mà không hề do dự khiến tâm trạng nàng vui lên một cách kỳ lạ.

Phiêu Nguyệt hỏi Sát Lão.

“Người có biết xưởng rèn nào tốt xung quanh đây không?”

“Ngài muốn tìm vũ khí sao?”

“Đúng vậy!”

Phiêu Nguyệt gật đầu.

Phiêu Nguyệt đã đạt đến trình độ không cần bất kỳ vũ khí nào nữa.

Chỉ riêng Thu Hồn Ti đã có thể giết chết khá nhiều võ giả mà không gây ra tiếng động nào. Kẻ thù mạnh hơn một chút có thể sử dụng Ti Xà Cang.

Nếu chỉ có một vài kẻ thù thì như thế là đủ. Nhưng hắn không biết sẽ phải đối mặt với bao nhiêu kẻ thù.

Chuẩn bị càng nhiều càng tốt.

Tạch!

Sát Lão búng ngón tay. Sau đó, một sát thủ thuộc Hắc Sát Đội xuất hiện qua hàng rào.

Sát Lão nói với hắn.

“Mang theo hộp vũ khí.”

“Vâng!”

Dứt lời, tên sát thủ nhanh chóng biến mất. Nhưng chẳng mấy chốc hắn đã quay trở lại cùng với một chiếc hộp lớn trên vai.

Tên sát thủ đặt chiếc hộp có kích thước bằng một chiếc quan tài trước mặt Sát Lão.

Sát Lão vừa nói vừa mở nắp hộp.

“Đây là những vũ khí mà chúng ta mang theo. Có lẽ chúng có chất lượng tốt hơn so với những vũ khí được sản xuất tại các xưởng rèn.”

Chiếc hộp chứa đầy vũ khí được sử dụng bởi những sát thủ.

Tất cả đều được làm bởi các nghệ nhân của Bách Quỷ Liên nên có chất lượng vô cùng tốt.

Phiêu Nguyệt cẩn thận kiểm tra vũ khí trong hộp.

Một con dao găm dài bằng cẳng tay của một đứa trẻ.

Một lưỡi hái có hình dạng kỳ lạ được gắn thêm dây xích sắt.

Một chiếc rìu nhỏ có thể ném được.

Một cây kim mỏng như sợi lông.

Quả thực vô cùng đa dạng.

Mọi vũ khí mà một sát thủ có thể sử dụng đều được chứa trong hộp.

Phiêu Nguyệt lấy từng vũ khí ra và kiểm tra chúng.

“Tốt lắm!”

“Ngài có thể tự do lựa chọn.”

Sát Lão cúi đầu thấp hơn nữa.

Sau khi kiểm tra vũ khí một lúc lâu, Phiêu Nguyệt tìm thấy một gói dao găm.

Chúng là những con dao găm nhỏ hơn lòng bàn tay của một đứa trẻ.

Phiêu Nguyệt nhớ lại U Linh Chủ mà hắn đã sử dụng trước đây.

Tuy nó không đẹp bằng U Linh Chủ nhưng nhỏ và nhẹ hơn rất nhiều. Có tất cả hơn hai mươi con dao găm như vậy trong hộp.

Sát Lão thận trọng hỏi.

“Ngài có thích nó không?”

“Rất thích!”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 501

Thái Vô Ngọc là võ giả tuổi đầu đôi mươi.

Sư môn của hắn là Tư Chiếu Môn.

Nói về đệ tử thì môn phái này có khoảng 30 người và Thái Vô Ngọc là đại đệ tử.

Tư Chiếu Môn vốn không phải là môn phái nhỏ như thế.

Tư Chiếu Môn là môn phái tầm trung khá có tiếng trên giang hồ. Thế nhưng, họ đã thua trong trận tranh giành bá quyền với các môn phái khác và trở thành một môn phái bại.

Rất nhiều đệ tử đã thoát ly, sư phụ thì thành phế nhân. Tư Chiếu Môn hầu như chỉ còn có 20 đệ tử.

Các đệ tử ở lại cũng không phải vì tình nghĩa với Tư Chiếu Môn mà là do họ không còn nơi nào để đi nữa.

Mặc dù thất bại trong trận chiến và thu hẹp thế lực, nhưng Tư Chiếu Môn vẫn còn khá nhiều tài sản. Vậy nên chăm lo cho các đệ tử cũng không phải là vấn đề lớn lao gì.

2

Vấn đề chính là họ không nhìn thấy được tương lai.

Chẳng biết số tài sản còn lại có thể chịu đựng được bao lâu, nhưng với tư cách là võ môn thì Tư Chiếu Môn cũng sắp tàn lụi đến nơi.

Thái Vô Ngọc hiểu rõ bốn môn sẽ kết thúc với số phận bi thảm thế nào.

Người xưa có câu ‘Nước ấm nấu ếch’. Tư Chiếu Môn hiện giờ cũng đang trong tình trạng như thế.

Vậy nên hắn mới muốn vực dậy Tư Chiếu Môn.

Thái Vô Ngọc tự tin bản thân là một võ giả thực thụ.

1

Nơi hấn chết phải là chiến trường chứ không phải ở Tư Chiếu Môn sắp sụp đổ.

Sư phụ và các sư huynh đệ đã can ngăn nhưng hấn chưa từng nghe lời họ.

“Ta sẽ khiến danh tiếng của mình bay xa và vực dậy Tư Chiếu Môn.”

Hấn hét lớn như thế rồi rời khỏi sư môn.

8

Điểm đến của hấn chính là Bà Dương Hồ đang diễn ra cuộc chiến khốc liệt nhất.

Trận giang hồ đại chiến ở Bà Dương Hồ chính là chiến trường đúng nghĩa.

Các môn phái liên tục kéo đến Bà Dương Hồ chi viện cho Kim Thiên Hội và Ngân Thiên Hội.

Ở Bà Dương Hồ có rất nhiều người chết mỗi ngày.

Mặc dù số người thương vong nhiều, nhưng cũng có anh hùng hiện hữu.

Một võ giả vô danh bỗng nhiên nổi tiếng vì giết được cao thủ tuyệt đỉnh cũng là chuyện bình thường ở đây.

Chiến trường cứ thế liên tiếp tạo ra những anh hùng, danh tiếng của họ không ngừng lan rộng ra khắp giang hồ. 6

8

Giang hồ trở nên sôi nổi với các anh hùng mới xuất hiện. Và phải nói, thời đại mới đang được mở ra.

Thái Vô Ngọc cũng muốn trở thành anh hùng trong thời đại mới đó. Vậy nên hấn muốn vực dậy Tư Chiếu Môn sắp lụi tàn.

Để làm được điều đó, hấn phải có được danh tiếng.

“Phù!”

Nhưng hành trình đến Bà Dương Hồ không hề dễ dàng.

Hắn đã đi ở sàן đạo mấy ngày liền.

Trên đầu và vai Thái Vô Ngọc đã mang nhiều bụi bặm, chỉ bấy nhiêu cũng đủ chứng minh hắn đã phải vượt qua bao nhiêu vất vả. 1

Thái Vô Ngọc là một tên mù đường.

Người khác dễ dàng tìm đường đi nhưng còn mấy phải mất mấy lần mới tìm đúng đường.

Chính vì thế mà hành trình của hắn càng kéo dài thêm.

Và có khi trước khi đến được Bà Dương Hồ thì hắn đã mệt đến ngất đi cũng không chừng.

“Cứ thế này không được!”

Thái Vô Ngọc nghiêng răng.

Đột nhiên hắn cảm giác mình sắp gục ngã đến nơi.

Lúc này phía sau hắn vang lên tiếng vó ngựa.

Có ai đó đang cưỡi ngựa đến gần hắn.

Thái Vô Ngọc nhìn lại phía sau thì thấy một nhóm người đi đến.

Có ba người cưỡi ngựa, sau đó là một cỗ xe ngựa lớn.

Đột nhiên trong lòng Thái Vô Ngọc dấy lên cảm giác mãnh liệt muốn ngồi vào cỗ xe ngựa đó.

Hắn liền không nghĩ ngợi nhiều mà đứng ra giữa đường vẫy vẫy tay.

“Khoan, khoan đã.”

Liền sau đó, đoàn người liền dừng trước mặt hắn.

Một người trong số đó tiến đến gần hắn.

Đó là một lão nhân có đầy vết đồi mồi trên mặt.

“Có chuyện gì?”

“Tiểu sinh là Thái Vô Ngọc, võ giả đến từ Tư Chiêu Môn.”

“Rồi sao?”

“Các, các hạ có phiền cho tiểu sinh đi nhờ xe ngựa được không ạ?”

“Tại sao?”

“A, tiểu sinh bị lạc đường nên đã quanh quẩn khu vực này hai ngày nay rồi.”

“Hô! Thế à?”

“Vâng! Vậy nên các hạ có thể cho tiểu sinh đi nhờ đến thị trấn kế tiếp không? Tiểu sinh sẽ không bao giờ quên ân huệ này.”

“Đúng là đáng thương. Ra là một tên mù đường...”

“Xin thứ lỗi cho tiểu sinh.”

“Có gì mà phải xin lỗi chứ? Sinh ra đã thế thì biết sao được.”

“Đa tạ các hạ đã hiểu cho.”

Thái Vô Ngọc lúc này đã nước mắt ngấn dài.

Bởi vì lần đầu hấn gặp một người hiểu mình như thế. Thấy lão nhân mỉm cười nhìn mình, Thái Vô Ngọc liền ôm hy vọng. Lão nhân hiểu chuyện này sẽ cho hấn lên xe đi nhờ.

“Vậy có thể cho tiểu sinh đi nhờ không ạ?”

“Hả? Tại sao?”

“Vì các hạ hiểu cho tình trạng của tiểu sinh nên...”

“Hiểu cho người và chấp nhận lời thỉnh cầu là hai chuyện khác nhau mà.”

“U...”

Vai Thái Vô Ngọc đột nhiên nặng trĩu.

Nhìn bộ dạng của hấn, lão nhân liền cười khúc khích.

“Nhưng ta có thể hỏi chủ nhân của mình. Mà người đừng trông mong gì cả. Chủ nhân của ta rất ghét phải gặp rắc rối.”

“Đa tạ vì đã chuyển lời.”

Ánh mắt Thái Vô Ngọc liền sáng lên.

“Phụt!”

Tiểu nam tử phía sau lão nhân đột nhiên bật cười.

Bởi vì biểu cảm của Thái Vô Ngọc trông rất hài hước.

Bình thường nếu có ai đó cười nhạo sẽ thấy vô cùng xấu hổ, nhưng Thái Vô Ngọc lại không nghĩ như thế. Hiện giờ hắn đã vô cùng mệt mỏi.

Lão nhân chuyển lời với nam nhân bên cạnh tiểu nam tử.

Dù thời tiết khá nóng nhưng hắn vẫn kéo mũ thật sâu và vận cả phi phong y.

Lão nhân thì thầm gì đó với nam nhân.

‘Làm ơn!’

Thái Vô Ngọc nhìn nam nhân với vẻ mặt vô cùng tha thiết.

Vì hắn kéo mũ quá sâu nên không nhìn thấy gương mặt thật, nhưng có vẻ đây là người tốt. Thế nên Thái Vô Ngọc hy vọng hắn sẽ cho mình lên ngựa.

Chẳng biết có phải do nhìn thấy bộ dạng khản thiết của hắn hay không mà nam nhân kia đã gật đầu. Và rồi lão nhân nói với Thái Vô Ngọc.

“May cho ngươi là chủ nhân ta đã cho phép. Nhưng ta không thể để ngươi ngồi trong xe ngựa được, ngươi ngồi trên trần xe nhé. Có được không?”

“Đa tạ. Thật sự đa tạ.”

Thái Vô Ngọc liên tục cúi đầu cảm tạ.

“Đi thôi.”

“Vâng! Tiểu sinh xin nợ ân huệ này.”

Thái Vô Ngọc đi sượt qua lão nhân và nam nhân đến cỗ xe ngựa.

Một tiểu nam tử trông nhỏ tuổi hơn hắn đang đánh ngựa.

“Nhanh lên, huynh!”

“Ồ? Ồ!”

“Huynh nhanh lên nóc xe đi.”

“Đa tạ.”

“Nhưng huynh không được làm ồn đấy nhé. Những người ngồi bên trong không thích ồn ào đâu.”

“Ta... biết rồi.”

Thái Vô Ngọc nhỏ giọng đáp.

Hắn vừa cảm nhận được một cỗ uy áp toát ra từ người tiểu nam tử đang đánh xe kia. Nhưng hắn vẫn cảm thấy cảm kích vì lần đầu có người gọi hắn là ‘huynh’.

Thái Vô Ngọc lúc này mới nhận ra hắn không biết gì về đám người này cả.

Trong lúc gấp gáp hắn thậm chí còn không hỏi rõ danh tính mà đã xin đi nhờ xe.

‘Khoan đã, không phải mình đã đưa ra quyết định quá vội vàng rồi hay sao?’

Nếu nhóm người mà hắn vừa gia nhập là cường đạo thì rõ ràng hắn đang gặp nguy hiểm đến tính mạng rồi.

“Ừc!”

Hắn nuốt khan một ngụm rồi cẩn thận quan sát nhóm người này. Thế nhưng chỉ nhìn bề ngoài không thể nào biết rõ danh tính bọn họ cả. Chính lúc này.

Tiểu nam tử ngồi đánh ngực cười nói tựa hồ được suy nghĩ của hắn.

“Huynh không cần phải căng thẳng như thế. Bọn ta không phải người xấu đâu.”

“Ừm!”

“Tên ta là Đào Diễn Sơn. Chúng ta sẽ đi cùng nhau đến thị trấn kế tiếp nên huynh cứ xưng hô thoải mái nhé.”

“Đào Diễn Sơn ư? Ta là Thái Vô Ngọc.”

“Vừa nãy ta nghe rồi. Huynh đến từ Tư Chiếu Môn đúng không?”

“Đúng thế.”

“Thời gian đi cùng nhau chúng ta hãy thật hoà thuận nhé.”

“Ồ, đa tạ đệ.”

Thái Vô Ngọc cảm kích vì Đào Diễm Sơn đã cư xử rất thân thiện với hắn.

Sự cảnh giác vừa nảy đang dần tan biến đi.

‘Đúng là một ca ca ngây thơ.’

Đào Diễm Sơn nhìn Thái Vô Ngọc rồi khẽ mỉm cười.

Nếu biết ai đang ngồi trong xe chắc Thái Vô Ngọc sẽ không lập tức ngồi lên nóc xe như thế.

Bên trong chính là Ân Diệu và Hồng Lệ Tuyết.

Ân Diệu thích được Đào Diễm Sơn đánh xe hơn là tự mình cưỡi ngựa.

Còn Hồng Lệ Tuyết cũng thấy nghỉ ngơi trong xe sẽ thoải mái hơn.

Ban đầu họ chỉ đơn giản là quen biết nhau, nhưng hiện giờ đã thân thiết hơn rất nhiều sau vài ngày đồng hành cùng nhau.

Hai nữ nhân còn đang thảo luận về những bước đi trong tương lai.

Giọng nói của họ nhẹ nhàng vọng ra bên ngoài. Đào Diễm Sơn rất thích nghe giọng của Ân Diệu.

Ba người cưỡi ngựa phía trước chính là Phiêu Nguyệt, Nam Thần Vũ và Sát lão.

Vì lý do nào đó mà Sát lão đã trở thành tùy tùng của Phiêu Nguyệt.

Ban đầu ông còn nói chuyện này thật nực cười, nhưng bây giờ ông đã xem nó như một thói quen.

Phiêu Nguyệt nhìn Sát lão rồi nói.

“Ông muốn lợi dụng hắn ta sao?”

“Hắn là người thích hợp để phân tán sự chú ý.”

“Có vẻ ông biết Tư Chiếu Môn nhỉ.”

“Vâng! Tham vọng quá lớn của môn chủ đã gây ra đại họa. Ông ta không nhận thức được thực lực của bản thân mà vội vàng tham chiến với các môn phái khác. Và giờ bọn họ đang phải trả giá. Đa số đệ tử đều đã rời đi, chỉ có một số ít còn ở

lại. Hiện tại nhờ khối tài sản của mình họ mới cầm cự được, nhưng rồi cũng sẽ dùng hết thôi, ta thấy không lâu nữa họ sẽ sụp đổ thôi.”

“Rồi sao?”

“Nếu giỏi thu thập thông tin thì đương nhiên sẽ biết đến môn phái này. Và họ sẽ không ngờ Thái Vô Ngọc kia sẽ đặt chân đến Bà Dương Hồ này.”

“Vậy ông muốn chúng ta ngụy trang thành nhóm của hắc sao?”

“Một nam nhân cố trở thành anh hùng để vực dậy môn phái. Và những người cùng hắc đồng tâm hiệp lực thực hiện chí lớn. Thế này thì không ai nghi ngờ rồi, chúng ta sẽ dễ dàng thông quan mạng lưới giám sát thôi.”

“Tinh tường đây.”

“Đa tạ. Khà khà!”

Sát lão liền nở nụ cười rạng rỡ.

Ông ta thật sự thấy vui khi được Phiêu Nguyệt khen ngợi.

Sát lão vừa đi vừa nói.

“Đi thêm chút nữa là đến Lãnh Thủy Giang rồi. Đi thuyền từ Lãnh Thủy Giang có thể đến được Động Đình Hồ rồi đến Bà Dương Hồ. Nhưng...”

“Nhưng?”

“Vì tiếp cận Bà Dương Hồ rất dễ nên sẽ có nhiều môn phái đến, vậy nên giám sát cũng nghiêm hơn. Chỉ cần làm ra hành động đáng ngờ là chúng sẽ phát giác ngay.”

Đương nhiên, nếu huy động Bách Quỷ Liên thì có thể thâm tóm hết thông tin về Phiêu Nguyệt và tránh được mạng lưới giám sát. Nhưng chuyện này cũng khá phiền phức.

“Nói cách khác chính là tương phù tương trợ. Hắc có thể đến được đích đến, còn chúng ta thì thuận lợi đánh lừa bọn chúng.”

“Chỉ bấy nhiêu thôi không đủ.”

“Hả?”

Rắc!

Đột nhiên xương mặt Phiêu Nguyệt kêu lên răng rắc.

Hắn vừa dùng Dịch Cốt Công để thay đổi gương mặt.

Xương khớp nhẹ nhàng di chuyển, cơ bắp cũng thay đổi vị trí và gương mặt hắn lập tức biến thành người khác.

Một hồi sau, Phiêu Nguyệt bỏ mũ ra, Sát lão không dám tin vào đôi mắt mình. Bởi vì đây là gương mặt của một người hoàn toàn xa lạ.

Vốn dĩ dung mạo của Phiêu Nguyệt đã rất kỳ quái. Ngoài vẻ tuấn mỹ còn là nét mê hoặc hấp hồn người. Vậy nên, chỉ cần nhìn thoáng qua cũng sẽ phát hiện ra thân phận của hắn.

Dù thông thạo luyện Dịch Cốt Công nhưng Phiêu Nguyệt vẫn để nguyên dung mạo thật của mình.

Chính vì thế rất ít người biết hắn đã luyện được Dịch Cốt Công. Họ không biết Phiêu Nguyệt có thể thay đổi gương mặt theo ý muốn của mình.

Hiện giờ không ai có thể nhận ra danh tính của hắn. Bởi lẽ trông hắn vô cùng tự nhiên.

Sát lão tận mắt chứng kiến nên vô cùng cảm thán trước Dịch Cốt Công của Phiêu Nguyệt.

“Đến mức này thì không ai nghi ngờ được rồi.”

“Chắc chắn là thế. Liên chủ chắc sẽ không thích nhưng thế này tốt hơn nhiều.”

Gương mặt mới của Phiêu Nguyệt cực kỳ bình thường.

Một gương mặt đại trà có thể thấy ở bất cứ đâu.

Không thể nhìn dung mạo mà nhận ra danh tính của hắn được.

Đến cả Sát lão cũng không thể nhận ra nếu không trực tiếp nhìn thấy Phiêu Nguyệt dùng Dịch Cốt Công.

Sát lão nói.

“Kể từ giờ đại hiệp là công tử Tiến Sở Danh của Tam Thanh Bang.”

“Tiến Sở Danh?”

“Hắn ta đã mất mạng ở một nơi xa từ hai tháng trước, nhưng vẫn chưa có ai biết chuyện này cả. Vì tính hắn sống khép kín nên ít khi giao lưu đối ngoại. Giờ Phiêu đại hiệp có dùng danh tính hắn cũng chẳng ai biết đâu.”

“Được lắm! Hắn do Bách Quỷ Liên giết à?”

“Cũng chả biết.”

Thay vì trả lời, Sát lão lại nở nụ cười đầy ẩn ý.

502

Lãnh Thủy là một thành phố nằm ở cửa Lãnh Thủy Giang.

Nếu đi thuyền vào nơi này có thể đi đến Nhạc Dương và vào trong Động Đình Hồ. Từ Động Đình Hồ lần theo Trường Giang sẽ đến Bà Dương Hồ.

Chính vì thế nên những võ giả đang có dự định đến Bà Dương Hồ đang tụ tập tại nơi này. Nhiều môn phái đã cử các giám giả đến Lãnh Thủy để xác minh danh tính của những võ giả đó.

Cuộc chiến giữa Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội không phải là một cuộc chiến giữa thiện và ác.

Vì vậy nên những người định tham gia vào cuộc giang hồ đại chiến lần này phải cân nhắc đến việc bản thân có lợi nhất khi về phe nào.

Người có danh thế càng cao thì càng phải suy xét cẩn thận.

Bản năng mách bảo cho bọn họ biết Giang Hồ Đại Chiến lần này là cơ hội duy nhất để nâng cao danh tiếng của bọn họ.

Bọn họ không muốn bỏ lỡ cơ hội này.

Những người tụ tập ở Lãnh Thủy lúc này cũng chính là vì lý do đó.

Đặc biệt hơn là những người đang đứng ở lối vào của Lãnh Thủy.

Bọn họ theo dõi chặt chẽ những người vào trong này.

Bầu không khí của Lãnh Thủy dường như trở nên ngột thở.

Lộc cộc!

Tiếng vó ngựa phát ra, một nhóm người xuất hiện.

Sự chú ý của mọi người đều dồn vào bọn họ.²

Ba người ngồi ngựa, một người đánh xe ngựa và một người ngồi trên nóc xe ngựa.

Chỉ cần nhìn qua cũng biết bọn chúng không phải những người bình thường.

‘Là võ giả!’¹

Vậy tức là bọn chúng cũng là mục tiêu của bọn họ.

Nhưng bọn họ không hề vội vàng tiếp nhận những người đó mà trước tiên là phải tìm ra danh tính của họ.

Và ở Lãnh Thủy có những người chuyên làm những điều đó.

“Xin dừng chân.”

Không ai ra lệnh nhưng một vài võ giả vẫn đứng ra chặn trước đám người kia.

“Chúng tại hạ là võ giả của Lôi Ứng Bang.”

“Lôi Ứng Bang?”

Những người kia dừng ngựa và xe lại.

Những người tự xưng là võ giả của Lôi Ứng Bang tiến lại gần bọn họ.

“Tại hạ không rõ các vị có biết điều này không nhưng Lãnh Thủy là do Lôi Ứng Bang quản lý. Vậy nên chúng tại hạ không muốn những người có thân phận không minh bạch vào trong để làm loạn Lãnh Thủy ạ.”

“Thì sao?”

“Nếu muốn vào Lãnh Thủy thì các vị vui lòng làm rõ danh tính của bản thân và thề sẽ không gây rắc rối để được vào trong.”

Ai nghe qua cũng thấy đó là những lời ép buộc.

Bang phái Võ Lâm không bao giờ có quyền quản lý lối vào của thành phố cả.

Điều này chỉ có thể xảy ra khi thiên hạ đang rơi vào hỗn loạn.⁸

Lôi Ứng Bang làm việc này vừa có được câu trả lời mà họ muốn, vừa được nhận một khoản tiền đáng kể từ quan lại.

Một cách kiếm lợi nhuận khổng lồ ngoài sức tưởng tượng.

Đúng lúc đó, người ngồi trên nóc xe ngựa nhảy xuống.

Y chấp thế bao quyền chào những võ giả của Lôi Ứng Bang rồi tự giới thiệu.⁶

“Tiểu sinh là Thái Vô Ngọc đến từ Tư Chiếu Môn.”

“Tư Chiếu Môn?”

“Hắn ta đang nói đến Tư Chiếu Môn ở Tam Giang sao?”

Thái Vô Ngọc cười tươi trước những lời xâm xì của võ giả Lôi Ứng Bang rồi nói.

“Quả nhiên là các vị có biết.”

“Thái thiếu hiệp của Tư Chiếu Môn?”

“Vâng. Tại hạ là Thái Vô Ngọc.”⁸

“Tại hạ đã từng nghe qua rồi.”

Thật may vì võ giả của Lôi Ứng Bang có biết đến Tư Chiếu Môn. Nhờ vậy mà Thái Vô Ngọc không cần phải giải thích gì nhiều.

“Môn chủ vẫn khỏe chứ?”

“Môn chủ nội thương khá nghiêm trọng nên vẫn cần nhiều thời gian để nghỉ ngơi ạ.”

“Vậy à?”

“Bây giờ bọn ta đã vào trong được chưa?”

“Những người đi cùng thiếu hiệp là ai vậy?”

“Là... những người đi cùng ta.”

“Vậy là họ đến từ Tư Chiếu Môn hết đúng không?”

Sát Lão trả lời thay Thái Vô Ngọc.

“Bọn ta đến từ Tam Thanh Bang. Đang đi thì vô tình gặp được Thái thiếu hiệp nên đồng hành cùng thiếu hiệp ấy.”

“Tam Thanh Bang?”

Một tia sáng lóe lên trong mắt của những võ giả Lôi Ưng Bang.

Tam Thanh Bang là một bang phái cách đây không xa. Tuy bọn họ không giao thiệp gì với nhau nhưng cũng đủ biết về nhau.

Ánh mắt của những võ giả Lôi Ưng Bang hướng về Phiêu Nguyệt. Phiêu Nguyệt ngay lập tức chấp thế bao quyền chào bọn họ.¹

“Tại hạ là Tiến Sở Danh của Tam Thanh Bang.”

“A! Ra là tiểu bang chủ sao.”

“Đúng vậy!”

Những võ giả của Lôi Ưng Bang cẩn thận quan sát gương mặt của Phiêu Nguyệt. Nhưng chỉ nhìn bên ngoài thì không thể nào biết được danh tính thực sự của hắn.

Nếu bọn họ không biết gì về Tam Thanh Bang thì bọn họ sẽ rất ngờ vực nhưng bọn họ lại biết một chút về Tam Thanh Bang nên bọn họ mới không nảy sinh nghi ngờ gì.

Bổng Thái Vô Ngọc hỏi những võ giả của Lôi Ưng Bang.

“Nhưng tại sao các hạ lại hỏi cặn kẽ như vậy? Có vấn đề gì sao?”

“Không có chuyện gì đâu.”

Những võ giả của Lôi Ưng Bang có chút bối rối.

Bởi bọn họ không thể nói rằng bọn họ làm vậy là để nhận tiền từ Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội được.

Hơn nữa, Thái Vô Ngọc là đại đệ tử của Tư Chiếu Môn, võ công của y không hề tầm thường. Bọn họ nghe nói Tư Chiếu Môn có thể cầm cự đến bây giờ cũng nhờ có đại đệ tử Thái Vô Ngọc.

Bọn họ không biết y sẽ gia nhập Kim Thiên Hội, Ngân Liên Hội hay môn phái nào nhưng bọn họ nghĩ bọn họ nên dừng ở đây là được rồi.

Chỉ cần tìm ra danh tính của những người vào Lãnh Thủy là Lôi Ứng Bang đã hoàn thành xong công việc của bọn họ.

Thay vì hỏi thêm, những võ giả của Lôi Ứng Bang tập trung nhìn vào những nam nhân đang ngồi trên ngựa.

Một lão già với những vết tàn nhang trên mặt, một người sở hữu dung mạo bình thường mà một cậu thiếu niên trông còn rất trẻ.

Không có người ngoài có vẻ ngoài nổi bật cả.

Những võ giả của Lôi Ứng Bang nói.

“Thất lễ rồi. Mời các vị vào trong.”

“Đa tạ.”

Thái Vô Ngọc chấp thế bao quyền với võ giả kia rồi ra hiệu cho những người đang đứng đợi ở phía sau.

“Hắn ta nói hắn là Thái Vô Ngọc của Tư Chiếu Môn đúng không?”

“Nghe nói võ công của hắn ta cũng khá đấy. Nếu chiêu mộ được hắn chắc chắn sẽ có lợi cho chúng ta sau này.”

“Chiêu mộ về bốn bang sao?”

“Còn Tiến Sở Danh của Tam Thanh Bang thì sao?”

“Võ công tầm thường, không có gì đáng để chiêu mộ.”

“Tầm thường như vẻ ngoài của hắn vậy.”

“Haha!”

Những kẻ canh gác thì thầm với nhau.

Bọn họ không vội tiếp cận Thái Vô Ngọc.

Bởi tiếp cận quá vội vàng không chừng sẽ khiến cho Thái Vô Ngọc cảm thấy khó chịu. Vậy nên bọn họ cần phải thận trọng. Trước tiên bọn họ sẽ tìm hiểu quán trọ nơi nhóm người của Thái Vô Ngọc lưu lại sau đó mới lên kế hoạch để từ từ tiếp cận y.

“Phù!”

Ngay sau khi vào được Lãnh Thủy, Thái Vô Ngọc thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Y nhìn qua Sát Lão rồi chấp thế bao quyền.

“Đa tạ các ngài đã cho ta quá giang đến đây. Ta đưa các ngài vào Lãnh Thủy an toàn xem như để báo đáp.”

“Hờ hờ! Người đã biết rồi sao.”

“Tại hạ đã để mắt đến rồi ạ.”

“Người tinh ý hơn vẻ bề ngoài đấy.”

Thái Vô Ngọc phì cười trước những lời nói của Sát Lão.

Lão không biết rằng Thái Vô Ngọc đã nhận ra ý định thực sự của lão.

Bề ngoài Thái Vô Ngọc tuy ngu ngơ như một con gấu nhưng thực ra y là một con cáo gian manh.

‘Đây chính là lý do tại sao thế giới này lại thú vị đến thế. Ta không thể lơ là dù chỉ là một giây.’

Ngay cả người trông vụng về như Thái Vô Ngọc mà vẫn tinh mắt thế này kia mà. Nếu như lão có sơ suất chút thôi thì sẽ bị lộ danh tính ngay.

Sát Lão hỏi.

“Người đã tìm được chỗ ngủ chưa?”

“Tại hạ vẫn đang tìm một quán trọ để lưu lại.”

“Nếu chưa có chỗ nào để ngủ thì đi cùng bọn ta đi. Đây cũng là duyên phận, chúng ta cùng uống với nhau một ly? Thế nào?”

“Làm vậy... có được không ạ?”

“Hô hô! Dĩ nhiên là được rồi.”

“Đa tạ các vị.”

Thái Vô Ngọc gật đầu rồi đáp lời.

Y không tự tin rằng mình sẽ đến Bà Dương Hồ một cách an toàn sau khi tách ra khỏi nhóm của Sát Lão. Nếu đi một mình thì y không biết mình sẽ phải lang thang thêm mấy ngày nữa.

Vậy nên y thực lòng muốn đi cùng họ, ít nhất là cho tới khi vào được Bà Dương Hồ.

Sát Lão có vẻ rất thích Thái Vô Ngọc.

Thái Vô Ngọc khác với tất cả những người là Sát Lão biết.

Hầu hết những người mà Sát Lão biết đều thuộc về Sát Môn.

Bọn họ phải ký sinh trong bóng tối nên tính tình cũng trở nên tối tăm. Một người có tươi sáng đến mấy thì khi gia nhập Sát Môn cũng trở thành tăm tối chỉ trong một thời gian ngắn.

Có lẽ sống cùng những người như vậy đã lâu nên lão cảm thấy bị thu hút bởi năng lượng tươi sáng của Thái Vô Ngọc.

“Các vị ca ca kia ơi. Mau tới đây nào.”

“Hương Nguyệt này sẽ tiếp đãi các vị thật chu đáo. Mời vào mời vào.”

“Hô hô!”

Con đường tràn ngập tiếng cười đùa của những kỹ nữ.

Những nam nhân bước vào Lãnh Thủy với một sự hùng chí và những kỹ nữ ở đây đang nhắm vào những nam nhân đó.

Bọn họ quyến rũ nam nhân bằng những nụ cười trên môi của họ.

Những người không chịu nổi sự cám dỗ đã bước vào kỹ phòng, còn những người đã vượt qua được cám dỗ thì ngồi uống rượu ở một quán trọ gần đó.

Trời đã tối nhưng đường phố vẫn tràn đầy hơi nóng.

Đám người Phiêu Nguyệt tìm một quán trọ trong bầu không khí nóng rực đó.

Quán trọ ở Lãnh Thủy hầu hết đã hết chỗ.

Cơ hội ngàn vàng đã đến khiến cho các chủ quán trọ hét lên vì vui sướng. Bọn họ đã cho khách thuê phòng với cái giá rất cao.

Những người đặt chân đến muộn bức bối vì nhiều quán trọ đã không còn phòng. Nhưng điều đó không xảy ra với nhóm của Phiêu Nguyệt.

“Mời vào trong.”

Sát Lão cười rồi chỉ về phía biệt viện.

Biệt viện này gắn liền với quán trọ.

Căn biệt viện này không phải cứ dùng tiền là sẽ kiếm được, vậy mà Sát Lão có thể kiếm được nó một cách dễ dàng như trở bàn tay. Không ai biết lão đã dùng cách gì mà tìm được căn biệt viện này.

“Sao ông tìm được nó hay vậy?”

“Không biết nữa!”

Đào Diễm Sơn không tránh khỏi tò mò và hỏi Sát Lão, nhưng Sát Lão chỉ cười cười thay vì giải đáp thắc mắc cho hắn.

Dù sao thì nhờ có Sát Lão mà bọn họ có được một chiếc giường êm ái để nằm nên không ai dò hỏi gì nữa.

Bọn họ dỡ hành lý ra rồi ra ngoài quán ăn ở lầu một của biệt viện để dùng bữa.

Lầu một chật ních người.

Phiêu Nguyệt và những người khác chọn lấy một bàn trống hiếm hoi và ngồi xuống.

Thái Vô Ngọc lúc này đang đứng ngây ra một cách khó xử, Sát Lão thấy vậy liền nói.

“Người cũng ngồi đi chứ.”

“Tại hạ cùng ngồi có được không ạ?”

“Chúng ta đến đây cùng nhau, tại sao lại không thể ngồi cùng nhau được chứ?”

“Khi đó là...”

“Thôi đừng nói nữa. Mau ngồi xuống đi. Dù sao thì chúng ta cùng nhau đến đây thì sao ta có thể đối đãi bạc tình với người được. Cứ ngồi ăn thoải mái đi.”

“Đa tạ.”

Thái Vô Ngọc thận trọng ngồi xuống.

Ánh mắt y dán chặt vào Phiêu Nguyệt đang ngồi đó.

Phiêu Nguyệt vẫn đang thi triển Dịch Dung Cốt.

Điều duy nhất mà Thái Vô Ngọc có thể thấy là gương mặt bình thường của Phiêu Nguyệt. Đó là một gương mặt mà y sẽ

chẳng buồn ngó đến khi tình cờ gặp ở trên đường. Ngay cả bây giờ y cũng không nhận ra sự khác thường của Phiêu Nguyệt. Mặc dù vậy lý do khiến y không thể rời mắt khỏi Phiêu Nguyệt là vì phản ứng của Sát Lão và những người xung quanh.

Mọi thứ dường như chỉ diễn ra khi được sự cho phép của Phiêu Nguyệt. Từ việc chọn quán trọ đến hướng di chuyển đều phải được quyết định sau khi Phiêu Nguyệt đồng ý. Điều đó có nghĩa Phiêu Nguyệt chính là trung tâm của nhóm người này.

‘Rốt cuộc người đó là ai vậy nhỉ...’

Những người khác thì y không rõ nhưng Sát Lão chắc chắn không phải người bình thường.

Từ bầu không khí đến ánh mắt của lão không có gì là không bất thường cả.

Ít nhất thì trong số những người mà Thái Vô Ngọc biết thì không ai có bầu không khí như vậy. Vì vậy nên Thái Vô Ngọc chắc chắn rằng Sát Lão không phải là người bình thường. Vậy mà đến cả Sát Lão cũng tỏ ra thái độ thận trọng với Phiêu Nguyệt.

Ngay cả những người không tinh ý cũng biết rằng Phiêu Nguyệt đang được đối đãi như thượng cấp. Điều này khiến y càng tò mò về danh tính của Phiêu Nguyệt hơn.

‘Tiền Sở Danh của Tam Thanh Bang...’

Phiêu Nguyệt đang thưởng thức từng chút tách trà nóng.

“C...”

“Thái thiếu hiệp!”

Thái Vô Ngọc định nói gì đó với Phiêu Nguyệt thì bỗng có ai đó gọi tên y.

Thái Vô Ngọc quay lại nhìn chủ nhân của giọng nói với vẻ mặt ngờ vực.

Chủ nhân giọng nói là một tráng niên khoảng chừng 35 đến 40 tuổi với bộ râu dài như râu dê.

Thái Vô Ngọc nhìn tráng niên với vẻ ngờ vực.

“Ta sao?”

“Đúng vậy. Thái thiếu hiệp!”

“Ngài là ai?”

“A. Ta xin tự giới thiệu. Ta là Lý Châu Nhân của Hắc Nha Bang.”

“Lý đại hiệp có việc gì mà tìm tới ta vậy?”

“Ta muốn chiêu mộ đại hiệp về với Hắc Nha Bang của bọn ta.”

“Hả?”

Thái Vô Ngọc tỏ vẻ hoang mang.

Lý Châu Nhân hạ giọng nói.

“Hắc Nha Bang bọn ta có mối quan hệ mật thiết với Kim Thiên Hội. Gia nhập Hắc Nha Bang không khác gì gia nhập Kim Thiên Hội cả. Thế nào? Thiếu hiệp hãy về với Hắc Nha Bang của bọn ta đi.”

503

Thái Vô Ngọc nghiêm mặt nói.

“Ta là đệ tử của Tư Chiếu Môn. Lẽ nào người nói ta rời bỏ Tư Chiếu Môn để đến Hắc Nha Bang sao? Ta không phải là người trơ trẽn như vậy đâu.”

“À, chuyện đó.....”

Lý Châu Nhân thoáng chút bối rối trước thái độ cứng rắn của Thái Vô Ngọc. Tuy nhiên, ngay sau đó, hắn lấy lại bình tĩnh rồi nói tiếp.

“Ta không yêu cầu thiếu hiệp phải rời bỏ Tư Chiếu Môn. Hắc Nha Bang là một tổ chức được lập ra để cùng vượt qua gian khổ lúc thiên hạ hỗn loạn. Vì đây không phải là một môn phái chính thức nên ta nghĩ có nhờ vả thiếu hiệp một chút cũng không sao. Hắc Nha Bang bọn ta được tạo ra để hỗ trợ Kim Thiên Hội. Vì vậy, nếu thiếu hiệp vào Hắc Nha Bang sẽ có

nhiều khả năng đảm nhận vị trí quan trọng trong Kim Thiên Hội này.”

“Nhưng mà...” “2

“Gì cơ?”

“Có lý do gì để ta phải vào Hắc Nha Bang không? Ta thà trực tiếp đến Kim Thiên Hội còn hơn” “1

“Tất nhiên là có thể. Nhưng việc bước vào Kim Thiên Hội tuyệt đối không phải là việc dễ dàng. Thủ tục gia nhập và trình độ được kiểm tra rất nghiêm khắc. Vào Kim Thiên Hội sẽ dễ dàng hơn nhiều sau khi tham gia Hắc Nha Bang.”

Lý Châu Nhân nói rất trôi chảy.

8

Có vẻ với điệu bộ này thì hẳn không phải mới nói chuyện lần một, lần hai.

Thái Vô Ngọc cau mày nhìn Lý Châu Nhân. Ngay cả dưới ánh mắt mãnh liệt của hắn, Lý Châu Nhân vẫn không nhụt chí và vẫn nở nụ cười.

Lý Châu Nhân tin rằng cuối cùng rồi Thái Vô Ngọc cũng sẽ chọn vào Hắc Nha Bang. Bởi vì cho đến bây giờ, nhiều võ giả đi qua nơi này đều chọn Hắc Nha Bang.

Kim Thiên Hội là một nơi tập trung các anh tài trong thiên hạ. Kim Thiên Hội là giấc mơ của tất cả các anh tài trước khi Ngân Liên Hội xuất hiện. Chỉ cần về Kim Thiên Hội thôi thì vị thế đã tăng lên gấp mấy lần. Tuy nhiên, việc bước vào Kim Thiên Hội từ trước đến nay vẫn không hề dễ dàng.

Phải đáp ứng đủ điều kiện nghiêm ngặt thì mới có thể gia nhập, nhưng hầu hết đều chùn bước mà không thể vượt qua ngưỡng đánh giá.

Nếu không thể gia nhập Kim Thiên Hội lúc đó, thì việc gia nhập Hắc Nha Bang rồi dần dần xây dựng cơ hội để vào Kim Thiên Hội cũng là một sự lựa chọn tốt.

6

“Hừm!”

Có chút ngượng ngùng, Lý Châu Nhân hắng giọng.

Cho đến bây giờ thì Lý Châu Nhân đã thành công chiêu mộ được rất nhiều anh tài vào Hắc Nha Bang. Hắc Nha Bang phát triển quy mô theo cách đó và hình thành thế lực lớn đến mức không thể làm ngơ.

Lý Châu Nhân đưa tay ra.

8

“Hãy nắm lấy tay ta. Nếu vậy thì ta sẽ giúp thiếu hiệp vào Kim Thiên Hội chỉ trong một năm.”

“Hừm! Nắm lấy bàn tay đó chắc chắn sẽ phải hối hận.”¹

Lúc đó một giọng nói khác xen vào.

Đó là một nam nhân tuổi trung niên mặc bộ y phục sang trọng.

Với sự xuất hiện của hắn, biểu cảm của Lý Châu Nhân có chút méo mó.

“Ngũ Thiên Ung?”

“Rõ ràng là chúng ta đã có một thỏa thuận tìm đến nơi đây cùng một lúc không phải sao? Người lại không giữ lời hứa và tiếp cận trước.”

“Haha! Chúng ta đã có một thỏa thuận như vậy sao?”

“.....”

“Khặc!”

Lý Châu Nhân vẻ mặt lo lắng.

Ngũ Thiên Ung nhìn Thái Vô Ngọc.

“Ta là Ngũ Thiên Ung của Đại Hùng Bang. Ta sẽ nói ngắn gọn thôi. Việc chọn vào Đại Hùng Bang sẽ giúp ích nhiều hơn. Đại Hùng Bang có liên kết với Ngân Liên Hội.”

“Ha! Lần này là Ngân Liên Hội à?”

“Hãy quên tất cả những đề xuất của người kia đi. Ngay cả khi thiếu hiệp bước chân vào Hắc Nha Bang, cũng chỉ được sử dụng như con rối trong tay họ và sẽ không bao giờ được bước vào Kiêm Thiên Hội. Nhưng Đại Hùng Bang của bọn ta thì khác. Nếu thiếu hiệp có đóng góp cho Đại Hùng Bang thì nhất định sẽ được vào Ngân Liên Hội. Ta, Ngũ Thiên Ung, nhất định sẽ làm được điều đó.”

Lời Ngũ Thiên Ung cũng không khác nhiều so với Lý Châu Nhân.

Nếu ánh mắt của Lý Châu Nhân giống như con rắn, thì Ngũ Thiên Ung lại giống như một con lợn rừng.

Hắn nghĩ rằng đương nhiên Thái Vô Ngọc sẽ chấp nhận đề án của mình.

“Phù!”

Đột nhiên, Thái Vô Ngọc thở dài.

Khuôn mặt của hắn nhăn nhó.

Hắn đang nắm trong tay vận mệnh của môn phái và tham gia vào đại chiến giang hồ. Dù chọn phe nào thì hắn cũng sẽ cố gắng hết sức để xây dựng công lao lớn. Bởi vì hắn nghĩ rằng chỉ có điều đó mới có thể cứu vãn một môn phái đang trên đà sụp đổ.

Tuy nhiên, ngay cả trước khi đến Bà Dương Hồ, hắn cũng không ngờ lại nhận được đề nghị như vậy. Trên hết, điều làm hắn thấy phân vân là vì trong mắt của hai người đưa ra đề án đều đầy tham vọng.

Rõ ràng là họ đã đưa ra đề xuất này để thỏa mãn tham vọng cá nhân của họ chứ không phải là tiếp cận hắn với ý tốt.

Thái Vô Ngọc không có nhiều kinh nghiệm khi đi ra ngoài thiên hạ, nhưng cũng không quá ngu xuẩn để tin vào mấy lời đường mật này.

“Cả hai hãy quay lại đi. Ta không có suy nghĩ sẽ vào bất cứ đâu trong Hắc Nha Bang hay là Đại Hùng Bang.”

“Thiếu hiệp đừng đưa ra quyết định hồ đồ như vậy. Cứ chấp nhận đề án của ta thì tốt hơn không phải sao?”

“Thật là một tên hồ đồ. Ta đã vẽ đường cho hươu chạy rồi mà còn từ chối, đường đời của ngươi sau này sẽ không về vang đâu.”

Lý Châu Nhân và Ngũ Thiên Ung cùng một lúc buông ra lời cay độc. Tuy nhiên, Thái Vô Ngọc không bị lung lay.

“Dù hai người có nói gì thì quyết định của ta cũng sẽ không thay đổi. Vì vậy xin hãy dừng lại và quay trở về. Nhờ có hai người mà có những người ăn không ngon, ngủ không yên không phải vậy sao?”

“Đừng làm vậy, hãy suy nghĩ lại một lần nữa. Thế giới này không phải là nơi dễ dàng như vậy đâu.”

“Thiếu hiệp có tự tin sẽ không hối hận về quyết định đó không? Chỗn giang hồ không đủ nhân từ để chấp nhận những kẻ không có đủ năng lực đâu.”

Trước vẻ quả quyết của Thái Vô Ngọc, cả hai người vẫn không có dấu hiệu lùi bước.

Mục đích của họ là chiêu mộ thêm một nhân tài bằng mọi cách. Họ hoàn toàn không có ý định từ bỏ cho đến khi đạt được mục đích.

Rầm!

Trong khoảnh khắc đó, Thái Vô Ngọc đập tay xuống bàn.

Hắn tức giận khi hai người liên tục phớt lờ ý kiến của mình và chỉ nói những lời của họ.

“Ta sẽ nói rõ lại một lần nữa. Tôi tuyệt đối sẽ không vào bất cứ nơi nào kể cả Hắc Nha Bang hay Đại Hùng Bang. Vì vậy xin hãy lùi lại”.

“Thật là.....thiếu hiệp quyết định nóng vội quá. Đường đường là đệ tử của Tư Chiêu Môn mà không biết nắm bắt thời cơ, sớm muộn gì cũng sụp đổ.”

“Sư phụ sao thì đệ tử cũng như vậy. Trước sau gì chả chết.”

Trong khoảnh khắc, sợi dây lý trí trong đầu Thái Vô Ngọc đột ngột đứt ra.

Hắn có thể chịu được việc người khác sỉ nhục mình, nhưng tuyệt đối không thể chịu được việc người ta sỉ nhục sự phụ mình.

“Xin hãy nói lời xin lỗi.”

“Gì cơ?”

“Người đang nói cái quái gì thế hả? Thằng nhóc.”

Hai người có tỏ vẻ ngạc nhiên.

Cho đến bây giờ, cả hai đã đối mặt với rất nhiều người, nhưng đây là lần đầu tiên họ gặp một người thô lỗ như Thái Vô Ngọc.

“Nói xấu ta thì ta có thể kiên nhẫn bao nhiêu cũng được. Nhưng ta tuyệt đối không thể chịu được việc các người sỉ nhục sự phụ của ta. Cho dù Tư Chiếu Môn có sụp đổ và không còn như trước nữa thì đó cũng không phải là lý do để các người xúc phạm sự phụ ta. Mau xin lỗi đi.”

“Chà chà, người cứ tưởng rằng người là một võ giả vĩ đại hay sao vậy?”

Giọng nói của Lý Châu Nhân, người tỏ vẻ tôn kính Thái Vô Ngọc từ nãy đến giờ đã thay đổi hoàn toàn.

Hắn hoàn toàn không có suy nghĩ xin lỗi Thái Vô Ngọc.

Việc rút lại những lời đã nói không phải là việc mà hắn sẽ làm.

Hắn nói với Thái Vô Ngọc.

“Đúng là một đứa trẻ không biết gì về thế giới này. Tốt hơn hết là đừng mong đợi rằng từ xin lỗi sẽ xuất hiện từ miệng ta. Một đứa trẻ không có gì đặc biệt chỉ có lòng tự trọng cao..... Khặc! Phụt!”

Hắn ta khạc đờm phun ra trước cái bàn mà Thái Vô Ngọc ngồi.

Trong giây lát, ánh mắt của Thái Vô Ngọc thay đổi.

Bởi vì hành động của Lý Châu Nhân không chỉ là hành động coi thường bản thân mà còn cả những người cùng đồng hành.

“Lau đi đống đờm người vừa phun đi.”

“Gì cơ?”

“Hãy lau sạch tất cả mà không sót lại một chút gì bằng vạt áo của ngươi.”

“....”

“Nếu ngươi không xin lỗi, ngươi đành phải chịu phạt vậy.”

“Cái gì? Ý ngươi là ngươi sẽ đối đầu với ta sao?”

“Sao vậy, ngươi sợ à?”

“Ha! Đúng là cặn lời mà.”

“Thái Vô Ngọc của Tư Chiêu Môn xin Lý Châu Nhân Đại hiệp của Hắc Nha Bang chỉ giáo. Xin hãy dạy cho hậu bối này một bài học.”

Thái Vô Ngọc làm thế bao quyền.

Lý Châu Nhân vô cùng bối rối.

Đối phương đã kính cẩn làm thế bao quyền xin được tĩ thí. Với tư cách là một tiền bối, việc tránh né hậu bối là một điều hèn hạ.

Nếu hắn từ chối yêu cầu của Thái Vô Ngọc thì chắc chắn nhiều người sẽ cười nhạo. Tuy nhiên, hắn không dễ chấp nhận chuyện đó. Bởi vì nếu đại bại, danh tiếng của hắn sẽ giảm sút.

Đó là lúc con mắt của hắn ấy trở nên xảo quyết.

“Lẽ nào ngươi sợ tĩ thí với hậu bối nên tìm cách rút lui?”

Thái Vô Ngọc khiêu khích.

Nếu một người chịu đựng được sự khiêu khích này thì chắc hẳn người đó phải mất hết cả tự tôn rồi.

“Được rồi! Ta sẽ chấp nhận tĩ thí với ngươi.”

Cuối cùng, Lý Châu Nhân đành chấp nhận.

Ánh mắt của Thái Vô Ngọc lần này hướng về phía Ngũ Thái Ung.

“Tiếp theo là ngươi.”

“Gì cơ?”

“Chẳng phải ngươi cũng coi thường sư phụ ta sao? Vì vậy ta cũng muốn tĩ thí với ngươi.”

“Tên nhóc này đang nổi giận rồi. Từ từ thôi. Việc gì phải thế”

“Người sợ không?”

“Gì cơ?”

“Người sợ một thằng nhóc rồi né tránh tí thí sao? Hãy nói thật đi. Nếu vậy thì ta xin rút lại yêu cầu tỉ thí của mình.”

Ngũ Thái Ung thở dài với vẻ mặt khó hiểu. Khuôn mặt hấn tràn ngập sự bức tức.

“Được rồi! Nếu đánh bại Lý Châu Nhân thì ta sẽ chấp nhận lời tỉ thí của người.”

“Đừng quên lời hứa đó.”

“Hừm! Đến lúc đó thì đừng có mà bỏ chạy như vậy.”

Ngũ Thiên Ung vừa cười vừa kéo ghế ngồi xuống.

Thái Vô Ngọc bỏ lại Ngũ Thiên Ung ở phía sau như vậy và tiến tới đứng đối diện với Lý Châu Nhân.

Lý Châu Nhân nói.

“Hãy tấn công trước đi. Với tư cách tiên bối, ta nhường người tấn công trước.”

“Đừng hối hận.”

“Hối hận gì?”

Lý Châu Nhân nghe thấy, cười khẩy.

Rầm!

Nắm đấm của Thái Vô Ngọc đi một đường thẳng tắp với một công lực vô cùng mạnh mẽ.

Đó là Băng Quyền.

Chiêu thức đơn giản nhất mà đến cả những người không thuần thục về võ công cũng biết.

Tuy nhiên, sức mạnh của Băng Quyền mà Thái Vô Ngọc đâm ra lại không hề đơn giản.

Rầm!

“Khắc!”

Cơ thể của Lý Châu Nhân bay ra phía sau cùng với tiếng rên rỉ.

Mặc dù hai tay đã chấp thành hình chữ thập cố gắng ngăn chặn nắm đấm của Thái Vô Ngọc nhưng cú sốc vẫn quá mạnh mẽ, xuyên qua toàn thân hắn.

Hai cánh tay bị nắm đấm của Thái Vô Ngọc ảnh hưởng đến, sưng phồng lên.

Nếu cú sốc lúc này mạnh hơn một chút thì có thể xương hắn đã gãy rồi.

“Gì, gì vậy?”

Lý Châu Nhân choáng váng trước sức mạnh vượt ngoài mong đợi của Băng Quyền.

Hắn vội rút thanh kiếm ở bên hông ra.

Trong khoảnh khắc đó, hắn chính thức bắt đầu phản công.

Bộp rầm rầm!

Cú đấm mạnh như một đá tảng liên tục ập đến.

Lý Châu Nhân vung thanh kiếm ngăn chặn đòn tấn công của Thái Vô Ngọc. Mặc dù lưỡi kiếm sắc bén đã va vào nắm đấm nhưng thoát nhiên không có một vết xước nào trên tay Thái Vô Ngọc.

“Cái gì?”

Vù vù vù!

Thái Vô Ngọc đột nhiên bay người lên không trung với quỹ đạo không thể đoán trước được và cứ thế đâm thẳng xuống đầu Lý Châu Nhân.

“Chết tiệt!”

Lý Châu Nhân vội vàng cầm thanh kiếm, chặn đầu.

Choang!

Ngay lúc đó gót chân và thanh kiếm đã va vào nhau.

Lý Châu Nhân dự đoán rằng tất nhiên chân của Thái Vô Ngọc sẽ bị chém đứt. Nhưng thực tế thì khác với dự đoán của hắn.

Đùng!

Thanh kiếm vỡ tan thành từng mảnh cùng với tiếng nổ lớn.

Chân của Thái Vô Ngọc đập thẳng vào Lý Châu Nhân mà không thể tránh kịp.

“Khắc!”

Cùng với tiếng la hét, Lý Châu Nhân ngã nhoài xuống mặt đất. Lý Châu Nhân bị trúng bộ cước của Thái Vô Ngọc khiến xương đòn vỡ vụn. Hắn ta cố gắng đứng dậy chịu đựng nỗi đau, nhưng thậm chí còn rất khó để nâng đôi vai của mình lên, vì cánh tay hắn không còn chút sức lực nào.

“Ngươi?”

Ngũ Thiên Ung giật mình đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi. Mặc dù cũng đóng vai trò là một thủ lĩnh, nhưng Lý Châu Nhân chưa bao giờ thắng được hắn.

Tuy thắng nhưng Ngũ Thiên Ung cũng phải dốc toàn lực để đối phó với Lý Châu Nhân. Thái Vô Ngọc lại có thể không chế hắn ta một cách đơn giản như vậy.

Võ công quả thật thâm hậu vượt quá sức tưởng tượng của hắn.

‘Chết tiệt!’

Nếu Thái Vô Ngọc đủ khả năng không chế Lý Châu Nhân trong một khoảng thời gian thì Ngũ Thiên Ung nghĩ bản thân hắn có thể đối phó được với Thái Vô Ngọc. Võ lực của hắn và Lý Châu Nhân không khác nhau mấy.

Việc Lý Châu Nhân bị không chế ngay lập tức có nghĩa là khả năng cao Ngũ Thiên Ung cũng bị không chế ngay lập tức.

‘Bây giờ ta phải tấn công tên này.’

Hắn cầm lấy thanh kiếm đang đeo bên hông.

“Chaaaaa!”

Ngũ Thiên Ung bất ngờ tấn công Thái Vô Ngọc. Thái Vô Ngọc không nhận ra sự tấn công bất ngờ này từ phía Ngũ Thiên Ung nên chưa có phòng vệ.

Thanh kiếm với toàn bộ công lực dồn vào sắp chạm được đến cổ của Thái Vô Ngọc.

“Vậy là không được rồi.”

Bùm!

Trong khoảnh khắc đó, ai đó đã lên tiếng ngăn Ngũ Thiên Ung lại.

Người can thiệp chính là Đào Diễm Sơn.

Nắm đấm chứa đầy sức mạnh của Đào Diễm Sơn làm vỡ nát thanh kiếm của Ngũ Thiên Ung như mảnh thủy tinh vỡ vụn.

“Khắc!”

Ngũ Thiên Ung lão đảo trước sức mạnh khủng khiếp kia.

Đào Diễm Sơn lao đến phía Ngũ Thiên Ung và đặt bàn tay vào lòng ngực hắn.

Đùng!

Sóng xung kích mạnh mẽ phát ra từ lòng bàn tay của Đào Diễm Sơn và làm rung chuyển cả toàn thân Ngũ Thiên Ung.

“Khắc!”

Ngũ Thiên Ung hộc máu và quỵ xuống. Đào Diễm Sơn nhìn xuống Ngũ Thiên Ung và nói.

“Trời trời! Thật hèn nhát, khác hẳn với vẻ bề ngoài. Đó là lý do tại sao con người chỉ nhìn bề ngoài thì không thể biết hết được.”

“Ngươi, ngươi?”

Ngũ Thiên Ung run rẩy vì cảm giác nhục nhã.

“Các ngươi làm gì vậy? Mau tấn công tên này.....”

Hắn định ra lệnh tấn công cho các thuộc hạ. Nhưng tất cả những gì nhìn thấy trong mắt hắn chỉ là hình ảnh của đám thuộc hạ nằm rải rác trên mặt đất và trong số đó là một lão nhân đang ngồi giữa dòng người.

Lão nhân đã không chế đám thuộc hạ trước khi Lý Châu Nhân và Ngũ Thiên Ung phát hiện ra chính là Sát Lão. Sát Lão mỉm cười và hỏi.

“Sao vậy?”

Trong khoảnh khắc, Ngũ Thiên Ung nhắm chặt mắt lại.

‘Chết tiệt, ta đụng nhầm người rồi.’

Lý Châu Nhân và Ngũ Thiên Ung dẫn đám thuộc hạ ra khỏi nhà trọ.

Trái ngược với vẻ hùng hổ khi họ đến, bây giờ trông họ thật khổ sở như thể bị mắc mưa. Nhưng không có một ai đồng cảm bọn với họ.

“Ta biết ngay là sẽ có ngày này mà.”

“Đáng đời lắm.”

“Cho chừa cái thói ngông cuồng, coi thường người khác.”

“Khà! Rượu ngon đây.”

Khách trọ cười vào mặt bọn họ.

Trong thời gian qua, bọn họ đã chiêu mộ những kẻ có tài và gây ra đủ loại rắc rối.

Trong họ không tồn tại thứ gọi là công lý hay lý tưởng.

Ngay từ ban đầu, lý do họ tham gia vào giang hồ đại chiến không phải để có được danh tiếng hay địa vị.²

Họ đơn giản chỉ muốn lợi dụng cuộc chiến này để thu về thật nhiều tiền.

Mặc dù biết rõ ý đồ đó của bọn họ, nhưng mọi người vẫn đứng nhìn vì không chỉ có một hai người như vậy.

1

Nhiều người tham gia giang hồ đại chiến với ước mơ đổi đời, thành danh trên giang hồ, nhưng cũng có không ít người xem sự loạn lạc của kẻ khác là cơ hội làm giàu của mình.

Lý Châu Nhân và Ngũ Thiên Ung là những người như vậy.

Đối với những người đã chứng kiến sự hoành hành của bọn họ trong một thời gian dài, hành động dũng cảm của Thái Vô Ngọc đã để lại cho họ ấn tượng sâu sắc.

“Đại hiệp, hôm nay ta mời ngài uống, ngài thích uống bao nhiêu cũng được.”

“Ta sẽ trả tiền cho tất cả thức ăn ở bàn của vị đại hiệp này.”

8

“Không, ta...”

Các vị khách tranh cãi và đòi trả tiền cho bữa ăn của Thái Vô Ngọc. Thấy vậy, hắn ta ngại ngùng gỡ đầu với khuôn mặt đỏ bừng.

“Haha!”

Nam Thân Vũ phá lên cười khi nhìn thấy bộ dạng của Thái Vô Ngọc. Ân Diệu và Đào Diễm Sơn cũng cười theo.⁶

Thái Vô Ngọc gỡ đầu trước lời cảm ơn của Đào Diễm Sơn và Sát Lão.

“Đa tạ sự giúp đỡ của đại hiệp.”

“Có gì đâu!”

“Võ thuật của người rất cao cường. Nhờ đó mà chúng ta mới tránh khỏi rắc rối.”

Mặt Thái Vô Ngọc càng đỏ hơn trước lời khen của Sát Lão.

Phiêu Nguyệt im lặng nhìn Thái Vô Ngọc.

Hồng Lệ Tuyết thì thầm bên tai hắn.

“Khuôn mặt người đó có vẻ ngây thơ nhưng tính cách lại rất mạnh mẽ.”

8

“Ta cũng thấy vậy.”

“Thế nào? Ta nghĩ dùng được đó, chàng thử thu thập hắn xem.”

“Bỏ đi.”

“Tại sao? Chẳng phải như thế sẽ rất lãng phí à?”

“Ta không phải kiểu người có thể dẫn dắt một ai đó.”

“Chàng đang đánh giá thấp bản thân mình. Chàng có khả năng lãnh đạo tốt hơn bất kỳ ai ta từng gặp.”

1

“.....”

“Nếu không, đâu có lý do gì để những đứa trẻ đó tự nguyện đi theo chàng?”

“Không đâu! Ta không đủ năng lực hay tự tin để lãnh đạo ai cả.”

“Nếu chàng đổi ý thì có thể nói với ta bất cứ khi nào. Chàng là một nam nhân có đủ tư cách làm điều này.”

Hồng Lệ Tuyết nhìn Phiêu Nguyệt với vẻ tinh nghịch.

“Trông chàng ấy thật sự quá tuần tú.”

Dù đã thay đổi ngoại hình bởi Dịch Cốt Công nhưng vẫn không thể che giấu nổi vẻ ngoài tuần tú ấy.

Nàng biết rất rõ một nam nhân có ngoại hình xuất chúng thì sẽ thế nào.

Ngay cả khi hấn đứng yên, phụ nữ vẫn không ngừng vây xung quanh.

Phiêu Nguyệt không từ chối những người phụ nữ đã quan tâm mình. Vì vậy xung quanh hấn không ngừng xuất hiện nữ nhân.

Từ trước tới nay đều vậy, và có lẽ sau này cũng thế.

“Thật là đau đầu. Không thể bỏ mặc, cũng không thể can thiệp...”

Nếu Hồng Lệ Tuyết là một nữ nhân bình thường, nàng sẽ bị ám ảnh bởi Phiêu Nguyệt và tìm mọi cách loại bỏ những nữ nhân xung quanh hấn. Nhưng nàng không phải người như vậy

Nàng chính là sát thủ giỏi nhất của Bách Quỷ Liên.

Nàng đã giết thành công Liên chủ tiền nhiệm và trở thành tân Liên chủ, tuy nhiên nàng không hề toàn năng.

Cũng giống như người tiền nhiệm, nàng sẽ phải đối mặt với vô số thử thách.

Suốt phần đời còn lại sẽ liên tục phải đối mặt với những khó khăn với tư cách là một Bách Quỷ Liên chủ.

Một cuộc sống bình thường có lẽ chỉ có trong mơ mà thôi.

Nàng không thể từ bỏ công việc của một sát thủ, cũng không thể dễ dàng từ bỏ vị trí Bách Quỷ Liên chủ.

Khi đã cưỡi trên lưng hổ thì phải theo tới cùng dù sống hay chết. Do đó nàng không thể khao khát một nam nhân giống như một nữ nhân bình thường.

‘Mình không thể độc chiếm chàng, nhưng cũng không thể bỏ mặc chàng...’

Càng nghĩ về điều này, đầu nàng càng đau.

“Haizzz!”

Cuối cùng, nàng ngừng suy nghĩ và uống cạn ly rượu trước mặt.

Ngay khi rượu nóng chảy xuống thực quản, nàng tạm quên hết đi mọi lo lắng.

Quả thực vô cùng thần kỳ.

Coong!

Âm thanh chói tai vang lên, một con tàu lớn cập bến.

Đó chính là Vạn Mã Độ Giang Thuyền không lẽ có thể chở nhiều ngựa và xe ngựa cùng một lúc.

Từ sáng sớm đã có rất nhiều người chờ đợi để được lên thuyền. Trong số đó có nhóm Phiêu Nguyệt.

Vạn Mã Độ Giang Thuyền chỉ đến một lần vào một ngày.

Do đó để có được một tấm vé không hề dễ dàng chút nào. Tuy nhiên, bằng một cách nào đó mà Sát Lão lại có thể lấy được vô cùng đơn giản.

Chính vì thế nên Phiêu Nguyệt và nhóm của hắn đã có thể thuận lợi lên Vạn Mã Độ Giang Thuyền.

Chỉ sau khi nhìn thấy những con ngựa và xe ngựa được xếp vào vị trí an toàn bên trong thuyền, Sát Lão mới bắt đầu lên.

Phiêu Nguyệt đứng ở một bên boong thuyền, Đào Diễm Sơn và Hồng Lệ Tuyết đang ngồi xung quanh hắn.

Mọi chuyện diễn ra tự nhiên như thể họ đã quen nhau từ rất lâu.

Sát Lão lẩm bẩm.

“Cứ như vậy thì liệu người đó có thuyết phục được Bách Quỷ Liên hay không.”

Bách Quỷ Liên chính là một thế lực đã gắn liền với nỗi sợ hãi trong suốt một thời gian dài.

Cho đến nay, chưa ai có thể khuất phục hoàn toàn Bách Quỷ Liên. Có rất nhiều kẻ tham vọng nhưng Bách Quỷ Liên đã đánh bại bọn họ và trở nên bất bại trong giới sát thủ.

Liên chủ của Bách Quỷ Liên giống như vua của những sát thủ. Ngay cả những người không liên quan gì đến tổ chức này cũng thừa nhận rằng Bách Quỷ Liên chủ chính là cấp trên của họ. Tuy nhiên, điều đó không đồng nghĩa với việc toàn bộ tổ chức đều nằm dưới quyền kiểm soát của Bách Quỷ Liên chủ.

Giống như những sát thủ của Bách Quỷ Liên, hầu hết những sát thủ của Sát Môn đều có tính cách mạnh mẽ. Bọn họ căm ghét nghe mệnh lệnh của người khác và không muốn tham gia vào những vấn đề không liên quan đến mình.

Vì lý do đó, không thể hợp nhất Sát Môn thành một.

Mọi người ở Sát Môn đều nghĩ như vậy.

Trước khi gặp Phiêu Nguyệt, Sát Lão cũng giống như bao người khác. Tuy nhiên, sau khi gặp trực tiếp Phiêu Nguyệt, lão đã nhận ra một điều.

Nếu có một người có thể thống nhất các Sát Môn thì đó chắc chắn sẽ là Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt khác với bất kỳ sát thủ nào lão từng gặp.

Liên chủ trước đây của Bách Quỷ Liên, người được cho là sát thủ đỉnh cao nhất hoặc ngay cả Liên chủ hiện tại cũng đều thua kém Phiêu Nguyệt.

‘Kẻ mạnh thực sự không được tạo ra bởi người khác, mà họ tự vươn lên bằng năng lực của chính mình.’

Sát Lão khẽ rùng mình.

Bất cứ khi nào lão nhìn vào Phiêu Nguyệt, một cơn ớn lạnh không ngừng dâng lên khắp cơ thể lão

Lão có thể chắc chắn.

Phiêu Nguyệt là người duy nhất có thể hợp nhất các Sát Môn.

Hồng Lệ Tuyết ra hiệu cho lão và nói.

“Lão đang làm gì ở đó vậy? Qua đây đi.”

“Vâng, ta đến đây.”

Sát Lão hơi khom người một chút để đáp trả và nhập bọn với bọn họ.

“Lão đang nghĩ cái gì vậy? Gọi bao nhiêu lần cũng không nghe thấy.”

“À, ta chỉ đang nghĩ linh tinh thôi.”

“Nhưng lão đang nghĩ gì vậy?”

“Một thứ gì đó.”

“Hừ!”

Hồng Lệ Tuyết nghi ngờ nhìn lão.

Sát Lão nhìn chằm chằm vào nàng với vẻ mặt thờ ơ.

Cuối cùng, nàng không thể hiểu được ý định của lão nên gương mặt toát lên vẻ thất vọng.

Chính lúc đó.

“Công tử, thuyền này rộng quá đi.”

Một giọng nói lớn vang lên, một nhóm người bước lên Vạn Mã Độ Giang Thuyền.

Gã đứng đầu có thân hình to lớn như một tòa tháp và cái đầu trọc lóc, đôi mắt hấn sắc bén và hung dữ tựa như loài sư tử.

Sau lưng gã đeo một thanh sắt khổng lồ có gắn những chiếc gai nhọn. Hắn hồng hách đến mức chỉ cần người khác nhìn lâu là có thể bị đánh cho như tử.

Phía sau gã khổng lồ là một nam nhân trạc ngoài ba mươi tuổi lặng lẽ đi theo.

Người đàn ông đó mặc một chiếc áo da báo, khuôn mặt của hắn ta trông hung dữ như một con hổ.

Người đàn ông lầm bầm.

“Đi thuyền này sẽ tới Hồ Bà Dương dễ dàng phải không?”

“Đúng vậy, công tử!”

Gã khổng lồ trả lời một cách cung kính. Còn người đàn ông được gọi là công tử đang đứng khoanh tay nhìn quanh boong thuyền.

“Cũng được đấy!”

Hắn thích boong rộng.

Hắn ta tiến về phía các thủy thủ. Gã to lớn và hơn chục võ giả khác đi theo hắn.

Trước khí thế áp đảo ấy, những vị khách đang ngồi lặng lẽ tránh ánh mắt của họ.

Người đàn ông không thêm quan tâm đến phản ứng của những vị khách đó.

Gã khổng lồ và tay sai của hắn bao quanh tựa như một bức tường vững chắc. Tên công tử đã chiếm chỗ của các thủy thủ.

Hắn nằm nghỉ ngơi thoải mái ở trong đó.

Sát Lão lầm bầm khi nhìn người đàn ông.

“Ta chắc chắn đã gặp hắn ở đâu rồi...”

“Ngươi có biết đó là ai không?”

“Hình như ta đã thấy hắn trong Địa Cấp Nhân Danh Lục.”

Hồng Lệ Tuyết hơi cau mày trước câu trả lời của Sát Lão.

Bách Quỷ Liên đã thu thập thông tin về các nhân vật chủ chốt trong giang hồ. Trong số đó, những cuốn sách được phân loại

theo cấp độ nguy hiểm bằng cách chia chúng thành Thiên - Địa - Nhân.

Thiên cấp sẽ là những võ giả thuộc Tổng sự cấp, còn Địa cấp sẽ là những người xuất phát từ Khởi hậu chi tú.

“Hóa ra là Khởi hậu chi tú.”

“À! Ta nhớ ra rồi. Hắn là Triệu Hán Bình, người kế vị Bạch Vũ Cốc. Hắn ta tính khí điên cuồng đến mức tự gọi mình là Sơn Trung Đại Hồ.”

“Triệu Hán Bình của Bạch Vũ Cốc? Hắn cũng muốn tham gia giang hồ đại chiến sao?”

“Có vẻ là như vậy.”

“Bây giờ đến cả Lục Lâm cũng có tham vọng.”

“Vậy thì giang hồ sẽ rối loạn đến mức nào nữa?”

Phiêu Nguyệt đột nhiên xen vào câu chuyện giữa họ.

“Người nói là Lục Lâm sao?”

“Đúng vậy. Hắn chính là Tiểu cốc chủ của Bạch Vũ Cốc, một trong những hậu nhân của Thiên Cao Thành.”

“Vậy sao?”

“Thiên Cao Thành đã thống trị Lục Lâm từ lâu. Thành chủ đã xây dựng tổ chức này bằng khả năng lãnh đạo vượt trội, nhưng sau đó nó đã sụp đổ bởi sự kém cỏi của Thành chủ kế vị. Sau đó Thiên Cao Thành được chia thành Nhị Cốc và Tứ Trại. Bây giờ hai bên chẳng còn quan hệ gì nữa, tục lệ mười năm giao lưu một lần cũng chỉ là hình thức mà thôi.”

Sát Lão giải đáp một cách cặn kẽ.

Hồng Lệ Tuyết giải thích thêm về câu nói của mình.

“Triệu Hán Bình của Bạch Vũ Cốc nổi tiếng là kẻ vô cùng tham vọng. Hơn nữa về vấn đề nữ sắc có rất nhiều chuyện kinh khủng.”

“Hắn có vấn đề về nữ giới sao?”

“Không chỉ vấn đề đâu mà thực sự vô cùng tồi tệ.”

Hồng Lệ Tuyết chỉ nghĩ thôi cũng thấy rùng mình.

Sát Lão nói.

“Gã khổng lồ bên cạnh tên là Quách Thái Cường, được cho là lực sĩ hàng đầu của Lục Lâm.”

“Trông cũng mạnh đấy chứ?”

“Nghe nói hần trời sinh đã có sức lực hơn người, dù đấu với gấu cũng không thua.”

“Đỉnh thật!”

“Nếu hần gặp được một người chủ tốt thì đã có cơ hội trở thành anh hùng chốn giang hồ. Tiếc là gặp nhầm người.”

Đây là lần đầu tiên Sát Lão bày ra vẻ mặt đồng cảm như vậy với một ai đó. Do vậy Phiêu Nguyệt cũng quan sát Quách Thái Cường kỹ hơn.

Hần không chỉ có thân hình khổng lồ mà toàn bộ cơ thể to lớn đó chỉ có hoàn toàn cơ bắp chứ không có bất kỳ chút thịt thừa nào. Nhìn thoáng qua cũng biết hần có sức mạnh không thể coi thường.

Hần đi theo Triệu Hán Bình như một vệ sĩ.

Phiêu Nguyệt nhìn họ một lúc rồi quay đi.

Chuyện này khá thú vị nhưng không liên quan gì tới hần.

Tuy nhiên, Triệu Hán Bình dường như không nghĩ vậy.

Mắt hần đột nhiên sáng lên và đến gần nơi Phiêu Nguyệt đang đứng.

Thấy vậy, Quách Thái Cường và đám thuộc hạ cũng đi theo.

Nơi mà Triệu Hán Bình đang đi đến, Ân Diệu cũng ở đó.

Ân Diệu đang ngâm nga một bài hát với đôi mắt khép hờ trông khá thư thái.

Ân Diệu mở mắt trước sự hiện diện đột ngột của Triệu Hán Bình và trừng mắt nhìn hần.

Thấy đôi mắt không có tiêu cự của nàng, Triệu Hán Bình kêu lên.

“Ngươi mù thật đúng không? Ngươi bị mù đúng không?”

Triệu Hán Bình nói năng vô cùng thô lỗ.

Đào Diễm Sơn đã rất tức giận với thái độ của hắn ta.

“Ngài đang làm gì thế?”

“Người làbzfck ai, tình nhân của cô ta à?”

“Đúng vậy.”

“Cái gì? Thật sao? Người yêu đương với một con mù ư?”

“Ngài mau rút lại câu nói đó đi.”

“Người nói gì vậy? Tên nhãi ranh.”

“Hãy rút lại câu nói đó và xin lỗi muội ấy một cách thành tâm. Như thế ta sẽ bỏ qua cho ngài.”

“Cái gì? Bỏ qua cho ta? Người là cái thá gì?”

Triệu Hán Bình tỏ ra vô cùng khó chịu.

Bởi vì hắn phải nghe những lời lên mặt từ một đứa nhãi ranh mà hắn chẳng biết tên.

Triệu Hán Bình nhìn Quách Thái Cường.

“Người để yên cho hắn nói như vậy với ta sao?”

“Thuộc hạ xin lỗi. Thuộc hạ sẽ giải quyết hắn.”

“Nhớ mang con chó cái đó cho ta, nó mù nên ta muốn biết nó có gì đặc biệt.”

“Vâng!”

Sau khi dứt lời, Quách Thái Cường chặn Đào Diễm Sơn lại.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 505

Quách Thái Cường lạnh lùng nhìn Đào Diễm Sơn.

Gương mặt đầy uy áp của y trông vô cùng đáng sợ.

“Trời ạ! Làm sao đây?”

“Rốt cuộc có chuyện gì?”

Các vị khách trên mạn thuyền âm ỉ một phen.

Một người là tiểu nam tử trông vô cùng bình thường, một người là nam nhân to lớn như một thiết tháp.

2

Ai nhìn vào cũng thấy sự áp đảo rất rõ ràng.

Dù võ công của tiểu nam tử có cao cường đến mấy cũng khó mà thắng nổi gã nam nhân có thân hình khổng lồ kia. 1

Mọi người đều nghĩ như thế.

Quách Thái Cường nói.

“Ngươi muốn tự mình quỳ xuống? Hay là ta đập gãy chân ngươi?”

Chẳng biết từ lúc nào trên tay hắn đã cầm một cây gậy to lớn.

Nhìn những gai nhọn nhô ra cũng đủ khiến người khác phát run lên. 8

Khí thế của Quách Thái Cường khủng khiếp đến mức người thường chỉ cần đối mặt với cũng đủ són ra quần. Thế nhưng, Đào Diễm Sơn lại không hề tỏ ra sợ hãi chút nào cả.

Ánh mắt tiểu nam tử càng âm trầm hơn, mặt hắn đánh lại.

Đào Diễm Sơn không tỏ vẻ tươi cười thật sự rất đáng sợ.

‘Tiểu tử thôi!’

Quách Thái Cường cảm thấy trái tim mình lạnh lẽo đi. 6

8

Ánh mắt của tiểu tử chỉ cao bằng một nửa mình khiến hắn phải e dè.

Cảm giác như có ngọn lửa đang bao quanh một khối băng lạnh vậy.

1

Con phần nộ của Đào Diễn Sơn như một thanh phi đao cắm phập vào tim Quách Thái Cường.

Đào Diễn Sơn chỉ có một điều không thể nào nhẫn nhịn, đó chính là chuyện liên quan đến Ân Diệu.

Hắn có thể bị sỉ nhục bao nhiêu cũng được, nhưng đối phương không được phép sỉ nhục Ân Diệu.

Lúc này Quách Thái Cường giờ cao cây gậy lên.

“Nếu ngươi không nghe lời, ta buộc phải cưỡng chế ngươi thôi.”

Uỳnh!

Quách Thái Cường vung cây gậy.

“Ồ!”

“Không được!”

Các vị khách nhìn thấy cảnh tượng đó liền hoảng hốt quay đầu đi. Bởi vì họ sẽ nhìn thấy cảnh tượng đầu của Đào Diễn Sơn bị đánh bay mất.

Rầm!

Đột nhiên một tiếng nổ tiếng vang lên.

Tất cả đều nghĩ rằng đầu Đào Diễn Sơn đã bị cắt mất. Thế nhưng, cảnh tượng hiện ra lại ngoài dự tính của họ.

Bộp!

Mảnh vỡ của cây gậy đang rơi lả tả xuống mạn thuyền.

Trong tay Quách Thái Cường lúc này chỉ còn lại cán của cây gậy.

Bàn tay cầm gậy thì bị rách toạc chảy đầy máu tươi.

“Ngươi?”

Quách Thái Cường nhìn Đào Diễn Sơn với vẻ mặt khó tin.

Đào Diễn Sơn đã dùng nắm đấm chặn lấy cây gậy của Quách Thái Cường.

Cây gậy làm bằng sắt không chịu nổi sức mạnh chứa trong nắm đấm của Đào Diễn Sơn đã gãy vụn ra từng mảnh.

“Cái gì?”

Khỏe miệng Quách Thái Cường méo xệch đi, một dòng máu tươi đang tuôn trào ra.

Một đòn của Đào Diễn Sơn không chỉ đánh hỏng cây gậy mà còn làm cho Quách Thái Cường bị nội thương nặng.

Một cỗ sức mạnh vượt ngoài sức tưởng tượng.

Quách Thái Cường bỏ cán cây xuống rồi hỏi.

“Ngươi là ai?”

“Đáng lẽ ngươi phải hỏi trước chứ.”

“Cái gì?”

“Các người luôn như thế. Thấy người yếu đuối thì đánh trước, còn nhìn thấy đối phương mạnh hơn thì mới hỏi rõ danh tính. Sao lại không nhất quán gì hết vậy?”

“Tiểu tử thời này...”

“Tên ta là Đào Diễn Sơn. Lũ khốn!”

Cùng với tiếng hét đầy phẫn nộ, Đào Diễn Sơn lại tung ra một quyền.

Rầm!

“Khực!”

Quách Thái Cường hét lên rồi lùi về phía sau.

Bắp tay hắn đang run lên lẩy bẩy vì trúng đòn.

Chỗ chặn đòn tấn công của Đào Diễn Sơn đã bị gãy.

Sức mạnh vô cùng khủng khiếp.

“Ngươi, ngươi?”

Phải đến lúc này Triệu Hán Bình mới nhận ra bầu không khí bất thường mà phòng bị.

Lúc này Đào Diễn Sơn lại tấn công Quách Thái Cường.

Vútttt!

Nắm đấm, mu bàn tay, cánh tay. Đào Diễn Sơn liên tục tấn công Quách Thái Cường như một con quay.

Quách Thái Cường không thể phản kháng nổi, hắn chỉ biết chịu đòn tấn công của Đào Diễm Sơn.

Hắn thậm chí còn không hét được tiếng nào.

Khi bị tấn công lần thứ ba, Quách Thái Cường đã mất đi ý thức. Thế nhưng, Đào Diễm Sơn không để hắn bất tỉnh dễ dàng như thế.

Lúc này, Đào Diễm Sơn tung 12 đòn về phía Quách Thái Cường.

Rầm!

Đòn cuối cùng Đào Diễm Sơn đâm thẳng vào thái dương Quách Thái Cường.

Quách Thái Cường di chuyển chậm chạp như không còn sức nào nữa, sau đó hắn đổ gục xuống đất nằm bất động.

Một cuộc tấn công liên hoàn vô cùng đáng sợ.

“Cái gì? Thái Cường.... làm sao thế? Tên khốn này! Còn không nhanh giết hắn ta.”

Triệu Hán Bình hét to với đám thuộc hạ. Liền sau đó, đám thuộc hạ rút kiếm ra xông về phía Đào Diễm Sơn.

Chính lúc này.

Nam Thần Vũ và Thái Vô Ngọc nãy giờ ngồi yên liền tiến đến chỗ Đào Diễm Sơn.

Nam Thần Vũ không chần chừ ra mặt vì nghĩ Đào Diễm Sơn như huynh đệ của mình, còn Thái Vô Ngọc lại giúp họ để trả ân huệ đang nợ.

“Hô!”

Sát lão bất giác bật ra tiếng cảm thán.

Bởi vì đội hình của ba thiếu niên vô cùng hoàn hảo.

Họ chưa từng bắt tay cùng nhau, nhưng dáng vẻ của ba người hiện giờ trông vô cùng vững chắc.

Họ lấy Đào Diễm Sơn làm trung tâm và xoay quanh hắn.

“Giết chúng!”

“Ha!”

Đám thuộc hạ của Triệu Hán Bình hét lên rồi đồng loạt tấn công.

Lúc này Đào Diễm Sơn, Nam Thần Vũ và Thái Vô Ngọc lập tức phản công.

Rầm!

Tiếng nổ lớn liên tục vang lên.

“Hộc!”

“Hộc!”

Cùng lúc đó, tiếng hét thất thanh của vang lên.

“Sao có thể vậy được!”

Triệu Hán Bình chỉ biết mở to mồm nhìn.

Bởi vì những kẻ bị đánh văng ra xa như lá bị gió cuốn đi đều là thuộc hạ của hắn.

Đám thuộc hạ đang trong tình trạng vô cùng thê thảm.

Chúng không chỉ đơn giản là gãy tay chân mà còn trông như sắp tắt thở đến nơi.

Tất đều xảy ra trong tích tắc.

Lúc này có người tiến đến trước mặt Triệu Hán Bình.

Tiểu nữ tử vóc người nhỏ nhắn kia chính là Ân Diệu.

Triệu Hán Bình liền hét lên.

“Gì thế?”

“Có lẽ người không có ý định xin lỗi nhỉ.”

“Cô nói gì thế? Con ả mù này...”

“Loại người như người luôn như thế. Cố gắng thể hiện bản thân bằng cách hạ thấp và xem thường người khác bằng những lời ác ý. Rồi lòng tự tôn của người có cao lên hay không?”

“Hức!”

Triệu Hán Bình không thể kìm nén nổi cơn giận dữ liền vung đao lên.

Vút!

Đao khí khủng khiếp nhắm thẳng vào cổ Ân Diệu.

Ân Diệu liền cúi người tránh đòn tấn công của hắn.

Nàng lại ngẩng đầu lên, trước khi Triệu Hán Bình kịp vung đao lên hắn đã phát ra tiếng rên rỉ.

Ân Diệu nắm lấy đao của Triệu Hán Bình rồi xông thẳng về phía hắn.

“Con ả ngạo mạn...”

Thứ mà Triệu Hán Bình tự tin nhất chính là đao pháp.

Hành động của Ân Diệu đã khiến Triệu Hán Bình vô cùng phần nộ.

Triệu Hán Bình dồn công lực vào trong đao thi triển tuyệt chiêu.

Lúc này có hàng chục đao khí xông về phía Ân Diệu.

Ân Diệu vung một đường đao đối lại hắn ta.

Đây là chiêu thức Hoành Tiểu Xuyên Quân nổi danh giang hồ.

Khóe miệng Triệu Hán Bình nhếch lên nụ cười.

Bởi vì hắn thấy kỹ năng vung đao của Ân Diệu vô cùng tệ.

Triệu Hán Bình chắc chắn hắn có thể phân xác Ân Diệu thật dễ dàng.

Xoẹt!

Âm thanh cắt không khí vang lên, Triệu Hán Bình liền mở to mắt.

Bởi vì đao ảnh mà hắn vừa tạo ra đã bị Ân Diệu phá hết không sót một chút.

Đao chiêu Hoành Tiểu Xuyên Quân mà hắn cho là tầm thường kia chính là tuyệt chiêu của Ba Lăng Cửu Thiên Ma Đao (波浪九天魔刀) cao thâm nhất của Tiểu Lôi Âm Tử.

Vút!

Đao pháp của Ân Diệu không chỉ loại bỏ đao ảnh mà còn để lại vết thương sâu trên ngực Triệu Hán Bình.

“Khực!”

Triệu Hán Bình đau đớn hét lên rồi quỳ thụp xuống.
Vết thương sâu hơn một chút đã đâm thẳng vào tim hắn.
Triệu Hán Bình dùng tay siết vết thương rồi bật ra tiếng rên rỉ.
Ân Diệu lạnh lùng nhìn Triệu Hán Bình.
Đồng tử không có tiêu điểm ấy đang lạnh dần đi.
Ân Diệu đặt thanh đao lên cổ Triệu Hán Bình.
“Giờ ngươi có sẵn sàng xin lỗi chưa?”
“U!”
“Không cần xin lỗi cũng được. Ta chỉ cần cái đầu ngươi là được.”
Ân Diệu bình tĩnh nói.
Nàng không lộ ra chút tức giận nào trái lại càng thấy đáng sợ hơn.
Phải đến lúc này Triệu Hán Bình mới nhận ra nữ nhân hắn vừa xúc phạm là một cao thủ cao thâm.
‘Chết tiệt!’
Hắn ta xấu hổ nghiêng răng.
Trong đời hắn chưa từng nhận thất bại dù chỉ một lần.
Hắn sinh ra đã là tiểu cốc chủ của Bạch Vũ Cốc và đến giờ hắn vẫn luôn tự tin về bản thân mình. Thế nhưng, trước mặt tiểu nữ tử mù mà hắn xem thường, lòng tự tôn của hắn đã hoàn toàn sụp đổ.
Hắn cảm thấy đôi mắt không có tiêu điểm của Ân Diệu vô cùng kinh hãi.
Ân Diệu nói.
“Ngươi đừng xin lỗi. Để ta giết ngươi là được.”
“Ta... ta xin lỗi.”
“Ngươi nói gì?”
“Ta sai rồi. Xin hãy tha thứ cho ta.”

“Ta cảm thấy ngươi không thật lòng gì cả. Nhưng đây cũng là điều tốt nhất ngươi có thể làm rồi. Vậy nên ta cũng không mong đợi gì nhiều.”

“Vậy... cô sẽ tha mạng cho ta?”

“Tha chứ. Nhưng thay vào đó, ngươi hãy xuống thuyền đi.”

“Ngay bây giờ ư?”

“Ừm! Ngay bây giờ.”

Gương mặt Triệu Hán Bình lập tức méo mó đến khó coi.

Con thuyền mà họ đang đi đã đến giữa sông rồi. Giờ mà xuống thuyền chỉ có nhảy xuống sông mà thôi.

Hắn nhìn Ân Diệu với ánh mắt sợ hãi, nhưng trên mặt nàng không hề có chút cảm xúc gì cả.

Hắn liền nhận ra dù bản thân có nhìn thế nào thì Ân Diệu cũng sẽ không thay đổi suy nghĩ.

“Khực!”

Triệu Hán Bình lão đảo đứng dậy.

Hắn đi đến mạn thuyền thì quay lại nhìn.

Ân Diệu đã khiến bản thân hắn phải chịu ô nhục thế này, và Đào Diễm Sơn đã giết tâm phúc Quách Thái Cường rồi cuối cùng là Nam Thần Vũ.

Đột nhiên ánh mắt Triệu Hán Bình hướng về phía ba người khác.

Phiêu Nguyệt, Hồng Lệ Tuyết và Sát lão.

Ai nhìn vào cũng thấy họ mạnh hơn cả đám thiếu niên và Ân Diệu. Thế nhưng họ lại không thèm can thiệp vào trận chiến này.

Điều này đồng nghĩa họ vô cùng tin tưởng bọn trẻ và Ân Diệu, và Triệu Hán Bình cùng với đám thuộc hạ không phải là mối đe dọa đối với họ.

Điều này khiến cho Triệu Hán Bình vô cùng xấu hổ.

‘Ta tuyệt đối sẽ không để yên đâu.’

Từ trước đến nay hắn chưa từng để yên cho kẻ nào dám xúc phạm mình cả. Hắn sẽ tìm mọi cách để phục thù.

Triệu Hán Bình nghiêng răng rồi phi người xuống sông.

Nước bắn tung tóe khắp nơi và Triệu Hán Bình cũng biến mất tăm. Vết thương trên ngực không phải là vấn đề lớn đối với hắn.

Hắn đã luyện kỹ năng sống sót cơ bản khi trở thành một môn đồ Lục Lâm.

Triệu Hán Bình rơi xuống nước và không thấy hắn ngoi lên lần nữa.

“Thật là!”

Sát lão bất giác thở dài tiếc nuối.

Hồng Lệ Tuyết liền hỏi.

“Ông sao thế?”

“Ta thấy tiếc vì Ân Diệu Tiểu thư thiếu kinh nghiệm quá. Nếu có thêm chút kinh nghiệm thì đã không tha cho Triệu Hán Bình rồi.”

Mặc dù Triệu Hán Bình đã bị thương, nhưng hắn vẫn chưa chết. Với tính cách của hắn, chắc chắn sẽ tìm cách để phục thù.

Giả như Ân Diệu có nhiều kinh nghiệm giang hồ thì sẽ biết mà loại bỏ hậu hoạn. Sát lão chính là tiếc điểm này.

Lúc này Hồng Lệ Tuyết mới mỉm cười.

Nhìn thấy nụ cười ẩn ý của nàng, Sát lão mới cẩn trọng hỏi.

“Liệu chủ sao thế?”

“Chắc là muội ấy cố tình làm vậy đó.”

“Hả?”

“Đứa trẻ Ân Diệu đó. Đã quen biết người đó suốt quãng thời gian dài. Đương nhiên sẽ bị ảnh hưởng ít nhiều. Một đứa trẻ như thế mà lại xử lý tình huống hời hợt vậy ư? Ta nghĩ là không phải.”

“Um!”

“Không phải là để lại hậu hoạn mà muội ấy muốn trừ khử tất cả hậu hoạn kia.”

Thấy nụ cười lạnh của Hồng Lệ Tuyết, Sát lão liền nhìn Ân Diệu.

“Lẽ nào?”

Lúc này Ân Diệu cũng đang nở nụ cười hết như Hồng Lệ Tuyết.

506

Vận Mã Độ Giang Thuyền từ từ lướt trên mặt nước.

Ban nãy có mưa lớn nên nước sông dâng cao. Dòng nước cũng chảy siết hơn. Nhưng Vận Mã Độ Giang Thuyền vẫn tiến về phía trước mà không có bất kỳ dấu hiệu nào của việc đuối sức. Chiếc thuyền vốn to lớn nên nước chỉ mới siết nhiều đây vẫn không ảnh hưởng đến đó.

Nhưng thay vào đó, tốc độ của nó dần chậm lại.

Ưu điểm lớn nhất của Vận Mã Độ Giang Thuyền chính là độ an toàn.

Quy mô của nó đủ để chứa ngựa, xe ngựa và hành lý. Vận Mã Độ Giang Thuyền tồn tại là để vận chuyển hàng hóa đến đích an toàn. Vậy nên, để bảo vệ hàng hóa thì nó không thể tăng tốc độ lên được.

Phiêu Nguyệt ngồi trên boong thuyền và nhìn lên bầu trời cao kia.

Mặt trời đã lặn từ khi nào, bóng tối đang dần kéo đến.

Con thuyền tiếp tục tiến về phía trước với vô số ánh đèn dầu ở trước mũi thuyền.

Các thuyền trưởng và thuyền viên đều đã thông thuộc địa hình nơi đây vì bọn họ đã đi ngang qua không biết bao nhiêu lần. Chính vì vậy nên họ vẫn có thể điều khiển chiếc thuyền tránh ra khỏi những rạn san hô ngay cả khi trời đang tối mịt.

Khi màn đêm buông xuống, tất cả các hành khách khác đều đã quay trở về phòng, ngoài boong thuyền chỉ còn lại một mình Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn bóng đêm.

Một biển sao đang mở ra trước mắt hắn.

Mỗi ngôi sao đều tỏa sáng thật rực rỡ.

Đồng tử của Phiêu Nguyệt tràn ngập ánh sao.

‘Trong đêm tối mà chúng vẫn có thể tỏa sáng như thế này nhỉ?’

Đó là sự thật hiển nhiên ai cũng biết, nhưng cảm giác khi được tận mắt chứng kiến như thế này vẫn tuyệt hơn khi hắn tưởng tượng về nó.

Từ xa xưa, người ta đã thường so sánh vận mệnh của con người với các vì sao.

Người được sinh ra là Tử Vi Tinh sẽ đi cứu giúp thiên hạ, người được sinh ra là Thiên Sát Tinh sẽ đi gây hiểm họa cho thế giới.

Những ngôi sáng tỏa sáng rực rỡ trong bóng tối. Trong số đó, có tám vì sao tỏa sáng nhất.

Một trong số đó đã thiệt mạng dưới tay của Phiêu Nguyệt. Nhưng biệt danh Tinh Tọa vẫn không được gắn vào tên của hắn.²

Bởi hắn là bóng tối sâu thẳm trong biển sao rực rỡ ấy.

Bóng tối nuốt chửng các vì sao và lớn dần lên, nhưng không có ai để ý đến điều đó.

Điều khiến bóng tối đáng sợ chính là nó không lộ diện.

Mối đe dọa càng vô hình thì con người càng sợ.

Phiêu Nguyệt chính là một sự tồn tại như vậy.

Tuy hiện tại hắn vẫn lộ diện nhưng sau này, hắn sẽ ẩn mình hoàn toàn. Vậy nên hắn đã không can thiệp khi Triệu Hán Bình và Ân Diệu xung đột với nhau.¹

Hắn mong những người đồng hành cùng mình phải biết cách tự mình đối phó với sự đe dọa nằm ở mức độ đó.

“Ca ca!”

Bỗng giọng nói quen thuộc vang lên.⁸

Phiêu Nguyệt quay đầu lại thì thấy Ân Diệu đang tiến đến chỗ của hắn.

“Ca đang nghĩ gì thế?”

“Suy nghĩ vu vơ thôi...”

“Xem ra tâm tư của ca cũng phức tạp quá nhỉ.”

“Sao muội không ngủ mà ra đây làm gì?”

“Đầu óc muội cũng có chút phức tạp ấy mà.”

“Có phải do chuyện ban sáng không?”

“Vâng!”⁶

“Đừng nghi ngờ sự lựa chọn của bản thân. Muội làm tốt lắm.”

“Thật ạ?”

“Ừ.”⁸

“May quá.”¹

Ân Diệu thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù tự đưa ra quyết định nhưng Ân Diệu lo rằng Phiêu Nguyệt sẽ không thích điều đó. Vậy nên tiểu nữ tử mới không thể ngủ được và ra ngoài này tìm Phiêu Nguyệt.

Ân Diệu đứng bên cạnh Phiêu Nguyệt nhìn xuống dòng sông u tối.

Một làn gió mát thổi qua nhẹ nhàng lướt trên mái tóc của Ân Diệu.

Ân Diệu lấy tay chỉnh lại mái tóc rối của mình. Bỗng ánh mắt của tiểu nữ tử lóe lên.

Ân Diệu thôi vuốt tóc và nhìn về bóng tối trước mặt.

Cột kẹt!

Một tiếng động nhỏ phát ra từ bên kia sông.

Nó nhỏ đến mức Ân Diệu sẽ không bao giờ có thể nghe thấy nếu không chuyên tâm vào nó.

“Thứ đó là...?”

“Xem ra dự đoán của ta đã đúng.”

“Hầy!”

Ân Diệu thở dài.

Để dự đoán một con người ngu xuẩn quả nhiên không khó.

Âm thanh phát ra chính là âm thanh của mái chèo thuyền.

Phiêu Nguyệt có thể nhìn thấy rõ ràng hàng chục con thuyền nhỏ đang tiến đến Vận Mã Độ Giang Thuyền.

Trên mỗi chiếc thuyền đều có hơn chục người.

Những chiếc thuyền đang tiến về phía họ.

Dẫn đầu là Triệu Hán Bình.

Hắn nghiêng răng tròng mắt như một con mèo rừng.

Triệu Hán Bình đã quay về và dẫn quân tinh nhuệ của Bạch Vũ Cốc đến đây.

“Ta đã cho người một cơ hội rồi kia mà...”

Ân Diệu đã dự đoán Triệu Hán Bình sẽ hành động như thế này, nhưng thực nực cười là Ân Diệu đã nghĩ rằng biết đâu Triệu Hán Bình có thể khác với bản thân dự đoán.

Huýt!

Ân Diệu huýt sáo nhẹ. Sau đó Đào Diễm Sơn và Nam Thần Vũ liền bước ra ngoài như thể bọn họ đã đợi sẵn.

Bọn họ không hề ngạc nhiên khi thấy những con thuyền đang tiến về Vận Mã Độ Giang Thuyền với khí thế đầy hùng hổ.

“Quả nhiên là hắn sẽ quay lại.”

“Sơn Trung Đại Hổ cái quái gì chứ? Đến tiểu nhân cũng không giở trò như hắn.”

Hai người họ lắc đầu.

Bọn họ cũng không ngừng cảnh giác như Ân Diệu.

Bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng, vậy nên bọn họ hoàn toàn không hề ngạc nhiên khi Triệu Hán Bình dẫn quân tinh nhuệ của Bạch Vũ Cốc quay trở lại.

Điều duy nhất khiến bọn họ phải bận tâm là những vị khách trên tàu.

Chỉ cần họ sơ suất, những người vô tội sẽ bị cuốn vào và chịu tổn thất nặng nề. Bọn họ phải ngăn chặn không để trường hợp đó xảy ra.

Dù thiên hạ có rơi vào hỗn loạn đến đâu thì bọn họ cũng phải bảo vệ những thứ bọn họ cần bảo vệ, dù cho nếu làm điều đó thì bọn sẽ khó khăn trong việc chăm sóc cho bản thân mình.

Ít nhất thì bọn họ phải đảm bảo những người vô tội không bị cuốn vào chuyện này.

Ân Diệu nói.

“Tuyệt đối không được để bọn chúng lên được Vận Mã Độ Giang Thuyền.”

“Phải giải quyết bọn họ ở ngay trên sông.”

“Một cách im lặng nhất có thể...”

Ba người nhìn nhau rồi gật đầu.

Đào Diễm Sơn đại diện nói với Phiêu Nguyệt.

“Bọn đệ đi rồi sẽ về. Huynh!”

“Được!”

Đào Diễm Sơn mỉm cười trước câu trả lời của Phiêu Nguyệt, sau đó hấn đạp vào thuyền rồi phóng mình vào không trung.

Ân Diệu cùng Nam Thần Vũ đi theo phía sau hấn.

Thái Vô Ngọc chân chừ một lúc khi thấy cảnh tượng đó. Nhưng chỉ một lúc sau y cũng lao mình theo ba người họ.

Phiêu Nguyệt ở lại và quan sát bọn họ từ phía sau.

Hấn có thể thấy được những chiếc thuyền nhỏ lắc lư khi bốn người họ đáp xuống thuyền.

Cuộc chiến khốc liệt bắt đầu nổ ra.

Những hành khách trên Vận Mã Độ Giang Thuyền hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra vì khoảng cách quá xa.

Chỉ có những người có cùng cảnh giới với Phiêu Nguyệt mới có thể nghe thấy những tiếng la hét ở phía xa.

Bốn người họ như bốn con sói lao vào một đàn cừu.

Mỗi lần họ thi triển tuyệt chiêu là sẽ có người hét lên rồi ngã xuống sông.

Bốn người họ là những người vô địch trên chiếc thuyền chật hẹp.

Tất cả những người trên thuyền đều là những quân tinh nhuệ của Bạch Vũ Cốc. Nhưng tiếc thay, bọn họ vốn không quen chiến đấu ở trên thuyền.

Chỉ cần một cử động nhẹ thôi chiếc thuyền đã rung lắc dữ dội.

Mục đích ban đầu của bọn họ là Vận Mã Độ Giang Thuyền, bọn họ sẽ thực hiện một cuộc tấn công bất ngờ ở đó. Nếu lên được Vận Mã Độ Giang Thuyền rồi thì bọn họ sẽ không cần phải lo lắng về độ rung lắc của thuyền nữa. Nhưng Ân Diệu cùng những người khác lại lên chiếc thuyền nhỏ và tấn công bọn họ trước khiến cho một phần lợi thế mà bọn họ có được bị mất đi.

Phiêu Nguyệt lặng yên đứng nhìn cảnh tượng ấy.

Hồng Lệ Tuyết và Sát Lão đến gần Phiêu Nguyệt.

Sát Lão đã thốt lên khi nhìn thấy đám người của Ân Diệu trong trận kịch chiến.

“Hờ! Quả như Liên chủ đã nói, nếu tha cho Triệu Hán Bình thì sẽ có hậu họa.”

Sát Lão chân thành bày tỏ sự thán phục của mình dành cho Ân Diệu.

Ân Diệu không phải những người có kinh nghiệm như Phiêu Nguyệt hay Hồng Lệ Tuyết mà chỉ là một tiểu nữ tử mới xuất hiện ngoài giang hồ. Vậy mà Ân Diệu lại sở hữu tâm kế rất tỉ mỉ và cặn kẽ. Điều đó khiến ông bất ngờ không thôi.

Không những biết dùng tâm kế mà còn biết biến kế sách trong đầu của mình thành hiện thực.

Người ta gọi đó là kỳ tài sở hữu văn võ song toàn hiếm thấy trong thiên hạ này.

Đã vậy không những có một mà là ba.

Càng nhìn, lão lại càng cảm thấy thần phục.

Ba kỳ tài có thể phục hưng cả một môn phái đều đang xoay quanh Phiêu Nguyệt.

‘Hiện tại đã như vậy rồi, vài năm nữa chúng sẽ phát triển đến mức nào đây?’

Chỉ cần tưởng tượng thôi lão cũng cảm thấy ớn lạnh.

Trong mắt lão dường như đang hiện ra uy vũ của ba người họ khi lớn lên.

Điều đáng sợ nhất là cả ba đều chân thành đi theo Phiêu Nguyệt. Mỗi liên kết giữa bọn họ bền chặt đến mức không thứ gì có thể phá vỡ.

‘Hờ! Quả là đáng sợ mà.’

Lần đầu tiên trong đời Sát Lão cảm thấy sợ ai đó.

Vèo!

Bóng dáng của Phiêu Nguyệt hoàn toàn biến mất.

“Hộc!”

Sát Lão kinh ngạc.

Bởi vì lão chỉ nhận thức được Phiêu Nguyệt đã không còn ở đây sau khi hình ảnh của Phiêu Nguyệt đã biến mất.

Sát Lão là một thích khách với kinh nghiệm hành nghề nhiều năm.

Xét về độ nhạy của các giác quan, lão tự tin rằng mình là người giỏi nhất thế gian này. Vậy mà một người như lão lại hoàn toàn không nhận ra Phiêu Nguyệt đã biến đi đâu mất.

“Rốt cuộc là...”

Da gà nổi lên đầy hết khắp tay lão.

Một chiếc thuyền khổng lồ có độ lớn ngang bằng Vận Mã Độ Giang Thuyền đang trôi nổi trên sông.

Con thuyền lớn đến mức khiến người ta lầm tưởng đó là một hòn đảo nhỏ.

Tên của chiếc thuyền ấy là Xà Vương Thuyền.

Xà Vương Thuyền là báu vật của Bạch Vũ Cốc.

Nó rộng lớn đến mức có thể chở toàn bộ toàn bộ võ giả của Bạch Vũ Cốc.

Việc Xà Vương Thuyền rời khỏi Bạch Vũ Cốc là một chuyện hiếm có.

Bởi vì nó quá lớn, hơn nữa chi phí để sửa chữa cũng rất lớn nên ngoại trừ những lúc cần thể hiện sự uy nghiêm của Cốc chủ thì hầu như nó không được ra ngoài.

Cốc chủ của Bạch Vũ Cốc là Triệu Khâu Thụy.

Khác với nhi tử đầy tham vọng, ông hoàn toàn không có tham vọng gì cả.

Trại chủ của Sở Doanh Trại được tách ra từ Thiên Cao Thành là Cửu Tiên Học luôn muốn được thống nhất Lục Lâm vốn đã bị tách ra làm nhị Cốc tứ Trại thành một. Nhưng Triệu Khâu Thụy thì đã cảm thấy thỏa mãn khi được làm Cốc chủ của Bạch Vũ Cốc.

Vậy nên ông ít khi can thiệp vào chuyện của giang hồ. Nhưng nhi tử của ông là Triệu Hán Bình thì lại khác.

Từ khi còn nhỏ, Triệu Hán Bình đã rất tham vọng và tự gọi mình là Sơn Trung Đại Hổ. Vậy nên hắn luôn tìm mọi cách để nâng cao danh tiếng của bản thân.

Triệu Khâu Thụy không tin tưởng vào Triệu Hán Bình.

Tuy Triệu Hán Bình luôn tự phụ rằng bản thân đã là một võ giả, nhưng trong mắt Triệu Khâu Thụy, Triệu Hán Bình vẫn chỉ là một đứa trẻ con. Vậy nên khi Triệu Hán Bình thông báo sẽ lộ diện ra ngoài giang hồ, Triệu Khâu Thụy đã bí mật lên Xà Vương Thuyền đi theo nhi tử của mình.

Nếu mọi chuyện diễn ra suôn sẻ với nhi tử của mình, ông sẽ chỉ đứng nhìn. Nhưng nếu nhi tử gặp nguy hiểm, ông sẽ đứng ra can thiệp.

Triệu Khâu Thụy biết rằng những gì mà ông đang làm là đang hủy hoại nhi tử của mình. Nhưng ông không thể ngừng lại vì Triệu Hán Bình mà huyết nhục duy nhất của ông.

Triệu Khâu Thụy khẽ nhú mày.

Bởi vì ông thấy được những con thuyền với hàng chục quân tinh nhuệ đang rung chuyển dữ dội.

Các mục tiêu đã phản công trước khi những con thuyền kịp tiếp cận Vận Mã Độ Giang Thuyền.

Kẻ địch đã tiếp cận những con thuyền một cách âm thầm và đang làm loạn trên những con thuyền nhỏ. Mỗi lần như thế, những quân tinh nhuệ của Bạch Vũ Cốc lại rơi xuống sông như lá rụng vào mùa thu.

“Đám người đó từ đâu nhảy ra vậy?”

Triệu Khâu Thụy lăm bắm với vẻ mặt khó hiểu.

Ông cố gắng không can thiệp vào chuyện của nhi tử. Vì ông nghĩ đó là cách để không thương tổn đến lòng tự trọng của nhi tử mình và cũng là cách để nhi tử có thể khôn lớn. Nhưng khi nhìn thấy nhi tử của mình đang gặp nguy hiểm, ông thực sự không kìm lòng được.

“Không được rồi. Mau tăng tốc. Ta sẽ trùng trị đám người kia.”

“Nhưng mà Cốc chủ...”

Trợ thủ của Triệu Khâu Thụy là Lý Châu Minh do dự nói.

Lý Châu Minh tôn trọng Triệu Khâu Thụy nhưng hành động của Triệu Khâu Thụy lúc này chính là đang cản trở sự phát triển của Triệu Hán Bình.

Triệu Khâu Thụy ra lệnh lại một lần nữa.

“Ta sẽ đích thân trùng phạt bọn chúng. Lái thuyền qua đó cho ta.”

“Nhưng mà... tuân mệnh.”

Lý Châu Minh không thể làm trái lệnh của Cốc chủ được nữa.

Kết cục, Lý Châu Minh đành phải ra lệnh cho những thuộc hạ tăng tốc con thuyền.

“Mau lái thuyền đến chỗ của Tiểu Cốc chủ.”

“Rõ!”

Những thuộc hạ đáp lời rồi tăng tốc con thuyền.

“Khực!”

Bỗng tiếng rên rỉ của Triệu Khâu Thụy vang lên bên tai Lý Châu Minh.

Lý Châu Minh ngạc nhiên nhìn quanh nhưng chẳng thấy bóng dáng của Triệu Khâu Thụy đâu cả. Triệu Khâu Thụy ban nãy còn đứng cạnh hắn giờ đã biến đi đâu mất.

Lý Châu Minh theo bản năng ngẩng đầu lên thì thấy hai chân của Triệu Khâu Thụy đang bị nhấc lên trên không trung như cá mắc câu.

“Cốc chủ!”

Lý Châu Minh hét lên.

507

Lý Châu Minh vội vàng nhìn xung quanh.

Đám thuộc hạ đang ngơ ngác nhìn lên bầu trời. Họ cũng nhìn thấy hình ảnh Triệu Khâu Thụy lơ lửng trên trời.

Lý Châu Minh hỏi.

“Chuyện gì đã xảy ra? Sao Cốc chủ lại lơ lửng trên trời vậy?”

“Tại hạ không biết.”

“Chuyện đó.....”

Đám thuộc hạ cũng không biết nguyên do. Lý Châu Minh đột nhiên nổi giận.

“Mau leo lên. Ta cần tìm Cốc chủ.”

“Tuân lệnh!”

Đám thuộc hạ đáp lời, bắt đầu leo lên cột buồm cao cùng.

Bóng tối bao trùm, không thể rõ được sự tình ở phía trên. Nhưng nơi có thể tỏ được mọi chuyện chỉ có thể là cột buồm.

Đám thuộc hạ đang náo loạn vì muốn leo lên cột buồm trơn trượt. Lý Châu Minh bắt đầu bồn chồn.

Hắn không biết chuyện gì sẽ xảy ra với Triệu Khâu Thụy.

“Ây! Tránh ra nào. Ta sẽ leo lên.”

Lý Châu Minh không thể chịu đựng được nữa, liền tự mình leo lên.

Bộp bộp!

Trên cột buồm có cái gì đó rơi xuống boong thuyền. Khoảnh khắc nhìn thấy vật thể rơi xuống, mắt của Lý Châu Minh mở to.

“Cốc, cốc chủ?”¹

Một vật thể đầm máu đến mức không thể nhận ra hình dạng chính là Triệu Khâu Thụy vừa bị kéo lơ lửng lên cột buồm.

Triệu Khâu Thụy toàn thân đầm máu, không còn cử động. Trên cổ ông có một vết thương dài.

8

Một lượng máu lớn chảy ra từ vết thương.

“Sao lại có thể như vậy được! Cốc chủ!”

Lý Châu Minh vội vã chạy đến chỗ của Triệu Khâu Thụy.

Hắn dùng tay chặn vết thương ở cổ và nâng phần thân trên của Triệu Khâu Thụy lên.

“Cốc chủ! Cốc chủ!”

Lý Châu Minh gào thét đến nỗi cổ họng muốn vỡ ra, nhưng ông không hề nhúc nhích.

Lý Châu Minh truyền nội công vào Triệu Khâu Thụy và đặt tai lên ngực.⁶

Nếu còn sống thì rõ ràng phải nghe thấy tiếng tim đập. Nhưng hắn không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

Mọi chuyện đã rõ ràng.

8

“Cốc chủ! Cốc chủ!”

Lý Châu Minh gào thét và lay cơ thể của Triệu Khâu Thụy. Nhưng toàn thân ông lúc này đã nguội lạnh rồi.

Lý Châu Minh ngẩng đầu lên và nhìn chăm chăm vào cột buồm.

“Là kẻ nào? Xuất hiện đi nào!”

Hắn dùng hết sức bình sinh hét to, nhưng không có câu trả lời.

Ken két! 1

Âm thanh nghiêng rãng từ những giả xung quanh vang lên.

Bởi vì tất cả đều phải chìm trong một nỗi sợ hãi không tên.

Cốc chủ mà họ coi như là cả một bầu trời cao.

Mặc dù ông được cho là một người nhân từ vì không có tham vọng, nhưng võ công của ông tuyệt vời đến mức cả chốn giang hồ ai cũng biết tên ông. Không có đến hơn 30 người có thể có võ công cao cường hơn ông.

Việc lọt vào danh sách 30 người vĩ đại trong chốn giang hồ thật sự là một việc tuyệt vời.

Điều đó có nghĩa là ông có thể đánh bại được hầu hết võ giả trên thiên hạ.

Một võ giả vĩ đại đến như vậy lại không thể phản kháng được một kẻ nào đó và đã mất mạng. Vấn đề là cho đến khi Triệu Khâu Thụy mất mạng một cách vô lý như vậy thì không một ai trên thuyền nhìn thấy hung thủ. Thậm chí không thể biết được hắn ta đã giết Triệu Khâu Thụy bằng thủ pháp nào.

Có cái gì đó bí ẩn trong bóng tối đang bao trùm kia.

Sự tồn tại vừa nguy hiểm vừa mạnh mẽ, vừa có thể giết chết vị thủ lĩnh tối cao của họ Triệu Khâu Thụy chỉ trong chớp mắt.

Da gà chạy dọc sống lưng.

Cứ như thể có một thứ gì đó không rõ danh tính đang thở sau lưng họ. Dù vậy họ cũng không thể quay đầu nhìn lại được.

Khoảnh khắc quay đầu nhìn lại, dường như sinh vật không rõ kia sẽ giết chết họ ngay lập tức.

Có một số người tè cả ra quần vì quá sợ hãi.

Lý Châu Minh khó chịu đến cau mày, nhưng hắn không thể trách họ. Bởi vì chính hắn cũng đang không tỉnh táo vì sự sợ hãi cực độ.

“Ai vậy? Là ai...”

Những giọt nước mắt bắt đầu lăn dài trên má hắn.

Chỉ có bản thân hắn mới biết giọt nước mắt đó là vì nỗi buồn mất đi Cốc chủ hay là vì sợ hãi.

“Rốt cuộc là ai đã giết Cốc chủ.....”

Ngay lúc đó.

Rầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên giữa chiến trường khốc liệt.

Hình ảnh của ai đó văng lên trời cao rồi rơi thẳng xuống sông.

Mặc dù khoảng cách xa đến mức không thể phân biệt được hình dạng nhưng Lý Châu Minh lại nhận ra khuôn mặt của người vừa rơi xuống sông. Bởi vì cảnh tượng đó lại rõ ràng đến mức kỳ lạ.

“Hán.....Bình?”

Hắn chính là con trai của Triệu Khâu Thụy, Triệu Hán Bình.

Cũng giống như Triệu Khâu Thụy, Triệu Hán Bình không có bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy còn sống.

Tùm tùm!

Triệu Hán Bình chết chìm dưới dòng sông sâu. Và hắn đã không thể trở về.

“Ặc!”

Lý Châu Minh thốt lên.

Giờ đây người kế vị Quân chủ cũng đã mất đi.

Vậy là đã mất đi một vị thuyền trưởng, người sẽ dẫn dắt con thuyền mang tên Bạch Vũ Cốc.

Bây giờ Bạch Vũ Cốc đã trở thành một con thuyền vô chủ. Lý Châu Minh ngẩng đầu lên.

Ánh mắt hần trần đầy vẻ kiên định.

“Thu thập tất cả các thi thể và trở về Bạch Vũ Cốc.”

“Gì cơ?”

“Không phải là ta nên trả thù sao?”

Đám thuộc hạ cân trọng dò hỏi. Tuy nhiên, Lý Châu Minh rất quyết tâm.

“Trả thù là trả thù kẻ nào?”

“Tất nhiên là với hung thủ đã giết Cốc chủ.....”

Đám thuộc hạ ai nấy đều im chặt miệng.

Họ thậm chí còn không biết mặt, tên của hung thủ, đến cả là đàn ông hay phụ nữ họ cũng chẳng biết.

Phải biết thân phận của kẻ đó thì mới có thể nuôi giấc mộng trả thù được, nhưng họ thậm chí còn chẳng có chút thông tin gì.

Họ còn chẳng rõ là kẻ đó đã rời khỏi cột buồm hay vẫn còn đứng ở đó.

“.....”

Nỗi sợ hãi tột độ khi không thể biết hành tung tiếp theo của hung thủ. Lý Châu Minh nói.

“Nếu kẻ đó có ý định giết người thì tất cả chúng ta đều đã chết rồi. Liệu các người có thể gánh vác được một kẻ tâm cỡ như vậy không?”

bzfczk

“Ta cũng nghĩ vậy. Ta không có đủ khả năng là chuyện đó. Vì vậy ta quyết định rút lui. Có ai phản đối gì không?”

Đương nhiên là không ai phản bác được.

Lý Châu Minh ôm thi thể của Triệu Khâu Thụy và đứng dậy.

“Trở về Bạch Vũ Cốc. Và cố gắng nuôi dưỡng lực lượng đợi thời cơ trả thù. Cho đến khi đó Bạch Vũ Cốc sẽ không hiện diện ngoài chốn giang hồ.”

“Tuân lệnh!”

“Cho đến lúc đó, Lý Châu Minh ta đây sẽ dẫn dắt Bạch Vũ Cốc.”

“Hãy dẫn dắt chúng tôi.”

Những võ giả trên thuyền đồng thanh hô to

Cả Triệu Khâu Thụy và con trai của ông là Triệu Hán Bình đều đã chết, Lý Châu Minh là người duy nhất có thể dẫn dắt Bạch Vũ Cốc bây giờ.

Lý Châu Minh lúc này nhận được sự tín nhiệm nhất từ mọi người, chỉ sau Triệu Khâu Thụy.

Lý Châu Minh cố gắng nén nụ cười.

Cái chết của Triệu Khâu Thụy thật đáng buồn, nhưng cái chết của ông lại mang đến cơ hội để Lý Châu Minh làm chí tôn của Bạch Vũ Cốc. Trong lúc Triệu Khâu Thụy còn trên đời, bản thân hắn chưa bao giờ mơ tưởng về chuyện đó. Vì vậy, hắn hài lòng với cuộc sống này và quyết tâm sống cả đời vì Triệu Khâu Thụy. Nhưng Triệu Khâu Thụy đã chết nên bây giờ phải có ai đó dẫn dắt Bạch Vũ Cốc.

Người duy nhất có thể làm được điều đó chỉ có bản thân hắn mà thôi.

Niềm vui cuối cùng cũng có thể trở thành chí tôn của hắn đã khiến cơ thể hắn vui mừng đến run lên. Nhưng hắn không thể thể hiện niềm vui trước mặt tất cả mọi người.

Bây giờ là lúc thể hiện hình ảnh chìm đắm trong nỗi buồn.

“Nhanh chóng thu thập các thi thể và quay trở lại”.

“Rõ!”

Đám thuộc hạ đồng thanh trả lời rồi di chuyển.

Ngay sau đó, các thi thể trên Xà Vương Thuyền đều được thu dọn sạch sẽ, biến mất như chưa từng tồn tại.

Soạt!

Phiêu Nguyệt đột ngột xuất hiện mà không để lại một chút dấu vết gì giống như cách mà hắn biến mất.

Ngay cả Hồng Lệ Tuyết và Sát Lão cũng chỉ nhận ra sự tồn tại của Phiêu Nguyệt sau khi hắn xuất hiện trước mặt.

Hồng Lệ Tuyết và Sát Lão cùng cau mày. Cả hai đều cảm nhận được mùi máu còn vương trên cơ thể hắn khi hắn xuất hiện.

Rõ ràng là hắn đã giết ai đó rồi mới đến. Sát Lão có vẻ nghi ngờ.

Rõ ràng là Phiêu Nguyệt đã không can thiệp vào cuộc chiến với Ân Diệu và những người khác. Lão mở to mắt nhìn, nhưng tuyệt nhiên không thấy Phiêu Nguyệt xen vào.

Vậy là hắn đã giết kẻ nào đó ở một nơi khác. Một người nào đó ngoài sức tưởng tượng của lão.

Dù giác quan có nhạy cảm và tầm nhìn rộng đến bao nhiêu thì lão vẫn không thể hình dung nổi.

Hồng Lệ Tuyết hỏi.

“Huynh vừa đi đâu về vậy?”

“Đến chỗ con thuyền có một người phụ thân đàn độn đang ở đó.”

“Nghĩa là sao?”

“Cứ biết là như vậy đi. Mọi chuyện đã xong cả rồi.”

“Ta hiểu rồi.”

Hồng Lệ Tuyết nghe xong câu trả lời của Phiêu Nguyệt, mặt vẫn không ngừng nhăn nhó.

Có một chuyện xảy ra mà chuyện đó nàng không được biết, chắc chắn đó là chuyện không tốt. Nếu đối phương trả lời lấp

lúng như vậy, nàng ắt hẳn sẽ gắng hỏi cho bằng được. Tuy nhiên, Phiêu Nguyệt không phải là người cứ bị gắng hỏi, ép buộc nói là sẽ nói hết.

Thà rằng từ bỏ, không hỏi nữa thì hay hơn.

Ngay lúc đó.

Cộc cộc!

Ân Diệu, Đào Diễm Sơn, Nam Thần Vũ và Thái Vô Ngọc bước chân lên thuyền với tiếng bước chân nhẹ nhàng.

Toàn thân của họ ướt đầm mồ hôi và máu.

Dù thế nào đi chăng nữa thì khi chiến đấu trên một con thuyền nhỏ hẹp, chắc chắn sẽ vấy nhiều máu và mồ hôi.

“Ta đã quay lại rồi đây.”

Ân Diệu đại diện cho tất cả mọi người nói.

Phiêu Nguyệt nhìn toàn thân họ và hỏi.

“Vẫn ổn chứ?”

“Mọi có bị một số vết thương nhỏ, nhưng nó không ảnh hưởng gì đến việc di chuyển.”

“Mọi người vất vả rồi. Về tắm rửa rồi nghỉ ngơi đi.”

Ân Diệu đáp lời rồi, đi vào trong.

Vì là phụ nữ nên nàng muốn nhanh chóng rửa sạch máu và mồ hôi trên cơ thể mình hơn ai hết.

“Ca ca, đệ cũng đi tắm đây.”

“Đệ cũng sẽ đi tắm và thay đồ đây.”

Đào Diễm Sơn và Nam Thần Vũ cũng đi theo Ân Diệu vào trong, và người ở lại cuối cùng với Phiêu Nguyệt là Lý Vô Ngọc cũng đi vào trong.

Mặc dù đã xảy ra một cuộc chiến khốc liệt như vậy nhưng trên mặt họ tuyệt nhiên không có một chút biểu cảm gì.

Nếu là những người khác thì chuyện vừa rồi có lẽ sẽ trở thành việc làm họ tự hào cả đời.

Nhưng Ân Diệu cùng những người còn lại cho rằng không có lý do gì để tự hào, vì đó vốn là việc thường ngày của họ.

Ngược lại, người ngạc nhiên nhất lại là Sát Lão.

Lão càng nhìn càng cảm thấy họ không bình thường.

Lão đã bí mật chuẩn bị Hắc Sát Đội.

Nếu bốn người gặp nguy hiểm, lão sẽ điều động Hắc Sát Đội theo sau giúp đỡ. Tuy nhiên, Hắc Sát Đội đã chẳng cần phải làm gì. Và có lẽ sau này cũng không cần điều động Hắc Sát Đội.

‘Chuyện này thật là tuyệt vời.’

Sát Lão hết lời cảm thán.

Lão thấy thật đáng tiếc vì luôn nghĩ tại sao không thể phát hiện ra những nhân tài như thế ngày ngày từ buổi đầu tiên.

Nếu có thể phát hiện ra họ thì có khi Bách Quỷ Liên đã lớn mạnh hơn biết bao nhiêu. Nhưng đó đã là việc đã qua rồi.

Bây giờ, nếu lão tiếp cận họ thì Phiêu Nguyệt sẽ không dễ yên cho lão.

Lão chỉ tiếc nuôi điều đó.

“Chậc!”

Sát Lão tắt lửa rồi quay đi.

Phiêu Nguyệt, Hồng Lệ Tuyết và Sát Lão đều trở về phòng của mình, con thuyền tiếp tục hành trình trong sự tĩnh lặng.

Những hành khách khác trên Vận Mã Độ Giang Thuyền hoàn toàn không nhận ra chuyện khủng khiếp gì vừa xảy ra trong lúc họ đang chìm vào giấc ngủ.

Đêm qua có một vài thủy thủ đã nhìn thấy Ân Diệu bay ra khỏi thuyền, nhưng bọn họ không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì rõ ràng bằng mắt thường cả.

Họ chỉ nghĩ rằng có chuyện gì đó đã xảy ra vì điều đó, nhưng họ không thể biết chính xác những gì đã xảy ra xung quanh mình.

Nhờ đó bầu không khí bên trong Vận Mã Độ Giang Thuyền rất yên bình.

Không có việc gì đặc biệt, con thuyền di chuyển dọc theo dòng sông và cuối cùng đã có thể vào được một cái hồ không lồ.

Tên của cái hồ lớn bằng Bà Dương Hồ là Động Đình Hồ.

Động Đình Hồ nổi tiếng với phong cảnh tuyệt đẹp mà rất nhiều nhà thơ tìm đến từ xa xưa.

Thương Thiên Minh, người từng ra lệnh cho toàn bộ giang hồ trước đây, cũng đã đặt trụ sở Nhạc Dương ở bên bờ Động Đình Hồ. Tuy bây giờ đã phai mờ, nhưng nơi đây từng là trung tâm của sông nước giới giang hồ.

Sau khi Thương Thiên Minh sụp đổ, các môn phái vừa và nhỏ xuất hiện như nấm mọc ở Động Đình Hồ. Họ tự nhận mình là kế nhiệm của Thương Thiên Minh, nhưng đó đều là lời nói sáo rỗng.

Đơn giản vì đây là cách để họ hưởng hào quang của Thương Thiên Minh, nhưng thật ra chẳng có quan hệ gì với Thương Thiên Minh cả. Tuy nhiên, nhờ có sự xuất hiện của nhiều môn phái như vậy mà Động Đình Hồ đã dần lấy lại sức sống.

Có rất nhiều con thuyền đang nổi trên Động Đình Hồ.

Có những con thuyền nhỏ đánh bắt cá, nhưng cũng có rất nhiều con thuyền chở võ giả.

Đây là do sông Trường Giang chảy qua Động Đình Hồ rồi mới đến Bà Dương Hồ.

Rất nhiều con thuyền chở võ giả kia đang hướng tới Bà Dương Hồ để tham gia đại chiến giang hồ.

Hồi hộp xen lẫn phấn khích hiện rõ mồn một trên gương mặt họ.

Tham gia vào một cuộc chiến lớn có thể mang lại danh tiếng là một vinh dự đối với họ.

Sát Lão đến gần Phiêu Nguyệt rồi nhìn những võ giả.

“Ở đây có một bang phái gọi là Hải Ưng Bang. Nhìn bề ngoài thì đó chỉ là một bang phái bình thường sống ở Động Đình Hồ, nhưng thực tế nó là một Sát Môn. Phiêu Đại hiệp nhất định phải khống chế nơi đó đầu tiên.”

Hải Ứng Bang là một bang phái do những ngư dân ở Động Đình Hồ lập ra để tự bảo vệ mình.

Những ngư dân ở Động Đình Hồ dựa vào việc đánh bắt cá đã đủ kế sinh nhai nhưng bọn họ vẫn thuộc tầng lớp bị bóc lột nhiều nhất.

Chính vì vậy nên họ cảm thấy cần có gì đó để bảo vệ mình. Vậy nên họ đã hợp lực lại với nhau.

Trong số ngư dân cũng có những người luyện võ công, vậy nên một đoàn thể ngư dân đã hợp lại và lấy những người luyện võ làm trung tâm. Thoạt đầu tuy thế lực còn yếu nhưng thời gian trôi qua, bọn họ dần dần củng cố được quyền lực và có càng nhiều người mạnh mẽ gia nhập vào bang phái. Và sau một thời gian dài, Hải Ứng Bang trở thành một thế lực mà không một ai có thể coi thường.

Một bang phái có xuất phát điểm là ngư dân như Hải Ứng Bang dĩ nhiên có rất nhiều thuyền. Từ những chiếc thuyền đánh cá nhỏ đến những chiếc thuyền chuyên vận chuyển hàng hóa họ đều có.

Hải Ứng Bang đã dùng những chiếc thuyền để phục vụ cho mục đích kinh doanh của mình.

Đặc biệt là những năm gần đây, thế lực của Hải Ứng Bang như được bành trướng do nhu cầu về việc dùng thuyền tăng nhanh do sự ảnh hưởng của Giang Hồ Đại Chiến ở Bà Dương Hồ.

Tuy khoảng cách giữa Động Đình Hồ và Bà Dương Hồ khá xa nhưng thuyền của Hải Ứng Bang vẫn băng qua hai con hồ mà không ngần ngại.

Đôi khi bọn họ sẽ chở những thành viên của Kim Thiên Hội, cũng có lúc họ chuyên chở những người liên quan đến Ngân Liên Hội. Mỗi lần như thế họ đều nhận được một khoản lợi nhuận khổng lồ.

Nhờ đó mà Hải Ứng Bang đã có được thời kỳ huy hoàng nhất.

Thậm chí người ta còn đồn nhau rằng, một nửa số thuyền ở Động Đình Hồ là của Hải Ứng Bang. Dĩ nhiên tin đồn đó không phải sự thật nhưng đúng là uy thế của Hải Ứng Bang rất lớn.

Sát Lão chỉ vào một vài chiếc thuyền trên Động Đình Hồ rồi nói.

“Chiếc thuyền đó của Hải Ứng Bang. À chiếc thuyền vận chuyển lương thực kia cũng của Hải Ứng Bang nốt.”

“Tuyệt nhỉ?”

“Đúng vậy. Nhưng nếu kiếm tiền theo cách thông thường thì tuyệt đối không sở hữu được nhiều thuyền đến vậy đâu.”

“Ý ông là bọn họ ngoài việc kinh doanh và đối ngoại bằng thuyền thì còn âm thầm vận hành một Sát Môn sao?”

“Đúng vậy.”

“Ta không biết bang chủ là ai nhưng hẳn quả thực tài giỏi đấy.”

“Bang chủ Hải Ứng Bang có tên Thôi Liên Thắng, ông ta được biết đến là một chính nhân quân tử. Nhưng thực tế ông ta là một người nham hiểm và đầy tham vọng. Chỉ tính những hiệp khách đã phải bỏ mạng dưới tay ông ta thôi cũng đã hơn hai mươi người rồi. Những người đó hầu như đều là những đối thủ có khả năng sẽ uy hiếp đến Hải Ứng Bang trong tương lai.”²

Người ta đồn đại rằng võ công của Thôi Liên Thắng không mạnh. Thực tế cũng là như vậy. Nhưng y có một loại võ công tuyệt mật.

Hồng Ân Phi Dao Thuật.

Đây là tuyệt kỹ của một thích khách hoạt động trong bóng tối của giang hồ vào một trăm năm trước tên Hồng Ân Phi Khách.

Thôi Liên Thắng đã vô tình luyện được nó và truyền thụ lại cho một vài trợ thủ đáng tin cậy của y sau đó sai khiến bọn họ hoạt động như một thích khách.

“Thôi Liên Thắng hiện tại vẫn qua lại giữa hai thế lực Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội. Ông ta vẫn chưa quyết định

được hướng đi của mình và lựa chọn của ông ta sẽ thay đổi dựa vào tình hình. Ông ta quả là một con cáo già mà.”

Thật ngạc nhiên khi Thôi Liên Thắng là một người mặt người dạ thú, nhưng điều đáng ngạc nhiên hơn cả chính là khả năng nắm bắt thông tin của Sát Lão.

Nói đến việc nắm được một lượng thông tin lớn trong thiên hạ này thì hẳn không có ai qua được Sát Lão.

Nhờ vậy mà Phiêu Nguyệt không cần phải hành động mà vẫn có thể có được thông tin.

Phiêu Nguyệt hỏi.

“Căn cứ Hải Ứng Bang nằm ở đâu?”

“Theo như ta được biết thì nằm ở Cung Tư Thôn, một ngôi làng nằm ở phía Nam Động Đình Hồ.”

“Cung Tư Thôn sao?”

“Vâng! Đó là một ngôi làng khá lớn với dân số khoảng ba nghìn người. Thoạt nhìn qua thì trông ngôi làng có vẻ bình thường. Nhưng mà thực ra, thuộc hạ của Thôi Liên Thắng được bố trí khắp mọi nơi. Mạng lưới canh gác của bọn họ chắc chắn như một chiếc thùng sắt không một kẻ hở. Vậy nên chúng ta sẽ không thể tiếp cận Hải Ứng Bang bằng một cách thông thường được.”

“Với cách thông thường thì không thể là đúng rồi.”¹

“Đúng vậy.”

Sát Lão cười rồi đáp.

“Chiếc thuyền ta đang đi cách Động Đình Hồ bao xa nữa?”

“Có lẽ chúng ta sẽ đến nơi trong sáng mai.”

Trên Vận Mã Độ Giang Thuyền có rất nhiều hàng hóa.

Bọn họ sẽ dỡ hàng xuống Động Đình Hồ rồi lại tiếp tục chất những mặt hàng khác lên. Thuyền khách cũng vậy.

Những người muốn xuống Động Đình Hồ thì sẽ xuống thuyền, còn những người muốn đến Bà Dương Hồ thì sẽ lên thuyền.

Vậy nên trên thuyền phải chứa đủ lượng đồ ăn thức uống để phục vụ thuyền khách trong thời gian đó. Ít nhất thì sẽ tồn một

ngày để chuẩn bị cho việc này.

“Có vẻ như chúng ta có đủ thời gian rồi.”

“Vâng! Đúng vậy!”

Sát Lão lễ phép đáp.

Dù đã ngoài năm mươi nhưng thân hình cùng vẻ ngoài của Thôi Liên Thắng vẫn săn chắc và trẻ trung không khác gì những người ở độ tuổi ba mươi.⁸

Làn da rám nắng khiến cho y trông càng nổi bật hơn.

“Bái kiến bang chủ.”

Khi y xuất hiện, những người làm việc ở bến thuyền đều cúi đầu chào y.

Ánh mắt của họ nhìn y đầy tôn trọng. Cũng nhờ có Hải Ứng Bang ở đây nên bọn họ mới có thể yên tâm làm việc.

Hầu hết những người dân ở Cung Tư Thôn đều kiếm sống bằng nghề đánh bắt cá ở Động Đình Hồ.

Trước khi Hải Ứng Bang xuất hiện, bọn họ đã từng bị rất nhiều người bóc lột. Nhưng sau khi Hải Ứng Bang xuất hiện thì không một ai dám bòn rút bọn họ nữa.

Đó là lý do tại sao Thôi Liên Thắng cùng Hải Ứng Bang lại được nhiều người kính trọng đến vậy. Nhưng không phải ai cũng thế.

Một số người lén tròng mắt lên nhìn Thôi Liên Thắng như thể y là kẻ thù của bọn họ.

Không biết Thôi Liên Thắng có nhận thức được điều đó không, nhưng y vẫn ung dung hướng về phía con thuyền lớn nhất ở bến thuyền.

Con thuyền có thân hình to lớn nổi bật giữa bến tàu chính là soái hạm của Hải Ứng Bang.

Hàng chục cao thủ của Hải Ứng Bang đang xếp hàng trên boong thuyền.

Khi Thôi Liên Thắng xuất hiện, bọn họ ngay lập tức cao giọng chào.

“Hoan nghênh bang chủ lên thuyền.”⁶

“Ừ!”⁸

Thôi Liên Thắng nở một nụ cười hài lòng trước sự chào đón của bọn họ.

Tất cả những người ở đây đều là quân tinh nhuệ của Hải Ứng Bang và cũng là trợ thủ của Thôi Liên Thắng.

Chỉ những người được Thôi Liên Thắng cực kỳ tin tưởng mới được ở trên con tàu này.

“Canh gác thế nào rồi?”

“Đã tăng cường hai lớp thành ba lớp ạ.”

Ngũ Thạch Cương, người có quyền đứng sau Thôi Liên Thắng cúi đầu đáp lời.

Thôi Liên Thắng cười rồi nói.

“Vào phòng rồi nói chuyện.”

“Vâng, thuộc hạ cũng đã chuẩn bị sẵn rồi. Mời bang chủ vào trong.”

“Ừ!”

Thôi Liên Thắng gạt đầu rồi bước vào một căn phòng trong khoang thuyền.

Bên trong căn phòng được trang trí lộng lẫy.

Một bên phòng là chiếc giường lớn được trải lên tấm lụa vàng, một bên là bộ bàn ghế dùng để hội họp.

Thôi Liên Thắng ngồi vào chiếc ghế ở trung tâm rồi nói.

“Báo cáo đi!”

“Vâng! Chúng ta nhận được ba ủy thác từ Kim Thiên Hội và cũng có nhận được liên lạc từ Ngân Liên Hội ạ. Nhưng Ngân Liên Hội và chúng ta cũng mới ở giai đoạn tiếp xúc nên thuộc hạ không tiếp nhận ạ.”¹

“Ngân Liên Hội vẫn còn do dự sao?”

“Có vẻ như những quan niệm về đạo đức đang kìm hãm họ lại.”

“Đúng là lũ ngu dốt! Đáng ra phải dùng đến mọi thủ đoạn để giành được thắng lợi trong một cuộc chiến tranh chứ. Trong một cuộc cạnh tranh thì bàn đến đạo đức để làm gì.”

Thôi Liên Thắng chế giễu Ngân Liên Hội.

“Tuy họ đang do dự nhưng họ sẽ sớm ủy thác cho chúng ta thôi ạ.”

“Hãy bài trừ hoàn toàn Ngân Liên Hội cho đến khi đó. Bọn họ phải mất thêm đồng minh thì mới tỉnh táo ra và tóm lấy ống quần của chúng ta được.”

“Vâng ạ.”

“Ủy thác của Kim Thiên Hội là gì vậy?”

“Hai ủy thác ám sát thành viên của Ngân Liên Hội, một ủy thác là...”

“Là gì?”

“Loại bỏ nhân tình của mình ạ.”

“Nhân tình?”

“Vâng! Có người ủy thác loại bỏ nhân tình mà hấn đã ngoại tình suốt mấy năm qua. Hấn yêu cầu chúng ta cải trang thành người của Ngân Liên Hội để hấn không bị nghi ngờ ạ.”

“Vậy thì làm như thế đi. Chuyện này đâu có khó khăn gì.”

“Nhưng mà...”

“Sao vậy?”

Ngũ Thạch Cương tỏ vẻ do dự, Thôi Liên Thắng khẽ nhíu mày.

“Chuyện là nhân tình của hấn còn quá trẻ... thậm chí cô ấy còn không biết người đã qua lại suốt mấy năm với mình đã có gia đình...”

“Chuyện đó thì liên quan gì đến chúng ta chứ?”

“Dù vậy thì...”

“Tỉnh táo lại đi. Chúng ta là Sát Môn đây. Đường đường chính chính không nằm trong từ điển của chúng ta. Chúng ta cũng không cần biết hoàn cảnh của đối phương để làm gì cả.”

“...”

“Ngũ Thạch Cương!”

“Vâng!”

“Chúng ta là thích khách. Điều cấm kỵ của chúng ta chính là những tình cảm dư thừa. Người hiểu không?”

“Vâng ạ!”

“Vậy người sẽ làm sao?”

“Tiếp nhận ủy thác ạ.”

“Tốt!”

Đến lúc này Thôi Liên Thắng mới chịu giãn vẽ mặt của mình ra.

Thôi Liên Thắng hoàn toàn tách biệt việc quản lý Hải Ứng Bang và Sát Môn. Thịnh thoảng y mới ghé qua soái hạm này rồi xử lý công việc của Sát Môn ở trên chính soái hạm.

Ngũ Thạch Cương chẳng khác gì một đệ tử do đích thân y tuyển chọn và nuôi dưỡng. Ngũ Thạch Cương đủ tài năng để ông truyền thụ hết những bí quyết của Hồng Ấn Phi Dao Thuật.

Mọi việc của Sát Môn hầu như đều do Ngũ Thạch Cương lo liệu.

Hắn chỉ có một khuyết điểm duy nhất ấy chính là yếu lòng.

‘Nếu tâm hắn mạnh mẽ hơn thì sẽ hữu dụng hơn rồi.’

Thôi Liên Thắng thâm chán ngán.

Dù vậy thì Ngũ Thạch Cương là nhân tài xuất chúng nhất trong số các thuộc hạ của y.

Thôi Liên Thắng nói với Ngũ Thạch Cương.

“Hôm nay ta sẽ ngủ lại đây.”

“...”

“Sao vậy? Có bất mãn gì à?”

“Không ạ.”

“Vậy thì lui đi, đưa ả nữ nhân người đã chuẩn bị vào đây.”

“Vâng!”

Ngũ Thạch Cương lui xuống cùng với thuộc hạ của mình.

Thôi Liên Thắng cởi bỏ y phục rồi ngồi xuống giường.

Gương mặt y đỏ bừng vì hưng phấn.

Một lúc sau, giọng của Ngũ Thạch Cương vang lên từ bên ngoài.

“Tới rồi ạ.”

“Cho vào!”

Ngay khi được sự cho phép cả Thôi Liên Thắng, cánh cửa kia mở ra, một thiếu nữ có vẻ ngoài trẻ trung thận trọng bước vào.

Thiếu nữ này nhìn qua chỉ khoảng mới mười sáu tuổi, khuôn mặt nàng trắng bệch, xung quanh mắt còn hiện rõ những vết nước mắt.

Rõ ràng là nàng đã khóc rất nhiều khi bước vào nơi này.

Nàng là con gái của một ngư dân.

Tuy tuổi còn nhỏ nhưng dung mạo của nàng đã vang danh khắp xóm làng.

Thôi Liên Thắng cũng nghe được tin đồn nên mới chú ý đến nàng.

Thôi Liên Thắng dù gì cũng là Bang chủ của Hải Ứng Bang. Hơn nữa, con cái của y cũng đều đã lớn, đều đã có gia đình. Vậy nên y không thể nào thèm muốn nàng một cách lộ liễu được. Vậy nên y phải làm những việc phức tạp hơn bình thường.

Biết được sự khó khăn của phụ thân nàng, Thôi Liên Thắng đã cho ông tay vay một khoản tiền. Và dĩ nhiên phụ thân nàng không thể trả nợ và gửi con gái đến đây để thay cho khoản nợ ấy.

Thôi Liên Thắng đã hủy hoại cuộc sống của bao nhiêu thiếu nữ ở Cung Tư Thôn theo cách này. Tuy nhiên, tin đồn vẫn không lan ra vì Thôi Liên Thắng đã khiến bọn họ phải ngậm miệng lại.

Những người nhìn y bằng ánh mắt thù ghét chính là phụ mẫu của những thiếu nữ đã bị y hủy hoại.

“Lại đây.”

“Vâng!”

Nàng bước từng bước về phía Thôi Liên Thắng.

Nàng run rẩy như một chú chim trong cơn mưa. Sự run rẩy đó khiến cho lòng của Thôi Liên Thắng lại thêm rộn ràng.

“Nhanh lên.”

“Vâng!”

Thiếu nữ nhắm nghiền mắt và bước đi thật nhanh.

Chẳng mấy chốc, nàng cảm thấy hơi thở nóng bức đang phả lên người mình.

Cơ thể của nàng sắp trở nên ô uế. Nghĩ đến cảnh này, những giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên má nàng.

Nàng không cần mở mắt ra cũng cảm nhận được Thôi Liên Thắng đang vươn tay về phía mình.

Nàng nhắm nghiền mắt chờ đợi. Nhưng kỳ lạ thay, nàng có đợi bao lâu cũng không thấy bàn tay của Thôi Liên Thắng chạm vào người mình.

Cuối cùng nàng đành khẽ mở mắt ra nhìn Thôi Liên Thắng.

Ngay lúc đó, một khung cảnh khó tin đã đập vào mắt nàng.

Cơ thể của Thôi Liên Thắng cứng đờ, y vẫn giữ tư thế đưa tay về phía nàng.

Trên cổ Thôi Liên Thắng là một vết cắt dài, máu không ngừng chảy ra từ đó.

“Khực!”

Một tiếng rên rỉ yếu ớt phát ra từ khuôn miệng của y.

Y cố gắng quay đầu nhìn về phía nhau với vẻ mặt khó tin. Nhưng vì máu chảy quá nhiều nên y không thể cử động được dù chỉ là một ngón tay của mình. Tuy không thể cử động được nhưng y vẫn có thể đứng vững, nhưng là nhờ người phía sau đứng đỡ chứ không phải vì y vẫn còn có thể đứng vững được.

Người đó chính là kẻ đã để lại một vết cắt dài trên cổ của y.

Y hoàn toàn không cảm nhận được âm thanh hay khí tức nào cho đến khi hắn ta cắt cổ của y.

‘Người là ai...’

Suy nghĩ ấy của y đã không thể nào thoát ra khỏi miệng.

Bởi vì y đã chết.

“Aaaaaa”

Tiếng hét của thiếu nữ vang khắp căn phòng.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 509

“Cái gì?”

“Có chuyện gì vậy?”

Ngũ Thạch Cương cùng đám thuộc hạ bên ngoài nghe tiếng hét liền chạy vào trong thuyền phòng.

Mọi khi tuyệt đối sẽ không có chuyện này xảy ra, nhưng tiếng hét của nữ nhân kia có gì đó rất lạ.

Đập vào mắt họ đầu tiên là cảnh tượng Thôi Liên Thắng đang nằm bất động với dòng máu tươi trên cổ.

“Sao có thể chứ!”

“Bang chủ!”

Chúng nhìn thấy Thôi Liên Thắng thì vội vàng hét lên. Thế nhưng, chúng không thể chạy đến gần Thôi Liên Thắng.

Bởi vì lúc này có một nam nhân đang yên lặng đứng phía sau thi thể Thôi Liên Thắng.

Hắn ta đội một chiếc mũ và vận phi phong y màu đen.

Dù không thể nhìn thấy gương mặt dưới lớp mũ, nhưng ngay khi thấy hắn, đám người kia lập tức nổi gai ốc toàn thân.

Tách tách!

Dòng máu tươi đang từ thanh phi đao của nam nhân nhỏ giọt xuống. Nhìn thoáng qua cũng biết máu đó là của ai.

Đó chính là máu của Thôi Liên Thắng, chí tôn của bọn chúng.

Ngũ Thạch Cương tiến lên phía trước rồi hét lớn.

“Người là ai? Sao dám sát hại Bang chủ của Hải Ưng Bang. Là ai đã xúi giục người hả?”

Nhìn thoáng qua chúng cũng biết.

Kẻ giết Thôi Liên Thắng là một loại người với chúng.

Đối phương phát nhẹ tay thay vì trả lời. Liên sau đó, nữ nhân đang đứng ngơ ngác liền bất tỉnh ngã phịch xuống.

Nhìn cảnh tượng đó, Ngũ Thạch Cương và đám thuộc hạ liền đánh ục một tiếng. Bởi vì chúng không biết đối phương đã dùng thủ pháp gì để áp chế nữ nhân.

Đối phương thật sự là cao thủ mà chúng khó đảm đương nổi.

‘Sao có người như thế chứ?’

Chúng chưa từng gặp cao thủ nào đạt đến cảnh giới này.

Chính lúc đó.

“Hic!”

“Chết tiệt!”

Một vài người không thể chống lại nỗi sợ hãi mà xông về phía nam nhân.

Vút!

Phi đao trên thắt lưng chúng xé toạc không khí.

Chúng đang dùng Hồng Ngân Phi Đao Thuật tấn công nam nhân.

Chúng nghĩ rằng dù không thể lấy mạng nam nhân thì cũng phải khiến hắn bối rối. Và lúc đó hắn ta sẽ xuất hiện sơ hở.

Chính lúc này.

Nam nhân lại phát tay lần nữa. Sau đó, loạt phi đao nhắm vào người hắn liền bay chệch hướng đi.

“Cái gì?”

Đám thuộc hạ chỉ biết mở to mắt nhìn. Và loạt phi đao kia lại đổi hướng nhắm thẳng đến chỗ bọn chúng.

Vùuuu!

“Hộc!”

“Ặc!”

Phi đao cứ thế cắm thẳng vào mặt và ngực chủ nhân nó.

Đám thuộc hạ hét lên thất thanh rồi bỏ mạng.

“.....”

Những kẻ còn lại đều như bị đóng băng.

Bởi vì chúng hoàn toàn không hiểu nổi cảnh tượng trước mắt.

Trong số chúng chỉ có Ngũ Thạch Cương là biết rõ chuyện gì đang xảy ra.

Hắn nhìn thấy một ngân ty mờ nổi với tay nam nhân.

Ngay khi đám thuộc hạ của hắn bị phi đao đâm trúng, nam nhân kia đã vung ngân ty ra. Và hắn dùng ngân ty để điều khiển phi đao.

Đột nhiên trong đầu hắn hiện lên một nhân vật nào đó.

‘Nam nhân sở hữu sát pháp đệ nhất thiên hạ, và có Ân Thân Thuật bất kỳ ai cũng không thể sánh kịp, hơn nữa còn dùng ngân ty để đoạt mạng người khác.’

Trên giang hồ chỉ có một kẻ duy nhất.

“Tử... Thần? Sao Tử Thần lại ở đây...”

Ngũ Thạch Cương bất ngờ đến mức không thốt nên lời.

Chỉ mới nhận ra thân thể của Phiêu Nguyệt mà cả người hắn đã run lên bần bật.

Hai chữ ‘Tử Thần’ đè nặng lên ngực hắn hết như ngọn Thái Sơn.

Hắn không dám phản kháng lại.

Đối phương chính là cao thủ tuyệt thế trong tuyệt thế.

Mặc dù chỉ là tin đồn, nhưng Ngũ Thạch Cương đã nghe chuyện có vài Bát Tinh Tọa đã mất mạng dưới tay hắn ta.

Ngũ Thạch Cương và đám thuộc hạ đương nhiên không thể động vào cả vạt áo của Phiêu Nguyệt dù cho có dùng toàn bộ võ giả Hải Ứng Bang đồng loạt tấn công.

Lúc này, Phiêu Nguyệt lên tiếng.

“Ngũ Thạch Cương! Ngươi là đệ nhị nhân của Hải Ứng Bang ư?”

“Đúng... vậy.”

“Ta nghe nói ngươi mới thật sự là người dẫn dắt sát môn mà Thôi Liên Thắng dẫn dắt nhỉ.”

“Chuyện đó... cũng đúng.”

Ngũ Thạch Cương thành thật đáp.

Phiêu Nguyệt đã biết hết mọi thứ.

Hắn không ngu ngốc mà nói dối một kẻ như Phiêu Nguyệt.

Hơn nữa, sau khi Thôi Liên Thắng bỏ mạng hắn không còn lý do gì để liều mạng nữa.

Quan trọng là hắn thoáng thấy được hy vọng giữ được tính mạng trong cuộc hội thoại với Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt nổi danh trên giang hồ là kẻ không thích dài dòng.

Hắn sẽ chọn giải quyết vấn đề thật nhanh chóng rồi giết chết đối phương. Nếu nhưng Phiêu Nguyệt đã nói hỏi nhiều thế này đồng nghĩa hắn muốn điều gì đó từ Ngũ Thạch Cương.

Phiêu Nguyệt nói.

“Từ giờ ngươi sẽ đảm đương Hải Ứng Bang.”

“Giao cho tại hạ á?”

“Ngươi không muốn?”

“A, không phải. Tại hạ không có ý đó.”

Rầm!

Ngũ Thạch Cương vội vàng dập đầu xuống đất.

Trán hắn đã chảy máu nhưng hắn không hề thấy đau đớn chút nào.

Tim hần lúc này đập mạnh hơn bao giờ hết.

Việc giao Hải Ưng Bang cho hần chẳng khác nào bảo hần trở thành hậu thuẫn phía sau.

Tử Thần cao cao tại thượng.

Thích khách vĩ đại nhất.

Đến cả Bách Quỷ Liên cũng phải nhượng bộ Phiêu Nguyệt.
Và giờ Ngũ Thạch Cương hần vậy mà lại có cơ hội làm thuộc hạ cho một kẻ như thế.

Rầm!

Ngũ Thạch Cương lại dập đầu xuống sàn.

“Nếu ngài giao Hải Ưng Bang cho thuộc hạ, thuộc hạ quyết trung thành với ngài.”

“Người đừng quên lời thề này đây. Thời khắc người phá vỡ lời hứa, thì cái mạng của người cũng không giữ nổi đâu.”

“Tuyệt đối không có chuyện đó xảy ra đâu ạ. Mạng sống của Ngũ Thạch Cương này chính là của Tử Thần ngài. Thuộc hạ sẽ trung thành với ngài cho đến chết.”

Ngũ Thạch Cương vô cùng chân thành.

Hần đã trở thành thuộc hạ của Tử Thần chứ không phải ai khác.

Đối với thích khách, đây là một vinh quang không gì sánh được. Chỉ ít thì Ngũ Thạch Cương đã nghĩ như thế.

Giọng nói của Phiêu Nguyệt lại vang lên bên tai hần.

“Trước khi ta ra lệnh, cấm tiệt những vụ ám sát khác.”

“Thuộc hạ tuân mệnh.”

Ngũ Thạch Cương lớn tiếng đáp lời đến mức cổ họng như muốn nổ tung ra. Thế nhưng hần chờ mãi vẫn không thấy Phiêu Nguyệt đưa ra mệnh lệnh tiếp theo.

Ngũ Thạch Cương và đám thuộc hạ lén ngẩng đầu lên.

“U!”

“Phù!”

Bọn họ bất giác thở phào một hơi.

Phiêu Nguyệt đột nhiên biến mất, xuất quỷ nhập thần hết như lúc xuất hiện.

Tất cả những người có mặt ở đây đều cho rằng họ đã đạt được thành tựu đáng kể với tư cách là thích khách nhưng so với Phiêu Nguyệt chỉ là cái đinh cùn con mà thôi.

Một hồi sau, một tên thuộc hạ cẩn trọng tiến hỏi Ngũ Thạch Cương.

“Bây giờ chúng ta phải làm gì ạ?”

“Còn làm gì nữa. Phải làm theo mệnh lệnh của Tử Thần chứ.”

“Chúng ta... thật sự làm theo lệnh hãn ta ư?”

“Không làm thì người có đủ tự tin sống sót không?”

“Ta nói rõ tại đây một lần. Ta sẽ làm theo lời của ngài ấy. Như ngài ấy nói, ta sẽ đảm đương Hải Ứng Bang và chờ mệnh lệnh tiếp theo. Ai không theo ta thì có thể nói ngay bây giờ.”

Ngũ Thạch Cương nhìn đám thuộc hạ với ánh mắt đầy sát khí.

Đám thuộc hạ liền run lẩy bẩy.

Họ không dám chống lại Ngũ Thạch Cương, người đã được Tử Thần chọn mặt.

“Thuộc hạ thề sẽ trung thành ạ.”

“Các người trung thành sai người rồi. Phải thề trung thành với Tử Thần kia.”

“Chúng thuộc hạ sẽ trung thành với Tử Thần ạ.”

“Tốt. Từ giờ chúng ta sẽ dẫn dắt Hải Ứng Bang, và chờ lệnh của Tử Thần.”

“Tuân lệnh!”

“Trước tiên chúng ta phải trả đứa trẻ này lại cho phụ thân con bé. Phải lịch sự và xin lỗi chân thành vào.”

“Vâng!”

Ánh mắt Ngũ Thạch Cương hướng về phía nữ nhân đang vô cùng bối bối.

Hắn nghĩ thật may khi tiểu nữ tử vẫn chưa bị Thôi Liên Thắng vấy bẩn.

Tương Âm là thị trấn nằm ở phía Nam của Động Đình Hồ.

Đây là thị trấn có quy mô khá lớn nằm ở cửa khẩu Lãnh Thủy Giang.

Có rất nhiều thuyền neo đậu ở bến cảng Tương Âm. Kích thước của nơi này thật sự rất rộng lớn.

Lúc mặt trời lặn có một chiếc thuyền cập bến Tương Âm.

Đó là một chiếc Vận Mã Độ Giang Thuyền to lớn.

bzfczk;

“Chà! Đất liền kia.”

“Cuối cùng cũng đến Tương Âm.”

Hành khách trên Vận Mã Độ Giang Thuyền lập tức reo hò.

Bởi vì cả người họ cứ cảm thấy ngứa ngáy khó chịu suốt cả mấy ngày qua.

Ánh mắt của hành khách đều hướng về phía bến cảng. Vậy nên họ không để ý.

Rằng có một nam nhân đang lặng lẽ đứng phía sau họ.

Gã nam nhân đi không tiếng động đó chính là Phiêu Nguyệt.

Hồng Lệ Tuyết liền chạy đến chỗ Phiêu Nguyệt.

“Huynh về rồi nhỉ?”

“Ừm!”

“Công việc thế nào rồi?”

“Tốt lắm.”

“May thật.”

Hồng Lệ Tuyết mỉm cười rồi lắc lư đầu.

Phiêu Nguyệt vốn không phải người hay đáp chính xác câu trả lời. Nếu hắn nói như thế thì sự việc thật sự đang rất thuận lợi.

“Huynh!”

“Ca ca!”

Lúc này Ân Diệu và Đào Diễm Sơn cũng xuất hiện phía sau.

Phiêu Nguyệt nói với bọn họ.

“Mau xuống thuyền đi.”

“Ừm!”

“Vậy tối nay chúng ta ngủ trong quán trọ ạ?”

Ba người đều rất vui mừng.

Mặc dù họ không kén chỗ ngủ, nhưng ngủ trên một con thuyền luôn rung lắc thật sự khiến họ còn mệt mỏi thêm. Vậy nên ai cũng muốn ngủ trên đất liền cả.

Khác với họ, gương mặt Thái Vô Ngọc đã tái nhợt đi. Bởi vì hắn đã suy nghĩ cả đêm.

“Phù!”

Thái Vô Ngọc thở dài một hơi.

Chỉ là tình cờ gặp nhau trên đường vậy mà hắn lại bị cuốn vào một sự việc quá khủng khiếp.

Hắn đã giao chiến trong lúc hỗn loạn, nhưng vẫn chưa phân rõ trước sau. Hắn không lường trước được sau khi sự việc kia xảy ra thì mọi chuyện sẽ lớn đến mức độ nào.

Thái Vô Ngọc khẽ lắc đầu.

“Mà, kiểu gì cũng thế thôi.”

Àm!

Lúc này con thuyền đã cập bến.

Ngay khi miếng đệm được thả ra, hành khách liền giành nhau đi xuống.

Nhóm người Phiêu Nguyệt đợi đến khi tất cả hành khách xuống thì mới đến lượt họ.

“Sống rồi.”

“Không ngờ ta lại nhớ mặt đất như vậy.”

Đào Diễm Sơn và Nam Thần Vũ hét âm lên.

Ân Diệu thấy hai người bọn họ thì phì cười.

Phiêu Nguyệt nhìn quanh rồi nói.

“Dù sau sáng mai chúng ta cũng lên thuyền lại nên tìm quán trọ gần đây thôi.”

“Được ạ.”

“Tán thành!”

Ân Diệu và Nam Thần Vũ đồng thanh trả lời.

Hồng Lệ Tuyết mỉm cười nói.

“Chúng ta không cần lo lắng chuyện chỗ ngủ. Sát lão đã chuẩn bị cả rồi.”

Nghĩ lại mới thấy Sát lão đã biến mất.

Có lẽ ông ta đã xuống thuyền trước để chuẩn bị chỗ ngủ.

Một hồi sau Sát lão xuất hiện cúi đầu với Phiêu Nguyệt.

“Ta đã tìm được quán trọ rồi. Chúng ta mau đi thôi.”

Hồng Lệ Tuyết hơi nhú mào nói.

“Này, ta mới là Liên chủ mà, sao ông luôn báo cáo với huynh ấy vậy?”

“Thế hả?”

“Đúng là vậy mà. Dù gì ta cũng là Liên chủ...”

“Thuộc hạ xin lỗi. Lão già này lắm cảm rồi.”

“Hừm! Lắm cảm gì chứ? Rõ là ông nghĩ huynh ấy hợp làm Liên chủ hơn ta.”

“Thuộc hạ không có ý đó.”

“Vậy là sao?”

“Chỉ là... vì ngài ấy là thân của thích khách thôi.”

“Thần á?”

“Có ai dám tự nhận mình là Tử Thần chứ? Dù đã nghỉ hưu nhưng lão già này vẫn là thích khách đấy? Vậy nên ta mới muốn đi theo người đó.”

“Chậc!”

Hồng Lệ Tuyết cười khẩy một tiếng. Thế nhưng nàng lại không tỏ ra khó chịu.

(625095d46b43ff5dcd24f7c7)

Bởi vì nàng cũng nghĩ như thế.

Trước đây này xem Phiêu Nguyệt là đối thủ cạnh tranh, nhưng hiện giờ thì không. Nàng nhận thức rõ được cách biệt giữa nàng và Phiêu Nguyệt nên không có gì phải tổn thương lòng tự tôn cả. Vì thế Sát lão có đặt địa vị của Phiêu Nguyệt trên nàng thì nàng cũng thấy bình thường.

Sát lão hạ giọng thì thầm với Hồng Lệ Tuyết.

“Chúng ta đang trải qua một hành trình vô cùng vĩ đại, chắc hẳn sẽ không bao giờ thấy lại trên giang hồ.”

“Hành trình vĩ đại gì chứ?”

“Cuộc hành trình mà tất cả sát môn đều phủ phục dưới trướng một người, thế này không vĩ đại thì còn gì vĩ đại nữa chứ?”

“Ừm!”

“Sự ra đời của chí tôn sát môn thực thụ. Thật vinh dự khi chúng ta có thể trở thành một phần trong chuyến hành trình ấy.”

510

Quán trọ mà Sát Lão tìm được là một quán trọ khá rộng.

Quán trọ sạch sẽ gọn gàng nằm ở gần bến thuyền. Đặc biệt đồ ăn ở đây rất ngon nên những vị khách từ phương xa cũng hay tìm đến.

Sát Lão nói.

“Vì không có biệt gian nên ta đã thuê bốn phòng rồi. Sau này chia nhau ra ở là được.”

“Ừ!”

Phiêu Nguyệt gật đầu rồi nhìn quanh quán ăn ở tầng một quán trọ.

Tuy trời mới chập choạng tối nhưng trong quán trọ đã có khá nhiều người. Hầu hết những vị khách đến đây ăn đều mang theo vũ khí.

Thoạt nhìn qua ai cũng đang vui vẻ uống rượu tâm tình nhưng không hiểu sao hần lại ngằm cảm giác được cảm giác được bầu không khí ở đây rất căng thẳng.

Những võ giả ở bàn này trong lúc uống rượu vẫn chú ý quan sát những võ giả ở bàn khác.

Mặc dù lúc này bọn họ không có liên quan gì đến nhau nhưng khi đến Bà Dương Hồ, bọn họ có thể là thù địch.

Vì không biết khi nào sẽ gặp lại với tư cách là kẻ thù nên bọn họ đang ước chừng thực lực của đối phương trước.

Kết quả là rất nhiều người dù đang uống rượu nhưng không hề mất cảnh giác.

Những võ giả kia nhìn đám người Phiêu Nguyệt vừa mới bước vào một cách đầy cảnh giác.

Bọn họ dồn hết sự tập trung để tìm ra danh tính của những người mới vào là ai.²

‘Ai vậy nhỉ?’

‘Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội. Bọn họ sẽ hợp sức với bên nào đây?’

Trên gương mặt của bọn họ tràn đầy vẻ tò mò.

Mặc dù bị ánh mắt của người khác dán chặt lên người nhưng Phiêu Nguyệt không hề cảm thấy áp lực mà vẫn điềm tĩnh ngồi xuống.

Hồng Lệ Tuyết ngồi xuống cạnh Phiêu Nguyệt một cách tự nhiên. Sát Lão cùng Ân Diệu và Đào Diễm Sơn cũng chọn cho mình một chỗ ngồi rồi ngồi xuống.

Chỉ có Thái Vô Ngọc là lúng túng đứng ở đó.

“Huynh ngồi ở đây này.”

Đào Diễm Sơn nói rồi chỉ vào một chỗ ngồi bên cạnh mình.

“Hả? À!”¹

Thái Vô Ngọc ngồi xuống cạnh Đào Diễm Sơn, ánh mắt vẫn dè chừng mọi người.

“Phụt!”

Hồng Lệ Tuyết phì cười.

Bởi vì không cần hỏi nàng cũng biết Thái Vô Ngọc đang nghĩ gì.

Đến giờ Thái Vô Ngọc vẫn đang nghi ngờ về thân phận của Phiêu Nguyệt. Đến cả một người không tinh ý cũng đủ nghi ngờ huống chi là một người tinh mắt như Thái Vô Ngọc.

Thái Vô Ngọc lúc này đang rất bối rối.⁸

Bạch Vũ Cốc tuyệt đối không phải là một thế lực tầm thường.

Bạch Vũ Cốc là một môn phái có đủ khả năng để leo lên vị trí cao trong Lục Lâm. Bọn họ có thể quét sạch một tiểu môn phái trong giang hồ chỉ trong chớp mắt.

Vậy mà Đào Diễm Sơn đã giết được Tiểu Cốc chủ của Bạch Vũ Cốc mà không cần sự giúp đỡ của bất kỳ ai.

Võ công của Ân Diệu và Nam Thần Vũ cũng không hề thua kém Đào Diễm Sơn. Trong khi Đào Diễm Sơn đối đầu với Triệu Hán Bình thì hai người họ đã dùng sức mạnh khủng khiếp của mình để đối phó với quân tinh nhuệ của Bạch Vũ Cốc.

Đến cả Thái Vô Ngọc cũng bị cuốn vào cuồng khí của bọn họ và lao vào chiến đấu trong trạng thái mất tỉnh táo.

Đến khi tỉnh lại, chiếc thuyền nhỏ đã chật đầy xác chết.

Nhiều người trong số xác chết ấy đã mất mạng dưới tay Thái Vô Ngọc.

Từ ngày quyết định sẽ xuất hiện trong giang hồ, hắn đã chuẩn bị sẵn tâm lý để giết người. Nhưng hắn không ngờ mình lại có thể giết nhiều người trong một thời gian ngắn như vậy.

Sau khi cảm xúc mạnh mẽ xâm chiếm lấy tâm trí dụi đi, sự tuyệt vọng cùng cảm giác chán ghét bản thân lại kéo đến.

Dù bên ngoài hắn giả vờ bình tĩnh nhưng bên trong hắn lúc này vẫn vô cùng bối rối.

“Đây là ngã rẽ của rất nhiều người. Một là ngồi xuống, hai là vượt qua tâm ma và hòa mình vào giang hồ. Vị công tử này sẽ chọn lối đi nào đây.”

Hồng Lệ Tuyết lẩm bẩm.6

Giọng nàng rất nhỏ nên Thái Vô Ngọc không thể nghe lấy. Nhưng Sát Lão và Phiêu Nguyệt thì có thể nghe rõ mồn một.

Nhưng bọn họ không nói gì cả.

Bởi điều này không phải điều có thể quyết định bằng lời khuyên của ai đó. Điều này phải do bản thân tự quyết định sau khi thật vững vàng.

Đó là ngọn núi đầu tiên mà những người mới ra ngoài giang hồ như Thái Vô Ngọc phải vượt qua.

Hồng Lệ Tuyết mỉm cười rồi nâng ly rượu lên.

Tất nhiên với tư cách là một sát thủ, nàng không uống rượu để say mà chỉ uống một lượng đủ để làm mát cổ họng nàng.

Nếu so với Phiêu Nguyệt thì nàng là một quý tộc.

Phiêu Nguyệt hoàn toàn không đụng đến một giọt rượu.

Tuy biết tiết chế là thứ cơ bản của thích khách nhưng người có thể tiết chế đến mức này chỉ có mỗi Phiêu Nguyệt mà thôi. Ít nhất thì trong số những người mà Hồng Lệ Tuyết biết thì Phiêu Nguyệt là người duy nhất như vậy.

“Hừm!”

Hồng Lệ Tuyết chống tay lên cằm nhìn Phiêu Nguyệt.

Dẫu cho Hồng Lệ Tuyết đang nhìn chăm chăm vào mình nhưng Phiêu Nguyệt vẫn không để mắt đến nàng.

Sát Lão bên cạnh thì thào.

“Liên chủ cứ nhìn như vậy thì mặt của Phiêu đại hiệp sẽ thủng mất.”

“Ông nói gì chứ?”

“Ý ta là mong Liên chủ hãy biết tiết chế lại. Dù gì thì người cũng là Liên chủ của Bách Quỷ Liên...”8

“Vậy là ông đang xấu hổ về ta đấy sao?”

“Thực lòng mà nói thì ta đúng là có chút xấu hổ ạ.”

“Chắc!”

Hồng Lệ Tuyết tặc lưỡi trước câu trả lời thẳng thắn của Sát Lão. Nhưng sau đó một nụ cười nhẹ lại lướt qua trên môi của nàng.

‘Đúng là thay đổi nhiều thật.’

Khi còn nằm trong Thập Huyết Sát, nàng đã được yêu mến bởi tính cách lạc quan và thản nhiên của nàng. Nhưng sau khi trở thành Liên chủ thì cảm giác như nàng trở nên nhu mì hơn. Nhưng điều đó không có nghĩa là vô công hay sự tàn độc của nàng trở nên yếu đi.

Có lẽ ở bên Phiêu Nguyệt khiến nàng bị ảnh hưởng ít nhiều mà nàng không hề nhận ra.

‘Thế này cũng không tệ.’

Sát Lão gật gù.

Đó là một khoảng thời gian vui vẻ.¹

Bỗng cửa quán trọ mở ra, một nữ nhân bước vào.

Nữ nhân nọ đeo một tấm màn che mặt trong thật bí ẩn. Tuy không thể thấy được gương mặt nhưng những đường cong vút lộ ra dưới bộ y phục của nàng cũng đủ hiểu nàng xinh đẹp đến mức nào.

Sự xuất hiện của nữ nhân kia khiến cho những người trong quán trọ chú ý đến nàng.

“Hờ!”

“Huýt!”

Khắp nơi vang lên tiếng cảm thán.

Những nam nhân không thể rời mắt khỏi nữ nhân kia.

Nữ nhân nọ nhìn quanh quán trọ một hồi rồi chọn cho mình một bàn trống.

Khi nữ nhân vừa ngồi xuống, tiểu nhị đã nhanh chóng chạy đến chỗ nàng.

“Khách quan đi một mình hay đi nhiều người ạ?”

“Đi nhiều người, chuẩn bị thức ăn nhiều một chút cho ta.”

“Bao nhiêu thì được ạ?”

“Hai người nữa đang tới, chuẩn bị cho ta ba phần ăn là được.”

“Còn rượu thì sao ạ? Thiệu Hưng Tửu ở quán tiểu nhân là nhất đấy ạ.”

“Ô hô! Người cũng biết cách buôn bán đấy. Vậy lấy cho ta một bình đi.”

“Vâng ạ.”

Tiểu nhị cúi đầu rồi nhanh chóng chạy vào bếp.

Sau khi tiểu nhị rời đi, nữ nhân nhìn quanh quán trọ.

Bỗng ánh mắt của nàng dừng lại ở nhóm người của Phiêu Nguyệt.

Bởi vì đó là một tổ hợp rất nổi bật ở trong quán trọ này.

Một nam nhân trẻ tuổi cùng một nữ nhân trạc tuổi hắc, một lão già với vô số vết đồi mồi trên mặt và bốn thiếu niên.

‘Bọn họ cũng đến Bà Dương Hồ sao?’

Dẫu bọn họ có đến Bà Dương Hồ thật thì cũng không có gì là lạ.

Hai phần ba số người đang ở trong quán trọ này đều đang hướng đến Bà Dương Hồ.

Điều mà nữ nhân cảm thấy thú vị chính là tổ hợp của bọn họ trông không hòa hợp một chút nào. Nhưng đó cũng chỉ là trong một khoảnh khắc.

Nữ nhân nọ lập tức thôi nhìn quanh và đợi thức ăn lên.

“Tiểu thư, nếu tiểu thư đi một mình thì có thể cho bọn ta ngồi cùng được không?”

“Một mình buồn chán lắm, ngồi với bọn ta sẽ vui hơn đó.”

Bỗng có hai nam nhân tiếp cận nàng.

Bọn họ đều hỏi đầu và giống nhau đến mức kinh ngạc.

Bọn họ cao khoảng bảy thước, đến cả y phục trên người cũng giống nhau.

Rõ ràng bọn họ là một cặp sinh đôi.

Cặp sinh đôi ngồi vào bàn một cách tự nhiên như thể đó vốn dĩ là bàn của bọn họ.

Một trong hai người tự giới thiệu.

“Chúng tại hạ là Trường Sa Nhị Hùng. Cũng giống với biệt danh ấy, chúng tại hạ đang hoạt động ở Trường Sa ở gần đây.”

Biệt danh thực sự của bọn họ là Trường Sa Nhị Hùng.

Bọn họ hoạt động chủ yếu ở Trường Sa nhưng luôn ý mạnh để giở những trò hung ác đồi bại. Vì thế nên bọn chúng luôn bị người đời chỉ trích.

Nếu Giang Hồ Đại Chiến không làm thiên hạ trở nên hỗn loạn thì bọn họ đã trở thành công địch của danh môn đại phái và bị loại bỏ từ lâu.

Nếu đã nhờ chút may mắn mới có thể sống sót đến hiện tại thì đáng ra bọn họ phải biết tự trọng. Nhưng ngay từ đầu, bọn họ là những người không biết tự trọng là gì.

Nếu tự biết chế ngự bản thân thì bọn họ đã không có biệt danh Trường Sa Nhị Hùng rồi.

Bọn họ không thể thay đổi thói quen xấu của mình, chỉ cần nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp là ham muốn nhục dục của bọn họ lại nổi lên.

Mặc dù vẫn chưa nhìn được gương mặt của nữ nhân kia nhưng chỉ cần nhìn vào cơ thể của nàng là bọn họ đã có thể đoán dung mạo của nàng rất xinh đẹp.

Nữ nhân đeo mạng che mặt nói.

“Trường Sa Nhị Hùng sao?”

“Đúng vậy! Bọn ta là những anh hùng hào kiệt nổi danh ở Trường Sa.”

“Vậy sao? Vậy tại sao ta chưa gặp các ngươi bao giờ nhỉ? Ta chỉ mới nghe hai con chó có tên Trường Sa Nhị Hùng thôi, các ngươi ở đó vậy đã từng nghe qua cái tên đó chưa?”

Gương mặt của Trường Sa Nhị Hùng lập tức trở nên đỏ bừng.

Bởi vì rõ ràng là nữ nhân đã biết danh tính thực sự của bọn họ và đang chế giễu bọn họ.

Rầm!

Tên đại ca đập mạnh xuống bàn và hét lên.

“Người là ai mà dám theo dõi và tiếp cận bọn ta?”

“Người ăn nói cho đàng hoàng đi chứ. Các người tiếp cận ta trước cơ mà. Gương mặt các người đang đỏ lên như mấy con chó bị động dục rồi kia.”

“Người? Để ta xem người rốt cuộc là ai nào.”

Nói rồi tên đại ca vươn bàn tay to lớn của mình để kéo tấm mạng che mặt kia ra.

“Khịt!”

Nữ nhân khịt mũi rồi vươn bàn tay ngọc ngà của mình ra bắt lấy cổ tay của tên kia.

“Cầm Nã Thủ? Không thể nào.”

Tên đại ca đầu nhận ra tuyệt kỹ mà nữ nhân đang thi triển nhưng vẫn không rút tay về.

Bàn tay hăn to như một khúc gỗ.

Vậy nên hăn nghĩ mình không yếu đến mức bị áp chế trước Cầm Nã Thủ của nữ nhân kia.

Bàn tay ngọc ngà của nữ nhân quấn lấy cổ tay của tên đại ca.

Tên đại ca kia tập trung nội công vào cổ tay để đánh bật tay của nữ nhân ra. Nhưng ngay khi truyền nội công về phía cổ tay, hăn đã nhận ra có điều gì đó sai trái ngay lập tức.

Hăn không hất được tay của nữ nhân kia ra mà ngược lại còn bị nữ nhân kia làm cho cổ tay bị trật.

Rắc rắc!

“Áaaa!”

Tên đại ca hét rống lên vì cơn đau ở cổ tay truyền tới.

“Huỳnh!”

Tên tiểu đệ đã vung nắm đấm vào nữ nhân kia khi thấy cổ tay của đại ca bị trọc. Nhưng nữ nhân có thể chặn đòn tấn công của hắn một cách dễ dàng.

Lần này nàng cũng thi triển Cẩm Nã Thủ để vịn cổ tay của tên tiểu đệ lại.

Rắc rắc!

“Khực!”

Tên tiểu đệ ngay lập tức tỏ ra đau đớn. Nhưng hai người bọn chúng quyết không ở yên chịu trận.

Bọn chúng dùng chân đá vào bàn. Trước hết thì bọn chúng phải lợi dụng cái bàn để tách bản thân và nữ nhân kia ra. Nhưng ngay lúc đó, nữ nhân kia đã dùng lòng bàn tay để đè chiếc bàn kia xuống.

Chiếc bàn đã được nữ nhân truyền nội công vào không hề nhúc nhích dù đang bị hai tên kia dùng sức đá vào.

“Khực!”

“Chết tiệt!”

Đến lúc này Trường Sa Nhị Hung mới chịu nhận ra nữ nhân kia là cao thủ mạnh mẽ hơn sức tưởng tượng của bọn họ.

“Rốt cuộc ngươi là ai?”

“Là ai xúi ngươi đến đây?”

Bọn họ lùi về sau rồi nói.

Nữ nhân kia vẫn im lặng.

Mặc dù gương mặt nàng đã bị che lại nhưng dường như ai cũng có thể đoán được vẻ mặt của nàng lúc này.

“Haa!”

Nữ nhân thở dài.

Ai cũng có thể cảm nhận được cơn bức tức của nàng ta.

Trường Sa Nhị Hung là người kiểm chuyện trước, vậy mà bây giờ bọn họ đang nói như thể là nàng đã giảng dạy bọn họ vậy.

Trường Sa Nhị Hung tỏ ra sát khí hải.

“À đàn bà khôn kiếp, mau lộ thân phận ra đi!”

“Biết được danh tính của ta rồi các ngươi có đủ tự tin để cáng đáng không?”

“Con ả này quả là ngạo mạn! Ngươi có cao ngạo cũng cao ngạo hơn cả trời rồi? Ngươi có liên quan đến Kim Thiên Hội Chủ bọn ta cũng đêch quan tâm. Ngươi phải trả giá vì đã đụng đến huynh đệ bọn ta đấy.”

“Những lời đó ta sẽ xem như các ngươi đang xúc phạm đến Kim Thiên Hội.”

“Gì? Ngươi thực sự có liên quan đến Kim Thiên Hội sao?”

“Tên ta là Lý Thu Thủy.”

“Lý Thu Thủy?”

“Không lẽ ngươi là... Huyết La Sát?”

Ánh mắt của Trường Sa Nhị Hung dao động dữ dội.

Bởi danh tính của nữ nhân kia khiến hai người họ cảm thấy bị đả kích nặng.

Huyết La Sát Lý Thu Thủy.

Một kỳ tài hợp lực với Kim Thiên Hội gần đây.

Nghe nói nàng xinh đẹp đến mức dung mạo đằng sau lớp vải kia có thể được gọi là đệ nhất thiên hạ. Điều khiến nàng nổi tiếng hơn cả chính là võ công cùng thủ pháp của nàng.

Thủ pháp của nàng tàn nhẫn đến mức nàng được đặt cho biệt danh là Huyết La Sát.

Nàng không tỏ ra thương xót với bất kỳ kẻ nào nàng xem đó là kẻ địch.

Nàng hợp lực với Kim Thiên Hội tuy chưa được lâu nhưng ác danh của nàng đã được bàn tán xôn xao ở Bà Dương Hồ.

Trường Sa Nhị Hung kinh hãi.

“Chết tiệt!”

“Chạy thôi!”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 511

Trường Sa Nhị Hung mỗi người đi theo một hướng khác nhau.

Huyết La Sát Lý Thu Thủy mặc dù còn trẻ nhưng lại tên tuổi lại thuộc hàng Sát tinh mới nổi trên giang hồ.

Bên cạnh đó, dù danh tiếng chỉ mới vươn xa ở Bà Dương Hồ nhưng Trường Sa Nhị Hung đều biết là kẻ có thực lực.

Đã tồn tại trên giang hồ thì việc thu thập tin tức về xu hướng và các nhân vật đáng gờm là một điều tất yếu.

“Hum!”

Lý Thu Thủy nhìn hai kẻ bỏ trốn hai hướng khác nhau thì cười khẩy.

2

Nói theo cách nào đó thì dường như chúng đã từ bỏ việc truy sát. Thế nhưng với tính cách của nàng, nàng không đủ rộng lượng tha thứ cho những kẻ như thế.

Nàng bàng quan vì tin tưởng vào mọi chuyện. Và những gì nàng tin đã hiện ra ngay trước mắt.

Phập!

“Hộc!”

“Khực!”

1

Cùng với tiếng hét dữ dội, Trường Sa Nhị Hung bị đánh bật ra khỏi vị trí của mình. 8

“Hum!”

6

“Các người nghĩ mình có thể bình an vô sự khi dám mạo phạm Huyết La Sát ư?”

Có hai nữ nhân xuất hiện ở cánh cửa sổ nơi Trường Sa Nhị Hung thoát thân.

8

Đó là những nữ nhân xinh đẹp vận y phục đỏ giống Lý Thu Thủy.

Một người sở hữu vẻ ngoài rạng rỡ như đóa hồng, người còn lại thì tỏa ra thần thái như một đóa bách hợp.

Nữ nhân có ngoại hình rạng rỡ trông rất nhiệt huyết, trái lại nữ nhân kia lại lạnh lùng tựa vạn niên băng.

Bầu không khí hoàn toàn trái ngược, nhưng cả hai lại có phần giống nhau. 1

Chính là ánh mắt khinh miệt dành cho đối phương.

Hai nữ nhân tiến lại gần chỗ Trường Sa Nhị Hung.

“Đây là lũ khốn tập kích à?”

“Chết tiệt!”

Trường Sa Nhị Hung vội vàng đứng dậy tỏa ra sát khí đằng đằng.

Mặc dù bị đánh văng ra khỏi quán trọ nhưng chúng không bị thương quá nghiêm trọng.

“Các người là ai?”

“Bọn ta là Băng Viêm Song Hoa của La Sát Đội.”

Hai nữ nhân tự hào đáp lời.

Nữ nhân sở hữu ngoại hình lộng lẫy kia là Trương Hoa Ảnh, người còn lại chính là Băng Hạ Lan.

Họ là người mà Huyết La Sát Lý Thu Thủy tin tưởng nhất và cũng là thủ lĩnh dẫn dắt La Sát Đội.

Người mà Lý Thu Thủy hẹn gặp ở quán trọ chính là Trương Hoa Ảnh và Băng Hạ Lan.

Bọn họ sở hữu ác danh không thua kém gì Lý Thu Thủy.

“Băng Viêm Song Hoa ư?”

“Chết tiệt!”

Trường Sa Nhị Hung buông câu chửi bậy.

Bởi vì chúng biết rõ ác danh của Băng Viêm Song Hoa thế nào.

Họ chính là những người được đồn là độc trùng tàn nhẫn hơn cả Lý Thu Thủy.

Trường Sa Nhị Hung không nghĩ ngợi nhiều mà thi triển sát chiêu với Băng Viêm Song Hoa.

Đột nhiên Băng Hạ Lan tiến đến chắn trước mặt chúng.

Nàng liền thi triển Thiên Băng Thủ.

Rầm!

Thiên Băng Thủ đánh bật đòn tấn công của Trường Sa Nhị Hung.

Trường Sa Nhị Hung bị đánh văng ra xa.

Lúc này Trương Hoa Ảnh mới vung nắm đấm về phía bọn chúng.

Vùuu!

Nắm đấm nhỏ của nàng trong nháy mắt đã tỏa ra hàng chục chưởng ảnh tấn công Trường Sa Nhị Hung.

“Hộc!”

“Khực!”

Trường Sa Nhị Hung thổ huyết do chấn động, cảm giác toàn thân như bị một cái búa to tướng đập vào. Gương mặt chúng nhanh chóng sưng vù cả lên.

Lúc này Lý Thu Thủy này giờ vẫn đứng yên đột nhiên di chuyển.

Roẹt!

Có thứ gì đó lóe sáng trên thắt lưng nàng, sau đó nó vẽ một đường lên cổ của Trường Sa Nhị Hung.

Trường Sa Nhị Hung mở to mắt.

Vết cắt trên cổ dần trở nên sâu hơn, máu bắt đầu chảy ra không ngừng.

Lý Thu Thủy đã cắt cổ chúng bằng thanh khoái đao.

Một màn kết hợp thật tuyệt vời.

Băng Hạ Lan thì chặn đòn tấn công, Trương Hoa Ảnh áp chế đối phương rồi đến lượt Lý Thu Thủy kết liễu chúng.

Rầm!

Trường Sa Nhị Hùng đổ gục xuống tại chỗ.

Chúng quằn quại như lũ sâu bọ rồi chết đi.

Lý Thu Thủy lạnh lùng nhìn chúng.

“Đám rác rưởi này mà dám vượt mặt ta ư?”

Cả hai người kia đã bị giết, nhưng những nữ nhân này không thấy chút tội lỗi nào cả.

“Chưởng quỹ!”

“Lý Thu Thủy gọi chủ nhân của quán trọ.

“Vâng!”

Chủ quán trọ nhìn nàng với vẻ mặt sợ hãi.

Trong lòng y tuyệt không muốn đến nhưng y lại không thể bảo chạy được.

Lý Thu Thủy lấy một lượng vàng ra ném cho chủ quán trọ.

“Dọn dẹp thi thể đi. Cỡ đó chắc đủ bồi thường cho sự hỗn loạn này rồi.”

“Vâng, tiểu nhân đã rõ rồi ạ.”

Ngay khi nhìn thấy số tiền, vẻ mặt chương quỹ liền sáng lên thấy rõ.

Mặc dù việc dọn dẹp thi thể có chút khó khăn, nhưng với số tiền này y có thể làm bất cứ chuyện gì cũng được.

Y nhanh chóng gọi tiểu nhị vào dọn dẹp thi thể.

Lý Thu Thủy và Băng Viêm Song Hoa chờ mọi thứ thu xếp xong xuôi thì mới ngồi xuống.

Lý Thu Thủy cười nói với Băng Viêm Song Hoa.

“Hai người hơi trẻ nhỉ.”

“Hạ Lan bị lạc đường.”

“Lại nữa?”

“Đã mù đường lại còn cố chấp.”

Trương Hoa Ảnh lắc đầu tỏ vẻ ngán ngẩm. Sau đó Băng Hạ Lan mới lên tiếng phản bác.

“Đâu phải lỗi của ta. Người chỉ đường chỉ sai chứ bộ.”

“Hắn ta chỉ đúng rồi.”

“Không phải. Tỷ không tin ta sao?”

“Ta không tin.”

“Chậc!”

Trước câu trả lời dứt khoát của Trương Hoa Ảnh, Băng Hạ Lan tỏ vẻ hờn dỗi. Thế nhưng, chỉ một chốc sau nàng lại tươi cười nói với Lý Thu Thủy.

“Tỷ chờ có lâu không?”

“Không, ta cũng mới đến chưa được bao lâu.”

“May thật. Ta cứ tưởng lại trễ lắm rồi chứ.”

“Lần sau hãy nghe lời Hoa Ảnh đi nhé.”

“Tỷ ấy quá độc đoán... nhưng ta biết rồi.”

Cuối cùng Băng Hạ Lan cũng chịu lùi bước.

Nàng nhận ra dù bản thân có biện minh thế nào cũng không có tác dụng.

Nàng thoáng nhìn mặt rồi nhìn quanh quán trọ.

Bên trong quán trọ yên tĩnh hết như không có sự khách nào cả.

Bởi vì các võ giả đang kinh ngạc trước cảnh giới võ công mà các nữ nhân kia thể hiện.

“Hum!”

Băng Hạ Lan nhìn đám võ giả thì cười khẩy một cái.

Gương mặt nàng tràn đầy vẻ khinh miệt.

Khi còn nhỏ nàng đã đạt đến cảnh giới cao nên nàng có thói quen không hay chính là thích xem thường người khác.

Cả Trương Hoa Ảnh cũng thế.

Nàng trưởng thành trên một nền tảng vững chắc nên hầu như không hiểu cho những người bị bỏ lại phía sau. Vậy nên nàng có xu hướng coi miệt người không bằng mình.

Những nữ nhân này tin tưởng Lý Thu Thủy hết như tử tử ruột thịt.

Mặc dù thời gian hành tẩu giang hồ chưa bao lâu, nhưng ác danh của họ đã lan xa.

Là thời bình chắc chắn họ sẽ không được hoan nghênh, nhưng hiện giờ là thời thế loạn lạc.

Trong lúc thế này thì những người mạnh mẽ và cương trực như bọn họ lại được trọng dụng.

Kim Thiên Hội cũng trọng dụng La Sát Đội do các nàng ấy dẫn dắt.

Dẫu thuộc hạ có tiếng xấu nhưng dựa trên lập trường của Kim Thiên Hội thì điều này lại vô cùng có lợi.

Nhờ thế mà họ nhận được quyền chỉ đạo độc lập trong Kim Thiên Hội.

Lý Thu Thủy hạ giọng hỏi.

“Tìm hiểu tình hình thế nào rồi?”

“Như tử nói, chúng sẽ có cuộc họp tại đây.”

“Địa điểm và thời gian thế nào?”

“Ta vẫn chưa rõ ả.”

Trương Hoa Ảnh gật gù.

Băng Hạ Lan liền tự tin nói.

“Tỷ tỷ đừng lo! Bọn ta đang tiếp xúc với Hạ Ô Môn. Thông qua bọn họ sẽ thu được thông tin rồi nhanh chóng tìm ra địa điểm thôi mà.”

“Muốn sử dụng Hạ Ô Môn thì tuyệt đối không được để chúng chú ý. Biết chưa?”

“Đương nhiên rồi.”

Băng Hạ Lan liền gật đầu.

Lý Thu Thủy lẩm bẩm.

“Bách Nhân Hội là hội bí mật ở Động Đình Hồ chứ không phải Bà Dương Hồ, vậy nên chúng ta phải tránh sự chú ý để tránh mắc sai lầm.”

Bách Nhân Hội (百人會) là một tổ chức được thành lập gần.

Thoạt nhìn trông có vẻ như hội này không liên quan gì đến Kim Thiên Hội hay Ngân Liên Hội. Thế nhưng thật ra hội này đang ủng hộ cho Ngân Liên Hội.

Họ lén lút trao liên phán trạng và chi viện cho Ngân Thiên Hội.

Sự hỗ trợ của họ rất lớn, có thể nhìn thấy khí thế của Ngân Liên Hội ngày càng lớn, còn Kim Thiên Hội lại chịu tổn thất lớn.

Vậy nên Kim Thiên Hội đã điều động Lý Thu Thủy lòng ra Bách Nhân Hội.

Lý Thu Thủy liền ra lệnh cho La Sát Đội tìm Bách Nhân Hội.

Việc tìm ra Bách Nhân Hội không hề dễ dàng.

Bọn họ không bao giờ tụ họp cùng một chỗ.

Chỉ một số ít người của Bách Nhân Hội hội họp định kỳ để tránh ánh mắt của Kim Thiên Hội, và một trong số bọn họ có mang theo liên phán trạng.

Mục tiêu của Lý Thu Thủy chính là xác nhận liên phán trạng và tóm đám người của Bách Nhân Hội.

Lý Thu Thủy nói với Trương Hoa Ảnh và Băng Hạ Lan.

“Cho dù có dùng thủ đoạn này cũng phải lấy được liên phán trạng.”

“Ta đảm bảo sẽ tiêu diệt mọi trở ngại, vậy nên tỷ đừng lo.”

“La Sát Đội của bọn ta mạnh lắm. Không ai có thể bảo vệ liên phán trạng trước mặt bọn ta đâu.”

Thái Vô Ngọc cau mày nhìn về phía Lý Thu Thủy.

Hắn không biết đám nữ nhân ngồi cách xa mấy cái bàn kia đang bàn chuyện gì.

Trước đây chỉ cần nhìn thấy nhóm nữ nhân xinh đẹp tụ họp với nhau thì tim hắn đã đập thành thịch rồi.

Thái Vô Ngọc cũng là nam nhân nên đương nhiên cũng bị thu hút bởi nữ nhân xinh đẹp. Thế nhưng hắn vừa nhìn thấy ba nữ nhân kia ra tay vô cùng tàn độc nên tâm trạng cũng chẳng còn nữa.

Với cảnh giới của những nữ nhân đó, họ có thể dễ dàng không chế Trường Sa Nhị Hung thế nhưng họ đã giết chúng thay vì không chế chúng.

Sau khi lấy mạng Trường Sa Nhị Hung họ lại cười đùa vui vẻ không có gì là tội lỗi cả.

Nhìn bộ dạng của họ, Thái Vô Ngọc cảm thấy thật vô nhân đạo.

Ngoại hình xinh đẹp của các nữ nhân cũng không còn hấp dẫn nữa.

Nhìn Thái Vô Ngọc như thế Sát lão mới bật cười.

“Khà khà! Vẻ mặt của ngươi thú vị thật.”

“Vâng?”

“Sao ngươi lại tỏ vẻ nghiêm trọng vậy chứ? Biểu cảm đó phù hợp với lão già như ta hơn.”

“Chuyện đó...”

“Vì mấy cô nương kia?”

“Vâng!”

“Vì họ quá tàn nhẫn?”

“Ừm!”

“Ta cũng thế mà.”

“.....”

“Nếu muốn sống sót trên giang hồ này thì phải dứt khoát như thế đấy.”

“....”

“Đương nhiên lựa chọn thế nào là việc của ngươi.”

Sát lão mỉm cười nâng ly rượu lên.

Đột nhiên Thái Vô Ngọc nhìn Phiêu Nguyệt.

Mặc dù đã đi cùng mấy ngày nhưng hắn vẫn chưa biết thân phận thật sự của Phiêu Nguyệt.

Đào Diễm Sơn và Nam Thần Vũ đều thân thiện với hắn, nhưng họ lại giữ im lặng tuyệt đối về Phiêu Nguyệt.

Tiểu Sở Danh của Tam Thanh Bang.

Đó là thân phận mà Thái Vô Ngọc biết.

Thế nhưng Thái Vô Ngọc biết đó không phải là thân phận thật sự của Phiêu Nguyệt. Hắn cũng khá tinh ý, nhưng lại không tài nào tìm ra.

Sát lão nhìn Thái Vô Ngọc suy tư thì mỉm cười.

Ông không ngờ mình lại hứng thú với thiếu niên không liên quan đến sát môn như thế.

Lúc này Phiêu Nguyệt mới hỏi Thái Vô Ngọc.

“Ngươi đã sẵn sàng chưa?”

“Hả?”

“Đã đến lúc phải chọn giữa Kim Thiên Hội hay Ngân Liên Hội rồi nhỉ?”

“Tại hạ vẫn chưa quyết định được.”

“Tại sao?”

“Tại hạ đang nghĩ đây...”

“Có vẻ như ngươi không mặn mà với bên nào cả.”

“Vâng!”

“Dù sao thì chúng ta cũng không còn cách xa Bà Dương Hồ rồi. Ngươi nên quyết định trước khi vào Bà Dương Hồ đi.”

“Tại hạ sẽ làm vậy.”

Thái Vô Ngọc yếu ớt trả lời.

Đến Bà Dương Hồ rồi hẳn phải tách khỏi bọn họ.

Mặc dù mới đồng hành cùng nhau trong thời gian ngắn nhưng cũng có chút tình cảm.

Từ giờ hẳn phải đi một mình lần nữa, chỉ nghĩ tới hẳn cũng thấy buồn man mác rồi.

Nghĩ thế nên hẳn không còn chút khẩu vị nào nữa.

Sau khi ăn xong, Thái Vô Học đi vào phòng.

Hắn ở cùng phòng với Nam Thần Vũ.

Nam Thần Vũ đã ngủ từ lâu nhưng hẳn vẫn không tài nào ngủ được.

Rầm!

Đột nhiên lúc này có tiếng nổ lớn vang lên.

512

Cao Vũ Chấn là một võ giả khoảng chừng hai mươi tuổi.

Con người y vốn phóng khoáng, khí phách lại quật cường nên có rất nhiều người dõi theo.

Thất Tuyệt Môn nơi mà y luyện võ vốn không phải là một môn phái quá nổi tiếng. Nhưng điều đó không có nghĩa là võ công của bọn họ rất tầm thường.

Chỉ là những hậu duệ của thế hệ sau không chịu luyện võ đài hoàng nên võ công của Thất Tuyệt Môn mới đậm chân tại chỗ mà không tiến lên được.

Dưới sự hỗ trợ hết mình của sư phụ, Cao Vũ Chân đã luyện được tuyệt kỹ của Thất Tuyệt Môn.

Kết quả là y đã trở thành một cao thủ còn vượt trội hơn cả sư phụ của mình.

Ngay khi đạt đến một thành tích nhất định, Cao Vũ Chân đã quyết định xuất hiện ngoài giang hồ.

Đích đến của y là Bà Dương Hồ, nơi đang diễn ra Giang Hồ Đại Chiến.

Tại Bà Dương Hồ, y có thể nhìn thấy địa ngục.

Những gì mà y chứng kiến được khi tới đây là những kỳ tài bị tàn sát bởi Kim Thiên Hội.

Với tính cách thích đi ngược lại mọi tình huống thì y đã quyết định gia nhập vào Ngân Liên Hội.

Sau khi gia nhập vào Ngân Liên Hội, y bắt đầu tập hợp những kỳ tài và võ giả trẻ tuổi có chí hướng giống mình và lập ra một hội nhóm.²

Đó chính là khởi đầu của Bách Nhân Hội.

Vì Bách Nhân Hội là một đoàn thể được tạo ra để hỗ trợ Ngân Liên Hội nên bọn họ phải hoạt động trong bí mật.

Chính vì thế nên bzfczky đã tổ chức cuộc họp tại Động Đình Hồ thay vì Bà Dương Hồ.

Cuộc họp này không bao gồm một trăm thành viên của Bách Nhân Hội mà chỉ có năm người nằm trong ban thủ lĩnh.

Năm người họ đã bí mật tụ họp lại để bàn về cách dẫn dắt Bách Nhân Hội trong tương lai.

Vấn đề là La Sát Đội đã biết về cuộc họp bí mật và đột kích bọn họ.¹

Cao Vũ Chân và các thủ lĩnh khác đã quyết định bỏ chạy trước cuộc tấn công của La Sát Đội.

Bởi vì toàn lực của La Sát Đội quá áp đảo. Hơn nữa, ác danh của Lý Thu Thủy cũng không hề nhỏ.

Bọn họ làm vậy không phải vì họ sợ Lý Thu Thủy.

Mà là vì họ đang nắm giữ liên phán trạng chứa đựng thông tin của những võ giả trong Bách Nhân Hội.

Nếu như liên phán trạng rơi vào tay của Lý Thu Thủy, rõ ràng là sẽ có huyết phong nổi lên.

‘Ta tuyệt đối không thể để bị bắt được!’

Chuyện này không phải vì bản thân y.

Mà là vì bảo vệ cho cả Bách Nhân Hội.

Cao Vũ Chấn dùng hết tốc lực thi triển khinh công.

Xoẹt!

Bỗng có một âm thanh chói tai vang lên.

Cao Vũ Chấn rút đao rồi đâm thẳng về phía trước.

Keng!

Có một thứ gì đó va vào đao của y rồi bị bật tung ra.

Đó là một chiếc trâm cài tóc của nữ nhân.

Chiếc trâm cài tóc này tuy không đa thương cho Cao Vũ Chấn nhưng nó đã giữ chân y lại trong giây lát.⁸

“Dừng lại ngay!”

Chủ nhân của chiếc trâm cài tóc xuất hiện.

Mỹ nữ với bầu không khí lạnh lùng bao quanh ấy chính là Băng Hạ Lan, một trong Băng Viêm Song Hoa.

Băng Hạ Lan lao về Cao Vũ Chấn với khí thế rùng rợn.

Khoảnh khắc mắt của Cao Vũ Chấn nheo lại cũng là lúc Băng Hạ Lan phóng ra chiếc trâm cài tóc của mình.

Xoẹt!

Chiếc trâm cài bay đi với tốc độ kinh hoàng.

“Tránh đường cho ta!”

Cao Vũ Chấn hét lên rồi một lần nữa vung đao lên.⁶

Keng!

Âm thanh kim loại phát ra. Chiếc trâm cài tóc cũng bị hất văng đi. Nhưng vẫn còn quá sớm để Cao Vũ Chấn có thể an tâm. Bởi vì Băng Hạ Lan lúc này đang lao đến hắn.

“Người giữ liên phán trạng đúng chứ? Mau giao nộp ra đây cho ta.”⁸

“À già nua đang nói xàm xí gì thế?”

Băng Hạ Lan không hề bỏ lỡ khoảnh khắc đôi mắt của Cao Vũ Chấn đang run rẩy không ngừng.

Nàng chắc chắn suy đoán của mình đã đúng.

Thực ra nàng hoàn toàn không biết trong số năm thủ lĩnh của Bách Nhân Hội thì ai đang nắm giữ liên phán trạng cả. Vậy nên nàng chỉ thử đâm chọt Cao Vũ Chấn một lần xem sao, không ngờ Cao Vũ Chấn lại phản ứng trong vô thức như vậy.¹

“Quả nhiên là nhà người đang giữ liên phán trạng.”

Băng Hạ Lan cười lạnh rồi lấy một thứ gì đó từ trong áo ra.

Một vật thể hình trụ dài. Đó chính là pháo hiệu.

“Không được!”

Cao Vũ Chấn đưa tay ra và cố cướp lấy pháo hiệu trong tay của Băng Hạ Lan nhưng Băng Hạ Lan đã lùi lại phía sau và bắn pháo hiệu ra.

“Bùm!”

Những bông hoa đỏ rực nở trên bầu trời đêm.

‘Chết tiệt!’

Cao Vũ Chấn cắn môi.

Chỉ một lúc nữa thôi, La Sát Đội sẽ kéo đến nơi này.

Mọi chuyện đã thành ra thế này, Cao Vũ Chấn cũng không còn cách nào khác ngoài việc đánh bại Băng Hạ Lan càng nhanh càng tốt và rời khỏi nơi này.

“Chaa!”

Cao Vũ Chấn thi triển tuyệt kỹ của Thất Tuyệt Môn là Thất Tuyệt Cuồng Ba Dao và tấn công Băng Hạ Lan.

“Đúng là hết nói nổi.”

Băng Hạ Lan khẽ nhếch mép rồi thi triển Thiên Băng Thủ.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Đao và tay chạm vào nhau.

Cú va chạm khiến cho cơ thể của cả hai bị chấn động không nhỏ.

Nhưng người bị tổn thất một chút vẫn là Băng Hạ Lan.

Dù Thiên Băng Thủ có là một môn võ công cao cường đến mấy thì cũng không tránh khỏi bị tổn thất khi va chạm với đao khí cường mãnh được.

Một võ giả bình thường chắc chắn cảm thấy bức tức vì điều này. Nhưng Băng Hạ Lan không phải là người bình thường.

Trên gương mặt nàng hoàn toàn không hiện ra chút cảm xúc xấu hổ nào.

Bởi vì mục đích của nàng không phải là để giành chiến thắng.

Mục đích của nàng là để giữ chân Cao Vũ Chấn ở lại.

Nàng chỉ cần tập trung vào việc kéo dài thời gian, không cần phải tập trung vào việc phân thắng bại.

Thời gian càng trôi, người càng gấp gáp là Cao Vũ Chấn chứ không phải nàng. Nàng chỉ cần đợi cho đến khi La Sát Đội sát nhập cùng nàng là được.

“Hãy!”

Cao Vũ Chấn liên tục thi triển tuyệt chiêu của Thất Tuyệt Cuồng Ba Đao và đẩy lùi Băng Hạ Lan về sau. Nhưng y hoàn toàn không thể hạ thương được Băng Hạ Lan.

Băng Hạ Lan hệt như một con đĩa.

Nàng ta dính chặt dai dẳng mãi chẳng rời.

“Ả ma nữ khốn kiếp này! Mau tránh ra cho ta.”

“Hự!”

Chỉ trong chớp mắt mà cả hai người đã trao đổi được với nhau khoảng năm mươi chiêu thức.

‘Nếu cứ tiếp tục thế này thì sẽ không có hồi kết mất.’

Bỗng một tia sáng lóe lên trong mắt của Cao Vũ Chấn.

Y lao vào tấn công Băng Hạ Lan như một con bò hoang dã.

Băng Hạ Lan khịt mũi.

“Vô dụng thôi.”

Nàng tiếp tục thi triển Thiên Băng Thủ để kiềm chế Cao Vũ Chấn như những gì đã làm trước đó. Nhưng phản ứng của Cao Vũ Chấn lúc này đã khác với lúc thường.

Y tập trung vào tấn công mà hoàn toàn không phòng thủ.

Bốp bốp bốp!

Thiên Băng Thủ đập mạnh vào toàn thân của Cao Vũ Chấn.

Đầu y nứt ra, máu chảy ra từ mũi, nội tạng thì bị chấn động, đến thở thôi y cũng cảm thấy khó khăn. Nhưng dẫu vậy, Cao Vũ Chấn vẫn nghiêng rằng chịu đựng cơn đau.

Tuy nhận phải vô số vết thương nhưng thay vào đó, y đã có thể tiếp cận lại gần Băng Hạ Lan.

Một nét bối rối hiện rõ trên mặt nàng.

“Hây!”

Cao Vũ Chấn thi triển tuyệt chiêu của Thất Tuyệt Cuồng Ba Dao.

Xoẹt!

“Áaa!”

Lưỡi dao của y để lại một vết chém thật sâu vào một bên sườn của Băng Hạ Lan.

Băng Hạ Lan hét lên rồi gục xuống.

Y thực lòng muốn lấy mạng Băng Hạ Lan nhưng không thể được.

“Hạ Lan!”

“Tên khốn kiếp kia!”

Bởi vì Lý Thu Thủy và Trương Hoa Ảnh đã xuất hiện.

Đằng sau bọn họ là La Sát Đội đang lao đến như một bầy chó hoang. Nếu Cao Vũ Chân còn chân chừ nữa thì y sẽ bỏ lỡ cơ hội cuối cùng để có thể trốn thoát.

Cao Vũ Chân nghiêng răng rồi rời khỏi đó ngay lập tức.

“Người dám đả thương Hạ Lan sao. Ta tuyệt đối không bao giờ tha thứ cho người.”

Lý Thu Thủy nghiêng răng rồi đuổi theo Cao Vũ Chân.

Còn Trương Hoa Ảnh ở lại kiểm tra vết thương cho Băng Hạ Lan.

May mắn là vết thương không ảnh hưởng đến tính mạng của nàng, chỉ là nó quá sâu nên sau này e là sẽ để lại sẹo.

“Ồn không?”

“Không, hoàn toàn không ồn một chút nào.”

Băng Hạ Lan lắc đầu rồi nâng người dậy.

Nàng cố gắng phớt lờ cơn đau đến cực hạn của mình.

Nàng bôi Kim Sang Dược lên vết thương để cầm máu sau đó băng bó vết thương lại thật chặt.

Nàng nói với gương mặt đầy oán hận.

“Muội sẽ nghiền nát hân ta.”

“Phải, như thế mới là tiểu muội của ta chứ.”

Trương Hoa Ảnh cười một cách tự hào. Nhưng trong mắt nàng lúc này lại chứa đầy hàn khí.

Nghĩ đến cảnh một vết sẹo xuất hiện trên cơ thể tuyệt đẹp của Băng Hạ Lan khiến cho nàng cảm thấy đau đớn không thôi.

Trương Hoa Ảnh nói với Băng Hạ Lan.

“Ta sẽ đi theo Thu Thủy tỷ tỷ, sau khi đỡ hơn rồi thì theo ta. Nhưng cũng đừng gắng sức quá nhé.”

“Muội biết rồi!”

Trương Hoa Ảnh bỏ lại Băng Hạ Lan ở đó rồi bay đi.

Bùm!

Ngay lúc đó, một pháo hiệu nổ ra từ xa.

Trương Hoa Ảnh cùng thuộc hạ lao hết tốc lực về nơi phát ra tiếng nổ.

Nơi bọn họ đến là một cánh đồng lau sậy ở bên Động Đình Hồ.

Lý Thu Thủy và La Sát Đội đang đứng ở đó.

Bọn họ đang bao vây lấy Cao Vũ Chấn.

“Hộc hộc!”

Cao Vũ Chấn đang ôm vai và thở ra từng hơi nặng nề.

Trên vai y là một vết cắt thật sâu.

Đó chính là vết thương do Lý Thu Thủy để lại trên người y.

Chỉ cần vết chém sâu hơn chút nữa, vai của y đã bị cắt rời hoàn toàn.

Cao Vũ Chấn điểm huyết vào nơi tổn thương để cầm máu lại. Nhưng vết thương quá sâu nên máu của y chảy ra không ngừng.

Nước da của y trở nên nhợt nhạt vì mất quá nhiều máu.

“Tỷ tỷ!”

Trương Hoa Ảnh bước đến đứng cạnh Lý Thu Thủy.

Lý Thu Thủy chẳng buồn quay đầu lại mà hỏi.

“Hạ Lan sao rồi?”

“Sẽ đến ngay thôi ạ.”

“May thật.”

“Vâng!”

Trương Hoa Ảnh gật đầu rồi lao về phía Cao Vũ Chấn.

Nàng muốn chính tay mình cướp lấy liên phán trạng từ tay của Cao Vũ Chấn.

Lý Thu Thủy khoanh tay đứng quan sát hành động của Trương Hoa Ảnh.

Vẻ mặt của Trương Hoa Ảnh lúc này là vẻ mặt mà một người khi có cơn giận đang chạm đến cực hạn mới có được.

Khi Trương Hoa Ảnh lại gần, Cao Vũ Chấn mới ngẩng đầu lên nhìn về phía nàng.

Trương Hoa Ảnh vung nắm đấm về phía Cao Vũ Chấn.

Bốp!

“Khực!”

Giương mặt của Cao Vũ Chấn nghiêng hẳn sang một bên do cú đấm của Trương Hoa Ảnh.

“Người dám để lại vết thương trên người của Hạ Lan sao?”

Bốp! Bốp!

Trương Hoa Ảnh liên tục đấm vào người của Cao Vũ Chấn một cách tàn nhẫn.

Cao Vũ Chấn đến sức lực để chống cự nàng cũng không có, vậy nên toàn cơ thể của y đều phải hứng chịu những cú đấm của nàng.

Giương mặt của y đầy vết bầm tím, xương sườn cũng đã bị gãy.

Trương Hoa Ảnh đã điều chỉnh lực lại để Cao Vũ Chấn không chết. Trước tiên thì nàng ta phải trút giận lên người y, sau đó nàng sẽ chớp đi liên phán trạng trong tay của Cao Vũ Chấn.

“Không hổ danh là Viêm Hoa.”

“Hô hô! Nhìn thôi cũng thấy sướng khoái trong lòng.”

La Sát Đội nhìn vào Trương Hoa Ảnh rồi mỉm cười.

Không một ai đồng cảm với Cao Vũ Chấn cả.

Thay vào đó, bọn họ tận hưởng khoảnh khắc này với vẻ mặt nhẹ nhõm.

Lý Thu Thủy không la mắng La Sát Đội khi thấy bọn họ như thế.

Bởi vì nàng cũng đang tận hưởng cơn xả giận của Trương Hoa Ảnh.

Nàng không quan tâm Cao Vũ Chấn sống hay chết.

Nàng chỉ quan tâm đến liên phán trạng mà Cao Vũ Chấn đang nắm giữ.

Nàng đã bắt được bốn người kia rồi, không một ai trong số họ giữ liên phán trạng cả. Vậy nên người nắm giữ nó chắc chắn chính là Cao Vũ Chấn.

“Khực!”

Một tiếng hét thảm thương phát ra từ trong miệng của Cao Vũ Chấn.

Toàn thân y bê bết máu.

Trương Hoa Ảnh đang nhấn từng đầu ngón chân của Cao Vũ Chấn xuống.

Nếu cứ thế này, dù Cao Vũ Chấn có giữ được cái mạng của mình thì cũng không thể nào thoát khỏi kiếp nạn trở thành phế nhân.

“Giết người ngay lập tức là quá từ bi với người.”

Cuồng khí lập lòn trong đôi mắt của Trương Hoa Ảnh.

Mục tiêu của nàng là đan điền của Cao Vũ Chấn.

Một khi đan điền đã bị phế thì Cao Vũ Chấn sẽ không thể thi triển võ công được nữa.

Nàng giơ cao nắm đấm lên trời.

Trong mắt của Cao Vũ Chấn thoáng lên một tia tuyệt vọng.

‘Vậy là kết thúc rồi sao?’

Phùng phùng!

Bỗng một ngọn lửa bốc lên từ cánh đồng lau sậy.

Ngọn lửa lan nhanh vì lau sậy đã khô vốn dĩ rất dễ cháy.

“Chuyện gì thế?”

“Sao lại có cháy ở đây?”

“Mau tránh đi!”

La Sát Đội tản ra tứ phía để tránh lửa.

Bọn họ mãi mê xem Trương Hoa Ảnh xả giận lên Cao Vũ Chấn mà không để ý rằng có một ngọn lửa đang đến gần.

Bọn họ bối rối vì không biết phải làm gì nên chạy tứ tung để tránh lửa.

Ngọn lửa nhanh chóng biến cánh đồng lau sậy trở nên hoang tàn.

Lý Thu Thủy là người đầu tiên nhận ra điều bất thường.

“Có kẻ nào đó đã phóng hỏa.”

Trương Hoa Ảnh cũng bừng tỉnh và nhìn xuống dưới.

“Đâu rồi?”

Mới ban nãy thôi, Cao Vũ Chấn còn đứng đó chịu trận của nàng. Vậy mà bây giờ y đã biến đi đâu mất.

Rõ ràng là có ai đó đã phóng hỏa rồi nhân lúc mọi người bàng hoàng đã mang Cao Vũ Chấn đi mất.

Trương Hoa Ảnh nhìn quanh.

Nàng nhìn thấy một chiếc thuyền nhỏ đang ra khỏi cánh đồng lau sậy.

“Là chiếc thuyền đó. Bọn họ lên chiếc thuyền đó và bỏ chạy rồi.”

Trương Hoa Ảnh hét khản cả cổ họng.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 513

“Tiểu.... huynh đệ là ai thế?”

Cao Vũ Chấn ngẩng đầu nhìn thanh niên đang chèo thuyền.

Thanh niên đã lợi dụng lúc Trương Hoa Ảnh lơ là mà kéo Cao Vũ Chấn đi. Sau đó thanh niên đưa hắn lên một chiếc thuyền đã được chuẩn bị sẵn.

Thanh niên quay đầu lại nhìn hắn.

“Ta là Thái Vô Ngọc của Tư Chiếu Môn.”

“Thái Vô Ngọc? Chúng ta có quen nhau sao?” 2

“Không quen. Hôm nay mới gặp lần đầu đây.”

“Vậy sao ngươi lại cứu ta? La Sát Đội rất cố chấp nên sẽ không để yên cho ngươi đâu.”

“Ta không sợ bọn họ.”

Thái Vô Ngọc dứt khoát trả lời. 1

Trước khi ngủ Thái Vô Ngọc nghe âm thanh lớn nên chạy ra ngoài rồi thấy La Sát Đội đang đuổi bắt Cao Vũ Chấn.

Ban đầu vì tò mò nên hắn mới đi theo La Sát Đội. Nhưng sau đó hắn thấy Cao Vũ Chấn bị dồn vào đường cùng.

Cao Vũ Chấn không hề tỏ ra hèn nhát. Trước sự uy áp của Trương Hoa Ảnh mà Cao Vũ Chấn vẫn không hạ mình, điều này đã để lại ấn tượng tốt với Thái Vô Ngọc. 8

Vậy nên để cứu Cao Vũ Chấn, Thái Vô Ngọc đã đốt cả cánh rừng lau để phân tán sự chú ý của La Sát Đội.

Trước đó, hắn đang đấu tranh vì chưa quyết định được nên vào Kim Thiên Hội hay Ngân Liên Hội. Thế nhưng sau khi đối đầu với La Sát Đội của Kim Thiên Hội, hắn đã quyết định sẽ vào Ngân Liên Hội có Cao Vũ Chấn.

Thái Vô Ngọc quyết định gia nhập Ngân Liên Hội.

Đó là lý do vì sao hắn cứu Cao Vũ Chấn.

Kết! Kết! 6

Mỗi lần khua mái chèo, con thuyền lại tiến nhanh về trước. 8

Cứ thế này thì sẽ nhanh chóng cắt đuôi được đám người La Sát Đội. Thế nhưng La Sát Đội không phải những kẻ vô dụng.

Chẳng biết chúng đã tìm được thuyền ở đâu, mà bọn chúng đang lướt nhanh trên mặt Động Đình Hồ. Và tốc độ của chúng cũng nhanh như thuyền của Thái Vô Ngọc.

1

“Dừng lại! Lũ chuột nhắt kia.”

“Nếu bắt được ta sẽ không để yên có các ngươi đâu.”

Tiếng hét phẫn nộ của đám La Sát Đội vang lên.

Giọng của chúng từ từ lớn dần hơn.

Tốc độ của chúng thật sự rất nhanh.

Thái Vô Ngọc một mình chèo thuyền không thể nào nhanh bằng chiếc thuyền có nhiều người chèo được.

La Sát Đội hợp thành một khối chèo thuyền.

“Phải nhanh hơn nữa.”

“Cố lên!”

“Ta tuyệt đối sẽ không tha thứ đâu.”

Lý Thu Thủy và Trương Hoa Ảnh, Băng Hạ Lan mỗi người lên một chiếc thuyền và khuyến khích La Sát Đội

Nhờ có họ động viên mà La Sát Đội càng chèo nhanh hơn.

Kết quả là càng lúc họ càng gần với con thuyền của Thái Vô Ngọc hơn.

“Dám cướp người trước mặt ta ư?”

Lý Thu Thủy mở to mắt nhìn chằm chằm thuyền của Thái Vô Ngọc.

Nàng ta không nhìn rõ mặt Thái Vô Ngọc nhưng trông vóc dáng lại rất quen thuộc.

Rõ ràng đã từng nhìn thấy ở đâu đó rồi.

Lý Thu Thủy cố gắng lục lại ký ức.

Nhưng việc quan trọng hiện giờ là phải đuổi kịp chiếc thuyền kia rồi lại liên phán trạng từ Cao Vũ Chấn.

Khoảng cách từ con thuyền của nàng và Thái Vô Ngọc là khoảng 5 trượng.

“Hãy!”

Lý Thu Thủy vung một chưởng mạnh mẽ về phía chiếc thuyền.

Ngay trước khi chưởng lực của nàng đánh trúng, Thái Vô Ngọc đã vung nắm đấm về phía sau.

Đây chính là Băng Quyền (崩拳).

Rầm!

Chưởng lực của Lý Thu Thủy và nắm đấm của Thái Vô Ngọc va chạm với nhau và vang lên tiếng nổ lớn. Cùng lúc đó, con thuyền mà Thái Vô Ngọc đang lái rung lắc tựa hồ muốn lật ngay lập tức.

Thái Vô Ngọc vội vàng dồn công lực vào hai chân điều chỉnh chiếc thuyền.

Lúc này con thuyền của Lý Thu Thủy càng đến gần hơn.

Roẹt!

Lý Thu Thủy rút kiếm ra.

“Đưa mặt cho ta xem nào. Đồ chuột nhắt! Ta sẽ làm cho ngươi hối hận vì đã xen vào chuyện của La Sát Đội.”

Lý Thu Thủy vung kiếm như thiểm điện về phía Thái Vô Ngọc.

Thanh kiếm của nàng phóng ta kiếm khí dữ dội.

“Hãy!”

Thái Vô Ngọc cũng vung quyền cước phản đòn.

Rầm!

Tiếng nổ long trời liên tục vang lên.

May thay, mọi đòn tấn công của Lý Thu Thủy đều bị chặn lại, nhưng lúc này thuyền của nàng đã đuổi kịp thuyền của Thái Vô Ngọc.

Vẻ mặt Cao Vũ Chấn lúc này tràn đầy tuyệt vọng.

“Tiểu huynh đệ, ngươi cứ mặc ta đi. Ngươi phải sống chứ.”

“Ta không thể.”

“Ngươi hãy mang theo thứ này rồi thoát thân đi.”

Cao Vũ Chấn đưa một bức thư khác cho Thái Vô Ngọc. Thế nhưng Thái Vô Ngọc lại chặn tay hắn.

“Có chết cùng chết, có sống cùng sống. Liên phán trạng này Đại hiệp cứ mang theo đi.”

“Tiểu huynh đệ?”

“Thái Vô Ngọc này, dù còn trẻ người nhưng biết cái gì là chính nghĩa, hiệp ý. Dù ta có chết cũng không bỏ rơi Đại hiệp đâu.”

Thái Vô Ngọc dứt khoát đáp lời.

Cao Vô Chấn vừa thấy cảm động vừa thấy đáng tiếc.

Bởi vì hắn tiếc một kẻ như Thái Vô Ngọc sẽ phải mất mạng vì hắn.

Lúc này, thuyền mà La Sát Đội đi đột nhiên tăng tốc bao vây lấy họ.

“Bắt được rồi. Tên chuột nhắt này!”

Lý Thu Thủy liền nở nụ cười lạnh như băng.

Bất chợt có tiếng hét vang lên trên thuyền mà Trương Hoa Ảnh đi.

“Gì thế?”

“Có nước tràn vào.”

“Ai đó đã đục thuyền chúng ta.”

Dưới thuyền bị đâm thủng một lỗ và nước đang chảy ào vào trong.

La Sát Đội dùng vải xé từ y phục ra bịt lỗ thủng nhưng cũng vô dụng.

Lúc này, tiếng hét của La Sát Đội lại vang lên.

“Bên này cũng bị thủng.”

“Nhanh chặn lại đi!”

Giọng nói lại vang lên từ chiếc thuyền khác.

Lý Thu Thủy hét toáng lên.

“Dưới nước. Có kẻ nào đó đang ở dưới nước.”

Nàng cầm thanh kiếm nhìn chăm chăm xuống nước. Thế nhưng dù có nhìn thế nào nàng cũng không thấy gì được gì.

Bây giờ đang là ban đêm nên không thể nhìn được bên trong làn nước.

Đương nhiên cũng không thể biết tình hình thế nào. Nhưng rõ ràng là có thứ gì đó đang ẩn náu bên trong dòng nước này.

“Chết tiệt!”

“Nước tràn vào rồi.”

Một chiếc khác chở La Sát Đội lại vang lên tiếng hét.

Thuyền của chúng cũng có lỗ thủng.

“U!”

Lý Thu Thủy liền vung kiếm vào trong làn nước.

Uỳnh!

Cột nước lớn vọt mạnh lên. Thế nhưng nàng không biết kẻ trốn bên dưới có trúng đòn tấn công hay không.

La Sát Đội trên những con thuyền bị thủng đã chuyển sang những con thuyền lành lặn.

Trong lúc đó, thuyền của Thái Vô Ngọc và Cao Vũ Chấn đã thoát khỏi vòng vây.

Cao Vũ Chấn lẩm bẩm.

“Trời cao giúp chúng ta rồi.”

“Không phải trời cao đâu.”

“Cái gì?”

Nghe Thái Vô Ngọc trả lời, Cao Vũ Chấn tỏ vẻ nghi hoặc.

“Vậy người biết ai đã giúp chúng ta sao?”

“Có người đã đến trước chúng ta, nhưng ta không thể nói ra được.”

“Thế à?”

“Vâng!”

Thái Vô Ngọc chèo thuyền rồi nhìn lại phía sau.

Hắn đã cách xa Tương Âm.

Thái Vô Ngọc cũng gửi lời tạm biệt đến những người ở Tương Âm.

“Lần sau có cơ hội tại hạ sẽ nói đa tạ các vị.”

Nói xong Thái Vô Ngọc liền thẳng hướng muốn đi.

“Ôi trời! Chắc ta đã già rồi. Không còn như xưa nữa.”

Sát lão đâm thùm thụp vào thắt lưng bước đi.

Toàn thân ông ướt sũng nước.

Mặc dù đã ướt như chuột lột nhưng khóe miệng ông vẫn nở nụ cười.

Đột nhiên ông ta quay đầu lại nhìn.

Động Đình Hồ đã chìm trong bóng tối.

Trời tối đen như mực, nhưng ông vẫn thấy rất nhiều thứ.

Chính lúc này.

“Ông có sở thích đi lặn lúc nửa đêm sao?”

Giọng nói trầm thấp của ai đó vang lên.

Sát lão không tỏ vẻ gì là ngạc nhiên, ông ta nhìn về phía giọng nói phát ra.

Đó chính là nơi Phiêu Nguyệt đang đứng.

“Vậy Phiêu Đại hiệp cũng có sở thích đi dạo đêm hay sao?”

“Tại ta ngủ không được...”

“Ta cũng không ngủ được nên mới ra ngoài lặn một chút.”

“Ông mặt y phục để lặn ư?”

“Không phải cởi y phục ra phiền lắm sao?”

Sát lão cứ thế vận nội công.

Vù!

Nháy mắt nhiệt độ cao tỏa ra hong khô cả y phục của Sát lão.

Phiêu Nguyệt mỉm cười.

“Vận nội công sấy khô y phục còn phiền hơn.”

“Ta thấy thoải mái mà.”

“Ra là thế!”

“Còn những người khác thì sao?”

“Ngủ cả rồi.”

“Nếu biết Vô Ngọc biến mất chắc họ sẽ buồn lắm.”

“Chắc là thế...”

“Dù sao cũng chẳng thể đi cùng nhau đến cuối. Tạm biệt nhau thế này sẽ tốt hơn.”

“Đúng vậy.”

“Ta sẽ giải thích cho họ hiểu.”

“Ông cứ tùy ý đi.”

“Khà khà!”

Sát lão bật cười.

Sát lão nhìn Phiêu Nguyệt rồi nói.

“Có vẻ Đại hiện sống tình cảm hơn ta nghĩ đấy.”

“Nói nhảm.”

“Cái miệng này thật là. Già rồi nên cơ miệng cũng khó kiểm soát mà nói năng tùy tiện. Hừ hừ!”

Sát lão giả vờ dùng tay đánh nhẹ vào miệng mình.

Ông ta chậm chậm đi theo sau Phiêu Nguyệt.

“Chúng ta đi cùng đi.”

Ầm!

Những chiếc thuyền nhỏ liên tục cập bến.

Có hơn 20 nữ nhân từ trên những chiếc thuyền đó, và có vài chiếc thuyền như vậy xuất hiện.

“Chết tiệt! Ướt hết rồi.”

“A! Bực quá đi.”

Các nữ nhân vừa xuống thuyền vừa cắn nhả. Họ chính là La Sát Đội.

Nhóm người từ trên thuyền đi xuống đều ướt sũng nước.

Họ chính là người đã ngồi trên những chiếc thuyền bị đâm thủng. Với sự giúp sức của đồng liêu, họ đã lên mấy chiếc

thuyền lênh lặn nhưng cả người vẫn bị ướt. Đến cả đồ lót cũng ướt sũng.

“Rốt cuộc là tên nào đã đục thuyền vậy chứ?”

“Để ta tóm được ta sẽ xé xác người.”

Bầu không khí lúc này đều là sự phẫn nộ.

Đặc biệt, cơn giận của Băng Hạ Lan đã lên đến đỉnh điểm.

Bởi vì nàng đã khiến Cao Vũ Chấn trọng thương.

Mặc dù đã đả thương hắn nhưng lại không tóm được mục tiêu, điều này đã làm tổn thương lòng tự tôn của nàng.

Trương Hoa Ảnh xuống thuyền muộn nhất liền đến gần Lý Thu Thủy.

“Đội chủ tỷ tỷ!”

“Người bị thương sao rồi?”

“Có vài người bị thương nặng nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.”

“Đưa họ đến y sư trị thương đi.”

“Vâng!”

“U aaa!”

Đột nhiên Lý Thu Thủy hét lên rồi tung chưởng lực về phía chiếc thuyền.

Rầm!

Cùng với tiếng nổ lớn, con thuyền nhỏ vỡ tan tành.

Lý Thu Thủy đánh vỡ chiếc thuyền rồi thở hổn hển, chẳng biết nàng đã nguôi được chút giận nào chưa.

Trương Hoa Ảnh và La Sát Đội im lặng nhìn Lý Thu Thủy.

Lý Thu Thủy mọi khi là người rất điềm tĩnh, nhưng nếu sự việc không diễn ra theo ý của nàng thì nàng lại bộc phát lên như thế.

Bây giờ không một lời an ủi nào có thể xoa dịu Lý Thu Thủy cả.

Họ chỉ có thể chờ đến khi cơn giận trong lòng nàng nguôi đi mà thôi.

“Rốt cuộc là tên khốn nào lại phá hỏng chuyện tốt của ta vậy chứ?”

Cơn phần nộ của Lý Thu Thủy liền hướng về phía người đã cứu Cao Vũ Chấn.

Nếu không có hắn ta thì giờ nàng đã giết được Cao Vũ Chấn và biết được tên của liên phán trạng rồi.

Chỉ cần có được liên phán trạng thì vị trí của nàng trong Kim Thiên Hội sẽ càng vững chắc hơn. Nhưng cơ hội tốt như thế lại bị phá hỏng bởi một tên nhãi ranh.

“Được lắm, nhãi ranh. Tiêu tử thôi...”

Lý Thu Thủy chậm chậm nhớ lại.

Nàng chắc chắn đã nhìn thấy gương mặt kẻ kia ở đâu đó nhưng đường nét lại quá mơ hồ.

Quan trọng là nàng không nhớ đã nhìn thấy hắn ở đâu.

Tâm trạng nàng lúc này vô cùng khó chịu.

Cứ mang máng nhớ ra nhưng lại không nghĩ ra được.

“Chắc chắn là... đã gặp hắn rồi mà? Gần đây? Quán trọ? Đúng rồi, ta đã gặp hắn ở quán trọ.”

Ánh mắt Lý Thu Thủy lóe sáng lên.

Nàng vẫn chưa dám chắc chắn và cần phải xác nhận lại.

“Chúng ta đến quán trọ thôi.”

514

“Thật sự đã đi rồi sao ạ?”

“Có lẽ là vậy rồi.”

“Thì ra là vậy.”

Đào Diễm Sơn cúi đầu trước câu trả lời của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt vốn đã biết mọi chuyện sẽ thành ra như thế này.

Cả Ân Diệu và Nam Thần Vũ cũng nghĩ như vậy.

Ba người họ không quá ngạc nhiên trước chuyện Thái Vô Ngọc đã cứu Cao Vô Chấn rồi rời đi đến Ngân Liên Hội.

Bởi vì họ biết rằng rồi một ngày nào đó Thái Vô Ngọc cũng sẽ đi.

Nhưng điều bất ngờ là hắn đã cứu được Cao Vô Chấn.

Ba người cũng đã nghe được tiếng nổ lớn từ phía bên ngoài. Nhưng họ lại cố gắng dỗ mình vào giấc ngủ, bởi vì họ sợ một khi mình tỉnh dậy, ắt hẳn sẽ bị cuốn vào những rắc rối ngoài mong muốn.

Họ không phải là người hào hiệp như Thái Vô Ngọc, cũng không đủ liều lĩnh để can thiệp vào những chuyện xảy ra ngoài ý muốn.

Mặc dù rất tiếc vì không thể nói lời tạm biệt với Thái Vô Ngọc, nhưng Đào Diễm Sơn không buồn vì hắn biết miễn là còn ở trong chốn giang hồ này, rồi sẽ có ngày hai người hội ngộ.

“Vậy thì từ giờ trở đi Vô Ngọc sư huynh sẽ trở thành người của Ngân Liên Hội nhỉ?”

“Chắc là như vậy.”

“Cánh cửa đi vào kho ải trần gian cũng đã phải mở ra rồi.”

“Dù gì đi chăng nữa thì đó cũng là con đường mà Vô Ngọc đã chọn.”

“Đúng là.....”

Đào Diễm Sơn cúi đầu.

Tham gia Ngân Liên Hội lúc này có nghĩa là Thái Vô Ngọc sẽ phải đứng ra chiến đấu ở tiền tuyến trong đại chiến giang hồ.

Không còn cách nào khác để kiểm tra năng lực của một người mới gia nhập cả.

Ngay cả khi người đó là ân nhân đã cứu mạng Cao Vô Chấn, nhân vật chủ chốt của Ngân Liên Hội.

Ngân Liên Hội và các môn phái chi viện khác đều muốn kiểm tra Thái Vô Ngọc.

Nhưng một võ giả thì chỉ có một cách duy nhất để kiểm chứng.

Đó chính là phải chứng minh năng lực của bản thân trên chiến trường.

Một võ giả không có danh tiếng như Thái Vô Ngọc nhất định sẽ bị đưa ra tiền tuyến.

Nếu sống sót trở về thì sẽ gây được tiếng vang lớn, còn nếu không thì họ sẽ dần bị trôi vào lãng quên.

Dù sao đi chăng nữa, đó cũng là con đường mà Thái Vô Ngọc đã chọn.

Vậy thì chẳng còn lý do gì để những người ở lại phải đứng đây tranh cãi và thắc mắc nữa cả.

Lúc đó Hồng Lệ Tuyết bước đến quán ăn.

“Sao bầu không khí ở đây căng thẳng quá vậy?”

Hồng Lệ Tuyết tiến đến, ngồi cạnh Phiêu Nguyệt như một lẽ đương nhiên.

“Thái Vô Ngọc đã đi rồi.”

“Gì cơ, chuyện đó à.....”

Hồng Lệ Tuyết lắc đầu trước câu trả lời của Đào Diễm Sơn như thể hẳn chính là người cuối cùng nhận ra chuyện đó,

Nàng cũng đã nhận được thông báo từ Sát Lão.

“Dù sao đi chăng nữa thì Thái Thiếu hiệp lên đường bình an rồi đúng không?”

“Vâng!”

“Vậy là được rồi chứ gì!”

“Ừm, đúng thật vậy!”

Nam Thần Vũ cũng đồng tình với ý kiến của nàng.

Một khi đã bước chân vào giang hồ thì nhân duyên gặp nhau đến rồi cũng có lúc phải lìa xa. Không phải ai cũng có thể đồng hành cùng nhau suốt một chặng đường dài sau này. Thái Vô Ngọc cũng vậy.

Con đường mà hần chọn ngay từ ban đầu đã khác.

Đến bây giờ duyên gặp gỡ cũng đã tàn, hần rồi cũng phải rời đi.

Cả sáu người ngồi ăn như thường lệ.

Một lát nữa Vận Mã Độ Giang Thuyền cũng sẽ khởi hành.

Họ phải nhanh chóng kết thúc bữa ăn của mình, rồi kéo ngựa và xe lên Vận Mã Độ Giang Thuyền.

Nếu lỡ mất chuyến thuyền ngày hôm nay thì phải đợi thêm cả một ngày nữa. Vì vậy, họ phải mau chóng chuẩn bị xong xuôi.

Ngay giữa bữa cơm.

Rầm!

Đột nhiên, ai đó đẩy cửa quán trọ rất thô bạo rồi bước vào.

Vị nữ nhân đẩy cửa, nhìn ngó xung quanh bằng đôi mắt lạnh lùng ngay khi bước vào quán trọ chính là Lý Thu Thủy. Phía sau nàng là Băng Viêm Song Hoa và La Sát Đội.

Lý Thu Thủy đi thẳng đến bàn ăn của Phiêu Nguyệt.

Đào Diễm Sơn ngẩng đầu lên, nhìn nàng.

“Có chuyện gì vậy?”

“Vắng một tên.”

“Ý ngươi là sao?”

“Hôm qua còn một người nữa mà?”

“Gì cơ?”

“Hôm qua có 7 tên, hôm nay có 6 tên. Một tên nữa đi đâu rồi?”

Đào Diễm Sơn cau mày.

Giọng điệu của Lý Thu Thủy có vẻ đã đi quá giới hạn.

Đào Diễm Sơn vừa nói vừa bỏ đũa xuống.

“Huynh ấy có việc phải đi rồi.”

“Đi đâu?”

“Ta cũng không rõ.”

“Không rõ sao?”

Ánh mắt của Lý Thu Thủy trở nên hung tợn hơn trước câu trả lời của Đào Diễm Sơn. Tuy nhiên, Đào Diễm Sơn lại vô cùng thoải mái trước ánh mắt đó của nàng.

Đào Diễm Sơn nhún vai.

“Ta đã nói là ta không biết.”

“Sao lại không biết được nhỉ?”

“Cũng có thể không biết mà.”

“Người dám giỡn mặt với ta sao?”

Rầm!

Lý Thu Thủy đập tay xuống bàn. Thức ăn trên bàn văng tứ tung.

Trong khoảnh khắc, ánh mắt của Đào Diễm Sơn cũng thay đổi.

“Chuyện quái gì thế này?”

“Người không nên nghĩ đến chuyện nói dối ta. Ta hỏi lại, hẳn đâu rồi? Tên tiểu tử hôm qua đã ở cùng các người. Nếu không nói, ta sẽ áp giải tất cả những người có mặt tại đây đến Kim Thiên Hội.”

“Người có tư cách gì mà làm chuyện đó?”

“Như các người đã thấy ngày hôm qua, ta là Lý Thu Thủy, Đội chủ của La Sát Đội.”

“Đây là lần đầu tiên ta nghe đến chuyện La Sát Đội có quyền áp giải người vô tội đi như vậy.”

“Việc người có thừa nhận chuyện này hay không đối với ta không quan trọng. Nhưng rõ ràng là La Sát Đội có quyền như

vậy.”

Lý Thu Thủy tự tin trả lời.

Không, là nàng đã quá kiêu ngạo quá mức tự tin.

Vấn đề là nàng có khả năng làm điều đó.

Khi Lý Thu Thủy vừa lên tiếng, Băng Viêm Song Hoa cùng La Sát Đội ngay lập tức tỏa ra sát khí.

“Chết tiệt!”

“Chuyện này rốt cuộc là sao vậy?”

“Mau chạy đi.”

Những vị khách khác đang ăn thì hoảng sợ bỏ chạy ra ngoài.

Nỗi sợ hãi tột độ nay lại càng kinh hãi hơn khi họ đã chứng kiến độ tàn bạo của Lý Thu Thủy cùng Băng Viêm Song Hoa.

May mắn là La Sát Đội đã không chặn đường hay bắt bất kỳ vị khách nào.

Một nụ cười lạnh lùng nở trên môi của Lý Thu Thủy.

Không còn khách ở đây lại càng tốt hơn cho nàng.

Cho dù là Lý Thu Thủy và La Sát Đội có hành động ngỗ ngược thế nào đi chăng nữa, nhưng nếu tiếng xấu đồn xa quá mức thì họ cũng có thể bị cấm chỉ ở Kim Thiên Hội.

Lý Thu Thủy ngồi phịch xuống bàn và nói.

“Tôi qua có người đã giúp kẻ mà bọn ta truy đuổi chạy thoát. Ta đoán chắc rằng hắn cùng đội với các người.”

“Có bằng chứng không?”

“Haha! Bằng chứng sao?”

Lý Thu Thủy cười khẩy.

“Xích cái móng qua.”

Hồng Lệ Tuyết im lặng từ nãy đến giờ, bất chợt lên tiếng.

“Gì cơ?”

“Ta bảo là người xích cái móng bản thủ của người ra, tìm chỗ khác mà ngồi. Mông gì mà cũng bực như mông trâu

vậy.....”

“Gì cơ?”

“Người không nghe ta nói à? Tự nhiên bị nói xấu rồi lẳng tai ngang sao.....”

“Ặc!”

Trong khoảnh khắc, khuôn mặt của Lý Thu Thủy đỏ bừng lên. Khuôn mặt đỏ bừng như sắp nổ tung, đầy sự xấu hổ và tức giận.

“Con nhãi ranh này?”

“La Sát Đội sao? Nực cười thật. Cứ bu sát lại với nhau rồi hành hạ, la hét ầm ĩ thì có gì là hay? Nếu không có hào quang của Kim Thiên Hội thì chắc cũng chẳng làm nên trò trống gì.”

“Người dám xúc phạm Kim Thiên Hội sao?”

“Không phải là Kim Thiên Hội. Mà ta đang nói người và những con mụ theo sau người kia.”

Hồng Lệ Tuyết chỉ tay vào Lý Thu Thủy và La Sát Đội.

Trong phút chốc, La Sát Đội bừng nổ cơn giận.

“Gì vậy?”

“Con nhãi ranh kia muốn chết.....”

Trong số đó, người nổi giận nhất là Băng Viêm Song Hoa Trương Hoa Ảnh và Băng Hạ Lan.

Các nữ nhân bước đến gần Hồng Lệ Tuyết.

Lý Thu Thủy không ngăn hai người họ lại.

Bởi vì nàng cũng đang rất phần nộ như họ.

Nàng không thể tự mình động thủ trước với Hồng Lệ Tuyết. Vì làm như thế thì uy tín của nàng sẽ bị giảm sút.

Việc xử lý Hồng Lệ Tuyết, nàng sẽ để cho Băng Viêm Song Hoa, bản thân nàng thì tập trung vào Đào Diễm Sơn. Bởi vì tên Đào Diễm Sơn kia cũng rất ngạo mạn giống như Hồng Lệ Tuyết.

“Người.....”

Dáng vẻ của Phiêu Nguyệt đang điềm tĩnh ngồi dùng bữa đập vào mắt nàng.

Hồng Lệ Tuyết đang phải đối đầu với Băng Viêm Song Hoa, Đào Diễm Sơn và những đứa trẻ khác đang nhìn nàng với ánh mắt đề phòng. Nhưng Phiêu Nguyệt và Sát Lão lại đang điềm tĩnh ngồi ăn.

Hai người họ giống như thể chẳng hề quan tâm gì đến những chuyện hỗn loạn đang xảy ra xung quanh mình.

Dường như chỉ có hấn và Sát Lão đang ở trong một thế giới của riêng họ.

Trong đó, người mà nàng đặc biệt chú ý nhất là Phiêu Nguyệt.

Ban đầu nàng thậm chí còn chẳng thèm chú ý đến hấn, nhưng khi đã để ý đến rồi thì không thể rời mắt.

Một khuôn mặt rất đổi tầm thường.

Phiêu Nguyệt đã dùng Dịch Cốt Công để thay đổi khuôn mặt của mình. Nhưng có một vẻ đặc biệt nào đó tỏa ra ở hấn mà nàng không thể nào rời mắt được.

“Trung tâm của đám giặc này chính là hấn.”

Trực giác của một người phụ nữ đã mách bảo cho nàng điều đó.

Đó là bản năng của một người thủ lĩnh.

Lý Thu Thủy nói với Phiêu Nguyệt.

“Tên người là gì?”

“Tại sao ngươi lại hỏi chuyện này?”

“Một người biết lễ nghĩa muốn bắt chuyện với một người khác thì trước tiên cần biết tên nhau, không phải sao?”

“Một người biết lễ nghĩa vậy mà chưa tiết lộ thân phận của mình mà đã gây náo loạn lên như vậy sao?”

“Hôm qua ngươi cũng có mặt ở đây mà? Nếu vậy thì ắt hẳn phải biết thân phận của ta chứ?”

“Biết và chính thức chào hỏi là hai chuyện khác hẳn nhau. Ta không biết võ công ngươi như thế nào, cũng không biết sự phụ

ngươi là ai, nhưng hình như sư phụ đã quên dạy ngươi lễ nghĩa rồi thì phải.”

“Ngươi.....”

Lời nói sâu cay của Phiêu Nguyệt khiến Lý Thu Thủy cứng họng.

Nhưng ngay sau đó, nàng đành mặt lại.

“Sao ngươi dám xúc phạm sư phụ của ta.”

“Phải nói cho đảng hoàng đi chứ. Là ngươi làm ô uế thanh danh sư phụ của mình.”

“Ặc! Không thể tha thứ được!”

Cơn giận trong Lý Thu Thủy bùng nổ.

Nàng không cần biết phải trái đúng sai nữa, liền giáng bàn tay không của mình về phía Phiêu Nguyệt.

Nàng thi triển thành danh tuyệt kỹ của mình, Thiên La Cầm Nã Thủ.

Thiên La Cầm Nã Thủ - công phu cực đại, một khi đã thi triển thì có trôn đảng trời cũng không thể thoát được.

Đùng Đùng!

Tay nàng phân ra thành chục bàn tay, cứ thế hướng thẳng đòn đến Phiêu Nguyệt.

Trong khoảnh khắc đó, Sát Lão lại tặc lưỡi.

“Chậc!”

Nếu được, ông vẫn muốn ngồi yên đó và theo dõi. Nhưng hành động của Lý Thu Thủy dường như đã vượt quá giới hạn.

Sát Lão đưa tay ra đỡ.

“Lão già này thậm chí còn không biết điều.....”

Lý Thu Thủy nhếch lông mày.

Nàng dồn sức vào lòng bàn tay.

Ngay lập tức, ngón tay của Sát Lão như muốn gãy vụn.

Rắc rắc!

Bàn tay của cả hai đan xen nhau trong không trung, tiếng xương răng rắc vang lên. Ngón tay của ai đó đã bị gãy vụn.

“Ặc!”

Người hét lên chính là Lý Thu Thủy.

Tất cả xương ngón tay trái của nàng đan xen với bàn tay Sát Lão đều đã bị bẻ gãy.

Đôi mắt nàng trắng dã vì đau đớn, bàn tay của nàng bỗng chốc biến dạng đến mức kinh hoàng.

Nàng là người đã gây đau đớn cho người khác vô số lần, nhưng đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy bản thân mình đau đớn đến nhường này.

“Đội chủ!”

“Lão già điên.....”

La Sát Đội nhìn thấy bàn tay dị dạng của Lý Thu Thủy, liền chạy đến.

“Phù!”

“Mọi chuyện thành ra như thế này đây.”

“Đúng là trời đánh tránh miếng ăn, vậy mà.....”

Đào Diễm Sơn, Ân Diệu và Nam Thần Vũ đứng dậy.

Hồng Lệ Tuyết vừa trao đổi chiêu thức với Băng Viêm Song Hoa.

Chiến đấu là chuyện không thể tránh khỏi.

Đào Diễm Sơn nói.

“Hãy xử lý tất cả trước khi lên thuyền.”

“Ừm!”

“Đệ biết rồi.”

Ân Diệu và Nam Thần Vũ vừa đáp lời, vừa lao mình vào La Sát Đội.

Đào Diễm Sơn kế thừa võ công từ Quỷ Vương, Ân Diệu tu luyện tuyệt học từ Tiểu Lôi Âm Tự, và cuối cùng Nam Thần Vũ học võ công từ Phong Tôn.

Mặc dù khác nhau nhưng võ công mà cả ba người đã học đều là tuyệt học của giới giang hồ.

Mặc dù La Sát Đội có khét tiếng đến đâu thì võ công so với ba người họ không thể nào sánh bằng.

Vù vù vụt!

Ba người càn quét La Sát Đội như một cơn sóng thần ập tới.

“Á!”

“Ặc!”

Tiếng la hét của La Sát Đội vang lên mỗi bước chân ba người họ lướt qua.

515

Chương 515

Lần đầu tiên Hồng Lệ Tuyết giết người là khi nàng mới 13 tuổi.

Một tiểu cô nương mười ba tuổi tất nhiên không thể tùy tiện giết người. Nhưng được nuôi lớn như một sát thủ, nàng không còn lựa chọn nào khác ngoài việc buộc bản thân xuống tay.

Nàng không thể nhớ tên hay khuôn mặt của người đó.

Nàng thậm chí không thể nhớ đó là nam nhân hay nữ nhân.

Tuy nhiên, nàng lại nhớ như in cảm giác khi thanh kiếm lạnh lùng đâm vào bụng người trước mặt lúc đó.

Ngay cả cảm giác rùng rợn khi thanh kiếm cắt qua da thịt, và máu đỏ thẩm đầm hai tay..

Ngay cả bây giờ, khi nhắm mắt lại, nàng vẫn có thể mừng tượng lại cảnh tượng lúc đó.

Kí ức hôm đó đã ám ảnh nàng cho tới bây giờ. Nhưng sau đó, những vụ giết người khác lại không có gì khác biệt.

Nàng chỉ giết họ một cách máy móc theo mệnh lệnh, và cũng chưa bao giờ cảm thấy tội lỗi.

Nàng không bao giờ bỏ lỡ một mục tiêu nào, và đã hoàn thành tất cả các nhiệm vụ của mình một cách hoàn hảo.

Sau nhiều lần giết người, nàng đã trở thành sát thủ hàng đầu của Bách Quỷ Liên, người mạnh nhất trong Thập Huyết Sát.

Nếu không gặp Phiêu Nguyệt, có lẽ nàng sẽ sống mãi như vậy.

Kể từ khi gặp hắn, cuộc đời nàng đã đột ngột rẽ sang một hướng khác.

Nàng bắt đầu có tham vọng, và khát khao muốn làm chủ cuộc đời mình. 1

Ngay cả bây giờ cũng vậy.

Nếu là nàng trong quá khứ, nàng sẽ đứng yên cho dù Băng Viêm Song Hoa có kiêu ngạo đến mức nào trước mặt nàng. Nhưng bây giờ thì khác.

Nàng bắt đầu nhìn cao hơn một chút, và chính Băng Viêm Song Hoa đã cản trở bước tiến của nàng.

“Kiến Phương Chân!”⁸

“Chết đi!”

Băng Viêm Song Hoa đồng thời thi triển tuyệt kỹ.

Trương Hoa Ảnh với Dương Cang và Băng Hạ Lan với Gia Chân Thiên Âm Thủ.

Quả nhiên không hổ danh Băng Viêm Song Hoa.

Khoảnh khắc hai luồng khí nóng và lạnh ập đến như thủy triều, cơ thể Hồng Lệ Tuyết vặn vẹo như một con cá chạch.

6

Trong đôi mắt nàng hiện lên một ranh giới.

Một không gian chật hẹp, trong đó hai luồng khí vận của Dương Cang và Âm Cực đẩy nhau.

8

Nàng lao đến trước mặt Băng Hạ Lan.

1

“Là người?”

Băng Hạ Lan kinh ngạc trợn mắt.

Hồng Lệ Tuyết cười nhẹ.

‘Nhãi ranh!’

Đề lộ cảm xúc của mình chính là sai lầm chí mạng.

Do thiếu kinh nghiệm nên dù chỉ một chút sai lệch so với mong đợi cũng đủ khiến ả đề lộ ý định thực sự.

Hơn nữa, Băng Hạ Lan đã bị Cao Vũ Chấn làm bị thương khá nặng nên phản ứng có phần chậm chạp.

Hồng Lệ Tuyết vừa nhìn đã biết ngay ả ta bị trọng thương. Cơ hội này không thể bỏ lỡ.

Xoẹt!

Nàng dứt khoát đâm một nhát vào cánh tay Băng Hạ Lan.

Đó không phải là một vết thương lớn.

Chỉ là một chút cắt vào gân thôi. Nhưng cũng đủ để vô hiệu hóa cô rồi.

“Á!”

Băng Hạ Lan ôm tay, hét lên đau đớn.

“Nàyyy!”

Thấy cô quần quai, Trương Hoa Ảnh không thể kiềm chế được cảm xúc.

Ngay lập tức, một nụ cười đậm xuất hiện trên môi Hồng Lệ Tuyết.

‘Tuyết chiêu không nên xuất một cách bừa bãi đâu.’

Chiêu thức càng mạnh thì càng mất nhiều thời gian để thi triển.

Trên thực tế, đó chỉ là một khoảng thời gian rất ngắn, nhưng nó lại dài tựa hồ như vô tận đối với một sát thủ hàng đầu như Hồng Lệ Tuyết.

Hồng Lệ Tuyết đã không bỏ lỡ sơ hở của Trương Hoa Ảnh, nhanh như chớp lao về phía sau cô.

Rầm!

Thay vì Hồng Lệ Tuyết, đòn tấn công của Trương Hoa Ảnh đã làm vỡ bàn của quán trọ nghèo.

Trong lúc đó, sau lưng cô, lưỡi dao lạnh ngắt đã kề vào da thịt.

Không cần phải quá sức để gây ra vết thương sâu.

Xoẹt!

Chỉ là một vết cắt nhẹ ở gót chân.

“Aa!”

Trương Hoa Ảnh phát ra một tiếng rên nhỏ.

Máu chảy ra từ gót chân. Tuy nhiên, không đến nỗi không thể đi chuyển nên cô vẫn nén đau, cố gắng tấn công Hồng Lệ Tuyết.

Tuy nhiên, Hồng Lệ Tuyết đã khéo léo tránh được đòn tấn công của Trương Hoa Ảnh và liên tiếp gây ra những vết thương nhỏ trên khắp cơ thể cô.

Bản thân những vết thương không lớn. Tuy nhiên, tất cả đều khó cầm máu, lại là các cơ ảnh hưởng trực tiếp đến việc vận động.

“Khục!”

Trương Hoa Ảnh nhăn mặt.

Điều này là do cơ thể đang dần mất đi sức mạnh.

Cho dù ả ta có định ngừng lại để cầm máu, Hồng Lệ Tuyết cũng không để yên.

“Tỷ tỷ!”

Băng Hạ Lan lao đến định giúp tỷ tỷ, nhưng lại vô tình khiến ả bị lưỡi kiếm của Hồng Lệ Tuyết cắt trúng.

“Hự!”

Ả ta lão đảo ngã quy xuống nền đất

“Dừng lại!”

Băng Hạ Lan hét lên, nhưng Hồng Lệ Tuyết không có lý do gì phải nghe cả.

Cho đến tận bây giờ, Trương Hoa Ảnh và Băng Hạ Lan luôn chỉ chiến đấu trong những tình huống có lợi thế áp đảo.

Ác danh của Lý Thu Thủy, hào quang của Kim Thiên Hội và sức mạnh của La Sát Đội đã gây áp lực lên đối thủ. Do đó, đối thủ không thể sử dụng nhiều sức mạnh và thường bị mất tổ chức.

Những chiến thắng như vậy khiến hai người họ nhầm lẫn đó là do năng lực thực sự của bản thân.

Tuy nhiên, trong mắt Hồng Lệ Tuyết, đó chỉ là những đứa trẻ được đánh giá quá cao.

Võ thuật có thể mạnh, nhưng lại không biết sử dụng chúng đúng cách.

Rõ ràng là thiếu kinh nghiệm.

Hồng Lệ Tuyết liên tục khoét sâu vào những kẽ hở mà nàng nhìn thấy.

Dù có van xin bao nhiêu, cuối cùng cũng chỉ là vết thương chồng chất vết thương.

Con mưa tầm tã rơi, máu hòa cùng với nước mưa nhuộm đỏ y phục.

Vấn đề là không biết khi nào những đòn tấn công của Hồng Lệ Tuyết mới dừng lại.

Vụt! Vụt!

Giống như một con chuột gặm nhấm cây, Hồng Lệ Tuyết đã làm tổn thương từng chút một toàn cơ thể họ.

Chuyển động của Hồng Lệ Tuyết giống như một con sóc.

Nó nhanh đến mức không thể theo kịp bằng mắt thường.

Đến lúc đó cả hai mới nhận ra.

Thực tế là Hồng Lệ Tuyết đang chế giễu họ.

Thay vì giết chết ngay lập tức, nàng lại chọn cách làm tổn thương từng chút một.

Nếu cứ tiếp tục chảy máu như thế này thì không thể đảm bảo tính mạng được.

Đó là quy luật của tự nhiên, cho dù nội lực mạnh đến đâu, nếu mất máu quá nhiều, thì cuối cùng cũng sẽ mất mạng.

Đó là lúc khuôn mặt của họ nhuốm màu tuyệt vọng.

“Á!”

Ai đó ngã xuống sàn với một tiếng hét chói tai.

Đó là Lý Thu Thủy, đội chủ La Sát đội, người đang nằm trên sàn với vẻ ngoài thê thảm.

Có một vết thương lớn ở bên hông Lý Thu Thủy.

“Tỷ tỷ!”

“Đội chủ!”

Trương Hoa Ảnh và Băng Hạ Lan hoảng hốt gọi. Nhưng Lý Thu Thủy đã đau đến nỗi không còn tỉnh táo.

Máu chảy ròng ròng từ vết đâm.

Lý Thu Thủy dùng tay chặn vết thương, có cảm giác như nội tạng cũng sắp chảy ra ngoài vậy.

” khục!”

Một tiếng rên rỉ không thể kìm nén, thoát ra ngoài.

Khuôn mặt của Lý Thu Thủy đầy sợ hãi.

Sát lão đi trước mặt nàng.

Khuôn mặt đầy những đốm đen của Sát lão chưa bao giờ đáng sợ đến thế. Cây gậy trong tay lão nhuốm màu đỏ thẫm.

“Đợi, đợi đã!”

Lý Thu Thủy giơ tay và cố ngăn Sát lão lại gần. Nhưng lão không quan tâm, tiếp tục tiến lại gần hơn.

Càng đến gần Sát lão, vẻ kinh hoàng trên gương mặt nàng càng đậm hơn.

Trong mắt nàng, Sát lão trông không khác gì sứ giả đến từ địa ngục.

Lý Thu Thủy vội vàng nhìn xung quanh.

Băng Viêm Song Hoa đang bị Hồng Lệ Tuyết dồn đến bờ vực của cái chết, La Sát đội cũng đã bị Đào Diễm Sơn và những người khác đánh bại hơn một nửa.

Không có ai có thể giúp nàng cả. .

Lý Thu Thủy vốn kiêu ngạo, luôn đặt mọi người dưới chân mình. Nhưng bây giờ, không có một chút kiêu ngạo nào trên khuôn mặt nàng.

“Khoan, khoan đã! Chúng ta nói chuyện đi. Có gì từ từ nói.”

“Động thủ trước rồi mới động khẩu à?”

“Ta, ta đã quá vội vàng. Xin thứ lỗi.”

“Đó không phải là vội vàng, mà là kiêu ngạo.”

“Ta xin lỗi. Xin hãy tha thứ cho ta.”

“Ồ! Người đang xin lỗi vì đâm kiếm vào ta nhưng lỡ không trúng à?”

“Thì đúng là không đâm trúng mà. Chẳng phải cũng không có thiệt hại gì nhiều sao?”

Lý Thu Thủy liếc mắt biện minh. Nhưng ả ta càng viện cớ bao nhiêu thì sát khí trên gương mặt Sát lão càng rõ ràng bấy nhiêu.

“Đã không thể cứu vãn được rồi.”

“Người nghĩ người động vào ta thì Kim Thiên Hội sẽ dễ yên thôi? Chúng ta đừng làm rắc rối thêm nữa. Ta cũng sẽ coi như không có chuyện gì.”

“Có vẻ như Kim Thiên Hội ghê gớm thật đấy nhỉ.”

“Nhìn mà không biết hả? Kim Thiên Hội cuối cùng sẽ xưng bá thiên hạ.”

“Tiếc quá!”

“Ý ngươi là gì?”

“Bởi vì cô nương không đợi được đến ngày đó rồi.”

“Ngươi, ngươi thực sự muốn giết ta sao?”

“Còn có giết giả nữa hả?”

Sát lão cười nham hiểm.

Ngay lập tức, tâm trí của Lý Thu Thủy trở nên trống rỗng. Trong giây lát, dòng nước màu vàng chảy ra từ hai chân nàng.

“Chặc chặc!”

Sát lão tắc lưỡi khi thấy bộ dạng thảm hại của Lý Thu Thủy.

Có vẻ sát khí mà Sát lão tỏa ra một cách tự nhiên đã ảnh hưởng không nhỏ đến tâm lý của nàng.

Ngay khi Sát lão giơ cây gậy của mình lên và chuẩn bị kết thúc hơi thở cuối cùng của Lý Thu Thủy.

“Dừng lại!”

Phiêu Nguyệt, người nãy giờ vẫn im lặng, đột nhiên mở miệng.

Sau đó, giống như nghe được thiên lệnh, mọi người đều dừng lại.

Hồng Lệ Tuyết, người đang chơi đùa với Băng Viêm Song Hoa, Đào Diễm Sơn đang hành hạ La Sát đội không thương tiếc, và cả Sát lão, người đang định một gậy kết liễu cuộc đời của Lý Thu Thủy, tất cả đều ngừng lại.

Không có bất kỳ ý kiến hay phản đối nào.

Như một lẽ tự nhiên, mọi người đều làm theo lời Phiêu Nguyệt.

Lý Thu Thủy kinh ngạc đến mức không thể hít thở bình thường. Những cao thủ đáng sợ này lại đồng loạt nghe theo lời Phiêu Nguyệt.

‘Làm sao mà...?’

Đôi mắt nàng lay động dữ dội.

Khi Phiêu Nguyệt đến gần, Sát lão rút cây trượng của mình và thận trọng lùi lại.

Phiêu Nguyệt ngồi xổm xuống, đối diện ánh mắt Lý Thu Thủy.

Khoảnh khắc nhìn vào mắt hắn, cơ thể nàng run rẩy mà chính nàng cũng không nhận ra.

Đó là bởi vì đôi mắt vô cảm của hắn dường như đâm xuyên qua đầu nàng như một con dao găm.

“Á!”

Lý Thu Thủy rên rỉ trong đau đớn.

Nàng nghiêng răng và cố gắng chống lại nỗi sợ hãi của mình, nhưng vô ích.

Chạm mắt với Phiêu Nguyệt càng lâu, nàng càng cảm thấy sợ hãi.

Phiêu Nguyệt chăm chăm vào Lý Thu Thủy, không nói một lời.

Đó không phải là một khoảng thời gian dài, nhưng đối với nàng, nó giống như cả một đời người vậy.

Lý Thu Thủy thà rằng Phiêu Nguyệt nhanh chóng làm điều gì đó đi. Nhưng trời không chiều lòng người.

Cuối cùng, hắn mở miệng sau khi lưng Lý Thu Thủy đã ướt đầm mồ hôi.

“Kể tên những người đã gia nhập Kim Thiên Hội.”

“Gì cơ?”

“Kể tên những người đã gia nhập Kim Thiên Hội sau giang hồ đại chiến.”

“Sao ngươi lại.. Á!”

Một đoạn đao găm vào mu bàn tay cô.

“Mỗi một câu hỏi ngu ngốc, là một lần đoạn đao đâm vào cơ thể ngươi.”

Ánh mắt Phiêu Nguyệt tràn đầy sát khí.

“Ức!”

“Thế nên hãy trả lời khôn ngoan đi.”

bzfczk;

“Vâng!”

Lý Thu Thủy điên cuồng gật đầu.

Nỗi đau và nỗi sợ hãi khủng khiếp đã khiến nàng không còn tỉnh táo nữa.

Đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Ý nghĩ duy nhất trong đầu nàng lúc này là muốn nhanh chóng thoát khỏi tình cảnh này.

Để làm được điều đó, tốt nhất là đưa ra câu trả lời mà Phiêu Nguyệt muốn.

“Những người mới gia nhập.....”

Những cái tên xa lạ lần lượt tuôn ra từ miệng nàng.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 516

Biệt danh của Châu Công Chấn là Hắc Thử.

Một con chuột đen sống ở cống rãnh.

Xét theo khía cạnh nào đó, đây là một biệt danh rất ô nhục nhưng Châu Công Chấn lại rất tự hào về biệt danh này.

Mặc dù gọi là chuột cống nhưng khả năng sinh tồn của hắn rất vượt trội.

Từ trước đến giờ hắn đã trải qua vô số trận sinh tử chiến nhưng vẫn sống sót dù ở trong tình huống tồi tệ nhất. 2

Hắn luôn tự hào về khả năng thu thập thông tin ưu việt của mình.

Chính nhờ năng lực này mà Kim Thiên Hội rất trọng dụng hần. Và Châu Công Chấn cũng tự hào vì chưa từng làm trái lại sự kỳ vọng của Kim Thiên Hội.

“Haa! Chán quá đi.”

Hần tựa lưng vào con thuyền đậu ở bên cảng rồi ngáp dài một cái.

Đêm qua hần vô cùng bận bịu.

Hần chính là người đã lấy thông tin cuộc họp của Bách Nhân Hội rồi gửi đến La Sát Đội.

Lấy được thông tin của Bách Nhân Hội không phải chuyện dễ dàng.

Trong số 100 người chỉ có 5 người bí mật hội họp nên Châu Công Chấn vất vả lắm mới thu được thông tin.

Hần khổ sở thu thông tin rồi chuyển đến La Sát Đội.

8

Hần chỉ giúp La Sát Đội xác nhận hành động và giờ là lúc hần thanh thoi.

Bởi vì nhiệm vụ chính của hần là thu thập thông tin chứ không phải là dụng vũ lực.

Hần đã hoàn thành nhiệm vụ đã đi đến lầu xanh chơi bởi thâu đêm.

Hần vui vẻ với kỹ nữ đến tận sáng nên giờ toàn thân hần vô cùng mệt mỏi.

“Ta cũng có tuổi rồi nhỉ. Chỉ mới nhiều đó thôi mà đã mệt chết thế này. Oáp!” 6

Châu Công Chấn vươn vai ngáp dài một cái.

Chính lúc này. 8

Có một đám đông xuất hiện ở bên cảng.

Nhóm người vừa đi ngựa vừa kéo xe kia chính là nhóm của Phiêu Nguyệt.

Châu Công Chấn đứng quan sát bọn họ chất hành lý và cho ngựa lên trên Vận Mã Độ Giang Thuyền.

Hắn vẫn chưa biết danh tính thật sự của nhóm người Phiêu Nguyệt.

Mặc dù Châu Công Chấn có khả năng thu thập thông tin vượt trội, nhưng hắn cũng không thể nhận biết thân phận của người xa lạ ngay lập tức được. 1

Hắn phải kiên trì đeo bám rồi quan sát mới có được thông tin hữu ích.

“Hình như không phải thường dân nhỉ?”

Nhóm người của Phiêu Nguyệt có vẻ thu hút sự chú ý của mọi người. Vậy nên người khác không dễ gì rời mắt khỏi họ.

Thế nhưng, Châu Công Chấn lại chẳng mấy hứng thú.

Mặc dù để ý đến nhóm của Phiêu Nguyệt, nhưng họ lại không liên quan đến hắn.

Thay vào đó đột nhiên hắn cúi lên.

“Sao lại không đến nhỉ?”

Hôm qua đã hứa sẽ đến đây để truyền thông tin cho La Sát Đội.

Thế nhưng đã quá giờ hẹn mà vẫn chưa có ai đến nên hắn mới tức giận La Sát Đội.

“Đúng là không có phép tắc gì cả. Đã xác nhận thời gian rồi thì phải giữ lời chứ. Cứ thế này thì hứa làm quái gì?”

Vận Mã Độ Giang Thuyền mà Châu Công Chấn tựa vào đã rời khỏi bến cảng.

Hắn đã chờ đợi quá lâu.

La Sát Đội không có phép tắc nhưng chưa bao giờ để người khác chờ đợi lâu như thế.

“Hay đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Châu Công Chấn lập tức đi tìm La Sát Đội.

Tương Âm rất rộng nhưng không có nhiều quán trọ đủ để La Sát Đội ở lại. Và Châu Công Chấn cũng đã ghi nhớ hết những

quán trọ như thế.

Châu Công Chấn sau khi tìm mấy quán trọ cũng tìm ra La Sát Đội.

“Chuyện gì thế này?”

Gương mặt Châu Công Chấn lúc này đã trắng bệch đi.

Hắn đã tìm ra La Sát Đội nhưng tình trạng của họ lại quá thảm.

Thành viên La Sát Đội bị thương nghiêm trọng nằm la liệt trên sàn.

Một số người gãy tay gãy chân nằm rên rỉ, còn số khác lại bị chém không ngừng kêu la.

Cả 100 đội viên La Sát Đội không còn ai lành lặn cả.

Và ba người đứng đầu trong số đó có vẻ bị thương nghiêm trọng nhất.

Lý Thu Thủy cứ nhìn lên bầu trời như người mất hồn, Băng Viêm Song Hoa thì cả người đầy máu đang thở hổn hển.

Chỉ cần nhìn vào đầu ngón tay gãy vụn cũng đủ biết họ bị thương nghiêm trọng đến cỡ nào.

Dường như không chỉ thể xác của họ bị thương mà cả tinh thần của họ cũng bị đả kích dữ dội.

Châu Công Chấn tiến đến chỗ Lý Thu Thủy.

“Đội... Đội chủ!”

“.....”

Hắn cẩn trọng lên tiếng nhưng Lý Thu Thủy không hề đáp lại lời hắn, nàng cứ đứng như thế tựa như người mất hết hồn phách.

“Có chuyện gì đã xảy ra ở đây vậy chứ?”

Cảnh tượng kỳ dị này khiến hắn vô cùng hoảng sợ.

Đột nhiên hắn nhớ tới những người đã chạm mặt ở bến cảng.

“Không lẽ là bọn họ?”

Dù không có chứng cứ, không có mối tương quan nào nhưng hẳn lại nghĩ đến họ đầu tiên.

Châu Công Chấn là người tin vào trực giác của bản thân.

“Phải nhanh báo cáo thôi...”

Hắn vội cùng gửi truyền thư cứu đến Kim Thiên Hội.

Trên ngọn đồi nhìn xuống Bà Dương Hồ có một pháo đài lớn.

Vốn nó là một trang viên, nhưng gần đây đã được tu sửa lại thành pháo đài.

Pháo đài vô cùng to lớn, độ cao và bề dày phải gọi là vô cùng hoàn hảo.

Xung quanh pháo đài có rất nhiều võ giả đứng canh gác, vậy nên không ai có thể tiếp cận nơi này cả.

Mọi người gọi nơi này là Kim Thiên Thành, ám chỉ một tòa thành khổng lồ nằm trên ngọn đồi nhìn xuống Bà Dương Hồ.

Đây là tòa thành được cho là căn cứ của Kim Thiên Hội. Mặc dù chưa phải là tên gọi chính thức nhưng đa số mọi người đều gọi như thế.

Hiện giờ Kim Thiên Hội không đơn thuần chỉ là tập hợp của các kỳ tài nữa.

Các môn phái chi viện và hậu thuẫn cho Kim Thiên Hội đã cử võ giả của họ đến, số lượng võ giả đã không thể đếm được nữa.

Mặc dù thể chế vẫn chưa hoàn thiện và nội bộ còn hỗn loạn nhưng lại tràn đầy sinh khí.

Kim Thiên Thành có cấu trúc vô cùng đặc biệt.

Càng đi vào sâu bên trong địa hình lại càng cao lên.

Do đó bên ngoài không thể từ nhìn vào bên trong, nhưng trái lại, từ bên trong có thể thấy rõ cấu trúc bên ngoài như thế nào.

Người đứng đầu sống ở nơi cao nhất Kim Thiên Thành.

Đương nhiên chỗ ở của Độc Cao Hoàng cũng là bên trong Kim Thiên Thành.

Từ chỗ Độc Cao Hoàng ở có thể nhìn thấy được toàn cảnh Bà Dương Hồ rộng lớn.

Độc Cao Hoàng ở trên cao nhìn xuống Bà Dương Hồ.

Đập vào mắt hắn là làn khói đen bốc lên từ khắp nơi.

Đó là làn khói từ các con thuyền xuôi dòng Bà Dương Hồ tỏa ra.

Không lâu trước đó, con thuyền mà võ giả Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội đã xung đột trên Bà Dương Hồ.

Ở Bà Dương Hồ đã hình thành một ranh giới vô hình.

Không hề có cuộc thương lượng nào nhưng lại ngầm phân chia lãnh thổ với nhau.

Con thuyền nào vượt qua ranh giới đều bị tấn công ngay lập tức.

Hôm nay cũng có thuyền thuộc Ngân Liên Hội bị Kim Thiên Hội tấn công vì lý do đó.

Khi trận Giang Hồ Đại Chiến mới nổ ra, Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội đã tìm kiếm và sử dụng các con thuyền ở Bà Dương Hồ.

Đôi khi họ huy động các thuyền đánh cá nhỏ, và lắm lúc là thuyền bè lớn hơn.

Võ giả hai bên lên thuyền và xung đột với nhau.

Nhiều khi Kim Thiên Hội thắng hoặc trái lại Ngân Liên Hội là bên chiếm ưu thế. Tình thế cứ một chín một mười.

Nhưng tình hình nhanh chóng thay đổi khi Võ Kiếm Liên chính thức tham gia vào trận chiến.

Độc Cao Hoàng đã đưa thuyền từ Nam Hải vào chiến tuyến.

Những con thuyền của Võ Kiếm Liên vượt cả đại dương ngược dòng Trường Giang nên các con thuyền ở Bà Dương Hồ không thể nào sánh được.

Nó nhanh hơn, cứng cáp và to lớn áp đảo.

Với kích thước khổng lồ đó nó nhanh chóng đè bẹp những con thuyền đánh cá trong nháy mắt. Kể từ đó, tình hình chiến sự bắt đầu có lợi cho Kim Thiên Hội.

“Người nắm được bá quyền ở Bà Dương Hồ sẽ sớm trở thành bá giả thiên hạ thôi.”

Đôi mắt Độc Cao Hoàng lóe sáng lên.

Trên giang hồ hiện tại chưa có con thuyền nào đối phó được thuyền mà hắn đưa đến. Mặc dù Trường Giang dài rộng nhưng cũng không thể so với đại dương được.

Thuyền chỉ đi trên sông trên hồ thì cách mấy vượt qua được thuyền vượt ngàn sóng biển đại dương.

Chỉ với kích thước, độ cứng cáp được không thể so rồi.

Thỉnh thoảng hắn có nghe nói môn phái nào đó có con thuyền lớn hoạt động trên dòng Trường Giang, nhưng cuối cùng cũng không thể đối phó được với thuyền của Võ Kiếm Liên.

Việc chiếm được Bà Dương Hồ chỉ còn là vấn đề thời gian.

Thế nhưng tâm trạng Cao Độc Hoàng lại không được vui cho lắm.

Bởi vì hắn có chút bồi chồn như thể có gì đó còn vương mắc.

Độc Cao Hoàng hiểu rõ vì sao tâm trạng hắn lại như thế.

“Lưu Thủy Hoàn!”

Đó chính là vị sư huynh Lưu Thủy Hoàn của hắn.

Sau khi thoát khỏi bàn tay Nghiêm Sở Tổ, hành tung của hắn ta vô cùng mờ hồ.

Hắn đã cử Truy Kích Đội lùng sục nhưng lại không nghe ngóng được tin tức gì cả.

Thà Lưu Thủy Hoàn lui về ở ẩn càng tốt, nhưng với tính cách của hắn thì chuyện đó không có khả năng.

Chắc chắn một ngày nào đó Lưu Thủy Hoàn sẽ lại tái xuất giang hồ.

Trước khi chuyện bản thân bị bại lộ, hắn phải bịt miệng được người kia.

“Chắc!”

Lúc Độc Cao Hoàng chắc lưỡi rồi xoay người lại.

Có ai đó đang đến gần hắn.

Nữ nhân có thần thái lạnh lùng cùng đường cong cơ thể quyến rũ kia chính là Nghiêm Sở Tố.

Thấy Nghiêm Sở Tố, Độc Cao Hoàng thoáng cau mày.

Hắn có cảm giác này sẽ mang đến một tin tức không tốt. Và linh cảm của hắn đã đúng.

Nghiêm Sở Tố cẩn thận lên tiếng.

“Có truyền thư cứu từ Động Đình Hồ đến ạ.”

“Động Đình Hồ? Là La Sát Đội?”

“Người tên Châu Công Chấn được cử bên cạnh La Sát Đội gửi thư đến ạ.”

“Nội dung là gì?”

“Toàn bộ La Sát Đội đã bị thương nặng.”

Trước tin tức bất ngờ, Độc Cao Hoàng càng nhíu chặt đôi mày hơn.

“La Sát Đội là nhóm đang theo dõi Bách Nhân Hội hay sao? Vậy là Bách Nhân Hội đã gây tổn thất cho La Sát Đội à?”

“Không phải ạ. Những kẻ đến tham gia hội ở Động Đình Hồ chỉ là một phần của Bách Nhân Hội thôi.”

“Nhưng La Sát Đội lại bị đánh bại ư?”

“Vâng!”

“Cô giải thích chi tiết hơn xem.”

“Có vẻ họ có hiềm khích với những vị khách trong quán trọ.”

“Những vị khách đó là ai?”

“Thuộc hạ vẫn đang nắm bắt tình hình. Nhưng...”

“Nói đi.”

“Có lẽ chúng ta phải huy động một con thuyền.”

“Ý cô là sao?”

“Để họ rời khỏi Tương Âm bằng Vận Mã Độ Giang Thuyền thì rất khó truy đuổi được.”

“Um!”

Độc Cao Hoàng khẽ vuốt cằm.

Nghiêm Sở Tổ nhìn Độc Cao Hoàng rồi nói.

“Đội chủ La Sát Đội Lý Thu Thủy đã trở thành phế nhân.”

“Thất bại đến mức đó sao?”

“Vết thương trên người cũng rất nghiêm trọng, nhưng có vẻ nàng ta đã chịu đả kích lớn. Vậy nên cứ liên tục nói nhảm...”

“Ừm!”

“Cả Băng Viêm Song Hoa cũng bị đánh đến hỏng. Chắc chắn là cao thủ không hề tầm thường rồi. Khó chịu thật.”

“Đến mức nào?”

“Đến mức chúng ta phải để mắt đến.”

“Thế à?”

Ánh mắt Độc Cao Hoàng lóe lên.

Mặc dù để Lưu Thủy Hoàn trốn thoát mà mất cả thể diện nhưng Nghiêm Sở Tổ vẫn là người hấn tin tưởng hấn.

Nghiêm Sở Tổ không phải người thích nói suông.

Nếu nàng bảo cần phải để tâm thì chắc chắn là do nàng đã cảm giác được sự uy áp nào đó tỏa ra từ đối phương.

Độc Cao Hoàng rơi vào trầm tư.

Hiện tại sức mạnh của Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội là kẻ tám lạng người nửa cân.

Điều thần kỳ là số võ giả tham gia vào Kim Thiên Hội đều ngang với số võ giả của Ngân Liên Hội.

Chính vì thế, sức mạnh vẫn được duy trì không chênh lệch là mấy.

Đương nhiên, nếu tất cả quân tinh nhuệ của Võ Kiếm Liên cùng tham gia lại là chuyện khác. Thế nhưng làm như vậy thì các môn phái đang phong bế sơn môn như Thiếu Lâm và Võ Đang sẽ lại tham gia vào thế sự giang hồ. Giả như chuyện đó xảy ra, thì thiên hạ thực sự sẽ rơi vào hỗn loạn không thể lường trước được.

Đây không phải thứ Trương Vô Cực hay Độc Cao Hoàng mong muốn.

Họ muốn trận Giang Hồ Đại Chiến vẫn sẽ nằm trong tầm kiểm soát.

Chính vì thế, hắn cố gắng kiểm soát sức mạnh của bốn môn và chinh đồn theo giới hạn của bản thân.

“Nếu đã xung đột với La Sát Đội thì khả năng cao sẽ gia nhập vào Ngân Liên Hội. Những kẻ mạnh như thế lại gia nhập Ngân Liên Hội ư?”

Nếu gây ra sai lầm thì không thể giành chiến thắng được.

Quan trọng hơn là đến giờ vẫn chưa tìm ra thân thể của họ.

Chí ít biết được thân thể của họ thì sẽ không cần phải bận tâm thân thể này.

“Cô đích thân đi đi.”

“Có được không ạ?”

“Nhưng lần này tuyệt đối không được thất bại.”

“Nếu thất bại, thuộc hạ sẽ tự sát.”

“Có thể chứ.”

“Thuộc hạ nhất định sẽ loại bỏ chúng.”

“Đưa cả Hắc Kinh (黑鯨) theo nữa. Chúng sẽ có ích đấy.”

“Đa tạ ngài.”

Nghiêm Sở Tô cúi đầu bày tỏ lòng cảm kích với Độc Cao Hoàng.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 517

Vận Mã Độ Giang Thuyền rời khỏi Động Đình Hồ xuôi dòng Trường Giang. Cứ tiếp tục đi thế này thì sẽ đến được Bà Dương Hồ.

Sau khi hòa vào Trường Giang, Vận Mã Độ Giang Thuyền đi với tốc độ cực nhanh.

Nhóm Phiêu Nguyệt ngồi trên mạn thuyền nhìn khung cảnh lướt qua.

Cảnh sắc vô cùng xinh đẹp.

Dù hiện giờ giang hồ đang rất hỗn loạn với gió tanh mưa máu, nhưng thế gian này vẫn tươi đẹp như vậy.

Phiêu Nguyệt thu hết mọi thứ vào tầm mắt mình.

Lúc này Hồng Lệ Tuyết mới tiến đến gần chỗ Phiêu Nguyệt.

Nàng ngồi song song với Phiêu Nguyệt rồi nhìn cảnh sắc bên ngoài. 2

Ban đầu nàng cảm thấy khá thú vị, nhưng một hồi sau lại thấy có chút nhàm chán.

Hồng Lệ Tuyết thì thầm.

“Chúng ta vào trong thuyền phòng nhé?”

“.....”

“Thay vì ngồi nhàm chán thế này thì chúng ta nên làm gì đó vui hơn đi?”

Hồng Lệ Tuyết cười bằng mắt.

Phiêu Nguyệt đương nhiên hiểu nụ cười này có ý nghĩa gì.

Hắn đang muốn nói gì đó nhưng lại có người đến cản trở.

Đó chính là Sát lão. 1

8

Lúc ông ta đến gần, Hồng Lệ Tuyết liền cau mày lại.

“Có chuyện gì thế?”

“Thuộc hạ có lời muốn nói với Phiêu Đại hiệp.”

“Sao phải là lúc này chứ?” 6

“Thuộc hạ không muốn làm gián đoạn chuyện đó của Liên chủ. Nhưng nếu không nói ngay thì trôi qua nơi này vô nghĩa lắm. Khả khả!”

8

Sát lão cười rất xảo quyệt.

1

Vẻ mặt Hồng Lệ Tuyết lúc này đã đành lại, nhưng ông ta không quan tâm mà nhìn Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt hỏi.

“Có vẻ gần đây có sát môn nhỉ?”

“Có một sát môn tên là Bạch Nguyệt Đoàn. Số lượng thích khách khoảng 12 người, nhưng người nào cũng đều là cao thủ đáng gờm.”

“So với Thập Huyết Sát thì sao?”

“Uầy! Đây không phải đối tượng để so sánh. Thế nhưng, người nào cũng là độc chủng nên không thể ngó lơ được.”

“Độc chủng á?”

“Vâng! Thật ra từ ta đã muốn chiêu mộ họ vào Bách Quỷ Liên từ lâu, nhưng họ từ chối vì không muốn bị kiểm soát. Thậm chí họ còn giết chết người đến gửi lời chiêu mộ cơ.”

Mặc dù biết sẽ xung đột với Bách Quỷ Liên nhưng bọn họ lại là Bạch Nguyệt Đoàn.

Sát lão đã gặp nhiều thích khách, nhưng chưa từng gặp độc chủng nào như Bạch Nguyệt Đoàn.

“Căn cứ của Bạch Nguyệt Đoàn ở đây nhỉ?”

“Đúng thế. Đi dọc Trường Giang một chút nữa sẽ thấy một khu đất rộng. Ở đó có một hòn đảo bỏ hoang.”

“Đảo?”

“Vâng! Nó được tạo thành từ sỏi và đá nên rất vô dụng. Nhìn từ ngoài là như thế. Hơn nữa, xung quanh đảo có nhiều xoáy nước mạnh nên nhiều thuyền rất ngại đi ngang qua Trường Giang.”

“Đó chính là căn cứ của Bạch Nguyệt Đoàn ư?”

“Đúng vậy.”

“Còn bao lâu mới đến đảo?”

“Chắc khoảng nửa canh giờ nữa.”

“Chúng ta đến đó đi.”

Phiêu Nguyệt tiến về phía mạn thuyền.

“Đi cùng nào.”

“Cả nàng nữa ư?”

“Ta chỉ đi tham quan thôi. Hứa luôn.”

“Vậy cũng được.”

“Hihi!”

Hồng Lệ Tuyết bật cười.

Sát lão nhìn Hồng Lệ Tuyết như thế rồi nói.

“Đến lúc thích hợp rồi.”

“Cái gì? Ta chỉ đi tham quan thôi mà?”

“Thì thuộc hạ chỉ nói là thích hợp thôi mà.”

“Lão già chết tiệt!”

“Hình như ta già nên lắng tai thì phải. Sao cứ nghe thấy tiếng muỗi vo ve thế này?”

Sát lão giả vờ đưa tay lên ngoáy ngoáy tai.

Gương mặt Hồng Lệ Tuyết đã đỏ bừng lên. Nhưng nàng biết nếu tranh cãi thêm nữa thì chỉ chịu thiệt về mình mà thôi.

Trước vẻ mặt đáng yêu của Hồng Lệ Tuyết Sát lão mỉm cười.

“Vậy hai người đi cẩn thận nhé. Làm xong trong nửa canh giờ thì có thể quay lại thuyền trước khi nó đi qua rồi.”

“Ta sẽ thử xem sao.”

Phiêu Nguyệt hồ hững nói rồi phi người qua Trường Giang.

“Ta đi cùng nữa.”

Hồng Lệ Tuyết liền đi theo phía sau hắn.

Hai người nhảy xuống nước mà không hề phát ra tiếng động nào.

Nhìn thấy hai người biến mất trong làn nước mà không hề có giọt nước nào bắn lên, Sát lão chỉ biết bày ra vẻ mặt cảm thán.

Thích khách đương nhiên cũng tu luyện thủy công.

Người thành thực thủy công có thể đi trên Trường Giang nhanh hơn cả tốc độ của thuyền bè qua lại.

Hồng Lệ Tuyết cũng là một trong những người như thế. Tuy nhiên thủy công của Phiêu Nguyệt lại còn vượt trội hơn cả Hồng Lệ Tuyết.

Sau khi xuống nước, hắn không nổi lên lấy một lần và cứ thế biến mất tăm. Trong khi Sát lão còn thoáng nhìn thấy bóng dáng Hồng Lệ Tuyết đi theo phía sau hắn.

Sát lão ngồi trên mạn thuyền lẩm bẩm.

“Vậy ta nên nghỉ ngơi khoảng nửa canh giờ nhỉ?”

Thích khách Bạch Nguyệt Đoàn đều vận bạch y.

Đa số họ đều lợi dụng màn đêm để thực hiện ám sát.

Bóng tối và hắc y là thứ rất cần thiết đối với thích khách. Thế nhưng Bạch Nguyệt Đoàn lại chủ yếu vận bạch y, điều này đã phủ nhận mọi thường thức về thích khách.

Ngoài ra họ còn giết người vào ban ngoài chứ không phải ban đêm hay sáng sớm.

Sở thích của họ là giết người ngay trang thành tai nạn hay bệnh tật hơn là gây ra vết thương để bị chú ý.

Chính vì lý do đó mà người thân của nạn nhân không trả thù thích khách của Bạch Nguyệt Đoàn.

Họ đều nghĩ rằng người thân đã chết vì bệnh hoặc tai nạn chứ không điều tra nguyên nhân. Vậy nên Bạch Nguyệt Đoàn mới hiếm người biết đến như thế.

Mặc dù gần đây danh tính của họ đã nâng cao lên nhưng vẫn chưa phải là quá nổi danh.

Đặt biệt rất hiếm người biết hòn đảo này là căn cứ của họ.

Cho dù hằng ngày có cả trăm con thuyền đi qua nhưng cũng chẳng ai nghĩ đây là nơi có thích khách đóng quân cả.

“Hum!”

Đoàn chủ của Bạch Nguyệt Đoàn Lý Kỳ Sinh đứng khoanh tay nhìn dòng Trường Giang.

Từ chỗ hắt đứng có thể nhìn rõ quang cảnh Trường Giang nhưng không có ai trên những con thuyền kia nhìn thấy hắt cả.

Phía sau Lý Kỳ Sinh là đồng bằng khá rộng.

Thoạt nhìn thì hòn đảo này chỉ toàn sỏi đá nhưng thật ra bên trong lại có một hệ sinh thái khá tốt để con người có thể sinh sống.

Trên mảnh đất kia có vài ngôi nhà.

Đó là nơi dành cho thích khách của Bạch Nguyệt Đoàn ở.

Hiện tại có 7 người sống trên đảo. 5 người còn lại đã ra ngoài làm nhiệm vụ.

Một trong những đặc điểm của Bạch Nguyệt Đoàn là hầu như không có ai hậu thuẫn cho họ cả.

Đa số sát môn đều thu xếp khá nhiều thành viên để chi viện khi ra ngoài làm nhiệm vụ.

Có thể chia thành ba loại: Thu thập thông tin, chuẩn bị nơi ẩn náu và tìm đường thoát thân. Thế nhưng thích khách của Bạch Nguyệt Đoàn lại có thể tự mình thực hiện cả ba công việc đó.

Chính vì thế, việc thực hiện nhiệm vụ tốn rất nhiều thời gian nhưng lại có ưu điểm là hầu như không để lại dấu vết.

Lý Kỳ sinh nhớ đến những thích khách đã ra ngoài làm nhiệm vụ.

Mấy ngày trước Bạch Nguyệt Đoàn đã nhận được ủy thác của Kim Thiên Hội.

Đó chính là ám sát nhân vật chủ chốt của Ngân Liên Hội.

Đương nhiên chi phí làm việc này cũng rất lớn.

Chỉ cần hoàn thành ủy thác là có thể vận hành được Bạch Nguyệt Đoàn hơn 2 năm mà không cần nhận thêm bất kỳ ủy thác nào.

Dù biết có hơi quá sức nhưng Lý Kỳ Sinh vẫn nhận ủy thác của Kim Thiên Hội.

“Các người phải quay về an toàn sau nhiệm vụ đấy.”

Bên ngoài có thể không biết nhưng toàn bộ Bạch Nguyệt Đoàn đều cùng chung huyết thống.

Trong số người đi ám sát có cả con trai và cháu trai của y. Những thích khách còn lại cũng là huynh đệ hoặc huynh đệ thân thích.

Đó cũng là lý do họ có thể hoàn toàn tin tưởng và dựa dẫm vào nhau.

“Nhưng có Kỳ Văn đi theo thì chắc họ sẽ an toàn quay về thôi.”

Lý Kỳ Văn là em họ của y.

Ngoại trừ Lý Kỳ Sinh thì hẳn là thích khách mạnh nhất ở Bạch Nguyệt Đoàn.

Không chỉ có sát pháp xuất sắc mà hẳn còn thể hóa nguy thành an.

Lý Kỳ Sinh lắc đầu xua đi ý nghĩ vô nghĩa trong đầu.

Dù sao bây giờ có lo lắng cho người đi ám sát thì cũng chẳng có tác dụng gì. Bây giờ là lúc y phải chấn chỉnh lại những người khác.

Tình thế giang hồ luôn thay đổi từng ngày.

Mỗi ngày đều có rất nhiều người chết và đánh mất đi lòng tin của lương dân.

Trong thời kỳ hỗn loạn thế này là cơ hội tuyệt vời đối với những thích khách như Bạch Nguyệt Đoàn.

Họ phải làm nhiệm vụ càng nhiều càng tốt để tích góp tiền của.

Họ phải tận dụng triệt để cơ hội để kiếm chát. Họ cũng chẳng quan tâm thiên hạ sẽ loạn lạc thế nào và có bao nhiêu người sẽ rơi vào cảnh khốn cùng vì việc làm của mình.

Nếu lo lắng điều này thì ngay từ đầu họ đã không chọn con đường trở thành thích khách rồi.

Điều quan trọng đối với thích khách chính là làm sao để kiếm càng nhiều tiền từ ủy thác càng tốt.

“Lần này đáng lẽ ta phải chấp nhận ủy thác của Ngân Liên Hội.”

Y đã thực hiện ủy thác của Kim Thiên Hội, nhưng lại còn muốn nhận ủy thác cho bên địch là Ngân Liên Hội ư? Nếu ai biết sự thật, họ chắc chắn sẽ mắng chửi rằng Bạch Nguyệt Đoàn không có đạo đức. Nhưng sát môn thì không để tâm đến mấy lời đánh giá đó.

“Không được để những sát môn khác qua mặt được.”

Lợi dụng trận Giang Hồ Đại Chiến, có nhiều sát môn đã kéo đến quanh Bà Dương Hồ.

Họ không thể để thua đối thủ cạnh tranh của mình được.

Lý Kỳ Sinh cũng quyết tâm như thế.

Đột nhiên hấn cau mày.

Bởi vì hấn vừa nhìn thấy thứ gì đó kỳ lạ.

Có một nữ nhân đang ngồi trên tảng đá vẩy tay với hấn.

Nhìn bộ dạng tự nhiên của nàng, hấn còn tưởng là thích khách của Bạch Nguyệt Đoàn. Thế nhưng, trong số thích khách của Bạch Nguyệt Đoàn không có ai là nữ nhân cả. Và trên hòn đảo này ngoài thích khách của hấn ra cũng không còn ngoại nhân nào khác.

Vậy nên nữ nhân đang vẩy tay với hấn không phải thích khách của Bạch Nguyệt Đoàn, càng không phải người sống ở đây.

Đôi mắt Lý Kỳ Sinh tràn đầy sát khí.

“Ngươi là ai?”

“Thật là, huynh hơi thô lỗ rồi đó. Mới gặp nhau mà đã xưng ‘ngươi’ với ta rồi à?”

Nhìn dáng vẻ bình thản của nữ nhân, gương mặt Lý Kỳ Sinh càng đanh lại hơn.

Nữ nhân kia tự ý đặt chân vào căn cứ của Bạch Nguyệt Đoàn, đã thế còn nói chuyện rất bình tĩnh, rõ ràng nàng ta không hề tầm thường.

Hơn nữa, Lý Kỳ Sinh còn không nhận ra khí tức của nàng cho đến khi nàng tự mình xuất hiện.

Lý Kỳ Sinh không phải cao thủ nổi danh trên giang hồ, nhưng hãn tự hào bản thân có sát pháp và giác quan thuộc hàng thiên hạ đệ nhất.

Với giác quan của hãn thì chỉ ít cũng phải cảm nhận được chuyển động nhỏ xảy ra trên đảo. Thế nhưng hãn hoàn toàn không phát hiện ra nữ nhân kia đã đến hòn đảo này khi nào.

Điều này đồng nghĩa nữ nhân kia sở hữu khả năng che giấu bản thân tuyệt vời đến mức hãn không nhận ra được.

Trên giang hồ không có mấy người có khả năng như thế.

“Mau khai danh tính đi. Ngươi là ai?”

Suốt!

Lý Kỳ Sinh liền rút thanh kiếm trên thắt lưng ra.

Nữ nhân hơi nhíu mày rồi đứng dậy.

“Uầy! Ngươi đúng là không linh hoạt chút nào cả. Chưa gì đã rút kiếm rồi. Ta biết Bạch Nguyệt Đoàn sống khép kín nhưng thế này cũng hơi quá rồi.”

“Ta hỏi ngươi là ai. Ta không muốn nhiều lời đâu.”

Toàn thân Lý Kỳ Sinh lúc này đã tỏa ra sát khí khủng khiếp.

Là người thường nhìn thấy khí thế của hãn chắc chắn đã són ra quần rồi, nhưng nữ nhân này lại không hề chớp mắt.

Bầu không khí của Lý Kỳ Sinh ngày càng nguy hiểm.

Nữ nhân cũng biết tình hình hiện giờ không thích hợp để bôn cọt nữa.

“Ta là Hồng Lệ Tuyết.”

“Hồng Lệ Tuyết?”

Đây rõ là cái tên lần đầu Lý Kỳ Sinh nghe thấy. Thế nhưng hẳn lại cảm thấy có chút bồi hồi.

Lúc này đôi môi Hồng Lệ Tuyết vẽ ra một đường cong.

“Ta nói ra thân phận của mình rồi mà ngươi vẫn chưa biết sao? Vậy thế này thì sao? Bách Quỷ Liên.”

“Bách... Quỷ Liên? Lẽ nào cô là một trong Thập Huyết Sát?”

“Không lâu trước đây thì đúng là vậy. Ý là trước khi ta cho Liên chủ nghỉ hưu ấy.”

“Lẽ nào ngươi là Bách Quỷ Liên chủ ư? Ngươi bảo ta tin chuyện này sao?”

“Ngươi có tin hay không ta không quan tâm. Nhưng ta cũng không cần phải nói dối làm gì.”

“Ừm!”

Lý Kỳ Sinh thoáng rên rỉ.

Hắn có cảm giác lời Hồng Lệ Tuyết nói là sự thật.

Nếu đối phương thật sự là Liên chủ của Bách Quỷ Liên thì việc đánh lừa cảm giác hắn cũng là điều dễ hiểu thôi.

“Sao Bách Quỷ Liên chủ lại tìm đến đây? Lẽ nào muốn nói mấy câu vớ vẩn muốn bọn ta quy phục Bách Quỷ Liên ư?”

“Ta không có ý định khiến Bách Quỷ Liên lớn thêm nữa.”

“Thế tại sao ngươi lại đến đây?”

“Ta chỉ là muốn xem thôi.”

“Muốn xem cái gì cơ?”

“Muốn tận mắt nhìn thấy Bạch Nguyệt Đoàn phải quỳ gối xuống.”

“Nếu cô cứ nói nhảm như thế ta sẽ lấy mạng ngươi đó. Đừng tưởng ngươi là Bách Quỷ Liên chủ thì ta không ra tay đâu nhé.”

“Đương nhiên. Ta cũng là con người mà. Ta cũng không muốn bị kiếm chém đâu.”

“Rồi sao?”

“Có người sẽ khiến người phải quỳ xuống. A! Huynh ấy đến rồi kìa.”

Hồng Lệ Tuyết mỉm cười rồi nhìn vào bên trong đảo.

Phiêu Nguyệt đang đi ra từ hướng đó.

Lúc nhìn thấy Phiêu Nguyệt, gương mặt Lý Kỳ Sinh đanh lại.

‘Tên đó!’

Lý Kỳ Sinh ngửi thấy một mùi máu tanh tươi tỏa ra từ người Phiêu Nguyệt.

Lý Kỳ Sinh lúc này chỉ biết đứng ngây ngốc không biết phải làm gì cả.

518

Lý Kỳ Sinh nhìn chằm chằm vào Phiêu Nguyệt rồi mở miệng.

“Những người ở trong thế nào rồi?”

“Ta không giết bọn họ.”

Câu trả lời của Phiêu Nguyệt khiến cho gương mặt của Lý Kỳ Sinh hiện lên chút an tâm dù chỉ là một chút. Nhưng hắn ngay lập tức đanh mặt lại khi nghe câu nói tiếp theo của Phiêu Nguyệt.

“Nhưng ta có thể giết bọn họ bất cứ lúc nào.”

“Bất cứ lúc nào?”

“Phải, bất cứ lúc nào!”

“Có ta ở đây mà ngươi vẫn nói ra những lời đó sao? Ngươi quả là ngạo mạn.”

“Ta vào đây ngươi còn không biết mà?”

“Chuyện đó...”

Lý Kỳ Sinh tỏ vẻ nhục nhã.

Mặc dù Phiêu Nguyệt đã thâm nhập vào căn cứ và đi vòng quanh nhưng bọn họ lại không hề biết.

Nếu Phiêu Nguyệt thâm nhập vào đây với ý đồ xấu thì hẳn là đến cái mạng mạng mình Lý Kỳ Sinh cũng không thể bảo toàn.

Lý Kỳ Sinh chĩa kiếm vào Phiêu Nguyệt rồi nói.

“Đó là cơ hội cuối cùng của ngươi, nếu ngươi bất ngờ tấn công ta, ngươi sẽ có cơ hội chiến thắng. Nhưng ngươi lại tự mình lộ diện ra trước mặt ta như thế này, thì mọi cơ hội của ngươi đã hoàn toàn biết mất.”²

“Vậy sao?”

“Ta sẽ cho ngươi thấy thích khách thực sự sẽ chiến đấu như thế nào.”

Nói rồi Lý Kỳ Sinh biến mất khỏi tầm nhìn của Phiêu Nguyệt.

Đó chính là Bạch Nguyệt Dạ Hành Thuật, một loại ẩn thân thuật của riêng Lý Kỳ Sinh.¹

Bạch Nguyệt Dạ Hành Thuật giúp cho người thi triển có thể che giấu hoàn toàn bản thân ngay cả dưới ánh sáng ban ngày.

Lý Kỳ Sinh có thể trở thành đoàn chủ của Bạch Nguyệt Đoàn cũng nhờ Bạch Nguyệt Dạ Hành Thuật mà ra.

Xoẹt xoẹt!

Tuy không thể thấy được bộ dáng của Lý Kỳ Sinh đâu, nhưng Phiêu Nguyệt có thể nghe thấy tiếng bước chân của hắn.

Tiếng bước chân nhỏ đến mức nếu không phải là một người có giác quan phát triển như Phiêu Nguyệt thì tuyệt đối không thể nghe được.⁸

Xoẹt!

Lý Kỳ Sinh bất ngờ xuất hiện từ phía sau Phiêu Nguyệt.

Hắn vung kiếm về phía gáy của Phiêu Nguyệt.⁶

Phập!

Thanh kiếm cứ thế mà xuyên qua cổ Phiêu Nguyệt.⁸

Một tia vui mừng hiện lên trong mắt của Lý Kỳ Sinh.

‘Thì ra hắn cũng chẳng có gì ghê gớm.’

Phiêu Nguyệt thậm chí còn không kịp phản ứng trước đòn tấn công của hắn.

Cuộc tấn công quá đổi thành công.

Những một giây tiếp theo, Lý Kỳ Sinh nhận ra có điều gì đó không ổn.

Bởi vì tay cầm kiếm của hắn không cảm nhận được cảm giác gì cả.

‘Lẽ nào?’

Thân hình của Phiêu Nguyệt ngay lập tức biến mất như một ảo ảnh.

“Là dư ảnh sao?”

Lý Kỳ Sinh tỏ vẻ khó tin.

Bởi vì hắn không tin được hắn đã tấn công Phiêu Nguyệt mà không thể phân biệt đó là thực thể hay ảo ảnh. 1

Ngay lúc đó, Phiêu Nguyệt xuất hiện đằng sau Lý Kỳ Sinh.

Phiêu Nguyệt đã thi triển Ma Ảnh Hoán Vị để qua mắt Lý Kỳ Sinh và luồn ra phía sau hắn.

‘Chết tiệt!’

Lý Kỳ Sinh vội vàng thi triển Bạch Nguyệt Dạ Hành Thuật để che giấu bản thân.

Hình ảnh của Lý Kỳ Sinh thoát ần thoát khiến khiến cho bất kỳ cao thủ nào cũng khó mà theo kịp. Nhưng Phiêu Nguyệt thì khác.

Phiêu Nguyệt đã kề vai bên cạnh hắn trước khi hắn kịp nhận ra.

Không có bất kỳ một âm thanh hay dấu hiệu nào.

Nếu không tận mắt chứng kiến cảnh này, có lẽ hắn sẽ không bao giờ tin rằng có người có thể theo kịp Bạch Nguyệt Dạ Hành Thuật của hắn.

Dĩ nhiên những võ giả cao thủ tầm thường không thể làm được điều này.

Để làm được điều này, Phiêu Nguyệt phải luyện cùng loại võ công với hắn. Và người học cùng võ công với Lý Kỳ Sinh chỉ có thể là...

“Thích khách? Ngươi là Tử Thần sao?”

Lý Kỳ Sinh cũng không biết tại sao hắn lại nghĩ đến cái tên Tử Thần vào thời điểm này. Nhưng khoảnh khắc đó, Lý Kỳ Sinh chắc chắn rằng suy đoán của mình là đúng.

Bởi vì không có ai ngoài Phiêu Nguyệt có thể làm được điều này.

Phiêu Nguyệt gật đầu thay vì trả lời.

“Tử Thần sao lại...? Không lẽ ngươi cũng gia nhập Bách Quỷ Liên rồi sao?”

“Ta không muốn bản thân thuộc quyền của ai cả.”

Giọng nói lạnh lùng của Phiêu Nguyệt khiến Lý Kỳ Sinh rợn cả da gà.

Vì cùng là thích khách với nhau nên hắn để tâm đến hành tung của Phiêu Nguyệt hơn bất cứ ai khác. Theo như hắn tìm hiểu thì Phiêu Nguyệt hiện đang không thuộc tổ chức nào cả.

Tuy gọi là thích khách, nhưng Phiêu Nguyệt chưa từng giết người theo ủy thác của ai cả. Ít nhất thì theo những gì mà Lý Kỳ Sinh biết là vậy.

Phiêu Nguyệt sở hữu một sự táo bạo cùng hành tung quá khác biệt với một thích khách.

Sức mạnh của Phiêu Nguyệt quá hủy diệt để nằm dưới trướng của ai đó.

Lý Kỳ Sinh không nghĩ một người như Phiêu Nguyệt sẽ cúi đầu phục tùng cho ai đó.

“Vậy là ngươi đã chinh phục Bách Quỷ Liên sao?”

“...”

Phiêu Nguyệt không trả lời. Nhưng Lý Kỳ Sinh dường như đã nghe thấy câu trả lời của Phiêu Nguyệt.

Sự im lặng đôi khi còn đậm sâu vào tim hơn cả mười câu đáp lời. Đối với Lý Kỳ Sinh thì đó chính là lúc này.

Nhưng hắn vẫn không thể hiểu được.

Phiêu Nguyệt là người cực kỳ ghét bị ràng buộc bởi ai đó, vậy mà giờ hắn đã khuất phục được Bách Quỷ Liên và tìm đến Bạch Nguyệt Đoàn.

Đây hoàn toàn khác với chí hướng mà Lý Kỳ Sinh biết về Phiêu Nguyệt.

Chí hướng của mỗi người không dễ dàng thay đổi. Nhưng nếu nó đã thay đổi một cách chóng mặt như vậy thì hắn cũng phải có lý do gì đó của nó.

Dù có nghĩ thế nào Lý Kỳ Sinh cũng chỉ nghĩ đến một nguyên do duy nhất.

“Không lẽ ngươi định thống nhất tất cả sát môn trong giang hồ sao?”

“Đúng vậy!”

“Đúng là mơ hão.”

Xoẹt!

Lý Kỳ Sinh vung kiếm rồi hét lên.

Thanh kiếm của hắn nhắm thẳng vào yết hầu của Phiêu Nguyệt. Nhưng làm gì có chuyện thanh kiếm có thể chạm vào người của Phiêu Nguyệt. Bởi vì Phiêu Nguyệt đã lùi về sau đúng với khoảng cách mà Lý Kỳ Sinh đã sai tay vung kiếm.

Phiêu Nguyệt thản nhiên thi triển một kỹ nghệ nguy hiểm mà chỉ cần sai sót một chút thôi là hắn có thể mất mạng.

“Ngươi đang trêu đùa ta đấy à?”

Lý Kỳ Sinh hét lớn rồi vung kiếm.

Lý Kỳ Sinh vốn tự hào bản thân đã đạt đến đỉnh cao của một thích khách. Vì vậy nên hắn đã từ chối cúi đầu trước Bách Quỷ Liên và lập ra một Bạch Nguyệt Đoàn để hoạt động độc lập.

Lý Kỳ Sinh tự tin về bản thân đến mức hắn nghĩ rằng mình có thể so tài với Bách Quỷ Liên Chủ. Nhưng niềm tự hào của hắn đã bị phá vỡ khi hắn gặp Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt không thực hiện bất kỳ một sát pháp nào.

Phiêu Nguyệt chỉ thi triển Ma Ảnh Hoán Vị và bộ chiêu dùng để đuổi theo Bạch Nguyệt Dạ Hành Thuật của hắn.

Xoẹt!

Vì di chuyển quá nhanh nên chẳng ai thấy bóng dáng của Phiêu Nguyệt và Lý Kỳ Sinh đâu.

Ngay cả Hồng Lệ Tuyết cũng không thể thấy được dư ảnh của bọn họ, phải đến khi nàng tập trung dồn nội công vào mắt mới có thể thấy được.

Lý Kỳ Sinh tấn công Phiêu Nguyệt với khí thế đáng sợ. Nhưng không một đòn tấn công nào của hắn có thể đánh trúng Phiêu Nguyệt cả.

Lý Kỳ Sinh biết Phiêu Nguyệt rất mạnh nhưng mỗi lần chứng kiến cảnh tượng như thế này toàn thân nàng đều nổi da gà.

‘Mình không phải đối thủ của hắn.’

Đến lúc này, Lý Kỳ Sinh mới nhận thức được điều đó.

Chỉ là lòng kiêu hãnh của hắn đã bị tổn thương nên hắn vẫn chưa chịu khuất phục.

Nếu Phiêu Nguyệt áp ủ sát tâm trong lòng thì có lẽ Lý Kỳ Sinh đã chết từ lâu.

Đến lúc này Lý Kỳ Sinh vẫn còn sống là vì Phiêu Nguyệt không làm gì hắn cả, chứ không phải là bản thân hắn giỏi giang nên Phiêu Nguyệt mới không làm gì được.

Gương mặt của Lý Kỳ Sinh trở nên méo mó.

Chiếc cằm của hắn rung lên không ngừng.

Giả như Lý Kỳ Sinh bị áp chế bằng sức mạnh của Phiêu Nguyệt thì hắn đã không thấy mình thê thảm đến mức này.

Phiêu Nguyệt không hề động tay động chân mà vẫn có thể khiến Lý Kỳ Sinh trở nên thê thảm. Lần đầu tiên trong đời Lý Kỳ Sinh cảm thấy bị sỉ nhục đến vậy.

“Aaaa!”

Lý Kỳ Sinh không kìm được uất ức mà thi triển tuyệt chiêu để tấn công Phiêu Nguyệt. Tuy nhiên, Phiêu Nguyệt có thể né được mọi đòn tấn công của hắn trong gang tấc.

Ánh mắt của Phiêu Nguyệt và Lý Kỳ Sinh chạm nhau trong không trung.

Phiêu Nguyệt mở miệng.

“Để ta cho ngươi một đề xuất.”

“Ta không muốn nghe.”

Lý Kỳ Sinh đáp lời rồi tấn công một cách dữ dội. Nhưng Phiêu Nguyệt vẫn nói tiếp.

“Không muốn nghe cũng phải nghe. Nếu không ta sẽ không chỉ giết ngươi và những thích khách đang ở trên hòn đảo này mà sẽ lục tìm cả những kẻ đang đi sát hành để diệt trừ hết đây.”

“Hừ!”

“Mau dừng tất cả các cuộc sát hành và đợi lệnh của ta.”

“Ta đã nói là không muốn nghe mà.”

Lý Kỳ Sinh thi triển Bạch Nguyệt Quỷ Hồn Trảm.

Đòn tấn công của hắn chứa đầy công lực.

Phiêu Nguyệt khẽ nhíu mày khi thấy thanh kiếm bao bọc bởi đầy kiếm khí của Lý Kỳ Sinh.

Không phải vì hắn sợ kiếm khí.

Mà là vì bản thân việc thích khách dùng đến kiếm khí là đi ngược với bốn phận của mình.

Thích khách phải giữ được bình tĩnh trong mọi tình huống.

Thi triển kiếm khí giúp tăng sức mạnh lên cao nhưng cũng khiến bản thân lộ diện.

Luật bất thành văn của thích khách chính là không được sử dụng kiếm khí trừ khi đủ tự tin để áp chế kẻ địch.

Lý Kỳ Sinh đang chìm trong sợ hãi nên mới phớt lờ đi quy luật đó và thi triển kiếm khí.

Những thích khách khi mất đi bình tĩnh không hề đáng sợ.

Lý Kỳ Sinh vốn không phải là mối đe dọa của Phiêu Nguyệt. Nay hắn lại còn thi triển kiếm khí thì mức độ đe dọa của hắn đối với Phiêu Nguyệt càng giảm sút mạnh.

Rầm!

Bỗng có tiếng động lớn phát ra.

Thân thể của Lý Kỳ Sinh ngay lập tức bị đẩy lùi về phía sau.

Phiêu Nguyệt đã thi triển Phá Ngọc.

Nhưng Phiêu Nguyệt đã điều chỉnh sức lực nên đòn tấn công đó sẽ không lấy mạng Lý Kỳ Sinh.

“Khực!”

Lý Kỳ Sinh rên rỉ rồi lăn lộn trên nền đất.

Nhưng rồi hắn cũng nhanh chóng đứng dậy và giữ thăng bằng như một thích khách thực thụ. Nhưng tiếc thay thứ chào đón hắn là cú đá không có chút thương tiếc của Phiêu Nguyệt.

Bùm!

Lý Kỳ Sinh lại bị đá bay về phía sau cùng với một âm thanh chấn động.

Gương mặt của hắn trở nên trắng bệch.

Đó là minh chứng cho việc bên trong nội tạng của hắn đã bị tổn thương.

Hắn cố gắng giữ thăng bằng ở trong không trung.

Phập!

Ngay lúc đó, cảm giác đau nhức ở tứ chi truyền tới,

Lý Kỳ Sinh mở to mắt.

Một sợi ngân ty khó có thể phân biệt bằng mắt thường đang xuyên qua tứ chi của hắn ta.

Đó chính là Thu Hồn Ti của Phiêu Nguyệt.

Lý Kỳ Sinh cố gắng cựa quậy để thoát khỏi Thu Hồn Ti nhưng vô ích.

Hắn lúc này chẳng khác gì một con côn trùng đã bị mắc vào mạng nhện.

‘Thứ này là gì thế?’

Cổ họng của hắn như nghẹn lại.

Thu Hồn Ti đang lặng lẽ siết chặt cổ của hắn.

Chỉ cần Phiêu Nguyệt ngoắc tay một cái, cổ của hắn sẽ lìa khỏi cơ thể.

Gương mặt của Lý Kỳ Sinh nhuốm màu tuyệt vọng.

Chỉ đến lúc này hắn mới nhận ra khoảng cách giữa hắn và Phiêu Nguyệt quá lớn.

Lý Kỳ Sinh nổi da gà, toàn thân co quắp lại.

Đối phương là một nỗi tuyệt vọng mà hắn không thể căng đáng được.

Một người không bao giờ có thể bị đánh bại ngay khi có mười người như hắn hiệp lực.

Hắn chưa bao giờ gặp ai hợp với biệt danh Tử Thần như vậy.

‘Tử... Thần!’

Lý Kỳ Sinh nhắm mắt lại một lúc.

Khi hắn mở mắt ra, chỉ có một thứ cảm xúc duy nhất đang quay cuồng trong mắt của hắn.

Đó chính là sợ hãi.

Phiêu Nguyệt thu Thu Hồn Ti về.

Lý Kỳ Sinh ngay lập tức cúi rạp trước mặt Phiêu Nguyệt.

“Thuộc hạ xin đi theo phục tùng cho người bằng cả trái tim này.”

“Vậy là người sẽ làm theo lệnh của ta sao?”

“Vâng. Lý Kỳ Sinh này sẽ hết lòng đi theo ngài.”

“Được. Ta chấp nhận.”

“Đa tạ ngài.”

Rầm!

Lý Kỳ Sinh tự đập đầu xuống đất mà không có chút do dự.

Trán của hắn nứt ra khiến máu chảy không ngừng, nhưng Lý Kỳ Sinh hoàn toàn không cảm thấy đau.

Phiêu Nguyệt là một đối thủ mà hắn không dám đối địch.

Nếu không thể đối đầu với Phiêu Nguyệt thì tốt hơn hết hẳn vẫn nên về dưới trướng của Phiêu Nguyệt. Đó cũng chính là cách duy nhất để Bạch Nguyệt Đoàn vẫn có thể sinh tồn.

Nếu người khác nói muốn thống nhất Sát Môn thì hẳn sẽ cười một cách khinh bỉ. Nhưng với một người có sức mạnh như Phiêu Nguyệt thì Lý Kỳ Sinh tin là có thể.

Điều đó có nghĩa là không một Sát Môn nào dám chống lại Phiêu Nguyệt trong thiên hạ này.

‘Vậy là Bách Quỷ Liên Chủ cũng phải cúi đầu trước ngài ấy sao?’

Bách Quỷ Liên Chủ dương danh thiên hạ cũng phải cúi đầu trước mặt người này.

Vậy nên hẳn không có gì cảm thấy xấu hổ khi cũng cúi đầu trước Phiêu Nguyệt cả.

Phiêu Nguyệt nói.

“Bạch Nguyệt Đoàn sẽ không nhận bất kỳ ủy thác nào cho đến khi ta ra lệnh.”

“Tuân lệnh. Thuộc hạ sẽ gọi tất cả người về.”

“Ủy thác của Ngân Liên Hội và Kim Thiên Hội lại càng không nhận.”

“Rõ!”

Nếu không thể sát hành thì tổn thất mà bọn họ nhận lại là không hề nhỏ.

Nhưng Lý Kỳ Sinh vẫn trả lời mà không có chút do dự.

Bởi vì đối phương là tuyệt đối võ giả muốn thống nhất toàn bộ Sát Môn.

Vậy nên dẫu có bị tổn hại đến mấy thì hẳn cũng phải tuân theo lệnh.

“Sau này ta sẽ liên lạc với người sau.”

Đó là những lời cuối cùng của Phiêu Nguyệt. Sau đó Phiêu Nguyệt cùng Hồng Lệ Tuyết đột nhiên biến mất.

“Phù!”

Đến lúc này Lý Kỳ Sinh mới có thể thở phào nhẹ nhõm.
Hắn vội vàng chạy đến các túp lều ở đảo.
Bởi vì hắn lo lắng cho an nguy của các thành viên còn lại
trong Bạch Nguyệt Đoàn.
May mắn thay, bọn họ chỉ bị bắt tỉnh, không có ai mất mạng.
Chỉ có khoảng một hai người bị thương.
Trên người họ tỏa ra mùi máu tanh nồng nặc ở trên người
Phiêu Nguyệt.
Chân của Lý Kỳ Sinh lúc này đã không còn sức, hắn yếu ớt
ngồi phịch xuống sàn rồi lằm bằm.
“Đấng chí tôn của Sát Môn đã xuất hiện rồi.”

519

Có habzfczki người xuyên qua con sông có nước đang chảy
xiết sau đó leo lên Vận Mã Độ Giang Thuyền.
Đó chính là Phiêu Nguyệt và Hồng Lệ Tuyết.
“Hai người vất vả rồi.”
Sát Lão đang đứng đợi sẵn.
Ông đưa cho Hồng Lệ Tuyết một chiếc khăn. Hồng Lệ Tuyết
nhận lấy khăn và lau khô mái tóc ướt của mình.
“Đa tạ.”
“Có gì đâu mà phải đa tạ chứ. Mọi chuyện ổn thỏa cả chứ?”
“Ông nghĩ sao?”
“Hắn là rất ổn thỏa nên hai người mới có thể quay về đây.”
“Đúng vậy. Đoàn chủ Bạch Nguyệt Đoàn đã thề sẽ trung thành
với huynh ấy rồi.”
“Quả nhiên mọi chuyện vẫn diễn ra tốt đẹp.”²
Sát Lão gật gù như thể mọi chuyện đã nằm trong dự đoán của
ông.

Hồng Lệ Tuyết nói.

“Chưa gì đã có hai Sát Môn đã thề trung thành với huynh ấy rồi.”

“Sắp tới sẽ tăng nhanh lên thôi. Vì không có nơi nào trong số Sát Môn đang tập trung tại Bà Dương Hồ có thể chống lại huynh ấy cả.”

“Ta cũng nghĩ thế.”

Hồng Lệ Tuyết gật đầu.

Tu vi võ công của Phiêu Nguyệt mạnh đến đâu nàng là người rõ nhất. Nhưng để chinh phục những Sát Môn lại là một vấn đề khác.

Bản thân nàng cũng nằm trong Sát Môn, vậy nên nàng biết những thích khách có lòng tự tôn cao đến mức nào.

Để khuất phục được họ không phải là một chuyện dễ dàng.

Thích khách giống như một chiếc lò xo, càng ép xuống, nó bật lại càng mạnh. Nhưng Phiêu Nguyệt đã trấn áp bọn họ bằng một sức mạnh cường mãnh đến mức những người đó không thể phản kháng lại được.

Nhìn Phiêu Nguyệt nàng mới nhận ra.

Đối phương có thể phản kháng khi sự chênh lệch về võ công không lớn. Nếu độ chênh lệch quá lớn, thì đối phương đến cả phản kháng cũng không dám làm.

Đó là những gì nàng có thể thấy ở Phiêu Nguyệt.¹

Kết quả là Lý Kỳ Sinh đầu hàng và thề sẽ trung thành với Phiêu Nguyệt.

Lý Kỳ Sinh là một nam nhân có ý chí mạnh mẽ, đến cả Bách Quỷ Liên y cũng không nhượng bộ, vậy mà cuối cùng, y lại quỳ gối trước Phiêu Nguyệt.

Chủ nhân của những Sát Môn khác không có ý chí mạnh mẽ như Lý Kỳ Sinh. Ít nhất thì theo thông tin mà Sát Lão và Bách Quỷ Liên điều tra thì là như vậy.

Vậy nên Phiêu Nguyệt có thể khuất phục bọn họ một cách dễ dàng.

Xèo xèo!

Hơi nước bốc lên từ người Phiêu Nguyệt.

Hắn đã dùng nội công để làm khô những hơi nước dính trên cơ thể.

Phiêu Nguyệt trở nên khô ráo trong tích tắc.

Hắn nhìn quanh boong thuyền rồi hỏi.

“Mấy đứa nhỏ đâu rồi?”

“Tất cả đều đã vào phòng nghỉ ngơi rồi. Để ta gọi chúng nhé?”

“Không cần đâu.”

“Ngài không bị thương ở chỗ nào đấy chứ?”

“Không có!”

“Cũng đúng, chí tôn sao có thể bị một kẻ như Lý Kỳ Sinh đả thương cho được.”⁸

“Chí tôn?”

“Chẳng phải ngài sắp trở thành Sát Môn Chí Tôn đấy sao? Vậy nên ta mới nói ngài là chí tôn đấy.”

“Ông cũng sẽ thề trung thành với ta chứ?”

“Cô ấy đang trừng mắt với ta kia, liệu làm vậy có được không?”

Phiêu Nguyệt quay đầu nhìn về Hồng Lệ Tuyết.

Quả như Sát Lão nói, Hồng Lệ Tuyết đang trừng mắt lên, hằn học nhìn vào Sát Lão.

Sát Lão phì cười.

“Thực ra là khi Liên chủ tỏ thái độ như thế thì tức là Liên chủ đang rất thích đấy.”

“Tại sao thế?”

“Bởi vì Liên chủ có làm được gì ngoài việc đó đâu.”

“Ông nói như thế có sao không?”

“Sự thật cả mà.”⁶

Sát Lão nhún vai.

Gương mặt của Hồng Lệ Tuyết trở nên đỏ bừng.

Tưởng rằng nàng có thể nổi điên bất cứ lúc nào, nhưng ngạc nhiên thay, nàng lại nghiêng răng chịu đựng thay vì nổi xung lên.

Sát Lão mỉm cười rồi nói.

“Có lẽ về mặt sát pháp thì sẽ có rất ít người bị Liên chủ đánh bại ở Bách Quỷ Liên. Nhưng sức mạnh cá nhân và khả năng dẫn dắt một tổ chức là hai việc hoàn toàn khác nhau. Liên chủ tiền nhiệm võ công cũng cao cường, nhưng có thể thấy liên chủ sở hữu khả năng lãnh đạo của ngài ấy rất vượt trội. Tất nhiên, vì đưa ra lựa chọn sai lầm nên mới dẫn đến hỗn loạn trong thiên hạ. Nhưng không ai có thể dẫn dắt một tổ chức lớn như Bách Quỷ Liên bằng ngài ấy cả. Đến mức những người cảm thấy bất mãn với ngài ấy cũng chọn cách im lặng.”

“Đến mức như vậy luôn sao?”

“Vâng! Bách Quỷ Liên lớn mạnh đến mức này cũng nhờ vào năng lực của ngài ấy. Nhưng có lẽ vì mãi tập trung vào việc điều hành Bách Quỷ Liên nên ngài ấy đã bỏ bê việc rèn luyện bản thân. Vì vậy nên ngài ấy mới chết dưới tay của Liên chủ đương nhiệm.”

“Có lẽ ông ta không ngờ rằng có người dám chống lại quyền uy của mình. Vậy nên ông ta mới bỏ bê việc tu luyện.”

“Chính xác.”

Sát Lão cảm thán.

Sự thật này chỉ cần nghĩ một chút là ai cũng có thể biết. Nhưng Sát Lão lại cảm thán như thế này âu cũng muốn lấy lòng Phiêu Nguyệt.⁸

“Tân Liên chủ chắc chắn đã đạt đến tầm cao của một thích khách. Vì vậy nên mới có thể giết được Liên chủ tiền nhiệm, nhưng năng lực quản lý Bách Quỷ Liên của Tân Liên chủ có vẻ không ổn lắm. Có lẽ Tân Liên chủ cũng cảm nhận được điều đó. Rằng cô ấy không đủ năng lực để điều hành Bách Quỷ Liên. Vậy nên Tân Liên chủ mới bỏ lại Bách Quỷ Liên phía sau và lөө đөө theo sau Phiêu đại hiệp như thế này.”

“Quá đáng thật đó! Ai lөө đөө đi theo ai cơ chứ.”

Hồng Lệ Tuyết hét lên nhưng Sát Lão không quan tâm đến nàng mà vẫn tiếp tục nói.

“Nhiều người chọn cách quay lưng lại khi gặp phải tình huống mà họ không thể xử lý được. Giống như Tân Liên chủ đang la hét lên ở đằng kia vậy.”

“Thì sao?”

“Ta muốn Phiêu đại hiệp, à không, chí tôn nghĩ về việc đảm nhận vị trí Liên chủ Bách Quỷ Liên. Nếu để Bách Quỷ Liên cho Tân Liên chủ chăm sóc thì chắc chắn một ngày nào đó Bách Quỷ Liên sẽ bị hủy hoại. Trước lúc đó thì phải tìm chủ nhân mới cho Bách Quỷ Liên mới được.”

“Vị trí của Bách Quỷ Liên Chủ vô giá trị như vậy sao? Có thể chuyển từ người này qua người khác như vậy ư.”

“Dù vậy thì bọn ta vẫn phải tiếp tục. Và theo kinh nghiệm của ta, đi ngược lại dòng chảy của thời đại không phải lựa chọn sáng suốt. Khi thời gian thay đổi, các tổ chức cũng phải thay đổi. Phải làm như vậy thì chúng ta mới có thể tồn tại mà không bị đào thải được.”

“Hừm!”

“Chẳng phải đại hiệp đã quyết định trở thành Sát Môn Chí Tôn rồi sao? Thay vì duy trì mối quan hệ với Bách Quỷ Liên thì hãy thu nhận họ làm thuộc hạ đi. Điều đó cũng có lợi cho chí tôn mà.”

Sát Lão nói một cách chắc nịch.¹

Phiêu Nguyệt nhìn về Hồng Lệ Tuyết.

“Nàng nghĩ sao?”

“Chuyện gì?”

“Suy nghĩ của nàng về vấn đề này?”

“Ta nghĩ ông ấy nói không sai.”

“Tức là nàng đồng ý.”

“Vâng!”

Hồng Lệ Tuyết ngoan ngoãn đáp lời.

Mặc dù không thể hiện ra ngoài, nhưng nàng thực sự hối hận thì đã giết Liên chủ tiền nhiệm. Bởi vì có quá nhiều thứ phải lo lắng.

Điều khiến nàng đau đầu hơn cả chính là Thập Huyết Sát.

Nàng cũng từng nằm trong Thập Huyết Sát nên nàng rất rõ lòng tự trọng của bọn họ cao đến mức nào.

Họ miễn cưỡng phục tùng Hồng Lệ Tuyết.

Nhưng không phải họ bất tuân lệnh một cách công khai mà họ bày tỏ sự bất mãn thông qua nhiều cách khác nhau.

Bọn họ từ chối Hồng Lệ Tuyết khéo léo và tài tình, rất giống với cách thức của một thích khách.

Vì vậy nên Hồng Lệ Tuyết đã rất đau đầu trong những ngày qua.

Sát Lão nói rằng nàng phải gây dựng lại mối quan hệ giữa họ bằng mọi giá, nhưng đó là việc không hề dễ dàng.

Giả như nàng vẫn còn nằm trong Thập Huyết Sát.

Đi vòng quanh với Phiêu Nguyệt làm nàng nhớ lại ngày xưa.

Khi đó, nàng vẫn chưa bị áp lực và trách nhiệm đè nặng như bây giờ.

Hồng Lệ Tuyết liếc nhìn Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt đứng đó, nhìn chăm chăm xuống Trường Giang.

Nàng không biết Phiêu Nguyệt đang nghĩ gì cả.

Cả Hồng Lệ Tuyết và Sát Lão đều không dám can thiệp vào suy nghĩ của Phiêu Nguyệt.

Sự im lặng kéo dài.

Bầu không khí cũng trở nên nặng nề hơn.

“A?”

Đào Diễm Sơn và Ân Diệu đang chuẩn bị đến gần thì phải ngừng lại vì bị giật mình bởi bầu không khí nặng nề.

Bọn họ không biết đã có chuyện gì xảy ra, nhưng bọn họ cảm thấy rằng họ không nên can thiệp vào lúc này.

Phiêu Nguyệt cuối cùng cũng mở miệng sau một hồi im lặng.

“Ta phải làm gì để trở thành Bách Quỷ Liên Chủ?”

“Rất đơn giản.”

“Làm thế nào?”

“Áp chế Liên chủ đương nhiệm bằng vũ lực là được.”

“Như vậy có được không?”

“Được! Vì Liên chủ đương nhiệm cũng dùng cách đó. Về cơ bản thì chủ nhân của Bách Quỷ Liên là người mạnh nhất.”

“Nhưng ta không phải thành viên của Bách Quỷ Liên.”

“Chí tôn chẳng phải là Tử Thần sao? Trong thế giới của thích khách, không có ai vượt qua được biệt danh ấy đâu. Ít nhất thì ở giang hồ hiện tại.”

Phiêu Nguyệt là người duy nhất trong giang hồ được phép gắn chữ “Thần” trong biệt danh của mình.

Cái tên ấy được rất nhiều võ giả trong giang hồ này gọi tên chỉ không phải chỉ có một vài người.

Điều đó có nghĩa là những nhân sĩ trong giang hồ đã thừa nhận Phiêu Nguyệt đã đạt đến cảnh giới như thần với tư cách là một thích khách.

Đặc biệt là đối với những thích khách của Sát Môn, sức nặng của từ “Tử Thần” lớn đến mức bọn họ không thể nào diễn tả thành lời.

Phiêu Nguyệt nhìn Hồng Lệ Tuyết.

“Ta sẽ đảm nhận vị trí Bách Quỷ Liên Chủ.”

“Ta sẽ không giao nó cho ai một cách quá dễ dàng. Chàng biết chứ?”

“Ta biết.”

Phiêu Nguyệt gật đầu.

Công tư phân minh.

Hồng Lệ Tuyết giành được vị trí này bằng sức mạnh của nàng thì Phiêu Nguyệt cũng phải làm như vậy. Nếu không, những

thích khách của Bách Quỷ Liên sẽ không công nhận Phiêu Nguyệt.

Sát Lão nói.

“Đi thêm một chút nữa là sẽ có một bến thuyền nhỏ. Sẽ mất khoảng nửa canh giờ để dỡ và bốc hàng lên ở đó.”

“Thế là đủ rồi.”

Phiêu Nguyệt gật đầu.

Vẻ mặt của Hồng Lệ Tuyết trở nên sắc lạnh trong chớp mắt.

“Chàng chắc chứ? Ta sẽ làm dùng toàn lực đấy. Nếu không muốn mất thể diện thì đừng có mà nhân nhượng.”

“Được.”

“Vậy hẹn gặp lại chàng. Giờ ta phải đi chuẩn bị đây.”

Đây là một cuộc giao chiến với Phiêu Nguyệt.

Nàng đã từng xung đột với Phiêu Nguyệt vài lần nhưng chưa lần nào nàng quyết liệt đến cùng cả.

Nàng chỉ kích động Phiêu Nguyệt một cách vừa phải.

Nhưng bây giờ thì khác.

Nàng cố tỏ vẻ thản nhiên nhất có thể, nhưng tinh thần chiến đấu đang sôi sục trong lòng của nàng.

Hồng Lệ Tuyết vào phòng để chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc giao chiến.

Một lúc sau, bọn họ đã đến bến thuyền như lời Sát Lão nói.

Khoảnh khắc Vạn Mã Độ Giang Thuyền thả neo cũng chính là lúc Phiêu Nguyệt, Hồng Lệ Tuyết và Sát Lão xuống thuyền.

Đào Diễm Sơn cùng những người khác cũng muốn đi theo nhưng bọn họ không thể vì bầu không khí quá đỗi nghiêm trọng.

Dù họ có mối quan hệ thân hữu với Phiêu Nguyệt đến mức nào thì bọn họ cũng không thể can thiệp vào chuyện của Bách Quỷ Liên được.

Nam Thần Vũ lo lắng nhìn về phía cánh đồng lau sậy nơi Phiêu Nguyệt và Hồng Lệ Tuyết vừa mới biến mất.

Đào Diễm Sơn choàng tay qua vai Nam Thần Vũ rồi nói.

“Sẽ ổn thôi.”

“Sẽ không có ai bị thương chứ?”

“Không có đâu.”

“Phù!”

“Không cần phải lo đâu. Chúng ta chỉ cần tin vào huynh là được. Giống như từ trước đến nay.”

Nam Thần Vũ gật đầu trước những lời nói tự tin của Đào Diễm Sơn.

Ân Diệu nhìn về cánh đồng lau sậy rộng lớn với ánh mắt chùng xuống.

Lau sậy mọc cao đến nỗi không thể thấy được người ở bên trong đó.

Xào xạc!

Gió nổi lên, cánh đồng lau sậy lắc lư như những cơn sóng.

Ân Diệu không có tâm trạng để chiêm ngưỡng được cảnh tượng rục rờ như thế này.

Bởi vì Ân Diệu biết phía sau khung cảnh tuyệt đẹp đó là một cuộc chiến đẫm máu.

Phiêu Nguyệt và Hồng Lệ Tuyết đều là những thích khách tối thượng của giang hồ.

Họ là những con người được huấn luyện để không rên đau ngay cả khi cơ thể của họ bị thương nặng.

Dẫu có bị chặt đi một cánh tay bọn họ vẫn sẽ không kêu la.

Giây phút cầm lấy thanh kiếm cũng chính là lúc bọn họ sẽ tham chiến một cách thầm lặng.

Hai người họ đã được nuôi dưỡng theo một cách như vậy.

Chắc chắn đằng sau cánh đồng không thể nghe thấy gì ngoài tiếng gió ấy đang diễn ra một cuộc chiến khốc liệt.

Dường như Ân Diệu có thể nghe thấy tiếng kiếm sắc lẹm hòa vào trong gió.

Rồi một lúc sau, gió ngừng thổi, cánh đồng lau sậy cũng chìm vào im lặng.

Ân Diệu linh cảm mọi chuyện đã kết thúc.

Bất kể kết quả có ra sao thì cuộc đối đầu của hai người cũng đã chấm dứt.

Ân Diệu nhảy ra xuống con thuyền rồi lao về cánh đồng lau sậy.

“Ồ?”

“Chờ bọn ta với.”

Đào Diễm Sơn cùng Nam Thần Vũ cũng giật mình chạy theo Ân Diệu.

Cả ba băng qua cánh đồng lau sậy rồi tiến sâu vào trong.

Phía sau cánh đồng là một bãi đất rộng lớn.

Hồng Lệ Tuyết và Sát Lão đang cúi đầu.

Phía sau họ là toàn bộ thành viên của Hắc Sát Đội đang quỳ một bên gối.

Bọn họ đang hướng về một nam nhân.

Hướng về Phiêu Nguyệt đang đứng một mình trơ trọi giữa cánh đồng lau sậy.

“Tham kiến chí tôn.”

Giọng nói của Hắc Sát Đội vang vọng khắp cả một vùng.

520

Một âm thanh không quá lớn, cũng không hề nhỏ.

Một âm thanh hòa vào tiếng gió thổi, nếu không lắng nghe kỹ thì sẽ không thể nào nhận ra. Nhưng Đào Diễm Sơn và những người khác không khỏi rung mình khi nghe thấy âm thanh đó.

Toàn thân nổi da gà, các đầu ngón tay đều bị tê cứng lại.

Ba mươi người của Hắc Sát Đội không đơn thuần chỉ là thích khách.

Họ là lực lượng sau cùng được cử ra để chi viện cho nhóm thích khách Bách Quỷ Liên.

Những Sát Quỷ một lòng nguyện trung thành với Liên chủ. Họ không bao giờ hàm hồ nhận bừa hai chữ Chí Tôn với kẻ khác.

Thậm chí ngay cả đối với Liên chủ tiền nhiệm họ cũng không coi đó là Chí Tôn. Những người như vậy lại đang nhìn Phiêu Nguyệt và gọi lên hai chữ Chí Tôn.

Vì Phiêu Nguyệt đã làm cho tất cả những người ở đây phải há hốc mồm.

Ngay cả Hồng Lệ Tuyết người đã giết chết Liên Chủ cũng chưa làm cho Phiêu Nguyệt cần phải sử dụng nhiều sức.

Vậy mà trong quá trình đó sát pháp của Phiêu Nguyệt đã khiến cho Hắc Sát Đội phải rùng mình.

Họ cũng là thích khách.

Đương nhiên là họ có thể cảm nhận được sát pháp của Phiêu Nguyệt tuyệt đỉnh đến mức nào.

Một cảnh giới mà ngay cả trong mơ họ cũng chẳng bao giờ đạt được.

Sát pháp của Phiêu Nguyệt dường như đã khai nhãn cho họ.

Không phải ngẫu nhiên mà tất cả bọn họ đều run run đôi vai, ngay lập tức quỳ một gối xuống trước mặt Phiêu Nguyệt.

Sát Lão cũng vậy.

Sát Lão nhìn Phiêu Nguyệt với vẻ mặt cảm kích.

“Cuối cùng thì Sát Môn Chí Tôn.....”

Đây không chỉ đơn thuần là Chí Tôn của Bách Quỷ Liên.

Mà là Chí Tôn của mọi Sát Môn trên thiên hạ này.

“Không thể ngờ được trên cõi đời này có một ngày ta có thể nhìn thấy một đấng Chí Tôn, người sẽ hợp nhất tất cả Sát Môn trong thiên hạ.....”

Phiêu Nguyệt vẫn chưa hợp nhất tất cả Sát Môn trong thiên hạ này.

Tính cả Bách Quỷ Liên thì hẳn chỉ nắm quyền ba Sát Môn. Vì vậy ông lại càng hài lòng hơn.

Bởi vì ông có thể dõi theo bước đi của hắn từ những ngày đầu.

Bản thân ông chẳng biết sẽ còn sống được bao nhiêu lâu nữa?

Nhưng đến bây giờ ông nghĩ rằng ông đã sống đủ rồi, phần đời còn lại ông không còn luyện tiếm gì nữa.

Nếu có một điều ước cuối cùng, ông mong muốn được chứng kiến sự ra đời của một đấng Chí Tôn.

Rầm!

Sát Lão quỳ xuống, cúi đầu.

“Tại hạ, Sát Lão, rất hân hạnh được diện kiến Sát Môn Chí Tôn, người sẽ trị vì mọi Sát Môn sau này. Bất cứ khi nào, bất cứ nơi đâu, chỉ cần Chí Tôn ra lệnh, ta sẽ nhảy vào kể cả đó có là ngọn lửa đỏ bừng. Chỉ cần Người ra lệnh là đủ!”

“Xin hãy ra lệnh! Thưa Chí Tôn!”

Hắc Sát Đội làm theo Sát Lão, cúi rạp đầu và đồng thanh hô to.

Khi giọng nói của họ vang lên, cánh đồng lau lại một lần nữa ngã nghiêng.

Hồng Lệ Tuyết nói.

“Huynh mau nói gì đi.”

Mãi đến lúc đó, Phiêu Nguyệt mới nhìn Hắc Ám Đội.

Những thích khách lạnh lùng, ít khi biểu lộ cảm xúc của bản thân, nay lại đang nhìn Phiêu Nguyệt với ánh mắt rực cháy nhiệt huyết.

Những người này kể từ giờ sẽ trở thành thuộc hạ của hắn.

Như lời Hồng Lệ Tuyết vừa bảo, Phiêu Nguyệt cần phải lên tiếng.

“Được rồi, ta sẽ trọng dụng tất cả mọi người ở đây.”

Phiêu Nguyệt nói đơn giản mà không cần lời hoa mỹ nào.
Nhưng ngược lại, Hắc Sát Đội lại vô cùng kích động.

Điều họ cảm thấy được trong lời nói của Phiêu Nguyệt chính là sự chân thành.

“Hắc Sát Đội nguyện một lòng phục vụ Ngài!”

Phiêu Nguyệt gật đầu, phẩy tay. Ngay sau đó, ba mươi người của Hắc Sát Đội biến mất không để lại một dấu vết gì.

Họ cố gắng ẩn nấu để hộ tống Liên chủ như trước đây họ vẫn thường làm.

Sát Lão đứng dậy và tiến lại gần Phiêu Nguyệt.

“Ta đã tạ Ngài khi đã trở thành Liên chủ của Bách Quỷ Liên. Ta cũng sẽ một lòng ủng hộ Ngài.”

“Bách Quỷ Liên vẫn sẽ do Sát Lão điều hành như trước đây, chỉ cần báo cáo cho ta những việc quan trọng.”

“Tuân lệnh.”

Sát Lão kính cẩn đáp lời.

Hồng Lệ Tuyết vừa nói vừa đan hai tay vào nhau.

“Vậy thì ta sẽ quay về Thập Huyết Sát.”

Nàng nói, vẻ mặt hài lòng.

Nàng đã vui vẻ trở lại, vì gánh nặng trên vai nàng mang bấy lâu nay đã được trút bỏ.

Đào Diễm Sơn, Ân Diệu và Nam Thần Vũ tiến đến phía họ.

“Cả hai người đều ổn cả chứ?”

Trên thực tế, câu hỏi của Đào Diễm Sơn nhằm về Hồng Lệ Tuyết hơn là Phiêu Nguyệt.

Hồng Lệ Tuyết nhún vai.

Điều đó có nghĩa là nàng vẫn ổn.

Phải đến lúc đó, Đào Diễm Sơn mới thở phào nhẹ nhõm.

Hồng Lệ Tuyết cứ thế nhìn ba người họ và mỉm cười.

Phiêu Nguyệt và tất cả mọi người quay trở lại Vận Mã Độ Giang Thuyền.

Vận Mã Độ Giang Thuyền mới đó mà đã chuẩn bị hành lý xong xuôi và chuẩn bị rời bến.

Như thể đợi họ quay trở về, đến lúc này Vận Mã Độ Giang Thuyền mới xuất phát.

Tuy Phiêu Nguyệt trở thành Liên chủ mới của Bách Quỷ Liên, nhưng mọi thứ vẫn vậy, chẳng có gì thay đổi.

Phiêu Nguyệt vẫn là Phiêu Nguyệt, những người khác đối xử với hắn vẫn như xưa. Chỉ duy nhất một điều là thái độ của Sát Lão với Phiêu Nguyệt đã kính cẩn hơn xưa.

Ông đứng bên cạnh Phiêu Nguyệt và báo cáo thông tin về Bách Quỷ Liên.

Ông báo cáo tình hình về toàn lực, ngân lượng, an gia và những người đã giúp đỡ ông trong khoảng thời gian vừa rồi.

Cho dù Phiêu Nguyệt không trực tiếp điều hành Bách Quỷ Liên thì đây là những thông tin mà hắn buộc phải nắm.

Phiêu Nguyệt im lặng lắng nghe Sát Lão nói.

Sát Lão thao thao bất tuyệt đến phải nửa ngày.

“Đó là tất cả những gì ta muốn trình bày.”

Sát Lão vừa lau mồ hôi trên trán vừa nói.

“Lão vất vả rồi.”

“Không đâu ạ. Đó là việc đương nhiên tại hạ phải làm rồi.”

“Báo cáo nửa ngày không phải ai cũng làm được đâu.”

“Đây là việc mà thuộc hạ rất sẵn lòng. Chí Tôn không cần phải bận tâm đâu.”

Nụ cười thoáng nở trên gương mặt Sát Lão.

Ngay lúc đó.

Bíp bip!

Tiếng còi đột nhiên vang lên inh ỏi.

Cả Sát Lão cùng Hồng Lệ Tuyết cứng đờ mặt.

Bởi vì đó là tín hiệu mà Hắc Sát Đội gửi đến. Sát Lão nói.

“Đây là tiếng còi hiệu báo đang có một con thuyền ở phía trước.”

“Thuyền sao?”

“Hắc Sát Đội thường không phản ứng đến mức này nếu như phía trước là một con thuyền bình thường. Có lẽ đó là con thuyền liên quan đến môn phái hoặc một thế lực hùng mạnh nào đó trong giang hồ.”

“Chắc là con thuyền có liên quan đến Kim Thiên Hội hoặc Ngân Liên Hội.”

“Vậy giờ ta phải làm gì đây?”

“Trước tiên hãy quan sát rồi quyết định sau.”

“Được rồi.”

Tình hình ra sao vẫn chưa thể nắm chắc.

Trước tiên phải biết lý do tại sao con thuyền này lại tiếp cận.

Phiêu Nguyệt khoanh tay và nhìn về phía trước.

Khoảng một phút sau, hần trông thấy một con thuyền lớn đang tiến về từ hướng ngược lại.

Đây là một con thuyền lớn, toàn thân phủ một màu đen tuyền như một con cá voi đen khổng lồ.

Chỉ nhìn thoáng qua cũng đủ biết đây là một con thuyền không hề bình thường.

Đây là một con thuyền mà trên dòng sông có mạch chảy chậm rãi như Trường Giang thì không bao giờ có thể xuất hiện được.

“Là hải thuyền sao?”

“Đúng vậy. Một con thuyền với cấu tạo tối ưu để có thể vượt qua những ngọn sóng cao giữa biển khơi.”

“Quả nhiên là một con thuyền chỉ chuyên hoạt động trên biển.”

“Đúng là vậy.”

Phiêu Nguyệt nhắm khẽ đôi mắt.

Theo như hần biết thì chỉ có hai môn phái có thể đem hải thuyền đến con sông Trường Giang này.

Một là Hữu Linh Thuyền Đoàn và hai là Võ Kiếm Liên, bá vương của Nam Hải.

Người lãnh đạo Hữu Linh Thuyền Đoàn là Cao Nhật Nguyên, hậu duệ của Tân Nguyệt Trang.

Nếu kẻ đó là Cao Nhật Nguyên, quả thật là hắn ta có thù oán với Phiêu Nguyệt. Nhưng nếu hắn đang truy lùng thì Phiêu Nguyệt sẽ nhận ra ngay.

Trên hết, nếu hắn ta di chuyển, thì toàn bộ Hữu Linh Thuyền Đoàn sẽ phải đi sau phục tùng hắn, chẳng có lý do gì mà hắn chỉ cử một con thuyền đến đây cả.

“Có vẻ như đó là thuyền của Võ Kiếm Liên

“Tại hạ cũng nghĩ vậy. Có lẽ Võ Kiếm Liên đã cử thuyền đến vì La Sát Đội. Ngài dự tính sẽ làm gì?”

“Trước tiên chắc phải chạm mặt nhau rồi. Đang ở giữa sông nên cũng khó lòng tránh được.”

“Được rồi.”

Vận Mã Độ Giang Thuyền là một con thuyền được đóng chắc chắn dành riêng cho việc chuyên chở hành lý, ngựa và xe thồ. Tuy rất thích hợp để di chuyển trên sông, nhưng tốc độ lại rất chậm nên khó lòng mà tránh được.

Thay vì hành động vội vàng, hắn muốn chạm mặt để tìm hiểu ý đồ của đối phương là gì.

Con thuyền của Võ Kiếm Liên từ từ tiếp cận con thuyền nơi có Phiêu Nguyệt đứng trước mũi thuyền.

Mọi thứ đã rõ ràng, mục tiêu của họ chính là Vận Mã Độ Giang Thuyền.

Con thuyền của Võ Kiếm Liên tiếp cận gần đến mức như muốn dính chặt lấy Vận Mã Độ Giang Thuyền.

“Gì vậy?”

“Tại sao lại như vậy?”

Các hành khách trên thuyền bắt đầu run rẩy vì bất an.

Họ lo lắng không biết rằng có phải mình đang đụng độ bọn cướp ngay giữa dòng sông Trường Giang hay không.

Rầm!

Cuối cùng thì con thuyền của Võ Kiếm Liên cũng đã đụng vào Vận Mã Độ Giang Thuyền.

Thân Vận Mã Độ Giang Thuyền kêu ầm lên một tiếng như muốn vỡ tung ra.

“Mau qua đây.”

Những võ giả trên thuyền Võ Kiếm Liên nghe theo mệnh lệnh của một ai đó, liền lập tức ập sang Vận Mã Độ Giang Thuyền.

“Không, không được. Các người đang làm gì vậy?”

Thuyền trưởng Vận Mã Độ Giang Thuyền phản đối mạnh mẽ.

Mặc dù bản thân rất sợ những võ giả chốn giang hồ, nhưng với tư cách là thuyền trưởng của Vận Mã Độ Giang Thuyền, y cần có trách nhiệm bảo vệ hành khách của mình.

Nhưng y không thể phản kháng.

Bụp!

“Khắc!”

Đáp trả sự ngăn cản của thuyền trưởng đó là màn bạo lực đến tàn bạo. Một trong những tên võ giả vừa bước sang Vận Mã Độ Giang Thuyền ngay lập tức giơ chân đá vị thuyền trưởng. Y quay cuồng, rồi bị văng xa ra bên mạn thuyền.

“Một tên thuyền trưởng tầm thường mà dám cản trở chuyện của bọn ta sao.....”

Tên võ giả vừa đá thuyền trưởng một cú, sát khí trào dâng.

Y nhìn xung quanh những người trên boong thuyền với ánh mắt lạnh lùng.

Các hành khách còn lại đều cúi đầu trước sát khí đằng đằng của y.

Nhưng người bình thường đều không dám nhìn vào ánh mắt hung bạo đó.

Dưới sự hộ tống của những tên võ giả đã qua thuyền trước đó, cuối cùng một nữ nhân cũng bước chân đến Vận Mã Độ Giang Thuyền.

Vị nữ nhân tỏa ra luồng khí lạnh lùng áp đảo tất cả mọi thứ xung quanh ấy là Nghiêm Sở Tổ.

Nghiêm Sở Tổ nhìn quanh boong thuyền một lúc, ngay lập tức di chuyển đến nơi có Phiêu Nguyệt đang đứng.

Nàng cảm nhận được bầu không khí xung quanh hẳn có phần đặc biệt.

Phiêu Nguyệt và Nghiêm Sở Tổ đã nhiều lần nhìn thấy mặt nhau trước đó.

Nhưng khi ấy là khi khuôn mặt của Phiêu Nguyệt vẫn còn giống như xưa. Nàng chưa bao giờ nhìn thấy một khuôn mặt sắc sảo đến như vậy.

“.....”

Nàng không nhận ra Phiêu Nguyệt. Nhưng nàng vẫn cảm thấy có chút gì đó rất kỳ lạ ở nơi Phiêu Nguyệt.

Nàng cố gắng bắt chuyện với Phiêu Nguyệt với vẻ mặt điềm tĩnh.

“Ta là Nghiêm Sở Tổ của Võ Kiếm Liên. Trước hết ta xin lỗi vì đã làm phiền. Chỉ cần người đồng ý hợp tác với ta thì ta sẽ không làm phiền người nữa.”

“.....”

“Không biết người tên là gì?”

Nghiêm Sở Tổ chỉ đích danh Phiêu Nguyệt và hỏi.

Sau khi nhìn Nghiêm Sở Tổ một lúc, Phiêu Nguyệt cất lời.

“Ta là Tiến Sở Danh của Tam Thanh Bang.”

“Tam Thanh Bang?”

“Chắc hẳn người chưa bao giờ nghe thấy. Bởi vì đó chỉ là một môn phái rất nhỏ.....”

“Không, ta đã từng nghe qua rồi.”

Nghiêm Sở Tổ trả lời một cách dứt khoát.

Tam Thanh Bang là một môn phái hầu như không được ai biết đến trong giang hồ. Nhưng lạ kỳ thay Nghiêm Sở Tổ lại biết rõ về môn phái này.

Nàng nhìn chăm chăm Phiêu Nguyệt.

“Ta đã ghé qua Tam Thanh Bang từ rất lâu trước đây rồi. Ta đã từng nhìn thấy Tiến Sở Danh Công tử ở đó.”

“.....”

“Nhưng Tiến Sở Danh mà ta thấy trông không hề giống ngươi. Ngươi là ai? Rốt cuộc là ai?”

“Ta chính là Tiến Sở Danh.”

“Ta đã nói rồi. Ta đã từng đến Tam Thanh Bang.”

Lúc đó, nàng dành thời gian để luyện tập hoàn thiện kiếm công của bản thân.

Nàng đã dạo quanh chôn giang hồ để tìm đối thủ xứng tầm với mình, một trong những nơi đó có Tam Thanh Bang.

Nàng chỉ đích danh Tiểu Bang chủ của Tam Thanh Bang Tiến Sở Danh để tỉ thí võ công với mình.

Nghiêm Sở Tổ vẫn nhớ rõ Tiến Sở Danh là kẻ như thế nào, vì võ uy của hắn quá kém cỏi. Tất nhiên, sự kém cỏi ấy dựa trên tiêu chuẩn của riêng nàng.

Dù đã cách đây rất lâu rồi kể từ khi Nghiêm Sở Tổ tỉ thí võ công với Tiến Sở Danh, nhưng khuôn mặt của hắn bây giờ lại quá khác lạ.

Không, ngay cả bầu không khí xung quanh hắn cũng thay đổi rất nhiều. Nàng chắc chắn đây không phải là cùng một người.

Dường như đã cảm nhận được điều gì đó, nàng nhìn Phiêu Nguyệt chăm chăm.

“Ánh mắt.....ánh mắt đó?”

Rõ ràng đó là ánh mắt mà nàng đã từng nhìn thấy ở đâu đó.

Không có nhiều kẻ có ánh mắt để lại ấn tượng sâu đậm trong nàng đến như vậy.

Choang!

Đột nhiên Nghiêm Sở Tổ rút kiếm ra. Ngay sau đó, đám võ giả đang đứng ở phía sau cũng đồng loạt rút kiếm ra.

Nghiêm Sở Tổ hét lên.

“Người chính là Phiêu Nguyệt, có đúng không?”

“.....”

“Khuôn mặt thì có thể cải trang được, nhưng ánh mắt thì tuyệt đối không thể.”

Nghiêm Sở Tổ chắc chắn đối phương là Phiêu Nguyệt.

Ánh đỏ lóe lên từ đôi mắt Phiêu Nguyệt.

Nàng cảm nhận được rõ ràng luồng ánh sáng nhỏ bé ấy phát ra từ Phiêu Nguyệt mà người thường chưa chắc gì đã có thể phân biệt nổi.

“Phiêu Nguyệt! Còn không mau lộ nguyên hình.”

Phiêu Nguyệt cười khẩy trước câu nói của Nghiêm Sở Tổ.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 521

Khóe miệng cong lên một cười thật tươi.

Đã lâu rồi hắn mới bộc lộ cảm xúc như thế. Bởi vì tình huống hắn vừa trải qua thật sự rất thú vị.

Dịch Cốt Công của Phiêu Nguyệt thật sự rất hoàn hảo. Trên gương mặt mới của hắn không tìm thấy chỗ nào kỳ lạ cả. Thế nhưng, đối phương chỉ cần nhìn thoáng qua cũng nhận ra hắn.

Nghiêm Sở Tổ có khả năng ghi nhớ và tinh tường vượt hơn những gì Phiêu Nguyệt nghĩ.

Hắn không ngờ sẽ gặp Nghiêm Sở Tổ ở đây, nhưng hắn càng không ngờ Nghiêm Sở Tổ lại nhận ra thân phận hắn.

‘Thế gian này thật thú vị làm sao. Trong lúc ta không lường trước thì phục binh lại xuất hiện.’

Vậy nên hắn không được buông lỏng cảnh giác.

Nếu lơ là mất cảnh giác hắn không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa.

2

Đối với người thường, lơ là một chút cũng không sao, nhưng với những võ giả như hắn thì chỉ bấy nhiêu cũng đủ phải bỏ mạng.

Giang hồ mà hắn đang sống chính là một nơi như thế.

Một thế giới đầy rẫy nguy hiểm, chỉ cần lơ là một chút cũng sẽ đi chầu Diêm Vương ngay.

Nghiêm Sở Tổ đã lần nữa nhắc nhở Phiêu Nguyệt rằng hắn đang sống trong thế giới như thế.

Phiêu Nguyệt nghĩ thật quá may mắn.

Thế này thì hắn sẽ cảnh giác trước khi tự mãn hơn.

1

Rắc!

Phiêu Nguyệt bắt đầu thay đổi gương mặt.

“Quả nhiên!”

Nghiêm Sở Tô chắc chắn suy đoán của mình là đúng.

“Ồ ơ!”

8

“Trời ạ!”

Không giống với nàng, đám võ giả của Võ Kiếm Liên nhìn thấy Phiêu Nguyệt đổi gương mặt thì ngạc nhiên vô cùng. Bởi vì chúng không tưởng tượng nổi hẳn có thể sử dụng gương mặt mình làm đạo cụ như thế.

Cuối cùng Phiêu Nguyệt cũng lấy lại diện mạo vốn có.

Gương mặt xinh đẹp của hắn lộ ra dưới ánh mặt trời, đám võ giả Võ Kiếm Liên liền đánh ực một tiếng.

‘Gương mặt của nam nhân đó....’

‘Mặt người có thể trở nên như vậy sao?’ 6

Chúng hoàn toàn bị áp đảo bởi bầu không khí khác người của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt nhún vai rồi nói. 8

“Giờ đã được chưa?”

“Quả nhiên là người.”

“Đúng vậy!” 1

“Chuyện La Sát Đội là người làm đúng không?”

“Đúng!”

“Sao người lại làm thế?”

“Cô không phải không biết nên mới hỏi đó chứ?”

“Người ôn chứ? Khi trở thành kẻ địch của Kim Thiên Hội?”

“Sao cô thấy ngạc nhiên vậy? Rõ ràng cô nghĩ ta là kẻ địch rồi mà.”

Nghे câu trả lời nửa vờ của Phiêu Nguyệt, Nghiêm Sở Tổ thoáng cau mày.

Như hần nói, Nghiêm Sở Tổ đã coi hần là kẻ thù ngay từ đầu.

Độc Cao Hoàng đã cố gắng thu phục Phiêu Nguyệt, nhưng nàng biết nàng tuyệt đối sẽ không thể hòa hợp với Phiêu Nguyệt.

Ở Phiêu Nguyệt toát ra một cỗ mùi hết sức nguy hiểm.

Hần không chỉ là thanh kiếm hai lưỡi mà còn là hơn cả thế.

Khống chế và sử dụng thanh kiếm đó không hề dễ dàng gì.

Vậy nên ngay từ đầu nàng đã xem Phiêu Nguyệt là kẻ địch và tuyệt đối không thể chung đường.

Nghiêm Sở Tổ tỏa ra sát khí rồi nói.

“Chắc ngươi phải cùng ta đến Kim Thiên Hội một chuyến rồi.”

“Ta có việc khác rồi.”

“Ngươi không có quyền từ chối.”

“Mà, từ đầu cô đâu có quyền không cho ta từ chối. Ta không hiểu sao cô lại thốt ra những lời đó nữa.”

“Cuộc thương lượng... bất thành rồi nhĩ.”

“Đây mà là thương lượng ư?”

“Cũng đúng, chuyện này đâu thể nói là giải quyết được.”

Nghiêm Sở Tổ cười lạnh.

Từ đầu nàng đã không có ý định thương lượng với Phiêu Nguyệt.

Việc nàng hỏi như thế chỉ là mang tính hình thức mà thôi.

Cả Phiêu Nguyệt và Nghiêm Sở Tổ đều biết điều đó.

Chẳng biết tự lúc nào mà trên thuyền đã đầy võ giả của Võ Kiếm Liên.

Nhìn khí thế họ toát ra, các hành khách đều lui vào trong thuyền phòng.

Nghiêm Sở Tổ nói.

“Người không có cửa thắng đâu. Nhưng cũng đừng đầu hàng sớm quá. Ta sẽ không chấp nhận đâu.”

“Cô dẫn nhiều người theo quá nhỉ.”

“Vì ta phải chuẩn bị mọi tình huống có thể xảy ra. Và suy nghĩ của ta đã đúng. Ta sắp tóm được người rồi.”

Nụ cười của Nghiêm Sở Tổ càng tươi hơn.

Phía sau nàng có hơn 200 võ giả. Bọn chúng đều là quân tinh nhuệ của Võ Kiếm Liên.

Chúng còn đặc biệt quen với việc chiến đấu trên thuyền.

Nghiêm Sở Tổ có hơn 200 người hỗ trợ phía sau.

Không có lý do gì nàng phải e dè Phiêu Nguyệt cả.

Phiêu Nguyệt nói với Nghiêm Sở Tổ.

“Có vẻ cô không thấy người đi bên cạnh ta nhỉ.”

“Người có đồng liêu à? Vậy thì sao? Ta không quan đến chúng đâu.”

“Tốt hơn là cô nên để tâm đi.”

“Người không dùng mấy lời đó làm ta dao động được đâu. Cờ đó thì nhắm nhò gì với ta.”

Suốt!

Nghiêm Sở Tổ đưa tay lên. Liên sau đó đám võ giả phía sau đồng loạt tấn công Phiêu Nguyệt.

“Hây!”

“Chết đi!”

Chúng như con sóng thần mà xông về phía Phiêu Nguyệt.

Khí thế chúng tỏa ra vô cùng mãnh liệt, cảm giác như ngày nào cũng phải đối đầu với những con sóng dữ.

Chính vì thế, dù biết thân thể Phiêu Nguyệt chúng vẫn tấn công mà không hề tỏ ra sợ hãi chút nào.

Lúc này Sát lão mới vỗ vỗ vào thắt lưng rồi lẩm bẩm.

“Ta đã cố không ra tay vì cơ thể đang đau nhức đây này. Nhưng chúng dám chửi chủ nhân của ta làm ta không thể nhịn được nữa rồi.”

Suốt!

Sát lão đã biến đau mắt.

Nơi ông ta xuất hiện là chính giữa đám võ giả Võ Kiếm Liên.

Phập! Phập!

Mỗi lần ông nhẹ nhàng lướt cây gậy qua, đám võ giả Võ Kiếm Liên liền ngã xuống với một lỗ thủng trên ngực.

“Hãy!”

“Ha!”

Đào Diễm Sơn và Nam Thần Vũ cũng không do dự mà giao chiến với võ giả Võ Kiếm Liên.

Trước khi Ân Diệu gia nhập cuộc chiến thì tiêu nữ tử nhìn Hồng Lệ Tuyết.

“Còn tỷ thì sao?”

“Ta có một người phải đối phó.”

“A!”

“Ta phải xé toạc cái mồm của ả ra.”

Người mà Hồng Lệ Tuyết nhắm đến chính là Nghiêm Sở Tố.

Ân Diệu im lặng gật đầu.

Bởi vì nếu ở lập trường của Hồng Lệ Tuyết, nàng cũng sẽ làm như thế.

Bộp!

Nàng đá vào thanh đao của tên võ giả bị Đào Diễm Sơn đánh gục rồi bắn mình vào không trung.

“Con ả đó!”

Võ giả Võ Kiếm Liên xông về phía Ân Diệu. Thế nhưng Ân Diệu lại không hề bối rối mà vung một đao.

Xoẹt!

Cùng với âm thanh sắc bén, ngực đám võ giả lập tức phun máu rồi gục xuống.

Ba Lăng Cửu Thiên Ma Dao (浪九天魔刀).

Đây là đao pháp tuyệt đỉnh nhất của Tiểu Lôi Âm Tự.

Ân Diệu, Đào Diễm Sơn và Nam Thần Vũ là những tấm lá chắn mạnh nhất.

Họ tạo ra một đội hình hoàn hảo.

Đám võ giả Võ Kiếm Liên không thể nào vượt qua bức tường của họ được.

Dù Vận Mã Độ Giang Thuyền rất rộng nhưng nó vẫn chỉ là một con thuyền.

Vì tứ phía không thoáng đảng như trên đất liền nên chỉ cần một số ít người cũng có thể ngăn chặn được.

“Cái gì?”

Lúc Nghiêm Sở Tổ đang tỏ vẻ kinh ngạc trước cảnh tượng trước mắt.

Suốt!

Một thanh phi đao lao đến phía sau gáy nàng.

Đó chính thanh phi đao do Hồng Lệ Tuyết phóng ra.

“Hum!”

Thế nhưng Nghiêm Sở Tổ cũng là một cao thủ thượng thừa.

Cảm giác của nàng nhạy bén không thua gì thích khách. Với sự nhạy bén đó, nàng đã nhận ra đòn tấn công của Hồng Lệ Tuyết.

Rầm!

Thanh phi đao của Hồng Lệ Tuyết đánh trúng thanh kiếm của Nghiêm Sở Tổ liền văng ra.

“Đừng có cản trở ta.”

Nghiêm Sở Tổ tức giận tấn công Phiêu Nguyệt lần nữa. thế nhưng Hồng Lệ Tuyết lại chặn đòn tấn công của cô ta.

“Ai cho phép cô tùy tiện giết huynh ấy chứ?”

“Cô?”

“Có giết thì cũng phải để ta giết. Vậy nên cô đừng có lảng vảng xung quanh nam nhân của ta nữa.”

“Hum! Ra là nữ nhân ngốc nhà cô cũng bị gương mặt quý quyết đó mê hoặc rồi.”

“Ta sẽ cho cô thấy nữ nhân ngốc đáng sợ thế nào.”

“Cút đi.”

Uỳnh!

Nghiêm Sở Tố thi triển tuyệt chiêu. Thế nhưng trước khi tuyệt chiêu chạm vào Hồng Lệ Tuyết thì nàng ta đã biến mất.

Nàng là thích khách thượng thừa.

Một thích khách tuyệt đối không thể giành phần thắng nếu chiến đấu chính diện.

Phiêu Nguyệt là kẻ ngoại lệ, nhưng đa số thích khách chỉ giành phần thắng khi tập kích.

Hồng Lệ Tuyết cũng giống như thế.

Nàng ẩn mình vào thi thể đám võ giả Võ Kiếm Liên, những góc khuất trên thuyền rồi nhắm vào Nghiêm Sở Tố.

“U!”

Nghiêm Sở Tố nghiêng chặt răng.

Bởi vì nàng phải để tâm đến Hồng Lệ Tuyết nên không thể đến gần Phiêu Nguyệt được.

Nàng cảm giác Hồng Lệ Tuyết hết như đám ruồi muỗi.

Không thể không để tâm, mà cũng chẳng tóm được nó.

Hơn nữa, mũi kim của Hồng Lệ Tuyết còn rất khó chịu. Nó nguy hiểm đến mức chỉ cần lơ là sẽ bị đâm đến bỏ mạng ngay.

Chính vì thế, Nghiêm Sở Tố đành phải dốc toàn lực tấn công Hồng Lệ Tuyết.

Phiêu Nguyệt tạm thời đứng yên nhìn trận chiến.

Đào Diễm Sơn và Nam Thần Vũ, Ân Diệu đang làm rất tốt phần của mình. Đào Diễm Sơn thì dùng sức mạnh có được từ Quỷ Vương, Ân Diệu thì dùng tuyệt kỹ của Tiểu Lô Âm Tự.

Nam Thần Vũ thì kém nhất, nhưng hắn lại có năng lực bắt từ mà người thường không có được.

Hắn có thể phục hồi vết thương trong nháy mắt vậy nên không có gì phải sợ khi đối phó với võ giả Võ Kiếm Liên cả.

Và có một người đang chiến đấu sôi nổi nhất.

Ông ta chính là Sát lão.

Tướng mạo uy nghiêm của Sát lão khi liên tục hạ gục đám võ giả Võ Kiếm Liên thật sự vô cùng tuyệt vời.

“Cái gì? Lão già này!”

“Chết tiệt!”

“Bắt lấy! Giữ chân ông ta lại.”

Đám võ giả Võ Kiếm Liên cố gắng giữ chân Sát lão nhưng cũng hoàn vô dụng.

Sát lão nhanh chóng thoát khỏi vòng vây và lượn ra ngoài hết sức trơn tru.

Thế nhưng ông có một nhược điểm là mỗi lần tấn công chỉ được một người do uy lực đã giảm xuống ít nhiều.

Hơn nữa vẫn còn rất nhiều võ giả Võ Kiếm Liên.

Đối đầu với chúng theo cách này thì họ sẽ là người mất sức trước.

Nếu huy động Hắc Sát Đội bí mật theo đi theo thì có thể giải quyết chúng dễ dàng. Thế nhưng làm thế thì chúng sẽ biết Phiêu Nguyệt đã trở thành chí tôn của Bách Quỷ Liên.

Đây không phải điều mà Phiêu Nguyệt muốn.

Không được để chúng biết Phiêu Nguyệt là chí tôn của Bách Quỷ Liên và đang nhắm đến việc trở thành chí tôn sát môn.

Sượt!!

Lúc này Thu Hồn Ti đang trải dài trên tay Phiêu Nguyệt. Thế nhưng không ai nhận ra cả.

Vút!

Thu Hồn Ti cắt ngang không trung mà không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Vút!

Lúc này có ba người đã bị Thu Hồn Ti đâm xuyên qua.

“Khực!”

“Hộc!”

“Úc!”

Cùng với tiếng hét thất thanh, đám võ giả liền đổ gục xuống.

Phiêu Nguyệt lại phóng Thu Hồn Ti.

Lần này số võ giả cũng như thế.

Thu Hồn Ti mạnh hơn ngân ty bình thường nên hầu như không thể nhìn bằng mắt thường được.

Chính vì thế ban đầu không ai nhận ra Phiêu Nguyệt đang tham gia vào trận chiến cả. Thế nhưng, sau khi hàng chục võ giả bỏ mạng thì họ mới biết Phiêu Nguyệt đang nhúng tay vào.

“Là khí ty đây.”

“Tuyệt kỹ thành danh của Tử Thần.”

“Tất cả cẩn thận.”

Có thể người ta không biết tên gọi chính xác, nhưng không ai không biết thành danh tuyệt kỹ của Phiêu Nguyệt cả. Thế nhưng, bây giờ có nhận ra thì cũng không thể chặn được nữa.

Vút! Phập!

Những âm thanh siêu nhỏ liên tục vang lên, và rồi có rất nhiều người đã bỏ mạng.

Không thể chặn cũng không thể tránh được.

Ngân ty siêu mảnh lướt quanh chiếc thuyền rồi lấy mạng vô số võ giả.

Nhìn cảnh tượng này, đôi mắt Nghiêm Sở Tổ đã giăng đầy tơ máu.

“Phiêu Nguyệt!”

Nàng ta không thèm để tâm đến Hồng Lệ Tuyết nữa mà xông thẳng về phía Phiêu Nguyệt.

522

Nghiêm Sở Tổ hết như một con độc xà.

Đôi mắt nàng chứa đầy độc khí, thủ pháp cũng tàn nhẫn.

Xoẹt!

Nàng rút kiếm ra. Thanh kiếm của nàng ngay lập tức phi đến Phiêu Nguyệt cách đó năm trượng.

“Chặc!”

Hồng Lệ Tuyết tắc lưỡi khi đột nhiên bị mất mục tiêu. Nhưng hoàn toàn không lo lắng gì cho Phiêu Nguyệt.

Keng!

Quả như Hồng Lệ Tuyết dự đoán, thanh kiếm của Nghiêm Sở Tổ bị đánh bật ra mà không thể chạm vào cơ thể của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt đã dùng Thu Hồn Ti để chặn nó lại.

“Hây!”

Nghiêm Sở Tổ hét lên rồi thi triển tuyệt chiêu.

Xoẹt xoẹt!

Thanh kiếm của nàng phân thân thành hàng chục cái rồi lao về phía Phiêu Nguyệt.

Chiêu thức ấy mang tên Thiên Kiếm Vũ.

Mưa kiếm từ trên trời rơi xuống.

“Khục!”

“Khục!”²

Ngay cả những võ giả của Võ Kiếm Liên cũng bị cuốn vào đòn tấn công ghê gớm của nàng.

Da thịt của bọn họ rách ra.

Chỉ trong chớp mắt, hàng chục người bị chặt đứt tay chân và lăn trên mặt sàn. Nhưng mục tiêu của Nghiêm Sở Tổ là Phiêu Nguyệt thì vẫn còn nguyên vẹn.

Có một thứ gì đó bao quanh lấy Phiêu Nguyệt và đánh bật Thiên Kiếm Vũ của Nghiêm Sở Tổ ra.

‘Kiếm Mạc? Là hộ thân cang khí sao? Không phải chứ...!’

Lớp màng bao bọc lấy cơ thể Phiêu Nguyệt khác hoàn toàn với bất kỳ thủ pháp nào mà nàng biết.

Vù vù vù!

Nếu nghe kỹ thì có thể nghe được một âm thanh nhỏ đang bao quanh lấy cơ thể của Phiêu Nguyệt.

Nó giống như âm thanh của một cạm bẫy đang hoạt động.

Nghiêm Sở Tổ mở to mắt ra nhìn. Nàng thấy được một thứ gì đó đang quay không ngừng quanh Phiêu Nguyệt.

Đó chính là Thu Hồn Ti.

Thu Hồn Ti quay quanh Phiêu Nguyệt với một tốc độ đáng sợ và tạo ra một lớp màng bao bọc lấy Phiêu Nguyệt.

Nghiêm Sở Tổ nghiêng răng trước thủ pháp vượt quá sức tưởng tượng của nàng.

‘Quả nhiên là ta nên trừ khử hắn vào lúc đó.’

Lần đầu tiên nàng gặp được Phiêu Nguyệt, hắn chỉ mới ở cảnh giới gần như là một con quái vật, còn sức mạnh của hắn bây giờ đã phủ nhận hoàn toàn cả lẽ thường.

Nếu như lúc đó Độc Cao Hoàng không nổi lòng tham muốn thu phục Phiêu Nguyệt làm thuộc hạ thì nàng đã có thể giết chết hắn.

Nàng cực kỳ hối hận về quyết định của mình khi đó. Nhưng bây giờ nàng không còn thời gian để hối tiếc nữa.

Phát!

Nghiêm Sở Tổ đập vào boong thuyền rồi thi triển sát chiêu.

Nàng vung kiếm liên tục khi đang ở trên không trung. Mỗi lần nàng vung kiếm là lại có kiếm khí cường mãnh phóng ra lao đến vồ lấy Phiêu Nguyệt như một con sóng mạnh.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Nhưng trước khi kiếm khí của nàng kịp chạm đến Phiêu Nguyệt thì nó đã bị đánh bật ra bởi Thu Hồn Ti đang xoay quanh người hắn.

Uy lực của nó không hề thua kém gì hộ thân cang khí.

“Khực!”

Gương mặt của Nghiêm Sở Tổ trở nên méo xệch.8

Đến giờ nàng mới nhận ra.6

Rằng nàng không thể giết được Phiêu Nguyệt bằng những sát chiêu tầm thường được.

“Hãy! Bảo Phong Diệt Thế!”

Nghiêm Sở Tổ tập trung toàn công lực vào thanh kiếm. Kiếm cang dài khoảng một trượng xuất hiện.

Kiếm cang ánh màu xanh dương lao thẳng vào Phiêu Nguyệt.

Dù lớp màng được tạo ra bởi Thu Hồn Ti có bền đến mấy thì cũng không thể chặn được kiếm cang của nàng.

‘Ta sẽ xé xác ngươi trong một đòn.’

Nghiêm Sở Tổ dùng toàn lực để vung kiếm.

Đúng lúc đó, Phiêu Nguyệt thu hồi lớp màng được làm từ Thu Hồn Ti về.

Hắn cũng nhận ra rằng hắn không thể chặn đòn tấn công của Nghiêm Sở Tổ bằng những thủ pháp thông thường.

Xoẹt xoẹt!

Lôi điện lóe lên trên đầu ngón tay của hắn.8

Đó chính là Hắc Lôi Ti Xà Cang.

Hắc Lôi Ti Xà Cang vồ lấy kiếm cang như một con độc xà.

“Thứ này là...”

Nghiêm Sở Tổ đã nghĩ rằng kiếm Cang của nàng sẽ đánh bại Hắc Lôi Ti Xà Cang. Nhưng trái với dự đoán của nàng, Hắc Lôi Ti Xà Cang đã xuyên qua kiếm Cang và lao về phía nàng.

“K, không... được!”

Phập!

Ngay lúc đó, nàng cảm nhận được một cơn đau rất ở trán.

Hắc Lôi Ti Xà Cang đã xuyên qua trán của nàng.

‘C, chủ quân...’

Hình ảnh của Độc Cao Hoàng hiện ra trong tâm trí của nàng. Nhưng hình ảnh ấy ngay lập tức biến thành một màu đen.

Lôi Lực chứa Hắc Lôi Ti Xà Cang đã thiêu rụi hoàn toàn phần bên trong của nàng.

Phịch!

Nghiêm Sở Tổ quỳ gối xuống. Khói trắng bốc lên từ toàn thân nàng.

Nàng thần thờ nhìn Phiêu Nguyệt một hồi rồi gục xuống.

Nàng đã tuyệt mệnh.1

“Không thể nào!”

“Tiểu thư!”

Đôi mắt của những võ giả của Võ Kiếm Liên đảo lộn khi tận mắt chứng kiến cái chết của Nghiêm Sở Tổ.

Bọn họ bỏ mặc Đào Diễm Sơn và Ân Diệu ở đó rồi chạy đến nơi Nghiêm Sở Tổ gục xuống.

Đào Diễm Sơn không biết phải làm gì khi thấy nhóm người đang chạy đến chỗ của Nghiêm Sở Tổ mà không màng đến mạng sống của bọn.

Cuối cùng đã có một vài người đến được chỗ của Nghiêm Sở Tổ.

Bọn họ vội vàng bế Nghiêm Sở Tổ về thuyền của Võ Kiếm Liên.

Số võ giả còn lại lao vào tấn công Phiêu Nguyệt.

Trong lúc đó thì chiếc thuyền chở thi thể của Nghiêm Sở Tổ đã đi xa khỏi Vận Mã Độ Giang Thuyền.

Những võ giả còn lại của Võ Kiếm Liên liều mình lao vào chiến đấu đến chết.

“Chết đi!”

“Hãy!”

Nghiêm Sở Tổ đã mất, bọn họ cũng không có ý định sống sót quay trở về.

Độc Cao Hoàng là chủ quân mà Nghiêm Sở Tổ phải bảo vệ, và Nghiêm Sở Tổ đối với bọn họ cũng giống vậy.

Một người không thể bảo vệ được người mình cần phải bảo vệ thì không còn tư cách để sống nữa.

Bộ dạng của bọn họ lúc này hết như ác quỷ.

Nếu Phiêu Nguyệt chỉ là một võ giả bình thường thì có lẽ hẳn đã bị áp đảo trước khí thế của bọn họ. Nhưng Phiêu Nguyệt hay thậm chí là Đào Diễm Sơn, Ân Diệu và Nam Thần Vũ. Bốn người họ không phải là những người bình thường.

Tuy bọn họ còn nhỏ nhưng bọn họ vốn xuất thân từ dưới đáy xã hội, bọn họ đã phải trải qua đủ loại gian khổ nên nói về độc tâm thì có lẽ không ai có thể vượt qua được bọn họ.

Đám võ giả của Võ Kiếm Liên chiến đấu rồi lại chiến đấu.

Nửa canh giờ trôi qua, những người duy nhất còn đứng vững là nhóm người của Phiêu Nguyệt.

Các võ giả của Võ Kiếm Liên đã liều mình chiến đấu cho đến khi không còn một ai sống sót.

Những người không biết chắc sẽ nói rằng nhóm người của Phiêu Nguyệt đã tàn sát những võ giả vô tội.

Boong thuyền rộng lớn của Vận Mã Độ Giang Thuyền nhuộm đầy máu.

“Hic!”

“L, là máu kia!”

Tiếng la hét phát ra từ những vị khách đang ở trong những căn phòng dưới boong thuyền.

Hắn là máu chảy ra ở trên đây đã rơi xuống dưới đó.

Không một thuyền khách nào đủ can đảm để bước ra ngoài.

Sát Lão đến gần Phiêu Nguyệt.

Toàn thân của ông từ lúc nào đã nhuộm đầy máu đỏ.

Đó là máu từ những vết thương nhỏ trên người và từ những người mà ông đã giết.

Sát Lão lau đi máu dính trên mặt rồi nói.

“Có vẻ như chúng ta vẫn nên xuống thuyền thì hơn.”

“Chắc phải vậy rồi.”

Phiêu Nguyệt đồng ý với ý kiến của Sát Lão.

Nghiêm Sở Tổ là trợ thủ mà Độc Cao Hoàng yêu quý nhất.

Mối quan hệ của bọn họ không chỉ đơn thuần là quan hệ cấp bậc trên dưới nữa. Độc Cao Hoàng chắc chắn sẽ phát điên nếu như biết được người mà hắn yêu quý đã chết.

Không phải là bọn họ sợ Độc Cao Hoàng nhưng nếu lúc này xung đột với hắn thì kế hoạch trong tương lai của bọn họ chắc chắn sẽ phát sinh vấn đề.

Phiêu Nguyệt nhìn Đào Diễm Sơn rồi nói.

“Mọi người ổn cả chứ?”

“Đệ có bị thương một chút nhưng vẫn ổn ạ.”

“Ca ca không phải lo lắng cho bọn muội đâu.”

“Đệ cũng ổn lắm.”

Đào Diễm Sơn, Ân Diệu và Nam Thần Vũ đều xác nhận bản thân vẫn còn ổn.

Phiêu Nguyệt nhìn vào gương mặt từng người một.

Thật may mắn vì họ không bị thương nặng, nhưng dường như họ lại đang cảm thấy gánh nặng về mặt tinh thần.

Một người có tâm khí không dễ dao động như Phiêu Nguyệt thì không rõ nhưng một người bình thường khi giết nhiều người như vậy thì không thể giữ tỉnh táo được.

Thật kỳ lạ khi tay dính nhiều máu mà không bị dao động.

Nhưng Phiêu Nguyệt là một người như vậy.

Và hẳn cũng ý thức được rằng suy nghĩ và tầm nhìn của bản thân khác với những người bình thường.

Vì biết được điều đó nên hẳn phải quan tâm đến những người khác.

Phiêu Nguyệt hỏi Hồng Lệ Tuyết.

“Có nơi nào để tạm lánh đi không?”

“Có một nơi tên Sở Gia Viện.”

“Sở Gia Viện?”

“Sở Gia Viện là một trong Sát Môn. Là một nơi thích hợp để chúng ta ẩn náu.”

Sát Môn nằm ở đầu danh sách mà Hồng Lệ Tuyết đưa ra.

Bọn họ vốn dĩ hoạt động ở Thiểm Tây xa xôi nhưng do nhu cầu liên quan đến Giang Hồ Đại Chiến nên bọn họ đã đổi căn cứ một thời gian.

Tuy bọn họ di chuyển trong bí mật nhưng không thể nào tránh khỏi được sự chú ý của Bách Quỷ Liên.

Bọn họ cũng không biết rằng tất cả thông tin về họ đã được Bách Quỷ Liên nắm giữ.

“Vậy thì hãy ở lại Sở Gia Viện một thời gian đi.”

“Ta sẽ cử Hắc Sát Đội đi để xử lý mọi chuyện trước.”

“Được!”

Phiêu Nguyệt gật đầu.

Huýt!

Hồng Lệ Tuyết huýt sáo.

Hai tiếng huýt dài, ba tiếng huýt ngắn. Tiếng sáo dọc theo Trường Giang truyền đến nơi có Hắc Sát Đội.

Hắc Sát Đội bắt đầu hành động ngay khi nhận được lệnh.

Vèo vèo!

Bọn họ lao về phía Sở Gia Viện.

Phiêu Nguyệt đến gần một nam nhân đang ngồi co quắp ở một phía của con thuyền.

Y chính là thuyền trưởng của con thuyền này.

Sao khi đứng ra ngăn cản những võ giả của Võ Kiếm Liên thì y đã bị đá văng đi và bất tỉnh.

Phiêu Nguyệt truyền nội công cho y để y tỉnh táo lại.

“Hic!”

Y kinh hoàng khi thấy xung quanh toàn là xác chết.

Phiêu Nguyệt nói với thuyền trưởng.

“Bọn ta sẽ xuống thuyền từ đây.”

“Vâng? Sao ạ?”

“Nếu võ giả có Võ Kiếm Liên có tìm đến thì cứ thành thật mà nói bọn ta đã xuống thuyền rồi.”

“A, vâng ạ.”

“Xin lỗi vì đã làm phiền đến các người. Các người cứ giữ lại ngựa và xe ở trên thuyền. Xem như đó là tiền bồi thường của ta.”

“N, ngài không cần phải làm vậy đâu ạ.”

“Dù sao thì ở đây cũng không có bến thuyền. Người cứ giữ lấy chúng đi.”

“Đa tạ ngài.”

Thuyền trưởng vội vàng cúi rạp xuống sàn.

Những con ngựa và chiếc xe của Phiêu Nguyệt có thể giúp y kiếm được hàng chục lượng vàng.

Nghĩ lại thì chuyện này cũng đáng để mạo hiểm.

“Cho thuyền vào gần bờ đi.”

“Vâng ạ.”

Thuyền trưởng đáp lời rồi đích thân bẻ tay lái.

Chiếc thuyền không lò từ từ rẽ vào gần bờ.

Khi cảm thấy khoảng cách đã nằm ở mức thích hợp, Phiêu Nguyệt cùng những người khác nhảy lên bờ sông.

Bóng dáng của bọn họ biến mất trong chớp mắt.

Đến lúc này, thuyền trưởng mới khuyu xuống.

“Phù!”

Thuyền trưởng vô thức thở dài.

Rồi hắn nhìn qua boong thuyền.

Hàng chục thi thể đang nằm ở đó.

Hắn thực sự muốn vút hết xuống Trường Giang nhưng hắn không thể.

Tất cả những xác chết này đều là võ giả của Võ Kiếm Liên.

Chắc chắn Võ Kiếm Liên sẽ đến lấy nó.

Vậy nên, những cái xác này phải được bảo toàn nguyên vẹn cho đến khi bọn họ đến đây.

“Lũ khốn hèn nhát kia. Mau ra ngoài thu dọn thi thể cho ta.”

Thuyền trưởng hét thẳng vào mắt những thuyền viên đang trốn chui trốn lủi.

“Vâng ạ!”

“Rõ.”

Những thuyền viên vội vàng chạy ra để dọn dẹp những thi thể.

“Chết tiệt! Võ Kiếm Liên sẽ không trút giận lên người chúng ta đâu chứ.”

Thuyền trưởng lảo bẫm rồi nhìn vào những thi thể đang được chất đống ở một bên của boong thuyền.

Máu trên người họ vẫn rỉ ra không ngừng.

Mùi tanh của máu khiến cho tâm trạng của thuyền trưởng và thuyền viên trở nên bất an.

Thuyền trưởng siết chặt nắm đấm rồi nói.

“Không biết đâu! Chết tiệt! Chắc là Võ Kiếm Liên không làm tổn hại đến những người vô tội đâu.”

Chương 523

Lông mày Độc Cao Hoàng run lên.

Người hấn tin tưởng nhất nay lại trở về trong một cái xác lạnh ngắt.

“Ngài hãy giết ta đi!”

“Xin ngài trách tội!”

Đám võ nhân phủ phục trước Độc Cao Hoàng, liên tục đập đầu xuống sàn.

Trán chúng nứt toác, máu chảy ròng ròng, nhưng không một ai dám nhìn lên.

Độc Cao Hoàng không để ý đến chúng, chỉ chăm chăm nhìn xác chết trước mặt.

Thi thể được phủ một tấm vải trắng.

Độc Cao Hoàng cẩn thận nhắc lên, khuôn mặt Nghiêm Sở Tổ lộ ra sau lớp vải trắng.

Nét đau đớn vẫn còn chưa biến mất, giữa trán nàng có một lỗ tròn đỏ thẫm. Trước khi tắt thở, rốt cục nàng đã khổ sở đến nhường nào.

“Sở... Tổ...”

Hấn cố giữ bình tĩnh, nhưng giọng không thể kiềm chế lại run lên.

Nghiêm Sở Tổ đối với hấn không đơn thuần là thủ hạ.

Mà còn là đồng liêu, là ái nhân trong lòng.

Nàng là người duy nhất hấn có thể tin tưởng dựa dẫm.

Ngoại trừ chính bản thân hấn, xưa nay chưa một ai có thể tự tin so chiêu với nàng. Đó là lý do tại sao hấn lại tin tưởng để nàng dẫn thân vào một nhiệm vụ nguy hiểm thế này.

Vậy mà giờ đây nàng chỉ còn lại thi thể lạnh băng.

Hấn cảm thấy mất mát, như thể trái tim bị đâm xuyên qua vậy.

Đó là lần đầu tiên trong đời hấn cảm thấy như vậy.

Một cơn co thắt nhỏ xuất hiện ở lồng ngực, và làn hơi ẩm quần quanh khóe mắt.

Độc Cao Hoàng chớp chớp, cố ngăn cho dòng nước mắt tuôn rơi.

Hắn vươn tay ra và chạm vào khuôn mặt nàng một lúc mới mở miệng.

“Là ai?”

“Dạ?”

“Là kẻ khốn kiếp nào làm?”

“Đó là Phiêu...Nguyệt.”

“Phiêu Nguyệt?”

“Tiểu thư đã nói rõ ràng đó là Phiêu Nguyệt.”

Đám võ nhân cảm thấy ớn lạnh kỳ lạ.

Độc Cao Hoàng cẩn thận đắp tấm vải trắng lại và đứng dậy.

Đôi mắt hắn hướng về người đàn ông đang quỳ trước mặt.

Trong số những người đã huy động, đây là người ở vị trí cao thứ hai sau Nghiêm Sở Tổ, được giao nhiệm vụ hỗ trợ nàng.

Nhận thấy ánh mắt của Độc Cao Hoàng, người đàn ông run rẩy mở miệng.

“Xin thứ lỗi, đó không phải là tình huống mà tiểu nhân có thể xen vào.”

“Vậy là người chỉ biết đợi nhật xác đem về?”

“Tiểu nhân vô năng, không thể cứu sống tiểu thư, xin dâng mạng sống của mình để đền tội.”

Phụt!

Một tiếng động kỳ lạ phát ra từ cơ thể của người đàn ông.

Hắn đã tự làm vỡ tâm mạch của mình.

Máu đỏ sẫm tuôn ra từ thất khiếu, rồi nhanh chóng khô cạn.

Hàng chục người đứng sau cũng đồng loạt lên tiếng.

“Chúng thuộc hạ sẽ trả giá cho tội lỗi đó bằng mạng sống của chính mình”

Họ tự tử bằng cách tự bóp vỡ tâm mạch cùng một lúc, giống như người đàn ông kia đã làm.

Bầu không khí ngay lập tức nồng nặc tử khí.

Không một ai mở miệng.

Mọi người đều cúi đầu chờ đợi Độc Cao Hoàng sắp xếp.

Độc Cao Hoàng nhìn các võ nhân một lúc, rồi nhìn đi chỗ khác.

Toàn cảnh Bà Dương Hồ rộng lớn thu vào trong tầm mắt hắn.

Hắn chỉ nhìn hồ Bà Dương Hồ lúc lâu mà không nói lời nào.

Cuối cùng, hắn mới mở miệng.

“Tìm cho ra tên đó, bằng bất cứ giá nào.”

“Tuân mệnh!”

“Các ngươi có thể sử dụng Hạ Ô Môn, hay Kim Thiên Hội, ta không cần biết. Bằng mọi cách phải tìm cho được tên khốn đó. Ta sẽ tự mình trừng phạt hắn.”

“Đã rõ.”

Các võ giả đồng thanh đáp.

Độc Cao Hoàng bỏ lại họ phía sau và đi tiếp.

Một người đàn ông xuất hiện trước mắt hắn.

Đó là Trương Vô Cự, Hội chủ Kim Thiên Hội.

Trương Vô Cự đang khoanh tay quan sát Độc Cao Hoàng. Khi hắn đến gần, y mở miệng.

“Ồn không?”

“Không! Không ồn chút nào.”

Độc Cao Hoàng lắc đầu.

Trương Vô Cự nhìn chằm chằm vào hắn.

“Đây là thời điểm rất quan trọng.”

“Ta biết.”

“Võ lực hao hết, đại kế sẽ lung lay.”

“Ta biết.”

“Vậy ý ngươi là ngươi vẫn sẽ tập trung truy bắt Phiêu Nguyệt?”

“Đúng thế.”

Độc Cao Hoàng trả lời không do dự.

Trương Vô Cực cau mày.

Đây là lần đầu tiên Độc Cao Hoàng thể hiện một làn sóng cảm xúc dữ dội như vậy. Rõ ràng là cho dù bây giờ y có nói gì đi chăng nữa thì nó cũng sẽ không lọt được vào tai Độc Cao Hoàng.

Trương Vô Cực nói.

“Nếu ngươi muốn, ta có thể xử lý hẳn thay ngươi.”

“Đó là một sự sỉ nhục đối với ta.”

Độc Cao Hoàng trả lời chắc nịch.

Với thái độ không có chỗ cho thương lượng đó, Trương Vô Cực không thể nghĩ ra từ tiếp theo.

Độc Cao Hoàng tiếp tục.

“Nàng ấy có thể chỉ là một trong số những người không có ý nghĩa gì với ngươi, nhưng lại là người rất có ý nghĩa với ta. Chẳng ích gì khi mượn tay ngươi cả. Chính tay ta sẽ giết tên khốn đó, vậy thì linh hồn nàng ấy mới siêu thoát được.”

“Ta không thể đợi lâu như vậy.”

“Ta sẽ không để ngươi chờ lâu thế đâu.”

“Làm sao mà tin được!”

“Tin ta đi! Ta đã bao giờ làm ngươi thất vọng chưa?”

“Hình như là chưa.”

Trương Vô Cực lắc đầu.

Không thể thuyết phục Độc Cao Hoàng bằng bất cứ lời nào.

Tính cách của hắn một khi đã quyết thì không thể lay chuyển.

‘Hắn là mình sẽ tạm thời không thể huy động được Võ Kiếm liên.’

Do tính cách của Độc Cao Hoàng, rõ ràng là hắn ta sẽ bỏ mặc Kim Thiên Hội cho đến khi trả thù được bằng cách giết chết Phiêu Nguyệt.

Vai trò của Độc Cao Hoàng và Võ Kiếm liên trong Kim Thiên Hội không hề nhỏ. Nếu hắn vắng mặt thì khoảng trống để lại sẽ rất lớn. Và chắc chắn Ngân Liên Hội sẽ không bỏ lỡ cơ hội đó mà tổng lực tấn công.

Bằng cách nào đó, y phải lấp đầy khoảng trống mà Võ Kiếm liên để lại.

Trương Vô Cực cau mày.

‘Phải nhận được sự hỗ trợ của những võ giả Thiên Vũ Trang.’

Đó là một lựa chọn mà y không muốn thực hiện nếu có thể.

Y muốn nắm quyền bá chủ thiên hạ bằng chính sức mạnh của mình. Chính vì vậy, y đã trải qua biết bao thăng trầm mới có thể chạm tay vào Kim Thiên Hội.

Nhưng nỗ lực của hắn chỉ thành công một nửa.

Thật tốt khi nắm quyền kiểm soát Kim Thiên Hội, nhưng dường như Ngân Liên Hội sinh ra để chống lại nó.

Giống như bóng tối tồn tại khi có ánh sáng, thế giới này có đặc tính tự cân bằng.

Nếu Kim Thiên Hội là ánh sáng thì Ngân Liên Hội là bóng tối, và nếu Kim Thiên Hội là bóng tối thì Ngân Liên Hội là ánh sáng.

Cuối cùng, sự ra đời của Ngân Liên Hội có thể nói là định mệnh.

Khi Ngân Liên Hội mới rục rịch xuất hiện, đáng ra phải đập đổ nó từ trong trứng nước. Tuy nhiên, y đã bỏ lỡ thời điểm vàng đó. Kết quả là bây giờ, Ngân Liên Hội đã phát triển thành một thế lực khổng lồ không ai có thể làm ngơ.

Nếu nhận thấy sức mạnh của Kim Thiên Hội bị thiếu, chúng sẽ tấn công vào khoảng trống bằng mọi cách.

Để ngăn chặn tình huống như vậy, y không còn lựa chọn nào khác ngoài việc nhận hỗ trợ quân sự từ Thiên Vũ Trang.

“Chà! Tất cả chuyện này xảy ra chỉ vì một tên sát thủ. Đúng là hết nói nổi!”

Trương Vô Cực tặc lưỡi.

Sở Gia Viện nằm trên một vách đá nhìn ra dòng Trường Giang.

Từ Trường Giang nhìn lên, khó có thể nhìn thấy có một trang viên ở đây.

Nó được bao quanh bởi vạt rừng, từ xa gần như không thể nhìn thấy.

Vì thế, không ai qua lại trên Trường Giang để ý rằng có một trang viên thế này.

Sở Gia Viện là một nơi mà không ai biết trừ những người thuộc về nó. Vì vậy, các thành viên ở đây luôn tự hào rằng chúng sẽ không bao giờ bị bắt. Nhưng bây giờ niềm tự hào của chúng đã tan vỡ.

Hơn 30 người nằm la liệt trong một bãi đất trống ở trung tâm Sở Gia Viện.

“Ặc!”

Họ nhìn quanh với vẻ mặt khiếp sợ, miệng không ngừng la hét.

Ba mươi võ giả bao vây họ.

Tất cả đều mặc y phục đen và đeo mặt nạ, đang yên lặng nhìn những người Sở Gia Viện.

Khoảng nửa canh giờ trước, không một âm thanh hay dấu hiệu, họ lén vào đây và tấn công các thành viên.

Chúng thậm chí không biết bản thân đã bị thương thế nào nữa.

Đến khi tỉnh lại, tất cả dường như đã bị đánh ngất và vứt bỏ như đồ vật cũ trong khu đất trống của trang viên.

Sở Gia Viện Chủ Tứ Đạo Nguyên, người vừa mới tỉnh lại, mở miệng.

“Các người là ai và tại sao lại tấn công chúng ta?”

“ ... ”

“Ta không biết các người đến đây có mục đích gì, nhưng Sở Gia Viện chỉ là một trang viên bình thường.”

“ ... ”

Tứ Đạo Nguyên không ngừng nói, nhưng không một võ giả nào xung quanh mở miệng.

Y cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Tuy nói là một trang viên bình thường, nhưng tất cả các thành viên ở đây đều là thích khách.

Mặc dù không phải là những võ giả hay võ đội hàng đầu, nhưng họ vẫn có khả năng tự vệ. Thế mà tất cả đều bị khống chế không kịp phản ứng.

‘Nếu là thích khách đạt đến cấp độ này ... không lẽ là Bách Quỷ Liên?’

Chỉ có một nhóm thích khách xuất hiện trong đầu y.

“Tại sao Bách Quỷ Liên lại hành động thế này? Lẽ nào chúng ta đã động chạm gì đến các người sao?.”

“ ... ”

Bất chấp sự kháng cự của Tứ Đạo Nguyên, đám võ giả bao vây xung quanh không nói bất cứ điều gì.

Điều đó càng khiến các thành viên của Sở Gia Viện lo lắng..

Đôi khi im lặng còn đáng sợ cả hơn mười lời đe dọa.

Chính lúc đó.

Kẹt!

Bản lề rỉ sét kêu lên và cánh cửa trước của Sở Gia Viện mở ra. Sau đó, một nhóm người bước vào.

Vào lúc đó, Quân đoàn hắc y đang bao vây các người Sở Gia Viện, đã quỳ một gối xuống và đồng thanh hét lên.

“Nghênh đón chí tôn.”

Ầm ầm!

Sau tiếng hô đó, tất cả đồ vật ở Sở Gia Viện đồng loạt rung chuyển.

Khuôn mặt của Tứ Đạo Nguyên và các thành viên khác trở nên trắng bệch.

‘Ôi chúa ơi! Chí tôn của Bách Quỷ Liên? Tại sao hắn lại đến Sở Gia Viện?’

Mặc dù cùng là thích khách, nhưng giữa Sở Gia Viện và Bách Quỷ Liên có một khoảng cách rộng như trời và đất.

Thực tế là ngay cả khi tập hợp tất cả các sát thủ của Sở Gia Viện, cũng không thể xử lý nổi một thích khách của bên kia.

Đó là thực tế của một nhóm thích khách không có gì đặc biệt giống như Sở Gia Viện, họ phải giả vờ chết nếu đối phương muốn họ phải chết.

.

Tứ Đạo Nguyên thậm chí không dám ngẩng đầu lên, đầu óc y trở nên trống rỗng.

Phiêu Nguyệt nhìn quanh Sở Gia Viện.

Đây chắc chắn là một địa hình có thể được gọi là một pháo đài trên trời.

Ánh mắt của Phiêu Nguyệt chuyển sang Tứ Đạo Nguyên.

Nhìn thoáng qua, hắn đã nhận ra y chính là chủ nhân của Sở Gia Viện.

“Ngươi là Tứ Đạo Nguyên?”

“Dạ? vâng!”

Trước lời nói của Phiêu Nguyệt, Tứ Đạo Nguyên run rẩy ngẩng đầu lên.

Trên gương mặt trắng bệch của Phiêu Nguyệt toát lên sát khí quỷ dị.

Khoảnh khắc nhìn thấy khuôn mặt ấy, một biệt hiệu đã xuất hiện trong đầu y.

“Tử...thần?”

“Ta đoán là ngươi biết ta.”

“Thật sự là Tử Thần sao? Tử thần vì sao lại cùng với Bách Quỷ Liên..?”

Một tia nghi ngờ hiện lên trên mặt Tứ Đạo Nguyên.

Người thuộc sát môn không ai là không biết đến Phiêu Nguyệt.

Vì cùng là thích khách nên họ càng nhạy cảm hơn với thông tin về hắn.

Phiêu Nguyệt luôn là đối tượng cảnh giác nhất của các thích khách.

Do đó, thông tin về diện mạo, hành vi và sức mạnh của Phiêu Nguyệt được thu thập đều đặn. Chính vì vậy, vừa nhìn thấy Phiêu Nguyệt, y đã có thể nhận ra ngay danh tính của hắn.

‘Lẽ nào?’

Một giả định nảy ra trong đầu y.

Một giả định mà y hoàn toàn không muốn tin, nhưng lại không có cách nào phản bác.

“Chẳng lẽ là Tử Thần đã thu phục Bách Quỷ Liên?”

Ngay lập tức, sức lực ở tứ chi y đã biến mất.

Bởi vì y đã thấy trước được vận mệnh của mình.

Người đã chiếm được Bách Quỷ Liên đang cố gắng vươn cánh tay vào Sở Gia Viện. Và họ không đủ sức để từ chối bàn tay đó..

‘Ôi trời đất ơi!’

Tứ Đạo Nguyên nhắm chặt mắt lại.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 524

Sở Gia Viện đã lọt vào tay Phiêu Nguyệt.

Sau khi biết được thân phận của Phiêu Nguyệt, họ không còn muốn phản kháng nữa.

Tử Thần và Bách Quỷ Liên.

Một sự kết hợp vô cùng vĩ đại.

Chí ít đây chẳng khác nào tai ương đối với những thích khách thuộc sát môn.

Phiêu Nguyệt còn là thích khách tuyệt đỉnh nhất trong lịch sử giang hồ. 2

Bách Quỷ Liên là sát môn mạnh nhất hiện tại.

Dù chạm trán một trong hai cũng đủ bỏ mạng, ấy thế mà cả hai lại kết hợp với nhau.

Nhìn lại tình hình, rõ ràng Phiêu Nguyệt đã nắm Bách Quỷ Liên trong tay.

Đến Bách Quỷ Liên uy chấn thiên hạ cũng phải phủ phục trước Phiêu Nguyệt, thế nên thật vô lý khi Sở Gia Viện lại chống đối người kia. 1

Cuối cùng Tứ Đạo Nguyên và thuộc hạ cũng đã thề trung thành với Phiêu Nguyệt.

“Tứ Đạo Nguyên xin được trung thành với Tử Thần.”

“Xin nguyện trung thành với ngài.”

Lời tuyên thệ vang vọng khắp Sở Gia Viện.

Phiêu Nguyệt nhìn bọn họ rồi nói.

“Ta sẽ ở lại Sở Gia Viện một thời gian. Mong các người hãy hợp tác.” 8

“Đương nhiên rồi ạ. Tiểu nhân sẽ cố hết sức hầu hạ cho ngài.”

Tứ Đạo Nguyên dập đầu đáp.

Phiêu Nguyệt nhìn Sát lão. Sau đó Sát lão gật đầu tựa hồ đã hiểu ý hẩn. 6

“Phần còn lại thuộc hạ sẽ tự biết mà làm. Chủ quân cứ nghỉ ngơi đi.”

“Ừm!”

Phiêu Nguyệt gật đầu rồi đi vào trong.

Theo sau hẩn là Hồng Lệ Tuyết và Đào Diễm Sơn.

Sau khi bọn họ đã đi khỏi, Sát lão mới lại gần Tứ Đạo Nguyên.

8

“Ngươi là Tứ Đạo Nguyên đúng không?”

“Đúng vậy. Lão gia!”

Tứ Đạo Nguyên lễ phép trả lời.

Thấy Phiêu Nguyệt giao nhiệm vụ cho Sát lão, y liền nhận ra Sát lão không phải kẻ tầm thường.

Sát lão tiếp tục nói.

“Ta là Sát lão. Như ngươi thấy đấy, ta đã chuẩn bị nghỉ hưu vì tuổi già rồi, nhưng may là gặp được Chí tôn nên mới tiếp tục giấc mộng lớn.”

“Giấc mộng ư?”

“Thống nhất tất cả sát môn trên thiên hạ!” 1

“Toàn thiên hạ luôn sao?”

“Đúng thế! Toàn thiên hạ!”

Tứ Đạo Nguyên mở to mắt.

Bởi vì đây quy mô của nó khiến y không thể tưởng tượng nổi.

Với tư cách là môn chủ của một sát môn nhỏ, y luôn chấp nhận mọi ủy thác.

Và bằng cách nào đó, y trở thành thích khách và người đứng đầu của một sát môn.

Đối với y, việc đứng đầu thiên hạ chỉ là một giấc mơ hão huyền mà thôi.

“Ý... ý ngài là Chí tôn sẽ thống nhất toàn bộ sát môn trong thiên hạ ư?”

Tứ Đạo Nguyên tỏ vẻ không tin mà hỏi lại lần nữa.

Sát lão liền chắc chắn trả lời.

“Đúng vậy.”

“Trời ạ!”

“Ngươi và Sở Gia Viện đúng là may mắn lắm đấy. Vì được tham gia ngay từ đầu. Ngươi có biết điều này có nghĩa gì không?”

“Đương nhiên rồi ạ. Tiểu nhân rất vinh dự được tham gia vào cuộc hành trình này.”

“Cả Hải Ưng Bang và Bạch Nguyệt Đoàn đều đã thề trung thành với Chí tôn.”

“A!”

Đột nhiên trái tim Tứ Đạo Nguyên đập mạnh liên hồi.

Phiêu Nguyệt đang chính thức tiến hành thống nhất sát môn bằng hành động chứ không phải là lời nói suông.

Tứ Đạo Nguyên biết rõ việc tham gia vào hành trình ngay từ đầu có sự khác biệt thế nào so với khi với tham gia khi mọi chuyện đã xong xuôi.

Y cúi đầu nói với Sát lão.

“Xin ngài hãy ra bất kỳ mệnh lệnh nào. Dù có đi châu Diêm Vương tiểu nhân cũng sẽ thực hiện theo.”

Sát lão vỗ vai Tứ Đạo Nguyên.

“Ngươi quyết tâm tốt đấy. Chủ quân sẽ ở lại đây một thời gian, vậy nên hãy bắt đầu xây dựng một pháo đài đi.”

“Tiểu nhân đã rõ. Ngài chỉ việc ra lệnh thôi. Tiểu nhân nhất định sẽ tin tưởng và làm theo Cung Phụng trưởng lão.”

“Cung Phụng trưởng lão?”

“Nếu ngài không hài lòng thì tiểu nhân gọi bằng tên khác nhé?”

“Không cần, nghe hay đấy chứ. Cung Phụng trưởng lão. Đó là một chức vụ hoàn hảo đối với lão già như ta.”

“Sau này tiểu nhân sẽ gọi ngài là Cung Phụng trưởng lão.”

“Cứ thế đi. Từ mai ngươi hãy chinh đồn lại Sở Gia Viện trước đã.”

“Tiểu nhân đã rõ.”

Sát lão ra lệnh cho Tứ Đạo Nguyên, Tứ Đạo Nguyên cũng ngoan ngoãn mà nhận lệnh từ ông.

Sở Gia Viện vốn có địa hình thuận lợi trời ban.

Sát lão đã biến Sở Gia Viện thành pháo đài mạnh mẽ hơn. Ông ta là người có kiến thức uyên thâm về cơ quan.

Trong các vụ sát hành, ông phải nghiên cứu các cơ quan để bảo vệ chính mình, và thời gian trôi qua, càng lúc ông càng có nhiều kiến thức về chúng.

Chỉ trong vòng 3 ngày, Sở Gia Viện đã được tái cấu trúc lại thành một pháo đài. Nhưng không ai biết điều này cả.

Trong ba ngày, Phiêu Nguyệt không hề ra ngoài chỗ ở. Thế nhưng không ai cảm thấy bất mãn cả.

Những thành viên của Sở Gia Viện và Tứ Đạo Nguyên đã hoàn toàn chấp nhận Phiêu Nguyệt là người thống lĩnh bọn họ.

Màn đêm dày đặc bắt đầu bao trùm lấy Sở Gia Viện.

Bởi vì xung quanh không hề có nhà thường dân và nó còn nằm ở vách đá hẹp.

Hiện tại những người đến Sở Gia Viện đều đã quen với bóng tối.

Bởi vì ngoại trừ Đào Diễn Sơn, Ân Diệu và Nam Thần Vũ thì mọi người đều là thính giác khách.

Họ có nhãn lực cực tốt có thể nhìn thấu bóng đêm dù mà không cần thấp sáng.

Chính vì thế dù ở trong đêm đen dày đặc họ cũng nhìn thấy rõ.

Có vài người đang nhìn Sở Gia Viện chìm vào bóng tối.

Bọn họ đứng trên một cây cao, và che kín đến mức không thể biết được tuổi tác hay giới tính.

Gió thổi mạnh đến nỗi có thể khiến cành cây gãy ngay tức khắc nhưng họ không hề bị dao động chút nào.

Ba người nhìn Sở Gia Viện rồi trao đổi ánh mắt với nhau.

“Hắn ta ở đó.”

“Liệu hấn có tư cách không?”

“Từ giờ xác nhận là được rồi.”

Họ hội thoại một đoạn vô cùng khó hiểu.

Bình thường không ai qua lại với nhau cả.

Đã nhiều năm rồi họ mới tụ họp lại thế này.

Tất cả chỉ vì một nam nhân.

Đó chính là nam nhân ở lại Sở Gia Viện - Phiêu Nguyệt.

Ba người nhìn nhau một chốc rồi tản ra.

Vút!

Mặc dù di chuyển đến mọi hướng khác nhau, nhưng mục đích của họ chính là Sở Gia Viện.

Lôi Nhãn cũng là một trong những người tụ họp hôm nay.

Hắn có tên thật nhưng đã quên từ lâu vì không được dùng.

Thay vì dùng tên thật hấn thích sử dụng biệt hiệu là Lôi Nhãn hơn.

Hắn được gọi là Lôi Nhãn vì nhãn quang của hấn mạnh mẽ như tia sét.

Việc bộc lộ đặc trưng rõ ràng như thế được coi là không đủ tư cách trở thành thích khách. Thế nhưng Lôi Nhãn lại sống với thân phận thích khách lâu như thế vì thực lực của hấn vô cùng vượt trội.

Lôi Nhãn là một thích khách.

Nhưng không phải là thích khách bình thường.

Hắn thuộc về Bách Quỷ Liên.

Và cũng là một trong Thập Huyết Sát.

Trong một năm hấn chỉ nhận một ủy thác duy nhất.

Ngoài ra hấn đều từ chối tất cả dù có dùng số tiền lớn thế nào để ủy thác hấn đi nữa. Việc hấn trở thành thành viên của Thập Huyết Sát là do thực lực của hấn.

Xét đến năng lực ám sát thì không ai trong Thập Huyết Sát có thể đuổi kịp Lôi Nhãn cả.

Lôi Nhãn chính là kẻ nhất định phải hoàn thành ủy thác dù trong bất kỳ hoàn cảnh nào.

Vậy nên lòng tự tôn của hắn vô cùng lớn.

Hắn vốn không quan tâm đến cuộc chiến tranh giành quyền lực bên trong Bách Quỷ Liên.

Hắn nghĩ đơn giản chỉ cần nhận được số tiền ủy thác tương xứng là được. Vậy nên hắn cũng chẳng quan tâm nhiều đến việc Hồng Lệ Tuyết giết Liên chủ và ngồi lên vị trí đó.

Bởi vì chung quy hai người đều là thành viên của Bách Quỷ Liên.

Mối quan hệ giữa hắn và Hồng Lệ Tuyết cũng không quá tệ, và quan trọng hơn, hắn biết nàng sẽ không gây phiền phức cho hắn.

Nguyên tắc của hắn vô cùng kiên định.

Một năm chỉ nhận một ủy thác.

Nếu không vi phạm nguyên tắc của hắn thì ai làm Bách Quỷ Liên chủ cũng được cả. Nhưng phải là người trong nội bộ Bách Quỷ Liên.

Ba ngày trước hắn đã nhận được một tin cấp báo.

Không chỉ hắn mà tất cả thành viên Thập Huyết Sát đều nhận được tin này.

Đó là Bách Quỷ Liên chủ lại thay đổi.

Hắn lập tức bật ra câu chửi bậy.

“Cái gì! À ta lên làm Liên chủ chưa bao lâu đã đổi Liên chủ nữa à?”

Vị trí Bách Quỷ Liên chủ không phải muốn đổi là đổi xoay xoay như thế.

Thậm chí người trở thành Liên chủ còn là Tử Thần.

Hắn hiểu Hồng Lệ Tuyết. Dù sao nàng cũng là thích khách của Bách Quỷ Liên. Thế nhưng Phiêu Nguyệt thì không.

Hắn không có liên quan gì đến Bách Quỷ Liên cả.

Mặc dù tiếng tăm của Tử Thần rất nổi trên giang hồ nhưng bản thân hắn lại khác với thích khách của Bách Quỷ Liên.

‘Sát lão rõ là mất trí rồi. Tử Thần thì Tử Thần, sao lại công nhận hắn là Liên chủ chứ.’

Hồng Lệ Tuyết thì không nói nhưng hắn không công nhận Phiêu Nguyệt làm Liên chủ.

Mặc dù Phiêu Nguyệt đã đạt đến cảnh giới tối thượng của thích khách nhưng chấp nhận hắn là Liên chủ Bách Quỷ Liên lại là vấn đề khác. Vậy nên Lôi Nhân mới đến tận đây để kiểm tra Phiêu Nguyệt.

Đúng lúc nơi ẩn náu của hắn không xa với chỗ Phiêu Nguyệt ở.

‘Không ngờ Huyết Vũ và Tử Linh cũng có cùng suy nghĩ với ta.’

Những người ở cùng với hắn vừa nãy cũng là Thập Huyết Sát.

Huyết Vũ và Tử Linh cũng muốn đến đây kiểm tra Phiêu Nguyệt như hắn.

Huyết Vũ có tính cách độc đoán khá giống Lôi Nhân, còn Tử Linh lại sở hữu sát pháp khủng khiếp đến nỗi người ta gọi hắn là hình bóng của cái chết.

Ba người đều là thích khách hàng đầu của Thập Huyết Sát.

Chỉ xét đến sát pháp thì đến cả Hồng Lệ Tuyết cũng khó lòng vượt qua nổi bọn họ.

Họ đến đây chỉ với một lý do.

Chính là kiểm tra xem Phiêu Nguyệt có đủ tư cách trở thành Liên chủ của Bách Quỷ Liên hay không.

Chỉ có một cách để thích khách xác nhận thực lực của thích khách.

Đó chính là đích thân đi ám sát.

Nếu không thể ngăn chặn người khác ám sát mình thì không đủ tư cách trở thành Liên chủ Bách Quỷ Liên.

Lôi Nhân bắt ngờ khi Tử Linh và Huyết Vũ cũng tham gia nhưng hắn không muốn nhượng bộ bọn họ.

Bất cứ ai ám sát được Phiêu Nguyệt trước tiên sẽ được công nhận là thích khách đệ nhất giang hồ.

Hắn không quan tâm nhiều đến vị trí Bách Quỷ Liên chủ, nhưng lại có tham vọng với cái danh thích khách đệ nhất giang hồ.

Lôi Nhãn liền thi triển chiêu thức Vô Ngân Đồng Hoa (無痕同化).

Vô Ngân Đồng Hóa mà hắn thi triển không hề để lại dấu tích, và giúp hắn ẩn mình vào cảnh vật xung quanh.

Lôi Nhãn thi triển chiêu thức thì không ai phát hiện ra hắn cả.

Không có âm thanh cũng chẳng còn khí tức.

Thậm chí cả nhiệt độ cơ thể cũng được điều chỉnh để đánh lừa giác quan người khác.

Hiện tại Hắc Sát Đội đang bảo vệ Sở Gia Viên.

Đây là sát quỷ dưới trướng Bách Quỷ Liên chủ.

Cảm giác và sức mạnh của họ hết sức vượt trội.

Vì cùng là thích khách nên Lôi Nhãn biết rõ thực lực của Hắc Sát Đội. Thế nhưng hắn không chần chừ mà thi triển Vô Ngân Đồng Hóa vì hắn tự tin vào năng lực của mình.

Và việc hắn đang trốn trong Sở Gia Viên không có ai trong Hắc Sát Đội phát hiện ra.

Ánh mắt sắc bén của Lôi Nhãn quét qua xung quanh.

Thoạt nhìn trông có vẻ bình thường nhưng thật ra có 5 thích khách Hắc Sát Đội đang ẩn nấp quanh đó.

Sự canh gác tưởng chừng như không có kẽ hở, nhưng chung quy họ cũng là con người.

Đương như có những góc chết mà họ không nhận ra.

Lôi Nhãn xâm nhập vào góc khuất của Hắc Sát Đội.

Lôi Nhãn xâm nhập vào Sở Gia Viên xong thì cảm nhận được hai luồng khí tức khác nhau.

‘Huyết Vũ và Tử Linh.’

Lôi Nhân nhanh chóng nhận ra danh tính của họ.

Họ cũng thành công đột nhập vào Sở Gia Viên.

Việc còn lại chính là tìm ra chỗ ở của Phiêu Nguyệt.

Lôi Nhân không biết rõ cấu trúc trong Sở Gia Viên.

Bình thường hắn sẽ nắm bắt rõ cấu trúc, xác nhận đường đi rồi mới xâm nhập. Thế nhưng lần này vì quá gấp rút nên hắn chưa điều tra bất kỳ điều gì bên trong Sở Gia Viên cả.

Vậy nên Lôi Nhân đang rất lo lắng.

Bởi vì đây là lần đầu hắn vào nơi này.

Cấu trúc bên trong những trang viên lớn như Sở Gia Viên hầu như đều giống nhau. Và chỗ ở của chủ nhân cũng tương tự nhau.

Đó là điện các lộng lẫy và lớn nhất trong trang viên.

Và phòng của trang chủ sẽ nằm trong điện các đó.

Mặc dù Phiêu Nguyệt không phải chủ nhân của Sở Gia Viên nhưng nếu đã đến đây chắc hắn sẽ ở chỗ của tiền chủ nhân.

‘Là chỗ đó!’

Lôi Nhân lập tức tìm ra điện các được cho là Phiêu Nguyệt sẽ ở đó.

Giống như để chứng minh suy đoán của hắn là đúng, xung quanh có rất nhiều đội viên Hắc Sát Đội canh gác.

Nơi này chính là mục tiêu của hắn.

Và con mồi chính là Phiêu Nguyệt.

Sượt!

Lôi Nhân rút thanh đôi trên thắt lưng ra.

Đó chính là thanh độc môn binh khí Lôi Vương Ấn (雷王刃).

Lôi Nhân siết Lôi Vương Ấn rồi lách người vào trong điện các.

Lúc này cả Huyết Vũ và Tử Linh cũng di chuyển.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 525

Dù rằng đang ở cùng một nơi, có chung một mục tiêu nhưng ba tên thích khách không hề có suy nghĩ rằng sẽ hợp tác với nhau.

Tất cả đều là do lòng tự tôn của Lôi Nhã, Huyết Vũ và Tử Linh cao đến ngất trời.

Chính vì thế, dù cho ủy thác có khó khăn đến mức nào thì bọn họ cũng không hề có ý định bắt tay cùng hành động.

Ngay cả trong tình huống hiện tại cũng vậy.

Tất cả đều đang săn đuổi Phiêu Nguyệt, nhưng không kẻ nào muốn hiệp lực với hai kẻ còn lại.

Lôi Nhã đang là kẻ dẫn đầu.

Vô Ngân Đồng Hóa Thuật của hắn chính là chiêu thức ẩn thân mạnh nhất.

Bởi lẽ đó mà hắn mới cho thể đến nơi và ẩn nấp trên trần nhà của Phiêu Nguyệt trước cả Huyết Vũ và Tử Linh.

Nấp trên thanh xà ngang lớn nhất, hắn nhìn xuống căn phòng.

Dục hương tràn ngập khắp căn phòng.

Lôi Nhã biết rõ chuyện gì đang xảy ra.

‘Ra sự tình là như thế này.’

Hắn thấy một nữ nhân đang nằm ngửa trên giường, lộ cả bờ vai gầy.

Nàng ta hẳn là mới hành sự xong chưa bao lâu nên mới thở hổn hển như thế.

‘Hong Lệ Tuyết!’

Lôi Nhã nhanh chóng phát hiện ra danh tính của nữ nhân kia.

Hắn không thể nào không biết nàng là ai.

Vì rằng, mới cách đây ba ngày, nữ nhân ấy còn là Bách Quỷ Liên Chủ.

Trước đó, nàng còn là thành viên của Thập Huyết Sát hệt như hắn.

Mặc dù Thập Huyết Sát ít khi nào gặp gỡ nhau, nhưng ít ra hắn vẫn biết được mặt và tên của những thành viên còn lại.

Hơn nữa, Hồng Lệ Tuyết còn là người chỉ trong thời gian ngắn đã leo lên được vị trí Bách Quỷ Liên Chủ.

Hắn không thể nào không quan tâm đến nàng.

Ngay lúc đó.

Hồng Lệ Tuyết này giờ vẫn thở hỏn hển, đột nhiên ngẩng đầu rồi nhìn thẳng lên trần nhà.

Ánh mắt của nàng hướng về phía Lôi Nhãn.

Lôi Nhãn cau mày.

Không lý nào Hồng Lệ Tuyết đang nằm thở trên giường kia lại phát hiện ra vị trí hắn đang ẩn nấp được.

‘Chắc là trùng hợp thôi...’

Làm gì có chuyện phi lý đến thế.

Trong thế giới của những kẻ luôn phải đối mặt với hiểm trở như hắn, không có gì là ngẫu nhiên xảy ra cả.

Nàng ta rõ ràng đã nhận ra và nhìn thấy hắn rồi.

Bất chợt, Lôi Nhãn cảm thấy rùng mình.

Thật kì lạ khi hắn lại không nhìn thấy gã nam nhân đáng lẽ ra phải đang ở cùng với Hồng Lệ Tuyết.

Ngay khi đó, Hồng Lệ Tuyết lại nhìn về phía Lôi Nhãn và mỉm cười.

Một nụ cười như thể đã biết hết mọi thứ. Lôi Nhãn lúc này cảm thấy rờn rợn hệt như mới bị tạt một gáo nước lạnh vào người.

“Ngươi?”

Lôi Nhãn cố gắng mở miệng.

“Khục!”

Âm thanh rên rỉ yếu ớt phát ra từ đâu đó.

Nếu Lôi Nhãn không phải người cực kì nhạy cảm thì chẳng thể nào nghe được âm thanh nhỏ như vậy được.

Khoảnh khắc nghe được, Lôi Nhãn đã biết ngay chủ nhân của thanh âm đó là ai.

‘Là Tử Linh.’

Chỉ có một thứ mới khiến một thích khách xuất sắc vượt trội như Tử Linh phát ra tiếng rên rỉ đó.

Chính là bị không chế bởi ai đó.

‘Chết tiệt!’

Phải đến lúc đó, Lôi Nhãn mới nhận ra bản thân đang đối mặt với mối nguy hiểm thế nào.

Đó cũng chính là lý do tại sao Hồng Lệ Tuyết lại nhìn hắn và mỉm cười.

‘Tử Thần đã hành động rồi.’

Lôi Nhãn nhanh chóng đứng dậy rồi lùi về phía sau.

Việc ám sát lần này đã thất bại.

Hắn không biết làm thế nào mà hai người kia lại phát hiện, nhưng rõ ràng là gã Tử Thần đã nhận ra được bọn họ đã lên vào đây rồi bắt đầu hành động.

Ngay lúc ấy.

Hắn lại nghe thấy tiếng rên rỉ.

Lôi Nhãn lần này cũng nhanh chóng nhận ra chủ nhân của giọng rên đó là ai.

Đó là Huyết Vũ, kẻ sở hữu khả năng ám sát vô cùng xuất chúng. Cũng như những thích khách khác, Huyết Vũ cũng được huấn luyện việc luôn phải giữ im lặng. Trong quá trình ám sát, dù xảy ra bất cứ chuyện gì cũng phải tuyệt đối giữ im lặng.

Việc Huyết Vũ thốt ra tiếng rên như thế nghĩa là tình hình khẩn cấp lắm rồi.

‘Hết Tử Linh rồi giờ lại tới Huyết Vũ sao?’

Nếu hắn không trực tiếp được nghe giọng của bọn họ thì chắc hẳn sẽ không bao giờ tin nổi.

Giờ không phải lúc để kén chọn nữa rồi.

Lôi Nhãn nhanh chóng chạy thoát khỏi điện các.

Trốn khỏi điện các mà không phát ra bất kỳ tiếng động nào, Lôi Nhãn ngay lập tức trở về vị trí hắn đã dùng xâm nhập vào điện các.

May mắn thay, Hắc Sát Đội không nhận ra di chuyển của hắn.

Lôi Nhãn dùng hết sức bình sinh thi triển khinh công để thoát ra khỏi Sở Gia Viện.

‘Trước mắt phải ra khỏi nơi này đã rồi sắp xếp lại mọi thứ. Khi đã lên kế hoạch cẩn thận, ta sẽ quay lại đây.’

Lôi Nhãn tự trách bản thân đã hành động hấp tấp rồi chạy ngay đi nhanh như gió.

Hắn di chuyển với tốc độ như thế, vậy mà không một tiếng động nào phát ra, kể cả tiếng quần áo bay phấp phới trong gió.

Bình thường khi đã chạy được xa thế này, hắn đã cảm thấy nhẹ nhõm phần nào. Nhưng lúc này đây, lồng ngực Lôi Nhãn cứ đập loạn xạ không ngừng.

Không phải chỉ vì hắn đang cố dốc hết sức để thi triển khinh công.

Chủ yếu là do hắn nhận thức được khủng hoảng đang ập tới.

Bản năng cảnh báo Lôi Nhãn rằng nguy hiểm trước mắt không hề bình thường.

Hắn xoay người về bên trái.

Bụp!

Ngay khoảnh khắc đó, một sợi dây bạc cắm vào đúng chỗ hắn định đặt chân xuống.

Là Thu Hồn Ti.

Lôi Nhãn quay đầu nhìn về hướng mà Thu Hồn Ti bắn ra.

Hắn bỗng nhìn thấy hình dáng kẻ đã đuổi theo được tốc độ của hắn.

Một gã nam nhân với khuôn mặt trắng trẻo, nổi bật ngay cả trong bóng đêm dày đặc. Gã chính là Phiêu Nguyệt.

‘Tử Thần.’

Lôi Nhân nghiêng răng.

Dự cảm của hắn đã trở thành sự thật.

Chỉ trong thời gian ngắn mà Phiêu Nguyệt đã khống chế được cả Tử Linh lẫn Huyết Vũ và đuổi kịp cả hắn.

Hành động này thật quá bất thường.

Hắn rợn da gà khắp cả người.

Cảm giác nguy cấp quá mạnh mẽ khiến miệng hắn khô khốc.

Hắn chợt chạm mắt với Phiêu nguyệt.

Đôi mắt đen láy ánh lên xích quang mờ ảo kia như nhìn thấu toàn bộ nội tâm của hắn.

Lôi Nhân từ bỏ việc tiếp tục chạy trốn.

Hắn phải thừa nhận rằng bản thân không thể nào bì kịp khả năng khinh công của Phiêu Nguyệt được. Nhưng không có nghĩa rằng hắn sẽ dễ dàng bị đánh bại.

Xoẹt!

Lôi Nhân lao vào Phiêu Nguyệt với tốc độ đáng sợ.

Hắn cầm chặt Lôi Vương Nhẫn trong tay nhắm thẳng vào khí quản của Phiêu Nguyệt.

Ngay khi ấy, Phiêu Nguyệt cũng rút ra một thanh đoản kiếm ở thắt lưng.

Thanh đoản kiếm này do chính tay Đường Sở Truy rèn nên.

So với U Linh Chủy thì thanh đoản kiếm này dài hơn gần gấp đôi, lại có thêm hoa văn gợn sóng.

Phiêu Nguyệt nắm lấy đoản kiếm chém vào Lôi Vương Ấn.

Choang!

Tiếng kim loại vang lên sắc lẹm. Tia lửa bắn tung tóe khắp nơi.

Keng keng keng!

Phiêu Nguyệt với Lôi Nhân không ngừng tấn công nhau.

Bọn họ không ngơi nghỉ dù chỉ là một khắc.

Hai người tấn công nhau ở khắp các bụi cây đến những cành cây cao chót vót rồi chạy dọc theo dòng suối.

Dù cho phải di chuyển trong khu rừng tối tăm, bọn họ vẫn không bị ngã hay mất phương hướng.

Bóng tối không thể cản trở được bước chân của họ.

‘Đến mức này luôn sao! Tên Tử Thần kia!’

Lôi Nhân méo mặt.

Máu chảy không ngừng từ cánh tay đang nắm chặt Lôi Vương Ấn.

Cú va chạm với con dao của Phiêu Nguyệt cùng hàng loạt đòn tấn công liên tiếp khiến tay hắn bị thương.

Lần đầu tiên hắn lâm vào tình cảnh này.

Tong tong!

Di chuyển mạnh trong một thời gian ngắn khiến cơ thể hắn không ngừng đổ mồ hôi.

Lôi Nhân thậm chí không nhớ hắn đã từng di chuyển dữ dội thế này bao giờ chưa.

Điểm yếu chung của những kẻ hành nghề thích khách như Lôi Nhân chính là sức bền.

Họ luôn tâm niệm Nhất Cước Tất Sát.

Bọn họ thể ẩn nấp chờ đợi vài ngày, thậm chí là vài tháng chỉ để nắm lấy cơ hội ám sát mục tiêu.

Nếu không thể giết đối phương chỉ trong một chiêu thì số phận của tên thích khách đó chỉ có thể là chết. Vì thế, thích khách có khuynh hướng đặt cược mọi thứ vào đòn tấn công đầu tiên.

Lôi Nhân cũng tương tự.

Hầu hết những kẻ hấn ta từng chạm trán đều tử mạng trong một chiêu.

Hắn không có lí do gì phải lãng phí sức lực vào nhị cước, tam cước. Thế nên sức bên của Lôi Nhãn cũng chính là điểm yếu chí mạng của hắn.

Bình thường thì điểm yếu đó chẳng ảnh hưởng gì nhiều, nhưng khi hấn đối mặt với kẻ như Phiêu Nguyệt thì mọi thứ dường như đã sụp đổ.

Phiêu Nguyệt nhanh và mạnh hơn hấn rất nhiều.

Hắn di chuyển nhanh như thế mà hơi thở vẫn vô cùng điều độ.

Hệt như một người trưởng thành đang nô đùa với đám trẻ non nớt, Phiêu Nguyệt đang dùng ánh nhìn đó với chính Lôi Nhãn.

Trước ánh mắt đó, Lôi Nhãn cảm thấy bản thân thực thảm hại.

Lôi Nhãn không thể không thừa nhận.

Bản thân hấn biết rõ Phiêu Nguyệt hoàn toàn đủ tư cách để trở thành Bách Quỷ Liên Chủ.

Nhưng không thể vì vậy mà hấn dễ dàng hàng phục được. Lòng tự tôn của hấn không cho phép.

“Hãy da!”

Hắn hét lớn rồi tấn công Phiêu Nguyệt!

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Lôi Nhãn xé tan màn đêm tĩnh mịch bằng đòn công kích Phiêu Nguyệt.

Hắn dốc hết sức để tăng tốc.

Nếu là trước đây thì Lôi Vương Ấn của hấn với tốc độ kinh hoàng có thể dễ dàng cắt đôi không khí. Nhưng lúc này đây, Lôi Vương Ấn lại chẳng tài nào đụng đến Phiêu Nguyệt nổi.

Phiêu Nguyệt cũng đã tăng tốc.

Lôi Nhãn bày ra vẻ mặt nhăn nhó.

Rõ ràng là Phiêu Nguyệt đang trêu ngươi hấn.

Rõ ràng là Phiêu Nguyệt đang chứng tỏ khoảng cách thực lực giữa hai người.

Lôi Nhãn lúc này cảm thấy thực mất mặt.

‘Người dám!’

Sát khí bùng lên trong mắt hắn.

Từ trước tới giờ chưa từng có ai dám nhìn hắn với đôi mắt như Phiêu Nguyệt. Hắn nhìn người ta với ánh mắt giễu cợt thì có. Thậm chí hắn còn chưa từng thấy ai dám dương dương tự đắc trước hắn.

Hắn tập trung dồn công lực vào Lôi Vương Ấn.

Xoẹt!

Một cơn gió dữ dội bao lấy Lôi Nhãn.

Lôi Nhãn bắt đầu di chuyển nhanh hết như tốc độ của cơn gió ấy.

Tốc độ dữ dội đến mức chẳng thể xác nhận được bằng mắt thường. Thế nhưng Phiêu Nguyệt lại dễ dàng nhìn ra mọi quỹ đạo trong chuyển động của Lôi Nhãn.

Lôi Nhãn không hề biết rằng khi hắn đặt bước chân đầu tiên tới Sở Gia Viện thì đã bị Phiêu Nguyệt nhận ra rồi.

Hắn có thể qua mặt được Hắc Sát Đội, nhưng làm sao có thể đánh lừa được giác quan nhạy bén của Phiêu nguyệt.

Từ đầu đến cuối, Lôi Nhãn, Huyết Vũ và Tử Linh đều chỉ là những quân cờ bị Phiêu Nguyệt chơi đùa mà thôi.

Bọn họ quyết tâm thử thách xem Phiêu Nguyệt liệu có đủ tư cách để trở thành Bách Quỷ Liên Chủ hay không, nhưng thực chất Phiêu Nguyệt mới là kẻ đang kiểm tra bọn họ.

Huyết Vũ và Tử Linh bị khống chế trước khi nhận ra Phiêu Nguyệt đang tiếp cận họ. Lôi Nhãn vì nhạy bén hơn nên đã trốn thoát được, nhưng cũng chỉ đến thế thôi.

Nếu là Phiêu Nguyệt của ngày trước thì việc phải áp chế cả ba người sẽ mất khá nhiều thời gian. Thực lực của cả ba quả không phải dạng vừa. Tuy nhiên, Phiêu Nguyệt đã khác.

Sau khi xuất đầu lộ diện chôn giăng hồ, hắn liên tục phải đối mặt và chiến đấu với những kẻ mạnh vô cùng.

Vượt qua biết bao cửa tử, võ công của hắn ngày càng thăng hạng, và hiện tại hắn đã tự xây dựng nên đế chế của chính mình.

Hắn đã đạt tới cảnh giới mà chưa một thích khách nào trên giang hồ này chạm tới được.

Khi đã leo tới đỉnh núi, con người có thể nhìn thấy toàn cảnh xung quanh. Thế nên với một thích khách đã chạm tới cảnh giới cao nhất như hắn thì chẳng còn lạ lẫm gì với những thủ pháp mà những kẻ ám sát thường sử dụng.

Phiêu Nguyệt cúi người xuống rồi nhắm vào ngực Lôi Nhãn.

Lôi Vương Nhãn không ngừng bay đến nhắm vào gáy của hắn, nhưng chỉ cần một thanh đoản kiếm hắn đã dễ dàng giải quyết được.

Choang!

Cùng với một tiếng nổ lớn, Lôi Vương Nhãn nổ tung.

Lôi Nhãn lôi viên ngọc giấu trong ngực ra rồi nuốt.

Đùng!

Âm thanh dữ dội vang lên, Lôi Nhãn bay ngược về phía sau.

Phiêu Nguyệt tăng tốc để đuổi kịp Lôi Nhãn.

Ngay cả khi đang bay, Lôi Nhãn vẫn cố giữ tập trung để vung Lôi Vương Nhãn và phản kích lại.

Tuy nhiên, đòn phản công của hắn đã bị Phiêu Nguyệt không chế nhanh chóng.

Phiêu Nguyệt giữ chặt lấy cổ tay hắn và bẻ cong lại.

Rắc rắc!

Cổ tay gãy nát, tiếng xương nghe như đã vụn vỡ thành nhiều mảnh. Thế nhưng Lôi Nhãn lại không phát ra bất kỳ tiếng khóc thét nào.

Phiêu Nguyệt vừa cười vừa nhìn Lôi Nhãn.

Đây chính là quy tắc cơ bản nhất của một thích khách.

Bùm!

Một tiếng nổ nữa lại vang lên.

Lôi Nhãn không thể cầm cự được nữa. Hắn thổ huyết.

Cầm và ngực hắn toàn là máu đỏ thẫm.

Thổ huyết như thế nhưng hắn vẫn chưa chịu ở yên.

Tứ chi hắn run lẩy bẩy, đến mức hắn không thể đứng dậy nổi.

Hắn ngẩng gương mặt đang trắng bệch kia rồi nhìn thẳng vào Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt thu lại thanh đoản kiếm rồi bước về phía hắn.

Hình ảnh Phiêu Nguyệt bước đi, mặt không biến sắc dù chỉ một lần kia vô thực đến mức chẳng thể tin được đây là con người.

“Chắc chắc!”

Sau lưng Phiêu Nguyệt bỗng xuất hiện bóng dáng ai đó.

Lão nhân với gương mặt đầy vết đồi mồi - là Sát Lão.

Dù muộn nhưng Sát Lão đã chạy đến cùng với Hắc Sát Đội.

Hắc Sát Đội đang bắt giữ Huyết Vũ và Tử Linh, hai kẻ đang bất tỉnh nhân sự.

Sát Lão nói với Lôi Nhãn.

“Kết cục các ngươi lại chẳng tin lấy lời ta mà gây ra chuyện rồi đây.”

“Được rồi, sau khi đối đầu với chí tôn ngươi nghĩ thế nào hả?”

Lôi Nhãn không trả lời. Hắn cúi gầm mặt xuống.

Phiêu Nguyệt cũng chỉ nhìn mà không nói bất kỳ lời nào.

Hiện tại Lôi Nhãn không hề cảm thấy nhục nhã.

Hắn đã trực tiếp xác nhận khoảng cách thực lực giữa hai người.

Lôi Nhãn quỳ một bên đầu gối xuống rồi nói.

“Thuộc hạ Lôi Nhãn xin phép được diện kiến ngài Liên Chủ.”

Đây chính là hành động thừa nhận Phiêu Nguyệt chính là đẳng chí tôn của Bách Quỷ Liên.

Chương Thụ là một thành phố cách Bà Dương Hồ khoảng vài trăm lý về phía Nam.

Mặc dù nơi này ít được biết đến hơn so với những thành phố khác ở gần Bà Dương Hồ nhưng đây là một thành phố khá lớn.

Phong cảnh diễm lệ nằm giữa Bà Dương Hồ và Ngọc Hóa Sơn. Hơn nữa lại còn nằm trên tuyến đường quan trọng nên có rất nhiều người lui tới nơi này.

Môn phái lớn nhất Chương Thụ là Ngọc Hóa Môn.

Ngọc Hóa Môn vốn được khai phái ở Ngọc Hóa Sơn nhưng nó đã phải chuyển đến Chương Thụ do dòng chảy của thời đại. Bởi vì Ngọc Hóa Môn không phải môn phái theo đạo giáo hay phật giáo nên bọn họ có được rất ít lợi ích từ Ngọc Hóa Môn.

Chương Thụ là một thành phố khá lớn, do vậy nên người tìm đến đây cũng nhiều.

Nơi có nhiều người tìm đến chắc chắn cũng sẽ có được nhiều quyền lợi. Và Ngọc Hóa Môn đã chiếm lấy quyền lợi đó và nắm quyền bá chủ ở Chương Thụ này.

Quyền lợi ở Chương Thụ không hề ít.

Những đệ tử của Ngọc Hóa Môn đã gia nhập tiêu cục, thương hội, thương đoàn ở Chương Thụ và nắm giữ được các vị trí chủ chốt.

Và những nơi đó đều chịu ảnh hưởng của Ngọc Hóa Môn.

Ngọc Hóa Môn trở thành bá chủ của Chương Thụ cũng vì thế.

Môn chủ Ngọc Hóa Môn Chiêu Mậu Dương đã nắm trên vị trí bá chủ của Chương Thụ mà không có một chút lo lắng gì.

Ít nhất thì ở Chương Thụ không ai dám thách thức quyền y của y cả. Hơn nữa, tham vọng của y cũng không hề lớn.

Y đã thỏa mãn với vị trí bá chủ của Chương Thụ.

Vì không nổi lòng tham với thế giới bên ngoài nên y mới có thể sống mà không gặp phải vấn đề gì cả.

Nhưng gần đây đã có vấn đề xảy ra.

“Vấn đề là Giang Hồ Đại Chiến. Giang Hồ Đại Chiến của tên khốn đó...”

Chiêu Mậu Dương ngồi trên ghế lẩm bẩm.

Giang Hồ Đại Chiến có nổ ra cũng không sao. Bởi vì y chỉ cần không tham gia vào là được.

Nhưng vấn đề là nơi nổ ra cuộc đại chiến.²

“Sao lại là Bà Dương Hồ kia chứ...”

Chương Thụ chỉ cách Bà Dương Hồ có vài trăm lý.

Ngoài ra, con đường dẫn đến Bà Dương Hồ cũng thông qua Chương Thụ.

Sẽ có rất nhiều người đi qua đây để vào được Bà Dương Hồ.

Chắc chắn những võ giả ở Bà Dương Hồ cũng sẽ chấn động vì Giang Hồ Đại Chiến. Bọn họ sẽ cống hiến hết mình để có thể trở thành anh hùng.

Cũng vì bọn họ mà bầu không khí ở Chương Thụ bị xáo trộn.

Những võ giả của Chương Thụ chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng như vậy.

Đa số võ giả ở Chương Thụ đều thuộc Ngọc Hóa Môn. Một vài người trong số họ đã tiến đến Bà Dương Hồ với hùng chí của mình.

Y cũng không cần phải quan tâm đến những người đó làm gì.

Bởi vì voi đú chuột chù cũng đú, những người đó cuối cùng cũng sẽ chết.

Y chẳng có lý do gì để phải lo lắng cho những người tự nhảy vào con đường chết cả.

Điều quan trọng là thư mời mà y đang cầm trong tay.

Một bên là từ Ngân Liên Hội, một bên là từ Kim Thiên Hội.

“Phiền phức thật đấy.”

Chiêu Mậu Dương nhíu mày.¹

Y biết một ngày nào đó y sẽ phải lựa chọn như thế này nhưng khi nó trở thành hiện thực, y lại cảm thấy nhức đầu không thôi.

Nội dung thư mời rất rõ ràng.

Mỗi bên đều muốn y hợp lực với bọn họ.

Nếu chọn Kim Thiên Hội, y sẽ trở thành kẻ thù của Ngân Liên Hội. Nếu chọn Ngân Liên Hội, y sẽ phải đối đầu với Kim Thiên Hội.

Đây quả thực là một tình huống khó khăn đối với người không có nhiều tham vọng như y.

Cho dù y có chọn bên nào thì hòa bình mà y gìn giữ bấy lâu nay cũng sẽ phải kết thúc.

Nhưng y không thể nào không lựa chọn được.

Những môn phái vùng lân cận cũng đã nhận được chuyển thăm hỏi đặc biệt từ Ngân Liên Hội và Kim Thiên Hội. Và bọn họ buộc phải lựa chọn.

Nếu Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội chỉ đơn thuần là liên minh của những hậu khởi chi tú thì y sẽ không cần phải phân vân như thế này.

Vấn đề là môn phái đứng sau hậu thuẫn cho họ đều là những môn phái bậc nhất trong thiên hạ.

Tức là cuộc chiến giữa Ngân Liên Hội và Kim Thiên Hội cũng giống như cuộc chiến thay thế cho những thế lực lớn mạnh vậy.

Chiêu Mậu Dương có chọn bên nào thì cũng phải chịu sự căm ghét từ phía bên kia.

Nếu chỉ là căm ghét thông thường thôi thì không sao, nhưng chỉ cần sơ xuất một chút là Ngọc Hóa Môn của y có thể tiêu tòng.

“Hầy!”

Càng nghĩ về nó, Chiêu Mậu Dương lại càng chỉ biết thở dài.

Y cảm thấy tức giận với những người ép y phải chọn những lựa chọn cực đoan như thế này.

Đây hoàn toàn không phải là một quyết định dễ dàng bởi sự sống chết của Ngọc Hóa Môn đang dựa vào sự lựa chọn của y.

Đầu óc y choáng váng.

Y đi luyện võ để sắp xếp tâm trí của mình.⁸

Sau khi đổ mồ hôi, mọi chuyện sẽ sáng tỏ hơn một chút.

Chiêu Mậu Dương lấy thanh kiếm được treo trên tường.

Thanh kiếm có tên là Kim Hoàng.

Tên của thanh kiếm được khắc lên chuôi kiếm theo phong cách cổ xưa.⁶

Thanh danh kiếm này đã tồn tại hàng trăm năm.

Tuy y có được thanh danh kiếm này chưa lâu nhưng y luôn cảm thấy bình yên mỗi khi cầm thanh kiếm này.

“Thanh kiếm đó trông có vẻ tốt đây.”

Khi y định nâng Kim Hoàng lên và thực hiện những chiêu võ của y thì bỗng có một giọng nói vang lên.

Chiêu Mậu Dương giật mình nhìn về nơi có giọng nói phát ra.

Đây là phòng của Chiêu Mậu Dương.

Ngay cả các đệ tử cũng không được phép đến đây vào giờ này. Nhưng lúc này y lại nghe thấy một giọng nói của một người xa lạ, điều này khiến y không khỏi ngạc nhiên.

Một lão già giống chó sói đã đứng ở nơi mà mắt của y đang hướng tới.

Mái tóc xám tro cùng bộ râu dài phủ xuống tận ngực. Lão khoác trên người một bộ võ phục dường như đã được mặc rất lâu. Đặc biệt là lão có đem theo một thanh kiếm được treo ở sau lưng.

Mặc dù trông ông lão ấy không khác gì những tên ăn xin ở ngoài đường là mấy, nhưng không hiểu sao Chiêu Mậu Dương lại cảm thấy sợ ông ta một cách kỳ lạ.⁸

Chiêu Mậu Dương hỏi ông lão.

“Ông là ai? Sao ông lại vào đây? Rõ ràng là bên ngoài có người canh gác mà.”

“Ta khuyên ngươi nên đổi người gác đi.”

“Ý ông là sao?”

“Bọn chúng có khác gì những con bù nhìn đâu. Những kẻ đó sao có thể bảo vệ một thanh kiếm quý giá như thế này được chứ?”

“Kiếm? Ý ông là Kim Hoàng sao?”

“Đúng thế. Ngươi không có tư cách để sở hữu thanh kiếm đó đâu. Mau đưa nó cho ta đi.”

“Hát!”

Chiêu Mậu Dương gầm lên.

Đến lúc này, y mới nhận ra thứ mà ông lão kia muốn là Kim Hoàng.

“Ta không biết ông đã nghe được thông tin của Kim Hoàng từ đâu mà tìm đến đây. Nhưng ông hãy quay về đi. Thanh kiếm này không phải là thứ mà ông có thể thêm muốn.”

“Hờ hờ! Ngươi nói thay ta luôn đấy à. Thanh kiếm đó không phải thứ để ngươi dùng để luyện võ đâu.”

Ông lão đến gần Chiêu Mậu Dương.

Lão càng đến gần, đôi mắt của Chiêu Mậu Dương lại càng dao động.¹

Y nâng cao nội công để chặn lại khí thế của lão già nhưng cơ thể của y lại run lên không ngừng như một cây dương xỉ.

Áp lực mà ông lão kia đặt lên người y lớn đến vậy.

‘Rốt cuộc ông ta là ai chứ?’

Chiêu Mậu Dương lục lọi trong ký ức của mình. Nhưng y chẳng tìm ra được gì cả.

Cuối cùng Chiêu Mậu Dương quyết định thôi không suy nghĩ nữa và rút Kim Hoàng ra khỏi vỏ.

Xoẹt!

Thanh kiếm lóe lên một tia sáng chói lọi.

Lão già mở to mắt.

“Quả nhiên là một thanh kiếm tốt.”

Đôi mắt lão tràn đầy tham vọng.

Một người như Chiêu Mậu Dương mà lại sở hữu một thanh kiếm tốt như thế này thì đúng là quá phận.

Kim Hoàng không chỉ đơn thuần là một thanh danh kiếm.

Một khi biết cách sử dụng những thanh kiếm tốt như thế này, người ta sẽ biết được sự hữu ích thực sự của nó.

Lão già kia cũng nhận ra điều này khi lão sử dụng thanh kiếm trên lưng.

Lão lấy chạm chạm vào chuôi kiếm.

Lão có thể cảm nhận được hai chữ Công Bố trên đầu ngón tay của mình.

Một thanh bảo kiếm được hai vị thợ rèn trong truyền thuyết là Âu Dã Tử và Can Dương rèn nên.

Công Bố, Thái A và Long Uyên được gọi là tam đại danh kiếm.

Không lâu trước đây, lão đã cướp được Công Bố từ một thiếu niên tên Tiểu Ma.

Trước khi có được Công Bố, lão luôn phải vác theo trên lưng năm thanh kiếm.

Lão đã phải luôn mang theo nhiều kiếm để dự phòng bởi rất ít thanh kiếm có thể chịu đựng nội công khủng khiếp của lão.

Nhưng bây giờ đã khác.

Công Bố đủ mạnh và sắc bén để có thể chịu được nội công của lão. Nhờ vậy mà lão có thể vô tư thi triển võ công mà không phải quan tâm đến bất cứ điều gì. Nhưng sau một thời gian dài sử dụng, lão lo rằng độ bền của Công Bố sẽ không còn nữa.

Đã đến lúc để lão chuẩn bị cho mình thêm một thanh kiếm.

Dù cho Công Bố không bị vỡ nát đi chăng nữa thì có được thêm một thanh kiếm tốt cũng không có gì là xấu.

Vào lúc đó, tin tức về Kim Hoàng lọt đến tai lão.

Vừa hay lão cũng đang ở gần Chương Thụ, vì vậy nên ông tìm đến đây mà không chút do dự.

Lão già nói.

“Tên ta là Cửu Chân Vương.”

“Lang Vương?”

Đến lúc này, Chiêu Mậu Dương mới nhớ ra danh tính của lão già kia.

Lang Vương Cửu Chân Vương.

Lão là một trong Bát Tinh Tọa, hung bạo như một con chó sói.

Lão ra đã gây ra nhiều rắc rối nhưng lão quá mạnh nên chẳng ai chế ngự được lão cả.

“Ngài thực sự là Lang Vương, Cửu Chân Vương đại hiệp sao?”

“Đại hiệp thì không rõ, nhưng Lang Vương thì đúng rồi.”

“Sao một võ giả như đại hiệp lại muốn có được Kim Hoàng chứ?”

“Ta thấy trước khi một chuỗi vòng ngọc trai lại được đeo trên cổ lợn. Nó xứng đáng có được chủ nhân tốt hơn.”

“Ý đại hiệp ta là lợn sao?”

“Nếu không phải thì chứng minh đi.”

“Được thôi! Cho dù đại hiệp có là một trong Bát Tinh Tọa đi chăng nữa thì ta cũng không thể nhìn khi mà đại hiệp xúc phạm đến ta như thế này.”

Chiêu Mậu Dương truyền công lực vào Kim Hoàng. Ánh sáng trên lưỡi kiếm càng chói lóa hơn.

Cửu Chân Vương khẽ cười trước khí thế man rợ của Cửu Chân Vương.

“Hờ hờ! Trước đây cũng có kẻ không biết điều như ngươi vậy. Dù vậy thì hẳn ta cũng khá nguy hiểm, còn ngươi thì ta không biết.”

“Đại hiệp nói nhiều thật đấy.”

Chiêu Mậu Dương hét lên rồi thi triển Phục Ma Vô Ảnh Kiếm.

Xoẹt.

Cửu Chân Vương vẫn không hề tránh né mặc dù cho Kim Hoàng đang bay về phía lão.

Chiêu Mậu Dương thi triển toàn lực để tấn công Cửu Chân Vương.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Cả Ngọc Hóa Môn rung chuyển như có động đất.

“Chuyện gì vậy?”

“Chuyện gì thế?”

Những võ giả đã chìm vào giấc ngủ bỗng giật mình tỉnh giấc.

Bọn họ nhanh chóng chạy đến nơi ở của Chiêu Mậu Dương khi phát hiện ra nơi xảy ra động đất chính là nơi ở của Chiêu Mậu Dương. Nhưng khi đến nơi, nhưng gì mà bọn họ có thể thấy là một thi thể bê bết máu.

Bọn họ không mất nhiều thời gian để nhận ra đó chính là thi thể của Chiêu Mậu Dương.

“Không thể nào!”

“Môn chủ!”

Các môn đồ chạy đến ôm xác của Chiêu Mậu Dương rồi gào khóc thảm thiết.

Lạch phạch!

Bồ câu đưa thư đáp xuống tay Sát Lão.

Sát Lão gỡ chiếc ống nhỏ buộc một bên chân của chim bồ câu.

Bên trong là một cuộn giấy nhỏ.

Sát Lão đọc cuộn giấy rồi cau mày.

“Chậc!”

“Có chuyện gì sao?”

Một nam nhân lại gần Sát Lão.

Hắn chính là Lôi Nhãn - một trong Thập Huyết Sát.

Sát Lão đưa cuộn giấy cho hắn thay vì trả lời.

Sau khi đọc hết nội dung, Lôi Nhân khịt mũi.

“Cũng giống mấy chuyện kia thôi mà...”

“Giống mới chính là vấn đề?”

“Ý ông là sao?”

“Thiên hạ đã hỗn loạn đến mức những chuyện như thế này cứ liên tục xảy ra.”

Bên trong cuộn giấy là nội dung mô tả chi tiết về những gì đã xảy ra ở Bà Dương Hồ.

Hôm nay có bao nhiêu người chết và những võ giả nào đã đụng độ với nhau. Tất cả đều ghi rõ.

Điều gây chấn động nhất trong số đó chính là Môn chủ của Ngọc Hóa Môn đã bị ai đó sát hại.

Lôi Nhân nhìn vào Sát Lão bằng đôi mắt lạnh lùng.

“Đến bây giờ rồi mà ông còn tỏ vẻ thương hại ai? Sao tự dung ông lại đa cảm quá vậy.”

“Khi sắp chết rồi thì người cũng giống như ta thôi.”

“Chậc! Ta sẽ rửa tay gác kiếm trước khi trở nên đa cảm như vậy.”

“Rửa tay gác kiếm?”

“Ta không định sống là một thích khách suốt cả đời này.”

“Ra là người cũng mơ về một cuộc sống bình thường sao?”

“Trước mắt là vậy.”

“Vậy thì cố lên.”

Đôi lông mày của Lôi Nhân giật giật trước giọng mỉa mai của Sát Lão. Nhưng Lôi Nhân vẫn tỏ vẻ thản nhiên nói.

“Nhờ phước của ai đó mà kế hoạch rửa tay gác kiếm của ta bị hoãn lại rồi.”

“Người cũng thấy tim đập rộn ràng à?”

“Không hẳn, nhưng đúng là ta đã bị thu hút bởi nó.”

“Thống nhất Sát Môn! Thích khách nào nghe đến câu này tim cũng phải loạn nhịp.”

“Ông nghĩ hần có thể chứ?”

“Người chưa được trải nghiệm hay sao mà hỏi?”

“Hừ...”

Lôi Nhân cau mày.

Hần có nhiều điều muốn nói, nhưng có vẻ như càng nói chỉ càng khiến hần trông buồn cười thôi.

Lôi Nhân nhìn vào Sở Gia Viện.

Đã có một nam nhân áp chế được hần tại nơi này.

“Hần ta đúng là mạnh thật.”

527

Sơn Âm Thất Quỷ là những người hoạt động ở khu vực phía Bắc Sơn Âm.

Ban đầu từng người họ là những lãng nhân lang thang ở phương Bắc nhưng do một sự cố mà họ đã hợp lại với nhau thành một nhóm.

Võ công của bọn họ cao cường đến mức không ai dám coi bọn họ như những lãng nhân vô danh. Số người đến tìm họ để ủy thác cũng vô số kể nên cuộc sống của bọn họ cũng đủ sống nhưng không nhiều.

Chính vì vậy mà họ luôn khao khát sự giàu có.

Chuyện bọn họ nhận sát hành cũng chỉ là việc tình cờ.

Ban đầu, bọn họ vốn không có ý định nhận làm việc đó.

Bởi vì bọn họ tin rằng họ không thể sống một cách hèn nhát ngay cả khi bản thân là một lãng nhân được. Tuy nhiên, lần sát hành đầu tiên đã khiến bọn họ thay đổi hoàn toàn ý định.

Bởi số tiền nhận được một lần sát hành lớn gấp mấy lần số tiền của ủy thác thông thường.

Chỉ cần một lần sát hành, họ có thể ăn chơi thỏa thích trong vài tháng.

Thói quen lâu ngày sẽ không thể bỏ được.

Sơn Âm Thất Quỷ cũng giống như vậy.

Khi biết được cách kiếm tiền dễ dàng thì bọn họ cũng tự nhiên dấn thân vào con đường của thích khách.

Thoạt đầu, bọn họ khá cẩn thận trong những lần nhận ủy thác. Nhưng khi số lần sát hành tăng lên, sự tự tin của họ cũng tăng lên không ngừng. Đó là lý do tại sao họ lại bắt đầu nhận những ủy thác có tính nguy hiểm cao. Và kết quả là họ thất bại.

Bọn họ đã đụng phải người mà lẽ ra bọn họ không bao giờ nên đụng tới. Vậy nên bây giờ bọn họ đã bị đuổi khỏi Thành Sơn Tây và chu du khắp thiên hạ.

Và rồi, Giang Hồ Đại Chiến đã nổ ra khi bọn họ đang lang thang khắp thiên hạ. Và rồi bọn họ nhận được một số ủy thác nhưng không cố định.

Sơn Âm Thất Quỷ nghĩ đây chính là cơ hội ngàn vàng và vội vàng chạy đến Bà Dương Hồ.

Như bọn họ dự đoán, nơi này có rất nhiều ủy thác.

Không chỉ có Kim Thiên Hội, Ngân Liên Hội mà ngay đến cả những người mà họ nghĩ không liên quan đến giang hồ cũng bí mật gửi ủy thác tới.²

Đó là những ủy thác giết kẻ có thù oán với bản thân nhân dịp giang hồ đang rơi vào hỗn loạn như thế này.

Dĩ nhiên là những Sát Môn sẽ không bao giờ nhận những ủy thác như thế này.

Bởi vì thế giới lúc này đang hỗn loạn nên điều đó chưa bị lộ ra ngoài. Sau khi thế gian đã quay trở về vị trí vốn có của nó, sự thật cũng sẽ được tiết lộ, khi đó, vị trí của bọn họ trong giang hồ có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Nhưng môn phái trong giang hồ, đặc biệt là các danh môn đại phái cực kỳ ghét việc võ giả làm hại đến dân thường. Dù lúc này bọn họ sẽ không thể quan tâm đến việc đó vì Giang Hồ Đại Chiến đang diễn ra. Nhưng sau khi mọi chuyện lắng

xuống, bọn họ chắc chắn sẽ phản ứng dữ dội khi biết được những thích khách của Sát Môn có tiếng giết người một cách bậy bạ.

Nhưng việc đó hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến Sơn Âm Thất Quỷ.

Bởi vì bọn họ sẽ rời khỏi Bà Dương Hồ và đi đến thành Vân Nam ngay khi Giang Hồ Đại Chiến kết thúc.

“Hahaha! Chúng ta phải tranh thủ lúc còn kiếm được tiền thì phải kiếm hết sức có thể chứ.”

“Đúng đúng!”

“Tiền sắp gom thành núi rồi. Bởi vì số ủy thác đến tay chúng ta đang tăng dần lên.”¹

Sơn Âm Thất Quỷ đã thuê hẳn một thanh lâu và chơi đùa cùng các kỹ nữ ở trong đó.

Mỗi nam nhân đều ôm trong tay hai kỹ nữ nói.

“Hô hô!”

“Nhận lấy một chén này của thiếp nữa.”⁸

Những kỹ nữ dùng âm giọng quyến rũ để mê hoặc những nam nhân nhà quê đến từ Sơn Âm.

“Ngon thật đấy!”

“Rót thêm cho ta đi nào.”

Sơn Âm Thất Quỷ nói rồi rải ngân lượng ra.

Bọn họ cảm thấy vui khi được vung tiền kiếm được từ việc cướp đi mạng sống của người khác cho các kỹ nữ.

Bọn họ vung cho những kỹ nữ vài lượng bạc.

Mạng sống của người khác đối với họ cũng chỉ có bao nhiêu đó.⁶

Nhị Quỷ đang vui mặt vào ngực kỹ nữ thì ngẩng đầu lên nhìn Đại Quỷ.

“Đại huynh! Ủy thác tiếp theo là gì vậy ạ?”

“Đó là ủy thác của Ngân Dương Thương Đoàn. Bọn họ muốn giết đoàn chủ của thương đoàn đối địch.”

“Hờ hờ! Đơn giản quá vậy. Chúng ta phải mau hoàn thành nó thôi.”

“Ít nhất thì chúng ta phải tận hưởng hết ngày hôm nay đã chứ. Đúng không?”

Sáu người còn lại hét vang lên trước câu nói của Đại Quỷ.

“Quaooo!”

“Đúng đó đại huynh!”

“Hờ hờ hờ!”

Bọn họ dẹp bàn rượu sang một bên rồi bắt đầu lao vào những kỹ nữ. Những kỹ nữ cũng không từ chối bọn họ. Không những không từ chối mà những kỹ nữ còn làm dáng đồng đánh để quyến rũ Sơn Âm Thất Quỷ.

Không khí trong phòng trở nên ám muội.

Đại Quỷ nhào nặn bầu ngực của một kỹ nữ đang ngồi cạnh mình như đang nặn bánh gạo.

Mùi hương tỏa ra từ cơ thể của nàng khiến cho hắn cảm thấy u muội.⁸

“Khực!”

Đột nhiên một tiếng rên nhỏ phát ra.

Ban đầu, Đại Quỷ không để tâm đến nó.

Bởi hắn nghĩ các tiêu đệ của mình đang rên rỉ vì thèm muốn những kỹ nữ kia. Nhưng tiếng rên rỉ ấy lại liên tục vang lên.

“Ặc!”

“Hự!”

Đến lúc này, Đại Quỷ mới cảm nhận được bầu không khí khác thường nên mới ngẩng đầu lên.

“Hộc!”

Đại Quỷ bất giác hét lên.

Bởi vì ngoài Sơn Âm Thất Quỷ và những kỹ nữ ra thì trong căn phòng này còn có những người lạ mặt khác.

Bọn họ gồm có bảy người, ai ai cũng mặc hắc y và dùng mặt nạ màu đen che kín mặt.

Ngoài trừ Đại Quỷ thì sáu người còn lại của Sơn Âm Thất Quỷ đều bị đám người kia áp chế.¹

“Chuyện gì thế này?”

Đại Quỷ nhìn vào bọn họ với vẻ mặt khó tin.

Suốt!

Một lưỡi kiếm lạnh lẽo kề vào cổ của hắn.

Hắn thậm chí không thể phản kháng.

Bản năng hắn cảm nhận được những người đang đứng trước mặt chính là đồng loại của hắn. Nhưng về mặt chất lượng thì giữa họ có rất nhiều sự khác biệt.

Cho dù hắn có bị sao nhãng bởi một kỹ nữ đi chăng nữa thì cũng không thể không nhận ra đã có người ngoài vào trong phòng được.

Chỉ có thích khách mới làm được điều này. Hơn nữa còn là những thích khách có tu vi hơn hắn vài bậc.

Tất cả những kỹ nữ vừa mới hòa hợp với bọn họ chỉ mới vài phút trước giờ đã bất tỉnh toàn bộ, kể cả những kỹ nữ nằm trong vòng tay của Đại Quỷ.

Và Đại Quỷ hoàn toàn không nhận ra điều này cho đến khi họ mềm nhũn ra.

“C... các người là ai? Các người có thù oán gì với bọn ta ư?”

Đại Quỷ lấy hết can đảm để hỏi. Chủ nhân của thanh kiếm đang kề ở cổ hắn mở miệng.

“Sơn Âm Thất Quỷ!”

Thanh âm lạnh lẽo đến mức khiến xương khớp đau nhức.

Chỉ cần nghe thấy giọng nói này thôi hắn đã muốn đi tè ra quần rồi.

“Đúng! Sơn Âm Thất Quỷ chính là bọn ta!”

“Từ giờ các người sẽ phải nằm dưới quyền quản lý của bọn ta.”

“Gì chứ?”

“Sơn Âm Thất Quỷ sẽ nằm dưới quyền quản lý của Bách Quỷ Liên.”

“Các người đến từ Bách Quỷ Liên sao? Tại sao Bách Quỷ Liên lại...?”

“Bởi vì chí tôn muốn điều đó.”

“Chí tôn? Không lẽ là Bách Quỷ Liên Chủ...”

“Đủ rồi. Đừng hỏi thêm gì nữa. Từ giờ các ngươi phải dừng mọi hoạt động và chờ nhận lệnh từ bọn ta.”

Võ giả đang nói một cách lạnh lùng kia là một trong Hắc Sát Đội. Y nhận lệnh từ Phiêu Nguyệt và đi tìm Sơn Âm Thất Quỷ.

“Nhưng mà bọn ta cũng có sự tình riêng...”

Phập!

Lưỡi kiếm xuyên qua cổ Đại Quỷ.

Đại Quỷ trợn mắt kinh ngạc. Bởi vì hắn không ngờ rằng người ở phía đối diện sẽ ra tay thẳng thừng mà không tiếp tục thảo luận thêm với hắn nữa.

Đại Quỷ mấp máy môi như muốn nói gì đó. Nhưng những câu từ ấy không thể thoát ra được khỏi miệng, bởi vì hắn đã tuyệt mệnh.

Võ giả đã lấy đi mạng của Đại Quỷ nhìn qua Nhị Quỷ.

Nhị Quỷ vội vàng cúi rạp xuống khi nhìn thấy ánh mặt lạnh lùng của y.

“T... thuộc hạ xin tuân mệnh.”

“Từ giờ các ngươi sẽ là Sơn Âm Lục Quỷ chứ không phải Sơn Âm Thất Quỷ nữa. Và ngươi sẽ là người làm thủ lĩnh.”

“Vâng ạ.”

“Từ giờ các ngươi phải dừng tất cả mọi hoạt động và đợi mệnh lệnh của chí tôn. Chỉ cần các ngươi tùy tiện hành động thì đích thân ta sẽ lấy mạng của các ngươi đấy.”

“Vâng. Chúng thuộc hạ thề rằng sẽ không bao giờ làm trái mệnh lệnh của Bách Quỷ Liên ạ.”

“Không phải Bách Quỷ Liên mà là Chí Tôn.”

“Sao ạ? À, vâng. Sơn Âm Thất... à không... Sơn Âm Lục Quỷ xin thề sẽ trung thành với Chí Tôn ạ.”

Nhị Quỷ vừa nói vừa đập đầu xuống sàn.

Bộp!

Võ giả của Hắc Sát Đội ném một cuộn giấy vào trán của Nhị Quỷ.

“Đây là gì vậy ạ?”

“Đóng dấu đi.”

“Sao ạ?”

“Sao người cứ thích để ta nói hai lần vậy nhỉ?”

“Không không. Thuộc hạ đóng dấu ngay đây ạ.”

Nhị Quỷ vội vàng mở cuộn giấy ra.

Nhị Quỷ trở mắt bởi vì đã có rất nhiều cái tên được viết trong cuộn giấy này.

‘Hải Ưng Bang Chủ Ngũ Thạch Cương

Bạch Nguyệt Đoàn Chủ Lý Kỳ Sinh

Ngũ Âm Môn Chủ Nam Đỗ Hoàn

Thiên Dật Đoàn...’

Hàng chục cái tên được vết trên đó cùng với những dấu tay màu đỏ được cho là Viết bằng máu của bọn họ.

Những võ giả bình thường có thể không biết những người này nên không cảm thấy lạ nhưng Nhị Quỷ thì khác.

‘Tất cả đều là chủ nhân của các Sát Môn.’

Toàn thân hấn ngay lập tức nổi cả da gà.

Bởi vì hấn cảm nhận được Bách Quỷ Liên không chỉ thu phục các đối thủ của mình.

Nếu đã tạo ra hẳn một bản liên phán trạng thế này và bắt bọn họ phải đóng dấu vào thì điều đó có nghĩa là Bách Quỷ Liên đang muốn kiểm soát hoàn toàn bọn họ.

‘Tại sao Bách Quỷ Liên Chủ lại...? Không lẽ bọn họ đang định nhất thống Sát Môn sao?’

Nghĩ đến đây, gương mặt của Nhị Quỷ dường như trở nên trắng bệch.

Bởi vì chuyện này hoàn toàn nằm ngoài sức tưởng tượng của hẳn.

Giọng của võ giả Hắc Sát Đội nọ lại một lần nữa vang lên.

“Mau đóng dấu đi.”

“Vâng, thuộc hạ đóng dấu ngay đây ạ.”

Nhị Quỷ vội vàng viết tên mình tên chỗ còn trống và đóng dấu vào liên phán trạng.

Võ giả Hắc Sát Đội cuộn tờ giấy lại rồi cất nó vào trong áo của mình.

“Các ngươi hãy ở yên một thời gian đi. Không được nhận ủy thác cũng đừng có hòng mà gây ra rắc rối. Nếu làm gì quá trớn thì bọn ta sẽ lại tới tìm đấy.”

“Chuyện đó tuyệt đối không bao giờ xảy ra đâu ạ.”

Nhị Quỷ cùng năm người còn lại vội vàng cúi rạp đầu xuống và nói. Nhưng đầu bọn họ đã cúi đầu một lúc lâu nhưng không có câu trả lời nào đáp lại cả.

Nhị Quỷ cẩn thận ngẩng đầu lên.

“Hộc!”

Hắn lại một lần nữa kinh ngạc.

Bởi vì những võ giả của Hắc Sát Đội đã biến đi đâu mất.

Bọn họ biến mất đột ngột như cái cách mà bọn họ xuất hiện vậy.

Điều đó làm cho Nhị Quỷ cảm thấy khiếp sợ.

“Đi rồi sao? Đại ca!”

Những tiểu đệ của Nhị Quỷ cũng ngẩng đầu lên.

Giương mặt của họ đầy sợ hãi.

Vì đây là lần đầu tiên trong đời bọn họ được trải nghiệm một chuyện như thế này.

“Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra vậy? Tại sao Bách Quỷ Liên lại...”

“Khốn kiếp! Dù sao thì cũng toang rồi. Bách Quỷ Liên dường như đang muốn thống nhất toàn bộ Sát Môn lại.”

“Chuyện này có thể sao? Chúng ta chỉ là những kẻ tầm thường thì khác nhưng mà những Sát Môn khác đâu thể ngoan ngoãn tuân theo như vậy được...”

“Các ngươi đúng là ngu dốt. Hàng chục Sát Môn đã quỳ xuống. Và trong số đó không có ai yếu hơn chúng ta cả!”

“Vậy giờ chúng ta phải làm sao đây ạ?”

“Còn làm gì nữa đây? Nếu không muốn chết thì phải tuân theo mệnh lệnh thôi.”

“Vậy chúng ta sẽ làm theo lệnh của Bách Quỷ Liên thật sao?”

“Đúng vậy đó. Chết tiệt! Thời gian tốt đẹp xem như đã qua đi mất rồi.”

Rầm!

Nhị Quỷ đập mạnh vào bàn.

Tất cả rượu và thức ăn trên bàn đều văng ra tứ tung.

Bọn họ thậm chí còn không tưởng tượng rằng mình có thể thoát khỏi ra Bách Quỷ Liên hay không.

Dù bọn họ có ngu dốt đến mấy thì họ cũng biết rõ mạng lưới thông tin và sức mạnh của tổ chức Bách Quỷ Liên dày đặc và chính xác đến mức nào.

Nhị Quỷ lâm bầm trong tuyệt vọng.

“Rốt cuộc Bách Quỷ Liên Chủ là ai mà lại làm những chuyện như thế này vậy chứ?”

Phiêu Nguyệt khoanh tay nhìn vào bức tường.

Trên tường có dán một tờ giấy trắng khổ lớn, và có rất nhiều tên được viết ở trên đó.

Bỗng một võ giả của Hắc Sát Đội bước vào trong và viết thêm một từ lên tờ giấy trắng ấy.

Sơn Âm Lục Quỷ.

Điều này có nghĩa là bọn họ đã thu phục được chúng.

Sát Lão thận trọng đến gần Phiêu Nguyệt và nói,

“Mọi chuyện đang diễn ra rất suôn sẻ.”

Không chỉ có Hắc Sát Đội mà Lôi Nhân, Huyết Vũ, Tử Linh mà đến cả Hồng Lệ Tuyết cũng đang miệt mài để áp chế được Sát Môn.

Bọn họ tản ra xung quanh Bà Dương Hồ và tìm đến những Sát Môn mà bọn họ đã tìm kiếm được.

Không ai có thể địch lại bọn họ.

Bởi vì bọn họ là những thích khách nằm ở tầng cao nhất.

Những Sát Môn quá sức đối với Hắc Sát Đội sẽ do những người nằm trong Thập Huyết Sát như Hồng Lệ Tuyết, Lôi Nhân đứng ra xử lý.

Tất cả những Sát Môn được bọn họ ghé thăm đều đã thê trung thành.

Mọi chuyện diễn ra với tốc độ nhanh đến mức khó tin.

Phiêu Nguyệt hỏi Sát Lão.

“Còn bao nhiêu nữa.”

“Khoảng ba phần tư.”

528

Một tốc độ không thể tin được.

Chỉ mới mười ngày kể từ khi chính thức bắt đầu hành động, nhưng vì đại chiến giang hồ mà họ đã khuất phục được hầu hết các Sát Môn.

Năng lực của Hắc Sát Đội và Thập Huyết Sát đáng kinh ngạc đến mức đó.

Lôi Nhân cùng Huyết Vũ, Tử Linh và Hồng Lệ Tuyết nhanh chóng thôn tính các Sát Môn khác với tốc độ khó tin như thể họ đang cạnh tranh với nhau.

Sát Lão thực sự nghĩ rằng họ đang ngấm ngầm cạnh tranh nhau.

Đây là lần đầu tiên trong lịch sử của Bách Quỷ Liên, Thập Huyết Sát được đưa vào một nhiệm vụ như thế này.

Nên sẽ thật kỳ lạ nếu như họ không có ý muốn cạnh tranh.

Họ khao khát chứng tỏ thực lực của bản thân bằng cách mau chóng khuất phục Sát Môn trước những người còn lại.

Đây đích thị là một cuộc cạnh tranh để giành lấy niềm tin và chứng tỏ lòng trung thành.

Phiêu Nguyệt tuyên bố thống nhất Sát Môn.

Ít nhất thì không có một từ ngữ nào có thể mang lại tiếng vang cho thích khách hơn thế.

Lôi Nhân, Huyết Vũ và Tử Linh đều có xu hướng muốn hành động thỏa thích theo ý mình. Họ hành động như vậy vì họ biết rằng chẳng còn nơi nào để chinh phục, cũng chẳng có ai có thể kiểm soát họ nữa.

Họ có mục tiêu.

Họ nảy sinh một ý chí chưa từng có trước đây với cái mục tiêu lớn đó, đáng để họ dốc sức toàn lực.

Kết quả là họ đã đi khuất phục được hầu hết các Sát Môn trong thiên hạ.

Sát Lão nói.

“Vấn đề là những Sát Môn còn lại không hề dễ dàng. Tuy không có Sát Môn nào vang danh thiên hạ như Bách Quỷ Liên, nhưng thay vào đó, họ có tình đoàn kết mạnh mẽ, có tổ chức chặt chẽ nên không thể dễ dàng khuất phục được.”

“Trong số đó thì nơi nào là nguy hiểm nhất?”

“Đó là Cửu Âm Môn.”

“Cửu Âm Môn?”

“Đây là Sát Môn nằm ở khu vực biên giới Đông Bắc. Là một Sát Môn sinh ra ở vùng biên cương Đông Bắc nên thành viên cũng rất đa dạng. Theo những gì ta đã xác nhận được cho đến hiện tại thì Cửu Âm Môn có những người đến từ Trung Nguyên, Nữ Chân, Hải Đông và thậm chí là cả những người bên ngoài đến từ phía bên kia biển.”

“Tuyệt thật.”

Phiêu Nguyệt không ngừng cảm thán.

Cửu Âm Môn là Sát Môn đầu tiên có thành viên đa dạng đến như vậy, chỉ sau Võ Kiếm Liên và Cửu Long Sát Mạc. Ngược lại, nếu chỉ tính đến sự đa dạng thì có vẻ như Cửu Âm Môn còn nguy hiểm hơn so với hai nhóm kia.

“Đúng vậy. Thật khó để tập hợp nhiều người như vậy lại với nhau, nhưng họ đã đoàn kết lại thành một thể lực khá lớn. Trên thực tế, thật vô lý khi coi họ là một Sát Môn. Thà rằng coi họ

là nhóm lãnh nhâh thì đúng hơn. Có tin đồn rằng Cửu Âm Môn là nỗi khiếp sợ của miền Đông Bắc.”

“Liệu có phải Sát Môn này không được biết đến rộng rãi vì ở một nơi quá xa xôi chẳng?”

“Dù sao thì Đông Bắc cũng là vùng ngoại ô nên không có tin tức gì được truyền đến nơi này. Vì vậy hầu hết mọi người thậm chí còn không biết đến sự tồn tại của Cửu Âm Môn. Nhưng tuyệt đối không thể xem thường Cửu Âm Môn. Chúng ta cũng phải chuẩn bị tinh thần đổ máu hy sinh nếu phải đối đầu với Cửu Âm Môn.”

Trong giọng nói của Sát Lão có phần cảnh giác.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi gặp Sát Lão, Phiêu Nguyệt được thấy ông dặn dò phải cảnh giác với một Sát Môn khác đến thế.

Phiêu Nguyệt hỏi.

“Môn chủ của Cửu Âm Môn là ai?”

“Đó là Dư Thái Lương.”

“Dư Thái Lương?”

“Nghe nói rằng hắh ta kế thừa dòng máu Nữ Chân từ phụ mẫu. Hắh từ nhỏ lớn lên ở ngoại ô, tính tình lỗ mãng, võ công thâm hậu không ai có thể địch nổi.”

Dư Thái Lương là một nhân vật khét tiếng ở vùng ngoại ô.

Hắh tập hợp những võ giả và lãnh nhâh đang lang thang trong thiên hạ về thành lập một tổ chức hùng mạnh, nay được gọi là Cửu Âm Môn.

Cửu Âm Môn vốn không phải là một Sát Môn thuần túy.

Họ làm bất cứ điều gì để kiếm tiền kể cả việc bán buôn, cho nên họ được xem là gần giống với lãnh nhâh hơn là một Sát Môn.

“Nghe nói dạo gần đây ngân sách của Cửu Âm Môn đã kiệt quệ. Vì không thể kiếm được tiền ở biên giới ngoại ô nữa, nên dạo gần đây họ đã di chuyển đến tận Bà Dương Hồ.”

“Có nghĩa là khu vực Bà Dương Hồ lại có thêm một thế lực mạnh nữa sao?”

“Đúng vậy. Vấn đề ở đây là Cửu Âm Môn không phải là một Sát Môn thuần túy. Họ cũng không tuân theo bất kỳ các quy tắc tối thiểu nào, những nơi họ đi qua, đến cả ngọn cỏ lau cũng chẳng thể trụ vững hưởng hồ gì là con người.”

“Vậy thì sao?”

“Theo suy nghĩ cá nhân ta, tốt hơn hết là nên trừ khử. Thà giết chết còn hơn khuất phục họ.”

Đây là lần đầu tiên mà Sát Lão phản ứng mạnh đến mức độ này.

Phiêu Nguyên buông thả hai tay, nói.

“Ta sẽ tự nhìn rồi xem xét sau.”

“Ngài đang cố gắng tự thân lo liệu sao?”

“Nghe nói đó là nơi nguy hiểm nhất mà?”

“Đúng vậy.”

“Nếu vậy thì ta lại phải càng tự mình xem xét chứ.”

“Nếu có thể thì tại hạ xin được phép hộ tống Ngài.”

“Vậy cũng được thôi.”

“Đa tạ vì đã cho ta cơ hội.”

Sát Lão vừa làm thế bao quyền, vừa đáp lời.

Ông thực sự vui mừng vì có thể được vi hành cùng với Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt sử dụng trang bị mà Đường Sở Truy đã tự tay chế tạo cho mình.

Hắn khoác lên mình một bộ trang phục có khả năng chống nước, kháng lửa, thêm vào đó là một thanh đoản kiếm đeo bên hông.

Cuối cùng, công cuộc chuẩn bị được hoàn tất với đôi uyên giáp hấn đeo bên tay.

So với hần ta, trang phục của Sát Lão lại rất đơn giản.

Tất cả những gì mà ông phải chuẩn bị là mặc bộ trang phục giống như mọi ngày, đem thêm một cây gậy.

“Đi thôi. Khà khà!”

Những chiếc quân mạc khó thấy trong giang hồ được xếp thành một hàng dài.

Chúng chủ yếu được sử dụng bởi người du mục ở vùng ngoại ô.

Trên đỉnh của quân mạc có một cột cờ cao ghi ba chữ “Cửu Âm Môn” đang phấp phới bay trong gió.

Ở phía trước quân mạc lớn nhất là Cửu Âm Môn Chủ Dư Thái Lương đang ngồi.

Hắn ngồi khoanh tay trước ngực, khí thế tỏa ra vô cùng hung bạo như một con sói đang trực chờ con mồi đến rồi vồ lấy ngay.

Hắn mặc bộ y phục không tay hở cả bả vai, trên cánh tay lộ ra nhiều vết sẹo quần xéo như giun đất.

Ở phía bên trái và bên phải của Dư Thái Lương là hai con báo hoa mai lớn.

Hai con báo hoa mai có kích thước gần như là bằng một con bê, cảnh giác với môi trường xung quanh như thể chúng đang hộ tống Dư Thái Lương.

Hai con báo trừng mắt nhìn chằm chằm người ở phía đối diện, không ngừng gầm gừ cảnh giác.

Người ngồi trước mặt Dư Thái Lương là một vị nam nhân độ tuổi áng chừng 30.

Một nam nhân với bộ phục trang văn sĩ bình thường với khuôn mặt trắng bệch và nụ cười lạnh lùng ở trên môi.

Vị nam nhân nhìn hai con báo rồi khẽ mỉm cười.

“Hai con mèo này thật đáng yêu.”

“Mèo sao?”

“Không phải là một con mèo trông khá to thôi sao?”

“Nhưng mèo này cắn thì đau lắm đấy.”

“À vậy sao. Ta chưa bị cắn nên cũng chưa biết.”

“Thôi, luyện thuyên đủ rồi đấy.”

“À, đúng rồi. Vì hai con mèo đáng yêu quá nên ta đãng trí quên mất.”

Vị nam nhân gãi đầu với vẻ mặt lúng túng.

Tuy bề ngoài có vẻ vô tri nhưng Dư Thái Lương không vì một người có vẻ ngoài vô hại như vậy mà dễ bị đánh lừa.

Vị nam nhân ngồi trước mặt hắn tự giới thiệu bản thân là Tây Hữu Nhật.

Nếu hắn không sớm tự giới thiệu mình là người đến từ Thiên Vũ Trang thì có lẽ Dư Thái Lương đã chém đầu hắn ngay lập tức rồi.

Thái độ của Tây Hữu Nhật từ nãy đến giờ gây cho Dư Thái Lương một cảm giác rất khó chịu.

Hắn không hề thích những người có vẻ đang ẩn chứa rất nhiều bí mật đáng ngờ như Tây Hữu Nhật.

Dư Thái Lương vốn nghĩ rằng trên đời này không ai có thể nguy hiểm hơn những kẻ che giấu nội tâm bên trong mình. Nhưng đối phương lại tự giới thiệu hắn đến từ Thiên Vũ Trang.

Cửu Âm Môn tuy là một nhóm tập hợp toàn những người máu mặt và hung tàn, nhưng vẫn chẳng đủ can đảm để tự tiện giết một nhân vật đến từ Thiên Vũ Trang.

“Thiên Vũ Trang có việc gì mà lại đến tìm ta vậy?”

“Ha ha! Còn có lý do gì để tìm đến nhóm lãng nhân chứ? Là để nhờ việc chứ để làm gì nữa?”

“Gì cơ? Thiên Vũ Trang uy chấn thiên hạ đây sao?”

“Không phải Thiên Vũ Trang cũng chỉ là một môn phái thôi sao? Có việc thì dĩ nhiên mới đi đến đây chứ?”

Thay vì đáp lời, Dư Thái Lương lại trừng mắt hoài nghi nhìn Tây Hữu Nhật. Ngay cả trước ánh mắt ấy, Tây Hữu Nhật vẫn không ngừng nở nụ cười trên môi.

Cuối cùng thì Dư Thái Lương cũng từ bỏ việc cố gắng nhìn thấu cảm xúc thật sự bên trong Tây Hữu Nhật. Thật không dễ

để đối phó với những kẻ có thể che giấu nội tâm bên trong qua nụ cười trên môi.

Thay vì cứ vòng vo để nắm được ý đồ thực sự của hắn, Dư Thái Lương nghĩ tốt hơn là nên hỏi thẳng.

“Được rồi, Thiên Vũ Trang thì cũng có ngày phải nhờ vả ai đó thôi. Vậy việc đó là gì?”

“Ta hy vọng người có thể bí mật viện trợ cho Kim Thiên Hội.

“Kim Thiên Hội sao? À!”

Dư Thái Lương bắt giắc thở dài.

Tất cả mọi người đều biết rằng Hội chủ của Kim Thiên Hội - Trương Vô Cực, là Tiểu Trang chủ của Thiên Vũ Trang.

Với tư cách là người của Thiên Vũ Trang, Tây Hữu Nhật không còn cách nào khác ngoài phải bảo vệ lấy Trương Vô Cực.

Vì để giữ sĩ diện cho Trương Vô Cực, hắn không thể trực tiếp ra mặt, nên đành phải tìm đến nhóm lãng nhân như Dư Thái Lương để bí mật chi viện cho Kim Thiên Hội.

“Nội dung ủy thác rất đơn giản. Chỉ cần người giải quyết các mối nguy hại nhỏ bên ngoài để Đại Công tử không cần phải bận tâm là được.”

“Nói thì hay lắm, mỗi đe dọa nhỏ với các người, nhưng lại là gánh nặng lớn cho bọn ta.”

“Nếu ta nghĩ đó là gánh nặng cho các người thì việc gì ta phải tìm đến tận đây để nhờ vả cơ chứ?”

Tây Hữu Nhật nhếch môi.

Ai nhìn vào cũng biết hắn đang công khai chế giễu. Nhưng Dư Thái Lương lại không dễ dàng nổi nóng.

Đối thủ là một sứ giả đến từ Thiên Vũ Trang.

Tuy không biết hắn ta nắm giữ chức vụ nào trong Thiên Vũ Trang, nhưng Dư Thái Lương có thể đoán rằng hắn giữ chức vụ khá cao vì vậy mới có thể ra mặt giải quyết việc đại sự của Thiên Vũ Trang.

Tây Hữu Nhật tiếp tục nói.

“Dù sao thì người mò đến tận nơi này cũng chỉ vì phải kiếm chút ngân lượng mà nhỉ? Đừng lo lắng, phần công thưởng cho các người sẽ rất hậu hĩnh.”

“Được! Ta chấp nhận!”

“Một quyết định đúng đắn đấy.”

“Vậy công là bao nhiêu?”

Tây Hữu Nhật ngoái đầu nhìn về phía sau. Ngay lập tức, một võ giả thay hắn mang một rương lớn đến.

Rầm!

Y đặt cái rương xuống trước mặt Dư Thái Lương.

“Hãy kiểm tra.”

“Khắc”

Dư Thái Lương hắng giọng, mở hòm rương ra. Đập vào mắt hắn là một hòm rương chứa đầy thỏi bạc ở bên trong.

“Bạc sao?”

Lộp cộp cộp!

“Đặt cọc bấy nhiêu đây chắc là vừa ý người rồi chứ.”

“Tuyệt vời!”

Mãi đến lúc này, Dư Thái Lương mới nở nụ cười.

Với số bạc này thì hắn có thể dẫn dắt Cửu Âm Môn một thời gian dài sau đó mà không cần phải lo lắng gì nữa.

“Nội dung chi tiết ủy thác sau này ta sẽ nhờ người đến đưa tin.”

“Ta hiểu rồi.”

“Thật hân hạnh khi được giao dịch với Cửu Âm Môn. Chuyện sau này, mong các người bảo đảm cho bọn ta.....”

Tây Hữu Nhật làm thế bao quyền, rồi quay lưng bước đi.

Hắn nghe thấy tiếng gầm của hai con báo phía sau lưng mình.

“Hai con mèo này thật dễ thương.”

Tây Hữu Nhật nghĩ thầm.

Đối với những người khác thì hai con báo hoa mai có thể là mối đe dọa lớn, nhưng trong mắt hân thì hai con báo này chẳng khác gì hai con mèo.

Tây Hữ Nhật quay sang hỏi tên võ giả vừa ôm thùng rương tiến vào lúc này.

“Tiếp theo là ở đâu nhỉ?”

“Dạ thưa, đó là ở.....”

“Sao người lại ngập ngừng?”

“Vốn dĩ chúng ta sẽ phải tìm đến Thiên Dật Đoàn.”

“Vậy thì sao?”

“Đột nhiên thuộc hạ không thể liên lạc được với Thiên Dật Đoàn”

“Hả?”

Tây Hữ Nhật cau mày.

Thiên Dật Đoàn là Sát Môn tiếp theo mà họ định tìm đến.

Khác với Cửu Âm Môn, Thiên Dật Đoàn lại là một Sát Môn chính thống.

Vì vậy đây đích thị là một nơi hoàn hảo có thể xử lý những chuyện bẩn thỉu chốn giang hồ.

Trên thực tế, việc ủy thác tốt nhất là nên tìm đến Bách Quỷ Liên. Ở Bà Dương Hồ không có một Sát Môn nào có thể uy tín hơn được Bách Quỷ Liên. Nhưng không lâu trước đây Bách Quỷ Liên vì một lý do nào đó đã bất ngờ thông báo ngừng nhận ủy thác.

Đó là lý do tại sao Tây Hữ Nhật mới phải đi tìm nhiều Sát Môn khác nhau để ủy thác như vậy.

Tên võ giả tiếp tục nói.

“Không chỉ Thiên Dật Đoàn. Những Sát Môn khác có vẻ như cũng né tránh nhận ủy thác từ chúng ta.”

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

“Tại hạ đang ra sức tìm hiểu, nhưng có lẽ sẽ mất một thời gian để tìm ra sự thật.”

“Hừm!”

Tây Hữu Nhật vuốt cằm.

Hắn theo bản năng của mình thì cũng cảm thấy có điều gì đó bất thường.

Nếu chỉ có mỗi Bách Quỷ Liên cắt đứt liên lạc thì hắn có thể hiểu được phần nào, nhưng nếu tất cả các Sát Môn khác đều đồng loạt làm như vậy, ắt hẳn đã có chuyện hệ trọng nào đó xảy ra mà hắn không hề hay biết.

“Phải chăng có uẩn khúc gì mà ta chưa được biết?”

Tây Hữu Nhật tỏ vẻ hoài nghi.

Có những chuyện uẩn khúc xảy ra mà họ không thể nắm bắt được tình hình đó mới chính là chuyện hệ trọng.

“Hiện tại ở đây có bao nhiêu người?”

“Tất cả khoảng 50 người.”

“Dừng tất cả những việc khác lại, tập trung tìm hiểu chuyện uẩn khúc đằng sau.”

“Tuân lệnh!”

Tên võ giả đáp lời, biến mất trong chớp mắt.

Chỉ còn lại một mình Tây Hữu Nhật ở lại, không ngừng lăm bằm.

“Không biết chuyện gì đang xảy ra xung quanh ta, nhưng chắc chắn sẽ không thể nào thoát khỏi bàn tay ta được.”

Tây Hữu Nhật có biệt hiệu là Ma Nhân.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 529

Mặt trời đã khuất, bóng tối dần bao phủ khắp Cửu Âm Môn.

Dư Thái Lượng đi ngủ từ rất sớm.

Khác với vẻ ngoài tồi tàn, bên trong quân trại lại vô cùng hoa lệ.

Một chiếc giường lớn được phủ bởi lông cừu.

2

Trên tường thì được trang hoàng bởi một lớp da bạch hổ lớn phủ rộng hết như một món đồ trang sức quý giá.

Chễm chệ trên chiếc giường lông cừu kia là Dư Thái Lượng không một mảnh vải che thân. Và hắn không nằm một mình.

Hai cánh tay của hắn mỗi bên lại đang ôm lấy những nữ nhân trần truồng. 1

Bọn họ vừa mây mưa cách đây không lâu, nên lều trại lúc này nóng hừng hực bởi nhiệt độ cơ thể.

Dư Thái Lượng từ từ ngồi dậy.

Những nữ nhân vừa mới cuộn lấy hắn đều đã chìm vào giấc ngủ sâu.

8

Đều là vì Dư Thái Lượng quá ham muốn hơi ấm nữ nhân.

6

Tinh lực của hắn dồi dào đến mức sức lực của một nữ nhân không thể nào chịu đựng nổi. Vì vậy chuyện giường chiếu của hắn luôn xuất hiện hai đến ba nữ nhân thì mới đáp ứng được.

Đột nhiên hắn lại hướng mắt nhìn sang chiếc rương gỗ đang đặt trong lều trại.

“Hừm!”⁸

Việc lãnh đạo Cửu Âm Môn lúc này tạm thời vẫn chưa xuất hiện vấn đề gì, tuy nhiên hắn vẫn chưa hài lòng.

“Thôi thì, trước tiên phải thỏa mãn được như thế này đã chứ.”¹

Dù sao đi nữa thì hắn đã nhận được tiền cọc và sẽ thực hiện ủy thác trung thực nhất có thể.

Ít nhất là cho đến hiện tại, hắn ta chưa bao giờ làm những người giao ủy thác cho hắn phải thất vọng.

Ngay lúc đó.

Grừ Grào!

Đột nhiên đám báo đốm ở ngo&agbzfckrave;i lều trại lại gào lên.

Dư Thái Lượng vươn tay ra nắm chặt chiếc rìu lớn đang đặt dưới gầm giường.

Grào! Grào!

Tiếng kêu gào của đám báo không ngừng vang lên.

Bọn chúng đều là những con báo do hắn trực tiếp nuôi lớn.

Hắn chưa từng nghe những âm thanh này dù chỉ một lần.

Chắc chắn là có chuyện gì đó đang xảy ra.

“Chuyện gì vậy nhỉ?”

Ngay khi hắn định chạy ra ngoài xem tình hình, có một kẻ nào đó bước vào lều.

Kẻ đó hành động hết sức tự nhiên khiến Dư Thái Lượng nhầm tưởng rằng đó là thuộc hạ của hắn. Tuy nhiên, sự thật lại không như thế.

Trong đám thuộc hạ làm gì có gã nam nhân nào trắng trẻo và toát ra khí tức kỳ lạ như thế.

Đối với người luôn đề cao sự nam tính như hắn thì những kẻ ẻo lả thế này thật đáng ghét. Nam nhân thế này không lý nào lại là thuộc hạ của hắn. Và kẻ cả có như vậy thật thì hắn là hắn phải nhớ rõ rồi.

“Ngươi là ai?”

“Ngươi là môn chủ Cửu Âm Môn Dư Thái Lượng, đúng chứ?”

“Ta đang hỏi ngươi là ai cơ mà.”

“Phiêu Nguyệt!”

“Phiêu Nguyệt?”

Dur Thái Lượng cau mày.

Rõ ràng là hắn đã nghe cái tên này ở đâu đó nhưng nhớ mãi không ra.

Ngay lúc đó, một kẻ khác xuất hiện lập tức giải quyết hiềm nghi của Dur Thái Lượng.

Kẻ này đứng phía sau Phiêu Nguyệt. Chính là Sát Lão. Lão nhìn Dur Thái Lượng rồi nói.

“Người trong giang hồ gọi vị này là Tử Thần.”

“Tử Thần sao?”

Dur Thái Lượng trợn tròn mắt.

Hắn sốc khi biết được biệt hiệu của người đứng trước mặt hắn là Tử Thần.

“Tử Thần sao lại xuất hiện ở đây?”

“Ngươi phải lấy làm vinh dự đi. Chẳng dễ gì Chí tôn lại trực tiếp hạ cố đến nơi nào đâu.”

“Ngươi hãy trả lời ta trước đã. Sao Tử Thần lại đến nơi này? Giữa chúng ta đâu có ân oán gì với nhau.”

Dur Thái Lượng dồn sức vào bàn tay đang cầm chặt chiếc rìu.

Phiêu Nguyệt nhìn chăm chú vào nơi đặt chiếc rương gỗ trong lều trại.

Chiếc rương đã mở toang lộ ra những thỏi bạc được chất chồng thành núi.

Phiêu Nguyệt mở lời.

“Ngươi đã nhận uỷ thác từ Kim Thiên Hội sao?”

“Ngươi nói gì vậy hả?”

“Ủy thác đó, ngươi huỷ bỏ đi?”

“Ngươi làm nhầm cái quái gì vậy...”

Dur Thái Lượng lộ ra biểu cảm không nói nên lời.

Đầu tiên, nếu đã nhận được uỷ thác thì dù có chết cũng không được hủy bỏ chính là luật bất thành văn.

Cho dù đối phương có là Tử Thần đi chăng nữa thì chẳng không thể ra lệnh cho hắn hủy bỏ uỷ thác ở Cửu Âm Môn này được.

Và trên hết, hắn không hề sợ Phiêu Nguyệt.

Dù được đặt cho biệt danh Tử Thần thì Phiêu Nguyệt cũng chỉ là một thích khách.

“Hạng thích khách như ngươi đúng là không có gì không nói được. Ta không hiểu sao ngươi vào được đây nhưng chính tay ta sẽ chém đứt đầu ngươi. Sau đó lấy đầu ngươi làm quà cho Thiên Vũ Trang lại càng tốt.”

“Thì ra ngươi nhận uỷ thác từ Thiên Vũ Trang chứ không phải Kim Thiên Hội à.”

“Chuyện đó...”

“Ngươi làm những thứ này là để Trương Vô Cực trở thành anh hùng sao?”

Lời nói của Phiêu Nguyệt khiến Dư Thái Lượng sồn da gà.

Hắn ngạc nhiên trước việc Phiêu Nguyệt có thể nhìn thấu mọi thứ chỉ bằng vài lời nói cùng mấy thổi bạc đằng kia.

“Ngươi!”

Dư Thái Lượng hét lớn rồi vung mạnh chiếc rìu.

Đùng!

Ánh sáng dữ dội toả ra từ chiếc rìu của hắn.

Hắn đã tạo ra phủ khí.

Thứ phủ khí cường đại kia đang nhắm đến Phiêu Nguyệt.

Đoàng!

Cùng với âm thanh vang dội, lều trại rung chuyển hết như xảy ra động đất.

Một cái hố khổng lồ xuất hiện ở ngay vị trí Phiêu Nguyệt đang đứng. Thế nhưng Phiêu Nguyệt lại biến mất không một dấu vết.

“Cái quái gì?”

Bụp!

Ngay khi ấy, có thứ gì đó hạ xuống.

Một sự tồn tại không trọng lượng, nhẹ tựa lông hồng, rơi xuống một cách tĩnh lặng rồi đáp lên ngay trên chiếc rìu của Dư Thái Lượng. Tồn tại đó chính là Phiêu Nguyệt.

“Người?”

Dư Thái Lượng nghiêng rằng.

Mặc dù Phiêu Nguyệt đang đứng trên chiếc rìu của hắn nhưng hắn lại không hề cảm nhận được bất kì sức nặng nào.

Hệt như ma quỷ đang bay lơ lửng vậy.

Lần đầu tiên trong đời hắn chứng kiến điều này. Tâm trạng hắn càng thêm bối rối và sợ hãi.

‘Hắn ta có phải con người không? Cùng là người trần sao có thể?’

Dư Thái Lượng lại tiếp tục nghiêng chặt rằng.

Hắn cảm nhận được thứ áp lực vô hình khó diễn tả bằng lời trong đôi mắt của Phiêu Nguyệt - kẻ đang đứng trên chiếc rìu và nhìn hắn chằm chằm.

Lòng ngực hắn cứ đập liên hồi.

“Hự aaa!”

Để xua tan đi nỗi sợ đang xâm chiếm trong đầu, hắn lại hét lên rồi vung rìu.

Ngay lập tức, Phiêu Nguyệt nhẹ nhàng bật về phía sau.

Dư Thái Lượng lao về phía Phiêu Nguyệt hết như một con bò điên loạn. Ánh mắt Phiêu Nguyệt lúc này nhìn Dư Thái Lượng thực khó đoán.

Phiêu Nguyệt nhận ra không thể thuyết phục Dư Thái Lượng bằng lời nữa rồi.

Cửu Âm Môn lại không phải là một sát môn thuần túy. Thế nên hắn không muốn dính dáng tới. Tuy nhiên bọn chúng đã nhận uỷ thác của Thiên Vũ Trang, hắn không thể dể yên được.

Trên hết, nếu Thiên Vũ Trang phát hiện ra hắn đã từng đến đây, chắc chắn bọn chúng sẽ cảnh giác ngay lập tức.

Vậy thì thà rằng diệt trừ tất cả còn hơn bỏ sót.

Ngân ty bắt đầu bắn ra từ đầu ngón tay của Phiêu Nguyệt rồi âm thầm bao vây xung quanh.

Dư Thái Lượng không hề biết sự thật đó. Hắn liên tục tấn công hết sức vào Phiêu Nguyệt.

Hắn đã bị dồn vào thế cấp bách.

Nếu hắn không thể giết được Phiêu Nguyệt, thì chính hắn là kẻ phải chết. Lúc này đây, hắn lại cảm nhận được điều đáng ngờ.

Mọi thứ đang rơi vào hỗn loạn thế này, nhưng không một ai chạy đến giúp hắn.

Nữ nhân nằm trên giường hắn cũng không ai tỉnh dậy.

‘Lẽ nào hắn đã không chế tất cả bọn họ rồi sao?’

Dù cho Phiêu Nguyệt có thể áp chế đám nữ nhân vừa mây mưa với hắn, nhưng sao có thể hạ gục tất cả thuộc hạ của hắn được.

Cái chết của hắn như đã được định sẵn.

Nhưng lúc này đây, hắn thực sự không muốn phải bỏ mạng.

“Tên khốn!”

Hắn biến nỗi sợ thành phần nộ rồi dồn hết công lực lại.

Hắn dùng toàn bộ sức lực còn lại để vung rìu.

Rắc rắc!

Cơ thể hắn đột ngột đứng yên.

Hắn cảm giác như toàn thân đang bị trói chặt. Thế nhưng Dư Thái Lượng vẫn không quan tâm. Hắn vẫn tiếp tục vung mạnh chiếc rìu.

Xoẹt xoẹt!

“Khắc!”

Chiếc rìu vẫn tiếp tục được vung lên, nhưng Dư Thái Lượng lại hét lớn.

Bàn tay cầm chiếc rìu đã đứt lìa khỏi khuỷu tay của hắn. Máu đỏ phun ra rồi chảy không ngừng từ nơi cánh tay bị xẻ ra.

Bàn tay nắm rìu đã rời xa cơ thể hắn.

Dur Thái Lượng há hốc miệng. Hắn vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra với mình.

Hắn thực sự không hiểu tại sao và bằng cách nào mà tay hắn lại bị đứt lìa như thế.

Phiêu Nguyệt vẫn đứng yên đó, không hề nhúc nhích.

Rõ ràng là Phiêu Nguyệt không hề cử động, dù chỉ là một ngón tay.

“Ngươi... ngươi đã dùng tà thuật gì vậy hả? Tên khốn kia!”

Dur Thái Lượng mù quáng lao vào Phiêu Nguyệt.

Lập tức hắn cảm thấy eo và ngực đau như thiêu như đốt.

Xoẹt xoẹt!

Thân trên của hắn bị xẻ ngang cùng với những tiếng cắt sắc lẹm.

Kẻ vừa khí thế xông lên đã nằm lăn lóc dưới đất. Cơ thể của hắn đã bị cắt đứt làm ba phần.

“Ô hô”

Sát Lão vô thức buông lời cảm thán.

Trong mắt lão chỉ có hình ảnh Phiêu Nguyệt đứng giữa ngân ty mờ nhạt giăng khắp nơi hệt như mạng nhện.

Dur Thái Lượng vì chẳng nhận ra nên mới lao vào Phiêu Nguyệt và rồi phải chấp nhận cảnh cơ thể bị ngân ty cắt đứt thành từng đoạn.

Đây chính là Tri Thù Ngân Vồng - thủ pháp bí truyền của Nga Quỷ Đạo.

Sát Lão lần đầu được chứng kiến Phiêu Nguyệt thi triển Tri Thù Ngân Vồng.

Ngay cả một thích khách đã hành tẩu lâu như Sát Lão trước giờ cũng chưa từng được thấy qua sát pháp này.

Nếu không tận mắt nhìn thấy, lão cũng không thể tưởng tượng nổi một thủ pháp thế này lại tồn tại.

Điều khiến lão kinh ngạc nhất chính là Phiêu Nguyệt đã tự mình tạo ra thủ pháp này chứ không hề nhờ ai truyền dạy.

‘Quả nhiên là mắt nhìn người của ta không hề sai. Chỉ có người này mới có thể thống nhất tất cả sát môn lại mà thôi.’

Sát Lão cố gắng kiềm lại sự phấn khích dâng lên trong lòng.

Bây giờ không phải là lúc thích hợp.

Lúc này bọn họ phải im lặng mà rời khỏi Cửu Âm Môn.

Dù đã áp chế được những võ giả ở gần nhưng dường như đám người còn lại cũng đã nhận ra biến cố mà đang chạy đến.

Sát Lão thận trọng nói.

“Chí tôn, chúng ta mau về thôi!”

“Ừm!”

Phiêu Nguyệt gật đầu rồi cả hai nhanh chóng bước ra ngoài lều trại. Bọn họ vừa rời khỏi Cửu Âm Môn không bao lâu thì tiếng chuông vang lên.

“Mô... Môn chủ bị ám sát rồi.”

“Mau tìm hung thủ!”

“Mau chóng chặn chúng lại! Không cho chúng thoát.”

Tuy nhiên, khi hỗn loạn bắt đầu, thì Phiêu Nguyệt và Sát Lão đã biến mất không một dấu vết.

“Ý ngươi là sao?”

Một nữ nhân xinh đẹp tựa hoa tuyết nhìn gã nam nhân trước mặt rồi bày ra vẻ mặt đầy nghi ngờ.

Gã nam nhân ria mép cẩn trọng nói lại.

“Mọi liên lạc từ sát môn đã bị cắt đứt hoàn toàn.”

“Tất cả các sát môn đều như thế sao?”

“Đúng là như vậy.”

“Nguyên nhân là gì?”

“Thứ lỗi cho thuộc hạ. Thuộc hạ vẫn đang tìm hiểu.”

Nữ nhân kia cau mày trước câu trả lời của gã nam nhân.

Hắn ta lộ ra vẻ mặt hồ thẹn.

Nữ nhân kia chính là Nam Cung Tuyết.

Nàng là nhị tiểu thư của hội chủ Thủ Thiên hội Nam Cung Hữu Kiếm. Thiên Niên Hồ là biệt hiệu của nữ nhân này.

Ngay cả khi giang hồ đại chiến nổ ra, nữ nhân ấy vẫn không trở về Thủ Thiên Hội mà cố thủ ở Bà Dương hồ.

Lí do Nam Cung Tuyết ở lại Bà Dương hồ rất đơn giản.

Chính là vì tình nhân của nàng - Lý Kiếm Hàn.

Giang hồ đại chiến diễn ra bởi Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội chính là cơ hội của nàng.

Loạn thế nổ ra, anh hùng xuất hiện.

Thời điểm lúc này chính là loạn thế.

Nàng lại không thể nắm bắt được sự tình chính xác chỉ bằng việc nghe ngóng tin tức thế này được.

Dù có chút nguy hiểm, nhưng nàng phải ở lại Bà Dương hồ và trực tiếp xác nhận tình hình thôi.

Và đó cũng là lý do Nam Cung Tuyết có mặt ở đây.

Nam Cung Tuyết đã cố gắng liên lạc với các sát môn và đưa ra uỷ thác.

Chỉ có sát môn mới có thể để nàng dễ dàng lợi dụng rồi vứt bỏ mà thôi. Thế nên nàng mới ra lệnh phải lôi kéo tất cả sát môn. Tuy nhiên, không hiểu vì sao mà các sát môn lần lượt đều bị mất liên lạc.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy chứ?”

Nam Cung Tuyết cho rằng thế gian này chẳng có gì là xảy ra ngẫu nhiên cả.

Nếu có chuyện gì đó xảy ra thì đằng sau nó luôn tồn tại một lý do cố hữu.

Tình hình lúc này chính là như vậy.

Tuyệt đối không phải ngẫu nhiên mà liên lạc với toàn bộ sát môn đều bị cắt đứt.

Rõ ràng là có thứ gì đó đã tác động đến.

“Chuyện gì? Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Có khi nào hẳn ta đã hành động rồi sao?”

Khuôn mặt của Phiêu Nguyệt hiện ra trong tâm trí nàng.

530

Nam Cung Tuyệt chưa bao giờ là một nữ nhân bị động.

Khi nhớ đến Phiêu Nguyệt, nàng lập tức nghĩ đến việc phải tìm ra hành tung của hắn.

“Minh không thể lợi dụng Ngân Liên Hội và Thủ Thiên Hội được.”

Cả hai thế lực với Phiêu Nguyệt đều như âm và dương.

Nàng phải lợi dụng một nơi mà Phiêu Nguyệt không thể chạm tới.

Sát Môn cũng tốt, nhưng nàng đã mất kết nối với bọn họ. Vậy là nàng chỉ còn duy nhất một nơi có thể tìm đến.

“Chuẩn bị sẵn sàng đi. Chúng ta sẽ đi đến Hạ Ô Môn.”

“Tiểu thư đang nói đến phân đà Bà Dương Hồ sao?”

An Chí Sơn thận trọng hỏi.

Y là đội chủ của Tuyệt Hoa Kiếm Đội.

Nam Cung Tuyệt hỏi.

“Đang tìm hiểu rồi đúng chứ?”

“Vâng ạ!”²

Sau khi Giang Hồ Đại Chiến nổ ra, phân đà của Hạ Ô Môn đã chìm vào trong bóng tối.

Điều quan trọng nhất khi chiến tranh xảy ra chính là thu thập thông tin.

Cả Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội đều biết điều này nên đã liên hệ với Hạ Ô Môn trước để lấy thông tin. Sẽ không có vấn đề gì nếu mọi chuyện chỉ dừng lại ở mức đó nhưng bọn họ lại cố lôi kéo Hạ Ô Môn về phía mình để chiếm được lợi thế.

Đó là một đề xuất mà Hạ Ô Môn không thể chấp nhận được.

Vậy nên bọn họ giả vờ trung lập rồi biến mất như muốn tuyên bố rằng họ chỉ bán thông tin và không tham gia vào phía nào cả.

Cả Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội đều cho người truy tìm tung tích của Hạ Ô Môn nhưng chẳng thấy đâu. Nhưng Nam Cung Tuyết thì có.

“Đi thôi.”¹

“Vâng.”

Nam Cung Tuyết cùng An Chí Sơn sánh vai bước ra bên ngoài.

Bọn họ vừa bước ra đã thấy có hơn chục thành viên của Tuyết Hoa Kiếm Đội đang đứng đợi ở đó.

“Mọi người đi đâu mà gấp gấp quá vậy?”

Khi bọn họ chuẩn bị đi ra ngoài thì bỗng có một giọng nói quen thuộc truyền đến.

Nam Cung Tuyết khẽ nhíu mày, nhưng ngay sau đó nàng lập tức tỏ vẻ thản nhiên rồi nâng cao giọng.

“Việt Nhi đó sao?”

Người lên tiếng chính là tiểu đệ của nàng Nam Cung Việt.

Nam Cung Việt hỏi lại.

“Dẫn theo hộ vệ thế này... tỷ có việc gấp lắm sao?”

“Sao ta nghe như có gai trong lời nói của đệ vậy nhỉ? Có phải ta đã nghe lầm không.”

“Tỷ đừng đánh trống lảng, mau trả lời đệ đi. Rốt cuộc là tỷ mang theo hộ vệ để đi đâu.”

“Đệ cũng đâu có nói tình hình nội bộ của Ngân Liên Hội ra sao, tại sao ta phải nói với đệ?”

“Bởi vì tỷ muốn có được Ngân Liên Hội.”⁸

“Tiểu đệ của ta! Nếu muốn có được thứ thì đó thì phải đánh đổi một thứ khác của mình. Đó chính là nguyên tắc của thế giới này. Xem ra đệ vẫn còn non kém quá.”

“Tỷ đúng là chứng nào tật này. Tỷ nghĩ mình sẽ có được Ngân Liên Hội chỉ với một vài câu nói đó sao?”

“Rồi đệ sẽ phải tự mình cống nạp Ngân Liên Hội cho ta thôi.”

“Tỷ tỷ!”

“Đừng có cao giọng với ta. Đang có rất nhiều người ở đây đây.”

“Tỷ...”

“Giờ ta bận lắm. Không có thời gian để nói chuyện với đệ nữa đâu. Hẹn gặp lại.”

Nam Cung Tuyết đi lướt qua Nam Cung Việt như một cơn gió.⁶

Nam Cung Việt nhìn theo bóng lưng của Nam Cung Tuyết rồi nhíu mày.

“Rốt cuộc ma nữ tỷ tỷ lại âm mưu gì nữa đây?”

Bọn họ tuy cùng huyết thống, nhưng Nam Cung Việt lại sợ tỷ tỷ của mình hơn bất kỳ ai.

Vì thế nên Nam Cung Việt đã luôn theo dõi sát sao Nam Cung Tuyết.

‘Rốt cuộc là tỷ ấy đang định làm gì thế?’⁸

Y nhìn theo bóng lưng của Nam Cung Tuyết một lúc lâu.

Nam Cung Tuyết khẽ nhếch mép khi cảm nhận được ánh mắt sắc lạnh đang nhìn theo phía sau mình.

‘Vô ích thôi đệ đệ của ta! Còn lâu lắm đệ mới có thể theo kịp ta.’

Nam Cung Tuyết cười nhạo Nam Cung Việt rồi bước tiếp.

An Chí Sơn dẫn nàng đến một trong những con sông hợp lưu với Bà Dương Hồ.

Ngoài Trường Giang ra thì Bà Dương Hồ được liên kết với rất nhiều con sông như một mạng nhện. Ngay cả những người sống ở Bà Dương Hồ cũng phải mất rất nhiều thời gian để tìm hiểu những con sông này.

“Là ở đây ạ.”¹

Nam Cung Tuyết khẽ nhú mày.

Bởi vì đây là một nhà kho bị bỏ hoang tại một bến thuyền bỏ hoang.

Mùi hôi thối bốc ra từ căn nhà kho kia, trần nhà kho đã bị sập một nửa, các bức tường cũng đã trở nên xiêu vẹo.

“Có thật là chỗ này không vậy? Sao con người có thể ở được một nơi như này kia chứ?”

Chỉ ngửi mùi hôi thối một lúc thôi nàng đã cảm thấy thật nhức đầu rồi.

Dù có là Hạ Ô Môn đi chăng nữa thì liệu bọn họ có thể sống trong môi trường như thế này rồi.

An Chí Sơn cũng nheo mắt rồi trả lời.

“Thuộc hạ chắc chắn ạ.”

“Vậy thì mau đến đó đi.”

“Rõ.”

An Chí Sơn thận trọng tiếp cận căn nhà kho đã bị bỏ hoang.

Cho đến hiện tại thì vẫn chưa có dấu hiệu gì phát ra từ phía nhà hoang cả.

An Chí Sơn gõ vài lần vào bức tường của nhà khi rồi nói.

“Tại hạ là Đội chủ của Tuyết Hoa Kiếm Đội An Chí Sơn. Tại hạ muốn được gặp phân đà chủ của quý môn ạ.”

“...”

Bên trong không phát ra câu trả lời nào cả nhưng An Chí Sơn vẫn kiên nhẫn chờ đợi.

Một lúc sau, một nam nhân trong bộ y phục tồi tàn từ trong nhà hoang bước ra.

Hắn hỏi An Chí Sơn.

“Các hạ là Đội chủ của Tuyết Hoa Kiếm Đội sao?”

“Vâng! Tại hạ đến đây cùng tiểu thư Nam Cung Tuyết.”

“Hừm!”

Nam nhân bước ra từ nhà kho nhìn vào Nam Cung Tuyết đang đứng ở phía xa.

“Các hạ cùng tiểu thư Nam Cung vào trong đi.”

“Được.”

An Chí Sơn đáp lời rồi ra hiệu cho Nam Cung Tuyết.

Nam Cung Tuyết tiến lại gần bọn họ với vẻ mặt cau có.

Càng đến gần ngôi nhà hoang, mùi hôi thối tỏa ra càng nồng nặc khiến nàng không thể quản lý được nét mặt của mình.

Nam nhân thấy thế khẽ cười.

Nam Cung Tuyết vốn nổi tiếng là một nữ nhân lạnh lùng, được thấy nàng không che giấu được cảm xúc thế này cũng thật thú vị.

Gương mặt của Nam Cung Tuyết đanh lại. Có vẻ như nàng đã thấy được nụ cười kia của hắn.

‘Lộ rồi!’

Nam nhân thôi không cười nữa.

Bởi vì kích động Nam Cung Tuyết cũng không phải việc gì tốt.

“Đi theo ta.”

Nam nhân đưa hai người vào một khu vực râm mát trong nhà kho bỏ hoang.

“Khách quý tới thăm ạ.”

Một lúc sau, sàn nhà bỗng phát ra âm thanh chói tai rồi chuyển động. Một cầu thang dẫn xuống địa hạ lộ ra.

Ba người bước xuống cầu thang.

Tầng hầm rất tối.

Thi thoảng lại có đuốc được treo ở trên tường nhưng nó không đủ để thắp sáng đường đi.

Càng đi sâu vào trong, mùi hôi thối càng trở nên nồng nặc.

Nam Cung Tuyết không thể chịu đựng được nữa nên đã dùng nội công chặn khí lọt vào trong mũi. Lúc đó, nàng mới trở nên dễ thở hơn và có thời gian ngắm nhìn xung quanh.

Tầng hầm này giống như một tổ kiến vậy.

Có rất nhiều con đường đan xen vào nhau.

‘Không ngờ bọn họ lại sắp xếp được một nơi như thế này.’

Nam Cung Tuyết một lần nữa nhận ra tiềm năng của Hạ Ô Môn.

Đào một cái hố dưới lòng đất còn khó hơn xây nhà trên mặt đất. Nhưng Hạ Ô Môn không những đã chuẩn bị một không gian địa hạ cho mình mà còn tạo ra những lối đi phức tạp như một tổ kiến.

Khắp nơi đều có những ánh mắt đang giám sát.

Có những kẻ đang ẩn mình ở thông lộ liên kết với lối đi mà bọn họ đang đi. Những người đó đang theo dõi bọn họ một cách sát sao.

‘Bọn họ chắc chắn có nhiều thông lộ dẫn ra bên ngoài phòng trường hợp bị đột nhập. Sẽ rất khó để tấn công bọn họ đây.’

Vừa bước vào trong đây không lâu mà nàng đã mất phương hướng rồi. Rõ ràng là những người lần đầu tiên bước vào đây chắc chắn sẽ bị lạc nếu không có người hướng dẫn.

Hơn nữa, nàng cũng không biết tổ kiến này đã được trang bị những loại bẫy nào.

‘Đó là lý do tại sao bọn họ lại thân nhiên để lộ ra con đường này nhỉ?’

Đây cũng chỉ là một phần nhỏ sự tự tin của Hạ Ô Môn mà nàng có thể thấy được.

“Là nơi này.”

Bọn họ đã đến điểm đích.

Nam nhân kia đập rầm rầm vào cánh cổng sắt chắn ngang. Ngay lập tức, một cửa sổ nhỏ cạnh đó mở ra. Người mở cửa

xác nhận danh tính của nam nhân cùng Nam Cung Tuyết sau đó mở cửa ra.

“Mời vào.”

“Các hạ không vào sao?”

“Nhiệm vụ của ta tới đây là kết thúc rồi.”

Nam nhân đứng qua một bên và trả lời câu hỏi của Nam Cung Tuyết.

Nam Cung Tuyết và An Chí Sơn lướt qua nam nhân rồi đi vào trong.

Sau cánh cổng sắt là một căn phòng khá rộng.

Trong phòng có một cái bàn nhỏ và hai nam nhân.

Một người là người đã mở cửa cho bọn họ, còn người kia rõ ràng là chủ nhân của căn phòng này.

Nam Cung Tuyết chấp thế bao quyền với nam nhân nọ.

“Tiểu nữ là Nam Cung Tuyết.”

“Tại hạ là Hồng Hữu Tân, Đội chủ Giám Sát Đội của Hạ Ô Môn?”

“Đội chủ Giám Sát Đội?”

Trong mắt của Nam Cung Tuyết lóe lên một tia sáng.

Nàng nghĩ rằng nàng chỉ có thể gặp được phân đà chủ của phân đà Bà Dương Hồ, không ngờ lại được gặp một nhân vật máu mặt ở đây.

“Nếu là Đội chủ Giám Sát Đội của Hạ Ô Môn thì hẳn là ngài bận lắm. Sao ngài lại phải lặn lội tới Bà Dương Hồ xa xôi này vậy?”

“Vì không có nơi nào cấp bách như ở Bà Dương Hồ.”

Hồng Hữu Tân trả lời với vẻ mặt điềm tĩnh.

Bầu không khí quanh y đã sắc bén nhiều hơn so với trước đây.

Có vẻ như sau thời gian bị giam cầm ở Bất Hồi Ngục, bản thân hắn cũng tự nhiên mà trở nên sắc bén hơn.

Hồng Hữu Tân hỏi thẳng.

“Có chuyện gì mà Nam Cung tiểu thư lại tìm tới Hạ Ô Môn của chúng tại hạ vậy?”

“Những người đến tìm Hạ Ô Môn thì chỉ có một lý do thôi.”

“Tại hạ thật là đần độn. Vậy tiểu thư muốn có được thông tin gì?”

“Động thái của Sát Môn.”

“Sao?”

“Ta muốn biết động thái hiện tại của Sát Môn.”

“Chuyện này e là rất khó.”

“Ý ngài là không thể?”

“Vâng ạ.”

Nam Cung Tuyết khẽ nhíu mày trước câu trả lời của Hồng Hữu Tân.

Nàng không ngờ rằng Hạ Ô Môn sẽ từ chối yêu cầu của nàng nhanh đến vậy.

“Tại sao?”

“Thứ lỗi cho tại hạ không thể nói được.”

“Là chuyện gì có liên quan đến Hạ Ô Môn sao?”

“Không.”

“Vậy tại sao ngài lại không nói cho ta biết.”

“Bọn ta có sự tình riêng.”

“...”

Đôi lông mày thanh tú của nàng khẽ nhăn lại.

Hồng Hữu Tân vẫn giữ vẻ bình tĩnh dẫu cho Nam Cung Tuyết đang nhìn vào y bằng đôi mắt sắc lẹm.

An Chí Sơn chen vào.

“Thật thất vọng. Hạ Ô Môn mà lại đi từ chối ủy thác sao?”

“Thành thực xin lỗi.”

“Các người nghĩ các người vẫn sẽ bình an vô sự nếu từ chối ủy thác của bọn ta sao?”

“Hai vị đang đe dọa ta sao?”

“Bọn ta không có gì là không thể làm cả.”

Một đường cong nhẹ hiện lên môi của Hồng Hữu Tân.

“Nếu biến bốn môn thành kẻ địch hản Lý Kiếm Hàn thiếu hiệp sẽ thích lắm.”

“Tại sao người lại nhắc đến Lý Kiếm Hàn thiếu hiệp ở đây.”

An Chí Sơn cao giọng.

Hồng Hữu Tân nhìn vào Nam Cung Tuyết thay vì trả lời.

Gương mặt của Nam Cung Tuyết lúc này đã cứng đờ.

Hồng Hữu Tân nói tiếp.

“Bốn môn cùng Cuồng Võ Môn đã duy trì mối quan hệ tốt đẹp trong một thời gian dài. Đó là do mối nhân duyên với tổ sư khai phái của Cuồng Võ Môn là Lý Quách đại hiệp. Nhưng nhiều năm trôi qua, Cuồng Võ Môn của hiện tại đã không còn là Cuồng Võ Môn như trước kia nữa, bốn môn cũng không phải là Hạ Ô Môn của khi xưa.”

“Ngài đang cảnh cáo bọn ta sao?”

“Không. Ta đang trung cáo.”

Nam Cung Tuyết nhìn chăm chăm vào Hồng Hữu Tân.

Nàng ta rất giỏi trong việc nhìn thấu cảm xúc và suy nghĩ của người khác, nhưng nàng không thể đọc được gì từ Hồng Hữu Tân cả.

Nam Cung Tuyết cắn môi.

Điều đó khiến cho nàng cảm thấy xấu hổ không thôi.

Ở lại đây lâu hơn thì chỉ có phẩm giá của nàng bị tổn hại.

“Vậy ta xin phép.”

“Đi cẩn thận. Xin thứ lỗi vì tại hạ không thể tiễn hai vị đi được.”

“Ta sẽ quan sát hành tung của Hạ Ô Môn.”

“Bảo trọng.”

Rầm!

Nam Cung Tuyết cùng An Chí Sơn đi ra ngoài và đóng cánh cổng sắt lại một cách thô bạo.

Hồng Hữbzfczku Tân ngay lập tức thở phào khi hai người họ đã rời đi.

“Phù! Đúng là một nữ nhân khiến người ta không thể không cảnh giác mà.”

“Cứ để bọn họ đi như vậy ạ?”

Nam nhân còn lại trong phòng thận trọng hỏi.

Hắn chính là phân đà trưởng của phân đà Bà Dương Hồ.

Hồng Hữ Tân đáp.

“Nếu không để họ đi thì làm gì?”

“Phải để họ ngậm miệng...”

“Cô ta không phải loại nữ nhân hay bép xép ra ngoài đâu. Cô ta sẽ giữ trong lòng và âm thầm mài dao bên trong đó. Nữ nhân kia...”

“Hừm!”

“Cẩn dặn những người khác phải cẩn thận. Đừng có dính líu tới nữ nhân đó.”

“Vâng!”

Hồng Hữ Tân đan tay vào nhau rồi lẩm bẩm.

“Nhưng mà cũng tuyệt thật. Hầu hết Sát Môn đều khuất phục trước đại hiệp rồi. Chỉ tôn Sát Môn rồi sẽ xuất hiện vào một ngày không xa.”

Tuy y đã nhờ vả Phiêu Nguyệt việc đó, nhưng y không ngờ mọi chuyện lại được tiến hành nhanh như vậy.

Y thật không thể tưởng tượng nổi rồi Sát Môn Chí Tôn sẽ ảnh hưởng như thế nào đến giang hồ của hiện tại.

Chap 531

Bà Dương Hồ thực sự rộng lớn.

Nó không chỉ đơn giản là rộng, mà toàn bộ khu vực này rất màu mỡ do sự tích tụ của đủ loại trầm tích từ thượng nguồn Trường Giang. Kết quả là, nhiều đô thành đã phát triển dọc nơi đây.

Đông Xưởng là một trong những đô thành đó.

Đông Xưởng, phát triển dọc theo Bà Dương Hồ, với cảnh sắc xinh đẹp và khuôn mặt của mọi người lúc nào cũng thư thả. Tuy nhiên, sau khi đại chiến giang hồ nổ ra, bầu không khí trên đường phố đã thay đổi hoàn toàn.

Khi dòng người tay đeo vũ khí tràn vào, bầu không khí trên đường phố trở nên đẫm máu, và sự thư thái đó đã biến mất khỏi khuôn mặt mọi người.

Đông Xưởng là một thành phố rất lớn và có vị trí địa lý quan trọng.

Người chiếm được nơi này đã có thể giành được thế chủ động ở Bà Dương Hồ. Chính vì vậy, Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội đã chiến đấu quyết liệt để chiếm Đông Xưởng.

Trong một ngày xảy ra không biết bao nhiêu vụ đấu kiếm.²

Hôm nay, Kim Thiên Hội &acubzfczkte;p đảo, ngày kia, Ngân Liên Hội chiếm thế thượng phong, và điều đó cứ lặp đi lặp lại.

Vô số người chết mỗi ngày.

Hầu hết họ là những võ giả của Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội, nhưng trong số họ có những thường dân vô tội tình cờ bị cuốn vào cuộc chiến.¹

Họ bị giết như một con chó, nhưng không có nơi nào để kêu gọi, và không có ai để lắng nghe.

Những người không có quyền lực không còn lựa chọn nào khác ngoài việc không ra ngoài và chờ cuộc chiến kết thúc.

Chính vì vậy, lòng căm phẫn của người dân đối với hai thế lực đã lên đến đỉnh điểm.

...

Có một nam một nữ đi bộ trên con đường vắng vẻ của Đông Xưởng.

Đó là một thiếu niên có vẻ ngoài bình thường và tiểu nữ tử xinh đẹp.

8

Họ sánh bước bên nhau, trông khá đẹp đôi.

Cô gái chợt dừng lại và nhìn quanh. Nhưng đôi mắt cô thật lạ. Nó dường như không có tiêu điểm.

Rõ ràng là mắt cô không nhìn thấy. Mặc dù vậy, cô gái nói như thể cô ấy có thể nhìn rõ tình hình xung quanh mình.

“Trên đường phố không có người nhĩ.”

6

“Hầu hết đều trốn trong nhà rồi.”

Cô gái gạt đầu trước câu trả lời của chàng trai.

Có người khẽ mở cửa sổ.

8

Cô cảm nhận được những ánh mắt của mọi người đang dõi theo mình. Đó là cảnh giác với những người lạ nhìn thấy lần đầu tiên.

Dù bị mù nhưng vẫn có thể nắm bắt được bầu không khí xung quanh mình và ánh mắt của mọi người, cô gái kỳ lạ đó không ai khác chính là Ân Diệu. Và vẫn như mọi khi, Đào Diễn Sơn ở bên cô ấy.

Lý do hai người đến Đông Xưởng rất đơn giản.

Đó là trực tiếp kiểm tra tình hình Bà Dương Hồ và thu thập thông tin.

1

Mặc dù có nhiều cách để có được thông tin thông qua sát môn hoặc Hạ Ô môn. Tuy nhiên, họ muốn tự mình kiểm tra nó.

Đặc biệt, vì Ân Diệu không thể nhìn thấy, cô ấy muốn cảm nhận và nắm bắt bầu không khí của chiến trường bằng chính cơ thể của mình.

Cô và Đào Diễm Sơn không thể can thiệp vào công việc thống nhất sát môn của Phiêu Nguyệt.

Mặc dù Ân Diệu đã từng học võ công tại Tiểu Lôi Âm Tự, nhưng cô không thuộc sát môn.

Có nhiều cách để giúp đỡ, ngay cả khi không nhất thiết phải điều tra.

Đó là lý do cả hai tìm đến Đông Xưởng.

Ân Diệu và Đào Diễm Sơn cải trang thành người thường. Tuy nhiên, họ vẫn thu hút sự chú ý của mọi người.

Đó là do ngoại hình xinh đẹp và khí chất thần bí của Ân Diệu.

Những ai ngấm nhìn cô qua khung cửa sổ không thể dễ dàng rời mắt khỏi vẻ thần bí đó.

Đào Diễm Sơn nhìn xung quanh và nói.

“Bây giờ có thể dừng lại ở một cứ điểm của Hạ Ô Môn rồi chứ?”

Họ đã đến Đông Xưởng vào buổi sáng và lang thang khắp nơi cho đến bây giờ.

Mọi thông tin có thể thu thập được đều đã thu thập hết rồi.

Đi xa hơn thế này chỉ lãng phí thời gian thôi.

“Ừm”

Ân Diệu cũng không cố chấp.

Cô đã trực tiếp cảm nhận được bầu không khí xung quanh Đông Xưởng, đã đến lúc gặp Hồng Hữu Tân rồi.

Lịch trình hôm nay kết thúc khi ghé qua gặp Hồng Hữu Tân để nghe thông tin từ Hạ Ô môn và trở về Sở Gia Viện.

Hai người vai kề vai đi dạo.

Hắn đã biết vị trí của cứ điểm Hạ Ô Môn từ Phiêu Nguyệt.

Hai người rời Đông Xưởng và đi ngược dòng sông chảy vào Bà Dương Hồ.

Một nụ cười dịu dàng nở trên môi Đào Diễm Sơn.

Bởi vì hắn thích đi bộ với Ân Diệu như thế này

Đào Diễm Sơn nhẹ nhàng vươn tay nắm lấy tay Ân Diệu. Cô không từ chối mà còn nắm chặt hơn.

Không biết từ khi nào, họ đã quen với việc đi bộ như thế này.

Hắn thích đi dạo cùng nhau hơn là đi một mình, và hắn muốn đi cùng Ân Diệu chứ không phải ai khác.

Ân Diệu cũng như thế.

Cho dù họ nói rằng cô có nhìn thế giới bằng đôi mắt bên trong của mình, thì so với việc nhìn thấy nó bằng chính đôi mắt bình thường nhất định sẽ kém hơn một chút.

Đào Diễm Sơn sẵn sàng trở thành đôi mắt của cô..

Nhờ vậy, Ân Diệu có thể đi lang thang trên đường phố mà không có bất kỳ bất tiện nào.

“Phụt!”

Đột nhiên, Ân Diệu bật cười.

Đào Diễm Sơn nhìn cô ấy với vẻ mặt khó hiểu.

“Sao vậy?”

“Thích thì cười thôi.”

“Thật nhạt nhẽo...”

Mặc dù đã nói như vậy, nhưng trên môi hắn cũng không thể che nổi nụ cười vui vẻ.

Chính lúc đó.

Đột nhiên, Đào Diễm Sơn cau mày.

Đó là bởi vì hắn nhìn thấy một nhóm người đi bộ từ phía trước.

Một nữ tử xinh đẹp và hàng chục võ giả hộ tống cô.

Dù chỉ nhìn trong nháy mắt nhưng bầu không khí cảm nhận được từ họ thật không bình thường.

Đặc biệt, nữ tử đi đầu toàn thân tỏa ra cảm giác thanh lãnh khó gần.

Người khiến hắn liên tưởng đến đóa hoa thanh cao nở trong tuyết đó là Nam Cung Tuyết, và theo sau chính là Tuyết Hoa Kiếm Đội.

Đào Diễm Sơn và Ân Diệu đứng sang một bên đường.

May mắn thay, Kiếm sĩ Nam Cung Tuyết và Tuyết Hoa Kiếm Đội chỉ đơn giản đi ngang qua họ.

Đó là khoảnh khắc cả hai thở phào nhẹ nhõm và chuẩn bị bước tiếp.

“Khoan đã.”

Đột nhiên, Nam Cung Tuyết quay lại và gọi họ.

Hai người họ cũng dừng bước và nhìn ả. Sau đó, ả bước đến gần.

“Tiểu nữ Nam Cung Tuyết của Thủ Thiên Hội. Không biết các hạ thì sao?”

“Ý cô là gì?”

“Ý ta là thân phận.”

“Chúng ta không nổi tiếng như Nam Cung tiểu thư đâu, nên dù có nói ra cô cũng không biết được.”

Nam Cung Tuyết khẽ mỉm cười trước câu trả lời sắc bén của Đào Diễm Sơn.

“Nếu biết ta là ai thì chắc chắn phải là võ giả rồi. Kim Thiên Hội, Ngân Liên hội? hai người thuộc bên nào hả?”

“Không phải bên nào cả.”

“Chỉ là chưa phải bên nào thôi đúng chứ?”

“Gì chứ?”

“Được rồi.”

Nam Cung Tuyết lắc đầu.

Ả có vẻ khá nhẹ nhàng, nhưng Tuyết Hoa Kiếm Đội đứng ở phía sau thì có vẻ không như vậy.

Câu trả lời cộc lốc của Đào Diễm Sơn khiến họ tức giận. Tuy nhiên, Nam Cung Tuyết không quan tâm và hỏi lại Đào Diễm Sơn.

“Vậy thiếu hiệp không thể cho ta biết tên sao?”

“Ta là ...Đào Diễm Sơn.”

“Còn tiểu thư này thì sao?”

“Là Ân Diệu.”

“Ân Diệu sao? Đó là một cái tên đẹp. Giống như vẻ ngoài của cô vậy.”

“Đa tạ.”

“Mà này, hai người định đi đâu vậy? Đi lên thượng lưu cũng không có gì để xem đâu.”

Đôi mắt của Nam Cung Tuyết sắc bén.

Đào Diễm Sơn hơi sửng sốt trước ánh mắt của ả, nó như thể nhìn xuyên qua đầu hắn vậy.

Lúc đó, Ân Diệu tự nhiên bước ra.

Cô vừa nói vừa đưa tay đan vào tay Đào Diễm Sơn.

“Không có gì để xem cũng không sao.”

“Ừm!”

“Tiểu thư có chuyện gì cần hỏi nữa không?”

Nam Cung Tuyết không thể nói bất cứ điều gì trước câu trả lời lạnh lùng của Ân Diệu.

Vì việc hai người yêu nhau tìm nơi vắng người là chuyện đương nhiên.

Nam Cung Tuyết vội xin lỗi.

“Xin thứ lỗi, ta thất lễ quá”.

“Không sao.”

“Ân tiểu thư, đi đường cẩn thận.”

“Cô cũng vậy. Cáo từ”

Ân Diệu lạnh lùng đáp lại rồi cùng Đào Diễm Sơn bỏ đi. Nam Cung Tuyết nhìn chăm chăm vào hai người đang dần khuất bóng.

An Chí Sơn đến lại gần nàng.

“Tiểu thư, không sao chứ ạ?”

“Không sao. Hãy cứ vài người đi theo họ.”

“Dạ?”

“Dù sao nhìn cũng không giống tình nhân bình thường, có vẻ như đang hướng đến cứ điểm của Hạ Ô Môn...”

“Vâng.”

An Chí Sơn đáp lời dứt khoát.

Y biết linh cảm của Nam Cung Tuyết nhạy bén đến mức nào.

Dường như không có cơ sở cho điều đó, nhưng bất cứ khi nào ả nói điều gì đó không ổn, thì chắc chắn sẽ có điều gì đó không bình thường.

Y chỉ tay vào một số thuộc hạ của mình. Sau đó, đám thuộc hạ di chuyển theo hướng của Đào Diễm Sơn và Ân Diệu.

“Nam Cung Tuyết? Người mà Tuyết Hoa Kiếm Đội đi theo sao?”

“Đúng thế!”

Trước câu hỏi của Đào Diễm Sơn, Ân Diệu gật đầu và nhìn lại.

Đi được một lúc thì cũng không thấy bóng dáng Nam Cung Tuyết đâu nữa. Dù vậy, cô vẫn nhìn chăm chăm một lúc lâu như thể sợ nàng đang bám theo vậy.

“Cô ta... Có điều gì đó không ổn.”

“Đệ cũng cảm thấy như vậy.”

“Phải cẩn thận hơn mới được.”

“Ừm!”

Đào Diễm Sơn gật đầu.

Nam Cung Tuyết đúng là có mùi nguy hiểm.

Ở ả có thể cảm nhận được sự khó đoán và bất ngờ của những người có tham vọng lớn.

Người như vậy làm cho mọi thứ xung quanh trở nên nguy hiểm. Tốt nhất là đừng gây sự chú ý, nhưng nếu đã bị ả chú ý rồi, nhất định phải cố tránh thật xa.

Hai người nhanh chóng đến một căn nhà bị bỏ hoang.

Sau khi xác nhận rằng không có ai xung quanh, cả hai bước vào tầng hầm.

“Mời vào!”

Hồng Hữu Tân chào hai người.

Hai người cũng chào Hồng Hữu Tân và ngồi đối diện hẳn.

“Hai người đến được đây an toàn chứ? Trên đường có chuyện gì xảy ra không?”

“Chúng ta đã gặp Nam Cung Tuyết.”

“Nam Cung Tuyết? Hừ!”

Hồng Hữu Tân đưa tay vuốt cằm.

Nghe tin họ thực sự gặp nhau, tâm trí hẳn trở nên phức tạp.

Hồng Hữu Tân hỏi Ân Diệu.

“Cô thấy thế nào?”

“Ý người là Nam Cung tiểu thư?”

“Đúng thế!”

“Cô ta có vẻ khá nguy hiểm”.

“Quả nhiên.”

Hồng Hữu Tân lắc đầu.

Câu trả lời của Ân Diệu đã nói rõ điều đó.

‘Di chuyển cứ điem.’

Hắn sẽ không làm điều đó nếu bị lộ với người khác, nhưng việc bị lộ tẩy với Nam Cung Tuyết khiến hắn cảm thấy khó chịu.

Hạ Ô Môn có cấu trúc phức tạp, giống như một tổ kiến, đầy cam bẫy và cơ quan, nhưng hắn vẫn cảm thấy không an tâm.

“Nam Cung Tuyết là một người có trực giác rất nhạy bén. Nếu đã truy hỏi như vậy, chắc chắn cô ta đã đánh hơi được điều gì đó”.

“Ta kiểm tra rồi, không có ai cả”.

“Có lẽ là bởi vì cô đã đi quá xa. Tớ nữa khi ra ngoài, hãy đi ra ngoài bằng một lối đi khác. Nếu vậy thì có thể kéo dài thêm chút thời gian..”

“Được rồi.”

Ân Diệu trả lời không do dự.

Ngay cả khi không phải như vậy, cô ấy không thể rũ bỏ cảm giác khó chịu.

Đào Diễm Sơn hỏi.

“À có trực giác nhạy bén lắm sao?”

“Cô ta cảm giác được giới thích khách có biến, cho nên lập tức tới nơi này. Dù không nhận được yêu cầu, nhưng cô ta nhất định đã linh cảm chúng ta có liên quan nên mới nhúng tay vào.”

“Đúng là người thâm hiểm. Ta có nên trừ khử trước không?”

“Nếu vậy thì Lý Kiếm Hàn sẽ không để yên.”

“Lý Kiếm Hàn của Cuồng Võ Môn sao?”

“Phải! Hắn cùng với Trương Vô Cực là người xứng đáng được xưng là mạnh nhất thiên hạ. Nếu hắn nhúng tay vào, trật tự duy trì từ trước đến nay sẽ bị lung lay.”

“Hmm! Ta phải cẩn thận hơn thôi.”

“Ừm! Bây giờ đó là cách tốt nhất.”

“Phùu!”

“Mà này, công cuộc thống nhất sát môn thế nào rồi? Hình như sắp xong rồi phải không?”

“Đã khuất phục được tất cả các sát môn ở Bà Dương Hồ rồi.”

“May quá!”

Hồng Hữu Tân thở phào nhẹ nhõm.

Tuy là bản thân đã nhờ vả Phiêu Nguyệt, nhưng hắn biết rằng đó sẽ là một con đường thực sự khó khăn.

Hắn rất biết ơn Phiêu Nguyệt vì đã chấp nhận một yêu cầu khó khăn như vậy.

Hồng Hữu Tân lấy một tập sách nhỏ trên bàn và đưa cho Ân Diệu

“Bọn ta đã huy động toàn bộ sức mạnh thông tin của Hạ Ô Môn mới thu thập được đây. Bên trong chứa tất cả các thể lực ở Bà Dương Hồ và thành viên của chúng”.

Đó là một cuốn sách quý giá dù có mười vạn lượng vàng cũng không thể mua được.

Nó sẽ giúp ích rất nhiều cho những bước đi sắp tới của Phiêu Nguyệt.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 532

Tây Hữu Nhật có thói quen rất theo nguyên tắc.

Hắn thức dậy vào sáng sớm, uống một tách trà rồi vận động.

Sau khi hắn vận động xong xuôi thì mới bắt đầu làm việc được.

Tiếp đến hắn rửa mặt, ăn uống rồi kiểm tra thông tin thu thập từ ban tối.

Dù đã rời Thiên Vũ Trang, hắn vẫn giữ thói quen này. Đối với một kẻ trầm tĩnh như hắn là quá dễ dàng thực hiện.

Hắn ít khi phấn khởi vì chuyện gì đó, và luôn giữ bình tĩnh trong mọi việc. 2

Chính vì thế mà hắn mới đảm nhận nhiệm vụ quan trọng trong Thiên Vũ Trang.

Nếu không phải người nhận được nhiều sự tin tưởng từ Thiên Vũ Trang thì không thể bí mật chi viện được.

“Hơ! Gì đây?”

Đột nhiên Tây Hữu Nhật tỏ vẻ khó tin.

Có ba cái rương được đặt trong sân quán trọ nơi mà hắn đang ở.

Cả ba chiếc rương đều đầy bạc thỏi.

Trên nắp một chiếc rương có dán một lá thư.

Tây Hữu Nhật liền mở thư ra đọc. 1

“Hơ!”

Đột nhiên hắn thở dài một tiếng. 8

6

Nội dung bên trong thư viết thế này.

[Ta từ chối ủy thác của các hạ. Ta gửi lại gấp ba lần số tiền bồi thường. Kính thư - Cửu Âm Môn chủ.]

“Dám từ chối lời ủy thác của Thiên Vũ Trang ư?”

Giương mặt Tây Hữu Nhật đã tràn đầy phẫn nộ.

Lúc sự bàng hoàng đi qua, trong lòng hắn chỉ còn lại cơn giận dữ. 8

Hắn đã dành cả đời làm việc cho Thiên Vũ Trang, nhưng chưa từng phải bồi rỗi thế này.

Hắn không ngờ rằng một sát môn nhỏ nhoi như thế lại dám từ chối ủy thác của Thiên Vũ Trang.

“Chắc ngươi muốn chết rồi. Cửu Âm Môn chủ!”

Hắn còn không thèm để ý đến số tiền bồi thường gấp ba lần từ Cửu Âm Môn chủ.

Bởi vì số tiền đó đối với Thiên Vũ Trang cũng không là gì cả.

Chuyện quan trọng hơn chính là nơi đó dám phản lại Thiên Vũ Trang. 1

Chính lúc này.

“Đoàn chủ!”

Đột nhiên có một thuộc hạ mở cửa đi vào.

Hắn lập tức quỳ trước mặt Tây Hữu Nhật.

“Có liên lạc từ Đoạt Hồn Môn ạ. Họ nói là không nhận ủy thác của Thiên Vũ Trang.”

“Cái gì?”

“Hơn nữa còn gửi tiền bồi thường gấp ba lần.”

“Đoạt Hồn Môn thật sự đưa tin vậy sao?”

“Đúng vậy ạ.”

Nghe câu trả lời của thuộc hạ, gương mặt Tây Hữu Nhật liền méo xệch đi. Lúc này lại có một thuộc hạ chạy vào.

“Đoàn chủ!”

“Chuyện gì? Chẳng lẽ lại có sát môn này từ chối ủy thác hay sao?”

“Sao, sao ngài biết ạ?”

“Đúng là thế thật à?”

“Vâng! họ còn gửi tiền bồi thường gấp ba lần.”

Nghe thuộc hạ nói, Tây Hữu Nhật chỉ biết im lặng.

Những sát môn này đều khó mà tiếp xúc được. Vậy nên hắn đã đưa ra một số tiền lớn cho ủy thác, nhưng tất cả nơi này đều từ chối giao dịch với tiền bồi thường gấp ba lần.

“Không phải ngẫu nhiên rồi. Chắc chắn có gì đó đã xảy ra đối với các sát môn.”

Tây Hữu Nhật cảm giác không lành.

Hắn là một kẻ khinh thường thích khách.

Hắn không xem họ như con người.

Sát môn cũng chỉ là công cụ để hắn dùng để giết người mà thôi.

Chính vì thế mà hắn không hề có thái độ tôn trọng bọn họ.

Thế nhưng, nhưng sát môn kia lại từ chối hết ủy thác mà hắn yêu cầu lại còn gửi tiền bồi thường.

“Rõ ràng có chuyện gì đó mờ ám mà.”

Cảm giác nguy hiểm dần dâng lên trong lòng hắn.

Trong những trường hợp này, hầu hết sự việc sẽ đều xảy ra.

“Không lẽ các sát môn đang đoàn kết lại với nhau sao? Nếu vậy là có ai đó tác động đến chúng à?”

Tây Hữu Nhật liền nhú chặt đôi mày.

Bình thường các thích khách của sát môn chẳng là cái đinh gì cả, nhưng nếu họ hợp lại với nhau lại trở thành tai ương lớn.

“Chắc không đâu nhỉ? Chắc không đâu. Nhưng ta phải tìm hiểu xem sao.”

Sau khi sắp xếp lại suy nghĩ, Tây Hữu Nhật liền nhìn các thuộc hạ.

“Từ giờ dừng mọi việc đang làm lại, tập trung nắm bắt động tĩnh của các sát môn cho ta.”

“Tuân lệnh.”

“Nhanh lên.”

“Vâng!”

Đám thuộc hạ đáp lời xong thì chạy ra ngoài.

Tây Hữu Nhật một mình lẩm bẩm.

“Phải xử lý trong yên lặng, không được để Tiểu trang chủ biết.”

Hắn biết rõ lòng tự tôn của Trương Vô Cực lớn đến nhường nào. Nếu biết hắn lén lút can thiệp vào sẽ trở nên vô cùng hỗn loạn.

Chính vì lý do đó nên dù Trương Vô Cực có ở Thiên Vũ Trang hấn cũng phải âm thầm xử lý mọi chuyện.

Cả lần này cũng vậy.

Mặc dù có khó khăn ngẫm, nhưng hấn phải che giấu Trương Vô Cực.

Đào Diễn Sơn và Ân Diệu đã thoát khỏi hang kiến.

Nơi họ đến là không phải là nhà kho bỏ hoang. Họ đang nấp phía sau bụi cây lớn cách nhà kho một khoảng.

“Ta biết ngay nó được kết nối với chỗ này mà.”

Đào Diễn Sơn liền cảm thán.

Hấn dự đoán hang kiến rộng nhưng lại không nghĩ nó lại đến mức này.

Đào Diễn Sơn vươn tay xuống dưới. Sau đó, Ân Diệu nắm lấy tay hấn leo lên mặt đất.

Ân Diệu hít thở không khí một hồi rồi nhìn xung quanh.

Nàng liền cảm nhận được hơi ẩm cùng ánh sáng mặt trời.

Chỉ vừa lên được mặt đất nàng đã thấy toàn thân vô cùng có sinh khí.

Nàng đã sống cả đời dưới mật thất của Tiểu Lôi Âm Tự. Chính vì thế nàng cũng quen với cuộc sống trong lòng đất hơn là trên mặt đất. Thế nhưng sau khi được Phiêu Nguyệt giải cứu, nàng lại dần thích nghi với mặt đất.

Nàng không muốn vứt mất cơ hội được sống dưới ánh mặt trời này thêm một lần nào nữa. Nàng sẵn sàng chiến đấu với bất kỳ kẻ địch nào để duy trì cuộc sống hiện tại.

Lúc Đào Diễn Sơn dồn sức vào tay nàng.

“Hả?”

“Bọn chúng kia.”

Đào Diễn Sơn thì thầm với Ân Diệu.

Nơi hấn chỉ chính là nhà kho phía xa xa.

Họ nhìn thấy hai nam nhân đang loanh quanh ở về phía nhà kho.

Đó là những người Nam Cung Tuyết phái đi đuổi theo bọn họ.

“U ám quá.”

Ân Diệu nói.

Nàng nhìn thấy một luồng khí u ám đang chảy dọc cơ thể đám người kia.

Những kẻ chuyên ở trong địa đạo thường mang trong mình bầu không khí như thế.

Đào Diễm Sơn cũng đồng ý với nàng.

“U ám và thô kệch. Hình như không phải kẻ được đào tạo bài bản. Chúng ta nên làm sao đây?”

“Trước tiên phải yên lặng đã. Không nên làm lớn chuyện.”

“Ta biết rồi!”

Đào Diễm Sơn lập tức làm theo lời Ân Diệu.

Đào Diễm Sơn không nghĩ đầu óc hấn quá tệ, nhưng Ân Diệu lại xuất sắc hơn nên hấn mới nghe lời nàng tuyệt đối như thế.

Hai người lặng lẽ thoát khỏi khu rừng mà không để những kẻ giám sát chú ý.

Hai người rời khỏi rừng rồi di chuyển theo một con đường khác với lúc đến đây.

Lúc họ đã đi được một đoạn.

“Ồ?”

Đào Diễm Sơn đột nhiên lên tiếng.

“Sao thế?”

Ân Diệu nhìn hấn với vẻ mặt hoài nghi. Sau đó Đào Diễm Sơn thất thần trả lời.

“Phía trước... là một trong số những kẻ khi nãy.”

“Là Tuyết Hoa Kiếm Đội ư?”

“Ồ!”

Chính xác đó chính là An Chí Sơn, Đội chủ Tuyết Hoa Kiếm Đội. Hắn đang đứng tựa người vào một thân cây.

Hắn ta đang nhìn thẳng vào hai người.

Chỉ cần nhìn ánh mắt hắn cũng đủ biết.

Hắn đã đứng ở đây chờ đợi hai người bọn họ.

An Chí Sơn lâm bẫm.

“Ta đứng đây để đề phòng thôi...”

Chỉ phái vài người đi truy đuổi hắn không thấy an tâm nên đã một mình đứng chờ ở đây.

Đào Diễm Sơn và Ân Diệu hắn đã chọn con đường mà người khác không biết đến, nhưng An Chí Sơn hắn lại biết rõ con đường này.

Nhờ vào việc hắn cần phải biết rõ địa hình để bảo vệ cho Nam Cung Tuyết nên hắn nắm rất rõ Đông Xưởng.

Nếu Ân Diệu và Đào Diễm Sơn có đi con đường khác thì chỉ có nơi này mà thôi. Và đúng như hắn dự đoán, hai người đã xuất hiện.

Hai người thân nhiên tiến đến chỗ An Chí Sơn. Và cố gắng đi lướt qua hắn tựa như không biết gì.

An Chí Sơn gọi bọn họ lại.

“Khoan đã! Nói chuyện chút nào.”

“Ngươi là người bọn ta gặp lúc nãy. Có chuyện gì thế?”

Đào Diễm Sơn thân nhiên trả lời.

“Không biết ngươi có nhìn thấy thuộc hạ của ta không?”

“Sao bọn ta biết thuộc hạ của ngươi được?”

“Thật sự không nhìn thấy sao?”

“Lúc nãy đã tách ra rồi mà? Sao mà thấy được?”

An Chí Sơn nhìn chằm chằm Đào Diễm Sơn.

Việc hắn cho thuộc hạ truy đuổi hai người là bí mật. Vậy nên phản ứng của Đào Diễm Sơn không có gì lạ cả.

Ít nhất là hắn không biết có người theo dõi mình.

Ánh mắt An Chí Sơn trở nên sắc bén hơn.

Hắn say mê Nam Cung Tuyết rồi trở thành Tuyết Hoa Kiếm
Đội chủ, và cũng bị nhiều người chỉ trích.

Bởi vì một võ giả đầy triển vọng như hắn vậy mà lại bị một nữ
nhân quyền rũ và từ bỏ cả tham vọng lớn lao của mình.

Mặc nhìn bị nhiều người phán xét nhưng An Trí Sơn không
hối hận vì lựa chọn của mình.

Hắn say mê Nam Cung Tuyết nhưng vẫn duy trì được cảm
giác và nhân mục của mình.

‘Lạ thật!’

Kỳ lạ vì không thể đoán thuộc hạ đâu, và càng kỳ lạ hơn khi
hai người kia quá thản nhiên. Quan trọng là nhìn hai người
trước mặt hắn cảm thấy rất khó chịu. Đã lâu rồi hắn mới có
tâm trạng này.

Đào Diễm Sơn nói.

“Nếu không còn gì để nói thì bọn ta xin phép đi trước.”

Đào Diễm Sơn liền cùng Ân Diệu đi lướt qua An Chí Sơn.

An Chí Sơn cắn chặt môi nhìn hai người.

Đột nhiên ánh mắt hắn lóe sáng lên.

“Khoan đã! Dừng lại.”

“Sao thế?”

Lúc Đào Diễm Sơn quay đầu lại, An Chí Sơn nhanh như thiểm
điện rút thanh kiếm ra.

Đó là một thanh khoái kiếm (快劍).

Vút!

Cùng với âm thanh xé gió, thanh kiếm của An Chí Sơn phóng
thẳng về phía Đào Diễm Sơn.

“Người đang làm gì vậy chứ?”

Ồ!

Đào Diễm Sơn tập trung công lực vào mu bàn tay đánh bật
kiếm của An Chí Sơn.

Vì là bản ứng lại theo bản năng nên đòn phản công của hắn không hoàn hảo, kết quả Đào Diễm Sơn bị thương ở mu bàn tay. Thế nhưng xét đến việc hắn phải đối phó với khoái kiếm bằng tay không thì vết thương này lại tương đối nhẹ.

“Đúng là các ngươi có thứ giấu giếm. Mau khai danh tính đi.”

“Tên diên này! Sao lại tùy tiện tấn công&hellibzfczkip;”

“Hừm! Nếu các ngươi không tự nói ta sẽ làm cho các ngươi nói.”

“Còn chưa biết ai đây nhé?”

Vù!

Đào Diễm Sơn liền vùng hai nắm đấm phản công lại.

Một luồng khí mạnh mẽ nhắm vào ngực An Chí Sơn.

An Chí Sơn cũng không dám lơ là mà vùng kiếm lên phòng thủ trước đòn tấn công của Đào Diễm Sơn.

Lúc An Chí Sơn định phản công lại Đào Diễm Sơn.

Rầm!

“Khực!”

Đột nhiên có tiếng nổ lớn vang lên phía sau lưng hắn.

Ân Diệu này giờ đứng yên bất ngờ tung một chưởng vào lưng An Chí Sơn.

An Chí Sơn ngã lăn xuống đất.

May thay trước khi trúng phải đòn tấn công của Ân Diệu, hắn đã tập trung nội công nên không bị thương nghiêm trọng, nhưng cũng không tránh khỏi việc nội tạng bị tổn thương.

Hắn đã lơ là khi nhìn vào đôi mắt Ân Diệu và nghĩ rằng nàng là một người mù. Và hắn cũng không biết nàng ấy lại sở hữu sức mạnh thế này.

“Con ả nhà ngươi dám...”

Vút!

An Chí Sơn tấn công Ân Diệu.

Thế nhưng Ân Diệu lại không dễ dàng đối phó như thế.

Trái lại xét về võ công thì cảnh giới của nàng còn cao hơn cả An Chí Sơn.

Ân Diệu vốn muốn lặng lẽ vượt qua An Chí Sơn.

Nàng không muốn gây náo loạn và thu hút sự chú ý. Thế nhưng An Chí Sơn lại tấn công trước nên nàng cũng đành phải ra tay.

Nếu không thể im lặng vượt qua thì cần không chế An Chí Sơn càng sớm càng tốt.

“Khực!”

Trước sự hợp công của hai người, An Chí Sơn lập tức bị dồn vào thế bí.

Hắn không ngờ hai người còn trẻ tuổi nhưng lại sở hữu cảnh giới cao cường như vậy.

Hắn bắt đầu hối hận khi đã vội vàng tấn công. Nhưng may là có người đã đến ứng cứu cho hắn.

“Đội chủ!”

“Các người!”

Đám người vừa chạy đến hét toáng lên kia chính là võ giả của Tuyết Hoa Kiếm Đội.

Chúng biết An Chí Sơn đang gặp nguy hiểm nên vội vàng chạy đến tương trợ.

“Chết tiệt! Chạy thôi.”

Đào Diễm Sơn nói với Ân Diệu.

Ân Diệu gật đầu rồi cả hai cùng rút lui.

Rầm!

Đào Diễm Sơn giáng một đòn cực mạnh vào An Chí Sơn rồi bắt đầu tháo chạy.

“Truy sát chúng cho ta.”

Giọng nói gấp gáp của An Chí Sơn vang vọng phía sau.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 533

Nam Cung Tuyết cau đôi mày xinh đẹp.

“Ý người là sao?”

“Đội chủ đang đuổi theo bọn họ.”

“Bọn họ là nhóm người ta yêu cầu bí mật theo dõi đúng không?”

“Đúng thế ạ.”

“Tại sao?”

“Vâng?”

“Chẳng phải có lý do gì sao? Lẽ nào Đội chủ đuổi theo mà không có lý do hay chứng cứ gì á?” 2

“Thuộc hạ vẫn chưa biết rõ lý do.”

Nghे câu trả lời của thuộc hạ, Nam Cung Tuyết khẽ cắn môi.

1

Đúng là nàng đang nghi ngờ hai thiếu niên mà nàng đã ra lệnh giám sát. Thế nhưng việc tấn công họ mà không có chứng cứ hay lý do chính đáng sẽ lại là một vấn đề nghiêm trọng.

Nam Cung Tuyết lại gần cửa sổ.

8

Đập vào mắt nàng là Đông Xưởng bị bao trùm bởi bóng tối.

Trước đây vào giờ này cả con phố đã sáng rực đèn đóm. Thế nhưng, sau khi trận Giang Hồ Đại Chiến nổ ra, ánh sáng cũng dần biến mất.

Bóng tối dày đặc khiến trái tim người khác thật khó chịu làm sao.

Giờ nàng phải đưa ra quyết định.

Hoặc là để An Chí Sơn và Tuyết Hoa Kiếm Đội rút lui, hoặc là cứ để họ bắt lấy hai người kia.

Lựa chọn nào cũng khiến nàng cảm thấy áp lực.

Bởi vì Nam Cung Việt hay Thủ Thiên Hội sẽ không bỏ qua cho lựa chọn sai lầm của nàng. Trái lại, nếu tìm thấy bằng chứng cho thấy hai người mà Tuyết Hoa Kiếm Đội đang truy đuổi có điểm đáng ngờ thì thực lực của nàng sẽ được công nhận.

“Dù sao cũng quá trễ để thu Tuyết Hoa Kiếm Đội về rồi.” 6

8

Nếu bây giờ nàng hạ lệnh rút lui sẽ làm mất thể diện của An Chí Sơn. Dù thích dù không hẳn vẫn là nam nhân phục tùng mình.

Nếu không xem trọng danh dự của nam nhân đó thì nàng cũng thật vô tâm.

1

Nam Cung Tuyết liền ra lệnh cho đám thuộc hạ.

“Các thành viên Tuyết Hoa Kiếm Đội còn lại cũng tham gia luôn đi. Nhất định phải tóm được bọn người đó đây.”

&nbzbzfczksp;

“Thuộc hạ đã rõ.”

“Các người đi trước đi. Một lát nữa ta theo sau.”

“Vâng!”

Đám thuộc hạ đáp lời xong thì chạy ra ngoài.

Nam Cung Tuyết cũng chuẩn bị xong.

Sau khi thay võ phục, nàng cầm lấy thanh kiếm trên tường đeo vào thắt lưng.

“Phù!”

Nam Cung Tuyết thở dài một hơi rồi đi ra ngoài.

“Ý ngươi là sao?”

“Động thái của Nam Cung Tuyết Tiểu thư không được bình thường.”

“Tỷ tỷ á?”

Nghe thuộc hạ nói, vẻ mặt Nam Cung Việt âm trầm thấy rõ.

Nam Cung Tuyết là cái gai trong mắt hắn.

Sau trận Giang Hồ Đại Chiến nàng chẳng những không rời khỏi Bà Dương Hồ mà còn ở lại theo dõi tình hình sau khi chiếm được Đông Xưởng.

Nam Cung Việt biết rõ tham vọng của Nam Cung Tuyết lớn thế nào.

Nàng muốn tiếp nhận Ngân Liên Hội rồi giao nó lại cho Lý Kiếm Hàn.

May là đến giờ ý đồ của nàng vẫn chưa thực hiện được, nhưng nếu cứ để mặc thế này thì không biết sau này sẽ thế nào. Vậy nên hắn mới phái người theo dõi Nam Cung Tuyết.

Nhờ đó mà Nam Cung Việt mới nắm được thông tin Nam Cung Tuyết có động thái bất thường.

“Có biết nguyên nhân là gì chưa?”

“Thuộc hạ chưa biết đến đó. Xin ngài thứ lỗi.”

“Không sao.”

Nam Cung Việt lắc đầu rồi chìm vào suy tư.

‘Theo tính cách của tỷ tỷ thì sẽ không hành động vì mấy thứ nhỏ nhặt đâu.’

Hắn biết rõ Nam Cung Tuyết tham vọng lớn thế nào và cố chấp ra làm sao.

Nam Cung Việt không biết tỷ tỷ mình vì sao lại hành động, nhưng nếu ý đồ của nàng hoàn thành thì có thể xảy ra tình huống không lường trước được.

“Hiện tại tổ chức nào không có nhiệm vụ?”

“Hiện Vạn Kiếm Đội (萬劍隊) đang nghỉ ngơi ạ.”

“Chuyên lời đến Vạn Kiếm Đội chủ. Năm bắt tình hình Đông Xưởng chuẩn bị đối ứng.”

“Đối ứng ạ? Nam Cung Tuyết Tiểu thư là tỷ tỷ ngài mà?”

“Ừm! Phải đối ứng chứ.”

Nam Cung Việt trả lời không chút do dự.

Nam Cung Tuyết đúng là ruột thịt với hắn nhưng hiện giờ họ chẳng khác gì kẻ thù của nhau vậy.

Hơn nữa nàng còn muốn dâng Ngân Liên Hội cho tình nhân Lý Kiếm Hàn.

Đến nước này hắn phải cho nàng biết mình có người đang dõi theo nàng, vậy thì nàng mới để ý một chút.

“Cấp độ đối ứng thế nào ạ?”

“Cứ làm theo phán đoán của Vạn Kiếm Đội chủ.”

“Ừm! Thuộc hạ đã rõ.”

Thuộc hạ tỏ vẻ ngạc nhiên.

Vạn Kiếm Đội chủ nổi danh là ra tay tàn nhẫn.

Nếu y xem người đó là kẻ địch thì tuyệt sẽ không nương tay.

Việc giao quyền phán đoán cho Vạn Kiếm Đội chủ nhưng thế chẳng khác nào đang đối đầu với Nam Cung Tuyết cả.

Thuộc hạ biết rõ Nam Cung Việt là người một khi đã quyết sẽ không thay đổi nên hắn phải nhanh chóng truyền lệnh cho Vạn Kiếm Đội chủ.

Thuộc hạ làm thế bao quyền với Nam Cung Việt rồi lui ra ngoài.

Còn lại một mình, Nam Cung Việt liền nhìn ra ngoài cửa sổ.
Gió lạnh bên ngoài phả vào gương mặt hắn.
“Tỷ tỷ!”

Rầm!

“Khục!”

Cùng với tiếng nổi lớn, võ giả Tuyết Hoa Kiếm Đội nằm lăn lộn trên sàn.

Ba bốn chiếc xương sườn của hắn đã bị gãy.

Quyền cước của Đào Diễm Sơn hết sức khủng khiếp.

Thắt lưng gã võ giả bị lồm vào đến đáng sợ.

Gã võ giả không thở nổi, gương mặt đã trắng bệch đi.

“Chết đi!”

Hắn chạy đến chỗ đồng liêu.

Trong lúc đó Đào Diễm Sơn và Ân Diệu đã rời khỏi con đường.

Đã có hàng chục võ giả gục ngã nhưng khí thế của Tuyết Hoa Kiếm Đội không hề giảm đi chút nào.

Tuyết Hoa Kiếm Đội liên tục tấn công hai người như đang quyết một trận sinh tử.

Ân Diệu nói với Đào Diễm Sơn.

“Cứ thế này chúng ta nhất định sẽ bị bắt mất.”

Nếu chỉ có Tuyết Hoa Kiếm Đội đuổi theo thì họ có thể cắt đuôi được. Thế nhưng chẳng biết từ lúc nào trên đường còn có những võ giả khác nữa.

Mặc dù không biết chúng theo phe nào, nhưng có cảm giác họ cũng đang chờ đợi thời cơ.

Chẳng biết mục tiêu của chúng là hai người hay Phiêu Nguyệt, nhưng khó mà phân được là phe địch hay ta. Tình hình hiện giờ phải nói là vô cùng hỗn loạn.

Giải quyết tình hình này cũng không hề dễ dàng gì.

“Nếu cổ vùng vẫy thoát khỏi đây thì sẽ rơi vào cũng rơi vào vũng lầy sâu hơn mà thôi.”

“Vậy phải làm sao?”

“Vậy thì cứ trốn sâu vào Đông Xưởng sẽ tốt hơn.”

“Trốn trong địa bàn của kẻ địch á?”

“Àm ỉ đến mức này khả năng cao Hạ Ô Môn sẽ nắm bắt được tình hình thôi.”

“Ừm!”

“Hồng Đội chủ chắc chắn sẽ biết chúng ta rơi vào nguy hiểm mà báo cho ca ca biết.”

“Vậy phải trốn đi cho đến khi được cứu đúng không?”

“Ừm!”

“Được! Cứ làm vậy đi. Nhưng trốn ở đâu được nhỉ?”

“Chúng ta phải tìm một nơi mà bọn họ không thể nào ngờ tới.”

“Có chỗ như thế sao?”

“Ta đã nghĩ ra một nơi, vấn đề là không biết có thể đến được đó hay không thôi.”

Đám võ giả Tuyết Hoa Kiếm Đội và võ giả lạ mặt có ở khắp nơi trên đường. Họ không thể bí mật di chuyển tránh ánh mắt chúng được.

Lúc này đám võ giả đã vây kín cả con đường.

“Đằng kia.”

Lúc này võ giả của Tuyết Hoa Kiếm Đội phát hiện ra hai người rồi hét to lên.

Cuộc truy đuổi lại bắt đầu lần nữa.

Phiêu Nguyệt ngồi trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hắn đang ngắm vầng trăng sáng rực bên ngoài ô cửa.

Là trăng tròn.

Ánh trắng đo đỏ tỏa sáng khắp lối khiến người ngắm nó có cảm giác thật kỳ lạ.

Phiêu Nguyệt cũng không ngoại lệ.

Hắn cứ nhìn chăm chăm tựa hồ như bị vàng trắng hút mất hồn phách.

Lúc này có một bàn tay trắng nõn nà vòng qua ôm lấy eo hắn.

“Huynh đang nhìn gì thế?”

Nữ nhân cất giọng uể oải kia chính là Hồng Lệ Tuyết.

Phiêu Nguyệt không nói gì mà cứ ngẩn trắng. Sau đó, Hồng Lệ Tuyết mỉm cười rồi cũng nhìn ra ngoài ô cửa sổ.

Chính lúc này.

Suốt!

Có thứ gì đó vút qua ô cửa hướng về phía Phiêu Nguyệt.

Cơ thể màu đỏ của nó tỏa sáng dưới ánh trăng.

Thứ đang tiến lại gần Phiêu Nguyệt chính là Quỷ Nha.

Quỷ Nha đã to lớn hơn.

Thân hình dài hơn, kích thước cũng lớn đáng kể.

Thay đổi lớn nhất chính là hai chiếc sừng trên đầu nó.

Chiếc sừng to và rục rờ rất nhiều, đến mức khiến người khác phải chìm đắm vào đó.

“A!”

Hồng Lệ Tuyết cũng bị Quỷ Nha mê hoặc.

Rắn thường là biểu tượng của sự căm ghét và sợ hãi.

Thân thể trơn tuột, đôi mắt vô cảm, chiếc lưỡi đỏ luôn thè ra ngoài.

Nhìn thế nào cũng khiến mọi người cảm thấy thật chán ghét.

Chính vì thế người ta mới sợ hãi loài rắn và tránh xa nó. Đó là phản ứng của người bình thường.

Thế nhưng Hồng Lệ Tuyết lại không giống như thế.

Nàng có cảm xúc và tinh thần khác hẳn người thường.

Lúc nhìn thấy Quỷ Nha nàng đã say đắm nó.

Đây là lần đầu nàng nhìn thấy một vật thể xinh đẹp và quyến rũ đến vậy.

Hồng Lệ Tuyết bất giác đưa bàn tay trắng nõn về phía Quỷ Nha. Thế nhưng Quỷ Nha lại ngó lơ bàn tay nàng mà bò lên cánh tay Phiêu Nguyệt.

“A, xinh đẹp quá!”

Nhìn thấy bộ dạng Quỷ Nha bò lên người Phiêu Nguyệt, Hồng Lệ Tuyết bỗng thốt ra câu cảm thán.

Hồng Lệ Tuyết hỏi Phiêu Nguyệt.

“Tên của nó là gì thế?”

“Quỷ Nha!”

“Cái tên thật hợp làm sao. Đúng là rất hợp. Ta có thể thử chạm vào nó không?”

Phiêu Nguyệt vừa gật đầu thì Hồng Lệ Tuyết lại cẩn thận đưa tay ra. Lần này Quỷ Nha không né tránh Hồng Lệ Tuyết.

Khi được chạm vào Quỷ Nha, đôi mắt Hồng Lệ Tuyết sáng bừng lên. Cảm giác vừa mềm mại vừa cứng cứng khiến nàng bất giác rùng mình.

Lần đầu nàng có cảm giác này.

Hồng Lệ Tuyết hỏi.

“Huynh gặp nó khi nào vậy? Từ khi nào đã đưa nó đi ngao du như vậy rồi?”

Đây không phải lần đầu này nhìn thấy Quỷ Nha. Thế nhưng lúc đó nàng còn đang mơ hồ vì bị thương.

Rất ít người biết Phiêu Nguyệt mang theo Quỷ Nha bên mình. Và hiện giờ số người đó bao gồm cả Hồng Lệ Tuyết.

Điều này đồng nghĩa Hồng Lệ Tuyết cũng là một trong số những người đáng tin cậy.

Thực tế sau khi bị Phiêu Nguyệt cướp mất vị trí Bách Quỷ Liên chủ, Hồng Lệ Tuyết càng say đắm hẳn hơn.

Đến mức nàng không tưởng tượng nổi cuộc sống không có Phiêu Nguyệt sẽ như thế nào.

“Ta mang Quỷ Nha theo lâu rồi.”

“Vậy sao ta không biết?”

“Như nàng thấy đây, nó là một linh vật mà.”

“Linh vật, chắc là thế rồi. Trông nó như con rồng nhỏ ấy. Không biết cứ thế này nó có biến thành rồng không nhỉ?”

“Ta không rõ!”

Phiêu Nguyệt nhàn nhạt đáp.

Chính hắn cũng không biết Quỷ Nha có thật sự thăng thiên trở thành rồng hay không.

Sau khi hấp thụ linh đan của giao long, Quỷ Nha liên tục biến đổi.

Phiêu Nguyệt cũng không biết sự biến đổi đó sẽ kéo dài đến đâu.

Nó có thể bị gián đoạn, hoặc có thể thật sự thoát khỏi trạng thái này và trở thành một sự tồn tại hoàn toàn mới.

Dù là phía nào Phiêu Nguyệt cũng không thể can thiệp vào và hắn cũng không muốn làm thế.

Bởi vì giống như hắn, Quỷ Nha cũng có bản ngã và tương lai để nó tự mình quyết định.

Giả như Quỷ Nha có biến thành một vật thể khác và rời xa Phiêu Nguyệt thì hắn cũng không hề thấy tiếc nuối gì cả.

Suốt!

Quỷ Nha xem ngón tay Phiêu Nguyệt là món đồ chơi và Hồng Lệ Tuyết thì lại đắm chìm bộ dạng này của Quỷ Nha.

Dưới ánh trăng đỏ, thân hình của Quỷ Nha càng đậm màu hơn.

Chính lúc này.

Có giọng nói của ai đó phát ra từ bên ngoài.

“Chí tôn!”

Người vừa lên tiếng chính là Sát lão.

“Vào đi!”

“Vâng!”

Sau khi được Phiêu Nguyệt cho phép, Sát lão liền mở cửa bước vào.

Nhìn thấy Phiêu Nguyệt và Hồng Lệ Tuyết đang ở trên giường, Sát lão cũng không hề tỏ ra ngạc nhiên hay bối rối.

Phiêu Nguyệt hỏi ông.

“Có chuyện gì vậy?”

“Hình như có chuyện xảy ra với lũ trẻ rồi.”

“Đào Diễn Sơn và Ân Diệu ư?”

“Vâng! Đến giờ chúng vẫn chưa quay về.”

“Chúng không phải người về muộn mà không có lý do.”

Phiêu Nguyệt liền đứng dậy khỏi giường.

Sát lão ngạc nhiên hỏi Phiêu Nguyệt.

“Ngài muốn đích thân hành động sao?”

Phiêu Nguyệt chỉ im lặng gật đầu với ông ta.

534

Bịch bịch bịch!

Tiếng bước chân vang lên khắp con phố của Đông Xưởng.

Các võ giả của Tuyết Hoa Kiếm Đội chia nhau thành nhóm ba nhóm năm và đi lục lọi khắp góc ngách của Đông Xưởng.

Bọn họ tin rằng họ có thể tìm ra được Đào Diễn Sơn và Ân Diệu. Nhưng sức mạnh của hai người đó vượt qua sức tưởng tượng của họ.

Đã có hơn hai mươi võ giả của Tuyết Hoa Kiếm Đội bị hai người bọn họ đả thương nặng. Vậy mà Tuyết Hoa Kiếm Đội vẫn không thể bắt được hai người bọn họ.

Một loạt sự kiện xảy ra đủ để làm tổn thương niềm tự hào của Tuyết Hoa Kiếm Đội.

Trong số đó, người bị tổn thương lòng tự trọng nhiều nhất chính là Đội chủ của Tuyết Hoa Kiếm Đội An Chí Sơn.

Mặc dù y đã đích thân ra tay nhưng vẫn bị thương bởi đòn hợp công của Đào Diễn Sơn và Ân Diệu.

An Chí Sơn là người theo nghề cũng đã lâu, nhưng chưa bao giờ y cảm thấy xấu hổ như thế này.

Chính vì vậy nên An Chí Sơn đã rất tức giận và chỉ huy Tuyết Hoa Kiếm Đội. Nhưng không ngờ hành động của Tuyết Hoa Kiếm Đội đã kích động đến những võ giả trong Đông Xưởng.

Ở Đông Xưởng lúc này ngoài Tuyết Hoa Kiếm Đội ra thì còn có rất nhiều võ giả khác. Bọn họ nhảy ra ngoài lúc nửa đêm vì sự náo động ở bên ngoài.

“Chuyện gì thế?”

“Bọn này là ai mà dám lòng sục khắp nơi thế kia?”

“Là Tuyết Hoa Kiếm Đội đấy.”

Một vài võ giả nhíu mày.²

Bọn họ biết Tuyết Hoa Kiếm Đội là ai.

Tuyết Hoa Kiếm Đội là những võ giả đi theo phục tùng Nam Cung Tuyết.

Và bọn họ không được đánh giá tốt ở Đông Xưởng.

Bọn họ như trở thành cái gai trong mắt của mọi người khi mà bị mê hoặc và quỳ xuống trước mặt của một nữ nhân.

Vì thế nên giữa họ đã xảy ra rất nhiều mâu thuẫn.

Nhưng vì số lượng của Tuyết Hoa Kiếm Đội quá lớn nên không một ai dám cao giọng với bọn họ cả.

“Ê mấy tên kia! Nửa đêm nửa hôm mà các ngươi tìm cái gì vậy hả?”

Một trong số những võ giả nhảy ra ngoài hỏi Tuyết Hoa Kiếm Đội. ¹

Một võ giả trong Tuyết Hoa Kiếm Đội đáp lời.

“Mau vào trong ngủ đi, đừng có quan tâm đến bọn ta làm gì.”

“Hả?”

“Người nói cái gì chứ?”

“Cái tên khốn kiếp này...”

Những võ giả nọ trở nên tức giận và vung nắm đấm vào những võ giả của Tuyết Hoa Kiếm Đội.

Những võ giả của Tuyết Hoa Kiếm Đội lúc này đang căng thẳng vì bị Đào Diễn Sơn và Ân Diệu chơi đùa, vậy nên bọn họ cũng không ngần ngại vung kiếm.

Xoẹt!

Kiếm của họ xuyên qua cổ của võ giả kia.

Hắn ta ngã xuống, máu nhuộm đầy cả đường phố.

Đôi mắt của những võ giả còn lại đảo lộn khi chứng kiến cảnh tượng đó.

“Bọn khốn đó giết chết A Phúc rồi.”

“Bọn khốn kiếp...”

“Chết đi lũ khốn nạn kia!”

Những võ giả kia chìm vào cơn tức giận, họ không do dự và lao vào những võ giả của Tuyết Hoa Kiếm Đội.

“Gì đây?”⁸

“Cái bọn vô danh này...”

Những võ giả của Tuyết Hoa Kiếm Đội bàng hoàng trước cuộc phản kích của những võ giả kia. Nhưng lòng tự trọng của bọn họ không cho phép bọn họ chỉ đứng yên nhìn.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Bọn họ lao vào chiến đấu kịch liệt.

Cuộc chiến bắt đầu từ một con hẻm đã nhanh chóng loan ra toàn Đông Xưởng.

“Có chuyện gì thế?”

Một nam nhân tỏ vẻ khó hiểu khi chứng kiến cảnh tượng ấy.

Y chính là Đội chủ của Vạn Kiếm Đội - Trương Gia Lượng.

Trương Gia Lượng ngay sau khi nhận được lệnh của Nam Cung Việt đã tức tốc chạy đến đây. Cảnh tượng đập vào mắt y

lúc này chính là cảnh tượng những võ giả của Tuyết Hoa Kiếm Đội đang đối co với những võ giả khác.

Mọi thứ vẫn rối bời vì y vẫn chưa nắm bắt được tình hình.

Trương Gia Lượng ra lệnh cho thuộc hạ.

“Tất cả tản ra để tìm hiểu đã có chuyện gì xảy ra. Hãy tìm hiểu tại sao bọn khốn kia lại đối co với những võ giả khác cho ta.”

“Rõ!”

Vạn Kiếm Đội đáp lời rồi chia nhau tản ra tứ phía.

Trương Gia Lượng lâm bầm khi chỉ còn một mình.

“Con mẹ nó! Thật là hết nói nổi mà.”⁶

Giọng điệu của y giống như một tên côn đồ trên đường phố hơn là một võ giả.

Thực tế là vậy.

Trước khi đảm nhận vị trí Đội chủ Vạn Kiếm Đội của Ngân Liên Hội thì y từng là một lãng nhân chu du khắp giang hồ.

Tuy là một lãng nhân nhưng y vẫn có nguồn cội.

Y đã được luyện kiếm ở danh môn Hoa Sơn.

Nhưng cuộc sống ở Hoa Sơn vốn buồn chán và tẻ nhạt nên y đã thỉnh cầu phá môn.

Thường thì khi muốn phá môn, người đó sẽ bị phế võ công. Nhưng ở phái Hoa Sơn thì không.

Điều này là do Trương Gia Lượng quá tài năng, hơn nữa y cũng đóng góp rất nhiều cho phái Hoa Sơn.

Trên tất cả, sự phụ của Trương Gia Lượng đã bảo vệ y đến cùng. Vì vậy nên y đã có thể rời khỏi phái Hoa Sơn một cách an toàn.

Đổi lại hàng năm, Trương Gia Lượng phải quyên góp một số tiền khổng lồ cho phái Hoa Sơn.

Khi sống như một lãng nhân trong một thời gian dài, tính cách của y cũng trở nên cộc cằn và tàn bạo hơn.

Bỗng có một nam nhân xuất hiện trước Trương Gia Lượng.

Nam nhân ấy chính là Đội chủ của Tuyết Hoa Kiếm Đội An Chí Sơn.⁸

Trương Gia Lượng nhận ra danh tính của An Chí Sơn ngay lập tức.

“Ồ, chẳng phải là Sắc Lang công tử đây sao?”

“Người nói ai là Sắc Lang công tử chứ?”

An Chí Sơn tức điên lên.

“Xách cái móng đi theo một ả đàn bà thì không phải là Sắc Lang công tử thì là gì đây?”

“Trương Gia Lượng!”

An Chí Sơn hét lên.

An Chí Sơn cũng biết danh tính của Trương Gia Lượng.

Bởi vì bọn họ đã gặp nhau một lần trước đây.¹

Khi đó, quan hệ giữa họ cũng không được tốt lắm.

Vì chí hướng của hai người quá khác biệt với nhau.

Thời điểm đó, An Chí Sơn đã đi theo Nam Cung Tuyết, còn Trương Gia Lượng thì vẫn đang đi tìm những cường giả để giúp bản thân mạnh mẽ hơn.

Dĩ nhiên Trương Gia Lượng đã từng yêu cầu tở vớ với An Chí Sơn nhưng An Chí Sơn đã từ chối với lý do làm như vậy sẽ ảnh hưởng đến Nam Cung Tuyết.

Kết cục cuộc chiến của bọn họ không thể đi đến đâu, cứ thế mà lẳng xuồng.

Trương Gia Lượng nói giọng điệu mỉa mai.

“Thời gian qua võ công của ngươi đã tăng lên nhiều chưa? Chắc là bận hộ vệ con ả kia nên không có thời gian để tu luyện nhỉ?”

“Cẩn thận lời nói của ngươi đi Trương Gia Lượng!”

“Ta hỏi ngươi một câu. Cái đám các ngươi sao không xách móng đi theo con ả kia tiếp đi mà kéo đến đây như một bầy chó để làm gì?”

“Bầy chó ư?”

“Nếu người không thích chó thì ta có thể đổi thành chó sói cũng được.”

“Trương Gia Lượng!”

“Ta nhớ tên ta rồi nên người chỉ cần trả lời câu hỏi của ta thôi. Rốt cuộc là người đi loanh quanh ở Đông Xưởng để làm gì?”

“Người cầm mồm cho ta. Đừng có quan tâm để bọn ta làm gì.”

“Ha! Ta đã có lòng hỏi mà người lại không có lòng trả lời à?”

Ánh mắt của Trương Gia Lượng trở nên sắc bén.

Vẻ mặt của An Chí Sơn đành lại.

“Người đang đe dọa ta đó sao?”

“Đúng vậy! Ta đang đe dọa người đây.”

“Người muốn Tuyết Hoa Kiếm Đội cùng Nam Cung Tuyết tiểu thư trở thành kẻ thù của mình?”

“Ồi giời! Người quả là biết ăn nói mà. Cái bọn xách mông đi theo nữ nhân cũng thật là lắm lời. Các người đúng là chỉ biết sống dựa vào cái mồm đó thôi.”

“Người!”

Con giận của An Chí Sơn bộc phát trước câu nói đậm chọt của Trương Gia Lượng.

Vù!

Thanh kiếm được dắt bên hông hất lao ra như thiểm điện.

“Hờ hờ! Phải như thế này chứ.”

Trương Gia Lượng cười khúc khích rồi rút kiếm ra.

Cheng!

Thanh kiếm của cả hai chạm vào nhau trong không trung.

Đặc kỹ của An Chí Sơn là khoái kiếm. Trùng hợp thay, khoái kiếm cũng là môn võ công chủ yếu của Trương Gia Lượng.

Keng keng keng!

Hai thanh kiếm va vào nhau hàng chục lần.

Bình thường khi một người sử dụng khoái kiếm thì bọn họ có thể kết thúc trận đấu một cách dễ dàng.

Nhưng vấn đề là sức mạnh của cả hai đều ngang nhau.

Vì vậy nên cuộc chiến này thật khó để phân thắng bại.

Cuộc chiến của Trương Gia Lượng và An Chí Sơn trở thành ngòi nổ.

Những võ giả của Vạn Kiếm Đội đang đi thu thập thông tin cũng chính thức lao vào đánh nhau với Tuyết Hoa Kiếm Đội.

“Chuyện gì thế này?”

Gương mặt của Nam Cung Tuyết trở nên méo mó khi nhận được tin tức.

Nàng không ngờ cuộc săn đuổi Đào Diễm Sơn và Ân Diệu lại trở thành như thế này.

Tuyết Hoa Kiếm Đội đang xung đột với Vạn Kiếm Đội và những võ giả khác ở Đông Xưởng.

Tuy những võ giả của Tuyết Hoa Kiếm Đội đều là những võ giả tài giỏi nhưng bọn họ đang thua thiệt về mặt số lượng.

Không thể lấy một ngón tay để chống lại mười ngón tay được.

Tuyết Hoa Kiếm Đội cũng không ngoại lệ.

“Không ngờ đệ ấy lại phái Vạn Kiếm Đội đi.”

Nàng cắn môi khi nhớ đến Nam Cung Việt.

Người có thể phái Vạn Kiếm Đội đến Đông Xưởng chỉ có thể là tiểu đệ Nam Cung Việt của nàng.

bzfczk

Nàng không ngờ Nam Cung Việt lại tỏ thái độ thù địch công khai với nàng như thế này.

“Đừng hòng ta sẽ bỏ qua cho Ngân Liên Hội một cách dễ dàng nhé.”

Nàng nghĩ chuyện này không hề dễ dàng gì. Nhưng khi thấy cuộc phản công này, sự khó khăn lại càng hiện rõ trước mắt nàng.

“Không sao. Cuối cùng thì Ngân Liên Hội cũng sẽ thuộc về ta thôi.”

Nàng có niềm tin.

Niềm tin về ý trung nhân của nàng là Lý Kiếm Hàn, niềm tin về tình hình hiện tại và niềm tin về tương lai.

Nam Cung Việt không hề có những điều này.

Nam Cung Việt chỉ lãnh đạo Ngân Liên Hội đứng dậy để chống lại Kim Thiên Hội của Trương Vô Cực. Việc này tuy rất tuyệt vời nhưng cũng có giới hạn của nó.

Ngân Liên Hội cần một nhà lãnh đạo mạnh mẽ hơn.

“Người duy nhất có thể chấm dứt loạn thế chỉ có Kiếm Hàn mà thôi.”

Nam Cung Tuyết không có một chút mảy may nghi ngờ về niềm tin của mình. Vì vậy nên dù lâm vào nghịch cảnh nào nàng cũng quyết không rút lại ý định của mình.

“Trước tiên phải tìm ra bọn chúng đã.”

Tất cả mọi chuyện đều do bọn chúng mà ra.

“Có lẽ chúng vẫn chưa thoát khỏi Đông Xưởng.”

Tuy sự tập trung của Tuyết Hoa Kiếm Đội đã bị phân tán do Vạn Kiếm Đội cùng những võ giả khác nhưng vòng vây của bọn họ vẫn chưa bị phá vỡ. Khả năng cao hai người kia vẫn chưa thể thoát ra khỏi vòng vây.

Nam Cung Tuyết cẩn thận suy nghĩ xem nếu là nàng thì nàng sẽ trốn ở đâu.

“Ta sẽ tránh những nơi mà mọi người hay để mắt tới là quán trọ. Những ngôi nhà có gia đình cùng nhau sinh sống cũng không đụng tới. Nếu có thể thì ta sẽ tìm đến một nơi ít ai để mắt tới. Một nơi không để người khác nghi ngờ...”

Nam Cung Tuyết nhắm mắt lại và tìm xem có nơi nào đáp ứng được những yêu cầu mà nàng đưa ra.

Sau khi nghỉ ngơi một hồi, nàng cũng đã có thể tìm ra một nơi như vậy.

Nơi đó đang ở rất gần nàng.

Đôi mắt Nam Cung Tuyết hướng về một từ đường nhỏ ở phía sau một quán trọ lớn.

Vì từ đường là một nơi linh thiêng nên đến cả những thô lỗ nhất cũng phải cẩn thận khi ở nơi này.

Vì vậy nên mặc dù Tuyết Hoa Kiếm Đội đã lục lọi hết khắp Đông Xưởng nhưng vẫn không đụng đến từ đường này.

Quán trọ ngay phía trước từ đường chính là nơi mà Nam Cung Tuyết đã thuê toàn bộ.

Bọn họ thậm chí còn không nghĩ đến việc lục lọi ở xung quanh nơi mình ở.

Nam Cung Tuyết cũng đã không nghi ngờ gì về nơi đó cho đến khi nàng bình tĩnh lại và nhắm mắt suy nghĩ.

Nàng đi bộ đến từ đường.

Tuyết Hoa Kiếm Đội không thể đi theo nàng vì đã bị Vạn Kiếm Đội chặn lại. Dù vậy thì từng bước đi của nàng cũng thật vững vàng.

Tuy được Tuyết Hoa Kiếm Đội hộ vệ nhưng nàng vốn không phụ thuộc quá nhiều vào họ.

Ngay cả khi không có Tuyết Hoa Kiếm Đội thì nàng vẫn mạnh mẽ.

Từ khi còn nhỏ, nàng đã được luyện kiếm công của Thủ Thiên Hội. Khi lớn thêm một chút, nàng đã được chu du khắp thiên hạ để hoàn thiện võ công của mình.

Nàng đã là một võ giả trước khi là một nữ nhân. Hơn nữa lại là một kiếm khách hoàn hảo.

Nam Cung Tuyết tin vào chính bản thân chứ không phải Tuyết Hoa Kiếm Đội.

“Xin dừng chân.”

Một người trong Vạn Kiếm Đội đứng ra chặn trước mặt nàng.

Hắn cẩn thận vì biết kẻ địch của hắn lúc này là Nam Cung Tuyết. Vậy nên hắn đã đưa ra cho nàng một lời cảnh báo.

Nhưng Nam Cung Tuyết vẫn bước tiếp mặc cho lời cảnh báo của hắn.

“Xin tiểu thư dừng chân.”

Võ giả lại cảnh báo thêm một lần nữa.

Xoẹt!

Một âm thanh ghê rợn phát ra.

Một đường máu vẽ quanh cổ của võ giả nọ.

“A?”

Võ giả kia đưa tay sờ lấy cổ của mình.

Róc rách!

Máu từ huyết quản chảy ra ướt đầm cả tay của hắn.

Hắn nhìn vào bàn tay đầm máu với vẻ mặt khó tin.

“Gì... vậy?”

Rầm!

Cơ thể của võ giả ngã về phía sau.

Nam Cung Tuyết vung rộng kiếm để giữ sạch vết máu đi rồi lau sạch.

“Tên này nói nhiều thật. Đau hết cả tai của ta rồi...”

Điều mà nàng ghét nhất chính là nói nhảm.

Nam Cung Tuyết tiếp tục bước về phía từ đường mà không hề liếc mắt đến võ giả đã chết.

Khi đến được từ đường, nàng vung mạnh kiếm.

Xoẹt!

Cánh cửa của từ đường ngay lập tức bị cắt ra.

Nam Cung Tuyết thì thầm.

“Lộ diện đi! Ta biết các ngươi đang ở đây.”

535

Ánh mắt của Nam Cung Tuyết hướng thẳng về bức tường nơi tấm bài vị đang được treo lên.

Đào Diễn Sơn và Ân Diệu đang trốn sau bức tường ấy.

Nam Cung Tuyết gọi họ một lần nữa.

“Ta biết các ngươi đang trốn ở đó, mau ra mặt đi.”

Giọng nói thì thầm của nàng lại phát ra thanh âm rõ ràng vang khắp từ đường.

Đào Diễn Sơn và Ân Diệu ở sau bức tường giao tiếp qua ánh mắt với nhau.

Ting!

Bỗng có một âm thanh ghê rợn phát ra từ phía bên kia tường.

Đào Diễn Sơn cùng Ân Diệu cúi gằm đầu xuống.

Loẹt xoẹt!

Bức tường nơi treo bài vị bị nứt ra và đổ sập xuống.

Phía bên kia bức tường là Nam Cung Tuyết đang đứng với thanh kiếm trong tay.

Khi bóng dáng hai người vừa lộ ra, Nam Cung Tuyết mỉm cười.

“Quả nhiên là các ngươi trốn ở đó.”²

“Hầy!”

Đào Diễn Sơn cùng Ân Diệu thở dài rồi ra khỏi nơi ẩn náu.

“Cô đúng là cứng đầu thật đấy. Tại sao cô lại làm điều này?”

“Ta mới phải là người tò mò mới đúng. Tại sao các người lại trốn chui trốn lủi như thế này vậy?”

“Cô gây áp lực cho bọn ta còn gì?”

“Tại sao các người lại đến Hạ Ô Môn?”

“Bọn ta có việc riêng cần gặp họ.”

“Ta thực tò mò cái việc riêng đó của các người là gì đấy.”

“Bọn ta không có lý do gì để nói chuyện đó cho cô nghe cả. Vì như ta đã có đề cập đến rồi đó, đó là việc riêng của bọn ta.”

Câu trả lời điềm tĩnh của Đào Diễm Sơn khiến cho nụ cười trên môi Nam Cung Tuyết biến mất.

Giương mặt vô cảm của nàng thực sự rất đáng sợ.

Đào Diễm Sơn và Ân Diệu cố gắng giả vờ bình tĩnh chứ thực ra trong lòng bọn họ đang cảm giác nguy kịch.

Nam Cung Tuyết thở nhẹ ra.

“Hãy! Ta không muốn phải làm thế này đâu, nhưng ta cũng hết cách rồi. Các người hãy nhớ một điều. Người khiến ta phải ra mặt chính là các người. Vậy nên các người phải chịu trách nhiệm hoàn toàn với những chuyện xảy ra sau đó.”

“Ngụy biện. Cô lúc nào cũng chỉ nghĩ đến mình như vậy sao?”

“Hừ!”

Cheng!

Bỗng có một tiếng động phát ra từ phía trước mặt của Đào Diễm Sơn.¹

Đòn tấn công của Nam Cung Tuyết đã bị chặn lại bởi Ân Diệu.

Nếu không có Ân Diệu ở gần đó kịp phản ứng thì có lẽ Đào Diễm Sơn đã bị thương.

Một nét giận dữ hiện lên trên mặt của Ân Diệu.⁸

Ân Diệu cảm thấy tức giận khi Nam Cung Tuyết ra đòn tấn công trong lúc đang nói chuyện, hơn nữa, đối tượng mà nàng ta nhắm đến còn là Đào Diễm Sơn.

Dầu đòn tấn công của Nam Cung Tuyết có đánh trúng đi chăng nữa thì Đào Diễm Sơn cũng không bị thương gì nặng nhưng điều đó không có nghĩa là Nam Cung Tuyết không có tội.

Đòn tấn công của Nam Cung Tuyết đã chạm đến cơn thịnh nộ của Ân Diệu.

Ân Diệu thi triển Ba Lăng Cửu Thiên Ma Dao rồi tấn công Nam Cung Tuyết.

“Khá đấy!”

Nam Cung Tuyết khẽ nhú mày ngạc nhiên trước cơn tấn công dữ dội của Ân Diệu.

Xoẹt xoẹt!6

Dao của Ân Diệu tách ra thành hàng chục cái rồi lao vào tấn công Nam Cung Tuyết.

Chỉ cần nhìn đao chiêu lao tới như sóng dữ cũng đủ biết võ công của Ân Diệu cao cường đến mức nào,

Ân Diệu là một đối thủ mà Nam Cung Tuyết tuyệt đối không thể xem thường.

Nam Cung Tuyết thi triển kiếm công của Thủ Thiên Hội để chặn lại đòn tấn công của Ân Diệu.

Keng!

Kiếm và đao va chạm vào nhau hàng chục lần.

Đôi mắt của Nam Cung Tuyết lóe lên.

“Khí tức này không phải võ công của trung nguyên. Rốt cuộc là người đã luyện tà công ở đâu?”

Dòng khí bao bọc trên thanh đao của Ân Diệu rất kỳ lạ, Nam Cung Tuyết chưa bao giờ cảm nhận được dòng khí này trong bất kỳ một môn võ công nào của trung nguyên.

Nam Cung Tuyết đẩy lùi Ân Diệu về phía sau.

Ân Diệu lặng lẽ thi triển tuyệt chiêu của Ba Lăng Cửu Thiên Ma Dao.

Đào Diễm Sơn đã cố gắng giúp Ân Diệu nhưng hắn không thể tìm thấy một kẽ hở nào để có thể chen vào.

Hai người kia đang giao chiến rất kịch liệt, nếu hấn chen vào thì không những Nam Cung Tuyết mà đến cả Ân Diệu cũng có thể bị thương.

“Chết tiệt!”

Đào Diễm Sơn nghiêng răng.

Cuộc chiến của bọn họ ghê rợn đến mức không thể nói rằng đây là một cuộc chiến của con người.

Uỳnh uỳnh!

Từ đường đang muốn sụp đổ trong cuộc giao chiến của hai nữ nhân.

Vấn đề là những võ giả của Tuyết Hoa Kiếm Đội đang dần kéo đến.

Tuy hầu hết trong số họ đã bị chặn lại bởi Vạn Kiếm Đội, nhưng một số võ giả đã vượt qua được vòng chắn của Vạn Kiếm Đội và chạy được đến đây.

Lòng trung thành của bọn họ đối với Nam Cung Tuyết là tuyệt đối, đến mức bọn họ được đặt cho cái tên Tuyết Hoa Kiếm Đội.

Đào Diễm Sơn phải chặn bọn họ lại.

“Hãy!”

Đào Diễm Sơn hét lên rồi lao về phía những võ giả của Tuyết Hoa Kiếm Đội.

“Chết đi!”

“Ha!”

Tuyết Hoa Kiếm Đội thi triển tuyệt kỹ để chặn Đào Diễm Sơn lại.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Những tiếng nổ vang lên từ lần này đến lần khác.

Ngay cả khi năm người hợp công cũng không thể đẩy lùi được Đào Diễm Sơn.

Vấn đề lúc này là những võ giả của Tuyết Hoa Kiếm Đội đã phá được vòng vây của Vạn Kiếm Đội và chạy đến đây.

Nếu toàn bộ bọn họ hợp lực với nhau thì đến cả Đào Diễm Sơn cũng sẽ phải gặp nguy hiểm.

“Mình phải mau hạ gục chúng rồi trốn thoát khỏi đây mới được.”

Hành tung của họ đã bị phát hiện.

Đào Diễm Sơn dùng toàn lực lao thẳng về những võ giả của Tuyết Hoa Kiếm Đội.

Tây Hữu Nhật nhìn vòng quanh Đông Xưởng với vẻ mặt nghiêm trọng.

Hắn có thể thấy được võ giả của Vạn Kiếm Đội và Tuyết Hoa Kiếm Đội đang xung đột với nhau ở khắp nơi.

“Đã có chuyện gì xảy ra thế này?”

Tây Hữu Nhật vốn ra mặt để hỗ trợ cho Trương Vô Cực.

Kế hoạch hỗ trợ Trương Vô Cực và ký kết khế ước với Sát Môn đã tan thành mây khói.

Những Sát Môn bao gồm Cửu Âm Môn đã gửi tiền bồi thường, khế ước cũng xem như bị hủy bỏ hoàn toàn.

Tây Hữu Nhật đã cho thuộc hạ đi tìm hiểu tại sao những Sát Môn lại hủy bỏ khế ước, nhưng những Sát Môn ấy lại biến mất hoàn toàn.

Rõ ràng là có một biến hóa rất lớn đang xảy ra trong thế giới của thích khách.

Hắn vẫn chưa thể tìm ra nó là gì, nhưng sớm thôi, hắn sẽ tìm ra nguyên do của chuyện này.

Tây Hữu Nhật vốn ra ngoài để thư giãn đầu óc một chút, không ngờ lại được chứng kiến cảnh tượng đẫm chém nhau kịch liệt giữa Vạn Kiếm Đội và Tuyết Hoa Kiếm Đội như thế này.

Hai nhóm người đang đánh nhau thật ác liệt như thể đôi phương là kỳ phùng địch thủ của mình. Không những thế, những võ giả đang có mặt ở Đông Xưởng cũng tham chiến khiến cho Đông Xưởng lúc này chẳng khác nào cõi địa ngục.

Có rất nhiều người chết hoặc bị thương.

Người bê vết máu nằm la liệt ở khắp con đường. Những bức tường và hố nhỏ trên đường ngập tràn máu tươi.

Những người dân sống ở Đông Xưởng đều khóa chặt cửa vì sợ hãi.

Đó quả là một đêm ác mộng đối với những người dân ở nơi đây.

“Rốt cuộc tại sao bọn họ lại đánh nhau vậy?”

Vạn Kiếm Đội thuộc Ngân Liên Hội còn Tuyết Hoa Kiếm Đội thì nằm dưới quyền của Nam Cung Tuyết.

Nếu xét về mối quan hệ giữa Nam Cung Việt và Nam Cung Tuyết thì rõ ràng hai người họ phải nằm ở cùng phe.

Tây Hữu Nhật thật không thể hiểu nổi tại sao chị em ruột thịt với nhau mà phải tranh đấu một trận sinh tử như thế này.

Y thực lòng không muốn can thiệp vào những chuyện đang xảy ra trong khu vực này nhưng hắn không thể bỏ qua những gì đang xảy ra trước mắt. Và những võ giả đang chiến đấu gần đó cũng không có ý định bỏ qua cho hắn.

“Tên này là ai đâu? Ngươi là người của Ngân Liên Hội đúng không?”

Tây Hữu Nhật không trả lời.

Bởi hắn không thể nói mình thuộc Thiên Vũ Trang được.

“Tên này rất khả nghi.”

Võ giả đặt câu hỏi cho Tây Hữu Nhật lao về phía hắn.

Y tấn công hắn mà không có chút do dự.

Ngay từ đầu, y đã không muốn biết Tây Hữu Nhật thuộc tổ chức nào. Nếu không thì y đã không tung ra sát chiêu rùng rợn như vậy.

Y chỉ cần một lý do để có thể vùng kiếm.

Ở Đông Xưởng có rất nhiều người như y.

Những kẻ muốn lợi dụng sự hỗn loạn của giang hồ để tàn sát và cướp bóc người khác.

Bọn họ lang thang khắp các vùng và giờ trò thối tha bất chấp cuộc chiến của Vạn Kiếm Đội và Tuyệt Hoa Kiếm Đội đang diễn ra.

Người mà Tây Hữu Nhật gặp lúc này chính là một trong số đó.

“Chết đi!”

Nam nhân nọ dùng toàn lực để vung kiếm.

“Ha! Bọn ăn mày này thật là...”

Tây Hữu Nhật thở dài rồi vươn nhất chỉ ra.

Một dòng khí vô hình tỏa ra từ ngón trỏ của hắn rồi xuyên qua nam nhân kia.

“Khực!”

Nam nhân nọ hét lên một tiếng rồi ngã xuống.

Trên trán y xuất hiện một cái lỗ to bằng một đồng xu.

Đòn tấn công ban nãy chính là tuyệt kỹ mang tên Huyết Âm Chỉ.

Huyết Âm Chỉ vô âm vô hình. Là một tuyệt kỹ nằm ở tầm cao nhất trong số những chi pháp của thiên hạ.

Đó là một loại võ công mà những võ giả lợi dụng loạn thể mà làm loạn như nam nhân kia không thể kháng đỡ được.

“Hừm!”

Tây Hữu Nhật nhìn xuống nam nhân đã tấn công hắn mà không có chút sợ hãi sau đó khịt mũi.

“Tên khốn kia đã giết Trọng Bình rồi.”

“Chết tiệt! Mau bắt lấy hắn.”

“Đứng lại đó cho ta.”

Những đồng liêu của người ban nãy lần lượt lao đến Tây Hữu Nhật.

Tây Hữu Nhật khẽ thở dài.

“Hày! Cái bọn sâu bộ này...”

Đó là một đêm thực sự tồi tệ.

Vậy nên Tây Hữu Nhật ra tay tàn bạo hơn bao giờ hết.

Phập!

Chỉ lực phóng ra từ ngón tay trở của hắn xuyên qua trán của hai người đang lao đến.

Hai người bọn họ chết trong tích tắc.

Tây Hữu Nhật nghĩ rằng kết cục của người còn lại cũng không khác những người trước là bao. Nhưng trên thế giới này luôn có những chuyện khó hiểu xảy ra. Và đó chính là lúc này.

Keng!

Võ giả còn lại giờ một thanh đao dày lên để che chắn gương mặt của mình, và chỉ lực được phóng ra từ ngón tay của Tây Hữu Nhật bị văng ngược trở lại.

Nếu như Tây Hữu Nhật có chút lo lắng hoặc đã chuẩn bị sẵn tinh thần thì hắn có thể phản ứng kịp với tình huống bất ngờ như thế này. Nhưng Tây Hữu Nhật vì quá giận mà đã trở nên bất cẩn.

Kết quả là tốc độ phản ứng của hắn bị chậm lại. Và người cuối cùng có sức mạnh và kiên quyết hơn những người còn lại.

Sự khác biệt ấy đã khiến hắn chạm đến ranh giới của sinh tử.

Xoẹt!

Thanh đao của võ giả nọ xuyên qua ngực của Tây Hữu Nhật.

“Khục!”

Tây Hữu Nhật khuyu xuống với vẻ mặt khó tin.

Chi pháp này đã giúp hắn lấy đi biết bao nhiêu mạng của những cao thủ trong giang hồ. Nhưng không ngờ có một ngày, hắn lại trở thành nạn nhân của nó.

“Người... người?”

“Chết tiệt! Sao ngươi dám ra tay với các bằng hữu của ta hả?”

Tên võ giả nọ thở hồng hộc rồi tiến lại gần Tây Hữu Nhật.

Hắn hạ được Tây Hữu Nhật âu cũng do may mắn, nhưng điều đó khiến hắn ta hưng phấn đến độ không nhận ra sự thật ấ.

Tây Hữu Nhật mở miệng định nói điều gì đó, nhưng võ giả kia không định nghe hắn nói và gươm chém vào cổ của Tây Hữu Nhật.

Xoẹt!

Tiếng chém sắc lẹm vang lên, đầu của Tây Hữu Nhật rơi xuống sàn.

Võ giả đá vào đầu của Tây Hữu Nhật khiến cho nó văng ra xa. Gương mặt hắn lúc này vẫn tràn đầy nỗi uất hận.

Nhưng võ giả không biết rằng.

Nam nhân mà hắn đã giết là một người như thế nào.

Cuồng phong sẽ nổi lên trong giang hồ nếu tin tức nam nhân ấy đã chết được truyền ra.

Võ giả kia chẳng thèm nhìn lại mà chạy đến một nơi khác.

Ngay sau khi hắn ta biến mất, một nhóm võ giả xuất hiện.

Bọn họ kinh ngạc khi thấy đầu của Tây Hữu Nhật đang nằm lổn nhổn trên đường.

“Không thể tin được!”

“Đoàn chủ!”

Bọn họ chỉ mới rời đi một lúc mà đoàn chủ của bọn họ đã gặp họa.

Một thuộc hạ nhặt đầu của Tây Hữu Nhật lên rồi nói.

“Rốt cuộc là ai đã giết đoàn chủ vậy?”

“Chắc chắn là bọn Ngân Liên Hội đã giết đoàn chủ của chúng ta.”

“Chẳng phải Vạn Kiếm Đội cũng thuộc Ngân Liên Hội sao?”

Những võ giả tràn đầy phẫn nộ.

Tây Hữu Nhật không phải là người có thể chết trong một cách dễ dàng như thế này ở trong một con hẻm được.

Nếu vậy thì hắn đã không được trọng dụng ở Thiên Vũ Trang.

Rõ ràng là những kẻ nhắm đến Tây Hữu Nhật đã có kế hoạch giết chết hắn từ trước. Nếu không thì mọi chuyện sẽ không xảy

ra như thế này.

Bọn họ cẩn thận thu dọn thi thể của Tây Hữu Nhật.

Một võ giả ôm lấy đầu của Tây Hữu Nhật rồi nói.

“Chúng ta phải mau báo tin đoàn chủ đã thiệt mạng và yêu cầu chi viện từ Thiên Vũ Trang thôi.”

“Vâng!”

“Tuyệt đối sẽ không để kẻ nào có liên quan đến cái chết của đoàn chủ có thể sống sót.”

“Rõ.”

Những thuộc hạ đáp lời rồi tản ra.

Huýt!

Một hồi còi dài vang lên trong không trung.

Một lúc sau, những võ giả do Tây Hữu Nhật chỉ huy xuất hiện.

Bọn họ tản ra từng con hẻm ở Đông Xưởng và dò tìm kẻ đã giết chết Tây Hữu Nhật.

Cuộc chiến giữa Tuyệt Hoa Kiếm Đội và Vạn Kiếm Đội vẫn tiếp tục tiếp diễn.

Những con đường trên Đông Xưởng ngày càng trở nên hỗn loạn hơn.

536

Tin tức về náo loạn ở Đông Xưởng cũng được truyền đến Kim Thiên Hội bên kia Bà Dương Hồ.

Do đó mà tổ chức thông tin Bách Bích Các của Kim Thiên Hội cũng đã náo động

Bách Bích Các Chủ Thái Chấn Vương hét lên với thuộc hạ.

“Ý ngươi là gì? Tại sao lại là Đông Xưởng.”

“Tại hạ vẫn đang trong quá trình tìm hiểu.”

“Bây giờ mới bắt đầu tìm hiểu thì đến bao giờ mới có thể gửi quân sang đó?”

Dù có sử dụng con thuyền có tốc độ nhanh đến thế nào đi chăng nữa thì cũng phải mất đến một ngày mới có thể đến phía bên kia Bà Dương Hồ. Đến lúc đó thì náo loạn ở Đông Xưởng cũng đã giải quyết xong tự lúc nào.

Đối với việc tìm hiểu thông tin thì thời gian và thời cơ chính là nguồn sống.

Nếu thu thập thông tin trễ hơn dù chỉ một ngày thì mọi giá trị của nó cũng sẽ mất dần.

Vì vậy, phải thu thập thông tin càng sớm càng tốt.

Ngay cả khi có chuyện xảy ra ở phía bên kia Bà Dương Hồ.

Đông Xưởng là nơi có tầm ảnh hưởng rất lớn đến Ngân Liên Hội.

Nếu ở đó xảy ra náo loạn thì rõ ràng là trong nội bộ Ngân Liên Hội đã xảy ra chuyện lớn.

“À!”

Nếu có thể nắm bắt được yếu điểm của Ngân Liên Hội thì không gì tốt hơn nữa.

Thái Chân Vương hét lên.

“Mau nghĩ nhanh xem! Không có cách nào tốt hơn sao?”

“Chuyện, chuyện này.....”

“Tên bất tài vô dụng.....”

Thái Chân Vương buông lời sỉ vả khi thuộc hạ không thể trả lời câu hỏi của mình.

Thuộc hạ lắc đầu nguây nguẩy trước sự chỉ trích của Thái Chân Vương.

“Sao? Người có nghĩ ra gì chưa?”

“Hiện tại thì La Sát Đội đang trên thuyền trở về.”

“La Sát Đội?”

“Vâng! Có lẽ bây giờ La Sát Đội đã đến Bà Dương Hồ rồi.”

“Không phải là La Sát Đội đã chịu rất nhiều thiệt hại rồi sao? Ta nghe nói Lý Thu Thủy cùng Băng Viêm Song Hoa đều đã trở thành phế nhân rồi mà?”

“Đúng vậy, nhưng đó có lẽ là cách đơn giản nhất để thu thập thêm thông tin.”

“Hừm!”

“Dù gì thì chúng ta cũng không còn cách nào khác nữa.”

La Sát Đội Chủ Lý Thu Thủy và cánh tay phải đắc lực của mình là Băng Viêm Song Hoa, cùng với những nữ nhân La Sát Đội do họ dẫn dắt đều đã bị đánh bại bởi những cao thủ ẩn danh, phải ngay lập tức quay trở về.

Trên thực tế vết thương tinh thần lớn hơn nhiều so với vết thương trên thân thể. Vì thế mà Kim Thiên Hội phải cử ngay thuyền đến đón La Sát Đội trở về.

Nếu đúng như kế hoạch thì họ đang phải đi đến giữa Bà Dương Hồ rồi.

“Dù có trở thành phế nhân thế nào đi nữa thì cũng không có vấn đề gì trong việc sai khiến thuộc hạ. Nếu không cần phải ra mặt chiến đấu mà chỉ cần thu thập thông tin thì họ rất sẵn lòng.”

“Được rồi! Làm vậy đi! Như ngươi nói thì cũng chẳng còn cách nào khác cả.”

“Vậy thì tại hạ sẽ mau chóng cho gửi truyền thư ưng ngay.”

“Ừm!”

Thái Chấn Vương vừa dứt lời, thuộc hạ ngay lập tức chạy ra ngoài.

Một lúc sau, truyền thư ưng bay lên trên bầu trời bao phủ màn đêm đen tối.

Lý Thu Thủy và Băng Viêm Song Hoa ngồi co ro trên thuyền.

Cả ba người đều quần quanh mình một chiếc chăn mỏng dính.

Vẻ hung hăng khi nãy giờ đây hoàn toàn biến mất, thay vào đó là làn da nhợt nhạt cùng cơ thể đang không ngừng run lên.

Cả ba đều bị tổn thương không chỉ về mặt thể xác mà còn cả về mặt tinh thần.

“Chết tiệt!”

Lý Thu Thủy xoa xoa bên hông, nghiến răng.

Một cảm giác đau đớn dữ dội khi nàng vừa chạm tay vào.

Đó là vị trí mà Sát Lão đã thương nàng vô cùng nghiêm trọng. May mắn thay nàng đã được điều trị kịp thời và vẫn còn sống sót, nhưng mỗi khi chạm tay vào vết thương chưa lành đó, nàng vẫn không tránh khỏi đau đớn.

Không chỉ có bên hông bị thương.

Mà cả bàn tay trái của nàng cũng phải nẹp và bó lại bằng một mảnh vải.

Tất cả năm ngón tay đều bị gãy và biến dạng.

Vết thương mà Sát Lão để lại không chỉ cướp đi lòng tự tôn của nàng, mà còn gây cho nàng thiệt hại nghiêm trọng cả về mặt tâm lý.

Vết thương về mặt thể xác thì chỉ cần gặp một thần y là có thể mau chóng hồi phục, nhưng vết thương về mặt tinh thần lại khó lòng mà phai nhòa.

Nhưng Lý Thu Thủy không phải là người duy nhất cảm thấy như vậy.

Cánh tay phải đắc lực của nàng - Băng Viêm Song Hoa cũng bị ảnh hưởng nghiêm trọng về thể chất và tinh thần. Vì thế mà họ đã không thể trở về Kim Thiên Hội ngay lúc đó, mà phải mất một khoảng thời gian họ mới có thể bình tâm.

Vì thế mà lúc này họ mới có mặt ở trên thuyền và đang trên đường trở về Kim Thiên Hội.

Ký ức ngày hôm đó vẫn còn là ác mộng đối với họ.

Bây giờ tuy cơ thể đã hồi phục để có thể đi lại, nhưng khi chớp mắt chắc có lẽ họ vẫn sẽ phải gặp lại cơn ác mộng kinh hoàng đó.

Khi trở về được Kim Thiên Hội, Lý Thu Thủy chắc có lẽ sẽ không thể nhận thêm nhiệm vụ nào khác trong thời gian tới, mà chỉ có thể tập trung điều trị.

Đòn đá kích về tinh thần và thể xác đối với nàng là vô cùng kinh khủng.

“Ta có chết cũng không muốn nhớ về ký ức đó lần thứ hai. Chết tiệt! Mẹ kiếp! Tại sao mình lại thành ra như thế này cơ

chứ?”

Vừa mới chỉ khi nãy thôi, nàng vẫn là một võ giả đầy triển vọng ở Kim Thiên Hội. Nhưng bây giờ nàng chỉ còn là một phế nhân.

Dường như sẽ phải mất một khoảng thời gian dài nữa thì vết thương lòng trong nàng mới có thể xoa dịu được phần nào. Cả Băng Viêm Song Hoa cũng tương tự.

Băng Viêm Song Hoa vốn như là tỷ muội trong nhà với nàng cũng tôn thương nặng nề cả về tinh thần và thể chất, vì thế cũng kiệm lời hơn hẳn.

Vì thế với tư cách là La Sát Đội Chủ, Lý Thu Thủy phải có trách nhiệm chăm sóc họ.

“Haaa!”

Lý Thu Thủy bất giác thở dài.

Vụt vụt vù!

Đột nhiên cả ba người nghe thấy tiếng đập cánh trong không trung.

Một con chim ưng đáp xuống nơi họ đang ngồi.

“Truyền thư ưng sao?”

Lý Thu Thủy ngay lập tức nhận ra đó là truyền thư ưng.

Có một cái rương gỗ nhỏ treo bên chân truyền thư ưng. Và trong rương gỗ có một tờ giấy ghi chỉ thị đến từ Kim Thiên Hội.

Lý Thu Thủy đọc tờ giấy với vẻ mặt bất an.

“Điên mất?”

“Có chuyện gì vậy?”

“Trong thư ghi gì vậy?”

Băng Viêm Song Hoa dè dặt hỏi.

Lý Thu Thủy vẻ mặt kinh ngạc, trả lời.

“Trong thư bảo chúng ta đến Đông Xưởng để điều tra tình hình.”

“Gì cơ?”

“Bảo chúng ta đến Đông Xưởng sao?”

Băng Viêm Song Hoa tròn mắt ngạc nhiên.

Rõ ràng họ đã báo cáo về Kim Thiên Hội rằng hiện tại họ đã kiệt quệ đến nhường nào. Đến nỗi mà nếu tập trung điều trị thì trong thời gian sắp tới cũng khó lòng mà hồi phục hoàn toàn. Nhưng đây là lệnh đã được đưa xuống.

“Không phải điên rồi sao?”

“Làm sao mà họ vẫn có thể ra lệnh cho chúng ta dù biết tình trạng thảm hại của chúng ta lúc này cơ chứ?”

Băng Viêm Song Hoa phản đối kịch liệt.

Dù gì thì các nữ nhân phản đối cũng là điều đương nhiên. Lý Thu Thủy còn thăm nghĩ kẻ ban lệnh có lẽ điên mất rồi.

Tuy nhiên, khác với Băng Viêm Song Hoa, Lý Thu Thủy không thể phản kháng. Dù sao đi chăng nữa, nàng cũng là Đội chủ của La Sát Đội, bản thân nàng không thể để cho cảm xúc cá nhân phá hỏng việc công được.

Nếu từ bỏ nhiệm vụ được giao xuống lần này chỉ vì bị tổn thương về mặt tâm lý thì ắt hẳn vị trí của nàng trong Kim Thiên Hội sẽ giảm sút nghiêm trọng.

‘Thật tốt khi trong thư không yêu cầu ta phải trực tiếp đi, vì thế ta sẽ cử một vài người khác chưa bị thương đến để điều tra tình hình vậy.’

Ngày hôm đó, cả ba người đã chịu không ít đòn đả kích cả về mặt thể xác lẫn tinh thần. Nhưng lực lượng của La Sát Đội lại không tổn thất đến thế.

Còn rất nhiều người tâm trí vẫn còn tỉnh táo, họ sẽ được cử đi đến Đông Xưởng. Lý Thu Thủy lên tiếng.

“Giờ hãy chọn ra mười người để đi đến Đông Xưởng.”

“Thưa Đội chủ?”

“Đội chủ định làm theo mệnh lệnh ban xuống sao?”

Băng Viêm Song Hoa lại cật lực phản đối. Nhưng Lý Thu Thủy vẫn không thay đổi quyết định.

“Dù sao thì chúng ta sẽ không phải xuống thuyền. Gửi những người này đến Đông Xưởng sau đó lập tức rời đi chắc sẽ không có chuyện hệ trọng gì xảy ra đâu.”

“Hừm!”

“Có thể là hơi vô lý, nhưng rất có thể ta sẽ nắm được những thông tin quý giá. Lấy thành công đó để bù đắp cho thất bại vừa rồi là điều nên làm.”

Ý kiến của Lý Thu Thủy rõ ràng là rất có cơ sở.

Nếu quay trở về với tình trạng thảm bại như thế này, vị trí của La Sát Đội ở Kim Thiên Hội chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng. Nhưng nếu nắm trong tay những thông tin đáng giá thì uy tín của họ sẽ vẫn có thể khôi phục được.

“Ta hiểu rồi.”

“Cứ thế mà làm đi.”

Cuối cùng, Băng Viêm Song Hoa cũng đồng tình với ý kiến của nàng. Con thuyền chở La Sát Đội neo ở bên bờ, mười người nhảy xuống, đi vào nơi hỗn loạn đang xảy ra ở Đông Xưởng.

“Ừ ưm!”

Nam Cung Tuyết hơi nhú mày.

Đòn đả kích mà tay nàng vừa phải đỡ không hề nhỏ.

Khác với dự đoán của nàng, võ công mà Ân Diệu sở hữu không hề yếu kém. Để không chế được Ân Diệu, nàng phải tốn kha khá thời gian.

Võ công của Ân Diệu dồn dập như làn sóng thủy triều.

Dáng vẻ liên tục tấn công, đẩy mạnh rồi tiếp tục lặp lại dù cho có phản công như thế nào, hết như những đợt sóng ập đến.

Dường như nàng đã từng nghe thấy có một loại võ công như thế này ở đâu đó rồi.

“Phải rồi! Ta đã từng nghe nói đến một đao pháp tựa như sóng thủy triều ở Tiêu Lôi Âm Tự. Đao pháp vừa rồi rõ ràng là đao pháp từ Tiêu Lôi Âm Tự.”

Nam Cung Tuyết cuối cùng cũng tìm ra nguồn gốc đao pháp mà Ân Diệu đang thi triển đến từ đâu.

Đúng là thông minh sáng lạn.

Nam Cung Tuyết là người đầu tiên nhận ra Ân Diệu đến từ Tiểu Lôi Âm Tự chỉ bằng cách nhìn loại võ công mà Ân Diệu đang thi triển.

Vậy có nghĩa là kiến thức về võ lâm của Nam Cung Tuyết vô cùng phong phú.

Chỉ là nàng không ngờ Ân Diệu xuất thân từ Tiểu Lôi Âm Tự. Và nàng không thể dự đoán được việc Ân Diệu lại mạnh mẽ đến mức độ này.

Võ công của Ân Diệu mạnh mẽ hơn rất nhiều so với dự kiến của Nam Cung Tuyết. Nhưng lại không ghê gớm đến độ có thể trở thành một đối thủ đáng lo ngại đối với nàng.

Ân Diệu không hề yếu.

Nàng rất mạnh mẽ.

Có lẽ chẳng có nhiều võ giả ở tầm tuổi đó có thể mạnh mẽ hơn Ân Diệu.

Vấn đề là ở Nam Cung Tuyết.

Nam Cung Tuyết rất mạnh.

Không chỉ mạnh mẽ so với những võ giả đồng trang lứa, mà nàng mạnh đến độ có thể gây chấn động cả thiên hạ.

Nhờ được sinh ra ở gia tộc Nam Cung mà nàng đã tinh thông hàng ngàn kiếm công tuyệt kỹ.

Nàng không phải là đột nhiên trở nên mạnh mẽ như Ân Diệu sau khi nhận được đại pháp, mà nàng chính là kiểu người nắm chắc căn bản từ những bước đi đầu tiên, dần dần tích lũy lại để trở nên mạnh mẽ như bây giờ.

Võ công của nàng thực sự áp đảo Ân Diệu.

“Bây giờ thì kết thúc đi.”

Nam Cung Tuyết lạnh lùng buông câu, từ từ vung thanh kiếm lên.

Khí thế của nàng thay đổi hoàn toàn.

Trên thiên hạ chỉ có duy nhất một kiếm công tỏa ra khí thế của Đế Vương chỉ bằng cách thi triển kiếm chiêu.

Đế Vương Kiếm Hình.

Loại võ công huyền thoại đã tạo nên tiếng tăm cho Nam Cung Thế Gia trong quá khứ, tồn tại lâu đời và được lưu truyền cho thế hệ sau suốt cả nhiều năm ròng.

Nam Cung Tuyết đã tinh thông kiếm công này.

Nhưng chỉ vì là nữ nhân nên phụ thân của nàng lại không truyền hết kiếm công đó cho nàng một cách hoàn thiện.

Hơn nữa ông lại còn nói về chuyện phi nhân bất truyền và cấm nàng truyền nó lại cho người ngoài. Đó là một trong những lý do khiến Nam Cung Tuyết rời bỏ Thủ Thiên Hội.

Nàng vô cùng thất vọng người phụ thân trọng nam khinh nữ, kìm hãm sự phát triển trong võ công của nàng chỉ vì nàng là nữ nhân.

Nàng so với các huynh đệ khác trong Thế Gia thì có tham vọng và tài năng nổi bật hơn cả. Nhưng chỉ vì nàng là nữ nhân mà lại bị phụ thân mình hắt hủi.

Vì thế mà lòng nàng luôn ngập tràn căm phẫn.

Nàng chu du khắp thiên hạ để mài mòn học hỏi, sau đó nàng có nhân duyên gặp được một vị anh hùng kiệt xuất có tên Lý Kiếm Hàn, nhưng mỗi hận năm xưa vẫn còn in hằn trong con tim nàng.

Nam Cung Tuyết dồn toàn bộ uất hận trong mình vào Đế Vương Kiếm Hình.

Yaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!

Một kiếm chiêu với sức mạnh ở một đẳng cấp khác nhắm thẳng vào Ân Diệu.

Ân Diệu cũng thi triển thức thứ bảy của Ba Lăng Cửu Thiên Ma Đạo để đối đầu với Nam Cung Tuyết.

Choangggggg!

Hai chiêu thức va chạm nhau trong không trung, một cú nổ lớn cán quét cả khu vực.

Từ Đường dường như không thể chịu đựng được sức ảnh hưởng của vụ nổ liên sụp đổ, các tòa xung quanh cũng thiệt hại nặng nề.

“Khục!”

Ân Diệu bị hất tung ra xa, va vào bức tường, hộc máu.

Cằm và ngực nàng đầm máu.

Sắc mặt tái xanh, nội tạng bên trong bị ảnh hưởng nặng nề. Nam Cung Tuyết kéo lê thanh kiếm, tiến lại gần Ân Diệu.

Ánh mắt của Nam Cung Tuyết hướng về phía ngực áo của Ân Diệu. Một quyển sách nhỏ đập vào mắt nàng.

Nam Cung Tuyết vươn bàn tay trắng nõn nà của mình, lấy quyển sách đó ra khỏi ngực áo Ân Diệu.

Ngay cả khi nhìn thấy nàng lấy đi quyển sách, Ân Diệu vẫn không thể phản kháng. Nàng không thể cử động như thể toàn thân nàng đang bị nghiền nát.

Nam Cung Tuyết lật quyển sách ra, nhanh chóng đọc rồi lại bỏ xuống.

“Động hướng của môn phái lân cận Bà Dương Hồ? Hình như quyển sách này được lấy từ Hạ Ô Môn?”

Nam Cung Tuyết cau mày.

Nàng không thể hiểu được tại sao Hạ Ô Môn lại lạnh lùng từ chối nàng, trong khi lại có thể đưa quyển sách với thông tin quý giá như vậy cho một đứa trẻ nhỏ.

Dù sao đi chăng nữa, lại có thêm một lý do để Nam Cung Tuyết khuất phục Ân Diệu và Đào Diễm Sơn.

Nếu thông tin quý giá đến nhường này thì ngay cả tình nhân của nàng là Lý Kiếm Hàn hay Ngân Liên Hội cũng không thể đổ lỗi quá nhiều cho nàng về hỗn loạn xảy ra ở nơi này.

Nam Cung Tuyết nói với thuộc hạ áp giải Ân Diệu đang bất tỉnh ở đằng kia đi. Nhưng có gì đó không ổn.

Toàn bộ khu vực xung quanh yên tĩnh lạ thường.

Bình thường thì dù cho Đào Diễm Sơn và thuộc hạ của nàng đang chiến đấu đi chăng nữa thì xung quanh cũng không thể

yên ắng đến nhường này được.

“Gì vậy?”

Nam Cung Tuyết quay đầu, nhìn lại phía sau.

Cả con phố dường như đang nín thở.

Một cơn sóng cuộn trào dữ dội màu đen đang ập tới

Chương 357

Cuộc chiến giữa Trương Gia Lượng và An Chí Sơn đang lên đến đỉnh điểm.

Đội chủ của Vạn Kiếm Đội và Tuyết Hoa Kiếm Đội đang dốc hết sức lực để thi triển các tuyệt kỹ.

Trong vòng bán kính hai trượng, mọi thứ gần như đã bị tàn phá bởi cuộc đụng độ của họ.

Ba căn nhà lớn đổ sập, người bên trong la hét tháo chạy ra ngoài. Thế nhưng hai người họ thậm chí chẳng thèm liếc lấy một cái, vẫn tấn công nhau bằng tất cả sức lực của mình.

Bang Bang!

Tiếng nổ liên tục vang lên, tất cả trở thành một mớ hỗn độn.

2

Cả hai đều ra sân với tâm thế tấn công, còn phòng thủ thì lơ là. Kết quả là vết thương cứ tăng lên từng cái một.

“Khục!”

Tiếng rên rỉ thoát ra khỏi miệng Trương Gia Lượng.

Y bị đập mạnh người vào phiến đá khổng lồ đằng sau sau khi nhận một đòn tấn công chí mạng của An Chí Sơn. Y cố gắng nhanh chóng lấy lại thăng bằng, nhưng An Chí Sơn đã không bỏ lỡ cơ hội ngàn vàng đó.

Một tia tuyệt vọng lóe lên trong mắt Trương Gia Lượng.

Theo bản năng, y cảm thấy rằng bây giờ bất kể y phản ứng như thế nào, cái chết là không thể tránh khỏi.

Hắn nhắm chặt mắt và chờ đợi cái chết. Nhưng lạ thay, một lúc lâu sau, y vẫn không cảm nhận được nỗi đau mà mình đã đón đợi sẵn.

Trương Gia Lượng cẩn thận mở mắt, tự hỏi chuyện gì đang xảy ra. Một cảnh tượng không thể tin được xuất hiện ra trước mắt y. An Chí Sơn đang đứng yên bất động ở đúng tư thế xuất chiêu.1

Nếu vươn kiếm thêm một chút nữa thôi, hắn ta đã có thể lấy mạng Trương Gia Lượng, nhưng điều đó đã không xảy ra.

Đó không phải là ý muốn của An Chí Sơn.

Ở ngay cổ và ngực, bụng và chính giữa tim, bốn thanh kiếm đã chạm sát vào da thịt. Nếu An Chí Sơn tiến về phía trước dù chỉ một chút, cơ thể của hắn sẽ ngay lập tức bị cắt thành năm phần.

“Cái gì?”

An Chí Sơn toàn thân đổ mồ hôi lạnh toát.

8

Nhưng chủ nhân bốn thanh kiếm trên cổ, ngực, bụng và trái tim của hắn ta không phải cùng một người..6

Đó là bốn võ giả đều đeo mặt nạ đen.

Họ đã đến mà không có bất kỳ âm thanh hay dấu hiệu nào, và nhanh chóng áp được An Chí Sơn.

Hắn lập tức nhận ra rằng họ khác với những võ giả bình thường.

“Các ngươi là thích khách?”

Chỉ có thích khách mới tiếp cận và không chế đối thủ theo cách này.

Nhưng đây cũng không phải là thích khách bình thường.

Mặc dù đã dồn hết tinh thần để ra chiêu kết liễu Trương Tử Lương, nhưng không thể tin được rằng hắn lại không hề hay biết cho đến khi chúng đến gần như vậy.

Đó không phải là đám thích khách thông thường có thể dễ dàng tìm thấy ở giang hồ.

Chỉ có một nơi mới đào tạo ra thích khách tinh nhuệ như vậy.

8

“Các ngươi ...là Bách Quỷ Liên sao?”

“...“1

Bốn thích khách không trả lời.

Cũng không hề di chuyển, giống như những bức tượng đá.

Ngay lúc đó, Trương Gia Lượng cố gắng chớp thời cơ tấn công An Chí Sơn.

Y không biết tại sao đám thích khách lại không chế An Chí Sơn, nhưng y nghĩ rằng đó là cơ hội ngàn vàng để lấy mạng hắn.

Xoẹt!

Nhưng ngay lúc đó, một thanh kiếm lưỡi đen vút ra từ phía sau lưng, chuẩn xác dừng lại trước cổ y.

Chỉ cần di chuyển dù chỉ một li nữa thôi, đầu của y sẽ lập tức lìa khỏi cổ.

Những giọt mồ hôi lăn dài trên trán Trương Gia Lượng.

Đúng lúc đó, một lão già đột nhiên bước ra từ trong bóng tối.

Ông lão với khuôn mặt đầy đốm đen đó chính là Sát lão. Và những người đang không chế An Chí Sơn và Trương Gia Lượng là Hắc Sát đội.

Sát lão nói với hai người họ.

“Cứ ở yên đó một lát đi. Đứng yên thì sẽ không mất mạng.”

“Lão là ai?”

“Ngươi không phải đã đoán ra sao?”

Sát lão trả lời câu hỏi của An Chí Sơn với một nụ cười.

“Tại sao Bách Quỷ Liên lại ..?”

“Chí tôn có việc ở đây. Ta không muốn các người làm phiền ngài.”

“Ý lão là Chí tôn Bách Quỷ Liên đã đến đây sao?”

Lần này không phải An Chí Sơn, mà đến lượt Trương Gia Lượng kinh ngạc.

Sát lão lại gật đầu.

Sắc mặt An Chí Sơn và Trương Gia Lượng trở nên tái nhợt.

Hai người họ đã nghe cái tên Bách Quỷ Liên rất nhiều, nhưng trong thâm tâm vẫn luôn cười nhạo.

Dù khét tiếng đến đâu, đó vẫn bị coi là một nhóm thích khách tầm thường. Tuy nhiên, lúc này, võ thuật của Bách Quỷ Liên mà họ đang được trải nghiệm trực tiếp lại nằm ngoài sức tưởng tượng của họ.

An Chí Sơn hét lên.

“Người nghĩ là Bách Quỷ Liên liền muốn làm gì thì làm sao? Thuộc hạ của ta sẽ không để yên đâu.”

“Không cần phải lo lắng hộ chúng ta. Đám thuộc hạ của người sẽ được sắp xếp ngay thôi. “

“Cái gì?”

“Suyt. Nghe này. Đường phố yên tĩnh quá, không phải rất tốt sao?”

Sát lão nở một nụ cười quái dị.

Nụ cười của lão đối với cả hai lúc này, chẳng khác gì nụ cười của Diêm vương.

Đêm thanh vắng, những võ giả La Sát đội thận trọng đi trên đường phố.

“Kì lạ nhỉ?”

“Cái gì cơ?”

“Lạ thật. Yên tĩnh quá.”

Vẻ mặt của người phụ nữ lớn nhất thay đổi nghiêm trọng.

Họ lặn lội đến đây với mệnh lệnh tìm hiểu chuyện gì đang xảy ra ở Đông Xưởng.

Một trong những thông tin họ nhận được là hiện đang có một cuộc chiến lớn đang diễn ra ở đây.

Vì điều đó mà họ đã rất căng thẳng.

Dấu vết của cuộc chiến có thể nhìn thấy rõ ràng trên khắp các con phố.

Nếu không nhìn thấy máu đỏ lênh láng và những ngôi nhà đổ nát, hẳn sẽ không ai tin rằng một cuộc chiến đã diễn ra ở đây.

Rõ ràng là một cuộc chiến khốc liệt vừa diễn ra. Vấn đề là những người đáng ra đang phải chiến đấu quyết liệt ở đây giờ lại không thấy đâu cả.

Cuộc chiến nào cũng phải có người thắng kẻ thua.

Những kẻ thua cuộc hoặc bị thương không thể di chuyển, hoặc đã chết sẽ nằm la liệt trên đường. Nhưng bây giờ con phố này hoàn toàn vắng lặng.

Không có người thắng, cũng chẳng có kẻ thua.

Cả con phố tựa hồ như đang nín thở.

La sát đội không thể hiểu được tình hình hiện tại.

Đột nhiên, mồ hôi lạnh toát ra trên trán của người phụ nữ lớn tuổi nhất.

Bầu không khí này thật khác thường.

Đó là lần đầu tiên trong đời cô ta thấy một con phố vắng lặng đến thế.

“Gì vậy nhỉ?”

Lý do tại sao La Sát đội, vốn đang trên đà thắng lợi, cuối cùng lại tan tác thế này, chính là do Hồng Lệ Tuyết.

Kết quả là cả Lý Thu Thủy và Băng Viêm Song Hoa đã bị tổn hại về tinh thần lẫn thể xác.

Khi bắt gặp cảnh tượng kỳ lạ thế này trong trạng thái cơ thể tồi tệ nhất, trong cô đang giống lên từng hồi chuông cảnh báo.

“Tất cả...”

Ngay khi cô đang định nói gì đó với đám thủ hạ.

Xoẹt!

Một thanh kiếm sắc bén đột nhiên xuất hiện từ sau lưng, chuẩn xác đặt vào giữa cổ họng cô.

“Trời ạ!”

“Uhm!”

Tiếng rên rỉ của đám võ giả La Sát đội lần lượt vang lên.

Một lưỡi kiếm sắc lẹm cũng được đeo trên cổ của họ.

Như thể đã trở thành những bức tượng đá, những võ giả không dám di chuyển. Cảm giác như chỉ cần cử động một chút, thanh kiếm đáng sợ kia sẽ đâm sâu vào cổ họng, cắt đứt huyết quản, kết liễu mạng sống của họ.

“Ahhh!”

Ai đó đã rên rỉ.

Cơ thể hắn run rẩy vì nỗi sợ hãi không thể kiểm soát.

Cơn ác mộng ngày hôm đó hiện về trong tâm trí.

Chính lúc đó.

“La Sát Đội~”

Giọng nói đó, tất cả chắc chắn sẽ không bao giờ quên.

Một nữ tử xuất hiện trong bóng tối.

Thoạt nhìn thì có vẻ bình thường, nhưng một khi đã nhìn lâu, nàng là một người phụ nữ có sức hút kỳ lạ khiến bất kỳ ai cũng không thể rời mắt khỏi.

Đó chính là Hồng Lệ Tuyết.

Những võ giả La Sát đội dễ dàng nhận ra nàng.

Đó là một khuôn mặt mà họ sẽ không bao giờ quên.

Khi Hồng Lệ Tuyết đến gần, các võ giả La Sát đội nhắm chặt mắt lại.

‘Tại sao lại cứ...’

Họ đã tưởng tượng ra viễn cảnh kinh khủng nhất.

Lúc đó, Hồng Lệ Tuyết mở miệng.

“Ta sẽ cho các người một cơ hội sống.”

“Thật sao?”

“Chắc chắn.”

Hồng Lệ Tuyết mỉm cười và trả lời câu hỏi của người phụ nữ lớn tuổi. Tuy nhiên, tiếng cười của nàng cũng đủ khiến những người chứng kiến phải gặp ác mộng mỗi khi đêm về.

Hồng Lệ Tuyết chỉ tay vào bến tàu.

“Các người có thể yên lặng biến đi, mau lên thuyền, Sau đó rời khỏi Đông Xưởng, đi đến nơi ban đầu các người định đến.”

“Người thật sự sẽ thả chúng ta đi?”

“Đương nhiên rồi. Người nghĩ chúng ta là những con quỷ khát máu sao?”

Trước lời nói dừng dưng của Hồng Lệ Tuyết, người phụ nữ lớn tuổi suýt nữa đã bật cười vì tức giận.

‘Đúng là quỷ khát máu còn gì.’

Nhưng giọng nói chỉ dám quanh quẩn trong miệng.

Cô ta không muốn tự chuốc lấy tai họa vì khiến Hồng Lệ Tuyết nổi điên.

Đau khổ thế là đã quá đủ rồi.

Cô ta muốn ngay lập tức quay lại Kim Thiên Hội để báo cáo lại, sau đó sẽ nghỉ ngơi.

Hồng Lệ Tuyết nhanh chóng nhìn ra biểu hiện mệt mỏi về tinh thần và thể chất hiện trên gương mặt La Sát đội.

Những người có tinh thần suy sụp như thế này chắc chắn sẽ từ bỏ mọi thứ chỉ với một cú hích nhỏ nhất.

Cũng giống như bây giờ.

La Sát đội bắt lực quay lại.

Hồng Lệ Tuyết nhìn họ từ phía sau, ý cười càng đậm.

...

Đôi vai của Nam Cung Tuyết khẽ run lên.

Không biết là do ả tự tưởng tượng, hay là đường phố đêm nay đặc biệt tối tăm.

Ngay cả những chiếc đèn lồng chiếu sáng lờ mờ trên đường phố đều bị tắt, bóng tối đen đặc bao trùm mọi góc ngách.

Ngay cả những võ giả của Tuyết Hoa Kiếm đội, những người chỉ vừa mới chiến đấu quyết liệt với Đào Diễm Sơn một lúc trước, dường như cũng bị bóng tối nuốt chửng.

Có một cái gì đó lờ mờ di chuyển trong bóng tối.

Nam Cung Tuyết tập trung sức lực vào đôi mắt của mình.

Ngay cả khi đã kéo nhãn lực lên đến giới hạn, ả cũng không thể nhìn rõ.

Bóng tối đang rung chuyển như thể chỉ có phần đó là một thế giới khác.

Nam Cung Tuyết rút kiếm lên và hét lên.

“Bên đó là ai?”

Nhưng bất chấp tiếng hét của ả, người trong bóng tối vẫn không trả lời.

Ả hét lên một lần nữa.

“Mau khai danh tính!”

Vù vù!

Không khí xung quanh như rung chuyển vì nội công tỏa ra từ người ả.

Vẫn không nhận được câu trả lời, Nam Cung Tuyết kẻ kiếm vào cổ Ân Diệu.

“Nếu còn không ra mặt, ta sẽ lấy mạng đứa nhỏ này.”

Như thể lời đe dọa của ả đã có tác dụng, ai đó bước ra khỏi bóng tối.

Một khuôn mặt trắng trẻo nổi bật ngay cả trong bóng tối dày đặc.

Khoảnh khắc nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn khác thường ấy, Nam Cung Tuyết ngay lập tức nhận ra thân phận của người

này.

“Phiêu Nguyệt! Tại sao lại là ngươi?”

Giọng ả run lên.

Nam Cung Tuyết vốn luôn coi thường cả thiên hạ, đập nhiều người xuống dưới chân mình, nhưng có một số người khiến ả không dám làm điều đó.

Một trong số ít đó là Phiêu nguyệt.

Mặc dù không thể chắc chắn rằng Phiêu Nguyệt là người mạnh nhất trong giang hồ hiện tại, nhưng có thể nói rằng hấn là nam nhân nguy hiểm nhất.

“Ngươi có liên quan gì đến con nhóc này?”

Ả bí mật nâng cao công lực của mình.

Nhưng sự khoa trương đó không có tác dụng gì đối với một cao thủ có trình độ vượt trội như hấn.

Rõ ràng là dù có đe dọa bằng lời nói dối thì cũng sẽ nhanh chóng bị phát hiện. Thật sự phải uy hiếp bằng quyết tâm giết người.

Phiêu Nguyệt không đáp lời.

Hình dáng im lặng quý dị đó trông giống như một con búp bê vô hồn.

“Lẽ nào?”

Chính lúc đó.

Bóng dáng Phiêu Nguyệt chập chờn rồi biến mất.

“Ảo giác?”

Nam Cung Tuyết không nghĩ ngợi gì nữa liền rút kiếm đâm Ân Diệu. Nhưng lại không cảm thấy bất kỳ sự đụng chạm nào.

Ả hoảng hốt quay đầu lại. Nơi mà Ân Diệu đáng ra phải đứng, giờ đây lại trống rỗng.

Đúng lúc này, giọng nói của Phiêu nguyệt vang lên.

“Đó chính là muội muội trân quý của ta.”

Tại nơi giọng nói phát ra, Phiêu Nguyệt đang đứng sừng sững như một bóng ma, ôm Ân Diệu bên người.

Không còn nghi ngờ gì nữa, hắn đã sử dụng Ma Ảnh Hoán Vị để qua mắt ả, sau đó nhân cơ hội cướp đi Ân Diệu.

“Người dám!”

Khuôn mặt của Nam Cung Tuyết nhăn nhó vì tức giận và nhục nhã.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 538

Gương mặt xinh đẹp của Nam Cung Tuyết méo mó đến khó coi.

Dù bị nàng ta nhìn bằng ánh mắt đáng sợ nhưng Phiêu Nguyệt vẫn không để tâm mà nhìn Ân Diệu.

“Ca ca!”

“Ta đến trễ. Muội có sao không?”

“Không sao.”

Ân Diệu lắc đầu.

Đòn tấn công của Nam Cung Tuyết đã khiến Ân Diệu bị nội thương nghiêm trọng. 2

Nó nặng đến mức nàng phải điều trị vài tháng mới hồi phục lại được.

1

Lúc này Đào Diễm Sơn đến bên cạnh Phiêu Nguyệt.

Toàn thân Đào Diễm Sơn đã thấm đẫm máu và mồ hôi.

8

Ánh mắt Đào Diễm Sơn nhìn Ân Diệu có chút lay động.

Ân Diệu đã bị thương vì hấn không xử lý gọn gẽ Tuyết Hoa Kiếm Đội. Đào Diễm Sơn không dám nhìn thẳng vào mắt nàng.

“Chết tiệt!”

Phiêu Nguyệt đưa Ân Diệu cho Đào Diễm Sơn.

“Không sao đâu! Chỉ bị thương một chút thôi mà.”

Giọng điệu của Ân Diệu khác hẳn khi nói chuyện với Phiêu Nguyệt.

Nàng đang muốn cho Đào Diễm Sơn cảm thấy an tâm hơn.

Đào Diễm Sơn nghiêng răng. 6

Hắn nghĩ chính vì bản thân yếu đuối nên mới để Ân Diệu bị thương thế này.

‘Ta phải mạnh hơn. Mạnh hơn nữa!’

Đào Diễm Sơn im lặng ôm lấy Ân Diệu rồi cho nàng uống một viên đan cứu mạng. Nhưng ánh mắt hắn vẫn không rời khỏi Nam Cung Tuyết.

Nam Cung Tuyết vẫn nhìn chăm chăm Phiêu Nguyệt.

Ánh mắt nàng vô cùng đáng sợ, nhưng nội tâm nàng lại đang rất hoảng loạn. 8

Nàng không hề cảm nhận được dấu hiệu của Tuyết Hoa Kiếm Đội vốn luôn quần quanh bên cạnh mình.

Nàng cảm giác như đang bị bỏ rơi tại nơi này.

Đây là lần đầu nàng có cảm giác đó nên trong lòng không khỏi sợ hãi. 1

“Rốt cuộc ngươi đã làm gì thế? Lẽ nào ngươi đã tiêu diệt toàn bộ Tuyết Hoa Kiếm Đội rồi sao?”

“Chúng bị không chế một lúc thôi.”

“Một mình ngươi mà không chế được nhiều người như vậy á?”

“Sao lại không được.”

“Nói dối!”

Nam Cung Tuyết dứt khoát phủ định.

Phiêu Nguyệt liền nhếch miệng cười.

Nhìn thấy nụ cười của hắn, Nam Cung Tuyết bất giác run rẩy.

Phiêu Nguyệt nói.

“Đúng là nói dối đấy.”

“Vậy ra ngươi không đi một mình.”

“Vì ta không cần phải hành động một mình.”

“Khoan đã! Nếu không phải một mình...”

Gương mặt Nam Cung Tuyết liền trắng bệch đi.

Phiêu Nguyệt nổi danh trên giang hồ là một con sói lang đơn độc.

Võ công và sát pháp siêu việt của hắn rất mạnh, nhưng hắn không hề xây dựng một thế lực nào với mục đích đặc biệt cả.

Đó chính lý do tại sao nhiều người quan tâm đến Phiêu Nguyệt nhưng lại không cảnh giác với hắn.

Một mình hành động đương nhiên sẽ có giới hạn, đặc biệt là trong thời thế loạn lạc như hiện nay.

Trong một thế giới mà lý trí, tham vọng và tạp niệm đang dần xâm chiếm con người thì việc độc hành chắc chắn sẽ có giới hạn.

Vậy nên mọi người mới sợ hãi Phiêu Nguyệt nhưng lại không quá cảnh giác hắn.

Thế nhưng khi có người đi theo Phiêu Nguyệt thì lại là chuyện khác.

Dù có nói thế nào thì Phiêu Nguyệt cũng là một thích khách vĩ đại.

Hắn là thích khách đã giao chiến trực diện với Bát Tinh Tọa nhưng hoàn toàn không bị lép vế.

Nếu có thuộc hạ phục tùng cho một người như hắn về vấn đề sẽ trở nên nghiêm trọng hơn.

Việc hình thành thế lực hết như đang lăn quả cầu tuyết, càng lăn thì sẽ càng lớn dần lên.

Ban đầu sẽ có chút khó khăn, nhưng một khi đã có người phục tùng thì việc xây dựng thế lực lớn mạnh sẽ không còn là điều khó khăn nữa.

‘Hắn không phải là môn phái hay võ giả tầm thường. Nhưng nếu bọn chúng theo hắn thì đáng lẽ phải nắm được thông tin rồi chứ.’

Với năng lực thu thập thông tin của Nam Cung Tuyết thì có thể nắm bắt nhanh chóng hành động của các môn phái. Thế nhưng, giang hồ rộng lớn cũng có những nơi nàng không chạm đến được.

Đó chính là những kẻ sống trong bóng tối như Phiêu Nguyệt.

‘Lẽ nào là thích khách ư?’

Viễn cảnh tối tăm nhất hiện lên trong đầu nàng.

Chuyện này rất có khả năng xảy ra.

Đối với một thích khách đứng trên đỉnh cao như Phiêu Nguyệt, nếu hắn muốn thì không ai ngăn được cả.

Giả như đúng là Phiêu Nguyệt muốn thích khách làm thuộc hạ thì tình hình hiện giờ đã sáng tỏ rồi.

Sự tĩnh lặng này.

Hành tung của Tuyết Hoa Kiếm Đội bị che giấu hoàn toàn.

Cuộc xung đột bất ngờ của võ giả.

Cùng sự tĩnh lặng bao trùm lấy Đông Xưởng.

Đây là việc mà đám thích khách đi theo nam nhân kia đã gây ra.

Nam Cung Tuyết không thể tin, nhưng nàng lại chẳng biết làm thế nào, rõ ràng là do thuộc hạ của Phiêu Nguyệt đã làm ra chuyện này.

‘Nam nhân đáng sợ kia đã xây dựng thế lực rồi ư?’

Bất chợt có một cụm từ hiện lên trong đầu nàng.

“Thống nhất sát môn. Lẽ nào người muốn thống nhất tất cả sát môn?”

“.....”

“Trời ạ!”

Phiêu Nguyệt không trả lời nhưng Nam Cung Tuyết chắc chắn.

Chính lúc này.

Suốt

Rất nhiều bóng đen tụ lại quanh Phiêu Nguyệt.

Đó chính là những người mà Nam Cung Tuyết nhầm lẫn chỉ là những bóng đen.

Hồng Lệ Tuyết, Lôi Nhân, Huyết Vũ, Sát Lão và Hắc Sát Đội.

Tất cả im lặng đứng phía sau Phiêu Nguyệt.

Sự u ám và im lặng đặc trưng của thích khách bao trùm lấy con đường.

Trước sự u ám mà họ tỏa ra, Nam Cung Tuyết còn không dám thở mạnh.

Nàng cảm giác như có hàng trăm lưỡi kiếm đang cứa vào người mình, một cảm giác trước nay chưa từng trải qua.

Nam Cung Tuyết nhìn Hồng Lệ Tuyết đứng phía sau Phiêu Nguyệt.

Vừa nhìn Nam Cung Tuyết đã biết được kẻ kia chính là thích khách đã giết Thất Hiền Thư Sinh và gây ra tình thế hỗn loạn này.

Nàng đương nhiên biết vì đã điều động binh lực vây bắt Hồng Lệ Tuyết. Hồng Lệ Tuyết lúc đó bị thương rất nghiêm trọng và dường như đã bước chân vào Quỷ Môn Quan.

Chính vì thế mà Hồng Lệ Tuyết có một đại thù với Nam Cung Tuyết. Mặc dù bị truy sát vì những chuyện mà mình gây ra, nhưng nàng vẫn không thể quên bản thân đã bị Nam Cung Tuyết săn đuổi thế nào.

Hồng Lệ Tuyết thật sự rất muốn lấy mạng Nam Cung Tuyết ngay lập tức, nhưng nàng biết rõ thế nào là công tư phân minh.

Nàng cố nén phần nộ mà im lặng đứng quan sát.

Nam Cung Tuyết nói với Phiêu Nguyệt.

“Ngươi sẽ giết ta sao?”

“Vẫn chưa...”

“Có vẻ ngươi không muốn mọi chuyện lớn hơn nữa.”

“Vẫn chưa...”

“Được. Vậy ta sẽ rút lui trong im lặng. Dù sau hôm nay cũng không phải ngày tốt lành cho ta.”

Trong lòng nàng thật sự muốn tấn công Phiêu Nguyệt nhưng lại làm thể khả năng cao sẽ bị thương nặng, thậm chí là mất mạng.

Nàng không sợ bị thương nhưng nàng cũng không muốn bị thương vô nghĩa như thế.

Phiêu Nguyệt nói với nàng.

“Cô nên từ bỏ Ngân Liên Hội đi.”

“Ngươi đang uy hiếp ta?”

“Đây là một lời khuyên nhủ.”

“Ta sẽ ghi nhớ.”

“Nghe nói cô không chịu lùi bước nhỉ.”

“Ta cũng có hoàn cảnh riêng của mình.”

“Vì Lý Kiếm Hàn ư?”

“Cũng một phần.”

“Chắc chắn hẳn không muốn cô hành động như thế đâu.”

“Rồi huynh ấy sẽ hiểu cho ta thôi.”

“Đúng là cố chấp. Chỉ biết suy nghĩ theo hướng mình muốn thôi.”

“Hầu hết những kẻ thành công đều nghĩ như thế. Đôi khi suy nghĩ đơn độc lại là động lực dẫn đến thành công đấy.”

Nam Cung Tuyết nhìn chằm chằm Phiêu Nguyệt.

Rõ ràng là nàng đang sợ hãi. Thế nhưng Nam Cung Tuyết lại che giấu biểu cảm để bảo vệ lòng tự tôn của mình.

Phiêu Nguyệt nói.

“Cô trở về đi. Hôm nay ta tha mạng cho cô.”

“Có phải vì Kiếm Hàn không?”

“Đúng thế!”

“Vì người không muốn huynh ấy xen vào mớ hỗn độn này?”

“Cô hiểu rồi đó.”

“Người có biết không? Người và Kiếm Hàn thật sự rất giống nhau.”

“Ta rất vinh dự nghe câu đó.”

“Ta không đùa đâu. Tính khí khác nhau nhưng lối suy nghĩ và phương hướng lại giống nhau.”

“Vậy cô muốn nói gì?”

“Hay là chúng ta hợp tác đi.”

“Đây là một đề xuất chiêu mộ ư?”

“Đúng!”

Nam Cung Tuyết không chần chừ mà đáp lời.

Trong lòng nàng hiện giờ có hai luồng cảm xúc xung đột nhau.

Một là nỗi sợ hãi đối với Phiêu Nguyệt, và một là nàng muốn lợi dụng Phiêu Nguyệt.

Nếu biến Phiêu Nguyệt thành thuộc hạ thì Lý Kiếm Hàn chẳng khác nào hổ mọc thêm cánh cả.

Phiêu Nguyệt thực sự vô cùng hữu dụng.

Nếu biết tận dụng tốt thì có thể thu được lợi ích mạnh mẽ hơn bất kỳ tổ chức hay võ gia nào trên giang hồ.

“Ta sẽ cho người bất kỳ thứ gì người muốn.”

“Bất cứ thứ gì?”

“Dưới một người trên vạn người thì sao?”

“Nếu ta muốn cô có thể chấp nhận mọi thứ?”

“Có thể.”

“Tuyệt đấy.”

“Chỉ cần bắt tay với ta là được. Nếu thế thì ta sẽ bảo vệ tất cả thích khách dưới trướng ngươi. Đối với ngươi đề xuất này cũng không tồi nhỉ.”

“Ta từ chối.”

Phiêu Nguyệt lập tức từ chối đề xuất của Nam Cung Tuyết.

Nam Cung Tuyết liền tỏ vẻ tức giận.

“Ngươi thử nghĩ lại đi. Đề nghị này không có lần hai đâu.”

“Ta thấy nghĩ lại mấy lần cũng vậy thôi.”

“Ngươi chắc chắn sẽ hối hận.”

“Hối hận?”

“Ngươi sẽ hối hận cả đời vì quyết định ngày hôm nay. Ta sẽ khiến ngươi phải cảm thấy như vậy.”

“Hình như có gì đó nhầm lẫn thì phải.”

“Gì chứ?”

Phập!

Đột nhiên Nam Cung Tuyết cảm thấy đau nhói.

“Hức!”

Nam Cung Tuyết bất giác hét lên rồi lao đảo. Có một sợi ngân ty siêu mảnh đang cắm phập vào xương quai xanh của nàng.

Phiêu Nguyệt bất ngờ dùng Thu Hồn Ti tấn công nàng.

Đòn tấn công đột ngột đến nỗi dù biết cũng không tránh khỏi.

Nam Cung Tuyết vội vàng vung kiếm cắt đứt Thu Hồn Ti. Thế nhưng, lúc đó nàng lại cảm nhận cơn đau như lửa đốt truyền tới từ bàn tay cầm kiếm.

Có thêm một sợi Thu Hồn Ti cắm phập vào tay nàng.

“Khực!”

Thu Hồn Ti hòa vào bóng tối không hề phát ra âm thanh hay dấu hiệu nào cả.

Nam Cung Tuyết lập tức nâng cao cảm giác, nhưng nàng vẫn không cảm nhận được.

“Haa!”

Nam Cung Tuyết hô lấy khí thể một tiếng rồi vận công lực hộ thân.

Keng!

Vài sợi Thu Hồn Ti chạm vào cơ thể nàng đụng trúng hộ thân cương khí thì văng ra ngoài. Thế nhưng nàng vẫn không an tâm. Bởi vì nàng không thấy Phiêu Nguyệt đâu nữa.

Nam Cung Tuyết cảm thấy nguy hiểm liền vội lùi về sau.

Lúc này nàng nghe thấy tiếng thì thào của Phiêu Nguyệt.

“Tốt hơn hết cô nên dừng lại đi. Nếu không muốn chết...”

Nam Cung Tuyết không dám lơ là cảnh báo của Phiêu Nguyệt.

Theo bản năng nàng dừng lại tại chỗ.

Suốt!

Có thứ gì đó cắt ngang qua tay áo nàng.

Một thứ gì sắc lẹm suốt ngang tay áo nàng. Giả như nàng dừng lại trễ chút nữa thì không chỉ tay áo mà cả cánh tay của nàng cũng bị chém đứt.

Nam Cung Tuyết đổ cả mồ hôi lạnh.

Nàng bất ngờ nhìn xung quanh.

Vô số ngân ty cực mảnh bao quanh nàng như mạng nhện.

Đây là một trong các tuyệt kỹ của Phiêu Nguyệt, Tri Thù Ngân Vồng.

Tại nơi Nam Cung Tuyết đang di chuyển đã bị bố trí sẵn Tri Thù Ngân Vồng rồi.

Nếu nàng không nghe lời của Phiêu Nguyệt thì có lẽ đã bị Tri Thù Ngân Vồng cắt đứt ra từng đoạn.

“Điên thật!”

Nam Cung Tuyết đổ mồ hôi ròng ròng.

Nàng cảm nhận rõ mình vừa bước một chân vào cửa tử.

Phiêu Nguyệt mà không nhắc nàng thì nàng đã sang thế giới bên kia rồi.

Phiêu Nguyệt lấy quyển sách trong túi Nam Cung Tuyết. Đó là thứ mà nàng đã cướp từ Ân Diệu. Sau đó hắn thu hồi Tri Thủ Ngân Vồng.

Mặc dù ngân ty bao quanh đã biến mất nhưng Nam Cung Tuyết vẫn không thể di chuyển.

Cơ thể nàng đang cứng đờ vì sợ hãi.

‘Di chuyển đi! Làm ơn di chuyển đi!’

Nàng không được nhụt chí.

Dù có chết cũng không để lộ bộ dạng đó ra.

Nàng là người đại diện của Lý Kiếm Hàn, để lộ bộ dạng này nàng sẽ làm mất thể diện của hắn ta mất.

Và suy nghĩ đó đã khiến cho nàng di chuyển.

“Hộc Hộc!”

Sau một hồi khó khăn mới di chuyển được, nàng liền thở hồng hộc.

Phiêu Nguyệt nói với Nam Cung Tuyết.

“Cô vẫn nghĩ như thế sao? Dưới một người trên vạn người, cô nghĩ chuyện đó có khả năng à?”

“Không. Ta sai rồi. Người không phải người sẽ dưới trướng một ai đó.”

Nam Cung Tuyết nhanh chóng đáp lời.

Phải đến bây giờ nàng mới chắc chắn.

Phiêu Nguyệt không phải là lưỡi kiếm thô kệch có thể tùy ý sử dụng.

Hắn là loại hung khí có thể làm chủ nhân nó bị thương. Vốn không thể thuần hóa và sử dụng người như hắn được. Vậy nên có thể nói thông qua Nam Cung Tuyết, Phiêu Nguyệt cũng muốn gửi lời cảnh cáo đến Lý Kiếm Hàn.

‘Tên ngạo mạn. Nhưng hắn đủ tư cách làm thế.’

Nam Cung Tuyết cắn môi đến bật cả máu.

Phiêu Nguyệt trở lại Sở Gia Viện cùng Ân Diệu và Đào Diễm Sơn.

May mắn thay, tình trạng của Ân Diệu không đến nỗi tệ. Âu cũng do Cứu Mệnh Đan do thần y đưa cho.

Tuy nội thương vẫn chưa thể phục hồi ngay lập tức được nhưng dù sao nó cũng đã có chuyển biến tốt.

Nhưng bấy nhiêu thôi vẫn chưa đủ.

Ân Diệu được đưa về phòng để vận công trị thương. Còn Đào Diễm Sơn thì nhốt mình trong tu luyện quán.

Đào Diễm Sơn đã nhận ra rằng võ công của mình còn rất nhiều thiếu sót.

Vậy là Đào Diễm Sơn áp ủ lấy độc khí và bắt đầu tu luyện không ngừng .

Phiêu Nguyệt nghĩ đây cũng là một dịp tốt.

Thứ mà Đào Diễm Sơn thiếu sót nhất lúc này chính là độc khí.

Sau khi trả thù cho gia đình mình, Đào Diễm Sơn không còn có mong muốn gì cả. Cho đến khi hắn gặp được Ân Diệu và lấy lại nghị lực sống, đó cũng là lúc hắn tìm được lý do để trở nên mạnh mẽ hơn.

Hắn tập luyện là vì muốn sử dụng thật tốt sức mạnh mà Quý Vương để lại cho mình, nhưng cũng chỉ muốn tận dụng một phần nào đó.²

Hắn thậm chí còn không nghĩ đến việc bản thân mình sẽ trở nên mạnh mẽ hơn nữa. Nhưng lần này thì suy nghĩ của hắn đã thay đổi.

Phiêu Nguyệt sẵn sàng chấp nhận sự thay đổi đó của Đào Diễm Sơn. Vậy nên, Phiêu Nguyệt đã để Đào Diễm Sơn tập trung vào việc tu luyện.

Phiêu Nguyệt bước đến hậu viên. Sát Lão cẩn thận lại gần hắn rồi hỏi.

“Đào công tử vẫn ổn chứ?”

“Rồi sẽ ổn thôi.”

“Vậy thì may quá. Công tử ấy vốn là người mạnh mẽ mà.”

“Ừ!”

“Nhưng mà ta có thể hỏi một câu không?”

“Chuyện gì?”

“Chuyện về Nam Cung tiểu thư.”

“Ông tò mò tại sao ta lại tha thứ cho cô ta đúng không?”¹

“Đúng vậy!”

Sát Lão thành thật đáp.

Nam Cung Tuyết là một nữ nhân đầy tham vọng.

Chỉ cần nhìn vào cách nàng cố gắng khuất phục Ngân Liên Hội và cống hiến cho Lý Kiếm Hàn là đủ hiểu tham vọng của nàng ta lớn đến mức nào.

Rõ ràng là bỏ qua cho nàng ta sẽ để lại họa lớn sau này. Nhưng Phiêu Nguyệt lại chọn cách bỏ qua một yếu tố nguy hiểm đến thế. Điều này khiến Sát Lão không khỏi tò mò.

“Bởi vì Lý Kiếm Hàn.”

“Chí tôn sợ Lý công tử sao?”

“Không phải sợ. Mà lúc này không phải là lúc để biến hắn thành kẻ địch.”

“Ra là vậy...”

Sát Lão không ngừng cảm thán.

Cuộc đụng độ giữa Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội khiến thế giới chìm hoàn toàn trong hỗn loạn. Nếu có thêm biến số Lý Kiếm Hàn thì mọi chuyện sẽ trở nên rắc rối hơn.

Nếu có thể, Phiêu Nguyệt muốn rằng nơi tụ tập nhiều người mà hắn quen biết là Ngân Liên Hội sẽ giành được chiến thắng trong cuộc Giang Hồ Đại Chiến này.⁸

Sát Môn sẽ trở nên thịnh vượng khi thế giới rơi vào hỗn loạn.

Bởi vì có rất nhiều ủy thác đến tay bọn họ trong thời gian này. Qua đó, bọn họ có thể sẽ kiếm được rất nhiều tiền.

Sống ký sinh vào trận chiến chính là lối sống của Sát Môn. Nhưng khi Phiêu Nguyệt trở thành chí tôn, nguồn tiền của Sát Môn sẽ bị chặn lại.

Bọn họ có thể chịu đựng được một thời gian nhưng thời gian dần trôi, chắc chắn số tiền trong tay họ sẽ cạn kiệt và bọn họ sẽ chết dần chết mòn.

Đó là vấn đề mà Phiêu Nguyệt phải giải quyết. Bởi vì hắn đã quyết định trở thành chí tôn của Sát Môn.

Sát Lão tự hỏi Phiêu Nguyệt sẽ giải quyết như thế nào. Nhưng thứ khiến ông tò mò hơn cả là quan điểm của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt là người đã thống nhất toàn bộ Sát Môn bước vào Bà Dương Hồ.

Ngoài trừ Bách Quỷ Liên và một số Sát Môn khác thì hầu hết đều là những đoàn thể thích khách tầm thường. Nhưng cũng là những thế lực khó có thể bỏ qua.

Mới ngày hôm qua thôi, cuộc hỗn loạn ở Đông Xưởng đã chìm vào yên ắng. Hơn nữa lại không có lấy một người phải hy sinh.

Sức mạnh này có thể giúp Phiêu Nguyệt chạm đến vị trí của Bà Dương Hồ chứ không đơn thuần là sức mạnh mà mọi người có thể ngó lơ được nữa.

Sát Môn có thể không nắm được bá quyền của thiên hạ này nhưng tùy vào tình hình mà bọn họ sẽ chọn đứng về phía ai.

Điều mà Phiêu Nguyệt làm vào đêm qua chính là một cách để khoa trương sức mạnh.⁶

Bây giờ thiên hạ đã biết hết rồi.⁸

Rằng Phiêu Nguyệt đang muốn thống nhất Sát Môn.

Phiêu Nguyệt có thể áp chế toàn bộ những võ giả đang đánh nhau ở Đông Xưởng mà không làm bọn họ đổ một giọt máu.¹

Việc áp chế những người đang điên cuồng chiến đấu mà không khiến họ bị thương là một điều vô cùng đáng kinh ngạc.

Tuy mọi chuyện tạm thời vẫn im ắng nhưng câu chuyện sẽ dần lan ra bởi những võ giả đã bị Phiêu Nguyệt áp chế vào đêm

qua. Rồi mọi người sẽ biết được sức mạnh của Sát Môn được thống nhất sẽ ghê gớm đến mức nào.

Thông qua một màn biểu diễn sức mạnh duy nhất mà Phiêu Nguyệt đã cho cả thế giới biết được sức mạnh của bản thân cũng như là sức mạnh của Sát Môn đã được thống nhất lớn mạnh đến mức nào.

Giờ đây, những môn phái đã tham gia vào Giang Hồ Đại Chiến sẽ không thể liều lĩnh ủy thác những Sát Môn để ám sát đối thủ của mình được nữa.

Chỉ một hành động của Phiêu Nguyệt thôi cũng đã khiến huyết phong đang quét qua trong thiên hạ dịu đi một chút.

Nếu Phiêu Nguyệt không thể kìm nén cơn giận của mình và giết chết Nam Cung Tuyết. Lý Kiếm Hàn sẽ tham gia vào cuộc Giang Hồ Đại Chiến mà không chút do dự.

Nếu người kế vị của môn phái mạnh nhất là Cuồng Võ Môn nhập cuộc thì sự hỗn loạn chắc chắn sẽ vượt ra ngoài tầm kiểm soát.

Vì thế nên Phiêu Nguyệt đã kìm nén cơn giận và chỉ làm Nam Cung Tuyết bị thương nhẹ.

Bấy nhiêu thôi cũng đủ Lý Kiếm Hàn nợ Phiêu Nguyệt một món nợ rồi.

Dĩ nhiên là vẫn chưa rõ liệu đối phương có chấp nhận chuyện này theo hướng đó hay không.

Sát Lão thận trọng hỏi.

“Vậy sau này chí tôn định làm gì? Không lẽ cứ mãi ở lại Sở Gia Viện như thế này sao?”

“Không.”

“Vậy thì ngài định làm gì ạ?”

“Huấn luyện đám người đó.”

“Ý ngài là những thích khách ngài mới thu nhận gần đây sao?”

“Tất cả mọi người bao gồm họ.”

“Ừm!”

Sát Lão nuốt khan nước bọt trước lời tuyên bố của Phiêu Nguyệt.

Tất cả những Sát Môn quanh Bà Dương Hồ đều đã được Phiêu Nguyệt hợp lại thành một nhưng sức mạnh của họ vẫn có sự khác biệt đáng kể.

Các thích khách như Thập Huyết Sát của Bách Quỷ Liên có khả năng chiến đấu tốt nhất. Nói về sát pháp và tu vi võ công thì tất cả những thích khách còn lại đều thua xa bọn họ.

Bởi vì ngoại trừ một vài Sát Môn ra thì đa số thích khách được luyện sát pháp bằng năm đấm.

Hầu hết những người áp chế võ giả ở Đông Xưởng đêm qua đều là những thích khách của Bách Quỷ Liên.

Để Sát Môn đã hợp thành một hoạt động một cách bình thường thì trước tiên phải nâng cao tu vi võ công của bọn họ.

Giống như cái cách mà Sở Như Nguyệt và Tống Thiên Vũ đã làm vậy.

Đôi mắt của Phiêu Nguyệt trở nên lạnh lẽo hơn khi nhớ đến hai người họ.

Mặc dù lúc này bọn họ đã biến đi đâu mất, nhưng chắc chắn bọn họ sẽ can thiệp vào chuyện của giang hồ bằng một cách nào đó.

Giang Hồ Đại Chiến là cơ hội ngàn vàng mà bọn họ đang chờ đợi.

Một cuộc chiến lớn như thế này chắc chắn sẽ kiếm ra được rất nhiều tiền. Và số tiền kiếm được ở đây đủ để nuôi sống bọn họ.

Không đời nào Sở Như Nguyệt lại bỏ lỡ một cơ hội tốt như vậy.

Ít nhất thì đối với Sở Như Nguyệt mà Phiêu Nguyệt biết thì nàng ta rất biết cách nắm lấy cơ hội đang đến với mình.

Để đánh bại được Sở Như Nguyệt và Cửu Long Sát Mạc, trước hết, bọn họ phải nâng cao tu vi của những thích khách trong Sát Môn.

Muốn làm như thế thì đòi hỏi bọn họ phải được huấn luyện trong môi trường khắc nghiệt.

Sát Lão thận trọng nói.

“Ta hiểu ý ngài rồi. Nhưng sẽ tốn rất nhiều thời gian đấy. Ngài có nghĩ đến cách nào không?”

Phiêu Nguyệt mỉm cười thay vì trả lời.

Sát Lão bắt giác rung mình trước nụ cười lạnh lùng của Phiêu Nguyệt.

Toàn bộ câu chuyện về vụ việc đêm qua được lan ra với tốc độ chóng mặt.

Bởi vì sự kiện này khiến cả thiên hạ chấn động.

Tình hình trở nên nằm ngoài tầm kiểm soát do cuộc va chạm giữa Tuyết Hoa Kiếm Đội, Vạn Kiếm Đội và những võ giả ở Đông Xưởng.

Đông Xưởng bị phá hủy đến mức tàn tạ do cuộc chiến bọn họ. Nhưng chấn động thay, những kẻ kết thúc cuộc chiến ấy chính là những thích khách.

Ban đầu, không ai tin vào điều đó cả.

Bởi vì câu chuyện này quá đổi khó tin. Nhưng nó đã được tường thuật lại bởi những võ giả đã tham gia vào cuộc chibzfczkén ngày hôm đó.

“Bọn ta đang đánh nhau thì bọn chúng như những con mèo hoang chạy đến kẻ kiếm vào cổ của bọn ta. Phản kháng ư? Chết tiệt! Trong tình huống đó thì sao bọn ta có thể phản kháng cho được! Bọn ta phải đành đứng im vì không muốn chết thôi.”

“Bọn họ kéo bọn ta đến một bãi đất trống ở Đông Xưởng. Cho đến lúc đó thì bọn họ vẫn không nói một lời nào cả. Bọn ta đã định hỏi danh tính của chúng thì khi vừa mở miệng đã bị gươm kẻ cổ. Lúc đó ta nghĩ mình vẫn nên im lặng thì hơn.”

Những thích khách đưa những võ giả đến bãi đất trống rồi điểm huyết họ. Sau khi điểm huyết xong thì những thích khách bỏ lại họ ở đó rồi đi áp chế những võ giả khác.

Bọn họ cứ lặp lại hành động đó suốt đêm, bãi đất trống chẳng mấy chốc đông nghịt người.

Không có ai chết hay bị thương cả.

Bọn họ thậm chí còn không dám mơ đến việc phản kháng.

Đến việc các thích khách đang tiếp cận bọn họ bọn họ cũng không thể cảm nhận được.

Cứ một võ giả thì sẽ bị ba đến bốn thích khách áp chế.

Cuộc nổi loạn tưởng chừng như lửa đốt cháy màn đêm ở Đông Xưởng được các thích khách dập hỏa trong chớp mắt.

Trung tâm của họ là Phiêu Nguyệt.

Lần duy nhất Phiêu Nguyệt lộ diện là để áp chế Nam Cung Tuyết.

Tuyết Hoa Kiếm Đội do Nam Cung Tuyết dẫn dắt đều bị áp chế bởi Hắc Sát Đội của Phiêu Nguyệt.

Hầu hết những võ giả của Tuyết Hoa Kiếm Đội đã được đưa đến bãi đất trống, nhưng vẫn còn vài người ở lại chứng kiến cảnh Nam Cung Tuyết bị Phiêu Nguyệt làm xấu mặt.

Bọn họ ngậm miệng để bảo vệ danh dự cho Nam Cung Tuyết. Nhưng hình ảnh ấy đã đả kích đến tâm trí của bọn họ khiến cho bọn họ phải tìm đến rượu. Và rồi trong cơn say, bọn họ đã vô thức nói ra điều đó.

Đó chính là cách mà sự thật đêm qua được truyền đi rộng rãi.

Ai nấy đều kinh ngạc.

Việc một nhóm thích khách can thiệp vào cuộc bạo loạn của Đông Xưởng đã đủ gây sốc, nhưng mọi người càng sốc hơn khi nghe tất cả bọn họ làm vậy là do nghe theo mệnh lệnh của Phiêu Nguyệt.

Mọi người cứ tưởng rằng, Phiêu Nguyệt chỉ đơn độc một mình.

Bọn họ biết uy võ của Phiêu Nguyệt đủ mạnh để được gọi là Tử Thần nhưng bọn họ không ngờ một người tưởng chừng thiếu thốn các mối quan hệ xã hội như Phiêu Nguyệt lại có thể làm thủ lĩnh của một nhóm thích khách.

Thứ mà mọi người nghĩ đến chính là bản tính của Phiêu Nguyệt. Vậy nên bọn họ chưa bao giờ nghĩ rằng Phiêu Nguyệt sẽ thống nhất Sát Môn và đặt bọn họ ở dưới chân của mình.

Sự kết hợp giữa Phiêu Nguyệt và Sát Môn thực sự rất tồi tệ.

Bởi vì đó là những người được gọi là kẻ địch của giang hồ này.

Những người bàng hoàng nhất trong chuỗi sự kiện lần này chính là các võ giả của Ngân Liên Hội và Kim Thiên Hội.

Nghi vấn của bọn họ đã được giải đáp.

Rằng tại sao những thích khách của Sát Môn lại không nhận ủy thác của bọn họ nữa.

Bọn họ không những không nhận ủy thác mà còn trả lại số tiền bồi thường.

Kim Thiên Hội cùng Ngân Liên Hội cùng rơi vào tình trạng khẩn cấp.

Bởi vì chuyện này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của bọn họ.

Nhưng dầu sao thì Ngân Liên Hội vẫn đỡ hơn Kim Thiên Hội.

Bởi vì người có ảnh hưởng lớn nhất đến Ngân Liên Hội là Nam Cung Việt có mối quan hệ thân thiết với Phiêu Nguyệt.

Ngay cả khi bọn họ bị từ chối ủy thác thì ít nhất, bọn họ vẫn chắc chắn được rằng, bọn họ không trở thành kẻ địch của Sát Môn.

Người rơi vào tình trạng khủng hoảng lúc này là Kim Thiên Hội.

Điều này là do Kim Thiên Hội Chủ Trương Vô Cực và nhị đương gia Độc Cao Hoàng đều có mâu thuẫn với Phiêu Nguyệt.

Từ lúc các Sát Môn không nhận ủy thác, Kim Thiên Hội đã bị tổn thất nghiêm trọng.

Chính vì thế nên Kim Thiên Hội cảm thấy bọn họ cần phải chỉnh sửa lại đại kế của mình.

Những kế hoạch hiệu quả đã được thực hiện từ trước đến nay phải được xem xét lại ngay từ đầu.

Chính vì điều này nên Kim Thiên Hội mới trở nên náo loạn.

“Không lẽ Tử Thần đã thu phục được Bách Quỷ Liên sao?
Nhưng Bách Quỷ Liên là đệ nhất Sát Môn trong thiên hạ này
kia mà...”

“Có vẻ như hắn đã thu phục được Bách Quỷ Liên thật rồi.”

“Nếu đó là sự thật thì nguy thật.”

“Đúng vậy! Việc này chẳng khác gì con hổ có thêm cánh cả.”

Trương Vô Cực cau mày khi nghe thấy những tiếng xì xào từ
bên ngoài.

Y vốn là một người biết cách kiểm soát cảm xúc của mình
nhưng lần này thì y không thể.

Bởi vì tổn thương tâm lý mà y phải gánh chịu là quá lớn.

“Không phải sói mà là hổ sao? Ta đã đánh giá thấp ngươi rồi.”

“Xin lỗi. Có vẻ như tiểu nhân đã truyền tin sai rồi ạ.”

Một nam nhân nói lời xin lỗi với Trương Vô Cực.

Y là một nam nhân trung niên khoác trên mình bộ y phục màu
đen của văn sĩ.

Từ chiếc nón đến y phục và cả chiếc quan cầm trong tay của y
đều là màu đen. Còn làn da của y ngược lại trông rất nhợt
nhạt.

Đôi mắt của Trương Vô Cực chùng xuống.

Nam nhân ấy không phải thuộc hạ của y mà là thuộc hạ của
phụ thân Trương Xuyên Hoa của y.

Những trợ thủ có thể được gọi là cánh tay trái và phải của
Trương Xuyên Hoa chính là Hắc Bạch Vô Thường. Nam nhân
trước mặt Trương Vô Cực chính là Hắc Vô Thường Ngụy
Thân Hạo.

Ngụy Thân Hạo không chỉ giỏi về võ công mà còn giỏi về tâm
kế nên rất được Trương Xuyên Hoa tin tưởng.

Hắn không những là người có quyền xử lý hầu hết các chuyện
lớn nhỏ mà không cần sự cho phép của Trương Xuyên Hoa mà
còn là một người chưa bao giờ khiến cho Trương Xuyên Hoa
phải thất vọng.

Ngụy Thân Hạo phẩy chiếc quạt rồi nói.

“Nếu đại công tử để tâm thì bọn ta sẽ đích thân xử lý.”

“Không cần.”

“Tại sao công tử lại chọn con đường khó khăn như vậy.”

“Từ trước đến nay, ta luôn đạt được mọi thứ bằng chính sức lực của mình. Vậy nên ta không muốn bỏn trang giúp đỡ để để lại vết nhơ trong cuộc đời của mình.”

“Nếu đại công tử đã nói thế rồi thì tiểu nhân cũng không ép buộc gì nữa. Nhưng thay vào đó thì đại công tử hãy cẩn thận.”

“Sao thế? Người nghĩ ta sẽ bại dưới tay hãn ư?”

“Không phải vậy...”

“Vậy thì biến đi. Trước khi những người khác thấy được...”

“Vâng.”

Ngụy Thân Hạo cúi đầu.

Môi hãn khẽ mấp máy.

‘Xin lỗi công tử nhưng Tây Hữu Nhật đã chết rồi.’

Hãn muốn kết thúc cuộc trò chuyện bằng câu nói ấy, nhưng hãn đã không thể nói được.

Bởi vì nếu để Trương Vô Cực biết Tây Hữu Nhật đã chết thì chẳng khác nào để y biết Tây Hữu Nhật đã bí mật chăm sóc cho Trương Vô Cực.

Trương Vô Cực vốn là người có lòng tự trọng cao và y hoàn toàn không muốn được giúp đỡ như thế này.

‘Chắc công tử sẽ tự vượt qua được mà thôi.’

540

“Phù!”

Hồng Hữu Tân nhìn dòng sông và thở dài.

Một tiếng thở dài trống rỗng, hãn không biết mình đang ở đâu.

“Tuy ta nhờ vả, nhưng thực sự không ngờ hấn lại làm thật.”

Hồng Hữu Tân lắc đầu với vẻ mặt khó hiểu.

Hấn nhặt lấy hòn đá và ném xuống sông.

Bộp bộp bộp!

Hòn đá văng đi, tạo thành những vòng tròn trên mặt nước

Vô số vòng tròn nước xuất hiện khi đá chạm vào mặt sông.

Hồng Hữu Tân đặt tay lên eo và nhìn theo hòn đá đã chìm.

2

“Một con người vô lý, cứ ngỡ hấn chỉ kiểm chế Sát Môn mà thôi, không ngờ hấn lại đi thống nhất tất cả Sát Môn như vậy.”

Sự thống nhất của Sát Môn.

Đó là việc mà không một người nào có thể mơ đến. Hiện tại thì hấn chỉ mới khuất phục các Sát Môn khu vực Bà Dương Hồ, nếu có thêm thời gian, hấn sẽ đi thống nhất tất cả Sát Môn trên thiên hạ này cũng nên.

Nếu thực sự có chuyện đó xảy ra, thì giang hồ lại có thêm một thế lực đáng sợ mới sánh ngang với Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội.

1

Đột nhiên Hồng Hữu Tân cảm thấy rợn da gà vì lời nhờ vả mà hấn mở lời với Phiêu Nguyệt.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Hồng Hữu Tân không ngừng xoa hai tay lại vào nhau. Cho dù có liên tục xoa tay như thế thì cơn ớn lạnh trong hấn vẫn chẳng biến mất.

8

“Phù! Chẳng biết nữa.”

“Có gì mà không biết chứ?”

Khoảnh khắc ấy, hắn nghe thấy giọng nói của ai đó sau lưng.⁶

Hồng Hữu Tân cẩn trọng quay lại nhìn phía sau khi vừa nghe giọng nói quen thuộc đó vang lên.

Hắn liền nhìn thấy người mà hắn vừa nhắc tới trước đó.

“Phiêu.....Đại hiệp?”

Vị nam nhân khoác lên mình bộ chiến bào cùng chiếc mũ rơm đã tự lúc nào đứng sau lưng Hồng Hữu Tân mà hắn không hề hay biết.

8

Mặc dù không nhìn thấy mặt vì chiếc mũ rơm gắn chặt trên đầu vị nam nhân ấy, nhưng Hồng Hữu Tân vẫn nhanh chóng nhận ra hắn.

Vị nam nhân duy nhất trên thiên hạ với khí thể vô cùng đặc biệt này chỉ có một mình Phiêu Nguyệt mà thôi.

Phiêu Nguyệt cất lời.

“Lâu rồi không gặp.”

“Ngươi tự mình đến đây sao?”

“Sao vậy? Có gì mà ta không thể ghé được sao?”

“Không phải ý đó.....À...”

Hồng Hữu Tân lắp bắp.¹

Vị thế của Phiêu Nguyệt đã thay đổi rất nhiều, vì thế Hồng Hữu Tân phải vô cùng cẩn trọng trong cách ăn nói.

Sau một hồi đắn đo, hắn lại quyết định nói chuyện thoải mái như trước kia.

“Ngươi không phải là đang bận rộn quản lý nội bộ Sát Môn sao hả? Cuối cùng thì cũng thu thập đủ lực lượng cần thiết, nên bắt đầu tranh đấu vì thứ hạng trong giang hồ được rồi đấy chứ nhỉ?”

“Không có gì phải lo cả.”

“Gì cơ?”

“Họ tự biết đường mà sắp xếp với nhau mà.”

“Ý của ngươi là gì?”

“Dù sao thì kẻ mạnh cũng sẽ chiếm được vị trí cao mà thôi.”

Phiêu Nguyệt cười nhẹ.

Hắn biết rõ Hồng Hữu Tân lo lắng điều gì. Nhưng hắn không cần phải lo lắng.

Phiêu Nguyệt đã dồn toàn bộ thích khách của Sát Môn vào cùng một chỗ dưới sự quản lý của mình. Hắn đã đưa họ vào nơi giống như nơi mà thuở thơ bé hắn đã từng phải trải qua.

Từ bây giờ họ sẽ phải cạnh tranh và chiến đấu quyết liệt để tồn tại.

Và người mạnh sẽ tự nhiên leo lên vị trí dẫn đầu, người yếu kém hơn đương nhiên sẽ ở vị trí thấp kém.

Có thể nói rằng đó là một môi trường vô cùng khắc nghiệt.

Để duy trì một tổ chức lâu dài, cạnh tranh khốc liệt cũng tốt, nhưng bên cạnh đó cũng phải có một chính sách quản lý cho phù hợp. Một tổ chức không tuân thủ theo được những điều cơ bản trên chắc chắn sẽ mau chóng sụp đổ như một tòa lâu đài cát.

Phiêu Nguyệt biết rõ chuyện đó.

Nhưng hắn vẫn sử dụng phương pháp xưa cũ kia vì hắn không muốn duy trì Sát Môn thống nhất trong thời gian dài.

Khi hỗn loạn trong giang hồ chấm dứt, Sát Môn thống nhất sẽ lại tan rã và trở về như trước kia.

Cho đến lúc đó, hắn nghĩ hắn vẫn sẽ thiết lập quyền thống trị.

Phiêu Nguyệt chỉ đứng ra vẽ bức tranh lớn, còn chi tiết bên trong là do Hồng Lệ Tuyết và Sát Lão chấp bút. Bây giờ họ sẽ tự sắp xếp lại trật tự trong Sát Môn thống nhất và tăng cường sức mạnh toàn lực.

Đào Diễm Sơn, Ân Diệu cùng Nam Thần Vũ nhân cơ hội lần này cũng quyết định bế quan tu luyện.

Họ giờ đã có nền tảng, sau lần bế quan này chắc chắn sức mạnh của họ sẽ vươn xa hơn.

Nếu cố gắng hết sức thì chắc chắn sẽ đạt được thành tựu lớn.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa mọi thứ, Phiêu Nguyệt một mình rời Sở Gia Viện, đến chỗ của Hồng Hữu Tân.

Hồng Hữu Tân hỏi Phiêu Nguyệt.

“Người đã ăn cơm chưa?”

“Chưa!”

“Tốt lắm. Ta cũng đang đói đây. Ở Bà Dương Hồ có một quán trọ, ở đó bán đồ ăn rất ngon. Hay là đến đó vừa đàm đạo vừa dùng bữa đi.”

“Cũng được.”

“Đi thôi.”

Hồng Hữu Tân bước đi trước.

Phiêu Nguyệt cũng theo sau.

Mùa thu qua đi, những cơn gió lạnh đang ủa về..

“Lạnh quá.”

Hồng Hữu Tân cổ tình run như cây sậy.

Phiêu Nguyệt thừa biết rằng hấn làm như vậy chỉ để xóa tan đi khoảng không ngưng ngừng giữa hai người.

Phiêu Nguyệt mãi đi bộ theo sau Hồng Hữu Tân, không biết tự lúc nào đã đến được tòa thành ven Bà Dương Hồ.

Bà Dương Hồ là một hồ nước rộng đến nỗi người ta liên tưởng đến biển khơi.

Hồ nước mênh mông làm cho đất ven bờ vô cùng màu mỡ, trồng trọt tốt tươi, thu hút đông đảo người đến sinh sống.

Nhiều người tụ tập lại nơi đây trở thành một tòa thành ven Bà Dương Hồ.

Ven Bà Dương Hồ có rất nhiều tòa thành.

Hồng Hữu Tân dẫn Phiêu Nguyệt đến một trong những tòa thành sầm uất đó.

Nhưng bầu không khí của toàn thành những ngày gần đây rất ảm đạm. Trên phố hầu như không có một bóng người, nếu có một vài người dạo bước trên phố thì đó chẳng qua cũng chỉ là những võ giả tay đang cầm vũ khí.

Còn người dân thường lại khóa cửa nhà, hạn chế ra ngoài.

Hồng Hữu Tân nói.

“Đường phố dạo gần đây bỗng trở nên ảm đạm do đại chiến giang hồ, thêm cả sự hỗn loạn ở Đông Xưởng lại khiến tình hình nơi này càng thẳng hơn nữa.”

Đông Xưởng là một trong những tòa thành lớn nhất ở Bà Dương Hồ. Một tòa thành sầm uất do ảnh hưởng của trận chiến giữa Tuyệt Hoa Kiếm Đội, Vạn Kiếm Đội cùng vô số các võ giả mạnh mẽ khác mà bị thiệt hại vô cùng nặng nề.

Nhưng nhân tố làm lòng dân trở nên nặng trĩu lại chính là Phiêu Nguyệt cùng những thích khách của Sát Môn.

Thích khách đã hoàn toàn áp đảo võ giả.

Vấn đề là không một ai thiệt mạng, kể cả võ giả của Tuyệt Hoa Kiếm Đội và Vạn Kiếm Đội.

Trong giang hồ, việc khuất phục mà không cần giết người còn khó hơn việc thẳng tay giết người.

Hơn nữa, nếu đối phương là võ giả đã thuần thục võ công thì việc khuất phục được họ còn khó hơn gấp vạn lần.

Tuy nhiên, những thích khách của Sát Môn do Phiêu Nguyệt lãnh đạo lại có thể nắm hoàn toàn quyền kiểm soát hỗn loạn xảy ra ở Đông Xưởng và khuất phục được toàn bộ võ giả tham gia cuộc chiến.

Họ đã làm được điều mà không ai nghĩ có thể xảy ra.

Một loạt sự kiện xảy ra đã gây ra nỗi khiếp sợ cho người dân ở Bà Dương Hồ. Đó là lý do tại sao dù là ban ngày nhưng mọi người vẫn không ra ngoài đường, mà tự nhốt mình trong nhà.

Tuy nhiên, quán trọ vẫn mở ra để phục vụ khách hàng là những võ giả đi trên đường, vì vậy Phiêu Nguyệt và Hồng Hữu Tân mới có thể kiếm được một nơi để dừng bữa.

Nơi mà Hồng Hữu Tân dẫn Phiêu Nguyệt đến là một quán trọ trông rất tồi tàn.

Quán trọ do một cặp vợ chồng già điều hành nên quy mô không được lớn lắm.

Quán trọ có quy mô nhỏ nên chỉ cần có hai người quản lý là đủ.

Vì vậy, quán cũng không có nhiều khách.

Những võ giả đã đặt chân đến nơi này thì đều ghé vào quán trọ rục rịch và đông người ra vào, chắc chắn sẽ không chọn một quán trọ tồi tàn như thế này. Nhưng người nào sành sỏi thì sẽ biết. Thức ăn ở quán trọ tuy tồi tàn này nhưng lại rất ngon.

“Ông chủ, mang cho ta một ít cơm cùng một đĩa hồng kê nhục.

Hồng Hữu Tân vừa ngồi xuống, liền gọi món.

Ông chủ già thoảng nhìn Hồng Hữu Tân rồi gật đầu nhẹ, sau đó đi vào trong gian bếp. Hồng Hữu Tân hào hứng.

“Hồng kê nhục ở đây là tuyệt phẩm. Uống cùng một ly rượu ấm nồng thì còn gì bằng. À, người có muốn làm một chút rượu không?”

“Không cần đâu!”

“Vậy ta sẽ uống một mình. Có được không?”

“Người thích thì cứ uống đi, không sao cả.”

“Đa tạ. Hehe!”

Hồng Hữu Tân nở nụ cười rạng rỡ.

Sự ngượng ngùng giữa hai người đang dần được xóa bỏ.

Mặc dù đã vào ngồi trong quán trọ nhưng Phiêu Nguyệt vẫn không cởi bỏ chiếc mũ rơm ra. Hắn làm vậy là để tránh ánh mắt nhòm ngó của người ngoài.

Vẻ ngoài của hắn quá nổi bật, nên nếu chỉ cần lộ một chút mặt, danh tính của hắn chắc chắn sẽ bị bại lộ.

Những lúc thế này thì hắn nghĩ vẻ ngoài nổi bật cũng thật là phiền toái. Tuy nhiên, hắn không thể cứ thế duy trì một vẻ ngoài khác bằng Dịch Cốt Công suốt cả đời này được, vì thế

hắn đành chịu một chút khó chịu mà đội chiếc mũ rơm trong nhà còn hơn.

Phiêu Nguyệt cứ thế im lặng nhìn ngắm phố thị, trong lúc chờ món ăn được mang ra. Hồng Hữu Tân cũng cứ thế mà nhìn ra đường theo hắn.

Nhìn con đường vắng vẻ, Phiêu Nguyệt lên tiếng.

“Bầu không khí ở Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội thế nào rồi?”

“Cả hai bên đều có vẻ còn sững sờ sau khi bị đả kích, vì thế vẫn đang ngắm ngàng quan sát động thái giang hồ.”

“Vì chuyện ở Đông Xưởng sao?”

“Đó là một sự kiện lớn khiến họ phải e dè. Họ không ngờ rằng những thích khách mà họ vẫn khinh thường bấy lâu nay lại có thể đoàn kết thành một và làm nên chuyện lớn như vậy.”

Thích khách ở Sát Môn trước đây có thể nói là vật dụng có thể được trọng dụng, nhưng cũng có thể bị vứt bỏ đi bất cứ lúc nào. Không có vật dụng nào có lợi hơn họ, chỉ cần thấy vài đồng tiền ra là có thể đáp ứng đủ mọi nhu cầu.

Nhưng nhận thức đó đã bị thay đổi hoàn toàn sau biến cố xảy ra ở Đông Xưởng.

Thích khách bắt đầu được nhìn nhận là một mối đe dọa nguy hiểm chứ không còn là một quân bài có thể dùng rồi vứt đi như trước kia.

Hơn nữa, người đứng đầu các Sát Môn đó không ai khác lại chính là Phiêu Nguyệt.

Sự phối hợp giữa Phiêu Nguyệt và Sát Môn là mối đe dọa lớn đối với môn phái trong giang hồ. Đó là lý do tại sao họ ngừng tất cả mọi hoạt động bên ngoài, quay về xây dựng kế sách chống lại thích khách của Sát Môn.

Hồng Hữu Tân nói.

“Bây giờ họ càng ngày càng cẩn trọng hơn rồi.”

Trước đây, họ sẽ không bận tâm đến bất kỳ thiệt hại xung quanh nào mà chỉ chăm chăm vào chiến đấu, nhưng từ khi thế

lực thứ ba là Phiêu Nguyệt và Sát Môn xuất hiện, họ không còn cách nào khác ngoài việc phải cẩn trọng hơn.

Một cảm giác kinh hãi tốt độ khi Phiêu Nguyệt có thể lấy mạng họ bất cứ khi nào hấn muốn. Đó là kết quả mà Hồng Hữu Tân mong muốn.

Mặc dù không thể dự đoán được tình hình sau đó sẽ diễn ra như thế nào, nhưng trước tiên, hấn hài lòng với những gì đang xảy ra ở hiện tại.

Một lát sau thức ăn được mang ra.

Nước súp có màu đỏ rực, dường như sẽ rất cay.

Hồng Hữu Tân vừa múc thịt gà ra bát cho Phiêu Nguyệt, vừa nói.

“Ăn thử một lần đi. Nếm cái cảm giác mà vừa ăn món gà cay nồng mà vừa đỡ mồ hôi mà xem, tuyệt lắm.”

Hấn cũng múc đầy một bát hồng kê nhục cho mình.

Phiêu Nguyệt cũng từ từ múc một miếng thịt gà đưa vào miệng ăn.

Bất chợt hấn nhăn cả khuôn mặt lại.

Một cảm giác cay tê cả đầu lưỡi.

Món ăn không chỉ đơn thuần là có màu đỏ. Mà cả miếng thịt gà cũng màu đỏ, cay nồng như sộc thẳng lên não hấn.

Hồng Hữu Tân mỉm cười.

“Đỉnh quá phải không? Có thể bây giờ lưỡi người hơi tê tê, nhưng ăn thêm một vài miếng nữa có khi nghiện món này luôn đấy.”

Hấn bắt đầu ngấu nghiến ăn gà.

Những giọt mồ hôi chảy dọc trên trán Hồng Hữu Tân.

Phiêu Nguyệt nhìn hấn một lúc, rồi cũng bắt đầu ăn lấy ăn để. Trên trán hấn trong phút chốc cũng đầm đìa mồ hôi.

Cay cay mà lại ngon đáo để.

Giờ thì hấn cũng đã hiểu vì sao mà Hồng Hữu Tân lại nức nở ca ngợi món này đến như vậy.

Phiêu Nguyệt ăn một chút rồi đặt đũa xuống. Hắn cố tình không ăn hết và dừng lại giữa chừng.

Hương vị cay nồng kích thíchbzfck này sẽ làm tê liệt giác quan của một thích khách. Vì vậy, Phiêu Nguyệt cố tình không ăn hết và để lại thức ăn.

Hồng Hữu Tân thì lại khác.

Hắn ăn hết tất cả chỗ thịt gà mà không để lại một giọt nước súp nào. Nhờ vậy mà cả người hắn ướt đầm mồ hôi, nhưng mặt hắn lại vô cùng hạnh phúc.

Hồng Hữu Tân uống một ngụm rượu để giải khát.

Dù cho hắn không uống thêm ly rượu này thì món gà cay cũng đã đủ để làm bụng hắn nóng như lửa đốt rồi. Tuy nhiên, Hồng Hữu Tân vẫn không thể giấu nổi nụ cười mãn nguyện nở trên môi.

Sau khi ăn xong, Hồng Hữu Tân nghiêng nghiêng cốc rượu và nói với Phiêu Nguyệt về động thái của chôn giang hồ dạo gần đây.

Mọi thông tin đã được chuyển thành một quyển sách và giao cho Đào Diễm Sơn cùng Ân Diệu, nhưng cảm giác khi nghe chính miệng Hồng Hữu Tân kể thì lại khác hẳn.

Một cảm giác sống động hơn nhiều và tình hình ở Bà Dương Hồ cũng được hắn kể chi tiết với trình tự rõ ràng hơn.

Phiêu Nguyệt vừa nghe Hồng Hữu Tân nói, vừa nhìn ra phía bên ngoài cửa sổ.

“Hửm?”

Đột nhiên đôi mắt Phiêu Nguyệt sáng rực lên.

Hắn nhìn thấy một nhóm võ giả đang đi bộ trên con đường ở phía trước quán trọ mà hắn đang ngồi.

Những võ giả trẻ trạc tuổi Đào Diễm Sơn, không biết có chuyện gì khiến họ vừa đi vừa ồn ào bàn tán đến như vậy. Nhưng hắn nhận ra một gương mặt quen thuộc trong số bọn họ.

‘Thái Vô Ngọc!’

Vị võ giả ấy không ai khác chính là Thái Vô Ngọc, người đã từng đồng hành với Phiêu Nguyệt đến Tương Âm.

Hắn đã cứu Cao Vũ Chấn khỏi sự truy đuổi từ La Sát Đội ở Tương Âm và trốn thoát cùng y, nay hắn lại xuất hiện ở ven Bà Dương Hồ.

Không chỉ có mỗi Thái Vô Ngọc. Cao Vũ Chấn mà hắn từng cứu giúp lại đang ở vị trí dẫn đầu nhóm võ giả trẻ. Thấy vậy, Hồng Hữu Tân lên tiếng.

“Người có biết ai ở Nghĩa Thiên Đội không?”

“Nghĩa Thiên Đội?”

“Đám đông mà Phiêu Đại hiệp đang nhìn chính là Nghĩa Thiên Đội đấy. Đây là nhóm Cao Vũ Chấn Thiếu hiệp của Thất Tuyệt Môn lãnh đạo và gần đây đang nổi lên trong Ngân Liên Hội. Người ta đồn rằng có rất nhiều võ giả có lòng trung thành tuyệt đối và nhân cách tốt. Đặc biệt là tên nhóc đó.”

Hồng Hữu Tân chỉ tay vào Thái Vô Ngọc.

“Tại sao lại là tên nhóc đó?”

“Hắn có tên Thái Vô Ngọc, nổi tiếng với võ công cao cường cùng lòng chính trực. Đây là một nhân tố mới phát hiện được do chính đại chiến giang hồ ở Bà Dương Hồ sinh ra.”

“Vậy à?”

Ngay lúc đó.

Như một sự tình cờ, Thái Vô Ngọc nhìn về phía Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt kéo chiếc mũ rơm đó xuống sâu hơn.

Sau khi thoáng nhìn thấy Phiêu Nguyệt, Thái Vô Ngọc nghiêng đầu.

Cao Vũ Chấn đang đi đầu, quay sang hỏi.

“Có chuyện gì vậy?”

“À, không. Chỉ là tưởng rằng mình nhìn thấy người quen thôi.”

“Vậy thì mau qua đó chào hỏi đi.”

“Không, ta nghĩ đó là một sự nhầm lẫn. Vị đó không thể nào xuất hiện ở đây được.”

“Ai cơ?”

“Có người như vậy sao?”

Thái Vô Ngọc mỉm cười.

Phiêu Nguyệt nhìn bóng Thái Vô Ngọc đang dần khuất xa. Dưới chiếc mũ rom, đôi môi hấn khẽ nở nụ cười.

Chap 541

Hoàng Triết đã làm việc trên thuyền trong gần 30 năm.

Phải mất 20 năm, y mới có thể từ một tay chạy việc vặt, trải qua thời gian làm thủy thủ cấp thấp và cuối cùng có con thuyền của riêng mình. Và trong suốt 10 năm, y đã chèo lái con thuyền một cách an toàn mà không gặp một tai nạn lớn nào.

Làm việc dưới cái nắng như thiêu đốt, da y nhăn nheo và rám nắng. Chính vì thế, y trông già hơn nhiều so với những người đồng trang lứa.

Hoàng Triết vẫn nghĩ dù thế thì cũng không quan trọng. Vì y đã làm lụng vất vả nên các con hấn cũng đều khỏe mạnh, tự lập.

“Việc này chỉ còn vài ngày nữa là xong rồi.”

Hoàng Triết lẩm bẩm khi nhìn ra Trường Giang rộng lớn.

Bây giờ y đã ngoài năm mươi tuổi, đã quá sức để làm những công việc trên thuyền nguy hiểm.

Tất nhiên, nếu tham lam hơn một chút, y vẫn có thể làm thêm được vài năm nữa. Tuy nhiên, vào thời điểm này, Hoàng Triết quyết định rút lui khỏi tiền tuyến.

Mỗi lần lái Vận Mã Độ Giang Thuyền đi qua sông Trường Giang, y sẽ phải rời khỏi nhà trong một hoặc hai tháng. Ngày chỉ có các con đã trưởng thành, xa nhà như vậy y không nề hà

gì, nhưng giờ có cháu rồi, trong mắt y cứ hiện lên hình ảnh các cháu.

Y đã tiết kiệm được khá nhiều tiền, thế nên y muốn dành phần đời còn lại của mình để nghỉ ngơi ở nhà và chăm sóc các cháu. Y nói với chủ rằng mình muốn nghỉ hưu và đã được phép.

Khi y đến được Bà Dương hbfzckô, cũng là đích đến cuối cùng, cuộc đời thủy thủ 30 năm của y sẽ kết thúc.

Cảm giác thoải mái, nhưng cũng man mác buồn.

Ngay sau đó, một người đàn ông độ khoảng tứ tuần, tiến lại gần y. Đó là Trương Hàn.

Theo sau là là một người đàn tên là Trương Đỗ Tôn, người tiếp bước Hoàng Triết trở thành thuyền trưởng của Vận Mã Độ Giang thuyền. Trương Đỗ Tôn là một thủy thủ lành nghề đã làm việc với Hoàng Triết trong gần hai mươi năm.

Học hỏi từ Hoàng Triết, hẳn ta có con mắt nhìn nhận dòng chảy xuất sắc và có khả năng lãnh đạo thủy thủ đoàn dưới quyền tuyệt vời. Vì vậy, không chút do dự, Hoàng Triết đã chỉ định Trương Đỗ Tôn làm người kế nhiệm.

Trương Đỗ Tôn cười và nói.

“Nhìn huynh có khác gì con cá mắm không? Ai nhìn vào lại tưởng là người bị bạc đãi đấy. Haha!”

“Đúng là bị ngược đãi thật mà. Cái dòng sông đó...”

“Chết tiệt!”

“Haha! Không phải là sự thật sao? Nhưng bây giờ nghĩ rằng phải rời sông và chỉ sống trên bờ nên tâm trạng cũng có chút phức tạp...”

“Cũng dễ hiểu thôi. Huynh đã sống trên mặt nước cả đời rồi, thích nghi với một môi trường xa lạ khó khăn biết bao chứ? Nhưng dù là việc gì thì huynh cũng sẽ làm tốt thôi.”

“Có người thật tốt. Nhờ vậy ta mới có thể yên tâm nghỉ hưu.”

“Huynh cũng vậy...”

“Người sẽ sớm trở thành thuyền trưởng. Có muốn thử lái không?”

“Vậy cũng được sao?”

Cầm bánh lái là đặc quyền của thuyền trưởng.

Việc giữ bánh lái khi chưa được sự cho phép của thuyền trưởng là không thể chấp nhận được.

Trong khi đó, Hoàng Triết để Trương Đỗ Tôn giữ bánh lái bất cứ khi nào có cơ hội. Hắn ta đã may mắn được đào tạo như để đặt sẵn vào vị trí đó.

Vì vậy, hắn đã quen với việc cầm bánh lái, nhưng việc được cầm lái khi cái ngày được chính thức thăng chức làm thuyền trưởng ở ngay trước mắt khiến hắn cảm thấy thật mới mẻ làm sao.

Hoàng Triết nói khi nhìn quanh Vận Mã Độ Giang thuyền.

“Bây giờ con thuyền này chính là của ngươi. Nhớ nâng niu nó đấy.”

“Huynh đừng lo, ta nhất định sẽ dốc hết sức!”

“Vậy ta sẽ giao cho ngươi lái thuyền đến Bà Dương Hồ. ”

“Đây là chuyến đi cuối rồi, huynh không định tự mình lái sao?”

“Lái thêm vài ngày nữa thì cũng có gì khác đâu chứ? Từ giờ trở đi ta sẽ chỉ đóng vai khách đi thuyền ngồi hưởng thụ thôi.”

Hoàng Triết cười và đi xuống boong thuyền.

Trương Đỗ Tôn nhìn vào lưng Hoàng Triết với vẻ mặt nuôi tiếc.

Trong lòng hắn tràn đầy mát mát khi nghĩ đến người huynh đáng kính đã dẫn dắt mình suốt bao năm qua sắp sửa nghỉ hưu.

Tuy vẫn còn chút lo lắng, nhưng được sinh ra là một người đàn ông và được trao cơ hội chèo lái một con thuyền lớn như vậy là một điều vô cùng tuyệt vời.

“Từ giờ trở đi, ta sẽ chèo lái con thuyền này.”

Trương Đỗ Tôn lẩm bẩm, ánh mắt lấp lánh nhìn về phía trước.

May mắn thay, gần đây trời không mưa nên dòng chảy Trường Giang không mạnh. Do đó, việc đi ngược dòng nước cũng không quá khó khăn.

Dù vậy, Trương Đỗ Tôn vẫn cảnh giác.

Hoàng Triết luôn miệng dạy hấn phải chú ý tuyệt đối, vì chỉ với một khắc lơ là, bất kể chuyện gì cũng có thể xảy ra. Hấn vẫn luôn khắc ghi những lời chỉ dạy ấy.

Chính lúc đó.

“Hả?”

Một cảnh tượng kỳ lạ hiện ra trước mắt.

Một con thuyền lớn xuất hiện ở đằng xa.

“Cái gì vậy? Sao nó lại ở nơi như thế này nhỉ?”

Chèo thuyền đã lâu, Trương Đỗ Tôn nhận thấy chiếc thuyền ở phía xa không hề phù hợp với dòng Trường Giang.

Mũi thuyền cao và thân thuyền có hình dạng thuôn dài để dễ dàng vượt qua những con sóng cao. Thiết kế và trang bị đó là quá thừa thãi khi hoạt động ở vùng nước ngọt với dòng chảy nhẹ nhàng và ít sóng như Trường Giang.

Vấn đề là con thuyền lớn đó đang hướng thẳng đến Vận Mã Độ Giang thuyền.

Nếu cứ tiếp tục như thế này, va chạm lớn có thể sẽ xảy ra.

Trương Đỗ Tôn vội quay bánh lái và hét lên.

“Một con thuyền lớn đang tiến đến phía trước. Tất cả thủy thủ đoàn, hãy chuẩn bị cho một vụ va chạm.”

Ngạc nhiên trước tiếng hét của hấn, các thủy thủ lập tức di chuyển vội vàng.

“Va chạm?”

Hoàng Triết, người đang tận hưởng khoảng thời gian nhàn nhã giữa các hành khách, ngạc nhiên nhìn về phía trước.

Y cũng dễ dàng nhìn thấy một con thuyền lớn đang tiến đến với tốc độ kinh hoàng.

Ai nhìn vào cũng thấy mục tiêu của nó chính là Vận Mã Độ Giang thuyền.

“Là thủy tặc sao? Sao cứ phải đúng lúc này...”

Hấn tỏ vẻ khó hiểu.

Đại chiến giang hồ lúc này đang diễn ra gay gắt.

Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội, cùng các môn phái liên quan đến chúng, đang xung đột triền miên. Trong số đó cũng có nhiều sơn trại Lục Lâm máu mặt. Làm gì còn chỗ cho đám thủy tặc xen vào?

Khi Vận Mã Độ Giang thuyền bẻ lái, con thuyền lớn cũng lập tức đổi hướng và đi theo.

Điều này là câu trả lời quá rõ ràng.

Rằng mục tiêu mà con thuyền đang tiếp cận chính là Vận Mã Độ Giang thuyền.

Đình Đang Đang!

Tiếng chuông cảnh báo khẩn cấp vang lên.

Tuy nhiên, vẫn có những người không quan tâm.

“Đám thủy tặc đó mà dám cả gan....”

“Hôm nay chúng tới số rồi. Đúng là chúng đang nhắm vào con thuyền của chúng ta kìa.”

Đó là những võ giả đến Bà Dương Hồ để tham gia giang hồ đại chiến.

Họ là những người sẵn sàng nhảy vào chiến trường đẫm máu vì danh vọng.

Thay vì run sợ, họ càng phấn khích hơn vì họ có thể lợi dụng tình hình hiện tại để tạo dựng tên tuổi cho mình.

Mặt khác, cũng có những người nhìn các võ giả với vẻ mặt lo lắng.

“Ừm!”

‘Gần Bà Dương Hồ có thủy tặc sao?’

Thoạt nhìn, họ trông giống như những võ giả thông thường, nhưng thực ra họ chính là những cao thủ của Võ Đang phái.

Để nắm bắt tình hình của cuộc Đại chiến giang hồ nổ ra bởi cuộc đụng độ giữa Kim Thiên hội và Ngân Liên hội, phái Võ Đang đã bí mật cử các cao thủ đến để nghe ngóng tình hình.

Đó chính là đệ tử đời thứ hai Thái Nguyên cùng đệ tử đời thứ ba, Luân Quang và Hàn Quang, đại đệ tử thứ ba.

Phái Võ Đang hiện đang bế quan, nhưng điều đó không có nghĩa là họ hoàn toàn buông bỏ.

Cùng với Thiếu Lâm Tự, họ luôn tự hào bản thân là Bắc Đẩu Thái Sơn, nên phải có trách nhiệm theo dõi sát sao mọi động thái của giang hồ.

*Bắc Đẩu Thái Sơn: chỉ người được thiên hạ kính trọng

Theo quan điểm của phái Võ Đang, tình hình giang hồ đang có quá nhiều biến động.

Thiệt hại lớn hơn nhiều so với dự đoán của họ, và các dấu hiệu bất lợi đang xuất hiện khắp nơi.

Nhưng chỉ nghe thông tin qua miệng người khác thì quá hạn chế. Vì vậy, phái Võ Đang đã cử đệ tử đời thứ hai và hai đệ tử đời thứ ba trực tiếp đến Bà Dương Hồ để điều tra tình hình.

Thái Nguyên nhìn con thuyền đang tiến đến với ánh mắt sắc lạnh.

“Ta không nghĩ đó là một con thuyền bình thường.”

“Ta nên làm gì đây? Sư thúc!”

“Trước hết cứ theo dõi tình hình cẩn thận đã, nếu tình hình tệ quá thì chúng ta sẽ can thiệp.”

“Nhưng nếu vậy có thể sẽ bị lộ danh tính.”

“Cứu mạng người quan trọng hơn là giữ thân phận. Trên thuyền này hành khách phần lớn đều là người bình thường, làm sao chúng ta có thể bỏ mặc họ sống chết?”

“Là con suy nghĩ nông cạn.”

Luân Quang ngay lập tức xin lỗi.

Thái Nguyên gật đầu và nhìn về phía trước.

Trong khi đó, con thuyền lớn đã đến gần hơn rất nhiều.

Các thủy thủ hét lên.

“Quay lại mau!”

“Sắp va vào rồi!”

Họ liên tục la hét, nhưng con thuyền lớn lại chạy hết tốc lực và đâm thẳng vào họ.

Rầm!

Với một tiếng gầm, mạn thuyền Vận Mã Độ Giang thuyền đã bị vỡ tan tành.

“óiii!”

“Khực! Cứu mạng!”

Sàn thuyền ngay lập tức trở thành một mớ hỗn độn.

Hành khách la hét khi họ bị văng ra tứ hướng.

Chỉ với một lần va chạm, hầu hết hành khách trên thuyền không bị thương nặng thì cũng bị hất văng xuống nước.

“Đám khốn kiếp này!”

“Cái quái gì thế này?”

Các võ giả trên Vận Mã Độ Giang thuyền vô cùng tức giận, đồng loạt rút kiếm ra.

Ngay lúc đó, đám thủy tặc được trang bị móc, lao, dao găm và kiếm nhảy xuống từ con thuyền lớn.

Họ tàn sát hành khách trên Vận Mã Độ Giang thuyền không chút do dự.

Xoẹt! Phập!

“Áaaaa!”

“Cứu mạng! Xin hãy tha cho tôi”

Hành khách la hét và bỏ chạy. Tuy nhiên, nhưng đám thủy tặc máu lạnh quyết tâm truy giết họ đến cùng, tiếng dao kiếm ghê rợn vang lên phá tan bầu không khí trầm mặc của dòng sông mùa nước lặng.

“Lũ khốn kiếp!”

“Dừng lại!”

Những võ giả trên Vận Mã Độ Giang thuyền đã dốc sức chiến đấu chống lại đám thủy tặc nhảy xuống từ thuyền lớn.

Koang koang!

Tiếng vũ khí va chạm vang lên chói tai.

Trình độ võ công của hai bên cũng tương tự nhau, nhưng về mặt lực lượng lại quá chênh lệch.

Số lượng thủy tặc nhảy xuống từ con thuyền lớn là hơn một trăm, nhưng chỉ có khoảng 20 võ giả trên Vận Mã Độ Giang thuyền.

Bị áp đảo về số lượng, họ chẳng bao lâu sau đã bị đẩy lùi một cách bất lực.

“ÁaaÁaa!”

“Khực!”

Những hành khách và võ giả lần lượt ngã xuống.

Trong số đó có cả thuyền trưởng Hoàng Triết, người sắp nghỉ hưu.

‘Chết tiệt. Bà ấy cứ cần nắn đòi ta nghỉ hưu sớm hơn một chút. Ta chỉ định làm thêm một chút thôi mà ... ‘

Khuôn mặt mập mạp, thô kệch của người vợ hiện ra trước mắt. Đó sẽ là kí ức cuối cùng mà y còn ghi nhớ được trong đời.

Xoẹt!

Một thanh kiếm sắc lạnh tàn nhẫn cắt ngang cổ y.

Bên cạnh y, Trương Đồ Tôn, người kế thừa vị trí thuyền trưởng, cũng đã chết không nhắm mắt.

Thái Nguyên không thể tiếp tục chứng kiến thảm kịch, đã lập tức ra lệnh cho Luân Quang và Hàn Quang.

“Chúng ta phải ra tay thôi.”

“Vâng!”

“Đã rõ.”

Hai người rút kiếm, trả lời dứt khoát.

“Lên nào!”

Thái Nguyên dẫn đầu, theo sau là Luân Quang và Hàn Quang.

Là đệ tử của phái Võ Đang, võ uy của họ không cần phải bàn cãi. Nó đủ để thay đổi cục diện chiến trường ngay khi họ nhảy

vào.

“Dừng lại.”

“Nếu không mau rút, chúng ta sẽ không nương tay.”

Cả ba thi triển những tuyệt kỹ bí truyền của phái Võ Đang, dồn ép đám người nhảy xuống từ thuyền lớn.

Thấy công lực ghê gớm ẩn sau từng đường kiếm của họ, chúng đã do dự trong giây lát.

Thái Nguyên vừa vung kiếm vừa hét.

“Các người là ai mà lại dám tàn sát chúng sinh vô tội thế này?”

Thanh kiếm của y cắt ngang đôi thủ, tên kia bất động ngã xuống đất.

Ngay khi y đang đảo mắt tìm kiếm đối thủ tiếp theo.

“Đạo sĩ Võ Đang phái”

Đột nhiên, một giọng nói nặng nề vang lên.

Thái Nguyên quay đầu tìm chủ nhân của giọng nói.

Đó là một người đàn ông cao to sừng sững đang đứng ở mũi con thuyền lớn.

Mái tóc xõa xuống vai và tấm ngoại bào dài làm từ da động vật vô cùng ấn tượng.

Hắn ta đang khoanh tay nhìn Thái Nguyên.

Thái Nguyên hét lên.

“Ngươi là thủ lĩnh sao, còn không mau khai rõ thân phận?”

“Nghe giọng cũng có chút khí khái đấy.”

“Cái gì?”

Thái Nguyên tức giận nhảy lên thuyền lớn, vung thanh kiếm và hét lên.

“Nếu như ngươi còn không tiết lộ thân phận, ta liền chém chết ngươi.”

“Nếu làm được thì cứ thử đi.”

“Người....”

Thái Nguyên vô cùng tức giận, thi triển tuyệt kỹ của phái Võ Đang.

Thanh kiếm của y lập tức phân thành vô số thanh y hệt, đồng loạt phóng về phía người đàn ông.

Là một đệ tử của phái Võ Đang, kiếm công của Thái Nguyên ở một trình độ rất cao. Nó không phải là một cấp độ mà những đám võ giả thông thường có thể xử lý. Tuy nhiên, thật không may cho y, người đàn ông trước mặt lại không phải là loại võ giả thông thường mà người ta thường thấy trên giang hồ.

Loong koong!

Khi hắn ta nhẹ nhàng bước lên phía trước, một cây giáo lăn trên sàn thuyền, tự động đặt vào tay hắn ta.

Người đàn ông phi thẳng cây lao vào Thái Nguyên.

Vút!

“Hừ! Cái thứ vớ vẩn này...”

Thái Nguyên vung kiếm, định một chiêu phân cây giáo ra làm hai nửa.

Koang!

Tuy nhiên, cùng với tiếng kim loại chói tai, thanh kiếm trên tay y bất ngờ văng ra không kiểm soát.

“Gì cơ?”

Phập!

Cây giáo bật ra khỏi thanh kiếm của Thái Nguyên, đâm thẳng vào ngực y.

“AaaaaAaaaa!”

Thái Nguyên gục xuống với một tiếng hét tuyệt vọng.

Y ngược nhìn người đàn ông với vẻ mặt không tin nổi.

“Người, rốt cục ngươi là ai?”

“Ta là Cao Nhật Nguyên.”

“Cao ...Nhật Nguyên?”

“Là đoàn chủ của Hữu Linh Thuyền Đoàn.”

Rầm!

Hắn giẫm thẳng lên đầu Thái Nguyên bằng bàn chân thô kệch của mình.

Đầu Thái Nguyên ngay lập tức nổ tung như một quả bí ngô mục nát.

Cao Nhật Nguyên, kẻ đã giết Thái Nguyên chỉ trong một tích tắc, quay đầu lại nói với thủ hạ.

“Không để bất cứ ai sống sót.”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 542

Phùng!

Vận Mã Độ Giang Thuyền đang bốc cháy.

Trên con thuyền to lớn đó không còn một người nào sống sót cả.

Võ giả trên Vận Mã Độ Giang Thuyền đã bị tiêu diệt sạch. Sau khi lấy mạng họ xong, chúng còn kiểm tra một hai lần để chắc chắn không còn người sống sót.

Không chỉ có võ giả bị giết.

Trong số hành khách còn có cả nữ nhân.

Sau khi giết bọn họ, Cao Nhật Nguyên đã rời khỏi ngay lập tức.

Có một con thuyền khác đi trên Trường Giang phát hiện ra Vận Mã Độ Giang Thuyền kia.

“Gì thế nhỉ?”

“Có thuyền đang bị cháy.”

“Tiến lại gần đi.”

Con thuyền nhanh chóng áp sát với mục đích có thể cứu sống được ai đó. Thế nhưng trên con thuyền bốc cháy hùng hực kia không còn ai thở cả.

“Úc!”

“Chuyện gì vậy?”

Những người nhìn thấy thảm cảnh trên Vận Mã Độ Giang Thuyền không nhìn được mà nôn thốc nôn tháo.

Cảnh tượng đập vào mắt họ vô cùng khủng khiếp.

“Lũ khốn kiếp đó đang làm cái quái gì vậy chứ...”

Thuyền trưởng siết chặt nắm đấm lăm bầm.

Y biết rõ thuyền trưởng Hoàng Triết của con Vận Mã Đạo Giang Thuyền này.

Y vội vàng tìm kiếm thi thể Hoàng Triết.

Thi thể Hoàng Triết được tìm thấy ở mũi thuyền.

Hắn đã bị cắn đứt tay chân.

Nhìn bộ dạng của Hoàng Triết, thuyền trưởng chỉ biết nhắm chặt mắt.

Không chỉ Hoàng Triết, từ thuyền viên đến hành khách đều đã bỏ mạng.

Thuyền trưởng vội vàng hét lên.

“Mau dập lửa đi. Sau đó kéo con thuyền đến Bà Dương Hồ.”

“Vâng!!”

Thuyền viên bắt đầu dập tắt ngọn lửa trên Vận Mã Độ Giang Thuyền.

May là việc dập lửa không gặp khó khăn là mấy.

Thuyền trưởng và thuyền viên liền nối chiếc Vận Mã Độ Giang Thuyền vào thuyền của mình.

Trong suốt quá trình vận chuyển thuyền, các thuyền viên vừa phần nộ vừa đau lòng.

“Rốt cuộc kẻ nào đã gây ra chuyện đáng hận này chứ?”

“Chắc là nhân sĩ võ lâm nhỉ? Nếu không phải họ thì ai lại làm ra loại chuyện này được?”

“Kim Liên Hội? Hay là Ngân Liên Hội?”

“Biết ai để làm gì? Tất cả đều hung ác như nhau thôi.”

Các thuyền viên vô cùng tức giận.

Họ đã vượt Trường Giang vô số lần, nhưng không có lần nào căng thẳng hiện bây giờ cả.

Cuộc chiến của Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội quá ác liệt nên mỗi lần đi ngang qua Bà Dương Hồ đều khiến họ hết sức căng thẳng.

Con thuyền nối với Vận Mã Độ Giang Thuyền từ từ tiến vào Bà Dương Hồ.

Lúc nhìn thấy một con thuyền bị cháy xuất hiện, mọi người đều tập trung nhìn nó.

Từ những con thuyền đánh cá nhỏ, đến cả của Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội. Hành khách trên những con thuyền đó cứ dán mắt vào con thuyền khổng lồ kia.

Trong đó có cả Phiêu Nguyệt và Hồng Hữu Tân.

“Sao Vận Mã Độ Giang Thuyền lại như thế?”

Hồng Hữu Tân không khỏi nghi hoặc nhìn con thuyền đã bị cháy đến biến dạng.

Còn gương mặt Phiêu Nguyệt lúc này đã đanh lại. Hắn dự cảm có gì đó không hay đang xảy ra.

Rầm!

Cuối cùng con thuyền kéo Vận Mã Độ Giang Thuyền cũng neo vào bến.

Những người chờ trên bến cảng tiến lại gần thuyền trưởng.

“Có chuyện gì thế?”

“Sao lại kéo chiếc Vận Mã Độ Giang Thuyền kia vậy?”

Nghe mọi người hỏi, thuyền trưởng chỉ lắc đầu nói.

“Mọi người đích thân xem đi.”

“Cái gì?”

“Xem rồi thì biết thôi.”

Đám người bước lên Vận Mã Độ Giang Thuyền.

“Hum!”

“Cái gì?”

Trên thuyền có rất nhiều thi thể bị cháy quá nửa. Có một số người bịt mắt lại.

Trên con thuyền có người thi thể bị chết cháy. Nhìn cảnh tượng trước mặt thật sự không thể không buồn nôn.

“Rốt cuộc là ai...”

“Thuyền trưởng của con thuyền này là Hoàng Triết. Mấy ngày nữa là huynh ấy nghỉ hưu rồi...”

“Hức!”

Khắp nơi vang lên tiếng khóc nức nở.

Cảnh tượng thật sự quá thảm, mọi người không dám nhìn con thuyền thêm nữa.

Phiêu Nguyệt lên mạn thuyền chậm rãi nhìn xung quanh.

‘Họ đã bị giết như con bò trong lò mổ.’

Hắn đã kiểm tra tình trạng thi thể.

Tất cả đều bị vết thương trí mạng.

Không phải là chiêu thức tinh xảo nhắm vào tử huyết hay yếu huyết. Đây là một cuộc tấn công bằng một luồng sức mạnh hoặc nội công vô cùng dữ dội.

Hiện tượng này xuất hiện đối với những người tu luyện các loại võ công bá đạo.

Phiêu Nguyệt đã từng nhìn thấy vết thương kiểu này ở đâu đó.

Càng nhìn lại càng thấy chúng vô cùng quen mắt.

Phiêu Nguyệt lại quay sát tỉ mỉ vết thương của những người chết trên mạn thuyền.

“Mà, ngài đã tìm thấy gì chưa?”

Hồng Hữu Tân tiến đến gần Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt lắc đầu rồi nhìn thi thể tiếp theo.

“Um!”

“Sao thế?”

Nghe Phiêu Nguyệt rên rỉ một tiếng, Hồng Hữu Tân nghi hoặc nhìn hắn.

“Hình như là đạo sĩ của phái Võ Đang.”

“Hả?”

“Lần trước đến phái Võ Đang, hình như ta thấy hắn rồi.”

Người Phiêu Nguyệt chỉ vào chính là Luân Quang - đệ tử đời ba của phái Võ Đang.

Luân Quang chết trong tư thế há mồm ra, vẻ mặt hắn thì vô cùng bàng hoàng. Ở một nơi cách Luân Quang không xa, Hàn Quang cũng đã tắt thở.

“Sao lại là đệ tử Võ Đang chứ?”

Hồng Hữu Tân nhíu mày.

Hiện tại phái Võ Đang đang trong trạng thái bán phong bế sơn môn.

Mặc dù không chính thức thông báo phong bế sơn môn nhưng họ đã đóng chặt cổng và hạn chế các hoạt động đối ngoại.

“Điều này đồng nghĩa phái Võ Đang cũng đã tham gia vào trận Giang Hồ Đại Chiến.”

Đệ tử của bốn phái đã bị giết ở Bà Dương Hồ nơi diễn ra trận Giang Hồ Đại Chiến.

Phái Võ Đang mà giữ im lặng thì lại rất kỳ lạ.

Không chỉ có đệ tử phái Võ Đang bị giết.

Có nhiều thi thể chết nhưng tay vẫn còn cầm kiếm hoặc đao.

Không biết họ là võ giả của môn phái nào, nhưng những người liên quan đến họ chắc chắn sẽ không dễ yên.

“Bà Dương Hồ sắp có trận cuồng phong rồi đây.”

Hồng Hữu Tân lắc lư đầu.

Trong mắt y dường như vừa hiện lên Bà Dương Hồ chìm trong biển máu.

Nhờ Phiêu Nguyệt thông nhất sát môn mà trận Giang Hồ Đại Chiến có vẻ đã tạm thời lắng xuống, nhưng vì chuyện hôm nay mà suýt lại bùng lên lần nữa.

Hơn nữa, lòng dân lại càng nóng hơn.

Hầu hết hành khách trên Vận Mã Độ Giang Thuyền đều không liên quan đến chuyện giang hồ.

Có một luật bất thành văn là cho dù võ giả có chiến đấu dữ dội đến đâu cũng không được làm hại đến dân làng.

Các môn phái bị dân chúng quay lưng khó mà có thể chi phối thiên hạ dù có mạnh đến mấy.

Chính vì thế mà nhiều môn phái trên giang hồ cố gắng để giữ được lòng dân.

Cả Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội cũng thế, nhưng những việc xảy ra hôm nay hệt như đang đổ thêm dầu vào lửa lòng của dân chúng.

“Tất cả xuống thuyền đi.”

“Mọi người xuống thuyền nào.”

Võ giả Ngân Liên Hội mới đến liền giục mọi người xuống khỏi con thuyền.

Vẻ mặt họ vô cùng hoang mang.

Chỉ có võ giả mới ra tay tàn nhẫn như thế.

Dù không phải do Ngân Liên Hội hay Kim Thiên Hội làm nhưng họ cũng sẽ bị chỉ trích.

Bằng mọi giá phải ngăn chặn tin đồn lan xa.

Ít nhất cho đến khi tìm hiểu rõ nguyên nhân là gì, thế nhưng hiện giờ đã có quá nhiều người chứng kiến thảm cảnh trên thuyền rồi.

Họ không thể nào chặn miệng mọi người lại được.

“Rốt cuộc ai đã gây ra chuyện này vậy chứ?”

Gương mặt võ giả Ngân Liên Hội đã trắng bệch đi. Còn Phiêu Nguyệt thì đứng quan sát tình hình.

Sự việc Vận Mã Độ Giang Thuyền do lương dân điều khiển bị thảm sát nhanh chóng lan rộng ra toàn giang hồ.

Đó là một sự kiện vô cùng chấn động.

Tất cả võ giả trên Vận Mã Độ Giang Thuyền đều bị thương trí mạng, còn hành khách thì thiệt mạng.

Đáng nói hành khách nam thì bị giết gọn gàng sạch sẽ, còn trên thi thể hành khách nữ lại có dấu vết bị cưỡng hiếp.

Người chứng kiến không biết mở lời thế nào trước cảnh tượng nữ nhân từ già đến trẻ đều bị xâm hại như vậy.

Hàng loạt sự kiện gây phẫn nộ xảy ra.

Bình thường lương dân đã không mấy thiện chí với võ giả, qua sự việc lần này chắc chắn họ sẽ vô cùng tức giận.

Bách tính bình thường chỉ có một cách để chống lại môn phái hay võ giả.

Đó chính là không hợp tác với họ.

Dù môn phái có mạnh đến mấy thì lương dân gần đó không hợp tác cũng bằng thừa mà thôi.

Chính vì thế, các đại môn phái đều quản lý những thị trấn ở nơi có tầm ảnh hưởng. Họ đã chấn chỉnh địa bàn hàng trăm năm và dần khiến lương dân tin tưởng. Thế nhưng sự việc ở Bà Dương Hồ đã phá hủy ngọn tháp tin tưởng mà thế hệ trước đã gây dựng trăm năm.

Đặc biệt càng đến gần Bà Dương Hồ thì lòng dân lại càng bị chia rẽ.

Điều này đã trở thành vấn đề lớn đối với nhiều môn phái.

Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội cũng đang rất nóng lòng.

Hai thế lực đang chỉ trích lẫn nhau và cho rằng tình hình hiện giờ là do đối phương gây ra.

Giang hồ lại càng hỗn loạn hơn.

Một trong những môn phái rơi vào hỗn loạn đó chính là Võ Đang. Tất cả người đứng đầu trong môn phái lập tức tập hợp lại với nhau.

Chưởng môn Thanh Chấn Chân Nhân, Trí Nang Công Chấn Chân Nhân, Võ Đang Đệ Nhất Kiếm Thượng Chấn Chân Nhân và các trưởng lão đều tỏ vẻ hết sức nghiêm trọng.

Công Chấn Chân Nhân này giờ giữ im lặng bỗng nhiên lên tiếng.

“Nghe nói đã phát hiện thi thể của Thái Nguyên.”

“Ừm!”

“Rốt cuộc thì...”

Các trưởng lão bất giác rên rỉ rồi nhắm chặt mắt.

Thi thể của Luân Quang và Hàn Quang được phát hiện trên Vận Mã Độ Giang Thuyền. Thế nhưng vẫn mang hy vọng vì không tìm thấy thi thể của Thái Nguyên và nghĩ biết đâu hắn còn sống.

Công Chấn Chân Nhân nói tiếp.

“Nghe nói đệ tử tục gia của bốn phái đã phát hiện ra thảm cảnh khi đang kiểm tra Trường Giang. Tình trạng thi thể của tất cả võ giả trên Vận Mã Độ Giang Thuyền quá thảm, hành khách cũng thương vong hết cả.”

“Rốt cuộc là thế nào chứ?”

“Đầu bị nghiền nát hết cả nên khó mà nhận diện được ạ.”

“Sao có thể...”

“Rốt cuộc là kẻ nào đã gây ra chuyện khiến thiên địa phẫn nộ này chứ?”

Các trưởng lão giận dữ hét lên.

Thái Nguyên là một trong số đệ tử đời thứ nhất, tuy không phải dạng kỳ tài nhưng lại được các trưởng lão yêu mến vì tính điềm tĩnh và cương trực.

Hắn điềm tĩnh và có khả năng phán đoán xuất sắc nên vượt qua các đệ tử khác trở đảm nhận nhiệm vụ quan trọng là nắm bắt tình hình giang hồ.

Các trưởng lão không hề nghi ngờ về khả năng hoàn thành nhiệm vụ của Thái Nguyên. Thế nhưng lần này lại là tin xấu được gửi về.

Thái Nguyên, Luân Quang và Hàn Quan được cử đến Bà Dương Hồ đều đã bỏ mạng.

Rầm!

Thanh Chấn Chân Nhân đập mạnh xuống bàn đứng bật dậy.

“Chưởng môn sư huynh! Đây chắc chắn là thử thách đối với phái Võ Đang. Người hãy hạ lệnh cho đệ đi. Đệ sẽ tìm ra kẻ nào đã giết Thái Nguyên và bọn trẻ rồi bắt chúng phải trả giá đắt.”

(625095d46b43ff5dcd24f7c7)

“Thượng Chấn!”

“Cứ thế này thế nhân sẽ cười nhạo bản phái đấy. Dù có đang tạm thời phong bế sơn môn nhưng cứ cho qua như thế thì thể diện của chúng ta sẽ rơi xuống vực thẳm mất.”

“Nếu đệ đi chắc chắn sẽ gây chú ý. Nếu xảy ra sơ suất, trận Giang Hồ Đại Chiến này có thể lớn hơn nữa.”

Thanh Chấn Chân Nhân lo lắng nói.

Mặc dù nói rằng thiên hạ đã bớt chú ý đến nhưng Võ Đang vẫn là môn phái lớn trên giang hồ.

Nếu một người có thể gọi là biểu tượng của Võ Đang như Thượng Chấn Chân Nhân ra mặt thì Kim Thiên Hội và Ngân Thiên Hội sẽ hiểu lầm rằng Võ Đang đang cố can thiệp vào trận chiến này.

Chỉ cần có chút sơ sót, Võ Đang sẽ bị cuốn vào trận Giang Hồ Đại Chiến này.

Thanh Chấn Chân Nhân muốn ngăn tình huống đó xảy ra.

Thượng Chấn Chân Nhân liền nổi giận.

“Vậy chúng ta cứ ngồi yên như thế sao? Còn ba đứa trẻ của bốn phái đã chết thì sao? Đệ nhất định phải tìm ra hung thủ giết hại chúng.”

“Thế này đi. Ta sẽ gửi người thuộc bốn phái nhưng lại không ai biết đến đi xem xét tình hình.”

Thanh Chấn Chân Nhân nghĩ một hồi rồi nói.

“Trong bốn phái có người như thế sao?”

“Chương môn nhân, lẽ nào?”

“A!”

Các trưởng lão nghĩ đến ai đó rồi bất giác thở hắt một hơi.

Thanh Chấn Chân Nhân cười rồi nói.

“Đúng, ta sẽ để đứa trẻ đó đi.”

“Nhưng không phải nó đang được Nhất Kiếm Sư thúc dạy dỗ hay sao?”

“Cách đây không lâu ta nhận được tin của sư thúc. Thúc ấy đã dạy hết những thứ cần dạy rồi.”

“Nếu thật sự như vậy...”

Các trưởng lão liền đưa mắt nhìn nhau.

Mọi người đều có cùng suy nghĩ.

‘Đúng là diệu kế.’

Ngoại trừ Thanh Chấn Chân Nhân, ai nấy đều nghĩ như thế.

Hậu quả của vụ thảm sát trên Vận Mã Độ Giang Thuyền là rất lớn.

Đến mức Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội tuyên bố sẽ ngừng giao chiến một thời gian để điều tra sự thật.

Nhờ đó là hòa bình đã đến với Bà Dương Hồ dù chỉ trong chốc lát. Nhưng niềm tin của dân chúng đã tụt xuống dưới vực thẳm.

Bọn họ không xem những võ giả là con người nữa, thậm chí một vài quán trọ còn từ chối tiếp đón võ giả. Bấy nhiêu đó thôi cũng đủ để biết được lòng căm thù của họ dành cho những võ giả lớn đến mức nào.

Dĩ nhiên, bọn họ không công khai chống đối những võ giả mà thể hiện sự thù địch của mình với những võ giả thông qua những phản kháng nhỏ nhất.

Quán trọ nơi Phiêu Nguyệt đang ở cũng vậy.

Chủ quán trọ viện cớ rằng quán trọ đã kín phòng nên không nhận thêm người nữa.

Có lẽ ông ta sẽ phải chịu một khoản lỗ khá lớn nhưng dường như ông ta không hề hối hận về quyết định của mình.

Nhưng may mắn thay là chủ quán trọ không tỏ thái độ thù địch với Phiêu Nguyệt.

Bởi vì Hồng Hữu Tân của Hạ Ô Môn đã đảm bảo cho hắn.²

Quán trọ này là một trong những nơi liên kết với Hạ Ô Môn.

Vì có mối thân quen đã lâu với Hạ Ô Môn nên chủ quán đã không thể từ chối yêu cầu của Hồng Hữu Tân.

Nhờ vậy mà Phiêu Nguyệt có thể ở thoải mái ở lại đây.

Vì số lượng khách trong quán trọ đã giảm nên ở đây khá tĩnh lặng.

Phiêu Nguyệt ngồi ở chiếc bàn cạnh cửa sổ và nhìn ra Bà Dương Hồ.

Sau vụ thảm sát ở Vận Mã Độ Giang Thuyền, số lượng thuyền trên Bà Dương Hồ đã giảm hẳn xuống.

Ngoài những con thuyền ra khơi đánh cá để kiếm ăn ra thì trên hồ lúc này có rất ít thuyền.

“Sup!”

Phiêu Nguyệt đưa tách trà lên miệng rồi uống từng ngụm.

Vị trà khiến khoang miệng của hắn cảm thấy thoải mái hơn sau khi ăn xong.

Két!

Bỗng cánh cửa quán trọ mở ra, có ai đó bước vào trong.

Đó là một nam nhân ưa nhìn với mái tóc được buộc chặt.

Nam nhân độ chừng gần ba mươi. Vẻ ngoài dễ gần với nụ cười tươi trên môi.

Trên tay y là một thanh đao.¹

Chủ quán trọ đứng chặn trước y và nói.

“Bồn quán không tiếp võ giả. Mong ngài hiểu cho và tìm đến những quán trọ khác.”

“Ta không có ý định ở đây. Ta chỉ đến để nói chuyện một chút.”

“Nhưng mà...”

“Chỉ một chút thôi. Sẽ không có chuyện gì đang lo xảy ra đâu.”

Nam nhân nọ trấn an chủ quán trọ rồi bước vào bên trong.

Chủ quán trọ nhìn theo y mà chẳng biết phải làm gì.⁸

Nam nhân kia nhìn quanh quán trọ một lát rồi đi thẳng đến chỗ của Phiêu Nguyệt.

Phịch!

Y ngồi xuống đối diện Phiêu Nguyệt mà không cần sự cho phép của Phiêu Nguyệt.

“Lâu rồi không gặp.”

Phiêu Nguyệt quay đầu lại nhìn nam nhân kia khi nghe thấy giọng của y.

“Lý Kiếm Hàn?”

“Rất vui khi được gặp!”

Nam nhân đang nhìn Phiêu Nguyệt với nụ cười tươi trên môi chính là tiểu môn chủ của Cuồng Võ Môn, đối thủ truyền kiếp của Trương Vô Cự Lý Kiếm Hàn.

Phiêu Nguyệt tỏ vẻ ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Lý Kiếm Hàn.

“Người không rời khỏi Bà Dương Hồ sao?”

“Ta đã định như thế, nhưng ta thay đổi ý định rồi.”

Róc rách!

Lý Kiếm Hàn nhắc ấm trà trước mặt Phiêu Nguyệt lên một cách tự nhiên rồi rót nó vào một chiếc cốc.

Phiêu Nguyệt nhìn vào Lý Kiếm Hàn mà không nói một lời nào.

Lý Kiếm Hàn cười nhạt rồi nâng tách trà lên.

“Thứ lỗi! Ta hơi khát.”

Dù Phiêu Nguyệt đang nhìn chăm chăm vào y nhưng Lý Kiếm Hàn vẫn thản nhiên ngồi uống trà như thể bọn họ đã thân thiết với nhau từ lâu.6

Cạch!

Sau khi uống hết tách trà, Lý Kiếm Hàn đặt chiếc cốc xuống bàn và mở miệng.

“Trước tiên thì ta muốn gửi lời xin lỗi tới người.”

“Xin lỗi về điều gì.”

“Tuyệt nhi cùng thuộc hạ của nàng ấy đã tùy ý tấn công người của ngươi. Hành động đó đúng là rất thô lỗ. Tuy nàng ấy làm vậy là vì ta, nhưng ta thực sự không bao giờ muốn như vậy.”

“Sao ngươi phải là người xin lỗi.”

“Vì đó là lỗi của nàng ấy nên ta nghĩ rằng ta nên xin lỗi. Hy vọng ngươi sẽ chấp nhận lời xin lỗi của ta.”

Thái độ của Lý Kiếm Hàn rất lịch sự và cũng rất thẳng thắn.

Phiêu Nguyệt nghĩ hình ảnh này rất hợp với Lý Kiếm Hàn.

“Được. Ta chấp nhận lời xin lỗi. Nhưng có vẻ như người đến đây không chỉ để xin lỗi nhỉ?”

“Người cũng tinh mắt đấy.”

Lý Kiếm Hàn gật đầu như thể y đã biết Phiêu Nguyệt sẽ đoán được.

“Có chuyện gì?”

“Ta đến để thông báo cho người một chuyện.”

“Thông báo!”⁸

“Kể từ bây giờ, ta sẽ tiếp quản Ngân Liên Hội.”

“Chuyện đó sao người lại thông báo với ta?”

“Bởi vì trong Ngân Liên Hội có rất nhiều người quen của người.”¹

“Vậy nên người thông báo trước cho ta như thế này để ngăn ta không can thiệp vào sao.”

“Đúng vậy. Quả nhiên là người rất nhạy bén nên ta chẳng cần phải giải thích gì nhiều cả.”

“Tại sao người lại cố nhúng tay vào Ngân Liên Hội? Trong khi thời gian qua người chỉ đứng nhìn.”

“Chẳng phải vì ta đã xem đủ rồi sao?”

Róc rách!

Lý Kiếm Hàn lại tiếp tục rót trà vào cốc.

Phiêu Nguyệt quan sát từng hành động của Lý Kiếm Hàn mà không nói một lời nào.

Lý Kiếm Hàn uống trà xong rồi nói tiếp.

“Thành thật đi. Người nghĩ rằng người có đánh bại được toàn quân của Ngân Liên Hội không?”

“...”

“Người không trả lời được đúng không? Ta cũng đã cố gắng không can thiệp hết mức có thể nhưng nếu làm vậy thì bọn họ

tuyệt đối không bao giờ có thể thắng được Kim Thiên Hội với kế sách như hiện tại. Hơn nữa, năng lực của Hội chủ quá yếu kém.”

“Ý ngươi là Long Hạ Thương?”

Hội chủ hiện tại của Ngân Liên Hội chính là tiểu cốc chủ của Long Thiên Cốc Tiểu Bá Long Long Hạ Thương.

Long Hạ Thương tính cách vốn hiếu chiến.

Thay vì lập ra kế hoạch và tiến hành từng bước, hắn sẽ điều động binh lực tùy theo vào tình hình.

Do đó mà thiệt hại Ngân Liên Hội nhận lại được ngày càng tăng lên.

Nam Cung Việt và Châu Thiết Phong đã ra mặt để kìm hãm lại sự độc đoán của Long Hạ Thương, nhưng bấy nhiêu đó vẫn chưa đủ.

“Nếu cứ để mặc hắn lộng hành thì Ngân Liên Hội sẽ sớm sụp đổ.”

“Ngươi có nghĩ rằng mọi chuyện sẽ khác đi khi ngươi lên vị trí Hội chủ không?”

“Dĩ nhiên sẽ khác rồi.”

“Khác như thế nào?”

“Ngươi chỉ cần chờ xem là biết.”

Lý Kiếm Hàn trả lời với vẻ tự tin.

“Hừm!”

“Xem ra là không vừa ý ngươi rồi nhỉ?”

“Ta ghét nhất câu đó.”

“Vậy à? Nhưng mà cũng chịu thôi. Bởi vì lúc này ta vẫn chưa cho ngươi xem được gì cả.”

“Chúc may mắn.”

“Ta sẽ xem như ngươi đã đồng ý không can thiệp vào chuyện này.”

“Tùy ngươi nghĩ thôi.”

“Ta biết ngươi sẽ từ chối, nhưng ta muốn hỏi ngươi một câu cuối cùng.”

“Ta từ chối nghe.”

“Ngươi biết ta sẽ nói gì sao?”

“Rõ ràng quá rồi còn gì. Chẳng phải ngươi định yêu cầu ta giúp đỡ sao?”

“Quả nhiên...”

Lý Kiếm Hàn không thể che giấu được vẻ cảm thán trước câu trả lời thờ ơ của Phiêu Nguyệt.

Một câu nói tưởng chừng chỉ tùy ý nói ra lại chứa đầy gai nhọn.

Để tìm được người nhanh nhẹn và có khả năng ứng biến tốt như Phiêu Nguyệt trong giang hồ này thực sự rất khó. Vì vậy Lý Kiếm Hàn cảm thấy thật hối tiếc.

Bởi vì chỉ cần có Phiêu Nguyệt đồng hành cùng y, việc vượt qua được thời kỳ hỗn loạn này không hề khó.

Nhưng Lý Kiếm Hàn đã xóa bỏ hoàn toàn chút nuối tiếc còn sót lại.

Ngay từ đầu, Phiêu Nguyệt đã không phải là người hợp với y. Và y cũng không phải kiểu người sẽ nằm dưới trướng của người khác.

Giả sử như y có thuộc dưới quyền của Phiêu Nguyệt đi chăng nữa thì y cũng sẽ không ngoan ngoãn nghe theo lệnh của Phiêu Nguyệt.

Hơn nữa, hai người bọn họ đã từng đụng độ với nhau.

Lần đụng độ trước, Lý Kiếm Hàn còn tin rằng mình đã chiếm ưu thế trong cuộc chiến đó. Nhưng bây giờ thì khác.

Vậy nên nhân lúc Phiêu Nguyệt vẫn chưa trở thành kẻ thù của mình, y mới đích thân tìm đến hắn.

Y làm vậy là để nghe một lời sẽ không can thiệp từ phía Phiêu Nguyệt.

Lý Kiếm Hàn vứt bỏ chút luyến tiếc của mình còn lại rồi đứng dậy.

“Vậy ta đi đây. Hẹn gặp lại.”

Lý Kiếm Hàn chấp thế bao quyền rồi bước ra khỏi quán trọ.

Y cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng của Phiêu Nguyệt đang nhìn theo y, nhưng Lý Kiếm Hàn không ngoảnh đầu nhìn lại.

Khi bước ra ngoài, Lý Kiếm Hàn thấy Nam Cung Tuyết cùng Tuyết Hoa Kiếm Đội đã đứng đợi sẵn.

Tuyết Hoa Kiếm Đội đang trong tư thế có thể nhảy vào quán trọ bất cứ lúc nào.

Lý Kiếm Hàn quét đôi mắt lạnh lùng qua Tuyết Hoa Kiếm Đội.

Lý Kiếm Hàn biết rõ họ đang đi theo ý trung nhân Nam Cung Tuyết của y. Nhưng trong mắt y, bọn họ thật thảm hại.

Lý Kiếm Hàn nhìn về phía Nam Cung Tuyết. Nam Cung Tuyết trầm giọng nói.

“Chàng đã gặp hắn chưa?”

“Rồi!”

“Mọi chuyện thế nào rồi?”

“Cũng đã ổn thỏa cả.”

“Hắn vẫn còn ở trong đó sao?”

“Nàng định làm gì?”

“Hắn ta quá nguy hiểm.”

Trong ánh mắt của Nam Cung Tuyết dày đặc sát khí.

Lý Kiếm Hàn thở dài.

“Hãy! Chúng ta đã thống nhất với nhau rồi mà, giờ nàng lại muốn tấn công hắn sao?”

“Hắn đang sát nhập Sát Môn.”

“Thì sao?”

“Chàng hỏi vì không biết tại sao thật đấy à? Các thích khách của Sát Môn đều đang nghe theo lệnh của hắn ta đó. Chàng chưa từng nghĩ điều đó có thể trở thành một mối uy hiếp lớn đến mức nào sao?”

“Ta biết.”

“Kiếm Hàn.”

Nam Cung Tuyết cao giọng. Nhưng nét mặt của Lý Kiếm Hàn không có chút thay đổi.

Y điềm tĩnh nói.

“Nàng đã thất bại một lần rồi còn gì.”

“Bây giờ khác lúc đó. Lúc này đây hắn chỉ còn một mình. Ta đủ khả năngbzfck diệt trừ hắn. Nếu chàng không muốn giúp thì lui về sau đi. Ta không muốn gây áp lực cho uy danh của chàng.”

“Ý ta không phải thế.”

“Vậy thì là gì?”

“Ý ta là nàng sẽ thất bại một lần nữa.”

“Ta nói bây giờ khác khi đó kia mà.”

“Không có gì khác cả. Nếu tất cả vào trong lúc này thì tất cả sẽ chết hết.”

“Kiếm Hàn!”

“Hắn ta của lúc này không còn là hắn của khi đó. Bây giờ ta cũng không đủ tự tin để có thể áp chế được hắn nữa. Vậy nên ta mới đến đây để hội ý với hắn. Nàng không biết sao?”

“... Tới mức đó luôn ư?”

Nam Cung Tuyết nhìn Lý Kiếm Hàn với vẻ mặt hoài nghi.

Lý Kiếm Hàn gật đầu chắc nịch.

“Ta đã tận mắt chứng kiến điều đó.”

“Bằng cách nào...”

“Sĩ biệt tam nhật, quát mục tương đãi. Phiêu Nguyệt chính là như vậy. Đừng đụng đến hắn rồi lại chuốc họa vào thân.”

“Hộc!”

Nam Cung Tuyết vô thức thốt lên. Bởi vì điều đó khiến nàng rất sốc.

Nàng chưa bao giờ thấy Lý Kiếm Hàn đánh giá đối thủ của mình như vậy cả. Ngay cả người được coi là kỳ phùng địch thủ của y là Trương Vô Cực cũng không được y đánh giá cao đến mức này.

“Đó là vấn đề mà chúng ta phải bận tâm khi đó, giờ thì không phải nữa. Vấn đề mà chúng ta cần phải quan tâm lúc này chính là tiếp quản Ngân Liên Hội.”

“Chàng quyết rồi sao?”

Đôi mắt Nam Cung Tuyết trở nên long lanh.

Đã vô số lần nàng nói rằng nàng phải lấy được Ngân Liên Hội cho Lý Kiếm Hàn. Nhưng mỗi lần như vậy Lý Kiếm Hàn đều bảo rằng giờ chưa phải lúc. Đây là lần đầu tiên y đồng ý với ý kiến của nàng.

“Bây giờ chúng ta phải bắt đầu thôi.”

“Chàng định làm gì? Có cần ta đi trước trải đường cho không?”

“Không cần đâu.”

“Nhưng mà...”

“Suy tính quá nhiều với những loại chuyện như thế này thì chỉ phản tác dụng thêm thôi. Chúng ta tốt hơn là đối đầu trực diện với nó.”

“Đối đầu trực diện? Chàng nói thật sao?”

“Ừm.”

“Nàng tin ta chứ?”

“Dĩ nhiên rồi.”

“Vậy thì hãy theo ta đến cùng. Ta sẽ cho nàng thấy sức mạnh thực sự của ta.”

Nam Cung Tuyết gật đầu.

Lý Kiếm Hàn không dễ hành động, nhưng một khi y đã hành động thì chắc chắn cuồng phong sẽ nổi lên.

Nam Cung Tuyết đã phải lòng hình ảnh ấy và trở thành nữ nhân của Lý Kiếm Hàn. Nàng đã quyết định sống vì y.

Con bão mang tên Lý Kiếm Hàn đã sắp bùng lên.

Điều mà Nam Cung Tuyết có thể làm lúc này chính là lặng lẽ đi theo y.

Phần còn lại sẽ do Lý Kiếm Hàn lo liệu.

544

Phiêu Nguyệt nhìn về phía cánh cửa mà Lý Kiếm Hàn vừa rời đi.

Giọng nói như thể đang tranh cãi giữa Nam Cung Tuyết và Lý Kiếm Hàn cất lên trong giây lát rồi lại ngay lập tức im bật. Hơn nữa, dấu hiệu mà những võ giả đang bao vây quán trọ cũng hoàn toàn biến mất

“Được rồi.”

Hắn nói thầm, rồi đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

Nam Cung Tuyết cùng Tuyết Hoa Kiếm Đội không đáng quan ngại.

Vấn đề lớn nằm ở Lý Kiếm Hàn.

Chỉ riêng với sức mạnh của Lý Kiếm Hàn thôi cũng đã rất đáng gờm, nhưng nếu Nam Cung Tuyết và Tuyết Hoa Kiếm Đội cùng tham gia chiến đấu thì đến ngay cả Phiêu Nguyệt cũng không thể nắm chắc nổi phần thắng.

Hắn cảm thấy thật may mắn vì điều đó đã không xảy ra.

Tốt hơn hết là tránh xa mọi rắc rối.

Lý Kiếm Hàn không phải là điều duy nhất khiến Phiêu Nguyệt phải lo lắng, vẫn còn một chuyện nữa khiến hắn phải bận tâm. Điều làm hắn lo lắng nhất hiện giờ chính là những kẻ đã tấn công Vận Mã Độ Giang Thuyền.

Không còn chút dấu vết nào để lại trên Vận Mã Độ Giang Thuyền sau trận tấn công. Vậy nên lòng hắn vô cùng bất an.

Những ngày qua Phiêu Nguyệt đã rất cố gắng truy tìm những kẻ tấn công thông qua Hồng Hữu Tân. Tuy nhiên, ngay khi

huy động cả Hạ Ô Môn, hẳn vẫn không biết một chút tung tích gì về chúng.

Tất cả các môn phái sở hữu thuyền lớn đều được đưa vào danh sách đáng ngờ.

Dựa trên những thông tin mà Hạ Ô Môn có, Hồng Hữu Tân cất lực điều tra những môn phái sở hữu thuyền. Nhưng lại không có một môn phái nào xuất phát thuyền trong khoảng thời gian mà Vận Mã Độ Giang Thuyền bị tấn công.

Vậy suy cho cùng, có một thế lực nào đó khác đã tấn công Vận Mã Độ Giang Thuyền.

‘Một tổ chức có lực lượng đủ mạnh để có thể tiêu diệt tất cả các võ giả, bao gồm cả đệ tử của phái Võ Đang.’

Phái Võ Đang đang tạm thời bế môn. Nếu là phái Võ Đang thì khi bí mật phái quân đi thì lực lượng đó hẳn phải sở hữu võ lực đáng gờm. Nhưng những người như vậy lại bị tàn sát thảm hại.

Nhìn vào vết thương để lại trên cơ thể thì phải có đến 4 tên hợp lực xông vào tiêu diệt một người.

Màn phối hợp của chúng thật sự rất ấn ý.

Máu của võ giả phái Võ Đang vương vãi khắp xung quanh.

Những vết thương này sẽ không thể kinh khủng như thế nếu như không có sự phối hợp của nhiều người.

Các loại vũ khí mà chúng sử dụng cũng đa dạng.

Thoạt nhìn, những tưởng chúng đều sử dụng chung một loại vũ khí, nhưng thật ra lại có rất nhiều loại khác nhau.

‘Từ dao, cho đến rìu, rồi giáo.....’

Những công cụ được sử dụng chủ yếu bởi các thủy thủ.

Phiêu Nguyệt cau mày.

‘Liệu đây có phải là Hữu Linh Thuyền Đoàn hay chăng?’

Trong số những thủy thủ mà hắn biết được, Hữu Linh Thuyền Đoàn chính là tổ chức tàn bạo nhất.

Hữu Linh Thuyền Đoàn là một nhóm dưới sự chỉ huy của Cửu Long Sát Mạc, và có ân oán sâu đậm với Phiêu Nguyệt.

‘Nếu vậy thì mình sẽ là mục tiêu tiếp theo đúng không?’

Hắn cần phải kiểm tra xem phán đoán của bản thân là đúng hay sai.

Phiêu Nguyệt lặng lẽ đứng dậy và bước ra ngoài.

Những võ giả của Tuyết Hoa Kiếm Đội ban nãy vừa bao vây ngoài quán trọ, nay đã biến mất tăm, chẳng còn bóng dáng.

Phiêu Nguyệt thi triển Khinh Công, rời khỏi Bà Dương Hồ.

Điểm đến của hắn chính là hạ lưu sông Trường Giang, nơi mà Vận Mã Độ Giang Thuyền bị tấn công tàn bạo.

Trên dòng sông Trường Giang rộng thênh thang, không có một dấu hiệu nào còn sót lại. Sở dĩ Phiêu Nguyệt đến tận nơi xảy ra thảm họa là để điều tra lại từ điểm bắt đầu.

Không còn sót lại dấu vết gì cũng không sao.

Nhưng nếu nhìn về phía xảy ra họa nạn thì chắc chắn sẽ phát hiện ra được điều gì đó.

Phiêu Nguyệt dốc sức thi triển Khinh Công.

Soạt!

Mỗi khi chân Phiêu Nguyệt chạm đất, hắn lại đẩy mình đi xa hơn với một tốc độ đáng sợ.

Khinh Công Thuật mà Phiêu Nguyệt tự mày mò rất độc đáo.

Nó không chỉ đơn giản là nhanh hơn, mà còn chẳng để lại một chút dấu vết nào. Nhẹ tựa như một cánh hoa bồ công anh bay trong gió, nhưng lại nhanh và vươn xa như loài chim diều hâu.

Chạy hết nửa ngày, cuối cùng Phiêu Nguyệt cũng đến nơi mà Vận Mã Độ Giang Thuyền bị tấn công.

Phiêu Nguyệt đứng bên bờ sông và nhìn vào giữa dòng sông Trường Giang.

Từ nơi hắn dừng chân đến nơi Vận Mã Độ Giang Thuyền gặp nạn cách khoảng 300 trượng.

Ngay cả khi Khinh Công Thuật của hắn có tuyệt vời đến đâu thì cũng chẳng thể một bước mà đi được 300 trượng, hoặc thậm chí nếu có thể, hắn cũng không có một bàn đạp nào để lấy đà ở ngay giữa sông.

Phiêu Nguyệt đi dọc theo con sông thì phát hiện ra một chiếc thuyền nhỏ.

Một con thuyền của lão ngư đã cũ nát, như thể có thể chìm ngay giữa dòng sông bất cứ lúc nào.

Phiêu Nguyệt bỏ ra 5 ngân lượng để mua con thuyền cũ nát đó. Số tiền này thậm chí còn đủ để mua 3,4 con thuyền mới.

Kéett!

Phiêu Nguyệt chèo thuyền đến nơi gặp nạn.

Quả nhiên không còn gì trên sông.

Phiêu Nguyệt dừng thuyền tại vị trí đó và nhìn xung quanh.

Hắn trông thấy toàn bộ địa hình nơi đây trong tầm mắt.

Hữu Linh Thuyền Đoàn hoạt động chủ yếu ở biển.

Đó là lý do tại sao thuyền của chúng phải to và hoạt động mạnh mẽ.

Cấu trúc thuyền biển chắc chắn sẽ khác so với thuyền hoạt động trên sông.

Muốn đi biển ổn định với những đợt sóng cao thì người ta chọn thuyền đáy nhọn.

Mặt khác, các con thuyền di chuyển trên sông phải đi đến nhiều nơi có chỗ nước nông, do đó người ta chọn thuyền đáy bằng

Nơi mà Phiêu Nguyệt chú ý đến là nơi có vùng nước sâu đủ để một thuyền đáy nhọn có thể di chuyển được.

Tuy hắn không thể đo độ sâu nếu không trực tiếp nhảy xuống sông. Nhưng hắn có thể suy luận bằng cách nhìn vào tốc độ dòng chảy và địa hình ở đó.

Phiêu Nguyệt đứng trên mũi con thuyền nhỏ, tìm một nơi mà thuyền đáy nhọn có thể lui đến.

‘Trước tiên không phải là hướng thượng lưu. Càng về phía thượng lưu thì càng có nhiều thuyền nên chắc chắn sẽ bị phát hiện. Nhưng cũng không phải ở phía hạ lưu. Vì Vận Mã Độ Giang Thuyền đi lên từ phía hạ lưu.’

Các thủy thủ vô cùng tinh mắt.

Chẳng ai nghĩ đến việc một con thuyền đi biển lại có thể di chuyển trên sông.

Rõ ràng sẽ có cách để họ tránh né được ánh mắt của các thủy thủ, vừa có thể di chuyển trên sông, vừa có thể tiếp cận Vận Mã Độ Giang Thuyền một cách dễ dàng.

‘Phải tiếp cận từ nhánh sông chứ không phải từ mạch chính của sông Trường Giang.’

Trường Giang không chỉ hình thành từ một nhánh. Mà nó là hợp lưu của những nhánh sông cùng những con sông nhỏ đổ vào.

Két! Két!

Phiêu Nguyệt bắt đầu chèo thuyền về phía hạ lưu. Hắn cần phải đi tìm một nhánh của con sông Trường Giang, đặc biệt là nơi đó phải đủ sâu để thuyền đáy nhọn có thể đi qua được.

Hắn mới chèo chưa được bao lâu thì đã nhìn thấy một nhánh sông nhỏ. Nhưng nước ở đó có vẻ nông, thuyền đáy nhọn chắc chắn không thể nào đi qua được.

Phiêu Nguyệt chèo thuyền ngang qua nhánh sông đó.

Chèo dọc theo dòng hạ lưu khoảng chừng nửa canh giờ nữa, hắn phát hiện ra thêm được hai nhánh sông. Nhưng giống với nhánh sông đầu tiên, mực nước sông ở đây không đủ sâu để thuyền đáy nhọn qua lại.

Phiêu Nguyệt lại tiếp tục chèo thuyền qua nhánh sông thứ ba.

Đôi mắt Phiêu Nguyệt bỗng rực sáng.

Đây là nơi mà nhánh sông chảy dồn vào dòng chảy lớn của con sông. Nhưng nhánh sông lần này lại khác hẳn so với những nhánh khác.

Chỉ cần nhìn thoáng qua thôi cũng đã đủ thấy nước sông ở đây đục ngầu và rất sâu. Ngoài ra, ngoài ra nó còn rất rộng, những con thuyền lớn có thể thoải mái ra vào.

Phiêu Nguyệt ngay lập tức chèo thuyền xuống nhánh sông ấy.

Dòng chảy của nhánh sông rất mạnh. Vì thế mà một con thuyền nhỏ như của Phiêu Nguyệt lội ngược dòng rất khó khăn.

Phiêu Nguyệt bỏ con thuyền đi.

Sau khi cột thuyền lại ở một bờ sậy gần đấy, hắn thi triển Kinh Công và chạy dọc nhánh sông. Chạy được một lúc, Phiêu Nguyệt dừng lại.

Nhánh sông lúc này lại chia ra thành hai nhánh nhỏ khác.

Bên trái và bên phải. Cả hai bên mực nước đều có vẻ rất sâu, thêm vào đó bề rộng cũng thoải mái cho thuyền lớn nhỏ di chuyển dễ dàng.

Đến lúc này, Phiêu Nguyệt phải đưa ra quyết định. Và quyết định của hắn là đi về phía bên trái.

Chẳng có lý do cụ thể nào.

Giác quan thứ sáu của hắn mách bảo hắn phải đi về hướng bên trái.

Phiêu Nguyệt lại đi ngược theo nhánh sông bên trái thêm một khoảng thời gian nữa.

Lúc này mặt trời đã lặn, trời bắt đầu tối dần.

Bỗng nhiên, một nơi có địa hình giống như một cái chum xuất hiện ngay trước mắt hắn.

Nó xuất hiện ở một bên của nhánh sông, được bao quanh bởi hẻm núi, đủ chỗ cho một con thuyền neo lại.

Đây là nơi có địa hình giống như bến tàu được hình thành một cách tự nhiên.

Phiêu Nguyệt không hề do dự mà phi thẳng đến nơi đó.

Ở nơi có địa hình giống như một bến thuyền đó vẫn còn nguyên dấu vết của một nhóm người ở lại.

Dù không biết là ai nhưng rõ ràng là có khá nhiều người đã ở lại đây một khoảng thời gian.

Lúc đó, hắn bỗng nhìn thấy một cảnh tượng kỳ lạ. Bề mặt phiến đá lớn ở bên khe núi được đục ngang dọc.

Đó là chữ cái.

Phiêu Nguyệt tiến về phía phiến đá để nhìn cho rõ những con chữ.

Ngay khi đến gần phiến đá, hắn đọc rõ được tất cả những chữ cái được khắc lên trên.

[Thù Không Đội Trời Chung - Phiêu Nguyệt Chi Mộ].

Những chữ cái mà ai đó đã dùng kiếm hoặc đao để khắc lên phiến đá với ý nghĩa rõ ràng đang ám chỉ đến Phiêu Nguyệt.

‘Mộ của ta sao?’

Bộp!

Ngay lúc đó, hắn cảm nhận được một cảm giác kỳ lạ ở ngay bên cạnh chân mình.

Trong khoảnh khắc, một cảm giác nguy hiểm như ập đến bên Phiêu Nguyệt. Phiêu Nguyệt liền bay người về phía sau mà không cần suy nghĩ gì.

Ngay lúc đó.

Ầm ầm ầm!

Đột nhiên, xung quanh phiến đá có khắc chữ nổ ầm ầm.

Xung quanh phiến đá có chôn phích lịch đạn, và sợi dây mà chân Phiêu Nguyệt làm đứt đã kích hoạt ngòi nổ cho phích lịch đạn.

Ầm ầm ầm!

Vụ nổ liên tục xảy ra, tấn công gần như toàn bộ cái bến thuyền được hình thành tự nhiên mà Phiêu Nguyệt vừa phát hiện được.

Phiêu Nguyệt nghiêng chặt răng, phóng lên không trung.

Ngọn lửa lan rộng với tốc độ nhanh khủng khiếp. Nếu hắn không nhanh chân bay lên không trung, chắc hắn đã bị thiêu sống rồi.

Không chỉ có lửa.

Rầm rầm ầm!

Hẻm núi khổng lồ kia không thể chịu đựng nổi ảnh hưởng của vụ nổ mà dần dần đổ sụp.

Quang cảnh những tảng đá to cứ thế đổ ập xuống trông thật đáng sợ. Đến cả Phiêu Nguyệt cũng không ngoại lệ.

Cảnh tượng kinh hoàng đến độ tưởng chừng như nỗi sợ hãi đã mất từ lâu trong hắc, nay lại sống lại.

“Hộc!”

Phiêu Nguyệt hít một hơi thật sâu rồi bắt đầu tăng tốc.

Hắn ném mình lên không trung, thoát khỏi hẻm núi.

Ầm rầm rầm!

Những tảng đá khổng lồ cứ thế sụp đổ dưới chân núi, để lại phía sau lưng hắn một cảnh tượng

Đá va vào đá, vỡ tứ tung thành những mảnh nhọn. Kèm theo đó là ngọn lửa lan rộng, khói đen nghi ngút bốc lên dày đặc.

Cả một hẻm núi khổng lồ đổ sụp chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi.

“Hộc! Hộc!”

Sau khi dốc sức thoát khỏi hẻm núi, Phiêu Nguyệt thở hộc hộc.

Đến cả Phiêu Nguyệt, kẻ chưa từng mất bình tĩnh, nay như đứng trước cửa tử, mặt mũi hắc lại trở nên xanh xao nhợt nhạt.

Phiêu Nguyệt thở hộc hộc nhìn về phía hẻm núi.

Hẻm núi sụp đổ thảm hại đến mức Phiêu Nguyệt không còn hình dung được dáng vẻ hùng vĩ ban nãy của nó.

Ngọn lửa vẫn đang bốc lên giữa các tảng đá, và trên bầu trời, khói đen dày đặc bủa vây.

Nếu địa ngục trần gian mà có trên trời, chắc chắn khung cảnh sẽ giống hệt như thế này.

Phiêu Nguyệt lảo bầm.

“Liệu chúng biết ta sẽ mò đến sao?”

Nếu thực sự như vậy thì rõ ràng đối phương biết rất rõ về bản thân hắn.

Một cái bẫy được đặt ra mà nếu như không nắm rõ được tâm lý, suy nghĩ của hắn thì sẽ chẳng thể nào có thể tỉ mỉ đến mức độ này.

“Ha!”

Bỗng chốc tinh thần chiến đấu trong hắc dăng cao sau một khoảng thời gian dài hắc không cảm nhận được nó.

Hắc đã phải đối đầu với rất nhiều đối thủ khác nhau, nhưng cho đến hiện tại, đây chính là lần đầu tiên.

Lần đầu tiên mà hắc cảm nhận được đối thủ nhắm đến hắc trước.

Ngay lúc đó.

Soạt!

Đột nhiên, phá công âm chói tai vang lên.

Có thứ gì đó đang bay về phía Phiêu Nguyệt với tốc độ đáng sợ.

Nhưng đã quá trễ để né tránh.

Phiêu Nguyệt ngay lập tức thi triển Ti Xà Cang ra.

“Keng!”

Vật thể đang bay đến với âm thanh chói tai liên bị hắt tung trên không trung.

Boong!

Vật thể phát ra một tiếng boong, gãy ra làm đôi và rớt xuống dưới chân Phiêu Nguyệt là một cây lao.

Phiêu Nguyệt nhìn về phía cây lao bay đến.

Nơi cây lao bay đến là ở nhánh sông phía bên kia hẻm núi vừa sụp đổ.

Hắc trông thấy một thứ nhọn hoắt. Không quá khó để nhận ra đó là cột buồm của con thuyền.

Có một vị nam nhân đứng trên đỉnh cột buồm.

Vị nam nhân với thân hình khổng lồ và mái tóc buông xõa, mặc áo choàng làm từ da của một con thú lạ.

Toàn thân hắc phát ra một khí thế vô cùng khủng khiếp.

Ngay khi nhìn thấy vị nam nhân đó, Phiêu Nguyệt đã ngay lập tức nhận ra thân phận của hắc.

“Hữu Linh Thuyền Đoàn Chủ.”

Một người đã lâu rồi chưa gặp.

Chính hắn đã ném lao từ một khoảng cách xa đến như vậy để cản trở Phiêu Nguyệt.

Hữu Linh Thuyền Đoàn Chủ Cao Nhật Nguyên chính là con trai của Cửu Long Sát Mạc Chủ, người mà Phiêu Nguyệt đã ra tay giết chết.

Hắn là anh em cùng cha khác mẹ với Sở Như Nguyệt, người mà Phiêu Nguyệt đang truy đuổi.

Việc Hữu Linh Thuyền Đoàn Chủ nhắm đến Phiêu Nguyệt là một điều dễ hiểu.

Dù sao đi chăng nữa, Phiêu Nguyệt cũng chính là kẻ đã ra tay giết phụ thân và phụ mẫu của hắn.

Cao Nhật Nguyên lạnh lùng nhìn Phiêu Nguyệt từ trên đỉnh cột buồm.

Phiêu Nguyệt cũng nhìn hắn chăm chăm.

Dù cách nhau rất xa nhưng cả hai vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt mãnh liệt của nhau.

Trong khoảnh khắc đó, Cao Nhật Nguyên đưa ngón tay cái lên cổ, giả vờ cửa một đường.

Sau khi đe dọa Phiêu Nguyệt bằng cách dự báo cho hắn về cái chết của mình, Cao Nhật Nguyên quay lưng đi. Con thuyền chở hắn dần khuất bóng.

Phiêu Nguyệt nhìn theo bóng dáng đó mà không nói một lời nào.

Chap 545

Vũ Lạc Thư sinh Công Tôn Hoán là một võ nhân thuộc Kim Thiên Hội.

Việc y, người được gọi là thiên tài xuất chúng từ khi còn nhỏ, gia nhập Kim Thiên Hội là điều đương nhiên.

Mặc dù có từ “thư sinh” (書生) trong biệt hiệu, nhưng y tuyệt đối không phải là một học giả bình thường cả đời chỉ biết vùi

đầu vào bàn sách.

Với vũ khí là bút Phán Quan, Nhất Huy Bút Pháp (一揮筆法) của y từ lâu đã được công nhận là một trong những tuyệt học giang hồ.

Công Tôn Hoán ngưỡng mộ lý tưởng của Trương Vô Cực và gia nhập Kim Thiên Hội, trở thành tay chân của hắn ta và trung thành thực hiện nhiệm vụ của mình.

Công Tôn Hoán là một văn sĩ có vẻ ngoài hoàn hảo.

Vì vẻ ngoài tuấn tú thư sinh, y dễ dàng chiếm được cảm tình của mọi người.

2

Đặc biệt, nữ tử tán tỉnh Công Tôn Hoán rất nhiều.

1

Công Tôn Hoán đã sử dụng ngoại hình của mình như một vũ khí để lấy được rất nhiều thông tin từ các nữ tử của Ngân Liên Hội.

Cũng vì nhiều thông tin cơ mật bị rò rỉ nên Ngân Liên Hội đã bị thiệt hại không ít.

Đến khi họ phát hiện ra, số thông tin được truyền đến Kim Thiên Hội đã nhiều không kể xiết.

8

Kể từ đó, Công Tôn Hoán trở thành mục tiêu truy sát hàng đầu của Ngân Liên hội. Tuy nhiên, khi danh tính của Công Tôn Hoán bị bại lộ, y hầu như chỉ ở trong địa phận Kim Thiên Hội, ít khi xuất đầu lộ diện bên ngoài.

...

“Haha!”

Công Tôn Hoán vuốt tóc mỉm cười.

Nữ tử đi cùng không ngần ngại bày ra bộ mặt say đắm.

Công Tôn Hoán đã thành công quyến rũ cô bằng tài ăn nói tuyệt vời của mình. Thân phận của cô bình thường, nhưng nhờ ngoại hình lại nổi tiếng gần xa. Tuy nhiên, ngay cả một người phụ nữ như vậy cũng không thể đưa ra quyết định tỉnh táo vì đã bị mê hoặc bởi vẻ ngoài xuất chúng và tài cái miệng ngon ngọt của y.

6

Công Tôn Hoán nắm chặt tay nữ nhân, hướng về nơi ở của mình.

Mặt trời vẫn còn đứng bóng, nhưng cũng chẳng ngăn cản được đôi trẻ muốn tình tứ mây mưa.⁸

1

Nghĩ đến đó, Công Tôn Hoán hai mắt đỏ bừng, hô hấp tự nhiên trở nên gấp gáp.

Sau đó, một giọng nói lạnh lùng phá vỡ sự phấn khích của y.

“Vũ Lạc Thư sinh Công Tôn Hoán?”

“Gì vậy?”

Y bỗng nhiên cảm thấy hơi lạnh chạy dọc sống lưng.

Cách khoảng hơn mười trượng phía trước, một người đàn ông đang chặn đường y.

“Người là ai chứ?”

“Công Tôn Hoán phải không?”

“Đằng đó xưng danh tính trước đi.”

“Có vẻ đúng rồi nhỉ.”

“Đừng có đổi chủ đề, trả lời đi. Người là ai?”

“Lý Kiếm Hàn!”

“Gì cơ?”

Công Tôn híp mắt.

Lúc đầu y nghĩ mình đã nghe nhầm.

Không một người nào trong giang hồ không biết đến cái tên Lý Kiếm Hàn.

Lý Kiếm Hàn của Cuồng Võ Môn.

Là võ nhân trẻ tuổi được đánh giá là có võ công xuất chúng nhất trong thiên hạ, cùng với Hội chủ Kim Thiên Hội Trương Vô Cực.

Công Tôn Hoán cau mày hỏi.

“Người thực sự là Lý Kiếm Hàn của Cuồng Võ Môn?”

“Đúng vậy.”

“Được rồi! Cứ coi như người là Lý Kiếm Hàn đi. Nhưng tại sao lại cản đường ta? Giữa chúng ta đâu có bất kỳ ân oán nào.”

“Cũng không nhất thiết phải có ân oán gì thì mới được chặn đường.”

“Ý người là sao?”

“Ta thấy nhà người chỉ xứng đáng làm cái ghế chùi chân cho ta.”

“Hả!”

Công Tôn Hoán nhìn xung quanh với vẻ mặt đầy tức tối. Y đang tự hỏi liệu Lý Kiếm Hàn có bất kỳ quân hỗ trợ nào ở đây không. Nhưng nhìn qua ngó lại một hồi, y chẳng thấy ai khả nghi cả.

Một nụ cười xuất hiện trên môi Công Tôn Hoán.

Đây từng là địa bàn của Kim Thiên Hội.

Hầu hết các võ giả trên con phố này đều ủng hộ Kim Thiên Hội.

Đối thủ Lý Kiếm Hàn thực sự không dễ đối phó, nhưng mọi chuyện sẽ khác nếu đối đầu với hắn ta trong địa bàn của Kim Thiên Hội.

Có lợi thế như vậy nên y không có lý do gì để bị đe dọa. Công Tôn Hoán lập tức lấy ra một cặp Phán Quan bút và cầm chắc chúng trong tay.

“Thế là bây giờ đang thách thức ta hả.”

“Người nên thấy biết ơn mới phải. Không phải lúc nào cũng có cơ hội được ta thách thức đâu.”

“Được! Vinh dự của ta. Thay vào đó, người phải trả giá bằng mạng sống của chính mình.”

Choang!

Công Tôn Hoán thi triển tuyệt kỹ với Phán Quan bút.

Nhất Huy Bút Pháp, đúng như cái tên của nó, là một chiêu thức bắt nguồn từ Bút pháp (筆法).

Đó là một tuyệt học tạo ra bởi một dòng chảy nội lực xuyên suốt và khí khái mạnh mẽ, giống như nét bút cứng cỏi liền mạch của văn sĩ.

“Hyaaa”

Công Tôn Hoán lao vào Lý Kiếm Hàn đầy khí thế.

Đối thủ đã tuyên bố ý định thách đấu, vậy thì y không có lý do gì để né tránh cả.

Mặc dù danh tiếng của Lý Kiếm Hàn cũng khiến y có chút áp lực, nhưng y cho rằng với năng lực của bản thân, chắc chắn cũng sẽ không thua kém quá nhiều.

Trong khi y tấn công, các binh sĩ khác của Kim Thiên Hội chắc hẳn sẽ chạy đến. Chỉ cần cố chịu đựng được đến lúc đó, chiến thắng sẽ thuộc về y.

Xoẹt!

Cặp bút Phán Quan vẽ lên trên không trung những đường cong tuyệt đẹp.

Mỗi một vãn tự được viết ra là một tuyệt chiêu xuất hiện, nhắm thẳng Lý Kiếm Hàn mà lao đến.

“Ồ!”

“Gì vậy?”

Những người gần đó giật mình và chỉ trỏ.

Trận đấu bất ngờ của những võ giả đã thu hút trí tò mò của người dân trên đường.

Hơn nữa, võ thuật của Công Tôn Hoán rất tao nhã, khiến họ có cảm giác như đang thưởng thức một màn trình diễn vậy.

Họ nghĩ rằng Phán Quan bút của Công Tôn Hoán sẽ nhanh chóng đâm xuyên qua cơ thể của Lý Kiếm Hàn. Bởi vì nó rất sắc bén và mạnh mẽ.

‘Cũng không có gì đặc biệt. Tên này mạo danh Lý Kiếm Hàn hả?’

Công Tôn Hoán đã nghĩ như vậy khi nhìn thấy Lý Kiếm Hàn, người đã không di chuyển cho đến ngay trước khi Phán Quan bút chạm vào cơ thể hắn.

Xoẹt!

Đột nhiên, một âm thanh chói tai vang vọng khắp đường phố.

“Khục!”

“Áaaa!”

Phá Công âm ghê rợn tựa hồ như xuyên thủng màng nhĩ của những người hiếu kỳ đứng xung quanh.

Mọi người bịt tai la hét, đường phố nhanh chóng trở nên hỗn loạn.

Rất lâu sau đó, mọi người mới tỉnh táo lại.

Điều đập vào mắt họ là một thi thể đang nằm trên nền đất.

“Sao có thể như vậy được!”

“Ah!”

Mọi người ai nấy đều kinh ngạc.

Bởi vì thi thể nằm giữa con phố đó chính là Công Tôn Hoán.

Ở gần thi thể, những mảnh bút Phán Quan đã bị phân thành nhiều mảnh.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Cái này, bị cắt làm hai luôn rồi.”

“Ôi quý thần ơi!

Cơ thể của Công Tôn Hoán bị cắt ngang từ ngực. Rõ ràng là cả vũ khí và cơ thể đã bị cắt đứt chỉ trong một đòn duy nhất.

Ban đầu, đây vốn dĩ là một trận chiến mà Công Tôn Hoán có lợi thế.

Tất cả mọi người đều nghĩ như vậy.

Y là người nắm thế thượng phong khi xuất chiêu trước, vậy mà giờ lại bị một đòn hồi mã thương, kết quả chỉ còn là cái xác vô hồn.

Đó là một kết quả thực sự gây kinh ngạc.

“Đây chính là năng lực thực sự của Dao Cuồng sao?”

“Đúng là điên mà! Không thể tin nổi!”

Tin tức Công Tôn Hoán của Kim Thiên Hội bị giết chết bởi Dao Cuồng Lý Kiếm Hàn đã nhanh chóng lan truyền khắp khu vực Bà Dương hồ.

Lông mày Long Hạ Thương giật giật.

“Ngươi nói gì?”

” Nghe nói Lý Kiếm Hàn đã chém chết Công Tôn Hoán chỉ với một chiêu duy nhất.”

“Có thật không?”

“Theo tin tình báo là vậy.”

Nam Cung Việt bình tĩnh trả lời câu hỏi của hắn.

Chính y cũng khá ngạc nhiên khi báo cáo. Mặc dù vậy, y vẫn có thể giữ được vẻ mặt bình tĩnh bởi vì nghĩ rằng sự xuất hiện của Lý Kiếm Hàn là một điều tốt cho Ngân Liên Hội.

Nước đọng ở đâu, nơi đó ắt sẽ bị thối rữa.

Tình hình Ngân Liên Hội hiện tại cũng vậy.

Sau khi Long Hạ Thương trở thành hội chủ, Ngân Liên Hội ngày càng trì trệ.

Long Hạ Thương không có ý chí quyết chiến với Kim Thiên Hội. Thứ hấn ưu tiên chính là củng cố vững chắc địa vị của mình ở đây.

Long Hạ Thương hỏi.

“Người có biết tại sao Lý Kiếm Hàn lại giết Tôn Côn Hoán không? Trước đây giữa họ đã có ân oán gì sao?”

“Ta đâu thể biết sâu đến vậy.”

“Hừ!”

Long Hạ Thương đưa tay vuốt cằm và cau mày.

Công Tôn Hoán chính là mục tiêu truy giết số một của Ngân Liên hội. Nếu một người như vậy chết, lẽ ra hầnbzfczk phải cảm thấy sảng khoái, nhưng không hiểu sao cảm giác có gì đó khúc mắc.

Bản thân hần cũng không biết chính xác tại sao.

“Lý Kiếm Hàn hiện đang ở đâu?”

“Ta không biết!”

“Không phải ở Bà Dương hồ sao? Người còn chưa có phát hiện?”

“Vẫn đang ra sức tìm. Nhưng sẽ mất chút thời gian.”

“Cái gì? Người nói thế là sao? Cho dù Bà Dương hồ có rộng lớn đến đâu đi chăng nữa, chẳng lẽ với sức mạnh của Ngân Liên Hội mà cũng không thể tìm thấy bất kỳ dấu vết nào của Lý Kiếm Hàn? Bây giờ người bảo ta tin lời đó à?”

“Dù người có tin hay không thì lời ta nói đều là sự thật.”

“Ồn ào quá! Lập tức đi tìm hần, đem hần đưa tới trước mặt ta. Đây là mệnh lệnh của Hội chủ.”

“Được... ta hiểu rồi.”

Nam Cung Việt nhún vai đáp lời.

Khuôn mặt y méo mó vì nhục nhã.

Sau khi rời khỏi điện của Long Hạ Thương, Nam Cung Việt lẩm bẩm khi quay đầu nhìn lại.

“Ta đã sai rồi sao? Khi đưa hấn ta lên vị trí đó...”

Vốn y chỉ muốn dựng hấn làm bù nhìn, sau đó mượn tay hấn điều hành Ngân Liên Hội.

Tuy nhiên, đến khi thế lực của Long Hạ Thương ngày càng mạnh mẽ, y đang cảm thấy hoài nghi và hối hận về phán đoán của mình.

Nhưng bây giờ y lại không thể đưa Long Hạ Thương ra khỏi vị trí của Hội chủ đó.

Không có cách nào để ép buộc hấn, và trên hết, chính Long Hạ Thương sẽ không từ bỏ.

Bất kỳ ai cũng như thế, một khi đã nắm được quyền lực trong tay, chắc chắn sẽ không bao giờ tự mình buông bỏ.

“Phùu!”

Nam Cung Việt vừa rảo bước vừa thở dài.

Cảm giác ngọt ngào như thể có một tảng đá lớn đè lên ngực vậy.

Việc không thể bày tỏ tâm trạng bức bối này với bất cứ ai khiến y càng đau khổ hơn.

Dù sao thì Hội chủ đã xuống lệnh, có không muốn cũng buộc phải tuân theo.

Khi y chuẩn bị tăng tốc để kịp chuẩn bị yêu cầu của hấn, một giọng nữ lạnh lùng vang lên.

“Trông có vẻ bận rộn quá nhỉ.”

Nam Cung Việt dừng bước trước giọng nói quen thuộc.

“Tỷ tỷ!”

Đó chính là Nam Cung Tuyết, tỷ tỷ của y.

Thấy cô, vẻ mặt Nam Cung Việt vốn đã méo mó lại càng trở nên cau có hơn.

“Sao tỷ lại vào được đây?”

“Đó là lời ngươi nên nói với tỷ tỷ ruột đã lâu không gặp hả?”

“Tỷ đâu có coi ta là ruột thịt. Vẫn chưa quên đấy chứ?”

“Hừ! Đúng là không thể nói chuyện quá một câu mà, vì người cứ như thế nên mới không ai muốn bắt chuyện đấy.”

“Với người khác ta không thể này đâu.”

Giọng nói và thái độ của Nam Cung Việt lạnh lùng đến mức nhìn vào khó có thể tin rằng y đang nói chuyện với một người ruột thịt cùng huyết thống.

Biết rằng nguyên nhân là do mình, Nam Cung Tuyết không cùng y đấu khẩu nữa.

“Mau nói đi! Làm sao tỷ lại vào được đây?”

“Là ta cho phép.”

Câu trả lời là của một người khác chứ không phải Nam Cung Tuyết .

Đó là một phụ nữ trạc tuổi cô.

Cô ấy là Viêm Hy Thụy, tiểu trại chủ của Hòa Doanh Trại.

Trên giang hồ, cô có biệt hiệu Bách Diệp Hoa (百面花).

“Sao Viêm tiểu thư lại...?”

“Là bởi vì Long hội chủ.”

“Cái gì?”

“Nam Cung thiếu hiệp chắc hẳn rất thất vọng với hành vi gần đây của Long hội chủ. Ta cũng vậy. Hẳn ta không phải là người xứng đáng để lãnh đạo Ngân Liên Hội.”

“Điều đó thì liên quan gì đến việc cho tỷ tỷ của ta vào?”

“Có chứ. Thiếu hiệp cứ nghe lời tiểu thư nói là ắt biết thôi mà.”

Những lời của Viêm Hy Thụy càng khiến Nam Cung Việt bối rối hơn.

Viêm Hy Thụy là người thân thiết với Long Hạ Thương hơn bất cứ ai. Y thực sự không ngờ cô ta lại thay đổi sắc mặt đột ngột như vậy.

Nam Cung Việt nhìn Nam Cung Tuyết .

“Tỷ đang âm mưu gì vậy hả?”

“Âm mưu gì chứ... Ta chỉ muốn cho người biết chút chuyện thôi.”

“Gì cơ?”

“Một đối thủ mạnh của Long hội chủ sẽ sớm xuất hiện. Hắn ta sẽ lần lượt đánh bại các kỳ tài của Kim Thiên Hội, dần dần xây dựng danh tiếng của mình. Sau khi giành được một loạt chiến thắng như vậy, hắn ta sẽ thách đấu Long hội chủ.”

“Đối thủ đó, có phải.... Lý Kiếm Hàn?”

“Người đoán xem! Haha”

“Đúng là điên mà...”

“Nếu thế thì hắn sẽ có đủ tư cách để trở thành hội chủ của Ngân Liên hội rồi, không phải sao?”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 546

Tin đồn về Lý Kiếm Hàn đang dần vượt khỏi Bà Dương Hồ lan rộng khắp giang hồ.

Lý Kiếm Hàn liên tục tỷ thí với các võ giả Kim Liên Hội. Kết quả là hắn thắng lợi liên tiếp.

Các kỳ tài và cao thủ trong Kim Thiên Hội liên tiếp phủ phục Lý Kiếm Hàn.

Từ trước đến nay, sự tồn tại của Lý Kiếm Hàn được đánh giá ngang ngửa với Trương Vô Cực.

Hắn điên cuồng vì đao đến mức người ta gọi hắn là Đao Cuồng, nhưng hắn hầu như không thể hiện thực lực trước mặt người khác.

Con người có xu hướng không tin vào thứ mà họ chưa từng tận mắt chứng kiến. Trường hợp của Lý Kiếm Hàn cũng giống như thế. Vậy nên nhiều người nghĩ Lý Kiếm Hàn chỉ đang được đánh bóng tên tuổi thái quá mà thôi.

Thế nhưng việc hấn làm ở Bà Dương Hồ đủ để phủi sạch lòng nghi hoặc của mọi người.

2

Hiện tại trận Giang Hồ Đại Chiến ở Bà Dương Hồ đang suy yếu đi, cảm giác như chỉ có mình Lý Kiếm Hàn đang chống lại cả Kim Thiên Hội.

Và ai cũng phát cuồng vì nước đi của Lý Kiếm Hàn.

Đây chính là hình ảnh người anh hùng rút thanh kiếm chính nghĩa đối mặt với đại loạn của giang hồ.

Sự xuất hiện bất ngờ của vị anh hùng đó khiến người ta phải hoan hô.

“Lần này hấn lại định đối phó với ai đây?” 1

“Đúng là Cuồng Võ Môn. Người kế thừa duy nhất là đao khách tài giỏi đến vậy sao?”

“Cỡ này không phải là thiên hạ đệ nhất đao khách rồi sao?”

Mọi người tụ tập lại bàn về Lý Kiếm Hàn.

Phiêu Nguyệt nhìn quanhbzfckz con đường rồi lầm bầm.

“Cảm giác như đang xem tạp kỹ vậy. Quả nhiên là tác phẩm của Nam Cung Tuyết nhỉ?”

Trong tình huống bình thường, dù tu vi cảnh giới có cao đến đâu và nước đi có đột phá thế nào cũng không thể trở thành chủ đề bàn tán thế này. 8

Chuyện này chỉ xảy ra khi có ai đó phát tán chủ đề và thổi phồng nó lên.

Phiêu Nguyệt liền nghĩ đến Nam Cung Tuyết.

Nàng đủ khả năng để làm điều này và cũng tâm huyết hơn bất kỳ ai.

Nàng ta sẵn sàng nhảy xuống bất kỳ hố sâu nào vì Lý Kiếm Hàn.

Nước đi của Lý Kiến Hàn đúng là đột phá, nhưng thực lực của Nam Cung Tuyết cũng vô cùng vượt trội.

Những ai không biết mối quan hệ của họ chắc chắn không thông tỏ được tình hình hiện giờ.

“Có Khách Sơn thì còn thú vị hơn nữa.”

Sau khi tách khỏi mọi người, không ai có tin tức về Sở Khách Sơn (thẳng sát thủ lưng gù ngày xưa dưới Không Động).

6

Mặc dù không liên lạc được lấy một lần nhưng Phiêu Nguyệt nghĩ Sở Khách Sơn đang sống rất tốt và hẳn cũng hy vọng như thế.

Đột nhiên Phiêu Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn xung quanh.

Những ngôi nhà xếp thành hàng dài đập vào mắt hẳn.

Chỉ nhìn thoáng qua cũng đủ biết nơi này khác hẳn với những nơi sinh sống của thường dân.

Đây là con đường chuyên dành cho cao quan đại tước và người có quyền lực sử dụng. 8

Trong số đó có một trang viên vô cùng bắt mắt.

1

“Giai Lão Trang?”

Tên trang viên được viết to trên tấm biển.

Lúc Phiêu Nguyệt định ngấm Giai Lão Trang rồi rời đi.

“Đã đến đây rồi sao còn định rời đi?”

Đột nhiên có giọng một lão bà vang lên.

Phiêu Nguyệt xoay người lại thì thấy một lão bà đang chống gậy nhìn mình.

Lão bà lưng còng ngựa nhìn Phiêu Nguyệt với đôi mắt đã kèm nhèm.

Lão bà tiến lại gần chỗ Phiêu Nguyệt.

“Phiêu Đại hiệp đúng không?”

“Đúng vậy!”

“Quả nhiên mắt ta nhìn không sai. Ta cũng không chắc vì người đội mũ. Hum hum!”

Lão bà nhìn Phiêu Nguyệt mỉm cười.

Phiêu Nguyệt cởi chiếc mũ ra rồi nói.

“Sao bà nhận ra ta?”

“Ta nói rồi mà? Là do mắt ta tốt.”

“Tuyệt thật. Ở tuổi này rồi...”

“Hư hư! Thật ra là may mắn thôi. Giờ mắt ta không còn nhìn rõ nữa. Ta cảm nhận được khí tức giống hệt nên đoán người thôi.”

Lão bà chính là chủ nhân của Giai Lão Trang - Lão Thái Thái.

Lão Thái Thái không ngừng mỉm cười vì tình cờ gặp được Phiêu Nguyệt. Sau đó bà thở dốc một hồi rồi ho sù sù.

“Khụ! Khụ!”

Phiêu Nguyệt liền đỡ Lão Thái Thái.

Lão Thái Thái ho như thể sắp hụt hơi đến nơi. Phiêu Nguyệt liền truyền cho bà ít nội công để bà đỡ hơn.

“Bà không sao chứ?”

“Đa tạ! Ta lại mắc nợ người rồi.”

“Sao bà ra ngoài một mình vậy?”

“Ta đang ở trước nhà nên cứ thế ra luôn.”

“Bà vào trong đi.”

“Người có thể đỡ ta không?”

Nghe Lão Thái Thái nói, Phiêu Nguyệt liền gật đầu.

Phiêu Nguyệt liền dìu Lão Thái Thái vào Giai Lão Trang.

Trước khi kịp vào bên trong, Tổng quản đã vội vàng chạy đến. Y vô cùng bất ngờ trước gương mặt tái nhợt của Lão Thái Thái.

“Người ôn không ạ?”

“Khư khư! Ta không sao. Ta còn được Phiêu Đại hiệp đây chăm sóc mà.”

“A!”

Phải đến lúc này Tổng quản mới giật mình nhận ra Phiêu Nguyệt. Thế nhưng ngay sau đó vẻ mặt y lại nghiêm trọng hẳn.

“Đa tạ Đại hiệp đã lo lắng cho Lão Thái Thái.”

“Hình như sức khỏe của bà ấy tệ hơn trước rồi nhỉ?”

“Vâng! Gần đây bà ấy không còn nhiều sức lực nữa. Bà ấy cần phải được chăm sóc nhưng cứ hay đi dạo một mình.”

Lão Thái Thái đã hơn trăm tuổi.

Độ tuổi này có đột nhiên từ già cõi đời cũng không có gì lạ. So với tuổi tác thì sức khỏe của bà như thế xem như là khỏe mạnh rồi.

Khí lực của Lão Thái Thái đã giảm sút trước khi cả trận Giang Hồ Đại Chiến nổ ra, và sau khi tăng tôn tử Châu Thiết Phong gia nhập Ngân Liên Hội.

Kể từ đó, sức lực của bà ngày một yếu đi khiến mọi người trong Giai Lão Trang không khỏi lo lắng.

Vấn đề lớn nhất chính là Lão Thái Thái không chịu để người khác chăm sóc.

Phiêu Nguyệt nhìn Lão Thái Thái.

“Chuẩn bị một mình từ già cõi đời à?”

Đối với những người cận kề cái chết, thì họ sẽ im lặng đẩy người xung quanh ra xa.

Và những người còn ở lại sẽ thấy bớt đau buồn hơn.

Chẳng biết chừng Lão Thái Thái cũng đã linh cảm về cái chết và đang chuẩn bị cho nó.

Nghĩ lại mắt Lão Thái Thái đã đầy màng mắt.

Phiêu Nguyệt đã không còn cảm nhận được sự tinh tường của bà trước đây nữa.

Lão Thái Thái dường như cảm nhận được ánh mắt của Phiêu Nguyệt, bà cười nói.

“Ta không sao, bọn chúng chỉ làm ầm lên mà thôi. Không cần phải lo lắng vậy đâu. Ta còn khỏe mạnh đây này.”

“Chắc là vậy.”

“Đã gặp nhau rồi thì vào uống tách trà nhé?”

“Được!”

“Khư khư! Đi nào. Lâu rồi không ai uống trà cùng nên ta cũng thấy đơn độc lắm.”

Lão Thái Thái đưa Phiêu Nguyệt đến hậu viện.

Phiêu Nguyệt cảm giác bàn tay đang nắm chặt mình vô cùng thô ráp nhưng lại rất ấm áp.

Cuối cùng hai người cũng đến được hậu viện, Lão Thái Thái vui vẻ bắt đầu pha trà.

Sau khi ủ một hồi thì Lão Thái Thái đưa một tách trà đến trước mặt Phiêu Nguyệt.

“Người uống đi.”

“Ừm!”

Phiêu Nguyệt đưa tách trà lại gần miệng.

Mùi hương của trà xộc vào khứu giác.

“Trà ngon.”

“Thật ra thì vị giác của ta hiện giờ đã giảm và không còn cảm nhận được mùi vị của đồ ăn nữa. Nhưng mà ta vẫn có thể cảm nhận được vị trà.”

“Người như vậy mới giỏi tra phà đấy.”

“Thế à? Ta rất vui khi được nghe Tử Thần nói vậy đó.”

Lão Thái Thái mỉm cười.

Răng bà đã rụng hết nên chỉ còn thấy mỗi nướu. Nhưng trông không có gì xấu xí cả.

Phiêu Nguyệt uống một ngụm trà rồi đặt xuống.

“Châu Thiết Phong sao rồi?”

“Khà khà! Sau đó bọn ta không gặp nhau nữa.”

“Bà có nhớ hẳn không?”

“Nhớ nhiều lắm chứ. Trong số tăng tôn tử không có đứa nào tình cảm như nó cả.”

“Bà không hối hận vì để hẳn đi như vậy sao?”

“Cũng hết cách rồi. Nếu hỗ trợ được cho đứa trẻ đó thì tốt, nhưng chỉ cần sơ suất một chút cũng khiến cả Đế Nguyên Thương Đoàn sụp đổ. Đây là cách tốt nhất rồi. Ta phải chinh đồn nơi này thì nó mới an tâm làm theo ý mình được.”

Lão Thái Thái mỉm cười.

Dù nụ cười ấy vẫn âm áp nhưng đầu đó vẫn hiện lên sự cô đơn và buồn tủi.

Bà và Đế Nguyên Thương Đoàn đã cắt đứt với Châu Thiết Phong.

Giả như Châu Thiết Phong thắng lợi trong trận Giang Hồ Đại Chiến với tư cách là thành viên của Ngân Liên Hội thì có thể khôi phục lại mối liên hệ. Thế nhưng nếu Ngân Liên Hội thất bại thì hẳn sẽ mãi mãi là người dung.

Nói ra sẽ có người chỉ trích rằng là huyết thống nhưng lại đối xử lạnh lùng với nhau, nhưng đây là điều cả hai bên đều đã đồng thuận.

Lão Thái Thái muốn bảo vệ Đế Nguyên Thương Đoàn, và Châu Thiết Phong cũng đồng tình với suy nghĩ của tăng tổ mẫu.

Lão Thái Thái nhìn lên trời nói.

“Đế Nguyên Thương Đoàn không phải là đôi cánh của đứa trẻ đó mà là xiềng xích. Làm gì có ai đáng thương hơn một người mang chí lớn nhưng lại bị nhốt trong một chiếc lồng chật hẹp chứ?”

“Vậy bà có hài lòng không?”

“Hài lòng rồi thì được gì? Chỉ cần nhìn thấy nó được vỗ cánh bằng sức mạnh của chính mình là ta đã đủ mãn nguyện rồi.”

“Thế à?”

“Đúng vậy.”

Lão Thái Thái vẫn giữ nụ cười trên môi.

Phiêu Nguyệt yên lặng nhìn tách trà.

Ừc!

Trà đã hơi nguội nhưng vẫn còn rất ngon.

Đột nhiên Phiêu Nguyệt nói với lão bà.

“Còn trà thì chia cho ta với.”

“Người thích à?”

“Châu Tuyết Phong cũng thích loại trà này. Để ta đưa cho hắn.”

“Ừm!”

Nghe câu trả lời bất ngờ của Phiêu Nguyệt, đôi mày Lão Thái Thái bắt giắc run rẩy.

Phiêu Nguyệt vẫn bình tĩnh uống trà.

Nhìn thấy bộ dạng đó, Lão Thái Thái nở nụ cười rạng rỡ.

“Vậy đa tạ người. Đợi ta một chút nhé.”

Do kiêng dè ánh mắt của Kim Thiên Hội nên Lão Thái Thái và Đế Nguyên Thương Đoàn không hề tiếp xúc với Châu Thiết Phong.

Châu Thiết Phong cũng không liên lạc gì với Đế Nguyên Thương Đoàn.

Cùng sống ở Bà Dương Hồ nhưng họ coi nhau như người xa lạ. Vậy nên dù muốn trao đổi thứ gì cũng phải cắn răng chịu đựng. Thế nhưng nếu Phiêu Nguyệt đứng ở giữa thì lại khác.

Vị thế của Phiêu Nguyệt trên giang hồ không phải dạng vừa.

Hắn không chỉ là thích khách đã đạt đến đỉnh cao mà còn không thuộc về bất kỳ nơi nào.

Tùy vào việc hấn đứng về bên nào mà thắng lợi sẽ nghiêng về bên đấy.

Nhưng rõ là Phiêu Nguyệt không theo phe nào cả.

Nếu lỡ đụng vào Phiêu Nguyệt và khiến hấn đứng về phe còn lại, vấn đề sẽ trở nên rất nghiêm trọng.

Chính vì thế mà cả hai thế lực đều hạn chế vội vã tiếp cận Phiêu Nguyệt.

Nghĩ theo cách nào đó thì Phiêu Nguyệt là người đáng tin cậy và làm người ta an tâm nhất trên thiên hạ.

Lão Thái Thái liền gói một ít lá trà và một số đồ vật cho Châu Thiết Phong. Trên mặt bà vẫn còn nguyên vẻ ảm áp không thể nào xua tan được.

Lão Thái Thái đưa tay nải cho Phiêu Nguyệt rồi nói.

“Vậy nhờ ngươi nhé.”

“Có muốn nhận nhủ gì không?”

“Chắc là... ‘Con đang làm rất tốt’. Chỉ cần nói thế là được rồi.”

“Được rồi.”

Phiêu Nguyệt cầm lấy tay nải rồi trả lời.

Lão Thái Thái nhìn Phiêu Nguyệt với vẻ hài lòng rồi đột nhiên nói.

“Mà! Ngươi có cần gì không?”

“Không có!”

“Trong bảo khố có rất nhiều đồ giá trị. Ngươi muốn đi xem thử không?”

“Được rồi! Ta không cần báo đáp những thứ đó.”

“Vậy bất cứ lúc nào ngươi cần sự giúp đỡ của bọn thương đoàn thì cứ nói. Cánh cổng nhà ta luôn mở rộng chào đón Phiêu Đại hiệp.”

“Ta đi đây.”

“Chưa gì đã đi rồi?”

“Sau này ta lại ghé.”

“Hư hư! Ta chờ đấy.”

Lão Thái Thái cười lộ cả nướu.

Phiêu Nguyệt nhìn bộ dạng của bà rồi đi ra ngoài.

Ngay khi vừa rời khỏi, Phiêu Nguyệt liền khoác phi phong y và đội mũ lên.

Hắn cầm tay nải nhỏ rồi rời khỏi Giai Lão Trang.

Nơi Phiêu Nguyệt hướng đến hiện giờ là Ngân Liên Hội.

Ngân Liên Hội cũng dùng một trang viên lớn làm căn cứ như Kim Thiên Trang.

Trang viên khổng lồ được xây dựng như pháo đài.

Trên giang hồ chưa từng xảy ra trường hợp hai thế lớn đối đầu nhau giữa hồ lớn thế này.

Dù trời đã muộn nhưng con đường đến Ngân Liên Hội vẫn có nhiều người qua lại.

Đa số bọn họ là võ giả sống ở nơi này.

Có võ giả thuộc Ngân Liên Hội và cũng có người đến để chờ đợi được gia nhập Ngân Liên Hội.

Trong đó còn có gián điệp được cài vào giám sát động tĩnh của Ngân Liên Hội.

Có vô số người trên con đường che giấu tham vọng của họ.

Phiêu Nguyệt đi vào một quán trọ lớn trước cổng Ngân Liên Hội.

Phiêu Nguyệt chọn một chỗ ngồi có thể nhìn thấy Ngân Liên Hội rồi gọi tiểu nhị.

“Xin chào quý khách. Ngài muốn dùng gì ạ?”

“Cho ta một vài món đơn giản là được.”

“Vậy cơm kèm thịt heo xào thì sao ạ?”

“Được! Và ta có việc vặt cho người.”

“Việc vặt á?”

Tiểu nhị nhìn Phiêu Nguyệt với ánh mắt nghi hoặc.

Phiêu Nguyệt nói với hắn.

“Có một người tên là Châu Thiết Phong ở Ngân Liên Hội. Người hãy nói với hắn là có khách đến tìm.”

“Sao lại nói với tiểu nhân chuyện đó?”

“Người là người của Hạ Ô Môn mà.”

“Làm sao ngài biết?”

Đôi mắt tiểu nhị thoáng lay động. Bởi vì Phiêu Nguyệt vậy mà lại đoán ra thân thế của hắn.

“Tên ta là Phiêu Nguyệt.”

“A! Xin ngài chờ một chút. Tiểu nhân sẽ chuyển lời ngay.”

Chỉ cần nghe đến cái tên ‘Phiêu Nguyệt’ tiểu nhị cũng đủ hiểu mọi chuyện.

Tiểu nhị liền nhanh chân chạy ra ngoài, còn Phiêu Nguyệt lại tiếp tục nhìn vào Ngân Liên Hội.

547

Phiêu Nguyệt đang ngồi ăn một mình thì có ai đó tiến tới gần hắn.

“Phiêu... đại hiệp?”

Người thận trọng bắt chuyện với Phiêu Nguyệt chính là Châu Thiết Phong.

“Ngồi đi!”

“Đúng là đại hiệp rồi.”

Châu Thiết Phong cẩn thận nhìn quanh rồi ngồi vào phía đối diện Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt khẽ nâng mũ lên nhìn Châu Thiết Phong.

Trông y có vẻ hơi tiêu tụy, có lẽ y đã rất vất vả trong những ngày gần đây. Nhưng đôi mắt của y vẫn trong sáng như khi xưa.

“Xem ra người vẫn sống tốt nhỉ.”

“Tại hạ đạo này rất bận.”

“Tình hình của Ngân Liên Hội thế nào rồi?”

“Mong đại hiệp hãy hiểu cho. Tại hạ không thể nói cho đại hiệp biết về tình hình của Ngân Liên Hội lúc này được.”

“Ta hiểu.”

“Đa tạ Phiêu đại hiệp. Nhưng có chuyện gì mà đại hiệp lại đến đây vậy.”

“Ta mới từ Giai Lão Trang ghé qua đây.”

“Giai... Lão Trang sao?”

“Đúng vậy!”²

“A!”

Châu Thiết Phong vô thức thốt lên.

Đôi mắt y dao động dữ dội.

Dù đã cắt đứt quan hệ với Đế Nguyên Thương Đoàn nhưng an nguy của tầng tổ mẫu lão thái thái vẫn là mối quan tâm hàng đầu của y.

“Tầng tổ mẫu thế nào rồi?”

“Vẫn còn chịu đựng được.”

“Tệ lắm sao?”

“Khí lực của bà ấy đã giảm đi rất nhiều.”

“A!”

Châu Thiết Phong lại một lần nữa vô thức thốt lên.

Lão thái thái đã hơn một trăm tuổi.

Ở cái tuổi gần đất xa trời này thì sức khỏe yếu đi cũng không phải là chuyện gì kỳ lạ. Châu Thiết Phong đã chuẩn bị sẵn tinh thần để đối mặt với trường hợp xấu nhất, nhưng khi được nghe điều đó từ chính miệng của Phiêu Nguyệt, tâm trạng của y không khỏi bị chùng xuống.¹

Phiêu Nguyệt đưa cho Châu Thiết Phong một chiếc tay nải rồi nói.

“Cầm lấy đi!”

“Đây là gì vậy ạ?”

“Lão thái thái gửi nó cho ngươi. Trong đó có trà cùng một vài món đồ khác. Tất cả đều là những món mà ngươi thích đấy.”

“Đa tạ. Đa tạ tại hiệp.”

Châu Thiết Phong cảm ơn Phiêu Nguyệt không ngừng rồi nhận lấy tay nải.

Y ôm chặt nó vào lòng như thể nó là một báu vật hiếm có trên đời.

Qua lớp vải bọc, y có thể cảm nhận được hơi ấm của lão thái thái.

Mắt của Châu Thiết Phong đỏ hoe.

Một lúc sau, y ngẩng đầu lên nhìn Phiêu Nguyệt.

Châu Thiết Phong cố gắng nở một nụ cười.

“Đa tạ đại hiệp đã trao cho ta một món quà quý giá như thế này. Ta không biết phải làm thế nào để trả ơn ngài nữa.”

“Cũng có phải chuyện khó khăn gì đâu, ơn nghĩa cái gì...”

“Hầy! Đối với Phiêu đại hiệp nó có thể không là gì cả nhưng đối với tại hạ, đây là món quà quý giá mà không thứ gì có thể đánh đổi được.”

“Vậy thì mang về đi.”

Phiêu Nguyệt đứng dậy.

Châu Thiết Phong đóng góp cho Ngân Liên Hội không hề ít.

Y đang đồng tâm hiệp lực với Nam Cung Việt để quản lý Ngân Liên Hội.

Hơn nữa, vì làm trong thương đoàn đã lâu nên ý thức quản lý tiền bạc cùng với cách đối nhân xử thế của y rất vượt trội.

Y vốn có nhiều việc đến mức không thể rời khỏi đó dù chỉ một giây được.⁸

Y đi gặp Phiêu Nguyệt cũng chỉ vì Phiêu Nguyệt là người mà y phải gặp, nếu không thì chắc chắn y sẽ không ra ngoài rồi.

Phiêu Nguyệt cũng biết điều đó nên đứng dậy chuẩn bị rời đi ngay.

Reng reng reng!

Khi Châu Thiết Phong định nói lời cảm ơn với Phiêu Nguyệt thì tiếng chuông khẩn cấp phát ra từ phía Ngân Liên Hội.

Phiêu Nguyệt cùng Châu Thiết Phong đồng thời nhìn về phía Ngân Liên Hội.

Họ có thể thấy mọi người đang tắt bật di chuyển ở trước cổng chính của Ngân Liên Hội. Châu Thiết Phong vội vàng gói ghém đồ đạc rồi nói với Phiêu Nguyệt.

“Có vẻ như đã có biến cố xảy ra. Tại hạ xin phép.”

“Được.”⁶

“Cáo từ!”

Châu Thiết Phong chấp thế bao quyền với Phiêu Nguyệt rồi vội vàng chạy về phía Ngân Liên Hội.

Phiêu Nguyệt lặng lẽ ngồi xuống bàn.

Đằng nào cũng đã đến tận đây, hấn nghĩ mình cũng nên đi xem thử đã có chuyện gì xảy ra.

Uỳnh!

Bỗng có bá khí quét ngang qua.

“Khực!”

“Hự!”

Mọi người trong quán trọ đều ôm ngực rên rỉ trong đau đớn.

Phiêu Nguyệt tìm kiếm chủ nhân của bá khí với ánh mắt hứng thú.

Người tỏa ra bá khí kia chính là một nam nhân đang tiến lại gần Ngân Liên Hội.

Nam nhân ưa nhìn ấy đeo một thanh đao ở bên hông.

Khí thế sừng sững như núi cao hiểm trở tỏa ra từ người y.

Phiêu Nguyệt chỉ cần nhìn qua một lần là biết ngay danh tính của người đó.

“Lý Kiếm Hàn!”

Sột soạt!

Long Hạ Thương vò nát bức thư mà hắn vừa đọc xong.

Lá thư này là một dạng thư thách đấu.⁸

‘Kính gửi hội chủ Long Hạ Thương

Giờ tuất ngày hôm nay, tại hạ xin được thách đấu một trận với hội chủ của Ngân Liên Hội Long Hạ Thương.

Nếu không sợ thì xin hãy chấp nhận lời thách đấu.

Lý Kiếm Hàn bái thượng.’

Nói một cách đơn giản thì đây chính là một lời thách đấu để tranh giành vị trí hội chủ của Ngân Liên Hội.¹

Long Hạ Thương không có nghĩa vụ phải trả lời điều này.

Một thế lực lớn như Ngân Liên Hội không phải là đồ chơi dành cho trẻ con.

Một thứ không thể trao đi trao lại chỉ trong một lần đổi đầu được.

Tất nhiên, Long Hạ Thương có thể từ chối lời thách đấu của Lý Kiếm Hàn.

Nhưng vấn đề ở đây là thể diện.

Dù gì hắn cũng là hội chủ Ngân Liên Hội đồng thời cũng là tiểu cốc chủ của Long Thiên Cốc. Mọi người chắc chắn sẽ chỉ trích hắn hèn nhát nếu trốn tránh lời thách đấu của Lý Kiếm Hàn.

Thể diện là một thứ vô ích nhất trên thế giới này nhưng đồng thời cũng là một thứ không thể khinh thường được.

Bởi vì những võ giả không đi theo những người bị mất thể diện bao giờ cả.

Đó là lý do tại sao hắn phải mạo hiểm mạng sống của mình để giữ gìn thể diện. Bởi vì giang hồ vốn là một thế giới đầy khắc nghiệt như vậy.

Hơn nữa, Lý Kiếm Hàn gần đây rất nổi tiếng.

Uy danh của y tăng dần khi liên tục bắt giữ được những cao thủ của Kim Thiên Hội.

Nếu Long Hạ Thương lảng tránh lời thách đấu này, mọi người sẽ coi thường hắn và không đi theo hắn nữa.

Không có ai dám đi theo một hội chủ có uy danh rớt xuống dưới tận đáy vực cả.

“Ha! Thì ra hắn liên tục giao chiến với những võ giả của Kim Thiên Hội là vì cái này.”

Đến lúc này, Long Hạ Thương mới hiểu được tại sao Lý Kiếm Hàn lại có một bước đi liều lĩnh như vậy.

Đó thực sự là một nước đi hoàn hảo.

Hắn không biết ai đã vẽ ra nó, nhưng nó thực sự vừa đơn giản mà lại vừa hoàn hảo.

Long Hạ Thương hoàn toàn không có một lối thoát.

Nam Cung Việt, người đưa bức thư cho hắn đã nói.

“Hội chủ có thể từ chối nếu muốn.”

“Người cũng biết rõ là không thể kia mà? Có lẽ trong lòng người cũng cảm thấy vui lắm. Chẳng phải người hoàn toàn không hài lòng về cách làm việc của ta sao?”

“Nhưng ta không muốn người phải chiến đấu một cách thiếu suy xét như vậy. Vị trí hội chủ của Ngân Liên Hội không phải dễ dàng gì. Tuy không hài lòng một số điều nhưng ta vẫn muốn người tiếp tục ngồi ở vị trí này.”

“Giá như những lời người vừa nói là thật lòng.”

“Ta đang nói thật lòng.”

Nam Cung Việt trả lời mà không có chút do dự.

Long Hạ Thương nhìn chăm chăm vào Nam Cung Việt một lúc rồi nói tiếp.

“Dù sao thì ta cũng không thể trốn tránh khỏi lời mời thách đấu này.”

“Hạ Thương?”

“Thể diện của ta đang bị đe dọa. Ta không muốn người ngoài đàm phán rằng người kế vị của Long Thiên Cốc lại sợ hãi một lời thách đấu được.”

Nam Cung Việt nghiêng rằng trước câu trả lời của Long Hạ Thương.

Bởi vì y thực sự không thể hiểu nổi việc Long Hạ Thương chỉ vì thể diện mà chấp nhận lời thách đấu của Lý Kiếm Hàn.

Vị trí hội chủ của Ngân Liên Hội không phải là một vị trí có thể bị tranh chấp chỉ vì thể diện.

Nó là một vị trí đòi hỏi tinh thần trách nhiệm và khả năng lãnh đạo vượt trội hơn bất kỳ ai khác.

Thật khó để tin rằng Long Hạ Thương sẵn sàng chấp nhận một cuộc chiến khốc liệt như vậy chỉ vì thể diện của bản thân.

Nam Cung Việt bắt đầu nghi ngờ rằng Long Hạ Thương lúc này có còn tỉnh táo hay không.

‘Đây chắc chắn là bức tranh do tỷ tỷ vẽ ra.’

Nếu không hiểu đúng tính cách của Long Hạ Thương thì không thể nào giảng ra được một cái bẫy như thế này. Lý Kiếm Hàn mà y biết không phải là người có thể vẽ ra được bức tranh chi tiết như vậy.

Rõ ràng tất cả mọi thứ đều do Nam Cung Tuyết vẽ ra.

Vấn đề là tuy biết điều đó nhưng y vẫn không có cách nào để thoát ra khỏi cái bẫy này được.

Ý chí chiến đấu của Long Hạ Thương lúc này đang bùng lên dữ dội.

Khi nhắc đến kỳ tài trong giang hồ, người ta thường nói nhiều về Trương Vô Cự và Lý Kiếm Hàn.

Lý do chỉ có một.

Chính vì bọn họ thuộc về nhị cường của thiên hạ gồm Thiên Vũ Trang và Cuồng Võ Môn.

Dù Long Thiên Cốc của Long Hạ Thương có nằm trong tam bá đi chăng nữa thì không thể sánh bằng hai người kia được.

Long Hạ Thương hoàn toàn không thích sự thật đó.

Bởi vì chưa có cơ hội để đối đầu nên Long Hạ Thương vẫn luôn nghĩ rằng mình có thể chiến thắng nếu giao chiến trực tiếp với bọn họ.

Nam Cung Tuyết rõ ràng đã biết được điều này và tạo ra một cái bẫy.

‘Hầy! Cứ thế này thì mình phải giao lại Ngân Liên Hội cho tỷ tỷ sao?’

Toàn thân y cảm thấy ớn lạnh khi nhớ đến tỷ tỷ của mình.

Reng reng reng!

Tiếng chuông khẩn cấp trong Ngân Liên Hội vang lên.

Long Hạ Thương vội vàng đứng dậy.

“Xem ra hẳn đã tới rồi.”

Hắn vươn tay, thanh đao được treo ở trên tường bay tới và nằm gọn trong tay của hắn.

Long Hạ Thương đeo đao vào một bên hông rồi nói.

“Hãy xem ta nấu chín Đao Cuồng như thế nào.”

“Hạ Thương!”

“Chuyện mà người lo lắng tuyệt đối sẽ không xảy ra đâu.”

Long Hạ Thương nói xong rồi bước ra bên ngoài.

“Hội chủ!”

“Lý Kiếm Hàn công tử xuất hiện rồi.”

Những trợ thủ của Long Hạ Thương xuất hiện và báo cáo tình hình.

Long Hạ Thương lướt qua bọn họ rồi đi ra ngoài.

Lý Kiếm Hàn đang đợi trước cổng chính của Ngân Liên Hội. Xung quanh có rất nhiều người tụ tập lại để hóng hớt tình hình.

Toàn thân Lý Kiếm Hàn tỏa ra khí thế nặng nề tựa sơn nhạc.

“Lý Kiếm Hàn!”

“Lâu rồi không gặp. Long Hạ Thương!”

Hai người nhận ra nhau ngay lập tức.

Tuy không giao thiệp với nhau nhưng bọn có cũng có thấy mặt nhau vài lần.

Long Hạ Thương lại gần Lý Kiếm Hàn rồi nói.

“Dạo gần đây, ta nghe rất nhiều về ngươi.”

“Vậy à? Đúng là dạo này ta hoạt động sôi nổi hơn mọi khi. Xem ra tin đồn đã đến được tai của ngươi luôn rồi.”

“Tại sao ngươi lại làm thế?”

“Ý ngươi là chuyện gì?”

“Tại sao ngươi không ở yên trong Cuồng Võ Môn mà lại đến quấy phá ở một nơi xa x&ocibzfczkrci như thế này làm gì?”

“Quấy phá sao?”

“Nếu không gọi là quấy phá thì có nên gọi đó là lừa đảo không nhỉ?”

“Ta nghĩ ngươi nên uốn lưỡi nhiều lần trước khi nói thì hơn. Ngươi hay nói chuyện mà không dùng đến não lắm đấy.”

“Ngươi đang xúc phạm ta đấy sao?”

Giọng nói của Long Hạ Thương trở nên sắc lạnh. Lý Kiếm Hàn vẫn trả lời với vẻ điềm tĩnh.

“Không hề. Ta chỉ nói sự thật thôi.”

“Nếu ta để Ngân Liên Hội ra mặt thì ngươi coi như xong đời đấy.”

“Ta cũng nghĩ vậy. Nhưng ngươi sẽ không làm thế đâu.”

“Tại sao ngươi lại chắc chắn như thế? Không có lý do gì để ta loại bỏ lợi thế của mình để chiến đấu trực diện với ngươi cả.”

“Bởi vì ngươi là một võ giả.”

“Võ giả sao...”

“Việc gian lận hay đâm sau lưng người khác không hợp với ngươi. Ta cũng thế. Những võ giả như chúng ta phải chứng tỏ giá trị của bản thân bằng chính sức mạnh của mình.”

“Ta thích suy nghĩ đó của ngươi.”

“Vậy giờ ngươi sẽ làm gì đây? Ngươi sẽ chấp nhận lời thách đấu của ta chứ?”

“Được! Ta chấp nhận!”

Những võ giả gần đó đều ngạc nhiên trước câu trả lời của Long Hạ Thương.

Bọn họ không ngờ rằng Long Hạ Thương lại đồng ý lời thách đấu của Lý Kiếm Hàn một cách dễ dàng như vậy.

“Chuyện gì đây? Vậy là vị trí Ngân Liên Hội Chủ sẽ được quyết định lại sau cuộc đối đầu này sao?”

“Rốt cuộc là sao vậy?”

“Trời đất! Giao chiến giữa Tiểu Bá Long và Đao Cuồng sao.”

Một cuộc đại chiến của thế kỷ bất ngờ nổ ra.

Cả Lý Kiếm Hàn và Long Hạ Thương đều là những cao thủ hiếm thấy ở giang hồ. Danh tiếng của họ cao chọc trời, nhưng có rất ít người được chứng kiến cảnh đối đầu giữa bọn họ.

Thắng được tất, thua mất tất.

Chỉ cần được tận mắt theo dõi cuộc chiến này thôi những người kia cũng cảm thấy mình may mắn đến mức nào rồi.

‘Mọi chuyện đã theo kế hoạch của ta rồi.’

Trong đám quần hùng, một nữ nhân đang lặng lẽ nở một nụ cười.

Nữ nhân ấy chính là Nam Cung Tuyết.

Nam Cung Tuyết nhìn vào bóng lưng của Lý Kiếm Hàn với ánh mắt tràn đầy sự tin tưởng. Nhưng bỗng dưng nàng lại thấy một bóng người quen thuộc đang ngồi ở một quán trọ phía sau lưng Lý Kiếm Hàn.

‘Phiêu Nguyệt!’

Nụ cười của nàng biết mất trong tích tắc.

Vị nam nhân đang theo dõi cuộc đối đầu giữa Lý Kiếm Hàn và Long Hạ Thương không ai khác chính là Phiêu Nguyệt.

Mặc dù hắn đã kéo chiếc mũ rơm xuống che phủ cả mặt nhưng Nam Cung Tuyết vẫn có thể nhận ra hắn.

Vị nam nhân với đôi môi đỏ nổi bật và xương quai hàm đẹp sắc sảo kia chỉ có thể là Phiêu Nguyệt mà thôi. Hoặc là ít nhất trong số những người mà nàng từng gặp qua, chỉ có một mình Phiêu Nguyệt nổi bật đến mức đó.

‘Sao hắn lại ở đây?’

Nam Cung Tuyết cau mày.

Có lẽ Phiêu Nguyệt bị cuộc đối đầu giữa Lý Kiếm Hàn và Long Hạ Thương làm cho bản thân phân tâm đến mức hắn còn chẳng biết tại sao hắn lại có mặt ở nơi này,

‘Phải làm sao đây?’

Nếu Phiêu Nguyệt có mối quan hệ nào đó với Long Hạ Thương thì vấn đề sẽ trở nên nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Giả sử nếu Phiêu Nguyệt bí mật can thiệp vào cuộc chiến giữa hai người thì cục diện của trận đấu có thể sẽ thay đổi.

Phiêu Nguyệt là một vị nam nhân hoàn toàn có khả năng làm điều đó.

Trên hết, mối quan hệ giữa Phiêu Nguyệt và Lý Kiếm Hàn không hề tốt đẹp.

Vì trước đây họ đã từng va chạm với nhau một lần, rất có thể ân oán trong cả hai vẫn còn.

Nam Cung Tuyết suy nghĩ một hồi, mím chặt môi.

Nàng truyền âm đến các võ giả đang lẫn lộn với dòng người ở trong quán trọ.

‘Phiêu Nguyệt đang có mặt trong quán trọ. Tất cả hãy theo dõi hắn ta, nếu có dấu hiệu can thiệp vào cuộc chiến giữa hai người kia, lập tức tấn công.’

Những võ giả của Tuyết Hoa Kiếm Đội khẽ gật đầu rồi di chuyển theo mệnh lệnh của nàng. Nhưng sự chú ý của tất cả mọi người ở trong quán trọ đều đang hướng về Lý Kiếm Hàn

và Long Hạ Thương, vì thế không ai nhận ra võ giả của Tuyết Hoa Kiếm Đội đang di chuyển.

Ngay lúc đó.

“Đến đây được rồi.”

Đột nhiên, một giọng nói của một nữ nhân trầm trầm vang lên phía sau lưng Nam Cung Tuyết.

Trong khoảnh khắc, mồ hôi lạnh chảy dọc sống lưng Nam Cung Tuyết.

Nam Cung Tuyết đã không thể nhận ra có một người tiếp cận mình cho đến khi nàng lên tiếng.

Dù cho xung quanh nàng có bao nhiêu người vây quanh đi chăng nữa thì một cao thủ như Nam Cung Tuyết vẫn có thể phát hiện ra có kẻ đứng sau lưng mình.

Nhưng người này lại có thể tiếp cận nàng ở khoảng cách gần đến như thế mà nàng chẳng thể phát hiện ra, có nghĩa là người này đã tinh thông một loại võ thuật chuyên để ẩn mình và che giấu sự hiện diện của bản thân.

Hầu hết những người học được loại võ công đó ở giang hồ đều là thích khách.

Và Nam Cung Tuyết biết một nữ thích khách cũng có khả năng như vậy.

“Thì ra là người.”

Nàng nói mà không quay đầu lại.

“Người có chắc là nhớ được ta không.”

“Làm sao ta quên được một thích khách như ngươi? Nhưng ngươi cũng cả gan nhỉ. Tự thân một mình đến tận đây sao.”

“Ta đã nghe nhiều người nói thế rồi.”

Vị nữ nhân đứng sau Nam Cung Tuyết đang thản nhiên trả lời chính là Hồng Lệ Tuyết.

Ánh mắt của Hồng Lệ Tuyết dán chặt vào Phiêu Nguyệt ở phía trước Nam Cung Tuyết.

“Huynh ấy không có ý định can thiệp vào cuộc chiến ấy. Vì vậy hãy sai thuộc hạ của ngươi lùi lại.”

“Làm sao mà ta tin được?”

“Không tin cũng không sao. Vì nếu người không tin thì chỉ có người và vị nam nhân của đời người phải chịu thiệt thòi mà thôi.”

“Thật là trơ trẽn. Cái hỗn loạn hiện giờ là vì ai mà dấy lên? Vậy mà giờ người lại cả gan xuất hiện như vậy? Thích khách các người ai cũng trơ trẽn như vậy sao?”

“Là một thích khách thì chuyện này có gì đâu chứ.”

“Người không cảm thấy bản thân phải có trách nhiệm sao? Người đã giết Thất Hiền Thụ Sinh, làm cho đại chiến giang hồ bùng nổ.”

“Ta suy cho cùng chỉ là một công cụ mà thôi. Người ủy thác ta mới chính là kẻ khơi mào, ta chỉ làm theo những gì được giao, nên chẳng cần thấy bản thân phải chịu trách nhiệm gì cả.”

“Chẳng lẽ người muốn tránh né sự thật này sao?”

“Ta dù gì cũng đã phải trả giá đủ rồi. Người không nên cưỡng ép ta đến thế.”

Nam Cung Tuyết cau mày trước câu trả lời quá đổi diêm tĩnh của Nam Cung Tuyết.

Nàng muốn quay lưng lại tấn công Hồng Lệ Tuyết ngay lập tức. Nhưng Hồng Lệ Tuyết nhất định sẽ không để cho chuyện đó xảy ra. Kể từ lúc Hồng Lệ Tuyết âm thầm tiếp cận phía sau nàng, tình thế bất lợi nghiêng hoàn toàn về phía Nam Cung Tuyết rồi.

Hiện tại không còn cách nào khác để khắc phục tình huống này.

Chỉ một lúc sau, Nam Cung Tuyết lại gửi truyền âm đến võ giả của Tuyết Hoa Kiếm Đội.

‘Tất cả mau rút lui. Đây là mệnh lệnh.’

Võ giả của Tuyết Hoa Kiếm Đội thoáng chốc có chút hoài nghi.

Nhưng họ vẫn mau chóng lùi lại theo mệnh lệnh của nàng.

Nam Cung Tuyết hỏi.

“VẬY ĐÃ ĐƯỢC CHƯA?”

Nhưng nàng không nghe thấy lời hồi đáp nào từ phía sau lưng mình cả. Phải đến lúc đó Nam Cung Tuyết mới cẩn trọng quay đầu nhìn lại phía sau.

“ẶC!”

Nam Cung Tuyết nghiêng rằng vì xấu hổ. Hồng Lệ Tuyết vừa đe dọa nàng ban nãy, đã hoàn toàn biến mất trong một chốc ngắn ngủi.

Nam Cung Tuyết không hề cảm nhận được sự biến mất của Hồng Lệ Tuyết như khi cách nàng ta xuất hiện khiến bản thân Nam Cung Tuyết cảm thấy rất mất mặt.

Nam Cung Tuyết đảo mắt nhìn xung quanh nhưng không thể tìm thấy bóng dáng của Hồng Lệ Tuyết ở đâu cả.

Nếu ban nãy Hồng Lệ Tuyết có ý định giết người thì chắc hẳn nàng đã chết từ lâu rồi, điều đó khiến nàng nổi da gà.

Nếu là đối đầu trực diện với Hồng Lệ Tuyết thì chắc chắn nàng sẽ không bao giờ thua, nhưng bị phục kích như thế này thì tính mạng của nàng sẽ bị đe dọa.

Vì thế Nam Cung Tuyết rơi vào trạng thái hoảng loạn cực độ.

Đây là lần đầu tiên nàng trải qua cảm giác khủng hoảng như thế này kể từ sau khi nàng theo học võ công.

‘Ta tuyệt đối sẽ không để yên cho ngươi. Cho dù có phải xuống địa ngục, ta vẫn sẽ truy tìm ngươi đến cùng.’

Đôi mắt Nam Cung Tuyết sục sôi ý chí.

Ngay lúc đó.

ẦM!

Đột nhiên, một tiếng nổ vang lên.

Nam Cung Tuyết định thần, nhìn về phía trước.

Lý Kiếm Hàn và Long Hạ Thương đang quyết đấu với nhau.

Cả hai đều không rút thanh đao ra.

Họ bắt đầu giao tranh bằng nắm đấm.

Mặc dù cả hai đều tinh thông đao pháp, nhưng quyền pháp của cả hai người đều không hề yếu kém.

Để đánh giá võ lực của đôi phương, không gì tốt hơn ngoài sử dụng quyền pháp.

Rầm!

Cú đấm của hai người va chạm nhau, tiếng nổ liên tục vang lên.

Một bên là một trong ba tam bá - người kế vị của Long Thiên Cốc, và người kia là một trong nhị cường - Đại Công tử của Cuồng Võ Môn.

Cả hai đều đã tinh thông tuyệt học võ công từ Long Thiên Cốc và Cuồng Võ Môn.

Mỗi lần thi triển một chiêu thức, sức mạnh từ nắm đấm lại tăng lên ngàn ngút.

Bụp bụp bụp!

Nắm đấm của cả hai liên tục hướng về phía đối thủ không biết là bao nhiêu lần.

Cứ mỗi lần như vậy, không khí xung quanh lại bùng nổ, sàn nhà của quán trọ lại lún sâu xuống.

“Khắc!”

“Mau lùi lại, lùi lại.”

Những người đứng xem vội vã lùi lại phía sau trước khí phách vô cùng khủng khiếp.

Nếu cứ đứng yên tại chỗ, họ có thể bị khí phách kia cuốn đi và mất mạng chừng nào không hay.

Long Hạ Thương vừa tung một quyền khí, vừa tám tắc.

“Khá lắm, Lý Kiếm Hàn.”

“Ngươi cũng không vừa đâu.”

Cả hai đều không thể không thừa nhận năng lực của đôi phương.

Cả hai người đều am hiểu sâu sắc tất cả những gì về quyền thuật.

Một đối thủ xứng tầm như thế này đã lâu lắm rồi họ không được dịp diện kiến.

Lý Kiếm Hàn thoáng nở nụ cười trên môi.

Kể từ sau khi chạm trán với Phiêu Nguyệt thì mới có một đối thủ có khả năng áp sát hấn đến thế như Long Hạ Thương.

Hấn mạnh đến mức mà Lý Kiếm Hàn cũng phải thắc mắc vì sao với võ công cao cường như vậy mà hấn lại có thể bị động trước Kim Thiên Hội.

“Haaaa!”

Long Hạ Thương dùng hết sức bình sinh tung ra một cú đấm. Một luồng ánh sáng mạnh mẽ tụ lại trước nắm đấm của hấn.

“Gì vậy, là quyền cang sao.”

“Long Hội chủ phát ra quyền cang kia.”

“Uây!”

Tiếng cảm thán không ngừng vang lên.

Đây là lần đầu tiên tất cả mọi người nhìn thấy một võ giả có khả năng phát ra quyền cang một cách thông dong đến như vậy.

Dĩ Khí Thành Cang chính là bằng chứng cho thấy vị võ giả trước mắt là một tuyệt đại cao thủ chốn giang hồ này.

Leo lên đến vị trí tuyệt đại cao thủ tức là võ lực của Long Hạ Thương cao cường đến mức trong chốn giang hồ số người sở hữu võ lực đó chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Ầm ầm ầm!

Quyền cang bay thẳng về phía Lý Kiếm Hàn với khí thế vô cùng khủng khiếp.

Ai nấy đều tò mò không biết Lý Kiếm Hàn sẽ đối phó ra sao.

Chẳng có lý do gì để Lý Kiếm Hàn phải trực tiếp đối đầu với quyền cang đó cả. Thà rằng tránh né hoặc đẩy hướng của quyền cang sang một bên có lẽ sẽ là lựa chọn khôn ngoan hơn. Nhưng Lý Kiếm Hàn đã không làm như vậy.

Đã là một võ giả, đường đường là một võ giả mạnh mẽ đi đầu thời đại, tuyệt đối không thể để cho mọi người thấy được vẻ

yếu đuối của bản thân.

Phải cho họ thấy được hình ảnh đối mặt trực diện với bất kỳ thử thách và đe dọa nào. Có như thế thì mọi người mới tin và nghe theo lời của hắn.

Lý Kiếm Hàn tự cho bản thân mình là người dẫn dắt cả chốn giang hồ.

Ngay từ nhỏ, hắn đã được nuôi dạy với lý tưởng đó, thì đến bây giờ hắn vẫn luôn giữ trong mình suy nghĩ như vậy.

“Choanggg!”

Lý Kiếm Hàn tung nắm đấm về phía quyền cang đang hướng đến mình.

Trong khoảnh khắc, một luồng ánh sáng mạnh mẽ phát ra từ nắm đấm của Lý Kiếm Hàn.

“À, lại là quyền cang.”

“Lý Đại hiệp cũng đang thi triển quyền cang kìa!”

“Uầy!”

Chỉ trong chớp mắt, quyền cang đối đầu với quyền cang.

Tiếng nổ vang trời cùng với luồng khí phách mạnh mẽ quét sạch toàn bộ khu vực giống như một thiên thạch khổng lồ vừa rớt xuống.

“Hự!”

“Khắc!”

Những người chứng kiến trận đấu bị luồng khí phách cuốn đi, bay tứ phía như lá vàng rơi trong gió.

Chỉ có những võ giả tinh thông võ công đến trình độ cao mới có thể trụ vững được. Nhưng khuôn mặt họ toát lên vẻ kinh ngạc và căng thẳng vô cùng.

Bùm bùm bùm!

Da gà da vịt thi nhau nổi lên. Thật may mắn khi được sinh ra dưới tư cách một võ giả và có cơ hội chứng kiến một cuộc chiến tầm cỡ khủng khiếp đến mức độ này. Chỉ cần được chứng kiến màn tỷ thí này mà họ đã được mở mang tầm mắt.

Phải tận mắt nhìn, họ mới cảm nhận được võ công trình độ cao thủ là như thế nào, nên lại càng tập trung hơn.

Đặc biệt, những võ giả khi luyện tập võ công đến một mức độ nhất định, chắc chắn sẽ được giác ngộ sau khi xem màn đấu mãn nhãn này.

Những võ giả đó không thể rời mắt khỏi cuộc đối đầu.

Một lát sau, luồng khí phách mạnh mẽ như một cơn đại cuồng phong tạm lắng xuống, bóng hình hai người dần lộ diện.

Thật khó tin khi mà sau khi phải đụng độ nhau bằng quyền cương với sức công phá vô cùng khủng khiếp như vậy, nhưng hai người lại chẳng hề hấn gì.

Nhưng sự khác biệt duy nhất là mặt Long Hạ Thương đã ửng đỏ hơn một chút.

Long Hạ Thương nắm lấy thanh đao và nói.

“Có vẻ như ta và ngươi sẽ bất phân thắng bại nếu chỉ sử dụng quyền pháp nhỉ.”

“Ta cũng nghĩ vậy.”

Lý Kiếm Hàn cũng bắt đầu cầm thanh đao lên.

Đao pháp cũng chính là tuyệt kỹ thành danh của cả hai người.

Ban nãy mới chỉ là màn khởi đầu, bây giờ mới là lúc họ chính thức bước vào cuộc chiến.

Vù vù vù!!

Hai người hướng đao về phía nhau. Ngay lập tức, một luồng khí thế khủng khiếp tỏa ra cực mạnh.

“Chaaaaaaaaaaaaaaaaa”

Người di chuyển đầu tiên là Long Hạ Thương.

Uỳnh uỳnh!

Long Hạ Thương cầm thanh đao trong tay, lao về phía Lý Kiếm Hàn cùng với sức công phá cực lớn.

Trong khoảnh khắc, ánh mắt của Lý Kiếm Hàn trở nên sắc sảo.

Hắn hơi khom người xuống, rồi lao về phía trước.

Hắn thi triển bộ pháp Hồi Lưu Bộ kết hợp cùng với Thiên Sát Dao.

Soạt!

Hắn vung dao đến với một khí thế vô cùng đáng sợ.

Dao và dao lại va chạm với nhau.

Cang cang!

Âm thanh chói tai vang lên.

“Khắc!”

“Tai, tai của ta.....”

Tất cả mọi người nhăn nhó bịt lấy tai của mình trước âm thanh khó chịu đó.

Dù có bịt tai lại cũng không có tác dụng gì.

Âm thanh kia dường như đã vang đến tận não của họ, khiến họ chao đảo.

Họ liên tục ngã khụy xuống đất.

Chỉ có một ít võ giả vẫn có thể trụ vững trên đôi chân của mình.

Trong số đó có Nam Cung Việt và Châu Thiết Phong.

Họ tối sầm mặt mày khi chứng kiến cuộc đụng độ giữa Lý Kiếm Hàn và Long Hạ Thương.

Thoạt nhìn thì đây là một trận chiến ngang tài ngang sức.

Họ đang chiến đấu vô cùng quyết liệt như thể không ai trong số họ áp đảo hoàn toàn đối phương. Nhưng thực tế hai người biết rõ là mọi thứ không hề như vậy.

“Kết thúc rồi.”

“Hự”

Cả hai cùng một lúc thở hắt ra.

Dao pháp của Long Hạ Thương rõ ràng rất tuyệt vời.

Một đao pháp chiếm thế thượng phong của Long Thiên Cốc lấy lòng thiên hạ.

Nhưng đối thủ của hắn thật đáng gờm.

Đao pháp mà Lý Kiếm Hàn học được là Thiên Sát Đao, truyền từ Lý Quách - người đã tạo ra Cuồng Võ Môn - một trong những nhị cường.

Nếu xét về uy lực thì đao pháp đó xứng đáng được mệnh danh là thiên hạ đệ nhất.

Tuy không thể biết được rốt cuộc Lý Kiếm Hàn tinh thông đao pháp này đến nhường nào, nhưng nếu chỉ xét về uy lực thì đao pháp của Long Thiên Cốc không thể nào sánh bằng Thiên Sát Đao.

Lòng tự tôn của Long Hạ Thương lớn như thế nào thì ai nấy cũng đều biết rồi. Nhưng nếu hắn thực sự muốn đánh bại Lý Kiếm Hàn thì hắn nên chọn võ công khác thay vì đao pháp.

Rõ ràng đao pháp của Long Thiên Cốc không thể nào đánh bại được Thiên Sát Đao.

Ít nhất đó là những gì họ nghĩ.

Cang cang choang!

Tiếng choang choang liên tục vang lên.

Bây giờ những người có mặt ở đó không thể nhìn thấy được bóng dáng của họ nữa.

Họ di chuyển với tốc độ đáng sợ đến mức mắt thường khó mà nắm bắt kịp thời.

Bộp choang choang!

Đao và đao va chạm nhau với tốc độ ngày càng nhanh dần.

Màn đối đầu lên tới đỉnh điểm.

Trái tim của hai người cũng đập nhanh theo. Khoảnh khắc đó chính là lúc tim đập nhanh nhất.

Choang!

Tiếng chói tai lại vang lên cùng với đó là một cú sốc tạo nên vụ nổ nhất từ lúc bắt đầu trận đấu đến bây giờ.

Ai nấy đều nheo mắt lại, dùng tay che lấy mặt.

Họ chỉ có thể hé mắt nhìn trận đấu sau khi mọi thứ lắng xuống.

Một người đang đứng với thanh đao buông xuống mặt đất, người còn lại thì quỳ một chân.

Cuối cùng thì người thắng kẻ thua đã được phân chia.

Ngay khi nhìn rõ khuôn mặt họ, đám đông bắt đầu hò reo.

“Uây! Lý Đại hiệp chiến thắng rồi!”

“Đao Cuồng đánh bại Tiểu Bá Long.”

Người vẫn ngang nhiên đứng thẳng chính là Lý Kiếm Hàn, còn người quỳ một chân xuống với vết máu ở khóe miệng lại là Long Hạ Thương.

Đó cũng chính là khoảnh khắc mà chức Hội chủ của Ngân Liên Hội của Long Hạ Thương bị tước vào tay của Lý Kiếm Hàn.

549

Phiêu Nguyệt theo dõi trận đấu giữa Long Hạ Thương và Lý Kiếm Hàn từ đầu đến cuối.

Những chuyển động mà hầu hết các võ giả khác đều không thể theo kịp, hẳn là người duy nhất có thể nhìn thấy chúng.

Chính vì vậy, hẳn biết rõ hơn ai hết thực lực của hai người xuất sắc đến thế nào.

Cuối cùng Lý Kiếm Hàn đã thắng, nhưng võ thuật của Long Hạ Thương cũng thực sự đáng kinh ngạc.

Đôi vai của Long Hạ Thương run lên bần bật.

Tự tin vào chiến thắng, hẳn ta chấp nhận lời thách đấu của Lý Kiếm Hàn, nhưng kết quả lại là sự thất bại thảm hại.

2

Hắn ta không thể ngẩng đầu vì nhục nhã.

Là người có lòng tự trọng mạnh mẽ hơn bất cứ ai, hắn rất tự tin vào năng lực của mình.

Đến mức thậm chí chưa từng nghĩ đến việc sẽ thua trong cuộc chiến này.

Như mọi khi, hắn chắc chắn rằng người chiến thắng trong cuộc đối đầu này sẽ là chính mình.

Vì thế, hắn còn chưa nghĩ đến việc mình sẽ phản ứng thế nào khi bị đánh bại.

Khi ngược nhìn lên, Long Hạ Thương tựa hồ như đang thấy mọi người đang cười nhạo mình. Vì vậy, đầu hắn luôn cúi gằm xuống đất.

Ngay lúc đó, Lý Kiếm Hàn đưa tay ra.1

“Ta rất ngưỡng mộ võ công của ngươi. Tiếp tục ở lại Ngân Liên Hội và phò trợ ta, ngươi thấy thế nào?”

Khuôn mặt của Long Hạ Thương trở nên méo mó hơn vì bị sỉ nhục.

“Bây giờ ngươi đang xúc phạm ta?”

“Đều là lời từ tận đáy lòng.”

“Đừng có đứng đó giả nhân giả nghĩa nữa. Dù ta có thua bao nhiêu lần, cũng tuyệt đối không cần sự thương hại từ ngươi.”

8

“Không phải thương hại...”

“Đủ rồi!”

6

Long Hạ Thương hất tay Lý Kiếm Hàn ra rồi đứng dậy.

“Đừng có sỉ nhục ta nữa.”

Hắn nhìn chằm chằm Lý Kiếm Hàn với đôi mắt đỏ ngầu, rồi quay lại.

Phải đến lúc đó hắn ta mới nhìn thấy khuôn mặt của những người đang nhìn mình.

Những khuôn mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Long Hạ Thương nghiêng răng, hét lớn.

“Như các người thấy, ta đã thua. Bây giờ Ngân Liên Hội sẽ được lãnh đạo bởi Lý Kiếm Hàn.”

Sau khi tuyên bố thất bại, hắn ta chen vào giữa đám người.

Không ai dám ngăn cản hắn ta.

8

Đột nhiên, Long Hạ Thương dừng lại trước mặt Nam Cung Việt.

“Vừa ý rồi chứ?”

“Hạ Thương?”

“Không phải ngươi vẫn luôn chú ý ta sao? Giờ thì tốt rồi, ngươi sẽ không phải nhìn thấy mặt ta nữa.”

“Sao ngươi lại...?”

“Ta nói sai sao? Ta biết rõ trong lòng ngươi rốt cục có bao nhiêu vui sướng.”

“Phù!”

Nam Cung Việt thở dài thay cho câu trả lời.

1

Giờ hắn đang kích động và thất vọng cùng cực, nên có giải thích cũng không ích gì. .

“Trước tiên ngươi cứ đi đã. Sau đó có vấn đề gì hãy nói chuyện s...”.

“Thôi đủ rồi! Ta không cần các người thương hại.”

Long Hạ Thương đẩy Nam Cung Việt, hậm hực bước qua..

Hắn nhanh chóng biến mất giữa dòng người.

Nam Cung Việt và Châu Thiết Phong nhìn theo bóng lưng của Long Hạ Thương với vẻ mặt buồn bã.

“Sao mọi chuyện lại...”

“Ha!”

Trong khi đó, Long Hạ Thương đã hoàn toàn biến mất.

Chính lúc đó.

“Lý Kiếm Hàn!”

“Ngân Liên Hội chủ Lý Kiếm Hàn!”

“Woaaaa!”

Đột nhiên, trong đám người vang lên tên của Lý Kiếm Hàn.

Không biết ai là người bắt đầu trước, nhưng ngay sau đó mọi người đồng thanh hô vang tên y.

Đó là sự ra đời của một anh hùng mới.

“Tuyệt vời!”

Phiêu Nguyệt nhìn Nam Cung Tuyết, người đang lẫn trốn trong đám đông.

Hắn biết rằng chính nàng là người đã lên kế hoạch và thực hiện tất cả những điều này.

Khác biệt giữa Long Hạ Thương và Lý Kiếm Hàn xuất phát từ việc có hay không sự hậu thuẫn của Nam Cung Tuyết.

“Bên cạnh Long Hạ Thương không có một quân sư tài tình như cô ta, nhưng Lý Kiếm Hàn lại may mắn hơn thế”.

Sự khác biệt đó đã dẫn đến kết quả này.

Với sự hậu thuẫn đó, có lẽ Lý Kiếm Hàn sẽ có thể lãnh đạo Ngân Liên Hội mà không gặp khó khăn gì trong tương lai.

“Cuối cùng, hóa ra đó là cuộc đối đầu giữa Trương Vô Cực và Lý Kiếm Hàn.”

Kể từ khi sinh ra, hai người đã bị so sánh với nhau trong mọi việc.

Cả hai cuối cùng đã nắm quyền kiểm soát Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội, trực tiếp đối đầu nhau.

Theo một cách nào đó, có vẻ như vận mệnh đã được định đoạt từ lâu.

Đó cũng là lí do đám võ giả ở đây đang hô vang.

Chúng cảm thấy phấn khích khi có thể trực tiếp theo dõi và tham gia vào trận chiến của vận mệnh.

“Đao cuồng Lý Kiếm Hàn muôn năm!”

“Ngân Liên Hội chủ Lý Kiếm Hàn.”

Tiếng hò hét của chúng ngày càng lớn.

Thật sự là đám đông cuồng nhiệt.

Lúc đó, ai đó lặng lẽ ôm lấy cánh tay Phiêu Nguyệt.

Hồng Lệ Tuyết là tựa mình vào cánh tay hắn, khẽ thì thầm.

“Đến lúc phải đi rồi. Nếu còn nán lại thêm nữa thì không biết cô ta sẽ làm gì đâu.”

“Ừm!”

Phiêu Nguyệt gật đầu.

Giờ đây, nơi này đã trở thành cuộc chơi của Nam Cung Tuyết.

Nam Cung Việt vẫn đang cầm cự, nhưng chẳng bao lâu nữa Nam Cung Tuyết sẽ từng bước xâm lấn và chiếm lấy lãnh thổ của hắn ta.

Phiêu Nguyệt nhìn Lý Kiếm Hàn lần cuối. Trên khuôn mặt là một nụ cười không cần che giấu.

Lý Kiếm Hàn cũng đang nhìn thẳng về phía trước để xem liệu có tìm thấy Phiêu Nguyệt hay không.

Đó là nụ cười mà chỉ những người đạt đến đỉnh cao của sức mạnh mới có được.

Giọng nói âm trầm của hắn ta truyền đến tai Phiêu Nguyệt.

‘Ta sẽ chính thức gửi lời mời tới người sau.’

Tin đồn Lý Kiếm Hàn trở thành người đứng đầu mới của Ngân Liên Hội nhanh chóng lan truyền khắp giang hồ.

Lý Kiếm Hàn đã sử dụng võ công gì để khống chế Long Hạ Thương, tiến lên vị trí hội chủ với tư thế như thế nào, những võ giả của Ngân Liên Hội nhiệt tình ra sao, tất cả đều được miêu tả vô cùng chi tiết.

Mọi người dường như đều phấn khích về sự ra đời của một anh hùng mới.

Bây giờ cuộc đua mới chính thức bắt đầu.

Có khá nhiều người cho rằng Long Hạ Thương không đủ khả năng để đối phó với Trương Vô Cực.

Có lẽ là do danh tiếng của y trên giang hồ vượt trội hơn hẳn so với danh tiếng của Long Hạ Thương.

Lý Kiếm Hàn rất nhanh đã nắm quyền kiểm soát và ổn định Ngân Liên Hội.

Hắn không quan tâm ai khác, tự tay xây dựng lại cơ cấu tổ chức của Ngân Liên hội theo ý mình.

Trên thực tế, Nam Cung Tuyết có ảnh hưởng lớn hơn Lý Kiếm Hàn trong việc sắp xếp lại tổ chức.

Nhưng cách thức của cô ta so với Lý Kiếm Hàn nhẹ nhàng hơn nhiều.

Động thái của Nam Cung Tuyết được nhiều người hoan nghênh.

Đặc biệt, những người càng không được đả ngộ xứng đáng so với năng lực thì càng hoan nghênh các biện pháp của Nam Cung Tuyết.

Lý Kiếm Hàn và Nam Cung Tuyết song kiếm hợp bích đã làm tăng đáng kể sức mạnh của Ngân Liên Hội.

Mới chẳng bao lâu nhưng bầu không khí nơi đây đã thay đổi rất nhiều

Sự tồn tại của Long Hạ Thương tựa hồ đã biến mất trong nháy mắt.

Đến mức hấn ta tự hỏi liệu có thật là mình đã từng ngồi ở vị trí Hội chủ đó hay chưa.

“Ha! Các người dám coi ta như không tồn tại vậy sao?”

Người đàn ông vừa lăm bắm vừa ngắm nhìn dòng sông đang chảy lững lờ.

Trong tay hấn một vò rượu lớn, dưới chân cũng có mấy vò rượu rỗng nằm lăn lóc.

Mặt hấn ta đỏ bừng vì say.

Thông thường, hấn thậm chí sẽ không cảm thấy say dù có uống bao nhiêu đi chăng nữa. Rượu vừa vào cơ thể, trong nháy mắt sẽ bị nội lực cường đại giải độc.

Nhưng bây đã khác.

Ngoài việc bị nội thương không ít, đầu óc hấn còn choáng váng, nội lực tùy ý dao động.

Người đàn ông đưa vò rượu lên miệng uống ừng ực.

Những dòng rượu trong suốt chảy xuống cằm, rồi xuống ngực.

Chỉ một lát sau, vò rượu đã nhìn thấy đáy, hấn vung tay ném nó ra phía xa.

Choang!

Vò rượu lập tức vỡ tan tành, những mảnh vụn bay ra tứ phía.

“Mẹ kiếp! Mẹ kiếp!”

Người đàn ông nhìn lên trời và hét lên.

Sau khi nôn ra hết không khí trong phổi, hấn ta chống đùi thở hổn hển một lúc.

Hấn ta ngẩng đầu lên và vuốt mái tóc rối bù của mình.

Người đàn ông đang nhìn thẳng về phía trước với đôi mắt đỏ ngầu đầy sát khí đó chính là Long Hạ Thương.

Long Hạ Thương, người đã bị đánh bại bởi Lý Kiếm Hàn, đã không quay trở lại Long Thiên cốc ngay lập tức.

Hấn không chỉ không còn mặt mũi nào để quay lại Long Thiên cốc gặp phụ thân mình, mà thậm chí không còn chút tự tin nào nhìn mặt người khác.

Long Hạ Thương là người có lòng tự trọng mạnh mẽ nhất và chưa bao giờ nếm trải thất bại.

Hắn không biết làm thế nào để đứng dậy và trấn tĩnh tâm trí khi thất bại thảm hại thế này.

Chính vì vậy hắn mới không về Long Thiên Cốc ngay mà tìm một nơi vắng người, một mình uống rượu.

Con say ập đến một cách khó chịu.

Con say càng mạnh, sự tức giận đối với Lý Kiếm Hàn và Ngân Liên Hội càng bùng cháy dữ dội.

“Làm sao chúng có thể phui bỏ hết bao công sức của ta, và ném ta đi như một cọng rơm sau khi chỉ thua cuộc có một lần? Lũ bản thủ khôn kiếp đó.”

Rầm!

Hắn ta dùng nắm đấm đập vào tảng đá trước mặt. Sau đó, tảng đá khổng lồ vỡ tan, từng mảnh đá sắc nhọn bay ra tứ phía.

bzfczk

Mặc dù đã đập vỡ tảng đá to bằng ngôi nhà con giận bên trong hấn ta vẫn chưa thể giải tỏa.

“Aaaaaaa!”

Hấn ta hét lên, điên cuồng vùng nắm đấm.

Những cỗ thụ khổng lồ nhanh chóng bị đốn hạ và những tảng đá vỡ vụn bởi những cú đấm của đầy uy lực của Long Hạ Thương. Toàn bộ khu vực bán kính 10 trượng đã bị phá hủy hoàn toàn như thể vừa trải qua một vụ nổ lớn.

“Ha! Ha!”

Long Hạ Thương, người đã trút được cơn giận, thở ra một cách khó khăn.

Bụng hấn đau quặn khi tôi nổi cơn thịnh nộ trong khi nội thương của vẫn chưa lành hẳn.

Nhưng hấn cũng chẳng buồn để tâm..

Dù sao thì hấn cũng sẽ phải trở về Long Thiên Cốc trong bộ dạng của một kẻ bại trận.

“Hừ! Phải quay lại chứ. Dù sao thì đó cũng là nhà của mình.”

Long hạ Thương nghiêng răng.

Hấn ta cố nén cơn giận, lê bước đi.

Ngay hấn ta đến Bà Dương Hồ, có biết bao nhiêu người theo chân, nhưng đến khi thất bại trở về lại chỉ đơn độc một mình. Thực tế đó khiến hấn càng đau khổ hơn.

“Hãy chờ xem. Ta nhất định sẽ không gục ngã như thế này. Ngay khi trở về Thiên Long cốc, ta sẽ bế quan tu luyện. Ta nhất định sẽ khiến lũ các ngươi phải trả giá đắt.”

Ở Long Thiên cốc, có rất nhiều tuyệt kỹ mà hấn vẫn chưa thành thạo.

Trước đó hấn luôn cảm thấy chúng là thừa thãi, nhưng bây giờ suy nghĩ của hấn đã thay đổi.

Hấn muốn học hết tất cả các chiêu thức võ công, để có được sức mạnh cực đại, để có thể trả thù đám người bội bạc đã đâm

hắn dưới chân.

Long Hạ Thương di chuyển đến bờ sông.

Khi hắn đến đây, một chiếc thuyền đang được neo vào một tảng đá.

Hình dáng bên ngoài của chiếc thuyền vốn nhỏ chỉ đủ chỗ cho một người, trông cũng xập xệ như dáng vẻ hiện tại của hắn.

Đó là khi Long Hạ Thương lắc đầu và tiến lại gần con thuyền.

Đột nhiên, vùng nước yên tĩnh gập lên dữ dội.

Long Hạ Thương cau mày và nhìn về phía thượng nguồn, nơi dòng nước đang chảy xiết.

“Thuyền?”

Nơi mà ánh mắt của hắn hướng tới, có một con thuyền khổng lồ.

Nó lớn đến nỗi cứ như thể một hòn đảo nhỏ đang di chuyển vậy. Mặt nước tĩnh lặng bị khuấy động theo từng chuyển động của con thuyền.

Con thuyền khổng lồ đang tiến đến chính xác nơi hắn ta đang đứng.

“Cái gì vậy?”

Long Hạ Thương trừng mắt nhìn con thuyền với ánh mắt sợ hãi.

Một người đàn ông đứng khoanh tay trước mũi con thuyền khổng lồ.

Đôi mắt của người đàn ông đủ mãnh liệt để có thể cảm nhận được từ xa.

Rầm!

Con thuyền khổng lồ đâm sầm vào con thuyền nhỏ đang neo bên mỏm đá.

Chiếc thuyền nhỏ vỡ tan trong tích tắc, những mảnh vỡ dập dềnh trên mặt nước.

Lông mày Long Hạ Thương giật giật.

“Các ngươi dám!”

Sát khí lóe lên trên khuôn mặt hấn ta.

Dù không như vậy thì tâm trạng cũng vốn đã rơi xuống đáy, nhưng nhìn thấy con thuyền của bản thân bị phá hủy ngay trước mắt, cơn tức giận của hấn đã vọt lên đỉnh đầu.

Long Hạ Thương không kìm được tức giận, phóng mình lên con thuyền khổng lồ.

Rầm!

Hấn ta đáp xuống sàn tàu và hỏi người đàn ông trước mặt.

“Người là kẻ nào? Tại sao phá thuyền của ta?”

“Người đang gặm nhấm cảm giác thất bại một mình ở một nơi như thế này à. Long Hạ Thương!”

“Cái gì? Người biết ta?”

Khuôn mặt của Long Hạ Thương cuối cùng cũng lộ ra vẻ cảnh giác.

Hấn âm thầm vận khí và trừng mắt nhìn người đàn ông.

“Người rốt cục là ai?”

“Ta là Cao Nhật Nguyên.”

“Cao Nhật Nguyên?”

“...Là đoàn chủ của Hữu Linh Thuyền Đoàn.”

Dứt lời, hấn chậm chậm tiến đến gần Long Hạ Thương.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 550

“Hữu Linh Thuyền Đoàn?”

Gương mặt Long Hạ Thương méo xệch đi.

Bởi vì trước giờ hấn chưa từng nghe tới cụm từ này.

Long Thiên Cốc ở một nơi rất xa xôi, còn Ngân Liên Hội cũng ở tận Bà Dương Hồ.

2

Long Hạ Thương chưa từng ra biển bao giờ. Vậy nên hắn không hề biết đến sự tồn tại của Hữu Linh Thuyền Đoàn.

Hắn nhìn quanh mạn thuyền.

Không có một ai xuất hiện ở đây cả.

Muốn di chuyển một con thuyền lớn thế này thì cần phải có nhiều người, nhưng hiện giờ hắn không nhìn thấy bóng dáng người nào cả.

Cao Nhật Nguyên lúc này nâng cao khí thế rồi tiến lại gần Long Hạ Thương.

Ai nhìn vào cũng thấy hắn không hề có ý đồ tốt lành gì.

1

Cao Nhật Nguyên đến gần rồi nói.

“Ngươi là Long Hạ Thương của Ngân Liên Hội đúng chứ?”

“Ngươi biết thân phận của ta? Ngươi tiếp cận ta với ý đồ gì hả?”

“Đúng thật nhỉ. Ngươi đã bị Lý Kiếm Hàn của Cuồng Võ Môn cướp mất Ngân Liên Hội và rồi bỏ chạy như con chó cụp đuôi, giờ thì uống rượu ở đây à.”

“Ngươi đang chế nhạo ta?”

“Chế nhạo? Không hề, ta đang thương hại ngươi thôi. Ngươi có ước mơ chinh phục thiên hạ, nhưng nhìn bộ dạng ngươi thế này cũng biết ngươi vốn nhận được sự bảo bọc như đóa hoa trong lòng kính ấy.”

8

Gương mặt Long Hạ Thương càng lúc càng méo xệch đi. Lời nói của Cao Nhật Nguyên hết như thanh phi đao đâm phập vào

tim Long Hạ Thương.

Rầm!

Long Hạ Thương liền giẫm chân cước.

Ngay sau đó, con thuyền khổng lồ lắc lư dữ dội.

6

Công lực thật sự rất lớn. Thế nhưng Cao Nhật Nguyên lại không hề lay động chút nào.

“Người nên nói sự thật thay vì những lời sáo rỗng như thế.”

“Người muốn bắt ai nên cần con mồi à?”

“Con mồi? Người nghĩ Long Hạ Thương là con mồi á?”

“Nói con mồi cũng hơi quá. Cỡ Lý Kiếm Hàn hay Trương Vô Cự thì được nhỉ?”

8

“Người dám!”

Vút! 1

Toàn thân Long Hạ Thương tỏa ra cỗ khí thế vô cùng khủng khiếp.

Con thuyền chao đảo dữ dội, đồ đạc bên trên cũng bắt đầu rung chuyển.

Uy lực khủng khiếp đến nỗi không ai tin rằng hắn đang bị nội thương nghiêm trọng.

Cao Nhật Nguyên nhìn Long Hạ Thương liền sáng mắt lên.

‘Đồ hồng cũng có giá trị nhỉ. Khá lắm!’

Hắn nghe nói Long Hạ Thương đã bại trận trước Lý Kiếm Hàn nên đã đánh giá thấp đối phương. Thế nhưng có vẻ Long Hạ Thương còn hơn mong đợi của hắn.

Tuy nhiên chẳng có gì thay đổi cả, hôm nay Long Hạ Thương sẽ chết tại đây.

Hắn không có nơi nào để thoát ra.

Vù!

Long Hạ Thương giẫm chân xuống thuyền phóng tới chỗ Cao Nhật Nguyên.

Cao Nhật Nguyên cũng không hề né tránh.

Rầm!

Hai người va chạm nhau trong không trung.

Cả Long Hạ Thương và Cao Nhật Nguyên đều sở hữu võ công vô cùng bá đạo.

Họ dốc toàn lực tấn công đối phương.

Rầm! Rầm!

Tiếng nổ lớn liên tục nổ ra.

Cuộc chiến bắt đầu từ trên thuyền rồi kéo đến bờ sông.

Hai người vừa di chuyển vừa phóng khỏi thuyền.

Xung quanh nơi họ đứng đều bị phá hủy hết cả.

Tảng đá khổng lồ vỡ nát, đại thụ sụp đổ không thương tiếc. Cánh đồng lau sậy cũng bị quật một cách thê thảm, bãi cát thì bị thổi tung như mưa.

Hai người đánh nhau vô cùng dữ dội.

Bầu không khí rung chuyển như sắp sụp đổ đến nơi.

Cuộc đối đầu của họ nhanh chóng đạt đến cao trào.

Rầm!

Không khí đang nóng hừng hực.

Trung tâm chính là Long Hạ Thương.

Mặc Long Hạ Thương méo mó đến đáng sợ vì tức giận.

Bởi vì hắn có cố gắng thế nào cũng không gây ra vết thương nhỏ nào cho đối phương.

‘Dù đã điều trị nội thương nhưng...’

Hắn đột nhiên hối hận vì đã không quan tâm đến nội thương suốt mấy ngày qua.

Mặc dù nội thương nghiêm trọng, nhưng chỉ cần tập trung vận công trị thương thì hắn sẽ lành lặn ngay. Thế nhưng hắn không ngờ lại xảy ra có sự này.

Đối phương quá mạnh.

Hắn không biết người này từ đâu xuất hiện nhưng kẻ này mạnh đến mức khó tin.

Sau trận đối đầu với Lý Kiếm Hàn và bị y đẩy vào đường cùng đã khiến Long Hạ Thương mất hết thần trí.

“Người nghĩ ta sẽ thua sao? Ta tuyệt đối không thua đâu.”

Long Hạ Thương hét lên rồi tấn công Cao Nhật Nguyên.

Hắn mặc nội thương mà vận toàn bộ công lực lên.

Cao Nhật Nguyên cũng không hề né tránh Long Hạ Thương.

Hắn vươn tay ra.

Một mảnh vỡ trên thuyền lập tức bay đến chỗ hắn.

Tuyệt kỹ Hư Không Nhiếp Vật.

“Hãy!”

Cao Nhật Nguyên hạ người ra phía sau, rồi dồn công lực phóng mảnh vỡ.

Uỳnh!

“Vô dụng thôi.”

Long Hạ Thương hét lên rồi vung thanh đao lên.

Trên thanh đao của hắn đã chứa đầy đao cang.

Hắn muốn cắt phanh mảnh vỡ mà Cao Nhật Nguyên phóng tới.

Rầm!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Cùng lúc đó có người bị văng về phía sau.

Hắn đâm sâu vào tảng đá lớn rồi mới dừng lại.

“Hộc!”

Hắn lập tức thổ huyết.

Trong ngúm máu đỏ còn có cả mảnh vụn nội tạng.

“Khực!”

Người vừa bị đánh văng vào đá và hộc máu đỏ cả một mảng ngực kia chính là Long Hạ Thương.

Trên ngực Long Hạ Thương đang cắm mảnh vỡ mà Cao Nhật Nguyên phóng tới.

Mảnh vỡ xuyên qua ngực Long Hạ Thương rồi cắm vào tảng đá.

“Hư ư!”

Long Hạ Thương rên rỉ rồi ngẩng đầu lên.

Cao Nhật Nguyên tiến lại trước mặt Long Hạ Thương.

“Ngươi, ngươi?”

“Tiếc thật! Ngươi mà trị thương đảng hoàng thì trận chiến đã thú vị hơn rồi.”

“Ngươi nghĩ thế là bình an vô sự sao? Long... Long Thiên Cốc sẽ không để yên cho ngươi đâu.”

“Đó chính là điều ta muốn.”

“Cái gì?”

“Nếu đến cả Long Thiên Cốc cũng tham gia vào trận Giang Hồ Đại Chiến thì Thiên Vũ Trang cũng không thể đứng yên quan sát nữa.”

“Ngươi... đang nhắm đến... cuộc hỗn loạn toàn thiên hạ... ư?”

“Đúng vậy! Đó chính xác là điều ta muốn.”

“Vì, vì cái gì...”

“Ta chán ngấy tình hình hiện giờ rồi. Cũng không thể để bọn trẻ chiến đấu mãi được. Tất cả phải cùng bùng cháy lên chứ.”

“Điên, điên rồi...”

Long Hạ Thương nhìn Cao Nhật Nguyên với đôi mắt hần đầy tơ máu. Sau đó hần đồ gục xuống. Tắt thở.

Phải đến lúc này Cao Nhật Nguyên mới rút mảnh võ ghim trong ngực Long Hạ Thương.

Thi thể của Long Hạ Thương lập tức ngã xuống đất.

Cao Nhật Nguyên nhìn Long Hạ Thương rồi lẩm bầm.

“Đúng! Ta điên rồi. Ta vốn rất điên nhưng giờ còn điên hơn. Tên khốn kia sao có thể sống ung dung được chứ? Ta phải trở thành chất xúc tác. Để thổi bùng ngọn lửa này...”

Cao Nhật Nguyên liền vác thi thể Long Hạ Thương lên vai.

Ngân Liên Hội đã chấp nhận hội chủ mới rồi nhanh chóng ổn định.

Nam Cung Tuyết nắm quyền kiểm soát Ngân Liên Hội và lấp đầy vị trí quan trọng bằng người của mình.

Họ không có thời gian phản đối những người kỳ cựu cố hữu.

Lúc mọi chuyện đã lắng thì Ngân Liên Hội đã nằm trong tầm kiểm soát của Lý Kiếm Hàn rồi.

Nam Cung Việt nở nụ cười gượng gạo.

‘Đúng là tài tình mà.’

Hắn lạnh lùng ngồi xuống trước mặt Nam Cung Tuyết.

Hắn biết rõ nàng có năng lực tuyệt vời thế nào. Thế nhưng, hắn không ngờ nàng lại có thể kiểm soát hoàn toàn Ngân Liên Hội như thế.

Mặc dù bản thân rất ghét Nam Cung Tuyết nhưng hắn phải thừa nhận năng lực của nàng.

Nam Cung Tuyết ngẩng đầu nhìn Nam Cung Việt.

Nàng hỏi hắn.

“Nhất định phải vậy sao?”

“Chuyện gì?”

“Nhất định phải rời khỏi ư?”

“Có đệ chỉ làm cản trở tở thôi.”

“Vậy nên tở mới bảo đệ yên phận giúp đỡ đấy?”

“Tở nghĩ có khả năng hay sao?”

“Chuyện này cũng đơn giản mà. Nếu đệ chịu đổi ý.”

“Đổi ý là chuyện dễ dàng vậy sao tở? Đệ không làm được.”

“Việt à!”

“Đừng gọi đệ tình cảm như thế. Nghe nổi cả gai ốc.”

“Phù!”

Nghe câu trả lời lạnh lùng của Nam Cung Việt, Nam Cung Tuyết liền thở dài một hơi.

Ngay từ đầu đã không ổn rồi.

Lâu ngày mới tái ngộ vậy mà Nam Cung Tuyết lại bảo Nam Cung Việt giao lại Ngân Liên Hội cho mình.

Cuối cùng nàng nắm được Ngân Liên Hội, nhưng lại gây ra vết thương lớn không thể xóa nhòa với Nam Cung Việt.

Chính vì thế Nam Cung Việt nói với Nam Cung Tuyết rằng hẳn sẽ rút khỏi Ngân Liên Hội.

Nam Cung Tuyết nhìn đệ đệ một hồi lâu.

Đôi môi mím chặt cùng ánh mắt trốn tránh.

Gương mặt này không dành để nghe lời khuyên từ người khác. Vậy nên nàng không nghĩ sẽ thuyết phục thêm nữa.

Dù sao con đường đi của nàng của và Nam Cung Việt cũng khác nhau.

Nếu Nam Cung Việt tạo ra Ngân Liên Hội vì đại nghĩa và hỗ trợ cho Long Hạ Thương thì nàng lại muốn sống chỉ vì Lý Kiếm Hàn.

Nếu Lý Kiếm Hàn trở thành bá giả uy chấn giang hồ thì có thể làm được bất cứ điều gì.

Ngay khi tất cả hành động đó đều bị cả trời đất phẫn nộ.

Nàng không còn mong đợi Nam Cung Việt sẽ đồng tình với việc làm của nàng. Nếu đã thế thì thà dứt khoát sẽ hay hơn.

“Sau khi rời khỏi Ngân Liên Hội, đệ sẽ đi đâu? Lẽ nào định bắt tay với Phiêu Nguyệt à?”

“Vậy không được sao?”

“Tuyệt đối không được?”

“Tại sao? Tỷ tỷ cũng sống vì Lý Kiếm Hàn đó thôi?”

“Chuyện đó...”

Nam Cung Tuyết đột nhiên đáp ứng.

Nàng không biết nên nói thế nào.

Đúng là dù mang trong mình dòng máu của Thủ Thiên Hội nhưng nàng lại sống vì Lý Kiếm Hàn. Nàng không có cách nào phản bác lời của Nam Cung Việt cả.

Nam Cung Việt liền đứng dậy.

“Đệ đi đây!”

“Tỷ không tiễn đệ đâu.”

“Đệ không mong đâu.”

“Đúng là lạnh lùng...”

“Có lạnh lùng hơn tỷ không? Tóm lại đệ mong tỷ sẽ dẫn dắt Ngân Liên Hội thật tốt. Tạm biệt tỷ!”

Nam Cung Việt vẫy tay rồi đi ra ngoài.

Hắn cảm nhận ánh mắt Nam Cung Tuyết đang dõi theo mình. Thế nhưng hắn không muốn để tâm đến nó nữa.

Hắn quyết tâm rời khỏi Ngân Liên Hội và tuyệt không thay đổi ý định.

“Phù! Để ta tiễn huynh.”

Lúc này Châu Thiết Phong đang chờ Nam Cung Việt ở bên ngoài.

Nam Cung Việt nở nụ cười cay đắng rồi nói.

“Không cần phải vậy đâu...”

“Ta muốn thế thôi.”

Không như Nam Cung Việt, Châu Thiết Phong quyết định ở lại Ngân Liên Hội.

Mặc dù hội chủ và cốt cán đã thay đổi, nhưng lòng trung thành của Châu Thiết Phong với Ngân Liên Hội vẫn không thay đổi. Nam Cung Tuyết cũng hứa sẽ trọng dụng Châu Thiết Phong.

Châu Thiết Phong cũng nghĩ rằng thay đổi hội chủ sẽ tốt hơn.

Thay vì rời khỏi Ngân Liên Hội và phiêu bạt đây đó thì hẳn muốn giúp đỡ Lý Kiếm Hàn và Nam Cung Tuyết hơn, điều này cũng có lợi cho hắn.

Nam Cung Việt hiểu tấm lòng của Châu Thiết Phong.

Hai người bước ra khỏi Ngân Liên Hội rồi đi về phía bên cảng của Bà Dương Hồ.

Bầu trời đêm hôm nay đầy ánh sao, tựa như muốn tiễn Nam Cung Việt một đoạn.

Hai người đứng dưới ánh sao trời tại bến cảng.

Có một con thuyền đã được chuẩn bị sẵn đang chờ Nam Cung Việt.

Nam Cung Việt nói với Châu Thiết Phong.

“Giờ ta phải đi đây. Cảm ơn huynh đã tiễn ta. Nhờ huynh mà con đường đến đây không cô đơn chút nào.”

“Phù! Huynh nhớ giữ gìn sức khỏe. Dù đường đi khác nhau nhưng ta luôn cầu chúc may mắn cho Nam Cung huynh.”

“Đa tạ! Vậy ta đi đây...”

Lúc Nam Cung Tuyết làm thế bao quyền với Châu Thiết Phong.

“Ồ! Con thuyền đang trôi đi.”

“Có ai đó trên thuyền.”

Đột nhiên cả bến cảng trở nên âm ỉ.

Những người ở bến cảng phát hiện con thuyền đang trôi theo dòng nước. Trên thuyền có một người vô danh.

“Gì thế nhỉ? Mau kéo thuyền lại nào.”

Châu Thiết Phong liền ra lệnh cho đám võ giả xung quanh.

Đám võ giả vội vàng kéo con thuyền lại bên cảng.

Vừa kiểm tra xong người nằm trên thuyền, gương mặt Nam Cung Việt và Châu Thiết Phong liền cứng đờ.

“Không lý nào!”

“Sao Long Hạ Thương lại như thế?”

Người nằm trên thuyền kia chính là Long Hạ Thương. Máu chảy ra từ ngực đã khô từ lâu.

Long Hạ Thương đã rời khỏi Bà Dương Hồ mấy ngày trước sau cuộc chiến với Lý Kiếm Hàn, giờ đây đã trở thành một thi thể lạnh tanh.

“Chuyện gì đã xảy ra thế này?”

“Trời ơi!”

Nam Cung Việt nhắm chặt mắt lại.

Cái chết của Long Hạ Thương đã gây ra một trận chấn động lớn.

551

Cái chết của Long Hạ Thương khiến cả giang hồ dậy sóng.

Không chỉ Ngân Liên Hội mà cả Kim Thiên Hội cũng trở nên náo loạn.

Tuy đúng là hắn đã bị Lý Kiếm Hàn đánh bại nhưng trước đó, hắn đã dẫn dắt Ngân Liên Hội khá tốt.

Dĩ nhiên là sau khi đảm nhận vị trí hội chủ thì hắn tập trung vào củng cố quyền lực của mình thay vì chiến đấu với Kim Thiên Hội nên bị nhiều người chỉ trích. Nhưng hắn cũng không làm chuyện gì đặc biệt sai trái cả.

Cũng vì thế mà những võ giả của Ngân Liên Hội không có bất kỳ ác cảm nào với Long Hạ Thương.

Vẫn có rất nhiều người ở Ngân Liên Hội đi theo hắn.

Họ phần nộ trước cái chết của Long Hạ Thương và tuyên bố sẽ trả thù.

Người cảm thấy khó xử nhất khi điều này xảy ra chính là Kim Liên Hội.

Bởi vì ai cũng đoán rằng hung thủ là Kim Thiên Hội. Nhưng Kim Thiên Hội không hề điều động binh lực, lại càng không giết Long Hạ Thương.

Mặc dù vậy, mọi người đều coi Kim Thiên Hội là hung thủ đã giết chết Long Hạ Thương.

Nếu Long Hạ Thương chết khi đang còn là hội chủ của Ngân Liên Hội thì sẽ không có vấn đề gì.

Dù sao thì cả hai thế lực đang nằm trong một cuộc giao chiến khốc liệt.

Vấn đề là thời điểm tử vong của Long Hạ Thương.

Long Hạ Thương rút khỏi Ngân Liên Hội và trở thành một dã nhân.

Cho dù ân oán trong giang hồ có quan trọng đến mấy thì việc ngay lập tức tấn công và giết một người đã trở thành dã nhân là trái với đạo lý làm người.

Một vài người cho rằng, việc giết hãn trong Giang Hồ Đại Chiến thì không có vấn đề gì. Nhưng thứ gọi là dân tâm không hề đơn giản đến vậy.²

Ngay cả khi giết một người máu mặt như Long Hạ Thương thì bọn họ vẫn cần một lời biện minh chính đáng.

Cũng vì thế nên Kim Thiên Hội không khỏi hoang mang trước cái chết của Long Hạ Thương.

Bởi vì họ cảm nhận được dân tâm đang chuyển hóa xấu đi một cách nhanh chóng.

Hội chủ Kim Thiên Hội Trương Vô Cực lập tức ra lệnh triệu tập các thủ lĩnh.

“Rốt cuộc là tên nào đã làm ra chuyện này? Không phải những người của bốn hội đã giết chết Long Hạ Thương đấy chứ?”

“Bình tĩnh lại đi.”

Tiểu trang chủ của Vũ Kiếm Sơn Trang Chương Hồ Niên nói với giọng điềm tĩnh.

“Bây giờ là lúc nào rồi mà còn bình tĩnh được chứ? Danh nghĩa rất quan trọng trong bất kỳ cuộc chiến nào. Vì cái chết của Long Hạ Thương mà bây giờ dân tâm đang hướng về phía bên đó rồi.”¹

“Vậy thì chỉ cần xoay chuyển dân tâm là được.”

“Bằng cách nào chứ?”

“Trí nhớ của con người cũng có giới hạn. Dân tâm lại vốn vô tình. Nếu cho bọn họ một thời gian thì dân tâm sẽ bị đảo ngược lại thôi. Điều quan trọng lúc này không phải là lo lắng dân tâm mà phải tìm ra kẻ đã giết Long Hạ Thương mới đúng.”

“Hừm!”

Giọng nói nhỏ nhẹ của Chương Hồ Niên làm mọi người ổn định trở lại.⁸

Vẻ mặt của Trương Vô Cự cũng dần ra.

“Chương công tử nói đúng. Ta đã bị kích động quá rồi.”

Y thẳng thắn thừa nhận sai lầm của mình.

Chương Hồ Niên không ngừng cảm thán trước dáng vẻ ấy của Trương Vô Cự.

Bởi vì để một người có địa vị cao như Trương Vô Cự nhận lỗi không phải chuyện dễ dàng gì.

Trương Vô Cự hỏi Chương Hồ Niên.

“Chúng ta nên làm gì đây?”

“Trước tiên thì phải tìm ra hung thủ cái đã. Chỉ cần tìm ra hung thủ thì ta có thể lợi dụng nó để xoay chiều dân tâm tạo ra lợi thế cho bên mình.”

“Nhưng có cách nào để tìm ra hung thủ không?”⁶

“Nếu bắt đầu tìm từ những tin ngầm thì chắc sẽ tìm thấy được gì đó. May thay ta có một người quen rất rành về chuyện này.”

“Có người như vậy luôn sao?”

“Người đó đã giúp đỡ chúng ta rất nhiều khi chúng ta tới đây. Nếu là người ấy thì chắc chắn sẽ biết được những tin ngầm mà thôi.”

“Vậy ta giao việc này lại cho công tử.”

Trương Vô Cực mỉm cười.

Chân hữu đáng tin tưởng nhất của y là Độc Cao Hoàng đã lên đường để trả thù cho Nghiêm Sở Tổ.⁸

Và Chương Hồ Niên đã ngồi vào vị trí đó.

Chương Hồ Niên đứng dậy rồi nói.

“Mọi chuyện sẽ được giải quyết sớm thôi.”

“Ừ!”

Chương Hồ Niên rời đại điện rồi đi đến một tòa nhà nhỏ cạnh Kim Thiên Hội.

Nó nằm ở một góc nên tránh được ánh mắt của tất cả mọi người.

Chương Hồ Niên mở cửa bước vào thì thấy một nhóm người đang ngồi ở đó.

Nhìn thoáng qua trông bọn họ rất lôi thôi và có vẻ như không ăn nhập gì với Kim Thiên Hội. Thực tế là thế.

Khi Chương Hồ Niên xuất hiện, bọn họ vội vàng đứng dậy rồi nói.

“Ôi chào! Xem ai đến đây kìa? Có chuyện gì mà Chương công tử lại tìm đến một nơi tồn tàn như thế này vậy?”

Nam nhân đang trơ tráo lại gần Chương Hồ Niên kia chính là Đãng Thiết Hùng. Hắn từng là bang chủ của Huyết Nghị Bang.

Về mặt của Đãng Thiết Hùng đầy chán nản.

Bởi vì Chương Hồ Niên và Kim Thiên Hội đã bỏ quên hắn dù cho hắn là người góp công nhất trong việc giúp bọn họ định cư ở Bà Dương Hồ.

Vậy nên cảm xúc lúc này của hắn dành cho Chương Hồ Niên rất phức tạp.

Chương Hồ Niên nhìn Đãng Thiết Hùng với ánh mắt lạnh lùng.¹

Đặng Thiết Hùng quay đi để né tránh ánh mắt của Chương Hồ Niên.

‘Mẹ nó! Hắn lại nhìn chằm chằm vào ta nữa rồi.’

Cho dù Đặng Thiết Hùng có mạnh đến mấy cũng không để đầu lại Chương Hồ Niên.

Chỉ cần Chương Hồ Niên nhấc một ngón tay lên thôi cũng đủ để khiến hắn chau mày rồi.

Chương Hồ Niên nói.

“Ta có một việc muốn nhờ người.”

“Nhờ ta sao?”

“Đúng vậy.”

Vẻ mặt của Đặng Thiết Hùng dần ra một chút khi nghe thấy từ “nhờ”.

Thực ra nó cũng chẳng khác gì một mệnh lệnh, nhưng cách nói khác đi khiến hắn cảm thấy thích thú.

“Ta cần tin ngầm.”

“Thông tin sao?”

“Đúng vậy! Bọn ta cần phải tìm ra ai đã giết Long Hạ Thương.”

“Chuyện đó không phải do Kim Thiên Hội làm sao?”

“Cẩn thận cái miệng của người.”

“Thật á?”

“Nếu đó là sự thật thì ta đã không nhờ người làm chuyện này rồi.”

“Hừm!”

Đặng Thiết Hùng tỏ vẻ thích thú.

“Nếu lần này người tìm kiếm được thông tin hữu ích thì ta sẽ trao quyền quản lý tất cả các nguồn hàng hóa được nhập vào Kim Thiên Hội. Chỉ cần bấy nhiêu đó cũng đủ khiến những người ở Bà Dương Hồ không thể coi thường người rồi.”

“Thật không?”

“Ta hứa trên danh dự của mình.”

“Được thôi.”

Đến lúc này, Đãng Thiết Hùng mới chịu mỉm cười hài lòng.

Bởi vì hắn biết người đã bỏ bê hắn cũng như là Huyết Nghị Bang một khi đã hứa thì sẽ giữ lời.

Nguồn hàng nhập vào Kim Thiên Hội thực sự rất lớn.

Số tiền thu được khi vận hành nó trong một năm còn lớn hơn cả số tiền mà hắn thu được khi vận hành Huyết Nghị Bang trong mười năm.

Như vậy là đủ.

Vậy là nền móng của Huyết Nghị Bang ở Bà Dương Hồ vẫn sẽ còn đó.

“Hô hô! Công tử cứ chờ đi nhé. Rồi ta sẽ mang tin tốt về cho công tử sớm thôi.”

“Được.”

Thi thể của Long Hạ Thương được đặt trong một chiếc quan tài bằng đá.

Trong quan tài có chứa những tinh thể băng để duy trì độ lạnh bên trong quan tài.

Đó chính là cách để bảo quản nguyên vẹn thi thể của Long Hạ Thương.

Nhờ đó mà thi thể của Long Hạ Thương vẫn còn nguyên vẹn mà không bị phân hủy dù đã chết được nhiều ngày.

Nam Cung Việt lặng lẽ nhìn vào chiếc quan tài chứa thi thể của Long Hạ Thương. Một nét đau khổ hiện rõ lên gương mặt của y.

Bởi y nghĩ rằng Long Hạ Thương chết là do mình.

Nam Cung Tuyệt đứng cạnh Nam Cung Việt. Nàng lặng lẽ nhìn Nam Cung Việt mà không nói một lời.

“Hây!”

Phải đến một lúc lâu rồi, Nam Cung Việt mới thở dài một hơi rồi nhìn qua Nam Cung Tuyết.

“Cảm ơn tử vì đã chấp nhận yêu cầu vô lý của đệ. Nhờ tử mà đệ có thể nói lời từ biệt với huynh ấy.”

“Chuyện này cũng có gì đâu mà khó.”

“Không ngờ vị bằng hữu này lại chết một cách vô ích như vậy.”

“Giờ đệ định làm gì?”

“Phải đi thôi.”

“Đệ không tìm hung thủ đã giết Long công tử sao? Chẳng phải nhân lúc còn ở Ngân Liên Hội thì phải mau tìm ra hung thủ sao?”

“Tỷ tìm theo cách của tử. Đệ tìm theo cách riêng của đệ.”

“Đệ không muốn ở cùng ta đến như vậy luôn sao. Được thôi! Ta cũng không giữ đệ lại làm gì.”

Vẻ mặt của Nam Cung Tuyết trở nên lạnh tanh.

Nàng tôn thương khi bị tiểu đệ của mình đẩy bản thân ra đến cùng.

Nam Cung Việt hỏi như thể vừa mới nhớ ra được điều đó.

“Tỷ định làm gì với thi thể của huynh ấy vậy.”

“Ta đã gửi thư đến Long Thiên Cốc. Bọn họ rồi sẽ phản hồi sớm thôi.”

Ngân Liên Hội và Long Thiên Cốc cách nhau bốn nghìn lý.

Nhanh lắm thì cũng phải mất mười lăm ngày để thư đến được tay của Long Thiên Cốc.

Có lẽ ở Long Thiên Cốc lúc này vẫn chưa biết tin Long Hạ Thương đã qua đời.

Nam Cung Việt cảm thấy lo lắng vì không biết Long Thiên Cốc sẽ phản ứng ra sao khi biết người kế vị duy nhất của họ đã qua đời.

Cốc chủ Long Thiên Cốc Long Kiếm Sơn là một cường giả có biệt danh là Thiết Bá Long.

Võ công của ông danh chấn thiên hạ, được xếp vào số ít cao thủ trên thế giới. Rất xứng đáng với vị trí chủ nhân của một trong tam bá Long Thiên Cốc.

Không một ai có thể lường tượng ra được một cường giả như y sẽ làm gì khi tức giận.

Nếu Long Kiếm Sơn nhúng tay vào Giang Hồ Đại Chiến lần này thì cả Thiên Vũ Trang và Cuồng Võ Môn cũng không thể đứng ở ngoài cuộc được nữa.

Nếu tất cả bọn họ đều tham chiến một lúc thì chắc chắn thảm họa sẽ xảy ra.

Tốt nhất là Long Thiên Cốc vẫn nên lặng lẽ tưởng niệm về cái chết của Long Hạ Thương, nhưng chuyện đó rất khó để xảy ra.

Nam Cung Việt bước đi rồi nói.

“Đệ đi thật đây! Tạm biệt.”

“Hầy!”

Nam Cung Tuyết thở dài thay cho câu trả lời.

Nàng không thể giữ Nam Cung Việt ở lại được nữa.

Chẳng có gì đại đột hơn là níu kéo một người mà trái tim đã rời đi từ lâu cả.

Nam Cung Việt bỏ lại Nam Cung Tuyết ở đằng sau rồi bước ra khỏi Ngân Liên Hội.

Y đi thẳng đến bến thuyền mà không một lần ngoảnh đầu lại.

Chiếc thuyền mà y đã bước lên nhanh chóng ra khơi.

Nam Cung Việt thở dài khi không còn thấy bóng dáng của Ngân Liên Hội nữa.

“Hầy!”

Những ngày qua đối với y như một cơn ác mộng.

Ngay khi y chuẩn bị rời khỏi Ngân Liên Hội thì đã có người phát hiện được thi thể của Long Hạ Thương. Điều đó khiến y không khỏi đau đớn.

Có lẽ vì y mà Long Hạ Thương mới phải chết.

Nếu y tin tưởng Long Hạ Thương đến cùng thì mọi chuyện có lẽ đã khác.

Những suy nghĩ như vậy cứ liên tục ám ảnh y. Vì thế nên mấy ngày qua y đã chẳng thể ngủ được.

Đôi mắt y đỏ ngầu.

Giờ y chỉ muốn đến một nơi yên tĩnh và chợp mắt.

Nam Cung Việt kìm lại mong muốn đó của mình và nhìn về phía trước.

Con thuyền chở y băng qua Bà Dương Hồ.

Người chèo thuyền hỏi.

“Ngài muốn đi theo hướng này luôn không?”

“Được. Chỉ cần đi tới phía thượng nguồn Trường Giang. Ta sẽ tự xuống thuyền.”

“Vâng.”

Người chèo thuyền tuy có chút nghi hoặc nhưng vẫn miệt mài chèo thuyền đi.

Chiếc thuyền này tuy rất nhỏ, chỉ đủ để chở một vài người cùng lúc nhưng tốc độ của nó lại rất nhanh.

Có lẽ vì người chèo thuyền này cũng đã có tay nghề từ lâu.

Chiếc thuyền cuối cùng cũng đến được dòng hợp lưu của Trường Giang.

Nam Cung Việt đang ngồi co ro gật gù ở mũi thuyền.

Người chèo thuyền thận trọng nói.

“Đại hiệp! Chúng ta đến điểm hợp lưu với Trường Giang rồi.”

“Hửm?”

Nam Cung Việt dụi mắt và nhìn quanh.

Đúng như người chèo thuyền nói, đây là điểm hợp lưu với Trường Giang ở Bà Dương Hồ.

Nước ở đây chảy rất xiết nên chiếc thuyền nhỏ không thể leo ngược lên được.

“Cho ta vào kia đi.”

Nam Cung Việt chỉ vào bờ sông rồi nói.

Người chèo thuyền chạt vật chèo thuyền đến gần bờ sông.

Dòng nước xiết khiến hấn ướt đầm cả mồ hôi.

Nam Cung Việt đưa năm lượng bạc cho hấn rồi nói.

“Vất vả rồi.”

“Ôi! Sao đại hiệp lại đưa ta nhiều thế.”

“Hãy trở về an toàn.”

Khoảng cách từ thuyền đến bờ sông khoảng năm trượng.

Nam Cung Việt đạp vào thuyền rồi lao về phía bờ sông. Y nhẹ nhàng tiếp xuống bãi cát.

“Quào!”

Người chèo thuyền thốt lên.

Khi ở Bà Dương Hồ, hấn cũng từng gặp qua nhiều võ giả nhưng hấn chưa thấy ai sở hữu khinh công thuật tuyệt vời như Nam Cung Việt cả.

Người chèo thuyền vội vàng quay thuyền trở về nơi đã xuất phát.

Nam Cung Việt nhìn con thuyền rời đi một lúc rồi thi triển khinh công. Vì đã được ngủ ở trên thuyền một lúc nên tình trạng y lúc này cũng không đến nỗi tệ.

Lý do Nam Cung Việt xuống thuyền và dùng khinh công thuật là vì y không muốn Nam Cung Tuyết cùng những người khác biết được điểm đến của y.

Rõ ràng là Nam Cung Tuyết sẽ cố gắng tìm ra điểm đến của y.

Vậy nên Nam Cung Việt đã dùng toàn lực để thi triển khinh công. Sau khi chạy được một lúc, vượt qua được khu rừng, một khung cảnh rộng lớn hiện ra trước mắt y.

Ở nơi đó có một vách đá có thể nhìn ra Trường Giang.

Cuối vách đá là một trang viên rộng lớn.

Và trên tấm biển hiệu của trang viên có ghi ba chữ Sở Gia Viện.

Nam Cung Việt nén một nhịp, lấy lại bình tĩnh.

Sau khi thi triển Kinh Công Thuật, y cảm thấy có chút khó thở, nhưng giờ y đã có thể bình tĩnh trở lại.

Chỉ đến khi ấy Nam Cung Việt mới gõ cửa Sở Gia Viện.

Đùng đùng!

Có lẽ là vì ban đêm cho nên âm thanh đập cửa mới có thể vang vọng đến như vậy.

Két!

Một lát sau, bản lề rỉ sét của cánh cửa vang lên, cửa Sở Gia Viện dần hé mở. Và chào đón y là một lão nhân với những đốm tàn nhang ở trên mặt.

Lão nhân đó chính là Sát Lão.

Sát Lão mỉm cười và hỏi.

“Người đến đây có việc gì thế?”

“Ta đến đây để thăm hỏi Phiêu Đại hiệp.”

“Người đang nói gì vậy?”

“Ta biết đây là nơi Phiêu Đại hiệp đang ở.”

“Ho!”

Sát Lão tỏ vẻ ngạc nhiên.

Việc mà Phiêu Nguyệt ở Sở Gia Viện là một bí mật tuyệt đối không được tiết lộ.

“Tên của người là gì?”

“Tên ta là Nam Cung Việt.”

“À! Thì ra là Nam Cung Thiếu hiệp.”

Phải đến lúc đó Sát Lão mới ngờ ngợ ra.

Ông biết về mối quan hệ giữa Nam Cung Việt và Phiêu Nguyệt.

“Nhưng làm sao mà người lại biết đến nơi này?”

“Phiêu Đại hiệp đã tiết lộ.”

“Hả?”

“Ta biết chuyện này thông qua Châu Thiết Phong.”

“À! Thì ra là vậy. Mời vào bên trong.”

Phải đến lúc đó Sát Lão mới chấp thuận và né sang một bên.

Nam Cung Việt thận trọng bước vào Sở Gia Viện.

Bên trong Sở Gia Viện yên tĩnh vô cùng.

Vì quá yên tĩnh nên dường như không có một ai cả. Nhưng Nam Cung Việt thừa biết rằng không phải như vậy.

Da hần bỗng tê cóng.

Hắn cảm nhận được ánh mắt của ai đó dõi theo mình.

Một ánh nhìn theo dõi nhưng lại bí ẩn đến nỗi nếu nhưng không phải một cao thủ như Nam Cung Việt thì không thể nào phát hiện ra.

‘Quả nhiên những thích khách đang ẩn náu.’

Thoạt nhìn, khu trang viên trông có vẻ trống rỗng, nhưng đó lại là nơi nguy hiểm nhất khi có vô số thích khách đang ẩn náu xung quanh.

Trên thực tế, số lượng thích khách còn lại trong Sở Gia Viện không nhiều. Hầu hết những thích khách mà Phiêu Nguyệt thu thập được đều đã rời khỏi đây để tu luyện ở đâu đó, chỉ còn lại một phần cùng với Sát Lão và Thập Huyết Sát. Nhưng nơi đây được coi là pháo đài nguy hiểm nhất vì những người ở lại đều là những cao thủ vô cùng xuất chúng.

Nam Cung Việt căng thẳng, bước vào bên trong.

Sát Lão dẫn hắn vào cung điện chính, nhưng ở nơi này lại rất tối.

Tất cả những người ở đây đều là thích khách nên họ không cần dùng nhiều đến ánh sáng.

Điều cơ bản nhất mà thích khách được học đó chính là phải nhìn được mọi thứ trong bóng tối. Họ có thể nhìn thấy xung quanh rõ như ban ngày bằng cách tối đa hóa thị lực ngay cả khi nơi ấy chỉ có ánh sáng mờ.

Vì thế mà ánh sáng ở Sở Gia Viện lại le lói như vậy.

Sát Lão dừng chân trước cánh cửa của cung điện chính phía trong cùng Sở Gia Viện.

“Thưa Chí tôn. Ngài có khách đến gặp.”

“Mau vào đi.”

“Tuân lệnh!”

Sát Lão đáp lời, mở cửa.

Đập vào mắt hần là hình ảnh Phiêu Nguyệt đang ngồi trên giường.

Phía sau lưng Phiêu Nguyệt vội mặc áo là Hồng Lệ Tuyết đang che nửa thân trên bằng tấm chăn. Mặc dù hai người đã bước vào nhưng Hồng Lệ Tuyết chỉ mỉm cười nhẹ chứ không hề thấy ái ngại.

“Hừm!”

Mặt Nam Cung Viện đỏ ửng.

Hần quay đầu lại để không nhìn Hồng Lệ Tuyết.

“Lâu rồi không gặp.”

Phiêu Nguyệt đứng dậy, tiến về phía hần với bộ phục y chỉnh tề.

“Vâng! Lâu rồi chưa gặp.”

“Ngươi đến Sở Gia Viện có việc gì không?”

“Chuyện dài lắm.”

“Vậy thì ngồi xuống. Làm tách trà rồi đàm đạo cũng không muộn.”

Phiêu Nguyệt ngồi xuống bàn.

Nam Cung Viện ngồi xuống phía đối diện Phiêu Nguyệt, Sát Lão bắt đầu pha trà như một lẽ tự nhiên.

“.....”

Sát Lão thoăn thoắt đặt ấm trà lên bếp lửa, rồi chuẩn bị lá trà.

Rồi sau đó ông nhanh chóng đặt ấm trà lên bàn.

“Bây giờ hãy nói cho ta biết. Đã có chuyện gì xảy ra vậy.”

“Chuyện là.....”.

Nam Cung Việt vừa nói, vừa đưa mắt nhìn Sát Lão và Hồng Lệ Tuyết.

Hồng Lệ Tuyết mỉm cười, thấy thế Phiêu Nguyệt tiếp lời.

“Đây là những người mà ngươi có thể tin tưởng. Vì thế cứ nói đi.”

Nam Cung Việt gật đầu, mở lời sau khi nghe Phiêu Nguyệt định ninh như vậy.

“Long Hạ Thương đã chết.”

Phiêu Nguyệt cứng đờ mặt.

Bởi vì đây là chuyện mà chính hắn cũng không thể lường trước được.

“Cách đây vài ngày, một con thuyền có chở thi thể của Long Hạ Thương có dừng ở bến thuyền ở trước Ngân Liên Hội.”

“Ngươi có chắc đó là Long Hạ Thương không?”

“Ta đã trực tiếp đến xác minh. Đó chính xác là Long Hạ Thương.”

“Hung thủ là kẻ nào?”

“Ta vẫn chưa thể tìm ra.”

“Vậy thì cái xác nó như thế nào?”

“Có một vết thương hở ở ngực. Nhìn vào kích thước và hình dạng thì có vẻ như là do giáo hoặc gậy gì đó đã xuyên qua.”

Phiêu Nguyệt nhắm mắt lại.

Hắn đã mừng tượng được kẻ đó là ai.

Thấy thế, Nam Cung Việt tiếp lời.

“Hiện tại thì cả Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội đang rất căng thẳng.”

“Cả Kim Thiên Hội luôn sao?”

“Họ khẳng khẳng rằng thủ phạm không phải là người bên họ.”

“Ngân Liên Hội sẽ ngay lập tức bàn về kế hoạch trả thù Kim Thiên Hội.”

“Chắc chắn. Và Nam Cung.....Tuyệt chắc chắn sẽ không bỏ lỡ cơ hội này.”

“Đúng là vậy. Vì đã có được danh phận nên đương nhiên phải tận dụng nó.”

“Ta đang lo lắng liệu Long Thiên Cốc ở đó sẽ ra sao. Nếu Long Kiếm Sơn, người đã mất người kế thừa duy nhất của mình, đến nơi này cùng với quân tinh nhuệ thì chẳng biết mọi thứ sẽ ra sao. Có lẽ biến động sẽ lớn đến mức gọi là đại nạn cũng nên.”

“Nếu Long Thiên Cốc hành động, thì Thiên Vũ Trang hay Cuồng Võ Môn cũng sẽ hành động.”

Nam Cung Việt gật gù trước lời của Phiêu Nguyệt.

“Hừm! Nếu vậy thì cả Thiếu Lâm, Võ Đang và Hoa Sơn không thể khoanh tay đứng nhìn được.”

“Đại nạn thực sự sẽ xảy ra.”

“Chiến tuyến vốn chỉ giới hạn trong Bà Dương Hồ, nay sẽ mở rộng lan khắp cả thiên hạ. Một vấn đề nghiêm trọng hơn nữa là trận chiến lần này sẽ không phân biệt rõ ràng ai là bạn ai là thù như giang hồ đại chiến.”

Trong hai trăm năm qua, giang hồ đã phải trải qua hai cuộc đại chiến giang hồ.

Trận đại chiến giang hồ đầu tiên là cuộc đối đầu giữa toàn thể giang hồ với ma giáo; trận thứ hai là trận giữa giang hồ với Tân Ma Liên.

Cả hai cuộc đại chiến giang hồ này đều rõ được bên nào là ta, bên nào là thù.

Đối tượng thù địch đã được xác định rõ ràng, nên chỉ cần dốc toàn bộ sức lực để chiến đấu là được. Nhưng bây giờ thì khác.

Mặc dù cuộc chiến được chia ra bên Ngân Liên Hội và Kim Thiên Hội nhưng ở giữa đó là rất nhiều mối quan hệ nhập nhằng, đan xen nhau rối mù như tơ nhện.

Thật khó để phân biệt được ai là kẻ thù và ai là đồng minh theo đúng nghĩa ân oán.

Cuộc chiến kỳ lạ này chưa ai từng trải qua. Do đó, thậm chí chẳng ai đoán được diễn biến cuộc chiến rồi sẽ đi về đâu.

Nếu cả những môn phái lớn như Long Thiên Cốc cũng tham gia, thì các môn phái có liên quan khác cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

“Trận chiến này có lẽ thiệt hại sẽ còn nặng nề hơn cả hai trận đại chiến giang hồ.”

“Không phải nói quá lời đấy chứ?”

“Không. Đây mới chỉ là dự đoán tối thiểu mà thôi. Nếu dự đoán của ta đúng, rất có thể giang hồ sẽ đi đến bến bờ diệt vong.”

“Sự diệt vong của giang hồ.....”

Phiêu Nguyệt suy nghĩ cau mày..

Đó là chuyện mà hắn chưa từng nghĩ đến.

Phiêu Nguyệt nhìn Nam Cung Việt.

Nam Cung Việt có vẻ rất kiên định với suy nghĩ của mình.

Phiêu Nguyệt lẩm bẩm.

“Giang hồ bị diệt vong có vẻ cũng không quá tệ.”

“Tại sao ngươi lại nghĩ như vậy?”

“Ta nghĩ rằng đó là điều tất yếu phải xảy ra.”

“Gì cơ?”

“Vậy chuyện giang hồ bấy lâu nay, ngươi có nghĩ đó là lẽ thường không? Chỉ một số ít những người đặc biệt có sức mạnh vượt trội và nắm quyền kiểm soát vận mệnh của người khác là điều bình thường sao?”

“Chuyện đó.....”

“Vậy nên chuyện đó cũng chẳng quá đáng gì.”

“Mới đó mà ngươi đã trở thành một tên có đầu óc thông thái hay sao? Ngươi nói những câu chẳng giống với ngươi trước đây gì cả?”

“Ta suy nghĩ nhiều hơn khi lãnh đạo một tổ chức.”

Khi hoạt động một mình, hắc không suy nghĩ nhiều như thế này. Nhưng hắc dần trở nên sâu sắc hơn kể từ khi thống nhất Sát Môn.

Dù thích hay không thích thì hắc cũng phải có trách nhiệm dẫn dắt cho tốt những người mà hắc đã thu nạp.

Việc này không thể giao phó cho một mình Sát Lão.

Bản thân hắc là Chí Tôn của Sát Môn.

Cuối cùng, hắc cũng phải tự mình tạo ra một khuôn khổ lớn và tự mình tìm ra hướng đi.

Vì thế mà hắc buộc phải suy nghĩ nhiều hơn so với lúc còn hoạt động một mình.

Càng suy nghĩ nhiều, hắc càng cảm thấy sự tồn tại của giang hồ mới chính là điều bất thường.

Trong một thế giới mà phần lớn là người dân thường thì liệu sự tồn tại của giang hồ có là điều đúng với luân thường đạo lý không.

Hiện tại, giang hồ đang bước vào thời kỳ huy hoàng.

Kể từ khi giang hồ xuất hiện, chưa bao giờ thiên hạ lại xuất hiện nhiều môn phái đến như vậy. Tuy nhiên, núi càng cao thì thung lũng càng sâu.

Tuy giang hồ đang trên đỉnh cao thịnh vượng, nhưng không biết chừng một ngày nào đó nó sẽ ngay lập tức rút xuống vực thẳm cũng nên.

Nam Cung Việt nhìn Phiêu Nguyệt, tiếp tục nói.

“Ta không biết liệu giang hồ có sụp đổ hay không, nhưng nếu đại chiến thiên hạ trở thành sự thật thì chắc chắn nó sẽ bị diệt vong.”

“Vậy thì sao?”

“Phải ngăn lại.”

“Bằng cách nào?”

“Nếu Phiêu Đại hiệp ra tay giúp đỡ, ta chắc chắn sẽ có cách.”

“Có nhất thiết phải như vậy không? Người đời nói rằng tuy Sát Môn đã thống nhất, nhưng trên thực tế vẫn không thể đảm đương được ai trong số Nhị Cường, Tam Bá, Tam Trang cả.”

“Nhưng...”.

“Ta không thể làm gì ngay lúc này. Trước tiên thì chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn mà thôi.....”

Nam Cung Việt căn môi trước lời quả quyết của Phiêu Nguyệt.

Lý trí bảo hắn rằng lời Phiêu Nguyệt nói là đúng. Nhưng về mặt cảm xúc thì hắn không thể nào đồng tình với Phiêu Nguyệt được.

“Phù!”

Nam Cung Việt thở dài.

Hắn buông thõng hai vai trông rất chán chường.

Nam Cung Việt nhận ra bản thân không thể thuyết phục Phiêu Nguyệt chỉ bằng lời nói. Nhưng hắn cũng chẳng đủ mạnh mẽ để uy hiếp Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt khoanh tay nhìn Nam Cung Việt.

“Tại sao ngươi lại tiêu tốn sức lực vào những việc vô ích như vậy?”

“Hả?”

“Dù có thân thiết thế nào thì suy cho cùng ta và ngươi cũng chỉ là người xa lạ. Cuối cùng thì ta cũng chỉ có thể đặt lợi ích của bản thân lên trên hết.”

“Nhưng...”.

“Thay vì thuyết phục ta, đến Thủ Thiên Hội xem sao.”

“Nhưng Thủ Thiên Hội....”

“Vì đó là nơi ngươi tự mình dứt áo ra đi nên không thể quay về sao? Vì lòng tự tôn của bản thân à?”

“Lòng tự tôn quan trọng đến vậy sao? Nếu thật sự muốn có được thứ mình muốn thì có thể giết chết lòng tự tôn đó không phải sao? Vì thế ta.....”

Ròng rọc!

Trong khoảnh khắc, máu từ môi Nam Cung Việt chảy ròng ròng.

Hắn cắn chặt môi, đến mức môi rỉ máu.

“Nếu ngươi thực sự muốn ngăn chặn đại chiến thiên hạ, thì mau đến Thủ Thiên Hội đi.”

“Nhưng bằng cách nào?”

“Cái đó thì tự ngươi lo liệu. Hoặc là thuyết phục phụ thân và sư huynh của ngươi, hoặc là uy hiếp bằng sức mạnh. Ngươi tự chọn cách đi.”

“.....”

“Đừng bắt người khác phải hy sinh nếu ngươi không đủ can đảm làm điều đó.”

Lời nói của Phiêu Nguyệt trở thành con dao, đâm thẳng vào ngực Nam Cung Việt.

Trái tim đau nhói.

Hắn không thể thở được.

Nam Cung Việt cúi đầu.

Phiêu Nguyệt không nói thêm lời nào nữa.

Dường như hắn đã đẩy Nam Cung Việt đến bờ vách đá. Nếu gây áp lực hơn nữa, có lẽ hắn sẽ rớt xuống đáy vực sâu, lòng tự tôn mãi mãi mất đi, không thể ngẩng đầu lên nhìn đời nữa.

Hồng Lệ Tuyết và Sát Lão nhìn Nam Cung Việt với vẻ mặt đồng cảm.

Trước khi đến nơi này, chắc hẳn Nam Cung Việt đã suy nghĩ rất nhiều rồi. Mục đích của hắn là bằng mọi cách thuyết phục Phiêu Nguyệt ngăn chặn đại chiến thiên hạ.

Họ hiểu hắn là một người vì chính nghĩa như thế nào. Nhưng việc hiểu và hành động theo ý muốn của hắn là hai việc hoàn toàn khác nhau. Và Phiêu Nguyệt mà họ biết là một người rất ghét bị kẻ khác lợi dụng.

Vì vậy, họ đã sớm biết Phiêu Nguyệt sẽ không đồng ý với yêu cầu của Nam Cung Việt, nhưng họ thực sự không ngờ Phiêu Nguyệt lại áp bức Nam Cung Việt đến mức như vậy.

Thời gian trôi qua trong sự im lặng của tất cả mọi người.

“Phù!”

Cuối cùng Nam Cung Việt thở dài, đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

Ánh mắt của hắn chìm sâu.

Người nào được giấc ngộ như Nam Cung Việt ban nầy chắc hẳn đôi mắt cũng sẽ giống như hắn bây giờ.

Rõ ràng là nội tâm của hắn đang giằng xé.

Nam Cung Việt nói.

“Ta thật ngu xuẩn. Đáng lẽ ta nên tìm đến Thủ Thiên Hội ngay từ lúc đầu, chứ không phải là Phiêu Đại hiệp.”

“.....”

“Ta sẽ ngay lập tức đến Thủ Thiên Hội.”

“Nếu mọi thứ không thành, có lẽ ngươi sẽ trở thành kẻ thù của phụ thân và sư huynh ngươi.”

“Ta đã sớm trở thành kẻ thù của sư tỷ ta rồi. Có thù oán thêm với phụ thân và sư huynh cũng có khác là bao.”

Ánh mắt của Nam Cung Việt vô cùng vững vàng.

Nam Cung Việt ngay lập tức biến mất.

Đêm hôm đó, Nam Cung Việt rời Sở Gia Viện và hướng về Thủ Thiên Hội.

553

Trần Long Kiếm Sơn co rúm lại.

Tất cả những người đứng đầu Long Thiên Cốc đều cúi đầu.

Khuôn mặt của họ tràn ngập sự buồn bã

Trên tay Long Kiếm Sơn là một lá thư nhàu nát.

Lão mở bức thư ra, một lần nữa đọc lại từng con chữ.

“Hạ Thương đã chết? Người kế vị sẽ dẫn dắt Long Thiên Cốc đã bị giết chết một cách tàn bạo? Các ngươi bảo ta phải tin

điều này sao?”

Mới 15 ngày trước thôi, lão đã nhận được một lá thư từ con trai mình nói rằng hắn ta đang làm rất tốt . Bây giờ trên tay lão cũng là một lá thư, nhưng là thư báo tử. Quả thực là sét đánh ngang tai!

Long Kiếm Sơn không thể chịu đựng được, vò nát bức thư một lần nữa.

2

Đôi mắt lão đỏ ngầu.

Toàn bộ cơ thể của Long Kiếm Sơn tỏa ra sát khí đen đặc.

Khuôn mặt của những người đứng đầu Long Thiên cốc bỗng chốc trở nên trắng bệch.

“Xin ngài hãy bình tĩnh.”¹

“Cốc chủ!”

Họ cố gắng trấn an Long Kiếm Sơn.

Phải đến lúc đó, sát khí khiến người ta khó thở mới từ từ tản ra.

Long Kiếm Sơn nhìn các thủ lĩnh và nói.⁸

“Đây là thật sao? Không phải là nhảm chỗ chứ?”

“Theo xác nhận, thì đúng là thư gửi tới từ Ngân Liên Hội.”

“Nghĩa là con trai ta thực sự đã chết sao? Con trai của Long Kiếm Sơn ta.”

“Chúng tiểu nhân rất tiếc.”

6

“Không được. Ta phải tận mắt kiểm chứng. Triệu tập quân tinh nhuệ của Long Thiên Cốc ngay lập tức cho ta.”

“Tuân lệnh.”

Các thủ lĩnh đồng thanh đáp.

Chỉ riêng ở Long Thiên Cốc đã có hơn một nghìn quân tinh nhuệ.

Nếu lượng quân đó tiến ra giang hồ, tất sẽ gây ra một trận náo loạn.

Rõ ràng là các gia tộc như Thiên Vũ Trang, Cuồng Võ Môn và Thiếu Lâm Tự sẽ tìm cách khống chế họ ngay lập tức. Vì lý do đó, Long Thiên Cốc đã cực kỳ cẩn thận để không gửi quân vượt quá mức thông thường.

Long Kiếm Sơn có khuynh hướng hiếu chiến và bạo lực đến mức được gọi là Thiết Bá Long, nhưng lần này họ đã không hành động tùy tiện. 8

Biết một tay không cản được mười tay, hẳn cực kỳ kiềm chế để không ngay lập tức xuất binh. Nhưng lão cũng không thể duy trì lý trí trước cái chết của con trai mình.

Miệng thì phủ nhận, nhưng đầu óc lão thì đã nghĩ rằng nội dung của bức thư có thể là sự thật. 1

“Nếu thật sự con trai ta đã chết, tất cả những kẻ liên quan, ta nhất định không để kẻ nào toàn mạng.”

“Khục khục!”

“Trời đất ơi!”

Các thủ lĩnh của Long Thiên Cốc cũng sở hữu võ công cao cường, nhưng họ không thể chịu được phần khí cuộn trào như nham thạch của Long Kiếm Sơn.

Một nhóm người tụ tập trong một ngôi nhà bỏ hoang trên núi.

Trong ngôi nhà bỏ hoang, nơi người dân rời đi từ lâu, chỉ còn lại những bức tường cũ nát, hầu như không cản được gió.

Những người tập trung trong ngôi nhà hoang cố giữ ấm bằng cách đốt lửa ở giữa.

Ngồi ở trung tâm của nhóm là một người đàn ông với mái tóc sẫm màu và lông mày rậm.

Độc Cao Hoàng ngồi sưởi ấm bên đồng lửa, khoác ngoại y làm bằng da cá sấu.

Những người vây quanh Độc Cao Hoàng đều là tinh hoa của Võ Kiếm Liên.

Độc Cao Hoàng không lên tiếng, thế nên mọi người cũng đều im lặng.

Hắn thần thờ nhìn đồng lửa đang cháy rực.

Ánh lửa rực rỡ hắt lên mặt hắn từng mảng sáng tối.

Đột nhiên, hắn mở miệng.

“Sở Tổ!”

Đó là nữ tử luôn ở bên cạnh hắn ta.

Một người cả đời chỉ nhìn mình hắn, và sống vì hắn.

Khi ở cùng nhau hắn đã không cảm nhận được, nhưng giờ đây khi nghĩ rằng nàng ấy đã ra đi, một cảm giác mất mát to lớn bao trùm lấy hắn, giống như có một lỗ thủng lớn trên ngực.

Bây giờ hắn mới nhận ra.

Rằng nàng ấy từ bao giờ đã chiếm một phần lớn trong trái tim mình.

Sở Tổ đã không còn tồn tại trên thế giới này nữa.

Chính Phiêu Nguyệt đã mang nàng đi khỏi hắn.

Chết tiệt!

Độc Cao Hoàng nghiêng răng.

Sự phản nộ của hắn ta khiến các thuộc hạ nín thở.

Không ai dám mở miệng, tất cả chỉ run rẩy nhìn Độc Cao Hoàng.

Chính lúc đó.

Cạch!!

Ai đó từ bên ngoài lao vào trong.

Đó là một người đàn ông có vẻ ngoài khoảng ba mươi.

Võ giả ngay lập tức quỳ xuống trước mặt Độc Cao Hoàng.

“Đã tìm được dấu vết của hấn.”

“Thật sao?”

Độc Cao Hoàng đột ngột đứng dậy.

“Đúng vậy ạ!”

“Ở chỗ nào?”

“Hấn có vẻ đang trốn ở một nơi nào đó không quá xa Bà Dương hồ.”

“Mau nói cho ta biết chi tiết.”

“Đây là một sự thật mà tiểu nhân đã phát hiện ra khi theo dõi Nam Cung Việt của Ngân Liên Hội.”

“Nam Cung Việt?”

“Vâng! Hấn có một mối quan hệ đặc biệt với Phiêu Nguyệt. Tiểu nhân đã theo dõi sát sao kể từ khi hấn rời Ngân Liên Hội, nhưng hấn ta đã rời khỏi Bà Dương hồ và đi về phía thượng nguồn Trường Giang. Vì vậy, tiểu nhân đã cố bám theo hấn ta

“Kết quả?”

“Đã mất dấu ạ, hấn ta đột nhiên biến mất tại cánh rừng ở phía thượng lưu . .”

“Sau đó?”

Đôi mắt của Độc Cao Hoàng giống như điều hâu đang rình mồi, khiến ai nhìn vào cũng chân tay mềm nhũn. Mặc dù vậy, sắc mặt của thủ hạ vẫn vô cùng bình tĩnh, tiếp tục báo cáo tình hình..

Đó là bằng chứng cho sự tự tin của hấn.

Hấn ta tiếp tục.

“Một ngày sau, hấn lại xuất hiện bên ngoài rừng.”

“Vậy người nghĩ là hấn ta đã bí mật liên lạc với Phiêu Nguyệt lúc biến mất?”

“Đúng vậy.”

“Chỉ vì điều này mà người lại đoán chắc rằng Phiêu Nguyệt ở đó sao?”

“Có thông tin rằng có một trang viên tên là Sở Gia Viện trong khu rừng nơi Nam Cung Việt biến mất.”

“Sở Gia Viện?”

“Vâng! Nghe có vẻ giống như một tên trang viên bình thường, nhưng nó thực sự là một sát môn.”

“Sát môn?”

“Gần đây, có tin đồn rằng hãn ta đang lên kế hoạch thống nhất sát môn. Nếu vậy, rất có khả năng hãn ta đã biến nơi đó trở thành căn cứ của mình.”

“Cũng có lý.”

Độc Cao Hoàng gật đầu.

Trong mấy ngày qua, để tìm được Phiêu Nguyệt, không có việc gì mà hãn chưa làm. Mặc dù vậy, Phiêu Nguyệt không biết xuất quỷ nhập thần đến mức nào mà tới giờ hãn vẫn chưa thấy bóng.

“Vị trí chính xác của Sở Gia Viện đó là ở đâu?”

“Tiểu nhân chỉ phát hiện ra rằng nó ở trong rừng, nhưng không biết vị trí chính xác.”

“Vậy sẽ phải bao vây và lục soát toàn bộ khu rừng?”

“Tiểu nhân nghĩ cũng đáng để thử.”

“Bao nhiêu người có thể tiến hành truy bắt bây giờ?”

“Khoảng bảy trăm người.”

“Như thế là không đủ.”

“Tại sao chúng ta không nhờ đến sự giúp đỡ từ Kim Thiên Hội?”

Thủ hạ thận trọng bày tỏ ý kiến của mình.

Độc Cao Hoàng lắc đầu sau khi suy nghĩ một lúc.

“Không, thế thì Vô Cực sẽ phải chịu quá nhiều gánh nặng”.

“Tiểu nhân hiểu rồi.”

“Việc này chúng ta sẽ tự làm. Mau đi chuẩn bị đi.”

“Tuân mệnh.”

Cùng với câu trả lời, thủ hạ nhanh chóng đứng dậy.

Độc Cao Hoàng nhìn quanh các thuộc hạ khác và nói.

“Nghỉ ngơi thế là đủ rồi. Từ giờ trở đi, chúng ta sẽ săn lùng Tử Thần. Đó là một kẻ xảo quyệt và tàn nhẫn. Chỉ cần sơ sẩy một chút, lưỡi kiếm của hắn ta lập tức đâm xuyên qua cổ các ngươi. Thế nên tuyệt đối đừng lơ là cảnh giác. Hiểu chứ?”

“Đã rồi!”

Đám thuộc hạ đồng thanh trả lời.

Độc Cao Hoàng vung mạnh tay áo. Sau đó, đồng lửa đang cháy lập tức bị dập tắt.

Hắn lảo bẫm khi rời khỏi ngôi nhà hoang.

“Phiêu Nguyệt! Ta nhất định sẽ nghiền xương ngươi mà uống.”

Phiêu Nguyệt rời cổng chính của Sở Gia Viện, đi bộ đến rìa vách đá.

Dưới vách đá dốc đứng có thể nhìn thấy dòng Trường Giang chảy cuộn cuộn.

Có rất nhiều thuyền bè đang qua lại.

Hầu hết trong số đó là những chiếc thuyền đánh cá nhỏ, nhưng cũng có những chiếc thuyền khá lớn.

Chúng là những con thuyền vận chuyển hàng hóa.

Phiêu Nguyệt lảo bẫm sau khi nhìn các con thuyền một lúc lâu.

“Long Hạ Thương đã chết rồi sao?”

Kể từ khi Nam Cung Việt đề cập đến nguyên nhân cái chết của Long Hạ Thương, khuôn mặt của một người đã xuất hiện trong tâm trí của Phiêu Nguyệt.

“Cao Nhật Nguyên.”

Ngoại trừ Trương Vô Cực, hội chủ Kim Thiên Hội, người duy nhất có thể giết Long Hạ Thương chính là Cao Nhật Nguyên.

Lý Kiếm Hàn cũng có thể, nhưng không có lý do gì mà y lại giết Long Hạ Thương để gây ra hỗn loạn làm gì.

Khi Phiêu Nguyệt gặp Cao Nhật Nguyên lần đầu tiên, hắn ta đã phóng hàng trăm mũi lao vào hắn.

Nếu võ công của Phiêu Nguyệt yếu hoặc phản ứng không đủ nhanh, cây lao chắc chắn sẽ đâm thẳng vào ngực.

Đó là lý do ngay khi nghe thấy vết thương xuyên thủng ngực Long Hạ Thương, hắn đã ngay lập tức nghĩ đến Cao Nhật Nguyên.

“Hắn làm điều này là muốn nhắm đến ta sao?”

Mục tiêu cuối cùng của Cao Nhật Nguyên chắc chắn chính là Phiêu Nguyệt. Nhưng phương pháp mới là vấn đề. Thay vì tấn công trực tiếp, hắn ta lại chọn biến thiên hạ thành địa ngục bằng cách làm dấy lên giang hồ đại chiến.

Dĩ tâm đó quả thực ngoài sức tưởng tượng.

Dù vậy, Phiêu Nguyệt cũng không hề ngạc nhiên hay cho rằng đó là điều kỳ lạ.

Điều này là do bản chất của Cao Nhật Nguyên, cũng giống như Cửu Long Sát Mạc.

Chúng không bao giờ quang minh chính đại đứng ra.

Thay vào đó, chúng hoàn toàn che giấu sự tồn tại của mình. Chúng sẽ gây ra hỗn loạn, và đứng phía sau lợi dụng nó.

Ánh mắt của Phiêu Nguyệt dán chặt vào dòng Trường Giang đang chảy.

‘Có nghĩa là hắn ta đang trốn ở đâu đó trên Trường Giang.’

Mắt Phiêu Nguyệt nheo lại.

Những con thuyền của Hữu Linh Thuyền Đoàn về cơ bản là rất lớn.

Không thể nào những con tàu khổng lồ như vậy có thể di chuyển, neo đậu trên sông mà không bị chú ý.

‘Chắc chắn phải có một nơi ẩn nấp mà không bị người khác phát hiện.’

Nó sẽ tồn tại ở đâu đó trên Trường Giang, một nơi sẽ không bị chú ý ngay cả khi có nhiều con thuyền bè ra vào.

Để bắt được Cao Nhật Nguyên, trước tiên phải tìm ra nơi ẩn náu của chúng.

....

Bỗng nhiên, từ phía sau có một bàn tay mềm mại ôm lấy cổ Phiêu Nguyệt.

Chủ nhân của đôi bàn tay trắng như tuyết đó chính là Hồng Lệ Tuyết.

Nàng khẽ thì thầm.

“Huynh đang nghĩ gì vậy?”

“Kẻ đã giết Long Hạ Thương.”

“Là người huynh biết sao?”

“Đã từng gặp qua một lần.”

“Hắn ta có thù oán gì với huynh sao?”

“Ta đã giết chết gia đình lão ta.”

“Thế thì oán hận chắc phải cao hơn núi rồi”

Hồng Lệ Tuyết bình tĩnh nói.

Nghịch thích khách chắc chắn không tránh khỏi bị người khác oán hận.

Kiểm lợi từ việc giết bằng hữu và người thân của ai đó mà không bị oán hận là việc xưa nay chưa từng có.

“Chắc là người nguy hiểm lắm nhỉ? Huynh suy nghĩ nhiều đến mức này cơ mà.”

“Hắn ta có võ công cao cường đến nỗi giết được cả Long Hạ Thương, và thể lực mạnh mẽ có thể sánh ngang với các đại môn phái.”

“Quả nhiên, kẻ khiến Chí Tôn sát môn bận tâm đến mức này, không thể là người tầm thường được.”

Đôi môi đỏ mọng của Hồng Lệ Tuyết vẽ nhếch lên một đường cong tuyệt đẹp.

Nghe thấy những lời của Phiêu Nguyệt, ngay cả những nữ hiệp mạnh mẽ trong giang hồ có lẽ cũng sẽ run sợ mà ngã xuống. Tuy nhiên, Hồng Lệ Tuyết lại không phải là một nữ tử bình thường.

Nàng đã leo lên đỉnh cao nhất của thích khách bằng cơ thể mềm yếu của một người phụ nữ. Đó là lý do tại sao nàng không cảm thấy bị đe dọa hay sợ hãi chút nào trước những lời nói của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt mỉm cười, nắm lấy cánh tay Hồng Lệ Tuyết đang quàng qua cổ hắn.

Chính lúc đó.

Phùng!

Đột nhiên, từ phía bên kia của khu rừng, ngọn lửa khổng lồ bốc lên nghi ngút, chiếu sáng cả một vùng.

Phiêu Nguyệt và Hồng Lệ Tuyết nhìn nhau.

Ngọn lửa bắt đầu từ xa, nhưng họ có cảm giác rằng ai đó đã đốt nó nhằm vào Sở Gia Viện.

Đám cháy dữ dội như vậy hiếm khi xảy ra một cách tự phát.

Hơn nữa, nơi này dân cư vô cùng thưa thớt.

Không có lý do gì để mức lửa đó bùng lên trừ khi ai đó cố ý phóng hỏa.

Phiêu Nguyệt lẩm bẩm.

“Là tập kích.”

“Liệu đó có phải là kẻ đã giết Long Hạ Thương?”

“Không đâu.”

“Tại sao chứ?”

“Đây không phải là phong cách của hắn ta.”

Chính xác hơn, đó không phải là phong cách của Cửu Long Sát Mạc hay Hữu Linh Thuyền Đoàn.

Chúng chỉ lộ diện khi đối thủ bị dồn vào đường cùng và không còn sức chống cự, thay vì tấn công một cách hung bạo như vậy ngay từ đầu.

Ngọn lửa nhanh chóng lan rộng khắp khu rừng và hướng về phía Sở Gia Viện.

Phiêu Nguyệt nói với Hồng Lệ Tuyết.

“Triệu tập tất cả các thành viên còn lại của Sở Gia Viện.”

“Vâng!”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 554

Bên trong Sở Gia Viện không có nhiều người lắm.

Tất cả có khoảng 30 thích khách, Phiêu Nguyệt, Hồng Lệ Tuyết, Sát Lão, Lôi Nhân và 10 đội viên của Hắc Sát Đội.

Những người còn lại đã được đưa đi huấn luyện. Nhờ thế mà bên trong Sở Gia Viện vô cùng yên ắng.

Hiện ngọn lửa đang lan ra với tốc độ cực nhanh.

Cứ đà này chỉ nội trong nửa canh giờ, nó sẽ lan đến chỗ Sở Gia Viện.

Lúc này, Lôi Nhân đi trình sát vừa trở về.

Lôi Nhân quỳ một gối trước Phiêu Nguyệt rồi báo cáo.

2

“Kẻ địch đang bao vây bên ngoài rừng. Chúng đã dùng diêm tiêu và dầu hỏa để đốt khu rừng.”

“Danh tính của chúng thì sao?”

“Vì lửa lớn quá nên thuộc hạ vẫn chưa xác nhận được danh tính. Xin ngài thứ lỗi.”

1

Nếu là lửa bình thường thì có thể chống lại được. Thế nhưng, thứ làm bùng lên ngọn lửa này lại là hỗn hợp giữa diêm tiêu và dầu hỏa, những thứ có hỏa lực mạnh nhất.

8

Một khi bị bén lửa thì mọi thứ sẽ cháy đến khi nào trở thành tro bụi thì thôi.

Trong đầu Lôi Nhân hiện lên cảnh tượng ngọn lửa bén vào cơ thể người, mặc cho họ la hét rồi nhảy xuống nước nhưng vẫn cháy đến khi trở thành một nắm vụn.

Với ngọn lửa tầm cỡ này thì nó còn hung ác hơn bất kỳ Cẩm Dụng Âm Khí nào.

Chỉ với sức lực của người thường không thể nào dập nổi ngọn lửa khủng khiếp đó.

Nghe Lôi Nhân báo cáo, gương mặt Phiêu Nguyệt liền đanh lại. 6

Phiêu Nguyệt nhìn Sát lão.

“Còn đường thoát thân thì sao?”

“Thuộc hạ đã chuẩn bị ba nơi, nhưng hai nơi lại nằm trong rừng.”

“Vậy là vô dụng rồi.”

“Vâng! Với ngọn lửa này thì đường thoái lui cũng bị thiêu rụi thôi.”

“Thế nơi còn lại?” 8

“Đó là phải xuống vách núi.”

“Vách núi?”

“Vâng! Dù có chút nguy hiểm, nhưng với năng lực của thích khách thì đủ để leo xuống đây.” 1

Về cơ bản, thích khách đều đã tu luyện võ công leo vách đá như Bích Hồ Công.

Đối với họ việc leo vách đá không thành vấn đề, chỉ là mất nhiều thời gian thôi.

Vấn đề là đám người phóng hỏa có để cho họ thuận lợi dùng con đường thoát thân duy nhất này hay không.

Nếu Phiêu Nguyệt là người tấn công thì chắc chắn hẳn sẽ chuẩn bị binh lực bên dưới vách đá để đối phó.

Rõ ràng bọn người kia cũng sẽ nghĩ đến chuyện này.

“Leo xuống vách đá cũng không có tác dụng gì đâu.”

“Vâng! Vậy thuộc hạ sẽ đặt bẫy và chờ đợi.”

Sát lão mỉm cười đáp.

Hồng Lệ Tuyết và Lôi Nhân cũng gật đầu.

Họ đều là những thích khách dày dạn kinh nghiệm.

Chính vì thế, chỉ cần nhìn tình huống là có thể nắm bắt ý đồ của đối phương.

Những kẻ tàn độc đốt cháy cả khu rừng chắc chắn sẽ không để cho họ bất kì lối thoát nào.

Có lẽ điều chúng muốn là khiến họ phải dùng đến lối thoát duy nhất.

Quan trọng hơn, đối với nhóm người Hồng Lệ Tuyết, sợ hãi trước kẻ địch không rõ danh tính không hợp với khuynh hướng của họ.

Dù có phải rút lui, họ cũng phải tra ra danh tính kẻ địch rồi trả đũa chúng.

Trên giang hồ, đáng sợ nhất là xem thường đối thủ.

Phải cho đối thủ biết được mình cũng có thủ pháp được ẩn giấu và trả đũa thật mạnh để chúng không làm ra loại chuyện này lần hai.

Phiêu Nguyệt nói.

“Cứ quyết định thế đi. Tất cả biết phải làm gì rồi đúng không?”

“Vâng!”

“Đương nhiên rồi ạ.”

Sát lão, Lôi Nhân tự tin đáp lời.

Hồng Lệ Tuyết thì nở nụ cười đầy ẩn ý.

Phiêu Nguyệt nhìn chăm chăm vào ngọn lửa đang tiến về phía Sở Gia Viên rồi nói.

“Vậy thì bắt đầu thôi.”

Độc Cao Hoàng khoanh tay ngắm nhìn ngọn lửa đang bùng lên cao.

Ngọn lửa lan rộng với khí thế khủng khiếp đang dần nuốt chửng lấy khu rừng.

Ngọn lửa trông hết như con quái vật đầy tham vọng kia không hề bình thường.

Nó được tạo ra từ sự kết hợp giữa diễm tiêu, dầu hỏa và một nguyên liệu đặc biệt mang tên Bích Lân Hỏa.

Một khi đã bén lửa nó sẽ không ngừng lại cho đến khi thiêu rụi mọi thứ.

Chính vì uy lực đáng sợ như thế mà nó chưa từng được sử dụng lần nào.

Độc Cao Hoàng vốn không định dùng đến Bích Lân Hỏa. Hắn chỉ mang theo phòng trường hợp khẩn cấp mà thôi.

Độc Cao Hoàng hy vọng sẽ không dùng đến Bích Lân Hỏa. Thế nhưng, khi Nghiêm Sở Tổ chết, hắn dường như đã mất hết lý trí.

Hắn đã ra lệnh cho thuộc hạ dùng Bích Lân Hỏa.

Hắn muốn dùng nó thiêu rụi khu rừng và hỏa táng Phiêu Nguyệt cùng đám thích khách.

Đương nhiên hắn cũng đã bố trí rất nhiều binh lực phía dưới vách đá.

Độc Cao Hoàng nhìn ngọn lửa rồi lầm bầm.

“Nào, ngươi sẽ làm thế nào đây?”

Đôi mắt hắn lúc này đang bùng lên ngọn lửa dữ dội.

Bộ dạng của hắn khiến đám thuộc hạ không rét mà run.

Độc Cao Hoàng và võ giả Võ Kiếm Liên dần dần tiến về phía ngọn lửa.

Nơi ngọn lửa đi qua chỉ còn lại tro tàn.

Võ giả Võ Kiếm Liên giẫm lên mặt đất.

Soạt!

Tiếng tro bị đạp vỡ không ngừng vang lên.

Đám võ giả Võ Kiếm Liên cau mày trước mùi vị đắng đắng xộc vào khứu giác. Chỉ mới ngửi mùi thôi đã khiến đầu óc chúng đau nhói.

Thế nhưng không ai dám rên rỉ cả.

Lúc họ đang đi được khoảng hai canh giờ.

“Thuộc hạ đã thấy trang viên rồi.”

“Đúng là Sở Gia Viện.”

Đám võ giả đi đầu phát hiện ra trang viên rộng lớn liền hét lên.

Ánh mắt Độc Cao Hoàng lúc này tràn đầy sát khí.

“Hắn đang trốn ở đây ư.”

Ngọn lửa vẫn chưa tấn công Sở Gia Viện. Thế nhưng chỉ một chốc nữa thôi, Sở Gia Viện sẽ hoàn toàn bị nó nuốt chửng.

Độc Cao Hoàng hét lên.

“Tất cả chú ý, không biết chúng lại bất ngờ xuất hiện đấy.”

“Vâng!”

Võ giả Võ Kiếm Liên đồng loạt trả lời.

Trong số 700 người thì có 500 người tập trung tại đây. 200 người còn lại đang chờ bên dưới vách đá.

Vậy nên dù có bao nhiêu thích khách cũng không thể tiêu diệt hết bọn chúng mà thoát thân.

Tốt nhất là đám thích khách bị thiêu chết để chúng không cần ra tay. Thế nhưng, đây cũng không phải điều mà Độc Cao Hoàng mong muốn.

“Ta sẽ trực tiếp lấy mạng ngươi.”

Độc Cao Hoàng nghiêng chặt răng.

Sát khí của hắn khủng khiếp đến mức cả tâm phúc cũng không dám đến gần.

Vù!

Trước sát khí của hắn, ngọn lửa lại càng cháy dữ dội hơn.

Ngọn lửa bùng lên như muốn nuốt chửng cả hắn. Thế nhưng Độc Cao Hoàng vẫn không hề chớp mắt.

Phùng!

Cuối cùng ngọn lửa cũng nuốt chửng Sở Gia Viên.

Tất cả võ giả Võ Kiếm Liên lập tức siết chặt vũ khí nhìn Sở Gia Viên.

Nếu thật sự bên trong có thích khách thì họ sẽ không chịu nổi ngọn lửa mà chạy ra ngoài.

Chúng đã chuẩn bị sẵn sàng để tấn công bất cứ lúc nào.

Thế nhưng dù ngọn lửa đã bao trùm của Sở Gia Viên nhưng không có một thích khách nào xuất hiện cả.

Độc Cao Hoàng khẽ cau mày.

“Gì chứ? Bên trong không có ai sao?”

“Lý nào lại thế ạ. Ngoại trừ Nam Cung Việt thì không có ai rời khỏi rừng cả.”

“Nếu vậy thì sao chúng có thể tránh được lửa chứ?”

Độc Cao Hoàng liền lắc đầu.

Ngọn lửa tạo ra từ Bích Lân Hỏa không phải chỉ cần trốn trong mật thất thì sẽ trốn thoát được.

Nơi người ở sẽ có lỗ thông gió. Và ngọn lửa Bích Lân Hỏa này chỉ cần có gió sẽ bùng lên ngay lập tức.

Sở Gia Viên rõ ràng đang bùng cháy dữ dội.

Dù võ công có cao đến đâu cũng không thể sống nổi trong ngọn lửa như thế. Tình hình này khó mà có thể thi triển Hộ Thân Càng Khí thoát thân.

‘Phiêu Nguyệt chắc sẽ sống sót. Thế nhưng, những kẻ khác sẽ chết cả thôi.’

Độc Cao Hoàng tự tin rằng không bao lâu nữa Phiêu Nguyệt sẽ xuất hiện. Thế nhưng, ngọn lửa đã gần thiêu rụi cả Sở Gia Viên mà hắn vẫn không thấy đối phương đâu.

Phải đến lúc này Độc Cao Hoàng mới cảm giác có gì đó không đúng.

“Tất cả cẩn thận.”

Chính lúc này.

“Khực!”

Đột nhiên phía sau hắn vang lên tiếng hét của ai đó.

Độc Cao Hoàng vội vàng nhìn nơi phát ra âm thanh.

Một võ giả Võ Kiếm Liên đang ôm cổ quần quai.

Giữa các kẽ tay hắn đã nhuộm đầy máu tươi.

Rầm!

Tên võ giả lập tức ngã xuống như gỗ mục.

Liên sau đó một nhân ảnh màu đen xuất hiện phía sau hắn.

Trong tay hắn ta cầm một thanh đoản kiếm còn nhỏ máu.

“Thích khách?”

Độc Cao Hoàng tròn tròn mắt.

Kẻ giết thuộc hạ của hắn chính là một thích khách.

“Hộc!”

“Khực!”

Tiếng hét của võ giả vang lên khắp nơi.

“Gì thế?”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Phải đến lúc này võ giả Võ Kiếm Liên mới nhận ra tình hình rồi cảnh giác xung quanh.

Tiếng hét chỉ vang lên ba bốn lần, nhưng có hơi chục người bỏ mạng.

Nhiều người đã bị giết trước cả khi kịp mở miệng.

“Chuyện gì vậy chứ?”

“Sao chúng lại ở phía sau...”

Võ giả Võ Kiếm Liên lập tức rơi vào hoảng loạn.

Rõ ràng chúng đã tạo ra mạng lưới bao vây hoàn hảo không một kẻ hở. Thích khách không có thời gian thoát thân, vậy nên chúng không thể hiểu vì sao thích khách có thể xuất hiện ở phía sau.

Nếu vài võ giả không hét lên chắc chúng cũng không biết mình bị đột kích như vậy.

Gương mặt Độc Cao Hoàng lúc này méo xệch như ác quỷ.

“Các ngươi dám!”

Giọng nói của hắn vang dội khắp khu rừng.

Sau tiếng sư tử hồng khủng khiếp, đồng tro tàn không ngừng bay lên không trung.

Tàn tro che phủ khắp bầu trời và khiến xung quanh tối đen như mực.

“Khụ!”

“Mất ta...”

Võ giả Võ Kiếm Liên đau đớn vì đồng tàn tro.

Tàn tro không ngừng bay vào mắt và cổ họng.

Chúng liên tục ho, mắt thì đỏ lên, tầm nhìn cũng mờ dần đi.

Lúc này Độc Cao Hoàng mới nhận ra sai lầm của mình.

Tàn tro bay vào không khí và đang khiến thuộc hạ của hắn phải chịu khổ sở. Không chỉ thế mà hắn còn tự nhiên tạo ra một môi trường thuận lợi cho thích khách ẩn nấp.

Sư tử hồng trong cơn phẫn nộ của hắn đang giúp đỡ cho thích khách hành sự.

Độc Cao Hoàng không thể tin bản thân đã gây ra lỗi lầm ngu xuẩn như thế.

“Khực!”

“Ặc!”

Tiếng hét liên tục vang lên trong không gian bị che phủ bởi tro tàn.

Đám thích khách lại bắt đầu hoạt động.

Đám thích khách đang thỏa sức vung kiếm khác hẳn với võ giả Võ Kiếm Liên đang bị che khuất tầm nhìn và giác quan cũng bị hạn chế.

Thích khách có thể nhắm mắt và di chuyển tùy ý, ngoài ra chúng còn đeo mạng che mặt và mũi nên tro không bay vào được.

Chính vì thế đây chính là môi trường hoàn hảo cho thích khách, chẳng khác nào cá gặp phải nước.

“Các người đang bỡn cợt ta sao?”

Độc Cao Hoàng phần nộ vung một quyền về phía thích khách đang tập kích thuộc hạ.

Rầm!

Gã thích không chưa kịp hét lên đã bỏ mạng.

“Hãy!”

Độc Cao Hoàng lại vung thêm 3 quyền nữa.

Rầm! Rầm! Rầm!

Mỗi lần như thế thích khách lại bị tiêu diệt.

Tình hình thế này thích khách cũng không lảng vảng xung quanh Độc Cao Hoàng.

Độc Cao Hoàng hét lên.

“Đừng hoảng hốt. Cũng không cần sợ hãi trước những kẻ hèn hạ chỉ biết tập kích mà thôi.”

“Vâng!”

Lúc này võ giả Võ Kiếm Liên mới tỉnh táo lại.

Chúng lập tức xé vải bịt miệng và mũi lại. Sau đó hít mắt lại thật nhỏ để bụi tro không bay vào.

Việc đối phó với thích khách lập tức suôn sẻ hơn.

Giờ thì Độc Cao Hoàng mới thở hắt một hơi.

Điều khiến thích khách đáng sợ chính là việc tập kích, thực tế thì võ công của họ cũng không có gì đặc biệt cả.

Nếu phải đối đầu trực diện thì không lý nào võ giả Võ Kiếm Liên lại bại trận.

Độc Cao Hoàng quan sát thi thể thích khách.

Cả người tên thích khách quần toàn vải.

Phải đến lúc này Độc Cao Hoàng mới biết được vì sao thích khách lại bình an vô sự trước ngọn lửa.

“Là Phòng Viêm Bồ ư? Quán Phòng Viêm Bồ quanh người để tránh lửa bén vào.”

Độc Cao Hoàng cảm thấy máu toàn thân đang lạnh dần đi.

Hắn nghĩ bản thân đã lên một kế hoạch tập kích hoàn hảo, nhưng cuối cùng đối phương đã chuẩn bị mọi thứ.

“Phiêu Nguyệt!”

Vút!

Lúc hắn đang rít lên tên Phiêu Nguyệt, đột nhiên có một âm thanh nhỏ vang lên.

555

Vèo!

Cơ thể của Độc Cao Hoàng xoay tròn như một con quay.

Hắn đồng thời vung tay mười hai lần liên tiếp.

Chưởng lực phóng ra tứ phía, một dòng khí cuồng mãnh bùng lên.

Ting!

Một sợi ngân ty bị dòng khí cuốn đi mất.

“Phiêu Nguyệt!”

Đôi mắt của Độc Cao Hoàng lóe lên.

Ngân ty phân tán rải rác ra trong không trung rồi biến mất.

Sợi ngân ty không có thực thể ấy được làm từ khí.

Và trên thế giới này, chỉ có một võ giả duy nhất dùng sợi tbzfczkơ làm từ khí để làm vũ khí.

“Tên hèn nhát! Người định ám sát ta sao.”

Độc Cao Hoàng hét lên rồi tung nắm đấm về phía ngân ty đã bay tới.

Uỳnh!

Đáng tiếc thay, Phiêu Nguyệt không hề có mặt ở nơi quyền khí chạm tới. Nhưng Độc Cao Hoàng không hề thất vọng.

Đôi mắt hần lướt nhanh ở trên mặt đất.

Tàn tro bay khắp nơi nên mọi thứ dường như trở nên mờ mịt.

Trong lớp tàn tro mờ mịt ấy đang có một nhân ảnh.

Nhân ảnh đó nhanh đến độ nếu không phải là cao thủ đã đạt đến cảnh giới như Độc Cao Hoàng thì không bao giờ có thể phát hiện ra được.

Theo như Độc Cao Hoàng biết thì tại nơi đây, chỉ có một người duy nhất có thể làm được chuyện này.²

“Phiêu Nguyệt! Tên chuột nhắt khôn kiếp!”

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Độc Cao Hoàng liên tục tung ra quyền khí.

Quyền khí khiến mặt đất nổ tung không ngừng. Uy lực của nó thực sự rất đáng sợ.

Thế nhưng vẻ mặt của Độc Cao Hoàng vẫn chưa thể giãn ra.

Bởi không một đòn tấn công nào của hắn trúng vào người Phiêu Nguyệt cả.

Xoẹt xoẹt!

Có âm thanh gì đó cực nhỏ vang lên.

Độc Cao Hoàng đã cảm nhận được âm thanh đó bằng khí cảm siêu phàm của mình.

“Hãy!”

Độc Cao Hoàng hét lên rồi giơ lòng bàn tay ra.

Uỳnh uỳnh!

Một luồng khí phảng phất như sương mù phóng ra từ tay của hắn.

Hải Yên Huyền Vụ Chương.

Đây là một môn tuyệt học tung ra nhiều chương nhỏ như sương mù.

Loại chương lực này giết chết đối phương bằng cách làm cho họ ngạt thở chứ không phải là tung ra một đòn tấn công mạnh mẽ duy nhất.

Thu Hồn Ti là một môn tuyệt học độc đáo ở trong giang hồ.

Sợi tơ làm từ khí không phát ra âm thanh cũng không để lại chút dấu vết khiến người khác kinh sợ.¹

Bởi vì để chặn được một sợi ngân ty rất mảnh không phải là một chuyện dễ dàng.

Đó chính là lý do tại sao nhiều người biết võ công đặc trưng của Phiêu Nguyệt là Thu Hồn Ti nhưng không thể chặn nó lại được. Nhưng Độc Cao Hoàng thì khác.

Tơ làm từ khí có thể xuyên qua được tấm thiết dày ba tấc nhưng không thể xuyên qua được làn sương làm từ khí.

Cũng giống như chiếc kim khâu khi được ném toàn lực vào một bãi cát vậy.

Đúng như Độc Cao Hoàng nghĩ, Thu Hồn Ti bị vô hiệu trước Hải Yên Huyền Vụ Chương.

“Võ công của ngươi không có tác dụng với ta đâu. Phiêu Nguyệt!”

Độc Cao Hoàng hét lớn rồi lao về phía Thu Hồn Ti đang bay tới.

Vù vù vù!

Một dòng khí màu lam bao bọc lấy cơ thể của Độc Cao Hoàng.

Luồng khí màu lam tựa như Thanh Long ấy chính là cang khí.

Xoẹt! Thu Hồn Ti va chạm vào Thanh Long vô số lần nhưng vẫn bị bật ra.

Sau khi thu hồi được Thu Hồn Ti về. Cuối cùng, người mà hắn muốn gặp đã xuất hiện.

Một gương mặt tỏa sáng ngay giữa làn tro mù mịt.8

Một bầu không khí ảm đạm cùng dung mạo đẹp đến mức không thể tin rằng đó là người của thế giới này.

Người ấy chính là Phiêu Nguyệt.

Cuối cùng Phiêu Nguyệt cũng lộ diện.6

“Tại sao ngươi lại giết Sở Tổ hả? Ta tuyệt đối sẽ không để ngươi được chết yên thân đâu.”

Độc Cao Hoàng vươn tay ra. Một cang khí dạng Thanh Long đang bao bọc lấy cơ thể của Độc Cao Hoàng ngay lập tức phóng ra và hướng thẳng về phía Phiêu Nguyệt.

Không phải vô cớ mà cang khí được gọi là đỉnh cao của võ thuật.

Thanh Long Cang Khí phá hủy mọi thứ trên đường mà nó quét qua. Thân xác của con người cũng chỉ là một tờ giấy mỏng trước sức mạnh ghê gớm ấy.

“Ngươi định làm gì đây hả Phiêu Nguyệt? Không lẽ lần này ngươi cũng định né tránh nó một cách hèn nhát sao?”

Phiêu Nguyệt vung tay thay vì trả lời Độc Cao Hoàng.

Ngân ty được hình thành trong tay của hắn.

Đó chính là Ti Xà Cang.

Phiêu Nguyệt biết rõ Thu Hồn Ti không để đối đầu với Thanh Long Cang Khí nên mới thi triển Ti Xà Cang.

Vèo!

Ti Xà Cang lao vào Thanh Long Cang Khí với tốc độ kinh hoàng.

Tuy nhiên, Phiêu Nguyệt biết chỉ với một Ti Xà Cang thì không thể chặn Thanh Long Cang Khí lại. Vậy nên, Phiêu Nguyệt đã truyền thật nhiều công lực vào trong Ti Xà Cang.

Xoẹt!

Một lôi khí màu đen xuất hiện trên Ti Xà Cang.

Đó chính là Hắc Lôi Ti Xà Cang.⁸

Uỳnh uỳnh uỳnh! 1

Một vụ nổ xảy ra khi Hắc Lôi Ti Xà Cang và Thanh Long Cang Khí va chạm vào nhau.

Sóng xung kích bùng lên như thể có hàng chục phích lịch đạn nổ cùng một lúc.

Cheng!

“Khực!”

“Ặc!”

Những võ giả đứng cạnh Độc Cao Hoàng cũng bị hất tung ra tứ phía. Tuy nhiên, Độc Cao Hoàng vẫn lao thẳng về Phiêu Nguyệt mà chẳng để tâm đến bọn họ.

Đối thủ của hắn lúc này là một thích khách.

Nếu cho Phiêu Nguyệt thời gian, chắc chắn Phiêu Nguyệt sẽ lại ần nấp.

Và Độc Cao Hoàng biết rằng điều khủng khiếp gì sẽ xảy ra nếu Phiêu Nguyệt trốn được.

Xoẹt!

Bàn tay của hắn chém xuyên qua không khí.

Năm ngón tay y chụm vào nhau như một lưỡi kiếm. Đây chính là Truy Hồn Thủ.

Đây là môn thủ công tối thượng trong giang hồ, nó có thể cắt được cả một tấm sắt dày như cắt một tờ giấy.

Truy Hồn Thủ lao đi như một viên thiên thạch và nhắm thẳng vào ngực của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt vẫn đứng yên mà không có chút phòng ngự như thể hắn không lường trước được đòn tấn công này của Độc Cao Hoàng.

Chỉ cần Độc Cao Hoàng vươn tay thêm một chút là có thể đâm thẳng vào ngực của Phiêu Nguyệt.

Bỗng một hồi chuông cảnh báo vang lên trong đầu Độc Cao Hoàng.

Bản năng mách bảo hắn rằng có điều gì đó không ổn.

Xoẹt!

Hắn cảm thấy có gì đó ớn lạnh ở đầu ngón tay.

Độc Cao Hoàng cảm sâu hai chân của mình xuống đất rồi rút tay về.

Phản lực truyền đi khắp cơ thể khi Độc Cao Hoàng thu Truy Hồn Thủ được hắn thi triển toàn lực về.

Mắt cá chân và đầu gối của hắn bị trật khớp. Xương chậu và cơ vai thì bị rách toạc ra. Vấn đề quan trọng nhất lúc này là đan điền của hắn đã bị chấn động nặng do phản lực của việc cưỡng ép thu hồi nội lực.

Hắn cảm giác như từng vết nứt đang hiện lên trên đan điền cứng cáp như một viên sắt của mình vậy.

Độc Cao Hoàng nghiêng răng chịu đựng cơn đau.

Tuy cơ thể hắn bị thương nhưng hắn vẫn không hề dừng lại.

Thấy Độc Cao Hoàng như vậy, Phiêu Nguyệt tỏ vẻ tiếc nuối.

Nhìn vào vẻ mặt của Phiêu Nguyệt, Độc Cao Hoàng tin chắc rằng phán đoán của mình đã đúng.

Độc Cao Hoàng ngược lên nhìn Phiêu Nguyệt. Sau đó, hắn phát hiện được xung quanh Phiêu Nguyệt đang có những sợi ngân ty mảnh bao quanh như màng nhện.

Tri Thủ Ngân Vồng.

Đó là một cái bẫy chết người bằng cách giăng Thu Hồn Ti ra như một cái mạng nhện.

Chỉ cần phản ứng của Độc Cao Hoàng chậm một chút thì cơ thể của hắn đã bị cắt thành hàng chục mảnh.

Bàn tay thi triển Truy Hồn Thủ đang chảy máu không ngừng vì bị Tri Thủ Ngân Vồng cắt vào.

Toàn thân Độc Cao Hoàng nổi da gà cả lên.

“Người đặt ra một cái bẫy tàn ác như vậy sao. Người như vậy mà vẫn có thể tự hào là một cao thủ danh chấn khắp thiên hạ được à?”

“Đường đường chính chính vốn không nằm trong từ điển của ta.”

“Người!”

“Người quên ta là ai rồi sao? Ta là thích khách đấy.”

Phiêu Nguyệt nói mà nét mặt không có chút thay đổi.

Bởi hắn không có lý do gì để xấu hổ hay thấy tội lỗi cả.

Giống như những gì hắn đã nói, bản chất hắn là một thích khách.

Dẫu hắn có nổi danh trong giang hồ đến mấy hay ngay cả khi hắn được tôn sùng là một trong số ít cường giả trong giang hồ thì bản chất của hắn vẫn không thay đổi.

Độc Cao Hoàng trừng mắt nhìn Phiêu Nguyệt.

“Tại sao người lại làm vậy hả?”

“Chuyện gì?”

“Tại sao người lại giết Sở Tổ? Với năng lực của người thì người có thể làm cho nàng ấy bị thương là được rồi mà.”

“Tại sao ta phải làm thế? Tại sao ta phải để kẻ cố gắng giết ta được sống chứ?”

“...”

“Cô ta là người tấn công ta trước. Vậy tại sao ta phải bỏ qua cho cô ta chứ?”

Gương mặt của Độc Cao Hoàng trở nên méo xệch khi nghe mấy lời của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt nói đúng.

Thực tế rằng Độc Cao Hoàng lúc này chỉ là đang cố chấp.

Tuy nhiên, cảm xúc con người không phải lúc nào cũng được lý giải theo một cách logic được.

Hơi nóng sôi sục sâu trong lồng ngực đủ để làm tê liệt não của Độc Cao Hoàng lúc này.

“Phiêu Nguyệt!”

Độc Cao Hoàng gầm lên, hất rút thanh kiếm đeo bên hông ta.

“Khực!”

“Ặc!”

Tiếng la hét xung quanh khiến Độc Cao Hoàng bừng tỉnh.

Hắn vội vàng quay đầu lại và nhìn thấy những xác chết của võ giả Võ Kiếm Liên đang nằm la liệt.

Số lượng người chết còn nhiều hơn so với lần đầu tiên bọn họ nhận thức được sức mạnh của Phiêu Nguyệt.

Trong khi hắn bị Phiêu Nguyệt làm cho phân tâm thì nhóm thích khách do Hồng Lệ Tuyết và Lôi Nhân dẫn dắt đã tấn công những võ giả của Võ Kiếm Liên.

Những võ giả của Võ Kiếm Liên cũng vì tập trung vào cuộc chiến giữa Phiêu Nguyệt và Độc Cao Hoàng nên mới không thể kịp thời phản ứng.

Hậu quả là thiệt hại để lại tăng lên gấp mấy lần.

Gần một trăm người đã mất mạng một cách vô ích.

Độc Cao Hoàng run rẩy trước thiệt hại thảm thiết đến khó tin như thế này.

“Tại sao các ngươi lại dám...”

Bỗng lúc đó, Phiêu Nguyệt bất ngờ bay về phía sau.

Độc Cao Hoàng sửng sốt trước hành động bất ngờ của Phiêu Nguyệt.

Bởi vì chính hắn cũng không ngờ tới rằng Phiêu Nguyệt lại bỏ chạy trước kẻ thù sinh tử của mình.

Phải giành được chiến thắng khi đối đầu với kẻ mạnh.

Đó chính là phong cách của Độc Cao Hoàng.

Hắn nghĩ rằng những võ giả khác cũng có phong cách tương tự như vậy.

Thế nên dù biết Phiêu Nguyệt là thích khách nhưng Độc Cao Hoàng vẫn không ngờ tới hành động này của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt trốn thoát, Hồng Lệ Tuyết và Lôi Nhân cũng rút lui.

Theo sau họ là những thích khách cùng Hắc Sát Đội.

Bọn họ nhanh chóng băng qua khu rừng giờ đã biến thành đồng tro tàn.

Phải đến một lúc sau, Độc Cao Hoàng mới bừng tỉnh và hét lên.

“Các người còn đứng đó làm gì thế? Mau đuổi theo bọn họ cho ta.”

“Vâng? Vâng ạ!”

“Nhanh lên.”

Những võ giả của Võ Kiếm Liên đuổi theo những thích khách.

Gương mặt của Độc Cao Hoàng đỏ bừng lên vì xấu hổ.

“Tên khốn hèn nhát! Người dám trêu chọc ta sao...”

Hắn nghiêng răng rồi thi triển khinh công thuật.

Hắn có thể nhìn thấy bóng lưng của Phiêu Nguyệt và đám thích khách từ phía xa.

Khoảng cách giữa hắn và họ đang xa dần.

“Grừuuu.”

Độc Cao Hoàng gầm tiếng sư tử hú rồi nâng cao công lực. Tuy nhiên, bấy nhiêu đó thôi vẫn chưa đủ để bắt kịp Phiêu Nguyệt.

Sau khi giết người, thích khách sẽ trốn thoát.

Vì một khi bị bắt là sẽ chết nên bọn họ phải luyện được thành thạo khinh công thuật.

Nhờ đó mà họ có thể thoát khỏi sự truy đuổi của Độc Cao Hoàng và Võ Kiếm Liên.

Hơn nữa, nơi này không khác gì sân chơi của họ.

Dù mọi thứ đã bị đốt cháy và chỉ còn lại đồng tro tàn nhưng bọn họ vẫn nhớ rất rõ mọi thứ. Ngay cả một hòn đá nhô ra khỏi mặt đất đến những con đường núi ngoằn ngoèo.

Trái ngược với bọn họ, những võ giả của Võ Kiếm Liên đều vấp phải đá và trượt chân ngã xuống dốc.

Chỉ có Độc Cao Hoàng vẫn có thể đuổi theo bọn họ với tốc độ đáng sợ. Nhưng bấy nhiêu đó vẫn chưa đủ để thu hẹp khoảng cách.

Trong thời gian đó, Phiêu Nguyệt cùng những thích khách đã đến được hẻm núi.

Đó chính là hẻm núi mà phía vách đá đối diện của nó chính là Sở Gia Viện.

Vách đá dốc đứng chắn ngang trước mặt bọn họ.

Một tia vui mừng hiện lên trên gương mặt của những võ giả Võ Kiếm Liên đang đuổi theo bọn họ.

“Bắt được chúng rồi.”

“Các người không còn chỗ nào để chạy thoát được nữa đâu.”

Bỗng một thích khách trong Hắc Sát Đội đã lấy ra một cái đại cung gắn trên lưng và nhắm nó vào hẻm núi phía bên kia.

Xoẹt!

Mũi tên được hất bắn ra bay nhanh với tốc độ chóng mặt rồi găm vào vách đá.

Ngay lúc đó, Hồng Lệ Tuyết cùng nhóm thích khách bay lên không trung.

Những võ giả của Võ Kiếm Liên kinh ngạc khi thấy đám người Hồng Lệ Tuyết nhảy lên không trung mà không hề có chút do dự, bọn họ hết như những người đang nóng lòng muốn được tự sát vậy.

“Chuyện quái gì thế?”

Vào lúc đó, Hồng Lệ Tuyết đã đáp xuống không trung và nhanh chóng chạy đi như đang chạy trên mặt đất bằng phẳng.

Không chỉ có mỗi nàng ta mà còn có Lôi Nhãn, Sát Lão, Hắc Sát Đội và những thích khách còn sống sót đang đi sau nàng và chạy thành một hàng.

Người cuối cùng chính là Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt liếc nhìn Độc Cao Hoàng một lúc rồi cũng phóng người đi.

Phiêu Nguyệt như một con chim lao xuống trung tâm của hẻm núi.

Bộp!

Nhưng ngay sau đó, cơ thể của hắn ta lại bật ngược trở lại vào không trung.

Độc Cao Hoàng trở mắt ra nhìn.

“Thiên Tầm Ty?”

Một sợi ngân ty vô hình đang bắc ngang qua giữa các hẻm núi.

Trên mũi tên mà thích khách Hắc Sát Đội bắn ra có một sợi ngân ty được gắn vào. Dù có rất nhiều người đang đi trên nó nhưng nó vẫn còn nguyên vẹn, loại ngân ty đàn hồi và bền như thế này chỉ có thể là Thiên Tầm Ty.

Sau khi người cuối cùng là Phiêu Nguyệt đã đáp xuống được phía bên kia. Hắn liền cắt đứt Thiên Tầm Ty nối liền giữa hai hẻm núi với nhau.

Gương mặt của Độc Cao Hoàng cùng những võ giả của Võ Kiếm Liên trở nên méo mó.

Phiêu Nguyệt nói.

“Lần sau ngươi không cần phải mất công tìm đến ta nữa đâu. Rồi ta sẽ tới tìm ngươi thôi.”

“Phiêu Nguyệt!”

“Hẹn gặp lại.”

“Aaaaa.”

Tiếng hét của Độc Cao Hoàng vang vọng khắp hẻm núi.

Trong lúc đó, Phiêu Nguyệt cùng nhóm thích khách đã biến mất dạng.

556

Phiêu Nguyệt hỏi Sát Lão.

“Vậy còn thiệt hại để lại như thế nào?”

“Có 8 người chết, 7 người bị thương.”

Hắc Sát Đội không có bất kỳ thiệt hại nào.

Nạn nhân là những thích khách bình thường.

Sát pháp của họ không tinh tế bằng Hắc Sát Đội. Vì vậy, khi tiếp cận mục tiêu đã bị phát hiện.

Sát pháp của Hồng Lệ Tuyết hoặc Lôi Nhân, và cả Hắc Sát Đội có thể khiến nạn nhân không kịp hét lên. Họ chắc chắn sẽ tắt thở trong vòng một nốt nhạc.

Tuy nhiên, sát pháp của những thích khách bình thường lại không thể khiến họ chết ngay lập tức, mà vẫn kịp nhận ra và sau đó hét toáng tri hô.

Vì thế mà thiệt hại để lại vô cùng lớn.

Sát Lão cúi đầu, tiếp lời.

“Dù sao đi chăng nữa kết cục như này vẫn còn là may mắn. Nếu không đưa ra quyết định sớm hơn, chắc có lẽ thiệt hại sẽ còn lớn hơn nữa.”

“Đáng lẽ khi ấy chúng phải hiểu được điều đó chứ. Chuyện chúng ta không phải là đối thủ dễ dàng bị hạ gục.”

Hồng Lệ Tuyết mỉm cười, tiến lại gần Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt gật đầu và nhìn những thích khách xung quanh.

Mặc dù họ đã mặc và trốn sâu dưới lòng đất nhưng vẫn bị bóng nặng. Nhưng vì đã thi triển Cưu Túc Đại Pháp và thở bằng ống tre luồn lên trên mặt đất, nếu không thì chắc có thể phổi của họ đã cháy thành than.

Họ hoàn toàn có thể im lặng rút lui.

Mọi chuyện sẽ có thể tốt hơn nếu võ giả của Võ Kiếm Liên băng qua ngọn lửa và trốn thoát. Tuy nhiên, họ đã không làm như vậy chỉ để cho Độc Cao Hoàng thấy được nếu hấn động họ thì mọi chuyện sẽ ra sao.

Nếu dám đụng độ bên này, thì chắc chắn bên kia cũng sẽ phải đổ máu. Phải như vậy thì mới không bị coi thường.

Sát Lão cũng đồng tình với kế hoạch điên rồ của Phiêu Nguyệt sau khi hiểu được chuyện đó.

Sát Lão cẩn trọng hỏi.

“Vậy Ngài định thế nào? Chúng ta có về không?”

“Không!”

“Vậy thì làm thế nào?”

“Lệ Tuyết, Lôi Nhân.”

Phiêu Nguyệt nhìn hai người.

“Vâng!”

“Ngài mau nói đi.”

Hồng Lệ Tuyết và Lôi Nhân thận trọng trả lời.

Phiêu Nguyệt ra lệnh cho họ.

“Hai người mau đi ám sát hai trong số những nhân vật chủ chốt của Võ Kiếm Liên, đồng thời cảnh báo Độc Cao Hoàng.”

“Ta rõ rồi.”

“Ta sẽ ngay lập tức thi hành mệnh lệnh.”

Nụ cười xuất hiện trên khóe môi của hai người.

Nếu Phiêu Nguyệt cứ ra lệnh ở yên trong nhà, chắc chắn họ sẽ thất vọng tột cùng.

Quy luật của giang hồ vốn là đáp trả lại nhiều hơn tất cả những gì mà bản thân phải chịu đựng.

Trong quá trình chạy trốn, Võ Kiếm Liên đã ăn một đòn, nhưng như vậy là chưa đủ. Phải cho chúng thấy một khi đã động đến thích khách, những chuyện tồi tệ nào có thể đến với chúng.

Mệnh lệnh mà Phiêu Nguyệt gửi đến cho hai người, nếu sơ suất có thể mất mạng lúc nào không hay.

Nhưng cả hai vẫn sẵn lòng thi hành mệnh lệnh.

Hắc Sát Đội nghĩ phản ứng của Hồng Lệ Tuyết và Lôi Nhân là điều hiển nhiên, nhưng những thích khách bình thường khác lại tỏ ra chán nản.

Rõ ràng cũng cùng là thích khách với nhau, nhưng độc khí của họ không thể nào sánh bằng.

‘Điên mất thôi!’

‘Phản công ngay lập tức sao?’

Họ cũng thừa biết rằng Phiêu Nguyệt, Chí Tôn của họ, là thích khách đệ nhất thiên hạ và cũng là người sở hữu độc tâm hơn cả Sát Lão Nhưng họ thực sự không ngờ rằng Phiêu Nguyệt lại đến mức độ này.

Cả người ra lệnh là Phiêu Nguyệt, cả Hồng Lệ Tuyết và Lôi Nhân, dường như họ đều mất trí cả rồi.

Sát Lão lại không ngừng mỉm cười đắc ý.

Hồng Lệ Tuyết và Lôi Nhân ngay lập tức rời đi sau khi Phiêu Nguyệt ban lệnh.

Phiêu Nguyệt nói với Sát Lão.

“Chúng ta sẽ về an gia.”

“Ta sẽ hộ tống Ngài.”

Sát Lão chống gậy, dẫn đầu.

Theo sau ông là Phiêu Nguyệt, Hắc Sát Đội và những thích khách khác.

“Mẹ kiếp!”

Đặng Thiết Hùng nhìn con phố hoa lệ trước mặt mà buông ra câu chửi thề.

Hắn đã từng không biết sợ hãi là gì.

Đã có lúc mọi thứ trên con phố này đều từng thuộc về hắn.

Tưởng chừng như mới chỉ ngày hôm qua thôi hắn vẫn sống dưới danh nghĩa là Bang chủ của Huyết Nghị Bang, nhưng bây giờ chuyện đó đã trở thành ký ức xa xôi trong quá khứ.

Dù là đã chấp nhận sự thật rồi, nhưng quả thực là ngày ấy vẫn rất tuyệt.

Ít nhất thì lúc đó cũng không cần phải để ý ánh mắt của bất cứ ai.

Có rất nhiều cao thủ tiến vào Bà Dương Hồ, nơi đã trở thành chiến trường khốc liệt của giang hồ. Trong số những người đi dọc xuôi trên con phố này, khó mà tìm được một người yếu kém hơn hẳn.

Do đó, Đổng Thiết Hùng cảm thấy bản thân mình nhỏ bé vô cùng.

Chẳng ngờ có một ngày hắn phải rơi vào cảnh như thế này.

”Chết tiệt!”

Đổng Thiết Hùng lại buông câu chửi, tiến vào trong quán trọ.

Quán trọ này là nơi mới được xây dựng trong khoảng thời gian Đổng Thiết Hùng bị kìm hãm bởi Kim Thiên Hội.

Và đương nhiên vị chủ của quán trọ không thể nhận ra Đổng Thiết Hùng là ai.

Nhưng trên thực tế, nếu có nhận ra hắn, cũng chẳng ai quan tâm.

Bởi vì trên con phố này, hầu như là người mạnh mẽ hơn hắn rất nhiều.

Khi rừng vắng bóng hổ thì cáo cũng có thể làm vua, nhưng con phố tràn ngập hổ như thế này, chẳng một ai màng đến con cáo cả.

“Dù sao thì cũng thật tốt khi không ai nhận ra ta.”

Đổng Thiết Hùng tự an ủi bản thân rồi ngồi xuống.

Hắn gọi vị chủ quán trọ.

“Này, chủ quán!”

“Có đây!”

“Mang cho ta chút đồ nhắm với một chai Trúc Hiệp Thanh Tửu.”

“Có ngay, có ngay!”

Vị chủ quán còn chẳng thèm bước đến bàn của hắn, mà trả lời vọng lại từ bên trong. Tuy không hài lòng với ý, nhưng hắn không thể nào trút giận được như trước kia, vì thế hắn chỉ biết cau mày lại.

‘Nhưng, rốt cuộc thì kẻ nào có thể giết được một người mạnh mẽ như Long Hạ Thương cơ chứ?’

Ngay sau khi rời Kim Thiên Hội, hắn cho thuộc hạ đi khắp con phố để dò la tin tức.

Mặc dù Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội có phân chia khu vực để cai quản Bà Dương Hồ đi chăng nữa thì cũng chẳng thể nào nắm bắt được hết thông tin ở toàn bộ nơi này.

Những thông tin ẩn khuất, hay toàn bộ thông tin của khu vực này, chắc chắn chẳng ai có thể nắm bắt được nếu họ không quen nơi này, chẳng giống như Đãng Thiết Hùng và thuộc hạ của hắn.

Trên hết, các mối quan hệ mà xưa kia Huyết Nghị Bang xây dựng trong quá khứ giờ vẫn còn

Nếu liên lạc được với họ, chắc chắn hắn sẽ có được thông tin tốt.

“Nhưng mà mấy tên này làm gì mà giờ vẫn chưa vä mặt đến?”

Đãng Thiết Hùng cắn nhai khi nhắc về đám thuộc hạ mà hắn sai đi dò la tin tức khắp con phố.

Tuy đã lệnh cho họ, nhưng hắn thừa biết họ sẽ chẳng dễ dàng mà quay lại đúng hẹn.

Vì đã lâu rồi họ không được ra ngoài, nên khi có cơ hội, chắc chắn họ sẽ tận dụng để giải tỏa cơn bức bối trong người bấy lâu nay.

Một số sẽ uống rượu trong quán trọ, một số khác sẽ tìm đến thanh lâu để giải tỏa dục vọng. Bản thân hắn còn ngồi ở quán trọ uống rượu, thì cũng chẳng thể nào trách được đám thuộc hạ tìm đến thanh lâu để giải sầu.

Chỉ cần họ đem về những thông tin quý giá, thì rong chơi một chút cũng không sao.

“Đây là rượu và đồ nhắm.”

Cùng lúc đó, vị chủ quán đem rượu và đồ nhắm ra.

Đãng Thiết Hùng nhìn chăm chăm vào mặt của vị chủ quán khi y đặt rượu và đồ nhắm lên bàn.

Chủ quán cảm nhận được ánh mắt của hắn, nên e dè hỏi.

“Có chuyện gì vậy ạ?”

“Người không biết ta sao?”

“Sao cơ?”

“Chết tiệt! Quả nhiên là không biết thật. Thế gian này trở nên tốt đẹp hơn nhiều rồi nhỉ.”

“Ý ngài là gì?”

“Được rồi! Người đi đi.”

“Vâng!”

Chủ quán trở lùi về sau với vẻ nghi ngờ.

Còn lại một mình Đặng Thiết Hùng sốt sắng tự rót rượu vào chén.

Chuyện bản thân hắn từng là người thống trị tuyệt đối ở Bà Dương Hồ nay lại phải ngồi một mình nhắm rượu như thế này khiến hắn vô cùng tức giận. Nhưng hắn không thể tùy tiện nổi nóng như trước đây được nữa.

Đặng Thiết Hùng uống ừng ực từng chén một. Uống liên tục 3 chén rượu phần nào nguôi ngoai được cơn giận trong hắn.

Ngay lúc hắn dùng tay áo lau sạch rượu dính trên môi.

“Ái chà chà, uống rượu ngon nhỉ.”

“?”

Đặng Thiết Hùng cau mày trước giọng nói vừa vang lên. Bởi vì lời nói đó rõ ràng là đang nhắm vào hắn.

‘Lại là tên nghiệt súc nào nữa đây.....’

Dù không bị người này phá đám thì tâm trạng của hắn cũng sớm ủ rũ từ nãy rồi.

Nghĩ thế, Đặng Thiết Hùng chán nản quay đầu nhìn về phía sau.

Hắn chạm vào ánh mắt của chủ nhân giọng nói kia.

Trong khoảnh khắc, Đặng Thiết Hùng cảm thấy hối hận vì đã quay đầu lại nhìn.

“Haha! Tên tiểu tử. Khuôn mặt trông khá nham hiểm đấy.”

Đó là một lão nhân trông giống như một con sói.

Mái tóc hoa râm bù xù đến mức không biết lần cuối cùng lão gội đầu là khi nào với bộ râu dài phủ xuống ngực, mặc một bộ y phục màu xám trông như đã mặc phải đến hàng chục ngày rồi. Đặc biệt, trên lưng lão là hai thanh kiếm vắt chéo.

Ánh mắt của lão chính là hiện thân ánh mắt của sói.

Khoảnh khắc hần nhìn thấy ánh mắt đó, cả cơ thể hần bất giác đông cứng lại.

Hần cảm thấy như thể chính hần đang phải đụng độ một con sói thực thụ trên một cánh đồng hoang vắng.

Hần chưa bao giờ cảm nhận được cảm giác này ngay cả khi hần ở trong Huyết Nghị Bang.

Đặng Thiết Hùng cẩn trọng hỏi.

“Lão là ai?”

“Vậy thì người là ai?”

“Tiểu nhân tên là Đặng Thiết Hùng.”

“Đặng Thiết Hùng?”

“Là Bang chủ của một môn phái nhỏ tên là Huyết.....Nghị Bang.”

“Người là Bang chủ của một môn phái sao. Hảo hảo. Rót rượu vào chén cho ta.”

Lão nhân đưa chén rượu cho Đặng Thiết Hùng.

Đặng Thiết Hùng không dám từ chối lão nhân.

Hần rót đầy rượu vào chén của vị lão nhân. Sau đó, lão uống một hơi cạn chén rượu.

“Khà! Hảo hảo. Đây là rượu gì vậy?”

“Đây là loại rượu với tên gọi Trúc Hiệp Thanh.”

“Ngon lắm! Sau này ta phải gọi cái này uống mới được.”

Đặng Thiết Hùng nhìn chai rượu trong tay với vẻ mặt thích thú của lão.

“Thật may mắn khi lão thích nó. Nếu lão thích thì cứ giữ lấy mà uống. Còn tiểu nhân xin phép.....”

Hắn đặt chai rượu xuống trước mặt lão nhân rồi cố gắng rời đi. Nhưng hắn không thể cử động được dù chỉ là một ngón tay. Một cảm giác gì đó rất áp lực đang ghì nặng đôi vai của hắn xuống. Vẻ mặt của Đổng Thiết Hùng trở nên nhợt nhạt.

Hắn suy đoán rằng đó là một lão nhân không hề tầm thường, nhưng hắn không thể ngờ rằng lão ại là một cao thủ có tầm ảnh hưởng lớn như vậy.

‘Cờ này chắc có lẽ còn mạnh hơn cả Chương Hồ Niên.’

Chương Hồ Niên của Vũ Kiếm Sơn Trang cũng là một cao thủ được cả giới giang hồ biết đến.

Có rất ít đối thủ xứng tầm với hắn trong thế hệ trẻ này, vì thế có thể nói rằng hắn là một trong những tuyệt đại cao thủ của giang hồ. Nhưng Chương Hồ Niên không thể không chế một người mà không cần phải động tay như thế này.

‘Rốt cuộc lão già này là ai mà.....?’

Đổng Thiết Hùng có cảm giác mình đã đi một bước quá sai lầm.

Hắn đã từng vốn dương dương tự đắc bản thân rằng không một ai trên cơ hắn ở dưới chốn giang hồ này, nhưng hắn thậm chí còn không thể thở được khi đối diện ánh mắt của lão nhân này.

Hắn cảm thấy như bản thân mình trở thành một con thỏ đứng trước con sói. Lão nhân mở miệng.

“Ai dám rời đi? Ngươi là ai, chưa có sự cho phép của ta mà dám rời đi sao?”

“Nhưng ta.....”

“Ta sao?”

“Ta.....ta là người của Kim Thiên Hội!”

“Kim Thiên Hội? Ý ngươi là cái tổ chức toàn mấy đứa trẻ con đó sao?”

“Đúng vậy.”

“Haha! Những đứa trẻ như vậy thì không cần phải bận tâm. Người chỉ cần làm ta hài lòng là được rồi. Như vậy có khi còn tốt hơn.”

Trước câu nói vô cùng điên rồ của lão nhân, Đổng Thiết Hùng khan cả cổ họng.

“Humm, không biết tiểu nhân có thể biết thanh danh của vị Đại hiệp đây được không?”

“Người tò mò về tên ta sao?”

“Haha! Phải biết lão là ai thì mới có thể phục vụ tận tình chứ. Hehe!”

Đổng Thiết Hùng miệng nở nụ cười, trưng vẻ mặt thảo mai ra.

Lão nhân nhìn chằm chằm vào mặt của Đổng Thiết Hùng. Đổng Thiết Hùng không dám nhìn thẳng vào mắt lão nên lén quay đầu tránh đi. Ngay sau đó, lão mỉm cười, nói.

“Ta là Cửu Chân Vương.”

“Cửu.....Chân Vương. Chẳng lẽ là Lang.....Vương sao?”

Đổng Thiết Hùng tròn mắt, to đến nỗi như muốn nổ tung.

Đổng Thiết Hùng cứ ngỡ là tim mình đã ngừng đập.

Một trong Bát Tinh Tọa tỏa sáng rực rỡ nhất chốn giang hồ.

Mặc dù một vài người trong số họ đã chết hoặc đại bại dưới tay của Phiêu Nguyệt, phần nào hào quang mờ dần, nhưng suy cho cùng họ vẫn là những tuyệt đại cao thủ có trình độ võ công bậc nhất thiên hạ.

Cửu Chân Vương ở vị trí cuối cùng trong Bát Tinh Tọa, nhưng điều đó không có nghĩa là võ công của lão là yếu nhất trong Bát Tinh Tọa.

Một Cửu Chân Vương phiêu bạt thiên hạ suốt cả một đời mà không tham gia vào bất kỳ thế lực nào.

Là vua của loài sói.

Suốt cuộc đời lão đã một mình hoạt động và chiến đấu vô cùng khốc liệt nên có biệt hiệu là Lang Vương.

Nhưng lão vẫn còn sống.

Bởi vì lão rất mạnh.

Tất cả mọi người trong trong giang hồ đều sợ hãi về độ thô bạo và cách ra tay tàn nhẫn của lão.

‘Chết tiệt! Tại sao lại là Lang Vương cơ chứ.....’

Đặng Thiết Hùng thấy mình vô cùng sai lầm.

Không biết vì lý do gì mà Lang Vương lại đặc biệt quan tâm đến hắn như vậy, nhưng một khi đã rơi vào tình huống này thì khó lòng mà thoát ra được.

Cửu Chân Vương hỏi.

“Người nói người là Bang chủ của Huyết Nghị Bang sao?”

“Đúng vậy!”

“Huyết Nghị Bang có đúng là môn phái bản địa ở Bà Dương Hồ nhỉ?”

“Đúng vậy.”

“Hahaha! Vậy chắc các người hiểu rõ tình hình xung quanh Bà Dương Hồ lắm.”

“Đúng vậy!”

Đặng Thiết Hùng tò mò không biết Cửu Chân Vương định nói gì mà lại nói dài dòng như vậy.

Cửu Chân Vương chỉ vào hai thanh kiếm sau lưng mình và nói.

“Hai cái đũa này được gọi là Công Bồ và Kim Hoàng. Đây là hai thanh kiếm tuyệt đỉnh nhất mà sẽ không bao giờ có thanh kiếm nào hơn nó tồn tại trên đời này.”

“À....”

“Ta đang tìm kiếm một thanh kiếm có sức mạnh tương tự như hai đũa này. Không biết ở Bà Dương Hồ có kẻ nào sở hữu không nhỉ?”

557

“Sao cơ?”

Đặng Thiết Hùng nghĩ rằng mình đã nghe nhầm.

Đó là bởi vì không đời nào một người sở hữu thanh kiếm tuyệt đỉnh như vậy lại dễ dàng va phải ngoài đường phố được, thế nên hẳn không hiểu tại sao lão lại hỏi mình về điều đó.

Vẻ mặt khó chịu xuất hiện trên khuôn mặt của Cửu Chân Vương khi Đặng Thiết Hùng dường như không thể hiểu những gì lão đang nói.

Khoảnh khắc nhìn thấy sự thay đổi trên nét mặt của lão, Đặng Thiết Hùng lại cảm thấy tim mình thất lại.

Hắn vội vàng nói.

“À, không! Để tiểu nhân cho lão biết.”

“Người biết ai có thanh kiếm như thế sao?”²

“Có một nơi tên là Đế Nguyên Thương Đoàn.”

1

“Đế Nguyên Thương Đoàn?”

“Phải! Đó là một trong những thương đoàn hàng đầu thiên hạ, và tổng đà của chúng đặt ở Bà Dương Hồ. Trong nhà kho cbzfczkủa Đế Nguyên Thương Đoàn có đủ loại vật phẩm quý giá, và trong số đó có rất nhiều thanh kiếm hiếm có khó tìm.”

“Thật vậy sao?”

“Tiểu nhân có thể lấy tính mạng ra đảm bảo.”

Đặng Thiết Hùng khẳng định chắc nịch.

8

Trên thực tế, hẳn ta cũng không chắc có một thanh kiếm với sức mạnh như vậy trong kho của Đế Nguyên Thương Đoàn. Tuy nhiên, đó là nơi duy nhất ở Bà Dương hồ có sức mạnh tài chính và khả năng giữ những báu vật tầm cỡ đó.

Bởi vì chúng giữ bất cứ thứ gì có thể kiếm được tiền trong kho.

Mặc dù không chắc chắn rằng ở Đế Nguyên Thương Đoàn có thứ lão cần, nhưng chính vì quá oán hận mà Đổng Thiết Hùng nhắm mắt đưa tay.

Lý do tại sao hắn ta, người vốn sống ung dung tự tại như một đế vương nơi Bà Dương hồ, giờ đây lại sa sút tới mức này, chính là vì Đế Nguyên Thương Đoàn.

Lão Thái Thái đã gửi tặng tôn của mình là Châu Thiết Phong để bức hại hắn và Huyết Nghị Bang.

Kể từ đó, Huyết Nghị Bang đã sụp đổ và phải sống ẩn dật trong bóng tối. Lý do tại sao hắn ta giao mình cho Kim Thiên Hội cũng là để trả thù Đế Nguyên Thương Đoàn và Châu Thiết Phong. Tuy nhiên, Đế Nguyên Thương Đoàn đã chặn đứng ý định can thiệp bằng cách tuyên bố cắt đứt quan hệ với Châu Thiết Phong.

Do đó, cả Kim Thiên Hội lẫn những môn phái giang hồ khác đều không thể động tới chúng.6

Phải có một lý do chính đáng để họ danh chính ngôn thuận tuyên chiến với một thương đoàn khổng lồ như Đế Nguyên Thương Đoàn.8

‘Nếu lợi dụng lão già này đúng cách, ta sẽ có thể giáng một đòn mạnh vào Đế Nguyên Thương Đoàn.’

1

Đổng Thiết Hùng thầm cười ác ý.

Đó là một ý nghĩ xuất hiện bất ngờ dưới áp lực của Cửu Chân Vương. Nhưng nó có vẻ mang lại nhiều hứa hẹn hơn mong đợi.

“Đế Nguyên Thương Đoàn à... người có dám lấy mạng ra đảm bảo không?”

“Tất nhiên rồi. Nhưng lấy một báu vật như vậy ra khỏi Đế Nguyên Thương Đoàn chắc chắn không phải việc dễ dàng.”

“Ý ngươi là sao? Đây là đang nghi ngờ khả năng của ta sao?”

“Làm sao ta có thể nghi ngờ võ uy của Lang Vương chứ? Điều ta lo lắng là Đế Nguyên Thương Đoàn luôn bố trí một lực lượng khổng lồ để canh phòng cẩn mật. Muốn chọc thủng phòng tuyến đó? Quả thực vô cùng nguy hiểm.”

“Ha ha ha!”

Cửu Chân Vương đột nhiên cười như phát điên.

Ầm ầm!

“Áaa!”

Quán trọ bị cơn điên của lão ta làm cho rung chuyển dữ dội, như thể có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, những khách quan đang ngồi uống rượu vội vã bịt tai lại và nằm rạp xuống đất.

Đặng Thiết Hùng khó khăn nuốt nước bọt một lần nữa.

Chỉ cần nhìn vào cảnh này thôi cũng có thể biết được Cửu Chân Vương là một cao thủ xuất chúng đến thế nào. Thế nên hắn bắt đầu suy nghĩ liệu lợi dụng một cao thủ như vậy làm con tốt thì có phải là điều đúng đắn hay không.

‘Có lẽ ta đã sai chằng...’

Trong một khoảng khắc, hắn đã hối hận.

Nhưng đã leo lên lưng cọt rồi xuống không nổi, đã phóng lao rồi thì đành phải theo lao thôi.

‘Kệ đi! Được ăn cả ngã về không.’

Hắn đã chán ngấy việc bị người khác cuốn theo rồi.

‘Đúng vậy! Vận mệnh của ta phải do ta nắm giữ.’

Đặng Thiết Hùng đã hạ quyết tâm.

Rầm!

Đúng lúc đó, Cửu Chân Vương đã đập bàn tay to lớn của mình và đứng bật dậy.

Chiếc bàn dày cả gang tay đã biến thành đồng gỗ vụn trong chớp mắt.

Đặng Thiết Hùng trở mắt trước cảnh tượng khó tin.

‘Ôi trời đất ơi!’

Đập vỡ cái bàn thì dễ, nhưng biến nó thành cát bụi như thế thì đòi hỏi nội công ngoài sức tưởng tượng.

Hắn biết võ công của Cửu Chân Vương cao siêu, nhưng tận mắt chứng kiến lại càng khiến tay chân hắn tê rần.

Cửu Chân Vương nhìn Đăng Thiết Hùng và nói.

“Ta sẽ cho người thấy rốt cục ta đây có bao nhiêu bản lĩnh. Mau dẫn đường đến Đế Nguyên Thương Đoàn.”

“Ngay, ngay bây giờ sao?”

“Đúng thế! Ngay lập tức.”

“Nhưng.”

“Nếu như người tiếp tục chân chừ, ta sẽ móc đầu người ra ném đi.”

“Ta, ta hiểu rồi. ta dẫn đường ngay đây.”

Đăng Thiết Hùng thận trọng đứng dậy khỏi chỗ ngồi và bước ra khỏi nhà trọ.

Cửu Chân Vương đi theo hắn ta.

Khi ra khỏi nhà trọ, hắn đã nhìn thấy những khuôn mặt quen thuộc.

Đó là những thuộc hạ mà hắn đã gửi đi để thu thập thông tin.

Đám thuộc hạ không khỏi hoang mang trước tình huống bất ngờ. Họ nhanh chóng nhận ra lão già bên cạnh hắn là một cao thủ hơn người.

Nếu không, không đời nào Đăng Thiết Hùng hành xử như chuột trước mặt mèo như vậy.

Đăng Thiết Hùng bí mật trao đổi ánh mắt với thuộc hạ, sau đó khẽ gật đầu.

Nó có nghĩa là hãy đến Kim Thiên Hội và báo cáo việc này.

May mắn thay, đám thủ hạ đủ tinh ý để hiểu được ám hiệu của hắn và nhanh chóng biến mất khỏi đám đông.

Khi đó, Cửu Chân Vương mỉm cười và nói.

“Thuộc hạ của người đây à. Giống chủ nên ai cũng nhanh mắt như chim như chuột ấy.”

“Đó, đó là...”

“Không cần trình bày, thay vì vất óc nghĩ kế thoái thác thì hãy nhanh chóng đưa ta đến Đế Nguyên Thương Đoàn. Ta không phải người kiên nhẫn đâu.”

“Dạ!”

Đặng Thiết Hùng lập tức quay đầu, bước nhanh như ma đuổi.

“Hảo, nghe lời thế là tốt!”

Cửu Chân Vương mang theo vò rượu từ quán trọ và tu ừng ực.

Cảm giác nóng rát của rượu tràn vào thực quản khiến lão càng phần khích hơn.

“Haha! Rượu ngon! Rượu ngon!”

Đặng Thiết Hùng co rúm cổ lại.

Giọng nói của Cửu Chân Vương giống như tiếng gầm của một con sói, một con sói khổng lồ có thể cắn vào cổ hắn bất cứ lúc nào. Đó là lần đầu tiên trong đời hắn cảm thấy như thế này.

Một lúc lâu sau, cuối cùng đã đến trước cổng Đế Nguyên Thương Đoàn.

Cánh cổng lớn vẫn khóa chặt. Sau đại chiến giang hồ, Đế Nguyên Thương Đoàn hầu như đã bế quan tỏa cảng, nghiêm cấm mọi hoạt động bên ngoài.

Võ giả hoàn toàn bị cấm cửa, chỉ có các thương nhân và thương đoàn mới được phép ra vào.

Điều đó rõ ràng cho thấy ý định muốn xây dựng một bức tường ngăn cách với giang hồ loạn lạc.

Mặc dù tăng tôn của Lão Thái Thái, Châu Thiết Phong có liên hệ mật thiết với Ngân Liên Hội, thế nhưng lão vẫn giữ thái độ trung lập. Chính vì lẽ đó, Kim Thiên Hội không đặt nặng áp lực lên Đế Nguyên Thương Đoàn.

Chỉ có hai võ giả đứng ở cổng trước của Đế Nguyên Thương Đoàn.

Họ cảnh giác khi có người lạ xuất hiện.

“Các người là ai?”

“Mau dừng lại để xác minh danh tính.”

Bất chấp những lời cảnh báo của họ, Đãng Thiết Hùng và Cửu Chân Vương vẫn không dừng bước.

“Ta bảo dừng lại.”

“Mau khai danh tính.”

Hai lính canh cảnh báo một lần nữa, bắt đầu thủ thế.

“Ruồi nhặng ở đâu cứ vo ve bên tai thế?”

Cửu Chân Vương làm bộ xua xua tay như muốn đuổi ruồi.

Phốc!

Ngay lúc đó, hai võ giả canh gác ngã quỵ xuống đất với một âm thanh va chạm mạnh mẽ. Chúng đã chết mà không kịp hét lên.

‘Aa!’

Đãng Thiết Hùng cố gắng nuốt xuống tiếng rên rỉ.

Lão ta chỉ cần đứng một chỗ vẫy tay, và những võ giả Đế Nguyên Thương Đoàn đã ngay lập tức bị nghiền nát như thịt cá.

Hành tẩu giang hồ đã lâu, hắn đã chứng kiến qua biết bao cái chết, nhưng đây là lần đầu tiên hắn thấy một cái chết khủng khiếp như vậy.

Quả thực là một con sói điên.

Như thể lão ta thậm chí còn không thèm nghĩ đến hậu quả sau những hành động của mình.

Rầm!

Cánh cửa khổng lồ Đế Nguyên Thương Đoàn đã bị phá vỡ bởi cú đánh nhẹ của Cửu Chân Vương.

Những võ giả bên trong ngay lập tức đồng loạt xông ra ngoài.

“Là kẻ nào?”

Chúng hoảng hốt nhìn đi nhìn lại giữa cánh cổng bị phá vỡ và khuôn mặt của Cửu Chân Vương. Sau đó, chúng phát hiện ra

Đặng Thiết Hùng đang khúm núm đứng phía sau lão.

“Tên kia...Đặng Thiết Hùng?”

“Tại sao Huyết Nghị Bang lại ở đây...?”

Ngay lập tức, chúng nhận ra danh tính của Đặng Thiết Hùng.

Đặng Thiết Hùng ghé vào tai Cửu Chân Vương.

“Có vẻ bọn họ không muốn để Lang vương lấy đi bảo kiếm rồi.”

“Hừ! Thứ ta muốn còn phải hỏi ý kiến người khác sao.”

Cửu Chân Vương khịt mũi, vẫy vẫy tay.

Ừ ừ!

Ngay lập tức, một trận cuồng phong từ đâu ập đến.

“Áaa!”

“Hự!”

Các võ giả như những chiếc lá cuốn trong cơn bão, liên tục bị quăng quật vào tường đá.

Đầu bị vỡ, tay chân bị gãy, người bất tỉnh, người chết trong đau đớn.

Đặng Thiết Hùng rùng mình khi chứng kiến cảnh hàng chục võ giả bị hạ đo ván trong tích tắc.

“Ừc!”

Hắn ta cũng luôn vỗ ngực tự hào rằng bản thân đã trải qua đủ loại gian khổ, đấu đá chốn giang hồ, nhưng vẫn không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng khi chứng kiến Cửu Chân Vương giết người như ruồi muỗi.

Keng Keng Keng!

Hồi chuông khẩn cấp vang lên trên lầu gác Đế Nguyên Thương Đoàn.

Những người đang ngủ say vội vã chạy ra ngoài.

Có những võ giả tay cầm vũ khí, cũng có những người lao động bình thường. Đám võ giả đẩy họ ra phía sau, nhanh chóng lao lên phía trước.

“Lão già người là ai, đêm khuya lại đến trang viên chúng ta gây náo loạn?”

Người lên tiếng là hộ thương đoàn chủ Kỳ Học Thủ.

Mặc dù trên giang hồ không được biết đến nhiều, nhưng Kỳ Học Thủ cũng là một cao thủ xuất chúng.

Y đã gần như dành cả đời để cống hiến và bảo vệ Đế Nguyên Thương đoàn, lánh xa giang hồ rộng lớn.

Do đó, nhiều người không biết đến sự tồn tại của Kỳ Học Thủ. Tuy nhiên, nhưng những người xung quanh hồ Bà Dương không ai là không biết.

Võ thuật của y, được trau dồi qua các trận thực chiến, xứng đáng được gọi là một trong những tuyệt học giang hồ.

Cửu Chân Vương mỉm cười.

“Cuối cùng cũng thấy một tên ra hồn. Người là ...?”

“Tại hạ là Kỳ Học Thủ. Không biết lão tiền bối là ai?”

“Cửu Chân Vương.”

“Lang...Lang vương?”

“Phải! Chính là Lang Vương.”

“Sao!”

Kỳ Học Thủ khẽ thốt lên.

Cửu Chân Vương là một con sói hoang đại độc ác, mỗi nơi lão đi qua đều để lại một trận gió tanh mưa máu.

Cho dù Đế Nguyên Thương Đoàn có lớn mạnh đến đâu, y cũng không thể tự tin rằng họ có thể an toàn trước trận cuồng phong sắp tới.

“Không biết cơn gió nào mang Cửu tiền bối tới đây?”

“Ta không muốn nói nhiều lời. Đưa thanh bảo kiếm ra đây.”

“Bảo kiếm?”

“Ta biết có một thanh bảo kiếm trong kho Đế Nguyên Thương Bang. Nếu ngoan ngoãn giao ra, ta đảm bảo các người sẽ bình an vô sự.”

“Ta không biết tiền bối nghe lời đồn đó ở đâu, nhưng trong kho chúng ta hoàn toàn không có bảo kiếm. Cũng có một vài thanh kiếm hữu dụng, nhưng chắc chắn không đủ tầm để xứng với võ uy của tiền bối. “

“Chuyện đó ta sẽ tính sau. Việc của ngươi là mở kho ra ngay lập tức.”

“Ha! Chúng ta không thể mở cửa kho của Đế Nguyên Thương đoàn cho bất kỳ ai. Nếu gặp ai cũng tùy tiện mở kho mật thể thì giang hồ sẽ nghĩ gì về chúng ta chứ?”

“Ta không cần biết? Ngươi chỉ có hai lựa chọn, một là mở cửa kho, hai là chết dưới tay ta, ngươi chọn cái nào?”

“Ta từ lâu đã muốn tận mắt chiêm ngưỡng võ công của Cửu tiền bối đây.”

Toàn thân Kỳ Học Thủ tỏa ra khí thế như sương giá.

Cửu Chân Vương khịt mũi.

“Hừ! Cái tên trời gà không chặt nhà ngươi.”

“Xin chỉ giáo, Cửu tiền bối!”

“Chỉ giáo? Ta không rảnh dạy ai, ngươi cũng không xứng ta dạy.”

“Đừng coi thường ta thế chứ, tiền bối!”

“Coi thường? Ta chỉ nói sự thật.”

“Kyaaa!”

Kỳ Học Thủ không kiềm chế được cơn giận, lao vào Cửu Chân Vương.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 558

Uỳnh!

Điện các của Đế Nguyên Thương Đoàn rung chuyển như có động đất xuất hiện.

Vách tường sụp đổ, mái ngóc rơi xuống và người làm công của thương đoàn thì bị thương la hét khắp nơi.

“Chuyện gì đây?”

Châu Trường Hoán, Đoàn chủ Đệ Nguyên Thương Đoàn nhìn ra ngoài cổng chính.

Rầm!

Phía cổng chính liên tục vang lên tiếng nổ lớn với khí thế cuộn cuộn như vũ bão.

Chẳng biết luồng khí kia mạnh đến mức nào nhưng nó đã ảnh hưởng đến cả nơi khá xa này. 2

Châu Trường Hoán nhìn sang người bên cạnh.

“Mẫu thân! Con không biết là ai, nhưng hình như có kẻ nào rất khó lường đã đột nhập vào. Ở đây mẫu thân có thể bị thương đó, người hãy lánh đi trước đi.”

Người mà y đang nói chuyện chính là Lão Thái Thái.

Lão Thái Thái đặt cốc trà xuống rồi lắc đầu.

“Không được đâu, Gia chủ!” 1

“Mẫu thân.”

“Liệu ai sẽ tin tưởng và đi theo ta nếu cả người có thâm niên nhất của thương đoàn cũng trốn tránh kia chứ? Ta không sao đâu, nên con cứ làm chuyện của mình đi.”

“Vậy không được đâu ạ. Con sẽ chịu trách nhiệm nơi này nên mẫu thân hãy quay về Gia Lão Trang đi.”

Châu Trường Hoán bỗng thấy hối hận vì đã đưa Lão Thái Thái đến đây. Y muốn cùng bà bầu bạn tâm sự nhưng cuối cùng lại xảy ra cố sự như bây giờ.

Lão Thái Thái nhìn Châu Trường Hoán rồi mỉm cười. 8

“Ta luôn tự hào về Gia chủ. Mặc dù nền tảng là do ta tạo nên nhưng con là người đã gây dựng nó đến mức độ này.”

“Mẫu thân?”

“Thương đoàn cần con hơn ta. Vậy nên con đừng bận tâm đến an nguy của lão bà này, con nên đặt an toàn của con lên hàng

đầu kia.”

Lão Thái Thái nhìn về phía cổng chính, nơi luồng khí hùng khiếp đang đánh bật từ thứ một.

Lão Thái Thái đã làm mọi việc vì Đế Nguyên Thương Đoàn. 6

Đôi khi bà phải liều cả mạng sống trong những tình huống nguy hiểm, và lắm lúc thương đoàn còn bị tổn thất vì bị kẻ khác lừa đảo. 8

Thế nhưng Lão Thái Thái chưa từng bị khuất phục trước khó khăn nào và giữ vững Đế Nguyên Thương Đoàn như ngày hôm nay.

Mặc dù tính cách kiên cường là một phần tạo nên Đế Nguyên Thương Đoàn nhưng cũng phải nói đến giác quan cực nhạy bén của bà.

Dù hiện tại tuổi già sức yếu nhưng giác quan đó vẫn chưa hề suy giảm.

Và cảm giác của bà đã nói rằng. 1

Vận hung hôm nay là thứ không thể tránh khỏi.

Bầu không khí này không hề bình thường.

Cảm giác như có thanh phi đao sắc lẹm đang cứa vào da thịt.

Lão Thái Thái bất giác run rẩy.

Chính lúc này.

“Đoàn chủ!”

Một lão nhân độ khoảng lục tuần tiến đến chỗ Châu Trường Hoán.

Lão nhân đó chính là Thiết Ảnh Đội chủ.

Thiết Ảnh Đội là một trong những nguồn sức mạnh của Đế Nguyên Thương Đoàn.

Họ sở hữu sức mạnh tương đối lớn, được xem như một tổ chức tìm lại đồ vật mất tích và bảo vệ nhóm người hộ tống Đế Nguyên Thương Đoàn.

Khi đuổi Huyết Nghị Bang ra khỏi Bà Dương Hồ, Thiết Ảnh Đội cũng là người có công lớn nhất.

Châu Trường Hoán vội vàng hỏi.

“Chuyện gì đã xảy ra? Là ai đột nhập vào vậy?”

“Là Lang Vương ạ.”

“Lang Vương? Lang Vương của Bát Tinh Tọa ư?”

“Đúng vậy ạ.”

“Tại sao ông ta lại đến đây?”

“Thuộc hạ không biết lý do. Hiện tại đội viên đang chặn ông ta lại, không biết có chịu nổi hay không.”

“Um!”

“Ngài hãy tránh đi, Đoàn chủ!”

“Không được. Ta không phải người bỏ rơi thương đoàn mà thoát thân như vậy.”

Châu Trường Hoán lắc đầu.

Y cũng không muốn né tránh hiểm nguy như Lão Thái Thái.

Thiết Ảnh Đội Chủ nhìn Lão Thái Thái.

Trong ánh mắt ông chứa rất nhiều ý nghĩa.

Lão Thái Thái gật đầu rồi nói.

“Nếu đối phương là Lão Vương thì hôm nay bọn thương đoàn không tránh khỏi tai họa rồi.”

“Đúng vậy ạ.”

“Thế nhưng ta cũng không muốn cho người khác thấy là chủ của thương đoàn mà lại tháo chạy như thế.”

“Lão Thái Thái.”

“Người nuôi dạy người kế nhiệm có tốt không?”

“Đương nhiên rồi ạ. Nhờ ơn Lão Thái Thái mà thuộc hạ đã dạy dỗ chúng rất tốt.”

“Vậy không cần lo hậu sự rồi nhỉ?”

“Vâng!”

Thiết Ảnh Đội chủ cười đáp.

Lão Thái Thái cũng nhìn ông rồi mỉm cười.

Họ không chỉ đơn thuần là mối quan hệ bề trên và thuộc hạ.

Đây giống như mối quan hệ giữa những người đồng hành cùng nhau hơn. Vậy nên chỉ cần nhìn nhau cười cũng có thể hiểu được ý nhau.

Lão Thái Thái nói với Thiết Ảnh Đội chủ.

“Đưa thương đoàn chủ đến nơi an toàn đi.”

“Vâng!”

Thiết Ảnh Đội chủ cúi đầu đáp lời.

Châu Trường Hoán cảm thấy bầu không khí có chút kỳ lạ liền nhìn Lão Thái Thái.

“Mẫu thân?”

“Ta xin lỗi con trai. Chỉ cần là con thì có thể xây dựng lại một Đế Nguyên Thương Đoàn hưng thịnh rồi. Từ giờ ta sẽ gánh hết tất cả nghiệp báo, còn con thì phải vực dậy Đế Nguyên Thương Đoàn.”

“Con thà ở lại đây. Mẫu thân!”

“Sống lâu hơn con cái thì được gì chứ? Người đầu bạc phải đi trước là một chuyện hợp lẽ mà.”

“Mẫu thân! Người không thể làm thế được.”

Lúc Châu Trường Hoán đang gào thét.

Sau lưng y xuất hiện một võ giả trẻ tuổi đánh mạnh vào gáy.

Châu Trường Hoán vừa bất tỉnh, hắn ta liền công y lên lưng.

Thiết Ảnh Đội chủ nói với võ giả trẻ tuổi.

“Mau đưa Đoàn chủ đến nơi an toàn.”

“Vâng!”

“Nhờ con chăm sóc Đoàn chủ và Đế Nguyên Thương Đoàn.”

“Xin người đừng lo, sư phụ!”

Võ giả trẻ tuổi kia chính là đệ tử của Thiết Ảnh Đội chủ.

Hắn làm thế bao quyền với Thiết Ảnh Đội chủ và Lão Thái Thái rồi biến mất. Sau đó Thiết Ảnh Đội liền đi sau hắn.

Thiết Ảnh Đội chủ nói với Lão Thái Thái.

“Nếu là họ thì có thể phục hưng lại Đế Nguyên Thương Đoàn rồi.”

“Đúng vậy. Nhưng người không oán trách ta sao?”

“Oán trách gì chứ. Nhờ có người nên thuộc hạ mới có thể hưởng thụ cuộc sống sung túc thế này mà.”

“Cũng đủ sống thôi. Nhưng không phải người muốn cùng ta nhảy vào địa ngục đó chứ?”

“Thuộc hạ đã làm việc cho người từ đó đến giờ, và có xuống địa ngục cũng sẽ như thế.”

“Kiếp sau đừng dính phải lão bà này mà phải sống thật tự do nhé.”

“Sao người lại nói thế chứ? Đối với thuộc hạ, Lão Thái Thái hết như mẫu thân vậy. Nếu Lão Thái Thái không cứu thuộc hạ thì thuộc hạ có thể an nhàn mà sống đến tận bây giờ sao? Chính nhờ người mà thuộc hạ mới tồn tại trên cõi đời này, vậy nên thuộc hạ sẽ theo người sang cả kiếp sau.”

“Con người này thật là...”

Lúc Lão Thái Thái lắc đầu tỏ vẻ bất lực.

Rầm!

Tiếng nổ lớn vang lên, cánh cửa đại điện cũng đổ ập xuống. Có ai đó tiến vào bên trong.

Trước mặt Lão Thái Thái và Thiết Ảnh Đội chủ chính là Kỳ Học Thủ đã biến thành huyết nhân.

Kỳ Học Thủ có vẻ đã mất mạng rồi.

“Hư hư!”

Lúc này Cửu Chân Vương cười lớn rồi đi vào trong.

Hai tay ông ta đã nhuốm đẫm máu đỏ tươi.

Phía sau Cửu Chân Vương là cảnh tượng Đế Nguyên Thương Đoàn bị phá hủy vô cùng nghiêm trọng. Và đâu đâu cũng thấy thi thể.

Lão Thái Thái nhắm chặt mắt.

Cửu Chân Vương không chỉ giết Kỳ Học Thủ mà còn ra tay với tất cả võ giả đứng chặn ở cửa.

Ông ta là một người ra tay vô cùng tàn nhẫn.

Nhìn cảnh tượng này cũng đủ hiểu vì sao Cửu Chân Vương lại được gọi là sói lang điên cuồng trên giang hồ.

Sau lưng Cửu Chân Vương là Đãng Thiết Hùng.

Ngay khi nhìn thấy Đãng Thiết Hùng, Thiết Ảnh Đội chủ liền hiểu ra tình hình.

“Thì ra căn nguyên chính là do ngươi. Không ngờ ngươi lại mang tai ương đến cho bốn thương đoàn.”

Người tấn công Đãng Thiết Hùng và Huyết Nghị Bang chính là Thiết Ảnh Đội chủ.

Lúc này Thiết Ảnh Đội chủ liền cảm thấy hối hận vì đã bỏ qua cho Đãng Thiết Hùng, và rồi cuối cùng mọi chuyện lại thành ra thế này.

“Ngươi!”

“Úc!”

Trước tiếng sư tử hống của Thiết Ảnh Đội chủ, Đãng Thiết Hùng liền biến thành con rùa rút cổ mà sợ hãi lùi về sau.

Cửu Chân Vương liền tiến lên trước cười lớn.

“Haha! Đúng là sức mạnh cũng khủng khiếp lắm. Đối phó với ngươi chắc sẽ thú vị lắm đây.”

“Cửu Tiên bối!”

“Ai là tiên bối của ngươi? Cái tên bỏ đi này...”

“Phù!”

Nghe Cửu Chân Vương nói, Thiết Ảnh Đội chủ liền thở dài một hơi.

Con người hung tợn và quá khích này không biết ai ngoài chính bản thân mình cả.

Vậy mà đối với loại người như thế mà ông trời lại ban cho sức mạnh khủng khiếp như thế.

Lúc này Lão Thái Thái mới tiến về trước nói.

“Sao ngươi có thể dùng võ công mạnh mẽ mà sống tùy tiện như thế chứ? Đáng lẽ nên biết thuận theo thể gian một chút và phát dương quang đại tên tuổi hơn đi chứ.”

“Hư hư! Ta không quan tâm đến việc nhận được tôn kính gì đâu. Chết là hết thôi. Sao ta phải sống mà kiềm chế tham vọng của bản thân chứ?”

“Ngươi chưa từng nghĩ có nhiều thứ còn quan trọng hơn cả tham vọng ư?”

“Ồn ào quá, lão bà này! Đừng có huyênh hoặc ta bằng những lời sáo rỗng đó.”

“Được thôi! Lang Vương. Vậy ngươi đến bốn thương đoàn vì điều gì?”

“Ta nghe nói bảo khố ở đây có danh kiếm. Chỉ cần giao danh kiếm ra thì ra sẽ im lặng rút lui.”

“Trong bảo khố không có danh kiếm nào mà Lang Vương muốn cả. Với lại nếu có thì ta cũng không giao cho ngươi đâu.”

“Dù có chết cũng thế ư?”

“Đôi khi có những thứ quý giá hơn cả cái chết. Ta không biết mở cửa bảo khố rồi có được sống hay không, nhưng danh tiếng của bốn thương đoàn sẽ sụp đổ ngay lập tức. Nhưng nếu ta nghe lời ngươi, sống chết không rõ nhưng chắc chắn thiên hạ sẽ không coi trọng bốn thương đoàn nữa.”

“Vậy ý bà là bà không chịu mở bảo khố? Khư khư! Bà dám mạo hiểm tính mạng mình vì lòng tự trọng vô nghĩa đó sao?”

“Vô nghĩa hay không thì sau này sẽ biết thôi.”

“Được rồi, vậy nếu bà không tự mở cửa, ta sẽ dùng sức mạnh của mình giết chết tất cả các người rồi mở nó.”

“Ngươi tuyệt đối không làm được những người mình muốn đâu.”

Lão Thái Thái cương quyết nói.

Suốt!

Lúc này có khoảng 20 võ giả xuất hiện sau lưng bà.

Đây là số võ giả còn lại sau khi đưa Châu Trường Hoán đi trốn.

Tất cả võ giả trẻ đã thoát thân cùng Châu Trường Hóa, số còn lại đều là người đã có tuổi.

“Đúng là một lũ xác xược! Nhưng kiến có tụ đông thể nào cũng không ngăn được sói đâu.”

“Kiến thì sao chứ? Hôm nay ta sẽ cho ngươi biết bị kiến cắn sẽ đau thế nào.”

Lão Thái Thái mở to mắt nhìn chăm chăm Cửu Chân Vương.

Quyết tâm của bà đã chạm đến Cửu Chân Vương. Và Cửu Chân Vương thấy không hài lòng với thái độ này.

“Ta sẽ giết tất cả các ngươi.”

Roẹt!

Ông ta liền rút một trong những thanh kiếm mang trên vai ra.

Đó chính là thanh Kim Hoàng.

Lúc này Thiết Ảnh Đội chủ mới ra lệnh.

“Tấn công!”

“Hãy!”

Đám võ giả đồng loạt tấn công Cửu Chân Vương.

Kiếm và đao của họ liên tục chém vào người Cửu Chân Vương.

Cửu Chân Vương lập tức vung thanh Kim Hoàng lên.

Vút!

Thanh kiếm liền phóng ra kiếm khí như vũ bão.

Kiếm khí liền chém ngang năm võ giả đang ở vị trí dẫn đầu.

Phụt!

“Ặc!”

“Khực!”

Một lượng máu lớn văng ra tứ phía cùng với tiếng hét thê thảm của võ giả vang vọng khắp trang viên.

Đây chính là Thiên Lang Huyết Nha Kiếm (天狼血牙劍) - độc môn kiếm công của Cửu Chân Vương.

Mặc dù sức mạnh của nó có thể gọi là kinh thiên động địa, nhưng những thanh kiếm bình thường lại không chịu nổi uy lực mà gây vỡ khi thi triển.

Chính vì thế mà Cửu Chân Vương mới tham vọng thanh danh kiếm như Công Bố hay Kim Hoàng.

Uỳnh!

Dù phóng ra kiếm khí khủng khiếp như thế nhưng thân kiếm Kim Hoàng vẫn còn lạnh lặn.

“Khắc!”

“Hộc!”

Võ giả Đế Nguyên Thương Đoàn cứ bỏ mạng dần.

“Khư haha!”

Cửu Chân Vương cười lớn rồi điên cuồng chém giết võ giả.

“Haa!”

Thiết Ảnh Đội chủ dốc hết sức tấn công Cửu Chân Vương.

Thế nhưng giống như con thiêu thân, Thiết Ảnh Đội đang trong tình thế rất nguy hiểm.

Lão Thái Thái mở to mắt nhìn bóng dáng Thiết Ảnh Đội chủ.

Đây là trận chiến cuối cùng của người đã theo bà cả đời.

Bà có trách nhiệm phải thu hết cái kết của ông vào tầm mắt.

Cửu Chân Vương rất nhanh chóng kết thúc màn đối đầu này.

Chính vì như thế có lẽ hôm nay Đế Nguyên Thương Đoàn sẽ sụp đổ. Thế nhưng Đế Nguyên Thương Đoàn sẽ lại tái sinh.

Cái chết của những người có mặt ở đây sẽ trở nên hoa lệ và hùng tráng hơn.

Đó là lý do vì sao bà không rời khỏi đây.

‘Sống thế cũng đáng rồi nhỉ.’

Phiêu Nguyệt bước ra khỏi nhà.

Hắn nhìn thấy những con sông nhỏ đang chậm chậm trôi cùng những dãy núi thấp bao quanh vùng đất trũng như một bức bình phong. Dọc theo những ngọn đồi là những người nông dân đang làm việc trên những cánh đồng bậc thang.

Một phong cảnh đẹp như tranh vẽ.

Ngôi làng yên tĩnh này cách Bà Dương Hồ không xa.

Nó bình yên đến mức không ai nghĩ rằng nó nằm rất gần Bà Dương Hồ - nơi Giang Hồ Đại Chiến đã diễn ra gay gắt.

Điều này là do ngôi làng này quá nhỏ và không liên quan gì đến giang hồ nên bọn họ không thu hút được sự chú ý của mọi người.

Tổng dân số của ngôi làng chỉ khoảng năm mươi người, tất cả bọn họ đều kiếm sống bằng nghề trồng lúa và đánh bắt cá từ những con sông kia.

Bọn họ không quá giàu, nhưng vẫn đủ sống.

Vì ít giao thiệp với thế giới bên ngoài hết hầu hết tất cả dân làng ở đây đều rất ngây thơ.

“Không ngờ ông ấy lại có thể tìm được một an gia như thế này.”

Phiêu Nguyệt một lần nữa cảm thán trước năng lực của Sát Lão.

Ông đã tìm được một nơi không cách quá xa Bà Dương Hồ mà còn có thể thoát ra khỏi sự chú ý của những môn phái trong giang hồ.

Nơi này quả là một nơi ẩn thân tốt.

Nhờ vậy mà lần đầu tiên Phiêu Nguyệt có thể nghỉ ngơi từ khi đến đây.²

“A! Huynh ấy đẹp quá.”

“Ồ!”

Khi Phiêu Nguyệt bước ra, đám trẻ con đang chơi gần đó chạy đến.

Bọn chúng cười đùa vây quanh Phiêu Nguyệt như thể chúng không sợ hãi.

Phiêu Nguyệt khẽ cau mày.

Bởi vì hắn không quen với kiểu ồn ào này.

“Huynh đến từ đâu vậy ạ?”

“Ở bên ngoài thế nào vậy huynh!”

Bọn trẻ vây quanh Phiêu Nguyệt rồi liên thoắt như con chim chiến chiến.

Phiêu Nguyệt khẽ lắc đầu rồi bước đi. Rồi lũ trẻ đi theo sau Phiêu Nguyệt như gà con đi theo mẹ.

Bọn trẻ cười nói ríu rít mà không sợ hãi trước những người lạ mới gặp lần đầu.¹

Phiêu Nguyệt khẽ nhíu mày.

Nếu những đứa trẻ này đã được luyện võ công thì chắc chắn bọn chúng sẽ cảm thấy bị đe dọa nghiêm trọng khi nhìn thấy Phiêu Nguyệt cau mày. Nhưng những đứa trẻ ngây thơ này lại hoàn toàn không biết được ý nghĩa đằng sau việc thay đổi biểu cảm trên nét mặt của Phiêu Nguyệt. Vậy nên, chúng càng cười nói nhiều hơn.

“Hửm?”

Phiêu Nguyệt chợt nhìn xuống. Một tiểu nữ tử khoảng năm sáu tuổi đang nắm lấy ngón tay của hắn.

Khi ánh mắt của Phiêu Nguyệt và tiểu nữ tử chạm vào nhau, tiểu nữ tử nói.

“Ôm muội!”⁸

“...”

“Ôm muội đi mà!”

Phiêu Nguyệt không trả lời, tiểu nữ tử vẫn lắc lắc tay Phiêu Nguyệt rồi nói một lần nữa.

Phiêu Nguyệt nhìn chăm chăm vào tiểu nữ tử. Tiểu nữ tử cũng nhìn chăm chăm vào Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt là người ngoảnh mặt đi trước.

Không hiểu sao, Phiêu Nguyệt không thể nhìn lâu vào đôi mắt ngây thơ của tiểu nữ tử này được.

Phiêu Nguyệt vốn không bao giờ tránh né ánh mắt của ai đâu cho đối phương có mặt mẽ đến mấy, nhưng ánh mắt của tiểu nữ tử này khiến hắn không thể cáng đáng được.

“Người muốn ta ôm sao?”

“Ừm! Ôm muội đi.”

Phiêu Nguyệt cẩn thận ôm lấy tiểu nữ tử rồi nhấc bổng nó lên. Tiểu nữ tử lại tiếp tục nói.

“Vai cơ vai cơ!”⁶

“Muốn lên trên đó sao?”

“Ừm!”⁸

Tiểu nữ tử gật đầu lia lịa.

Phiêu Nguyệt đặt tiểu nữ tử lên vai. Tiểu nữ tử lập tức cười rạng rỡ tỏ vẻ thích thú.

“Òa! Nhìn rõ quá nè!”

Phiêu Nguyệt công tiểu nữ tử trên vai và đi đến bờ sông.

Lũ trẻ cũng đi theo hắn.

Những người nông dân đang canh tác trên ruộng cũng nhìn thấy cảnh này.

Thường thì những người lớn sẽ cảm thấy lo ngại khi thấy những đứa trẻ đi theo người lạ, nhưng trên gương mặt họ chẳng có chút lo lắng nào cả.

Tiểu nữ tử thì thầm.

“Đẹp quá!”

“Hửm?”

“Ca ca đẹp quá đi. Sau này muội sẽ lấy ca làm phu.”

“...”

Phiêu Nguyệt không nói nên lời trước những lời nói táo bạo của tiểu nữ tử. Nhưng Phiêu Nguyệt nhanh chóng lắc đầu.

“Khó lắm.”¹

“Tại sao vậy?”

“Ta không phải người ở đây.”

“Vậy là ca sẽ rời đi sao?”

“Ừm!”

“Không được!”

“Xin lỗi! Nhưng ta không thể sống ở đây được.”

Tiểu nữ tử rung rung nước mắt trước câu trả lời dửng dưng của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt gạt đi nước mắt cho tiểu nữ tử kia rồi nói.

“Ai cũng có cuộc sống cho riêng mình. Nơi này không phù hợp với ta.”

“Tại sao không phù hợp ạ?”

“Bởi vì chúng ta được sinh ra khác nhau. Nên ta ở lại một nơi yên bình như thế này thì nó sẽ sớm trở nên hỗn loạn mà thôi.”

“Khó thật đấy!”

“Thế gian là thế mà. Dĩ nhiên phải khó rồi. Lớn rồi người sẽ hiểu thôi.”

“Muội không hiểu! Muội sẽ thành thân với ca ca.”

Phiêu Nguyệt bắt giác mỉm cười trước vẻ ương bướng của tiểu nữ tử.

“Mọi người chơi vui quá nhỉ.”

Bỗng có một giọng nói trầm thấp vang lên.

Phiêu Nguyệt không hề tỏ ra ngạc nhiên mà nhìn lại.

Sát Lão đã xuất hiện và đến đây từ lúc nào.

Phiêu Nguyệt thả tiểu nữ tử xuống rồi nói.

“Đi chơi với các bằng hữu của người đi.”

“Ừm!”

Tiểu nữ tử chạy đến gần những bằng hữu đang chơi ở gần đó.
Phiêu Nguyệt nhìn theo tiểu nữ tử một lúc rồi quay lại nhìn Sát Lão.

“Ông đến nhanh thật.”

“Thuộc hạ có chuyện gấp muốn trình báo.”

“Gấp sao? Có vấn đề gì với Lôi Nhân hay Lệ Tuyết ư?”

“Không. Bọn họ vẫn đang thi hành nhiệm vụ do chỉ tôn đưa ra ạ. Sớm muộn cũng sẽ có tin tức bọn họ đã hoàn thành xong nhiệm vụ thôi.”

“Vậy thì chuyện gì?”

“Ở Bà Dương Hồ đã xảy ra biến cố.”

“Biến cố?”

“Đế Nguyên Thương Đoàn... đã bị tập kích ạ.”

“Là ai? Kim Thiên Hội sao?”

“Không. Cửu Chân Vương đã tấn công Đế Nguyên Thương Đoàn ạ.”

“Lang Vương ư?”

Ánh mắt của Phiêu Nguyệt trở nên lạnh lẽo.

Bỗng Sát Lão cảm thấy một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

Phiêu Nguyệt hỏi.

“Có thiệt hại gì không?”

“May mắn là thương nhân cùng những người làm đã trốn thoát và không bị ảnh hưởng gì. Nhưng tình trạng của những võ giả lại rất nghiêm trọng. Phải hơn một nửa số võ giả của Đế Nguyên Thương Đoàn bị Lang Vương đồ sát. Cũng may là những thuộc hạ đã bảo vệ cho thương đoàn chủ trốn thoát thành công nên ngài ấy mới giữ được mạng...”

Sát Lão không nói hết câu.

Phiêu Nguyệt nhìn vẻ mặt của Sát Lão rồi nói tiếp.

“Có vẻ như ai đó đã chết thay cho thương đoàn chủ.”

“Vâng!”

“Lão thái thái?”

“Đúng là bà ấy ạ.”

Phiêu Nguyệt nhắm mắt lại.

Hắn đã nghĩ đến trường hợp đó khi nghe tin Đế Nguyên Thương Đoàn gặp họa.

Những dự cảm bất an của hắn chưa bao giờ là sai. Nhưng lần này, hắn đã hy vọng dự cảm của mình không đúng.

Tuy bà ấy đã gần chạm đến tuổi thọ trời ban, nhưng hắn vẫn mong bà có thể ra đi một cách yên bình.

Sát Lão nói.

“Nghe nói lão thái thái đã ở lại cho đến cuối cùng để thương đoàn chủ có thể trốn thoát. Bà ấy đã kiên trì đến cùng, bất chấp lời đe dọa của Cửu Chân Vương. Kết cục là...”

“Bà ấy đã bảo vệ danh tiếng của Đế Nguyên Thương Đoàn bằng chính mạng sống của mình.”

“Vâng! Bà ấy quả nhiên là một trượng phu. Dẫu trong tình huống cấp bách như thế mà bà ấy vẫn có thể tính toán đến mức đó. Tuy bảo khó đã bị cướp, nhưng thiệt hại về mặt tài chính thì không nhiều.”

Một thương đoàn có quy mô lớn như Đế Nguyên Thương Đoàn tuyệt nhiên không bao giờ lưu trữ tài sản ở một kho duy nhất. Nó được phân phối ra và lưu trữ ở rất nhiều kho.

Đế Nguyên Thương Đoàn sụp đổ bởi một tai ương mang tên Lang Vương Cửu Chân Vương. Nhưng cái chết của lão thái thái đã bảo vệ được lòng tự tôn của bọn họ.

Không những bảo vệ được lòng tự tôn của Đế Nguyên Thương Đoàn mà bà còn cứu được mạng của nhi tử mình là Châu Trường Hoán cùng với vô số huyết nhục khác.

Tuy chịu một đòn nặng nề từ Cửu Chân Vương nhưng Đế Nguyên Thương Đoàn chắc chắn sẽ hồi phục lại một cách huy hoàng.

“Tung tích của Cửu Chân Vương thì sao?”

“Ngài có muốn truy đuổi hắn không?”

“Làm đi.”

“Rõ.”

Sát Lão đáp lời một cách tôn kính.

Xoẹt!

Ông cảm thấy da thịt của mình tê nhức như thể vừa tiếp xúc với lõi khí.

Tuy nét mặt của Phiêu Nguyệt không có gì thay đổi. Nhưng Sát Lão biết.

Lúc này Phiêu Nguyệt đang tức giận đến mức nào.

Cảm giác tê nhức mà ông cảm thấy lúc này chính là minh chứng cho việc Phiêu Nguyệt đang tức giận.

Phiêu Nguyệt ngay lập tức quay trở về an gia.

Hắn cởi bỏ thường phục rồi thay vào một bộ hắc y.

Quanh eo hắn đeo chiếc thắt lưng da do Đường Sở Truy làm, bên trong có ẩn giấu hai thanh phi đao.

Hắn đeo uyển giáp lên tay rồi khoác Phi Phong Y lên.

Sau khi chuẩn bị xong, hắn bước ra ngoài thì không thấy Sát Lão đâu cả.

Sát Lão đã rời đi trước để thực hiện mệnh lệnh của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt nhìn lại ngôi làng một chút.

Tiếng trẻ con cười đùa vui vẻ cùng với khung cảnh đẹp tựa bức tranh.

Phiêu Nguyệt lẩm bẩm.

“Thật đáng tiếc! Ta chỉ mới làm quen với nơi này thôi mà...”

Có lẽ hắn sẽ không bao giờ quay trở lại đây nữa.

Phiêu Nguyệt bước ra khỏi làng.

“Ca ca!”

Bỗng hắn nghe thấy được giọng của một tiểu nữ tử.

Phiêu Nguyệt quay lại nhìn thì thấy tiểu nữ tử đang vẫy tay với hắn.

“Nhất định phải trở lại đó.”

Tiểu nữ tử hét đến khản cổ nhưng Phiêu Nguyệt vẫn không trả lời.

Phiêu Nguyệt nhìn vào tiểu nữ tử một lúc rồi nhanh chóng rời khỏi làng.

Hắn đi dọc con đường núi đầy bóng mát.

Khoảng một canh giờ sau, hắn đã tới được đường chính.

Đi dọc theo đường chính một hồi, hắn đã thấy được phong cảnh quen thuộc từ phía xa.

Đó chính là Bà Dương Hồ rộng lớn, một nơi rộng lớn đến nỗi không thể thu nó vào trong tầm mắt được.

Phiêu Nguyệt ngay lập tức tìm đến Đệ Nguyên Thương Đoàn khi tới Bà Dương Hồ.

Vì đã đến đây một lần nên không quá khó để hắn tìm ra đường đi đến đó.

Có rất nhiều võ giả đứng ở ngoài Đệ Nguyên Thương Đoàn.

Phiêu Nguyệt nhận ra bọn họ chính là võ giả của Ngân Liên Hội.

‘Xem ra Châu Thiết Phong đã đến rồi.’

Y có tới cũng không có gì lạ.

Mặc dù người ta đồn đại rằng y đã cắt đứt quan hệ với Đệ Nguyên Thương Đoàn và đến làm việc ở Ngân Liên Hội nhưng điều đó không có nghĩa là y đã cắt đứt hoàn toàn với huyết thống của mình.

Lão thái thái đã đứng ở phía sau để hỗ trợ cho Châu Thiết Phong rất nhiều.

Châu Thiết Phong cũng rất yêu quý thằng tổ mẫu của mình. Vậy nên không có khi nào mà y không lo cho an nguy của tằng tổ mẫu cả. Dù chỉ là một giây.

Cũng vì thế nên ngay khi nghe tin Đệ Nguyên Thương Đoàn gặp nạn, y là người đầu tiên chạy đến đây.

Phiêu Nguyệt nhìn những võ giả đang canh gác quanh Đế Nguyên Thương Đoàn một lúc rồi phóng đi.

Dù có rất nhiều võ giả canh gác nhưng không ai nhận ra Phiêu Nguyệt đã đột nhập vào Đế Nguyên Thương Đoàn cả.

Phiêu Nguyệt đáp xuống sảnh của điện các mà không chút tiếng động. Hắn nhìn quanh.

Một con đường thẳng dẫn từ cổng chính đến đại điện bên trong đã bị phá hủy.

Đó chính là con đường mà Cửu Chân Vương đã thâm nhập vào.

Trên mặt đất vẫn còn những vết máu chưa được tẩy sạch.

Những vết máu đỏ cho thấy sự tàn ác của Cửu Chân Vương lớn đến mức nào.

Phiêu Nguyệt đi dọc theo mái của điện các.

Càng vào sâu bên trong, dấu vết phá hủy càng nhiều. Thậm chí còn có xác chết chưa được thu dọn.

Mặc dù đã chết, nhưng nỗi đau đớn cùng tuyệt vọng đều hiện rõ trên gương mặt ấy một cách thật sống động.

Bấy nhiêu thôi cũng đủ bọn họ cảm thấy sợ hãi trước khi chết đến mức nào.

Phiêu Nguyệt đi ngang qua xác của bọn họ và đi vào trong thì thấy một nhóm người.

Đó chính là Châu Trường Hoán cùng những huyết mạch khác đã trốn thoát được khỏi Cửu Chân Vương.

Bọn họ nhìn về phía trước với gương mặt đầy phẫn nộ.

Phiêu Nguyệt lặng lẽ xuống khỏi mái điện các rồi chen vào giữa bọn họ.

Những thi thể phủ vải trắng đang nằm thành hàng trước mặt của bọn họ.

Trong số đó cũng có thi thể của lão thái thái.

“M... mẫu thân! Hức!”

“Tổ mẫu!”

“Hức!”

Ai ai cũng rơi nước mắt khi nhìn thấy thi thể của lão thái thái.

Mặc dù lão thái thái đã qua đời, nhưng nét mặt của bà ấy vẫn rất dịu dàng.

Nếu không biết đã có thảm kịch xảy ra thì có lẽ ai cũng nhầm rằng bà chỉ đang ngủ.

Phiêu Nguyệt lặng lẽ nhìn vào lão thái thái.

Một nam nhân lặng lẽ đến gần hẳn.

Nam nhân ấy đứng cạnh Phiêu Nguyệt rồi nói.

“Cũng may vì tăng tổ mẫu đã mất chỉ trong một đòn. Làm vậy thì tăng tổ mẫu sẽ không phải đau đớn.”

Giọng nói của nam nhân đầy nghẹn ngào.

Phiêu Nguyệt nhận ra ngay danh tính của nam nhân ấy mà không cần phải nhìn lại.

“Châu... Thiết Phong!”

“Phiêu đại hiệp!”

Nam nhân ấy chính là tăng tôn tử của lão thái thái Châu Thiết Phong.

560

Châu Thiết Phong đôi mắt đỏ ửng, mặt sưng vù.

Y chính là người đầu tiên chạy đến khi nghe tin Đế Nguyên Thương Đoàn gặp thảm họa.

Bên ngoài, y vờ như đã cắt đứt mối quan hệ với Đế Nguyên Thương Đoàn, nhưng bản thân y không thể duy trì sự giả dối đó khi nghe đến cái chết tăng tổ mẫu.

Y dẫn theo những võ giả của Ngân Liên Hội và chạy đến Đế Nguyên Thương Đoàn. Tuy nhiên, khi y đến nơi, Cửu Chân Vương đã biến mất sau khi mở bảo khố của Đế Nguyên Thương Đoàn.

Khi phát hiện thi thể của Lão Thái Thái trong vô vàn xác chết nằm la liệt xung quanh, Châu Tuyết Phong đã gục ngã.

Y ôm lấy thi thể của Lão Thái Thái suốt cả đêm dài và bật khóc.

Chẳng biết y đã khóc bao nhiêu lâu, nước mắt đã rơi thành bao nhiêu dòng, đến nỗi cổ họng y như cháy khô, chẳng thể gào ra thành tiếng.

Phiêu Nguyệt nhìn Châu Thiết Phong.

“Ngươi ổn chứ?”

“Không sao. Tiểu sinh không yếu đuối đến nỗi có thể sụp đổ vì chuyện như thế này.”

“May quá.”

“Đa tạ. Đa tạ vì đã đến.”

“Lão thái là một người tốt.”

“Vâng! Bà là một người rất tốt.”

“Nhưng lại mất mạng như thế này.”

“Vâng! Bà mất mạng dưới tay của Cửu Chân Vương.”

“Tại sao Cửu Chân Vương lại đột nhập tấn công Đế Nguyên Thương Đoàn và ra tay với Lão thái?”

“Có lẽ là vì thanh kiếm trong bảo khố của gia tộc.”

“Kiếm sao?”

“Có vẻ như tổ phụ của tiểu sinh dạo gần đây sở hữu một thanh kiếm khá tốt.”

Phiêu Nguyệt đã hiểu rõ ngọn ngành sự việc mà không cần phải nghe giải thích gì thêm.

Bởi vì hắn hiểu rõ Cửu Chân Vương là một kẻ như thế nào. Châu Thiết Phong run người.

“Chỉ vì một thanh kiếm mà ra tay tàn sát vô số người như vậy.”

“Sau này ngươi tính làm gì?”

“Tiểu sinh phải phục thù!”

“Người có đủ tự tin không?”

“Dù không có, tiểu sinh vẫn sẽ phải phục thù!”

“Còn Ngân Liên Hội thì sao?”

“Dù Ngân Liên Hội có quan trọng đến thế nào đi chăng nữa, cũng không thể sánh bằng việc phải báo thù cho tổ mẫu.”

Lộc tộc!

Châu Thiết Phong nghiêng rặng.

Y nghiêng mạnh đến mức máu rỉ ra từ nướu.

Phiêu Nguyệt chăm chăm nhìn vào khuôn mặt đang hết sức căm phẫn lúc này của y.

“Ta là thích khách.”

“Gì cơ?”

“Ta có thể nhận ủy thác để giết người.”

“.....”

Phải đến lúc đó Châu Thiết Phong mới nhận ra ý định mà Phiêu Nguyệt muốn nói.

Ánh mắt của hai người chạm nhau trong không trung.

Hắn cũng không hề né tránh ánh mắt đó của Châu Thiết Phong.

Một lát sau, Châu Thiết Phong mới khó khăn mở lời.

“Vậy trăm sự nhờ Phiêu Đại hiệp! Mục tiêu chính là Lang Vương Cửu Chân Vương! Và cái giá mà tiểu sinh đưa ra là.....”

“Chỉ cần một đồng xu là được.”

“Chuyện này.....”.

“Đối với ta, giá trị của Cửu Chân Vương chỉ có chừng đó mà thôi.”

“Tiểu sinh hiểu rồi. Vậy với giá là một đồng xu, Phiêu Đại hiệp có chấp nhận lời ủy thác này của tiểu sinh hay không?”

“Ta chấp nhận.”

“Xin đa tạ.”

Châu Thiết Phong làm thế bao quyền với Phiêu Nguyệt.

Một lúc sau, khi y ngẩng đầu lên, bóng dáng của Phiêu Nguyệt đã biến mất tăm, không để lại một dấu vết gì.

“Thiết Phong! Mau đến đây đi!”

Châu Trường Hoán, người đang chìm trong nỗi đau buồn, gọi tên Châu Thiết Phong.

“Vâng! Thưa Tô Phụ.”

Châu Thiết Phong đáp lời, tiến về phía Châu Trường Hoán. Chỉ sau một đêm mà dường như Châu Trường Hoán đã già đi cả mấy chục tuổi.

Nếu không nuôi trong mộng chí trả thù, có lẽ y đã sớm buông tay từ già cõi đời này từ lâu rồi.

Châu Trường Hoán nhìn thi thể của Lão Thái Thái và nói.

“Đáng lẽ ta đã phải chết thay phụ mẫu của ta. Lẽ ra Người phải tiếp tục sống thay ta.”

“Đó là điều mà tăng tổ mẫu nhất định không mong muốn đâu. Tô phụ!”

“Lão nhân nghiệt chủng không giống con người đó đã ra tay giết chết phụ mẫu và vô vàn võ giả của bốn trang chỉ vì một thanh kiếm mà thôi.”

“.....”

“Con hiểu không? Giá trị của tất cả cái chết này chỉ là một thanh kiếm mà thôi. Vô vàn người đã chết chỉ vì một thanh kiếm có một chút sắc nhọn hơn, một chút cứng cáp hơn.”

“Tô phụ?”

“Mạng sống của một người chỉ đáng giá như vậy sao? Hoàn toàn không thể tha thứ cho lão ta!”

“Con cũng vậy!”

“Ta nhất định sẽ giết lão cho dù có phải bỏ cả một triệu lượng vàng. Ngay cả khi phải đổ toàn bộ tài sản của mình cho tất cả lãng nhân trong thiên hạ này, ta nhất định sẽ phải giết cho bằng được lão ta!”

“Tổ phụ không nhất thiết phải làm như vậy.”

“Lẽ nào trả thù lại có thể nói vài ba câu suông như vậy chứ?”

Châu Trường Hoán mở to mắt nhìn Châu Thiết Phong.

Châu Thiết Phong lắc đầu nhẹ, lên tiếng.

“Nếu con làm vậy thì sao ạ?”

“Liệu có thể sao?”

“Con đã ủy thác rồi.”

“Vớ ai? Lẽ nào?”

“Vâng! Con đã ủy thác việc này cho Tử Thần.”

“Được thôi! Nếu thế thì ta sẽ không làm tang lễ cho những người đã chết dưới tay của lão, cho đến khi Tử Thần mang được đầu của lão về.”

Châu Trường Hoán tuyên bố trước mặt tất cả mọi người.

Cửu Chân Vương nhìn thanh kiếm đặt trên bàn với vẻ mặt không hài lòng.

Một cảm giác rất sang trọng và cao quý toát ra từ bao kiếm và tay cầm của thanh kiếm được chạm khắc hoa văn cổ xưa.

Chỉ cần nhìn trong nháy mắt cũng có thể biết đó là thanh bảo kiếm được rèn bằng cả tâm huyết từ rất lâu đời rồi. Nhưng như vậy vẫn không đủ để lọt vào mắt xanh của lão.

“Cái thứ rác rưởi này lại là bảo kiếm sao?”

Soạt!

Lão rút thanh kiếm ra.

Đập vào mắt lão là một thanh kiếm thẳng với đường nét sắc bén.

Rõ ràng đó là thanh kiếm được rèn rất điêu luyện.

Có lẽ một thanh danh thiết tượng đã dồn hết tâm huyết để rèn nên nó.

Nhưng vấn đề ở đây là thanh kiếm này chỉ để dùng trong nghi lễ, chứ không dùng để thực chiến.

Thanh kiếm dùng để tế tổ tiên. Nhìn bề ngoài thì nó có vẻ đẹp, nhưng sự cân đối và sức mạnh mà Cửu Chân Vương muốn đều không đạt tiêu chí.

Kết quả mà lão mong đợi sau khi cất công làm loạn cả Đế Nguyên Thương Đoàn lại không như mong đợi.

“Không ngờ thanh kiếm này lại được bảo quản cẩn trọng trong bảo khố. Có lẽ Đế Nguyên Thương Đoàn Chủ mất trí thật rồi.”

Cửu Chân Vương lại rút thanh kiếm trở về bao kiếm rồi đặt nó lên bàn.

Ngay sau khi cẩn thận quan sát, Đẳng Thiết Hùng dè dặt hỏi.

“Lão không hài lòng với thanh kiếm sao?”

“Hừm! Nhìn bề ngoài thì có vẻ được đấy, nhưng nếu đưa vào chiến đấu thì sẽ gãy ngay lập tức.”

“Tiếc quá.”

“Tại sao ngươi lại tham lam đến vậy?”

“Tiểu nhân tham lam sao cơ?”

“Haha! Có vẻ như ngươi luôn che giấu sự tham lam của mình qua đôi mắt kia nhỉ?”

“Tiểu nhân xin lỗi.”

“Được rồi, nếu tham lam thế thì ngươi cứ giữ lấy.”

“Thật sự.....tiểu nhân có thể giữ nó sao?”

“Ta không có thì giờ để nói lời luyên thuyên với ngươi.”

“Vậy tiểu nhân sẽ nhận nó.”

Đẳng Thiết Hùng nhanh chóng cầm lấy thanh kiếm lên tay.

Cửu Chân Vương khịt mũi khi nhìn thấy hắn ôm thanh kiếm vào lòng.

“Đúng là ngọc châu đeo quanh cổ lợn mà.”

Mặc dù trong lòng không vui khi nghe thấy lời nói đó của Cửu Chân Vương, nhưng Đẳng Thiết Hùng không để cảm xúc của bản thân hiện lên khuôn mặt.

Sau khi nhìn ngắm thanh bảo kiếm trong tay, Đổng Thiết Hùng thận trọng ngỏ lời.

“Nhưng sau này lão tính thế nào?”

“Ý người là gì?”

“Đế Nguyên Thương Đoàn rơi vào tình trạng như vậy, chắc chắn Ngân Liên Hội sẽ không dễ yên.”

“Hừm! Nếu chúng không định dễ yên, chúng sẽ làm gì ta?”

“Phía sau Ngân Liên Hội có Cuồng Võ Môn.”

“Cuồng Võ Môn?”

“Lý Kiếm Hàn, kẻ vừa mới trở thành Hội chủ của Ngân Liên Hội chính là Thiếu Môn chủ của Cuồng Võ Môn. Chắc chắn hắn sẽ không khoanh tay đứng nhìn.”

“Nếu là Cuồng Võ Môn thì chắc hẳn sẽ hơi phiền phức.”

Cửu Chân Vương cau mày.

Tuy lão mạnh miệng như vậy, nhưng một khi Cuồng Võ Môn di chuyển, ít nhiều gì lão cũng phải đề tâm.

Cuồng Võ Môn, bá vương của phương Bắc, là một đối thủ không thể coi thường.

Đặc biệt, Cuồng Võ Môn Chủ - Lý Thanh cũng là một kẻ mà lão không dám đương đầu.

Nếu y trực tiếp di chuyển thì coi như Cửu Chân Vương sẽ chết.

Đồng tử Cửu Chân Vương lay động, Đổng Thiết Hùng lại cẩn trọng lên tiếng.

“Có một cách hay.”

“Đó là gì?”

“Lão thấy ta nhờ vả Kim Thiên Hội thì thế nào?”

“Kim Thiên Hội sao?”

“Vâng! Trương Vô Cự là Hội chủ của Kim Thiên Hội đúng chứ? Vậy thì Cuồng Võ Môn không thể nào tùy tiện động chạm được đến Thiên Vũ Trang.”

Khoảnh khắc Đấng Thiết Hùng nói đến Thiên Vũ Trang, khuôn mặt của Cửu Chân Vương nhăn nhó dữ dội.

Cửu Chân Vương dùng nắm đấm, tấn Đấng Thiết Hùng một cú.

Rầm

“Khắc!”

Đấng Thiết Hùng bay đi cùng với tiếng rên rỉ.

Cửu Chân Vương đứng dậy khỏi chỗ ngồi, ánh mắt bùng bùng lửa đốt.

“Người coi thường ta đến mức nào vậy?”

“Khắc! Tiểu nhân có lỗi, xin lão lượng thứ.”

“Nếu người mà ăn nói hàm hồ thêm một lần nữa, ta nhất định sẽ giết cái mạng chó của người.”

“Tiểu nhân sẽ cẩn trọng hơn.”

Đấng Thiết Hùng vừa xoa ngực vừa lò mò đứng dậy.

May mắn thay, Cửu Chân Vương nương tay, vì thế hắn không mất mạng. Nhưng chỉ có thể thôi hắn cũng bị một phen hoảng hồn.

‘Lão già điên! Dù sao đi chăng nữa thì sau này ta cũng phải nghĩ cho bản thân mình trước rồi mới mở lời. Không thì chẳng biết chuyện điên rồ gì còn diễn ra với mình nữa.’

Đấng Thiết Hùng nghĩ giờ là lúc hắn nên lui ra ngoài.

Tuy hắn đã thành công trong việc lợi dụng Cửu Chân Vương để biến Đế Nguyên Thương Đoàn thành một mớ hỗn độn. Nhưng nếu sau này đi cùng lão nhiều hơn, rất có thể hắn sẽ gặp nguy hiểm.

Sống trong thiên hạ này, một tay khó chặn mười tay, Cửu Chân Vương dù gì cũng đã tự gây ra quá nhiều ân oán rồi.

Hiện tại nhờ võ công thâm hậu mà lão mới có thể bình yên, nhưng thời gian trôi qua chắc chắn Ngân Liên Hội sẽ nhúng tay vào chuyện này. Nếu như vậy thì dù Cửu Chân Vương có mạnh đến đâu thì cuối cùng cũng sẽ bị giết chết hoặc đại bại.

Nếu cứ tiếp tục đi cùng Cửu Chân Vương thì bản thân Đổng Thiệt Hùng cũng sẽ không thể tránh khỏi cơn phần nộ của Ngân Liên Hội. Vì vậy, hắn đành phải rời khỏi Cửu Chân Vương ngay bây giờ.

Tuy nhiên, vì tính cách của Cửu Chân Vương quá khó nắm bắt nên ngay cả việc nói hắn cũng phải vô cùng cẩn trọng.

Cửu Chân Vương nhìn chằm chằm Đổng Thiệt Hùng với đôi mắt của loài sói, rồi lên tiếng.

“Ta có thể lắng nghe những mớ hỗn độn đang diễn ra trong đầu ngươi đấy. Đừng có suy nghĩ lung tung nữa, mau lại đây rót rượu.”

“Vâng!”

Đổng Thiệt Hùng cúi đầu xuống, tiến lại gần Cửu Chân Vương.

‘Chết tiệt! Lão già điên vật vờ như bóng ma lại đề ý mình.....’

Tuy bên trong toàn là lời chửi rủa Cửu Chân Vương, nhưng ngoài mặt Đổng Thiệt Hùng lại tươi cười rạng rỡ.

Đó là bí quyết sinh tồn của Đổng Thiệt Hùng.

Đối với kẻ mạnh hơn, thì việc tốt nhất mà hắn có thể làm là nhún nhường và nhịn nhục, sau đó chờ thời cơ mà đánh sau gáy chúng.

Đổng Thiệt Hùng rót đầy rượu vào cốc của Cửu Chân Vương

.

Cửu Chân Vương liền uống một hơi, rồi lau sạch miệng bằng vật áo.

Đột nhiên, lão rút một trong hai thanh kiếm mà lão đang mang trên lưng ra.

Đó chính là Công Bố.

“Quả nhiên không có đứa nào tốt bằng đứa này hết. Cướp thanh kiếm này từ tên tiểu tử đó là quyết định đúng đắn nhất của đời ta.”

“Là Công.....Bố sao? Quả là trông giống một mảnh kiếm tuyệt sắc!”

“Không phải giống, mà nó chính là mảnh kiếm. Tuy nhìn bề ngoài có vẻ khá thô, nhưng không một thanh kiếm nào có thể tốt hơn nó cả. Tuy Kim Hoàng cũng có thể đặt lên so sánh với Công Bố, nhưng vẫn thua Công Bố chút đỉnh.”

“Vậy sao?”

Trong khoảnh khắc, đôi mắt chứa đầy lòng tham của Đổng Thiết Hùng lại sáng lên.

Thanh kiếm của Cửu Chân Vương đưa cho hắn cũng là một thanh bảo kiếm. Nhưng Cửu Chân Vương xem thanh kiếm này chẳng có chút gì đặc biệt. Nếu vậy, hắn thậm chí còn không thể tưởng tượng nổi thanh kiếm Công Bố mà lão cầm trên tay còn tuyệt vời đến cỡ nào nữa.

‘Chỉ cần có được thanh kiếm đó, ta cũng sẽ.....’

Lòng tham sục sôi trong hắn. Nhưng Đổng Thiết Hùng đã khéo léo che giấu đi nội tâm của mình.

Nếu biết được chuyện hắn muốn cướp Công Bố, chắc chắn Cửu Chân Vương sẽ không để yên.

Đổng Thiết Hùng lại rót rượu vào chén của Cửu Chân Vương rồi nói.

“Bây giờ lão tính thế nào?”

“Lại chuyện gì nữa?”

“Đã gây náo loạn như vậy, không phải nên xây dựng đối sách sao?”

“Đối sách? Đó là việc của những kẻ yếu. Người mạnh mẽ như ta thì không cần phải xây dựng đối sách gì cả.”

“Nhưng.....”

“Nói thêm một câu nữa là ta sẽ xé toạc miệng ngươi ra.”

“Vâng!”

Đổng Thiết Hùng ngay lập tức ngậm chặt miệng lại. Nhưng hắn không thể che giấu được vẻ bất mãn trên gương mặt.

Cửu Chân Vương định nói thêm lời gì đó.

Đột nhiên đồng tử của lão lung lay,

“Gì vậy?”

“Sao thế ạ? Sao tự dưng lão hỏi ‘Gì vậy’?”

Đặng Thiết Hùng nhìn lão với vẻ mặt bối rối.

Thay vì đáp lời, Cửu Chân Vương dán chặt mắt vào cửa sổ, đồng thời vung Công Bố đang cầm trên tay,

Soạt!

Đường kiếm hình bán nguyệt xẹt ngang đứt đôi ô cửa sổ, và bay ra ngoài.

Ngay lập tức, Cửu Chân Vương hét to rồi bay lên không trung.

“Tên nhãi nhép chuột nhắt này, dám rình mò nơi ta ở sao. Ta sẽ xé toạc ngươi ra thành trăm mảnh.”

Rầm!

Những cành cây không lồ của một cổ thụ bị ngay lập tức gãy lìa bởi nhát kiếm của Cửu Chân Vương. Sau đó, lão đáp xuống trên một cành trụi.

Cửu Chân Vương cau mày.

Bởi vì không có ai xung quanh cổ thụ.

“Không có ai sao? Ta chắc chắn đã cảm nhận được cái gì đó mà.”

Đặng Thiết Hùng muộn màng chạy ra khỏi quán trọ.

“Có chuyện gì vậy?”

Cửu Chân Vương không trả lời câu hỏi của Đặng Thiết Hùng.

Chỉ mới hồi nãy thôi, lão rõ ràng đã cảm thấy có một ánh mắt lén nhìn vào nơi ở của mình.

Chắc chắn không phải là ảo giác.

2

Thật vô lý khi một cao thủ xuất chúng như lão lại có thể phán đoán nhầm điều đơn giản này.

‘Rốt cục là kẻ nào?’ 1

Cửu Chân Vương nhìn quanh để tìm chủ nhân của ánh mắt đó. Nhưng kết quả vẫn chỉ là một màn đêm tĩnh lặng.

Đêm đã khuya, trên đường phố hầu như không có người, thỉnh thoảng có vài bóng người xiêu vẹo, nhưng đều chỉ là mấy tên nát rượu.

‘Thật sự là ảo giác sao?’

Đó là thời điểm Cửu Chân Vương bắt đầu nghi ngờ trực giác của mình.

Lão lại một lần nữa cảm nhận được ánh mắt thần bí của ai đó.

Lần này thì chắc chắn không nhầm được.

Rõ ràng, ai đó đang bí mật theo dõi lão ta.

8

“Ngươi đây rồi, con chuột nhắt.”

Cửu Chân Vương phóng người bay lên nóc căn nhà bên cạnh.

Soạt!6

Lão dang rộng hai tay như một con dơi và đáp xuống mái nhà. Nhưng lạ thay, ở đây lại không có ai cả.

Khuôn mặt của Cửu Chân Vương méo mó.

“Dám giỡn mặt với ta sao? Đi ra mau, đồ khốn kiếp!”

aaaa!

Lão ta hét lên như con sói hoang giữa đêm trăng tròn.

8

Những chiếc lá rơi lả tả như mưa xối.

Ngay vào lúc đó, Cửu Chân Vương đã không bỏ lỡ cái nhìn của ai đó đang sau tán cây.

“Ngươi đây rồi.”

Cửu Chân Vương phóng mình lao tới cái cây phía trước.

Ngay lúc đó, một bóng đen nhảy xuống gốc cây, vụt chạy đi như một con sóc.

“Định trốn ai hả!?!“1

Cửu Chân Vương hét lớn và đuổi theo bóng đen.

Họ lao xuống phố với tốc độ đáng sợ.

Khinh công Phiêu Phong Lan Vương Bộ của Cửu Chân Vương có thể nói là đệ nhất giang hồ.

Lão giống như một con sói chạy hết tốc lực trong gió.

Không ai có thể ngăn cản bước chạy của lão ta.

Lão ta đuổi theo bóng đen, và đánh bật mọi vật cản trên đường.

“Khực!”

“Áa!”

Với tiếng hét thất thanh, những người va chạm với Cửu Chân Vương đã bị ném ra ngoài.

Trong số đó có những võ nhân, nhưng kết quả vẫn giống nhau. Tất cả đều bị bẻ cong như khúc củi gãy và bay ra tứ phía.

Lão không quan tâm sống chết của những người trên phố, chỉ chăm chăm đuổi theo bóng đen kỳ lạ.

Tuy nhiên, cho dù Cửu Chân Vương có thi triển Phiêu Phong Lan Vương Bộ hết sức, lão cũng không thể đuổi kịp hắc y nhân đang chạy trước mặt mình.

Bóng đen giống như một ảo ảnh.

Một ảo ảnh tựa hồ như chỉ cần đưa tay ra là chạm vào được, nhưng thực sự chỉ như trăng dưới nước.

Khoảng cách giữa hai người không bị thu hẹp mà thậm chí còn ngày càng bị nới rộng.

Đó là bằng chứng cho thấy kỹ khinh công của hắc y nhân kia còn vượt trội hơn cả Cửu Chân Vương.

‘Điên thật! Việc này....có thể sao?’

Cửu Chân Vương cắn môi.

Hắn vốn luôn rất kiêu ngạo về bản thân mình.

Hắn luôn vỗ ngực tự hào rằng võ công mà khinh công của lão cũng là vô địch thiên hạ. Thế nhưng hắc y nhân trước mặt đã phá vỡ niềm kiêu hãnh đó của lão.

“Ta sẽ không bao giờ tha thứ cho ngươi. Đồ khốn!”

Vút!

Cửu Chân Vương vung thanh kiếm của mình vào lưng của bóng đen.

Thanh kiếm lóe sáng trong màn đêm, sắc bén bay theo một đường thẳng.

Tuy nhiên, bóng đen lại khẽ di chuyển sang một bên như thể có mắt trên lưng, dễ dàng tránh được đường kiếm.

Koang!

Thanh kiếm chỉ phá được một bức tường tội nghiệp.

Con giận của Cửu Chân Vương đã bốc lên đến đỉnh đầu.

Lão vừa đuổi vừa tự nhủ sẽ xé xác người trước mặt đến chết.

May mắn thay, khoảng cách đã không nở rộng hơn nữa.

Rõ ràng là bóng đen đang dụ dỗ lão ta.

Nhưng điều đó cũng không quan trọng.

Lão dám chắc sẽ nhanh thôi, lão nhất định khiến hắn phải hối hận với quyết định của mình.

Bóng đen thoát khỏi những con phố đông đúc và tiến vào cánh đồng lau sậy ven bờ hồ Bà Dương.

Cánh đồng sậy cao hơn đầu người lớn, đung đưa như những đợt sóng trước gió.

‘Đây là cái bẫy do người chuân bị sao? Nhưng rất tiếc, trò mèo này không có tác dụng với ta.’

Cửu Chân Vương nhảy vào cánh đồng sậy mà không do dự.

“Kyaaa!”

Cửu Chân Vương hét lên một tiếng và vung kiếm.

Ngay lập tức, kiếm khí mạnh mẽ được phóng ra từ thanh kiếm của lão ta theo một đường thẳng.

Những chiếc lá sậy bị cắt đứt bởi thanh kiếm bay lên không trung.

Có thể nhìn thấy một bóng đen đang đứng giữa những chiếc lá lau sậy đang từ từ rơi xuống.

Cửu Chân Vương sải bước về phía hắn ta.

“Xem ra ngươi hết chỗ trốn rồi. Mau khai danh tính”

Xoẹt!

Cửu Chân Vương thậm chí còn lấy ra Kim Hoàng. Với cả Công Bố và Kim Hoàng trong tay, khí thế của lão ta thực sự

vô cùng đáng sợ.

Bóng đen cũng không nhúc nhích, tựa hồ đã từ bỏ chạy trốn.

“Có tiết lộ thân phận hay không, người cũng sẽ chết dưới tay ta. Nếu muốn chết mà không đau đớn, tốt hơn hết hãy mau khai danh tính.”

“Người vẫn còn giữ thanh kiếm đó.”

“Sao cơ?”

Cửu Chân Vương tỏ vẻ khó hiểu trước lời nói của hắc y nhân.

Vì hắn nói như thể đã biết lão ta từ trước.

Phốt lờ ánh mắt nghi ngờ của lão, bóng đen tiếp tục.

“Công Bố. Còn tên của thanh kiếm đó.....”

“Người rút cục là ai?”

“Thói đời vĩnh viễn là như vậy. Kẻ bị cướp thì đầu rơi máu chảy, mãi mãi không thể quên ký ức ngày hôm đó, nhưng kẻ đi cướp lại dễ dàng quên như nó chưa từng tồn tại”

“Đừng nói nhảm, mau khai thân phận. Đồ khốn!”

Ngay lúc đó, bóng đen cởi bỏ chiếc khăn che mặt. Sau đó, một khuôn mặt thanh tú khó có thể gọi là nam nhân lộ ra dưới ánh trăng.

Cửu Chân Vương ngay lập tức nhận ra danh tính của hắn.

“Người, chính là tên thích khách đó”

“Cửu Chân Vương!”

“Ha ha! Lá gan của người cũng lớn lắm, còn dám khiêu khích ta.”

“Tính tình của người vẫn nóng nảy như vậy nhỉ.”

“Ta biết người gần đây cũng gọi là có chút có tiếng tăm. Tử Thần? Người có một biệt hiệu nghe cũng nịnh tai lắm. Thế nên mới tự tin thế này? Còn dám khiêu khích cả ta?.”

Cửu Chân Vương tỏa ra khí thế vô cùng ghê gớm.

Lau sậy trong vùng đung đưa điên cuồng trước nội lực mà lão tỏa ra.

Vẫn là bộ dạng khùng bố đó.

Phiêu Nguyệt nhìn Cửu Chân Vương với đôi mắt thâm trầm.

Trong quá khứ, khi đụng độ với Cửu Chân Vương, Phiêu Nguyệt đã dồn lão ta vào chân tường bằng cách sử dụng tối đa các kỹ năng giết người của mình. Tuy nhiên, không thể đoán trước cuộc chiến sẽ diễn ra như thế nào nếu thời gian đấu lâu hơn.

Mặc dù đã gây ra vết thương đáng kể cho Cửu Chân Vương, nhưng cuối cùng hắn cũng không thể khuất phục hoàn toàn lão ta. Sau đó, Cửu Chân Vương nhân cơ hội lấy đi Công Bồ và lẫn mất, còn Tiểu Ma gia nhập phái Võ Đang.

Nếu lúc đó hắn giết được Cửu Chân Vương thì Lão Thái Thái đã không mất mạng.

Đành rằng kiểu gì cũng chết, nhưng giữa tự mình chết và mất mạng dưới tay kẻ khác có sự khác biệt rất lớn.

Không quá khó để tìm thấy Cửu Chân Vương.

Bởi vì vốn dĩ lão cũng không có ý định lẫn trốn.

Nếu những người bình thường gây ra một sự cố lớn như vậy, hắn sẽ nhanh chóng tìm cách thoát thân, nhưng Cửu Chân Vương thì không như vậy.

Lão đã sống mà không cần quan tâm đến ánh mắt của người khác trong suốt cuộc đời, nên “trốn tránh” hoàn toàn không phải là lựa chọn của lão.

Cửu Chân Vương từ lâu đã đắm mình trong hào quang rực rỡ với tư cách là một trong Bát Tinh Tọa. Bây giờ lão đã lớn tuổi hơn, những nếp nhăn trên khuôn mặt cũng đã nhiều hơn, nhưng võ công lại ngày càng thâm hậu.

Vì tùy tiện không có nghĩa là ngu ngốc.

Lão ta không bỏ bê tu luyện chỉ vì muốn sống theo ý mình.

Ngược lại, để được sống tự do, lão lại càng tập trung hơn vào võ công.

Nhờ vậy mà thực lực của lão đã mạnh hơn xưa rất nhiều.

Dù không thể đuổi kịp Phiêu Nguyệt về khinh công, nhưng lão ta tự tin rằng võ công của mình vượt trội hơn rất nhiều.

Hơn nữa, trong tay lão lại có hai thanh bảo kiếm.

Đó là Công Bố và Kim Hoàng.

Nhờ có hai thanh kiếm đó, lão ta đã có thể toàn lực thi triển Thiên Lang Huyết Nha Kiếm.

Có một sự khác biệt lớn giữa việc có thể cố gắng hết sức và không thể.

“Tên khốn thích khách kia!”

Cửu Chân Vương gầm lên và lao vào Phiêu Nguyệt.!

Hai thanh kiếm phun ra kiếm khí đen như máu, giao nhau hình chữ thập bay về phía Phiêu Nguyệt với tốc độ kinh hoàng.

Koang!

Nơi chúng hướng đến, kiếm khí mãnh liệt bùng nổ. Tuy nhiên, không có xương thịt của Phiêu Nguyệt ở đó như lão mong đợi.

Hắn đã biến mất không để lại dấu vết.

“Không đời nào.”

Cửu Chân Vương vung kiếm sang trái một lần nữa.

Ngay lúc này, lão đã phát hiện ra sự dịch chuyển bí mật của Phiêu Nguyệt.

Xoẹt!

Kiếm cang hình bán nguyệt liên tục lao ra.

Cửu Chân Vương tin vào trực giác của mình

Các giác quan của lão ta giống như của một con sói, và lão không bao giờ bỏ lỡ bất kỳ chuyển động hay dấu hiệu nào dù là nhỏ nhất.

Cho dù Phiêu Nguyệt di chuyển nhanh đến đâu, nó cũng không thể đánh lừa các giác quan của lão ta.

Ầm ầm!

Tiếng nổ dữ dội vang lên nơi thanh kiếm tiếp đất.

Cánh đồng sậy bị tựa hồ như bị xói tung, lá sậy che kín bầu trời. Tuy nhiên, vẫn không có dấu vết nào của Phiêu Nguyệt.

Hắn ta đã đánh lừa các giác quan của Cửu Chân Vương và hoàn toàn biến mất.

“Đồ thổ đế!”

Cửu Chân Vương gầm gừ.

Lão ta luôn nghĩ thân là võ nhân giang hồ thì muốn đánh muốn giết cũng phải trực tiếp ra mặt.

Mặt đối mặt, sức đối sức là cốt cách mà một võ giả nên có.

Đó là lý do tại sao lão ta vô cùng coi thường đám thích khách chỉ biết ẩn náu rồi tìm cơ hội đánh lén sau lưng.

“Trốn cho kỹ, chỉ cần nhìn thấy một sợi tóc, ta nhất định sẽ xé xác ngươi thành trăm mảnh.”

Cửu Chân Vương bước vào cánh đồng lau sậy.

Hình ảnh đó không khác gì một con sói hoang đang tìm mồi.

Không phải vô cớ mà người ta gọi lão là Lang Vương.

Không thấy bóng dáng Phiêu Nguyệt đâu giữa đám lá sậy rơi như mưa xối. Tuy nhiên, Cửu Chân Vương vẫn tin vào giác quan của mình.

Soạt!

Đúng lúc đó, lão nghe thấy một âm thanh xao động nhẹ.

Nó nhỏ đến mức Cửu Chân Vương sẽ không bao giờ nghe thấy nếu lão không phát huy tối đa các giác quan của mình.

“Chà!”

Cửu Chân Vương lao mình về phía âm thanh phát ra.

“Thì ra là người trốn ở đó.”

Koang, koang!

Kiểm thuật với sức mạnh ghê gớm nổi lên như một cơn bão, tựa hồ xói tung mặt đất.

“Ha ha ha! Thứ chuột nhất cả đời chỉ biết trốn chui trốn lủi, hôm nay ta sẽ nghiền nát xương ngươi.”

Đó là khi Cửu Chân Vương vận khí muốn dùng sát chiêu.

Đột nhiên, một bóng đen xuất hiện sau lưng lão.

Nước da Phiêu Nguyệt trắng bệch, tương phản hoàn toàn với y phục đen như đêm tối.

Trên khuôn mặt đó dường như không tồn tại bất kỳ cả xúc nào.

Trên tay hắn cầm 2 thanh đoản đao.

Phiêu Nguyệt nhẹ nhàng tiến đến phía sau Cửu Chân Vương, thông dong giống như đang đi dạo.

Đến khi lão ta nhận ra, Phiêu Nguyệt đã ở ngay sát vai lão.

“Cái gì?”

Cửu Chân Vương trợn to mắt.

Hắn ta áp sát mà lão không hề hay biết.

Giống như nhìn thấy một hồn ma ngay trước vậy.

Sự kinh ngạc nhanh chóng chuyển thành tức giận.

“Tên khốn kiếp này!”

Cửu Chân Vương vung hết sức lực để xua đi nỗi sợ hãi.

Phiêu Nguyệt nhẹ nhàng nghiêng đầu sang một bên, dễ dàng tránh đòn tấn công hiểm ác của Cửu Chân Vương, rồi ngay lập tức đoản đao trên tay hắn hướng vào giữa cổ lão.

“Khực!”

Xoẹt!

Cửu Chân Vương vội vã vung Kim Hoàng chặn lại lưỡi đao của Phiêu Nguyệt. Tuy nhiên, đoản đao đó lại không chỉ có một.

Giống như Cửu Chân Vương đang lăm lăm hai thanh kiếm, Phiêu Nguyệt cũng đang cầm hai đoản đao.

Phập, phập!

Hai thanh đoản đao sắc nhọn không ngừng đâm vào huyết đạo của Cửu Chân Vương.

Cảm giác sợ hãi kinh hoàng lần đầu tiên xuất hiện trong đầu lão.

“Tên khốn kiếp!”

562

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 562

Vút!

Cửu Chân Vương liên tiếp thi triển tuyệt chiêu Thiên Lang Huyết Nha Kiếm. Kiếm chiêu hung ác cứ nhắm thẳng về phía Phiêu Nguyệt giống như hàm răng của sói lang. Phiêu Nguyệt cũng dùng hai thanh phi đao đánh bật đòn tấn công của ông ta, rồi di chuyển cơ thể từng chút một.

Cửu Chân Vương từ lâu đã là võ giả tuyệt thế đứng ở hàng Bát Tinh Tọa.

Tránh được đòn tấn công của một võ giả như thế không đơn giản chỉ cần có khinh công là làm được.

Cần phải có siêu giác quan để nắm bắt được đòn tấn công của đối phương hoặc tinh thần vô cùng vững chắc phán đoán bất kỳ tình huống nào.

Rất khó để có được một trong hai và cũng không có nhiều võ giả trong giang hồ làm được như thế. 2

Và một trong số đó chính là Phiêu Nguyệt.

Hắn đã vượt qua vô vàn cửa tử nên đã rèn luyện được tinh thần thép có thể chấp nhận cái chết bất cứ lúc nào.

Từ lúc còn trong Không Động hắn đã có siêu giác quan vượt qua giới hạn con người. 1

Và Phiêu Nguyệt có thể dự đoán được hướng di chuyển của đối phương thông qua cử động cơ bắp, sự thay đổi vị trí ngón tay trên thanh kiếm.

Và rồi Phiêu Nguyệt sẽ tìm ra cách đối phó dựa trên những chuyển động cực nhỏ đó.

Thứ có thể biến những điều này trở nên có khả thi chính là Hắc Lôi.

Tất cả phản ứng của con người đều dựa trên tư duy, và Hắc Lôi giúp kích thích tốc độ phản ứng này đến cực độ.

Tiếp đó là áp dụng hậu phát chế nhân (後發制人), chuyển từ thụ động sang tấn công để khống chế đối phương. 8

Thế nhưng, khi còn ở cảnh giới thấp hơn bây giờ, Phiêu Nguyệt không dám nhắm đến hậu phát chế nhân với đối phương tầm cỡ như Cửu Chân Vương.

6

Di chuyển của cao thủ đạt đến cảnh giới tuyệt đối không thể nào lường trước được, vừa bất thường lại vừa nhanh chóng. Thế nhưng, sau khi nhảy qua vài bức tường cao lớn, thần kinh của Phiêu Nguyệt đã vượt qua giới hạn con người và đạt đến cực hạn.

Cơ thể hắn sẽ di chuyển trước thông qua thông tin được nhận trong vô thức thông qua mắt và cảm giác.

Rầm!

Đòn tấn công bị phi đao đánh bật ra, và hắn đã tránh được mọi kiếm chiêu.

Hàng loạt hành động vung lên, đánh bật ra, phản công diễn ra vô cùng tự nhiên hết như nước chảy.

Cửu Chân Vương tự cảm thấy nghi hoặc.

Cảnh tượng Phiêu Nguyệt thi triển diệu kĩ đối phó với bản thân thật sự vô cùng khó tin.

“Ngươi đã dùng tà thuật gì vậy hả?”

8

Cửu Chân Vương vung kiếm ở khoảng cách gần đến nỗi cảm nhận được cả hơi thở của đối phương.

Chỉ cần nhìn đường kiếm cũng thấy ông ta là người có lợi thế, nhưng khó mà phát huy sức mạnh ở cự li gần như thế.

Hơn nữa, đường đi của hai thanh kiếm trùng nhau làm cản trở di chuyển. Đây là thứ mà dùng một thanh kiếm sẽ hiệu quả trong việc thi triển kiếm pháp hơn.

Cửu Chân Vương tra thanh Kim Hoàng vào vỏ rồi thi triển chương pháp.

Lòng bàn tay ông phóng ra chương lực khủng khiếp.

Rầm! 1

Ông ta giữ khoảng cách rồi thi triển tuyệt chiêu. Thế nhưng, ông không thể đạt được ý muốn của mình.

Uỳnh!!

Đột nhiên ông dừng lại trong không trung rồi bị kéo thẳng vào Phiêu Nguyệt.

Trên cổ chân ông đã bị sợi ngân ty mảnh quán lấy.

Chẳng biết tự lúc nào Phiêu Nguyệt đã trói cổ chân ông ta lại.

Cửu Chân Vương xoay người trong không trung, cố gắng dùng kiếm cắt bỏ sợi ngân ty.

Sau đó ông ta đã thoát ra được, và lúc này Phiêu Nguyệt đã tiếp cận ông ta.

Hắn vặn mình như một con rắn.

Xà Hành Bộ.

Sau khi cắm thanh đao vào thắt lưng ông ta, Phiêu Nguyệt liên vung nắm đấm. Nắm đấm tập trung sức mạnh vào điểm yếu - Phá Ngọc (破玉).

Rầm!

Cùng với tiếng nổ lớn, Cửu Chân Vương bị đánh văng ra.

Ông ta lập tức thi triển chương lực để ngăn chặn Phá Ngọc của Phiêu Nguyệt.

Gương mặt Cửu Chân Vương lúc này đã lộ ra vẻ bối rối.

Cảnh giới võ công của Phiêu Nguyệt xuất sắc hơn ông ta đoán rất nhiều.

Cửu Chân Vương vốn đã đánh giá được tu vi của Phiêu Nguyệt vì trước đó từng đối đầu với nhau. Vậy nên ông ta phán đoán võ công của Phiêu Nguyệt cũng như trong quá khứ mà thôi.

Phiêu Nguyệt nổi danh trên giang hồ với biệt hiệu Tử Thần, nhưng trong ký ức của ông ta, mọi thứ chỉ dừng lại ở mức trong quá khứ.

Và điều này đã đẩy Cửu Chân Vương vào tình thế bất lợi.

Vút!

Phiêu Nguyệt vẩy ngón tay, một sợi ngân ty cực mảnh mà mắt thường không nhìn thấy được nhắm thẳng vào yếu huyệt của Cửu Chân Vương. Thế nhưng Cửu Chân Vương là cao thủ tuyệt thế, dù ngân ty có mảnh đến mấy ông ta cũng có thể cảm nhận được.

“Vô ích thôi, tiểu tử!”

Ông ta hét lên rồi vùng thanh Công Bố.

Thanh Công Bố cắt phăng sợi ngân ty.

Thế nhưng Phiêu Nguyệt vẫn không hoảng mà vùng Ti Xà Cang ra.

Ti Xà Cang là thứ kết tinh cang khí nên có uy lực khác hẳn với Thu Hồn Ti.

Cửu Chân Vương cũng cảm nhận được sự nguy hiểm của Ti Xà Cang.

Vút!

Thanh Công Bố chứa đầy kiếm cang.

“Thiên Lang Giảo Phá Lang (狼咬破天)!”

Cửu Chân Vương thi triển tuyệt chiêu tối thượng nhất.

Sức mạnh đó khác hẳn với bất kỳ đòn tấn công nào từ nãy đến giờ.

Thiên Lang Giảo Phá Thiên có nghĩa là thiên lang cắn vào bầu trời, và giờ thứ nó cắn vào chính là nơi Phiêu Nguyệt đang đứng.

Không gian trống rỗng giống như cả thế gian đều bị xóa bỏ.

Giống như không gian trống rỗng thì cũng sẽ được lấp đầy lại, Thiên Lang Giáo Phá Lang cũng đã khôi phục lại mọi thứ như ban đầu. Nếu có người trong đó, thì mọi dấu tích đều sẽ biến mất.

May là Phiêu Nguyệt đã thi triển Xà Hành Bộ tránh được Thiên Lang Giáo Phá Thiên.

Cửu Chân Vương lúc này càng tấn công dồn dập hơn.

“U’ haha!”

Ông ta cười lớn rồi liên tục thi triển tuyệt chiêu.

Bộ dạng ông ta hiện giờ hết như một kẻ điên.

Kẻ điên sở hữu võ công thượng thừa chính là tai ương cho thiên hạ.

Dù đang bị dồn vào thế phòng thủ nhưng Phiêu Nguyệt mặt vẫn không đổi sắc.

Cửu Chân Vương chính là một cường giả tuyệt thế thực thụ.

Ông ta sở hữu cảnh giới võ công cao cường đến nỗi có thể khinh thường cả thiên hạ này.

Ông ta còn có khuynh hướng tàn bạo, thô thiển nên chính là đối thủ đáng gờm nhất.

Nếu bị cuốn vào khí thế của Cửu Chân Vương và mất bình tĩnh thì khó mà phát huy được sức mạnh.

Nhưng Phiêu Nguyệt lại khác.

Tinh thần của hắn đã được mài dũa từ khi còn ở Không Động nên không hề bị lung lay trước khí thế này.

Chiếu Lượng Hắc Ám (照亮黑暗) - Nhất Chúc Hỏa (一烛火)

Ngã tiền hắc ám (我前黑暗) - chỉ cần một ánh lửa cũng đủ soi sáng bóng tối dày đặc.

Chỉ cần tinh thần vững chắc thì bóng tối nào cũng sẽ vượt qua được.

Đó chính là tinh thần mà Phiêu Nguyệt có được từ lúc ở Không Động.

Vù!

Phiêu Nguyệt xông thẳng đến đối đầu trực diện với Cửu Chân Vương.

Cảnh tượng hấn ta một tay vung phi đao, một tay vung Tì Xà Cang thật sự vô cùng đáng sợ. Thế nhưng Cửu Chân Vương lại thấy rất vui vẻ.

‘Dám đánh trực diện với ta, ngươi điên rồi.’

Dù võ công của Phiêu Nguyệt có cao cường đến mấy thì hấn vốn cũng là thích khách.

Cửu Chân Vương cho rằng sức mạnh võ công của thích khách có thể dữ dội thế nào thì thực tế cũng không thể vượt qua một tuyệt thế cao thủ như ông ta.

“Hãy!”

Cửu Chân Vương hét lên rồi vung thanh Công Bố.

Thiên Lang Trảo Bái Thiên (天狼 抓扒天) có nghĩa là móng vuốt của sói lang cào rách bầu trời.

Thanh Công Bố chứa đầy kiếm cang dài tận một trượng quét ngang qua người Phiêu Nguyệt.

Vút!

Kiểm cang với uy lực khổng lồ vồ lấy Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt cũng không thể đoán được đột nhiên kiếm cang lại dài ra tận một trượng, hấn không thể tránh khỏi đòn tấn công.

Hấn cắn răng tập trung nội lực vào phi đao chặn kiếm cang của Cửu Chân Vương.

‘Được rồi.’

Ánh mắt Cửu Chân Vương ánh lên tia vui sướng.

Thanh phi đao của Phiêu Nguyệt cũng chứa cang khí.

Cang khí có thể chặn cang khí. Nhưng uy lực của nó sẽ thay đổi tùy thuộc vào loại vũ khí sử dụng.

Cang khí trên một thanh phi đao nhỏ không thể nào sánh được với cang khí được thi triển bởi trường kiếm.

Rầm!

Kiểm cang của Cửu Chân Vương chém vỡ thanh phi đao của Phiêu Nguyệt thành từng mảnh.

“Khur haha!”

Ông ta không nhin được mà bật cười lớn.

Giọng cười của Cửu Chân Vương hết như một con sói lang đang gầm gừ.

Trong mắt ông ta hiện lên hình dạng Phiêu Nguyệt bị cắt đôi rồi đổ gục xuống.

Cảm giác vui sướng khi hạ được đối phương khiến ông ta vui đến nỗi khó mà diễn tả bằng lời.

Mùi vị này.

Chính vì khoái cảm này nên ông ta vẫn chưa quy ẩn giang hồ.

Ông ta sẽ luôn là kẻ chiến thắng.

Ai chưa từng hét lên vì chiến thắng sẽ không cảm nhận được cảm giác hiện tại của ông.

“Ta chính là Cửu Chân Vương. Vua của sói lang, Cửu Chân Lang! Ta mới là võ giả chân chính. Ừ haha!”

Cửu Chân Vương không ngừng cười lớn.

Trước tràng cười chứa đầy nội lực của ông ta, bãi lau sậy rung lên như có cơn cuồng phong lướt qua.

Lá sậy không ngừng bị cuốn vào không trung trong lúc hai người đang giao chiến.

Trước mắt Cửu Chân Vương đột nhiên hiện ra quang cảnh kỳ lạ.

Thi thể bị cắt làm đôi mà ông ta cho là Phiêu Nguyệt giờ đã biến mất không vết tích.

“Cái gì?”

Tâm trí ông ta như bị dội một gáo nước lạnh.

Phải đến lúc này ông mới nhận ra bàn tay chém ngang Phiêu Nguyệt không hề có cảm giác gì cả.

Ông ta đã bị tê liệt trước cơn hưng phấn.

Bỗng dưng Cửu Chân Vương rùng mình một cái.

Không cần nhìn cũng đủ biết.

Phiêu Nguyệt đã dùng huyền ảnh để lừa ông, và giờ hắn đang đứng phía sau Cửu Chân Vương.

Phiêu Nguyệt đã thi triển Ma Ảnh Hoán Vị đánh lừa Cửu Chân Vương.

Xoẹt!

“Khắc!”

Cửu Chân Vương cảm nhận cơn đau như lửa thiêu đốt bên vai trái liền hét toángbzfczk lên.

Cánh tay ông ta đã bị cắt phăng rồi rơi bộp xuống sàn. Máu cũng không ngừng bắn ra.

Cửu Chân Vương lập tức nhìn về phía vai trái của mình.

Phiêu Nguyệt đã dùng Ti Xà Cang lấy đi một cánh tay của ông ta.

Chỉ trong nháy mắt Cửu Chân Vương đã trở thành phế nhân, đôi mắt ông ta lúc này tràn đầy phần nộ và sợ hãi.

“Nguoi!”

Cửu Chân Vương vung thanh Công Bố về phía Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt lùi về sau một chút rồi lại lao tới Cửu Chân Vương.

Mặc dù Cửu Chân Vương đã đạt đến cảnh giới thượng thừa nhưng khi mất một tay ông ta cũng không thể thích ứng ngay được.

Mất một tay làm mất cân bằng cơ thể, hơn nữa cơn đau làm cho phản ứng của ông ta chậm chạp hơn.

Chỉ cần chậm một chút thôi cũng không thể chặn được Phiêu Nguyệt.

Phập!

Phiêu Nguyệt đâm phi đao vào bụng Cửu Chân Vương.

“Khực!”

Cửu Chân Vương vừa rên rĩ vừa thi triển Thiên Lang Huyết Nha Kiếm. Thế nhưng lúc này Phiêu Nguyệt đã lùi ra sau rồi.

Cửu Chân Vương cắn chặt môi nhìn Phiêu Nguyệt.

Đôi mắt ông ta đỏ ngầu một mảng, tưởng chừng có thể chảy ra cả huyết lệ.

Có điều khi phi đao đâm vào bụng, ông ta đã kịp gồng cơ bụng lại để ngăn máu chảy quá nhiều. Nếu không một nhát đâm này có thể khiến ông không thể di chuyển nổi nữa.

“Chết tiệt!”

Cửu Chân Vương xoay người thi triển khinh công.

Ông ta quyết định bỏ chạy.

Phiêu Nguyệt cũng không ngờ Lang Vương uy chấn thiên hạ lại muốn đào tẩu thêm lần nữa.

Lần trước ông ta đã bỏ trốn. Lúc đó Phiêu Nguyệt nghĩ vì có sự can thiệp của Nhất Kiếm Chân Nhân nên ông ta mới chọn như thế.

Tuy nhiên, dường như không phải như vậy, khi tính mạng gặp nguy hiểm Cửu Chân Vương sẽ hèn nhát mà bỏ chạy thoát thân ngay.

Nhìn Cửu Chân Vương cũng đủ biết biệt hiệu trên giang hồ thật ra là một thứ phù phiếm đến mức nào.

Bản chất của con người chỉ thật sự lộ rõ khi họ đứng trước cửa tử mà thôi.

Cửu Chân Vương chắc chắn chưa từng rơi vào tình trạng như vậy.

Chính vì thế mà khi đứng trước nguy cơ mất mạng, ông ta lập tức vứt bỏ thể diện mà chọn trốn thoát.

‘Kẻ hèn nhát như thế lại giết chết Lão Thái Thái ư.’

Dù sao Lão Thái Thái cũng không sống được bao lâu, nhưng việc bị một kẻ thấp kém như Cửu Chân Vương lấy mạng khiến Phiêu Nguyệt rất tức giận.

Lão Thái Thái không phải người sẽ chết dưới tay một kẻ như Cửu Chân Vương.

Vậy nên Phiêu Nguyệt không thể tha thứ cho Cửu Chân Vương.

Không thể để ông ta chết một cách thoải mái được.

Ít nhất phải cho ông ta nếu trải đau khổ, sợ hãi như cái cách mà võ giả Đế Nguyên Thương Đoàn đã phải gánh chịu.

Vút!

Phiêu Nguyệt thi triển khinh công đuổi theo Cửu Chân Vương.

Hắn thi triển Thảo Thượng Phi (草上飛). Bắn mình lên không.

Xuyên qua cánh đồng lau sậy Phiêu Nguyệt đã nhìn thấy bóng lưng Cửu Chân Vương.

Vì đã mất một tay và bị đâm một nhát vào bụng nên Cửu Chân Vương không thể chạy nhanh được.

Hơn nữa máu đang chảy không ngừng nên ông ta đang di chuyển khá chậm.

Bắt kịp ông chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

Chính lúc này.

“Hi hi!”

Đột nhiên có giọng cười của một đứa trẻ vang lên phía sau lưng Cửu Chân Vương.

Roẹt!

Sau khi tiếng xé gió vang lên, đôi chân Cửu Chân Vương bị cắt phẳng đi.

563

Đầu của Cửu Chân Vương rời khỏi cơ thể và bay vào không trung.

Cái đầu lơ lửng trên không trung bắt gặp được ánh mắt của Phiêu Nguyệt.

Cửu Chân Vương tỏ vẻ khó hiểu.

Y thậm chí còn không nhận thức được chuyện gì đã xảy ra với mình.

Đó chính là kết thúc của Cửu Chân Vương.

Bộp! Lộp độp!

Đầu của Cửu Chân Vương lăn trên mặt đất như một quả bóng rồi nằm yên dưới chân của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt nhìn về phía cơ thể mất đầu của Cửu Chân Vương đang đứng.

Một thiếu niên nhỏ bé xuất hiện phía sau tấm thân to lớn của Cửu Chân Vương.

Thiếu niên vẫy tay với Phiêu Nguyệt.

“Huynh!”²

Thiếu niên vẫy tay rồi chạy đến Phiêu Nguyệt như một con cún.

Ánh mắt của Phiêu Nguyệt lóe lên.

Có nhìn kiểu gì thì tiểu nam tử kia cũng chỉ mới bảy hoặc tám tuổi. Nó chạy lại gần Phiêu Nguyệt với vẻ mặt rạng rỡ.

“Huynh!”

“Tiểu... Ma.”

Phiêu Nguyệt nhận ra danh tính của tiểu nam tử kia ngay lập tức.

Tiểu nam tử ấy chính là Tiểu Ma.

Tiểu Ma chạy đến ôm chầm lấy Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt xoa đầu Tiểu Ma rồi hỏi.¹

“Đã có chuyện gì xảy ra vậy? Đệ xuống núi Võ Đang từ lúc nào thế?”

“Vài ngày trước. Vừa xuống núi là đệ chạy đến chỗ này liền. Huynh có khỏe không?”

“Đệ cũng thấy rồi đó...”

“Hi hi! Huynh vẫn sống tốt nhì? À đợi đệ chút...”

Tiểu Ma tách ra khỏi vòng tay của Phiêu Nguyệt rồi chạy về phía thi thể của Cửu Chân Vương và lấy lại Công Bố từ tay của y.

“Hi hi! Cuối cùng cũng tìm được nó rồi.”⁸

Tiểu Ma thực sự rất thích Công Bố.

Cuối cùng nó cũng tìm lại được món đồ đã bị Cửu Chân Vương cướp đi từ lâu.⁶

Phiêu Nguyệt nói với Tiểu Ma.

“Sẵn tiện lấy cả thanh kiếm kia nữa.”

“Dạ!”

Tiểu Ma gật đầu rồi lấy luôn cả Kim Hoàng.

Kim Hoàng cũng là một thanh danh kiếm tốt như Công Bố. Nhưng Tiểu Ma chẳng buồn quan tâm đến nó.

Ngay từ đầu, nó đã không có lý do gì để tham lam thứ không phải của mình.

“Đây ạ!”

Tiểu Ma vui vẻ trao Kim Hoàng cho Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt hỏi Tiểu Ma.

“Sao đệ có thể tìm được Cửu Chân Vương vậy? Đệ biết hắn ở đây nên mới đến sao?”⁸

“Không, đệ đi tìm huynh mà.”¹

“Bằng cách nào?”

“Đến hỏi Hạ Ô Môn.”

“Vậy à?”

“Vâng! Hồng đội chủ nói rằng huynh đang ở đâu đó trong Bà Dương Hồ. Vậy nên đệ mới phải căng mắt ra nhìn giữa đêm tối này đây.”

“Đệ biết khi nào ta sẽ xuất hiện sao?”

“Đệ không biết! Dù sao thì chúng ta cũng gặp được nhau rồi mà. Vậy là được rồi.”

“Ừ! Như vậy là được rồi.”

“Hi hi!”

Tiểu Ma cười rạng rỡ.

Tiểu nam tử đeo thanh Công Bố vào bên hông như thể sợ nó sẽ bị cướp đi lần nữa.

Dù đã xa nhau một thời gian nhưng Tiểu Ma vẫn không hề thay đổi.

Phiêu Nguyệt hỏi.

“Nhất Kiếm Chân Nhân sao rồi?”

“Vẫn thế!”

“Là thế nào?”

“Vẫn hay lè nhè và thẳng thắn như xưa.”

“Thế à?”

“Không hiểu đạo này năng lượng ở đâu ra mà còn bay nhảy lung tung nữa.”

“Nhờ vậy mà đệ đã học được rất nhiều từ ông ấy đúng chứ?”

“Hi hi! Sẽ không có chuyện đệ phát điên lên và chết nữa đâu.”

“Vậy là tốt rồi.”

Phiêu Nguyệt gật đầu.

Nhất Kiếm Chân Nhân là trưởng lão có tu vi cao nhất ở phái Võ Đang.

Ông ấy vì thương hại mà đã thu nhận Tiểu Ma. Tuy không được chính thức nhập môn nhưng Tiểu Ma vẫn được ông truyền dạy những võ công mà ông biết để kiểm soát được tâm trí của mình.

Nhờ đó mà sát khí của Tiểu Ma đã giảm đi rất nhiều so với trước đây. Không hẳn là tính cách của tiểu nam tử hoàn toàn thay đổi nhưng đúng là bầu không khí xung quanh nó đã mềm mại hơn trước đây rất nhiều.

Phiêu Nguyệt nhìn Tiểu Ma một lúc lâu rồi nhặt đầu của Cửu Chân Vương lên.

Tuy đã chết nhưng vẻ mặt sợ hãi lúc này vẫn còn in sâu trên gương mặt của Cửu Chân Vương.

Phiêu Nguyệt đặt đầu của Cửu Chân Vương vào một chiếc túi da mà hắn đã chuẩn bị.

“Đi thôi.”

“Đâu đâu ạ?”

Tiểu Ma hỏi với vẻ nghi hoặc.

Phiêu Nguyệt siết chặt chiếc túi da rồi đáp.

“Đế Nguyên Thương Đoàn.”

“Mong lão thái thái được yên nghỉ nơi hoàng tuyền.”

“Bà ấy chắc hẳn sẽ về đến một nơi thật an lành.”

Khách viếng tang ra vào không ngớt.

Tuy dạo gần đây Đế Nguyên Thương Đoàn đã hoàn toàn tách khỏi giang hồ nhưng danh tiếng của họ ở Bà Dương Hồ vẫn không hề biến mất.

Đặc biệt khi lão thái thái rút khỏi tiền tuyến, bà đã bí mật giúp đỡ cho rất nhiều người.

Bà phân phát của cải cho những ai gặp khó khăn và cho những người đau ốm đến gặp y sư để điều trị. Những đứa trẻ cần việc làm sẽ được bà cử đến tiêu cực của Đế Nguyên Thương Đoàn để làm việc.

Người được bà giúp đỡ không chỉ có một hai người.

Vậy nên khi biết được tin lão thái thái đã mất, những người nhận được ân huệ của bà đều tìm đến để tỏ lòng thương tiếc.

Đoàn người đến viếng xếp hàng dài hơn mười lý.

Đế Nguyên Thương Đoàn cũng không tổ chức tang lễ chính thức. Họ sẽ không tiến hành bất cứ thủ tục tang lễ nào cho đến khi Phiêu Nguyệt quay lại. Nhưng có quá nhiều người đến viếng nên Đế Nguyên Thương Đoàn buộc phải mở cửa cho những người đến chia buồn viếng thăm.

“Hức!”

“Sao người lại ra đi như thế này chứ.”

Những tiếng khóc than vang lên giữa những người đang chờ đến lượt để được viếng.

“Lão thái thái! Người không thể ra đi như thế này được.”

“Bọn võ giả khôn kiếp. Sao chúng lại dám giết lão thái thái kia chứ.”

“Tại sao một người cao quý như lão thái thái lại bị cuốn vào cuộc chiến giữa những võ giả và chết như thế này kia chứ?”

Bọn họ vừa khóc vừa lên án những võ giả.

Sau khi Giang Hồ Đại Chiến nổ ra, những người sống quanh Bà Dương Hồ không thể ngủ yên dù chỉ một ngày.

Cảm giác bất an không biết một ngày nào đó sẽ bị cuốn vào cuộc chiến của những võ giả mà chết giày vò bọn họ.

Nhưng vì quá sợ uy thế của những võ giả mà bọn họ đã phải nhẫn nhịn cho đến bây giờ, và rồi, cái chết của lão thái thái khiến bọn họ bùng nổ.

Bây giờ, người phải cẩn thận không phải là bọn họ nữa.

Thậm chí những võ giả đến viếng lão thái thái còn phải đề mắt đến những người dân.

Những võ giả dù có mạnh mẽ đến mấy thì cũng không thể sống một mình được.

Thế giới mà những võ giả sống được gọi là giang hồ, nhưng giang hồ không tách biệt với thế giới của những người bình thường sinh sống.

Không có một thế giới nào mà chỉ có những người bình thường hay chỉ những võ giả sống được.

Chính vì thế nên những môn phái có sức mạnh trong giang hồ luôn phải chú ý đến ý muốn của người dân.

Những võ giả đến viếng tang cúi gằm mặt xuống hoặc nhìn đi chỗ khác để né tránh cái nhìn hằn học của những người dân.

“Hầy!”

“Đúng là bất an mà.”

Những võ giả đến viếng tang thở dài.

Đây là lần đầu tiên bọn họ phải cẩn trọng với những người dân như vậy.

Nếu là thời điểm khác thì chắc chắn bọn họ sẽ nổi giận. Nhưng bọn họ không thể tranh cãi với người khác khi đang viếng thăm người mà bọn họ kính trọng được.

“Ồ?”

“Gì thế?”

Bỗng có tiếng ồn ào phát từ phía sau của hàng người đến viếng tang.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía cuối hàng.

Chỉ cần nhìn thoáng qua cũng thấy có hai võ giả trẻ tuổi tỏa ra khí thế bất phàm, đi cùng bọn họ là hàng chục binh lính hộ vệ.

Ngay sau khi nhìn thấy gương mặt của hai võ giả trẻ tuổi kia, đôi mắt của những người ở đây đều dao động dữ dội.

Bởi vì họ quá đổi bất ngờ.

“Hội chủ Kim Thiên Hội Trương... Vô Cực đại hiệp?”

“Kế bên chính là thiếu hiệp Chương Hồ Niên, tiểu trang chủ của Vũ Kiếm Sơn Trang.”

“Òa! Bọn họ đến đây viếng tang ư?”

Tất cả mọi người đều bị kích động.

Trương Vô Cực và Chương Hồ Niên đều là những nhân vật chủ chốt của Kim Thiên Hội.

Những nhân vật mà có thể nói Kim Thiên Hội sẽ không thể hoạt động nếu không có họ.

Hai người họ không những sở hữu võ công cao cường và còn có xuất thân cực khủng.

Ai nấy đều nín thở trước sự xuất hiện của hai người họ.

Việc hai người họ trực tiếp ra mặt chính là lời chia buồn chính thức từ Kim Thiên Hội dành cho Đế Nguyên Thương Đoàn.

Cho đến hiện tại, bọn họ vẫn chưa thể can thiệp vì Đế Nguyên Thương Đoàn vốn đã vạch ra ranh giới với giang hồ. Những rõ

ràng bọn họ đang lấy cớ chia buồn để cho mọi người thấy sức ảnh hưởng của mình.

Khi biết tin hai người đến, tổng quản của Đế Nguyên Thương Đoàn vội vàng chạy ra bên ngoài.

Trên mặt ông ta hiện rõ vẻ hoang mang.

Ông ta vốn không mong đợi hai người họ sẽ xuất hiện ở đây.

Ông tưởng rằng nếu có đến thì bọn họ cũng sẽ chỉ cử tổng quản đi, không ngờ Hội chủ cùng Chương Hồ Niên lại đích thân ra mặt như thế này.

Nhưng sự ngạc nhiên của mọi người vẫn chưa kết thúc ở đó.

“Hộc!”

“C... chuyện gì thế?”

Lại có tiếng ồn ào phát ra từ phía còn lại.

Ánh mắt của mọi người dồn về phía đó.

“Hộc!”

Đồng tử của tổng quản dao động dữ dội.

Đó là một nam võ giả với vẻ ngoài ưa nhìn cùng một với một nữ nhân tỏa ra bầu không khí vừa tao nhã lại vừa thần bí.

Đó chính là Hội chủ Ngân Liên Hội Lý Kiếm Hàn và ý trung nhân Nam Cung Tuyết của y.

Cả hai chậm chậm bước đến.

Ai nấy đều nuốt khan nước bọt trước sự xuất hiện của hai người họ.

Bởi vì những nhân vật chính của Giang Hồ Đại Chiến diễn ra ở Bà Dương Hồ đang tập trung tại một nơi.

Đây là lần đầu tiên họ tập trung lại kể từ khi Giang Hồ Đại Chiến nổ ra.

Lý Kiếm Hàn và Nam Cung Tuyết lại gần Trương Vô Cực và Chương Hồ Niên.

Người đầu tiên lên tiếng là Lý Kiếm Hàn.

“Tại sao ngươi lại đến đây?”

“Người được tôn kính nhất Bà Dương Hồ đã qua đời, ta đương nhiên phải đến viếng thăm rồi. Chẳng phải đó cũng là lý do mà ngươi đến đây sao?”

“Dù gì ta cũng không thể lướt qua được.”

Trương Vô Cực gật đầu trước câu trả lời của Lý Kiếm Hàn.

Ai cũng biết bọn họ đã bất hòa trong một thời gian dài.

Cả hai đều xuất thân từ nhị cường là Thiên Vũ Trang và Cuồng Võ Môn. Hơn nữa, bọn họ lại đang dẫn dắt hai thế lực khổng lồ là Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội.

Bọn họ không thể so sánh với nhau về nhiều mặt.

Mọi người đều cảm thấy căng thẳng trước sự xuất hiện của hai người họ.

Chắc chắn tai ương sẽ xảy ra nếu cả hai cảm thấy khó chịu và thậm chí vung đao kiếm để đối đầu với nhau.

Không kể đến xuất thân của bọn họ thì bọn họ vẫn là những người có đủ sức mạnh để cạnh tranh với nhau vị trí tối thượng của thiên hạ này.

Một khi bọn họ giao chiến với nhau thì chắc chắn sẽ không ai có thể cản trở được.

Đó là lý do tại sao mọi người lại nhìn vào họ một cách đầy căng thẳng như vậy.

Giữa sự chú ý của mọi người, Lý Kiếm Hàn lên tiếng.

“Vậy ngươi vào trước đi? Hay để ta vào trước?”

“Cứ vào cùng là được, đừng để ảnh hưởng đến người khác.”

“Không tệ.”

Lý Kiếm Hàn gật đầu trước đề nghị của Trương Vô Cực.

Y thực lòng muốn đối đầu một trận với Trương Vô Cực ngay lập tức nhưng y không thể đến đám tang của người khác mà quấy phá được.

Cả hai sánh bước cùng nhau vào Đế Nguyên Thương Đoàn.

Những người viếng thăm đang xếp một hàng dài nhưng không ai dám bảo bọn họ hãy vào theo thứ tự cả.

Nếu làm thế thì bọn họ sẽ không thể sống ở Bà Dương Hồ được nữa.

Ừc!

Mọi người nuốt khan nước bọt rồi nhìn vào bóng lưng của bọn họ đang bước vào Đế Nguyên Thương Đoàn.

Sau Trương Vô Cự và Lý Kiếm Hàn là Nam Cung Tuyết và Chương Hồ Niên.

Chương Hồ Niên nhìn lướt qua Nam Cung Tuyết rồi nói.

“Thật vinh dự khi được gặp Thiên Niên Hồ Nam Cung tiểu thư.”

“Rất vui vì được gặp đại công tử của Vũ Kiếm Sơn Trang.”

Ánh mắt hai người nhìn vào nhau sắc như đao kiếm.

Bọn họ nhìn chăm chăm vào nhau như thể muốn xuyên thủng nội tạng của đối phương.

Ai cũng biết rằng Chương Hồ Niên mới là người thực sự điều hành Kim Thiên Hội.

Nam Cung Tuyết cũng lên nắm quyền sau khi Lý Kiếm Hàn trở thành Tân Hội chủ Ngân Liên Hội.

Bọn họ xem nhau là kẻ thù không đội trời chung.

Đó chính là lý do tại sao trong mắt họ lại phảng phất chút thù địch.

Nhưng vì đây là nơi không phù hợp nên bọn họ biểu lộ không quá lộ liễu ra ngoài.

Nam Cung Tuyết nói.

“Mặc dù chúng ta đang ở trong một cuộc đối đầu gay gắt nhưng ta vẫn muốn tạm gác nó qua một bên để tưởng nhớ người đã mất.”

“Ta cũng thế.”

“Vậy hãy để các võ giả hộ vệ ở bên ngoài, chỉ có chúng ta vào trong đó thôi.”

“Được.”

Chương Hồ Niên đáp.

Nam Cung Tuyết lại đưa ra một đề xuất khác.

“Ta muốn tạm dừng cuộc chiến trong ba ngày. Công tử nghĩ sao?”

“Ba ngày thì...”

“Ít nhất thì phải như vậy thì mới có thể khiến những ánh mắt đầy phần nộ kia dịu lại một chút được.”

“Ta cũng nghĩ thế. Được thôi.”

“Xem ra Chương công tử rất giống ta về nhiều mặt. Có lẽ chúng ta cùng phe vẫn sẽ tốt hơn đấy chứ.”

“Nếu vậy thì tiểu thư hãy bỏ Ngân Liên Hội mà về với Kim Thiên Hội của bọn ta đi.”

“Ta không thể bỏ lại Kiếm Hàn mà qua đó được.”

“Hãy! Chuyện yêu đương nam nữ vốn không phải chuyện vĩnh hằng, xin tiểu thư hãy cân nhắc.”

Chương Hồ Niên mỉm cười rồi bước vào trong.

Nam Cung Tuyết nhìn theo bóng lưng của Chương Hồ Niên rồi trầm nghĩ.

564

Sự xuất hiện của Trương Vô Cực, Lý Kiếm Hàn, Chương Hồ Niên và Nam Cung Tuyết khiến các thành viên của Đế Nguyên Thương Đoàn phải sửng sờ.

Họ nghĩ thậm chí chỉ có những lời chia buồn được gửi tới thôi, nhưng những nhân vật có tầm ảnh hưởng lại ghé qua thăm ngoài sức tưởng tượng của họ.

Hơn nữa, bốn người hoàn toàn không thể hòa nhập với nhau lại đồng loạt ghé thăm như đã có giao hẹn từ trước.

Đế Nguyên Thương Đoàn không còn cách nào khác ngoài phải tụ họp khẩn cấp.

Châu Trường Hoán chỉ còn cách phải trực tiếp ra mặt đón tiếp họ.

Lão vừa làm thế bao quyền, vừa nói.

“Ta là Châu Trường Hoán, Đoàn chủ của Đế Nguyên Thương Đoàn. Dù bận rộn việc công nhưng mọi người vẫn dành thời gian ghé qua đây, ta xin đa tạ.”

“Một vì sao lớn của giang hồ đã nằm xuống. Sao ta có thể không ghé qua được chứ? Thật chân thành xin lỗi vì đã đến trễ như thế này.”

Người đầu tiên đáp lời là Lý Kiếm Hàn.

Nam Cung Tuyết đứng bên cạnh cũng lên tiếng.

“Hơn nữa, Lão Thái Thái, một nhân vật quan trọng của bốn hội, lại còn là tăng tổ mẫu của Châu Thiết Phong Thiếu hiệp sao? Một người cao quý như vậy, bọn ta làm sao có thể làm ngơ cơ chứ? Cầu mong người quá cố được yên nghỉ.”

“À, đúng vậy!”

Châu Trường Hoán bồi hồi đáp lời.

Nam Cung Tuyết không nhất thiết phải đề cập đến cả Châu Thiết Phong ở đây.

Nếu việc này làm Kim Thiên Hội có ác cảm với Đế Nguyên Thương Đoàn, chắc chắn họ sẽ rất khó xử.

Nhưng may mắn thay, cả Trương Vô Cực và Chương Hồ Niên lại tỏ ra không mấy để tâm.

Trương Vô Cực làm thế bao quyền, nói.

“Ta là Trương Vô Cực của Kim Thiên Hội. Một người lớn tuổi nhất trong gia đình qua đời thì không biết mọi người sẽ phải đau buồn biết bao nhiêu? Ta hy vọng Lão Thái Thái an nghỉ nơi suối vàng.”

“Xin đa tạ, Trương Hội chủ.”

“Hôm nay ta đến đây chỉ để thăm hỏi mà thôi, các người đừng quá bận tâm. Ít nhất ta sẽ không gây náo loạn ở nơi này.”

“À!”

“Nhưng khi nào thì người dự định sẽ tổ chức tang lễ?”

“Chuyện đó.....”

Trương Châu Hoán ngập ngừng không thể trả lời.

Lúc đó có một ai đó bước ra giữa đám đông và nói.

“Đế Nguyên Thương Đoàn sẽ không chôn Người xuống đất, cho đến khi nào trả được mối thù này cho Người.”

“Hừm!”

Câu trả lời bất ngờ khiến tất cả mọi người sững sờ.

Chủ nhân của giọng nói đó là Châu Thiết Phong, tôn tử của Châu Trường Hoán và tăng tôn của Lão Thái Thái.

Châu Thiết Phong nhìn cả bốn người với đôi mắt đỏ ửng.

Trương Vô Cực cất lời.

“Ta được biết Lang Vương Cửu Chân Vương chính là hung thủ, liệu thù này có thể trả được không? Nếu người muốn thì ta có thể giúp.”

“Hắn là người của Ngân Liên Hội. Nếu có báo thù thì chính ta mới phải ra tay, người không nên đứng ra.”

Lý Kiếm Hàn đứng ra ngăn cản Trương Vô Cực.

Giả sử nếu Trương Vô Cực trả thù cho Lão Thái Thái thì Châu Thiết Phong và người của Đế Nguyên Thương Đoàn sẽ mắc ơn y. Nếu như vậy thì đó là một thiệt hại lớn đối với Ngân Liên Hội.”

Cho dù có trả thù thì cũng phải do Ngân Liên Hội làm, không nên cho Kim Thiên Hội có lý do để can thiệp vào.

Trương Vô Cực vừa cười, vừa nói.

“Trả thù thôi thì có cần phải lấy lý do hội này hội nọ để can thiệp không? Sự lựa chọn cuối cùng là của hắn ta kìa.”

“Chưa nhìn thấy thì vẫn là lời nói suông thôi. Lời ngụy biện đó không có gì đáng nói tới cả.”

“Chính các người mới là kẻ nhát gan. Làm thế nào mà một người không thể trả thù cho cánh tay phải đắc lực của mình lại có thể dẫn dắt một thế lực lớn cơ chứ?”

“Ngân Liên Hội vẫn đang truy tìm Cửu Chân Vương.”

“Thế mà vẫn chưa bắt được à? Vậy thì cũng đủ để ta thấy năng lực của Ngân Liên Hội tới đâu rồi đúng chứ?”

“Khặc!”

“Ta tò mò không biết Kim Thiên Hội là một nơi tài giỏi đến mức nào. Đó không phải là nơi đã kích động tên Cửu Chân Vương sao?”

“Cẩn thận lời nói của ngươi.”

Ánh mắt của Trương Vô Cực trở nên dữ tợn.

Trong giây lát, một luồng khí phách mạnh mẽ bùng tỏa, khiến tất cả vạn vật xung quanh rung chuyển một cách dữ dội.

“Khặc!”

Khuôn mặt của Đế Nguyên Thương Đoàn ai nấy đều tái xám lại.

Họ không còn đủ sức để có thể chịu đựng được luồng khí phách bzfczkkinh khủng ấy từ Trương Vô Cực nữa.

Lúc đó, Lý Kiếm Hàn đứng ra cản Trương Vô Cực lại.

“Đến đây được rồi.”

“Ngươi quên rằng người khiêu khích đầu tiên là mình à?”

“Ta sẽ không khiêu khích ngươi nếu như ngươi không chế nhạo ta.”

“May cho ngươi đây là chỗ thăm hỏi người quá cố đấy.”

“Nếu không phải thế thì ngươi cũng đã chết dưới tay ta rồi.”

Dường như giữa hai người có một ngọn lửa đấu tranh bùng lên.

Không ai dám ngăn cản họ.

Lúc đó, Chương Hồ Niên và Nam Cung Tuyết đứng bên cạnh, lên tiếng.

“Bây giờ không phải lúc làm loạn đâu.”

“Đây là nơi tưởng niệm người quá cố. Lão Thái Thái sẽ không thể an yên khi phải chứng kiến cảnh tượng này đâu.”

Họ lần lượt đứng ra can ngăn Trương Vô Cực và Lý Kiếm Hàn.

Phải đến lúc đó hai người mới chịu lùi lại một bước.

Nhiệt độ bên trong căn phòng vừa nóng như lửa đốt, nay đã hạ nhiệt.

“Phù!”

“Sống rồi.”

Cả Đế Nguyên Thương Đoàn thở phào nhẹ nhõm.

Nam Cung Tuyết thì thầm với Lý Kiếm Hàn.

“Chàng hấp tấp quá rồi đấy. Hãy bình tĩnh lại đi.”

“Xin lỗi. Lâu lắm rồi ta mới sôi máu như thế này.”

“Ta biết, nhưng bây giờ là lúc phải tỏ ra thương tiếc, không phải lúc vung nắm đấm. Kim Thiên Hội đã quyết định đình chiến trong 3 ngày tới, sau 3 ngày chàng muốn làm gì thì tùy ý cũng được.”

“Ba ngày sao?”

“Ít nhất cũng phải giả vờ thương tiếc trong khoảng thời gian đó. Phải vậy thì mới không đánh mất lòng dân.”

“Ta hiểu rồi.”

“Vậy thì được rồi.”

Nam Cung Tuyết mỉm cười và nhìn về phía trước.

Chương Hồ Niên cũng đang mỉm cười như thể chính mình đã tự làm nguôi được cơn nóng giận trong Trương Vô Cực.

Châu Trường Hoán nói với bốn người.

“Nếu đã ghé qua rồi thì mời bốn vị ở lại dùng bữa.”

“Đa tạ.”

“Đương nhiên phải ở lại rồi.”

Châu Trường Hoán lệnh cho thuộc hạ dẫn cả 4 người đến những chiếc bàn cách xa nhau.

Đến lúc chứng kiến họ ngồi cách xa nhau như vậy, lão mới thở phào nhẹ nhõm.

“Phù! Chuyện này thật là.....”

Lão căng thẳng đến nỗi mồ hôi nhễ nhại ra trán.

Lão thực sự không ngờ rằng Hội chủ của Kim Thiên Hội và Hội chủ của Ngân Liên Hội lại đến cùng một lúc.

Họ là mối ác duyên đến mức ngay cả khi có rút kiếm ra đâm nhau lúc này cũng chẳng có gì là lạ.

“Phù! Thà không đến viếng còn hơn.”

Thà rằng không cho người đến viếng còn tốt hơn. Nhưng thật khó để ngăn họ đến chia buồn cùng với Đế Nguyên Thương Đoàn.

Châu Thiết Phong vừa đỡ Châu Trường Hoán vừa nói.

“Tổ phụ không sao chứ?”

“Con mới là người đáng lo đấy? Chẳng phải bây giờ con nên đến gặp Hội chủ sao?”

“Vậy thì không được rồi ạ.”

“Hừm!”

“Nếu bây giờ con đi nói chuyện riêng với Ngân Liên Hội Chủ ở đây, chắc chắn Kim Thiên Hội sẽ nghi ngờ mối quan hệ giữa bốn đoàn và Ngân Liên Hội. Tuy tiếc nhưng con phải giữ khoảng cách.”

“Chắc là con mệt mỏi lắm nhỉ.”

“Không phải đâu ạ.”

“Phù! Chúng ta cùng nhau cố gắng nào!”

“Vâng!”

Cảm giác lúc này như đang ngồi trên đệm gai. Họ thở phào rồi trở về vị trí cũ.

“Thưa Đoàn chủ!”

Đột nhiên tổng quản hót ha hót hải xông vào trong phòng.

Tim hai người đập thình thịch vì không biết lần này lại có chuyện gì xảy ra.

“Có chuyện gì vậy?”

“Đến, đã đến rồi!”

“Ý người là ai?”

Thay vì trả lời, tổng quản nhìn ra cửa phía trước.

Tất cả cận thân, trong đó có cả Châu Trường Hoán đều tập trung ở cửa chính.

Mọi thứ yên lặng một cách đáng sợ.

Có rất nhiều người ở trong và ngoài khuôn viên, nhưng tuyệt nhiên không một ai dám thở mạnh.

Một sự việc hết sức kỳ lạ, nhưng không một ai bận tâm đến.

Tất cả mọi người tập trung đến mức không thể cảm nhận được luồng không khí bất thường đang diễn ra ở đây.

Đôi mắt của Trương Vô Cự và Lý Kiếm Hàn tỏa sáng lạ thường.

Trong số rất nhiều người ở đây, chỉ có hai người họ mới cảm nhận được luồng không khí yên lặng như chết này.

Lâu lắm họ mới có cảm giác đầu ngón tay mình tê buốt lại.

Tuy không biết đó là ai, nhưng người chuẩn bị bước vào cánh cửa này chắc chắn là một đại cao thủ.

‘Ai vậy?’

‘Người nào?’

Một lát sau, bóng đen xuất hiện.

Bóng dáng vị nam nhân đội chiếc mũ rơm kéo xuống che khuất khuôn mặt, mặc một chiếc áo choàng đen sẫm.

Ngay khi nhìn thấy hắn ta, Trương Vô Cự và Lý Kiếm Hàn bất giác đông cứng người lại.

Chỉ trong nháy mắt, họ đã nhận ra danh tính của người này.

‘Tử thần!’

‘Phiêu Nguyệt!!’

Mặc dù không thể nhìn thấy khuôn mặt hắn do chiếc mũ rơm kéo xuống quá sâu, nhưng theo bản năng, họ cảm nhận được đối phương không ai khác chính là Phiêu Nguyệt.

“Vị nam nhân duy nhất trong giang hồ có luồng không khí như thế này vây quanh, chỉ có thể là Phiêu Nguyệt!”

“Phiêu Nguyệt!”

Chương Hồ Niên và Nam Cung Tuyết cũng ngay lập tức nhận ra được thân thể của Phiêu Nguyệt.

Ngay khi nhận ra Phiêu Nguyệt, họ vô cùng kích động và ngay lập tức di chuyển.

Không chỉ Chương Hồ Niên, mà ngay cả Nam Cung Tuyết cũng cảnh giác cao độ với Phiêu Nguyệt.

Họ chính là những người nghĩ rằng Phiêu Nguyệt là mối đe dọa lớn nhất đối với Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội. Vì vậy, điều mà họ nghĩ tốt nhất lúc này là phải loại bỏ Phiêu Nguyệt.

Trong khoảnh khắc đó, nếu Trương Vô Cự và Lý Kiếm Hàn không ngăn lại thì họ đã lao vào tấn công Phiêu Nguyệt rồi.

Trương Vô Cự giơ tay ngăn cản Chương Hồ Niên, Lý Kiếm Hàn nắm lấy tay Nam Cung Tuyết để trấn tĩnh.

“Tại sao?”

Họ nhìn Trương Vô Cự và Lý Kiếm Hàn với vẻ mặt khó hiểu.

Nhưng cả hai chỉ lắc đầu mà không nói lời nào.

Trong khi đó, Phiêu Nguyệt đã bước ngang qua tất cả bọn họ và tiến đến chỗ có bài vị của Lão Thái Thái.

“Phiêu..... Đại Hiệp!”

Với giọng nói trầm thấp, Châu Thiết Phong tiến đến bên Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt im lặng, đưa cho hắn một chiếc túi da.

“Cái này?”

“Mở ra đi.”

Châu Thiết Phong cẩn trọng mở chiếc túi trước lời nói của Phiêu Nguyệt. Ngay sau đó, hắn nhìn thấy hình ảnh cái đầu của Cửu Chân Vương đang trợn to mắt.

“Chẳng lẽ người này là Cửu Chân Vương sao?”

“Đúng vậy!”

“Đa tạ. Đa tạ Đại hiệp. Bây giờ tăng tổ mẫu cuối cùng cũng có thể nhắm mắt xuôi tay rồi.”

Châu Thiết Phong cúi đầu trước mặt Phiêu Nguyệt.

Bên vai có tay đang cầm chiếc túi da chứa đầu của Cửu Chân Vương khẽ run lên.

Ánh mắt của mọi người tập trung vào Châu Thiết Phong.

Họ đều tò mò không biết rốt cuộc là vì cái gì mà hắn lại kích động như vậy, ngay cả khi đối diện với Lý Kiếm Hàn và Trương Vô Cực ban nãy cũng không thể làm hắn thay đổi biểu cảm trên khuôn mặt, vậy tại vì sao mà khi đối mặt với vị nam nhân kia lại có thể làm cho hắn kích động đến như vậy.

Mặt khác, họ cũng muốn biết rõ danh tính của vị nam nhân đưa cho Châu Thiết Phong cái túi da kia là ai.

Dựa vào bầu không khí xung quanh, ai nấy cũng đều ngầm hiểu chuyện này là vô cùng bất thường, nhưng họ không thể nhận ra vị nam nhân kia là ai vì chiếc mũ rơm kéo sụp xuống quá nửa khuôn mặt.

Phiêu Nguyệt im lặng, nhìn chằm chằm tấm bài vị của Lão Thái Thái.

Hình ảnh của Lão Thái Thái dường như vẫn còn in sâu trong ánh mắt của hắn, nhưng khó mà chấp nhận được chuyện bà đã không còn trên cõi đời này nữa.

Sau một thời gian dài nhìn tấm bài vị, Phiêu Nguyệt quay người đi ra ngoài. Sau đó, Châu Thiết Phong, Châu Trường Hoán và cả Đế Nguyên Thương Đoàn đều đồng loạt hướng về phía Phiêu Nguyệt bái kiến.

“Chân thành đa tạ Đại hiệp đã giúp đỡ. Đế Nguyên Thương Đoàn sẽ không bao giờ quên ơn Đại hiệp. Nếu như Ngài cần, Đế Nguyên Thương Đoàn ta nhất định sẽ báo ơn, kể cả có phải xuống địa ngục đi chăng nữa.”

Châu Trường Hoán cho đến phút cuối vẫn không đề cập đến cái tên Phiêu Nguyệt.

Dù trong lòng rất muốn gọi tên Phiêu Nguyệt vì đã là ân nhân giúp đỡ, những lão biết rõ Phiêu Nguyệt không thích điều đó.

Khác với những người khác, Phiêu Nguyệt không muốn tên mình được tung hô đến như vậy.

Lần này, hấn đứng ra giúp đỡ không phải để lấy cái danh, mà là vì Lão Thái Thái.

Hiểu thấu được tấm lòng ấy, Châu Trường Hoán và Châu Thiết Phong chỉ biết mang ơn cái tên Phiêu Nguyệt ở bên trong mình.

Phiêu Nguyệt biến mất khỏi Đế Nguyên Thương Đoàn trước sự chứng kiến của tất cả mọi người.

Ngay khi hấn vừa biến mất, Châu Thiết Phong liền ngay lập tức bước đến bên bài vị của Lão Thái Thái.

Sau khi nhìn tấm bài vị một lúc lâu, Châu Thiết Phong mở túi da, lấy vật thể đựng trong nó ra.

“Gì vậy?”

“Đầu, đầu người!”

“Cái gì?”

Ai nấy có mặt lúc đấy đều rất kinh ngạc.

Chẳng ai ngờ được rằng thứ đựng trong túi da đó lại là đầu người.

Châu Thiết Phong đặt một cái đầu người bên cạnh bài vị của người quá cố.

Chẳng ai có thể thốt lên lời.

Nhưng sau đó, một ai đó lập tức hét lên.

“Là Cửu Chân Vương. Đó rõ ràng là đầu của Cửu Chân Vương!”

“Là Lang Vương sao? Khó tin thật!”

“Nếu vậy thì người mang đầu của Cửu Chân Vương, kẻ đã giết Lão Thái Thái, cũng chính là người giết được Cửu Chân Vương sao?”

“Không thể tin được!”

Mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao.

Châu Trường Hoán cùng tộc nhân của Đế Nguyên Thương Đoàn đồng loạt quỳ gối trước tấm bài vị của Lão Thái Thái.

“Con đã báo thù được cho phụ mẫu. Bây giờ phụ mẫu có thể nhắm mắt xuôi tay, an nghỉ nơi suối vàng được rồi.”

“Mong Người an nghỉ.”

“Hức hức!”

Phải đến lúc đó, tộc nhân của Đế Nguyên Thương Đoàn mới chực trào nước mắt.

Bầu không khí trở nên tĩnh lặng trước tiếng khóc ai oán của họ.

Tất cả mọi người đều tập trung ánh nhìn vào tộc nhân của Đế Nguyên Thương Đoàn. Vì vậy mà họ không để ý được chuyện Trương Vô Cực và Lý Kiếm Hàn đã lặng lẽ rời đi.

565

“Huynh!”

Khi Phiêu Nguyệt rời khỏi Đế Nguyên Thương đoàn, Tiểu Ma đã mỉm cười chào đón hẳn.

“Đi nào!”

“Ừm!”

Hai người sóng vai bước đi trên đường phố

Ngoại trừ Đế Nguyên Thương đoàn chật ních người viếng thăm, đường phố về đêm nhìn chung rất yên tĩnh.

“Haha!”

Tiểu Ma phá lên cười.

Bởi vì lâu rồi mới gặp lại Phiêu Nguyệt nên tâm trạng cậu rất vui. Nhưng nụ cười ấy đã sớm biến mất.

Đó là vì những người đã chặn trước mặt họ từ lúc nào mà không có lấy một tiếng động.

Mười võ nhân toàn thân tỏa ra khí thế bất thường.
Chúng chặn đường của Phiêu Nguyệt và Tiểu Ma.
Thấy Phiêu Nguyệt vẫn im lặng, một trong số chúng bước tới.
“Có một người muốn gặp ngươi.”

“...”

“Ta không muốn gây rắc rối. Vậy nên hãy yên lặng và đi theo ta.”

Giọng nói của người đàn ông rất trầm, vô tình khiến người nghe cảm thấy cực kỳ áp bách.

Không chỉ giọng nói có âm vực thấp mà khí vận phát ra từ cơ thể hắn ta cũng rất đáng kinh ngạc.

Khí thế đó mạnh mẽ đến mức khiến người đối diện có cảm giác như một bức tường sắt dựng đứng trước mắt.

Thật may đối thủ là Phiêu Nguyệt và Tiểu Ma, nếu là người khác, hắn đã không thể thờ nổi trước khí thế bức người ấy.

Phiêu Nguyệt hỏi người đàn ông.

“Ngươi tên là gì?”

“Có nghe cũng không biết đâu. Ta hầu như không hoạt động trong giang hồ.”

“Ta vẫn muốn nghe.”

“Là Lý Kỳ Minh.”

“Là người của Thiên Vũ Trang sao?”

“Có liên quan, nhưng không phải xuất thân từ Thiên Vũ Trang.”

“Có vẻ như ngươi đã được đào tạo để bảo vệ Trương Vô Cực.”

“...”

Lý Kỳ Minh vẫn im lặng.

Sự im lặng của y chính câu trả lời.

Thiên Vũ Trang là thế lực có tiếng tăm trên giang hồ. Tuy nhiên, thế lực to lớn như vậy cũng không thể dễ dàng tung hoành thiên hạ.

Điều này là do một thế lực khác đang kìm hãm họ.

Đó chính là Cuồng Võ Môn.

Khi Thiên Vũ Trang di chuyển, Cuồng Võ Môn cũng di chuyển theo. Nhất cử nhất động của họ đều bị Cuồng Võ Môn theo dõi.

Chính vì thế, Thiên Vũ Trang đã phải tạo ra những môn phái nguy trang để tránh con mắt như điều hâu của Cuồng Võ Môn. Sau khi phái đi những thành viên nòng cốt, họ đã bí mật rút ngân lượng để duy trì các môn phái nguy trang đó.

Lý Kỳ Minh chính là một trong những võ giả lớn lên trong môn phái nguy trang đó.

Hắn ta đã sớm được công nhận tài năng của mình và được truyền dạy những tuyệt học của phái. Nhờ đó, y đã có thể đạt được thành tích sánh ngang với những tài năng lỗi lạc ở Thiên Vũ Trang.

Chính vì thế, y rất tự hào về bản thân mình.

Thấy Phiêu Nguyệt chân chừ y cất tiếng hỏi.

“Ngươi còn làm gì đó? Mau đi theo ta.”

“Nếu ta từ chối thì sao, ngươi định cưỡng chế bằng vũ lực à?”

“Ta hy vọng điều đó không xảy ra.”

Một cách nói khá vòng vo, nhưng nó có nghĩa là y sẽ sử dụng vũ lực nếu cần thiết.

Phiêu Nguyệt nhìn vào mắt Lý Kỳ Minh một lúc rồi gật đầu.

“Được! Đi thì đi...”

“Tốt lắm, ta sẽ dẫn ngươi đến chỗ Hội chủ.”

Y dẫn đường, Phiêu Nguyệt và Tiểu Ma theo sau. Đám thủ hạ của Lý Kỳ Minh bao vây họ thành một vòng tròn.

Dù bị Lý Kỳ Minh và thuộc hạ bao vây nhưng Tiểu Ma không hề tỏ ra sợ hãi.

Thay vào đó, cậu mỉm cười và thì thầm với Phiêu Nguyệt.

“Mấy vị huynh đài này sao cộc tính thế nhỉ?”

“Người không thuộc môn phái nào nên không biết thôi. Hầu hết các võ giả trên giang hồ ngày nay đều như vậy.”

“Chắc phải mệt lắm đây. Chậc chậc!”

Tiểu Ma tặc lưỡi và lắc đầu.

Nhìn thấy Tiểu Ma như vậy, những võ giả đang đi theo họ không khỏi ghen ngạo. Nhưng chúng vẫn cắn môi cố kìm nén cảm xúc.

Nơi Lý Kỳ Minh đến là một cái đình nhỏ bên hồ Bà Dương.

Trương Vô Cực và Trương Hồ Niên đang đứng trong đình.

Trương Vô Cực nói với Phiêu Nguyệt.

“Mời vào. Đã lâu không gặp.”

“Phải nhĩ.”

Phiêu Nguyệt vừa đáp vừa cười bỏ đầu lạp trên đầu.

Trương Vô Cực nhìn khuôn mặt trắng như bạch ngọc dưới ánh trăng, khẽ cau mày.

“Khuôn mặt này chẳng có gì thay đổi cả.”

“Người cũng thế.”

“Tại sao người lại giết Cửu Chân Vương?”

“Tại sao ta phải nói cho người?”

“Ta chỉ tò mò thôi. Mối quan hệ của người với Đế nguyên thương đoàn là gì?”

“Ta không thấy lý do gì để phải kể cho người nghe chuyện cá nhân cả.”

“Hừ!”

Trương Vô Cực xoa xoa cằm.

Sau cuộc gặp ở Chân gia, thực sự lâu lắm rồi y mới gặp lại Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt ngày ấy và bây giờ Phiêu Nguyệt là hai con người hoàn toàn khác nhau.

Ngay cả khi đó, Phiêu Nguyệt, giống như bây giờ, hoàn toàn che giấu sự hiện diện của mình. Nhưng hắn không thể đánh

lừa dối mắt của Trương Vô Cực.

Nhưng bây giờ thì khác.

Hắn ở ngay trước mắt y, nhưng y lại không cảm nhận được bất kỳ sự tồn tại nào.

Giống như có một bóng ma đang đứng đó vậy.

Đó là một trình độ võ thuật xuất sắc hơn nhiều so với khi họ gặp nhau ở Chân gia.

Lúc đó, Trương Vô Cực đã nghĩ rằng cần phải loại bỏ Phiêu Nguyệt.

Không những không thể tưởng tượng nổi một người có khí chất, nhãn quan và tài năng như Phiêu Nguyệt lại nằm dưới quyền của người khác, mà ngay cả khi đặt dưới quyền của người khác, việc kiểm soát hắn hoàn toàn dường như là điều không thể.

‘Hừ! Nếu không phải vì Độc Cao Hoàng..?’

Độc Cao Hoàng đã cố biến Phiêu Nguyệt thành thủ hạ.

Vì điều này, Trương Vô Cực đã không thể hành động.

Nhìn dáng vẻ tươi tỉnh của Phiêu Nguyệt, y rất hối hận về quyết định lúc đó.

Sau đó Phiêu Nguyệt hỏi.

“Ngươi muốn gặp ta? Có chuyện gì?”

“Ta sẽ đưa ra một đề nghị.”

“Nếu là đề nghị gia nhập Kim Thiên Hội, thế thì ta từ chối.”

“Tại sao? Ngươi cũng đâu tổn thất gì?”

“Ngươi định làm gì với Độc Cao Hoàng? Nữ nhân của hắn đã chết dưới tay ta, ngươi cho rằng hắn sẽ dễ yên sao?”

“Chỉ cần cho ta thời gian, ta nhất định sẽ thuyết phục được hắn. Hắn thực ra là một người có thể đặt tình cảm cá nhân của mình sang một bên vì chính nghĩa.”

“Cảm xúc của con người dễ dàng điều khiển như vậy sao?”

“Sao lại không chứ? Chẳng phải ngươi đang sống như vậy sao? Vạn sự tùy tâm. Cũng không khó lắm, nhất là đối với

chúng ta, những người vốn luôn không chế tốt cảm xúc, đúng không?”

“Ta từ chối.”

“Còn không thêm nghĩ lại nữa.”

“Không phải ngay từ đầu ngươi đã không hy vọng gì về việc ta chấp nhận sabzfczko?”

Trước lời nói của Phiêu Nguyệt, Trương Vô Cực khẽ lắc đầu.

“Lời nói vẫn độc ác như xưa.”

“Phải có những thứ không thay đổi chứ.”

“Ta sẽ hỏi lại một lần nữa. Mọi quan hệ của ngươi với Đế Nguyên Thương đoàn là gì?”

“Ta đã trả lời rồi mà, tại sao còn hỏi lại?”

“Bởi vì ta phải phản ứng khác nhau tùy thuộc vào đáp án của ngươi.”

“Có vẻ như Đế Nguyên Thương đoàn là một gánh nặng?”

“Những kẻ đã xây dựng cả núi tài sản luôn là gánh nặng cho những kẻ có quyền lực. Nhất là trong thời buổi loạn lạc như bây giờ.”

Sức mạnh tài chính khổng lồ của Đế Nguyên Thương đoàn là mối đe dọa vô cùng lớn đối với Kim Thiên Hội.

Không thể tưởng tượng nổi hậu quả nếu thương đoàn có khối tài sản kếp xù như vậy hợp lực với Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt nói.

“Ta có quen biết với Lão Thái Thái.”

“Ý ngươi là chuyện cá nhân?”

“Đúng vậy!”

“Có thể chứng minh không?”

“Không! Tại sao ta phải làm thế?”

“Ta vẫn luôn thắc mắc, nhưng hình như nhà ngươi không biết sợ cái gì bao giờ nhỉ?”

“Không, ta sợ nhiều thứ lắm.”

“VẬY Ờ? BẮT NGỜ ĐẤY.”

“NGƯỜI TA NÓI DÙ LÀ CẦU ĐÁ CŨNG VẪN PHẢI GIẬM CHÂN THỬ RỒI HÃY BƯỚC QUA MÀ, BẰNG KHÔNG TA ĐÃ KHÔNG SỐNG ĐẾN BÂY GIỜ.”

“NGƯỜI LÀ NGƯỜI THÔNG MINH. MONG LÀ SAU NÀY NGƯỜI SẼ TIẾP TỤC ĐƯA RA NHỮNG LỰA CHỌN SÁNG SUỐT NHƯ VẬY.”

“TA CHỌN GÌ KHÔNG PHẢI VIỆC CỦA NGƯỜI.”

“PHẢI. TUY NHIÊN, TỐT HƠN HẾT LÀ NGƯỜI NÊN NGHE LỜI TA. VÌ LỢI ÍCH CỦA BẢN THÂN NGƯỜI... VÀ NHỮNG NGƯỜI LIÊN QUAN NỮA...”

Giọng điệu của Trương Vô Cực rất nhẹ nhàng. Nhưng nội dung chứa đựng trong đó lại không hề bình thường.

Phiêu Nguyệt có thể cảm nhận được tất cả ẩn ý và sát khí trong lời nói của y.

Hắn bắt đầu nổi da gà.

Không có nhiều người mang lại cho hắn cảm giác này. Và tất cả họ đều là những cao thủ hàng đầu thiên hạ.

Trương Vô Cực đã cùng đẳng cấp với họ từ lâu. Còn thực lực chính xác của y bây giờ chỉ có thể được biết bằng cách cạnh tranh trực tiếp.

Phiêu Nguyệt đáp lại với vẻ mặt không biểu cảm.

“Tất nhiên rồi.”

Đó là lúc Trương Vô Cực hơi cau mày trước câu trả lời dửng dưng của hắn.

“Thanh kiếm kia...là Công Bố sao?”

Y nghe thấy giọng nói của Trương Hồ Niên.

Ánh mắt hắn đang dán chặt vào thanh trường kiếm treo trên thất lưng của Tiểu Ma.

Tiểu Ma vui vẻ đáp lại.

“Ừm! Đúng vậy đó! Nó đã bị lão già Lang Vương cướp đi mất, nhưng lần này ta đã lấy lại được rồi.”

“Hãy giao Công Bố cho ta. Thế thì từ giờ ta sẽ coi như chưa từng có ân oán”

Trương Hồ Niên giơ tay về phía Tiểu Ma.

Xét cho cùng thì tất cả những điều này bắt nguồn từ thanh Công Bố trong tay Tiểu Ma.

Trương Bình Sơn, cha của hắn, cũng là Trang chủ của Vũ kiếm sơn trang, vốn có sở thích sưu tập những thanh danh kiếm.

Và đệ đệ cùng cha khác mẹ của hắn, Chương Vô Diễm, đã mất mạng khi cố gắng đánh cắp Công Bố kiếm để chiều lòng cha.

Để báo thù cho Trương Vô Diễm và lấy lại Công Bố kiếm, Trương Hồ Niên đã quyết định tiến ra giang hồ rộng lớn. Và bằng cách nào đó, hắn đã kết nối với Trương Vô Cực và gia nhập Kim Thiên Hội.

Trớ trêu thay, tất cả những điều này xảy ra chỉ vì một thanh kiếm. Vì vậy, hắn đã hạ quyết tâm nhất định phải nắm được nó trong tay.

“Để lại Công Bố cho ta.”

“Không thích.”

Mặt hắn ta méo xệch trước lời nói của Tiểu Ma.

“Ngươi nói gì?”

“Ta nói là không thích. Công Bố là của ta.”

“Ngươi đúng là tuổi trẻ chưa trải sự đời. Chỉ khi giao thanh kiếm đó cho ta, ngươi mới được an toàn. Ngươi sẽ có thể sống một cuộc sống thoải mái an yên mà không bị cuốn vào những ân oán thị phi chốn giang hồ nữa. Ngươi không hiểu sao?”

“Ta biết! Nhưng ta vẫn không thích.”

Khuôn mặt của Trương Hồ Niên trong phút chốc như biến thành quỷ dạ xoa.

“Không ngờ Tiểu trang chủ của Vũ kiếm sơn trang lại muốn cướp thanh kiếm của một đứa trẻ. Người trong giang hồ mà biết sẽ cười đến sang năm mất”.

Đột nhiên, một giọng nói vang lên.

Đôi mắt của Trương Vô Cực và Trương Hồ Niên hướng về hướng giọng nói phát ra.

Một người đàn ông và một người phụ nữ đang đi về phía nơi mà ánh mắt của họ hướng đến.

“Lý... Kiếm Hàn!”

“Nam Cung Tuyết!”

Họ là Lý Kiếm Hàn và Nam Cung Tuyết, những vừa trở về từ lễ viếng ở Đế Nguyên Thương đoàn.

Khi họ xuất hiện, Trương Hồ Niên nhanh chóng bình tĩnh lại.

Hắn nhìn bọn họ, mở miệng.

“Quả nhiên các người cũng đến”

“Nếu hắn đứng về phía người, bên này cũng sẽ gặp rắc rối.”

Lý Kiếm Hàn bình tĩnh trả lời.

“Thiên hạ vô địch Lý Kiếm Hàn, vậy mà cũng vì một tên thích khách mà mất ăn mất ngủ ư?”

“Không phải người cũng vậy sao? Làm ơn đi, không cần phải giấu làm gì. Ta đều biết đối phương nghĩ gì mà?”

“Bỉ ổi.”

“Hãy chiến đấu công bằng và chính trực nào. Chỉ có Kim Thiên hội và Ngân Liên Hội đấu với nhau thôi, thế không được sao?”

“Người có vẻ tự tin nhỉ.”

“Ta luôn có thể tự tin trước mặt người mà.”

Lý Kiếm Hàn nhìn Trương Vô Cực, hai tay chấp sau lưng.

Vẻ ngoài đầy thông dong và ánh mắt coi thường của hắn ta đã khiến Trương Vô Cực nổi máu điên.

Lý Kiếm Hàn là đối thủ truyền kiếp của y.

Y không thể bày ra bộ dạng yếu thế trước mặt hắn ta được.

Trương Vô Cực cười lạnh nói.

“Ta đang mong chờ xem đến khi Ngân Liên Hội sụp đổ, liệu người có còn mạnh mẽ được như vậy hay không.”

“Không có mùa xuân đó đâu.”

Dường như có ngọn lửa bùng lên giữa hai người họ.

Mỗi lời được nói ra, không khí xung quanh như dao động.

Không chỉ Trương Hồ Niên mà cả Nam Cung Tuyết cũng không khỏi căng thẳng.

Phiêu Nguyệt lần lượt nhìn hai người họ rồi mở miệng.

“Dù sao thì, đây có vẻ không phải là chỗ dành cho ta. Xin phép cáo lui!”

“Nhớ kỹ lời của ta!”

“Đừng để tâm lời hấn.”

Trương Vô Cực và Lý Kiếm Hàn mỗi người nói một lời.

Phiêu Nguyệt lùi lại với Tiểu Ma.

Trương Hồ Niên và Nam Cung Tuyết trên mặt đầy vẻ tiếc nuối.

‘Phải lấy được Công Bố.’

‘Ta lại phải bỏ lỡ cơ hội vàng này để bắt hấn sao?’

Nếu bây giờ để Phiêu Nguyệt đi, không biết khi nào sẽ có cơ hội như thế này nếu mới lại đến.

Điều này là do Phiêu Nguyệt hầu như chẳng bao giờ chủ động xuất hiện trước mặt mọi người.

Tuy nhiên, Trương Vô Cực và Lý Kiếm Hàn đang vẫn đang độ khí thế, và trận chiến có thể nổ ra bất cứ lúc nào. Và tất nhiên họ không thể di chuyển một cách liêu lĩnh.

Trong lúc hai người còn đang tính qua tính lại, Phiêu Nguyệt và Tiểu Ma đã hòa mình vào bóng đêm.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 566

“Ư ư!”

Đặng Thiết Hùng rên rỉ rồi tỉnh dậy. Thế gian lúc này rất tăm tối. Rõ ràng là hắn đang mở mắt nhưng lại không nhìn thấy gì cả.

Lúc đầu hắn cố chớp chớp mắt vì nghĩ là mắt có gì đó không ổn. Thế nhưng không có gì thay đổi cả.

Lúc này Đặng Thiết Hùng mới nhận ra cả gương mặt mình đều bị bao tải che phủ.

Vì bao tải này mà hắn mới thấy cả thế gian tối đen.

“Khực!”

Đặng Thiết Hùng cố lắc đầu để bao tải rơi xuống. Thế nhưng dù cố thử thế nào cũng không có tác dụng gì.

“Gì vậy chứ? Chết tiệt!” 2

Cuối cùng Đặng Thiết Hùng không cố cởi bao tải nữa mà bật ra tiếng chửi bậy.

Sau một hồi thở hổn hển, Đặng Thiết Hùng cũng cử động ngón tay.

Thế nhưng cổ tay hắn đang bị trói bằng dây thừng.

“Chết tiệt! Rốt cuộc chuyện quái gì đang xảy ra vậy? Ta đang ở đâu đây?”

Hắn ta vô cùng tức giận nhưng tình hình vẫn không thể nào thay đổi được.

Đặng Thiết Hùng cảm giác máu toàn thân đang lạnh dần đi.

Phải đến lúc này hắn mới mang máng nhớ lại mọi chuyện.

1

“Rõ ràng là ta đang ở cùng Lang Vương...”

Và mảnh ký ức của hắn dần khớp với nhau.

Hắn đang ở cùng Cửu Chân Vương trong một quán trọ. 8

Cửu Chân Vương đã lần theo ai đó rồi biến mất.

Đặng Thiết Hùng đột nhiên nghĩ có chuyện không hay liền bỏ trốn.

Hắn dùng Cửu Chân Vương gây đả kích nghiêm trọng cho Đế Nguyên Thương Đoàn nhưng lại sợ hậu hoạn.

Hắn biết mình phải gánh tai họa thế nào nếu liên kết với Cửu Chân Vương. Ở cạnh một kẻ tàn nhẫn như ông ta thật sự rất không ổn. 6

Đặng Thiết Hùng nghĩ đây là cơ hội tuyệt vời để thoát khỏi bàn tay Cửu Chân Vương.

Nhưng hắn chỉ nhớ đến đó thôi.

8

Sau đó đột nhiên tầm mắt hắn bị bóng tối bao trùm, khi tỉnh dậy thì đã thế này rồi.

Hắn không hề biết mình bị khống chế bao giờ và thế nào.

Hắn biết bản thân đã bị bắt nhưng lại không biết ai đã làm ra chuyện này.

Nỗi sợ hãi bỗng nhiên ủa đến.

“Là ai hả? Mau ra đây đi.” 1

Hắn ta hét to lên.

Hắn ta giống hệt như con chó đang sợ sệt mà sủa thật lớn.

Đặng Thiết Hùng cứ hét lên nhưng không ai đáp lời cả.

Thế rồi nỗi sợ của hắn mỗi lúc một lớn dần hơn.

“Rốt cuộc là ai vậy chứ? Chết tiệt!”

Đặng Thiết Hùng bắt đầu khóc lóc.

Từ trước đến nay hắn đã không ít lần đổ máu và nước mắt, nhưng đây là lần đầu hắn phải nhỏ lệ trong tình huống này.

Hắn chưa từng trải qua nên càng cảm thấy lạ lẫm và sợ hãi.

“Chết tiệt! Ta đã làm gì sai chứ? Huhu! Ra đi, mau ra đây đi.”

Đặng Thiết Hùng cứ gào thét lên.

Rầm!

Đột nhiên hắn nghe thấy tiếng mở cửa.

Đặng Thiết Hùng ngậm chặt miệng tập trung toàn bộ tâm trí về phía phát ra âm thanh.

Cộp! Cộp!

Có ai đó đang tiến về phía hắn.

Và rồi giọng của một lão nhân vang lên.

“Chà, giọng cũng to phết đấy.”

“Ông là ai? Có biết ta là ai không mà lại làm chuyện này với ta hả?”

“Biết chứ! Ngươi không phải là Đặng Thiết Hùng của Huyết Nghị Bang sao?”

“Biết rồi sao còn làm thế? Ngươi có gánh vác nổi không?”

“Gánh vác? Cái gì cơ?”

“Chết tiệt! Ta là Huyết Nghị Bang chủ đây. Nếu ngươi động vào ta thì ngươi có gánh vác nổi hậu quả không?”

“Khì khì! Huyết Nghị Bang có gì đáng sợ mà ta không dám đối đầu chứ? Ngươi cũng tự đánh giá cao bản thân quá rồi đó.”

Giọng nói lão nhân chứa đầy ý cười nhạo.

Đặng Thiết Hùng nhận ra đối phương không phải người hắn đe dọa được.

Hắn liền thay đổi ngữ khí.

“Thế ông là ai hả?”

“Ta á?”

“Ông là ai mà lại làm thế này với ta chứ.”

“Ta là ai đâu có quan trọng. Quan trọng ngươi là người thế nào kia.”

“Chết tiệt! Nói nhảm gì vậy chứ? Ta không hiểu mấy lời phức tạp đâu nên ông nói chuyện đơn giản thôi.”

“Huyết Nghị Bang chủ Đặng Thiết Hùng. Rất nhiều người oán giận ngươi vì những hành động độc ác mà ngươi đã gây ra.

Chính vì người mà không ít người đã bị hủy hoại.”

“Vậy rồi sao? Chúng nhờ ông đến trả thù ta à?”

“Họ biết ta là ai mà nhờ vả ta ư? Người không biết đó chứ, muốn sai khiến lão già này cần phải có nhiều tiền lắm đấy.”

“Không phải được nhờ ư? Vậy tại sao ông lại làm chuyện này với ta?”

Đặng Thiết Hùng lại nổi giận đùng đùng.

Bây giờ hắn không thể kiểm soát cảm xúc của mình nữa.

Hắn đang bị dồn ép vào đường cùng.

Đây là lần đầu hắn bế tắc như thế nên không biết phải điều chỉnh cảm xúc cá nhân thế nào.

Đầu ngón chân hắn tê cóng, tóc mai thì dựng ngược cả lên.

Hắn không biết thân phận của lão nhân, nhưng có thể cảm nhận đối phương là một người nguy hiểm.

“Chết tiệt! Ông nói chuyện dễ hiểu chút đi. Chỉ cần...”

“Chắc chắc! Người nhát gan như thế sao có thể làm những chuyện đáng sợ vậy chứ.”

“Chuyện gì cơ?”

“Chẳng phải người bám lấy Kim Thiên Hội còn chưa đủ, rồi còn lợi dụng Lang Vương để trả thù Đế Nguyên Thương Đoàn nữa hay sao?”

“Khực!”

“Người cũng khá lắm. Không ngờ lại lợi dụng được cả Lang Vương đại danh鼎鼎 như thế. Chính vì ông ta mà Lão Thái Thái mới mất mạng.”

“Ông là người của Đế Nguyên Thương Đoàn à?”

“Không phải!”

“Vậy tại sao chứ? Ông còn không phải người của Đế Nguyên Thương Đoàn...”

“Bởi vì người đã làm cho Chí tôn gặp chuyện phiền phức.”

“Chí tôn?”

Đột nhiên lão nhân lấy bao tải trùm mặt Đăng Thiết Hùng ra. Sau đó ông đưa ngọn đuốc đến gần hắc.

“Khực!”

Đăng Thiết Hùng rên rỉ vì đau đớn như bị kim châm. Một lúc sau cơn đau biến mất, nhưng đôi mắt hắc đã ướt đầm ướt mắt.

“Chết tiệt!”

Đăng Thiết Hùng lắc đầu nhìn lão nhân.

Lão nhân có gương mặt đầy tàn nhang kia chính là Sát Lão.

Sát Lão khẽ cười nói.

“Giang hồ gọi người đó là Tử Thần.”

“Tử Thần ư? Trời ạ!”

Đăng Thiết Hùng bất giác há to mồm.

Hắn luôn tự hào rằng bản thân không hề sợ hãi thứ gì, thế nhưng với người này lại khác.

Đó chính là Tử Thần thuộc hàng thượng thừa trong giang hồ.

Đây không phải đối thủ mà Đăng Thiết Hùng có thể dây vào.

“Lão Thái Thái của Đế Nguyên Thương Đoàn có mối quan hệ rất đặc biệt với Chí tôn.”

“VẬY...”

“Chí tôn luôn mong Lão Thái Thái có thể sống thọ thiên thu và nhẹ nhàng từ giã cõi đời, nhưng người lại khiến bà ấy phải chết dưới tay Lang Vương.”

“Ta cũng hết cách rồi. Lang Vương đe dọa thì ta biết phải làm sao? Nếu là ông thì ông có từ chối được không?”

“Đó không phải là thứ ta muốn biết. Điều quan trọng là vì hành động của người mà Lão Thái Thái phải mất mạng, còn Chí tôn thì vướng vào rắc rối.”

“Chết tiệt! Ông, ông nghĩ động vào ta thì Lang Vương sẽ dễ yên ư?”

“Chuyện đó người không cần phải lo lắng.”

“Ức!”

“Ta nói thêm một câu, Lang Vương mà người tin tưởng đã không còn là người của thế gian này rồi.”

“Cái gì?”

“Chí tôn đã lấy thủ cấp của ông ta để bái tế Lão Thái Thái. Vậy nên người đừng mong ông ta sẽ đến cứu người.”

Sát Lão cười đến hở cả răng.

Bộ dạng của ông ta lúc này trông rất đáng sợ.

“Ư ư! Vậy ông sẽ giết ta sao?”

“Đương nhiên là sẽ giết người. Nhưng không phải ta. Theo ta tìm hiểu thì có người có thù rất lớn với người đấy.”

“Cái gì?”

Thay vì trả lời, Sát Lão vẫy tay rồi đi về phía cửa. Liên sau đó, một võ giả mang mặt nạ đưa ai đó vào phòng.

Ngay khi nhìn thấy người đó, Đãng Thiết Hùng liền hiểu ra vấn đề.

“Cô, Cô?”

“Ta chính là nữ nhân đã mất cả gia đình chỉ vì người. Thế vẫn chưa đủ, người còn giữ ta bên cạnh để làm nhục. Mối thù của ta đối với người đã cao thấu trời rồi.”

Nữ nhân mà thuộc hạ Sát Lão đưa tới chính là thiếp của Đãng Thiết Hùng.

Hắn đã cho phụ thân nàng vay tiền và rồi ép nàng về để làm thú tiêu khiển.

Ngay khi bị Đế Nguyên Thương Đoàn đuổi đánh, Đãng Thiết Hùng cũng không tha cho nữ nhân này.

Trước khi gia nhập Kim Thiên Hội, hắn dùng nữ nhân này để giải tỏa cơn tức giận của mình. Dù nàng có thương tích đầy mình hắn cũng không tha cho nàng.

Đãng Thiết Hùng ngơ ngác hỏi nữ nhân.

“Sao cô lại đến được đây thế?”

“Lão gia đã đưa ta đến đây?”

“Ông ta? Còn dám thuộc hạ của ta thì sao?”

“Tất cả đã chết rồi.”

“Cái gì?”

“Cũng có gì to tát đâu. Đám thuộc hạ của người. Đối với gia đình của ta, chúng là kẻ đáng sợ, nhưng đối với thuộc hạ của người này, chúng lại chẳng làm được gì cả. Hô hô!”

Nữ nhân bỗng nhiên cười lớn.

Giọng cười mang theo hơi hận và phần nộ đan xen vào nhau khiến lồng ngực người khác nhảy căng lên.

Đôi mắt nàng dường như có thể chảy ra huyết lệ ngay lập tức.

Lần đầu nhìn thấy bộ dạng này của nàng khiến tim Đặng Thiết Hùng đập liên hồi.

Đặng Thiết Hùng hét lên để xua đi nỗi sợ hãi.

“Con ả khốn kiếp nhà người đang làm gì vậy hả?”

“Lão gia đã nói với ta. Ta có thể làm gì người cũng được.”

Nữ nhân đưa tay ra, Sát Lão liền đưa nàng một thanh phi đao.

Nhìn nữ nhân cầm phi đao tiến lại gần, tim Đặng Thiết Hùng như muốn nhảy ra ngoài.

“Này, này! Cô bị sao vậy? Ta là phu quân của cô đó.”

“Ta chưa từng nghĩ người là phu quân của ta.”

“Cô đừng vậy mà. Dù gì chúng ta cũng ăn nằm với nhau mấy tháng rồi còn gì?”

“Đó là dục vọng của người thôi.”

“Vậy cô sẽ giết ta sao?”

“Hô hô! Vậy người có tha cho phụ mẫu ta không? Người đã làm thế mà?”

“Chuyện đó...”

“Ta cũng chỉ nổi hứng muốn giết người thôi. Hừm?”

Roẹt!!

Đôi mắt nữ nhân lúc này đã đầm hai dòng lệ.

Sau khi được Sát Lão cứu, nàng biết cả phụ mẫu của mình đều bị giết hại.

Nàng đã vì gia đình mới chịu đựng nỗi ô nhục đó, nhưng chúng lại giết hết bọn họ.

Điều nàng khiến này vô cùng phần nộ.

Đặng Thiết Hùng cố vùng vẫy cời trói nhưng cũng vô dụng.

Cuối cùng hắn đành phải van xin.

“Chúng ta đừng thế mà. Nhé?”

“Tên của ta là gì?”

“Hả?”

“Người nói chúng ta đã bên nhau lâu như vậy mà. Thế nói cho ta nghe tên ta là gì nào.”

“Chuyện, chuyện đó...”

“Người không biết đúng chứ? Biết ngay mà.”

Nữ nhân đặt thanh phi đao vào ngực Đặng Thiết Hùng.

Cảnh giác lạnh buốt truyền vào da thịt hắn.

“Tên ta là Ngô Chân Nghị. Phụ thân ta là Ngô Đức Bình, mẫu thân ta là Trì Thư Linh. Nhưng muốn một con chó biết nhiều như thế cũng là quá sức nhỉ.”

Phập!

“Khắc!”

Lúc Ngô Chân Nghị đâm thanh phi đao vào, lồng ngực Đặng Thiết Hùng rách toạc một đường. Thế nhưng phi đao lại ngắn, còn Ngô Chân Nghị khá yếu ớt nên không gây ra vết thương trí mạng cho hắn.

Phập!

Ngô Chân Nghị lại đâm phi đao.

“Khực!”

Đặng Thiết Hùng hét lên thất thanh. Thế nhưng Ngô Chân Nghị không hề để tâm mà tiếp tục đâm phi đao.

Nàng cứ đâm phi đao liên tục như thế.

Đến lúc da Đăng Thiết Hùng rách burom, máu đỏ nhuộm khắp người nàng mới chịu dừng lại.

“Chính vì ngươi mà cuộc đời ta chẳng khác nào địa ngục cả. Ta phải cho ngươi trả giá.”

Ngô Chân Nghị lại vung phi đao lên, vẻ mặt nàng lúc này đã ngập tía điên cuồng.

Sát Lão đứng quan sát tình hình rồi lặng lẽ đi ra ngoài. Phiêu Nguyệt đang đứng tựa lưng vào bức tường chờ đợi.

Sát Lão vội vàng cúi người với Phiêu Nguyệt.

“Chí tôn!”

“Có phải đó là nữ nhân mà hấn làm hại không?”

“Vâng! Nàng là con của một gia đình bị Diêm Vương Đội quấy nhiễu, cuối cùng tất cả đều mất mạng. Còn nàng thì trở thành thú tiêu khiển cho hấn ta.”

Sát Lão tỏ vẻ cay đắng.

Vốn dĩ ông không định làm ra chuyện phiền phức thế này. Tuy nhiên hành động của Đăng Thiết Hùng quá rác rưởi, đến cả thích khách như Sát Lão cũng phải phát run lên. Vậy nên ông đã cứu Ngô Chân Nghị, người chịu tổn thất nhiều nhất từ hành vi của Đăng Thiết Hùng.

Ông nghĩ để nàng ta đích thân trừng trị hấn mới là hợp lý nhất.

“Á! Giết, giết ta đi! Thà là giết chết ta đi!”

Tiếng hét thê thảm của Đăng Thiết Hùng vang vọng khỏi cánh cửa sắt.

Tiếng hét của hấn vang lên một lúc thì im bật, tiếp theo đó là âm thanh nước nở của nữ nhân.

“Hức! Hức!”

567

“Bái kiến ân công.”

Ngô Chân Nghị cúi rạp để bày tỏ lòng biết ơn với Phiêu Nguyệt.

Mặt nàng sùng húp vì khóc quá nhiều.

Phiêu Nguyệt nói với Ngô Chân Nghị.

“Ta không làm gì cả. Mọi chuyện đều do Sát Lão làm. Có muốn cảm ơn thì cảm ơn ông ấy.”

“Tiểu nữ đã nói lời cảm ơn với ông ấy và ông ấy cũng nói với tiểu nữ hết như chí tôn nói. Cuối cùng thì mọi chuyện đều không thể thực hiện nếu không có chí tôn được.”

“Chí tôn?”

“Sát Lão nói với tiểu nữ rằng cứ gọi ân công như vậy là được ạ.”

Phiêu Nguyệt hơi nhú mày trước những lời của Ngô Chân Nghị.

Bởi vì danh xưng chí tôn chỉ được dùng trong Sát Môn. Đó không phải là danh xưng mà người ngoài phải gọi hần.

Ngay khi thấy Phiêu Nguyệt nhìn qua, Sát Lão liền nói.

“Chân Nghị đã quyết định trở thành tai mắt của chúng ta rồi ạ.”

“Nói cụ thể hơn đi.”

“Ta muốn giao Huyết Nghị Bang lại cho cô ấy.”

“Ồ Huyết Nghị Bang lúc này còn gì sao?”

“Vâng! Tuy bị Đế Nguyên Thương Đoàn đuổi đi nhưng bọn họ vẫn giấu đi được một khoản tiền. Ta định giao một phần trong số đó cho Chân Nghị.”

Số tài sản mà Đãng Thiết Hùng giấu đi thực sự rất nhiều.

Đó chính là số tiền được làm ra từ xương máu của những người dân ở Bà Dương Hồ.

Sát Lão định giao lại một phần cho Ngô Chân Nghị.²

Ngô Chân Nghị cẩn trọng nói.

“Bây giờ tiểu nữ cũng không còn gì cả. Chỉ còn lại một chút sức lực để sống. Mong muốn duy nhất của tiểu nữ hiện tại

chính là sống vì chí tôn và Sát Môn.”

“Chuyện này rất nguy hiểm.”

“Tiểu nữ biết.”

“Nếu bây giờ cô rũ bỏ hết mọi thứ thì có thể yên bình mà sống phần đời còn lại đây.”

“Đó chỉ là một cuộc sống vô nghĩa. Vì Sát Môn đã cứu tiểu nữ nên tiểu nữ cũng sẽ sống vì Sát Môn.”

Ngô Chân Nghị đồng ý nói.

Phiêu Nguyệt lặng yên nhìn chăm chăm vào Ngô Chân Nghị.

Ánh mắt của Phiêu Nguyệt như muốn gây áp lực cho nàng nhưng nàng vẫn không tránh né mà nhìn thẳng vào mắt Phiêu Nguyệt.

“Tiểu nữ sẽ không hối hận đâu. Hãy cho tiểu nữ một cơ hội được sống vì Sát Môn.”

Sát Lão đang đứng cạnh Phiêu Nguyệt thì thào vào tai hần.1

“Xin chí tôn hãy cho phép. Nếu không thì khả năng cao cô ấy sẽ tự kết liễu đời mình.”

Sát Lão nói ra điều này không phải vì ông giàu tình người.8

Sát Lão vốn là người lạnh lùng hơn bất cứ ai.

Tuy nhiên, ông đánh giá Ngô Chân Nghị là một người rất hữu dụng cho Sát Môn. Nếu thuận lợi thì Sát Môn sẽ có được một tai mắt ở Bà Dương Hồ này chỉ với một khoản đầu tư nhỏ.

Khoản đầu tư này thực sự rất đáng để thực hiện,

Phiêu Nguyệt gật đầu.

“Được.”

“Đa tạ chí tôn.”

“Sẽ không dễ đâu.”

“Tiểu nữ quyết tâm rồi ạ.”

Ngô Chân Nghị kiên quyết trả lời.

Phiêu Nguyệt xua tay. Ngô Chân Nghị đập đầu một lần nữa rồi ra ngoài.

Sát Lão nói.

“Cô ấy sẽ làm tốt thôi. Bởi vì đó là điều mà cô ấy muốn.”

“Nhưng vẫn phải quan sát giúp đỡ cô ấy một thời gian.”

“Vâng ạ.”⁶

Một nụ cười nở trên môi của Sát Lão.

Phiêu Nguyệt nhú mày.

“Sao vậy?”

“Chí tôn có vẻ là một người có trái tim ấm áp hơn vẻ bề ngoài của mình.”

“Đừng nói những lời vô ích.”

“Haha!”

Sát Môn cười rạng rỡ.

Đi theo Phiêu Nguyệt một thời gian, ông cũng đã hiểu được phần nào tính cách của Phiêu Nguyệt.

Hắn đối với kẻ thù như một Tử Thần nhưng với người cùng phe thì lại khá khoan dung. Nếu người đó không phạm sai lầm quá lớn thì hắn cũng không chỉ trích làm gì.

Phiêu Nguyệt hỏi.

“Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội sao rồi?”⁸

“Bọn họ đã tạm ngưng giao chiến trong ba ngày để tưởng nhớ lão thái thái ạ.”

“Ba ngày sao?”

“Vâng! Điều buồn cười là tuy đã thông báo ra bên ngoài như thế nhưng bọn họ vẫn đang cho tập trung lực lượng ở mọi mặt trận. Sau khi ba ngày kết thúc, chắc chắn một cuộc chiến lớn nhất từ trước đến nay sẽ nổ ra.”¹

“Bà Dương Hồ sắp phải nhuộm đầy máu rồi.”

“Vâng. Sẽ có rất nhiều người phải chết ạ.”

Gương mặt của Sát Lão tối sầm.

Sát Lão cũng là một người biến việc giết người thành công việc của mình.

Tuy không hoạt động công khai như Thập Huyết Sát nhưng đã có rất nhiều người phải chết dưới tay ông. Nhưng có lẽ vì đã ở cái tuổi gần đất xa trời mà dạo gần đây, ông lại hay động lòng trắc ẩn.

Nghe thật là buồn cười.

Không phải ông hối hận hay phủ nhận cuộc sống của mình, mà ông muốn thế giới được hòa bình. Ít nhất là khi ông vẫn còn sống.

Dĩ nhiên là ông nghĩ rằng điều ước của mình sẽ không thành hiện thực.

Giang hồ vốn là một nơi lạnh giá, huyết phong một khi đã nổi lên thì sẽ khó mà tránh được.

“Hãy để mắt đến hành động của bọn họ.”

“Rõ.”

“Việc huấn luyện thích khách diễn ra thế nào rồi?”

“Mọi chuyện vẫn suôn sẻ ạ.”

“Số người tử vong?”

“Hiện tại vẫn không có nhưng sắp tới chắc sẽ có một vài người ạ.”

“Ông định tăng cường độ huấn luyện sao?”

“Vâng! Vì có rất nhiều người không có kiến thức căn bản mà.”

“Phần đó giao lại cho ông.”

“Vâng.”

Sát Lão cúi đầu.

Phiêu Nguyệt vẫy tay, Sát Lão lặng lẽ rời khỏi phòng của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt bước đến mở cửa sổ. Phong cảnh của ngôi làng đang chìm vào đêm tối hiện ra.

Phiêu Nguyệt đón làn gió thổi qua từ cửa sổ rồi trầm nghĩ.

‘Ta phải đi tìm Cao Nhật Nguyên và Hữu Linh Thuyền Đoàn thôi.’

Cuộc chiến giữa Ngân Liên Hội và Kim Thiên Hội không phải là vấn đề mà hần có thể giải quyết.

Dòng chảy của thời đại và giang hồ đang thúc đẩy chiến tranh. Và Ngân Liên Hội và Kim Thiên Hội đã tiên phòng làm điều đó.

Vì đây là ân oán giữa nhiều môn phái nên chuyện này không thể giải quyết theo cách thông thường được.

Kết cục, chiến tranh đành phải nổ ra.

Phiêu Nguyệt cũng biết sự thật đó nên hần cố gắng không can thiệp vào cuộc chiến của hai thế lực nếu có thể.

Hần không thể tự thay đổi dòng chảy của giang hồ được.

Thay vào đó, hần quyết định dồn sự chú ý qua Cao Nhật Nguyên và Hữu Linh Thuyền Đoàn.

Dù sao thì mục tiêu ban đầu của Phiêu Nguyệt vẫn là Cao Nhật Nguyên.

Phiêu Nguyệt và Cao Nhật Nguyên là kẻ thù không đội trời chung.

Cuộc chiến giữa họ sẽ kết thúc nếu một trong hai chết. Và vẫn còn một người mà Phiêu Nguyệt phải xử lý.

“Độc Cao Hoàng!”

Rầm!

Bức tượng đá vỡ nát bởi cú đâm từ Độc Cao Hoàng.

Trương Vô Cực nhíu mày lại khi nhìn thấy cảnh tượng đó.

Đó là một bức tượng đá được gia công rất cẩn thận.

Ngoài giá cả đắt đỏ ra thì đây là một bức tượng mà Trương Vô Cực rất thích, đến nỗi mà y rất hay đến đây để ngắm nhìn nó.

Vậy nên y cảm thấy không hài lòng khi bức tượng đá mà mình yêu thích đã vỡ nát ngay trước mặt mình. Tuy nhiên, y vẫn chọn cách im lặng vì y hiểu được cảm xúc của Độc Cao Hoàng lúc này.

Độc Cao Hoàng nói.

“Huynh nói sao? Hẳn ta tìm đến Đế Nguyên Thương Đoàn ư?”

“Ừ.”

“Sao huynh không báo với ta.”

“Ta không có thời gian. Hơn nữa ta thấy cũng không cần thiết.”

Trương Vô Cực nhìn bức tượng đã vỡ nát.

Để khôi phục lại bức tượng đá này về trạng thái ban đầu ho&agrbrzfczkave;n toàn là một chuyện bất khả thi.

Cuối cùng Trương Vô Cực đành phải dẹp bỏ chút nuối tiếc của mình rồi nhìn vào Độc Cao Hoàng.

Gương mặt Độc Cao Hoàng lúc này chẳng khác gì dạ xoa.

Chỉ cần nhìn vào gương mặt đó cũng đủ hiểu ác ý cùng độc khí của hắn ta lớn đến mức nào.

Sau khi Nghiêm Sở Tổ chết trong tay Phiêu Nguyệt, Độc Cao Hoàng đã rơi vào trạng thái không thể kiểm soát được cảm xúc như thế này.

Thời điểm khác thì không sao, nhưng hà cớ gì lại là vào thời điểm như lúc này. Điều đó khiến cho Trương Vô Cực không khỏi cảm thấy bức bối.

Khi Độc Cao Hoàng nghe tin Phiêu Nguyệt đã đến Đế Nguyên Thương Đoàn, hẳn ta cũng đã chạy đến đó. Nhưng khi đến nơi,Phiêu Nguyệt đã biến mất.

Cuối cùng, vì không đạt được mục đích mà Độc Cao Hoàng đã trút giận lên bức tường đá này.

Nhìn thấy Độc Cao Hoàng thế này khiến Trương Vô Cực như rơi vào tuyệt vọng.

Nhưng gì mà y mong đợi ở Độc Cao Hoàng là một sự phán đoán tinh táo và hành động chính chắn hơn. Thế nhưng Độc Cao Hoàng lại để cảm xúc lấn át đi lý trí của mình.

Độc Cao Hoàng thở hồng hộc rồi hỏi.

“Huynh cứ để hắn đi như vậy sao?”

“Lý Kiếm Hàn cũng ở đó.”

“Lý Kiếm Hàn? Ngân Liên Hội Chủ sao?”

“Đúng vậy. Lúc đó ta không thể làm gì được.”

“Thất vọng thật. Chỉ vì Lý Kiếm Hàn mà huynh để hấn ta đi một cách dễ dàng như vậy ư.”

“Huynh đừng nói năng tùy tiện.”

“Ta nói gì sai sao?”

“Huynh cũng biết có những giới hạn không thể vượt qua. Và bây giờ huynh đang vượt qua giới hạn đó rồi đấy. Hãy thận trọng.”

Trương Vô Cực cảnh báo Độc Cao Hoàng.

Thông thường thì Độc Cao Hoàng nghe vậy sẽ rút lui. Nhưng thật không may, Độc Cao Hoàng lúc này quá kích động để có thể đưa ra một quyết định đúng đắn.

Độc Cao Hoàng hét lớn.

“Cái gì mà vượt qua giới hạn chứ? Lúc này rồi mà huynh vẫn còn muốn giáo huấn ta sao? Thất vọng thật đấy Vô Cực.”

“Thất vọng? Người thất vọng phải là ta mới đúng.”

Giọng nói của Trương Vô Cực lạnh lùng như cuồng phong nơi Bắc Hải.

Khoảnh khắc nghe được giọng nói của Trương Vô Cực, Độc Cao Hoàng cảm thấy lạnh toát. Bởi vì đây là lần đầu tiên Trương Vô Cực đối xử với hấn ta như vậy.

Độc Cao Hoàng cảnh giác.

Bởi vì hấn biết những lúc như thế này Trương Vô Cực sẽ rất đáng sợ.

Hấn đồng thời cũng có suy nghĩ chống đối.

Bởi vì Độc Cao Hoàng lúc này đã không còn là Độc Cao Hoàng của ngày xưa nữa.

Tuy trước đây, nhờ có sự giúp đỡ của Trương Vô Cực mà hấn mới trở thành người thống trị của Võ Kiếm Liên nhưng điều đó không có nghĩa là hấn phải phục tùng Trương Vô Cực.

Độc Cao Hoàng nghĩ bọn họ là mối quan hệ đồng đẳng với nhau.

Vì thế nên giọng điệu như giáo huấn của Trương Vô Cực đã khiến hắn cảm thấy muốn chống đối lại Trương Vô Cực một cách mạnh mẽ.

“Nếu huynh cứ tiếp tục giáo huấn ta như thế này thì ta sẽ không giúp huynh nữa đâu. Hãy nhớ điều đó.”

“Hầy!”

Trương Vô Cực thở dài.

Vẻ thất vọng hiện rõ trên gương mặt y.

Độc Cao Hoàng là một trong số ít võ giả trẻ tuổi được y công nhận. Vậy nên y luôn đối xử tốt với Độc Cao Hoàng.

Nhưng kết quả là thế này đây.

Ánh mắt của Trương Vô Cực chùng xuống.

Bầu không khí xung quanh ngay lập tức thay đổi.

Độc Cao Hoàng cũng cảm nhận được điều đó.

“Vô Cực?”

“Ta muốn huynh tạm thời dẹp bỏ cảm xúc cá nhân và tập trung vào việc của Kim Thiên Hội.”

“Đ... đành phải vậy thôi.”

“Nói thêm cho huynh biết, đây không phải là nhờ vả. Đây là lệnh!”

“...”

Gương mặt của Độc Cao Hoàng dần đỏ lên.

Bởi những lời nói của Trương Vô Cực đã tổn hại đến lòng kiêu hãnh của hắn.

Hắn cảm nhận được ánh mắt mà Trương Vô Cực nhìn hắn lúc này là đang nhìn một thuộc hạ chứ không phải là một đồng liêu.

“Mệnh lệnh sao?”

“Đúng vậy!”

“Nhưng chúng ta là mối quan hệ đồng đẳng với nhau mà.”

“Ta đã định đối xử với huynh như thế. Nhưng giờ ta cảm thấy không nên làm như vậy nữa.”

“Vô Cực!”

Độc Cao Hoàng hét lớn, toàn thân hắt tỏa ra sát khí bùng bùng.

Cảnh vật rung chuyển trước sát khí của hắn. Nhưng dường như đang phải đối diện trực tiếp với sát khí của Độc Cao Hoàng nhưng nét mặt của Trương Vô Cực vẫn không hề thay đổi.

“Phụ thân ta đã nhấn mạnh phải biết phân định rõ ràng trên và dưới. Vượt qua ranh giới khi được đối xử quá tốt chính là bản chất của con người. Khi đó, ta nghĩ phụ thân đã sai. Nhưng giờ thì ta thấy đúng rồi. Cuối cùng thì mọi thứ buộc phải có trật tự rõ ràng mà thôi.”

“Vậy là giờ huynh muốn giao chiến với ta sao?”

“Ta chỉ muốn phân định rõ trên dưới.”

“Được! Từ lâu ta cũng đã muốn làm điều đó rồi.”

Độc Cao Hoàng nâng cao công lực của mình.

Trương Vô Cực nhìn Độc Cao Hoàng và nói.

“Tốt hơn huynh nên dùng toàn lực.”

“Tới đây!”

Độc Cao Hoàng gầm lên rồi lao vào tấn công Trương Vô Cực.

Kiểm Cang đã bao bọc lấy thanh kiếm của hắn ta từ khi nào.

Xoẹt xoẹt!

Trương Vô Cực đi về phía kiếm Cang, hai tay y vẫn chấp sau lưng.

Kiểm Cang chém vào hông y khi y không phòng bị.

Uỳnh!

Tiếng nổ phát ra cùng với sóng xung kích.

Tất cả đồ vật trong này đều đã bị phá hủy, nhưng chỉ có Trương Vô Cực, người đã bị kiếm chém trúng vẫn còn nguyên

ven.

Nơi bị kiếm chém vào có một lớp màng nhỏ.

Trương Vô Cực đã thi triển phản đạn cang khí vào phần hông của mình.

Độc Cao Hoàng trở mắt nhìn.

“Huynh có thể thi triển phản đạn cang khí vào nơi mà huynh muốn sao? Không thể nào.”

“Để ta cho huynh thấy sự khác biệt giữa ta và huynh là như thế nào...”

Trương Vô Cực giờ nắm đấm lên.

Từ khi nào, nắm đấm của Trương Vô Cực đã được bao bọc bởi một lớp khí ghê rợn.

568

Biệt hiệu của Lý Vô Ích là Lục Tí Tu La. Giống như biệt hiệu của mình - Lục Tí Tu La có sáu cánh tay và y là một bậc thầy thủ công.

Hình ảnh y thi triển thủ công như thể có 6 cánh tay đã trở thành một phần của Nam Hải Võ Lâm.

Lý Vô Ích đã tham gia Võ Kiếm Liên kể từ khi còn nhỏ, và sau này sớm trở thành một phụ tá thân cận của Độc Cao Hoàng.

Lý Vô Ích nhìn vào nơi ở của Độc Cao Hoàng và thì thầm.

“Hy vọng là vết thương không quá nghiêm trọng.”

Độc Cao Hoàng đã đại bại trước Trương Vô Cực.

Y nghĩ rằng võ công giữa Độc Cao Hoàng và Trương Vô Cực không quá cách xa nhau, nhưng chẳng cần mất nhiều thời gian để y nhận ra rằng suy nghĩ của mình là sai lầm. Võ uy của Trương Vô Cực ở một đẳng cấp khác hẳn.

Tuy nhiên, chứng kiến cuộc đối đầu giữa hai người. Tuy nhiên, sau khi cuộc chiến kết thúc, khi nhìn thấy

vết thương và tinh thần hiện tại của Độc Cao Hoàng, y sớm nhận ra rằng cuộc chiến đó chẳng qua chỉ là cuộc chiến một chiều.

Độc Cao Hoàng thực sự đã mất hết tinh thần. Độc Cao Hoàng tuyệt đối không phải là người chỉ vì một vài cú sốc đơn giản mà có thể dễ dàng mất trí đến như vậy.

Vì quá sốc nên Độc Cao Hoàng đã ở lì trong nơi ở của mình và không ra ngoài.

“Phù!”

Lý Vô Ích thở dài.

Đau lòng làm sao khi phải chứng kiến vị Quân chủ mà mình hết lòng phụng sự, lại đại bại và mất hết cả thần trí như thế này.

“Quân chủ nhất định phải vượt qua! Nếu vượt qua được thất bại này thì Quân chủ nhất định sẽ bay cao, bay xa hơn nữa.”

Vốn dĩ là một anh hùng thì phải vượt qua thử thách và tự đứng lên.

Lý Vô Ích hy vọng rằng Độc Cao Hoàng cũng sẽ như vậy.

Mặc dù cú sốc sau lần đại bại này quá lớn, nhưng nếu có thể vượt qua thì Độc Cao Hoàng sẽ mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Lý Vô Ích chân thành cầu nguyện cho điều đó và rời khỏi Kim Thiên Hội.

“Phù!”

Y bước ra khỏi Kim Thiên Hội và đi bộ trên con đường lộ.

Đêm đã về khuya, nhưng trên đường vẫn còn rất đông người qua lại.

Hầu hết họ là những võ giả của Kim Thiên Hội.

Họ bận rộn đi lại. Một số người đang đợi để lên tàu, một số khác đang di chuyển dưới sự dẫn đầu của chỉ huy.

Đình chiến trong ba ngày không có nghĩa là họ hoàn toàn buông bỏ.

Đình chiến là thời điểm thích hợp nhất để chuẩn bị cho một cuộc chiến lớn hơn.

Kim Thiên Hội đang chuẩn bị cho một cuộc chiến lớn bằng cách điều động những võ giả theo kế hoạch đã lập ra hoặc triển khai một lực lượng mới.

Ngân Liên Hội cũng tương tự như vậy.

Họ cũng đang ráo riết chuẩn bị cho một cuộc chiến lớn hơn sau 3 ngày đình chiến bằng cách di chuyển lực lượng dưới sự điều động của Nam Cung Tuyết.

Lý Vô Ích tạm dừng chân, quan sát những võ giả đang hồi hả trên đường.

‘Chán ngấy rồi.’

Y đến Bà Dương Hồ từ lâu rồi.

Số lượng võ giả chết dưới tay của y cũng chẳng đếm xuể.

Gần đây, y cùng với Độc Cao Hoàng đột nhập vào Sở Gia Viện để giết đám thích khách.

Y thậm chí còn không thể tưởng tượng được đôi tay mình đã vậy biết bao nhiêu là máu.

Y ôm giấc mộng của Thanh Vân, theo chân Độc Cao Hoàng vào chốn giang hồ. Nhưng những gì y muốn không phải là điên cuồng tàn sát, hay những cuộc chiến đấu lớn nhỏ vẫn diễn ra xung quanh y như thế này.

Một chốn giang hồ với lễ nghĩa và đầy vẻ tráng lệ.

Đó là ước vọng về chốn giang hồ mà y hằng ao ước.

Nhưng giang hồ đang tồn tại hiện giờ lại chẳng giống những gì mà y tưởng tượng.

Bây giờ y mới biết rằng mong muốn của bản thân chỉ là một giấc mơ hảo huyền. Vì vậy y chỉ muốn ngay lập tức quay về Nam Hải.

Y muốn bình yên sống từng ngày và ngắm nhìn biển xanh với đường chân trời xa tít tắp.

Nhưng y thừa biết, đó rồi cũng chỉ là một giấc mơ hảo huyền mà thôi.

Một giấc mộng chỉ có thể trở thành hiện thực khi mà Độc Cao Hoàng quyết định trở về Nam Hải. Và y cũng biết rằng Độc

Cao Hoàng tuyệt đối không phải là người sẽ quay trở lại Nam Hải mà không có bất kỳ chiến công nào.

“Phù!”

Y nhìn Bà Dương Hồ, thở dài rồi bước đi.

Nhưng y không có một đích đến cụ thể nào.

Y chỉ như thế, cứ vô thức lê đôi chân trên con đường rộng thênh thang.

Y cứ đi mãi cho đến một con hẻm vắng người qua lại.

“Hừm!”

Lý Vô Ích cau mày, nhìn xung quanh.

Y cảm thấy con đường này ảm đạm đến lạ thường.

Đến lúc này Lý Vô Ích quay bước.

Bộp bộp!

Có một nữ nhân đang bước về phía y từ phía đối diện.

Đó là một nữ nhân mặc bộ y phục màu đỏ.

Mặc dù không thể nhìn thấy khuôn mặt từ xa nơi con hẻm tối tăm, nhưng chỉ cần nhìn thấy đường cong cơ thể lộ ra sau lớp áo, y cũng có thể đoán được đây là một nữ nhân vô cùng xinh đẹp.

‘Ho!’

Lý Vô Ích dường như đã quên tất cả những phiền muộn trước đó và ngắm nhìn nữ nhân kia.

Khi nữ nhân tiến đến gần, khuôn mặt trở nên rõ ràng hơn.

Lý Vô Ích dường như nín thở trước sự xuất hiện của nàng.

Khuôn mặt nàng cũng đẹp như đường cong của cơ thể nàng.

Y không thể rời mắt khỏi khuôn mặt của vị nữ nhân mỹ miều này. Nàng ngẩng đầu lên và nhìn y khi cảm nhận thấy ánh mắt mãnh liệt mà y đang dành cho mình.

Vị nữ nhân nhìn Lý Vô Ích và mỉm cười.

Lý Vô Ích dường như bị hớp hồn khi nhìn nàng.

Cuối cùng, nàng cũng tiến đến trước mặt Lý Vô Ích.

Vị nữ nhân cúi đầu nhẹ trước Lý Vô Ích rồi đi ngang qua.

Y có cảm giác rằng nếu cứ bỏ lỡ một người như thế này, chắc hẳn y sẽ phải hối hận cả đời.

Lý Vô Ích cứ thế nắm lấy tay vị nữ nhân lại.

“Này nàng.”

“Vâng?”

Nàng giật mình mở to đôi mắt.

Ngay cả hình ảnh đó của nàng trông cũng rất quyến rũ.

Lý Vô Ích lúng túng buông tay nàng và thanh minh.

“Ta không phải là người xấu. Ta chỉ là.....”

Phụt!

Chỉ trong một khắc, y bỗng cảm thấy phía dưới bụng mình có cảm giác đau đớn.

Giật mình nhìn xuống, y thấy có con dao đang cắm thẳng vào bụng. Người đang cầm con dao chính là vị nữ nhân kia.

‘Gì, gì cơ?’

Lý Vô Ích tròn tròn mắt và há hốc miệng.

Trong khoảnh khắc đó, biểu cảm của vị nữ nhân thay đổi hoàn toàn.

Vẻ mặt nhút nhát và trong sáng biến mất, ánh mắt và biểu cảm thay đổi trở nên lạnh lùng, sắc sảo.

Mãi đến lúc đó y mới nhận ra đây không chỉ là một nữ nhân bình thường.

“Lẽ nào là thích khách?”

Y mau chóng phản công. Nhưng nàng lại nhẹ nhàng đưa người về phía sau, tránh được đòn của y.

Lý Vô Ích ngay lập tức bay người về phía nàng, hét lên.

“Mau nói ngay, ngươi là ai! Tên thích khách.”

Y ngay lập tức dùng hết sức bình sinh thi triển Cuồng Phong Thủ.

.

Nhưng trong khoảnh khắc đó, bỗng dung công lực trong hấn bị cắt đứt hoàn toàn.

‘Chuyện gì vậy?’

Vẻ bối rối hiện lên trên khuôn mặt của Lý Vô Ích.

Y đã luyện tập võ công từ rất lâu rồi, cũng đã thi triển chiêu thức này vô số lần, nhưng chưa bao giờ y gặp tình trạng như thế này.

Nguyên nhân chắc có lẽ là do con dao đang găm ở bụng y.

“Thì ra là có độc! Con mụ đàn bà thôi tha!”

Mãi đến lúc đó, y mới nhận ra mọi chuyện, y muốn hét lên thật to nhưng lại chẳng còn đủ sức.

Độc có trên con dao đã sớm làm lục phủ ngũ tạng trong hấn tan chảy dần.

Hự hự!

Lý Vô Ích mất hết sức lực nơi đôi chân, ngã khụy.

Y gằn như phải cố gắng hết sức mới có thể ngẩng đầu lên nhìn vị nữ nhân.

“Rốt cuộc thì ngươi có thù oán gì với ta?”

“Chẳng phải ngươi cũng có thù oán gì với bọn ta nên mới đi tấn công bọn ta sao?”

Vị nữ nhân điềm tĩnh đáp lời, tiến lại gần Lý Vô Ích.

Nàng biết bây giờ y không còn chút sức lực nào nên mới thân nhiên tiếp cận Lý Vô Ích ở một khoảng cách gần như vậy.

Nghe thấy câu nói của nàng, Lý Vô Ích sực nhớ lại.

“Sở.....Gia Viện. Ngươi chính là thích khách ở Sở Gia Viện!”

“Đúng! Tên ta là Hồng Lệ Tuyết. Tất cả những thích khách mà ngươi cùng Độc Cao Hoàng tàn sát, toàn bộ đều là thuộc hạ của ta!”

“Chuyện đó.....”

Lý Vô Ích tỏ vẻ tuyệt vọng.

Hồng Lệ Tuyết nhếch mép lạnh lùng, nhìn về phía Lý Vô Ích.

Dù không biết Lý Vô Ích có chết hay không, nhưng để có được kế hoạch tấn công ngày hôm nay, nàng đã phải bỏ ra rất nhiều công sức.

Sau khi nhăm Lý Vô Ích làm con mồi, nàng đã bỏ công sức ra tìm hiểu y.

Nàng biết rõ điểm yếu của tên này, cả đặc điểm về hình tượng phụ nữ mà hắn thích.

Điều mà Hồng Lệ Tuyết chú tâm hơn cả là đặc điểm phụ nữ mà hắn ấn tượng.

Sở thích của con người không dễ thay đổi.

Ấn tượng về phụ nữ yêu thích cũng tương tự.

Mặc dù không thể chắc chắn về chuyện này, nhưng rõ ràng hình ảnh về những người phụ nữ mà y yêu thích là như nhau.

Y thích những người phụ nữ mặc y phục màu đỏ, với khuôn mặt ngây thơ và thân hình gợi cảm.

Hồng Lệ Tuyết nắm chắc điều đó, và sửa soạn cho bản thân cho giống hình tượng đó. Và sau đó, nàng giả vờ như tình cờ bắt gặp y, quả là một cuộc phục kích hoàn hảo.

“Con quỷ độc ác!”

“Ta sẽ coi đó như là một lời khen!”

“Khặc!”

“Đừng lo lắng quá. Rồi cũng sẽ có kẻ xuống dưới địa ngục làm bạn với ngươi thôi.”

“Nghĩa là sao.....”

“Các ngươi đã dụng nhâm đôi thủ rồi. Bọn ta không phải loại người mà ngươi có thể dễ dàng đôi phó đâu.”

“Khặc!”

Trong khoảnh khắc, Lý Vô Ích hộc máu và gục xuống. Và hắn vĩnh viễn không bao giờ có thể nhìn thấy ngày mai được nữa.

Hồng Lệ Tuyết lạnh lùng quay lưng.

Trên gương mặt không có một chút gì tỏ vẻ tội lỗi, hay thương cảm.

Bây giờ nàng chỉ là đang rất vui mừng vì bản thân đã hoàn thành nhiệm vụ và có thể quay trở về với Phiêu Nguyệt.

Người chết ngày hôm đó không chỉ có Lý Vô Ích.

Một võ giả tên Đào Hàm Khánh cũng đã mất mạng.

Y cũng là võ giả chủ chốt của Võ Kiếm Liên, người đã giúp đỡ Độc Cao Hoàng.

Cái chết của họ càng làm cho Độc Cao Hoàng, người vốn đang phải vật lộn với nỗi đau và cú sốc sau trận đại bại, nay lại càng tuyệt vọng hơn nữa.

Chuyện về cái chết của Lý Vô Ích và Đào Hàm Khánh vẫn chưa ai biết đến.

Hai người tuy được cho là những nhân vật quan trọng trong Võ Kiếm Liên, nhưng lại không được nhiều người biết đến.

Hơn nữa, Kim Thiên Hội đang trong lúc ráo riết chuẩn bị cho một cuộc chiến lớn hơn.

Vì điều đó mà hầu hết mọi người đều không quan tâm đến cái chết của họ. Kim Thiên Hội đã cố gắng không xem cái chết của hai người họ là một điều gì đó quá lớn lao. Nhưng chuyện về cái chết của họ đã lan truyền qua miệng những võ giả của Võ Kiếm Liên.

Võ Kiếm Liên đột kích vào căn cứ của các thích khách, và vì điều đó mà những thích khách ở đó nuôi chí trả thù cho ân oán này.

Những kẻ đầu não của Võ Kiếm Liên tuy không muốn làm lớn chuyện này, nhưng không thể nào bịt miệng được tất cả mọi người.

Cuối cùng, chuyện này cũng được lan tỏa rộng khắp, khiến mọi người một lần nữa cảm nhận được sự tồn tại dai dẳng và đáng sợ của thích khách.

Nhưng người nổi bật nhất vẫn là Phiêu Nguyệt.

Người đứng đầu nhóm thích khách không ai khác ngoài vị nam nhân mang tên Phiêu Nguyệt. Một khi đã nhắc về thích khách, chắc chắn không thể nào không nói đến Phiêu Nguyệt.

Ban đầu chỉ có những người trong giang hồ mới nói về Phiêu Nguyệt, nhưng sau đó người dân thường cũng đề cập tới hắn.

“Nếu hắn muốn, chắc chắn hắn sẽ chặt được cái đầu của Kim Thiên Hội Chủ hay Ngân Liên Hội Chủ cũng hay.”

“Dù có đề phòng đến như thế nào cũng vô ích mà thôi. Không ai có thể thoát khỏi Tử Thần nếu như hắn có ý muốn giết.”

“Nếu mà bị Kim Thiên Hội hay Ngân Liên Hội làm hại thì hãy nhờ đến Phiêu Nguyệt. Chắc chắn hắn ta sẽ báo thù!”

“Người lấy được cái đầu của Lang Vương Cửu Chân Vương cũng chính là Phiêu Nguyệt. Hắn đã nhận ủy thác từ phía Đế Nguyên Thương Đoàn và trả thù cho họ.”

“Vậy mà tiền phó thác chỉ tốn có một đồng xu mà thôi.”

Những tin đồn như vậy lan truyền nhanh chóng.

Đương nhiên chuyện này không được hoan nghênh khi truyền đến tai Ngân Liên Hội và Kim Thiên Hội.

Sự xuất hiện của một thích khách có vị thế cao hơn so với Kim Thiên Hội Chủ - Trương Vô Cực và Ngân Liên Hội Chủ Lý Kiếm Hàn. Tất nhiên, hai bên đã cố gắng dập tắt tin đồn. Nhưng không thể bịt miệng của thiên hạ.

Như vậy, tin đồn về Phiêu Nguyệt lại dần dần nhiều lên.

Cuối cùng, hai bên cũng phải từ bỏ việc dập tắt tin đồn.

Và một sự kiện đã xảy ra khiến họ không còn quan tâm đến Phiêu Nguyệt nữa.

Cuộc đình chiến kéo dài ba ngày kết thúc và ở giữa Bà Dương Hồ đã xảy ra cuộc chiến giữa Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội.

Kim Thiên Hội huy động khoảng 20 con thuyền, Ngân Liên Hội cũng huy động số lượng thuyền tương đương.

Họ tấn công nhau ngay giữa Bà Dương Hồ mà chưa hề nói gì trước thiên hạ.

Đùng đùng ầm!

Thuyền đụng thuyền làm gỗ xung quanh thân thuyền vỡ nát.

Không chỉ có mỗi một, hai con thuyền giao chiến, mà có đến cả hàng chục con thuyền ngay giữa Bà Dương Hồ.

“Chết đi!”

“Qua đây.”

“Ặc!”

Võ giả của hai bên nhảy ra khỏi thuyền, giao tranh quyết liệt.

Thiệt hại lớn đến nỗi không thể ước tính được.

Những kẻ bị giết liên tục gia tăng khi khi lao vào công kích mà không thể lường trước sức mạnh của đối thủ.

Nhưng đó cũng chỉ là một khắc ngắn ngủi.

Ngay sau đó, những võ giả của hai bên cũng đã tìm ra cho mình đối thủ xứng tầm để giao chiến.

Choang!

“Khắc!”

“Ặc!”

Tiếng kiếm va chạm kiếm, tiếng hét vang lên khắp nơi.

Số người chết hoặc bị thương bị ném xuống Bà Dương Hồ.

Nước Bà Dương Hồ nhuộm đỏ vì máu của người người.

Cuộc chiến giữa hai thế lực kéo dài gần nửa ngày.

Trong thời gian vừa rồi, số người chết hoặc bị thương có đến gần một nghìn người.

Đây là con số người chết cao nhất kể từ sau khi đại chiến giang hồ nổ ra.

Không thể tin được số người chết có thể nhiều như thế chỉ trong một ngày.

Số người chết nhiều đến nỗi, nước Bà Dương Hồ phải mất một ngày sau mới hết nhuộm đỏ và trở về màu sắc ban đầu của nó.

Đây là sự kiện bắt đầu, đánh dấu cột mốc chuỗi ngày giao tranh quyết liệt giữa Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội.

569

Thu qua, đông lại đến.

Trong vòng chưa đầy vài tháng, số lượng người bỏ mạng ở Bà Dương hồ đã nhiều không đếm xuể.

Sau thời gian tưởng niệm Lão Thái Thái mới qua đời, hai bên đã dồn hết sức lực để chiến đấu.

Lúc đầu, chiến trường của họ chỉ giới hạn ở khu vực Bà Dương hồ. Tuy nhiên, thời gian trôi qua, phạm vi ngày càng mở rộng.

Giống như mắt bão, nó cuốn lấy mọi thứ xung quanh và không thể kiểm soát.

Có những người tự nguyện tham gia vào cuộc chiến, nhưng cũng có nhiều môn phái không còn lựa chọn nào khác ngoài việc phải nhảy vào.

Trong cuộc chiến này, trung lập là không thể.

Hay nói đúng hơn, là Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội không cho phép điều đó xảy ra.

Họ buộc phải đưa ra lựa chọn.

Và để tồn tại, họ không thể làm khác.

Nhiều môn phái đã bị các sứ giả từ Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội đến làm phiền liên tục, thậm chí đe dọa. Không chịu được áp lực, cuối cùng họ đã buộc phải chọn một trong hai bên.

Giang Hồ đại chiến ngày một quyết liệt. Và khu vực Bà Dương hồ, trung tâm của cuộc chiến, đã nhanh chóng trở thành một đồng đỏ nát.

Từng là một trong những nơi thịnh vượng nhất chốn giang hồ, nơi đây giờ chỉ tràn ngập tiếng khóc oán than, tử khí bao trùm mọi ngõ ngách.

Thời gian thấm thoát thoi đưa.

Mùa đông với tuyết trắng bao phủ sắp kết thúc. Tuyết vẫn chưa tan nhưng nhiệt độ đã dần ấm lên.

Mùa xuân của đất trời sắp đến. Nhưng mùa đông của giang hồ vẫn chưa kết thúc. Ngược lại, nó mới chỉ là sự khởi đầu.

2

Hôm qua cũng vậy, cuộc xung đột giữa các tinh hoa Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội đã khiến nhiều người thiệt mạng.

Giờ đây, ân oán giữa hai thế lực đã chạm đến tận trời.

Trong những lần đụng độ đầu tiên, họ có những lý do và lý tưởng chính đáng để hướng tới.

Những mục tiêu và tham vọng khi ấy đã rõ ràng.

Tuy nhiên, khi cuộc chiến kéo dài, tất cả những mục tiêu và lý tưởng đó đều biến mất, chỉ còn lại lòng căm thù oán hận đối với nhau.

Nhiều người thậm chí còn không biết tại sao mình lại phải xông pha ra chiến trường kiếm gươm loạn lạc nữa. Họ chỉ biết rằng cần phải giết đối thủ của mình để sống.

“Đám khốn kiếp Ngân Liên Hội.”

“Giết chúng! Không được bỏ sót bất kỳ tên nào”

Một trận chiến khốc liệt đang diễn ra ở Ngọc Hoa sơn

Ngọc Hoa sơn là một ngọn núi cách hồ Bà Dương hàng trăm dặm về phía nam.

Đó là một vị trí rất quan trọng về mặt địa lý vì cần phải đi qua nơi này để tiếp cận Hồ Bà Dương từ phía nam.

Bên nào kiểm soát được nơi này thì có thể tiếp tế và cầu quân thuận lợi, còn nếu không sẽ phải đi đường vòng để nhận quân.

Sự khác biệt là rất lớn.

Vì lý do đó, Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội
đ&abzfczktilde; cử lực lượng tinh nhuệ của họ đánh chiếm
Ngọc Hoa sơn. Và họ đã chạm trán nhau ở đây.

“Quay sang trái và tấn công chúng.

1

“Phải chặn đường rút lui.”

“Đám khốn kiếp này.”

Những mệnh lệnh và tiếng chửi bới vang khắp Ngọc Hoa sơn.

Hơn một trăm người từ cả hai bên đã va chạm tại đây.

Mặc dù số lượng người chiến đấu ít, nhưng mỗi cá nhân đều là
tinh hoa của cả hai bên.

Do đó, thay vì chiến đấu trên quy mô lớn, một cuộc chiến
khốc liệt hơn đã xảy ra sau đó.

Trong số đó, có hai người chiến đấu quyết liệt nhất.

8

“Tiền Vô Dương, hôm nay ta nhất định sẽ cắt đứt cái cổ chó
đó của ngươi.”

“Cứ tự nhiên, nhưng trước hết phải có chút bản lĩnh đã, Kim
Đại Minh.”

Họ đang cho thấy một trình độ khác biệt so với những võ giả
khác.

Kim Đại Minh là võ nhân của Ngân Liên Hội, và Tiền Vô
Dương lãnh đạo đoàn quân Kim Thiên Hội.

Cả hai đều đã ngoài đôi mươi, đang thi nhau phô trương vẻ
cường tráng mạnh mẽ của mình.

Họ đang chiến đấu quyết liệt như thể họ là những kẻ thù không đội trời chung.

Cheng, cheng!

Cả hai đều sử dụng đao pháp.

Họ vung đao với khí thế đáng sợ.

Các thanh đao đã va chạm hàng chục lần.

Cả hai đều đã kiệt sức vì đây là một cuộc chiến huy động toàn bộ nội công của họ.

Mỗi khi thanh đao cắt qua không khí, những âm thanh đáng sợ lại vang lên.

Đó là một cuộc chiến vô cùng khốc liệt.

Nó dữ dội đến mức không một ai dám can thiệp.

Không chỉ hai người họ, mà cuộc chiến giữa các thủ hạ cũng đang lên đến đỉnh điểm.

Máu từ các xác chết loang đỏ nền tuyết trắng.

Trông giống rừng hoa đỏ nở trên tuyết vậy.

“Khực!”

Ngay vào thời điểm đó, Kim Đại Minh khụy xuống với một tiếng hét. Có một vết cắt sâu trên sườn hấn.

Kim Đại Minh nhìn Tiền Vô Dương với một tay che bên hông. Vết thương không đủ gây chết người nhưng cũng khiến hấn tạm thời không thể chiến đấu.

Tiền Vô Dương cười lạnh.

6

“Kim Đại Minh, Ngọc Hoa Sơn sẽ là của chúng ta.”

“Tốt thôi! Cứ tự nhiên. Nhưng cuối cùng, Ngân Liên hội nhất định sẽ lấy lại.”

“Hừ! Thế thì ta sẽ đợi, nhưng phải nhanh lên đấy!”

“Hôm nay xem như các người may mắn, nhưng cơ hội đó sẽ không đến lần thứ hai đâu”.

“Ồn ào quá, kẻ thua cuộc tốt hơn hết là nên ngậm miệng vào.”

Tiền Vô Dương khịt mũi và giờ cao trường đao lên trời. Bây giờ chỉ cần y xuống đao, cuộc đời của Kim Đại Minh sẽ chấm dứt.

Kim Đại Minh dường như đã đoán trước kết quả.

Hắn biết rõ rằng không ích gì khi chống cự với những vết thương này.

8

Hắn chết cũng không hề gì, hắn chỉ tiếc rằng ngay đám thủ hạ đáng thương của mình cũng phải chôn theo.

Hầu hết họ đều đang nằm bất động trong tuyết.

‘Mọi chuyện cứ thế này mà kết thúc sao....?’

Đó là khi hắn đã nhắm mắt trong tuyệt vọng.

“Mùi máu tanh quá.”

Đột nhiên, một giọng nói lạ phát ra từ đâu đó.

Trận chiến khốc liệt rơi vào một khoảng lặng khi tất cả nghe thấy âm thanh trầm nặng vang lên như thể vọng ra từ một hang động lớn.

1

Không chỉ các võ giả của Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội, mà còn cả Kim Đại Minh và Tiền Vô Dương đều đồng loạt nhìn vào phía phát ra giọng nói.

Một người đàn ông cao lớn khoảng ngoài ba mươi đang bước đi trên con đường đầy máu tươi, hướng về phía họ.

Tuy nhiên, dáng vẻ của y thật kỳ lạ.

Ở nơi đáng lẽ phải là cánh tay trái, lại chỉ có ống tay áo đang phát phơ trong gió.

Y là một người đàn ông cụt một tay.

Tiền Vô Dương cau mày hét lớn.

“Là kẻ nào? Không biết đây là nơi không nên tùy tiện đi vào sao?”

“Là đường chung tại sao lại không được đi vào? Nói nhảm cái gì vậy?”

Người đàn ông lớn tuổi hỏi với vẻ mặt khó hiểu.

Tiền Vô Dương hét lên.

“Đây là địa bàn của Kim Thiên hội, không có sự cho phép của chúng ta, không ai được phép đi qua.”

“Đây là chuyện nhảm nhí mà ta từng nghe.”

“Cái gì?”

” Kim Thiên Hội đã dùng tiền mua Ngọc Hoa sơn sao? Nếu không tại sao lại dám tuyên bố đây là lãnh thổ của các người? Mặt xem ra cũng phải dày cả thước”

“Người dám xúc phạm Kim Thiên Hội.”

“Chà, người đúng là có khiếu hài hước. Ai xúc phạm cơ? ta chỉ nói sự thật thôi mà?”

Y khịt khịt mũi.

Trong phút chốc, cơn giận của Tiền Vô Dương bùng nổ.

“Tên khốn cụt tay, ăn nói hàm hồ.”

“Ta không có cánh tay, nhưng nhà ngươi có vẻ còn không có đầu óc, người nói xem, cái nào đáng thương hơn.”

“Khốn kiếp!”

Tiền Vô Dương buông tha cho Kim Đại Minh, lao mình về phía người đàn ông lớn tuổi.

Xoẹt!

Thanh trường đao vung lên, vẽ trên không trung một đường cong đẹp mắt.

Mọi người đều đang chờ đợi cái chết của y.

Trong khoảnh khắc đó, một tiếng động lớn đã vang lên.

Rầm!

Kim Đại Minh giật mình trước những tiếng động bất ngờ và nhìn y. Sau đó, đập vào mắt hắn là một cảnh tượng đáng kinh ngạc.

“Khư..ư”

Tiền Vô Dương, người đã lao đến với khí thế tàn bạo như vậy, giờ lại đang lăn lộn trên nền đất. Tuy nhiên, tình trạng của hắn ta quả thật khiến người ta không thể nhìn nổi.

Hắn ta hoàn toàn bị nghiền nát, như thể vừa bị đánh bằng một cây chùy lớn vào phần ngực trên.

“Ôi trời đất ơi!”

“Chỉ với một cú đâm?”

Chỉ với một đòn nhẹ nhàng của y, thanh trường đao của Tiền Vô Dương đã gãy thành nhiều mảnh, và phần thân trên của hắn ta bị nghiền nát như thịt cá.

Đó thực sự là sức mạnh không thể tin được.

Đám thủ hạ của Tiền Vô Dương há hốc mồm kinh ngạc.

Một trong số đó bỗng hét lên.

“Dám động đến người của Kim Thiên hội? Người không muốn sống nữa sao?”

“Ah, thì ra là võ giả của Kim Thiên Hội sao? Vì hắn quá yếu nên ta cứ tưởng hắn chỉ là một tên ô hợp rác rưởi”

Người đàn ông lớn tuổi lắm bầm, gãi đầu bằng cánh tay duy nhất của mình.

Điều này càng khiến các chiến binh Kim Thiên Hội thêm tức giận.

“Kyaaa!”

“Chết đi!”

Họ đồng loạt vung kiếm, lao về phía y.

“Phù!”

Người đàn ông một tay khẽ thở dài.

Y không muốn cuộc chiến này, nhưng cũng không muốn trốn tránh nó. Ngay cả khi đối thủ là Kim Thiên Hội.

Y tập trung sức lực vào cánh tay duy nhất của mình.

Nội lực vận vũ trên bàn tay to dày như nắp nồi.

“Chya!”

Y vừa hét lớn vừa vung nắm đấm.

Kwaaang!

“Khục khục!”

“Tai, tai ta...”

Kim Đại Minh và đám thuộc hạ quần quai, lấy cả hai tay bịt tai.

Điều này là do tiếng động khủng khiếp đã xuyên qua màng nhĩ và xộc thẳng đến não. Họ không thể tỉnh táo nổi, cảm giác não mình đang bị nghiền nát như miếng đậu phụ.

.

Người đầu tiên tỉnh lại là Kim Đại Minh. Hắn ta mở mắt ra và nhìn vào nơi có người đàn ông lớn tuổi.

Nơi y đang đứng, một hố tròn lớn xuất hiện trên mặt đất, như thể một thiên thạch đã rơi xuống. Và xung quanh cái hố, những võ giả Kim Thiên Hội đang nằm la liệt. .

Hình ảnh họ nằm rải rác với tay chân bị bẻ cong theo các hướng kỳ lạ khiến hắn không khỏi liên tưởng đến những con rối gỗ bị gãy xương.

“ư...ư!”

“Khục!”

Họ cố thở ra một hơi khó nhọc.

Người đàn ông kia đã một tay giết chết 10 người và làm bị thương 12 người khác..

“Gì cơ?”

“Cái quái gì.....”

“Mau chạy đi.”

Các chiến binh của Kim Thiên Hội khiêng xác đồng đội chạy trốn.

Người đàn ông vừa phúi tay vừa lẩm bẩm.

“Ta hơi quá tay sao?”

Ban đầu, y không có ý định sử dụng lực mạnh như vậy.

Vốn dĩ chỉ định ra một quyền nhẹ nhàng, nhưng rốt cục lại có quá nhiều khí lực dồn vào đó.

“Vẫn còn một chặng đường dài để đi mà.”

Chính lúc đó.

Kim Đại Minh lấy đao làm gậy chống, lão đảo tiến về phía y, hai tay làm thế bao quyền.

“Tiểu sinh là Kim Đại Minh của Ngân Liên hội. Xin đa tạ đại hiệp đã giúp đỡ.”

“Ta không phải cố ý giúp người, không cần cảm tạ.”

“Dù vậy cũng đã mang ơn, sao có thể bỏ qua được? Xin đại hiệp cho biết danh tính, ta nhất định sẽ báo đáp.”

“Hừ!”

“Khẩn xin đại hiệp cho biết quý danh.”

Trước những lời tha thiết của Kim Đại Minh, y miễn cưỡng đáp lời.

“Ta là Hoàng Phủ Chi Thắng.”

(Nhớ không nhầm hình như ngày xưa Phiêu Nguyệt có cứu thằng này thì phải, ae xác nhận dùm tui nhé)

“Hoàng Phủ Chi Thắng sao?”

“Đúng vậy!”

“Hoàng Phủ đại hiệp! Nếu không có chỗ nào để đi, vậy đến Ngân Liên hội của chúng ta thì sao? Chúng ta nhất định đối đãi với đại hiệp như khách quý”..

“Xin lỗi. Ta đang có người cần tìm.”

“Không biết đại hiệp đang tìm ai?”

“Ta đang tìm chủ quân.”

“Chủ quân...? Vậy có nghĩa là, đại hiệp đã phục vụ ai đó rồi sao?”

“Đúng vậy! Hoàng Phủ Chi Thắng này đã thề sẽ một lòng trung thành với chủ quân. Đó là lý do tại sao ta không thể gia nhập hiệp Ngân Liên Hội.”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 570

Loạn thế sinh anh hùng.

Cuộc chiến giữa Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội đã sinh ra nhiều tân tinh (新星).

Ở Kim Liên Hội xuất hiện những võ giả trẻ được gọi là Tứ Đại Võ Khách (四大武客), còn ở Ngân Liên Hội thì xuất hiện các kỳ tài mang tên Ngân Liên Tứ Dực (銀聯四翼).

Bạo Phong Võ Khách (暴風客) Thân Vô Ảnh

Phong Linh Kiếm Khách (風靈劍客) Kỷ Hiến Thành

Đao Hạ Lưu Khách (月下流) Ngân Thu Liên

2

Ma Kính Đao Khách (客) Tiên Mậu Duyệt

Hắc Dực Kiếm Hiệp (黑翼劍俠) Luật Sơn Lĩnh

1

Bạch Dực Võ Tướng (武將) Trương Quân Tường

Thanh Dực Phi Ưng (青翼飛 Âm Chính Hàn

Ngân Dực Tiên Tử (仙) Cao Liên Hoa

Tám người này có thể gọi là những võ giả trẻ nhất được sinh ra từ trận Giang Hồ Đại Chiến.

8

Họ đã tích cực tham gia vào cuộc chiến và giành được nhiều võ huân (武勳).

Họ nổi lên như một mối đe dọa đối với những võ giả thành danh trước đây.

Đáng kinh ngạc, đa số từng là những người chưa từng có ai biết đến.

Nhân sĩ võ lâm rất vui mừng ủng hộ những võ giả chưa từng nhận được sự chú ý từ trước đến nay.

6

Mặc dù không thể sánh với chủ nhân của Kim Liên Hội hay Ngân Liên Hội, nhưng sự xuất hiện của những kỳ tài này đã thổi một luồng sinh khí mới cho giang hồ.

Lúc này lại xuất hiện một võ giả mới.

Tráng niên một tay đến từ Ngọc Hoa Sơn.

Đối với võ giả, mất một tay là khuyết điểm trí mạng. 8

Cơ thể con người vốn rất nhạy cảm nên chỉ cần mất cân bằng một chút cũng sẽ dàng bị đánh bại.

Nếu mất một tay thì rất khó để giữ thăng bằng và sức mạnh cũng sẽ giảm đi một nửa. Quan trọng là, khó mà thi triển võ công một lúc lâu vì dòng chảy nội công không được thông suốt.

1

Nhưng tráng niên vẫn bất chấp nhược điểm này mà phô bày cảnh giới vô cùng xuất sắc của mình.

Hắn đã phát huy thực lực chống lại võ giả của Kim Thiên Hội trên đỉnh Ngọc Hoa Sơn.

Tiền Vô Dương đã bỏ mạng dưới quyền cước của hắn, và hơn 20 võ giả cũng mất mạng.

Trong số những võ giả ra hành tẩu giang hồ gần đây, không ai thể hiện xuất sắc hơn hắn cả.

Những người nghe được tin đồn đặc cho hắn biệt hiệu là Độc Tí Quyền Vương (獨臂拳王).

Một nửa là sự kinh ngạc, một nửa là nhạo báng.

Nhiều người cho đó là chiến thắng lấy lừng, nhưng cũng có người nghĩ hắn là kẻ bệnh hoạn một tay.

Biệt hiệu Độc Tí Quyền Vương chứa đựng cả hai ý nghĩa đó.

Cứ như thế Độc Tí Quyền Vương Hoàng Phủ Chi Thắng trở thành võ giả được cả giang hồ chú ý.

Tại Kim Thiên Hội, Hoàng Phủ Chi Thắng là kẻ địch lớn nhất vì hắn đã lấy mạng 20 võ giả của hội ở Ngọc Hoa Sơn.

Người chống đối Hoàng Phủ Chi Thắng nhiều nhất chính là Tiền Mậu Duyệt - Ma Kính Dao Khách của Tứ Đại Võ Khách.

Tiền Mậu Duyệt là ca ca của Tiền Vô Dương mà Hoàng Phủ Chi Thắng đã giết.

Các chết của tiểu đệ khiến hắn phẫn nộ và nung nấu địch ý với Hoàng Phủ Chi Thắng.

Thế nhưng Hoàng Phủ Chi Thắng không hề biết chuyện đó.

Hắn ta đang ở Dư Giang (余江) phía nam Bà Dương Hồ.

Dư Giang là khu vực mà cả Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội đều không thể nắm bắt chính xác

Hoàng Phủ Chi Thắng nhìn vào con đường, hấn phát hiện quán trọ lớn rồi đi vào trong.

Có lẽ do trời mới hửng sáng nên bên trong quán trọ hầu như không có khách khứa gì cả.

“Có ai ở đây không?”

Lúc này chủ quán trọ mới giật mình khi nghe giọng của Hoàng Phủ Chi Thắng.

“Ồ, chào khách quan.”

Chủ quán trọ vội vàng chạy ra.

Hoàng Phủ Chi Thắng nói với y.

“Còn phòng trống không?”

“Đương nhiên là còn. Khách quan muốn ở mấy ngày?”

“Chắc khoảng 3 ngày, có được không?”

“Đương nhiên rồi.”

Chủ quán trọ cười rạng rỡ.

Hoàng Phủ Chi Thắng ngồi xuống rồi đưa bạc cho y.

“Mang cho ta vài món đơn giản và một bình rượu trước đi.”

“Xin hãy chờ một chút. Tiểu nhân sẽ mang đến ngay ạ.”

Chủ quán trọ vội vã chạy vào bếp.

Còn lại một mình, Hoàng Phủ Chi Thắng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nơi hấn ngồi có thể nhìn thấy toàn cảnh Bà Dương Hồ rộng lớn.

Bình thường trên Bà Dương Hồ có rất nhiều thuyền đi lại nên rất dễ nhìn thấy thuyền đánh cá.

Đúng là thời tiết hiện giờ có hơi se lạnh nhưng khó mà tin trên hồ lúc này không có lấy một con thuyền nào cả.

Trận chiến giữa Kim Liên Hội và Ngân Liên Hội đã khiến tình hình trở nên nghiêm trọng hơn.

Một khi bị cuốn vào cuộc chiến này chắc chắn sẽ không thể tránh khỏi cái chết. Thực tế thì đã có rất nhiều ngư dân phải bỏ mạng oan uổng.

Vậy nên ngư dân thà dừng việc đánh cá hơn là phải chết thảm.
Bà Dương Hồ không một bóng thuyền nên chẳng còn xinh đẹp nữa.

Một vài người bắt đầu gọi Bà Dương Hồ là Hồ Tử Thần.

Đã có rất nhiều người mất mạng ở đây.

Hoàng Phủ Chi Thắng cũng biết rõ tình hình thông qua những tin đồn lan truyền gần đây.

“Ta không ngờ Bà Dương Hồ lại hiu quạnh như thế.”

Hắn không phải trông chờ được ngắm nhìn phong cảnh tươi đẹp nhưng hắn cũng không ngờ trên hồ lại chẳng có lấy một bóng thuyền như thế.

Cuộc chiến giữa hai thế lực đang phá hủy cả giang hồ.

Không chỉ ở Bà Dương Hồ mà nó còn ảnh hưởng nghiêm trọng đến toàn thiên hạ.

“Phù!”

Lúc Hoàng Phủ Chi Thắng bất giác thở dài.

“Đồ ăn đến rồi đây.”

Chủ quán trọ đang đặt rượu và đồ ăn đến bàn hắn.

“Đa tạ!”

Hoàng Phủ Chi Thắng cảm ơn rồi cầm bình rượu lên.

Rọc!

Hắn rót rượu vào ly rồi để bình rượu xuống.

Hắn ly rượu lên rồi đưa lên miệng uống. Sau đó lại rót rượu đầy vào ly.

Vì chỉ có một tay nên động tác của hắn trông có chút phiền phức. Nhưng Hoàng Phủ Chi Thắng không hề thấy khó chịu.

Bởi vì chỉ cần một cánh tay còn lành lặn là hắn đã cảm tạ trời đất rồi.

Lúc Hoàng Phủ Chi Thắng đã uống được 3 ly rượu.

“Các hạ là Độc Tí Quyền Vương Hoàng Phủ Chi Thắng đúng không?”

Có ai đó mở cửa quán trọ bước vào đứng trước mặt hắn ta.

Hoàng Phủ Chi Thắng đặt ly rượu xuống rồi nhìn người đang tiếp cận mình.

Họ là một đôi nam nữ trông khoảng độ hơn 20 tuổi.

Nam nhân vận võ phục đen, trông ngoại hình rất sáng sủa, còn nữ nhân vận võ phục nhạt màu trông rất quyến rũ.

Hoàng Phủ Chi Thắng hỏi.

“Tại hạ là Hoàng Phủ Chi Thắng, còn các hạ là ai?”

“Tại hạ là Luật Sơn Lĩnh, còn đây là tiểu thư Cao Liên Hoa.”

“Humm! Là Hắc Dực Kiếm Hiệp và Ngân Dực Tiên Tử à?”

“Chỉ là hư danh thôi. Nếu so với Hoàng Phủ Đại hiệp thì chúng tại hạ còn kém xa.”

“Vậy hai người thuộc Ngân Liên Tứ Dực tìm ta có việc gì?”

Hai người họ thuộc Ngân Liên Tứ Dực nổi danh giang hồ.

Sau khi đến Bà Dương Hồ, Hoàng Phủ Chi Thắng cũng có nghe nhiều về bọn họ.

Chính vì thế hắn cũng có chút tò mò.

‘Quả nhiên...’

Hoàng Phủ Chi Thắng cảm thán.

Bởi vì khí chất của hai người thật sự quá xuất chúng.

Bầu không khí mà Luật Sơn Lĩnh tỏa ra vô cùng uy phong. Điều này cũng chứng tỏ nội công của hắn hoàn hảo đến mức nào.

Thành tựu của Cao Liên Hoa cũng không hề thua kém Luật Sơn Lĩnh.

Là nữ nhân nhưng đạt đến cảnh giới này thật sự là một điều đáng ngưỡng mộ.

Luật Sơn Lĩnh cẩn trọng lên tiếng.

“Không biết chúng tại hạ ngồi cùng có được không?”

“Nếu hai người muốn ta gia nhập Ngân Liên Hội thì quay về đi.”

“Ừm! Đúng là như lời đồn.”

Luật Sơn Lĩnh khẽ nhú mày.

Hắn nghe Kim Đại Minh nói chuyện về Hoàng Phủ Cao Thắng liền chạy đến đây ngay.

Trái lại Cao Liên Hoa chỉ đơn giản là vì lòng hiếu kỳ nên mới đi theo.

Nàng tò mò thân phận của võ giả chỉ sau một trận chiến đã được đặt cho biệt hiệu là Độc Tí Quyền Vương.

Nếu Kim Đại Minh nói là thật, Hoàng Phủ Chi Thắng chắc chắn sở hữu quyền pháp vô cùng mạnh mẽ. Người như hắn mà gia nhập Ngân Liên Hội thì sẽ rất có ích.

Luật Sơn Lĩnh hỏi lại.

“Các hạ không suy nghĩ lại sao? Nơi có thể đối phó với Kim Thiên Hội tàn ác đó chỉ có Ngân Liên Hội mà thôi.”

“Ta không biết, cũng không quan tâm.”

“Sao các hạ là trượng phu mà lại không quan tâm đến thế sự như vậy chứ?”

Luật Sơn Lĩnh nhìn chằm chằm Hoàng Phủ Chi Thắng.

“Ai cũng có nỗi lòng riêng. Đối với ta việc tìm kiếm chủ quân là quan trọng nhất.”

Đột nhiên có giọng nói lạnh lùng của ai đó xen vào cuộc hội thoại.

“Ta tò mò không biết chủ quân của ngươi là ai. Liệu hắn có buồn vì cái chết của ngươi không?”

Két!

Chủ nhân giọng nói lúc này mới đi vào quán trọ.

Lúc nhìn thấy hắn ta, mặt của Luật Sơn Lĩnh và Cao Liên Hoa liền đánh lại.

Hắn là một đạo khách tuổi khoảng độ đầu 30.

Vết sẹo dài trên mặt cùng ánh mắt sắc bén khiến hắn trông rất cộc cằn.

“Tiền... Vô Duyệt?”

“Cả Ma Kính Dao Khách cũng đến nhỉ.”

Luật Sơn Lĩnh và Cao Liên Hoa lập tức cảnh giác.

Người vừa mới xuất hiện trong quán trọ này chính là một trong Tứ Đại Võ Khách của Kim Thiên Hội - Tiền Vô Duyệt.

Tiền Vô Duyệt đi thẳng đến bàn của Hoàng Phủ Chi Thắng.

Hắn tỏa ra cỗ sát khí hoàn toàn khác hẳn với Luật Sơn Lĩnh và Cao Liên Hoa.

Điều Mậu Duyệt nói.

“Trả lời đi nào. Chủ quán có buồn trước cái chết của ngươi không?”

“Không! Ngài ấy không phải là người sẽ rơi lệ vì ai đó bỏ mạng.”

“Vậy mà ngươi còn trung thành với hắn?”

“Ta phải trả ân huệ.”

“Ngươi sẽ dùng mạng của mình để trả ân huệ đó ư?”

“Đúng vậy. Nếu dễ dằn đáp được ân huệ đó thì ta liều cả mạng cũng được.”

“Đáng tiếc thật.”

“Chuyện gì cơ?”

“Vì trước khi kịp trả ơn thì ngươi đã chết rồi.”

“Ta á?”

“Đúng vậy.”

Hoàng Phủ Chi Thắng mở to mắt nhìn Tiền Mậu Duyệt.

Tiền Mậu Duyệt đang nhìn hắn với ánh mắt đầy sát khí.

Đó là ánh mắt chứa đầy thù hận.

“Ngươi có thù oán với ta sao?”

“Ra là ngươi không biết nhỉ?”

“Ý ngươi là sao?”

“Người mà ngươi đã giết trên đỉnh Ngọc Hoa Sơn chính là tiểu đệ Tiền Vô Dương của ta.”

“Tiền Vô Dương?”

“Người đã chính tay giết đệ ấy vậy mà lại không nhớ sao?”

Toàn thân Tiền Vô Duyệt tỏa ra sát khí khủng khiếp.

Ngay khi hay tin kẻ thù giết tiểu đệ xuất hiện ở đây, hắn đã một mạch chạy đến tìm Hoàng Phủ Chi Thắng.

Nam nhân trước mắt chính là kẻ thù của tiểu đệ.

Luật Sơn Lĩnh và Cao Thiên Hoa nhìn hai người với vẻ mặt khó xử.

Bình thường gặp Tiền Vô Lượng họ sẽ dốc toàn lực mà chiến đấu. Dẫu thế nào họ cũng là võ giả đại diện cho sức mạnh của Ngân Liên Hoa và Kim Liên Hoa.

Thực tế mỗi lần đụng mặt nhau họ đều giao chiến kịch liệt. Mặc dù bất phân thắng bại.

Nhưng lúc này Tiền Vô Duyệt không hề để ý tới hai người bọn họ.

Hắn cứ nhìn chăm chăm Hoàng Phủ Chi Thắng.

Vì mối thù giết hại tiểu đệ quá lớn nên hắn không còn để ý đến những thứ xung quanh nữa.

Hoàng Phủ Chi Thắng thở dài một hơi rồi nói.

“Phù! Ta không biết tiểu đệ ngươi là ai, nhưng võ giả Kim Thiên Hội đã tấn công ta trước. Ta chỉ phòng thủ mà thôi.”

“Ngươi muốn ta tin lời ngươi nói ư?”

“Ngươi tin hay không ta không quan tâm. Nhưng lời ta nói là sự thật.”

Hoàng Phủ Chi Thắng không hề bị dao động.

Đứng trước một cao thủ như Tiền Vô Duyệt nhưng hắn không hề bị lung lay, điều này cũng đủ chứng minh trong lòng hắn vững chắc đến mức nào.

Dù hắn đã mất một tay nhưng hoàn toàn không nhìn ra yếu điểm. Thế nhưng trong mắt Tiền Vô Duyệt, dáng vẻ của Hoàng Phủ Chi Thắng khiến hắn vô cùng phẫn nộ.

Suốt!

Tiền Vô Duyệt rút thanh đao ra.

Cao Liên hoa và Luật Sơn Lĩnh nhìn thấy cảnh tượng trước mắt liền thì thào.

“Chúng ta phải làm sao đây?”

“Cứ quan sát đã.”

“Hả? Nhưng mà...”

“Nếu hắn bị dồn vào đường cùng thì chúng ta ứng cứu. Vậy thì hắn không thể từ chối đề xuất của ta rồi.”

“Có nhất thiết phải vậy không?”

“Ta hiểu tâm lòng của Cao Tiểu thư, nhưng lúc này cần phải bình tĩnh. Chúng ta cần thêm một cao thủ nữa. Đây chính là cơ hội tuyệt vời để chiêu mộ hắn ta đấy.”

“Nhưng hắn nói hắn có người phụng sự mà...”

“Chúng ta quan sát rồi sẽ biết thôi. Rằng lòng trung thành của hắn vững chắc đến đâu.”

Luật Sơn Lĩnh hừ mũi rồi nhìn Hoàng Phủ Chi Thắng.

Lúc này Tiền Vô Duyệt lớn tiếng nói.

“Người mau nói chủ quân của người là ai cho ta. Ta sẽ lấy đầu của người dâng cho chủ quân người. Rồi sau đó lấy cả đầu của hắn ta nữa.”

Hoàng Phủ Chi Thắng đột nhiên đứng phắt dậy.

Hắn liền giơ nắm đấm về phía Tiền Vô Duyệt.

“Tử Thần Phiêu Nguyệt! Hoàng Phủ Chi Thắng này chỉ có một chủ quân là ngài ấy mà thôi. Ta có thể chịu sỉ nhục nhưng ta không cho phép người sỉ nhục ngài ấy. Tân công đi! Tên võ giả ngạo mạn.”

571

Cuộc chiến giữa Hoàng Phủ Chi Thắng và Tiền Vô Duyệt khiến cả giang hồ dậy sóng.

Nếu Tiền Vô Duyệt thắng thì đã không có con sóng này.

Bởi vì đó là kết quả mà mọi người mong đợi.

Nhưng người giành chiến thắng lại là một gã cụt tay tên Hoàng Phủ Chi Thắng.

Sau khi đối đáp hai mươi chiêu, Hoàng Phủ Chi Thắng đã áp đảo hoàn toàn được Tiền Mậu Duyệt.

Tiền Mậu Duyệt bỏ trốn với vết thương nặng. Và người chiến thắng là Hoàng Phủ Chi Thắng.

Nếu mọi chuyện chỉ dừng lại ở đây thôi thì sẽ không có vấn đề gì.

Nhưng Hoàng Phủ Chi Thắng đã trở thành một vị anh hùng và được nhiều người tôn sùng.

Bởi y chỉ là một võ giả cụt tay mà có thể đánh bại được một trong Tứ Đại Võ Khách.

Vấn đề là phản ứng của Luật Sơn Lĩnh sau chiến thắng của Hoàng Phủ Chi Thắng.

Luật Sơn Lĩnh đã buộc Hoàng Phủ Chi Thắng phải gia nhập Ngân Liên Hội.

Hắn cho rằng một cao thủ như Hoàng Phủ Chi Thắng sẽ giúp ích cho Ngân Liên Hội rất nhiều nếu như Hoàng Phủ Chi Thắng về phe của bọn họ.

Hắn làm thế cũng dễ hiểu thôi.

Bởi vì hắn đã được tận mắt chứng kiến uy võ khủng khiếp của Hoàng Phủ Chi Thắng.

Nếu Hoàng Phủ Chi Thắng đã thắng được Tiền Mậu Duyệt thì chắc chắn hắn sẽ không thể thắng nổi Hoàng Phủ Chi Thắng.

Nếu là bình thường, thì hắn chắc chắn sẽ thận trọng mà chờ đợi một thời gian. Nhưng lần này, hắn quyết định sẵn tới đến cùng.²

Hoàng Phủ Chi Thắng tuy giành được chiến thắng nhưng cũng không tránh khỏi việc bị thương nặng.

Hắn nghĩ rằng Hoàng Phủ Chi Thắng sẽ không từ chối khi cơ thể lâm vào tình trạng mệt mỏi và thương tích đầy mình như

thể này. Vậy nên Luật Sơn Lĩnh đã ép Hoàng Phủ Chi Thắng phải lựa chọn.

Tuy nhiên, trái với mong đợi của Luật Sơn Lĩnh. Hoàng Phủ Chi Thắng đã kiên quyết từ chối lời đề nghị của hắn.

Hoàng Phủ Chi Thắng là một người chính trực.1

Y không phải là người dễ bị lung lay trước những lời uy hiếp của Luật Sơn Lĩnh.

Khi Hoàng Phủ Chi Thắng từ chối, Luật Sơn Lĩnh đã cố gắng áp chế y bằng võ công. Hắn tự tin rằng mình có thể hạ gục được Hoàng Phủ Chi Thắng và khuất phục y một cách dễ dàng.

Tuy nhiên, sức mạnh của Hoàng Phủ Chi Thắng vượt quá sức tưởng tượng của hắn.

Chỉ hai cú đấm của y đã khiến hắn bị thương nghiêm trọng.

Nhưng Hoàng Phủ Chi Thắng cũng phải trả một cái giá đắt.

Khi Luật Sơn Lĩnh bị thương, những võ giả đi theo hắn cũng lao đến tấn công Hoàng Phủ Chi Thắng.

Để đối phó với toàn bộ bọn họ khi đang bị trọng thương không phải là một chuyện dễ dàng. Và hơn hết, Hoàng Phủ Chi Thắng cũng không muốn vô cớ phải xung đột với Ngân Liên Hội nên y đã chọn cách chạy trốn.

“Hộc! Hộc!”8

Hoàng Phủ Chi Thắng dựa vào một cái cây lớn rồi thở hổn hển.

Nước da của y trở nên tái nhợt.

Y bị thương không hề ít.

Vì dùng sức mạnh quá mức khiến nội công y bị chảy ngược khiến bên trong bị tổn thương nghiêm trọng.

“Mình vội vàng quá rồi.”

Hoàng Phủ Chi Thắng khẽ lắc đầu.

Y đến Bà Dương Hồ là để tìm Phiêu Nguyệt, nhưng có vẻ như y lại thể hiện sức mạnh của mình quá sớm. Vậy nên mới bị thu hút bởi mấy con ruồi nhặng.

“Tên ngốc nhà ngươi! Vì đã rời xa giang hồ một thời gian nên ta dường như quên mất cách sống ở giang hồ rồi.”

Hoàng Phủ Chi Thắng tự trách bản thân vì sự ngu ngốc của mình.

Đây là một sai lầm mà nếu là trước đây, y sẽ không bao giờ mắc phải.

Rõ ràng là đầu óc của y đã trở nên chai sạn khi ẩn mình hoàn toàn khỏi giang hồ để tu luyện.

“Bên này.”⁶

“Hắn ta chạy về phía này.”

Giọng nói của con người phát ra ở khắp nơi.⁸

Đó là giọng nói của những võ giả đang đuổi theo y.

Không những có võ giả của Ngân Liên Hội mà còn có cả võ giả của Kim Thiên Hội.

Mọi chuyện hoàn toàn trở thành một mớ hỗn độn.

“Hãy!”

Hoàng Phủ Chi Thắng thở dài một hơi rồi tiếp tục chạy.

Thứ mà y tệ nhất chính là Kinh Công Thuật.

Vốn dĩ y đã không được nhanh rồi, sau khi mất đi một cánh tay thì y còn trở nên chậm chạp hơn.

“Ngươi!”

Bỗng một giọng nói đầy giận dữ vang lên, kinh khí mạnh mẽ bay thẳng đến Hoàng Phủ Chi Thắng.

Hoàng Phủ Chi Thắng không hề ngạc nhiên mà quay lại và tung ra nắm đấm của mình.

Rầm!

Cơ thể của Hoàng Phủ Chi Thắng bị chấn động.¹

Lách tách!

Máu trào ra từ miệng của y.

Đó chính là minh chứng cho việc y đã bị nội thương.

Y cảm giác như mình bị một tảng đá lớn đập vào người vậy.

Kẻ tấn công Hoàng Phủ Chi Thắng bắt đầu lộ diện.

“Ngươi là tên tiểu tử tự xưng là Độc Tí Quyền Vương đấy sao?”

Người đó là một lão già đang đứng chống gậy.

Tóc của lão ta đã bạc trắng, da dẻ nứt nẻ như cây khô nên y không thể phỏng đoán được tuổi của lão ta được.

Ngay khi nhìn thấy lão, Hoàng Phủ Chi Thắng cảm giác nguy hiểm tột độ.

Bởi vì sự tồn tại của ông lão này quá bất thường.

“Ông là ai?”

“Ta có nói thì ngươi cũng không biết đâu. Vì lão phu hầu như không hoạt động ở giang hồ.”

“Vậy ông là một kỳ nhân đang ẩn cư sao? Vậy tại sao ông không sống một đời ẩn dật tiếp đi mà ra ngoài giang hồ để làm gì vậy?”

“Cái miệng của ngươi cũng tùy tiện thật đấy.”

“Rốt cuộc ông là ai?”

“Ta là Từ Khiếu Văn.”

“Từ Khiếu Văn?”

“Ừ. Bây giờ ta đang thuộc Kim Thiên Hội.”

“Kim Thiên Hội sao? Ông đến để trả thù cho Tiền Mậu Duyệt à?”

“Đúng vậy. Hơn nữa, chẳng phải nếu ngươi gia nhập Ngân Liên Hội thì Kim Thiên Hội chúng ta sẽ gặp bất lợi sao?”

“Ra là ông định trăm thảo trừ căn.”

“Ngươi thông minh thật đấy. Vậy cũng tốt, như thế này thì ta sẽ dễ nói chuyện với ngươi hơn.”

Hoàng Phủ Chi Thắng thở dài một hơi.

Từ Khiếu Văn lại gây áp lực lên cho Hoàng Phủ Chi Thắng.

Rầm!

May mắn thay, Hoàng Phủ Chi Thắng đã tránh được đòn tấn công của lão trong gang tấc.

Nơi Hoàng Phủ Chi Thắng đứng ban này xuất hiện một cái lỗ lớn. Điều đó chứng tỏ uy lực của chưởng lực ban này mạnh đến mức nào.

Hoàng Phủ Chi Thắng hét lên rồi tập trung nội công vào nắm đấm của mình. Một luồng sáng ngay lập tức bao bọc lấy nắm đấm của y.

Thiên Vương Tam Quyền.

Đây là một quyền công chứa đựng tất cả tinh hoa của của Hoàng Phủ Thế Gia đã bị diệt môn.

Quyền công này tuy chỉ chứa ba chiêu thức, nhưng mỗi chiêu thức đều có sức mạnh kinh thiên động địa. Nhưng sau khi gia môn diệt môn, tinh hoa của thứ quyền công này cũng biến mất.

Hoàng Phủ Chi Thắng đã cố gắng khôi phục lại Thiên Vương Tam Quyền trong khi bế quan tu luyện. Cuối cùng, những nỗ lực của y đã không thành vô ích, y đã có thể tái hiện lại uy lực của nó ở một mức độ nào đó.

“Cha!”

Hoàng Phủ Chi Thắng thi triển chiêu thức đầu tiên của Thiên Vương Tam Quyền.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Quyền lực chứa đầy sức mạnh như muốn nhắm đến mạng sống của Từ Khiếu Văn.

Từ Khiếu Văn khịt mũi rồi tung ra chưởng lực.

Rầm!

Từ Khiếu Văn bị đánh bật ngược ra phía sau.

Uy lực của Thiên Vương Tam Quyền vượt quá sức tưởng tượng của lão ta.

Một nét hoang mang xuất hiện trên mặt của Từ Khiếu Văn.

“Không thể nào...”

Xương của lão kêu răng rắc, da thịt lão như muốn rách toạc ra.

Lần đầu tiên lão đối mặt với một quyền kích mạnh như thế này.

Bỗng một tia gian xảo hiện trong mắt lão.

Ngay khi đặt chân xuống mặt đất, lão đã dơ tay lên. Ngay lập tức, những võ giả xuất hiện từ tứ phía trong khu rừng.

Đó chính là những võ giả của Kim Thiên Hội mà lão đã bố trí sẵn ở đây.

Từ Khiếu Văn ra lệnh.

“Tất cả tấn công hấn cho ta.”

Những võ giả nhận được lệnh của Từ Khiếu Văn ngay lập tức lao vào Hoàng Phủ Chi Thắng.

Hoàng Phủ Chi Thắng lùi lại rồi hét lớn.

“Hợp công sao? Đúng là hèn nhát mà. Các ngươi không thấy xấu hổ sao? Các ngươi như vậy mà cũng dám tự nhận mình là cao thủ trong giang hồ ư?”

“Hừm! Dù có làm gì thì kẻ còn sống vẫn là kẻ chiến thắng. Ngươi có chửi bọn ta hèn nhát cũng không sao. Ta sẽ giết ngươi rồi tận hưởng danh tiếng này. Hahaha!”

Từ Khiếu Văn cười lớn để lộ hàm răng đã ố vàng của hấn.

Trong lúc đó, những võ giả của Kim Thiên Hội cùng hợp lực tấn công Hoàng Phủ Chi Thắng.

“Cha!”

“Đi chết đi!”

Bọn họ lao vào tấn công Hoàng Phủ Chi Thắng như thể y là kẻ thù không đội trời chung của bọn họ.

“Hoàng Phủ Chi Thắng cùng bọn Kim Thiên Hội ở đây.”

Bỗng có một nhóm người xuất hiện.

Đó chính là những võ giả của Ngân Liên Hội. Những người đã đuổi theo Hoàng Phủ Chi Thắng.

Ngay khi nhìn thấy Hoàng Phủ Chi Thắng cùng những võ giả của Kim Thiên Hội, bọn họ đã lao vào tấn công ngay lập tức.

Xoẹt xoẹt!

“Ặc!”

“Hự!”

Tiếng vũ khí va chạm vào nhau cùng tiếng hét thê thảm của những võ giả tạo khiến cho khu rừng yên bình nhanh chóng trở thành một thứ hỗn độn.

“Chuyện quái gì thế này?”

Cao Liên Hoa trở mắt nhìn vào chiến trường trước mặt.

Nàng đã cùng với những võ giả Ngân Liên Hội đuổi theo Hoàng Phủ Chi Thắng.

Nàng không còn lựa chọn nào khác.

Tuy nàng không thích nhưng Luật Sơn Lĩnh vẫn là đồng liêu của nàng. Một khi đồng liêu đã bị thương thì nàng phải trả thù cho họ.

Vì vậy nên nàng không còn lựa chọn nào khác ngoài việc tham gia nhóm truy tích của Ngân Liên Hội.

Thực ra trong lòng nàng cảm thấy có chút tội lỗi, nhưng nàng lại viện cớ đó là lựa chọn duy nhất của nàng.

Vì thế nên khi những người khác đã lao vào tấn công Hoàng Phủ Chi Thắng cùng võ giả của Kim Thiên Hội thì nàng vẫn chần chừ đứng ở đó.

Cheng!

“Khục!”

“Hự!”

Ba bốn võ giả bay ra xa với nhất quyền của Hoàng Phủ Chi Thắng.

Mỗi lần y vùng nắm đấm là mỗi lần có người chết. Vì vậy nên Kim Thiên Hội cùng Ngân Liên Hội đã ngừng giao chiến với nhau và hợp lực tấn công Hoàng Phủ Chi Thắng.

Bọn họ đã hợp lực khi gặp phải kẻ địch mạnh.

Hoàng Phủ Chi Thắng không hề nghĩ tới trường hợp này.

Hai thế lực chẳng khác gì kẻ thù không đội trời chung mà lại hợp lực để tấn công y.

“Bên trái.”

“Tấn công vào điểm mù của hắn.”

Bọn họ đồng loạt tấn công vào cánh tay trái của Hoàng Phủ Chi Thắng, hòa hợp như thể bọn họ đã cùng chiến đấu với nhau trong một thời gian dài.

Vì không có cánh tay trái nên phản ứng của Hoàng Phủ Chi Thắng rất chậm.

Cuối cùng, toàn thân của Hoàng Phủ Chi Thắng phải hứng chịu đầy vết thương.

Người gây ra những vết thương đó chính là Từ Khiếu Văn.

Lão ta đã dùng những võ giả khác làm lá chắn để tấn công Hoàng Phủ Chi Thắng từ phía sau. Vì vậy, số vết thương trên người Hoàng Phủ Chi Thắng ngày càng tăng lên.

‘Lũ hèn nhát!’

Vẻ mặt của Cao Liên Hoa đanh lại khi thấy cảnh tượng trước mặt.

Bởi nàng cảm thấy có một điều gì đó thật kỳ lạ.

Rõ ràng là Hoàng Phủ Chi Thắng cùng những người khác đang đánh nhau ở ngoài kia. Thế nhưng sao nàng lại cảm thấy yên tĩnh đến lạ.

‘Gì vậy nhỉ?’

Cao Liên Hoa nhìn về phía sau.

Rõ ràng phía sau nàng có những võ giả của Kim Liên Hội đang đứng đợi. Nhưng sao giờ nàng chẳng còn thấy ai nữa.

‘Chuyện gì thế này?’

Đôi mắt của Cao Liên Hoa khẽ dao động.

Gió nổi lên.

Một làn gió lạnh lẽo mà nàng chưa bao giờ thấy trước đây.

Một cảm giác nguy kịch nhanh chóng kéo đến Cao Liên Hoa.

‘Có gì đó bất thường...’

Cao Liên Hoa nắm lấy chuôi kiếm.

“Úc!”

Bỗng nàng nghe thấy tiếng hét của ai đó kể bên mình.

Cao Liên Hoa vội vàng nhìn về hướng phát ra tiếng hét.
Nhưng không có ai ở đó cả.

“Khực!”

“Hự!”

Tiếng la hét vang lên khắp nơi.

Nhưng nàng lại chẳng thấy bọn họ đâu cả.

“Chuyện gì vậy?”

Cao Liên Hoa vội vàng nâng cao nội công để khuếch đại cảm giác, nàng nghe được những âm thanh kỳ lạ mà nàng chưa từng nghe thấy trước đó.

Xoẹt xoẹt!

Một âm thanh nhỏ phát ra.

Như hàng loạt con côn trùng cùng di chuyển.

Bỗng nàng cảm thấy ớn lạnh.

Rõ ràng là có ai đó đang chuyển động trong lùm cây.

Bọn họ xử lý những võ giả nằm ở vùng ngoài trước rồi tiến sâu vào trong.

Thế nhưng, những võ giả của Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội vì mãi tấn công Hoàng Phủ Chi Thắng nên không nhận ra điều đó.

Cao Liên Hoa vội vàng cảnh báo họ nhưng có ai đó đã bắt chuyện với cô.

“Chào tỷ!”

“Hộc!”

Cao Liên Hoa giật mình nhìn về phía có giọng nói phát ra.

Một thiếu niên tầm sáu bảy tuổi đang đứng ở đó.

Cao Liên Hoa bỗng cảm thấy sợ hãi khi nhìn thấy cậu thiếu niên ấy.

“Ngươi là ai?”

“Tỷ cứ gọi ta là Tiểu Ma là được rồi.”

“Tiểu Ma?”

“Ừm! Tỷ tỷ không cần rút kiếm đâu. Dù sao thì tỷ tỷ cũng là người tốt bụng mà. Chúng ta chỉ cần đứng đây xem là được rồi.”

Tiểu Ma cười, để lộ ra hàm răng trắng muốt của nó.

572

“Khắc!”

“Ặc!”

Tiếng thét phát ra từ những võ giả bên ngoài đang bao vây Hoàng Phủ Chi Thắng. Ai đó đang trốn trong bụi rậm và lên lút công kích họ.

Sau khi tiếng la hét vang lên, những võ giả mới phát hiện ra có kẻ đang tấn công từ bụi rậm.

“Có ai đó trong bụi rậm.”

“Tất cả hãy cẩn thận.”

“Chết tiệt!”

Những người đứng đầu Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội buông lời chửi rủa và trừng mắt nhìn vào bụi cây.

Xào xào xào!

Bụi cỏ rung động.

2

Rõ ràng là có ai đó vừa di chuyển trong bụi cỏ cao đến ngang eo.

“Chaaaaaaa!”

“Hắn là kẻ nào?”¹

Những võ giả cứ thế vung kiếm loạn xạ và hét to.

Soạt!

Thay vì có tiếng đáp lời, âm thanh của một nhát kiếm vừa vang lên.⁸

“Khắc!”

“Mọi người cẩn thận!”

“Có, có thích khách. Thích khách đang trốn trong bụi cỏ.”

Phải đến hơn một chục kẻ nữa bị giết, họ mới phát hiện ra những người lẩn trốn trong bụi cỏ là thích khách.

“Tại sao lại có thích khách ở đây?”

6

“Tất cả cẩn thận đằng sau mình.”

Những võ giả mau chóng vây quanh nhau thành một cụm.

Dù vậy thì cũng không có tác dụng gì.

Những thích khách mau chóng phá tan vòng vây của bọn họ và tấn công kịch liệt.

Vậy là thiệt hại của võ giả ngày càng lớn hơn.

“.....”

“Gì vậy?”

Hoàng Phủ Chi Thắng nhìn quanh với vẻ ngơ ngác.

Mọi việc tưởng chừng đã êm xuôi, nhưng không ngờ thích khách lại xuất hiện vây quanh Hoàng Phủ Chi Thắng.⁸

Từ Khiếu Văn lờm Hoàng Phủ Chi Thắng.

“Tên tiểu tử! Người có quan hệ gì với bọn thích khách?”

Hoàng Phủ Chi Thắng không trả lời.

Chính mắt hắn cũng nhìn thấy những thích khách đang cất lực di chuyển trong bụi rậm.

Họ tấn công đám võ giả không thương tiếc, nhưng tuyệt nhiên không hề đụng vào cọng tóc nào của hắn.

Ngay cả tên đàn cũng thấy được rõ ràng là thích khách đang cố giúp đỡ mình.¹

Hoàng Phủ Chi Thắng lại nhìn xung quanh. Không khí đã thay đổi.

Một bầu không khí lạ lẫm đối với những người trong Ngân Liên Hội hay Kim Thiên Hội, nhưng lại là bầu không khí thân quen đối với Hoàng Phủ Chi Thắng.

Rầm!

Hắn đột nhiên quỳ xuống một bên đầu gối, hét lớn.

“Tại hạ Hoàng Phủ Chi Thắng xin được diện kiến Quân chủ.”

Hắn làm thế ngay trước mặt Từ Khiếu Văn.

Từ Khiếu Văn có thể nhìn thấy cổ và đầu của Hoàng Phủ Chi Thắng đang lộ lộ ngay trước mặt mình.

Làm tư thế này trước mặt một cao thủ như Từ Khiếu Văn thì chẳng khác nào tự sát cả.

Hoàng Phủ Chi Thắng cũng thừa biết chuyện đó.

Nhưng hắn ta lại không hề do dự mà quỳ xuống một bên gối.

“Tên điên!”

Từ Khiếu Văn nhìn Hoàng Phủ Chi Thắng, không ngừng tỏ ra hoài nghi.

Làm sao mà hắn ta có thể lộ sơ hở ra trước mặt mình như vậy.

“Được rồi! Tên tiểu tử, đừng hối hận. Ta sẽ trừng trị ngươi!”

Từ Khiếu Văn truyền công lực vào quyền trượng đang cầm trên tay. Ngay lập tức quyền trượng như tràn đầy khí vận.

Từ Khiếu Văn dùng gậy đập vào cổ Hoàng Phủ Chi Thắng.

Ngay khi quyền trượng đập vào cổ, đầu hắn rồi sẽ bị tách ra như là hạt kê.

Hoàng Phủ Chi Thắng cũng biết điều này. Nhưng hắn lại không hề nao núng.

“Chết đi!”

Tiếng hét của Từ Khiếu Văn vang vọng núi rừng.

Nhưng Hoàng Phủ Chi Thắng vẫn chưa chết.

Hắn vẫn quỳ một chân xuống và để lộ cổ, nhưng không có một vết thương nào trên cơ thể cả.

‘Hả?’

Từ Khiếu Văn chớp mắt.

Bộp!

Trong khoảnh khắc đó, cánh tay cầm quyền trượng rơi xuống đất.

Đó là cây quyền trượng vừa mới đánh Hoàng Phủ Chi Thắng. Và bàn tay nắm lấy quyền trượng rõ ràng là của Từ Khiếu Văn.

Từ Khiếu Văn không tài nào hiểu được.

Rõ ràng, Từ Khiếu Văn không hiểu tại sao cánh tay của mình đang lành lặn mà lại đứt rời và lăn lóc ở trên mặt đất như vậy.

Phải mất thêm một khoảng thời gian nữa Từ Khiếu Văn mới có thể chấp nhận được chuyện vô cùng phi lý này.

“Aaaaaaaa!”

Tiếng hét đầy vẻ kinh hoàng vang vọng.

Từ Khiếu Văn ôm lấy bên vai mà tay vừa bị đứt lìa rồi hét lên.

Ngay lúc đó.

Vụt vù soạt!

Ai đó đã đáp xuống ngay trước mặt Hoàng Phủ Chi Thắng mà không hề gây ra một tiếng động nào.

Khuôn mặt của kẻ vừa bước xuống trong bộ áo choàng màu đen tuyền phấp phới tựa như đôi cánh đang sải rộng vô cùng độc đáo.

Bầu không khí quanh hắn rất huyền ảo, và khuôn mặt hắn thì đẹp hơn cả phụ nữ.

“Cái gì?”

Cao Liên Văn nhìn cảnh tượng đó từ xa, bịt miệng để ngăn cho mình không hét quá to.

Khoảnh khắc nhìn thấy kẻ có vẻ ngoài không giống người của thế giới này, chỉ duy nhất một cái tên xuất hiện trong đầu nàng ngay lúc ấy.

“Phiêu.....Nguyệt?”

“Đúng vậy! Chính là ca ca của ta đó.”

Tiểu Ma đứng bên cạnh nàng đáp lại với vẻ tự hào.

“Là ca ca của ngươi à? “

“Ừm! Ca ca của ta đó!”

“Vậy sao.....”

bzfczk

Cao Liên Hoa không thể nói nên lời.

Trong khoảnh khắc ngẩn ngui, có đến hàng chục dòng suy nghĩ nhảy ra trong đầu Cao Liên Hoa.

Nguồn năng lượng mà nàng cảm nhận được từ đứa trẻ có tên Tiểu Ma quả thực rất kỳ lạ.

Vừa ranh mãnh, lại vừa thông minh.

Tuy chưa từng nghe đến cái tên Tiểu Ma trước đây, nhưng nàng vẫn cảm thấy câu nói “Phiêu Nguyệt là ca ca của ta” lại là sự thật.

“Ôi trời mẹ!”

Cao Liên Hoa bùm miệng bằng cả hai tay.

Phiêu Nguyệt là một cái tên huyền thoại đến nỗi người chưa từng bước chân vào giang hồ cũng có thể biết đến. Mặc dù xuất hiện chưa được bao lâu, nhưng tên của hắn đã được biết đến rộng khắp chốn giang hồ.

Người đời nói rằng những ai muốn lấy mạng Phiêu Nguyệt đều không còn là người cõi này nữa.

Thà rằng tự sát còn hơn phải đâm đầu vào cái chết đau đớn và thảm khốc như vậy.

Biệt hiệu Tử Thần cũng chính là đại diện cho nỗi sợ hãi và cái chết.

Nhưng vào cuối mùa thu năm ngoái, hắn đã biến mất.

Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội ráo riết cho lực lượng tìm kiếm tung tích, nhưng không thể tìm được hắn. Vì vậy, nhiều người nghĩ rằng Phiêu Nguyệt đã rời khỏi Bà Dương Hồ.

Họ cho rằng đó là may mắn.

Bởi vì tình hình có thể trở nên tồi tệ hơn nếu hắn ta ở lại Bà Dương Hồ lập âm mưu và cứ thế giết người.

Khi Cao Liên Hoa, Ngân Liên Tứ Dục và Tứ Đại Võ Khách tiến vào Bà Dương Hồ, Phiêu Nguyệt đã sớm biến mất.

Vì thế mà họ không thể cảm nhận được trực tiếp nỗi sợ hãi mà Phiêu Nguyệt gieo rắc cho nhân loại.

Đến bây giờ họ vẫn không tin đó là chuyện thật.

Vì vậy, một số người võ ngực tự tin nói rằng có thể đánh bại được Phiêu Nguyệt.

Cao Liên Hoa cũng từng cười cợt khi nghe những người nói về chuyện đó. Nàng cũng say sưa nói về ý chí anh hùng của bản thân, rồi cách nàng sẽ hạ gục Phiêu Nguyệt ra sao.

Nhưng khi được tận mắt nhìn thấy Phiêu Nguyệt bằng da bằng thịt, nàng mới nhận ra bản thân đã lầm tưởng đến cỡ nào.

Toàn thân nàng nổi da gà. Dường như cơ thể nàng đang phản ứng với nỗi sợ và sức mạnh tỏa ra từ Phiêu Nguyệt.

Nàng không những nổi da gà, mà kèm theo đó còn là cơn co giật nhẹ.

Cơ thể nàng run rẩy như cây lau trước gió.

Đây là lần đầu tiên trong đời nàng có cảm giác như thế này. Vì vậy nàng càng sợ hãi hơn.

‘Không ngờ Tử Thần lại là người như vậy.’

Khoảnh khắc nhìn thấy vẻ ngoài khó tin cùng với sức mạnh vượt ngoài tầm của nhận loại, nàng không ngừng sửng sốt.

Thật sự nàng không thể là một đối thủ xứng tầm với hắn.

“Tên kia!”

Một võ giả của Kim Thiên Hội bất ngờ đâm kiếm vào sau lưng Phiêu Nguyệt. Nhưng ý đồ của y không thể thực hiện được.

Rầm!

Một nữ nhân đột nhiên xuất hiện, chưởng vào lưng tên võ giả.

Tên võ giả ngay lập tức mất mạng mà chưa kịp hét lên.

Đó là một nữ nhân mặc một bộ y phục có màu đỏ như máu.

Thoạt nhìn, vị nữ nhân trông có vẻ bình thường, nhưng càng nhìn nàng càng có một sức hút kỳ lạ.

“Yaaaaaaaaa!”

Lần này, lại có thêm một võ giả bên Ngân Liên Hội công kích Phiêu Nguyệt. Nhưng chỉ vừa mới đi được hai bước, y đã bị một thích khách bất ngờ tấn công rồi hạ gục.

Hai thích khách ra tay tiêu diệt bất kể võ giả nào tiếp cận Phiêu Nguyệt như một bức tường thành.

Họ chính là Hồng Lệ Tuyết và Lôi Nhãn.

Phiêu Nguyệt quay lưng lại phía họ, bắt gặp ánh mắt của Hoàng Phủ Chi Thắng.

“Lâu rồi không gặp.”

“Hoàng Phủ Chi Thắng xin diện kiến Quân chủ.”

“Đứng dậy đi.”

“Đa tạ.”

Chỉ sau khi Phiêu Nguyệt cho phép, Hoàng Phủ Chi Thắng mới đứng dậy.

“Đến đây tìm ta sao?”

“Vâng, thưa Quân chủ!”

“Ta vốn sống phiêu bạt, không ngờ ngươi lại có thể tìm đến tận đây.”

“Tại hạ đã tự hứa với bản thân nguyện sẽ phục vụ Quân chủ!”

“Ngươi đang đặt cược vào một người nhỏ bé như ta sao.”

Phiêu Nguyệt cười khẩy. Nhưng không phải vì hắn đang không thấy vui.

“Thật là vinh dự khi được gặp lại Ngài.”

“Vinh dự gì chứ? Có phải vì muốn tìm gặp ta nên ngươi mới làm loạn lên như thế này đúng không?”

“Quả nhiên là Ngài biết.”

Hoàng Phủ Chi Thắng mỉm cười.

Chẳng có cách nào để tìm Phiêu Nguyệt đang biệt tăm biệt tích.

Vì vậy, Hoàng Phủ Chi Thắng mới nghĩ ra kế làm loạn như thế này. Hắn hy vọng sự việc này sẽ đến được tai của Phiêu

Nguyệt.

May mắn thay, khi lão quỷ mang tên Từ Khiếu Văn xuất hiện đã thu hút sự chú ý của Phiêu Nguyệt.

Vậy là hắn đạt được mục đích ban đầu.

Đổi lại, hắn bị trọng thương đáng kể, nhưng với mức độ này thì chỉ cần nghỉ ngơi, điều trị vài ngày là xong.

Ngay lúc đó.

“Tên kia!”

Từ Khiếu Văn với một cánh tay bị cụt, bất ngờ tỉnh lại và lao đến chỗ Phiêu Nguyệt.

Lão thi triển Thiết Phách Chương với bàn tay còn lại.

Thiết Phách Chương một khi đã thi triển thì có thể biến một tảng đá có kích cỡ của một ngôi nhà ngay lập tức biến thành cát bụi.

Ngay khi ấy, Hoàng Phủ Chi Thắng đứng chắn trước mặt Phiêu Nguyệt.

“Bây giờ ta và ngươi một chín một mười rồi.”

Hắn vung một quyền hướng về phía Từ Khiếu Văn.

Ầm ầm ầm!

Chương và quyền va chạm, tiếng nổ ầm trời vang lên.

Từ Khiếu Văn lùi lại ba, bốn bước.

Lòng bàn tay của lão bị nghiền nát đến mức không thể nhận dạng được nữa như vừa bị một cây búa giáng vào.

Thiên Vương Tam Quyền của Hoàng Phủ Chi Thắng mạnh mẽ, vượt qua cả uy lực của Thiết Phách Chương.

“Aaaaaaaaaaaaaa!”

Từ Khiếu Văn hét lên.

Lão nắm chặt bàn tay dị dạng của mình, gào thét như muốn chết đi sống lại.

Nếu như bình thường, chắc chắn thuộc hạ của lão sẽ ngay lập tức chạy đến chi viện cho lão, nhưng xung quanh lão giờ đây

là im lặng bao trùm.

Hắc Sát Đội đã xử lý tất cả võ giả của Ngân Liên Hội và Kim Thiên Hội.

Phải đến lúc đó Từ Khiếu Văn mới nhận ra được hiện thực, lùi lại phía sau.

Nỗi sợ hãi từ sâu thẳm trong tâm hồn giờ hiện rõ trên khuôn mặt lão.

Lão thật sự đánh mất hết tinh thần chiến đấu khi một cánh tay đã mất, bàn tay còn lại cũng dị dạng hoàn toàn.

“Cứu, cứu với!”

Từ Khiếu Văn cầu xin cho mạng sống của chính mình.

Hoàng Phủ Chi Thắng nhìn Từ Khiếu Văn với vẻ mặt đáng thương.

Khi bản thân có lợi thế, lão ta cư xử vô cùng kiêu ngạo, nhưng khi bất lợi hướng về phía mình, lão cúi đầu một cách hèn nhát.

Nếu bản thân hấn là lão, thì hấn thà chết còn hơn chịu nhục.

Hoàng Phủ Chi Thắng nhìn Phiêu Nguyệt.

Ý hấn muốn hỏi phải xử lý lão ta như thế nào. Tuy nhiên, Phiêu Nguyệt không nói lời nào.

Hấn chỉ đứng đó, lạnh lùng quan sát Hoàng Phủ Chi Thắng. Hấn phó mặc toàn bộ tính mạng của lão ta vào tay hấn.

Soạt!

Hàng chục thích khách tập trung xung quanh Phiêu Nguyệt.

Đó là Hồng Lệ Tuyết, Lôi Nhãn cùng Hắc Sát Đội.

Tuy hàng chục người ngay lập tức tập trung lại, nhưng thoát nhiên không có một tiếng động nào phát ra.

Thậm chí còn không có một tiếng thở, hay tiếng vạt áo tung bay theo gió.

Dường như chỉ có không gian xung quanh Phiêu Nguyệt là cô lập hẳn với thế giới.

Một cảnh tượng vừa kỳ bí, vừa đáng sợ.

Hoàng Phủ Chi Thắng chứng kiến mà toàn thân nổi da gà.

‘Quân chủ!’

Nếu là một người bình thường, chắc hẳn họ sẽ bỏ chạy khi thấy dáng vẻ đó của Phiêu Nguyệt. Nhưng Hoàng Phủ Chi Thắng thì khác.

Hắn quyết tâm đi theo mà tôn Phiêu Nguyệt lên làm Quân chủ.

Hắn không hề do dự gì, miễn đó là mệnh lệnh của Phiêu Nguyệt.

“Chaaaaaaaaaaaaa!”

Ầm!

Nhất quyền của hắn giáng thẳng vào phần thân trên của Từ Khiếu Văn.

Chỉ trong chớp mắt, phần thân trên của Từ Khiếu Văn biến mất.

Nó biến mất không một dấu vết nào để lại, như vừa mới bay hơi.

Một cảnh tượng khó tin, ngay cả khi chứng kiến bằng mắt thường.

“Trời đất ơi!”

Cao Liên Hoa bùm miệng bằng cả hai tay.

Tiểu Ma cười khúc khích bên cạnh nàng.

573

Nam Cung Tuyết cau mày nhìn thuộc hạ.

“Vừa rồi ngươi nói cái gì?”

“Họ nói rằng tất cả lực lượng được cử đi truy đuổi đều đã bị tiêu diệt.”

“Bây giờ ngươi bảo ta tin điều đó sao?”

“Xin thứ lỗi.”

Thuộc hạ sợ hãi cúi đầu.

“Ai là người dẫn đầu đội truy đuổi?”

“Là Cao...Liên Hoa tiểu thư.”

“Cô ấy thế nào rồi?”

“Không thể tìm thấy được ạ.”

“Ý người là sao? Là chưa tìm thấy thi thể? Hay là chưa chết?”

“Tiểu nhân vô năng.”

Tên thuộc hạ lại cúi đầu xuống.

Khi hắn ta đến, mọi thứ đã kết thúc.

Tất cả binh lính của Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội đều đã chết, còn Cao Liên Hoa thì biến mất không dấu vết.

Hắn đã cử những võ giả tinh nhuệ nhất để tìm kiếm Cao Liên Hoa, nhưng không có kết quả.

Cuối cùng, họ từ bỏ và quay trở lại.

“Người nói hắn ta là Hoàng Phủ Chi Thắng sao?”

“Đúng vậy ạ.”

“Nói đi, hắn ta thực sự là cao thủ có thể dễ tiêu diệt những tinh hoa xuất chúng nhất của Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội sao?”

“Chúng thuộc hạ đã tìm thấy xác của Từ Khiếu Văn. Toàn bộ phần thân trên đã bị thổi bay chỉ với một quyền duy nhất.”

“Ha!”

Nam Cung Tuyết thở dài trước những lời của thuộc hạ.

Từ Khiếu Văn là một lão quái thuộc hàng đại cao thủ của Kim Thiên Hội.

Nếu một cao thủ như vậy còn bị nghiền nát chỉ với một quyền, thì không cần nói thêm cũng đủ để hình dung uy lực của Hoàng Phủ Chi Thắng.

“Trình độ của hắn...cao đến vậy sao.”

“Thuộc hạ rất tiếc phải nói điều này, nhưng liệu có phải Sơn Lĩnh thiếu hiệp đã quá vội vàng không.”

“Ha ha! Tên đó...”

Khuôn mặt của Nam Cung Tuyết lập tức tỏa ra sát khí.

Cô ta đã tin tưởng Hắc Dực Kiếm Hiệp Luật Sơn Lĩnh vì hấn ta có võ công cao cường và tiếng tăm vang xa, nhưng cô không ngờ rằng mọi chuyện lại thành ra thế này.

Luật Sơn Lĩnh, người đã trở về với nội thương nặng nề do Hoàng Phủ Chi Thắng, nói rằng hấn ta đã bị đánh lừa bởi một thủ đoạn hèn nhát, và không ngừng hạ thấp y.

Y có thể mạnh về võ công, nhưng tính cách lại xấu xa và ra tay tàn độc, vì vậy y được cho là phù hợp với ma đạo hơn.

Đó là lý do họ quyết định thành lập đội để theo dõi.

“Một tên có thể hạ gục Điền Mậu Duyệt chỉ với một quyền mà lại phải dùng ám thuật với Luật Sơn Lĩnh sao? Vô lý. Mau đi điều tra rõ cho ta.”

“Đã rõ.”

Thuộc hạ nhanh chóng đáp lười rồi rút lui.

Còn lại một mình, Nam Cung Tuyết lẩm bầm.

“Là Hoàng Phủ Chi Thắng...”

Không chỉ Ngân Liên Hội mà cả các võ giả Kim Thiên Hội cũng bị tàn sát.

Một mình Hoàng Phủ Chi Thắng là không thể.

Chắc chắn phải có người khác đằng sau hỗ trợ. Và Nam Cung Tuyết đã đoán ra hấn ta là ai.

“Phiêu Nguyệt! Chính là hấn.”

Theo báo cáo từ đám thủ hạ, tất cả những võ giả đã chết đều dính những vết thương chí mạng tại động mạch.

Đó là dấu hiệu phục kích điển hình của một thích khách.

Một hoặc hai thích khách không thể giết tất cả các tinh hoa của Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội.

Rõ ràng là ít nhất hàng chục thích khách đã được huy động.

Phiêu Nguyệt là người duy nhất trên giang hồ hiện tại có thể huy động lượng thích khách lớn như thế này ở khu vực hồ Bà Dương.

“Quả nhiên hắn không có rời đi. Hắn đang lén lút ở đây.”

Mùa đông năm ngoái, cô ta đã huy động đám thủ hạ của mình toàn lực lục soát khu vực này. Tuy nhiên, không thể tìm thấy dấu vết của Phiêu Nguyệt và những tên thích khách ở bất cứ đâu.

Chính vì vậy, nhiều người cho rằng Phiêu Nguyệt đã rời khỏi hồ Bà Dương. Nhưng cô lại có suy nghĩ khác.

Cô ta cho rằng Phiêu Nguyệt sẽ không rời đi và đang ẩn náu ở đâu đó. Và bây giờ cô đã có thể khẳng định chắc chắn điều này.

Phiêu Nguyệt đang lẩn trốn ở đâu đó gần họ.

Suy nghĩ một hồi, Nam Cung Tuyết đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

Nơi cô ta đến chính là chỗ của Lý Kiếm Hàn.

Nam Cung Tuyết là người có ảnh hưởng nhất trong Ngân Liên Hội.

Lý Kiếm Hàn phó thác cho cô ta tất cả công việc lớn nhỏ trong hội, còn mình thì bế quan tu luyện.

Do đó, hầu như không ai nhìn thấy khuôn mặt của Lý Kiếm Hàn ngoại trừ Nam Cung Tuyết trong suốt mùa đông.

Cô ta bước một bước và nhìn xung quanh.

Những người thấy cô ta đều chào đón nồng nhiệt.

Sau khi nắm quyền kiểm soát Ngân Liên Hội, Nam Cung Tuyết đã lấp đầy các vị trí thượng tầng bằng người của mình.

Tất cả họ đều có lòng trung thành tuyệt đối với Lý Kiếm Hàn và cô ta. Không có lý do gì để nghi ngờ lòng trung thành của họ.

Vấn đề là một số võ giả hiện tại đã rời đi khi họ tiếp quản Ngân Liên Hội.

Họ đều là những nhân tài hiếm có và chắc chắn sẽ vô cùng hữu ích nếu có họ bên cạnh.

Thế nhưng họ lại tự mình rời đi, đó chắc chắn là một mất mát to lớn.

Lúc đầu, cô ta không nghĩ nhiều về sự vắng mặt của họ. Cô nghĩ rằng có thể lấp đầy khoảng trống đó bằng đám thuộc hạ của mình. Tuy nhiên, thời gian trôi qua, hậu quả của sự vắng mặt đó lại càng hiện rõ.

Cô ta đặc biệt nhớ đệ đệ mình, Nam Cung Việt.

Nam Cung Việt vốn là tâm điểm của đám võ giả.

Nhờ có y, các võ giả Ngân Liên Hội mới có thể đoàn kết một lòng mà không chia năm xẻ bảy.

Kể từ khi y rời đi, Ngân Liên Hội dường như cũng mất đi thứ keo gắn kết, ngày càng rời rạc, rệu rã.

Để vực dậy Ngân Liên Hội, cô ta biết điều cần thiết nhất lúc này là đưa Nam Cung Việt trở về. Tuy nhiên, cô ta lại do dự. Bởi vì lòng kiêu hãnh của cô không cho phép cô cúi đầu trước y.

Nhưng trên hết, sau khi rời khỏi nơi này, hành tung của y rất bí ẩn.

Cô ta đã từng sai người đi tìm, nhưng cũng không có kết quả gì.

“Không lẽ là ở bên cạnh tên khốn đó?”

Nam Cung Tuyết cắn môi.

Điều đó rất khó xảy ra, nhưng nếu dự đoán của cô ta là đúng, vấn đề sẽ trở nên nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Cốc cốc!

Nam Cung Tuyết gõ cửa căn phòng đang đóng kín của Lý Kiếm Hàn.

“Là ta đây. Cung Tuyết!”

Ngay khi nói danh tính, cánh cửa phòng tu luyện đóng kín đã mở ra.

Nam Cung Tuyết vội vã bước vào.

Bên trong phòng tu luyện rất rộng rãi.

Mỗi bên tường đều dài hơn 10 trượng, không gian đều được làm từ đá. Ở trung tâm, Lý Kiếm Hàn đang ngồi.

Hắn ngồi khoanh chân, trên đùi đặt một thanh kiếm.

Trước khi Nam Cung Tuyết đến, chắc hẳn ta đã phải luyện tập rất chăm chỉ, toàn thân ướt đầm mồ hôi.

Nam Cung Tuyết mở miệng.

“Kiếm Hàn! Ta xin lỗi.”

“Có chuyện gì vậy?”

“Có vẻ như tên khốn Phiêu Nguyệt đang lẩn trốn gần đây.”

Cô bắt đầu kể cho Lý Kiếm Hàn mọi thứ về Hoàng Phủ Chi Thắng.

Lý Kiếm Hàn cau mày.

“Vấn đề là Hoàng Phủ Chi Thắng.”

“Gần đây, nhiều trường hợp những người gia nhập chỉ nhìn vào danh tiếng và hành động tùy tiện. Vì thế những vụ ồn ào xuất hiện ở khắp nơi.”

“Chúng ta cần tìm ra sự thật càng sớm càng tốt và hành động ngay khi có thể.”

“Ta đã hành động rồi. Nhưng vấn đề là hiện tại Ngân Liên Hội không có ai đứng ra để làm tâm điểm kêu gọi mọi người cả.”

“Nàng muốn ta ngừng bế quan để ra mặt sao?”

“Nếu như đã đạt được đến cảnh giới vừa ý, ta mong chàng hãy mau chóng tái xuất. Mặc kệ người khác nói cái gì, chàng vẫn là hội chủ của Ngân Liên hội.”

“Đúng vậy! Ta cũng đã đạt được một số kết quả.”

“Xin lỗi. Ta lại làm gián đoạn quá trình tu luyện của chàng rồi.”

“Không! Dù không như vậy thì ta cũng dần chán việc bế quan tu luyện rồi. Bây giờ chúng ta phải chính thức chiến đấu với Kim Thiên Hội. Có lẽ giờ đây Trương Vô Cực cũng suy nghĩ giống ta.”

Giống như Lý Kiếm Hàn, Trương Vô Cực đã không lộ diện trong suốt mùa đông năm ngoái.

Y không trực tiếp ra mặt mà chỉ thông qua thuộc hạ để theo dõi những biến chuyển bên ngoài. Điều đó có nghĩa là Trương Vô Cự cũng đang bế quan tu luyện giống như hắn.

Tất nhiên, việc Phiêu Nguyệt không rời Bà Dương hồ mà lại ẩn náu ở gần đó nằm ngoài dự đoán của hắn.

Lý Kiếm Hàn lẩm bẩm.

“Không biết hắn trốn ở đâu.”

Hoàng Phủ Chi Thắng nhìn xung quanh với vẻ mặt ngạc nhiên.

Rõ ràng phía trước đã bị chặn bởi một vách đá. Tuy nhiên, sau theo chân Phiêu Nguyệt và Tiểu Ma đi xuyên qua vách đá, một ngư thôn yên bình hiện ra như một giấc mộng.

“Là trận pháp sao?”

Quay đầu nhìn lại, y không thấy vách đá nào, chỉ có sương mù dày đặc.

Có vẻ chỉ khi nhìn từ bên ngoài mới thấy được vách đá.

“Hơ!”

Nhìn thế nào cũng thấy thần kỳ.

Lại có một người ngạc nhiên khi thấy ngư thôn.

“Có một nơi như thế này gần Bà Dương hồ sao.”

Nàng chính là Ngân Dục tiên tử Cao Liên Hoa.

Cao Liên Hoa thành danh nhờ đứng về phía Ngân Liên Hội, nhưng gần đây nàng đã thất vọng về nhiều người. Một trong số họ là Luật Sơn Lĩnh.

Sau khi cố gắng thuyết phục Hoàng Phủ Chi Thắng nhưng không hiệu quả, hắn ta đã đổi ý và tấn công. Cao Liên Hoa đã cố gắng ngăn cản hắn ta, nhưng lúc đó đã quá muộn.

Vì lý do đó, nàng không tích cực tham gia truy đuổi Hoàng Phủ Chi Thắng. Nhờ điều này, nàng mới có thể giữ được mạng của mình.

&nbzfcksp;

Nhưng trên tất cả, chính ý chí của nàng đã thúc đẩy nàng đến nơi này.

Nàng tò mò về căn cứ của những thích khách đã âm thầm tiêu diệt lực lượng tinh nhuệ của cả Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội.

Nhưng nàng lại không thể ngờ rằng căn cứ của đám thích khách lại là một ngư thôn thanh cảnh như vậy.

Trong suy nghĩ của nàng, căn cứ của thích khách hẳn phải là một nơi âm u, sặc mùi tử khí, bốn bề kín mít, chứ không phải là một không gian rộng rãi thênh thang thế này.

(625095d46b43ff5dcd24f7c7)

Bất kể nhìn nó như thế nào, nó quá sáng sủa và thoáng đãng để được coi là nơi ở của những kẻ ám sát.

Ngay sau khi hộ tống họ vào làng, các thích khách lần lượt tản ra những ngôi nhà trong thôn.

Phiêu Nguyệt nói với Hoàng Phủ Chi Thắng.

“Đi theo ta...”

“Vâng! Chủ quân.”

Hoàng Phủ Chi Thắng trả lời và đi theo Phiêu Nguyệt.

Cao Liên Hoa, người bị bỏ lại một mình trong sự bàng hoàng, chỉ mấp máy môi.

Nàng muốn nói điều gì đó, nhưng lại không biết phải nói gì.

Sau đó, Tiểu Ma đến gần nàng.

“Tỷ tỷ, đi cùng ta.”

“Với người sao?”

“Vâng!”

Tiểu Ma cười rạng rỡ.

Cao Liên Hoa không thể từ chối trước nụ cười hồn nhiên ấy

Cuối cùng, nàng đi theo Tiểu Ma.

Tiểu Ma đi đến bến thuyền ngay phía trước ngư thôn.

Trên bến thuyền, một người đàn ông đang quăng cần câu.

Bóng lưng đó quen thuộc một cách kỳ lạ.

Nàng nhìn vào chiếc giỏ bên cạnh y.

Không có một con cá nào trong giỏ.

Chắc hẳn y đã câu cá khá lâu, nhưng thật kỳ lạ là vẫn chưa được một con cá nào.

Cao Liên Hoa nghĩ chỉ có thể là một trong hai.

Hoặc là người đàn ông thực sự không biết câu cá, hoặc là y không hứng thú với việc câu cá.

Tiểu Ma hỏi người đàn ông.

“Không bắt được con nào luôn hả?”

“Bọn cá không muốn để ta bắt thôi.”

“Có vẻ như huynh không có khiếu câu cá rồi.”

“Ừ”

“Này, ta dẫn theo tỷ tỷ này đến!”

“Thế sao!”

Lúc đó người đàn ông mới đặt cần câu xuống và nhìn lại.

Khoảnh khắc nhìn thấy khuôn mặt của y, Cao Liên Hoa như ngừng thở.

“Ah!”

“Lâu rồi không gặp.”

“Làm sao mà... Nam Cung công tử lại ở đây?”

Cao Liên Hoa nhận ra danh tính của y trong nháy mắt.

Người đàn ông câu cá chính là Nam Cung Việt.

Mặc dù Nam Cung Việt đã rời khỏi Ngân Liên Hội và họ vốn ít khi tiếp xúc, nhưng cô vẫn nhớ rõ gương mặt của y.

“Không phải công tử quay lại Thủ Thiên hội sao?”

“Đúng vậy.”

“Nhưng sao công tử lại ở đây?”

“Ta đã quay lại.”

“Sao cơ?”

“Cô biết vậy là được.”

Trước lời giải thích của Nam Cung Việt, Cao Liên Hoa tỏ ra bối rối.

Đầu óc nàng như rối như tơ vò, không thể suy nghĩ thấu đáo được.

“Công tử có thể giải thích...”

“Chúng ta đi dạo một lát được không?”

“Dạ? vâng!”

“Vậy đi thôi.”

Nam Cung Việt mỉm cười và đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

Y chậm rãi đi dạo trong ngự thôn với Cao Liên Hoa.

Cao Liên Hoa vẫn mang vẻ mặt trống rỗng.

Nam Cung Việt nhìn vào vào một bên mặt của nàng một lúc trước khi mở miệng.

“Ta đến đây được một thời gian rồi.”

“Vậy sao?”

“Dạo này Ngân Liên Hội thế nào?”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 574

Biểu cảm của Cao Liên Hoa lúc này đã cứng đờ.

Dù sao nàng cũng là võ giả thuộc Ngân Liên Hội. Trái lại Nam Cung Việt chỉ là ngoại nhân đã rời khỏi hội.

Nàng không cần thiết phải nói thông tin cho ngoại nhân như Nam Cung Việt biết. Nàng rất thất vọng về việc hấn đã rời khỏi Ngân Liên Hội.

“Xin thứ lỗi. Ta không thể nói thông tin cho người ngoài được.”

“Không sao. Ta lại nhờ vả hơi quá rồi.”

“Nam Cung Công tử sao lại ở đây? Có chuyện gì xảy ra ở Thủ Thiên Hội ư?”

Lần này là Cao Liên Hoa hỏi.

Nàng thật sự tò mò không biết vì sao Nam Cung Việt lại ở đây.

Thế nhưng Nam Cung Việt chỉ trả lời qua loa.

“Không có gì đâu.”

“Vâng?”

“Ta đến hay đi cũng chẳng có gì thay đổi cả.”

Nam Cung Việt thở dài một hơi.

Hắn đến đây chưa được mấy ngày.

Trong suốt mùa đông vừa qua, hắn ở lại Thủ Thiên Hội.

Hắn đã thuyết phục phụ thân và ca ca cuối cùng họ cũng đã đồng ý.

Trong quá trình đó, Nam Cung Việt gặp phải khó khăn lớn.

Cơ thể và tinh thần hắn cần một nơi để nghỉ ngơi.

Và nơi hắn nghĩ đến chính là ở đây.

Phiêu Nguyệt là một người lạnh lùng, nhưng hắn không hay từ chối người tìm đến mình. Vậy nên hắn không khó để ở lại đây.

Mấy ngày qua Nam Cung Việt đã nghỉ ngơi rất thoải mái.

Không bắt được con cá nào cũng không sao.

Chỉ cần thả cần câu xuống rồi nhìn mặt nước chỉ đủ thấy tronbzfczkg lòng bình yên rồi.

Nam Cung Việt đã chữa lành được tâm hồn mình trong suốt mấy ngày qua.

Nhờ vậy mà sắc mặt của hắn đã khá hơn.

Cao Liên Hoa nhìn kỹ vẻ mặt Nam Cung Việt.

Ngay cả khi còn ở Ngân Liên Hội, gương mặt hắn lúc nào cũng u ám, ủ rũ. Thế nhưng bây giờ thần sắc hắn đã trở nên tươi sáng và thoải mái hơn.

Nàng tò mò không biết điều gì đã khiến hấn thoải mái như thế.

Hai người cùng nhau bước đến bờ sông.

Đột nhiên Cao Liên Hoa lên tiếng.

“Hàng chục võ giả đã Ngân Liên Hoa đã bỏ mạng. Tất cả võ giả của Kim Thiên Hoa cũng thiệt mạng. Họ đã bị thích khách ở đây giết chết.”

“Ra là vậy.”

“.....”

Nam Cung Việt hờ hững trả lời tựa như đây là việc của người khác. Bộ dạng của Nam Cung Tuyết làm cho Cao Liên Hoa nghi hoặc.

‘Hắn không còn gì luyến tiếc nữa?’

Cũng có thể như thế.

Dường như hấn đã dâng hiến Ngân Liên Hội mà hấn đã dày công xây dựng cho Lý Kiếm Hân và Nam Cung Tuyết.

Thế nhưng, cảm xúc con người không phải thứ nói bỏ là bỏ được. Rõ ràng trong lòng hấn vẫn còn gì đó lưu luyến.

Cao Liên Hoa tiếp tục kích thích sự luyến tiếc trong lòng hấn.

“Không có thật sao?”

“Cái gì cơ?”

“Tất cả đều là võ giả do Nam Cung Công tử chiêu mộ. Thế nhưng những người đó đã bị thích khách ở đây giết hại.”

“Rồi sao?”

“Rồi sao ư?”

“Hư hư! Cô nghĩ ta nên phẫn nộ trước cái chết của họ à?”

“Đó không phải là chuyện đương nhiên ư?”

“Sao ta phải nghĩ đó là chuyện đương nhiên?”

“Chuyện đó...”

Đột nhiên Cao Liên Hoa á khẩu.

Nhìn bộ dạng Cao Liên Hoa, Nam Cung Việt bật cười rồi nói.

“Đương nhiên ta cũng thấy tiếc cho cái chết của họ. Nhưng không có nghĩa là ta phải thương xót cho họ. Những gì diễn ra trong Ngân Liên Hội là quyết định của họ. Lẽ nào ta phải chịu trách nhiệm cho quyết định của họ ư?”

“Điều gì đã khiến cho Nam Cung Công tử thành ra thế này vậy? Hắn ta đã tẩy não huynh hay sao?”

“Tẩy não? Tiểu thư nghĩ như thế ư? Ta thật sự đã bị tẩy não nên mới như vậy à?”

“Chuyện đó...”

“Việc rời khỏi Ngân Liên Hội là quyết định của ta, và chuyện ở đây cũng là chủ ý của ta.”

“Có lý do gì đặc biệt không?”

“Nếu cô quan sát sẽ biết thôi. Vì sao ta lại như vậy.”

“Đó là lý do huynh để ta sống?”

“Đúng vậy! Ta muốn ai đó quan sát trận chiến bằng con mắt lạnh lùng.”

“Sao lại là ta?”

“Bởi vì Cao Tiểu thư có cái nhìn khách quan và tư duy tốt nhất trong số những võ giả ở Bà Dương Hồ.

“Ta nghe hơi khó hiểu. Huynh có thể giải thích đơn giản hơn không?”

“Cô ở đây là tự nhiên biết thôi. Tóm lại cuộc sống ở đây rất tốt. Sau này nghỉ hưu ta cũng muốn một nơi như thế này.”

Nam Cung Việt nhìn quanh ngôi làng rồi mỉm cười.

Cao Liên Hoa trông dáng vẻ của Nam Cung Việt thật sự rất lạ lẫm.

“Còn Cao Liên Hoa?”

“Đang chăm sóc cho Nam Cung Công tử.”

Nghe Phiêu Nguyệt hỏi, Sát Lão liền cung kính trả lời.

“Thời gian hắn ở lại đây đừng để hắn thấy bất tiện.”

“Vâng!”

“Còn Hoàng Phủ Chi Thắng?”

“Thuộc hạ đã chuẩn bị chỗ ở cho hần. Hần nói trước tiên sẽ vận công và chữa trị nội thương.”

“Đề ý đến hần nhé.”

“Đương nhiên rồi ạ. Thuộc hạ sẽ đề tâm đến hần.”

Sát Lão mỉm cười.

Hoàng Phủ Chi Thắng được đối đãi khá tốt trên giang hồ.

Hần được gọi là Độc Tí với ý nghĩa nhạo báng.

Mất một cánh tay là nhược điểm lớn nhất, nhưng chỉ với cánh tay còn lại hần vẫn có được cảnh giới võ công xứng được gọi là Quyền Vương.

Sự tham gia của kẻ như Hoàng Phủ Chi Thắng trở thành sức mạnh lớn.

Bách Quỷ Liên và thích khách đúng là có sức mạnh to lớn. Thế nhưng họ bị hạn chế hoạt động vào ban ngày.

Trái lại Hoàng Phủ Chi Thắng là võ giả chính thống có thể phát huy được cảnh giới võ công cả ngày lẫn đêm.

Hần đã chứng minh võ công của mình bằng việc hạ huynh đệ Tiền Vô Duyệt và Từ Khiếu Văn. Và hần xem Phiêu Nguyệt là ân nhân và là chủ quân chủ mình.

Việc hần gia nhập vào nhóm Phiêu Nguyệt là một lợi ích to lớn.

Sát Lão nhìn Phiêu Nguyệt với vẻ mặt hài lòng.

Trong suốt mùa đông vừa qua, họ đã ở lại đây và chinh đồn lại thể trạng.

Phiêu Nguyệt là Hắc Sát Đội đã huấn luyện các thích khách khác.

Chính lúc này.

Kéc!

Đột nhiên có tiếng chim hót vang lên. Phiêu Nguyệt và Sát Lão ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Họ nhìn thấy một con chim

ung đang liện trong không trung.

Sát Lão đưa tay ra, con chim ung liền lao xuống như tên bắn.

Chim ung lượn một đường thẳng rồi dừng lại trước mặt Sát Lão, sau đó đậu xuống cánh tay ông ta.

Trên chân nó có buộc một chiếc hộp nhỏ.

Sát Lão bình tĩnh tháo chiếc hộp xuống rồi mở ra, bên trong có một bức thư được cuộn tròn lại.

Sát Lão cung kích nói với Phiêu Nguyệt.

“Là thư của Chân Nghị gửi đến.”

“Ừm!”

Phiêu Nguyệt gật đầu rồi đọc thư.

Nhìn thấy vẻ mặt Phiêu Nguyệt, Sát Lão cẩn trọng hỏi.

“Trong thư viết gì vậy ạ?”

“Đã tóm được cái đuôi rồi.”

“Thật sao?”

Thay vì trả lời, Phiêu Nguyệt đưa bức thư cho Sát Lão.

Sát Lão đọc thư xong thì bất giác bật ra câu cảm thán.

“Hơ! Ta đã nghĩ cô ta là độc trùng, nhưng đúng là không phải đứa trẻ bình thường mà.”

“Ừm!”

“Ngài có nghĩ đến việc đến Bà Dương Hồ không?”

“Phải đi chứ.”

“Nếu vậy ngài định đưa ai đi?”

“Sao thế?”

“Lần này thuộc hạ muốn đi theo ngài.”

“Còn Bách Quỷ Liên thì sao?”

“Nếu không có thuộc hạ thì Lệ Tuyết và Lôi Nhãn cũng dẫn dắt tốt thôi. Ngày mà thuộc hạ tự do hoạt động không còn bao lâu nữa, vậy nên thuộc hạ muốn theo Chí tôn.”

“Nếu vậy ta sẽ đưa Sát Lão và Tiểu Ma theo.”

“Hư hư! Thuộc hạ sẽ đích thân nói với Tiểu Ma.”

Sát Lão mỉm cười rồi đến chỗ Tiểu Ma.

Còn lại một mình Phiêu Nguyệt đi vào trong nhà.

Đây là ngôi nhà mà hần đã ở trong suốt mùa đông, bên trong có chiếc chăn được làm bằng lông cừu đang trải trên giường.

Phiêu Nguyệt lúc này mở cái rương lớn đặt bên cạnh giường.

Trong rương chứa đầy vũ khí và đạo cụ mà thích khách cần dùng.

Tất cả đồ vật đều được Đường Sở Truy đích thân làm ra rồi gửi đến.

Đường Sở Tuy không chỉ gửi những thứ đó.

Hần là người chế tạo vũ khí cho Hắc Sát Đội và Thập Huyết Sát, người bảo vệ Phiêu Nguyệt.

Những người nhận được vũ khí hần rèn rất kinh ngạc.

Vũ khí mà Đường Sở Truy chế tạo có chất lượng vượt xa những thứ mà họ đã sử dụng từ trước đến nay.

Hơn nữa, trọng lượng và sự cân bằng của nó cũng phù hợp với mỗi người.

Sát Lão và đám thích khách cầm vũ khí mà Đường Sở Truy làm ra mà không biết nói gì. Bởi vì nó quá hợp với họ.

Những thích khách ở đây đều trang bị vũ khí của Đường Sở Truy gửi đến.

Phiêu Nguyệt quần đai lưng bằng da lên eo.

Trên đai lưng có hàng chục thanh phi đao.

Đây là những thanh phi đao được làm mới từ U Linh Chủy mà hần từng sử dụng.

Đường Sở Truy đã làm cho cường độ và độ sắc bén của chúng vượt trội hơn những thanh U Linh Chủy trước đây.

Sau khi đeo đai lưng hần liền lấy đôi găng tay.

Trước đây nó cũng từng được sử dụng, bên trong có giấu ngân ty và cả ám khí.

Phiêu Nguyệt không thích sử dụng ám khí như thế, nhưng chuẩn bị trước thế nào cũng không có gì xấu cả.

Cuối cùng hắn vận phi phong y rồi đi ra ngoài.

“Huynh!”

“Chí tôn!”

Tiểu Ma và Sát Lão đã chuẩn bị xong và đứng chờ hắn bên ngoài ngôi nhà.

Rắc!

Phiêu Nguyệt thi triển Dịch Dung Thuật thay đổi gương mặt. Chỉ cần thay đổi cơ mặt một chút cũng khiến bầu không khí khác hẳn.

Tiểu Ma và Sát Lão thì không cần phải cải trang.

Không có nhiều người biết Tiểu Ma là ai, còn gương mặt của Sát Lão lại chưa từng được giang hồ biết đến.

Ba người ra bến cảng rồi lên một chiếc thuyền nhỏ.

Ngôi làng mà họ ở lại có liên kết với các nhánh sông Trường Giang nên đi thuyền là hợp lý nhất.

Phiêu Nguyệt và Tiểu Ma lên thuyền, Sát Lão bắt đầu khua máy chèo.

Két!

Sát Lão nhẹ nhàng đẩy mái chèo, con thuyền dần rời đi xa.

Một hồi sau họ đã rời khỏi ngôi làng hòa vào dòng Trường Giang.

Điều khiển một con thuyền nhỏ trên dòng Trường Giang rộng lớn chẳng khác nào hành vi tự sát cả.

Mặc dù dòng chảy của Trường Giang không quá nhanh, nhưng nó có nhiều chỗ xoáy mạnh. Những con thuyền nhỏ như bọn họ đang đi có thể bị lật úp hoặc vỡ tan ngay lập tức.

Chính vì thế đến cả những thuyền trưởng lão làng cũng rất miễn cưỡng qua lại dòng Trường Giang bằng những con thuyền nhỏ. Thế nhưng, Sát Lão lại xuôi dòng Trường Giang mà không hề sợ hãi điều gì.

Rào!

Mới đầu con thuyền có chút rung lắc, nhưng chỉ vài lần nó đã thôi dao động và cân bằng lại.

Được như thế là nhờ vào tài chèo thuyền điêu nghệ của Sát Lão.

Ông không chống lại dòng chảy mà thuận theo nó.

Ông nắm bắt chính xác dòng chảy, nâng thuyền lên cao rồi chèo nương theo dòng nước để nó không bị rung lắc.

Nhờ đó mà con thuyền đã lấy lại sự ổn định trước dòng nước dữ dội.

Dù chèo thuyền khá căng thẳng nhưng Sát Lão lại không hề tỏ ra khó chịu.

Phiêu Nguyệt đứng trên đầu thuyền nhìn vào dòng nước đang chảy.

Trên dòng Trường Giang rộng lớn không hề có chiếc thuyền nào cả.

Bình thường ít nhất cũng phải gặp ba bốn chiếc thuyền, nhưng do trận Giang Hồ Đại Chiến nên những con thuyền đã thôi không xuất hiện trên dòng sông nữa.

Bởi vì có rất nhiều thuyền đã bị cuốn vào trận chiến giữa Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội.

Thỉnh thoảng có vài chiếc thuyền của Kim Thiên Hội hay Ngân Liên Hội, và trên thuyền luôn có người quan sát tình hình.

Bởi vì có nhiều trường hợp thuyền của bên này sẽ tấn công thuyền của bên kia.

Trước tình thế hiện giờ, không có con thuyền nào dám lảng vảng quanh khu vực hai bên giao chiến với nhau.

Ngay cả ngư dân cũng không dám đi đánh cá suốt cả một quãng thời gian dài.

Sát Lão chèo thuyền một hồi rồi nói.

“Thật thoải mái, nhưng cũng ảm đạm làm sao.”

Chỉ có một chiếc thuyền đang đi trên dòng Trường Giang rộng lớn, mà đó còn là chiếc thuyền con con chở đúng ba người.

Nhìn Trường Giang thế này tâm trạng có chút vui vẻ, nhưng cũng thấy có chút lãng phí.

Khi cuộc chiến giữa hai bên trở nên kịch liệt hơn, mọi hoạt động ở Trường Giang dường như đã bị ngưng trệ, điều này làm cho cả khu vực náo loạn cả lên.

Việc dùng Vận Mã Độ Giang Thuyền vận chuyển hàng hóa cũng bị cắt đứt.

Các thương nhân phải vận chuyển bằng đường bộ, nhưng cách vận chuyển này không hiệu quả bằng đường thủy. Có rất nhiều nhiều cần hàng hóa nhưng khả năng vận chuyển lại không đáp ứng đủ.

Chính vì thế vật giá ngày một tăng vọt lên do nguồn cung không thuận lợi.

Ngay cả vật giá ở Tứ Xuyên cách xa nơi này cũng tăng lên nhanh chóng, điều này đủ chứng tỏ ảnh hưởng đã lớn đến mức nào.

Cuộc chiến càng kéo dài, ắt sẽ có thêm nhiều thương dân phải bỏ mạng.

“Mong là cuộc chiến sẽ sớm kết thúc...”

Lúc Sát Lão bắt giấc lắm lắm.

Uỳnh!

Đột nhiên mặt nước đang yên tĩnh lại vang lên âm thanh dữ dội.

Hiện tượng này chỉ xảy ra khi có con thuyền lớn đi qua.

Lúc quay đầu lại nhìn, ba người nhìn thấy một con thuyền khổng lồ đang rẽ nước.

“Con thuyền đó?”

“Là thuyền của Võ Kiếm Liên.”

Đó là một chiếc thuyền có hình dạng hiếm thấy khi ở trên sông.

Một loại thuyền với nhiều cột buồm, thuyền khó cao, đầu thuyền tròn, đuôi thuyền nhọn. Rất phù hợp để hàng hải ngoài đại dương.

Chỉ cần nhìn qua cũng đủ thấy nó rất khác biệt so với những con thuyền chủ yếu vào ra Trường Giang.

Một lá cờ tượng trưng cho Võ Kiếm Liên bay phấp phới trên cột buồm của con thuyền khổng lồ.

Bởi vì con thuyền quá lớn nên mặc dù nó còn đang ở rất xa, mà những con sóng dữ dội đã ập đến con thuyền của Phiêu Nguyệt cũng như là những con thuyền khác.

Mỗi khi sóng ập đến, con thuyền của Phiêu Nguyệt lại lắc lư dữ dội như thể có thể lật thuyền bất cứ lúc nào.

Sát Lão vội vàng dùng nội lực để ổn định lại con thuyền đang lắc lư dữ dội. Nhưng con sóng này qua đi thì lại có cơn sóng khác ập đến.

Cuối cùng, Tiểu Ma phải đứng ra cầm lấy mái chèo thì con thuyền mới giữ được thăng bằng trở lại.

Trong lúc đó, con thuyền của Võ Kiếm Liên đã lướt qua thuyền của Phiêu Nguyệt và biến mất.

Sát Lão cầm mái chèo rồi nói.2

“May là bọn chúng không thấy chúng ta.”

“Thuyền chúng ta nhỏ như vậy, lại còn ở cách bọn họ rất xa nữa nên không nhìn thấy cũng phải. Hoặc cũng có thể là bọn họ đã thấy rồi nhưng vẫn đi ngang qua mà không để ý nhiều.”

“Hoặc cũng có thể là bọn họ đang có việc gấp. Dù là việc gì đi chăng nữa thì cũng đều tốt cho chúng ta thật.”

“Ừ!”

Phiêu Nguyệt gật đầu trước những lời của Sát Lão.1

Chắc chắn ở trên chiếc thuyền khổng lồ đó sẽ có hơn trăm người. Chẳng có gì hay ho nếu họ đụng độ một con thuyền lớn đến vậy ở trên Trường Giang cả.

Không biết đã có chuyện gì xảy ra, nhưng điều này là điều tốt với Phiêu Nguyệt và những người khác.

“Đi thôi nào!”

Sát Lão lại tiếp tục dùng sức để chèo thuyền.

Con thuyền lại tiếp tục cuộc hành trình trên dòng nước.

Đến lúc này, Sát Lão mới thở phào nhẹ nhõm.⁸

“Phù!”

Di chuyển trên Trường Giang với một chiếc thuyền nhỏ không phải là một việc dễ dàng gì.⁶

Nếu không phải vì đi cùng Phiêu Nguyệt thì Sát Lão đã không nhận một nhiệm vụ khó khăn như thế này rồi.

Nhờ có Sát Lão mà con thuyền có thể xuôi theo dòng Trường Giang một cách an toàn.

“Huynh!”

Khi bọn họ đã đi được nửa canh giờ thì Tiểu Ma quan sát phía trước rồi gọi Phiêu Nguyệt.

Khi Phiêu Nguyệt nhìn lên Tiểu Ma chỉ tay về phía trước mặt.

“Có xác chết...”

“Xác chết?”

Phiêu Nguyệt nhìn theo hướng Tiểu Ma chỉ.

Có một vài xác chết đang nổi lên đênh trên mặt nước ở đó.

Sát Lão chèo thuyền đến những cái xác.

Phiêu Nguyệt quan sát những thi thể nổi trên mặt nước rồi nói.

“Là những võ giả của Ngân Liên Hội.”

“Xem ra đã có một trận chiến ở trên sông rồi. Ở bên kia cũng có rất nhiều xác chết ạ.”

Sát Lão nói rồi chỉ về phía vùng hạ lưu Trường Giang.

Ở bên đó cũng có rất nhiều thi thể nổi lên trên mặt nước.⁸

Tiểu Ma nói ra suy đoán của mình.

“Xem ra bọn họ đã giao chiến với thuyền của Ngân Liên Hội ở nơi cách đây không xa rồi.”

Bà Dương Hồ cách nơi này không a.

Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội đấu đá với nhau không có gì là lạ. Nhưng vấn đề là bọn họ đang giao chiến ở nơi mà Phiêu Nguyệt đi qua.

Sát Lão hỏi Phiêu Nguyệt.

“Chúng ta nên làm gì đây? Quay về sao?”

Vì bọn họ vừa mới đi vào hẻm núi nên không còn nơi nào để có thể neo thuyền cả.

Cách duy nhất để tránh cuộc xung đột giữa hai thế lực là quay trở về.

Phiêu Nguyệt lắc đầu.

“Không đâu, cứ đi đi.”

“Vâng.”¹

Sát Lão không nói thêm mà tiếp tục chèo thuyền.

Càng đi xuôi xuống hạ lưu, càng có nhiều xác chết xuất hiện. Và cuối cùng, bọn họ đã thấy được hai con thuyền đang xung đột với nhau ở trên sông.

Một là con thuyền của Võ Kiếm Liên mà bọn họ đã thấy trước đó, một là một loại thuyền có thể tìm thấy trên Trường Giang là Vận Mã Độ Giang Thuyền.

Hai chiếc thuyền va vào nhau như thể đọ sức.

Rắc rắc rắc!

Thân tàu khổng lồ va vào nhau, âm thanh răng rắc vang đến tận nơi mà thuyền của Phiêu Nguyệt đang đi tới.

Rắc rắc!

Thuyền của Võ Kiếm Liên đang đâm thẳng vào mũi của Vận Mã Độ Giang Thuyền. Vì mũi thuyền của Võ Kiếm Liên quá cao nên Vận Mã Độ Giang Thuyền cũng tự nhiên mà bị hút vào bên dưới.

Những người điều khiển Vận Mã Độ Giang Thuyền vội vàng trốn thoát nhưng vô ích. Con thuyền dần dần chìm xuống. Với tốc độ này thì việc thuyền chìm hoàn toàn cũng chỉ là vấn đề sớm hay muộn.

“Bọn hèn nhát!”

“Mau nhảy qua thuyền bọn chúng mau!”

“Hãy!”

Những võ giả trên Vận Mã Độ Giang Thuyền vội vàng phóng lên thuyền của Võ Kiếm Liên. Tuy nhiên, những võ giả của Võ Kiếm Liên đã đứng đó để đối đầu với những võ giả của Ngân Liên Hội đang leo lên thuyền của bọn họ.

Người có lợi thế hơn vẫn là những võ giả của Võ Kiếm Liên.

Bọn họ nắm giữ vị trí cao hơn, hơn nữa họ cũng không có gì gấp gáp. Mặt khác, những võ giả của Ngân Liên Hội đang phải mạo hiểm để thoát ra con thuyền đang chìm dần.

Cũng vì thế mà tay chân của họ trở nên luống cuống.

“Hự!”

“Khực!”

Tâm lý khiến bọn họ không thể phát huy hết năng lực của mình.

Những võ giả của Ngân Liên Hội đã cố gắng leo lên tàu nhưng lại bị những võ giả của Võ Kiếm Liên tấn công rồi đẩy bọn họ văng trở lại xuống nước.

Những người bị thương rồi rơi xuống nước không ngừng vùng vẫy. Những người còn sống sót cố gắng kéo bọn họ lên Vận Mã Độ Giang Thuyền. Nhưng việc kéo những người bị thương lên một chiếc thuyền đang chìm không phải một giải pháp thích đáng.

Một võ giả trẻ tuổi khoác trên mình chiếc võ phục màu lam đang nghiêng chặt răng.

Tên của nam nhân có đường quai hàm sắc lẹm với ánh mắt điều hâu ấy chính là Âm Chính Hàn.

Biệt hiệu của y của Thanh Dục Phi Ứng, là một trong Ngân Liên Tứ Dục.

Âm Chính Hàn hét lên.

“Tất cả hãy tỉnh táo lại nào.”

Y chính là người chịu trách nhiệm quản lý con thuyền này.

Trên thuyền có rất nhiều võ giả trẻ tuổi muốn gia nhập Ngân Liên Hội. Nhưng không hiểu sao Kim Thiên Hội đã biết được điều đó và cử một chiếc thuyền đến đây để tập kích bọn họ.

Đứng trên thuyền Võ Kiếm Liên là một võ giả trẻ tuổi với Âm Chính Hàn.

Gương mặt khi cười của võ giả ấy trông thật quý dị.

Đôi mắt cong và khuôn miệng của võ giả ấy đang cong theo hình bán nguyệt.

Trước mặt hắn là vô số người đang chết dần chết mòn, vậy mà nụ cười trên môi hắn vẫn không hề biến mất.

Tên của hắn chính là Kỷ Hiến Thành.

Hắn là Phong Linh Kiếm Khách, một trong Tứ Đại Võ Khách.

Kỷ Hiến Thành nhìn Âm Chính Hàn rồi nói.

“Hôm nay ngươi sẽ chết ở đây thôi Âm Chính Hàn ạ!”

“Kỷ Hiến Thành!”

Âm Chính Hàn tức giận và lao về phía Kỷ Hiến Thành. Những võ giả của Ngân Liên Hội cũng theo sau y.

“Hây!”

Kiểm khí màu lam bao bọc lấy thanh kiếm của Âm Chính Hàn rồi tấn công Kỷ Hiến Thành.

“Hừ!”

Kỷ Hiến Thành nhếch miệng rồi tung ra nắm đấm. Một vùng ánh sáng ngay lập tức tỏa ra từ phía nắm đấm của hắn.

Đó chính là quyền khí.

Rầm!

“Khục!”

Tiếng động lớn phát ra, Âm Chính Hàn lại một lần nữa rơi xuống Vận Mã Độ Giang Thuyền.

Tuy phải chịu đòn đả kích như nhau nhưng Âm Chính Hàn vốn không có nơi nương tựa nên tổn thất mà y phải chịu lại càng lớn hơn nhiều.

“Chết tiệt!”

Âm Chính Hàn vội vàng bật người dậy rồi dùng tay áo lau đi vết máu trên miệng.

Y đã bị nội thương.

Nhưng lúc này y không thể nào ngồi xuống để trị thương được.

“Khực!”

“Khụ!”

Bởi vì những võ giả đi theo y đang ngã xuống với những âm thanh la hét thê thảm.

Âm Chính Hàn run người.

“Bọn hèn nhát!”

“Nhát gan thì có sao, chỉ cần giành được chiến thắng là được rồi.”

Kỷ Hiến Thành điềm tĩnh trả lời.

Đôi mắt của hắn tỏa ra đầy sát khí.

Hắn chính là người chỉ đạo cho cuộc tập kích lần này.

Chiến lược tiếp cận và nghiền nát Vận Mã Độ Giang Thuyền mà không gây ra một tiếng động đã phát huy một cách hiệu quả.

Cuộc tác chiến lần này có thể thành công là do chiếc thuyền của Võ Kiếm Liên lớn và mạnh hơn nhiều so với chiếc Vận Mã Độ Giang Thuyền kia.

Nếu không có con thuyền khác đến cứu họ, chắc chắn tất cả những võ giả của Ngân Liên Hội đều sẽ bị chết đuối.

“Có một con thuyền đang lại gần.”

Trợ thủ của hắn chỉ về phía thượng lưu của dòng sông.

Thực sự có một chiếc thuyền nhỏ đang đi xuống từ phía thượng nguồn.

Một chiếc thuyền nhỏ chỉ có sức chứa khoảng năm sáu người.

Nếu là bình thường, hẳn sẽ để bọn họ đi qua. Nhưng hôm nay thì không.

Đây là cơ hội vàng để tiêu diệt quân tinh nhuệ của Ngân Liên Hội cùng với Thanh Dục Phi Ứng Âm Chính Hàn. Vậy nên, hẳn tuyệt đối không thể để lại một thứ gì đó có thể là cơ hội giúp bọn họ có thể trốn thoát được.

Kỷ Hiến Thành ra lệnh cho thuộc hạ của mình.

“Xử lý đi.”

“Rõ!”

Loạch xoạch!

Ngay khi Kỷ Hiến Thành vừa ra lệnh, một chiếc thuyền nhỏ đã được hạ xuống.

Có hàng chục võ giả trên chiếc thuyền nhỏ ấy.

Bọn họ chèo thuyền và tiếp cận chiếc thuyền nhỏ mà bọn họ đã phát hiện.

Năm người trong số mười võ giả đang chèo thuyền.

Mỗi lần họ đẩy mái chèo là chiếc thuyền nhỏ lại tiến lên với một tốc độ thật kinh hoàng.

Chẳng mấy chốc, bọn họ đã đuổi kịp theo chiếc thuyền nhỏ kia.

“Dừng lại!”

Những võ giả nọ chặn thuyền của Phiêu Nguyệt lại rồi hét lớn.

Sát Lão tặc lười.

“Chậc!”

“Ta bảo các ngươi dừng lại.”

Những võ giả của Kim Thiên Hội liên tục hét lớn lên.

Sát Lão mặc kệ bọn họ và tiếp tục chèo thuyền. Nhưng những võ giả của Kim Thiên Hội đã đổi hướng và chặn đường của họ

lại.

“Người dám coi thường mệnh lệnh của bọn ta và định tẩu thoát sao? Đúng là đáng ngờ! Mau xử lý hết tất cả bọn chúng cho ta.”

Một tên thủ lĩnh ra lệnh.

“Rõ!”

“Hãy!”

Những võ giả đáp lời rồi lao về phía con thuyền của Phiêu Nguyệt.

Trong tay họ đã cầm kiếm từ lúc nào.

Xoẹt!

Kiếm của bọn họ bay thẳng về phía Phiêu Nguyệt và Sát Lão.

Bọn họ thi triển sát chiêu mà không cần biết đối thủ là ai.

“Các ngươi dám...!”

Sát khí tỏa ra trong mắt của Sát Lão.

Ông thấy tức giận khi đám võ giả kia dám thi triển sát chiêu với Phiêu Nguyệt.

Ông vốn không muốn thu hút sự chú ý của người khác, nhưng bọn họ đã ra tay như thế này thì ông cũng không thể bỏ qua được.

Sát Lão vung mái chèo về phía những võ giả đang bay tới.

Xoẹt!

Những hạt nước li ti bay tứ tung trong không trung che khuất hết tầm nhìn của những võ giả đang bay tới.

“Chuyện gì thế?”

“Chết tiệt!”

Vèo vèo vèo!

Ngay lúc đó, vô số ngân châm được phóng ra và xuyên qua làn nước.

Những chiếc ngân châm hòa cùng làn nước khiến đám võ giả không thể phân biệt bằng mắt thường được.

“Ặc!”

“Hự!”

Nhưng võ giả kia hét lên rồi rơi xuống mất nước.

Ngư Mao Châm mảnh như cọng lông bò cắm đầy trên mặt và ngực của bọn họ.

“Cẩn thận ám sát.”

“Tất cả chú ý cẩn thận!”

Những võ giả kia vẫn không hết kinh ngạc.

Đặc biệt là tên thủ lĩnh, hấn kinh ngạc đến mức mắt lồi cả ra.

Bởi bọn họ biết rõ việc phóng một loại ngân châm mảnh như thể này xuyên qua dòng nước là một việc rất khó.

Để ngân châm mảnh như thể này có thể xuyên qua dòng nước thì cần phải có một lượng công lực rất lớn để hỗ trợ cho nó.

Bọn họ không ngờ một ông lão chèo thuyền lại có nội công thâm hậu như vậy.

“Tất cả cẩn thận...”

Khi tên thủ lĩnh đang cố cảnh báo cho những thuộc hạ của mình thì...

Phập!

“Khực!”

“Á!”

Một lần nữa, những chiếc ngư mao châm lại bay theo gió và tấn công bọn họ. Bọn họ la hét rồi rơi thẳng xuống sông.

Những người rơi xuống sông nằm yên bất động, không vùng vẫy dù chỉ một chút.

Bởi vì bọn họ đã chết.

Thật vô lý khi bọn họ có thể chết nhanh như vậy chỉ vì bị một thanh ngân châm đâm vào.

“Ngân... ngân châm có độc.”

Hơn nữa còn là một loại độc rất khủng khiếp.

Phải đến lúc này tên thủ lĩnh kia mới phát hiện đối thủ của bọn họ không phải là những người tầm thường.

“Mau... mau chạy đi!”

Hắn vội vàng ra lệnh cho thuộc hạ của mình. Nhưng số người còn lại trên thuyền bao gồm cả hắn là chỉ có ba người.

Bọn họ gồm mười người xuất trận nhưng bảy người đã bị thiệt mạng bởi ngư mao châm.

Bỗng chiếc thuyền của bọn họ rung lắc dữ dội.

Khi họ tỉnh ra thì Sát Lão đã đứng trên con thuyền của bọn họ từ lúc nào.

“Ồ... ông lão kỳ dị này...”

Tên thủ lĩnh cùng hai thuộc hạ còn lại lao vào tấn công Sát Lão. Nhưng Sát Lão đã nhanh hơn vung mái chèo ngang qua người bọn họ.

Xoẹt!

Một âm thanh sắc bén rùng rợn phát lên.

“Khực!”

Tên thủ lĩnh lấy tay ôm chặt lấy cổ của mình, hai mắt hắn trở lên. Dòng máu đỏ chảy qua từng kẽ tay của hắn.

Những thuộc hạ của hắn cũng như vậy.

Bọn họ lao đảo rồi rơi thẳng xuống sông.

Tất cả đều đã thiệt mạng.

“Hừ!”

Sát Lão nhìn bọn họ rồi nhếch miệng.

Con thuyền khổng lồ của Kim Thiên Hội đang rẽ hướng về phía của bọn họ.

Sát Lão khẽ lắc đầu.

“Đã muốn yên lặng đi qua rồi mà...”

Kỷ Hiến Thành mở to mắt, nhìn theo con thuyền đang rời đi.

Trên thuyền có 3 người.

Một vị nam nhân trẻ, một cậu bé và cuối cùng là một lão nhân chèo thuyền.

Phải đến hàng chục võ giả đã chết dưới tay họ.

Tất cả đều là những võ giả đầy triển vọng ở Kim Thiên Hội.

Trong số đó còn có cả cánh tay phải đắc lực của Kỷ Hiến Thành.

Cái chết của y khiến cho Kỷ Hiến Thành vô cùng choáng váng. Vì thế mà y để mặc Âm Chính Hàn và võ giả của Ngân Liên Hội ở lại trên Vận Mã Độ Giang Thuyền rồi lên đường truy đuổi 3 người họ.

Dù sao thì võ giả Ngân Liên Hội cũng đã bị mắc kẹt trên Vận Mã Độ Giang Thuyền vỡ nát, nên chúng hoàn toàn không còn đường lui. Vì vậy Kỷ Hiến Thành quyết định đi xử những kẻ ra tay giết cánh tay phải đắc lực của mình cùng thuộc hạ.

Y lệnh cho thuộc hạ chèo thuyền hết tốc lực.

Vù vù ầm!

Con thuyền khổng lồ rẽ sóng với tốc độ vô cùng nhanh. Sát Lão ra sức chèo, nhưng không thể lại con thuyền khổng lồ chạy hết tốc lực với những cánh buồm căng gió.

Khoảng cách nhanh chóng bị thu hẹp lại và con thuyền khổng lồ đuổi đến sát đuôi thuyền của 3 người bọn họ.

Vù vù ầm!

Con sóng ào ạt từ con thuyền khổng lồ làm con thuyền nhỏ kia chao đảo như muốn lật úp bất cứ lúc nào. Sát Lão nói với Phiêu Nguyệt.

“Thứ lỗi cho thuộc hạ. Dù sao thì cũng khó mà vượt qua chúng.”

“Không sao đâu.”

Phiêu Nguyệt quay đầu nhìn con thuyền khổng lồ chạy sát theo ở đằng sau.

Hắn muốn lặng lẽ đến thăm Ngô Chân Nghị. Nhưng với tình hình này có lẽ không được rồi.

Hắn kéo sụp chiếc mũ rơm xuống, che hoàn toàn khuôn mặt.

Tiểu Ma và Sát Lão hiểu rõ ý nghĩa của hành động này hơn ai hết.

Chaaaaa!

Cả ba người cùng một lúc đập lên con thuyền để lấy đà rồi bay lên không trung.

Vù vù!

Trong chớp mắt, con thuyền mà họ đang đi đã bị con thuyền khổng lồ kia nghiền nát. Nếu họ chậm chân hơn một chút, ắt hẳn cũng sẽ bị nghiền nát và chìm xuống đáy sông như con thuyền rồi.

Bộp!

Tiểu Ma nhẹ nhàng đáp xuống mũi thuyền.

Những võ giả không giấu nổi hoài nghi khi nhìn thấy bóng dáng của một cậu bé tầm 7, 8 tuổi.

“Người là ai?”

“Hửm?”

Phải mất thêm một ít thời gian nữa, họ mới nhận ra đây là cậu bé vừa ở trên con thuyền nhỏ bị đắm kia.

Trong lúc đó, Tiểu Ma nhanh chóng di chuyển.

“Hehe! Ta sẽ không giết người đâu. Lão già đã nói ta không được tùy tiện giết người.”

Tiểu Ma cười khăng khặc và lao vào võ giả đang đứng ở đầu.

Hắn tự lúc nào đã có Công Bố trong tay.

Soạt!

Thanh kiếm vẽ một đường sắc lẹm.

“Khặc!”

“Ặc!”

Những võ giả hét lên một tiếng rồi ngã xuống.

Có những vết cắt sâu hoắm ở đùi và mắt cá chân họ.

Tiểu Ma cố ý tránh tấn công vào phần thân trên, mà chỉ tập trung ở phần thân dưới.

Không ai có thể dự đoán được rằng một đứa trẻ như Tiểu Ma lại có thể tấn công nhanh gọn và tàn nhẫn đến như vậy. Vì thế mà chúng phản ứng không kịp.

Trong khi đó, ba đến bốn võ giả đã bị Tiểu Ma quật ngã.

Kiểm công của Tiểu Ma rất có uy lực.

Và lại càng mạnh mẽ hơn nữa khi Tiểu Ma được Nhất Kiếm Chân Nhân của phái Võ Đang chỉ dạy, bên cạnh nền tảng võ công vốn có của Tiểu Ma ở Tiểu Lôi Âm Tự.

Nhất Kiếm Chân Nhân không dạy Tiểu Ma kiếm công của phái Võ Đang. Nhưng thay vào đó, lão truyền dạy cho Tiểu Ma những gì mà lão đặc đạo.

Nhờ thế mà võ công của Tiểu Ma mạnh mẽ tăng vọt.

Ngoài ra, hầu hết tác dụng phụ của đại pháp mà Tiểu Ma nhận được từ Tiểu Lôi Âm Tự đều được loại bỏ.

Nhất Kiếm Chân Nhân nói với Tiểu Ma.

“Không biết chừng ngươi còn có thể cao hơn nữa cơ.”

Nếu như thế thì Tiểu Ma sẽ không cần phải sống với bộ dạng như một đứa trẻ giống bây giờ nữa.

Nghĩ lại thì dường như hắn đã cao hơn một chút kể từ lần đầu tiên gặp Nhất Kiếm Chân Nhân. Nhưng hắn vẫn chưa chắc chắn về chuyện đó.

Dù thế nào đi chăng nữa thì Tiểu Ma vẫn nhớ về Nhất Kiếm Chân Nhân như ân nhân của mình.

Không có một ai chăm sóc và quan tâm cho Tiểu Ma như Phiêu Nguyệt ngoài Nhất Kiếm Chân Nhân. Vì vậy, khi được các đạo sĩ phái đến Bà Dương Hồ, Tiểu Ma rất sẵn lòng chấp thuận.

Thái Nguyên - đệ tử đời thứ hai, Luân Quan - đệ tử đời thứ ba, cùng Hàn Quang đều đã chết ở Bà Dương Hồ.

Các đạo sĩ của phái Võ Đang nhờ Tiểu Ma tìm ra hung thủ và giết hắn.

Ban đầu hắn định dành chút ít thời gian để điều tra xem hung thủ là ai. Nhưng may mắn là không cần nữa.

Bởi vì Phiêu Nguyệt đã biết tất cả mọi chuyện.

Kẻ giết ba người họ chính là Cao Nhật Nguyên của Hữu Linh Thuyền Đoàn.

Trong suốt mùa đông, Phiêu Nguyệt cất công tìm kiếm tung tích của Hữu Linh Thuyền đoàn, giờ thì hắn đã tìm ra manh mối để lần mò ra bọn chúng. Nhưng hắn lại bị giữ chân lại bởi Kim Thiên Hội.

Tiểu Ma không thể tha thứ cho chúng.

Mặc dù không giết nhưng cũng phải gây đau đớn đến mức muốn chết.

Soạt!

“Khắc!”

“Ặc!”

Thanh kiếm của Tiểu Ma liên tục đá kích bọn võ giả.

“Gì vậy? Tiểu tử kia là ai?”

Kỷ Hiến Thành mở to mắt, nhìn chăm chăm vào Tiểu Ma.

Tiểu Ma là một cậu bé có sức mạnh vô cùng to lớn.

Rất nhiều võ giả trên thuyền bị hạ gục chỉ vì một cậu bé mang tên Tiểu Ma.

Hình ảnh đó giống như cảnh tượng đàn cừu bị một con sói lừa đến đường cùng.

Không thể nào ngờ được đội quân tinh nhuệ của Kim Thiên Hội lại có thể chao đảo bởi vì một cậu bé như thế này.

Kỷ Hiến Thành hét lớn với bọn thuộc hạ đứng ngay bên cạnh.

“Các ngươi đang làm cái quái gì vậy? Còn không mau bắt tên tiểu tử đó lại?”

“.....”

Lẽ ra bình thường thì bọn chúng sẽ đáp lời ngay, nhưng hôm nay mọi thứ lại im lặng lạ thường.

Kỷ Hiến Thành đem lòng sinh nghi, liền quay qua bên cạnh nhìn.

Tất cả thuộc hạ của y đều đã ngã gục xuống sàn, bên cạnh chúng là lão nhân chèo con thuyền mà bọn chúng vừa mới làm vỡ nát kia.

Kỷ Hiến Thành ngay lập tức nhận ra đó là lão nhân ngồi trên con thuyền đó.

“Ngươi.....khặc!”

Kỷ Hiến Thành đang chuẩn bị nổi cơn thịnh nộ thì bất chợt ôm lấy cổ của mình.

Có thứ gì đó đang siết chặt cổ y.

Một thứ gì đó vô hình đang quấn chặt cổ y.

“Khặc!”

Kỷ Hiến Thành nhận ra thứ đang quấn quanh cổ mình là ngân ty.

Y cố gắng nới rộng ngân ty bằng hai tay của mình, nhưng vô ích.

Cho dù có gắng sức bao nhiêu, ngân ty vẫn không hề đứt.

Cuối cùng, Kỷ Hiến Thành không dùng tay để làm đứt ngân ty nữa, y rút thanh kiếm bên hông, vung lên không trung.

Ting!

Nhưng thanh kiếm của y không những không thể chém đứt ngân ty, trái lại nó còn bị đánh bật ngược ra ngoài.

‘Chuyện, chuyện gì vậy?’

Sắc mặt của Kỷ Hiến Thành dần trở nên xanh xao.

Y không ngờ rằng đến cả kiếm cũng không thể chém đứt được ngân ty.

Ngân ty bất chợt siết chặt cổ y hơn.

Nỗi sợ hãi ập đến như cơn sóng thần, cùng với đó là nỗi đau đơn tột cùng.

‘Rốt cuộc là ai vậy?’

Đến lúc chết, y vẫn muốn biết rốt cuộc kẻ giết mình là ai.

Nhưng có vẻ như kẻ đó không hề muốn ra mặt cho đến khi y tắt thở.

Đến cuối cùng, kẻ đó vẫn không xuất hiện, còn cơ thể của Kỷ Hiến Thành thì bay lên không trung. Chỉ một lát sau, Kỷ Hiến Thành không vùng vẫy nữa. Y tắt thở.

Bộp!

Cơ thể của y rơi xuống mặt sàn.

Sát Lão nhìn lên trên phía cột buồm.

Phiêu Nguyệt đang đứng đó.

Hình ảnh Phiêu Nguyệt với chiếc áo choàng màu đỏ thẫm, phát phơ trong gió làm lão liên tưởng đến hình ảnh của Tử thần.

Ngay lập tức, bóng dáng Phiêu Nguyệt biến mất.

Đến cả con mắt tinh tường của Sát Lão cũng không thể nắm bắt được chuyển động của Phiêu Nguyệt.

“Hơ!”

Sát Lão đứng chết lặng, chỉ biết cười trừ.

Đùng!

Đúng lúc ấy, lão nghe thấy tiếng thứ gì đó rơi xuống mặt nước ở phía sau thuyền.

Sát Lão đi đến đuôi thuyền thì phát hiện ra đó là một con thuyền nhỏ. Một con thuyền nhỏ mà Phiêu Nguyệt đem đến để cứu hộ.

Trên thuyền, Phiêu Nguyệt đang ngồi sẵn.

“Thật là.....”

Sát Lão cũng nhảy xuống thuyền với vẻ mặt chán nản.

Mãi đến lúc đó, các võ giả có mặt trên thuyền vẫn chưa biết gì về cái chết của Kỷ Hiến Thành và tay sai đắc lực của y.

Một lúc sau, chúng mới phát hiện ra cái chết của thủ lĩnh.

“Ồ! Gì vậy?”

“Nhị Công tử đã chết rồi.”

“Sao có thể như vậy được chứ! Tất cả thủ lĩnh đều đã.....”

Những võ giả có mặt trên thuyền sốc đến nỗi không thể nói nên lời.

Khoảng thời gian mà chúng bị Tiểu Ma thu hút sự chú ý không hề dài. Cùng lắm chỉ là khoảng thời gian vừa đủ thấp một nén hương.

Vậy mà trong khoảng thời gian đó, Kỷ Hiến Thành cùng tay sai của y đều đã bị giết sạch.

Vậy mà chẳng một ai chú ý đến cái chết của y. Dù cho toàn quân đang đổ dồn ánh mắt về phía Tiểu Ma đi chẳng nữa, thì đây cũng là một chuyện hết sức vô lý.

Hơn nữa, Kỷ Hiến Thành còn không có dấu hiệu nào phản kháng lại.

Rõ ràng là y đã bị giết trong khi bản thân còn chưa định hình được sự việc.

“Ôi trời! Một trong Tứ Đại Võ Khách lại bị giết mà không thể thi triển bất kỳ võ công nào!”

“Rốt cuộc là ai đã giết chết Phong Linh Kiếm Khách?”

“Là Tử Thần. Tử Thần đã rời đi rồi.”

Khoảnh khắc cái tên Tử Thần được nhắc đến, bầu không khí trên con thuyền như bị đóng băng.

Sức nặng của biệt hiệu Tử Thần là vô cùng khủng khiếp.

Một lát sau, khi tất cả võ khách có mặt trên thuyền định thần lại, Tiểu Ma cũng đã rời đi rồi.

Trước khi bị bọn chúng phát hiện, hắn đã nhanh chóng nhảy lên con thuyền mà Sát Lão và Phiêu Nguyệt đang chờ sẵn. Nhưng những kẻ vừa bị mất đi thủ lĩnh của mình - võ giả của Kim Thiên Hội - lại không dám truy đuổi theo họ.

Và thế rồi con thuyền chở cả 3 người họ dần dần khuất xa.

Sát Lão chèo thuyền ra cánh đồng lau sậy.

Nhờ cánh đồng lau sậy cao hơn đầu người kia mà không một ai phát hiện ra họ đã đến được Bà Dương Hồ.

Cả ba người giấu thuyền trong cánh đồng lau sậy và đi về phía con phố sầm uất.

Nhìn đường phố vắng bóng người qua lại, họ cũng hiểu được phần nào bầu không khí ở Bà Dương Hồ những ngày gần đây.

Thỉnh thoảng trên đường có một vài người, nhưng ai nấy đều co ro, cúi gằm mặt trốn đi cái lạnh của tiết trời.

Trời dần chuyển từ đông sang xuân, nhưng không khí vẫn se se lạnh. Đôi lúc cơn gió lạnh thổi qua, Sát Lão cũng phải ngao ngán.

Không biết là do thế nên đường phố mới vắng bóng người hay chẳng.

Nhưng cũng nhờ vậy mà cả ba người họ mới có thể tới được điểm đến mà không có ai dòm ngó.

Nơi họ hướng đến là một thanh lâu nhỏ ở khu phố trung tâm.

Đó là một thanh lâu vừa mới xuất hiện dạo gần đây, rất được yêu thích vì có rất nhiều kỹ nữ xinh đẹp tập trung ở đó.

Mặc dù đại chiến giang hồ đã kéo dài được một thời gian, nhưng những võ giả vẫn thường hay lui tới thanh lâu.

Dù gì thì họ cũng đang trong độ tuổi sung sức nhất, lại còn luyện tập võ công. Vì thế nhu cầu của bọn họ gấp mấy lần người bình thường.

Nhờ đó mà thanh lâu ở khu vực này bùng nổ hơn bao giờ hết.

Quán trọ nơi mà Phiêu Nguyệt đang hướng về đông đúc không kém.

Cốc cốc!

Sát Lão đập cửa, một lát sau có người lộ đầu ra từ quán trọ.

Là Tổng quản của thanh lâu. Y thận trọng hỏi.

“Ai vậy ạ?”

“Ta đến từ Hắc Giới.”

Bỗng chốc gương mặt của Tổng quản xám xịt lại.

Y run run cất lời.

“Xin, xin mời vào ạ.”

Y mở cửa đón ba người vào bên trong.

Phiêu Nguyệt hỏi Sát Lão.

“Hắc Giới sao?”

“Đạo này người đời gọi chúng ta như vậy.”

“.....”

Phiêu Nguyệt cau mày, Sát Lão mỉm cười, nói tiếp.

“Bây giờ có nhiều người biết chuyện Chí Tôn thống nhất giới thích khách. Vì Chí Tôn không đặt cho nó một cái tên, nên người đời thay Ngài đặt cho nó rồi.”

“Nhưng mà nghe cũng chẳng hay lắm.”

“Vậy thôi mà nhắc đến ai nấy cũng đều sợ hãi.”

Hắc Giới.

Người đời gọi thế giới nơi mà Phiêu Nguyệt đã nhất thống là Hắc Giới.

Chẳng biết cái tên này bắt nguồn từ ai, nhưng giờ nó đã phổ biến đến nỗi người chỉ biết chút ít về thích khách cũng biết về cái tên Hắc Giới.

Rõ ràng vì thế mà Tổng quản run rẩy đến như vậy.

Đối với dân thường, cái tên Hắc Giới chính là tượng trưng cho cái chết và nỗi sợ hãi tột cùng.

Mặc dù Phiêu Nguyệt đã cấm tất cả việc ủy thác của các Sát Môn kể từ khi thống nhất.

Tổng quản vẫn không dám ngẩng đầu lên để nhìn thẳng vào ánh mắt của Phiêu Nguyệt.

Theo bản năng của y, Phiêu Nguyệt chính là người mà y không nên dây dưa đối diện.

Tổng quản dẫn cả ba đến trước nơi ở của Lâu chủ.

“Lâu chủ! Có khách đến từ Hắc Giới.”

“Hắc Giới sao?”

Giọng nói của một nữ nhân vang lên, ngay lập tức cánh cửa bật mở. Một kỹ nữ ăn mặc vô cùng lộng lẫy xuất hiện.

Nữ nhân nhìn thấy Phiêu Nguyệt, liền chạy ra.

“Thưa Chủ nhân!”

Vị nữ nhân cúi đầu trước Phiêu Nguyệt chính là Ngô Chân Nghi.

Đó chính là vị nữ nhân bị Đãng Thiết Hùng bắt đi và làm những chuyện ô nhục, nhưng đã may mắn được Phiêu Nguyệt và Sát Lão cứu mạng.

Giờ nàng trở thành Lâu chủ của một thanh lâu.

Khuôn mặt của Tổng quản trắng bệch khi nhìn thấy cảnh tượng ấy.

‘Vậy chẳng lẽ người đó là Tử Thần sao? Ôi trời!’

577

Ngô Chân Nghi đưa ba người vào phòng của nàng.

Nơi ở của nàng rất khiêm tốn.

Chẳng có gì ngoài một cái bàn, cái giường và cái tủ lụp xụp. Đó là một khung cảnh quá mức đơn sơ, nhưng cả Phiêu Nguyệt và Sát lão đều không thấy lạ.

Khi Phiêu Nguyệt và Sát lão ngồi xuống, Ngô Chân Nghi thận trọng nói.

“Đa tạ hai ngài và chủ nhân cất công đi xa thế này.”

“Chúng ta sẽ đưa ra quyết định. Cô chỉ cần nói những gì cô đã thấy thôi.”

“Vâng!”

Nghe lời Sát lão, Ngô Chân Nghi nhắm mắt lại một lúc và lục tìm trong ký ức của mình.

Phiêu Nguyệt và Sát lão đã cho nàng đủ thời gian để hồi tưởng lại những ký ức đó.

Một lúc sau, nàng mở mắt ra và bắt đầu kể lại những gì mình đã thấy.

“Cách đây không lâu, ta có tiếp một nhóm khách, nhưng ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy, ta đã cảm thấy có gì đó là lạ. Trông chúng không hề phù hợp với hồ Bà Dương.”

“Cô đã thấy cái gì mà phán đoán như vậy?”

“Đó chỉ là cảm giác chung thôi. Ta không biết liệu môi trường có tạo nên con người hay không, nhưng người dân ven hồ Bà Dương có một khí chất rất độc đáo. Cho dù đến từ nơi khác, nhưng nếu ở đây lâu, khí chất ấy cũng sẽ thay đổi tương tự.”

Các kỹ nữ ở lại đây trong một thời gian dài có thể phân biệt theo bản năng giữa các võ giả của Kim Thiên Hội, Ngân Liên Hội và những người khác.

“Những vị khách đến ngày hôm đó chắc chắn không phải là võ giả của Kim Thiên Hội hay Ngân Liên Hội. Chúng cổ cải trang thành những thương nhân bình thường, nhưng khi nghe chúng nói chuyện, có điều gì đó rất lạ.”

“Lạ chỗ nào?”

“Chúng đã nói về tình hình ở Hồ Bà Dương, và cả về các biện pháp đối phó nữa, nói rằng cái gì mà lo lắng về việc vận chuyển hàng hóa... nhưng ta cũng không nhớ rõ nữa”.

“Cô còn nhớ được gì nữa không?”

Mắt Sát lão lóe sáng.

Phiêu Nguyệt và Tiểu Ma cũng khoanh tay lắng nghe Ngô Chân Nghị.

“Ta thấy chúng giống thủy thủ hơn là thương nhân. Ngay cả quần áo của chúng cũng có mùi muối. Đó là mùi không thể ngửi thấy từ những thương nhân chủ yếu chỉ qua lại trên sông. Mùi muối nồng như vậy, chắc chắn chúng đã phải lênh đênh trên biển trong một thời gian dài.”

“Vậy sao?”

“Thực ra thì cũng có thể, không có luật nào bắt thương nhân không thể sống trên biển cả. Nhưng nếu nhìn vào cơ thể của

chúng thì hoàn toàn không thể nghĩ chúng là thương nhân được.”

Những người đàn ông đến kỹ lâu để giải tỏa ham muốn và ngủ với các kỹ nữ là chuyện bình thường trên giang hồ. Ngô Chân Nghị cũng đã ngủ với người đứng đầu đám thương nhân.

“Đó không phải là cơ thể của một thương nhân, mà là cơ thể của một võ giả. Cơ bắp rắn chắc, thân hình cao lớn đó. Cái đó rõ ràng là có được thông qua quá trình tu luyện võ công hết sức khó khăn.”

“Còn gì nữa không?”

Các thương nhân lưu lại kỹ lâu trong hai ngày rồi rời đi.

“Chúng không ngừng nói về việc chúng mang hàng hóa đến đâu và bán ở đâu để tối đa hóa lợi nhuận, cứ như cố tình cho các kỹ nữ chúng ta nghe thấy vậy. Những người không biết thì nghe có vẻ hợp lý, nhưng ta vừa nghe qua đã thấy vô lý rồi.”

Gạo trồng ở đồng bằng thường được bán lên miền núi.

Miền núi có trồng trọt, canh tác bao nhiêu cũng không thể theo kịp số lượng sản xuất ở đồng bằng. Nhưng các thương gia lại nói ngược lại.

Địa hình mà họ đề cập là một khu vực không thể sản xuất lúa gạo hàng loạt. Tuy nhiên, các thương nhân nói rằng chúng đã kiếm được nhiều lợi nhuận khi đi đến vùng đồng bằng và bán gạo được trồng ở đó.

“Chính vì thế, ta đã khẳng định chắc chắn chúng không phải là thương nhân. Ta cũng nghĩ chúng là những người không quen thuộc với tình hình giang hồ.”

Ngô Chân Nghị nghĩ rằng chúng không phải là thương nhân mà được cử đến bởi một số hội nhóm khác.

Sát lão hỏi.

“Tại sao cô lại cho rằng chúng là những người mà chúng ta đang tìm kiếm?”

“Trên người chúng có hình xăm.”

“Hình xăm?”

“Phải! Nhưng hình xăm đó không phải là thứ thường thấy ở giang hồ hay đại lục. Đó là một hình xăm của đất nước khác, ta không thể hiểu được ý nghĩa của nó. Màu sắc của thuốc nhuộm cũng rất rực rỡ. Không dễ gì tìm được thuốc nhuộm như vậy ở giang hồ đâu.”

Trước lời nói của Ngô Chân Nghị, Phiêu Nguyệt và Sát lão nhìn nhau.

Cho đến khi xảy ra vụ việc trên hồ Bà Dương, Hữu Linh Thuyền Đoàn chủ yếu hoạt động ở biển lớn hoặc những quốc gia xa xôi.

Việc chúng xăm hình ở đó hoàn toàn không có gì lạ.

Họ chắc chắn rằng phán đoán của Ngô Chân Nghị là chính xác.

Phiêu Nguyệt hỏi.

“Vậy bây giờ chúng đang ở đâu?”

“Chúng đã rời đi rồi.”

“...”

“Ân công không cần phải thất vọng. Bởi vì ta biết họ đã đi đâu.”

“Thật sao?”

“Có một địa danh cứ liên tục xuất hiện trong các câu chuyện của họ.”

“Là nơi nào?”

“Đó là Hải Môn.”

“Hải Môn?”

“Mọi người có xu hướng lặp lại những điều thực sự quan trọng. Không lời nói dối nào có thể che giấu hoàn toàn điều đó.”

Quả thực Ngô Chân Nghị có khả năng phân biệt sự thật và lời nói dối của người khác như một ma quỷ vậy.

“Chúng nói rằng sẽ sớm thiết lập một căn cứ lớn ở Hải Môn.”

“Căn cứ?”

Phiêu Nguyệt cau mày.

Hải Môn không phải là một thành phố nhỏ.

Đó là một thành phố cửa ngõ quan trọng nằm ở nơi giao nhau giữa Trường Giang và biển cả.

“Nếu căn cứ của chúng thực sự ở Hải Môn, thì chắc chắn sẽ không thể tìm thấy dọc Trường Giang được.”

Phiêu Nguyệt và Sát lão đã sử dụng Sát môn và Hạ Ô Môn để truy tìm Hữu Linh Thuyền đoàn. Tuy nhiên, không thể tìm thấy bất cứ dấu vết nào của chúng trên dòng Trường giang. Nếu bọn chúng trốn ở Sát Môn, đến bây giờ còn chưa tìm ra cũng là có lý.

“Hải Môn là nơi biển và Trường Giang gặp nhau. Có rất nhiều lạch và bến thuyền. Hàng ngày có biết bao nhiêu thuyền lớn nhỏ ra vào, thế nên cũng không có gì lạ khi không thể tìm thấy chúng.”

“Giấu lá trong rừng?”

“Đúng vậy. Và chúng đã cử những võ nhân cải trang thành thành thương nhân đến đây để dò la tin tức.”

“Đúng là xảo quyệt như hồ ly.”

“Đúng vậy!”

Phiêu Nguyệt gật đầu.

Nhìn bề ngoài thì Cao Nhật Nguyên có vẻ là một người xốc nổi, luôn hành động liều lĩnh tùy tiện, nhưng trên thực tế, hẳn ta lại gian xảo như hồ ly, luôn tính rõ đường đi nước bước.

“Nếu là Hải Môn....trùng hợp ta có một người quen ở đó.”

“Cô đã từng đến đó chưa?”

“Đã từng ghé qua một thời gian.”

Ở Hải Môn có Luật Á Nhiên và Tarha đến từ Ma La Pháp Phủ.

Họ đã từng nhận ơn của Phiêu Nguyệt.

Vì đã hứa sẽ trả ơn nên nếu Phiêu nguyệt nhờ thì chắc chắn họ sẽ không từ chối.

Phiêu Nguyệt hỏi Ngô Chân Nghị.

“Chúng rời đi từ khi nào?”

“Đã hai ngày rồi.”

“Hai ngày là đủ để bắt kịp.”

Sát lão thận trọng hỏi trước lời nói của Phiêu Nguyệt.

“Chí tôn định xuất phát ngay lập tức sao?”

“Đúng vậy.”

“Được. Vậy thuộc hạ sẽ đi chuẩn bị ngay.”

“Ừm!”

Khi Phiêu Nguyệt cho phép, Tiểu Ma và Sát lão lập tức đứng dậy và đi ra ngoài.

Ngô Chân Nghị hỏi Phiêu Nguyệt.

“Thông tin của tiểu nữ có hữu ích không, chủ nhân?”

“Vô cùng hữu ích.”

Ngô Chân Nghị cười rạng rỡ.

Người đàn ông với vẻ ngoài u ám trừng mắt nhìn thẳng vào tên thuộc hạ đang phủ phục trước mặt.

“Nói lại lần nữa đi. Mọi chuyện là như thế nào?”

“Kỷ Hiến Thành và tâm phúc của ngài ấy đã bị giết.”

“Là ai làm?”

“Đó là.....”

Tên thuộc hạ ngậm ngừng một lúc, vẻ mặt của người đàn ông đang đứng ngày càng u ám hơn.

“Nói!”

“Thuộc hạ không chắc, nhưng thuộc hạ nghĩ đó là Phiêu Nguyệt.”

“Phiêu Nguyệt?”

“Vâng! Có rất nhiều võ giả trên thuyền, nhưng không ai nhận ra rằng Kỷ Hiến Thành đã chết. Người duy nhất

sở hữu phương pháp giết người như vậy ở giang hồ hiện tại là Phiêu Nguyệt.”

“Phiêu Nguyệt, Phiêu Nguyệt! Rốt cuộc thì mùa xuân đã đến, và hắn trườn ra ngoài như một con rắn tỉnh dậy sau giấc ngủ đông.”

Người đàn ông tức giận nghiêng răng.

‘Chủ quân!’

Thuộc hạ ngược nhìn và cắn môi.

Từ mùa đông năm ngoái, chủ quân đã hoàn toàn thay đổi.

Vốn dĩ hắn ta tính cách không thể nói là tươi sáng, nhưng cũng không đến nỗi u ám thế này.

Người đàn ông được bao quanh bởi luồng khí u ám khiến ma quỷ cũng phải khiếp sợ đó chính là Độc Cao Hoàng.

Hắn là đệ tử thứ năm của Hải Vương Kiếm và là người cai trị thực sự của Võ Kiếm Liên.

Người đàn ông thú vị hơn bất kỳ ai khác đã trở nên ủ rũ như một bóng ma.

Tất cả những điều đó là sự thay đổi diễn ra sau trận thua với Trương Vô Cực. Chính thời điểm đó, lòng kiêu hãnh của hắn ta đã hoàn toàn sụp đổ.

Đó là một thất bại không có lời bào chữa.

Cú sốc đó đã khiến Độc Cao Hoàng tự giam mình lại.

Nam nhân hào sảng kia đã biến mất, nhường chỗ cho một cái xác không hồn.

Giờ đây, khi nghe thấy cái tên Phiêu Nguyệt, một tia sát khí lóe lên trong mắt hắn.

Nhưng tâm phúc của hắn ta không hề vui vẻ với sự thay đổi đó.

Thật tốt khi Độc Cao Hoàng đã thoát khỏi tình trạng bất lực tự trách trong suốt mùa đông, nhưng sự điên rồ của hắn ta ngày càng đã lộ rõ.

Độc Cao Hoàng đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

“Khi nào quân bổ sung mới đến?”

Khi cuộc chiến với Ngân Liên Hội ngày càng gay gắt, võ nhân cũng ngày một sức cùng lực kiệt.

Vì lý do này, Độc Cao Hoàng đã gửi một lá thư cho Võ Kiếm Liên vào mùa đông năm ngoái đề nghị gửi thêm quân viện trợ.

Nói là đề nghị, nhưng thực tế là một mệnh lệnh.

Điều này là do khi sự phụ của hắn ta, Tiền Vô Ngọc vắng mặt, hắn chính là người nắm toàn quyền kiểm soát Võ Kiếm Liên.

Tâm phúc đáp.

“Cách đây không lâu, thuộc hạ nghe nói rằng chúng đã đi qua Chu Sơn quần đảo. Bây giờ có lẽ đã đi xa hơn về phía bắc.”

Tất nhiên, quân khởi hành từ đảo Hải Nam sẽ đến bằng thuyền.

Thuyền là phương tiện vận chuyển quân đội hiệu quả nhất, và Võ Kiếm Liên có nhiều con thuyền chiến khổng lồ để vượt qua những cơn sóng dữ trên biển.

Độc Cao Hoàng nói với giọng âm ảm.

“Nếu đi qua Chu Sơn quần đảo, sớm muộn gì cũng sẽ đến Hải Môn, phải không?”

“Vâng! có lẽ là vậy.”

Hải Môn là cửa ngõ vào Trường giang từ biển, từ đó chỉ cần đi bộ một đoạn ngắn là đến được Hồ Bà Dương.

“Tốt!”

Khuôn mặt của Độc Cao Hoàng lần đầu tiên có sinh khí sau một thời gian dài.

Khi quân viện trợ đến, số quân mà hắn ta có thể sử dụng là hơn năm trăm người.

Tất cả năm trăm người họ đều là tinh hoa của Võ Kiếm Liên và xứng đáng với hai chữ “cao thủ”.

Đó thực sự là một lực lượng lớn.

Nếu xét về chất lượng quân đội đơn thuần thì không có nơi nào có thể theo kịp.

Hắn không biết liệu các võ giả của Thiên Vũ Trang có tham gia hay không, nhưng Trương Vô Cực vẫn chưa điều động một lượng quân lớn nào

‘Đồ xảo quyết! Muốn giữ lực lượng Thiên Vũ Trang nguyên vẹn không sút mẻ phải không?’

Sau tự giam mình trong một căn phòng nhỏ suốt mùa đông, Độc Cao Hoàng trở nên cố chấp và nghi ngờ.

Bất cứ điều gì dù là nhỏ nhất cũng có thể khiến hắn phiền não.

Trước đây, hắn đã nghĩ rằng hình ảnh Trương Vô Cực không mượn sức mạnh của Thiên Vũ Trang chính là chính nhân quân tử, nhưng bây giờ hắn lại cảm thấy thật đáng ghét khi ngay cả hắn cũng đang cố gắng bảo tồn lực lượng của mình.

Độc Cao Hoàng giờ đây đã không còn ngang hàng với Trương Vô Cực.

Sự thật đó khiến hắn vô cùng đau khổ. Và người gián tiếp gây ra bi kịch này của hắn chính là Phiêu Nguyệt.

“Bí mật truy tung tích của hắn.”

“Ý ngài là không cho hội chủ biết?”

“...”

(625095d46b43ff5dcd24f7c7)

“Xin lỗi. Thuộc hạ sẽ làm theo mệnh lệnh.”

“Nếu kẻ suốt ngày chỉ lẩn trốn trong bóng tối nay lại xuất đầu lộ diện, nhất định phải có mục đích gì đó. Chúng ta phải tìm ra ý đồ đó của hắn.”

“Tuân lệnh.”

Tâm phúc cúi đầu thật sâu và trả lời, nhưng Độc Cao Hoàng không nhìn.

Hắn ngược mắt nhìn qua khung cửa sổ, thu toàn bộ khung cảnh hồ Bà Dương vào mắt.

“Phiêu Nguyệt!”

Nghĩ rằng Phiêu Nguyệt đang lẩn trốn đâu đó quanh đây, máu trong người hắn như trào ngược tới đỉnh đầu.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 578

Thiết Bá Long (鐵霸龍) Long Kiếm Sơn dừng lại rồi nhìn về phía trước.

“Haa!”

Lúc ông ta mở miệng ra, một làn khói trắng phả vào trong không khí.

Người ta nói rằng mùa xuân đã đến, nhưng dường như nơi này vẫn còn lại hàn khí lạnh lẽo của mùa đông.

Trước mắt ông là một bình nguyên vô cùng rộng lớn.

Tuyết trên bình nguyên vẫn còn chất thành từng đống.

2

Nghĩ lại mới thấy đợt rét năm nay thật sự quá khủng khiếp.

Có lúc tuyết rơi cả 3 ngày liền, và tuyết chất cao lên đến tận thắt lưng người.

Chính vì thế, trong lúc rời Vân Nam đến đây không chỉ tốn nhiều thời gian mà còn có nhiều người thương vong.

Nguyên nhân chính là do lạnh và tuyết.

Vân Nam có Long Thiên Cốc bốn mùa đều ấm áp.

1

Vậy nên họ không cần phải chuẩn bị y phục mùa đông, mọi người đều ăn vận rất thoải mái.

Cho đến lúc Long Kiếm Sơn phần nộ trước cái chết của Long Hạ Thương, ông ta đã quyết định đến Bà Dương Hồ.

Ông đã quyết định trong tích tắc và không nghĩ sẽ có vấn đề lớn.

8

Ở Vân Nam mùa đông không có tuyết rơi, vào cuối mùa thu nhiệt độ chỉ thấp hơn một chút so với mùa hè. Vậy nên hầu hết mọi người đều mặc y phục nhẹ nhàng, kể cả khi rời khỏi Long thiên Cốc.

Mãi sau này họ mới nhận ra khó khăn đang chờ đợi trước mặt.

Ông ta chỉ ưu tiên trả thù cho con trai mà không có sự chuẩn bị kỹ càng.

Họ sớm đối mặt với cái lạnh khắc nghiệt khi rời khỏi Vân Nam. Trong nháy mắt thời tiết cứ như thay đổi từ mùa hạ sang mùa đông, còn xuất hiện cả bão tuyết.

6

Lúc đó đáng lẽ phải quay về Long Thiên Cốc chuẩn bị kỹ lưỡng và chờ đến khi mùa đông kết thúc rồi xuất phát sẽ tốt hơn. Thế nhưng Long Kiếm Sơn lại muốn vượt qua nó.

Ông ta không hề nghĩ đến an nguy cả thuộc hạ mà cưỡng ép họ hành quân. 8

Trong khi y phục họ mặc quá mỏng để chịu đựng cái rét buốt giữa mùa đông. Chính vì thế mà nhiều người đã lạnh cóng hoặc ngất đi vì lạnh.

Long Kiếm Sơn đã ra lệnh cho thuộc hạ mua y phục mùa đông, nhưng ông không thể tìm đâu ra hàng ngàn bộ y phục để chống lại cái lạnh ngay lập tức.

Khi võ giả Long Thiên Cốc bận tìm y phục thì đã có nhiều người gục ngã rồi.

Cuối cùng Long Kiếm Sơn đành phải dừng hành quân, ông mượn một trang viên lớn để chờ qua mùa đông. Cứ thế mà đã lãng phí mấy tháng trời.

Thời gian cứ trôi qua nhưng ông không hề có bất kỳ thu hoạch nào.

Khi tuyết ngừng rơi ở mức độ nào đó, Long Kiếm Sơn liền rời khỏi trang viên tiếp tục hành quân. Lần này thuộc hạ của ông đã vận y phục mùa đông và mang theo lương thực đàng hoàng hơn.

1

Mặc dù đã chuẩn bị đầy đủ nhưng việc hành quân cũng không hề dễ dàng, bởi vì tuyết vẫn chưa tan hoàn toàn.

Dù là võ giả đã tu luyện võ công đến cảnh giới nào đi nữa thì việc vượt qua tuyết chất đóng đến thắt lưng cũng là một việc rất hao tổn thể lực.

Chính vì thế chưa đi được bao lâu mà võ giả Long Thiên Cốc đã kiệt sức hết cả. Thế nhưng không một ai dám đứng ra nói với Long Kiếm Sơn về việc nghỉ ngơi.

Đã mấy tháng trôi qua kể từ khi Long Hạ Thương mất mạng, nhưng sự phần nộ của Long Kiếm Sơn vẫn chưa nguôi ngoai được chút nào.

Bất cứ ai nhắc đến chuyện nghỉ ngơi với ông ta đều sẽ mất đầu ngay.

Long Kiếm Sơn nhìn vùng đất bị phủ đầy tuyết trải dài trước mắt rồi lắc đầu.

“Đường đến gặp con trai ta gian nan vậy sao? Nhưng thế nào cũng không thể ngăn được bước chân của ta đâu? Ta sẽ tìm ra tất cả những kẻ liên quan đến cái chết của con trai ta rồi xé xác chúng ta.”

Lúc ông đang bước về phía cánh đồng tuyết.

“Hả?”

Long Kiếm Sơn cảm giác có thứ gì kỳ lạ.

Dường như có ai đó đang đi đến từ phía bên kia cánh đồng tuyết.

Dù đang ở khoảng cách hàng chục dặm nhưng ông vẫn cảm nhận được sự tồn tại của người kia.

Trong thiên hạ chỉ có vài võ giả có thể phát hiện ra sự tồn tại kia. Ít nhất cũng phải đạt đến trình độ của Long Kiếm Sơn mới cảm nhận được sự tồn tại mạnh mẽ như vậy ở khoảng cách xa.

Vậy nên có thể suy ra người phía bên kia cánh đồng tuyết cũng có cảnh giới ngang ngửa với Long Kiếm Sơn.

Long Kiếm Sơn nhú mắt nhìn về phía trước.

Ông nhìn thấy một chấm nhỏ ở phía xa xa.

Cái chấm ấy từng chút từng chút một lớn dần lên. Và càng gần, nó càng gần.

Ánh mắt Long Kiếm Sơn lạnh đi vài phần.

Bởi vì thứ mà ông đang nhìn là con người.

Đó là một lão nhân thân hình ba mét bẻ đôi vận đạo phục.

“Là đạo sĩ ư?”

Mặc dù đạo phục có hơi tồi tàn giống ăn mày nhưng khí chất và nhuệ khí toát ra từ ông ta thật sự không thể xem thường được.

“Trên giang hồ có đạo sĩ đạt đến cảnh giới này hay sao?”

Trong lúc Long Kiếm Sơn đang cố lục lại ký ức để xem có quen biết đạo sĩ nào như thế không thì người đối diện đã tiến đến khá gần. Trông thì như ông ta đang đi bộ nhưng thực chất lại thi triển khinh công vượt không gian.

Long Kiếm Sơn nhìn nơi mà đạo sĩ kia vừa đi qua.

Cánh đồng tuyết không hề có dấu vết nào cho thấy ông ta vừa đi qua cả, một dấu chân cũng không.

Đây là Khinh Công Pháp mang tên Đạp Tuyết Vô Ngân (踏雪無痕).

Khinh công pháp không để lại dấu chân khi đi trên nền tuyết.

Trên thiên hạ không có nhiều võ giả đạt đến cảnh giới này.

Long Kiếm Sơn càng nâng cao cảnh giác hơn.

Cuối cùng lão đạo sĩ dừng trước mặt Long Kiếm Sơn.

Lão đạo sĩ thấp bé cười nói.

“Hân hạnh được diện kiến Long Thiên Cốc chủ.”

“Các hạ biết ta ư?”

“Sao không biết cho được chứ? Lá cờ biểu tượng của Long Thiên Cốc đang bay phấp phới kia kìa.”

Ánh mắt lão đạo sĩ hướng tới chỗ võ giả Long Thiên Cốc.

Trong tay võ giả đi đầu có cầm lá cờ lớn tượng trưng cho Long Thiên Cốc.

Long Kiếm Sơn nhìn lá cờ rồi lại nhìn lão đạo sĩ.

“Các hạ biết ta nhưng ta lại không biết các hạ là ai. Không biết các hạ có tiện tiết lộ thân phận của mình không?”

“Thật là, ta quên xưng danh tính rồi. Lão già mất trí này thật là. Già rồi nên lú lẫn hẳn ra. Đạo danh của ta là Nhất Kiếm.”

“Nhất Kiếm ư?”

Long Kiếm Sơn khẽ nhú mày.

Ông ta suy nghĩ một chút, đuôi mắt đột nhiên run run.

Phải đến lúc này ông ta mới nhận ra thân phận của lão đạo sĩ.

“Các hạ đến từ Võ Đang ư?”

“Đúng vậy.”

“Mối quan hệ của các hạ với Chương môn nhân Thanh Chấn Chân Nhân là gì thế?”

“Nói ra thì ngại quá nhưng ta là sư thúc của Thanh Chấn.”

“Vậy bối phận còn cao hơn cả Chương môn nhân Võ Đang hiện tại ư? Cao thủ tuyệt thế như vậy lại xuất hiện ở chốn này.”

Đôi mắt Long Tuyết Sơn sắc bén hẳn.

Đôi mắt trước ánh mắt lạnh lùng đến mức khó mà nhìn thẳng như thế, Nhất Kiếm Chân Nhân vẫn nở nụ cười trên môi.

Long Kiếm Sơn nói.

“Vì bối phận của ông cao hơn ta, nên ta sẽ gọi là ông là tiền bối.”

“Ta rất cảm kích khi người coi ta là tiền bối đấy.”

“Tại sao tiền bối lại xuất hiện ở đây? Chắc không phải tình cờ nhỉ.”

“Ta đến đây để thuyết phục Đại hiệp.”

“Thuyết phục ai cơ?”

“Còn ai nữa? Là Đại hiệp đó.”

“Ha! Ý là tiền bối một mình xuất hiện ở đây để thuyết phục ta ư?”

“Đúng vậy.”

Nhất Kiếm Chân Nhân liền gật đầu.

Vẻ mặt ông nhìn Long Kiếm Sơn đầy vẻ thương hại.

Một người cha mất đi con trai.

Tự mình chặn đường của người cha đang đi trả thù cho con trai mình khiến ông cảm thấy rất khó chịu. Nhưng Nhất Kiếm Chân Nhân không còn lựa chọn nào khác.

Hiện giờ giang hồ đã trở thành bãi lầy trước cuộc chiến giữa Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội. Nếu đến cả Long Thiên Cốc cũng can thiệp thì tình hình sẽ khó mà kiểm soát được.

Long Kiếm Sơn và Long Sơn Cốc tham gia và chẳng biết sẽ có bao nhiêu người phải mất mạng nữa.

Vậy nên Nhất Kiếm Chân Nhân mới xuống núi Võ Đang.

Ông ta có thể dẫn dắt toàn lực phái Võ Đang theo nhưng lại không làm vậy.

Bởi vì chỉ cần có chút sơ suất, Long Thiên Cốc và phái Võ Đang sẽ nảy ra xung đột ngay lập tức.

Vậy nên ông phải giải quyết một mình.

Đây là con đường duy nhất giảm tổn thất cho cả hai phía.

Nhất Kiếm Chân Nhân làm thế bao quyền với Long Kiếm Sơn rồi nói.

“Nhất Kiếm ta mong được Long Đại hiệp chỉ giáo.”

Ông ta đã cố tình không nhắc đến phái Võ Đang và Long Thiên Cốc.

Nhất Kiếm Chân Nhân muốn giới hạn nó trong cuộc chiến cá nhân chứ không phải giữa phái Võ Đang và Long Thiên Cốc.

Long Kiếm Sơn cũng nhận ra ý đồ của Nhất Kiếm Chân Nhân, ông ta khẽ nhú mày.

“Có lý do gì ta phải chấp nhận lời thách đấu của tiền bối chứ?”

“Không có. Nhưng mà...”

“Nhưng mà?”

“Chúng ta là võ giả mà? Đại hiệp... cần lý do gì nữa sao?”

“Ông luôn sống trên núi Võ Đang nên vẫn mơ mộng quá nhỉ. Không may là giang hồ hiện tại không còn chỗ cho mơ mộng nữa đâu.”

“Ta biết chứ. Thế nhưng lão già này cũng không còn cách nào khác ngoài ép buộc cả. Bởi vì làm thế sẽ giảm tổn thất đến mức tối thiểu rồi.”

“Tóm lại ta sẽ không giao chiến với tiền bối.”

“Nếu vậy ta đành phải huy động sức mạnh của phái Võ Đang đây.”

“Tiền bối!”

“Cứ kết thúc bằng trận chiến giữa ta và Đại hiệp đi. Nếu Đại hiệp thắng thì phái Võ Đang sẽ không can thiệp vào chuyện của Long Thiên Cốc nữa.”

“Còn nếu tiền bối thắng?”

“Thì Đại hiệp phải đưa quân tinh nhuệ của Long Thiên Cốc quay về.”

“Bất khả (不可)!”

Long Kiếm Sơn rống lên một tiếng.

Trong tiếng hét của ông ta chứa đầy nội công, gương mặt võ giả Long Thiên Cốc liền tái nhợt đi. Thế nhưng Nhất Kiếm

Chân Nhân lại không bị ảnh hưởng chút nào cả. Ông ta bồi thêm một câu.

“Ta không có ý bắt Đại hiệp phải nhịn nhục mãi. Thế nhưng chỉ cần chờ đến khi trận Giang Hồ Đại Chiến kết thúc là được. Như thế thì Đại hiệp có chấp nhận được không?”

“Ừm!”

“Chuyện này cũng đâu khiến Đại hiệp bị tổn thất. Trái lại trong thời gian đó, Đại hiệp có thể nâng cao sức mạnh và bình tĩnh hơn.”

Nghe Nhất Kiếm Chân Nhân nói, trái tim Long Kiếm Sơn khẽ lung lay.

Long Kiếm Sơn sau một hồi cân nhắc cũng gật đầu.

“Được thôi! Ta sẽ chấp nhận thách thức của tiền bối.”

Dù sao cũng không thể tránh được cuộc đối đầu với Nhất Kiếm Chân Nhân.

Dù ông chấp nhận đề xuất hay không thì Nhất Kiếm Chân Nhân cũng sẽ không tránh đường.

Thất bại trước Nhất Kiếm Chân Nhân là vấn đề nhưng thắng trận cũng là vấn đề.

Bởi vì phái Võ Đang sẽ không ngồi yên quan sát.

Nếu vậy thì chấp nhận thách thức của Nhất Kiếm Chân Nhân còn tốt hơn.

Long Kiếm Sơn hét lớn với võ giả Long Thiên Cốc.

“Không ai được can thiệp vào trận đấu giữa ta và tiền bối. Biết chưa?”

“Vâng!”

Võ giả Long Thiên Cốc đồng thanh trả lời.

Long Kiếm Sơn nhìn Nhất Kiếm Chân Nhân rồi bắt đầu nâng cao khí thế.

“Bây giờ đúng ý tiền bối rồi đó. Được chưa?”

“Đa tạ Đại hiệp vì đã chấp nhận sự cưỡng ép từ lão già này.”

“Có gì mà đa tạ. Ta nhất định sẽ chiến thắng tiền bối rồi tiến về trước.”

“Nếu thắng ta, phái Võ Đang tuyệt đối sẽ không can thiệp.”

“Ông đừng quên lời hứa này.”

“Ta nhất định sẽ giữ lời hứa.”

“Vậy chúng ta bắt đầu thôi.”

Long Kiếm Sơn vận công lực.

Vùuu!

Đột nhiên không khí xung quanh rung chuyển như điên, tuyết đang chất thành đồng cũng bay cuộn cuộn trong không trung.

“Tất cả lùi lại.”

“Cẩn thận đây. Chủ nhân đang dốc toàn lực chiến đấu.”

Võ giả Long Thiên Cốc vội vã lùi về sau.

Họ biết rõ khi Long Kiếm Sơn dốc toàn lực sẽ đáng sợ thế nào.

Cứ đứng lóng ngóng gần đó chắc chắn sẽ bị cuốn vào trận chiến và chết một cách vô nghĩa.

Trước đó phải lùi ra xa một chút.

Trong nháy mắt, 30 trượng xung quanh hai người đã trống trơn.

Nhất Kiếm Chân Nhân thở dài rồi rút thanh Tùng Văn Cổ Kiếm (松紋古劍) ra.

“Phù! Chẳng biết cơ thể già nua này còn di chuyển theo ý ta hay không nữa.”

Ông đã được giác ngộ ở cảnh giới cao, nhưng vấn đề là cơ thể đã già đi. Cao thủ bình thường thì không biết, nhưng với một võ giả đã đạt đến cảnh giới thượng thừa như Long Kiếm Sơn, không chỉ giác ngộ mà cả thể chất cũng vô cùng hoàn hảo. Thế nhưng, Nhất Kiếm Chân Nhân không còn sự lựa chọn.

Nếu ông không thể ngăn Long Kiếm Sơn tại đây thì không thể lực nào ở Bà Dương Hồ làm được cả. Ngay cả khi có người

như thế thì họ cũng mãi để tâm vào trận Giang Hồ Đại Chiến mà ngó lơ Long Thiên Cốc.

Nhất Kiếm Chân Nhân đọc được thiên cơ nên mới biết Long Thiên Cốc đang tiến về phía Tây. Ngay khi biết điều này, ông đã vác thân xác già nua đến tận nơi xa xôi này. Sau đó thì chạm mặt võ giả Long Thiên Cốc ở đây.

Thứ tốt nhất mà ông có thể làm là giới hạn thành cuộc chiến cá nhân giữa ông là Long Kiếm Sơn thay vì lôi cả phái Võ Đang và Long Thiên Cốc vào.

“Phù! Đến đi. Từ lâu ta đã muốn xem qua tuyệt kỹ của Long Thiên Cốc rồi.”

“Được! Ta sẽ không nhượng bộ đâu.”

Vú!

Long Kiếm Sơn giẫm chân xuống đất xông về phía Nhất Kiếm Chân Nhân.

Đây chính là Tiên Thủ Tất Thắng (先手必勝).

Bên nào tấn công trước tiên thì sẽ có khả năng chiến thắng cao hơn.

Trong cuộc đối đầu giữa các cao thủ tuyệt thế cũng không khác biệt là mấy.

Rầm!

Long Kiếm Sơn giơ nắm đấm lên rồi vung quyền cang.

Nhất Kiếm Chân Nhân cũng vung kiếm lên.

Rầm! Rầm!

Tiếng nổ lớn liên tục vang lên.

Toàn bộ khu vực xung quanh hai người rung chuyển hết như có động đất.

“Trời ơi!”

“Đây là cuộc chiến của con người hay sao?”

Võ giả Long Thiên Cốc mở to mắt quan sát trận đấu của hai người.

Cả khu vực bị lật tung lên như đến ngày tận thế.

Trận chiến của hai người kéo dài hơn nửa ngày trời.

579

“Khực!”

Long Kiếm Sơn hộc máu rồi khuyu xuống.

Máu đỏ nhuộm đầy mặt đất phủ đầy tuyết.

“Cốc chủ!”

“Chết tiệt!”

Ông có thể nghe thấy giọng nói của những thuộc hạ từ phía xa.

Tâm trí mông lung dần rõ ràng trở lại.

‘Ta... đã bại rồi sao?’

Long Kiếm Sơn cắn môi.

Trên hông và đùi của ông đều có những vết thương lớn.

Đó là những vết thương do Nhất Kiếm Chân Nhân gây ra.

Cũng may là Nhất Kiếm Chân Nhân nương tay nên ông mới có thể giữ được mạng này.

“Có sao không?”

Giọng nói của Nhất Kiếm Chân Nhân vang lên.

Long Kiếm Sơn ngẩng lên thì thấy Nhất Kiếm Chân Nhân đang nhìn mình với ánh mắt đầy lo lắng.²

Sắc mặt của Nhất Kiếm Chân Nhân cũng không được ổn lắm.

Lão cũng bị thương nặng như Long Kiếm Sơn nhưng ít nhất thì lão vẫn có thể đứng vững trên đôi chân của mình còn Long Kiếm Sơn thì không.

Đó chính là sự khác biệt giữa họ.

Nhất Kiếm Chân Nhân đã giành chiến thắng và Long Kiếm Sơn đã bị đánh bại.

Trận chiến khốc liệt kéo dài nửa ngày đã kết thúc với chiến thắng sát sao dành cho Nhất Kiếm Chân Nhân.

Dù chỉ cách biệt nửa giây thì thua vẫn là thua.

Long Kiếm Sơn chấp nhận sự thất bại của mình.

Tuy nhiên, phản ứng của những võ giả của Long Thiên Cốc lại khác.

“Cốc chủ bị uy hiếp.”

“Chúng ta phải bảo vệ Cốc chủ thôi.”

Bọn họ lao như điên về phía Nhất Kiếm Chân Nhân để bảo vệ cho Cốc chủ của mình.

“Tất cả dừng lại.”

Long Kiếm Sơn dùng chút sức lực còn lại để găm lên. 1

Tiếng găm của Long Kiếm Sơn đã khiến cho thuộc hạ của ông dừng lại.

Long Kiếm Sơn gắng gượng đứng dậy rồi mắng bọn họ.

“Các ngươi định làm ta xấu hổ đến thế nào nữa đây? Ta đã chiến đấu hết khả năng của mình rồi, và ta không hề xấu hổ khi thất bại thế này. Tất cả mau lui lại cho ta.”⁸

“Rõ!”

“Tuân mệnh!”

Những võ giả của Long Thiên Cốc lui về trước tiếng găm của Long Kiếm Sơn.

Đến lúc này, Long Kiếm Sơn mới thở dài một hơi.

“Hầy! Ta thua rồi.”

“Cuộc chiến này rất hay. Nếu Cốc chủ kiên định thêm một chút thì có lẽ ta đã thua rồi.”

“Tiền bối không cần phải an ủi ta đâu. Tiền bối mạnh nên thắng, còn ta thua do yếu. An ủi trái ngược lại là một sự sỉ nhục đối với văn bối đấy.”

“Vậy cho ta xin lỗi nhé.”

“Không đâu, kẻ thua cuộc còn nói được gì thêm đây. Văn bối sẽ giữ lời hứa, xin tiền bối đừng an ủi văn bối nữa.”

“Được.”

“Hây!”

Long Kiếm Sơn lại tiếp tục thở dài rồi nhìn về thuộc hạ của mình.

Ông cảm thấy xấu hổ khi nhìn mặt thuộc hạ. Nhưng ông đã thu hết can đảm để nói.⁶

“Như các người đã thấy, ta đã thua trong cuộc đối đầu với vị tiên bối này. Vậy nên chúng ta phải quay trở về Long Thiên Cốc. Nhưng đây không phải là kết thúc. Chúng ta sẽ chấn chỉnh lại cảm xúc của mình rồi quay trở lại giang hồ một lần nữa. Vậy nên, chúng ta phải biết tự chăm sóc và nuôi dưỡng sức mạnh cho đến lúc đó. Rõ chưa?”

“Vâng!”

Những thuộc hạ đồng thanh đáp.

“Đi thôi nào!”

Long Kiếm Sơn quay lại và bước đi mà không có chút luyến tiếc.

Phía sau ông là những võ giả của Long Thiên Cốc.

Nhất Kiếm Chân Nhân lặng lẽ nhìn theo bóng lưng của bọn họ.

Lão đã đứng như thế một lúc lâu.

Mãi đến khi đám người của Long Thiên Cốc biến mất khỏi tầm nhìn thì cơ thể của Nhất Kiếm Chân Nhân mới trở nên chao đảo.⁸

“Phù!”

Nếu không có Tùng Văn Cổ Kiếm làm gậy chống thì lão đã không thể nào đứng được.

Lách tách!

Máu trào ra từ miệng của lão.

Mặc dù bị nội thương nặng như Long Kiếm Sơn nhưng lão vẫn chịu đựng vì không muốn để người khác thấy được vẻ yếu đuối của mình.¹

“Quả nhiên ta đã già quá rồi. Nếu là ta của chục năm trước thì sẽ không mệt mỏi như thế này đâu.”

Nhất Kiếm Chân Nhân thâm nghĩ năm tháng trôi qua thật là vô tình.

Dù võ công có cao cường đến mấy mà thân thể không chịu phối hợp thì cũng không thể phát huy hoàn toàn uy lực.

“Dù sao thì ngọn lửa chớm nở đã được dập tắt rồi.”

Các võ giả của Long Thiên Cốc đã quay trở về. Lão đã đạt được mục đích của mình.

Một mình thân già chạy đến nơi này xem ra cũng không vô ích.

Nhất Kiếm Chân Nhân ngồi tại chỗ để vận công trị thương.

Tuy không thể chữa khỏi vết thương chỉ bằng việc vận công nhưng lão vẫn phải hồi phục ở một mức độ nào đó để có thể đi tiếp.

Nhất Kiếm Chân Nhân đeo Túi Văn Cốc Kiếm vào bên hông rồi bước đi.

“Bao giờ mới đi đến được núi Võ Đang đây?”

Nhất Kiếm Chân Nhân cắn nhai nhưng vẫn miệt mài bước.

Lão bước ra khỏi đồng bằng nơi lão đã đối đầu với Long Kiếm Sơn.

Bỗng gương mặt của lão đanh lại.

Nụ cười trên môi lão biến mất.

Ánh mắt lão hướng về một tảng đá rộng, bằng phẳng như một tấm phản.

Trên tảng đá ấy là một nam nhân đang ngồi xếp bằng.

Đó là một tráng niên trông khoảng chừng ba mươi tuổi.

Nhất Kiếm Chân Nhân cảm nhận được một sự nguy hiểm tỏa ra từ tráng niên đang mặc trường bào màu đỏ sẫm kia.

Một cao thủ đã đạt đến cảnh giới như ông rất hiếm khi cảm thấy bị đe dọa như thế này.

Nếu có thì đó là khi lão gặp được người có cảnh giới tương đương hoặc hơn cả lão.

Rõ ràng người ngồi ở kia cũng là một tuyệt đối cao thủ, hơn nữa lại còn đạt đến cảnh giới giống như Nhất Kiếm Chân Nhân.

Vấn đề là lão không biết tráng niên kia là ai cả.

Những cao thủ đã đạt đến cảnh giới giống lão lão đều biết mặt, còn tráng niên trước mặt là một người hoàn toàn lạ lẫm.

Nhất Kiếm Chân Nhân thở dài.

“Phù! Thiện giả bất lai, lai giả bất thiện...”

Người thiện không đến, người đến lại không thiện.

Nam nhân trước mặt hắn cũng đang đợi lão với mục đích xấu giống như cái cách lão xuất hiện trước Long Kiếm Sơn vậy.

Cũng giống như Long Kiếm Sơn, Nhất Kiếm Chân Nhân hỏi danh tính của người lạ mặt kia.

“Hắn là các hạ đang đợi lão già này, ta có thể biết tôn tính đại danh của các vị được không?”

Tráng niên kia mở mắt ra khi nghe thấy giọng nói của Nhất Kiếm Chân Nhân.

Khoảnh khắc mắt chạm mắt với tráng niên nọ, Nhất Kiếm Chân Nhân lại cảm thấy rung mình. Dù đối phương không hề làm gì cả, nhưng lão vẫn thấy bị uy hiếp bởi ánh mắt đó.

Tráng niên mở miệng.

“Tên của ta là Trương Xuyên Hoa.”

“Trương... Xuyên Hoa? Hô hô! Ra là Thiên Vũ Trang Chủ? Nhưng vẻ ngoài của Trang Chủ đây thật khác so với những gì mà ta biết quá. Phải chăng Trang Chủ đã đạt đến cảnh giới phản lão hoàn đồng?”

“Không sai!”

“Ừm!”

Đây không phải là hình ảnh của Trương Xuyên Hoa mà Nhất Kiếm Chân Nhân biết.

Nếu đã có thể dùng đến phản lão hoàn đồng thì có lẽ hắn đã đột phá được một cảnh giới nằm ngoài sức tưởng tượng.

Cũng có thể những gì mà nam nhân trước mặt nói là nói dối. Nhưng Nhất Kiếm Chân Nhân cho rằng những gì mà hắn nói là đúng.

Bởi vì bá khí mà lão cảm nhận được chính là của Trương Xuyên Hoa.

Lão đã được gặp Trương Xuyên Hoa một lần và bá khí mà hắn tỏa ra khi đó khiến lão cứ nhớ mãi.

Dẫu cho Trương Xuyên Hoa có dùng đến phản lão hoàn đồng để tìm lại tuổi trẻ đi chăng nữa thì bá khí tỏa ra từ hắn vẫn không thay đổi.

Nhất Kiếm Chân Nhân hỏi.

“Nhưng Trang Chủ đang làm gì ở đây vậy? Ngài hẳn phải bận rộn lo toan cho công việc ở Thiên Vũ Trang chứ?”

“Vậy còn chân nhân thì sao? Đường đường là trưởng lão có bối vị cao nhất phái Võ Đang lại ở đây làm gì thế?”

“Chẳng phải ngài đã thấy hết rồi sao? Ta ở đây để ngăn Long Thiên Cốc lại. Nếu ngài đứng ra giúp đỡ thì có lẽ mọi chuyện đã dễ dàng hơn một chút. Sao ngài lại chỉ đứng xem thế?”

“Bởi vì ta đang muốn họ can thiệp.”

“Ý của ngài là...?”

Vẻ mặt của Nhất Kiếm Chân Nhân đanh lại khi nghe được câu trả lời bất ngờ từ Trương Xuyên Hoa.

“Chân nhân nghe không sai đâu. Ta luôn hoan nghênh Long Thiên Cốc đến với giang hồ.”

“Đường đường là Thiên Vũ Trang Chủ mà sao ngài lại nói ra những lời như thế được chứ?”

“Tại sao Thiên Vũ Trang Chủ lại không thể nói ra những lời như vậy?”

“Chuyện đó...”

Nhất Kiếm Chân Nhân do dự vì không thể tìm ra câu trả lời thích hợp. Một nụ cười xuất hiện trên khóe môi của Trương Xuyên Hoa.

Nụ cười lạnh như băng chính là một sự giễu cợt.

Trương Xuyên Hoa đứng dậy. Khí thể cao ngạo tựa sơn nhạc đè nặng lên người của Nhất Kiếm Chân Nhân.

Sắc mặt của lão trở nên trắng bệch.

Nội thương đã dịu lại được một chút nay lại bị chấn động bởi khí thể ghê gớm của Trương Xuyên Hoa.

Nhất Kiếm Chân Nhân là một trong số ít những tuyệt đối cao thủ trong thiên hạ này.

Tuy cơ thể của lão đã có chút suy yếu, nhưng nội công mà lão đã tích tụ được biết bao lâu nay vẫn đủ để chống đỡ cho cơ thể yếu ớt của lão. Mặc dù vậy, lão vẫn bị đẩy lùi trước thế lực kinh khủng của Trương Xuyên Hoa.

Khí thể chính là biểu hiện của khí chất, ý chí và trình độ của một người.

Chỉ cần nhìn vào khí thể của một người là có thể hiểu được người đó.

Trương Xuyên Hoa đang thể hiện bản thân cho Nhất Kiếm Chân Nhân bằng khí thể của hắn.

Hắn đã đạt được gì?

Hắn tới đây với mục đích gì?

Và mục đích cuối cùng của hắn là gì?

Tuy không nói ra dù chỉ một câu, nhưng hắn đã thể hiện tất cả qua khí thể của mình.

Tay của Nhất Kiếm Chân Nhân nổi hết cả da gà.

Đến cả lão cũng không dễ đoán được tham vọng của Trương Xuyên Hoa lớn đến mức nào.

Nhất Kiếm Chân Nhân chưa thấy ai có tham vọng lớn đến vậy.

Nếu là người khác, lão sẽ không quan tâm đến. Nhưng Trương Xuyên Hoa là một người có đủ khả năng để thực hiện tham vọng của mình.

Một người như Trương Xuyên Hoa lại ôm ấp một tham vọng nguy hiểm như vậy khiến cho toàn thân của Nhất Kiếm Chân Nhân trở nên run sợ.

Nhất Kiếm Chân Nhân cố tỏ vẻ bình thản nhất có thể rồi nói.

“Trang Chủ đang mơ về việc thống nhất giang hồ sao?”

“Chuyện đó nhi tử ta sẽ tự biết mà xử lý.”

“Ý ngài là Trương Vô Cực công tử ư?”

“Nó là một tiểu tử đặc biệt. Dù không được ta hỗ trợ nhưng vẫn có thể nuốt chửng lấy Kim Thiên Hội. Chắc chắn nó sẽ thống nhất được giang hồ này mà thôi.”

“Nếu để việc thống nhất giang hồ cho nhi tử thì việc mà Trương đại hiệp đây thực sự muốn là gì vậy?”

Thay vì trả lời, Trương Xuyên Hoa lại nhìn lên bầu trời.

“Ờ! Ngài muốn trở thành bầu trời sao? Vậy có nghĩa là ngài đang mơ đến vị trí cổ kim đệ nhất nhân sao?”

“Ta đã phạm phải một tội lỗi rất nghiêm trọng.”

“Tội lỗi?”

“Ta đã giết sư phụ mình.”

“Sao cơ?”

Nhất Kiếm Chân Nhân mở to mắt.

Bởi vì đây là lần đầu tiên ông nghe thấy chuyện này.

Ông chưa bao giờ nghe về việc Trương Xuyên Hoa đã giết sư phụ của hắn cả. Thậm chí sư phụ hắn là ai ông cũng không hề biết.

Đối với Nhất Kiếm Chân Nhân, Trương Xuyên Hoa như là một người từ trên trời rơi xuống vậy.

Quay ngược trở về hàng chục năm về trước, đã có một cuộc chiến định mệnh của giang hồ.

Ma Thiên Đại Chiến.

Một thế lực siêu cường mang tên Tân Ma Liên đã tấn công giang hồ nhằm giành lấy quyền bá chủ.

Tân Ma Liên Chủ Cao Kiếm Nguyệt là một cao thủ tối thượng, y được cho là đã đạt đến cảnh giới Ma Thần Chi Cảnh.

Và rồi, Cao Kiếm Nguyệt ngã xuống.

Môn chủ đầu tiên của Cuồng Võ Môn chính là Lý Quách đã đứng ra khi thấy được sự nguy hiểm của ngọn đèn treo trước gió.

Lý Quách đã giao chiến rất ác liệt với Tân Ma Liên Chủ Cao Kiếm Nguyệt và gần như đã có thể áp chế được Cao Kiếm Nguyệt. Nhưng người giết được Cao Kiếm Nguyệt lại là một người khác.

Đó chính là Trang Chủ trẻ tuổi của Thiên Vũ Trang.

Khoảnh khắc ấy, Trương Xuyên Hoa trong lúc bối rối đã vung kiếm vào người Cao Kiếm Nguyệt đang bị bật về phía mình.

Đó chính là một đòn chí mạng.

Một kẻ kiêu hùng nhắm lấy toàn thiên hạ đã bị mất mạng dưới tay một thiếu niên. Cũng nhờ sự kiện này mà vị thiếu niên kia mới được khắc sâu vào tâm trí của những quần hùng ở trong thiên hạ.

Tuy ra tay có chút vụng về, nhưng chuyện thiếu niên ấy đã hạ gục được một tuyệt đối cao thủ mang tên Cao Kiếm Nguyệt vẫn là sự thật.

Cũng nhờ chuyện này mà Thiên Vũ Trang như cá gặp nước phát triển vượt bậc, và cậu thiếu niên năm nào đã trở thành một cường giả của thiên hạ.

Đó là toàn bộ những gì Nhất Kiếm Chân Nhân biết về Trương Xuyên Hoa.

‘Không lẽ còn có chuyện gì còn ẩn sau những câu chuyện đó sao?’

Bồng lão cảm thấy e ngại.

‘Sự phụ... sự phụ của Trương Xuyên Hoa sao. Trương Xuyên Hoa đã giết sự phụ...’

Nhất Kiếm Chân Nhân cảm thấy choáng váng như có búa đập vào đầu.

Bởi những giả định chấn động đã xuất hiện trong tâm trí của lão.

“Không lẽ...?”

Lão cắn mạnh đôi môi đang run rẩy rồi nhìn về phía Trương Xuyên Hoa.

Ánh mắt của Trương Xuyên Hoa từ khi nào đã chùng xuống.

Khoảnh khắc nhìn thấy dáng vẻ ấy, bản năng Nhất Kiếm Chân Nhân mách bảo suy nghĩ của lão đã đúng.

Lão mở miệng nói.

“Sự phụ của Trương đại hiệp là Tân Ma Liên Chủ Cao Kiếm Nguyệt sao?”

“Đúng thế! Ta đã giết sự phụ ta bằng chính đôi tay của mình. Không những thế, ta còn dùng cái chết của ông ấy để làm một chiếc đòn bẩy để nuôi dưỡng Thiên Vũ Trang sau này.”

“Vô lượng thiên tôn!”

“Tuy đây là điều mà sự phụ đã bảo ta làm. Nhưng nó đã hằn lại một vết sẹo sâu trong tim ta. Một vết sẹo không bao giờ có thể lành. Đó là lý do tại sao ta sẽ đi trên con đường mà sự phụ ta muốn.”

“Trở thành bầu trời sao?”

“Đúng vậy!”

“Cho dù Thiên Vũ Trang có mạnh đến mấy thì chuyện này cũng bất khả thi thôi. Tất cả các môn phái trong thiên hạ sẽ không bao giờ chấp nhận tham vọng này của đại hiệp đâu.”

“Ta biết. Nhưng mọi chuyện rồi sẽ đi theo ý muốn của ta mà thôi.”

“Đại hiệp đúng là điên thật rồi!”

Nụ cười lạnh lùng phảng phất trên khuôn miệng của Trương Xuyên Hoa.

Bởi vì những gì mà Nhất Kiếm Chân Nhân vừa nói chính là những gì rõ ràng nhất để miêu tả hắn lúc này.

Dẫu hắn có điên thì cũng không quan trọng.

Dù hắn có bị chỉ trích bởi giấc mơ phù phiếm cũng chẳng sao.

Bởi vì hắn đã chịu đựng cho đến hiện tại là để chuẩn bị bay lên trời xanh kia.

“Ta không muốn loạn thế kết thúc. Đó là lý do tại sao Nhất Kiếm Chân Nhân phải chết.”

580

“Phù! Ta sẽ không dễ dàng bị hạ gục như vậy đâu.”

“Ta cũng không muốn Chân Nhân dễ dàng sụp đổ như vậy.”

Trước những câu nói đầy kiêu ngạo của Trương Xuyên Hoa, Nhất Kiếm Chân Nhân khẽ nhắm mắt lại.

Tim lão đập mạnh hơn bao giờ hết.

Nhưng lý trí của lão lại lạnh toát, như thể cả người lão vừa chìm trong nước đá.

Một tình huống mà cả tinh thần nhiệt huyết lẫn lý trí cùng tồn tại.

‘Ta sẽ chết.’

Không có chút hy vọng chiến thắng nào dành cho lão.

Ngay cả khi võ công của cả hai có ngang bằng nhau như thế nào đi chăng nữa thì tình trạng cơ thể của lão lúc này không hề tốt.

Lão đã bị trọng thương trong cuộc đối đầu với Long Kiếm Sơn.

Nếu phải đối đầu với Trương Xuyên Hoa trong tình trạng như thế này, lão hoàn toàn gặp bất lợi.

Nhưng lão không thể lùi bước.

“Phù!”

Nhất Kiếm Chân Nhân thở dài, rồi mở mắt.

Trong đôi mắt lão không có bất kỳ nỗi sợ hãi nào.

Soạt!

Lão rút Tùng Văn Cổ Kiếm đang đeo bên hông ra.

Lão vút bỏ bao kiếm sang một bên.

Ý chí quyết sinh quyết tử của lão nổi bùng bùng.

Đáp lại ý chí đó, Trương Xuyên Hoa cũng rút kiếm ra.

Soạt!

Đó là thanh kiếm mà hắn lấy được từ sư phụ Cao Kiếm Nguyệt.

Đó là lần đầu tiên hắn rút ra thanh kiếm mà phải đến hàng chục năm rồi chưa ai được thấy dáng vẻ của thanh kiếm đó.

Bề ngoài của thanh kiếm rất tầm thường. Nhưng đó lại là một thanh kiếm có sự cân bằng hoàn hảo giữa độ bền, cân xứng lẫn độ sắc bén.

Trương Xuyên Hoa hướng thẳng thanh kiếm về phía Nhất Kiếm Chân Nhân.

“Hỗn loạn của thế gian sẽ bắt đầu bằng cái chết của chính ngươi.”

“Đa tạ vì đã đánh giá cao lão già này, nhưng thật khó để tin rằng hỗn loạn bắt đầu chỉ bằng cái mạng của lão già này thôi.”

“Vậy sẽ ra sao nếu vừa có cả cái mạng của Nhất Kiếm Chân Nhân, và có thêm cái mạng của Long Kiếm Sơn?”

“Sao chứ? Tại sao Long Kiếm Sơn lại chết? Ông ta vốn đã quay trở về Long Thiên Cốc rồi.”

“Các đạo sĩ của phái Võ Đang đã tấn công lão khi lão đang trọng thương quay trở về Long Thiên Cốc.”

“Ngươi đừng có mà ăn nói hàm hồ. Đệ tử của phái Võ Đang đều đang ở một nơi xa rất xa, làm sao có thể bất ngờ phục kích Long Kiếm Sơn? Điều đó làm sao mà xảy ra được cơ chứ?”

“Ai mà biết được? Liệu chúng có thực sự là đệ tử của phái Võ Đang không cơ chứ.....?”

“Ngươi!”

Nhất Kiếm Chân Nhân không thể chịu đựng được nữa, liền gào lên.

Mãi đến lúc đó, lão mới hiểu được ý đồ của Trương Xuyên Hoa.

Thực ra võ giả của Thiên Vũ Trang đã cải trang thành đạo sĩ của phái Võ Đang, bất ngờ tấn công và giết chết Long Kiếm

Sơn khi ông vừa bị Nhất Kiếm Chân Nhân đả thương.

Nếu vậy thì chắc chắn võ giả của Long Thiên Cốc sẽ bùng nổ cơn giận dữ, quay qua trả thù phái Võ Đang cho Long Kiếm Sơn.

Sức mạnh lực lượng của phái Võ Đang và Long Thiên Cốc là tương đương nhau.

Tuy số lượng cao thủ ở phái Võ Đang không cao vượt trội, nhưng số lượng võ giả bình thường ở Long Thiên Cốc lại rất nhiều.

Kết cục thì phái Võ Đang sẽ giành thắng lợi, nhưng tổn thất để lại rất nặng nề.

“Đê hèn.....Ta không thể tha thứ cho ngươi. Dù có phải bỏ mạng đi chăng nữa, ta chắc chắn sẽ tiêu diệt những tên đê hèn như ngươi.”

Nhất Kiếm Chân Nhân hét lên, đạp chân xuống đất lấy đà.

Vốn dĩ là một bậc tiền bối đi trước thì phải nhường cho người kia tiếp chiêu trước, nhưng đối thủ của lão là Trương Xuyên Hoa.

Một thực thể tồn tại mà lão không thể làm ngơ, nương tay.

Lão buộc phải trút hết toàn bộ sĩ diện của bản thân, cố gắng toàn lực tấn công.

Soạt!

Thanh kiếm của lão phát ra kiếm cang vô cùng mạnh mẽ. Lão muốn phân thắng bại ngay từ bước đầu.

Trương Xuyên Hoa cũng giương kiếm lên để chống trả lão. Nhưng thanh kiếm của hắn không phát ra kiếm cang, cũng chẳng phát ra kiếm khí.

Kanggg!

Nhưng dù thế, thanh kiếm của hắn vẫn còn nguyên vẹn.

Mặc dù thanh kiếm ấy vừa phải chống chọi với kiếm cang của Nhất Kiếm Chân Nhân

Đó là một cảnh tượng hiếm có trong giới giang hồ.

Trương Xuyên Hoa vừa quyết liệt vung kiếm, vừa hét lên.

“Ta đã nghiên cứu rất kỹ càn Cuồng Võ Môn suốt một thập kỷ qua. Môn chủ đầu tiên của Cuồng Võ Môn là Lý Quách đã tối đa hóa sức mạnh của Thiên Sát Đao bằng cách dồn hết khí vận vào bên trong mà không phát tiết ra bên ngoài.”

“Là người ăn trộm võ công của Cuồng Võ Môn?”

“Ta phát triển nó thì đúng hơn.”

“Đúng thật, từ khi sinh ra đã là một tên lừa đảo, nay lại còn đi ăn trộm võ công của môn phái khác.”

Khakakakang!

Chỉ trong khoảnh khắc trò chuyện ngắn ngủi mà hai bên đã va chạm nhau không biết bao nhiêu lần.

Nhất Kiếm Chân Nhân rũ bỏ đi hết mọi tâm đắc trong mình.

Kiểm cang xé tan không trung một cách chóng mặt.

Nếu như phải so sánh thì Nhất Kiếm Chân Nhân bây giờ giống như một cơn đại cuồng phong.

Cơn đại cuồng phong mạnh đến mức có thể thổi tung cả thế giới.

Mặt khác, Trương Xuyên Hoa lại là một ngọn lửa lạnh.

Ngọn lửa tuy bùng cháy dữ dội nhưng lại điềm tĩnh một cách kỳ lạ.

Điều đó không chỉ thể hiện trong kiếm công, mà cả bầu không khí xung quanh hắn, đến cả ánh mắt cũng như vậy.

Vì vậy thậm chí còn đáng sợ hơn gấp nhiều lần.

Cuộc đối đầu giữa họ nhanh chóng đi đến cao trào.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, Nhất Kiếm Chân Nhân đã phô bày hết tất cả những gì mà bản thân có.

Tuyệt học ngàn năm của phái Võ Đang cứ thế tuôn ra ào ào như sợi chỉ, nhưng không một chiêu thức nào có thể gây thiệt hại cho Trương Xuyên Hoa.

Khuôn mặt của Nhất Kiếm Chân Nhân dần xám xịt.

Bất cứ lúc nào, chis khí cũng có thể bị cắt đứt.

Trong cuộc đối đầu giữa các cao thủ tuyệt đối, Nhất Kiếm Chân Nhân hiểu rất rõ thế nào là mất đi chis khí.

Cũng chính tại khoảnh khắc này, hai chữ đại bại hiện lên rõ mồn một trong đầu lão.

Soattt!

Thanh kiếm của Trương Xuyên Hoa sắc lẹm vươn tới.

Cả tốc độ, nhuệ khí và ý chí chứa đựng trong thanh kiếm đang ở một cấp độ khác so với lúc ban nãy.

Nhất Kiếm Chân Nhân nghiêng răng.

Lão nhận ra chuyện bản thân dù có cố gắng như thế nào đi chăng nữa cũng không thể cản nó lại được.

‘Thì ra đây là kết thúc.’

Nhưng nếu cuộc đời của Nhất Kiếm Chân Nhân kết thúc tại đây, lão sẽ hoàn toàn không hề nuối tiếc.

Vấn đề là sau cái chết của Nhất Kiếm Chân Nhân lại chính là khởi đầu cho sự sụp đổ của Võ Đang.

Dù cho có dốc công chiến đấu với Long Thiên Cốc thì chắc chắn Võ Đang sẽ không thể sụp đổ ngay, nhưng lại chẳng tránh được sự lụi tàn kéo đến nhanh chóng.

Phụt!

Ngay trong chính khoảnh khắc đó, thanh kiếm của Trương Xuyên Hoa xuyên qua tim Nhất Kiếm Chân Nhân.

Nhất Kiếm Chân Nhân hộc máu, gục xuống.

Leng keng!

Tùng Văn Cổ Kiếm rơi xuống bên cạnh lão.

Trương Xuyên Hoa nhìn thanh kiếm cắm xuyên qua ngực Nhất Kiếm Chân Nhân.

“Tiếc thật, ta cứ ngỡ lão sẽ cầm cự lâu thêm một chút nữa.”

“Hừ! Tiếc thật.”

“Vậy thì đến thế giới bên kia và chờ đợi trước đi. Rồi đệ tử của Võ Đang cũng sẽ tìm đến ngay thôi, lão không cần phải chờ lâu đâu.”

“Người sẽ không bao giờ đạt được mong muốn của mình đâu. Ngay cả khi đệ tử của Võ Đang.....có như người nói đi chăng nữa.”

“Ta không biết lão đang hy vọng điều gì, nhưng người duy nhất có thể ngăn cản ta ở giang hồ này chỉ có Cuồng Võ Môn Chủ Lý Thanh mà thôi. Và giờ ta nghĩ là ta đã vượt qua cả hấn rồi đây.”

“Không đâu, vẫn còn một người nữa.”

“Hàm hồ.”

“Một người nữa.....có thể ngăn cản được người.”

“Kẻ đó là ai?”

Trương Xuyên Hoa lần đầu tiên bày tỏ sự tò mò trên gương mặt. Nhưng thay vì trả lời, Nhất Kiếm Chân Nhân ngược mặt lên bầu trời, gào thét.

“Võ Đang, Võ Đang.....”

Lộp bộp!

Đầu lão rơi xuống.

Lão tắt thở.

“Chậc!”

Trương Xuyên Hoa tặc lưỡi nhìn bộ dạng của Nhất Kiếm Chân Nhân lúc này.

Lời nói trước khi chết của Nhất Kiếm Chân Nhân dường như đã để lại một dấu ấn trong hấn. Nhưng hấn cũng ngay lập tức quên đi tất cả.

Con đường mà hấn phải đi phía trước còn quá xa để bản thân phải bận tâm đến những chuyện nhỏ nhặt như vậy.

“Bây giờ mới chỉ là bắt đầu thôi.”

Trương Xuyên Hoa tự mình lâm bẫm.

Ngày hôm đó, trên đường trở về Long Thiên Cốc, Long Kiếm Sơn cùng thuộc hạ bị tấn công bởi đám đạo sĩ ăn mặc giống như phái Võ Đang.

Long Kiếm Sơn mất mạng trong cuộc chiến đó.

Tin tức chấn động này ngay lập tức lan truyền rộng khắp thiên hạ.

Chẳng ai tin khi lần đầu tiên nghe thấy chuyện ấy. Bởi vì đó thực sự là một tin tức quá là vô lý.

Dù có suy nghĩ như thế nào đi chăng nữa thì rõ ràng phái Võ Đang không có một lý do gì để phải tấn công và giết chết Long Thiên Cốc Chủ cả.

Nhưng bầu không khí của thiên hạ hoàn toàn thay đổi khi người ta phát hiện ra Nhất Kiếm Chân Nhân, người lớn tuổi nhất Võ Đang, và Long Kiếm Sơn đã tử thi với nhau.

Nhất Kiếm Chân Nhân và Long Kiếm Sơn ra sức chiến đấu hết mình, kết cục là Long Kiếm Sơn bại trận và bị trọng thương.

Nhưng lý do mà đạo sĩ của phái Võ Đang tấn công bất ngờ Long Kiếm Sơn và thuộc hạ thì vẫn chưa có lời giải đáp.

Vì vậy phái Võ Đang liên tục phủ nhận thông tin đó.

Trên thực tế, ngoại trừ Nhất Kiếm Chân Nhân, các đệ tử của phái Võ Đang chưa bao giờ rời khỏi núi Võ Đang.

Họ cố gắng giải quyết hiểu lầm với Long Thiên Cốc.

Điều làm bầu không khí chung quanh thay đổi chính là khi mọi người phát hiện ra thi thể của Nhất Kiếm Chân Nhân.

Thi thể của Nhất Kiếm Chân Nhân được tìm thấy ở ngoại ô Tiết Thành, nơi mà cả hai đối đầu với nhau.

Đệ tử của Võ Đang đương nhiên cũng rất tức giận khi nhân vật lớn tuổi nhất của môn phái mình là Nhất Kiếm Chân Nhân đã mất mạng.

Nhiều đệ tử của phái Võ Đang kiên quyết muốn chống lại Long Thiên Cốc.

Cũng có nhiều người muốn cân trọng hơn, không nên tùy tiện hành động, nhưng tiếng nói của họ quá bé nhỏ so với những người muốn khiêu chiến.

Võ giả của Long Thiên Cốc lại chuyển hướng về phía Võ Đang, và đệ tử Võ Đang cũng tất bật chuẩn bị chiến đấu.

Cả thiên hạ cũng chìm trong màn sương dày đặc bao phủ bởi đại chiến giang hồ mà không nhìn thấy một chút ánh sáng le lói nào của tương lai.

Thiếu Lâm Tự vốn im hơi lặng tiếng, bây giờ cũng đã mở Sơn Môn, phái đệ tử lên đường.

Khi Thiếu Lâm Tự ra tay can thiệp vào chuyện giang hồ, toàn giang hồ như trở nên rối ren hơn bao giờ hết.

Tin tức này cũng đến được tai Phiêu Nguyệt - người đang xuôi dòng sông Trường Giang trên con thuyền nhỏ.

Sát Lão chèo thuyền, báo tin cho Phiêu Nguyệt.

“Cho đến bây giờ thì đây là điều kỳ lạ nhất.”

Phiêu Nguyệt cau mày trước lời của Sát Lão.

Mọi chuyện xảy ra chỉ trong vòng vài ngày.

Dường như thiên hạ đã xoay chuyển lớn khi hắc đang ở Bà Dương Hồ.

“Nhất Kiếm Chân Nhân của Võ Đang đã chết sao?”

“Đúng vậy.”

“Vậy nguyên nhân cái chết là gì?”

“Lão được cho là đã bị kiếm đâm xuyên tim.”

“Một cao thủ tuyệt đỉnh như Nhất Kiếm Chân Nhân lại chết vì một thanh kiếm xuyên tim sao?”

“Vết thương rất giống với kiếm đâm xuyên tim.”

Biểu cảm của người truyền tin là Sát Lão cũng tối sầm lại.

Ngay khi vừa nghe tin thì thể của Nhất Kiếm Chân Nhân được tìm thấy, lão đã huy động toàn bộ người đi dò la tin tức.

Nhờ đó, lão có thể nắm bắt được tình trạng và nguyên nhân chết của Nhất Kiếm Chân Nhân ngay sau khi nghe tin tìm thấy thi thể của Nhất Kiếm Chân Nhân.

“Ông lão chết rồi sao?”

Tiểu Ma ngồi bên cạnh Phiêu Nguyệt, thần thờ nhìn dòng sông.

Đôi mắt to tròn của hắc long lạnh hai dòng nước lã dài.

Ngoài Phiêu Nguyệt ra thì Nhất Kiếm Chân Nhân chính là người mà hắc mang ân huệ nhiều nhất.

Nếu không có lão, ắt hắc hắc đã sớm chết từ lâu, không phải vì tác dụng phụ của đại pháp mà hắc nhận được từ Tiểu Lôi Âm Tự, mà cũng có thể hắc đã bị giết trong lúc phát điên phát cuồng.

Hắc sống khỏe mạnh được tới bây giờ, phần lớn là nhờ vào ơn của Nhất Kiếm Chân Nhân.

Khi còn ở Võ Đang, hắc luôn cứng đầu, gây gổ.

Nhất Kiếm Chân Nhân cũng là người dạy cho Tiểu Ma về pháp đạo và đạo lý ở thế giới loài người, nhưng Tiểu Ma luôn chống đối vì cho rằng những thứ đó thật ràng buộc. Nhưng Nhất Kiếm Chân Nhân lại luôn hiền từ và chấp nhận tính cách bướng bỉnh đó của Tiểu Ma bằng nụ cười âm áp.

Sau một thời gian dài ở bên lão, Tiểu Ma cuối cùng cũng cảm nhận được cái gọi là tình.

Mãi cho đến khi xuống núi Võ Đang và đến Bà Dương Hồ, hắc mới có cảm giác thoải mái, nhưng thời gian xa nhau càng lâu, hắc càng cảm thấy nhớ Nhất Kiếm Chân Nhân nhiều hơn.

Những lúc như vậy hắc thường dành thời gian ở một mình. Tiểu Ma luôn nhủ rằng, rồi một ngày nào đó hắc sẽ trở lại núi Võ Đang và tìm gặp Nhất Kiếm Chân Nhân. Nhưng bây giờ điều đó đã trở thành giấc mộng mà hắc mãi không thể thực hiện được nữa.

Nhất Kiếm Chân Nhân đã không còn trên thế gian này nữa rồi. Dù có nhớ cũng chẳng thể gặp mặt.

Tiểu Ma siết chặt tay, lẩm bầm.

“Ta sẽ giết. Giết. Giết chết!”

Tiểu Ma không nói là sẽ giết ai. Nhưng cả Phiêu Nguyệt lẫn Sát Lão đều biết người hắc muốn giết là ai.

Tiểu Ma ngẩng đầu lên và nhìn lên Phiêu Nguyệt.

“Ca ca sẽ giúp đệ chứ?”

Phiêu Nguyệt gật đầu mà không nói lời nào.

Nhất Kiếm Chân Nhân cũng là một người rất quan trọng với hắn.

Dù sao đi nữa, nhờ ân huệ mà lão dành cho Tiểu Ma mà hắn với Tiểu Ma mới có dịp gặp nhau như thế này.

Sát Lão cắt lời.

“Rốt cuộc ai là kẻ chủ mưu? Chẳng lẽ là Hữu Linh Thuyền Đoàn?”

“Cũng có thể như vậy, nhưng không hiểu sao, lần này ta có cảm giác không phải như vậy.”

“Có lý do gì đặc biệt khiến Ngài nghĩ vậy không?”

“Chỉ là cảm giác như vậy thôi.”

“Được rồi.”

Sát Lão gật gù trước câu trả lời của Phiêu Nguyệt.

Sát Lão biết.

Dự cảm của một cao thủ vượt qua cả giới hạn của con người chắc chắn sẽ bách phát bách trúng.

Phiêu Nguyệt nói.

“Đầu tiên là phải giải quyết mấy việc trước mắt. Sau đó mới đến chuyện của Võ Đang.”

“Được.”

Sát Lão vừa đáp lời vừa chèo thuyền.

Két! Két!

Tiếng chèo thuyền vang vọng khắp mặt sông yên ắng.

Phiêu Nguyệt, Sát Lão và cả Tiểu Ma, không ai nói lời nào. Trong lúc đó, khung cảnh xung quanh cả ba người dần thay đổi.

Bỗng nhiên chiều rộng của con sông trở nên rộng hơn và họ cảm nhận được mùi mặn nồng quanh đây.

Không khí mặn mùi muối, vẻ đặc trưng của biển. Đây là vùng nước nơi mà sông Trường Giang đổ ra biển.

Một tòa thành dần dần hiện hữu ở phía đằng xa.

Tòa thành xa xa phía trước với rất nhiều con thuyền to nhỏ khác nhau neo đậu có tên “Hải Môn.”

581

Hải Môn, giống như tên gọi của nó, chính là cửa ngõ thông ra biển, thế nên có rất nhiều tàu thuyền neo đậu ở đó.

Kích thước của mỗi con thuyền rất lớn, có thể so sánh với kích thước của một hòn đảo nhỏ. Đó là lựa chọn tất yếu khi thường xuyên qua lại ở vùng biển với những con sóng cao bằng mái nhà này.

Con thuyền càng lớn thì xác suất an toàn càng cao.

Bởi vì điều này, hầu hết các con thuyền đi biển xa đều lớn thế này.

Bến thuyền ở Hải Môn tràn ngập những con thuyền đã ra khơi xa và trở về. Sự xuất hiện của hàng chục con thuyền chen chúc nhau khiến ai nhìn thấy cũng không khỏi liên tưởng đến một hạm đội khổng lồ.

Một con thuyền nhỏ chen vào giữa những con thuyền khổng lồ.

Phiêu Nguyệt và nhóm của hắn đang ở trên chiếc thuyền nhỏ.
uỵch!

Thuyền cuối cùng cũng cập bến.

“Này”

“Gì vậy?”

Những người làm việc tại bến thuyền nhìn chiếc thuyền với vẻ mặt tò mò.

Bởi vì con thuyền quá nhỏ để cập bến ở đây.

Có một nơi riêng biệt cho những chiếc thuyền nhỏ ra vào. Đã lâu lắm rồi mới có một con thuyền nhỏ như vậy cập bến nơi những con thuyền khổng lồ neo đậu.

Những thủy thủ ở đây chắc chắn sẽ không phạm sai lầm này. Điều đó có nghĩa là họ là những người đến từ vùng khác.

Ngư dân đang dọn lưới đã đến gần Phiêu Nguyệt.

“Các người đến từ đâu?”

Đôi mắt của ngư dân đầy ngờ vực và cảnh giác.

Đó là một phản ứng tự nhiên, khi những người lạ mặt bất ngờ xuất hiện trên một chiếc thuyền nhỏ.

Không chỉ ngư dân đó, mà những người khác cũng nhìn ba người với con mắt đề phòng.

Chính lúc đó.

“Bên đó sao ồn ào vậy?”

“Gì vậy?”

Đột nhiên, một nhóm người tiến đến từ một phía của bến thuyền với một tiếng động lớn.

Họ là những người đàn ông với chiếc khăn trùm đầu màu đỏ.

Trước sự xuất hiện của họ, sắc mặt của những ngư dân và tạp vụ ngay lập tức xanh như tàu lá.

Ngư dân vội vàng lên tiếng.

“Không, có người khả nghi ở đây...”

“Người khả nghi?”

Những người đàn ông trong chiếc khăn trùm đầu màu đỏ tỏ vẻ khó hiểu.

Mắt họ hướng về Phiêu Nguyệt.

Ai nhìn vào cũng thấy 3 người họ quá đáng ngờ.

Ngay lập tức, vẻ mặt của những người đàn ông trở nên hung dữ.

“Các người là ai?”

“Xích Cân Hội?”

Phiêu Nguyệt trầm giọng hỏi.

Những người đàn ông trong chiếc khăn trùm đầu màu đỏ giắt mình trước từ “Xích Cân Hội”.

Xích Cân Hội (赤巾會) là một tổ chức được thành lập để bảo vệ quyền và lợi ích của người lao động tại cảng.

Khi bên cảng lần đầu tiên được xây dựng ở đây, những người lao động chỉ bị bóc lột với giá rẻ. Vì lý do đó, một trong những người làm công thành thạo võ thuật đã đứng lên và lập ra Xích Cân Hội.

Xích Cân Hội đã bảo vệ và giúp tăng lớp người lao động thấp cổ bé họng không bị các thương nhân đánh đập.

Dần dần, Xích Cân Hội đã vượt ra ngoài một tập hợp người lao động đơn thuần và phát triển thành một nhóm vũ trang. Tất cả các thành viên của Xích Cân Hội đều làm việc với chiếc mũ trùm đầu màu đỏ trên đầu. Địa vị của họ ở Hải Môn rất lớn. Không ai dám coi thường họ là những công nhân làm việc vất.

“Ngươi là người Hải Môn?”

Nếu là người Hải Môn thì đương nhiên sẽ biết về Xích Cân Hội.

Vì nó liên quan mật thiết đến cuộc sống của họ.

Phiêu Nguyệt lắc đầu.

“Ta không phải người Hải Môn.”

“Thế làm sao ngươi lại biết Xích Cân Hội?”

“Ngươi là Thái Vô Song?”

“Gì cơ?”

Trong khoảnh khắc, ánh mắt của những người đàn ông Xích Cân Hội rung chuyển.

Đó là vì họ biết cái tên mà Phiêu Nguyệt nhắc đến.

“Bảo Thái Vô Song đến đi. Hoặc dẫn ta đến gặp hắn.”

“Ngươi cùng y có quan hệ gì?”

“Một người bằng hữu khá thân.”

“Ừm!”

Trước câu trả lời của Phiêu Nguyệt, những người đàn ông của Xích Cân Hội im lặng.

Thái Vô Song là một trong những ngôi sao đang lên ở Hải Môn hiện tại.

Y là một võ giả trẻ tuổi, sau khi được một kỳ nhân dị sĩ giang hồ nhận làm đệ tử, y ngày càng tiến bộ nhanh chóng, trở thành cái tên không ai không biết ở khu vực Hải Môn. Thái Vô Song cũng là người có liên quan mật thiết với Xích Cân Hội.

Vì người kia đã đề cập đến Thái Vô Song, y không thể đối xử tùy tiện được.

Người lớn tuổi nhất thận trọng nói.

“Ta sẽ chuyển lời đến Thái công tử, vì vậy hãy đợi một chút. Nhưng nếu các đang nói dối, tốt hơn hết là nên chuẩn bị tinh thần đi.”

“Biết rồi, đừng nhiều lời nữa, mau đi báo đi.”

“Biết rồi”

Người đứng đầu vẫy tay ra hiệu cho thuộc hạ. Sau đó, thuộc hạ vội vã chạy về phía khu phố trung tâm.

Phiêu Nguyệt, Tiểu Ma và Sát lão mỗi người chọn một chỗ ngồi thoải mái và đợi tên thuộc hạ trở về.

Không biết bao lâu đã trôi qua. Khi họ đang chán nản, đột nhiên ai đó chạy lại từ phía khu phố.

Ngay khi tôi nhìn rõ khuôn mặt của những người trước mặt, sắc mặt Xích Cân Hội thay đổi rõ rệt.

“Ôi trời!

“Vô Kiếm huynh đệ đều đến sao?”

Những người chạy đến bến thuyền là những thiếu niên trẻ tuổi.

Thiếu niên cao lớn hơn một chút chính là Thái Vô Song.

Cậu bé tên là Kiếm Yến.

Mọi người gọi họ là Vô Kiếm huynh đệ theo tên của hai người.

Thái Vô Song đến bến thuyền trước và hỏi những người đàn ông của Xích Cân Hội.

“Có người tìm ta sao?”

“Đúng vậy. Là tên đó..”

Nói xong, họ chỉ tay về phía Phiêu Nguyệt.

Khoảnh khắc nhìn thấy Phiêu Nguyệt, Thái Vô Song cau mày.

Đó là bởi vì chiếc đầu lạp to tướng đã che gần hết gương mặt hắn.

Thái Vô Song đến gần Phiêu Nguyệt với vẻ mặt bối rối.

“Là người tìm ta?”

“Lâu rồi không gặp.”

“Hả?”

Nghe những lời của Phiêu Nguyệt, Thái Vô Song hơi cau mày.

Đó là một giọng nói mà y đã từng nghe thấy ở đâu đó.

Y đến gần Phiêu Nguyệt, nghiêng đầu nhìn.

Một khuôn mặt vừa quen vừa lạ.

‘Gì cơ?’

[Đừng ngạc nhiên. Ta là Phiêu Nguyệt.]

Âm thanh như tiếng gió xuyên qua tai y.

Trong một khoảnh khắc, Thái Vô Song cảm thấy vô cùng vui mừng, nhưng vẫn nhanh nhạy khi không tiết lộ tên của Phiêu Nguyệt.

Kiểm Yến tiến đến gần y.

“Ca ca, có chuyện gì vậy? Người quen của huynh sao?”

Thái Vô Song rút thanh kiếm và thì thầm vào tai cậu.

“Đừng tỏ ra bất ngờ. Chính là người đó, Phiêu Nguyệt.”

Ngay lập tức, Kiểm Yến mở to mắt, nhưng đã nhanh chóng dập tắt cảm xúc.

Thái Vô Song bình tĩnh nói.

“Thì ra là Không huynh? Đã lâu không gặp.”

Y vừa nói vừa vòng tay đẩy Phiêu Nguyệt tiến lên phía trước.

Xích Cân Hội cũng không phản ứng gì, họ coi Phiêu Nguyệt như những vị khách bình thường khác của y.

Khi đến một nơi khuất tầm nhìn của mọi người, Thái Vô Song và Kiếm Yến hoàn toàn thay đổi biểu cảm.

“Không nhưng mà, đã có chuyện gì xảy ra? Không thềm liên lạc luôn.”

Kiếm Yến ôm eo Phiêu Nguyệt và cười thật tươi.

Phiêu Nguyệt vò tóc Kiếm Yến và nói.

“Cả hai người vẫn ổn chứ?”

“Tất nhiên! Ta đã học võ thuật từ Sư phụ, và còn chiếm một vị trí cao trong Xích Cân Hội nữa.”

“Ta cũng chăm chỉ học võ nữa.”

Thái Vô Song và Kiếm Yến ngược nhìn Phiêu Nguyệt với đôi mắt sáng ngời.

Cả hai thiếu niên đều đã từng là trẻ mồ côi lang thang khắp các con hẻm phía sau Hải Môn. Phiêu Nguyệt là người đã cứu họ.

Nhờ được Phiêu Nguyệt cứu mạng, họ đã trở thành đệ tử của Tarha.

Sau khi trở thành đệ tử của Tarha, mọi thứ đã thay đổi.

Địa vị của các chàng trai dưới đáy Hải Môn thăng tiến chóng mặt, khiến không ít người phải ghen tị.

Ít nhất là ở Hải Môn, hiếm có ai có thể đe dọa được hai thiếu niên này.

Phiêu Nguyệt hỏi.

“Sư phụ nguoi và Luật Á Nhiên vẫn khỏe chứ?”

“Đương nhiên rồi”

“Đưa ta đến chỗ họ đi.”

“Theo ta. Sư phụ và sư tỷ chắc chắn sẽ rất vui.”

Cả hai thậm chí không hỏi danh tính của Sát lão và Tiểu Ma. Họ nghĩ rằng vì họ là người của Phiêu Nguyệt nên chắc hẳn phải rất đáng tin cậy.

Niềm tin của họ vào Phiêu Nguyệt gần như là tuyệt đối.

Nơi họ đưa Phiêu Nguyệt và những người khác tới là một trang viên lớn gần biển.

Đó là một trang viên rộng lớn với một bến thuyền đủ cho một cả chục chiếc thuyền neo đậu.

Một con thuyền khổng lồ đang neo đậu trong bến.

Hình dạng của con thuyền khá khác so với các con thuyền khác ở Trung Nguyên.

(625095d46b43ff5dcd24f7c7)

Phiêu Nguyệt nhìn con thuyền rồi hướng ánh mắt về phía biển ngách của trang viên.

Trên tấm biển treo ở cổng chính, có ba chữ viết ‘Giải Nguyên Trang (解原莊)’ được viết bằng nét chữ cứng cáp.

Cốc cốc!

Thái Vô Song tiến đến Giải Nguyên Trang mà không do dự. Sau đó, những võ giả canh gác cúi đầu chào y.

“Công tử!”

“Sư phụ ta đâu?”

“Ngài ấy ở chỗ Luật tiêu thư.”

“Mở cửa đi. Ta có dẫn theo khách quý tới đây.”

“Khách quý sao?”

Võ giả nghiêng đầu nhìn Phiêu Nguyệt với vẻ mặt khó hiểu. Tuy nhiên, Phiêu Nguyệt đã thay đổi khuôn mặt của mình bằng Dịch Cốt Công nên hẳn không thể nhận ra.

Hắn rất tò mò về danh tính của Phiêu Nguyệt, nhưng vẫn phải lịch sự vì người trước mắt là khách quý của Thái Vô Song.

Kiểm Yến vỗ vào cánh tay hắn.

“Nào, mở cửa đi.”

“Được.”

Võ giả nhanh chóng mở cửa.

Phiêu Nguyệt và hai người còn lại đi theo Vô Kiếm huynh đệ tiến vào Giải Nguyên Trang.

Bên trong Giải Nguyên trang bầu không khí thật khác lạ.

Từ phong cách xây dựng cho đến các đồ trang trí khác nhau và các vật dụng lặt vặt, chúng là những vật phẩm không thể dễ dàng tìm thấy ở Trung Nguyên.

Cảm giác như đi lạc vào Tây Vực vậy.

Vừa lúc đó, một nam một nữ từ bên trong xuất hiện.

Đó là một lão già với bộ râu dài và nữ tử tóc vàng, mắt xanh.

“Sư phụ!”

“Tỷ tỷ!”

Thái Vô Song và Kiếm Yến chạy đến khi nhìn thấy hai người.

“Đã đến rồi sao?”

Lão già với bộ râu màu vàng mỉm cười chào đón họ, nữ tử với đôi mắt xanh ngược nhìn Phiêu Nguyệt với vẻ mặt khó hiểu.

“Đó là ai?”

Nàng nghiêng đầu.

Đó là vì khí tức của Phiêu Nguyệt có phần quen thuộc.

Đúng lúc đó, Phiêu Nguyệt cởi chiếc mũ đang đội trên đầu ra.

Sau đó, hần dờ bỏ Dịch Cốt Công.

Gương mặt thật của Phiêu Nguyệt lộ ra.

Nữ tử và lão già nhìn thấy khuôn mặt của Phiêu Nguyệt đồng thời hét lên.

“Phiêu đại hiệp?”

Cả hai tiến đến với nụ cười rạng rỡ.

“Lâu rồi không gặp.”

Phiêu Nguyệt mỉm cười đáp lại.

“Mau vào đây, mau vào đây”

“Làm sao không liên lạc với ta một lần?”

Hai người chào đón Phiêu Nguyệt chính là Tarha và Luật Á Nhiên.

Khi hai người đã xuất giang hồ để tìm Ma Hồn Dao, pháp bảo của Ma La Pháp Phủ, đã được Phiêu Nguyệt giúp đỡ rất nhiều. Vì thế, trong lòng họ luôn coi hấn là ân nhân.

Sau khi tìm thấy Ma Hồn Dao, Tarha đã không trở lại Ma La Pháp Phủ ở Tây Vực .

Ông đã quyết định định cư ở đây vì cháu gái Luật Á Nhiên của mình.

Vì vậy, ông ấy đã tạo ra Giải Nguyên Trang và nhận Thái Vô Song cùng Kiếm Yên làm đệ tử.

Ngoài ra, Xích Cân Hội hoàn toàn bị thuyết phục và đặt dưới quyền chỉ huy của ông.

Ông đã vươn lên vị trí tuyệt đối ở Hải Môn này.

Ban đầu, người cai trị cửa biển là Hải Long Bang. Tuy nhiên, sau khi Tarha thành lập Giải Nguyên Trang, lực lượng của họ nhanh chóng suy giảm và gần như không còn tồn tại.

Những người có đóng góp lớn nhất là Thái Vô Song và Kiếm Yên, đã được Tarha nhận làm đệ tử.

Tài năng của Thái Vô Song và Kiếm Yên thực sự tuyệt vời.

Họ đã đạt được thành tựu đáng ngạc nhiên trong thời gian ngắn.. Và họ đã làm việc cho Giải Nguyên Trang, gắn bó với Hải Môn như chính ngôi nhà của mình.

Đôi khi họ chiến đấu với các võ giả của Hải Long Bang, đôi khi lại đánh nhau với các hội nhóm đe dọa Xích Cân Hội.

Cứ như thế, danh tiếng của Thái Vô Song và Kiếm Yên đã vang xa khắp ngõ ngách Hải Môn.

Tarha nhìn chằm chằm vào Tiểu Ma và Sát lão.

Trong nháy mắt, ông đã nhận ra đây đều là những cao thủ hơn người

Tarha nói với Phiêu Nguyệt.

“Đại hiệp không giới thiệu họ sao?”

“Đây là Sát lão, và đây là Tiểu Ma. Những người bạn đồng hành của ta.”

Trước lời giới thiệu của Phiêu Nguyệt, Sát lão mỉm cười và bước tới.

“Hân hạnh được gặp. Ta là Sát lão.”

“Cứ gọi ta là Tarha. Thật tuyệt khi được gặp một người ở cùng độ tuổi. Chúng ta gặp nhau như thế này là định mệnh, thế nên hôm nay phải uống tới sáng mới được nha.”

“Haha! Hào, hảo.”

Hai người mới vừa gặp mặt mà đã hợp nhau đến lạ.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 582

Tarha hết lòng tiếp đãi nhóm người Phiêu Nguyệt.

Huynh đệ Thái Vô Song, Kiếm Yển và Tiểu Ma cũng nhanh chóng tụ họp với nhau.

Chúng vô cùng bất ngờ khi biết Tiểu Ma lại lớn tuổi hơn về ngoài của hẳn.

Trước đây họ không tin đến sự tồn tại như Tiểu Ma nhưng sau khi tu luyện võ công kiến thức của họ mới nhanh chóng tăng lên. Vậy nên họ biết rằng trên giang hồ không có gì là không có khả năng.

Họ chẳng những không bài xích Tiểu Ma mà trái lại còn yêu thích hơn.

Nhờ có hai huynh đệ Thái Vô Song nên Tiểu Ma mới cảm thấy đỡ u uất hơn.

Thái Vô Song và Kiếm Yển đưa Tiểu Ma vào trong trang viên.

Tarha nâng ly rượu với Sát Lão.

Phiêu Nguyệt thì một mình ở trong phòng nhìn ra ngoài cửa sổ. 2

Hắn đang nhìn bến cảng của Giải Nguyên Trang.

Có một con thuyền dường như đến từ Tây Vực đang được neo đậu ngoài bến.

Số cột buồm và hình dạng thuyền cũng rất khác với thuyền của Trung Nguyên.

Ngay lúc này.

“Tiểu nữ có thể vào trong được không?” 1

Bên ngoài vang lên tiếng của Luật Á Nhiên.

“Vào đi.”

Luật Á Nhiên cẩn thận mở cửa bước vào. 8

Luật Á Nhiên nhìn bóng lưng Phiêu Nguyệt rồi nhẹ nhàng bước tới.

Nàng đứng cạnh Phiêu Nguyệt rồi nhìn vào nơi mà hắn đang nhìn.

Luật Á Nhiên nói.

6

“Đó là Thiên Long Thuyền (天龍船). Bảo vật của Ma La Pháp Phủ đây.”

“Trông to và vững chắc thật.” 8

“Không có chiếc thuyền nào chịu nổi sự cứng cáp của nó cả. Nếu bị thân thuyền khổng lồ đó đụng vào thì chỉ có nước vỡ tan tành thôi.”

“Sao các người lại mang bảo vật của Ma La Pháp Phủ đến đây?”

“Pháp chủ tối cao biết chúng tiểu nữ đang sống ở đây nên muốn hỗ trợ ấy mà. Họ muốn cảm tạ công lao chúng tiểu nữ đã tìm lại được thanh Ma Hồn Dao.”

Ma La Pháp Phủ có ba pháp chủ dưới trướng Pháp chủ tối cao.

Tam Pháp chủ trong số đó đã bán bảo vật Ma Hồn Dao của Ma La Pháp Phủ cho Hữu Linh Thuyền Đoàn.

Chính vì thế Ma La Pháp Phủ đã chịu đả kích lớn.

May thay, nhờ có Phiêu Nguyệt mà họ mới thu hồi được Ma Hồn Dao, nhưng Ma La Pháp Phủ lại nâng cao cảnh giác hơn.

1

Pháp chủ tối cao đã gửi Thiên Long Thuyền cho Tarha và Luật Á Nhiên đang nắm giữ Hải Môn.

Mặc dù chỉ là tạm thời nhưng hai người đã phái quân tinh nhuệ và đưa cả Thiên Long Thuyền đến hỗ trợ cho đến khi hoàn toàn chiếm được Hải Môn.

Chính vì thế mà Giải Nguyên Trang có thể trở thành bá giả của Hải Môn.

Phiêu Nguyệt hỏi.

“Nếu vậy võ giả của Ma La Pháp Phủ cũng đến đây sao?”

“Vâng! Hiện tại có 30 người đang ở Giải Nguyên Trang.”

“Sao ta không nhìn thấy.”

“Bọn họ không thích lộ diện ra ngoài cho lắm.”

“Thế à?”

“Vâng! Họ thích bí mật hoạt động hơn. Chính vì vậy mà hầu như không ai trong Giải Nguyên Trang biết mặt họ cả.”

“Ra là vậy.”

“Nhưng sao Phiêu Đại hiệp lại ở đây thế?”

Luật Á Nhiên quay đầu lại nhìn Phiêu Nguyệt.

Trong đôi mắt xanh thẳm của nàng đầy vẻ nghi hoặc.

“Ta nghe nói Hữu Linh Thuyền Đoàn đã trốn đến đây.”

“Hữu Linh Thuyền Đoàn? Chuyện đó là thật sao?”

“Ta vẫn đang phỏng đoán vậy thôi.”

“Sao ngài lại nghĩ Hữu Linh Thuyền Đoàn đang ở đây?”

Nghe Luật Á Nhiên hỏi, Phiêu Nguyệt liền kể lại sự việc xảy ra cho đến hiện tại.

Việc xảy ra ở Tân Nguyệt Trang, vì thế mà Hữu Linh Thuyền Đoàn chủ Cao Nhật Nguyệt mới ôm hận với hấn. Rồi Cao Nhật Nguyên đã giết Long Hạ Thương, kích động cuộc xung đột giữa Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội.

“Trên dòng Trường Giang chắc chắn không có chỗ giấu con thuyền khổng lồ như thế.”

“Giấu cây trong rừng là hoàn hảo nhất, để giấu một con thuyền to như thế...”

“Thì nơi tập trung nhiều thuyền lớn như bến cảng Hải Môn là hợp lý nhất.”

“Đúng vậy!”

“Nhưng Tiểu nữ chưa từng nhìn thấy con thuyền nào nghi ngờ là của Hữu Linh Thuyền Đoàn cả.”

“Chắc chúng đã ngụy trang thành con thuyền buôn bình thường rồi.”

“Tiểu nữ hiểu rồi. Tiểu nữ sẽ nhờ Xích Cân Hội tìm hiểu xem có con thuyền nào khả nghi không.”

“Đa tạ cô!”

“Có gì mà đa tạ chứ. Phiêu Đại hiệp là ân nhân của chúng tiểu nữ mà.”

Luật Á Nhiên khẽ mỉm cười.

Nàng sở hữu vẻ ngoài vô cùng bí ẩn, nhờ ánh sáng mờ mờ bên ngoài cửa sổ hắt vào càng khiến nàng xinh đẹp hơn.

Đặc biệt đôi mắt xanh thẳm của nàng trông rất cuốn hút.

Đồng tử nàng tỏ sáng như viên ngọc bích, càng nhìn lại càng thấy mê đắm.

Luật Á Nhiên dùng đôi mắt xinh đẹp ấy nhìn Phiêu Nguyệt.

Biểu cảm của nàng chỉ nhìn cũng đủ hiểu ý nghĩa đó là gì.

Phiêu Nguyệt liền vươn tay choàng qua thắt lưng Luật Á Nhiên.

Luật Á Nhiên giật mình bất ngờ nhưng không thu mình lại.

Phiêu Nguyệt dùng sức kéo nàng lại gần, sau đó chạm môi mình vào đôi môi mềm mại của nàng.

“Haa!”

Luật Á Nhiên thở dốc rồi cuốn lấy Phiêu Nguyệt.

Bang chủ Hải Long Bang Trương Hạ Vấn một mình ngồi uống rượu.

Ánh trăng soi len qua khe cửa càng khiến y thấy cô đơn hơn.

“Chết tiệt!”

Y đưa ly rượu lên miệng rồi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hải Long Bang lúc này vô cùng yên tĩnh.

Đúng là do đêm đã khuya nên mới thế, nhưng sức ảnh hưởng của nơi này đã giảm đi rõ rệt.

Kể từ sau khi Giải Nguyên Trang lên nắm quyền, Hải Long Bang từng tự hào là Hải Môn Đệ Nhất Bang nay chỉ có thể khép nép trước thế lực của họ.

Ở Giải Nguyên Trang có một cao thủ tuyệt thế là Tarha.

Võ công của Trương Hạ Vấn đúng là cao cường, nhưng không thể sánh nổi với Tarha.

Đến cả Xích Cân Đội là người làm của Hải Môn cũng đứng về phía Giải Nguyên Trang.

Cuối cùng Hải Long Bang bị tấn công và thế lực ngày càng suy giảm. Nhiều đệ tử rời đi, bên trong Hải Long Bang cũng yên ắng hẳn ra.

“Nếu cứ thế này thì Hải Long Bang toang mất thôi. Ta phải nghĩ cách mới được.”

Keng!

Trương Hạ Vấn nén ly rượu đang uống vào tường.

May là nó không bị vỡ nhưng số rượu còn sót lại văng ra tứ tung. Thế nhưng Trương Hạ Vấn không thêm để tâm.

Chính lúc này.

“Bang chủ!”

Tổng quản Vu Quân Sinh bắt ngờ gọi y.

Hắn ta giật mình vì nghe tiếng động trong phòng.

Hắn vội vàng mở cửa bước vào.

Vu Quân Sinh nhìn Trương Hạ Vấn cùng chiếc ly lặn lông lốc dưới đất liền hiểu ra mọi chuyện.

“Ngài không sao chứ ạ?”

“Ta không sao?”

“Phù!”

“Ngươi cũng uống một ly nhé?”

“Bang chủ!”

“Uống cùng ta đi. Ta không có ai uống rượu cùng cả.”

“Thuộc hạ đã rõ.”

Vu Quân Sinh đành ngồi xuống trước mặt Trương Hạ Vấn.

Trương Hạ Vấn rót đầy ly rượu cho hắn.

“Ngươi vất vả nhiều rồi.”

“Không đâu ạ.”

“Tình hình dạo này sao rồi?”

“Chúng ta đã hoàn toàn bị cướp mất bốn cảng Thượng Môn. Thuộc hạ xin lỗi.”

Vu Quân Sinh liền cúi đầu.

Hải Môn có ba bến cảng là Thượng Môn, Trung Môn, Hạ Môn.

Thượng Môn là nơi có quy mô lớn nhất. Ngoài ra nhờ vào độ nông sâu của mức nước mà đa số thuyền bè lớn đều chọn neo đậu ở đây.

Chính vì thế mà Thượng Môn là nơi thu được nhiều lợi nhất.

Dù bến cảng ở Trung Môn và Hạ Môn gộp lại cũng không thể đạt được một nửa lợi ích của Thượng Môn.

Chính vì thế, Hải Long Bang chú ý đến bến cảng Thượng Môn nhất. Thế nhưng bây giờ Thượng Môn đã bị cướp khỏi tay Hải Long Bang.

“Là do Giải Nguyên Bang cướp đi đúng không?”

“Lũ người Xích Cân Hội không chịu hợp tác nên không còn cách nào khác nữa.”

“Đúng là thảm hại mà.”

Trương Hạ Vấn đặt ly rượu xuống.

Vu Quân Sinh cũng không uống rượu nữa.

Lúc hai người đang im lặng nhìn nhau.

“Có vẻ các người đang gặp khó khăn nhỉ.”

Đột nhiên có giọng nói ai đó vang lên.

“Ai đó?”

“Người....”

Trương Hạ Vấn và Vu Quân Sinh giật mình đứng phắt dậy.

Gương mặt họ tràn đầy cảnh giác.

Đây là Hải Long Bang.

Nghe giọng người lạ xuất hiện trong nội bộ Hải Long Bang đồng nghĩa hắn ta đã vượt qua mạng lưới canh gác.

Chỉ có một người có thể vượt qua mạng lưới này và tiến vào trong Hải Long Bang.

Đó chính là chủ nhân của Giải Nguyên Trang - Tarha.

Roẹt!

Họ tưởng rằng Tarha đến đây để gây sự nên đã rút vũ khí ra. Thế nhưng, người xuất hiện trước mặt họ không phải là Tarha mà họ biết.

Đó mà một nam nhân to lớn vận trường bào làm bằng da thú.

Sự xuất hiện của hắn ta khiến Trương Hạ Vấn và Vu Quân Sinh đổ cả mồ hôi lạnh.

Họ cảm nhận được khí thể không hề tầm thường toát ra từ nam nhân.

Hai người cảm nhận được áp lực to lớn hệt như đang đối diện với một con cá mập khổng lồ.

Trước giờ họ chưa từng gặp ai có cỗ khí thể như vậy cả.

“Người, người là ai?”

“Ta hỏi người đây? Đang gặp khó khăn đúng không?”

“Chuyện, chuyện đó...”

“Người tốt hơn nên thẳng thắn trả lời đi. Tùy vào câu trả lời của người mà hành động của ta cũng khác đấy nhé.”

“Ừm!”

Trương Hạ Vấn bất giác rên rỉ.

Y muốn rút kiếm ra tấn công đối phương ngay lập tức.

Thế nhưng bây giờ y không thể cử động dù chỉ một ngón tay.

Đến cả việc thở cũng khó khăn, hệt như có tảng đá lớn đang đè lên lồng ngực.

Lần đầu y có cảm giác này.

Cả tổng quản Vu Quân Sinh cũng như thế.

Mồ hôi lại đang chảy ròng ròng trên trán hắn.

‘Chúng ta không phải là đối thủ. Sao cao thủ như hắn lại ở đây chứ?’

Vu Quân Sinh vội vàng nhìn Trương Hạ Vấn.

Vừa hay Trương Hạ Vấn cũng nhìn Vu Quân Sinh.

Trương Hạ Vấn đang dùng mắt hỏi đối phương nên làm gì trong tình huống này. Thế nhưng Vu Quân Sinh cũng không biết nên trả lời thế nào.

Đối với họ, gã nam nhân trước mặt chính là thảm họa.

Nếu như chống lại lời hắn nói, chắc chắn tất cả Hải Long Bang sẽ bị tiêu diệt sạch sẽ.

Hai người có linh cảm như thế.

Lúc này Trương Hạ Vấn lên tiếng tựa hồ đã sắp xếp xong suy nghĩ.

“Đúng vậy. Chúng tại hạ đang gặp rắc rối.”

“Nguyên nhân là gì?”

“Là do Giải Nguyên Trang.”

“Nếu vậy chỉ cần loại bỏ Giải Nguyên Trang là có thể hết khó khăn đúng không?”

“Đúng... đúng vậy.”

Trương Hạ Vấn thành thật trả lời.

Y không cần thiết phải che giấu nữa.

“Chỉ cần xóa sổ Giải Nguyên Trang là có thể nắm quyền kiểm soát Hải Môn rồi đúng không?”

“Vâng!”

“Vậy ta sẽ tiêu diệt Giải Nguyên Trang.”

“Vâng?”

Trương Hạ Vấn ngẩng đầu kinh ngạc.

Người nào hiểu biết về Giải Nguyên Trang một chút cũng không dám nói như thế. Tu vi cảnh giới của Tarha thật sự rất mạnh nên cả Hải Môn không có võ giả nào dám đương nổi ông ta.

Thế nhưng gã nam nhân này lại nói hắn sẽ xóa sổ Giải Long Bang. Ai không biết còn nói hắn điên rồi nói càng. Thế nhưng khí thế mà hắn toát ra lại khiến người khác vô thức tin tưởng.

“Các hạ nói ai sẽ tiêu diệt Giải Nguyên Trang cơ?”

“Bóng ma lang thang trên biển.”

“Biển? Bóng ma?”

Đột nhiên trong đầu Trương Hạ Vấn hiện lên bốn chữ.

“Là Hữu Linh Thuyền Đoàn ư?”

“Đúng vậy. Chủ nhân của Hữu Linh Thuyền Đoàn chính là ta.”

“Hơ!”

Trương Hạ Vấn bắt giắc ngồi phịch xuống sàn.

Cả Vu Quân Sinh cũng thế.

Gần đây hai người họ mới nghe nói về Hữu Linh Thuyền Đoàn.

Họ nghe nói dạo này có một thuyền đoàn không rõ danh tính tấn công và tiêu diệt nhiều thuyền bè ở Hải Môn và nơi khác.

Lúc có chỉ còn một người còn sống sót.

Hắn ta là thuyền viên làm việc trên thuyền.

Khi Hữu Linh Thuyền Đoàn tấn công, hắn ta bị trượt chân rồi ngã xuống biển.

Đồng liêu của hắn không nhận ra hắn rơi xuống nên không đến giúp đỡ.

Thế nhưng điều này đã cứu hắn một mạng.

Hắn đã nhìn thấy rõ ràng con thuyền mà hắn từng ở bị tiêu diệt chỉ trong nháy mắt.

Nhiều con thuyền nhanh chóng bao vây lấy thuyền của hắn rồi có rất nhiều võ giả xuất hiện từ các con thuyền đó.

Chúng giết hết thuyền viên rồi tàn nhẫn ném thi thể họ xuống biển.

Gã thuyền viên bịt chặt miệng quan sát tình hình.

Trong nháy mắt cả một vùng biển đã bị nhuộm đỏ màu máu, lũ cá ăn thịt người thấy mùi máu liền kéo đến cắn xé thi thể.

Việc gã thuyền viên sống sót trong tình huống này gần như là kỳ tích.

Trong lúc đó, những chiếc thuyền bất ngờ kéo đến tấn công cũng biến mất hút. Gã thuyền viên chỉ kịp nhìn thấy trên thuyền có đề hay chữ ‘Hữu Linh (幽靈)’.

Gã thuyền viên được một chiếc thuyền đi ngang qua đó giải cứu.

Thông qua lời gã thuyền viên, người ta mới biết đến sự tồn tại của Hữu Linh Thuyền Đoàn.

Trước đây cũng có tin đồn rằng có một thuyền đoàn chuyên cướp bóc trên biển nhưng đây là lần đầu chuyện này được xác thực.

“Trời ạ! Chủ nhân của Hữu Linh Thương Đoàn ư.”

Chủ nhân Hữu Linh Thương Đoàn Cao Nhật Nguyên tiếp tục nói.

“Thay vào đó Hải Long Bang phải giúp ta làm một việc.”

583

“Đây là Xích Cân Hội. Thế nào, lớn đúng chứ?”

Thái Vô Song tự hào giới thiệu Xích Cân Hội với Tiểu Ma.

Công chính của Xích Cân Hội mở rộng. Những nam nhân đầu đội khăn đỏ chăm chỉ ra vào nơi này.

Cảnh tượng không khác trước đây là mấy.

Xích Cân Hội vốn đã đóng cửa nên cánh cửa nơi đây chưa bao giờ được mở rộng như lúc này.

Xích Cân Hội Chủ Lưu Nhất Thạch đã củng cố quyền lực của mình bằng cách độc chiếm những người làm việc tại bến thuyền của Hải Môn. Nhưng sau khi bị đánh bại và trở thành thuộc hạ của Tarha, quyền lực của y đã bị thu hẹp lại.

Nhưng Lưu Nhất Thạch phải cảm thấy biết ơn vì ít nhất thì Tarha vẫn để y làm Hội chủ của Xích Cân Hội. Nếu không thì y đã phải làm công việc tay chân như những người đang đeo khăn đỏ kia rồi.

Tiểu Ma cảm thán trước quy mô của Xích Cân Hội.

“Tuyệt. Vậy toàn bộ những người ở đây đều là những người làm việc ở bến thuyền sao?”

“Đúng vậy! Nếu họ không ở đây thì công việc của bến thuyền sẽ bị trì trệ đấy.”

“Vậy chắc là bọn họ nắm rõ tình hình ở đây nhỉ?”

“Dĩ nhiên rồi. Có nơi nào mà bọn họ chưa đi qua đâu chứ. Sao thế, đệ muốn biết chuyện gì à?”²

Ánh mắt của Thái Vô Song lóe lên.

Kiểm Yến cũng thế.

Hai người họ đã nợ Phiêu Nguyệt một ân huệ rất lớn. Nếu không có Phiêu Nguyệt, bọn họ đã không thể trở thành đệ tử của Tarha mà vẫn sống một cuộc đời ở dưới cống rãnh.

Nhờ Phiêu Nguyệt mà bọn họ có thể sống với một cuộc đời của một con người thực sự. Vậy nên, họ đã tự hứa với bản thân rằng một ngày nào đó, họ sẽ trả ơn cho Phiêu Nguyệt.¹

“Huynh ấy chắc chắn phải có lý do mới đến Hải Môn. Vì huynh ấy vốn là người luôn có mục đích rõ ràng mà.”

“Đệ cứ nói với bọn ta. Giúp được gì thì bọn ta sẽ giúp.”

Kiểm Yến cũng tiếp lời Thái Vô Song.

Tiểu Ma nhìn bọn họ một lúc rồi mỉm cười.

Bởi tiểu nam tử nghĩ rằng gương mặt của hai người họ lúc này rất giống nó.

Cũng giống như Tiểu Ma, bọn họ sẵn lòng làm bất cứ điều gì vì Phiêu Nguyệt. Vậy nên, Tiểu Ma nghĩ rằng mình có thể nhờ vả bọn họ.⁸

Tiểu Ma mở miệng.

“Huynh ấy đang đuổi theo Hữu Linh Thuyền Đoàn.”

“Hữu Linh Thuyền Đoàn?”

Vẻ mặt của Thái Vô Song và Kiểm Yến ngay lập tức thay đổi.

“Có vẻ như các huynh cũng biết nhỉ?”

“Ta từng gặp bọn họ rồi.”

“Vậy thì ta dễ giải thích hơn rồi. Phiêu Huynh nghĩ rằng Hữu Linh Thuyền Đoàn đang ẩn nấp đâu đó tại Hải Môn này.”

“Thật sao? Hữu Linh Thuyền Đoàn đã đến đây sao?”⁶

“Khả năng cao là bọn họ đã nguy trang thuyền của bọn họ thành một chiếc thuyền bình thường. Việc chúng ta phải làm bây giờ là tìm ra con thuyền đó. Các huynh làm được chứ?”

“Nếu bọn họ đã thực sự đến đây thì bọn ta có thể tìm được.”

Những người ở Xích Cân Hội luôn được cử đi khi có thuyền đến.

Bởi vì dù là bốc dỡ hàng hay bổ sung lương thực thì ai cũng cần đến sự giúp đỡ của những người ở Xích Cân Hội.

Ít nhất thì trong Hải Môn này, không một nơi nào có thể qua mắt được Xích Cân Hội.⁸

Nếu Hữu Linh Thuyền Đoàn thực sự đã vào trong Hải Môn như Tiểu Ma nói thì chắc chắn, hai người họ có thể tìm được bọn họ.

“Ta sẽ huy động người của Xích Cân Hội.”

“Đa tạ huynh!”

“Đa tạ gì đâu chứ? Đây là việc bọn ta phải làm mà.”¹

Thái Vô Song mỉm cười nhìn Tiểu Ma.

Tiểu Ma cũng mỉm cười nhìn hắn.

Ngay lúc đó, Kiếm Yên đã xen vào cuộc trò chuyện giữa hai người họ.

“Khoan khoan! Đệ vừa nói là Hữu Linh Thuyền Đoàn đúng không?”

“Sao thế?”

“Hử?”

Hai người nhìn Kiếm Yên với vẻ mặt ngờ vực.

Kiếm Yên khẽ nhú mày rồi nói.

“Ta không biết là bọn họ có liên quan gì đến Hữu Linh Thuyền Đoàn hay không nhưng mà nghe nói gần đây có mấy người kỳ lạ hay lui tới những quán trọ lắm.”

“Ý huynh là sao?”

“Mấy đứa nhỏ ở quán nói với ta rằng dạo chúng nó gặp được rất nhiều người không rõ danh tính đấy.”

Kiếm Yên vốn xuất thân là tiểu nhị.

Trước khi trở thành đệ tử Tarha, hắn đã từng làm tiểu nhị. Hiện tại, hắn vẫn duy trì mối quan hệ tốt đẹp với những tiểu nhị đang làm việc tại các quán trọ ở Hải Môn.

Nếu có bất kỳ điều gì kỳ lạ xảy ra, chắc chắn bọn họ sẽ thông báo cho Kiếm Yên trước.

Thái Vô Song hỏi Kiếm Yên.

“Không rõ danh tính ư? Chẳng phải đa số những người đến từ ngoại quốc đều như vậy sao?”

Mỗi ngày, có hàng chục con thuyền ra vào Hải Môn.

Trong số đó cũng có rất nhiều thuyền từ Tây Vực hay những nước ngoại quốc khác đến. Và hầu như bọn họ không thể xác minh được danh tính của những người trên thuyền đó.

Kiếm Yên phản bác.

“Tuy không biết cụ thể nhưng chúng ta vẫn có thể đoán được đại khái còn gì? Nhưng với những người đó thì không, bọn chúng rất bí hiểm.”

“Thật sao? Sao đệ không nói cho huynh biết thế?”

“Đệ thấy đó cũng không phải chuyện gì to tát nên không kể.”

“Ta biết rồi. Trước tiên thì chúng ta phải điều tra bọn họ đã.”

“Huynh có muốn gọi đám trẻ đến không?”

“Không cần đâu, đừng lộ liễu quá, bây giờ chúng ta vẫn nên yên lặng thu thập thông tin thì hơn. Đệ cần bao nhiêu thời gian vậy.”

“Sẽ không mất nhiều thời gian đâu.”

“Tốt! Chúng ta bắt đầu thôi.”

“Được.”

Kiếm Yên đáp rồi chạy đến khu phố trung tâm của Hải Môn.

Tiểu Ma nhìn theo bóng lưng của Kiếm Yên rồi hét lớn.

“Cẩn thận đấy!”

“Ta biết rồi!”

Kiểm Yến quay lại rồi vẫy tay với Tiểu Ma. Rồi hấn lại quay đầu chạy đi.

Thái Vô Song cười rồi nói.

“Đừng lo. Đệ ấy tinh mắt lắm. Nếu thấy nguy hiểm thì đệ ấy sẽ tránh ngay thôi.”

“Đám người kia không hề tầm thường đâu.”

“Bọn ta cũng đã từng đối đầu với bọn chúng rồi. Đệ không cần phải lo lắng cho Kiểm Yến, cứ làm việc của chúng ta là được.”

Thái Vô Song dắt Tiểu Ma vào Xích Cân Hội.

Tiểu Ma gật đầu rồi đi theo hấn.

Lúc Phiêu Nguyệt tỉnh dậy đã không thấy Luật Á Nhiên đâu.

Nàng đã lặng lẽ rời đi trước khi bình minh đến.

Phiêu Nguyệt dấu biết nhưng không hề níu kéo nàng lại.

Tuy đã trải qua một đêm nóng bỏng nhưng bọn họ không muốn ràng buộc lẫn nhau.

Phiêu Nguyệt không phải là người thích yên vị ở một chỗ, Luật Á Nhiên cũng không đủ tự tin để chịu đựng được Phiêu Nguyệt.

Nàng nghĩ rằng mối quan hệ của cả hai nên được duy trì như hiện tại. Đó là lý do tại sao nàng lại lặng lẽ rời khỏi phòng của Phiêu Nguyệt lúc bình minh chưa tới.

Phiêu Nguyệt cũng không có ý định vương vấn gì Luật Á Nhiên.

Hấn không phải kiểu người sẽ sống ổn định cùng với một nữ nhân.

Nếu là những võ giả bình thường thì không rõ, nhưng đã là thích khách thì hấn không thể mơ đến hai chữ ổn định được. Một khi hấn ổn định, điểm yếu của hấn sẽ lộ ra và kẻ thù chắc chắn sẽ tận dụng nó.

Thích khách phải sống cô độc một mình cả đời này.

Phiêu Nguyệt không có ý định từ chối số mệnh của mình.

Phiêu Nguyệt đứng dậy rồi mặc quần áo vào.

Hắn đeo yếm giáo rồi khoác Phi Phong Y sau đó bước ra ngoài.

“Chí tôn ngủ ngon chứ?”

Người chào đón hắn là Sát Lão.

Mùi rượu còn thoang thoảng tỏa ra từ miệng của ông.

“Có vẻ như ông đã uống rượu cả đêm.”

“Tarha, vị bằng hữu ấy nói nhiều hơn ta nghĩ.”

“Bằng hữu?”

“Bọn ta quyết định làm bằng hữu của nhau vì bằng tuổi.”

“Vậy ông ấy là vị bằng hữu thứ hai sau thần y sao?”

“Đúng vậy. Dù sao thì bọn ta cũng đang ở cái tuổi gần đất xa trời rồi. Vậy nên, ta quyết định phải sống thật thoải mái trong suốt khoảng thời gian ngắn ngủi còn lại.”

Sát Lão tán gẫu.

Phiêu Nguyệt thấy Sát Lão càng ngày càng táo bạo.

Không rõ do ông ấy cảm thấy bản thân không còn sống được lâu hay là do ông ấy cảm thấy thoải mái với Phiêu Nguyệt nữa.

Dù có thế nào thì cũng không tệ.

Tính cách có thay đổi cũng không sao, chỉ cần ông ấy vẫn làm tốt công việc của mình là được. Và Sát Lão mà Phiêu Nguyệt biết là người hiểu ý của hắn hơn bất kỳ ai và có khả năng lo toan hết mọi việc.

Như vậy là đủ.

Phiêu Nguyệt và Sát Lão bước vào Giải Nguyên Trang.

Giải Nguyên Trang dưới ánh nắng sớm thật đẹp. Đẹp đến mức khiến bọn họ cảm thấy như đang ở Tây Vực vậy.

Phiêu Nguyệt và Sát Lão chậm chậm bước vào Giải Nguyên Trang.

Một nhóm người đi từ phía đối diện đến lại gần bọn họ.

Bọn họ mặc y phục kiểu Tây Vực, che kín từ đầu đến chân.

Ngay khi nhìn thấy họ, Phiêu Nguyệt và Sát Lão nhận ra đó chính là những võ giả được Ma La Pháp Phủ cử đến.

Bởi vì bầu không khí vây quanh bọn họ rất giống với Tarha.

Khi gặp Phiêu Nguyệt và Sát Lão, bọn họ khẽ cúi đầu chào nhưng không hề mở miệng.

Phiêu Nguyệt và Sát Lão cảm giác giống như bọn họ đang gặp phải thích khách vậy.

Phiêu Nguyệt cũng Sát Lão cũng khẽ cúi đầu chào.

Và rồi bọn họ lướt qua nhau.

Khi bọn họ đi mất, Sát Lão hạ giọng nói nhỏ với Phiêu Nguyệt.

“Khí lực tỏa ra từ họ rất mạnh mẽ. Nghe nói đó chính là quân tinh nhuệ của Ma La Pháp Phủ, quả là danh bất hư truyền.”

Sát Lão không giấu đi vẻ cảm thán.

Phiêu Nguyệt gật đầu mà không nói gì rồi đi tiếp.

Đúng lúc đó, có hai người tiến lại gần bọn họ.

“Bái kiến hai vị.”

“Các vị ngủ ngon chứ?”

Hai người đó chính là Tarha và Luật Á Nhiên.

Luật Á Nhiên đối xử với Phiêu Nguyệt cực kỳ thân thiện, như thể đêm qua chẳng có chuyện gì đặc biệt xảy ra cả.

Phiêu Nguyệt chỉ khẽ gật đầu.

Tarha nói với hai người họ.

“Có vẻ như hai người vẫn chưa ăn sáng, cùng đi ăn nhé.”

Tarha nói rồi dẫn hai người đến hậu viên.

Một chiếc bàn lớn được đặt ở sân của hậu viên xinh đẹp, trên đó là một mâm thức ăn đầy thịnh soạn.

Bốn người họ ngồi vào bàn.

“Chúng ta có nên nhâm nhi chút rượu không nhỉ?”

“Không đâu, hôm qua ta uống đủ rồi.”

Sát Lão lắc đầu trước lời mời của Sát Lão.

Thật ra hôm qua ông cũng không uống nhiều đến mức đó.

Nhưng dầu có kết giao bằng hữu với Tarha đi chăng nữa thì ông vẫn không quên đi thân phận thích khách của mình.

Một khi thích khách đã chìm đắm trong hưởng lạc thì tất cả các giác quan của họ sẽ trở nên vô dụng. Và một thích khách có giác quan bị tê liệt sẽ ra sao Sát Lão hiểu rất rõ.

Tarha cười nói.

“Ta biết ngay mà. Vậy thì chúng ta mau ăn thôi.”

Tarha không ép mà bắt đầu bữa ăn.

Bồng Phiêu Nguyệt mở miệng.

“Ta không thấy bọn trẻ đâu cả?”

“Chúng ra ngoài mà vẫn chưa thấy về. Nhưng không có chuyện gì đâu. Nếu có vấn đề gì thì bọn ta đã nhận được báo cáo rồi.”

Người trả lời là Luật Á Nhiên.

Tarha nói thêm.

“Mọi chuyện xảy ra ở Hải Môn đều đến được tai bọn ta cả. Vậy nên đại hiệp không cần phải lo lắng.”

Một giọng điệu tràn đầy tự tin.

Ông tự tin rằng bản thân đã hoàn toàn kiểm soát được Hải Môn.

Tuy Hải Long Bang vẫn còn nhưng bọn họ không thể nào cạnh tranh với Giải Nguyên Trang được.

Chỉ cần một vài năm nữa trôi qua thì Hồi Luân Bộ sẽ hoàn toàn mất đi sự ảnh hưởng ở Hải Môn và biến mất trong lịch sử.

Phiêu Nguyệt gật đầu.

Rất hiếm khi Luật Á Nhiên và Tarha tự tin như vậy.

Luật Á Nhiên hỏi.

“Ăn xong đại hiệp định làm gì vậy?”

“Ta muốn tản bộ một chút.”

“Tản bộ? Đại hiệp định trực tiếp hành động sao?”

“Ừ!”

Phiêu Nguyệt gật đầu.

Dẫu hẳn có ngòi yên thì thông tin vẫn sẽ đến tay hắn.

Bởi vì Giải Nguyên Trang, Xích Cân Hội, Tiểu Ma cùng lũ trẻ vẫn đang di chuyển ở khắp nơi. Nếu có ai đáng ngờ sẽ lọt vào tầm mắt của bọn họ ngay lập tức.

Vì vậy nên Phiêu Nguyệt không cần phải di chuyển quá nhiều. Nhưng Phiêu Nguyệt vẫn thích tự mình thu thập những thông tin.

Dù sao thì đối với Phiêu Nguyệt, chất vẫn hơn lượng. Và trực tiếp nhìn thấy thì có thể đưa ra phán đoán chính xác hơn.

Luật Á Nhiên mỉm cười.

“Vậy để tiểu nữ dẫn đường cho đại hiệp.”

“Không cần đâu. Ta biết rất rõ về Hải Môn.”

“Nó đã thay đổi rất nhiều so với khi Phiêu đại hiệp ở đây. Sẽ không dễ để một mình tìm đường đâu.”

“Đúng thế đấy. Hải Môn lúc này không còn như xưa nữa. Đi cùng với Á Nhiên có lẽ sẽ tốt hơn đây.”

Tarha đã nói vậy thì Phiêu Nguyệt cũng không thể từ chối được nữa.

“Được.”

“Lựa chọn đúng đắn đấy. Tiểu nữ sẽ thu thập được càng nhiều thông tin càng tốt.”

“Đa tạ!”

“Có gì đâu chứ. Bọn ta đã được Phiêu đại hiệp giúp đỡ rất nhiều mà. Được trả ơn thế này ta cảm thấy rất vui.”

Ánh mắt của Tarha khi nhìn Phiêu Nguyệt trông thật âm áp.

Ông vốn lạnh lùng với kẻ thù nhưng cực kỳ rộng lượng với người cùng phe với mình.

Hơn nữa, Phiêu Nguyệt đã giúp đỡ ông rất nhiều.

Ông có thể làm nhiều hơn cả thế này cho Phiêu Nguyệt.

“Cần gì thì cứ nói với ta. Dầu cho đại hiệp có rơi xuống địa ngục thì ta cũng sẽ đi theo cứu đại hiệp. Kẻ thù của đại hiệp chính là kẻ thù của bọn ta. Ta thề võ giả của Ma La Pháp Phủ sẽ không để yên cho những kẻ chống lại đại hiệp.”

584

Trong Xích Cân Hội có một danh sách ghi lại các thuyền ra vào Hải Môn.

Ngay khi cập bến, thuyền nào cũng được ghi nhận không sót một chiếc nào.

Khi người làm được cử đến chỗ con thuyền, họ bắt đầu công việc ghi chép của mình.

Vì đã tiến hành ghi nhận tàu thuyền ra vào từ lâu đời rồi, nên có rất nhiều danh sách. Vì vậy, Xích Cân Hội tạo ra một kho riêng chỉ để lưu giữ sổ sách ghi chép.

Tiểu Ma và Thái Vô Song thức trắng đêm trong kho lưu trữ sổ sách ghi chép thuyền ra vào ở Xích Cân Hội.

Họ ngồi trên chiếc ghế bên trong kho, dò hết sổ này đến sổ khác.

Bụp!

“Phù!”

Tiểu Ma thở dài, gấp cuốn danh sách cuối cùng lại.

Vì đã đọc và tìm kiếm cả đêm nên hắt mỗi mắt vô cùng.

Thái Vô Song cũng vậy.

Hai mắt đỏ ngầu, nước mắt chảy dài.

Nhưng so với những gì họ bỏ ra, họ không thu lại được gì.

Những con thuyền được ghi chép trong sổ sách, đều ra vào vô cùng bình thường. Không có bất cứ hành tung đáng ngờ nào trong hành trình của họ.

Thái Vô Song nói Tiểu Ma.

“Đi thôi. Ở đây không còn gì để thu thập nữa.”

“Ừm!”

Tiểu Ma gật đầu, đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

Hai người bước ra khỏi nhà kho vai kề vai bên nhau.

Khi đó, một vị nam nhân trung niên tiến đến gần họ.

Đó chính là Lưu Nhất Thạch, Hội chủ của Xích Cân Hội.

Lưu Nhất Thạch hỏi Tiểu Ma và Thái Vô Song.

“Hai người tìm được gì chưa?”

“Chưa tìm thấy bất cứ thứ gì.”

Thái Vô Song lắc đầu.

Xích Cân Hội Chủ Lưu Nhất Thạch đã hết lòng với Tarha sau khi bị khuất phục.

Vốn dĩ tham vọng của Lưu Nhất Thạch rất lớn, nhưng khi phải đối đầu với Tarha, y mới ngộ ra nhiều điều. Trên đời này có biết bao nhiêu kẻ mạnh. Thực tế là có rất nhiều kẻ mạnh mà y thậm chí còn không dám đối diện.

Một trong số đó là Tarha.

Ông là một đối thủ mạnh mẽ vô song, đến nỗi mà Lưu Nhất Thạch không thể làm gì được.

Nếu đó là một người mạnh đến nỗi không thể sánh bằng, cách tốt nhất là phải tự hạ mình xuống để gìn giữ danh lợi của bản thân.

Do đó, Lưu Nhất Thạch đã trở thành thuộc hạ của Tarha, và bây giờ y vẫn trung thành với ông. Thái Vô Song nói với Lưu Nhất Thạch.

“Trước tiên là ta và Tiểu Ma sẽ quay lại. Nếu thấy có dấu hiệu gì bất thường ở bến thuyền mong Ngài hãy liên lạc ngay.”

“Đừng lo. Việc xảy ra ở bến thuyền không thể lọt qua tầm mắt của Xích Cân Hội được.”

“Ta tin tưởng Ngài.”

Thái Vô Song ra ngoài ngay sau khi làm thế bao quyền với Lưu Nhất Thạch.

Thái Vô Song và Tiểu Ma bước cùng nhau về phía quán trọ.

Dù võ công của cả hai có mạnh mẽ đến đâu và thể lực của họ có hơn người thường đi chăng nữa, suy cho cùng họ vẫn là con người mà thôi.

Nếu phải thức trắng đêm, họ không thể nào tránh khỏi mệt, kiệt sức.

Hai người họ liên tục dụi mắt và bước đi trên con đường dài.

Khi ấy, có một vài người đi lướt qua họ.

Thoạt nhìn thì họ trông giống những khách đi thuyền bình thường, nhưng khi đi lướt qua mới có thể cảm nhận thấy mùi tanh nồng phát ra từ họ.

Thái Vô Song vốn đã quen thuộc với mùi này nên không cảm thấy có gì lạ, nhưng Tiểu Ma lại không quen với mùi tanh ấy, liền cảm thấy rất lạ thường.

Tiểu Ma quay lại phía sau.

Họ đi về hướng mà Tiểu Ma cùng Thái Vô Song vừa đi ra. Không hiểu sao Tiểu Ma không thể rời mắt khỏi họ.

“Sao thế?”

Khi nhìn thấy Tiểu Ma nhìn chằm chằm, Thái Vô Song tò mò hỏi.

“Không có gì cả.”

“Vây thì đi nhanh nào. Chắc Kiếm Yên đang chờ rồi.”

“Ừm!”

Tiểu Ma gạt đầu lơ đãng theo sau Thái Vô Song.

“Mấy tên tiểu tử này khá đấy.”

Một thuyền phu có bộ râu rậm rạp bất chợt quay lại nhìn.

Y nhìn thấy bóng lưng của hai đứa trẻ vừa lướt qua.

Hai đứa trẻ vừa biến mất hòa vào dòng người đi bộ trên phố đông chính là Tiểu Ma và Thái Vô Song.

“Nếu Ngài muốn thì ta xử lý chúng nhé?”

Một thuyền phu với vẻ ngoài nghiêm nghị đứng bên cạnh y, thì thầm.

Thuyền phu có bộ râu rậm rạp lắc đầu.

“Không, chúng ta còn nhiều việc quan trọng hơn cần phải làm.”

“Vâng!”

“Tất cả mau tỉnh táo tỉnh thần lại đi.”

“Tuân lệnh!”

Những thuyền phu khác đồng thanh trước câu nói của thuyền phu râu rậm rạp.

Đột nhiên, người thuyền phu râu rậm rạp liếc ngang.

Ánh mắt y hướng tới một nhóm thuyền phu đang bước đi. Họ đi thản nhiên, không nhìn trước ngó sau như thể họ hoàn toàn không liên quan đến nhóm thuyền phu có người thuyền phu râu rậm rạp dẫn đầu.

Nhưng hướng họ đi cũng chính là hướng mà y dẫn nhóm thuyền phu của mình đến.

Trên con phố này, không chỉ có mỗi một, hai nhóm người như vậy.

Có rất nhiều người đang di chuyển về cùng một hướng như kiến bò về tổ, nhưng chẳng một ai trên phố nhận ra chuyện này.

Cuối cùng, nhóm người mà thuyền phu râu rậm rạp dẫn đầu cũng đến nơi. Đó chính là Xích Cân Hội.

Nhóm thuyền phu dừng lại, thoáng quan sát Xích Cân Hội.

Cửa chính của Xích Cân Hội mở toang.

Mặc dù có lính canh gác bên ngoài nhưng nhìn chung phòng thủ ở nơi đây rất lỏng lẻo. Thậm chí những người đứng gác ở cổng chính còn không nhận ra sự xuất hiện của nhóm thuyền phu vì họ đang mải mê làm chuyện khác.

Bộp bộp bộp!

Ngay cả trong khoảnh khắc đó, những thuyền phu khác mau chóng bao vây Xích Cân Hội.

Phải sau khi có đến cả chục nhóm người vây quanh, những võ giả canh gác cổng chính mới nhận ra sự thay đổi xung quanh Xích Cân Hội lúc ấy.

“Gì, gì vậy?”

“Chết tiệt! Lại chuyện quái quỷ gì nữa đây?”

Đúng lúc đó, thuyền phu có bộ râu rậm rạp rút từ bên hông ra chiếc rìu.

Đó là chiếc rìu được sử dụng để làm việc trên thuyền.

Chiếc riu là thứ dùng để cắt dây buồm rồi hoặc chặt cá thành từng khúc.

Bất cứ thuyền phu nào cũng phải có ít nhất một chiếc riu như vậy.

Thuyền phu có bộ râu rậm rạp hét lên.

“Tiến lên!”

Y tay cầm riu, dốc sức chạy thẳng về phía Xích Cân Hội.

Rầm rầm rầm!

Thuyền viên trong nhóm chạy theo sau y.

“Cái gì?”

“A! Tránh ra!”

Những võ giả canh gác cổng chính nhìn thấy cảnh tượng ấy, vô cùng hoảng sợ, liền bỏ chạy tán loạn.

Vì thế mà nhóm thuyền phu có thể lao thẳng vào bên trong Xích Cân Hội mà không gặp bất cứ trở ngại gì.

Số lượng thuyền phu xâm nhập vào Xích Cân Hội tính đến giờ đã vượt quá 200 người.

Chẳng một ai trong Xích Cân Hội để ý mãi cho đến khi nhìn thấy nhóm thuyền phu cùng xông vào,

Bộp!

“Á!”

Chiếc riu cầm trên tay vị thuyền phu râu rậm bổ đôi đầu một võ giả của Xích Cân Hội.

Tiếng la hét vang lên, máu đổ khắp nơi nơi.

“Bọn thuyền phu này làm sao vậy?”

“Chết tiệt! Bọn chúng điên rồi sao?”

Những võ giả Xích Cân Hội vừa hét lên, vừa lao vào đám thuyền phu.

Bình thường mối quan hệ giữa các thuyền phu và Xích Cân Hội cũng không được tốt cho lắm.

Vì vậy cũng chẳng còn cách nào khác.

Họ xem thường Xích Cân Hội, coi người làm trong Xích Cân Hội là những kẻ ăn bám.

Chúng không cần phải vất vả ra khơi như họ, mà có thể an nhàn kiếm tiền bằng cách đứng đợi sẵn ở bến thuyền rồi dỡ bỏ hành lý.

Cũng vì chuyện đó mà Xích Cân Hội những ngày đầu thành lập xảy ra rất nhiều tranh cãi với các thuyền phu. Lúc ấy đã có rất nhiều thương vong xảy ra.

Nhưng thời gian dần trôi, họ chấp nhận sự tồn tại của nhau, từ đó cũng ít xảy ra xung đột hơn. Nhưng khi các thuyền phu tấn công Xích Cân Hội như vậy, họ không tránh khỏi bối rối.

“Việc phải làm là đây rồi.”

“Cái bọn chết tiệt này.”

Những võ giả Xích Cân Hội thừa tự tin để có thể không chế được nhóm thuyền phu.

Họ nghĩ rằng dù đám thuyền phu có khỏe đến đâu cũng chẳng thể kiểm soát được những võ giả đã được luyện tập võ công bài bản. Nhưng suy nghĩ của họ là sai lầm.

Bịch bịch bịch!

“Ặc!”

“Khặc!”

Dưới những nhát rìu mạnh mẽ của thuyền phu, những võ giả của Xích Cân Hội lần lượt gục ngã.

Giống như cây lau trước cơn bão, họ cứ ngã rạp không thể kháng cự.

Phải đến lúc đó, họ mới nhận ra nhóm thuyền phu xâm nhập vào Xích Cân Hội không phải là những thuyền phu bình thường.

“Chúng đều là những tên đã luyện võ công.”

“Mọi người cẩn thận!”

Nhóm thuyền phu với rìu cầm trên tay, vung vẩy tàn bạo không hề do dự.

Chúng không ngần ngại tàn sát võ giả Xích Cân Hội chỉ với một chiếc rìu nhỏ cầm trên tay.

Đó hoàn toàn không phải là việc mà một thuyền phu bình thường có thể làm được.

Soạt!

“Khục!”

Thuyền phu với bộ râu rậm rạp chặt đứt đầu của một võ giả Xích Cân Hội.

Nhìn thấy đầu của một võ giả rơi xuống, mặt y không hề biến sắc.

Tên của vị thuyền phu đó là Tiêu Bình Lạc. Tiêu Bình Lạc không phải là một thuyền phu bình thường.

Y là người của Hữu Linh Thuyền Đoàn.

Hơn nữa, y còn là thủ lĩnh của một trong những thuyền đoàn thuộc Hữu Linh Thuyền Đoàn.

Cao Nhật Nguyên - Hữu Linh Thuyền Đoàn Chủ - đảm nhận trách nhiệm nặng nề trong việc điều hành của Hữu Linh Thuyền Đoàn.

Vì thế nếu không có sự tín nhiệm từ Cao Nhật Nguyên, y sẽ không thể hồ đồ hành động như vậy.

Tất cả các thuyền phu đi theo y đều là người của Hữu Linh Thuyền Đoàn.

Khục!

Soạt!

Không ai có thể cản bước chân của Hữu Linh Thuyền Đoàn.

Thứ duy nhất chúng cầm trên tay là một chiếc rìu, cũng đủ để tàn sát võ giả của Xích Cân Hội

Những võ giả Xích Cân Hội sợ hãi tột cùng khi chứng kiến cảnh chúng chặt người như chặt cá.

“Ặc!”

“Những tên này rốt cuộc là từ đâu đến.....”

Bỗng dưng những tên sát nhân này lại đột nhập Xích Cân Hội và ra tay tàn sát người.

Chúng mặc y phục của thuyền phu, nhưng những thuyền phu bình thường không thể nào ra tay tàn bạo đến như vậy được.

“Có chuyện gì mà ồn ào thế này?”

Lúc ấy, một võ giả trung niên len lỏi từ phía sau dòng người tiến lên phía trước.

Đó là Lưu Nhất Thạch, Hội chủ của Xích Cân Hội.

Lưu Nhất Thạch trừng mắt nhìn đám người của Hữu Linh Thuyền Đoàn. Nhưng chúng thậm chí còn không thèm để tâm đến y.

“Bọn khốn này.....chuyện gì đây? Các người dám!!”

Lưu Nhất Thạch hét to và tấn công võ giả của Hữu Linh Thuyền Đoàn đứng gần đó.

Rầm!

Nhưng ý đồ công kích của y không thành. Tiêu Bình Lạc ra tay gạt phăng đi thanh kiếm của Lưu Nhất Thạch.

“Khặc!”

Lưu Nhất Thạch bất giác nắm lấy cổ tay mình.

Y cảm thấy tay mình như muốn gãy rời.

Phản chân lực mà y nhận lại là rất mạnh mẽ.

Sức mạnh trong đòn đánh của Tiêu Bình Lạc vô cùng lớn.

Tiêu Bình Lạc mân mê chiếc rìu trong tay, lên tiếng.

“Người có phải là Lưu Nhất Thạch, Hội chủ của Xích Cân Hội hay không?”

“Đúng. Còn người là kẻ nào?”

“Cỡ này chắc người cũng phải nhận ra rồi chứ?”

Lưu Nhất Thạch khẽ cau mày trước lời nói của Tiêu Bình Lạc.

Đột nhiên y nhớ tới lý do mà Tiểu Ma cùng Thái Vô Song ghé qua. Điều này gợi nhớ y đến Hữu Linh Thuyền Đoàn.

“Chẳng lẽ là Hữu Linh Thuyền Đoàn?”

“Có vẻ như cái đầu người không chỉ dùng để trung thôi nhỉ?”

“Tại sao Hữu Linh Thuyền Đoàn lại tấn công Xích Cân Hội? Giữa chúng ta rõ ràng là không có ân oán gì?”

“Không nhất thiết phải có ân oán mới có thể tấn công. Chỉ là Quân chủ của ta muốn xóa sổ Xích Cân Hội khỏi Hải Môn mà thôi.”

“Hữu Linh Thuyền Đoàn Chủ sao?”

“Đúng vậy. Ngài không muốn có Giải Nguyên Trang và Xích Cân Hội tồn tại trên mảnh đất này.”

Trước câu trả lời của Tiêu Bình Lạc, khuôn mặt Lưu Nhất Thạch nhăn nhó đến tột cùng.

Y không thể ngờ được rằng Hữu Linh Thuyền Đoàn lại có thể tấn công ngay giữa thanh thiên bạch nhật như thế này.

Hữu Linh Thuyền Đoàn từ xưa đến nay chưa từng xuất hiện đường đường chính chính như thế này. Vì thế y lại càng không thể ngờ.

“Thật sự là Hữu Linh Thuyền Đoàn đã vào được Hải Môn sao?”

Nhưng chuyện mà Hữu Linh Thuyền Đoàn có thể vào được đây mà không ai phát hiện ra lại càng đáng sợ hơn nữa. Điều đó có nghĩa là chúng đang cố gắng hòa nhập với dân thường một cách vô cùng tự nhiên.

“Ặc!”

“Khục!”

Ngay trong khi ấy, những võ giả của Xích Cân Hội vẫn đang chết dần.

Những võ giả của Xích Cân Hội vung kiếm lên chống trả, nhưng họ không thể nào sánh được với chiếc rìu cầm trên tay của người thuộc Hữu Linh Thuyền Đoàn.

“Chúng! Chúng không ngừng lại sao!!”

Lưu Nhất Thạch không thể kiềm chế cơn giận và tấn công Tiêu Bình Lạc.

Choang!

Kiểm khí màu xanh lấp lánh trên thanh kiếm y cầm trên tay.
Nhưng Tiêu Bình Lạc lại không có bất kỳ biểu hiện sợ hãi nào.

“Haaaaaa”

Y dòn sức vung cây rìu.

Kang!

Cây rìu và thanh kiếm mà Lưu Nhất Thạch đang cầm trên tay
va vào nhau.

Trong lúc cơ thể Lưu Nhất Thạch run lên vì cú va chạm, Tiêu
Bình Lạc không bỏ lỡ cơ hội mà lao vào.

Soạt!

Chẳng biết từ lúc nào, y rút ra cây khúc đao đang đeo bên
hông.

Chỉ trong chốc lát, Tiêu Bình Lạc đã áp sát Lưu Nhất Thạch và
cắt cổ y bằng khúc đao kia.

Soạt!

Tiếng chém ngọt lịm, những giọt máu tóe lên không trung.

Khúc đao cứa cổ Lưu Nhất Thạch.

Một tốc độ nhanh đến mức y không thể tin được.

“Khục...! Người, người.....!”

Lưu Nhất Thạch loạn choạng, cổ không ngừng tứa máu.

Tiêu Bình Lạc nhìn y với ánh mặt lạnh lùng.

“Với thực lực như vậy mà sao đến bây giờ ngươi vẫn có thể
tồn tại được nhỉ.”

585

Chỉ mất một giờ để Xích Cân Hội bị xóa sổ khỏi Hải Môn.

Vào thời điểm sụp đổ, quân số ở Xích Cân Hội là 200 người,
nếu cộng cả người lao động thì tổng cộng là 400 người. Tuy
nhiên, tất cả bốn trăm người đều đã bỏ mạng.

Ngay cả Xích Cân Hội chủ Lưu Nhất Thạch cũng không thể thoát khỏi cái chết.

Y được tìm thấy trong tình trạng đã tử vong với vết cắt ở cổ họng.

Không có vết thương nào khác.

Không biết thủ phạm là ai, nhưng hẳn ta đã cắt đứt cổ họng của Lưu Nhất Thạch chỉ với một nhát kiếm.

Trước khi Tarha xuất hiện, Lưu Nhất Thạch đã phân chia quyền bá chủ Hải Môn cùng với Hải Long Bang

Việc người có võ công không thua kém gì Hải Long Bang chủ Trương Hạ Vãn đã bị giết chết mà không kịp phản kháng đã khiến mọi người không khỏi bất ngờ.

Phiêu Nguyệt nhìn vào bên trong Xích Cân Hội với đôi mắt trũng sâu lạnh lùng.

Chỉ mới nửa giờ trước, hẳn ta đã nghe tin về vụ thảm sát.

Không có một người nào trong Xích Cân Hội sống sót.

Ngoại trừ những người đến làm việc ở bến thuyền, tất cả đều bị giết chết.

Đó là sự kiện tồi tệ nhất trong lịch sử Hải Môn.

“Cái gì vậy chứ?”

“Bốn trăm người chết chỉ trong một giờ?”

“Làm sao có thể ...”

Luật Á Nhiên, Thái Vô Song và Kiếm Yến không khỏi kinh ngạc.

Đó là lần đầu tiên cả ba chứng kiến nhiều người chết như vậy.

Tổng cộng có hơn 400 thi thể đã chết một cách thảm khốc.

Thu thập và xem xét bốn trăm xác chết tụ ở một nơi không phải là một nhiệm vụ dễ dàng.

Một số võ giả đã bịt miệng nôn mửa.

Bất kể là một võ giả can đảm đến đâu, hầu hết họ đều không thể chịu đựng nổi khi nhìn thấy cảnh này.

Trong số họ, chỉ có Phiêu Nguyệt và Tiểu Ma là vẫn bình tĩnh.

Tiểu Ma quỳ xuống và kiểm tra tình trạng của các thi thể.

“Các vết thương đều sâu. Chúng không chỉ cắt thịt mà còn cắt cả xương. Chắc chắn phải là một loại vũ khí rất mạnh. Dao thì mạnh hơn kiếm.

Nhưng nhìn vào độ sâu và vị trí của vết thương, chúng ngắn hơn so với dao. Những vết thương giống như chặt vào củi rồi bị rút ra vậy. Chỉ có một vũ khí có thể để lại những vết sẹo như thế này...”

“Là rìu. Miệng vết thương nhỏ như vậy, đúng hơn là rìu ngắn”

Tiểu Ma gật đầu trước câu trả lời của Phiêu Nguyệt.

Tất cả các võ giả phục kích Xích Cân Hội đều sử dụng rìu ngắn làm vũ khí.

Rìu ngắn có uy lực rất mạnh, nhưng có chiều dài ngắn. Đặc biệt nó dễ dàng để che giấu hơn.

Chỉ cần nhét chúng vào đai quần và phủ lên vạt áo dài lên thì có thể giấu kín hoàn toàn.

Có lẽ những kẻ tấn công Xích Cân hội đã tiếp cận họ với những chiếc rìu được giấu kín như thế.

Phiêu Nguyệt phi người lên nóc ngôi nhà cao nhất.

Đứng trên mái nhà, toàn bộ địa hình khu vực đã hiện ra một cách rõ ràng.

Xích Cân Hội là trung tâm của Hải Môn.

Nó nằm giữa một mớ hỗn độn của những đại lộ trải dài theo mọi hướng.

Nhờ điều đó mà Xích Cân hội có thể nhanh chóng tăng thuế.

Điều này là do người lao động thuê có thể nhanh chóng được gửi đến nơi họ cần.

Nhưng lần này, một vị trí toàn diện như vậy đã trở thành một thảm họa.

Kẻ thù sẽ tiếp cận dọc theo những con đường rối rắm như mạng nhện.

Những người ở đây sẽ không thấy lạ chút nào khi chúng tiếp cận một cách tự nhiên theo nh&oacubzfczkte;m ba hoặc bốn người.

Bởi bình thường nơi này cũng có rất nhiều người đi qua đi lại.

Chúng đã có thể dễ dàng bao vây và thâm nhập vào Xích Cân hội mà không gặp bất kỳ khó khăn nào.

Mọi thứ diễn ra nhanh như chớp.

“Chúng đã di chuyển theo một trật tự hoàn hảo. Ấn ý thế này, chúng tỏ chúng đã làm việc cùng nhau trong một thời gian dài.”

So với võ nhân thông thường, sự điều luyện và quy củ này giống với quân nhân hơn.

Đó là sức mạnh của sự đoàn kết mà những người đã sống và làm việc, phối hợp với nhau trong cùng một doanh trại quân đội suốt một thời gian dài.

Trong giang hồ hiện tại gần như không có hội nhóm nào có thể đạt đến mức phối hợp hoàn hảo như thế này.

Phiêu Nguyệt lẩm bẩm.

“Là Hữu Linh thuyền đoàn. Quả nhiên chúng đã tới đây rồi.”

Không có mấy hội nhóm có thể cho thấy sự kiểm soát và vũ lực ở mức độ này. Trong số đó, Hữu Linh Thuyền đoàn là phe duy nhất có thể hoạt động ở Hải Môn.

Đôi mắt của Phiêu Nguyệt hướng vào bên trong Xích Cân Hội.

Vô số xác chết nằm rải rác trên nền đất.

Nhìn từ trên cao như vậy, hẳn có mừng tưng rỡ các võ nhân của Hữu Linh thuyền đoàn đã xâm nhập và giẫm đạp lên Xích Cân hội như thế nào.

“Chúng thu hút sự chú ý từ cổng chính để dụ dỗ những người ở bên trong. Sau đó, chúng xử lý những võ nhân chạy ra khỏi đường. Cuối cùng thì đã giết những người còn lại ở hậu viện”

Trên thực tế, thiệt hại lớn nhất đã xảy ra ở ba nơi này.

Có quá nhiều xác chết.

Nếu không nắm bắt đầy đủ về tình hình và cấu trúc bên trong của Xích Cân Hội, thì không thể lên kế hoạch cho một chiến dịch như vậy.

‘Khi tiến vào, chúng đã chia thành từng đội ba người để tiếp cận và không để lại dấu vết, nhưng khi tẩu thoát thì sao?’”

Có đến bốn trăm người chết.

Để giết nhiều người như vậy cùng một lúc, rõ ràng Hữu Linh Thuyền đoàn đã phải huy động một số lượng người đáng kể.

Chúng không thể trốn thoát trong tích tắc mà không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Có rất nhiều người trên đường phố, và không thể tránh tất cả bọn họ.

Phiêu Nguyệt không cảm thấy cần phải ở trên mái nhà nữa.

Hắn nhẹ đạp chân và đáp xuống mặt đất.

Tiểu Ma và Kiếm Yên đang ở ngay trước mặt họ.

Phiêu Nguyệt hỏi Kiếm Yên.

“Biển gần đây nhất là ở đâu?”

“Bến tàu Hạ Môn. Nơi đó là gần nhất.”

“Đường nào nhanh nhất để đến đó?”

“Để ta dẫn đường.”

Kiếm Yên dẫn đầu như thể đó là điều đương nhiên.

Cậu thông thuộc hết mọi góc ngách ở Hải Môn như lòng bàn tay.

Kiếm Yên dẫn đầu, theo sau là Phiêu Nguyệt, Tiểu Ma và Thái Vô Song.

Họ chạy qua những con đường Hải Môn với tốc độ chóng mặt.

Phiêu Nguyệt nói với Kiếm Yên trong khi chạy.

“Hãy suy nghĩ trên lập trường của bọn chúng. Ít nhất thì phải có từ một trăm đến hai trăm võ nhân. Hãy suy nghĩ xem nên đi đường nào để nhiều người như vậy mà không bị người khác chú ý.”

“Vậy thì đi lối này. Có một nơi đang xây dựng một dinh thự lớn, gần đây công trình bị gián đoạn nên chỗ đó rất ít người qua lại.”

Kiểm Yến chuyển hướng ngay lập tức.

Chạy thêm một chút nữa, họ đã thấy một dinh thự đang ngừng xây dựng.

Do công trường lộn xộn nên người dân không lại gần.

“Đây, chính là nó.”

Ánh mắt Phiêu Nguyệt sáng lên.

2

Vẫn còn dấu vết nhiều người chạy trên sàn nhà.

Có rất nhiều dấu chân.

Sau khi đi qua dinh thự, có một khu rừng nhỏ và một con đường mòn tối tăm.

Những cành cây, ngọn cỏ xung quanh đường mòn bị bẻ cong không thương tiếc. Đó là bằng chứng cho thấy những võ nhân của Hữu Linh Thuyền đoàn đã đi qua nơi này.

Kiểm Yến nói.

““Nếu đi theo hướng này thì sẽ thấy vùng ngoại ô của bến thuyền Hạ Môn.”

“Đi nhanh.”

“Vâng!”

Họ càng tăng tốc hơn nữa.

Khi đi qua con đường mòn, chân trời xanh đã đập vào mắt họ.

Biển đã xuất hiện.

Ngay lập tức, Phiêu Nguyệt đã vượt lên dẫn đầu.

Cộc cộc!

Cùng với tiếng bước chân nhẹ nhàng, bóng dáng của hắn trong nháy mắt đã đi xa.

“Đi cùng đi.”

Tiểu Ma gọi với theo.

Dù đi sau Phiêu Nguyệt một chút nhưng khinh công của Tiểu Ma cũng rất nhanh. Mặt khác, Thái Vô Song và Kiếm Yên không tránh khỏi ngày càng bị tụt lại phía sau.

Phiêu Nguyệt và Tiểu Ma chạy với tốc độ kinh hoàng.

Như Kiếm Yên đã nói, đây là nơi hẻo lánh xa xôi nhất ở bến thuyền Hạ Môn.

Nước sâu, cộng thêm sóng quá dữ dội nên tàu thuyền thường tránh cập bến trừ khi khẩn cấp.

Ngay cả bây giờ, sóng vẫn đang đập khá mạnh.

Tuy nhiên, có khoảng mười chiếc thuyền nhỏ đang lenh đênh trên bến nơi sóng vỗ âm ỉm.

Con thuyền nhỏ chở mười người vượt qua những con sóng.

Sóng dữ dội, nhưng những chiếc thuyền vẫn cân bằng một cách hoàn hảo. Đó là bằng chứng cho thấy khả năng của thủy thủ đoàn là vô cùng vượt trội.

‘Đó chính là Hữu Linh Thuyền Đoàn.’

Khoảnh khắc nhìn thấy chúng, trực giác đã mách bảo hắc đó chính là người của Hữu Linh Thuyền Đoàn.

Khi Phiêu Nguyệt đặt chân lên bến, các thủy thủ đang tiến lên chiếc thuyền cuối cùng.

Chúng đã phát hiện ra hắc rồi hét lên.

“Có kẻ theo dõi”.

“Mau đi trước đi.”

Chúng hét vào những chiếc thuyền trên biển.

Những con thuyền lenh đênh trên biển chèo ra xa bến như hiểu ý.

Phiêu Nguyệt cau mày.

Dù sao thì cũng đã quá muộn để đuổi theo chúng.

Nhưng những tên còn lại chắc chắn không thể để thoát. .

“Kyaa!”

“Chết đi!”

Các thủy thủ ném rìu của họ mà không do dự.

Chiếc rìu bay với tốc độ đáng sợ.

Nếu là người bình thường, hắn đã bị rìu bổ vào trán mà chết không kịp phản ứng. Nhưng thật không may cho các thủy thủ, Phiêu Nguyệt không phải là người bình thường.

Phiêu Nguyệt đưa tay ra chụp lấy hai chiếc rìu đang bay.

Chúng xuất hiện trong tay hắn như thể hắn đã cầm chúng ngay từ đầu.

Ngay lập tức, những chiếc rìu bay ngược trở lại phía chủ nhân của nó.

Phập!

“Khực!”

“Áa!”

Với những âm thanh kêu la thảm thiết, hai võ giả ngã vật ra sau.

Cả hai người họ đều có những cái rìu cắm vào đầu.

“Chết tiệt!”

“Mọi người cẩn thận.”

Những thủy thủ còn lại rút rìu ra và hét lên.

Vụt!

Phiêu Nguyệt bay theo cơn gió dầm mùi máu tanh và nhanh chóng tiến đến gần các thủy thủ.

Khuôn mặt của chúng méo mó vì kỹ thuật khinh công của Phiêu Nguyệt quá mức dọa người, tiếp cận trong tích tắc như thể rút ngắn không gian vậy.

Một chiếc áo khoác màu máu đen như cánh chim pháp phới bay trong gió.

Làn da trắng như tuyết.

Và ánh đỏ mờ ảo trong đáy mắt.

Tuy gương mặt đã biến đổi nhờ Dịch Cốt Công, nhưng những nét đặc trưng đó vẫn còn nguyên vẹn.

“Là Tử Thần.”

“Hắn dám theo dõi chúng ta.”

“Mau ngăn lại!”

Các thủy thủ lao về phía Phiêu Nguyệt mà không hề tỏ ra sợ hãi.

Xoẹt!

Tám chiếc rìu nhằm thẳng Phiêu Nguyệt mà lao tới.

Trong tích tắc, Phiêu Nguyệt đưa tay lên.

Và một lần nữa, tám chiếc rìu, lại nằm gọn trong tay hắn như vốn có.

Vút!

Tám chiếc rìu rời khỏi tay Phiêu Nguyệt.

Tám chiếc rìu, mỗi chiếc lại bay theo một quỹ đạo khác nhau.

“Hự!”

“Á!”

Chúng lập tức xuyên qua cơ thể của các thủy thủ, thậm chí không cho họ cơ hội phản ứng.

Một số đã chết ngay tức khắc, một số người khác cũng bị thương không nhẹ.

Những người may mắn sống sót đã cố gắng tấn công Phiêu Nguyệt. Tuy nhiên, hắn nhanh hơn nhiều so với phản ứng của chúng.

Phiêu Nguyệt vẫy tay, Thu hồn ti đã được phóng ra.

Thu hồn ti kéo dài như một ngọn giáo và đâm vào trán của võ giả dẫn đầu.

“Khục!”

Võ giả chết tức tưởi chỉ với một tiếng hét.

Trước cảnh tượng đó, những võ nhân phía sau đứng sững lại. Chân họ dường như đã bị đóng băng xuống mặt thuyền.

1(625095d46b43ff5dcd24f7c7)

Đúng lúc đó, Tiểu Ma tiến lên phía trước.

Xoẹt!

“Khực!”

“áá!”

Công Bồ lạnh lùng đâm xuyên qua cơ thể họ.

Phiêu Nguyệt nói với Tiểu Ma.

“Để lại một tên đi.”

“Được!”

Tiểu Ma đáp lời và xoay thanh kiếm của mình.

Không khoảnh khắc, Công Bồ đã lướt qua cổ võ giả cuối cùng với khoảng cách rất nhỏ.

Trên cổ hắn ta xuất hiện một đường máu nhạt, và máu chảy xuống. Dù vậy, có vẻ như hắn ta vẫn chưa thể mất mạng với vết thương đó được.

Người thủy thủ suýt chút nữa đã về châu tổ tiên sợ hãi nhìn Tiểu Ma.

Tiểu Ma nhìn lại hắn, cười rạng rỡ.

“Tên khốn ngu ngốc!”

“Gì cơ?”

“Người nghĩ sẽ moi được thông tin từ ta sao?”

Tách!

Người thuyền trưởng mỉm cười và cắn miếng độc được giấu trong miệng.

Ngay lập tức, khuôn mặt hắn trở nên đen kịt. Hắn ta đã tự sát.

“Đúng là lũ điên!”

Tiểu Ma nhìn xác người đàn ông với vẻ mặt kinh ngạc.

Phiêu Nguyệt cau mày nhìn ra biển.

Nhờ những thủy thủ còn lại câu giờ, hàng chục con thuyền đã rời bến.

Tiêu Bình Lạc đang đứng trên mạn thuyền lớn, vừa nhìn Phiêu Nguyệt vừa vẫy tay.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 586

Phiêu Nguyệt mím chặt môi nhìn ra biển.

Thuyền của Hữu Linh Thuyền Đoàn đã cách bến cảng khá xa.

Khinh công của Phiêu Nguyệt dù có xuất sắc đến mấy cũng không thể ngay lập tức vượt qua khoảng cách này được.

Phiêu Nguyệt nhìn những con thuyền đã bé dần đi.

Con sóng lớn liên tục ập vào bờ. Những chiếc thuyền to lớn đang vượt qua từng con sóng nhô cao ấy.

Thuyền viên của Hữu Linh Thuyền Đoàn đều là võ giả xuất chúng.

Trong suốt lịch sử giang hồ không có tổ chức nào được như thế này.

Hữu Linh Thuyền Đoàn thật sự là một nhóm sức mạnh độc nhất vô nhị.

Vấn đề chính là có rất ít người biết đến sự tồn tại của tổ chức này.

2

Phiêu Nguyệt lúc này đang đứng nhìn những con thuyền đang dần biến mất giữa con sóng dữ.

“Haa! Haa!”

“Két, kết thúc rồi ư?”

Vừa mới đến bến cảng, Kiếm Yên và Thái Vô Song liền thở hắt hắt.

1

Họ cố thở đến nỗi nói không thành câu tròn vẹn. Thế nhưng, vẻ mặt của Phiêu Nguyệt vẫn như cũ, ánh mắt hẩn cứ dán vào Hữu Linh Thuyền Đoàn.

Khoảng cách giữa họ lúc này thật sự đã quá xa rồi. 8

Phiêu Nguyệt xoay người lại.

“Đi thôi.” 6

“Vâng?”

“Đi đâu?” 8

Kiểm Yến và Thái Vô Song tỏ vẻ nghi hoặc.

“Ta không nhìn thấy Đoàn chủ Hữu Linh Thuyền Đoàn.”

“Ý huynh là sao?”

“Hắn không phải kiểu người chỉ cử thuộc hạ đi còn mình thì thờ ơ như vậy.”

1

Phiêu Nguyệt chỉ với đôi đầu trực diện với Cao Nhật Nguyệt có hai lần.

Nhưng đều là ở khoảng cách hàng trăm trượng.

Với khoảng cách đó thì khó mà nhìn thấy rõ mặt nhau, nhưng chỉ ít hẩn cũng có thể phán đoán Cao Nhật Nguyên là kiểu người thế nào.

Một con người nhất định sẽ đích thân ra tay nếu có chuyện cần giải quyết.

Cao Nhật Nguyên chính là loại người như thế.

“Chúng ta cứ quay lại Giải Nguyên Trang đã. Xác suất hẩn ta đột kích là rất cao.”

“Chuyện đó?”

“Chết tiệt!”

Phải đến lúc này Kiếm Yên và Thái Vô Song mới hiểu được ý Phiêu Nguyệt.

Nếu những kẻ đã tiêu diệt Xích Cân Hội nhắm vào Giải Nguyên Trang thì cũng chẳng có gì lạ. Bởi vì Giải Nguyên Trang mà sụp đổ thì chúng có thể nắm quyền bá chủ ở Hải Môn.

Ba người thi triển khinh công hướng về Giải Nguyên Trang.

Vừa đến được Giải Nguyên Trang, họ liền thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì nơi này hiện không xảy ra vấn đề gì cả.

Thái Vô Song và Kiếm Yên vội vàng mở cửa bước vào Giải Nguyên Trang.

“Mọi người sao thế?”

Luật Á Nhiên đang uống trà trong vườn tỏ vẻ kinh ngạc khi thấy bộ dạng ướt đầm mồ hôi của hai huynh đệ.

“Cô không sao chứ?”

“Chuyện gì?”

“Ha! May quá.”

Thấy Luật Á Nhiên không biết chuyện gì xảy ra, Kiếm Yên liền thở phào một hơi.

Luật Á Nhiên chớp chớp mắt nhìn Phiêu Nguyệt.

Nàng muốn nghe một lời giải thích.

“Xích Cân Hội đã bị tiêu diệt rồi.”

“Cái gì? Sao Xích Cân Hội lại bị tiêu diệt chứ?”

“Bị Hữu Linh Thuyền Đoàn tập kích.”

“Trời ơi!”

Phải đến lúc này Luật Á Nhiên mới hiểu vấn đề, nàng liền đưa tay lên bịt miệng.

“Xích Cân Hội thật sự đã bị tiêu diệt toàn ư?”

“Ta đã đích thân kiểm tra. Mà Tarha đâu?”

“Ở bên trong ấy.”

“Ta sẽ đi gặp ông ấy, cô nhớ phải phòng thủ nghiêm ngặt đấy.”

“Ta biết rồi.”

Luật Á Nhiên nói xong liền vội vàng di chuyển.

Kiểm Yên và Thái Vô Song cũng theo sau nàng.

Phiêu Nguyệt và Tiêu Ma lúc này đi đến chỗ Tarha.

“Ngươi về rồi à?”

Tarha tỏ vẻ nghiêm trọng nhìn Phiêu Nguyệt.

Ông ấy cũng vừa hay tin Xích Cân Hội bị tiêu diệt. Thế nhưng vấn đề này quá cấp bách nên ông vẫn chưa cho Luật Á Nhiên biết.

Trước mặt Tarha là một vào võ giả chỉ việc đến từ Ma La Pháp Phủ.

“Là vì chuyện Xích Cân Hội ư?”

“Đang chuẩn bị đối phó à?”

“Ngay khi nghe tin, ta đã bí mật tăng cường cảnh giác rồi.”

“Tốt lắm.”

“Không đâu! Nhờ ngươi mà ta mới thấy vững vàng hơn. Đa tạ nhé!”

“Vậy có đối sách chưa?”

“Trước tiên ta sẽ cho võ giả của Ma La Pháp Phủ nâng cao cảnh giác. Trong lúc đó thì tìm cách đối phó.”

“Cũng không còn cách nào khác.”

“Chúng ta không biết chúng trốn ở đâu nên phải tập trung phòng thủ đã.”

“Ta hiểu rồi.”

Phiêu Nguyệt đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

Khi biết Tarha đã lên đối sách hẳn không cần phải ở lại nơi này nữa.

Dù có tự tin đến mấy cũng chỉ gây nhiễu cho hệ thống mệnh lệnh mà thôi.

Vậy nên Phiêu Nguyệt liền đi ra ngoài.

“Huynh!”

Tiểu Ma đang chờ Phiêu Nguyệt.

“Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Đi đến Xích Cân Hội. Chưa biết chừng sẽ có chút manh mối để truy đuổi chúng.”

“Đệ biết rồi.”

Tiểu Ma liền gật đầu.

Lúc này thời gian quá gấp gáp nên hắn vừa chưa quan sát kỹ Xích Cân Hội.

Có hơn trăm võ giả đã hành động.

Dẫu có di chuyển nhanh như chớp thế nào cũng sẽ để lại dấu vết gì đó,

Hai người nhanh chóng rời khỏi Giải Nguyên Trang đến Xích Cân Hội.

Xung quanh Xích Cân Hội đều là người và người.

Tất cả đều là những người nghe tin Xích Cân Hội bị tiêu diệt và đổ xô đến đây.

“Xích Cân Hội bị diệt sạch rồi.”

“Nghe nói bên trong có hàng trăm người chết.”

“Trời ạ! Giờ chúng ta phải làm sao đây?”

“Hức!”

Tiếng khóc hòa lẫn với tiếng người xì xào bàn tán khiến cho con đường trở nên vô cùng âm ỉ

Người chết trong Xích Cân Hội có thể là con trai của gia đình nào đó.

Nghe tin Xích Cân Hội gặp nạn, họ liền chạy đến đây, tiếng khóc than vang vọng khắp con phố.

Phiêu Nguyệt và Tiểu Ma nhảy qua bờ tường Xích Cân Hội.

Bên trong Xích Cân Hội có rất nhiều người.

Hầu hết đều là gia quyến của những người làm ở Xích Cân Hội.

Có người đang ôm con nhỏ khóc than cho thi thể của chồng.

Không như thế thì bên trong Xích Cân Hội đã trở thành một mớ hỗn độn khiến người khác hoa cả mắt.

Giả như có manh mối mà Hữu Linh Thuyền Đoàn để lại cũng đã bị xóa sạch hết rồi.

Phiêu Nguyệt thở dài một hơi.

“Phù!”

“Thế này thì không tìm được manh mối rồi.”

Tiểu Ma cũng lắc đầu.

Ngoài nỗi đau buồn của gia quyến, họ còn thấy đáng tiếc khi manh mối truy tìm Hữu Linh Thuyền Đoàn đã không còn nữa.

Ở một nơi hỗn loạn thế này không thể tìm thấy bất cứ thứ gì có thể đuổi theo Hữu Linh Thuyền Đoàn cả.

Phiêu Nguyệt liền nói.

“Đi thôi.”

“Thế mà đi luôn ạ?”

“Có ở thêm nữa cũng vô dụng mà thôi.”

“Ừm!”

Tiểu Ma hét cách đánh gậy đầu.

Hai người lặng lẽ ra ngoài giống như khi bước vào đây. Phiêu Nguyệt nhìn lên bầu trời rồi lẩm bẩm.

“Một đòn đánh úp hiệu quả đấy.”

Trận đột kích này quả là nằm ngoài dự đoán.

Phiêu Nguyệt cũng không lường trước được chúng sẽ hành động nhanh như thế.

Mất Xích Cân Hội là một thiệt hại vô cùng lớn.

Xích Cân Hội không khác gì tai mắt ở Hải Môn. Cao Nhật Nguyên cũng biết chuyện đó nên đã đột kích tiêu diệt Xích Cân Hội.

Khả năng phán đoán và giải quyết vấn đề của hắn quả thật vô cùng xuất sắc.

Phiêu Nguyệt không biết tính tình của Cao Nhật Nguyên thế nào hay chiến lược của hắn tài tình ra làm sao, nhưng hắn ra rõ là một kẻ nguy hiểm.

Két! Két!

Tiếng mái chèo vang lên át cả tiếng sóng.

Mỗi khi đám thuyền viên khua mái chèo, con thuyền lại lao đi với tốc độ đáng sợ.

Những chiếc thuyền phía sau cũng tương tự như thế.

Nó vượt qua con sóng dữ giữa đại dương, và rồi nhìn thấy con thuyền khổng lồ.

Đó chính là Hữu Linh Thuyền Đoàn.

Ngay khi con thuyền nhỏ đến nơi thì một sợi dây từ con thuyền khổng lồ cũng được thả xuống.

Tiêu Bình Lạc lên thuyền trước tiên, sau đó là đám thuộc hạ của hắn.

Trên mạn thuyền có một võ giả đang đứng. Hắn ta chính là Đoàn chủ của Hữu Linh Thuyền Đoàn Cao Nhật Nguyên.

Tiêu Bình Lạc và thuộc hạ quỳ rạp trước mặt Cao Nhật Nguyên.

“Thưa ngài, thuộc hạ đã hoàn thành nhiệm vụ quay về.”

“Thuộc hạ đã về.”

Giọng nói của chúng vang dội cả không gian.

Cao Nhật Nguyên nhìn chúng với ánh mắt âm trầm.

“Ta không thấy vài người nhỉ.”

“Xin thứ lỗi. Họ đã bị tiêu diệt vì một kẻ không ngờ tới.”

“Một kẻ không ngờ tới?”

“Phiêu Nguyệt, hắn ta đã đến Hải Môn rồi.”

“Thế à?”

“Vâng! Ngay trước khi khi thoát khỏi bến cảng hắn ta đã tiêu diệt một vài thuộc hạ rồi.”

“Điều này cũng không thể tránh khỏi. Tất cả đã văt vả rồi. Các người về nghỉ ngơi đi.”

“Không có gì đâu ạ. Thuộc hạ sẽ đi kiểm tra thuyền.”

Tiêu Bình Lạc là thuyền trưởng của Đại Chiến Thuyền.

Mới vắng mặt có một ngày nhưng y phải kiểm tra xem thuyền có bị hỏng hóc hay cần phải nâng cấp điểm nào hay không.

Cao Nhật Nguyên cũng không can ngăn Tiêu Bình Lạc.

Bất cứ thủy thủ nào cũng có thói quen như Tiêu Bình Lạc. Hơn nữa, y còn là thuyền trưởng, đương nhiên trách nhiệm sẽ khác.

Ngoài ra, Tiêu Bình Lạc y là một thuyền trưởng có lòng tự cao ngất trời.

Dù ở bất cứ thuyền đoàn nào thì thuyền viên và thuyền trưởng đều có tình cảm đặc biệt với nhau.

Tiêu Bình Lạc và các thuyền viên này cũng vậy.

Chúng quay lại vị trí làm việc, trên mạn thuyền lúc này chỉ còn lại vài tâm phúc v&abzfczkgrave; Cao Nhật Nguyên.

Cao Nhật Nguyên nhìn về phía Hải Môn.

“Phiêu Nguyệt!”

Kẻ thù không đội trời chung của y đã vượt biển.

Khoảng cách ngắn đến mức nếu đi thuyền thì không mất đến một canh giờ là đến.

“Tài giỏi lắm. Còn nhận ra rồi đuổi đến tận đây nữa.”

Tuy là kẻ địch nhưng y không khỏi cảm thán đối phương.

Dù Trường Giang rộng lớn nhưng không thể so với biển cả mênh mông được.

Chỉ cần có một con thuyền to lớn đi vào là có thể nhìn thấy ngay. Đương nhiên ở đây hầu như không có nơi nào để giấu thuyền cả.

Chính vì thế mà Cao Nhật Nguyên định giấu Hữu Linh Thuyền Đoàn ở điểm giao nhau giữa Trường Giang và biển. Thế nhưng Phiêu Nguyệt đã nhận ra ý đồ của Cao Nhật Nguyên rồi đuổi theo đến tận nơi này.

Quả nhiên là người có tâm kế vô cùng thâm sâu.

Nếu chỉ có tâm kế xuất sắc thì không thành vấn đề to lớn.

Vậy thì chỉ cần hóa giải là xong.

Vấn đề chính là Phiêu Nguyệt còn sở hữu cảnh giới võ công xuất chúng.

Đây chính là loại người khó đối phó nhất.

Khóe môi Cao Nhật Nguyên khẽ nhếch nụ cười.

“Được rồi, phải thế này chứ. Kẻ giết phụ mẫu ta mà tầm thường thì ta thất vọng lắm.”

Chỉ vì Phiêu Nguyệt mà Tân Nguyệt Trang, cội nguồn của Cửu Long Sát Mạc phải sụp đổ.

Đương nhiên kẻ địch bên trong còn có Sở Như Nguyệt và Tống Thiên Vũ, nhưng nguyên nhân chính vẫn là Phiêu Nguyệt.

“Giết Phiêu Nguyệt xong, sau đó là đám người Như Nguyệt nhà người.”

Đôi mắt Cao Nhật Nguyên ánh lên tia sát khí.

Y biết rằng Sở Như Nguyệt ôm mộng chiếm hữu Tân Nguyệt Trang. Kể từ lúc bị bán cho tổ chức thích khách, Sở Như Nguyệt như biến thành người khác.

Cao Nhật Nguyên biết điều đó nhưng vẫn ngó lơ nàng.

Y nghĩ rằng hai người cũng là huynh muội cùng cha khác mẹ.

Y cảm thấy tội lỗi vì không thể ngăn mẫu thân bán Sở Như Nguyệt đi.

Vậy nên đầu biết Sở Như Nguyệt muốn chiếm Tân Nguyệt Trang hẳn vẫn không trùng trị nàng chút nào.

Đương nhiên phần lớn y đều dành thời gian lên đênh trên biển nên không còn cách nào khác.

Hà có gì sự việc lại xảy ra khi y đang còn ở biển.

Phiêu Nguyệt bất ngờ tấn công Tân Nguyệt Trang, Sở Như Nguyệt đã hỗ trợ hẳn khiến cho Thiết Ứng Thành sụp đổ chỉ trong chớp mắt.

Nếu không vì Sở Như Nguyệt và Tống Thiên Vũ thì Tân Nguyệt Trang sẽ không dễ dàng sụp đổ như thế.

Sau khi Tân Nguyệt Trang bị tiêu diệt, Sở Như Nguyệt và Tống Thiên Vũ cũng đưa toàn tất cả binh lực còn lại đến nơi trú ẩn.

“Có lẽ bây giờ chúng đang khôi phục lại sức mạnh tàn dư của Cửu Long Sát Mạc. Thế nhưng, chỉ cần ta còn sống, nhất định ta sẽ không khuất phục trước các ngươi.”

Tiểu muội có dã tâm không hề biết thân biết phận.

Nàng ta không hề biết sức mạnh của y ra sao, tầm ảnh hưởng của y lớn đến mức nào.

Đó chính là thực lực của Cao Nhật Nguyên, người đã nuôi dưỡng Hữu Linh Thuyền Đoàn từ lúc chỉ mới là một con thuyền nhỏ.

Đề cả Sở Như Nguyệt cũng không thể sánh bằng.

“Ta sẽ khiến lũ các ngươi phải tuyệt vọng, Phiêu Nguyệt! Như Nguyệt!”

587

Sự sụp đổ của Xích Cân Hội như giáng một đòn mạnh vào nền kinh tế của Hải Môn.

Thuyền chở hàng ra vào liên tục nhưng bọn họ không thể tìm được để bốc hàng.

Xích Cân Hội sụp đổ không có nghĩa là toàn bộ số người trong Xích Cân Hội đã chết. Trên thực tế, số người chết chỉ chiếm một phần nhỏ.

Tuy nhiên, tình trạng khan hiếm người bốc dỡ hàng xảy ra là do không có ai kiểm soát người lao động.

Đáng ra phải có người bố trí lượng người ở bến tàu và nhà kho cho phù hợp nhưng vì không có người chỉ dẫn nên mọi chuyện trở nên không thể kiểm soát được.

Kết quả là việc dỡ hàng từ thuyền xuống bị trì trệ, vô số con thuyền phải đợi cho những con thuyền phía trước dỡ hàng xong mới được vào trong.

Nền kinh tế của Hải Môn bị ảnh hưởng nặng nề.

Có thể nói đây là cuộc khủng hoảng lớn nhất ở Hải Môn suốt một trăm năm qua.

Cũng chính vì vậy mà Giải Nguyên Trang từ trước đến nay vốn im hơi lặng tiếng nay lại ra mặt để chỉ đạo những người làm công.

Đó là lựa chọn mà Tarha không thể nào tránh khỏi.²

Vì ông đã định cư ở Hải Môn nên ông phải làm cho nền kinh tế ở đây được hoạt động bằng mọi giá.

Ông đã phải điều đi vô số võ giả để lấp đầy khoảng trống trong Xích Cân Hội, vì thế mà số lượng nhân lực ở Giải Nguyên Trang đã giảm đi hẳn một nửa.

Nếu không có những võ giả của Ma La Pháp Phủ được cử đến đây thì bọn họ sẽ lâm vào tình trạng khó khăn hơn nhiều.

Phiêu Nguyệt một mình bước ra khỏi Giải Nguyên Trang.

Giải Nguyên Trang lúc này đang rất hỗn loạn khiến đầu óc của hắn cũng trở nên quay cuồng.

Hắn cần một không gian yên tĩnh để sắp xếp lại những suy nghĩ của mình.

Tiểu Ma đã ở lại Giải Nguyên Trang để giúp đỡ Thái Vô Song và Kiếm Yến.

Phiêu Nguyệt đi bộ một mình trên đường phố của Hải Môn.

Hắn đã từng đến đây nên địa hình nơi này như thế nào hắn biết rất rõ.

Phiêu Nguyệt bước vào một quán trọ có thể nhìn ra biển.¹

“Kính chào khách quan.”

Tiểu nhị chạy ra đón tiếp Phiêu Nguyệt.

“Mang mấy món đơn giản lên đi.”

“Vâng! Khách quan vui lòng đợi một chút ạ.”

Tiểu nhị đáp lời rồi chạy vào bếp.

Phiêu Nguyệt đến một chiếc bàn cạnh cửa sổ rồi ngồi xuống.

Một chân trời bao la hiện qua khung cửa sổ.

Những con thuyền đang xếp hàng dài trên mặt biển để chờ được dỡ hàng xuống.

Cảnh tượng này trông thật hùng vĩ.

Phiêu Nguyệt chưa bao giờ nhìn thấy cảnh nhiều chiếc thuyền xếp một hàng dài như thế này.

Một lúc sau, tiểu nhị mang thức ăn lên.

“Đây là cơm cùng thủy chủ ngư được làm từ cá mà bọn quán mới bắt được ngày hôm nay ạ. Khách quan ăn nhanh kẻo nguội.”⁸

“Đa tạ.”

“Hê hê!”

Tiểu nhị mỉm cười rồi quay trở về chỗ của mình.

Phiêu Nguyệt nâng đũa rồi bắt đầu dùng bữa.

Món thủy chủ ngư này rất ngon.

Hải Môn từ lâu đã nổi tiếng với các món cá. Vì vậy nên những người ở đây phát triển rất nhiều công thức nấu ăn khác nhau, thủy chủ ngư này là một trong số đó.

Phiêu Nguyệt chậm rãi ăn từng chút một trong khi đầu óc thì suy nghĩ về vấn đề khác.

‘Tại sao lại là Xích Cân Hội nhỉ?’

Bọn họ phá hủy Xích Cân Hội vì muốn bịt tai mắt của Giải Nguyên Trang thì hẳn có thể hiểu được.

Bởi nếu Xích Cân Hội còn tồn tại thì bọn họ không thể nào tùy ý di chuyển ở Hải Môn.

Vấn đề là sự tồn tại của bọn họ đã bị lộ ra bởi cuộc tấn công Xích Cân Hội lần này.

Hiện tại Hải Môn đang rơi vào hỗn loạn nên Giải Nguyên Trang vẫn chưa thể đi tìm bọn họ. Nhưng khi mọi chuyện lắng xuống, Giải Nguyên Trang chắc chắn sẽ huy động toàn lực để tìm kiếm. Việc tìm ra được nơi ẩn nấp của bọn họ cuối cùng cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Cho dù đường bờ biển của Hải Môn có rộng lớn đến mấy thì chỉ cần lục lọi một chút đã có thể tìm ra nơi ẩn náu của bọn họ ngay.

‘Chắc chắn bọn chúng đã nghĩ tới trường hợp này rồi.’

Phiêu Nguyệt cau mày.

Có một thứ gì đó vướng mắc như thể trong miệng hẳn lúc này đang có một miếng xương cá dăm vào vậy.

Vẻ mặt của Phiêu Nguyệt cứng lại như một chiếc áo giáp sắt.

“Hô hô! Người đang lẫn tẩn chuyện gì đây à? Thật không giống người chút nào...”

Bỗng có một giọng nói u ám phát ra.⁶

Rồi có ai đó ngồi vào ghế đối diện Phiêu Nguyệt.⁸

Đó là một nam nhân lưng gù.

Ngay khi nhìn thấy gương mặt của nam nhân ấy, vẻ mặt của Phiêu Nguyệt đã giãn ra.

“Sở Cách Sơn?”

“Người đang nghĩ gì mà không nhận ra có người đến luôn thế? Ta mà là kẻ thù của người thì người đã mất mạng rồi đấy.”

Người ngồi vào phía đối diện Phiêu Nguyệt một cách tự nhiên ấy chính là Sở Cách Sơn.

Phiêu Nguyệt nhếch miệng cười.

“Nếu ngươi bước vào đây với một chút sát ý thì ngươi đã phải mất mạng ngay trước khi vào đây rồi.”

“Ngươi ăn nói đúng là khó nghe thật.”

Miệng thì nói vậy nhưng Sở Cách Sơn không cảm thấy khó chịu một chút nào.

Sự xuất hiện của Sở Cách Sơn khiến cho Phiêu Nguyệt cũng có chút ngạc nhiên.

Phiêu Nguyệt hỏi.

“Ngươi đang làm gì ở đây vậy?”

“Ta đang ở Thái Châu thì nghe tin ngươi đến đây.”

“Thái Châu?”

Phiêu Nguyệt tỏ vẻ nghi ngờ.

Thái Châu là một thành phố cách Hải Môn vài trăm lý dọc theo Trường Giang.¹

Tuy đây là một thành phố lớn nhưng nó cách khá xa khu vực hoạt động của Sở Cách Sơn.

Sở Cách Sơn như đọc được suy nghĩ của Phiêu Nguyệt, hần mím cười nói.

“Ta đã tìm thấy dấu vết của Cửu Long Sát Mạc ở đó.”

“Cửu Long Sát Mạc sao? Ngươi chắc chứ?”

“Chắc.”

Sở Cách Sơn trả lời một cách đầy tự tin.

Thiên Hoa Tập Kích Đoàn mà hắn xem như một gia đình đã mất mạng dưới tay của bọn Cửu Long Sát Mạc.

Và Sở Cách Sơn đã thề sẽ trả thù cho họ và bắt đầu hành trình truy tìm Cửu Long Sát Mạc.

“Ta đã tìm thấy dấu vết của bọn họ ở Thái Châu. Ta không rõ bọn chúng đã ở đó làm gì nhưng chắc chắn là bọn chúng vẫn lưu lại đó cho tới một tháng trước.”

“Ý ngươi là giờ bọn chúng không còn ở đó nữa sao?”

“Bọn chúng đúng là thoát ần thoát hiện, khi ta tưởng chừng ta đã nắm được đuôi của bọn chúng rồi thì lại không phải vậy.”

Sở Cách Sơn thở dài.

Mặc dù Tân Nguyệt Trang đã sụp đổ dưới tay Phiêu Nguyệt nhưng sức mạnh của Cửu Long Sát Mạc vẫn không hẳn hoàn toàn bị biến mất.

Dư đảng của Cửu Long Sát Mạc vẫn còn đang ở khắp nơi trong giang hồ này.

Sở Cách Sơn đang lần theo bọn họ.

Sau khi theo dõi không ngừng, hắn đã đến được Thái Châu. Và rồi hắn nhận được tin Phiêu Nguyệt đã đến Hải Môn nên mới đến đây.

Sở Cách Sơn hỏi.

“Mà sao ngươi lại ở đây vậy? Ta nghe nói Xích Cân Hội gặp phải họa lớn. Chuyện đó có liên quan gì đến ngươi không thế?”

“Là bọn Hữu Linh Thuyền Đoàn làm ra.”

“Hữu Linh Thuyền Đoàn sao?”

“Đúng vậy. Bọn chúng là một trong những tổ chức của Cửu Long Sát Mạc. Khả năng cao bọn chúng có liên quan gì đó đến dư đảng của Cửu Long Sát Mạc mà ngươi đang tìm kiếm đây.”

“Ta muốn nghe cụ thể hơn đây.”

Đôi mắt của Sở Cách Sơn sáng lên, ánh mắt hắn tàn bạo như một con mãnh thú đang rình mồi.

Sau khi mất Thiên Hoa Tạp Kịch Đoàn, hắn trở thành một kẻ truy đuổi điên cuồng vì thù hận.

Hắn tuyệt đối sẽ không bao giờ để yên cho những kẻ có liên quan đến Cửu Long Sát Mạc.

Điều khiến Sở Cách Sơn ngạc nhiên hơn cả chính là có khá nhiều người liên quan đến Cửu Long Sát Mạc hơn hắn nghĩ. Thế mà thiên hạ này lại hoàn toàn không biết gì về chúng. Điều này khiến cho hắn cảm thấy ghê rợn.

Phiêu Nguyệt kể cho Sở Cách Sơn nghe về những chuyện đã xảy ra.

Sở Cách Sơn bàng hoàng khi nghe Phiêu Nguyệt kể toàn bộ mọi chuyện.

“Vậy Tân Nguyệt Trang là căn cứ của Cửu Long Sát Mạc sao? Thật không ngờ đấy.”

“Bởi chúng được nguyệt trang rất kỹ mà.”

“Vậy Sở Như Nguyệt đã trốn thoát được sao?”

“Đúng vậy! Chắc hẳn cô ta đang kêu gọi những dư đảng của Cửu Long Sát Mạc tụ tập lại.”

“Ta cũng nghĩ thế. Cô ta vốn tham vọng mà. Lẽ ra ta nên giết quách cô ta khi còn ở dưới không động mới đúng.”

“Không dễ đâu. Bởi cô ta có Tổng Thiên Vũ ở cạnh.”

“Ta không sợ. Nếu ta gặp lại bọn chúng chắc chắn ta sẽ xé xác và giết chết chúng bằng chính đôi tay này.”

“Hy vọng là như vậy.”

“Tiểu nhị!”

Sở Cách Sơn đột nhiên gọi tiểu nhị.

“Có tiểu nhân ạ.”

“Mau mang tới đây cho ta một bình rượu đi. Loại nào mạnh nhất ấy...”

“Vâng ạ.”

Tiểu nhị đáp lời rồi mang bình rượu nặng đô nhất của quán ra cho Sở Cách Sơn.

Sở Cách Sơn rót rượu vào ly của hắn rồi tu cạn một hơi.

Phiêu Nguyệt lặng im nhìn Sở Cách Sơn mà không nói một lời.

Một chiếc thuyền khổng lồ đang tiến vào bến thuyền.

“Òa!”

“Thuyền gì mà...”

Những người làm tại bến thuyền bị choáng ngợp trước kích thước của con tàu.

Lâu rồi mới có một con thuyền lớn như thế này đến đây.

Chiều dài của nó phải hơn ba mươi trượng, chiều rộng năm trượng. Nói phóng đại một chút thì nó như một hòn đảo nhỏ vậy.

“Là... là Võ Kiếm Liên.”

“Trời đất ơi!”

Đám người kinh ngạc khi thấy lá cờ pháp phới trên cột buồm của chiếc thuyền khổng lồ kia.

Trên lá cờ được viết rõ ba chữ Võ Kiếm Liên.

Bọn họ có thể thấy được những võ giả tỏa ra khí thế bất phàm đang đứng trên boong thuyền.

Đám người làm công nuốt khan nước bọt.

“Tại sao Võ Kiếm Liên lại đến đây thế?”

“Xích Cân Hội gặp họa chưa được bao lâu mà Võ Kiếm Liên đã đến đây rồi sao. Nếu cứ thế này thì sẽ xảy ra chuyện lớn mất.”

Bọn họ biết rõ Võ Kiếm Liên là một thế lực ghê gớm như thế nào.

Võ Kiếm Liên là bá chủ của vùng Hải Nam Võ Lâm.

Căn cứ của Võ Kiếm Liên là Hải Nam Đảo vốn là con đường mà có nhiều thuyền đi qua nên bọn họ không thể nào không biết đến thuyền của Võ Kiếm Liên được.

Ở bến thuyền lúc này có rất nhiều thuyền phải xếp hàng chờ nhưng bọn họ không dám hó hé gì khi thấy thuyền của Võ Kiếm Liên đi vào trước cả.

Chỉ cần đề Võ Kiếm Liên thấy ngứa mắt một chút là việc làm ăn ở Nam Hải của bọn họ coi như xong.

Có một nam nhân uy phong lừng lững đứng ở phía mũi thuyền khoanh hai tay nhìn xuống bến thuyền.

Toàn thân hắt tỏa ra khí thế bá đạo.

Hắn chính là Độc Cao Hoàng.

Đôi mắt của Độc Cao Hoàng rực lửa như sắp thiêu rụi Hải Môn.

Hắn mở miệng nói.

“Hắn đang ở đây sao?”

“Theo phỏng đoán là vậy ạ.”

Trợ thủ của hắn thận trọng đáp.

Bọn họ đang đuổi theo Phiêu Nguyệt đến tận Hải Môn.

Thành thật mà nói thì không có một bằng chứng nào cho thấy Phiêu Nguyệt đang ở Hải Môn cả.

Vì Phiêu Nguyệt đã thi triển Dịch Cốt Công để di chuyển nên hắn đã không để lại một chút dấu vết gì.

Cũng chính vì thế mà Võ Kiếm Liên đã gặp phải khó khăn trong quá trình đuổi theo hắn ta.

Vào lúc đó, bọn họ nghe ngóng được thảm họa xảy ra với Xích Cân Hội.

Không có bất kỳ bằng chứng nào cho thấy việc này có liên quan đến Phiêu Nguyệt cả. Nhưng Độc Cao Hoàng ngay lập tức tin rằng Phiêu Nguyệt đang ở đây khi nghe Xích Cân Hội gặp nạn. Vì vậy nên hắn đã đi thẳng đến Hải Môn.

Rầm!

Thuyền của Võ Kiếm Liên cập bến.

Độc Cao Hoàng ra lệnh.

“Các người mau tản ra và lần theo hắn cho ta. Đừng bỏ lỡ manh mối dù chỉ là một chút.”

“Rõ!”

Những võ giả của Võ Kiếm Liên đáp lời rồi tản ra khắp nơi.

Độc Cao Hoàng nhìn quanh một lúc rồi quay trở về phòng.

Trong phòng của hắn có một chiếc giường phủ lên một tấm thảm lông cừu, một bên là chiếc bàn đã được đặt sẵn bình rượu ở trên đó.

Độc Cao Hoàng ngồi xuống bàn rồi mở bình rượu ra.

Hương thơm từ rượu tỏa ra từ phía.

Đây là một loại rượu rất khó để tìm thấy ở ngoài thị trường.

Róc rách!

Độc Cao Hoàng rót rượu vào một chiếc cốc rồi nốc cạn.

“Phiêu Nguyệt, Trương Vô Cực!”

Hoi rượu bốc lên khiến hần nghĩ ngay đến hai người họ.

Cả hai đều mang đến cho hần một nỗi nhục không thể xóa nhòa.

Phiêu Nguyệt thì còn có thể.

Bởi vì ngay từ đầu, bọn họ đã không cùng phe với nhau.

Hần chỉ muốn thu phục Phiêu Nguyệt vì lòng tham của chính mình. Ngay từ đầu, Phiêu Nguyệt đã không đi con đường giống như hần.

Nhưng Trương Vô Cực thì khác.

Trương Vô Cực là một đồng liêu mà hần tin tưởng nhất trên thế giới này. Hần tưởng rằng bầu trời kia có sụp đổ thì Trương Vô Cực vẫn đứng về phe của hần. Bọn họ là mối quan hệ đồng đẳng.

Tuy nhờ có Trương Vô Cực nên hần mới nắm giữ được Võ Kiếm Liên nhưng hần nghĩ rằng Trương Vô Cực và hần vẫn cùng một đẳng cấp.

Độc Cao Hoàng tự hào về bản thân. Nhưng niềm tự hào ấy đã bị phá vỡ trong cuộc đối đầu với Trương Vô Cực.

Trương Vô Cực có tu vi cao hơn hần rất nhiều.

Việc hần có thể xem hần với Trương Vô Cực đồng đẳng với nhau là do Trương Vô Cực quan tâm đến hần chứ thực tế hoàn toàn không phải như vậy.

Sự thật đó khiến cho hần càng cảm thấy thê thảm hơn.

Độc Cao Hoàng uống rượu nhiều hơn để xóa đi cảm giác khổ sở.

Bình rượu cạn đi nhanh chóng.

Khi Độc Cao Hoàng định với lấy bình rượu mới trên kệ thì bỗng dung, giọng nói của một ai đó từ bên ngoài cửa sổ phát ra.

Đôi lông mày của Độc Cao Hoàng khẽ giật.

Bởi bên ngoài kia là biển, không có chỗ để đặt chân. Nhưng rõ ràng là hắn đã nghe thấy tiếng người từ hướng cửa sổ.

Độc Cao Hoàng mở cửa sổ ra. Ngay lập tức, hắn thấy một nam nhân có thân hình to lớn đang bám chặt vào thân tàu.

“Người là ai?”

“Ta là Cao Nhật Nguyên.”

Nam nhân đáp.

588

Độc Cao Hoàng lườm vị nam nhân với đôi mắt lạnh lùng.

“Cao Nhật Nguyên?”

“Đúng vậy!”

“Ta không biết người.”

“Nếu gọi là Hữu Linh Thuyền Đoàn Chủ thì có quen hơn không nhỉ?”

“Hữu Linh Thuyền Đoàn?”

Cao Nhật Nguyên nhìn vào ánh mắt thoáng chút lung lay của Độc Cao Hoàng.

“Có vẻ như người biết.”

“Ta đã từng nghe nói qua.”

Độc Cao Hoàng thành thật đáp lời.

Rất ít người trên đất liền biết đến sự tồn tại của Hữu Linh Thuyền Đoàn. Nhưng địa bàn hoạt động chủ yếu của Võ Kiếm Liên lại là trên biển.

Vì thế không thể không nghe qua cái tên Hữu Linh Thuyền Đoàn.

Tuy nhiên, đến bây giờ hắn vẫn không bận tâm đến Hữu Linh Thuyền Đoàn là vì hắn chưa bao giờ phải đối mặt với chúng.

Hữu Linh Thuyền Đoàn không hề động chạm đến những con thuyền của Võ Kiếm Liên. Vì vậy, Độc Cao Hoàng không phải phí sức đấu với Hữu Linh Thuyền Đoàn.

Cao Nhật Nguyên nói.

“Người định đứng đây đến khi nào?”

“Có lý do gì để ta phải cho người vào trong khi hai ta không có bất kỳ mối quan hệ nào không?”

Độc Cao Hoàng lạnh lùng đáp lời. Nhưng Cao Nhật Nguyên không mấy may quan tâm.

“Tại sao không có quan hệ gì? Chúng ta vốn đã gắn bó với nhau từ rất lâu rồi.

“Nói nhảm!”

“Đừng nói là người không biết gì về Bất Hồi Ngục nhé?”

Bỗng chốc biểu cảm của Độc Cao Hoàng cứng đờ lại.

Cao Nhật Nguyên cười khẩy khi nhìn thấy bộ dạng đó của Độc Cao Hoàng. Độc Cao Hoàng đang lườm Cao Nhật Nguyên, bỗng nhiên lùi lại một bước.

“Mời vào.”

“Suy nghĩ kỹ nhì.”

Cao Nhật Nguyên không hề do dự gì, liền cúi người bước qua ô cửa sổ nhỏ.

Thân hình to lớn của hắn không dễ dàng lách qua ô cửa nhỏ. Nhưng cuối cùng thì Cao Nhật Nguyên cũng có thể chui được vào trong phòng thuyền của Độc Cao Hoàng.

Cao Nhật Nguyên nhìn quanh phòng thuyền, nói.

“Nhìn nó đơn giản hơn nhiều so với bên ngoài.”

“Ta vốn không thích những thứ lộng lẫy.”

“Cũng giống như ta.”

“Giờ thì mau nói đi.”

“Ý của ngươi là gì? À! Bất Hối Ngục sao?”

“Đúng vậy!”

Độc Cao Hoàng lắng giọng.

Bất Hối Ngục là một trong những bí mật của hắn.

Nếu chuyện hắn bắt tù đày Lưu Thủy Hoàn bị lộ ra bên ngoài giang hồ, chắc chắn hắn sẽ bị giáng một đòn chí mạng vào đạo đức phẩm chất của mình.

Cho dù đại chiến giang hồ đang lên tới hồi đỉnh điểm, nhưng dân chúng cũng không mù quáng đến mức nhắm mắt đi theo một tên có đạo đức sụp đổ như hắn.

Độc Cô Hoàng hỏi.

“Hữu Linh Thuyền Đoàn có liên quan gì đến Bất Hối Ngục hay không?”

“Ngươi có thể nghĩ Hữu Linh Thuyền Đoàn và Bất Hối Ngục có cùng một thân, nhưng chỉ khác đầu.”

“Vậy là chung một tổ chức.”

“Nếu đào sâu vào căn nguyên thì đúng là như vậy.”

“Ta không thể ngờ! Việc Bất Hối Ngục và Hữu Linh Thuyền Đoàn lại có mối quan hệ như vậy.....”

“Tất nhiên là ngươi không thể biết được rồi. Vì đó là một bí mật.”

“Vậy sao ngươi có thể nhẹ nhàng nói cho ta biết bí mật đó? Nhìn ta dễ dãi đến như vậy sao?”

“Vì ta tin tưởng ngươi.”

“Tin tưởng? Thật nực cười...”

“Ngươi không cần phải nhảy dựng lên như thế. Ít nhất ta và ngươi không phải kẻ thù của nhau.”

“Làm sao ta tin được điều đó?”

“Ta và ngươi có chung một kẻ thù, vì vậy ta nên tin tưởng nhau.”

“Chung kẻ thù sao?”

Ánh mắt của Độc Cao Hoàng bỗng lắng lại.

“Là Phiêu Nguyệt!”

“Ta nghe nói ngươi đã lặn lội đến tận đây để bám sát hắn.”

“Vậy tại sao Phiêu Nguyệt là lại kẻ thù chung của ta và ngươi?”

“Hắn đã giết phụ thân và tổ mẫu của ta.”

“Vậy đúng quả thực là kẻ thù không đội trời chung.”

Ánh mắt của Độc Cao Hoàng thay đổi.

Hắn ta cũng đã mất Nghiêm Sở Tổ vào tay Phiêu Nguyệt.

Cả hai đều mất đi những người quan trọng đối với mình.

Cao Nhật Nguyên mỉm cười.

“Thế nào? Cỡ này thì có đáng tin không?”

“Ta chỉ hỏi một điều.”

“Bao nhiêu cũng được.”

“Ngươi có chắc là Phiêu Nguyệt đang ở đây không?”

“Chắc chắn. Hắn đuổi theo ta đến tận đây.”

“Vậy sao?”

Độc Cao Hoàng im lặng một lúc.

Hắn nhìn Cao Nhật Nguyên mà không nói một lời.

Hắn là một nam nhân mà Độc Cao Hoàng lần đầu tiên gặp mặt ngày hôm nay. Tuy nhiên, do thần thái và ngoại hình của hắn quá đối giống với Trương Vô Cực nên Độc Cao Hoàng hoàn toàn không cảm thấy xa lạ cho lắm.

‘Dù có giống với Trương Vô Cực thì cũng không sao. Nếu có thể lợi dụng hắn thì tốt nhất nên hợp tác.’

Độc Cao Hoàng nghiêng rằng.

Nếu thực sự có thể lợi dụng, thì chỉ cần sử dụng xong rồi vứt bỏ hắn đi là được.

Bây giờ Độc Cao Hoàng không còn là hắn trước đây nữa.

Hắn vốn là một người rất coi trọng hai chữ trung thành, nhưng sau trận đại bại trước Trương Vô Cực, tâm tính của hắn đã thay đổi.

Dù sao thì Cao Nhật Nguyên cũng đã đích thân đến để bắt tay với hắn. Vì vậy, hắn cũng chẳng ngại ngần gì mà không lợi dụng Cao Nhật Nguyên.

Độc Cao Hoàng đưa tay ra.

“Được rồi! Ta sẽ hợp tác với ngươi.”

“Suy nghĩ kỹ nhĩ.”

Cao Nhật Nguyên cũng nắm chặt tay Độc Cao Hoàng.

Như vậy, một liên minh tạm thời đã được thành lập.

Sở Cách Sơn uống rượu ừng ực.

Hắn uống vội uống vàng, nên chỉ trong chớp mắt, hắn đã tu hết hai chai rượu.

Trông hắn có vẻ đã say mềm, nhưng Phiêu Nguyệt không cản hắn lại.

Phiêu Nguyệt biết rõ hắn dù có say như bây giờ đi chăng nữa, nếu hắn muốn thì chỉ cần tập trung sức lực là cơn say có thể đánh bay đi ngay lập tức.

Phiêu Nguyệt không ngăn lại, Sở Cách Sơn lại tu thêm một chai rượu.

Mãi đến lúc đó Phiêu Nguyệt mới lên tiếng

“Bây giờ đứng dậy ngay đi.”

“Ngay lập tức sao?”

“Đã trễ lắm rồi.”

“Được rồi.”

Sở Cách Sơn nhẹ nhàng đứng dậy.

Tuy có hơi loạng choạng, nhưng hắn vẫn có thể bước đi được.

Hắn bước ra khỏi quán trọ, đi bên cạnh là Phiêu Nguyệt.

“Sao thời tiết lại đẹp thế này nhỉ? Ánh trăng sáng đến mức khó chịu.”

Sở Cách Sơn nhìn trăng treo trên cao, buông lời than vãn.

Sau khi mất đi Thiên Hoa Tập Kích Đoàn, chưa ngày nào là hân sống trong tỉnh táo. Nếu không tu hết chai rượu này đến chai rượu khác, có lẽ hân sẽ bị nổi đau nuốt chửng.

Bỗng dưng Sở Cách Sơn quay qua nói với Phiêu Nguyệt.

“Được tản bộ thế này với người cũng tốt thật.”

“Người thay đổi nhiều thật.”

“Haha! Cuộc sống mà, không thể sống mà không thay đổi được. Ngược lại, sống mà không thay đổi như người mới là một điều kỳ lạ.”

“Vậy à?”

“Người đã như vậy từ lâu rồi. Tất cả mọi người xung quanh đều kỳ lạ và khó khăn với người. Có lẽ chính điều đó đã làm nên người ngày hôm nay, nhưng dù sao đi chăng nữa ta vẫn chẳng thể hiểu người lúc ấy. Rõ ràng có thể tập hợp lại thành một nhóm, nhưng tại sao người lại chọn một mình đi xa đến nhừng này?”

“Vì ta nghĩ điều đóbzfczk có lợi cho sự sống còn của chính mình.”

“Đi một mình lại có lợi hơn đoàn kết lại sao? Ta tuy có thể hiểu người đôi chút, nhưng có lẽ người khác sẽ chẳng hiểu gì về người cả.”

“Dù có như vậy cũng chẳng sao cả. Ta không mong người khác có thể thấu hiểu cho mình. Đến bây giờ suy nghĩ đó cũng không thay đổi trong ta.”

“Được thôi! Thay đổi thì không phải Phiêu Nguyệt nữa rồi.”

Sở Cách Sơn nhếch miệng cười.

Một người chuyên ám sát và sinh tồn.

Đó là bản sắc riêng của Phiêu Nguyệt.

Dù có điều gì xảy ra đi chăng nữa, Phiêu Nguyệt vẫn sẽ không thay đổi.

Ngay lúc ấy, bầu không khí xung quanh Phiêu Nguyệt bỗng thay đổi.

Biểu cảm và ánh mắt vẫn như cũ, nhưng bầu không khí dường như đã khác hoàn toàn.

Sở Cách Sơn thấy vậy, cất tiếng hỏi.

“Có chuyện gì vậy?”

“Ta thấy những kẻ đáng ngờ trên con phố này.”

“Những kẻ đáng ngờ?”

Sở Cách Sơn hướng mắt nhìn xung quanh.

Mặc dù trời đã tối nhưng trên con phố vẫn còn khá nhiều người qua lại. Quang cảnh lúc này không khác gì ban ngày. Nhưng có một vài kẻ đáng ngờ ở đây.

Chúng tự nhiên đến mức nếu không phải con mắt tinh tường của Phiêu Nguyệt thì sẽ chẳng ai phát hiện ra cả.

Phiêu Nguyệt thi triển Dịch Cốt Công, khuôn mặt thay đổi ngay lập tức.

“Nhìn xem?”

Sở Cách Sơn ngay lập tức vận nội công, cơn say biến mất trong chớp mắt.

“Người đang lần theo kẻ nào sao?”

“Ta đang bám theo kẻ ở đằng kia.”

“Vậy về Giải Nguyên Trang chờ nhau.”

“Sẽ không phải chờ lâu như vậy đâu.”

“Ừm.”

Sở Cách Sơn tách khỏi Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt cũng thản nhiên bước đi, quan sát xung quanh.

Có rất nhiều người qua lại trên con phố.

Những người sống lâu ở nơi này tỏa ra một nét đặc trưng khác biệt. Không phải tự nhiên mà có thể phân biệt được người lạ và người bản địa.

Có rất nhiều người lạ ở Hải Môn.

Dù sao thì nơi đây cũng là nơi ra vào của tàu thuyền, người lạ đến cũng là điều đương nhiên.

Nhưng họ lại có cảm giác gần giống với người bản địa ở nơi đây.

Những người này có khí chất, quần áo, màu da mà chỉ có những người đi biển mới có được.

Những người lạ mặt mà Phiêu Nguyệt nhìn thấy trên con phố lúc này lại không mang lại cho hắn cảm giác như vậy.

Rõ ràng chúng là những người đến Hải Môn với mục đích khác.

‘Là Hữu Linh Thuyền Đoàn sao?’

Lúc này, trong đầu Phiêu Nguyệt chỉ có mỗi Hữu Linh Thuyền Đoàn là đáng ngờ nhất.

Phiêu Nguyệt vừa đi vừa khắc trong đầu từng khuôn mặt của những kẻ đáng ngờ trên phố. Phiêu Nguyệt hành động tự nhiên đến mức chẳng ai nhận ra mình bị theo dõi.

‘Hai mươi hai.’

Trước tiên, con số kẻ đáng nghi mà Phiêu Nguyệt nắm bắt được là chừng đó. Phiêu Nguyệt không thể đi lang thang từng góc ngách trên con phố, vì vậy số kẻ đáng ngờ có lẽ còn nhiều hơn thế.

“Ngài về rồi sao?”

Sát Lão hơn hở chào mừng khi thấy mặt Phiêu Nguyệt.

Bụp bụp!

Thay vì đáp lời, Phiêu Nguyệt gỡ bỏ Dịch Cốt Công trên mặt ra.

Sát Lão nhìn thấy khuôn mặt thật sự của Phiêu Nguyệt lộ ra, liền cẩn trọng hỏi.

“Có chuyện gì vậy?”

“Ta đã đi xác nhận những kẻ đáng ngờ đi lại trên con phố này.”

“Có phải là Hữu Linh Thuyền Đoàn không?”

“Ta vẫn chưa thể chắc chắn. Sở Cách Sơn đã đi tìm hiểu rồi.”

“Sở Cách Sơn, có phải là người mà Ngài đã nói trước đó không?”

“Đúng!”

“Vậy ta sẽ phải ngồi chờ cả bạn của Ngài.”

“Tốt hơn là bảo Tarha phòng thủ cho chắc chắn. Ta có cảm giác không bình thường.”

“Được rồi.”

“Tiểu Ma thì sao?”

“Tiểu Ma đang ở cùng với Thái Vô Song. Ngài có muốn đi gặp mặt không?”

“Gọi chúng đến chỗ của ta.”

“Tuân lệnh.”

Phiêu Nguyệt ngay lập tức bước về chỗ ở của mình.

Vừa bước vào phòng, Phiêu Nguyệt liền kiểm tra lại tất cả trang bị của mình.

Hắn kiểm tra kỹ lưỡng từ uyển giáp, ngân ty ở bên trong, đến cả U Linh Chùy.

Ngay lúc ấy, Tiểu Ma bước vào.

“Ca ca à?”

Tiểu Ma rất ngạc nhiên khi nhìn thấy Phiêu Nguyệt làm như vậy.

Mỗi lần Phiêu Nguyệt kiểm tra kỹ càng đến như vậy, ắt hẳn chuyện nghiêm trọng sắp xảy đến.

“Là kẻ thù sao ca ca?”

“Có lẽ vậy!”

“Có vẻ ca ca vẫn chưa chắc chắn.”

“Vẫn chưa đâu.”

“Vậy đệ có cần phải chuẩn bị không?”

“Dù sao thì cũng phải sẵn sàng.”

“Đệ biết rồi!”

Tiểu Ma gật đầu, rút Công Bố Kiếm từ bên hông rồi lau nó bằng một miếng vải khô. Ban đầu, hắn có một cây thương luân tên Thất Thương Luân, nhưng sau khi vào Võ Đang, hắn đã đổi sang kiếm.

Nhất Kiếm Chân Nhân chính là người chỉ dạy cho hắn cách cầm kiếm.

Lão không hề dạy cho Tiểu Ma tuyệt học hay loại võ công nào lưu truyền của Võ Đang. Lão chỉ đơn giản là muốn truyền cho Tiểu Ma những thứ mà lão tâm đắc.

Mặc dù phải học kiếm pháp khác xa với luân pháp, nhưng chẳng mấy chốc Tiểu Ma đã có thể sử dụng kiếm một cách thành thạo.

Nhất pháp thông, vạn pháp thông.

Nếu đã thành thạo một thứ, thì việc thành thạo một thứ khác tương tự là điều không hề khó khăn.

Tất nhiên, rất hiếm người chọn đi một con đường khác hẳn để đạt đến cực ý như vậy.

Nhưng Tiểu Ma cũng thể luyện tập cực ý kiếm thuật. Tiểu Ma đang bắt đầu đi trên con đường của riêng mình.

Sau khi lấy được Công Bố, Tiểu Ma càng tập trung hơn vào kiếm thuật.

Hắn lao đầu vào luyện tập bằng cách nhớ lại những gì mà Nhất Kiếm Chân Nhân đã dạy.

Nhờ đó, võ công của Tiểu Ma càng ngày càng mạnh mẽ hơn khi tái xuất giang hồ.

Cả hai cứ lặng yên kiểm tra lại vũ khí của mình thì bỗng có người tiến vào

Người bước qua cửa mà không hề gây ra tiếng động gì chính là Sở Cách Sơn.

Hắn lên tiếng.

“Ta đã tìm ra kẻ đứng sau bọn chúng.”

“Là ai?”

“Là Võ Kiếm Liên. Độc Cao Hoàng đã trực tiếp di chuyển rồi.”

589

“Chính là Giải Nguyên Trang.”

“Giải Nguyên Trang?”

Độc Cao Hoàng cau mày.

“Đó là một môn phái gần đây đã nổi lên là thế lực thống trị Hải Môn. Điều bất thường là nó có nguồn gốc từ Tây vực.”

“Tây vực? Không phải là người Trung Nguyên mà cũng dám lập môn phái ở Hải Môn sao?”

Khuôn mặt của Độc Cao Hoàng đầy giận dữ.

Thường có định kiến rằng những người giang hồ luôn tự do phóng khoáng và thường xuyên giao du với người bên ngoài.

Nhưng trên thực tế, không có nhiều người được như vậy.

Ngược lại, tình trạng tẩy chay người ngoại quốc lại vô cùng rõ rệt.

Nam Hải võ lâm cũng không ngoại lệ..

Là người đứng đầu giới võ lâm Nam Hải, Độc Cao Hoàng cũng luôn coi thường những võ giả ngoại bang đó.

Hắn không muốn nhìn thấy những người mới tiến vào lãnh thổ của mình và xây dựng nên một thế lực độc lập. Thế nên khi nghe nói chủ nhân Giải Nguyên Trang không phải người Trung Nguyên, hắn không tránh khỏi tức giận.

“Người có chắc Phiêu Nguyệt đang ở Giải Nguyên Trang không?”

“Chưa trực tiếp thấy mặt hắn, nhưng có lẽ là như vậy.”

“Có lẽ?”

“Vâng! Gần đây, có tình báo rằng có những kẻ lạ mặt đã vào Giải Nguyên Trang. Hai trong số họ có ngoại hình giống với những kẻ chúng ta đang truy đuổi.”

“Ý ngươi là một tiểu tử và một lão già?”

“Đúng thế.”

“Vậy thì gần như chắc chắn rồi.”

Độc Cao Hoàng lắc đầu.

Phiêu Nguyệt là một thích khách.

Việc thay đổi diện mạo đối với hắn là việc không quá khó khăn.

Thế nên không có gì lạ nếu hắn ta xuất hiện với bộ mặt khác.

Độc Cao Hoàng ra lệnh.

“Chuẩn bị thuyền.”

“Ta không đợi thuyền tiếp viện sao?”

Thuộc hạ hỏi với vẻ khó hiểu.

Thuyền chở quân tiếp viện từ Võ Kiếm Liên đang đến. Có vẻ như sẽ không tốt hơn nếu đợi họ.

“Đã đi được bao xa rồi?”

“Có lẽ cũng gần đến nơi rồi.”

“Theo dõi sát sao Hữu Linh thuyền đoàn. Nếu chúng dám phản bội, phải không chế ngay lập tức.”

“Đã rõ.”

“Bọn chúng không đáng tin.”

Độc Cao Hoàng không hoàn toàn tin tưởng vào Cao Nhật Nguyên và Hữu Linh thuyền đoàn.

Dù sao thì bên đó chắc chắn cũng sẽ suy nghĩ giống hắn thôi.

“Cao Nhật Nguyên không biết rằng chúng ta có tiếp viện. Phải đảm bảo rằng chúng không phát hiện ra cho đến phút cuối cùng.”

“Thuộc hạ nhất định sẽ lưu tâm”

Thuộc hạ cúi đầu, lớn tiếng trả lời.

Những võ giả còn trên thuyền bắt đầu đi xuống.

Khu vực xung quanh bến thuyền đã bị chiếm đóng bởi các võ giả.

Những người trên các con thuyền khác bị nhốt trong khoang tàu, và những người lao động bị dồn vào các nhà kho gần đó để ngăn thông tin thoát ra ngoài.

Mọi việc đều kín kẽ không có điểm nào để chê.

Độc Cao Hoàng nhìn xung quanh một lúc.

Mùi mặn của biển xộc vào mũi hắn.

Đối với một số người, đó có thể là mùi tanh kinh tởm, nhưng với hắn, đó là mùi của cổ hương.

“Tốt lắm!”

Độc Cao Hoàng cười lạnh và bước tiếp.

Một nhóm các võ giả tinh nhuệ theo sau hắn ta.

Đột nhiên, ánh mắt của Độc Cao Hoàng hướng về vùng ngoại ô của bến thuyền.

Có ai đó đang theo dõi họ ở đó.

Chính là võ giả của Hữu Linh Thuyền đoàn.

Một trong những người của Độc Cao Hoàng chạy đến chỗ hắn ta. Và giải thích toàn bộ sự tình.

Võ giả Hữu Linh thuyền đoàn gật đầu như đã hiểu và nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt.

Hắn ta sẽ quay về báo cáo với chủ nhân của mình, Cao Nhật Nguyên.

Thấy vậy, Độc Cao Hoàng lẩm bẩm.

“Hy vọng các người sẽ xuất hiện đúng lúc...”

Nếu Cao Nhật Nguyên là một người có đầu óc, hắn sẽ xuất hiện kịp thời để hợp tác tấn công, còn nếu không, hắn ta sẽ lãng phí thời gian một cách ngu ngốc.

Độc Cao Hoàng nghĩ rằng Cao Nhật Nguyên sẽ xuất hiện đúng thời điểm.

Đương nhiên, không xuất hiện cũng không sao.

Đó là bởi vì hắn ta tự tin rằng mình sẽ có thể quét sạch Giải Nguyên Trang mà không gặp trở ngại gì.

Đối phó với Phiêu Nguyệt, tất nhiên, là một vấn đề khác.

Trong giang hồ, người duy nhất có thể khuất phục được Phiêu Nguyệt chính là hắn. Và hắn tự tin bản thân có thể đánh bại Phiêu Nguyệt.

Đó là khi Độc Cao Hoàng và những võ giả Võ Kiếm Liên rời bến Hạ Môn và tiến vào khu vực trung tâm thành phố.

“Đợi đã! Bên đó là ai?”

“Dừng lại.”

Một nhóm võ giả chặn đường họ.

Chúng là người của Giải Nguyên Trang.

Theo lệnh của Tarha, chúng đi tuần tra khắp các ngõ ngách và chặn lại những kẻ tình nghi.

“Khực!”

“Á!”

Khi còn chưa kịp định hình, các võ giả Giải Nguyên Trang đã mất mạng.

Có một khoảng cách rất lớn giữa trình độ của các võ giả Võ Kiếm Liên và Giải Nguyên Trang.

Xác của những võ giả Giải Nguyên Trang nằm la liệt trên đất, một bức màn tĩnh lặng phủ xuống đường phố.

Ngoài đám võ nhân, có rất nhiều người trên đường. Nhưng không một dám gây ra động tĩnh lớn.

Đó là bởi vì những võ giả Võ Kiếm Liên đang nhìn họ chằm chằm.

Sát khí họ tỏa ra tràn ngập cả con phố.

Người đi đường thậm chí còn không dám thở mạnh.

Dường như ngay cả tiếng ho thôi cũng sẽ khiến các võ giả đó nổi điên lên. Họ thậm chí không dám nuốt nước bọt, cổ họng khô khốc nhìn cảnh tượng kinh hoàng trước mắt.

Rầm rập!

Với Độc Cao Hoàng đứng đầu, các võ giả Võ Kiếm Liên lại di chuyển. Hình ảnh những võ giả tụ lại thành một và di chuyển đồng nhất khiến họ liên tưởng đến một con rết khổng lồ. Những người sống ở Hải Môn chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Đoàn quân đi khuất con phố một lúc lâu, mọi người lúc này dường như mới dám thở.

“Ha!”

“Ta, ta còn tưởng mình sắp chết rồi chứ.”

“Đúng là điên mà!”

Họ thở hổn hển, nhìn về phía đoàn quân với gương mặt tái xanh nhợt nhạt.

“Võ Kiếm Liên đã di chuyển.”

“Mục tiêu là gì?”

“Chính là Giải Nguyên Trang”

“Quả nhiên.”

Cao Nhật Nguyên gật đầu như thể đã đoán trước.

“Chúng đã yêu cầu chúng ta gửi viện binh. Chúng ta nên làm gì đây?”

“Tất nhiên là phải gửi rồi. Quân tử nhất ngôn”

“Ngài thật sự sẽ giữ lời hứa sao?”

“Ta đã từng thất hứa khi nào à?”

“Không phải như vậy, nhưng...”

“Như đã hứa, ta sẽ điều động binh lực. Tuy nhiên, mục tiêu của chúng ta sẽ hơi khác một chút.”

“Sao cơ?”

“Phá hủy toàn bộ Hải Môn.”

Tiêu Bình Lạc ngạc nhiên đến không ngậm được miệng trước lời nói bất ngờ của Cao Nhật Nguyên .

“Chỉ giết hần thôi sẽ không giải quyết được vấn đề. Phá hủy toàn bộ Hải Môn sẽ làm thiên hạ thêm loạn lạc.”

Cao Nhật Nguyên làm điều này không đơn giản chỉ để trả thù. Trả thù chỉ là phụ.

Mục đích thực sự của hắn ta là làm cho thiên hạ đại loạn.

Đó cũng là mục đích ban đầu của Cửu Long Sát Mạc.

Cửu Long Sát Mạc đã bị Phiêu Nguyệt tiêu diệt, nhưng Cao Nhật Nguyên vẫn chưa bỏ cuộc.

Hắn ta nhất định sẽ hồi sinh lại Cửu Long Sát Mạc một lần nữa, giống như cách mà cha hắn đã làm. Để làm được điều đó, sự hỗn loạn của thiên hạ là không thể thiếu.

Ngọn lửa của sự hỗn loạn đã bùng lên khắp chốn.

Đụng độ giữa Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội.

Cuộc chiến giữa phái Võ Đang và Long Thiên Cốc.

Nếu thảm họa ở Hải Môn được thêm vào đó, sự hỗn loạn trong giang hồ sẽ lên đến đỉnh điểm.

“Bắt đầu đi!”

“Tuân mệnh!”

Tiêu Bình Lạc làm thế bao quyền với Cao Nhật Nguyên và đi ra ngoài.

Các con thuyền của Hữu Linh Thuyền đoàn nhanh chóng hướng đến bến cảng Hải Môn.

Hàng chục chiếc thuyền đồng loạt vượt qua sóng lớn, nghênh ngang tiến đến.

Các bến cảng đã bị chiếm giữ bởi những con tàu đã neo đậu.

Theo trình tự thông thường, phải đợi thuyền cũ rời bến trước khi vào. Nhưng Hữu Linh Thuyền đoàn không thể để những quy tắc đó vào mắt.

Rầm rầm!

Những con thuyền đang neo đậu trong bến bị xô đẩy không thương tiếc. Ngay lập tức, thân của chúng bị nứt và vỡ nát thành nhiều mảnh, nổi dập dềnh trên mặt nước.

“Cái ,cái gì?”

“Oái! Tránh ra!”

“Mau nhảy xuống.”

Thủy thủ trên thuyền hốt hoảng nhảy xuống.

Một số nhảy xuống biển, số khác may mắn nhảy được lên bến.

Những người đã cố gắng hết sức nhảy lên bến đã phải tận mắt chứng kiến hình ảnh con thuyền họ cả đời dùng để mưu sinh bị phá hủy một cách thê thảm.

Chênh lệch về kích thước quá lớn. Chẳng bao lâu sau, những con tàu của Hữu Linh thuyền đoàn đã thay thế chúng.

“Chuyện quái gì vậy?”

“Mấy tên khốn này!”

Một số người không kiềm chế được cơn giận đã tiến đến chỗ Hữu Linh thuyền đoàn để phản đối.

Đúng lúc đó, chiếc thang được hạ xuống và những võ giả Hữu Linh thuyền đoàn tràn xuống.

Những người cố gắng phản đối ngay lập tức bị khí thể tàn bạo của chúng áp bức đến không thở nổi, chỉ biết ngậm miệng.

Xoet!

Một lưỡi kiếm lạnh lùng xuyên qua đầu họ.

“Khực!”

“Aaa!”

Những người đã cố gắng phản đối một cách dũng cảm đã chết tức tưởi cùng với tiếng la hét.

“Áaa!”

“Mau, chạy đi!”

Những người đằng sau chứng kiến cảnh tượng kinh hoàng đó vội bỏ chạy toán loạn như một đàn châu chấu.

Hữu Linh Thuyền đoàn đã không truy đuổi họ.

Chúng có mục tiêu rõ ràng là tiêu diệt Hải Môn.

Không có lý do gì để lãng phí công lực vào những việc nhỏ nhặt thế này.

Rầm rầm.

Các mặt hàng buộc vào dây thừng trên tàu lần lượt được dỡ xuống bến

Ba bốn xe hàng chất đầy hàng được bọc kín trong tấm bạt.

Thao tác của họ cực kỳ cẩn thận.

Cao Nhật Nguyên nhìn cảnh tượng từ trên thuyền.

Các đồ vật được phân phát cho võ giả của Hữu Linh thuyền đoàn chính là một dạng đạn pháo. Điểm khác biệt duy nhất là chúng có thể sử dụng bấc để điều khiển thời gian kích nổ theo ý muốn.

Cái hay khi đi thuyền là có thể thoải mái ra vào các nước khác, bao gồm cả Tây vực và cướp bóc tàu thuyền của họ.

Những món đồ có giá trị được bán với giá cao, nhưng cũng có những món đồ không thể bán được.

Những đạn pháo đang được phân phát bây giờ là một trong những vật phẩm đó.

Hắn không nhớ là đã cướp chiếc thuyền nào, nhưng đó là một trong những chiếc thuyền do hoàng gia điều hành ở khu Tây vực.

Tây vực xưa nay đã sản xuất rất nhiều diêm tiêu và lưu huỳnh, được sử dụng làm nguyên liệu cho pháo từ thời cổ đại. Do đó, rất nhiều vũ khí như phích lịch hỏa đạn đã được phát triển.

Hữu Linh thuyền đoàn được chất đầy những phích lịch hỏa đạn dành riêng cho hoàng gia.

Đó là thứ quý hiếm chưa từng được sử dụng cho đến nay.

Ban đầu, hắn thậm chí không có ý định sử dụng chúng, nhưng trước mối thù và đại kế phía trước, cuối cùng hắn đã quyết định sử dụng.

Những võ giả được phân phát phích lịch hỏa đạn đã nhanh chóng tản ra khắp Hải Môn.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 590

Sở Phục là tiểu nhị của quán trọ Thanh Ba.

Quán trọ Thanh Ba là quán trọ khá lâu đời nằm ở ngoại ô Hải Môn.

Bình thường bên trong quán trọ phải chật ních khách khứa nhưng hiện giờ lại rất yên tĩnh.

Tiếng chân khách vào không nhiều, khách đến ở trọ cũng không rời khỏi phòng.

Tiểu nhị đã làm việc ở đây mấy năm nhưng lần đầu hấn gặp phải tình huống này. 2

“Rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì vậy chứ?”

Sở Phục không chỉ là chúa tò mò mà hấn còn rất thân với Kiếm Yên.

Dù Kiếm Yên đã trở thành đệ tử của Tarha, hai người vẫn thường xuyên liên lạc với nhau.

“Chắc chắn có chuyện gì đó bất thường xảy ra.”

Đây là linh cảm của kẻ đã sống khá lâu dưới đáy xã hội.

Sở Phục cởi tạp dề rồi rời khỏi quán trọ.

“Tiểu tử! Người đi đâu thế?”

1

Nghe giọng chủ nhân từ phía sau nhưng Sở Phục vẫn cứ mặc kệ.

“Tiểu nhân đi một chút rồi sẽ về.”

“Đi nhanh đấy. Chẳng biết khi nào khách lại đến đâu.” 8

“Tiểu nhân biết rồi.”

6

Rầm!

Sở Phục đóng sầm cửa rồi chạy ra đường.

Trên đường không có lấy một con kiến nào.

Dù đây là vùng ngoại ô của Hải Môn, nhưng chắc chắn không thể nào chẳng nhìn thấy một bóng người thế này.

8

“Chết tiệt!”

Sở Phục bắt giác buông lời mắng chửi.

Bởi vì trực giác của hắn đang mách bảo có gì đó không bình thường diễn ra.

1

Lúc này một sự việc đáng ngờ đập vào mắt Sở Phục.

Có ai đó vận y phục thủy thủ đang lang thang trong con hẻm cách quán trọ không xa.

Cũng có thể hắn ta chỉ là người vô tình đi ngang qua con hẻm, nhưng Sở Phục không dễ dàng bỏ qua như thế.

Sở Phục ẩn mình rồi cẩn trọng đi vào trong con hẻm.

Người mà hắn thấy trong con hẻm giờ đã biến mất tăm.

“Gì chứ? Rõ ràng mình đã nhìn thấy hắn mà.”

Sở Phục ngơ ngác nhìn xung quanh. Nhưng hắn không thấy người kia đâu nữa.

“Ta nhìn thấy quỷ rồi sao?”

Chính lúc này.

Sở Phục ngửi thấy có mùi thứ gì đó bốc cháy.

Mùi cháy khét kích thích khứu giác khiến Sở Phục phải nhắm mắt lại.

“Chết tiệt! Gì vậy chứ?”

Sở Phục đảo mắt nhìn quanh tìm nơi phát ra mùi cháy.

Một hồi sau hắn nhìn thấy vật thể tròn bằng nắm đấm ở sâu trong con hẻm.

Có một sợi dây dài nối với vật thể tròn đó, và sợi dây đó đang bốc cháy.

Mùi cháy khét nồng nặc mà hắn ngửi thấy chính là mùi từ sợi dây kia phát ra.

Sở Phục liền cảm thấy có gì đó không hay.

“Chết tiệt!”

Trong đầu hắn đang nghĩ đến chuyện sẽ dập tắt sợi dây kia. Hắn liền lấy thanh phi đao nhỏ trong người ra cắt sợi dây.

Sượt!

Sợi chỉ lại được làm bằng nguyên liệu gì đó không thể cắt đứt ngay được.

“Úc!”

Sở Phục cố hết sức bình sinh.

Phải đến lúc này sợi dây mới bị cắt đứt.

“Hộc hộc! Rốt cuộc đây là gì vậy chứ? Sao lại được đặt ở đây?”

Cảm giác lạnh lẽo từ bàn tay truyền đến khiến hắn rùng mình.

Hắn nghĩ không thể cứ thế bỏ qua được.

Sở Phục liền cầm vật thể tròn chạy đến Giải Nguyên Trang.

Kiểm Yên đã nói có gì lạ xảy ra phải nói với hắn ngay lập tức.

“Huynh, có chuyện gì thế?”

“Người chạy đi đâu thế?”

Đám tiểu nhị ở gần đó nhìn thấy Sở Phục liền lộ đầu ra ngoài ô cửa sổ.

Sở Phục nhìn họ rồi nói.

“Ta định mang cái này cho Kiếm Yến.”

“Cái gì thế?”

“Ta không biết! Nó được nối với sợi dây. Để phòng hờ các người cũng đi tìm thử xem còn không nhé.”

“Chuyện quan trọng ư?”

“Chắc là vậy đây.”

“Ta biết rồi.”

“A! Thấy sợi dây thì nhớ cắt nó nhé.”

“Ừm!”

Sở Phục nghe đám tiểu nhị đáp lời xong liền chạy đến chỗ Kiếm Yến. Thế nhưng không lâu sau đó, hắn nhìn thấy một nhóm đông người đang hướng tới Giải Nguyên Trang.

Đó chính là Độc Cao Hoàng và võ giả Võ Kiếm Liên.

Họ đã giết tất cả những người cản đường và tiến về phía Giải Nguyên Trang.

“Chết tiệt!”

Sở Phục lập tức đổi hướng đi vào đường tắt.

Nơi này hiếm khi có người tiếp cận vì con đường chật hẹp chỉ có trẻ con mới đi thông qua được.

Đây là con đường chỉ có vài tiểu nhị bao gồm Sở Phục biết.

Hắn nhanh chóng đi qua đường tắt đến Giải Nguyên Trang.

“Ồ?”

“Người là ai?”

Võ giả canh gác cổng chính Giải Nguyên Trang kinh ngạc trước sự xuất hiện bất ngờ của Sở Phục.

Sở Phục thở hắt ra nói.

“Ta, ta là bằng hữu của Kiếm Yến.”

“Bằng hữu của Kiếm Yến Công tử?”

“Vâng! Ta phải đi tìm Kiếm Yến ngay.”

“Có chuyện gì?”

“Ta có chuyện cần nói. Vì cái này đây.”

Sở Phục đưa quả cầu sắt trong tay ra.

Đám võ giả nhìn quả cầu với vẻ nghi hoặc.

“Giờ không phải các người nên thế này. Có nhiều võ giả đang tiến về phía trang viên đó.”

“Cái gì?”

“Có thật không?”

“Vâng! Ít nhất có hơn trăm võ giả. Chúng vừa đi vừa giết người cản trở.”

“Chết tiệt!”

Đám võ giả không dám lơ lờ lời Sở Phục nói.

Chính vì sự việc ở Xích Cân Hội mà họ đang trong tình trạng khẩn cấp.

Họ nhanh chóng gõ vào cái chuông nhỏ treo cạnh cổng chính để phát động tình huống cấp bách.

Chỉ trong nháy mắt tiếng chuông đã vang lên khắp Giải Nguyên Trang.

“Người mau vào trong đi. Đi thẳng đến phòng thứ hai của điện các đầu tiên, đó là nơi ở của Kiếm Yên công tử.”

“Vâng!”

Sở Phục chạy nhanh vào bên trong.

“Nhanh chóng di chuyển nào.”

“Là tập kích đó.”

Võ giả Giải Nguyên Trang nghe tiếng chuông báo động liền kéo ra cổng chính.

Họ bắt đầu di chuyển mà không thèm để ý đến Sở Phục.

Sở Phục cũng nhanh chóng đi tìm phòng Kiếm Yên theo sự chỉ dẫn của họ.

Vừa hay lúc này Kiếm Yên cũng đang đi ra ngoài.

Hắn nghe tiếng chuông báo động nên mới chạy ra ngoài.

“Ô? Huynh có chuyện gì thế?”

Kiểm Yến nhìn thấy Sở Phục liền chạy lại chỗ hắn.

“Cái này!”

Sở Phục vội vàng đưa quả cầu trong tay cho Kiểm Yến.

“Đây là cái gì?”

“Có một kẻ đáng ngờ đã giấu thứ này gần quán trọ của ta. Nó có nối với một đoạn dây nữa.”

“Thế à?”

Kiểm Yến liền cầm lấy quả cầu bằng sắt.

“Đây là gì nhỉ?”

Kiểm Yến quan sát quả cầu sắt, nhưng hắn không biết nó là gì cả. Trước nay hắn chưa từng thấy thứ gì thế này.

Lúc này có giọng ai đó vang lên.

“Cái này là Phích Lịch Đạn.”

Người vừa lên tiếng chính là Phiêu Nguyệt.

Chẳng biết hắn đã xuất hiện bên cạnh hai người kia từ lúc nào.

Kiểm Yến mở to mắt.

“Đây là Phích Lịch Đạn ư?”

“Đúng vậy. Người phát hiện cái này ở đâu?”

Phiêu Nguyệt hỏi Sở Phục.

“Có một kẻ khả nghi đặt nó ở gần quán trọ của đệ.”

“Còn nhiều mấy thứ kiểu này không?”

“Đệ không biết. Đệ đã bảo đám tiểu nhị khác đi tìm rồi.”

“Thứ này rất nguy hiểm. Nếu bốc cháy hết thì trong vòng 10 trượng sẽ bị phá hủy toàn bộ đấy.”

“Trời ạ!”

Gương mặt Sở Phục liền tái nhợt đi.

Phiêu Nguyệt nói với Kiểm Yến.

“Ta không biết chúng đã giấu bao nhiêu viên Phích Lịch Đạn. Đệ mau bảo bọn trẻ đi tìm đi và loại bỏ bắc lửa đi.”

“Đệ, đệ biết rồi.”

“Nguy hiểm lắm đấy, nhớ phải cẩn trọng.”

“Huynh đừng lo. Đệ gọi đại huynh đi cùng được chứ?”

“Được!”

Kiểm Yên nói xong thì vội vàng gọi Thái Vô Song rồi giải thích tình hình.

Sắc mặt Thái Vô Song hiện giờ cũng tái mét hết như Kiểm Yên.

Hắn đưa Kiểm Yên và Sở Phục ra khỏi Giải Nguyên Trang.

Ngay khi họ rời khỏi Giải Nguyên Trang, phía cổng chính liền náo loạn một phen.

“Các người là ai?”

“Mau dừng lại!”

Thoạt đầu là tiếng của võ giả Giải Nguyên Trang, nhưng kế sau đó là tiếng kim loại cùng tiếng hét chói tai vang lên.

Keng!

“Khắc!”

“Có tập kích.”

Phiêu Nguyệt nhìn về phía cổng rồi lập tức biến mất.

Cổng chính Giải Nguyên Trang đang vô cùng hỗn loạn.

Đám võ giả Võ Kiếm Liên đang ồ ạt kéo đến.

Chúng không nói không rằng mà tấn công võ giả Giải Nguyên Trang. Trước cuộc tấn công hàng loạt của chúng, võ giả Giải Nguyên Trang liên tục bị hạ gục.

Chỉ trong nháy mắt đã có hơn chục võ giả bỏ mạng hoặc đổ gục xuống đất.

Rầm!

Tiếng nổ lớn vang lên cũng là lúc cổng chính Giải Nguyên Trang nổ tung.

Đám võ giả Võ Kiếm Liên lập tức ập vào trong.

“Mau dừng lại!”

Đột nhiên lúc này có một giọng nói phẫn nộ vang lên.

Chủ nhân của giọng nói kia không ai khác chính là Tarha.

Tarha xuất hiện cùng với Luật Á Nhiên.

Phía sau ông là võ giả của Ma La Pháp Phủ.

Tarha nhìn chăm chăm vào võ giả Võ Kiếm Liên với ánh mắt chứa đầy nộ khí.

Toàn thân ông cũng tỏa ra sát khí vô cùng khủng khiếp.

“Sao các người dám gây sự ở bồn trang hả?”

“Ta biết Phiêu Nguyệt đang ở đây. Mau giao hắn ra đây.”

Độc Cao Hoàng tiến lên trước rồi nói.

Bộ dạng chấp tay sau lưng của hắn rõ ràng là đang xem thường Tarha.

Nhìn Độc Cao Hoàng không biết giữ phép tắc như thế càng khiến cơn phẫn nộ của Tarha dâng cao hơn.

“Người dám đe dọa ta ư?”

“Ta đã nói rồi mà? Mau giao Phiêu Nguyệt ra đây.”

“Là Hữu Linh Thuyền Đoàn ư?”

“Đừng có so sánh Võ Kiếm Liên với thứ vớ vẩn đó.”

“Ra là Võ Kiếm Liên. Võ Kiếm Liên uy chấn thiên hạ vậy mà lại làm ra hành động hèn hạ như thế. Đúng là tro trên.”

Tarha lên tiếng chỉ trích Độc Cao Hoàng, nhưng hắn ta mặt vẫn không hề đổi sắc.

“Tro trên á? Có gì tro trên hơn việc che giấu thích khách chứ? Ta không tro trên, việc ta làm là vì công lý. Đồng đạo giang hồ rồi sẽ ca ngợi ta.”

“Sao lại hèn hạ như vậy chứ? Không có bằng chứng rõ ràng lại còn giết người như thế nữa. Người nghĩ làm thế có thể nhận

mình là danh môn đại phái ư?”

“Được người khác khen ngợi danh môn đại phái thì có gì hay ho chứ? Bây giờ ta không quan tâm đến ánh mắt của người khác nữa.”

“Haa!”

Nghe câu trả lời chói tai của Độc Cao Hoàng, Tarha liền thở dài một hơi.

Việc hấn bảo giao Phiêu Nguyệt ra chỉ là cái cớ.

Đã tấn công thế này chắc chắn Độc Cao Hoàng sẽ không buông tha cho Giải Nguyên Trang.

Cách tốt nhất để che giấu lỗi lầm của mình chính là giết người diệt khẩu.

Sát khí tỏa ra từ người Độc Cao Hoàng đã nói lên rằng hấn sẽ không để yên cho Giải Nguyên Trang.

Độc Cao Hoàng lẩm bầm.

“Giết chết lũ các người thì Phiêu Nguyệt sẽ xuất hiện thôi.”

Hấn liền ra hiệu cho thuộc hạ.

Võ giả Võ Kiếm Liên liền tấn công võ giả Giải Nguyên Trang.

“Haa!”

“Chặn chúng lại.”

“Chết đi!”

Cùng với tiếng hét vang vọng, võ giả hai bên xông vào nhau kịch liệt.

Võ giả Võ Kiếm Liên thật sự rất đáng sợ.

Chúng đã tiêu diệt võ giả Giải Nguyên Trang như cắt cỏ trên đồng. Khi tình hình trở nên nghiêm trọng, Tarha mới gấp gấp nói với võ giả Ma La Pháp Phủ.

“Chắc các người phải đứng ra rồi.”

“Cứ giao lại cho chúng thuộc hạ.”

“Nhờ vào các người đây.”

“Xin ngài đừng lo. Kẻ thù của Trang chủ cũng là kẻ thù của Ma La Pháp Phủ mà.”

Người đứng đầu nhóm võ giả được phái đến từ Ma La Pháp Phủ cưỡi mảnh vải quần trên đầu xuống. Liền sau đó y để lộ ra một quả đầu trọc.

Nhưng võ giả kh&aacbzfczkute;c cũng giống như thế.

Họ là võ giả được giao nhiệm vụ bảo vệ Ma La Pháp Phủ. Tóc dài sẽ gây cản trở trong lúc chiến đấu nên họ đã cạo nó đi.

“Hấp! A lê hấp!”

Họ hô lên những lời kỳ quái rồi xông vào trận chiến.

Khi võ giả Ma La Pháp Phủ tham gia vào, trận chiến càng lúc càng dữ dội hơn.

Lúc này Độc Cao Hoàng tiến lại gần Tarha.

Giờ đã đến lúc những người đứng đầu phân thắng bại với nhau.

Tarha vận nội công vào nắm đấm rồi nhìn về phía võ giả Ma La Pháp Phủ.

‘Nhờ mọi người đây.’

591

‘Lâu lắm rồi ta mới làm chuyện này đây!’

Sát Lão thâm nghĩ rồi kéo chiếc mặt nạ xuống che một nửa mặt.

Vì không còn bao nhiêu ngày để sống, nên ông đã quyết định không sát hành nếu có thể.

Đối với một thích khách, sát hành là một việc làm rất tinh vi, tính toán sai lầm dù chỉ là nhỏ nhất cũng có thể phá hỏng mọi thứ. Đó là lý do tại sao bọn họ lại thường chọn rửa tay gác kiếm khi già đi.

Độ tuổi đó đối với những võ giả bình thường thì không có vấn đề gì, nhưng đó là một khuyết điểm chí mạng đối với những

người phải chịu đựng từ ngày này qua ngày khác để chờ đợi thời cơ thích hợp như thích khách.

Vì vậy nên Sát Lão đã giã từ chiến trường và lui về nuôi dạy Hắc Sát Đội.

Tuy sau đó, thỉnh thoảng ông cũng có giết người nhưng không thể thực hiện sát hành như lúc còn trẻ.

Sát Lão nghĩ rằng, sinh mệnh thích khách của mình đã hoàn toàn chấm dứt nên chỉ tập trung vào việc hỗ trợ Phiêu Nguyệt. Nhưng thời gian nhàn rỗi đó giờ đã qua.

Giải Nguyên Trang giờ đây đang lâm vào nguy kịch.

Tuy những võ giả của Ma La Pháp Phủ đã ra mặt để dập tắt ngọn lửa nhưng nhìn về tổng thể thì bọn họ vẫn yếu thế hơn.

Lúc này, phải có ai đó đứng ra để lật ngược tình thế. Vậy là Sát Lão đã quyết định sẽ trở lại làm một thích khách.

Suốt!

Ông lặng lẽ tiếp cận võ giả đứng ở hàng cuối của Võ Kiếm Liên như một bóng ma.

Võ giả đó hoàn toàn không nhận ra có người đang ở phía sau lưng mình. Bởi vì hắn ta đang bận tập trung vào cuộc chiến ở trước mắt.

Sát Lão bịt miệng hắn lại rồi dùng đoản kiếm cắt vào cổ hắn.

Xoẹt!2

Âm thanh sắc lẹm phát ra, trên cổ của võ giả kia xuất hiện một vết cắt dài.

Cơ thể của hắn co giật, máu từ cổ túa ra không ngừng.

Không có một âm thanh la hét nào phát ra cả.

Bởi vì bàn tay của Sát Lão đang bịt chặt miệng của võ giả kia.

‘A!’

Tiếng hét quanh quẩn trong cổ họng của hắn một hồi rồi mất hẳn.

Hắn đã chết.1

Sát Lão cẩn thận đặt hấn ta xuống mà không hề gây ra chút tiếng động, rồi ông bắt đầu đi tìm con mồi khác.

Xoẹt!

Những âm thanh sắc bén liên tục phát ra từ phía sau của những võ giả Võ Kiếm Liên.

“Hửm?”

“Chuyện gì thế?”

Đến khi những võ giả của Võ Kiếm Liên phát hiện có biến cố đang xảy ra thì đã có hàng chục người bỏ mạng dưới tay Sát Lão rồi.

“Là thích khách.”

“Chết tiệt!”

Sát Lão cố gắng che giấu khí tức của mình đi nhưng một số người có giác quan nhạy bén vẫn có thể cảm nhận được lão.8

“Ở bên kia.”

“Hãy!”

Bọn họ tiến thẳng về chính xác nơi mà Sát Lão đang ẩn nấp.

Xoẹt xoẹt!

Sát Lão cuối cùng đành phải lộ diện trước cuộc tấn công dữ dội của bọn họ.

Keng! Keng!

Sát Lão vung đoản kiếm để chặn đòn của bọn họ.

‘Ta già thật rồi.’

Sát Lão cười cay đắng rồi đối đầu với những võ giả của Võ Kiếm Liên.

Rầm!

Bỗng có một vụ nổ kinh hoàng nổ ra ở khu phố trung tâm. Lửa bùng lên bốc cao đến tận trời.

“Chuyện... chuyện gì vậy?”

***6

Thái Vô Song cùng Kiếm Yên nhìn về phía trước với gương mặt sững sờ.

Một tòa dinh thự mới còn nguyên vẹn chỉ trong chớp mắt đã biến thành đồng đồ nát.

“Chuyện gì thế này?”

“Ôi trời ơi!”

Một vụ nổ xảy ra ngay trước mắt họ.

Nếu bọn họ đứng gần hơn một chút thì có lẽ cũng đã mất mạng.

“Là phích lịch đạn sao?”

“Chẳng phải còn rất nhiều thời gian sao?”

“Chuyện đó... đệ cũng không biết.”

Kiếm Yên lắc đầu trước câu hỏi của Thái Vô Song.

Nếu tính theo chiều dài của ngòi nổ thì bọn họ còn rất nhiều thời gian trước khi nó phát nổ. Nhưng phích lịch đạn lại nổ nhanh hơn so với bọn họ dự đoán.

“A!”

“Ng... ngôi nhà đã...”

“Vẫn còn có người bên trong, chúng ta phải làm sao đây?”⁸

Những người từ căn nhà bị nổ chạy ra tức giận giậm chân khi nhìn thấy đồng hoang tàn.

Giữa đồng tàn dư có thể thấy được tay chân con người đang nằm vương vãi ở khắp nơi.

Có những người nằm im không hề nhúc nhích, rõ ràng là bọn họ đã chết.

Uỳnh!

Một vụ nổ khác lại xảy ra cách nơi Thái Vô Song và Kiếm Yên đứng không xa.

Những ngôi nhà gần đó cũng bị sập hoặc bốc cháy.

“A!”

“Cứu mạng!”

Mọi người kinh ngạc la hét rồi chạy tán loạn để tránh xa nơi xảy ra vụ nổ.

Uỳnh uỳnh uỳnh!1

Một vụ nổ khác lại nổ ra.

Những người đang chạy trốn bị hất tung lên tứ phía.

Cảnh tượng bọn họ chết đi với tay chân cong queo một cách kỳ dị như một hình nhân bị hỏng khiến cho người nhìn phải khiếp sợ.

“U!”

“Chuyện gì thế này?”

“Hu hu!”

Những người xung quanh Thái Vô Song và Kiếm Yên rơi vào trạng thái hoảng loạn. Họ không có can đảm để chạy trốn, chỉ biết ngồi thụp xuống rồi khóc nức nở.

“Chúng điên rồi!”

“Bọn khôn nạn đó!”

Thái Vô Song cùng Kiếm Yên cực kỳ tức giận.

Cho dù là một võ giả sống bất cần như thế nào đi chăng nữa thì cũng phải có giới hạn.

Và đám người đang cho phích lịch đạn nổ kia đã vượt qua giới hạn đó.

Thái Vô Song và Kiếm Yên không có lý do gì để giữ đạo nghĩa của giang hồ với đám người sát hại dân thường cả.

Thái Vô Song nói.

“Bọn chúng đang kéo dài thời gian bằng cách cho những phích lịch đạn nổ vào những thời điểm khác nhau. Chúng ta phải đi bắt những kẻ gài đạn mới được.”

“Được!”

“Nếu phát hiện ra chúng thì đệ cứ ra tay cho ta.”

“Đệ biết rồi.”

Kiếm Yên gật đầu với vẻ mặt kiên quyết.

Sở Phục chạy đến.

Hắn hét lên rồi chỉ tay về một phía ở đằng xa.

“Kiếm Yên! Ta thấy một phích lịch đạn ở đằng kia.”

“Ngồi nỏ thì sao?”

“Ta cắt nó rồi.”

“Giỏi lắm.”

Sở Phục gật đầu với vẻ mặt kiên định trước lời khen ngợi của Kiếm Yên.

Hắn cũng tận mắt chứng kiến được vụ nổ này.

Nếu cứ để phích lịch đạn tiếp tục nổ thì toàn bộ Hải Môn sẽ bị tàn phá.

Thái Vô Song nói.

“Huy động toàn bộ bọn trẻ đi tìm phích lịch đạn đi.”

“Đã rõ, huynh!”

“Nhớ rõ, chỉ cần bỏ lỡ một cái thôi là số người chết sẽ tăng lên rất nhiều.”

“Đệ đã huy động đám tiểu nhị rồi. Giờ đệ sẽ đi truyền lời của huynh cho bọn trẻ.”

Sở Phục biết được tính chất nghiêm trọng của vấn đề nên nhanh chóng đáp lời.

Kiếm Yên là người cuối cùng lên tiếng.

“Mọi người hãy cẩn thận. Đừng để bọn gài đạn phát hiện ra.”

“Ừ, ta sẽ cẩn thận.”

Sở Phục đáp rồi chạy đến chỗ bọn trẻ để chuyển lời của Thái Vô Song.

Sau khi hắn biến mất, Thái Vô Song và Kiếm Yên cũng bắt đầu hành động.

Hai người chạy được một hồi thì bắt gặp một phích lịch đạn đang được giấu kín.

Loẹt xoẹt!

Ngòi nổ của nó gần như đã cháy hết.

“Phải mau đập nó thôi.”

“Chết tiệt!”

Hai người vội vàng đập lửa nhưng nó không chịu tắt. Cuối cùng bọn họ đành phải rút kiếm.

Xoẹt!

Dây ngòi đã bị chém đứt.

Đến lúc hai người cùng thở phào nhẹ nhõm thì có một giọng nói lạnh lùng vang lên từ phía sau lưng họ.

“Ta đang thắc mắc tại sao có một vài phích lịch đạn không nổ, thì ra là có chuột nhắt ở đây.”

Thái Vô Song cùng Kiếm Yên kinh ngạc nhìn lên thì thấy có ba nam nhân lạ mặt đang đứng ở đó.

Thái Vô Song nhận ra bọn họ chính là thủ phạm vì mùi lưu huỳnh còn tỏa ra từ cơ thể của họ.

Bọn chúng chính là những võ giả của Hữu Linh Thuyền Đoàn.

Chính bọn chúng đã gài những phích lịch đạn ở nơi này. Và dĩ nhiên, bọn họ biết rõ thời điểm đạn sẽ nổ hơn bất cứ ai. Nhưng kỳ lạ thay, đợi mãi mà một vài quả đạn vẫn không nổ nên bọn họ mới trực tiếp đến kiểm tra.

Xoẹt!

Bọn họ rút vũ khí ra mà không hề có chút do dự.

Thái Vô Song thì thâm với Kiếm Yên.

“Cẩn thận!”

“Vâng!”

Đây là cuộc thực chiến đầu tiên của bọn họ kể từ khi được lĩnh giáo võ công từ Tarha. Tuy đã có cơ hội thi triển võ công vài lần nhưng đây là lần đầu tiên bọn họ đánh cược cả mạng sống để chiến đấu thế này.

Kiếm Yên lúc này đã cứng đờ lại, Thái Vô Song thì vẫn khá hơn.

Vấn đề với bọn họ không phải là võ công.

Mà là áp lực khi lần đầu tiên phải liều mạng chiến đấu như thế này.

Xoẹt!

Những võ giả của Hữu Linh Thuyền Đoàn lao vào bọn họ với một tốc độ đáng sợ.

Bọn chúng nhắm vào mạng sống của Thái Vô Song và Kiếm Yến.

Quy tắc của Hữu Linh Thuyền Đoàn là phải cố gắng hết sức để chiến đấu với kẻ thù mà họ gặp phải.

“Hãy!”

Thái Vô Song và Kiếm Yến cũng dùng toàn lực để đối đầu với bọn họ.

Trên năm đấm của bọn họ xuất hiện một ánh sáng màu hoàng kim.

Tu La Kim Hoàng Quyền.

Đây là hiện tượng khi bọn họ thi triển môn võ công đặc trưng của Tarha.

Hai người đều đã luyện được hơn ba thành.

Một thành quả thực khó tin sau một thời gian ngắn luyện võ công.

Uỳnh uỳnh!

Tiếng nổ lại tiếp tục phát ra.

Thái Vô Song cùng Kiếm Yến dùng toàn lực để thi triển Tu La Kim Hoàng Quyền.

Năm đấm hoàng kim liên tục va vào đao và kiếm.

Rắc!

“Chuyện gì vậy?”

Những võ giả của Hữu Linh Thuyền Đoàn trở mắt ra nhìn.

Rõ ràng là hai người kia dùng tay không, thế mà vũ khí của bọn họ lại xuất hiện vết nứt.

Bọn họ không ngờ rằng quyền công của hai thiếu niên kia lại mạnh đến vậy.

Có lẽ ai gặp phải trường hợp này cũng sẽ phải kinh ngạc như bọn họ.

“Khực!”

“Chết tiệt!”

Những võ giả của Hữu Linh Thuyền Đoàn bị đẩy lùi về sau.

Đó chính là minh chứng cho sức mạnh ghê gớm của Tu La Kim Hoàng Quyền.

Tuy chỉ mới luyện đến ba thành mà uy lực của nó đã đủ để áp đảo đám người kia.

Thế nhưng, những võ giả của Hữu Linh Thuyền Đoàn dù sao cũng là những người có nhiều kinh nghiệm.

Bọn họ sống một đời cướp đoạt ở trên biển cho nên bọn họ có rất nhiều kinh nghiệm chiến đấu.

Bọn họ giao tiếp bằng mắt với nhau. Thái Vô Song và Kiếm Yên vì quá bận tâm đến việc tấn công nên bọn họ không để ý được điều này.

Bọn chúng dụ cả hai đến nơi có tiếng nổ vừa phát ra.

Tàn dư nằm la liệt ở dưới chân họ.

Những bãi hoang tàn thế này giúp cản trở việc thi triển võ công.

Đặc biệt là đối với những người không có kinh nghiệm.

“A?”

Kiếm Yên giẫm phải một hòn đá và trở nên mất thăng bằng. Và đám người kia dĩ nhiên không bỏ qua cơ hội này.

Xoẹt!

Thanh kiếm của bọn chúng nhắm vào hông của Kiếm Yên.

“Kiếm Yên!”

Thái Vô Song định giúp đỡ Kiếm Yên khi thấy tình thế nguy kịch nhưng cuối cùng lại để lộ ra điểm yếu.

“Là lúc này.”

Võ giả cuối cùng của Hữu Linh Thuyền Đoàn đã nhân cơ hội này để tấn công Thái Vô Song.

“Khực!”

Gương mặt của Thái Vô Song trở nên trắng bệch.

Bởi vì hắn không thể cứu Kiếm Yên, và bản thân hắn cũng đang gặp nguy hiểm.

Một sự khủng hoảng không có lối thoát.

“Cả hai mau tỉnh táo lại cho ta!”

Bỗng có giọng nói lạnh lùng của ai đó vang vọng khắp chiến trường.

Xoẹt!

“Khực!”

“Hự!”

Người đó hạ gục được những võ giả đang tấn công hai người cùng một lúc.

“Chuyện gì thế?”

Tên võ giả đang tấn công Thái Vô Song giật mình dừng lại.

Kẻ đã giết đồng liêu của mình ấy thế mà chỉ là một cậu bé khoảng sáu bảy tuổi.

Tiểu nam tử ấy chính là Tiểu Ma.

Tiểu Ma tận dụng lúc võ giả kia còn do dự đã giết chết hắn trong một đòn.

Tiểu Ma mắng Thái Vô Song và Kiếm Yên.

“Hai người tỉnh táo lại đi. Muốn chết à?”

“À ừ!”

“Ừm!”

Thái Vô Song cùng Kiếm Yên như bừng tỉnh lại.

Tiểu Ma nói với bọn họ.

“Mau đi tìm phích lịch đạn thôi.”

Ầm!

Tia lửa ánh lên trên bầu trời cao cùng với tiếng nổ lớn.

Một cảnh tượng tráng lệ đến mức ai cũng sẽ trầm trồ ngược nhìn nếu không biết rõ sự tình đang diễn ra lúc này.

Cao Nhật Nguyên khoanh tay đứng nhìn ngọn lửa thấp sáng bầu trời đêm huy hoàng.

Lửa bùng lên khắp Hải Môn.

Nửa đêm, người dân bừng tỉnh giấc chạy ra ngoài đường.

Ai nấy đều hoảng loạn khi nhìn thấy cảnh đường phố xung quanh đổ sụp và lửa cháy phừng phừng khắp nơi.

Tiếng nổ ầm ầm, lửa cháy bùng lên không khác gì quang cảnh trong một trận chiến đẫm máu.

Mùi khói cay làm tê liệt cả khứu giác của người dân quanh đây, người bị thương hay bị phỏng nặng liên tục ngã xuống.

Lúc này, không ai có thể suy nghĩ một cách thấu đáo.²

Theo bản năng, họ nghĩ bản thân cần phải chạy càng xa ngọn lửa càng tốt, nên cứ mu muội, đâm đầu chạy về phía cuối con đường.

“Á!”

“Cứu tôi với!”

Quá nhiều người tập trung về nơi cuối hẻm, người chết vì bị đè bẹp lần lượt xuất hiện.

Rắc rắc!

Tiếng xương gãy, tiếng la hét thảm thiết vang vọng khắp nơi.

Dường như đây chính là địa ngục trần gian.¹

Mọi người bị đè nén đến chết mà chưa kịp định hình chuyện gì đang xảy ra.

Cao Nhật Nguyên chứng kiến tất cả cảnh tượng đó.

Từ nơi xảy ra thảm họa đến chỗ hắn cách khá xa, nhưng với đôi mắt tinh tường của mình, hắn vẫn có thể nhìn rõ tất cả mọi điều.

Một thảm họa do chính tay hắn tạo ra.

Nhiều người đã mất đi nơi ở, thậm chí còn chết dưới sự lãnh đạo để tạo ra thảm họa của hắn. Ấy thế mà Cao Nhật Nguyên vẫn không mảy may chớp mắt.⁸

6

Thế giới quan mà hắn theo đuổi chính là kẻ mạnh chà đạp lên kẻ yếu để sống.

Hắn vốn được nuôi dạy như vậy từ nhỏ, nên đối với hắn đó là điều hiển nhiên.⁸

1

Nhờ thế mà hắn có thể lớn mạnh như thế này, và lãnh đạo cả Hữu Linh Thuyền Đoàn khi tuổi đời còn trẻ.

“Phiêu Nguyệt! Người định trốn đến khi nào?”

Sau khi nắm quyền kiểm soát toàn Hải Môn, điều hắn muốn là lòng cho bằng được Phiêu Nguyệt. Nên một khi biết Phiêu Nguyệt đã đến Hải Môn, hắn không thể nào dễ dàng bỏ qua cơ hội này.

Hắn có ý định vừa chiếm Hải Môn, vừa truy lùng Phiêu Nguyệt cùng một lúc.

May mắn thay, cả Độc Cao Hoàng và Võ Kiếm Liên đều đã lần ra tung tích của Phiêu Nguyệt và tiến đến Hải Môn, khiến kế hoạch của hắn lại càng dễ dàng hơn nữa.

Càng có nhiều lực lượng để lợi dụng, càng thuận lợi hơn trong việc lên kế hoạch của hắn.

Cao Nhật Nguyên sử dụng toàn bộ những lá bài mà hắn huy động được.

Kết quả cuối cùng chính là thảm họa ở Hải Môn đang diễn ra trước mắt hắn.

Những dân thường vô tội hốt hoảng bỏ chạy khỏi khói lửa. Nhưng trong lúc họ chạy trốn, đạn pháo vẫn không ngừng bắn.

Ầm đoàng đoàng!

Con bão lửa càn quét cả khu vực, tiếng la hét vang lên không ngớt. Những người bị cuốn vào trong biển lửa thậm chí không kịp hét lên mà đã cháy đen thành than.

Một cái chết vô cùng thê thảm.

Những võ giả của Hữu Linh Thuyền Đoàn vẫn tuân theo từng mệnh lệnh mà Cao Nhật Nguyên đưa ra. Chúng khiến cho tình cảnh ở Hải Môn càng trở nên hỗn loạn hơn bao giờ hết.

Nhưng Cao Nhật Nguyên không còn nhìn quang cảnh đó nữa.

Đôi mắt của hắn đang hướng về nơi khác, không phải nơi mà thảm họa đang hoành hành.

Trong giây lát, đồng tử trong đôi mắt hắn chuyển động hỗn loạn.

Sang trái, sang phải, hướng lên rồi lại đi xuống. Con người giãn ra, rồi lại co vào.

Đồng tử của hắn chuyển động như thể đang gặp một trận động đất ngay trước mắt.

Bỗng chốc, một nụ cười thoáng nở trên đôi môi hắn.

“Đến rồi!”

Soạt!

Ngay khi vừa dứt lời, tiếng xé gió vang lên trong không trung.

Trong khoảnh khắc, một lớp màng vô hình hình thành ngay trước mặt hắn.

Ting!

Chỉ trong tích tắc, một vật thể nào đó đang hướng thẳng về phía hắn, bị chặn bởi lớp màng vô hình, bật ra trở lại.

Vật thể bị văng ra là ngân ty, nó mỏng manh đến mức nhìn bằng mắt thường khó lòng mà phát hiện ra được.

Ngân ty cứ thế trải rộng ra trong không trung như ảo ảnh.

Đó chính là Thu Hồn Ti.

Phiêu Nguyệt là kẻ duy nhất có thể thi triển Thu Hồn Ti trong giang hồ này.

Phiêu Nguyệt xé toạc màn đêm và xuất hiện. Cao Nhật Nguyên nói.

“Quả nhiên là đã tìm ra ta. Nếu ta là người thì ta cũng đoán là ở đây.”

“Cao Nhật Nguyên!”

“Thế nào? Không rục rở sao? Có lẽ khi Tân Nguyệt Trang sụp đổ, quang cảnh trông cũng như thế này nhỉ?”

“Tất cả những gì ở đây là để trả thù cho Tân Nguyệt Trang sao?”

“Trả thù? Không, đây là đáp lễ.”

Cao Nhật Nguyên mỉm cười, đáp lời.

Cao Nhật Nguyên vẫn khoanh tay đứng nhìn..

Phiêu Nguyệt nghĩ Cao Nhật Nguyên lúc này chính là một mối đe dọa.

Vừa rồi hắn định ám sát Cao Nhật Nguyên bằng Thu Hồn Ti. Tuy nhiên, Cao Nhật Nguyên đã thi triển Hộ Thân Cang Khí để bảo vệ bản thân khỏi Thu Hồn Ti.

Không chỉ vậy.

Hắn còn phát hiện ra chuyển động của Phiêu Nguyệt và phòng vệ ngay trước khi Phiêu Nguyệt kịp ra tay.

Cho đến bây giờ, chưa từng có một cao thủ nào trong giang hồ có thể phát hiện ra Phiêu Nguyệt khi hắn âm thầm ám sát. Nhưng đây có lẽ là lần đầu tiên có thể nắm bắt chính xác từng bước di chuyển của Phiêu Nguyệt như vậy.

Khi cảm nhận chuyển động của Phiêu Nguyệt, đồng tử của Cao Nhật Nguyên chuyển động rất bất thường.

Đồng tử của hắn rõ ràng là đã di chuyển theo từng chuyển động của Phiêu Nguyệt.

“Có vẻ ngươi đã tu luyện thành thực một nhãn công đặc biệt nào đó sao?”

“Ai cũng có một thủ pháp được giấu kín mà thôi.”

Cao Nhật Nguyên hững hờ đáp lời.

Hắn thực sự nhìn thấy mọi chuyển động của Phiêu Nguyệt một cách chính xác.

Không chỉ đơn giản là cảm nhận được, mà hắn đã nhìn thấu mọi chuyển động bằng chính đôi mắt của mình.

Nhãn công đó có tên gọi là Tu La Nhãn.

Nhãn công bí truyền từ phương Tây với năng lực không bỏ lỡ bất kỳ chuyển động nào.

Ban đêm cũng có thể nhìn rõ như ban ngày, và không bỏ lỡ bất kỳ chuyển động nào dù là nhanh nhất.

Đó có thể nói là thiên địch của những thích khách.

Cao Nhật Nguyên tiếp lời.

“Thích khách, ngươi chính là kẻ cuối cùng. Hãy cùng chbzfckiem ngưỡng vẻ bất lực khi sụp đổ của nơi này mà xem.”

“Ngươi tự tin nhĩ.”

“Tự tin sao? Không, không, đó là điều mà ta chắc chắn.”

Cao Nhật Nguyên tràn đầy tự tin, rằng mình là kẻ mạnh hơn Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt rõ ràng là rất mạnh mẽ.

Hắn xứng đáng đứng trong hàng ngũ cao thủ tuyệt đối của chốn giang hồ.

Nhìn vào những võ giả đã phải chết dưới tay hắn cũng đủ để chứng tỏ võ uy của hắn.

Phiêu Nguyệt đúng là một thích khách có cảnh giới đáng gờm, nhưng hắn cũng có điểm yếu của chính mình.

Tu La Nhãn mà Cao Nhật Nguyên thành thực chính là điểm yếu lớn nhất của Phiêu Nguyệt.

Cao Nhật Nguyên có Tu La Nhân thì Phiêu Nguyệt không khác gì con khỉ vậy vùng trong lòng bàn tay của Đức Phật.

Ngay lúc đó.

Vù vù vù!

Âm thanh kỳ lạ vang lên, bốn nhân ảnh thoát hiện xung quanh Cao Nhật Nguyên.

Họ là những sư thầy mặc phục trang như phương Tây.

Vị sư đứng đầu che mắt bằng một mảnh vải, và vị sư thứ hai đeo chuỗi tràng hạt to như nắm tay của trẻ con quanh cổ và quanh tay. Hai vị sư còn lại tay cầm cây quyền trượng khổng lồ và Thanh Long Yển Nguyệt Dao.

Tứ Đại Ma Tăng.

Họ là thuộc hạ đi theo Cao Nhật Nguyên đến từ phía Tây.

Mặc dù không thường xuyên xuất hiện, nhưng mỗi khi họ có mặt, họ sẽ phá hủy tất cả mọi thứ.

Họ chính là pháo đài cuối cùng của Hữu Linh Thuyền Đoàn.

Cao Nhật Nguyên nói với Phiêu Nguyệt.

“Nếu ngươi muốn giết ta, liệu hồn mà hạ được họ trước, nhưng mà càng sớm càng tốt nhé, ngươi càng trễ bao nhiêu, bấy nhiêu người ở dưới kia sẽ bị diệt vong.”

“Sẽ không mất nhiều thời gian đâu, ta hứa.”

“Ta sẽ ngồi chờ.”

Cao Nhật Nguyên mỉm cười, quay lưng.

Soạt!

Phiêu Nguyệt hướng Ti Xà Cang về phía lưng hắn.

Phiêu Nguyệt cố gắng làm Cao Nhật Nguyên trọng thương bằng cú công kích bất ngờ.

Trong nháy mắt, một tên sư tăng có mảnh vải quấn quanh mắt xuất hiện, chắn chiêu cho Cao Nhật Nguyên.

Pháp thân cứng cáp tựa như Bất Động Kim Cang Thể.

Phăng!

Hắn vỗ tay.

Trong giây lát, một làn sóng xung kích mạnh mẽ xuất hiện, chặn Tì Xà Cang. Cùng lúc ấy, ba tên ma tăng còn lại đồng loạt xông lên tấn công Phiêu Nguyệt.

“Haaaaaaaaa!”

“Chaaaaaaaa!”

“Ummmm!”

Ầm!

Khí phách mạnh mẽ như ập đến thẳng nơi Phiêu Nguyệt đang đứng.

Thế công của chúng quá khủng khiếp, mạnh đến mức ngay cả Phiêu Nguyệt cũng khó lòng phản công. Vì vậy, hắn ngay lập tức thi triển Xà Hành Bộ và lùi về phía sau.

Rầm!

Thế công của họ tập trung vào Phiêu Nguyệt, khiến nơi ấy trở thành một hố sâu.

“Haaaaaaaa!”

Tên ma tăng thứ hai hét lên, búng ngón tay cái. Sau đó, tràng hạt to bằng nắm tay của một đứa trẻ bay thẳng về hướng Phiêu Nguyệt như pháo đại bác.

Phiêu Nguyệt xoay đầu né tràng hạt..

Bằng!

Tiếng nổ âm trời vang lên để lại một hố trứng sâu hoắm.

Sức mạnh vô cùng khủng khiếp.

Nếu chỉ trúng một viên thôi, có lẽ thân thể cũng sẽ tan nát như hố sâu kia.

“Chết đi!”

Tên ma tăng thứ hai liên tục bắn tràng hạt.

Đòn tấn công nguy hiểm đến mức mà Phiêu Nguyệt còn phải dốc sức phòng thủ, gọi nhớ hắn đến Âm Khí Thuật huyền thoại của Tứ Xuyên Đường Môn - Mãn Thiên Hoa Vũ.

‘Không có cơ hội giành chiến thắng nếu ta chỉ biết né đòn.’

Không chỉ yếu thế về mặt quân số, mà ngay cả võ công của đối thủ cũng không phải dạng tầm thường.

Một khi bản thân đã bị dồn vào thế phòng thủ thì rất khó để lấy lại khí thế tấn công lần thứ hai.

Đặc biệt là khi phải đối mặt với những cao thủ như chúng.

Đùng ùng ùng!

Chúng tuân tự tấn công nhịp nhàng như thể chúng là từng bộ phận của một bánh răng của một cỗ xe.

Khi ma tăng đầu tiên phòng thủ, ma tăng thứ hai liên tục bắn tràng hạt tấn công. Khi khoảng trống lộ ra, ma tăng cầm quyền trượng cùng ma tăng cầm Thanh Long Yểm Nguyệt Dao sẽ lao vào cận chiến.

Sự kết hợp của chúng đã đạt đến đỉnh cao của nghệ thuật.

Tới lúc này thì cũng có thể hiểu được tại sao Cao Nhật Nguyên lại tin tưởng chúng đến thế.

Nhưng người mà chúng đang phải đối đầu lại là Phiêu Nguyệt.

Tứ Đại Ma Tăng là một sự tồn tại vượt ra khỏi lẽ thường, nhưng Phiêu Nguyệt cũng vậy.

Phiêu Nguyệt bắt đầu vận hành Hắc Lôi.

Khi nội lực chảy tràn qua từng sợi dây thần kinh thì cả sức mạnh và tốc độ của Phiêu Nguyệt cũng tăng lên gấp bội phần.

Trong trạng thái đó, Phiêu Nguyệt thi triển Ti Xà Cang.

Soạt!

Cang khí mạnh mẽ nén lại như một sợi chỉ nhắm thẳng về phía ma tăng đang bắn tràng hạt.

“Đừng hòng.”

“Haaaaaa!”

Vị ma tăng cầm quyền trượng và ma tăng cầm Thanh Long Yểm Nguyệt Dao ra mặt ngăn chặn đòn tấn công của Phiêu Nguyệt.

Vũ khí của chúng cũng phải chao đảo trước sức mạnh của Cang khí.

Họ mau chóng tạo ra Cang khí để đối đầu với Ti Xà Cang.

Giang hồ vẫn thường cho rằng nếu cùng một cang khí nhưng với binh khí có sức nặng lớn hơn, sức mạnh của nó sẽ vượt trội.

Họ tự tin rằng họ sẽ có thể nghiền nát Phiêu Nguyệt cùng với Ti Xà Cang.

Ngay lúc đó.

“Gruuuuu!”

Đột nhiên tia sét màu đen huyền nổ ra ngay giữa Ti Xà Cang.

Tia sét đen huyền ngược dòng lao vào Ti Xà Cang.

Vị ma tăng quần vải quanh mắt hét lên trong lúc bản thân cảm thấy có việc gì đó bất ổn.

“Tất cả cẩn thận!”

Nhưng tiếng hét của y không nhanh bằng tốc độ va chạm giữa Ti Xà Cang và vũ khí của hai tên ma tăng kia.

Choang!

Một thanh âm đáng sợ vang lên.

Một âm thanh được tạo ra bởi sức mạnh giữa cang khí và cang khí.

“Khắc!”

Tiếng rên rỉ phát ra từ hai vị ma tăng cầm quyền trượng và Thanh Long Yểm Nguyệt Đao.

Miệng chúng rỉ máu.

“Làm, làm thế nào?”

Cạch cạch!

Thanh Long Yểm Nguyệt Đao cùng quyền trượng nứt gãy làm đôi, rơi xuống đất. Ngay giữa tim hai người xuất hiện lỗ thủng nhỏ bằng một cây kim.

Ti Xà Cang của Phiêu Nguyệt không những có thể chém đứt vũ khí của hai người họ, mà còn kịp đâm thủng tim họ.

Hai tên ma tăng với trái tim bị xuyên thủng vẫn không thể tin được những gì vừa diễn ra cho đến khi giây phút chúng tắt thở.

Chúng không thể hiểu được vì sao cùng là một cang khí mà chỉ có cang khí của chúng bị đánh bại như vậy.

Phiêu Nguyệt đã thi triển Hắc Lôi Ti Xà Cang.

Ti Xà Cang sử dụng lôi lực độc nhất vô nhị của Phiêu Nguyệt.

Ti Xà Cang với lôi lực được bổ sung mạnh hơn hẳn so với cang khí thông thường.

“Đệ tam! Đệ tứ!”

Ma tăng đầu tiên phần nộ trước cái chết của hai tên ma tăng đệ tam và đệ tứ, lao vào Phiêu Nguyệt.

“Không!”

Tên ma tăng đệ nhị tuy vô cùng tức giận nhưng vẫn giữ được lý trí và hét lớn, nhưng mọi thứ đã quá muộn.

Soạt!

Tên ma tăng đệ nhất lao vào, cơ thể bị xé toạc nhẹ nhàng. Phiêu Nguyệt tự lúc nào đã thi triển Tri Thủ Ngân Vĩng.

Đó là kết cục cho tên ma tăng đệ nhất khi đã hồ đồ lao vào tấn công Phiêu Nguyệt.

“Tên khốn kiếp!”

Ma tăng đệ nhị lại càng phần nộ hơn nữa, liên tục bắn hạt trảng.

Bằng bằng!

Một hạt trảng to bằng nắm tay trẻ con lại bắn về phía Phiêu Nguyệt. Nhưng dù có cố gắng thế nào đi chăng nữa, Phiêu Nguyệt không thể tránh né được nó.

Bùm!

Phiêu Nguyệt trúng hạt trảng, nổ tung, cơ thể hắn xuất hiện một lỗ thủng to bằng nắm tay của trẻ con.

“Bắt được người r.....”

Phụt!

Ma tăng đệ nhị không thể tiếp tục câu nói.

Y cảm nhận được cơn đau thấu trời ở phía sau lưng.

Hai con dao găm được gắn vào mệnh môn huyết và gáy của y.
Chủ nhân của con dao chính là Phiêu Nguyệt.

“Làm..... làm thế nào?”

Tên ma tăng thứ hai trở mắt ngạc nhiên.

Y không hiểu vì sao kẻ đáng lẽ đã phải chết sau khi trúng đạn là Phiêu Nguyệt, lại có thể từ lúc nào mà di chuyển ra phía sau lưng y mà không hề hấn gì.

Trong khoảnh khắc đó, hình ảnh của Phiêu Nguyệt bị trúng đạn bỗng vụt mất.

Phải đến lúc đó, tên ma tăng đệ nhị mới biết hóa ra đó chỉ là ảo ảnh.

Ma Hình Hoán Vị, một chiêu thức phát triển hơn Di Hình Hoán Vị.

Một chiêu thức mô phỏng hình ảnh hoàn hảo từ hiện diện đến kết cấu, khiến đối phương hoàn toàn bị mê hoặc.

“Diễn mất.....”

Đó chính là kết cục cuối cùng của ma tăng đệ nhị.

Chỉ trong chớp mắt, Phiêu Nguyệt đã giết cả 4 người trong Tứ Đại Ma Tăng.

Nhưng không biết từ lúc nào, Cao Nhật Nguyên đã hoàn toàn biến mất.

593

Koang!

“Khục khục!”

Những tiếng nổ và tiếng rên rỉ vang lên.

Vẻ mặt thất thần hiện rõ trên khuôn mặt Tarha.

Đó là bởi vì lão đã thua trong cuộc đối đầu với Độc Cao Hoàng.

Mặc dù Độc Cao Hoàng có thể coi là kỳ tài thiên cổ, nhưng số năm học võ công so với lão vẫn còn kém xa.

Lão đã làm nên tên tuổi ở Tây vực với hàng loạt chiến tích sau nhiều năm khổ luyện. Tất nhiên, lão tự tin rằng mình sẽ có thể vượt qua Độc Cao Hoàng. Tuy nhiên, kết quả lại khác với mong đợi của lão.

Võ uy của Độc Cao Hoàng không hề thua kém Tarha. Ngược lại, hắn ta đã đàn áp Tarha triệt để bằng khí phách của tuổi trẻ.

Trong khoảng một trăm chiêu đầu tiên, họ đã chiến đấu ngang tài ngang sức, nhưng thời gian trôi qua, Tarha đã bị áp đảo.

Xét về kinh nghiệm thì Tarha cao hơn Độc Cao Hoàng rất nhiều.

Vấn đề là cơ thể lão đã bước vào thời kỳ sa sút.

Cơ thể già nua đã không di chuyển theo ý muốn lão. Các động tác ngày càng chậm chạp và thiếu chính xác.

Mặt khác, Độc Cao Hoàng, người đã đạt đến đỉnh cao về thể chất, đã gây áp lực lên Tarha bằng sức trẻ của mình.

“Bây giờ thì kết thúc nào, lão già!”

Xoẹt!

Độc Cao Hoàng rút thanh kiếm đang đeo ở thắt lưng ra.

Biệt hiệu của hắn là Long Nha Kiếm.

Mặc dù vậy, dù không sử dụng thanh kiếm, Tarha đã bị dồn vào một góc.

Đó thực sự là một kỳ tích đáng kinh ngạc.

Khoảnh khắc Độc Cao Hoàng rút kiếm, bầu không khí lại thay đổi.

Tarha tỏ vẻ cương quyết.

‘Dù sao thì hôm nay cũng là ngày giỗ của lão già này. Nhưng dù có đi ta cũng tuyệt đối sẽ không đi một mình.’

Lão đã sống, đã trải qua mọi thứ trong cuộc đời, vì vậy nên cũng chẳng có gì phải luyến tiếc.

Nếu có bất kỳ sự lưu luyến nào còn sót lại, thì đó chính là tôn nữ Luật Á Nhiên

‘Nó là một đứa trẻ thông minh và tài giỏi. Thế nên chắc chắn cũng sẽ có thể sống tốt dù không có ta’.

Ồ!

Một làn khói vàng tỏa ra trên nắm tay của Tarha.

Đó chính là Tu La Kim Hoàng Quyền.

“Yaaa!”

Độc Cao Hoàng hét lên và lao vào Tarha.

Phập!

Thanh kiếm của hắn ta xuyên qua cổ họng của Tarha.

Tarha dùng hết khí lực còn sót lại tung nắm đấm về phía thanh kiếm của Độc Cao Hoàng.

Kwaaang!

Kiếm cang và Tu La Kim Hoàng Quyền xung đột dữ dội.

Ngay lập tức, Luật Á Nhiên hét lên.

“Tổ phụ!”

Cô hét lên và lao mình về phía lão.

Luật Á Nhiên ôm lấy Tarha.

“Tổ phụ!”

Luật Á Nhiên đau đớn gọi Tarha trong vòng tay của cô ấy, nhưng không có câu trả lời.

Tình trạng của lão rất nguy kịch, nếu không được cấp cứu ngay thì tính mạng sẽ gặp nguy hiểm.

Ngay cả Độc Cao Hoàng cũng không an toàn.

Hắn ta cũng bị thương nhẹ, máu chảy ròng ròng. Nhưng hắn ta vẫn đứng trên hai chân của mình.

Có một sự phân biệt rõ ràng giữa người chiến thắng và kẻ thua cuộc.

“Tổ phụ!”

Luật Á Nhiên vội vàng lấy đan trị thương từ trong ngực ra, cố đặt vào miệng Tarha. Nhưng Độc Cao Hoàng đã không để nàng làm điều đó.

“Chết cùng nhau đi. Con khốn!”

Xoẹt!

Đó là khoảnh khắc Độc Cao Hoàng vung kiếm vào hai người họ.

Koang!

Đột nhiên, Sát lão nhảy vào và chặn kiếm của Độc Cao Hoàng.

Lão nói với Luật Á Nhiên.

“Luật tiểu thư, mau đưa ông ấy đi mau!”

“Nhưng....”

“Ta chặn không được bao lâu đâu, mau tránh đi.”

Luật Á Nhiên tỉnh táo lại trước tiếng hét của Sát lão.

Nàng ấy đặt đan dược vào miệng Tarha , sau đó vội vã rút lui.

Trong lúc đó, Sát lão đã ngăn Độc Cao Hoàng lại.

“Tránh ra! Lão già khốn kiếp.”

Keng! Koang!

Độc Cao Hoàng tấn công Sát lão không thương tiếc.

Sát lão bất lực bị đẩy lùi.

Dù sao thì việc chiến đấu trực diện với Độc Cao Hoàng là quá sức với lão.

Mỗi lần đỡ đòn của Độc Cao Hoàng, cơ thể lão như muốn vỡ ra.

Vết máu xuất hiện trên môi Sát lão.

Lão cũng bị dồn đến giới hạn.

Sát lão liếc nhìn Luật Á Nhiên.

Nàng ấy đã nhanh chóng đưa Tarha chạy đi.

‘Bây giờ ta phải thoát khỏi tên quái vật này đã ...’

Chính lúc đó.

“Ngươi nghĩ rằng ta sẽ bỏ lỡ một lần nữa sao?”

Độc Cao Hoàng nắm được ý đồ của Sát lão và tấn công quyết liệt hơn.

Thanh kiếm của hắn ta uốn lượn như một con rồng.

Xoẹt!

Mắt Sát lão mở to.

Đòn tấn công này quá ác liệt, lão không thể tránh hoặc giảm sức công phá của nó.

‘Thế là hết rồi sao?’

Đó là khi Sát lão nhắm mắt, sẵn sàng đón nhận cái chết đau đớn

Vút!

Một cái gì đó đột nhiên quán quanh lão và kéo lão đi.

Sát lão bị kéo bay trong không trung và an toàn đáp xuống mái nhà phía sau trong nháy mắt.

Chỉ sau khi đáp xuống mái nhà, lão mới nhận ra chuyện gì đã xảy ra.

“Lệ Tuyết?”

Hồng Lệ Tuyết đã nắm lấy eo lão và kéo lão đi. Và một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện bên cạnh nàng.

“Lôi Nhân! Ngươi cũng ở đây?”

“Đúng vậy!”

Ngay cả khi trả lời, hắn vẫn không rời mắt khỏi Độc Cao Hoàng.

Cơ thể của hắn và Hồng Lệ Tuyết ướt đẫm mồ hôi.

Đó là bởi vì hắn đã cảm nhận được khí thể tỏa ra từ Độc Cao Hoàng.

Bằng chứng là sức nóng dữ dội tỏa ra từ vai của Hồng Lệ Tuyết và Lôi Nhân.

Họ trừng mắt nhìn Độc Cao Hoàng, thở hồng hộc.

Khi cả hai xuất hiện, Độc Cao Hoàng tỏ vẻ khó chịu.

“Thêm hai con bọ nữa tham gia cũng chẳng thay đổi được gì.”

Hồng Lệ Tuyết hơi cau mày trước những lời nói điên rồ của hắn ta.

Nếu tính mạng của Sát lão không gặp nguy hiểm, nàng đã không xuất hiện mà không có bất kỳ biện pháp đối phó nào.

Thích khách chỉ phát huy toàn bộ năng lực khi phục kích.

Chiến đấu trực diện như thế này sẽ làm giảm một nửa sức mạnh của họ.

Hơn nữa, đối thủ trước mặt họ là Độc Cao Hoàng, cao thủ hàng đầu giang hồ.

Không ai muốn đối đầu với một quái vật như vậy.

Hai người họ cũng thế.

Nếu người gặp nguy hiểm không phải là Sát lão, họ sẽ không bao giờ mạo hiểm tiến tới.

Hồng Lệ Tuyết hỏi Sát lão.

“Không sao chứ?”

“Tại sao ngươi lại làm như vậy? Thà cứ để lão già này làm mọi nhử mai phục còn hơn.”

“Lão già như lão thì còn nhử được ai chứ.”

“Nhưng lôi ta ra ngoài nhưng không có biện pháp đối phó thì sao đây chứ?”

“Ai bảo ta không có biện pháp?”

“Vậy thì là gì?”

Sát lão tỏ vẻ bối rối.

Thay vì trả lời, Hồng Lệ Tuyết liếc nhìn phía sau lão.

“Kìa!”

Trong một khoảnh khắc, một nụ cười yếu ớt xuất hiện trên môi Sát lão.

Đó là bởi vì lão nghe thấy một âm thanh kỳ dị sau lưng mình.

Đó là loại âm thanh giống như hàng ngàn con côn trùng tạo ra khi chúng di chuyển.

Lão ta biết rõ đó là gì.

Khi thích khách di chuyển theo nhóm thì sẽ phát ra âm thanh tương tự thế này.

“Chẳng lẽ cô huy động toàn bộ lực lượng Hắc giới?”

“Đúng vậy!”

“Cô điên rồi. Sao dám tùy ý điều động thuộc hạ của Chí Tôn....”

“Huynh ấy sẽ hiểu thôi.”

“Ngài ấy nhất định sẽ hỏi tội cô.”

“Biết rồi biết rồi. Muốn căn vặn gì cũng được hết. Từ trước đến giờ ta còn nghe ít sao?”

Khi Hồng Lệ Tuyết tỏ ra khó chịu, Sát lão cười khẩy.

Nhìn thấy hai người họ cười cợt, Độc Cao Hoàng bùng nổ sát khí.

“Các ngươi nghĩ mình đang âm ỉ trước mặt ai hả?”

Xoẹt!

Độc Cao Hoàng vùng kiếm lao tới.

Hồng Lệ Tuyết tung ám khí và nhếch mép cười.

“Aa! Các ngươi lại giở cái trò hèn hạ này.”

“Hèn hay không chưa biết, thắng là được.”

Hồng Lệ Tuyết trả lời không sót một từ nào. Dù vậy, nàng không bỏ sót nhất cử nhất động của Độc Cao Hoàng.

Lôi Nhân và Sát lão cũng hợp lực với Hồng Lệ Tuyết để chống lại hắn.

(625095d46b43ff5dcd24f7c7)

Cửu Trường Văn, một võ giả của Võ Kiếm Liên, đang chiến đấu ác liệt với những võ giả của Giải Nguyên Trang

Đã có ba võ giả Giải Nguyên Trang chết dưới tay y.

Đôi lại, cơ thể y cũng chẳng chịt các vết sẹo.

Số phận của một võ giả là nếu giết người khác, bản thân cũng phải trả giá.

Dù đau đớn và khó khăn nhưng Cửu Trường Văn đã chiến đấu hết mình để thực hiện mệnh lệnh của chủ quân.

koang!

Vũ khí va chạm và tia lửa bay tứ hướng.

Đôi thủ quả thực không dễ đối phó.

Dù đã xuất hàng chục chiêu nhưng vẫn chưa thể giành chiến thắng.

Đối phương chính là võ nhân của Ma La Pháp Phủ

Hắn đã chiến đấu ngang tài ngang sức với Cửu Trường Văn bằng những thế võ kỳ quái.

‘Nó rõ ràng không phải là thủ pháp thông thường.’

Đó là thời điểm Cửu Trường Văn chuẩn bị tung tuyệt chiêu mà y vẫn giấu kín.

Soạt!

Đột nhiên, có một âm thanh như tiếng cổ áo sột soạt lướt qua từ phía sau lưng.

Cửu Trường Văn theo bản năng cảm thấy khủng hoảng và cố gắng phản ứng lại. Tuy nhiên, võ nhân của Ma La Pháp Phủ đã không để cho y tự do di chuyển.

Có người lặng lẽ tiếp cận y từ phía sau.

Đó là một thích khách mặc y phục đen từ đầu đến chân.

Hắn ta tiến lại gần phía sau lưng y như một bóng ma.

Y biết điều đó, nhưng lại không thể làm gì vì võ nhân trước mặt sẵn sàng lao vào kết liễu mạng y nếu y có một chút sơ sẩy.

Xoẹt!

Tên thích khách vung kiếm và làm Cửu Trường Văn bị thương ở sau mắt cá chân.

“Khục!”

Vết cắt đã làm đứt gân chân y.

Y vội vàng căng chân và cố gắng giữ thăng bằng, nhưng vô ích.

“Kyaaa!”

Võ nhân của Ma La Pháp Phủ đã không bỏ lỡ sơ hở này, lao vào y như một tia chớp.

Phập!

“Áaaa!”

Cửu Trường Văn gục xuống với tiếng hét đau đớn.

Máu đỏ tuôn ra từ ngực y, nơi đã bị đâm thủng.

Và cuộc đời y cũng kết thúc tại đó.

Những trận đánh như thế này xảy ra khắp nơi ở Giải Nguyên Trang.

Khi các võ giả Võ Kiếm Liên và Giải Nguyên Trang đang chiến đấu ác liệt, những kẻ thích khách xuất hiện và chỉ tấn công người của Võ Kiếm Liên.

Nhưng chúng lại không nhắm đến tính mạng, mà chỉ gây ra một vết thương nhỏ ở mắt cá chân hoặc sau lưng.

Chỉ cần như vậy là đủ rồi. Còn việc kết liễu sẽ do võ giả Giải Nguyên Trang hoặc Ma La Pháp Phủ thực hiện.

Những thích khách đó là thuộc hạ của Phiêu Nguyệt.

Không chỉ Bách Quỷ Liên, mà tất cả những thích khách mà hần ta đã khuất phục đều được huy động.

Nếu thứ duy nhất mà Phiêu Nguyệt phải đối phó là Hữu Linh thuyền đoàn, thì hần đã không phải làm đến mức này.

Tuy nhiên, nếu Độc Cao Hoàng và quân tinh nhuệ của Võ Kiếm Liên can thiệp, mọi chuyện sẽ khác.

Bất kể ai nói gì, Võ Kiếm Liên là một trong những nhóm vũ trang mạnh nhất thiên hạ.

Để kiểm soát Võ Kiếm Liên, việc huy động toàn bộ lực lượng của sát môn là cần thiết. Vì vậy, Hồng Lệ Tuyết và Lôi Nhân đã mang theo hầu hết các thích khách.

Những thích khách rải rác ở Hải Môn lặng lẽ di chuyển và truy tìm võ giả Hữu Linh Thuyền Đoàn

“Khục!”

“Cái gì, cái gì vậy?”

Những võ giả đốt lửa canh gác đã gục ngã dưới đòn tấn công bất ngờ của thích khách.

“Hả?”

Tiểu Ma và huynh đệ Thái Vô song, những người đến muộn, đã chú ý đến những thích khách và ngược mắt lên.

Tiểu Ma thận trọng hỏi.

“Các huynh...là thuộc hạ của Phiêu huynh sao?”

“Đúng vậy!”

Tiểu Ma cười rạng rỡ trước câu trả lời của thích khách.

“Tốt lắm. Phích Lịch đạn được lắp đặt ở khắp mọi nơi ở Hải Môn. Hãy tìm Phích Lịch đạn và cắt bắc nỏ của nó.”

“...”

“Đó là mệnh lệnh của ca ca.”

“Được rồi.”

“Bắt đầu đi.”

“Vâng!”

Cùng với câu trả lời, những thích khách đã nhanh chóng biến mất trong bóng tối.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 594

Cao Nhật Nguyên cau mày.

Bởi vì Phích Lịch Đạn phát nổ ít hơn dự tính của y.

Đáng lẽ hiện tại toàn bộ thị trấn đã bị phá hủy, thế nhưng khu vực bị tàn phá lại không rộng đến thế.

“Gì chứ?”

Cao Nhật Nguyên liền khuếch đại giác quan, sau đó y hình dung toàn bộ tình huống trong đầu.

Tiếng hô hấp, la hét, gào thét của mọi người và cảnh tượng võ giả giao chiến với nhau đều được vẽ ra trong tâm trí y.

Thế nhưng có một sự tồn tại khác biệt đã xen vào bức tranh của y.

Cảm giác giống như miếng da ở khoe móng đang bật ra, thật khiến người khác khó chịu.

Cao Nhật Nguyên càng nâng cao giác quan. Liền sau đó, y cảm nhận được sự tồn tại đó rõ ràng hơn.

“Là thích khách ư?”

1

Không chỉ là một hai người.

Có hơn hàng trăm thích khách đang rải rác khắp Hải Môn đang tấn công thuộc hạ của y.

“Khực!”

“Hộc!”

Đám võ giả Hữu Linh Thuyền Đoàn đang lơ là cảnh giác liền bị tiêu diệt trước trận tập kích của thích khách.

Có lẽ chúng không hề đoán được thích khách sẽ tập kích vào thời điểm này. Thậm chí đa phần võ giả đều không nhận ra có thích khách can thiệp vào.

8

Sự di chuyển của thích khách luôn âm thầm và nhanh chóng.

Họ lén không để võ giả Hữu Linh Thuyền Đoàn có thời gian đối phó hay liên lạc với nhau. 6

“Các người dám!”

Tia phần nộ đang dần chiếm lấy gương mặt Cao Nhật Nguyên.

Tất cả mọi thứ đang chống lại bức tranh mà y đã họa nên.

Đáng lý võ giả Võ Kiếm Liên phải tấn công Giải Nguyên Trang, trong lúc đó y sẽ không chế Phiêu Nguyệt và phá hủy Hải Môn.

Nếu có thêm chút thời gian, tình trạng ở Hải Môn sẽ bị đẩy đến bờ vực tuyệt vọng. Có như thế, thiên hạ lại càng đại loạn, Hữu Linh Thuyền Đoàn cũng lợi dụng sơ hở đó mà khuếch trương thế lực.

Bức tranh hoàn hảo y vẽ nên đã bị vấy bẩn do sự can thiệp của thích khách.

8

“Thì ra thích khách mới là vấn đề.”

Không chỉ mất phụ mẫu vì thích khách như Phiêu Nguyệt mà toàn bộ kế hoạch của hắn cũng đang bị lung lay.

Đây là lần đầu Cao Nhật Nguyên trải qua chuyện này. 1

Cao Nhật Nguyên xoay người lại.

Và y nhìn thấy Phiêu Nguyệt ở phía xa xa đang chạy đến chỗ y.

Mặc dù đang vừa di chuyển vừa xóa dấu vết, nhưng chắc chắn Phiêu Nguyệt đang tiến đến chỗ y.

Chẳng biết vì là thích khách nên mới thế, hay do Phiêu Nguyệt sở hữu loại năng lực này.

Đột nhiên Cao Nhật Nguyên cảm thấy vô cùng chán ghét.

Y muốn cắt đứt mối ân oán với Phiêu Nguyệt tại đây, vậy nên y ngừng đầu lên.

“Đến đây! Muốn chết thì ta sẽ tiễn ngươi đi châu Diêm Vương.”

Cao Nhật Nguyên liền tỏa ra sát khí đáng sợ.

Chỉ cần lấy được mạng Phiêu Nguyệt thì việc giết chết thích khách khác rồi đảo ngược tình thế sẽ dễ dàng hơn.

Chính lúc này.

Vút!

Chẳng biết có phải do Cao Nhật Nguyên nâng cao khí thế hay không mà Phiêu Nguyệt đã hoàn toàn biến mất.

“Ngươi định tập kích ta à?”

Chuyện vô lý đến nực cười.

Y có Tu La Nhãn.

Nhãn công của y đã đạt đến cảnh giới có thể nhìn thấy cả ban đêm lẫn ban ngày và không bỏ qua bất kỳ chuyển động nào.

Công phu được gọi là Tu La Nhãn mà y đã luyện chính là thiên địch của thích khách.

Mặc dù đã kinh qua một lần nhưng y thấy rất bức bối với lựa chọn của Phiêu Nguyệt. Y càng giận hơn khi đánh giá Phiêu Nguyệt là địch thủ và là kẻ thù lớn nhất cuộc đời.

“Đến đây! Ta sẽ lấy mạng chó của ngươi. Để ta giết ngươi rồi giải quyết tình hình hiện giờ sẽ dễ hơn.”

Cao Nhật Nguyên tập trung công lực vào mắt, sau đó y quét nhãn quang vào trong bóng tối.

Lúc thi triển Tu La Nhãn đến cực đại, mọi sự việc đều rõ như ban ngày.

Cao Nhật Nguyên quét mắt nhìn xung quanh.
Thế nhưng hắn không cảm nhận được bất kỳ động thái nào.
Cao Nhật Nguyên nghĩ chuyện đó cũng đương nhiên thôi.
Thích khách ở cảnh giới của Phiêu Nguyệt sao có thể dễ dàng để lộ sự tồn tại của mình như thế.
Có lẽ hắn đang trốn đâu đó và quan sát Cao Nhật Nguyên.
‘Giống chơi trốn tìm quá nhỉ.’
Người đi trốn và kẻ đi tìm.
Đó chính là ám chỉ Phiêu Nguyệt và Cao Nhật Nguyên.
Phiêu Nguyệt đang ẩn nấp rất kỹ và nhắm vào Cao Nhật Nguyên, còn y thì căng mắt ra để tìm Phiêu Nguyệt.
‘Đúng là không ngờ đây. Tứ Đại Ma Tăng dễ dàng bị tiêu diệt vậy sao.’
Tứ Đại Ma Tăng không phải kẻ tầm thường.
Cảnh giới của họ có thể nói là mạnh đến mức Cao Nhật Nguyên cũng không thể xem thường. Thế nhưng Phiêu Nguyệt lại hạ chúng trong tích tắc.
Đó là bằng chứng chứng tỏ võ công Phiêu Nguyệt còn đáng sợ hơn những gì Cao Nhật Nguyên nghĩ.
‘Nhưng chung quy người cũng chỉ là thích khách mà thôi.’
Cao Nhật Nguyên không muốn công nhận thích khách.
Là võ giả thì dù trong tình thế bất lợi thế nào cũng phải đối đầu trực diện, y không công nhận loại người trốn tránh và tập kích như thế.
Giết Phiêu Nguyệt và phá hủy Hải Môn. Sau đó y sẽ tìm và trừng trị tiểu muội cùng cha khác mẹ.
Đó là thứ mà Cao Nhật Nguyên nghĩ đến vào lúc này.
Đã lâu rồi y mới có khao khát mãnh liệt như thế.
Và đây cũng là lần đầu hắn cảm thấy vui sướng kể từ sau khi đảm đương Hữu Linh Thuyền Đoàn.
Vậy nên hắn lại càng phấn khởi hơn.

Suốt!

Toàn thân hắt tỏa ra khí cảm hết như mạng nhện lan rộng khắp xung quanh.

Những sợi tơ khí mà mắt người không nhìn thấy được đang len lỏi vào mọi góc ngách không gian.

Dù không có khả năng giết người nhưng bất kỳ chuyển động nào cũng không thể lọt qua được những sợi tơ khí.

Tu La Nhân kết hợp với tơ khí như mạng nhện.

Đến tầm này thì dù là Tử Thần hay tổ phụ của Tử Thần cũng không thể lén lút tiếp cận y.

Y đã làm mọi thứ để cảm nhận được sự tồn tại của Phiêu Nguyệt.

Từ bây giờ chính là cuộc chiến của kiên nhẫn.

Sự kiên nhẫn của Phiêu Nguyệt sẽ sụp đổ trước hay Cao Nhật Nguyên sẽ không nhịn được mà di chuyển trước đây?

Cao Nhật Nguyệt tự tin trong những trận chiến kiểu này.

Chí ít y chưa từng thua trong những trận chiến về lòng kiên trì.

Thời gian cứ không ngừng trôi qua.

Trong lúc có đã có thêm 3, 4 vụ nổ nữa.

Dù thích khách có can thiệp cũng không thể thu hồi hết tất cả Phích Lịch Đạn.

Rầm!

Một trong những viên Phích Lịch Đạn mà Tiểu Ma và thích khách bỏ qua đã phát nổ gần khu vực của Cao Nhật Nguyên.

Cơn bạo phong mang theo sức nóng thổi đến tận chỗ Cao Nhật Nguyên.

Ngọn lửa ấy dường như có thể nuốt chửng Cao Nhật Nguyên ngay lập tức. Thực tế gương mặt y đang đỏ bừng lên.

Thế nhưng Cao Nhật Nguyên không hề chớp mắt, y cũng không di chuyển.

Y cứ đứng yên như pho tượng.

Một hồi sau, ngọn lửa kéo dài đến chỗ y cũng biến mất. Dù thoát khỏi nguy hiểm nhưng mặt Cao Nhật Nguyên vẫn không đổi sắc.

Gương mặt y hoàn toàn vô cảm nhưng trong đầu lại thoáng qua nhiều suy nghĩ.

‘Thời cơ đến nhưng sao hắn lại không di chuyển chứ?’

Y đã nghĩ Phiêu Nguyệt sẽ bất ngờ tấn công khi vụ nổ xảy ra.

Con bão khói lửa hoà lẫn với tiếng nổ lớn cùng với những mảnh vỡ của Phích Lịch Đạn chính là cơ hội ám sát tốt nhất.

Vậy nên Cao Nhật Nguyên đã chuẩn bị mọi thứ để đối phó bất cứ lúc nào. Thế nhưng khác với dự tính của y, Phiêu Nguyệt không hề hành động.

‘Lẽ nào hắn không có ở đây ư?’

Đột nhiên Cao Nhật Nguyên lóe lên suy nghĩ như thế.

Nếu như Phiêu Nguyệt không có mặt ở đây thì từ nãy đến giờ y chỉ làm chuyện vô ích.

Chỉ vì muốn không chế Phiêu Nguyệt mà bị trói chân tại nơi này nghĩ ra cũng thật buồn cười.

Nhưng Cao Nhật Nguyên lập tức lắc đầu phủ nhận.

‘Không! Rõ ràng hắn ta đang ở đây.’

Không phải y chắc chắn sự tồn tại của Phiêu Nguyệt nhưng rõ là Phiêu Nguyệt đang nhắm vào y ở gần đó.

Chẳng nhất thiết phải nhìn tận mắt rồi xác nhận.

Cảm giác của y đã nói như thế.

‘Ta tin bản thân mình.’

Người ta có câu nghi tâm sinh ám quỷ (疑心生暗鬼).

Lúc đây lên nghi ngờ, trong lòng sẽ sinh ra quỷ.

Con quỷ đó sẽ nhanh chóng chiếm lấy trái tim và khiến người ta không còn tin vào chính mình.

Cao Nhật Nguyên đã nhìn thấy vô số võ giả phải bỏ mạng như thế.

Y đương nhiên biết rõ cái chết của họ bị thảm thế nào.

‘Nếu là trận chiến kiên nhẫn thì ta làm được.’

Cao Nhật Nguyên thu hồi Tu La Nhân.

Nếu đối phương không di chuyển thì dùng Tu La Nhân cũng bằng thừa thôi.

Vậy nên y quyết định tập trung thi triển khí cảm để phát huy hiệu quả tìm kiếm gấp trăm lần.

Cao Nhật Nguyên nhắm mắt lại tập trung vào cảm giác.

Thời gian cứ thế trôi qua.

Cao Nhật Nguyên quên cả dòng chảy của thời gian, y chỉ quan tâm đến sự chuyển động của Phiêu Nguyệt.

Từ nãy đến giờ vẫn chưa có bất kỳ động tĩnh nào.

‘Ta sai rồi ư? Hẳn không có ở đây thật à?’

Đột nhiên nỗi nghi hoặc lại hiện lên trong đầu y.

Chính lúc này.

Tăng!

Có thứ gì đó đã vướng vào khí cảm của y.

Đột nhiên khóe miệng Cao Nhật Nguyên nhếch lên nụ cười.

Bởi vì y vừa phán đoán được Phiêu Nguyệt đã chịu không nổi mà di chuyển.

Chuyển động vô cùng mờ nhạt đó đã chạm vào khí cảm như mạng nhện mà y thi triển ra.

Chuyển động nhỏ đến mức nếu Cao Nhật Nguyên không nâng cao giác quan lên cực hạn thì chắc chắn sẽ không nhận ra.

Phiêu Nguyệt đang tiến lại gần y từng chút một.

Cao Nhật Nguyên không di chuyển, y không thể để Phiêu Nguyệt biết rằng y đã đoán được chuyển động của mình.

Phiêu Nguyệt là thích khách vô địch thiên hạ.

Chỉ cần thở mạnh một chút hay nhiệt độ cơ thể thay đổi cũng đủ để hấn phát giác ra sự tồn tại của bản thân.

Đề Phiêu Nguyệt không nhận ra, Cao Nhật Nguyên phải duy trì trạng thái cố hữu.

Đây là một việc vô cùng khó khăn, nhưng đối với Cao Nhật Nguyên lại chẳng thành vấn đề.

Chính lúc này.

Rầm!

Phích Lịch Đạn lại nổ ở phía xa xa.

Khác với lần trước, lần nó nổ lâu hơn một chút.

Thế nhưng chuyển động của Phiêu Nguyệt đã thay đổi rất chóng vánh.

Suốt!

Một âm thanh xé gió sắc bén vang lên bên tai Cao Nhật Nguyên.

Cao Nhật Nguyên mở to mắt rồi tung một quyền về phía âm thanh phát ra.

Rầm!

Một luồng khí khủng khiếp phóng ra từ nắm đấm của hắn.

“Ta là người chiến thắng. Phiêu Nguyệt!”

Rầm!

Cùng với tiếng hét lớn, Cao Nhật Nguyên lại tấn công về phía mà y nghĩ là Phiêu Nguyệt ở đó.

Người vừa tập kích hắn không hét được tiếng nào mà văng ra xa.

Cảm giác trên tay vô cùng rõ ràng.

Cao Nhật Nguyên đã đánh đúng người.

Thế nhưng vẻ mặt Cao Nhật Nguyên lại âm trầm đi trong nháy mắt.

Bởi vì lực phản lại từ nắm đấm nhẹ hơn y nghĩ nhiều.

Nếu đối phương là Phiêu Nguyệt thì dù là một đòn đánh hạ cũng phải mang lại cảm giác mạnh mẽ hơn nữa.

Suốt!

Ngay lúc này.

Đột nhiên có một bóng đen xuất hiện phía sau Cao Nhật Nguyên.

Cái bóng không hề có tiếng lẩn khí tức kia chính là Phiêu Nguyệt.

Phập!

Phiêu Nguyệt cảm hai thanh U Linh Chủy vào hai eo và lưng của Cao Nhật Nguyên.

“Khực!”

Cao Nhật Nguyên cảm giác được cơ bắp đang bị rách toạc liên nhanh chóng thì triển Phản Đạn Cang Khí.

Uỳnh!

Phiêu Nguyệt lập tức bị đánh văng ra. Nhưng hắn không bị chấn động mạnh vì đã có chuẩn bị sẵn.

Phiêu Nguyệt lùi lại khoảng 5 trượng rồi nhìn Cao Nhật Nguyên.

Cao Nhật Nguyên cũng nhíu mày nhìn Phiêu Nguyệt.

U Linh Chủy vẫn còn cắm trên lưng hắn. Thế nhưng, máu không hề chảy ra.

Bởi vì khi cảm nhận được thanh phi đao cắm vào người y đã siết chặt cơ bắp lại.

Gương mặt Cao Nhật Nguyên lúc này vừa lộ rõ tia phẫn nộ lẫn hổ thẹn cùng nghi hoặc.

Bị Phiêu Nguyệt tập kích đã làm tổn thương lòng tự tôn của y.

Mặt khác hắn cũng tò mò không biết kẻ bị đánh văng ra lúc này là ai.

Y đã nghĩ đó chính là Phiêu Nguyệt nên mới dốc toàn lực tấn công.

Và rồi Phiêu Nguyệt đã giúp y đã lời nghi hoặc trong lòng.

“Hắn ta là thích khách dưới trướng của ta. Hình như hắn không biết ta đang ẩn nấu nên mới vào đây thì phải.”

Tên thích khách đang tìm Phích Lịch Đạn dường như không hề biết cuộc chiến giữa Cao Nhật Nguyên và Phiêu Nguyệt đang diễn ra nên mới tìm đến nơi này.

Hắn cũng không hề biết thân phận Cao Nhật Nguyên mà chỉ nghĩ rằng phải cố lấy mạng y.

Phiêu Nguyệt đã quan sát toàn bộ quá trình.

Thế nhưng hắn không hề ra tay ngăn cản.

Bởi vì nếu ngăn cản tên thích khách thì hắn cũng sẽ bị bại lộ ngay lập tức.

Nhờ có tên thích khách chen ngang mà Cao Nhật Nguyên mới lộ ra sơ hở, và rồi Phiêu Nguyệt mới có cơ hội đả thương y.

Chỉ cần bấy nhiêu là đủ.

Sau khi biết tình hình, Cao Nhật Nguyên liền nổi cơn thịnh nộ.

“Tên hèn nhát nhà ngươi...”

595

Gương mặt của Phiêu Nguyệt không một chút biến sắc trước những lời nói của Cao Nhật Nguyên.

Đối với một thích khách, hèn nhát chính là một lời khen.

Nhiệm vụ của một thích khách là tiếp cận và ám sát đối thủ bằng bất kể thủ đoạn và phương pháp nào.

Tuy các cơ của Cao Nhật Nguyên lúc này đã siết chặt lại để cầm máu nhưng đó cũng chỉ là tạm thời.

Con người vốn không thể phát huy hết sức mạnh của mình dù chỉ bị một cái gai nhỏ đâm vào dưới móng tay. Huống hồ gì trên lưng của Cao Nhật Nguyên lúc này là hai thanh phi đao dài bằng lòng bàn tay của trẻ em.

Hắn sẽ không thể phát huy hết toàn lực.

Tuy bây giờ trông hắn không hề hấn gì, nhưng chắc chắn thời gian trôi qua, nó sẽ ăn mòn lấy Cao Nhật Nguyên.

Bấy nhiêu thôi cũng đã đủ với Phiêu Nguyệt rồi.

Cao Nhật Nguyên luồn tay qua mái tóc rối bù rồi vén tóc lên.

Hai con mắt bị tóc che khuất giờ đã lộ ra ngoài.

Hắn vô cùng tức giận khi bản thân không chỉ thua trong cuộc chiến đấu trí mà còn bị thương như thế này.

Hắn thậm chí còn không nhớ được lần cuối cùng mình bị thương là khi nào.

“Là người ép ta phải dùng toàn lực đấy nhé.”

Cao Nhật Nguyên nói rồi giơ nắm đấm to bằng nắp nồi lên. Bỗng một làn khói bốc lên từ toàn thân hắn.

Phiêu Nguyệt vận Hắc Lôi rồi nhìn chăm chăm vào Cao Nhật Nguyên.

Lúc này, ám sát đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Bây giờ hắn chỉ có thể đối đầu trực diện.

Lôi lực chạy qua các dây thần kinh của toàn bộ cơ thể khiến Phiêu Nguyệt cảm thấy ngứa ran.

Tầm nhìn của hắn bị thu hẹp lại.

Tất cả mọi thứ đều bị xóa khỏi tầm mắt hắn, trong mắt hắn lúc này chỉ có mỗi Cao Nhật Nguyên.

Đây là hiện tượng khi mức độ tập trung đạt ở mức cao nhất.

Cao Nhật Nguyên cũng vậy.

Cũng giống như Phiêu Nguyệt, hắn đang nâng sự tập trung của mình lên cao nhất có thể.

Vù vù vù!

Không khí của một vùng trời bị chấn động.

“Phù!”

Phát!

Cao Nhật Nguyên hít một hơi thật sâu rồi đạp xuống mặt đất.

Hắn lao về phía trước với tốc độ đáng sợ, cơ thể to lớn của hắn khiến người ta liên tưởng đến một con bò rừng.

Cao Nhật Nguyên rút ngắn khoảng cách giữa hắn và Phiêu Nguyệt trong chớp mắt rồi vung một nắm đấm chứa đầy công

lực.

Xoẹt!

Phiêu Nguyệt tránh được nắm đấm của Cao Nhật Nguyên với khoảng cách sát sao.

Đồng điệu.

Đó là một thủ pháp của Nga Quỷ Đạo, giúp cho hắn có thể đồng bộ hóa chính xác hơi thở và phản ứng của đối phương.

Đây là một kỹ nghệ mà không ai có thể thi triển nếu không có sự hậu thuẫn của Hắc Lôi.

Xoẹt!

Cao Nhật Nguyên tiến tới bao nhiêu, Phiêu Nguyệt lùi lại bấy nhiêu.

Công lực mạnh mẽ nên chỉ lướt qua thôi cũng đủ khiến cho đối phương bị thương.

Dù võ công của người kia có cao cường đến mấy thì cũng không thể hoàn toàn tránh khỏi đòn tấn công này của Cao Nhật Nguyên.

Thế nhưng, Phiêu Nguyệt đã thực sự tránh được đòn tấn công của Cao Nhật Nguyên chỉ với khoảng cách một tấc.

Sự xuất hiện của Phiêu Nguyệt hết như một bóng ma vậy.

Đôi lông mày của Cao Nhật Nguyên giật giật.

Hắn cảm thấy tức giận khi Phiêu Nguyệt dùng thủ pháp này để đối đầu với mình.

“Người đang đùa với ta đấy à?”

Uỳnh!

Bỗng Cao Nhật Nguyên giang rộng lòng bàn tay hướng về phía Phiêu Nguyệt.

Một sức hút khủng khiếp tỏa ra từ bàn tay của hắn và hút Phiêu Nguyệt đi.

Cao Nhật Nguyên nắm chặt tay, lực hút trở nên mạnh hơn.

Loạt soạt!

Phiêu Nguyệt bị Cao Nhật Nguyên kéo lê lét như thể toàn thân hắn đang bị buộc vào một sợi dây.

Một rãnh sâu hiện ra nơi hắn lướt qua.

Dù hắn có thi triển Thiên Cân Trụ cũng vô dụng.

Để có thể hút được một tuyệt đối cao thủ như Phiêu Nguyệt bằng Hư Không Nhiếp Vật thì bắt buộc đối phương phải có thật nhiều công lực.

Công lực của Cao Nhật Nguyên gần như là vô hạn.

Đó là lý do ngay cả khi kéo Phiêu Nguyệt đi bằng Hư Không Nhiếp Vật thì gương mặt của hắn vẫn không có chút thay đổi.

Phiêu Nguyệt thu hồi Thiên Cân Trụ.

Vì hắn biết có chống đỡ cũng chẳng ích gì.

Hắn mặc cho cơ thể bị hút đi và dang rộng cả hai tay.

Loạt soạt.

Mười sợi Thu Hồn Ti bay về phía của Cao Nhật Nguyên.

Mười sợi bay theo mười hướng khác nhau.

Thu Hồn Ti vốn đã khó phân biệt bằng mắt thường, đã vậy trời xung quanh còn tối om.

Những võ giả bình thường có thể không phát hiện ra nó.
Nhưng Cao Nhật Nguyên thì khác.

Xích quang lập lòe trong mắt của hắn.

Hắn thi triển Tu La Nhãn.

Đôi mắt của hắn đã phát hiện được vị trí của Thu Hồn Ti.

Vù vù!

Ngay lập tức, Hộ Thân Cang Khí bao bọc quanh cơ thể của Cao Nhật Nguyên.

Thu Hồn Ti không thể xuyên qua được Hộ Thân Cang Khí và bị đánh bật ra ngoài.

Uỳnh uỳnh!

Một dòng khí mạnh mẽ lướt qua thái dương của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt đã tránh được đòn tấn công của Cao Nhật Nguyên trong gang tấc.

Hắn thi triển Ti Xà Cang.

Uỳnh uỳnh!

Quyền cang của Cao Nhật Nguyên và Ti Xà Cang của Phiêu Nguyệt đụng độ nhau.

Cả hai đều chứa cang khí mạnh mẽ.

Cảnh giới cao nhất mà một võ giả có thể đột phá là Cang Khí Công.

Một cảnh giới không bao giờ có thể đạt được trừ khi người đó phải tích lũy được lượng nội công thâm hậu cùng với biết cách điều khiển nội lực.

Nếu không phải là cao thủ đã đạt đến cảnh giới tuyệt đối thì không thể nào sử dụng Cang Khí Công được. Nhưng điều đó không có nghĩa là họ có thể thi triển nó mà không gặp bất kỳ hạn chế nào.

Bởi vì khi thi triển Cang Khí Công, họ sẽ phải tiêu hao rất nhiều nội lực. Vậy nên, bọn họ không bao giờ thi triển Cang

Khí Công trừ phi rất cần thiết hoặc trong những lúc cực kỳ tuyệt vọng.

Vậy mà hai người này vẫn thi triển Cang Khí Công một cách thản nhiên như không.

Phiêu Nguyệt truyền Hắc Lôi vào Tì Xà Cang.

Đó chính là Hắc Lôi Tì Xà Cang chứa đầy lôi lực.

Loẹt xoẹt!

Mỗi khi Phiêu Nguyệt vung Hắc Lôi Tì Xà Cang là trên trời lại có những tia sét đánh xuống.

Như thể có một vị Lôi Thần ở trên đó vụt roi xuống vậy.

Cao Nhật Nguyên rằng hắn không thể đối phó với Phiêu Nguyệt chỉ bằng tay không.

Hắn vươn tay và thi triển tuyệt kỹ của Hư Không Nhiếp Vật.

Một thiết thương nằm gần đó bay vào tay hắn.

Thiết thương này là vũ khí của một người nào đó.

Chủ nhân của thiết thương này đã khuất, nó cũng đã trở thành cô hồn. Nhưng nó sẽ được sống dậy trong tay của Cao Nhật Nguyên.

Vù vù vù!

Ngọn thương rung lên rồi phóng ra thương cang.

Cây thương vốn đã dài một trượng, nay lại có thương cang khiến nó dài ra thêm ba trượng.

“Cha!”

Cao Nhật Nguyên hét lên rồi vung cây thương chứa đầy thương cang của hắn.

Vù vù vù!

Con mưa thương cang trút xuống Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt không lùi lại mà thi triển Hắc Lôi Tì Xà Cang.

Bùm bùm bùm!

Thương cang và Hắc Lôi Tì Xà Cang va chạm vào nhau khiến cho vô số vụ nổ liên tiếp nổ ra.

Thế nhưng cả hai vẫn tiếp tục tấn công nhau mà không có lấy một cái chớp mắt.

Roẹt!

Phi Phong Y của Phiêu Nguyệt rách ra.

Đó là thứ mà Đường Sở Truy đã dành biết bao nhiêu tâm huyết để làm ra.

Nó được dệt từ một loại ngân ty được làm từ Thiên Tầm Ty với công dụng tị thủy tị hỏa. Ngoài ra, đầu đao kiếm có chém vào thì Phi Phong Y này vẫn không hề xuất hiện một vết xước nào.

Ấy vậy mà nó không thể chịu nổi trước thương cang của Cao Nhật Nguyên.

Không, phải nói là trước thương cang khủng khiếp đến thế mà nó vẫn cố gắng chịu đựng để bảo vệ Phiêu Nguyệt.

Rắc rắc!

Những bức tường gần đó đã bị cắt ra như miếng đậu phụ.

Toàn bộ khu vực đã bị phá hủy bởi trận đối đầu giữa hai người.

Những tòa điện các và tòa nhà gần đó đã sụp đổ hoàn toàn, bụi bặm bốc lên như sương mù.

Những ngọn lửa bốc lên do phích lịch đạn đã lan qua cây cối và gây nên một đám cháy lớn.

Những người đứng từ phía xa có thể nhìn thấy cuộc đối đầu nằm ngoài giới hạn của con người của hai người bọn họ một cách rõ ràng.

Tiểu Ma cùng huynh đệ Thái Vô Song đều có thể chứng kiến cảnh tượng đó.

“Điên rồi!”

“K... không thể nào?”

Huynh đệ Thái Vô Song há hốc kinh ngạc.

Cuộc chiến giữa họ giống như cuộc chiến giữa Lôi Thần và Ác Thần vậy.

Mỗi lần bọn họ vung tay là có ánh sáng lóe lên và tiếng nổ phát ra. Mỗi lần như vậy là khu vực xung quanh đều bị phá hủy hoàn toàn.

Sức mạnh của bọn họ thực sự vượt quá khả năng tưởng tượng của con người.

Thái Vô Song cùng Kiếm Yên bị choáng ngợp đến nỗi bọn họ thậm chí không dám đi tiếp.

“Tĩnh táo lại mau. Bây giờ không phải là lúc để đứng nhìn đâu.”

Giọng nói của Tiểu Ma đã thức tỉnh bọn họ.

Tiểu Ma cũng kinh ngạc trước sức mạnh của hai người kia.

Sức mạnh của Phiêu Nguyệt thì nó đã quen thuộc, nhưng không ngờ sức mạnh của Cao Nhazfczkật Nguyên cũng đáng gờm đến thế. Hai người bọn họ đúng là kẻ tám lạng, người nửa cân.

Hai người họ đang thi triển hết toàn lực. Sức mạnh ngang bằng mà dường như bất kỳ ai cũng có thể chiến thắng.

Quả là một cuộc đối đầu không thể rời mắt. Thế nhưng, Tiểu Ma buộc phải nhìn đi chỗ khác.

Tiểu nam tử tin vào Phiêu Nguyệt.

Bây giờ nó phải đi tìm phích lịch đạn và ngăn cho chúng phát nổ.

Những võ giả của Hữu Linh Thuyền Đoàn vẫn đang đi giấu đạn ở khắp nơi trong Hải Môn.

Bọn họ tuy đã tìm được khá nhiều đạn, nhưng vẫn còn rất nhiều chưa thể tìm thấy.

Tuy lúc này bọn họ đã bị thiệt hại nặng nề, nhưng bọn họ phải mau tìm thấy chúng để tránh bị thiệt hại thêm.

May mắn thay, những thích khách đã hợp lực cùng họ.

Ngay lúc này, những thích khách đang tản ra khắp Hải Môn và ám sát những võ giả của Hữu Linh Thuyền Đoàn.

Tiểu Ma cùng những người khác không thể lãng phí thời gian thêm được.

“Mau đi thôi.”

“Ừ!”

“Xin lỗi đệ!”

Thái Vô Song cùng Kiếm Yên xin lỗi và đi theo Tiểu Ma.

“Dừng lại!”

Bỗng có một đoàn võ giả xuất hiện và chặn ba người bọn họ lại.

Chúng chính là những võ giả của Hữu Linh Thuyền Đoàn.

Bọn chúng đã nhận ra ba người họ chính là những người đang đi tìm và ngăn chặn cho phích lịch đạn phát nổ.

Đã đến lúc để Tiểu Ma cùng huynh đệ Thái Vô Song đáp trả lại.

Xoẹt!

Nhưng đã có người nhanh hơn bọn họ.

Những bóng đen đột ngột xuất hiện từ hai phía của bọn chúng rồi tấn công bọn chúng.

Xoẹt!

“Khực!”

“Hự!”

Đám người kia tuyệt mệnh trong chớp mắt.

Những kẻ còn sống thốt lên kinh ngạc.

“Gì thế?”

“Thích khách.”

Những người vừa tấn công võ giả Hữu Linh Thuyền Đoàn là những thích khách đi theo Phiêu Nguyệt.

Nhiệm vụ của bọn họ là loại bỏ những thứ cản đường Tiểu Ma.

Tuy những thích khách kia không nói gì với nhóm của Tiểu Ma, nhưng nhóm người Tiểu Ma vẫn có thể hiểu được ý nghĩ của bọn họ.

Huýt!

Tiếng huýt sao vang vọng khắp đường phố.

Đó là tín hiệu của những võ giả Hữu Linh Thuyền Đoàn.

Tiếng huýt còi thông báo rằng đã có thích khách xuất hiện.

Hải Môn trở thành địa ngục khi cuộc đối đầu giữa những võ giả Hữu Linh Thuyền Đoàn và những thích khách nổ ra.

Khắp nơi đều là xác chết, tiếng người dân la hét vang lên không ngừng.

Mặc dù bọn họ đã cố gắng kiểm soát thiệt hại ít nhất có thể, nhưng thiệt hại lúc này đã quá lớn.

Nếu như mọi chuyện diễn ra theo kế hoạch của Cao Nhật Nguyên thì có lẽ Hải Môn bây giờ đã trở thành một nơi mà con người hoàn toàn không thể sinh sống được nữa.

Gương mặt của Cao Nhật Nguyên trở nên méo mó.

Ngay cả khi đang tập trung chiến đấu với Phiêu Nguyệt thì hắn vẫn nhận ra rằng mọi chuyện đang không đi theo hướng mà hắn muốn.

Tiếng la hét vang lên khắp nơi.

Thỉnh thoảng còn có tiếng hét của thích khách, nhưng đa số chủ nhân của tiếng hét đều là thuộc hạ của Cao Nhật Nguyên.

Những võ giả của Hữu Linh Thuyền Đoàn đang bị đẩy lùi bởi những tên thích khách.

‘Ta đã quá coi thường hắn rồi.’

Cao Nhật Nguyên thẳng thắn thừa nhận sai lầm của mình.

Hắn đã sai lầm khi ước chừng sai sức mạnh của những thuộc hạ của Phiêu Nguyệt.

Nếu cứ tiếp tục thế này, Hữu Linh Thuyền Đoàn chắc chắn sẽ bị thiệt hại không ít.

Cao Nhật Nguyên nghiêng răng.

Cách tốt nhất để đảo ngược tình thế chính là giết chết thủ lĩnh của bọn thích khách kia.

Vù vù vù!

Cao Nhật Nguyên nâng cao toàn bộ số công lực còn lại của hân. Ngay lúc đó, không những ngọn thương mà ngay cả cơ thể của hân cũng trở nên phát sáng.

Tinh Cang Thiên Diệt Hỏa.

Đây là chiêu thức tối thượng hút khí từ xung quanh và đốt cháy nó lên.

“Phiêu Nguyệt!”

Cao Nhật Nguyên lao thẳng về phía Phiêu Nguyệt và gọi tên hân.

“Haa!”

Phiêu Nguyệt hít một hơi thật sâu.

Xoẹt xoẹt!

Hàng chục sợi Hắc Lôi Ti Xà Cang cuốn lấy cơ thể hân.

Và cứ thế, Phiêu Nguyệt trở thành một tia sét màu đen đôi đầu với viên thiên thạch đang bay tới.

Uỳnh!

596

Vùuuuuu!

Cơn đại cuồng phong ập đến.

Gió buốt xé toạc vạn vật giống như móng vuốt của thú.

Những điện các nguy nga, tường cao cũng không thể chịu nổi mà sụp đổ.

“Khắc!”

“Á!”

“C.....Cứu với.....”

Những người đứng trong cơn bão bị gió cuốn vào không trung.

Cơn bão dữ dội nuốt chửng và phá hủy mọi thứ.

“Ahhh!”

“Cái gì?”

Những người may mắn sống sót đôi chân mất hết sức lực, khụy xuống mặt đất. Họ thậm chí biết ơn vì vẫn còn sống, bàng hoàng nhìn khung cảnh xung quanh.

Việc họ sống sót hoàn toàn là vận may.

Những người không may mắn như họ đều chết hoặc biến mất không dấu vết.

Không thể tin được rằng tất cả những thứ đang xảy ra nơi đây chỉ vì cuộc đối đầu giữa hai người.

Nếu không tận mắt chứng kiến và trải nghiệm, sẽ chẳng ai có thể tin được.

Quang cảnh trước mắt gây ra nỗi kinh hoàng đến mức độ đó.

Một cảnh tượng vượt ngoài tầm tưởng tượng của nhân loại.

‘Kết quả là?’

‘Ai là kẻ chiến thắng.’

Mọi người mở to mắt và nhìn về hướng mà Phiêu Nguyệt và Cao Nhật Nguyên đang chiến đấu.

Trước mắt họ bây giờ chỉ toàn là tro và khói bụi.

Vì vậy họ không thể biết được ai là người đã giành chiến thắng.

Hộc!

Một cơn gió thoáng thổi từ biển khiến cổ họng ai nấy đều khô khốc do căng thẳng vây quanh.

“.....”

Khói bụi dày đặc bị gió cuốn đi và dần biến mất.

Phải đến lúc đó mọi người mới biết được kết quả của cuộc chiến.

“A!”

Ai đó đã thốt ra tiếng thở dài.

Hắn ta chính là võ giả của Hữu Linh Thương Đoàn.

Cao Nhật Nguyên khụy một bên gối và thở hổn hển. Phiêu Nguyệt trước mặt hắn cũng vậy.

Cả hai người toàn thân đầm máu.

Họ nhìn nhau chăm chăm, thở hổn hển.

Cao Nhật Nguyên là người mở miệng trước.

“Phiêu Nguyệt!”

Phiêu Nguyệt không trả lời.

Lục phủ ngũ tạng trong hắn đang cuộn trào, khiến hắn không thể mở miệng.

Phiêu Nguyệt nhìn Cao Nhật Nguyên với đôi mắt đỏ ngầu.

“.....”

Trong khoảnh khắc đó, Cao Nhật Nguyên đứng dậy.

Thân hình của hắn dường như trở nên vạm vỡ hơn.

Ngay cả với bộ dạng trọng thương và đầm máu lúc này, sự tồn tại của hắn vẫn là mối đe dọa với nhân loại.

“Đoàn Chủ.....”

“Vậy là đã thắng sao?”

Những võ giả của Hữu Linh Thuyền Đoàn nghĩ rằng người chiến thắng là Cao Nhật Nguyên.

Không có lý nào khác cả.

Cao Nhật Nguyên tự đứng dậy, nhưng Phiêu Nguyệt vẫn đang khụy xuống.

Cao Nhật Nguyên nhìn Phiêu Nguyệt với đôi mắt chứa đầy xúc cảm phức tạp.

“Phiêu Nguyệt.....người thật sự.....giống như vị thần của cái chết vậy.”

“.....”

“Đây là sự thật. Lần đầu tiên trong đời ta cảm thấy sợ hãi. Người là kẻ đầu tiên khiến ta cảm thấy như thế này. Và đây sẽ là lần cuối cùng.”

Đột nhiên, con người của Cao Nhật Nguyên rung chuyển dữ dội như thể vừa có một trận động đất xảy ra.

Phiêu Nguyệt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Cao Nhật Nguyên.

Hộc!

Máu phun ra từ cơ thể của Cao Nhật Nguyên.

Máu phun ra khắp cổ, vai, ngực, bụng, hai cánh tay và hai chân, tung tóe khắp nơi. Hắc Lôi Ti Xà Cang đã chọc thủng cả cơ thể của hắn thành ra như vậy.

“Hộc!”

Cao Nhật Nguyên hộc máu, loạng choạng.

“Đoàn chủ!”

“Chết tiệt!”

Phải đến lúc đó bọn võ giả của Hữu Linh Thuyền Đoàn mới nhận ra Cao Nhật Nguyên mới chính là kẻ thua cuộc.

Chúng không do dự, lao thẳng về phía Phiêu Nguyệt.

“Chí Tôn!”

Ngay lập tức có người đứng ra trước mặt Phiêu Nguyệt, ngăn cản chúng.

Soạt!

Người vừa giương kiếm lên để bảo vệ Phiêu Nguyệt chính là Tử Linh, một trong Thập Huyết Sát.

Bọn võ giả của Hữu Linh Thuyền Đoàn lao vào Phiêu Nguyệt, nhưng chẳng mấy chốc đã bị Tử Linh tàn sát. Cao Nhật Nguyên nhìn thuộc hạ của mình bị Tử Linh giết chết với ánh mắt vô hồn. Nhưng ngay lập tức hắn chuyển ánh mắt về phía Phiêu Nguyệt.

Trong khi đó, Phiêu Nguyệt đã cảm được máu, cố gắng đứng dậy.

Mặc dù cả hai đều bị trọng thương như nhau, nhưng Phiêu Nguyệt vẫn còn sống đến giờ này tất cả là nhờ có chiến bào do chính Đường Sở Truy làm ra cho mình.

Chiến bào tuy đã nát tan nhưng trong khoảnh khắc sinh tử, chính nó đã cứu Phiêu Nguyệt lấy một mạng.

Phiêu Nguyệt dồn hết sức bình sinh, cất lời.

“Cao Nhật Nguyên!”

“Ngươi thắng rồi. Nhưng ta cũng không thua.”

“.....”

“Hạt giống mà ta gieo trồng cuối cùng cũng đã nảy mầm. Thật tiếc là ta không thể thu hoạch được, nhưng ta vẫn không hối hận”.

Cao Nhật Nguyên cười lộ hàm răng nhuộm máu.

Phiêu Nguyệt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Cao Nhật Nguyên. Hắn lên tiếng.

“Hạt giống đó, sẽ không bao giờ có thể lớn lên được nữa. Chính tay ta sẽ nhổ đến tận gốc.”

“Ngươi cứ thử đi. Chuyện đó không dễ dàng đâu.”

“Những việc mà ta đã làm từ trước cho đến nay, chưa bao giờ là dễ dàng cả. Dù vậy cuối cùng ta vẫn có thể làm được tất cả. Lần này cũng sẽ như vậy.”

“Ngông.....cuồng. Rất hợp với ngươi.”

Cao Nhật Nguyên cười khẩy.

Bất chợt hắn ngược nhìn bầu trời.

Một bầu trời tối đen như mực tràn đầy trong ánh mắt hắn, thậm chí không có một ánh sao nào.

Đó là quang cảnh cuối cùng mà hắn nhìn thấy trên cõi đời này.

Sau đó, bóng tối thực sự kéo đến.

Cao Nhật Nguyên lão đảo và ngã xuống như cây cổ thụ bị đốn gục.

Đùng!

Ngay lúc đó.

“Đoàn chủ!”

Một nam nhân điên cuồng chạy đến.

Y chính là Tiêu Bình Lạc, thuyền trưởng của Đại Chiến Thuyền mà Cao Nhật Nguyên thường hay đi.

Tiêu Bình Lạc ôm lấy cơ thể của Cao Nhật Nguyên đã tắt thở, hét lên.

“Đứng dậy đi, Đoàn chủ! Làm ơn mà...”

Nhưng Cao Nhật Nguyên không thể đáp lời.

Tiêu Bình Lạc đau đớn, chấp nhận rằng Cao Nhật Nguyên đã chết.

Y ôm cái xác của Cao Nhật Nguyên vào lòng, hét lên.

“Tất cả mau giết chết hắn. Hắn ta là kẻ thù duy nhất của Đoàn chủ!”

Tiếng hét của y vang vọng cả Hải Môn.

Các võ giả của Hữu Linh Thuyền Đoàn để lấp đặt Phích Lịch Đạn. Lần này Tử Linh hét lớn.

“Tất cả mau bảo vệ Chí Tôn.”

Những thích khách ở Hải Môn mau chóng tập hợp lại theo mệnh lệnh của y.

Thích khách tụ hợp lại như đám mây đen.

Họ đứng phía trước Phiêu Nguyệt như một bức tường thành không lồ.

Tiêu Bình Lạc hét lớn.

“Giết!”

“Woaaaaa!”

“Hãy trả thù cho Đoàn chủ.”

Bọn võ giả của Hữu Linh Thuyền Đoàn đồng thanh hô to và lao thẳng về phía Phiêu Nguyệt.

Đối mặt với bọn chúng, nhóm thích khách cũng di chuyển.

Nhưng họ không hề hét lớn hoặc chạy rầm rầm như đám võ giả kia.

Họ thực sự di chuyển âm thầm như một đám mây đen và chiến đấu chống lại bọn võ giả của Hữu Linh Thuyền Đoàn.

Choang!

Trận đối đầu diễn ra vang dội bên Hải Môn.

“Hộc! Hộc!”

Hồng Lệ Tuyết, Lôi Nhãn và Sát Lão thở hỗn hển.

Toàn thân họ nhuốm máu.

Võ công của Độc Cao Hoàng thực sự rất đáng gờm.

Mặc dù có đến ba thích khách giỏi nhất chốn giang hồ đối đầu với hắn, nhưng vẫn không thể hạ gục được hắn.

Hắn có rất nhiều vết thương trên cơ thể, nhưng vẫn còn rất mạnh mẽ.

Khuôn mặt của Độc Cao Hoàng đầy vẻ phẫn nộ.

Đó là do hắn đã thi triển đến hàng chục chiêu thức nhưng ba thích khách kia vẫn không ngừng tấn công hắn.

Hắn thật sự tức giận vì phải lãng phí thời gian với ba thích khách tầm thường đến như vậy.

Một trong những điều hắn ghét nhất chính là lãng phí thời gian vô ích như thế này.

“Phù!”

Độc Cao Hoàng thở dài..

-Tất cả hãy cẩn thận. Bầu không khí không bình thường.

Sát lão gửi truyền âm đến Hồng Lệ Tuyết và Lôi Nhãn để cảnh báo.

Hai người im lặng, gật đầu.

Đùng!

Đột nhiên có tiếng pháo nổ ở bên thuyền.

Ánh mắt của Độc Cao Hoàng hướng về bên thuyền.

Trong khoảnh khắc, hắn khẽ nở một nụ cười.

Hắn nhìn thấy rất nhiều thuyền kéo đến ở bên.

Trên cột buồm của con thuyền, những lá cờ tượng trưng cho Võ Kiếm Liên phần phật bay trong gió.

Lực lượng chi viện của Võ Kiếm Liên cuối cùng cũng đến.

Nếu quân chi viện đến rồi, thì không còn lý do gì để phải bắt tay với Hữu Linh Thuyền Đoàn nữa.

Độc Cao Hoàng nghĩ đây là chuyện rất tốt.

Nhân cơ hội lần này, nếu có thể hủy diệt được Phiêu Nguyệt cùng bọn thích khách, với Hữu Linh Thuyền Đoàn nữa, địa vị của hắn trong giang hồ sẽ được nâng lên.

‘Tốt rồi, tốt rồi.’

Độc Cao Hoàng mỉm cười, gương kiếm lên.

Toàn thân hắn phát ra luồng khí thể vô cùng khủng khiếp.

Sát Lão và Hồng Lệ Tuyết rung mình vì có cảm giác như hàng ngàn, hàng vạn mũi dùi như xuyên qua toàn thân họ.

Họ cảm nhận được áp lực và bầu không khí khác biệt so với ban nãy.

‘Phải liều mạng thôi.’

Sát Lão nghiêng răng.

Mạng già này không còn gì phải nuôi tiếc nữa.

Vibzfczkệc bản thân lão được nuôi dưỡng và lớn lên trong tư cách một thích khách, sống đến giờ này đã là một kỳ tích rồi.

Bây giờ có chết cũng chẳng còn gì phải hối hận nữa.

Tuy nhiên, Hồng Lệ Tuyết và Lôi Nhân lại khác.

Họ vẫn còn trẻ. Đó là những người có cơ hội được sống nhiều hơn nữa.

Bằng cách nào đó lão phải bảo vệ họ.

Sát Lão dồn hết sức lực, trừng mắt nhìn Độc Cao Hoàng.

Trong khoảnh khắc đó, Độc Cao Hoàng vung kiếm lên, xông vào.

Thanh kiếm của hắn có lưỡi sắc như răng rồng. Kiếm cang cũng tỏa ra mãnh liệt khắp cả thân kiếm.

Soạt!

Long Nha Hồi Thiểm Diệt.

Đó là chiêu thức mạnh mẽ nhất mà hắn có thể thi triển.

Sức mạnh của kiếm Cang xoay vòng trên thanh kiếm so với Cang Khí của võ công khác mạnh hơn rất nhiều lần.

Hình ảnh lưỡi kiếm xoáy tròn trước mắt thật đáng sợ.

“Ta sẽ xóa sổ ngươi khỏi thế gian..”

Nỗi sợ hãi kéo đến, ngay cả người vốn đã đánh mất cảm xúc từ lâu như Sát Lão cũng phải nghe thấy tiếng tim mình loạn nhịp.

Độc Cao Hoàng hét lớn, thi triển Long Nha Hồi Thiểm Diệt.

Choang!

Toàn bộ bầu không khí xung quanh dường như bị xé toạc trước uy lực của Long Nha Hồi Thiểm Diệt.

Luồng khí xoắn ốc cuộn trào bùng chốc trở thành cơn bão, ập đến.

Và trung tâm của cơn bão đó chính là Sát Lão, Hồng Lệ Tuyết và Lôi Nhân.

Họ hoàn toàn không nhìn thấy đường để né tránh.

Ba người dồn hết sức bình sinh, thi triển chiêu thức mạnh mẽ nhất có thể.

Cả ba người họ cố gắng ngăn chặn cơn bão mà Long Nha Hồi Thiểm Diệt tạo thành. Họ muốn chịu đựng thêm một chút ít thời gian, nhưng chẳng mấy chốc họ đã bị cơn bão nuốt chửng.

Ầm!

“Hộc!”

“Ặc!”

“Hưm!”

Tiếng thét của ba người vang lên cùng một lúc.

Họ mất hết sức lực và ngã gục.

Cảnh tượng cả ba người bị bão cuốn trôi trông rất thê thảm.

Hơn nữa, tình trạng của Sát Lão là nghiêm trọng nhất, vì lão đã phải hứng chịu sức mạnh của Long Nha Hôi Thiểm Diệt gần như là trọn vẹn khi lão đứng ở vị trí đầu tiên.

Cánh tay phải bay đi, cả chân trái lão cũng biến mất.

Bên hông cũng bị rách và máu chảy ra thành dòng.

Nhìn thấy hình ảnh đó, Hồng Lệ Tuyết và Lôi Nhãn cắn răng đau đớn vì không thể đỡ cho Sát Lão.

Họ cũng bị thương nặng.

Nhưng nếu không có Sát Lão đứng ra ngăn cản, có thể mạng của họ cũng không thể giữ được.

Hồng Lệ Tuyết cố gắng ngẩng đầu lên, nhìn về phía trước.

Đôi mắt của nàng đỏ au vì mạch máu vỡ tung.

Nhìn như đôi mắt nàng có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Độc Cao Hoàng tiến lại gần với trường kiếm trong tay.

‘Chắc đây là kết cục.’

Hồng Lệ Tuyết có cảm giác đây chính là ngày tàn của mình.

Nàng hoàn toàn không còn sức lực để đối đầu.

Trong khoảnh khắc đó, Độc Cao Hoàng giương thanh kiếm lên cao. Sau đó, hất hạ kiếm xuống cả ba người họ.

Ngay lúc đó.

“Sur đệ!”

Ai đó đã đứng ra trước mặt ba người và chặn đòn công kích của Độc Cao Hoàng.

Đoàng đoàng!

Một vụ nổ xảy ra trước mặt cả ba người họ. Nhưng ba người không hề nhận bất kỳ đau đớn nào.

Chính người đứng trước mặt bọn họ đã hấp thụ toàn bộ sức mạnh của đòn công kích kia.

Khuôn mặt của Độc Cao Hoàng trở nên méo mó.

“Sur.....huynh?”

Người đàn ông có đôi mắt trong veo, sâu thẳm.

Tuy nước da nhợt nhạt nhưng đôi mắt vẫn sáng như những vì sao trên bầu trời đêm.

Khoảnh khắc đôi mắt với đôi mắt đầy sức sống của y, Độc Cao Hoàng cảm thấy những ký ức không vui ủa về.

“Sư huynh?”

“Đã lâu không gặp, sư đệ!”

Người đàn ông đang bình tĩnh trả lời chính là Lưu Thủy Hoàn, sư huynh Độc Cao Hoàng.

Độc Cao Hoàng thực sự ngạc nhiên trước sự xuất hiện của y.

“Làm sao mà sư huynh lại ở đây?”

“Tại sao ta không thể ở đây?”

“Ta còn tưởng rằng huynh đã trốn...”

“Tại sao ta lại phải trốn? Ngay cả tên nghịch tử ngược đãi sư phụ vẫn còn có thể đường hoàng đứng đây cơ mà.”

“Cái gì? sư phụ....”

Ngay lập tức, đôi mắt của Độc Cao Hoàng rung động.

Việc bạc đãi và giam cầm sư phụ dưới tầng hầm vốn là bí mật của riêng hắn.

Nếu sự thật đó bị thiên hạ phát hiện, toàn bộ danh tiếng mà hắn cất công gầy dựng sẽ tiêu tan. Chính vì thế nên hắn mới sống chết giữ kín bí mật này.

Lưu Thủy Hoàn nói.

“Dù ngươi có hận đến cỡ nào, người cũng là sư phụ của ngươi. Sao ngươi dám ngược đãi người như vậy? Tội lỗi của ngươi dù có ném xuống cửu tuyền cũng rửa không sạch”.

“Huynh nói nhầm cái gì vậy? Ta ngược đãi sư phụ sao?”

“Hừ! Còn muốn chối sao?”

“Bỗng nhiên xuất hiện nói nhăng nói cuội. Ta không có thời gian để nói nhảm với huynh đâu. Mau tránh ra đi.”

“Cao Hoàng. Sao ngươi lại làm vậy? Ngươi không thể một tay che trời mãi được đâu.”

Lưu Thủy Hoàn nhìn Độc Cao Hoàng với ánh mắt thất vọng.

Đôi mắt ấy khiến Độc Cao Hoàng vô cùng khổ sở.

Huynh...huynh đột nhiên xuất hiện rồi nói nhảm cái gì vậy?”

“Nói nhảm cái gì? Ngươi cho rằng ta nói nhảm sao?”

“Cái đó...”

“Nghĩ cho kỹ đi. Tại sao ta lại xuất hiện vào lúc này?”

“...”

Độc Cao Hoàng nhìn Lưu Thủy Hoàn, im lặng một lúc lâu.

Tâm trí hắn đang hoàn toàn trống rỗng.

Rồi, đột nhiên, ánh mắt hắn hướng về phía bến thuyền.

Có một số thuyền của Võ Kiếm Liên trong bến thuyền. Đó là thuyền chở quân tiếp viện đến Hải Môn để hỗ trợ hắn ta.

“Không lẽ là đến từ Võ Kiếm Liên?”

“Đúng vậy.”

“Nghệt súc!”

Trước lời của Lưu Thủy Hoàn, Độc Cao Hoàng nghiêng rằng một cách vô thức.

Trước kia, hắn ta đã nỗ lực rất nhiều để tìm kiếm Lưu Thủy Hoàn. Nhưng cuối cùng đành bỏ cuộc vì không thể tìm thấy y ở bất cứ đâu.

Độc Cao Hoàng nghĩ rằng Lưu Thủy Hoàn đã sống ẩn dật để tránh bị theo dõi.

Quả thực võ uy của Lưu Thủy Hoàn không cần phải bàn cãi. Tuy nhiên, Độc Cao Hoàng đã nắm chắc quyền kiểm soát Võ Kiếm Liên trong tay, và loại bỏ tất cả phe phái ủng hộ Lưu Thủy Hoàn.

Trong tình huống như vậy, lựa chọn tốt nhất là trốn khỏi Võ Kiếm Liên. Nhưng điều gì sẽ xảy ra nếu Lưu Thủy Hoàn có ý định quay trở lại?

“Huynh ...gặp sự phụ rồi sao?”

“Hừ! Người cố giấu người, nhưng đáng tiếc ta đã tìm ra.”

Giọng nói của Lưu Thủy Hoàn đầy phẫn nộ.

Tứ chi Tiền Vô Ngọc đều đã bị cắt đứt, khó khăn lắm mới giữ được hơi thở.

Nếu Lưu Thủy Hoàn chậm trễ một chút thôi, có lẽ y đã quy tiên rồi.

Lưu Thủy Hoàn vội vã gọi một vị thần y đến chữa trị cho Tiền Vô Ngọc. Nhờ đó, y mới nhặt được một mạng trở về.

Nhưng dù có trở thành phế nhân, Tiền Vô Ngọc vẫn là liên chủ Võ Kiếm Liên.

Lưu Thủy Hoàn đã dìu y đến trước mặt toàn bộ đệ tử của Võ Kiếm Liên.

Tất cả đều không nói lên lời khi thấy tình trạng thảm hại của Tiền Vô Ngọc.

Họ không hề biết về tội ác tày trời này của Độc cao Hoàng.

Độc Cao Hoàng là một kẻ vô đạo đức đã cướp đi vị trí của liên chủ.

Mặt khác, Lưu Thủy Hoàn là người kế vị được Tiền Vô Ngọc công nhận.

Y sẽ là liên chủ đánh chính ngôn luận, có cả thực danh và thực quyền.

Hầu hết các võ giả đã thề trung thành với Lưu Thủy Hoàn. Tất cả tay sai của Độc Cao Hoàng nổi dậy đều bị chế ngự và giam cầm trong ngục tối.

Bằng cách này, Lưu Thủy Hoàn hoàn toàn nắm quyền kiểm soát Võ Kiếm Liên và trở thành liên chủ mới.

“Sư huynh, huynh đã hủy hoại giấc mơ của ta.”

“Quá nhiều người đã trở nên bất hạnh vì giấc mơ của người rồi.”

“Đừng nói nhảm, kẻ mạnh là kẻ có tất cả, và thống trị là quy luật của giang hồ. Nếu ta có tội gì, thì chỉ là ta đã trung thành với quy luật đó thôi”

“Ai nói là có luật như vậy chứ? Ai nói kẻ mạnh có quyền cai trị kẻ yếu? Kẻ mạnh nhất định phải có ít nhất phẩm giá và lòng nhân từ, nếu không, thế giới sẽ biến thành địa ngục.”

“Lại bắt đầu rao giảng đạo đức.”

Độc Cao Hoàng nghiêng rằng

Người ta nói rằng Lưu Thủy Hoàn đã nắm quyền kiểm soát Võ Kiếm Liên. Tuy nhiên, nếu hắn ta chiến thắng, các thủ hạ sẽ thay lòng và đi theo hắn.

“Phù!”

Lưu Thủy Hoàn đột nhiên thở dài.

Thấy Độc Cao Hoàng không chịu thừa nhận sai lầm của mình, lòng y cảm thấy vô cùng bức bối..

“Phải! Người vốn là loại người này.”

“Cho dù quay về quá khứ, quyết định của ta cũng không thay đổi.”

Độc Cao Hoàng giơ kiếm lên và nhắm vào Lưu Thủy Hoàn.

Lưu Thủy Hoàn cũng rút kiếm ra.

Không còn lý do gì để nói chuyện nữa.

Kiếm đao sẽ giải quyết phần còn lại.

“Kyaaa”

Khi cả hai va chạm, bán kính hơn 10 trượng xung quanh như bị một cơn bão cuốn qua, ngay lập tức trở thành một mớ hỗn độn.

Trong khi họ giao tranh, Hồng Lệ Tuyết và Lôi Nhãn gần như đã hồi phục nội lực. Cả hai vội vàng ôm Sát lão đi khỏi.

“Tĩnh lại đi.”

“Chết tiệt!”

Mặc dù đã cách Võ Kiếm Liên khá xa, nhưng vẫn không tránh khỏi âm vang của cuộc xung đột. Nhưng họ không có thời

gian để trốn đến nơi an toàn hơn. Điều này là do tình trạng của Sát lão quá nguy hiểm.

Hồng Lệ Tuyết lấy từ trong ngực ra một viên đan dược duy nhất và vội vàng đưa cho Sát lão.

Đó là đan dược nàng nhận được từ Phiêu Nguyệt cách đây không lâu.

Sau khi uống vào, tình trạng của Sát lão không xấu đi thêm nữa.

Cả hai vội vàng cầm máu vết thương cho Sát lão.

Vết thương này tạm thời sẽ không tệ hơn, nhưng để cứu mạng lão, nhất định phải mau chóng tìm được y sư.

Hồng Lệ Tuyết nói với Lôi Nhãn.

“Nào, mau đưa Sát lão đi tìm y viên”

“Còn cô thì sao?”

“Ta phải ở đây chỉ huy Hắc Sát đội.”

“Được. Phải tự biết lo liệu cho mình.”

“Ngươi cũng thế.”

Lôi Nhãn cẩn thận ôm Sát lão và rời chiến trường.

Chỉ khi đó Hồng Lệ Tuyết mới có thể thở được một lúc.

Rầm! ầm ầm!

Ngay tại thời điểm đó, cuộc chiến khốc liệt giữa Độc Cao Hoàng và Lưu Thủy Hoàn vẫn tiếp tục.

Hồng Lệ Tuyết nhìn cảnh đó một lúc, chợt nhớ đến Phiêu Nguyệt.

‘Không biết huynh ấy thế nào rồi?’

“Ha!”

Phiêu Nguyệt khẽ thở dài và ngẩng đầu lên.

Cuộc chiến với Cao Nhật Nguyên đã khiến nội khí bên trong cơ thể hắn trở nên hỗn loạn.

Vô số thi thể nằm rải rác trên mặt đất.

Tất cả bọn họ mặc y phục đen, họ đều là những thích khách đã bỏ mạng khi chống lại Hữu Linh Thuyền Đoàn để bảo vệ hắc.

Vẫn còn nhiều thích khách đang chiến đấu.

Xoẹt!

Ngay cả khi bị kiếm chém chết, họ cũng không hé răng hét lên một tiếng nào.

Rõ ràng là khi sinh ra họ đều khóc. Nhưng khi chết không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Đó là số phận của những kẻ được nuôi dạy như sát thủ.

Sự huấn luyện khắc nghiệt đã triệt tiêu ngay cả những bản năng cơ bản của con người.

Sau khi nhìn xác những thích khách một lúc, Phiêu Nguyệt cắn môi.

Hình ảnh đó khiến trái tim hắc rung động.

Xoẹt!

Từ tay hắc, tám nhánh Thu Hồn Ti được tung ra.

Cuối mỗi Thu Hồn Ti lại có một U Linh Chủ.

Ngoại trừ hai cái mắc kẹt trên lưng Cao Nhật Nguyên, hắc đã lấy ra tất cả U Linh Chủ còn lại.

Phiêu Nguyệt lao vào Hữu Linh Thuyền Đoàn với tám U Linh Chủ lơ lửng trên không trung.

Vút!

Tám U Linh Chủ đan chéo vào nhau như những chân nhện.

“Á!”

“Khực!”

Trước những chuyển động không thể đoán trước của U Linh Chủ, các võ giả Hữu Linh Thuyền Đoàn đã chết mà không kịp phản ứng.

Ngay lập tức, toàn bộ đội hình của Hữu Linh Thuyền Đoàn sụp đổ.

Xương thịt nứt ra và máu bắn tung tóe.

Người chết liên tục ngã xuống, người bị thương nặng lăn lộn trên sàn.

“Đừng lùi bước. Phải trả thù cho đoàn chủ.”

Tiêu Bình Lạc hét đến mức cổ họng như sắp vỡ tung.

Thi thể của Cao Nhật Nguyên vẫn còn trong vòng tay của hắn.

Cứ như vậy, hắn ta ôm lấy chủ quân của mình và không ngừng khích lệ các thuộc hạ phải chiến đấu đến cùng.

Thuộc hạ chết ngày càng nhiều, nhưng hắn ta không có ý định rút lui.

Mặc dù Phiêu Nguyệt đang thể hiện sức mạnh vượt trội, nhưng hắn không nghĩ rằng nó sẽ duy trì được lâu.

Đó là bởi vì vết thương của Phiêu Nguyệt cũng nghiêm trọng không kém.

Trên thực tế, chuyển động của Phiêu Nguyệt đang chậm lại từng chút một.

Bây giờ, chỉ cần tấn công thêm một chút, có vẻ như hắn ta có thể hạ gục Phiêu Nguyệt.

Với hy vọng như vậy, Tiêu Bình Lạc đã không ngừng khích lệ thuộc hạ của mình.

Không quan trọng có bao nhiêu người đã chết.

Nếu họ có thể trả thù cho Cao Nhật Nguyên, đó cũng sẽ là một sự hy sinh quý giá.

“Chỉ một chút nữa thôi. Tấn công nhiều hơn nữa.”

Tiêu Bình Lạc hét đến mức cổ họng như sắp vỡ tung.

Đáp lại, các võ giả Hữu Linh Thuyền Đoàn cũng tấn công mạnh mẽ hơn.

&nbzfckbsp;

Chính lúc đó.

“Khục!”

“Là đột kích.”

Đột nhiên, một tiếng hét vang lên từ phía sau Tiêu Bình Lạc.

“Đột kích?”

Tiêu Bình Lạc giật mình và nhìn lại. Sau đó, hắn thấy những võ giả lao tới từ phía sau.

“Là Võ Kiếm Liên.”

“Bọn chúng đã phản bội.”

Những người tấn công phía sau Hữu Linh Thuyền Đoàn là võ giả Võ Kiếm Liên.

Điều này chẳng khác gì bị đâm sau lưng.

“Lũ khốn!”

Tiêu Bình Lạc run lên vì tức giận.

Đó là tình huống tồi tệ nhất.

Phiêu Nguyệt và các sát thủ đang tấn công từ phía trước, và các võ giả Võ Kiếm Liên đột kích từ phía sau.

Nhưng Tiêu Bình Lạc không biết, những võ giả đang tấn công họ bây giờ không phải là những người theo Độc Cao Hoàng, mà là những người theo Lưu Thủy Hoàn.

Khi Lưu Thủy Hoàn đổ bộ đến Hải Môn, y đã chỉ thị cho các võ giả của Võ Kiếm Liên giúp đỡ Phiêu Nguyệt.

Khi họ hợp lực, tình hình cuộc chiến đảo lộn ngay lập tức.

Những võ giả Hữu Linh Thuyền Đoàn đã chiến đấu đến người cuối cùng, nhưng tất cả, trừ Tiêu Bình Lạc đều gục ngã.

“Ha ha!”

Tiêu Bình Lạc phá lên cười.

Khi bị đả kích quá lớn, có người vẫn cười ngay cả trong những tình huống bi thương, và đó là tình cảnh bây giờ của Tiêu Bình Lạc.

“Sao có thể như vậy được!”

Phiêu Nguyệt tiến đến gần.

Trên người hắn, người bê bết máu, ánh mắt âm trầm, hoàn toàn không giống con người chút nào.

Tiêu Bình Lạc như điên dại.

“Là người... Nếu không phải tại người...”

Phập!

U Linh Chủy cắm vào giữa trán hắn.

Tuy nhiên, Tiêu Bình Lạc không gục ngã ngay lập tức và nhìn chăm chăm Phiêu Nguyệt, trong lòng vẫn ôm ghi Cao Nhật Nguyên.

Uych!

Đó là kết cục của Tiêu Bình Lạc.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 598

“Khực!”

Độc Cao Hoàng bất giác bật ra tiếng rên rỉ.

Có một thanh kiếm đang cắm vào bụng hắn ta.

Chủ nhân của thanh kiếm đó chính là Lưu Thủy Hoàn.

Đây là trận chiến vô cùng dữ dội.

Nếu xét về cảnh giới võ công thì Độc Cao Hoàng chiếm ưu thế hơn Lưu Thủy Hoàn.

Trong lúc Lưu Thủy Hoàn bị nhốt trong Bát Hồi Ngục, Độc Cao Hoàng vẫn không ngừng tu luyện lên cảnh giới cao hơn. Thế nhưng, trước khi đấu với Lưu Thủy Hoàn hắn đã liên tiếp trải qua nhiều trận kịch chiến.

Trận chiến với Tarha, Sát Lão, Hồng Lệ Tuyết và Lôi Nhãn đã khiến hắn bị thương và cạn kiệt sức lực không ít.

Trái lại, Lưu Thủy Hoàn có thể tham gia trận chiến với trạng thái tốt nhất khi vẫn giữ được thể lực.

1

Sự khác biệt này chính là thứ giúp phân thắng bại trong trận chiến.

Tách tách!

Máu không ngừng chảy xuống từ bụng Độc Cao Hoàng. 8

“Chết tiệt!”

“Hoàng!”

“Đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó.”

“Phù!”

“Ta không hối hận về hành động của mình. Vậy nên huynh không cần phải dùng ánh mắt thương hại như thế nhìn ta.”

“Đúng! Đệ vốn là người như vậy mà.”

6

“Đúng rồi! Ta là vậy đấy. Vậy nên huynh đừng có cảm thông cho ta.”

“Ta hiểu rồi.”

Lưu Thủy Hoàn liền gật đầu.

Hắn liền rút thanh kiếm đâm vào bụng Lưu Thủy Hoàn ra. Ngay lập tức máu tươi chảy ào ra ngoài.

“Hộc!”

Độc Cao Hoàng không chịu được nữa mà quỳ gối xuống đất. 8

Tầm nhìn của hắn đang dần mờ đi.

Trước khi hắn ngừng thở trong đầu hắn hiện lên hình ảnh Phiêu Nguyệt.

‘Đúng là vô lý. Chỉ vì một tên thích khách thôi ư...?’

Tách!

Cuối cùng Độc Cao Hoàng sụp đổ như một hình nộm bị cắt dây. Lưu Thủy Hoàn nhìn thi thể Độc Cao Hoàng, trong lòng bỗng dấy lên cảm giác đau đớn.

Dù Độc Cao Hoàng có phạm tội tày trời thế nào cũng là sư đệ của hắn, vậy mà hắn lại chính tay kết liễu người sư đệ duy nhất ấy. Điều này khiến hắn thật sự vô cùng đau lòng.

1

“Phù!”

Lưu Thủy Hoàn thở dài rồi nhìn xung quanh.

Bây giờ xung quanh đã yên ắng hơn.

Tất cả võ giả Võ Kiếm Liên theo Độc Cao Hoàng đều đã đầu hàng.

Mặc dù tình hình vẫn còn khá hỗn loạn nhưng cuộc chiến đã thật sự đến hồi kết.

Chính lúc này.

“Đến rồi à.”

Lưu Thủy Hoàn nghe thấy giọng nói ai đó vang lên phía sau.

Nghe giọng nói phát ra, hắn ta liền rạng rỡ mỉm cười xoay người lại.

“Phiêu Đại hiệp!”

Người vừa xuất hiện không một tiếng động kia chính là Phiêu Nguyệt.

Đến cả Lưu Thủy Hoàn cũng kinh ngạc khi thấy Phiêu Nguyệt người đầy máu tươi vì đối phó với võ giả của Hữu Linh Thuyền Đoàn và Cao Nhật Nguyên.

“Đại hiệp không sao chứ?”

“Di chuyển cũng không có gì trở ngại gì.”

“Vậy thì may quá.”

“Độc Cao Hoàng ư?”

Phiêu Nguyệt đã nhìn thấy Độc Cao Hoàng gục ngã phía sau Lưu Thủy Hoàn.

Lưu Thủy Hoàn cay đắng trả lời.

“Vâng! Là sư đệ tại hạ.”

“Cuối cùng cũng thành ra như thế.”

“Âu cũng là số mệnh của hãn.”

“Có vẻ như ngươi đã nắm quyền Võ Kiếm Liên rồi.”

“Vâng! Tại hạ cũng đã cứu được sư phụ.”

“Bây giờ ngươi sẽ trở thành Liên chủ Võ Kiếm Liên nhỉ.”

“Tự lúc nào mọi chuyện đã thành thế rồi.”

“Giờ ngươi định làm gì?”

“Trước tiên tại hạ sẽ chinh đốn lại đám người đã đi theo Hoàng Nhi. Phải xử chúng thật nặng rồi thu được gì đó thì thu.”

“Sẽ vất vả lắm đấy.”

“Dù vất vả cũng phải làm. Vì Hoàng Nhi mà Võ Kiếm Liên đã suy yếu đi rất nhiều.”

Sau khi Độc Cao Hoàng lên nắm quyền, Võ Kiếm Liên đã dần sụp đổ trong vô thức.

Tất cả trung thần đi theo Tiền Vô Ngọc đều bị giết chết, hoặc bị lưu đày.

Đám tâm phúc của Độc Cao Hoàng đã chiếm lấy vị trí của họ.

Khi còn Nghiêm Sở Tổ thì kỷ cương vẫn rất nghiêm ngặt, nhưng sau khi nàng bỏ mạng dưới tay Phiêu Nguyệt thì mọi thứ đã hoàn toàn vỡ vụn.

Độc Cao Hoàng nắm quyền Võ Kiếm Liên, rút hết quân tinh nhuệ đưa vào Kim Thiên Hội.

Lưu Thủy Hoàn rất buồn và tức giận khi nhìn Võ Kiếm Liên bị hủy như thế.

Hắn thẳng tay trừng trị những kẻ gây hại cho Võ Kiếm Liên và bắt đầu xây dựng lại kỷ cương.

“Xây dựng một lâu đài rất dễ, nhưng duy trì được nó mới khó. Võ Kiếm Liên hiện giờ chính là như thế. Nếu muốn lấy lại sức mạnh và vinh hoa như trước đây có lẽ sẽ mất rất nhiều thời gian.”

“Chắc là ngươi phải suy nghĩ nhiều lắm.”

“Nhưng chỉ ở bấy nhiêu xem như cũng là may mắn rồi. Tất cả là nhờ Phiêu Đại hiệp cả. Tại hạ sẽ không bao giờ quên ân huệ này.”

“Được rồi! Ta không cần phải được báo đáp.”

“Nhưng con người với nhau thì phải vậy chứ? Lưu Thủy Hoàn này sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ cho Phiêu Đại hiệp.”

Lưu Thủy Hoàn rất kiên quyết.

Phiêu Nguyệt đi lướt qua hắn rồi nói.

“Chuyện này để nói sau đi. Bây giờ phải giải quyết nơi này đã.”

Không chỉ Hải Môn mà cả Giải Nguyên Trang cũng bị thiệt hại nặng nề.

Nhờ có Lưu Thủy Hoàn can thiệp mà tổn thất đã được giảm thiểu, nhưng có rất nhiều người chết hoặc bị thương. Và vô số ngôi nhà bị phá hủy.

Chắc chắn sẽ mất nhiều thời gian để xử lý đồng tổn thất này.

“Vâng! Tại hạ sẽ làm như thế.”

Lưu Thủy Hoàn trả lời rồi đi theo Phiêu Nguyệt.

Thiệt hại do trận chiến ở Hải Môn gây ra chỉ là không hề nhỏ.

Ít nhất có hơn trăm ngôi nhà sụp đổ hoặc cháy rụi, hàng trăm lương dân bị thương hoặc thiệt mạng.

Giải Nguyên Trang cũng bị tổn thất lớn, trang chủ Tarha bị thương nghiêm trọng. Nhưng may là cháu gái Luật Á Nhiên vẫn bình an vô sự.

Luật Á Nhiên thay mặt Tarha tái thiết lập lại Giải Nguyên và cả Hải Môn.

Trong suốt thời gian đó, nàng đã dùng một số tiền khổng lồ để bồi thường cho gia quyến cùng những người bị vạ lây trong cuộc chiến này.

Nhờ quyết định của nàng mà Hải Môn nhanh chóng đi vào bình ổn.

Để khôi phục hoàn toàn tổn thất sẽ phải mất rất nhiều thời gian, nhưng mọi người cũng yên tâm khi Giải Nguyên Trang chính là người đứng ra thực hiện việc này.

Trong khi tất cả mọi người đều vui mừng thì chỉ có một kẻ đang chửi rủa.

“Chết tiệt! Chết tiệt!”

Y chính là Trương Hạ Vấn - bang chủ Hải Long Bang.

Y nhìn xung quanh Hải Long Bang với ánh mắt lo lắng.

Võ giả và người làm công đang tất bật thu xếp hành lý lên xe ngựa nên bên trong Hải Long Bang lúc này vô cùng hỗn loạn.

“Nhanh lên. Không còn nhiều thời gian đâu.”

Tổng quản Vu Quân Sinh đốc thúc đám thuộc hạ.

Trương Hạ Vấn cắn móng tay lẩm bẩm.

“Hữu Linh Thuyền Đoàn bị tiêu diệt rồi. Chết tiệt!”

Y hợp tác với Hữu Linh Thuyền Đoàn vì tin chắc rằng chúng sẽ tiêu diệt được Giải Nguyên Trang. Nhưng không ngờ kết quả lại hoàn toàn trái ngược hẳn.

Hữu Linh Thuyền Đoàn bị tận diệt còn Giải Nguyên Trang lại bình yên vô sự.

Chính vì thế mà y không thể ở lại Hải Môn được nữa.

Giả như Giải Nguyên Trang biết được sự thật Hải Long Bang hợp tác với Hữu Linh Thuyền Đoàn thì họ sẽ không bao giờ dễ yên.

Chúng phải nhanh chóng rời khỏi Hải Môn trước khi Giải Nguyên Trang biết chuyện.

Thế nên Trương Hạ Vấn mới gấp gáp như thế.

“Nhanh lên đi nào. Trước khi chúng biết thì phải thu dọn xong hành lý đây.”

“Vâng!”

Đám võ giả Hải Long Bang đáp lời rồi nhanh chóng di chuyển. Thế nhưng Trương Hạ Vấn lại thấy động tác của chúng vô cùng chậm chạp.

“Muộn rồi! Quá muộn rồi.”

Lúc y đang giẫm giẫm chân hét lên.

“Người là Bang chủ Hải Long Bang Trương Hạ Vấn đúng không?”

Đột nhiên có giọng nói ai đó vang lên sau lưng.

Trương Hạ Vấn thấy sống lưng lạnh toát, cả người nổi hết cả gai ốc.

“... U?”

“Ra là đúng rồi nhỉ.”

Giọng nói ấy lại vang lên phía sau lưng.

Trương Hạ Vấn không đáp lời.

‘Khực!’

Đột nhiên có sợi ngân ty siết lấy cổ y.

Người phía sau y chính là Tử Linh, một trong Thập Huyết Sát.

Tử Linh dùng hai tay siết lấy ngân ty trên cổ Trương Hạ Vấn.

Trước mặt có rất nhiều võ giả nhưng không ai nhận ra Trương Hạ Vấn đang dần tắt thở.

Đúng là do chúng đang vận chuyển hành lý nhưng phải nói Tử Linh đã che giấu sự tồn tại một cách triệt để.

‘Khu!’

Gương mặt Trương Hạ Vấn dần trắng bệch, sau đó đầu y rũ xuống.

Y đã chết.

Tử Linh cẩn thận đặt thi thể Trương Hạ Vấn xuống sàn mà không hề phát ra chút tiếng động nào.

“Bang chủ! Hành lý đã thu xếp xong rồi.”

Tổng quản Vu Quân Sinh thúc đốc thuộc hạ một hồi thì mọi chuyện đã xong, hắn liền xoay người gọi bang chủ. Thế nhưng thứ hắn nhìn thấy chỉ là thi thể của Trương Hạ Vấn.

“Cái, cái gì?”

Gương mặt Vu Quân Sinh liền tái mét đi.

Lúc hắn định hét lên.

Phập!

Có thứ gì đó giống như móc câu bay từ không trung xuống móc vào cổ hắn.

Trên cổ Vu Quân Sinh lúc này xuất hiện một chiếc thông lọng bằng ngân ty.

Vu Quân Sinh cố gắng thoát khỏi thông lọng nhưng cũng hoàn vô dụng.

Một hồi sau cơ thể hắn đã lơ lửng trong không trung.

Ngay sau đó võ giả và người làm công của Hải Long Bang liền phát hiện ra thi thể hắn.

“Hộc!”

“Tổng, tổng quản?”

“Bang chủ cũng chết rồi.”

Sau Vu Quân Sinh, chúng cũng đã tìm thấy thi thể của Trương Hạ Vấn.

Võ giả và người làm công Hải Long Bang cảm thấy sợ hãi tột độ.

“U á!”

“Cứu mạng!”

“Ta không muốn chết.”

Trong lúc hỗn loạn chúng đã bỏ lại hết hành lý mà tháo chạy.

Chúng còn không nghĩ đến chuyện trả th&ubzfczkgrave;.

Bang chủ và cả tổng quản Hải Long Bang mất mạng chỉ trong nháy mắt, dù ở cùng một nơi nhưng không ai nhận ra họ đã chết thế nào cả.

Kẻ giết bang chủ và tổng quản trong âm thầm như thế chắc hẳn sẽ giết chúng dễ như trở bàn tay.

Dù lòng trung thành với Hải Long Bang có lớn thế nào chúng cũng không muốn chết vô nghĩa như thế.

“Cứu ta với!”

“Còn ở đây mọi người sẽ chết cả đấy.”

Chúng không dám nhìn lại phía sau mà cắm đầu chạy khỏi Hải Long Bang.

Thoáng chốc trong Hải Long Bang không còn lấy một con kiến.

Hải Long Bang đã trống trơn, lúc này hai nhân ảnh mới lặng lẽ xuất hiện.

Họ chính là Tử Linh và Lôi Nhân.

Hai nhân vật trong Thập Huyết Sát đã ra tay sát hại Trương Hạ Vãn và Vu Quân Sinh.

Lôi Nhân nhìn Hải Long Bang rồi nói.

“Chúng ta có thể dùng chỗ này một thời gian rồi.”

“Chắc Chí tôn sẽ thích lắm.”

Tử Linh cũng gật đầu.

Người ra lệnh cho hai người bọn họ giết Trương Hạ Vãn và Vu Quân Sinh chính là Phiêu Nguyệt.

Hải Long Bang đã giúp đỡ cho Hữu Linh Thuyền Đoàn làm cho tổn thất lớn hơn.

Chỉ cần giết hai người kia thì Hải Long Bang sẽ tan rã.

Tường thành ở Hải Long Bang rất cao và kiên cố.

Thích khách đến từ Hải Môn đã có được môi trường tốt nhất để nghỉ ngơi.

Hơn nữa nơi này còn có một khối tài sản kếch xù mà đám môn đồ Hải Long Bang để lại.

Một hồi sau thích khách đã kéo đến Hải Long Bang.

Thích khách tập trung ở Hải Long Bang mà không gây ra động tĩnh gì. Họ bắt đầu dọn dẹp, sắp xếp lại bên trong. Và rồi nơi này đã trở thành địa điểm có thể sống lâu dài.

Chỉ trong nháy mắt, Hải Long Bang đã trở thành nơi ở của thích khách.

Sau khi mọi việc xong xuôi, Phiêu Nguyệt cùng Hồng Lệ Tuyết và Sát Lão mới vào Hải Long Bang.

“Bái kiến Chí tôn.”

Tử Linh, Lôi Nhân và đám thích khách bảo vệ Hải Long Bang đồng loạt quỳ một chân xuống.

Phiêu Nguyệt phát tay tỏ ý bảo bọn họ đứng dậy.

“Mọi người vát vả rồi.”

“Không có đây, Chí tôn!”

“Chúng ta sẽ ở lại đây một thời gian để trị thương cho mọi người cũng như trang bị sức mạnh.”

“Tất cả đã được an bài rồi ạ.”

Phiêu Nguyệt gật đầu rồi nhìn Sát Lão.

Sát Lão đang nằm trong trạng thái hôn mê.

May là Hồng Lệ Tuyết đã xử lý sơ qua để bảo vệ tính mạng của ông ta nhưng như thế vẫn chưa thể an tâm.

Muốn cứu Sát Lão thì cần phải được y sư chữa trị đàng hoàng.

“Y sư?”

“Thuộc hạ sẽ mời y sư giỏi nhất Giải Nguyên Trang đến.”

“Mau làm nhanh lên.”

“Vâng! Thuộc hạ đã rõ rồi ạ.”

Lôi Nhân trả lời xong rồi rời khỏi Hải Long Bang.

Phiêu Nguyệt im lặng nhìn Sát Lão rồi nói.

“Đừng chết đây.”

“Ta vẫn... chưa chết.”

Sát Lão nhắm mắt khó nhọc trả lời.

“Được! Ta vẫn cần ông giúp đỡ.”

“Bây giờ thuộc hạ muốn nghỉ hưu được không?”

“Nghỉ hưu không sớm thì muộn cũng chết thôi.”

“Thật là độc ác mà. Ngài không muốn thấy lão già này sống thoải mái sao?”

“Đúng vậy!”

“Phù!”

598

Tin tức về cuộc đại thảm sát ở Hải Môn nhanh chóng lan truyền ra khắp giang hồ.

Tin đồn rằng Độc Cao Hoàng cùng những thủy tặc không rõ danh tính mang tên Hữu Linh Thuyền Đoàn đã tấn công cướp đoạt Hải Môn và nhận lại cái kết đắng là bị tàn sát.

Thoạt đầu, người ta không tin vào tin đồn này.

Bởi vì không có lý do gì để Độc Cao Hoàng của Võ Kiếm Liên phải cướp đoạt Hải Môn cả. Hơn nữa, đây cũng là lần đầu tiên bọn họ nghe đến cái tên Hữu Linh Thuyền Đoàn.

Và trên tất cả, Kim Thiên Hội đã trực tiếp đứng ra phủ nhận tin đồn.

Không ai không biết rằng Độc Cao Hoàng thuộc Kim Thiên Hội cả.

Hơn nữa, hắn còn là người đứng sau Trương Vô Cự.

Nếu chuyện Độc Cao Hoàng bắt tay với bọn thủy tặc để cướp bóc Hải Môn là sự thật thì chắc chắn tính đạo đức của Kim Thiên Hội sẽ bị giáng thẳng một đòn chí mạng.

Cũng chính vì thế mà Kim Thiên Hội đã phủ nhận hết mối liên hệ giữa mình với Võ Kiếm Liên và Hữu Linh Thuyền Đoàn.

Kim Thiên Hội đã huy động các môn phái có liên quan để dập tắt những tin đồn ấy. Nhưng dường như nỗ lực của họ đã vô

ích khi tin đồn không chịu lắng đi mà ngược lại còn lan ra với tốc độ kinh hoàng.²

Những minh chứng cho lời đồn xuất hiện liên tục.

Những người dân ở Hải Môn đều nói rằng Độc Cao Hoàng và Võ Kiếm Liên đã tấn công bọn họ.

Nếu chỉ có một hai người nói thì đó có thể là tin đồn nhảm, nhưng hàng trăm người cùng lên tiếng thì thật khó để không tin vào điều này.¹

Và rồi, Lưu Thủy Hoàn của Võ Kiếm Liên đã đưa ra phát ngôn chính thức.

‘Kẻ phản bội Độc Cao Hoàng đã giam cầm và tra tấn sư phụ Tiền Vô Ngọc của mình.

Hắn cũng đã bắt tay với những thủy tặc Hữu Linh Thuyền Đoàn để cướp bóc Hải Môn.

Tại hạ nhị đệ tử của Võ Kiếm Liên Chủ Tiền Vô Ngọc Lưu Thủy Hoàn xin được tổ chức lại những nguyên tắc mà Độc Cao Hoàng đã phá hỏng.

Tội của Độc Cao Hoàng cũng chính là tội của Võ Kiếm Liên.

Tại hạ Lưu Thủy Hoàn xin được tạ tội và bồi thường thiệt hại cho Hải Môn.

Chung quy, việc này chính là tội lỗi của Độc Cao Hoàng và Võ Kiếm Liên.

Tại hạ xin cúi đầu để mong các vị đồng đạo trong giang hồ có thể lượng thứ.

Tân Võ Kiếm Liên Chủ Lưu Thủy Hoàn.

Lời thông báo chính thức của Tân Võ Kiếm Liên Chủ Lưu Thủy Hoàn đã giáng một đòn chí mạng vào Kim Thiên Hội.

Do một loạt sự việc xảy ra mà Kim Thiên Hội đã bị lay động dữ dội, Ngân Liên Hội đã được đà mà lấn tới.

Kim Thiên Hội đã tạm dừng các hoạt động bên ngoài để tập trung vào việc đổi mới bầu không khí từ bên trong.⁸

Bởi vì tinh thần của những võ giả Kim Thiên Hội đã bị suy sụp dữ dội.

“Hầy!”

Không chỉ những võ giả Kim Thiên Hội và đến cả Trương Vô Cự cũng không tránh khỏi chán nản. Y thở dài một hơi.

“Tự tiện hành động để lại gây họa thế này.”

Y thậm chí cũng không biết phải xử lý chuyện này làm sao.

Vụ việc mà Độc Cao Hoàng gây ra quá nghiêm trọng.

Ai đời là người đại diện cho Võ Kiếm Liên mà lại hợp lực với Hữu Linh Thuyền Đoàn để tấn công Hải Môn.

Ở Hải Môn không có môn phái lớn.

Chỉ có Hải Long Bang, Xích Cân Hội, Giải Nguyên Trang. Nhưng tất cả bọn họ đều cách xa vị trí bá chủ của giang hồ.

Võ Kiếm Liên vốn là một môn phái có sức mạnh đủ lớn để được xếp vào tam bá. Việc một môn phái mạnh mẽ như vậy lại kéo hàng loạt quân tinh nhuệ đến tấn công Hải Môn thì chẳng khác nào để lộ ra ý đồ bất chính của bọn họ.

Hơn nữa, Giải Nguyên Trang Chủ Tarha đã bị Độc Cao Hoàng đả thương.

Vậy nên có mười cái miệng cũng không thể bào chữa được cho sai lầm lần này của Độc Cao Hoàng.⁶

“Phải làm sao để xử lý chuyện này đây...”

Trương Vô Cự nhíu mày.

Dẫu y có nghĩ bao nhiêu đi chăng nữa thì cũng chẳng thể tìm ra cách.

Nếu Độc Cao Hoàng vẫn còn sống, thì y có thể đổ lỗi cho hắn. Nhưng giờ hắn đã chết rồi nên y chẳng thể làm vậy được.

“Lâu rồi ta mới lâm vào tình cảnh tứ cố vô thân như thế này.”

Trương Vô Cự bật cười vì chán nản.

Y bước đến gần cửa sổ.

Khung cảnh của Kim Thiên Hội hiện ra trong mắt của y.

Y có thể thấy được tinh thần của mọi người đang bị sa sút nghiêm trọng.

Những võ giả của Kim Thiên Hội đã mất đi tiếng cười và sức sống.

Tuy y không quản chông gai vì mục đích của mình nhưng tâm trạng y cũng không khỏi bị chùng xuống khi bị người khác chỉ trích.

“Có lẽ mọi chuyện là do hấn ta mà ra. Độc Cao Hoàng không đời nào lại đi đến Hải Môn mà không có lý do cả.”

Sự tồn tại duy nhất có thể khiến Độc Cao Hoàng mất bình tĩnh ở trong giang hồ này ấy chính là Phiêu Nguyệt.

Nhưng trong những tin đồn không hề đề cập đến Phiêu Nguyệt hay thích khách nào cả.⁸

Độc Cao Hoàng cũng giữ bí mật tuyệt đối với Trương Vô Cực. Bởi hấn biết Trương Vô Cực sẽ cản hấn lại nếu hấn nói hấn đi tìm Phiêu Nguyệt.

“Võ Kiếm Liên hợp lực cùng Hữu Linh Thuyền Đoàn mà vẫn bị thảm sát ư? Độc Cao Hoàng có kém cỏi thì cũng đâu đến mức đó.”

Độc Cao Hoàng không phải là một người bất tài.

Nếu xét riêng về võ công, sức mạnh của hấn mang tính áp đảo mà không phải kỳ tài nào cũng có thể theo kịp.

Chắc chắn Độc Cao Hoàng gục ngã không phải do Lưu Thủy Hoàn hay Tarha.

Chắc chắn là có uẩn khúc gì đó ở đây.¹

“Chắc chắn Phiêu Nguyệt đã can thiệp vào chuyện này.”

Đây không đơn thuần chỉ là suy đoán.

Mọi chuyện xảy ra đã hỗ trợ phỏng đoán của y.

Ánh mắt của Trương Vô Cực trở nên tăm tối.

Không có chuyện nào được êm đẹp khi dính líu đến Phiêu Nguyệt cả.

Tới lúc này thì y không thể nào phớt lờ hấn ta được nữa.

“Hãy! Không ngờ ngươi lại dẫn ta đến con đường này. Ta phải công nhận đây. Phiêu Nguyệt!”

Chính Phiêu Nguyệt đã đẩy Kim Thiên Hội vào bước đường cùng.

Về toàn lực, bọn họ hoàn toàn sẽ không dễ dàng bị đẩy lùi bởi Kim Thiên Hội. Nhưng chiến tranh không chỉ dùng đến võ lực mà còn có dân tâm nữa.

Dân tâm cũng gây ảnh hưởng đến những người trong giang hồ.

Dân tâm đã đổi thay thì Trương Vô Cự có tài giỏi đến mấy cũng không thể giúp Kim Thiên Hội trụ vững được.

Y chỉ còn một con đường duy nhất.

Hải Môn nhanh chóng ổn định trở lại.

Nhiều hạ nhân được huy động để xây dựng lại những dinh thự đã bị sập và thu dọn những thi thể nằm rải rác đầy đường phố.

Giải Nguyên Trang Chủ Tarha bị thương nặng, đi lại còn khó khăn nên đã giao lại quyền tiếp quản cho điệt nữ Luật Á Nhiên.

Nàng huy động toàn lực của Giải Nguyên Trang và Xích Cân Hội. Thái Vô Song và Kiếm Yến cũng giúp đỡ nàng.

Đó chính là thời điểm mà khả năng lãnh đạo của nàng trở nên tỏa sáng.

Người dân ở Hải Môn tán dương Luật Á Nhiên.

Giải Nguyên Trang đã biến nguy kịch trở thành một cơ hội để có thể thống trị Hải Môn.

Từ giờ, không có một thế lực nào ở Hải Môn dám chống lại Giải Nguyên Trang nữa.

Nhờ vậy mà Phiêu Nguyệt và nhóm thích khách mới có thể ở lại Hải Long Bang để kiểm tra lại toàn lực.

“Đã qua cơn nguy kịch. Chỉ cần tĩnh dưỡng thêm hai tháng thì sẽ không ảnh hưởng đến tính mạng.”

Y sư sắp xếp đồ nghề vào trong tay nải và nói với Hồng Lệ Tuyết.

Đây là y sư do Luật Á Nhiên cử đến.

Ông sở hữu y thuật giỏi nhất ở Hải Môn, là người đã chăm sóc cho Sát Lão trong suốt mười ngày qua.

Nhờ vậy mà Sát Lão dù đã bị mất một tay một chân nhưng vẫn có thể sống sót.

“Vậy thì may quá.”

Hồng Lệ Tuyết thở phào nhẹ nhõm.

Sát Lão mỉm cười rồi đáp lời.

“May mắn cái gì chứ? Ta thành ra thế này rồi nhưng vẫn phải giải quyết công việc của Sát Môn đây này.”

“Ông cứ coi đó là nghiệp chướng đi.”

“Nghiệp chướng sao?”

“Chẳng phải nghĩ như vậy sẽ cảm thấy thoải mái hơn à?”

“Chuyện của người khác mà cô nói nghe dễ dàng quá nhỉ?”

“Biết sao được. Ta đã được nuôi dưỡng để trở thành như vậy mà.”

Bốp!

Hồng Lệ Tuyết vỗ vào vai Sát Lão rồi đứng dậy.

Sát Lão khẽ nhú mày.

Bởi vì vết thương của ông vẫn chưa lành hẳn, chỉ cần một chấn động nhẹ thôi cũng cảm thấy đau nói không thôi.

Nhưng Sát Lão thấy như vậy cũng không tệ.

Bởi vì cơn đau giúp ông nhận thức được rằng mình vẫn còn sống.

Mặc dù bị mất một tay một chân nhưng chỉ cần còn sống là ông đã có thể làm rất nhiều việc.

“Chí tôn đi rồi sao?”

“Ừ!”

“Cô phải cẩn thận đi.”

“Chuyện gì?”

“Ánh mắt của Luật tiểu thư nhìn chí tôn không phải bình thường đâu.”

“Ta biết.”

“Vậy à?”

“Chịu thôi. Chàng ấy giỏi giang như thế mà. Nhưng ta sẽ không để người khác cướp đi chàng ấy một cách dễ dàng đâu.”

“Ha ha! Dĩ nhiên là phải vậy rồi.”

“Ông nghỉ ngơi đi, đừng để ý đến ta làm gì.”

“Được.”

Sau khi thấy Sát Lão nhắm mắt lại thì Hồng Lệ Tuyết mới bước ra ngoài.

Nàng hơi nheo mắt lại vì ánh nắng chói chang chiếu thẳng vào mắt. Nhưng rồi nàng nhanh chóng lấy lại được tầm nhìn và bước về phía hậu viên.

Hải Long Bang Chủ Trương Hạ Vấn là một nam nhân tham lam. Và cũng thích những thứ hoa lệ. Vì thế nên ông ta đã chi ra rất nhiều tiền để xây nên một hậu viên dành cho riêng mình.

Ở hậu viên có một chiếc ao rộng lớn với giả sơn cùng muôn hoa đua sắc, ở giữa ao là một hòn đảo nhân tạo được khắc lên trên đó những hoa văn tuyệt đẹp.

Phiêu Nguyệt đang ngồi một mình ở ngôi đình nằm giữa ao, nơi có chiếc cầu bắc ngang qua.

Hồng Lệ Tuyết không chút do dự bước lên cầu đi về phía hòn đảo nhân tạo. Nàng bước đến ngôi đình mà Phiêu Nguyệt đang ngồi.

Phiêu Nguyệt hẳn biết rõ nàng đã đến, nhưng hẳn thậm chí chẳng buồn liếc mắt nhìn nàng.

Phiêu Nguyệt ngồi trên lan can của ngôi đình và ngắm nhìn những chú cá đang chơi đùa ở dưới nước. Những con cá đầy màu sắc kia cũng do Trương Hạ Vấn nuôi vì sở thích của y.

Hồng Lệ Tuyết cũng nhìn vào những con cá giống như Phiêu Nguyệt.

Những đàn cá bơi qua bơi lại trong ao, không rõ là chúng có biết là đang có người nhìn chúng hay không.

Khi con cá lớn dẫn đầu di chuyển, cả đàn sẽ đi theo.

Phiêu Nguyệt mở miệng nói.

“Bản chất của giang hồ cũng không khác gì những con cá này. Bọn họ sẽ chỉ di chuyển theo thủ lĩnh mà không hề suy nghĩ gì. Đến cả lý do tại sao bản thân phải làm việc này bọn họ cũng không rõ.”

“Bởi vì những con cá ở phía sau không thể thấy được những gì mà con cá đầu đàn nhìn thấy.”

Phiêu Nguyệt quay qua nhìn Hồng Lệ Tuyết trước câu trả lời của nàng.

Phiêu Nguyệt vẫn giữ vẻ mặt không thể đọc được tâm can ấy.

Hồng Lệ Tuyết vốn là người được đánh giá rằng có thể đọc thấu tâm can của người khác, nhưng với Phiêu Nguyệt thì không.

Dẫu có nhìn chằm chằm vào hấn thì nàng cũng không thể hiểu hấn đang nghĩ gì. Nhưng nàng không cảm thấy khó chịu về điều đó.

Vì được nuôi dưỡng để trở thành một thích khách nên việc đầu tiên mà nàng phải học chính là nắm bắt được ngôn ngữ cơ thể của con người như động tác hay vẻ mặt.

Mọi người đều tự tiết lộ rất nhiều thông tin trong vô thức. Và Hồng Lệ Tuyết đã thu thập những thông tin nhỏ ấy để tìm ra điểm yếu và tấn công đối phương.

Hơn nữa, Hồng Lệ Tuyết vốn đã có tài năng thiên bẩm. Vậy nên không ai có thể che giấu điều gì trước mặt nàng.

Vậy nên Hồng Lệ Tuyết có thể thấy rõ những mặt tiêu cực và xấu xa của đối phương.

Cũng chính vì thế nên nàng không thể mở lòng với ai.

Nhưng Phiêu Nguyệt thì khác.

Dù có cố gắng cách mấy thì nàng cũng không thể đọc được lòng dạ của Phiêu Nguyệt.

Điều đó lại khiến cho nàng cảm thấy an tâm hơn.

Bồng Hồng Lệ Tuyết nở một nụ cười.

“Sao thế?”

Phiêu Nguyệt tỏ vẻ lạ lùng.

Hồng Lệ Tuyết ôm lấy tay hắn rồi nói.

“Ta không bận tâm việc chàng ôm ấp nữ nhân khác đâu.”

“...”

“Bởi chàng quá tốt để mình ta có thể độc chiếm. Làm gì có nữ nhân nào không rung động khi thấy chàng được chứ.”

Tam thê tứ thiếp không phải là một vấn đề gì lớn ở thế gian này.

Chỉ cần là anh hùng thì tam thê tứ thiếp chẳng phải là vấn đề gì lớn.

Những người bình thường nếu tích góp được chút của cải cũng đã có thể rước thêm một người vợ về cho mình. Huống hồ chỉ là những võ giả đứng đầu giang hồ như Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt là một người có mê lực.

Như một loài hoa thu hút ong và bướm.

Ngoài võ công danh chấn cả thiên hạ thì dung mạo của hắn còn đẹp hơn cả nữ nhân.

Người nào nhìn Phiêu Nguyệt mà không rung động thì hẳn người đó không phải con người.

Ngoài ra, Phiêu Nguyệt cũng không phải kiểu người sẽ từ chối nữ nhân chủ động tiếp cận mình.

Hắn hoàn toàn không cảm thấy xấu hổ về chiêu mỹ nam kế này.

Vì vậy nên có rất nhiều nữ nhân vây quanh hắn.

Và Hồng Lệ Tuyết là một trong vô số những nữ nhân đó.

Nàng đã cố gắng mê hoặc Phiêu Nguyệt bằng nữ nhân kế nhưng không có tác dụng. Phiêu Nguyệt vẫn không hề lay động trước nàng.

Hồng Lệ Tuyết chấp nhận sự thật.

Rằng mình đã rơi vào tình yêu với Phiêu Nguyệt.

Có lẽ nếu Phiêu Nguyệt có bảo nàng xuống địa ngục để ám sát ai đó thì nàng cũng vui vẻ nhận lời.

Nhưng nàng vẫn còn có một điều cần phải chắc chắn.

“Nhưng mà... đừng bao giờ trao trái tim của chàng cho bất kỳ ai. Nếu như chàng làm vậy, ta sẽ giết chết ả ta.”

“Sẽ không có chuyện đó đâu. Bao gồm cả nàng...”

“Hơi chạnh lòng đấy. Nhưng vậy là được rồi.”

600

Núi Võ Đang luôn tấp nập người qua lại, vì đây là nơi linh thiêng của các đạo sĩ.

Thậm chí ngay cả khi đang phải bế quan tỏa cảng, bước chân người qua lại vẫn không ngừng. Họ tin rằng ngay cả khi không trực tiếp trèo lên đỉnh núi Võ Đang, họ vẫn cảm nhận được tinh thần của phái Võ Đang tại nơi này.

Vì vậy, ngay cả khi phái Võ Đang đang phải bế quan thì người qua lại vẫn vô cùng nhộn nhịp.

Khi phái Võ Đang mở rộng cửa chào đón thì khách ghé qua tăng lên.

Nhờ đó, Quân Huyền luôn tràn đầy nhựa sống. Nhưng hôm nay lại khác.

Quân Huyền luôn đông đúc người qua lại, hôm nay lại đặc biệt tĩnh lặng lạ thường.

Giống như ai đó ép buộc nó phải im lặng.

Những người đi qua đi lại trên đường về nhà khóa chặt cửa, khách ở lại quán trọ không lộ đầu ra ngõ.

Ngay cả những con chó hoang lang thang trên đường cũng trốn đi đâu đó, để lại sự tĩnh lặng bao quanh Quân Huyền.

Những người còn đi lại trên con lộ là những đạo sĩ mặc đạo phục.

Hàng trăm đạo sĩ đang di chuyển trên con lộ Quân Huyền.

Họ chính là những đạo sĩ của phái Võ Đang.

Đi đầu là Chương môn nhân của Võ Đang - Thanh Chấn.

Ở bên trái và bên phải của y lần lượt là các trưởng lão như Vân Chấn Chân Nhân, Đinh Chấn Chân Nhân, Thượng Chấn Chân Nhân.

Và đi sau họ có đến hàng trăm đệ tử của phái Võ Đang.

Vẻ mặt của họ vô cùng bi tráng.

Ngay cả khi không bế quan như vậy, Võ Đang cũng rất hiếm khi cho đệ tử của mình xuất quân đến Quân Huyền.

Ngoại trừ những ai có việc trong chốn giang hồ thì luật của đạo sĩ phái Võ Đang là phải luôn rèn luyện tâm trí và võ công trên núi Võ Đang.

Chính vì vậy mà rất ít khi đệ tử của Võ Đang lại xuất hiện cùng một lúc đông đến như vậy.

Hơn nữa, tất cả những người xuất hiện ở Quân Huyền bây giờ đều là quân tinh nhuệ của phái Võ Đang.

Ngoại trừ Tam Đại Đệ Tử và đạo đồng, dường như toàn bộ lực lượng Võ Đang đều đang ở đây.

Chương môn nhân Thanh Chấn Chân Nhân chỉ cho một số người nhất định ở lại núi để bảo vệ Võ Đang.

Y giao trọng trách đó cho Công Chấn Chân Nhân - đệ tử của y và là Đệ Nhất Trí Nang của phái Võ Đang.

Y nghĩ rằng nếu ở Võ Đang xảy ra nạn thì ít nhất Công Chấn Chân Nhân sẽ làm được điều gì đó để bảo vệ bản môn.

Đó là lý do mà y có thể xuống núi hôm nay với một quyết tâm cao độ.

Các trưởng lão và đệ tử của phái Võ Đang cũng có cùng quyết tâm đó với y.

Thanh Chấn Chân Nhân gửi lời đến các trưởng lão.

“Tất cả hãy chuẩn bị tinh thần thật vững vàng. Hiện tại thì bọn võ giả của Long Thiên Cốc chắc có lẽ cũng đã đến được Quân Huyền.”

“Đừng lo, Chương môn sư huynh!”

“Bọn ta đã chuẩn bị xong cả rồi.”

“Cho dù đối thủ có là Long Thiên Cốc thì bọn ta quyết sẽ không thua.”

Các trưởng lão thay nhau bày tỏ quyết tâm rục rịch.

Trong số đó, Võ Đang Đệ Nhất Kiếm - Thượng Chân Chân Nhân có sát khí không hề tầm thường.

Lão cũng chính là người phẫn nộ nhất khi nghe được tin sư thúc Nhất Kiếm Chân Nhân đã bị giết chết.

Nhất Kiếm Chân Nhân là người mà lão kính trọng nhất.

Nhờ có Nhất Kiếm Chân Nhân mà Võ Đang mới có thể tồn tại được cho đến ngày hôm nay.

Lão chính là trụ cột của cả Võ Đang, là chỗ dựa tinh thần cho các đạo sĩ.

Nhất Kiếm Chân Nhân một thân một mình ngăn chặn bước tiến công của Long Thiên Cốc và gặp họa nạn. Vì thế lão không thể tha thứ cho Long Thiên Cốc - đám người đã gây ra cái chết cho Nhất Kiếm Chân Nhân.

Long Thiên Cốc cho rằng họ cũng là nạn nhân trong chuyện Nhất Kiếm Chân Nhân thiệt mạng. Đúng hơn là Võ Đang đang kết tội cho họ để lấy cớ tấn công.

Ngậm máu phun người, ngược lại, người phải phẫn nộ mới chính là họ.

Cho dù có là một thành viên của Tam Bá nhưng lịch sử của họ mới chỉ có 200 năm. Với bề dày lịch sử nhỏ nhoi như vậy, Long Thiên Cốc lại dám chủ động tấn công phái Võ Đang - môn phái đã trị vì trên đỉnh cao chốn giang hồ hơn 1000 năm.

Thượng Chân Chân Nhân không thể tha thứ cho Long Thiên Cốc.

Ngay lúc đó.

“Ồ đằng đó.....”

“Đó là đám võ giả của Long Thiên Cốc.”

Đệ tử của phái Võ Đang có chút nao động.

Thượng Chân Chân Nhân định thân, nhìn lên. Dòng người đồ độn đang tiến về phía họ với hàng trăm lá cờ đang phấp phới.

Đó chính là những võ giả ở Long Thiên Cốc.

Những võ giả của Long Thiên Cốc cũng có vẻ mặt bí tráng như họ.

Đám người dẫn đầu Long Thiên Cốc vừa đi vừa khiêng một cỗ quan tài.

Những võ giả tinh nhuệ nhất ở Long Thiên Cốc vác theo cỗ quan tài có chứa xác của Long Kiếm Sơn ở bên trong.

Long Kiếm Sơn, người đã bị trọng thương sau cuộc tỉ thí với Nhất Kiếm Chân Nhân, đã thiệt mạng sau khi bị các đạo sĩ của phái Võ Đang tấn công trên đường trở về Long Thiên Cốc.

Sự phẫn nộ của những võ giả Long Thiên Cốc khi phải trực tiếp chứng kiến cảnh tượng đó dường như đã cao ngút trời. Họ quyết tâm trả thù, tìm một cỗ quan tài đá ở gần đó, đem xác Long Kiếm Sơn đặt vào và khiêng đến tận nơi này.

Bây giờ, họ chẳng còn lại gì để mất.

Đến cả Long Kiếm Sơn, người cai trị Long Thiên Cốc - Long Thiên Cốc Chủ, cũng đã thiệt mạng.

Tất cả những gì còn trong họ chỉ toàn là ý chí trả thù nung nấu từng ngày.

Bịch bịch bịch!

Một vị tráng niên đứng ra phía trước võ giả của Long Thiên Cốc.

Vị tráng niên tỏa ra khí thế khác biệt đó chính là Cao Doanh Hoàn, Phó Cốc chủ của Long Thiên Cốc.

Cao Doanh Hoàn với sát khí đằng đằng tiến về phía các trưởng lão của Võ Đang.

“Ta là Cao Doanh Hoàn, Phó Cốc chủ của Long Thiên Cốc. Ta đến đây để trả thù cho Cốc chủ của mình.”

Tiếng gào thét của y vang vọng khắp nơi nơi.

Thanh Chấn Chân Nhân bước ra.

“Ta là Thanh Chấn Chân Nhân, chương môn nhân của Võ Đang. Thật đáng tiếc khi phải hội ngộ với Phó Cốc chủ trong tình thế như vậy.”

“Ha! Đừng nói những câu vô tâm sáo rỗng. Nếu thật lòng thì đã không cử Nhất Kiếm Chân Nhân đến để đả thương Cốc chủ của bọn ta.”

“Đừng có ăn nói hàm hồ. Ngay cả Võ Đang cũng đã mất đi vị trưởng lão lớn tuổi nhất là Nhất Kiếm Chân Nhân rồi.”

“Hừ! Cái chết của một lão già đó thì có gì to tát chứ? Long Thiên Cốc của bọn ta đã mất đi cả Cốc chủ!”

“Không phải ông ta cũng đã nuôi hận mà trả thù Nhất Kiếm Chân Nhân hay sao?”

“Đừng tùy tiện nói những lời xảo trá. Long Kiếm Sơn Cốc chủ của bọn ta không phải là một kẻ hèn hạ như Nhất Kiếm Chân Nhân của các ngươi.”

Các đạo sĩ của phái Võ Đang vô cùng phần uất trước lời của Cao Doanh Hoàn.

“Ngươi dám vu khống cho Võ Đang là những người đã giết Long Kiếm Sơn sao?”

“Đúng là những kẻ trơ trên.”

Võ giả của Long Thiên Cốc cũng phản ứng gay gắt trước câu hỏi của đạo sĩ Võ Đang.

“Cốc chủ của bọn ta đã thừa nhận mình bại trận. Nhưng phái Võ Đang các ngươi lại không để tâm, muốn giết Cốc chủ cho bằng được.”

“Võ Đang các ngươi ngẩng mặt nhìn trời cao mà không thấy hổ thẹn sao?”

Sát khí hai bên phát ra vô cùng đáng sợ.

Thanh Chấn Chân Nhân, người đang đứng ở vị trí dẫn đầu, cau mày.

Y cảm thấy rằng cuộc đối thoại này rồi sẽ chẳng đi về đâu.

Cả hai bên đều nói ra những quan điểm riêng của họ, nhưng có gì đó không đúng. Vì vậy y vốn muốn giải quyết vấn đề bằng đối thoại, nhưng bầu không khí ngày càng trở nên căng thẳng hơn.

Vì thế nên hai bên không thể bình tĩnh suy nghĩ thấu tình đạt lý.

‘Rõ ràng là có uẩn khúc. Vào ngày Nhất Kiếm Sư thúc mất mạng, không một đạo sĩ nào rời khỏi núi Võ Đang. Nhưng liệu có phải Long Thiên Cốc Chủ mất mạng vì đệ tử của bốn phái? Rõ ràng là đã có kẻ mạo danh Võ Đang.’

Hiện tại thì cảm xúc của hai bên đang lên đến cao trào, họ muốn chém giết lẫn nhau, nhưng nếu ngồi lại đàm phán thì có thể bức màn đen tối sẽ được hé lộ.

Thanh Chấn Chân Nhân hét lớn với các đạo sĩ Võ Đang.

“Tất cả im lặng.....”

Ngay lúc đó.

Soạt!

Đột nhiên, có âm thanh chói tai vang lên.

“Nguy hiểm, chương môn sư huynh!”

Thượng Chấn Chân Nhân là người đầu tiên phát hiện ra mối đe dọa, đứng ra chặn trước mặt Thanh Chấn Chân Nhân.

Choang!

Có cái gì đó vừa va vào thanh kiếm mà lão vừa vung lên, rơi xuống đất.

Vật thể vừa rơi xuống đất chính là ám khí.

Thanh Chấn Chân Nhân tròn mắt.

“Mấy tên gian ác này!”

Ám khí rõ ràng vừa phóng ra từ đám người của Long Thiên Cốc.

Nếu Thượng Chấn Chân Nhân không phản ứng kịp thời thì chắc chắn là Thanh Chấn Chân Nhân sẽ bị trọng thương.

Hiện tại, Võ Đang có thể thịnh vượng đến ngày hôm nay là nhờ có Thanh Chân Chân Nhân dẫn dắt. Rõ ràng là nếu y chết, không biết Võ Đang rồi sẽ đi về đâu.

“Bọn khốn Long Thiên Cốc các người dám tung ám khí sao?”

“Sao các người dám nhắm vào trưởng lão!”

Ánh mắt của những đạo sĩ Võ Đang khi chứng kiến Thanh Chân Chân Nhân suýt thì trọng thương trở nên hung tàn hơn bao giờ hết.

Không ai nói với ai, những đạo sĩ của phái Võ Đang xông vào tấn công đám người Long Thiên Cốc. Võ giả của Long Thiên Cốc cũng lao vào phản công.

“Màn kịch mà bọn chúng dựng ra đây sao.”

“Bọn đạo sĩ mưu mô xảo quyệt.”

“Giết chết chúng!”

Tình hình trở nên vô cùng tồi tệ.

Người của hai bên lao vào tấn công, giằng xé lẫn nhau.

“Chết đi!”

“Ặc!”

“Khặc!”

Chỉ còn lại tiếng la hét vang vọng.

Những đạo sĩ Võ Đang và võ giả Long Thiên Cốc thi nhau thi triển chiêu thức như thể hai bên đã là kẻ thù không đội trời chung bấy lâu nay.

Thương Chân Chân Nhân là người nhiệt huyết hơn cả.

Thượng Chân Chân Nhân là người có được danh hiệu Võ Đang Đệ Nhất Kiếm chỉ sau Nhất Kiếm Chân Nhân.

Nếu xét về kiếm công thì ông là người sở hữu võ uy mà trong thiên hạ chỉ có số người đếm trên 5 đầu ngón tay.

Đó là lý do mà ông hết mình truyền dạy cho toàn lực kiếm công của bản thân.

Phó Cốc chủ của Long Thiên Cốc - Cao Doanh Hoàn - hết mình vun vung kiếm.

Tuy không lộ diện trước thiên hạ nhưng y cũng xứng đáng là một trong những võ giả tuyệt đối, nằm trong tam bá.

Choang choang!

Kiếm và đao va chạm nhau dữ dội trong không trung.

Cuộc đối đầu giữa hai người họ quá ác liệt, đến nỗi những võ giả đứng gần đó không dám can thiệp.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

Thanh Chấn Chân Nhân ngược mặt lên nhìn trời.

Y oán trách ông trời vì sao lại để hỗn loạn xảy ra trong thế hệ của mình.

Thời gian có thể giải quyết mâu thuẫn bằng cách đàm phán cũng đã qua đi.

Quân Huyền, cánh cổng vào núi Võ Đang, cũng đã nhuốm đỏ vì máu tuôn.

Phong Tôn nhìn người ở phía đối diện với đôi mắt chìm sâu.

Vị nam nhân có khuôn mặt trẻ trung hơn hẳn Phong Tôn kia chính là Trương Xuyên Hoa.

Hai người đang ngồi dùng bữa ở một quán trọ có vị trí cao nhất trong Quân Huyền.

Nơi họ ngồi là ở kề bên cửa sổ ở tầng bốn của quán trọ.

Toàn bộ khung cảnh qua ô cửa sổ lọt vào tầm mắt. Đây cũng chính là vị trí ưa thích của hai người họ.

Nhưng bây giờ trong quán trọ chỉ có mỗi Trương Xuyên Hoa và Phong Tôn.

Trương Xuyên Hoa ăn bát mì bò ở trước mặt hắn.

Sì sụp!

Hắn ăn hết bát mì chỉ trong nháy mắt, húp cạn cả nước canh.

Trương Xuyên Hoa đặt cái bát không xuống, nhìn Phong Tôn.

“Tại sao đệ không ăn?”

Trước mặt Phong Tôn cũng là một bát mì bò. Nhưng Phong Tôn chưa đụng đũa lấy một miếng.

“Đệ không có cảm giác thèm ăn.”

“Càng lớn tuổi thì càng phải ăn uống điều độ. Như vậy mới trường thọ.”

“Huynh sẽ làm gì nếu sống lâu hơn thế này? Đệ chỉ muốn sống tự do như trước đây.”

“Đệ vẫn còn mơ mộng hảo huyền. Nếu không muốn ăn thì đưa cho ta.”

“Huynh ăn đi.”

Phong Tôn đẩy bát mì bò của mình về phía Trương Xuyên Hoa.

Trương Xuyên Hoa dùng đũa khuấy bát mì rồi gấp một gấp đầy cho vào miệng.

Xì xụp!

Tiếng húp mì xì xụp vang vọng khắp quán trọ.

Cha cha cha!

“Á!”

“Ặc!”

Từ đằng xa, tiếng vũ khí va vào nhau, tiếng la hét vang lên khắp nơi.

Đó là âm thanh của trận chiến giữa Long Thiên Cốc và Võ Đang.

Tập trung toàn bộ nội công vào trong đôi mắt, Phong Tôn nhìn thấy cảnh tượng hai bên đang giao tranh khốc liệt từ phía xa.

“Hừm!”

Y muốn ngay lập tức can thiệp vào trận chiến giữa họ.

Cả Long Thiên Cốc và Võ Đang đều là những trụ cột lớn của chốn giang hồ.

Khi sức mạnh toàn lực của hai bên ngang bằng nhau, không tránh khỏi một cuộc chiến kéo dài lê thê, bất phân thắng bại.

Cuộc chiến ngày càng trở nên gay gắt hơn.

Thiệt hại của phái Võ Đang và Long Thiên Cốc cũng tăng theo cấp số nhân.

Rõ ràng, chỉ cần liếc mắt thì Trương Xuyên Hoa cũng có thể nhìn thấy toàn bộ quanh cảnh của cuộc chiến đó, nhưng hắn lại ngòì húp mì, bình chân như vại.

Sụp!

Chỉ có tiếng hăn ăn mì vang vọng khắp quán trọ.

Ngay lúc đó.

Đột nhiên một cái bóng màu đỏ thoát hiện trước mặt Trương Xuyên Hoa mà không hề phát ra tiếng động nào.

Y cúi đầu nói với Trương Xuyên Hoa.

“Tiểu nhân là Tịch Hồn, đã hoàn thành nhiệm vụ mà Trang chủ giao và trở về.”

“Ừm!”

Trương Xuyên Hoa vẫn húp mì thay vì đáp lời.

Tịch Hồn là một trong những cánh tay phải đắc lực của Trương Xuyên Hoa.

Y là một võ giả chuyên ần nấu, tàng hình, làm nhiễu loạn nội bộ quân thù và nắm bắt thông tin.

Y đã hòa nhập một cách vô cùng tự nhiên với đám võ giả của Long Thiên Cốc và đến tận đây. Không một ai nghi ngờ y vì trước đó y đã giết chết một võ giả của Long Thiên Cốc và sử dụng khuôn mặt của hắn để cải trang.

Khi cùng với đám võ giả của Long Thiên Cốc đến đây, y đã làm nhiễu loạn thông tin và khiến cho phái Võ Đang nổi cơn tam hoành đến cực độ. Sau đó y phóng ám khí đến Thanh Chấn Chân Nhân - người đã cố gắng đứng ra hòa giải mâu thuẫn giữa hai bên - để kích động chiến tranh.

Kết quả là cuộc chiến giữa Long Thiên Cốc và Võ Đang đã bùng nổ.

Xì sụp!

Trương Xuyên Hoa sau khi làm một hơi húp hết nước canh trong bát mì, liền đặt bát xuống.

Một nụ cười mãn nguyện nở trên đôi môi hắn.

“Tốt lắm!”

601

“A Di Đà Phật!”

Một lão tăng thần sắc kinh ngạc nhìn về ngọn núi lớn phía xa xa.

Dù chỉ nhìn qua cũng có thể cảm nhận được khí thế hùng vĩ của núi Võ Đang.

Y chính là Vân Tổng.

Y là trưởng lão của Thiếu Lâm Tự, thường được gọi là Thiếu Lâm Đệ Nhất Quyền, được phái đi để ngăn chặn cuộc chiến giữa phái Võ Đang và Long Thiên Cốc.

Hàng chục đệ tử đi theo phía sau y.

Tất cả đều căng thẳng vì họ biết mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

Thiếu Lâm Tự biết rằng một đại họa sẽ giáng xuống giang hồ nếu không ngăn chặn được xung đột giữa phái Võ Đang và Long Thiên Cốc. Đó là lý do tại sao họ đã cử Thiếu Lâm Đệ Nhất Quyền ra mặt.

“A Di Đà Phật! A Di Đà Phật! Mong rằng không quá muộn.”

Nghe tin hai phe đụng độ, y vội thu dọn đồ đạc và lên đường, nhưng đường xá xa xôi nên đến tận bây giờ y mới có thể đến nơi.

1

Vân Tổng nói với các đệ tử.

“Tất cả hãy cố gắng thêm một chút nữa. Núi Võ Đang ở ngay trước mắt rồi.”

8

“Vâng!”

Các đệ tử Thiếu Lâm Tự đồng thanh trả lời.

6

Tất cả đều là những võ tăng xuất chúng trong số các đệ tử của Thiếu Lâm Tự.

Lòng họ khẩn trương như sóng dữ.

Mặc dù đường xá xa xôi nên ít khi qua lại, nhưng phái Võ Đang và Thiếu Lâm đã có mối quan hệ thân thiết từ lâu.

Điều này là do cả hai phe đều có lịch sử hơn một nghìn năm và họ đã có nhiều kinh nghiệm chung tay chống lại các mối đe dọa từ các thế lực bên ngoài.

Họ coi nhau là đối thủ cạnh tranh, nhưng mặt khác, cũng là người đồng chí hướng.

“Hả?”

Đúng lúc đó, Vân Tống đi đầu bỗng dừng lại với vẻ nghi hoặc.

8

“Có chuyện gì sao ạ?”

Người đệ tử đầu tiên ở phía sau nhìn Vân Tống với vẻ mặt khó hiểu. Nhưng thay vì trả lời, Vân Tống lại nhíu mày nhìn thẳng về phía trước.

Nơi ánh mắt của y hướng tới, có một người đàn ông đang ngồi trên một tảng đá.

Khoảnh khắc nhìn thấy hấn, y cảm thấy máu trong người lạnh đi.

Đó là bởi vì y có cảm giác như đang nhìn vào một thanh kiếm.

Đó không phải là một thanh kiếm bình thường, mà là một thanh bảo kiếm.

Chỉ nhìn thôi đã khiến y có cảm giác như toàn bộ cơ thể mình sắp bị chặt thành từng mảnh.

Vân Tổng mở miệng trước.1

“A Di Đà Phật! Tiểu tăng là Vân Tổng của Thiếu Lâm Tự. Không biết phía đó là ai mà lại chặn đường như vậy?”

“Quả nhiên là Thiếu Lâm tự cử người đến.”

“Thí chủ biết tiểu tăng?”

“Làm có thể không biết Thiếu Lâm Đệ Nhất Quyền chứ?”

“Thí chủ biết tiểu tăng, nhưng tiểu tăng lại không biết thí chủ, thật sự là thất lễ quá.”

“À! Hình như ngươi không nhận ra ta vì bộ dạng ta đã thay đổi so với trước đây. Ta là Trương Xuyên Hoa.”

“Thiên Vũ Trang chủ?”

“Đúng!”

“Bộ dạng này...không lẽ là cải lão hoàn đồng?”

“Phước phần của ta.”

“A Di Đà Phật!”

Trước câu trả lời của Trương Xuyên Hoa, y đã nắm chặt tiên trượng mà bản thân còn không hề hay biết.

Tác động của cải lão hoàn đồng là rất lớn.

Thời gian quay ngược và tuổi xuân trở lại.

Đó là một đặc ân mà tất cả các võ giả đều mong muốn ngay cả trong giấc mơ.

Nếu bất cứ ai khác nói về điều này, y nhất định sẽ không tin. Tuy nhiên, bằng chứng sống Trương Xuyên Hoa lại đang ở ngay trước mắt.

“A Di Đà Phật! Ta không nghĩ rằng việc gặp Trương đại hiệp ở đây là ngẫu nhiên. Phải chứ?”

“Đúng vậy. Ta đang chờ ngươi đấy.”

“Tại sao?”

“Ngươi nghĩ là tại sao?”

“A Di Đà Phật! Thiện giả bất lai, lai giả bất thiện*...”

(*Người tốt thì không đến, người đến thì chẳng tốt lành gì.)

“Đúng là chân lí cổ kim nhỉ.”

Trương Xuyên Hoa cười và đứng dậy khỏi tảng đá.

Ngay lập tức, Vân Tổng và đệ tử Thiếu Lâm Tự lùi lại một bước.

Nội lực do Trương Xuyên Hoa phát ra đã đẩy họ ra xa.

Ánh mắt của y đã thay đổi.

“A Di Đà Phật!! Liệu lý do Trương đại hiệp như vậy có liên quan gì đến phái Võ Đang hay Long Thiên Cốc không?”

“Cả hai đều có liên quan.”

“Có phải lý do họ xung đột là vì Trương đại hiệp?”

“Ngươi có một cái đầu thông minh đấy, thật không giống với vẻ bề ngoài.”

Một nụ cười thoáng qua trên môi Trương Xuyên Hoa.

Ngược lại, khuôn mặt của Vân Tổng trở nên tái nhợt.

Đó chỉ là một suy nghĩ vô tình xuất hiện thôi.

Y vừa hỏi vừa nghĩ là vô lý, nhưng không ngờ Trương Xuyên Hoa lại trả lời một cách dễ dàng như vậy.

Vân Tổng ra lệnh cho các đệ tử.

“Tất cả nghe đây.”

“Dạ!”

“Bằng mọi cách phải trở về Thiếu Lâm Tự ngay lập tức. Nhất định phải thông báo cho phương trượng. Rằng thủ phạm khiến thiên hạ đại loạn chính là Trương Xuyên Hoa.”

“Vâng!”

Các đệ tử cùng với câu trả lời đã nhảy ra tứ phía như châu chấu.

Họ cũng có thể ở lại và chiến đấu cho đến chết. Tuy nhiên, hầu hết các đệ tử đều đã chọn bỏ đi.

Không phải vì hèn nhát, cũng không phải vì tiếc mạng.

Trên tất cả, họ chọn chạy trốn vì biết rằng điều quan trọng là phải vạch trần âm mưu của Trương Xuyên Hoa với Thiếu Lâm Tự.

Ít nhất một người phải sống để nói với Thiếu Lâm Tự về sự thật khủng khiếp này.

Đó là lý do tại sao họ nhanh chóng bỏ chạy.

Trương Xuyên Hoa không có bất kỳ hành động nào ngay cả khi nhìn thấy các đệ tử Thiếu Lâm Tự chạy trốn.

Ngay cả khi hắn ta không làm gì, thì không một ai trong số họ có thể sống sót trở về Thiếu Lâm Tự.

Bởi vì những người đi theo hắn ta đang nắm quyền kiểm soát toàn bộ khu vực.

Trương Xuyên Hoa nói với Vân Tống.

“Chúng ta sắp hết thời gian rồi. Phải kết thúc nhanh thôi”.

“Mọi chuyện sẽ không diễn ra như ý muốn của Trương đại hiệp đâu.”

“Từ lâu ta đã muốn chiêm ngưỡng võ công của Thiếu Lâm Tự.”

“Ngươi sẽ không phải thất vọng đâu.”

“Mong là như vậy.”

Đôi mắt của Vân Tống run lên khi nhìn thấy biểu cảm kiêu ngạo của Trương Xuyên Hoa.

Trương Xuyên Hoa là một cao thủ tuyệt thế.

Vân Tống tuy được mệnh danh là Thiếu Lâm Đệ Nhất Quyền, nhưng so với hắn thì thua kém rất nhiều.

Y không đủ tự tin để xử lý hắn ta trong một cuộc đối đầu trực diện.

“Thi triển Thập Bát La Hán.”

“Vâng!”

Một nhóm đệ tử vây quanh Trương Xuyên Hoa và chĩa tiên trượng vào hắn.

Đó là Thập Bát La Hán trận, một trong những trận pháp mạnh nhất của Thiếu Lâm Tự.

Vốn dĩ đệ tử nhập môn phải làm trụ để mở trận. Tuy nhiên, Vân Tống từ bỏ lòng tự trọng, đứng ra trở thành trụ chính của Thập Bát La Hán trận.

Ừ ừ!

Lấy Trương Xuyên Hoa làm trung tâm, Vân Tống và các võ tăng di chuyển với tốc độ cực nhanh.

Họ quay càng nhanh, Trương Xuyên Hoa càng cảm thấy áp lực.

Khi áp lực lên đến đỉnh điểm, một cuộc tấn công toàn diện sẽ bắt đầu.

Trương Xuyên Hoa vừa nói vừa rút thanh kiếm đang đeo ở thắt lưng ra.

Xoẹt!

“Đến đi!!”

“Khai trận!”

“Á!”

Với tiếng hét thất thanh, một đệ tử của Thiếu Lâm Tự đã mất mạng. Những người đã giết là binh lính của Tịch Diệt Đội (寂滅隊), thân cận của Trương Xuyên Hoa.

Thủ lĩnh của Tịch Diệt Đội là Tịch Hồn Nghi.

Chúng đang truy lùng gắt gao những đệ tử Thiếu Lâm Tự bỏ trốn.

“Mấy tên khốn này!”

Một đệ tử gầm lên và vung trượng.

Bông ảnh (棒影) tràn ngập không trung, hướng kẻ địch mà lao tới.

Bông pháp của Thiếu Lâm Tự được đánh giá là một trong những tuyệt kỹ mạnh nhất thiên hạ.

Mặc dù họ chủ yếu sử dụng vũ khí không lưỡi để tránh sát sinh, nhưng uy lực của chúng không thể xem nhẹ.

Nếu bị đập vào, chắc chắn không chỉ dừng lại ở việc nát thịt gãy xương.

Biết được điều đó, các võ giả đã tránh không va chạm trực diện.

Như một đàn chó hoang, chúng quay lại, kiên nhẫn chờ đợi và nhắm thẳng vào những kẻ hở, cuối cùng ra đòn chí mạng.

“Khục”

Các đệ tử ngã xuống nền đất lạnh giá.

Hiện tại chỉ còn lại hai người.

Cả hai bỏ chạy theo hai hướng khác nhau.

Một nhóm võ giả truy đuổi người bỏ chạy bên trái.

Đệ tử chạy bên phải cũng bị bốn tên đồng loạt đuổi giết.

Y dốc hết sức bỏ chạy, nhưng cuối cùng vẫn bị chúng đuổi kịp.

“Áa!”

Tên của đệ tử bị ắt kịp là Chí Cảnh.

Y thi triển bông pháp chống lại kẻ thù. Tuy nhiên, y nhanh chóng bị thương bởi gọng kìm của chúng và bị dồn vào một góc.

“Úc. Ta nhất định phải nói với Thiếu Lâm Tự sự thật này ...”

Một tia tuyệt vọng thoáng qua trên gương mặt Chí Cảnh.

Dù y có bỏ mạng cũng không đáng tiếc. Tuy nhiên, việc y phải chết mà không thể nói với Thiếu Lâm Tự điều này đã khiến y

vô cùng tuyệt vọng.

“Áaa!”

Y nghe thấy tiếng hét đau đớn của võ tăng vừa chạy sang bên trái.

Như vậy, người duy nhất còn lại chính là y.

Nếu y chết, Thiếu Lâm Tự sẽ không bao giờ biết được sự thật.

Chính lúc đó.

Phập!

Một thanh kiếm của võ giả Tịch Diệt Đội cắt qua sườn y.

“Khục khục!”

Chí Cảnh khuyu một gối xuống đầy đau đớn.

‘Thế là hết thật sao?’

Một tia sáng lóe lên trên khuôn mặt y.

“Chết đi!”

Thanh kiếm nhuộm máu phóng tới môn cắt đứt hơi thở y.

Chí Cảnh nhắm mắt lại, chờ đợi cái chết đau đớn sắp đến với mình.

Koanggg!!

Tiếng nổ vang lên khiến cơ thể y rung chuyển. Nhưng lạ thay, y lại không hề cảm thấy đau.

Chí Cảnh cẩn thận mở mắt ra. Sau đó, một cảnh tượng kinh ngạc xuất hiện.

Tất cả các võ giả của Tịch Diệt Đội đã tấn công y đều bị ghim chặt xuống đất với tứ chi uốn cong theo những hướng kỳ lạ.

“Cái gì?”

“Mau đến Thiếu Lâm Tự đi.”

Sau đó, một giọng nói bất ngờ vang lên.

Không biết từ lúc nào mà trước mặt y đã xuất hiện một ông lão với phong mạo thoát tục.

Đó chính là Phong Tôn.

Không thể nhìn nổi cảnh tượng ghê tởm đó, thế nên y đã can thiệp.

“Lão đây là...?”

“Thân phận của ta quan trọng sao? Mau chạy tới Thiếu Lâm Tự nói cho bọn họ biết, rằng Trương Xuyên Hoa chính là thủ phạm của tất cả những chuyện này.”

“A! Được, đa tạ ngài.”

Chí Cảnh cảm ơn và đứng dậy, cúi đầu chào Phong Tôn rồi nhanh chóng rời đi.

Phong Tôn nhìn theo bóng lưng người xa dần, rồi bước tiếp.

Nơi y đến là nơi Trương Xuyên Hoa và Vân Tổng đang giao đấu.

“Phù!”

Bước chân y nặng trĩu, bất giác thở dài.

Chính lúc đó.

Koanggg!!

Một vụ nổ kinh hoàng nổ ra ở nơi mà Trương Xuyên Hoa và Vân Tổng giao chiến.

Y cất bước nhanh hơn.

Đến chiến trường, một cảnh tượng kinh hoàng đập vào mắt y.

Ngoại trừ Trương Xuyên Hoa, tất cả các võ tăng của Thiếu Lâm Tự đều máu me tan nát.

Trong số đó có Vân Tổng.

Trên khuôn mặt y nhuộm màu kinh hãi, đủ để thấy y đã bị dọa sợ như thế nào ngay trước khi chết.

Các đệ tử khác cũng vậy.

Họ thậm chí còn không thể nhắm mắt.

Thế nhưng trên người Trương Xuyên Hoa lại không hề có một vết xước.

Võ thuật của hắn rõ ràng đã đạt đến cảnh giới nhập thần.

Phong Tôn cẩn thận mở miệng.

“Ca ca!”

“Cơ thể người có mùi máu. Người đã giết ai?”

“...”

“Chẳng lẽ là Tịch Diệt Đội?”

“Xin lỗi.”

“Người càng ngày càng làm ta thất vọng.”

“Xin lỗi, nhưng đệ không thể làm gì khác.”

“Ngu xuẩn...”

Trương Xuyên Hoa ném ánh mắt lạnh lùng về phía Phong Tôn.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 602

Phái Võ Đang và Long Thiên Cốc lưỡng bại câu thương.

Cả hai phái đều bị tổn thất nặng nề và chịu nhiều thương vong.

Nhưng bên thiệt hại nặng hơn vẫn là Long Thiên Cốc.

Đó không còn là cuộc chiến thuộc về cá nhân mà đã lan rộng ra đến phái Võ Đang. Đương nhiên không có bất kỳ sự chi viện nào.

Cuộc chiến càng kéo dài thì càng Long Thiên Cốc càng bất lợi. Thế nhưng võ giả Long Thiên Cốc không hề lùi bước mà vẫn đối đầu với Võ Đang.

Cả Long Thiên Cốc và Võ Đang đều không có ý định rút lui. Kết quả là ngày càng nhiều người hy sinh hơn.

Đã có hơn ngàn người chết hoặc bị thương.

Đây là tổn thất này chưa từng có trong lịch sử.

Đây là lần đầu cả hai phái chịu thiệt hại to lớn như thế trong vòng trăm năm qua.

Võ giả Long Thiên Cốc không phân biệt trước sau mà cứ xông đến trả thù cho Cốc chủ Long Kiếm Sơn. Thế nhưng họ không thể khắc phục được bất lợi của cuộc chinh chiến.

Cuối cùng họ phải rút lui vì không thể vượt qua bức tường mang tên Võ Đang.

Trái lại khó khăn lắm mới đẩy lùi được Long Thiên Cốc, nhưng Võ Đang cũng chịu tổn thất lớn. Đặc biệt có khá nhiều đệ tử đã hy sinh.

Nhuệ khí của phái Võ Đang bị ảnh hưởng khá nặng nề bởi sự ra đi của các đệ tử.

May mắn thay, tam đại đệ tử và những đạo đồng đều không bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Thế nhưng họ phải mất nhiều thời gian mới lấp đầy khoảng trống cũng những người đã thiệt mạng.

Với tình trạng này cả hai môn phái có lẽ cần phải mất hàng chục năm để khôi phục lại vị thế của mình.

Võ giả Long Thiên Cốc đã tập hợp thi thể và người bị thương quay về tỉnh Vân Nam, còn phái Võ Đang thì lại phong bế sơn môn.

Đây là lựa chọn không thể tránh khỏi vì họ đã bị tổn thất lớn đến mức khó mà hoạt động tiếp được.

Hai môn phái lớn trong giang hồ cứ thế mà hạn chế hoạt động ngoại giao.

Tin tức chấn động này lan rộng khắp giang hồ.

Giang hồ vốn đang hỗn loạn vì sự kiện ở Hải Môn càng hỗn loạn hơn sau tin tức này.

Ai nấy đều nghĩ thời kỳ đen tối đang bắt đầu kéo đến trước mắt.

Thực tế đúng là vậy.

Hai môn phái này có sức ảnh hưởng lớn ở phía Bắc và phía Tây giang hồ. Thế nhưng cả hai môn phái cùng phong bế sơn môn nên đám đạo tặc càng lộng hành hơn.

Sự cân bằng cố hữu hoàn toàn sụp đổ.

Giang hồ cứ thế bước vào thời kỳ đen tối nhất trong lịch sử.

“A Di Đà Phật! A Di Đà Phật!”

Vân Chí Đại Sư - phương trượng Thiếu Lâm Tự ngồi trước tượng phật mà lăn chuỗi hạt.

Mặc dù đã đọc Kinh một hồi lâu nhưng tâm ông khó mà tịnh cho nổi.

“Tại sao ta lại bất an thế này chứ? A Di Đà Phật! A Di Đà Phật!”

Chính lúc này.

“Phương trượng!”

Bên ngoài vang lên giọng một hòa thượng trẻ tuổi.

“Có chuyện gì thế?”

“Người ra ngoài xem đi ạ.”

“Ta hỏi con có chuyện gì?”

“Chí Cảnh sư thúc trở về rồi ạ.”

“Chí Cảnh ư?”

Về mặt Vân Chí đại sư tràn đầy nghi hoặc.

Chí Cảnh là đệ tử đời hai của Thiếu Lâm Tự, lần này hẳn ta được phái đến Võ Đang cùng nhóm hoà giải.

“Chí Cảnh về một mình ư?”

“Đúng rồi ạ.”

“Ừm!”

Vân Chí đại sư vội vã đứng dậy đi ra ngoài.

Bởi vì ông cảm thấy có gì đó bất an.

Lúc này Vân Chí đại sư nhìn thấy nhiều hòa thượng đang tậpbzfck trung trước chính điện.

“Phương trượng sư huynh!”

“Phương trượng!”

Các hòa thượng Thiếu Lâm Tự thấy Vân Chí đại sư liền cúi đầu.

“Chí Cảnh đâu rồi?”

“Ở đây ạ.”

Lão Tăng trả lời.

Trong lòng ông ta là một hòa thượng trẻ người đầy máu. Đó chính là Chí Cảnh được cử đi cùng với nhóm hòa giải.

Chí Cảnh đang thở đứt quãng.

Vân Chí đại sư vội hỏi Lão Tăng đang ôm hân.

“Có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Xin người chờ cho một chút. Bàn tăng đã xử lý vết thương xong, chốc nữa nó sẽ tỉnh lại ngay.”

Lão Tăng vừa đáp lời là sư đệ của Vân Chí đại sư và là Thiếu Lâm Đệ Nhất Học kiêm y sư - Vân Hải đại sư.

Ông đã cho Chí Cảnh đang sống dở chết dở uống linh dược, sau đó chờ thuốc phát huy tác dụng.

“Um!”

Một hồi sau Chí Cảnh cũng tỉnh lại.

Vân Chí đại sư vội vàng hỏi hân.

“Con ổn chứ? Chí Cảnh.”

“Phương, Phương trọng.”

“Được rồi! Ta đây. Đã xảy ra chuyện gì thế? Còn những người khác đâu?”

“Hức! Mọi người đã chết cả rồi.”

“Chết cả rồi ư?”

“Vâng! Ngoài con ra thì mọi người chết hết rồi.”

“.....”

Câu nói quá chấn động khiến Vân Chí đại sư không thốt được nên lời.

Chí Cảnh nói tiếp.

“Tất cả đều là âm mưu của Trương Xuyên Hoa trang chủ Thiên Vũ Trang.”

“Ý con là sao?”

“Ý đã lên kế hoạch khích cho Long Thiên Cốc và phái Võ Đang xung đột với nhau, hẳn cũng là kẻ đã giết Vân Tổng sư thúc cùng các sư thúc khác đó ạ.”

“Thật vậy ư? Con có nhầm lẫn gì không?”

“Chính mắt con thấy, chính tai con nghe mà.”

“A Di Đà Phật! Trời ạ!”

“Nếu không có sự giúp đỡ của của dị nhân nào đó thì con đã không sống sót trở về rồi. Con đã mạo hiểm tính mạng của mình để chứng minh rằng lời mình nói không hề dối trá.”

“Ừm!”

Vân Chí đại sư bắt giặc rên rỉ.

Chuyện này là đả kích lớn đến nỗi dù nghe tận tai nhưng vẫn khó mà tin được.

Ông biết rõ Chí Cảnh không phải kẻ nói dối, cho dù có bị kẻ kiểm vào cổ cũng sẽ nói ra lời chân thật nhất.

Vân Chí đại sư với với Vân Hải đại sư.

“Mau đưa Chí Cảnh vào phòng đi.”

“Đệ biết rồi, sư huynh!”

Vân Hải đại sư lập tức đáp lời.

Vân Chí đại sư nhìn các trưởng lão rồi nói.

“Tất cả tập trung vào phòng của ta đi.”

“Vâng! Sư huynh.”

“Vâng Phương trượng.”

Các trưởng lão đáp lời rồi đi theo Vân Chí đại sư.

Giương mặt Vân Chí đại sư và các trưởng lão đều không giấu nổi vẻ lo lắng.

Vân Chí đại sư thì thầm.

‘Đây chính là loạn thế rồi. Sao chuyện này lại xảy ra cơ chứ?’

Dù nghĩ thế nào cũng không có câu trả lời.

Nếu đúng như lời Chí Cảnh nói, Trương Xuyên Hoa của Thiên Vũ Trang mà lập mưu thì chỉ với sức mạnh của Thiếu Lâm Tự khó mà đảm đương nổi.

‘Chúng ta cần sự giúp đỡ.’

Vân Chí đại sư vội ra lệnh cho một trưởng lão.

“Nhanh gửi thư cho Cuồng Võ Môn, rồi xác minh tin đồn với Phiêu Đại hiệp.”

“Phiêu... Đại hiệp, là Tử Thần ấy ạ?”

“Đúng vậy. Có vấn đề gì không?”

“Nhưng hẳn chỉ là thích khách...”

“Đến bao giờ các người mới hết mê muội đây? Thích khách thì sao chứ? Bây giờ chúng ta không nên phán xét cái này cái kia như thế.”

“Xin thứ lỗi cho đệ, thưa sư huynh! Đệ sẽ tìm hiểu ngay đây.”

Vị trưởng lão vừa lên tiếng lập tức xin lỗi.

Vân Chí đại sư nhắm mắt lại suy nghĩ.

‘Liệu ta có thể giải quyết tình thế khó khăn này với những người nhơn nhơ như thế hay không đây?’

Chính vì hòa bình quá lâu nên các hoà thượng ở Thiếu Lâm Tự đã không còn dã tâm nữa.

Bây giờ Vân Chí đại sư cần võ giả có tư duy nhạy bén và cả dã tâm.

‘Lũ điên này!’

Sở Cách Sơn nhìn vào trong Hải Long Bang rồi lầm bầm.

Thích khách đi theo Phiêu Nguyệt bao vây khắp nơi trong Hải Long Bang. Họ tự gọi mình là Hắc Giới.

Sở Khách Sơn không ngờ đám thích khách này lại đi theo Phiêu Nguyệt, và càng không ngờ là họ lại hết mực trung thành với Phiêu Nguyệt.

‘Tổ chức tập hợp tất cả thích khách trong giang hồ, là Hắc Giới nhĩ.’

Bản thân hẳn là thích khách nên đã quá rõ đặc điểm của họ.

Thích khách thâm hiểm và tùy tiện đến mức nào, hơn nữa, họ còn kiên định ra làm sao.

Đến cả thích khách cùng được nuôi dưỡng trong Không Động ở Huyết Ảnh Đoàn cũng chia phe phái và đối đầu với nhau.

Những thích khách này cũng như vậy, với bản chất của thích khách thì khó để họ trung thành tuyệt đối với bất kỳ ai.

Chí ít cả đời hẳn chưa từng nhìn thấy chuyện đó xảy ra.

Thế nhưng thực tế lại khác.

Việc Sở Khách Sơn nghĩ là không thể ấy thế mà lại xảy ra.

Thích khách trong Hắc Long Bang đều có địa vị trong giới thích khách.

Tất cả bọn họ đều thể hiện lòng trung thành với Phiêu Nguyệt.

Đây là cảnh tượng mà Sở Cách Sơn đến tưởng tượng cũng không dám nghĩ tới.

Chính vì quá khác biệt nên hẳn tự hỏi đây có phải là giới thích khách mà hẳn từng biết hay không.

‘Chuyện này liệu có khả thi hay không?’

Chính vì hẳn đã tận mắt chứng kiến nên không thể không tin được.

Sở Khách Sơn lắc lắc đầu trước tâm trạng phức tạp khi thường thức của hẳn đã bị phủ nhận tuyệt đối.

Giả như ai đó khác không phải Phiêu Nguyệt làm được chuyện này chắc hẳn hẳn sẽ không tin.

‘Đúng là tên điên mà. Ta đã định đối đầu với hẳn ta ư.’

Phiêu Nguyệt là nhân vật vĩ đại hơn tưởng tượng của hẳn nhiều.

Những thích khách nhỏ bé như hạt cát đang tập hợp lại với nhau và tự gọi mình là Hắc Giới.

Sức mạnh của Hắc Giới thật sự vô cùng khủng khiếp.

Họ tự hào về địa vị của mình sau khi chống lại võ giả Võ Kiếm Liên và Hữu Linh Thuyền Đoàn từng xâm nhập vào Hải

Môn.

Hàng chục, hàng trăm thích khách tập hợp lại ra tay giết người nhưng không một ai dám can ngăn họ cả.

Họ là người chi phối màn đêm.

Thông qua thích khách, Phiêu Nguyệt chính xác là kẻ chi phối màn đêm danh xứng với thực.

Sở Cách Sơn đã nhận thức rõ điều này.

‘Hắn ta đã chạm đến nơi mà ta không thể nào leo lên được.’

Thế nhưng Sở Cách Sơn không hề thấy ganh tị.

Bởi vì Phiêu Nguyệt đã cứu hắn khỏi căn ngục tối tăm sau khi đã mất đi tất cả. Nếu hắn khinh thường Phiêu Nguyệt thì quả không phải là con người.

Dù là thích khách nhưng hắn vẫn phải giữ đạo lý tối thiểu nhất.

Sở Cách Sơn đang tiến về nơi ở của Phiêu Nguyệt.

Trong lúc hắn di chuyển, luôn cảm nhận được ánh mắt thích khách đang dõi theo mình.

Dù không ai ra lệnh nhưng đám thích khách đều tự biết mà bảo vệ chỗ ở của Phiêu Nguyệt.

Ẩn Thân Thuật của họ xuất sắc đến mức nếu không phải là Sở Cách Sơn thì khó mà nhận ra được.

Nếu có ai đó tiếp cận có lẽ họ sẽ bị giết đến thân không biết quỷ không hay.

‘Tử Thần, người đứng là thân của cái chết mà.’

Sở Cách Sơn nghĩ như thế rồi gõ cửa phòng Phiêu Nguyệt.

“Là ta, Sở Cách Sơn đây.”

“Vào đi!”

Sở Cách Sơn mở cửa bước vào trong. Ngay sau đó, hắn nhìn thấy Phiêu Nguyệt và Hồng Lệ Tuyết đang ngồi trên bàn, ở giữa có một ấm trà còn nghi ngút khói.

Phiêu Nguyệt nói với Sở Cách Sơn.

“Trà không?”

“Cho ta một ly.”

Phiêu Nguyệt gật đầu rồi lấy một chiếc ly rỗng rót trà vào.

Mùi hương thoang thoảng của trà khiến Sở Cách Sơn cảm thấy tỉnh táo hơn.

“Thơm thật!”

“Trong phòng bang chủ Hải Long Bang toàn là trà quý.”

“Sở thích của hã sang quá nhi?”

“Nhờ vậy mà giờ ta được hưởng đây.”

“Đúng vậy! Xem như là thành công rồi ha. Những kẻ từng ăn côn trùng trong Không động như chúng ta vậy mà lại có trà ngon để uống thế này.”

Nghe Sở Cách Sơn nói, Phiêu Nguyệt liền phì cười.

Mọi chuyện đã thuộc về quá khứ.

Để sống hã từng gặm rong rêu, ăn côn trùng cầm cự. Sau những năm tháng khổ sở như thế, cuối cùng hã cũng nhìn thấy ánh sáng và liên tục chiến đấu đến thời điểm hiện giờ.

Nghĩ lại có thể sống đến hiện giờ quả là một kỳ tích.

Sực!

Lúc này Quỷ Nha mới bò khỏi tay Phiêu Nguyệt.

Lâu lắm rồi nó mới tỉnh táo mà hoạt động.

Trong thời gian đó, chiếc sừng trên đầu Quỷ Nha đã to lớn và đỏ hơn nhiều.

Chiếc vảy lấp lánh sắc đỏ hết như viên ngọc thạch rực cháy.

“Chà.”

“A!”

Sở Cách Sơn và Hồng Lệ Tuyết cùng cảm thán.

Hai người đã từng nhìn thấy Quỷ Nha. Nhưng lúc này nó xinh đẹp hơn rất nhiều.

Sựt!

Quỷ Nha không thèm để tâm đến hai người mà cuộn quanh ngón tay Phiêu Nguyệt chơi đùa.

Bộ dạng của nó hết như đang bày tỏ tình cảm với Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt cũng mỉm cười rồi dịu dàng nhìn Quỷ Nha.

Hồng Lệ Tuyết thấy thế liền cau mày.

‘Không ngờ mình lại ganh tị với một con rắn đây.’

Lúc Hồng Lệ Tuyết đang thầm oán trách trong lòng.

“Chí tôn!”

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gọi Phiêu Nguyệt.

Hồng Lệ Tuyết liền thay mặt đáp.

“Có chuyện gì thế?”

“Có khách từ Hạ Ô Môn đến tìm ạ.”

“Khách á?”

“Là Giám Sát Đội chủ Hồng Hữu Tân ạ.”

603

“Ha ha ha!”

Hồng Hữu Tân phá lên cười khi nhìn thấy Phiêu Nguyệt.

Một phần vui mừng vì được gặp Phiêu Nguyệt, một phần cạn ngôn trước những việc mà Phiêu Nguyệt đã làm.

Sau khi nắm bắt được toàn bộ những gì đã xảy ra ở Hải Môn, y sốc đến mức chết lặng.

Hồng Hữu Tân biết rõ năng lực của những thích khách phục tùng Phiêu Nguyệt.

Tuy sức mạnh ấy cũng có chút khiến người khác khiếp sợ, nhưng không đến mức có thể đối đầu được với Hữu Linh Thuyền Đoàn.

Vậy điều này có nghĩa là thực lực của bọn họ đã được nâng cao một cách đáng sợ sau khi về dưới trướng của Phiêu

Nguyệt.

Nếu trước đây, chỉ những thích khách thuộc Bách Quỷ Liên mới đáng gờm thì nay, tất cả những thích khách thuộc hạ của Phiêu Nguyệt đều rất đáng sợ.

‘Ít nhất thì vào ban đêm, bọn họ tuyệt đối không thua kém gì Kim Thiên Hội hay Ngân Liên Hội cả.’

Có lẽ Hồng Hữu Tân đã đánh giá những người đó quá cao. Nhưng bọn họ thực sự đáng sợ đến mức khiến cho y phải nghĩ đến những suy nghĩ đó.²

Hồng Hữu Tân che giấu cảm xúc thật của mình rồi ngồi trước mặt Phiêu Nguyệt.

Y nhìn vào Phiêu Nguyệt rồi nói.

“Đã lâu không gặp.”

“Ừ.”

“Đại hiệp vẫn khỏe chứ?”

“Ta khá bận rộn vì Cửu Long Sát Mạc. Còn ngươi?”¹

“Tại hạ cũng vậy.”

Tuy thân phận của họ khác nhau, nhưng bọn họ có kẻ thù chung là Cửu Long Sát Mạc. Vậy nên bọn họ mới cực kỳ đồng cảm với nhau.

Phiêu Nguyệt hỏi Hồng Hữu Tân.

“Ngươi đến đây làm gì vậy?”

“À, tại hạ có một chuyện muốn cho đại hiệp biết ạ.”

Nét mặt của Phiêu Nguyệt thoáng đánh lại trước câu trả lời của Hồng Hữu Tân.

Hồng Hữu Tân là một người đảm nhận vị trí quan trọng nhất của Hạ Ô Môn. Một người như vậy đã trực tiếp đến tìm hắn thì chắc hẳn đã có chuyện nghiêm trọng xảy ra.

Hồng Hữu Tân do dự một chút rồi mở miệng.

“Đại hiệp biết chuyện phái Võ Đang và Long Thiên Cốc đang rơi vào thế lưỡng bại câu thương chứ?”

“Không!”⁸

Phiêu Nguyệt lắc đầu.

Núi Võ Đang cách nơi này hàng nghìn dặm nên tin tức từ đó vẫn chưa được lan truyền tới đây cũng dễ hiểu.

“Bọn họ rơi vào thế lưỡng bại câu thương sao?”

“Vâng. Cả hai đều phải chịu tổn thất nặng nề dẫn đến việc phải phong bế sơn môn.”⁶

“Phong bế sơn môn?”

“Phái Võ Đang thì chỉ cần một thời gian sau sẽ có thể khôi phục được toàn lực ở một mức độ nào đó, nhưng với Long Thiên Cốc thì có vẻ khó. Cả Cốc chủ và tiểu cốc chủ đã mất, bọn họ lúc này chẳng khác nào rắn mất đầu. Tuy Long Thiên Cốc vẫn có phó cốc chủ nhưng năng lực của hắn dĩ nhiên vẫn còn thua xa hai người kia.”

Một môn phái hưng thịnh hay suy tàn âu cũng phụ thuộc vào năng lực của kẻ thống trị.

Một khi người thống trị mất đi khả năng dẫn dắt, môn phái sẽ sụp đổ. Đặc biệt là đối với những nơi đề cao người lãnh đạo như Long Thiên Cốc, vấn đề càng trở nên nghiêm trọng hơn khi họ vắng mặt.

Hơn nữa, nhiều nhân vật chủ chốt của Long Thiên Cốc cũng đã chết trong cuộc chiến với phái Võ Đang.

Cho dù phó cốc chủ có cố gắng cách mấy thì cũng thế nào khôi phục lại được sức mạnh của Long Thiên Cốc trước đây.

Phái Võ Đang cũng có nhiều người mất.

Đặc biệt là các trưởng lão và đệ tử đời nhất.

Nhưng những đệ tử đời ba vẫn đang sống rất mạnh khỏe, hơn nữa trong bảo khố của bọn họ còn chứa đựng đủ loại linh dược khác nhau. Vậy nên, bọn họ có thể xây dựng lại nền tảng bất cứ lúc nào.

Chỉ là thiệt hại quá lớn nên bọn họ cũng không rõ đến bao giờ mới có thể lấy lại sức mạnh như trước đây. Ít nhất thì tình hình của bọn họ vẫn đỡ hơn Long Thiên Cốc.

“Phái Võ Đang sẽ phải trải qua một thời kỳ khó khăn rồi.”

“Đó có lẽ là khoảng thời gian tồi tệ nhất đối với họ.”

“Thật đáng tiếc.”

“Nếu Nhất Kiếm Chân Nhân còn sống thì có lẽ họ có thể vực dậy nhanh hơn một chút. Nhưng ông ấy đã mất, thời gian tới hẳn phái Võ Đang sẽ gặp khó khăn rất nhiều.”⁸

“Vậy người đến đây chỉ để thông báo cho ta điều đó sao?”

“Còn một điều nữa. Thực ra tại hạ đến đây cũng vì điều này.”

Giọng nói của Hồng Hữu Tân trầm xuống.

Ánh mắt của Phiêu Nguyệt, Hồng Lệ Tuyết và Sở Cách Sơn tập trung vào gương mặt của y.

“Thiếu Lâm Tự đang cho người đi tìm Phiêu đại hiệp.”

“Thiếu Lâm Tự?”

“Vâng!”

“Sao bọn họ lại đi tìm ta?”

“Có vẻ như việc này chưa được nhiều người biết nhưng Thiếu Lâm Tự đã bị thiệt hại rất nặng nề. Số nhân lực được cử đi để hòa giải cho phái Võ Đang và Long Thiên Cốc đều tuyệt mệnh, chỉ còn một người duy nhất sống sót quay trở về.”

“Bọn họ chắc chắn không bị cuốn vào cuộc chiến của hai môn phái kia. Vậy đã có người thứ ba chen vào sao?”

“Đúng vậy.”

Hồng Hữu Tân khẽ gật đầu.

Y ngạc nhiên vì mình chỉ mới nói vài câu mà Phiêu Nguyệt đã có thể suy luận ra sự thật.

“Kẻ đó là ai?”

“Chuyện đó...”

Hồng Hữu Tân ấp úng một hồi lâu.

Bởi vì đây là một chuyện rất thận trọng.¹

Phiêu Nguyệt lặng yên nhìn Hồng Hữu Tân. Phải một lúc sau, y mới khó khăn mở miệng.

“Người đó là... Trương Xuyên Hoa ạ.”

“Trương Xuyên Hoa? Thiên Vũ Trang Chủ ư?”

“Đúng vậy.”

“Người có nhầm lẫn gì không?”

“Nếu nhầm lẫn thì tại hạ sao có thể đến gặp Phiêu đại hiệp như thế này ạ. Thiếu Lâm Tự đã trực tiếp nói cho tại hạ biết điều này và nhờ tại hạ tìm Phiêu đại hiệp.”

“...”

Phiêu Nguyệt im lặng.

Hồng Hữu Tân là Đội chủ của Giám Sát Đội Hạ Ô Môn.

Y hiểu nắm được thông tin của thiên hạ này trong tay nhiều hơn bất kỳ ai khác. Một người như y không thể nào không phân biệt đâu là giả dối đâu là sự thật được.

“Nhưng sao bọn họ lại biết Trương Xuyên Hoa đã ra tay với đoàn người được cử đi để hòa giải? Chắc chắn ông ta phải giết sạch tất cả và tiêu hủy chứng cứ rồi chứ.”

“Vẫn còn có người sống ạ.”

“Còn người sống sao?”

“Người sống sót là một đệ tử đời hai tên Chí Cảnh. Theo như lời của hắn thì hắn có thể trốn thoát là nhờ có sự giúp đỡ của một ông lão. Nghe nói lão sở hữu phong thái thoát tục, võ công lại rất cao cường.”

“Ông ta là ai vậy?”

“Lúc đó Chí Cảnh thậm chí còn không biết mình đang ở đâu. Sau khi trốn thoát được thì Chí Cảnh đã báo tin cho Thiếu Lâm Tự. Vậy nên, Thiếu Lâm Tự lúc này đang trong tình trạng rất khẩn cấp.”

Vụ việc xảy ra không phải do ai mà do chính chủ nhân của một trong hai nhị cường gây ra.

Người duy nhất trong giang hồ này có sức mạnh ngang ngửa ông ta chỉ có Lý Thanh.

Một người có thể gọi là thiên hạ đệ nhất nhân mà lại tuyệt diệt hòa thượng của Thiếu Lâm Tự.

Chuyện này tuyệt đối không thể bỏ qua dễ dàng được.

Nếu như Chí Cảnh không còn sống, thì có lẽ Thiếu Lâm Tự sẽ không bao giờ ngờ tới Trương Xuyên Hoa là người đứng sau những chuyện này.

‘Người cứu Chí Cảnh hẳn là Phong Tôn rồi.’

Những gì mà Hồng Hữu Tân miêu tả hoàn toàn khớp với ngoại hình của Phong Tôn.

Phong Tôn hoàn toàn đủ khả năng để giúp đệ tử của Thiếu Lâm Tự tránh khỏi tai mắt của Trương Xuyên Hoa.

Vấn đề ở đây là tại sao Trương Xuyên Hoa lại giết đoàn người đi hòa giải của Thiếu Lâm Tự.

Cho dù có nghĩ thế nào đi chăng nữa thì cũng không có lý do gì để Trương Xuyên Hoa phải xung đột với Thiếu Lâm Tự cả.

‘Tại sao ông ta lại làm như vậy? Ông ta đang cố che giấu điều gì đó sao? Hay ông ta đã can thiệp vào cuộc chiến giữa phái Võ Đang và Long Thiên Cốc?’

Suy luận theo hướng này có vẻ hợp lý.

Bởi vì Nhất Kiếm Chân Nhân và phái Võ Đang mà Phiêu Nguyệt biết không phải là những người sẽ tấn công những võ giả bị thương đang trở về quê hương của mình.

‘Mọi khúc mắc dường như được giải đáp khi nói Trương Xuyên Hoa đã can thiệp vào việc này.’

Điều khiến Phiêu Nguyệt khó hiểu nhất chính là cái chết của Nhất Kiếm Chân Nhân.

Võ công của Nhất Kiếm Chân Nhân vốn cao cường, vậy nên ông dĩ nhiên có thể thoát được. Vậy mà ông ấy lại bị giết sau khi tạm biệt với Long Kiếm Sơn. Điều này khiến cho Phiêu Nguyệt cảm thấy thật khó hiểu.

Một bức tranh được vẽ ra trong tâm trí của Phiêu Nguyệt.

Sau cuộc đối đầu với Long Kiếm Sơn, Nhất Kiếm Chân Nhân đã quay trở về với nội thương. Sau đó Trương Xuyên Hoa đã xuất hiện và tấn công Nhất Kiếm Chân Nhân.

Phiêu Nguyệt cảm thấy máu trong người mình như trở nên lạnh hơn.

Chuyện này không đơn thuần là trí tưởng tượng của hần nữa. Mà chính xác là sự thật hiện ra sau khi hần tái hiện lại mọi việc đã xảy ra.

‘Xem ra Trương Xuyên Hoa muốn loạn thế của thiên hạ này bùng lên lớn hơn rồi.’

Nhi tử Trương Vô Cực còn chưa đủ, nay lại còn có thêm phụ thân can thiệp khiến cho thế giới ngày càng trở thành một đồng hỗn độn.

Hồng Hữu Tân cẩn thận quan sát nét mặt của Phiêu Nguyệt rồi nói.

“Thiếu Lâm Tự muốn được gặp Phiêu đại hiệp.”

“Ta sao?”

“Vâng! Gặp trong bí mật. Đó là lý do vì sao họ lại tìm tới tại hạ để nhờ vả.”

“Phương trượng đích thân nói với ngươi sao?”

“Vâng! Phương trượng Vân Chí đã đích thân nhờ vả tại hạ.”

Vân Chí Đại Sư, phương trượng của Thiếu Lâm Tự, là một cường giả trong giang hồ.

Ông cũng có sức ảnh hưởng không thua kém gì chủ nhân của các nhị cường trong hiện tại là Trương Xuyên Hoa và Lý Thanh.

Một người như vậy lại muốn đích thân gặp Phiêu Nguyệt. Điều đó có nghĩa là Vân Chí đang xem xét vấn đề này cực kỳ nghiêm túc.

Phiêu Nguyệt lẩm bẩm.

“Nếu là Thiếu Lâm thì...”

Từ Hải Môn đến Tùng Sơn phải hơn một nghìn dặm. Bất kể có đi nhanh đến mấy thì cũng mất đến mười ngày.

“Giang Hồ Đại Chiến ra sao rồi?”

“Cuộc chiến vẫn diễn ra rất quyết liệt, phân thắng có vẻ đang nghiêng về phía của Ngân Liên Hội.”

“Vậy à?”

“Cũng là nhờ có Phiêu đại hiệp xử lý Độc Cao Hoàng và đám thuộc hạ của hắn nên toàn lực của Kim Thiên Hội mới bị giảm sút đáng kể.”

Độc Cao Hoàng và những võ giả của Võ Kiếm Liên chiếm vị trí không ít trong Kim Thiên Hội.

Khoảng trống khi thiếu vắng bọn họ không phải là thứ có thể dễ dàng được lấp đầy.

Hơn nữa, danh tiếng của Kim Thiên Hội đã bị tổn hại do những gì mà Độc Cao Hoàng làm ra. Cuộc thảm sát mà hắn gây ra tại Hải Môn đã giáng một đòn chí mạng vào tính đạo đức của Kim Thiên Hội.

Cũng vì chuyện đó mà một số lượng lớn võ giả đã quyết định hợp lực với Ngân Liên Hội.

Do số sức mạnh của Kim Thiên Hội bị thu hẹp lại, còn sức mạnh của Ngân Liên Hội lại được tăng lên.

Phiêu Nguyệt không muốn can thiệp trực tiếp vào cuộc chiến giữa hai thế lực.

Việc của hắn chỉ là thông nhất lại những thích khách. Phần còn lại là việc của bọn họ.

Nhưng việc của Trương Xuyên Hoa thì khác.

Nếu Trương Xuyên Hoa đã thực sự giết Nhất Kiếm Chân Nhân và kích động cuộc chiến giữa phái Võ Đang và Long Thiên Cốc thì hắn không thể nào đứng yên được.

Bởi hắn có một mối nhân duyên đặc biệt với Nhất Kiếm Chân Nhân, hơn nữa, Tiểu Ma cũng đã nợ ông ấy một ân huệ lớn.

“Ta sẽ đến Thiếu Lâm Tự.”

“Đại hiệp suy nghĩ đúng đắn lắm.”

Hồng Hữu Tân vui mừng.

Phiêu Nguyệt là một trong những nhân tố có thể làm thay đổi thời đại.

Tuy y ghét phải lộ diện, chỉ thích suy tư trong bóng tối.

Dù sao thì hiện tại, Phiêu Nguyệt là một trong những người có đủ khả năng để có thể kìm hãm được Trương Xuyên Hoa.

Hồng Lệ Tuyết nói.

“Ta đi cùng chàng.”

“Được. Sát Lão ở lại đây tĩnh dưỡng. Ta cùng nàng và Tiểu Ma đến Thiếu Lâm Tự.”

“Để ta báo lại cho ông ấy.”

Hồng Lệ Tuyết mỉm cười đáp lời.

Ánh mắt Phiêu Nguyệt nhìn về phía Sở Cách Sơn để hỏi ý kiến của hắn.

“Ta bận rồi. Ta còn phải đi tìm Sở Như Nguyệt và Tống Thiên Vũ nữa.”

“Nếu cần thì mang theo vài thích khách của Hắc Giới để hỗ trợ.”

“Có được không đây?”

“Được.”

“Vậy thì tốt!”

Sở Cách Sơn nhếch miệng cười.

Bản thân hắn là một thích khách nên hắn cũng rõ cách tận dụng một thích khách hơn bất kỳ ai.

Hơn nữa, những người mà hắn đang truy đuổi cũng từng là những thích khách.

Không có thực thể nào hiệu quả hơn thích khách khi truy lùng một thích khách.

Sở Cách Sơn đồng ý.

“Ta chắc chắn sẽ tìm được hai người bọn họ.”

Tarha và Sát Lão ngồi trên ghế nhìn ra hậu viện.

Tarha cũng bị thương nặng trong cuộc đối đầu với Độc Cao Hoàng, còn Sát Lão thì mất một tay một chân.

Cả hai đều đang cần nhiều thời gian để tĩnh dưỡng.

Tarha hỏi Sát Lão.

“Vết thương sao rồi?”

“Hờ hờ! Đau lắm.”

“Thích khách cũng biết đau à?”

“Thích khách cũng là con người mà.”

“Chủ quân của lão không giống vậy thì phải.”

“Vì ngài ấy đặc biệt.”

“Cũng đúng!”

Tarha gật đầu đồng tình.

Phiêu Nguyệt là người đặc biệt nhất trong số những người ông từng gặp.

Nếu không có Phiêu Nguyệt thì Giải Nguyên Trang đã không tồn tại.

Vì có Phiêu Nguyệt mà Tarha và diệt nữ duy nhất của ông mới được cứu sống.

Ân huệ này có trả cả đời cũng trả không hết.

“Trên thuyền của Hữu Linh Thuyền Đoàn có rất nhiều của cải đấy.”

“Thế à?”

“Ta không rõ bọn họ đã cướp bóc bao nhiêu nhưng số tiền ở đó vượt ngoài sức tưởng tượng của ta. Sau khi xử lý nó ta sẽ gửi đến Hắc Giới.”

“Cái gì?”

“Ta cũng phải trả ơn chứ? Với số tiền đó thì Hắc Giới có thể hoạt động mấy chục năm mà không vấn đề gì.”

“Ừm!”

“Tâm ý mạnh mẽ mà không có tiền thì sẽ bị lung lay bởi nhiều cám dỗ. Ta muốn ngài ấy vẫn luôn giữ vững được tinh thần như hiện tại. Vậy nên lão hãy nhận nó.”

“Chậc! Ta cứ tưởng mình sẽ được nghỉ ngơi, không ngờ lại gặp mấy chuyện phiền phức như thế này.”

“Muốn nghỉ ngơi thì để chết rồi hẵng nghỉ ngơi cũng được. Lúc còn sống thì cố gắng làm việc đi.”

“Lão nói nghe dễ quá nhỉ?”

Sát Lão nhắm mắt lại. Nhưng một nụ cười đang nở trên môi ông.

604

Hải Môn đã dần lấy lại khung cảnh như những ngày xưa cũ.

Tất cả những thứ đã sụp đổ ngay lập tức được xây dựng lại nhanh chóng như thể chứng minh cho câu nói không gì không thể với vàng.

Con đường dần dần hoàn thiện, những ngôi nhà bị thiêu rụi, hay những quán trọ bị đổ sụp nay lại nhanh chóng được gầy dựng lại.

Mặc dù những người đã mất mạng không thể sống lại, nhưng trước mắt Hải Môn đã được khôi phục lại như xưa.

Tất cả là nhờ vào số ngân lượng khổng lồ mà Giải Nguyên Trang đã chi viện cho Hải Môn.

Ngay khi Hải Môn dần ổn định, tàu thuyền cũng bắt đầu qua lại.

Tại bến thuyền, hàng loạt con thuyền neo sẵn để chở hàng, thương nhân đổ xô nhau đi buôn bán. Tuy nhiên không thể tìm thấy những người làm thuê nên họ buộc phải tự động tay động chân.

Do đó, Giải Nguyên Trang đã trực tiếp thuê người từ Xích Cân Hội đến để chi viện.

“Hàng hóa trên thuyền này đem chuyển vào nhà kho đầu tiên.”

“Còn đồng hàng này đem đến nhà kho thứ ba.”

Một vị trung niên vốn là quản lý cấp trung của Xích Cân Hội khéo léo điều động người đến làm việc.

Vị trung niên gần như phải phát huy toàn bộ năng lực của mình.

Nhờ vậy mà các thương nhân có thể thở phào nhẹ nhõm.

Một lão nhân nhìn dáng vẻ của vị trung niên, bất chợt buông lời cảm thán.

“Thật là một người tuyệt vời. Ước gì có thể tuyển được người như vậy.”

Tên của lão là Lưu Vũ Quân.

Lão chính là Đoàn chủ của Thất Huyền Thương Đoàn ở tỉnh Hà Nam.

Hôm nay là ngày mà đoàn thuyền do Thất Huyền Thương Đoàn vận hành tiến vào Hải Môn. Khi còn trẻ, Lưu Vũ Quân là một người nhiệt tình đến mức lão tự mình đi thuyền và tiên phong tìm đường đến phương Tây.

Nhờ sự xông xáo của bản thân Lưu Vũ Quân thời còn trẻ mà Thất Huyền Thương Đoàn mới có thể thịnh vượng đến tận ngày hôm nay.

Lão đã rất lo lắng khi nghe tin Hải Môn gặp nạn. Lão trần trọc đến mức không ngủ được, vì lo lắng liệu rằng hàng hóa có thể cập bến và thuyền có an toàn đến nơi hay không. Nhưng tình hình ở Hải Môn bây giờ lại tốt hơn hẳn so với dự kiến của lão.

Tất cả là nhờ có Giải Nguyên Trang và vị trung niên đang chỉ huy ở bến thuyền.

Mặc dù vị văn sĩ trung niên không được trọng dụng nhiều trong Xích Cân Hội, nhưng ngay khi trở thành thành viên của Giải Nguyên Trang, y đã phát huy hết năng lực của mình.

Khả năng của y vượt trội đến mức Lưu Vũ Quân muốn chiêu mộ y. Nhưng lão biết mọi chuyện sẽ không hề đơn giản khi lão muốn lôi kéo một người của Giải Nguyên Trang về với Thương Đoàn của mình. Vì vậy lão không còn cách nào khác ngoài chịu đựng.

Trong khi đó, kiện hàng cuối cùng trên con thuyền của Thất Huyền Thương Đoàn cũng đã được chuyển đi.

Vị văn sĩ trung niên lại điều động người làm.

“Đưa hàng hóa trên thuyền này về kho thứ bảy. Kiểm tra ở đó và giao cho Thất Huyền Thương Đoàn.”

“Rõ!”

Người làm đáp lời, mau chóng làm theo mệnh lệnh.

Một lát sau, người làm cũng đã chuyển hàng hóa vào kho.

Những thương nhân của Thất Huyền Thương Đoàn căng mắt ra kiểm tra từng kiện hàng. Trong khi đó, Lưu Vũ Quân cẩn thận tiếp cận vị văn sĩ trung niên.

“Xin chào, ta là Lưu Vũ Quân của Thất Huyền Thương Đoàn.”

“À!”

“À, Ngài đây là Đoàn chủ của Thất Huyền Thương Đoàn. Tiểu nhân là Cẩm Bình Huyền của Giải Nguyên Trang.”

“Thì ra là Cẩm Đại hiệp.”

“Hãy cứ gọi ta là Cẩm Đường chủ.”

“Được rồi. Cẩm Đường chủ! Ta có thể nhờ ngài một việc được không?”

“Chuyện gì vậy?”

“Thương Đoàn ta vội vã đến Hải Môn nên vẫn chưa thành lập được một Hộ Thương Đoàn nào đáng hoàng cả.”

Cẩm Bình Huyền thở dài.

Tất cả loại hàng hóa mà Thất Huyền Thương Đoàn vận chuyển đến đây đều là những món hàng quý hiếm đến từ phương Tây, khó có thể tìm được. Nếu muốn vận chuyển những món hàng quý hiếm này đi xa thì nhất định cần phải có một Hộ Thương Đoàn.

Vốn dĩ Thất Huyền Thương Đoàn cũng có Hộ Thương Đoàn. Nhưng vì lý do bất khả kháng nên Hộ Thương Đoàn không thể theo cùng đến đây.

Những món hàng quý hiếm từ phương Tây này vẫn có thể chất lên thuyền để vận chuyển. Nhưng sẽ không có người hộ tống, trông chừng chúng.

“Vậy nên ngài có thể giới thiệu cho ta những võ giả mà ta có thể tin cậy được không?”

“Ý của Ngài là những võ giả có thể thay cho Hộ Thương Đoàn?”

“Đúng vậy!”

“Hừm!”

Cảm Bình Huyền thoáng chốc suy nghĩ.

Không có gì lạ khi các thương nhân vào Hải Môn mà lại đưa ra thỉnh cầu như vậy.

Tại các thương cảng như Hải Môn, có rất nhiều lãnh nhân có thể hộ tống các thương đoàn. Vì vậy, yêu cầu này không quá khó thực hiện.

Tuy nhiên lần này lại khác.

Sau khi xảy ra đại nạn, không ít người đã mất mạng.

Tất cả các lãnh nhân nhận thấy nguy hiểm đều đã bỏ đi, những võ giả có sức mạnh tương tự thì chết.

Vì vậy bây giờ không dễ để có thể tìm ra một võ giả đúng nghĩa.

“À! Vậy có được không.”

Cảm Bình Huyền đột nhiên vỗ tay và thốt lên.

Lưu Vũ Quân vui mừng hỏi.

“Ngươi có ý tưởng nào hay sao?”

“Đúng lúc vừa có những người cũng đi về hướng Hà Nam. Ta nghĩ Ngài có thể đồng hành cùng họ.”

“Võ công của họ cao cường chứ?”

“Không chỉ mạnh mẽ. Đi cùng với họ, Ngài chắc chắn sẽ chẳng phải đối mặt với bất kỳ hiểm nguy nào.”

“Có những người như vậy sao? Vậy giá để bọn họ chịu đi cùng là bao nhiêu?”

“Ta không thể trả lời được. Có lẽ ta cần hỏi họ trước xem sao.”

“Vậy xin nhờ cả vào ngươi.”

“Đợi ở nhà kho của Thất Huyền Thương Đoàn. Nếu mọi chuyện suôn sẻ, ta sẽ cử họ đến.”

“Ngươi có thể cho ta biết thân phận của họ không?”

“Cũng khó nói lắm. Vì đồng hành cùng họ chắc chắn sẽ có lợi cho Ngài, nên hãy cứ yên tâm.”

“Được rồi.”

Đến lúc này, Lưu Vũ Quân không thể không để tâm.

Chắc chắn những người mà Cẩm Bình Huyền đề cập tới là những tuyệt đối cao thủ.

‘Rốt cuộc họ là ai?’

Những người xuất hiện ở kho Thất Huyền Thương Đoàn là Hồng Lệ Tuyết, Phiêu Nguyệt, Tiểu Ma và Hồng Hữu Tân.

Phiêu Nguyệt đã cải trang bằng Dịch Cốt Công để che giấu thân phận. Nhưng với kinh nghiệm lão làng, Lưu Vũ Quân đã sớm nhìn thấy Phiêu Nguyệt chính là trung tâm của nhóm người.

Lão cẩn trọng cất lời với nhóm của Phiêu Nguyệt.

“Không biết đây có phải là những người mà Cẩm Đường chủ đã giới thiệu cho ta không?”

“Đúng vậy.”

Người lên tiếng trả lời chính là Hồng Hữu Tân.

Hồng Hữu Tân tươi cười, tiến lại gần Lưu Vũ Quân.

“Đúng lúc nhóm ta định đến Hà Nam thì nhận được ủy thác từ Thất Huyền Thương Đoàn? Vậy nhiệm vụ là gì? Bọn ta nhất định sẽ hộ tống Thất Huyền Thương Đoàn đến nơi an toàn, nên Đoàn chủ đừng lo lắng.”

“À, vâng!”

“Mọi chuyện sẽ do ta và tên tiểu tử kia ra mặt giải quyết.”

Hồng Hữu Tân chỉ tay vào Tiểu Ma.

Lưu Vũ Quân yên lặng nhìn cậu bé khoảng chừng mười ba tuổi.

Lão không tin rằng một cậu bé có thể làm chuyện lớn như vậy. Nhưng ngay khi nhìn thấy ánh mắt của hắn, Lưu Vũ Quân ngay lập tức thay đổi suy nghĩ.

Khi nhìn vào ánh mắt của Tiểu Ma, lão bỗng cảm thấy ớn lạnh.

Ánh mắt của Tiểu Ma đáng sợ đến mức da gà nổi đầy tay lão không chịu nổi xuống.

Trước khi đến Hải Môn, Tiểu Ma trông chỉ khoảng 6 hoặc 7 tuổi.

Nhưng chiều cao của hắn đã nhanh chóng tăng lên chỉ trong vài ngày, giờ nhìn hắn như một cậu bé khoảng chừng mười mấy tuổi.

Thời gian vốn đã dừng lại trong hắn, nay đã bắt đầu chảy lại.

Một kỳ tích chỉ có thể xảy ra khi Nhất Kiếm Chân Nhân loại bỏ tác dụng phụ của Đại pháp từ Tiểu Lôi Âm Tự mà hắn nhận được.

Khi nhìn thấy điều kỳ diệu xảy đến với mình, Tiểu Ma đã khóc một hồi lâu. Nghĩ đến Nhất Kiếm Chân Nhân, hắn lại càng khóc tức tưởi hơn.

Nếu không có Nhất Kiếm Chân Nhân thì chuyện này sẽ tuyệt đối không bao giờ xảy ra.

Tiểu Ma tự hứa với lòng sẽ trả thù cho Nhất Kiếm Chân Nhân. Có lẽ vì vậy mà trong ánh mắt hắn có một luồng sát khí tỏa ra không dứt.

Ở chốn giang hồ này, Lưu Vũ Quân cũng là một người trải qua rất nhiều thăng trầm, nhưng khi nhìn ánh mắt của Tiểu Ma, cả người lão bỗng co rúm lại.

Lưu Vũ Quân cẩn thận nói với Hồng Hữu Tân.

“Ta sẽ cung cấp cho các ngươi một xe ngựa.”

“Bọn ta đi bộ cũng không sao.”

“Không được. Thương đoàn ta được hộ tống bởi những tuyệt đối cao thủ như vậy, làm sao mà có thể tùy tiện đối xử với các người như vậy chứ.”

“Đa tạ Đoàn chủ. Để đáp lễ thì bọn ta sẽ hộ tống Thương đoàn đến Hà Nam an toàn. Hahahaha!”

Hồng Hữu Tân cười rộ.

Một quãng đường dài hơn một ngàn dặm.

Làm sao có thể không vui khi được di chuyển bằng xe ngựa cơ chứ.

Hồng Hữu Tân nhanh chóng leo lên lưng ngựa. Bên cạnh đó là Tiểu Ma, còn bên trong xe ngựa có Hồng Lệ Tuyết và Phiêu Nguyệt.

Ngay khi họ ổn định chỗ ngồi, Thất Huyền Thương Đoàn ngay lập tức xuất phát.

Lữ Vũ Quân hét lớn.

“Nhanh lên, muộn nhất là trong vòng 10 ngày phải đến Trịnh Châu tỉnh Hà Nam.”

Trịnh Châu là một tòa thành lớn nằm gần núi Sùng Sơn, nơi có Thiếu Lâm Tự.

Căn cứ điểm của Thất Huyền Thương Đoàn cũng là ở Trịnh Châu.

Đó là lý do tại sao Phiêu Nguyệt chấp nhận yêu cầu của Thất Huyền Thương Đoàn.

Phiêu Nguyệt mở cửa sổ và nhìn ra ngoài.

Hắn nhìn thấy ba người đứng ở đằng xa.

Đó là Luật Á Nhiên, Sát Lão cùng Tarha.

Luật Á Nhiên nhìn Phiêu Nguyệt với ánh mắt sâu lắng, Sát Lão tỏ ra tiếc nuối vì không thể đi cùng.

Đó là lựa chọn tất yếu của Phiêu Nguyệt.

Hành trình có Sát Lão già yếu có thể bị trì hoãn bất kỳ lúc nào vì lý do sức khỏe. Trên hết, người đáng tin cậy có thể quản lý thích khách của Hắc Giới chỉ có thể là Sát Lão mà thôi.

Đó là việc chỉ có Sát Lão mới có thể làm được.

Vì vậy, Phiêu Nguyệt phải để Sát Lão ở lại Hải Môn.

Sát Lão cúi đầu chào Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt cũng gật đầu nhẹ rồi đóng cửa sổ xe ngựa lại.

Cạch!

Khi cửa sổ đóng lại, Hồng Lệ Tuyết cất lời.

“Dù gì cũng may thật. Vừa đúng lúc có thương đoàn đến Trịnh Châu. Thật tốt khi nhờ Luật Tiểu thư.”

Cũng chính Hồng Lệ Tuyết nảy ra ý tưởng muốn tìm một thương đoàn đi đến Trịnh Châu.

Phiêu Nguyệt là một nhân vật quan trọng của giang hồ.

Trong cảnh mà ai nấy cũng đều chú ý đến hấn, việc cứ như vậy đến Trịnh Châu là điều không hề dễ dàng.

Cách tốt nhất là dựa vào tiêu cực của một nhóm thương đoàn như Thất Huyền Thương Đoàn để di chuyển đến Trịnh Châu.

Phiêu Nguyệt hỏi.

“Thời gian dự kiến đến nơi là bao lâu?”

“Dù sao thì cũng sẽ mất thêm chút ít thời gian vì số lượng người di chuyển quá đông. Ít nhất là trong độ 2 tuần chẳng?”

“Hai tuần.....”

“Đó là số thời gian tối thiểu. Có thể mất thời gian hơn nữa nếu có chuyện chẳng may xảy đến.”

“Chắc là vậy rồi.”

Phiêu Nguyệt gật đầu.

Giang hồ rộng lớn nên không thể dự đoán được khi nào sẽ có chuyện xảy đến.

Nhìn lại, Phiêu Nguyệt luôn phải đối mặt với chuyện chẳng may khi hành tẩu giang hồ.

Chẳng có lẽ do có sự xuất hiện của Phiêu Nguyệt, nên chuyện không lành mới xảy ra chẳng?

Nhưng hấn hy vọng lần này điều đó sẽ không xảy ra.

Hồng Lệ Tuyết nói.

“Sát lão sẽ chăm sóc tốt cho Hắc Giới nên sau này chúng ta chỉ cần chú ý đến bước đi của mình là được.”

“Ừm!”

“Nhưng Trương Xuyên Hoa sẽ nghĩ gì khi gặp chuyện này?”

“Vốn dĩ khi có sức mạnh, cái mà hắn muốn chính là lòng dân.”

“Ngay cả khi hắn đã có tất cả mọi thứ trong tay sao?”

“Còn Cuồng Võ Môn.”

“Cuồng Võ Môn?”

“So với Nhị Cường thì Nhất Cường không phải là tốt hơn nhiều sao?”

“Ý huynh là những gì mà Trương Xuyên Hoa đang làm là vì Cuồng Võ Môn?”

“Ta nghĩ vậy.”

“Hừm!”

Hồng Lệ Tuyết nuốt nước bọt.

Suy nghĩ của Phiêu Nguyệt hoàn toàn có lý.

Nhưng khi ấy một suy nghĩ khế hiện lên trong đầu nàng.

“Nhưng tại sao Cuồng Võ Môn lại yên tĩnh như vậy?”

Cùng với Thiên Vũ Trang thì Cuồng Võ Môn được gọi là Thiên Hạ Nhị Cường.

Rõ ràng là yên tĩnh đến như vậy là do đang theo dõi động thái của Thiên Vũ Trang.

Thật kỳ lạ khi những người như vậy không có phản ứng gì với sự tiến công của Trương Xuyên Hoa.

Người duy nhất bước ra chốn giang hồ là Thiếu Môn chủ Lý Kiếm Hàn, còn những người ở lại Cuồng Vũ Môn tuyệt đối không có một động thái nào.

“Chỉ đứng nhìn thôi sao? Hay là không còn sự lựa chọn nào khác ngoài bình chân như vại?”

“Cũng có thể là cả hai.”

605

Thất Huyền Thương Đoàn di chuyển với tốc độ khá nhanh.

Khoảng hai chục cỗ xe chở đầy những vật phẩm quý giá từ phương Tây. Tuy sẽ không bị hỏng giống như ngũ cốc, nhưng thời gian vận chuyển càng dài thì khả năng hư hại, thất lạc càng cao.

Phải đến Trịnh Châu càng sớm càng tốt và đặt chúng trong kho an toàn.

Đoàn chủ Thất Huyền Thương Đoàn Lưu Vũ Quân đã trực tiếp kiểm tra các mặt hàng trên xe đẩy, và chỉ bắt đầu xuất phát khi xác nhận kỹ càng rằng chúng không có vấn đề gì.

May mắn thay, con đường đến Trịnh Châu không quá gập ghềnh. Nhờ vậy, xe ngựa cũng ít bị rung lắc.

Lưu Vũ Quân cưỡi ngựa và dẫn đầu đoàn.

Không chỉ là một thương gia tài giỏi, mà y còn là một hoa tiêu xuất sắc. Có y dẫn đầu, Thất Huyền Thương Đoàn di chuyển rất ổn định.

Một võ nhân trung niên tiến đến bên cạnh Lưu Vũ Quân.

Đó là Lý Thủ Học, phụ tá thân cận nhất của y.

Lý Thủ Học là một võ giả có tiếng trong giang hồ. Ở khu vực Trịnh Châu, kiếm thuật của hắn xuất sắc đến mức được đặt biệt hiệu là Huyết Tinh Kiếm (血星劍).

Lý Thủ Học quay lại nhìn đoàn xe và nói.

“Có cần thiết phải vậy không?”

“Ý ngươi là gì?”

“Tuy nói là bảo tiêu*, nhưng thực ra dù không có thì cũng chẳng vấn đề gì.”

(Bảo tiêu là một nghề khá phổ biến thời Trung Quốc cổ đại. Người làm nghề bảo tiêu được gọi là tiêu sư. Nhiệm vụ của họ là bảo vệ tài sản của thương nhân.)

Vẻ không hài lòng hiện rõ trên khuôn mặt của Lý Thủ Học.

Với năng lực của hắn, có thể vận chuyển hàng hóa đến Trịnh Châu mà không cần phải thuê bảo tiêu. Vì vậy, hắn không hài lòng vì y đã không tin tưởng hắn.

Lưu Vũ Quân liếc nhìn Lý Thủ Học.

“Họ đáng được đối xử như vậy.”

“Đoàn chủ!”

“Đây là những người được Giải Nguyên Trang bảo lãnh.”

“Nếu được ưu đãi quá mức như vậy thì những người khác sẽ nghĩ gì đây?”

“Những người khác là ai?”

“Ý tiểu nhân là những võ nhân của thương đoàn.”

“Họ không hài lòng sao?”

“Cũng có thể lắm chứ”

Lưu Vũ Quân hơi nhướn mày trước câu trả lời của Lý Học.

Những võ giả được đưa đến bây giờ không thuộc Hộ Thương Đoàn do Thất Huyền Thương Đoàn điều hành. Họ là những người được tuyển mộ bởi Lý Thủ Học từ những mối quan hệ cá nhân.

Lý Thủ Học đứng ra đảm bảo danh tính của họ, nhưng Lưu Vũ Quân vẫn không mấy yên tâm. Đó là lý do tại sao y thậm chí không thảo luận với Lý Thủ Học và tự mình thuê bảo tiêu.

Lý Thủ Học và những võ nhân không hài lòng với điều đó.

Họ nghĩ rằng y có thể thuê bảo tiêu, nhưng ít nhất nên thảo luận với họ.

Lưu Vũ Quân kiên quyết nói.

“Nếu có những người không hài lòng với quyết định của ta, ta sẽ chấm dứt hợp đồng ngay khi trở lại Trịnh Châu.”

“Dạ?!”

“Ngươi có nghĩ rằng vẫn còn người bất mãn không?”

“Là tiểu nhân suy nghĩ nông cạn. Chắc chắn là không có ai bất mãn rồi.”

Lý Thủ Học lặng lẽ cụp đuôi và lùi lại.

Lưu Vũ Quân trừng mắt nhìn hắn, một lát sau mới quay đầu lại..

Trong khi đó, Lý Thủ Học tiến đến chỗ những võ giả.

“Thế nào rồi?”

Lý Thủ Học lắc đầu trước câu hỏi của họ.

“Không được! Hắn nói nếu cứ tiếp tục phản nản, hắn sẽ chấm dứt hợp đồng ngay khi về đến Trịnh Châu.”

“Chết tiệt!”

“Không, nhờ có ai mà hắn ta và cái đám vô dụng này có thể bình an vô sự đến bây giờ chứ.””

Những võ nhân bày tỏ rõ sự bất mãn.

Họ nhìn chăm chăm vào lưng của Lưu Vũ Quân với ánh mắt căm ghét.

Một trong số họ nhỏ giọng nói với Lý Thủ Học.

“Đại ca!”

“Sao?”

“Chúng ta sẽ làm cái đó chứ?”

“Cái đó?”

“Đúng vậy, đêm nay, phải không?”

“Ừm!”

Lý Thủ Học khẽ gật đầu.

Khi hắn ta dường như đang suy nghĩ một lúc, một võ nhân khác lại tiến đến.

“Đại ca! Huynh còn lo lắng cái gì nữa?”

“Đúng vậy, không có Hộ Thương Đoàn thì không có lý do gì phải chần chừ thêm nữa. Chỉ cần bán những thứ trên xe là tất cả chúng ta có thể sống một đời xa hoa.”

“Cứ thế mà làm, đúng không?”

Không chỉ một hai người mà cả bảy người đều đang chụm đầu vào chỗ Lý Thủ Học.

Sau khi suy nghĩ một lúc, hắn đã đưa ra quyết định.

“Chỉ có chúng ta thì không được đâu.”

“Tại sao chứ?”

“Bảo tiêu mới được thuê. Chúng không phải là người bình thường. Nếu chúng mạnh hơn ta quá nhiều, khả năng cao kế hoạch sẽ thất bại.”

Vì vậy nên Lý Thủ Học mới cố gắng đẩy họ ra khỏi thương đoàn. Tuy nhiên, nỗ lực của hắn ta đã thất bại do sự phản đối của Lưu Vũ Quân.bzfczk

Sau đó, một trong những võ nhân thận trọng đưa ra ý kiến.

“Thế này thì sao? Đi thêm một trăm dặm nữa sẽ thấy hẻm núi, nơi đó có một sơn trại.”

“Sơn trại? Vậy là có Lục Lâm?”

“Phải! Đệ đệ ta đang ở đó, nếu nhờ thằng nhóc thì có thể huy động được thêm đám đạo tặc ở đó nữa “

“Muốn bắt tay với Lục Lâm sao?”

“Đúng vậy!”

“Ừm!”

“Dù sao đi nữa, cho dù có thành công, chúng ta sẽ không thể ngẩng cao đầu được. Sẽ không ai coi chúng ta là con người vì đã phản bội chủ nhân. Nếu vậy thì nên xử lý cho gọn gàng mới phải”

“Có thể tin tưởng đệ đệ người không?”

“Đại ca đừng lo. Ta sẽ xử lý.”

“Vậy đi!”

Lý Thủ Học đã đưa ra quyết định.

Nhấn nhẹn đến ngày hôm nay, nếu còn bỏ lỡ, hắn không biết khi nào thì cơ hội vàng mới quay trở lại.

Mặc dù vẫn còn lo lắng về những tiêu sư được Lưu Vũ Quân thuê đến, nhưng leo lên lưng hổ thì không thể xuống, đã đâm lao thì phải theo lao.

“Mẹ kiếp! Cuộc đời này có gì đâu chứ? Được ăn cả ngã về không.”

Thất Huyền Thương Đoàn đã tiến vào hẻm núi.

Lưu Vũ Quân đã nói với mọi người.

“Có thể sẽ có đá lở, nên mọi người hãy cẩn thận.”

“Vâng!”

“Được rồi.”

Các thương nhân và tạp vụ trả lời một cách mạnh mẽ.

Điều nguy hiểm nhất trong những hẻm núi thế này là đá và đất bùn có thể lăn xuống mà không báo trước.

Điều đó khiến y lo lắng hơn bình thường.

Trong sự căng thẳng của mọi người, Thất Huyền Thương Đoàn đã đi qua hẻm núi được khoảng một nửa.

“Ái chà!”

“Giết hết bọn chúng rồi mang đồ đi.”

Đột nhiên, sơn tặc xuất hiện từ hai bên hẻm núi và tấn công.

Lưu Vũ Quân và các thương nhân giật mình và bối rối. Sau đó, ánh mắt của y và Lý Thủ Học chạm nhau.

“Làm gì vậy? Mau đi thôi.”

“Haha”

Trong một khoảnh khắc, y có một dự cảm chẳng lành.

“Ngươi, không lẽ..?”

“Tấn công!”

Thay vì trả lời, Lý Thủ Học ra lệnh cho đám võ giả.

“Lên!”

“Kyaaa!”

Đám võ nhân đồng loạt lao vào Thất Huyền Thương Đoàn. Những thương nhân và tạp vụ hoảng hốt trước cuộc tấn công bất ngờ, hét lên và bỏ chạy toán loạn.

“Áaaa!”

“Cứu... Cứu tôi với!”

Bên ngoài, đám sơn tặc tấn công, còn bên trong, Lý Thủ Học cùng các võ giả cũng liều mạng chém giết.

Thù trong giặc ngoài, Thất Huyền Thương Đoàn đã thất thủ ngay lập tức.

Lưu Vũ Quân nhìn Lý Thủ Học với vẻ mặt bàng hoàng

“Sao ngươi có thể làm thế?”

“Nếu ngay từ đầu ngươi nghe ta thì đâu phải đến mức này! Hahaaha”

Lý Thủ Học từ từ tiến đến gần.

Máu từ thanh kiếm trong tay hắn ta chảy xuống từng giọt.

“Có phải ngay từ đầu ngươi đến Thất Huyền Thương Đoàn là vì mục đích này không?”

“Hừ! Đừng trách ta, ngươi nên tự trách bản thân không biết nhìn người.”

“Súc sinh!”

Lý Thủ Học giơ kiếm lên và nhắm vào chủ nhân của mình.

“Ta sẽ giết ngươi trong một phát mà không chút đau đớn. Đó sẽ là sự tri ân cuối cùng của ta đối với chủ nhân của mình.”

Đó là khi Lý Thủ Học mỉm cười nham hiểm.

“Hừ..Aa!”

Đột nhiên, hắn ta nghe thấy tiếng hét kỳ lạ của ai đó phía sau.

Lý Thủ Học bất giác quay đầu lại, cảm thấy có điềm chẳng lành.

Ngay lập tức, đôi mắt hắn trợn to.

Bởi vì đó là một cảnh tượng không thể tin nổi.

Một trong những võ giả đi theo hắn ta, cổ họng đã bị cắt đứt, miệng sùi bọt trắng. Đằng sau là một cậu bé khoảng mười tuổi.

Máu chảy ra ròng ròng từ thanh kiếm rên tay cậu.

uych!

Sau khi loạng choạng một lúc, võ giả ngã xuống nền đất. Và không bao giờ tỉnh lại được nữa.

Nhưng đó chưa phải là tất cả.

Đằng sau lưng cậu là hàng chục xác chết nằm la liệt.

Vấn đề là những người chết đó không phải là thương nhân hay tạp vụ của Thất Huyền Thương Đoàn.

Đó là đám sơn tặc Lục Lâm đã tấn công cùng với các võ giả.

Hơi lạnh chạy dọc sống lưng Lý Thủ Học.

Thiệt hại của Thất Huyền Thương Đoàn không quá lớn.

Chỉ có những thương nhân và tạp vụ bị tấn công đầu tiên bị thương nhẹ, còn lại thì không vấn đề gì.

Không biết từ lúc nào mà bốn người đã bao vây Thất Huyền Thương Đoàn.

Đó chính là Phiêu Nguyệt và đồng bọn.

Khoảnh khắc đám đạo tặc Lục Lâm tấn công, họ đã phá xe ngựa xông ra ngoài và bảo vệ Hộ Thương Đoàn.

Tiểu Ma rút xoay thanh kiếm đầy máu, mở miệng.

“Ca ca à!”

“A. Hả?”

“Huynh biết ta ghét nhất cái gì không?”

“Làm sao ta biết được chứ?”

“Chính là phản bội đó. Những tên khốn kiếp đâm sau lưng người từng giúp đỡ mình, thật sự còn không bằng cầm thú. Ta thì nghĩ vậy đó, còn huynh thì sao?”

“Đó, cái đó...”

“Huynh không cần phải trả lời đâu! Dù sao ta cũng không muốn nghe câu trả lời. Toàn là những lời biện minh dối trá, nghe chỉ tổ bần tai!”

“Ta, ta sai rồi. Ta sẽ không bao giờ phản bội bất kỳ một lần nào nữa, xin hãy tha cho ta. Làm ơn tha cho ta. Làm ơn...”

Lý Thủ Học đã vứt thanh kiếm của mình, quỳ xuống đất với bộ dạng thảm hại.

Chỉ với bốn người, họ đã chế ngự tất cả các sơn tặc Lục Lâm trong nháy mắt và giết chết đám tay chân của hắn ta.

Đây không phải những người mà với trình độ của hần có thể xử lý.

Nếu biết rằng những người ngồi trong xe sẽ đáng sợ như vậy, có cho tiền hần cũng không dám làm loạn.

Tiểu Ma đứng trước mặt Lý Thủ Học.

“Ca ca à! Ta tuyệt đối sẽ không bao giờ tin vào những người như huynh. Nếu hôm nay ta tha cho huynh một mạng, không biết chừng một ngày nào đó huynh sẽ lại đâm sau lưng ta.”

“Không không, điều đó sẽ không bao giờ xảy ra. Xin hãy tha cho ta. ta sẽ ngay lập tức rời khỏi Trịnh Châu, ta thề sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt các vị đây một lần nào nữa. Xin hãy tha cho ta, tha...”

Ngay lập tức, Tiểu Ma vung kiếm.

Xoẹt!

Đầu Ký Thủ Học lặn xuống đất, máu bắt ra nhuộm đỏ y phục Tiểu Ma.

Cậu nhìn xuống thủ cấp của hần dưới đất, nhẹ lắc đầu.

“Ca ca à! Ta đã nói rồi mà. Ta tuyệt đối sẽ không bao giờ tin lời của loại người như huynh”.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 606

“Hôm nay chúng ta sẽ qua đêm ở đây.”

Lưu Vũ Quân nhìn Phiêu Nguyệt rồi cẩn thận nói.

Không chỉ hần mà đến cả Thất Huyền Thương Đoàn cũng đề ý đến nhóm người Phiêu Nguyệt.

Bởi vì họ đã tận mắt chứng kiến cảnh giới võ công khủng khiếp mà đối phương thể hiện.

Có 70 tên Lục Lâm tấn công Thất Huyền Thương Đoàn nhưng chỉ trong nháy mắt nhóm Phiêu Nguyệt đã khổng chế được đám võ giả Lục Lâm mà không hề tổn chút sức nào.

Thất Huyền Thương Đoàn chưa từng kinh qua ai có cảnh giới võ công như thế.

Nếu nhóm người này muốn cướp hàng hóa của Thất Huyền Thương Đoàn thì ai cũng không chặn được.

Chính vì thế Lưu Vũ Quân và người của Thất Huyền Thương Đoàn với nhìn bốn người bọn họ bằng ánh mắt vô cùng sợ hãi.

Giang hồ là một nơi đầy rẫy sự nhẫn tâm, bảo tiêu mà hôm nay được thuê lại trở mặt cướp bóc là chuyện thường tình.

Lưu Vũ Quân thật sự khâm khiết không muốn điều đó xảy ra.

Hắn đã giao quyền chỉ đạo cho Phiêu Nguyệt. Vậy nên hiện giờ hắn chỉ biết chờ quyết định của Phiêu Nguyệt.

May là Phiêu Nguyệt cũng đồng tình với ý kiến của hắn.

“Cứ làm vậy đi.”

“Xin đa tạ.”

Nghे câu trả lời của Phiêu Nguyệt, Lưu Vũ Quân liền tỏ vẻ cảm kích.

Hắn nhanh chóng ra lệnh cho thuộc hạ và người làm công chuẩn bị chỗ nghỉ chân.

Người của Thất Huyền Thương Đoàn rất quen thuộc với chuyện này.

Họ nhanh chóng đốt lửa trại rồi nấu cháo trong một cái nồi to tướng.

Nhóm Phiêu Nguyệt cũng ngồi xuống quanh đồng lửa. Sau đó Lưu Vũ Quân đích thân mang cháo đến cho bọn họ.

“Mọi người chia nhau ra ăn nhé.”

“Hahah! Đa tạ. Bọn ta sẽ ăn thật ngon.”

Hồng Hữu Tân cười nhận lấy niêu cháo.

Lưu Vũ Quân lén nhìn Phiêu Nguyệt. Hắn thật sự tò mò về thân phận của Phiêu Nguyệt.

Ai nhìn vào cũng biết Phiêu Nguyệt chính là thủ lĩnh của nhóm người này.

Vấn đề chính là Lưu Vũ Quân không đoán được Phiêu Nguyệt là ai.

Với năng lực của hắn khó mà nhận ra gương mặt của Phiêu Nguyệt đã bị thay đổi. Chính vì thế mà hắn càng tò mò hơn.

Hồng Hữu Tân nhận ra tâm tư của Lưu Vũ Quân.

Y liền cầm cái niêu đến bên cạnh thì thầm với Lưu Vũ Quân.

“Lưu Đoàn chủ!”

“Vâng?”

“Trên đời này có những điều nên và không nên biết.”

“A!”

“Ta hiểu ngài đang nghĩ gì. Xin ngài đừng bận tâm tới bọn ta. Như vậy thì sẽ không có vấn đề gì đâu.”

“A, tại hạ hiểu rồi. Tại hạ sẽ không nghĩ về ngài ấy nữa.”

Lưu Vũ Quân vội vàng đáp lời.

Lưu Vũ Quân quay về chỗ của hắn, trên lưng đổ cả mồ hôi lạnh.

Hồng Hữu Tân nhìn bóng lưng hắn rồi bật cười.

Y hiểu tâm trạng của hắn.

Giao phó tính mạng cho đối phương, ngay cả danh tính đối phương cũng không biết, dù rất tò mò nhưng không cách nào biết đbzfczkược cả.

“Nào, chúng ta ăn thôi.”

Hồng Hữu Tân chia cháo cho ba người còn lại. Sau đó y cũng múc cho mình một bát.

Cháo được nấu một cách vội vã.

Không có vị, cũng chẳng được nêm nếm đàng hoàng.

Thế nhưng bốn người vẫn im lặng ăn mà không phàn nàn câu nào.

Tất cả đều là võ giả đã quen với việc nghỉ chân giữa đường, và cũng từng ăn những món còn tệ hơn bát cháo này.

Cỡ này còn phải gọi là sung sướng hơn bình thường rất nhiều.

Hồng Hữu Tân đột nhiên lấy một cái bình từ thắt lưng ra.

Đó là một bình rượu.

Hồng Hữu Tân không mời những người khác mà cầm bình rượu lên tu ừng ực.

”Khừ!”

Y lấy ống tay áo lau rượu chảy xuống khóe miệng rồi nở nụ cười mãn nguyện.

Đó là bình rượu mà y gấp gáp mua được trước khi xuất phát, nhưng nó lại ngon hơn y nghĩ.

“Tuyệt! Có ai muốn uống một ly không. Không ta uống hết đây.”

Phiêu Nguyệt vốn không uống rượu, Hồng Lệ Tuyết lại không mở miệng khi cần thiết. Còn Tiểu Ma tuổi còn nhỏ vẫn chưa uống được rượu.

Cuối cùng chỉ có mình Hồng Hữu Tân uống được rượu ở đây, vậy nên y càng vui vẻ hơn.

Đột nhiên Hồng Lệ Tuyết lên tiếng.

“Có vẻ giang hồ đang rất rối ren. Võ giả được thuê bảo vệ hàng hóa của thương đoàn lại trở mặt cướp hàng.”

“Có lẽ chuyện này đang diễn ra trên toàn giang hồ.”

“Đạo nghĩa giang hồ đã tiêu tan cả rồi.”

“Từ lâu nó đã bị tiêu tan rồi còn đâu. Không, ta nghi ngờ liệu ngay từ đầu thứ đạo nghĩa đó có tồn tại hay không ấy. Nếu có sao thế gian lại bị tàn phá đến mức này.”

Nghe câu nói của Phiêu Nguyệt, Hồng Lệ Tuyết không thể phản bác được gì.

Chính nàng cũng tự hỏi liệu giang hồ có tồn tại đạo nghĩa như hần nói hay không.

Nếu có thì tại sao lại sản sinh ra thích khách làm gì chứ? Và thế gian cũng không trở nên hỗn loạn như bây giờ.

Tiểu Ma bất ngờ gọi Phiêu Nguyệt.

“Huynh!”

“Hả?”

“Sau khi chuyện này kết thúc, đệ có thể đi theo Võ Đang không?”

“Có vẻ đệ đang lo cho Võ Đang nhỉ.”

“Ừm!”

Tiểu Ma liền gật đầu.

Thật ra Tiểu Ma không có nhiều tình cảm với Võ Đang.

Người mà hắn có tình cảm chính là Nhất Kiếm Chân Nhân. Thế nhưng Nhất Kiếm Chân Nhân đã chết, và Võ Đang đang vô cùng phẫn nộ, vậy nên hắn cũng thấy lo cho Võ Đang.

Chẳng biết có phải ở cùng với Nhất Kiếm Chân Nhân quá lâu nên hắn cũng có tình cảm với Võ Đang hay không.

Phiêu Nguyệt nói.

“Cứ làm những gì đệ muốn.”

“Vậy ý huynh là đệ có thể bái nhập Võ Đang ư?”

“Đúng vậy!”

“Đa tạ huynh!”

“Đa tạ gì chứ!”

“Lúc nào đệ cũng biết ơn huynh. Nếu không có huynh thì đệ đã không sống ra con người thế này rồi.”

“Được rồi!”

“Hi hi!”

Tiểu Ma nở nụ cười đặc trưng của hắn. Trên gương mặt còn thoáng chút ngại ngùng.

Khi cơ thể phát triển thì nhận thức của Tiểu Ma cũng trưởng thành theo.

Chính vì thế mà hắn có thể cảm nhận được những cảm xúc mà trước đây hắn không hề cảm nhận được.

Tiểu Ma bỏ thêm củi vào đồng lửa.

Tách! Tách!

Đám lửa lúc này càng cháy dữ dội hơn.
Mặt của bốn người nóng bừng lên vì ngọn lửa.
Hồng Lệ Tuyết ngồi tựa vào bờ vai Phiêu Nguyệt.
Phiêu Nguyệt cũng không đẩy nàng ra.
Thời gian trôi cứ thế trôi qua.
Thiệt Huyền Thương Đoàn sớm đã chìm vào giấc mộng.
Nói là chỗ ngủ nhưng chính xác đó chỉ là nền đất, họ phủ một tấm thảm hoặc dùng phi phong y làm chăn mà ngủ.
Cả nhóm Phiêu Nguyệt cũng như thế.
Họ phủ phi phong y lên người rồi ngủ thiếp đi.
Đêm đã khuya nhưng Phiêu Nguyệt lại không ngủ được, hấn gối tay lên đầu nhìn đồng lửa.
Phiêu Nguyệt bất chợt ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.
Trên bầu trời đêm không một gợn mây lấp lánh vô vàn ánh sao.
Phiêu Nguyệt cứ thế thu hết sao trời vào trong tầm mắt mình.
Ánh mắt sao tràn ngập trong đôi mắt hấn.
Đột nhiên sâu thẳm trong lòng hấn dâng lên thứ cảm xúc gì đó.
Hấn thậm chí còn không biết đó là gì.
Đã lâu rồi hấn mới có cảm xúc rung động thế này.
Trước đây Phiêu Nguyệt chắc chắn sẽ ngăn triệt để sự dao động trong cảm xúc, hấn đã đạt đến cảnh giới có thể điều khiển cảm xúc của bản thân theo ý muốn. Thế nhưng lần này hấn không muốn như thế.
Lúc cảm xúc trong lòng hấn đang lớn dần lên.
Tách!
Đột nhiên dòng cảm xúc của hấn bị cắt phăng đi.
Phiêu Nguyệt nheo mắt lại.
Không phải hấn muốn tự cắt đứt cảm xúc của bản thân.

Có thứ gì đó đã can thiệp vào luồng xúc cảm này.
Phiêu Nguyệt liền nhìn xung quanh.
Mọi người đều chìm vào giấc ngủ.
Thậm chí cả những người canh gác cũng thiếp đi.
Họ đang chớp mắt trong tư thế đứng.
Phiêu Nguyệt ngồi bật dậy.
Không một ai nhận ra hành động của hắn cả.
Cả những người nhảy bén như Hồng Lệ Tuyết và Tiểu Ma cũng thế.
Tình hình này không hề bình thường chút nào.
Chính lúc này.
Vút!
Một trong những ngôi sao trên bầu trời đột nhiên rơi xuống.
Nơi mà nó rơi xuống chính là chỗ mà Thiết Huyền Thương Đoàn đang nghỉ chân.
Nếu ngôi sao này rơi xuống thì tất cả người có mặt ở đây sẽ bỏ mạng ngay lập tức.
Vút!
Phiêu Nguyệt giẫm chân xuống bắn mình lên không trung.
Hắn phóng U Linh Chủy ra.
Rầm!
Thanh U Linh Chủy đầu tiên chạm vào ngôi sao rồi văng ra ngoài. Thế nhưng Phiêu Nguyệt không bỏ cuộc mà tiếp tục phóng phi đao về phía trước.
Rầm!
U Linh Chủy liên tiếp bị văng ra.
Phải đến lần thứ năm phóng phi đao Phiêu Nguyệt mới nhận ra ngôi sao đang rơi kia là một thanh đao.
Ánh sáng rực rỡ phát ra từ thân đao uốn cong trông hệt như ngôi sao nên mới khiến Phiêu Nguyệt nhầm lẫn.

Ánh sáng xung quanh thanh đao chính là đao cang. Một trong những điểm yếu của võ công dùng cang khí thông qua vũ khí là nếu vũ khí vượt khỏi tay thì cang khí cũng không còn duy trì được nữa.

Muốn duy trì cang khí kiểu này phải tốn rất nhiều công lực. Và việc truyền nội công để duy trì cang khí trong không trung gần như là bất khả thi.

Đây là thường thức trên giang hồ.

Thế nhưng quang cảnh bày trước mắt đã phủ nhận tất cả thường thức vốn có.

Phiêu Nguyệt phóng Thu Hồn Ti thu hồi U Linh Chủy bị văng ra xa.

Thay vào đó hần dùng đến Hắc Lôi Ti Xà Cang.

Keng!

Một tia lôi chân màu đen lao về phía cang khí.

Phiêu Nguyệt dùng Hắc Lôi Ti Xà Cang đối phó với thanh đao.

Keng!

Hắc Lôi Ti Xà Cang và đao cang va chạm vào nhau vang lên âm thanh chói tai, luồng khí khổng lồ lập tức bao phủ cả Thiết Huyền Thương Đoàn.

“Cái, cái gì?”

“Hộc!”

Mọi người đến lúc này mới hoàn hồn lại.

Trong đó có cả Tiểu Ma, Hồng Lệ Tuyết và Hồng Hữu Tân.

Họ mở to mắt nhìn quang cảnh khó tin đang bày ra trước mắt.

Khung cảnh Phiêu Nguyệt thi triển Hắc Lôi Ti Xà Cang đối phó với ngôi sao cang nhìn càng thấy phi thực tế.

Sau đó họ còn ngạc nhiên hơn khi nhận ra ngôi sao kia là đao cang từ một thanh đao.

“Điên thật!”

“Trời ạ!”

“Chuyện này tin được sao?”

Chính lúc này.

Rầm!

Đột nhiên trong không trung vang lên tiếng nổ lớn.

Cùng lúc đó, một cơn bạo phong cuốn lấy Thiết Huyền Thương Đoàn.

Vù ào ào!

“Khắc!”

“Cứu mạng với!”

“Hức!”

Thiết Huyền Thương Đoàn bị cơn bạo phong cuốn lấy lăn lộn trên đất.

Tiểu Ma, Hồng Lệ Tuyết và Hồng Hữu Tân lập tức vận công lực chống chọi.

Một hồi sau thì cơn bạo phong biến mất.

Hồng Lệ Tuyết từ từ mở mắt nhìn vào không trung.

“Huynh ấy đâu rồi?”

Người mà nàng tìm kiếm đầu tiên chính là Phiêu Nguyệt.

Lúc này nàng đã nhìn thấy bóng lưng Phiêu Nguyệt đang treo mình trên không ở phía xa xa.

Đột nhiên hắn biến thành cái chấm nhỏ rồi biến mất khỏi tầm mắt nàng.

“Phiêu Nguyệt!”

Hồng Lệ Tuyết gọi với theo rồi định đuổi theo hắn.

Đột nhiên Hồng Hữu Tân và Tiểu Ma cùng nắm lấy vai nàng.

“Sao thế?”

“Cô không đuổi theo chính là giúp hắn đó.”

“Nhìn đi tỷ tỷ!”

Cả hai cùng nhau lắc đầu.

Toàn bộ khu vực rộng lớn bị hủy hoại hết như có thiên thạch khổng lồ rơi xuống.

Nếu không có Phiêu Nguyệt phân tán chấn động thì tất cả những người có mặt tại đây đều đã bỏ mạng.

Một cỗ sức mạnh nằm ngoài sức tưởng tượng.

Không ai ngờ rằng một thanh đao có thể tạo ra quang cảnh thế này. Nếu không trực tiếp kinh qua tuyệt đối không thể tin nổi.

Chẳng biết ai là người đã vung thanh đao đến nhưng chắc chắn y là một võ giả ở cảnh giới cao mà họ khó tiếp cận được.

Đi theo Phiêu Nguyệt có khi còn làm cản trở hấn hơn là giúp đỡ cho hấn. Vậy nên hai người bọn họ mới ngăn Hồng Lệ Tuyết lại.

Hồng Lệ Tuyết cắn chặt đôi môi đỏ mọng.

Sau khi được Tiểu Ma và Hồng Hữu Tân cản lại, nàng đã bình tĩnh hơn.

Ánh mắt Hồng Lệ Tuyết cứ chăm chăm vào nơi Phiêu Nguyệt biến mất.

“Ai thế nhỉ? Là kẻ nào đã gây ra chuyện này...”

Giọng nói của nàng lúc này bất giác run lên.

607

Cơ thể Phiêu Nguyệt bay vút lên không trung.

Ngay khi cơ thể vừa rơi xuống, hấn giẫm lên phần nhô ra của vách đá rồi lại tiếp tục phóng lên không trung.

Vù vù!

Cơ thể của Phiêu Nguyệt lại tiếp tục lơ lửng trong không trung. Và trước khi cơ thể rơi xuống thì hấn lại dùng vách đá làm nơi đặt chân để tiếp tục bay lên cao.

Phiêu Nguyệt cứ thế mà leo lên vách đá, chỉ trong chớp mắt, hấn đã có thể leo đến đỉnh núi.

Hẻm núi phía dưới chính là nơi mà Thất Huyền Thương Đoàn sẽ đi qua vào hôm nay.

Phiêu Nguyệt đứng trên đỉnh núi và nhìn về phía trước.

Có một võ giả trung niên đang chấp tay sau lưng đứng ở đó.

Đó cũng chính là người ném thanh đao chứa đầy đao cang về phía nhóm người của Thất Huyền Thương Đoàn.

Khoảnh khắc nhìn thấy người đó, hơi thở của Phiêu Nguyệt như nghẹn lại. Hắn cảm giác như có một tảng đá khổng lồ đang đè lên người vậy.

Đó là lần đầu tiên hắn cảm thấy bị áp đảo sau khi ra ngoài giang hồ.

So với nam nhân đứng ở trước mặt, những cao thủ mà hắn đã từng gặp qua chỉ như bọn trẻ vắt mũi chưa sạch vậy.

‘Hắn là ai vậy?’

Phiêu Nguyệt nheo mắt lại.

Hắn đã chuẩn bị để có thể phóng ra U Linh Chủy cùng Thu Hồn Ti bất cứ lúc nào.

Thế nhưng nam nhân kia lại tỏ ra khá thoải mái.

Trông y hệt như đang đi dạo vậy.²

Bỗng y vươn tay.

Xoẹt!

Một thanh đao từ xa bay đến và nằm gọn trong tay y.

Đó chính là thanh đao đã bay đến chỗ ngủ của Thất Huyền Thương Đoàn.

Thanh đao bị Phiêu Nguyệt dùng Hắc Lôi Ti Xà Cang để chặn lại và khiến nó nằm bất động dưới đất nay đã quay trở lại tay của võ giả nọ.

Một kỹ nghệ Hư Không Nhiếp Vật nằm ngoài sức tưởng tượng.

Từ nơi này đến chỗ nghỉ ngơi của Thất Huyền Thương Đoàn phải hơn mười lý.

Vậy mà võ giả kia vẫn có thể khi triển Hư Không Nhiếp Vật và mang đúng thanh đao của y quay trở về. Một kỹ nghệ mà những võ giả khác đến thử nghiệm thôi cũng không dám thử.

Đến cả Phiêu Nguyệt cũng không tự tin rằng hẳn có thể thi triển Hư Không Nhiếp Vật ở một khoảng cách xa như vậy.

Để có thể thi triển được Hư Không Nhiếp Vật ở mức độ này, cần phải biết điều khiển nội công cùng với nguồn công lực gần như là vô hạn hậu thuẫn.

Phiêu Nguyệt nâng cao cảnh giác.

Võ giả nọ mở miệng.

“Không cần phải cảnh giác quá đâu. Ta chỉ mời ngươi đến để nói chuyện thôi.”

“Chỉ mời ta đến để nói chuyện vậy mà gây ra một đồng hỗn độn như thế sao? Xem chút nữa là ngươi đồ sát hết tất cả rồi còn gì.”¹

“Ta biết ngươi sẽ chặn được.”

“Nếu không thì sao?”

“Dù sao thì ngươi cũng chặn được rồi còn gì?”

Phiêu Nguyệt thâm nguyên rửa trước câu trả lời đầy điềm tĩnh của võ giả nọ.

Phiêu Nguyệt phải dốc toàn lực mới có thể chặn được thanh đao của võ giả kia. Chỉ cần sơ sót một chút là hắn đã không thể đứng ở vị trí này.

Ánh mắt Phiêu Nguyệt tỏa ra đầy sát khí, võ giả cười rồi nói.

“Đừng nhìn ta với ánh mắt như thế chứ. Ta sợ lắm.”⁸

“Xem ra ngươi đã quen với việc nói điều rồi nhỉ?”

“Đúng là không việc gì có thể qua được mắt của ngươi mà. Quả nhiên ngươi rất giống với những gì mà giang hồ đồn đại. Hô hô!”

“Ngươi là ai?”

“Ngươi nghĩ ta là ai?”

Võ giả trung niên tiến lại gần Phiêu Nguyệt với nụ cười trên môi.

Y bước đi thản nhiên như đang tản bộ ngắm cảnh đêm vậy.

Phiêu Nguyệt lặng yên nhìn theo y.

Y lặng lẽ bước vào trong thế giới của Phiêu Nguyệt.

Để bước vào thế giới riêng của một cao thủ, võ công của người kia phải ngang bằng hoặc vượt trội hơn cao thủ đó.

Và hiện tại, ở trong giang hồ này, chỉ có hai người mới có khả năng bước vào thế giới riêng của Phiêu Nguyệt.

Một trong số đó là Thiên Vũ Trang Chủ Trương Xuyên Hoa.

Và người còn lại là...

“Đao Vương, ra ngươi là Đao Vương.”

“Đúng vậy. Ta chính là Lý Thanh.”⁶

Võ giả trung niên gật đầu.⁸

Toàn thân Phiêu Nguyệt bỗng cảm thấy ớn lạnh.

Người trước mặt hắn là một tuyệt thế cao thủ của giang hồ.

Y là Môn chủ của một trong nhị cường Cuồng Võ Môn, hơn nữa còn có được danh hiệu Đao Vương uy chấn cả thiên hạ.

Y cũng có sức mạnh đáng gờm như Trương Xuyên Hoa vậy.
Hoặc có thể còn hơn cả thế.

Người đáng được gọi là tai ương sống đang đứng ngay ở trước
mặt hắn.1

“Đao Vương danh chấn cả thiên hạ có việc gì mà lại tới một
nơi hẻo lánh như thế này vậy?”

“Ta đến gặp ngươi.”

“Gặp ta sao?”

“Đúng vậy. Ta không làm hại gì cho ngươi hay Thất Huyền
Thương Đoàn cả, vậy nên ngươi không cần phải cảnh giác với
ta như vậy.”

“Những lời này được nói ra từ miệng của một người vừa thi
triển dĩ khí ngự đao chứa đầy đao cương thì thật không đáng tin
chút nào.”

Tuy giọng nói của Phiêu Nguyệt chứa đầy gai nhọn nhưng nụ
cười vẫn không biến mất khỏi môi của Lý Thanh.

“Ta muốn biết thực lực của ngươi nên có hơi quá tay một
chút.”

“Vậy ngươi đã biết được những gì ngươi muốn biết chưa?”

“Ta biết rồi. Sức mạnh của ngươi còn hơn cả ta tưởng
tượng...”

Phiêu Nguyệt cau mày.

Bởi vì nam nhân trước mặt không phải là đang mỉa mai mà là
đang thực sự công nhận hắn.

Điều đó khiến Phiêu Nguyệt có chút bàng hoàng.

Thà rằng đối phương tỏ vẻ thù địch thì hắn còn có thể hiểu
được, đằng này đối phương lại tỏ vẻ có thiện chí với hắn.

Lý Thanh bật cười như thể đọc được suy nghĩ của Phiêu
Nguyệt.

“Ngươi không cần phải nghĩ nhiều đâu. Chỉ là ta rất vui khi
thấy có hậu bối tài giỏi như thế này thôi.”

Trong giọng nói của Lý Thanh không có chút giả dối.

“Vậy là người đến một nơi xa xôi như thế này chỉ để kiểm tra thực lực của ta sao?”

“Đúng.”

“Xem ra người rảnh rỗi lắm nhỉ?”

“Ta chỉ có một việc phải làm thôi. Mọi thứ khác đều giao cho Kiếm Hàn và những người khác, vậy nên người nghĩ ta rảnh rỗi cũng đúng.”

Lý Thanh điềm tĩnh trước những lời nhận xét mỉa mai của Phiêu Nguyệt.

“Cuồng Võ Môn Chủ danh chấn cả thiên hạ mà chỉ làm có một việc thôi sao?”

“Đúng vậy. Nghe thì khó tin, nhưng ta chỉ phải làm một việc duy nhất mà thôi.”

“Nó là gì vậy?”

“Người nghĩ là gì? Ta nghĩ người có thể đoán được.”

“...”

“Nếu người biết lý do có Cuồng Võ Môn thì hẳn đưa ra câu trả lời sẽ không khó đâu.”

“Là để... tìm hãm Trương Xuyên Hoa sao?”

“Chính xác. Quả nhiên người rất thông minh.”

Lý Thanh tỏ vẻ cảm thán. Nhưng Phiêu Nguyệt hoàn toàn không cảm thấy vui trước lời khen của y.

“Nhưng người chỉ mãi tìm hãm Trương Xuyên Hoa mà không quan tâm đến những chuyện khác sao? Về giang hồ, về những người xung quanh?”

“Đúng vậy!”

“Vậy chẳng phải người hơi lơ là nhiệm vụ môn chủ của mình sao?”

“Cũng có thể là vậy. Nhưng ta thực sự không có thời gian. Chỉ ngăn lại Trương Xuyên Hoa lại thôi mà ta đã thấy quá sức rồi.”

“Tại sao ngươi lại một mình ngăn chặn hắn. Tại sao ngươi không huy động Cuồng Võ Môn?”

“Nếu vậy thì một cuộc thiên hạ đại chiến sẽ thực sự nổ ra mất. Địa ngục sẽ mở ra. Ta thực không muốn thế giới này bị hủy hoại như vậy.”

“Vậy là ngươi quyết định một mình kìm hãm Trương Xuyên Hoa lại.”

Lý Thanh không trả lời câu hỏi của Phiêu Nguyệt mà bước tiếp.

Y đi đến cuối đường.

Lý Thanh đứng ở một nơi gió thổi mạnh rồi nhìn vào thế giới tĩnh lặng.

Thế giới chìm trong bóng tối tĩnh mịch.

Nếu không có biển sao lấp lánh trên bầu trời, có lẽ bầu không khí sẽ rất ngột ngạt vì sự yên tĩnh.

Phiêu Nguyệt im lặng nhìn Lý Thanh.

Lý Thanh đứng nhìn xuống thế gian một lúc rồi mở miệng.

“Phụ thân Lý Quách của ta là vị anh hùng đã chặn cuộc nổi loạn của Tân Ma Liên lại. Nhưng bản thân ông ấy không nghĩ mình là anh hùng. Ông không làm gì đủ đột phá để được gọi là anh hùng, và ông cũng không có ý định muốn trở thành anh hùng. Chỉ là khi ông chiến đấu để tồn tại nên ông được người khác tôn vinh thành anh hùng. Ông chỉ muốn sống cuộc sống của một người bình thường. Vậy nên ông đã giao lại nhiệm vụ kìm hãm Trương Xuyên Hoa cho đời sau mặc dù ông ấy đã có cơ hội giết hắn khi hắn còn trẻ. Và ta chính là người đảm nhận việc đó.”

Giọng nói của Lý Thanh tràn đầy kính trọng dành cho phụ thân Lý Quách của y.

Hành trình bắt đầu từ một võ giả tầm thường trở thành một đạo khách vĩ đại cực kỳ khắc nghiệt.

Giống như những anh hùng khác, Lý Quách đã trải qua mọi khó khăn và đứng trên đỉnh cao của giang hồ.

Ông là một cây đại thụ khổng lồ.

Sức ảnh hưởng của ông từ lâu đã thống trị toàn bộ giang hồ.

Khi còn bị Lý Quách kìm hãm, Trương Xuyên Hoa đã không dám thể hiện tham vọng của mình. Chỉ sau khi Lý Quách hoàn toàn ẩn mình khỏi giang hồ, Trương Xuyên Hoa mới bộc lộ ra tham vọng mà bản thân đã kìm nén bao lâu nay.

Và công việc của Lý Thanh chính là kìm hãm lại Trương Xuyên Hoa từ lúc đó.

Phiêu Nguyệt hỏi.

“Trương Xuyên Hoa và Thiên Vũ Trang im lặng cho đến lúc này có phải vì người đã thắng không?”

“Bảy lần giao đấu thì sáu lần ta thắng, một lần thua.”

Mỗi lần bại trận, Trương Xuyên Hoa thường bế quan tu luyện.

Mỗi lần kết thúc bế quan, Trương Xuyên Hoa lại càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Tài năng của hắn thực sự giống như quái vật vậy.

Trương Xuyên Hoa đã không quan tâm đến giang hồ khi bế quan tu luyện.

Và Trương Vô Cực đã thay thế cho Trương Xuyên Hoa.

Lý Thanh cũng giống như phụ thân mình, y không quan tâm đến việc của con cái mình. Y nghĩ các thế hệ tiếp theo sẽ tự biết mà chăm sóc bản thân.

Trên thực tế, y cũng không thể quan tâm đến bất cứ điều gì khác vì bị choáng ngợp khi phải đối phó với Trương Xuyên Hoa.

Mỗi lần Trương Xuyên Hoa kết thúc một đợt bế quan tu luyện, hắn lại càng trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Vì vậy nên Lý Thanh cũng phải bế quan để không thua kém Trương Xuyên Hoa.

Và thế là Lý Thanh dùng phần lớn cuộc đời của mình chỉ để kiểm soát Trương Xuyên Hoa.

Y không hề để tâm đến Cuồng Võ Môn hay Lý Kiếm Hàn.

“Ta đã từng nghĩ rằng, nếu như lúc đó phụ thân ta giết Trương Xuyên Hoa thì liệu cuộc sống hiện giờ của ta có khác đi nhiều

không...”

“Đến cái tuổi này rồi mà người còn nũng nịu như trẻ con thế à?”

“Nũng nịu? Có lẽ vậy. Nói chung thì đó chính là lý do ta không dính dáng gì đến giang hồ trong một thời gian dài.”

“Tại sao người lại kể ta nghe câu chuyện đó? Ta không liên quan gì đến người hay Cuồng Võ Môn cả.”

“Ngoài người ra thì ta chẳng thể kể chuyện này cho ai cả.”

Lý Thanh nhìn Phiêu Nguyệt rồi cười một cách cay đắng.

Xung quanh y có rất nhiều người. Có nhi tử mà ông có thể tin tưởng. Nhưng trở trêu thay, y lại không thể nói điều đó với họ.

Phiêu Nguyệt nhìn chằm chằm vào Lý Thanh một lúc rồi nói.

“Chắc người cô đơn lắm.”

“Chẳng phải người cũng đang cảm nhận đây sao? Nỗi cô độc mà một người đứng trên đỉnh phải cảm nhận...”

“...”

“Haha! Không hiểu sao gặp được người lại khiến ta có chút xúc động. Ta đến đây không chỉ để nói những lời này đâu.”

“Vậy người muốn nói điều gì?”

“Ta muốn nhờ người chuyện sau này.”

“Chuyện sau này?”

“Đúng vậy! Là về những chuyện xảy ra sau đó.”

Lý Thanh lại gần Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt không nói một lời, lặng nhìn Lý Thanh.

Hắn thấy được nét tuyệt vọng trong nét mặt của Lý Thanh.

Tuy đó có thể là do hắn nhầm tưởng, nhưng Phiêu Nguyệt cho rằng linh cảm của hắn đã đúng.

“Người nghĩ người sẽ thua trong cuộc đối đầu tiếp theo với Trương Xuyên Hoa sao?”

“Ban nãy ta có nói với người, ta đối đầu với hắn bảy lần, sáu lần thắng, một lần thua. Trận thua là trận gần đây nhất. Càng

đánh nhau, hấn lại càng trở nên mạnh hơn. Trước đây, ta vẫn có thể ngăn chặn được hấn, nhưng ta đã bị thương không ít. Còn bây giờ... ta cũng không chắc nữa.”

“Vậy nên người mới nhờ người hỗ trợ sao? Để có người hậu thuẫn khi người thất bại?”

“Nghe thật vô sỉ nhưng đúng là vậy.”

Lý Thanh thành thật đáp lời.

Phiêu Nguyệt bất ngờ.

Hấn nghĩ rằng, càng là người mạnh mẽ thì càng cố gắng không để lộ ra phần yếu đuối của mình.

Nếu làm vậy chẳng khác nào trao lại mạng sống của mình cho người khác vậy.

Lý Thanh rõ ràng cũng biết điều đó.

Nhưng việc y nói ra điều này chính là minh chứng cho thấy hiện tại y cảm thấy rất khủng hoảng.

Một tuyệt thế cao thủ có thể thi triển cùng lúc dĩ khí ngự đao cùng với đao cương mà lại không thể nắm chắc phần thắng trong tay và đi tìm người trợ giúp.

“Trương Xuyên Hoa mạnh đến vậy luôn sao?”

Toàn thân hấn bỗng dưng ớn lạnh.

Bởi vì hấn không thể ước chừng được tu vi của Trương Xuyên Hoa.

Sự phản kích bao trùm lên nỗi sợ hãi đang ngự trị Phiêu Nguyệt.

Lý Thanh nhìn Phiêu Nguyệt rồi trầm nghĩ.

‘Người còn trẻ! Đủ trẻ để vượt qua nỗi sợ hãi. Xem ra ta không nhìn nhầm người rồi.’

Thành thật thừa nhận và chấp nhận nỗi sợ hãi của bản thân chưa bao giờ là điều dễ dàng. Lý Thanh biết những người như thế có thể leo đến đâu ở ngọn núi của giang hồ.

Đó là điểm mạnh mà y không có.

Tuy Phiêu Nguyệt lúc này không mạnh bằng y, nhưng rồi hẳn sẽ trở nên mạnh hơn trong tương lai.

Lý Thanh hỏi.

“Người vẫn chưa thay đổi suy nghĩ sao?”

“Chuyện gì?”

“Rằng người chỉ là một thích khách.”

“Chuyện đó sẽ không bao giờ thay đổi đâu. Vì đó là bản chất của ta.”

“Ta biết mà.”

“Vậy sao người còn hỏi?”

“Bởi ta muốn ủy thác người.”

“Ủy thác?”

“Đúng vậy! Một lời ủy thác chính thức cho thích khách Phiêu Nguyệt.”

608

Bầu không khí ở Thất Huyền Thương Đoàn rất hỗn loạn. Không còn cách nào khác.

Khi họ đang chìm trong giấc ngủ sâu, đao cương không biết từ nơi đâu lao đến và gần như muốn xóa sổ họ.

Ngay cả thủ pháp cũng khiến họ liên tưởng đến Dĩ Khí Ngự Đao.

Trên thiên hạ chỉ có duy nhất một võ giả có thể phóng đao cương như vậy bằng Dĩ Khí Ngự Đao.

Nhưng không ai trong số những người có mặt ở đây đề cập đến tên của y.

Giống như việc đề cập đến tên của y là một điều cấm kỵ.

Tuy nhiên, những người ở Thất Huyền Thương Đoàn không biết rõ tình hình nên không cảm thấy căng thẳng như Hồng Lệ Tuyết hay Tiểu Ma.

Bởi vì họ biết, dù đối thủ có là ai đi chăng nữa thì Phiêu Nguyệt cũng sẽ ra mặt chiến đấu.

Nhưng Tiểu Ma, Hồng Lệ Tuyết và Hồng Hữu Tân, những người biết rõ sự tình lúc này, lại không thể thoải mái như họ.

Biểu cảm của Hồng Hữu Tân vô cùng nghiêm trọng.²

1

‘Trong thiên hạ chỉ có duy nhất một võ giả có thể thi triển loại đao cương đó. Đao Vương Lý Thanh, rõ ràng là hắn đã đến rồi.’

Hồng Hữu Tân luôn tự cho mình là một người rất gan dạ.

Trong khi làm Đội chủ của Giám Sát Đội của Hạ Ô Môn, hắn thấy những thứ không nên nhìn thấy, hắn rong ruổi khắp mọi nẻo đường, đến cả những nơi nguy hiểm nhất chốn thiên hạ như thể đi lại trong nhà.

Đương nhiên, hắn buộc mình phải gan dạ hơn người.

Nhưng ngay cả hắn cũng phải cảm thấy sợ hãi trước cái tên Lý Thanh.

Y cùng với Trương Xuyên Hoa của Thiên Vũ Trang chính là một trong những tuyệt đối cường giả, đại diện cho cả một thế hệ này.

Võ uy của y cũng khác với Bát Tinh Tọa hay là những Chủ nhân của Tam Bá, Tam Trang.

Lý Thanh đúng nghĩa là một võ giả tuyệt đối xứng đáng với cái danh là siêu cường thiên hạ.

Nếu không biệt hiệu của y đã không phải là Đao Vương.

8

Không chỉ đơn thuần biết sử dụng đao nhuần nhuyễn mà y mới có biệt hiệu như vậy.

‘Tại sao Đao Vương lại tìm đến đây?’

Một võ giả tuyệt đối như vậy chắc chắn không sử dụng Thất Huyền Thương Đoàn làm cái cớ để xuất hiện ở nơi đây.

Mục tiêu thực sự của y rất rõ ràng.

6

Vấn đề là tại sao y lại gọi tên Phiêu Nguyệt như vậy.

Nếu thực sự y đến đây với lý do để trừng trị cái ác thì chuyện với Phiêu Nguyệt bây giờ sẽ không còn là một vấn đề đơn giản nữa.

‘Bất lực thật. Tình hình đến mức này mà mình không thể giúp được gì.’

Ở giang hồ, nếu là Đội chủ Giám Sát Đội của Hạ Ô Môn thì đó là một chức vụ quan trọng không thể làm ngơ được, nhưng với chức vụ đó mà Hồng Hữu Tân không thể giúp ích được gì trong chuyện này, khiến hắn vô cùng hổ thẹn.

‘Không biết, thật sự không hiểu nữa. Cứ để mọi thứ diễn ra theo ý nó muốn đi.’

Cuối cùng, hắn từ bỏ suy nghĩ, nhắm nghiền mắt lại.

Nhưng ngay lập tức hắn lại phải mở trừng mắt.

“Ca ca!”

8

Giọng Tiểu Ma vang vọng bên tai.

Hắn mở mắt ra và thấy bóng một vị nam nhân quen thuộc đang tiến đến.

Hắn không mất nhiều thời gian để nhận ra đó là Phiêu Nguyệt.

“Ca ca! Ca ca không sao chứ?”

Tiểu Ma chạy đến đầu tiên, sau đó là Hồng Lệ Tuyết.

Cuối cùng, Hồng Hữu Tân tiến đến gần Phiêu Nguyệt.

“Không sao chứ?”

“Không sao đâu!”

Phiêu Nguyệt gật đầu.

Hồng Hữu Tân nhìn một lượt toàn thân Phiêu Nguyệt để kiểm tra liệu hắn có nói dối không. Nhưng Hồng Hữu Tân không thấy bất kỳ một vết xước nào trên cơ thể của Phiêu Nguyệt.

Hồng Hữu Tân cẩn thận hỏi.

“Có phải là Dao Vương không?”

“Đúng vậy!”

“Thật sự là Dao Vương sao. Tại sao hắn lại gọi Phiêu Đại hiệp ra như vậy?”

“Để đàm đạo.”

“Không phải chứ, làm loạn đến cỡ này chỉ để gọi Phiêu Đại hiệp ra đàm đạo sao?”

“Đúng vậy!”

“Theo lẽ thường tình thì.....”

“Hắn là người mà ta không thể phán đoán theo lẽ thường trong thiên hạ được.”

“Tất nhiên là như vậy nhưng..... Ặc! Ta cũng không hiểu nổi!”

Kết cục là đầu óc của Hồng Hữu Tân lại rối bời như cuộn chỉ.

Hắn từ bỏ, không muốn nghĩ gì nữa.

Rõ ràng là trong cuộc đối thoại giữa Phiêu Nguyệt và Lý Thanh có chuyện gì đó rất quan trọng. Nhưng hắn không có ý định gặng hỏi Phiêu Nguyệt nữa, hắn biết dù có làm vậy cũng vô ích mà thôi.

Tiểu Ma và Hồng Lệ Tuyết cũng hiểu chuyện này.

Chính vì thế mà họ vui mừng khi thấy Phiêu Nguyệt trở về an toàn, họ không muốn gặng hỏi chuyện gì đã xảy ra. Họ đều hiểu, đến một lúc nào đó cần thiết, Phiêu Nguyệt sẽ tự động nói ra.

Hồng Lệ Tuyết mỉm cười và nói.

“May mắn là huynh đã trở về an toàn. Chắc huynh mệt mỏi lắm rồi, mau ngồi xuống nghỉ ngơi chút đi.”

“Ừm!”

Phiêu Nguyệt gật đầu, quay trở về chỗ ngồi.

Vùng đất mà Lý Thanh tấn công biến nó thành một đồng hồ độn, nay đã được dọn dẹp tươm tất.

Ngay khi Phiêu Nguyệt vừa ngồi xuống trước đồng lửa trại, Thất Huyền Thương Đoàn Chủ Lưu Vũ Quân liền tiến đến, cẩn trọng dò hỏi.

“Người không sao chứ?”

“Không sao.”

“Liệu, liệu kẻ tấn công kia có quay trở lại đây nữa không?”

Phiêu Nguyệt lắc đầu trước câu hỏi của Lưu Vũ Quân.

“Sẽ không có chuyện đó đâu. Cứ tiến hành di chuyển theo lộ trình đi.”

“À, đa tạ. Chắc người cũng đã mệt rồi, mau nghỉ ngơi chút đi.”

Lưu Vũ Quân liền lùi về sau.

Thái độ của lão đối với Phiêu Nguyệt vô cùng cẩn trọng.

Cũng không còn cách nào khác.

Lão vốn là người rất am hiểu sự đời, có cả cách đối phó với những kẻ dám nổi loạn trong nội bộ Thất Huyền Thương Đoàn hay đối phó với Lục Lâm Đạo. Nhưng võ uy của Phiêu Nguyệt và Lý Thanh đã vượt ra xa khỏi phạm trù hiểu biết của lão.

‘Rõ ràng đây là một tuyệt đối cao thủ của chốn giang hồ.’

Với tư cách là một Đoàn chủ của một thương đoàn lớn, Lưu Vũ Quân hiểu rõ giang hồ hơn bất cứ ai.

Muốn tồn tại trong giang hồ thì không còn cách nào khác ngoài phải đi thu thập thông tin. Trong số những thông tin mà lão thu thập có những thông tin về các bậc đại cao thủ.

Lão còn nắm chắc trong tay về thân phận của các tuyệt đối cao thủ.

Nhưng lão lại không hề biết một chút gì về vị nam nhân ở trước mắt mình.

‘Nếu đã là một bậc đại cao thủ với cảnh giới tuyệt đối, muốn thay đổi hình hài là điều không hề khó khăn.’

Nếu xét về chuyện này, thì việc lão không biết một chút thông tin gì về vị nam nhân đứng trước mặt lão là điều tất nhiên.

‘Rõ ràng là Tử Thần. Tử Thần đã thay đổi hình hài và tham gia Hộ Thương Đoàn của ta.’

Việc Hải Môn bị Hữu Linh Thuyền Đoàn và Võ Kiếm Liên xâm chiếm lan rộng khắp chốn giang hồ. Tất cả mọi người đều biết chuyện Giải Nguyên Trang đã đánh bại chúng, nhưng chi tiết như thế nào thì không ai biết rõ.

Cả Giải Nguyên Trang và Hạ Ô Môn đều cố gắng che giấu đi mọi thông tin. Dù vậy cũng không thể che giấu được những người biết cách nắm bắt thông tin, họ chỉ có thể lừa được những người không biết thực hư câu chuyện.

Lưu Vũ Quân cũng vậy. Nhưng lão là người sở hữu năng lực nắm bắt thông tin hơn người.

Lão biết được chuyện Độc Cao Hoàng có ác ý với Phiêu Nguyệt.

Mọi người chỉ mãi mê bàn tán chuyện Võ Kiếm Liên đi xâm lược Hải Môn nhưng không một ai nghĩ đến lý do tại sao Võ Kiếm Liên lại chọn đến Hải Môn.

Phiêu Nguyệt, chính là câu trzfczkả lời cho mọi sự hoài nghi.

‘Độc Cao Hoàng đang truy tìm Phiêu Nguyệt, nhưng đã đi nhầm hướng.’

Nghĩ đến đó, cả người lão nổi da gà. Lão đang đồng hành cùng Tử Thần.

Một việc mà lão không thể tưởng tượng tới được.

Lão sợ đi cùng hắn hơn là phản kích.

Vốn dĩ cây đại thụ đều luôn phải chuẩn bị trước những cơn giông bão.

Lão không biết liệu bản thân mình sẽ gặp phải sóng gió gì nếu cứ đồng hành cùng Phiêu Nguyệt.

Nhưng, hiện tại lão không có đủ dũng khí để yêu cầu Phiêu Nguyệt rời đi.

Cuối cùng, mọi chuyện có thành cháo hay cơm, thì lão vẫn phải buộc mình đi với Phiêu Nguyệt đến Trịnh Châu.

‘Mong là sẽ không có chuyện gì xảy ra.....’

Lưu Vũ Quân tự nhủ với lòng, và ngồi xuống.

Những thương nhân bên cạnh tò mò nhìn lão, nhưng không một ai dám hé lời nào.

Lưu Vũ Quân thần thờ nhìn Phiêu Nguyệt ngồi ở phía bên kia ngọn lửa trại.

Khung cảnh này giống như một cơn ác mộng khủng khiếp sẽ đeo bám lão suốt cả ngày hôm nay.

Thất Huyền Thương Đoàn tiếp tục di chuyển vào sáng sớm hôm sau.

Họ mau chóng dọn dẹp chỗ ngủ rồi dắt khô bò lên xe ngựa.

Phiêu Nguyệt vừa nhai khô bò vừa nhìn về phía trước.

Nơi hắn ngồi là nóc của chiếc xe ngựa.

Hắn cảm thấy khó chịu khi cứ chỉ ru rú ngồi trong xe ngựa.

Trên ghế ngựa là Hồng Hữu Tân và Tiểu Ma, còn bên trong xe ngựa là Hồng Lệ Tuyết.

Con đường trở nên gập ghềnh, xe ngựa xóc nảy không ngừng.

Với con đường này, xe ngựa rung lắc dữ dội, có thể gãy tan tành lúc nào không hay. Nhưng Hồng Hữu Tân khéo léo điều khiển sao cho xe ít rung lắc nhất.

Nhưng vẫn không thể tránh khỏi việc mệt mỏi, ai có mặt trên chiếc xe ngựa ấy đều thở than phàn nàn.

Cuộc sống trong chốn giang hồ luôn đầy rẫy sóng gió như vậy.

Ai đã bước chân vào giang hồ thì phải chịu đựng những gập ghềnh ấy.

Một khi mà võ giả tìm kiếm đến sự thoải mái thì giác quan của họ sẽ trở nên tệ hơn. Đã có nhiều trường hợp những võ giả trở nên ì ạch, không thể thể hiện được khả năng của mình mà lại mang những vọng tưởng nông cuồng.

“Ha!”

Có những người như vậy khiến chốn giang hồ lại càng trở nên lao đao. Vì vậy, Phiêu Nguyệt cùng Hồng Hữu Tân, những người có kinh nghiệm sinh tồn trong giang hồ, không bao giờ để cơ thể mình tìm đến sự thoải mái khiến bản thân ì ạch như vậy.

Phiêu Nguyệt cứ thế nhai rồi lại nhai miếng khô bò.

Miếng khô bò dai nhách, muốn nuốt trôi cũng phải khó khăn.

Nhưng kể từ sau cuộc gặp gỡ với Lý Thanh, tâm trạng Phiêu Nguyệt trở nên rối bời vô cùng.

Đề xuất của Lý Thanh thật bất ngờ.

Đột nhiên, Phiêu Nguyệt thở dài.

Bởi vì càng suy nghĩ thì đầu óc càng trở nên hỗn độn hơn.

Cuối cùng, Phiêu Nguyệt từ bỏ, không muốn nghĩ nhiều thêm.

Không có gì chắc chắn ở hiện tại cả.

Giang hồ giờ đây thay đổi nhanh chóng đến mức không thể dự đoán được trước ngày mai. Trong tình huống này, lo lắng nhiều không có tác dụng gì.

Phiêu Nguyệt nằm trên nóc xe ngựa và nhắm mắt lại.

Lộc cà lộc! Lộc cà lộc!

Chiếc xe ngựa lắc lư như thể nó sẽ lật ngược bất cứ lúc nào, nhưng Phiêu Nguyệt vẫn chìm vào giấc ngủ.

Hành trình sau đó rất suôn sẻ.

Không có kẻ cướp nào nhắm vào hàng hóa và cũng không có bất kỳ vấn đề nào xảy ra.

Nhờ đó mà Thất Huyền Thương Đoàn mới có thể đến được Trịnh Châu trước ngày thứ 15 kể từ Hải Môn.

“Sống.....sống rồi.”

“Ha!”

Các thương nhân cùng người làm không thể giấu nổi vẻ mặt vui mừng khi đến được điểm đích.

Họ đã từng di chuyển trên hành trình dài như vậy rất nhiều lần rồi, nhưng chưa bao giờ họ cảm thấy nhẹ lòng như hôm nay.

Vì thế niềm vui lại càng nhân đôi. Ngay khi đến Thất Huyền Thương Đoàn, Lưu Vũ Quân liền tiến về phía Phiêu Nguyệt cùng những người còn lại.

“Nhờ có mọi người mà Thương Đoàn ta mới đến nơi an toàn. Chân thành đa tạ.”

“Cũng không có gì to tát. Đây là việc mà bọn ta cũng được trả công, nên việc hộ tống mọi người đến nơi an toàn là nghĩa vụ của bọn ta rồi. Đừng quá lo lắng Đoàn chủ.”

Hồng Hữu Tân thay mặt đáp lời.

Lưu Vũ Quân lên nhìn Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt đang ở phía đằng xa xa chiếc xe ngựa.

Lưu Vũ Quân thận trọng hỏi Hồng Hữu Tân.

“Nếu không phiền thì Thương Đoàn ta mời các người ăn tối có được không?”

“À. Không sao đâu!”

“Dù gì cũng nhờ mọi người mà ta mới có thể trở về an toàn.....”

“Này, Lưu Đại hiệp.”

“Gì cơ?”

“Ngài có đoán được thân phận của người đứng đằng kia không?”

“.....”

“Nếu vậy thì Ngài hãy cứ để mọi việc cho qua đi. Huynh ấy không thích vướng vào những mối lương duyên vô ích. Huynh cũng ghét việc ai đó mượn danh của mình để tạo uy thế hơn. Vậy nên hãy yên lặng và rời đi như chúng ta chưa từng có duyên gặp gỡ. Ngài hiểu ý ta nói chứ?”

“Được rồi!”

“Thật may mắn khi Ngài hiểu rõ. Vậy bọn ta đi đây!”

“Được rồi!”

Hồng Hữu Tân mỉm cười và quay lưng lại.

Lưu Vũ Quân bản thân nhìn bóng lưng của Phiêu Nguyệt đang xa.

Nhóm Phiêu Nguyệt không nán lại Trịnh Châu mà tiến thẳng đến huyện Đăng Phong.

Từ Trịnh Châu đến huyện Đăng Phong chỉ cách một quãng ngắn.

Nếu di chuyển liên tục, họ có thể đến đó trong vòng một ngày.

Bốn người đi bộ về phía huyện Đăng Phong.

May mắn thay, họ có thể đến được huyện Đăng Phong trước khi mặt trời xuống núi.

Trời đã tối, nhưng trên con lộ huyện Đăng Phong vẫn còn rất đông người qua lại. Nhiều người trong số họ là những khách muốn vào Thiếu Lâm Tự để dâng hương.

Thiếu Lâm Tự từ xưa đã là trụ cột tinh thần của tỉnh Hà Nam.

Không chỉ những người võ giả ở đó, mà còn có cả những người đến để thắp hương ở Thiếu Lâm Tự.

Thiếu Lâm Tự có thể đóng vai trò là trụ cột mạnh mẽ của giang hồ nhờ vào sự ủng hộ nồng nhiệt đó từ mọi người.

Mặc dù gần đây sự tồn tại của Thiếu Lâm Tự dần suy yếu, nhưng nó vẫn được rất nhiều người ở Hà Nam xem trọng.

Ngay khi bước vào huyện Đăng Phong, Hồng Hữu Tân mở lời với Phiêu Nguyệt.

“Chúng ta phải chia tay từ đây rồi. Ta cần phải đến phân đà Hạ Ô Môn.”

“Ở đây cũng có phân đà Hạ Ô Môn à?”

“Hạ Ô Môn thành lập ở đây là để dò la động thái của Thiếu Lâm Tự. Ta sẽ đến đây một chuyến để xem có tin tức gì mới hay không.”

Hồng Hữu Tân biết chuyện hắn không được ra vào Thiếu Lâm Tự. Họ sẽ không dễ dàng để cho một Đội chủ Giám Sát Đội của Hạ Ô Môn có liên quan đến Phiêu Nguyệt bước chân vào Thiếu Lâm Tự.

Vai trò của hắn và Hạ Ô Môn là kết nối giữa Phiêu Nguyệt với Thiếu Lâm Tự. Hồng Hữu Tân biết rõ giới hạn mà hắn phải tuân thủ.

Trước khi bị bề mặt trước cửa chùa, hắn tốt nhất là lánh đi đâu đó khác.

Phiêu Nguyệt gật đầu.

“Cứ như vậy mà làm.”

“Vậy thì hẹn gặp lại mọi người sau.”

Hồng Hữu Tân làm thế bao quyền, ngay sau đó biến mất.

Phiêu Nguyệt nói với Hồng Lệ Tuyết và Tiểu Ma.

“Hôm nay chúng ta tá túc lại một quán trọ. Ngày mai sẽ lên đường đến Thiếu Lâm Tự.”

“Vâng!”

“Đệ biết rồi thưa ca ca!”

Ba người tìm một quán trọ ở gần đó.

Bầu không khí trong chốn giang hồ có vẻ rất hỗn loạn khi ở trong quán trọ đa phần là võ giả.

Họ quay sang nhìn chăm chăm nhóm Phiêu Nguyệt vừa tiến vào.

609

Những người để mắt đến những vị khách mới tiến vào quán trọ là Sơn Âm Tứ Kiệt, chủ yếu hoạt động ở tỉnh Sơn Tây gần đó.

Chúng đã gặp nhau ở huyện Sơn Âm, tỉnh Sơn Tây, tụ lại tạo thành một nhóm và tự xưng tự là Sơn Âm Tứ Kiệt.

Chúng đã gây dựng thanh danh của mình ở đó, sau đó lại dần dần mở rộng phạm vi hoạt động và tiến vào tỉnh Hà Nam.

Chỉ có một lý do khiến chúng rời huyện Sơn Âm và đến tận đây.

Đó chính là để nổi tiếng.

Huyện Sơn Âm vốn dĩ là vùng biên ải của giang hồ.

Ngay ở phía Bắc huyện là một bức tường dài, chỉ cần vượt qua đó là sẽ tiến ra hải ngoại.

Đó là một vùng trọng yếu quân sự điển hình, và môi trường tự nhiên cũng vô cùng khắc nghiệt, vì vậy đây không phải là nơi thích hợp để an cư lạc nghiệp.²

Vì vậy, ngay khi gây dựng được chút tiếng tăm ở đây, Sơn Âm Tứ Kiệt đã rời huyện Sơn âm để xông pha giang hồ.

Đó là vì chúng đã ngửi thấy mùi chiến tranh thổi đến từ ngoài kia.

Mà ở đâu có chiến tranh, ở đó sẽ có cơ hội để khẳng định tên tuổi của chính mình.

Mặc dù nói rằng chúng có danh tiếng tốt ở Sơn Tây, nhưng cũng chỉ giới hạn ở khu vực đó.

Khi chúng đến Hà Nam, thậm chí không một ai nhận ra chúng.

Và tất nhiên, chúng không hài lòng về điều đó.

Sơn Âm Tứ Kiệt dự định ở lại Huyện Đăng Phong vài ngày trước khi rời đi.

Chúng rất thích môi trường của Huyện Đăng Phong, nhưng đây là địa bàn của Thiếu Lâm Tự. Thế nên rõ ràng là nếu gây rắc rối ở đây, chúng sẽ ngay lập tức bị Thiếu Lâm Tự áp chế.

Vì lý do đó, trong thời gian lưu lại đây, chúng định sẽ im hơi lặng tiếng nhất có thể. Nhưng đã phát sinh tình huống làm thay đổi suy nghĩ của chúng.¹

Cửa phòng trọ mở ra, một nhóm người bước vào.

Họ là Phiêu Nguyệt, Tiểu Ma và Hồng Lệ Tuyết.⁸

Trong số đó, Hồng Lệ Tuyết là người thu hút sự chú ý của chúng.

Y phục dài chấm gót và chiếc đầu lạp to tướng không che được thân hình gợi cảm của nàng.

“Chà! Tuyệt đấy!”

“Chết tiệt! Điên mất thôi”

Kể từ khi đến Huyện Đăng Phong, chúng chưa từng ngủ với một người phụ nữ nào, nên ham muốn của chúng đã lên đến đỉnh điểm.⁶

Son Âm Tứ Kiệt âm thầm trao đổi ánh mắt.

Và chúng đã đọc được suy nghĩ của nhau trong nháy mắt.

8

“Chà chà!”

“Mấy tiểu tử kia cũng có vẻ dễ xơi thôi...”

Trong mắt chúng, Phiêu Nguyệt và Tiểu Ma giống như những kẻ tầm thường không có gì đặc biệt, những kẻ mà chỉ cần chúng vung tay thôi cũng có thể lấy mạng ngay lập tức.

“Bao nhiêu con mắt đang nhìn kìa, chờ đến tối đi.”¹

“Chúng ta sẽ lặng lẽ làm rồi rời khỏi Đăng Phong huyện.”

“Được lắm.”

Chúng thì thầm bằng giọng trầm thấp.

Khi mọi người đã ngủ say, chúng sẽ giết chết hai nam nhân kia và hãm hiếp Hồng Lệ Tuyết.

Sau đó, chúng sẽ tiêu hủy bằng chứng và rời khỏi huyện Đăng Phong.

Đó là kế hoạch mà chúng đã lên.

“Hệ hệ”

Chúng vừa uống rượu vừa liếc trộm Hồng Lệ Tuyết.

Hồng Lệ Tuyết khẽ cau mày.

Nói là liếc trộm, nhưng vẫn không thể đánh lừa được trực giác của nàng.

Nàng đã nhận được những ánh mắt như thế vô số lần trong đời. Vì vậy, nàng biết rất rõ nó có nghĩa là gì.

“Ha! Phiền muốn chết.”

Thấy Hồng Lệ Tuyết thở dài, Tiểu Ma khẽ mỉm cười.

“Đệ sẽ xử lý cho, thế thì tỷ tỷ sẽ không thấy phiền nữa.”

“Thế sao?”

“Vâng!”

“Cảm ơn nha!”

Sau câu nói đó, số phận của Sơn Âm Tứ Kiệt đã được định đoạt.

Không hề hay biết sự thật này, chúng vẫn cười khúc khích và mong đợi trò vui vào đêm nay.

Phiêu Nguyệt lâm bầm.

“Thiên hạ đại loạn nên ngay trước cổng Thiếu Lâm Tự cũng có thứ dơ bẩn thế này.”

“Cuộc chiến giữa Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội đang ngày càng trở nên khốc liệt. Cả hai bên đều nóng lòng chiêu mộ quân đội. Đó là lý do tại sao ngay cả những tên không có trình độ lẫn tư cách như vậy cũng đang hướng đến Bà Dương hồ với hy vọng vượt lên.”

Sơn Âm Tứ Kiệt là một ví dụ điển hình cho thấy giang hồ đã loạn lạc đến mức nào.

Nếu giang hồ sóng yên biển lặng thì những người như thế sẽ không bao giờ đặt chân đến đây.

Nếu Huyện Đăng Phong, nơi có thể gọi là sân trước của Thiếu Lâm Tự, còn như thế này, nàng thậm chí không thể tưởng tượng được những nơi khác sẽ thế nào nữa.

Phiêu Nguyệt và Hồng Lệ Tuyết thậm chí nản lòng buông dũa, tiến lên căn phòng trên lầu hai.

Sơn Âm Tứ Kiệt thấy họ vào phòng cũng ngay lập tức đứng dậy muốn bám theo Hồng Lệ Tuyết đến lên lầu. tầng này. Nhưng trước đó, một vấn đề đã nảy sinh.

Phập!!

“Áaa!”

Đột nhiên, em út của Sơn Âm Tứ Kiệt hét lên.

Một chiếc dũa đã cắm vào cổ hần ta.

Hần trợn mắt ngã xuống, không nhúc nhích thêm nữa.

“Trời đất!”

“Chết tiệt! Ngươi là tên khốn kiếp nào?”

Chính Tiểu Ma là người đã ném dũa.

“Tiểu Ma!”

“Gì cơ?”

“Ngươi hỏi ta là ai còn gì? Tên ta là Tiểu Ma.”

“Tiểu Ma? Sao ngươi lại giết tiểu đệ của bọn ta?”

“Chính các ngươi khiếm nhã với tỷ tỷ ta trước mà, không phải sao?”

“Tên khốn này, sao ngươi dám...”

Sơn Âm Tứ Kiệt nghiêng răng và lao vào Tiểu Ma. Tuy nhiên, đòn tấn công của chúng thậm chí còn không chạm được đến cậu.

Là vì chênh lệch trình độ quá lớn.

Cho dù khá có tiếng ở Sơn Âm, nhưng thực lực của chúng không thể so sánh với Tiểu Ma.

Công Bố ở thất lưng Tiểu Ma ngay lập tức ra khỏi vỏ.

“Khực!”

“Áaa!”

“Hự!”

Chỉ một chớp mắt sau, ba thi thể đã nằm trên mặt đất, đầu lìa khỏi cổ.

Kiểm thuật thực sự quá ghê gớm.

“Ặc!”

Chủ nhà trọ hét lên khi nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng này.

Tiểu Ma tiến lại gần người chủ quán trọ. Ngay lập tức, khuôn mặt của y trở nên trắng bệch.

Đó là bởi vì Tiểu Ma lúc này trông không khác gì một con quỷ.

Tiểu Ma đặt ba lượng bạc lên bàn, thờ ơ nói:

“Người có thể lạng lẽ thu dọn thi thể không?”

“À! Ừm! Ừm, tất nhiên rồi.”

Chủ quán vẫn còn chưa hoàn hồn nhưng vẫn đồng ý. .

Nói đi cũng phải nói lại, Sơn Âm Tứ Kiệt đã lưu lại quán trọ trong nhiều ngày và gây ra đủ thứ rắc rối. Y vốn cũng không có cảm tình với chúng.

Hơn nữa, cho dù có thuê bên thu dọn xác uy tín nhất, chắc chắn cũng phải còn thừa ra ít nhất 1 lượng bạc.

Thấy chủ có vẻ vừa lòng, Tiểu Ma đi lên lầu.

Khi Tiểu Ma biến mất, chủ nhà trọ thay đổi ánh mắt.

‘Phải nói với Thiếu Lâm Tự về điều này.’

Một cậu bé mới độ tầm 10 tuổi mà lại một chiêu giết chết được 3 võ giả trưởng thành.

Đó là đôi tượng đáng chú ý.

Nghĩ dạng, y vội vàng báo tin cho Thiếu Lâm Tự.

Đêm đã khuya mà bên trong Thiếu Lâm Tự vẫn sáng như ban ngày.

Đuốc được treo khắp nơi, và một lò than lớn ở trung tâm đang cháy rực.

Thiếu Lâm Tự nổi tiếng với sự cảnh giác nghiêm ngặt. Nhưng không nghiêm trọng đến mức này.

Đó là sự thay đổi xảy ra sau khi đoàn người được phái đến phái Võ Đang đã bị tiêu diệt.

Thiếu Lâm Tự đã phải tăng cường mạng lưới cảnh giới gấp mấy lần để chuẩn bị cho cuộc tấn công có thể xảy ra bất cứ lúc nào của Thiên Vũ Trang.

Dù trời đã khuya nhưng các võ tăng vẫn túc trực canh gác khắp các góc ngách.

“Chà! Đường như không thể tìm ra giải pháp.”

Vân Chí Đại sư dùng ngón tay ấn vào thái dương như thể y đã quá mệt mỏi.

Sau khi nghe tin cuộc thảm sát của phái đoàn, y chưa đêm nào được ngủ ngon giấc.

Chính vì áp lực quá lớn đè nặng lên vai y.

‘Tại sao hắn lại làm điều này?’

Ngay cả bây giờ, y vẫn không thể tin được tất cả những chuyện này là do Trương Xuyên Hoa gây ra.

Nhưng Chí Cảnh không có lý do gì để nói dối cả.

Vân Chí Đại sư đã bố trí rất nhiều võ tăng bảo vệ Chí Cảnh..

Bởi vì đây là người duy nhất có thể chứng minh hành động xấu xa của Trương Xuyên Hoa.

“Dù là Trương Xuyên Hoa đi chăng nữa cũng không thể dễ dàng chạm vào bốn tự.”

Người ta nói rằng danh tiếng nơi đây đã phai nhạt hơn trước, nhưng Thiếu Lâm Tự vẫn là Thiếu Lâm Tự.

Vân Chí Đại sư tin vào sức mạnh của Thiếu Lâm Tự.

Chính lúc đó.

“Sư huynh, là Vân Hải đây. Đệ có thể vào không?”

Giọng nói của Đại sư Vân Hải Đại sư từ bên ngoài vọng vào.

“Vào đi.”

Nhận được câu trả lời, Vân Hải Đại sư bước vào trong.

“Có vẻ như huynh đang lo lắng lắm, giờ này mà vẫn còn chưa ngủ.”

“Người không như vậy sao?”

“Đệ vốn khó ngủ mà.”

“Phù! Nhiều đêm mất ngủ liên tiếp khiến ta có chút mệt mỏi.”

“Gánh nặng trên vai sư huynh quá nặng nề. Đệ ước gì có thể san sẻ dù chỉ một chút, nhưng quả thực lực bất tòng tâm.”

“Có lòng là được rồi.”

Vân Chí Đại sư mỉm cười và vỗ vai Vân Hải Đại sư vài lần.

“Có sư huynh thật yên tâm quá.”

“Sau khi hoạn nạn này kết thúc, ta sẽ giao lại chức phương trượng này cho Thành Vũ.”

“Sao ạ?”

“Ta đã già rồi.”

Khi người ta già đi, thường có xu hướng tìm đến sự ổn định.

Các đạo tăng cũng vậy.

Hơn nữa, cả Vân Chí Đại sư và Vân Hải Đại sư đều thích ổn định hơn là phiêu lưu.

Họ quá ôn hòa, và cũng đã quá tuổi để chèo lái nơi này vượt qua những cơn sóng dữ.

“Nếu là Thành Vũ thì nhất định có thể dẫn dắt Thiếu Lâm tự thật tốt.”

“Sư huynh...”

“Ta đâu có nói là lập tức từ chức, người cũng đừng nhìn ta như vậy. Muốn giao lại vị trí này cho ai thì cũng phải để Thiếu Lâm Tự qua được cơn hoạn nạn này đã. Thế thì mới không mất mặt.”

“Đệ hiểu rồi. Vậy thì đệ cũng sẽ chuẩn bị nhường lại vị trí này cho Thành Linh. Nó có đủ khả năng và kiến thức để thế chỗ của đệ.”

“Ừm! Nó sẽ làm tốt thôi.”

“Đệ cũng tin là vậy.”

Đó là lúc hai vị sư già đang chuẩn bị cho tương lai.

“Phương trượng!”

Một giọng nói khác phát ra từ bên ngoài.

“Có chuyện gì vậy?”

“Chủ quán trọ ở huyện Đăng Phong có tin muốn báo.”

“Chủ quán trọ? Mời vào.”

“Vâng!”

Nhận được câu trả lời, đệ tử vội vã bước vào trong. Trên tay là một lá thư được gấp cẩn thận.

Vân Chí Đại sư nhận bức thư và mở nó ra.

“Những võ giả đã đến? Một trong số họ đã giết Sơn Âm Tứ Kiệt.”

“Ý huynh là Sơn Âm Tứ Kiệt đã chết à?”

“Đúng vậy. Hơn nữa, người đã giết họ chỉ là một cậu bé khoảng mười tuổi.”

“Hừ! Sơn Âm Tứ Kiệt không có danh tiếng lớn, nhưng vẫn xem là những cao thủ đáng gờm. Một cậu bé khoảng mười tuổi mà lại giết được họ sao?”

“Hơn nữa còn một chiêu lấy 3 mạng.”

“A Di Đà Phật!”

“Cậu bé khoảng 10 tuổi à....?”

“Sao vậy?”

“Phiêu Nguyệt! Không phải có một cậu bé luôn đi theo hần sao?”

“Cũng có thể.”

Vân Hải Đại sư gật đầu đồng ý.

“Hãy dẫn các đệ tử đến quán trọ xem sao”.

“Được.”

“Người muốn đi ngay sao? Đợi trời sáng rồi đi cũng được mà.”

“Dù sao đệ cũng không ngủ được, không nhất thiết phải trải qua một đêm dài vô ích. Bây giờ đệ sẽ đi luôn.”

“Haha! Con người người thật là... Thôi được rồi, đi đi.”

“Đệ đi rồi sẽ sớm quay lại.”

Vân Hải Đại sư đi ra ngoài theo tiểu đệ tử.

Còn lại một mình trong phòng, Vân Chí Đại sư mở cửa sổ, yên lặng nhìn ra ngoài.

Những đám mây dày đặc vẫn vũ che kín bầu trời, không thể nhìn thấy một ánh sao.

Vân Chí Đại sư lẩm bẩm.

“Thiên linh rồi rắm. Làm sao mà qua đây?”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 610

Phiêu Nguyệt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hắn nhìn thấy Vân Hải đại sư và năm hòa thượng đang đến gần quán trọ.

“Có khách đến nhĩ.”

“Đến nhanh thật.”

Hồng Lệ Tuyết bất mãn lẩm bẩm.

2

Phiêu Nguyệt chỉ mỉm cười rồi rời khỏi chỗ ngồi.

Tách!

Sau khi giải Dịch Dung Thuật hắn đã trở lại gương mặt cổ hũu.

1

Hồng Lệ Tuyết và Phiêu Nguyệt rời khỏi phòng, sau đó Tiểu Ma không hẹn cũng ra khỏi phòng.

Ba người liền đi xuống tầng 1 quán trọ.

Vừa hay Vân Hải đại sư và các hòa thượng cũng đến quán trọ.

“A Di Đà Phật! Đúng là Phiêu Đại hiệp rồi.”

Vân Hảzfczki đại sư vui mừng nhìn Phiêu Nguyệt.

8

“Lâu rồi không gặp.”

6

“Bản tăng thật không muốn cản trở Đại hiệp nghỉ ngơi. Hay là mai Bản tăng lại tìm đến nhé?”

“Không cần! Ta cũng không thấy mệt mỏi gì đâu.”

“Tốt rồi. Được gặp Phiêu Đại hiệp làm Bản tăng thấy yên tâm quá.”

“Ta nghe nói những người được đưa đến Võ Đang đã bị sát hại đúng không?”

“A Di Đà Phật! Sư đệ Vân Tổng và đệ tử đời thứ nhất đều đã bị giết, chỉ có mình Chí Cảnh còn sống quay về. Nếu không có nó thì Bản tăng cũng không biết chuyện Trương Xuyên Hoa đã giết Vân Tổng.”

8

“Chí Cảnh thì sao?”

1

“Chúng tăng đang bảo vệ nó rất nghiêm ngặt.”

“Ta muốn gặp hắn.”

“Ngay bây giờ sao?”

“Dù sao cũng không có việc gì làm mà?”

“Ra là vậy.”

Vân Hải đại sư liền gật đầu.

Còn khá lâu mới đến bình minh.

Đi bộ trên con đường tối đen như mực thật sự rất nguy hiểm, nhưng đối với người thường mới như thế.

Ở đây đều là cao thủ sở hữu võ công cao cường.

Cho dù có leo núi bây giờ cũng không bị trượt chân.

Các hòa thượng Thiếu Lâm Tự cùng nhóm Phiêu Nguyệt rời khỏi quán trọ.

“Haha!”

Chủ quán trọ cẩn thận liếc nhìn rồi gượng cười khi chạm phải ánh mắt Tiểu Ma.

Tiểu Ma nhìn thấy chủ quán trọ như thế liền giả vờ làm động tác cửa dao vào cổ. Ngay sau đó gương mặt chủ quán trọ trắng bệch đi.

Tiểu Ma liền cười tươi.

“Hihi! Ta đùa thôi.”

“A!”

“Làm tốt lắm. Nhờ ngươi mà người ở Thiếu Lâm mới tới đây.”

Tiểu Ma đã giết chết Sơn Âm Tứ Kiệt trước mặt chủ quán trọ nhằm đạt đến mục đích này.

Nhờ thế mà đường đến Thiếu Lâm Tự thuận lợi hơn nhiều.

Mặc dù vẻ ngoài của Tiểu Ma như mới 13 tuổi, nhưng hấn giống chẳng khác nào một lão nhân sĩ giang hồ đã kinh qua vô số trận chiến.

Hắn biết rõ làm thế nào để đạt được kết quả tốt nhất mà lại ít tốn sức nhất.

Hơn nữa, hắn còn có một quyển tài liệu sống là Phiêu Nguyệt bên cạnh.

Hắn có thể học hỏi một cách tự nhiên nhất và thực hành theo các phương pháp mà Phiêu Nguyệt đã làm.

Vân Hải đại sư và Phiêu Nguyệt đi đầu nói chuyện với nhau.

“Có vẻ như Đại hiệp đã đạt được thành tựu to lớn hơn rồi nhỉ?”

“Thì cũng có chút!”

“Đúng là tài giỏi mà. Khó ai có thể đi đường dài sau khi đã bị đẩy vào đường cùng như thế.”

Vân Hải đại sư thật lòng cảm thán.

Võ công càng cao cường thì giác ngộ càng sâu và bức tường chắn phía trước càng dày hơn.

Ông thật sự ngưỡng mộ Phiêu Nguyệt khi hắn có thể phá vỡ bức tường đó và tiến xa đến mức này.

Mới chia tay chưa được bao lâu mà Phiêu Nguyệt lại thay đổi đáng kể. Chắc chắn võ công của hắn đã tăng cao hơn.

Vân Hải đại sư cảm thấy may mắn khi không phải là kẻ địch của Phiêu Nguyệt.

Con đường lên Thiếu Lâm Tự thật sự rất tăm tối.

Nhưng may là con đường đã được dọn sạch sẽ. Vân Hải đại sư và các hòa thượng đã đi lại trên đường này hàng trăm lần. Nhờ thế nên dù không có đuốc họ vẫn thuận lợi di chuyển.

Phiêu Nguyệt và Hồng Lệ Tuyết thì không phải nói, cả Tiểu Ma cũng thành thục đi trên con đường tối tăm này.

Nhờ vậy mà nhóm bọn họ rất nhanh đã đến được Thiếu Lâm Tự.

Vân Hải đại sư nói.

“Phương trượng sư huynh đang chờ Phiêu Đại hiệp đấy.”

“Chờ đến sắp rạng sáng ư?”

“Thì cũng có tuổi rồi nên không cần ngủ nhiều cũng được ấy mà.”

Vân Hải đại sư nở nụ cười nhạt.

Ông ta vừa buông một câu đùa.

Thế nhưng Phiêu Nguyệt không nói gì mà tỏ vẻ hơi ngượng nghịu.

Lúc này hẳn đã nhìn thấy sơn môn Thiếu Lâm Tự ở phía xa xa.

Trước sơn môn có nhiều võ tăng đang cầm đuốc đứng canh gác.

Vân Hải đại sư đang định tỏ ra quen biết họ.

Àm!

Đột nhiên một tiếng nổ lên vang kèm theo ngọn lửa bùng cháy ở một góc Thiếu Lâm Tự.

“Gì thế?”

Sắc mặt Vân Hải đại sư cùng các hòa thượng lập tức thay đổi.

Keng keng keng!

Liên sau đó tiếng chuông báo động lập tức vang lên khắp Thiếu Lâm Tự.

Vân Hải đại sư nói với Phiêu Nguyệt.

“Có vẻ Thiếu Lâm Tự đã có biến cố rồi. Bần tăng xin phép đi trước.”

Họ chỉ để lại một hòa thượng chỉ đường cho Phiêu Nguyệt, còn Vân Hải đại sư và các hòa thượng khác đã nhanh chân chạy về Thiếu Lâm Tự.

Phiêu Nguyệt cau mày nhìn nơi ngọn lửa bốc cháy.

Đó là một điện các nằm ở phía Tây Thiếu Lâm Tự.

Ngọn lửa thiêu rụi toàn bộ điện các đang bùng lên mỗi lúc một cao.

Chính vì thế mà phía Tây Thiếu Lâm Tự sáng rực như ban ngày.

Hồng Lệ Tuyết đứng bên cạnh thì thào.

“Có gì đó kỳ quái nhỉ?”

“Hình như có ai đó cố tình phóng hỏa phía Tây.”

“Chỉ một lý do duy nhất để phóng hỏa lớn thế này.”

“Dương đông kích tây?”

“Vâng! Ta nghĩ như thế.”

“Vậy mục tiêu là phía bên kia.”

Nơi này chính là Thiếu Lâm Tự đã tồn tại hơn ngàn năm.

Đương nhiên họ đã chuẩn bị đầy đủ đối phó với hỏa hoạn.

Nhưng rõ là có ai đó cố tình phóng hỏa ở Thiếu Lâm Tự.

Phiêu Nguyệt hỏi hòa thượng ở lại với họ.

“Phía Đông có gì thế?”

“Chính điện và Tàng Kinh Các. A, với lại đó là chỗ mà Chí Cảnh sư thúc đang nghỉ ngơi.”

“Chí Cảnh là đệ tử duy nhất còn sống trong đoàn hòa giải đúng không?”

“Đúng rồi ạ.”

Phiêu Nguyệt liền nói.

“Chúng ta đến điện các phía Đông.”

“Vâng!”

“Đệ hiểu rồi!”

Hồng Lệ Tuyết và Tiểu Ma lập tức trả lời.

Ba người liền chạy về phía Đông thay vì nơi ngọn lửa bốc lên.

“Tất cả mang xô chậu lại đây.”

“Chúng ta phải dập tắt ngọn lửa.”

“A Di Đà Phật! A Di Đà Phật!”

Tất cả hòa thượng Thiếu Lâm đang chạy về phía Tây.

Điện các đang bốc cháy và cả những ngôi nhà gần đó đều đã tồn tại ngàn năm.

Mất đi một nơi đã là tổn thất vô cùng lớn.

Chính vì thế mà toàn bộ hòa thượng đều cầm xô chậu mang nước đến dập tắt ngọn lửa đang bốc cháy dữ dội.

Một vài hòa thượng phát hiện ra Phiêu Nguyệt mà cảnh giác, nhưng may là họ đã thấy vị hòa thượng dẫn đường liền cho

qua.

Nhóm Phiêu Nguyệt cứ như thế mà đến chỗ của Chí Cảnh.

Cạch!

Họ liền mở cánh cửa nhỏ vào trong.

“Ồ!”

Đột nhiên vị hòa thượng dẫn đường hét lên một tiếng.

Bởi vì hắn nhìn thấy vài hòa thượng nằm trên sàn.

Đó là các võ tăng bảo vệ chỗ ở của Chí Cảnh.

Cơ thể bọn họ đã bất động.

Các võ tăng đều mở to mắt, cơ thể họ không cử động được nhưng đồng tử lại đang dao động.

Chỉ có thể xác bị tê liệt mà thôi.

Phiêu Nguyệt lập tức nhận ra tình trạng của họ.

“Họ bị hạ độc rồi.”

“Độc á? Vậy thì...”

Vị hòa thượng liền nhìn vào chỗ của Chí Cảnh.

Ở đó đã không còn ánh đèn.

“Chí Cảnh sư thúc!”

Vị hòa thượng liền chạy vào bên trong.

Rầm!

Đột nhiên có tiếng nổ lớn vang lên trong phòng làm vị hòa thượng bị hất văng ra ngoài.

“Hộc!”

Vị hòa thượng ngã xuống sàn hộc cả máu.

“Trời ạ!”

Hồng Lệ Tuyết vội vàng xem xét tình trạng vị hòa thượng.

Vị hòa thượng bị thương khá nặng ở ngực.

Cứ thế này hắn ta nhất định sẽ chết, vậy nên Hồng Lệ Tuyết liền cho hắn uống Cứu Mệnh Hộ Thương Đan vẫn hay mang

theo bên người.

Lúc này.

Suốt!

Từ nơi ở của Chí Cảnh có một bóng đen vụt qua cửa sổ.

Bóng đen nhảy ra ngoài rồi vượt tường Thiếu Lâm Tự chạy trốn.

“Á!”

Tiểu Ma nhìn thấy liền hét lên một tiếng.

Phiêu Nguyệt bắn mình lên không rồi nói với Tiểu Ma.

“Ta sẽ đuổi theo hắn, để ở lại trông người bị trúng độc nhé.”

“Đệ biết rồi huynh!”

Bỏ lại câu trả lời của Tiểu Ma, Phiêu Nguyệt lao đi với tốc độ đáng sợ. Thế nhưng hắn vẫn chưa thu hẹp được khoảng cách với bóng đen.

Khinh Công Thuật của bóng đen chưa rõ danh tính kia thật sự quá tuyệt vời.

Bóng tối dày đặc, bụi cây rậm rạp chính là bức tường ngăn cách hữu hiệu nhất.

Người thường chắc chắn đã bỏ lỡ mất bóng đen.

Thế nhưng người đuổi theo y lại chính là Phiêu Nguyệt.

Hắn là kẻ tự hào với thuật truy đuổi thuộc hàng thiên hạ đệ nhất.

Bất kể bóng đen có đổi hướng thế nào cũng không thể lừa được ánh mắt Phiêu Nguyệt.

Khoảng cách giữa bóng đen và Phiêu Nguyệt mỗi lúc một thu hẹp dần.

Bóng đen đã nhận ra mình bị theo đuổi.

Hắn liền di chuyển một cách hỗn loạn để tránh Phiêu Nguyệt. Nhưng dù làm thế nào cũng không thể cắt đuôi được Phiêu Nguyệt.

Cuối cùng bóng đen cũng bỏ cuộc mà dừng lại.

“Đúng là dai như đĩa mà.”

Toàn thân bóng đen tỏa ra sát khí khủng khiếp.

Phiêu Nguyệt cũng dừng lại nhìn bóng đen.

Hắn ta vận một chiếc phi phong y màu đen. Trên mặt cũng mang một chiếc mặt nạ màu đen.

Trông hắn không hề giống võ giả bình thường.

Cách ăn mặc đó trông giống thích khách như Phiêu Nguyệt hơn.

Ánh mắt phía sau lớp mặt nạ vô cùng sắc bén.

Hắn ra lập tức nhận ra Phiêu Nguyệt.

“Ra ngươi là Phiêu Nguyệt.”

“Ngươi biết ta?”

“Nhìn thấy cái mã đây mà không nhận ra thì đúng là tệ quá.”

Gương mặt hắn nổi bật ngay cả trong bóng tối giống hệt như Phiêu Nguyệt.

Nếu là kẻ quan tâm đến biến động giang hồ dù chỉ một chút cũng khó mà không nhận ra được Phiêu Nguyệt.

Sau một hồi nhìn chằm chằm bóng đen, Phiêu Nguyệt liền lên tiếng.

“Ra là người của Thiên Vũ Trang.”

“Sao ngươi lại nghĩ thế?”

“Nếu không phải người của Thiên Vũ Trang thì không có lý gì phải lấy mạng Chí Cảnh để giết người diệt khẩu cả.”

Chí Cảnh là người duy nhất chứng minh được rằng Trương Xuyên Hoa đã giết đoàn hòa giải của Thiếu Lâm Tự.

Nếu như hắn bị giết thì không còn ai làm chứng cho hành động xấu xa của Trương Xuyên Hoa.

Vậy nên Phiêu Nguyệt liền nghĩ bóng đen này chính là võ giả của Thiên Vũ Trang.

Chính sát khí đầy uy áp tỏa ra từ người bóng đen đã chứng minh suy đoán của Phiêu Nguyệt.

“Đúng như ta nghe được, đầu óc người tốt lắm. Chỉ qua việc giết một tên hòa thượng đã suy ra được danh tính của ta.”

Sát khí trên người bóng đen càng dày đặc hơn.

Nếu đúng là y đến đây ám sát Chí Cảnh để che giấu hành động của Trương Xuyên Hoa thì Thiên Vũ Trang sẽ bị dồn vào chân tường.

Vậy nên y phải giết Phiêu Nguyệt tại đây để giữ bí mật.

Đối phương lại là người được gọi là Tử Thần.

Thế nhưng trong mắt bóng đen không hề có chút sợ hãi nào cả.

Bởi vì y tự tin vào cảnh giới võ công của mình.

Bóng đen liền nói.

“Đuổi theo ta là sai lầm của ngươi. Hôm nay ta sẽ lấy mạng ngươi tại đây.”

“Ngươi tự tin quá nhỉ?”

“Hư hư! tự tin? Đương nhiên rồi.”

Chính lúc này.

Vút!

Một bóng trắng vọt ra từ phía sau Phiêu Nguyệt.

Phập!

Cùng với âm thanh cắt không khí, Phiêu Nguyệt ngã người ra đằng sau.

Đối phương đã tấn công vào thất lưng. Thế nhưng hắn không bị thương nghiêm trọng vì đã vận công lực bảo vệ cơ thể.

“Hư hư! Tử Thần cũng chỉ có thế thôi.”

Bóng trắng tập kích Phiêu Nguyệt lúc này mới lên tiếng.

Bộ dạng hắn tương phản hoàn toàn với bóng đen kia.

Từ đầu đến chân hắn phủ một bộ y phục trắng, trên mặt cũng mang mặt nạ màu trắng.

Bên trong chiếc mặt nạ trắng kia là khóe miệng đang dần nâng cao lên.

Những quái nhân đeo mặt nạ đen và trắng kia chính là trợ thủ của Trương Xuyên Hoa, Hắc Bạch Vô Thường.

Kẻ đeo mặt nạ màu đen vào Hắc Vô Thường Ngụy Thân Hạo còn kẻ đeo mặt nạ màu trắng là Bạch Vô Thường Tiền Diệp.

Hai người được nhận một nhiệm vụ từ Trương Xuyên Hoa.

Đó chính là giết Chí Cảnh và tiêu hủy bằng chứng Trương Xuyên Hoa có can thiệp vào chuyện này.

Để làm được điều này, bọn họ đã dùng đến chiêu dương Đông kích Tây.

Trong lúc Bạch Vô Thường Tiền Diệp phóng hỏa ở Thiếu Lâm Tự thì Hắc Vô Thường Ngụy Thân Hạo đã lặng lẽ ám sát Chí Cảnh.

Nếu mọi thứ diễn ra theo đúng kế hoạch thì bọn họ có thể thoát khỏi Thiếu Lâm Tự mà không để lại bất kỳ bằng chứng nào.

Nhưng Phiêu Nguyệt đã can thiệp khiến mọi kế hoạch của bọn họ đều đổ bể.

‘Phải giết hán để hán ngậm mồm thôi.’

Hắc Bạch Vô Thường trao đổi ánh mắt với nhau.

Bọn họ chỉ còn một cách duy nhất là giết chết Phiêu Nguyệt.

Chỉ cần giết Phiêu Nguyệt, mọi chuyện sẽ được giải quyết.²

Bọn họ còn nghĩ đây có khi lại là một cơ hội tốt để diệt trừ hậu họa về sau.

Trương Vô Cực và Trương Xuyên Hoa đang để tâm đến Phiêu Nguyệt.

Điều đó chứng tỏ bọn họ xem Phiêu Nguyệt là một vật cản lớn.

Chỉ cần Phiêu Nguyệt chết, sẽ không còn ai cản đường hai người họ nữa.

Phát!

Nghĩ rồi chúng đạp đất lao vào Phiêu Nguyệt.

Bên tay Hắc Vô Thường Ngụy Thân Hạo là hỏa khí, còn bên tay Bạch Vô Thường Tiên Diệp là hàn khí.

Nếu Ngụy Thân Hạo là lửa thì Tiên Diệp chính là băng.

Tuyệt học của Ngụy Thân Hạo là Chúc Dung Nhiệt Hỏa Chương còn Tiên Diệp là Bạch Phách Thần Chương.

Cả hai tuy đối lập nhưng vẫn có thể bổ sung cho nhau.¹

Một mình họ đã mạnh, nhưng khi cả hai hợp lực thì sức mạnh ấy còn tăng gấp ba gấp bốn lần.

Hơn nữa, bọn họ còn có một sự giao cảm rất tuyệt vời, chỉ cần nhìn vào mắt nhau là bọn họ có thể hiểu ngay ý định của đối phương.

Hai nhân ảnh đen và trắng liên tục thi triển tuyệt kỹ và lao vào Phiêu Nguyệt.

Hỏa khí nóng như dung nham và hàn khí cực lạnh giáng xuống Phiêu Nguyệt cùng một lúc.

Phiêu Nguyệt thi triển Phá Ngọc để chặn đòn tấn công của hai người họ.

Uỳnh uỳnh!

Một vụ nổ lớn phát ra, cơ thể của Phiêu Nguyệt bị đẩy ngược về phía sau.

Dù uy lực của Phá Ngọc có mạnh mẽ đến mấy thì cũng không thể không bị ảnh hưởng bởi đòn tấn công chứa đựng sự hòa hợp âm dương của Ngụy Thân Hạo và Tiên Diệp được.⁸

Hắc Bạch Vô Thường cùng nhau lên tiếng như thể bọn họ đã hẹn với nhau trước.

“Hôm nay ngươi sẽ phải chết ở đây.”

“Dưới tay bọn ta...”

Rầm!

Khí ba rùng rợn tỏa ra ép chặt hai bên của Phiêu Nguyệt.

Nếu hắn cứ đứng yên, chắc chắn hắn sẽ bị nghiền nát.

Phiêu Nguyệt thi triển Xà Hành Bộ để thoát ra khỏi dòng khí ba ấy. Nhưng Hắc Bạch Vô Thường không cho phép Phiêu Nguyệt làm điều đó.

“Hãy!”

Bọn họ cùng hô lên rồi biến đổi chiêu thức.

Nhiệt khí của Chúc Dung Nhiệt Hỏa Chương cùng với hàn khí của Bạch Phách Thần Chương đuổi theo Phiêu Nguyệt như một tử thần.

Phập!

Hai luồng khí đã đánh trúng vào Phiêu Nguyệt.

Ngay khi một nụ cười thoáng xuất hiện trên môi của hai người thì...

Xoẹt!

Phiêu Nguyệt biến mất như một ảo ảnh. Hắn đã thi triển Ma Ảnh Hoán Vị và di chuyển đến một nơi khác.

Thứ mà hai luồng khí chạm vào chính là dư cảnh do Phiêu Nguyệt tạo ra.

“Chết tiệt!”

“Là dư ảnh sao?”⁶

Đến lúc này, bọn chúng mới nhận ra chúng bị Phiêu Nguyệt lừa. Nhưng lúc đó, Phiêu Nguyệt đã di chuyển ra phía sau bọn chúng rồi.

Xoẹt!

Cuộc phản công của Phiêu Nguyệt chính thức bắt đầu.

U Linh Chủ được phóng ra.

Từng thanh U Linh Chủ bay theo quỹ đạo khác nhau lao về phía Hắc Bạch Vô Thường.

‘Chỉ cần tránh những thứ này là được rồi.’

Bọn chúng dễ dàng tránh được những thanh U Linh Chủ và chuẩn bị để phản kích thì...

Xoẹt!

Bọn chúng ngạc nhiên quay đầu lại nhìn thì thấy U Linh Chủy đang quay cuồng trong không trung và bay ngược trở về phía của bọn chúng một lần nữa.

Điều này là do Phiêu Nguyệt đã liên kết Thu Hồn Ti với U Linh Chủy và điều khiển nó.

“Khực!”⁸

“Hừ!”

Hai người bọn chúng nhanh chóng cúi đầu xuống.

U Linh Chủy cứ thế mà lướt qua đầu của bọn chúng.

“Định dùng tà thuật để qua mắt bọn ta đấy à.”

“Tên khốn kiếp!”

Chúng thi triển Chúc Dung Nhiệt Hỏa Chưởng và Bạch Phách Thần Chưởng về phía những thanh phi đao đang bay tới.

Keng!

Mười thanh U Linh Chủy bị đánh bật ra mười hướng khác nhau.¹

Hắc Bạch Vô Thường tận dụng cơ hội này để lao vào Phiêu Nguyệt.

Vù!

Hắc y cùng bạch y bay pháp phối.

“Đi chết đi!”

“Hây!”

Hắc Bạch Vô Thường thi triển tuyệt kỹ về hai bên hông của Phiêu Nguyệt.

Nếu bọn họ đánh trúng, cơ thể của Phiêu Nguyệt sẽ nổ tung như một chiếc túi da chứa quá nhiều không khí.

Hơn nữa, võ công của Hắc Bạch Vô Thường đã được hoàn thiện khi kết hợp với nhau.

Một khi đã trúng đòn thì khả năng sống sót của Phiêu Nguyệt là rất thấp.

‘Kết thúc rồi.’

Hắc Bạch Vô Thường đầy phấn khởi.

Bỗng bọn chúng cảm thấy bất an.

Cả hai theo bản năng thay đổi quỹ đạo của chương lực đang bay về phía Phiêu Nguyệt.

Xoẹt xoẹt!

Trong chớp mắt, y phục của chúng bị cắt sạch.

Xung quanh Phiêu Nguyệt là những ngân ty vô hình được giăng ra như mạng nhện. Đó chính là Tri Thù Ngân Vồng.

Chỉ cần Hắc Bạch Vô Thường tiếp tục vươn tới phía trước thì có lẽ cánh tay của bọn chúng đã bị chém đứt từ lâu.

“Cái gì vậy?”

“Hắn lại dùng tà thuật sao?”

Đối với Hắc Bạch Vô Thường, thứ này chẳng khác nào tà thuật cả.

Phiêu Nguyệt cảm thấy không cần thiết phải giải thích với chúng.

Không có gì ngu ngốc hơn là giải thích cận kề về tuyệt học của bản thân cho kẻ địch cả.

Phiêu Nguyệt thu hồi Tri Thù Ngân Vồng và bắt đầu phản kích.

Xoẹt!

Thu Hồn Ti đã biến đổi thành Ti Xà Cang.

Từng sợi cang khí nhắm thẳng vào Hắc Bạch Vô Thường như muốn lấy mạng của bọn chúng.

“Oái!”

“Hây!”

Hắc Bạch Vô Thường liên tiếp tung ra song chương. Tuyệt chiêu của Chúc Dung Nhiệt Hỏa Chương cùng Bạch Phách Thần Chương phóng ra liên tục.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Ti Xà Cang cùng tuyệt học của Hắc Bạch Vô Thường va chạm vào nhau trên không trung.

Cảnh tượng này thật giống trận chiến của những con mãnh thú.

Ngọn lửa bùng lên rồi biến mất, ngay sau đó hàn khí cực lạnh tuôn ra như mưa băng.

Người mà chúng nhắm đến chính là Phiêu Nguyệt.

Có thể thấy được võ công của Phiêu Nguyệt cao cường đến đâu khi thấy hắn vẫn đứng yên một chỗ, dùng Ti Xà Cang để vô hiệu lực tuyệt kỹ của Hắc Bạch Vô Thường.

‘Sức mạnh của hắn đúng là vượt ngoài sức tưởng tượng.’

‘Hắn nhất định phải chết ở đây. Nếu không, hậu họa e sẽ kéo dài mà không có hồi kết.’

Bọn chúng vốn định chỉ dùng sức mạnh vừa phải.

Nhưng Phiêu Nguyệt không phải là người mà bọn họ có thể đối phó với thái độ nửa vời.

Bọn họ là Hắc Bạch Vô Thường, những võ giả thượng cấp ở Thiên Vũ Trang.

Vậy mà bọn họ hợp công đã hai mươi chiêu mà vẫn chưa thể làm gì được Phiêu Nguyệt.

Sức mạnh của Phiêu Nguyệt thực sự khó tin.

‘Tu vi của hắn có khi còn ngang với cả Trang chủ đấy? Không được rồi, hắn phải chết ở đây. Dẫu chúng ta có hy sinh thì hắn cũng phải chết.’

Tâm đầu ý hợp.

Không cần nói ra thì bọn họ cũng đã nhận ra ý định của nhau.

“Hãy!”

Bạch Vô Thường Tiên Diệp hét lớn rồi lao tới trước mặt Phiêu Nguyệt.

Xoẹt!

Ti Xà Cang lao về phía Tiên Diệp như một con độc xà.

Tiền Diệp đã dùng hộ thân cang khí để bảo vệ bản thân thay vì tránh nó.

Uỳnh!

Hộ thân cang khí và Ti Xà Cang va chạm vào nhau.

Phiêu Nguyệt xoay cổ tay. Ngay sau đó, Ti Xà Cang xoay tròn với tốc độ đầy đáng sợ và xuyên qua hộ thân cang khí giống như một con rắn chỉ đang chui vào một cái lỗ nhỏ vậy.

Rắc!

Cuối cùng, Ti Xà Cang cũng đã phá vỡ được hộ thân cang khí của Tiền Diệp và xuyên qua vai hắn.

“Khực!”

Tiền Diệp rên rỉ trước cơn đau đớn đến tột cùng. Tuy nhiên, hắn đã cố gắng chịu đựng vào lao về phía Phiêu Nguyệt.

Hắn lao vào ôm chặt lấy Phiêu Nguyệt để Phiêu Nguyệt không thể trốn thoát.

Loạt soạt!

Bạch bào trên người hắn như một sinh mệnh sống quăn chặt lấy Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt dùng sức nhưng Tiền Diệp vẫn bất biến như thể sắt thép.

Tiền Diệp thì thầm với Phiêu Nguyệt.

“Đây là Vô Hình Chi Độc đấy tên khốn!”

Phập!

Tiền Diệp vừa nói xong thì có thứ gì đó phát nổ bên trong bạch bào.

Rõ ràng là nó có tồn tại nhưng lại không hình thù, cũng không mùi vị.

Vô Hình Chi Độc.

Đây là một loại cực động trong thiên hạ này.

Nếu không được uống thuốc giải độc, cơ thể của người đó sẽ tan chảy ra như người tuyết đứng dưới ánh nắng mặt trời.

Loại độc này xứng đáng được gọi là Độc Trung Chi Vương.

Tiền Diệp thường cho Vô Hình Chi Độc vào một quả cầu nhỏ rồi mang theo trong bạch bào của hắn.

Quả cầu chứa cực độc đã nổ tung.

Độc khí khủng khiếp tấn công không chỉ Phiêu Nguyệt mà còn cả Tiền Diệp. Tuy nhiên, Tiền Diệp tin vào bản thân mình.

Hắn vốn đã nuôi dưỡng tính lờn độc của mình bằng cách uống độc mỗi ngày, hơn nữa, hắn cũng đã uống thuốc giải độc cho Vô Hình Chi Độc.

Tuy không thể chịu đựng được lâu, nhưng ít nhất thì hắn vẫn có thể chịu đựng được cho đến khi Phiêu Nguyệt tan chảy ra hết. Sau đó, hắn chỉ cần uống thuốc giải một lần nữa và vận công trong ba bốn tháng là sẽ không gặp phải di chứng do độc để lại.

Đó là thủ pháp Tiền Diệp chỉ dùng đến khi hắn bị dồn vào đường cùng.

Vô Hình Chi Độc trong bạch bào sẽ xâm nhập vào cơ thể qua những lỗ chân lông và làm cho nội tạng của kẻ địch bị tan chảy.

Vì biết được điều đó nên Hắc Vô Thượng Ngự Thân Hạo không dám tiến lại gần. Bởi hắn cũng sẽ gặp nguy hiểm nếu tiếp xúc với nó.

Khi Vô Hình Chi Độc phát nổ, ít nhất hắn cũng phải đứng cách xa khoảng 60 thước.

Ngự Thân Hạo cũng có khả năng kháng độc chẳng khác gì Tiền Diệp.

Nhưng không vì thế mà Ngự Thân Hạo vội vàng, hắn chỉ đứng yên quan sát Phiêu Nguyệt và Tiền Diệp.

Tiền Diệp phá lên cười.

“Khà khà khà! Thế nào? Có phải ngươi đang cảm thấy toàn thân châm chích như bị kiến cắn không?”

“Vô Hình Chi Độc...”

“Đúng vậy! Vô Hình Chi Độc sẽ làm tan chảy cơ thể của người.”

“Ta cũng mong là như vậy...”

Phiêu Nguyệt không nói hết câu mà nhìn vào mặt của Tiền Diệp.

Gương mặt của bọn họ gần nhau đến mức có thể cảm nhận được hơi thở của nhau.

Bỗng Tiền Diệp cảm thấy ớn lạnh.

Bởi Phiêu Nguyệt không hề có dấu hiệu nào bị trúng độc cả.

Loạt soạt!

Bỗng Tiền Diệp cảm nhận được có thứ gì đó đang chuyển động trong bạch bào của hắn.

Hắn rùng mình trước cảm giác lạnh lạnh lướt qua trên cơ thể.

“Gì thế?”

Tiền Diệp hét lên kinh ngạc.

Phiêu Nguyệt không đáp lời mà chỉ cười.

Phiêu Nguyệt hoàn toàn không có chút dấu hiệu nào của người bị trúng độc cả.

Rõ ràng Vô Hình Chi Độc đã phát nổ trong bạch bào rồi mà.

Loạt soạt!

Thứ kỳ lạ kia vẫn lướt trên cơ thể của hắn khiến toàn thân hắn nổi cả da gà.

“Rốt cuộc nó là gì vậy hả.”

Tiền Diệp lại hét lên. Nhưng Phiêu Nguyệt vẫn không giải đáp thắc mắc cho hắn.

Tiền Diệp không khỏi cảm thấy bất an mà mở tung bạch bào đang quấn lấy Phiêu Nguyệt ra.

Vô Hình Chi Độc chất đầy bên trong bạch bào của hắn đã hoàn toàn biến mất. Và có một con rắn nhỏ đang quấn lấy cổ tay của hắn ta.

Con rắn nhỏ chiếc sừng nhỏ và vảy đỏ trên người.

Đó chính là Quỷ Nha.

Ngay lúc đó, Quỷ Nha cắn vào tay của Tiền Diệp.

“Khực!”

Tiền Diệp hét lên.

Khoảnh khắc bị Quỷ Nha cắn vào tay, đầu óc của hắn trở nên quay cuồng.

Toàn thân hắn bị tê liệt, đôi mắt trở nên đen kịt.

Đó chính là dấu hiệu bị trúng độc.

‘Làm... làm thế nào mà?’

Hắn vốn có sức kháng độc mạnh mẽ.

Hơn nữa, hắn đã uống thuốc giải của Vô Hình Chi Độc.

Vậy nên, bất kỳ loại độc nào ở tầm trung khi được đưa vào cơ thể hắn đều sẽ được hóa giải ngay. Ấy vậy mà lúc này cơ thể của hắn đã bị tê liệt, lưỡi thì cứng đờ.

Chuyện này đúng là nằm ngoài tầm hiểu biết của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt vừa nói vừa gỡ cánh tay đang ôm chặt lấy hắn của Tiền Diệp ra.

“Ta không biết Vô Hình Chi Độc mạnh đến đâu, nhưng chắc chắn nó không là gì so với độc của Quỷ Nha đâu.”

Lách tách!

Gương mặt của Tiền Diệp bắt đầu tan chảy.

“Tiền Diệp!”

Ngụy Thân Hạo hét lên rồi chạy đến khi thấy cảnh tượng khó tin trước mặt.

612

Nụ cười nở trên môi Phiêu Nguyệt.

Bởi vì đây là khoảnh khắc hắn đã chờ đợi từ lâu.

Vô Hình Chi Độc phát nổ bên trong chiếc túi đã được Quỷ Nha hấp thụ toàn bộ. Ngay cả khi chuyện này không xảy ra, thì Phiêu Nguyệt cũng chẳng ảnh hưởng gì.

Phiêu Nguyệt xứng đáng được gọi với cái danh Vạn Độc Bất Xâm Chi Thể.

Khả năng kháng độc hình thành trong hãn khi hãn phải sống chung với hàng trăm, hàng ngàn con rắn độc là điều khó có thể tưởng tượng được.²

Vì vậy, khi Tiền Diệp sử dụng Vô Hình Chi Độc với Phiêu Nguyệt không khác gì thể hiện tri thức trước mặt Không Tử.

Soạt!

Tì Xà Cang bắt đầu len từng kẽ tay của Phiêu Nguyệt.

Tì Xà Cang trải dài như dây phơi quần áo, hướng thẳng về cái mạng của Ngụy Thân Hạo.

Phùng phực!

Ngay lập tức, song trượng của hãn rực lửa.

Đó là hiện tượng xảy ra khi thi triển Chúc Dung Nhiệt Hỏa Chương đến mức cực đại.

Hãn tức giận vì cái chết của người thân thiết với mình như huynh đệ là Tiền Diệp, hãn vận hết công lực của mình.

Sức nóng khủng khiếp trời dậy, đến mức cả những tảng đá khổng lồ cũng có thể bị thiêu rụi.¹

Ngụy Thân Hạo sẽ đốt cháy toàn bộ Tì Xà Cang mà không hề do dự gì.

8

Phụt!

Nhưng kết quả khác với dự đoán của hãn.

6

Tì Xà Cang khoét lũng song trượng của Ngự Thân Hạo, xuyên qua giữa hai hàng lông mày của hắn.

Lôi chân màu đen huyền lập lòe trên Tì Xà Cang. Đó chính là Hắc Lôi Tì Xà Cang.

Ngay khi Hắc Lôi Tì Xà Cang va chạm với Chúc Dung Nhiệt Hỏa Chuông, xung quanh Phiêu Nguyệt như được vây quanh bởi hắc lôi.⁸

Sức mạnh của Hắc Lôi Tì Xà Cang ngay lập tức được khuếch đại lên gấp nhiều lần.

“Cái gì?”

Ngự Thân Hạo trông chốc lát đầy vẻ hoài nghi, đôi mắt hắn rung động dữ dội, sau đó trợn trắng. Và cơ thể hắn ngã gục xuống như một cây cỏ thụ bị đốn đổ. Ngay bzfckzsau đó, Hắc Lôi Tì Xà Cang xuyên qua trán hắn cũng vụt tắt. Phiêu Nguyệt đã làm được.

Thoạt nhìn bên ngoài Ngự Thân Hạo vẫn còn ổn, nhưng não bộ của hắn sau khi bị Hắc Lôi Tì Xà Cang xuyên qua hoàn toàn tan chảy và biến thành cháo.

Ngay lúc đó.

“Phiêu Thí chủ!”¹

“Ngài không sao chứ?”

Hai lão tăng vừa chạy từ xa đến vừa hét toang.

Họ chính là trưởng lão của Thiếu Lâm Tự, Vân Nhất Đại Sư và Vân Kính Đại Sư.

Hai lão tăng muộn màng chạy đến sau khi nghe tin Chí Cảnh bị ám sát.

“Phiêu Thí chủ, Ngài không sao chứ?”

Vân Nhất Đại Sư - người mà Phiêu Nguyệt biết - nhìn hắn lo lắng. Phiêu Nguyệt khẽ gật đầu.

“Ta không sao đâu!”

“May quá.”

Ánh mắt của Vân Nhất Đại Sư hướng về Ngự Thân Hạo đang gục ngã trước mặt Phiêu Nguyệt.

“Đây có phải là hung thủ giết Chí Cảnh không?”

“Đúng!”

“Thân phận của người này là ai?”

“Chắc chắn đó là tay sai của Trương Xuyên Hoa, nhưng ta không biết rõ danh tính của hắn.”

Hắc Bạch Vô Thượng cho đến phút chót vẫn không để lộ danh tính cho Phiêu Nguyệt biết.

Vì vậy, Phiêu Nguyệt không biết tên, cũng chẳng biết họ hay mặt mũi của kẻ ẩn sau lớp mặt nạ ấy là ai.

Thậm chí cả khuôn mặt và phần thân trên của Bạch Vô Thượng Tiền Diệp đã hoàn toàn bị tan chảy, khiến cho người ta khó mà xác nhận được hắn là ai.

Phiêu Nguyệt gỡ mặt nạ màu đen đang che mặt của Hắc Vô Thượng Ngụy Thân Hạo. Sau đó, khuôn mặt của một vị trung niên hiện ra.

Vân Nhất Đại Sư và Vân Kính Đại Sư đều nhìn vào khuôn mặt của Ngụy Thân Hạo. Nhưng họ cũng không thể nhận ra đó là ai.

Cũng không thể trách được, vì Hắc Bạch Vô Thượng đều ẩn mình trong bóng tối, chưa bao giờ xuất hiện dưới ánh mặt trời.

Phiêu Nguyệt lục lại quần áo của Ngụy Thân Hạo, nhưng không tìm thấy bất kỳ thứ gì có thể nhận dạng được danh tính của hắn.

Vân Nhất Đại Sư thở dài.

“A Di Đà Phật! Thật là tàn ác. Giết cả Chí Cảnh để bịt miệng và giờ còn xóa mọi chứng cứ liên quan đến Thiên Vũ Trang!”

Tất cả bằng chứng cho thấy Trương Xuyên Hoa là kẻ giết đoàn người đi hòa giải của Thiếu Lâm Tự đều đã biến mất theo cái chết của Chí Cảnh.

Nhưng bây giờ họ cũng không thể thăm vãn hai cái xác của Hắc Bạch Vô Thượng được nữa.

Trương Xuyên Hoa đã che giấu mọi chuyện quá đỗi tài tình.

“A Di Đà Phật! Thiên Vũ Trang Chủ dương danh thiên hạ mà lại có thể tàn ác đến như vậy sao? Ai mà có ngờ được chứ?”

Vân Kinh Đại Sư cũng lắc đầu.

Khuôn mặt của hai lão tăng tràn đầy nổi thống khổ.

Họ vừa phản nộ trước hành động bốn cột với Thiếu Lâm Tự của Trương Xuyên Hoa cùng Thiên Vũ Trang, mặt khác họ cũng rất sợ hãi.

Nếu là Thiếu Lâm Tự dưới thời của Thái Sơn Bắc Đẩu thì mọi chuyện chắc hẳn đã được dự tính trước khi nó xảy ra. Nhưng sau khi quyền làm bá chủ thiên hạ được trao lại cho Thiên Vũ Trang cùng Cuồng Võ Môn, Thiếu Lâm Tự đã đánh mất đi bản chất hoang dại của mình.

Giờ đây Thiếu Lâm Tự chẳng khác gì một con ngựa được nuôi trong chuồng.

Mặc dù to lớn và có sức mạnh, nhưng con ngựa đó lại không dám nhảy ra khỏi hàng rào cao chắn quanh chuồng.

Vì vậy, họ đã không thể phản ứng được với tình huống bất ngờ như thế này.

A Di Đà Phật! A Di Đà Phật!

Một loạt sự kiện xảy ra làm Thiếu Lâm Tự bị đảo lộn.

Đệ tử đời thứ hai - Chí Cảnh - bị ám sát ngay trong khuôn viên của Thiếu Lâm Tự, chứ không phải là một nơi nào khác.

Mặc dù có thể bị xem là rơi vào kế sách Dương Đông Kích Tây, nhưng dù gì đây cũng là sân trong của Thiếu Lâm Tự, vậy mà họ lại lực bất tòng tâm.

Việc Hắc Bạch Vô Thường có thể ra vào Thiếu Lâm Tự tựa như nhà của mình mà không một ai để ý cũng là một cú đả kích lớn đối với Thiếu Lâm Tự.

Vì vậy, bầu không khí của Thiếu Lâm Tự lại càng lắng sâu hơn.

Đặc biệt là bầu không khí xung quanh các tầng lầu canh giữ nơi ở của Chí Cảnh lại càng âm đạm hơn nữa. Họ tự trách bản thân mình đã không đề cao cảnh giác mà để Chí Cảnh bị hạ độc như vậy.

May mắn thay, độc phát tán cũng đã vơi đi, nhưng cảm giác tội lỗi vẫn đi theo họ trong suốt một khoảng thời gian.

Toàn bộ Thiếu Lâm Tự bỗng chốc như chôn chân vào vũng lầy chỉ vì một vụ ám sát xảy đến.

Vì thế mà họ đã bỏ mặc cả Phiêu Nguyệt, Hồng Lệ Tuyết và Tiểu Ma ở gian nhà khách. Họ không thể quan tâm đến những vị khách này vì bản thân họ đang bận bịu trấn an lại nội bộ Thiếu Lâm Tự.

Nhưng Phiêu Nguyệt, Hồng Lệ Tuyết và Tiểu Ma không có bất kỳ bất mãn nào.

Bởi vì họ thấu hiểu cho hoàn cảnh của Thiếu Lâm Tự.

Ngay cả khi họ trong tình cảnh này, họ cũng sẽ hành động như Thiếu Lâm Tự mà thôi.

Chỉ ba ngày sau khi sự việc xảy ra, Vân Nhất Đại Sư - trưởng lão của Thiếu Lâm Tự - gọi Phiêu Nguyệt và những người còn lại ra ngoài.

Ba người được mời vào trong Đại Hùng Điện.

Bên trong Đại Hùng Điện, các trưởng lão đã tập trung lại, bao gồm cả Vân Chí Đại Sư.

Vân Chí Đại Sư đại diện đứng dậy và chào đón Phiêu Nguyệt.

“Mời vào, Phiêu Đại hiệp! Xin thứ lỗi vì đã bỏ mặc Đại hiệp những ngày qua.”

“Không sao đâu!”

“Trước tiên ta muốn đa tạ Đại hiệp vì đã giúp đỡ ta rất nhiều. Nếu không có Phiêu Đại hiệp, chắc chắn ta đã bỏ lỡ kẻ ám sát Chí Cảnh rồi. May mắn thay, Phiêu Đại hiệp đã trả thù cho chúng ta, vì thế Chí Cảnh mới có thể nhắm mắt xuôi tay dưới suối vàng.”

Ngay khi Vân Chí Đại Sư nói xong, các trưởng lão khác đều gửi lời cảm ơn.

“Đa tạ vì đã giúp đỡ.”

“Phiêu Đại hiệp chính là ân nhân của Thiếu Lâm Tự.”

“Đa tạ mọi người.”

Những lão tăng lần lượt đứng dậy làm thế bao quyền.

Đây là buổi hành lễ lớn nhất ở Thiếu Lâm Tự cho đến bây giờ. Vân Chí Đại Sư nói với Phiêu Nguyệt và mọi người.

“Trước tiên hãy ngồi vào chỗ đã. Ngồi xuống nói chuyện đi.”

Theo lời của ông, Phiêu Nguyệt cùng hai người còn lại mau chóng ngồi xuống.

Phiêu Nguyệt hỏi Vân Chí Đại Sư.

“Thiếu Lâm đã có đại sách gì hay chưa?”

“Phù! Tuy đã thảo luận trong nhiều ngày qua, nhưng Thiếu Lâm vẫn chưa có đôi sách gì cụ thể. Xin lỗi vì đã làm mọi người thất vọng.”

“Quả nhiên là không tìm được cách nào để chứng minh danh tính của hai người đó.”

“Đúng vậy. Thiếu Lâm đã huy động toàn bộ các đệ tử bên ngoài, nhưng không tìm thấy bằng chứng nào cho thấy kẻ mà Phiêu Đại hiệp giết có liên quan đến Thiên Vũ Trang.”

“Thật là bức bối.”

“Nếu không có Phiêu Đại hiệp thì ngay cả khuôn mặt của họ, Thiếu Lâm cũng không thể nhìn thấy. Ta không có mặt mũi nào để nhìn Phiêu Đại hiệp nữa cả.”

“Ta thậm chí còn không biết bản thân bị dương đông kích tây, ta đã đi lướt qua Hắc Bạch Vô Thượng mà không may mắn một chút nghi ngờ nào.”

Nếu không có Phiêu Nguyệt, chắc hẳn Thiếu Lâm sẽ không thể phát hiện ra Chí Cảnh đã bị ám sát. Thiếu Lâm Tự thật sự đang rơi vào thế vô cùng nguy hiểm.

Rõ ràng là Thiếu Lâm Tự bị Trương Xuyên Hoa và Thiên Vũ Trang làm cho thiệt hại nặng nề, nhưng lại không thể tìm được bất kỳ chứng cứ nào liên quan đến chúng.

Và họ cũng không thể truy cứu tội lỗi cho một thế lực lớn như Thiên Vũ Trang mà không có bất cứ bằng chứng nào trong tay.

Dù lâm vào tình cảnh như vậy, nhưng họ cũng không thể trả thù bằng võ lực.

Đó là do trong giang hồ không có một bậc đại cao thủ nào có thể đánh bại Trương Xuyên Hoa, hẳn hoàn toàn nắm thóp cả cái thiên hạ này. Phiêu Nguyệt hỏi.

“Vậy nên Thiếu Lâm cứ việc ngồi yên như vậy thôi sao?”

“Không phải thế.”

“Vậy thì sao?”

“Ta sẽ cử một nhóm điều tra đến Thiên Vũ Trang để nắm bắt thông tin.”

“Ý lão là sẽ thu thập chứng cứ ở đó sao?”

“Hắn cũng là con người, vậy thì chắc chắn sẽ có sơ hở. Nếu cử các đệ tử đi thu thập thì chắc chắn sẽ tìm được chứng cứ.”

Đó là kết luận mà họ có thể đưa ra sau ba ngày thảo luận sôi nổi vừa qua.

Chỉ cần tìm thấy bằng chứng có liên quan đến Thiên Vũ Trang, họ sẽ kết tội chúng.

“Nếu vậy thì Phiêu Đại hiệp sẽ không giúp được gì sao?”

“Muốn ta tìm bằng chứng à?”

“Đúng vậy. Dù sao thì Phiêu Đại hiệp cũng hiểu rõ tình thế của chốn giang hồ, nên việc nắm bắt thông tin chắc chắn sẽ hơn Thiếu Lâm bọn ta rồi, không phải sao?”

“Ta từ chối.”

“Phiêu Đại hiệp?”

Vân Chí Đại Sư có vẻ bối rối. Ông không thể nào ngờ được Phiêu Nguyệt sẽ khước từ dứt khoát đến như vậy.

Vân Nhất Đại Sư ở bên cạnh, cẩn trọng tiếp lời.

“Hãy suy nghĩ lại đi. Ở giang hồ hiện tại thì chỉ có mình Phiêu Đại hiệp mới có thể tìm kiếm thông tin tốt nhất. Không phải chỉ vì Thiếu Lâm bọn ta, mà là vì cả cái chốn giang hồ này.”

“Ta không hề giỏi tìm kiếm thông tin.”

“Nhưng....”

“Giám Sát Đội Chủ của Hạ Ô Môn đang ở huyện Đăng Phong. Nếu nhờ hắn chắc có lẽ sẽ có thêm chút thông tin nào đó.”

“Đại hiệp nói thật chứ?”

Vân Nhất Đại Sư tròn tròn mắt.

Không có một tổ chức hay người nào thể sánh bằng Hạ Ô Môn trong việc thu thập thông tin hay chứng cứ.

Nếu có chuyện Giám Sát Đội Chủ của Hạ Ô Môn đang ở huyện Đăng Phong thì giao việc này cho hắn sẽ tốt hơn nhiều.

“Giám Sát Đội Chủ đã đồng hành cùng bọn ta đến nơi này.”

“A Di Đà Phật! Nếu vậy thì Thiếu Lâm có thể ủy thác cho Giám Sát Đội Chủ rồi!”

“Nếu là Giám Sát Đội Chủ của Hạ Ô Môn thì không cần phải lo lắng gì nữa.”

Các trưởng lão thở phào nhẹ nhõm. Phiêu Nguyệt nhìn họ và suy nghĩ.

‘Bản thân họ không có ý định can thiệp vào việc của chốn giang hồ.’

Nếu các thế lực hoặc phe phái khác gặp phải chuyện như thế này thì họ nhất định sẽ xông vào với ý chí sinh tử.

Việc có chứng cứ hay không, không quan trọng

Điều thực sự quan trọng chính là ý chí quyết tâm sinh tử.

Hiện tại Thiếu Lâm thiếu ý chí như vậy.

Sự từ bi khi trở thành một Phật tử là giới hạn đã cướp đi cái hoang dại trong họ.

Trên hết, họ có nhiều thứ cần phải bảo vệ.

Cho dù danh tiếng có suy yếu hơn trước đây bao nhiêu, nhưng họ vẫn có đất đai rộng lớn, có môn đồ, một lượng lớn các đệ tử và bí kíp võ công.

Tài sản hữu hình lẫn vô hình mà họ tích lũy trong hơn một nghìn năm đã trở thành xiềng xích khiến họ không thể tùy tiện hành động.

Bản thân họ có thể phủ nhận chuyện này, nhưng theo quan điểm của Phiêu Nguyệt thì Thiếu Lâm đang bị mắc kẹt trong chính lệnh cấm mà họ tự tạo ra. Và họ cũng không có ý định phá vỡ lệnh cấm đó.

“Hừm!”

Khi Phiêu Nguyệt đề cập đến Hạ Ô Môn, họ không hề ngần ngại trì hoãn việc thảo luận của mình.

Họ vô thức né tránh tất cả những khó khăn, vất vả trước mắt.

Phiêu Nguyệt đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

Vân Chí Đại Sư hỏi với vẻ mặt hoài nghi.

“Chưa gì đã định đứng dậy rồi sao?”

“.....”

“Chắc Đại hiệp đã thấm mệt rồi nhỉ.”

“Có lẽ ở lại lâu hơn ta cũng không giúp ích được gì.....”

“Được rồi.”

Vân Chí Đại Sư không giữ Phiêu Nguyệt lại nữa.

Vân Nhất Đại Sư đứng dậy và nói.

“Ta sẽ đưa Đại hiệp về chỗ nghỉ ngơi. Các sư huynh ở lại bàn bạc thêm đi.”

“A Di Đà Phật! Cứ làm như vậy đi.”

Khi Vân Chí Đại Sư cho phép, Vân Nhất Đại Sư đưa Phiêu Nguyệt cùng những người khác ra ngoài.

“Xin thứ lỗi.”

“Chuyện gì cơ?”

“Vì đã cho mọi người thấy mặt xấu của Thiếu Lâm.”

“.....”

“Ta biết điều mà Đại hiệp bây giờ đang nghĩ về các trưởng lão. Có lẽ sẽ là thứ gì đó liên quan đến những chữ thiếu quyết đoán chẳng. Nhưng dù gì thì chuyện đó cũng là sự thật. Thiếu Lâm rõ ràng là sở hữu lực lượng và sức mạnh không thua kém gì Thiên Vũ Trang hay Cuồng Võ Môn, nhưng khác với bọn họ, Thiếu Lâm không thể tùy tiện hành động hồ đồ hay chiến tranh mà không dự tính gì được, đó không phải là do Thiếu Lâm thiếu quyết đoán.”

“Vậy lý do là gì?”

“Bởi vì Thiếu Lâm là cường giả. Điều gì sẽ xảy ra nếu một cường giả như Thiếu Lâm tùy tiện hành động mà không có lý do chính đáng? Nếu cứ thấy có hứng mà huy động lực lượng hay phát động chiến tranh thì Thiếu Lâm khác gì tà phái? Giang hồ chắc chắn sẽ rơi vào hỗn loạn lớn hơn bây giờ. Và các môn phái khác cũng sẽ như vậy. Vì vậy dù cho Thiếu Lâm có cảm thấy khó chịu thì cũng phải từng bước hành động chậm chạp. Một khi có lý do chính đáng, thiên hạ lúc ấy sẽ hiểu cho những hành động mà Thiếu Lâm phải làm lúc này.”

“Cuộc sống thật phức tạp.”

“Đó là số mệnh của cường giả. Không phải vô cớ mà nói cường giả có phẩm cách khác biệt đâu.”

“Vậy nên điều ta nghĩ tới là liệu Thiếu Lâm sẽ nhẫn nhịn được tới khi nào?”

Phiêu Nguyệt nhìn thẳng vào đôi mắt của Vân Nhất Đại Sư.

Vân Nhất Đại Sư dứt khoát trả lời, không hề né tránh ánh mắt của Phiêu Nguyệt.

“Cho đến khi có lý do chính đáng.”

“Vậy nếu mọi chuyện được sáng tỏ?”

“Lúc đó thiên hạ sẽ biết. Tại sao Thiếu Lâm lại kiên nhẫn đến tận bây giờ. Sức mạnh thật sự của Thiếu Lâm là gì. Vậy nên ta cầu xin Đại hiệp, cho đến khi mọi chuyện sáng tỏ, hãy giúp Thiếu Lâm!”

613

Một người đàn ông với vẻ ngoài tao nhã đang ngồi trong phòng lau kiếm.

Y cẩn thận đánh bóng thanh kiếm của mình bằng một miếng vải khô. Đó chính là Nam Cung Hữu Kiếm-người đứng đầu Thủ Thiên Hội.

Ở giang hồ, y được gọi là Thanh Bố Nho Sĩ (靑布儒士).

Đó là bởi vì y luôn mặc một chiếc áo choàng màu thanh thiên, ngoại hình và khí tức cũng vô cùng nho nhã, giống như một thư sinh vậy.

Chính vì thế, không ai nghĩ y là một võ nhân trừ khi y đeo kiếm.

Vậy mà y lại là võ nhân.

Hơn nữa còn là tuyệt thế võ nhân đã đạt tới cảnh giới cao nhất.

Xoẹt!

Nam Cung Hữu Kiếm tra thanh kiếm được đánh bóng cẩn thận vào bao kiếm.

Đó là một thanh minh kiếm đã được truyền lại cho những người đứng đầu gia tộc kể từ những ngày mà Nam Cung Thế Gia cường thịnh và thống lĩnh giang hồ với tư cách là một trong tứ đại thế gia.

Độ sắc bén và sức mạnh của nó là tốt nhất thiên hạ, vì vậy nó chính là biểu tượng của Thủ Thiên Hội.

Nam Cung Hữu Kiếm nhìn thanh kiếm một lúc trước khi đặt nó xuống bàn. Y mở miệng.

“Tổng quản!”

“Vâng! Hội chủ”

Cùng với câu trả lời, một người đàn ông trung niên ngoài ngũ tuần bước vào phòng.

Đó là Hoàng Phủ Thần Học, tổng quản của Thủ Thiên Hội.

.

Hoàng Phủ Thần Học cúi đầu trước Nam Cung Hữu Kiếm và mở miệng.

“Hội chủ cho gọi tiểu nhân?”

“Mấy ngày nay hai đứa nó thế nào rồi?”

“Nhiệm vụ đang nắm chắc quyền kiểm soát Ngân Liên Hội và chống lại Kim Thiên Hội.”

“Có chắc không?”

“Theo những gì tiểu nhân nắm bắt được thì đúng là như vậy”.

“Tốt lắm!”

Một nụ cười mãn nguyện nở trên môi Nam Cung Hữu Kiếm.

Cho dù đã rời khỏi Thủ Thiên Hội, nhưng đó vẫn là máu mủ.

Không có lý do gì mà y không hài lòng khi thấy con gái mình nắm quyền lực to lớn ở Ngân Liên Hội cả.

Lý do nàng rời Thủ Thiên Hội cũng rất đơn giản.

Đó là vì thực tế rằng nàng không thể vượt qua Nam Cung Chấn, con trai cả của Nam Cung Hữu Kiếm để trở thành người đứng đầu.

Nam Cung Hữu Kiếm đã có ý định truyền lại Thủ Thiên Hội cho Nam Cung Chấn, và y không mong muốn bất kỳ sự hỗn loạn nào xảy ra trong quá trình đó.

Nam Cung Chấn được truyền vị không đơn giản chỉ vì hắn là con trưởng. Mà là bởi vì hắn là một người thực sự có năng lực, và y nghĩ rằng trao lại Thủ Thiên Hội vào tay hắn là một điều đúng đắn.

Ở Thủ Thiên Hội đã không còn chỗ cho Nam Cung Tuyết. Vì vậy, nàng ta đã rời đi để tìm chỗ đứng mới cho mình.

“Ta vốn không lo lắng vì ta biết nó là một đứa trẻ mạnh mẽ, nhưng nó còn vượt quá mong đợi của ta.”

“Đúng vậy ạ.””

“Nếu nó cần gì, hãy âm thầm hỗ trợ. Tuyết đối không được để lộ ra. Đứa trẻ đó lòng tự trọng cao lắm, thế nên nếu giúp công khai, nó sẽ không thích đâu.”

“Tiểu nhân đã ghi nhớ.”

Hoàng Phủ Thần Học cúi đầu đáp lời.

“Còn Việt nhi đâu?”

“Cái đó thì tiểu nhân vẫn chưa rõ.”

“Ý của ngươi là ngươi vẫn chưa nắm bắt được tình hình của nó sao?”

“Ừm! Tiểu nhân đã cho người tìm kiếm, nhưng hành tung của công tử quả thực bí mật.”

“Hừ!”

“Tiểu nhân nghĩ có thể công tử đã gia nhập Hắc Giới.”

“Hắc Giới?”

“Những thích khách đi theo Tử Thần tự gọi mình như vậy.”

“Nực cười thật. Hắc giới à..., một thế giới đen tối.”

“Nhưng sức mạnh của chúng không hề đáng cười nhạo đâu. Chúng đã chứng minh được sức mạnh của mình ở Hải Môn. Tinh nhuệ của Hữu Linh Thuyền Đoàn đã bị chúng đánh bại đấy.”

“Hừm...”

Nam Cung Hữu Kiếm lắc đầu.

Tuy nói thế, nhưng y nhận thức rõ ràng sức mạnh của chúng không phải trò đùa.

Nó vượt xa cái gọi là thích khách.

Nếu Nam Cung Việt cũng tham gia, sức mạnh của chúng chắc chắn sẽ gia tăng không ít.

“Dù sao thì việc gia nhập Hắc Giới cũng không tồi. Nếu nhìn xa thì sức ảnh hưởng có thể sẽ tăng lên hàng ngàn lần không chừng.”

Một nụ cười sâu sắc nở trên môi Nam Cung Hữu Kiếm.

Y có cả thầy 3 người con.

Nếu người thứ nhất đứng đầu Thủ Thiện Hội, người thứ hai nắm quyền kiểm soát Ngân Liên Hội và người thứ ba thống trị Hắc Giới, thì sức mạnh của Nam Cung Hữu Kiếm cuối cùng sẽ tăng lên gấp bội.

Cho dù Nam Cung Tuyết và Nam Cung Việt có hô hào độc lập hàng ngàn lần như thế nào đi chăng nữa thì mối quan hệ giữa cha và con vẫn không gì cắt đứt được.

Đó không phải là thứ muốn xóa là xóa. Nếu Nam Cung Hữu Kiếm ra lệnh, họ sẽ không còn lựa chọn nào khác ngoài việc nghe theo.

Hoàng Phủ Thần Học cẩn thận hỏi.

“Còn lời thỉnh cầu của Nam Cung Việt công tử thì sao?”

“Can thiệp vào việc của giang hồ sao?”

“Đúng vậy ạ.”

Cách đây không lâu, Nam Cung Việt đã đến thăm Thủ Thiên Hội và gặp Nam Cung Hữu Kiếm, đồng thời thỉnh cầu Thủ Thiên Hội xuất binh viện trợ để dập tắt chiến loạn giang hồ.

Vào thời điểm đó, Nam Cung Hữu Kiếm không đưa ra câu trả lời chắc chắn.

Y muốn theo dõi tình hình giang hồ trước rồi mới quyết định sau..

Một số người nói rằng Nam Cung Hữu Kiếm là người thận trọng, trong khi những người khác chỉ trích y là kẻ cơ hội.

Nhưng không ai dám nói thẳng trước mặt y.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Nam Cung Hữu Kiếm mở miệng.

“Để ta xem xét thêm đã.”

“Vâng.”

“Nhưng mà cứ tạo chút động tĩnh để Việt nhi không cảm thấy buồn. Người hiểu ý ta chứ?”

“Tiểu nhân đã hiểu!”

“Nếu các con ta hoàn toàn kiểm soát được Hắc Giới và Ngân Liên Hội, chúng ta sẽ không cần phải sợ Thiên Vũ Trang hay Cuồng Võ Môn nữa.”

‘Quả nhiên, cứ nhẫn nại, thời cơ sẽ đến.’

Nam Cung Hữu Kiếm nở một nụ cười hài lòng.

Y đã che giấu cho đến tận bây giờ, nhưng cũng lăm le tiến vào cuộc đua giành vị trí đứng đầu thiên hạ.

Thống trị giang hồ rộng lớn.

Đó là giấc mơ của bất kỳ tuyệt thế cao thủ nào.

Y nhận ra rằng chẳng bao lâu nữa giấc mơ đó sẽ thành hiện thực.

Chính lúc đó.

Vút!

Một cái gì đó xuyên qua cửa sổ và lao vào.

“Khắc!”.

Hoàng Phủ Thần Học hét lên và gục xuống.

Một phi đao nhỏ đã găm vào cổ lão.

Hoàng Phủ Thần Học giữ chặt cổ nơi con dao găm đâm vào, co giật rồi tuyệt mạng.

“Tổng quản?”

Nam Cung Hữu Kiếm mở to mắt.

Ở chính trong Thủ Thiên Hội, ngay giữa tư gia của y, và trong khi y vẫn đang đứng ở đó, Hoàng Phủ Thần Học đã bị ám sát chết ngay tức khắc.

Nó đã làm tổn thương sâu sắc lòng tự trọng của y.

“Là tên khốn nào?”

Nam Cung Hữu Kiếm hét lên và lao ra ngoài.

Sau khi nhìn xung quanh một lúc, y ngay lập tức xác định được hướng phi đao bay đến.

Y lao về hướng đó.

Cơ thể xuyên qua bầu trời đêm như một mũi tên và biến mất.

Lúc này những võ giả bảo vệ tư gia của y mới muộn màng nắm bắt được tình hình và hét lên.

“Hội chủ!”

“Là phục kích.”

Các võ giả vội vã cố gắng đuổi theo Nam Cung Hữu Kiếm, nhưng bóng dáng của y đã biến mất trong bóng tối.

“Tổng quản đã bị ám sát.”

““Mau, mau mời Nam Cung Chấn công tử đến đây.”

Nam Cung Hữu Kiếm chạy xuyên qua bóng tối với tốc độ đáng sợ.

Điểm đến của y là một ngọn đồi cao ở phía sau hàng ngàn dặm.

Bởi vì phi đao bay đến từ hướng đó.

Ở khoảng cách này vẫn có thể chính xác lấy mạng của Hoàng Phủ Thần Học.

Phi đao thuật này thực sự kinh khủng.

Theo những gì y biết, trong thiên hạ chỉ có một người duy nhất có ph8i đáp thuật cao cường đến thế này.

‘Không lẽ là Tử Thần?’

Vấn đề là, tại sao Phiêu Nguyệt lại phục kích Thủ Thiên Hội?

Thậm chí ngay trước mắt y.

Nam Cung Hữu Kiếm lắc đầu, phủ nhận suy đoán của mình.

Dù có nghĩ bao nhiêu lần đi chăng nữa, Phiêu Nguyệt cũng không có lý do gì để tấn công y.

Lòng kiêu hãnh của y đã bị tổn thương sâu sắc.

‘Ta sẽ không bao giờ tha thứ cho kẻ nào dám cả gan giết tổng quản của Thủ Thiên Hội’

Sát khí bùng lên trong mắt y

Ngay lúc ấy, y nhìn thấy một bóng người đứng thẳng trên một cái cây cao ở đằng xa.

Gió thổi, cành cây rung rinh như sắp gãy.

Thế nhưng bóng đen vẫn dính vào nó như keo.

Rõ ràng là chính người đó đã phóng phi đao.

“Tên khốn kia!”

Nam Cung Hữu Kiếm xông vào hấn và vung kiếm.

Thanh kiếm lớn bay như chớp, chuẩn xác nhắm vào người đàn ông trên cây.

Ầm!

(625095d46b43ff5dcd24f7c7)

Cú va chạm mạnh khiến cành cây bị bẻ cong như sắp gãy. Tuy nhiên, bóng đen đứng trên cành vẫn sừng sững như không hề hấn gì.

Đó là một cảnh tượng đáng kinh ngạc.

Với sức mạnh cực đại của thanh kiếm đó, bóng đen kia và thậm chí cả cái cây chắc chắn đã bị chia làm hai. Nhưng không hiểu sao hẳn lại có thể hóa giải hoàn toàn sức mạnh của thanh đại kiếm.

Chỉ có một số ít người trong thiên hạ có khả năng như vậy.

Nam Cung Hữu Kiếm cảm thấy máu lạnh chạy khắp người.

Y nhanh chóng đáp xuống một cái cây lớn đối diện với bóng đen.

“Người là kẻ nào?”

“Lâu rồi không gặp.”

“Cái gì?”

Nam Cung Hữu Kiếm mở to mắt khi khuôn mặt của đối thủ lộ ra dưới ánh trăng.

Mặc dù đã trở nên trẻ hơn, nhưng khí tức và ánh mắt đặc trưng vẫn còn nguyên vẹn. Đó chính là Trương Xuyên Hoa.

“Trương Xuyên Hoa?”

“Vẫn nhận ra ta sao.”

“Không lẽ nào...cái lão hoàn đồng?”

“Gặp may thôi.”

“Ừm!”

Nam Cung Hữu Kiếm trầm giọng nói.

Trương Xuyên Hoa nói như thể đó không phải là một vấn đề lớn, nhưng thực tế y biết rõ điều đó cao siêu đến mức nào.

Việc đưa một cơ thể trở lại tuổi xuân là điều trái ngược với quy luật thông thường.

Chắc chắn rằng Trương Xuyên Hoa đã vượt qua một cảnh giới nào đó mà Nam Cung Hữu Kiếm vẫn chưa vượt qua được.

“Người đã giết Hoàng Phủ tổng quản?”

“Đúng vậy! Chính là ta làm.”

“Tại sao người làm vậy?”

“Muốn gọi người ra đây thôi.”

Trong một khoảnh khắc, vẻ mặt của Nam Cung Hữu Kiếm
đánh lại.

“Lý do?”

“Người nghĩ tại sao hả?”

“Thiện giả bất lai, lai giả bất thiện?”

“Đúng rồi.”

“Ta đã nghĩ rằng mối quan hệ giữa ta và người không tồi.”

“Chỉ có người nghĩ thế thôi”

Đôi mắt của Nam Cung Hữu Kiếm run lên trước câu trả lời
của Trương Xuyên Hoa.

Y đã dự đoán rằng sẽ có ngày y đối đầu với Trương Xuyên
Hoa một cách nghiêm túc. Nhưng không phải là bây giờ.

“Tại sao lại là lúc này?”

“Ta nghĩ đây là thời điểm thích hợp.”

“Ta nghĩ người đã quá vội vàng rồi đấy.”

“Ai quan tâm người nghĩ gì chứ? Suy nghĩ của ta mới quan
trọng.”

Trước những lời đầy ý coi thường, khuôn mặt của Nam Cung
Hữu Kiếm thậm chí còn đánh lại hơn trước.

Trương Xuyên Hoa và Nam Cung Hữu Kiếm gặp gỡ nhiều
lần.

Không thể gọi họ là thân quen, nhưng không thể coi là xa lạ.
Tuy nhiên, sự việc lần này như chứng tỏ Trương Xuyên Hoa
đã quyết tâm.

Đến bây giờ việc đảo ngược quyết tâm của hắn là không thể.

Nam Cung Hữu Kiếm hỏi.

“Người có tự tin không?”

“Cứ thử rồi sẽ biết thôi”.

“Sẽ không dễ dàng đâu.”

“Không nhìn ra người lại có tật xấu này đây, lưỡi của người từ khi nào mà dài như vậy? Nói nhiều quá.”

“Xuyên Hoa!”

“Mau kết thúc đi,ta không có rảnh. Ngoài người ra ta còn phải đi tìm nhiều người lắm”

Máu nóng của Nam Cung Hữu Kiếm đã bốc lên đến đỉnh đầu trước thái độ của Trương Xuyên Hoa.

“Người dám!”

Xoẹt!

Y lập tức rút thanh kiếm đang đeo ở thắt lưng ra.

Thanh kiếm của Nam Cung Hữu Kiếm tỏa ra hào quang như sương giá.

Trương Xuyên Hoa nói trong khi nhìn y với nửa con mắt.

“Tới nào.”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 614

Nam Cung Chấn là trưởng nam của Nam Cung Hữu Kiếm và là tiểu hội chủ của Thủ Thiên Hội.

Nam Cung Tuyết là tiểu muội của hắn có tài năng vượt trội, nàng đã rời khỏi Thủ Thiên Hội và hiện đang nắm quyền Ngân Liên Hội.

Nam Cung Chấn nhìn thi thể của Hoàng Phủ Thần Học với ánh mắt âm trầm.

Hoàng Phủ Thần Học không đơn thuần chỉ là tổng quản.

Ông ta vừa là hậu thuẫn vừa giống như người cha thứ hai.

Ông ta đã chăm sóc và ủng hộ hấn thay cho người phụ thân luôn lạnh lùng kia. Nhờ thế mà hấn mới có thể kiểm soát Thủ Thiên Hội hoàn toàn như hiện giờ.

2

Nhưng giờ đây Hoàng Phủ Thần Học đã trở thành cái xác lạnh lẽo.

Đó cũng là nói đến nơi ở của Nam Cung Hữu Kiếm phụ thân hấn.

Nam Cung Chấn rút thanh phi đao cắm trên cổ Hoàng Phủ Chân Học ra.

Thanh phi đao to bằng bàn tay người lớn và rất sắc bén. Vấn đề là hương của thanh phi đao bay tới.

1

Nơi nó bay đến là từ một ngọn núi cao nằm ở phía sau Thủ Thiên Hội.

Nam Cung Chấn hỏi võ giả đứng bên cạnh.

“Phụ thân ta vẫn chưa quay về sao?”

“Đúng vậy ạ.”

“Đi tìm ông ấy thôi. Tất cả theo ta.”

“Vâng!”

8

Nam Cung Chấn liền bắn mình về phía ngọn đồi.

Quân tinh nhuệ của Thủ Thiên Hội cũng đi theo sau hấn.

Vẻ mặt Nam Cung Chấn lúc này đã cứng đờ đi.

Hấn có dự cảm chẳng lành.

‘Thanh phi đao bay từ ngọn núi này rồi lấy mạng tổng quản u.’

Thanh phi đao đó đã bay tận 500 trượng rồi giết chết Hoàng Phủ Thân Học.

Chuyện này đến cả Nam Cung Chấn cũng không thể làm được.

‘Lẽ nào phụ thân đã xảy ra chuyện?’

Hắn tin Nam Cung Hữu Kiếm.

Cao thủ tuyệt đỉnh mà Nam Cung Chấn biết chỉ có Nam Cung Hữu Kiếm. 6

Nam Cung Hữu Kiếm đã luyện Tế Vương Kiếm Hình đến tầng thứ 10. 8

Tế Vương Kiếm Hình là tuyệt thế kiếm pháp của Nam Cung Thế Gia.

Nếu luyện đến cảnh giới thượng thừa, chắc chắn người đã luyện tuyệt học cao nhất như Nam Cung Hữu Kiếm sẽ không dễ dàng bị hạ gục.

Chính lúc này.

1

Ầm!

Giống như để chứng minh cho suy nghĩ của Nam Cung Chấn, từ đằng xa vang lên tiếng nổ cực lớn.

Nam Cung Hữu Kiếm đang giao đấu với một người lai lịch bất minh.

Nam Cung Chấn hét lên.

“Nhanh lên. Nhanh đến giúp phụ thân.”

“Vâng!”

Nam Cung Chấn và thuộc hạ liền tăng tốc lên đồi.

Ầm ầm ầm!

Càng đến gần đỉnh núi thì gió càng mạnh, hết như cuồng phong đang kéo đến.

Đại thụ lắc lư như muốn gãy đến nơi, cát đất thì bay mù mịt chắn cả tầm nhìn.

“Khực!”

“Chết tiệt!”

Đám võ giả Thủ Thiên Hội bị gió chặn lại nên khó mà tiến về trước, thậm chí họ còn bị đẩy lùi về sau.

Chỉ có vài người vượt qua được cơn gió khủng khiếp này.

‘Phải nhanh lên thôi.’

Nam Cung Chấn cắn răng.

Da thịt hằn đau nhức như có hàng ngàn mũi kim đâm vào.

Bởi vì trong cơn gió còn có cả sát khí khủng khiếp.

Sát khí chứa trong đó dữ dội đến mức khiến một người đạt đến cảnh giới thượng thừa như hắn cũng phải sợ hãi.

Nam Cung Chấn vận công bảo vệ tâm mạch rồi tiến về trước.

Lúc hắn đã đến được đỉnh núi.

Loé!

Đột nhiên có một luồng ánh sáng chói chang phát ra ngay trước mặt.

“Khực!”

“U...”

Đám võ giả nhắm chặt mắt rên rỉ trước luồng ánh sáng loá mắt.

Cả Nam Cung Chấn cũng vậy.

Hắn dừng lại rồi nhắm nghiền mắt.

“.....”

Xung quanh vô cùng yên tĩnh.

Dường như tiếng nổ lớn cùng trận cuồng phong khi nãy chỉ là ảo ảnh chứ không hề có thật.

Khi cơn đau biến mất, Nam Cung Chấn cẩn thận mở mắt ra.
Và đập vào mắt hắn là cảnh tượng vô cùng thảm khốc.

Tất cả đại thụ đều bị bật gốc, những tảng đá thì vỡ vụn ra từng mảnh.

Đồng tử Nam Cung Chấn lay động dữ dội khi nhìn ngọn núi hiện giờ đã không còn hình hài của trước đây.

Lúc này hắn đánh mắt sang một cái hố khổng lồ ở giữa.

Nam Cung Hữu Kiếm đang nằm bên trong cái hố kia.

“Phụ thân? Phụ thân!”

Nam Cung Chấn chạy về phía Nam Cung Hữu Kiếm.

“Sao có thể như vậy chứ!”

“Hội chủ!”

Đám võ giả cũng vội vàng chạy sau Nam Cung Chấn.

“Phụ thân! Người tỉnh lại đi.”

Nam Cung Chấn ôm chặt Nam Cung Hữu Kiếm.

Nam Cung Chấn cố gắng truyền nội công vào mệnh môn huyết của Nam Cung Hữu Kiếm. Thế nhưng ông ta vẫn không hề nhúc nhích.

Ông ta đã chết rồi.

“Khực!”

“Hội chủ!”

Đám võ giả liền quỳ xuống đất khóc nức nở.

Mãi một hồi sau Nam Cung Chấn mới chấp nhận việc Nam Cung Hữu Kiếm đã chết.

Hắn ôm chặt lấy thi thể Nam Cung Hữu Kiếm.

Nam Cung Chấn lập tức ra lệnh.

“Mau tìm ra kẻ nào đã giết phụ thân ta. Ta sẽ không tổ chức tang sự đến khi nào trả được mối thù này.”

“Tuân mệnh!”

Đám thuộc hạ đồng thanh trả lời.

Nam Cung Chấn rơi lệ nhìn lên bầu trời.

“Ta tuyệt đối sẽ không tha thứ. Tuyệt đối không...”

Nam Cung Chấn thề với ông trời nhất định phải trả thù cho phụ thân.

Nam Cung Hữu Kiếm chiếm một nửa sức mạnh của Thủ Thiên Hội. Cái chết của ông ta khiến cho Thủ Thiên Hội mất đi những mười phần sức mạnh.

Nếu kẻ địch muốn nhắm đến Thủ Thiên Hội thì chắc chắn Thủ Thiên Hội phải khoanh tay chịu trói.

Chính vì thế, Thủ Thiên Hội cố gắng hết sức giữ bí mật về cái chết của Nam Cung Hữu Kiếm. Thế nhưng không thể nào bịt được hết miệng của thiên hạ.

Chỉ vài ngày sau cả giang hồ đều biết chuyện Nam Cung Hữu Kiếm đã chết.

“Trời ơi!”

“Hội chủ Thủ Thiên Hội chết rồi sao?”

“Rốt cuộc là ai đã giết ông ấy vậy chứ?”

Nhân sĩ võ lâm vô cùng kinh ngạc khi nghe tin tức này.

Nam Cung Hữu Kiếm không chỉ là võ giả sở hữu cảnh giới võ công cao cường.

Ông ta còn chủ nhân của một thế lực lớn mang tên Thủ Thiên Hội.

Không thể tin nổi một người vĩ đại như Nam Cung Hữu Kiếm lại bỏ mạng vô nghĩa như thế.

Kẻ đã lấy mạng Nam Cung Hữu Kiếm chắc chắn phải sở hữu tu vi cảnh giới tối thượng.

Nhiều người cảm thấy rung mình khi nghĩ đến võ công của hung thủ.

Thủ Thiên Hội đã cố gắng tìm kiếm hung thủ nhưng từ danh tính đến hành tung của y đều vô cùng mơ hồ.

Tin Nam Cung Hữu Kiếm cuối cùng cũng đến Ngân Liên Hội.

Lúc nghe tin tức này, người đầu tiên Lý Kiếm Hàn nghĩ đến chính là Nam Cung Tuyết.

“Phù!”

Hắn thở dài một hơi rồi đi về phía phòng Nam Cung Tuyết.

“Tuyết muội!”

Lúc mở cửa bước vào phòng, hắn nhìn thấy Nam Cung Tuyết đang ngồi thẫn thờ trước bàn trang điểm.

Hắn cứ nghĩ nàng đang khóc nhưng vẻ mặt nàng không có gì thay đổi cả.

Thế nhưng điều này không đồng nghĩa là nàng không thấy đau lòng.

Lý Kiếm Hàn có thể đọc được nội tâm mà nàng cố che giấu khi giả vờ che giấu cảm xúc như thế.

Nam Cung Tuyết lên tiếng.

“Kiếm Hàn!”

“Nàng ổn chứ?”

“Ta ổn mà.”

“Phù.”

“Ta thật sự không sao. Vậy nên chàng đừng bày ra vẻ mặt như vậy. Ta thấy ổn mà sao chàng làm như cả bầu trời sụp đổ vậy chứ?”

Nam Cung Tuyết gượng cười. Thế nhưng gương mặt nàng lại cứng đờ đi.

Lý Kiếm Hàn im lặng nắm lấy bàn tay nàng.

Bàn tay nhỏ ấm áp kia đang run lên.

Lý Kiếm Hàn cẩn trọng nói.

“Chúng ta đến Thủ Thiên Hội đi. Đến tổ chức tang sự.”

“Không cần đâu.”

“Tuyết!”

“Dù không có ta thì Chân ca ca cũng tự lo liệu được mà.”

Nam Cung Tuyết cắn chặt môi.

Nàng cắn chặt đến mức môi rách toạc ra chảy cả máu tươi.

Thế nhưng Nam Cung Tuyết vẫn tỏ ra như không có gì.

“Đây là vì nàng đấy. Dù ông ấy không tốt thì vẫn là phụ thân của nàng. Tham gia tang sự cũng là có lợi cho nàng thôi.”

“Nếu là Chấn ca ca mà ta biết, huynh ấy sẽ không tổ chức tang sự cho đến khi trả được thù đâu.”

“Ừm!”

“Vậy nên tới lúc đó ta sẽ không quay về đâu. Dù sao ở lại đây giúp đỡ chàng cũng là giúp phụ thân rồi.”

“Ta hiểu rồi. Nếu đó là ý của nàng thì ta đành chịu. Thế nhưng nếu nàng đổi ý thì cứ nói nhé. Ta sẽ đưa nàng về Thủ Thiên Hội.”

“Ta biết rồi.”

Nam Cung Tuyết gật đầu.

“Phù!”

Lý Kiếm Hàn thở dài một hơi.

Bởi vì hẳn biết dù hẳn có nói như thế thì Nam Cung Tuyết cũng sẽ không thay đổi suy nghĩ.

Nam Cung Tuyết là người sẽ không đổi phương hướng cho đến khi đạt được mục đích.

Nam Cung Tuyết nghĩ rằng niềm tin và mục tiêu của bản thân còn quan trọng hơn cả mạng sống của người thân.

Đôi khi Lý Kiếm Hàn cảm thấy sợ hãi sự cố chấp của nàng, nhưng hẳn cũng biết bản thân không khác gì nàng.

Chính hẳn cũng là người đặt tham vọng và mục tiêu của mình lên hàng đầu.

Vậy nên hẳn mới rời Cuồng Võ Môn và nắm quyền Ngân Liên Hội.

Sau khi suy nghĩ một chút, Lý Kiếm Hàn mới nói với Nam Cung Tuyết.

“Nàng có biết ai là hung thủ không?”

“Ta cũng không rõ. Nhưng chắc họ sẽ tìm ra ngay thôi. Trên thiên hạ này không có mấy người dám đối đầu với phụ thân đâu. Nếu điều tra hành tung của nhóm người đó thì chắc chắn sẽ tìm ra thôi.”

“Nếu vậy chúng ta có nên nói điều đó cho Nam Cung công tử không?”

“Ca ca ư? Ta không nói thì huynh ấy cũng biết thôi. Vì huynh ấy là một người rất tài giỏi.”

Nam Cung Tuyết khẽ nhắm mắt.

Nam Cung Chân chính là người đã khiến nàng phải rời Thủ Thiên Hội và tạo động cơ để nàng chiếm lấy Ngân Liên Hội.

Dù không vượt trội hơn nàng nhưng hẳn có bộ đỡ vững chắc, tiềm lực mạnh mẽ và cảnh giới võ công cao cường.

Chỉ còn một cách để nàng chiếm được Thủ Thiên Hội là quyết trận sinh tử với Nam Cung Chân. Thế nhưng nàng không muốn làm thế chỉ vì để có được quyền lực trong Thủ Thiên Hội.

“Ta đủ sức vượt qua khó khăn nên ta sẽ tự trả thù cho phụ thân.”

Thế nhưng điều làm nàng lo lắng chính là tu vi cảnh giới của đối phương.

Giết được phụ thân nàng thì chắc chắn hẳn ta phải là cao thủ đạt đến cảnh giới tối thượng. Muốn trả thù một kẻ như thế thì Thủ Thiên Hội cũng sẽ chịu tổn thất không nhỏ.

“Cứ để việc trả thù cho phụ thân cho Thủ Thiên Hội, chúng ta phải tập trung vào trận chiến trước mắt đã.”

“Ta biết rồi.”

“Hiện tại động thái của Kim Thiên Hội không hề bình thường. Chắc chắn chúng đang nhắm đến việc lật ngược tình thế.”

“Sao nàng lại nghĩ thế? Giữa phe chúng và phe ta không hề có sự khác biệt về thực lực mà.”

Trong cuộc chiến giữa các thế lực với nhau thì hầu như không có cách nào giúp đảo ngược cán cân thắng bại ngay lập tức.

Đây là nói khi người đứng đầu không phải kẻ ngu ngốc.

Cả Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội đều có những kẻ sở hữu đầu óc xuất chúng. Nam Cung Tuyết cũng là một trong số đó.

Việc lập ra kế sách hoàn hảo đến mức có thể lừa được tất cả mọi người gần như là không thể.

Chính Kim Thiên Hội cũng biết điều này. Thế nhưng đây là nói khi đã nắm bắt được tất cả vận động tinh của đối phương.

“Kim Thiên Hội có nhiều thủ đoạn lắm sao?”

“Chúng không còn nhiều nữa đâu. Đa số đều đoán được cả.”

“Trước tiên chúng ta phải xem xét kỹ động thái của chúng. Nếu sử dụng cách đảo ngược tình thế thì phải có hành động khác với mọi khi.”

“Ta đã ra lệnh cho thuộc hạ rồi.”

“Ừm!”

Lý Kiếm Hàn liền gật đầu.

‘Ta không cần phải lo lắng quá làm gì.’

Dù mất đi phụ thân nhưng Nam Cung Tuyết vẫn giữ được phán đoán sắc bén và sự bình tĩnh như trước.

Tâm này hẳn cũng yên tâm giao cho nàng những việc quan trọng.

Nam Cung Tuyết nói với Lý Kiếm Hàn.

“Việc dẫn dắt Ngân Liên Hội cứ giao cho ta, chàng chỉ cần nghĩ cách đối phó với Trương Vô Cực là được. Trận chiến này rồi cũng do chàng và hẳn ta kết thúc thôi. Bên nào thắng thì sẽ có tất cả.”

“Đúng vậy.”

“Vậy nên chàng chỉ cần tập trung vào trận chiến của mình thôi. Phần còn lại ta sẽ lo liệu cho. Ta sẽ dọn dẹp tất cả trở ngại cản ngăn chiến thắng của chàng. Vậy nên chàng không cần lo lắng gì, chỉ cần tiến về phía trước là được.”

“Ta sẽ làm thế.”

“Chúng ta sẽ là người chiến thắng trong trận chiến này. Kiếm Hàn! Chàng hãy tin ta.”

“Ta tin nàng mà.”

Lý Kiếm Hàn ôm lấy Nam Cung Tuyết.

Nam Cung Tuyết khẽ nhíu mày.

‘Ta sẽ dọn sạch tất cả vật cản đường Kiếm Hàn. Kể cả đôi phương có là Tử Thần đi chăng nữa...’

615

Phiêu Nguyệt rời khỏi Thiếu Lâm Tự.

Hắn giới thiệu đại sư Vân Nhất cho Hồng Hữu Tân lúc này đang ở huyện Đăng Phong.

Vì phần đàm phán với Hồng Hữu Tân là phụ thuộc vào đại sư Vân Nhất nên hắn cũng lặng lẽ tránh mặt.

Phiêu Nguyệt ở tại một quán trọ cùng với Hồng Lệ Tuyết và Tiểu Ma.

Vì có quen biết với Thiếu Lâm Tự nên bọn họ có thể ở tại căn biệt viện của quán trọ tốt nhất tại huyện Đăng Phong.

Phiêu Nguyệt nhìn quanh căn biệt viện rồi lẩm bẩm.

“Không tệ.”

“Thiếu Lâm Tự đã quan tâm đến chúng ta rất nhiều.”

Hồng Lệ Tuyết khẽ gật đầu.

Nơi này được bao quanh bởi tường cao, hơn nữa lại còn khá rộng rãi. Bọn họ có thể luyện võ trong thời gian ở tại nơi này.

Tiểu Ma cũng đã đến hậu viên của căn biệt viện để luyện kiếm.

Sau khi nghe tin Nhất Kiếm Chân Nhân đã qua đời, Tiểu Ma lúc nào cũng luyện kiếm.

Tiểu nam tử muốn tận dụng mọi thời gian để nâng cao thực lực của bản thân.

Có lẽ vì độ tập trung của Tiểu Ma lúc này đã chạm đến đỉnh điểm nên thực lực của nó cũng tăng lên rất nhanh.²

Phiêu Nguyệt không ngăn cản Tiểu Ma.

Bởi hắn biết rõ cơn giận chính là nguồn động lực giúp Tiểu Ma trưởng thành.

Nền tảng của Tiểu Ma vốn đã vững chắc.

Tác dụng phụ do luyện được đại pháp ở Tiểu Lôi Âm Tự đều đã được loại bỏ nhờ có Nhất Kiếm Chân Nhân. Nội công và thực lực của tiểu nam tử đang ngày càng nâng cao.

Đến mức Phiêu Nguyệt tưởng chừng câu “nhật tỵ nguyệt tương” sinh ra là dành cho Tiểu Ma.

Phiêu Nguyệt nói với Hồng Lệ Tuyết.

“Để Tiểu Ma một mình đi, chúng ta ra ngoài ăn.”

“Ồi giờ ơi! Chàng đang rủ ta đi ăn đó hả? Đúng là ranh ma mà.”

Hồng Lệ Tuyết phản ứng một cách thái quá.

Phiêu Nguyệt không nói gì mà lặng lẽ bước ra ngoài.

“Ê ê, đợi ta với.”

Hồng Lệ Tuyết vội vàng đuổi theo Phiêu Nguyệt.

Hai người kẻ vai đi dạo các con phố của huyện Đăng Phong.

Bọn họ có thể ăn tại quán trọ mà bọn họ đang ở, nhưng không hiểu sao hôm nay họ lại muốn đến chỗ khác ăn.

Điều quan trọng nhất là bọn họ không biết bản thân khi nào sẽ lại đến nơi này.

Vậy nên họ muốn quan sát thật kỹ huyện Đăng Phong trước khi rời đi.

Hai người cứ thế mà đi lang thang khắp nơi.¹

Huyện Đăng Phong khá nhộn nhịp.

Nơi đây vẫn được nằm trong yên bình nhờ sự bảo vệ của Thiếu Lâm.

Nơi này hoàn toàn khác với những thành phố đang diễn ra chiến tranh.

Phiêu Nguyệt ghi nhớ lại từng cảnh tượng một.

Hồng Lê Tuyết liếc nhìn Phiêu Nguyệt.

‘Ăn gì mà đẹp thế không biết.’

Phiêu Nguyệt không dùng đến Dịch Cốt Công. Hắn đang đi dạo với chính gương mặt của hắn.

Tuy nhiên, hắn vẫn kéo mũ thấp xuống để tránh người khác để ý đến.

Những người khác có thể không nhìn thấy gương mặt của Phiêu Nguyệt, nhưng Hồng Lê Tuyết lúc này đang đứng ngay cạnh nên có thể thấy rất rõ từng chi tiết trên gương mặt hắn.

Đó là gương mặt mà nàng đã nhìn thấy trong một thời gian dài. Nhưng mỗi lần nhìn vào gương mặt ấy nàng đều không khỏi kinh ngạc.

‘Hầy!’

Hồng Lê Tuyết nhận ra rằng bản thân không thể nào thoát ra khỏi Phiêu Nguyệt suốt phần đời còn lại. Nhưng như vậy cũng không tệ.

Hồng Lê Tuyết ôm lấy cánh tay của Phiêu Nguyệt. Phiêu Nguyệt không rút tay ra mà bước tiếp.

Trên con phố của huyện Đăng Phong có rất nhiều quầy bán hàng.

Một số quầy hàng còn bán những thứ không thể tìm thấy ở nơi khác.

Một trong số đó là quầy hàng bán đồ nhập từ Tây Vực.

Phiêu Nguyệt cảm thấy có duyên nên bước tới quầy hàng.

“Mời xem mời xem.”

Chủ sạp hàng chạy ra đón tiếp Phiêu Nguyệt.8

“Sạp hàng này là của Thất Huyền Thương Đoàn sao?”

“Đúng vậy. Có vẻ như ngài đã nhìn thấy những chữ cái được viết trên bảng hiệu nhỉ. Ha ha!”

Chủ sạp hàng xoa xoa lòng bàn tay rồi cười nói.

Hắn không biết Phiêu Nguyệt đã đi cùng Thất Huyền Thương Đoàn đến tận Trịnh Châu ở gần đó.

Phiêu Nguyệt nhìn lướt qua những mặt hàng.

Bỗng dừng ánh mắt Phiêu Nguyệt dán chặt vào một chiếc lọ nhỏ.⁶

Bên trong chiếc lọ là những tràng hạt to bằng móng tay của ngón út.

“Đây là gì vậy?”

“Đây là chuỗi tràng hạt được các vị hòa thượng ở Tây Vực sử dụng ạ.”

“Nó không phải loại phổ biến đúng chứ?”

“Quả nhiên là ngài rất tinh ý. Loại này được làm nên từ một loại gỗ tên hắc đàn. Chúng bền như sắt, nhưng lại nhẹ hơn so với những loại gỗ thông thường.”

“Vậy à?”

Phiêu Nguyệt cầm lên một chuỗi tràng hạt rồi lăn nó giữa các ngón tay.

Độ nặng của chuỗi hạt cùng với cảm giác khi tiếp xúc khiến hắn rất ưng lòng.

“Cái này bao nhiêu?”

“Sao ạ? Ngài định mua nó sao? Nhưng ngài đâu phải hòa thượng, sao lại mua tràng hạt làm gì vậy chứ?”

“Chuyện đó người không cần biết, chỉ cần nói giá cho ta là được.”

“Nếu muốn mua toàn bộ trong lọ thì tổng là năm lượng vàng ạ. Vì giá gốc nhập vào vốn đã đắt nên...”

“Đây.”

Phiêu Nguyệt không hỏi thêm mà đưa năm lượng vàng cho chủ sạp hàng.

Phiêu Nguyệt mua ngay mà không hề trả giá khiến cho chủ quầy có chút tiếc nuối.

Nếu biết Phiêu Nguyệt dễ tính như vậy, hẳn đã hết giá cao hơn một chút. Nhưng hẳn nhanh chóng lấy lại tinh thần, bỏ một chuỗi hạt vào túi da rồi đưa cho Phiêu Nguyệt.

“Nhưng ngài không phải là hòa thượng thì định dùng nó làm gì vậy ạ?”

“Chuyện đó ta phải nói cho người biết à?”

“Không... không ạ.”⁸

Chủ quầy vội vàng lắc đầu.

Phiêu Nguyệt đeo chiếc túi da chứa tràng hạt vào bên hông rồi nói.

“Còn cái này thì sao?”

Bồng Hồng Lệ Tuyết lên tiếng.

Phiêu Nguyệt quay đầu nhìn lại thì thấy Hồng Lệ Tuyết đang gài một chiếc trâm vào tóc.

Tuy nó không hoa lệ nhưng lại rất tao nhã.

“Rất đẹp.”

“Có hợp không?”

“Hợp!”

“Vậy chàng mua cho ta đi.”

“Hửm?”

“Chàng bảo đẹp mà.”

Hồng Lệ Tuyết nhìn chằm chằm vào Phiêu Nguyệt rồi cười tươi.

Phiêu Nguyệt khẽ nhún mày rồi quay qua hỏi chủ sạp hàng.

“Cái đó bao nhiêu?”¹

“Chiếc trâm đó cũng được nhập từ Tây Vực nên có giá hai lượng vàng ạ.”

“Hai lượng vàng.”

“Vâng. Đây là chiếc trâm dành cho những tân nương. Những tân lang sẽ trao cho những tân nương như một vật biểu tượng cho sự cầu hôn ạ.”

Ánh mắt của Hồng Lệ Tuyết sáng rực trước lời nói của chủ quầy hàng.

Nàng nhìn Phiêu Nguyệt với ánh mắt tha thiết.

Phiêu Nguyệt không nói gì mà đưa hai lượng vàng cho chủ quầy hàng.

“Đa tạ đa tạ.”

“Hô hô!”

Chủ quầy hàng và Hồng Lệ Tuyết đồng thời nói.

Hồng Lệ Tuyết đưa chiếc trâm cài tóc cho Phiêu Nguyệt.

“Chuyện gì?”

“Chàng cài cho ta đi.”

“Phiền phức...”

“Có phải chuyện khó khăn gì đâu mà. Nhanh nhanh đi nào.”

“Ta biết rồi.”

Phiêu Nguyệt thờ ơ cài chiếc trâm lên tóc của Hồng Lệ Tuyết.

Hồng Lệ Tuyết ngẩng lên nhìn Phiêu Nguyệt rồi hỏi.

“Có hợp không?”

“Hợp lắm.”

“Có xinh không?”

“Xinh!”

“Hô hô!”

Hồng Lệ Tuyết cười toe toét vì thích thú.

Phiêu Nguyệt lặng yên nhìn Hồng Lệ Tuyết.

Chủ quầy hàng huých tay vào người Phiêu Nguyệt.

“Xem ra phu nhân rất thích đó.”

“Không phải phu nhân.”

“Hả? A, xin lỗi ngài.”

“Không sao!”

“Vâng!”

Hồng Lệ Tuyết ngẩng nhìn bản thân trong gương một lúc rồi nói với Phiêu Nguyệt.

“Đi thôi. Chàng đã tặng ta thứ này thì ta sẽ mời chàng bữa tối.”

“Được.”

Hai người cùng nhau bước ra khỏi cửa hàng.

Hồng Lệ Tuyết dính chặt lấy Phiêu Nguyệt, miệng vẫn cười toe toét.

Dù Phiêu Nguyệt có đẩy nàng ra thì nàng cũng chẳng quan tâm mà càng dính chặt hơn.

“Thích đến vậy à?”

“Dĩ nhiên rồi. Lần đầu tiên ta được người khác tặng quà mà.”

“Nàng chưa bao giờ được nhận quà từ người khác sao?”

“Cũng có người tặng chứ, nhưng toàn là đám người có tâm địa đen tối mà thôi. Vậy nên ta chẳng thèm nhận của ai. Chàng ngạc nhiên lắm đúng không?”

“Không!”

Phiêu Nguyệt lắc đầu.

Hồng Lệ Tuyết là một nữ nhân có tích cách sắt đá hơn bất cứ ai.

Trước mặt Phiêu Nguyệt nàng có thể thoải mái thể này, nhưng trước mặt người khác thì tuyệt đối không.

Nàng không có phép bản thân gây ra những hành động cản trở nhiệm vụ.

Vì thế nên đây là lần đầu tiên nàng nhận được quà từ ai đó. Mặc dù nàng phải đùn đẩy Phiêu Nguyệt mới nhận được món quà này.

“Là lá la!”

Hồng Lệ Tuyết ngâm nga từng điệu hát trong miệng.

Nàng cùng Phiêu Nguyệt bước vào một quán trọ trông khá ổn.

Quán trọ này vốn nổi tiếng với những món ăn ngon.

Hiện tại cũng đã quá giờ ăn tối nên các khách quan cũng đã ngà ngà say.

Loại rượu nổi tiếng nhất tại quán trọ này là Đỗ Khang Tửu.

Đỗ Khang Tửu là một loại rượu nổi tiếng ở vùng Nhữ Dương, cách huyện Đãng Phong không xa là mấy

Tại quán trọ nơi Phiêu Nguyệt bước vào, Đỗ Khang Tửu được nhập trực tiếp từ Nhữ Dương để phục vụ cho các khách quan.

Đỗ Khang Tửu vốn mạnh nên các khách quan dù chưa uống được nhiều nhưng gương mặt đã đỏ bừng cả lên.

Phiêu Nguyệt cùng Hồng Lệ Tuyết ngồi xuống bàn.

Tiểu nhị vội vàng chạy đến.

“Chào mừng khách quan. Khách quan muốn dùng gì ạ.”

“Cho ta loại rượu giống như những người khác đang uống. Cùng với một đĩa thịt lợn xào và mì bò.”

“Vâng ạ.”

Tiểu nhị đáp lời rồi chạy về phía bếp.

Phiêu Nguyệt nói với Hồng Lệ Tuyết.

“Rượu? Ta không uống rượu.”

“Ta biết mà. Rượu là cho ta.”

“Vậy à?”

“Uống một lượng vừa phải cũng rất tốt cho sức khỏe. Giúp cho tinh thần trở nên thoải mái khi các dây thần kinh đang căng như dây đàn. Chàng cũng thử đi. Rồi chàng sẽ hiểu những gì ta nói thôi.”

“Ta không uống.”

“Được.”

Hồng Lệ Tuyết cũng không ép Phiêu Nguyệt.

Bởi nàng biết Phiêu Nguyệt hoàn toàn không uống rượu.

Hồng Lệ Tuyết chống cằm nhìn Phiêu Nguyệt, trên môi nàng là một nụ cười thật tươi.

Phiêu Nguyệt chỉ mua cho nàng một chiếc trâm cài tóc mà tâm trạng của nàng lại bay cao ngất trời như thế này.

Hồng Lệ Tuyết vốn là một người càng nhìn lại càng thấy thu hút.

Thoạt nhìn nàng có vẻ bình thường, nhưng càng nhìn lâu lại càng không thể rời mắt ra khỏi nàng.

Khi nàng cười tươi, những người xung quanh cũng không khỏi để mắt đến nàng.

Ba nam nhân ngồi ở bàn bên cạnh liếc mắt với nhau.

Tất cả bọn họ đều thuộc môn phái tộc gia của Thiếu Lâm Tự, cũng có chút ảnh hưởng ở huyện Đăng Phong này.

Bình thường thì không nói, nhưng khi rượu vào, tính cách của bọn họ lại thay đổi hoàn toàn. Vì vậy ai cũng tránh xa bọn họ ra.

Bọn họ đến gần Hồng Lệ Tuyết trong tình trạng say khướt, gương mặt đỏ ửng.

“Ta có thể biết đại danh của tiểu thư không?”

“Để bọn ta ngồi cùng tiểu thư thay vì cái tên vô dụng này nhé.”

“Không ngờ ở huyện Đăng Phong lại có một tiểu thư xinh đẹp như thế này. Thế mà tên kia lại chẳng động đến một giọt rượu, thôi để bọn ta uống cùng tiểu thư. Tiền sẽ do bọn ta chi trả hết.”

Tuy đám người kia đang lảng vảng bên cạnh Hồng Lệ Tuyết nhưng Phiêu Nguyệt vẫn giữ thái độ thờ ơ và lạnh lùng.

‘Bọn khốn kiếp đó lại lên cơn nữa rồi đấy.’

‘Không biết Thiếu Lâm Tự đang làm gì mà bỏ bê mấy tên này vậy.’

Những người trong quán trọ tỏ vẻ khó chịu với ba nam nhân nọ. Nhưng chẳng một ai dám bước ra ngăn cản.

Uy thế của bọn họ ở huyện Đăng Phong cũng rất lớn.

Mọi người đều tưởng rằng nữ nhân yêu kiều kia sẽ rơi nước mắt trước bọn phóng đảng.

Nhưng trái với dự đoán của họ, Hồng Lệ Tuyết không hề rơi một giọt nước mắt hay có chút gì gọi là hoảng sợ.

Nàng nhìn đám người kia với ánh mắt lạnh lùng.

“Gì đây?”

“Con mắt của ả đàn bà này bị gì thế?”

Đám người kia giật mình trước ánh mắt của Hồng Lệ Tuyết.

Bọn họ cảm thấy co rúm người lại trước ánh mắt đó.

Tâm trạng của Hồng Lệ Tuyết tuột dốc không phanh.

Một ngày vui vẻ đáng được ghi danh vào sổ sách như hôm nay ấy mà lại bị đám người này phá hỏng khiến nàng vô cùng tức giận.

Rắc!

Hồng Lệ Tuyết siết chặt đôi đũa trong tay.

Bổng Phiêu Nguyệt lên tiếng.

“Đừng có giết chúng. Ta không muốn ngồi ăn với một đồng xác ở bên cạnh đâu.”

“Được.”

Hồng Lệ Tuyết cười rồi đáp lời Phiêu Nguyệt. Nhưng ánh mắt của nàng lại không có chút cười.

Nàng không có ý định tha thứ cho đám người đã làm gián đoạn khoảng thời gian tốt đẹp ngày hôm nay của nàng.

“Ặc!”

“Tha... tha mạng.”

Tiếng thét của những kẻ trụ lạc vang vọng khắp quán trọ.

Phiêu Nguyệt nhìn ra ngoài cửa sổ rồi trầm nghĩ.

‘Hắn sẽ làm gì khi phát hiện những trợ thủ được cử đi để tiêu hủy bằng chứng đã chết đây.’

Phiêu Nguyệt đặt mình vào Trương Xuyên Hoa rồi suy nghĩ.

Trương Vô Cực nhìn Bà Dương Hồ chìm trong bóng tối. Ánh trăng chiếu xuống mặt nước sẫm màu đến mức không thể phân biệt được với bầu trời đen.

“Lý Kiếm Hàn.”

Kẻ thù không đội trời chung của hắn đang ở phía bên kia hồ.

Không biết chừng ở phía bên kia hồ, Lý Kiếm Hàn cũng như hắn, cũng đang sầu não khi đứng nhìn trời đêm.

Chiến tranh đang kéo dài hơn hắn nghĩ.

Khi chiến tranh kéo dài, nhiều thứ đi ngược lại với mong muốn của hắn xuất hiện.

Một trong số đó chính là lòng dân chia rẽ. Ánh mắt của những người có cái nhìn thiện chí với Kim Thiên Hội dần thay đổi.

Khi Đãng Thiết Hùng và Độc Cao Hoàng liên tục có những bước đi sai lầm thì dân chúng bắt đầu nhìn Kim Thiên Hội giống như là một cái trục của tội ác.

Bình thường ánh mắt ấy có thể không hề ảnh hưởng gì đến Kim Thiên Hội, nhưng trong khi tình hình chiến tranh kéo dài, điều này dần trở nên quan trọng hơn bao giờ hết.

Trước đây mọi người tự nguyện hợp tác, nhưng bây giờ ngay cả ánh mắt lạnh lùng cũng có thể âm thầm phá hủy mọi thứ.²

Sự phản đối của người dân làm cho tinh thần của những võ giả Kim Thiên Hội trở nên sa sút.

Cả Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội đều là những võ giả trẻ tuổi.¹

Lý do hai bên chĩa mũi kiếm vào nhau là rất đơn giản.

Lập thân dương danh.

Họ muốn nổi danh để trở thành anh hùng.

Ngay cả khi nói một cách hoa mỹ hay cao siêu về ý chí thì bản chất của nó vẫn không thay đổi. Họ đã gia nhập Kim Thiên Hội vì ước muốn được nổi danh thành anh hùng, nhưng ngay khi nhận được những ánh mắt lạnh lùng, họ mất đi nhuệ khí là điều dễ hiểu.

Nếu tiếp tục mất nhuệ khí như thế này thì không biết chừng Kim Thiên Hội sẽ tự diệt vong.

8

Nếu đối thủ không đáng gờm thì hẳn hoàn toàn có thể cố chịu đựng và trấn an nội bộ, nhưng thật không may, Lý Kiếm Hàn không phải là một kẻ dễ dàng đối phó.

6

Bên cạnh Lý Kiếm Hàn là một nữ nhân cũng không hề đơn giản - Nam Cung Tuyết.

Nàng biết rõ tình hình hiện tại có thể mang lại lợi ích như thế nào cho mình.

Nam Cung Tuyết liên tục lan truyền những tin đồn thất thiệt cho Kim Thiên Hội. Những tin đồn này cũng rất đa dạng.

8

Chuyện về Kim Thiên Hội là tà đạo.

Họ đã lan truyền tin Kim Thiên Hội ngấm ngầm thực hiện tà thuật ở phía dưới tầng hầm, rằng Kim Thiên Hội là hậu thân của Tân Ma Liên.

Chẳng cần biết tin đồn này có đúng hay là không.

Nàng biết rõ rằng mọi người không quan tâm đến sự thật.

Nhưng nếu đưa ra những chuyện này, ngọn lửa sẽ thổi bùng ngay giữa lòng dân.

1

Khi Kim Thiên Hội được lòng dân, những chuyện này chẳng có tác dụng gì, nhưng khi lòng dân bị chia rẽ như bây giờ, tin đồn đã lan nhanh, nay lại càng truyền rộng rãi hơn nữa.

Nam Cung Tuyệt hiểu rất rõ lòng người.

Chính vì vậy mà nàng đã lợi dụng thời cơ tung tin thất thiệt, gây méch lòng giữa dân và Kim Thiên Hội.

Trương Vô Cực nổi danh với tinh thần thép cũng không giấu nổi nỗi lo sợ.

“Phù!”

Trương Vô Cực thở dài.

Ước gì có một người bạn để tâm sự trong những lúc như thế này bên cạnh. Nhưng người bạn đó đã không phải là người của thế giới này nữa rồi.

“Độc Cao Hoàng! Rốt cuộc là vì sao người làm như vậy?”

Mặc dù nói rằng hắn đã quá mù quáng vì ý chí muốn trả thù, nhưng có một giới hạn mà hắn không nên vượt qua trong chốn giang hồ.

Độc Cao Hoàng đã bước qua giới hạn đó, nhận sự chỉ trích không ngớt từ giang hồ.

Thật đáng tiếc vì hắn đã mất mạng, nếu còn sống thì có lẽ chuyện hắn làm đã trở thành kỳ tích ngàn đời.

Nếu chuyện hắn làm được mọi người công nhận thì có lẽ Kim Thiên Hội sẽ không mất lòng dân như lúc này.

Càng nghĩ càng thấy bức bối tâm can.

“Phù! Thà rằng cứ thế cầm kiếm lên đánh thì tốt hơn biết bao nhiêu.”

Thật đáng tiếc khi bản thân hắn không thể làm như vậy.

Trương Vô Cực lại ngẩng đầu lên nhìn bầu trời.

Ánh trăng sáng lấp đầy vũng mực của hắn.

“Ta có nên nhờ vả Thiên Vũ Trang hay không?”

Rừ rừ rừ!

Hắn ta khẽ nghiêng răng.

Đó là cách mà hắn không muốn phải nghĩ tới.

Nếu chọn cách đó chẳng khác nào hắn trở thành kẻ thua cuộc khi không có sự giúp đỡ từ Thiên Vũ Trang. Lòng tự tôn của hắn không cho phép hắn bắt tay với Thiên Vũ Trang.

“Chậc!”

Trương Vô Cực tặc lưỡi và xoay người lại.

Đột nhiên ánh mắt của hắn sáng rực sắc bén.

“To gan nhỉ. Ai cho phép ngươi lên vào đây!”

Ánh mắt của hắn hướng về phía cái cây lớn.

Gió thổi từ Bà Dương Hồ khiến lá cây xào xạc.

Trương Vô Cực lại tiếp lời.

“Hay để tự tay ta nắm đầu ngươi ra?”

“Ta sẽ tự bước ra.”

Trong khoảnh khắc, bóng dáng ai đó bước ra từ phía sau cái cây.

Đó là một vị nam nhân mặc áo choàng đen.

Hắn che mặt bằng chiếc mũ gắn liền với áo choàng.

Trương Vô Cực cất tiếng.

“Thành thật khai báo. Không thì ngươi sẽ phải chết.....”

Đó không chỉ đơn thuần là một lời nói suông.

Vị nam nhân rung mình. Bởi vì hắn cảm nhận được sát khí phát ra từ Trương Vô Cực như đang dồn toàn bộ về phía hắn.

Đã lâu lắm rồi hắn mới cảm nhận được sát khí khủng khiếp như thế này.

Da dường như đau buốt như hàng ngàn mũi kim đâm.

Vị nam nhân giơ hai tay lên cho Trương Vô Cực thấy được hắn không hề có ý định tấn công.

“Ta là một sứ giả. Ta đến để thương lượng.”

“Thương lượng?”

“Ta biết rằng Ngài đang lo lắng khi lòng dân ngày một xa cách. Bọn ta có thể giải quyết nỗi lo đó.”

“Bọn ta?”

“Vâng, là bọn ta.....”

“Người là ai, đến từ đâu?”

“Ta là Tổng Thiên Vũ đến từ Cửu Long Sát Mạc.”

‘Cửu Long Sát Mạc? Tổng Thiên Vũ?’

Trương Vô Cực cau mày.

Đây đều là hai thứ hắn chưa từng nghe trước đây.

Nếu là những kẻ khác đứng nói luyên thuyên như thế này, chắc chắn người đó sẽ bị hắn tàn sát ngay lập tức. Nhưng hắn vẫn chưa động tay vì cảm thấy khí đạo của người này quá đối bình thường.

Với trình độ của Trương Vô Cực thì chỉ cần một chút dấu vết nhỏ Trương Vô Cực cũng có thể phát hiện được, nhưng những võ giả khác thì chắc hẳn cũng chẳng ai có thể phát hiện ra cho đến khi hắn xuất hiện ngay trước mặt.

Ẩn thân thuật của vị nam nhân này quá xuất chúng.

Ẩn thân thuật hòa mình vào cảnh sắc thiên nhiên có thể nói là đạt tới cảnh giới thiên y vô phùng, chặt chẽ đến mức không để lộ một kẽ hở.

Không đời nào một võ giả lại có ẩn thân thuật đến mức độ như vậy.

“Liệu cái nơi gọi là Cửu Long Sát Mạc ấy có phải là một nhóm thích khách hay không?”

“Tại sao người lại nghĩ như vậy?”

“Ẩn thân thuật của người gọi nhớ ta tới một thích khách!”

“Chẳng lẽ vị thích khách mà người đang nói tới là Phiêu Nguyệt sao?”

“Người biết hắn?”

“Ta biết. Ta và hắn chẳng khác gì sư huynh sư đệ đồng môn cả.”

“Vậy Phiêu Nguyệt cũng xuất thân từ Cửu Long Sát Mạc à?”

“Không phải vậy. Chuyện cũng phức tạp nên nói ra có hơi dài dòng.”

“Ta có nhiều thời gian nên hãy nói đi. Chuyện đó mà không nói được, người bảo ta phải tin người thế nào?”

“Được rồi, ta và hắn đã được huấn luyện trong cùng một nhóm thích khách. Sau đó, ta tách ra và bước đi trên con đường riêng của mình.”

Tổng Thiên Vũ nói một cách ngắn gọn nhất có thể.

Tổng Thiên Vũ trong lòng đang rất căng thẳng.

Bởi vì năng lực của Trương Vô Cực vượt quá xa so với những gì mà hắn nghĩ.

Cảm giác nhạy bén có thể bắt trọn được ẩn thân thuật của hắn, cùng với luồng sát khí vô cùng khủng khiếp.

Nếu muốn lợi dụng một người như vậy, bản thân hắn cũng phải liều mạng.

Nếu không có Sở Như Nguyệt nhờ vả thì hắn đã không xuất hiện trước mặt Trương Vô Cực như thế này.

Trương Vô Cực hỏi.

“Vậy là mỗi người đều đi trên con đường riêng, nơi người chọn đến là Cửu Long Sát Mạc sao?”

“Chính xác.”

“Chỉ riêng điều đó thôi thì hơi khó để tin tưởng người. Ta chưa bao giờ nghe đến nơi gọi là Cửu Long Sát Mạc cả.”

“Chắc người đã nghe đến Bất Hồi Ngục?”

“Thì sao?”

“Nếu ta nói Bất Hồi Ngục là một phần của Cửu Long Sát Mạc, người có tin không?”

“Ho!”

Phải đến lúc đó ánh mắt của Trương Vô Cực mới thay đổi.

Nếu nói đến Bất Hồi Ngục thì hắn biết.

Đó là một ngục giam nơi dành cho những bậc cao thủ hay những kẻ có quyền lực tuyệt đối với mục đích nhằm loại bỏ những đối thủ cạnh tranh đáng gờm trong bí mật.

Hắn biết đến nơi đây vì chiến hữu của hắn là Độc Cao Hoàng đã giam Lưu Thủy Hoàn trong Bất Hồi Ngục.

Tổng Thiên Vũ mỉm cười và nói tiếp.

“Có vẻ như ngươi biết. Bất Hồi Ngục là một trong những tư nghiệp thể mà Cửu Long Sát Mạc điều hành.”

“Một trong những tư nghiệp thể sao? Vậy nên nó mới có tên là Cửu Long? Một liên minh của rất nhiều tư nghiệp thể?”

“Cũng gần giống vậy.”

“Được thôi! Ta hiểu rồi. Nhưng tại sao Cửu Long Sát Mạc lại tiếp cận ta? Ta và các ngươi không hề có một điểm chung nào cả?”

“Không phải điểm chung đó là Phiêu Nguyệt sao?”

“Phiêu Nguyệt? Cửu Long Sát Mạc có thù oán gì với hắn sao?”

“Cũng vì hắn mà bốn mạc mới bị phá hủy.”

“Ho!”

Trương Vô Cực bày tỏ sự ngạc nhiên.

Một luật bất thành văn: Kẻ thù của kẻ thù chính là đồng minh.

Nếu thực sự Cửu Long Sát Mạc là kẻ thù của Phiêu Nguyệt thì chắc chắn họ có giá trị lợi dụng với hắn.

“Nói tiếp đi.”

“Lý do mà lòng dân đổi hướng với Kim Thiên Hội rất đơn giản. Mọi người đã ngầm khẳng định Kim Thiên Hội là bên ác. Việc mang lấy lại lòng dân cũng rất đơn giản thôi. Người chỉ cần làm cho mọi người chú ý đến những thứ xấu xa hơn là được.”

“Ác? Ý ngươi là Phiêu Nguyệt?”

“Đúng vậy.”

Tổng Thiên Vũ cẩn trọng đáp lời.

Mặt khác, đôi mắt của Trương Vô Cự chìm sâu.

Việc âm mưu để giành chiến thắng theo cách này là điều hắn không mong muốn. Nhưng bây giờ cả hắn và Kim Thiên Hội đều đang ở trong tình thế khó khăn.

Nếu muốn tình thế đảo ngược, hắn rất cần một trận thắng lợi.

“Phiêu Nguyệt là kẻ thù chung của chúng ta?”

“Bức tranh lớn này không phải là rất đẹp sao?”

Lời nói của Tống Thiên Vũ như rót mật vào tai.

Sau một lúc đắn đo, cuối cùng Trương Vô Cự cũng cất lời.

“Được.”

Một chiếc thuyền nhỏ đang trôi trên Bà Dươn**bzfczkg** Hồ dưới ánh trăng sáng.

Một nữ nhân dáng vẻ vô cùng xinh đẹp ngồi bên trong thuyền và tận hưởng phong cảnh.

Quanh cảnh lúc đó chỉ toàn là một bầu trời u tối, một khung cảnh tối đen đến mức đáng sợ, nhưng vị nữ nhân đó ngồi yên ngắm cảnh không nói lời nào.

Làn gió thổi nhẹ vương tóc nàng.

Nàng sửa lại chiếc trâm cài lên trên mái tóc.

Tồm!

Đột nhiên nàng nghe thấy âm thanh giống như một thứ gì đó rơi xuống mặt nước từ đằng xa. Nhưng vị nữ nhân nhìn về hướng nước động mà không hề tỏ chút vẻ ngạc nhiên nào.

Trong khoảnh khắc đó, có thứ gì đó như xuyên qua màn đêm, tiến về phía chiếc thuyền mà nàng đang ngồi.

Lác tách!

Nàng lại nghe thấy tiếng gì đó rơi xuống nước.

Đó là âm thanh của bóng người đang tiến về phía con thuyền đang trôi theo dòng Bà Dương Hồ.

Một ai đó thi triển Thủy Thượng Phi, tiến về phía con thuyền mà nàng đang ngồi.

Lác tách tách!

Tiếng động phát ra càng nhiều, sự hiện diện của hấn càng gần hơn.

Chỉ còn cách năm trượng, hấn phóng mình lên không trung rồi hạ xuống con thuyền.

Bộp!

Mặc dù hạ mình xuống từ trên cao, nhưng con thuyền chỉ bị rung lắc nhẹ mà thôi.

Nữ nhân mỉm cười khi nhìn thấy khách không mời mà đến, tiến vào con thuyền.

“Thiên Vũ!”

Người vừa đáp mình xuống thuyền là Tống Thiên Vũ, người vừa đi bàn đại sự với Trương Vô Cực. Vị nữ nhân xinh đẹp chào đón Tống Thiên Vũ chính là Sở Như Nguyệt.

“Ta quay về rồi đây.”

“Chàng vất vả rồi.”

Sở Như Nguyệt chào đón Tống Thiên Vũ với một nụ cười nở trên môi.

Dưới ánh trăng mờ ảo, nụ cười của nàng lại càng quyến rũ hơn bao giờ hết.

Sở Như Nguyệt vươn bàn tay trắng nõn nà và nắm lấy tay Tống Thiên Vũ.

Tống Thiên Vũ nắm chặt tay nàng và tiến lại gần. Sở Như Nguyệt hỏi Tống Thiên Vũ.

“Bàn bạc thế nào rồi?”

“Hấn đã chấp nhận lời đề nghị của chúng ta.”

“Thế thì hay quá.”

Sở Như Nguyệt cười rạng rỡ.

Tống Thiên Vũ hỏi nàng.

“Làm sao mà nàng biết hắn sẽ chấp nhận lời đề nghị của chúng ta?”

“Hắn cũng bị dồn vào chân tường như chúng ta vậy.”

“Ừm!”

“Ta nghĩ rằng nếu con người bị dồn vào bước đường cùng thì lý trí sẽ bị tê liệt, và Trương Vô Cực cũng sẽ như vậy.”

“Quả nhiên là tuyệt vời.”

“Vất vả rồi, dù suy đoán của ta có đúng thế nào đi nữa thì nếu không có chàng, ta cũng đã không thể đàm phán thành công với hắn.”

Tống Thiên Vũ là người duy nhất mà Sở Như Nguyệt tin tưởng.

Cho dù có chắc chắn thế nào đi chăng nữa, nếu người đàm phán bất thành thì kế hoạch của nàng sẽ tan thành mây khói.

Vì vậy, nàng đã cử Tống Thiên Vũ đi làm sứ giả.

May mắn thay, Tống Thiên Vũ đã trở lại và mang về những gì nàng mong muốn.

Sở Như Nguyệt vừa nhìn ánh trăng sáng rọi mặt hồ vừa thì thầm.

“Nếu Hữu Linh Thuyền Đoàn cố gắng chịu đựng thêm một chút nữa, thì mọi chuyện đã không phải vất vả đến nhường này.”

Sự sụp đổ của Hữu Linh Thuyền Đoàn khiến nàng vô cùng hoảng loạn.

Sở Như Nguyệt là người biết rõ nhất năng lực của Cao Nhật Nguyên, vị ca ca cùng cha khác mẹ của mình.

Vì thế mà nàng đã rất sốc trước cái chết của Cao Nhật Nguyên.

Hữu Linh Thuyền Đoàn đã sụp đổ và mục tiêu tiếp theo của Phiêu Nguyệt chắc chắn là tiêu diệt Cửu Long Sát Mạc.

Mặc dù nàng đang nắm quyền trong Cửu Long Sát Mạc, nhưng so với thời kỳ hoàng kim thì sức mạnh của Cửu Long Sát Mạc đã giảm đi rất nhiều. Trong tình thế này, chẳng biết

Cửu Long Sát Mạc sẽ ra sao nếu phải đối mặt với vị thích khách dương danh thiên hạ mang tên Phiêu Nguyệt kia.

Vì vậy, nàng đã quyết định phá bỏ đi giới hạn và luật bất thành văn về chuyện liên lạc giữa Cửu Long Sát Mạc và Trương Vô Cự.

Tất cả những điều nàng làm đều là để loại bỏ cái vòng lặp tuần hoàn mang tên Phiêu Nguyệt.

“Phiêu Nguyệt! Đã đến lúc chấm dứt ân oán giữa chúng ta!”

617

Phiêu Nguyệt ló ra khỏi chăn và đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

Hồng Lệ Tuyết đang ngủ rất ngon ngay bên cạnh.

Hắn cẩn thận để không làm nàng tỉnh giấc và bước ra ngoài.

Ở đằng xa, núi Tống được bao quanh bởi bóng tối đen đặc.

Ở giữa có một khu vực tỏa sáng rực rỡ, đó chính là nơi có Thiếu Lâm Tự.

Thiếu Lâm Tự đã thức cả đêm để hội ý.

Ngay cả bây giờ, họ vẫn đang thảo luận sôi nổi về cách đối phó với Trương Xuyên Hoa.

Phiêu Nguyệt nhìn núi Tống một lát rồi quay đầu lại.

2

Rắc!1

Đó là bởi vì một âm thanh răng rắc chói tai phát ra từ sâu bên trong khu nhà.

Phiêu Nguyệt tiến đến nơi phát ra âm thanh.

8

Tiểu Ma đang ở đó.

Cậu vung kiếm liên tục và đẩy bản thân đến giới hạn.

Toàn thân cậu ướt đầm mồ hôi.

Theo như Phiêu Nguyệt nhớ, cậu bắt đầu vung kiếm từ chập tối, vậy là cậu đã vắt kiệt sức lực trong suốt hơn 3 canh giờ.⁶

Cho dù là võ nhân có thể lực mạnh mẽ đến đâu, nếu không nghỉ ngơi và làm việc quá sức như thế này thì đương nhiên sẽ tự gặm nhấm cơ thể.

“Phù!”

Phiêu Nguyệt thở dài và tiến lại gần Tiểu Ma.

Tiểu Ma ngẩng đầu lên, dường như cậu đã nhận thấy Phiêu Nguyệt sắp tới. Nhưng ánh mắt ấy thật xa lạ.

‘Là tâm ma’

Phiêu Nguyệt nhanh chóng nhận ra tình trạng của Tiểu Ma.

8

Trong khi bị chấn động bởi cái chết của Nhất Kiếm Chân Nhân, cậu đã quá đắm chìm trong võ thuật nên bị tâm trí bị tiêu hao.

1

Tâm ma đã tìm đến trong vô thức.

Nếu tâm hồn thanh thản thì sẽ nhanh chóng xua đuổi được tâm ma và tìm thấy sự bình yên, nhưng tâm trí không ổn định của cậu đã bị nó xâm chiếm mà không hề hay biết.

Có hai cách để loại bỏ tâm ma.

Một là tự giác ngộ và xua đuổi, hai là cưỡng chế đào thải.

“Hự!”

Một âm thanh rên rỉ thoát ra khỏi miệng Tiểu Ma.

Cậu nhìn chăm chăm Phiêu Nguyệt và bất ngờ tấn công.

Xoẹt!

Kiểm căng sáng rực xẻ đôi bóng tối.

Koang!

Phiêu Nguyệt lập tức chặn lại đường kiếm bằng giáp tay.

Công Bố là một thanh minh kiếm hiếm thấy trên thiên hạ, nhưng chiếc giáp tay của Phiêu Nguyệt cũng có sức mạnh không kém.

“Yaaaa!”

Tiểu Ma xoay người trong không trung và tấn công lần nữa.

Công Bố trong tích tắc đã chia thành hàng chục kiếm ảnh và lao vào Phiêu Nguyệt.

Chỉ một trong số chúng là thật, chín cái còn lại là giả. Và Phiêu Nguyệt đã nhìn ra chúng.

Koang!

Với một âm thanh lớn, cơ thể của Tiểu Ma bị ném về phía sau. Tuy nhiên, cậu nhanh chóng lấy lại thăng bằng và phản công trở lại.

Vút!

Thanh kiếm lao đến với tốc độ kinh người.

Phiêu Nguyệt cố gắng bảo vệ cơ thể mình bằng giáp tay.

Ban đầu, chỉ với một chiếc giáp tay cũng có thể phòng thủ một cách dễ dàng. Tuy nhiên, thời gian trôi qua, các đòn tấn công của Tiểu Ma ngày càng trở nên uy lực hơn. Và cuối cùng hẳn không còn cách nào khác ngoài việc sử dụng Thu Hồn Ti.

Koang. keng. keng.!

Công Bố và Thu Hồn Ti đã va chạm vô số lần.

Những ngọn lửa liên tục bùng lên rồi lại biến mất.

“Yaaaaaa!”

Tiểu Ma hét lên và cố dốc toàn lực.

Cậu điên cuồng tấn công như đang nôn ra cơn giận giữ bên trong.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu.

Lưỡi kiếm của Tiểu Ma ngày càng chính xác hơn.

Các chiêu thức trở nên đơn giản hơn, nhưng uy lực lại tăng lên.

Không biết từ lúc nào, một luồng sáng mờ ảo xuất hiện trên kiếm của Tiểu Ma.

Thời gian trôi qua, luồng sáng đó rõ ràng hơn, dần dần tụ thành hình một thanh kiếm.

Đó chính là kiếm cang.

Tiểu Ma thậm chí vẫn còn chưa nhận thức được điều gì đang xảy ra, vẫn tiếp tục điên cuồng vùng kiếm.

Phiêu Nguyệt đã tạo ra một kỳ tích.

Chiếc ly của Tiểu Ma vốn đã được lấp đầy võ công.

Tất cả những gì Phiêu Nguyệt cần làm là cẩn thận thêm một giọt nước nữa để không làm vỡ chiếc ly đầy.

Một giọt nước đó đã làm tràn đầy nước trong bát, khiến cho Tiểu Ma thành công tiến thêm một bậc.

“Hãy!”

Tiểu Ma như dốc hết sức mạnh để ra đòn quyết định.

Thay vì né tránh, Phiêu Nguyệt đã chặn đòn tấn công của Tiểu Ma bằng Tì Xà Cang.

Ầm ầm!

Khi cường khí va chạm cường khí, một trận cuồng phong dữ dội đã nổ ra.

Tiểu Ma tỉnh táo lại vì cú sốc đó.

“Khục!”

Mặc dù đã thoát khỏi tâm ma, nhưng nội thương cậu phải chịu không hề nhẹ.

Trước khi kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra, cậu đã nghe thấy giọng nói của Phiêu Nguyệt.

“Mau vận công!”

“Ca ca?”

“Nhanh lên!”

“Vâng!”

Tiểu Ma ngay lập tức ngồi xếp bằng và bắt đầu vận công.

Đó là sự giác ngộ đạt được từ cuộc xung đột với Phiêu Nguyệt.

Vì đó là sự giác ngộ trong vô thức nên nếu bây giờ không giải quyết chắc chắn, nó có thể sẽ biến mất như một ảo ảnh.

Tiểu Ma tập trung vận công, và Phiêu Nguyệt đứng bên cạnh hộ pháp.

Một tuyệt thế võ nhân khác đang được sinh ra đời.

Và cũng là nhờ bàn tay Phiêu Nguyệt.

Hắn vốn không có ý định thu nhận đệ tử.

Hắn không muốn ép buộc người khác phải trải qua quá trình khắc nghiệt của bản thân khi học võ công.

Nhưng đối với Phiêu Nguyệt, Tiểu Ma là một người đệ đệ thân thiết, và cũng là một học trò.

Phiêu Nguyệt cảm thấy mãn nguyện một cách kỳ lạ khi nhìn thấy sự trưởng thành của Tiểu Ma.

Đúng lúc đó, ai đó đã nhẹ nhàng tiến gần đến họ.

Đó chính là Hồng Lệ Tuyết, người có thân hình nổi bật ngay cả trong bóng tối.

Nàng vừa tỉnh dậy sau một giấc ngủ ngon khi nghe thấy tiếng hai người đánh nhau.

Nàng nhìn Phiêu Nguyệt và Tiểu Ma với vẻ mặt khó hiểu.

Bỗng nhiên, một tia sáng kỳ lạ bất ngờ xuất hiện trên gương mặt nàng.

Bởi vì nàng cũng là võ nhân, thế nên nàng đã nắm bắt được tình hình.

Hồng Lệ Tuyết vội vã trở về phòng.

Một lúc sau, nàng trở lại với một bộ y phục trên tay.

Hồng Lệ Tuyết không đến gần hai người mà quan sát họ từ xa.

Cuối cùng, Tiểu Ma đã dần tỉnh lại..

“Phù!”

Tiểu Ma thở dài và đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

“Chúc mừng đệ đã lĩnh ngộ.”

“Ca ca”

“Làm tốt lắm.”

“Cảm ơn huynh!”

Tiểu Ma cười rạng rỡ.

Vào lúc đó, Hồng Lệ Tuyết, người đã đợi từ xa, tiến lại gần.

“Chúc mừng đệ đã lĩnh ngộ.”

“Tỷ tỷ!”

“Chúc mừng đệ đã cao hơn nữa này.”

“Hả?”

Khi Tiểu Ma chớp mắt, Hồng Lệ Tuyết giả vờ dùng tay đo chiều cao của cậu.

“Ah!”

Chỉ sau đó, Tiểu Ma mới nhận ra rằng tầm mắt của cậu đã ngang với Hồng Lệ Tuyết.

Trong khoảng thời gian ngắn đó, cậu đã cao lớn hơn và ngang bằng với Hồng Lệ Tuyết. Cậu đã trưởng thành từ vẻ ngoài của một đứa trẻ mười tuổi thành một thiếu niên mười lăm. mười sáu tuổi. Đôi mắt của Tiểu Ma mở to trước sự thay đổi đột ngột của cơ thể

Không thể chịu được thay đổi quá nhanh đó, bộ y phục cậu đang mặc đã bị xé toạc, để lộ da thịt bên trong.

Hồng Lệ Tuyết đưa bộ y phục mà nàng đang cầm cho Tiểu Ma.

“Mặc cái này vào đi.”

“À! Cảm ơn. Tỷ tỷ.”

“Không có gì...”

Hồng Lệ Tuyết mỉm cười.

Theo dự đoán của Phiêu Nguyệt, Tiểu Ma sẽ phát triển đến kích thước trưởng thành chỉ sau hơn một năm.

Có một chút tiếc nuối khi không thể nhìn thấy bộ dạng dễ thương của cậu bây giờ nữa, nhưng chung quy đó vẫn là một điều đáng để ăn mừng.

Bánh xe thời gian của Tiểu Ma, vốn đã bị dừng lại, giờ đã bắt đầu quay.

“Gì đây?”

Hồng Hữu Tân đã rất kinh ngạc khi nhìn thấy sự thay đổi của Tiểu Ma.

Hắn thậm chí không thể khép cái miệng há hốc của mình lại.

Tiểu Ma cười ngượng ngịu như thể không quen với vẻ ngoài trưởng thành của mình.

Cậu đã cao hơn gần một thước.

Đó là một sự thay đổi mạnh mẽ đến nỗi ngay cả Tiểu Ma cũng cảm thấy cơ thể mình như là của người khác vậy.

Khi cao hơn, thể giới mà cậu nhìn thấy cũng thay đổi.

Trước đây, nếu cậu nhìn thế giới từ độ cao ngang thắt lưng của người lớn, thì bây giờ cậu có thể nhìn thấy thế giới từ độ cao ngang ngực.

Chỉ riêng điều đó thôi cũng khiến cậu cảm thấy thật phấn khích.

“Đứa nhỏ này sao mà đã trưởng thành như vậy? Chẳng lẽ chỉ qua một đêm đã xảy ra kỳ tích?”

“Thôi mà ca ca. Đệ ngại chết mất.”

“Uầy! Thế còn ta thì sao?”

Hồng Hữu Tân bật thót lên cảm thán.

Lúc đó, Phiêu Nguyệt nói với Tiểu Ma.

“Đột nhiên tăng chiều cao, cobzfczk thể sẽ không thể dễ dàng cân bằng trong thời gian tới. Hãy nghỉ ngơi và tập trung vào việc tìm kiếm sự cân bằng đi.”

“Dạ!”

Tiểu Ma ngoan ngoãn gật đầu.

Chân tay cậu có cảm giác rất xa lạ, như thể chúng không phải của cậu vậy.

Có vẻ như sẽ mất một thời gian dài để tìm lại cảm giác trước đó.

Tiểu Ma chạy sang phòng chính.

Hồng Hữu Tân hỏi Phiêu Nguyệt.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy? Ta chưa bao giờ nghe nói về việc một cậu bé lại có thể trở thành thiếu niên chỉ sau một đêm như vậy.”

“Có nhiều điều kiện thuận lợi. Và quan trọng nhất là Tiểu Ma đã tự mình phá vỡ bức tường.”

“Phá tường?”

“Nó đã đạt đến cấp độ Dĩ Khí Thành Cang.”

“Ôi trời đất ơi! Đạt đến cảnh giới đó ở tuổi đó sao.”

Hồng Hữu Tân vô cùng kinh ngạc.

Nếu hấn nhớ không lầm, thì chuyện này là chưa từng có trong lịch sử giang hồ.

Nếu chỉ nhìn vào tuổi tác, Tiểu Ma sẽ là người trẻ nhất trong số những tuyệt thế cao thủ của mọi thời đại.

‘Nếu giang hồ biết chuyện này thì chắc sẽ loạn hết lên mất’

Sự thành bại của một môn phái phụ thuộc vào việc nó sở hữu bao nhiêu cao thủ mạnh.

Nếu họ có thể có được một tuyệt thế cao thủ trẻ tuổi như Tiểu Ma, tương lai của môn phái đó chắc chắn sẽ được đảm bảo.

Hồng Hữu Tân kính sợ nhìn Phiêu Nguyệt.

‘Người rót cục đã làm cách nào?’

Hắn ta biết rõ trình độ của Tiểu Ma.

Cậu ta rõ ràng sở hữu võ công đáng gờm, nhưng vẫn còn cách tuyệt đại chi cảnh khá xa. Một Tiểu Ma như vậy mà lại lên đến đỉnh chỉ sau một đêm.

Chắc chắn là không thể nếu không có sự giúp đỡ của Phiêu Nguyệt.

‘Tên này rót cục là cái quái gì vậy?’

Hắn ta vốn nghĩ rằng mình biết rõ về Phiêu Nguyệt, nhưng có vẻ hắn đã lầm.

Đó chẳng qua chỉ là phần nổi của tảng băng chìm.

Toàn thân hắn nổi da gà cùng với một cơn ớn lạnh đột ngột.

Lúc đó, Phiêu Nguyệt mở miệng.

“Chuyện ở Thiếu Lâm Tự thế nào rồi?”

Giọng nói của hắn đã đưa Hồng Hữu Tân trở lại thế giới thực.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 618

Cuối cùng cuộc thương lượng giữa Hồng Hữu Tân và Thiếu Lâm Tự cũng kết thúc.

Hạ Ô Môn quyết định huy động toàn lực để nắm bắt động tĩnh của Trương Xuyên Hoa và Thiên Vũ Môn, còn Thiếu Lâm Tự sẽ trả một cái giá xứng đáng cho Hạ Ô Môn.

Đây là cuộc thương lượng hai bên cùng có lợi.

Đối với Hạ Ô Môn, xây dựng mối thâm tình với Thiếu Lâm Tự là một lợi ích to lớn.

Người ta nói danh tiếng của Thiếu Lâm Tự đã giảm đi rất nhiều trước Cuồng Võ Môn và Thiên Vũ Trang, nhưng sức mạnh của Thiếu Lâm Tự thật sự vẫn rất vĩ đại.

Phiêu Nguyệt nghe Hồng Hữu Tân nói liền gật đầu.

“Tốt lắm.”

“Vâng! Cuộc thương lượng kết thúc tốt đẹp là nhờ vào Phiêu Đại hiệp cả. Đa tạ người.”

“Cảm tạ gì đâu chứ.”

“Mà người có nghe chuyện chưa?”

“Chuyện gì?”

“Chuyện về Trương Xuyên Hoa ấy.”

“Hắn ta thì sao?”

“Chắc người chưa nghe rồi. Trương Xuyên Hoa của Thiên Vũ Trang đã giết Nam Cung Hữu Kiếm, hội chủ Thủ Thiên Hội rồi.”

“Chuyện này là thật sao?”

“Ừm! Ta cũng mới nhận được thông tin sáng nay.”

Hồng Hữu Tân đến tìm Phiêu Nguyệt cũng là để truyền đạt tin tức này.

Hiện tại, huyện Đăng Phong mà Phiêu Nguyệt ở cách Thủ Thiên Hội đến hàng ngàn dặm. Vậy nên chuyện Nam Cung Hữu Kiếm vẫn chưa truyền đến đây.

Hồng Hữu Tân cũng không ngờ khi nghe Nam Cung Hữu Kiếm phải bỏ mạng như thế.

Nam Cung Hữu Kiếm của Thủ Thiên Hội là võ giả tuyệt thế đếm trên đầu ngón tay.

Các con của ông ta là Nam Cung Việt và Nam Cung Tuyết đều hoạt động độc lập trên giang hồ, còn ông thì nắm quyền cả Thủ Thiên Hội.

Một võ giả xuất chúng như thế lại mất mạng dưới tay Trương Xuyên Hoa.

Đây là tổn thất vô cùng lớn cho toàn bộ giang hồ.

“Người có biết vì sao Trương Xuyên Hoa lại giết Nam Cung Hữu Kiếm hay không?”

“Ta vẫn chưa nắm bắt đến đó. Nhưng ta nghĩ liệu có khi nào hắn muốn chính thức bộc lộ tham vọng của mình hay không.”

“Hiện giờ Trương Xuyên Hoa đang ở đâu?”

“Ta đang tìm hiểu.”

“Không biết hắn đang đi đâu ư?”

“Ta sẽ cố gắng nắm bắt càng sớm càng tốt.”

Hồng Hữu Tân trả lời rồi lên nhìn Phiêu Nguyệt.

Chẳng biết Phiêu Nguyệt đang nghĩ ngợi gì mà lại nhìn lên bầu trời.

Hồng Hữu Tân mới cẩn trọng hỏi.

“Chẳng lẽ người muốn đích thân đối phó với Trương Xuyên Hoa ư?”

“Không, có người sẽ đối đầu với hắn.”

“Rốt cuộc là ai?”

Phiêu Nguyệt không đáp lại câu hỏi này.

Hồng Hữu Tân quan sát Phiêu Nguyệt một lúc rồi e dè hỏi.

“Có phải là... Lý Thanh Đại hiệp không?”

“.....”

“Chắc là đúng rồi.”

Phiêu Nguyệt không trả lời lại câu nào, nhưng Hồng Hữu Tân chắc chắn suy đoán của y là đúng.

‘Cũng đúng, trong thời thế hiện giờ, chỉ có Lý Thanh Đại hiệp mới có thể đối phó với Trương Xuyên Hoa thôi.’

Đôi thủ nặng ký của Trương Xuyên Hoa cũng chỉ có Lý Thanh.

Không phải võ công của Phiêu Nguyệt yếu kém nên bỏ qua hắn.

Đánh giá này dựa trên thế lực mà họ lãnh đạo, danh tiếng, kinh nghiệm tích lũy từ trước đến nay cũng như mối quan hệ giữa

hai bên trong suốt thời gian qua.

Vậy nên mới kết luận Lý Thanh là đối thủ duy nhất của Trương Xuyên Hoa.

“Nếu Lý Thanh Đại hiệp mà ra mặt thì...”

Gương mặt Hồng Hữu Tân thoáng chút nhẹ nhõm.

Bởi vì y nghĩ Lý Thanh có thể ngăn cản được hành động của Trương Xuyên Hoa.

Phiêu Nguyệt nói.

“Nắm bắt được hành tung của Trương Xuyên Hoa thì báo cho ta biết nhé.”

“Ta biết rồi. Ta sẽ báo cho ngài trước tiên nhất.”

“Ừm!”

“Nhưng sau này ngươi định làm gì? Ngươi có tiếp tục ở lại đây không?”

“Ta định sẽ đến phái Võ Đang trước.”

Từ huyện Đăng Phong có Thiếu Lâm Tự đến chỗ phái Võ Đang ở Quân Huyện cũng phải mất khoảng 500 dặm.

Đối với người bình thường thì đây là một khoảng cách cực kỳ xa, nhưng với những người tu luyện võ công như Phiêu Nguyệt lại khác.

Hắn sẽ đến Võ Đang nên nhân tiện muốn ghé qua thấp nén hương cho Nhất Kiếm Chân Nhân.

Hắn làm thế không phải vì chính mình mà là vì Tiểu Ma.

Mặc dù trong lúc đi cùng nhau tiểu nam tử không thể hiện ra nhưng Phiêu Nguyệt biết Tiểu Ma rất đau buồn vì cái chết của Nhất Kiếm Chân Nhân.

Hồng Hữu Tân gật đầu.

“Ta biết rồi. Ta sẽ yêu cầu phân đà ở đó hỗ trợ các ngươi, nếu cần gì cứ nói cho họ biết.”

“Ngươi không đi sao?”

“Ta phải quay về Bà Dương Hồ. Bầu không khí ở đó đang rất bất ổn.”

“Bộ nghiêm trọng lắm hay sao?”

“Ừm! Đặc biệt là động thái của Kim Thiên Hội không hề bình thường. Chắc chắn ở đó sẽ có chuyện lớn xảy ra.”

“Nhân tiện người về Bà Dương Hồ, hãy gửi giúp ta một bức thư tới cho Thần Vũ nhé.”

“Thần Vũ ấy ạ?”

Hồng Hữu Tân bày ra vẻ mặt nghi hoặc, Phiêu Nguyệt mới giải thích hiện giờ Nam Thần Vũ đang ở đâu.

Sau khi Sở Gia Viên bị thiêu rụi, Hoàng Phủ Chi Thắng và Nam Thần Vũ đang ở cùng những thích khách khác trong một làng chài.

Ít nhất phải cho họ biết chút tin tức để đỡ phải lo lắng.

Có thể khi bức thư gửi đến, hai người sẽ dẫn binh lực đến đây. Không, chắc chắn họ sẽ làm như thế.

Sát Lão sẽ xử lý như vậy.

Sát Lão biết rõ Phiêu Nguyệt không thích có người bám theo. Nhưng Sát Lão vẫn sẽ đưa thích khách và Hắc Sát Đội đến.

Không phải vì ông không tin tưởng Phiêu Nguyệt.

Mà là vì Phiêu Nguyệt là sự tồn tại vô cùng quan trọng.

Hồng Hữu Tân cười nói.

“Người đừng lo lắng quá. Chúng ta sẽ dùng truyền thư ung để thông báo tin tức nhanh nhất có thể.”

“Đa tạ người!”

“Chẳng phải chúng ta đều giúp đỡ nhau để sống sót sao?”

Phiêu Nguyệt gật đầu đồng tình với câu nói của Hồng Hữu Tân.

Hồng Hữu Tân là một trong số ít người mà Phiêu Nguyệt tin tưởng. Hồng Hữu Tân đã nhận rất nhiều sự giúp đỡ từ hắn, vậy nên y cũng phải giúp lại Phiêu Nguyệt.

Hậu quả của việc đột nhiên phát triển thể xác không hề ít chút nào.

Tiểu Ma đang cố gắng tìm lại cảm giác vốn có của hắn.

Hắn thức mấy đêm liền để tìm lại cảm giác cố hữu.

Mười ngày sau Tiểu Ma đã hoàn toàn thích nghi với cơ thể mới.

Sau khi đã thích nghi, Tiểu Ma cũng thay đổi đôi chút, lúc này Phiêu Nguyệt đã rời khỏi huyện Đăng Phong đến Quân Huyện.

Họ có thể cưỡi ngựa, nhưng nhóm Phiêu Nguyệt lại chọn bộ hành.

Làm thế là để giúp cho Tiểu Ma dễ dàng thích nghi hơn.

Hắn đã quen với cơ thể vừa thay đổi, nhưng muốn trở nên hoàn thiện nhất thì phải di chuyển cơ thể liên tục không được ngồi nghỉ.

Đi bộ chính là một cách hay.

Để di chuyển phù hợp với tốc độ của Tiểu Ma, Phiêu Nguyệt và Hồng Lệ Tuyết cũng đi cùng với hắn.

May là cả ba người đã quen thuộc với điều này.

Họ vừa đi cùng Tiểu Ma vừa ngắm phong cảnh xung quanh.

Con đường từ huyện Đăng Phong đến Quân Huyện có cảnh sắc vô cùng xinh đẹp.

Tiểu Ma đi theo rất nhiều kiểu.

Đôi lúc hắn sải bước nhẹ nhàng trên đường, lắm khi lại chạy hồng hộc đến nhể nhại cả mồ hôi.

Dù chỉ đi bộ thôi nhưng trên người hắn đã ướt đầm mồ hôi như tắm.

Hắn đã tiêu hao nhiều sức lực để đi bộ.

Phiêu Nguyệt nhìn bóng lưng của Tiểu Ma rồi nghĩ.

‘Chắc là giờ đã thích nghi hoàn toàn rồi nhỉ.’

Vì là Tiểu Ma nên mới nhanh chóng thích ứng như thế, là người khác thì không thể nào.

“Phù!”

Đột nhiên Tiểu Ma thở dài một hơi rồi dừng bước.

Chẳng biết tự lúc nào trên môi hắn hiện lên nụ cười.

Hắn cảm thấy hài lòng với thành tích hiện giờ.

Tiểu Ma nhìn Hồng Lệ Tuyết và Phiêu Nguyệt rồi nói.

“Đệ đã thích nghi hẵn rồi. Giờ mọi người có thể di chuyển như bình thường cũng được.”

“Đương nhiên rồi.”

“Đa tạ hai người đã chờ đệ. Chắc là hai người chán lắm ha.”

“Không có đâu.”

“Bọn ta ôn mà, đệ đừng để ý.”

Thấy Tiểu Ma bày ra vẻ mặt tội lỗi, Phiêu Nguyệt và Hồng Lệ Tuyết liền phát tay với hắn.

Tiểu Ma Cười rồi xoa xoa bụng.

“Đệ có hơi đói rồi.”

Trông thì như Tiểu Ma chỉ đang đi bộ bình thường, nhưng thật tế hắn phải dùng đến cơ bắp và nội công rất nhiều.

Một bước đi đơn giản cũng phải vận nội công.

Chính vì thế mà hắn nhanh đã thấy đói bụng.

Phiêu Nguyệt liền nói.

“Chúng ta sắp đến ngôi làng kế tiếp rồi, tới đó rồi ăn cơm nghỉ ngơi.”

“Ừm!”

Tiểu Ma nở nụ cười vui vẻ.

bzfczk

Sau khi đạt được thành tựu mới rồi sắp được ăn no bụng, Tiểu Ma liền thấy tâm trạng vô cùng phấn khởi.

Vừa hay ngôi làng dần xuất hiện trước mặt họ.

Ba người vội vàng sai bước.

Trước khi mặt trời lặn, họ đã đến được ngôi làng yên tĩnh kia.

Ngôi làng rất nhỏ, chỉ có khoảng một trăm ngôi nhà. Và trên con đường chính có một quán trọ ở đó.

Ba người không thèm nhìn biển hiệu mà bước vào trong quán trọ.

Bên trong quán trọ rất tồi tàn vì chỉ nhận khách xung quanh khu vực.

Bàn ghế vẫn còn in hằn dấu vết của thời gian, và chủ quán trọ cũng là một đôi vợ chồng già.

Bên trong quán trọ hiện giờ có đôi vợ chồng già và bốn vị khách khác.

Mỗi hai người ngồi ở hai bàn khác nhau. Có lẽ họ đi riêng.

Trước khi nhóm Phiêu Nguyệt bước vào, những vị khách đã liếc nhìn bọn họ. Thế nhưng, sau đó các vị khách lại nói chuyện với nhau mà không để tâm nữa.

Lúc nhóm Phiêu Nguyệt ngồi xuống, ông chủ quán trọ đi vào bếp, lão bà thì tiến lại gần.

Bà đặt ấm trà xuống rồi hỏi.

“Các vị đến từ đâu thế?”

“Bọn ta đến từ huyện Đăng Phong.”

“Xa quá nhỉ. Vậy các vị muốn dùng gì?”

Nghe câu trả lời của Hồng Lệ Tuyết, vẻ mặt lão bà có chút u ám.

Nói khó nghe một chút đây là vẻ mặt phiền phức.

Câu hỏi vừa rồi chỉ mang tính lịch sự mà thôi.

“Cho ba tô mì bò, có tiểu long bao thì mang lên luôn nhé.”

“Xin chờ cho một chút. Lão nhà ta cũng lớn tuổi rồi nên làm có hơi lâu một chút.”

“Ta biết rồi.”

Mặc dù giọng điệu của lão bà có chút cộc cằn nhưng Hồng Lệ Tuyết vẫn mỉm cười đáp lời.

Một khi bước chân vào giang hồ chắc chắn sẽ có lúc gặp phải những người thế này.

Không thể làm hài lòng tất cả mọi người, vậy nên có tức giận thì chỉ tổ làm bản thân mệt thêm mà thôi.

Cái gì cho qua được thì tốt nhất nên cho qua.

Lời tốt đẹp không tự nhiên mà thốt ra được.

Lúc này Phiêu Nguyệt, Hồng Lệ Tuyết và Tiểu Ma uống trà mà lão bà đem ra.

Quán trọ tuy tồi tàn nhưng trà lại khá ngon.

Ba người vừa uống trà vừa nhìn ra ngoài cửa sổ.

Có thể thấy xung quanh quán trọ có nhiều đồng ruộng được khai hoang từ núi.

Hầu hết dân trong làng đều làm nghề nông kiếm sống. Bọn họ đang trong giai đoạn chuẩn bị vào mùa.

Họ vừa làm việc vừa cười đùa vui vẻ với nhau.

Ba người nhìn chằm chằm gương mặt của bọn họ một hồi lâu.

Nếu xét theo góc độ nào đó, người dân trong làng không thể sánh được với nhóm Phiêu Nguyệt, nhưng trông họ lại hạnh phúc hơn nhiều.

Nhìn gương mặt rạng rỡ của những người nông dân đang làm việc kia, ba người tự hỏi bây giờ bản thân đang muốn làm gì.

Họ tự hỏi bản thân đang chiến đấu kịch liệt và sống khổ sở như thế là vì điều gì.

“Haa!”

Đột nhiên Hồng Lệ Tuyết thở dài.

Bởi vì tự dung nàng cảm thấy hổ thẹn.

Nàng nhìn về phía Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt cũng bày ra vẻ mặt hết như nàng một hồi, nhưng hần hay chóng quay lại sắc thái cố hữu của mình.

Hồng Lệ Tuyết thấy bộ dạng này mới thật là giống Phiêu Nguyệt.

Con người có thể bị lay động, nhưng trạng thái ấy lại không kéo dài lâu. Việc khôi phục lại sự điềm tĩnh vốn có chính là một trong những điểm mạnh của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt rời mắt khỏi khung cảnh kia rồi uống trà.

Rột!

Nhìn bộ dạng thưởng trà của Phiêu Nguyệt khiến nội tâm Hồng Lệ Tuyết từ từ bình tĩnh lại.

Một lát sau thì lão bà mang thức ăn ra.

“Đồ ăn đến rồi.”

Một đĩa tiêu long bao cùng 3 bát mì bò.

Mì lão bà mang lên trong khá ngon miệng.

Ba người bắt đầu dùng bữa.

“Chà!”

Tiểu Ma là người cảm thán trước tiên.

Bởi vì bát mì ngon hơn hần nghĩ.

Hồng Lệ Tuyết cũng tròn mắt.

Bát mì này có vị ngon nhất mà nàng từng ăn từ trước đến giờ .

Nàng cảm nhận được vị thịt tươi ngon tan bên trong miệng.

“Món này ngon thật đấy.”

“Đúng vậy, tỷ tỷ.”

“Ừm!”

“Không ngờ ở vùng hẻo lánh này mà có quán mì ngon như thế. Hôm nay đúng là may mắn mà.”

“Tiêu long bao cũng ngon.”

“Thật ạ?”

Tiểu Ma liền cho một cái tiểu long bao vào miệng.

Hương vị bánh lập tức lan tỏa trong khoang miệng.

“Chà!”

Tiểu Ma lại cảm thán.

Khác với hai người ăn uống ồn ào kia, Phiêu Nguyệt dùng bữa rất im lặng.

Hắn gấp một đũa mì cho vào miệng rồi nhìn những vị khách ngồi ở bàn khác.

619

Sabzfczku khi dùng xong bữa trưa, ba người lại tiếp tục lên đường.

Có lẽ vì đã lấp đầy cái bụng với những món ăn ngon nên gương mặt của Hồng Lệ Tuyết và Tiểu Ma cực kỳ rạng rỡ.

Tiểu Ma thậm chí còn ngân nga tiếng hát trong miệng.

Hồng Lệ Tuyết hiểu rõ cảm giác lúc này Tiểu Ma.

Võ công thăng tiến nhờ được tâm đắc, thể chất phát triển và cuối cùng là được ăn thức ăn ngon.

Tiểu Ma cảm thấy vui vẻ cũng là điều hiển nhiên.

Hồng Lệ Tuyết nhìn Phiêu Nguyệt và nghĩ rằng mọi chuyện sẽ ổn.

Phiêu Nguyệt đang bước đi, ánh mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước.

Vẻ mặt hắn chẳng khác gì thường ngày.

Thế nhưng Hồng Lệ Tuyết vẫn cảm thấy có gì đó khác lạ.

Một sự thay đổi nhỏ mà chỉ Hồng Lệ Tuyết mới có thể nhận ra.

Nàng đến lại gần Phiêu Nguyệt.

“Chàng có sao không?”

“Chuyện gì?”

“Trông chàng khác với thường ngày lắm.”²

“VẬY Ờ?”

“Đã có chuyện gì xảy ra sao?”

“Nhìn về phía trước đi.”¹

“HẢ?”

Hồng Lệ Tuyết nhìn về phía trước với vẻ mặt khó hiểu.

Nàng có thể thấy một nam thương nhân đang kéo một chiếc xe bò đi tới.

Trên xe chứa đầy hàng hóa nên trông con bò di chuyển rất nặng nhọc.

Hồng Lệ Tuyết nghiêng đầu.

“Người đó thì sao chứ?”

“Nhìn kỹ vào.”

“HỪM...”⁸

Hồng Lệ Tuyết tiếp tục nhìn thẳng về phía trước, khi thương nhân càng lại gần. Nàng lại càng cảm thấy có điểm gì đó kỳ lạ.

Gương mặt của Hồng Lệ Tuyết hơi cứng lại.

Phiêu Nguyệt thì thầm với nàng.

“ĐỪNG ĐỂ LỘ CẢM XÚC RA NGOÀI.”

Hồng Lệ Tuyết nhận ra sai lầm của mình.

Nàng tỏ vẻ thản nhiên và bước tiếp.

Một lúc sau, thương nhân nọ đi lướt qua đám người của Phiêu Nguyệt.

Hắn chẳng buồn nhìn đến nhóm người Phiêu Nguyệt và tập trung vào việc kéo con bò.

Nhưng Hồng Lệ Tuyết có thể cảm nhận được ánh mắt lén nhìn bọn họ của hắn.

Nếu Phiêu Nguyệt không nói, có lẽ nàng cũng không để ý đến hắn.

Tuy không biết hắn là ai, nhưng rõ ràng hắn đã được luyện một khóa giám sát bài bản.

Điểm kỳ lạ mà Hồng Lệ Tuyết nhận ra chính là làn da của thương nhân đó.

Rõ ràng trông hắn như đã đi một quãng đường dài, ấy mà da của hắn vẫn láng mịn. Hơn nữa cũng không có dấu hiệu bị sạm đi do cháy nắng.

Làn da ấy hoàn toàn không phù hợp với bộ y phục hắn đang mặc trên người.⁶

Điều đáng ngờ nhất chính là cách hắn ta tương tác với con bò.

Mang nhiều hành lý như vậy thì việc phối hợp tốt với con bò là điều rất quan trọng, nhưng không hiểu sao trông hắn thật ngượng ngùng.

Phiêu Nguyệt nói.

“Lần thứ tư rồi.”

“Sao?”

“Hai lần ở quán trọ, một lần trên đường đến đây, một lần nữa là người vừa này.”

“Hãy! Xem ra ta lơ là quá rồi.”

Hồng Lệ Tuyết thở dài.

Điều này là một sai lầm mà nàng sẽ không bao giờ mắc phải nếu chỉ đi một mình.

Sau khi đi cùng với Phiêu Nguyệt, nàng cũng thôi không cảnh giác mọi thứ xung quanh.

Bởi vì trong vô thức, nàng đã tin tưởng và dựa dẫm vào Phiêu Nguyệt.

Hồng Lệ Tuyết cắn môi đến bật máu.

Nàng cúi đầu tự trách bản thân. Sau khi ngẩng đầu lên, ánh mắt của nàng đã thay đổi.

Đôi mắt nàng trở nên sắc bén như thanh phi đao. Nàng đã trở lại với tư cách là một thích khách.

Hồng Lệ Tuyết tiếp tục bước đi một cách tự nhiên rồi hỏi Phiêu Nguyệt.

“Chàng nghĩ đó là ai?”

“Chỉ cần quan sát thêm chút nữa là biết được rồi.”

“Ý chàng là chúng sẽ xuất hiện tiếp sao?”⁸

“Đã có bốn người giám sát đi qua rồi. Chắc chắn sẽ còn vài người nữa.”

“Ta hiểu rồi.”

Hồng Lệ Tuyết gật đầu rồi nhìn xung quanh.

Nơi họ đi qua là một vùng đồng bằng rộng lớn.

Địa hình này rất thuận lợi cho việc quan sát từ xa.

Tuy nàng không thể nhìn thấy, nhưng chắc chắn bọn chúng đang ở đâu đó trên vùng đất này để theo dõi bọn nàng.¹

Giám sát từ xa gọi là viễn kiến, ẩn nấp và giám sát ở gần gọi là cận kiến, còn giám sát kiểu trực tiếp tiếp cận đối tượng gọi là tiếp kiến.

Thông thường, chỉ cần viễn kiến là đủ.

Bởi viễn kiến giúp họ có thể theo dõi mục tiêu mà không gây nghi ngờ gì.

Cận kiến thì cần phải nỗ lực hơn chút, còn tiếp kiến thì đòi hỏi phải có nhiều kỹ năng.

Nếu đã có tiếp kiến thì hẳn cũng sẽ có cận kiến và viễn kiến.

Rất hiếm khi có một đội hình giám sát phức tạp như vậy và rất ít tổ chức trong giang hồ biết cách thích hợp và sử dụng chúng như thế này.

Một trong những tổ chức sử dụng tốt hệ thống giám sát này là Hạ Ô Môn. Nhưng Hạ Ô Môn vốn có quan hệ mật thiết với Phiêu Nguyệt nên chẳng có lý do gì để họ phải giám sát Phiêu Nguyệt như thế này cả.

Hơn nữa, Phiêu Nguyệt đã ở cùng Hồng Hữu Tân vào mấy ngày trước. Vậy nên Hạ Ô Môn bị loại ra khỏi danh sách nghi phạm.

Tiểu Ma lắng nghe hai người nói chuyện rồi thận trọng hỏi.

“Huynh, vậy sao chúng ta không trốn rồi điều tra ngược lại bọn họ.”

“Chúng ta trốn, bọn họ cũng sẽ trốn. Như vậy thì chúng ta không bao giờ có thể tìm ra kẻ đứng đằng sau chúng nữa.”

“Ra là vậy.”

Tiểu Ma gật đầu.

Đám người kia chắc chắn đã có biện pháp đối phó cho những trường hợp bất thường.

Sẽ thật may mắn nếu cắt đuôi được bọn họ, nhưng bọn họ vẫn có thể ẩn mình mà không lộ diện. Như vậy thì việc diệt trừ tận gốc rất khó.

Không biết kẻ nào đang giám sát bọn họ, nhưng bọn họ phải nhỏ cở tận gốc.

“Trước mắt thì cứ vờ như không biết gì đã.”

“Ý huynh là vờ như chúng ta đang thiếu cảnh giác sao?”

“Đúng vậy!”

“Đệ hiểu rồi. Đệ sẽ làm như huynh nói.”

Tiểu Ma cười rồi đáp.

Thái độ của tiểu nam tử đã trưởng thành hơn so với vài ngày trước.

Không biết có phải do ngoại hình thay đổi không mà từ hành động đến lời suy nghĩ của Tiểu Ma dường như cũng đã trở nên sâu sắc hơn.

Ba người bước đi thản nhiên như không có chuyện gì.

Không biết là may mắn hay xúi quẩy mà bọn họ không gặp người giám sát tiếp kiến nữa.

Tuy nhiên, cả ba người đều không ngừng cảnh giác.

Lạch phạch!

Từ phía xa, có một con chim tung cánh bay vào không trung.

Hồng Lệ Tuyết ngay lập tức nhận ra có điều bất thường.

“Là bồ câu truyền thư.”

Bề ngoài trông nó chỉ như những chú chim bình thường khác, nhưng thực chất, nó đã được huấn luyện rất bài bản.

Nhãn lực tốt có thể thấy được một cái ống nhỏ đang được vào mắt cá chân của con bồ câu ấy.

Rõ ràng đám người giám sát họ đã gửi báo cáo cho cấp trên.

Ánh mắt Phiêu Nguyệt chùng xuống.

Hắn không biết người thủ lĩnh đám người này là ai nhưng người đó tổ chức hệ thống rất tốt.

Nếu là người khác thì đã không biết bản thân đang bị theo dõi rồi.

Ngay cả Hồng Lệ Tuyết trong Thập Huyết Sát cũng không nhận ra điều đó cho đến khi Phiêu Nguyệt nói với nàng.

Loại hệ thống giám sát chặt chẽ này không thể được hoàn thiện chỉ trong một thời gian ngắn được.

Chắc chắn đám người kia phải dành rất nhiều thời gian để tổ chức hệ thống rồi mới có thể đưa nó vào thực chiến.

Bỗng Phiêu Nguyệt lẩm bẩm.

“Mùi quen thuộc.”

“Mùi quen thuộc ư?”

“Chúng có mùi giống chúng ta.”

“Vậy là chúng là đồng loại của ta sao...”

Vẻ mặt Hồng Lệ Tuyết trở nên nghiêm trọng.

Nếu là đồng loại của bọn họ thì chỉ có thể là thích khách.

Tuy nhiên, hầu hết những thích khách đang hoạt động trong giang hồ đều nằm dưới sự chỉ huy của Phiêu Nguyệt với cái tên Hắc Giới.

Không có lý do gì để những thích khách thuộc Hắc Giới theo dõi Phiêu Nguyệt cả. Hơn nữa, hiện tại bọn họ đang nhận lệnh của Bách Quỷ Liên.

Hồng Lệ Tuyết nhìn Phiêu Nguyệt.

“Có lẽ bọn chúng ở vùng tái ngoại.”

“Xem ra... Sở Như Nguyệt và Tống Thiên Vũ bắt đầu xuất hiện trở lại rồi.”

“Sở Như Nguyệt?”

Hồng Lệ Tuyết tỏ vẻ ngờ vực.

Bởi nàng không ngờ rằng nàng sẽ một lần nữa nghe thấy tên của họ tại nơi này.

Phiêu Nguyệt nhú mày đáp.

“Bọn chúng biến mất để tập hợp dư đảng của Cửu Long Sát Mạc, có vẻ mọi chuyện đã xong xuôi cả rồi.”

Phiêu Nguyệt là người hiểu rõ Cửu Long Sát Mạc nhất ở thời điểm hiện tại.

Từ nguyên lý, hệ thống tổ chức đến cách thức tạo ra hỗn loạn của bọn họ.

‘Có vẻ như tin tức Hữu Linh Thuyền Đoàn bị sụp đổ đã tới tai bọn chúng rồi.’

Tuy hoạt động độc lập nhưng Hữu Linh Thuyền Đoàn dù gì cũng tách ra từ Cửu Long Sát Mạc.

Sở Như Nguyệt hẳn đã mong đợi Hữu Linh Thuyền Đoàn sẽ tìm hãm được Phiêu Nguyệt. Nhưng trái với mong đợi của nàng ta, Hữu Linh Thuyền Đoàn đã sụp đổ.

Có lẽ nàng ta cảm giác được sự nguy kịch và dẫn đến tình hình như hiện tại.

Sở Như Nguyệt vốn là một người thận trọng và tỉ mỉ.

Nàng tuyệt nhiên sẽ không xuất hiện nếu như không nắm chắc được phần thắng trong tay.

‘Rốt cuộc cô ta đã lên kế hoạch gì rồi...’

Sở Như Nguyệt sẽ không bao giờ hành động nếu nàng ta chưa chắc chắn Phiêu Nguyệt không thể trốn thoát được khỏi nàng.

Dù có bị Phiêu Nguyệt để mắt tới thì nàng ta vẫn có thể trốn kỹ hơn nữa.

Vậy nên để lòi được nàng ta ra ngoài ánh sáng thì phải để cho nàng ta nghĩ rằng một trăm phần trăm chiến thắng đã nằm gọn trong tay của nàng.

Phiêu Nguyệt sắp xếp lại suy nghĩ của mình rồi nói.

“Tiểu Ma!”

“Vâng?”

“Sau khi đến ngôi làng tiếp theo, đệ hãy vờ như có việc gấp nên rời đi trước nhé.”

“Đi bao xa thì được ạ.”

“Thật xa để bọn họ không nghi ngờ...”

“Đệ biết rồi.”

Tiểu Ma gật đầu mà không hỏi thêm gì cả, bởi nó cũng hiểu tại sao Phiêu Nguyệt lại ra lệnh như vậy.

Hồng Lệ Tuyết hỏi.

“Ta thì sao?”

“Nàng vẫn đi cùng ta. Nếu nàng rời đi, bọn họ chắc chắn sẽ nghi ngờ.”

“Được.”

“Nhưng vẫn phải luôn kiểm tra xung quanh.”

“Ta biết rồi.”

Hồng Lệ Tuyết gật đầu.

Sau đó ba người bọn họ tiếp tục bước tiếp. Vừa đi vừa nói chuyện.

Trông bọn họ khá tự nhiên.

Sau khi đi được một lúc, mặt trời cũng đã lặn dần. Ngôi làng phía trước cũng cách đó không xa.

Ba người đi vào một quán trọ ở vùng ngoại ô của ngôi làng.

“Chào mừng khách quan.”

Ngay khi bọn họ bước vào quán trọ, một nam nhân trung niên trông có vẻ là chủ quán chạy ra niềm nở đón tiếp bọn họ.

Phiêu Nguyệt hỏi.

“Bọn ta ngủ một đêm, còn phòng trống không?”

“Dĩ nhiên là có rồi. Ngài muốn bao nhiêu phòng ạ?”

“Trước mặt là một thôi.”

“Có một phòng trống ở cuối hành lang tầng hai. Đó là căn phòng tốt nhất của quán trọ tiểu nhân ạ.”

“Được, cho ta phòng đó đi.”

“Vậy khách quan có muốn dùng món gì không ạ?”

“Quán người nổi tiếng món gì.”

“Gì cũng ngon ạ. Không gì quán ta không thể làm được, khách quan cứ việc gọi món. Hi hi.”

Ông chủ cười run cả người.

Phiêu Nguyệt nhìn vào ông ta một lúc rồi nói.

“Vậy có làm được món thịt kho Đông Pha không?”

“Thịt lợn kho Đông Pha ạ? Được ạ.”

“Vậy cho ta một đĩa thịt lợn kho Đông Pha, một tô canh cùng với cơm là được rồi.”

“Vâng. Tiểu nhân sẽ chuẩn bị trong thời gian nhanh nhất có thể ạ.”

Ông chủ cúi chào Phiêu Nguyệt rồi chạy vào bếp.

Phiêu Nguyệt nhìn theo bóng lưng của ông chủ rồi ngồi xuống bàn.

Tiểu Ma nhìn Phiêu Nguyệt với vẻ mặt khó hiểu.

“Thịt lợn kho Đông Pha sao?”

Món thịt lợn kho Đông Pha này vốn được tạo ra bởi Tô Đông Pha. Món ăn này yêu cầu chất lượng thịt phải tốt. Hơn nữa lại tốn rất nhiều thời gian để nấu nướng.

Món ăn này không thể xuất hiện ở một quán trọ vùng ngoại ô hiếm có khách quan lui tới được. Vì đơn giá hoàn toàn không phù hợp.

Hầu hết những người lưu lại quán trọ này chỉ muốn ăn uống nhanh và đơn giản.

Phiêu Nguyệt không lý nào lại không biết chuyện đó được, thế mà hắn vẫn yêu cầu một món thịt lợn kho Đông Pha tốn rất nhiều thời gian để làm.

Không giống như Tiểu Ma đang còn thắc mắc, Hồng Lệ Tuyết ngay lập tức hiểu ra tại sao Phiêu Nguyệt lại làm như vậy.

Một quán trọ bình thường không thể làm theo những gì mà khách quan yêu cầu được.

Bởi vì nguyên liệu có sẵn ở những vùng như thế này thực sự rất hạn chế.

Thường thì bọn họ chỉ tập trung vào một hoặc hai món mà bọn họ tự tin nhất.

Việc nơi này có thể làm được thịt lợn kho Đông Pha rất đáng ngờ.

Bởi để tìm được nguyên liệu tốt thì rất khó, thời gian nấu nướng lại không hề ít. Vậy mà bọn họ vẫn nhận làm, điều đó chứng tỏ ông chủ quán trọ này không có kinh nghiệm buôn bán.

Hồng Lệ Tuyết thì thầm nói.

“Ra là tiếp kiến.”

Phương thức giám sát bằng cách trực tiếp cận và giám sát động hướng của đối phương.

Chủ quán trọ đang thực hiện nhiệm vụ tiếp kiến.

Và đối tượng của ông ta chính là nhóm của Phiêu Nguyệt.

620

Lác tách!

Ngon lửa bùng lên ngay giữa vùng đất trống ở trong rừng.

Nữ nhân với vẻ ngoài lạnh lùng cùng một nam nhân đang xoa hai tay để xua tan đi cái lạnh trước ngọn lửa ấm.

Hai người đang ở giữa khu rừng âm u hẻo lánh đó là Sở Như Nguyệt và Tống Thiên Vũ

Khi ngọn lửa vừa yếu đi một chút, Tống Thiên Vũ nhanh tay vùi thêm vài cành củi khô mà hắt gom góp được phía xung quanh. Ngay lập tức, ngọn lửa bùng lên trở lại.

Tống Thiên Vũ nhìn ngọn lửa, nói.

“Cứ thế này làm ta nhớ lại những ngày xưa cũ.”

“Nếu là những chuyện xưa thì có phải ngày mà chúng ta luyện tập sát pháp ở trong động?”

“Ừm!”

“Cũng không phải là kỷ niệm đẹp mà, sao chàng lại nhớ về nó?”

Sở Như Nguyệt nhìn Tống Thiên Vũ với vẻ mặt thắc mắc.

Tống Thiên Vũ vừa cho thêm củi vào đám lửa, vừa trả lời.

“Thì quả thật không phải là một kỷ niệm đẹp, nhưng dạo này ta cứ nhớ đến lúc đó. Nếu lúc đó mối quan hệ của chúng ta với Phiêu Nguyệt không xấu đi, à không, nếu chúng ta và hắt nắm tay nhau thì sao? Có khi nào chúng ta không trở thành một phần của Cửu Long Sát Mạc chăng?”

“Có vẻ như chuyện này ngay từ về trước đã sai rồi.”

“Hả?”

“Kể cả nếu chúng ta có vươn tay ra, Phiêu Nguyệt tuyệt đối sẽ không bao giờ nắm lấy? Chàng biết mà, tính cách của hắt.....”

“Ta hiểu chứ. Chỉ là ta đang giả định mà thôi...”

“Vậy thì nếu có chuyện như vậy xảy ra, mọi chuyện chắc chắn sẽ tốt hơn nhiều. Dù sao đi chăng nữa, hắt cũng là một thích khách giỏi nhất trong thiên hạ. Chúng ta lúc ấy thực sự sẽ có được con dao sắc bén nhất chốn giang hồ này.”

Nếu họ có thể hưởng được những thành quả mà Phiêu Nguyệt đạt được cho tới thời điểm hiện tại, sức mạnh của Cửu Long Sát Mạc chắc chắn sẽ tăng lên gấp bội phần.

Nếu có sức mạnh ấy trong tay, họ sẽ không phải khuấy đảo thế giới trong bóng tối như vậy. Nếu có cơ hội sử dụng con dao sắc bén mang tên Phiêu Nguyệt thì có lẽ họ sẽ còn làm được nhiều điều không tưởng hơn nữa.

Tổng Thiên Vũ thở dài.

“Tiếc quá. Nếu biết mọi chuyện thành ra thế này thì khi ấy đã không phá vỡ mối quan hệ với hắn ta.”

“Dù có làm vậy thì cũng không có tác dụng gì đâu. Vì hắn ta hoàn toàn không có suy nghĩ muốn hợp tác cùng chúng ta. Đối với một người thích nghi với bóng tối như một con rắn thì sự tồn tại của chúng ta sẽ chỉ làm hắn cảm thấy phiền toái hơn.”

“Rắn sao? Đúng vậy! Phiêu Nguyệt quả thực rất giống với rắn, à không, phải là hắn chính là loài rắn mới đúng.”

“Đúng vậy! Rắn không thích đi theo đàn hay có bè lũ. Tất cả những gì chúng muốn thấy trước mắt chỉ đơn giản là con mồi mà thôi. Không những không thể làm thân với loài rắn, thà cứ thế vứt chúng vào đồng lửa đem đi thiêu còn hơn.”

Bụp!

Sở Như Nguyệt ném một cây củi khô vào ngọn lửa.

Nàng nhìn chăm chăm ngọn lửa đang cháy bùng.

Bầu không khí nặng nề trĩu trên đôi vai họ.

Sở Như Nguyệt và Tổng Thiên Vũ đều lặng im.

Một vị nam nhân bỗng xuất hiện, phá tan đi bầu không khí tĩnh lặng lúc ấy.

Vị nam nhân xuất hiện không gây một tiếng động nào, quỳ gối trước mặt hai người rồi bắt đầu báo cáo.

“Mặc chủ! Mục tiêu đã tiến vào quán trọ mà chúng ta chuẩn bị!”

“Ý của ngài là quán trọ nào?”

“Đây là quán trọ được điều hành bởi Cẩm Lão Nhân. Hiện tại chúng ta đang nắm quyền kiểm soát quán trọ đó!”

“Quán trọ đó sao? Quán trọ đó có Phiêu Nguyệt ở trong à?”

“Đúng vậy, hắn vừa dùng bữa tối ở đó và đi ngủ rồi.”

“Người chắc chứ?”

“Vâng! Có người đã cải trang thành chủ của quán trọ là Cảm Lão Nhân vừa xác nhận tin đó.”

“Vậy à? Hắn có nghi ngờ gì không?”

“Không thấy dấu hiệu gì cho thấy hắn đang nghi ngờ

“Chắc không?”

“Vâng!”

Vị nam nhân cúi đầu và trả lời.

Sở Như Nguyệt cau mày và chìm đắm trong suy nghĩ.

Tổng Thiên Vũ hỏi nàng.

“Tại sao lại như vậy? Hắn không hề nghi ngờ gì sao?”

“Vậy nên mọi thứ lại càng kỳ lạ hơn. Một người với trực giác như loài rắn như hắn mà có thể dễ dàng để lộ sơ hở như vậy à?”

“Dù gì hắn cũng là con người. Mà đã là người thì không thể không có bất kỳ lỗ hổng nào.”

“Hừm!”

“Không phải nàng đã chuẩn bị mọi thứ để tránh ánh mắt nghi ngờ của hắn sao? Cho dù hắn có tinh ý đến mức nào đi chăng nữa thì cũng không thể nhìn thấu toàn bộ sự việc trên đời này được.”

Mặc dù Tổng Thiên Vũ an ủi, nhưng nàng vẫn không khỏi chìm trong suy nghĩ.

Chỉ vài ngày trước thôi, nàng mới tìm ra được hành trình của Phiêu Nguyệt.

Nàng không ngờ Phiêu Nguyệt lại đang ở huyện Đăng Phong, gần Thiếu Lâm Tự.

Khi nàng cùng thuộc hạ vừa đến nơi đó, thì hắn cùng đồng bọn đã sớm rời đi khỏi huyện Đăng Phong.

Vì điều đó mà nàng không có thời gian để chuẩn bị chu toàn bất cứ thứ gì.

Nhưng may mắn là Tiểu Ma đã phải di chuyển rất chậm để giảm thiểu sự mất cân bằng trong cơ thể hắn.

Nhờ vậy mà nàng đã có thêm chút thời gian để thi triển Thiên La Địa Võng.

Nàng có ý định tiêu diệt Phiêu Nguyệt bằng Thiên La Địa Võng.

Đó không chỉ đơn giản là kế hoạch mà nàng lập ra để tập hợp và săn bắt nhiều kẻ cùng một lúc.

Mà đó chính là Đối Nhất Thiên La Địa Võng mà nàng đã ấp ủ từ lâu.

Đối Nhất Thiên La Địa Võng được tạo ra để săn bắt duy nhất một người - Phiêu Nguyệt.

Vì thế nàng đã nắm bắt triệt để hành tung, võ lực cùng thói quen của Phiêu Nguyệt.

Có lẽ Sở Như Nguyệt hiểu rõ về Phiêu Nguyệt hơn cả bản thân hắn.

Nhưng điều bất cập duy nhất là nàng không có nhiều thời gian để triển khai Đối Nhất Thiên La Địa Võng một cách toàn vẹn.

Nàng đã cố gắng triển khai Thiên La Địa Võng trên khắp nẻo đường, nhưng chỉ cần hắn đi lệch một nhịp, mọi công sức nàng bỏ ra coi như tan thành mây khói.

Vì vậy nàng tăng cường giám sát hành trình mà Phiêu Nguyệt đi.

Nàng sử dụng mọi cách từ viễn kiến, cận kiến đến trực kiến để theo dõi. Thuộc hạ nói với nàng.

“Cho đến bây giờ thì hắn vẫn chưa có bất kỳ biểu hiện gì cho thấy hắn đang nghi ngờ. Vì thế xin Người đừng quá lo lắng.”

“Nhưng đối phương ở đây là Phiêu Nguyệt.”

“Nhưng.....”

“Hãy chuyển lời cho chủ quán trọ. Đừng có hấp tấp vội vàng tiếp cận hắn, đứng từ xa quan sát là được.”

“Tại hạ hiểu rồi. À, mà còn nữa.....”

“Còn gì nữa?”

“Đứa trẻ đi cùng hắn ta bất ngờ rời khỏi quán trọ rồi.”

“Tại sao?”

“Tại hạ không thể nắm bắt được lý do tại sao, nhưng có vẻ như đã xảy ra việc rất gấp. Có vẻ như hắn rất vội vã rời đi.”

“Hừm! Nếu là một đứa trẻ đi cùng hắn thì có phải là đứa trẻ tên Tiểu Ma không?”

Sở Như Nguyệt đưa đôi tay trắng nõn nà xoa xoa cằm.

Nàng có đầy đủ thông tin về Tiểu Ma.

Nàng biết tất cả về hắn, kể cả mối quan hệ giữa hắn và Phiêu Nguyệt. Nhưng thuộc hạ đáp lời khiến nàng không khỏi ngạc nhiên.

“Tại hạ không nghĩ vậy.”

“Gì cơ?”

“Đứa trẻ tên Tiểu Ma có ngoại hình chỉ khoảng độ bảy tám tuổi, nhưng đứa trẻ đi cùng hắn lại trông khoảng chừng mười sáu tuổi.”

“Chuyện đó là sao chứ?”

“Có lẽ hắn đã chia tay Tiểu Ma ở giữa đoạn đường, sau đó tiếp tục đồng hành cùng một đứa trẻ khác.”

“Chắc không?”

“Không còn cách nào có thể lý giải được chuyện này đâu ạ.”

“Hừm!”

Sở Như Nguyệt có vẻ bối rối.

So với những gì nàng nắm trong tay cho đến hiện tại, chuyện này có vẻ ngoài tầm dự đoán của nàng.

“Hãy kiểm tra chuyện này lại một lần nữa. Nếu đứa trẻ đi cùng hắn là một đứa trẻ khác, mau chóng tìm danh tính của hắn và điều tra lý do hắn chia tay Tiểu Ma giữa đường như vậy.”

“Tuân lệnh!”

“Chờ chút đã!”

“Vâng?”

“Tối nay Phiêu Nguyệt đã ăn món gì?”

“Chuyện đó quan trọng đến thế sao ạ?”

Thuộc hạ nhìn Sở Như Nguyệt với vẻ mặt hoài nghi. Nhưng ngay khi y bắt gặp ánh mắt lạnh lùng mà Sở Như Nguyệt đang nhìn mình, y liền cúi đầu, lóng ngóng.

“Phiêu Nguyệt cho gọi hoa quả, cơm cùng thịt kho Đông Pha.”

“Thịt kho Đông Pha? Người vừa nói là thịt kho Đông Pha sao?”

Sở Như Nguyệt đứng bật dậy khỏi chỗ.

Thuộc hạ mở to mắt trước hành động bất ngờ của nàng.

“Vâng! Liệu có chuyện gì không ạ?”

“Người có chắc là Phiêu Nguyệt đã gọi món thịt kho Đông Pha không?”

“Vâng!”

“Vậy có phải tên cái trang thành chủ quán trọ đã tự tay làm món đó không?”

“Đúng vậy.”

“Ha!”

Sở Như Nguyệt thở dài.

Tổng Thiên Vũ nhìn nàng với vẻ mặt hoài nghi.

“Sao thế?”

“Phiêu Nguyệt đã nhận ra rồi.”

“Gì cơ? Không phải là nàng đang làm quá lên chứ? Hắn phát hiện ra bằng cách nào?”

“Bằng món thịt kho Đông Pha!”

“Món đó thì sao?”

Khi nhìn thấy vẻ mặt tròn tròn mắt vì tò mò của Tổng Thiên Vũ, Sở Như Nguyệt cảm thấy khó chịu.

Sở Như Nguyệt vừa nói vừa tức giận.

“Món thịt kho Đông Pha là món ăn mất nhiều thời gian để làm. Hơn nữa đây là món ăn mà các thích khách tránh ăn vì có nhiều dầu mỡ. Đặc biệt những người quản lý cơ thể một cách nghiêm khắc như Phiêu Nguyệt lại càng không ăn. Vậy mà chàng nghĩ hẳn cho gọi món thịt kho Đông Pha sao?”

“Vậy là.....”

“Vậy là hẳn đã cố tình cho gọi món đó.”

“Khặc!”

Phải đến lúc đó Tống Thiên Vũ mới nhận ra mức độ nghiêm trọng của chuyện này, biểu cảm trên gương mặt hẳn thay đổi hoàn toàn.

Kể cả trong mơ hẳn cũng không thể nghĩ đến chuyện chỉ vì món thịt kho Đông Pha mà lại có nhiều ẩn ý đến như vậy.

Dù đó là Phiêu Nguyệt khi cố tình gọi món thịt kho Đông Pha, hay là Sở Như Nguyệt khi phát hiện điều bất thường trong món ăn đơn giản đó, cả hai người đều chẳng giống người thường chút nào.

Đều là những người có suy nghĩ và sự tinh ý đến đáng sợ.

Tống Thiên Vũ nói với vẻ mặt nghiêm trọng.

“Vậy có đúng là Phiêu Nguyệt đã để ý không?”

“Đúng! Có lẽ bây giờ hẳn đang kiểm tra phản ứng của chủ quán trọ và suy nghĩ cách ứng phó rồi cũng nên.”

“Chết tiệt!”

Bùm!

Tống Thiên Vũ tức giận, đấm đá lung tung vào đám lửa.

Tia lửa bùng lên, bay tứ phía.

Mặt khác, Sở Như Nguyệt lại xoa xoa cằm bằng ngón tay trắng nõn và chìm đắm trong suy nghĩ.

Đối với nàng, trong bất kỳ trường hợp nào, nàng cũng không để bản thân phải tức giận đến mức không kiểm soát được bản thân như vậy.

‘Chắc hẳn là hẳn đã để ý được bầu không khí xung quanh rất kỳ lạ. Nhưng có lẽ vẫn chưa thể biết là ta có nhúng tay vào

việc này.’

Hắn cũng không đủ sức để vạch trần nàng và Cửu Long Sát Mạc ra ánh sáng. Ngay cả khi hắn nhận ra chủ nhân của quán trọ rất kỳ lạ, nhưng hắn vẫn không thể biết mối liên hệ giữa người đó và Cửu Long Sát Mạc.

‘Nhưng ta sẽ chuẩn bị kỹ lưỡng hơn nữa.’

Một con người luôn hoài nghi vạn vật chính là Phiêu Nguyệt.

Vì thế mà hắn mới có thể một thân một mình sống sót trong chốn giang hồ này mà không cần bất kỳ sự giúp sức từ tổ chức hay người nào.

‘Cẩn thận như vậy mà lại bị phát hiện. Phiêu Nguyệt, người đúng là một con rắn độc!’

Nàng không có nhiều thời gian để ngồi đó cảm thán Phiêu Nguyệt. Càng lãng phí nhiều thời gian ở nơi này thì càng có thêm nhiều thời gian cho hắn chuẩn bị cách ứng phó. Nàng buộc phải tự đưa ra quyết định nhanh nhất có thể.

Sở Như Nguyệt nói với thuộc hạ.

“Trước tiên cứ để yên cho chủ quán trọ đi.”

“Không phải nên để họ rút lui sao?”

“Không! Rồi hắn sẽ phát hiện ra chúng ta đã biết chuyện này. Phiêu Nguyệt vẫn chưa biết là chúng ta nhận ra đâu. Vì vậy phải hành động ngược lại so với những gì hắn dự tính.”

“Được rồi!”

“Nhanh chóng triển khai Thiên La Địa Võng. Kiểm tra lại lực lượng và bố trí những người được phái đến từ Kim Thiên Hội ra chiến trận.”

“Ta hiểu rồi. Ta sẽ làm theo những gì nàng nói.”

Tổng Thiên Vũ gật đầu, đáp lời.

Sở Như Nguyệt ra lệnh cho thuộc hạ.

“Từ nay không được tiếp xúc với Phiêu Nguyệt. Chỉ quan sát từ xa để xác định hành tung của hắn. Gửi lời đến tất cả mọi người như vậy”.

“Vâng! Thừa Mạc chủ!”

Thuộc hạ đáp lời rồi, ngay lập tức biến mất.

Sở Như Nguyệt nhìn lên bầu trời đêm và lẩm bẩm.

“Dù có phát hiện ra thì cũng không có gì thay đổi được đâu. Phiêu Nguyệt.”

Phiêu Nguyệt và Hồng Lệ Tuyết không mảnh vải che thân, nằm trên giường.

Hồng Lệ Tuyết người chỉ đắp một tấm chăn mỏng, thở hổn hển.

Dư âm về trận yêu điên cuồng trước đó vẫn còn.

Phiêu Nguyệt ôm Hồng Lệ Tuyết vào lòng và nhìn lên trần nhà.

Đột nhiên, ánh mắt của Phiêu Nguyệt lóe lên.

‘Đi rồi.’

Cách đây không lâu, hắn phát hiện ra có ánh mắt đang kiên nhẫn theo dõi mình qua lỗ hồng ở trên khung cửa.

Chủ nhân của ánh mắt đó chính là chủ nhân của quán trọ.

Y cố gắng không phát ra tiếng động, nhưng Phiêu Nguyệt vẫn ngay lập tức phát hiện ra y.

Lỗ hồng được khoét vị trí tốt nhất để nhìn vào bên trong phòng. Nhưng Phiêu Nguyệt đã đặt một kiện hành lý lớn che khuất đi tầm nhìn.

Do đó, chủ quán trọ chỉ có thể nhìn thấy một phần thân trên của Phiêu Nguyệt và Hồng Lệ Tuyết.

Hình ảnh và âm thanh mà hai người làm tình với nhau khiến hơi thở của y trở nên phẫn khích lúc nào không hay.

Phiêu Nguyệt đoán được sự thay đổi của chủ quán trọ thông qua tiếng thở hổn hển nhẹ ở phía bên kia cánh cửa.

Chủ quán trọ phẫn khích đến nỗi không thể rời mắt khỏi cái lỗ và cũng không nhận ra chuyện Phiêu Nguyệt đã phát hiện ra mình từ lâu.

Và chỉ vừa mới cách đây ít phút, ánh mắt nhẵn nại ấy mới rời khỏi cái lỗ ở trên cửa.

‘Chỉ thị mới đưa ra sao?’

Chủ quán trọ rõ ràng đã rất phấn khích với hình ảnh khi hai người làm tình. Y không thể cứ thế mà dễ dàng rời mắt khỏi họ được.

Rõ ràng là Sở Như Nguyệt đã đưa ra chỉ thị gì đó.

‘Có khi nào ả phát hiện ra chuyện này rồi sao?’

Hắn nghĩ đến giả thiết có thể xảy ra.

Ánh mắt tinh ý mà Sở Như Nguyệt sở hữu cũng ghê gớm không kém gì Phiêu Nguyệt.

621

Ngày hôm sau, Phiêu Nguyệt và Hồng Lệ Tuyết rời khỏi phòng và đi xuống nhà hàng ở tầng một.

Chủ quán đã đón chào hai người với đôi mắt thâm quầng.

“Hai vị ngủ có ngon không?”

“Chúng tôi đã ngủ rất ngon, nhưng có vẻ như bên đó không ngủ được thì phải.”

“Gì cơ?”

“Mắt ngươi đỏ hết lên rồi kìa?”

“À! Đêm qua ta có chút khó ngủ”

Chủ quán đã lén lút tránh ánh mắt của Hồng Lệ Tuyết.

Phiêu Nguyệt không nói gì, thông thả ngồi xuống bàn.

“Không biết sáng nay hai vị muốn dùng gì?”

“Đơn giản thôi, cơm với một chút canh.”

“Ta sẽ chuẩn bị ngay, hai vị xin chờ chút.”

“Có chỗ đi vệ sinh không?”

“Từ đây ra ngoài, quay lại phía sau là có.”

Phiêu Nguyệt gật đầu trước lời nói của chủ khách điếm và nhìn Hồng Lệ Tuyết.

“Ta đi ra ngoài một lát, ngồi đây đợi ta.”

“Vâng! Chàng đi nhanh nhé~”

Hồng Lệ Tuyết mỉm cười và trả lời.

Trong giây lát, khuôn mặt của người chủ quán đỏ lên.

Đó là bởi vì hắn ta đang nhớ lại quang cảnh đã lén lút nhìn trộm đêm qua.

Lỗ hồng bị đồ đạc che đi nên chỉ nhìn thấy một phần thân trên, nhưng cũng đủ làm cho người ta khó thở.

‘Dừng!’

Chủ quán ép mình phải bình tĩnh lại và lùi về phía sau.

Hồng Lệ Tuyết nhìn dáng vẻ kỳ quặc của hắn ta với ánh mắt đầy ẩn ý.

Phiêu Nguyệt đi ra phía sau khu quán.

Quả như chủ quán đã nói, ở đây có một nhà xí. Tuy nhiên, Phiêu Nguyệt đã đi qua nơi đó và đi sâu hơn về phía sau.

Có một lỗ hồng nhỏ ở nơi vắng vẻ ít người thấy.

Có lẽ đó là nơi ra vào của bồ câu đưa thư.

Phiêu Nguyệt đưa tay vào lỗ hồng. Một lúc sau, một chú bồ câu chui vào từ bên ngoài.

Ở cổ chân chim có một hộp đựng thư.

Phiêu Nguyệt mở hộp và lấy bức thư bên trong ra.

Nội dung được viết trong thư vô cùng đơn giản.

[Mục tiêu đã phát hiện ra có theo dõi. Cầm tiếp cận gần, hành động tự nhiên với khoảng cách nhất định với mục tiêu.]

‘Quả nhiên là tình ý thật’.

Phiêu Nguyệt cuộn bức thư lại và bỏ lại vào hộp.

Sau đó thông thả quay trở lại nhà khách.

Mới đó mà đồ ăn đã được bày sẵn trên bàn, có lẽ vì đây đều là những món ăn đơn giản.

Hồng Lệ Tuyết cười nói.

“Mau ngồi đi. Canh ngon lắm.””

“Ừm!”

Phiêu Nguyệt gật đầu và ngồi xuống.

Hồng Lệ Tuyết đã múc cho Phiêu Nguyệt một bát canh.

Phiêu Nguyệt múc một muống và thưởng thức.

“Ta đã kiểm tra thư ở phía sau.”

“Vậy sao?”

“Có vẻ như họ cũng nhận ra chúng ta đã bzfczkđề ý.”

“Ha! Xem ra chàng có đối thủ rồi....”

Hồng Lệ Tuyết cũng tự hào rằng là người rất tỉ mỉ, nhưng so với Phiêu Nguyệt và Sở Như Nguyệt thì chỉ giống như ánh sáng đom đóm trước trăng rằm vậy.

Thật khó để tin rằng những người như thế này tồn tại trên thế giới.

Tuy nhiên, Phiêu Nguyệt đã xác nhận bức thư nên không thể không thừa nhận.

“Sau này chàng định làm gì? Cứ thế này mà di chuyển theo ý muốn của chúng à?”

“Không!”

“Biết ngay mà. Thế nào a?”

Hồng Lệ Tuyết mỉm cười và tiến lại gần khuôn mặt của Phiêu Nguyệt .

Hình ảnh đó giống như cặp tình nhân đang thì thầm vậy..

Ngay cả khi chủ quán có bí mật theo dõi cũng không thể nghi ngờ.

Cả hai cười đùa và trao nhau nụ hôn tình tứ.

‘Ha! Diễn tuồng hay gì.’

Hắn chửi bới cả hai người họ trong lòng.

Một lúc sau, hai người chỉ đứng dậy, thanh toán và rời khỏi quán ăn.

Khi họ biến mất khỏi tầm nhìn, chủ khách điểm đã chạy đến căn phòng bí mật bên trong.

Đó chính là người chủ thực sự của khách điểm. .

Hắn dùng chân đẩy thi thể của chủ quán bằng một bên, sau đó tiến lại gần bàn.

Trên bàn là một bờ câu đưa thư, nhưng không hiểu sao nó đã chết.

“Gì vậy?”

Chủ khách điểm giả vờ vàng kiểm tra.

Hắn nhanh chóng phát hiện ra dấu răng của rắn ở bên dưới ngực bờ câu.

“Rắn? Bị rắn cắn sao?”

Đó cũng là việc thường thấy. Việc rắn vào nhà để tìm thức ăn tương đối phổ biến. Hơn nữa, trên tường của căn phòng có một lỗ hổng để bờ câu ra vào.

Nếu rắn chui vào lỗ thì cũng dễ hiểu. Vấn đề là tại sao điều này lại xảy ra ngay lúc này.

Nếu như thế này thì không thể báo cáo được việc đã xảy ra sáng nay.

Chủ quán cau mày một hồi lâu đã lẩm bẩm.

“Không báo cáo thì có chuyện gì đâu?”

Dù sao thì hắn cũng không thấy có việc gì bất thường.

Cuối cùng, hắn quay người đi.

Trước khi rời đi, hắn ta nói với thi thể của chủ nhân khách điểm thực sự.

“Khách điểm này dùng tốt lắm. Nhà ngươi hãy đi đến nơi nào tốt đẹp đi.”

Phiêu Nguyệt và Hồng Lệ Tuyết bước ra khỏi quán trọ và thông thả đi bộ trên quan đạo.

Không giống như ngày hôm qua, hôm nay họ không thấy đám người rình mò nữa.

Dường như tất cả rút lui.

Đến ngã ba, Phiêu Nguyệt nói.

“Giờ tách ra đi.”

“Chàng đi một mình không sao chứ?”

“Không sao, nàng cứ làm theo những gì ta nói.”

“Được rồi, huynh đừng lo”

Hồng Lệ Tuyết vươn bàn tay trắng ngần chạm vào khuôn mặt của Phiêu Nguyệt. Ánh mắt nàng nhìn hắn vô cùng trù mến.

Ban đầu, trái tim nàng đau như thế.

Nàng nghĩ rằng có thể lợi dụng Phiêu Nguyệt và vứt bỏ hắn đi bất cứ lúc nào. Nhưng càng gần gũi với hắn, trái tim nàng càng nghiêng về hắn mà nàng không hề hay biết.

Lúc này, nàng cảm thấy bản thân sẽ không thể sống nổi nếu thiếu Phiêu Nguyệt.

Tất nhiên, điều đó sẽ không xảy ra.

“Đi trước đi.”

“Vâng!”

Hồng Lệ Tuyết đã chọn con đường bên trái giữa ngã rẽ hai bên.

Đó là con đường hướng đến đích đầu tiên là Quân Huyền.

Phiêu Nguyệt yên lặng nhìn vào bóng lưng nàng.

Chỉ sau khi Hồng Lệ Tuyết biến mất hoàn toàn khỏi tầm nhìn thì hắn mới di chuyển

Hắn lại một mình, nhưng lại không cảm thấy cô đơn.

Bây giờ việc đi cùng nhiều người đã trở thành cuộc sống thường nhật, nhưng từ trước đến nay hắn vốn luôn thích đi chuyển một mình.

Bây giờ, Phiêu Nguyệt và Sở Như Nguyệt đấu tranh với nhau.

Về mặt tâm lý, Phiêu Nguyệt đang chiếm ưu thế.

Bởi vì hẳn biết rằng Sở Như Nguyệt nắm bắt toàn bộ tình hình.

Phiêu Nguyệt một mình đi bộ trên đường và suy nghĩ xem Sở Như Nguyệt sẽ như thế nào.

‘Tốt nhất là cô lập ta một cách triệt để. Sau khi bị cô lập và không nhận được sự giúp đỡ của bất cứ ai, tâm lý ta ắt sẽ sụp đổ’.

Để làm được điều này, cần phải có một số thao tác trước. Vì vậy, hẳn đã chủ động giúp cô ta đưa ra quyết định.

Chia tay với Hồng Lệ Tuyết và tự mình đơn độc bước đi.

Phiêu Nguyệt đột nhiên ngẩng đầu lên và nhìn xung quanh.

Phía đằng xa kia là một ngọn núi hẳn không biết tên.

Nhìn từ xa cũng thấy khá lớn.

‘Chắc chắn ả ta sẽ làm gì đó trước khi ta đặt chân đến ngọn núi kia’

Những thích khách đặt đến cảnh giới giống như Phiêu Nguyệt nếu đi vào núi có nhiều nơi ẩn nấp như vậy thì gần như không thể bắt được.

Chắc chắn Sở Như Nguyệt cũng biết điều đó.

Nếu vậy, rõ ràng cô ta sẽ có động thái nào đó khi vẫn còn ở khu vực đồng bằng.

Phiêu Nguyệt một mình đi bộ trên đường và quan sát kỹ các địa hình xung quanh.

Không phải là đồng bằng không có sự uốn khúc.

Có những ngọn đồi nhỏ và những con sông nhỏ.

Có một cánh đồng lau khá rộng lớn bên bờ sông.

Phiêu Nguyệt di chuyển đến bờ sông, nơi có một cánh đồng lau sậy.

Cây sậy mọc cao ngang đầu người. Do đó, bên ngoài không thể biết những gì đang diễn ra bên trong.

Sau khi ngắm nhìn cánh đồng lau sậy một lúc, Phiêu Nguyệt ngay lập tức ngồi xuống tảng đá gần đó, lấy ra từ trong lòng gói thịt bò khô đã chuẩn bị từ trước.

Phiêu Nguyệt lấy một miếng khô bò ra và nhai kỹ.

Ngay cả khi ăn khô bò, ánh mắt của hấn vẫn cố định trên cánh đồng lau sậy.

“Mục tiêu đã chệch khỏi lộ trình dự kiến.”

Gì cơ?

Sở Như Nguyệt đã đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi trước báo cáo của thuộc hạ.

Tổng Thiên Vũ, người ở bên cạnh Sở Như Nguyệt, vừa nhăn mặt vừa nói.

“Hấn chệch hướng ở đâu?”

“Hấn chọn đường bên phải gần Nam Chiếu.”

“Không phải là con đường dẫn đến Quân Huyện sao?”

“Đúng vậy. Người phụ nữ đồng hành đã đi về phía Quân Huyện.”

“Rốt cục hấn có ý đồ gì? Không đến Phái Võ Đang sao?”

Tổng Thiên Vũ đã cắn chặt môi.

Họ nghĩ rằng Phiêu Nguyệt đang đi đến Phái Võ Đang.

Đó là bởi vì tuyến đường của hấn đi trùng với con đường dẫn đến Quân Huyện, nơi có phái Võ Đang.

Tất cả các kế hoạch cho đến nay đều được thiết lập dưới tiền đề là Phiêu Nguyệt hướng về Quân Huyện.

Nếu nơi Phiêu Nguyệt đến không phải là Quân Huyện mà là nơi khác thì tất cả các kế hoạch đã lập ra cho đến bây giờ đều trở thành bọt nước.

Phải lập lại tất cả các kế hoạch từ đầu.

Tổng Thiên Vũ nhìn Sở Như Nguyệt .

Khác với Tống Thiên Vũ đang bối rối, Sở Như Nguyệt lại bình tĩnh ngoài dự đoán.

“Không có gì phải làm âm ỉ cả. Cái này đã được tính toán rồi.”

“Thật hả?”

“Đối thủ của chúng ta là Phiêu Nguyệt mà. Hắn ta vốn rất khó đoán, thế nên cũng không có gì lạ khi hắn ta chọn một con đường khác. Có lẽ đang muốn làm khó chúng ta đây”

Quả thực là một đối thủ không phải dạng vừa.

Sở Như Nguyệt nói với Tống Thiên Vũ.

“Nếu cứ như vậy thì sẽ bị lôi đi theo ý đồ của hắn.”

“Thế phải làm sao?”

“Nếu kéo dài thời gian thêm nữa thì chỉ có chúng ta bất lợi. Cho dù chuẩn bị vẫn chưa đầy đủ nhưng bây giờ tốt hơn là khởi động Thiên La Địa Võng.”

“Được.”

Tống Thiên Vũ đã trả lời mà không hề do dự.

Sở Như Nguyệt đưa ra quyết định, Tống Thiên Vũ sẽ bắt tay vào hành động.

Đó là cách sinh tồn tuyệt đối không thay đổi của họ.

“Phiêu Nguyệt hiện tại đang ở đâu?”

“Hắn đang nghỉ ngơi gần cánh đồng lau sậy.”

Thuộc hạ trả lời câu hỏi của Sở Như Nguyệt .

“Nghỉ ngơi?”

“Chúng thuộc hạ thấy hắn đang ăn khô bò.”

Sở Như Nguyệt nhìn lên bầu trời.

Mặt trời đã đứng bóng.

Giữa trưa rồi nên đói bụng cũng hoàn toàn không phải là việc kỳ lạ. Nhưng trong lòng vẫn có cái gì đó vướng mắc. Vấn đề là cô không biết đó là gì.

Nếu có thêm một chút thời gian, cô ta sẽ nhận ra bản chất của sự khó chịu mà cô đang cảm thấy. Nhưng lại không có nhiều

thời gian như thế.

Càng để Phiêu Nguyệt tự do thì tình hình càng đi theo hướng không lường trước được. Thà rằng đánh nhanh thắng nhanh.

Sau khi sắp xếp lại suy nghĩ, Sở Như Nguyệt ra lệnh.

“Khởi động Đới Nhất Thiên La Địa Võng.”

Đới Nhất Thiên La Địa Võng được tạo ra để truy bắt duy nhất một người đã được khởi động.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 622

Phiêu Nguyệt nghỉ ngơi khá lâu gần cánh đồng lau sậy.

Sau gần một canh giờ sau hắc mới bắt đầu di chuyển.

Chẳng biết có phải do đã nghỉ ngơi đầy đủ hay không mà bước chân của hắc vô cùng nhẹ nhàng.

Phiêu Nguyệt vừa sải bước vừa ngắm nhìn cảnh vật xung quanh. Thế nhưng nói là đi bộ cũng không đúng vì tốc độ của hắc nhanh hơn nhiều.

Phiêu Nguyệt đột nhiên lấy miếng khô bò trong túi ra nhai.

Mọi khi hắc sẽ không vừa đi vừa ăn thế này, thế nhưng hắc cần bổ sung khí lực nên phải ăn uống thật đầy đủ.

Đột nhiên không khí đã thay đổi.

Gió thổi mang theo sát khí mạnh hơn.

Vốn dĩ không có nhiều thích khách có thể che giấu sát khí hoàn hảo. Đa số thích khách đều vô thức để lộ ra chút sát khí yếu ớt.

2

Đến cả thích khách đã qua huấn luyện thành thục cũng không thể chứ đừng nói chi đến người thường.

Sát khí lúc này đã bắt đầu lan rộng ra.

1

Tuy nhiên có sự khác biệt về mức độ.

Sát khí trong không khí thật sự vô cùng dữ dội.

Vấn đề là không chỉ có vài luồng sát khí.

Ít nhất cũng phải có hơn trăm người đang tỏa ra sát khí thế này.

8

“Ra là đang thi triển thiên la địa võng.”

Phiêu Nguyệt không cần tận mắt chứng kiến cũng đoán được tình hình xung quanh.

Một khi đã đạt đến cảnh giới như Phiêu Nguyệt, chắc chắn có thể nắm bắt tình hình cùng dòng chảy của không khí mà không cần nhìn tận mắt.

Sát khí mạnh đến nghẹt thở kia đang dồn về phía trung tâm.

“Phù!”

Lúc Phiêu Nguyệt thở dài một hơi.

Vút!

Một âm thanh xé không khí vang lên.

Đột nhiên có ám khí từ trong rừng lao về phía Phiêu Nguyệt.

6

Phiêu Nguyệt liền đưa tay lên chặn trước mặt.

Keng!

Tiếng kim loại va chạm với âm khí vang vọng khắp không gian.

Âm khí không thể xuyên nổi giáp tay của Phiêu Nguyệt.

Chiếc găng được Đường Sở Truy tạo ra cực kỳ bền, đến mức có âm khí phóng tới cũng không bị xước lấy một chút.

“Hãy!”

8

“Ngươi!”

Lúc này, nơi âm khí phóng ra có hơn chục võ giả xuất hiện.

Trên tay chúng đều cầm trường thương.

Đó không phải là loại thương bình thường mà mọi người biết.

Phân thân thương và lưỡi thương có thêm một cái lưỡi hình liềm.

Người ta gọi nó là Câu Liêm Thương (鈎鎌槍). 1

Khi đâm mũi thương về trước, cái liềm ở chỗ nối sẽ cắt sang bên cạnh để tăng độ sát thương.

Hầu như không có võ giả nào sử dụng nó làm vũ khí chính trong trận chiến cả.

Bởi vì Câu Liêm Thương chủ yếu được dùng trong quân đội là chính.

Vút!

Đám võ giả dùng Câu Liêm Thương tấn công Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt thi triển Xà Hành Bộ tránh Câu Liêm Thương.

“Ngươi!”

“Đừng có chạy.”

Đám võ giả cố đuổi theo Phiêu Nguyệt và tấn công vào chân hắn.

Mục đích của chúng quá rõ ràng.

Đó chính là đả thương phần chân của Phiêu Nguyệt để hắn không thể chạy được.

Vút!

Câu Liêm Thương không ngừng nhắm vào chân Phiêu Nguyệt.

Nếu để Câu Liêm Thương chém trúng chắc chắn cổ chân hắn sẽ bị cắt đứt ngay.

“Hãy!”

“Chắc!”

Câu Liêm Thương không ngừng đâm vào nơi Phiêu Nguyệt vừa tránh đi.

Đám võ giả kia dùng Câu Liêm Thương vô cùng thành thạo.

Chúng có thể nắm bắt được phương hướng của Phiêu Nguyệt và nhắm vào đó cho thấy chúng cũng không phải là võ giả tầm thường.

Cách tấn công này không phải võ giả nào trên giang hồ cũng làm được.

Động tác của chúng gần giống với binh sĩ hơn là võ giả.

Thực chất thì chúng là võ giả đã có kinh nghiệm phục vụ trong quân ngũ.

Chúng rất giỏi trong chiến đấu có tổ chức và hợp kích.

Nhiệm vụ mà chúng được giao phó chỉ có một.

Đó chính là tấn công vào hạ thể Phiêu Nguyệt để hắn không còn khả năng di chuyển.

Vút!

“Phiêu Nguyệt!”

“Đừng chạy trốn hèn nhát như thế.”

Bọn chúng vừa tấn công vừa khiêu khích Phiêu Nguyệt.

Vút!

Lúc này Phiêu Nguyệt phóng Thu Hồn Ti ra.

Thu Hồn Ti từ ngón tay Phiêu Nguyệt xuyên qua trán tên võ giả đầu hàng đang xông đến như sói lang.

“Khực!”

Tên võ giả hét lên rồi ngã nhào về trước.

Mặc dù đồng liều đã mất mạng nhưng bọn võ giả vẫn không hề chớp mắt mà vẫn chăm chăm vào Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt thi triển Xà Hành Bộ tránh đòn tấn công của chúng, cùng lúc hấn dùng Thu Hồn Ti phản đòn lại.

Mỗi lúc Thu Hồn Ti phóng ra lại có người bỏ mạng. Thế nhưng lũ võ giả vẫn không hề dao động và tấn công Phiêu Nguyệt.

Bộ dạng liều mạng của chúng chẳng khác nào lũ sói lang cả. Chúng chính là lãng nhân đến từ Tái Ngoại.

Đối với những kẻ đã được tu luyện hợp kích nhuần nhuyễn tại Cửu Long Sát Mạc thì không có chuyện sợ hãi.

Nơi chúng hoạt động chủ yếu là sa mạc ở Tái Ngoại.

Đó là một nơi không có luật lệ, cũng không có cường giả tuyệt đối.

Chúng chiến đấu kịch liệt hơn nhất để sinh tồn trong môi trường khắc nghiệt như thế.

Những kẻ tấn công Phiêu Nguyệt là tổ chức lãng nhân có ác danh lẫy lừng đến từ sa mạc ở Tái Ngoại.

Chúng không chỉ thành thạo Câu Liêm Thương mà còn biết dùng các vũ khí khác. Thế nhưng hiện giờ chúng chỉ sử dụng Câu Liêm Thương đối phó với Phiêu Nguyệt.

Bởi vì nhiệm vụ của chúng chính là đả thương chân của Phiêu Nguyệt.

“Cắt cổ chân hắn đi.”

“Hãy!”

Hàng chục Câu Liêm Thương đồng loạt nhắm vào Phiêu Nguyệt.

Vùuu!

Câu Liêm Thương của chúng cứ nhắm vào chân Phiêu Nguyệt. Thế nhưng, đám võ giả cầm Câu Liêm Thương lúc này tỏ vẻ khó chịu.

Rõ ràng là chúng đã đâm vào chân Phiêu Nguyệt nhưng lại không hề cảm nhận được bất kỳ cảm giác nào.

Lúc này Phiêu Nguyệt vừa bị Câu Liêm Thương đâm phải cũng biến mất.

“Hơ!”

“Là huyền ảnh.”

“Chết tiệt!”

Lúc đám võ giả hoảng sợ nhìn xung quanh.

Phiêu Nguyệt lặng lẽ xuất hiện phía sau chúng.

Hắn đã thi triển Ma Ảnh Hoán Vị di chuyển ra sau lưng chúng.

Lúc đám võ giả nhận ra người mà chúng đâm phải chỉ là huyền ảnh thì Phiêu Nguyệt đã thi triển Tì Xà Cang.

Vút!

Tì Xà Cang sượt qua cổ hàng chục võ giả.

“Khực!”

“Hộc!”

Đám võ giả bị Tì Xà Cang cắt cổ liền đổ gục xuống.

Trên cổ chúng chảy ra một dòng máu đỏ tươi.

Trong nháy mắt đã có khoảng 10 võ giả bỏ mạng.

“Chết tiệt!”

“Tên khốn hèn nhát...”

Đám võ giả còn lại hoảng sợ vội vã quay lưng lại. Thế nhưng lúc này Phiêu Nguyệt đã biến mất khỏi tầm mắt chúng.

Chẳng biết từ lúc nào tay Phiêu Nguyệt đã cầm lấy một cây Câu Liêm Thương.

Hắn đã nhét nó từ tên võ giả bị lấy mạng lúc nãy.

Vù!

Phiêu Nguyệt dùng Câu Liêm Thương rất thành thạo.

Lúc này cái lưỡi liềm nhô ra trên mũi thương móc vào mắt cá chân của tên võ giả.

Phiêu Nguyệt liền kéo Câu Liêm Thương, ngay sau đó cổ chân của tên võ giả bị cắt đứt lìa.

Suốt!

“Khặc!”

Tên võ giả hét lên thất thanh rồi nằm lăn lộn trên đất.

Phiêu Nguyệt cũng móc Câu Liêm Thương vào mắt cá chân của võ giả khác. Sau đó hắn tàn nhẫn cắt phăng nó đi.

Một tên võ giả khác nằm gục xuống nền đất.

“Khực! Cẩn thận đấy.”

“Hắn ta nhắm vào cổ chân đấy.”

Đám võ giả còn sống sót kinh hãi hét lên.

Chúng đã phòng thủ rất kiên cố, nhưng vẫn bị Phiêu Nguyệt phá vỡ bức tường đó.

Đây là lần đầu hắn cần Câu Liêm Thương.

Thế nhưng Phiêu Nguyệt lại dùng nó thành thạo hệt như đã sử dụng nó từ lâu rồi.

Chém, cắt, hắn dùng chính cách tấn công của đám võ giả để trả đũa lại chúng.

Tiếng hét thảm thiết không ngừng vang lên.

Đám võ giả bị cắt mất cá chân và cẳng chân không ngừng lăn lộn trên đất.

Phiêu Nguyệt không lấy mạng của chúng.

Bởi vì hắn chỉ muốn cướp đi khả năng di chuyển như cái cách mà đám võ giả muốn làm với hắn là đủ.

“Khực!”

Đám võ giả vật lộn với cơn đau cuối cùng cũng đổ gục.

Đuôi bị Câu Liêm Thương chém đứt.

Mặt đất bị nhuộm đỏ bởi màu máu tươi.

Trong cơn đau đớn tột cùng, chúng không chịu nổi mà ngất đi.

Hầu hết đám võ giả đều như vậy.

Thế nhưng trong số đó có một tên vẫn kiên cường chịu đựng.

Trên mặt hắn có một vết sẹo lớn.

Hắn nắm lấy cổ chân bị cắt mà nói với Phiêu Nguyệt.

“Phiêu Nguyệt! Ngươi tuyệt đối không thoát khỏi nơi này đâu.”

“Ý ngươi là chuyện các ngươi thi triển thiên la địa võng á?”

“Sao ngươi biết chuyện đó?”

Gã võ giả kinh ngạc mở to mắt.

Phiêu Nguyệt vừa rút cây Câu Liêm Thương vừa nói.

“Đương nhiên. Bởi vì chỉ có lũ ngu xuẩn mới dùng đến cách này thôi.”

“Khur! Nhưng ngươi cũng sẽ chết thôi.”

“Cũng có thể đấy. Nhưng chắc chắn ta sẽ chết sau ngươi.”

“Cái gì?”

Phập!

Thu Hồn Ti trên tay Phiêu Nguyệt xuyên qua trán hắn.

Gã nam nhân cứ thế mà bỏ mạng.

Chính lúc này.

Vút!

Đột nhiên có mũi tên bay đến từ đằng xa. Hơn chục mũi tên đang lao thẳng về phía Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt liền lùi lại phía sau.

Hắn thi triển Xà Hành Bộ lùi lại hàng chục bước, còn mũi tên cứ thế cắm phập vào chỗ hắn vừa đứng.

“Khực!”

“Hộc!”

Đám võ giả bị Phiêu Nguyệt cắt cổ chân không thể di chuyển, vậy nên chúng đành bỏ mạng dưới tay đồng liêu của mình.

‘Sau thương thủ là cung thủ à?’

Phiêu Nguyệt lập tức di chuyển.

Một trong những cách để thoát khỏi thiên la địa võng chính là di chuyển không ngừng để tránh khỏi nơi kẻ địch tập hợp lại.

Nhưng không được di chuyển tùy tiện.

Điều quan trọng là nắm bắt được ý đồ rồi dồn đối phương vào đường cùng.

Nghĩ theo một cách nào đó, nó giống hệt như đang chơi một ván cờ vậy.

Không ngừng nắm bắt ý đồ của đối phương, rồi di chuyển nhanh về trước.

Phiêu Nguyệt nhanh chóng phán đoán hướng tấn công của đám cung thủ.

Đám cung thủ vừa bắn tên từ phía Nam, và rõ ràng ý định của chúng là đẩy Phiêu Nguyệt về phía Bắc.

‘Có vẻ quân chủ lực nằm ở phía Bắc.’

Chắc chắn chúng nghĩ không thể làm gì hơn nếu chỉ bắn tên thế này.

Chúng biết rõ nếu không dồn đủ cương khí vào mũi tên thì không thể đả thương được Phiêu Nguyệt. Thế nhưng, việc chúng sử dụng cung tên là để đẩy Phiêu Nguyệt đến nơi chúng phòng thủ kiên cố hơn.

Cuộc săn đuổi đã chính thức bắt đầu.

Đám cung thủ thi triển khinh công đến vị trí khác.

Tốc độ bắn cung của chúng vô cùng đáng sợ.

Trong tích tắc đã bắn ra một mũi tên, sau đó lại rút tên ra bắn phát tiếp theo.

Vút vút!

Mũi tên lao đi với tốc độ kinh người.

Mũi tên chứa sức mạnh khủng khiếp không thể nào dùng tay không để bắt lấy.

Quan trọng hơn không phải có vài mũi tên mà là hàng trăm chiếc đang phóng đến chỗ Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt chạy về phía Bắc tránh mũi tên.

“Được rồi.”

“Đã đẩy hắn vào cửa tử rồi.”

Đám cung thủ hét lên rồi bắn tên kịch liệt hơn.

Tất cả mọi thứ đang diễn ra hết theo ý muốn của chúng.

Nơi Phiêu Nguyệt đang tránh đi là một bình nguyên không có chỗ ẩn náu.

Thực tế ở đó có bụi rậm cao đến tận ngực, nhưng lại là nơi ẩn náu do binh lực của Sở Như Nguyệt đã sắp xếp sẵn.

“Tất cả tỉnh táo lại. Không biết lúc nào hắn sẽ phản công đâu.”

“Vâng!”

“Cứ đà này mà dồn hắn vào đường cùng đi.”

“Haaa!”

Đám cung thủ dồn hết sức đuổi theo Phiêu Nguyệt.

Trong mắt chúng Phiêu Nguyệt hiện giờ chẳng khác nào con mồi đã nằm trong rọ.

623

Tổng Thiên Vũ nói với Sở Như Nguyệt.

“Ta đã dồn hắn đến tử môn rồi.”

“Nhưng liệu hắn có ngoan ngoãn đến đó không?”

“Ta đã bố trí cung thủ. Đối phó với những cung thủ từ một khoảng cách xa không phải chuyện đơn giản đối với hắn.”

“...”

Sở Như Nguyệt cau mày.

Bởi nàng không tin rằng Phiêu Nguyệt sẽ ngoan ngoãn đến tử môn được.

‘Hắn không nhận ra thiên la địa võng sao? Không! Hắn đâu phải là một người ngây thơ đến vậy.’

Phiêu Nguyệt mà nàng biết mạnh mẽ và thông minh hơn bất kỳ ai.

Hắn rất nhanh trí, chỉ cần nhìn vào tình hình là có thể nhìn thấu toàn cảnh.

Phiêu Nguyệt chắc chắn biết rằng các cung thủ đang ẩn nấp chờ chờ tấn công nơi tử môn. Ấy vậy mà hắn vẫn ngoan ngoãn bước vào đó mà không hề do dự.

‘Chắc chắn là hắn có ý đồ gì đó.’

Sở Như Nguyệt hỏi Tống Thiên Vũ sau khi sắp xếp xong những suy nghĩ của mình.

“Chàng đã bố trí cho các võ giả được cử đến từ Kim Thiên Hội rồi chứ?”

“Tổng có ba trăm năm mươi người, ta đã bố trí họ vào đội quân tinh nhuệ hết cả rồi.”

“Tốt. Chàng hãy báo với họ là chuẩn bị sẵn sàng. Đối thủ của chúng ta là Phiêu Nguyệt đấy.”

“Ta đã nói cho họ biết rồi. Sẽ không có chuyện họ lơ là đâu. Bọn họ cũng biết Phiêu Nguyệt là người thế nào mà.”

“Còn binh lực của chúng ta thì sao?”

“Huyết Quỷ Quân Đoàn đã được bố trí vào những con hẻm. Phiêu Nguyệt tuyệt đối sẽ không có nơi nào để trốn thoát đâu.”²

Sở Như Nguyệt và Tống Thiên Vũ cũng là một thích khách.

Hơn nữa bọn họ còn được luyện sát pháp cũng với Phiêu Nguyệt.

Họ không những hiểu rõ về Phiêu Nguyệt mà còn có thể nhìn thấu thủ đoạn của những thích khách khác.

Bọn họ biết nếu Phiêu Nguyệt bị dồn vào đường cùng thì sẽ làm gì và dùng đến phương pháp nào để thoát ra. Vậy nên, bọn họ đã bố trí Huyết Quỷ Quân Đoàn để đối phó với mọi trường hợp.

Huyết Quỷ Quân Đoàn là quân đoàn thích khách được Sở Như Nguyệt và Tống Thiên Vũ dành cả tâm huyết để nuôi dưỡng.

Bọn chúng được học sát pháp và kinh nghiệm chinh chiến trên giang hồ của hai người họ.

Tống Thiên Vũ nói một cách chắc nịch.

“Huyết Quỷ Quân Đoàn đã được huấn luyện để đối phó với Phiêu Nguyệt. Phiêu Nguyệt sẽ không thể làm gì được bọn chúng đâu. Giả sử hấn có làm được gì đi chăng nữa thì cũng không thể qua nổi quân tinh nhuệ của Cửu Long Sát Mạc. Chỉ có thân mới có thể sống sót trong thiên la địa võng lần này thôi.”

“...”

Sở Như Nguyệt vẫn im lặng. Tống Thiên Vũ nhíu mày.

“Thiên la địa võng này là do chính nàng lập ra. Có gì mà nàng phải e ngại thế?”

“Liệu sức mạnh của Phiêu Nguyệt có nằm trong tầm hiểu biết của chúng ta không?”

“Ý nàng là hấn đang che giấu sức mạnh thực sự của mình sao?”

“Cũng có thể.”

“Dù vậy thì cũng không quan trọng. Dù gì chúng ta cũng huy động được rất nhiều người.”¹

Hơn ba nghìn người được huy động trong cuộc thiên la địa võng lần này chỉ để đối đầu với một mình Phiêu Nguyệt.

Chưa bao giờ có thể lực huy động cả một lực lượng chỉ để giết một người cả.

Điều đó chứng tỏ bọn họ đánh giá Phiêu Nguyệt cao đến mức nào.

Nơi này không một lỗ hổng để Phiêu Nguyệt có thể trốn thoát.

Tống Thiên Vũ rất tự tin.

Sở Như Nguyệt nhìn Tống Thiên Vũ một lúc rồi nói.

“Những người đi cùng Phiêu Nguyệt thế nào rồi.”

“Ta đã cử Huyết Quỷ Quân Đoàn đi xử lý bọn họ rồi. Loại bỏ hoàn toàn hậu họa về sau.”

“Cả hai sao?”

“Đúng vậy.”

“Tốt lắm. Chúng ta cũng hành động thôi.”

Đây là một cuộc chiến đối đầu với Phiêu Nguyệt.⁸

Và người đứng sau chính là Sở Như Nguyệt.

Khi nàng chỉ đạo cuộc thiên la địa võng này, uy lực của nàng ta mới thực sự được bộc lộ.

Đó chính là lý do tại sao Sở Như Nguyệt lại trực tiếp hành động.⁶

‘Ta sẽ kết thúc ngươi bằng chính đôi tay này. Phiêu Nguyệt!’

“Khực!”

“Hự!”

Hai nam nhân ôm chặt lấy cổ của mình, máu tóa ra không ngừng.⁸

Bọn họ loạng choạng một lúc rồi ngã phịch xuống đất.

“Chết tiệt!”

“Thu hẹp vòng vây lại nhanh!”

Đồng liêu của hai nam nhân đó hét lên với nhau.

Tất cả bọn họ đều là những võ giả được Kim Thiên Hội phái đến.¹

Tử môn chính là cánh cửa dẫn tới cái chết.

Vậy nên, có rất nhiều cao thủ được bố trí ở đây để mục tiêu không thể sống sót ra ngoài.

Điều đó cũng đồng việc với việc bọn họ sẽ phải đối mặt với nhiều tổn thất.

Những người này biết điều đó, nhưng bọn họ vẫn sẵn sàng chấp nhận đến đây.

Bởi nỗi oán hận của họ dành cho Phiêu Nguyệt quá lớn.

Những người khác có thể không biết nhưng quân tinh nhuệ của Kim Thiên Hội thì lại biết rất rõ Độc Cao Hoàng cùng những võ giả của Võ Kiếm Liên đã kéo nhau đi giết Phiêu Nguyệt nhưng lại bị giết ngược lại.

Ân oán giữa hai người họ đến cả những võ giả bình thường của Kim Thiên Hội cũng biết.

Chính vì vậy khi nghe tin Độc Cao Hoàng chết, bọn họ mặc định Phiêu Nguyệt có dính líu đến chuyện đó.

Khi Kim Thiên Hội bị dồn vào đường cùng bởi những hành động của Độc Cao Hoàng, Kim Thiên Hội đã phẫn nộ với Phiêu Nguyệt.

Bọn họ nghĩ rằng nếu không có Phiêu Nguyệt thì chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra.

Chính vì lòng căm phẫn cao đến chọc trời mà bọn họ tình nguyện tham gia nhiệm vụ lần này.

Trong số đó, nỗi hận của Thiên Ảnh Kiếm Khách Lý Hiền Luật là không thể tả được.

Bởi vì y rất thân với Độc Cao Hoàng.

Tuy tên của y không được biết đến nhiều trong giang hồ nhưng sức mạnh của y thực sự rất đáng kinh ngạc.

Y được đặt cho biệt danh Thiên Ảnh Kiếm Khách vì mỗi lần y vùng kiếm, hàng ngàn ảo ảnh sẽ tung ra.

“Phiêu Nguyệt!”

Y hét lớn rồi vùng kiếm.

Ngay lúc đó, hàng chục kiếm ảnh hiện ra rồi lao vào tấn công Phiêu Nguyệt. Nhưng Phiêu Nguyệt đã biến mất trước khi kiếm ảnh kịp chạm đến người của hắn.

Lý Hiền Luật hét lên.

“Phong tỏa khả năng.”

“Rõ!”

Những võ giả của Kim Thiên Hội đáp lời rồi phong tỏa khả năng của hắn.

Bọn họ đang chặn đường thoát của Phiêu Nguyệt.

Lý Hiền Luật vốn có kiến thức sâu về trận pháp. Vì vậy, y có thể tạo ra một trận pháp có quy mô nhỏ ở trong cuộc thiên la địa võng lần này.

“Phiêu Nguyệt, hôm nay ngươi sẽ phải chết ở đây. Ngay trong tay ta...”

Phiêu Nguyệt bị binh lính chặn ở cổng nên nhảy ngược vào trong trận pháp.

Lý Hiền Luật nhếch mép.

Vèo vèo!

Kiểm khí và đao khí bay tứ tung. Nhưng Phiêu Nguyệt không hề nao núng mà thi triển Xà Hành Bộ để tránh mọi đòn tấn công.

Hình ảnh Phiêu Nguyệt luôn lách để tránh đao khí và cang khí trông chẳng khác gì một con rắn cả.

“Hic!”

“Tên hèn nhát! Đừng có trốn tránh nữa.”

Gương mặt của những võ giả trở nên đỏ bừng vì cơn giận.

Lý Hiền Luật trấn an bọn họ.

“Không được kích động. Nếu kích động, mọi chuyện sẽ diễn ra theo ý muốn của hấn.”

“Rõ!”

Các võ giả cố gắng bình tĩnh lại.

Xoẹt!

Phiêu Nguyệt thi triển Thu Hồn Ti để tấn công Lý Hiền Luật cùng với những người khác.

Vì không rõ có bao nhiêu người được huy động trong thiên la địa võng lần này nên hấn phải tiết kiệm công lực nhiều nhất có thể. Chính vì vậy mà Phiêu Nguyệt chỉ phóng ra Thu Hồn Ti thay vì Ti Xà Cang mạnh mẽ như mọi khi.

Mười thanh phi đao được gắn vào đầu mười sợi Thu Hồn Ti.

Đó chính là U Linh Chủ.

Mười thanh U Linh Chủy tung hoành ngang dọc trong không trung.

Keng!

“Khực!”

“Hự!”

Tiếng rên rĩ của những võ giả vang lên cùng với âm thanh kim loại.

Đó là vì xung kích mà U Linh Chủy để lại trên cánh tay khi va vào vũ khí của bọn họ.

Không ngờ chỉ là một thanhbzfckz phi đao nhẹ bằng mà lại chứa sức mạnh khiến nội tạng của bọn họ bị chấn động như vậy.

“Ặc!”

“Khực!”

Bọn họ vô thức rên rĩ trước đòn chấn động của U Linh Chủy. Và Phiêu Nguyệt không bỏ lỡ khoảnh khắc đó.

U Linh Chủy như độc xà nhắm thẳng vào sinh mệnh của bọn họ.

Chỉ trong chớp mắt đã có năm hoặc sáu võ giả gục xuống, máu tủa ra không ngừng.

Bỗng ánh mắt của những người mất đi đồng liêu thay đổi.

Nó trở nên sắc bén hơn.

Vèo!

Vũ khí của họ nhắm thẳng vào yếu huyệt của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt cau mày.

Bởi vì phản ứng của bọn họ thật khác thường.

Bọn họ quá lạnh lùng và điềm tĩnh.

Gương mặt của họ rõ ràng là đang bị kích động, nhưng bọn họ lại kìm nén lại.

‘Ai đang ép chúng sao?’

Thoạt đầu, hắn nghĩ chúng như vậy là do Lý Hiền Luật. Nhưng biểu hiện của Lý Hiền Luật lúc này cũng không khác với những người khác là bao.

Y cũng đang buộc phải kìm nén sự kích động của mình.

Phiêu Nguyệt tung Thu Hồn Ti ra và quan sát kỹ hơn.

Trong một khoảnh khắc, hắn bắt gặp cảnh tượng như họ nghiêng đầu như đang lắng nghe ai đó.

‘Bọn họ nhận chỉ thị từ truyền âm ư.’

Đầu tiên, hắn có thể xác định được người ra lệnh cho họ không phải những người ở bên trong này.

Truyền âm là một thủ pháp biến suy nghĩ của bản thân thành sóng âm và truyền tải đến người khác.

Ngoại trừ thủ pháp trong truyền thuyết có thể truyền suy nghĩ của bản thân đến đối phương ngay lập tức là Huệ Quang Tâm Ngữ thì những thủ pháp còn lại đều bắt buộc phải mấp máy môi.

Nhưng không có ai có khả năng là người truyền âm trong số người đang tấn công Phiêu Nguyệt cả.

Vèo!

Phiêu Nguyệt dùng toàn lực tung Thu Hồn Ti ra.

Mười thanh phi đao được gắn ở đầu Thu Hồn Ti di chuyển theo những quỹ đạo khác nhau. Lý Hiền Luật cùng những người khác cũng tản ra để tránh đòn tấn công của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt ngay lập tức bay lên không trung.

Khi đã nhảy đến độ cao khoảng mười trượng, Phiêu Nguyệt nhìn xung quanh.

Hắn thấy một võ giả đang đứng một mình trên cái cây cách chỗ hắn đứng không xa.

Hắn không phân biệt được đó là nam hay nữ, nhưng ánh mắt của võ giả đó cũng đang hướng về phía Phiêu Nguyệt.

Nhưng không chỉ có mỗi người đó.

Mà còn có hàng chục người khác đang đứng trên những cây trái rộng khắp vùng bình nguyên.

Hắn có thể thấy được môi của nam nhân đang đứng ở cái cây gần nhất nhấp nháy.

Đội hình của Lý Hiền Luật cùng những người kia lại tiếp tục thay đổi.

Phiêu Nguyệt cảm nhận được khí tức của rất nhiều võ giả đang tiến về phía này.

Phiêu Nguyệt ngay lập tức nhận ra chuyện gì đang xảy ra.

Cây cối ở bình nguyên vốn không phát triển nhiều.

Thỉnh thoảng mới có một vài cây mọc cao hơn những cây còn lại, nếu đứng trên những cái cây cao đó là có thể nhìn thấy rõ toàn cảnh.

Rõ đến mức có thể thấy một con kiến đang di chuyển.

Kẻ bày ra thiên la địa võng này đã bố trí những võ giả ở trên cành cây cao đó và cho bọn họ giám sát động hướng của Phiêu Nguyệt sau đó liên lạc với nhau bằng truyền âm.

Những võ giả trên cây đó không phải là những võ giả tầm thường.

Bọn họ chỉ được luyện truyền âm thuật.

Thập Lý Truyền Âm Thuật.

Một môn võ công giúp người ta có thể giao tiếp với nhau trong khoảng cách hơn mười lý.

Việc bố trí hàng chục võ giả trên những cái cây kia giúp bọn họ có thể trao đổi thông tin liên tục.

Chỉ cần người ở gần Phiêu Nguyệt báo cáo tình hình thì nó sẽ ngay lập tức đến tại kẻ bày ra thiên la địa võng này đang ở cách đó hàng chục lý. Sau đó bọn họ sẽ truyền lại những lời của kẻ chủ mưu đến tại những võ giả ở đây.

Đám người ở đây rõ ràng đang tấn công Phiêu Nguyệt theo lệnh của kẻ đầu têu chuyện này.

Đó là lý do tại sao biểu cảm của Lý Hiền Luật và những võ giả khác lại trở nên méo mó như vậy.

Bởi vì họ không thể tấn công theo ý muốn của mình mà phải tuân theo mệnh lệnh của kẻ thống trị.

Bọn họ thực sự muốn trả thù cho đồng liêu nhưng chắc chắn kẻ đầu têu đã yêu cầu họ phải kéo dài thời gian.

‘Dồn hấn đến Càn Môn’.

Truyền âm tới tai Lý Hiền Luật.

Thủ lĩnh đang ra lệnh dồn Phiêu Nguyệt đến Càn Môn.

Lý Hiền Luật cùng những người khác nghiêng chặt răng tấn công Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt ngay lập tức bay theo hướng ngược lại với bọn họ.

“Không được! Bắt lấy hấn. Chúng ta phải dồn hấn đến Càn Môn.”

Lý Hiền Luật bắt giác hét lên.

Ngay khi nghe thấy những lời của y. Phiêu Nguyệt chắc chắn suy đoán của mình đã đúng.

624

“Liệu hấn có nhận ra không?”

Sở Như Nguyệt lẩm bẩm.

Nơi nàng đang đứng là ở giữa bình nguyên rộng lớn.

Đây cũng là trọng tâm của Đối Nhất Thiên La Địa Võng, nằm lọt thỏm giữa mạng nhện được giăng rộng khắp.

Trên thực tế, khi nàng lên kế hoạch triển khai Thiên La Địa Võng để vây bắt Phiêu Nguyệt, thứ nàng nghĩ đến đầu tiên chính là mạng nhện.

Phiêu Nguyệt mà nàng biết là một con rắn.

Một con rắn độc có thể luôn lách chỉ cần một lỗ hồng nhỏ.

Để tóm được Phiêu Nguyệt, kế hoạch mà nàng triển khai phải không có bất kỳ sơ hở nào, dù là nhỏ nhất.

Vì vậy, nàng quyết tâm trở thành một nữ vương nhện.

Nữ vương nhện ở giữa Đới Nhất Thiên La Địa Vồng được triển khai như mạng nhện, có thể cảm nhận được từng chuyển động của Phiêu Nguyệt và đưa ra chỉ thị.

Tuy nàng không biết rõ là loài nhện có nữ vương hay không, nhưng Sở Như Nguyệt tự nghĩ bản thân là nữ vương nhện.

Những võ giả đã thành thực Thập Lý Truyền Âm Đạo nhanh chóng nắm bắt từng chuyển động của Phiêu Nguyệt trong khoảng thời gian thực.

Thông qua tin tức được truyền từ miệng người này sang miệng kẻ khác, Sở Như Nguyệt có thể nắm rõ mọi hành tung của Phiêu Nguyệt trong lòng bàn tay.

Bản thân nàng dồn toàn lực vào Phiêu Nguyệt, thuộc hạ của nàng buộc phải nghe theo hiệu lệnh mà nàng đưa ra. Nhưng Phiêu Nguyệt lại đi theo hướng ngược lại.

Không chỉ mới một lần.

Phiêu Nguyệt hết lần này tới lần khác di chuyển không theo những gì mà Sở Như Nguyệt dự tính, giống như thể đang muốn trêu đùa nàng.

Đến lúc này Sở Như Nguyệt có thể chắc chắn một điều.

Phiêu Nguyệt đã nắm bắt được ý đồ của nàng.

Có lẽ hẳn không biết rõ vị trí của nàng ở đâu, nhưng hẳn muốn thăm dò Thiên La Địa Vồng. Phiêu Nguyệt đối với Sở Như Nguyệt mà nói là một sự tồn tại đáng gờm đến như vậy.

Hắn làm những điều mà người thường không làm được.

Hắn có thể nắm bắt được tâm lý của đối phương bằng trí óc nhạy bén của mình, ngay lập tức nghĩ cách ứng phó.

Cuộc chiến này giống như cuộc chiến giữa loài nhện và loài rắn.

Nếu Phiêu Nguyệt động chạm đến Sở Như Nguyệt, nàng sẽ ngay lập tức phản ứng lại, sau đó nàng càng siết chặt Thiên La Địa Vồng, hẳn lại cố gắng tìm lỗ hổng để luôn lách trốn thoát.

Tổng Thiên Vũ ở bên cạnh Sở Như Nguyệt theo dõi toàn bộ cuộc chiến.

Khuôn mặt hắn lộ rõ vẻ căng thẳng.

Tổng Thiên Vũ vốn dương dương tự đắc vì bản thân đã trải qua biết bao nhiêu gian khổ, nhưng hắn chưa bao giờ được chứng kiến cuộc chiến khốc liệt đến như vậy. À không, phải nói là hắn còn chưa bao giờ có thể tưởng tượng ra được một cuộc chiến như thế này.

Cả Sở Như Nguyệt và Phiêu Nguyệt đều đi trước hắn vài bước.

Nhưng điều khác biệt giữa hai người là Phiêu Nguyệt di chuyển trực tiếp trên đôi chân của mình, còn Sở Như Nguyệt sử dụng thuật hạ để nắm rõ đường đi nước bước của hắn.

Những võ giả được cử vào Thiên La Địa Vọng đang chết dần chết mòn.

Không hổ danh là Phiêu Nguyệt.

Cho dù có bị dồn đến bước đường cùng đi thế nào đi chăng nữa, dã tâm trong hắn cũng không phai màu.

Chỉ cần lộ một chút sơ hở, hắn sẵn sàng cắt cổ đối phương và tiêu diệt chúng.

Rất nhiều người đã chết vì một người mang tên Phiêu Nguyệt.

Sở Như Nguyệt cắn môi.

‘Dù thế nào đi chăng nữa, người chiến thắng vẫn sẽ là ta.’

Từng bước di chuyển của Phiêu Nguyệt, nàng như nắm trọn trong đôi tay.

Phiêu Nguyệt đang vùng vẫy để thoát khỏi Thiên La Địa Vọng, nhưng càng vùng vẫy, hắn càng lún sâu.

Nàng có thể cảm nhận được từng bước chân của Phiêu Nguyệt và điều khiển Thiên La Địa Vọng theo ý muốn.

Tổng Thiên Vũ khẽ rung mình trước dáng vẻ này của Sở Như Nguyệt.

‘Người duy nhất có thể làm được điều này là Như Nguyệt. Không ai trong thiên hạ có thể làm được như vậy.’

Hàng ngàn võ giả đang di chuyển một cách hoàn hảo theo ý muốn của Sở Như Nguyệt.

Khoảng thời gian mà Sở Như Nguyệt ra lệnh và thuộc hạ đi theo chỉ đạo của nàng chỉ diễn ra trong một khắc.

Không một hệ thống chỉ lệnh nào trong thiên hạ có thể diễn ra nhanh chóng đến như vậy.

‘Phiêu Nguyệt! Nơi đây sẽ là năm mồ chôn của ngươi!’

Tổng Thiên Vũ như nắm chắc phần thắng thuộc về mình.

Khoảng 3.000 người đã được huy động vào Thiên La Địa Võng.

Không một người nào trong thiên hạ có thể xuyên thủng tấm màn nhân loại dày đặc đến như vậy.

Tổng Thiên Vũ chắc chắn như vậy.

Sở Như Nguyệt ra lệnh không ngừng nghỉ.

“Từ phía bên đó, đẩy Phiêu Nguyệt sang bên phải. Huyết Quỷ Quân Đoàn sẽ chờ ở đó. Võ giả của Cửu Long Sát Mạc mau chuẩn bị ám khí.”

Ngay khi mệnh lệnh của nàng được ban xuống, Thiên La Địa Võng lại thay đổi.

Hình ảnh của Thiên La Địa Võng thay đổi theo thời gian, khiến cho mọi người không ai khỏi rùng mình.

Tổng Thiên Vũ lạnh bầm.

‘Đây rồi. Nếu Như Nguyệt có năng lực xuất chúng đến nhường này thì sẽ không có một môn phái nào trong thiên hạ có thể hạ gục được Cửu Long Sát Mạc. Chúng ta sẽ thống trị thiên hạ trong bóng tối.’

Tổng Thiên Vũ vô thức siết chặt đôi bàn tay.

Một cảm giác hân hoan tột độ như xoáy trào thâm tâm hắn.

Ngay lúc đó.

“O?”

Sở Như Nguyệt đột nhiên cất lời.

Vẻ mặt nàng không giấu nổi sự bối rối.

Tổng Thiên Vũ hỏi.

“Sao vậy? Có chuyện gì sao?”

“Chờ chút!”

Sở Như Nguyệt giơ tay lên như để chặn họng Tổng Thiên Vũ lại.

Nàng cau mày và tập trung vào những âm thanh không ngừng truyền đến tai nàng.

Không chỉ có một giọng nói được truyền tới bằng Thập Lí Truyền Âm Thuật.

Nàng nghe thấy có đến hàng chục giọng nói khác nhau được truyền đến.

Năng lực của nàng là nghe và phân biệt từng truyền âm khác nhau để đưa ra phán đoán.

Thà rằng sự gián đoạn nàng nghe được lúc này chỉ là một chuyện nhầm lẫn. Nàng cần tập trung hơn nữa để lắng nghe.

Nhưng chuyện xảy ra hiện tại là nàng đã phát hiện một giọng nói đã biến mất. Tiếp theo đó, một truyền âm khác cũng biến mất theo.

Nếu là người khác thì chắc hẳn sẽ không hề lo lắng khi chỉ vắng bóng hai giọng nói, nhưng với Sở Như Nguyệt chuyện này rất bất thường.

Những kẻ được huấn luyện lần này buộc phải truyền âm không ngừng. Dù cho đó có là một nội dung không cần thiết.

Việc giọng nói biến mất chẳng khác nào người truyền âm đã không thể đưa ra báo cáo được nữa.

Vậy có nghĩa là kẻ được huấn luyện để nói không ngừng kia đã chết rồi.

‘Cả hai đều bị Phiêu Nguyệt giết chết.’

Ngay lúc nàng đang trôi theo dòng suy nghĩ, những truyền âm liên tiếp truyền đến.

- Mục tiêu đã loại bỏ hai người quan sát.

- Hấn lao về phía này. Á!

- Tên này đang nhắm vào những người quan sát.

Tất cả giọng nói đều rất khẩn cấp.

Tiếp theo đó tiếng hét của những người quan sát vang lên không ngừng.

Những vết nhăn nhó xuất hiện trên gương mặt Sở Như Nguyệt.

“Khục!”

Một võ giả gửi truyền âm đến Sở Như Nguyệt hét lên rồi gục ngã.

Cổ của y như bị siết chặt bằng một sợi dây vô hình.

Phiêu Nguyệt siết cổ y bằng Ti Xà Cang.

Y không có chút thời gian nào để phản kháng.

Rầm!

Ti Xà Cang nói rộng, tên võ giả vừa bị giết liền rơi ầm xuống đất.

Đầu y đã sớm bị đập nát trước khi y kịp hét toáng lên.

Xương tủy trắng xóa cùng dòng máu đỏ tươi bắn tung tóe.

Một cái chết vô cùng thương tâm.

Nhưng may mắn ở chỗ, việc này chỉ xảy ra trong tích tắc, nhanh đến nỗi y không thể cảm nhận được nỗi đau đớn.

“Tên kia!”

“Mau đuổi theo hắn!”

Những tên võ giả đuổi theo Phiêu Nguyệt vội hét to.

Hắn giết tất cả những tên đang thi triển Thập Lí Truyền Âm Thuật đang đuổi lấy hắn như một cái đuôi.

Vì thế mà hệ thống chỉ lệnh của Sở Như Nguyệt bị gián đoạn.

Những người từ nãy đến giờ di chuyển một cách hoàn hảo nay lại hỗn loạn, rối tung như mớ bòng bong. Đã có đến bốn người bị giết khi triển khai Thập Lí Truyền Âm Thuật.

Những võ giả còn lại đều lúng túng khi thông tin bị gián đoạn và thiếu hụt.

Đối Nhất Thiên La Địa Võng được tạo ra chỉ để tóm một kẻ duy nhất đó là Phiêu Nguyệt.

Và chỉ có duy nhất một người là Sở Như Nguyệt đang điều khiển nó.

Có tới 3000 người là tai mắt và tay chân của nàng, và chỉ có một mình nàng mới có thể điều khiển được họ.

Có đến 3000 người, nhưng vì người điều khiển là Sở Như Nguyệt nên bọn họ mới có thể di chuyển một cách hoàn hảo đến như vậy.

Đây là một cách thức vô cùng hiệu quả, nhưng nó sẽ không thể phát huy tác dụng nếu không có những võ giả đóng vai trò làm tai mắt và tay chân của nàng.

Nếu là một võ giả tầm thường khác mà không phải Phiêu Nguyệt, chắc chắn người đó đã bị tóm từ lâu rồi. Phiêu Nguyệt có năng lực tuyệt vời trong việc nhìn thấu toàn bộ bức tranh lớn hoặc phác thảo lên cả một bản vẽ chỉ với một vài chi tiết nhỏ.

Vì thế mà hắn có thể dễ dàng nắm bắt được hướng triển khai của Thiên La Địa Võng. Và hắn nhanh chóng tìm ra cách phá vỡ Đối Nhất Thiên La Địa Võng được giăng ra chỉ để tóm hắn.

Một trong số cách đó chính là phải loại bỏ những võ giả đóng vai trò làm tai mắt và tay chân.

Nếu như không thể nhận được thông tin từ những người sử dụng Thập Lí Truyền Âm Thuật, Sở Như Nguyệt sẽ không thể nào đưa ra được phán đoán tiếp theo. Và một khi nàng không thể đưa ra phán đoán và do dự, Đối Nhất Thiên La Địa Võng chắc chắn sẽ rơi vào hỗn loạn.

Hệ thống chỉ lệnh tạm thời đã bị tê liệt.

Đó là khoảnh khắc mà Phiêu Nguyệt mong chờ.

Bộp!

Phiêu Nguyệt đạp đất lấy đà, thi triển Kinh Công Thuật.

Thiên La Địa Vọng vốn chặt chẽ và không lộ ra bất kỳ sơ hở nào, nay đã trở nên lỏng lẻo, đầy lỗ hổng. Phiêu Nguyệt phát hiện ra khoảng không gian mà hắn có thể trốn thoát.

“Chết tiệt!”

“Chặn đường hắn lại.”

Đám võ giả hét lên, nhưng khi ấy Phiêu Nguyệt đã chọc thủng được vòng vây.

Võ giả được phái kiến từ Kim Thiên Hội cũng mau chóng đuổi theo hắn, nhưng với năng lực ấy thì không thể nào bì kịp được hắn.

Phiêu Nguyệt chính là sự tồn tại ở vị thế cao nhất trong giới thích khách.

Nếu hắn đã quyết tâm trốn hoặc lẩn tránh thì không ai có thể tìm được hắn.

Khi tình hình trở nên như vậy, Sở Như Nguyệt đã mau chóng ra lệnh cho Huyết Quỷ Quân Đoàn

Huyết Quỷ Quân Đoàn cũng là những thích khách giống với Phiêu Nguyệt.

Bọn họ hiểu rõ hơn ai hết về tâm lý, cách ẩn thân và trốn thoát của một thích khách giống như Phiêu Nguyệt.

Vì thế mà Sở Như Nguyệt không còn cách nào khác ngoài phải cho gọi Huyết Quỷ Quân Đoàn ngay lập tức.

Toàn bộ bức tranh lớn mà nàng vẽ nên đều đã bị bóp méo cả.

Soạt!

Huyết Quỷ Quân Đoàn mau chóng bám theo Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt cũng nhận ra chúng đang tiếp cận ngay sát mình.

‘Đã xuất hiện rồi.’

Những người mà hắn phải đối mặt từ lúc này cho đến bây giờ đều toàn là võ giả của Kim Thiên Hội.

Quân bài mà Sở Như Nguyệt có thể vứt bỏ đi bất cứ khi nào nàng muốn.

Tuy nhiên, đối với Huyết Quỷ Quân Đoàn thì khác.

Có thể nói đây chính là toàn bộ công sức mà Sở Như Nguyệt cùng Tổng Thiên Vũ dốc công nuôi dưỡng trong suốt cả một khoảng thời gian dài.

Có thể nói bọn chúng chính là thứ mà cả hai người trân trọng nhất, hết lòng tin tưởng nhất - Huyết Quỷ Quân Đoàn.

Mặc dù có rất nhiều thích khách đang thu hẹp vòng vây lại nhưng không một tiếng động nào được phát ra. Những Sát Quỷ đang tiến hành một cuộc chiến tranh thầm lặng.

Cách mà chúng di chuyển giống Phiêu Nguyệt đến mức kinh ngạc.

Huyết Quỷ Quân Đoàn bám sát Phiêu Nguyệt với tốc độ vô cùng đáng sợ.

Khi chúng di chuyển, Thiên La Địa Võng vừa lỏng lẻo ban nãy nay lại siết chặt lại.

Chúng chính là những người lấp đầy khoảng trống cho Thiên La Địa Võng, khiến sức mạnh của nó đã ghê gớm nay lại càng khủng khiếp hơn.

Khi Huyết Quỷ Quân Đoàn di chuyển, những kẻ quan sát bị Phiêu Nguyệt đe dọa như được tiếp thêm sức mạnh, bảo đảm tính mạng.

- Mục tiêu đang bỏ trốn.

- Dự kiến điểm đến là cánh đồng lau sậy.

- Có vẻ như hắn sẽ đến cánh đồng lau sậy trong độ một ngày.

‘Cánh đồng lau sậy?’

Hàng lông mày của Sở Như Nguyệt cong lên.

Cánh đồng lau sậy chính là nơi mà Phiêu Nguyệt đã dừng chân trước đó.

Đó là nơi mà cây sậy cao ngang đầu người, chắn toàn bộ tầm nhìn quan sát.

Phiêu Nguyệt đã nghỉ ngơi hơn một canh giờ ở trên tảng đá ở cánh đồng lau sậy.

Nếu Phiêu Nguyệt đến cánh đồng lau sậy nghĩa là hẳn lại quay trở về vị trí ban đầu.

‘Là ngẫu nhiên sao?’

Vì quá tập trung đến Thiên La Địa Võng nên nàng không nhận ra chuyện này.

Nhưng Phiêu Nguyệt mà nàng biết tuyệt đối không phải là kẻ mất trí hoặc hay quên.

Không có lý nào mà hẳn lại lạc đường mà quay trở về vị trí mà hẳn đã nghỉ ngơi ban nãy.

Vì thế mà Sở Như Nguyệt ngay lập tức nhớ lại khoảng thời gian một canh giờ mà hẳn nghỉ ngơi.

Phiêu Nguyệt hoàn toàn không phải là một bậc đại cao thủ có thể nghỉ ngơi thoải mái tận một canh giờ mà không suy tính điều gì.

Trừ khi có một chuyện gì đó vô cùng đặc biệt sắp xảy đến.

Trong khoảnh khắc, Sở Như Nguyệt tròn tròn mắt.

‘Là một cái bẫy.’

Thời gian duy nhất mà hẳn thoát khỏi tầm quan sát của nàng chính là khoảng thời gian mà hẳn nghỉ ngơi một canh giờ.

Sở Như Nguyệt gấp rút dùng Thập Lý Truyền Âm Thuật để ra lệnh cho tất cả mọi người.

- Đó là một cái bẫy, tất cả.....

Tuy nhiên, ngay trước khi mệnh lệnh của nàng được truyền đi, Huyết Quỷ Quân Đoàn đã tiến về phía cánh đồng lau sậy.

Soạt!

Huyết Quỷ đang đuổi theo Phiêu Nguyệt ở vị trí dẫn đầu bỗng ngã khụy xuống.

Tên Huyết Quỷ lăn lộn trên mặt đất với một bên cổ chân bị đứt lìa.

Huyết Quỷ tròn tròn mắt trước nỗi đau thấu trời.

Phải đến lúc đó y mới nhìn thấy một sợi chỉ mảnh đang quấn lấy chân y.

Tì Xà Cang mảnh và sắc bén được giăng khắp cánh đồng lau sậy.

Khi ấy, đám thích khách mới nhận ra lý do vì sao Phiêu Nguyệt chọn cánh đồng lau sậy làm chiến trận.

Toàn bộ khu vực này chính là cối chết do chính tay Phiêu Nguyệt tạo ra.

625

Vút vút!

Hàng ngàn ngân châm bắn ra ngoài. .

“Khực!”

“Á!”

Hai huyết quỷ đang kiểm tra cánh đồng lau sậy đã bị ngân châm đâm vào.

Đó là những chiếc châm mỏng như lông bò.

Chúng trợn tròn mắt và gục xuống, rồi nhanh chóng tắt thở trong giây lát.

Xoẹt!

2

Cách đó không xa, lại một huyết quỷ khác đang nằm trên mặt đất cổ chân bị đứt lìa. Đó là do hắn đã va phải một sợi chỉ bạc đã được giăng bí mật.

Việc này đang diễn ra trên khắp cánh đồng lau sậy.

Phiêu Nguyệt đã làm ra một cái bẫy chết người trong cánh đồng lau sậy khi hắn đang nghỉ ngơi.

Hắn đã huy động tất cả các kỹ thuật mà hắn học được trong cuộc đời làm thích khách.

Vì bị lá sậy che khuất tầm nhìn nên những huyết quỷ không thể phát hiện ra những cái bẫy đó.

1

Nếu tìm kiếm chậm rãi thì có thể đối phó được, nhưng thật không may là họ không có nhiều thời gian như vậy.

Phiêu Nguyệt vừa đi vòng quanh giữa những cánh lau sậy vừa săn lùng Huyết Quỷ Quân Đoàn. Nếu chúng đứng yên hoặc chuyển chậm, chúng chắc chắn sẽ bị Phiêu Nguyệt tìm thấy. Vì điều này, chúng không còn cách nào khác phải ra sức di chuyển nhanh chóng.

Trên thực tế, nó giống như bị ép buộc phải lựa chọn.

8

Phiêu Nguyệt đã làm được như vậy.

Huyết Quỷ Quân Đoàn tự tin rằng họ đã trải qua tất cả các trận chiến khó khăn, nhưng đây là lần đầu tiên họ trải nghiệm điều đó.

Hàng trăm sát thủ đang bị điều khiển bởi một Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt rất hài lòng với cánh đồng lau sậy này.

Đây là địa hình tốt nhất cho thích khách hoạt động.

Có rất nhiều vật che chắn và nơi để ẩn nấp. 6

Đối với một thích khách đã đạt đến cấp độ của Phiêu Nguyệt, ở trong môi trường này không khác gì cá gặp nước.

8

Phiêu Nguyệt giống như một hồn ma trên cánh đồng sậy.

Vút!

Bóng ma biến mất giữa đám lau sậy không một tiếng động.

“Khục!”

“Hự!”

Cơ thể của những huyết quỷ cứng đờ và ngã ngửa ra sau. Và chúng lập tức tắt thở.

Không có thời gian để loại bỏ độc khí bằng nội công.

Chúng chết ngay lập tức khi bị cắn vào.

Đó thực sự là chất độc đáng sợ.

Sự kết hợp giữa Phiêu Nguyệt và Quỷ Nha không khác gì một thảm họa đối với Huyết Quỷ Quân Đoàn

“Chết tiệt!”

“Làm thế nào bây giờ?”

Đám huyết quỷ đã phá luật im lặng và mở miệng.

Tình hình trong cánh đồng lau sậy tối tăm đến nỗi chúng, những con quỷ máu lạnh đã mất đi xúc cảm vốn có của con người, cảm thấy sợ hãi.

Vô số huyết quỷ đã mất mạng, nhưng chúng thậm chí không thể đoán được Phiêu Nguyệt đang trốn ở đâu.

Kể từ khi trở thành huyết quỷ, đây là lần đầu tiên chúng gặp trường hợp này.

Trải nghiệm lạ lẫm khi bị săn đuổi, chứ không phải ở vị trí săn lùng người khác, cũng khiến chúng cảm thấy vô cùng bất an.

Tuy nhiên, thay vì chạy trốn, chúng đã cố gắng hết sức để tìm và giết Phiêu Nguyệt. Nhưng càng như vậy thì thiệt hại của chúng càng lớn.

....

Cuối cùng, sau khi mất đi một lực lượng đáng kể, Sở Như Nguyệt đã đưa ra quyết định.

Cô ta ra lệnh cho những võ giả Cửu Long Sát Mạc đang đợi bên ngoài.

- Đốt cháy hết cánh đồng sậy.

Rất nhiều huyết quỷ vẫn còn đang ở trong đó.

Rõ ràng là nếu đốt lửa trước khi chúng thoát ra thì thiệt hại sẽ lớn hơn. Tuy nhiên, cô ta vẫn hạ lệnh thiêu rụi chỗ này ngay tức khắc.

Đó là bởi vì chắc chắn rằng Phiêu Nguyệt cũng sẽ rời khỏi cánh đồng sậy nếu hẳn ta nhận thấy đám huyết quỷ đang rút lui.

Điều quan trọng hơn là dồn Phiêu Nguyệt vào chân tường bằng cách đốt lửa, dù có phải hy sinh ít nhiều.

Bùng!

Cánh đồng sậy khô cháy nhanh chóng bùng cháy.

Ngọn lửa khổng lồ nhấn chìm cánh đồng lau sậy trong tích tắc.

“Khục khục!”

“Trời đất ơi!”

Huyết Quỷ Quân Đoàn bị ngọn lửa bất ngờ làm cho giật mình, liều mạng lao ra khỏi cánh đồng lau sậy.

Khi thoát được khỏi đó, những gì chúng nhìn thấy là những võ giả của Cửu Long Sát Mạc đang xây dựng một vòng vây hoàn hảo.

Sau khi tránh ngọn lửa, Huyết Quỷ Quân Đoàn lặng lẽ tiến vào đội hình Cửu Long Sát Mạc giữa các võ giả đang đứng sẵn.

Vù vù!

Lần lượt từng huyết quỷ xuất hiện xuyên qua ngọn lửa.

Một số bị ngọn lửa thiêu đốt nhẹ, nhưng không ít tên bị bỏng nặng.

Chúng cắn môi đau đớn, nhưng tuyệt đối không rên rỉ.

“Tất cả ném thùng dầu đi.”

Khi những huyết quỷ đã trốn thoát tương đối, tên chỉ huy của Cửu Long Sát Mạc hét lên.

Vút!

Đúng lúc đó, các võ giả Cửu Long Sát Mạc ném những thùng dầu xuống cánh đồng lau sậy đang chìm trong biển lửa.

Bên trong đó là một loại dầu được chế tạo đặc biệt.

Chúng đặc tính là không bao giờ bị dập tắt một khi đã bắt lửa. Không những thế còn làm cho ngọn lửa dữ dội hơn gấp nhiều lần.

Một địa ngục rực lửa mở ra trước mắt.

Sức nóng dữ dội đến mức chúng có cảm giác như mặt mình sẽ tan chảy dù cách xa ba thước.

“Lùi lại thêm một chút.”

“Chết tiệt!”

Những võ giả Cửu Long Sát Mạc vội vã rút lui. Ngay cả chúng cũng không ngờ nhiệt độ lại cao như vậy.

“Aaa!”

“Cứu mạng!”

Thỉnh thoảng, những huyết quỷ bị bỏng nặng lao ra từ trong biển lửa. Tuy nhiên, Phiêu Nguyệt mà chúng mong đợi nhất vẫn không thấy bóng dáng đâu.

Võ giả dẫn đầu Cửu Long Sát Mạc đeo một chiếc mặt nạ màu xanh trên mặt.

Nó có hình dạng phẳng và chỉ có hai lỗ ở hai mắt.

Tên của võ giả này là Tân Công Hà. Ở Cửu Long Sát Mạc, y được gọi là Thanh Diện.

Giống như Xích Vương đã bị giết bởi Phiêu Nguyệt, y cũng là một võ nhân nổi tiếng.

Tân Công Hà nhìn đám lau sậy chìm trong biển lửa và nói.

“Sắp ra rồi. Tất cả chuẩn bị cho tốt.”

Phiêu Nguyệt suy cho cùng cũng là một con người.

Y không biết làm thế nào hẳn lại có thể trụ vững trong ngọn lửa địa ngục đó lâu đến vậy, nhưng linh tính mách bảo y hẳn sẽ sớm đến giới hạn và phải nhảy ra ngoài.

Các võ giả xung quanh cánh đồng lau sậy chờ đợi sẵn sàng tấn công Phiêu Nguyệt bất cứ lúc nào.

Tuy nhiên, dù có đợi bao lâu, Phiêu Nguyệt cũng không hề xuất hiện.

“Không lẽ bị thiêu chết rồi?”

“Không đời nào...”

“Con quái vật đó vậy mà lại chết vì hỏa công ư?”

Dù có tưởng tượng bao nhiêu, chúng cũng không dám nghĩ Phiêu Nguyệt lại bị lửa thiêu chết.

Phiêu Nguyệt mà chúng biết giống như một con quỷ vậy.

Dù cố gắng thế nào để giết hắn, hắn ta vẫn sẽ không chết, mà lại quay ngược cắn vào cổ họng của những kẻ cố gắng giết hắn ta.

Chúng không nghĩ rằng một Phiêu Nguyệt đang sợ như vậy lại chết trong đám lửa.

Thời gian trôi qua nhanh chóng trong sự bồn chồn.

Cuối cùng, Tân Công Hà vì mất kiên nhẫn đã gửi truyền âm cho người theo dõi.

-Hãy chuyển lời cho chủ nhân đưa ra chỉ thị tiếp theo.

Thông thường, lời hồi đáp sẽ có ngay lập tức. Nhưng lần này lại khác, dù có đợi bao lâu, y cũng không thể nghe thấy âm thanh truyền lại từ người theo dõi.

Chỉ sau đó, y mới nhận ra rằng có điều gì đó không ổn.

“Làm sao vậy?”

Chính lúc đó.

“Khục!”

“Áaa!”

Đột nhiên, tiếng hét của những võ giả Cửu Long Sát Mạc vang lên từ phía sau.

“Gì vậy?”

“Hả?”

Những võ giả của Cửu Long Sát Mạc đã rất ngạc nhiên trước sự thay đổi đột ngột.

Tân Công Hà vội hỏi thuộc hạ.

“Có chuyện gì vậy?”

“Tại..tại hạ đã bị tấn công.”

“Đột kích? Lẽ nào Tử Thần đã thoát ra?”

“Tại hạ không chắc.”

“Gì cơ?”

Tân Công Hà nhíu mày trước câu trả lời hờ hững của thuộc hạ.

“Hự!”

“Khực!”

Đúng lúc đó, ở phía bên kia cũng vang lên tiếng hét của võ giả Cửu Long Sát Mạc.

Khuôn mặt bị che khuất bởi chiếc mặt nạ thậm chí còn méo mó hơn.

Dù khinh công của Phiêu Nguyệt có xuất chúng đến đâu cũng không thể sang bên kia nhanh như vậy.

Điều đó có nghĩa là có những kẻ đột kích khác.

“Chuyện quái gì đang diễn ra vậy?”

Trong cơn bức bối, Tân Công Hà cởi bỏ chiếc áo bông màu xanh đang mặc trên người.

Choang!

Khi y dồn lực vào tay, chiếc mặt nạ xanh vỡ tan.

“Nhanh chóng nắm bắt tình hình.”

Trước giọng nói giận dữ của y, đám thủ hạ nhanh chóng di chuyển.

“Áaa!”

“Hự!”

Bên ngoài thiên la địa võng vẫn liên tục vang lên tiếng la hét của đám võ giả.

Quá mất kiên nhẫn, Tân Công Hà đã tự mình rời khỏi hàng ngũ và chạy đến nơi phát ra tiếng hét.

Ở đó, y nhìn thấy một võ giả chỉ có một tay đang vận công.

!

Mỗi lần hấn ta vung nắm đấm duy nhất của mình, như có một trận cuồng phong xuất hiện. Võ giả của Cửu Long Sát Mạc lập tức gục xuống trong vũng máu.

“Dừng lại!”

Tân Công Hà hét lên.

Vút!

Kiểm khí bay đi với một âm thanh sắc bén. Tuy nhiên, võ gia một tay bên kia vẫn không hề hấn gì.

“Nhà ngươi là ai mà dám cản trở Cửu Long Sát Mạc?”

“Nếu đây quả thực là võ giả của Cửu Long Sát Mạc, thì xem ra ta đến đúng nơi rồi.”

“Ý ngươi là dù biết nhưng vẫn cản trở? Khai danh tính mau trước khi ta hết kiên nhẫn”.

“Ta là Hoàng Phủ Chi Thắng.”

“Hoàng Phủ Chi Thắng? Chẳng lẽ là Độc Tí Quyền Vương?”

Đôi mắt của Tân Công Hà run lên.

Trong thiên hạ không ai là không biết đến võ uy của người này.

“Tại sao Độc Tí Quyền Vương lại can thiệp vào việc của Cửu Long Sát Mạc? Nếu bây giờ lập tức rút lui thì ta sẽ không truy cứu nữa”.

“Ngươi nói như vậy là bởi vì ngươi thật sự không biết sao?”

“Ý ngươi là gì?”

“Hoàng Phủ Chi Thắng này, đã thề trung thành với chủ quân của mình. Bất cứ ai đe dọa y thì đều là kẻ thù của Hoàng Phủ Chi Thắng này.”

Tiếng gầm như sấm của y vang vọng khắp chiến trường.

Tân Công Hà đạp chân thật mạnh và lao về phía Hoàng Phủ Chi Thắng.

“Ta biết rằng nhà ngươi cũng khá có tiếng ở giang hồ. Nhưng dù gì thì cũng chỉ là một tên cụt tay thôi. Một mình ngươi không thể ngăn chặn Cửu Long Sát Mạc.”

“Ai...”

“Gì?”

“Ai nói ta chỉ có một mình?”

“Cái gì?”

Đó là khoảnh khắc mà Tân Công Hà đang do dự..

Âm âm.

Đột nhiên, y cảm thấy không khí xung quanh rung chuyển dữ dội.

“Gì vậy?”

Tân Công Hà và đám võ giả của Cửu Long Sát Mạc kinh ngạc nhìn quanh.

Vào lúc đó, những bóng đen đột ngột lao ra từ tứ phía.

“Lẽ nào...thích khách?”

Sát khí tỏa ra từ người họ quá đáng sợ, rõ ràng là thích khách.

Họ chính là những thích khách của Hắc Giới do Sát Lão cử đi.

Hồng Lệ Tuyết là người đi đầu trong số họ.

Nàng mở miệng.

“Đúng thế, Độc Tí Quyền Vương không đơn độc.”

“Các ngươi...”

Khoảnh khắc Hồng Lệ Tuyết giơ tay, những thích khách đã đồng loạt tấn công những võ giả của Cửu Long Sát Mạc.

Cuộc chiến cuối cùng giữa Hắc Giới và Cửu Long Sát Mạc bắt đầu.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 626

“Phù!”

Tiểu Ma hít một hơi thật sâu.

Phía trước là Cửu Long Sát Mạc và Sát Quỷ Quân Đoàn.

Đội hình của chúng đã bị phân tán khá nhiều.

Có vẻ như chúng không được truyền đạt chính xác mệnh lệnh.

2

Tiểu Ma biết rõ nguyên nhân là gì.

‘Huỳnh!’ 1

Đây chính là do Phiêu Nguyệt đã nhúng tay vào.

Tiểu Ma không biết Phiêu Nguyệt đã dùng cách gì nhưng hệ thống mệnh lệnh của trận thiên la địa võng này đang bị lung lay.

Phiêu Nguyệt để Tiểu Ma lại rồi bảo rằng sẽ quay lại trong nửa ngày. Hắn còn nói tình thế sẽ thay đổi đáng kể trong khoảng thời gian đó.

Vậy nên Tiểu Ma đã cắn răng chịu đựng suốt nửa ngày trời. 8

Giữa chừng tiểu nam tử cũng bị đám võ giả của Sở Như Nguyệt tấn công.

Dù binh lực khá nhiều nhưng bọn chúng đều phải bỏ mạng dưới tay Tiểu Ma.

Tiểu Ma thật sự muốn chạy đến chỗ Phiêu Nguyệt giúp hắn nhưng đành phải ở lại chờ cho hết thời gian. Và giờ thì thời gian cũng trôi qua.

6

Đây là lúc Tiểu Ma bắt đầu hành động.

Hồng Lệ Tuyết ở phía đối diện cũng dẫn dắt thích khách của Hắc Giới di chuyển.

Chính vì thế mà trận thiên la địa võng đang dao động dữ dội.

Không chỉ có Hồng Lệ Tuyết.

Độc Tí Quyền Vương Hoàng Phủ Chi Thắng, Nam Thần Vũ, Lôi Nhân, Tử Linh đều tham gia.

Bây giờ đến lượt Tiểu Ma. 8

“Hãy!”

Tiểu Ma hét lớn rồi bắn mình vào giữa đám võ giả Cửu Long Sát Mạc.

Từ bàn tay hất phóng ra tia sáng đáng sợ có hình dạng của một thanh kiếm.

Tiểu Ma vừa tạo ra một luồng kiếm cang.

Vùuu!

Kiếm cang cắt ngang trước mặt chặn đứng kẻ địch. 1

Tiểu Ma như hóa thành con sóng thần lớn càn quét lũ võ giả Cửu Long Sát Mạc.

“Khực!”

“Hộc!”

Đám võ giả bị luồn kiếm cang hệt con sóng thần cuốn đi không ngừng la hét thất thanh.

Khi cả Tiểu Ma cũng tham chiến, trận thiên la địa võng liền dao động khủng khiếp hơn.

Ban đầu nó chỉ tạo ra để vây bắt một người là Phiêu Nguyệt. Và có nhiều thứ khác với thiên la địa võng bình thường.

Một trong số đó là nó dễ bị yếu đi bởi thế lực bên ngoài.

Vì chỉ tập trung toàn bộ sức mạnh vào Phiêu Nguyệt nên chúng không hề có sự chuẩn bị để đối phó với kẻ địch bên ngoài.

Hơn nữa Phiêu Nguyệt còn làm cho hệ thống chỉ lệnh của trận thiên la địa võng suy yếu đi.

Bằng cách thi triển Thập Lý Truyền Âm Thuật, loại bỏ kẻ theo dõi, hắn đã khiến cho nội bộ kẻ địch nhận thông tin sai lệch.

Thế nhưng chỉ bấy nhiêu cũng đủ cho Tiểu Ma và Hồng Lệ Tuyệt hành động.

Và sau đó họ sẽ biết làm thế nào đánh vào điểm yếu của đối phương và gây ra đả kích nghiêm trọng nhất.

Đây là năng lực mà họ có được sau khoảng thời gian dài đi theo Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt chính là người thầy giỏi nhất trong lĩnh vực này.

Đi với hần lâu tự khắc sẽ tiếp thu được và biết cách vận dụng tùy theo từng trường hợp.

“Hây!”

Tiểu Ma dồn sức vung kiếm cang.

Vútt!

Cùng với tiếng rít rợn người, hàng chục võ giả đã phải bỏ mạng.

“Ặc!”

“Chết tiệt!”

Tiếng thét kỳ lạ vang lên giữa đám võ giả Cửu Long Sát Mạc.

Dù là quân tinh nhuệ được rèn luyện thế nào cũng không thể đối đầu trước võ giả đã đạt đến cảnh giới tối thượng.

Và chúng không ngờ rằng Tiểu Ma đã đạt đến cảnh giới tối thượng ấy.

Chính vì không lường trước được nên chúng không có cách nào đối phó nổi.

Tiểu Ma thật sự đã đạt đến cảnh giới vô song.

Vùuuu!

Mỗi lần hần vung kiếm cang đều sẽ có 3,4 võ giả mất mạng.

“Chết tiệt! Chúng ta không cản được.”

“Chúng ta cần chi viện.”

Đám võ giả tầm thường này dù có chặn thế nào cũng hoàn vô dụng.

Nếu muốn đối với kẻ đạt đến cảnh giới tối thượng thì phải có một võ giả ngang hàng như thế mới đối phó được.

Những kẻ như thế vốn đều được Cửu Long Sát Mạc giấu kín. Thế nhưng, hiện giờ chúng đang đối phó với Phiêu Nguyệt.

Chính vì thế mà không một ai tại đây có thể ngăn được Tiểu Ma cả.

Tiểu Ma lúc này đang điên cuồng tấn công hết như sói lang.

Đôi mày xinh đẹp của Sở Như Nguyệt đã méo xệch đến khó coi.

Tổng Thiên Vũ hỏi bằng giọng đầy lo lắng.

“Như Nguyệt! Sao thế?”

“Mệnh lệnh của ta hoàn toàn không được truyền đi ư?”

“Hệ thống chỉ mệnh bị phá hủy rồi ư?”

“Chắc là vậy.”

“Sao có thể?”

“Ta cũng đang nghĩ chuyện đó.”

Rõ ràng Đới Nhất Nhân Thiên La Địa Võng mà nàng lên kế hoạch vô cùng hoàn hảo.

Nàng đã dùng cả võ giả từ Kim Thiên Hội, đến Huyết Quỷ Quân Đoàn lẫn võ giả Cửu Long Sát Mạc cho trận chiến lần này.

Nàng tự tin rằng trận thiên la địa võng sẽ không có bất kỳ sơ hở nào.

Thứ mà nàng tự tin nhất trong số đó chính là hệ thống chỉ mệnh trong lúc thi triển trận pháp.

Kế hoạch mà nàng vạch ra là bố trí những người đã thành thạo Thập Lý Truyền Âm Thuật truyền đạt mệnh lệnh xuống.

Nàng nghĩ nếu lên kế hoạch như thế sẽ không chế trận Đới Nhất Nhân Thiên La Địa Võng được hoàn thiện hơn.

Nàng đã rất tự tin có thể nắm bắt động tĩnh của Phiêu Nguyệt dễ như trở bàn tay. Nhưng thực tế lại không hiệu quả bao

nhiều.

Mọi tình huống đáng lẽ phải được kiểm soát theo ý của nàng, Phiêu Nguyệt phải bị dồn vào bước đường cùng. Thế nhưng chẳng biết từ lúc nào mọi thứ lại hỗn loạn cả lên.

Mệnh lệnh của Sở Như Nguyệt không được truyền đến võ giả của Cửu Long Sát Mạc, và báo cáo cũng bị cắt đứt.

Nàng nghĩ mình đã cắt được tay chân của Phiêu Nguyệt, nhưng trái lại chính nàng mới là người bị cắt mất tay chân và cả tai mắt.

“Rõ ràng hắn ta đã thoát khỏi cánh đồng lau. Hắn đã âm thầm thoát khỏi đó mà không bị kẻ giám sát phát hiện.”

“Chuyện này...”

Sở Như Nguyệt nhắm mắt một hồi để ước tính thời gian.

Sau khi nàng ra lệnh hỏa công thì đã hơn 2 canh giờ trôi qua.

Với khoảng thời gian này có thể tìm ra khá nhiều thứ.

Chính xác là với năng lực của Phiêu Nguyệt.

Sở Như Nguyệt nói với Tống Thiên Vũ.

“Chúng ta chuyển sang chỗ khác đi. Hắn sắp đến đây rồi đó.”

“Chuyện đó có khả năng sao?”

“Chắc hắn đã giết hết người giám sát rồi làm đảo lộn mạng lưới liên lạc, cứ đà này thì hắn sẽ tấn công chúng ta mất. Chúng ta nên di chuyển trước và khôi phục lại thiên la địa võng.”

“Ta hiểu rồi.”

Tống Thiên Vũ không nói thêm câu nào mà gật đầu.

Hắn tin tưởng hoàn toàn vào phán đoán của Sở Như Nguyệt.

Tống Thiên Vũ nhanh chóng chuẩn bị rời khỏi vị trí. Thế nhưng tình hình có cấp bách đến mấy cũng không được di chuyển một cách tùy tiện.

Trọng tâm của trận Đối Nhất Nhân Thiên La Địa Võng này là đám người theo dõi đã thành thạo Thập Lý Truyền Âm Thuật và Sở Như Nguyệt.

Hiện giờ không thể để mất liên lạc với những người giám sát còn lại. Một khi mạng lưới liên lạc được tái khởi động thì trận thiên la địa võng cũng được hồi sinh.

Sở Như Nguyệt ra lệnh cho đám người giám sát.

bzfczk

- Tất cả rời khỏi vị trí. Chúng ta sang kế hoạch thứ hai.

Nàng không thể nắm bắt được có bao nhiêu người còn sống, nhưng dù chỉ một người còn liên lạc được thì vẫn tiến hành kế hoạch tiếp theo. Và cũng có cơ hội lật ngược tình thế.

Chính lúc này.

“Mạc chủ! Có vài võ giả không rõ lai lịch xuất hiện và tấn công thiên la địa võng ở ngoại ô ạ.”

Tên thuộc hạ gấp gáp truyền tin.

Sở Như Nguyệt nhíu mày hỏi.

“Có chuyện gì? Ý ngươi là có người đến chi viện ư?”

“Hình như không phải chỉ có một hai người chi viện đâu ạ. Trận thiên la địa võng ở ngoại ô đang sụp đổ như lâu đài cát rồi.”

“Có quân tinh nhuệ của Cửu Long Sát Mạc ở đó mà vẫn bại trận ư?”

“Chuyện đó... là do bọn họ trông có vẻ mạnh lắm.”

Nghe tên thuộc hạ báo cáo, gương mặt Sở Như Nguyệt càng méo xệch đi.

“Tên khốn hệt độc xà đó chắc chắn có đối sách.”

Nàng cảm thấy bản thân thật ngốc nghếch khi nhận ra điều này quá muộn.

Thế nhưng nàng rất thắc mắc.

Rốt cuộc đối phương đã nhận ra dấu hiệu từ khi nào và chuẩn bị đối sách ra làm sao.

Sở Như Nguyệt nói với Tống Thiên Vũ.

“Huynh mau ra ngoại ô tìm hiểu tình hình đi.”

“Nhưng sao ta có thể để nàng lại một mình...”

“Ta không quan trọng. Nếu không giải quyết định tình thế hiện giờ thì trận thiên la địa võng có thể sẽ tiêu tan đấy. Và chúng ta cũng sẽ kết thúc theo nó.”

Dù tình hình đã trở nên khá tệ nhưng Sở Như Nguyệt vẫn không nao núng.

Ánh mắt và giọng nói của nàng vẫn bình tĩnh như vậy.

Nàng đang suy nghĩ làm thế nào để vượt qua khó khăn này một cách tốt nhất.

Tổng Thiên Vũ nhìn Sở Như Nguyệt một lúc rồi gật đầu.

“Ta hiểu rồi. Ta sẽ quay lại ngay, nàng bảo trọng nhé.”

“Huynh quên rồi sao? Ta là Sở Như Nguyệt đây.”

“Đúng rồi! Nàng là Sở Như Nguyệt mà. TỰ DUNG ta lại quên mất.”

Tổng Thiên Vũ bật cười.

Hắn rất hiếm khi trực tiếp hành động, nhưng võ công và sát pháp của hắn không hề kém cạnh Sở Như Nguyệt.

Trái lại, Ân Thân Thuật và độ tàn ác của hắn lại vượt trội hơn. Nếu không như thế thì hắn không thể chi phối đám thuộc hạ lúc còn ở Không Động rồi.

“Ta đi nhé.”

Tổng Thiên Vũ nói xong thì một mình chạy về phía ngoại ô.

Sau khi Tổng Thiên Vũ rời khỏi, Sở Như Nguyệt liền ra lệnh cho đám thuộc hạ.

“Chúng ta cũng hành động thôi.”

“Vâng!”

Bọn chúng vội vàng rời khỏi vị trí.

Thiên la địa võng hệt một vật thể sống khổng lồ.

Nó tựa như một sinh vật sống được hình thành từ tập hợp các sinh vật nhỏ.

Lũ cá sống thành đàn ở biển cũng giống thế này. Chúng đoàn kết lại trước mỗi đe dọa và chống lại thiên địch.

Điểm khác biệt duy nhất là trận thiên la địa võng này được hình thành từ những võ giả được huấn luyện vô cùng khắc nghiệt.

Nó có thể bị lung lay do mối đe dọa bên ngoài nhưng sẽ nhanh chóng hồi phục.

Sở Như Nguyệt tin như thế.

Lúc nàng đang cùng đám thuộc hạ di chuyển đến địa điểm tiếp theo.

- Hắn ta đến đây... khực!

Một tên giám sát đang truyền âm đột nhiên hét toáng lên, rồi sau đó âm thanh cũng im bật.

Đột nhiên Sở Như Nguyệt bắt giác nổi cả gai ốc.

‘Hắn ta đang đến gần.’

Truyền được Thập Lý Truyền Âm Thuật thế này nghĩa là tên giám sát đang ở trong bán kính 10 dặm.

Và cũng đồng nghĩa Phiêu Nguyệt đang ở cách đây khoảng 10 dặm.

- Hắn ta đã vượt qua vòng vây cuối cùng. Mau chạy đi...

Lần này truyền âm cũng bị cắt đứt đột ngột.

Phiêu Nguyệt đang mỗi lúc đến gần chỗ nàng hơn. Đôi mắt Sở Như Nguyệt lúc này âm trầm đi thấy rõ.

‘Phiêu Nguyệt!’

Kẻ thù không đội trời chung của nàng đang đến gần.

Tốc độ của hắn vượt ngoài tưởng tượng của nàng, vậy nên nàng phải đưa ra quyết định ngay bây giờ.

Và cuối cùng nàng cũng nghĩ thông.

“Các người chặn hắn ở đây. Kéo dài thời gian để ta tránh đi.”

“Tuân lệnh!”

Đám thuộc hạ lập tức đáp lời.

Sở Như Nguyệt nhìn về phía truyền âm phát ra.

Ở nơi đó có rất nhiều võ giả. Nhưng nàng biết không ai có thể tiếp cận được Phiêu Nguyệt cả.

Phiêu Nguyệt đã thi triển Ấn Thân Thuật mà tiến đến đây.

Sở Như Nguyệt cắn chặt môi.

‘Phiêu Nguyệt ! Tên ác quỷ...’

Chính nàng cũng luyện Ân Thân Thuật, nên nàng biết Ân Thân Thuật mà Phiêu Nguyệt thi triển đáng sợ đáng mức nào.

Nếu sở hữu Ân Thân Thuật ở cảnh giới đó thì khi thiên la địa võng được thi triển hẳn có thể trốn và theo dõi động tĩnh của đối phương một cách dễ dàng. Thế nhưng Phiêu Nguyệt lại cố tình để lộ bản thân và thu hút sự chú ý của mọi người về phía mình.

Sở Như Nguyệt, Tống Thiên Vũ, Huyết Quỷ Quân Đoàn, Kim Thiên Hội, võ giả của Cửu Long Sát Mạc đều tập trung vào Phiêu Nguyệt.

Sau khi để tất cả mọi người đều tập trung vào mình, hẳn lại bí mật cho thuộc hạ tấn công thiên la địa võng ở ngoại ô.

Nàng có cảm giác Phiêu Nguyệt muốn kết thúc mọi chuyện tại đây.

“Nếu vậy kẻ đã rơi vào bẫy chính là ta hay sao?”

Nàng không muốn nhưng buộc phải thừa nhận.

Nàng đã thua Phiêu Nguyệt trong cuộc chiến cân não này.

Chính lúc này.

Vút!

Cùng với âm thanh sắc bén xé không khí, đám thuộc hạ của Sở Như Nguyệt đổ gục xuống tại chỗ.

“Khực!”

“Hộc!”

Giữa chân mày chúng có một cái lỗ nhỏ như mũi kim.

Đó là dấu vết do Thu Hồn Ti để lại.

Khi đám thuộc hạ ngã xuống, một bóng đen liền xuống hiện.

Hắn chính là Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt đã xuất hiện trước khi Sở Như Nguyệt trốn khỏi nơi này.

“Người!”

“Đi chết đi!”

Những võ giả còn lại lao vào tấn công Phiêu Nguyệt.

Kiểm khí cùng đao khí bay vút đến như muốn xé nát Phiêu Nguyệt bất cứ lúc nào.

Phiêu Nguyệt dang rộng hai tay.

Mười thanh phi đao bay vào không trung.

Phập!

Phi đao đâm chính xác vào cổ và trán của những kẻ đang chạy đến tấn công Phiêu Nguyệt.

Bọn họ gục ngã ngay tại chỗ.

Sở Như Nguyệt nhíu mày khi thấy cảnh tượng đó.

‘Không ngờ lại nhanh như vậy.’

Tốc độ Phiêu Nguyệt thực sự nằm ngoài sức tưởng tượng của nàng.

Đó là minh chứng cho việc sức mạnh của Phiêu Nguyệt còn vượt trội hơn cả những gì mà nàng đã tìm hiểu.

‘Hắn ta thậm chí còn mạnh hơn cả lúc đó? Rốt cuộc bằng cách nào mà...’

Sở Như Nguyệt cắn môi đến bật máu.

Sở Như Nguyệt vốn tự hào bản thân có bộ não siêu phàm hơn người.

Nàng có khả năng nhìn thấu mọi nguyên lý, hiểu được tâm lý của con người và khả năng nắm bắt năng lực vượt trội.

Cũng nhờ vậy mà nàng mới có thể kiểm soát được Cửu Long Sát Mạc. Nhưng có một người mà nàng không thể nào hiểu được.

Đó chính là Phiêu Nguyệt đang đứng ngay trước mắt nàng.2

Phiêu Nguyệt luôn nằm ngoài dự đoán của nàng.

Nàng không thể hiểu được hành động, lối suy nghĩ, thậm chí đến cả võ công của hắn.

Sở Như Nguyệt cho rằng Phiêu Nguyệt là người sẽ cản trở nàng nên nàng luôn chuẩn bị kỹ lưỡng để đối phó với hắn. Nhưng Phiêu Nguyệt lại vô hiệu hóa mọi kế sách của nàng như thể đang chế nhạo nàng vậy.

“Hầy!”

Sở Như Nguyệt thở dài.

Mặc dù chưa bao giờ bộc lộ cảm xúc của mình trước mặt người khác nhưng nàng không thể giả vờ bình tĩnh được nữa. Ngay cả khi Phiêu Nguyệt đang đứng ngay trước mặt nàng.¹

Sở Như Nguyệt mở miệng.

“Phiêu Nguyệt!”

“Chúng ta lại gặp lại nhau rồi.”

“Đúng vậy. Nhưng mà người không thể chết đi được sao? Giống như những người khác ấy...”

“Ta cũng chỉ có một mạng, không làm như vậy được.”

“Sao người cứ thích để mọi chuyện trở nên khó khăn thế? Sao người lại khiến ta phải khổ sở như thế này vậy?”⁸

Ánh mắt của Sở Như Nguyệt khi nhìn vào Phiêu Nguyệt thật đáng sợ.

Ánh mắt chứa đầy thù hận. Đây là lần đầu tiên nàng thể hiện sự thù địch của mình với người khác rõ ràng như vậy.

Phiêu Nguyệt cho rằng đây chính là bộ mặt thật của Sở Như Nguyệt.

Mọi người luôn thấy Sở Như Nguyệt điềm tĩnh và lý trí. Trong bất cứ tình huống nào nàng cũng điềm tĩnh và dẫn dắt mọi người. Chính vì thế nên mọi người mới sợ hãi và đi theo nàng ta.

Họ tin rằng Sở Như Nguyệt sẽ không bị lay động trong bất kỳ hoàn cảnh nào. Bởi vì Sở Như Nguyệt trong mắt họ là một nữ nhân cứng rắn như gang thép.

Nhưng Phiêu Nguyệt lại nghĩ khác.

Lý do nàng ta luôn điềm tĩnh như thế là vì nàng ta chưa bao giờ ở trong một tình huống thực sự cực đoan.

Chỉ đến khi bị rớt xuống vực sâu, bản chất bị che giấu bấy lâu của nàng mới trỗi dậy.

Sở Như Nguyệt hỏi.

“Người đã biết ta bày ra thiên la địa võng sao?”

“Người còn phải hỏi ta sao.”

“Ha! Đúng là nực cười. Ta cứ tưởng rằng ta đã đặt được cả thế giới vào lòng bàn tay và nhào nặn nó. Thế nào, người thấy buồn cười lắm đúng không?”⁶

“Cũng không hẳn.”

“Nếu biết mọi chuyện sẽ thành ra thế này thì ngày đó, dù có bị tổn thất ta cũng phải giết người ở dưới không động rồi.”

“Ta cứ tưởng người sẽ không biết hồi hận?”

“Ta cũng tưởng vậy, nhưng hóa ra không phải vậy.”

Máu đỏ chảy ra từ môi của Sở Như Nguyệt.⁸

Phần thịt của môi đã bị nàng cắn nát.¹

Máu từ đó chảy ra không ngừng, nhưng nàng chẳng bận tâm.

“Hối hận lớn nhất của cuộc đời ta chính là không giết người sớm hơn. Nếu lúc đó ta giết người, có lẽ bây giờ ta đã không phải trả một cái giá quá đắt như thế này.”

“Ai nghe vào lại hiểu nhầm rằng người có khả năng giết ta vào thời điểm đó đây. Bây giờ và lúc đó chẳng khác biệt là mấy. Người vẫn không thể giết được ta đâu.”

“Người!”

“Nếu đã lợi dụng ta để thâm tóm được Cửu Long Sát Mạc thì đáng ra người phải trốn kỹ hơn một chút. Tính ra người phải ăn náu để nuôi dưỡng Cửu Long Sát Mạc trở nên lớn mạnh hơn mới phải.”

Phiêu Nguyệt lại gần Sở Như Nguyệt.

Sở Như Nguyệt siết chặt tay, trừng mắt nhìn Phiêu Nguyệt.

Bỗng nét mặt của nàng giãn ra.

“Có lẽ ta đã sai rồi. Ta quá vội vàng. Đáng ra ta phải cẩn thận hơn nếu muốn giết người. Thật may vì bây giờ ta đã nhận ra điều đó.”

Phiêu Nguyệt cau mày.

Bởi hẳn cảm nhận được tâm trạng của Sở Như Nguyệt đã thay đổi.

Chỉ mới lúc trước thôi, trái tim nàng còn dao động dữ dội như có cơn bão quét qua. Vậy mà bây giờ nó đã tìm lại được sự ổn định vốn có.

Hẳn có điều gì khiến nàng ta tin tưởng xuất hiện nàng ta mới thay đổi tâm trạng nhanh chóng như vậy.

Suy đoán của Phiêu Nguyệt nhanh chóng trở thành sự thật.

Vèo!

Âm thanh rợn người vang lên từ phía sau hẳn.

Phiêu Nguyệt không nhìn lại mà vùng tay ra.

Thu Hồn Ti phóng ra rồi tạo một màn chắn chắc chắn ngay sau lưng hẳn.

Keng!

Âm thanh kim loại phát ra.

Thu Hồn Ti đã chặn được đòn tấn công bất ngờ của đối phương.

Chỉ đến lúc này, Phiêu Nguyệt mới dừng lại.

Một nụ cười thoáng hiện lên trên môi của Phiêu Nguyệt.

“Tống Thiên Vũ!”

Người tấn công Phiêu Nguyệt chính là Tống Thiên Vũ.

Tống Thiên Vũ ban nãy đã tạm rời đi để giải quyết thiên la địa võng, lúc này hẳn đã quay trở lại và tấn công Phiêu Nguyệt,

Sở Như Nguyệt nói với Tống Thiên Vũ.

“Chẳng phải ta bảo chàng đi xử lý thiên la địa võng rồi sao?”

“Nàng vẫn quan trọng hơn.”

“Đồ ngốc này...”

Ánh mắt của Sở Như Nguyệt khẽ rung lên.

Tổng Thiên Vũ luôn như vậy.

Hắn luôn đặt sự an toàn của Sở Như Nguyệt lên hàng đầu.

Có đôi lúc Sở Như Nguyệt cảm thấy Tổng Thiên Vũ như một tên ngốc vậy, nhưng trái tim của hắn ta lại rất chân thành.

Tổng Thiên Vũ dơ kiếm nhắm thẳng vào Phiêu Nguyệt.

“Đối thủ của ngươi là ta đây này, Phiêu Nguyệt!”

“Kế hoạch tuy đã thất bại nhưng hôm nay, ngươi vẫn sẽ phải chết ở đây.”

Sở Như Nguyệt đến bên đứng cạnh Tổng Thiên Vũ.

Phiêu Nguyệt im lặng nhìn vào hai người.

Hắn nghĩ lại thấy mối nhân duyên này thật dai dẳng.

Bọn họ lớn lên là thích khách với nhau, sau này cũng tự tìm cho mình được một chỗ đứng.

Vấn đề là bọn họ không thể cùng tồn tại được.

Nếu như đường đi của bọn họ khác nhau, bọn họ đã có thể vờ như đối phương không tồn tại. Nhưng bọn họ vốn đã có quá nhiều tiếp điểm.

Để bên này sống thì bên kia nhất định phải chết.

Đó chính là mối quan hệ giữa bọn họ.

Những người sẽ không thể tồn tại dưới cùng một bầu trời.

Tổng Thiên Vũ nói.

“Hôm nay chắc chắn ngươi sẽ phải bỏ mạng ở đây. Một mình ngươi không thể đánh bại được hai bọn ta được đâu.”

Xét về sát pháp hoặc võ công, Phiêu Nguyệt có thể mạnh hơn hai người họ. Nhưng bọn họ có hai người.

Cả Sở Như Nguyệt và Tổng Thiên Vũ đều thông thạo thủ pháp và võ công của thích khách. Hơn nữa, bọn họ cũng thu thập thông tin về võ công của Phiêu Nguyệt trong một thời gian dài. Đó là lý do tại sao bọn họ lại có thể tự tin phần thắng

thuộc về họ. Tuy vẫn sẽ bị thiệt hại một mức nào đó, nhưng nếu giết được Phiêu Nguyệt thì những chuyện đó chẳng đáng là gì.

“Ai nói chàng ấy chỉ có một mình chứ?”

Một giọng nói lạnh lẽo phát ra. Đột nhiên có ai đó xuất hiện bên cạnh của Phiêu Nguyệt.

Nữ nhân khoác trên người y phục lụa màu đỏ chính là Hồng Lệ Tuyết.

Lông mày của Sở Như Nguyệt khẽ giật trước sự xuất hiện của Hồng Lệ Tuyết.

“Ngươi là Hồng Lệ Tuyết trong Thập Huyết Sát sao?”

“Không ngờ ngươi lại biết ta. Quả nhiên mạng lưới thông tin của ngươi không hề nhỏ.”

“Ta vốn cũng có xuất thân từ thích khách.”

Ánh mắt của Sở Như Nguyệt trở nên lạnh lẽo.

Khi võ công đã đạt đến một trình độ nhất định thì tìm ra đối thủ tương xứng với bản thân là một điều đương nhiên.

Võ công của Sở Như Nguyệt cũng không thua kém gì Hồng Lệ Tuyết. Nhưng Sở Như Nguyệt không muốn đối đầu trực tiếp với nàng ta.

Huýt!

Sở Như Nguyệt huýt một hồi còi dài. Huyết Quỷ Quân Đoàn vốn đang phân tán khắp nơi ngay lập tức tập trung tại vị trí nơi nàng đang đứng.

Đôi mắt của Hồng Lệ Tuyết cũng trở nên sắc lạnh.

“Nếu ngươi đã muốn thế thì ta cũng sẽ không từ chối nữa.”

Hồng Lệ Tuyết giơ tay phải lên không trung.

Một tia sáng bay lên không trung từ uyển giáp trên tay nàng.

Bùm!

Tia sáng bay lên cao rồi nổ tung trong không khí.

Đó chính là pháo hiệu.

Hắc Sát Đội đang thực hành nhiệm vụ ám sát ở khắp nơi nhanh chóng tập hợp lại.

Cả Huyết Quỷ Quân Đoàn và Hắc Sát Đội đều là những sát quỷ nằm ở đỉnh cao của một thích khách. Bởi vì đã đụng độ với nhau một lần nên bọn họ hiểu rõ sức mạnh của nhau hơn ai hết.

Bọn họ hẳn học nhìn kẻ địch.

Sở Như Nguyệt hét lớn.

“Chấm dứt tất cả thôi nào, Phiêu Nguyệt!”

Tiếng nói của nàng như một ngòi nổ.

Uỳnh uỳnh!

Cả Huyết Quỷ Quân Đoàn và Hắc Sát Đội lao vào nhau. Tổng Thiên Vũ và Phiêu Nguyệt cũng vậy.

Nhưng không đời nào có chuyện Tổng Thiên Vũ chạm đến Phiêu Nguyệt. Bởi vì Hồng Lệ Tuyết đã đứng chặn trước mặt hắn.

“Đối thủ của ngươi là ta.”

“Được thôi!”

Xoẹt!

Đó là thủ pháp giấu cơ thể của mình trong không trung tên Hư Không Ẩn Động.

Chỉ những thích khách đạt đến cảnh giới cao mới có thể thi triển kỹ nghệ này. Vậy mà Tổng Thiên Vũ có thể thi triển nó một cách rất dễ dàng.

“Hừm!”

Hồng Lệ Tuyết khịt mũi.

Hình ảnh của nàng cũng biến mất. Nàng cũng đã thi triển Hư Không Ẩn Động.

Không thấy đâu nữa không có nghĩa là không tồn tại.

Bọn họ thi triển sát chiêu về phía nhau.

Keng! Keng!

Chỉ có tiếng va chạm của vũ khí trong không gian trống rỗng.

Phiêu Nguyệt nhìn chăm chăm về nơi phát ra âm thanh.

Những người khác có thể chỉ nghe thấy âm thanh, nhưng hẳn có thể thấy rõ ràng hình ảnh hai người kia đang giao chiến với nhau.

Sở Như Nguyệt cũng vậy.

Tuy nàng hơi bất ngờ khi Hồng Lệ Tuyết có thể thi triển được kỹ nghệ Hư Không Ấn Động, nhưng nàng tin Tống Thiên Vũ.

Sở Như Nguyệt tập trung vào Phiêu Nguyệt.

Nàng không bỏ sót bất cứ thứ gì trên người Phiêu Nguyệt, từ tư thế, hơi thở, ánh mắt, thậm chí là từng chuyển động nhỏ trên da thịt.

Đặc biệt là nhịp tim của hắn.

Hầu hết các võ giả sẽ không nghe thấy nhịp tim của người khác khi ở khoảng cách xa như vậy. Nhưng Sở Như Nguyệt thì khác.

Việc sinh hoạt dưới không động giúp nàng có được giác quan vượt qua giới hạn của con người.

Sở Như Nguyệt có thể nghe thấy những âm thanh mà người khác không thể nghe thấy, cũng nhìn được những thứ mà người khác không thể nhìn thấy.

Phản ứng cơ thể của con người không biết nói dối.

Khi căng thẳng, cơ bắp sẽ cứng lại, đồng tử sẽ giãn ra.

Đôi lúc hơi thở sẽ trở nên gấp gáp và môi hôi chảy ra không ngừng.

Hầu hết con người không kiểm soát được những phản ứng cơ thể này. Nhưng những thích khách đã đạt đến cảnh giới cao thì có thể che giấu hoặc điều khiển nó theo ý muốn của mình.

Sở Như Nguyệt là một trong số đó.

Đó là lý do tại sao nàng lại rõ về những người có cùng trình độ với mình đến vậy.

‘Tuy có thể điều khiển phản ứng của cơ thể theo ý muốn, nhưng có một điều mà không ai có thể che giấu được.’

Đó chính là âm thanh của nhịp tim.

Một thích khách dẫu có cảnh giới cao đến mấy thì cũng không thể tùy ý điều khiển nhịp tim đập của bản thân được.

Đặc tính của tim là đập nhanh khi căng thẳng, hồi hộp và đập bình thường khi tinh thần thoải mái.

Sở Như Nguyệt có thể nắm được tâm lý của đối phương thông qua tiếng tim đập trong một thời gian ngắn.

Sở Như Nguyệt cố gắng lắng nghe nhịp tim của Phiêu Nguyệt. Nhưng gương mặt của nàng nhanh chóng trở nên méo mó.

‘Ta... ta không nghe thấy tiếng tim đập của hắn? Tại sao chứ?’

Đó chính là khoảnh khắc mọi kiến thức của nàng đều bị phủ nhận.

Xoẹt!

Phiêu Nguyệt biến mất trước mặt nàng.

‘Hư Không Ấn Động? Không thể nào.’

Đó chính là thủ pháp của riêng Phiêu Nguyệt, Ma Ảnh Hoán Vị.

Xoẹt!

Bỗng nàng nghe thấy được một âm thanh cực nhỏ từ phía sau, nhỏ đến mức nếu nàng không đang căng dây thần kinh ra thì không thể nghe được.

“Khực!”

Sở Như Nguyệt vội vã bay về phía trước.

Thu Hồn Ti lướt qua sống lưng của nàng.

Nếu nàng còn đứng đó thần thờ thì có lẽ lúc này nàng đã mất đi khả năng chiến đấu.

Mồ hôi lạnh túa ra phía sau lưng nàng.

‘Phiêu Nguyệt!’

Nàng quay lại thì thấy bóng đen của Phiêu Nguyệt đang lao về phía nàng.

628

Ting!

Cơ thể của Sở Như Nguyệt bị đẩy lùi về sau.

Hai bàn tay nàng đang cầm một bí thủ hình bán nguyệt.

Những bí thủ hình bán nguyệt là vũ khí khó tìm thấy trong giang hồ. Đó là vũ khí được các sát thủ từ phương tây xa xôi sử dụng chủ yếu.

Sở Như Nguyệt đặt tên cho bí thủ hiếm thấy đó là Tân Nguyệt Dao.

Ở giữa Tân Nguyệt Dao là lưỡi dao sắc bén. Không chỉ có thể cắt vào da thịt, mà còn có thể xé xác của đối phương.

Sở Như Nguyệt đã giết vô số võ giả bằng cây Tân Nguyệt Dao.

Những kẻ chết dưới tay của nàng đều phải chịu đau đớn tột cùng với vết thương dị dạng như thể bị một con sói vồ nát.

Nhưng cho đến bây giờ thì danh tính của nàng vẫn chưa bị bại lộ, vì nàng rất cẩn trọng trong từng hành động.

Soạt!

Sở Như Nguyệt phóng Tân Nguyệt Dao đi.

Tân Nguyệt Dao xoay vòng trên không trung rồi hướng thẳng về phía cổ của Phiêu Nguyệt. Ngay trước khi cổ bị cửa rách, Phiêu Nguyệt đã mau chóng thi triển U Linh Chủ.

Cang!

Tân Nguyệt Dao văng ra cùng âm thanh chói tai vang lên.

Sở Như Nguyệt ném mình lên không trung, bắt lấy Tân Nguyệt Dao, đồng thời phóng Tân Nguyệt Dao ở bên tay còn lại về phía Phiêu Nguyệt.

Cang!

Tân Nguyệt Dao không xuyên thủng được U Linh Chủ của Phiêu Nguyệt, tiếp tục văng ra. Nhưng Sở Như Nguyệt không

hề hoảng sợ, nàng lại chụp lấy Tân Nguyệt Dao, rồi lại phóng Tân Nguyệt Dao bên tay kia đi.

Mọi động tác của nàng tuần tự như nước chảy.

Ném, thu hồi, ném lần nữa, gây áp lực lớn lên U Linh Chủ.

Mỗi lần thu hồi và ném, uy lực của Tân Nguyệt Dao tăng lên gấp đôi.

Nếu lần ném đầu tiên chỉ gây một chút áp lực, thì cho đến lần ném này sức mạnh của Tân Nguyệt Dao lại tăng hơn nữa.

Vì thế U Linh Chủ đang bảo vệ lấy Phiêu Nguyệt đang dần rạn nứt và Tân Nguyệt Dao vẫn cố gắng xuyên qua nó.

Đây là một trong những bí truyền mà Sở Như Nguyệt sở hữu, mang tên Điệp Điệp Trùng Phá Nhận.

Một thủ pháp mà khi Tân Nguyệt Dao bị dội ngược lại thì công lực và sức mạnh của chính bản thân chiêu thức sẽ càng tăng lên theo cấp số nhân.

Đây chính là một thủ pháp xứng tầm có thể đối đầu với một thích khách cao cường như Phiêu Nguyệt.

Một khi đã thi triển Điệp Điệp Trùng Phá Nhận thì không cách nào có thể né tránh được nó.

Giống như con cá bị mắc vào lưới câu.

“Kết thúc rồi, Phiêu Nguyệt!”

Sở Như Nguyệt hét to và dồn toàn lực vào Tân Nguyệt Dao.

Soạt!

Nàng tin rằng đòn đánh này sẽ gây sát thương lớn đến Phiêu Nguyệt. Sức công phá khủng khiếp đã được ngưng tụ trong đòn đánh này.

Ngay lúc đó.

Thay vì để U Linh Chủ đối đầu với Tân Nguyệt Dao, Phiêu Nguyệt ngay lập tức thi triển Ti Xà Cang và vung vẩy nó khắp không trung.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Ti Xà Cang quấn chặt lấy Tân Nguyệt Dao.

Sở Như Nguyệt trợn tròn mắt trước cảnh tượng nàng không thể ngờ tới.

Phiêu Nguyệt sử dụng Ti Xà Cang ôm trọn Tân Nguyệt Dao và ném nó ngược trở lại.

Vù vù!

Tân Nguyệt Dao quay vòng vòng trên không trung rồi hướng thẳng về phía Sở Như Nguyệt.

“Khắc!”

Khuôn mặt Sở Như Nguyệt nhăn nhó dữ dội.

Lực ly tâm từ Ti Xà Cang cộng dồn vào Tân Nguyệt Dao khiến sức mạnh của nó mạnh lên gấp nhiều lần so với lúc mà nàng ném nó đi.

‘Không thể nào.’

Người đời vẫn thường nói rằng, những ai thông thạo thủ pháp đều sẽ không bao giờ bị thương bởi bí thủ, nhưng một bí thủ với sức công phá được khuếch đại lên gấp nhiều lần bởi lực ly tâm thì nhất quyết không được bắt lấy.

Nếu xảy ra sơ suất, rất có thể cổ tay nàng sẽ bị đứt lìa.

Vì thế Sở Như Nguyệt từ bỏ ý định thu hồi bí thủ quý hiếm của mình, Tân Nguyệt Dao.

Bùm!

Tân Nguyệt Dao sượt qua nàng, găm thẳng xuống mặt đất. Tân Nguyệt Dao để lại một cái hố sâu ở phía dưới chân nàng.

Sở Như Nguyệt không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng.

Vừa nãy, nếu vì muốn giữ một chút sĩ diện cho riêng mình thì chắc chắn cổ tay nàng đã đứt lìa từ lâu.

Soạt!

Phiêu Nguyệt lại thi triển Ti Xà Cang, tấn công Sở Như Nguyệt.

Sở Như Nguyệt vung Tân Nguyệt Dao còn lại để phòng thủ.

Keng keng keng!

Ti Xà Cang và Tân Nguyệt Dao va chạm nhau, âm thanh vang lên liên hồi.

Hai người di chuyển với một tốc độ đáng sợ, lao vào nhau.

Nhìn bằng mắt thường thì không thể nào thấy rõ được chuyển động của hai người họ.

Đây là một cuộc đụng độ trên không trung ở một đẳng cấp khác hẳn so với Tổng Thiên Vũ và Hồng Lệ Tuyết.

Một cuộc chiến ở một đẳng cấp cao hơn rất nhiều so với hai người họ.

Sở Như Nguyệt thi triển tất cả sát pháp của bản thân mình.

Sát pháp nàng học ở không động cùng với tuyệt kỹ của Cửu Long Sát Mạc đã tạo nên cho nàng một loại võ công khác riêng biệt.

Nếu không có sự tồn tại của Phiêu Nguyệt, chắc chắn cái danh thích khách dương danh thiên hạ sẽ thuộc về Sở Như Nguyệt.

Tay nàng vừa vung Tân Nguyệt Dao, tay còn lại bắn một loại chất độc mà nàng giấu trong tay áo.

Sở Như Nguyệt không từ bất kỳ thủ đoạn nào mà một thích khách có thể biết được.

Không giống như Phiêu Nguyệt, nàng không ngại giở ra bất kỳ thủ đoạn nào để có thể giành chiến thắng. Nàng thực hiện tất cả các thủ đoạn bẩn thỉu và sát pháp không ai có thể ngờ tới.

Tuy nhiên, tất cả các mảnh khóc đều bị Phiêu Nguyệt phá bỏ không chừa một cái nào.

Soạt!

Ám khí phóng ra từ Sở Như Nguyệt, đến cả độc trong tay áo nàng, đều không hề hấn gì với Phiêu Nguyệt. Tất cả thủ đoạn mà nàng thi triển, đều trong dự đoán của hắn.

Cho dù mảnh khóc có đề hèn đến mức nào đi trong nữa, mọi thứ vẫn nằm trong lòng bàn tay của Phiêu Nguyệt.

Tất cả các thủ pháp đều bị Nga Quỷ Đạo chặn đứng.

‘Ặc!’

Sở Như Nguyệt nghiêng răng.

Mồ hôi lạnh chảy xuống dọc theo xương sống.

Nàng vốn tự tin rằng mình biết mọi thứ về Phiêu Nguyệt, nhưng thực tế thì ngược lại.

Dù nàng có thực hiện bất kỳ thủ pháp nào đi chăng nữa, Phiêu Nguyệt đều có thể dễ dàng cản phá.

Nàng tự ngờ vực rằng liệu đây có phải cảnh mèo vờn chuột hay không.

Đây là lần đầu tiên nàng có cảm xúc như thế này.

“Phiêu Nguyệt!”

Sở Như Nguyệt hét to để xua tan nỗi sợ hãi.

Như thể muốn phá vỡ đi điều cấm kỵ của giới thích khách.

Trong khoảnh khắc đó, nàng bỗng nhìn thấy.

Thứ gì đó lấp lánh xung quanh mình.

Đó là sợi chỉ.

Sợi chỉ bằng khí đang vây quanh nàng như một tấm lưới.

Đó là Tri Thù Ngân Vồng.

Mặt khác, trong khi Phiêu Nguyệt phá vỡ mọi đòn công kích của nàng, hắn đã tạo ra Tri Thù Ngân Vồng.

Do mãi mê chú ý đến chuyển động của Phiêu Nguyệt, Sở Như Nguyệt không hề nhận ra tấm lưới chết người đang dần vây quanh, bao bọc lấy bản thân nàng.

Khi nàng nhận ra thì đó là lúc mà Tri Thù Ngân Vồng đã hoàn thiện.

Pốc!

Phiêu Nguyệt búng tay, Tri thù Ngân Vồng siết chặt lấy Sở Như Nguyệt.

“Á!”

Sở Như Nguyệt dồn hết sức bình sinh, vung vẩy Tân Nguyệt Dao không ngừng.

Cắt, cắt, cắt rồi lại cắt.

Nhưng xung quanh nàng có quá nhiều ngân ty, một mình Tân Nguyệt Dao không thể nào cắt đứt hết được.

Ngân ty được kết thành như mạng nhện, tấn công Sở Như Nguyệt với một tốc độ đáng gờm.

Soạt!

Một tiếng cắt đứt khủng khiếp vang lên giữa chiến trận.

Cùng lúc đó, Sở Như Nguyệt bỗng dừng tay lại.

Sở Như Nguyệt tay cầm Tân Nguyệt Dao, nhìn Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt cũng lặng yên, đứng nhìn Sở Như Nguyệt.

Sở Như Nguyệt cất lời.

“Phiêu.....Nguyệt! Lẽ ra lúc đó ta phải giết ngươi rồi.....”

“Dù vậy thì người chết vẫn sẽ là ngươi. Sức mạnh của ta lúc ấy cũng hơn ngươi rất nhiều lần.”

“Cho đến cuối cùng, kẻ đó vẫn là ngươi.....”

Bùm!

Chỉ trong nháy mắt, Sở Như Nguyệt bị cắt thành cả trăm mảnh.

Tri Thủ Ngân Vồng chém xuyên qua cơ thể nàng.

“Như Nguyệt!”

Tổng Thiên Vũ đang chiến đấu với Hồng Lệ Tuyết đã chứng kiến toàn bộ cảnh tượng đó. Tổng Thiên Vũ tung cú đá vào Hồng Lệ Tuyết, chạy như điên cuồng đến chỗ Sở Như Nguyệt.

“Như Nguyệt!”

Không biết từ lúc nào mà cả máu lẫn nước mắt vương trên khuôn mặt Tổng Thiên Vũ.

Nữ nhân duy nhất mà hần yêu bị cắt thành trăm mảnh, thê thảm đến nỗi không thể nhận dạng được nữa.

Đầu hần trống rỗng, hần không thể suy nghĩ thêm được gì.

Chỉ có duy nhất một thứ lóe sáng lên trong hần.

Đó chỉ là ý nghĩ phải tiêu diệt Phiêu Nguyệt.

“Người dám?”

Hồng Lệ Tuyết ném Phi Dao về phía lưng của Tống Thiên Vũ.

Pắc!

Tống Thiên Vũ bị Phi Dao đâm trúng, loạng choạng bước đi.

Hắn không thể cảm nhận được nỗi đau lúc này nữa, cú sốc tinh thần trong hắn đã quá lớn rồi.

Phiêu Nguyệt không bỏ lỡ sơ hở của hắn.

Soạt!

Ti Xà Cang bí mật phun ra, quần lấy cổ Tống Thiên Vũ.

Tống Thiên Vũ trợn tròn mắt khi cảm nhận được có thứ gì đó quấn quanh cổ mình.

“Phiêu Nguyệt!”

“Kết thúc rồi.”

Phiêu Nguyệt xoáy Ti Xà Cang.

Soạt!

Tiếng cắt kinh rợn vang lên, đầu của Tống Thiên Vũ bay giữa không trung.

Đầu hắn quay ba, bốn vòng trên không rồi rơi bộp xuống mặt đất.

Đó là kết cục của Tống Thiên Vũ.

Đầu hắn rơi xuống, lăn lóc đến dưới chân của Phiêu Nguyệt.

Không biết có phải là ngẫu nhiên hay không nhưng ánh mắt của Tống Thiên Vũ và Phiêu Nguyệt đã chạm nhau.

Đó chính là khoảnh khắc phân chia thắng bại, xác định người chết và người còn sống.

Nhìn chằm chằm cái đầu của Tống Thiên Vũ một lúc, Phiêu Nguyệt ngay lập tức ngẩng đầu lên và nhìn ra chiến trường.

Chiến trường cũng đã được dọn trận từ lúc nào.

Hắc Sát Đội đang áp đảo Huyết Quỷ Quân Đoàn.

Tinh thần của Huyết Quỷ Quân Đoàn sau khi mất đi Đoàn chủ đã trở nên suy yếu. Mặt khác, Hắc Sát Đội tinh thần dâng cao mãnh liệt.

Không dễ dàng gì để có thể giành chiến thắng trong khi tinh thần bị suy giảm.

“Khắc!”

“Khục!”

Huyết Quỷ Quân Đoàn hét lên rồi ngã quỵ.

Đám võ giả của Cửu Long Sát Mạc đứng gần đó, chứng kiến toàn bộ mọi chuyện.

“Khắc! Chết tiệt!”

“Mạc, Mạc chủ chết rồi.”

“Cả hai đều đã chết.”

Vết thương lòng khê làm rạn nứt trái tim những võ giả Cửu Long Sát Mạc.

Chúng đã phải rất cam chịu để không khuy lụy trước cái chết của Sở Như Nguyệt và Tống Thiên Vũ.

Một số vẫn ngoan cường chiến đấu, nhưng hầu hết chúng đều đã suy sụp cả.

Chúng bị đẩy lùi nhanh chóng, thêm vào đó là cái chết của Mạc chủ, vì thế chiến tuyến nhanh chóng lụi tàn.

Cuối cùng, những võ giả được phái kiến từ Kim Thiên Hội là những kẻ bỏ chạy đầu tiên. Tiếp theo là những người võ giả đến từ Cửu Long Sát Mạc.

“Á!”

“Cứu ta với!”

Chúng hét lên và bỏ trốn.

Pháo đài kiên cố như sụp đổ chỉ trong một khắc.

Giống như nước tràn, chúng tán loạn bỏ chạy, không cần đề ý trước sau.

Người người ngã xuống, chúng dẫm đạp lên nhau mà bỏ chạy.

Bộp bộp!

Thịt rách, xương tan.

Tiếng la hét vang vọng bầu trời, tiếng rên rỉ tràn ngập đau thương.

“Sao chuyện này có thể như vậy? Sao mọi thứ lại sụp đổ?”

Tân Công Hà nhìnbzfczk xung quanh với vẻ mặt chán nản.

Nhìn đâu cũng thấy toàn xác là xác.

Hầu hết các thi thể đều là những võ giả từ Cửu Long Sát Mạc.

Cửu Long Sát Mạc là tất cả của Tân Công Hà.

Vậy mà giờ đây y phải chứng kiến Cửu Long Sát Mạc sụp đổ ngay trước mắt.

Không thể tin được.

Hoàng Phủ Chi Thắng đang chiến đấu với y từ nãy đến giờ, cất lời.

“Không thể tin được phải không? Nhưng đó là hiện thực. Tất cả những kẻ chống lại Quân chủ đều sẽ có kết cục như thế này.”

“Ồn ào quá.”

Tân Công Hà hét lên và dồn lực tấn công.

Y liều mạng mình để tấn công Hoàng Phủ Chi Thắng.

Cơ thể y phát ra luồng sáng chói lòa.

Đó là ánh sáng xuất hiện khi một người dồn hết công lực cuối cùng của mình.

Một khi đã thi triển thủ pháp này, đó cũng là lúc người đó xác định sẽ từ bỏ cả mạng sống của mình.

“Hừm!”

Hoàng Phủ Chi Thắng tập trung toàn bộ sức lực vào cánh tay phải của mình.

Thứ thứ ba Thiên Vương Tam Quyền, Thiên Vương Diệt Thế.

Hoàng Phủ Chi Thắng thi triển chiêu thức mạnh nhất.

Ầm!

Hai nguồn khí vận va chạm nhau trên không trung.

Mây mù bốc lên và sóng xung kích quét qua phạm vi đến hàng chục trượng.

Một lát sau, sau khi đám mây mù lắng xuống, quang cảnh xuất hiện trước mắt thật khủng khiếp.

“Khắc!”

Toàn bộ phạm vi xung quanh chiến trường bị hủy diệt hoàn toàn.

Ở giữa là Tân Công Hà.

Toàn thân Tân Công Hà đầm máu.

“Khà khà! Chỉ với một cánh tay mà mọi chuyện có thể thành ra như vậy.....”

“Chỉ còn một cánh tay, không có nghĩa là ta không thể thi triển võ công.”

“Đúng vậy! Khá lắm!”

Rầm!

Tân Công Hà gục xuống như một cây cổ thụ bị đốn hạ.

Đó là kết cục của Tân Công Hà.

Mãi đến lúc đó, Hoàng Phủ Chi Thắng mới ngồi thụp xuống đất, thở hổn hển.

Y quả nhiên cũng bị đả thương không hề nhẹ.

Nội tạng như bị vỡ nát đến mức y không thể cử động được.

Tiểu Ma tiến đến gần y.

“Haaa!”

Tiểu Ma rên rỉ và ngồi phịch xuống bên cạnh Hoàng Phủ Chi Thắng.

Hai người ngồi dựa lưng vào nhau, thở hổn hển.

Cái chết của Sở Như Nguyệt và Tống Thiên Vũ dẫn đến sự tan rã của Cửu Long Sát Mạc.

Những người sống sót của Cửu Long Sát Mạc, như rắn mất đầu, lưu lạc khắp nơi.

Các võ giả của Kim Thiên Hội, những người đã góp phần dựng Thiên La Địa Lồng, cũng bị đánh bại. Chúng cảm đầu bỏ trốn không dám ngoảnh đầu lại, nhưng cũng không có nhiều người sống sót.

Đó là một thất bại hoàn toàn.

Phiêu Nguyệt nhìn Cửu Long Sát Mạc và đám võ giả Kim Thiên Hội bỏ trốn.

Dù sao thì tất cả bọn chúng cũng đã mất đi sức ảnh hưởng.

Những võ giả của Cửu Long Sát Mạc, những người đã điếm tựa, không thể đoàn kết lại, Kim Thiên Hội cũng không còn nhiều người toàn mạng.

Chúng không thể gây ra bất kỳ mối đe dọa nào cho Phiêu Nguyệt được nữa.

Tuy nhiên, Huyết Ma Quân Đoàn thì khác.

Huyết Ma Quân Đoàn là một nhóm huyết quý được Sở Như Nguyệt và Tống Thiên Vũ nuôi dưỡng hết sức cẩn thận. Thế nên tất nhiên, lòng trung thành của chúng đối với hai người ngày chắc chắn cũng khác.

Để báo thù cho chủ nhân, cả hai đã điên cuồng tấn công nhóm thích khách của Hắc Giới.

“...”

Rất nhiều người đã chết

Tuy nhiên, không một tiếng kêu nào phát ra.

Máu bắn tung tóe, thi thể chồng chất.

Máu đổ ra của những thích khách chảy thành dòng trên mặt đất.

Xoẹt!

Khi đầu của huyết quý cuối cùng bị cắt đứt, cuộc chiến mới thực sự kết thúc..

Tuy đã chiến thắng, nhưng thiệt hại của Hắc giới là rất lớn. Gần một nửa số thích khách đã chết trong cuộc chiến này.

Phiêu Nguyệt ra lệnh cho thuộc hạ.

“Thu thập các thi thể và điều trị những người bị thương.”

“Vbzfckâng!”

“Tuân lệnh.”

Lôi Nhân và Tử Linh lùi lại với câu trả lời.

Phiêu Nguyệt nhìn Hồng Lệ Tuyết.

“Nàng không sao chứ?”

“Chỉ là vài vết thương nhỏ, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.”

Hồng Lệ Tuyết mỉm cười.

Có một vết cắt sâu trên khuỷu tay trái của nàng. Nếu vết thương sâu hơn một chút, có thể nàng sẽ vĩnh viễn không thể sử dụng cánh tay trái nữa.

Xoẹt!

Sau khi xé tay áo để cầm máu, Hồng Lệ Tuyết chuyển sang nhìn những thích khách khác.

Đó là một cuộc chiến bất ngờ.

Tuy giành được thắng lợi nhưng thiệt hại mà Hắc Giới phải gánh chịu là rất lớn.

Phải mất rất nhiều thời gian để thu thập người chết và điều trị những người bị thương.

Phiêu Nguyệt yên lặng nhìn những thích khách một lúc, sau đó đến gần Tiểu Ma, Hoàng Phủ Chi Thắng và Nam Thần Vũ.

“Tất cả không sao chứ?”

“Không sao đâu, chủ quân!”

“Đừng nhúc nhích, ca ca!”

“Không sao không sao.”

Cả ba khó khăn trả lời.

Dù tính mạng không bị ảnh hưởng nhưng tất cả đều bị thương nặng. Chắc chắn cũng sẽ phải điều trị trong một thời gian khá dài.

“Phù!”

Phiêu Nguyệt khẽ thở dài.

Nhưng chỉ một lát sau, hấn nhanh chóng trở lại khuôn mặt lạnh lùng thường ngày.

Hấn đi đến nơi có xác của Sở Như Nguyệt và Tống Thiên Vũ.

Cơ thể của hai người vẫn như khi họ chết.

Phiêu Nguyệt im lặng nhìn hai khuôn mặt.

Ngay cả sau khi chấm dứt mối quan hệ tồi tệ kéo dài, trái tim hấn vẫn không được sáng khoái.

Trong vòng xoáy cảm xúc phức tạp, hấn chỉ chăm chăm nhìn vào khuôn mặt của hai người.

Trương Xuyên Hoa, người có vẻ ngoài khoảng 30, và một lão già với bộ râu rậm đang ngồi đối diện với đồng lửa trại.

Có một cảm giác đe dọa không rõ ràng tỏa ra từ người đàn ông lớn tuổi mặc áo choàng dài màu đỏ sẫm.

“Sao không ăn? Không ngon sao?”

Thịt xiên được nướng trên lửa trại, nhưng không ai chạm vào nó.

“Ca ca!”

“Xem ra ngươi no rồi....”

Người đàn ông đối ngồi đối diện lão già với bộ râu rậm rạp là Trương Xuyên Hoa. Và lão già kia là Phong Tôn.

Vì đã cải lão hoàn đồng nên Trương Xuyên Hoa trông trẻ hơn Phong Tôn khá nhiều.

Có vài bình rượu dưới chân Phong Tôn. Tuy nhiên, Phong Tôn không một lần chạm vào chúng.

Mua rượu vốn muốn say sưa một trận, nhưng cuối cùng cũng chẳng ai uống một ly.

Đó là bởi vì y không hài lòng với những việc làm của Trương Xuyên Hoa.

Một cao thủ khác đã ngã gục trước bàn tay của hắn.

Đó là một võ giả hiếm khi xuất đầu lộ diện. Không có tham vọng, cũng không mưu tính gì.

Thế nhưng Trương Xuyên Hoa vẫn tìm đến và lấy mạng hắn ta.

Chỉ có một lý do.

Đó là bởi vì sức mạnh đó có thể trở thành mối đe dọa trong tương lai.

Phong Tôn cố gắng ngăn cản Trương Xuyên Hoa, nhưng lực bất tòng tâm.

Cuối cùng, võ nhân đó mất mạng dưới tay Trương Xuyên Hoa, và hai người họ giờ đây đang nghỉ ở một nơi không quá xa nơi ở của hắn.

Cổ họng y đắng ngắt, đến nỗi cả mùi đồ uống yêu thích cũng trở nên kinh tởm.

Đó là lý do tại sao Phong Tôn thậm chí không chạm vào bình rượu.

Trương Xuyên Hoa lấy một xiên thịt từ lửa trại cho vào miệng.

Chóp chép!

Hắn ta nhai ngấu nghiến miếng thịt lợn rừng vừa săn được.

Nước thịt chảy xuống cằm hắn, nhưng hắn cũng không thèm lau..

Phong Tôn nhìn Trương Xuyên Hoa như vậy trong im lặng.

Một sự im lặng ngọt ngào bao trùm giữa hai người.

Ngay lúc đó, một giọng nói kỳ lạ phá vỡ sự im lặng.

“Ta cũng ăn được không? Ca ca!”

Phong Tôn giật mình đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

Mặt khác, Trương Xuyên Hoa lại vô cùng bình tĩnh.

Hắn ta nhìn người trước mặt với vẻ mặt thản nhiên, như thể đã biết trước rằng chủ nhân của giọng nói sẽ xuất hiện.

Một võ giả lớn tuổi với một thanh kiếm trên thắt lưng tiến vào từ lúc nào mà y không hề hay biết.

Phong Tôn nhìn võ nhân với vẻ mặt không thể tin được.

Đó là bởi vì y hoàn toàn không nhận thấy sự hiện diện cho đến tận khi lão cất tiếng nói

Rốt cục là đã đạt đến cảnh giới nào chứ?

Phong Tôn cau mày nhìn võ giả lớn tuổi.

Đúng lúc đó, lão nhìn Phong Tôn và nói:

“Đã lâu không gặp, Phong Tôn!”

“Người biết ta?”

“Làm sao có thể không biết?”

Võ giả già mỉm cười.

Nhìn kỹ khuôn mặt của hắn, Phong Tôn mở to hai mắt.

“Không lẽ..... Lý Thanh đại hiệp?”

“Đúng thế.”

Lão đáp lại với một nụ cười.

Đó chính là Đạo Vương Lý Thanh.

Đôi thủ truyền kiếp của Trương Xuyên Hoa, Lý Thanh, đã xuất hiện.

“Làm sao mà...?”

Phong Tôn không nói nên lời.

Y kinh ngạc đến nỗi đầu óc trống rỗng.

Mặt khác, Trương Xuyên Hoa lại tỏ ra bình tĩnh.

Như thể biết trước rằng Lý Thanh sẽ xuất hiện, hắn ta chỉ một chỗ ngồi ở phía trước.

“Ngồi xuống.”

“Đa tạ ca ca!”

“Cái gì mà ca ca chứ . .”

Trương Xuyên Hoa mỉm cười.

Lý Thanh ngồi đối diện với Trương Thiên Hoa.

Sau đó, hắn đưa một miếng thịt xiên cho Lý Thanh.

“Ta đói sắp chết luôn rồi”.

“Tại sao lại bận rộn như vậy, còn không có thời gian ăn uống?”

“Ca ca cũng vậy còn gì.”

“Hừ! Người tìm ta làm gì? Nếu đến lúc thì ta sẽ tự biết mà tìm đến.”

“Không phải nếu cứ để huynh như vậy thì sẽ có nhiều người chết hơn sao?”

“Thế là người đang cố ngăn chặn cái chết của chúng? Vẫn còn đa cảm quá nhỉ.”

Trương Xuyên Hoa cười nhạo Lý Thanh.

Tuy nhiên, Lý Thanh không quan tâm và tiếp tục nói.

“Huynh quá khô khan rồi.”

“Giang hồ này không có chỗ cho sự mềm yếu.”

“Huynh cứ xem mọi thứ là kẻ thù, thế nên mới vất vả như vậy.....”

“Chậc!”

Trương Xuyên Hoa tắc lưỡi.

Trương Xuyên Hoa với tay lấy hai bình rượu dưới chân Phong Tôn.

Hắn đưa một trong số chúng cho Lý Thanh và nói.

“Muốn uống chút không?”

“Bình thường muốn uống còn chẳng được.”

“Nào, làm một ly đi.”

“Vâng.”

Lý Thanh xé niêm phong bình rượu, hương rượu cay nồng lan ra mọi hướng.

Trương Xuyên Hoa đưa vò rượu lên miệng.

Ừng ực!

Hắn uống như cả đời chưa từng được uống.

Lý Thanh cũng vậy.

Lý Thanh nốc cạn rượu trong bình như thể lão ta đã chết khát trong một thời gian dài.

“Khà! Rượu ngon.”

“Đệ đệ ta khó khăn lắm mới tìm được đây.”

“Đa tạ Phong Tôn, suýt thì ta chết khát rồi, Haha.”

Lý Thanh cúi đầu nhìn Phong Tôn.

“Cái, cái đó..”

Phong Tôn lắp bắp.

Đó là bởi vì y không thể hiểu những gì đang xảy ra ngay trước mắt mình.

Trương Xuyên Hoa và Lý Thanh vốn là kẻ thù của nhau.

Họ đã chiến đấu trong nhiều thập kỷ, đôi khi rất khốc liệt.

Nhưng nhìn thế này không khác gì đôi bằng hữu lâu ngày gặp lại cả.

‘Cái quái gì vậy chứ?’

Phong Tôn không thể nào hiểu nổi.

Chính lúc đó.

“Không có gì phải bối rối như vậy. Ta và Lý Thanh là kẻ thù cũ, nhưng chúng ta đều biết rõ về nhau. Không có ai trên thế gian này hiểu rõ về Lý Thanh như ta. Lý Thanh cũng vậy, đúng hơn là hắn hiểu ta hơn người khác.”

“Ca ca!”

“Khi sư phụ thua Lý Quách đại hiệp, ta sẽ không có ngày hôm nay nếu không có sự cứu mạng của y. Y đã cứu ta dù đã biết tất cả. Nếu lúc đó y có tâm địa xấu xa thì ta đã không tồn tại đến bây giờ. Chính vì vậy thâm tâm ta rất kính nể, mặc dù bên ngoài lại không tỏ ra.”

Vừa nhắc tới Lý Quách, Trương Xuyên Hoa trên mặt hiện lên sự kính trọng và vài phần sợ hãi.

Cái tâm và cả tầm vóc của Lý Quách lớn đến mức được cả kẻ thù kính trọng.

Lý Quách nói rằng y sẽ để lại công việc sau này cho thế hệ tiếp theo.

Và trên thực tế, y cũng không can thiệp vào các vấn đề của hậu thế nữa.

Vì tôn trọng y, Trương Xuyên Hoa đã không thể hiện bất kỳ tham vọng nào cho đến khi y hoàn toàn từ giã giang hồ. Tất nhiên, sẽ là nói dối nếu nói rằng hắn không có chút sợ hãi nào.

Sau đó, Trương Xuyên Hoa đã chiến đấu với Lý Thanh.

Hắn ta đã chiến đấu bảy lần, thua sáu lần và chỉ thắng một lần.

Ngoại trừ các bên liên quan, Trương Xuyên Hoa và Lý Thanh, chỉ có Phiêu Nguyệt biết về điều đó.

“Và nếu chúng ta chiến đấu lần này, thì đó là lần thứ tám. Bất kể ai thắng, lần này sẽ là trận chiến cuối cùng.”

Trương Xuyên Hoa nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Lý Thanh.

Lý Thanh gật đầu nói.

“Bởi vì kẻ thua cuộc sẽ không được phép sống nữa.”

“Quả nhiên, ngươi rất hiểu ta.”

“Ta rất yêu quý huynh.”

“Ta cũng luôn biết ơn ngươi. Ngay cả khi người đệ đệ xấu xa kia của ta có quay lưng lại, ngươi vẫn thể hiện sự quan tâm vô tận đến ta.”

“Haha, ta giám sát huynh thôi.”

“Giống như lúc này?”

“Ừm, giống như lúc này”.

“Chà, thì ra là thế. Nhưng cũng nhờ có ngươi mà ta bớt cô đơn..”

“Ta cũng vậy.”

“Bây giờ không có người, ai bầu bạn cùng ta đây?”

“Còn chưa biết ai chết mà.”

Lý Thanh lườm Trương Xuyên Hoa và uống nốt phần rượu còn lại. Sau đó Trương Thiên Hoa cũng uống hết rượu trong vò.

Hắn ném vò rượu rỗng xuống sàn.

Choang!

Vò rượu vỡ tung, mảnh vụn bay tứ phía.

Lý Thanh cũng tương tự ném vò rượu và đứng dậy, lấy tay áo lau môi.

“Uống xong rồi, hãy bắt đầu thôi. Trận chiến cuối cùng của chúng ta...”

“Được!”

Trương Xuyên Hoa cũng xắn tay áo và đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

Phong Tôn không dám nói bất cứ thứ gì.

Y sẽ là nhân chứng duy nhất chứng kiến trận chiến sống còn giữa hai cao thủ tuyệt thế.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 630

Phong Tôn không hề chớp mắt quan sát trận chiến của hai người.

Thiên băng địa sách (天崩地坼) - đất trời sụp đổ.

Bầu không khí rung chuyển như điên, cuồng phong dữ dội càn quét cả khu vực.

Giữa không gian đó là Lý Thanh và Trương Xuyên Hoa.

Đao của Lý Thanh tạo ra bạo phong, còn kiếm của Trương Xuyên Hoa thì vẽ ra sấm sét.

Rầm!

2

Mỗi khi họ va chạm nhau, mặt đất như bị đảo lộn cả lên.

Tảng đá khổng lồ bay thẳng vào không trung hết như một tờ giấy, còn mặt đất thì đầy vết lõm sâu.

‘Con người làm sao có thể phát huy sức mạnh thế này chứ?’

Phong Tôn cũng là võ giả đã đạt đến cảnh giới tối thượng. Vậy nên y cũng hiểu rõ sức mạnh và giới hạn mà võ giả có thể phát huy.

Y chắc chắn rằng không một cao thủ tối thượng này có thể bộc phát cỡ sức mạnh như thế. 1

Vậy nên điều này chứng tỏ võ công của hai người bọn họ còn cao hơn cả cảnh giới tối thượng.

‘Chuyện này có khả năng sao! Trời ạ!’

8

Phong Tôn cảm giác toàn thân nổi một trận gai ốc.

Y cũng một thời say mê võ công. Nhờ thế y mới leo lên được vị trí hiện tại. Thế nhưng sau khi đạt được thành tựu như bây giờ, y không còn nhiệt huyết như trước nữa.

Y tu luyện đều đặn để không bị mai một, nhưng cũng không muốn đạt được thành tựu cao hơn.

6

Thay vào đó y chọn ngao du giang hồ. Vậy nên y mới có biệt hiệu là Phong Tôn.

Mặc dù đã không còn hứng thú nâng cao thành tích, nhưng Phong Tôn vẫn khá tự hào với tu vi cảnh giới của mình.

Thế nhưng trước võ công phủ nhận cả thường thức của hai người trước mặt, niềm tự hào của y đã bị phá vỡ.

Đây không còn là cuộc chiến của con người.

Rầm rầm rầm!

8

Đao pháp của Lý Thanh cùng kiếm pháp của Trương Xuyên Hoa va chạm kịch liệt tạo ra tiếng nổ long trời.

“Khực!” 1

Phong Tông không chịu nổi nữa đành phải lùi về sau.

Mặc dù đã lui xa hơn 50 trượng nhưng dư chấn của cuộc tấn công vẫn còn.

Phong Tông đành phải lùi thêm 30 trượng nữa.

“Điên thật! Điên mất thôi!”

Chòm râu trắng của Phong Tông không ngừng run rẩy.

Cảm giác hồ thẹn cứ ập đến trong lòng y.

Trong khi bản thân y đang ngao du giang hồ thì hai người đó đã đạt đến cảnh giới cao hơn và xứng tầm đối thủ của nhau.

Giữa y và họ hiện giờ có một bức tường rất lớn.

Giác ngộ đôi khi sẽ đến trong một buổi sớm mai nào đó, nhưng ai mà biết thứ giác ngộ ấy bao giờ mới xảy ra.

Chỉ có một điều chắc chắn là nó sẽ không đến với kẻ nào đã để vượt mất cơ hội đó.

“Haa!”

Phong Tông thở dài một hơi.

Trận chiến giữa hai người mỗi lúc càng dữ dội hơn.

Huýt!

Ngọn gió to đã thổi đến nơi Phong Tông đang đứng.

Phong Tôn không thể né tránh được nữa mà thi triển Hộ Thân Cang Khí.

Keng!

Ngọn gió ấy đánh mạnh vào cả Hộ Thân Cang Khí của y.

Trước chấn động, hàm râu của Phong Tôn cứ run lên.

Thế nhưng Phong Tôn vẫn chăm chăm quan sát trận chiến giữa hai người bọn họ.

“Hây!”

Trương Xuyên Hoa chỉ thanh kiếm lên trời.

Đột nhiên một luồng khí bất ngờ tập trung vào kiếm của y.

Trương Xuyên Hoa vung thanh kiếm chứa sức mạnh khủng khiếp về phía Lý Thanh.

Lý Thanh cũng không né tránh mà vung đao đối phó lại.

Thanh đao đó được gọi là Thiên Sát Đao vì nó có thể chẻ đôi cả bầu trời.

Mặc dù không thể đạt được thành tựu như Lý Quách nhưng hắn cũng có được thành tựu cho riêng mình.

Đương nhiên trong thanh đao của hắn cũng chứa cả uy lực phá hủy bầu trời.

Rầmmm!

Kiếm và đao va chạm nhau tạo ra tiếng nổ long trời.

Vùng đất xung quanh họ bị nứt ra hết như vừa có viên Phích Lịch Đạn phát nổ ngay tại vị trí đó.

Đôi mắt Trương Xuyên Hoa lúc này đỏ ngầu lên.

Tất cả tơ máu của y đều chuyển màu đỏ sau chấn động dữ dội.

‘Lý Thanh! Người giỏi lắm đấy. Người đúng là thiên địch của ta do ông trời phái xuống mà.’

Ra tay không chút do dự và chiêu thức dứt khoát hơn người.

Đánh 7 trận bại 6 lần.

Thế nhưng hắn không phải hổ thẹn khi võ công mà hắn dùng đến chính là đao pháp của Thiên Sát Đao.

Đến cả Cao Kiếm Nguyệt, sư phụ của Trương Xuyên Hoa cũng thấy e dè trước thanh Thiên Sát Dao này. Bị sức mạnh đó đẩy lùi cũng không phải là chuyện gì quá xấu hổ.

Trương Xuyên Hoa lại càng tàn nhẫn và chăm tu luyện võ công hơn.

Thất bại chính là động lực để y phát triển.

Chính vì thế Trương Xuyên Hoa càng trải qua thất bại thì lại càng có được thành tựu cao hơn.

‘Giờ thì kết thúc thôi.’

‘Huynh!’

Ánh mắt Trương Xuyên Hoa và Lý Thanh va chạm nhau.

Hai người đều đọc được suy nghĩ chứa trong mắt đối phương.

Cả hai liền tập trung sức mạnh vào kiếm lẫn đao.

Rẹt!

Kiếm và đao được tiếp công lực vượt quá giới hạn liền run lên như sắp gãy vỡ.

“Hây!”

“Yaaa!”

Rầm!

Lúc kiếm và đao va chạm nhau tạo ra ánh mắt chói mắt, gương mặt hai người cũng trắng bệch đi.

Ánh sáng lóa mắt tưởng chừng như mặt trời đang nổ tung.

Ánh mắt bao phủ trắng xóa cả khu vực.

“Khực!”

Phong Tôn dùng tay che mắt lại để không để tổn thương đến thị giác.

Tiếp đó một luồng dư chấn tấn công y.

May mắn là y đã thi triển Hộ Thân Cang Khí nên không bị thương nhiều, nhưng vẫn bị chấn động.

Môi Phong Tôn chảy ra một dòng máu đỏ tươi.

May là chấn động biến mất ngay sau đó.

Phải đến lúc này Phong Tôn mới bỏ tay ra rồi nhìn chiến trường.

“U...”

Phong Tôn kinh ngạc đến không ngậm được miệng.

Toàn bộ khu vực đều bị đảo lộn cả lên.

Những ngọn đồi bị tàn phá trở thành đồng bằng, còn nơi là bình nguyên thì trở thành những hố sâu như hồ nước.

Cảnh tượng không thể tin nổi này thật sự đã xảy ra do cuộc chiến của hai con người.

“Còn thắng thua thì sao?”

Phong Tôn ngơ ngác nhìn xung quanh một chốc, liền sau đó y mới tìm Trương Xuyên Hoa và Lý Thanh.

Tìm kiếm họ cũng không khó khăn là mấy.

Bởi vì họ đang đứng giữa mảnh đất đã bị hủy hoàn toàn.

Chỉ nhìn thoáng qua sẽ không biết được ai là kẻ thắng ai là kẻ thua.

Bởi vì trông hai người vô cùng bình thản, đến nỗi không ai nghĩa bọn họ vừa trải qua một trận kịch chiến như thế.

Thậm chí không hề nghe tiếng họ thở dốc.

Lúc này người lên tiếng trước chính là Trương Xuyên Hoa.

“Đa tạ người trong suốt thời gian qua. Người ra đi mạnh giỏi nhé. Nhờ có người mà ta mới không thấy cô đơn. Bây giờ ta cũng không biết phải chịu nỗi cô độc này thế nào nếu không có người nữa.”

Trương Xuyên Hoa nhìn Lý Thanh với ánh mắt chứa chan tình cảm.

Thay vì đáp lời, Lý Thanh lại nhìn vào thanh đao trong tay.

Vù!

Thanh đao đã đi cùng hấn cả đời đang tan biến dần đi.

Thanh đao biến mất chỉ còn lại chuôi đao. Lý Thanh cứ đứng thất thần nhìn nó.

Lý Thanh thở dài một hơi rồi nói.

“Phù! Quả nhiên ta là người bại trận.”

“Người lương trước được thất bại ư?”

“Ta đoán được khi để thua ở trận thứ bảy. Ta đã nghĩ rằng khoảng cách giữa ta và huynh sau này sẽ còn lớn hơn nữa.”

“Thế à?”

“Và mọi chuyện đúng như ta dự đoán.”

Lý Thanh nở nụ cười cay đắng.

Khi hãn chết đi thì Cuồng Võ Môn cũng sẽ sụp đổ. Thế nhưng hãn không thấy quá tiếc nuối hay hối hận.

Dù hoa có đẹp đến mấy cùng lắm chỉ 10 ngày rồi cũng tàn, trăng có sáng đến đâu rồi cũng biến mất khỏi thế gian.

Lý Quách là khai phái tổ sư của Cuồng Võ Môn, nhưng hãn mới là người đã đưa Cuồng Võ Môn đạt được những thứ như hôm nay.

Thế nhưng điều đáng tiếc nhất trong lòng hãn có lẽ là không được nhìn thấy mặt con trai Lý Kiếm Hàn.

‘Ta hy vọng con không rơi vào nghịch cảnh này. Con trai!’

Chính lúc này.

Vù!

Đột nhiên cơ thể Lý Thanh cũng tan biến đi.

Do chấn động khủng khiếp cộng với việc vận công lực quá độ nên cơ thể Lý Thanh đã mất đi mối liên kết, cuối cùng tan biến như cát bụi.

Lý Thanh nói câu cuối cùng.

“Huynh! Chắc hẳn sau này huynh sẽ không thấy cô độc đâu.”

“Ý ngươi là ta còn đối thủ nào ngoài ngươi sao?”

“Huynh chờ xem rồi sẽ rõ thôi.”

“Có người đáng tin vậy ư.”

Lý Thanh không trả lời.

Không, là hắn không thể trả lời.

Bởi vì cơ thể hắn đã trở thành cát bụi rồi tan biến đi.

Cao thủ Lý Thanh cứ thế mà biến mất khỏi thế gian.

“Phù!”

Trương Xuyên Hoa thở dài một hơi rồi nhìn xung quanh.

Thế nhưng y không thấy Phong Tôn đâu cả.

“Hay là hắn đã bỏ trốn rồi?”

Trương Xuyên Hoa không cười nổi.

Tiểu đệ duy nhất của y đã để y lại rồi bỏ chạy. Dù mối quan hệ của hai người có không tốt nhưng y không ngờ lại đến mức này.

“Không sao đâu! Dù sao ngay từ đầu ta cũng chỉ có một mình rồi.”

Trương Xuyên Hoa nhìn lên bầu trời.

Tách!

Mưa bắt đầu trút xuống gương mặt y.

Lý Kiềm Hàn bất giác nhìn lên bầu trời.

Có vài giọt mưa đã rơi xuống mặt hắn.

Ban đầu chỉ có một vài giọt, nhưng sau đó nhanh chóng hóa thành cơn mưa lớn.

Rào!

Mưa rơi như trút nước xuống mặt Bà Dương Hồ.

Lý Kiềm Hàn dầm mưa mà nhìn khung cảnh đó.

Chẳng hiểu sao tâm trạng hắn lại rất khó chịu.

Đột nhiên hắn cảm thấy ớn lạnh, lồng ngực thì đập nhanh hơn bình thường.

“Tại sao lại như thế?”

Lý Kiềm Hàn cau mày.

Không có yếu tố bên ngoài nào tác động tới hấn cả.

Trận Giang Hồ Đại Chiến đã nghiêng phần thắng về phía Ngân Liên Hội.

Kim Thiên Hội đánh mất lòng dân và hướng về phía Ngân Liên Hội.

Nếu cứ đà này thì một thời gian nữa Ngân Liên Hội sẽ chính thức trở thành người thắng cuộc trong trận Giang Hồ Đại Chiến.

“Nhưng sao trong lòng ta thấy bất an thế này?”

Hấn liên tục có cảm giác chằng lành.

Lần đầu tiên trong đời hấn có tâm trạng này.

Lý Kiếm Hàn chẳng biết phải giải tỏa tâm trạng này thế nào, hấn đành đi bộ dưới mưa.

Cơ thể hấn hiện giờ đã ướt đẫm nước mưa.

Hấn đã đi bao lâu rồi nhỉ?

“Kiếm Hàn!”

Đột nhiên một âm thanh quen thuộc vang lên bên tai hấn.

Hấn quay đầu lại nhìn thì thấy Nam Cung Tuyết cầm ô đi tới.

Mặc dù đã dùng ô nhưng ống tay áo và vạt váy của nàng đã ướt nước mưa.

“Tuyết!”

“Sao chàng lại ướt hết rồi?”

“Không có gì...”

Lý Kiếm Hàn đang nói dở dang thì nhìn thấy bức thư trong tay Nam Cung Tuyết.

“Đó là gì thế?”

“Là thư đến từ Cuồng Võ Môn.”

“Cuồng Võ Môn?”

Lý Kiếm Hàn nghiêng đầu.

Bởi vì đó là thư được gửi đến từ Cuồng Võ Môn.

Lý Kiềm Hàn cầm lấy bức thư từ tay Nam Cung Tuyết.

Phong thư được niêm phong và không biết người gửi là ai.

Roẹt!

Lý Kiềm Hàn lập tức xé toạc bức thư ra.

Hắn cầm bức thư lên đọc, đột nhiên đồng tử hắn rung lên dữ dội.

“Tại sao lại như thế?”

Nam Cung Tuyết nghi hoặc nhìn Lý Kiềm Hàn. Thế nhưng Lý Kiềm Hàn không đáp lời mà đọc hết bức thư.

Cuối cùng sau khi đọc xong bức thư, Lý Kiềm Hàn bất giác quỳ xuống đất.

“Nội dung bên trong là gì thế....?”

Nam Cung Tuyết cầm lấy bức thư đọc.

Sau khi đọc xong, gương mặt nàng không khác gì Lý Kiềm Hàn.

“Con trai!

Khi con nhận được bức thư này có khi ta đã là người của thế giới bên kia rồi.

Ta đã đến gặp trang chủ của Thiên Vũ Trang để kết thúc mối ân oán kéo dài rất lâu.

Nếu ta thắng, con sẽ không đọc được lá thư này, còn ngộ nhờ con đọc được nó thì ta đã bại trận và rời khỏi thế giới này rồi.

Ta đã cố gắng để ngăn chặn hắn suốt cả đời.

Nghĩ lại thì cả đời ta không sống là chính mình.

Ta chỉ là một sự tồn tại để ngăn chặn con người tên Trương Xuyên Hoa kia.

Con trai à!

Con trai của ta!

Ta chỉ thấy có lỗi với con mà thôi.

Ta đã để lại gánh nặng to lớn mà ra đi.

Nhưng con đừng nghĩ mình chỉ có một mình.

Đối với con....”

631

Thiệt hại của Hắc Giới khi gặp phải thiên la địa võng là không hề nhỏ.

Đã có rất nhiều thích khách phải bỏ mạng trong cuộc chiến này, người bị thương nối tiếp nhau. Bọn họ không còn đủ khả năng để hành động cùng với Phiêu Nguyệt.

Cuối cùng, Lôi Nhân cùng Tử Linh đành phải ở lại để xử lý mọi chuyện.

Dù sao thì Phiêu Nguyệt cũng không thể đem những thích khách của Hắc Giới lên núi Võ Đang được. Vì vậy nên Lôi Nhân và Tử Linh quyết định tìm một an gia và ở lại đó.

Phiêu Nguyệt chỉ đưa Tiểu Ma, Hồng Lệ Tuyết, Hoàng Phủ Chi Thắng cùng Nam Thần Vũ lên núi Võ Đang.

Đã trôi qua vài ngày kể từ khi trận chiến kết thúc, nét mệt mỏi hiện rõ trên gương mặt họ.

Bọn họ vừa lên núi Võ Đang, vừa dừng lại nghỉ ngơi và điều trị vết thương nên tốc độ của họ bị chậm lại.

Một tia sát ruột lóe lên trong mắt của Tiểu Ma khi nhìn thấy núi Võ Đang ở xa.

Dù sao thì đây cũng như là quê hương thứ hai của Tiểu Ma, hơn nữa tiểu nam tử còn được Nhất Kiếm Chân Nhân dạy dỗ ở đây nên cảm xúc của nó chắc chắn khác với mọi người.

Tiểu Ma nhìn Phiêu Nguyệt rồi nói.

“Huynh! Đệ sẽ lên đó trước, huynh cứ từ từ đi nhé.”

“Ừ.”

“Đa tạ huynh!”

Tiểu Ma bày tỏ lòng biết ơn khi thấy Phiêu Nguyệt cho phép.

Tiểu Ma cũng chào tạm biệt những người khác rồi rời đi.2

Chỉ trong chớp mắt mà đã không thấy bóng dáng của tiểu nam tử đâu.

Tiểu Ma đã thi triển khinh công toàn thực để lên đó.

Nhóm của Phiêu Nguyệt không vội và chậm rãi bước từng bước.

Họ đến Quân Huyền gần Võ Đang cũng là lúc mặt trời sắp lặn.

Cũng may là họ đến Quân Huyền không qua muộn, chứ leo núi trong tình trạng này thực sự hơi quá sức.

Bọn họ đã thuê được phòng ở một quán trọ tại Quân Huyền.

Cũng may nơi này có nhiều phòng trống nên bọn họ tạm gác âu lo đêm nay phải ngủ ở đâu qua một bên.

Sau khi đặt phòng xong, bọn họ tụ tập tại phòng ăn để dùng bữa.

Hoàng Phủ Chi Thắng nhìn quanh rồi nói.

“Bên trong này thật lạnh lẽo. Hình như không có nhiều khách lắm thì phải.”

“Phái Võ Đang đã phong sơn bế môn nên ít khách cũng phải.”

“Có lẽ vậy.”

Khi phái Võ Đang còn ở thời kỳ huy hoàng thì người tìm đến đây không ngớt.

Không chỉ có võ giả mà đến cả dân thường cũng tìm đến đây. Chính vì vậy nên việc tìm được một phòng trọ ở Quân Huyền là một việc khó như hái sao trên trời.¹

Nhưng lúc này, hầu hết những quán trọ đều trống rỗng, chứng tỏ mọi người đã không còn đặt chân tới đây nữa.

Phái Võ Đang đã phải chịu tổn thất lớn trong cuộc chiến với Long Thiên Cốc, vậy nên phong bế sơn môn là lựa chọn duy nhất của họ.

Đây là lần đầu tiên trong hàng chục năm qua, phái Võ Đang gặp thiệt hại lớn như vậy. Trong quá khứ, phái Võ Đang cũng đã từng phong bế sơn môn nhưng không đến mức không có ai đặt chân tới đây như thế này.

Tuy khi đó, phong bế sơn môn là lựa chọn duy nhất của họ, nhưng thanh danh của phái Võ Đang vẫn cao chọc trời. Ai cũng đều tin rằng phái Võ Đang sẽ sớm có thể quay trở lại nên vẫn giữ liên lạc với họ.

Nhưng bây giờ thì khác.

Phái Võ Đang đã phải chịu tổn thất lớn đến mức người khác cho rằng phải ít nhất hai thế hệ qua đi phái Võ Đang mới có thể hồi phục hoàn toàn.⁸

Hai thế hệ là khoảng sáu mươi năm.

Không có lý do gì để cử người đến Quân Huyền lâu như thế mà không thu lại được lợi gì cả.

Hoàng Phủ Chi Thắng thở dài.

“Hầy! Trái tim con người quả thực đáng sợ. Phú giả phá sản cũng phải đến ba đời sau mới có thể hồi phục được, thế mà mới nghe tin phái Võ Đang danh chấn thiên hạ suy sụp thì bọn họ cắt đứt quan hệ nhanh đến vậy sao?”

“Cũng có thể là do mọi người đang quan tâm đến chuyện trước mắt mà thôi.”

“Cũng đúng, giang hồ đại chiến đang trong lúc đỉnh điểm mà.”

Hoàng Phủ Chi Thắng gật đầu trước câu nói của Hồng Lệ Tuyết.

Giang hồ đại chiến như vực thẳm nuốt trọn biết bao nhiêu người.

Một khi đã đặt chân vào giang hồ đại chiến thì vĩnh viễn không thể thoát ra được.

Càng nghĩ về giang hồ đại chiến, lồng ngực của hắn lại trở nên trĩu nặng.

Hoàng Phủ Chi Thắng hỏi Phiêu Nguyệt.

“Chủ quân! Miệng thần nhạt nhẽo quá, thần có thể uống một chút rượu không?”

“Uống đi!”

“Đa tạ chủ quân.”⁶

Hồng Lệ Tuyết nâng ly rượu lên rồi nói.

“Ta cũng uống.”

“Được.”

Hoàng Phủ Chi Thắng cười rồi đáp.

Hắn gọi tiểu nhị mang rượu tới.⁸

Một lúc sau, rượu cùng thức ăn đã được mang ra.

Hoàng Phủ Chi Thắng cùng Hồng Lệ Tuyết cạn ly, còn Phiêu Nguyệt và Nam Thần Vũ thì không uống rượu.

Bỗng dưng, Nam Thần Vũ nói với Phiêu Nguyệt.

“Su phụ sẽ không sao chứ ạ?”

“Xem ra đệ rất lo lắng.”¹

“Vâng! Vì mãi mà không có liên lạc gì nên...”

“Bọn họ dù gì cũng là huynh đệ. Sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.”

“Chắc là sẽ không sao nhỉ?”

“Ừ!”

Mãi cho đến khi nghe câu xác nhận của Phiêu Nguyệt, vẻ mặt của Nam Thần Vũ mới chịu giãn ra một chút.

“Mong là đệ sẽ sớm được gặp su phụ.”

Đã vài tháng trôi qua kể từ khi Nam Thần Vũ từ biệt Phong Tôn.

Nam Thần Vũ hi vọng được gặp Phong Tôn càng sớm càng tốt,

Hồng Lệ Tuyết cùng Hoàng Phủ Chi Thắng có chút hơi rượu vào là bắt đầu trò chuyện với nhau như thể chân hữu lâu ngày không gặp.

Có lẽ vì cả hai đều có liên quan đến Phiêu Nguyệt nên nói chuyện khá hiểu nhau.

Bọn họ đã có một cuộc thảo luận chuyên sâu về những gì cần làm tiếp theo.

Phiêu Nguyệt đặt đĩa xuống và nhìn ra ngoài cửa sổ.

Toàn cảnh núi Võ Đang chìm vào trong bóng tối nằm gọn trong mắt hắc.

Có lẽ lúc này, Tiểu Ma đã đến nơi.

Phiêu Nguyệt mong rằng Tiểu Ma sẽ không quá đau lòng.

Những lúc thế này, hắc cũng muốn uống chút rượu như Hồng Lệ Tuyết và Hoàng Phủ Chi Thắng. Nhưng Phiêu Nguyệt ngay lập tức dập tắt đi mong muốn đó của mình.

Ngày hôm sau, nhóm của Phiêu Nguyệt xuất phát vào sáng sớm.

Thông thường thời gian này sẽ có rất nhiều người tìm đến phái Võ Đang, nhưng sau khi họ phong bế sơn môn thì người đến đây cũng thưa dần.

Phái Võ Đang vốn đã đóng cửa hoàn toàn sơn môn và không nhận khách đến thăm, vậy nên không ai tìm tới cũng là chuyện hiển nhiên.

Con đường dẫn đến phái Võ Đang trước đây vốn đã được dọn dẹp gọn gàng, nhưng nay lại mọc um tùm cỏ dại.

Khi nhìn vào những ngọn cỏ chiếm phần lớn đường đi, trong lòng bọn họ lại dấy lên cảm xúc kỳ lạ.

Phái Võ Đang tuy có uy danh lớn đến mấy thì cuối cùng cũng chỉ là mượn một phần từ núi Võ Đang mà thôi.

Việc này khiến người ta nghĩ đến chủ nhân của núi Võ Đang là cỏ dại chứ không phải con người.

‘Cuối cùng thì con người cũng chỉ là sinh vật phù du như thế...’

Đột nhiên Phiêu Nguyệt nghĩ rằng những ham muốn về thế giới này thật là vô ích.

Con người sống lâu lắm cũng chỉ được trăm năm.

Tuy đối với con người, đó là một khoảng thời gian dài. Nhưng nó cũng chỉ là một cuộc đời ngắn ngủi đối với một cái cây cổ thụ mọc ở núi Võ Đang.

Con người là loài duy nhất chỉ sống trong một thời gian ngắn nhưng lại chiến đấu rất ác liệt với nhau.

Phiêu Nguyệt không ngờ khi leo lên núi Võ Đang hẳn lại có nhiều suy nghĩ thế này. Bình thường hẳn sẽ nhanh chóng xóa bỏ đi những suy nghĩ đó, nhưng không hiểu tại sao hôm nay, hẳn lại không muốn như vậy.

Phiêu Nguyệt bước đi trong vô thức, chìm đắm trong những suy nghĩ của mình.

Đi được một lúc thì sơn môn của phái Võ Đang cũng đã xuất hiện.

Bọn họ thấy được một cái ao nhỏ nơi có truyền thuyết của Giải Kiếm.

Sơn môn vốn được rộng mở nay cửa đã đóng chặt.

Lá rụng chất đồng trước cửa sơn môn. Chứng tỏ đã một thời gian dài không có ai lui tới sơn môn, người trong sơn môn cũng không ra ngoài để dọn lá.

“Phái Võ Đang sao lại...”

Hoàng Phủ Chi Thắng không kìm nén được cảm xúc của mình.

Thiếu Lâm Tự và phái Võ Đang là hai thái đầu của giang hồ.

Vào thời kỳ hoàng kim của họ, có khoảng 20 nghìn đạo sĩ ở bên trong. Khách đến thăm cũng ra vào tấp nập.

Chứng kiến một môn phái lớn như vậy sụp đổ khiến trong lòng hẳn bỗng trở nên đau nhói.

Két!

Cánh cửa đang đóng chặt bỗng dung mở ra. Những đạo sĩ từ bên trong bước ra ngoài.

“Mời vào Phiêu đại hiệp! Bọn ta đã đợi Phiêu đại hiệp rất lâu đây.”

Đạo sĩ trung niên kính cẩn chấp tay chào Phiêu Nguyệt chính là Vũ Cung, đệ tử đời thứ nhất của phái Võ Đang.

Phiêu Nguyệt nói.

“Lâu rồi không gặp.”

“Mời đại hiệp vào trong.”

“Tiểu Ma đâu rồi?”

“Tiểu tử ấy cũng đang ở trên kia đợi Phiêu đại hiệp.”

“VẬY Ạ?”

Phiêu Nguyệt gật đầu rồi bước vào trong sơn môn, theo sau hắn là Hồng Lệ Tuyết cùng với những người khác.

RẦM!

Ngay khi họ bước vào trong, các đệ tử cùng đạo trưởng Vũ Cung đã đóng cửa sơn môn lại.

Vũ Cung đứng đầu chỉ đường cho nhóm người của Phiêu Nguyệt.

Ông là đại đệ tử của phái Võ Đang.

Ông là ứng cử viên sáng giá cho chương môn nhân đời sau. Một người như vậy lại đích thân ra tiếp đón chứng tỏ tình hình của phái Võ Đang lúc này không ổn một chút nào.

Phiêu Nguyệt không hỏi Vũ Cung về thiệt hại của phái Võ Đang.

Có lẽ ông ấy cũng đang đau lòng, Phiêu Nguyệt không muốn để ông ấy hồi tưởng lại thời kỳ khó khăn làm gì.

Vũ Cung dẫn nhóm người Phiêu Nguyệt đến Thượng Thanh Cung.

Thượng Thanh Cung là nơi ở của Thanh Chấn Chân Nhân, mọi vấn đề lớn nhỏ của phái Võ Đang hầu như đều được quyết định tại đây.

Trong Thượng Thanh Cung có những trưởng lão đang ngồi đó, bao gồm cả Thanh Chấn Chân Nhân. Nhưng số lượng đã giảm đi đáng kể so với trước đó.

Hơn một nửa số trưởng lão đã chết trong cuộc chiến với Long Thiên Cốc.

Đệ tử đời thứ nhất gặp phải thiệt hại rất nghiêm trọng.

Phong bế sơn môn là cách để bảo tồn sức mạnh của hiện tại và nuôi dưỡng các thế hệ trong tương lai.

“Xin chào mừng.”

Thanh Chấn Chân Nhân cùng các trưởng lão tiếp đón Phiêu Nguyệt.

Một số người trong số họ vẫn nhìn Phiêu Nguyệt bằng ánh mắt không mấy ưng lòng, nhưng bọn họ không để lộ ra lòng dạ thực sự của mình.

Phiêu Nguyệt nhìn quay đại diện và không thấy Tiểu Ma đâu.

“Tiểu Ma đâu?”

“Cũng vì lý do đó mà Phiêu đại hiệp mới được vào đây. Vốn dĩ, đến cả đại hiệp cũng không thể bước vào được.”

Phong bế sơn môn là thế.

Bọn họ sẽ không bao giờ nhận khách đến thăm trừ phi cần thiết. Bọn họ hoàn toàn đóng cửa và không can thiệp vào chuyện bên ngoài theo đúng nghĩa đen. Phải như vậy thì những môn phái khác mới công nhận là họ đang phong bế sơn môn và không dấn động gì đến bọn họ.

Nếu luôn mở cửa sơn môn khi cần thiếtbzfczkt ra thì đó không còn được gọi là phong bế sơn môn nữa.

Phiêu Nguyệt hỏi.

“Đã có chuyện gì với Tiểu Ma sao?”

“Tiểu Ma không gặp vấn đề gì cả.”

“Vậy thì chuyện gì?”

“Là về sự cố chấp của Tiểu Ma.”

“Cố chấp?”

Phiêu Nguyệt tỏ vẻ ngờ vực.

Hắn tự hỏi đêm qua Tiểu Ma đã làm gì để Thanh Chấn Chân Nhân phải gọi tiểu nam tử là cứng đầu như vậy.

“Tiểu Ma cố chấp về chuyện gì sao?”

“Tiểu tử muốn chính thức gia nhập phái Võ Đang.”

“Vậy là Tiểu Ma muốn trở thành đạo sĩ?”

“Đúng vậy!”

Vẻ mặt của Phiêu Nguyệt đành lại trước câu trả lời ngoài dự đoán của Thanh Chân Chân Nhân.

Phiêu Nguyệt không ngờ rằng Tiểu Ma khẳng khái muốn trở thành đạo sĩ.

“Tại sao nó lại cố chấp đến vậy?”

“Phù! Có lẽ là sau khi đến nơi ở của Nhất Kiếm sư thúc nên nó mới đưa ra quyết định như vậy.”

Thi hài của Nhất Kiếm Chân Nhân đã được hỏa táng, cơ thể của ông đã không còn lại trên thế giới này nữa.

Thường ngày Nhất Kiếm Chân Nhân luôn dặn sau khi ông chết thì đừng hỏa táng xác ông mà hãy đem đi làm thức ăn cho chim hoặc động vật. Nhưng là đệ tử, bọn họ không thể làm như vậy được. Vậy nên họ đã hỏa táng thi thể của ông và rải tro quanh nơi ông ấy ở.

Đó là một không gian thân thuộc đối với Tiểu Ma.

Bởi vì đó là nơi mà cậu cùng Nhất Kiếm Chân Nhân sống ở đó.

Tuy không lâu, nhưng đó là nơi Tiểu Ma có rất nhiều kỉ niệm.

Không ai có thể biết tâm tính của Tiểu Ma đã thay đổi đến mức nào sau khi ở đó.

“Tiểu Ma có đủ tư cách để trở thành đạo sĩ không?”

“Dù sao thì tiểu tử ấy cũng được sư thúc truyền thụ tâm đắc, nếu nói không đủ tư cách cũng không phải.”

Vì vấn đề này mà nội bộ phái Võ Đang tranh cãi liên tục.

Có người cho rằng Tiểu Ma cũng giống như là đệ tử của Nhất Kiếm Chân Nhân vậy, vậy nên việc Tiểu Ma trở thành đạo sĩ phái Võ Đang cũng không thành vấn đề. Nhưng cũng có người cho rằng nếu nhận Tiểu Ma làm đệ tử phái Võ Đang thì vai vế sẽ bị đảo lộn.

Nhất Kiếm Chân Nhân là người có vị trí cao nhất ở phái Võ Đang.

Nếu Tiểu Ma được công nhận là đệ tử thì chẳng khác nào tiểu nam tử có cùng cấp bậc với Thanh Chân Chân Nhân.

Khi đó, bối phận của phái Võ Đang sẽ trở nên xáo trộn.

“Tiểu Ma đang ở đâu?”

“Tiểu Ma nói muốn ngắm mặt trời nên đã lên Kim Tĩnh Phong từ sớm rồi.”

Kim Tĩnh Phong là trung tâm của núi Võ Đang.

Nó được bao quanh bởi bảy mươi hai đỉnh núi có hình lò hương.

“Ta sẽ đi gặp tiểu tử ấy.”

Phiêu Nguyệt đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

632

Khi Phiêu Nguyệt leo đến đỉnh Kim Tĩnh Phong, mặt trời đã gần đứng bóng. Tiểu Ma đứng trên đỉnh Kim Tĩnh Phong, đón ánh nắng chiếu rọi khắp cơ thể.

Tiểu Ma vẫn chưa biết Phiêu Nguyệt đang ở đây, mà vẫn mãi mê ngắm nhìn thế gian dưới núi Võ Đang.

Phải một lúc sau, Phiêu Nguyệt mới cất lời.

“Tiểu Ma.”

“Ồ? Ca ca à!”

Đến lúc đó, Tiểu Ma mới nhận ra Phiêu Nguyệt đang đứng đằng sau mình và nhìn lại.

Chỉ không đi cùng nhau có một đêm thôi, mà nhìn Tiểu Ma đã khác hẳn hôm qua.

Như thể chỉ mới một đêm thôi mà hắn đã ngộ ra nhiều điều, đôi mắt hắn trũng sâu và khí đạo thì vô cùng hào hùng.

2

Việc một người thay đổi một cách ngoạn mục như vậy không phải là một chuyện dễ tìm trong thế gian này.¹

Rõ ràng ở Tiểu ma đã xảy ra một sự kiện nào đó tương ứng với đôn ngộ hay giác tính được nhắc đến trong Phật Giáo.

Phiêu Nguyệt tiến lại gần Tiểu Ma và nói.

“Nghe nói đệ đã quyết tâm trở thành một đạo sĩ?”⁸

“Ừm!”

“Đệ đã nghĩ như thế khi đến núi Võ Đang à?”

“Không! Từ trước khi đến núi Võ Đang, đệ chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này.”

“Vậy là đệ đã thay đổi suy nghĩ khi bước qua cửa Phật.”

“Chính xác là từ khi đi vào nơi mà tổ bá ở.”

“Nhất Kiếm Chân Nhân sao

6

“Vâng!”

“Vậy lão có để lại di chúc gì không?”

“Không! Không hề..... Không để lại bất kỳ thứ gì. Kể cả một lá thư. Căn phòng được dọn dẹp sạch sẽ mà không để lại bất cứ thứ gì. Ca ca tin được không cơ chứ? Làm thế nào mà một người đã sống hàng chục năm ở đây mà không để lại dấu vết gì chứ? Kể cả những dấu vết nhỏ nhất? Ca ca nghĩ như vậy có hợp lý không?”

“.....”⁸

“Vậy nên đệ cũng vô cùng tò mò. Liệu tổ bá đã sống một đời như thế mà nào lại có thể rời xa thế tục, rời khỏi thế giới này mà không hề hối tiếc gì.”

“Chỉ vì lý do đó mà đệ muốn trở thành một đạo sĩ?”

“Đệ nghĩ rằng sư phụ đã dành cả một đời mình để bảo vệ phái Võ Đang.”

Đêm qua khi đến đây hẳn không thể nào quên được ánh mắt của những đạo sĩ ra đón tiếp.

Đôi mắt đen như mắt hết hy vọng mà không có sức sống.

Tất cả bọn họ đều có đôi mắt như vậy, từ Thanh Chấn Chân Nhân cho đến các đạo đồng.

1

Đột nhiên hắn nghĩ rằng Nhất Kiếm Chân Nhân sẽ đau lòng biết bao khi phải chứng kiến ánh mắt này của bọn họ.

Ngay lúc đó.

Đột nhiên Tâm Ma kéo về.

Trong một khoảng thời gian ngắn, Tiểu Ma đã phải chịu đựng vô số phiền muộn và lo lắng.

Phải đến một canh giờ sau, hắn mới tỉnh lại.

Lúc ấy, điều duy nhất lấp đầy trái tim hắn đó là hắn phải trở thành một đạo sĩ và tiếp nối ước vọng của Nhất Kiếm Chân Nhân, bảo vệ Võ Đang hết đời này.

Vì vậy, hắn đã tìm đến Thanh Chấn Chân Nhân và nói muốn trở thành đạo sĩ.

Đã được nửa ngày kể từ khoảnh khắc ấy.

Phiêu Nguyệt hỏi.

“Đệ vẫn chưa thay đổi suy nghĩ sao?”

“Ca ca ơi!”

“Hả?”

“Đệ xin lỗi ca ca. Đệ biết đệ phải ở bên ca ca cả đời và trả ơn, nhưng bây giờ trái tim đệ lại bảo rằng đệ phải chọn đi theo con đường này.”

“Ý đệ là con tim đệ mách bảo sao?”

“Ừm! Một cảm giác gì đó thôi thúc đệ mạnh mẽ!”

“Đệ không hối hận khi trở thành một đạo sĩ sao? Nếu trở thành đạo sĩ, đệ phải vứt bỏ đi mọi ham muốn thế tục!”

“Sư phụ cũng đã làm việc đó mà? Đệ tin mình cũng có thể làm được.”

“Thì ra là vậy.”

“Và nếu ở thế giới ngoài kia, liệu đệ có thể làm gì ngoài việc giết người cơ chứ? Đệ chỉ biết mỗi việc ấy, nhưng nếu ở đây, đệ sẽ không tùy tiện giết người được nữa, không phải vậy sao?”

Tiểu Ma mỉm cười.

Phiêu Nguyệt nghĩ nụ cười của Tiểu ma lúc này thật rạng rỡ.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Ma trông như thế này. Vì vậy, hắn tôn trọng quyết định của Tiểu Ma.

“Nếu đệ đã muốn như thế, thì trở thành đạo sĩ của Võ Đang cũng không tệ lắm đâu.”

“Đa tạ ca ca! Đệ tin là ca ca sẽ hiểu cho đệ mà.”

“Chúng ta mau đến Thượng Thanh Cung đi. Tất cả mọi người đang chờ đệ.”

“Ừm!”

Tiểu Ma gật đầu và đi theo Phiêu Nguyệt.

Hai người nói hết chuyện này đến chuyện kia và đi xuống con đường núi gồ ghề.

Ngay khi bước vào Thượng Thanh Cung, Hồng Lệ Tuyết, Hoàng Phủ Chi Thắng cùng Nam Thần Vũ chào đón hai người nồng nhiệt.

“Mời vào mời vào.”

“Mặt rạng rỡ thế kia.”

“Ca ca!”

Tiểu Ma mỉm cười và ôm từng người một.

Chỉ qua hành động của Tiểu Ma, mà cả ba người đã dự đoán trước được tương lai.

‘Cuối cùng cũng quyết định trở thành đạo sĩ.’

‘Quả nhiên Tiểu Ma sẽ thành người của Võ Đang.’

‘Tiểu Ma trở thành đạo sĩ sao?’

Cả ba đều không giấu được vẻ mặt buồn bã.

Khi ấy, Thanh Chấn Chân Nhân mở lời hỏi Phiêu Nguyệt.

“Chuyện gì đã xảy ra sao?”

“Quyết tâm của Tiểu Ma rất vững vàng.”

“Nếu vậy thì suy nghĩ của Phiêu Đại hiệp thế nào?”

“Ta tôn trọng quyết định của đệ ấy.”

“Ừm!”

Thanh Chấn Chân Nhân nhắm mắt lại trước câu trả lời không lường trước được của Phiêu Nguyệt.

Nhưng y không thể suy nghĩ lâu. Bởi vì tất cả mọi người đang chờ quyết định của y.

Thanh Chấn Chân Nhân mở mắt, hỏi Tiểu Ma.

“Ngươi có nghĩ đến việc trở thành một đạo sĩ không?”

“Có ạ!”

“Một khi đã trở thành đạo sĩ, tuyệt đối không thể quay về thế tục. Dù có như vậy, ngươi vẫn muốn trở thành một đạo sĩ sao?”

“Vâng!”

Tiểu Ma trả lời không chút do dự.

Thanh Chấn Chân Nhân nhìn các trưởng lão khác.

Các trưởng lão còn lại khẽ gật đầu.

Đêm qua, Tiểu Ma đã có màn thể hiện trước các trưởng lão.

Để thuyết phục Thanh Chấn Chân Nhân cùng với các vị trưởng lão còn lại, Tiểu Ma đã thể hiện võ uy đạt tới cảnh giới tuyệt tột của bản thân mình.

Võ uy của Tiểu Ma để lại ấn tượng mạnh mẽ với Thanh Chấn Chân Nhân cùng với các trưởng lão khác.

Do đã mất đi rất nhiều cao thủ, bao gồm cả Nhất Kiếm Chân Nhân, tương lai của Võ Đang trở nên vô cùng mù mịt. Vì thế họ đành phải bế quan.

Tuy nhiên, câu chuyện của Võ Đang sẽ bước sang một trang khác nếu như có sự xuất hiện của một tuyệt đối cao thủ như

Tiểu ma.

Mặc dù không thể mở môn ngay lúc này, nhưng rõ ràng là khoảng thời gian cho đến lúc ấy sẽ được rút gọn đi đáng kể.

Vấn đề là phải phân bố Tiểu Ma như thế nào sao cho hợp lý.

Vốn dĩ nếu ban đầu Tiểu Ma đã tôn Nhất Kiếm Chân Nhân làm sư phụ thì hẳn sẽ phải cùng cấp bậc với Thanh Chấn Chân Nhân. Nhưng nếu chuyện này xảy ra thì những đệ tử đời đầu của phái Võ Đang sẽ dưới cơ của Tiểu Ma.

Rõ ràng là sẽ có rất nhiều vấn đề xảy ra nếu những người dẫn dắt Võ Đang trong tương lai lại được phân bổ dưới cơ của Tiểu Ma

Sau một thời gian dài đắn đo, cuối cùng thì Thanh Chấn Chân Nhân mới đưa ra một giải pháp.

“Vậy phải làm như thế này. Mặc dù Tiểu Ma đã trải qua một khoảng thời gian dài ở cùng Nhất Kiếm Sư thúc, nhưng Tiểu Ma lại không chính thức theo học võ công của Võ Đang. Vậy ta có thể xem như đây là tổ phụ đang truyền dạy võ công cho tôn tử. Vì vậy, ta sẽ nhận Tiểu Ma làm đệ tử và bắt đầu truyền dạy võ công Võ Đang cho Tiểu Ma.”

“Hừm!”

“Quả là Nguyên Thủy Tiên Tôn.”

Các trưởng lão của phái Võ Đang nhẹ nhàng nhắm mắt.

Đây là một chuyện động trời. Tuy nhiên, theo suy nghĩ của Thanh Chấn Chân Nhân, chuyện này không thành vấn đề.

Nếu Tiểu Ma trở thành đệ tử của Thanh Chấn Chân Nhân, hẳn sẽ trở thành đệ tử đời đầu tiên của Thanh Chấn Chân Nhân.

Chuyện này lạ thường, nhưng vẫn tốt hơn để Tiểu Ma trong hàng “Chân” của cấp bậc trưởng lão.

Vũ Cung Đạo Trưởng lại tiếp thêm sức mạnh cho Thanh Chấn Chân Nhân.

“Nếu có một đệ tử tài ba như Tiểu Ma, hẳn là Trưởng lão sẽ rất an tâm.”

Chương môn nhân phái Võ Đang cũng đồng tình với Vũ Cung Đạo Trưởng.

Dù là trưởng lão nhưng họ cũng khó lòng mà phản đối.

Hơn nữa, bây giờ họ không có thì giờ để phân bua nữa.

Phái Võ Đang đang phải đối mặt với tình trạng hỗn loạn, nên cần có biện pháp để xử lý chuyện này càng nhanh càng tốt.

Tiểu Ma là một cao thủ đã đồng hành cùng với Nhất Kiếm Chân Nhân một khoảng thời gian dài và đạt đến cả cảnh giới tuyệt đối.

Hắn thậm chí còn là một cao thủ với con đường rộng mở phía trước so với bọn họ.

Dù tuổi đời còn rất trẻ nhưng Tiểu Ma đã đạt đến trình độ như thế này, không biết vài năm nữa, Tiểu Ma sẽ còn mạnh mẽ hơn bao nhiêu.

‘Nếu chúng ta thu nhận Tiểu Ma, không biết chừng phái Võ Đang sẽ có một bậc đại cao thủ có sức mạnh đáng gờm nhất trong lịch sử.’

Nếu Tiểu Ma đạt đến mức độ đó, có khi phái Võ Đang sẽ mở cửa sớm hơn so với dự tính.

Sự tồn tại của một bậc đại cao thủ như Tiểu Ma đối với Võ Đang quan trọng như vậy.

Bây giờ họ chỉ cần có một nhân vật có thể đưa Võ Đang trở lại thiên hạ sớm nhất có thể.

Hơn nữa, Tiểu Ma còn có sư huynh là Phiêu Nguyệt.

Trong tình huống bất đắc dĩ, Võ Đang có thể được Phiêu Nguyệt bảo vệ.

Tất nhiên, chẳng ai mong có chuyện xảy đến với Võ Đang, nhưng cuộc sống vô thường, chẳng biết trước ngày mai như thế nào.

Thanh Chấn Chân Nhân nói với Phiêu Nguyệt.

“Ta sẽ chính thức thu nhận Tiểu Ma vào phái Võ Đang. Ta sẽ thấy rất biết ơn nếu Phiêu Đại hiệp ở lại đây chứng giám cho chuyện này.”

“Cứ làm vậy đi.”

Phiêu Nguyệt gật đầu.

Chuyện Tiểu Ma trở thành đệ tử của Võ Đang là một chuyện vô cùng lý thú.

Chắc hẳn có rất ít người có thể tưởng tượng được chuyện này.

Có rất ít trường hợp những môn phái có bề dày lịch sử lâu đời như phái Võ Đang lại thu nhận đệ tử từ bên ngoài như vậy.

Việc mà Võ Đang đang làm bây giờ có thể bị chỉ trích là tự phá vỡ đi nền lịch sử lâu đời và phá hủy cả truyền thống của môn phái chỉ để tồn tại.

Để ngăn chặn điều này, Võ Đang cần một người có sức ảnh hưởng đứng lên làm chứng.

Người có đầy đủ tư cách để làm chuyện này, chỉ có mình Phiêu Nguyệt mà thôi.

Cuộc sống ở phái Võ Đang rất đơn điệu.

Vốn dĩ cuộc sống ở đạo quán là như vậy.

Sáng sớm thức dậy rèn luyện tinh thần, ăn xong thì học võ hoặc đọc sách.

Cuộc sống xa rời thế tục.

Hơn nữa, bây giờ phái Võ Đang đang bế quan. Không có người ngoài tìm đến, nên tất cả mọi người đều an yên sống như một vị đạo sĩ.

Không biết chừng phái Võ Đang hiện giờ đang giống với một Đạo Gia.

Vì thế mà cuộc sống của Phiêu Nguyệt, Hồng Lệ Tuyết và Nam Thần Vũ trở nên đơn điệu.

Khi họ ở lại phái Võ Đang, họ cũng phải sống và sinh hoạt giống như những đạo sĩ.

Nhưng họ không hề bày tỏ bất mãn.

Cả Phiêu Nguyệt và Hồng Lệ Tuyết xuất thân là thích khách nên vốn đã quen với cuộc sống giản đơn thế này, còn Nam

Thần Vũ cũng chẳng thích sống ở nơi thành phố hoa lệ.

Ngược lại, họ nhanh chóng thích nghi với cuộc sống của quan đạo.

“Haaaaa!”

“Chaaaaa!”

Trong võ đường rộng lớn, vô vàn đạo sĩ phái Võ Đang đang luyện võ công.

Hầu hết họ là những cậu bé dưới mười tuổi.

Trong cuộc chiến với Long Thiên Cốc, hơn một nửa số đệ tử đời đầu đã chết, họ cũng chính là lực lượng chính của phái Võ Đang.

Trong số những người còn sống sót, có rất nhiều người bị thương nặng đến nỗi không thể hồi phục.

Ngay cả khi họ có thể hồi phục và sẵn sàng trở lại chiến tuyến, vẫn chưa rõ liệu họ có thể còn mạnh mẽ được như xưa hay không.

Trong tình huống như vậy, hy vọng duy nhất còn lại ở Võ Đang là những đệ tử đời thứ ba vẫn còn đang lớn theo năm tháng và các đạo đồng.

Nuôi dưỡng và huấn luyện họ là cách duy nhất mà Võ Đang có thể làm được để khôi phục lại lực lượng.

Vì thế mà những người đứng đầu dạy bảo họ rất nghiêm khắc.

Động tác dù chỉ sai một chút thôi, họ sẽ ngay lập tức hét lên để răn đe mầm mống của Võ Đang.

“Không phải là chuyện này ta đã dặn rồi sao? Nếu dồn sức ngay từ đầu như vậy thì không thể duy trì lâu được. Bản chất của võ công phái Võ Đang có phải là cường cách? Không phải. Đó là liên tiếp không dừng và lấy nhu chế cương mà? Các ngươi tuyệt đối không được quên chuyện này. Biết chưa hả?”

“Vâng!”

Những đạo đồng đồng thanh đáp lời.

“Vậy hãy bắt đầu lại từ đầu.”

Àm!

Vừa đáp lời xong, những đạo đồng ngay lập tức dậm chân xuống võ đường.

Hình ảnh bụi cát bay mù mịt nhìn rất ấn tượng.

Phiêu Nguyệt lặng im nhìn đạo đồng luyện võ.

Không biết có phải do môi trường rèn luyện quá khắc nghiệt hay không nhưng nền tảng mà đạo đồng sở hữu rất vững chắc.

Đạo đồng nghiêng răng, tiếp tục luyện võ. Nhiệt huyết trong họ truyền đến tận Phiêu Nguyệt.

‘Ngày mà Võ Đang trở lại sẽ không còn xa đâu.’

Quả nhiên, lực lượng của Võ Đang vẫn là một thứ gì đấy rất đáng gờm.

Nếu cứ tiếp tục đà này trong tương lai, Võ Đang chắn chắn sẽ quay trở lại trong khoảng thời gian ngắn nhất.

Kể từ lúc ấy, đạo đồng của Võ Đang vẫn miệt mài luyện tập võ công.

Phiêu Nguyệt chỉ quan sát nửa chừng buổi tập rồi quay về.

Hắn gần quay về đến tân khách sảnh - nơi nghỉ ngơi của hắn - thì có chuyện xảy ra.

Đình đình đình!

Đột nhiên có tiếng chuông khấn cấp vang lên từ Giải Kiếm Trì.

Chỉ có một lý do duy nhất mà tiếng chuông này vang lên khi Võ Đang đang bế quan như vậy.

Ai đó đã cố gắng phá cổng Võ Đang và xông vào.

Phiêu Nguyệt thi triển Kinh Công Thuật và đến Giải Kiếm Trì.

Đạo sĩ của Võ Đang đang đối đầu với một lão nhân ở phía trước Giải Kiếm Trì.

Lão nhân nói với các đạo sĩ phái Võ Đang.

“Ta phải mau chóng vào trong Võ Đang, mau mở cổng ra.”

“Lão nhân có la hét cũng vô ích. Cánh cổng của phái Võ Đang sẽ không mở ra, mời lão về cho.”

“Hơ hơ! Mấy con người cứng đầu này? Vận mệnh của giang hồ đang phụ thuộc vào các người. Nếu các người không chịu mở cửa, ta sẽ dùng sức để phá nát nó ra.”

Lão nhân cố gắng vận công lực lên thì Phiêu Nguyệt bước đến.

“Phong Tôn?”

Lão nhân nhìn chằm chằm Phiêu Nguyệt khi nghe thấy giọng nói ấy vang lên.

Lão nhân đó chính là Phong Tôn.

“Quả nhiên là ở đây.”

“Có chuyện gì mà ông lại đến đây.”

“Ta đến đây để gặp người.”

633

“Sư phụ!”

Nam Thần Vũ vội vã chạy đến Giải Kiếm Trì cùng với Hồng Lệ Tuyết trước sự náo động đột ngột.

Hắn kinh ngạc mở to mắt.

Đó là bởi vì Phong Tôn mà hắn ngày đêm mong ngóng đang ở ngay trước mắt.

Nam Thần Vũ ôm lấy vai Phong Tôn.

“Thằng nhóc này!”

Phong Tôn vuốt tóc hắn và mỉm cười.

2

Y đã vô cùng lo lắng cho Nam Thần Vũ, người bị bỏ lại một mình. Dù vậy, y vẫn tin rằng mọi chuyện sẽ ổn thôi vì có

Phiêu Nguyệt ở cạnh hắn. Nhưng khi nhìn thấy thằng bé bình an vô sự, tự nhiên mắt y lại đỏ hoe.

Phong Tôn ngược mắt nhìn Phiêu Nguyệt

1

”Cảm ơn. Vì đã chăm sóc Thần Vũ khi ta vắng mặt.”

“Nó một đứa trẻ thông minh, vì vậy ta cũng chẳng cần phải làm gì.”

”Thần Vũ đúng là như vậy.”⁸

Phong Tôn mỉm cười như thể chính y được khen ngợi.

“Chuyện gì đã xảy ra thế?”

“Phù! Trước tiên vào trong đã. Ở đây không tiện nói chuyện.”⁶

Nghe Phong Tôn nói, Phiêu Nguyệt nhìn liếc nhìn những đạo sĩ phái Võ Đang.

Hau đã cuộc trò chuyện giữa hai người và nhận ra rằng danh tính của vị khách là Phong Tôn.

“Vào trong đi.”

Đạo sĩ mở cổng núi và để Phong Tôn vào.

Tin tức rằng Phong Tôn đã đến sớm đến tai lãnh đạo của phái Võ Đang.

Thanh Chấn Chân Nhân và các trưởng lão đã đợi Phiêu Nguyệt và Phong Tôn ở Thượng Thanh Cung.

“Mời vào. Phong Tôn!”

“Lâu rồi không gặp, Thanh Chấn Chân Nhân.”

“Ta muốn gặp ngươi vì chuyện tốt hơn...”

“Đúng vậy. Thật tiếc khi phải mang đến một tin xấu thế này.”⁸

“Xấu đến mức nào?”

1

“Rất xấu.....”

“Ừm!”

“Đó là một câu chuyện dài, vì vậy hãy ngồi trước đi.”

Theo lời của Phong Tôn, Thanh Chấn Chân Nhân và các trưởng lão đồng loạt ngồi xuống.

Phiêu Nguyệt và Hồng Lệ Tuyết mỗi người một vị trí.

Sau đó, Phong Tôn mở miệng.

“Có lẽ những người duy nhất biết tên thật của ta ở đây là Phiêu Nguyệt và đệ tử của ta. Đây là lần đầu tiên ta tiết lộ tên thật của mình. Tên thật của ta là Trương Thiên Sư.”

“Trương Thiên Sư?”

Thanh Chấn Chân Nhân cau mày khi nhắc lại tên của Phong Tôn. Bởi vì nó có điểm tương tự với tên của một người mà y biết.

Phong Tôn trả lời như để xóa tan nghi ngờ của Thanh Chấn Chân Nhân.

“Thiên Vũ Trang chủ Trương Xuyên Hoa là huynh trưởng của ta.”

“”Trờii!”

”Phong Tôn và Thiên Vũ Trang chủ là huynh đệ?”

Các trưởng lão đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bất chấp phản ứng của mọi người, Phong Tôn vẫn bình tĩnh tiếp tục.

“Huynh trưởng ta được Tân Ma Liên chủ, Cao Kiếm Nguyệt đại hiệp thu nhận và trở thành đệ tử của y.”

“.....”

Các trưởng lão kinh ngạc đến không nói lên lời.

Thiên Vũ Trang chủ Trương Xuyên Hoa nổi tiếng vì đã cắt đứt hơi thở cuối cùng của Tân Ma Liên chủ Cao Kiếm Nguyệt.

Thiên Vũ Trang đã có thể ổn định phát triển với quy mô như ngày nay cùng là nhờ danh tiếng từ công lao đó.

“Vào thời điểm đó, Cao Kiếm Nguyệt đại hiệp đã nghĩ rằng y có thể sẽ thua trong trận chiến với Lý Quách đại hiệp. Thế nên y đã dặn dò huynh trưởng ta nếu y thua cuộc thì hãy tự tay kết liễu y.”

“Sao lại...”

”Đó là bởi vì y biết rõ giang hồ chuộng anh hùng. Nếu huynh trưởng ta có thể kết liễu y và trở thành anh hùng, mọi người sẽ không chú ý nhiều đến nguồn gốc của Thiên Vũ Trang, và lời tiên đoán của y đã trở thành sự thật.”

Mọi người reo hò trước sự xuất hiện của thiếu niên anh hùng đã giết ma đầu khét tiếng Cao Kiếm Nguyệt, và từ đây Thiên Vũ Trang cũng lên như điều gặp gió.

Cao Kiếm Nguyệt đã bí mật chiêu mộ những võ giả bị đánh bại của Tân Ma Liên và rửa sạch danh tính của họ. Nhưng không ai biết được sự thật đó.

Không, chỉ có một người duy nhất.

Đó là Lý Quách, Cuồng Võ Môn chủ.

Mặc dù biết tất cả sự thật nhưng y vẫn khoan dung với Thiên Vũ Trang.

Nhờ đó, Thiên Vũ Trang có thể bành trướng thế lực một cách suôn sẻ.

“Tại sao Lý Quách đại hiệp lại....?”

“Làm sao ta có thể biết được nội tình chứ? Dù sao, đã nhiều năm trôi qua, và võ công của huynh ấy đã đạt đến mức tuyệt thế. Nhưng huynh ấy đã kìm nén tham vọng của mình để trả ơn Quách đại hiệp. Cho đến khi y quy ẩn giang hồ, huynh ấy đã bắt đầu hành động.

”Đội đã, vậy là chính Trương Xuyên Hoa đã giết chết Nhất Kiếm sư thúc?”

“Đúng vậy!”

“Trời ơi! Sao có thể...”

“Không chỉ Nhất Kiếm Chân Nhân. Cách đây không lâu, Nam Cung Hữu Kiếm đại hiệp cũng đã chết.”

”.....”

Mọi người đều không nói nên lời.

Nam Cung Hữu Kiếm là một trong những cao thủ hàng đầu thiên hạ. Người như thế mà lại bỏ mạng dưới tay Trương Xuyên Hoa.

Nhưng đó vẫn chưa phải là điều kinh hoàng nhất.

Trương Thiên Sư nhắm mắt lại và nói.

“Và cả Lý Thanh đại hiệp của cũng mất mạng dưới tay huynh ấy.”

“Cái này...”

“Vô lượng thọ Phật!”

Các trưởng lão bất giác phát ra một tiếng kinh hãi rên rĩ.

Lý Thanh là người đang cạnh tranh cho vị trí vô địch thiên hạ.

Việc ngay cả một người như vậy cũng mất mạng dưới tay Trương Xuyên Hoa gây ra nỗi sợ hãi tột độ.

“Cái đó... là thật sao? Chẳng lẽ Lý Thanh đại hiệp thật sự vì Trương Thiên Hoa mà mất mạng sao?”

“Ta đã tận mắt chứng kiến. Cuộc đối đầu của họ.”

“Vậy mà ngươi tro mắt nhìn Lý Thanh đại hiệp chết?”

“Trương Thiên Hoa là ca ca ta. Cho dù ta có hận đến thế nào, ta cũng không thể hại huynh ấy.”

Cho dù hắn ta có làm điều thiên hạ bất dung, Trương Xuyên Hoa vẫn là huynh trưởng của y. Sự thật ấy vẫn không thay đổi. Y không thể chĩa mũi kiếm vào ca ca mình.

“Mà ngay cả khi ta có can thiệp, về cơ bản cũng không thể thay đổi được tình hình.”

“Hắn ta chiếm thế thượng phong trước hai cao thủ tuyệt thế đó sao?”

“Còn hơn cả thế.”

“Ôi trời ơi!”

Trưởng lão không tin nổi vào tai mình.

Phong Tôn liếc nhìn Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt vẫn đã cúi đầu yên lặng. Vì vậy, y không biết hắn đang nghĩ gì.

Phong Tôn thận trọng nói.

“Ai đó phải ngăn huynh ấy lại.”

“.....”

“Phiêu Nguyệt! Ngươi là người duy nhất có thể...”

Ánh mắt Phong Tôn và Phiêu Nguyệt gặp nhau.

Sau khi nhìn Phong Tôn một lúc, Phiêu Nguyệt đứng dậy.

“Ta muốn ở một mình.”

Nói xong, Phiêu Nguyệt bước ra khỏi Thượng Thanh Cung.

Mặt trời xuống núi, bên ngoài lạnh đi nhanh chóng.

Vì là trên núi cao nên chênh lệch nhiệt độ càng lớn.

Phiêu Nguyệt cứ thế rảo bước mà không nói một lời.

Hồng Lệ Tuyết cũng đi theo hắn.

Nhưng cô giữ im lặng để không xen vào suy nghĩ của Phiêu Nguyệt.

‘Lý Thanh! Cuối cùng cũng ra đi như vậy sao?’

Hắn vẫn không thể quên được cuộc gặp gỡ với y.

“Phù!”

Phiêu Nguyệt mím môi và thở dài thườn thượt.

Trương Vô Cực uống một ngụm.

Chương Hồ Niên đang ngồi trước mặt y.

Ly rượu đặt trước mặt Chương Hồ Niên, nhưng hắn không chạm vào nó một lần.

Giữa hai người có một sự tĩnh lặng kỳ lạ bao trùm.

Chương Hồ Niên là người đầu tiên phá vỡ bầu không khí kỳ quái đó.

“Vậy ý ngươi là Lý Thanh đại hiệp của Cuồng Võ Môn đã qua đời?”

“Đúng vậy.”

“Không lẽ...?”

“Đúng vậy. Cha ta đã hành động.”

“Ừm!”

Trước câu trả lời của Trương Vô Cự, Chương Hồ Niên khẽ nói.

Vẻ hoang mang hiện rõ trên khuôn mặt hắn.

Trận chiến giữa Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội được gọi là đại chiến giang hồ, nhưng có một thỏa thuận ngầm ở đây.

Đó là những trưởng lão môn phái nắm quyền lực lớn trong tay sẽ không được tham gia.

Đó chính là điểm đặc biệt của cuộc chiến này.

Những người lãnh đạo đều còn trẻ, và hầu hết những võ giả tham gia cũng vẫn còn ở độ tuổi thiếu niên.

Tất nhiên, trong số họ cũng có những môn phái và lão đầu phá vỡ các quy tắc ngầm và tham gia. Tuy nhiên, họ chỉ tham gia một cách bí mật, và những người tích cực nhất vẫn là những võ giả trẻ tuổi.

Hơn nữa, những người dẫn đầu cuộc chiến này là những cao thủ trẻ tuổi như Trương Vô Cự và Lý Kiếm Hàn.

Vì đây là cuộc chiến giữa các võ giả trẻ tuổi để giành quyền bá chủ của thế hệ tiếp theo, thế nên lòng quyết tâm và tự tôn của họ là rất lớn.

Trong số đó, Trương Vô Cự và Chương Hồ Niên là những người có lòng tự tôn lớn nhất.

Mỗi người đều là người kế vị của Thiên Vũ Trang và Vũ Kiếm Sơn Trang, nhưng họ tự hào khi nhận rất ít sự hỗ trợ từ bốn chân. Trên thực tế, họ nhận được rất nhiều viện trợ bí mật,

nhưng dù sao thì họ cũng tự hào về điều đó vì nó rất ít bộc lộ ra bên ngoài.

Tuy nhiên, niềm tự hào của họ đã tan vỡ khi Trương Xuyên Hoa can thiệp một cách nghiêm túc.

Hiện tại, chỉ có một số ít người biết về nó, nhưng tin đồn sẽ sớm lan ra khắp chốn giang hồ.

Lại thêm cả tin đồn Trương Xuyên Hoa đã giết Lý Thanh.

Đến lúc đó, mọi thứ mà Trương Vô Cực và Chương Hồ Niên đã xây dựng cho đến nay sẽ sụp đổ, và trật tự sẽ được sắp xếp lại quay xung quanh Trương Xuyên Hoa.

Đó hoàn toàn không phải là điều mà hai người họ mong muốn.

“Chết tiệt!”

Rầm!

Chương Hồ Niên không thể kìm nén sự tức giận của mình và đập mạnh vào bàn.

Hắn vừa nói vừa lườm Trương Vô Cực.

“Ngươi cứ ngồi yên như thế này sao?”

“Nếu không ngồi yên thì phải làm sao?”

“Nếu cứ như vậy thì tất cả vinh quang sẽ thuộc về cha ngươi. Ngươi muốn như thế sao?”

“Ta làm gì được chứ?”

“Vô Cực!”

“Ngươi không biết gì về ông ấy hết. Thế nên ngươi mới có thể nói vậy.”

“Cái gì?”

“Ông ấy tuyệt đối không phải là người hay dãi tay quản việc, nhưng một khi ông ấy đã tham gia rồi thì phải chi phối tất cả mọi thứ. Một khi ông ấy đã ra tay, điều đó đồng nghĩa với việc chúng ta sẽ không còn cơ hội nữa”

“Gì cơ?”

Chương Hồ Niên mở to mắt ngạc nhiên.

Đó là bởi vì hắn có thể đã đọc được nỗi sợ hãi ẩn chứa trong giọng nói có vẻ bình tĩnh của Trương Vô Cự.

Trương Vô Cự là võ giả mạnh nhất mà hắn biết. Thật khó tin rằng Trương Vô Cự lại ghen tị và sợ hãi cha mình, Trương Xuyên Hoa.

“Lẽ ra ta nên kết thúc cuộc chiến này trước khi cha ta hành động...”

Trương Vô Cự nắm chặt tay.

Những đường gân nhô ra từ mu bàn tay của y quặn quai như thể chúng sẽ nổ tung bất cứ lúc nào.

Chừng nào Trương Xuyên Hoa còn ở đó, quyền chủ động sẽ thuộc về ông ta.

Chương Hồ Niên hỏi.

“Vậy người tính cứ thế mà bị lôi đi à?”

“Tạm thời thôi... nhưng ta nhất định sẽ giành lại toàn bộ, bằng chính bàn tay này của ta.”

Lòng kiêu hãnh của y không cho phép y cúi đầu.

“Được. Ta tin người.”

“Đa tạ!”

Trương Vô Cự gật đầu và nâng ly.

Chương Hồ Niên cũng cầm một ly rượu và đưa nó về phía trước.

Cheng!

Hai người cụng ly rồi uống hết một hơi.

Chính lúc đó.

Một giọng nói cắt ngang cuộc trò chuyện của họ.

“Đại công tử!”

Một người đàn ông đột nhiên xuất hiện như một bóng ma.

Hắn khoác ngoại y đỏ thẫm như máu, với khuôn mặt vô cảm và đôi mắt lạnh lùng toàn thân tỏa ra khí tức khiến người khác run sợ.

Chương Hồ Niên bật dậy và hét lên.

“Người là ai?”

Một người đàn ông lạ mặt lại bất thành linh xuất hiện trong tư gia của hắn.

Nếu không có câu trả lời thích đáng, hắn nhất định sẽ lập tức giết người.

Trương Vô Cực giờ tay ngăn cản.

“Đó là người đến tìm ta.”

“Người?”

“Tịch Hồn. Có chuyện gì vậy?”

Trương Vô Cực nhướn mày nhìn người đàn ông.

Người đàn ông đó chính là Tịch Hồn, thủ lĩnh của Tịch Diệt Đội cận vệ của Trương Xuyên Hoa.

Đối phương hơi cúi đầu nói.

“Tại hạ đến để truyền đạt mệnh lệnh của trang chủ.”

“Cha ta sao?”

“Vâng! Chúng ta sẽ hỗ trợ tất cả, vì vậy hãy san bằng Ngân Liên Hội ngay bây giờ.”

“Ý người là ngay lập tức sao?”

“Đúng vậy. Ngay lập tức!”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 634

Lý Kiếm Hàn ngồi dựa lưng vào tường. Hắn nhìn ra cửa sổ.

Ánh mắt của hắn vô định và xa xăm. Hắn thở ra nồng nặc mùi rượu.

Bình rượu hắn vừa uống cạn nằm lăn lóc dưới sàn. Hắn đã nốc hết cả bình rượu ngay khi nhận được tín thư của phụ thân mình. Cái chết của Lý Thanh là một đả kích lớn với hắn.

Hắn biết mình không được hành xử thế này.

Hắn là thủ lĩnh của Ngân Liên Hội, và chịu trách nhiệm cho mạng sống của biết bao võ giả.

Nếu thấy hắn u sầu và lo lắng thế này, tinh thần của thuộc hạ chắc chắn sẽ giảm sút đáng kể.

Lý trí hắn biết rõ điều đó, nhưng trái tim hắn lại quặn đau đến cùng cực.

Hắn luôn dành cho phụ thân Lý Thanh của mình sự kính trọng nhất.

Vì ngưỡng mộ nên hắn luôn muốn vượt qua tượng đài đó và nắm lấy thành công mà không cần bất kì sự trợ giúp nào từ phụ thân mình. Nhờ đó mà hắn đã nắm được quyền điều khiển cả Ngân Liên Hội và dẫn dắt tất cả đến ngày hôm nay mà không cần sự hỗ trợ nào từ Cuồng Võ Môn.

Tất cả là vì khao khát muốn được phụ thân công nhận. Nhưng giờ đây, Lý Thanh đã chết và ước nguyện của hắn sẽ không bao giờ thực hiện được.

“Hầy!”

Lý Kiếm Hàn thở hắt một hơi dài.

Mấy ngày chìm đắm trong men rượu khiến tình trạng cơ thể hắn không được ổn định.

Ngay lúc đó.

“Kiếm Hàn! Ta vào trong được chứ?”

Một giọng nói quen thuộc vang lên phía ngoài cửa.

Là Nam Cung Tuyết.

Lý Kiếm Hàn đang suy nghĩ có nên từ chối thì chợt thay đổi.

“Nàng vào đi.”

“Kiếm Hàn!”

Nam Cung Tuyết mở cửa bước vào. Nàng cau mày.

Nàng thất vọng khi thấy hình ảnh Lý Kiếm Hàn chán chường bên bình rượu nằm lả lóc trong phòng.

Nam Cung Tuyết cũng đã từng mất cha.

Nhưng nàng đã vượt qua khỏi cú sốc đó chứ không phải gục ngã như Lý Kiếm Hàn thế này.

Không phải là nàng không đau lòng. Thậm chí với nàng, việc vực dậy và bước tiếp khi nhận phải đả kích lớn như thế còn khó khăn gấp bội. Nhưng nàng đã vượt qua tất cả, vì nàng biết có rất nhiều ánh mắt đang hướng về mình.

Nam Cung Tuyết mở tung cửa sổ để gió lùa vào.

Luồng gió lạnh không ngừng luồng vào cửa.

Nam Cung Tuyết nhìn Lý Kiếm Hàn rồi nói.

“Chàng ngồi dậy đi.”

“Tuyết, nàng.”

“Chàng buồn thế là quá đủ rồi. Bây giờ là lúc chàng phải thức tỉnh đi.”

“Hãy!”

“Chàng không hề đơn độc. Nếu chàng gục ngã thế này thì cả Ngân Liên Hội cũng sẽ lung lay. Vậy nên hãy gượng dậy đi mà. Vì chàng, vì ta...”

Nam Cung Tuyết nhìn Lý Kiếm Hàn với ánh mắt kiên quyết như thể sẽ không chấp nhận bất kỳ sự nhượng bộ nào.

Ánh mắt đó như dao nhọn đâm thẳng vào tim Lý Kiếm Hàn.

Nếu người khác nhìn hấn bằng ánh mắt như thế, hấn sẽ chỉ cười khẩy rồi cho qua. Tuy nhiên, vì Nam Cung Tuyết cùng từng hứng chịu nỗi đau giống hấn, hấn không thể cứ thế mà lơ đi được.

“Hãy!”

Lý Kiếm Hàn lại thở dài.

Hấn cảm thấy mình thực sự phải kết thúc chuỗi ngày ảm đạm này rồi.

Lý Kiếm Hàn tránh ánh mắt của Nam Cung Tuyết rồi nói.

“Nàng hãy chờ ta nhé.”

“Chàng đừng lo lắng. Dẫu có bao lâu ta vẫn ở đây đợi chàng.”

Nam Cung Tuyết vừa dứt lời, Lý Kiếm Hàn liền ngồi xuống rồi vận công.

Nhiệt tỏa ra khắp người hắn.

Nội công của hắn đang đẩy tử độc ra ngoài.

Chỉ trong tích tắc mà độc từ rượu tụ lại trong người hắn suốt mấy ngày qua đều được giải ra hết.

“Xin hãy thứ lỗi cho ta.”

Lý Kiếm Hàn đứng dậy rồi xin lỗi.

“Chàng không sao là tốt rồi.”

“Đa tạ nàng!”

“Chàng đã bình tâm lại chưa?”

“Cũng ổn phần nào rồi...?”

“Thật may quá. Hiện giờ chúng ta không còn thì giờ để tưởng nhớ khóc than cho người đã đi xuống suối vàng đâu. Lúc này là thời điểm phải nhìn về phía trước và tiếp tục bước đi thôi.”

“Ta hiểu rồi.”

Nam Cung Tuyết khẽ thở phào nhẹ nhõm. Lý Kiếm Hàn đã nghe lời nàng mà không hề tỏ ra cố chấp nữa.

‘Được rồi! Nhiều đây là quá đủ rồi. Chàng ấy đã tỉnh táo lại nên mọi thứ cứ từ từ giải quyết là sẽ ổn thôi.’

Tất nhiên là sẽ không hề dễ dàng.

Cả hai đều đã mất đi chỗ dựa tinh thần vững chắc nhất.

Cho dù trước giờ bọn họ không nhận được bất kỳ sự trợ giúp trực tiếp nào, nhưng chỉ cần những chỗ dựa ấy còn tồn tại thì đã tiếp cho bọn họ nguồn sức mạnh tinh thần lớn vô cùng.

Nhìn theo cách khác, việc họ thực sự phải đơn độc chiến đấu mang một ý nghĩa rất lớn. Nhưng chỉ là cái cách đòi đưa đẩy bọn họ phải đơn độc thế này thực sự quá khắc nghiệt.

Lý Kiếm Hàn đưa tay ra.

“Đa tạ nàng! Vì đã chờ ta.”

“Ta có thể đợi chờ chàng đến bao lâu cũng được. Nếu đó là vì lợi ích của chàng...”

Nam Cung Tuyết nắm chặt lấy bàn tay của hắn.

Hai người nhìn nhau rồi mỉm cười.

Boong boong boong!

Tiếng chuông báo khẩn cấp của Ngân Liên Hội bỗng rung vang lên.

Thần sắc hai người thay đổi ngay tức khắc.

Bọn họ lập tức chạy ra ngoài.

Vô số ngọn lửa rực cháy đang hướng về phía này. Họ nhìn thấy phía bên ngoài Ngân Liên Hội có rất nhiều võ giả cầm đuốc chạy đến đây.

Nam Cung Tuyết nói.

“Là Kim Thiên Hội. Bọn họ đã mở tổng tấn công rồi.”

“Hà tất gì lại phải tấn công vào thời điểm này chứ.”

Lý Kiếm Hàn cắn chặt môi.

Tất cả đều là do hắn.

Trong lúc hắn còn chìm trong cơn say, rõ ràng là Kim Thiên Hội đã chuẩn bị kỹ càng mọi thứ để mở ra cuộc tổng tấn công này.

Nếu hắn biết kiềm chế và giữ cho bản thân tỉnh táo thì hắn là đã cảm nhận được những động tĩnh bất thường từ chúng.

“Chết tiệt!”

Lý Kiếm Hàn hướng tay về phía bức tường. Hắn dùng Hư Không Nhiếp Vật để kéo thanh đao mà mình đã bỏ bê suốt thời gian qua về lại tay.

Bụp!

Cầm trong tay thanh đao, hắn cảm thấy thật lạ lẫm.

Mọi thứ xảy ra đều là do lỗi của hắn.

Hắn quay sang nói với Nam Cung Tuyết.

“Nàng hãy mau tìm hiểu tình hình và dẫn dắt mọi người nhé.”

“Còn chàng?”

“Kim Thiên Hội đã tấn công thì chắc chắn Trương Vô Cực cũng sẽ tới. Ta phải chặn hấn lại.”

“Ừm!”

“Trăm sự nhờ nàng.”

“Ta hiểu rồi.”

Nam Cung Tuyết nhận lấy mệnh lệnh từ Lý Kiếm Hàn.

Cô ấy cũng có trách nhiệm khi đã để tình hình chuyển biến xấu như thế này.

Lý Kiếm Hàn đẩy Nam Cung Tuyết đi.

“Nàng mau đi đi.”

“Tuân lệnh!”

Nam Cung Tuyết không chần chừ thêm, lập tức chạy ngay đến chỗ thuộc hạ.

Trước tiên, nàng phải tập hợp tất cả thuộc hạ để giải quyết được tình hình.

‘Vẫn có thể cứu vãn được. Chưa muộn đâu.’

Nam Cung Tuyết cứ lẩm bẩm như thế rồi bắt đầu thi triển khinh công.

Lý Kiếm Hàn nhìn thấy bóng dáng nữ nhân ấy dần khuất xa thì mới hướng mắt nhìn về phía chiến trường.

Đùng!

Một tiếng nổ lớn vang lên từ phía cổng chính.

Đám võ giả từ Kim Thiên Hội đã tới.

Dẫn đầu đám bọn chúng là một kẻ đang điều võ giương oai cùng khí thế khiến người người khiếp đảm.

Một sự tồn tại đáng sợ. Chính là Trương Vô Cực.

“Trương Vô Cực!”

Lý Kiếm Hàn hùng hổ gọi tên hấn rồi bay lên không trung.

“Lý Kiếm Hàn!”

Trương Vô Cực cùng lúc đó vung thanh kiếm thật mạnh hướng về phía Lý Kiếm Hàn.

Bụp!

Trương Vô Cực cũng bay lên không một chút do dự.

Cheng!

Hai người không ngừng tấn công nhau.

Kiếm và đao liên tiếp va chạm tạo ra thứ xung kích khủng khiếp khiến toàn bộ điện các và bờ tường gần đó đều sụp đổ.

“Khục!”

“Cái quái gì?”

Người ở xung quanh đều giật mình bỏ chạy tán loạn.

Uy vũ của hai người họ đã vượt qua thường thức của tất cả mọi người.

Lý Kiếm Hàn và Trương Vô Cực đáp xuống đất cùng một lúc.

Bọn họ đều phải nhận phải đòn xung kích quá lớn nên tóc tai bù xù hết cả.

Lý Kiếm Hàn mở lời trước.

“Các người tấn công thế này là ý đồ gì đây? Còn ngay trong lúc chúng ta đang để tang nữa chứ.”

“Thứ lỗi cho ta. Chúng ta cũng có sự tình riêng nên mong người sẽ hiểu.”

“Hiểu?”

“Được rồi! Ta không biện minh thêm gì nữa. Sớm muộn gì thì việc này cũng phải xảy ra thôi mà.”

Trương Vô Cực nhắm thẳng kiếm vào Lý Kiếm Hàn.

Toàn thân hấn toát ra thứ khí thế mạnh đến khiếp sợ.

Đối mặt với sức mạnh tựa bão tố đó, Lý Kiếm Hàn nhìn khắp xung quanh.

Đám võ giả thuộc Kim Thiên Hội đang tràn vào khắp Ngân Liên Hội như thể vỡ đê.

Mặc dù võ giả của Ngân Liên Hội đã cố hết sức ngăn chặn nhưng không thể phủ nhận được khoảng cách về sức mạnh của hai phe. Đã thế, ẩn giữa đám võ giả trẻ tuổi kia còn có một vài võ giả rất khác lạ.

Lý Kiếm Hàn nhìn Trương Vô Cự rồi nói.

“Ngươi còn lôi kéo cả võ giả của Thiên Vũ Trang nữa sao?”

“Ta cũng đâu còn cách nào khác.”

Trương Vô Cự không hề phủ nhận.

Gương mặt hắn bỗng xuất hiện một nụ cười ngạo nghễ.

Đúng như Lý Kiếm Hàn đã nói, hắn đã dẫn thêm võ giả của Thiên Vũ Trang tham gia vào cuộc tổng tấn công lần này.

Nếu không có sự hỗ trợ của bọn họ, việc vô hiệu hoá hệ thống canh gác của Ngân Liên Hội và tiếp cận được nơi này trong bí mật thật là một chuyện bất khả thi.

Nhờ vậy mà Kim Thiên Hội mới có thể xâm nhập vào Ngân Liên Hội dễ như trở bàn tay.

“Ta thực sự không ngờ rằng Trương Vô Cự danh chấn thiên hạ lại xuất hiện theo cách này đây.”

“Ta sẽ không xin tha thứ. Dù sao thì lịch sử cũng chỉ ghi nhận tên của kẻ thắng cuộc thôi mà.”

“Đúng là ngươi chỉ giỏi điêu ngoa.”

“Ta sẽ cho ngươi thấy lời ta nói không hề phóng đại.”

Xoẹt!

Trương Vô Cự vung kiếm.

Lý Kiếm Hàn nghiêng răng rồi cũng cầm thanh đao lao vào.

Choang!

Sức mạnh của hai người hết như chục quân tụ hợp lại.

Bất phân thắng bại.

Cả hai người đều ngang tài ngang sức với đối thủ. Trận đấu diễn ra vô cùng căng thẳng.

Lý Kiếm Hàn dốc toàn tâm toàn ý tấn công Trương Vô Cực.

Đao cang mờ nhạt dần bao bọc khắp thanh đao của hắn.

Cùng lúc đó, cang khí cũng xuất hiện ở Trương Vô Cực tương tự như vậy.

Trương Vô Cực vung thanh kiếm được bao phủ bởi cang khí rồi dồn Lý Kiếm Hàn lại.

Keng keng keng!

Kiểm cang và đao cang không ngừng va chạm với nhau.

Mặc dù mới chỉ bộc phát một phần, nhưng bản chất của cang khí vẫn rất mạnh mẽ.

Đùng!

Điện các nằm trong khu vực tấn công của cang khí sụp nát hết như một tòa lâu đài cát.

“Cứu mạng!”

“Tất cả tránh ra!”

Đám võ giả đang đánh ở gần điện các đó đều hoảng sợ bỏ chạy tán loạn.

Cuộc chiến giữa Lý Kiếm Hàn và Trương Vô Cực diễn ra vừa khốc liệt vừa đầy nguy hiểm đến mức chẳng ai dám bén mảng lại gần.

Đùng đùng!

Tiếng nổ không ngừng vang lên làm tình hình hiện tại trở nên hỗn loạn khôn cùng.

Không chỉ có hai người họ chiến đấu với nhau. Cuộc chiến giữa Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội cũng đang diễn ra khốc liệt.

“Cái đám hèn nhát các ngươi lại dám đột kích thế này ư.”

“Kẻ để cho mình bị đánh mới là thứ cần tiêu diệt.”

“Chết hết đi!”

Những giọng nói cay nghiệt vang lên khắp Ngân Liên Hội.

Cuộc chiến chưa bắt đầu được bao lâu, nhưng vô số sinh mạng đã nằm xuống.

Trang viên của Ngân Liên Hội đã bị nhuộm đỏ bởi sắc máu.

Ngay lúc đó.

“Tấn công tất cả những kẻ thuộc Ngân Liên Hội đi.”

“Yaaaaa!”

Một đám võ giả tiếp tục lên vào Ngân Liên Hội.

Bọn họ là những võ giả khác bị Kim Thiên Hội lôi kéo.

Tình hình cuộc chiến vốn đã khiến Ngân Liên Hội gặp nhiều bất lợi, nhưng việc lôi kéo thêm nhiều võ giả khác đã biến cán cân nghiêng hẳn về phía Kim Thiên Hội.

“Sao lại có thể như vậy!”

“Sao... chuyện quái gì đang diễn ra...”

Võ giả của Ngân Liên Hội do dự lùi bước về phía sau.

Bọn họ hoàn toàn bị áp đảo bởi khí thế của đối thủ.

“Hãy di chuyển binh lính sang cổng phía tả đi.”

“Sao chứ?”

“Bên đó có biệt động đội còn gì. Mau di chuyển về phía cổng tả nhanh đi.”

“Vâng... đã rõ.”

Nữ nhân ấy chẳng thể ra lệnh đúng như ý của mình.

Tất cả đã sụp đổ.

Với tình trạng thế này, bọn họ chẳng có chút cơ hội nào để chiến thắng được Kim Thiên Hội.

Nam Cung Tuyết cắn môi mạnh đến mức bật cả máu. Nàng lặng nhìn Lý Kiếm Hàn và Trương Vô Cực đánh nhau.

Cho đến lúc này, cuộc chiến giữa hai người vẫn không có dấu hiệu kết thúc.

Không biết chừng Lý Kiếm Hàn sẽ nắm được phần thắng. Nhưng điều đó cũng chẳng thể thay đổi được cục diện.

‘Vì tương lai, chúng ta phải rút lui thôi.’

Nam Cung Tuyết đã thực hiện điều đó ngay trước khi cả hạ quyết tâm.

“Tất cả rút lui. Chúng ta phải từ bỏ Bà Dương Hồ thôi.”

Trước tuyên bố của nàng, đám thuộc hạ không ngừng xôn xao. Tuy nhiên, họ cũng lường được sức mạnh hiện tại khó có thể xoay chuyển được tình hình nên đành thực hiện mệnh lệnh của nàng mà không nói gì thêm.

‘Chúng ta vừa rút lui vừa phải bảo tồn toàn bộ sức mạnh.’

Nam Cung Tuyết tiếp tục chỉ huy đoàn người mà không hề ngồi nghỉ.

Võ giả Ngân Liên Hội liên tiếp thoát ra khỏi trang viên hết như nút rút thủy triều.

Nam Cung Tuyết không ngừng bàn tính.

‘Chàng cũng phải bình an vô sự nhé.’

Ngay cả khi binh lính đều an toàn thoát khỏi nhưng Lý Kiếm Hàn có hề hấn gì thì mọi cố gắng sẽ như đổ sông đổ biển.

Dù sao đi chăng nữa, Lý Kiếm Hàn tuyệt đối phải rời khỏi nơi này vô sự.

635

Một buổi lễ nhỏ đã được tổ chức trong phái Võ Đang.

Đó chính là buổi lễ thu nhận Tiểu Ma làm đệ tử.

Nếu chỉ là một đạo đồng bình thường thì bọn họ sẽ không phải tổ chức nghi lễ này. Nhưng Tiểu Ma không phải đạo đồng bình thường.

Mặc dù trên danh nghĩa, Tiểu Ma là đệ tử của Thanh Chân Chân Nhân, nhưng thực tế, Tiểu Ma chẳng khác gì đệ tử chân truyền của Nhất Kiếm Chân Nhân cả.

Cũng chính vì thế mà ngay cả những đệ tử đời thứ nhất cũng cảm thấy áp lực khi Tiểu Ma nhập môn. Tuy cùng là đệ tử đời

nhất với nhau, nhưng tuổi tác giữa họ quá chênh lệch. Không những tuổi tác, mà đến cả võ công Tiểu Ma cũng đã leo lên cảnh giới tuyệt đối.

Có thể nói việc Tiểu Ma nhập môn chính là cú sốc lớn nhất trong lịch sử của phái Võ Đang.

Thanh Chấn Chân Nhân hỏi Tiểu Ma.

“Con có muốn trở thành đệ tử của phái Võ Đang không?”

“Có ạ.”

“Con có thể sẽ cố gắng hết sức mình vì phái Võ Đang chứ?”

“Con xin thề.”

“Tốt. Đạo hiệu của con sẽ là Vũ Linh. Từ giờ hãy dùng cái tên này thay vì Tiểu Ma nhé.”

“Vâng ạ.”

“Ta tuyên bố kể từ giờ phút này, Vũ Linh sẽ trở thành đệ tử đời thứ nhất của phái Võ Đang. Nguyên Thủy Thiên Tôn. Hôm nay chúng ta lại có thêm một vị đệ tử đi theo con đường của người, xin người hãy soi sáng cho con đường tương lai phía trước của vị đệ tử này.”

Buổi lễ kết thúc với lời cầu nguyện của Thanh Chấn Chân Nhân gửi đến Nguyên Thủy Thiên Tôn.

“Vậy là giờ tiểu tử ấy là sư thúc của chúng ta sao?”

“Ở cái tuổi đó mà leo lên được cảnh giới tuyệt đối á.”

“Chắc tiểu tử ấy là sư thúc trẻ nhất lịch sử luôn quá.”²

Các đệ tử đời hai thì thầm với nhau.

Nhận một người trẻ hơn họ nhiều tuổi làm sư thúc thế này, bọn họ trở nên nhạy cảm cũng phải.

Nếu là bình thường, bọn họ chắc chắn sẽ từ chối nhưng vì tình hình huống hiện tại nên bọn họ đành phải đồng ý.

“Chào Vũ Linh sư đệ.”

“Đệ là người nhỏ tuổi nhất ở đây đây.”

“Không ngờ ta lại có một sư đệ sở hữu võ công cao cường thế này. Đúng là áp lực mà.”

Các đệ tử đời nhất chào đón Tiểu Ma.

Tiểu Ma chấp thế bao quyền với bọn họ rồi nói.

“Bây giờ đệ đã trở thành tiểu đệ của các sư huynh, xin các sư huynh hãy cứ đối đãi với tiểu đệ thật thoải mái.”

Có lẽ vì trở thành đạo sĩ mà cách ăn nói của Tiểu Ma cũng trở nên khác hẳn.1

Những đệ tử đời nhất vây quanh Tiểu Ma và nói chuyện rất lâu.

Phiêu Nguyệt lo lắng rằng Tiểu Ma sẽ không hòa thuận với các đệ tử khác và bị cô lập. Nhưng nhìn vào hình ảnh hiện tại, có lẽ hẳn sẽ không cần phải lo lắng nữa.

Thật bất ngờ khi Tiểu Ma lúc này đang nói chuyện vui vẻ với những đệ tử khác của phái Võ Đang. Giữa bọn họ không hề tồn tại khoảng cách xa lạ.

Người ta nói rằng vị trí đang ngồi có thể thay đổi con người, Tiểu Ma lúc này chính là như vậy.

Từ lúc có được cái tên Vũ Linh, tiểu nam tử đã cư xử và nói chuyện như một đạo sĩ thực thụ.8

Ngay cả ánh mắt của tiểu nam tử cũng đã thay đổi.

Ánh mắt tràn đầy sát khí giờ đã lấp đầy bằng thiện khí.

Phiêu Nguyệt rất ngạc nhiên trước sự thay đổi này.

Hắn không thể hiểu làm sao một người có thể thay đổi nhanh đến vậy.6

Hồng Lệ Tuyết bên cạnh hắn thận trọng hỏi.

“Giờ chúng ta phải làm gì đây? CHÚNG ta cũng đâu thể ở lại đây được?”

“Ta đã chứng kiến cảnh Tiểu Ma trở thành đạo sĩ của phái Võ Đang, giờ cũng không có lý do gì để ta phải ở lại đây nữa.”

“Vậy giờ chàng sẽ xuống núi sao?”

“Đúng vậy.”

Phái Võ Đang hiện đang phong bế sơn môn.8

Chuyện Phiêu Nguyệt đang ở phái Võ Đang có lẽ đang được loan ra, và điều đó chẳng có gì tốt đẹp cả.

Hắn phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt để giảm bớt gánh nặng cho Tiểu Ma cũng như là phái Võ Đang.

Phiêu Nguyệt ngay lập tức chào tạm biệt Tiểu Ma.

“Bây giờ ta phải xuống núi rồi.”

“Huynh!”

“Bảo trọng, hẹn ngày tái ngộ.”

“Huynh cũng bảo trọng. Sau này đệ sẽ đi tìm huynh.”

“Được!”

Cách nói trịnh trọng của Tiểu Ma khiến Phiêu Nguyệt có chút không quen. Nhưng có lẽ hắn phải tập quen dần với điều đó.

Phiêu Nguyệt từ biệt Thanh Chân Chân Nhân và các trưởng lão khác và xuống núi.

Hồng Lệ Tuyết, Phong Tôn và Nam Thần Vũ cũng theo hắn rời khỏi phái Võ Đang.

Phong Tôn đi đến cạnh Phiêu Nguyệt rồi hỏi.

“Giờ ngươi định làm gì?”

“Thuộc hạ của ta đang ở tại một trang viên cách đây không xa, trước mắt chúng ta cứ tới đó đã.”¹

“Ta đi cùng được chứ.”

“Tùy ông thôi.”

“Vậy đi cùng đi.”

Thông thường, Phong Tôn sẽ tách đi ra riêng ngay sau khi xuống núi Võ Đang. Nhưng bây giờ thì không thể.

Bởi vì y không thể biết Trương Xuyên Hoa đã làm gì trong lúc y đang ở phái Võ Đang.

Điều này là vì thông tin từ bên ngoài gần như đã bị cắt đứt hoàn toàn khi phái Võ Đang lựa chọn phong bế sơn môn.

Mặc dù chỉ ở lại phái Võ Đang trong vài ngày, nhưng y hoàn toàn không biết giang hồ đã ra sao trong thời gian đó cả.

Cách nhanh nhất để lấy được thông tin chính là đi cùng Phiêu Nguyệt. Bởi Phiêu Nguyệt đã dùng Hắc Giới để xây dựng mạng lưới thông tin của riêng mình.

Bốn người họ hướng về trang viên nơi những thích khách của Hắc Giới đang ở đó.

Bọn họ đến trang viên là vào khoảng giữa trưa ngày hôm sau.

“Chí tôn!”

“Tham kiến chí tôn.”

Lôi Nhân cùng Tử Linh chào đón Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt hỏi.

“Có thông tin gì không?”

“Ngân Liên Hội đã sụp đổ rồi ạ.”

“...”

“Thông tin cũng chỉ vừa mới đến.”

“Kim Thiên Hội thắng rồi sao?”

“Có lẽ là vậy ạ.”

“Lý Kiếm Hàn ra sao rồi?”

“Thuộc hạ vẫn đang cho người đi tìm hiểu ạ. Điều có thể khẳng định chắc chắn ở hiện tại chỉ là sự sụp đổ của Ngân Liên Hội thôi ạ.”

Gương mặt của Lôi Nhân lộ rõ vẻ căng thẳng.

Lôi Nhân vốn là người hiếm khi để lộ cảm xúc ra ngoài, nhưng chuyện này kinh ngạc đến mức hắn cũng không thể kìm chế cảm xúc của mình.

Dù đã cố tìm hiểu chi tiết nhưng vì khoảng cách quá xa nên hắn đành phải chờ đợi thêm một thời gian nữa.

Phiêu Nguyệt bước vào trong rồi nói.

“Triệu tập toàn bộ thủ lĩnh.”

“Rõ.”

Lôi Nhân ra hiệu với thuộc hạ đang đứng gần đó. Tên thuộc hạ kia ngay lập tức chạy đi truyền lệnh của Phiêu Nguyệt.

Hồng Lệ Tuyết nghiêm mặt nói.

“Chuyện quái gì đã xảy ra vậy? Chỉ mấy ngày trước thôi, lợi thế vẫn nằm trong tay cả Ngân Liên Hội kia mà.”

Kim Thiên Hội vốn bị người dân mất tin tưởng nên đã bị đẩy lùi theo từng ngày. Ấy vậy mà chỉ mới có vài ngày, bọn họ đã có thể đảo ngược được hoàn toàn tình thế sao?

Chuyện này đúng thật là khó hiểu.

Phong Tôn nói.

“Chắc chắn huynh ấy đã can thiệp rồi.”

“Trương Xuyên Hoa sao?”

“Đúng vậy. Điều này có nghĩa là huynh ấy đã chính thức nghiêm túc bước vào chuyện này.”

“Hắn là vậy.”

Phiêu Nguyệt gật đầu đồng tình.

Hồng Lệ Tuyết nói với Phiêu Nguyệt.

“Ta sẽ đi tìm hiểu chuyện này.”

“Nàng liên lạc với Hồng Hữu Tân đi. Hắn là hắn sẽ biết tình hình cụ thể.”

“Được.”

Hồng Lệ Tuyết nói rồi bước đi.

Phiêu Nguyệt lặng lẽ nhìn lên bầu trời

‘Trương Xuyên Hoa!’

Một ngọn núi một mình nhô cao trên đồng bằng rộng lớn.

Nhìn từ xa trông nó giống như một ngọn núi đơn độc, nhưng khi tiến lại gần sẽ thấy có vô số các ngọn núi đang tập trung lại với nhau.

Mỗi đỉnh núi đều sắc bén như dao vậy, khí phách cao ngất như muốn xuyên mây bay lên tận trời.

Hoa Sơn.

Danh sơn của đạo gia và cũng là nơi một trong tam môn là phái Hoa Sơn ngự tại.

Phái Hoa Sơn là nơi nắm giữ truyền thuyết về cổ kim đệ nhất quyền ma.

Có một nam nhân đang leo lên Liên Hoa Phong.

Y ôm kiếm đi dọc theo con đường núi dốc mà không hề rơi một giọt mồ hôi.

Thông thường, nếu leo lên một con núi dốc như thế này thì sẽ dễ bị mất hơi, nhưng hơi thở của nam nhân kia hoàn toàn ổn định.

Nam nhân vừa đi vừa chiêm ngưỡng khung cảnh tráng lệ của Hoa Sơn, tựa như y đang đi dạo. Một lần y bước là đi được năm trượng.

Đây chính là khinh công thuật.

Nam nhân ấy đang đi qua ba trăm bảy mươi bậc đá dốc đứng. Con đường gần như là thẳng đứng này tên Thiên Xích Tràng, nổi tiếng là con đường gồ ghề và nguy hiểm trong thiên hạ.

Sau khi đi qua Thiên Xích Tràng sẽ thấy một cầu thang đá nhỏ khác giữa các vách đá gọi là Bách Xích Hiệp.

Bách Xích Hiệp rất hẹp, hẹp đến mức một người lớn đi qua thôi cũng có khăn. Hơn nữa, độ dốc của nó gần như thẳng đứng nên rất nguy hiểm. Vì con đường này dài hơn trăm trượng nên mới có tên là Bách Xích Hiệp.

Con đường gian nan nhưng nụ cười trên môi của nam nhân không bao giờ vụt tắt.

Y thực sự rất thích phong cảnh nơi đây.

Nhưng chuyến du ngoạn của y đã không thể tiếp tục.

Vèo! Vèo!

Những đạo sĩ của Hoa Sơn nhảy ra chặn đường y lại.

Nam nhân kia không hề kinh ngạc trước sự xuất hiện đột ngột của những môn đồ Hoa Sơn đang tỏa ra khí thế đầy sắc bén.

Thay vào đó y bình tĩnh nhìn vào những đạo sĩ kia.

Một đạo sĩ trung niên với bộ râu rậm bước ra phía trước.

Lão đạo sĩ tỏa ra khí thể bất phàm kia nói với nam nhân nọ.

“Bần đạo là Từ Thanh của phái Hoa Sơn. Cho hỏi quý nhân là người đến từ phương nào mà lại tìm đến Hoa Sơn này?”

“Ông là Hoa Sơn Đệ Nhất Kiếm Nhân Từ Thanh đấy sao? Vậy là ta gọi đúng người rồi.”

“Bần đạo vẫn chưa biết quý danh của quý nhân đây.”

“Ta là Trang Chủ Thiên Vũ Trang Trương Xuyên Hoa.”

“Hừm!”

Một tia kinh ngạc thoáng xuất hiện trên gương mặt của Từ Thanh Chân Nhân.

Trong lúc đang luyện võ thì ông đã cảm nhận được một khí thể sắc bén có thể xuyên qua da thịt ông.

Khí thể này chỉ có những cao thủ đạt đến cảnh giới như Từ Thanh Chân Nhân mới cảm nhận được.

Nhưng vấn đề là khí thể này nằm ở ngay lối vào của phái Hoa Sơn.

Hoa Sơn không phải là một ngọn núi nhỏ.

Nó là Tây Nhạc trong Thiên Hạ Ngũ Nhạc.

Những đỉnh núi tiêu biểu có thể kể đến ở đây là Triều Dương Phong, Lạc Nhạn Phong, Liên Hoa Phong, Vân Đài Phong, Ngọc Nữ Phong. Tất cả những đỉnh núi này đều cao khoảng bảy trăm trượng.

Vậy mà khí thể của Trương Xuyên Hoa vẫn có thể xuyên qua những ngọn núi đó và truyền đến nơi của Từ Thanh Chân Nhân.

Một sức mạnh quả đáng kinh ngạc.

Từ Thanh Chân Nhân không hiểu tại sao khí của của một người lại có thể mạnh đến như vậy.

Từ Thanh Chân Nhân thận trọng nói.

“Trang chủ nói là gọi đúng người. Chẳng hay ý của Trang Chủ là gì?”

“Từ lâu, ta đã muốn lĩnh giáo quyền pháp của phái Hoa Sơn. Quyền pháp của Cổ Kim Đệ Nhất Quyền. Nhưng có lẽ giờ thì không được rồi, vậy ta đành phải lĩnh giáo từ Hoa Sơn Đệ Nhất Kiếm vậy.”

“Bần đạo quả thực cảm kích nếu Trang Chủ tìm đến đây là vì lý do đó. Nhưng đó cũng chỉ là hư danh nên bần đạo nghĩ bần đạo không thể đáp ứng được kỳ vọng của ngài.”

“Ông đang trốn tránh lời thách đấu của ta sao?”

“Như bần đạo đã nói, bần đạo đã già lại mang bệnh trong người. Thực sự không đủ sức để so tài với một cao thủ như Trương đại hiệp. Mời đại hiệp về cho.”

“Một lão già yếu đuối bệnh tật đầy mình mà có thể cảm nhận được khí thế phát ra từ ta ở đây sao? Đừng có kể chuyện hài đến chớ cũng phải cười như vậy chứ.”

“Chuyện đó...”

Từ Thanh Chân Nhân tỏ vẻ kinh ngạc.

Trương Xuyên Hoa tiến lại gần ông ta.

“Nếu ông từ chối, ta sẽ khiến phái Hoa Sơn phải nhuộm đầy máu.”

“...”

“Thế nào? Ông định trốn đằng sau những đệ tử như thế? Hay là một đấu một với ta?”

“Hầy!”

Từ Thanh Chân Nhân thở dài.

Bởi ông nhận ra ông không thể trốn tránh lời thách đấu này được nữa.

Từ Thanh Chân Nhân nói với một lão đạo sĩ đứng cạnh.

“Sư huynh! Xem ra hôm nay “hung” sẽ lớn hơn “cát”. Dầu đệ có thua thì xin sư huynh cũng đừng manh động mà hãy nhẫn nhịn.”

“Sư đệ?”

“Đó chính là lời cầu xin cuối cùng của sư đệ này. Xin sư huynh hãy nghe theo đệ.”

“Hây!”

Lão đạo sĩ thở dài.

Y là chương môn nhân của phái Hoa Sơn, Từ Công Chân Nhân.

Từ Công Chân Nhân linh cảm rằng phái Hoa Sơn sắp đối đầu với nguy hiểm.

Tương lai của Hoa Sơn phụ thuộc vào ngày hôm nay.

‘Sao Hoa Sơn tạo ra Quyền Ma lại lâm vào tình cảnh như thế này?’

Nếu như quyền công của quyền ma được gọi là cổ kim đệ nhất nhân vẫn còn tồn tại thì uy danh của phái Hoa Sơn đâu phải như bây giờ.

Thật đáng tiếc vì quyền ma không truyền thụ lại tâm đắc của mình cho phái Hoa Sơn. Cũng chính vì thế mà bọn họ chỉ còn cách dùng kiếm công để đối đầu với võ giả sở hữu võ công cao cường như Trương Xuyên Hoa.

‘Không được. Ta phải tin tưởng Từ Thanh sư đệ. Nếu không tin đệ ấy thì ta còn có thể tin ai đây.’

Từ Công Chân Nhân gật đầu rồi nói.

“Được. Ta sẽ làm vậy.”

“Đa tạ huynh.”

Từ Thanh Chân Nhân quay đầu lại rồi đi về phía Trương Xuyên Hoa.

Vẻ mặt của ông cực kỳ nhẹ nhõm như thể ông đã buông bỏ được hết mọi thứ.

“Chúng ta bắt đầu thôi.”

636

Rầm rầm rầm!

Toàn bộ Hoa Sơn như thể phải trải qua một cơn địa chấn.

Những tảng đá rớt rơi, cây cối ngã rạp.

Đạo sĩ của phái Hoa Sơn tròn mắt nhìn cảnh tượng kinh hoàng đang diễn ra trước mặt.

Tất cả những thứ khủng khiếp ở nơi này đều là do cuộc đối đầu giữa hai người gây ra.

Cuộc đối đầu giữa Từ Thanh Chân Nhân và Trương Xuyên Hoa.

Hai người đối đầu với nhau quyết liệt ở Hoa Sơn như thể đây chính là sân trong của mình.

Cang cang! Cang!

Vùuuuuu

Mỗi khi kiếm va chạm với kiếm, sóng xung kích phát ra, phá hủy toàn bộ khu vực.

Tảng đá khổng lồ vỡ nát, cây cỏ thụ đã đứng sừng sững hàng nghìn năm đổ rạp, tan thành mây khói.

Những con thú sống ở Hoa Sơn bạt mạng chạy trốn, những con chim bay vọt lên bầu trời cao.

Choang! Choang!

Mỗi lần kiếm đụng độ, toàn bộ núi Hoa Sơn như rung chuyển.

Không khí ở Hoa Sơn như chấn động điên cuồng.

“Trời ơi! Làm thế nào mà con người có thể làm được như vậy.....”

Từ Công Chân Nhân và các đạo sĩ của phái Hoa Sơn không thể giấu nổi vẻ sợ hãi.

Hiện tại Từ Thanh Chân Nhân đang thể hiện võ uy mạnh mẽ khủng khiếp mà trước đây ông chưa từng phô trương.

Giống như ngọn nến tự đốt cháy để lửa bùng, Từ Thanh Chân Nhân tự đốt cháy bản thân mình để vận toàn bộ lực vào kiếm công, nhằm gia tăng sức mạnh của kiếm công lên gấp bội.

Đó là thủ pháp mà bình thường ông sẽ không bao giờ phải dùng tới.

Đây cũng không phải thủ pháp mà phái Hoa Sơn hướng tới.

Từ Thanh Chân Nhân đang phải sử dụng thủ pháp mà một đạo sĩ bên ngoài môn phái hoặc võ giả thường hay dùng.

Và khi điều đó xảy ra, cũng chính là lúc ông ngẫm thừa nhận khoảng cách của mình với đối thủ.

“Ặc!”

Từ Thanh Chân Nhân rên rỉ.

Vết máu vương trên miệng ông.

Ông đã phải chịu đựng không ít đòn đả kích vì cuộc đụng độ cứ lặp đi lặp lại này.

‘Làm sao một con người có thể có được võ uy đến mức độ này cơ chứ?’

Ông nhìn Trương Xuyên Hoa đang nắm chặt thanh kiếm với ánh mắt đầy hoài nghi.

Soạt!

Chỉ đơn giản là một thanh kiếm.

Nhưng thanh kiếm trên tay một cao thủ tuyệt đối có sức mạnh vô cùng khủng khiếp.

Nhưng Từ Thanh Chân Nhân không nén nổi nỗi sợ hãi.

Chỉ có người phải đối đầu với thanh kiếm ấy mới biết nó đáng gờm đến mức nào.

Thanh kiếm nhỏ nhưng sức mạnh ẩn chứa trong nó có thể xé đôi ngọn núi, cán phá cả một đại dương xanh.

Từ Thanh Chân Nhân chưa bao giờ nhìn thấy kiếm công như thế này.

Việc một người sở hữu sức mạnh đến như vậy quả thật là quá trái với lẽ tự nhiên.

Khi ấy, Trương Xuyên Hoa cất lời.

“Ngạc nhiên thật. Từ Thanh Chân Nhân! Trong số những võ giả mà ta đã từng gặp, thì ngươi là người đầu tiên có võ uy chỉ trong ba ngón tay. Quả không hổ danh là Hoa Sơn Đệ Nhất Kiếm!”

“Thật vinh dự, nhưng ta không vui chút nào.”

Từ Thanh Chân Nhân vung kiếm quyết liệt, đáp trả.

Trên thực tế, để đáp lời Trương Xuyên Hoa lúc này cũng là một chuyện quá sức đối với ông.

Sức mạnh của Trương Xuyên Hoa ngày càng tăng. Nhưng bản thân ông không muốn thể hiện sự yếu đuối trước mặt đối thủ nên ông tự ép mình phải đáp lời.

Trương Xuyên Hoa bật cười trước bộ dạng đó của Từ Thanh Chân Nhân.

Ông và Trương Xuyên Hoa có khoảng cách tuổi tác cũng không quá lớn. Nhưng rõ ràng ông cũng là một hậu bối đi chung một con đường với hắn.

Với tư cách là một tiền bối, Trương Xuyên Hoa muốn thể hiện cho hậu bối của mình thế nào là võ uy của một bậc tiền bối.

“Cố gắng hết sức đi. Ta cũng sẽ như vậy.”

“Được đó!”

Từ Thanh Chân Nhân tự tin đáp lời, đồng thời giương thanh kiếm lên cao.

Trong giây lát, kiếm của ông được bao bọc bởi luồng khí vận.

Khí vận nhanh chóng tỏa ra khắp thanh kiếm mà Từ Thanh Chân Nhân cầm trên tay.

Đạo sĩ của phái Hoa Sơn nhìn thấy và hét lớn.

“Là Tử Hà Thần Công.”

“Định thi triển Nhất Tự Tuệ Kiếm sao?”

Một thoáng kỳ vọng hiện lên gương mặt của những đạo sĩ.

Nhất Tự Tuệ Kiếm là kiếm công mạnh mẽ nhất của phái Hoa Sơn, được thi triển dựa trên Tử Hà Thần Công.

Nếu có thể thi triển hoàn hảo Tử Hà Thần Công tạo ra cang khí, sau đó tiếp thêm nội lực để tạo thành kiếm cang.

Đây chính là Tử Hà Kiếm Cang.

Nhất Tự Tuệ Kiếm là kiếm công mạnh mẽ nhất phái Hoa Sơn, được thi triển từ Tử Hà Kiếm Cang.

Một khi đã thi triển Nhất Tự Tuệ Kiếm nó không chỉ tiêu thụ hết toàn bộ sức lực, mà còn gây một áp lực lớn lên cơ thể. Vì thế mà ông đã phải tĩnh dưỡng hết ba, bốn tháng.

Từ Thanh Chân Nhân dồn toàn lực thi triển Nhất Tự Tuệ Kiếm.

Ông đã đặt cược tất cả vào đòn đánh này.

Kể cả mạng sống của mình.

Kể cả danh dự của phái Hoa Sơn.

Vùuuuu

Kiếm cương mang ánh màu hoàng hôn hướng thẳng về phía Trương Xuyên Hoa.

Trương Xuyên Hoa vùng kiếm đáp trả ông.

Soạt!

Đạo sĩ của phái Hoa Sơn nghe thấy âm thanh kiếm chém ngọt lịm.

Âm thanh quá đỗi rõ ràng khiến ai nấy nghe đều phải rùng mình.

Mọi thứ như dừng lại trong khoảnh khắc đó.

Bầu không khí rung chuyển.

Những con thú bỏ chạy tán loạn.

Và ngay cả dòng chảy của thời gian dường như đều đã dừng lại.

Các đạo sĩ cũng quên luôn cả thở, im lặng theo dõi cuộc chiến giữa Trương Xuyên Hoa và Từ Thanh Chân Nhân.

Phụt!

Trong khoảnh khắc đó, một dòng máu tuôn ra từ ngay giữa ngực của Từ Thanh Chân Nhân.

Máu tuôn lên không trung rồi lại rơi xuống, phủ thắm cả cơ thể Từ Thanh Chân Nhân.

Giữa ngực của ông là một vết chém sâu.

Từ Thanh Chân Nhân nhìn lồng ngực mình trong một chốc, rồi ngược mặt lên nhìn Trương Xuyên Hoa.

Khác với ông, Trương Xuyên Hoa lại không hề hấn gì.

Ông đã cố gắng hết sức để thi triển Nhất Tự Tuệ Kiếm nhưng ông không thể chạm vào được Trương Xuyên Hoa.

Từ Thanh Chân Nhân khó khăn cất lời.

“Vô.....Hình Kiếm?”

“Quả nhiên là nhận ra nhỉ.”

“Thật vinh dự. Cuối cùng ta cũng có thể được nhìn thấy Vô Hình Kiếm.

Vô Hình Kiếm.

Không phải là một thứ có thể dễ dàng nhìn thấy như kiếm cương hay kiếm khí.

Vì vậy, Vô Hình Kiếm là một cảnh giới huyền thoại, đến mức người đời nghi ngờ sự tồn tại của nó.

Ít nhất cho đến thời đại này chưa một ai có thể được nhìn thấy Vô Hình Kiếm.

“Thật sự là Trương.....Đại hiệp đã đạt tới cảnh giới của Vô Hình Kiếm rồi hay sao?”

“Sao có thể như vậy được!”

Đạo sĩ Hoa Sơn rất kinh ngạc.

Họ đang được chứng kiến một cảnh tượng huyền thoại theo đúng nghĩa đen.

Ngay lúc ấy.

Đùng!

Từ Thanh Chân Nhân đã không thể chịu đựng được nữa, ngã khụy xuống mặt đất.

Ông tắt thở.

Đó là khoảnh khắc mà Hoa Sơn Đệ Nhất Kiếm sụp đổ.

Ngay cả khi chứng kiến cái chết của ông, đạo sĩ Hoa Sơn cũng không thể thể hiện được nỗi đau thương. Bởi vì Trương Xuyên

Hoa vẫn còn đứng vững.

Hắn tiến lại gần Từ Công Chân Nhân.

Từ Công Chân Nhân nhìn Trương Xuyên Hoa và nói.

“Hoa Sơn Đệ Nhất Kiếm đã mất mạng dưới tay ngươi. Nhưng ngươi vẫn còn chưa thấy bằng lòng sao?”

“Điều duy nhất ta muốn là Hoa Sơn vẫn sẽ ở lại Thiểm Tây.”

“Nghĩa là dù cho Thiên Vũ Trang hay Trương Đại hiệp có làm gì thì chỉ cần bọn ta nhắm mắt làm ngơ, xem như không thấy?”

“Chính xác. Số phận của Hoa Sơn phụ thuộc tất cả vào ngươi.”

Nếu đây là lời từ kẻ khác, Từ Công Chân Nhân nhất quyết sẽ không để yên. Y cơ bản là không thể đứng yên nghe kẻ khác xúc phạm bổn phái của mình như vậy. Nhưng dù có tức giận như thế nào, lúc này y cũng không thể bùng nổ nó ra.

Đối thủ là Trương Xuyên Hoa.

Bản thân Trương Xuyên Hoa là cao thủ đã đạt được cảnh giới của Vô Hình Kiếm, nhưng hắn cũng là Trang chủ của Thiên Hạ Đệ Nhất Thế Gia - Thiên Vũ Trang.

Nếu bây giờ y ra tay đối đầu với Trương Xuyên Hoa, cũng chính là lúc y khơi mào trận chiến với Thiên Vũ Trang.

Từ Công Chân Nhân phải đưa ra quyết định.

Chiến đấu với Trương Xuyên Hoa để bảo vệ niềm kiêu hãnh của Hoa Sơn, hoặc che đậy cái chết của Từ Thanh Chân Nhân.

Kết!

Từ Công Chân Nhân nghiêng răng.

Y muốn ngay lập tức lao vào cầu xé Trương Xuyên Hoa. Nhưng y hiện giờ là người đứng đầu của phái Hoa Sơn.

Y phải ưu tiên sự an toàn của phái Hoa Sơn hơn là cảm xúc của bản thân.

‘Bây giờ mà lao vào hắn thì chắc chắn Hoa Sơn sẽ lụi tàn. Vì vậy, đó cũng chính là lý do vì sao Từ Thanh Sư Đệ lại một

mình chiến đấu, đồng thời khuyên Hoa Sơn đừng nên hồ đồ hành động.’

Y phải kìm nén sự tức giận và nhục nhã trong giây lát.

Tự Công Chân Nhân khó khăn cất lời.

“Vậy thì sau này Hoa Sơn sẽ không rời khỏi Thiểm Tây. Miễn là trong thời gian Trương Đại hiệp còn sống.’

“Được! Ta tin tưởng lời hứa từ phái Hoa Sơn.”

Trương Xuyên Hoa quay lưng đi không hề do dự.

Một nụ cười khê nở trên môi hắn.

Hắn vừa cười nhạo phái Hoa Sơn cùng Tự Công Chân Nhân.

‘Quả nhiên ý chí của Hoa Sơn ngày trước đã biến mất cả rồi.’

Hoa Sơn đã từng bế quan một lần do sự suy tàn của bốn môn.

Nếu là phái Hoa Sơn của ngày trước khi bế quan, thì dù có bị thiệt hại gì đi chăng nữa cũng tuyệt đối sẽ không lùi bước như thế này. Nhưng chỉ sau một lần thất bại vậy mà giờ đây ý trí trong họ đã lụi tàn, kể cả bị sỉ nhục như thế này, họ cũng chẳng màng phản kháng.

Trước khi đến Hoa Sơn, Trương Xuyên Hoa đã dự tính trước được điều này.

‘Bây giờ có thể đường đường chính chính bước đi rồi.’

Nhất Kiếm Chân Nhân, Nam Cung Hữu Kiếm, Lý Thanh, Từ Thanh Chân Nhân.

Tất cả những nhân vật gây cản trở đều đã mất mạng dưới tay hắn.

Chẳng còn nhiều người nữa.

Đến khi có thể hạ gục được tất cả, danh hiệu Cổ Kim Đệ Nhất chắc chắn sẽ thuộc về hắn.

Tin đồn về chuyện Ngân Liên Hội sụp đổ nhanh chóng lan ra toàn thiên hạ.

Lúc đầu mọi người không tin vào tin đồn này.

Bởi vì vừa mới mấy ngày trước đó, Ngân Liên Hội đã áp đảo Kim Thiên Hội.

Lòng dân nghiêng về phía Ngân Liên Hội, và hầu hết những võ giả tham gia vào Đại Chiến Giang Hồ đều vào Ngân Liên Hội. Ngược lại, Kim Thiên Hội đánh mất lòng dân, lực lượng tham gia cũng thu hẹp lại.

Khi mọi chuyện xảy đến mức này, ai nấy cũng đều nghĩ Kim Thiên Hội sẽ không thể có một cú lợi ngược dòng nào cả. Vì vậy, mọi người đều nghĩ rằng Ngân Liên Hội sẽ đánh bại Kim Thiên Hội.

Ngay cả khi chuyện này phải mất thêm chút ít thời gian.

Tuy nhiên, tin đồn trái với dự đoán của dân chúng lan truyền nhanh chóng, vài ngày sau, có những người đã tiết lộ tin đồn này hoàn toàn là sự thật.

Thực sự Kim Thiên Hội đã giành chiến thắng trước Ngân Liên Hội.

Kim Thiên Hội tiến hành một cuộc đột kích vào giữa đêm, và Ngân Liên Hội không lường trước được điều này, ngay lập tức lui tàn vì chưa kịp phản ứng cho kịp thời.

Rất nhiều người bị chết và thương.

Mặc dù thiệt hại của Ngân Liên Hội rất lớn, nhưng điều đó không có nghĩa là Kim Thiên Hội không có bất cứ thiệt hại nào.

Kim Thiên Hội quả nhiên là gặp không ít tổn thất cả về lực lượng lẫn tiền của.

Nhưng tổn thất ấy ít hơn so với Ngân Liên Hội, và họ đã có thể giành được thắng lợi.

Một chút hào quang so với đối thủ.

Kim Thiên Hội đã nắm quyền làm chủ căn cứ của Ngân Liên Hội, những người còn sống sót ở Ngân Liên Hội bỏ chạy tán loạn.

Bây giờ quyền bá chủ của thiên hạ chắc chắn thuộc về Kim Thiên Hội.

Kim Thiên Hội - kẻ chiến thắng - sẽ có trách nhiệm dẫn dắt thế hệ về sau này.

Khi tình hình trở nên như thế này, các thương nhân và thương đoàn đổ dồn sự chú ý về Kim Thiên Hội.

Vì đây là những người rất nhạy bén nên khi nhận ra lợi ích của họ sẽ được tối đa hóa khi ủng hộ Kim Thiên Hội, họ đã vội đổ xô về phía đó.

Cả vũ lực và ngân lực đều được dồn vào Kim Thiên Hội.

Không còn ai có thể cản bước Kim Thiên Hội.

Nếu có thì đó là những phe phái mạnh mẽ như Thiếu Lâm Tự, Võ Đang, Thủ Thiên Hội, hay Cuồng Võ Môn, nhưng họ đều không động thủ.

Lý do được tiết lộ không lâu sau đó.

Cả bốn phe phái đều mất đi những cao thủ tuyệt đối là trụ cột chính.

Đặc biệt, cái chết của Cuồng Võ Môn Chủ - Lý Thanh đã gây ra một cú sốc lớn cho thiên hạ.

Cái chết của Lý Thanh khác với cái chết của các cao thủ khác.

Lý Thanh, người vốn được mệnh danh là kẻ thống trị của Cuồng Vũ Môn, Thiên Hạ Độ Nhất Dao, đã nằm xuống.

Lý Thanh đối với dân chúng không chỉ là một cao thủ tuyệt đối.

Y là một trụ cột mạnh mẽ đã nâng đỡ thiên hạ.

Một trụ cột to lớn, không gì có thể lay chuyển được.

Đó chính là võ giả của thiên hạ - Lý Thanh - mà mọi người vẫn hằng tôn trọng.

Cái chết của Lý Thanh đã mang đến một cú sốc lớn với dân chúng.

Ai nấy đều mắt tròn như thể cả bầu trời vừa sụp đổ trước mắt.

Một thời gian dài qua đi, nỗi buồn mới vơi dần.

Phải đến lúc đó mọi người mới thắc mắc ai đã giết võ giả tuyệt đối mang tên Lý Thanh.

Chuyện đó đã được tiết lộ không lâu sau đó.

Đó chính là Thiên Vũ Trang Chủ, Trương Xuyên Hoa.

Chuyện hán đối đầu với Lý Thanh và đã hạ gục được y sáng tỏ.

Trên thực tế, hầu hết mọi người đều đã dự đoán được.

Bởi vì nếu không phải Trương Xuyên Hoa, thì không một kẻ nào trong thiên hạ có võ uy có thể so sánh được với Lý Thanh.

Biệt hiệu của Trương Xuyên Hoa là Cửu Thiên Kiếm Ma.

Xét về kiếm thì hán là Đệ Nhất Kiếm Khách, được cho là vô song trong Cửu Thiên. Chỉ có hán mới có đủ tư cách để đối đầu với Lý Thanh.

Trương Xuyên Hoa cũng không hề che giấu chuyện hán đã giết được Lý Thanh, vì vậy những người trong thiên hạ nhanh chóng biết được sự thật này.

“Cuối cùng Trương Xuyên Hoa cũng bộc lộ tham vọng.”

“Việc Kim Thiên Hội Chủ Trương Vô Cực di chuyển cũng là do Trương Xuyên Hoa.”

“Hán ta đã bộc lộ tham vọng của mình sao?”

Mọi người nín thở theo dõi từng bước đi của Trương Xuyên Hoa.

Tuy nhiên chẳng ai nhìn thấy bóng dáng của Trương Xuyên Hoa ở đâu trong thiên hạ này nữa.

Kể từ khi cải lão hoàn đồng, ngoại hình của Trương Xuyên Hoa đã thay đổi hoàn toàn.

Vì thế mà có rất ít người biết được hình dáng của Trương Xuyên Hoa lúc này.

Phải một thời gian sau nữa, họ mới biết chuyện Trương Xuyên Hoa cải lão hoàn đồng.

Cuối cùng hán ta cũng đã xuất hiện ở Bà Dương Hồ do Kim Thiên Hội nắm quyền.

Hán đường đường chính chính bước vào, nhận được sự chào đón nồng nhiệt từ Trương Vô Cực và các võ giả của Kim Thiên Hội.

637

Ánh mặt trời nóng đến bức bối.

Mới ngày nào chớm xuân mà giờ đã chuẩn bị chuyển sang mùa hè.

Đó là cùng một ánh sáng mặt trời, nhưng bên bờ biển đường như gay gắt hơn.

Ánh nắng phản chiếu trên mặt nước làm người ta nhức mắt.

Đó là lý do tại sao người dân sống ven biển luôn nhắm mắt. Nếu không, mặt trời sẽ làm tổn thương đôi mắt của họ.

Những người đi bộ trên đường cau mày nhìn lên bức tường cao của trang viên chặn phía trước.

Đó là một trang viên thậm chí không có biển ngạch.

2

Những bức tường dường như cao gấp ba bốn lần chiều cao của một người, dài đến nỗi không thể nhìn thấy điểm kết thúc.1

Đó là một trang viên mới được xây dựng.

Quy mô của trang viên lớn đến mức phải mất một khoảng thời gian khá dài để đi hết quanh hàng rào.

“Trang viên này xuất hiện từ khi nào vậy?”

“Rõ ràng là mấy tháng trước chưa có mà?”8

“Lớn thật đấy!”

Mọi người nhìn trang viên mới được xây dựng với vẻ mặt tò mò.

Trong thời gian ngắn như vậy mà lại xây nên được công trình đồ sộ thế này, rốt cục đã huy động biết bao nhân lực chứ.

“Ai là chủ nhân ở đây nhỉ?”

“Sao chẳng thấy lộ mặt ra bao giờ...”6

Người ta không biết ai là chủ sở hữu của trang viên này.

Có lời đồn rằng đây chỗ một vị quan đã xây nên để nghỉ ngơi, cũng có người nói nơi đây thuộc sở hữu của một thương nhân giàu có. Nhưng cuối cùng cũng không ai kiểm chứng được sự thực.

Điều chắc chắn là trang viên này được hỗ trợ bởi Giải Nguyên Trang.

Vì lý do nào đó, Giải Nguyên Trang đã trả một khoản chi phí khổng lồ khi xây dựng trang viên này.

Lúc đầu, họ nghĩ rằng Giải Nguyên Trang sẽ chuyển đến một căn cứ mới. Tuy nhiên, ngay cả sau khi trang viên được hoàn thành, các thành viên của Giải Nguyên Trang vẫn không rời khỏi nơi cư trú của họ.

Điều đó có nghĩa là những người sẽ sớm chuyển đến trang viên mới là những người khác chứ không phải người của Giải Nguyên Trang.

Mọi người rất tò mò về những người bước vào trang viên mới, nhưng không ai có thể tìm ra danh tính của họ.⁸

Đúng lúc đó, một người tiến đến trước cửa của trang viên không tên.

Không thể nhìn rõ khuôn mặt bị che khuất bởi đầu lạp, nhưng xét từ hình dáng cơ thể và tình trạng làn da lộ ra ngoài lớp y phục, rõ ràng đó là một nam nhân.

Những người đi ngang qua trang viên không rõ đã nghĩ rằng y sẽ bị đuổi ra ngoài. Điều này là do tất cả những người tiếp cận nơi đây vì tò mò đều bị đuổi đi.

Tuy nhiên, trái với dự đoán của họ, cánh cửa trước của trang viên vô danh lại bất ngờ mở toang, và y thuận lợi bước vào trong.

“Gì vậy?”¹

“Người đó là ai?”

Đôi mắt tò mò của mọi người dán chặt vào lưng nam nhân lạ.

Rầm!

Vào lúc đó, cánh cửa phía trước trang viên nặng nề đóng lại.

Chỉ sau đó, y mới cởi bỏ chiếc áo giáp đang đội trên đầu.

“Ồ Lớn quá.”

Y đang thốt lên trong khi nhìn quanh bên trong trang viên chính là Hồng Hữu Tân.

Hồng Hữu Tân mở to mắt trước toàn cảnh trang viên với quy mô khổng lồ.

Mặc dù đã thấy khá nhiều nơi hay ho khi hành tẩu giang hồ, nhưng đây là lần đầu tiên y đặt chân vào một nơi rộng lớn như vậy.

Tuy nhiên, bên trong trang viên lại rất hoang vắng.

Các trang viên khác thường có hàng chục diện tích được trang trí bằng những hòn non bộ lớn, ao hồ và đủ loại cây cối xum xuê. Tuy nhiên, trong trang viên này lại hầu như không có.

Chỉ có bốn bức điện mà con người có thể ở lại, không gian còn lại chứa đầy các vật khó đoán được mục đích sử dụng.

Trong số đó, điều nổi bật nhất là một cấu trúc giống như đã di chuyển đường phố bên ngoài vào trong trang viên.

Chỉ là không có người, nhưng con đường của một thành phố đã được tái hiện nguyên vẹn.

Không chỉ có một hai cấu trúc như vậy.

Hồng Hữu Tân tròn mắt khi nhìn thấy chúng.

“Cái gì vậy? Có cảm giác như cả con phố Bà Dương Hồ bị chuyển vào đây vậy”

“Cái gì, có thể này mà đã ngạc nhiên rồi hả? Vậy chắc nhìn xuống tầng hầm người sẽ ngất xỉu mất thôi?”

Lúc đó, một nữ tử mặc áo lụa đỏ tiến lại gần.

“A! Hồng tiểu thư”

Hồng Hữu Tân nhận ra danh tính của nữ tử ngay lập tức.

Đó chính là Hồng Lệ Tuyết.

“Xin chào. Đã lâu không gặp nhỉ?”

“Có vẻ như đã ba bốn tháng rồi tôi mới gặp lại thì phải. Thời gian qua cô vẫn ổn chứ?”

“Như người thấy đây, vô cùng ổn.”

“Tốt rồi. À, rốt cuộc thì tất cả những thứ này là gì? Tại sao lại xây dựng đường xá trong trang viên thế này?”

“Có việc cần dùng thôi.”

“Có khi nào dưới tầng hầm cũng có những thứ như vậy nữa không?”

“Người đoán xem.”

Hồng Lệ Tuyết mỉm cười thần bí. Tuy nhiên, nhìn vào biểu cảm của nàng, Hồng Hữu Tân đã có thể chắc chắn rằng suy đoán của mình là đúng.

“Rốt cục là gì vậy chứ?”

Y lắc đầu và đi theo Hồng Lệ Tuyết.

Đang là giữa ban ngày mà trong trang viên vẫn vô cùng hoang vắng.

Nhưng Hồng Hữu Tân biết.

Rằng trong đây thực ra có người.

Tuy nhiên, tất cả đều di chuyển vô cùng bí mật.

Hồng Lệ Tuyết hướng dẫn Hồng Hữu Tân đến chính điện.

“Chỉ được bước đúng vào những chỗ ta bước thôi, nếu không các cơ quan mật sẽ hoạt động.”

“Người đã cài chế?”

“Vài thứ đơn giản thôi. Ta không có thời gian.”

“Trong một khoảng thời gian ngắn như vậy mà người có thể xây dựng được nơi này sao? Đáng nể thật.”

“Sẽ không thể nếu không có sự hỗ trợ của Giải Nguyên Trang.”

Hồng Lệ Tuyết mỉm cười.

Trong khi Phiêu Nguyệt và Hồng Lệ Tuyết đi qua Thiếu Lâm Tự và phái Võ Đang, Tarha, trang chủ Giải Nguyên Trang, đã

xây dựng một trang viên khổng lồ ở ngoại ô Hải Môn và tặng cho họ như một món quà.

Cũng có một trang viên đã được sử dụng trước đây, nhưng nó quá nhỏ để tất cả các thích khách của Hắc Giới có thể sinh sống. Đó là lý do tại sao lão đã xây dựng trang viên khổng lồ này.

Phiêu Nguyệt đã đưa Hồng Lệ Tuyết và các thích khách của Hắc Giới đến nơi này, và họ vẫn ở đây cho đến tận nay.

Hắn hầu như luôn nhốt mình trong không gian dưới lòng đất để huấn luyện các thích khách của Hắc Giới hoặc tu luyện võ công.

Chính vì vậy, dù đã đến thăm hắn nhiều lần nhưng Hồng Hữu Tân chưa bao giờ nhìn thấy mặt hắn.

“Hôm nay có thể gặp không?”

“Ngươi tới thật đúng lúc, hôm nay huynh ấy mới ra.”

“Trùng hợp vậy sao?”

Hồng Hữu Tân vui mừng.

Nơi ở của Phiêu Nguyệt là bên trong điện các lớn nhất. Tuy nhiên, hắn không sử dụng toàn bộ điện.

Nơi ở của hắn chỉ là một phần không gian nhỏbzfczk trong đó.

Khoảnh khắc Hồng Hữu Tân bước vào trong, y cảm thấy ngọt ngào như thể bước vào một căn phòng bí mật.

Hồng Hữu Tân là Đội chủ giám sát đội của Hạ Ô Môn và sở hữu võ công cao cường. Tuy nhiên, bầu không khí bên trong điện các yên tĩnh đến nỗi ngay cả y cũng cảm thấy áp lực nặng nề.

Căn phòng tối đen như mực, không có ánh nến, cũng không một tiếng thở.

Như thể không có ai ở đó.

Nhưng Hồng Hữu Tân biết không phải như vậy.

Mặc dù không thể nhìn thấy, nhưng rõ ràng có nhiều ánh mắt đang dõi theo y.

Đó không phải là suy đoán, mà là chắc chắn.

Cảm giác nhột nhột như kiến bò trên da càng làm cho niềm tin của y mạnh mẽ hơn.

Y chột tò mò.

‘Rốt cục có bao nhiêu thích khách đang trốn ở đây?’

Chính lúc đó.

“Tới nơi rồi.”

Hồng Lệ Tuyết đánh thức y khỏi dòng suy nghĩ.

Tỉnh táo lại và nhìn về phía trước, y thấy một cánh cửa lớn đóng chặt.

Hồng Lệ Tuyết nói vọng vào bên trong.

“Hong đội chủ đã đến.”

“Vào đi!”

Ngay sau đó, giọng nói của Phiêu Nguyệt vang lên.

Ngay lập tức, Hồng Hữu Tân cảm thấy toàn thân nổi da gà.

Chỉ cần nghe giọng nói của Phiêu Nguyệt là cơ thể y sẽ phản ứng theo cách riêng của nó.

Đó là một giọng nói bình thường không chứa bất kỳ cảm giác bạo lực hay uy hiếp nào. Mặc dù vậy, phản ứng đầu tiên của cơ thể vẫn là sợ hãi.

Y đã nhìn Phiêu Nguyệt nhiều lần trước đây, nhưng lần này lại có cái gì đó vô cùng khác lạ.

‘Gì vậy?’

Đôi mắt của Hồng Hữu Tân run lên.

Vẫn chưa nhìn thấy Phiêu Nguyệt, nhưng y vẫn lờ mờ cảm nhận được sự thay đổi ở hân.

Y không biết cái gì đã thay đổi, nhưng rõ ràng là có.

Cuối cùng, cánh cửa mở ra và y thấy hân đang ngồi bên trong.

Phiêu Nguyệt đang ngồi nghiêng trên chiếc giường được trải nệm.

Trên người hân, một con rắn lớn đang quấn quanh.

Đó chính là Quỷ Nha.

Mới đó mà vảy của nó đã đỏ hơn và cơ thể càng to ra. Không chỉ vậy, sừng mọc trên đầu còn lớn hơn trước.

Bây giờ trông nó giống con mãng xà hơn là rắn.

Khoảnh khắc Hồng Hữu Tân nhìn thấy Quỷ Nha, chân y vô thức chùn lại.

Hồng Hữu Tân cố chào hỏi với vẻ bình tĩnh.

“Lâu rồi không gặp.”

“Hình như ngươi bị sút cân?”

“Dạo này không ăn uống đầy đủ đúng giờ nên có hơi gầy đi một chút.”

“Chắc ngươi bận lắm đây.”

“Phù! Ta không thể rời mắt khỏi giang hồ vì không biết chuyện gì sẽ xảy ra”.

“Thì ra là vậy.”

Phiêu Nguyệt lắc đầu.

Đã vài tháng kể từ khi Kim Thiên Hội nắm quyền bá chủ giang hồ.

Các thế lực như Thiếu Lâm Tự và Võ Đang Phái đã hoàn toàn ngừng hoạt động, và các môn phái hợp tác với Kim Thiên Hội đã lấp đầy vào chỗ trống của họ.

Ngày tháng trôi qua, sức ảnh hưởng của Kim Thiên Hội ngày càng lớn, và không có môn phái hay thế lực nào sánh kịp.

Giờ đây, thiên hạ của Kim Thiên Hội đã được mở ra.

Một thiên hạ được cai trị bởi Trương Vô Cự.

Số lượng người thề chết trung thành ngày càng tăng, ngay cả khi Trương Vô Cự không nỗ lực kêu gọi nhiều.

Hồng Hữu Tân đã biết danh tính của những người tham gia Kim Thiên Hội trong bóng tối. Vì phải giám sát tất cả bọn họ nên dù có phân thân thành mười cơ thể cũng không đủ.

“Còn Kim Thiên Hội thì sao?”

“Nó giống như một con quái vật vậy.”

“Quái vật?”

“Có thể chúng sẽ tạo ra một hội nhóm khổng lồ chưa từng có trên giang hồ.”

“Đến mức nào?”

“Không có lực lượng nào kiểm soát, vì vậy chúng tùy ý bành trướng thế lực. Chúng vẫn chưa xâm chiếm lãnh thổ của các môn phái truyền thống, nhưng nếu thế lực lớn hơn, chúng có thể sẽ nuốt trọn hết tất cả.”

Trong giọng nói của Hồng Hữu Tân ẩn chứa sự sợ hãi không thể che giấu.

Đó là lần đầu y thể hiện vẻ sợ hãi như vậy.

Phiêu Nguyệt hỏi.

“Còn Trương Xuyên Hoa thì sao?”

“Hắn đã dẫn theo quân tinh nhuệ của Thiên Vũ Trang và tiến vào Bà Dương Hồ”

“Sau đó?”

“Không có làm gì hết. Hắn giao hết mọi việc cho Trương Vô Cực xử lý, còn bản thân chỉ chuyên tâm trị thương”.

Sẽ không đau đầu như vậy nếu hắn ta bộc lộ tham vọng bá chủ giang hồ.

Nếu vậy, y sẽ trực tiếp xác định đó là kẻ thù và đáp trả.

Vấn đề là Trương Xuyên Hoa không thực sự làm gì cả.

Giống như một người không có hứng thú với thế giới bên ngoài.

Vì vậy, y không biết nên đối phó thế nào mới phải.

Đó là lý do y tìm đến Phiêu Nguyệt.

Mặc dù vậy, y vẫn không muốn để Phiêu Nguyệt thấy sự bất lực của mình.

Y không thể cho người khác thấy bộ dạng yếu đuối đó.

Dù sao đi nữa, y vẫn là Đội Chủ giám sát đội của Hạ Ô Môn.

“Chắc ngươi bức bối lắm.”

“Còn Phiêu đại hiệp thì sao? Nhốt mình trong trang viên như thế này có ổn không?”

“Ta quen rồi.”

“Nhưng mà...”

Phiêu Nguyệt không thấy có gì chật chội bức bối hết.

So với cuộc sống chung đụng dưới lòng đất sâu hàng trăm thước không có ánh sáng mặt trời, hiện tại không khác gì một kỳ nghỉ dưỡng thoải mái.

“Ngươi đường xa tới đây chắc cũng mệt rồi, trước tiên cứ nghỉ ngơi đi đã. Mai chúng ta sẽ nói chuyện sau.”

“Hôm nay nói luôn không được sao?”

“Hôm nay ta có việc rồi.”

“Ý ngươi là ở tầng hầm?”

“.....”

Phiêu Nguyệt mỉm cười mà không nói gì.

Hồng Hữu Tân tin chắc rằng suy đoán của mình là đúng.

“Ta không thể vào cùng sao?”

“Vào là chết đó.”

“Sao?”

“Nếu muốn chết thì đi theo cũng được.”

Trong khoảnh khắc khuôn mặt Hồng Hữu Tân cứng đờ.

Đó là vì y biết rằng lời nói của Phiêu Nguyệt là sự thật.

Phiêu Nguyệt mỉm cười với nam nhân như bị đóng băng phía trước.

“Nếu không phải như vậy thì hãy ở lại đây. Cá nhân ta khuyên ngươi nên chọn cái sau.”

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 638

Bên dưới Vũ Minh Trang có một mật thất.

Đó là một nơi vừa tối tăm lại vừa to lớn.

Không có một chút ánh sáng nào lọt vào trong.

Bên trong tối đen đến mức người thường bước vào khó mà phân biệt được trước mặt là gì.

Phiêu Nguyệt cứ thế di chuyển trong không gian đó.

Mặc dù trước mắt chỉ là một màu đen tối, nhưng hần lại nhìn thấy rõ ràng mọi sự vật.

Nơi này tồn tại những chỗ mà con người có thể ẩn nấp được.

Lúc Phiêu Nguyệt bước vào mật thất, những bóng đen khắp xung quanh liền đứng bật dậy.

Những bóng đen hòa vào trong bóng tối đang nhìn chằm chằm vào Phiêu Nguyệt.

Suốt!

Họ rút vũ khí ra rồi tiếp cận Phiêu Nguyệt.

Không hề có chút động tĩnh nào.

Họ đã che giấu triệt để khí tức rồi đến gần Phiêu Nguyệt hết như ma quỷ. Và rồi bất ngờ tấn công Phiêu Nguyệt.

Họ vung vũ khí lên mà không hề tạo ra âm thanh xé gió nào.

Kiểm, đao và ám khí phóng thẳng về phía Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt cũng nhận ra điều này nhưng hần vẫn không dừng bước.

Lúc này Phiêu Nguyệt vung Thu Hồn Ti ra chặn vũ khí bay tới.

Keng!

Thu Hồn Ti và vũ khí va chạm với nhau.

Phiêu Nguyệt đánh bật kiếm, chặn cả đao và đánh văng ám khí ra rồi tiến về phía trước.

Bóng đen không ngừng tấn công Phiêu Nguyệt.

Họ bí mật tiếp cận Phiêu Nguyệt và thi triển Ba Trạng Công Thế (波狀攻勢).

Phập!

Rầm!

Thu Hồn Ti liên tục tấn công những bóng đen.

Những bóng đen bị trúng đòn liền bị đánh văng ra sau hoặc đập người vào tường.

Bị chấn động như thế đáng lẽ họ phải hét lên nhưng tuyệt nhiên không hề có âm thanh nào phát ra.

Chỉ trong nháy mắt, hàng ngũ của những bóng đen đã hoàn toàn bị hủy.

Thế nhưng những bóng đen đó lại đông như kiến.

Họ xoay vòng quanh tấn công Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt phóng hết Thu Hồn Ti ra đối phó với họ.

Trên mười Thu Hồn Ti có đủ mười U Linh Chủy.

Kengggg!

U Linh Chủy và kiếm va chạm nhau.

Tiếng vũ khí va chạm làm rung chuyển cả không gian tối tăm.

Những bóng đen này cứ kéo đến như sóng thần.

Mỗi lần va chạm với Phiêu Nguyệt, họ lại tập hợp rồi tiếp tục tấn công.

Đòn tấn công của họ rất tàn nhẫn.

Là võ giả bình thường chắc đã bỏ mạng hàng chục lần trước đợt tấn công này rồi, thế nhưng Phiêu Nguyệt lại khác.

Đôi mắt hắc có thể nhìn thấu bóng đêm, tai hắc không bỏ lỡ bất kỳ âm thanh nào dù là yếu ớt nhất.

Da hắc có thể cảm nhận chuyển động nhỏ nhất trong không khí rồi nắm bắt sự di chuyển của đối phương.

Bóng đen di chuyển vô cùng im lặng nhưng trong tâm trí Phiêu Nguyệt đã hình dung được rõ ràng chuyển động của họ.

Đợt tấn công của họ thật sự kinh người.

Họ dùng mọi thủ đoạn để lấy được mạng Phiêu Nguyệt.

Họ đặt bẫy trên mỗi bước Phiêu Nguyệt đi, còn bố trí đa dạng ám khí.

Vúttt!

Ám khí không ngừng được bắn ra.

Từ Ngưu Mao Châm chứa độc, đến phi đao, phi tiêu, và cả ám khí có dùng đến lò xo.

Phiêu Nguyệt đều vượt qua từng đòn tấn công của họ.

Mỗi lúc họ càng tấn công kịch liệt hơn.

Động tác của Phiêu Nguyệt cũng nhanh hơn.

Rầm!

Phập!

Thu Hồn Ti liên tục bắn vào những bóng đen.

Bóng đen bị hạ gục nằm lăn lộn trên sàn.

Bước chân Phiêu Nguyệt mỗi lúc một chậm đi.

Bởi vì những bóng đen cứ bám riết lấy Phiêu Nguyệt nên hắn phải kéo họ ra.

Bây giờ hắn tiến một bước cũng khó hơn ban đầu gấp 10 lần. Hệt như đang đi bộ trong đầm lầy vậy.

Phiêu Nguyệt cảm thấy việc tiến về trước thật sự quá nặng nề.

Thế nhưng hắn vẫn không dừng lại mà sai bước đi.

Từng chút một, chậm chậm tiến lên...

Chính lúc này.

Đột nhiên dưới sàn nơi hắn đặt chân bất ngờ sụp đổ.

Phiêu Nguyệt mất thăng bằng lão đảo.

Không bỏ lỡ thời khắc này, hai bóng đen liền tấn công hắn.

Tốc độ, sức mạnh và nội lực của họ đều khác so với những bóng đen hiện giờ.

Thanh kiếm của họ xuyên qua lớp phòng vệ của Phiêu Nguyệt mà nhắm vào cổ hắn. Cứ đà này nó sẽ đâm thẳng vào cổ họng và Phiêu Nguyệt sẽ mất mạng.

Tăng!

Thế nhưng thanh kiếm của họ không thể tiến thêm được vì đã bị Thu Hồn Ti chặn lại.

Những bóng đen mở to mắt.

Phiêu Nguyệt liền thúc nắm đấm vào bụng họ.

Bốp!

Phá Ngọc.

Sức mạnh dồn vào nắm đấm truyền thẳng vào bụng bọn họ.

Hai bóng đen tròn tròn mắt văng ra xa.

Họ thậm chí còn không hét lên được.

Nội tạng họ cũng bị chấn động một phen.

Phiêu Nguyệt đi lướt qua họ, sau đó hắn hoàn toàn vượt qua được đám người kia mà đến tiến về đích đến.

Bùng!

Đột nhiên mật thất sáng bùng lên.

Những ngọn đuốc được treo trên tường đồng loạt được thắp sáng lên.

Toàn cảnh bên trong mật thất hiện rõ như ban ngày.

Những bóng đen bị hạ gục đang quần quai kia chính là thích khách của Hắc Giới.

Đám thích khách lập tức tỉnh táo lại rồi vực người dậy.

Lúc nhìn Phiêu Nguyệt ánh mắt chúng tràn đầy kinh ngạc.

Từ khi đến đây họ luôn chiến đấu với Phiêu Nguyệt.

Nếu Phiêu Nguyệt đến được đích thì hắn sẽ thắng, còn trái lại thì hắn sẽ là kẻ bại trận.

Đám thích khách tấn công hết như muốn lấy mạng Phiêu Nguyệt.

Họ thi triển tất cả sát pháp đã rèn luyện từ trước đến nay.

Phiêu Nguyệt chính là Tử Thần.

Không thể vì thân phận mà nương tay được.

Họ dốc toàn lực tấn công Phiêu Nguyệt, nhưng Phiêu Nguyệt đều phá hết tất cả đòn tấn công đó.

Một trận toàn thua.

Thích khách Hắc Giới không thể thắng nổi Phiêu Nguyệt.

Dù có hàng trăm người xông vào thì tình hình cũng không thay đổi.

Ngày nào cũng thua, cũng thất bại.

Vì đối phương là Phiêu Nguyệt nên có thể hiểu được.

Thế nhưng chịu đựng một hai này không nói, đằng này họ đã thua liên tiếp rất nhiều ngày, vậy nên trong lòng tự nhiên hình thành sự hiểu thắng.

Kể từ lúc đó họ bắt đầu nghĩ cách giết Phiêu Nguyệt.

Họ nghiêm túc nghiên cứu võ công và sát pháp của Phiêu Nguyệt rồi nắm bắt điểm yếu của hắn.

Phiêu Nguyệt cũng là con người.

Hắn là một thích khách hoàn hảo, nhưng không phải là toàn năng.

Hắn chắc chắn cũng có điểm yếu.

Đám thích khách bắt đầu tập trung tìm kiếm điểm yếu của Phiêu Nguyệt.

Một vài lần Phiêu Nguyệt đã cảm nhận được cảm giác nguy hiểm trong trận tấn công dai dẳng như độc xà của đám thích khách.

Thông qua quá trình đó Phiêu Nguyệt lại tự nắm bắt được điểm yếu của mình và cải thiện cho hoàn hảo hơn.

Sát pháp của Phiêu Nguyệt từ từ trở nên hoàn mỹ.

Bên cạnh đó thích khách Hắc Giới cũng không phải không có thu hoạch gì.

Sát pháp của họ mỗi ngày một phát triển hơn.

Hàng trăm thích khách đã trở thành thích khách thượng thừa nhất giang hồ.

Trong số đó người có thu hoạch nhiều nhất là Tử Linh và Lôi Nhân.

Họ chính là hai người cuối cùng tấn công Phiêu Nguyệt.

Họ thực sự đã phát triển vô cùng vượt bậc, ngoại trừ Phiêu Nguyệt và Hồng Lệ Tuyết thì hai người vốn không có đối thủ.

Chính lúc này.

“Tên độc ác! Rồi ngươi cũng thua thôi.”

“Xuất sắc quá.”

Ở phía đối diện Phiêu Nguyệt có một nam nhân lưng gù cùng với một lão nhân chống gậy xuất hiện.

Họ chính là Sở Cách Sơn và Sát Lão.

Họ chính là người chỉ huy thích khách của Hắc Giới.

Và là bộ não của đám thích khách.

Mặc dù hai người đứng ra dẫn dắt nhưng cuối cùng vẫn không áp chế được Phiêu Nguyệt.

Cảm giác hụt hẫng dâng lên trong lòng Sở Cách Sơn khó mà diễn tả bằng lời.

Song Sát Lão lại vô cùng thản nhiên.

“Đúng là Chí tôn. Dường như ngài ấy đã đạt đến cảnh giới hoàn hảo tuyệt đối rồi.”

“Huấn luyện đến đây thôi.”

“Không cần huấn luyện thêm nữa sao?”

“Hiện giờ mọi người đã đạt được cảnh giới không cần phải huấn luyện thêm rồi.”

“Thuộc hạ cũng nghĩ như thế.”

Thích khách của Hắc Giới đã phát triển đến giới hạn.

Nếu muốn vượt qua cả giới hạn đó thì chỉ còn cách cho họ tham gia thực chiến.

Cả Phiêu Nguyệt cũng như thế.

Trong mật thất này, hắn đã thu được những thứ mà hắn có thể.

Tiếp tục huấn luyện ở đây chỉ tổ mất thời gian mà thôi.

Phiêu Nguyệt nói.

“Chúng ta ngừng huấn luyện ở đây. Tất cả hãy ra ngoài và nghỉ ngơi cho đầy đủ trong vòng 3 ngày đi.”

Sát Lão liền truyền mệnh lệnh xuống cho đám thích khách.

“Tất cả nghe chưa? Chỉ tôn cho phép các người nghỉ ngơi trong 3 ngày. Mọi người cứ ra ngoài ăn uống nghỉ ngơi thỏa thích đi nhé.”

Bịch bịch!

Sau khi làm thế bao quyền, đám thích khách liền rời khỏi mật thất.

Phiêu Nguyệt, Sát Lão và Sở Cách Sơn cũng đi ra lối vào.

Không gian tối tăm lúc này đã nhường chỗ cho ánh sáng.

Nếu ở trong bóng tối một thời gian dài, khi ra ngoài đôi mắt không khỏi bị ánh sáng mặt trời làm cho đau nhức. Thế nhưng cả ba người đều đã rèn luyện đôi mắt chịu được cơn đau kiểu này.

Họ nhanh chóng thích nghi với ánh sáng mặt trời.

Sau một hồi cau mày, cơn đau cũng biến mất hẳn.

Đột nhiên họ nhìn thấy những nhân vật quen thuộc đang đứng chờ bên ngoài. Đó chính là Hồng Lệ Tuyết và Hồng Hữu Tân.

Thế nhưng sắc mặt của hai người có gì đó rất kỳ lạ.

Phiêu Nguyệt liền hỏi họ.

“Có chuyện gì thế?”

“Chuyện là...”

“Có nhân vật bất ngờ ghé thăm.”

Nhìn vẻ mặt của họ chắc chắn họ cũng không ngờ người này sẽ đến đây.

Cả Hồng Lệ Tuyết và Hồng Hữu Tân đều là những kẻ lòng dạ sắt đá, không vì chút chuyện mà lay động như thế. Vậy nên nếu cả hai cùng bày ra vẻ mặt này thì nhân vật kia thật sự là một người mà họ không lường trước được.

Phiêu Nguyệt nói.

“Đưa ta đến gặp họ.”

“Phù! Đi theo ta.”

Hồng Lệ Tuyết dẫn đầu.

Sở Cách Sơn và Sát Lão cũng tự biết mà rút lui.

Hai người họ lộ mặt cũng không hay ho gì cả.

Tốt nhất là họ nên ẩn đi như không hề tồn tại.

Vậy nên Phiêu Nguyệt chỉ đi cùng Hồng Lệ Tuyết và Hồng Hữu Tân vào phòng tiếp khách đến.

Bên trong phòng có ba người đang ngồi.

Một trong số họ nhìn thấy Phiêu Nguyệt liền đứng bật dậy.

&nbzfckzbsp;

“Phiêu Đại hiệp!”

Người làm thế bao quyền với Phiêu Nguyệt chính là Nam Cung Việt.

“Đã lâu rồi nhỉ.”

“Tại hạ xin lỗi.”

Từ khi rời khỏi Ngân Liên Hội, Nam Cung Việt cũng biến mất tăm.

Hắn vẫn còn khá đề tâm đến Ngân Liên Hội.

Với sự tiếc nuối lớn lao còn lại, khi nghe nói Ngân Liên Hội thảm bại, hắn đã đến Bà Dương Hồ để nắm bắt tình hình.

Ánh mắt Phiêu Nguyệt lúc này hướng tới hai người đi cùng Nam Cung Việt.

Sau đó hai người kia cũng đứng dậy.

“Đã lâu không gặp.”

Người lên tiếng chào hỏi là người mà Phiêu Nguyệt quen biết.

“Lý Kiếm Hàn!”

“Xin thứ lỗi vì đường đột tìm đến đây.”

Người đứng bên cạnh Lý Kiếm Hàn không ai khác chính là Nam Cung Tuyết.

Gương mặt hai người đều rất tiều tụy.

Phiêu Nguyệt nói.

“Hai người còn sống nhỉ.”

“Nói ra thật hồ thẹn nhưng bọn ta vẫn còn giữ được cái mạng.”

“Bọn ta chỉ tạm thời rút lui thôi. Mạng sống vẫn còn toàn vẹn mà.”

Thái độ của hai người rất khác nhau.

Lý Kiếm Hàn thì nở nụ cười cay đắng còn Nam Cung Tuyết lại tỏ ra không có gì cả.

Phiêu Nguyệt nhìn Nam Cung Tuyết.

“Có vẻ người đưa họ đến nhỉ.”

“Xin thứ lỗi cho tại tại. Tại hạ cũng hết cách rồi. Họ nhất quyết muốn đến diện kiến Phiêu Đại hiệp.”

“Ta ư? Tại sao?”

“Chuyện này để ta nói.”

Nam Cung Tuyết bước lên trước.

Phiêu Nguyệt ngồi xuống ghế nói.

“Cô nói đi.”

“Bọn ta cần sự giúp đỡ của người.”

“Ta?”

“Vâng? Chính xác là bọn ta cần người và thích khách đi theo người giúp đỡ.”

“Cô cần bọn ta để làm gì?”

“Bọn ta sẽ lật đổ Kim Thiên Hội.”

“Kim Thiên Hội?”

Nam Cung Tuyết nhìn thẳng vào Phiêu Nguyệt rồi nói.

“Vâng! Sắp tới sẽ là một cuộc tổng tấn công. Ta cần người giúp đỡ để lật đổ Kim Thiên Hội, khôi phục lại Ngân Liên Hội. Xin hãy giúp cho ta. Ta tin người sẽ không từ chối đâu.”

639

Phiêu Nguyệt nhìn Nam Cung Tuyết.

“Tổng tấn công sao? Không chỉ Ngân Liên Hội mà các thế lực hợp lưu khác cũng sẽ tham gia sao?”

“.....”

“Có khả năng Cuồng Võ Môn, Thủ Thiên Hội đã mất đi Hội chủ, và Thiếu Lâm Tự đã mất đi Vân Tổng Đại Sư cũng sẽ tham gia. Long Thiên Cốc và Võ Đang ở quá xa, hơn nữa thiệt hại sẽ là không ít, chẳng lẽ còn lôi kéo cả Kiếm Tôn?”

Trong khoảnh khắc, Nam Cung Tuyết trợn tròn mắt.

Bởi lẽ nàng không hề nghĩ rằng hẳn biết chuyện nàng đã bắt tay với Kiếm Tôn.

Nàng đã tiêu tốn rất nhiều thời gian để lôi kéo Kiếm Tôn.

Cả Nam Cung Vũ Kiếm và Lý Thanh đều mất mạng dưới tay Trương Xuyên Hoa. Không chỉ có vậy, nhiều cao thủ tuyệt đối đã bị hắn ta tiêu diệt.

Bây giờ chỉ còn lại vài cao thủ tuyệt đối trong thiên hạ này.

Một trong số đó chính là Kiếm Tôn Hàn Hữu Thiên.

Nam Cung Tuyết cố gắng sử dụng Hàn Hữu Thiên để cản bước Trương Xuyên Hoa.

Tuy không thể đảm bảo chiến thắng, nhưng nàng nghĩ rằng ít nhất sẽ không quá tuyệt vọng.

Nam Cung Tuyết không thể tin vào mắt mình.

Phiêu Nguyệt như nhìn thấy tâm can nàng.

Nàng biết rằng Phiêu Nguyệt rất thông minh, nhưng ngay cả khi nàng bị nắm thóp như vậy, nàng không thể không cảm thấy rùng mình.

Nam Cung Tuyết không thể đáp lời, cắn chặt môi. Sau đó, Lý Kiếm Hàn phải đứng ra đỡ lời.

“Đúng! Thủ Thiên Hội, Thiếu Lâm Tự và một số môn phái khác đã nắm tay nhau. Kiếm Tôn cũng rất lo lắng về tình hình giang hồ nên quyết định sẽ tham gia.”

“Ta đã phải chuẩn bị rất nhiều thứ trong khoảng thời gian ngắn. Khi nghe thấy tin bại trận ta đã tưởng hắn chết rồi, nhưng có lẽ hắn chỉ di chuyển bí mật mà thôi.”

“.....”

“Khó khăn đã qua đi rồi.”

Lý Kiếm Hàn thở dài với khuôn mặt hốc hác.

Trước đây hắn vốn rất tự tin và thông dong. Nhưng bây giờ Phiêu Nguyệt không thể thấy hình ảnh đó trên khuôn mặt của hắn nữa.

Việc phụ thân của hắn là Lý Thanh chết đi là chưa đủ, ngay cả Ngân Liên Hội do hắn nắm quyền cũng đã lụi tàn.

Dù vậy, nếu Nam Cung Tuyết không cùng hắn trốn thoát thì có lẽ hắn đã không thể đứng ở đây đối diện với Phiêu Nguyệt như thế này rồi.

Lần đầu tiên trong đời hắn cảm thấy bất lực đến như vậy.

Dù có sức mạnh đáng gờm đến cỡ nào mà không được thể hiện, hắn buồn lòng vô cùng.

Chính vì thế mà ngay cả sau khi thoát khỏi Ngân liên Hội, hắn cũng không làm được gì trong vòng hai tháng.

Người kéo hắn khỏi vũng lầy là Nam Cung Tuyết.

Nàng cùng với sư đệ của mình là Nam Cung Việt và sư huynh của mình là Nam Cung Chấn trực tiếp di chuyển. Họ liên lạc với Thiếu Lâm Tự và Kiếm Tôn để yêu cầu hợp tác.

Người giúp hắn vượt qua cú sốc và nắm tình hình lúc ấy không ai khác ngoài Nam Cung Tuyết.

Lý Kiếm Hàn có đôi chút cảm thấy mất mặt.

Nam Cung Tuyết cũng mất đi phụ thân giống hần. Nhưng thay vì nản lòng, nàng đã đứng dậy ngay lập tức và cố gắng đảo ngược tình thế bằng mọi cách. Hình ảnh của Nam Cung Tuyết khiến lý trí trong Lý Kiếm Hàn quay về.

Hần chuẩn bị tinh thần để giành lại Bà Dương Hồ, nhưng hần nghĩ rằng vẫn còn nhiều thiếu sót.

Hần không biết liệu Trương Xuyên Hoa có can thiệp chuyện này hay không, nhưng hần phải dự trù mọi chuyện trong tầm tay.

Vì vậy hần đã tìm đến Phiêu Nguyệt.

Nam Cung Việt sau khi tìm ra Vũ Minh Trang, cả ba người đã tìm đến Phiêu Nguyệt.

“Hãy giúp bọn ta.”

“.....”

“Nếu để một mình Kim Thiên Hội cai trị, giang hồ này sẽ không bao giờ được cân bằng. Nếu nghiêng về một phía quá thì sẽ phát sinh vấn đề. Vì vậy hãy giúp bọn ta để giành lại cân bằng cho giang hồ.”

“Không phải phía ngươi cũng nên có một chút trách nhiệm sao?”

Ánh mắt của Lý Kiếm Hàn chuyển sang phía Hồng Lệ Tuyết đang đứng bên cạnh Phiêu Nguyệt.

Trong khoảnh khắc, Hồng Lệ Tuyết khẽ cắn môi.

Khi Đại Chiến Giang Hồ nổ ra, chính nàng là người đã giết Thất Huyền Thư Sinh Lư Khang Huyền.

Lúc ấy nàng chỉ đơn giản là nhận ủy thác, nhưng nàng cũng không thể trốn tránh trách nhiệm được.

Vì vậy, Hồng Lệ Tuyết quả là cũng có một phần trách nhiệm.

Tuy là một sứ giả của thần chết, có thể ra tay giết người không ghê tay, nhưng nàng cũng không phải một kẻ nhẫn tâm đến mức có thể nhìn giang hồ chìm trong hỗn loạn.

Lý Kiếm Hàn thầm thở dài.

Bởi vì hắn vốn dĩ không muốn xé toang mọi chuyện đến mức này.

Việc nắm bắt điểm yếu của người khác và điều khiển họ không phải là chuyện mà hắn muốn làm.

Nhưng tình thế này, hắn cũng không còn cách nào khác.

Tinh thần của hắn đã quá mệt mỏi rồi.

Phụ thân qua đời, Ngân Liên Hội bị diệt vong.

Hai trụ cột tinh thần của đời hắn đã hoàn toàn biến mất, khiến hắn như tan nát cõi lòng.

Nam Cung Tuyết nhìn Lý Kiếm Hàn với vẻ mặt đáng thương.

Nàng cũng không muốn đẩy Lý Kiếm Hàn vào con đường này.

Dù có mạnh mẽ thế nào đi nữa thì Lý Kiếm Hàn vẫn là một người đong đầy cảm xúc.

Nếu vừa mất phụ thân đáng lẽ ra hắn cần có thời gian bình tâm lại và vượt qua được cú sốc lớn.

Nhưng Lý Kiếm Hàn không phải làm một người bình thường.

Hắn là người được sinh ra với sứ mệnh phải trở thành anh hùng.

Một con người với sứ mệnh lớn lao đó không thể sống như một người bình thường được.

Ngay cả khi mọi chuyện khắc nghiệt đến đâu, hắn lại càng phải nỗ lực hơn nữa.

Lý Kiếm Hàn lặp lại một lần nữa.

“Xin hãy giúp đỡ bọn ta. Bọn ta cần sự giúp đỡ từ ngươi.”

“Ta từ chối.”

Trong khoảnh khắc, biểu cảm Lý Kiếm Hàn trở nên cứng đờ.

Hắn hỏi với giọng nói đầy giận dữ.

“Từ chối? Tại sao?”

“Ta đã có một yêu cầu riêng rồi.”

“Yêu cầu? Ngươi đang nói đến việc ủy thác sao?”

“Thích khách nhận ủy thác cho một chuyện duy nhất. Là phải giết một ai đó.”

“Haiz!”

Lý Kiếm Hàn vô thức thở dài trước câu trả lời của Phiêu Nguyệt.

Trong thời thế này mà Phiêu Nguyệt vẫn nhận ủy thác, hắn cảm thấy vừa thấy đáng thương vừa thấy ghê tởm Phiêu Nguyệt.

Đúng là một thích khách để có thể duy trì sự sống thì hoàn toàn có thể nhận ủy thác, nhưng cũng phải lựa thời điểm mà nhận.

Không thể nào tưởng tượng được trong tình thế hỗn loạn của giang hồ như hiện nay, Phiêu Nguyệt nhận ủy thác riêng thì nó sẽ còn loạn đến thế nào.

Rõ ràng nếu một thích khách như Phiêu Nguyệt trực tiếp ra tay thì ắt hẳn nhân vật kia là một kẻ rất quan trọng.

“Đối tượng là ai?”

“Người đã bao giờ thấy thích khách khai báo đối tượng nhắm tới là ai chưa?”

“Người không nhận thức được hành vi của mình sao?”

“Nhận thức?”

“Nhận thức về vị trí, trách nhiệm của người. Người có võ lực mạnh phải suy nghĩ kỹ về sức mạnh của bản thân và tầm ảnh hưởng của mình đến thế giới. Phải như vậy thì mới không gây ảnh hưởng xấu đến thế giới.”

“Nhìn người thì ta cũng có thể hiểu tại sao Ngân Liên Hội lại bại trận trong khi đang ở tình thế áp đảo như vậy rồi.”

Lý Kiếm Hàn đang nói giữa chừng, liền mím chặt môi lại.

Hắn trừng mắt nhìn Phiêu Nguyệt.

Ngay cả khi ánh mắt phần nộ của Lý Kiếm Hàn hướng về mình, Phiêu Nguyệt vẫn không biến sắc.

“Phù!”

Nam Cung Tuyết thở dài, kéo tay Lý Kiếm Hàn.

Hành động của nàng ngụ ý cho hắn là hãy cẩn trọng lời nói.

Phải đến lúc đó, Lý Kiếm Hàn mới nhận ra và lại nghiêng răng.

Mặt hắn đỏ bừng và xấu hổ và phần nộ.

Hắn có rất nhiều điều để nói, nhưng hắn nhận ra càng nói thì người thiết thời vẫn chỉ có mình hắn mà thôi.

Thay vào đó, Nam Cung Tuyết tiếp lời.

“Ta không biết đó là ai ủy thác, nhưng liệu người có thể trì hoãn nó lại không? Chỉ cần có người và thuộc hạ giúp đỡ, Bà Dương Hồ có thể chiếm lại dễ dàng mà thôi.”

“Bất ngờ là ta không có ý định trì hoãn.”

“Người không thể cho ta biết ai là người ủy thác sao? Ta có thể đến đó để thuyết phục.”

“Cả hai người nói về điều cấm kỵ trong giới thích khách dễ dàng quá nhỉ.”

Mặc dù thích khách là một nghề mà người đời khinh miệt, nhưng nó cũng có quy tắc riêng của nó.

Một trong số đó là không được tiết lộ người ủy thác và đối tượng mà họ muốn giết.

Bây giờ, Lý Kiếm Hàn và Nam Cung Tuyết mới biết họ vừa phạm những điều cấm kỵ của giới thích khách.

Nếu họ hiểu thêm một chút về Phiêu Nguyệt, chắc chắn sẽ không bao giờ dám hỏi những điều này.

Đến bây giờ Nam Cung Tuyết mới nhận ra và hối hận khi không dò xét biểu cảm lúc ấy của Phiêu Nguyệt.

‘Phù! Vì gấp gáp quá nên mới phạm lỗi như thế này. Dù biết hấn là người thế nào nhưng mà ta vẫn tiếp cận hấn theo cách ấy.’

Phiêu Nguyệt tuyệt đối không phải mà một kẻ tầm thường.

Hấn có khối óc và trái tim cùng với võ công vô cùng cao cường. Điều đó thể hiện qua từng bước đi của hấn.

Phiêu Nguyệt đã có rất nhiều lần rơi vào tình huống mà hấn không thể thoát ra được chỉ bằng việc sử dụng võ công. Mỗi lần như vậy, hấn lại phát huy hết sự nhanh nhạy trong khối óc của mình và vượt qua khó khăn một cách hoàn hảo.

Nàng không ngờ trong phút chốc nàng lại quên chuyện ấy.

“Xin thứ lỗi. Ta đã phạm sai lầm. Ta sẽ không ép buộc người thêm nữa. Thay vào đó, nếu như người có suy nghĩ lại, ta mong người có thể gia nhập.”

Nam Cung Tuyết rời khỏi chỗ ngồi và đứng lên.

Lý Kiếm Hàn cũng đứng lên với vẻ mặt lạnh băng.

“Bây giờ ta phải đi rồi. Dù có ra sao thì ta vẫn sẽ tấn công Kim Thiên Hội. Mong người đưa ra những quyết định sáng suốt.”

Lý Kiếm Hàn làm thế bao quyền với Phiêu Nguyệt rồi ra ngoài, Nam Cung Tuyết cũng đi theo sau.

Cuối cùng, Nam Cung Việt cũng đứng lên.

Trước khi đi ra ngoài hấn nói với Phiêu Nguyệt.

“Xin thứ lỗi, hai người kia đã quá hấp tấp, ta không thể cản kịp.”

“Tổng tấn công được định vào ngày nào?”

“Năm ngày nữa.”

“Không phải là quá vội vàng sao?”

“Ta nhận ra là càng kéo dài thời gian thì hàng phòng thủ của Kim Thiên Hội sẽ lại càng vững chắc hơn. Toàn lực cũng đã bí mật đến Bà Dương Hồ rồi. Muốn rút cũng không được nữa.”

“Chúc may mắn.”

“Đa tạ, ta đã không trả lại hết ân huệ mà ta đã nhận từ đại hiệp, chỉ tiếc là phải quay trở về Ngân Liên Hội rồi.”

“Được rồi! Bảo toàn tính mạng!”

“Phải vậy chứ. Hẹn gặp Đại hiệp lại vào một ngày tốt lành sau này. Hãy sống tốt cho đến lúc đó.”

Nam Cung Việt làm thế bao quyền rồi ra ngoài.

“Tổng tất công sao?”

Hồng Lệ Tuyết và Hồng Hữu Tân đồng loạt thốt lên.

Đây là một cú sốc lớn.

Đặc biệt, đây là chuyện mà Hồng Hữu Tân không thể ngờ được.

“Ta đã nghĩ phải chuẩn bị ít nhất là nửa năm, nhưng Nam Cung Tuyết Tiểu thư luôn làm những điều vượt quá xa cả mong đợi của Hạ Ô Môn.”

“Chắc là bên đó cũng đang gấp lắm rồi.”

“Nhưng thật sự là huynh sẽ không giúp họ sao?”

“Dù thích hay không thích thì cũng không còn cách nào khác ngoài không can thiệp. Ta đã nhận ủy thác như vậy rồi.”

“Nhưng tại sao huynh lại nói như vậy?”

“Vì ta không muốn làm theo cách mà Nam Cung Tuyết muốn.”

“Quả nhiên là vậy.”

Hồng Hữu Tân cúi đầu xuống.

Người lên kế hoạch và chỉ huy chiến trận chính là Nam Cung Tuyết.

Tuy có sự tồn tại Lý Kiềm Hàn nhưng Nam Cung Tuyết vẫn đóng vai trò đầu não.

Hồng Lệ Tuyết hỏi Phiêu Nguyệt.

“Có vẻ như Nam Cung Tuyết thật sự rất quan tâm chuyện này nhỉ?”

“Nam Cung Tuyết không chỉ đơn thuần là một quân sư. Nam Cung Tuyết không chỉ thông minh mà còn rất tham vọng. Hẳn là cô ta cũng đã vẽ nên trong đầu cách tổ chức lại các thế lực sau khi giành chiến thắng lần này. Liệu cô ta có để yên cho chúng ta hay xem chúng ta là cái gai trong mắt? Nếu bắt tay cùng hành động thì cô ta sẽ tìm lỗ hổng của ta mà tiêu diệt từ từ. Đó là lý do ta không thể đi cùng cô ta.”

“Vậy thà giết còn hơn.....”

“Nếu như vậy thì việc hợp tác Ngân Liên Hội với các môn phái kia sẽ trở nên khó khăn hơn nhiều. Dù thích hay không thích, rõ ràng cô ta vẫn là một nhà lãnh đạo tuyệt vời.”

“Thì ra là bỏ thì thương mà vương thì tội.”

“Nếu vậy thì đơn giản rồi. Nếu để cô ta như vậy, cô ta sẽ tâm phúc chi hoạn.”

“Chắc chắn là sẽ có những chuyện mà nữ nhân không hề muốn thấy.”

Hồng Lệ Tuyết cúi đầu.

Nếu nhìn vào mắt Nam Cung Tuyết, rất dễ để thấy được tham vọng lớn lao mà nàng đang ôm trong lòng.

Tham vọng đó lớn đến mức khiến người khác phải nôn nao.

May mà kẻ bên cạnh nàng là Lý Kiềm Hàn, chứ nếu là một người khác thì kẻ đó đã sớm bị tham vọng của nàng ăn mòn rồi.

Cách mà Nam Cung Việt tìm đến được Vũ Minh Trang - một nơi không một ai biết đến sự tồn tại của nó - đến cả cái cách Nam Cung Tuyết chà đạp lên lòng kiêu hãnh của chính mình để nhờ vả Phiêu Nguyệt, đủ để thấy nàng có khát vọng lớn lao đến nhường nào.

Phiêu Nguyệt nhìn Hồng Hữu Tân.

“Người có thể đi tìm hiểu hành tung của các môn phái đã bắt tay với Ngân Liên Hội không?”

“Biết thì không biết, nhưng nếu muốn thì ta có thể điều tra.”

“Vậy hãy mau đi điều tra hành tung của họ. Và cả phản ứng của bên Kim Thiên Hội.”

“Tại sao lại là Kim Thiên Hội?”

“Chúng ta phải tìm hiểu xem chúng sẽ phản ứng như thế nào.”

“Nếu làm như vậy, Phiêu Đại hiệp nghĩ rằng Kim Thiên Hội đã biết trước chuyện tổng tấn công của Ngân Liên Hội cùng với các môn phái khác sao?”

“Chúng bây giờ là những kẻ nắm giữ thiên hạ trong tay. Chắc tai mắt của chúng cũng trải đầy chốn giang hồ này rồi. Có thể tổng tấn công mà tránh được mọi tai mắt sao? Ta chắc chắn chuyện đây là không thể.”

“Chắc chắn...chuyện là như vậy rồi. Ta hiểu rồi.”

Hồng Hữu Tân gật đầu đồng ý.

Phiêu Nguyệt nhìn Hồng Lệ Tuyết.

“Chuẩn bị tất cả thích khách đi.”

“Vâng!”

Chính vì ngày này mà các thích khách đã được huấn luyện nghiêm ngặt suốt những t

háng ngày qua.

Phiêu Nguyệt thì thầm.

“Ủy thác của người, bây giờ ta sẽ chính thức thực hiện.”

640

Ánh sáng mặt trời chiếu xuống mặt nước, các tia nắng phản chiếu phân tán theo mọi hướng.

Có khá nhiều thuyền đang lênh đênh trên Bà Dương Hồ.

Lâu lắm rồi nơi đây mới lại tấp nập thuyền bè thế này.

Tất cả là do đại chiến giang hồ đã kết thúc.

Trận đại chiến ở Bà Dương Hồ chấm dứt với chiến thắng thuộc về Kim Thiên Hội.

Kim Thiên Hội đột kích vào căn cứ của Ngân Liên Hội và chiếm giữ nó.

Ngân Liên Hội bị giáng một đòn nặng nề, cuối cùng đành phải rút lui.

Số người thiệt mạng nhiều hơn số người sống sót. Ít nhất là ở Bà Dương Hồ, sức ảnh hưởng của Ngân Liên Hội đã hoàn toàn biến mất.

Thất bại thảm hại của Ngân Liên Hội đã gây ra một cú sốc lớn cho những người trên võ lâm giang hồ, nhưng đối với những người bình thường cả đời chỉ cặm cùi mưu sinh, chuyện này không liên quan gì cả.

Thay vào đó, họ vui mừng vì trận chiến ở Bà Dương Hồ đã kết thúc. Đặc biệt là những ngư dân sống và làm việc tại Bà Dương Hồ.

Trong thời gian diễn ra đại chiến giang hồ, họ không thể giong buồm ra khơi nên đã phải chịu thiệt hại rất lớn.

Thuyền bè vốn là phương tiện mưu sinh chính của họ. Vì thế trong suốt một thời gian dài, họ phải uống nước cầm hơi vì cuộc sống quá khó khăn.

Chính vì thế, họ chào đón chiến thắng của Kim Thiên Hội hơn ai hết.

“Kéo bên này.”

“Cẩn thận, mạnh quá sẽ rách đấy.”

“Đẩy cá rồi.”

Những ngư dân kéo lưới ai nấy đều nở nụ cười.

Có lẽ do ngư dân lâu ngày không đánh bắt nên mỗi lưới đều đầy cá.

Khắp Bà Dương Hồ đều tràn ngập tiếng cười của những người lao động chất phác.

Trương Xuyên Hoa đứng trên bờ Bà Dương Hồ và lặng lẽ ngắm nhìn các ngư dân đánh bắt.

Quả là một khung cảnh yên bình.

Hoàng hôn buông xuống khiến bức tranh ngư thôn thêm phần thơ mộng.

Tuy vậy, nét mặt của Trương Xuyên Hoa vẫn không hề thay đổi.

Y là một người đã nhìn thấu bản chất của thế giới.

Y không rảnh rỗi để ngưỡng mộ và cảm thán chỉ bằng cách nhìn vào vẻ ngoài thế này.

Trương Xuyên Hoa bỏ lại hoàng hôn phía sau và trở về Kim Thiên Hội.

Nơi lưu trữ vũ khí của Ngân Liên Hội giờ đã bị chiếm đóng và sử dụng bởi Kim Thiên Hội.

“Trang chủ đã về.”

Khi Trương Xuyên Hoa trở lại, các võ giả canh cổng chính đã lớn tiếng chào đón y.

Trương Xuyên Hoa thờ ơ gật đầu và đi ngang qua họ để vào trong.

“Cha!”

Y vừa vào đến nơi, Trương Vô Cực đã tiến ra.

Nhìn bề ngoài thì thấy hai người cùng độ tuổi với nhau.

Trương Xuyên Hoa hỏi đứa con trai trông giống hệt mình.

“Có chuyện gì vậy?”

“Con có chuyện muốn báo cáo.”

“Báo cáo? Rõ ràng là đã báo con tự xử lý rồi mà.”

“Con vẫn nghĩ cha nên biết chuyện này.”

“Nghiêm trọng vậy sao?”

“Đúng vậy.”

“Vào trong thôi.”

Trương Xuyên Hoa vượt qua Trương Vô Cực và vào đại điện.

Trương Vô Cực thận trọng đi theo.

Y nói khi ngồi trên chiếc ngai lớn.

“Ừm. Có chuyện gì?”

“Đã phát hiện các động thái của tàn dư Ngân Liên Hội.”

“Tàn dư?”

“Đó không chỉ là tàn dư. Có vẻ như có một số môn phái, bao gồm cả Thiếu Lâm Tự, đang hợp tác với bọn chúng.”

“Hừm! Cuối cùng cũng đúng như dự đoán. Những kẻ mạnh luôn đối đầu với nhau, nhưng khi gặp nguy hiểm, chúng lại nắm tay cùng nhau chiến đấu.”

Trương Xuyên Hoa vẫn vô cùng bình tĩnh, như thể y không ngạc nhiên chút nào.

Trương Xuyên Hoa nói với con trai mình.

“Chuyện này con cứ tự lo liệu đi.”

“Người giao việc này cho con?”

“Ta không tin tưởng con trai thì còn biết tin tưởng ai nữa chứ? Ta cho con toàn quyền quyết định.”

“Đa tạ phụ thân.”

“Thay vì cảm ơn thì hãy hành động đi. Xử lý chuyện này cho tốt vào.”

“Vâng.”

Trương Vô Cực cúi đầu đáp.

“Nếu không rút kiếm thì thôi, nhưng một khi đã rút kiếm rồi thì phải vung cho đằng hoàng.”

“Con nhất định sẽ ghi nhớ.”

“Nếu cần thiết, con có thể huy động lực lượng của Thiên Vũ Trang”

“Cái đó....”

“Đừng đặt nặng cái tôi như thế. Điều thực sự quan trọng là phải giành chiến thắng bằng mọi cách. Cho dù quá trình có tốt

đến đâu, nếu kết quả thất bại thì cuối cùng cũng sẽ chìm vào quên lãng. Quy luật của giang hồ này là vậy. Lịch sử chỉ ghi nhớ người chiến thắng, còn quá trình có tốt đẹp ra sao cũng không ai nhớ cả”.

“Được. Vậy thì con sẽ mượn một chút sức mạnh của Thiên Vũ Trang.”

“Cứ làm như vậy đi.”

“Con xin phép”.

Trương Vô Cực làm thế bao quyền rồi rời đi.

Lúc này, chỉ còn lại một mình, Trương Xuyên Hoa nhắm mắt lại.

Cứ mỗi lần nhắm mắt lại là y lại nhớ đến Sư phụ.

Người duy nhất đã cho hai huynh đệ y, những người đã sống một cuộc sống khắc nghiệt như những đứa trẻ mồ côi cơ hội và dẫn dắt họ.

Mọi người vẫn nhớ đến lão như một ma nhân độc ác. Tuy nhiên, Cao Kiếm Nguyệt trong ký ức của y, lại tốt đẹp và đáng hoàng hơn bất kỳ ai khác.

Một ngày nọ, Cao Kiếm Nguyệt lặng lẽ gọi y đến và nói.

“Nếu ta mất mạng trong cuộc chiến này, đó là do Lý Quách. Nhưng ngươi không nên đổ lỗi cho hắn ta.”

“Ý ngươi là sao?”

“Là bởi vì tính cách của hắn. Hắn chính trực, biết thương xót kẻ yếu. Cho nên, bất luận kết quả như thế nào, ngươi tuyệt đối không được oán trách hắn. Và cũng phải biết lợi dụng điểm đó mà vươn lên.”

“Quá khó cho đệ tử.”

“Rồi ngươi sẽ hiểu thôi.”

“Sư phụ!”

“Nếu mọi việc diễn ra theo đúng kế hoạch của ta thì Thiên Vũ Trang có thể thuận lợi lập ra, thì từ lúc đó hãy sống trong yên lặng. Ít nhất hai thế hệ sẽ phải sống như vậy.”

Nói xong, Cao Kiếm Nguyệt nhắm mắt lại.

Vẻ mặt đau khổ của lão vẫn còn khắc sâu trong tâm trí Trương Xuyên Hoa.

“Sur phụ!”

Khi ở một mình như thế này, y đặc biệt nhớ lão.

Y đã giết sur phụ bằng chính đôi tay của mình.

Thế gian này không ai lên án, nhưng chính y lại không thể tha thứ cho bản thân.

Đôi khi y cũng suy nghĩ.

Y tự hỏi điều gì sẽ xảy ra nếu lúc đó không tuân theo mệnh lệnh của Cao Kiếm Nguyệt và chỉ đứng nhìn.

“Thực xin lỗi, sur phụ. Dù thế nào đi nữa, con cũng không thể sống luôn cúi đợc. Con không thể giữ lời hứa với người, thực xin lỗi.”

Bụi phủ trên vai y, thế nhưng y vẫn không hề nhúc nhích dù chỉ một chút, giống như một bức tượng đá vô hồn.

Nam Cung Chân dẫn đầu đoàn quân.

Sau cái chết của cha mình, Nam Cung Hữu Kiếm, y đã trở thành người đứng đầu Thủ Thiên Hội.

“Khẩn trương lên, chúng ta phải đến Bà Dương Hồ trong vòng ba ngày.”

“Thời gian gấp rút quá. Liệu có quá vội vàng hay không.”

Trước lời của trưởng lão, Nam Cung Chân khẳng định chắc nịch.

“Ngân Liên Hội và Thiếu Lâm Tự cũng nói rằng họ sẽ đến Bà Dương Hồ trong vòng ba ngày. Chúng ta không đợc đến muộn hơn họ.”

“Ừm!”

“Để báo thù cho cha và vì sự an nguy của thiên hạ, chúng ta nhất định phải đến nơi trong vòng ba ngày. Chỉ khi đó chúng ta mới có thể hợp binh với Ngân Liên Hội đánh tan đám Kim Thiên Hội ghê tởm kia.”

Cơ hàm của Nam Cung Chấn giật giật.

Mãi đến gần đây y mới biết Thiên Vũ Trang thực ra chính là Tân Ma Liên thứ hai, đám người đã vấy máu giang hồ nhiều thập kỷ trước.

Khi nghe câu chuyện đó từ Nam Cung Việt, y đã vô cùng kinh ngạc.

Nó hoang đường đến mức y nghĩ Nam Cung Việt đang nói dối. Tuy nhiên, Nam Cung Việt cũng đã nghe câu chuyện từ Lý Kiếm Hàn. Hắn không có lý do gì để nói dối.

Điều này sẽ không xảy ra ngay từ đầu nếu Lý Quách không cứu Trương Xuyên Hoa.

Sự tức giận dâng trào đối với Cuồng Võ Môn, nơi đã lơ là để thảm họa xảy ra. Nhưng bây giờ không phải là lúc để trút giận lên họ.

Trước hết, phải tiêu diệt Kim Thiên Hội và Thiên Vũ Trang.

Đó là lý do y chấp nhận lời đề nghị của Ngân Liên Hội.

“Xuất chiến thôi.”

Hàng ngàn quân tinh nhuệ bắt đầu di chuyển theo lệnh của Nam Cung Chấn.

Cuộc hành trình đến Bà Dương Hồ suôn sẻ hơn mong đợi.

Nam Cung Chấn nghĩ đó là điều đương nhiên.

Điều này là do để tránh tai mắt, họ chia lực lượng của mình thành các nhóm nhỏ và di chuyển bí mật.

Một số di chuyển bằng thuyền, những người khác cải trang thành đoàn lữ hành hoặc thương bang.

Nam Cung Chấn chọn thuyền làm phương tiện di chuyển.

Y đã mượn Vận Mã Độ Giang Thuyền để chở hơn ba trăm võ nhân đến đích.

Đội quân do y trực tiếp lãnh đạo đều là tinh hoa của Thủ Thiên Hội.

Các võ giả được tuyển chọn và huấn luyện bởi cha của y, Nam Cung Hữu Kiếm.

Tất cả bọn họ đều nóng lòng trả thù.

‘Đám Thiên Vũ Trang ghê tởm đó.’

‘Nhất định phải giết chúng để báo thù cho hội chủ.’

Trong thâm tâm, họ thề sẽ trả thù cho Nam Cung Hữu Kiếm.

(625095d46b43ff5dcd24f7c7)

Con thuyền thong thả xuôi dòng Trường Giang.

Hành trình đến Kim Thiên Hội vô cùng suôn sẻ.

Vẫn chưa nhận được thông tin từ Kim Thiên Hội, thế nên y cũng không quá vội vã.

Hai ngày trôi qua, vẫn không nhìn thấy bất kỳ động thái nào từ Kim Thiên Hội. Sự căng thẳng của các võ giả Thủ Thiên Hội trên thuyền cũng theo đó dần được giải tỏa.

Nam Cung Chấn nói rằng tuyệt đối không được lơ là, các võ giả cũng trả lời rằng họ sẽ làm như vậy, nhưng trong lòng họ cũng đã dần xuất hiện những lỗ hổng giống như bông thấm nước.

Tai nạn xảy ra ngay sau đó.

Rầm!

Với một tiếng động đình tai nhức óc, con thuyền rung chuyển dữ dội.

Rất nhiều võ giả lơ đễnh ngã nhào trên sàn thuyền do cú sốc.

“Khục khục!”

“Gì vậy?”

Các võ giả nhanh chóng đứng dậy và chạy đến mũi tàu.

Vận Mã Độ Giang Thuyền đã va phải một con tàu vận chuyển lớn đang ngược dòng Trường Giang.

Tuy nhiên, thay vì người, trên thuyền chỉ có những vật nặng như đá và gỗ chồng chất. Do đó, thiệt hại đối với Vận Mã Độ Giang Thuyền lại càng lớn.

Nước ồ ạt tràn vào từ lỗ thủng.

“Mau mức nước ra đi.”

“Phải đưa tàu ra bờ sông trước khi nó chìm!!!.”

Các võ giả Thủ Thiên Hội vội vàng muốn cứu vãn tình hình. Tuy nhiên, bất chấp những nỗ lực của họ, nước tràn vào thuyền không giảm chút nào.

Với tốc độ này, con thuyền sẽ sớm chìm.

Nam Cung Chấn hét lên.

“Mau lái thuyền đến bờ sông”.

“Vâng!”

Các thủy thủ trả lời và ra sức xoay bánh lái.

Mặt Nam Cung Chấn méo xệch.

“Không thể nào một con thuyền lớn như thế lại tình cờ xuất hiện được. Chắc chắn phải có ai đó giở trò.”

Chiếc thuyền chở đá và gỗ đã chìm và biến mất.

Khi tàu chìm, những người trên tàu phải nhảy ra ngoài, nhưng không một ai xuất hiện.

Nó có nghĩa là ngay từ đầu nó đã là một chiếc thuyền trống.

Hầu như không có chuyện một chiếc thuyền rỗng trôi dọc sông và vô tình đụng phải thuyền khác.

Rõ ràng là ai đó đã cố tình.

“Chết tiệt! Mình đã mất cảnh giác.”

Chính lúc đó.

Một nhóm võ giả đột nhiên xuất hiện ở bờ sông nơi Vận Mã Độ Giang Thuyền đang hướng tới.

“Đó...đó là người của Thiên Vũ Trang.”

“Kẻ thù đang chờ sẵn.”

Trên những lá cờ chúng đang cầm, ba chữ “Thiên Vũ Trang” được thêu rõ ràng.

Nam Cung Chấn nghiêng răng.

“Đúng như dự đoán, đó là Thiên Vũ Trang.”

Ánh mắt y hướng về võ giả tỏa ra khí thế mạnh nhất ở giữa.

Đó là một võ giả trung niên với khuôn mặt đầy sát khí.

“Quả nhiên là người đã tới đây.”

Người đàn ông trung niên đó chính là Nhạc Vũ Thượng, một trong năm cao thủ hàng đầu của Thiên Vũ Trang.

Hắn mỉm cười với Nam Cung Chấn.

Mặt Nam Cung Chấn tối sầm lại.

Không phải là y sợ hắn.

Điều y lo lắng là không chỉ Thủ Thiên Hội, mà những môn phái khác tiến đến Bà Dương hồ cũng có thể phải đổi mặt tình huống tương tự.

Nam Cung Chấn hét lên.

“Chúng ta phải thông báo cho các môn phái khác rằng chúng có mai phục. Dùng toàn lực đập tan bọn chúng cho ta!!”.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 641

Lý Kiếm Hàn nhìn về trước với vẻ mặt cứng đờ.

Trước mắt hắn là đang diễn ra cuộc chiến vô cùng khốc liệt.

Những võ giả đang chặn Ngân Liên Hội chính là võ giả Kim Thiên Hội.

Sau khi xung đột vài lần hắn đã khá quen thuộc với những gương mặt đó.

Những kẻ bất ngờ xuất hiện tập kích kia chính là võ giả của Kim Thiên Hội.

“Hãy!”

“Đi chết đi!”

Võ giả Kim Thiên Hội tấn công với khí thế vô cùng dữ dội.

Vì đã giành chiến thắng trước đó nên võ giả Kim Thiên Hội lúc này đang có sĩ khí ngút trời.

“Chặn chúng lại!”

“Chặn bên trái lại, không được để chúng xông vào bên trong.”

1

Võ giả Ngân Liên Hội cố gắng phòng thủ.

Thế nhưng địa hình lại quá bất lợi cho họ.

8

Nơi họ đang vượt qua lúc này là một hẻm núi rất hẹp.

Để tránh ánh mắt của Kim Thiên Hội họ đã chọn con đường bí mật trong hẻm núi này.

Ấy vậy mà kẻ địch lại tấn công trong hẻm núi, và võ giả Ngân Liên Hội đang phải ngăn chặn cuộc tấn công của chúng ở phía bên dưới.

6

Liên tục có người thương vong.

Nam Cung Tuyết nhìn Lý Kiếm Hàn rồi nói. 8

“Kiếm Hàn?”

“Chắc hẳn thông tin đã bị lộ ra ngoài hoặc là bọn chúng đã tính toán và chuẩn bị đối phó hành động của chúng ta.”

“Phù! Ta nghĩ là về sau.”

“Vậy là chúng ta đã sai rồi.”

“Không, đó là lỗi của ta. Ta tự xưng là quân sư thì đáng lẽ phải lường trước được nước đi của bọn chúng.”

“Ta cũng không tránh khỏi có trách nhiệm trong chuyện này đâu.”

1

“Ta xin lỗi.”

“Bây giờ không phải lúc nói ai đúng ai sai. Nếu chúng ta bị tấn công thì chắc chắn các môn phái khác cũng như thế.”

Lý Kiếm Hàn nghiêng răng.

Nếu kẻ địch đã dự đoán được hành tung của bọn họ và bố trí binh lực thế này thì chắc chắn họ sẽ bị thiệt hại nặng hơn.

Nếu xảy ra sơ suất, trước khi bọn họ kịp tập kết ở Bà Dương Hồ thì binh lực đã bị tiêu diệt sạch cả rồi.

Nam Cung Tuyệt nói.

“Đây không phải lúc để lo lắng cho các thế lực khác. Trước tiên chúng ta phải dốc toàn lực đánh bại chúng rồi liên lạc với đồng minh.”

“Nàng hãy chỉ huy đi.”

“Kiếm Hàn!”

Lý Kiếm Hàn không thèm nghe Nam Cung Tuyệt gọi mà bắn mình vào không trung.

Liên sau đó, Lý Kiếm Hàn vung đao lên tứ phía.

Vút!

“Khắc!”

“Hộc!”

Rất nhiều võ giả hét lên rồi ngã gục xuống.

Lý Kiếm Hàn hết như con sư tử nhảy bổ vào đàn cừu.

Hắn phô ra cảnh giới võ công xuất chúng rồi lần lượt hạ gục đám võ giả của Kim Thiên Hội.

Khi Lý Kiếm Hàn tham gia vào trận chiến, võ giả Ngân Liên Hội như được tiếp thêm dũng khí chiến đấu với Kim Thiên

Hội.

Dụng Binh Thuật của Nam Cung Tuyết càng phát huy mạnh hơn.

“Ngũ Đội chủ chi viện bên trái. Kim Đường chủ dẫn dắt thuộc hạ quay lại bọc phía sau kẻ địch.”

Nàng bình tĩnh đánh giá tình hình rồi phân bố binh lực.

Trước sự chỉ huy của Nam Cung Tuyết, võ giả Ngân Liên Hội lấy lại được khí thế áp đảo cuộc chiến.

Cuối cùng đám võ giả Kim Thiên Hội không chống đỡ nổi mà thoái lui.

“Tất cả rút lui.”

“Mau rút lui theo đường này.”

Võ giả Kim Thiên Hội rút đi như thủy triều xuống.

Mặc dù đã giành được chiến thắng nhưng Lý Kiếm Hàn và Nam Cung Tuyết lại không hề thấy vui vẻ.

“Là con đường khác à?”

“Vậy là có thêm binh lực ư?”

Họ lập tức nghĩ đến dị tuyến mà đám võ giả Kim Thiên Hội định thoái lui.

Bởi vì điều này đồng nghĩa là vẫn còn có binh lực khác đang chờ đợi.

Lý Kiếm Hàn thở dài rồi lầm bầm.

“Chúng có phòng bị rất vững chắc.”

“Chúng ta đã vượt qua được một ải rồi. Đi đường vòng chắc là đỡ lãng phí thời gian hơn.”

“Đúng vậy.”

Họ đã hẹn nhau tập kết tại một thời gian địa điểm nhất định.

Nếu không đến được trong thời gian đó thì những môn phái khác và Ngân Liên Hội không thể đoàn kết lại mà có khả năng cao sẽ bị đánh cho tan tác.

Lý Kiếm Hàn liền ra lệnh.

“Chúng ta phải theo dõi chúng và phá hủy này ngay lập tức.”

“Tuân mệnh!”

Võ giả Ngân Liên Hội đồng thanh đáp lời.

Họ còn không thể thu nhặt thi thể đồng liêu mà phải tiếp tục truy đuổi kẻ bại trận Kim Thiên Hội.

Bởi vì rõ ràng chúng đang di chuyển theo một trật tự nào đó.

Lý Kiếm Hàn thi triển khinh công rồi lẩm bẩm.

‘Làm ơn, mọi người phải đến nơi an toàn đây.’

Phiêu Nguyệt và Hồng Lệ Tuyết di chuyển dọc theo quan lộ.

Lần này Sát Lão cũng đi cùng họ.

Chỉ mới vài tháng trước, ông còn không thể tự mình di chuyển vì bị trọng thương và mất đi một tay một chân. Thế nhưng hiện giờ ông có thể đi lại như bình thường.

Ông ta đã dùng tay chân giả để thay thế cho hai bộ phận đã mất.

Cánh tay và chân giả này chính là thành phẩm do Đường Sở Truy làm ra.

Đường Sở Truy đã làm tay và chân giả gửi đến Hải Môn theo yêu cầu của Phiêu Nguyệt. Nhờ vậy mà Sát Lão có thể tự mình di chuyển như một người bình thường.

Sát Lão rất hài lòng với hai bộ phận mới này.

“Cái này tốt thật đấy.”

Keng keng!

Mỗi lần ông gõ vào tay chân giả thì chúng lại vang lên tiếng kim loại.

Hai bộ phận này được Đường Sở Truy làm ra từ vật liệu đặc biệt. Chúng không chỉ tinh xảo mà còn cứng đến độ khó mà phá vỡ được. Cũng có thể xem đây là một loại vũ khí tuyệt vời.

Lúc mất đi tay chân, Sát Lão nghĩ mình không thể hoạt động như một thích khách được nữa. Vậy nên ông mới lui về sau và

tập trung cho việc rèn luyện thích khách. Nhưng trong lòng ông thật sự vẫn còn quyến luyến công việc cố hữu.

Thế nhưng nhờ chân tay giả Đường Sở Truy gửi đến mà ông lại có thể tùy ý hoạt động.

Do đặc tính của thích khách là hoạt động trong âm thầm nên việc hoạt động trở lại cũng là quá sức. Nhưng chỉ cần được hoạt động thế này cũng đủ khiến ông thỏa mãn rồi.

Vì đã có thể đi lại tự do nên ông vẫn là tâm phúc của Phiêu Nguyệt, ông rất vui khi được phụng sự cho hãn thế này.

“Thợ rèn làm ra món đồ này tên là Đường Sở Truy đúng không?”

“Đúng thế!”

“Thuộc hạ muốn báo đáp cho hãn. Kỹ thuật tốt thế này kia mà. Đúng là không thể tin nổi.”

Sát Lão vừa nhìn tay giả vừa cảm thán.

Cả Phiêu Nguyệt cũng như thế.

Đúng là Phiêu Nguyệt đã mở lời nhờ vả Đường Sở Truy nhưng không ngờ hãn ta lại làm ra được tay chân giả tinh xảo như thế.

“Sau này ông hãy đích thân báo đáp hãn.”

“Phải như vậy chứ. Nhờ hãn mà thuộc hạ mới sống được như hiện giờ, đương nhiên phải đền đáp bằng tài sản xứng đáng chứ.”

“Có vẻ ông có nhiều tài sản lắm nhỉ?”

“Khi còn làm việc tại căn cứ, thuộc hạ có tích lũy được tài sản khá khá. Thuộc hạ không cần nên đưa hết cho hãn cũng được.”

Sát Lão thật lòng đáp lời.

Đã mất đi chân tay nên ông hiểu rõ.

Rằng tự mình đi đứng quan trọng đến nhường nào.

Dù có núi vàng núi bạc cũng không thể sánh với việc tự mình đi chuyển.

“Sở Truỵ thích thật nhl. Vất vả một lần mà trở nên giàu có luôn.”

“Hay thuộc hạ chia cho Chí tôn một ít nhé?”

“Được rồi.”

“Khà khà! Thuộc hạ biết ngay mà.”

Sát Lão nở nụ cười đặc trưng.

Hồng Lệ Tuyết nhìn Sát Lão rồi nghĩ rằng con người này đã thay đổi nhiều rồi.

Sát Lão của trước đây hầu như không cười nhiều như thế, ông còn là người rất nham hiểm. Ấy vậy mà bây giờ trông ông chẳng khác nào mấy lão già bình thường cả.

Chỉ nhìn bầu không khí của ông hiện giờ không ai nghĩ ông là một thích khách vô cùng đáng sợ.

Trừ khi đã đạt đến cảnh giới ngang ngửa Sát Lão thì mới nhận ra được bầu không khí của ông.

‘Tất cả là do người này ư?’

Hồng Lệ Tuyết nhìn Phiêu Nguyệt.

Từ khi mới gặp đến hiện giờ, Phiêu Nguyệt vẫn không có gì thay đổi. Hắn luôn thể hiện sự tự tin đến mức nhất quán. Thế nhưng những người xung quanh hắn luôn bị ảnh hưởng bởi hắn và dần thay đổi. Tất cả đều đang đi theo chiều hướng tích cực.

‘Đúng là thần kỳ mà. Tất cả đều bị huynh ấy ảnh hưởng một cách tích cực.’

Sự tồn tại của hắn làm thay đổi mọi thứ xung quanh. Thế nhưng, nàng không ngờ một người vĩ đại như thế lại ở bên cạnh nbzfczkàng.

Chỉ cần nghĩ có người như Phiêu Nguyệt ở cạnh cũng đủ khiến nàng cảm thấy vô cùng vững chắc.

Chính lúc này.

“Ừm!”

Đột nhiên Phiêu Nguyệt dừng chân.

Nơi hắt hươg mắt tới có một đồng thi thể.

Có vẻ như chúng chỉ được ai đó xử lý qua loa rồi đặt ở đây.

Sát Lão tiến về trước quan sát.

“Hình như là võ giả thuộc Ngân Liên Hội.”

“Chắc là bọn họ đã giao chiến ở đây.”

Phiêu Nguyệt gật đầu rồi nhìn xung quanh.

Dấu tích của cuộc chiến vẫn còn ở đó.

Ba người đi lần theo dấu vết.

Trên đất vẫn còn lại vết máu.

Chỉ cần nhìn vết máu còn đọng chưa khô cũng đủ biết cuộc chiến khốc liệt đến mức nào.

Cách đó không xa còn nghe thấy tiếng hét thảm thiết của ai đó.

“Chết tiệt!”

“Lũ ác ôn này! Các người thật hèn nhát.”

“Khực!”

Ba người nhanh chóng đi tới nơi tiếng hét phát ra.

Khi họ rẽ vào bụi cây trước mắt họ hiện ra một bãi đất trống rộng lớn. Ở đó đang diễn ra một trận chiến vô cùng khốc liệt.

Những kẻ tham gia vào trận chiến chính là võ giả Thiên Vũ Trang và Thiên Kiếm Đội ngoại viện (外院) của Thủ Thiên Hội.

Thiên Kiếm Đội là một trong những đội quân tinh nhuệ của Thủ Thiên Hội.

Họ hành động biệt lập với võ giả được Nam Cung Chấn dẫn dắt.

Tất cả đều dùng để đánh lừa Kim Thiên Hội. Thế nhưng mọi nỗ lực của họ đều đổ sông đổ bể bởi cuộc tấn công bất ngờ của võ giả Thiên Vũ Trang.

Ba phần võ giả Thiên Kiếm Đội đã mất mạng, những người còn sống sót thì đang gặp nguy hiểm tính mạng.

“Không ngờ chúng lại mạnh đến vậy.”

Thiên Kiếm Đội chủ Công Tri Vấn bày ra vẻ mặt u ám nhìn xung quanh.

Thiên Kiếm Đội đã sắp bị tận diệt, nhìn đâu cũng thấy võ giả của Thiên Vũ Trang.

Đám võ giả Thiên Vũ Trang sở hữu sức mạnh khiến người khác bất giác phải run rẩy.

Cảnh giới cá nhân của chúng không chỉ áp đảo Thiên Kiếm Đội mà chúng còn giỏi về chiến đấu tập thể. Không những thế chúng còn chiếm ưu thế về số lượng.

Hai võ giả Thiên Kiếm Đội kết hợp cùng tấn công một võ giả của Thiên Vũ Trang.

Võ công có sự chênh lệch rõ rệt, dù đã hợp công nhưng võ giả của Thiên Kiếm Đội vẫn bị tiêu diệt.

“Khực!”

“Đội chủ! Cứu mạng với...”

Tiếng hét khản khiết của đám thuộc hạ không ngừng vang lên. Thế nhưng Công Tri Vấn vẫn không đến giúp đỡ cho bọn họ.

Bởi vì hắn không muốn bị võ giả Thiên Vũ Trang giữ chân.

Người đối phó với hắn chính là Lý Thế Văn, Đoàn chủ Vô Ảnh Đoàn của Thiên Vũ Trang.

Hắn là người nhận được sự tín nhiệm của Trang Xuyên Hoa và đặt biệt rất thành thạo thương pháp.

Kengg!

Thương và kiếm không ngừng va chạm với nhau.

Công Tri Vấn vừa kịch liệt vung kiếm vừa hỏi.

“Tại sao các người biết bọn ta sẽ đi qua đây?”

“Đây là con đường đi từ Thủ Thiên Hội đến Bà Dương Hồ mà.”

“Vậy là các người biết trước việc bọn ta di chuyển ư?”

“Đoán trước thì có gì khó khăn chứ? Mà có bao nhiêu kẻ bắt tay với Ngân Liên Hội đã bại trận rồi nhỉ?”

“Khực!”

Gương mặt Công Tri Vấn méo xệch đến khó coi.

Nghe Lý Thế Văn nói thì có lẽ tất cả các môn phái đến Bà Dương Hồ đều đã bị tấn công.

Ngay trước khi bước vào trận chiến chính thức thì phe họ đã bị tiêu diệt rồi.

Những môn phái bắt tay với Ngân Liên Hội đang phân tán hành động để đánh lừa tầm mắt của Thiên Vũ Trang và Kim Thiên Hội.

Biết trước thế này thà rằng không phân tán binh lực mà hợp lại với nhau còn tốt hơn.

Vút!

Công Tri Vấn dồn hết sức vung kiếm. Thế nhưng Lý Thế Văn đã xoay thương ngăn chặn đòn tấn công của hắn.

Tăng!

Thanh kiếm va chạm với thương bị bật ra dội vào ngực Công Tri Vấn.

Lòng bàn tay trái của Lý Thế Văn đập mạnh vào ngực Công Trí Vấn. Đây là một trong những tuyệt kỹ của Lý Thế Văn - Bạo Liệt Chương (爆裂掌).

Rầm!

Cùng với âm thanh chấn động, cả người Công Tri Vấn bị đánh văng ra xa.

Bạo Liệt Chương là chương pháp dùng Tầm Thấu Kinh (浸透勁). Chính vì thế nếu bị trúng Bạo Liệt Chương thì lục phủ ngũ tạng sẽ bị phá hủy nghiêm trọng.

Công Tri Vấn hiện giờ đang ở trong tình trạng như thế.

“Khực!”

Công Trí Vấn phun ra một ngụm máu đen kèm theo mảnh vụn nội tạng.

Công Tri Vấn coi như đã xong rồi.

“Hum!”

Phải đến lúc này Lý Thế Văn mới thu hồi thương rồi nhìn xung quanh.

Hắn nghĩ rằng Vô Ảnh Đoàn đã tiêu diệt hết Thiên Kiếm Đội do Công Tri Vấn dẫn dắt.

Bởi vì từ nãy đến giờ Vô Ảnh Đoàn liên tục áp đảo Thiên Kiếm Đội.

Thực tế đúng là như vậy.

Thiên Kiếm Đội đã bị tiêu diệt sạch.

Vấn đề chính là Vô Ảnh Đoàn.

Vô Ảnh Đoàn đáng lẽ phải đến trình diện hắn nhưng lại trở nên yên ắng đến lạ.

Lý Thế Văn nhìn xung quanh một hồi, đột nhiên đồng tử hắn lay động dữ dội.

“Tại sao?”

Chẳng biết tự lúc nào Vô Ảnh Đoàn đã biến thành những cái xác lạnh tanh.

642

“Chuyện gì vậy?”

Lý Thế Văn theo bản năng giơ thẳng ngón thương lên và nhắm thẳng về phía trước. Nhưng ở đó không có ai cả.

Trước mặt hắn chỉ là những cái xác của Thiên Kiếm Đội và Vô Ảnh Đoàn.

Không còn một ai sống sót.

Nhưng rõ ràng là có ai đó mà hắn không thể nhìn thấy được.

“Người là ai?”

Lý Thế Văn nâng cao công lực rồi hét lên.

Tiếng gầm của hắn vang vọng khắp một vùng.

Lá cây bay tán loạn, bụi bay lên mù mịt. Nhưng hắn không cảm nhận được có ai đang ở đây cả.

Lý Thế Văn neho mắt lại.

‘Chắc chắn bọn chúng đang ở gần đây.’

Hắn cho rằng thủ phạm là cả một nhóm người chứ không chỉ đơn thuần chỉ có một hai người.

Bởi dẫu có mạnh đến đâu thì cũng không thể giết chết nhiều thuộc hạ của hắn chỉ trong thời gian ngắn như vậy được.

Thời gian hắn giao chiến với Công Tri Ván rất ngắn, chỉ đủ để uống một tách trà.

Để có thể giết Vô Ảnh Đoàn của hắn trong một thời gian ngắn như vậy thì cũng cần phải có ba bốn người. Hơn nữa, những người kia còn phải sở hữu võ công thật cao cường.²

Ngoài ra, những võ giả của Vô Ảnh Đoàn hoàn toàn không phát ra một tiếng kêu nào khi họ chết. Điều đó chứng tỏ bọn họ đã bị tập kích bất ngờ.¹

Trong giang hồ này, chỉ có một loại người thuần thực trong việc tập kích.

‘Thích khách sao?’

Bỗng Lý Thế Văn cảm nhận được có thứ gì đó kỳ lạ trên cổ của mình.

Cảm giác lạnh lẽo khiến hắn cảm nhận được nguy kịch đang ở ngay trước mắt.

Vèo!

Cơ thể của Lý Thế Văn đột nhiên bay vút lên không trung như con cá mắc câu.

‘Một sợi dây?’

Lý Thế Văn nhanh chóng nhận ra vật thể đang siết lấy cổ mình là gì.

Hắn vùng thương lên trên đầu.⁸

Phụt!

Ngân ti bị cắt đứt ra.

Lý Thế Văn lấy lại được sự tự do, hắn hạ cánh rồi liên tục tung ra tuyệt chiêu của Cuồng Hồn Thương.

Xoẹt xoẹt!

Thương ảnh vây quay lấy cơ thể hần và tạo ra một lớp màng bảo vệ cơ thể của Lý Thế Văn.

Sau khi đã cảm thấy an toàn, Lý Thế Văn hét lên.

“Bọn hèn nhát. Mau lộ diện đi...”

Phập!

Bỗng Lý Thế Văn cảm thấy huyết Mệnh Môn của mình đau nhói.

Một bóng đen đã xuyên qua lớp màng bảo vệ hần, không âm thanh cũng không chút dấu vết. Bóng đen ấy đang cầm một thanh phi đao to bằng bàn tay trẻ em đâm thẳng vào huyết Mệnh Môn của Lý Thế Văn.⁶

“Khực! Chuyện gì vậy?”

Lý Thế Văn trở mắt kinh ngạc.

Hần tưởng chừng thương mạc của mình đã rất kiên cố rồi.⁸

Lớp thương mạc kín kẽ đến một giọt mưa cũng không thể lọt qua. Vậy mà bóng đen kia vẫn có thể xuyên qua được một cách dễ dàng mà không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Phập!

Thanh phi đao găm sâu hơn vào da thịt của Lý Thế Văn.

Lý Thế Văn run rẩy há hốc miệng.

Khả năng sống sót của hần là rất thấp.

“Ngươi... là ai?”

Hần cố gắng ngoái đầu lại bóng đen sau lưng mình.

Bóng đen cũng nghiêng đầu nhìn Lý Thế Văn. Vì thế nên hần có thể thấy rõ được gương mặt của bóng đen kia.

Gương mặt xinh đẹp, làn da còn trắng hơn cả nữ nhân.

Bầu không khí vây quanh bóng đen kia thật bất phàm.

Khoảnh khắc nhìn thấy gương mặt ấy, Lý Thế Văn chỉ có thể nghĩ đến một cái tên danh chấn cả thiên hạ này.

“Phiêu Nguyệt! Thì ra người chính là Phiêu Nguyệt! Sao người... có thể...”¹

Lý Thế Văn không thể nói hết câu.

Hắn đã chết.

Phịch!

Cơ thể hắn ngã xuống.

Phiêu Nguyệt nhét U Linh Chủy vào thắt lưng da rồi lùi lại.
Sau đó, Sát Lão cũng Hồng Lệ Tuyết xuất hiện.

“Chí tôn!”

“Chàng vất vả rồi.”

Tuy bọn họ đã giết chết toàn bộ Vô Ảnh Đoàn nhưng trên cơ thể họ hoàn toàn không dính lấy một giọt máu.

Ba người họ đã tấn công Vô Ảnh Đoàn khi Lý Thế Văn đang bị phân tâm bởi trận chiến cùng Công Tri Vãn.

Nhưng bọn họ không thể tìm thấy Thiên Kiếm Đội. Bởi vì Thiên Kiếm Đội đã bị tiêu diệt trước khi họ tập kích.

Sát Lão nói.

“Xem ra vấn đề nghiêm trọng hơn chúng ta dự đoán. Nếu cứ như thế này thì có lẽ những môn phái hợp lực với Ngân Liên Hội sẽ gặp phải thiệt hại nghiêm trọng.”

“Nếu sơ suất thì toàn bộ lực lượng sẽ suy giảm trước khi cuộc chiến thực sự bắt đầu.”

Hồng Lệ Tuyết tỏ vẻ lo lắng.

Ngân Liên Hội tác chiến là tốt nhưng vấn đề là Kim Thiên Hội đã biết được ý đồ của bọn họ.

Nếu cứ thế này thì chắc chắn sẽ có rất nhiều thương vong trước khi họ đến được Bà Dương Hồ.

Ai cũng rõ kết quả sẽ ra sao khi toàn lực suy giảm mà lại phải đụng độ với Kim Thiên Hội.

“Quả nhiên họ đã vội vàng quá rồi...”

Phiêu Nguyệt nhú mày.

Quân tử mười năm trả thù chưa muộn.

Dân thường còn cẩn thận như vậy thì những võ giả còn phải cẩn thận gấp nghìn lần.

Lý Kiếm Hàn và Nam Cung Tuyết đã quá vội vàng.

Trong một cuộc chiến quyết định, binh lực phải được tập trung di chuyển thay vì phân tách ra theo từng đội. Như vậy sẽ giảm thiểu được khả năng bị thiệt hại do tập kích.

Phiêu Nguyệt nói với Sát Lão.

“Hết cách rồi. Bảo họ hành động như đã chuẩn bị đi.”

“Rõ.”

Sát Lão kéo chiếc tay nải trên lưng xuống rồi lôi ra một con chim bồ câu.

Con chim này đã được huấn luyện bài bản nên đầu có bị nhốt trong tay nải nó vẫn không hề phát ra tiếng động nào.

Sát Lão treo một tờ giấy chứa mệnh lệnh của Phiêu Nguyệt vào mắt cá chân của chim bồ câu rồi thả nó bay đi.

Lạch phạch!

Chim bồ câu đập cánh trên không trung một lúc rồi nhanh chóng bay đi.

Lăng Quan Lĩnh là một võ giả trẻ tuổi nằm trong Kim Thiên Hội.

Từ khi còn nhỏ, hắn đã rất tham vọng.

Hắn ước mơ rằng sau này lớn lên, hắn chắc chắn sẽ thành danh và góp được công lớn cho giang hồ.

Khi Giang Hồ Đại Chiến nổ ra, hắn đã cân nhắc giữa hai thế lực Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội.

Hắn tính toán xem bên nào có nhiều khả năng giành chiến thắng hơn.

Và sự lựa chọn của hắn chính là Kim Thiên Hội.

Sau khi vào được Kim Thiên Hội, hắn đã góp được nhiều công lớn.

Hàng chục võ giả của Ngân Liên Hội đã chết dưới tay hắn.
Hắn được công nhận và trở thành đội chủ của Thiết Linh Đội.
Hắn trở thành một người dẫn dắt đến một trăm năm mươi võ giả.

Dù vươn lên được vị trí khá cao trong Kim Thiên Hội nhưng bấy nhiêu đó vẫn chưa đủ để thỏa mãn lòng tham vọng của hắn.

Hắn khao khát có được một vị trí cao hơn.

Và để đạt được mục tiêu, hắn phải đóng góp một công lao lớn hơn.

Đó chính là lý do tại sao Lăng Quan Lĩnh lại trốn trong khu rừng này.

Hắn cùng thuộc hạ ẩn mình và quan sát con đường đi.

Đó là nơi mà những võ giả của Ngân Liên Hội được dự kiến là sẽ đi qua.

Tuy Ngân Liên Hội hành động trong bí mật, nhưng sao có thể qua mắt được mạng lưới thông tin của Kim Thiên Hội.

Đám người Lăng Quan Lĩnh có được thông tin từ sớm và chiếm được một vị trí rất thuận lợi.

Chỉ cần nấp ở đây, bọn họ có thể tập kích và đồ sát hết bọn Ngân Liên Hội mà không để cho đám người Ngân Liên Hội kịp phản kháng.

Lăng Quan Lĩnh lớn giọng ra lệnh cho Thiết Linh Đội.

“Hãy nín thở mà chờ đợi. Sớm muộn gì những võ giả của Ngân Liên Hội cũng sẽ đi ngang qua nơi này.”

“Rõ!”

Những võ giả của Thiết Linh Đội đồng thanh đáp lời.

Lăng Quan Lĩnh cười thỏa mãn rồi trừng mắt nhìn vào con đường nọ.

Xoẹt!

Bỗng một âm thanh kỳ lạ phát ra.

Lăng Quan Lĩnh nghĩ rằng một trong những thuộc hạ của hắn đã vung kiếm vì quá buồn chán.

Nếu như vậy thì hắn có thể tạm bỏ qua được.

Xoẹt!

Âm thanh kỳ lạ kia lại một lần nữa phát ra.

Lăng Quan Lĩnh không thể chịu đựng được nữa mà quát lên.

“Rốt cuộc là tên nào mà cứ...”

Lăng Quan Lĩnh dừng giữa chừng, hắn trở mắt lên nhìn.

Hắn thấy được những bóng đen đang di chuyển đằng sau Thiết Linh Đội.

Bọn họ vung kiếm rồi chấm dứt mạng sống của Thiết Linh Đội trong chớp mắt.

Ấy vậy mà những người còn lại không hề nhận ra, ngay khi đồng liêu bên cạnh họ đã chết.

Lăng Quan Lĩnh hét lên.

“Có thích khách.”

“Hả?”

“Hộc!”

Phải đến lúc này, những võ giả của Thiết Linh Đội mới phát hiện ra cuộc tấn công của kẻ địch. Nhưng bọn họ vẫn không kịp phản kháng.

Đã có rất nhiều người phải bỏ mạng.

“Bọn thích khách từ đâu ra mà...”

“Hãy!”

Những võ giả của Thiết Linh Đội cũng vùng lên đối đầu với những thích khách. Nhưng địa hình trong rừng là một vấn đề đối với bọn họ.

Bởi vì những thích khách sẽ nấp sau hàng cây và tung ám khí về phía họ.

“Khực!”

“Hự!”

Số người thiệt mạng lần lượt tăng lên.

“Các người còn không mau dừng lại ư?”

Lăng Quan Lĩnh vùng kiếm lao tới. Nhưng chỉ sau năm bước, hắn đã bị chặn lại.

Một bóng đen đã xuất hiện ngay bên cạnh và tấn công hắn ta.

Cuộc tấn công của tên thích khách thật sự rất âm thầm và nhanh như chớp.

Lăng Quan Lĩnh vùng kiếm theo bản năng để bảo vệ toàn thân. Nhưng hắn hoàn toàn không chặn được hết đòn tấn công bất ngờ.

Xoẹt!

“Khực!”

Cánh tay bên trái của hắn bị chém sâu đến mức gần như đứt lìa.

Máu từ vết thương tuôn ra như thác nước. Nhưng Lăng Quan Lĩnh vẫn một lần nữa vùng kiếm về phía trước. Bởi hắn không còn thời gian để cầm máu nữa.

Kẻ địch đang tấn công hắn.

‘Chỉ cần chặn lại một lần là được rồi.’

Thích khách đáng sợ ở chỗ bọn chúng đánh đôi tất cả mọi thứ trong một đòn duy nhất.

Tỉ lệ giết được chúng sẽ rất cao nếu thoát được đòn tấn công nhất kích tất sát kia và phản công lại chúng.

Cũng chính vì thế mà Lăng Quan Lĩnh quyết định chặn đòn tấn công của tên thích khách kia rồi phản kích. Nhưng sức mạnh của tên thích khách nọ đã vượt quá sức tưởng tượng của hắn.

Xoẹt!

Thích khách lao đến hắn nhanh còn hơn thiểm điện.

Đến khi Lăng Quan Lĩnh tỉnh táo trở lại thì lưỡi dao của tên thích khách kia đã chạm tới ngực mình.

Phập!

Thanh kiếm của thích khách xuyên qua ngực của Lăng Quan Lĩnh.

“Khực!”

Lăng Quan Lĩnh khuyu xuống rồi ho ra máu.

Cầm và ngực hắn nhuộm đầy máu tươi.

“Người... người?”

Lăng Quan Lĩnh co giật. Hắn nhìn chăm chăm vào tên thích khách nọ.

Tên thích khách kia không đeo mặt nạ. Vì vậy nên hắn có thể thấy rõ gương mặt của kẻ đó.

Người đã thương Lăng Quan Lĩnh chính là Lôi Nhân, một trong Thập Huyết Sát.

Lôi Nhân đã dẫn dắt đoàn thích khách của Hắc Giới đến để ám sát toàn bộ Thiết Linh Đội và Lăng Quan Lĩnh.

Lăng Quan Lĩnh cùng đám thuộc hạ chỉ chăm chăm vào việc nấu nướng để chờ đợi tấn công Ngân Liên Hội mà quên mất rằng bọn họ cũng có thể bị tấn công bất ngờ.

Đó chính là lý do tại sao Lăng Quan Lĩnh và Thiết Linh Đội lại bại trận.

Lôi Nhân nhìn quanh sau khi Lăng Quan Lĩnh đã ngừng thở.

Chiến trường lộn xộn đã được dọn dẹp sạch sẽ từ lúc nào.

Những thích khách của Hắc Giới đã giết chết hoàn toàn Thiết Linh Đội.

Trong một cuộc chiến trực diện, bọn họ có thể bị đẩy lùi. Nhưng một khi đã được phục kích và ám sát thì không ai có thể qua nổi bọn họ.

Lôi Nhân nhìn về một phía của khu rừng rồi nói.

“Ra đi.”

Lôi Nhân vừa dứt câu, một võ giả ăn mặc tối tăm xuất hiện.

Y nhìn quanh rồi cảm thán.

“Mọi người ghê gớm thật. Không ngờ lại có thể áp chế được bọn họ nhanh như vậy.”

Võ giả trong bộ y phục rách rưới ấy chính là người được Giám Sát Đội Chủ của Hạ Ô Môn Hồng Hữu Tân cử đến.

Y cảm thấy nổi da gà khi Lôi Nhân cùng những người khách áp chết được Lăng Quan Lĩnh và Thiết Linh Đội mà không gặp bất kỳ tổn hại nào.

Cho dù có là tập kích đi chăng nữa thì y cũng không nghĩ bọn họ có thể trấn áp được võ giả tinh nhuệ của Kim Thiên Hội một cách dễ dàng như vậy. Sức mạnh của bọn họ hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của y.

‘Không ngờ trong thiên hạ cũng có những người thế này. Giờ thì ta đã hiểu tại sao Đội chủ lại quan tâm đến Phiêu Nguyệt như vậy rồi.’

Lôi Nhân nói.

“Phải nhanh lên. Chúng ta không có nhiều thời gian đâu.”

“Ta biết rồi.”

Môn đồ Hạ Ô Môn nhanh chóng lục lợi tư trang của Thiết Linh Đội. Sau đó y tìm được một con bọ câu từ trong tay nải và một tờ giấy.

Đó chính là những thứ dùng để Thiết Linh Đội liên lạc với Kim Thiên Hội.

Môn đồ Hạ Ô Môn viết vào mảnh giấy vài chữ ngụ ý đã hoàn thành nhiệm vụ rồi buộc nó vào chân của bọ câu.

“Về nhà của mày đi!”

Môn đồ Hạ Ô Môn thả con chim bay lên trời cao kia.

Chim bọ câu lơ lửng trên không trung một hồi rồi bay thẳng về phía Bà Dương Hồ.

Môn đồ Hạ Ô Môn nói với Lôi Nhân.

“Ta đã viết bằng ám ngữ của Kim Thiên Hội nên bọn họ sẽ không nghi ngờ gì đâu.”

“Vất vả rồi.”

“Có gì đâu chứ...”

Môn đồ Hạ Ô Môn cười nhẹ.

“Những võ giả của Ngân Liên Hội đã thông qua rồi ạ.”

Một trong những thích khách báo cáo.

Bọn họ nhìn ra con đường lớn thì thấy những võ giả của Ngân Liên Hội đã đi ngang qua theo từng nhóm.

Bọn họ cứ thế mà đi khi không biết rằng có những người đang ẩn thân ở đây để tấn công bọn họ.

Nếu không có Lôi Nhãn cùng những thích khách của Hắc Giới, có lẽ bọn họ đã bị đồ sát từ lâu.

Lôi Nhãn lẩm bẩm.

“Có lẽ bọn họ mãi mãi không thể biết rằng bọn họ đã có thể chết đi ở đây! Đúng là những người may mắn.”

Tình huống tương tự cũng lặp lại trên khắp những con đường dẫn tới Bà Dương Hồ.

Những thích khách của Hắc Giới đã giết sạch những kẻ đang ẩn nấp để chờ tấn công Ngân Liên Hội. Còn những môn đồ Hạ Ô Môn đảm nhiệm phần viết báo cáo rồi gửi bỏ câu đến cho Kim Thiên Hội.

643

Hàng chục con chim bồ câu đưa thư vỗ cánh bay thẳng đến Kim Thiên Hội.

“Có báo cáo được phái kiến từ Thiết Linh Đội.”

“Có báo cáo từ Ngân Cuồng Kiếm Đội.”

“Có báo cáo từ Lưu Đội chủ.”

Kim Thiên Hội là nơi tiếp nhận những con chim bồ câu đưa thư đó. Chúng lấy thư được cột vào chân của bồ câu rồi đưa cho những người có trách nhiệm cao hơn.

Người tổng phụ trách là Dư Tiến Hoàng.

Dư Tiến Hoàng được trọng dụng trong việc tiếp nhận và xử lý thông tin.

Y bắt đầu nhận thư và tổng hợp lại tất cả thông tin.

Trong bức thư đều sử dụng ám hiệu riêng từ Kim Thiên Hội.

2

Không còn nghi ngờ gì nữa, tất cả bức thư này là từ những võ giả đến từ Kim Thiên Hội.

Dur Tiến Hoàng sắp xếp lại tất cả những bức thư và tiến về phía mà Trương Vô Cự cùng những người đứng đầu đang tập hợp.¹

“Có báo cáo.”⁸

“Chuyện gì xảy ra rồi?”

“Chiến dịch thành công. Tất cả những bức thư này đều nói rằng phục kích đại thành công.”

“Tất cả sao?”

“Đúng vậy. Tất cả bức thư đều báo thành công, không sót một bức nào.”

6

“Quả nhiên là đã thành công cả rồi.”

Chương Hồ Niên mỉm cười trước tin báo đến từ Dur Tiến Hoàng.

Đây là một kế hoạch mà hẳn chắc chắn rằng nó sẽ thành công. Nhưng cảm giác khi trực tiếp nhận được tin báo lại càng khác hơn nữa.

Chương Hồ Niên nói với Trương Vô Cự.

“Ít nhất hơn một nửa lực lượng của chúng đã chết hoặc bị thương. Trước khi chính thức bắt đầu cuộc chiến mà thiệt hại đã lớn như vậy rồi, chuyện giành chiến thắng chỉ còn là vấn đề thời gian.”

“Dù vậy chúng ta cũng không được lơ là.”

“Chắc chắn rồi. Ta đã chuẩn bị cho tất cả mọi thứ.”

Chương Hồ Niên tự tin đáp lời.8

Kế hoạch là chúng phải tập trung toàn bộ lực lượng vào nơi mà kẻ thù dự tính sẽ hợp lực.

Những võ giả của Ngân Liên Hội hoang mang vô cùng vì cuộc tập kích bất ngờ sẽ ngay lập tức bị đẩy lùi. Mọi thứ diễn ra suôn sẻ theo kế hoạch. Ngân Liên Hội cùng các dư đảng khác sẽ không c&obzfczkgrave;n đường nào để rút lui.

Chương Hồ Niên nhìn Trương Vô Cự với vẻ mặt khó hiểu.1

Dù vừa mới nghe được tin tốt đến như vậy những sắc mặt của Trương Vô Cự vẫn tối sầm lại.

“Sao vậy? Có chuyện gì còn vương bận sao?”

“Tại vì ta thấy mọi thứ đang quá kỳ lạ.”

“Có gì mà kỳ lạ chứ?”

“Mọi chuyện diễn ra suôn sẻ đến không ngờ.”

Trương Vô Cự thắc mắc không biết vì sao mọi thứ lại có thể trơn tru đến như vậy.

Mặc dù đây là kế hoạch được dựng lên vô cùng hoàn hảo, nhưng mọi thứ lại quá suôn sẻ khiến hắn không khỏi hoài nghi.

Chương Hồ Niên mỉm cười và nói.

“Kế hoạch diễn ra thuận lợi nhưng sắc mặt của ngươi vẫn u uất. Chẳng giống ngươi chút nào cả.”

“Hừm!”

“Tất cả đều là do kế hoạch này quá hoàn hảo. Ngươi đừng quá lo lắng. Chúng giờ đây không khác gì những con cá mắc kẹt trong lưới. Tất cả những gì chúng ta cần phải làm là ném lưới hốt trọn bọn thất bại đang tập trung lại cùng một chỗ và tiêu diệt chúng.”

“Vậy sao?”

“Đội quân tinh nhuệ của Kim Thiên Hội và Thiên Vũ Trang đều ra trận. Ngươi nghĩ rằng những kẻ còn sót lại của Ngân Liên Hội sẽ vượt qua họ mà đến được tận đây sao? Tuyệt đối không có chuyện đó xảy ra. Thậm chí, tất cả những bức thư

này đều được ghi bằng ám hiệu. Chắc chắn là do người của chúng ta gửi!”

“Quả nhiên là thế nhỉ.”

Trương Vô Cực gật đầu.

Khi nghe những lời mà Chương Hồ Niên vừa nói, hắn liền suy nghĩ liệu có phải là do hắn quá lo lắng. Tâm trạng khó chịu trong hắn trong chốc lát nguôi ngoai.

“Giờ là lúc chúng ta di chuyển.”

Trương Vô Cực đứng dậy.

Các mật thám đã xác định được địa điểm mà Ngân Liên Hội cùng đồng bọn tập kết.

Hắn rất muốn lợi dụng lực lượng của Thiên Vũ Trang nếu có thể, nhưng bây giờ đã quá muộn màng rồi.

“Có thông tin đến rồi nhỉ...”

Việc trước tiên là cuộc đại chiến với Ngân Liên Hội phải giành thắng lợi hoàn toàn thì mới có thể tiến đến giai đoạn tiếp theo.

Đó chính là nơi mà phụ thân Trương Xuyên Hoa đã nhắc tới. Trương Vô Cực đã ngay lập tức dẫn dắt đội quân tinh nhuệ của Kim Thiên Hội và Thiên Vũ Trang đến nơi mà họ dự đoán bọn võ giả của Ngân Liên Hội sẽ tập kết ở đó.

“Phù!”

Lý Kiếm Hàn thở dài.

Nơi mà hắn đang đứng là ngọn núi cao có thể thấy toàn bộ khung cảnh Bà Dương Hồ hiện ra trong tầm mắt. Mặc dù cách vẫn còn cách khá xa nhưng từ ngọn núi vẫn có thể nhìn thấy toàn bộ Bà Dương Hồ rộng lớn.

Nơi đây chính là nơi mà Ngân Liên Hội cùng các môn phái hợp lực tập trung.

“Ta không thể ngờ rằng chúng đã đến.”

Hắn và Nam Cung Tuyết đã bị Kim Thiên Hội tập kích bất ngờ. Vậy nên họ mới có thể biết được chuyện gì đang diễn ra.

Binh lực của Kim Thiên Hội bố trí khắp mọi ngõ ngách ở Bà Dương Hồ.

Bản thân nàng có võ uy áp đảo những người khác, nhưng không có gì chắc chắn được rằng đội quân tinh nhuệ của Ngân Liên Hội và những môn phái khác cũng như vậy.

Nam Cung Tuyết nói.

“Có lẽ thiệt hại về bên ta sẽ rất lớn.”

“Hừm! Chắc có lẽ là vậy!”

“Đây là lỗi của ta. Đáng lẽ ta phải dự đoán trước được chúng sẽ tập kích bất ngờ như vậy.”

“Chuyện đó đâu do nàng được đâu chứ?”

“Ta xin lỗi.”

“Tuyết à?”

“Lòng tự tôn của ta dường như đã hủy hoại cả cuộc đời chàng.”

Nam Cung Tuyết vô cùng ăn năn.

Nàng vốn tự tin rằng mình có thể điều khiển cả thiên hạ bằng chính bộ não của mình, nhưng thực tế trước mắt lại khác hẳn.

Có rất nhiều biến số không thể dự đoán được xảy ra, và năng lực của nàng đã không thể điều khiển được những điều đó.

‘Đáng lẽ phải lôi kéo được Hạ Ô Môn. Nếu thế thì chuyện đã không ra nông nổi này.’

Vì nàng vốn chỉ khẳng khẳng tự tin vào lực lượng thông tin của Ngân Liên Hội mà mới bị tập kích bất ngờ như vậy.

Nam Cung Tuyết nghĩ rằng để vượt qua được cơn nguy kịch của thời thế này, phải thôn tính Hạ Ô Môn.

Cho đến tận bây giờ, chưa một môn phái nào dám nghĩ đến chuyện chiếm hữu Hạ Ô Môn. Không phải vì môn phái họ thiếu lực lượng. Mà là do các môn đồ của Hạ Ô Môn không hề tầm thường.

Dưới sự phát triển mạnh mẽ, Hạ Ô Môn như nắm mọc sau mưa, không một môn phái nào dám nhúng tay vào việc thôn tính Hạ Ô Môn. Nhưng Nam Cung Tuyết thì khác.

‘Chỉ cần trấn áp được Giám Sát Đội Chủ Hồng Hữu Tân, ta có thể nắm rõ được cấu tạo tổ chức của chúng. Như vậy có thể dễ dàng tấn công chớp nhoáng!’

Tuy đó là việc ở tương lai xa, nhưng nàng đã tự vẽ lên trong mình bức tranh lớn.

Ngay lúc đó.

“Ở đằng kia, đám võ giả của Thủ Thiên Hội đang tiến về.”

Giọng nói của thuộc hạ cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng.

Khi kịp định thần lại thì nàng liền thấy võ giả của Thủ Thiên Hội đang tiến về, dẫn đầu là Nam Cung Chấn. Nhưng bọn họ trông không mấy được bình thường.

Tất cả những võ giả trở về ai nấy đều bị thương nặng, quần áo rách tươm.

Hơn nữa số quân trở về ít đi đáng kể.

Nam Cung Tuyết và Lý Kiếm Hàn vội vàng tiến đến bên Nam Cung Chấn.

“Huynh không sao chứ?”

“Quân ta bị tấn công bất ngờ, mất đi rất nhiều binh lính.”

“Ngay cả Thủ Thiên Hội cũng bị tập kích sao?”

“Ta đã chia binh lính ra thành năm nhóm, ba trong số đó đã bị tấn công và phải nhận thiệt hại nặng nề.”

“Lớn chuyện rồi.”

“Bọn ta ít nhất đã trở về, ta không biết liệu các môn phái khác ra làm sao.”

Nam Cung Chấn lắng giọng.

Lý Kiếm Hàn gật đầu, tiếp tục chờ đợi các môn phái còn lại đến.

Chỉ chốc lát sau, các môn phái cùng bắt tay hiệp lực cũng đã tụ họp đông đủ.

Quân tinh nhuệ của Thiếu Lâm Tự, Cuồng Võ Môn và Võ Kiếm Liên đến, nhưng thiệt hại không lớn như Lý Kiếm Hàn

và Nam Cung Tuyết nghĩ. Thậm chí còn có những môn phái không có chút thiệt hại nào.

Nam Cung Tuyết hoài nghi.

“Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?”

“Hừm!”

Lý Kiếm Hàn hắng giọng.

Hắn hỏi từng Môn chủ của các môn phái không có chút thiệt hại gì lý do họ có thể an toàn tiến đến nơi này.

Lúc ấy, Lưu Thủy Hoàn lên tiếng.

“Có vẻ như có ai đó đã bí mật bảo vệ bọn ta.”

“Ai cơ?”

“Trên đồi này chỉ có một người mà thôi.”

“Lẽ nào.....là Phiêu Nguyệt? Nhưng rõ ràng hắn ta đã khước từ lời đề nghị của bọn ta.”

Lý Kiếm Hàn đáp lời với vẻ mặt khó tin.

Lưu Thủy Hoàn đáp lời.

“Tất nhiên là Phiêu Nguyệt sẽ từ chối lời đề nghị của Lý Đại hiệp rồi. Tính cách của hắn không dễ dàng lung lay bởi một ai đó. Rõ ràng là hắn đang hoạt động độc lập theo ý mình.”

“Ra là vậy.....”

“Lý Đại hiệp sẽ sớm biết được những lời ta nói là đúng hay sai.”

“Ta hy vọng những lời mà Lưu Đại hiệp nói là sự thật. Thật tâm ta mong điều đó.”

“Ta hiểu.”

Lưu Thủy Hoàn bình tĩnh trả lời.

Mặt khác, gương mặt của Nam Cung Tuyết méo xệch đi sau khi nghe chuyện từ hai người.

‘Hắn ta thực sự giúp đỡ mình sao? Không thể tin được!’

Nếu chuyện Phiêu Nguyệt cử cách thích khách từ Hắc Giới đến để giết bọn võ giả đang ẩn nấp ở Bà Dương Hồ là thật, thì

đó sẽ chính là lý do thích hợp để giải thích cho tình hình hiện tại. Nhưng nàng không muốn tin vào điều đó.

Bởi vì đối với nàng, Phiêu Nguyệt chính là hiện thân của ác quỷ, không khác gì tên Trương Xuyên Hoa.

Trên thực tế, Phiêu Nguyệt chưa từng gây ra những chuyện ác kinh thiên động địa nào, nhưng chẳng ai biết được hắn đã làm những gì ở phía sau.

Trong số những người mà Nam Cung Tuyết biết đến, Phiêu Nguyệt chính là kẻ độc ác và nguy hiểm nhất.

Lưu Thủy Hoàn dường như hoàn toàn tin tưởng vào Phiêu Nguyệt, nhưng Nam Cung Tuyết thì không như vậy.

‘Rõ ràng là hắn ta có ý đồ gì đó nên mới giúp ta.’

Nàng luôn nghi ngờ Phiêu Nguyệt là một sự tồn tại mà nàng không bao giờ có thể tin được.

Nhưng, hiện tại, nàng không nên thể hiện thái độ thù địch đó với Phiêu Nguyệt.

Việc cần ưu tiên hàng đầu là phải giành thắng lợi trong cuộc chiến này.

Chỉ cần chiến thắng trong cuộc đối đầu giữa Kim Thiên Hội và Thiên Vũ Trang, quyền bá chủ của thiên hạ sẽ thuộc về tay nàng và Ngân Liên Hội.

Xử lý Phiêu Nguyệt lúc đó vẫn chưa muộn.

‘Dù sao đi chăng nữa thì hắn cũng đã tham gia vào cuộc chiến, nhưng điều này không ảnh hưởng gì đến quân ta.’

Nàng thừa biết sức mạnh của nhóm thích khách mà Phiêu Nguyệt dẫn dắt ghê gớm đến nhường nào. Mặc dù không chính thức cùng nhau hợp lực, nhưng nếu có nhóm thích khách đến từ Hắc Giới cùng Phiêu Nguyệt đồng hành, không gì có thể an tâm hơn nữa.

Nam Cung Tuyết nở nụ cười rạng rỡ, nói.

“Thật may mắn khi có rất nhiều môn phái đã tụ họp nơi đây mà không bị nhiều thiệt hại lớn. Từ bây giờ ta sẽ chỉ đạo hướng di chuyển cho mỗi môn phái khác nhau.”

Lưu Thủy Hoàn khẽ cau mày khi nhìn thấy nàng mạnh mẽ bước lên lãnh đạo.

Đó là nơi mà người đứng đầu của mỗi một môn phái đang đứng. Nam Cung Tuyết chỉ là thân cận với Lý Kiếm Hàn, không nên ra mặt lãnh đạo như vậy.

Lưu Thủy Hoàn định buông ra những lời nói khó nghe.

“Kim Thiên Hội kìa.”

“Còn có cả đám võ giả của Thiên Vũ Trang.”

“Vũ, Vũ Kiếm Sơn Trang.”

Một đội quân khổng lồ đang bùng bùng khí thế tiến đến chân núi.

Khí thế của đội quân tiến về phía trước với cờ hiệu tung bay phấp phới truyền đến cả những người đang có mặt ở trên đỉnh núi.

Lý Kiếm Hàn đưa mắt nhìn theo đội quân và nhìn vào vị trí của kẻ dẫn đầu.

Ở vị trí dẫn đầu là một võ giả phát ra khí thế của một kẻ vô song.

Chỉ trong nháy mắt, Lý Kiếm Hàn đã nhận ra danh tính của y.

“Trương Vô Cực!”

Trong thiên hạ này chỉ có một mình Trương Vô Cực mới phát ra khí thế đó.

Xung quanh Trương Vô Cực là những võ giả với khí thế không hề tầm thường.

Chỉ cần nhìn trong nháy mắt cũng có thể biết được chúng là những võ giả nòng cốt của Kim Thiên Hội.

Lý Kiếm Hàn nói như thể Trương Vô Cực đang hiện diện ngay trước mặt hắn.

“Tiếp tục phân chia người thắng kẻ bại nào, Trương Vô Cực!”

Lần trước, vì Nam Cung Tuyết mà Lý Kiếm Hàn không thể chiến đấu đến cùng, đành phải rút lui. Vì thế mà cả thiên hạ đều biết đến chuyện Lý Kiếm Hàn đã bại trận, nhưng thực tế

thì không phải vậy. Đúng là hắn gặp bất lợi, nhưng hắn không hề đại bại.

Lý Kiếm Hàn thầm nghĩ rằng đây chính là cơ hội để hắn trả thù.

“Ta sẽ xử lý Trương Vô Cực, sau đó giết cả Trương Xuyên Hoa.”

Hắn giờ nắm đầm lên cao.

Trong khoảnh khắc ấy, tiếng reo hò như sấm rền vang lên ngay giữa những võ giả hợp lưu cùng với Ngân Liên Hội.

“Woaaaa!”

Tuy đã thấm mệt sau khi phải di chuyển một quãng đường dài, nhưng tinh thần trong họ vẫn rất cao.

Nam Cung Tuyết nhìn họ với ánh mắt vô cùng tiếc nuối.

Vốn dĩ võ giả thường hay phụ thuộc vào cảm xúc hơn là lý trí.

Thật không dễ để có thể kiểm soát ý chí chiến đấu của những võ giả này khi thấy Kim Thiên Hội.

Nếu nàng đứng ra chủ động nắm bắt tình hình, khả năng cao là họ sẽ nổi cơn thịnh nộ với nàng.

‘Giá mà Kim Thiên Hội đến đây muộn hơn một chút.’

Thật đáng tiếc làm sao khi quyền làm bá chủ nơi đây của nàng đã qua đi.

Mặt khác, khuôn mặt của những võ giả hợp lực cùng với Ngân Liên Hội lại đang đỏ bừng bừng.

‘Đây là cơ hội để ta nổi danh.’

‘Nếu góp phần vào chiến thắng trong cuộc đại chiến lần này, tên của ta sẽ mãi mãi vang vọng trong giang hồ.’

‘Nhất định phải lập được công lớn.’

Trái tim họ bây giờ loạn nhịp hơn bao giờ hết.

Ánh mắt của họ đổ dồn vào cánh tay của Lý Kiếm Hàn.

Cả người ngứa ngáy, chỉ muốn muốn đánh nhau.

Họ muốn Lý Kiếm Hàn ra lệnh tổng tấn công ngay lúc này.

Mong ước của họ dường như được truyền tải trọn vẹn đến Lý Kiếm Hàn.

Ngân Liên Hội đã chiếm được một nơi có vị trí thuận lợi và cao hơn hẳn, vì thế họ càng có thêm thời gian để xây dựng kế sách đối phó. Nhưng đó không phải là cách mà những võ giả mong muốn. Và đó cũng không phải là cách mà Lý Kiếm Hàn thích.

Máu của họ sôi sùng sục.

Chỉ có một cách để làm dịu đi dòng máu nóng này.

Đó chính là lao vào cuộc chiến tranh khốc liệt.

Soạt!

Lý Kiếm Hàn giờ nắm đấm lên, chỉ tay về phía chân núi.

“Tấn công.”

“Woahhhhh!!!!!!!!!!”

“Tiêu diệt Kim Thiên Hội!”

Họ ngay lập tức lao xuống núi.

Họ lao vào giao tranh với bọn võ giả của Kim Thiên Hội.

Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội, đại chiến cuối cùng cũng đã bắt đầu!

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 644

Cuộc chiến của binh sĩ đã biến thành cuộc chiến giữa các võ giả.

Nếu trận chiến giữa các binh sĩ nghiêng về binh pháp và chỉ huy thì cuộc chiến giữa võ giả lại thiên về phán đoán cá nhân hơn.

Lúc đầu là chạm trán với đối thủ trước mặt nhưng sau đó lại tìm đối thủ phù hợp với bản thân mà chiến đấu.

Đó chính là cách mà võ giả chiến đấu.

Keng!

Tiếng vũ khí va chạm không ngừng vang lên.

Võ giả hai bên dốc toàn lực thi thể võ công.

Họ liên tục thể hiện tất cả những gì đã được học và tích lũy từ trước đến nay. 2

“Hộc!” 1

“Khực!”

Liên tục có người chết và bị thương.

Sở Kim Thương, võ giả Cuồng Võ Môn không ngừng vung đao tấn công đối thủ trước mặt.

Hắn phun một ngụm máu bỏ mặc đối thủ phía sau rồi đảo mắt tìm đối thủ kế tiếp.

Có một võ giả nổi bật đập vào trong mắt hắn.

Đó là một võ giả trung niên vận võ phục cộc tay để lộ ra bờ vai. 8

6

Lúc nhìn y, trong mắt Sở Kim Thương dường như cháy lên ngọn lửa.

Bởi vì hắn biết võ giả kia thuộc về đâu.

“Ra là thuộc Thiên Vũ Trang.”

Chỉ cần nhìn khí thế từ đối phương hắn cũng đoán được.

Hắn cảm nhận được bầu không khí của những người tu luyện tâm pháp của Thiên Vũ Trang từ người đối phương. 8

1

“Ngươi!”

Sở Kim Thương lập tức xông vào đối phương.

Đao của hắn nhắm thẳng vào cổ đối phương một đường lao tới. Thế nhưng đám võ giả Thiên Vũ Trang không để hắn dễ dàng hành động như thế.

Keng!

“Ra là võ giả Cuồng Võ Môn.”

Đối phương cũng nhận ra Sở Kim Thương là võ giả Cuồng Võ Môn giống như hắn ta đã nhận ra thân phận của họ.

“Ta sẽ trả thù cho Môn chủ.”

Sở Kim Thương trợn mắt thi triển đao pháp.

Võ giả Cuồng Võ Môn biết rằng môn chủ Lý Thanh đã bỏ mạng dưới tay Trương Xuyên Hoa. Bọn họ vô cùng phẫn nộ trước cái chết của môn chủ mà họ kính trọng nhất.

Không chỉ có Sở Kim Thương mà tất cả đao khách của Cuồng Võ Môn không sợ bị thương mà dốc sức tấn công võ giả Thiên Vũ Trang.

Trương Vô Cực nhíu mày nhìn quang cảnh trước mắt.

‘Chuyện gì đang xảy ra vậy chứ?’

Có nhiều võ giả hợp tác với Ngân Liên Hội hơn hắn nghĩ.

Nếu thật sự họ đã bị tổn thất như trong thư nói, thì không thể có nhiều võ giả như thế.

“Vậy chúng đã gửi thông tin sai rồi sao? Tất cả võ giả đều tham gia vào trận tập kích này mà?”

Trương Vô Cực nghĩ mọi chuyện thật bất hợp lý.

Trong tình huống bình thường thì không thể xảy ra chuyện này được.

“Nếu không diễn ra theo tình huống bình thường... thì ai đã can thiệp vào chứ?”

Nếu có người gửi thông tin sai lệch theo tổ chức thì còn dễ hiểu.

Chỉ có một nơi trên giang hồ có thể giải mã ám ngữ của Kim Thiên Hội và gửi thông tin sai lệch.

“Ra là Hạ Ô Môn.”

Keng kút!

Trương Vô Cực nghiêng răng ken kút.

Hắn biết Hạ Ô Môn có mối liên kết đặc biệt với Phiêu Nguyệt. Giám Sát Đội chủ Hồng Hữu Tân của Hạ Ô Môn rất thường tiếp xúc với Phiêu Nguyệt.

“Phiêu Nguyệt đã dùng Hạ Ô Môn để làm nhiều thông tin.”

Phải đến lúc này hắn mới hiểu chuyện gì xảy ra.

Trương Vô Cực nhìn xung quanh.

Chiến trường hiện giờ đã biến thành địa ngục A Tu La.

Đã có rất nhiều người bỏ mạng, bị thương cũng như chết dần đi. Thế nhưng mọi thứ vẫn không có dấu hiệu dừng lại.

Bây giờ đã quá trễ để ngăn trận chiến này lại.

Cả hai bên đều nghĩ đây là một trận chiến sinh tử.

Tất cả đều chiến đấu với tâm thế phải giết được đối phương thì bản thân mới sống được.

Thời gian càng trôi qua, trận chiến mỗi lúc một dữ dội.

Một trận chiến không có chỗ để chen chân vào.

Đằng nào cũng sẽ có một bên giành chiến thắng.

Vấn đề là có một chuyện vẫn chưa rõ ràng.

“Chắc chắn Phiêu Nguyệt đang dẫn dắt đám thích khách ở đâu đó.”

Một khi chúng chính thức tấn công, cán cân sẽ thay đổi ngay lập tức.

Trương Vô Cực liền gọi ai đó.

“Tịch Hồn!”

“Vâng! Thiếu chủ.”

Lúc này có một gã nam nhân vận võ phục màu đỏ xuất hiện.

Hắn ta là Tịch Hồn Nghi - đội chủ Tịch Diệt Đội, tổ chức thân tín của Trương Xuyên Hoa.

Trương Xuyên Hoa đặc biệt phái Tịch Diệt Đội đến giúp đỡ cho Trương Vô Cực.

Trương Vô Cực hạ lệnh cho hắn.

“Đám thích khách đi theo Phiêu Nguyệt đang ẩn nấp đâu đó. Mau tìm rồi loại bỏ chúng đi.”

“Là thích khách sao ạ?”

“Đúng vậy. Đừng xem thường thích khách. Nếu được Tử Thần huấn luyện thì chúng không phải dạng vừa đâu.”

“Thuộc hạ đã hiểu rồi.”

Tịch Hồn Nghi đáp rồi biến mất.

Tịch Diệt Đội được thành lập từ những kẻ sở hữu võ công cao cường và thân tín với Trương Xuyên Hoa.

Số lượng không nhiều, nhưng chúng đủ sức xóa sổ những môn phái vừa và nhỏ.

Dùng sức mạnh này đối phó với thích khách thì quá đáng tiếc, nhưng Trương Vô Cực nghĩ tầm này vẫn còn thiếu sót.

Hắn cảm nhận được cảm giác uy áp rất lớn.

Lúc Trương Vô Cực định gọi thuộc hạ để hạ lệnh.

Cộc! Cộc!

Ai đó đang tiến về phía hắn.

Tiếng bước chân của đối phương rất lớn.

Trương Vô Cực ngẩng đầu nhìn phía tiếng bước chân vang lên.

“Kiếm Hàn!”

Võ giả cầm một thanh đao dài tiếng về phía Trương Vô Cực chính là Lý Kiếm Hàn.

Mới mấy tháng không gặp nhưng Lý Kiếm Hàn đã thay đổi rất nhiều.

“Dừng lại!”

“Người không được đến chỗ của Chủ quân.”

Võ giả Kim Thiên Hội tấn công Lý Kiếm Hàn.

Bọn chúng phóng mình lên không thi triển tuyệt chiêu.

Lúc này Lý Kiếm Hàn cũng vung đao về phía chúng.

Uỳnh!

Tiếng nổ kinh hoàng vang lên, đám võ giả tấn công Lý Kiếm Hàn liền tan biến trong không trung.

Đúng vậy, bọn chúng đã trở thành cát bụi mà tan biến đi.

Sức mạnh không thể tin được.

Cộp!

Lý Kiếm Hàn để lại thi thể của đám võ giả phía sau rồi tiến lại gần Trương Vô Cực.

Trương Vô Cực nhíu mày.

“Đáng lẽ lúc đó phải kết thúc cho xong luôn chứ.”

Thiên hạ có câu: thổ biệt tam nhật quá nhật tương đối.

Văn Sĩ Bình còn làm được như thế huống hồ chi đây còn là Lý Kiếm Hàn uy chấn thiên hạ.

Trương Vô Cực cảm giác được nguy hiểm gần kề.

“Kiếm Hàn!”

Hắn cầm thanh kiếm chĩa vào Lý Kiếm Hàn.

Hắn không còn thời gian để suy nghĩ.

“Đến đây!”

“Hâyyy!”

Lý Kiếm Hàn hét lên rồi xông vào Trương Vô Cực.

Trương Vô Cực cũng dồn hết sức vung kiếm.

Kenggg!

Kiếm và đao của họ lại va chạm nhau sau vài mét xa cách.

Nền đất nhuộm đầy màu máu.

Không biết đã có bao nhiêu người chết.

Trên mặt đất chất thành từng đống thi thể đến mức khó mà đếm cho được.

Thi sơn huyết hải (屍山血海).

Cảnh tượng thảm khốc đến mức khó mà trơ mắt nhìn được.

Sở Cách Sơn cũng nhìn thấy quang cảnh này.

Hiện tại hắn đang ăn nấu bên ngoài chiến trường với thích khách của Hắc Giới.

‘Đúng là thật khốc liệt mà.’

Mặc dù Sở Cách Sơn cũng nếm trải qua muôn vàn khó khăn, nhưng y chưa từng kinh qua trận chiến có quy mô lớn thế này.

Cảnh tượng vô số võ giả điên cuồng chiến đấu như ác quỷ thật sự quá khủng khiếp.

Sở Cách Sơn cũng tự hào là người có trái tim sắc đá cũng phải bị đả kích nặng nề.

‘Điên thật! Dù là kẻ thù không đội trời chung nhưng có thể căm ghét nhau đến thế sao?’

Sở Cách Sơn lắc lư đầu.

Sự điên rồ của một tập thể đã làm mai một đi khả năng phán đoán cá nhân.

Đây là lần đầu hắn thấy cảnh tượng điên cuồng như thế.

Roẹt!

“Khực!”

Ở một nơi không xa lắm, có người vừa bị chia thành hai nửa.

Đôi phương vung một cái rìu thật to chẻ người kia thành hai.

Tên võ giả chém người như chém cây cối nhanh chóng tìm con mồi tiếp theo.

Tên võ giả cầm rìu trông hệt như một tên ác quỷ khát máu. Không chỉ có hắn mà những võ giả khác cũng như thế.

Sở Cách Sơn lắc đầu trước cảnh tượng kinh hoàng trải ra trước mắt. Thế nhưng hắn đã tỉnh táo lại rồi siết chặt vũ khí.

Phiêu Nguyệt đã ra lệnh cho hắn và thích khách Hắc Giới.

Họ phải giúp đỡ cho các môn phái hợp lực với Ngân Liên Hội trong bóng tối. Nhưng tuyệt đối không được lộ diện.

Sở Cách Sơn nhìn thấy Lôi Nhãn và Tử Linh ẩn mình ở phía xa xa.

Trong mắt người thường không ai phát hiện ra họ cả, nhưng thích khách như Sở Cách Sơn lại thấy rõ mồn một.

Ánh mắt họ chạm nhau trong không trung.

Họ không cần phải đối thoại với nhau.

Bởi vì chỉ cần nhìn ánh mắt cũng đủ hiểu đối phương nghĩ gì.

Họ gật đầu rồi cùng nhau hành động.

Suốt!

Thích khách bắt đầu ám sát võ giả Kim Thiên Hội mà không hề phát ra tiếng động nào.

“Hộc!”

“Khực!”

Rất nhiều võ giả Kim Thiên Hội đã thiệt mạng trước sự tấn công bất ngờ của thích khách.

Những thích khách được Phiêu Nguyệt huấn luyện đã vượt qua cảnh giới của thích khách bình thường.

Họ lợi dụng sự hỗn loạn trên chiến trường mà di chuyển như sương khói, không hề có âm thanh hay dấu vết nào cả.

Bởi vậy sau khi bị thích khách ám sát, võ giả Kim Liên Hội mới nhận ra hành tung của họ.

“Là thích khách.”

“Tất cả cẩn thận.”

Thế nhưng thật không may cho chúng, dù nhận ra có thích khách nhưng chúng vẫn không thể ngăn chặn được.

Chiến trường hỗn loạn chẳng khác nào sân khấu của thích khách.

“Chúng ta có người hỗ trợ trong bóng tối.”

“Cố lên!”

Võ giả Ngân Liên Hội biết có thích khách tấn công, nhưng họ hoàn toàn không có chút sợ hãi nào. Bởi lẽ thích khách đó

đang tương trợ cho bọn họ.

Không cần phải gây ra vết thương trí mạng hay giết chết kẻ địch.

Chỉ cần thích khách đả thương nhẹ cũng đủ khiến đối phương mất đi phần lớn sức mạnh.

Võ giả Ngân Liên Hội tập trung sức mạnh tiêu diệt đám người bị thích khách đả thương.

Thích khách cũng tận dụng võ giả Ngân Liên Hội.

Họ chú ý tấn công và gây thương tích cho những kẻ đang bận đối với võ giả Ngân Liên Hội.

Giết kẻ địch đang mất đi thế cân bằng trước sự tấn công bất ngờ của thích khách là việc không hề khó đối với võ giả Ngân Liên Hội.

“Chúng ta có thể thắng.”

“Dồn ép chúng hơn đi.”

Trước sự tham gia của thích khách, võ giả Ngân Liên Hội như được tiếp thêm sức mạnh.

Võ giả Kim Liên Hội cứ thế bị đẩy lùi.

“Chết tiệt!”

“Lũ hèn hạ các ngươi! Dám huy động cả thích khách.”

Võ giả Kim Liên Hội nghiêng răng rồi vung vũ khí.

Thích khách nhắm vào phía sau võ giả Kim Thiên Hội.

Dù biết có thích khách nhưng võ giả Kim Thiên hội không hề chú ý đến phía sau. Bởi vì chúng cứ chăm chăm giáp lá cà với võ giả Ngân Liên Hội.

Suốt!

Tên thích khách bắt đầu vung kiếm về phía sau võ giả Kim Thiên Hội.

Hắn tin rằng việc ám sát sẽ thành công mà không có bất lợi gì.

Keng!

Thế nhưng đột nhiên có tiếng vang lên, thanh kiếm của hắn bị đánh bật ra.

Tên võ giả vốn là mục tiêu kia không hề phòng bị, hắn vẫn nhiệt tình chiến đấu với võ gia Ngân Liên Hội.

Kẻ chặn thân kiếm của thích khách là một võ giả khác.

Tên võ giả vận y phục đỏ chói như máu kia chính là người của Tịch Diệt Đội.

Tịch Diệt Đội của Trương Xuyên Hoa cuối cùng cũng xuất hiện trên chiến trường.

Vút!

Võ giả Tịch Diệt Đội lấy mạng thích khách chỉ trong nháy mắt.

Cuộc tấn công nhanh như thiểm điện khiến thích khách không kịp đáp trả mà phải đã phải bỏ mạng.

Thích khách thật sự đáng sợ là khi họ giấu mình và ám sát.

Còn khi họ lộ diện thì không còn là mối nguy hiểm nữa.

Chí ít là đối với Tịch Diệt Đội.

Tịch Diệt Đội tấn công thích khách mà không hề để lỡ khoảnh khắc nào.

“Đám thích khách dám làm rối kế hoạch của bọn ta.”

Tịch Diệt Đội chủ tịch Hồn Nghi cười khẩy rồi lầm bầm.

Tách tách!

Thanh kiếm của hắn không ngừng nhỏ máu.

Hắn đã giết liền hai thích khách.

Tịch Diệt Đội chính là trung tâm trong cuộc đi săn thích khách này.

Tịch Hồn định đốc thúc thuộc hạ đột nhiên cảm thấy kinh hãi. Hắn biết rõ cảm giác đó là gì.

‘Có sát ý của kẻ nào đang nhắm vào ta ư?’

Hắn nhìn xung quanh rồi chớp chớp mắt.

645

Người nhắm vào Tịch Hồn chính là Sở Cách Sơn.

‘Nếu ta không loại bỏ hắn thì thiệt hại sẽ tăng lên nhiều hơn mất.’

Võ công của Tịch Hồn xung khắc với những thích khách.

Hắn không chỉ mạnh về võ công mà giác quan của hắn cũng phát triển một cách bất thường. Vì vậy nên hắn ta có thể dễ dàng phát hiện ra thích khách.

Toàn bộ Tịch Diệt Đội đều có khả năng giống Tịch Hồn.

Đó chính là đặc trưng của võ công mà bọn họ đã luyện được.

Hắc Viên Cảm Ứng Công.

Chỉ cần luyện được loại võ công này, giác quan của người luyện sẽ cực kỳ phát triển. Họ sẽ nắm bắt được bất kỳ chuyển động nhỏ nào.

Môn võ công này có thể được gọi là xung khắc với bản thân thuật của thích khách.

Sở Cách Sơn hoàn toàn không biết đối thủ của mình đã luyện được một môn quái công như vậy. Nhưng bằng trực giác, hắn đã phát hiện ra người kia là xung khắc của mình.

Nếu giờ hắn không giết Tịch Hồn cùng Tịch Diệt Đội thì chắc chắn sẽ để lại hậu quả khó lường.

Trước khi chuyện đó xảy ra, hắn phải loại bỏ chúng.

Sở Cách Sơn nín thở nhìn kẻ thù.

Hắn đang ẩn náu dưới một xác chết cách Tịch Hồn không xa.

Hắn không biết đây là ai cả.

Không rõ đó là võ giả của Kim Thiên Hội hay Ngân Liên Hội. Nhưng hắn cũng không quan tâm lắm.²

Điều quan trọng là cơ thể của người đó đã cho hắn một vỏ bọc tuyệt vời.

Sở Cách Sơn nín thở và nấp mình bên dưới xác chết.

Ánh mắt hắn dán chặt vào kẻ thù đang đứng giữa chiến trường.

Chỉ nhìn thôi đã khiến hắn cảm thấy nổi da gà.

Người kia đủ mạnh để những thích khách đã đạt đến cảnh giới như Sở Cách Sơn cũng cảm thấy khiếp sợ.

Đến mức hắn phải tự hỏi một người mạnh mẽ như vậy tại sao lại chưa được biết đến ở trong giang hồ.

Làn da của hắn bỗng dừng lại châm chích như bị kim châm vào.

Khí thể do Tịch Hồn tung ra đang tác động lên làn da của Sở Cách Sơn.

Nếu Sở Cách Sơn chuyển động, khí thể ấy cũng sẽ chuyển động theo.

‘Hắn ghê gớm đấy.’

Nếu có những người như Tịch Hồn ở trong giang hồ này thì thích khách bọn hắn sẽ không thể tồn tại được.

Tịch Hồn biết Sở Cách Sơn đang trốn.1

Chỉ không biết chính xác là ở đâu.

‘Đây là một cuộc chiến về sự kiên nhẫn đấy.’

Đã lâu lắm rồi, hắn mới có một cuộc giao chiến như thế này.

Sở Cách Sơn cố gắng thả lỏng hết sức cơ thể; thể.8

Lo lắng không giúp được gì nhiều cho một cuộc chiến về sự kiên nhẫn cả.

Hắn phải thả lỏng hết mức có thể và giữ cho tinh thần không được dao động.6

Hắn đã hòa nhập với không khí xung quanh một cách hoàn hảo.8

‘Xem này.’

Tịch Hồn siết chặt bàn tay cầm kiếm rồi nhìn quanh.

Chắc chắn có một thích khách đang trốn ở đâu đó.

Và dĩ nhiên tên thích khách đó không hề tầm thường.

Vừa nãy thôi, sát ý còn tỏa ra thoang thoảng. Thế mà giờ đây khí tức của hắn đã hoàn toàn biến mất.

‘Xem ra hắn là thủ lĩnh của bọn thích khách rồi.’

Tịch Hồn nhếch miệng cười.

Hắn thi triển Hắc Viên Cảm Ứng Công đến cực thành.1

Khí ba giăng ra tứ phía.

“Ngươi!”

Vào lúc đó, một võ giả của Ngân Liên Hội đã phát hiện và tấn công Tịch Hồn.

Gương mặt Tịch Hồn tỏ vẻ khó chịu.

Con cá hắn muốn thì chẳng thấy đâu mà chỉ bắt được một con cá tuế thể này.

‘Không, như vậy cũng tốt.’

Dù sao thì tên thích khách đang nhắm vào hắn sẽ không xuất hiện trừ khi có mười phần trăm cơ hội chiến thắng. Vậy nên, Tịch Hồn phải cố tình dụ tên thích khách ấy ra bằng cách để lộ sơ hở.

Tịch Hồn nghĩ rồi vung kiếm.

Xoẹt!

“Khục!”

Tên võ giả tấn công đầy hăng hái kia đã bị chém đầu ngay lập tức.

Và rồi Sở Cách Sơn đã tấn công bất ngờ.

Hắn đã dính phải mỗi câu do Tịch Hồn thả câu.

Tuy biết đó là cái bẫy, nhưng cái bẫy này quá đổi ngọt ngào.

Sở Cách Sơn đã dính câu.

Xoẹt!

Thanh kiếm của hắn chạm tới cổ của Tịch Hồn trong chớp mắt.

‘Ta thắng rồi.’

Khi Sở Cách Sơn nắm chắc phần thắng trong tay thì một lớp màng xuất hiện quanh cơ thể của Tịch Hồn.

Sở Cách Sơn ngay lập tức nhận ra lớp màng đó là gì.

‘Hộ thân... cang khí?’

Keng!

Thanh kiếm của Sở Cách Sơn bị bật ra.

“Hờ hờ! Bắt được ngươi rồi.”

Tịch Hồn hét lên rồi vung kiếm về sau.

Kiểm cang đã bao bọc lấy thanh kiếm của hắn từ lúc nào.

“Khực!”

Sở Cách Sơn không kịp tránh.

Hắn vội vàng dồn công lực vào thanh kiếm để chặn kiếm cang lại.

Kiểm cang nổ tung.

Uỳnh!

“Hự!”

Cú va chạm khiến Sở Cách Sơn rên rỉ vì cảm giác như một chiếc búa khổng lồ đã giáng xuống người hắn.

“Tên gù kia!”

Tịch Hồn tròn đôi mắt tròn như chiếc chuông kia rồi lại gần Sở Cách Sơn.

Sở Cách Sơn lúc này đã không đủ sức để chặn đòn tấn công của Tịch Hồn vì đã dùng hết sức để chặn kiếm cang ban nãy.

‘Hết rồi.’

Sở Cách Sơn hối hận vì đã cần câu.

Hắn tưởng rằng mình có thể xử lý được, nhưng sức mạnh của đối phương mạnh hơn hắn dự đoán nhiều.

Hắn ta đáng chết vì đã không nhận ra sức mạnh của đối thủ.

Tịch Hồn giáng kiếm cang có màu máu xuống.

Sở Cách Sơn nhắm mắt chờ chết.

Rầm!

Một vụ nổ nổ ra, Sở Cách Sơn rùng mình. Nhưng hắn lại không cảm thấy đau như tưởng tượng.

Sở Cách Sơn chậm chậm mở mắt ra.

Hắn thấy được một võ giả một tay đang chặn trước mặt hắn.

Sở Cách Sơn ngay lập tức nhận ra danh tính của người đó.

‘Hoàng Phủ... Chi Thắng?’

Một võ giả được gọi là Độc Tí Quyền Vương.

Hoàng Phủ Chi Thắng đã can thiệp và cứu mạng Sở Cách Sơn vào thời điểm quan trọng.

Hoàng Phủ Chi Thắng nói với Sở Cách Sơn, ánh mắt vẫn dán chặt vào Tịch Hồn.

“Có sao không?”

“Không... sao.”

“Tên này để ta xử lý, ngươi xử lý những người khác đi.”

“Được!”

Sở Cách Sơn đáp lời mà không có một chút do dự.

Đây không phải là lúc để đặt cái tôi quá cao.

Sở Cách Sơn chạy đi chỗ khác mà không ngoảnh lại.

Tịch Hồn cau mày và hắn học nhìn vào Hoàng Phủ Chi Thắng.

Bàn tay cầm kiếm của hắn run run.

Hắn đã bị đả kích mạnh.

“Ngươi là ai?”

“Hoàng Phủ Chi Thắng.”

“Độc Tí Quyền Vương?”

“Ngươi cũng biết ta à?”

“Chẳng phải dạo gần đây ngươi rất nổi sao? Rốt cuộc ngươi có quan hệ gì với đám thích khách kia vậy?”

“Bọn ta có cùng một chủ quân.”

“Chủ quân?”

“Tử thần Phiêu Nguyệt là chủ quân của ta.”

Đôi mắt của Tịch Hồn khẽ dao động khi nghe câu trả lời của Hoàng Phủ Chi Thắng.

Phiêu Nguyệt là một người mà hắn không thể khinh thường.

Hay nói đúng hơn Phiêu Nguyệt là một sự tồn tại nguy hiểm hơn bất kỳ ai khác.

Tịch Hồn nhìn quanh rồi hỏi.

“Hắn ta đang ở đâu?”

“Người nghĩ ngài ấy đang ở đâu?”

“Người đùa ta đây à... lẽ nào?”

Gương mặt của Tịch Hồn đanh lại.

Bởi vì giả định tồi tệ nhất đã hiện lên trong tâm trí hắn.

“Không lẽ hắn đang nhắm đến trang chủ sao?”

“Đúng vậy.”

“To gan. Loại người như thích khách mà lại dám nhắm vào trang chủ của bọn ta sao.”

“Ngài ấy không phải “loại thích khách”.”

“Hừm! Cho dù có dùng đến mấy lời lẽ hoa mỹ thì bản thân hắn vẫn là một thích khách mà thôi.”

“Tùy người nghĩ.”

“Ta sẽ giết người trước. Sau đó sẽ giết Tử Thần sau.”

“Ta cũng muốn đối đầu với cao thủ như người từ lâu rồi.”

“Người đúng là không biết thân biết phận.”

Tịch Hồn tỏ vẻ cạn lời trước Hoàng Phủ Chi Thắng.

Tuy Hoàng Phủ Chi Thắng mới nổi danh trong giang hồ gần đây, nhưng dù sao hắn cũng chỉ là tân cao thủ.

Còn Tịch Hồn là tuyệt thế cao thủ đã hoạt động được nhiều năm.

Tuy danh tiếng của hắn không được biết đến nhiều vì chủ yếu hoạt động trong bóng tối nhưng sức mạnh của hắn tuyệt đối không thua kém bất cứ tuyệt thế cao thủ nào trong giang hồ.

Nếu không thì Trương Xuyên Hoa đã không thu phục hắn làm trợ thủ.

“Ta sẽ chém bay đầu ngươi.”

Xoẹt!

Tịch Hồn vung kiếm.

“Không dễ đâu.”

Hoàng Phủ Chi Thắng dồn toàn lực vào nắm đấm của mình.

Cái tay to như nắp nồi của hắn chứa đầy cang khí.

Đó chính là quyền cang.

Uỳnh!

Kiểm cang cùng quyền cang va chạm vào nhau trên không trung.

Trên chiến trường lúc này đã không còn con người nữa.

Những võ giả đã bị cuồng khí làm cho tê liệt lý tính khiến bọn họ lúc này chẳng khác gì dã thú cả. Nhiệt khí bùng lên làm bộc phát cơn thịnh nộ của họ.

“Chết đi!”

“Khực!”

Tiếng la hét vang lên khắp chiến trường, cái chết quét qua chiến trường như một loại bệnh dịch.

“Điên rồi.”

Hồng Lệ Tuyết khẽ lắc đầu khi đang đứng theo dõi từ xa.

Nàng tự hào vì đã thoát ra khỏi hỗn chiến theo cách của riêng mình nhưng đây là lần đầu tiên nàng có thể nhìn thấy toàn cảnh của chiến trường.

Những người đang chiến đấu ở đó đều là đệ tử hoặc con cái của danh môn danh giá.

Những người được dạy lễ và nhân nghĩa từ khi còn nhỏ bây giờ lại lao vào nhau chẳng khác gì một con thú vật.

Đến cả một người lăn lộn ở phía dưới đáy của giang hồ cũng khó lòng mà nhìn được cảnh tượng này.

Phiêu Nguyệt thì ngược lại, hắn nhìn chằm chằm vào chiến trường mà sắc mặt không có chút thay đổi.

‘Sẽ không lâu đâu.’

Tình hình chiến tranh vẫn đang căng thẳng, Ngân Liên Hội đang gặp bất lợi. Tuy nhờ có những thích khách nên họ mới có thể chịu đựng được. Nhưng chỉ cần xảy ra một vài biến số thì phần thắng sẽ nghiêng hẳn về Kim Thiên Hội.

Phiêu Nguyệt nói.

“Đi thôi!”

“Được!”

Hai người lướt qua chiến trường.

Không ai có thể nhận ra được Phiêu Nguyệt đang ở đó.

Không phải vì hắn dùng đến ẩn thân thuật hay tiềm ảnh thuật.

Mà vì hắn đã đồng hóa bản thân hoàn toàn chìm vào môi trường xung quanh.

Trong mắt của những võ giả Kim Thiên Hội, hắn là người của Kim Thiên Hội. Trong mắt của Ngân Liên Hội, hắn chính là người của Ngân Liên Hội.

Chính vì thế nên dẫu Phiêu Nguyệt có đi ngang qua thì cũng không có ai quan tâm đến hắn.

Nhờ vậy mà Phiêu Nguyệt và Hồng Lệ Tuyết có thể đi đến được phía bên kia của chiến trường mà không bị ai cản trở.

“Hờ! Lạ thật đấy.”

Bỗng có giọng nói than vãn phát lên.

Một giọng nói rất kỳ quái.

Toàn thân Hồng Lệ Tuyết lập tức nổi da gà.

Không phải đột ngột có âm thanh kỳ lạ mà là vì nàng cảm thấy có chiếc mũi đang chọc vào gáy của mình khi nghe được giọng

nói ấy.

Chủ nhân của giọng nói là một ông lão râu tóc bạc phơ, cao khoảng năm tấc.

Ông lão ngậm tẩu thuốc và nhìn thẳng về nơi Phiêu Nguyệt và Hồng Lệ Tuyết đang đứng.

“Hờ hờ! Thật là kỳ lạ. Kỳ lạ thật đấy. Ta nhìn nhầm đấy à?”

Lão nhìn thẳng vào Phiêu Nguyệt.

Ánh mắt lão có chút bối rối.

Rõ ràng là có người trước mặt, nhưng cảm giác như sự tồn tại của họ chỉ mờ ảo như sương mù vậy.

“Chưa gì mà ta đã bị viễn thị rồi đấy à? Sao lại mờ thế này.”

Ông lão dụi mắt rồi run lấy lấy.

Ông lão quay qua nhìn chằm chằm vào Hồng Lệ Tuyết.

Lão có thể nhìn thấy Hồng Lệ Tuyết một cách rõ ràng.

“Hừm! Vậy là hắc dùng tà thuật sao?”

Lão già dùng tẩu thuốc gõ vào đầu mình.

Tàn thuốc rơi ra vương vãi nhưng lão chẳng quan tâm.

Bỗng ánh mắt lão trở nên sắc bén.

Lão đã dồn nội công vào mắt của mình.

“Giờ thì thấy rồi. Ngươi là ai vậy? Sử dụng được mấy loại tà pháp thế này thì hẳn không phải là võ giả chính phái nhỉ?”

“Nếu muốn biết thân phận của bọn ta thì ông phải tiết lộ thân phận của mình trước chứ. Đó mới là phải phép.”

“Hờ hờ! Trên chiến trường mà phải phép cái gì? Nhưng ngươi nói cũng không sai. Lão phu là tam trưởng lão của Thiên Vũ Trang, tên Thanh Kim Nhạc.”

“Tam trưởng lão sao? Vậy là còn những trưởng lão khác nữa nhỉ?”

“Ngươi cũng tò mò nhiều thật đấy. Nhưng ngươi vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta.”

“Lệ Tuyết!”

Thay vì trả lời, Phiêu Nguyệt gọi tên Hồng Lệ Tuyết.

“Vâng!”

“Lão rất mạnh.”

“Ta biết.”

“Trông cậy nàg.”

“Cứ tin tưởng ta.”

Hồng Lệ Tuyết gật đầu.

Phiêu Nguyệt nhìn Hồng Lệ Tuyết một lúc rồi bước tiếp.

Thanh Kim Nhạc bàng hoàng trước hành động đó của Phiêu Nguyệt.

“Ngươi... ngươi...”

Gương mặt lão đỏ bừng vì tức giận, lão cho rằng lão đang bị đùa cợt.

Khi lão cố gắng tấn công Phiêu Nguyệt để giết chết hắn thì lão bỗng nhận ra Hồng Lệ Tuyết đã biến mất từ lúc nào.

“Thích khách?”

Người có thể đánh lừa được các giác quan của lão và biến mất trong thời gian ngắn như vậy chỉ có thể là thích khách mà thôi.

“Chết tiệt. Ra là thích khách.”

Lúc này, Hồng Lệ Tuyết đang trốn ở đâu đó và nhắm vào mạng sống của lão ra.

Nếu biết thế này, đáng ra ngay từ đầu lão phải ẩn thân để tấn công bọn họ.

646

Phiêu Nguyệt rời chiến trường rồi tiến về hướng Bà Dương Hồ.

Một chiếc thuyền nhỏ đang neo bên bến thuyền.

Trên thuyền là một gương mặt rất thân quen.

“Mời lên thuyền.”

Vị nam nhân đang vui mừng chào đón Phiêu Nguyệt chính là Hồng Hữu Tân, Đội chủ Đội Giám Sát của Hạ Ô Môn.

“Ra là đã đến trước rồi sao.”

Phiêu Nguyệt leo lên thuyền.

Hồng Hữu Tân vừa chèo thuyền vừa nói.

“Ta đã đến trước và chờ ở đây từ tận hôm qua rồi.”

2

“Kim Thiên Hội giám sát rất chặt chẽ.”

“Vì thế mà ta đã phải né tránh mọi ánh mắt quan sát từ chúng mà lên đến đây. Thuộc hạ phải hy sinh cũng rất nhiều.”

1

Tại thời điểm đó, ở mọi góc ngách trong Bà Dương Hồ là vô số võ giả từ Kim Thiên Hội.

Để che mắt được chúng, thuộc hạ của Hồng Hữu Tân đã phải hy sinh rất nhiều.

Và cũng chính nhờ sự hy sinh của họ mà Hồng Hữu Tân mới có thể an toàn đến đây.

Hồng Hữu Tân sau khi thâm nhập vào Bà Dương Hồ, trong suốt khoảng thời gian ngồi chờ đợi Phiêu Nguyệt, hắn đã xâu chuỗi lại tất cả thông tin mà hắn thu thập được. Phiêu Nguyệt hỏi Hồng Hữu Tân.

“Còn Trương Xuyên Hoa thì sao?”

8

“Hắn đang ở lại trang viên trước đây của Ngân Liên Hội.”

Trương Xuyên Hoa đang ở căn cứ của Ngân Liên Hội do Kim Thiên Hội đã chiếm được.

Thậm chí ngay cả khi cuộc đối đầu giữa Ngân Liên Hội và Kim Thiên Hội đang đến hồi căng thẳng cực độ, nhưng hắn vẫn chưa hề lộ mặt.

Ngay cả trong trận Đại chiến giang hồ định đoạt số mệnh của chốn giang hồ, hắn vẫn không xuất hiện.

6

Hắn giao lại cuộc đại chiến giang hồ lần này cho đích tử của mình là Trương Vô Cực. Hắn ta chỉ cử võ giả của Thiên Vũ Trang, còn bản thân hắn dường như không muốn liên quan gì đến Kim Thiên Hội.

8

Đó đích thị là một bước đi mà không một người nào có thể hiểu được. Hồng Hữu Tân đã cố gắng hết sức để hiểu ý đồ của hắn, nhưng bất thành.

Kết luận cuối cùng mà hắn đưa ra, chỉ có một mà thôi.

“Hắn không muốn mình thành kẻ có tội. Suy nghĩ của hắn hoàn toàn khác với suy nghĩ của một người bình thường.”

“Chắc là vậy rồi.”

Phiêu Nguyệt gật gù. 1

Hồng Hữu Tân bất chợt mỉm cười.

‘Người này cũng vô cùng độc nhất vô nhị.’

Phiêu Nguyệt cũng có cách suy nghĩ rất khác với người bình thường.

Hồng Hữu Tân vốn tự hào bản thân là một người có thể nhìn thấu được nội tâm của con người, nhưng hắn không thể đọc được suy nghĩ của Phiêu Nguyệt.

Két két!

Hồng Hữu Tân tiếp tục chèo lái con thuyền.

Mỗi khi hấn chèo, con thuyền lại trôi theo dòng sông được cả năm trượng.

May mắn thay ngay tại lúc đó ở Bà Dương Hồ không có bất kỳ con thuyền nào.

Vì Đại chiến giang hồ bùng nổ nên không một ai dám thả thuyền.

Không chỉ có mỗi Vận Mã Độ Giang Thuyền, mà ngay cả Vị Khúc Thuyền cũng đều mất tăm. Nhờ thế mà Hồng Hữu Tân có thể thoải mái chèo thuyền mà không cần phải bận tâm điều gì.

Két! Két!

Mỗi khi Hồng Hữu Tân thả tay chèo, mái chèo lại cọ xát vào mạn thuyền gỗ, gây ra tiếng động vang vọng khắp mặt hồ.

Vì xung quanh hai người quá yên ắng nên tiếng động vang lại duy nhất chỉ có tiếng mái chèo trên dòng sông.

Hồng Hữu Tân truyền công lực vào mái chèo nên tốc độ của con thuyền cũng rất nhanh.

Hồng Hữu Tân vừa cật lực chèo, vừa hỏi.

“Liệu chuyện gì sẽ xảy ra nếu Kim Thiên Hội giành chiến thắng?”

“Sao cơ?”

“Ý ta là chuyện của giang hồ. Nếu cuộc chiến này kết thúc với phần thắng thuộc về Kim Thiên Hội, vận mệnh của giang hồ rồi sẽ ra sao?”

“Ta không chắc nữa! Có gì sẽ thay đổi sao?”

“Hả? Sao lại không thể không có thay đổi chứ? Không phải trụ cột chính của Kim Thiên Hội - Thiên Vũ Trang là hậu thân của Tân Ma Liên hay sao?”

“Vậy thì sao?”

“Sao cơ?”

“Vậy liệu dân chúng có hạnh phúc khi Ngân Liên Hội cùng các môn phái kia nắm quyền cai trị giang hồ hay không? Ngược lại, nếu Thiên Vũ Trang thật sự trở thành kẻ bại trận của Đại chiến giang hồ, liệu đó có phải bất hạnh của dân chúng? Sự thay đổi kẻ nắm quyền đơn giản chỉ là đổi vị trí cho nhau, cuộc sống của dân chúng vốn sẽ chẳng có gì đổi thay cả.”

“Vậy tại sao chúng ta phải đến chỗ Trương Xuyên Hoa? Nếu mọi chuyện không có gì thay đổi, chẳng phải cứ bỏ qua cho hă là được sao?”

“Vì ta đã nhận được một ủy thác.”

“Vậy ai là người đã ủy thác cho Phiêu Đại hiệp?”

“Là Lý Thanh.”

“Lẽ nào người mà người đang nói đến là Cuồng Võ Môn Chủ Lý Thanh?”

Hồng Hữu Tân tròn tròn mắt.

“Vậy thật sự là Lý Thanh Đại hiệp đã ủy thác cho người hay sao?”

Ngay cả trong mơ hă cũng không thể nghĩ đến chuyện Lý Thanh lại ủy thác cho Phiêu Nguyệt.

“Trời ơi! Lý Thanh đã ủy thác chuyện này lúc còn sống sao? Nói như vậy chẳng khác nào Lý Thanh đã dự đoán trước được cái chết của bản thân.”

Đôi tay Hồng Hữu Tân chèo thuyền không ngừng run lên.

Đây là một chuyện vô cùng chấn động.

Hă biết rằng Phiêu Nguyệt đã gặp Lý Thanh, nhưng hă không thể tưởng tượng được chuyện để chuẩn bị trước cho cái chết của mình, Lý Thanh yêu cầu Phiêu Nguyệt ám sát Trương Xuyên Hoa.

Phiêu Nguyệt khi nói ra câu chuyện có thể gây chấn động thiên hạ này, biểu cảm của hă lại không hề biến đổi.

“Rốt cuộc là gì vậy.....”

Hồng Hữu Tân lắc đầu.

Hắn nghĩ bản thân mình đã hiểu Phiêu Nguyệt ở một mức độ nào đó rồi, nhưng có vẻ suy nghĩ trong hắn lại sai.

Rốt cuộc là vị nam nhân này còn giấu bao nhiêu bí mật, chỉ cần nghĩ đến thôi hắn cũng đã đau đầu rồi.

“Phù!”

Hồng Hữu Tân không suy nghĩ nữa, thở dài.

Sự tĩnh lặng bao trùm trên chiếc thuyền nhỏ trong một thoáng.

Thuyền xuôi theo dọc Bà Dương Hồ được giữa chừng.

Đột nhiên một chiếc thuyền lớn xuất hiện từ phía đối diện.

Một con thuyền lớn đến mức con thuyền mà Hồng Hữu Tân và Phiêu Nguyệt đang ngồi không thể nào sánh bằng. Giống như một hòn đảo nhỏ đang di chuyển.

Trên thuyền có rất nhiều võ giả.

Hồng Hữu Tân tròn tròn mắt.

“Đây chính là con thuyền của Thiên Vũ Trang.”

Thuyền của Thiên Vũ Trang lao thẳng về phía đối diện. Mục tiêu của chúng chính xác là Phiêu Nguyệt.

Nếu cứ tiếp tục chèo, chắc chắn thuyền của Hồng Hữu Tân đang chèo sẽ bị thuyền của Thiên Vũ Trang đè bẹp cho nát vụn.

“Làm sao đây?”

“Cứ việc tiến tới.”

“Nhưng.....”

Hồng Hữu Tân do dự.

Àm ầm!

Đột nhiên hắn nghe thấy âm thanh một thứ gì đó đang rẽ sóng, phóng thẳng về nơi hắn đang ngồi.

Hồng Hữu Tân bất ngờ quay lại nhìn, hắn thấy một con thuyền khổng lồ đang tiến về từ phía sau.

“Võ, Võ Kiếm Liên sao?”

“Đây là thuyền do Lưu Thủy Hoàn phái đến. bzfczkCứ việc giao Thiên Vũ Trang cho họ xử lý.”

“Được rồi, nếu vậy thì.....”

Ban đầu, Võ Kiếm Liên bắt tay hợp tác với Kim Thiên Hội. Nhưng kể từ sau khi Lưu Thủy Hoàn trở thành Liên chủ, Võ Kiếm Liên đã gia nhập Ngân Liên Hội.

Vị thuyền trưởng chỉ huy con thuyền của Võ Kiếm Liên hét lớn.

“Giữ chúng lại!”

Thuyền của Thiên Vũ Trang lao tới từ phía đối diện, nhưng y không có ý định thay đổi hướng đi mà thay vào đó là tăng tốc độ.

Y muốn va chạm trực diện với chúng.

“Điên, điên rồi sao.....”

“Chúng muốn cả hai cùng đắm sao?”

Bầu không khí bên Thiên Vũ Trang có phần náo loạn.

Vì chúng dường như luôn nghĩ rằng Võ Kiếm Liên là người của phe chúng.

Nhưng vị thuyền trưởng của con thuyền bên Võ Kiếm Liên lại lao thẳng đến không hề có một chút do dự nào.

Y hoàn toàn tin tưởng vào sức chống chịu của con thuyền do y vận hành. Thuyền biển và thuyền đi sông có cấu trúc khác nhau hoàn toàn. Thuyền hoạt động trên biển được thiết kế chắc chắn gấp nhiều lần so với thuyền đi sông để nó có thể chống chịu qua những đợt sóng điên cuồng nơi biển khơi.

Ngoài ra, bản thân thuyền đã được ngâm giữa dòng nước biển với muối thì độ vững chắc sẽ hơn hẳn thuyền của bọn chúng.

Con thuyền mà Hồng Hữu Tân đang chèo dường như đang mắc kẹt giữa hai con thuyền khổng lồ, bỗng chốc rẽ sóng, đi lệch về phía bên ngoài.

Rầm!

Cuối cùng, hai con thuyền cũng đã va chạm nhau.

Con thuyền bị hư hỏng nghiêm trọng không gì khác ngoài thuyền của Thiên Vũ Trang.

Thuyền phu lao đến, nước hồ tràn vào trong thuyền.

“Chết tiệt! Mau nhảy qua!”

“Này!”

Võ giả của Thiên Vũ Trang mau chóng nhảy khỏi con thuyền đang chìm dần xuống lòng hồ sâu qua bên thuyền của Võ Kiếm Liên.

“Khốn kiếp!”

“Cút!”

“Không được để một tên nào lên thuyền.”

Trong khi trên con thuyền không lò trận đấu quyết liệt giữa Thiên Vũ Trang và Võ Kiếm Liên đang diễn ra thì con thuyền chở Phiêu Nguyệt đang thong thả lướt qua Bà Dương Hồ.

Tuy tiếng la hét thất thanh, tiếng kiếm chạm kiếm vang vọng phía sau, nhưng Phiêu Nguyệt không một lần ngoái đầu lại nhìn mà chỉ hướng về phía trước.

Đây cũng là một lời hứa của hấn với Lưu Thủy Hoàn.

Lưu Thủy Hoàn đã căn dặn..

“Đừng ngoái lại nhìn, đừng quay đầu sang ngang, hãy hướng thẳng về nơi có Trương Xuyên Hoa.”

Ít nhất họ sẽ không để một ai có thể tiếp cận Phiêu Nguyệt ở trên Bà Dương Hồ.

Lưu Thủy Hoàn để giữ cam kết của mình đã phái một con thuyền lớn nhất chi viện cho Phiêu Nguyệt.

Bây giờ là lúc Phiêu Nguyệt giữ lời hứa.

Hồng Hữu Tân nghiêng răng chèo thuyền.

Con thuyền cứ thế trải dài xuôi dòng, gần như đã đến được phía bên kia của Bà Dương Hồ.

Có thể nhìn thấy Ngân Liên Hội từ phía đằng xa.

Phiêu Nguyệt nói với Hồng Hữu Tân.

“Bây giờ ngươi có thể về rồi. Kể từ bây giờ ta sẽ đi một mình.”

“Ngươi sẽ đi một mình thật sao?”

“Ta rất biết ơn ngươi. Nhờ ngươi mà ta có thể an toàn đi đến tận đây. Nhưng từ bây giờ ta phải đi một mình.”

Thân là một thích khách nhưng trong mỗi một lần ủy thác phải nhờ đến sự giúp sức của rất nhiều người. Việc thu thập thông tin kẻ muốn ám sát, việc xây dựng một nơi trú ngụ an toàn và nơi thoát thân đều là những việc mà thích khách không thể làm một mình.

Đối tượng cần ám sát càng mạnh, càng cần nhiều sự giúp đỡ hơn nữa. Nhưng cuối cùng, việc ra tay chính là việc mà một thích khách phải đích thân làm.

Ở những giai đoạn trước đó cần đến sự giúp đỡ từ mọi người, nhưng lúc ra tay ám sát chính là trách nhiệm của thích khách.

Hồng Hữu Tân cũng rõ chuyện này.

Hắn dừng chèo và nhìn Phiêu Nguyệt.

“Ta cầu nguyện cho chuyến ám sát lần này thành công tốt đẹp và ngươi trở về an toàn.”

“Đa tạ!”

Phiêu Nguyệt khẽ mỉm cười.

Đây là lần đầu tiên hắn cười với Hồng Hữu Tân. Vì vậy Hồng Hữu Tân lại càng cảm thấy lạ lẫm hơn nữa.

“Nếu ngươi không có ý định quay lại thì.....”

Soạt!

Trước khi Hồng Hữu Tân kết thúc câu hỏi, hắn nhảy xuống nước mà không gây ra bất kỳ tiếng động nào.

Phiêu Nguyệt nhảy xuống nước mà không một giọt nước nào tung tóe. Hồng Hữu Tân đứng trên thuyền một lúc lâu mà không hề nhúc nhích.

Cảnh vật xung quanh Bà Dương Hồ dường như đứng yên.

Ở đây không có sóng vỗ như biển khơi, dòng nước cũng không chảy siết như sông.

Nhưng dòng chảy ở Bà Dương Hồ lại không ngừng chuyển động.

Nhưng vì dòng chảy ở Bà Dương Hồ quá chậm rãi đến mức dường như đứng yên. Nhưng càng xuống sâu dòng chảy càng siết mạnh hơn.

Phiêu Nguyệt thi triển Tiềm Ảnh Thuật và xuôi mình theo dòng nước.

Không cần phải khuấy tay và chân.

Dòng nước tự đưa hấn đến bờ.

Tất cả những gì hấn cần là kiên nhẫn nín thở trong một khoảng thời gian.

Cuối cùng hấn cũng lên được bờ, nơi mà hấn nhắm làm mục tiêu. Mãi cho đến khi ấy Phiêu Nguyệt mới cử động, lộ mặt ra khỏi dòng nước.

Bờ hồ yên tĩnh.

Không có một bóng dáng con người nào. Nhưng chuyện này không thể đánh lừa được một con người tinh tế như Phiêu Nguyệt.

“Ba!”

Ba tên võ giả đang trốn trong đám lau sậy phía bên hồ.

Chúng thi triển Cưu Túc Đại Pháp để ẩn náu.

“Là thích khách!”

Mặc dù Phiêu Nguyệt đã thống nhất Sát Môn tạo thành Hắc Giới, nhưng không phải thích khách nào cũng do Phiêu Nguyệt lãnh đạo.

Cũng có những thích khách ở nơi nằm ngoài tầm ảnh hưởng của Phiêu Nguyệt, cũng có những nhóm thích khách do những đại môn phái điều hành.

Một môn phái có quy mô lớn như Thiên Vũ Trang thì chắc chắn chúng sẽ có nhóm thích khách riêng để bảo vệ môn phái mình.

Mặc dù nhóm thích khách đó không thể có trình độ như Bách Quỷ Liên hay Hắc Giới.

Những kẻ ẩn náu ở trong đám lau sậy chính là nhóm thích khách mà Thiên Vũ Trang nuôi dưỡng.

Nhiệm vụ của chúng chỉ có một.

Tìm và giết những kẻ tùy tiện tiếp cận Thiên Vũ Trang.

Không ai có thể tốt bằng nhóm sát thủ trong việc tìm kiếm và tiêu diệt những kẻ dám rình mò chúng.

Kể cả lúc này, chúng vẫn tập trung cao độ để quan sát toàn bộ khu vực.

Phiêu Nguyệt tránh mọi ánh mắt giám sát từ chúng và khẽ khàng di chuyển.

Cho dù chúng có tập trung đến đâu cũng chẳng thể phát hiện ra hấn.

Phiêu Nguyệt đã xóa bỏ hoàn toàn sự tồn tại của bản thân mình, hòa mình hoàn toàn vào khung cảnh xung quanh và tiếp cận phía sau nhóm thích khách.

Bên cạnh nhóm thích khách là pháo hiệu.

Ngay khi chúng phát hiện ra động thái đáng ngờ, pháo hiệu sẽ ngay lập tức được bắn lên. Nhưng chuyện này đã không xảy ra.

Phụt!

Thu Hồn Ti xuyên qua gáy bọn chúng.

Chúng thậm chí còn không thể cảm nhận được cái chết của chính mình mà đã chết trong một khắc.

Phiêu Nguyệt ngay lập tức thu dọn đám thích khách, xuyên qua cánh đồng lau sậy.

Hấn cảm nhận được nhịp thở bí ẩn ở khắp mọi nơi.

Vậy là ở đây còn có rất nhiều thích khách đang ẩn náu.

Phiêu Nguyệt bắt đầu lùng sục chúng.

Gió khét mùi máu khê thối. Nhưng không một thích khách nào nhận ra.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 647

Tên thích khách mở to mắt co giật cơ thể tựa như bị động kinh.

Đôi mắt tràn đầy nghi hoặc của hắn dần mất đi tiêu điểm.

‘Từ, từ khi nào?’

Đó chính là suy nghĩ cuối cùng của hắn ta.

Ngay sau đó cơ thể hắn dần đổ ập xuống.

2

Và cứ hắn bỏ mạng tại đây. 1

Bóng đen phía sau tên thích khách đứng thẳng người dậy.

Bóng đen đó chính là Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt nhìn tên thích khách với ánh mắt âm trầm.

8

Người vừa rồi là thích khách cuối cùng trốn trong cánh đồng lau sậy.

Phiêu Nguyệt rời khỏi cánh đồng rồi hướng về phía Ngân Liên Hội.

6

Xung quanh Ngân Liên Hội cũng được bố trí rất nhiều binh lực.

Chúng vốn không thuộc Kim Thiên Hội mà là những võ giả được phái đến từ Thiên Vũ Trang.

Võ giả Thiên Vũ Trang giám sát xung quanh vô cùng chặt chẽ.

Xâm nhập vào hệ thống canh phòng của chúng hầu như là không thể. 8

Sau khi quan sát chúng một hồi, Phiêu Nguyệt liền đi xuống con suối gần đó.

Con suối chảy từ nội thành bốc lên một cỗ mùi vô cùng hôi thối.

Phiêu Nguyệt biết rất rõ nguyên nhân do đâu.

Tất cả rác thải từ trang viên Ngân Liên Hội đều được vứt xuống con suối này.

Đi dọc theo con suối sẽ thấy một thông lộ liên kết với trang viên.

Rác thải thông qua con đường này sẽ chảy ra bên ngoài.

Ở thông lộ nơi rác thải đi qua có một cánh cửa sắt to bằng tay trẻ con. 1

Để đề phòng có kẻ xâm nhập, cánh cửa này được làm bằng vạn niên hàn thiết cực kỳ cứng cáp.

Đa số mọi người sẽ kinh ngạc khi có người dùng vạn niên hàn thiết để làm cánh cửa sắt ở thông lộ. Thế nhưng đây là lựa chọn mà Ngân Liên Hội buộc phải làm.

Chẳng ai nghĩ sẽ phải bảo vệ cả con đường rác thải này. Vậy nên thay vì bố trí người thì họ đã làm ra cánh cửa bằng vạn niên hàn thiết để thay thế.

Dù người ta cho rằng vạn niên hàn thiết có độ cứng và độ bền bậc nhất thiên hạ, nhưng thực tế nó cũng không chịu nổi cang khí mạnh mẽ.

Phiêu Nguyệt phóng Ti Xà Cang ra hết như móng vuốt.

Roẹt!

Cánh cửa sắt được làm bằng vạn niên hàn thiết bị cắt phăng đi.

Sau khi cắt đứt cánh cửa, Phiêu Nguyệt liền lách người qua khe hở nhỏ hẹp.

Phiêu Nguyệt vượt qua thông lộ không chút khó khăn, sau đó hần tiến vào bên trong.

Bên trong lại được bố trí đầy cơ quan và cạm bẫy.

Chỉ cần chạm vào một thứ, chuông báo động sẽ lập tức vang lên.

Mặc dù chủ nhân Ngân Liên Hội giờ đã là Kim Thiên Hội, nhưng các bẫy và cơ quan vẫn được duy trì như cũ.

Trước khi đến đây, Phiêu Nguyệt đã ghi nhớ hết thông tin về cơ quan và cạm bẫy từ Hồng Hữu Tân.

Phiêu Nguyệt cẩn thận di chuyển tránh các cơ quan.

Bõm! Bõm!

Mỗi khi hần bước đi, dòng nước bắn lại bắn lên người. Và càng lúc mùi hôi thối càng nặng hơn.

Mùi hôi thối không ngừng kích thích khứu giác nhưng Phiêu Nguyệt mặt vẫn không đổi sắc mà tiến về trước.

Thứ mùi này không hề gây ảnh hưởng cho hần.

Lối đi lúc này không hề có ánh sáng và nó phức tạp như một mê cung. Thế nhưng Phiêu Nguyệt không hề lạc đường mà thẳng tiến đến đích.

Suốt!

Phiêu Nguyệt im lặng luôn ra ngoài rồi quan sát xung quanh.

May là xung quanh không có ai.

Bên trong trang viên yên ắng không một tiếng động vậy nên hần có thể an toàn xâm nhập vào Ngân Liên Hội.

Phiêu Nguyệt không đến chỗ Trương Xuyên Hoa ngay lập tức. Hần tìm đến giếng nước để gột rửa sạch mùi bám trên cơ thể.

Phiêu Nguyệt kéo nước dưới giếng dội lên người rồi vận nội công.

Vùuu!

Mùi trên cơ thể nhanh chóng bay đi.

Sau khi đã khử sạch mùi Phiêu Nguyệt lại tiếp tục di chuyển.

Canh phòng bên trong vô cùng nghiêm ngặt. Thế nhưng, không như bên ngoài, ở đây Phiêu Nguyệt có nhiều không gian để ẩn mình hơn.

Phiêu Nguyệt thi triển Ân Thân Thuật rồi di chuyển.

Bên trong có rất nhiều người bảo vệ nhưng không ai để ý đến Phiêu Nguyệt cả.

Phiêu Nguyệt nhanh chóng vượt qua bức tường ngoại viện vào trong nội viện.

Nơi sâu nhất trong nội viện chính là chỗ ở của Trương Xuyên Hoa.

Chỗ ở của y cắt đứt hoàn toàn mọi liên lạc với bên ngoài.

Nơi này trước đây vốn không tồn tại nhưng từ khi Kim Thiên Hội lên nắm quyền thì mới tạo ra nó.

Khu vực này dùng đến tuyệt trần và tường cao ngăn cách bên trong và bên ngoài.

Dù có Thiên Vũ Trang ở đây nhưng Trương Xuyên Hoa vẫn chọn ở biệt lập như thế.

Y sinh ra đã là một võ cuồng (武狂).

Chính sự của Thiên Vũ Trang y đã giao lại cho Trương Vô Cực, còn mình chỉ tập trung vào võ công.

Khuynh hướng đó vẫn giữ nguyên sau khi y vào Ngân Liên Hội.

Y muốn một không gian tách biệt với thế giới bên ngoài nên đã lợi dụng bức tường cao và cả tuyệt trần.

Có lẽ hiện giờ Trương Xuyên Hoa vẫn đang miệt mài luyện công ở đó.

Y là một người có tài năng bẩm sinh và không ngừng nỗ lực.

Hiện giờ không ai biết cảnh giới của y đang ở mức độ nào.

Lúc này, Phiêu Nguyệt cẩn thận tiếp cận chỗ ở của Trương Xuyên Hoa.

Vùuu!

Hắn cảm nhận được luồng bá khí mạnh mẽ bao quanh tứ phía.

Chủ nhân của luồng khí này là một lão nhân đang ngồi ở tư thế tọa thiền giữa nội viện.

Người đó tỏa ra khí tức không thua kém gì Trương Xuyên Hoa, nhưng lại không phải Trương Xuyên Hoa.

Lão nhân kia chính là Truy Hồn Năng Hữu Hoàn - một đại trưởng lão của Thiên Vũ Trang.

Năng Hữu Hoàn ngồi giữa nội viện là có lý do.

Đó chính là bảo vệ nơi ở của chủ quân Trương Xuyên Hoa.

Đa số quân tinh nhuệ của Thiên Vũ Trang đã tham gia vào trận chiến.

Các trưởng lão khác cũng xung trận nhưng ông ta là người duy nhất còn ở lại.

Ông ta từ chối tham chiến với lý do tuổi tác nhưng thực tế lại có nguyên nhân khác.

Đó chính là ông phải bảo vệ cho Trương Xuyên Hoa.

Bảo vệ cho người có võ công cao cường hơn mình như Trương Xuyên Hoa nghe qua thật vô lý, nhưng đây là đạo nghĩa của lòng trung thành nơi ông.

Trên đùi Năng Hữu Hoàn có hai chiếc lưỡi liềm. Bên trên tay cầm hai lưỡi liềm đó lại gắn thêm dây xích to bằng bàn tay trẻ con.

Độ dài của dây xích khoảng chục trượng.

Điều này đồng nghĩa ông ta có thể hoạt động thoải mái trong phạm vi 10 trượng.

Năng Hữu Hoàn mở mắt nhìn về phía trước.

Dù đang nhìn trước mặt nhưng các giác quan khác lại đang khuếch đại hết cỡ để không bỏ lỡ bất kỳ cử động nhỏ nào.

Chính lúc này.

Phát!

Đột nhiên ông cảm nhận được sát khí ở phía trước.

Vút!

Năng Hữu Hoàn không do dự mà phóng lưới liềm về phía sát khí phát ra.

Đối phương là ai không quan trọng.

Điều quan trọng là sát ý đó phát ra trước chỗ ở của chủ nhân ông ta.

Lưới liềm nối với xích nối với dây xích lập tức được phóng ra.

Phập!

Lưới liềm cắm thẳng vào ngực của đối phương.

Năng Hữu Hoàn lúc này mới nâng mắt lên xem đối phương là ai mà lại phát ra sát ý như thế.

“Ồ?”

Đột nhiên gương mặt ông thoáng bối rối.

Bởi vì người mà ông ta vừa đánh trúng lại đang tan biến như ảo ảnh.

“Huyền ảnh ư?”

Huyền ảnh kia tinh vi đến mức đánh lừa được cả cảm giác của ông ta.

Hơn nữa trên lưới liềm của ông còn đọng lại cảm giác rõ ràng.

Nếu không trực tiếp nhìn thấy ông cũng không tin nổi lại có huyền ảnh giống hệt thực thể như thế.

“Vậy người thật đâu?”

Chính lúc này.

Sột!

Có một bóng đen xuất hiện sau lưng ông ta mà không hề phát ra tiếng động nào.

Đó chính là Phiêu Nguyệt.

Hắn đã thi triển Ma Ảnh Hoán Vị di chuyển ra phía sau để đánh lừa cảm giác của Năng Hữu Hoàn.

Năng Hữu Hoàn đã nhận ra điều này.

“Không tin được mà.”

Ông đã bị huyền ảnh đánh lừa một lúc, nhưng vẫn không lơ là mất cảnh giác.

Ông ta lập tức nhận ra ngay Phiêu Nguyệt ở phía sau đúng chất của một đại trưởng lão rồi phản công, Thế nhưng ông không thể nào xoay lười liềm được.

Nhói!

Mắt cá chân Năng Hữu Hoàn bắt giác đau nhói.

Ông vô thức nhìn xuống chân, đập vào mắt ông là một con rắn có một chiếc sừng đỏ trên đầu.

“Cái gì?”

Lúc này ông ta cảm giác cổ chân đau nhức vô cùng.

Con đau như thiếu đốt ập đến khiến trong nháy mắt rồi lan đến tận ngực.

Năng Hữu Hoàn liền nhận ra đây là độc khí.

‘Là độc gì vậy nhỉ?’

Gương mặt ông biến thành màu đen, lưỡi cứng đờ không thể nói được bất kỳ câu nào.

Chỉ trong chốc lát, độc tố đã xâm nhập đến não và tim.

Năng Hữu Hoàn không phải người vận độc bất xâm nhưng cũng có thể vận nội công đã ngăn độc xâm chiếm cơ thể.

Ông ta sở hữu nội công vô cùng thâm hậu nên có thể vận độc ra ngoài cơ thể ở mức độ nào đó.

Thế nhưng độc mà con rắn cắn vào mắt cá chân ông hiện giờ không phải tầm thường.

Con rắn đó chính là Quỷ Nha.

Độc tố của Quỷ Nha được nhanh chóng phá hủy hệ thống thần kinh và tim mạch của một cao thủ tuyệt thế như Năng Hữu Hoàn.

Năng Hữu Hoàn chảy máu thất khiếu rồi đổ gục xuống.

Phiêu Nguyệt cẩn thận đỡ thi thể ông ta để không tạo ra tiếng động.

Bình thường hẳn sẽ không tùy tiện sử dụng Quỷ Nha như thế.

Thế nhưng trong một cuộc ám sát, tốc độ và sự kín đáo quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Đối đầu với một cao thủ như Năng Hữu Hoàn chắc chắn sẽ gây ra hỗn loạn. Nếu thế thì Trương Xuyên Hoa sẽ biết Phiêu Nguyệt đột nhập vào bên trong.

Vậy nên để ngăn chặn tình huống đó, hắn mới dùng Ma Ảnh Hoán Vị đánh lừa cảm giác Năng Hữu Hoàn rồi dùng Quỷ Nha làm công cụ ám sát ông ta.

Sau khi giết Năng Hữu Hoàn, Quỷ Nha liền quay lại chỗ Phiêu Nguyệt như một thói quen. Thế nhưng Phiêu Nguyệt không để nó lại gần.

- Ở với ta người có thể bị thương đấy. Người tạm thời trốn đi, khi nào xong thì quay lại.

Nghe truyền âm của Phiêu Nguyệt, Quỷ Nha có chút do dự.

Thế nhưng một hồi sau khi nhìn Phiêu Nguyệt, Quỷ Nha cũng biến vào trong bụi rậm.

Phiêu Nguyệt di chuyển với tâm trạng thoải mái hơn hẳn.

Bây giờ không có ai ngăn chặn hắn cả.

Có lẽ chúng đã tin tưởng Năng Hữu Hoàn mà rút hết tất cả binh lực canh phòng.

Lúc đứng trước cấm địa, toàn thân Phiêu Nguyệt cảm thấy toàn thân nổi một trận gai ốc.

Sự tồn tại khủng khiếp bên trong đang tỏa ra khí thế khiến lông tơ toàn thân hắn dựng đứng hết cả.

Lần đầu trong đời hắn có cảm giác như thế.

Cảm giác mơ hồ như bị cô lập ở một đại dương mênh mông. Khi còn ở Không Động, khi vượt qua thiên la địa võng và cả khi đối phó với các cao thủ tuyệt thế khác hắn cũng không có cảm giác này.

Lúc này Phiêu Nguyệt đã nhận ra.

‘Ta hiểu rồi.’

Rằng đối phương đã biết trước việc hắn sẽ lên vào Ngân Liên Hội.

Và rồi giống như để mình chứng cho suy đoán của hắn, mặt đất lúc này rung lên, tuyết trận cũng biến mất.

Két!

Sau đó cánh cửa dẫn đến cấm địa mở ra.

Một hồi sau Phiêu Nguyệt bắt đầu di chuyển.

Đến nước này hắn không thể quay lại được nữa.

Ngay cả trước mắt là địa ngục hắn cũng phải lao vào.

Rầm!

Phiêu Nguyệt vừa vào trong thì cánh cửa cấm địa cũng đóng lại.

Phiêu Nguyệt cứ thế tiến thẳng về trước.

Bên trong cấm địa vô cùng u ám.

Không hề có vật trang trí nào, chỉ có sân luyện võ rộng lớn làm bằng thanh thạch.

Ở giữa cấm địa có một nam nhân trẻ tuổi đang đợi Phiêu Nguyệt.

Lần đầu nhìn thấy gương mặt này nhưng Phiêu Nguyệt lập tức nhận ra thân phận đối phương.

“Trương Xuyên Hoa!”

Y chính là Trương Xuyên Hoa, thiên hạ đệ nhất cao thủ và là trang chủ của Thiên Vũ Trang.

Trương Xuyên Hoa nhìn Phiêu Nguyệt với ánh mắt sắc sảo.

“Ra người chính là Phiêu Nguyệt.”

“.....”

“Về mặt người như kiểu làm sao ta biết được ấy nhỉ. Thật ra ta đã nhận ra người từ lúc người còn ở cánh đồng lau kia kia. Đúng là xuất sắc mà. Ta đã bố trí những kẻ có năng lực khá tốt ở đó, vậy mà người đã loại bỏ chúng trong tích tắc.”

Phiêu Nguyệt khẽ nhún mày.

Trương Xuyên Hoa nói rằng y đã nhận ra Phiêu Nguyệt từ lúc còn ở cánh đồng lau sậy cạnh Bà Dương Hồ.

Khoảng cách từ đó đến đây cũng phải hơn 300 dặm.

Phiêu Nguyệt không tin rằng từ khoảng cách xa như thế mà đối phương đã nhận ra sự tồn tại của hắn.

Nếu là võ giả tầm thường thì không có gì đáng nói.

Thế nhưng hắn là thích khách.

Còn là thích khách đạt đến cảnh giới cao nhất trên giang hồ.

Chỉ cần hắn thi triển Ân Thân Thuật thì không một ai cao thủ tuyệt thế nào trên giang hồ nào dễ dàng nhận ra.

Và Năng Hữu Hoàn cũng vì thế mà chết.

Trong suốt khoảng thời gian đến đây, Phiêu Nguyệt chỉ để lộ bản thân khi đối phó với Năng Hữu Hoàn.

Và sự việc chỉ xảy ra trong nháy mắt.

Thế nhưng Trương Xuyên Hoa lại bảo y đã cảm nhận được sự tồn tại của Phiêu Nguyệt từ tận cánh đồng lau.

Cảm giác này thật sự đã vượt qua khỏi thường thức.

Trương Xuyên Hoa mỉm cười nói.

“Ta muốn gặp ngươi lâu rồi.”

648

Phiêu Nguyệt nhìn chăm chăm vào Trương Xuyên Hoa. Còn Trương Xuyên Hoa thì cười càng ngày càng tươi.

“Không ngờ phải không?”

“...”

“Nếu ta là ngươi hắn ta sẽ bất ngờ lắm. Chúng ta cùng đi dạo một chút nhé?”

Trương Xuyên Hoa đi thẳng về phía trước mà không cần nghe câu trả lời của Phiêu Nguyệt.

Hắn quay lưng lại với Phiêu Nguyệt mà không chút phòng bị.

Đây rõ ràng là thái độ xem thường Phiêu Nguyệt.

Đó chính là bằng chứng cho thấy hấn tin vào sức mạnh của mình như thế nào.

Trên thực tế, Phiêu Nguyệt cũng không thể tìm thấy bất kỳ sơ hở nào sau lưng Trương Xuyên Hoa.

Trương Xuyên Hoa như thể một tường thành khổng lồ biết đi.

Một bức tường thành cứng cáp và kiên cố không một kẻ hờ dể một cây kim có thể chui vào.

Đó chính là bản chất của Trương Xuyên Hoa mà Phiêu Nguyệt có thể nhìn thấy.²

Hấn đúng là rất bất ngờ với tình huống hiện tại.

Bởi Phiêu Nguyệt đã chuẩn bị cách phòng bị cho nhiều biến số, nhưng biến số này hoàn toàn không nằm trong tính toán của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt đi theo sau Trương Xuyên Hoa.

Phiêu Nguyệt vốn không thích đi theo sự dẫn dắt của kẻ địch, nhưng lúc này hấn đã không còn lựa chọn nào khác.

Nơi này đã bị chiếm đóng bởi những võ giả của Thiên Vũ Trang. Và Trương Xuyên Hoa là thủ lĩnh của bọn họ.

Chỉ cần Trương Xuyên Hoa ra hiệu, vô số võ giả sẽ chạy đến để giết chết hấn ta.

Trương Xuyên Hoa như thể đã nhìn thấu tâm can của Phiêu Nguyệt. Hấn nói.

“Người xem thường ta quá rồi. Người cho rằng Trương Xuyên Hoa ta sẽ gọi thuộc hạ để xử lý một tên thích khách sao?”

“Lòng tự cao của người cao tận trời, hấn chuyện đó sẽ không xảy ra rồi.”

“Hay lắm.”

“Tại sao người không can thiệp vào cuộc chiến với Ngân Liên Hội? Nếu người tham gia thì cuộc chiến sẽ đâu kéo dài tới mức này.”¹

“Bởi vì tham gia vào những trận đánh đẫm của trẻ ranh không phải là việc của ta.”

“Ý người là Ngân Liên Hội có thắng cũng không thành vấn đề?”

“Ta đã chi viện đủ rồi. Nếu vẫn không thể chiến thắng vì Vô Cực đúng là bất tài. Cho dù nó có là nhi tử của ta đi chăng nữa thì vẫn nên loại bỏ thì hơn.”

“Tàn nhẫn thật.”

“Người nghĩ vậy thật à?”

Trương Xuyên Hoa quay đầu lại nhìn Phiêu Nguyệt.

Ánh mắt của Trương Xuyên Hoa sâu thẳm.

Bề ngoài không chút cảm xúc, nhưng sâu bên trong lại nổi sóng lớn cuộn cuộn.

Phiêu Nguyệt có thể cảm nhận được sức mạnh to lớn trong đôi mắt của Trương Xuyên Hoa.

Trương Xuyên Hoa nhìn về phía trước rồi nói tiếp khi thấy Phiêu Nguyệt không trả lời.

“Trên thế gian này, có hai người mà ta tôn kính nhất. Một là sư phụ ta, một là cựu môn chủ Cuồng Võ Môn Lý Quách.”

“Lý Quách?”

“Không ngờ đúng chứ?”

“Đúng vậy.”

“Bất ngờ cũng phải. Lý Quách đại hiệp vốn là người đã giết sư phụ ta kia mà. Nhưng nếu không có Lý Quách đại hiệp, Thiên Vũ Trang đã không thể bám rễ ở giang hồ này.”⁸

“Vậy là người đang cố trả ơn sao?”

“Không đến mức đó. Ta chỉ nghĩ ta cũng nên cho người khác một cơ hội giống như cái cách Lý Quách đại hiệp đã cho ta một cơ hội vậy.”

“Nghe cũng tình cảm thật.”bzfczk6

“Nhưng có lẽ đó là lần cuối cùng.”⁸

Kim Thiên Hội thắng thì tốt, Ngân Liên Hội thắng cũng chẳng sao.

Bởi vì Trương Xuyên Hoa tin rằng mọi chuyện cuối cùng cũng sẽ được sắp xếp ổn thỏa.

Hắn nghĩ vậy không phải vì hắn ngạo mạn.

Mà hắn đã dành cả đời ra để luyện võ.

Tuy đã thua Môn chủ Cuồng Võ Môn Lý Thanh đến sáu lần nhưng ở lần giao chiến thứ bảy, hắn đã giành được chiến thắng và giết được Lý Thanh ở lần giao chiến thứ tám.

Trương Xuyên Hoa tưởng rằng bản thân sẽ cảm thấy nhẹ nhõm nếu đánh bại được Lý Thanh. Nhưng không hiểu sao, trong lồng ngực của hắn lại xuất hiện một sự mất mát vô cùng lớn như thể bị khoét một lỗ ngay tim.

Đến Từ Thanh Chân Nhân của phái Hoa Sơn đến Vân Tổng của Thiếu Lâm Tự cũng không thể bù đắp sự mất mát đó.

Hắn nhốt mình tu luyện võ công.

Mặc dù vậy, cảm giác mất mát trong lòng hắn vẫn không hề biến mất.

Khi quên đi mọi thứ và chỉ tập trung vào luyện võ, dần dần hắn nhận ra ranh giới mờ hồ giữa “ngã” và “tha”.¹

Cảm xúc trở nên buồn tẻ.

Suy nghĩ mọi thứ đều vô dụng nhưng vẫn tham muốn có được mọi thứ. Hai thứ đó dần trở nên mâu thuẫn với nhau.

Hắn vốn dĩ có thể kiểm soát được những cảm xúc này.

Bởi vì hắn đủ khả năng để điều chỉnh dòng chảy tâm trí của mình theo ý hắn muốn. Nhưng giờ đây hắn đã không làm được điều đó nữa. Thế là hắn thả trôi bản thân theo tâm trí của mình.

Kết quả là như hiện tại.

Hắn bị tâm ma ăn mòn, nhưng không hoàn toàn bị ăn mòn.

Trương Xuyên Hoa nhận thức rõ về tình trạng của hắn.

Nếu hắn thực sự muốn, hắn đã có thể xua đuổi những tâm ma này đi ngay lập tức. Nhưng hắn không thể làm điều đó vì hắn đang muốn đột phá đến cảnh giới cao hơn.

Tâm ma chính là bức tường chắn hắn lại.

Nếu hấn phá vỡ hoặc nhảy qua bức tường đó, hấn có thể đột phá được cảnh giới cao hơn.

Tuy lúc này Trương Xuyên Hoa đã vượt quá giới hạn của một con người, nhưng hấn vẫn chưa thỏa mãn.

“Ngày xưa, khi Quyền Ma có thể đột phá được cảnh giới cổ kim đệ nhất cũng là vì ông có một đối thủ ngang tầm ngang sức tên Hồ Thiên Minh. Lý Quách đại hiệp cũng vậy, đại hiệp có kẻ thù là sư phụ ta nên mới có thể đạt đến cảnh giới đó. Tức tuyệt thế cao thủ của toàn thiên hạ đã từng có một đối thủ xứng tầm với mình. Một đối thủ mạnh đã giúp họ có động lực mạnh mẽ để vươn lên vị trí cao hơn. Ta cũng muốn Lý Thanh trở thành đối thủ ngang tài ngang sức với ta. Nhưng rồi đến một lúc, hấn bị chậm lại và không thể kích động ta được nữa. Từ Thanh của phái Hoa Sơn và Nhất Kiếm của phái Võ Đang cũng như vậy.”

Ánh mắt của Trương Xuyên Hoa nhìn vào Phiêu Nguyệt tỏa sáng hơn bao giờ hết.

Sau khi chiến thắng Từ Thanh Chân Nhân, hấn đã rơi vào trạng thái mất tinh thần trong một lúc.

Hấn cứ tưởng rằng mình đã đột phá được cảnh giới cao hơn, nhưng kết cục hấn lại chẳng nhận được gì.

Sau một thời gian suy nghĩ, hấn cũng đã đưa ra kết luận cuối cùng.

Để thoát ra khỏi tình trạng hiện tại thì hấn phải tìm một địch thủ đã đạt đến đẳng cấp như Quyền Ma hoặc Lý Quách.

Vấn đề là trong thiên hạ này không có người đó.

Những cao thủ danh chấn thiên hạ đã bị hấn hạ gục.

Giờ đã không còn ai có thể địch lại hấn nữa.

Hấn tuyệt vọng.

“Tại sao ông trời lại không cho ta một địch thủ ngang tầm ngang sức vậy? Ông không muốn ta đột phá đến cảnh giới cao hơn sao?”

Khoảnh khắc hấn tuyệt vọng nhất cũng là lúc hấn có được thông tin về Phiêu Nguyệt.

Thoạt đầu, hắn không quan tâm vì cho rằng Phiêu Nguyệt chỉ là một thích khách.

Thích khách đầu có mạnh thì cũng có giới hạn của nó.

Nhưng Phiêu Nguyệt thì khác.

Sau khi quan sát hành tung của Phiêu Nguyệt, Trương Xuyên Hoa thừa nhận rằng Phiêu Nguyệt khác với những thích khách khác.

“Người chính là hy vọng cuối cùng của ta. Người nhất định phải nằm ở cảnh giới cao hơn ta nghĩ.”

“Người điên rồi.”

“Chẳng phải người cũng biết rồi sao? Phải điên thì mới có thể vượt qua bức tường chắn trước mặt được. Những người không điên cuồng sao có thể vượt qua bức tường cao kia chứ.”

Điên cuồng chính là một từ khác để chỉ tinh thần chiến đấu.

Một người phải phát điên vì điều gì đó và chiến đấu đến cực hạn để đạt được điên cuồng thực thụ.

Chỉ những người đạt được võ công cực hạn mới như vậy.

Những người dành cả tuổi trẻ của mình để điên cuồng vì võ thuật.

Đổi lại, họ sẽ đạt được cảnh giới cao nhất. Tuy nhiên rất ít người duy trì được độ điên cuồng hồi còn trẻ khi họ già đi.

Bởi vì sự điên cuồng của tuổi trẻ sẽ mất dần khi người đó biết thỏa mãn với những thành tựu của mình.

Những người mà Trương Xuyên Hoa từng đối đầu cũng như vậy.

Bọn họ đã mất đi độ điên của một võ giả nên không thể kích động hắn ta được nữa.

Vừa đi vừa nói, cả hai lên đến đỉnh núi khi nào không hay. Khung cảnh xung quanh hiện ra trong tầm mắt họ.

Họ có thể nhìn thấy Bà Dương Hồ rộng lớn và lửa khói đang bốc lên từ đằng xa.

Đó là chiến trường nơi Kim Thiên Hội và Ngân Liên Hội giao chiến với nhau.

Tuy không thể thấy được họ vì đang ở quá xa, nhưng cuồng khí và nhiệt khí của những người đó vẫn lan xa tới tận hai người họ.

Cuồng khí điên loạn khiến bất kỳ ai cũng phải ớn lạnh.

Trương Xuyên Hoa hỏi.

“Người thấy không?”

“...”

“Ta hy vọng người đang nhìn thấy những gì ta thấy. Cảnh tượng như vậy mà chỉ xem một mình thì quả rất phí.”

Một nụ cười kỳ lạ xuất hiện trên môi Trương Xuyên Hoa.

Một nụ cười tàn nhẫn khiến nhìn vào thôi cũng khiến khí thế của người đối diện cũng trở nên đông cứng.

Phiêu Nguyệt khẽ nhú mày.

Sát ý trong nụ cười của Trương Xuyên Hoa làm hắn lo lắng.

“Suốt thời gian qua, giang hồ đã quá đổi yên bình rồi. Yên bình lâu ngày khiến con người xem như đó là một thói quen. Một thói quen khiến cho con người không thể phát triển được. Nhị Cường, Tam Môn, Tam Trang? Nực cười. Những danh hiệu đó cũng chỉ là một chất độc kìm hãm sự phát triển của bọn họ. Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn. Tất cả đều bị giữ chân lại bởi vinh quang của quá khứ. Bọn họ không thể tiến về phía trước được nữa.”

Vân Tống Đại Sư, Nhất Kiếm Chân Nhân, Từ Thanh Chân Nhân. Tất cả bọn họ đều là những tuyệt thế cao thủ của thời đại, nhưng không ai có thể đáp ứng được kỳ vọng của Trương Xuyên Hoa cả.

“Người là người duy nhất tự mình tiến lên phía trước trong giang hồ này.”

Ngay sau khi đến Bà Dương Hồ, Trương Xuyên Hoa đã để ý đến Phiêu Nguyệt.

Có vô số người bao gồm cả nhi tử của hắn là Trương Vô Cực cũng cảnh giác với Phiêu Nguyệt.

Ban đầu, hắn nghĩ rằng thích khách thì có gì đâu phải dễ tìm. Bởi một thích khách có mạnh đến mấy thì cũng có giới hạn của nó. Nhưng không lâu sau, định kiến của hắn đã thay đổi.

Đó chính là khi hắn phát hiện ra trợ thủ Hắc Bách Vô Thượng của hắn đã bị Phiêu Nguyệt giết chết.

Tu vi của Hắc Vô Thượng Ngụy Thân Hạo và Bạch Vô Thường Tiền Diệp vốn rất đáng kinh ngạc.

Bọn họ là những người tuyệt đối sẽ không bao giờ bị một tên thích khách hạ gục. Nhưng Phiêu Nguyệt đã giết được họ, chứng tỏ Phiêu Nguyệt không phải là thích khách.

Từ đó, hắn bắt đầu có hứng thú với hành tung của Phiêu Nguyệt.

Hắn đã tìm hiểu hành tung của Phiêu Nguyệt từ khi hắn lộ diện ra ngoài giang hồ cho đến thời điểm hiện tại.

Sau khi xem xét lại toàn bộ hành tung của Phiêu Nguyệt, hắn đi đến một kết luận.

“Người không phải thích khách. Người đang đọc được dòng chảy của thời đại và xoay chuyển nó theo hướng có lợi nhất cho người.”

Năng lực này không phải nuôi dưỡng mà có.

Đó chính là tài năng thiên bẩm.

Một loại tài năng được ông trời trao cho một số ít người.

Tìm được những kẻ có tài năng như Phiêu Nguyệt còn khó tìm hơn những người có tu vi mạnh mẽ.

Giang hồ là nơi mà mọi chuyện đều có thể giải quyết chỉ cần có sức mạnh. Hầu như rất ít người biết sử dụng đầu óc như Phiêu Nguyệt trong thế giới này. Đó chính là lý do đầu khi sinh ra bọn họ có tài năng đó, thì về lâu về dài nó vẫn bị suy thoái.

“Xem ra địch thủ của ta đã được sinh nhầm chỗ rồi.”

Từ đó trở đi, Trương Xuyên Hoa luôn đợi Phiêu Nguyệt đến.

Đó là lý do tại sao hắn lại hân hoan chào đón Phiêu Nguyệt như thế này.

“Phiêu Nguyệt!”

“Chuyện gì?”

“Cảm ơn ông trời vì đã gửi người đến cho ta khi ta vẫn còn sống.”

“Người nói như thể con cá mà người muốn bắt đã mắc câu rồi nhỉ?”

“Nếu người không thích thì hãy vùng vẫy để thoát ra khỏi lưới đi.”

Câu nói thẳng thừng của Phiêu Nguyệt khiến nụ cười trên môi Trương Xuyên Hoa ngày càng tươi hơn.

Mây đen bắt đầu kéo đến đỉnh núi từ khi nào.

Cả thế giới tối tăm như mực, dường như cơn mưa sẽ kéo đến bất kỳ lúc nào.

Trương Xuyên Hoa vẫn nhìn về phía Bà Dương Hồ.

Soạt!

Phiêu Nguyệt bắt đầu hành động.

Hắn chọn tấn công trước.

Phiêu Nguyệt lặng lẽ tiếp cận Trương Xuyên Hoa từ phía sau và đâm U Linh Chủy vào cổ của hắn ta.

Rắc!

U Linh Chủy vỡ nát khi chạm vào gáy của Trương Xuyên Hoa.

Đồng Tâm Tắc Dĩ Khí Ngự Bài.

Một khi tâm động, khí cũng động rồi tạo ra một tấm khiên để che chắn.

Nó không có bất kỳ hình thức hay chiêu thức gì cả.

Phiêu Nguyệt đang còn trở mắt ngạc nhiên thì đã bị Trương Xuyên Hoa dùng vai hất vào ngực.

Uỳnh!

Cơ thể của Phiêu Nguyệt bị đẩy ngược ra phía sau.

Hàng bay xa chục trượng rồi ngã xuống nền đất.

Phiêu Nguyệt siết chặt tay.

Có những vết bầm tím xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn.

Đó chính là vết thương để lại khi hắn dùng tay để chặn lại đòn tấn công của Trương Xuyên Hoa.

Tuy đa số xung kích đã được giảm thiểu nhưng sức công phá của đòn tấn công vẫn đủ để khiến bàn tay của Phiêu Nguyệt thâm tím.

Trương Xuyên Hoa mỉm cười rồi đến gần Phiêu Nguyệt.

“Hèn nhát và lén lút đúng như một thích khách. Nhưng thế này cũng không tệ.”

“Sẽ tốt hơn nếu trúng đòn.”

Phiêu Nguyệt phủi tay rồi nói.

Mặc dù bị mĩa mai tấn công một cách hèn nhát, nhưng Phiêu Nguyệt không cảm thấy dằn vặt lương tâm.

Bởi vì như Trương Xuyên Hoa đã nói, ám sát chính là một trong những kỹ năng cơ bản của thích khách.

Dùng mọi thủ đoạn để giết chết kẻ địch.

Đó chính là thứ hắn đã được học và sinh tồn cho đến hiện tại.

Những người khác có thể chỉ trích, nhưng Phiêu Nguyệt không hề xấu hổ về cách sống của bản thân.

Trương Xuyên Hoa cũng nghĩ vậy.

‘Một thích khách tấn công theo kiểu của thích khách thì có vấn đề gì? Chỉ là những kẻ đánh đòn không đủ năng lực mà thôi.’

Vù vù vù!

Bá khí tỏa ra từ Trương Xuyên Hoa.

Ngọn núi rung lên như đang gào thét.

Trời đất đang rung chuyển bởi công lực của Trương Xuyên Hoa.

Một hiện tượng khó tin ngay cả khi đang chứng kiến tận mắt.

Phiêu Nguyệt mím chặt môi lại.

Bộ mặt thật của tên quái vật đã lộ diện, và giờ hắn phải đối đầu với nó.

‘Tệ thật!’

Tuy đã chuẩn bị cho lần sát hành này nhưng hắn không chắc có thành công hay không. Vậy mà lúc này hắn còn phải đối đầu với Trương Xuyên Hoa trong tình trạng xấu nhất.

Ở đây là đỉnh núi hoang vắng, chỉ có một vài nơi để có thể ẩn náu.

Môi trường này thật không thuận lợi.

Hơn nữa, đối thủ của hắn lại còn là thiên hạ đệ nhất nhân có sức mạnh khiến người khác không thể ước chừng.

Lần sát hành bất khả thi của Phiêu Nguyệt chính thức bắt đầu.

649

Trương Xuyên Hoa thể hiện võ uy mạnh mẽ của mình, có lẽ ngay cả từ mạnh mẽ bây giờ cũng chẳng đủ để nói về hắn.

Soạt!

Chỉ với một đường kiếm nhẹ nhàng, cả bầu không khí xung quanh dường như xé làm đôi.

Mỗi khi hắn vùng kiếm đều để lại vết cắt sâu hoắm.

Cảnh tượng tảng đá khổng lồ bị chẻ ra làm đôi kinh khủng đến mức sờn gai ốc.

Trương Xuyên Hoa cứ thế bình thản thi triển kiếm chiêu.

Thậm chí thanh kiếm của hắn không hề có khí vận giống như kiếm cang hay kiếm khí.

Không phải là hắn không thể thi triển.

Là bởi vì hắn cảm thấy mình không nhất thiết phải thi triển nó.

Tất cả sức mạnh và nội công mà hắn tích lũy đều được dồn vào thanh kiếm mà hắn đang cầm trên tay. Ngay cả khi nó không phát tiết ra bên ngoài, nhưng uy lực của nó cũng mạnh mẽ tương đương với kiếm cang.

Rầm rầm!

Lại thêm một vách đá khổng lồ bị xẻ đôi.

Phiêu Nguyệt né được đòn công kích của hắc chỉ trong tích tắc với khoảng cách rất nhỏ.

Nếu phản ứng chậm hơn một chút nữa thì chắc có lẽ số phận của Phiêu Nguyệt cũng giống như vách đá kia rồi.

Đó là kiếm công vô cùng mạnh mẽ.

Soạt vù vù!

Thanh kiếm của Trương Xuyên Hoa lao đến nhanh như cơn vũ bão.

Đã quá muộn để Phiêu Nguyệt có thể tránh rồi.

Phiêu Nguyệt theo bản năng trải Ti Xà Cang ra để chặn đòn của Trương Xuyên Hoa.

Ting!

Thanh kiếm của Trương Xuyên Hoa vướng vào Cang khí.

Những đòn tấn công tầm thường khác khi chạm vào Ti Xà Cang chắc chắn sẽ dội ngược trở lại hoặc bị vô hiệu. Nhưng lần này thì ngược lại.

Ting ting ting!

Kiếm của Trương Xuyên Hoa cắt đứt Ti Xà Cang như thể nó là một sợi chỉ mục nát.

Phiêu Nguyệt lộn ngược cả cơ thể theo phản xạ.

Đây là thủ pháp Thiết Bản Kiêu mà người trong giang hồ không thường xuyên sử dụng vì cho rằng một khi sử dụng nó sẽ rất mất mặt. Nhưng trong tình huống hiện tại, mất mặt hay không, không còn quan trọng nữa.

Nhưng Phiêu Nguyệt lại không nghĩ sử dụng Thiết Bản Kiêu là thứ gì đó đáng xấu hổ.

Dù cho trong quá trình diễn ra cuộc đối đầu có tài giỏi đến cỡ nào đi chăng nữa, cuối cùng người sống sót vẫn là người chiến thắng, bất kể có sử dụng là thủ đoạn gì hay phương pháp nào.

Soạt!

Thanh kiếm của Trương Xuyên Hoa lướt qua ngực của Phiêu Nguyệt với khoảng cách rất nhỏ.

Áo hần rách một đường, để lộ ra phần da thịt.

Nếu phản ứng chậm hơn một chút nữa thì rất có thể Phiêu Nguyệt đã đi đời rồi.

Đứng giữa làn ranh của sự sống và cái chết, Phiêu Nguyệt lại một lần nữa thi triển Ti Xà Cang, công kích Trương Xuyên Hoa.

Nhưng Trương Xuyên Hoa chỉ nhẹ nhàng vung kiếm, Ti Xà Cang đứt đoạn.

Trương Xuyên Hoa lên tiếng với vẻ mặt thất vọng.

“Tất cả thủ đoạn của ngươi chỉ có thể thôi sao?”

Khả năng cô đọng và tích tụ cang khí lại thành hình dáng một đường chỉ quả là đáng gờm, nhưng đối với những võ giả có cảnh giới như Trương Xuyên Hoa thì chuyện đó chẳng là cái đinh gì cả.

Bởi vì nếu muốn, hần hoàn toàn có thể tích tụ cang khí lại giống như vậy.

Lý do hần không muốn làm như vậy là bởi vì hần cảm thấy hiệu quả của nó không cao.

Hần không thích mình phải phí hoài công sức để làm như vậy.

Đã thi triển chiêu thức thì phải súc tích nhất có thể.

Tiêu thụ tối thiểu nội công.

Đó là một trong những nguyên tắc của Trương Xuyên Hoa.

Bộp bộp bịch!

Trương Xuyên Hoa liên tục đâm kiếm hướng về phía ngực của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt ngay lập tức thi triển Xà Hành Bộ, tránh né đòn tấn công. Nhưng hần không thể tránh được hết, hần vẫn bị dính chiêu và trọng thương.

Một vết sẹo dài kéo dài từ bả vai tới ngực của hần.

Phiêu Nguyệt nghiêng răng.

Phiêu Nguyệt, một kẻ ngạo nghễ, mạnh mẽ đến mức dù cho có chịu bất cứ thương đau nào, biểu cảm của hắn tuyệt đối không hề thay đổi. Nhưng thanh kiếm của Trương Xuyên Hoa chứa đựng sức mạnh khủng khiếp đến mức Phiêu Nguyệt không thể thốt lên thành tiếng trước nỗi đau mà hắn phải chịu đựng.

Vì vậy nếu bị kiếm của Trương Xuyên Hoa chém trúng, cơn đau đớn vượt qua ngưỡng chịu đựng của Phiêu Nguyệt, khiến toàn thân hắn dường như bị tê liệt.

Đây chính là cuộc khủng hoảng tột cùng của những thích khách coi tốc độ như là sinh mệnh của cuộc đời mình giống Phiêu Nguyệt.

“Thể hiện toàn bộ những gì mà ngươi có đi, Phiêu Nguyệt!”

Trương Xuyên Hoa tiếp tục tấn công Phiêu Nguyệt vô cùng quyết liệt.

Phiêu Nguyệt thi triển Hắc Lôi.

Lôi lực kích thích từng tế bào thần kinh, khiến tốc độ phản ứng tăng gấp đôi.

Phiêu Nguyệt di chuyển với tốc độ mà mắt thường không thể nào bắt kịp, Trương Xuyên Hoa mỉm cười.

“Nhanh hơn rồi đây, nhưng mà vẫn còn quá chậm!”

Soạt!

Kiếm của hắn bắt trọn từng chuyển động của Phiêu Nguyệt.

Trương Xuyên Hoa giương kiếm thẳng đến cổ của Phiêu Nguyệt.

Phiêu Nguyệt dùng năm tay đâm thẳng vào thanh kiếm.

Nhất Điểm - Một thủ pháp giống như Phá Ngọc tập trung toàn bộ sức mạnh vào một điểm.

Đùng!

Thanh kiếm của Trương Xuyên Hoa đánh phá ngọc, ngay lập tức bị uốn cong.

Một sức mạnh đáng gờm truyền từ thanh kiếm qua cơ thể của Trương Xuyên Hoa.

Trong khoảnh khắc đó, Trương Xuyên Hoa lộn vòng người trên không trung.

Trương Xuyên Hoa ngay lập tức hủy diệt phá ngọc, tay không đâm vào bụng Phiêu Nguyệt.

Rầm!

Phiêu Nguyệt bay cả người về phía sau cùng với tiếng nổ âm vang lên.

Phiêu Nguyệt run rẩy.

Tuy hắn đã nhanh nhạy đưa đầu gối lên để phòng thủ, nhưng sức công phá của Trương Xuyên Hoa vẫn quá khủng khiếp. Xương bánh chè của hắn vỡ nát và sưng tấy chỉ trong tích tắc.

Vậy là một trong những lợi thế lớn nhất của Phiêu Nguyệt là về tốc độ cũng đã mất đi.

Trương Xuyên Hoa vung bàn tay trái lên không trung và tiếp cận Phiêu Nguyệt.

Không chỉ có mình Phiêu Nguyệt là bị thương. Xương tay trái của Trương Xuyên Hoa cũng đã bị gãy do phản lực mà hắn nhận lại từ cú lên gối của Phiêu Nguyệt.

Nếu là người bình thường, chắc chắn họ sẽ phải hét lên vì đau đớn, nhưng Trương Xuyên Hoa lại chẳng hề hấn gì. Trương Xuyên Hoa dùng sức cầm thanh kiếm lên và tiến lại gần Phiêu Nguyệt.

Cú đâm của Trương Xuyên Hoa dường đi đã lấy đi mất khả năng di chuyển linh hoạt của Phiêu Nguyệt, trông hắn giờ đây có vẻ như là một con chuột đã bị tóm gọn. Nhưng Phiêu Nguyệt không phải là chuột.

Hắn cũng không hề bị tóm.

Tuy mất đi khả năng cơ động, nhưng hắn vẫn còn trong tay Ti Xà Cang.

Trương Xuyên Hoa nở một nụ cười lạnh lùng khi nhìn thấy Phiêu Nguyệt bắt đầu thi triển Ti Xà Cang.

“Người vẫn chưa hiểu được là những thứ người làm đều rất vô dụng sao? Người cứng đầu hơn ta nghĩ đấy. Đôi khi người

phải thừa nhận rằng mình là kẻ yếu, có như thế mới có thể trở nên mạnh mẽ hơn.”

“Lắm lời! Nhân gian này ta chưa từng thấy ai nhiều lời mà lì lợm như ngươi cả!”

“Hừm! Ngươi thật sự nghĩ là Kích Tràng Trì Giới này thật sự kiểm soát được ta sao?”

Pặc!

Trương Xuyên Hoa cười chế giễu Phiêu Nguyệt và xuyên qua.

Soạt!

Thanh kiếm của hắn chém xuyên không gian.

Cùng một lúc phá hủy Ti Xà Cang và tàn sát Phiêu Nguyệt.

Ngay lúc đó.

Vù vù vù!

Ti Xà Cang rung chuyển, lôi chấn âm âm.

Đó chính là Hắc Lôi Ti Xà Cang.

Sức mạnh của lôi lực truyền vào Ti Xà Cang khiến công lực của nó tăng lên gấp bội.

Choang!

Kiếm của Trương Xuyên Hoa và Hắc Lôi Ti Xà Cang va chạm nhau, lôi chấn âm âm tứ phía.

Ánh sáng lóe lên trong ánh mắt của Trương Xuyên Hoa.

Có lẽ Ti Xà Cang cộng thêm sức mạnh của lôi lực khiến phản chiến lực tăng lên đáng kể.

Ti Xà Cang ban nãy chỉ một nhát kiếm mà đã biến mất, nhưng Hắc Lôi Ti Xà Cang vẫn duy trì trạng thái nguyên vẹn ban đầu.

Soạt!

Phiêu Nguyệt liên tục vung vẩy Hắc Lôi Ti Xà Cang.

Ti Xà Cang với tia sét màu đen chảy dọc vung vẩy trong không trung với tốc độ kinh khủng.

Phiêu Nguyệt phản công khiến cho Trương Xuyên Hoa phải ngừng tấn công mà tập trung vào phòng thủ.

Rầm ầm ầm!

Chỉ trong một hơi thở mà Ti Xà Cang và thanh kiếm của Trương Xuyên Hoa đã đụng độ lên đến hàng chục lần. Trương Xuyên Hoa cố gắng tiếp cận và Phiêu Nguyệt ra sức ngăn hấn lại.

Mỗi lúc Trương Xuyên Hoa tiến lên một bước, áp lực mà hấn nhận được càng tăng l&ecirbzfck;n.

Áp lực đáng gờm đó đẩy Trương Xuyên Hoa ra xa như thể áp lực khi lặn ở dưới lòng biển sâu.

Đôi mắt của Trương Xuyên Hoa run rẩy.

Bởi vì sức kháng cự của Phiêu Nguyệt mạnh hơn những gì hấn tưởng tượng.

Không chỉ có sự kháng cự mạnh mẽ.

Thời gian càng trôi qua, không biết là do hấn đã giác ngộ điều gì hay uy lực Hắc Lôi Ti Xà Cang ngày càng tăng.

‘Quả nhiên là ta không hề nhìn sai.’

Trương Xuyên Hoa cười, vung kiếm ngày càng quyết liệt hơn nữa.

Rầm ầm ầm!

Kiếm và Ti Xà Cang lại va chạm với nhau thêm hàng chục lần nữa.

Tay Phiêu Nguyệt vừa vung vẩy Hắc Lôi Ti Xà Cang điên cuồng, vừa di chuyển từ bên này sang bên kia với cái đầu gối bị gãy.

Lục khục!

Đầu gối sưng tấy cùng với tiếng xương răng rắc lục khục dần dần hồi phục.

Đầu gối hấn đã dần trở lại trạng thái ban đầu.

Đây là việc mà bản thân hấn không thể nào dự đoán trước được.

Bởi vì Phiêu Nguyệt thừa biết rằng hắn không có khả năng hồi phục như vậy.

‘Liệu có phải do Nam Thần Vũ đã truyền máu cho ta?’

Nam Thần Vũ có khả năng hồi phục, vì thế hắn gần như là bất tử.

Một ngày hôm nọ hắn đã được Nam Thần Vũ truyền máu cho, nhưng lúc ấy không có bất cứ hiện tượng gì xảy ra cả.

Nhưng bây giờ máu mà hắn nhận được khi ấy dường như đã phát huy tác dụng của mình.

‘Tốt lắm!’

Phiêu Nguyệt bắt đầu di chuyển với tốc độ đáng gờm.

Nếu xét về uy lực của võ công thì không biết rằng Trương Xuyên Hoa có hơn hắn một bậc hay không, nhưng tốc độ và khả năng cơ động của Phiêu Nguyệt chắc chắn là vượt mặt Trương Xuyên Hoa.

Vù vù vù!

Phiêu Nguyệt di chuyển với tốc độ mà mắt của người thường không thể nào bắt kịp.

“Hừm!”

Trương Xuyên Hoa nhếch mép, đuổi sát Phiêu Nguyệt.

Do tiêu chuẩn về sự nhanh nhẹn lúc này dựa trên Phiêu Nguyệt, trên thực tế Trương Xuyên Hoa không hề chậm chạp, trái lại hắn chuyển động rất nhanh.

Hơn nữa, hắn biết cách tối đa hóa hiệu quả với chuyển động tối thiểu nhất.

Nếu Phiêu Nguyệt di chuyển theo một hình vòng cung lớn, thì hắn sẽ vượt qua với khoảng cách ngắn nhất để bắt kịp hắn.

Đùng đùng! Ầm!

Hai người văng ra, rồi lại liên tục va chạm nhau.

Sức mạnh của cả hai đều vượt quá giới hạn của một con người.

Đầu và vai của họ bắt đầu bốc hơi. Đó là hiện tượng xảy ra khi cơ thể đã bị vắt kiệt đến giới hạn cuối cùng của nó.

Vù vù vù!

Là lúc đó.

Bầu trời âm u bắt đầu đổ mưa.

Mưa rơi một hai giọt rồi ngay lập tức trở thành một trận mưa lớn, bao phủ cả ngọn núi.

Râm ẩm ẩm!

Tiếng sấm vang vọng, sấm chớp lóe lên.

Hai người chiến đấu điên cuồng trong cơn bão tố đầy mưa và sấm sét.

Chuyện này đến cả họ cũng không thể lường trước được.

Suýt nữa thì sét đánh trúng họ.

Nếu là người bình thường thì khi thấy sét đánh họ sẽ biết sợ hãi mà ngừng chiến đấu. Nhưng ngược lại, cả hai lại càng lao vào chiến đấu với nhau điên cuồng.

Đùng ẹt!

Sấm sét giáng xuống, đỉnh núi lóe lên trắng xóa.

“Ha ha!”

Đây không phải là nụ cười để khoa trương sức mạnh.

Đó là một nụ cười của sự hạnh phúc tốt độ.

Thời gian càng trôi qua, đòn tấn công của Phiêu Nguyệt càng trở nên tinh vi và có uy lực hơn. Tương tự, Trương Xuyên Hoa quả nhiên là cũng phát triển một cách khủng khiếp.

Kích thích lẫn nhau, cùng phát triển để xứng tầm với đối phương.

Đây là chuyện mà Trương Xuyên Hoa vẫn hằng mong muốn.

Bây giờ võ công của Phiêu Nguyệt đã lên một tầm cao mới mà ngay cả Trương Xuyên Hoa cũng không dám khinh thường.

Chỉ thông qua trận chiến lần này với Trương Xuyên Hoa, mà hắn đã có thể tiến bộ vượt bậc đến như vậy.

Nhưng Trương Xuyên Hoa vẫn có thể mỉm cười, vì hắn biết người chiến thắng cuối cùng vẫn là mình.

Mảnh ghép còn thiếu trong tâm trí hắn, dần dần được tìm thấy.

Và cũng qua trận đụng độ với Phiêu Nguyệt lần này, từng mảnh ghép một hoàn thiện một bức tranh lớn.

Trương Xuyên Hoa dường như đã phá vỡ bức tường giới hạn, đặt chân lên một tầm cao mới.

Chỉ có một mình Trương Xuyên Hoa mới biết được khả năng của bản thân và làm cách nào để có thể phá vỡ bức tường ngăn cách. Và cách mà hắn sẽ sử dụng võ công tuyệt đỉnh đó của mình như thế nào.

Trương Xuyên Hoa rút kiếm, hướng về phía Phiêu Nguyệt.

Theo bản năng của mình, Phiêu Nguyệt cảm nhận được nguy hiểm đang vây quanh.

Trương Xuyên Hoa nói.

“Đa tạ ngươi, Phiêu Nguyệt! Ta đã sử dụng ngươi để làm bước đệm phát triển võ công. Để báo đáp lại cái ân này, ta sẽ cho ngươi thấy những điều mà ta vừa giác ngộ được.”

Chỉ trong khoảnh khắc, đôi mắt Trương Xuyên Hoa phát ra một ánh sáng mạnh mẽ.

“Khắc!”

Phiêu Nguyệt ôm lấy ngực.

Hắn cảm nhận được cơn đau quặn thắt ngay ngực.

Cảm giác như trái tim hắn bị xẻ ra thành từng mảnh một.

Đây hoàn toàn không phải là một sự ngộ nhận.

Trương Xuyên Hoa đang tấn công Phiêu Nguyệt bằng một thanh kiếm vô hình.

Đây chính là Vô Hình Tâm Kiếm.

Vô Hình Kiếm của Trương Xuyên Hoa đã bước lên một tầm cao mới.

Một thủ pháp giết đôi thủ, chỉ cần dùng tâm trí điều khiển mà có thể vung ra Vô Hình Kiếm.

Một hình thái khác của Tâm Tắc Sát.

Ban đầu, Trương Xuyên Hoa không thể giết chết một người có võ công tuyệt thế chỉ bằng cách điều khiển tâm trí, nhưng hắn đã tự phá vỡ giới hạn của mình với khả năng mới của Vô Hình Kiếm.

“Khắc!”

Phiêu Nguyệt không thể chịu đựng nổi áp lực nơi lồng ngực của mình, quỳ thụp xuống đất.

Nếu cứ tiếp tục như thế này, chắc có lẽ trái tim hắn sẽ thật sự bị xẻ ra thành trăm mảnh.

Mặt hắn xám lại. Nhưng ánh mắt của hắn vẫn còn hùng hực ý chí.

Ngay cả khi lâm vào hoàn cảnh như thế này, hắn vẫn không từ bỏ.

Trương Xuyên Hoa nói.

“Chẳng còn hy vọng nào cho ngươi đâu. Cứ thế này đầu hàng có phải hơn không?”

Lúc ấy, Phiêu Nguyệt khẽ mấp máy đôi môi.

“Ta.....”

“Gì cơ?”

“Ta...bắt được ngươi rồi.”

“Ngươi nói luyện thuyên gì vậy?”

Trương Xuyên Hoa cau mày trước lời của Phiêu Nguyệt.

Hắn và Phiêu Nguyệt cách nhau một khoảng rất xa.

Phiêu Nguyệt không thể nào tóm được hắn trong khoảng cách xa như thế này.

Bùm!

Sấm sét giáng xuống đỉnh núi.

Ngay lập tức, thế giới trước mắt Trương Xuyên Hoa phát sáng rực rỡ.

Ngân ti bao phủ quanh hắn, trải dài như mạng nhện.

Đây chính là Tri Thù Ngân Vồng mà Phiêu Nguyệt đã rất tinh vi tạo ra.

Trong lúc vừa đối đầu vừa chiến đấu với Trương Xuyên Hoa, Phiêu Nguyệt đã thi triển Tri Thù Ngân Vồng xung quanh Trương Xuyên Hoa.

Trương Xuyên Hoa muộn màng nhận ra mạng lưới ngân ti bao xung quanh mình, cười khẩy.

“Hừm! Cái này thì có là sao? Chỉ cần nó không thể chạm vào ta, chắc chắn nó không thể gây hại cho ta.”

“Nhưng...có thêm sấm sét đánh vào thì lại là chuyện khác.”

“Gì cơ?”

Khoảnh khắc Trương Xuyên Hoa cau mày hoài nghi, Phiêu Nguyệt chịu đựng nỗi đau nơi lồng ngực, dồn hết sức bình sinh tiếp lôi lực vào Tri Thù Ngân Vồng.

Giống với việc Trương Xuyên Hoa giác ngộ sau trận chiến với Phiêu Nguyệt hoàn thiện Vô Hình Kiếm, chính Phiêu Nguyệt cũng giác ngộ trong trận đối đầu này với Trương Xuyên Hoa.

Khả năng lôi lực thu hút lôi lực.

Khi công lực của Phiêu Nguyệt không còn nhiều, lôi lực truyền vào Tri Thù Ngân Vồng cũng rất yếu. Nhưng chỉ cần như vậy là đủ rồi.

Hắn sẽ thu hút năng lượng của sấm sét trên bầu trời.

Bây giờ chính là khoảnh khắc đó.

Soạt rẹt ầm!

Tia sét lớn và mạnh mẽ hơn bất kỳ tia sét nào trước đó giáng thẳng xuống Tri Thù Ngân Vồng.

Khoảnh khắc ấy, cả đỉnh núi chìm trong ánh sáng trắng xóa.

TỬ THẦN PHIÊU NGUYỆT

CHAP 650

“Cái gì?”

“Đó là cấm tuyến của Ngân Liên Hội mà?”

Đám võ giả sau khi trải qua trận chiến khốc liệt bất giác dừng di chuyển nhìn vào một chỗ. Đó là một ngọn núi lớn ở phía đối diện Bà Dương Hồ.

Tia sét giáng xuống đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Trời mưa có sét là chuyện bình thường. Nhưng tia sét vừa rồi khác hẳn với thứ mà người ta thường thấy. Nó mạnh và sáng hơn rất nhiều.

Đặc biệt là rất khủng khiếp.

Lúc tia sét đánh xuống mọi người tạm thời bị mất đi thị giác.

Sự việc chỉ diễn ra trong nháy mắt nhưng ngỡ như cả thế gian sắp sụp đổ đến nơi. 2

Gã nam nhân một tay lau vết máu trên miệng rồi lầm bầm.

“Chủ quân!”

Gã nam nhân tỏ vẻ mệt mỏi kia chính là Hoàng Phủ Chi Thắng.

Dưới chân hắn là một tên võ giả vận y phục đỏ đang không ngừng chảy máu.

Y chính là Tịch Hồn Nghi - đội chủ của Tịch Diệt Đội.

Sau khi đấu với nhau quá trăm chiêu, Hoàng Phủ Chi Thắng đã đánh bại được y.

Tịch Hồn Nghi đã chết nhưng Hoàng Phủ Chi Thắng bị thương cũng không hề nhẹ. 1

Toàn thân hắn nhuộm màu máu trông như ác quỷ, nội tạng đảo lộn cả lên, đến nỗi di chuyển vài bước cũng thấy vô cùng khó khăn. 8

Thế nhưng Hoàng Phủ Chi Thắng vẫn sải bước về phía ngọn núi mà tia sét vừa giáng xuống.

“Chủ quân!”

6

“Nhà ngươi!”

Đột nhiên lúc này một tên trong Tịch Diệt Đội tỉnh lại rồi tấn công Hoàng Phủ Chi Thắng.

Hắn ta nhìn thấy Tịch Hồn Nghi đã chết liền thi triển sát chiêu.

Hoàng Phủ Chi Thắng cũng vung một quyền về phía hắn.

“Đừng có cản đường ta.”

8

Rầm!

Cùng với tiếng nổ vang dội, tên võ giả tấn công Hoàng Phủ Chi Thắng tan thành trăm mảnh.

Hoàng Phủ Chi Thắng lại tiếp tục di chuyển về phía ngọn núi.

1

“Ha! Haa!”

Hồng Lệ Tuyết ngã xuống đất rồi thở hỗn hển.

Giống như Hoàng Phủ Chi Thắng, cả người nàng lúc này đã nhuốm bởi màu máu.

Trước mắt Hồng Lệ Tuyết là lão nhân bị đánh thủng xuyên ngực, máu không ngừng chảy đỏ cả thân người.

Lão nhân chính là Thiết Kim Nhạc, đối thủ của Hồng Lệ Tuyết.

Thiết Kim Nhạc, tam trưởng lão của Thiên Vũ Trang nhìn lên trời lầm bầm.

“Không thể nào như thế...”

Ông ta cứ chớp chớp mắt tựa hồ không tin nổi bản thân đã thảm bại.

Người chiến thắng ấy thế mà lại là Hồng Lệ Tuyết.

Hồng Lệ Tuyết cũng bị thương nghiêm trọng nhưng dấu sao nàng vẫn còn di chuyển được.

Giọng nói quái lạ của Thiết Kim Nhạc cứ thế nhỏ dần đi.

Cuối cùng ông ta cũng bỏ mạng.

Hồng Lệ Tuyết chậm chậm đứng dậy.

Ánh mắt nàng hướng về phía đỉnh núi, nơi xuất hiện tia sét chiếu sáng cả đất trời.

“Haa!”

Hồng Lệ Tuyết vừa thở hắt hắt vừa nhìn xung quanh.

Chiến trường vừa im lặng một chốc lại dấy lên cơn gió tanh mưa máu.

“Aaa!”

“Chết đi!”

Võ giả Ngân Liên Hội và Kim Thiên Hội tấn công nhau hết như lũ ác quỷ.

Có rất nhiều người chết và bị thương, tiếng rên rỉ vang vọng khắp nơi. Thế nhưng chúng vẫn điên cuồng giao chiến với nhau.

Hồng Lệ Tuyết nhìn cảnh tượng đó một hồi rồi lầm bầm.

“Được rồi. Hắc Giới chỉ can thiệp đến đây thôi.”

Huýt!

Nàng huýt một lần sáo dài.

Lúc này đám thích khách đang tham chiến bắt đầu rút đi như thủy triều xuống.

“Cái gì?”

“Ừm!”

Lúc thích khách rút lui, võ giả hai bên đều vô cùng kinh ngạc. Thế nhưng họ vẫn không ngừng chiến đấu.

Hồng Lệ Tuyết cũng cố rời khỏi chiến trường cùng đám thích khách. Lúc này có giọng nói ai đó vang lên.

“Khoan đã.”

Người gọi nàng chính là Nam Cung Tuyết.

Nam Cung Tuyết lúc này cũng thành huyết nhân như Hồng Lệ Tuyết.

Hồng Lệ Tuyết trả lời.

“Sao thế?”

“Muốn giúp thì phải giúp đến cùng chứ. Cô muốn rời khỏi đây à?”

“Ừm!”

Nghe Hồng Lệ Tuyết trả lời, đôi mày Nam Cung Tuyết liền nhíu lại.

Cuộc chiến vẫn chưa kết thúc, vậy nên Hồng Lệ Tuyết nói sẽ rút lui khiến nàng cảm thấy thật vô lý.

“Sao thế? Lúc ta nhờ vả thì giả vờ không biết, rồi bây giờ lại xen vào chiến trường, còn định rút lui nữa? Cô đang chọc tức người khác à?”

“Vậy có gì bất lợi cho Ngân Liên Hội ư? Nhờ bọn ta can thiệp các người mới chiến đấu được đến đây mà.”

“Nếu đã có lòng tốt thì phải làm trót chứ?”

“Xin thứ lỗi. Ủy thác mà bọn ta nhận chỉ đến đây thôi...”

“Ủy thác?”

“Đúng vậy?”

“Ai là người đã ủy thác?”

“Còn ai vào đây nữa?”

Ánh mắt Hồng Lệ Tuyết hướng đến Lý Kiếm Hàn đang giao chiến cùng Trương Vô Cực.

“Kiếm Hàn ư?”

“Không phải hấn.”

“Vậy không lẽ nào là...?”

Hơi nóng bốc lên toàn thân y hết như một cục than đang cháy.

Nơi duy nhất còn lạnh lặn chính là đôi mắt.

Nhưng đôi mắt ấy cũng đã giăng đầy tơ máu đỏ ngầu.

“Hu!”

Y phát ra hơi thở kỳ quái.

Đến cả thanh quản cũng bị hỏng, hiện giờ y không thể nói năng rõ ràng được nữa.

Gã nam nhân toàn thân đang hắc hóa kia chính là Trương Xuyên Hoa.

Bị trúng tia sét do Phiêu Nguyệt tạo ra, toàn thân y đã biến thành một hòn than.

Phiêu Nguyệt ngồi thụp xuống trước mặt Trương Xuyên Hoa.

Hai bàn tay hấn lúc này cũng đã hóa đen vì thi triển Tri Thù Ngân Vồng. Tri Thù Ngân Vồng đã thiêu cả hai tay hấn. Nhưng may là chỉ có đôi tay bị thương.

Sai sót một chút có khi Phiêu Nguyệt cũng giống như Trương Xuyên Hoa rồi.

Trương Xuyên Hoa chớp mắt một hồi rồi nói.

“Còn... dùng được cả sấm sét. Đúng là độc đáo thật.”

“Đó là thứ duy nhất ta có thể dùng. Ta không tự tin chiến thắng được người bằng võ công của mình.”

Phiêu Nguyệt siết chặt lồng ngực nói.

Nếu sấm sét đánh xuống muộn một chút chắc chắn trái tim hấn đã bị xé nát từng mảnh bởi Vô Hình Tâm Kiếm

Võ công của Trương Xuyên Hoa vô cùng áp đảo.

Trước khi giao chiến, Phiêu Nguyệt đã cảm thấy bản thân cũng là kẻ mạnh nhưng bây giờ hắn mới nhận ra.

Với cảnh giới hiện tại, hắn không làm gì được Trương Xuyên Hoa cả. Vậy nên hắn mới liên mạng nghĩ đến việc dùng Tri Thù Ngân Vồng giáng một tia sét xuống.

Một canh bạc dùng mạng sống để đánh cược.

Và cách này đã có hiệu quả khi tia sét đánh xuống vào đúng thời điểm.

Nghe Phiêu Nguyệt đáp lời, gương mặt Trương Xuyên Hoa méo xệch đi.

Y nhăn nhó vì cơn đau, lại vừa thấy buồn cười thế nào đấy.

“Hư hư! Dù sao ngươi vẫn là kẻ thắng. Giờ ngươi sẽ làm gì? Với võ công của ngươi thì có thể trở thành người thống trị giang hồ rồi.”

“Chuyến phiêu bạt giang hồ của ta đến đây là kết thúc rồi.”

“Cái gì?”

Trương Xuyên Hoa nghi hoặc nhìn Phiêu Nguyệt.

“Ủy thác của ta cũng chỉ đến đây thôi.”

“Ủy thác á?”

“Ta đã được Lý Thanh ủy thác. Nếu hắn thua, thì ta sẽ thay y ám sát ngươi.”

“Hư hư! Ý ngươi là Lý Thanh đã ủy thác cho ngươi? Khư haha! Đúng là thú vị mà. Khụ! Lý Thanh à. Khư haha!”

Trương Xuyên Hoa bật cười.

Mỗi lần cười y lại phun ra một ngụm máu đen. Thế nhưng y vẫn cứ cười không ngừng.

Lòng ngực y giờ đây đã biến thành một mảng đen ngòm.

Trong ngụm máu y thổ ra còn có lẫn cả nội tạng.

Trương Xuyên Hoa cười một hồi sau đó nhìn Phiêu Nguyệt với đôi mắt giăng đầy tơ máu.

“Ta hỏi một câu cuối. Lý Thanh đã cho người thứ gì?”

“Không có gì cả...”

“Gì cơ?”

“Ta không nhận bất cứ thứ gì.”

“.....!”

“Vậy nên ta đang nghĩ mình thật thiệt thòi quá. Nếu biết người mạnh như vậy ta đã yêu cầu thứ gì đó rồi.”

“Phải vậy chứ. Thích khách không nhận tiền mà vẫn làm nhiệm vụ... thật ư? Nhưng ta lại không thấy thương hại người...”

Giọng nói Trương Xuyên Hoa nhỏ dần đi, cuối cùng tắt hẳn.

Đây chính là kết cục của võ giả muốn trở thành Cổ Kim Đệ Nhất Nhân (古今第一人).

Phiêu Nguyệt im lặng nhìn thi thể Trương Xuyên Hoa rồi đứng dậy.

Ràoooo!

Trời đang đổ cơn mưa lớn xuống đầu hắt.

Gã nam nhân đứng nhìn cần câu trên mặt hồ.

Hắn đã ra ngoài câu cá từ sớm, nhưng vẫn chưa bắt được con cá nào. Thế nhưng nam nhân vẫn không bỏ cuộc mà kiên nhẫn nhìn cần câu.

Đột nhiên có một chú bướm từ đâu bay đến đậu trên cần câu của hắn.

Thỉnh thoảng có cơn gió lướt qua, cánh bướm khẽ lay động nhưng nó vẫn không bay đi.

“Hum!”

Lúc này nam nhân mới bật cười.

Phập!

Bất ngờ có luồng khí vô hình đánh mạnh vào con bướm.

Con bướm lập tức trở thành cát bụi bay đi theo gió.

Phải đến lúc này nam nhân mới đứng dậy.

Mặt trời đã lặn từ lúc nào, xung quanh cũng bị bao trùm bởi bóng tối.

Nam nhân thu cần câu rồi trở về nhà.

Ngôi nhà của hắn là một trang viên khá nhỏ nằm cách không xa hồ.

“Ngài có bắt được con cá nào không?”

Lúc hắn trở về, tổng quản liền ra chào đón.

“Không có!”

Nam nhân lắc đầu rồi đưa cần câu cho tổng quản.

Tổng quản quan sát kỹ cần câu.

Trên cần câu vốn không có móc câu.

Chính vì dùng cần không có móc nên chẳng trách hắn không câu được con cá nào.

Thế nhưng nam nhân ấy ngày nào cũng ra hồ câu cá bằng chiếc cần không móc ấy.

Hắn làm thế không phải chỉ để giết thời gian.

Tổng quản biết rõ hắn làm thế còn để tâm hồn an tĩnh.

Nam nhân nói với tổng quản.

“Đến sân luyện võ thôi.”

“Vâng!”

Tổng quản cất cần câu rồi theo hắn.

Sân luyện võ được đặt ở nơi sâu nhất trong trang viên.

Kích thước của nó thật sự rất lớn.

Bởi vì sân luyện võ này kết dài từ phía sau trang viên cho đến một ngọn đồi gần đó.

“Hãy!”

“Ha!”

Bên trong sân luyện võ vang lên tiếng hô lấy khí thế của đám trẻ con.

Có hơn trăm đứa trẻ đang tu luyện võ công.

Gương mặt ai cũng tràn đầy độc khí.

Nam nhân hỏi tổng quản.

“Thành tựu thế nào?”

“Có khoảng 10 người đạt đến cảnh giới thi triển kiếm khí thành thạo rồi ạ.”

“Chỉ cỡ đó thôi ư?”

Nam nhân nhìn tổng quản với vẻ mặt không mấy hài lòng. Sau đó tổng quản mới gấp gáp cúi đầu trả lời.

“Thứ lỗi cho thuộc hạ. Nhưng nếu chúng ta tiếp tục thúc ép sẽ có nhiều người chết hơn.”

Giọng tổng quản không ngừng run rẩy.

Đây không phải là nơi luyện võ đơn thuần.

Trên ngọn núi này có đầy rẫy cơ quan và cạm bẫy chết người.

Những đứa trẻ này mỗi ngày phải vượt qua ngọn núi một lần. Cứ mỗi lần như thế lại có nhiều người phải bỏ mạng.

Đám trẻ đã đạt đến giới hạn.

Còn thúc ép hơn nữa chắc chắn sẽ có thêm nhiều đứa trẻ phải mất mạng oan uổng.

Nam nhân lạnh lùng lên tiếng.

“Từ khi nào mà ngươi lại lo lắng cho đám trẻ đó vậy?”

“Thuộc hạ xin lỗi.”

“Dù sao chúng cũng chỉ là công cụ thôi. Thiếu thì kiếm về bao nhiêu mà chẳng được. Bắt cóc, thu mua... làm gì cũng được, cứ đốc thúc chúng nhanh nhanh cho ta.”

“Thuộc hạ đã rõ.”

Sống lưng tổng quản đang không ngừng đổ mồ hôi lạnh.

Nam nhân nhìn chằm chằm tổng quản một hồi, trông mắt hần chứa đầy quỷ khí đáng sợ.

Tổng quản thậm chí không dám thở mạnh.

May là nam nhân đứng một chốc rồi rời đi. Phải đến lúc này tổng quản mới dám thở phào nhẹ nhõm rồi lẩm bẩm.

“Cuồng khí của trang chủ đã mạnh hơn rồi. Phải làm sao đây?”

Gã nam nhân đó chính là Chương Hồ Niên.

Hắn đã lên hàng nhị nhân của Kim Thiên Hội và có được quyền lực ngút trời.

Thế nhưng Kim Thiên Hội đã bại trận trước Ngân Liên Hội, hội chủ Trương Vô Cực cũng biến mất cùng tàn quân của Thiên Vũ Trang. Và Chương Hồ Niên cũng rời khỏi giang hồ.

Hắn bị bỏ rơi như một con chó hoang.

Giang hồ không bao giờ rộng lượng với kẻ thua cuộc.

Chương Hồ Niên và Vũ Kiếm Sơn Trang gần như đã trở thành kẻ địch chung của giang hồ.

Cuối cùng Chương Hồ Niên đành phải đưa binh lực của Vũ Kiếm Sơn Trang đến vùng đất xa xôi này.

Phụ thân của Chương Hồ Niên là Chương Bình Sơn cũng đã mất mạng.

Mối thù mất phụ thân và bị bỏ rơi trong lòng Chương Hồ Niên ngày càng lớn.

Hắn đã xây dựng binh lực trong trang viên bằng số tài sản còn lại của Vũ Kiếm Sơn Trang.

“Ta nhất định sẽ trở lại giang hồ và lấy lại địa vị của mình. Sau đó ta sẽ trừng trị lũ Phiêu Nguyệt và Lý Kiếm Hàn.”

Chương Hồ Niên thể hiện quyết tâm rồi đi vào phòng.

Phòng ở của hắn là một thạch thất.

Bên trong thạch thất bị ngăn với bên ngoài vô cùng lạnh lẽo.

Hắn chôn mình trong căn phòng này và nung nấu ý chí trả thù.

Hắn sống ở đây khá nhiều năm nên đã rất quen thuộc với bầu không khí lạnh lẽo này.

Thế nhưng hôm nay có gì đó khác.

Hắn cảm thấy không khí ấm hơn thường ngày một chút.

“Lẽ nào?”

Lúc Chương Hồ Niên đang chớp mắt.

Siết!

Đột nhiên hắn cảm thấy ngột thở.

Có thứ gì đó vô hình đang siết lấy cổ của hắn.

‘Ngân ty.’

Thứ đang siết lấy cổ hắn chính là một sợi ngân ty khó mà nhìn bằng mắt thường được.

Chương Hồ Niên cố dùng hai tay cắt đứt sợi ngân ty nhưng cũng hoàn vô dụng. Hắn liền vận nội công vào hai tay, nhưng ngân ty vẫn không đứt.

“Ư ư..”

Chương Hồ Niên chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ.

Ánh mắt hắn mở to như muốn rơi cả ra ngoài.

‘Tên khốn này...’

Chương Hồ Niên không dám tin vào tình huống hiện giờ.

Chỉ cần nghĩ đến việc vẫn chưa trả được thù mà phải mất mạng vô ích thế này đủ khiến hắn phải phát điên lên.

‘Là người. Tử Thần đến rồi.’

Chỉ có một người có thể tiếp cận hắn theo cách này và hoàn toàn đánh lừa cảm giác của hắn.

Chương Hồ Niên cố sức cầm lấy ngân ty rồi xoay người lại. Sau đó hắn nhìn thấy đôi đồng tử ánh đỏ.

“Ư!”

Roẹt!

Cùng lúc đó ngón tay và cổ hắn cũng bị ngân ty cắt phăng đi.

Đó chính là kết cục của Chương Hồ Niên.

Cộc cộc!

Cái đầu của Chương Hồ Niên lăn lông lốc trên mặt đất rồi dừng lại trước nam nhân sở hữu đôi xích nhãn.

Hắn ta nhìn cái đầu của Chương Hồ Niên một hồi lâu rồi rời khỏi trang viên.

Không ai trong trang viên nhận ra hắn đã đến rồi rời đi. Thậm chí đến cả việc trang chủ mất mạng chúng cũng không hề hay biết.

Cộp!

Gã nam nhân nhẹ nhàng phóng qua tường trang viên sải bước đi.

Diện mạo kỳ quái của hắn hiện ra dưới ánh trăng sáng.

Nam nhân sở hữu làn da trắng đến nhợt nhạt cùng gương mặt mỹ miều hơn cả nữ nhân kia chính là Phiêu Nguyệt.

Đã vài năm trôi qua kể từ trận chiến với Trương Xuyên Hoa, nhưng hắn vẫn giữ được nét đẹp cổ hữu như thế.

Phiêu Nguyệt đi một hồi thì đến một ngôi nhà.

Lúc hắn đến cánh cửa liền bật mở, một ai đó bước ra ngoài.

Đó là một nữ nhân xinh đẹp, ở nàng toát ra bầu không khí lạnh lẽo tựa hàn niên băng.

Phiêu Nguyệt liền nhận ra nữ nhân.

“Nam Cung Tuyết!”

Nữ nhân kia chính là Nam Cung Tuyết, hiện nàng là người của Lý Kiếm Hàn và là trí năng của Cuồng Vũ Môn.

Nam Cung Tuyết âm trầm nhìn Phiêu Nguyệt.

“Ủy thác thế nào rồi?”

“Đã hoàn thành.”

“Đúng là xuất sắc. Huynh giết Chương Hồ Niên uy chấn giang hồ cũng dễ dàng thật đấy.”

“Cũng không dễ lắm.”

Phiêu Nguyệt dứt khoát trả lời.

Để ám sát Chương Hồ Niên, hắn phải dành không ít thời gian và công sức.

Nam Cung Tuyết khẽ cúi đầu.

“Đa tạ huynh vì đã chấp nhận yêu cầu của ta.”

Mới đầu Phiêu Nguyệt không muốn nhận bất kỳ ủy thác nào sau khi lấy mạng Trương Xuyên Hoa. Thế nhưng Nam Cung Tuyết đã quỳ gối cầu xin Phiêu Nguyệt nhận ủy thác của nàng.

Vậy nên ủy thác cuối cùng của hần chính là giết chết Chương Hồ Niên.

Phiêu Nguyệt nhận lời nàng vì hần cũng không muốn bỏ qua cho Chương Hồ Niên.

Phiêu Nguyệt nhìn Nam Cung Tuyết rồi nói.

“Ta muốn hỏi một câu.”

“Huynh cứ nói đi.”

“Tại sao cô không ủy thác ta giết Trương Vô Cực mà lại là Chương Hồ Niên? Giết Trương Vô Cực không phải sẽ tốt cho tình nhân của cô hơn sao?”

“Trương Vô Cực phải sống vì chàng ấy.”

“Giống như đối thủ cạnh tranh ấy hả? Cùng nhau tiến bộ, cùng nhau ganh đua...”

“Thì cũng đại loại thế. Nếu Kiếm Hàn trở thành Chí tôn của giang hồ thì phải đạt được thành quả gì đó cho xứng đáng.”

“Cô cần một vật tể cho Lý Kiếm Hàn.”

“Vâng!”

Nam Cung Tuyết thành thật trả lời.

Nàng không cần nói dối vì Phiêu Nguyệt có thể nhìn thấu tất cả. Thà là thành thật với hần sẽ tốt hơn.

Dẫu ai có nói gì thì Phiêu Nguyệt cũng chính là kẻ thống trị màn đêm trên giang hồ.

Nhìn lại những gì đã xảy ra trong mấy năm qua, Phiêu Nguyệt đã sống trong bóng tối như thế. Có điều Lý Kiếm Hàn lại khác.

Hần ta sẽ là kẻ thống trị bề nổi trên giang hồ. Để làm được điều đó, hần cần một vật tể để hoàn thành phần quan trọng nhất.

Và người đó chính là Trương Vô Cực.

Sau khi bại trận, Trương Vô Cực đã đưa thuộc hạ trốn ở tỉnh Vân Nam.

Giống như Tân Ma Liên khi xưa, hắn cũng đang cố khôi phục lại sức mạnh ở tỉnh Vân Nam. Nam Cung Tuyết dù biết nhưng vẫn cứ để mặc như thế.

Nam Cung Tuyết muốn rằng, khi đến thời điểm quyết định, Lý Kiếm Hàn sẽ thảo phạt bọn chúng và nâng cao danh tiếng của mình.

“Thật đáng sợ!”

“Còn huynh thì sao? Huynh cũng là người duy nhất làm ta thấy sợ hãi đấy.”

Nam Cung Tuyết thật lòng nói.

Nàng không sợ bất cứ ai trên đời này, nhưng chỉ cần đứng trước nam nhân này nàng chẳng khác này một con ếch ngồi dưới đáy giếng cả.

‘Đây là ủy thác cuối cùng. Ta sẽ không phải dấn dấp tới hấn nữa.’

Nếu nàng không động vào hấn trước thì hấn cũng sẽ không tấn công nàng.

Phiêu Nguyệt cũng tự nhủ đây chính là ủy thác cuối cùng của mình.

Nhưng nàng vẫn phải xác nhận.

“Huynh muốn ở ẩn thật sao?”

“Ta sẽ tiễn biệt bằng hữu rồi sống một cuộc đời bình lặng.”

“Bằng hữu ư?”

“Cô cần biết làm gì?”

“Ta đã quá phận rồi. Ta sẽ không hỏi thêm nữa. Mong là huynh sẽ được sống một cuộc đời thật bình phàm. Tạm biệt nhé...”

Nam Cung Tuyết làm thế bao quyền với Phiêu Nguyệt.

Nàng sợ hãi Phiêu Nguyệt hơn bất cứ ai trên đời.

Thực tế nàng luôn tìm cách loại bỏ hắn. Nhưng đúng là nàng chỉ dành công nhận Phiêu Nguyệt.

Bởi vì cho dù nàng đã dùng bao nhiêu cách cũng không thể làm gì được Phiêu Nguyệt.

Hiện giờ nàng nghe Phiêu Nguyệt nói sẽ quy ẩn giang hồ, đột nhiên lại thấy có chút hân hoan.

Nàng mong là Phiêu Nguyệt sẽ mãi mãi sống ẩn dật.

Phiêu Nguyệt không nói lời nào mà xoay người đi.

Nam Cung Tuyết cứ nhìn về phía bóng lưng Phiêu Nguyệt đang hòa dần vào đêm tối.

‘Tử Thần! Có thể gặp lại huynh nữa hay không...?’

Nơi Phiêu Nguyệt từ biệt Nam Cung Tuyết chính là Tuyết Sơn của tỉnh Tứ Xuyên.

Cái lạnh trên đỉnh Tuyết Sơn khiến tâm trí Phiêu Nguyệt tỉnh táo hẳn.

Bước chân Phiêu Nguyệt lúc này vô cùng nhẹ nhàng.

Bởi vì cuối cùng hắn cũng hoàn thành ủy thác của Nam Cung Tuyết và cắt đứt mối duyên với giang hồ.

Mặc dù còn duyên phận với nhiều người, nhưng chung quy vẫn không ảnh hưởng đến hắn là mấy. Và đương nhiên hắn cũng không định lại phiêu bạt giang hồ lần nữa. Vậy nên Hắc Giới cũng được giải tán.

Tuy không biết những thích khách được hắn huấn luyện sẽ gây ảnh hưởng thế nào trên giang hồ, nhưng hiện tại hắn không quan tâm.

Đó chính là số phận của riêng bọn họ.

Càng đến gần ngọn núi thì nhiệt độ càng giảm.

Ngay cả người đạt đến cảnh giới bát hàn thử bát xâm cũng cảm nhận được sự lạnh lẽo này.

Cuối cùng Phiêu Nguyệt cũng đến đích.

Đó là một hang động lớn bên dưới chân Tuyết Sơn.

Phiêu Nguyệt lập tức vào trong hang động.

Những cơn gió lạnh thấu xương không ngừng ủa tới, nhưng trong động lại rất ấm áp.

Phiêu Nguyệt biết rõ vì sao lại như thế.

Hang động được liên kết với chi mạch của Tuyết Sơn. Chính sức nóng từ chi mạch làm cho hang động trở nên ấm áp như thế.

Càng đi sâu vào bên trong thì nhiệt độ càng tăng.

Đến cả Phiêu Nguyệt cũng cảm thấy khó mà thở bình thường được.

Bên trong hang động này có một thứ gì đó rất to lớn đang cuộn tròn.

Kích thước của nó lớn đến mức phải mấy người lớn dang rộng tay ra mới ôm hết được.

Nó là một con rắn khổng lồ.

Con rắn to lớn đến mức nếu không tận mắt nhìn thấy sẽ không tài nào tin nổi.

“Quỷ Nha!”

Phiêu Nguyệt vươn tay chạm vào vảy của nó.

Vảy rắn nóng như được nung trên lửa.

Con rắn khổng lồ cảm nhận được Phiêu Nguyệt liền ngẩng đầu lên nhìn.

Trên đầu con rắn có hai cái sừng to lớn.

Và nó chính là Quỷ Nha.

Sau khi cứ ngủ đông trong mấy năm, Quỷ Nha đã to lớn như hiện tại.

Cứ mỗi lần lột xác là nó lại lớn hơn, bây giờ nó còn to lớn hơn cả giao long của Sinh Tử Khách Cảnh Vô Sanh.

Phiêu Nguyệt nhìn vào mắt Quỷ Nha.

Hắn cảm nhận rõ cảm xúc từ Quỷ Nha.

Phiêu Nguyệt nói với Quỷ Nha.

“Ừm! Bây giờ... là lần cuối rồi.”

Dù không ai chỉ bảo nhưng cả Phiêu Nguyệt và Quỷ Nha đều biết.

Đây chính là lần lột xác cuối cùng của Quỷ Nha.

Nghe nói nếu lột xác lần cuối, Quỷ Nha sẽ trở thành một sinh vật khác.

Chính lúc này.

Roẹt! Roẹt!

Đột nhiên cơ thể Quỷ Nha bắt đầu nứt ra.

Nó đang bắt đầu thay da đổi thịt lần cuối.

Quỷ Nha phải trải qua thử thách này một mình.

Phiêu Nguyệt sau khi nhìn dáng vẻ lần cuối của Quỷ Nha thì rời khỏi động.

Chẳng biết tự lúc nào đã có một nữ nhân vận y phục màu đỏ đứng chờ hẵn.

Nữ nhân đó không ai khác chính là Hồng Lệ Tuyết.

Nàng không nói gì mà tiến đến bên cạnh Phiêu Nguyệt.

Hai người im lặng nhìn vào trong động.

Uỳnh!

Đột nhiên Tuyết Sơn rung lên dữ dội hết như có động đất.

Bộ dạng của nó hết như một sản phụ đang sắp chào đón đứa con đầu lòng.

Chấn động chỉ xảy ra một lát rồi biến mất như chưa từng xuất hiện.

Vút!

Cùng lúc đó, trên đỉnh Tuyết Sơn đột nhiên có một luồng ánh sáng vọt ra.

Phiêu Nguyệt và Hồng Lệ Tuyết cau mày trước ánh sáng chói lóa ấy.

Từ trên đỉnh Tuyết Sơn có thứ gì đó cực lớn vọt thẳng lên bầu trời.

Trên đầu nó có một cái sừng.

Từ trước đến giờ chưa ai từng nhìn thấy sinh vật như vậy.

Thế nhưng Phiêu Nguyệt và Hồng Lệ Tuyết ngay lập tức nhận ra sinh vật ấy.

“Long (龍)! ”

Một con rồng thực thụ đã xuất hiện.

Và đó chính là con rồng do Quỷ Nha hóa thành.

Con rồng ấy lướt qua đầu Phiêu Nguyệt và Hồng Lệ Tuyết rồi biến mất.

Phiêu Nguyệt nhìn lên bầu trời rồi lẩm bẫm.

“Quỷ Nha!”

Đột nhiên lồng ngực hắn nhói lên, tựa hồ như vừa mất mát thứ gì to lớn lắm.

Thế nhưng hơi ấm từ Hồng Lệ Tuyết đã lấp đầy sự trống trải ấy.

Nàng vươn bàn tay trắng nõn nắm lấy tay Phiêu Nguyệt.

Hồng Lệ Tuyết nói.

“Chúng ta hãy để Tử Thần uy chấn giang hồ lại nơi đây. Từ giờ chàng hãy sống như một con người mang tên Phiêu Nguyệt nhé.”

“Được! Ta nhất định sẽ làm như thế.”

Phiêu Nguyệt nhìn Hồng Lệ Tuyết rồi mỉm cười.

Đó chính là nụ cười của một con người mang tên Phiêu Nguyệt.

Hoàn (完).